NATURENS EVIGA RELIGION

EN KRAFTFULL NY RELIGIÖS LÄRA
STRUKTURERAD FÖR ÖVERLEVNAD, EXPANSION,
OCH FRÄMJANDE AV NATURENS FRÄMSTA.

★ **Baserad på naturens eviga lagar**

★ **Baserad på historiens erfarenhet**

★ **Baserad på logik och sunt förnuft**

av **BEN KLASSEN, P.M.**

Grundare, Church of the Creator

NATURENS EVIGA RELIGION

★ ★ ★ ★ ★

I TVÅ BÖCKER

BOK I.

Den ohämnade skymfen

BOK II.

Frälsningen

★ ★ ★ ★ ★

av

BEN KLASSEN

Grundare, SKAPARENS KYRKA

Publicerad av

The Milwaukee Church of the Creator
P.O. Box 340377
Milwaukee, Wisconsin 53234

Tillägnad MITT FOLK, den ädla vita rasen, den finaste skapelsen i naturens rike. Må denna bok vara en inspiration till att förena den vita rasen, att finna dess rasliga själ och driva den framåt mot det uppenbara öde som förordnats av naturen själv. Genom att göra detta, må den expandera, gå framåt och befolka alla goda länder på denna planet Jorden.

Första tryckningen 1973
Andra tryckningen 1992

Copyright, 1973, 1992
av Ben Klassen

Library of Congress
421113

INNEHÅLL

BOK I.
DEN OHÄMNADE SKÄNDLIGHETEN

1. Naturens lagar är eviga 4
2. Den vita rasen: Naturens största mirakel 21
3. Lärdomar från Indiens laboratorium 35
4. Den vita rasen — Skapare av kinesiska, mexikanska och aztekiska civilisationer 39
5. Den svarta pesten i vår mitt 54
6. Bedrägeriets mästare — En kort historik över judarna 54
7. Kehillan 80
8. Några exempel på judiska grymheter 84
9. Fem judiska böcker 96
10. Gamla testamentet 98
11. Esters bok 120
12. Den judiska gudens orimlighet 124
13. Nya testamentet 134
14. Uppenbarelseboken: En judisk mardröm i Technicolor 153
15. Att komma till himlen: Projekt omöjligt: Eller, alla hamnar i helvetet 161
16. Kristi existens ej styrkt av historiska bevis 169
17. En närmare titt på den judeo-kristna bluffen 177
18. Talmud 194
19. Sions vises protokoll 199
20. Protokollens text 199
21. Marxismen: Den moderna giftiga brygden 220

INNEHÅLL (FORTSÄTTNING)

BOK II.

FRÄLSNINGEN

1. Naturen och religionen
236

2. Din lojalitet — ett heligt förtroende
242

3. Livets syfte
251

4. De 16 budorden
256

5. Tyskland, Adolf Hitler och nationalsocialismen
277

6. Raslig socialism
303

7. Ledarprincipen
313

8. Grunderna för vårt vita samhälle
316

9. Betydelsen av land och territorium
320

10. Manifest Destiny
327

11. Muhammedanismen — kraften i en militant religion
337

12. Drottning Isabella — den inspirerade korsfararen
342

13. Mormonismen: ett bättre bedrägeri
357

14. Kristendom och kommunism: judiska tvillingar
363

15. Creativity mot kristendomen
371

16. Kristendomens säregna sårbarhet
380

17. Falskt ledarskap
385

18. Falska idéer spridda av judar
391

19. Respekt för vems lag och ordning?
420

20. Fakta, myter och lögner
426

21. Bevis, omdöme, slutsatser och beslut
432

22. Mitt eget andliga uppvaknande
437

23. Vägvisare längs livets stig
445

24. Fördelarna med att vara egenföretagare
460

25. Horatius vid bron
466

26. Latin — civilisationens främsta språk
469

27. Vägen till storhet
473

28. Vår strålande framtid
484

Förord

De principer och den trosbekännelse som läggs fram i denna bok utgör trosartiklarna för Church of the Creator.

Vår övertygelse förstärks kraftfullt av en överväldigande mängd underbyggda bevis. De är baserade på Naturens eviga lagar; de är baserade på historiens lärdomar och erfarenheter; dessutom är de baserade på logik, sunt förnuft och verklighet, inte på myter och fantasi. Ingen annan religion kan ärligt göra detta anspråk.

Vi tror vidare att under 6000 år av nedtecknad historia är denna bok den mest djupgående och meningsfulla religiösa bok som någonsin skrivits för den vita rasens överlevnad. Det är en grundläggande trosbekännelse, baserad på Naturens eviga lagar för överlevnad, expansion och framsteg för den vita rasen, den ädlaste skapelsen i Naturens rike. Vi är övertygade om att den vita rasen snart kommer att återvända till verkligheten, anamma vår kraftfulla nya religion, återta kontrollen över sitt eget öde och gå framåt mot nya höjder som man aldrig tidigare drömt om.

Det är mot detta ädla mål, den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, som denna bok är tillägnad. Det är av denna anledning vår dynamiska nya religion grundades. Vi kallar vår religion Creativity, och dess medlemmar för Creators, eftersom vi anser att dessa ord i essens bäst beskriver den vita rasens karakteristiska själ.

Vi förkastar helt dagens judeo-demokratiska-marxistiska värderingar och ersätter dem med nya och grundläggande värderingar, där rasen är fundamentet. Vi antar ett nytt, revolutionerande och dynamiskt tillvägagångssätt för de problem som den vita rasen står inför idag i sin desperata kamp för överlevnad.

Även om vår religion är ny, är de lagar som förkroppsligas i vår religion inte nya, inte heller är de något vi har uppfunnit. Tvärtom har vi bara observerat och klätt i ord det som Naturen i sin eviga visdom har förordnat för alla sina varelsers överlevnad sedan tidens början.

Det är inte heller på något sätt märkvärdigt att vi skulle ha observerat dessa lagar och baserat vår religion på dem. Vad som är mest märkligt är att den kreativa vita rasen inte har gjort det för århundraden sedan. I själva verket är det förvånansvärt att romarna och grekerna misslyckades med att göra det på sin tid. Om man går ännu längre tillbaka är det svårt att förstå varför de högt begåvade egyptierna misslyckades med att göra det i sin stora vita civilisation för 5000 år sedan. Hade den vita rasen gjort det i sin tidigare historia, skulle den inte nu vara fångad i den idiotiska och osäkra kamp för överlevnad som den nu befinner sig snärjd i.

Vi anser att verkligheten är viktigare än att "tro" på de obestyrkta utsvävningarna från en vild och överstimulerad fantasi.

Vi anser att fakta som styrks av omfattande bevis är tusen gånger mer giltiga och meningsfulla än övernaturliga påståenden som inte bara är ogrundade, utan strider mot förnuftet. Vi vägrar att acceptera på "tro" löjliga påståenden som förkastar historiska bevis, geologiska bevis, vetenskapliga bevis; och felaktiga påståenden som förkastar alla andra typer av bevis. Vi anser att bevis och omdöme är grundläggande för att forma slutsatser och beslut i alla de vitala frågor som rör våra liv.

Vi anser att en religion som är skadlig för en ras överlevnad är en dålig religion. En religion som hjälper en ras att överleva, expandera och gå framåt är en bra religion för den rasen. Vår trosbekännelse är en sådan religion, och kommer att få de mest djupgående och långtgående konsekvenserna för den Vita Rasens nytta och välfärd.

Det är inte vår avsikt att göra den Vita Rasen mindre religiös. Tvärtom är det vår avsikt att få den Vita Rasen att bli mycket mer starkt hängiven religionen än den är idag, och framför allt är det vårt mål att ge den Vita Rasen en långt överlägsen religion än den självdestruktiva, suicidala religion som den nu är belastad med.

Vi anser att naturens högsta lag är rätten för varje art till överlevnad, expansion och främjande av sitt eget slag. Vi anser att för den Vita Rasen är rätten till överlevnad, expansion och främjande av sitt eget folk inte bara naturens högsta lag, utan också grunden för vår religiösa trosbekännelse.

Det är överväldigande tydligt att om inte den Vita Rasen i denna generation ändrar den suicidala kurs som den nu har slagit in på, kommer den att eländigt gå under från jordens yta, överränd och översvämmad av en flodvåg av färgade bastarder.

Vi är övertygade om att den Vita Rasen inom en snar framtid kommer att samlas, enas och omfamna Kreativitetsprogrammet för sin egen överlevnad.

Vidare är vi övertygade om att ifall endast en tiondel av den tid, energi och pengar som spenderas på att hålla liv i de sjuka och sjukliga religioner som nu undergräver vår ras, lades på att sprida vår dynamiska nya religion, skulle Kreativitet sprida sig som en löpeld. Vi ämnar organisera alla våra goda människor och spendera den energin — och mer därtill. Förenad och organiserad är den Vita Rasen tio gånger kraftfullare än resten av världen tillsammans. Vi förutspår att vår religion, Kreativitet, kommer att bli framtidens högsta religion. Vi förutspår att den inte bara kommer att spridas till världens alla hörn, utan att den så småningom kommer att ersätta alla andra religioner, utan undantag. Vi anser att detta är oundvikligt.

"W":et i vårt emblem står för den ädla Vita Rasen. Kronan representerar vår villkorslösa rätt till överhöghet i naturens rike. Glorian betecknar blodets renhet, och att vi svartsjukt betraktar våra blodslinjer som det heliga värdet på jordens yta.

Bok I

Den ohämnade oförrätten

Kapitel 1

Naturens lagar är eviga

När vi betraktar den naturliga världen omkring oss, fylls vi av vördnad inför Naturens skönhet och majestät. Vi ser de delikata rosenröda solnedgångarna som speglas i de tunna molnen, vi ser bergens massiva prakt, glimmande och skinande i sina vita snödräkter om vintern, sjudande av grönska och blommornas färger om våren och sommaren, målade med ändlösa lager av gult och rött av de skiftande löven om hösten. Vi kan se omkring oss oceanernas vidsträckta ytor som sveper fram ändlöst, våg efter våg, för att slutligen slå mot någon avlägsen klippig kust eller sandstrand. Vi imponeras djupt av öknens klara, krispiga, pirrande luft vid soluppgången och alltets korallrosa skönhet när solens första strålar träffar bergets torra, vinderoderade klippor. När vi vandrar genom ett ändlöst fält av färgstarka blommor på prärіens sluttningar om våren, överväldigas vi av det överflöd av färger, skönhet och variation som Naturen har omgett oss med.

När vi insuper skönheten hos blommorna, de blå skyarna, de gröna träden, bergen och de porlande bäckarna, är vi glada över att leva. Vi förstår inte allt, vi har ingen aning om hur länge Naturen har visat upp sina frikostiga skådespel. Vi vet bara att Naturen år efter år rullar genom sina årstider av vinter, vår, sommar och höst. Vi vet bara att Naturen alltid är densamma, men ändå ständigt föränderlig. Vi ser att när våren närmar sig kommer blommorna fram ur jorden och börjar senare blomma i sina rikliga färger, bara för att vissna och tyna bort under sommaren, producera sina frön under hösten och gå till vila under ett täcke av snö under vintern. Sedan kommer våren igen, och fröna brister ut i en ny generation av blommor och samma cykel upprepas på nytt.

Om vi är uppmärksamma finns det ett enastående faktum som omöjligen kan undgå vår uppmärksamhet, ej heller kan det undgå att imponera på oss, och det är det övergripande faktumet att Naturen styrs av lagar. Landskapet kan förändras, Naturens ansikte på ett visst område av jorden kan förändras, men Naturens lagar förändras aldrig. De är eviga, de har alltid varit sådana, och de kommer alltid att vara sådana; de är oföränderliga.

Till exempel har tyngdlagsarna varit som de är idag i oräkneliga eoner. De kommer att vara desamma imorgon och de kommer att vara desamma i all evighet. Inte bara är tyngdlagsarna fasta och permanenta på vår planets yta, jorden, utan de är desamma på planeterna Mars, Jupiter och Venus. De verkar på exakt samma grund i och omkring den enorma stjärna från vilken vi härleder allt liv och all energi, som vi kallar vår sol. Inte bara det, utan tyngdlagsarna verkar på samma sätt och på samma vis, exakt och precist, på alla andra solar i vår galax, och utan tvekan i alla de miljontals galaxer som når avstånd som är helt ofattbara för det mänskliga sinnet, avstånd som sträcker sig så långt bort som miljarder ljusår.

Vi har nämnt tyngdlagsarna. Naturen har miljontals andra lagar, såsom lagarna som styr elektricitet, lagar som styr kemikaliernas aktivitet. Det finns en myriad av lagar som styr förhållandet mellan ljus, värme och energi. Det finns lagar som styr samspelet mellan elektricitet och magnetism. Det finns matematiska lagar.

Vävt genom alla naturens lagar finns ett fantastiskt, häpnadsväckande inbördes förhållande, ett samspel mellan alla de intrikata kugghjul som har fått naturen att fungera oändligt och evigt i sin obevekliga drivkraft framåt genom tidens eoner, ständigt föränderlig, men med sina lagar för evigt fasta, stabila och oböjliga. Det finns inte ett spår av bevis för att en enda av naturens lagar någonsin har ändrats eller brutits.

* * * * *

Vad är naturen? Det breda svaret är inte alltför svårt. Enkelt uttryckt är naturen hela kosmos, det totala universum, inklusive dess miljontals naturlagar genom rum och tid.

Dessa lagar är eviga. Människan har redan avslöjat miljontals av naturens mysterier. Idag upptäcker människan fler av naturens lagar i en ständigt ökande takt. Genom teknik drar hon alltmer nytta av sin förståelse av naturens mysterier. Det är ganska säkert att säga att även om mänskligheten kommer att fortsätta att snabbt utöka sin kunskap om naturens lagar, kommer den aldrig, aldrig att lösa mer än en liten bråkdel av dem.

När vi betraktar vidden av vår egen galax, känd som Vintergatan, och inser att den bara är en galax av miljontals som nu kan upptäckas av våra kraftfulla teleskop, svindlar vår fantasi inför vidden av naturens universum. Vi inser att vår egen lilla värld bara är en liten prick i rymdens oändlighet, och vår egen livstid bara ett flyktigt ögonblick i evighetens ramverk.

* * * * *

Vi observerar att medan huvuddelen av naturen är livlös, så sjuder naturen också av liv. Livet självt är underindelat i många, många

grupper. Det kan grovt delas in i fältet för blommor, träd, gräs, grönsaker, etc., som hör hemma inom botaniken. Sedan har vi också den oerhört mångsidiga och intressanta gruppen av fåglar och djur, fiskar och insekter, grovt klassificerade som inom zoologin. Vidare finner vi att medan mångfalden inom vart och ett av dessa fält är enorm, bortom vår föreställningsförmåga, kan varje art delas upp i många, ofta hundratals, underarter. Till exempel finns det tusentals arter och underarter av gräs. Det finns tusentals arter och underarter av fisk, det finns tusentals arter och underarter av fåglar. När vi kommer till insektsvärlden verkar det som om vi aldrig kommer att bli klara med att klassificera alla de arter och underarter som finns på jordens yta. Vetenskapsmän har klassificerat en miljon arter av insekter, vilket uppskattas vara endast 10 procent av det totala antalet existerande. Det är intressant att notera att det finns över 320 arter av enbart kolibrier.

Om vi ser till oss själva finner vi att även vi, av den mänskliga rasen, är en skapelse av Naturen. Vidare observerar vi att den mänskliga rasen, som nu uppgår till cirka 3,6 miljarder, också är underindelad i många arter och underarter, med hundratals skillnader i deras fysiska, mentala, emotionella och psykiska konstitution. Många av dessa skillnader är av stor betydelse, vissa av mindre betydelse, men alla är de signifikanta. Av alla mänsklighetens arter känner vi, de stolta medlemmarna av den vita rasen, att Naturen, i sitt skapande av vår ras under miljontals år, fram till denna tid har nått höjdpunkten av sin skapelse. Vi tror detta, och vi tror det för att det finns en stor mängd substantiella bevis som styrker denna slutsats. Jag är stolt över att vara medlem av den vita rasen och jag är tacksam mot Naturen att hon har tillåtit mig privilegiet att vara medlem av hennes mest framstående och mest avancerade art.

Jag kommer att ha mer att säga om den vita rasen senare, men det är mitt mål här och nu att fördjupa mig ytterligare i Naturens fenomen och hennes myriader av underbara lagar när det gäller överlevnad och fortplantning av själva livet.

Det finns vissa människor som hävdar att vi nu har besegrat Naturen. De hävdar att människan med alla sina vetenskapliga uppfinningar nu står över Naturens lagar. Detta är naturligtvis rent dårskap och helt osant. I bästa fall har vi delvis lyft på slöjan för några av Naturens hemligheter och upptäckt vad några av hennes lagar är. Att förstå en bråkdel av dessa lagar och sedan använda dem för vår egen överlevnad är allt vi egentligen kan göra anspråk på. Det överväldigande faktumet är att vi är underkastade Naturens lagar i sin helhet precis som alla andra levande varelser. Vi själva är en skapelse av Naturen, precis som alla andra, och dessutom lyder vi antingen Naturens lagar och arbetar i harmoni med dessa lagar, eller så kommer Naturen att fasa ut oss

ut lika säkert som hon har gjort med så många andra arter, precis som dronten och dinosauriens har förvisats till forntidens skrothög.

Inom varje art har Naturen inplanterat en stark drift för överlevnad och fortbestånd av det egna slaget. Det är övertydligt att Naturen driver på den inre segregationen av varje art. Bland fåglar finns det till exempel 87 arter av kungsfiskare; det finns 175 arter av hackspettar; det finns 265 arter av flugsnappare; det finns 75 arter av lärkor; det finns också 75 arter av svalor; det finns ungefär 100 arter i familjen nötskrikor, skator och kråkor; i fiskarnas väldiga rike finns det till exempel 250 kända arter av hajar, och så vidare. Dessutom, när en art väl är fast etablerad, kommer den praktiskt taget aldrig att korsas med en annan art av samma familj. Till exempel kan bärgänder simma och äta i samma damm som en flock stjärtänder, men de kommer inte att korsas. De kommer strikt att para sig endast med sitt eget slag, stjärtanden med stjärtanden, och bärgänderna med bärgänderna.

Brunbjörnarna kan leva i samma skog som svartbjörnarna, men även de vet instinktivt tillräckligt för att inte korsas. De kommer att hålla sig strikt till sitt eget slag. Det kan finnas 175 arter av hackspettar, men även de håller sig strikt till sitt eget slag och korsas inte.

De 75 arterna av svalor kan alla ursprungligen ha härstammat från en art långt tillbaka i sin evolution, men de går inte tillbaka och korsar sig med varandra för att återigen bli en enda blandad art av svalor. Nej, Naturen planerar det inte på det sättet.

Om det inte vore så, skulle alla arter snart vara bastardiserade till en enda blandad art. Dessutom skulle den bastardiserade svalan snart para sig med de 75 arterna av bastardiserade lärkor och vi skulle snart ha en "svallärka". Den bastardiserade svallärkan skulle snart para sig med bastardiserade kardinaler och blåfåglar och hela processen skulle urarta till en bastardiserad fågel. Slutresultatet skulle snart bli att fåglar förlorade sina egna medfödda, särpräglade egenskaper som gjorde det möjligt för dem att överleva alla dessa tusentals år.

Mycket till vår avsky och skada har något onaturligt som detta pågått bland människoraserna under de senaste åren. Om det inte stoppas kommer vi, den Vita Rasen, att få betala ett högt pris för vår kriminella förvanskning av Naturens lagar.

Varför driver Naturen på den inre segregationen av arterna? Det finns en mycket god anledning till detta och det är i strävan efter lagen om den starkastes överlevnad. Naturen strävar ständigt efter att uppgradera, att förbättra och att finna en bättre ras, en bättre art, ett bättre exemplar. Låt oss upprepa detta: Naturen försöker ständigt att uppgradera arterna genom att segregera hackspettarna, till exempel, i 175 arter. Den har 175 olika bidrag i just den arten, var och en med sina egna särdrag och särskilda medel för överlevnad och fortplantning.

Vissa av dem är bättre än andra. Vissa av dessa arter kommer inte att överleva. Andra som är bättre rustade att hantera miljön, sina naturliga fiender, födosituationen, fortplantningen osv., kommer inte bara att överleva, utan ständigt producera nya arter som kommer att kunna konkurrera bättre på livets fientliga arena mot alla andra. Om vissa är bättre anpassade än de andra på att hantera sin miljö, kommer de att överleva och blomstra. Om de är mindre kapabla, kommer de att överleva en tid och sedan förpassas till evolutionens skrothög. Genom att göra detta utvecklas Naturen ständigt till ett högre plan.

Naturen utrustar vidare varje enskild art och underart med dess egna säregna egenskaper för dess fortplantning, för dess försvar och för att samla in dess födotillgång — kort sagt — som ett medel för överlevnad och för att föröka sig själv.

Vissa djur, som till exempel tigern, har ett antal anmärkningsvärda egenskaper till sin fördel, både offensivt och defensivt. Tigrar har vilda klor och skarpa tänder; de kan springa snabbt; de är fysiskt starka och grymma kämpar. Elefanten å andra sidan har inga tänder alls, och inga klor, men han är en stor best till djur med en tuff hud och ett av de starkaste och tyngsta landdäggdjur som finns. Det är därför extremt svårt för något djur att attackera och döda den på grund av dess enorma massa, dess kraftfulla kroppsbyggnad, dess tuffa hud och det faktum att den kan, och ofta gör, trampa ihjäl andra djur.

Kaninen, å andra sidan, är ett litet, lätt djur. Den har inget av försvaren hos varken elefanten eller tigern, men den verkar existera i stora antal ändå eftersom den har andra säregna egenskaper som mer än väl kompenserar. Den är inte en kämpe som lejonet eller tigern. Tvärtom är den ett mycket skyggt djur, men Naturen har utrustat även den med ett försvarsmedel, och det är dess förmåga att springa snabbt. Naturen har också kompenserat kaninen på olika andra sätt, och inte minst genom dess förmåga att para sig och föröka sig ymnigt. Under samma tidsperiod som har passerat mellan att en elefantko föder en kalv och tiden hon föder nästa kalv, kommer en kanin att ha haft många kullar på ett halvt dussin eller fler, och flera generationer på väg.

Och så fortsätter det. Såvitt Naturen anbelangar finns det inga goda eller onda, det finns inga hjältar eller skurkar. Det finns bara en oföränderlig lag: Överlevnadens Lag. Bevara din egen art.

Det finns inget sådant bland dess varelser som rättfärdighet, eller moral, eller en känsla för rent spel. Naturen säger till varje varelse: du är utrustad med vissa egenskaper, särdrag och attribut, för att fortplanta och bevara din art och försvara den mot alla andra, utan några begränsningar. Oavsett om bedrägeri, knep, list, rån eller vad som än används, så är allt en del av spelet. Till exempel kan det verka djupt orättvist och fruktansvärt grymt att ett stort bergslejon skulle riva ner och

döda en vacker liten rådjurskalv. Men det händer varje dag och detta är helt i linje med Naturens lagar. En art livnär sig på en annan och för att göra det, dödar och förgör den. Det faktum att de kanske inte är jämnt matchade är helt ovidkommande och Naturen är totalt likgiltig.

Det kan också verka ytterst förrädiskt att en skallerorm, beväpnad med ett giftigt venom i sina huggtänder, kan smyga sig på en kanin och hugga den med sin giftiga injektionsnål, något som kaninen inte har något som helst försvar mot. Det kan verka orättvist och grymt att en fiskgjuse kan få syn på en fisk under vattnet, dyka ner från himlen och spetsa den till sin middag. Icke desto mindre är det Naturens naturliga gång och helt i enlighet med Naturens lagar. Det handlar om att den stora fisken äter den lilla fisken och lejonet äter lammet, i motsats till vad vi kan läsa i någon mytisk fabel om lejonet och lammet som sover fridfullt tillsammans. Det är helt enkelt inte så, det är bara inte så Naturens lagar fungerar.

Inplanterat i varje varelse, vare sig det är fågel eller däggdjur, fisk eller insekt, finns en stark instinkt som driver den framåt för att föreviga sin art och endast sin art. Denna instinktiva drift är grunden för allt livs fortbestånd och det är något som vi vill lägga stor vikt vid. Det är något som vi, den Vita Rasen, också besitter, men löper stor risk att få utplånat genom konstgjorda, främmande influenser. För att se precis hur stark den driften är, ska vi undersöka livscykeln hos några arter av fåglar, djur, växter och insekter.

* * * * *

En av de mest intressanta är studien av sockeyelaxens livscykel. Förmodligen är driften att fortplanta sitt eget släkte inte starkare hos någon annan art än hos denna fisk. Slutet på dess livscykel är fyllt av drama och patos.

Adam's River är en del i det stora nätverket av Fraser Rivers flodsystem i British Columbia, Kanada. Där, på Adam's Rivers grusiga bottnar, 24 mil bort från havet, finns några av sockeyelaxens lekplatser. En annan stor lekplats är Brooks River, som mynnar ut i Bristol Bay, Alaska.

Låt oss börja cykeln med att honan har lagt sina ägg i ett bo som kallas en "redd" i flodens grusiga botten. Här kan äggen ligga i många veckor under så mycket som 40 centimeter grus. Så småningom lyser de mörka fläckarna som är ögon igenom de genomskinliga cellerna. Sent i detta "ögon-ägg-stadium" kan man se den ofödda lilla fisken slingra sig runt och förbereda sig för att bryta sig ut.

Någon gång under vintern kläcks äggen. "Alevinen", som fiskodlare kallar den nykläckta ynglingen som kommer ut, är en klumpig varelse med en massiv orangefärgad gulesäck fäst vid sin undersida. Säcken tillhandahåller föda åt den lilla fisken medan den väntar i gruset och utvecklas.

Sedan, en mörk natt, slingrar den sig fram, en tum lång, och börjar livet i den öppna världen.

Det är en grym värld den möter. Översvämningar, torka och temperaturförändringar i vattnet kan vara dödliga. De unga laxarna faller offer för simpor, öring, ettåringar av sin egen art, fåglar och till och med trollsländors omogna vattenlevande stadier. Avgången är fruktansvärd – av cirka 3 000 ägg från en sockeye-hona kommer endast 30 till 100 laxar att nå storleken av en sätterfisk.

De unga puckellaxarna och hundlaxarna beger sig direkt ut till havs. Andra arter stannar i sjöar eller floder i ett eller två år, och växer ibland till fem eller sex tums längd innan de färdas nedströms. Väl ute i havet är de svåra att spåra, men intensiva märkningsexperiment har gett oss mycket information. Laxar svärmar över stora delar av norra Stilla havet. Under de tidigare stadierna, medan de fortfarande befinner sig i flodmynningarna, simmar de i enorma stim. Allteftersom de växer sig större gör sockeye-laxarna en årlig runda i Stilla havet på mer än 2 000 mil under vart och ett av tre på varandra följande år. Sedan, efter tre eller fyra år i havet, när Naturen har programmerat dem att återvända, beger de sig mot hemfloderna enligt ett förvånansvärt exakt schema.

Så exakt är tidpunkten för Alaskas Bristol Bay-sockeye-vandring, till exempel, att alla fiskar, som kan uppgå till så många som 50 miljoner, anländer till flodmynningen inom tre veckor i slutet av juni och början av juli — trots det faktum att individer närmar sig den från minst hälften av kompassens riktningar och från ett avstånd på 1 200 mil eller mer. De samlas med en sådan kuslig precision att vandringens topp, som inträffar omkring den 5 juli, aldrig har varierat med mer än åtta dagar under de tio år som omfattades av en nyligen genomförd vetenskaplig undersökning.

Begrunda det problem laxen står inför när den ska ta sig hem. När dess fortplantningsdrift säger åt den att bege sig tillbaka för lek, kan den inte följa några stigar som nötts in i havet av långa rader av förfäders fiskar. Det finns bara skiftande strömmar, små skillnader i salthalt och subtila variationer i vattnets temperatur, av vilka ingen verkar vara tillräckligt mönstrad för att vara användbar för att styra en migrationskurs.

Det är fortfarande ett mysterium för forskare exakt vad mekanismen hos laxen är som gör det möjligt för den att navigera med en sådan kuslig noggrannhet genom havets outforskade vatten. Oavsett vad mekanismen är, har Naturen utrustat den med ett ofelbart medel för att inte bara ta sig tillbaka till mynningen av samma flod som den lämnade för åratal sedan, utan också för att simma uppströms och navigera sig genom de olika kanalerna, biflödena och förgreningarna och anlända precis till samma lekplatser där den ursprungligen kläcktes. För vissa laxar är resan uppför floden kort. Puckellaxar och hundlaxar leker vanligtvis närmare havet, ibland direkt i tidvattenzonen. Andra arter färdas hundratals mil inåt landet; vissa kämpar sig uppströms i månader och färdas så långt som 2 000 mil från kusten.

Låt oss betrakta indianlaxen (sockeye salmon) som simmar uppför Adam's River i British Columbia. Vandringen inåt landet är en herkulisk prövning. Laxen anländer till flodmynningen i utmärkt skick, deras kött är ofta färgat rött av de räkliknande kräftdjur som de har ätit i havet, och de är fyllda av olja från en diet av sill och andra feta fiskar.

Men när de väl har tagit sikte uppströms slutar de helt att äta. Magarna hos båda könen skrumpnar ihop. Genom sina långa strider mot strömmen och vattenfallen lever fiskarna enbart på lagrat kroppsfett och blir till slut bara bärare av de könsprodukter som de ska deponera innan de dör. När det gäller laxen i Adam's River genomför fiskarna sin vandring på ungefär 18 dagar och färdas 48 mil uppströms.

Under dessa 18 dagar sker märkliga biologiska förändringar hos laxen under deras resa uppför floden. Deras kroppar blir intensivt scharlakansröda och hanens käkar blir groteskt krokiga och deformerade och utvecklar tänder. Slutligen kan han inte stänga munnen. Dessutom utvecklar hanarna en puckel på ryggen som de inte hade när de lämnade havet.

Slutligen anländer de i stora mängder till sina lekplatser, de grusiga bankar där de en gång föddes. Omedelbart börjar honan gräva en grop eller en "redd" för att lägga sina ägg. Detta gör hon genom att slå stjärten mot strömmens grusiga botten. Efter att ha deponerat en del av sina ägg i en parningsritual med hanen, som befruktar äggen, rör hon sig en bit uppströms för att leka igen. Grus från den andra äggropen sköljs ner och täcker den första. Under en period av flera dagar och nätter av grävande och vila kan hon ha grävt flera sådana gropar och deponerat totalt 3000 eller fler ägg, medan en hane hela tiden står redo att befrukta dem så snart de deponeras.

Och så glider indianlaxarna, i flammande röd skrud, tillsammans i en parningsritual över sina leknästén, eller "redds". Drivna av en av de starkaste instinkterna i naturen fann laxarna sin väg över det väglösa Stilla havet, undgick fiskare, kämpade sig uppför floden och hoppade över vattenfall och mänskliga hinder. Slutligen, när de nått sina hemvatten och fortplantat sig, dör de medan livet rinner ur dem. De har fullföljt sitt uppdrag. De har säkerställt att en ny generation kommer att födas för att återigen upprepa cykeln. Detta gör de år efter år, generation efter generation, och följer det distinkta mönster som naturen har utformat speciellt för dem.

* * * * *

Vad kan vi lära oss av indianlaxens livshistoria? Vi kan observera hur flera av naturens grundläggande lagar verkar:

1. Naturen har utrustat varje art med en stark instinktiv drivkraft att föreviga sin egen art till uteslutande av alla andra.

2. Naturen har ett speciellt och särskilt program inpräglat i varje varelsinstinkt, som den troget följer i sitt livsprogram.

för att föra vidare nästa generation. Om arten av någon anledning, såsom naturkatastrofer eller annat, avviker från det programmet, lider den oerhörda förluster. I vissa fall, om den inte förmår hantera den förändring som påtvingas den, drabbas den av utrotning.

3. Döden är en naturlig sekvens i livets eviga kedja, och Naturen är aldrig intresserad av att bevara individen, utan endast av att bevara arten.

4. Procentandelen förlust och utnötning innan arten når parningsstadiet kan vara extremt hög, men de starkaste, de friskaste och de mest alerta överlever för att reproducera nästa generation. De svagare och de mindre aggressiva gallras ut och faller vid vägkanten.

5. Praktiskt taget hela artens livscykel tillbringas med att överleva och växa till parningsstadiet. Sedan når kulmen av livets hela ansträngning sitt klimax i att reproducera och föra in nästa generation, och därigenom fortsätta livets ändlösa kedja.

* * * * *

Ett stort antal av Naturens varelser är rovdjur, vilket innebär att deras främsta medel för överlevnad är att döda och äta någon annan form av liv än växter. Under denna kategori i djurriket kan vi lista tigrar, lejon, vargar, prärievargar, leoparder, rävar och hundratals andra. I fågelriket har vi örnar, hökar, gamar och många andra. I fiskarnas rike äter praktiskt taget alla stora fiskar mindre fiskar och i många fall äter de till och med ynglen av sin egen art.

Människan själv är i hög grad ett rovdjur i det avseendet att han äter kött. Han dödar boskap, får, grisar, kycklingar, fisk, vilt, eller äter produkter från djur och fåglar, såsom mjölk från kor, ägg från kycklingar, etc. Människan gillar dock inte att betrakta sig själv som ett rovdjur eftersom han deltar i uppfödningen av de flesta djur och fåglar som han konsumerar. Icke desto mindre ändrar detta på intet sätt det faktum att han är ett rovdjur och faktiskt dödar och äter Naturens andra varelser.

Vissa av de lägre, underlägsna arterna av människan, såsom de svarta i Afrika, är till och med kannibalistiska och äter varandra.

En distinkt kategori från rovdjursklassen är gruppen av parasiter som angriper denna värld. De flesta av dessa, men inte alla, finns i insektsvärlden. Vi har varelser som myggor, löss, loppor, vägglöss, fästingar och tusentals andra som lever på andra varelsers kroppar, och i allmänhet utan att döda dem, lyckas få sin mat och näring genom att suga ut blodet och livssafterna från sina olyckliga värdar.

Vissa parasiter, som vi ska se senare, existerar bland den mänskliga arten själv.

Vi vill nu ta en mer detaljerad titt på två rovdjur, ett i fågelriket och ett i djurriket och

se hur de hanterar problemen med överlevnad och att föra sin art vidare.

* * * * *

En majestätisk fågel är sannerligen örnen. Dess emblem har prytt de heroiska fälttecknen för Roms vidsträckta legioner i den antika historien. Dess emblem stod också stolt på fälttecken och baner i Hitlers heroiska Tyskland. Många andra folk och länder har använt örnen som sin symbol för stolthet och makt. Det är en så ädel fågel som någonsin har spridit sina vingar över den azurblå himlen. Den är fåglarnas konung.

Kungsörnen är ett rovdjur. Kungsörnens utbredningsområde och livsmiljö sträcker sig över större delen av Nordamerika, en stor del av Asien, en mycket liten del av Afrika och Europa som gränsar direkt till Medelhavet.

Fåglarnas konung, så berömd i sagor och fabler, är nu också en hotad art, eller åtminstone minskar den i antal. Det finns bara cirka 10 000 kvar på den nordamerikanska kontinenten, får vi veta i en auktoritativ studie om kungsörnen.

Denna fågel kan vara en av de främsta jägarna i fågelriket, men den kan behöva ett revir på så mycket som 100 kvadratmil för att föda sin familj. Den vuxna fågeln själv konsumerar ungefär ett pund kött om dagen. I Montanas berg räknades 18 häckande örnpar över ett stort område, och det uppskattades att det genomsnittliga paret lade beslag på ett territorium på 70 kvadratmil. Kungsörnen häckar i samma område och ofta på samma plats, säsong efter säsong.

I studien av örnar i detta givna område fann man att den genomsnittliga häckande honan lade två ägg per år, från vilka i genomsnitt 1,8 örnungar kläcktes. Av de kläckta överlevde 87 procent för att lämna boet.

Trots att de är fåglarnas konungar möter örnar många faror. Innan de ens lämnar boet faller många ungar olyckligt från boet som är beläget på någon hög avsats. Vuxna örnars farligaste fiende är människan själv, och många örnar blir antingen skjutna eller förgiftade, eller till och med påkörda av bilar. Faktum är att hälften av alla örndödsfall orsakas av människan, vilket är den främsta orsaken till att örnen nu är en minskande art.

Örnar arbetar hårt för att förse sin familj med den mat som krävs för att de ska överleva. Skogsharar utgör 37 procent av deras föda, och bomullssvanskaniner från öken och berg utgör ytterligare en tredjedel. Andra fåglar utgör ytterligare 12 procent av födan. De resterande 18 procenten består av en mängd olika byten, inklusive vissa tamfår. Sammanlagt konsumerar kungsörnen i detta Montana-område 32 arter av bytesdjur, allt från jordekorrar till unga rådjur, från den amerikanska berguven till skallerormar.

Fåglarna lever i allmänhet tillsammans hela livet. Om den ena dör, skaffar den överlevande snart en ny partner.

Vad kan man lära sig av kungsörnens korta livshistoria? Det finns några ytterligare observationer här om hur naturens lagar fungerar. Ett uppenbart faktum är att trots att den är fåglarnas konung, håller den inte nödvändigtvis ställningarna i kampen för sin arts överlevnad. Den vita rasen bör framför allt ta noga lärdom av detta.

Även om örnen är en utmärkt jägare, måste den arbeta hårt för att föda sig själv och sin familj. Vi noterar vidare att fågeln, likt den tidiga nybyggaren, mutar in ett bestämt givet territorium som sitt eget. Den vet att en familj behöver en minsta mängd territorium för att kunna försörja sig och föda sina ungar. I örnarnas fall uppgår detta till cirka 70 kvadratmil.

Den viktigaste läxan vi kan lära oss av örnen är att trots att den är en skicklig jägare och en modig och tapper kämpe, håller dess art på att försvinna från jordens yta på grund av dess låga reproduktionstakt. Det är uppenbart att även med dess beundransvärda egenskaper — skarpa ögon, stora vingar och vassa klor — är detta inte tillräckligt. De måste också ha en mer produktiv reproduktionstakt för att arten ska överleva. Även om dödligheten hos indianlaxen är mycket, mycket högre, klarar sig laxen mycket bättre i att föröka sin art, eftersom honlaxen, till skillnad från kungsörnen som bara lägger två ägg, lägger 3000 ägg och därför har en mycket bättre multiplikationsfaktor till sin fördel.

Kaniner å andra sidan har talrika fiender — prärievargar, grävlingar, hökar, örnar, ormar och en mängd andra. Inte minst av dessa är människan själv, som förvisso skjuter och dödar hundratals gånger fler kaniner än örnar. Ändå har kaninen, på grund av sin fruktsamhet, inga problem att hålla stånd mot människan och resten av sina naturliga fiender.

Uppenbarligen innebär artens överlevnad en hög grad av fertilitet.

* * * * *

Den kanadensiska vargen är också ett rovdjur, men i djurriket. Vi har en intressant redogörelse för deras vanor och livsmönster från en författare och naturforskare som begav sig upp till Labrador-området i norra Kanada för att studera vargpopulationen i allmänhet, och en vargfamilj på tre vuxna i synnerhet.

Vargar är mycket intressanta och mycket missförstådda djur. De är inte nomadiska vandrare som man vanligtvis tror, utan är bofasta djur med stora permanenta ägor.

Naturforskaren fann att denna familj på tre vuxna hade ett territorium väl inmutat för sig själva och det bestod av cirka 100 kvadratmil. Gränserna markerades genom att urinera på vissa markeringar runt hela territoriets omkrets. Ungefär en gång i veckan inspekterade de familjens...

revir och fräschade upp gränsmarkeringarna. Deras territorium gränsade till två andra angränsande vargrevir, men det fanns inga tecken på några oenigheter eller käbbel om gränserna och varje klan respekterade den andras.

Detta understryker återigen att även fåglar, som örnen, och djur som vargen, inser vikten av att ha utrymme och territorium att röra sig på och försörja sina familjer inom, och att en viss minsta mängd territorium behövs för att kunna försörja sina familjer.

Vargar är ganska ordningsamma och lever ett välreglerat liv. Även om de inte håller sig till ett fast schema, följer de ett ganska välplanerat mönster. Hanar jagar på natten men håller sig inom sitt territoriums gränser. Honor stannar vanligtvis i lyan med sina ungar förutom vid korta turer ut för vatten eller ett besök vid ett köttförråd.

Vargar är monogama. De parar sig bara en gång och det är för livet. Själva parningsperioden varar vanligtvis bara i två eller tre veckor tidigt på våren. Deras hem är en lya och ofta använder generationer av vargar samma lya för att föda upp sina familjer. Under sommaren fäller vargarna vuxna karibuer, vanligtvis svaga exemplar i hjorden, eller kalvar. Under perioden då karibuerna drar sig längre norrut äter vargarna och föder sina ungar med möss, jordekorrar och allt annat de kan fånga.

Även om vargar vanligtvis betraktas som elaka och grymma djur, är de mycket tillgivna och kärleksfulla mot sina egna familjer och tar utmärkt hand om sina ungar. De är dessutom lojala mot sina partners och håller ihop med dem livet ut. En kull på fyra valpar är ett bra genomsnitt.

Från vargarten kan vi lära oss två enastående egenskaper: vikten av land och territorium, och orubblig lojalitet mot det egna släktet.

* * * *

En av de mest anmärkningsvärda små varelserna är honungsbiet. Det är särskilt intressant för vår studie eftersom det har en mycket välorganiserad och högt utvecklad social struktur. Produktiviteten och aktiviteten som pågår inne i bikupan och utanför den är extremt intressant och fantastisk att skåda.

Bin och blommor är två delar av samma liv, som huvud och pil på ett mynt. Detta fantastiska team av varelse och planta, samordnat till en nästan otrolig grad, är en av naturens mest underbara skapelser.

Ett bi är den enda flygande varelse som är byggd för att bära tung frakt. Det har lagringsutrymme och lyftkraft för att transportera nektar, pollen och harts. Medan människans fraktflygplan bär en last på kanske 25 procent av sin egen vikt, kan ett bi bära nästan 100 procent. Trots att biet har korta vingar på en tjock kropp och inte kan glidflyga, kan det ändå

röra sig uppåt, nedåt eller stå helt stilla i luften. Dess korta, breda vingar slår med en hög hastighet i en vävande åtta-rörelse. Genom att ändra denna åtta kan biet driva sig självt framåt, eller stå stilla i luften framför en blomma och granska den.

Denna flygmaskin har tre platser för förvaring av last. En är en tank inuti, som den fyller genom att suga upp nektarsirap genom ett långt rör från blommans inre. De andra två är korgarna på dess bakben för att bära pollen.

Mestadels bär biet frakt endast i en riktning. På utvägen behöver det bara en gnutta honung som bränsle, tillräckligt för att nå målet, där det kan finna rikliga förråd av honung och tanka på nytt. Honung är så kraftfullt att en gnutta stor som ett knappnålshuvud får biets vingar att snurra i ungefär en kvarts mil.

Biet är en intensivt social varelse. Bikupan som det lever i är som en enhet, som ett enda djur, som bor i ett vackert hem med rader av sexsidiga rum byggda av vax som liknar marmor. En liten kupa kan ha 20 000 bin, medan en medelstor kupa troligen har 75 000 och en stor kupa ända upp till 200 000 medlemmar. Hela kupan bultar som ett enda liv, en enda enhet. Ett extra stort bi som lever i hjärtat av alltihop har frambringat alla bin som finns i kupan. Detta är drottningen, som sliter med att lägga upp till ett eller två tusen ägg per dag.

Arbetet är mycket väl organiserat. Bikupan, som består av vaxkakor och deras sexsidiga celler, byggs av de yngre bina under sjutton dagars ålder, vilka ännu inte har nått flygstadiet. Honungsbin har ett gott rykte om sig att vara arkitekter och ingenjörer eftersom de bygger många rader av små rum i samma storlek, vart och ett med tre par väggar vända mot varandra, så att de är hexagonformade. Utan ritbord, passpare eller linjaler utför de ett arbete som är väl avmätt, starkt konstruerat och mycket exakt genomgående. Cellväggarna är endast 1/350-dels tum tjocka.

Det finns bara en drottning i kupan. Förutom några få drönare som befruktar drottningen, består resten av kolonin helt av arbetare. Dessa arbetare är ständigt upptagna med att samla från blommor, bygga sina vaxhem, lagra honung och pollen samt dela ut föda.

Drottningen är en speciell uppfinning. Andra bin arbetar så hårt att de inte har tid att få någon avkomma, så Naturen uppfann drottningen, som är annorlunda än alla andra och som lägger alla äggen.

För att hålla en kupa med många tusen bin stark och frisk måste flera tusen bibebisar födas varje dag. Ty även om drottningen kan leva i fem år, lever arbetsbin endast i 41 dagar, och det är drottningens ändlösa uppgift att ersätta dem allt eftersom de dör av. Hon tillbringar merparten av sin tid med att gå över vaxkakans yta, och när hon passerar den ena sexsidiga cellen efter den andra pausar hon i några sekunder och släpper ner

ett ägg. Hennes jobb tar så mycket energi att hon måste ha uppvaktning som matar henne ständigt.

När drottningen är upptagen med att lägga ägg, omges hon av ett följe på 22 bin som tillverkar drottninggelé. De är vända mot henne och omger henne som ekrarna i ett hjul. Hela deras uppgift är att fortsätta mata henne med drottninggelé. När de passerar tolv dagars ålder ersätts de av yngre bin, troligen sex dagar gamla, för denna märkvärdiga föda kan endast tillverkas i huvudet på unga bin.

Drottningen har ett fint par vingar men hon använder dem bara ungefär två gånger under sitt långa liv; en gång för att flyga iväg på en parningsflykt, och en gång till för att flyga bort från sin kupa för alltid med en svärm för att starta ett nytt hem. Hon kan inte lägga några ägg förrän efter att hon har flugit upp i skyn med drönarna och återvänt hem från sin parningsflykt.

När drönare återvänder till kupan och kräver honung, vägrar arbetarna att mata dem och de svälter. De behövs inte längre för kolonins liv och kasseras.

Arbetsbin tillbringar inte natten bland blommorna. De väntar i kupan fram till soluppgången. Eftersom de inte vet vilka blommor som kommer att öppna sina pollenkapslar och spruta nektar följande morgon, eller var de kommer att vara placerade, skickar dessa intelligenta små varelser inte ut tiotusentals flygande fraktvagnar på en vild chansning. De har spanare som utför rekognoseringsarbete det första de gör på morgonen.

Kanske ett dussin bin ger sig ut i olika riktningar och spanar av landsbygden. De flyger runt i närheten av kupan i allt vidare cirklar. Om det finns en äppelodling, ett fält med vallmo eller lusern, eller en trädgård med bönor eller ärtor i närheten, eller en äng som blommar med klöver, är spänningen stor i kupan och en hel armé kommer att vara på vingarna och redo att resa inom några minuter.

Men dagens byte kan finnas en bit bort. Spanarna kan behöva söka över mil av landsbygd. När en av dessa återvänder, berättar den för de andra exakt vilken sorts blommor som är öppna, ger dem en kompasskurs för riktningen och meddelar avståndet till platsen. Många andra varelser kan kommunicera, men få kan mäta sig i tydlighet och användbarhet med det språk som honungsbiet har utvecklat och använder för att kommunicera med sina medarbetare.

Vi har ofta hört uttrycket "flitig som ett bi" och vi gillar att jämföra produktiviteten och organisationen i bikolonin med den vita mannens organisation och produktivitet. Om det är en sak vi kan lära oss av naturens sociala struktur i bikupan, så är det att (a) hela kolonin fungerar tack vare sin organiserade sociala struktur, (b) för att fungera måste kolonin ha en ledare, i detta fall drottningen, (c) var och en har sin specifika funktion för kolonins överlevnad och när den funktionen inte längre

längre är till nytta (såsom drönare) slösas ingen ytterligare föda eller ansträngning på dem.

* * * * *

En annan mycket intressant varelse, som är naturens främsta ingenjör i djurriket, är bävern.

Bävrar väger mellan 13 och 31 kilo och når en längd på 110 centimeter, inklusive deras fyrtio centimeter breda, platta och fjälliga svans. Bakfötterna har simhud. Bävrar lever i vattnet och konstruerar dammar som är flera hundra fot långa och upp till 4,5 meter höga, vilket skapar dammar där de lever och där de är skyddade från sina fiender.

Deras hus är stora konstruktioner av pålar och lera med ingångar under vattnet. Bävrar äter bark och kvistar från träd, särskilt från aspar, som de gnager ner med sina stora framtänder. Ibland bygger de kanaler som är upp till 600 meter långa, i vilka de kan flotta delar av foderträd till sina dammar.

Precis som bina är även bävrar ingenjörer och byggare och är flitiga små produktiva arbetare. De bevisar ytterligare att människan sannerligen inte är den enda ingenjören. Faktum är att deras förmåga att kunna spana ut och bedöma lämpliga vattendrag för sina dammbyggen och sedan bygga robusta dammar är mer avancerad än den hos till exempel de afrikanska infödingarna, vars stammar aldrig har varit kända för att bygga en damm. Faktum är att huset som bävern bygger förmodligen på alla sätt är lika välkonstruerat som de lerhyddor som byggs av infödingarna i Afrikas djungelstammar.

* * * * *

Dessa förmågor som bina har att konstruera sina kupor, sina vaxkakor och sina celler, och de förmågor som bävrarna har att konstruera sina dammar och sina hem, är djupt rotade och inbäddade i deras instinkt och är utmärkande för dem själva och är helt deras egna. De är ytterligare exempel på det förunderliga sätt på vilket naturen har gett varje varelse en unik, inbyggd instinkt och programmerat dem att utföra mirakulösa och felfria handlingar generation efter generation. Det är inte bara högst mirakulöst att denna instinkt, med all den detaljerade information den innebär, finns i varelsen själv, utan all denna information måste föras vidare genom de mikroskopiskt små generna genom en aldrig sinande kedja av generationer. Naturen är sannerligen förunderlig.

Bin är inte den enda varelsen i naturen vars gemenskapsliv kretsar kring en ledare. Det finns många djur med en flockinstinkt som lever tillsammans i sociala grupper och vars grupp har en bestämd ledare. Vargflockar, till exempel, följer vanligtvis en ledare. Buffelhjordar följer vanligtvis en ledartjur som banar väg. En hjord vildhästar ute i västern leds vanligtvis av en hingst som tar hand om sin hjord och håller ett öga öppet för fara. Gässflockar som flyger söderut inför vintern leds vanligtvis av en ledargås som stakar ut vägen. Den

ledarskapsprincipen manifesterar sig i djurriket, fågelriket och i insektsvärlden lika uppenbart som i den mänskliga sociala strukturen. Den är inplanterad där av Naturen.

* * * * *

I det ovanstående har vi anfört livsmönstren för flera arter i synnerhet och ytterligare flera har vi berört i allmänhet. Som en sammanfattning av vad vi kortfattat har behandlat i det föregående kan vi dra följande slutsatser:

1. Universum styrs av Naturens lagar.
2. Naturens lagar är fasta, orubbliga och eviga.
3. Naturens lagar gäller för levande varelser lika bestämt och obevekligt som de gör för livlösa föremål.
4. Människosläktet är också en Naturens varelse.
5. Naturen är endast intresserad av artens överlevnad, inte individens.
6. Endast de arter överlever som kan konkurrera i den fientliga närvaron av alla andra och antingen hålla stånd eller öka i antal.
7. Naturen försöker ständigt uppgradera arterna genom lagen om "den starkastes överlevnad". Den gallrar skoningslöst ut, vanligtvis före reproduktion, alla missanpassade, de sjukliga och de svaga.
8. I kampen för artens överlevnad visar Naturen att hon är helt saknar medkänsla, moral eller känsla för rent spel, såvitt det gäller någon annan art. Det enda måttstocken är överlevnad.
9. Naturen gynnar och främjar den inre segregationen av varje art och får underarterna att konkurrera mot varandra.
10. Naturen ser med ogillande på bastardisering, korsning eller rasblandning. Hon har gett inte bara varje art, utan varje underart, den instinktiva driften att para sig endast med sitt eget slag.
11. Naturen har utvecklat ett särskilt mönster i livscykeln för varje enskild art som den arten måste följa. Detta kallas instinkt, en mycket viktig och vital del av dess konstitution. Varje avvikelse, dödande eller avtrubbande av dess instinkter resulterar vanligtvis i den specifika artens utrotning. Den vita rasen bör notera detta noga.
12. Naturen har inte bara vanligtvis tilldelat en specifik livscykel för varje art, utan vanligtvis också en viss typ av miljö som arten är begränsad till, såsom att fiskar endast kan leva i vatten, isbjörnar i de arktiska regionerna, etc.
13. Naturen är helt opartisk när det gäller vilken art som överlever; var och en är utlämnad till sig själv i den fientliga närvaron av alla andra.
14. Varje art är helt likgiltig inför någon annan arts överlevnad, och Naturen säger åt varje art att expandera och föröka sig till gränsen för sin förmåga. Kärlek och ömhet är uteslutande reserverade för det egna slaget.

15. Det finns många arter som inser vikten av territorium och stakar ut gränserna för det territorium de behöver för sin överlevnad och för att föda upp sina familjer.
16. Många djur, fåglar, insekter och andra kategorier har en välutvecklad social struktur.
17. Ledarskapsprincipen är instinktivt djupt rotad och utnyttjas av många arter av djur, fåglar och insekter såväl som av den mänskliga rasen.
18. En art, till exempel en flock måsar, kan ibland föra ett omfattande krig mot en annan art, såsom en gräshoppsplåga. En vargflock kan attackera en hjord myskoxar.
19. Men brodermordiska krig inom arten mot det egna slaget är okända i Naturen, förutom för vissa vilseledda mänskliga arter.
20. Ingenstans i Naturens rike håller en starkare, överlägsen art tillbaka sin egen framgång och expansion av hänsyn till svagare, underlägsna arter. Det finns ingen medkänsla mellan en art och en annan, bara en tävlan på liv och död.
21. Arterna själva förändras och utvecklas ständigt under årtusendena. Detta kan till och med påskyndas avsevärt genom medvetet urval, som vid avel av hundar och hästar. Vissa arter dör ut. Nya arter utvecklas. Ingen förblir statisk, utan alla, inklusive den mänskliga arten, förändras och utvecklas för evigt. Evolution är en kontinuerlig process.
22. Evig kamp är priset för överlevnad.
23. Naturen har gett varje varelse en stark naturlig instinkt vars grundläggande drivkraft är det egna slagets fortbestånd. Inpräglat i denna instinkt finns en komplett ritning för hela dess livsmönster som kommer att fortplanta det egna slaget, generation efter generation. En art måste följa sitt inpräglade instinktiva mönster eller gå under.
24. Sist, men inte minst, indikerar Naturen tydligt att det är hennes plan att varje art ständigt förbättrar och uppgraderar sig själv, eller blir skoningslöst utfasad ur existensen.

* * * * *

Med dessa grundregler i åtanke, regler förordnade av Naturen själv, ska vi nu ta en ny titt på oss själva. Vi kommer att observera hur dessa samma lagar gäller lika obevekligt för den mänskliga arten i allmänhet, och för oss, den Vita Rasen, i synnerhet. Vi kommer att utforska om den Vita Rasen har följt Naturens lagar, eller överträtt dessa lagar; och slutligen, om den Vita Rasen, i detta skede av sin historia, är på väg uppåt eller på väg ut.

Kapitel 2

Den vita rasen: Naturens största mirakel

Om det finns en sak i denna vår underbara värld som är värd att bevara, försvara och främja, så är det den vita rasen. Naturen såg med välvilja på den vita rasen och slösade särskild kärleksfull omsorg på dess tillväxt. Av alla de miljontals varelser som har befolkat denna planets yta under tidernas lopp, har ingen någonsin helt kunnat mäta sig med den vita rasen. Naturen utrustade sin elit med ett större överflöd av intelligens och kreativitet, av energi och produktivitet än hon skänkte någon annan varelse, vare sig nu eller under de gångna årtusendena.

Det har varit den vita rasen som har varit världsbyggaren, skaparen av städer, handel och kontinenter. Det är den vita människan som är den enda skaparen av civilisationer. Det var han som byggde den egyptiska civilisationen, den stora oöverträffade romerska civilisationen, den grekiska civilisationen av skönhet och kultur, och som, efter att ha tillfogats ett allvarligt slag av en ny semitisk religion, vältrade sig genom den mörka medeltiden, för att slutligen ta sig loss och sedan bygga den stora europeiska civilisationen.

Dessa europeiska vita män, med civilisationen i sitt blod och i sitt öde, korsade sedan Atlanten och upprättade en ny civilisation på en karg och klippig kust. Det var de vita männen som drev norrut till Alaska och västerut till Kalifornien; männen som öppnade upp tropikerna och betvingade Arktis; männen som bemästrade de afrikanska velderna; männen som befolkade Australien och intog världens portar vid Suez, Gibraltar och Panama.

Det var den vita rasen som frambringade män som Columbus som korsade det okända Atlanten; män som Magellan som först seglade runt jorden; män som Michelangelo, Leonardo da Vinci, Rembrandt, Velazquez, Bernini, Rubens, Rafael och tusentals andra genier som skapade vackra och utsökta verk inom skulptur och måleri; genier som Beethoven, Bach, Wagner och Verdi som skapade vacker musik; män som James Watt som uppfann ångmaskinen; män som Daimler som uppfann och byggde den fram- och återgående förbränningsmotorn; produktionsgenier som Henry Ford, uppfinnare som Thomas Edison; ett sådant slösaktigt geni som

Nikola Tesla inom fysikens och elektricitetens område; litterära genier som Shakespeare, Goethe och tusentals andra, oräkneliga genier inom matematikens områden, inom kemins och fysikens områden.

Det var den vita människan som spände över världens kontinenter med järnvägar, motorvägar och elektriska kraftledningar. Det var den vita människan som skapade elektronikens mirakulösa värld och införde telefonen, radion och televisionen. Det var den vita rasen som i en kombinerad explosion av energi och geni skickade raketer till månen och placerade den vita människans fötter på utomjordiskt territorium under det senaste årtiondet.

Den vita rasens briljanta prestationer är oändliga och expanderar snabbt även medan detta skrivs. Allt man behöver göra är att bläddra igenom sidorna i ett uppslagsverk för att uppskatta det magnifika arv av prestationer som skapats av den vita rasen genom århundradena.

Vilken annan ras kan ens komma i närheten av detta märkvärdiga register av kreativitet, prestation och produktivitet? Svaret är ingen. Ingen överhuvudtaget. Ingen kan ens komma i närheten. I kontrast härtill uppfann den svarta människan i Afrika aldrig ens så mycket som hjulet.

Ändå är det den vita människan, med sitt medfödda och inavlade geni, som har gett form åt varje regering och ett uppehälle åt varje annat folk, och framför allt, stora ideal till varje århundrade. Ja, det är vi som är de, raskamrater, som blev särskilt begåvade av Naturen och utvalda att vara världens styrande elit. Sannerligen, vi valdes av Naturen till att vara världens herrar genom att bygga den allt bättre och bättre. Vi var ämnade att vara fruktsamma och föröka oss och att bebo hela den gästvänliga ytan av denna planet. Detta är vårt uppenbara öde (Manifest Destiny) så som det förordnats av Naturen själv.

Vi, den vita rasen, har ett så ärorikt arv och en så illuster historia att varje medlem av den vita rasen borde spricka av stolthet över att vara en del av den. Var och en av oss måste viga oss åt det stora uppdrag som Naturen har lagt framför oss, men som ännu inte fullbordats, nämligen: att styra och befolka hela den goda jorden på denna planet.

Det är inte mitt mål här att spåra den vita rasens historia på dessa få sidor, ej heller är det mitt syfte att göra en vetenskaplig studie av mänskligheten raser. Jag vill visa och påminna mina vita raskamrater om något som de vid denna tidpunkt i historien tyvärr är omedvetna om: storheten i vår historia i det förflutna; det ädla uppdrag som Naturen har lagt framför oss i framtiden. Jag vill också i skarp profil framställa den fara som vi nu befinner oss i och de fiender som är beslutna att uppsluka och förgöra oss.

När vi reflekterar över källan till all vår kunskap, finner vi att de enda verkliga sanningarna finns i Naturen och i Naturens lagar. Allt som vi vet är rotat i de naturlagar som omger oss. Det är den vita

Människans kusliga förmåga att observera, att resonera och att organisera sin kunskap om den lilla del av Naturens hemligheter från vilken han har lyft på slöjan.

En av de första stora observationer människan har gjort är att Naturen styrs av lagar. Naturens lagar är oföränderliga, oböjliga och eftergivna. De är eviga.

En av Naturens obevekliga lagar är den starkastes överlevnad. Vi har sett från föregående kapitel att Naturen ständigt strävar efter att uppgradera var och en av arterna genom att dela upp dem i underarter och låta var och en av underarterna tävla mot varandra. De som inte kan konkurrera faller vid vägkanten och försvinner för alltid i glömska. De som är överlägsna blomstrar och förökar sig. Ingenstans i Naturen ser vi den överlägsna fly för den underlägsna, inte heller observerar vi där en överlägsen barmhärtigt försöker hjälpa till att upprätthålla eller lyfta en underlägsen art.

Naturen önskar uppenbarligen den inre segregationen av arterna. Till exempel, om vi tittar på fågelriket finner vi att kolibrier har segregerats i cirka 320 olika arter, sparvar har segregerats i cirka 263 arter, gärdsmygar i över 60 arter, och så vidare. I djurriket finner vi samma fenomen som uppenbaras framför våra ögon. Oavsett om vi tittar på arterna av möss eller kaniner eller katter i deras naturliga miljö, finner vi att de har blivit segregerade i dussintals olika arter, var och en följer sitt eget mönster för sin överlevnad, fortplantning och förökning i konkurrens med sina egna underarter och jordens andra varelser. Var och en har sina speciella medel för skydd, parning, fortplantning. Var och en har sina naturliga fiender.

Människan är också en skapelse av, och en varelse av Naturen. Han har också blivit utrustad av Naturen med ett speciellt program för överlevnad och fortplantning. Han har också sina naturliga fiender och det är ett kallt hårt faktum i Naturen att den Vita Människans mest dödliga fiender är andra arter av mänskligheten, nämligen judarna och de andra färgade raserna.

Vi observerar vidare om Naturen att hon avskyr rasblandning och bastardisering. Ingenstans i Naturens naturliga rike finner vi en fraternisering eller rasblandning av de olika arterna, inte heller finner vi dem korsa sig och blanda sina gener. Inte bara finner vi att de olika arterna av fåglar, till exempel, inte korsar sig, utan vi finner att underarterna inte korsar sig, även om de kan leva i samma skog eller i samma miljö.

Till exempel finner vi inte kråkor, som är fåglar, para sig med vita hägrar som också är fåglar. Vi finner inte ens att någon av de 60 arterna av gärdsmyg blandar sig eller korsar sig med varandra. Inte heller finner vi någon korsning bland de olika underarterna av nötskrika. Till exempel kommer en blåskrika inte att para sig med en gråskrika eller en mexikansk skrika, eller en Stellers skrika, eller en snårskrika, eller en grönskrika.

Om detta inte vore ett av naturens främsta mål och lagar skulle vi snart finna att inte bara alla underarter skulle blandas samman till en art, utan alla fåglar skulle blandas till endast en typ av fågel och alla fiskar med alla sina tusentals och åter tusentals arter skulle blandas till en enda typ av fisk. Det skulle snart inte finnas något sådant som en vacker blåskrika eller en vacker kardinal eller en underbar liten kolibri eller en förtjusande ängslärka. Nej, svartbjörnen och grizzlybjörnen kan leva i samma skog, men de kommunicerar inte med varandra, inte heller umgås de med varandra, och de blandas inte eller parar sig med varandra. Detta är en av naturens obevekliga lagar. Naturen ser med ogillande på bastarder och straffar dem vanligtvis med utrotning.

Mänskligheten arter har också begåvats med en naturlig instinkt att segregera sig, para sig och umgås endast inom sin egen snäva underart. Var och en har en naturlig instinkt att bevara sitt eget slag genom att skydda det, kämpa för det och försvara det mot alla andra raser som den anser vara fientliga mot sin egen. Trots all den judiska propaganda vi har blivit inympade med, finns denna instinkt fortfarande kvar. All denna falska, onaturliga propaganda kan ösa sådana nedsättande termer som rasist, bigott, etc., över sina offer, men faktum kvarstår fortfarande att den vita rasen föredrar att leva, umgås med och gifta sig inom sitt eget slag, kineserna bland sitt eget slag, de svarta bland sina, och så vidare. Det faktum att färggränsen bryts ner, att rasblandning sker och har ägt rum, är en styggelse mot naturen. Det är onaturligt och naturen väntar inte länge med att utkräva vedergällning på dem som bryter mot hennes lagar.

Tyvärr har den vita rasen, som har mest att förlora, i sin förflutna historia varit mest kriminellt vårdslös med att skydda den mest dyrbara gåva som naturen har begåvat dess gener med. Där den har varit så förunderligt lysande i att lära sig fysikens, botanikens, zoologins och teknologins lagar, har den av någon märklig anledning varit mest kriminellt blind och vårdslös i att tillämpa genetikens lagar i sin egen fortplantning för sin egen bevarelse. Medan den vita människan stolt vårdar fullblodsavel av hästar, hundar och katter, är han märkligt blind när det gäller sin egen avel. Han verkar fortfarande inte fullt ut ha fattat att naturen alltid utsläcker de livsformer som underlåter att följa hennes lagar.

Under nittonhundratalet blir rasfrågan övervältigande tydlig och olycksbådande. Det kommer snart att bli omöjligt att förväxla den med semantik, eller ekonomiska teorier, eller marxistisk jargong, eller humanitärt skräp, eller "religiöst" dubbelspel. Frågan kommer snart att vara så skarp att det slutliga valet kommer att vara övervältigande uppenbart. Men medan detta skrivs är de flesta vita människor i Amerika, och på andra håll, fortfarande tragiskt förvirrade och sorgligt vilseledda. De verkar vara drabbade av en märklig blindhet gällande...

rasfrågan, en blindhet som är nästintill kriminellt vansinnig. Det är syftet med följande sidor att kortfattat blicka in i den vita mannens historia och kasta ett skarpt strålkastarljus på de brott och misstag han har begått genom att inte skydda sitt blods renhet.

Även om det vid vilken tidpunkt som helst i historien är farligt att göra en exakt förutsägelse om framtiden, är det särskilt så gällande allt som rör den vita rasen. I motsats till alla de anstötliga och felaktiga idéer om ras som har inplanterats i pöbelns sinnen, och trots alla de villfarelser som nu råder, kommer jag likväl att göra följande förutsägelse: den vita rasen kommer antingen att samlas och enas i en mycket nära framtid och för egen del besitta den strategiska idén om att vinna världen för sina egna folk, eller så kommer den att bli jämmerligt och grymt förintad av världens färgade folk. Vi måste nu antingen göra denna planet för evigt säker för vår ras, eller gå under eländigt. Vi måste antingen befolka alla kontinenter med våra egna, eller bli översprungna av de underlägsna färgade.

En av den samtida historiens sanningar är det faktum att de vita som vet minst om niggrerna och har minsta möjliga kontakt med dem, alltid tycks hysa ett orimligt hat mot de vita som tvingas i kontakt med niggrerna. Ett sådant vansinne mot sina egna vita bröder är onaturligt, i strid med deras innersta naturliga instinkter, och artificiellt inplanterat genom den svekfulle judens diaboliskt listiga propaganda. Utan tvekan är det svåraste hindret i den vita mannens kamp för att rädda sig själv från undergång och rasmässig uppblandning med de färgade raserna den vita mannens märkliga och perversa inställning till sig själv. Huvudproblemet nu är inte att övervinna judarna eller de svarta, utan strikt en fråga om att få ordning på den vita mannens tänkande.

* * * * *

Genom hela denna bok kommer jag att använda den icke-vetenskapliga termen "den vita rasen" och det av goda skäl. Jag är väl medveten om det faktum att olika antropologer har delat in, underindelat, klassificerat och omklassificerat den vita rasen i många grenar och undergrenar. Jag är väl medveten om vissa godtyckliga större underavdelningar som arisk eller nordisk, medelhavs- och alpin. Dessa omklassificeras sedan i en mängd ytterligare grenar och blandningar.

Avsiktligt undviker jag hela detta trassel som pesten. Att här argumentera om antropologiska indelningar och underindelningar är att falla i en ondskefull judisk fälla. Att ens använda ordet nordisk eller arisk i denna bok är djupt splittrande. Denna bok var inte utformad för att få det vita folket att argumentera sinsemellan utan för att förena hela den vita rasen i kampen mot judarna i synnerhet, och alla de färgade raserna i allmänhet.

Därför är termen, Vita Rasen, tillräckligt bred för att omfatta alla goda medlemmar av vår ras utan att märka ord om vilka grenar som är bäst, eller vem som hör hemma var. Jag är väl medveten om att den Vita Rasen har vissa bastardiserade utkanter. Den har många blandningar inom sina egna inre grupper, såsom nordiska blandade med alpina, alpina med medelhavsfolk, etc. Det tjänar dock inget syfte alls att differentiera och skapa kastsystem inom den Vita Rasen själv. Tvärtom skulle det vara högst destruktivt och splittrande.

Till och med att använda termen arisk skulle vara skadligt för vår lära, eftersom även denna term är allmänt missförstådd av de flesta medlemmar av den Vita Rasen själv. För de flesta amerikaner skulle denna term relatera (om än felaktigt) endast till tyskar och något som tillhörde Hitlers rörelse. Även om Hitler utan tvekan var en stor vit ledare, skulle denna term icke desto mindre vara ett hinder, snarare än en hjälp, för att förena den Vita Rasen och främja vår nya religion.

Vårt första mål i denna kamp är, och måste vara, att förena den vita människan och korrigera hans tänkande. Förenad och organiserad är den Vita Rasen tio gånger så kraftfull som resten av världen tillsammans. När vi väl har gjort detta är jude- och negerproblemet så gott som löst.

När vi återigen har kontroll över vårt eget öde, då kan vi gå vidare med mer meningsfulla program för att främja och uppgradera vår egen ras. Detta kan enkelt göras utan tvångsmetoder. Vi kan uppnå detta genom att främja och uppmuntra reproduktionen av de bättre elementen inom den Vita Rasen och avskräcka de sämre elementen. Som förklaras mer i detalj i budord nr 12, kan detta enkelt göras genom utbildning, ekonomisk uppmuntran, religiös övertygelse och flera andra metoder, utan nödvändigheten av att använda tvång.

I vilket fall som helst, för att förena den Vita Rasen och vinna den kommande striden mot judarna och de färgade, måste vi samla den Vita Rasen. Vi måste enas och vi måste organisera oss. Av denna anledning kommer termen "Vita Rasen" att användas genomgående i denna bok och i vår religion. På denna breda bas kan vi förena alla goda medlemmar av vår ras, snarare än att dela upp och splittra dem med söndrande och förvirrande tekniska termer.

Efter att ha fastställt dessa grundregler ska vi ta en kort titt på vår ras historia och se vad vi kan lära oss av den. Vi hoppas kunna göra detta så att vi i framtiden kan förhindra de katastrofala misstag vi har gjort i det förflutna.

* * * * *

Vid en genomgång av den Vita Rasens långa historia och vita civilisationer i kontakt med de färgade raserna, särskilt de negroida raserna, ser vi om och om igen dessa lärdomar hamras in i oss: För det första, att den rasliga förstörelsen av den Vita Rasen är oundviklig med tiden närhelst det finns en betydande närvaro av en färgad ras bland

det, och för det andra, att civilisationen själv aldrig överlever förstörelsen av den Vita Rasen, även där dess civilisation har varit implanterad i tusentals år.

Detta sammanfattar i essens det största problem som den Vita Rasen någonsin har stått inför, och står inför idag.

Idag, mer än någonsin tidigare, presenteras valet för oss med ständigt ökande snabbhet i kalla och hårda konturer, nämligen fortsättningen av vår nuvarande mänskliga nivå och även möjligheten till ytterligare evolution till ännu högre plan, eller, å andra sidan, devolution, regression, rasmässig uppblandning och slutligen totalt förfall.

Faktum är att för den Vita Människan kommer det inte ens att bli en långsam eller gradvis regression, utan en som kommer att flamma upp i ett fruktansvärt blodbad som kommer att få judarnas slakt på 20 miljoner vita ryssar att blekna i jämförelse.

En sak är säker, den Vita Rasen kommer antingen att enas och kämpa för sin överlevnad snart, eller så kommer den att utrotas. Detta är en visshet som den Vita Människan inte kan fly ifrån — juden har gjort ett alltför grundligt jobb med att uppvigla världens färgade raser med hat mot den Vita Rasen, bara väntande på tid och tillfälle att utföra det stora dråpet.

Madison Grant uttryckte det på detta sätt i sin klassiker, *The Passing of the Great Race*, beträffande rassituationen i Amerika: "Om de två rasernas renhet ska bevaras, kan de inte fortsätta att leva sida vid sida, och detta är ett problem från vilket det inte finns någon utväg." Alexis de Tocqueville formulerade det så här: "Det finns två alternativ för negrernas och de vitas framtid. De måste antingen helt skiljas åt eller helt blandas." Judarna har felciterat Thomas Jefferson på det mest kriminella sätt i hans berömda passage genom att bara citera hälften av den och utelämna resten, till och med på Jefferson Memorial i Washington. Här är vad Jefferson sade: "Ingenting är mer säkert skrivet i ödets bok än att dessa människor ska vara fria: inte heller är det mindre säkert att de två raserna, lika fria, inte kan leva under samma regering." Den sista delen förtiger den judiska pressen.

Världens historia är en aldrig sinande historia om rasmässig rörelse och migration. Stora folkvandringar är historiens varp och veft. Faktumet är historiskt och förhistoriskt. Vi är dock inte särskilt intresserade vid denna tidpunkt av turkarnas eller magyarernas vandringar, eller hur indianerna korsade Berings sund och kom att bebo Amerika. Vi är här främst intresserade av den Vita Rasens historia, de civilisationer den har skapat över hela världen, och hur den Vita Människan misslyckades kapitalt med att bevara sitt blods renhet; hur han dränktes och utspäddes bland de lägre raser som han hade erövrat och delvis civiliserat; hur han förlorade sin identitet, förlorade sin kultur och, sannerligen, förlorade den mödosamt vunna civilisation som han hade skapat.

Den Vita Rasen erövrade och civiliserade Indien, Persien och Grekland. Detta är välkänt. Inte lika välkänt är det faktum att han också invaderade de japanska öarna och skapade en civilisation där, samt även gick in i, erövrade och skapade en stor civilisation i Kina för cirka 4000 år sedan.

* * * * *

Låt oss nu titta på den första stora vita civilisationen i civilisationens vagga i Nildeltat. Här har, på grund av ovanliga klimatiska förhållanden och Nilsanden, så många artefakter, monument och kreativa arkeologiska skatter bevarats att Egyptens historia kan läsas som en öppen bok, som sträcker sig så långt tillbaka som 6000 år av deras spännande historia. Vidare erbjuder Egypten en klassisk lektion i historia för oss att studera kontakterna mellan en kulturskapande, energisk Vit Ras och de negroida massorna omedelbart söder om den, med vilka egyptierna ständigt blandades.

Från tiden för konsolideringen av rikena i övre och nedre Egypten genom Menes (3400 f.Kr.) till det slutliga förfallet och störtandet av faraonernas rike, är en period på cirka 3000 år, och denna period är uppdelad i möjligen 30 dynastier. Mellan Menes bestigning av Egyptens tron som den förste faraon vid cirka 3400 f.Kr. och Teharkas bestigning, en mulatt, till samma tron år 688 f.Kr., ser vi spännvidden av egyptisk historia nystas upp från de första stora höjder den uppnådde, till dess bastardisering och långsamma förfall och slutliga stagnation från vilken den aldrig återhämtade sig. Vi kan betrakta Teharkas bestigning som döden och slutet för den egyptiska civilisationen.

Denna vita civilisation varade dock i nästan 3000 år, och det är en lång tid. Vi kan lära oss mycket av denna spännvidd om den vita mannens geni och resultaten av den blodförgiftning som uppstår när han är i kontakt med den negroida rasen. Det enda vi ser i undersökningen av denna forntida civilisation är att dess stora prestationer låg i de tidigare århundradena, det vill säga när den vita rasen fortfarande var ren. Det följde en långvarig period av nedgång. Invånarna förlorade initiativförmåga och uppfinningsrikedom. När assyrierna kom kunde egyptierna endast erbjuda ett svagt motstånd. Vi kan bäst förstå denna situation om vi inser det faktum att den egyptiska civilisationen inte störtades. Den bastardiserades och ruttnade som ett ruttet äpple. Problemet var internt. Det låg i förgiftningen av dess blod genom sammanblandning med de svarta.

Redan under det fyrtiotredje århundradet f.Kr. hade männen i deltat, som var vita, upptäckt året på 365 dagar och de införde en kalender av denna längd. Det var därför deltats civilisation som förseglade oss med de tidigaste fastställda datumen i världshistorien. Det var det norra riket i deltregionen, längst avlägset från nubierna i söder och i nära kontakt med de andra vita folken i Nordafrika och Mindre Asien, som var det mest avancerade. Vid

vid tiden för konsolideringen av de övre och nedre rikena under Menes år 3400 f.Kr. expanderades rikena i norr och söder. Om denna tid säger Breasted i sin *History of Egypt* att Menes, den förste faraon, "förde sina vapen söderut mot norra Nubien, som då sträckte sig nedanför den första katarakten så långt norrut som Nomen Edfu, och byggde en damm ovanför staden Memfis för att avleda Nilens vatten för att få mer plats för den staden. Träskmarkerna i deltat höll på att torrläggas som före de två rikenas konsolidering, och de rika marker som erhölls drog till sig en snabbt ökande befolkning till deltat."

Så vi ser att den förste faraon regerade över ett folk som redan var kapabelt att avleda Nilens vatten, torrlägga deltats träskmarker och, vilket är viktigt för vårt övervägande, föra krig mot de negroida folken i Nubien. Utöver dessa prestationer är folket under den förste faraon kända för att ha använt inte bara hieroglyfer, utan även en kursiv handstil, och har därmed uppfinningen och användningen av alfabetiska tecken att tacka för, minst 2500 år tidigare än något annat folk.

Den andra dynastin uppförde stentempel. Namar, en tidig kung, tog 120 000 libyer till fånga och av deras hjordar "1 420 000 små och 4000 stora boskapsdjur." Det finns bevis för att kungarna vid denna tid upprätthöll utrikesförbindelser med fjärran folk, och att de stod i handelsförbindelser med folken i norra Medelhavet under det fjärde årtusendet f.Kr.

Den tredje till och med den sjätte dynastin har utgjort den period som kallas Gamla riket och omfattade tidsspannet från 2928 till 2475 f.Kr. Inom religion, styre, samhälle, industri och konst framstår Gamla riket som en välconstituerad stat, uppvisande en snabbt utvecklande kultur, fysisk såväl som andlig, överlägsen kulturen hos de dynastier som skulle följa.

Egypterna var ett religiöst folk, som vid detta avlägsna datum innerligt trodde på kroppens uppståndelse efter döden och på själens odödlighet. Osiris var deras dödsgud, "De förklarades konung." Om en rättfärdig man sade de: "Som Osiris lever, så skall han leva; som Osiris inte dog, så skall han inte heller dö; som Osiris inte förgicks, så skall han inte heller förgås." De trodde att en bedjande man skulle rulla den hädangångne till de förklarades land, men att denne bedjande man endast skulle ta emot dem om vilka det sades: "Det finns inget ont som han har gjort."

Detta är det tidigaste vittnesbördet om ett etiskt prov vid livets slut, vilket gör livet efteråt beroende av den moraliska kvaliteten på det liv som levts i denna värld. Djurdyrkan som vanligtvis förknippas med det forntida Egypten, som en kult, är en senare produkt som fördes fram under nationens nedgång när den blev mer uppblandad och bastardiserad med de

svarta, vilket ledde till en nedgång för dess religion vid det tragiska slutet av dess historia.

Inte nog med att de forntida egyptierna var högt framstående i sin andliga uppfattning, de hade också uppnått en förvånansvärt hög nivå i sin sociala och materiella kultur. Inom hemmet var hustrun i alla avseenden mannens like och behandlades som sådan. Tillgivenhet mellan nära bröder och systrar samt lydnad mot föräldrarna lärdes religiöst ut till alla ungdomar. En favoritinscription på en grav var: "Jag var en som var älskad av sin fader, prisad av sin moder, som hans bröder och systrar älskade."

Förmodligen var de tidiga egyptiernas mest enastående prestation deras användning av metallverktyg, vilka dateras så långt tillbaka i tiden att vissa auktoriteter hävdar att egyptierna inledde metallåldern.

Vi kan knappast överskatta betydelsen av detta steg i människans historia. Före uppfinningen av metallredskap var de verktyg som användes inom industri och konst tillverkade av sten, vass och ben. Detta innebar en enorm begränsning för framstegen hos varje folk eller nation som var så handikappad. Med användningen av metaller kunde dock industrin ta en snabb vändning i krig såväl som i fredens konst. Vi står därför i stor tacksamhetsskuld till Egypten för bidragen till mänsklighetens framsteg, och inte minst av dessa var deras uppfinning av användningen av metallverktyg.

Med sitt kreativa geni väckt och medvetna om sin konstruktiva talang, sökte egyptierna ännu större triumfer. Allteftersom dynastierna följde på varandra, och faraonerna regerade och dog, önskade dessa härdiga individer bygga oförgängliga monument över sin makt åt sig själva. Denna önskan att leva vidare i eftervärldens ögon fann gradvis uttryck i pyramidgraven. Varje efterföljande farao, som betraktade sina föregångares gravar, önskade ett ännu större uttryck för sin makt och sin ära genom byggandet av en allt större pyramid. Och så inleddes de mäktiga pyramidernas tidsålder. Dessa är utan tvekan det mest iögonfallande beviset på egyptisk storhet; och i ingenjörernas förmåga att planera och övervaka, och faraonernas organiserade makt att föra dem till fulländning, får vi en skymt av Egyptens vita civilisatörer, vilket ytterligare måste imponera på oss med vidden av deras makt.

Djoser (Zoser), den första faraon i det Gamla riket (2980 till 2475 f.Kr.), gjorde Memphis till sin huvudstad. Det var under det Gamla riket som konst och mekanik nådde en nivå av oöverträffad förträfflighet som aldrig senare överträffades. Med Djoser, liksom med Menes (3400 f.Kr.), har vi uppgifter om utvidgningen av det egyptiska inflytandet över mulattstammar i Nubien. Under Djosers regeringstid hade egyptiska erövringar kuvat de turbulenta blandrasstammarna i norra Nubien, och fredlig navigering på Nilen var möjlig under en sträcka av 75 miles söder om den första

katarakt. Mellan Menes och Zoser förflöt mer än 400 år. Under dessa fyra århundraden hade den södra gränsen utvidgats endast obetydligt. Sesostris III av den 12:e dynastin, som besteg tronen 1887 f.Kr., fullbordade erövringen av Nubien.

Mellan Menes och Sesostris III finns en period på 1500 år. Detta bevis på den långsamma erövringen och absorptionen av negroiderna söder om Egypten är värt vår uppmärksamhet. Dessa århundraden täcker perioden för Egyptens storhet. Egypten var fortfarande vitt.

Före Zosers tid uppfördes de kungliga gravarna av soltorkat tegel. Men i och med Zosers ankomst, som önskade ett mer bestående minnesmärke över sig själv, byggdes en terrasserad pyramid av sten, 195 fot hög. Han blev den förste pyramidbyggaren. Senare kungar i denna dynasti uppförde de stora pyramiderna i Dashur och Sneferu, och den siste kungen konstruerade fartyg som var 170 fot långa för trafik på Nilen.

Tvärs över Nilen från det moderna Kairo, som var det forntida Gizeh, får de turister som besöker Egypten idag sin första skymt av den makt och styrka hos den civilisation som har gått under. Där kan de bland annat se den stora pyramid som byggdes av Khufu (Cheops). För att rätt kunna uppskatta hur stark och effektiv organisationen av Khufus regering måste ha varit, måste vi inse att denna pyramid innehåller omkring 2 300 000 block, som vart och ett i genomsnitt väger två och ett halvt ton.

Vidare uppvisar skulpturen från det Gamla riket den högsta tekniska skickligheten och tål väl att jämföras med moderna konstnärers verk. Egypten hade vid slutet av det fjärde millenniet f.Kr. löst de grundläggande problemen inom stor arkitektur och utvecklat behandlingen av tomrum med det mest förfinade konstnärliga sinne och den största mekaniska skicklighet. Vävnadskonsten var också högt utvecklad. Så till den grad att deras tyger är en källa till förundran för den moderne betraktaren, medan guldsmederna var kapabla att framställa de mest utsökta prydnadsföremål, av vilka många har överlevt till våra dagar.

Mot slutet av det Gamla riket, det vill säga omkring 2475 f.Kr., finns det tecken på en försvagning av den centrala makten, men den egyptiska kulturen blev inte lidande. Ras är mer än politik, religion eller konst. Dessa är endast uttryck för ras. Den sjätte dynastin, den sista i det Gamla riket, markerar en utrikespolitik med ökande kraft. Negerstammarna i söder tvingades bidra med kvoter till den egyptiska armén; och användningen av dessa utskrivna trupper mot de vita grannar som egyptierna låg i krig med markerar en osmaklig epok i rasernas kontakthistoria. De icke-kreativa svarta raserna, tvingade att lita till sina egna resurser i krig eller fred, är obetydliga konkurrenter till den vita människan. Men beväpnade med den vita människans uppfinningar förvandlas de till formidabla konkurrenter och uppnår omedelbart en rang som evolutionära krafter inte har tilldelat dem, och antar ett inflytande som de är oförmögna att upprätthålla. Faraos

användandet av mängder av negrer som trupper mot Egyptens fiender hade mycket att göra med den egyptiska civilisationens slutgiltiga förfall. I det ser vi fröet som ledde till dess slutgiltiga undergång.

Låt oss nu gå vidare ungefär ytterligare tusen år i Egyptens historia i sökandet efter ljus över det egyptisk-negroida problemet. Detta för oss ungefär till år 1500 f.Kr.

Förvånansvärt nog finner vi att det egyptiska imperiets negerpolitik vid denna tid inte skiljer sig radikalt från de vita nationernas som nu styr Afrika. Egyptiska tempel hade nu vuxit upp i varje stor stad och de egyptiska gudarna dyrkades där. Egyptiernas konst lärdes ut till nubiska hantverkare och överallt fick den råa barbarismen i övre Nilen, som var svart territorium, den egyptiska kulturens prägel. Icke desto mindre tilläts de infödda hövdingarna, under vicekungarnas övervakning, fortfarande att behålla sina titlar och hedersbetygelser, och fortsatte utan tvekan att njuta av åtminstone en nominell del i styret. Den årliga landstigningen av vicekungen av Tebe, som var svart, och framförandet av den årliga tributen från alla de nubiska länderna, var nu en sedan länge etablerad sed i Egypten.

Den gradvisa spridningen av vit kultur och utnyttjandet av infödda hövdingar under ledning av vita kolonialguvernörer var karakteristisk för det första försöket att inplantera civilisation i det negroida Afrika, precis som det är i den nuvarande ansträngningen från moderna vita nationers sida.

Den tidigaste perioden av egyptisk historia avslöjar endast en mycket liten negroid blandning i befolkningen i södra Egypten, och egyptisk konst, civilisation och kultur blomstrade. Vid den period vi nu betraktar, nämligen 1500 f.Kr., finns det inget sätt på vilket vi möjligtvis kan avgöra den exakta utbredningen av negerblod, men eftersom egyptier ständigt begav sig söderut och folk från söder ständigt kom in i det egentliga Egypten, är det inte troligt att mer än hälften av befolkningen i den södra halvan av Egypten fortfarande var vit. Blodblandning har utan undantag varit det oundvikliga resultatet av långvarig raskontakt.

Från förhistorisk tid hade negern sipprat in i landet. Många tusentals kom som soldater åt forntidens faraoner. Oräkneliga antal hade kommit som slavar — många inkluderade i den årliga tributen från de södra lydländerna — andra som fångar tagna i krig; medan de stora utskrivningarna för arbetsändamål, även om de inte nödvändigtvis behölls av egyptiska myndigheter, fann att den egyptiska miljön var bättre än deras egna usla bosättningar och beslutade sig för att stanna i Egypten.

Egyptierna var inte helt omedvetna om de svartas degenererande inflytande på deras civilisation. Vissa av faraonerna försökte förhindra blandningen av Egypten genom att begränsa negerinvandringen, till och med så långt som att utmäta dödsstraff.

på immigranten. Men negern var en foglig, undergiven arbetare och soldat, och dessa egenskaper skapade en efterfrågan som mindre upplysta faraoner gav vika för. Så de kom under århundraden; inte genom vapenmakt och stridsuppställning, utan som ett underkuvat och förslavat folk.

Med resultatet av all denna rasblandning når vi nu vägs ände. Under den 25:e dynastin år 688 f.Kr. markerade Teharkas, en mulatts, uppstigande på det en gång stolta Egyptens tron, i alla praktiska avseenden, slutet för den egyptiska civilisationen. Teharka var son till en nubisk kvinna och hans drag, så som de bevarats i samtida skulpturer, visar omisskännliga negroida drag. När mulatten ärvde de en gång mäktiga faraonernas tron, blev hans syster det gudomliga överhuvudet för den egyptiska religionen, som under dessa århundraden hade blivit så grovt förnedrad att mulattkungens nubiska mor blev en drottningmoder som alla böjde sig för. Under en period före den mulattiske faraon Teharkas tillträde hade Egyptens civilisation blivit stagnant, medan de dynastier som efterträdde Teharkas regeringstid påtvingades av utlänningar, som nu var enkla erövrare av Egypten.

Och så slutar tragiskt en en gång stolt och vacker civilisation. Vi har många läxor att lära av Egyptens förnedring och förfall — läxor som uppenbarligen inte har trängt in i våra sinnen ens till denna dag. Ändå är läxorna tydliga och de är klara. En av de läxor vi kan lära oss är att en civilisation kan leva i tusentals år. Faktum är att det inte finns någon anledning till varför den inte kan leva för evigt om dess skapares blod förblir rent och obefläckat.

För det andra lär vi oss att oavsett vilka civila eller religiösa lagar som införs, kommer själva närvaron av den svarta rasen i kontakt med den vita rasen att producera rasblandning, och rasblandning kommer oundvikligen att resultera i förstörelse och förfall av den civilisationen. Vi ser också att negern, som utgör en foglig och smidig slav, är en frestelse som de aggressiva men kortsynta vita herrarna har funnit omöjlig att motstå för användning som billig arbetskraft.

Det är just denna egenskap hos negern — det faktum att han utgör en foglig och lättstyrd slav — som har gjort honom till den vita rasens dödliga erövrare varhelst detta gift så bekvämt, men kortsynt, togs i bruk.

Vi måste också lära oss att ingen tillämpning av civila lagar, av sociala tabun, av religiösa sedvänjor eller någon annan metod som hittills uttänkts i mänskligheten historia, har kunnat förhindra rasblandningen av den vita rasen när den hade den svarta icke-kreativa rasen i sin mitt.

Vi kan ganska kortfattat sammanfatta hela moralen i den egyptiska historien genom att säga att det inte finns något sätt i världen som vi kan rädda oss själva från den svarta rasplågan på annat sätt än genom att utvisa dem långt från våra kuster så snabbt vi bara kan.

För Amerikas vita folk är läxan överväldigande tydlig — i själva verket skriker den mot högan sky: vi måste skeppa ut n-orden ur vår mitt, tillbaka till Afrika, så snart som möjligt.

Kapitel 3

Lärdomar från Indiens laboratorium

Medan den egyptiska civilisationen började med en relativt ren vit ras som långsamt bastardiserades under en period av 3000 år genom att de vita egyptierna själva frivilligt släppte in de svarta barbarerna, har Indien å andra sidan en annan historia. Genom att träda fram från Afghanistans bergsland och Hindu Kushs sluttningar tog de vita krigarna genom erövring den extremt eftertraktade del av Indien som kallas Punjab i besittning. En blick på kartan visar att Punjab är en välbevattnad nordlig provins och att den endast utgör en liten del av det nuvarande indiska imperiet. Detta ägde rum för cirka 4000 år sedan och den vita mannens civilisations höjdpunkt rådde ungefär mellan åren 2000 f.Kr. och 1400 f.Kr.

Från sin bas i Punjab expanderade dessa blonda, långa, heroiska vita krigare sina erövringar och påtvingade sig genom våld och inflytande av överlägsen kultur de blandraser som hemsökte landet i oräkneliga mängder då liksom de gör nu. De infödda de erövrade var blandraser av gammal negroid härkomst och svarta, gula och andra asiatiska blandningar. Erövrarna gjorde inget försök att fördriva eller utrota sina underlägsna, utan tvärtom förde de med sig kultur och civilisation som de sedan påtvingade sina undersåtar. De etablerade sig strikt som aristokrater och härskare och utnyttjade slavarbetskraften från det underkuvade folket de styrde.

Det är anmärkningsvärt att den vita mannen genom hela sin erövringshistoria inte har fördrivit ett underkuvat folk som han lönsamt kunde förslava. De moderna vita erövrarna av Nordamerika fördrev visserligen den röde mannen, men de importerade den svarte. Den förre ville inte arbeta, den senare kunde tvingas att arbeta.

Den vita mannens forntida litteratur i Indien är förkroppsligad i Rig-Veda och eposen. Vedatiderna omfattar cirka 600 år mellan 2000 f.Kr. och 1400 f.Kr., den vita kulturens middagstid i Indien. Från dessa skrifter får vi en ganska bra bild av den tidens vita samhälle och de avslöjar ett kraftfullt vitt erövrarfolk, välorganiserat, som respekterade sina kvinnor, redan i besittning av urgamla lagar, som prisade jordbruket, var passionerat religiösa och påtvingade sin tro och kultur på de omgivande färgade

populationer som de hänvisar till i föraktfulla termer. De hänvisar till sig själva som ett folk med ljus hy och kallar dem som de har underkuvat för ”färgade” och förlöjligar dem genom att kalla dem apor. På samma sätt har den vita människan 4000 år senare begett sig till Afrika, Asien, Oceanien och Amerika, och har skrutit om sin vita hy och sin kraftfulla mentalitet, och har tillskrivit de mörka raserna i dessa länder ett nära släktskap med schimpanser och gorillor.

När vi blickar tillbaka över ett spann på 40 århundraden och tar en närmare titt på dessa vita inkräktare i norra Indien, finner vi i deras register att de var av ljus hy, med raka näsor med välmarkerad näsrygg. Detta sistnämnda drag, liksom hudfärgen, markerar dem som ett separat folk. De präglade sina sociala idéer så starkt i det erövrade territoriet att än idag varierar en mans sociala ställning i omvänt förhållande till bredden på hans näsa: det vill säga att nasalindexet, som det kallas, är en säker vägledning till mängden vitt blod, till skillnad från aboriginskt blod, i hans ådror.

Då de ständigt var i numerärt underläge gentemot sina svarta och rasmässigt blandade underlägsna, insåg de vita erövrarna snabbt sina problem med att bibehålla sin rasrenhet. Det är ytterst intressant att observera och studera de geniala metoder och medel de använde för att försöka bevara sina rasmässiga blodslinjer. De vita erövrarna kom, i kraft av ras och kultur, som aristokrater. De såg på de blandade och svarta massorna som underlägsna och behandlade dem som sådana. Icke desto mindre var problemet som de vita stod inför hur de skulle bevara sin egen ras och samtidigt utnyttja underlägsna folk för att utföra deras arbete. Deras svar på problemet var "Kast, genomdriven av lag och religion."

Prästerna var vetenskapsmännen och filosoferna, och de utarbetade ett system för social kontroll utformat för att möta kraven i det infödda problemet. Detta extraordinära system har klassats som ett av de största uttrycken för mänsklig uppfinningsrikedom. Kast, så som det ursprungligen instiftades, delade upp befolkningen i fyra divisioner — (a) krigare, (b) präster, (c) jordbrukare och köpmän, och (d) arbetare. Den första gruppen bestod av dem med det renaste vita blodet, medan den sista huvudsakligen bestod av de underkuvade blandraserna som den vita människan var i omedelbar kontakt med. Det fanns också stora grupper av den underkuvade befolkningen som de vita inte ärade med någon kast alls. Dessa kallades kollektivt för utstötta och betraktades som knappt mänskliga.

Den överlägsna vita rasen, som insåg problemet och var fast besluten att behålla sin rasrenhet, kunde ändå inte hindra män av sin ras från förbindelser med färgade kvinnor. I de flesta fall, då de inte kunde upptäcka den skyldige vite mannen, vände de sig med en fruktansvärd vrede mot den hjälplösa blandrasen. Halvkasterna tilläts inte bo inom stadens gränser. De föraktades av alla, både svarta och vita, och slutligen föreskrev de ariska lagarna att soldaterna under vissa omständigheter fick dräpa dem utan barmhärtighet.

Icke desto mindre var kastsystemet, med alla dess stränga lagar, med alla de religiösa tabun som förbjöd blandning av raserna, och med lagstadgade förbud mot äktenskap mellan raser, oförmöget att förhindra illegitima förbindelser. Det misslyckades till slut med att förhindra sammansmältningen av raserna, främst på grund av det faktum att alla dessa medel inte kunde upprätthållas permanent. Trots juridiska och religiösa restriktioner ökade antalet blandraser. Medan kasten förlängde rasrenheten, bevarade den den inte. Den moderna "ariern" i Indien är precis en sådan blandning som den forntida ariern var bemyndigad att döda. Vi bör noga ta till oss lärdomarna från detta tragiska experiment.

Det vita folket i USA är, till skillnad från sina tidiga fränder i Indien, inte på långt när så väl rustade mot denna situation som de forntida vita männen i Indien var, vilka kompletterade det juridiska förbudet mot äktenskap med icke-vita med sin religiösa undervisning och genom kasten, som var perfekt i sitt ideal och verkställbar enligt lag. Medan de flesta stater i USA hade lagar som förbjöd äktenskap mellan raser, har dessa nu helt förstörts av den judiskt kontrollerade högsta domstolen. Medan den forntida indiska religionen förbjöd och motsatte sig blandning med de färgade raserna, har vi en så kallad kristen religion som tolkas på ett sådant sätt att den minimerar eller avskaffar rasgränsen. Lägg därtill den fanatiska propagandaspärrelden, regeringens tunga hand som driver på integrationen, och vi finner oss själva i en huvudlös rusning för att frambringa denna tragiska katastrof så snart som möjligt, istället för senare, som historien skulle få oss att förvänta oss.

Vi finner i Indien, liksom i Egypten, att sammansmältning och rasmässig uppblandning förstörde den vita rasen, och med den den vackra kultur och civilisation som den hade skapat. Medan den egyptiska civilisationen överlevde i cirka 3000 år, överlevde den hinduiska civilisationen knappt mer än 600 år, trots de vita erövrarnas geniala och tappra ansträngningar att förhindra denna uppblandning. Likväl var oddsen emot dem, och då de var i numerärt underläge bland de färgade raserna, skedde uppblandningen mycket snabbare än bland egyptierna, som startade med en relativt ren vit ras.

Vi har många värdefulla läxor att lära från den vita civilisationens historia i Indien. Berättelsen om civilisationen är i huvudsak berättelsen om den vita rasen och dess kultur. Historien berättar för oss att vita erövrare som kommer in och dominerar en färgad ras inte, över en tidsperiod, kommer att räddas från att bli besegrade av sina färgade undersåtar. Detta illustreras väl i Indien. Inte heller finner vi att det, som i Egypten där de svarta och nubierna fördes in som slavar, var möjligt att rädda herrarna från att förgöras av sina undersåtar.

Liksom i Indien, liksom i Egypten, liksom i Amerika, är lärdomen helt tydlig att lagar och religion inte kan stoppa rasblandning. Problemet är inte så mycket juridisk rasblandning mellan raserna. Idag, precis som i forntiden, är det, och var det, den illegitima blandrasen som hotar den...

den vita rasens renhet. Det har alltid funnits en beklaglig frihet mellan de vita och icke-vita raserna, vilket har resulterat i ett ökande antal blandraser.

Nej, sannerligen, svaret är inte juridisk separation eller ens religiöst tabu, inte heller är segregation svaret. På denna punkt talar historien högt och tydligt. Det enda svaret är utvisning och geografisk separation. Ja, läxan är övervältigande tydlig även för den mest naiva historiestudent och det är: om Amerika ska räddas från rasblandning och förstörelse av den svarta cancer som finns mitt ibland oss, är det enda svaret att skeppa negrerna tillbaka till Afrika varifrån de släpades av sina judiska slavhandlare.

Kapitel 4

Vita rasen — skapare av kinesiska, mexikanska och aztekiska civilisationer

Under det senaste århundradet nådde det folkliga tänkandet i Storbritannien, skickligt underblåst av den osynliga judiska handen, en hög grad av vansinne när det gällde livets rasliga fakta. Abolitionisterna, filantroperna och negrofilerna föreställde sig de färgade raserna som barnraser i en utvecklingsprocess. Det färgade problemet ansågs vara ett problem enbart rörande färg och inte mentalitet. Abolitionisterna lärde ut att negern i alla avseenden var som ett vitt barn. Han borde därför behandlas som ett sådant, sa de, för innan länge skulle han nå mognad. Färgproblemet skulle då försvinna som ett resultat av religiös undervisning och träning i vetenskap och konst.

Eftersom detta samma missledda tänkande fortfarande är rådande idag och vissa av dessa perversa rasblandare med stolthet pekar på några av de andra civilisationer som skenbart har vuxit fram ur några av de färgade raserna, vill vi här kortfattat behandla de försvunna civilisationerna i Kina, Mexiko och Peru. Eftersom vi inte har utrymme här att gå in på hela historien om dessa forna civilisationer, behöver vi bara beröra det kortfattat här för att visa att de högre kulturernas historia avslöjar att alla de som i folkmun kallas civilisationer kan spåras i sitt ursprung till den vita rasen.

Tidiga kinesiska uppteckningar refererar till blonda stammar och det finns fortfarande kvar långa, ljushyade, blåögda individer i Manchuriet och Korea, vilka representerar de rasliga utlöparna av den tidiga vita kaukasiern. Närvaron av den tidiga vita människan i centrala och östcentrala Asien är nu väl erkänd av etnologer. Den tidiga kinesiska civilisationen liknade den i Babylon så pass mycket att det fick vissa vetenskapsmän att till och med tro att kineserna flyttade en masse från regionerna intill Babylon.

Detta gjorde de naturligtvis inte. Men bevisen är överväldigande för att babylonierna flyttade in i Kina i en historia som liknar den vita invasionen av Indien, men som föregick den med en betydande tidsperiod. Vissa av dessa rörelser var troligen av förhistoriskt datum. I vilket fall som helst finner vi, i en historia liknande Indiens, att den vita människan erövrade och tog över som den härskande klassen i Kina.

Återigen finner vi att de vita erövrarna blandade sig med de underlägsna gula kineserna, vilket frambringade en hybridras. Kinas härskare utgjorde dock överklassen, och det är från denna klass som den kinesiska högre kulturen utgick. Vi finner att det vita elementet i Kina gjorde för det folket vad det har gjort för andra färgade raser, och det är: att ge dem en kultur som i sina första skeden var progressiv och i sina senare skeden hämmades när det vita blodet blev dränkt. Detta förklarar det faktum att den kinesiska civilisationen var mer kreativ i sina tidigare skeden. Faktum är att kineserna var ett mer progressivt folk för 20 sekler sedan än när de moderna européerna först nådde Ostasien.

Den viktiga frågan här är att det var det vita elementet som gav Kina dess tidiga civilisation, och den högre kulturen förmedlades i den tidiga perioden, liksom nu, genom den vita rasens inflytande. För det andra är det viktigt att notera att den vita människans blod i Kina inte har, liksom det inte har i andra fall, höjt hybriden till en nivå av progressiv kultur. Kineserna verkar i vissa avseenden vara nästan lika oförmögna till framsteg som negrerna själva, där den enda väsentliga skillnaden är att avstannandet av den mentala utvecklingen kommer senare i livet för den gula än för den svarta. Vidare kan det påpekas att den kinesiska kulturen har varit stillastående sedan den tidiga historiska perioden, trots impulser inifrån och utifrån för att skaka av sig det kroniska tillstånd av letargi som nationen tycks vegetera i.

Och så finner vi ännu en utdöd civilisation, en civilisation som först skapades av de civiliserade vita akkaderna från Babylonien. Dessa människor var, när de nådde Kina, redan ett något kultiverat folk, med kunskap om skrift, astronomi och olika industriella konster. I sin nya miljö fortsatte de utvecklingen till en viss punkt, varefter de, när de uppslukades av rasblandning, mestadels har förblivit stillastående och än idag befinner sig i ett hopplöst gungfly av stagnation. Än idag bjuder denna inerta massa av halvciviliserat vilderi ett dött motstånd mot allt yttre tryck. Deras astronomi har knappast avancerat bortom det astrologiska stadiet, medan deras läkekonst fortsätter att vara en hopplös blandning av vidskepliga metoder, absurda huskurer och några få korn av sunt förnuft.

* * * * *

Låt oss härmed lämna kineserna och nu vända oss till civilisationerna i Mexiko och Peru, som européerna fann i ett tillstånd av långsamt förfall när de utforskade dessa länder för fyra århundraden sedan.

Det finns än idag vissa etnologer, främst amerikanska, huvudsakligen främjade av judisk propaganda, som med tillförsikt hävdar att kulturerna i Mexiko och Peru var av oberoende ursprung. Låt oss dock vid denna punkt återigen fastslå en grundläggande sanning: bakom varje kultur finns ras. Kulturerna i Mexiko och Peru var kaukasoidliknande.

Stenåldersmigrationer av den vita människan hade fört honom över norra Asien till Japan och över södra Asien till Polynesien. Alla erkänner att den amerikanska indianen härstammar helt, eller delvis, från Asien. Det finns ett obestridligt mongoliskt drag hos indianen. Frågan är, är indianen endast mongolisk eller är han delvis vit?

Eftersom folkens tidiga rörelser är förlorade i forntiden, finns det en stor sannolikhet att de mer aggressiva vita från Kina lika lätt skulle ha kunnat klara av att tillryggalägga vägen till Amerika som de mindre kapabla mongolerna gjorde. Vägen framför den vita rasen var lätt och lockande. Stigen som lockade honom vidare var befolkad av underlägsna som den vita rasens långa historia hade lärt honom att han kunde underkuva och förslava, och så följde den vita människan de färgade till Amerika i förhistorisk tid, precis som han gjorde till centrala Afrika och södra Asien, och överallt blandades han så småningom med dem han hade besegrat.

Bevisen väger därför tungt för antagandet att kulturer i den nya världen verkligen skapades under ledning av den vita människan som hade följt de mongoloida indianerna. Dessa civilisationer stagnerade och förföll när hans antal blev färre och hans blod slutligen dränktes bland hans underlägsna.

Kapitel 5

Den svarta pesten i vår mitt

När jag var ung brukade jag referera till den svarte mannen med termen ”nigger”. På den tiden verkade detta vara den naturliga, ohämmade termen att använda. När jag blev äldre, gick på college och exponerades för en liberal utbildning och massmediernas program för hjärnförorening, bytte jag till den mer ”respektabla” termen ”negro”. Idag använder jag återigen med största eftertryck termen nigger.

Genom att göra det har jag blivit tillrättavisad och kritiserad av vissa människor för att detta skulle vara lågpannat, outbildat och rått.

Ingenting kunde vara längre från sanningen. Faktum är att jag har passerat genom ”nigger”-stadiet, det respektabla ”negro”-stadiet, och har slutligen avancerat till beteckningen ”nigger” igen, eftersom jag har funnit, genom en livstids erfarenhet och genom en långvarig studie av ämnet, att termen nigger är den i särklass mest korrekta och riktiga termen att använda.

Vidare, när jag slog upp ordet i Websters ordbok fann jag termen ”nigger” vara mycket beskrivande: ”en vulgär, kränkande term av fientlighet och förakt för den svarte mannen.” Jag kan inte tänka mig något som bättre och mer exakt definierar vad vår position gentemot niggern bör vara än vad ordboken sa. Om vi ska vara för rasmässig integritet och rasmässig renhet och för den vita mannens överhöghet, bör vi och måste vi inta en fientlig position gentemot niggern. Vi får inte ge honom något annat än förakt.

Den svarte mannen är utan tvekan den farligaste varelsen på jordens yta för den vita rasens fortsatta överlevnad. Han är en fara som rivaliserar med juden själv, om än av olika anledningar. Visst, juden är den i särklass största övergripande faran när det gäller att manipulera och förstöra den vita rasen. Han skulle dock aldrig helt kunna förstöra den vita rasen utan hjälp av niggern utan att helt utrota den vita rasen. Detta vill juden naturligtvis inte göra, eftersom han då skulle berövas ett produktivt slavelement som kan förse honom med alla de bättre nödvändigheterna för en lyxig levnadsstandard. Det centrala målet och syftet med den judiska konspirationen för att förstöra tidigare vita civilisationer har alltid varit, och kommer alltid att vara, och är idag: att dra ner den vita rasen; förgifta dess

blod och bastardisering av det för att bli en mulattras av oäktingar, en som han enkelt kan kontrollera. Han vet mycket väl att så länge den vita rasen förblir ren, finns det alltid en fara att en sovande jätte kan vakna, vända sig mot honom och förgöra honom.

Ett av de mest irriterande bedrägerispel som judarna spelar mot de vita är att paradera en mulatt, kanske 7/8 vit, på TV-skärmarna som en "typisk svart". Medan all intelligens en sådan eländig blandras kan ha utan tvekan kommer från dess övervägande vita härkomst, tillskrivs mulatten hela äran för att vara svart. Genom att välja ut en ovanlig mulatt som kan göra en någorlunda anständig presentation, tar judarna därmed den talang och förmåga som härrör från det vita blodet och använder den för att höja statusen på niggrerna. Ett ytterst tarvligt och förrädiskt bedrägeri, men de flesta vita har tyvärr inte insett det.

Om de skulle exponera en ren svart afrikansk nigger skulle han utan tvekan vara för motbjudande för att säljas till den amerikanska allmänheten. Judarna använder därför mulatter i stor utsträckning — inte bara hälften-hälften — utan mulatter med övervägande vit härkomst. De flesta av de "professionella" svarta, såsom den avlidne kongressledamoten Adam Clayton Powell, har väldigt lite niggerblod i sig — precis tillräckligt för att mörka deras hud. Så utrustade blir de sedan professionella nigger-promotörer som visar upp sig själva som en typisk nigger. Den enda anledningen till att de kommer undan med detta är naturligtvis att de har fullt stöd från de judiska nyhetsmedierna bakom sig, vilket ger dem riklig gynnsam exponering på tusen olika sätt.

Den svarte afrikanen representerar det lägsta steget på den mänskliga stegen. Genom hela den nedtecknade historien under de senaste 6000 åren har afrikanen inte uppfunnit någonting. Han har inte ens så mycket som uppfunnit hjulet, trots att han har haft gott om möjligheter att observera användningen av det från andra närliggande raser. Han har aldrig tämjt ett enda djur. Hans enda sätt att transportera varor har varit det mänskliga huvudet som ett medel för frakt. Han har aldrig kommit längre än den vanliga lerhyddan som skydd. Han har aldrig lärt sig att läsa eller skriva på egen hand. Han har aldrig skapat ett skriftspråk. Praktiskt taget den enda handel han någonsin ägnat sig åt är handel med elfenben, pärlor och slavar, med andra ord, försäljning och handel med sina egna fränder.

Han är initiativlös, lat och dum. Den genomsnittliga rena svarta afrikanska niggern har en I.Q. som är ungefär 40 poäng lägre än den genomsnittliga vita. Detta placerar hans genomsnitt långt under moron-klassen. Den genomsnittliga amerikanska niggern, som har assimilerat en stor mängd vitt blod och faktiskt är en mulatt, har en något högre I.Q., någonstans kring 80, drygt 20 poäng under den genomsnittliga vita. Detta placerar honom precis på gränsen till moron-klassificeringen, med en stor procentandel som faktiskt befinner sig i moron-kategorin.

Niggern är emellertid tuff, och han är fruktsam i att producera fler NIGGRER.

Av alla de ovan nämnda skälen har han varit väl lämpad för slavarbete under ledning av en överlägsen ras. Men av samma skäl är han ett mycket användbart och farligt verktyg i händerna på juden, och ett extremt farligt hot mot den vita rasen.

Grundlagsfäderna, när de skrev självständighetsförklaringen, infogade i den ett flagrant fel, ett fel som har levt vidare för att förfölja oss ända sedan dess. I ett utbrott av generositet som kanske endast överträffades av dumhet, infogade de storsint i förklaringen den så hyllade frasen: "Alla människor är skapade lika." Vi kan vara säkra på att judens hand var inblandad i denna pervertering av livets fakta. Vi kan vara säkra på att grundlagsfäderna själva inte trodde på det. De ägde själva talrika slavar, och när de ett dussin år senare skrev konstitutionen, gav de de färgade ett röstvärde på tre femtedelar. Men inte ens detta gav de till niggrerna själva, utan till varje stat som helhet vid beräkningen av deras respektive representation i kongressen.

Juden har gjort mycket av den där förrädiska frasen och ignorerat det faktum att grundlagsfäderna inte beviljade medborgarskap eller rösträtt till niggrerna. De ägde dem som slavar och betraktade dem som lösöre.

Idag hör vi samma påstående, att "alla människor är skapade lika", dundra i våra öron om och om igen i tv, i radio och i tidningar, och genom varje annat judiskt kommunikationsmedium. Genom att hamras in i våra hjärnor dag efter dag, börjar särskilt de unga tro på det. Judarnas mål är naturligtvis att få oss att acceptera niggrerna som våra jämlikar, få oss att ingå blandäktenskap. De vill hybridisera den vita rasen och dra ner den till någonstans nära den skamliga nivån hos de djungellevande kannibalerna själva.

Det har sagts, och med rätta, "Man kan ta niggern ur djungeln, men man kan inte ta djungeln ur niggern." Detta är en evig sanning i naturen. Varje art är utformad för att leva i sitt eget rättmätiga element. En fisk ur vattnet skulle vara lika malplacerad som en isbjörn som förflyttats till tropikernas djungler. En bäver är expert på att bygga dammar, men den kan inte flyga som en örn eller bygga ett bo som en örn. Omvänt kan en örn omöjligen leva en bävers liv. Så är det med varje art i naturen. Åt var och en sitt, och åt var och en sitt eget levnadsmönster och sin egen säregna miljö.

Niggern, tagen ur djungeln och omplanterad i mitten av en vit mans civilisation, är lika mycket ur sitt element som en fisk ur vattnet. Den skada som gjordes genom att med våld slita bort den svarte mannen från Afrika och omplantera honom i mitten av det vita Amerika, var inte på långt när så stor för niggern själv som under framtida år

det var för den vita civilisationen. Den vidriga handlingen att slita den svarte mannen från Afrikas kuster och injicera honom i den Nya Världen, som skulle bli den Vite Mannens framtida hem, var en stor katastrof för den vita civilisationen. Det sådde fröna till det framtida sönderfallet av en stor och vacker civilisation som blomstrade i den Nya Världen.

Och vem var det som ägnade sig åt slavhandeln nästan till ett monopol? Jo, det var juden, i överväldigande antal, som drev en av sina favoritverksamheter — den att handla med mänskligt kött för vinst. Juden hade varit känd för att ägna sig åt slavhandel inte bara i århundraden, utan i tusentals år. Faktum är att han ägnade sig åt en av sina främsta aktiviteter, den att handla med mänskliga varor, eller ska vi säga, undermänskliga varor, och kommersialisera på det samtidigt. Genom att göra det främjade han sin mästarplan på två sätt: för det första tjänade han pengar och stärkte därigenom sitt finansiella monopol, och för det andra implanterade han det svarta djungelblodet från Afrika i det vita Amerikas ådror där det kunde gro och växa tills det slutligen skulle förstöra det vita Amerika.

Om vi ska rädda oss själva från den svarta plågan här i Amerika måste vi först och främst styra om den Vite Mannens tänkande. Vi måste förstöra den skamliga lögnen att "alla människor är skapade lika". Vi måste inte bara återigen göra den Vite Mannen medveten om sitt stora arv och sin underbara gåva i form av blod, utan vi måste göra idén om raslig renhet till den främsta passionen i vår nya lära. Vi måste därför få varje man, kvinna och barn att inse vidden av den klyfta som finns mellan den stora vita civilisationen, den stora vita rasen kontra djungelns svarta invånare. Vi måste få dem att inse att det finns en långt större klyfta mellan det stora intellektet hos våra ledande vita genier och negerns, än vad det finns mellan negern och nästa högre apa. Vi måste skydda våra dyrbara blodslinjer till varje pris.

Därför, när vi tänker på den svarte mannen måste vi tänka på hans naturliga livsmiljö som Afrikas djungel. Vi måste inse och tänka på honom som en varelse vars naturliga existensnivå är mer närbesläktad med djurens än vad den är med den vita rasens stora och höga civilisation. Vi måste motverka den judiska propaganda som förgiftar sinnena och de naturliga instinkterna hos det vita folket. Vi kan bäst göra detta genom att se negern för vad han är, genom att tänka på honom i termer av fientlighet och förakt. Vi får aldrig referera till honom med en så respektfull term som "negro" utan ösa förakt och hån över hans huvud, och kalla honom vad han är i alla lägen — en nigger.

Vår rätta inställning till negern måste i alla lägen vara en av fientlighet och förakt.

Vi måste påskynda den dag då vi är redo att driva ut detta rasmässiga gift ur det vita Amerikas kropp. För att göra detta måste vi omorientera den vita mannens tänkande tills han är redo att utföra det arbete som han borde ha gjort för länge sedan — och det är att rensa Amerika från det svarta gift som finns inom oss, att om nödvändigt med våld skeppa negern tillbaka till Afrika varifrån han slets loss.

* * * * *

Som jag har sagt upprepade gånger är den vita mannens huvudproblem inte att besegra den svarte mannen, eller ens den svekfulle juden. Huvudproblemet är att räta ut den vita mannens tänkande och få honom tillbaka till förnuftet. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer resten av striden att vara en barnlek. När vi väl har återställt den vita mannens förnuft till den grad att hans naturliga instinkter återigen fungerar i enlighet med naturens lagar, kommer striden att vara så gott som vunnen.

Den vita mannen, återförd till förnuftet och befriad ur den judiska propagandans klor, är den mäktigaste kraften på jordens yta. Faktum är att den vita mannen, förenad och organiserad, är tio gånger mäktigare än hela den övriga mänskligheten tillsammans.

Det är syftet med denna bok att åstadkomma denna situation.

* * * * *

När judarna släpade den svarte mannen från Afrikas stränder och planterade honom på amerikansk mark hade de redan integrerat i sin huvudplan medlen för att använda Afrikas svarta blod för att förstöra den spirande vita civilisationen i den nya världen. Inte bara var handeln med slavar mycket lönsam för juden, utan för 300 år sedan visste han redan hur han skulle använda detta afrikanska gift för att förstöra den vita rasen.

Under efterspelet av inbördeskriget inledde juden en enorm maktkamp för att bastardisera söderns vita blod. I detta misslyckades han främst på grund av Ku Klux Klans samlande strid. Vid 1880-talet hade sydstaterna drivit negern från makten och återtagit sina domstolar, lagstiftande församlingar och regering.

I början av 1900-talet lanserade juden ett nytt program för bastardiseringen av den vita människan, under täckmantel av kommunistpartiet. Denna gång var det riktat mot hela USA med spjutspetsen lanserad från den djupa södern.

Här är ritningen som den lades fram av juden Israel Cohen i hans bok med titeln *A Racial Programme for the Twentieth Century* (Ett rasprogram för det tjugonde århundradet):

”Vi måste inse att vårt partis mest kraftfulla vapen är rasmässig spänning. Genom att inpränta i de mörka rasernas medvetande att de i århundraden har förtryckts av de vita, kan vi forma dem efter kommunistpartiets program. I Amerika kommer vi att sikta på en subtil seger. Samtidigt som vi eldar upp negerminoritetsbefolkningen mot de”

vita, vi kommer att sträva efter att ingjuta ett skuldkonplex hos de vita för deras exploatering av negrerna, vi kommer att hjälpa negrerna att nå framgång inom livets alla områden, inom professionerna och inom sportens och underhållningens värld. Med denna prestige kommer negern att kunna gifta sig med de vita och påbörja en process som kommer att överlämna Amerika till vår sak."

I grund och botten går programmet ut på att ingjuta hat bland negrerna mot de vita — "Döda vitingen"-besattheten; samtidigt som man främjar "kärlek" och "broderskap" bland de vita; ingjuta ett förlamande skuldkonplex hos de vita till den grad att de skulle göra vad som helst för att blidka negern.

Med regering, pengar och propagandavapnen i judarnas händer är striden igång.

Ett våldsamt angrepp görs av judarna för att blanda upp raserna i Amerika i denna generation. Allt möjligt har redan gjorts för att blanda och integrera boendet, men även detta går inte tillräckligt snabbt. Judarna vet att för att få interrasiala äktenskap accepterade och få dem i gång, måste de börja med skolbarnen i tidig ålder.

För att göra detta har de gjort allt de kan för att driva på och främja det avskyvärda brottet med tvingad bussning av våra skolbarn. Trots att detta är helt i strid med konstitutionen, helt i strid även med de elaka medborgarrättslagar som antogs på 1960-talet, har de judiska domarna överallt avkunnat domar om tvingad bussning. För vem som helst vid sina sinnes fulla bruk är dessa domar de mest ondskefulla, avskyvärda och vidriga brott som någon någonsin skulle kunna drömma ihop. Likväl, med sockeröverdraget och utslätandet från de judiskt styrda nyhetsmedierna och propagandanätverken, har de fått det att verka nästan rimligt.

Resultatet är att vita skolstyrelser och länsstyrelser skamligt har avsagt sig sin plikt gentemot sina väljare och sina medborgare. De har böjt sig för dessa skurkar till judiska domare. Inte bara har de böjt sig för dem, utan på ett ytterst underdånigt och skamligt sätt har de fjäskat för dem. Konsekvensen av denna styggelse är tydlig för alla. Skolor har blivit härdar för brottslighet, knivskärningar, misshandel, laglöshet och anarki. Den judiska pressen fortsätter milt sin väg och agerar som om, "Tja, det finns olägenheter, men jösses! Se på belöningarna. Vi måste få konstitutionen att fungera. Vi måste skapa lika möjligheter för alla." Vilket skräp.

De uppenbara fakta visar att inget av dessa idiotiska argument är giltiga. Att bussa små svarta vildar in i vita kvarter, och omvänt bussa oskyldiga små vita barn in i de brottshärjade "blackboard jungles" i negerdistrikten har inte uppnått något av dessa så kallade ädla mål. Faktum är att skolorna har nedgraderat utbildningen för både de svarta och de vita. De är inte längre

ens skenbilder av utbildningsinstitutioner, utan brottsdrabbade straffkolonier. De är slavarbetsläger där våra beklagansvärda vita barn är offren för ett avskyvärt judiskt brott.

Till och med de smutsiga, svarta niggrerna vill inte ha sina barn bussade, men några få av de judiskt främjade svarta talespersonerna agerar som om detta är ett måste så att de kan få "lika möjligheter". I alla fall är det den judiskt finansierade och kontrollerade "Legal Defense Fund", alltid med någon judisk kike-advokat i spetsen, som väcker talan inför domstolarna, inför en judisk domare. Denna judiska domare avkunnar sedan en nästan otroligt löjlig dom, som tvingar fram storskalig bussning av vita barn in i de svarta territoriernas djungler, och de vilda små svarta djuren in i vita förorter.

Ett stort motstånd har vuxit fram. Det måste vara vårt mål att kapitalisera på ett sådant motstånd, organisera det och introducera dessa vita raskamrater till vår nya trosbekännelse.

I Pontiac, Michigan, till exempel, har en grupp vita föräldrar som kallar sig National Action Group organiserat bojkottaktioner som höll 35 procent av Pontiacs vita barn hemma under den första skoldagen. Omedelbart sattes den judiskt kontrollerade polisen i arbete för att se till att de få vita förrädare som bröt mot denna bojkott skyddades till det yttersta för att försöka krossa dessa bojkottaktioner. Den vita gruppens slogan var "Bussa domare, inte barn." En bättre slogan är förstås förmodligen att vi borde sätta niggrerna på båtar och skicka dem tillbaka till Afrika istället för att bussa våra stackars oskyldiga barn.

Det är ganska ironiskt att det mest beslutsamma motståndet mot bussning inte har kommit från det vita folket och de vita föräldrarna som har mest att förlora, utan från den kinesiska rasgruppen i San Francisco. Fastän de lever i ett land som inte är deras eget och ett land där de är en liten minoritet, har dessa kineser åtminstone tillräckligt med raslojalitet och tillräckligt med rasstolthet för att hålla ihop. Utåt sett hävdar de att deras oro är att barnen kommer att förlora en del av det sammansvetsade samhällets urgamla kulturarv. Men en kinesisk-amerikansk lärare erkänner: "Det är åtminstone vad de säger till er, men om ni kunde tala kinesiska, skulle ni få veta att de helt enkelt inte vill att deras barn ska gå i skolan med svarta." Till och med de färgade kineserna, vars kulturarv är mycket mindre än den magnifika vita rasens, har tillräckligt med rassolidaritet och lojalitet för att hålla ihop och veta när de blir fördärvade och förnedrade genom att blandas med en hop underlägsna svarta djur. När detta skrivs bojkottade fortfarande minst 3000 kinesiska barn skolorna i San Francisco.

När man läser recensionerna om de så kallade "problemen" med bussning, presenterar sådana judiska propagandaprodukter som Time Magazine, Life Magazine och andra bilden som "ja, det finns ett problem, men vi kommer att övervinna alla dessa hinder och alla kommer att få det bättre," och en ändlös samling av liknande struntprat. Den listige juden argumenterar aldrig...

fråga: är skolbussning verkligen bra för vårt land? Uppnår det verkligen några positiva resultat? Det presenteras alltid på ett sätt som att alla naturligtvis vet att vi behöver ha integration, alla är överens om att detta är ett högst önskvärt mål. Samtidigt som han predikar denna typ av monstruösa lögn, vet juden mycket väl vad han gör. Han vet att det är fullständigt förödande och ruinerar våra offentliga skolor som de vita föräldrarna betalar enorma summor pengar för i skatt. Han vet att slutresultatet av denna operation kommer att bli en bastardisering av de svarta och vita i nästa generation, och att det kommer att dra ner, degradera och fördärva, förstöra och bastardisera den vita rasen.

Under hela denna tid främjar han bedrägligt idén på ett (tillsynes) mycket högtstående plan, som om detta vore den amerikanska drömmen; som om detta vore landets lag; som om detta är vad våra grundlagsfäder menade med termen "demokrati". De främjar kraftfullt idén att om vi bara kunde få detta lands raser integrerade, skulle allt vara helt underbart, och en hel flod av liknande kriminell propaganda. Låt oss bara undersöka några av dessa förrädiska och felaktiga idéer som judarna lägger fram och främjar.

Låt oss titta på påståendet att detta är landets lag. För det första står det ingenstans i konstitutionen, eller ens antyds, att skolor måste vara integrerade. Enligt det 10:e tillägget, som tydligt anger att alla andra rättigheter som inte delegerats till den federala regeringen är reserverade för respektive delstater, eller för folket, råder det ingen tvekan om att skolor och utbildning ligger helt utanför den federala regeringens prerogativ och jurisdiktion. Det hör helt hemma under delstatsregeringarnas och countystyrelsernas jurisdiktion. Dessutom ansåg grundlagsfäderna aldrig att rasblandning var en konstitutionell rättighet. Faktum är att de flesta av de grundlagsfäder som skrev konstitutionen själva var slavägare, inklusive personer som Jefferson, George Washington och andra, som inte nödvändigtvis skrev konstitutionen men som med rätta betraktades som våra grundlagsfäder. De ansåg aldrig att de svarta negrerna var jämlika med de vita grundarna av denna nation. De betraktade dem alla som lösöre, som varken gavs medborgarrättigheter eller rösträtt. Att dessa judiska propagandister nu pladdrar om att det var våra grundlagsfäders vilja att vi med våld skulle blanda raserna och bussa våra vita barn omkring som en flock boskap är en vidrig lögn av lägsta ordningen.

Låt oss vidare begrunda det felaktiga judiska argumentet att detta är landets lag. Även de mest ondskefulla lagar som den judiskt kontrollerade kongressen har antagit under det senaste decenniet anger inte någonstans att våra barn måste bussas omkring som en flock boskap för att uppnå rasblandning och integration. Faktum är att den beryktade och ondskefulla

medborgerliga rättighetslagar från 1960-talet anger specifikt att federala medel inte i något fall får användas för bussning i syfte att uppnå rasintegration. Att dessa föraktliga judiska domare nu kommer och säger att detta är landets lag är en lögn, och en ondskefull föraktlig lögn därtill.

Det är varken förankrat i konstitutionen, ej heller är det landets lag. Faktum är att så långt tillbaka som 1896 slog högsta domstolen fast att separata men likvärdiga faciliteter var konstitutionella, och i all vår tidigare anglosaxiska rättspraxis har det alltid varit ett etablerat axiom att när ett beslut väl har avkunnats, ska framtida beslut styras därav. Den nuvarande judisk-kontrollerade högsta domstolen har våldtagit och kränkt denna etablerade rättspraxis och stakar ut beslut som står i fullständig strid med prejudikat, i fullständig strid med de lagar som antagits av kongressen, och i fullständig strid med själva konstitutionen. I vilket fall som helst säger jag till er, vita bröder och vita systrar, även om en sådan ondskefull kod vore landets lag, vore inbäddad i konstitutionen och hade accepterats av våra domstolar, så finns det en högre lag som ersätter alla dessa — och det är överlevnadens lag. Det kommer en tid då naturens högsta lag måste åberopas med alla tillgängliga medel och denna lag är lagen om bevarandet av din egen art.

Det är därför en av de heligaste sakerna vi kan ägna oss åt att fördriva detta rasmässiga svarta gift ur vårt nationella blodomlopp; att skeppa negrerna tillbaka till Afrika så snabbt som möjligt och rena och hålla vår rasmässiga integritet ren.

Vi måste påpeka om och om igen för våra vita raskamrater de hemska fakta i nutidshistorien, nämligen: år 1920 var den vita rasen i numerärt underläge med endast två mot en i världen. Idag är den i underläge sju mot en, och det judiska FN förutspår glatt att vi om ytterligare 20 år kommer att vara i underläge 49 mot en gentemot de fientliga färgade horderna. Det krävs inte mycket fantasi för att förstå vad den vita rasens öde kommer att bli när de färgade, uppviglade och kontrollerade av judarna, har tillräckligt med fysisk makt för att slakta oss.

Historiens fakta och naturens fakta är tydliga: Den vita rasen måste dominera jorden eller gå under eländigt i händerna på de underlägsna färgade.

* * * * *

Det första steget i den vita mannens kamp för att rädda sig själv måste tas här i Amerika — och det första steget är att fördriva negrerna ur vår mitt och skeppa dem tillbaka till Afrika.

Det får inte vara vårt mål att "hjälpa" negern att "förbättra" sig själv. Vi har inget som helst intresse av att "förbättra" och assimilera negern i vårt vita samhälle. Det är det dummaste vi överhuvudtaget skulle kunna göra. Det enda negrer producerar när de

få hjälp utifrån är — fler n*grer. Det enda svaret är båtfärd — skeppa ut dem. Detta är den enda verkliga lösningen.

När det gäller att genomföra den verkliga lösningen på n*gerproblemet i Amerika, nämligen att skeppa n*grerna tillbaka till Afrika, upprepar folk i allmänhet som papegojor två starkt negativa svar, inplanterade i deras hjärnor av judisk propaganda: (a) Hur har vi möjligen råd med det? (b) Ja, det vore det förnuftiga att göra, men du kommer aldrig att få det amerikanska folket att göra det.

Båda attityderna (a) och (b) är naturligtvis intensivt negativa, precis som juden skräddarsytt dem för att vara. Han främjar dessa idéer i linje med en sund maxim lika gammal som krigföringens strategi själv — nämligen, om du kan få dina fiender att tro att de är besegrade innan striden börjar, då är de så gott som besegrade.

Låt oss undersöka (a) Har vi råd med det? Och svaret är så överväldigande ja, det har vi. Faktum är att vi inte har råd att låta bli.

Praktiskt taget alla normala vita människor i USA är överens om att n*grerna inte passar in i vårt samhälle. De flesta är medvetna om livets realiteter — att n*grer orsakar 85 procent av alla våldsbrott — trots det faktum att de enligt uppgift endast utgör 12 procent av befolkningen; att det mesta av välfärdspengarna går till n*grer, att välfärden blir en alltmer dyrbar börda som tar allt större del av våra inkomster varje år; att den inre kärnan i praktiskt taget alla stora städer i USA ruttnar av effekterna av n*gerproblemet; att skolbussning och rasblandning är ett skrämmande ont orsakat av n*grerna i vår mitt. De flesta normala vita amerikaner är medvetna om dessa fakta, och med undantag för de idiotiska hycklarna i vår mitt, är den genomsnittliga amerikanen väl medveten om att vår raspolitik kommer att förstöra vårt land, vår ras och vår nation. Icke desto mindre verkar idén att ta 30 miljoner n*grer och transportera dem tillbaka över havet till den kontinent från vilken deras förfäder rycktes bort, något svindlande för dem. Återigen, detta är så eftersom judarna har inplanterat dessa negativa idéer i deras sinnen.

Men när vi överväger detta på grundval av ekonomi och raslogik, är det den bästa affär vi överhuvudtaget skulle kunna köpa oss själva, om vi skeppade över dem till Afrika så snabbt som möjligt. Låt oss titta på siffrorna.

Om vi antar att vi skulle skeppa var och en av de 30 miljoner svarta tillbaka till Afrika, och till och med skickade över dem med stil till en kostnad av 1 000 dollar per person, skulle den totala summan uppgå till endast 30 miljarder dollar, en bråkdel av den totala amerikanska statsbudgeten för endast ett år. Och detta skulle bara vara en engångskostnad. Hur har vi råd med det? För det första skulle vi kunna ta alla pengar som nu slösas bort på utlandsbistånd till länder som hatar och föraktar oss, och spendera dem på att transportera amerikanska n*grer tillbaka till Afrika. Vi skulle kunna ta alla pengar som vi nu slösar på att föda upp och sprida n*grer i detta land

idag, n*grer som förorenar vår Ras med Afrikas svarta blod, och använda de pengarna till att skeppa samma n*grer tillbaka till Afrika.

När man tänker på alla de ökande miljarder och åter miljarder som spenderas på hundratals idiotiska välfärdsprogram för att avla och sprida svarta, pengar som spenderas på utländskt bistånd, pengar som spenderas på krigsmateriel som inte alls försvarar oss, och resten av budgeten på 200 000 000 000 dollar om året (plus), som till största delen slösas bort helt och hållet och tillägnas av judarna, kommer vi till slutsatsen att frågan har blivit helt felformulerad.

Den borde vara: Hur har vi råd att behålla n*grerna här? Hur har vi råd att fortsätta komma med miljarder efter miljarder för det ena svarta bidragsprogrammet efter det andra, år efter år efter år, utan något slut i sikte?

Med alla de miljarder som nu öses ut på svart välfärd, svart brottslighet, svart "kapitalism" och svarta slumprogram, skulle vi ha kunnat skeppa tillbaka denna främmande svarta befolkning till Afrika dussintals gånger om.

När det gäller del (b), att det amerikanska folket aldrig kommer att göra det — blir detta den svårare delen av programmet. Det är här vi behöver ett intensivt program för återutbildning, inte så mycket av de svarta, utan återutbildning av de vita. Det är helt och hållet en fråga om viljestyrka.

Återigen, det är en fråga om att räta ut den vita mannens tänkande.

Om vi har viljan att leva, viljan att överleva, måste och ska vi ha viljan att avvisa och stöta bort föroreningen och spridningen av det svarta blodet från vår nationella vita kropp.

När vi ser på den moderna historien finner vi att judarna inte hade några särskilda samvetskval när det gällde att driva bort fjorton miljoner tyskar från deras hembygd i Preussen och Östtyskland, land som de hade besuttit under de senaste tusentals åren, och driva dem västerut. Inte heller kände judarna sig särskilt drabbade av samvetskval när de drev bort en och en halv miljon araber från deras hemländer i Palestina och tillägnade sig alla deras gårdar och egendomar och lämnade araberna att svälta ihjäl i den heta, torra öknen.

Varför skulle vi amerikaner, som uppenbarligen inte hade några samvetskval när det gällde att döda miljontals av våra vita bröder i Tyskland under första och andra världskriget; att bomba Hamburg och döda 50 000 män, kvinnor och barn på en natt; att brandbomba Dresden och döda 300 000 av våra vita bröder där; varför skulle vi plötsligt bli stumma av ömhet när det gäller att hantera n*gerproblemet?

Sannerligen är n*grerna ett verkligt och närvarande hot mot vår överlevnad, vilket tyskarna inte är, och aldrig var. Faktum är att cirka 30 procent av alla vita amerikaner har tyskt blod i sina ådror och det var naturligtvis en av historiens stora parodier att vi någonsin skulle ha tagit till vapen mot de modiga tyskarna, ett folk som

utkämpar VÅR kamp mot judarna för oss och för hela den vita mänskligheten.

Vi citerar endast historien för att visa att problemet med att skeppa tillbaka negrerna till Afrika varken är ett ekonomiskt problem, eller egentligen ett moraliskt problem, utan rent av ett problem gällande raslig inställning. När vi väl får ordning på vårt tänkande är problemet med att skeppa tillbaka negrerna till Afrika så gott som löst. När vi tänker på hur många negrer vi skulle kunna skeppa över dit genom att använda en flotta av 747:or, eller till och med som i krigstid, använda Liberty-fartyg, som vi byggde på kort tid, kan man lätt se att det ekonomiska och fysiska problemet inte är något problem alls. Vi kan göra det, vi måste göra det. Vi har inte råd att låta bli.

Jag upprepar, det verkliga problemet är att få ordning på vårt tänkande, och det är vad denna bok och religionen Creativity handlar om. Och nyckeln till att få ordning på den vita mannens tänkande är propaganda och upplysning, organisering och mer propaganda. Kom ihåg, organiserad och enad är den vita rasen tio gånger så kraftfull som alla de andra raserna tillsammans.

Det är mot uppnåendet av detta upphöjda och ädla mål som denna bok är tillägnad. Det är det dominerande syftet med vår nya religion att uppnå detta storslagna mål.

Kapitel 6

Bedrägeriets Mästare — En kort historik om judarna

Naturen har i sin oändliga vishet lagt högsta prioritet på artens överlevnad. I sin rikliga variation har Naturen frambringat varelser av alla slag; fiskar och fåglar, djur och växter, insekter och bakterier. Vissa varelser som kardinalen och blåkråkan är vackra att skåda. Andra, som drakfisken och ödlan, är det inte. Vissa varelser är köttätande. Andra är växtätare. Vissa djur, som kor, betar på ängarnas gräs. Andra, som prärievargen, vargen och tigern, är rovdjur. Andra varelser som kackerlackor, myggor och fluglarver är parasitära. Varje varelse har sina medel för existens och överlevnad och sina medel för att föra sin art vidare. Hos alla är viljan att leva och föra det egna släktet vidare intensivt stark. Om den inte vore det, skulle arten snart ha dött ut.

Inom den mänskliga arten finns det en ras som sticker ut över alla andra i intensiteten och häftigheten i sin vilja att överleva — det är den judiska rasen. Hur denna enda ras har överlevt och förblivit intakt genom alla historiens konvulsioner och omvälvningar under 5000 år är något märkligt att skåda.

Medan vissa av de forntida raserna i den nedtecknade historien, såsom babylonierna, romarna, fenicierna, egyptierna, som ras betraktat, alla har försvunnit i historiens slukhål — har juden överlevt. Inte nog med att han har överlevt, han har blivit slavdrivare över alla världens andra raser, trots att han endast utgör en liten procentandel av världens befolkning.

Medan den ärorika vita rasen har varit en byggare, utforskare och skapare av civilisationer, av regeringar och nationer, har juden inte varit något av detta. Tvärtom har han varit den ädle vite mannens raka motsats. Genom hela sin historia, som sträcker sig mer än 5000 år tillbaka, under vilken han har förblivit enad som ras, har juden varit parasiten och rovdjuret på ryggen av de nationer som har varit hans ovilliga värdar. Juden har aldrig varit en skapare, eller en byggare, eller en producent, likt medlemmarna av den vita rasen. Tvärtom har han varit en förstörare av civilisationer, en plundrare av nationer,

och en mördare som uppfann själva idén om folkmord i de tidigaste stadierna av sin egen historia. Allt vi behöver göra är att läsa deras eget Gamla Testamente för att finna att de sida efter sida efter sida slog ihjäl, dödade och plundrade den ena stammen efter den andra. Den ena nationen efter den andra lades under svärdet, man, kvinna och barn.

Ja, sannerligen, judarna är en blodtörstig ras. De har överlevt under en lång tidsperiod, trots att de har spridits ut bland världens övriga nationer. De har varit en plåga på mänsklighetens kropp från den nedtecknade historiens tidigaste gryning. Inte heller har den plågan avtagit i modern tid. Faktum är att den idag är dödligare än någonsin, och eftersom vi, den vita rasen, är det främsta målet och de främsta offren markerade för förintelse, ankommer det på oss att ta en nära titt och studera vår förövare.

Det är en fascinerande och fasa-fylld historia. Det är en ful berättelse. Men studera den måste vi, och förstå den måste vi, om vi ska kunna extrahera oss själva ur vår svåra belägenhet och uppfylla den förpliktelse som Naturen har lagt på oss: nämligen överlevnaden av vår alldeles egna art, den ädlaste skapelsen på jordens yta: den vita rasen.

Mänskligheten historia är fylld av krig och konflikter, men av alla de konflikter som har uppstått mellan de olika nationerna och de olika raserna, finns det bara en ras som har väckt de mest våldsamma antagonismer oavsett var de bosatte sig — den rasen är den judiska rasen.

Genom hela historiens tumult och alla krig, konflikter och massakrer, har förr eller senare de två stridande parterna kommit till ro och antingen försonat sina olikheter och levt fredligt tillsammans, eller så begav de sig någon annanstans för att leva. Inte så med judarna, dock. Juden har aldrig försonats med värdnationen på vars rygg han livnär sig. Inte heller har judarna fredligt migrerat till andra länder. Judarnas historia visar två saker: för det första, att det aldrig har skett en försoning mellan dem och deras värdar, och för det andra, att ingen nation någonsin har lyckats stänga dem ute permanent. Vidare, allteftersom judarna borrade sig in i sina värdnationer och blev mer och mer förkastliga och otåliga, har värdnationen i allmänhet vänt sig mot dem och försökt utvisa dem ur sin nationella kropp. Men inte i något fall har en drabbad nation lyckats med att utvisa dem permanent. Faktum är att det är förvånande att i varje fall där judar utvisades från en nation, ofta under förhållanden av förnedring och lidande, har judarna inom några få år återvänt. Inte bara har de vanligtvis återvänt, utan de har då satt igång med ökad vildsinthet för att förstöra den värdnation som de tidigare hade livnärt sig på likt en parasit. Judarna har sedan urminnes tider varit kulturförstörare och civilisationsförstörare. Det judiska problemet har legat på alla nationers ryggar i åtminstone de senaste 5000 åren.

Medan den vita rasen, med sin kreativitet och rastlösa energi, har förflyttat sig till världens olika områden och skapat civilisationer, har juden undantagslöst följt efter, borrat sig in i deras innersta väsen och förr eller senare förstört dessa civilisationer. De hjälpte till att förstöra den egyptiska civilisationen, den grekiska civilisationen, och var den främsta orsaken till förstörelsen av den stora romerska civilisationen. När Europa långsamt återigen plockade upp civilisationens trådar från Rom, var juden redan där och har legat som en cancer på Europas kropp ända sedan romarnas tid.

Men det huvudsakliga maktcentrumet för den judiska världsomspännande konspirationen finns nu i den Nya Världen. Faktum är att världens största judiska befolkning finns i New York, och New York är det centrala finansiella kraftverket, inte bara för USA, utan även för resten av världen. Eftersom USA nu också är den vita rasens sista stora fäste, är det judens outtröttliga och nuvarande mål att inte bara förstöra USA som land, utan att förstöra det vita Amerika, rasblanda det och pumpa in Afrikas svarta blod i det vita Amerikas ådror.

Varför är det så att den judiska rasen har överlevt genom alla omvälvningar under mer än 5000 års historia, medan mäktigare raser som romarna har gått under? Är det för att juden är tuff? Vi finner att juden är tuff, men andra raser, såsom romarna, har varit ännu tuffare och de har inte överlevt. Är det för att han är en god kämpe? Nej, han är i själva verket en fysisk fegis och i öppen strid är han sannerligen en av de ringare och mer fega krigarna. Är det för att han är mer förrädisk och svekfull? Kanske, eftersom han i denna egenskap utan tvekan överträffar alla andra folk. Men detta är inte heller den enda anledningen till att han har överlevt. Anledningen till hans överlevnad ligger i hans unika religion.

Tidigt i sin historia insåg judarna religionens enorma styrka som vapen — ett vapen för att antingen ena den egna rasen, eller ett vapen för att upplösa och förstöra sina fiender. I tusentals år har de utnyttjat denna kunskap till fullo. På ett mästerligt sätt har de manipulerat religionen till sin fördel med en djävulsk list som inget annat folk verkar ha ens misstänkt — minst av alla den vita rasen.

Om vi kortfattat kunde se på krigen mellan Rom och Kartago, och den korta belägringen och förstörelsen av Jerusalem under det romerska rikets uppgång och expansion, tror jag att vi kan finna svaret på judarnas överlevnad.

Allt eftersom den romerska makten ökade och expanderade, var det oundvikligt att den snart skulle komma i konflikt med Kartagos växande makt. Under mer än 100 år utkämpade dessa två stora rivaliserande makter utnötnings- och förintelsestrider. Slutligen stod Rom som segrare, och när de hade Kartago i sitt våld, jämnade de staden med marken, dödade alla män...

befolkningen och sålde kvinnorna och barnen i slaveri. Kartago fanns inte mer. Det var borta för alltid.

Låt oss nu kontrastera detta med vad som hände med Jerusalem år 70 e.Kr.

Under kejsar Vespasianus styre blev judarna i Judeen upproriska. Kejsar Vespasianus skickade ner general Titus dit och efter en 139 dagar lång belägring av Jerusalem plundrades staden, jämnades med marken, och judarna antingen dödades eller skingrades. Det kunde tyckas att detta, i ett öde liknande Kartagos, skulle vara slutet för judarna, men så blev det inte.

Judarna hade en extraordinär sak som talade för dem: och det var den unika religionen som band samman deras ras. Långt ifrån att bli förintade, planerade judarna i sin list och resursstyrka, med sin religion som förenade och band dem samman, hämnd på romarna. Och hämnd fick de sannerligen. De påtvingade romarna en religion som undergrävde romarnas vilja att överleva som ras och som nation.

Med oerhörd iver spred judarna bland romarna en ny religion med sådana självmordsbenägna idéer som "vänd andra kinden till, älska dina fiender, motstå inte det onda" och andra självdestruktiva filosofier som dränerade romarnas styrka och lämnade dem nakna och försvarslösa inför sina fiender. På några århundraden desintegrerades den stora romerska civilisationen fullständigt och stod försvarslös mot de härjande vandalerna som slutligen plundrade Rom år 476 e.Kr. och Rom fanns inte mer.

Men med sin ihärdighet och iver för att bevara den judiska rasen, som den förkroppsligas i hans fanatiska religion, gick juden inte under med Rom. Nej, tvärtom, han livnärde sig på liket och gick från det romerska liket för att sprida sig och infektera de begynnande och växande nya kulturerna som växte fram i Västeuropa, kulturer och civilisationer som från första början var drabbade av handikappet från den nya religionen med vilken juden hade förstört Rom.

Det är sant att juden är tuff. Han är listig och han är förrädisk. Han är också ihärdig och han är envis. Alla dessa egenskaper gör honom väl lämpad att vara det främsta rovdjuret och parasiten på mänsklighetens kropp. Men även med alla dessa egenskaper skulle han inte ha överlevt om det inte vore för hans mosaiska religion. Det är de grundläggande ingredienserna i hans religion som binder honom samman i ett heligt brödraskap fientligt inställt till hela mänskligheten, strävande, pådrivande, klösande, alltid och för evigt för sin ras bästa, för sin ras överlevnad, och uppvisande i sin råa form en av naturens starkaste lagar: fortplantningen och överlevnaden av den egna arten.

Judarna lärde sig ett annat betydelsefullt faktum tidigt i sin historia: Det finns inget så kraftfullt för att förena en grupp (vilken grupp som helst) som att ha en gemensam fiende. Baserat på denna premiss har de sett till att de

har alltid legat i krig med andra raser. Faktum är att alla andra folk är deras fiender vid alla tidpunkter. Det är endast en fråga om strategi vem som är huvudfienden vid varje given tidpunkt.

Denna teori har gjort underverk. Den har hållit judarna enade och kämpande. Deras solidaritet har förintat alla fiender framför dem. Den håller på att förinta den vita rasen idag.

Det centrala temat i den judiska religionen är hat, hat mot gojerna, det vill säga alla andra raser. Den andra överväldigande kraftfulla aspekten av den judiska religionen är raslig lojalitet, lojalitet mot det egna slaget. Medan det för den genomsnittlige vita gojen, sorgligt nog, spelar mycket liten roll vem han gör affärer med, oavsett om det är en annan vit man eller inte. Inte heller är den genomsnittlige vita gojen särskilt intresserad av om personen i dörren bredvid eller personen han möter är av hans eget slag. Men för en jude betyder det allt, oavsett om han gör affärer med en jude, bor granne med en jude eller möter en jude. Låt oss ha detta i åtanke, denna faktor av raslig lojalitet, när vi söker efter en bättre religion för den vita rasen.

Att den judiska religionen har varit den styrka kring vilken den judiska rasen har samlats under de senaste 5000 åren är utom allt tvivel. Judarna tror inte på Gud, och de är inte heller dumma nog att centrera sina ansträngningar eller övertygelser på ett efterliv. Golda Meir, Israels nuvarande premiärminister, uttryckte det kortfattat när hon i sitt tal i Knesset, Israels parlament, sa på jiddisch: "Jag är en icke-troende, men ingen kommer att kunna utrota övertygelsen ur hjärta och sinne att vi utan den judiska religionen skulle ha varit som alla andra nationer, som en gång existerade och försvann." Från barndomens tidigaste glimtar inskärper de judiska föräldrarna idén om raslig lojalitet i sin avkomma, idén att den judiska rasens överlevnad är allt, idén att alla andra folk är deras fiender som antingen ska exploateras eller förintas.

Det judiska Gamla testamentet är proppfullt av påhittad judisk historia, varav mycket lite är sant. Men sammanvävt genom all denna fantasi drivs idén om raslig överlevnad in i deras hjärnor, råd om hur man överlever. Det och Talmud är fulla av råd och visdom som binder samman den judiska rasen i en oförstörbar enhet av syfte.

I Ords. 29:18 formuleras idén om ett långsiktigt program, "där ingen uppenbarelse finns, där förvildas folket." Om vi kontrasterar detta med de råd judarna prackade på den vita rasen i det Nya testamentet, till exempel Matt. 6:34 där det står: "Gör er därför inga bekymmer för morgondagen; ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer." Här ser vi tydligt uttryckt att det är väsentligt för judarna att ha en vision för det långa loppet, en långsiktig plan. I verkligheten är deras religion en evig konspiration som är nödvändig för deras överlevnad som en parasitär ras. Men för att försvaga och mjuka upp sina offer för aggression, erövring och slaveri, har den vita rasen fått sin hjärna förorenad med

alla typer av dåliga judiska råd, varav "bekymra dig inte för morgondagen" är ett av de många, och det är exakt den vita rasens position idag. Judarna har lagt sina långsiktiga planer, som sträcker sig tusentals år tillbaka, för herravälde över och förslavande av världen.

Den vita rasen har däremot ingen plan, inget program för överlevnad. Den har ingen religion att samlas kring eller för att förena sina vita bröder. Den bara famlar, klantar sig och snubblar fram med absolut inget försvar mot juden, vars historiska uppdrag det har varit under tusentals år att förstöra eller förslava den vita rasen.

Medan den ädla vita rasen är kreativ, produktiv och självförsörjande, beslutade judarna instinktivt långt tillbaka i sin tidiga historia att det bästa sättet att överleva var att välja rollen som en parasit på andra produktiva nationers kroppar. Under tusentals år har detta beslut hårdnat och har blivit så permanent rotat och inavlat i den judiska karaktären att han nu inte kan göra annorlunda, inte mer än vad en larv skulle kunna klara sig själv utan att förtära kroppen på sin värd. Eftersom det är så, har juden planerat och planerat och förberett sig.

Han har ett långtgående och allt omfattande program för kontroll, dominans och exploatering av sin värd, för vilken han hyser ett fruktansvärt, patologiskt hat. Drivkraften i hela hans religion är hat mot hans värd. Han har alltid hatat sin värdnation med en fruktansvärd passion. Hur många gånger har vi inte hört uttrycket inpräglat i judiskt kontrollerade böcker om "skökan i Babylon". Faktum är att det babyloniska folket var ett gott vitt folk, ett produktivt folk, ett kreativt folk, som slutligen förstördes av judarna i deras mitt. Genom historien har judarna spridit en ondskefull, lögnaktig propaganda om det babyloniska folkets degeneration; en monstruös lögn.

När judarna strömmade in i den romerska civilisationen och slutligen förstörde den med den nya självmordsreligion de prackade på romarna, framställde de sedan romarna som grymma, degenererade och immoraliska. Än idag skildrar de judiska filmerna som kommer ut från Hollywood romarna som ett utsvävande och degenererat folk. Till och med lögnaktiga judiska propagandister som Billy Graham fördömer ständigt romarna som grymma, utsvävande och tyranniska. Ännu en fruktansvärd judisk lögn.

Efter att ha valt att spela rollen som parasit långt tillbaka i sin historia, är tärningen nu för länge sedan kastad och de kan inte göra annat än att vandra genom den civiliserade världen och söka efter varje plats där de kan slå sig ner i mitten av ett etablerat samhälle, där de kan stanna och blomstra på andras bekostnad. Som ett parasitärt folk kan judarna endast överleva genom att leva på det som andra producerar. När de kommer in i ett samhälle för de inte med sig något annat än sin list och sitt förräderi. Juden vet när han går in i det icke-judiska samhället att han förr eller senare kommer att bli upptäckt och att det kommer att bli våld och vedergällning. Det juden fruktar mer än något annat är öppen

upptäckt och det efterföljande fysiska våldet. En av fraserna genom århundradena har varit "Oy, gewalt!" Denna gamla jiddischfras översätts till "Åh, våld."

Då han vet att hans parasitära aktiviteter med att skinna, röva och plundra det icke-judiska samhället så småningom kommer att resultera i våld mot hans person, förbereder han sig för det i förväg. Vi går tillbaka till citatet från Ordspråksboken där judarna ges rådet "där det ingen uppenbarelse finns, där förgås folket." Så medan han sänker sina tentakler djupt in i kroppen på det samhälle som han står i begrepp att skövla, förbereder han sig i förväg för att ogiltigförklara, neutralisera och minimera motståndet från det icke-judiska samhället som han vet förr eller senare kommer att utvecklas till fientlighet mot honom.

I detta avseende är juden mycket lik andra parasitära varelser i naturen. När en fästing kryper uppför benet på en individ gör den det mycket smygande och vanligtvis helt obemärkt. Fästingen letar efter en lämplig plats på värdens kropp där den kan gräva sig in och suga dess blod för sin egen näring. Fästingen vet att när den gräver sig in skulle det normalt sett vara smärtsamt för värden, och därför dra till sig dess uppmärksamhet och resultera i att den plockas bort och förintas. Men fästingen har ett botemedel för detta. Innan den gräver sig in bedövar den noggrant hudytan på offret. Efter att ha gjort detta börjar den sedan försiktigt tugga och suga, samtidigt som den hela tiden bedövar området så att värden inte känner någon smärta. Under tiden borrar sig huvudet djupare och djupare in och parasiten börjar svälla upp av offrets blod utan att värden har känt någon som helst smärta, eller ens varit medveten om dess närvaro. Vid den tidpunkt då offret slutligen upptäcker fästingen är den grundligt rotad i köttet. Värden är inte längre i en position att ta bort den utan att orsaka smärta och infektion för sig själv och död och förintelse för den parasitära fästingen. Även om offret nu försöker ta bort parasiten kan han inte göra det. Han kan dra loss den uppsvällda kroppen och förstöra delar av fästingen, men huvudet kommer att förbli inbäddat och orsaka infektion och kanske blodförgiftning. Vid detta stadium blir det en omfattande operation att ta bort den infektiösa fästingen, som han enkelt kunde ha snärtat bort med ett finger i början, om han hade insett att parasiten hade planer på hans blod. Judens parasitära operation på sin olyckliga värds kropp är mycket likartad.

Genom att vara en icke-produktiv parasit har juden mindre än ingenting att erbjuda det värdsamhälle eller den nation som han träder in i och i vilken han omedelbart börjar sänka sina tentakler djupt. Kom ihåg titeln på detta kapitel, att judarna är bedrägeriets mästare. Hans främsta handelsvara är bedrägeri och lögner i massiv skala. Genom att ha valt att vara en professionell parasit är denna egenskap nu så djupt och instinktivt ingrodd i hans själva natur att han instinktivt vet vad han måste göra för att skydda sig själv och vilka hans icke-judiska värds svagheter är. Han därför

väljer att koncentrera sig på alla maktens nervcentra hos sin produktiva och kreativa värd. Inom kort har han kontroll över de huvudsakliga funktioner som avgör ett folks och en nations öde och välfärd. Judem inte jordbrukar, han arbetar inte på fälten, han arbetar inte i fabrikerna. Han koncentrerar sig på att placera sig själv i kontroll över en nations pengar, över det landets nyhetsmedier, över dess utbildningsfaciliteter och över dess regering. Han arbetar flitigt och skickligt för att manipulera, förvirra och förbrylla sina offers sinnen. Liksom fästingen bedövar han hjärnan på den hedniska nation i vars mitt han har bosatt sig. Han sänker sina tentakler djupt och förbereder sig för att motverka alla ansträngningar att avlägsna honom.

Idag, i världen i allmänhet och i Amerika i synnerhet, finner vi därför juden med ansvar för nationens finanser. Han har fullständig kontroll över Federal Reserve-systemet, som de flesta amerikaner inte förstår någonting om, men tror att det är en avdelning inom den federala regeringen. Många böcker har skrivits om judiskt ägande av Federal Reserve-systemet och vi har inte utrymme här för att behandla detta ämne i detalj. Men det räcker med att säga här att Federal Reserve Board inte är en statlig funktion, utan ett helt privat system av banker som ägs, kontrolleras och manipuleras av de internationella judiska bankirerna och som står helt utom räckhåll och kontroll för den federala regeringen. Inte för att detta skulle göra någon större skillnad i vilket fall som helst, eftersom den federala regeringen också kontrolleras av judarna, men det är betydelsefullt att göra denna distinktion.

Genom manipulation, genom utgivande av statsobligationer, kan Federal Reserve låta trycka miljarder för sin egen vinning och betala inget mer för de miljarder dollar som går in i dess kistor än kostnaden för det papper och bläck som används. Detta kostar vanligtvis cirka 7/10 av en cent per papperssedel, oavsett om den sedeln är en 10,00-dollarsedel eller en 1000,00-dollarsedel. Den faktiska tryckningen utförs av U.S. Bureau of Engraving and Printing, men sedlarna överförs sedan till de internationella judiska bankirerna under täckmantel av Federal Reserve-systemet. Den enda utgiften för bankirerna är kostnaden för papper och bläck.

Inte nog med att de judiska bankirerna får pengarna praktiskt taget gratis, utan den amerikanska regeringen är sedan skyldig att utfärda amerikanska statsobligationer som säkerhet för det aktuella lånet. Det amerikanska folket fjättras sedan vid att inte bara betala av kapitalbeloppet på statsobligationerna under en period av år, utan även räntan på dem. Dessa skulder betalas aldrig av, utan tvärtom, som de senaste 40 årens historia visar, ökar de från år till år. Och så blir den amerikanske skattebetalaren alltmer förslavad i skulder, och betalar ränta i denna generation och nästa och nästa till de internationella judiska bankirerna, som i stort sett förvärvade lånepengarna kostnadsfritt från själva Government Printing Office.

Judarna har varit manipulatörer av pengar och usurperat nationernas statskassor i världen sedan urminnes tider. Deras bibel talar om penningväxlarna i deras tempel. De var alla, naturligtvis, judar. Det judiska monopolet på pengar går så långt tillbaka som pengarnas egen historia. Bedrägeriet med Federal Reserve-systemet är ingalunda nytt och det har utvecklats under tusentals år från guldsmedernas urgamla sedvänja att vara säkra förvarare av förmögna individers guld.

Guld har haft en speciell och fascinerande dragningskraft på judarna i synnerhet från de tidigaste tiderna. Från pengarnas tidiga begynnelse har guld använts som ett bytesmedel och från de tidigaste tiderna har judarna graviterat kring sysselsättningen att vara säkra förvarare av andra människors guld. De fann snart att eftersom de hade ett antal kunder som förvarade guld i deras valv, tog de aldrig ut allt sitt guld samtidigt. De kom då på den sekundära idén att låna ut en del av guldet som tillhörde någon annan till en räntesats, vilket innebär att de kunde låna ut någon annans guld och låta låntagaren använda det under en begränsad tidsperiod med en ytterligare mängd guld som kom tillbaka som en premie. Allteftersom antalet kunder ökade fann de att de kunde låna ut praktiskt taget 90 procent av allt guld de höll och fortfarande ha tillräckligt med reserv till hands för att täcka eventuella uttag. Detta utvecklades sedan till bankverksamhet och detta blev ett oerhört kraftfullt verktyg till judens fördel för att ackumulera rikedomen från de produktiva handlare och köpmän i vilkas mitt de verkade.

Från denna grundläggande början har alla bankgrunder utvecklats. Idag har judarna lagt till tusentals ytterligare utsmyckningar till detta knepiga arrangemang, och genom räntebetalningar, genom Federal Reserve-systemet, genom internationella lån och manipulationer, kontrollerar de nu exklusivt världens pengar.

Inte nog med att de kontrollerar banksystemen, utan de kontrollerar också världens aktiemarknader. Den som granskar listan över dem som äger platser på N.Y. Stock Exchange, eller de andra börserna över hela nationen, kommer att finna att de i stort sett alla är judar, och några få medarbetare till judar. Genom att också kontrollera aktiemarknaden, som de kan manipulera upp eller ner efter behag, kan de och gör de så att de skummar av alla fördelar från de hårt arbetande, produktiva och kreativa vita amerikanerna från toppen in i sina egna kistor. Inte bara det, utan genom att hålla inne kredit närhelst de väljer, kan de kasta denna nation (eller vilken annan nation som helst) eller hela världsekonomin, i en depression. Eftersom dessa är planerade och judarna i förväg vet när de ska göra dessa saker, kan de naturligtvis återigen skörda enorma fördelar och flå de intet ont anande goyim för evigt och i oändlighet.

Juden skulle aldrig kunna upprätthålla ett sådant strypgrepp och en sådan ondskefull kontroll över sina offer under någon längre tid om det inte vore för det faktum att han också har fullständig kontroll över kommunikationsmedlen, informationsmedlen och propagandamedlen. Få människor inser hur kraftfullt ett verktyg propaganda är. Adolf Hitler har korrekt sagt att genom användning av propaganda kan judarna få himlen att se ut som helvetet, och helvetet att se ut som himlen. Detta är bara alltför sant, och judarna har gjort detta skickligt och konstnärligt. Eftersom de kontrollerar pengarna, har de medlen för att förvärva kontroll över alla tidningar, alla radionätverk, alla televisionsnätverk, alla tv-stationer, alla ledande nationella tidskrifter, och dessutom själva nyhetsbyråerna, såsom United Press International, Associated Press och alla andra nyhetsbyrånätverk. Sålunda kan de kontrollera varje nyhet som sprids nationellt, eller för den delen världsomspännande. De kan lika gärna undertrycka och avvisa varje berättelse som inkommer till deras nyhetsinsamlingscenter och undanhålla den från världen, och detta är ännu viktigare.

I deras arsenal av propaganda finns också en mycket viktig del, nämligen filmindustrin — återigen helt kontrollerad av judarna. Faktum är att Hollywood och filmindustrin är så grundligt kontrollerad av judarna att Hollywood ofta har kallats för Kosher Valley. Filmindustrin har under de senaste 50 åren utan tvekan utvecklats till ett av de mest kraftfulla medlen för propaganda och hjärnförorening av den vita rasen som världen någonsin skådat. Det är först under de senaste åren som den har motsvarats, och kanske överträffats, av den judiskt kontrollerade televisionsindustrin. Du kan vara säker på att filmindustrin inte lämnades outnyttjad när det gällde att främja judarnas intressen och att främja deras program för förintelsen av den vita rasen.

Under krigsåren var den judiska filmindustrin i Hollywood upptagen med att spotta ur sig den ena tyskfientliga, Hitlerfientliga och nazistfientliga propagandafilmen efter den andra. Naiva och lättlurade som vi är, svalde många av våra vita bröder detta giftiga bete och värvades i den judiska snaran att låta de vita amerikanerna delta i det ondskefulla judiska programmet att låta vita bröder döda vita bröder för att rädda nacken på den svekfulle juden. Samtidigt prisades de kommunistiska länderna upp till skyarna. Genom förrädisk lögnpropaganda fick man det att verka rimligt att vi, Amerikas förenta stater, kunde förena våra krafter med det judiskt kontrollerade kommunistiska Ryssland i att föra ett självmordskrig av förintelse mot den vita rasens heroiska försvarare, nämligen det tyska folket.

Filmerna har inte bara använts som instrument för att få oss involverade i självmordskrig, utan de har också använts som ett medel för att ange tonen för vår moral och våra seder. I grund och botten har de använts för att undergräva och degenerera det moraliska klimatet hos vår ungdom och hos

vårt land som helhet. Under 1920-talet hade filmerna blivit så utsvävande och degenererade att de hotade sin egen överlevnad. Märkligt nog förbättrades den moraliska tonen något under 30-talet. Många av de bästa berättelserna som har getts ut av Hollywood har sitt ursprung i 1930-talet och folk lockades tillbaka till biograferna i stora skaror. Sedan började juden skickligt att flika in anti-tysk, anti-nazistisk propaganda i sin vitaliserade filmindustri och började uppvigla och förorena sinnena hos det vita folket i Amerika mot hat och en villighet att acceptera idén om krig mot sina egna vita bröder.

Under själva kriget gick filmerna på högvarv. Nästan varje produktion var ondskefullt vinklad för att förstärka krigsinsatsen för att förstöra Tyskland. Samtidigt injicerades idén om rasintegration i temat. När kriget var över främjades idén om samexistens och samarbete med Ryssland tillsammans med en intensifiering av idén om en värld, en världsregering och Förenta Nationerna.

Vid 1950-talet breddades idén om rastolerans för judarna mot acceptans av negern som en jämlike i vårt samhälle och som det förtryckta offret för den vita mannens girighet och grymhet. Den självmordsbenägna idén om att negern är en permanent och livsviktig jämlik del i vårt amerikanska samhälle har progressivt främjats ända sedan dess. Att hitta en film idag som inte på ett eller annat sätt främjar rasblandning är svårt att finna. Juden i dagens filmer, press och i tv, driver på i ett ondskefullt och skrämmande tempo för fullständig rasblandning av det amerikanska folket. Allt motstånd har effektivt klubbats ner och förstörts.

Under 1950-talet och 1960-talet injicerades två nya element i filmpropagandakampanjen. Det ena är användningen av droger som ett ständigt ökande problem. Det får det att verka som om folket själva främjar droger utan någon inre eller yttre påverkan. För de unga får man det att verka som om alla gör det, och varför skulle inte de också prova. Den andra faktorn är den ständigt ökande rena smutsen och pornografin som injiceras i våra filmer, och därigenom undergräver vår moral och förorenar tänkandet hos alla människor, särskilt vår uppväxande yngre generation.

TV-industrin, som gick på högvarv kort efter slutet av andra världskriget, rivaliserar nu med, och överträffar utan tvekan, effektiviteten och ondskan i själva filmindustrin när det gäller att förorena det amerikanska folkets sinnen.

Så grundligt förorenade har den amerikanska tv-publikens sinnen blivit av besattheten att titta på tv att i många familjer, om deras tv-apparat togs ifrån dem, skulle de lämnas helt hjälplösa i att veta vad de ska göra med sin tid. Vissa mödrar föser undan sina ungdomar till ett rum med tv-apparaten

för fullt, och använder den judiska idiotboxen som barnvakt åt sina ungdomar. Föga inser de att medan dessa lättpåverkade unga sinnen sitter framför dessa judiska dumburkar, absorberar de degenererade judiska idéer. Inte heller inser de att de tillåter sina dyrbaraste ägodelar att förorenas med gift som kommer att bli svårt att eliminera från deras avkommors sinnen för resten av deras liv.

Och så, med judarna i full kontroll över alla propagandakanaler, nyhetsbyråerna, tidningarna, radionätverken, televisionsnätverken, filmerna, tidskrifterna och varje annan form av propaganda. Amerika och världen översköljs med det judiska giftet. Den översköljs och övervältigas av idén om rasblandning med de svarta, med idén att judar är heliga, immuna och orörbara; med idén att snusk och pornografi är det normala tillståndet inom underhållning; med idén att droger är det nya och att alla borde försöka "tända av" på en tripp.

Framför allt framställs idén om raslig lojalitet som det mest avskyvärda brott en person någonsin skulle kunna hysa i sina tankar. Inte en enda konstruktiv idé kommer ut ur alla dessa timmar och dagar och månader och år av hjärnförorening som juden främjar. Men allt som är destruktivt för den vita rasen drivs på och främjas: allt som är bra för negrerna, de svarta, de färgade och judarna lyfts fram och främjas. Listan över de förvirrande, destruktiva och suicidala idéer som öses över det amerikanska folket, likt så mycket sopor, är oändlig. I ett annat kapitel med titeln "Falska idéer spridda av judarna" kommer vi att diskutera ytterligare ett dussintal idéer med vilka det amerikanska folkets sinnen förorenas. Dessa är dock bara ett fåtal dussin av tusentals som kontinuerligt, för evigt, ständigt och oändligt regnar ner över det amerikanska folket.

I sin propagandataktik älskar judarna att alltid stämpla någonting som raka motsatsen till vad det är, och en av de etiketter de använder för sinneskontaminering är "hjärntvätt". Jag förkastar denna term, men genomgående i denna bok föredrar jag att använda termen "hjärnförorening" istället, eftersom jag anser att den mer korrekt skildrar vad som faktiskt görs. Att tvätta ens hjärna skulle innebära att man renar den från alla orenheter och föroreningar. Men detta är inte vad judarna gör. De tar faktiskt normala friska hjärnor, det vill säga goyim-folkets hjärnor, och infekterar dem med en massa snusk, pornografi och föroreningar av felaktiga idéer. Därför anser jag att termen "hjärnförorening" mycket mer korrekt betecknar vad juden gör än vad termen "hjärntvätt" gör.

I den aggressiva jakten på hans ondskefulla program för hjärnförorening är våra unga människors sinnen det första och främsta målet. För att kunna erövra våra ungdomars hjärnor är utbildningsområdet av avgörande

betydelse och judarna har fullständigt monopoliserat våra utbildningsmöjligheter under många, många decennier.

Henry Ford skrev sin utmärkta bok *Den internationella juden* för över 50 år sedan. Här är vad han säger om judenheten i skolor och högskolor: "Högskolor invaderas ständigt av den judiska idén." "Anglo-saxarnas söner attackeras i själva sitt arv." "Byggarnas, skaparnas söner, undergrävs till förstörarnas filosofi." "Unga män i de första berusande månaderna av intellektuell frihet grips av löftesrika doktriner, vars källa och konsekvenser de inte ser." "Den centrala gruppen av röda filosofer vid varje universitet är en judisk grupp, ofta med en 'gentile-front' i form av en vilseledd professor. Vissa av dessa professorer är avlönade av utomstående röda organisationer. Det finns interkollegiala socialistiska sällskap, som vrimlar av judar och judiskt inflytande, och som fraktar runt judiska professorer i landet, där de talar till studentföreningar under beskydd av de bästa medborgerliga och universitära auspicier."

När det gäller förslag på vad man ska göra åt det, sa Henry Ford: "Identifiera helt enkelt källan och karaktären på det inflytande som har översvämmat våra skolor och universitet. Låt studenterna veta att deras val står mellan anglo-saxaren och Judas stam. . . Det enda absoluta motgiftet mot det judiska inflytandet är att kalla högskolestudenter tillbaka till en stolthet över sin ras."

Kom ihåg att Henry Ford, den store amerikanen, skrev dessa rader redan 1921, för över 50 år sedan. Sedan dess har den judiska lavinen i våra utbildningssystem, med början i förskolan, genom grundskolan, gymnasiet och genom högskolorna, förvandlat dessa lärosäten till rena dårhus där det vita barnets unga, bördiga och kreativa sinne förorenas och förvrids till ett instrument för sin egen undergång och för förstörelsen av sitt land, sin nation och sin ras. Med de obligatoriska lagar som idag tvingar föräldrar att skicka sina lättpåverkade unga barn till skolan fram till 16 års ålder, innebär det undantagslöst att de blir intagna på en straffanstalt fem dagar i veckan under skoltid, och, vare sig de vill det eller inte, får sina unga hjärnor förorenade med judiskt skräp och avfall för sin ras undergång.

Henry Fords idé om att bara identifiera källan är idag inte längre möjlig eller praktisk. Mycket mer grundläggande och drastiska åtgärder måste vidtas. Den vita människan som helhet behöver en helt ny syn på livet och religionen. Han behöver en helt ny filosofi och, i själva verket, behöver han en ny religion som ger honom mål och syfte, en identitet och ideologi som är hans egen. Faktum är att den vita rasen behöver en ny religion polariserad kring värdet av sin ras, det största värdet på jordens yta. Denna idé och denna ideologi

måste inpräntas i våra unga avkommors sinnen från den tidpunkt de börjar tala.

Det finns knappast en fas inom något verksamhetsområde som styr denna nations öde som judarna inte direkt eller indirekt kontrollerar. Med två kraftfulla segment i sina händer, nämligen kontroll över propagandamedlen och kontroll över pengarna, är USA:s regering en fången marionett som utför rörelserna av att vara en demokrati som representerar hela folket. Men i sanning är den ett kraftfullt instrument i händerna på judarna, använt för att exploatera, tyrannisera och förgöra den vita rasen, vars regering den bara verkar vara.

Det finns knappast en offentlig tjänsteman i någon betydande ställning idag som är en fri man. Nästan var och en av dem har placerats i sitt ämbete eller har erhållit sin position genom judisk manipulation och judisk planläggning. Efter att ha nått dit de är genom judarnas välvilja, måste de i sin tur stå till svars inför den judiska konspirationen. Bakom en man som president Nixon finns en judisk chef som Henry Kissinger, född i Tyskland av en judisk rabbin. Nixon har inte bara en judisk ”rådgivare”, utan två. Den andre är juden Arthur Burns, född Bernstein i Österrike, även han son till en rabbin. Faktum är att Nixons hela politiska karriär ursprungligen lanserades redan 1946 av en jude vid namn Murray Chotiner. Han har kontinuerligt vägledt Nixons karriär och varit kopplaren mellan det judiska samfundet och Nixon.

President Lyndon B. Johnson hade de ökända Abe Fortas och Walter Rostoff, båda judar. President Kennedy hade Walter Rostoff och Arthur Schlesinger, Jr. President Roosevelt hade som sin verkliga chef ledaren för Kehilla, den hårdföre, saklige juden Bernard Baruch, liksom flera lägre judiska rådgivare. Och så fortsätter det.

Samma sorts judiska kontroll, med judisk bakgrund, av rådgivning och styrning, återfinns hela vägen ner till den lokala kommunala nivån. Många judar väljs själva till ämbeten, men företrädesvis vill de ha någon vit goy-bulvan som frontar för dem medan judarna drar i trådarna i bakgrunden, styr, manipulerar och ger order.

Skulle någon ärlig, naturlig ledare för den vita rasen försöka kandidera till ett ämbete och klara det på egen hand, sätts de gigantiska propagandamaskiner som judarna har till sitt förfogande omedelbart i rörelse. En sådan man blir då smutskastad, attackerad och förtalad. Eller så används ibland den motsatta taktiken och han blir helt tystad i media så att väljarna knappt vet att han ens kandiderar. Skulle en sådan naturlig vit ledare lyckas trots alla dessa hinder, då sätts hela propagandaapparatens makt in för att smutskasta, fläcka ner och förtala honom, och nedvärdera honom inför den lättlurade allmänheten. De fulla resurserna av deras pengamakt sätts också in och i nästa val är hans motståndare välfinansierad och ges en enorm uppbyggnad av nyhetsmedierna.

Vanligtvis gillar judarna att som sina frontfigurer välja män som har en fatal svaghet i sin karaktär och en skamlig episod i sitt förflutna, en som inte är allmänt känd för allmänheten. På grund av deras karaktärssvaghet i allmänhet och deras sårbarhet för utpressning är sådana människor lätta att manipulera. Med mutor och ekonomiskt bistånd lockas de lätt till att bli förrädare mot sin egen ras och utföra judarnas ärenden. De hålls lätt i schack genom hot om avslöjande av deras skamfulla förflutna.

Jag har nämnt att kommunikationsmedlen är i händerna på judarna. Jag har nämnt kontroll över pengar och internationell bankverksamhet, kontroll över utbildning och kontroll över regeringen som allt varande i händerna på judarna. Detta täcker ingalunda hela territoriet. Faktum är att det knappt finns en aktivitet av någon betydelse i detta land som inte direkt eller indirekt kontrolleras av den "utvalda" rasen. Detta inkluderar även de brottsbekämpande myndigheterna, domstolarna och till och med den vite mannens religioner. Om de sistnämnda kommer vi att ha mer att säga i ett annat kapitel. Jag vill dock här nämna det faktum att de flesta företag, särskilt de betydande storföretagen, alla är i händerna på judarna.

För över 50 år sedan skrev Henry Ford följande: "Att göra en lista över de branscher som kontrolleras av judarna i USA skulle vara att vidröra de flesta av landets vitala industrier — de som verkligen är vitala, och de som genom odlade vanor har fåtts att verka vitala. Teaterbranschen är exklusivt judisk: pjäsproduktion, bokning, teaterverksamhet är alla i händerna på judarna. Detta förklarar det faktum att man i nästan varje produktion idag kan upptäcka propaganda, ibland skrikig kommersiell reklam, ibland direkt politisk konstruktion."

"Filmindustrin; sockerindustrin; tobaksindustrin; 50 procent eller mer av köttpackningsindustrin; över 60 procent av skotillverkningsindustrin; det mesta av det musikaliska utbudet som görs i landet; smycken; spannmål; bomull; olja; stål; tidskriftsförfattande; nyhetsdistribution; spritbranschen; låneverksamheten; dessa, för att bara nämna de industrier med nationell och internationell räckvidd, kontrolleras av judarna i USA, antingen ensamma eller i samarbete med judar utomlands."

Detta är vad Henry Ford observerade för över 50 år sedan. Detta stora, kreativa och produktiva geni av den vita rasen, som byggde ett av världens största imperier med sina bara händer från grunden, borde veta ett och annat om vem som kontrollerade affärsverksamheten i USA under hans tid.

Efter att ha byggt det mäktiga Ford-imperiet fann han att vissa mystiska krafter försökte stjäla det från honom genom list och svek. Han misstänkte att dessa manipulatörer styrdes av mäktiga judiska finansiärer. Som en intelligent och resursstark man,

Mr. Ford föresatte sig att finna de skyldiga bakom denna manöver. Han kallade till sitt kontor de mest intelligenta forskarna inom sin bekantskapskrets. Han gav dem i uppdrag att göra en grundlig studie av den Internationella Juden och publicerade deras resultat i *The Dearborn Independent* som vid den tiden var Ford Motor Companys officiella organ. Resultaten av dessa undersökningar, publicerade 1921, var en bomb, inte bara för de vita gentiles, utan för den judiska konspirationen själv, eftersom de avslöjade deras skändliga taktik i deras världsomspännande konspiration. Den sammanställda informationen var ett värdefullt bidrag till Amerikas vita gentiles och rekommenderas som läsning för alla som önskar lära sig mer om bakgrunden till den Internationella Judiska Konspirationen.

* * * * *

Eftersom judarna har haft en sådan dödlig inverkan på de vita civilisationerna under de senaste tusentals åren, ankommer det på oss att intensivt studera vår Nemesis natur. Det är också grundläggande för vår överlevnad att utveckla ett botemedel mot denna pest. Detta strävar vi efter att göra genom hela denna bok.

* * * * * *

Vilka är dessa märkliga, säregna människor som har kunnat överleva längre än någon annan ras i den nedtecknade historien? Vilka är dessa människor som har varit förövare av så stora civilisationer som Rom, Babylon och Egypten? Vilka särdrag i deras konstitution är det som har gjort det möjligt för dem att förstöra ett högstående välmående land som Ryssland i modern tid och förvandla det till ett judiskt slavarbetsläger? Hur har de i själva verket kunnat lägga världens rikedomar i sina händer och förvandla världen till en judisk diktatur? Hur har de kunnat göra allt detta utan att vi, den stora vita rasen i Amerika, ens har kunnat diskutera frågan intelligent utan fruktan och bävan?

Det är av yttersta vikt att vi studerar denna varelse biologiskt, psykologiskt, ekonomiskt och även ur ett ras- och religionsperspektiv.

De flesta vita människor är fruktansvärt förvirrade när det gäller den judiska rasen. En av de sorgligaste föreställningar som de flesta gentiles har fallit för är den felaktiga idén att judar är medlemmar av den vita rasen. Detta är ett ytterst förrädiskt bedrägeri som judarna själva har främjat bland vårt folk, men för sina egna har de gjort det helt klart att de inte har något gemensamt med den vita rasen.

Judarna är för evigt semiter, med ursprung i Asien från förhistorisk tid.

Den judiske professorn Leonard J. Fine gör den rasmässiga punkten glasklar för sitt eget folk: "Vi är inte vita symboliskt, och vi är inte vita bokstavligt. Vi bör inte tillåta oss att klumpas ihop med det vita Amerika, för det är inte där vi hör hemma."

Mycket tid slösas bort bland de vita gentiles (icke-judar) på att argumentera om huruvida judarna är en ras, eller om de är en religion, eller om de är en nation. Faktum är att de är alla tre, och det spelar liten roll i vilken proportion man vill tillskriva vikten av någon av dessa tre faktorer.

Från urminnes tider har de utgjort en ras som har varit den civiliserade världens plåga. Detta har de kunnat göra på grund av sin religions unikhet. Den var främst utformad för att föreviga och bevara rasen genom att vara en parasit på produktiva nationers kropp. De är en världsomspännande nation och bildar en nation i nationen i varje land där de har fäst sina tentakler. Detta inkluderar i stort sett alla länder i världen. Om det finns en faktor som har bundit samman judarna och gjort dem till den mest ihärdiga, envisa rasen i världen, så är det deras mosaiska religion och den resulterande raslojalitet som den har ingjutit i varje judisk medlem. Det är denna ras-religiösa enhet som gör dem kraftfulla, och det är något som vi bör ta fasta på när vi tänker på den vita rasens bevarande.

Den judiska rasens tidiga ursprung är förlorat i forntiden. De judiska shibbolet-orden, som de framställs i berättelsen om Abraham, Isak och Jakob, är naturligtvis bara judiska lögner som utgör en bra historia kring vilken de kan samla sin ideologi, men den har absolut ingen grund i fakta eller historia.

Judarna själva har aldrig brytt sig om att verkligen spåra sitt ursprung i historien, ett ursprung som förblir höljt i dunkel. De kommer helt enkelt med ett påstående om att de är Guds utvalda folk, ett mycket speciellt folk, och de hävdar också att de har den längsta historiska dokumentationen av alla folk på jorden. Medan det förstnämnda påståendet om Abraham, Isak och Jakob är en grundläggande dogm i deras religion, en som har byggt den judiska rasen, är det andra påståendet om att ha den längsta historiska dokumentationen svårt att bestrida.

Judarna dyker upp och återkommer i andra nationers historier under 5000 år. Genom att i grunden vara ett rovdjur och en parasit, har de antingen aldrig kunnat, eller aldrig varit villiga att etablera en egen nation. Detta är ett ganska bedrövligt facit för en så märklig och virulent ras, och otroligt när man betänker att de gör anspråk på att vara Guds utvalda favoriter.

Ordet jude är av ganska modernt bruk och härstammar från ordet Juda och judisk. I den antika historien var judarna kända som hebreer, vilket härstammar från det arameiska ordet "Ebri", som i sin tur härstammar från det hebreiska ordet "Ibhri" som betyder "en som är från andra sidan floden". Hebreiska skrevs i all antik litteratur som "Habiru" och förekommer som sådant ofta i Bibeln och i egyptisk litteratur. I Bibeln används Habiru synonymt med "Sagaz", vilket betyder mördare eller strupskärare.

Sålunda skrev egyptierna alltid om judarna som "de mördande banditerna från andra sidan floden."

Eftersom Palestina var den antika världens vägskäl, korsades detta område av de flesta rika handelsvägarna. Detta gjorde det naturligtvis till en naturlig livsmiljö för band av mördare och rånare. Det faktum att öknar och berg var en del av det naturliga landskapet bidrog ytterligare till att göra detta område till den naturliga livsmiljön för utvecklingen av en nation av banditer, mördare, rånare och parasiter. Detta är exakt vad som utvecklades, och detta är så långt historiska fakta kan visa det tidiga ursprunget för den judiska rasen.

En tysk jude, Kastein, som förkortade sitt namn från Katzenstein, är erkänd som en framstående kännare av judisk och biblisk historia. I sin *History of the Jews* identifierar Kastein många av de stora namnen i judisk historia som banditer. Han nämner Jefta som en av det judiska folkets frälsare och identifierar honom som rövarhövdingen i Gilead. Om den store judiske hjälten David säger han: ”Vid tiden för Sauls död finner vi David som ledare för ett band fribytare, boende i Siklag... När han hörde att tronen var ledig, skyndade David omedelbart till Hebron i Judeen. Ingen hade kallat på honom, men han lade fram sitt anspråk på kungadömet och förklarade att Samuel i hemlighet hade utsett honom.” Om den store och vise Salomo har Kastein detta att säga: "Shelmo, Salomo den fredlige, inledde sitt styre genom att begå tre mord som röjde hans väg och gjorde honom kvitt hans ende bror, och gjorde så utan minsta samvetskval."

Det faktum att Salomo, David och Jefta alla var blodtörstiga banditer är typiskt för alla judiska ledare. Medan judarna har varit en del av historien sedan civilisationens gryning, har deras historia alltid varit en historia av förräderi, av blodsutgjutelse, mord, rån och brott.

Trots det faktum att denna säregna ras har bestått längre än någon annan på jordens yta, sticker två ganska märkliga fakta ut. Det ena är att de under dessa tusentals år aldrig försökte bilda ett eget land eller nation, och inte ens dagens banditstat Israel är något undantag från det påståendet. Israel är endast avsett att bli högkvarteret för den judiska världsdiktaturen, inte en samlingsplats för alla världens judar. Det andra märkliga faktumet är att detta hårdföra och ihärdiga folk aldrig har utvecklat en egen civilisation eller kultur, trots alla deras påståenden om motsatsen.

En av judarnas främsta styrkor är den skickliga manipulationen av propaganda. Men de hebreiska dokumenten och deras historia visar att alla judiska anspråk på kultur är helt utan grund. *The Horizon Book of Christianity*, ett standardverk, säger: "Judarna började som en samling små stammar som senare uppnådde självständighet endast i mellanperioden mellan stora imperiers uppgång och fall. De har inte efterlämnat några monument som vittnar om storslagenhet. Det finns inga gravar efter hebreiska kungar med..."

guldkransar och vagnar prydda med juveler. Palestinsk arkeologi har inte grävt fram några statyer av David eller Salomo, utan endast vattenkrukor likt den som Rebecka använde för att vattna kamelerna åt Abrahams tjänare."

Oriental Institute i Chicago innehåller en av världens mest framstående samlingar av skönkonst, specialiserad på egyptiska, syriska och andra kulturer från Främre Orienten, i det område som judarna gör anspråk på som sitt ursprung. Man skulle förvänta sig att finna det judiska bidraget till civilisationen väl representerat där. Efter att ha vandrat genom stora salar fyllda med fantastiska konstverk, praktfulla statyer, utsökta juveler och andra föremål från egyptiska och assyriska erövrares gravar, kommer vi till den judiska utställningen. Här finner vi en glasmontrar fylld med trasiga bitar av lerkrukor, grova, odekorerade och oglaserade redskap som skulle kunna ha kommit till oss från stenåldern. Detta är den stora judiska "kultur" som judarna skryter så flagrant om, och det är i stort sett allt de har att erbjuda.

Faktum är att judarna genom hela den antika historien endast var kända som förstörare. De producerade ingen konst, grundade inga dynastier, byggde inga stora städer och saknade, som det enda av alla antika folk, talang för de finare tingen i kulturen eller det civiliserade livet. Ändå får vi idag höra judarna skryta högt och länge om hur de är civilisationens enda fackelbärare.

Den kände historikern Arnold Toynbee definierade judarna för all framtid för några år sedan, när han beskrev dem som ett "fossilt" folk. Med detta menade han att de var ett folk som hade misslyckats med att utvecklas sedan stenåldern, vilket deras primitiva lerkrukor bevisar för oss. De lyckades aldrig bemästra jordbruk, boskapsskötsel, arkitektur eller någon av de civiliserade konsterna. Inte ens som en banditnation var judarna särskilt framgångsrika, utan hankade sig fram i Palestina där de ofta befann sig på gränsen till svält.

Kastein säger vidare om judarna: "Vissa stannade kvar inom Kanaans gränser, andra bosatte sig längs Österns stora militärväg och i de angränsande öknarna och vildmarkerna, där de levde en nomadisk tillvaro, medan en mindre del, driven av hunger, slutligen lyckades nå Egypten, där faraonerna tog dem under sitt beskydd."

Egyptierna, som byggde en av de tidigaste och en av de största civilisationerna genom tiderna, misslyckades med att erkänna sin egen största tillgång: det medfödda, inre värdet i deras raslinjer som frambringade civilisationen i deras mitt. Vi har redan diskuterat hur ett av deras största misstag var att tillåta inflödet av svarta från nedre Nilen att komma in i deras land och blandas med, besudla och bastardisera deras blodslinjer. Av alla raser i det gamla Egypten som blandades, var det endast judarna som höll sig för sig själva.

Efter att faraonerna hade tillåtit judarna att komma in av ren sympati för deras utsvultna och eländiga tillvaro, skulle de snart få lära sig

den virulenta och destruktiva naturen hos den parasit som de hade tillåtit att komma in. Judarna steg snart till höga positioner i faraonernas land, och samtidigt, som det skulle komma att hända i så många andra länder, började imperiet att falla samman. Parasiterna som egyptierna hade tagit emot av sympati, började på kort tid att uppvisa sina utmärkande drag, nämligen att bryta ner en civilisation inifrån. Banditgäng dök snart upp och började trakassera och plundra handelsvägarna. De blev djärvare i imperiets utposter. De verkade veta precis när de skulle slå till och vilka av städerna som var dåligt bevakade.

Med judarna som ledare och katalysatorer ökade handeln med svarta slavar och bastardiseringen av den vita egyptiska nationen påskyndades. Imperiet började förfalla inifrån. Dess ledarskap blev apatiskt, rasen blev mer och mer präglad av svart blod och folkets moral undergrävdes. Här är vad Alan H. Gardiner översätter från en gammal papyrus i Leiden: "Egypten var i nöd, det sociala systemet hade blivit oorganiserat; våld fyllde landet. Inkräktare jagade den försvarslösa befolkningen; de rika berövades allt och sov under bar himmel, och de fattiga tog deras ägodelar. Det är inte bara en lokal stöming som här beskrivs, utan en stor och överväldigande nationell katastrof. Faraon var märkligt inaktiv."

Här har vi en typisk beskrivning av den judiska virulensen i att sprida sönderfall och förstöra en stor nation som de hade fäst sina tentakler vid. Vi såg samma sak hända vid Babylons fall. Vid studier av den franska revolutionen och den ryska kommunistiska revolutionen finner vi en liknande och parallell händelse.

Vid 2100 f.Kr. var den egyptiska nationen så demoraliserad och splittrad att de var oförmögna att motstå erövring utifrån. Och som vanligt banade judarna väg för erövrarna. De banade väg för Hyksos, eller herdekungarna, som vann Egypten utan strid och upprätthöll en järndiktatur över folket i 511 år. Hyksos var kända som judarnas beskyddare. Under denna period av fem århundraden var judarna furstar i Egypten, tog vad de ville ha från de förslavade egyptierna, och ådrog sig deras fiendskap genom sin onda arrogans mot den förrådda befolkningen. Slutligen ledde egyptiernas infödda ledare en framgångsrik revolt och fördrev Hyksos för alltid. Efter att egyptierna återfått kontrollen över sitt eget land och sitt eget öde straffade de judarna för deras förräderi och förslavade dem för ett liv i hårt arbete.

Detta för oss till Moses period, då judarna klagade över sin hårda lott i Egypten. Innan de förrådde nationen till Hyksos hade de åtnjutit varje frihet i Egypten, och det var bara naturligt att de nu skulle straffas för sitt förräderi.

Istället för att uthärda detta slaveri, vädjade de till Farao om att låta dem återvända till Palestina och återuppta sitt liv av nomadisk banditverksamhet. Men det uppretade egyptiska folket krävde att de skulle avtjäna sitt straff, och Farao tvingades gå med på detta. Nu använde judarna varje medel för att erhålla sin frihet, och bragte plågor över det egyptiska folket genom användning av gifter och genom att förorena vattnet.

De tilläts slutligen att lämna Egypten. Det är under denna period som deras religion blev mer befäst och banditrasen började utveckla en mer distinkt karaktär.

Härifrån och framåt spred de ut sig mitt ibland andra nationer såsom den babyloniska civilisationen, den grekiska civilisationen och den persiska civilisationen, för att där infektera och hemsöka dessa nationers kropp och besegla deras undergång.

En ledande affärsman, J. J. Cavanaugh, har jämfört judarnas spridning med de fysiologiska effekterna av cancer. Han säger: ”Judarna kan bäst förstås som en civilisationens sjukdom. De kan liknas vid spridningen av cancer i det mänskliga systemet. Precis som judarna spred sig genom den civiliserade världen, följandes handelsvägarna, så sprider sig cancerceller genom kroppen, färdas längs artärer och vener till varje del av systemet. Och precis som judarna samlas i kritiska områden i världen och börjar föröka sig, och stryper och förgiftar hela samhällen och nationer, så samlas och förökar sig cancerceller och förstör kroppens organ, och slutligen, själva kroppen.”

Många historiker i den antika världen noterade det judiska fenomenet och kommenterade det, men de flesta av dessa verk har sedan dess förstörts. När Julius Caesar anlände till Alexandria, var en av de första handlingarna han lät sina soldater utföra att bränna de stora bibliotek som egyptierna hade samlat i Alexandria. Eftersom Julius Caesar var en försvarare av judarna och en av deras agenter, är detta lätt att förstå. Om vi fortfarande hade dessa bibliotek, dessa böcker och denna information tillgänglig för oss idag, skulle vi utan tvekan kunna kasta mycket mer ljus över inflytandet av judisk hemsökelse på de antika civilisationerna.

Bland de få kommentarer om judar som har överlevt den judiska förstörelsen av bibliotek är de av Filo och Strabon. Filo, en betydande historiker, skrev att ”judiska samhällen har spridit sig över alla kontinenter och öar.”

Strabons kommentarer om judarna, skrivna under den romerske kejsaren Augustus tid, är än mer avslöjande. Han skrev: ”Detta folk (judarna) har redan tagit sig in i varje stad, och det är inte lätt att finna någon plats i den beboeliga världen som inte har tagit emot denna nation och i vilken den inte har låtit sin makt kännas.”

Så vi ser att när den romerska civilisationen utvecklades var judarna där. Vid tiden för Julius Caesar var judarna ett mäktigt och kontrollerande inflytande över Roms finansiella struktur och själva Roms regering. Julius Caesar var en av deras agenter, precis som Roosevelt och Churchill var i modern tid. Vid denna tid började romarna själva bli väl medvetna om det onda och destruktiva inflytande som judarna lade på deras nation och det började uppstå en reaktion mot judarna. Romarna, liksom så många andra folk som var infekterade av denna parasit, gjorde försök efter försök att få ut judarna ur Rom, men de kom alltid tillbaka. Rom, vid tiden för Julius Caesar, fungerade under en republikansk-demokratisk regeringsform bestående av många motstridiga politiska partier och grupper, en situation liknande den vi finner i Amerika idag. För att vinna behövde en politiker stöd från en grupp som skulle hålla fast vid honom utan undantag och därmed påverka andra grupper att stödja honom. Under romartiden, liksom i dagens demokratier, var den enda solidifierade, enade gruppen som kände till sitt syfte i politiken judarna. De garanterade sitt stöd till vilken politiker som helst som i sin tur skulle bli deras hantlangare.

Julius Caesar upptäckte detta enkla faktum i livet. Han sökte upp judarna och vann deras stöd. Med judarna bakom sig blev Caesar snart Roms diktator och världens oomtvistade härskare. Alarmerade av hans ökande underkastelse inför judarna, beslutade en grupp lojala senatorer, ledda av Brutus, en tidigare vän till Caesar under hans för-judiska period, att lönnmörda honom. Vi har alla hört talas om det berömda lönnmordet på Julius Caesar, men få har hört talas om det centrala faktumet i fallet, nämligen att Julius Caesar lönnmördades för att han var en hantlangare åt judarna. Kejsar Augustus, som ärvde riket efter att Caesars generaler hamnat i konflikt med varandra, återställde återigen speciella privilegier till judarna. Detta förklarar varför han framstod som starkare än de andra fraktionerna som delade Rom efter Caesars död.

Trots det starka judiska inflytandet framkom en faktor som hjälpte till att stärka den romerska positionen. Den demokratisk-republikanska regeringsformen ändrades till kejsardöme, med en kejsare som nationens överhuvud. Romarna hade slutligen genom erfarenhet funnit att flerpartisystemet, med makten uppdelad mellan flera splittrande fraktioner, var en svag och ineffektiv regeringsmetod. När de gick över till ledarskapsprincipen utvecklades kejsardömet under 200 år mitt i fred och välstånd. Faktum är att Pax Romana, en period från kejsar Augustus tid till ungefär 200 e.Kr., var den längsta fredsperioden i de civiliserade nationernas historia i världen och i den vita rasens historia. Vi måste komma ihåg att detta åstadkoms trots det judiska inflytandet och eftersom vissa av kejsarna hade det moraliska modet att motstå den judiska makten.

Detta skulle de aldrig ha kunnat göra under det demokratisk-republikanska regeringssystemet.

Vi finner därför, under kejsar Vespasianus, att när judarna i Jerusalem och Judeen gjorde uppror, sände han ner general Titus dit för att belägra staden. Inom kort var staden erövrad, invånarna blev antingen dräpta eller sålda i fångenskap och själva staden jämnades med marken.

Den romerska rättvisan var hård och slutgiltig, men judarna var långt ifrån färdiga. Det var vid denna tid som det judiska hatet mot romarna nådde sin högsta intensitet. De hatade romarna med en hämndlystnad likt den de hyst mot babylonierna, som de hade förintat tidigare. Detta är ett centralt särdrag hos judarna: att med en häftig passion hata den värd som de livnär sig på och som de har utsett för förintelse. Det faktum att värden har varit deras främsta medel för uppehälle spelar ingen roll. Liksom en sann parasit kommer de att fullfölja förintelsen av sin värd till det bittra slutet, även om detta kan innebära deras egen undergång.

Efter att ha lärt sig läxan vid Jerusalems förstörelse, att de inte var någon match för romarna i öppen strid, uttänkte judarnas förrädiska och listiga sinne ett sätt att dra ner och förstöra det romerska riket. Det var under denna period, kort efter Jerusalems förstörelse, som judarna febrilt började sprida den kristna ideologin, vilken i romarnas sinnen inplantade sådana självmordsbenägna idéer som "vrid fram den andra kinden", "älska din fiende", "sälj allt du äger och ge till de fattiga", "stå inte emot det onda", "döm inte", "tänk inte på morgondagen", "samla skatter i himlen".

Den nya religionen som judarna prackade på romarna lovade dem att om de gjorde alla dessa självmordsbenägna saker, skulle de få sin belöning i det härefter, evig frälsning, etc. Romarna föll för detta självmordsbenägna råd med betet av en utlovad belöning i det härefter. Kort därefter gick det romerska riket in i en snabb nedgång.

När det romerska riket kollapsade var en av de främsta orsakerna till dess fall de sjunkande födelsetalen för vita romerska barn. Historien vittnar om att det slutligen praktiskt taget inte fanns någon kvar att styra Rom utom bastardiserade minoritetsgrupper som hade förökat sig till majoritet och bildat den tanklösa pöbel som förde med sig död och förintelse till det romerska riket. Idag händer samma sak i Amerika; unga människor av vit rasmässig härkomst undervisas och bombarderas med idén att det är en synd att sätta barn till världen och att om de önskar ha barn, bör de adoptera några fattiga underprivilegierade barn av en minoritetsras (vilket betyder n-ordet).

Efter kejsar Domitianus död år 96 e.Kr. var Roms kejsare inte längre av romersk börd; från och med då var de alla utlänningar påverkade av judiska "rådgivare" i bakgrunden. Vid år 313 e.Kr. proklamerade kejsar Konstantin, i ediktet i Milano

Kristendomen som det romerska rikets officiella religion. Från och med då, under inflytande av den judiska ideologi som påtvingades det romerska folket, visar historien att Rom började upplösas snabbt. Vid år 476 e.Kr. hade barbarerna från väst erövrat Rom med knappt något motstånd. Viljan hos det nu rasmässigt uppblandade och kristnade folket i Rom att försvara sin nation och sina hem var borta. Rom fanns inte mer.

I alla våra historieböcker, och särskilt i religiösa kretsar, får vi veta att kristendomen och judarna stod i opposition; att Kristus fördömde judarna; att judarna korsfäste Kristus. Även idag får vi veta i "Kosher-konservativa" kretsar att judarnas främsta mål är att förstöra kristendomen. Detta är naturligtvis en av de största bluffarna i världshistorien. Fakta ligger helt öppna för alla att se. Judarna kokade ihop kristendomen som sitt speciella gift för att rubba romarnas sinnen så att de inte längre skulle kunna upprätthålla sin civilisation. Detta var judarnas hämnd för förstörelsen av Jerusalem och den biologiska manifestationen av det intensiva judiska hatet mot den värdnation som de utnyttjar.

Den judiske historikern Kastein erkänner öppet detta extraordinära drag hos judarna. Han säger: "För judarna utgjorde Rom kvintessensen av allt som var avskyvärt och som borde svepas bort från jordens yta. De hatade Rom och dess devis, *arma et leges*, med ett omänskligt hat." Vi har sett andra exempel på hur juden fortsätter att hata det folk han har förintat. Århundraden efter att Babylon inte längre fanns, dundrar juden om och om igen om "skökan i Babylon". Men av alla nationer hatade judarna Rom mest, troligen för att Rom representerade ett av de främsta exemplen på vilken vacker och kraftfull civilisation den kreativa och produktiva vita rasen kan frambringa.

Så fruktansvärt är det hat som den parasitära juden hyser mot den värd han livnär sig på, att det är ytterst viktigt för juden att maskera sina sanna känslor. Följaktligen uppträder han alltid bärande på en olivkvist. Hans första ord är "shalom", eller fred. Det är denna nödvändighet att dölja sina sanna känslor som leder juden till att sköta sina angelägenheter och sina möten i hemlighet.

Vi, världens vita folk, har mycket att lära av Roms historia. Den romerska historien är förmodligen den största lärare mänskligheten någonsin kommer att ha, för all framtid. De byggde en underbar civilisation, en prestation som aldrig har överträffats. På den negativa sidan är de lärdomar vi kan dra ännu starkare.

Låt oss undersöka vad dessa lärdomar är, först på den positiva sidan.

1. Civilisationen som romarna skapade var ett resultat av vad romarna själva var — en blond, lång, blåögd vit ras, begåvad av naturen med skönhet, kreativitet och intelligens.

2. De var — under sin uppgång och utveckling — en ren och oförfalskad ras. Deras uppgång fortsatte så länge de förblev en ren ras. Den stannade av, avtog och förföll när de blev rasmässigt uppblandade genom den blandning av raser som injicerades i deras nationella blodomlopp.

3. De var manliga, modiga, tappra och framstående krigare. På några få århundraden erövrade de större delen av den då kända världen.

4. De var systematiska, välorganiserade och hade en förkärlek för lag, ordning och organisation. De var de största lagstiftarna som världen någonsin skådat. De flesta av lagarna i den civiliserade västvärlden är ursprungligen baserade på romersk rätt.

5. De utvecklade det mest uttrycksfulla och välordnade språket i mänsklighetens historia. Idag, 2000 år senare, har det latinska språket fortfarande inte överträffats.

6. De hade en medfödd känsla av ansvar gentemot sina hem, sin familj och sitt land.

7. De var ett kreativt, kulturälskande folk och utvecklade språk, litteratur, konst och skulptur till höjder som aldrig tidigare uppnåtts och som, i vissa avseenden, kanske inte överträffats idag.

8. De kunde vara hårda och beslutsamma när de handskades med sina fiender, som till exempel den fullständiga förstörelsen av Kartago och Jerusalem.

På den negativa sidan kan vi lära oss följande:

1. Romarna misslyckades med att inse att deras imperium, deras civilisation och deras storhet berodde på den inneboende kvaliteten hos deras enastående rasmässiga ursprung.

2. De importerade svarta och andra underlägsna folk till sitt imperium, och vidtog inga avgörande åtgärder för att förhindra kontamineringen av deras dyrbara blodslinjer.

3. Romarna hade en värdelös och meningslös religion som var en kopia av, och en modifiering av, de grekiska mytologierna och deras gudar. Kärnan i deras religion bestod av ett antal gudar och halvgudar som roade sig och tramsade från den ena okynnesaffären till den andra. Den gjorde absolut ingenting för att ge romarna syfte eller enighet. Den bidrog inte med något till några rasmässiga eller nationella mål, inte heller lärde den dem värdet av deras fantastiska ras. Sammanfattningsvis misslyckades den med att skydda dem från rasmässig undergång.

4. De var helt oförmögna att hantera den förrädiska och listiga juden i sin mitt. Eftersom de tillät den rasmässiga uppblandningen av sitt folk; judens infiltration i deras finanser, utbildning och regering; och eftersom de sedan dukade under för den självmordsbenägna "nya" kristna religionen, gick de under eländigt.

5. Om de hade haft en stark känsla av raslig lojalitet, snarare än "nationell" lojalitet till Rom, och förkroppsligat detta som sin nationella religion, skulle de varken ha blivit bastardiserade, ej heller skulle de ha dukat under för den giftiga nya religion som juden injicerade i deras tänkande, en religion som rubbade deras förnuft och orsakade deras undergång.

6. Hade romarna haft en sådan religion, istället för den löjliga, ytliga religion de kopierade från grekerna, skulle den romerska civilisationen utan tvekan ha överlevt till denna dag och i många tusentals år därefter. I själva verket dör inte civilisationer utom när deras rasliga blod blir förorenat och avkomman inte längre är densamma som de förfäder som skapade den ursprungliga civilisationen och kulturen.

7. Om den romerska civilisationen hade segrat, vilken välsignelse för denna värld det skulle ha varit! Istället för en judisk-dominerad värld plågad av revolution, splittring och anarki, vimlade av ökande floder av bastarder och färgade, skulle vi idag ha en vacker vit värld i varje del av varje kontinent, välmående, fredlig, ordnad och produktiv. Vi skulle ha en värld utan det färgade och underlägsna avskum som infekterar så mycket av jordens goda egendomar idag, och utan tvekan utan denna förstörare av alla civilisationer — den parasitära juden.

Kapitel 7

Kehillan

Det har tagit judarna lång tid och en stor mängd planering att nå den enorma makt som de nu utövar över hela världen. Vid roten av all deras makt finns deras religion, bandet som binder dem samman och ger dem rasmässig lojalitet. Från denna språngbräda har de förvärvat de andra attributen med vilka de har erövrat världen. Tre av de främsta attributen kan kortfattat listas som propaganda, pengar och organisation.

Judarna är organiserade till tänderna. De har inte bara sina egna organisationer utan de har organiserat goyim, de har organiserat negrerna, de har organiserat araberna, de har organiserat de kristna och de har organiserat nästan alla andra också. Bland deras eget folk är några av de ledande B'nai B'rith, som är strikt judisk, Anti-Defamation League, som är den judiska hemliga polisen, och tusentals andra. För negrerna har de N.A.A.C.P., The Urban League, Southern Christian Educational Conference, och dussintals andra, alla judiskt kontrollerade och använda för att underblåsa hat mot de vita bland de amerikanska negrerna. För det vita folket eller Goyim, som de kallar oss, har de frimurarlogerna, Americans for Democratic Action, de har kommunistpartiet, de har The Council on Foreign Relations, det republikanska partiet och det demokratiska partiet, och hundratals andra, alla judiskt kontrollerade.

För att kontrollera den vita mannens religion har de otaliga organisationer upprättade för att göra även det. Judarna organiserade och kontrollerar Kyrkornas världsråd och National Council of Churches, som är en gren av världsrådet. De har Conference of Christians and Jews, och en myriad av andra organisationer, alla där för kontrollen av den vita mannens religion, som för övrigt är judisk kristendom, och grundades av judarna för nästan två tusen år sedan.

Medan judarna har många kraftfulla organisationer begränsade till endast sitt eget folk, såsom American Jewish Congress och de andra redan nämnda, är nyckelorganisationen för alla dessa en föga känd och föga förstådd hemlig organisation kallad Kehillan. Kehillan har företräde framför alla andra organisationer och kontrolleras av en styrelse på 300 direktörer som möts med några års mellanrum för att fastställa den politik som ska genomföras i deras program för världsiktatur. Dessa

order vidarebefordras sedan till de judiska ledare som kontrollerar denna myriad av organisationer, inklusive världens regeringar.

För att bli en Kehillah-direktör måste en jude vara minst sextio år gammal och ha visat i sitt livsverk att han har varit en hängiven bidragsgivare till den judiska rasens sak. När han blir en Kehillah-direktör äras han genom att kallas en judisk "patriark". Han tillåts och förväntas bära fullskägg.

För effektivare kontroll har de delat upp världen i två sektioner, den östra hemisfären och den västra hemisfären. Högkvarteret för den västra hemisfären ligger i New York och det för den östra hemisfären ligger i London, England. Över hela världen finns deras "judarnas konung" kallad ACHAD HA'AM. Över varje hemisfär finns en "prins" av judenheten känd som en "sponsor". Fram till sin nyligen timade död var Barney Baruch "prinsen", chefen för Kehillah för den västra hemisfären. Baruch var, som vi alla vet, rådgivare till flera presidenter från Woodrow Wilson till Herbert Hoover, till Franklin D. Roosevelt, till Harry S. Truman.

Kehillah är en mycket effektiv organisation och är organiserad kring talet sju. Den är strikt baserad på ledarskapsprincipen, som jag har beskrivit mer utförligt på annan plats i denna bok. Som jag nämnde är den högsta ledaren för varje hemisfär känd som "sponsorn". Han har sju framstående judar från den västra hemisfären under sig som sina underordnade. Detta är den första nivån av ledare och var och en av dessa sju känner varandra och naturligtvis sin ledare. Den första nivån av sju är känd som den 7:e Kehillah-graden och var och en i den första nivån är känd som en "ärkecensor".

Var och en av dessa sju ledare har sju män under sig, vilket gör 49 i den andra nivån eller den 6:e graden. Var och en av dessa kallas en "minister".

Var och en av dessa 49 har sju män under sig, vilket gör 343 i den tredje nivån eller den 5:e graden. Var och en av dessa män kallas en "härold".

Var och en av dessa 343 har sju män under sig, vilket gör 2 401 i den fjärde nivån eller den 4:e graden. Var och en av dessa kallas en "hovman".

Var och en av dessa 2 401 medlemmar har sju män under sig, vilket gör 16 807 i den femte nivån eller i den tredje graden. Var och en av dessa kallas en "skrivare".

Var och en av dessa 16 807 medlemmar har sju män under sig, vilket gör 117 649 i den sjätte nivån eller den andra graden. Var och en av dessa kallas en "revisor".

Var och en av dessa 117 649 medlemmar har sju män under sig, vilket gör 824 543 i den sjunde nivån eller den första graden. Var och en av dessa kallas en "stum".

Om man räknar samman alla medlemmar i de olika sju nivåerna finner vi att det finns nästan en miljon medlemmar på varje halvklot, alla fanatiskt lojala och hängivna att genomföra det judiska programmet för subversion och intrig i syfte att skapa den judiska diktatur som rasen så ivrigt har strävat efter och konspirerat för under de senaste tusentals åren. De är alla svurna att genomföra det hemliga programmet så som det anges i *Sions vises protokoll*, även om judarna häftigt förnekar dess existens om och om igen.

Kehillah är ett sådant hemligt nätverk att utanför den första nivån eller den sjunde graden av de sju ledarna för halvklotet, vet ingen av de övriga Kehillah-medlemmarna vilka de andra är.

Med en hemlig, hängiven, fanatiskt lojal organisation, med denna typ av struktur, är det lätt att se hur order kan kommuniceras och utföras med ett minimum av dröjsmål eller byråkrati. När den hemisfäriska ledaren för Kehillah ger order till sina sju, är det därifrån endast sex steg ner i kommandokedjan för att få var och en av den miljon Kehillah-medlemmarna underrättade på kort tid. Allt som krävs är att ringa sju uppsättningar telefonsamtal nerför kommandokedjan. Kom ihåg att varje man bara behöver ringa sju samtal till de sju männen under honom, och på några minuter har hela nätverket av en miljon medlemmar fått sina order. Det är så judarna lyckas sätta i gång strejker, agitationer, studentupplopp, eller vad som än är dagens order, över hela världen samtidigt. Detta är ledarskapsprincipen i arbete.

Bland annat lärs Kehillah-medlemmar att infiltrera ledningen för våra skolor, högskolor och universitet för att indoktrinera våra yngre och framväxande ledare med sina falska filosofier. Om du undrar varför vi har så många hippies och revolutionärer som kommer ut från våra högskolor, så är det där svaret finns. Det är också svaret på hur så stora studentorganisationer "samtidigt" flammar upp i studentupplopp på våra högskole- och universitetsområden över hela landet. Dessa Kehillah-medlemmar infiltrerar och tar också kontroll över medborgarklubbar, patriotiska föreningar, näringslivsorganisationer, fackföreningar, jordbruksorganisationer, kvinnoklubbar, kyrkliga organisationer, debattsällskap, broderskapssällskap, inklusive frimurarloger och andra loger. Radio- och TV-nätverk har alla hamnat under kontroll av judiska Kehillah-medlemmar som genomför det judiska programmet för världens förslavande. Vi skulle kunna fortsätta i oändlighet om de organisationer som står under deras kontroll; läkarkåren, tidningsförlag, tidningarna själva, tidskrifter av nationell omfattning såsom Time, Life, Look, etc., står alla under deras kontroll. Det är intressant att notera hur långt tillbaka denna infiltration, organisering och kontroll av judarna går, och många hängivna katoliker kommer att bli förvånade över att lära sig att jesuitorden grundades av Loyola, en spansk jude, för att ytterligare kontrollera den katolska hierarkin, och

genom den katolska kyrkan. Vi vill dock tillägga att den katolska kyrkan och den kristna kyrkan som sådan redan stod under judisk kontroll långt före det.

Kapitel 8

Några exempel på judiska grymheter

Genom hela sin historia har judarna begått miljontals grymheter, varav de flesta aldrig kommer att registreras och de flesta avsiktligt mörkläggs och går förlorade för historien. Inte nog med att de har begått miljontals grymheter genom hela sin historia, flagrant och ständigt, utan de förövar grymheter idag, i Ryssland, i Kina, i Kuba, i Ungern och i Tyskland, både öst och väst. Faktum är att de begår grymheter idag i varje land i världen, inklusive dessa, våra Förenta stater. Att lista några få futtiga exempel gör därför inte ämnet rättvisa. Men eftersom så många människor är så fullständigt obekanta med karaktären av dessa grymheter, tror jag att ett återgivande av några exempel på judiska grymheter åtminstone delvis kommer att tjäna till att kasta lite ljus över den judiska naturens vildsinthet, den enorma omfattningen av deras sataniska program och den diaboliska grymhet som judarna utövat mot de värdnationer bland vilka de har levt och gött sig.

Den judiska religionen i sig är baserad på hat, bedrägeri och förstörelse av alla andra nationer. I Gamla testamentet, med början i Femte Moseboken 20:10, finner vi policyn för svek och förstörelse utstakad av de judiska skriftställarna: "När du kommer nära en stad för att strida mot den, då skall du erbjuda den fred. Och det skall ske, om den ger dig ett fredligt svar och öppnar för dig, då skall allt folk som finns där bli skattskyldigt under dig och de skall tjäna dig. Och om den inte vill hålla fred med dig, utan vill föra krig mot dig, då skall du belägra den: och när Herren, din Gud, har överlämnat den i dina händer, skall du slå allt mankön där med svärdsegg: men kvinnorna och de små barnen och boskapen och allt som finns i staden, ja, allt byte där, skall du ta till dig själv: och du skall äta dina fienders byte, som Herren din Gud har gett dig... Men i städerna hos dessa folk, som Herren din Gud ger dig till arvedel, skall du inte låta något som andas leva."

Där har vi kärnan i den judiska religionen som vi, det vita folket, dåraktigt nog har varit partners i att tillbe. Genom list, genom förräderi, genom bedrägeri, hävdar judarna att de har en inneboende gudagiven

rätt att förinta, döda och utplåna alla andra folk och nationer som de må välja att göra till offer. När allt kommer omkring, "Herren" befallde det. Åtminstone är det vad de judiska manusförfattarna säger, och hundratals miljoner vita gentiler har varit dumma nog och lättlurade nog att stödja dem i denna filosofi.

Dummheten, lättluradheten och samarbetet från gentilerna som helhet och de vita gentilerna i synnerhet i detta avseende har varit, och är idag, en nyckelfaktor i judens förmåga att söndra, erövra och förinta stora mängder av sina fiender, långt utöver deras eget antal. Judarnas diaboliska list i att kunna förvrida sina offers sinnen så att offren själva hjälper till i sin egen undergång är en avgörande faktor i det judiska programmet för världserövring och världsförintelse. Det gamla ordspråket att "den gudarna vill förgöra, gör de först galen" borde egentligen lyda: den judarna vill förgöra, börjar de först med att rubba deras sinnen till den grad att deras offer sedan hjälper till att förgöra sig själva.

Låt oss nu titta på några exempel på judiska grymheter i praktiken. Låt oss också komma ihåg det judiska axiomet att alltid döda de bästa, och därigenom för evigt förgöra varje ledarskap som ett folk eller en nation kan ha, eller kan komma att utveckla i framtiden.

Morden i Dresden

Före andra världskriget var staden Dresden en av de vackraste i världen. Faktum är att ordet Dresden var synonymt med kultur, skönhet och konst. Liksom så många andra städer i Tyskland var just denna stad rik på tysk kultur och sitt folks arv. Slottet, Operan, Hofkirche, Frauenkirche, för att nämna några bland tusentals andra byggnader, var vackra och enastående exempel på tysk (och vit) kultur. Många av dessa vackra byggnader daterades tusen år tillbaka eller mer.

Dresdens normala befolkning var cirka 600 000. I februari 1945, när flyktingarna från de östra länderna flydde undan Röda armén och sökte trygghet i väst, flydde ett stort antal av dem till den skenbara tryggheten i Dresden och ökade stadens befolkning till över 1 200 000 människor. Dessa var människor som hade bekämpat kommunisterna och var starkt antikommunistiska. Vi måste komma ihåg att vid denna tidpunkt i historien var andra världskriget praktiskt taget över och Dresden var inte på något sätt ett militärt mål. När vi bedömer det som följer måste vi också ha i åtanke att Dresden representerade de finaste exemplen på tysk konst och kultur, att det inte var ett militärt mål, och att staden vid denna tid var fylld av flyktingar som flydde undan Röda armén, österns barbarer.

Natten till den 13 februari 1945 klockan 22:13 började brittiska bombplan släppa hundratusentals brandbomber över

fattiga, hjälplösa flyktingar och medborgare i Dresden som bara försökte undkomma Röda arméns slakt. Dessa räder var noggrant planerade av dessa avskyvärda och diaboliska judar för att skörda maximalt i död och förintelse. Tidpunkten var vald så att den skulle drabba medborgarna i Dresden vid en tidpunkt då de var ute på gatorna och firade en kristen religiös högtid. Tusentals brändes levande.

När den första räden var över och de överlevande kom ut ur sina skyddsrum för att påbörja räddningsinsatser och när tusentals brandmän anlände från andra städer för att hjälpa till i räddningsarbetet, slog de förrädiska judarna till igen. Klockan 01:30 den 14 februari, endast tre timmar efter den första attacken, regnade en andra och större styrka av brittiska bombplan ner mer död och förintelse över de hjälplösa vita männen, kvinnorna och barnen nedanför. Så många brandbomber hade koncentrerats på denna en gång vackra gamla stad Dresden att en eldstorm av orkanproportioner slukade hela staden. Hettan var så intensiv att en gång levande människor skrumpnade ihop till lik reducerade till hälften av sin storlek. Tusentals människor som gömde sig i skyddsrum smältes ner till en enda pöl av vätska. En moder med sitt spädbarn i famnen hittades smält in i trottoaren formande en liten tjärstaty. I ett rasande, djävulskt försök att förbränna denna vackra stad Dresden, konstens och kulturens stad, släpptes mer än 650 000 brandbomber över den under räderna.

Som om detta inte vore nog, nästa dag, som var askonsdagen, medan Dresden fortfarande brann rasande efter de två attackerna natten innan, började en enorm styrka av amerikanska B-17-plan bulta på det som fanns kvar av den magnifika staden.

Den stora skammen och tragedin i det hela var att piloterna som släppte dessa bomber var vita gentiler som dödade sina egna bröder i en strid som tyskarna hade utkämpat för den vita rasens bevarande. Vad dessa vita piloter, med sin mentalitet rubbad av judisk hjärnförorening, inte visste, men som deras judiska chefer visste, var det faktum att 26 260 allierade krigsfångar befann sig i samma område! Bara ännu ett exempel på judisk ondska och förräderi. Trots att de amerikanska och brittiska soldaterna stred för att rädda dessa judiska parasiter från deras rättmätiga öde, hade judarna själva inget emot att även de vita fångarna dödades!

Men detta var fortfarande inte slutet på judisk djävulskhet och barbari. En sista touch av judiskt förräderi lades till när 37 amerikanska B-51-jaktplan, efter att B-17-planen hade gett sig av, beordrades att flyga lågt över staden och döda allt som rörde sig! Detta gjorde de genom att skjuta och meja ner människor med kulspruta som försökte fly längs vägarna ut ur Dresden eller människor som försökte rädda sig längs floden Elbes stränder. Dessa B-51-jaktplan flög lågt längs flodens stränder och dödade allt i sikte.

Låter detta bekant? Kom ihåg judarnas grymma ideologi som den framställs i Femte Moseboken 20:16 "av de folkens städer som Herren, din Gud, ger dig till arvedel skall du inte låta något som har liv få leva"?

Låt oss komma ihåg att detta är den grymma judiska religionen, en religion som de har utövat i tusentals år; en religion som de har lurat den vita människan att göra till en del av sin egen, för att tillbe, avguda och skydda juden.

Efter kriget ljög man för världen och sa att endast 35 000 människor dödades under räderna, men allt eftersom åren gick erkände de slutligen 135 000 dödsfall. Detta var fortfarande en stor lögn. Det faktiska antalet människor som dödades mellan den 13:e och 14:e februari var 350 000 till 400 000!

För att lägga ytterligare förolämpning till förräderiet, när kriget var över, uppfann judarna en enorm bluff där de anklagade tyskarna för att ha dödat och bränt sex miljoner judar i syfte att hopa hat över tyskarna och skapa sympati för de förrädiska judarna som hade startat kriget från första början. För att försöka "bevisa" denna kolossala bluff visade judarna fotografi efter fotografi av högar med brända lik. Men liken de visade var inte judar alls, utan tyskar som hade bränts i den en gång så vackra staden Dresden.

Vi vita bröder och systrar har en oerhört kraftfull läxa att lära av denna hemska händelse. Den överväldigande läxan är att judarna betraktar alla vita människor som sina fiender och att det bara är en tidsfråga innan de kommer att försöka förbränna städerna och människorna i Amerika precis som de gjorde med Dresden, förutsatt att vi låter dem göra det. Den andra läxan vi kan lära oss är att det krävdes villig samverkan från vita piloter, det brittiska flygvapnet och det amerikanska flygvapnet för att utföra detta förrädiska dåd — dödandet av deras egna vita bröder. Detta illustrerar gång på gång hur kraftfull propagandan är!

Den tredje läxan vi måste lära oss är att det inte finns någon kompromiss, ingen förhandling, ingen samexistens med den förrädiska och diaboliska juden. Deras religion och deras medfödda parasitära natur driver dem till att förstöra allt som är gott i denna värld. Det finns ingen fred, ingen samexistens med denna grymma ondska. Det är antingen dem eller oss. Som medlem av den stora vita rasen ser jag hellre att vi överlever än denna onda parasit.

* * * * *

Som jag har sagt tidigare har judarna begått miljontals grymheter genom sin historia, och dessa grymheter fortsätter i ett ständigt ökande crescendo idag. Det är inte min avsikt att rekapitulera dem alla här på något sätt, eftersom det skulle kräva ett helt lexikon. Jag kommer bara att kortfattat nämna några till, eftersom jag inte vill ta upp för mycket plats.

Den röda terrorn i Ryssland

År 1917 bröt den ryska revolutionen ut och störtade den tsaristiska regeringen. Detta gjordes av en hård kärna av judiska terrorister, tränade av juden Leon Trotskij på New Yorks East Side. Till stor del finansierades den av Jacob Schiff, en judisk multimillionär i spetsen för Wall Street-bankfirman Kuhn, Loeb & Co. Bland andra judar bidrog han med 20 000 000,00 dollar till den ryska revolutionens framgång.

Den 30 augusti 1918 lönnmördades juden Uritskij, som då var chef för Tjekan, den judiska hemliga polisen i Ryssland, och Lenin sårades. Bolsjevikerna använde detta som en ursäkt för att införa den röda terrorn, som började följande dag och som i viss mening har fortsatt i mer än 50 år. Hela medlemskåren i kommunistpartiet, som 1918 uppgick till kanske inte mer än 100 000, förvandlades till ett judiskt mordredskap. Dess syfte var tvåfaldigt: att inge fruktan och fasa hos de ryska massorna, och att utrota medel- och överklassen, nämligen det bästa av ledarskapseliten. Detta ledarskap bestod tidigare nästan helt av vitryssar.

Män och kvinnor avrättades eller fängslades inte på grund av något brott, utan helt enkelt för att de tillhörde vad judarna betraktade som en potentiell ledarklass. Denna kategori kom att omfatta nästan varje köpman, yrkesutövare och markägare. Judarna mördade inte bara dessa produktiva medborgare ur över- och medelklassen, utan även deras familjemedlemmar mördades.

Lite tid slösades på att granska bevis och klassificera människor när de samlades ihop i nattliga räder. Fångarna föstes i allmänhet till den gamla polisstationen inte långt från Vinterpalatset. Här, med eller utan ytliga förhör, ställdes de upp mot en gårdsvägg och sköts. De staccatoartade ljuden av död dämpades av dånet från lastbilsmotorer som hölls igång för ändamålet. Detta var den röda terrorn i aktion.

Denna typ av terror pågick i städerna över hela Ryssland. Snart skulle varje fabrik, varje regeringsbyrå, varje skoldistrikt och varje arméenhet fungera under en judisk kommissaries genomträngande blick. Snart skulle blodet från människor sippra ut under dörrarna till kommunistiska avrättningskammare när tiotusentals vita män och kvinnor slaktades som boskap i ett slakthus. Snart svältes fem miljoner markägare medvetet till döds som en del av en förutbestämd plan. Jag kan tillägga att ett av mina tidigaste barndomsminnen är när jag personligen genomlevde hungersnöden i Ryssland 1922.

Judarna rörde sig snabbt för att utrota den icke-judiska ledarklassen i hela nationen genom att mörda varje vit fabriksägare, advokat och regeringsledare, arméofficer och varje annan person som hade varit, eller kunde tänkas bli, en potentiell ledare. Varje kyrka och katedral tömdes och varje präst och lärare blev en brottsling i sitt eget samhälle. Den stående befolkningen i slavarbetslägren nådde snart över 15 000 000.

Det är en lång, ohygglig historia, men sammanfattningsvis slaktades och mördades omkring 20 000 000 av den vitryska ledarklassen, i enlighet med direktiven i den judiska Talmud. Idag är Ryssland en zombieliknande proletär slavstat, under de judiska diktatorernas häl. Befolkningen är foglig, hungrig, villig att arbeta, lättkontrollerad, utan ledarskap och helt oförmögen till revolt. Den judiska mordritualen fortsätter och fortsätter, och ytterligare cirka 20 000 000 av dessa ömkliga slavar är fångar i bestialiska interneringsläger, torterade och pådrivna av sina judiska slavherrar.

Bela Kun i Ungern

Juden Bela Kun, vars riktiga namn var Cohen, hade deltagit i den bolsjevikiska revolutionen i Ryssland. Efter vapenstilleståndet flyttade han och en grupp judiska revolutionärer, med hjälp av förfalskade pass, till Ungern. Välförsedd med finanser från den sovjetiska regeringen, och med hjälp av den pro-kommunistiska bofasta judiska befolkningen, blev Bela Kun snart diktator över hela Ungern.

Bela Kuns program gick ut på att omedelbart beväpna sig och tvångsöverföra varje industri och all jordegendom utan förbehåll i händerna på proletariatet. Han nationaliserade alla banker, alla företag med över 200 anställda, all jordegendom över 1000 tunnland, varje byggnad utom arbetarbostäder. Alla smycken, all privat egendom utöver det minsta som bestod av två kostymer, fyra skjortor, två par stövlar och fyra strumpor, beslagtogs.

Resultatet av detta program blev, liksom i Ryssland, ekonomiskt och socialt kaos. En nations mark, byggnader och industrier kan inte nationaliseras över en natt utan att skapa förödelse. Därför kunde ett sådant program, precis som i Ryssland, endast genomföras genom att tillgripa den röda terrorn. Kommuniseringen av landets industriella och jordbruksmässiga resurser framkallade hungersnöd i städerna, och detta, i kombination med böndernas hat mot judarna, resulterade i Kuns slutgiltiga störtande. Icke desto mindre, under hans tremånaders skräckvälde, slaktades tiotusentals människor, präster, arméofficerare, köpmän, markägare och yrkesverksamma med ett sadistiskt raseri som var karakteristiskt för Bela Kun och hans band av judiska mördare.

Det är intressant att notera att det var bönderna på gårdarna som hade lite utbildning men som hade tillräckligt med instinkt för att inse att de skyldiga

var judarna som vidtog lämpliga åtgärder för att göra uppror mot dem och tvinga dem till underkastelse.

Inbördeskriget

En av de mest destruktiva grymheter som judarna tillfogade den unga amerikanska republiken var genomförandet av kriget mellan staterna, som rasade mellan 1861 och 1865. Orsaken till detta brodermordiska krig var varken frågan om slaveri, ej heller var det sydstaternas önskan att utträda ur unionen. Det var något helt annat, något som våra historieböcker aldrig, aldrig har nämnt.

Mellan årtiondena 1820 och 1860, på grund av klimat, jordmån, bomullsekonomin och andra faktorer, ägde en enorm ekonomisk expansion rum i sydstaterna. Ledda av plantageägarna utvecklades en betydande ny aristokrati av markägare och miljonärer med en sund tillväxt i detta område. Tillsammans med denna enorma expansion etablerades en genuin amerikansk tradition, ett levnadssätt. Den förkroppsligade alla de bästa aspekterna av de klassiska civilisationerna i Rom och Grekland, och i själva verket var mycket av arkitekturen utformad efter den klassiska eran. Många av städerna såsom Athens, Rome, Atlanta, Augusta, Alexandria och andra namngavs efter sina motsvarigheter i den klassiska antika historien. En fin ny kultur utvecklades, den bästa i sitt slag, i den nya världen.

Med den skapades plötsligt en stor ny grupp miljonärer. Till och med en liten stad som Natchez, Mississippi, hade fler miljonärer än någon annan stad i USA förutom New York och några få andra. En liknande situation rådde i Atlanta, Richmond, New Orleans, och i allmänhet spred det sig över de flesta av sydstaterna. De var i själva verket extremt välmående. Grunden för de flesta av de nyskapade miljonärerna var bomullsekonomin.

Det mest betydelsefulla faktumet gällande dessa nyrika miljonärer var att de nästan alla var anglosaxare. Det krävdes en anda av dristiga äventyr, en enorm mängd energi och arbete för att bryta ny mark i de orörda länderna och bygga upp en stor och lönsam bomullsplantage. Detta gjorde den vita människan med iver. Det var den vita människan när hon var som bäst. I detta deltog inte juden, eftersom pionjärarbete och att röja upp en vildmark inte är hans bransch.

Med den enorma mängd ny rikedom som skapades av de vita anglosaxarna i södern kom också finansiell makt och politisk makt som förebådade ett allvarligt hot mot den judiska finansiella makten på östkusten. Och häri ligger den verkliga orsaken till inbördeskriget.

Juden förutsåg i den nya vita anglosaxiska aristokratin i södern ett allvarligt potentiellt hot mot sin finansiella och politiska...

stryptag, inte bara över Amerika, utan även över England och resten av världen. Judarna beslutade att denna makt inte bara måste brytas, utan att den måste krossas. Det bästa sättet att göra det på var, som vanligt, att dela upp den vita rasen i två fraktioner, uppfinna någon idiotisk, falsk fråga, hetsa dem till krig och låta dem slakta varandra. Detta gjorde judarna med ett raseri som saknar motstycke i amerikansk historia.

Trots att varken de vita i norr eller i söder egentligen brydde sig ett dyft om den svarte mannen som sådan, åstadkoms ändå, genom skicklig manipulation av propaganda och regeringsmaktens spakar, ett krig som judarna hade planerat i åratal.

Det var ett fasansfullt, ondskefullt och grymt krig. På unionssidan uppgick antalet män som dödades i strid, dog av sår, sjukdomar och av andra orsaker till totalt 359 528 döda. Unionssidan hade också ytterligare 281 881 sårade och lemlästade. På konfederationens sida dödades totalt över 259 000 och antalet sårade registrerades aldrig ens. Tillsammans uppgick detta till nästan 1 000 000 offer i en ung nation som på 60-talet hade en befolkning på endast cirka 32 000 000. Detta är en ohygglig siffra, men den berättar bara en del av historien.

Medan blomman av Amerikas unga manlighet slaktades och lemlästades, finansierade judarna både nord och syd med enorma lån. Huset Rothschild, då som nu aristokraterna inom den världsomspännande judiska bankverksamheten, hade sina agenter starkt etablerade i både nord- och sydstaternas regeringar. I norr hade de sin man, August Belmont, en jude som i samarbete med Samuel B. Chase, finansministern, ansvarade för Rothschilds intressen. I söder hade Rothschilds Judah P. Benjamin, en jude och släkting till familjen Rothschild, som finansminister för konfederationen.

Abraham Lincoln försökte gå förbi de judiska bankirerna och gav ut 346 000 000 dollar i räntefri nationell valuta kallad "greenbacks". Detta såg de judiska bankhusen på med stor förskräckelse. De visste att om detta blev ett etablerat prejudikat – att regeringen kunde tillhandahålla sina egna pengar utan ränta – skulle detta följas av andra länder och de skulle stå utan affärer. De satte in all sin enorma makt för att få stopp på detta, och av denna anledning lät de mörda Lincoln av en annan jude vars familjenamn inte var Booth utan Botha.

Slutet på inbördeskriget var ingalunda slutet på denna hemska övning i självförstörelse. Judarna var beslutna att krossa södern en gång för alla och de tog sig an uppgiften med hämndlystnad. Redan innan kriget var över, men när södern redan var besegrad, inledde de ett hänsynslöst program för förstörelse som absolut inte hade någon nödvändighet i militär strategi överhuvudtaget. De lät Sherman skära en 60 mil bred gata från Atlanta till havet, hjärtat av Sydstatskonfederationens rikedom, och bränna, plundra och rasera varje del av

ial

fysiska tillgångar som den vita människan hade byggt upp under åren. Därifrån vände sig förstörarna norrut in i South Carolina och fortsatte att skära en bred gata av förstörelse, terror och hänsynslös förintelse.

När kriget var över fortsatte förstörelsen med en intensifierad vrede. Söderns handel och finansiella struktur hade blivit fullständigt raserad. Nordstatliga judiska "carpet-baggers" kom in och köpte upp egendomar och plantager som var värda hundratusentals före kriget, men som nu, på grund av den sydstatliga ekonomins konkurs, i många fall kunde köpas upp för ett par hundra dollar. Precis som i Tyskland efter första världskriget, när judarna hade fört det landet på knä i konkurs, svärmade judarna nu in i Södern, och för några få cent på dollarn köpte de upp alla de värdefulla egendomar som tidigare ägts av den anglosaxiska vita människan.

Detta var inte heller slutet på deras djävulska förstörelseprogram. Med unionsarméns bajonetter som stöd var de nu beslutna att inte bara göra den nyligen befriade negern till den vita sydstatarens like, utan de var beslutna att göra honom till hans överherre. Den vita manliga befolkningen fråntogs helt rösträtten (kvinnor kunde ändå inte rösta i vilket fall som helst), under förevändningen att de hade varit i uppror mot den amerikanska regeringen. Under ledning av judiska "carpet-baggers" var negrerna nu de enda som hade rösträtt och de blev lagstiftare, senatorer, guvernörer, domare och var, kort sagt, judarnas hantlangare för politisk makt i Södern. Vita kvinnor ofredades och attackerades av den nyligen släppta vilda mobben av svarta djur, och den vita människan hade absolut inget statligt skydd överhuvudtaget. Judarna lanserade då, liksom nu, en massiv kampanj för att främja rasblandning i de före detta konfedererade staterna.

Det var genom den vita människans heroiska ansträngningar, organiserade genom det nyligen bildade Ku Klux Klan, som han slutligen återfick frihet och politisk makt igen. En av de mest skamfulla och eländiga perioderna i Amerikas historia utstods av Södern under dess så kallade rekonstruktionsdagar, en period som egentligen inte så mycket ägnades åt rekonstruktion som åt att plundra den vita befolkningen och befästa judarnas makt i ett område som tidigare hade dominerats av den kreativa och framgångsrika vita människan.

Det tog vissa stater 15 till 20 år att återigen befria sig från det judiska tyranniets häl. När de slutligen drev negrerna från makten och åter fick kontroll över sina egna lagstiftande församlingar, var Södern fortfarande ett trasigt och utarmat område. Även idag, efter hundra år, har Södern aldrig återfått den finansiella eller politiska ställning som den hade före inbördeskriget. Även idag är Södern, som fortfarande är fästet för vitt motstånd mot rasblandning, det hatade målet för den judiska konspirationen. Det är mot Södern som judarna riktar sin mest ondskefulla

program för skolbussning, och de mest ihärdiga attackerna mot den vita människan själv.

Judisk användning av krig för att ytterligare befästa sin makt

Vi har sett från ovanstående korta sammanfattning av inbördeskriget hur judarna använder krig för att krossa sina fiender och för att befästa sin finansiella och politiska makt. Det finns inget nytt i detta i judarnas långa förrädiska historia. De har gjort detta sedan urminnes tider, och det åligger oss att analysera precis hur kraftfullt verktyg anstiftade krig är i händerna på judarna.

Några av de mål de uppnår genom att anstifta krig är följande:

(a) De förmår den vita människan att begå brodermord, broder som dödar broder, och därigenom decimeras och försvagas den vita rasen som helhet.

(b) I krig som Korea och Vietnam använder de de färgade raserna för att döda den vita människan, men resultaten är desamma, nämligen att det bästa av den unga vita befolkningen dödas, lemlästas och förlamas.

(c) Genom krig krossar judarna ett potentiellt fäste för den vita rasen, som till exempel det hot den sydstatliga aristokratin utgjorde mot judarnas makt, eller som till exempel den växande, blomstrande tyska nationen utgjorde för judarna före första och andra världskriget. Idag är USA:s styrka som helhet ett hot mot judarna och deras totala världsomspännande ansträngningar är nu inriktade på att krossa USA, den vita rasens främsta fäste.

(d) Genom att utarma båda sidor av de krigförande nationerna eller fraktionerna och låna ut pengar till dem, har judarna därigenom vanligtvis, när kriget är över, snärjt båda sidor i ekonomiskt slaveri, en eländig situation som offren sedan inte kan ta sig ur på årtionden.

(e) Inte nog med att judarna är involverade i att finansiera krigen och därigenom skörda enorma vinster, utan vanligtvis har de kontroll över sina egna agenter i regeringen som delar ut oerhört lukrativa krigskontrakt som berikar nya horder av judar. När kriget är över förstärks konsolideringen av deras finansiella makt och deras strypgrepp över offernationernas ekonomi avsevärt.

(f) Utan undantag uppviglar och underblåser krig hat mellan fraktioner av den vita rasen som i många fall kommer att bestå i generationer. Inbördeskriget är ett bra exempel. Judarna ser till att dessa hat hålls vid liv och de används ofta för att anstifta ett andra krig av samma typ en generation senare.

(g) Krig åtföljs alltid av en nedbrytning av moraliska normer och är mycket användbara i det judiska programmet för att förstöra den vita mannens moral och etablerade traditioner.

(h) Genom att skicka våra unga amerikanska pojkar över hela världen till främmande färgade länder som Japan, Korea och Vietnam, kommer många av dem tillbaka med färgade fruar. Detta är helt i linje med det judiska programmet för att rasmässigt blanda upp den vita rasen.

I allmänhet gäller att för varje krig som judarna driver in den vita rasen i, går den vita rasen ur svagare ekonomiskt, moraliskt, politiskt och genetiskt. Juden går alltid ur starkare ekonomiskt och politiskt, och har dramatiskt fört fram sitt program för att förstöra, blanda upp och förslava den vita rasen.

Andra judiska grymheter

Jag skulle vilja lista många fler av deras ondskefulla grymheter som har begåtts mot den vita mannen under de senaste tusentals åren, men jag har inte utrymme för det.

Jag skulle vilja nämna trettioåriga kriget i Tyskland från 1618 till 1648, under vilket fem sjättedelar av all egendom förstördes och en tredjedel av alla människor dödades. Detta anstiftades helt och hållet av judarna över den idiotiska frågan om religion. Jag skulle vilja nämna Bartolomeinatten i Frankrike då 50 000 protestanter mördades; jag skulle vilja nämna operation "Keelhaul" där den vita förrädaren Eisenhower samarbetade med de ryska judarna och Stalin för att utlämna två till tre miljoner medborgare från alla länder som hade kämpat på den allierade sidan. De samlades ihop med våld och skickades tillbaka till Ryssland där Stalin sedan utkrävde hämnd på dem genom att antingen avrätta dem eller skicka dem till döden i Sibirien.

Jag skulle kunna citera otaliga andra exempel på judiska grymheter som begåtts mot den vita rasen, men vi har helt enkelt inte utrymme. Så sammanfattningsvis, låt mig bara säga att grymheterna är gränslösa och oändliga, de pågår idag lika skoningslöst som någonsin i det diaboliska judiska programmet som syftar till den vita rasens undergång.

Det finns dock en sista grymhet som jag måste uppmärksamma mina vita raskamrater på. En av de mest olycksbådande grymheterna genom tiderna begås mot det vita Amerika idag. Ändå är det väldigt få människor som vet att det pågår. Jag syftar på det diaboliska judiska programmet för att blanda upp den vita rasen här i Amerika.

Detta djävulska program drivs obevekligt och rasande med varje gnutta energi och med varje vapen de förfogar över. Ändå sover majoriteten av det vita folket i Amerika helt och är förvirrade i denna fråga. Mycket få är medvetna om att detta är det verkliga judiska målet med allt deras prat om medborgerliga rättigheter. Låt oss inte göra något

missta er inte på den punkten, det är deras verkliga mål. Det är den världsomspännande judenhetens orubbliga mål att göra Amerika till en brun bastardras och i själva verket fasa ut den magnifika vita rasen från denna planets yta.

Detta är utan tvekan den mest skadliga, den mest permanenta och den mest djävulska katastrof som judarna någonsin skulle kunna begå mot naturens kronjuvel, den ädla vita rasen. Om alla byggnader slogs i spillror, som i Tyskland, och våra motorvägar och järnvägar förstördes, skulle vi lida ett hårt slag, men vi skulle kunna återuppbygga dem, precis som tyskarna har gjort. Om våra städer förstördes, som negrerna och judarna har gjort i hjärtat av några av våra stora städer i Amerika idag, kan och kommer vi att uppföra nyare och bättre sådana. Vi skulle kunna besegras i krig, vi skulle kunna drabbas av alla andra typer av katastrofer, men vi skulle kunna fostra nya söner som skulle återupprätta vår makt.

Men låt oss aldrig glömma att om blodet i vår vita ras skulle blandas och bastardiseras med Afrikas svarta blod, då har den vita rasen i alla avseenden förstörts för alltid, och allt hopp för framtiden skulle vara borta för evigt. Vi skulle ha det mycket bättre som döda än att låta den magnifika, ädla vita rasen korrumperas till ett avgrundsdjupt brunt avskum, för att förslavas av judarna.

Det är det uttalade syftet med denna bok och vår nya religion att väcka det vita folket i Amerika och i världen. Det är vårt mål att organisera dem, att ge dem en stridbar trosbekännelse, och för oss att återigen återfå absolut och villkorslös kontroll över vårt "Manifest Destiny".

Kapitel 9

Fem judiska böcker

Som vi har sett från den vita rasens och den judiska rasens historia, har judarna genom hela sin långa och krokiga historia varit bedrägeriets högsta mästare. Medan egyptierna inte längre finns, babylonierna har försvunnit, de (ursprungliga) grekerna blev rasblandade, romarna gick under, är judarna å andra sidan vid liv idag och står starka. De har i själva verket nu kontroll över världen.

Varför är det så att denna eländiga ras, som aldrig ens kunde grunda en kultur eller en civilisation, eller lyckas bygga ett eget land, ändå har hamnat på toppen?

Om vi analyserar judisk historia är svaren inte alltför svåra att hitta. Det finns hundratals skäl som skulle kunna listas, men i grunden är de dessa få:

1. Tidigt i sin historia insåg de vilket kraftfullt vapen religionen var — ett vapen med vilket de kunde förena sin egen ras, och ett vapen med vilket de kunde förinta sina fiender.

2. De lärde sig att det finns styrka i rasmässig enighet. De har varit fanatiskt hängivna sin egen ras.

3. De fann att det inte finns något mer potent för att ena en grupp, nation eller ras än att hata en gemensam fiende. Som en konsekvens har alla icke-judiska folk ständigt varit deras fiender, och kommer alltid att vara det.

4. Judarna bemästrade den knepiga tekniken att förvirra, söndra och härska som en nyckel för att övervinna sina fiender.

5. De har organiserat sig skoningslöst — de har organiserat sitt eget folk i tusentals effektiva och allomfattande grupper. De har också organiserat sina fiender för deras egen undergång.

6. De har varit diaboliskt skickliga på propaganda. De insåg tidigt i sin historia vilket kraftfullt verktyg propaganda var för att manipulera sina fiender.

Det är denna sista aspekt vi vill undersöka mer ingående. Medan judarna har fullständig kontroll över dagens propaganda- och "nyhetsmedier" — radio, television, film, tidningar, tidskrifter, etc., var de redan extremt skickliga på att använda propaganda innan de moderna medlen ens var uppfunna.

Manipulering av ordet har varit deras specialitet som bedrägeriets mästare. I Johannesevangeliet 1:1 säger den judiska bibeln: "I begynnelsen var

Ordet, och Ordet var hos Gud, och ordet var Gud." Ett sannerligen märkligt påstående, men ett som är laddat med mening — en mening som undgått de flesta gojer, särskilt predikanterna. Vad detta märkliga stycke hokus-pokus egentligen betyder på judespråk är att de med ord kan skapa gudar, och omvänt kan ord bli lika kraftfulla som en gud när det gäller att kontrollera och styra människors sinnen och öden.

Judarna har använt ord och propaganda rikligt och obevekligt till sin egen fördel och till den vita mannens nackdel. De har specifikt skrivit fem böcker som har haft en katastrofal effekt på mänsklighetens historia, och den vita rasen i synnerhet.

Dessa böcker är:

1. *Gamla Testamentet.* Det har varit ett kraftfullt instrument för att förena den judiska rasen.

2. *Nya Testamentet.* Det skrevs för att förvirra och förbrylla romarna i synnerhet, och den vita rasen i allmänhet. Det har varit förödande effektivt.

3. *Talmud.* Den sammanställdes under flera århundraden för att ge judarna en lagkodex att leva efter och en formel genom vilken de framgångsrikt kunde förinta "Goyim", det vill säga den vita rasen.

4. *Sions vises protokoll.* Detta var en modern destillerad essens av de principer som finns spridda i Talmud, men koncentrerade och uppdaterade.

5. Karl Marx *Das Kapital* och *Det kommunistiska manifestet.* Tillsammans är dessa två grunden och programmet för att förvandla världens icke-judiska folk till ett organiserat judiskt slavarbetsläger. Detta program har redan framgångsrikt genomförts i Ryssland, Kuba, Kina och dussintals andra länder som nu befinner sig under den judiska hälen.

I de närmaste kapitlen ska vi undersöka var och en av dessa judiska böcker mer i detalj.

Kapitel 10

Gamla Testamentet

Under de senaste årtusendena har vi gång på gång fått höra av de judiska propagandistiska nätverken att judarna är Guds utvalda folk. Vi har fått höra gång på gång att Gud är rasist, att han delar ut ynnestar, att han diskriminerar och att han slöt ett speciellt förbund med Abraham, Isak, Jakob och deras säd. Vi får höra att deras avkomma och framtida generationer var välsignade, särskilt välsignade av Gud. Oavsett hur många brott de begick, hade de en speciell helig nisch i Guds ögon, sägs det oss. När man läser Gamla testamentet kan man inte undgå slutsatsen att Gud inte brydde sig ett dyft om alla andra folk i världen, alla de andra varelser han hade skapat. Oavsett hur brutalt israeliterna mördade andra stammar och nationer och hur hänsynslöst de förstörde andra människors städer och egendomar, såg Gud med välvilja på deras handlingar, leds vi att tro.

Inte bara har judarna och den judiska religionen med sina propagandistiska nätverk främjat denna linje till leda, utan de kristna kyrkorna, som är hedningar (Gentiles) och uppenbarligen står utanför ynnesten från denne samme Gud av Abraham, Isak och Jakob, har främjat denna linje av nonsens för sina följare gång på gång på gång.

Vi kan dela in de kristna kyrkorna i två klassificeringar: de liberala kyrkorna och de fundamentalistiska kyrkorna. De liberala kyrkorna är helt under judarnas dominans och ägnar merparten av sin iver och energi åt att berätta för det vita folket att de måste integreras, rasblandas med negrerna. De fortsätter att hamra in temat om integration. Enligt dem är vi, det vita folket, skyldiga negern allt, våra döttrar, våra egendomar, våra pengar och, ja, vårt eget blod. Vi måste göra dem vitare och oss svartare.

De fundamentalistiska kyrkorna, som låtsas vara i det motsatta lägret till de liberala kyrkorna, attackerar dem i själva verket, men främjar likväl kraftfullt linjen att judarna är Guds utvalda folk och att vi inte får kritisera judarna, vi får inte lyfta ett finger mot dem. De återuppväcker och hakar på vissa citat från Gamla testamentet som juden naturligtvis skrev, såsom: "Jag skall välsigna dem som välsignar dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna", och ger därmed fullständig immunitet åt den förrädiske juden, som håller på att förgöra den vita rasen.

Påståendet att judarna är speciella i Guds ögon är naturligtvis en av de största och mest lönsamma lögner de har uppfunnit.

Varför någon Gud, som hade ett uns av förnuft, och till och med en gnutta rättvisa, skulle vilja slösa speciella gunstlingsarrangemang på ett sådant band av halsavskärare och skurkar, är helt enkelt för mycket för vem som helst att svälja.

Varför en vis och rättfärdig Gud skulle vilja välja en ras vars stamfäder, Abraham och Sara, var en hallick respektive en hora, är helt enkelt för fantastiskt även för den lättlurade.

Medan det är tveksamt om judarna själva tror på sådant skräp, har de fått enorm utväxling av denna uppfinning. Miljontals vita människor har lurats av denna bluff och försvarar den till och med mer kraftfullt än judarna själva. Det har gett juden en mantel av helighet och immunitet mot vedergällning som har gjort underverk. Det har gjort underverk endast för att de vita kristna har varit dumma nog att svälja sådant avfall.

Så mycket för bluffen om det "utvalda folket". Det är en av deras största lögner från vilken de har härlett en fantastisk fördel för sig själva.

Det finns tre andra religiösa påståenden som judarna har skrutit om i århundraden. De är lika falska och bör läggas till vila för all framtid.

1. Det första påståendet är att de uppfann idén om monoteism. Detta är inte sant. Egypterna förespråkade denna idé långt innan judarna infiltrerade Egypten och påbörjade bastardiseringen och upplösningen av sin värd.

   Inte för att det är något så märkvärdigt med idén om "en Gud"; kristna som också hävdar att de tillber en Gud, tillber i själva verket tre Gudar, den heliga treenigheten, på ett slags förvirrat "nu ser du det, nu ser du det inte"-sätt. Å andra sidan hade många andra religioner, som romarnas, många gudar. Ingen har någonsin rationellt förklarat för mig varför den ena är överlägsen eller underlägsen den andra. I vilket fall som helst har judarna gjort en stor sak av denna falska fråga, en idé som de stal i första hand, och som inte har någon särskild förtjänst i andra hand.

2. Det andra påståendet är att de gav upphov till idén om själens odödlighet. Denna idé stal de också från egypterna. Som jag nämnde i ett tidigare kapitel hade egypterna redan utformat denna idé långt innan judarna kopierade den. Under de efterföljande 5000 åren sedan egypterna skapade denna idé, har det inte funnits ett spår av bevis för att bekräfta den, och den har också liten eller ingen förtjänst.

3. Deras tredje påstående är de högt prisade "tio budorden". För det första är dessa "lagar", jämfört med det omfattande lagsystem som romarna utarbetade, så elementära och primitiva att det är en grov orättvisa att ens jämföra de två. För det andra har inget folk brutit mot delarna om att döda, stjäla och ljuga mer flagrant än judarna själva. För det tredje har judarna inte ens gett upphov till dessa primitiva idéer utan stulit dem från den tidigare Hammurabis lag. Detta

Lagen var en av de tidigaste kända att nedtecknas skriftligt, och den kodifierades i sten av den babyloniske kungen vars namn den bär under 1900-talet f.Kr. Det var från denna lag i sten som judarna stal den mytiska idén om Moses tio budord i sten.

Den första delen av "budorden" har egentligen liten betydelse för den vita rasen till att börja med, utan lägger tonvikten på det speciella förhållandet mellan judarna, deras Gud och deras sabbat.

Vi kan knappast hävda att de tio budorden har någon större betydelse för den vita rasen, i vilket fall som helst, eftersom vi uttryckligen är uteslutna redan från början i budord nr 1, som säger: "Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ut ur träldomshuset."

Eftersom vi aldrig flydde från Egypten (faktum är att de vita egyptierna är våra rasliga bröder), omfattar hela denna affär uppenbarligen inte den vita rasen, utan är, återigen, som judarna hävdar, en del av deras speciella "förbund" med Gud.

En opartisk blick på patriarkerna och de så kallade hjältarna i Gamla testamentet

Det åligger oss nu att ta en nära, opartisk men ändå kritisk blick på patriarkerna och de så kallade hjältarna av den judiska rasen och se precis vad det var för slags män de var; att citera och döma dem efter de självgodhetsnormer som förmodligen ställts upp av Bibeln själv.

Enligt den judiska berättelsen, som den återges i Gamla testamentet, hävdar judarna att de är ättlingar till en stam grundad av Abraham, Isak och Jakob för cirka 3700 år sedan. Enligt denna berättelse hade Jakob 12 söner, 10 med sin första hustru och två, Josef och Benjamin, med sin andra hustru. Av dessa söner framträder Juda framträdande och vi hör om Judas underbara släktlinje och hans ättlingar. Faktum är att ordet Juda är nästan synonymt med ordet jude, och medan det finns en berättelse om Israels förlorade stammar, som antas ha gått förlorade någonstans i dunkel, är de flesta judar stolta över att vara ättlingar till Juda. Ordet "judaisera" har använts i denna och andra böcker med avsevärd frekvens och har som innebörd implikationen att göra något judiskt.

Cirka 14 generationer efter Abraham framträder judarnas mest framstående och berömde kung, nämligen kung David. Från honom härstammar den judiska symbolen, Davidsstjärnan, och David själv spelar en mycket framträdande roll i den judiska bibeln och även i dagens judiska gudstjänst.

Det första kapitlet i Matteus, vers 17 säger: "Alla släktled från Abraham till David är fjorton led, och från David till fångenskapen i Babylon fjorton led, och från fångenskapen i Babylon till Kristus fjorton led." I de föregående 16

verser listar den Jesu Kristi släkttavla, Davids son, Abrahams son, och i den 16:e versen står det att "Jakob födde Josef, Marias man, av vilken Jesus föddes, som kallas Kristus." Så det finns en antydan, högt och tydligt, att Kristus härstammade genom sin far, Josef, som var en ättling till Abraham, David och hela resten av släktledet. Det faktum att detta motsäger påståendet att Jesus inte var son till Josef, utan Guds Son, är ännu en motsägelse, ännu ett non sequitur, som judarna kastar mot de kristna. Jag behöver därför inte rationalisera deras lögner, men du kan fråga din präst om hans version. Det är alltid intressant att se dem försöka slingra sig ur en uppenbar motsägelse. Jag tänker inte diskutera denna inkonsekvens här, utan vill bara också lista Josef, Jesu far, som en av de framstående personerna i den judiska hierarkin.

Av dessa människor vill jag granska endast några få av de enastående "patriarkerna" och "hjältarna" av judisk härkomst som de beskrivs i själva bibeln, av de judiska manusförfattarna själva. Låt oss undersöka vilken sorts skurkar vi har vördat, avgudat och hållit upp för våra barn som stora föredömen, som "Guds män".

Våra hjärnor har blivit så förorenade av den ihärdiga och långvariga propagandan om hur underbara "Guds utvalda folk" är, att det finns många vita predikanter som går omkring och vrider på bibeln så att den ska passa deras innerligaste önskan, tills de kommer till den märkliga slutsatsen att vi, det vita folket, är Israels "verkliga" barn. De går till stora ytterligheter för att uppfinna och hitta på förklaringar om hur tyskarna är ättlingar till Juda; amerikanerna är ättlingar till Manasses stam; Storbritannien Efraims stam; Spanien Simeons stam; och så vidare nerför den judiska linjen. Vilket kolossalt nonsens! Bara en smula sunt förnuft skulle säga oss att det amerikanska folket, som är en blandning av många europeiska raser (och andra), omöjligen skulle kunna betecknas som de "rena" ättlingarna till Manasse eller någon annan.

Inte nog med det, utan när vi studerar vilken sorts karaktär till exempel Juda var, är frågan: vem skulle vilja vara en ättling till Juda? Vilken vit person vid sina sinnes fulla bruk skulle vilja vara ättling till någon i denna förrädiska stam? Faktum är att de flesta vita människor hellre skulle vara ättlingar till en hästtjuv än att vara en ättling till Juda efter att ha läst alla de förrädiska och liderliga detaljerna i hans liv som de framställs i själva "den Gode Boken".

Berättelsen om Juda

1 Mosebok 38 har underrubriken "Judas hushållsbekymmer". Den berättar mer om Juda än något annat kapitel i bibeln. Det är en ganska grell historia. Faktum är att den är ganska pornografisk och skulle göra ära åt sådana nutida judiska pornografer som Ralph Ginsberg.

Berättelsen börjar med att Juda lämnar sina bröder och beger sig till en viss adullamit vid namn Hira. Där såg Juda en dotter till en viss kanané vid namn Shua. "Och han tog henne och gick in till henne." Precis så. Det står ingenting om att han gifte sig med henne.

I vilket fall som helst fick de tre söner. Den förstfödde kallades Er. Berättelsen hoppar sedan uppenbarligen över en tidsgeneration och säger att "Juda tog en hustru åt Er, sin förstfödde, vars namn var Tamar." Men Er var uppenbarligen ond i Herrens ögon och Herren dödade honom. Juda gick då till sin andre son som hette Onan och sade till honom: "Gå in till din broders hustru och gifte dig med henne, för att skaffa avkomma åt din broder." Onan gillade inte idén särskilt väl, men i ett försök att lyda sin far "när han gick in till sin broders hustru, lät han det spilla på marken, för att han inte skulle ge avkomma åt sin broder."

Detta misshagade uppenbarligen också Herren, och han dödade därefter Onan, Judas andre son. (Herren skojade uppenbarligen inte — de misshagade honom — han dödade dem, står det.)

Juda gick då till Tamar, sin svärdotter, och sade åt henne att förbli änka i sin faders hus tills hans tredje son, Shela, var vuxen. Tamar gjorde som hon blev tillsagd och flyttade till sin faders hus.

Tiden gick, och Shua, Judas hustru, dog. Sedan gick Juda, tillsammans med sin gamle vän Hira, adullamiten, till sina fårklippare på en plats som hette Timna. Det var här Tamar hade bott under alla dessa år av sin änketid. Vi minns att Herren hade dödat båda hennes män, Er och Onan, som respektive hade varit Judas förste och andre son.

När Tamar hörde att Juda var på väg att besöka hennes område, lade hon av sig sina änkekläder och täckte sig med en slöja, och svepte in sig och satte sig på en öppen plats vid vägen. Under tiden hade Juda tydligen glömt bort sitt löfte att ge Tamar sin tredje son när han blev vuxen. Hur som helst väntade Tamar på Juda vid vägkanten med ansiktet beslöjat.

När Juda såg henne trodde han att hon var en vanlig sköka, eftersom hon hade ansiktet täckt. Som en typisk jude som såg till att utnyttja varje tillfälle, gav han henne ett förslag, utan att känna igen vem hon var. Då frågade Tamar honom: "Vad vill du ge mig för att du må komma in till mig?" Juda erbjöd en killing från sin hjord. Tamar å sin sida krävde någon form av pant tills hon fick killingen och krävde specifikt hans sigillring och hans armband och staven som han hade i handen. Juda samtyckte och "han gav henne det och kom in till henne, och hon blev havande genom honom."

Tamar stod upp, gick sin väg och tog åter på sig sina änkekläder.

När Juda sände killingen som betalning genom sin vän adullamiten för att i gengäld få tillbaka panterna från kvinnan, kunde hon

inte kunde hittas. Vid ytterligare förfrågningar om skökan vid vägkanten fick han veta att det inte fanns någon sköka på den platsen.

Ungefär tre månader senare fick Juda veta att Tamar, hans svärdotter, hade spelat rollen som sköka och att hon var havande "genom otukt." Detta förgrymmade uppenbarligen Juda och han sade: "för ut henne och låt henne brännas."

Och här ser vi typisk judisk rättvisa. Juda hade varit lika skyldig som sin svärdotter, men medan han ansåg sina handlingar vara oklanderliga, skulle hon å andra sidan brännas för att ha deltagit i hans utsvävningar.

När Tamar fördes inför Juda berättade hon för sin svärfar att det var han som hade gjort henne med barn. Hon visade honom hans eget sigill, armband och stav som han hade gett henne.

Vid denna tidpunkt erkänner Juda att hon hade varit mer rättfärdig än han, eftersom han inte hade gett henne sin son Shela. Men "han rörde henne inte mer" efter det.

Berättelsen är tillräckligt anstötlig fram till denna punkt, men den slutar på en ännu mer anstötlig not när den beskriver hur Tamar födde tvillingar. Faktum är att det är så vidrigt att vi avstår från att rekapitulera det här. Du kan läsa hela historien själv i Första Moseboken, kapitel 38. Allt finns där och det är en del av den "Heliga boken" som vi förväntas se upp till med sådan helig vördnad. Det finns många, många andra exempel på pornografiska berättelser spridda i den judiska "Heliga boken."

En betydande sidoupplysning till denna historia är att tvillingar föddes ur denna smutsiga affär, nämligen Peres och Sera. Om du slår upp den "stolta", "praktfulla", "renrasiga" härstamningen för David, Salomo och Jesus Kristus i Matt. 1, kommer du att finna att de alla härstammar genom horkarlen Juda och hans oäkta avkomma, Peres.

Frågan uppstår dock varför i hela världen någon skulle vilja välja en lysten horkarl som Juda till att vara sitt folks förkämpe och den vördade och hyllade patriarken för sin ätt? Varför skulle den rättfärdige och syndhatande himmelske Fadern vilja välja den här sortens människor som patriarker för sitt "utvalda" folk? Judas egenskaper, så som de beskrivs i den så kallade "Heliga boken", består av inget annat än lusta, svek och förräderi. Ingen självbevarende vit man skulle vilja ha en sådan listig, otrogen vederstyggelse till förfader. Ändå håller judarna upp denne man som en stor hjälte i sin ras historia och har sålt idén till det vita folket att hans ättlingar är Guds gynnade och utvalda folk. Vi får veta att detta avskum har fifflat till sig ett särförhållande med Gud. Varför miljontals vita kristna skulle vara godtrogna nog att tro på sådant struntprat under dessa tusentals år är svårt att förstå.

Berättelsen om David

Medan den ohyggliga och pornografiska berättelsen om Juda inte är alltför bekant för den genomsnittlige, kyrkogående, vita kristna, är de flesta av dem grundligt förtrogna med berättelsen om kung David.

David betraktas utan tvekan av judarna som den största hjälten av alla i deras långa och plågsamma historia. Faktum är att judarnas själva emblem är Davidsstjärnan.

De flesta vita kristna är ganska bekanta med historien om tonåringen David som dräpte Goliat med en slunga och därigenom vann ett viktigt slag mot filistéerna och för judarna, så påstås det i alla fall.

Davids vuxna liv verkar ständigt vara upptaget av dödande och krigföring. Han tillskrivs förmodligen mer än någon annan karaktär i den judiska mytologin äran för att ha byggt upp Judeen och därmed den judiska nationen. Berättelserna som återges i bibeln är fulla av dödande, av blod, av mord och i synnerhet rasmässigt folkmord på Israels fiender. Eftersom Gamla testamentet verkar överse med detta storskaliga dräpande, mördande och dödande av rivaliserande stammar, verkar David inte vara alltför annorlunda än många av de andra judiska förövarna av folkmord. I sin moraliska, eller ska vi säga omoraliska karaktär, verkar han också vara trogen den judiska mentalitetens form.

I Andra Samuelsboken, kapitel 11, har vi en berättelse om Davids mer privata liv som kastar ljus över hans moral och hans karaktär.

David steg upp från sin bädd på kvällen, så går historien, och promenerade på taket till kungens hus. Från taket såg han en kvinna som badade. Hon var uppenbarligen ganska vacker. Därefter spillde David ingen tid på att ta reda på vem hon var och fann att hennes namn var Batseba, hustru till hetiten Uria. Sedan "sände David sändebud och lät hämta henne; och hon kom in till honom, och han låg med henne."

Inte långt därefter meddelade Batseba nyheten till David att hon var gravid. Detta oroade David något eftersom hennes man hade varit iväg för att utkämpa hans krig åt honom under de senaste månaderna, så något var tvunget att göras.

Han kom på idén att omedelbart skicka efter Uria, hennes make, så att han kunde tillbringa lite tid hemma med sin hustru och David därmed kunde undslippa ansvaret för sitt äktenskapsbrott. Men ett litet hinder uppstod. Uria ville inte gå hem till sin hustru, utan eftersom han var en så hängiven och lojal undersåte till sin "store" kung, sov han vid dörren till kungens hus tillsammans med alla tjänarna och ville inte gå hem.

När detta rapporterades till David, skickade han efter Uria och hade en personlig konferens med honom. Han uppmanade honom att gå hem till sin ljuva älskande hustru och tillbringa lite tid med henne. Men uppenbarligen allt till ingen

effekt. Härnäst tog David till ett typiskt judiskt knep och bjöd in honom för att äta och dricka med honom och sörjde för att han blev stupfull, i hopp om att få Uria i sin egen säng med sin hustru. Men allt var förgäves. Uria ville inte gå hem och han sov i bäddarna hos Davids tjänare i kungens kvarter.

David tog då till mer drastiska åtgärder. Han skrev ett brev till Joab, som var Urias befälhavande general, och hade fräckheten att skicka det med budbärare genom Uria själv. I brevet sa han åt Joab att placera Uria längst fram i den hetaste striden så att han säkert skulle bli dödad. Joab utförde Davids instruktioner till punkt och pricka. Han placerade honom i den livsfarliga delen av striden, och Uria blev faktiskt dödad.

Och därmed slutar ännu ett smutsigt, förrädiskt kapitel om en fördärvad jude, som judarna än idag håller fram som den störste av alla sina fränder. Det sorgliga i det hela är att miljontals och åter miljontals vita människor, som borde veta bättre, har gått på historien om att David var en stor och underbar "Guds tjänare".

Det finns fler klandervärda kapitel i Davids liv och ett av dem har att göra med hans närmaste avkomma.

Det verkar som om David hade många hustrur och många söner. En sons namn var Amnon och en annan sons namn var Absalom. Amnon hade en syster vid namn Tamar.

Det verkar som om Amnon blev extremt förtjust och förblindad av sin syster som enligt uppgift var oskuld. Han var besluten att ha sexuellt umgänge med henne och gav henne därför genast ett förslag. När hon vägrade och försökte tala honom till rätta, lyckades han få henne bortförd och våldtog henne sedan.

Ryktet om detta nådde snart hennes andre bror vid namn Absalom, som hade en mer normal broderlig tillgivenhet för henne. Absalom blev så rasande att han genast gick till Amnon och mördade honom. Härmed slutar ännu ett kapitel i det utvalda folkets normala liv, så som det framställs i den "Heliga Boken".

Judarna har inte bara fortsatt att beundra David genom alla dessa tusentals år, utan nyligen gjorde de en storfilm om historien om David och Batseba. Rollerna spelas naturligtvis av vita icke-judar. I berättelsen porträtteras David med stor ömhet, och det faktum att han senare verkar ångra sig skildras med stor sympati.

Berättelsen i den "Heliga Bibeln" fortsätter. Det finns mer förräderi mellan David och hans son Absalom.

Efter att Absalom hade mördat sin bror flydde han från landet. Icke desto mindre hade David en speciell plats i sitt hjärta för Absalom och han älskade honom mer än alla sina andra söner. Han bad honom att komma tillbaka till Jerusalem.

Absalom eftertraktade Davids tron och efter många år, när David blev äldre, konspirerade han för att föra krig mot sin far och driva

honom från tronen. Efter mycket manövrerande samlade han en armé och drev David och folket i Jerusalem på flykt. Slutligen besegrade Joab, som var Davids general, Absalom. Under flykten fastnade Absalom med sitt hår under en ek. När Joab fick veta detta, skyndade han till platsen där Absalom hängde, fortfarande vid liv, och stötte tre spjut genom hans hjärta, och därmed slutar berättelsen om Absalom.

Kom ihåg att allt detta är en del av berättelsen om Davids kungliga hus, judarnas store konung, så som det berättas i den "Heliga Boken".

Jag frågar er, kära vita bröder, ni som har ett stolt och ädelt arv, är denna typ av människor värda något annat än vårt yttersta förakt?

Berättelsen om Lot

I Första Mosebok, kapitel 19, har vi en ganska osmaklig historia om hur Sodom förstördes, men Lot räddades. Om ni undrar vem Lot är, så är han brorson till Abraham, den store patriarken av alla patriarker för den judiska rasen, den som Gud slöt ett speciellt förbund med om att han skulle välsigna hans säd och föröka den som sanden på stranden. Han ingick en mycket speciell överenskommelse med Abraham, så påstår judarna åtminstone, och vi kommer att berätta mer om det i en annan historia. Det räcker här med att säga att Lot var brorsonen till Abraham som lämnade Egypten tillsammans med Abraham och hans hustru och begav sig söderut.

Uppenbarligen bosatte sig Lot i staden Sodom, som var en mycket ogudaktig stad, enligt kapitel 19. Tydligen hade Gud ett mycket speciellt intresse även för denne jude Lot, och han sände två änglar till Sodom en kväll när Lot satt vid stadens port. Uppenbarligen var de förklädda till två män.

Lot bjöd in dem att stanna i hans hus över natten. Han bakade osyrat bröd och höll en festmåltid med dem.

Tydligen, (och jag följer kapitel 19) enligt denna sensationella historia, när dessa två främmande män kom in i Lots hus, väckte det intresset hos alla de ogudaktiga homosexuella som bodde i den staden i sådan utsträckning att "Männen i staden, ja, männen i Sodom, omringade huset, både unga och gamla, allt folket från alla håll; och de ropade på Lot och sade till honom: Var är de män som kom till dig i natt? För ut dem till oss, så att vi får känna dem."

Det verkar ganska märkligt att Lot, som var brorson till denne store "utvalde" av Gud, och som själv hade tilldragit sig Guds speciella intresse och välsignelse, skulle bo i en stad som är så översvämmad av homosexuella att så snart två främmande män kommer på besök, så flockas hela staden runt hans hus för att komma åt dem. Hur som helst verkar det som om Lot höll dem ute och istället erbjöd dem sina

två döttrar för att ”låta mig, jag ber er, föra ut dem till er, och gör med dem vad som är gott i era ögon.”

Kan du tänka dig en mer depraverad och idiotisk situation? Kan du tänka dig en mer ansvarslös och avskyvärd far, en som skulle kasta sina döttrar till ett vilt gäng av avvikare och villigt erbjuda dem till en sådan pöbel?

I vilket fall som helst är det mycket hokus-pokus. Pöbeln slås med blindhet och andra saker som frustrerade deras lystna avsikter, och änglarna räddas från härjningarna av pöbeln av homosexuella.

”Änglarna” råder honom sedan att Herren tänker förstöra Sodom och Gomorra och att han gör bäst i att ge sig av från denna ogudaktiga plats och ta sin hustru, sina döttrar och sina svärsöner med sig, varvid resten av dem uppenbarligen inte blev övertygade och stannade kvar i staden. Medan denna lilla grupp är på väg ut, låter Herren eld och svavel regna över Sodom och Gomorra.

De blir tillsagda att inte se sig om när de lämnar platsen. Lots hustru gör det ödesdigra misstaget att göra just det, och hon förvandlas till en saltstod. Ett ganska märkligt och ovanligt straff att få för att man ser sig om vid en ganska katastrofal händelse bakom sig, något som nästan vem som helst tvångsmässigt skulle göra.

Men denna bisarra historia fortsätter. Lot och hans två döttrar begav sig upp i bergen för att bo i en grotta. Här fortsätter denna märkliga historia ytterligare att exponera det judiska sinnets depraverade och groteska irrgångar, som vanligt utmynnande i pornografi.

Det verkar som om hans två döttrar, i tron att det inte fanns några fler män tillgängliga för dem på jordens yta, bestämde sig för att spela sin far ett litet spratt, så att de inte skulle dö utan att bevara hans säd. Så det verkar som om den förstfödda sade till den yngre: låt oss berusa vår far och sedan ligga med honom. Denna incestuösa handling var uppenbarligen helt framgångsrik, och hon sade jublande till sin yngre syster att göra samma sak med sin far nästa natt.

Detta gjorde hon, och båda blev havande. Uppenbarligen var Lot dock skuldfri i det hela, enligt historien (om man kan tro på det), eftersom han uppenbarligen var för berusad för att veta vad han gjorde med sina två döttrar. En mycket osannolik historia, men det är så den judiska ”Heliga Bibeln” berättar den. Kom nu ihåg att jag inte har hittat på detta, allt står där i Första Mosebokens 19:e kapitel.

Som judarna gillar att berätta det, blev var och en av dessa oäktingar fader till ett folkslag. Den förstfödde, som fick en son vid namn Moab, blev far till moabiterna, och den andra dottern fick också en son, och han var far till Ammons barn ända till denna dag. Det är åtminstone vad det står i Första Moseboken 19.

Här har vi ännu ett flagrant exempel på vad för slags människor som var Herrens ”utvalda”. Herren såg uppenbarligen med stor speciell ynnest på Lot som den finaste i staden Sodom, och som den

brorson till den store patriarken Abraham, måste Herren ha godkänt att han drack sig berusad och begick incest med sina två överlevande döttrar. Eller varför skulle han annars välja sådana som dessa till att vara hans "utvalda"? Hur någon kan hålla upp en sådan bok som "Helig"; som den typ av skräp som vi bör hålla upp för våra barn; som "Den Goda Boken"; som något vi alla bör studera och hämta "visdom" från, övergår helt mitt förstånd.

Berättelsen om Abraham

Låt oss nu titta på berättelsen om Abraham själv: denne store, store patriark som Gud blev så oerhört förtjust i att han gjorde alla möjliga sorters specialmedgivanden och förmånliga arrangemang utöver alla andra folk; gav honom alla typer av land som redan hade befolkats av andra stammar; och alla typer av löften som var extremt långtgående. Uppenbarligen måste han ha betraktats som något extra speciellt, betraktad av Herren som en extraordinärt "god man". Låt oss ta en titt på precis hur "god" Abraham var och vad det var han gjorde som skulle ge honom en sådan speciell förtur i Guds ögon.

Återigen finner vi en ganska märklig och bisarr historia där händelserna sannerligen inte bekräftar idén om att Herren skulle välja en sådan fördärvad person som Abraham för att motivera alla dessa outsagda specialförmåner och göra honom till patriark för den "utvalda rasen". Om allt detta verkar ovanligt bisarrt och märkligt, för att inte säga besynnerligt, bör vi komma ihåg att detta är historien så som judarna berättar den, och egentligen bara är reflektioner av det kollektiva, perversa judiska sinnets innersta irrgångar.

I Första Moseboken 6:12 drevs Gud (av okända anledningar) till att göra en speciell kallelse till Abram. (Han började med namnet Abram.) Herren ger några ganska extravaganta, storsinta och långtgående löften till Abram. Varför han skulle välja just denne sälle är svårt att förstå, men hur som helst är detta vad den judiska bibeln berättar för oss i kapitel 12: "Och jag skall välsigna dem som välsigna dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna; och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade." Och i den föregående versen: "Jag skall göra dig till ett stort folk, och jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort; och du skall varda en välsignelse." När vi tittar på några av de ganska tvivelaktiga och omoraliska aktiviteter som denne karaktär Abram ägnade sig åt, finner vi det ganska svårt att tro att Gud, av alla varelser, skulle välja just denne sluskige och fördärvade person. Vi måste dock komma ihåg att detta är historien som den judiska bibeln berättar för oss, skriven av judarna och till förmån för judarna.

Det utgör uppenbarligen en bra historia för dem. På grundval av detta förbund har de bildat det mäktiga sällskapet kallat B'nai B'rith, vilket betyder "Förbundets söner". Om vi ska tro på detta

berättelse, då är judarna speciellt välsignade och utvalda av Herren, och vi står på utsidan och tittar in. Enligt judarna är de de välsignade och vi andra är bara vanliga Goyim, en hop boskap, som är till för att rånas, plundras och exploateras. Även om detta kan vara en bra historia för judarna, är det mer än idiotiskt av den vita rasen att gå på sådant skräp och låta sig underkuvas och kuvas till ett sådant underdånigt tänkande.

Hur som helst, för att titta lite närmare på historien om vad för slags karl Abraham var, finner vi att Abram tog Sarai (dessa var deras namn innan Herren ändrade dem) till sin hustru, och de och Lot och några fler av den stammen drog vidare till Kanaan. En intressant sidonotering är det faktum att Sara (eller Sarai) var Abrahams (eller Abrams) halvsyster, då hon var dotter till hans far. Men i Tredje Moseboken 20:17 fastställer Herren lagen för Mose: "Om en man tar sin syster, sin fars dotter eller sin mors dotter, och ser hennes nakenhet, så är det en skändlig gärning; de skall utrotas inför sitt folks ögon." Det är lagen som fastställts av Herren, och samtidigt väljer han just ett sådant par till att bli stamfäder för sitt "utvalda folk". Vilken judisk historia!

För att fortsätta historien — uppenbarligen var utdelningen inte särskilt god i Kanaan och de drabbades av hungersnöd. Abram och hans hustru begav sig då till Egypten, där utdelningen uppenbarligen såg bättre ut. Han hade en liten plan i bakfickan. Det sägs att hans hustru var en riktigt snygg kvinna och han tänkte tjäna pengar på detta faktum. Han planerade att prångla ut sin hustru (och syster) som en sköka till den egyptiske faraon för vinst. Normalt sett skulle detta göra honom till en hallick och henne till en hora.

Han sa därför till sin hustru att när de kom till Egypten skulle de låtsas att de inte var man och hustru, utan att hon var hans syster. När de anlände till Egypten höll egyptierna med honom om att hon var en riktig skönhet. Faraos furstar såg henne och rekommenderade henne till faraon själv. Hon fördes omedelbart till faraon och han föll uppenbarligen för henne. Vidare sägs det i Första Moseboken 12:16: "Och han gjorde väl mot Abram för hennes skull; och han fick får och oxar och åsnor och tjänare och tjänarinnor och åsninnor och kameler."

Vi ser alltså att Abraham med sitt sliskiga agerande att prångla ut sin snygga hustru till faraon tjänade ganska bra och hade lurat faraon på rikedom och egendom. På vanligt språk skulle detta kallas för koppleri eller koppleriverksamhet.

Nu händer något märkligt. Vår rättvise och rättfärdige Gud, som hade detta speciella arrangemang med Abraham, istället för att tukta honom för att ha genomfört ett sådant depraverat och bedrägligt svindleri mot faraon, tvärtom, hopade över faraon och hans hus alla möjliga slags otäcka plågor. Uppenbarligen skulle detta i all hans rättfärdighet vara en läxa för faraon att inte leka med Abrams hustru, när Abram i själva verket bedrägligt hade erbjudit henne till honom som en syster. Hur som helst, det

verkar det som om Farao fick reda på att det var hans hustru och tillrättavisade Abram för att ha bedragit honom. Han skickade iväg dem båda, och Abram tog uppenbarligen med sig allt sitt orättfångna byte, för det står i början av Första Mosebok 13: "Och Abram drog upp från Egypten med sin hustru och allt vad han ägde, och Lot följde med honom, upp till Sydlandet. Och Abram var mycket rik på boskap, silver och guld."

Ganska bra utdelning för en kopplare som hade anlänt dit enbart på grund av hunger.

Här har vi ett typiskt judiskt trick: Abram sänker sig till att pantsätta sin hustru som en prostituerad till Farao, genom att lura honom att hon bara var hans syster. Han kammar hem en massa byte och sedan skyller han och hans judiske Gud på Farao för att vara skurken. Som vanligt blir judarna utdrivna, men de tar med sig allt byte som de har svindlat till sig från Farao. Farao blir, enligt denna judiska berättelse, förbannad och vår listige lille hjälte, Abram, blir välsignad. Det står vidare att "Lot, som drog med Abram, hade också får och fäkreatur och tält." Kom ihåg att de kom till Egypten svältande och helt tomhänta, och här lämnar de platsen efter sina skumraskaffärer, sitt knepande och bedrägeri med alla sorters guld och silver, hjordar och tält, efter att ha genomfört en framgångsrik kopplarverksamhet.

Abram hade knappt lämnat Egypten förrän han byggde ett altare åt Herren och åkallade Herrens namn. Efter att ha gjort det, som vanligtvis händer bland tjuvar, uppstod en osämja mellan Lot och hans herdar och Abram och hans herdar. Efter att ha kommit undan med sitt orättfångna byte bestämde de sig för att dela på sig och gå skilda vägar.

Berättelsen fortsätter och fortsätter. Då Herren hade detta speciella gunstlingsarrangemang med Abram, gav han honom namnet Abraham och Sarai fick det nya namnet Sara. Men ett litet hinder uppstod för att Abram skulle bli fader till en nation vars antal skulle bli lika stort som stjärnorna på himlen. Det verkar som om hans hustru, Sara, var ofruktbar. Så när Abraham var i åttioårsåldern föreslog Sara för honom att han skulle gå in till hennes tjänsteflicka vid namn Hagar, vilket han gjorde, och hon blev havande.

Vid denna tidpunkt verkar det som om Sara ändrade sig och drev ut Hagar från hushållet. Sedan har vi lite hokus-pokus om att Herrens ängel uppenbarade sig för Hagar och förmådde henne att återvända till huset, och Hagar födde en son åt Abraham vid namn Ismael. Han var 86 år gammal vid denna tid.

Vi borde vara klara med denna osmakliga historia, men den fortsätter. Återigen vill jag påminna läsaren om att jag inte hittar på denna fantastiska berättelse. Allt står i Första Mosebok, kapitel 20-25.

Efter att vi har tagit oss igenom den osmakliga historien om Lot och hans döttrar i Första Mosebok 19, tas berättelsen om Abram, nu omdöpt till Abraham, upp igen i kapitel 20. Jag bör tillägga att Gud i Första Mosebok 18 förnyade sitt bindande förbund med Abraham och, av skäl som är svåra att förstå, öste ytterligare extravaganta löften om land och kungariken över honom.

och nationer över honom, fastän Abraham i människors dömande vid det här laget skulle ha avslöjat sig själv som en skurk, en hallick och en bedragare, för att inte tala om hans horeri med sin tjänsteflicka. I vilket fall som helst lovade Gud honom när han var 99 år gammal och hans hustru Sara (som i detta skede var 90 år gammal och uppenbarligen inte bara hade varit ofruktbar under alla dessa år, utan var långt förbi sin barnafödande ålder), att de nästa år skulle få en son och han skulle kallas Isak. Det var denne son som skulle bli patriarken för den kommande utvalda rasen.

För att fortsätta till kapitel 20. Medan det tidigare verkar ha fastställts att Abraham hade bott i Kanaans land och hade all denna rikedom som han uppenbarligen hade svindlat till sig från kungen av Egypten, finner vi honom nu resa därifrån "mot sydlandet", var det nu än ligger, och "bosatte sig i Gerar". Eftersom detta är två kapitel efter att Gud redan hade sagt till dem att de ska få sin son Isak, och eftersom de uppenbarligen är förbi åldern 99 respektive 90, närmade sig Abraham och hans partner i bedrägerispelet, Sara, kungen av Gerar. De körde samma "syster-trick" igen som de körde på kungen av Egypten. Hur som helst, enligt de judiska manusförfattarna står det: "Och Abimelek, kungen i Gerar, sände och tog Sara." Varför någon kung skulle bli betagen av en judisk hagga som är minst 90 år gammal och uppenbarligen gravid med Isak, är ganska oklart, men hur som helst är detta vad det står i kapitel 20. Kan du tänka dig något mer löjligt?

Nu skulle man kunna tro att vår rättfärdige judiske Gud, som han beskrivs av dessa samma judiska manusförfattare, skulle bli mycket arg på Abraham och Sara för att de körde ett sådant sliskigt, smutsigt trick om och om igen. Men nej. Istället står det att Gud kom till Abimelek i en dröm om natten och sade till honom: "Se, du är en dödens man för den kvinnas skull som du har tagit; ty hon är en mans hustru."

Notera dubbelmoralen. När till exempel David medvetet tog en annan mans hustru och lät mörda hennes man, fick han inga sådana ödesdigra hot. I fallet med Abraham och Sara, som var de verkliga skurkarna i detta bedrägerispel och spelade rollerna som hallick respektive prostituerad, var det inte de som blev tillrättavisade, utan kung Abimelek. Inte nog med att Gud tänkte straffa kung Abimelek för att han ovetande tagit Sara till sin hustru, som Abraham trots allt hade erbjudit honom som sin syster, utan han tänkte också straffa alla andra människor i Abimeleks hushåll, hans tjänare och vem vet hur många fler. Inte nog med det, resten av folket i hans kungarike skulle bli sterila och det står: "Herren hade nämligen tillslutit varje moderliv i Abimeleks hus för Saras skull, Abrahams hustru."

Återigen vill jag påminna läsaren om att jag inte hittar på denna idiotiska historia. Allt finns där i det 20:e kapitlet i Första Mosebok. I vilket fall som helst, för att fortsätta denna bisarra historia, inte bara gjorde Abimelek, som nu är

livrädd för Abrahams Gud, lämna tillbaka hans hustru Sara till Abraham, men vidare står det: "Abimelek tog får och fäkreatur, tjänare och tjänarinnor och gav dem åt Abraham och gav honom hans hustru Sara åter." Det var inte slutet på kungens generositet mot Abraham trots att denne hade spelat honom ett elakt, smutsigt och skamligt spratt. Det står också vidare: "Se, mitt land ligger öppet för dig; bo varhelst det behagar dig." Så uppenbarligen gav han honom också sitt land för hans ränksmideri. Och han sade vidare till Sara att han hade gett hennes bror, Abraham, tusen siklar silver som en extra bonus.

Varifrån kommer detta agerande som bror? När Abimelek ställer Abraham till svars för att han varit så bedräglig och listig, förklarar Abraham att om han inte hade spelat det sprattet skulle han förmodligen ha blivit dödad "för sin hustrus skull", vilket verkligen är ett löjligt argument, eftersom han inte ens behövde komma dit från första början. Men sedan fortsätter han med att förklara att Sara faktiskt var hans syster; "Hon är min faders dotter, men inte min moders dotter." Så här har vi uppenbarligen Abraham och Sara som ägnar sig åt incest, koppleri och prostitution, men Gud var verkligen överlycklig över deras "godhet".

Det finns mycket mer, men låt mig bara tillägga att i Första Moseboken 25:6 nämns det att efter att Sara dött hade Abraham ett antal bihustrur och ett antal söner med dem. Han gjorde sig dock av med dessa söner, gav dem några gåvor och skickade iväg dem, och reserverade all sin stulna rikedom åt sin favoritson, Isak.

Så här ser vi vidare dessa judars otroligt perversa moral: vi finner att Abraham ägnar sig åt incest och gifter sig med sin halvsyster, och hans brorson Lot super sig full och bedriver otukt med sina egna döttrar.

Dessa är den sortens människor som judarna håller fram för oss som de största patriarkerna av deras ras och de som är speciellt "utvalda" av Gud, och "älskade" av Gud. Eftersom de var sådana "fina" människor öste han bara alla möjliga extravaganta löften över dem. Allt jag kan säga är att det påminner mig om general Grants anmärkning att vem som helst som är dum nog att tro på det skulle tro på vad som helst.

Vi tänker inte ta upp mer utrymme med historien om denna ränksmidande och moraliskt depraverade usling och kopplare. Det finns mycket mer, men för min del skulle detta räcka för att jag skulle skämmas över att ha denna typ av depraverad vällusting som patriark för min släktlinje. Icke desto mindre är detta den sortens skräp som vi matas med. Det är grunden för denna stora och "välsignade" judiska ras som Gud slöt ett speciellt gunstlingsavtal och ett speciellt förbund med, "att välsigna dem som välsigna dig och förbanna den som förbannar dig." Jag kan inte förstå att någon tillber och betraktar detta slags skräp som heligt, och jag förkastar det i sin helhet som det kollektiva judiska sinnets depraverade fantasier, och sannerligen ovärdigt den ädla vita rasens respekt och vördnad.

Berättelsen om Isak

Därefter följer en lång och osannolik historia om hur Isak fick sin hustru, Rebecka, och att Abraham slutligen dog vid 175 års ålder. I Första Mosebok 26 får vi sedan en märklig repris på de trick som Abraham tog till när han utgav sin hustru för att vara hans syster inför kung Abimelek av Gerar, med Isak i rollen som bedragaren. Tidsschemat verkar dock inte stämma med bilden, såvida man inte återigen är villig att tro på nästan vad som helst.

Om vi räknar bakåt att Isak föddes när Abraham var 100 år gammal och att Abraham dog vid 175 års ålder, verkar det mycket märkligt att Isak nu, efter Abrahams död, skulle kunna gå till samme kung Abimelek av Gerar, som vid det här laget borde ha varit död sedan länge. Precis som sin ränkfulla far Abraham, sa även han till kungen att hans hustru Rebecka var hans syster. Eftersom även hon var vacker att se på, gav Isak ursäkten att om han inte ljög om henne, skulle han själv kunna bli dödad. Återigen kommer vi till frågan: varför tog han henne dit överhuvudtaget? Hur det än må vara med det, efter att han hade varit där en lång tid, tittade kung Abimelek ut genom fönstret och såg att Isak roade sig med Rebecka, som han trodde var hans, kungens, hustru.

I vilket fall som helst har vi en liknande repris. Kungen blir mycket upprörd över att ha blivit lurad, och man kan tycka att om Isak hade varit i fara att bli dödad som han påstod (om han hade varit ärlig), så borde kungen sannerligen ha haft en lika god anledning att döda honom nu för att han varit oärlig. Det gjorde han dock inte.

Märkligt nog finner vi istället att Isak sådde på sin jord och fick hundrafalt igen samma år. Herren välsignade honom återigen och det står sedan att "mannen blev mäktig, och han gick framåt och växte tills han blev mycket stor: Ty han ägde hjordar av småboskap och hjordar av nötboskap och en stor skara tjänare." Det står i början av kapitel 26 i Första Mosebok att Isak kom dit för att det återigen var hungersnöd i landet. Så det verkar ganska märkligt att han kunde komma till samme kung Abimelek av Gerar, anlända dit direkt på grund av hunger, köra samma trick med att hans hustru var hans syster, och återigen, precis som sin far, sluta som ägare till mycket land, stora hjordar och en mängd tjänare. Med allt detta byte i hand sände kung Abimelek honom sedan återigen på väg. Naturligtvis, om vi lägger ihop alla dessa år, måste kung Abimelek utan tvekan ha varit helt senil av ålderdom, efter att ha regerat i minst 80 eller 90 år.

Sådan fader, sådan son. Här har vi de två första generationerna av "de utvalda" (av Gud) som ägnar sig åt otukt och koppleri, åt hallickverksamhet och koppleri som grund för att skaffa sig sitt byte. Abraham och Sara spelade, enligt berättelsen, rollerna som hallick respektive hora, inte bara en gång, utan under två stora perioder av sina liv. Isak och

Även Rebecka följde vägen att ägna sig åt koppleri och hor som ett sätt att försörja sig.

Hallickar och horor — detta är den sjabbiga grund som den judiska rasen byggdes på. Och det är meningen att vi ska tro att detta är den sortens avskum som Gud var så vilt förälskad i att han gjorde dem till sina favoriter, sitt "utvalda folk".

Oavsett hur man ser på det är det en löjlig historia. Men återigen är det så de judiska manusförfattarna skrev den, och miljontals människor tror på detta skräp och dreglar över det med vördnad och respekt.

Berättelsen om Jakob

Det verkar som om Isak sedan drog vidare till okända trakter och Rebecka fick tvillingsöner som hette Esau och Jakob. Uppenbarligen hade detta redan hänt före kuppen med kung Abimelek. I vilket fall som helst förnyade Gud sitt förbund med Isak och berättade för hans hustru att av tvillingarna som var i hennes moderliv, ska den förstfödde tjänas av den yngre.

När Isak blev gammal och hans ögon blev grumliga och han var nära att dö, ordnade han för att ge sin välsignelse till Esau, den förstfödde. Rebecka, som hörde talas om detta, slog sig samman med Jakob, sin favorit, och konspirerade för att lura Esau på hans välsignelse. Vi har alla hört historien om hur Rebecka sedan tog några getskinn och satte dem på Jakobs händer och hans nacke (eftersom Esau var en hårig karaktär) och hur Jakob gick till sin blinde far och ljög för honom.

Isak, som misstänkte att det kanske inte var Esau eftersom hans röst lät som Jakobs, kände på hans händer och nacke och gick på listen och gav välsignelsen till Jakob istället. Så här ser vi ännu ett exempel på en ljugande jude som bedrar sin döende blinde far och lurar sin egen bror på hans förstfödslorätt.

Jakob gifte sig kort därefter med två döttrar till en man vid namn Laban, som också var släkt med Abraham. En hel del hokus pokus och trixande pågick innan detta äktenskap var uppgjort, men den konspirerande Jakob lurade snart sin svärfar på hjordar och flockar. Som så ofta händer med svindlande judar, finner vi Jakob flyende undan Labans vrede, med Laban i tät förföljelse.

Enligt denna långdragna historia som judarna har gett oss, är det från Jakobs 12 söner med hans två hustrur, Lea och Rakel, som hela Juda stam har sitt ursprung. Allt jag kan säga är att om detta är sant, så har de några riktigt bedrövliga svindlande förfäder som deras grund antas vila på.

Det verkar mycket märkligt, mycket udda och sannerligen mycket osannolikt att ett övernaturligt väsen från yttre rymden skulle ingå så långtgående och extravaganta avtal och förbund med ett brokigt gäng svindlare och bedragare, äktenskapsbrytare, hallickar, prostituerade och tjuvar, som de som beskrivs i dessa olika kapitel i Första Mosebok.

Jag tror inte på allt detta skräp för en sekund. Mycket mer trovärdiga är de egyptiska historierna som berättar om att judarna var ett gäng mördare och tjuvar sedan långt tillbaka. Detta, anser jag, ligger mycket mer i linje med historiens fakta.

Att dessa bedragare sedan skrev ihop en komplicerad historia och mytologi kring vilken de kunde förena sitt tjuvband verkar mycket mer troligt. Genom att sedan åkalla välsignelsen från sin Gud av Abraham, Isak och Jakob, och hävda att de hade ett speciellt förbund, oavsett hur förrädiska, mordiska och tjuvaktiga de var, och att Gud alltid var med dem, hjälpte inte bara till att binda samman detta tjuvband, utan hjälpte också till att förvirra och förbrylla deras fiender. Det hjälpte till att bana väg för exploateringen och tillägnandet av egendomarna från de folk som de sedan ytterligare gjorde till offer. Som ett främsta exempel på hur de bedrog, exploaterade och sedan förstörde nationer, låt oss hänvisa till berättelsen om Ester, som återges senare i denna bok.

Berättelsen om kung Salomo

Vi vänder oss nu till Första Kungaboken som berättar historien om kung Salomo, vilken, som vi alla har hört tusen gånger om, har blivit så högt prisad som den visaste och ädlaste av kungar. Faktum är att judarna har skrutit om och om igen om vilken vis man Salomo var, om Salomos vishet, och så vidare, tills vi praktiskt taget leds till att tro att han uppfann idén om vishet.

Genom att läsa berättelsen om detta lystna judiska vrak med 700 hustrur och 300 bihustrur till sitt förfogande, verkar det som om hans anspråk på berömmelse är baserat på en ganska oviktig händelse. När i början av hans regeringstid två prostituerade (troligen några av hans egna) kom inför honom, och båda gjorde anspråk på ett barn, beordrade han att barnet skulle skäras i hälften med svärdet och att varje kvinna skulle ges hälften av barnet. Varvid, som vi alla vet, den första kvinnan avstod från barnet till den andra för att rädda dess liv, och Salomo tilldelade barnet till den första kvinnan.

Jag kan dock finna väldigt lite i hela hans historia som tyder på att han hade någon större vishet. Faktum är att den totala berättelsen tvärtom tyder på att han var en förrädisk, mordisk, liderlig och lysten man, girig efter guld och skatter, och som skaffade sig så många horor, hustrur och bihustrur av alla trosbekännelser som han överhuvudtaget kunde lägga vantarna på. Med andra ord var han en typisk jude.

I början av Första Kungaboken berättas det om att David blev gammal och kommen till hög ålder. David frös, står det, ”men han kunde inte få någon värme.” Varvid hans tjänare gick ut för att leta reda på den vackraste jungfru de överhuvudtaget kunde finna och ”låt henne stå inför kungen och låt henne vårda honom, och låt henne ligga i din famn,

så att min herre konungen kan få värme.” De sökte över hela Israels område och fann en vacker flicka vid namn Abisag från Sunem, och de förde henne till konungen. Hon försökte därefter plikttroget att utföra sin syssla.

Uppenbarligen hade det inte så stor effekt på den gamle gubben, för han blev allt svagare för var dag. Vid denna tidpunkt gjorde hans son Adonia anspråk på tronen och ”skaffade sig vagnar och hästfolk och femtio män som sprang framför honom.” De flesta av översteprästerna och andra viktiga ministrar stödde Adonia, och allt tycktes gå ganska bra för honom. Han var den legitime arvingen till tronen.

Vi minns dock från berättelsen om David och Batseba att den horbockande gamle kung David hade en utomäktenskaplig affär med Urias hustru, gjorde henne gravid och sände Uria, som hade varit oerhört trogen sin kung, in i den tätaste striden för att dödas. Produkten av denna smutsiga och illegitima affär var Salomo. Det verkar som om judarna har en förkärlek för att låta det illegitima och det sensationella senare få liv som de upphöjda och högt prisade ledarna för deras folk. Och så var det med Salomo.

Efter att Adonia hade blivit kung, verkar det som om profeten Natan gick till Batseba och fick henne att påverka den åldrande kung David. Batseba gick in i kungens kammare medan sunemitiskan Abisag betjänade kungen, och ”Batseba böjde sig ner och betygade konungen sin vördnad.” Hon påminde den gamle gubben om att han hade lovat henne att hennes son, Salomo, skulle regera efter honom, och nu satt Adonia på tronen. David, som i detta fall var trogen sin konkubin och var halvt utom sig av svaghet och ålderdom, blev alldeles upprörd och försäkrade Batseba att Salomo, hennes son, skulle regera efter honom.

Efter mycket judiskt ränkspel och list kom det sig att Salomo, och inte Adonia, ärvde Israels tron.

När detta blev ett fastställt faktum fruktade Adonia för sitt liv och sina följeslagares liv, med goda skäl, och bad om nåd. Kung Salomo försäkrade sin halvbror att om han visade sig vara en värdig man skulle inte ett hår på hans huvud röras. De förde sedan Adonia inför Salomo, som bugar sig för sin kung, och Salomo sade till honom: ”Gå hem till ditt.” För tillfället verkade detta rättvist nog.

Inte långt därefter dog kung David. Innan han gick vidare till det stora judiska hinsidan, kallade han till sig Salomo och gav honom följande uppdrag: ”Håll vad Herren, din Gud, bjuder dig, så att du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans bud, hans rätter och hans vittnesbörd, så som det är skrivet i Moses lag.”

Kort efter att David hade dött och Salomo satt på sin faders tron, kom Adonia, Haggits son, till Batseba, Salomos moder. Efter mycket tjat medgav han att han skulle vilja...

låta henne be kungen att han, Adonia, skulle få gifta sig med Abisag från Sunem, som vi minns var den vackra unga kvinna som anskaffades för att värma upp den åldrande kung David.

Batseba gick till sin son och bad om denna tjänst för Adonias räkning. Salomo flög uppenbarligen i taket över detta, för han ville tydligen behålla denna sängvärmare för sig själv. Genom att åkalla Herrens namn sade han: "Så sant Herren lever... Adonia skall dödas i dag." Han skickade därefter vederbörligen sin bödel och lät honom dräpa sin halvbror Adonia. Detta var en av de första och tidiga handlingarna av vår nyligen krönte kung Salomo, den store, vise och älskade kung som judarna är så stolta över.

Uppenbarligen var det inget problem alls för kung Salomo att dräpa sin halvbror av en obetydlig anledning. Därefter dräpte han några av de präster och militära befälhavare som hade omgett hans faders hov och som hade gynnat hans halvbror Adonia.

Nästa "visa" sak som Salomo gjorde var att ta faraos, kungen av Egyptens, dotter till hustru. Vi hör så mycket skräp om hur israeliterna höll sin ras ren, men vi läser ständigt om hur de tar en egyptiers dotter till hustru eller döttrar från varje annan tänkbar stam. Detta läser vi om igen och igen genom hela Gamla testamentet. I vilket fall som helst var detta bara en liten början på en lång parad av hustrur, av alla slag, av alla olika nationaliteter, som Salomo släpade in till sitt hov för att utgöra hans harem på cirka 700 hustrur och 300 bihustrur. Han var sannerligen en upptagen pojke.

Vi kommer sedan till kapitel 3 där det står mycket fromt: "Och Salomo älskade Herren och vandrade efter sin fader Davids stadgar." Uppenbarligen besvärade det förrädiska dråpet på hans egen halvbror inte Herren särskilt mycket, eftersom han snart visade sig för Salomo i en dröm och frågade Salomo: "Be om vad jag skall ge dig." En blankocheck från Herren.

Salomo bad om vishet. "Och det talet behagade Herren, att Salomo hade bett om detta." Han ingick genast en gynnsam överenskommelse med Salomo eftersom han var så nöjd med denne man. Herren sade till honom: "Se, jag har gett dig ett vist och förståndigt hjärta, så att din like inte har funnits före dig, och inte heller efter dig skall någon din like uppstå."

Låt oss nu läsa vidare och se hur vis Herren var när han förlänade denna stora gåva till sin ödmjuke tjänare kung Salomo, och hur trogen denne ödmjuke tjänare var i att förvalta den enorma mängd vishet som han hade fått av Herren. Eftersom han har lanserats under alla dessa tusentals år som den visaste man som någonsin levt, låt oss titta närmare.

Vi kommer nu att hoppa över många sidor och kapitel om hur Salomo byggde det stora judiska templet, som var klätt med guldöverdragna väggar.

och hela huset var överdraget med rent guld. Faktum är att det hela bara var en judisk dröm om överflöd som endast kunde överträffas av det nya Jerusalem som beskrivs i det sista kapitlet i Uppenbarelseboken.

Uppenbarligen behagade detta bygge av templet Herren mycket, ty han uppenbarade sig för Salomo för andra gången och sade till honom: "Jag har hört din bön och din åkallan, som du har framburit inför mig: Jag har helgat detta hus, som du har byggt, till att där fästa mitt namn för evigt; och mina ögon och mitt hjärta skola vara där evinnerligen." Herren var uppenbarligen helt med honom. Herren såg mellan fingrarna med alla Salomos skökor och bihustrur. Låt oss se vad han gjorde härnäst.

Under sin 40-åriga regeringstid samlade Salomo uppenbarligen på sig alla de rikedomar och ädelstenar och allt det guld och silver som han överhuvudtaget kunde lägga händerna på. Hans hov var det mest påkostade och extravaganta som Israel någonsin hade skådat, och till och med drottningen av Saba kom på besök för att se om det verkligen var så storslaget som det hade annonserats. Hon blev uppenbarligen helt övertygad och lämnade kvar en mängd dyrbara gåvor för att ytterligare utöka hans ägodelar.

Salomo samlade inte bara på sig en mängd rikedomar och guld, utan han började uppenbarligen samla på sig ett enormt harem av kvinnor för sitt nöjes skull. I kapitel 11 står det: "Men konung Salomo älskade många utländska kvinnor, förutom Faraos dotter: moabitiska, ammonitiska, edomitiska, sidonitiska och hetitiska kvinnor; och han hade sju hundra hustrur, som voro furstinnor, och tre hundra bihustrur; och hans hustrur avvände hans hjärta."

Nu lade Herren honom uppenbarligen inte till last att han hade alla dessa kvinnor och bihustrur i sitt harem, men det som Herren var mycket missnöjd med var att han tog kvinnor från alla dessa främmande stammar och att de uppenbarligen var främmande kvinnor. Detta stred mot den lag som Herren hade givit israeliterna, nämligen att hålla sin ras ren. Inte nog med att han tog in alla dessa främmande kvinnor, nästa sak vi får veta är att han också började tillbe deras gudar, och i Konungaboken 11:33 finner vi att han tillbad "Astarte, sidoniernas gudinna, Kemos, Moabs gud, och Milkom, Ammons barns gud."

För en så vis kung som antogs ha monopol på all världens visdom och som nu hade fördelen av 40 års erfarenhet som regerande kung, verkar detta vara en ganska dum sak att göra. Faktum är att efter att ha läst alla dessa sidor om hans irrfärder och upptåg, kan vi knappt upptäcka var han visade sådan stor visdom, om ens någon alls. I vilket fall som helst måste Gud ha blivit svårt bedragen av denne "store konung" som han förmodligen hade överhopat med så mycket visdom, så han tänkte straffa honom för det.

Han gjorde det på ett ganska märkligt sätt.

Han tänkte låta hans rike gå under i ruiner, men inte medan Salomo levde, utan snarare när en av hans söner skulle regera efter honom.

hans död. Detta borde vara en riktigt god läxa för denne den visaste av alla män som någonsin levt. Låt honom ha sitt påkostade hov, låt honom ha all rikedom och guld och silver och prakt och lyx; låt honom ha sina sju hundra hustrur och 300 bihustrur; låt honom tillbe främmande gudar och glömma alla sina löften; men vi ska ge igen. Vi ska straffa hans son när han blir kung. Vad tycks om det?

Nu har jag inte hittat på den här historien. Allt står där, skrivet i den ”Heliga boken” i Första Kungaboken, nedtecknat i all sin ohyggliga detaljrikedom. Och därmed slutar berättelsen om ännu en av de ”stora” patriarkerna i judisk historia, kung Salomo själv, så som den berättas av judarna i Gamla testamentet.

Kapitel 11

Esters bok

I den King James-version av bibeln som jag har, finns det totalt 39 "böcker" i Gamla testamentet. En av de mest avslöjande av alla dessa är Esters bok, som mer än någon annan blottlägger kärnan i det judiska programmet och det judiska sinnets funktionssätt. Det är judarnas favoritbok. Ingenstans i hela denna bok förekommer ens Guds namn.

Berättelsen börjar med att kung Ahasveros av Persien håller en stor fest för alla sina furstar, adelsmän och tjänare från alla de 127 provinserna i hans rike. För att visa upp rikedomen i sitt ärorika rike, varade evenemanget uppenbarligen under en period av 180 dagar. Det var en storslagen och överdådig tillställning.

Det verkar som om kungen på den sjunde dagen, när han var något berusad av vin, befallde sina sju hovmän att föra drottningen, vars namn var Vasti, inför honom, så att han kunde visa upp hennes skönhet för folket och furstarna. Men ett visst problem uppstod, för drottning Vasti vägrade att komma på kungens befallning. Detta gjorde kungen mycket vred.

Efter att ha hållit rådslag med sina sju främsta furstar, beslutades det att drottning Vasti skulle straffas och fråntas sin ställning, och ersättas av en annan. Detta gjordes också som ett varnande exempel för alla hustrur i riket, så att de inte skulle uppmuntras av hennes exempel att lyda och trotsa sina män. En sökning skulle göras över hela landet efter de vackraste unga jungfrurna, som skulle föras till palatset i Susan, så att kungen kunde välja den bästa av dem till sin drottning.

Nu fanns det i palatset i Susan en viss jude vid namn Mordokaj. Han förde med sig en flicka vid namn Ester, som var hans kusin. Enligt de judiska manusförfattarna var hon "fager och skön", och när hennes mor och far dog, tog han henne som sin egen dotter. I jakt på att få ett inträde i manipulationen av kungens hov, anmälde Mordokaj Ester till uttagningen. Genom att göra det sade han till henne att hålla sin identitet som judinna hemlig, och han själv höll sig i bakgrunden.

Efter att en tid av tolv månader vederbörligen förflutit, under vilken de blivande brudarna genomgick mycket formaliteter och protokoll, se och häpna, "kungen älskade Ester mer än alla de andra kvinnorna" och "så att han

satte den kungliga kronan på hennes huvud och gjorde henne till drottning i Vashtis ställe."

Kung Ahasveros gav sedan ytterligare en stor fest med Ester som drottning och Mordokaj sittande i kungens port, väntande på sin tid. Samtidigt coachade och rådgav han Ester kontinuerligt och sa åt henne att inte avslöja sin judiska identitet.

Mordokaj hittade dessutom på en historia om att två av kungens kammartjänare påstods planera att döda kungen. Han berättade sedan denna historia för Ester och bad henne informera kungen, och såg till att hon gav honom, Mordokaj, hela äran för att ha frambringat denna "livsviktiga information" och "räddat" kungens liv. Kungen trodde på det och lät hänga de två männen.

Här ser vi ett typiskt judiskt trick demonstreras framför oss. Mordokaj konspirerade för att anklaga två oskyldiga män för någon avskyvärd handling, angav dem, lät förgöra dem och såg sedan till att han fick hela äran för att vara hjälten i denna föraktliga komplott.

Berättelsen skiftar nu till kungens premiärminister vars namn var Haman. Det verkar som om alla kungens tjänare och alla de som befann sig vid hovet bockade och visade vördnad för Haman, ty kungen hade så befallt dem angående sin förste minister. Det vill säga, alla bockade utom Mordokaj, som tvärtom visade fientlighet mot Haman. Denna information nådde snart Haman och han blev också informerad om att Mordokaj var jude.

Detta gjorde Haman mycket vred, och istället för att bara lägga hand på Mordokaj står det att "Haman sökte förgöra alla judar som fanns i hela riket."

Haman gick därefter till kungen och sade till honom: "Det finns ett visst folk som lever kringspritt och utspritt bland folken i alla ditt rikes provinser; och deras lagar är annorlunda än alla andra folks; inte heller håller de kungens lagar: därför är det inte till kungens nytta att tolerera dem." Haman föreslog sedan att kungen skulle förordna skriftligen att dessa människor skulle förgöras och att 10 000 talenter silver skulle ges till dem som hade ansvar för att utföra detta.

Kungen förordnade så och de skriftliga orderna gick ut till varje provins i riket, förseglade med kungens ring. Ordern löd att man på en viss dag skulle förgöra, döda och låta alla judar förgås samt konfiskera deras egendom.

När Mordokaj hörde talas om detta "rev han sönder sina kläder... det blev stor sorg bland judarna, och fasta, och gråt, och klagan."

Mordokaj beslutade sig för att spela ut sitt trumfkort, nämligen sin kusin Ester, som han slugt hade placerat i en extremt intim och delikat position nära maktens centrum, nämligen tronen och kungen själv. För att göra en lång historia kort, mellan manipulationerna och ränksmideriet, med Ester coachad och ledd av

Mordokaj, kungen blev så förvirrad, undergiven och servil att Mordokaj och Ester mellan sig kunde manipulera honom lika lätt som den nutida juden, Henry Kissinger, manipulerar Richard Nixon. Resultatet blev att kung Ahasveros helt återkallade sin order, vände sig mot Haman och lät hänga honom.

Han gick längre än så. Enligt de judiska manusförfattarna satte kungen sedan Mordokaj på den post som Haman hade innehaft, utnämnde honom till sin premiärminister och gav honom dessutom sin ring, som var det slutgiltiga sigillet för kungens order. Ester fick Hamans hus. Enligt berättelsen hade de gjort kung Ahasveros så omtöcknad att han inte bara gav dem ringen och sigillet, utan kungen bad även Mordokaj att skriva till judarna i alla provinser och gav honom fullmakt att beordra vad han än önskade, allt i kungens namn, och försegla det med kungens ring.

Nu när han hade fullständig kontroll samlade Mordokaj kungens skrivare och lät dem skriva order om att judarna ”som befann sig i varje stad skulle samla sig och stå upp för sitt liv, för att förgöra, dräpa och utrota alla de folk och provinser som ville angripa dem, både barn och kvinnor, och ta deras egendom som byte.” Mordokaj lät sedan ryttare på mulor, kameler och dromedarer rida ut till landets alla provinser och distribuera kungens order till judarna i varje stad i landet.

Det sägs att ”judarna samlade sig i sina städer i alla kung Ahasveros provinser för att lägga hand på dem som sökte deras ofärd; och ingen kunde stå dem emot, ty fruktan för dem hade fallit över alla folk.”

Hur ofta har inte detta hänt under de följande århundradena, när det ena folket efter det andra har blivit förslavat av judarna! Den första förutsättningen är att fruktan för judarna faller över folket.

Vidare sägs det att ”så slog judarna alla sina fiender med svärdshugg och slakt och förintelse, och gjorde vad de ville med dem som hatade dem.” Utan tvekan var kungens löjtnanter, som följde sin regerings order, nämligen kungens, till stor hjälp för judarna i deras mördande smutsiga arbete. Vi bör komma ihåg att när judarna kom till makten i Ryssland, i en av de blodigaste massakrerna i historien, dödade de 20 miljoner av de bästa vitryssarna och förstörde därmed för all framtid allt ledarskap eller motstånd som det ryska folket kunde ha haft. Vi måste också komma ihåg att det var vita piloter som brände och slaktade 300 000 vita människor i Dresden, vilket omnämns på annan plats i denna bok.

Det sägs att de dräpte 75 000 av sina fiender. Ester bad också kungen att Hamans tio söner skulle hängas i galgen. Kungen befallde att så skulle ske och de blev hängda.

Efter att allt var över firade judarna och gjorde det till "en dag av festande och glädje." Än idag firar judarna Purim-högtiden varje år på samma dag i den judiska kalendermånaden, som infaller antingen i februari eller mars.

Judarna bara älskar Esters bok. Varför? Därför att Ester var typiskt judisk. Hon bedrog och förrådde sin make, kungen, som hade upphöjt henne till stora höjder och gjort henne till drottning. Hon förrådde folket i Persien, över vilket hon svekfullt hade konspirerat sig fram för att bli drottning. Hon förrådde sin make, sin kung och sitt land. Men hon var fanatiskt lojal mot sin ras — den främsta dygden i judarnas ögon — och det med rätta. Judarna älskar henne eftersom hon var epitomet av judiskhet.

Som med praktiskt taget allt annat i bibeln råder det stor oenighet bland bibelforskare angående Esters bok. Vissa forskare har betraktat den som historiskt autentisk. De flesta auktoriteter håller dock inte med om denna syn, då de finner brister i bokens skildring av persiskt liv och påpekar att det inte finns några historiska bevis för en judisk drottning av Persien. Dessa forskare betraktar Esters bok som en roman som speglar sin tid, skriven möjligen för att förklara Purim-festen som redan existerade.

Jag tenderar att hålla med den senare gruppen. Jag tror att berättelsen om Ester, återigen, rent utav är ett påhitt av det judiska sinnet för att hjälpa till att binda samman sitt folk, genom att ge dem en känsla av uppdrag, och framför allt, för att för evigt framställa judarna som segrande över sina fiender. Dessutom är den huvudsakliga ritningen för hur man förstör en nation tydligt utstakad i denna bok för alla framtida judiska generationer. Programmet är ganska tydligt: att fästa judiska horor vid kungar och ledare i den vita rasens olika kungadömen; att nästla in de judiska rådgivarna i förtroendet hos dem som har makten i regeringen; och sedan, med deras judiska nätverk av konspiratörer spridda över landet, ta kontroll över folket i det landet. När de har fört det landet till en position där de sedan kan vända sig mot oppositionen, för att döda sådan opposition och för att förstöra varje sista spår av ledarskap som då, eller när som helst i framtiden, kan motsätta sig dem. Detta har judarna gjort i land efter land under de senaste tusentals åren, och fört sina värdländer till undergång. Ett av de mest fasansfulla exemplen i modern tid är Rysslands historia.

Och så ser vi ännu en bok i Gamla testamentet ägnad åt att förena det judiska folket, skärpa deras parasitära instinkter och ytterligare lägga ritningen för förstörelsen av hela nationer på vilka judarna har fäst sina tentakler.

Kapitel 12

Den judiska gudens orimlighet

Genom hela bibeln, och särskilt i Nya testamentet, uppmanas vi ständigt att bli mer fullkomliga, mer gudslika. Vi får ständigt höra att vi är en samling odugliga, värdelösa syndare. Vi får höra att våra tillkortakommanden och våra svagheter är lika oräkneliga som stjärnorna på himlen. I kontrast till detta påminns vi gång på gång om hur fullkomlig den judiska guden är, så som han skildras i skrifterna.

Vi får höra att Gud är snäll, han är kärleksfull, han är nådig, han är förkroppsligandet av all visdom; han vet allt som har hänt och allt som kommer att hända, och inte ett hårstrå faller från vårt huvud utan att Gud vill det. Vi får höra att han är barmhärtig och förlåtande.

I bergspredikan får vi höra att vi måste vara ödmjuka, att vi måste vara saktmodiga, att vårt sinne måste bli enkelt som ett litet barns, framför allt lättlurat, till det yttersta. Vi får ständigt höra att vi bör förlåta andra deras överträdelser. Vi får höra att vi måste vara förlåtande, och att alla är vår broder. Framför allt får vi höra gång på gång att vårt främsta syfte i livet är att prisa Guds större ära, med andra ord, prisa Gud ständigt, innerligt och i oändlighet. Den knappa information vi har om våra aktiviteter i himlen verkar faktiskt mest handla om det ändlösa prisandet av Herren. Om vi ska tro de judiska manusförfattarna, var faktiskt det enda syftet som Herren skapade oss för att skörda evigt pris från våra automatiserade läppar i all evighet. Vi, å andra sidan, får höra att stolthet och fåfänga är en avskyvärd synd.

Efter att ha fastställt dessa få grundregler, låt oss undersöka hur löjlig den judiska föreställningen om deras Gud är, jämfört med de egenskaper som vi får höra att vi måste sträva efter för att bli mer fullkomliga, mer gudslika. Låt oss i och med detta komma ihåg att vi inte egentligen undersöker någon verklig Gud som vi finner ett spår av bevis för i naturens rike eller i faktaens rike, utan endast en föreställning om en Gud som den framställts av en skara judiska manusförfattare.

Låt oss först och främst undersöka egenskapen godhet. Vi får höra att vi naturligtvis måste vara snälla och milda och kärleksfulla. Om dessa är

gudomliga egenskaper, precis hur vänlig och mild och kärleksfull är denna judiska Gud?

När vi ställer den frågan bryts hela den judiska uppfattningen om skapelsen och livsfilosofin ner och blir till ett löjligt kaos. För det första, innan han ens skapade människan och mänskligheten (enligt de judiska manusförfattarna), skapade han himmel och jord. Uppenbarligen skapade han samtidigt också helvetet, eftersom det är himlens motpart. Han måste också vid denna tid ha skapat djävulen. Kristna apologeter förklarar lamhjärtat att han, djävulen, faktiskt skapades som en ljuvlig ängel, men att han "föll". Detta är naturligtvis en fånig och absurd förklaring. För en Gud som vet allt, ser allt, skapar allt, kan förstöra allt, att av misstag ha skapat något han trodde var en ljuvlig ängel men som visade sig vara en ondskefull djävul är för löjligt för att någon ska tro på det. Det är sannerligen en enfaldig förklaring, och man skulle behöva vara en idiot för att svälja den sortens orimliga och skrattretande förklaring.

Enligt de judiska manusförfattarna har vi uppenbarligen en Gud där som innan han ens skapade människosläktet redan hade skapat en enorm, eldig, het tortyrkammare i vilken han skulle spärra in de flesta av oss stackars eländiga varelser för all framtid, i all evighet. Med vilka mått mätt som helst, genom vilken tankegång som helst, genom vilken utvärdering som helst, är detta ungefär den mest monstruösa, den mest avskyvärda, den mest grymma, planerade tortyroperation som överhuvudtaget skulle kunna uttänkas av Gud eller människa. När vi jämför denna långvariga tortyr, som inte ens mildras av barmhärtigheten att få avsluta allt genom döden, då bleknar alla andra ohyggliga brott i historien till blek obetydlighet. När vi jämför det med vad de vilda indianerna gjorde när de skalperade och torterade sina fångar; när vi jämför det med de judiska kommunisternas bestialiska dödande av 20 miljoner vitryssar; när vi jämför det med mordet och slakten på 50 miljoner offer i Kina av de kinesiska kommunisterna; när vi jämför det med mänskligheten alla ohyggliga brott sammanlagda under hela historien, så överträffar vår mest underbara "kärleksfulla" Gud, som han beskrivs av de judiska manusförfattarna, allt en miljon gånger om.

Nej, en vänlig och kärleksfull Gud är han inte. När vi undersöker vad bibeln säger att han har i beredskap för oss stackars eländiga mänskliga varelser som han själv skapat, då är han en av de mest djävulska, plågsamma och ohyggliga sadister som överhuvudtaget skulle kunna uttänkas av någon.

Sedan får vi höra att vår Gud är rättvis. Vi får höra att rättvisa är en gudomlig egenskap. Vi får höra att vi alla är lika inför Herrens ögon. Låt oss undersöka exakt hur rättvis vår judiska Gud är.

Enligt de judiska manusförfattarna får vi i Gamla Testamentet höra gång på gång att judarna är Guds "utvalda folk". Vi påminns genom de olika kapitlen om att Abraham, Isak och Jakob hade speciella "gullegris-avtal" med denna judiska Gud. Detta gullegris-arrangemang var inte bara begränsat till löften givna till

Abraham, Isak och Jakob, men upprepades gång på gång för människor som David och Salomo och andra mordiska horkarlar.

Om vi läser kapitlen i Andra Moseboken, Tredje Moseboken, Fjärde Moseboken, Josua, Jesaja, Kungaböckerna, Krönikeböckerna och många andra böcker och kapitel genom hela Gamla Testamentet, finner vi inget annat än blodiga mord, dråp, dödande, folkmord, hämnd och vedergällning som utkrävs av judarna på deras fiender. Judarna är alltid segerrika, och deras fiender slaktas.

Oavsett hur bestialiska judarna är, hur många stammar de invaderar, berövar på deras land, dödar deras män, kvinnor och barn, så är Herren alltid med dem, Herren välsignar dem alltid, Herren ser alltid med välvilja på deras mordiska och förrädiska handlingar. Israeliterna kan bryta mot varje lag som anges i de tio budorden eller någon annanstans, men Herren välsignar dem. De kan döda, mörda, ljuga, stjäla, fuska, bedra, begå otaliga förräderier, men Herren är helt på deras sida. När allt kommer omkring säger han till dem gång på gång att de är hans utvalda folk och han är helt för dem.

Om en lättlurad dåre genom någon form av fantasi kan förmås att tro att överseende med och främjande av denna typ av mord och förräderi är rättvisa utmätt av en vis och rättvis Gud, då flyger varje ytterligare anspråk vi kan ha på ett uns av förnuft helt ut genom fönstret. Hur detta kan förenas med påståendet att vi alla är lika inför Herren och att han är snäll och rättvis är ungefär lika dumt och löjligt som något som någonsin har skrivits ner på papper av judiska manusförfattare eller någon annan.

För att styrka ovanstående behöver man bara läsa Gamla Testamentet, särskilt de böcker som jag nämnde ovan. Bevisen är så överväldigande och så massiva att jag knappast behöver slösa mer utrymme på att citera sida efter sida, kapitel efter kapitel.

Inte heller bör den vita rasen ha några missuppfattningar om den Gud judarna kokat ihop som att han också är "vår" Gud, d.v.s. en vit mans Gud. Som han beskrivs av judarna är han strikt en judisk Gud. Han är evigt och för alltid på deras sida, hjälper dem att dräpa, mörda och stympa sina fiender. Och vilka är judens fiender? Hans mest extrema hat är riktat mot den vita människan. Han hatar den vita rasen med ett orimligt, patologiskt hat.

Andra Moseboken 29:45, 46 säger (och detta är Herren som talar) "Och jag skall bo mitt ibland Israels barn och jag skall vara deras Gud." I Andra Moseboken 34:11 säger Gud: "Se, jag driver ut framför dig amorén, och kananéen, och hettiten, och perissén, och hivén, och jebusén." Och vidare, vers 13: "Men ni skall bryta ner deras altaren, slå sönder deras stoder och hugga ner deras aseror."

Med andra ord döda, skövla och förstör. Utrota alla andra raser för att göra plats åt judarna. Gud själv kommer att leda vägen för dessa pirater, rånare och mördare.

Var fick vi någonsin idén ifrån att han var på vår sida? Var fick vi idén ifrån att vi alla är lika inför Herrens ögon?

I 5 Mos. 7:6 talar Gud återigen: "Ty du är ett heligt folk åt Herren, din Gud; Herren, din Gud, har utvalt dig till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jordens yta."

Om det inte är övertydligt, så vet jag inte vad som är det. Han säger gång på gång att han är helt för denna mördande stam — judarna. Han ska leda dem, han ska strida för dem, han ska hjälpa dem att döda, mörda, plundra, skövla, härja och förgöra. Och vilka är det som drabbas av allt detta kaos? Jo, det är vi, goyim (icke-judarna). Uppenbarligen är vi Guds (och judens) fiender och uppenbarligen är han vår fiende.

Det är så bibeln berättar det. Det är så de judiska manusförfattarna skrev det. Vi bör inte ha några illusioner om det. Detta är varken den vite mannens Gud, inte heller är detta någon del av den vite mannens religion, ej heller är bibeln den vite mannens "Heliga bok".

Tvärtom, den boken skrevs av våra mest dödliga fiender för vår undergång.

Hittills har vi sett med överväldigande tydlighet att den judiska uppfattningen om Gud varken är vänlig eller kärleksfull, ej heller är en sådan Gud en rättvis Gud.

Låt oss undersöka idén om att han är så alltigenom vis, och att, för att citera, "inte ett hårstrå faller från vårt huvud, ej heller en sparv från taket" utan att han är där, och vill det, och vet det, och att det bara händer för att han vill att det ska hända.

För det första, för en sådan allvis och allvetande Gud att välja en så svekfull och trolös ras som judarna som sina favoriter är varken rättvist eller vist. Inte nog med att det är fullständigt korkat, utan det är ett förrädiskt svek mot den överväldigande majoriteten av mänskligheten, en enorm mänsklighet som han själv har skapat, enligt bibeln. Enligt deras egen utsago i Gamla testamentet är judarna bedrägliga, svekfulla, och nästan hela deras historia flödar över av mord, krigföring, dödande och tjuveri. Vilken Gud som helst som skulle alliera sig med denna typ av kriminella element har sannerligen inte förtjänat vår kärlek eller vår respekt, ej heller kan en sådan Gud ha något anspråk på rättvisa, visdom, vördnad eller rent spel.

Jag måste återigen påminna läsaren om att vi inte egentligen betraktar någon verklig Gud när vi drar dessa slutsatser, utan vi granskar de irrationella utsvävningarna hos de judiska manusförfattare som skrev Gamla testamentet. När vi väl börjar granska denna sörja av skräp finner vi att det är ganska sorgliga varor.

Om vi går vidare med idén om den judiske Guden, så som han framställs av dessa manusförfattare som allvis, finner vi det ganska märkligt att han skulle ha valt sådana medarbetare som Abraham, Isak och Jakob, vilka vi i de föregående kapitlen har funnit vara bedrägliga, svekfulla, omoraliska och högst föraktliga. Vi finner det svårt att tro att han skulle

välja ut som sina "utvalda" sådana liderliga horkarlar som Juda, som bedrev otukt med sin svärdotter i tron att hon bara var en vanlig vägkantshora. Vi finner det svårt att tro att en sådan Gud skulle vara särskilt förtjust i sådana utsvävande personer som David, som förrådde en av sina mest lojala krigare, Uria, stal hans hustru och sedan skickade honom till frontlinjen i strid för att mördas. Hur en sådan vis och rättvis Gud kunde vara förtjust i en sådan skurk, välsigna honom och ösa speciella ynnestbevis över honom, övergår någons fattningsförmåga vad gäller visdom och rättvisa.

Vi läser historien om Abraham och Sara, som den judiske Guden valde ut speciellt för att bli stamfäder för hans "utvalda ras". Vi finner att Abraham var en hallick av värsta slag, som pantade bort sin hustru (som också var hans syster) som en prostituerad för byte. Detta gör Abraham till en hallick och Sara till en hora i ordens fulla bemärkelse. Att en vis och rättfärdig Gud skulle välja ett sådant orent och förkastligt par som sina speciellt utvalda att vara grundare av en speciell och gynnad ras är obegripligt. Att de skulle föda sin första son när de var 99 respektive 90 år gamla vore skrattretande om det inte vore så idiotiskt. Att de var bror och syster lägger incest och brott mot Naturen ytterligare till en redan oren och makaber historia.

Varför skulle den ädle vite mannen tillbe sådant skräp?

Vi går vidare till kung Salomo. Vi finner att denne skändlige kopplare och horbock samlade på sig 700 hustrur och 300 bihustrur av många främmande raser. När vi läser igenom de judiska skribenternas svammel, finner vi att den vise och rättvise Guden öste ännu ett speciellt förbund över denne man, ännu ett gynnsamt avtal, och välsignade honom och hans säd. Vid vidare läsning finner vi att Salomo begåvades med stor visdom av Herren själv. När vi läser vidare finner vi att Salomo inte bara ägnade sig åt att skaffa så många kvinnor han kunde lägga händerna på, utan han övergav sin egen Guds religion och tillbedjan och vände sig till tillbedjan av de främmande gudarna hos de hedniska horor och bihustrur som han hade samlat. Detta tycks sannerligen tyda på att den judiske Gudens val av favoriter inte bara var i dålig smak utan att det var fullständigt dumt. Ändå ska vi tro att dessa typer av skurkar, förförare, uslingar och fördärvade personer var det exklusiva valet för en rättvis och vis Gud.

Återigen måste jag upprepa att detta inte alls är relevant för något verkligt fenomen i Naturen, utan endast svammel och dravvel från en hop judiska skribenter, exakt identitet okänd.

När vi ytterligare undersöker hur vis denne judiske Gud var, finner vi att genom hela Gamla testamentet verkar denne judiske Gud snubbla från den ena grova tabben till den nästa. För det första skapade han Adam och Eva, som vi förleds att tro skulle leva för evigt i Edens lustgård. Knappt en dag hade gått förrän programmen och planerna hos denne allvetande, allvise Gud stötte på problem. Enligt de judiska skrib-

författare, Adam och Eva föll i onåd och drevs ut ur Edens lustgård. Men det är inte allt. Deras avkomma, allteftersom de förökade sig (vem parade sig Kain med?), var ett sådant dåligt släkte att den gode Herren, som hade skapat dem alla, fann det för gott att döda och avrätta dem alla genom drunkning, med undantag för en familj.

Man kan väl fråga sig vid det här laget, om Gud är så vis och allvetande, om han vet allt framåt och bakåt, hur kommer det sig då att han inte förutsåg hur hans skapelse skulle bli? Eller, om allt blir exakt så som Gud vill, är det då inte logiskt att anta att Gud hade skapat människan på ett sådant sätt att hon skulle bli ond? Och hade han inte planerat att dränka dem senare? Hade han inte dessutom planerat att skicka de flesta av dem till sin eldiga tortyrkammare som han skapade redan innan han skapade människan?

När vi följer mänskligheten historia vidare så som den framställs av de judiska manusförfattarna i Gamla testamentet, finner vi att detta inte är slutet på den tragiska plåga som deras Skapare påtvingat en länge lidande mänsklighet. Vi får sedan veta att denne judiske Gud, i ett desperat försök att "rädda mänskligheten", tog till en försökslösning som överträffar allt. Vi får veta av de judiska manusförfattarna att denne Gud sedan steg ner till en judisk kvinna, som trots att hon var gift, påstods vara jungfru, gjorde henne gravid, och hon födde honom en son. Allt detta gjordes bara för att denne son skulle kunna växa upp, spikas fast på korset och dö för alla "syndare".

Detta är naturligtvis en extremt löjlig historia när vi relaterar hela episoden till själva universums enormitet; den tidlöshet med vilken universum har existerat under miljarder år och evig tid; mänskligheten egen långa historia och utveckling, som sträcker sig över en period av hundratusentals, om inte miljontals, år. Men även om man tar de judiska manusförfattarna på orden, visade sig detta påhitt uppenbarligen också vara en katastrofal blunder. Så uppenbarligen hade den judiske Guden klåpat sig igen. Två tusen år efter att denna episod antas ha hänt, finner vi att större delen av världen inte tror på denna osannolika historia, att vi har fler krig, mer brottslighet och fler mord än världen någonsin skådat tidigare, att kristendomen själv är smittosamt sjuk. Vi finner att judarna och kommunisterna håller på att vinna världen och att ingen av dessa två (eller ska vi säga en) tror på kristendomen själv.

Så vi finner att Gud till synes konsekvent har valt de sämsta bland de kriminella elementen som sina "utvalda", och har ingått långtgående specialavtal med denna typ av människor i förhållande till resten av mänskligheten. Detta är sannerligen varken vist eller rättvist. Vi finner att han ständigt har klåpat sig från den ena idiotiska och tragiska katastrofen till den andra i vägledandet av den mänskliga rasen som han förmodas ha skapat. Vi finner vidare, till vår stora fasa, att han har planerat att skicka den överväldigande majoriteten av sin skapelse till ett evigt helvete, en eldig

tortyrkammare, i vilken dessa stackars eländiga offer ska brännas och tortyras i all evighet. Vi finner att även om judarna skrev Nya Testamentet och sålde idén om kristendomen till den vita rasen, så tror de själva inte på ett ord av det.

Under många år, långt innan jag ens genomskådade den judisk-kristna bluffen, hade jag förundrats över det ensidiga fenomenet att tacka Gud, från vilken förmodligen alla välsignelser flödade. Jag var inte bara förundrad utan irriterad.

Om en man arbetade hårt hela sitt liv, använde relativt gott omdöme, höll sig borta från problem och byggde upp ett bekvämt sparkapital, varför skulle han då vara tacksam mot Gud, eftersom Gud "gav" honom allt han hade? Ingen ära alls till den produktiva, ansvarsfulla individen. Om han å andra sidan hade olyckan att drabbas av eldsvåda, översvämning, hungersnöd, sjukdom, pest, krig, död och katastrof, varför var då Gud helt befriad från allt ansvar? Detta är det sätt på vilket det presenteras av de organiserade kyrkorna.

Efter att ha begått "brottet" att vara framgångsrik och välmående, ansätts en produktiv medborgare sedan av dessa Jesus-människor för att ge! ge! och ge lite till. Och oavsett hur generöst ett sådant vilselett offer ger, är det aldrig nog. Han fördöms som en girig snåljåp och uppmanas att ge mer.

Enligt den kristna tron bär Gud inget ansvar för alla de onda ting och katastrofer som har plågat mänskligheten genom tiderna. Vanligtvis lägger predikanterna sten på börda genom att implicera de olyckliga själar som drabbats av katastrofer genom att hävda att de förtjänade det. De antyder att de på något sätt rättmätigt blev "straffade för sina synder". Hur märkligt! Hur idiotiskt!

Det förefaller mig som att om Gud ska ges äran för allt det goda i livet, då bör han också hållas ansvarig för allt det onda och de katastrofer som drabbar mänskligheten. Om vi måste ge honom äran för ett produktivt regn, då måste han också bära skulden för en katastrofal översvämning. Om vi ska ge honom äran för hälsa, då måste vi också klandra honom för sjukdom och död. Om han är ansvarig för en riklig skörd, då är han också ansvarig för hungersnöd och svält. Om vi ska tacka honom för fred och överflöd, då måste vi också anklaga honom för att plåga oss med krig, revolution, kommunism, mord, hungersnöd och svält.

Återigen är detta ytterligare en av dessa inkonsekventa orimligheter som prånglas ut till de lättlurade. Detta tenderar också att förstöra ditt eget självförtroende och stärka idén om "blind tro".

Så sammanfattningsvis finner vi att historien som den framställts av de judiska manusförfattarna i Gamla Testamentet och Nya Testamentet bryter samman kapitalt när den utsätts för förnuftets ljus och granskning. Vi finner att uppfattningen om den judiske Guden, som den skildras av dessa bedrägliga manusförfattare, är helt oförenlig, den

motsäger sig själv, och är så absurd och orimlig att en person skulle behöva förlora förståndet för att svälja sådant judiskt struntprat.

Vi finner att deras uppfattning om en Gud inte alls är vänlig och kärleksfull, utan tvärtom är han ytterst grym. Vi finner att han inte alls är rättvis, utan tvärtom är kriminellt fördomsfull mot en mördande och förrädisk ras av människor, nämligen judarna. Inte heller kan vi dra slutsatsen att han är särskilt vis, vilket bevisas av det ena misstaget efter det andra genom vilka han leder en lidande mänsklighet. Betecknande nog tenderar alla dessa misstag att hopa lidande och elände över oss, den mänskliga rasen.

Inte heller kan vi säga att han är en förlåtande Gud. Vi läser ständigt i Gamla testamentet om Herren som hotar med att "hämnden är min." När någon "misshagade" honom (som till exempel två av Judas söner) "dräpte han honom", ungefär som en gangster skulle göra sig av med sin fiende. Ändå får vi höra att om vi använde sådana metoder skulle vi begå det allvarligaste av alla brott. Vilken idiotisk uppsättning dubbelmoral! Vi får höra att vi ska bli mer gudslika, men om vi följer något av dessa "gudslika" exempel, fördöms vi som de värsta av brottslingar. Oavsett vilket håll vi vänder oss åt har vi fel. Oavsett vilka kriminella handlingar Gud begår, är han perfekt. Hur kan vi någonsin vinna med en uppsättning regler som dessa?

Inte nog med att de flesta av hans handlingar är kriminella, de är också ytterst grymma.

I slutändan finner vi att han inte bara är oförlåtande, utan att hela den stora majoriteten av den "älskade" mänsklighet han skapade är ödesbestämd att lida evig plåga i helvetets eld, ett eländigt lidande från vilket det inte finns någon benådning, från vilket det inte finns någon flykt, och som det inte finns något slut på.

Vi finner vidare att medan vi förmanas att ha stolthet, medan vi uppmanas att vara ödmjuka, är den judiske Guden själv det mest fåfänga och högmodiga fenomen som någon överhuvudtaget skulle kunna tänka sig. Faktum är att dessa judiska manusförfattare berättar för oss att vårt huvudsakliga syfte med att överhuvudtaget skapas är att Skaparen själv skulle kunna utnyttja oss för att skörda evigt pris från våra automatiserade läppar. Vare sig vi vill det eller inte, förväntas vi sjunga evigt lovpris till denne judiske Gud för att han är vis, för att han är kärleksfull, för att han är snäll, för att han är rättvis. Eftersom han, som vi har sett, inte är något av detta, är det uppenbart meningen att vi ska manipuleras som en hjord av hantlangare eller robotar för att hopa lovord över en omöjlig och grym tyrann.

Det finns ytterligare en allvarlig brist på trovärdighet i hela denna judiska berättelse som ingen predikant någonsin har förklarat för mig. Om djävulen är en så dålig karaktär, varför skapade Gud honom från första början? Varför släppte han lös denne slipade bedragare på de naiva, nyskapade Adam och Eva? Eller efter att ha skapat honom, och efter att ha gjort tidernas mest monumentala tabbe, varför rättade han inte snabbt till sitt misstag? Varför dödade han inte bara helt enkelt djävulen, som han gjorde med Judas två söner? Varför förlänga detta

oändligt utdraget katt-och-råtta-lek där vi stackars mänskliga varelser är pjäserna? Varför tar Gud emot ett sådant svårt nederlag från sin egen skapelse? Eftersom de flesta människor uppenbarligen hamnar i helvetet, förlorar Gud stort. Finns det någon logik i detta? Det gör det inte.

En sak till. Om det eviga ödet för miljontals stackars själar står på spel, varför är Gud så dunkel, så tillgjord, så fruktansvärt förvirrande kring frågorna? Vi har sjutton versioner av Bibeln, vi har Mormons bok; vi har Konfucius läror, vi har den muhammedanska Koranen. Faktum är att vi har tusen och en olika historier som cirkulerar om vad som är den "sanna religionen".

Om frågorna är tusen gånger viktigare än livet självt, skulle man kunna tro att Gud skulle uppenbara sig för de fyra miljarder människor som lever idag och göra frågorna kristallklara innan han skickar dem in i den brinnande ugnen i all evighet. Om han vore verklig, skulle han vara skyldig mänskligheten det, för att säga det minsta. Om han på israeliternas tid kunde komma ner till jorden och ägna sig åt sådant nonsens som att brottas med Jakob hela natten, skulle man kunna tro att det minsta han kunde göra vore att uppenbara sig för jordens fyra miljarder invånare idag.

I vilket fall som helst är detta historien om de dementa utsvävningarna från de judiska manusförfattarna, identitet okänd. Det är deras historia, inte min. Jag skrev den inte. Det gjorde de.

De svamlar om en Gud som är lika overklig och imaginär som Zeus, Mars, Jupiter och tusen andra som kokat ihop genom den mänskliga fantasins imaginära irrfärder.

Efter att du har pressat dessa Jesus-människor mot väggen med deras egna orimliga och motsägelsefulla påståenden, kommer de att göra ett sista desperat försök. De kommer att svara dig med detta non sequitur: "Men du tror väl ändå på ett Högsta Väsen? Du tror väl på en Skapare? Någon måste ha skapat allt detta. Om inte Gud gjorde det, vem gjorde det då?"

Svaret på denna gamla kuggfråga är så uppenbart att det skulle slå även en tioåring. Om "någon" var tvungen att skapa allting först, då är det lika logiskt att anta att "någon" först var tvungen att skapa Gud. Så, vem skapade Gud? Men, åh! då överger de den argumentationslinjen och säger "Gud har alltid funnits." Mycket väl, om du vill gå den vägen. Då är det också logiskt att anta att universum alltid kan ha funnits.

Faktum är att det verkar mer logiskt för mig att det alltid har funnits, snarare än att det bara dök upp ur ingenting för 6000 år sedan, som dessa judiska manusförfattare vill få dig att tro. Visst är bevisen massiva och överväldigande för att universum har funnits i miljarder år, om inte i evighet. Men hur det än "började", om det någonsin fanns en början, så har ingen svaret på detta universums mysterium, minst av alla dessa trolösa judiska manusförfattare.

Faktum är att det finns miljontals mysterier i Naturens rike som det mänskliga sinnet inte har löst, och universums början, om det fanns en början, är ett av dessa olösta mysterier. I detta avseende vill jag drista mig till två ganska säkra förutsägelser. (a) Det mänskliga sinnet kommer aldrig att lösa alla myriader av Naturens mysterier. (b) Framtidens vita ras kommer att lösa fler av Naturens mystiska lagar än vad som har lösts under hela den förflutna historien. Faktum är att vår ackumulering av kunskap accelererar i en så fantastisk takt att det är svårt att fatta. Medan den under de mörka tidsåldrarnas tusen år knappt gick framåt alls, fördubblas och återfördubblas den nu på en allt kortare tidsperiod; ett sådant fördubblingsintervall är nu mindre än ett decennium.

Hur det än må vara med det, så är sannerligen den rövarhistoria som berättas i Genesis ingen förklaring alls. Den skapar inget annat än en massa förvirring och förklarar ingenting.

Det är inte heller av yttersta vikt att vi överdrivet sysselsätter oss med detta meningslösa orerande om "hur allt började".

Detta är en ungefär lika värdelös spekulation som när klerkerna under medeltiden ägnade sig åt argumentet om hur många änglar som kunde dansa på ett knappnålshuvud.

Vi har mer trängande och omedelbara problem att lösa, och det mest akuta är bevarandet av vår egen art — Naturens kronjuvel — nämligen den vita rasen. Detta är vad Naturen säger åt oss att göra, och detta är vad vi måste göra, och detta är vad vi kommer att göra.

Vi, inom Skaparkyrkan (Church of the Creator), förkastar kategoriskt denna judiska uppfattning om en sådan omöjlig och motsägelsefull konglomeration. Återigen upprepar jag att alla de sanningar som vi har samlat på oss genom tiderna härrör från vår observation av Naturens lagar och själva Naturens fenomen. Alla uppfattningar eller missuppfattningar som vi kan hysa i strid med Naturens lagar och de sanningar vi har härlett från observationen av Naturen, kan avfärdas som irrationellt svammel från ett rubbat sinne. I denna kategori kan vi väl placera uppfattningen om den judiske guden så som den framställs av de judiska skriftställarna av okänd identitet.

Kapitel 13

Det Nya Testamentet

Det Gamla Testamentet utformades för att förena den judiska rasen och ge dem en bindande trosbekännelse. Dess mål var att ge rasen en enad solidaritet som ingen någonsin har uppnått tidigare eller senare, och att ge dem syfte, riktning och ett program för att erövra och plundra resten av världen.

Tidigt i sin historia insåg judarna ett häpnadsväckande faktum gällande den mänskliga naturen. De upptäckte vilket fantastiskt kraftfullt vapen religionen var, defensivt och offensivt, konstruktivt och destruktivt.

De har kapitaliserat på denna upptäckt till det yttersta genom hela sin långa och plågsamma historia.

Genom skicklig användning och manipulation av religioner har de inte bara överlevt utan blomstrat; de har byggt en rasmässig solidaritet som inget annat folk har åstadkommit; de har krossat alla fiender (och alla andra folk är deras fiender) även om dessa fiender kan ha varit hundra gånger mäktigare än de själva.

Detta har de gjort genom den fantastiskt skickliga användningen av religion. Det är hög tid att även vi, den vita rasen, griper detta kraftfulla vapen i våra egna händer, för vår egen nytta.

Medan judendomen utformades för att förena judarna till en solid murbräcka, utformades kristendomen å andra sidan, också en judisk skapelse, för att göra precis motsatsen mot deras fiender — splittra, förvirra och förgöra dem. Det Nya Testamentet skrevs också av judarna — det kretsar förmodat kring karaktären Jesus Kristus, som identifieras i det allra första kapitlet i Det Nya Testamentet (Matteus 1) som en direkt ättling till Abraham, Isak och Jakob, genom David och genom Josef och Maria, med stor tonvikt på att han var en renrasig jude. I Lukas 2:21 står det att Kristus var en omskuren jude. Kristendomen utformades inte för judarna, utan utformades för att förgöra den tidens stora vita makt — i synnerhet romarna, och i allmänhet den vita rasen. Den utformades inte för att förena och befästa, som Det Gamla Testamentet hade gjort för judarna, utan utformades för att splittra, förvirra och förgöra den vita rasen.

Vi listar därför Det Nya Testamentet som en andra bok av stor betydelse, utan tvekan av största betydelse, framställd av judarna i deras program för att förgöra den vita rasen.

Inte nog med att Kristus själv var en omskuren jude, det var även Matteus, Markus, Johannes, Petrus och alla de andra så kallade apostlarna, med det troliga undantaget för Lukas. Icke desto mindre umgicks Lukas med Paulus, som var jude, och som enligt uppgift skrev praktiskt taget hälften av Nya testamentet och därför stod under hans fullständiga inflytande. Så oavsett ur vilken vinkel vi närmar oss det, skrevs Nya testamentet av judar och är en judisk produktion.

Kristendomens anhängare får ständigt höra om och om igen, tusentals gånger, att Nya testamentet och dess främste talesman, Jesus Kristus, förde med sig ”glada budskap” till världen. Vi hör så mycket om att det för med sig ”Frid på jorden, till människorna en god vilja”. Detta fortsätter kristendomens talesmän, kända som predikanter, pastorer, präster, vördnadsvärda, etc., att upprepa om och om igen. Det är inbäddat i en mängd psalmer och sånger och predikningar och tal och slagord tills deras anhängare är så hypnotiserade av idén att de tar den för given.

Problemet med de flesta människor som bekänner sig vara kristna är att de aldrig har tagit sig besväret att verkligen läsa Nya testamentet som de hävdar att de är så hängivna. De som har läst brottstycken av det har inte lagt ihop bitarna och förstått vad det hela handlar om. Medan de hängivet irrar omkring och arbetar sig igenom en labyrint av omöjliga motsägelser och meningslösa generaliteter, misstänker de aldrig att hela syftet med boken är att förvirra, splittra och demoralisera den vita rasen.

Det borde dock inte vara så svårt att förstå Lukas 13:51 till 53, där Kristus enligt uppgift säger: ”Menen I, att jag har kommit för att skaffa frid på jorden? Nej, säger jag eder, fastmer söndring. Ty härefter skola fem i ett och samma hus vara söndrade mot varandra, tre mot två och två mot tre. Fader skall vara söndrad mot son och son mot fader, moder mot dotter och dotter mot moder, svärmoder mot sonhustru och sonhustru mot svärmoder.” Låter det som frid på jorden och god vilja till människorna? Om du ber din predikant att förklara det, kommer han att ge dig ungefär en timmes dubbelspel, och när du kommer ut därifrån kommer han att ha kuvat dig så pass att du tänker att han förmodligen har svaret, även om du inte förstår det. Faktum är att han inte har något svar. Faktum är att detta stycke anger Nya testamentets avsikt och syfte tydligare än något annat citat.

Vi måste komma ihåg att Nya testamentet är grunden för kristendomen, och kristendomen har endast blomstrat bland folken i den vita rasen. Den förkastades naturligtvis av judarna, och två tusen år senare förkastas den fortfarande av judarna. (Detta trots det faktum att Kristus och hans lärjungar var en helt judisk grupp, enligt vad Nya testamentet berättar för oss.) Hur går då Nya testamentet till väga

om att åstadkomma denna splittring och detta uppbrytande av familjen, av individen, av nationen och av den vita rasen själv?

Detta uttrycks tydligast i Bergspredikan, som vem som helst kan läsa i kapitel 5, 6 och 7 i Matteusevangeliet. Det mesta av de självmordsbenägna råd och den undervisning som ges till det vita folket finns i dessa korta kapitel, men inte allt. Mer av de upplösande råden och den filosofi som störtade det romerska riket finns utspridda i resten av kapitlen i Matteus, Markus, Lukas och Johannes, och mycket av den så kallade "nya läran" upprepas om och om igen genom hela Nya testamentet, men särskilt i evangelierna enligt Matteus, Markus, Lukas och Johannes. Dessa fyra evangelier betraktas av kyrkan som hörnstenarna i den kristna tron.

Men innan vi går in på de självmordsbenägna lärorna som förkroppsligas i Bergspredikan, vill jag en gång för alla motbevisa det lögnaktiga påståendet att kristendomen förde med sig "goda nyheter" eller "glädjebudskap". Det är tvärtom en lära och filosofi av dysterhet och undergång.

Utan tvekan är den mest fruktansvärda anklagelse som kan riktas mot kristendomen att den i sinnena hos miljontals och kanske miljarder människor, från deras tidigaste späda barndom, har introducerat det mest ondskefulla och avskyvärda koncept som någonsin uppfunnits av människans fördärvade sinne. Jag talar om själva idén om HELVETET. Endast genom att gräva upp från de allra lägsta djupen av ett perverterat kollektivt judiskt sinne kunde ett sådant avskyvärt koncept uppstå.

Kan du tänka dig en mer vidrig, fördärvad och hatisk idé än den att skicka människor i fångenskap, sätta eld på dem och låta dem brinna i all evighet utan att ens tillåta dödens barmhärtighet? Jag skulle sannerligen aldrig vilja att mina barnbarn fick sina sinnen förorenade med en så avskyvärd och fruktansvärd idé. Ingen annanstans i mänsklighetens historia har ett mer föraktligt och grymt koncept någonsin drömts fram och främjats som idén om helvetet i Kristi så kallade "nya lära", som förmodades bringa fred och kärlek till en väntande värld.

Om någonsin en fördärvad sadistisk människa ständigt utövade denna typ av tortyr på djur, det vill säga långsamt torterade dem genom att bränna dem i en bur men höll dem vid liv så länge som möjligt, vad skulle du tänka? Den upprördhet som skulle följa skulle leda till att en sådan person hängdes i närmaste lyktstolpe. Men hur mycket värre är inte helvetet — att låta Herren själv utöva en sådan hämndlysten tortyr i all evighet på just de varelser han designat och skapat. Hur vidrigt! Hur fördärvat! Och detta är den snälle, kärleksfulle Gud vi ska tillbe? Endast en judes plågade, förvridna sinne kunde drömma ihop en sådan makaber vidrighhet. Och att tänka sig att de vita gentiler var dumma nog att gå på ett sådant fördärv och lära ut det till sina barn!

Vi tänker på hur avskyvärda vildarna är i sin krigföring när de torterar sina fångar. Vi tänker på indianernas fördärv när de skalperar sina fångar och kanske torterar dem i en dag eller två innan de dödar dem. Hur grymt och ociviliserat detta än må vara, är det tusen gånger mer vänligt och barmhärtigt än att kasta dem i helvetet, en överhettad instängd tortyrkammare, de miljontals och miljardtals stackars mänskliga själar som förmodas vara öronmärkta för denna eviga tortyr. Och vem förberedde denna mysiga lilla hög av glödande kol "i den eld som aldrig skall släckas; där deras mask icke dör, och elden icke släckas?" Jo, vår gode, nådige, vänlige och kärleksfulle Gud, det är vem, naturligtvis.

Och av vilka skäl skulle vår gode, vänlige, kärleksfulle Gud hopa en sådan hämnd över oss? Jo, skälen till att han gör det är nästan oändliga; kanske åt du inte rätt äpple, det var en förbjuden frukt, men du var inte helt på det klara med det. Eller så kanske du är ärlig i ditt tänkande, och du kom fram till slutsatser som inte var exakt som de du förväntades tänka och tro på, så därför skulle du förvisas till den eviga helveteselden. Eller kanske någon var törstig och du gav honom inte ett glas vatten i exakt rätt tid, så att det skulle berättiga dig till evig fördömelse; eller kanske du var en hängiven anhängare av Muhammed och inte hade hört så mycket om Kristus, så du trodde på Muhammed; även det skulle skörda Herrens hämnd över dig; eller kanske du någon gång i ett ögonblick av distraktion "hädade" den Helige Ande; det, som är en "dödssynd" och aldrig förlåts, skulle säkerligen landa dig i de eviga glödande kolen. I vilket fall som helst finns det tusentals skäl till varför du bör torteras i evigheters evighet i en het eld som aldrig släcks, och det finns nästan inga sätt att undkomma det. Det är vad den "Goda Boken" säger.

Så vad är det för "Glada budskap" och "Goda nyheter" som kristendomen förde med sig till världen? De är inte alls några "Goda nyheter". De är förebud om undergång. De förmodade "Goda nyheterna" är att det finns ett evigt helvete till vilket du nästan säkert kommer att förvisas, och även om du skulle undkomma det, kommer utan tvekan enligt sannolikhetsläran och lagen om procentsatser de flesta av dina släktingar, dina bröder, dina systrar, dina barn, dina föräldrar — de flesta av dem skulle med största säkerhet hamna i helvetet. Det är de "Glada budskap" som kristendomen förde till världen. Jag kan inte tänka mig något mer dystert och mer deprimerande än ett sådant budskap.

Naturligtvis är budskapet om de "Goda nyheterna" tänkt att vara att nu när du vet att det finns ett helvete och att du nästan säkert kommer att hamna där, så kom Kristus för att medla med sin Fader, som, då han var ganska hämndlysten, krävde ett blodsoffer, att hans son skulle spikas på korset och att hans blod skulle rinna från hans sidor, och detta var för att "sona" dina "synder". Naturligtvis, tills du fick veta att du var en odugling,

usel, smutsig syndare som begår synder hela tiden; du visste inte ens att du var en syndare, så här är lite mer "Goda nyheter" för dig.

Så hela det sliskiga argumentet i de "Goda nyheter" som framfördes till dig går ut på något i stil med detta: Du serveras de "Goda nyheterna" om att det finns en fruktansvärd plats kallad helvetet som väntar på dig i det efterlevande; att du är en smutsig, usel "syndare", född i synd och med största säkerhet kommer att hamna på denna fruktansvärda plats som är förberedd för dig "där deras mask inte dör och elden inte släcks"; att du helt måste göra om och omforma dig själv från den form som Naturen skapade dig i, och att alla de friska instinkter som Naturen inplanterade i dig för din egen självbevarelse är helt dåliga och felaktiga; du måste födas på nytt och "tro på Herren", vad det nu än betyder, så att han och hans "Nåd", vad det nu än betyder, ska rädda dig från denna eviga fördömelse. Där i ett nötskal är de "Goda nyheter" som kristendomen förde ut i världen, vars mest framträdande drag är rädsla — rädsla för detta horribla nya monster — HELVETET — som de plötsligt fyllde dig med. Det mest utmärkande draget för hela denna sjabbiga lära är en horribel rädslopsykologi — den drev dem som trodde på detta skräp till nästintill vansinne av rädsla, redo att lyda och göra nästan vad som helst som kyrkans "herdar" uppmanade dem till.

Å andra sidan fanns det naturligtvis en belöning om du helt underkastade dig kyrkans vilja: en diffus plats kallad himlen, men beskrivningen av den platsen var inte på långt när så specifik eller dramatisk som den av helvetet. I vilket fall som helst, med dessa två psykologiska vapen — moroten och piskan — himmel och helvete — satte kristendomen igång att erövra det romerska riket och montera ner det, och störta den klassiska historiens främsta civilisation ner i den mörka medeltidens avgrund.

Historien visar oss att dessa två psykologiska vapen faktiskt fungerade, och Rom föll i bitar.

Av dessa två psykologiska vapen var rädslan — den monstruösa rädslan för helvetet — den överlägset mest kraftfulla.

Efter att ha etablerat dessa två koncept om himmel och helvete (och särskilt helvetet) satte den "Nya läran" igång med att sätta ett högt värde på tro — tilltro till det man inte ser. Enkelt uttryckt betyder detta: tro på det vi säger åt dig att tro på, trots att vi inte har ett spår av bevis att erbjuda. Oavsett hur löjlig läran var, om man bara kunde få folk att tro på den, var den lika god som verklig, brist på bevis till trots.

Detta satte hela det judiska nätverket igång att sprida bland romarna med en enorm hämndlystnad. Tyvärr var romarna dumma nog att gå på denna säck med skräp, och med den kom de läror som verkligen slet isär dem — nämligen de dåliga självmordsråden som förkroppsligas i "Bergspredikan".

Medan begreppen himmel och helvete redan nämndes i det Gamla Testamentet, var de av mindre betydelse och framställdes förvisso inte lika dramatiskt och i blickfånget som de görs i det Nya Testamentet. Judarna var främst intresserade av att besegra sina fiender, begå folkmord på alla de stammar och städer som de kunde lägga sina händer på, och marschera framåt med sin Herres, Jehovas, välsignelser. Allt detta tenderade att förena och forma den judiska rasen.

Med Bergspredikan i det Nya Testamentet har vi dock en helt annan historia. Vi finner här att Kristus delar ut en ny sorts råd, och det är den sortens råd som, om du följer dem, med största säkerhet skulle slita dig i stycken, förstöra dig själv, förstöra din familj och förstöra din nation. Och detta, min käre vite vän, är exakt vad det var utformat för att göra — inte för att förstöra judarna, som var immuna mot det och utövade det mot den vita rasen, utan för att förstöra deras fiender — i synnerhet hela den åtida romerska civilisationen, och den vita rasen i allmänhet därefter.

När man nämner Bergspredikan för genomsnittspersonen har han inte den blekaste aning om vad det hela handlar om och tror att det är en samling trevliga, idealistiska plattityder som kanske inte är lätta att uppnå, men visst vore det väl fint om alla gjorde de sakerna?

Och svaret är nej, det skulle inte vara fint om alla gjorde de sakerna.

Det skulle förstöra oss och det skulle också förstöra vår civilisation och vår ras. Begreppen i Bergspredikan är inte idealistiska — de är rent ut sagt dumma och står i fullständig motsats till alla naturens lagar, i motsats till de goda, hälsosamma, rena naturliga instinkter som naturen har utrustat dig med för din egen självbevarelse, och i allmänhet i fullständig motsats till alla de förnuftiga, goda lagar som civilisationen har byggt upp under tusentals år.

Det mesta av Bergspredikan återfinns i Matteus, kapitel 5, 6 och 7, men den upprepas även på andra ställen. Ytterligare liknande idéer är utspridda i synnerhet genom de fyra evangelierna och en del genom resten av det Nya Testamentet.

Vi ska nu undersöka de flesta av de framstående idéerna som ingår i Bergspredikan och se precis hur "underbara", "vackra" och "idealistiska" de verkligen är. Genom att göra det måste vi hela tiden ha i åtanke vad som skulle hända om till exempel en grupp, nämligen den vita rasen, antog dessa spelregler, och den andra sidan, nämligen judarna, inte antog dem utan höll fast vid naturens eviga lagar i kampen för sin egen självbevarelse. Om vi ser på det ur denna synvinkel är resultaten katastrofala för den vita rasen.

I Matteus 5:3 säger Kristus: "Saliga äro de som äro fattiga i anden; ty dem hör himmelriket till." och vers 5 "Saliga äro de saktmodiga; ty de skola besitta jorden." När väl idéerna om himmel och helvete är grundligt indränkta i ditt sinne som varande verkliga, då skulle naturligtvis alla vilja bli "saliga". Därför, om du vill bli "salig", skulle du vilja vara "fattig i anden" och "saktmodig". Medan denna typ av person vanligtvis skulle vara byfånen och narren, blir han nu uppgraderad till att vara den framtida arvtagaren till jorden, och han ska också få himmelriket, och inte bara det, utan framför allt är han salig. Vi vet alla vad orden "fattig i anden" betyder — de indikerar att en person är trög, dum och okunnig. Nu är ordet "saktmodig" inte riktigt lika väl definierat i den genomsnittliga personens medvetande, så låt oss gå till Websters ordbok och se vad det betyder. Webster ger tre nyanser av betydelse för ordet: (1) "uppvisar tålamod och långt lidande; uthärdar skada utan förbittring; mild" (2) "brist på anda och mod; undergiven, tam" (3) "inte våldsam eller stark; mild, måttlig, svag." Sedan ger den oss också synonymen — ordet "ödmjuk".

Och där har du en beskrivning av den typ av person som nu är mest önskvärd i Herrens ögon. Eftersom vi inte alla är födda på det sättet, d.v.s. dumma, okunniga, tröga, undergivna och saktmodiga, bör vi alla naturligtvis göra vårt yttersta för att bli sådana byfånar, för naturligtvis vill vi alla bli "saliga", eller hur?

Naturligtvis måste vi alltid återigen ha i åtanke att detta är vad juden säger åt den vita människan att vara. Är inte den typen av kuvad, undergiven person så mycket lättare att underkuva och plundra, att skända och att förslava, än en stark, djärv, intelligent, modig och aggressiv individ som vet vad hans rättigheter är och har modet att försvara sitt liv, sin egendom, sin familj och sitt land?

Detta koncept att frivilligt bli undergiven är naturligtvis fullständigt en motsägelse och en perversion av naturens lagar. Överallt i naturen är det de starka, de djärva, de snabba och de intelligenta som överlever, medan de svaga och de långsamma hamnar på efterkälken.

I Matt. 5:12 säger Kristus: "ty er lön är stor i himlen" och i Matt. 6:19: "samla er inte skatter på jorden, där mal och rost förtär, och där tjuvar bryter sig in och stjäl: utan samla er skatter i himlen, där varken mal eller rost förtär, och där tjuvar inte bryter sig in eller stjäl." Konsekvenserna av detta råd är naturligtvis katastrofala för den vita rasen, om vi återigen betänker att judarna inte skulle ha någon del i detta idiotiska råd och att det endast skulle gälla de vita icke-judarna.

Du får veta att det är helt meningslöst att vara flitig och sparsam och vara en byggare sådan som instinktivt är karaktäristiskt för den vita människan. Du uppmanas att glömma bort

sörja för din familj, eller planera för en framtid, eller bygga upp en verksamhet, eller skapa ett företag eller någon annan konstruktiv ansträngning som du naturligtvis skulle ägna dig åt. Om du redan har gjort misstaget och förvärvat viss egendom tidigare, ja, gör då snabbt ogjort detta och gör dig av med den. Naturligtvis är detta en extremt bra affär för juden, som kommer att stå precis där och vänta på att lägga beslag på den så snart du är redo att släppa den. Medan juden ser till att han får sitt här och nu, vill han se till att han får ditt också här och nu genom att låta dig hålla ögonen på livet efter detta och ödmjukt underkasta dig hans plundring på denna jord, den enda plats där människan någonsin har veterligen existerat, andligt eller på annat sätt.

Vi lägger märke till i detta fall, som händer gång på gång genom hela bibeln, användningen av non sequitur-argumentet. Non sequitur på latin betyder "det följer inte." I det här fallet är det avgörande argumentet tänkt att vara att det inte finns någon mening med att försöka komma framåt i denna värld, eller försöka spara något, eller samla skatter, för här har du två hinder som förmodligen är oöverstigliga — nämligen vi har rost, och vi har tjuvar, och i himlen har du inte rost och du har inte tjuvar. Så glöm det därför, vad gäller att försöka bygga något, eller spara något, eller producera något, eller lägga något åt sidan eller planera för framtiden. Detta är naturligtvis ett löjligt non sequitur-argument. Om de värsta sakerna i denna värld vi behövde oroa oss för var rost och tjuvar skulle det sannerligen vara en enkel resa. Personligen vet jag inte om jag har förlorat mycket i form av substans genom rost och hittills väldigt lite genom tjuvar. Hittills är jag därför fullständigt övertygad om att dessa två hinder inte är oöverstigliga. Jag är inte alls övertygad om att jag inte ska göra någon ansträngning för att bygga, eller planera, eller förvärva någonting.

Nu när vi har nämnt non sequitur-argumentet som används gång på gång genom hela bibeln, kommer vi att använda den termen igen varhelst den är tillämplig.

Non sequitur-argumentet fungerar ungefär så här — det regnar, därför måste det vara tisdag. Naturligtvis vet vem som helst att det inte nödvändigtvis följer att det är tisdag för att det regnar, eftersom vi vet att det också ibland har regnat på onsdag, torsdag, fredag, lördag, söndag och måndag, och dessutom har det funnits ett antal tisdagar då det inte har regnat.

Det är i essens non sequitur-argumentet och det används till leda genom hela bibeln.

I Matt. 5:25 ger Kristus oss detta utvalda råd, "var snar till försoning med din motpart medan du ännu är på vägen med honom, så att motparten inte överlämnar dig åt domaren och domaren överlämnar dig åt vakten och du kastas i fängelse." Och i v. 40 i samma kapitel råder han oss, "och om någon vill föra talan mot dig vid domstol och ta din livkläd nad, så låt honom få manteln också." Dessa två i

i själva verket säger samma sak, och om en man skulle följa denna typ av dumma råd skulle han inom kort bli överkörd av nästan vem som helst som dök upp, särskilt den rovlystna, plundrande juden.

Det säger i huvudsak att oavsett om du har rätt eller fel, gör inget motstånd för att skydda din egendom — låt bara vem som helst komma och köra över dig och gå iväg med vad du än har.

Detta är naturligtvis underbart för den andre — särskilt juden, men det är ganska katastrofalt för dig själv. På nolltid skulle du vara berövad allt du någonsin strävat och arbetat för, inklusive ditt hem, dina pengar, ditt företag och alla tillgångar du någonsin kan ha haft. Detta är naturligtvis helt i linje med konceptet att vara byfånen och att vara "fattig i anden" och "saktmodig" som beskrivits tidigare. Ett mer förnuftigt och passande svar på detta vore det gamla ordspråket: "En dåre och hans pengar skiljs snart åt."

Vi noterar återigen att det idiotiska non sequitur-argumentet används för att förklara varför du bör göra detta, nämligen att om du skulle försvara dig i domstol, ja, då kan domaren få dig kastad i fängelse, så naturligtvis (eller?) skulle du inte försvara dig.

I samma kapitel 5:29 och 30 delas denna pärla till råd ut i Bergspredikan: "om ditt högra öga förleder dig till synd, så riv ut det... om din högra hand förleder dig till synd, så hugg av den..." Uppenbarligen betyder detta att om dina ögon eller dina händer har fått dig att synda, förstör och stympa dessa delar av kroppen. Detta är non sequitur-argumentet återigen upphöjt till sin ultimata idioti. För det första har varken ögat eller handen någon särskild del i beslutsfattandet. Om vi skulle följa detta dumma råd skulle detta land vara översvämmat av horder av enögda, enarmade hjälplösa dumbommar som av egen fri vilja stympat delar av sin kropp för att följa kraven i detta idiotiska råd från Bergspredikan. Som en indikation på hur få människor som verkligen följer något av denna typ av fullständigt omöjliga råd, har jag aldrig sett någon eller hört talas om någon som har rivit ut sitt öga eller huggit av sin hand bara för att vara säker på att ögat eller handen inte skulle förmå dem att upprepa någon påstådd synd.

För att vara orubbligt säker på att du inte missar poängen, och att du kommer att göra dig själv till det ordspråksmässiga lätta bytet för den rovlystna juden, säger Kristus i Matt. 5:39: "Stå inte emot det onda" och "Vänd andra kinden till." I en värld där naturen har lagt högsta vikt vid överlevnad, och endast den starkaste överlever, är detta råd så uppenbart självmordsbenäget att vi knappast kan missta oss på dess illvilliga uppsåt. Om vi förstår det engelska språket korrekt betyder detta att vilken skurk, gangster eller kriminell som helst som vill komma och råna dig, plundra dig, begå misshandel och göra slut på dig, ja, var då en god kristen dumbom och låt honom göra det. Kämpa inte emot, gör inte motstånd, uppmuntra honom faktiskt, och

vända andra kinden till ifall han missade det faktum att du hade två kinder att krossa till massa, snarare än bara en.

Om vi skulle följa denna typ av självmordsbenägna råd, skulle vi göra oss av med alla våra brottsbekämpande organisationer, såsom polisen, sheriffens avdelning, vägpolisen, FBI, och vi skulle inte bara låta brottslingarna härja fritt, utan uppmuntra dem genom att "vända andra kinden till". Vi skulle också göra oss av med vår armé, flotta och flygvapen, i själva verket hela vårt militära etablissemang, och låta till exempel ryssarna, kineserna eller någon annan aggressiv fiende, eller vem som helst, köra över oss helt och hållet.

Vilket idiotiskt, självmordsbenäget råd! Detta är så fullständigt i strid med allt vad erfarenhet och historia har lärt oss, och helt i strid med alla naturlagar i djurriket. Varje djur, varje fågel, varje annan art kommer instinktivt att försvara sig när den hotas av angrepp. Till och med den mest skygga, som en kanin, kommer att försvara sig när den är trängd. Till och med den mest skygga häckande modersfågeln kommer att göra sitt yttersta för att försvara sitt bo och sina ungar när fara hotar genom att försöka locka bort hotet med en låtsad skadad vinge, om fara skulle uppstå.

Mönstret av självförstörelse fortsätter. I Matt. 5:42 sägs det: "Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig." Detta är naturligtvis ett underbart råd om man vill skapa en hel nation av gratisätare. Tyvärr kan inte en hel nation av gratisätare överleva, eftersom gratisätare måste ha en betydande grupp produktiva arbetare som de kan snylta på. I dagens värld, där allt fler människor sträcker ut handen och förväntar sig att den andre ska försörja dem, skulle vem som helst som följde detta fåniga råd snart vara tömd på alla sina resurser och snart befinna sig bland de utblottade.

Naturligtvis är det inget nytt med dagens armé av gratisätare. Under alla perioder i historien har det funnits parasiter, iglar och gratisätare, även under romartiden, och historiens uppenbara läxa är att ju mer som ges till gratisätarna, desto större blir en sådan armé. Ju lättare det är att snylta, desto fler av de annars respektabla människorna som skulle arbeta för sitt uppehälle blir snart också iglar. Så hela effekten av denna typ av filosofi är att riva ner den produktiva, arbetande, kreativa medborgaren och föda upp en generation av parasiter. Att ge till alla som ber dig, eller att låna ut pengar till alla som ber dig, är ungefär det mest eländiga, fåniga och destruktiva råd någon någonsin skulle kunna ge dig, och naturligtvis skulle ingen fortsätta att praktisera detta under särskilt lång tid. Det vore omöjligt eftersom en sådan person snart helt enkelt inte skulle ha något kvar att ge. Som ordspråket säger: "En dåre och hans pengar skiljs snart åt", och man måste vara en dåre för att ge bort allt bara för att någon ber om det. Men då detta ligger helt i linje med den stora "nya läran" som lärs ut av

Jesus Kristus, även detta fåniga råd är en del av den mycket upphaussade Bergspredikan.

Programmet för vår självförstörelse fortsätter i Matteus 5:43 där vi vidare ges detta stycke generösa råd: ”Ni har hört att det blev sagt: Du skall älska din nästa och hata din fiende. Men jag säger er: älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som hånfullt utnyttjar er och förföljer er.” Nu, kära vänner, är ni inte bara lite väl gulliga när ni hjälper era fiender att hjälpa er begå harakiri? Om några inbrottstjuvar, beväpnade till tänderna med knivar och pistoler, skulle bryta sig in i ditt hus och överfalla dig och din familj, varför skulle du älska dem, och välsigna dem, och göra dem gott? Medan du älskar dem, skulle de råna dig och överfalla dig och din familj. Men det har du väl inget emot, eller hur? Eller har du det?

De flesta Kosher-konservativa bekänner att de ”tror” på Bergspredikan och att de också tror på Förenta staternas konstitution. Innan vi går in på dessa helt motstridiga och ohållbara ståndpunkter, låt oss se vad Websters definition av ordet ”fiende” är. Här är några av de saker Webster säger: ”Fiende: en som söker skada, störtande eller misslyckande för en person eller sak som han motsätter sig; något skadligt, menligt eller dödligt.” Det finns mer, men jag tror att vi tillräckligt har avgränsat det som vi så dårfinkigt uppmanas att älska och göra gott mot.

Vad säger nu Förenta staternas konstitution om behandling av fienden? Den uttrycker det tydligt: Att ge hjälp och stöd åt fienden är förräderi. Det har betraktats som ett kapitalbrott. Straffet för förräderi genom historien har varit ytterst strängt — det har varit döden — fram till helt nyligen då lagarna för vårt eget skydd helt har monterats ner av de förrädiska judarna i vår mitt. Så sent som på 1950-talet dömdes de judiska atomspionerna Julius och Ethel Rosenberg till dödsstraff. Att ”älska” sina fiender och göra dem gott skulle sannerligen betraktas som förräderi enligt definitionen i själva konstitutionen. Det är därför naturligtvis löjligt och motsägelsefullt för någon att hävda att de tror på Förenta staternas konstitution och även på de kristna lärorna. Av de två, trots dess många brister, är konstitutionen i denna fråga tusen gånger mer logisk än att ”älska sina fiender”.

Faktum är att genom den vita civilisationens historia har förrädare betraktats som mer föraktade och mer avskyvärda än mördare eller någon annan usel brottsling. Och med all rätt. När en person är involverad i en kamp på liv och död och blir förrådd av en av sin egen sort, kan konsekvenserna bli katastrofala och långtgående.

Vi, inom Church of the Creator, lägger ny tonvikt på bestraffning av förrädare och förräderi. Medan vi håller med om det etablerade historiska konceptet att förräderi mot landet är straffbart med

döden, betraktar vi raslig lojalitet som en högre dygd än lojalitet mot landet. Vi betraktar en rasförrädare som en mer avskyvärd brottsling än någon annan. Vi betraktar förräderi mot den Vita Rasen som det mest föraktliga brott någon medlem kan begå och kommer att införa bestraffning som motsvarar brottet. Låt dagens rasförrädare, förrädare som förråder den Vita Rasen ostraffat, ta varning.

Denna typ av självmordsrespons strider mot alla Naturens lagar och är också helt i strid med alla lagar för sunt förnuft och tidigare erfarenhet. Jag känner ingen som bekänner sig till kristendomen som har den minsta aning eller avsikt att praktisera ett sådant dumt råd. Detta rättfärdigas naturligtvis återigen av ett av dessa nonsensartade non sequitur-argument och resonemanget kunde knappast vara tunnare, milt uttryckt. Kristus säger att du ska göra dessa dumma saker "för att ni ska vara barn till er Fader som är i himlen, ty han låter sin sol gå upp över de onda och över de goda och sänder regn över de rättfärdiga och över de orättfärdiga." Med ett sådant avgörande och övertygande argument, blir man inte helt enkelt överväldigad av logiken i det hela?

Om du inte blir det, så upprepar vi det igen. Så här fungerar det: det regnar på brottslingarna precis som på de goda människorna. Av denna överväldigande anledning bör du, till varje pris, låta brottslingarna överfalla dig, råna dig, plundra dig, eller vad det än är de vill göra mot dig, för – och vi upprepar det om du missade det första gången: för att det regnar på dem på samma sätt som det gör på de goda människorna.

Om du inte riktigt hängde med i det argumentet, följs det av en riktig fullträff som förstärker det i v. 46, där den store "Rättfärdighetens lärare" säger: "För om ni älskar dem som älskar er, vad lön får ni för det? Gör inte även publikanerna detsamma?" Här är non sequitur-argumentet att man uppenbarligen inte i något fall ska vara som publikanerna, vilka de än är, och som uppenbarligen använder sunt förnuft.

Om publikanerna, vilka de än är, äter tre mål mat om dagen, bör du i inget fall göra detsamma, även om det är förnuftigt, eftersom du inte vill vara som publikanerna. Om publikanerna bär kläder, bor i hus, går till jobbet, gifter sig, uppfostrar barn, ja, då ska du inte göra något av detta, eftersom du inte vill vara som publikanerna, vilka de än är. Med andra ord, om en publikan har vett nog att gå in när det regnar, så vill du inte gå in när det regnar, eftersom du inte vill vara som en publikan.

Om du vid det här laget fortfarande inte har blivit övertalad att skiljas från dina surt förvärvade ägodelar och alla de världsliga ting som du har samlat på dig under en livstid, och varken att ge bort dem eller låna ut dem tilltalar dig, så får du rådet att det finns ett annat sätt som du kan bli av med dina ägodelar på. I Matt. 19:21 säger Jesus: "Gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga, så skall du få en skatt i himlen." Visst kan vi dra slutsatsen att alla dessa råd är

konsekvent — det fortsätter att säga dig om och om igen — gör dig av med allt du äger. Om du inte bara vill ge bort dina ägodelar, gör det på ett mer omständligt sätt — sälj dina varor och ge sedan bort pengarna. Naturligtvis kommer du att sluta på samma sätt som tidigare — med ingenting — men det är i sin ordning, för på det sättet kommer du att "samla skatter i himlen."

Här kommer vi till ytterligare ett stycke märkligt, icke-följdriktigt resonemang. Om det är ett sådant hemskt brott att ha ägodelar och skatter i denna värld, faktiskt den enda värld där människan någonsin har varit känd för att existera, varför är det då en så vacker och rättfärdig sak att samla skatter i nästa värld? Om det är fel att samla skatter i denna värld, måste det sannerligen vara fel att samla skatter för nästa värld. Om det är en god sak att samla skatter i nästa värld, då måste det vara lika gott att samla skatter i denna värld. Naturligtvis är det stora tricket att om du gör dig av med dina skatter i denna värld, kommer juden att få dem, och han är inte det minsta bekymrad över vem som har dem i den förmodligen icke-existerande nästa världen. Allt han egentligen bryr sig om är naturligtvis att lägga sina smutsiga händer på dina varor så enkelt som möjligt i här och nu.

Vi går vidare till Matteus, kapitel 6. Bergspredikan och utdelandet av dåliga råd fortsätter glatt sin väg, hand i hand, oförminskat. De första fyra verserna gör stor sak av att ge almosor i hemlighet. Se till att "dina almosor må ske i hemlighet, och din Fader, som ser i det fördolda, skall själv belöna dig öppet." Med andra ord, du ger bara almosor för att du ska få en bättre utdelning och att du ska få en bättre belöning för det på ett eller annat sätt, men — du ska göra det i hemlighet. Detta är naturligtvis helt i strid med vad judarna gör. Varje gång de ens låtsas göra något välgörande, ser de till att det är högt annonserat, och att hela landet känner till det. Men du, som är en hedning, förväntas ge och ge och ge, och aldrig, aldrig få något erkännande för det.

Detta leder oss in på hela ämnet att ge almosor, eller med andra ord, att ge välgörenhet, vilket i sig är en tvivelaktig praxis.

Hela ämnet välgörenhet i dagens värld har blivit en enorm, förkastlig verksamhet. Så många olika sätt och medel och ohederliga metoder har vuxit fram inom välgörenhetsorganisationer, att dagens gode, ärlige, storsinte medborgare, som inte är alltför klipsk när det gäller vart hans pengar går, blir skinnad och rånad och svindlad av ett band av professionella.

Innan någon ger sina surt förvärvade pengar till någon, bör han undersöka och vara dubbelt säker på exakt vad pengarna ska användas till. Han bör vara otvetydigt säker på att de inte faktiskt kommer att användas för att främja dem som är fientliga mot honom, att de inte kommer att användas för att hjälpa människor som är helt främmande och ett hot mot hans egen existens och mot hans egen familj. Vi blir ständigt ombedda att skicka pengar för att hjälpa de koreanska barnen, pengar för att köpa mat

paket som ska skickas till människor i Indien, pengar för att hjälpa indianerna i New Mexico, och vem vet var annars. Vi blir rånade på miljarder i form av utländskt bistånd, som används för att främja våra kommunistiska fiender, för att främja de färgade raserna och, i själva verket, för att främja och utbreda svarta, de färgade och alla typer av människor på jordens yta som är ett hot mot vår existens, och som skulle, vid första bästa tillfälle, förinta oss.

Vi går härnäst igenom ett dussintal verser som gör en stor sak av att be i hemlighet. Skälen är inte särskilt tydliga förutom att "din Fader, som ser i det fördolda, skall belöna dig öppet." Vi söker återigen efter belöningar som kommer att överstiga våra investeringar, vilket är ganska hycklande och i öppen motsägelse till förmaningen att "samla er inte skatter på jorden, där mal och rost förtär och där tjuvar bryter sig in och stjäl." Vi blir återigen slitna åt två håll — vi får ständigt höra att vi inte får arbeta för några vinster, eller belöning, eller några profiter, eller varor, eller någon av de goda ting i livet här på jorden, men sedan får vi höra att om vi ber i hemlighet och ger allmosor i hemlighet, så kommer vår himmelske Fader att belöna oss, med andra ord kommer vi att skörda en ansenlig utdelning, förmodligen här och nu.

Vad gäller att bli belönad i det efterkommande, så kan vi eller kan vi inte komma till detta efterkommande, om det faktiskt finns ett. Även om det finns ett, så är chanserna tusen mot en, även enligt de regler som fastställts i den "Goda Boken", att vi aldrig kommer till himlen alls, utan kommer att hamna i evig helveteseld. Därför, om man spelar på alla dessa chanser (a) att det inte finns någon sådan plats i första hand, och (b) att chanserna är tusen mot en att vi inte kommer att klara det, då är det snarare en dålig investering att avstå från alla belöningar på denna jord och skjuta upp dem till att "samla skatter i himlen." Det är ganska löjligt att koncentrera sig på att "samla skatter i himlen", om chanserna är extremt små att du någonsin kommer dit i första hand. Det verkar sannerligen märkligt och motsägelsefullt att det är en så god policy att ha alla dessa skatter väntande på dig i nästa liv när det finns liten eller ingen försäkran om att komma dit, men det är hemskt att arbeta för ärliga belöningar för dig själv och din familj i detta liv.

Om det är ett sådant brott att samla skatter, med andra ord ackumulera rikedom i denna värld, varför är det en sådan dygd att samla skatter i nästa värld? Om ackumulering av rikedom är ett brott i sig, då måste det sannerligen vara ett brott i det efterkommande.

I Matteus 6, v. 25, går Kristus sannerligen hela vägen för att förstöra varje känsla av ansvar som den gode ärlige medborgaren kan ha förvärvat genom en god uppfostran av sina föräldrar. Han säger, "därför säger jag eder: gör eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller vad I skolen dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med." Och i v. 26 säger han, "sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller

samla i lador, men er himmelske Fader föder dem. Är ni inte mycket mer värda än de?" Om vi tar en ordentlig titt på detta självmordsbenägna råd, är det inte svårt att förstå varför hela den romerska civilisationen föll samman och upplöstes efter att den anammat kristendomen. Här är ett ytterst föraktligt råd utformat för att undergräva det ansvar som en far kan ha för att försörja sin familj, eller medborgarens ansvar gentemot sitt land, eller soldatens ansvar att försvara sitt imperium. I själva verket skulle det till och med hindra dig från att så mycket som sörja för ditt eget uppehälle och ta hand om din egen kropp.

Liknelsen om att se på himlens fåglar som varken sår eller skördar är helt i strid med livets realiteter. I det första kapitlet av denna bok studerade vi livscykeln för den stora fågeln, örnen, en av naturens främsta jägare. Vi fann att örnen arbetade hårt och konsekvent med att täcka sitt revir på cirka hundra kvadratmil för att söka efter byte och föda att ta hem till sin familj. Praktiskt taget de flesta av fåglarnas vakna timmar går åt till att antingen jaga föda eller bygga bo och föda upp sina ungar. Och så är det med praktiskt taget varje fågel du observerar i naturen. Den ger sig ut och piskar buskarna och skyndar runt och arbetar under större delen av dagen, samlar mat åt sig själv och åt avkomman i sitt bo. Ekorrar samlar nötter inför vintern, bin samlar honung till nästa generation såväl som mat till hela sin koloni. Bäver bygger dammar och bygger hus för att deras grupp ska få skydd och kunna samla mat för sin egen överlevnad. Varje växt och varje blomma som växer står i konkurrens med andra växter och ogräs och livsformer som kämpar för att sänka sina rötter och samla fukt och näring för att de ska kunna växa och producera frö och föra vidare nästa generation. Varje livsform som är för trög för att uppbjuda den mest ansträngande insats för sin egen överlevnad i konkurrens med alla andra, fasas skoningslöst ut av naturen.

Mänskliga varelser har det mest avancerade intellektet, är de mest ansvarsfulla och är de mest kapabla att planera och bygga ett samhälle. Att råda dem att de inte ska tänka på morgondagen, inte heller ägna någon tanke åt sitt liv, vad de äter, eller vad de bär, eller vad de tillhandahåller sina barn, är minst sagt helt fantastiskt. I vilket fall som helst är det nästan den mest oansvariga typ av råd man kan ge till någon.

Vi går vidare till v. 31 där Kristus säger, "gör er därför inga bekymmer och fråga inte: Vad skall vi äta? eller: Vad skall vi dricka? ty efter allt detta söker hedningarna." Här ägnar sig Kristus återigen slugt åt sin typ av *non sequitur*-argumentation och återgår till det löjliga, ohållbara argumentet att om publikanerna gör det, måste vi göra det annorlunda. Om hedningarna gör dessa saker, måste det vara fel. Om hedningarna bor i hus, måste det vara fel. Om hedningarna arbetar för sitt uppehälle, måste det

vara fel. Om hedningarna äter tre måltider om dagen, måste det vara fel. Om hedningarna tar på sig sina byxor ett ben i taget, måste du göra det annorlunda — hoppa i med båda benen samtidigt.

Kapitel 6 slutar med v. 34, som säger, "gör eder därför inga bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sina bekymmer." Med andra ord, tänk inte, arbeta inte, planera inte, gör inte någonting, allt kommer att lösa sig av sig självt. Om du kan komma på något bättre råd för att förstöra ett samhälle, ett land, en familj, och i själva verket vår ras, så vet jag sannerligen inte vad det skulle vara.

Kontrastera detta slag av råd med de råd judarna behåller för sig själva i Gamla Testamentet där de förmanar "där ingen uppenbarelse finns, där förvildas folket." (Ords. 29, v. 18.)

Låt oss nu gå vidare till det tredje kapitlet i Bergspredikan, nämligen Matteus, kapitel 7, som redan i den första versen har ett råd som, om det följdes, skulle göra en person till en kandidat för en mentalinstitution. Den första versen säger, "döm icke, för att ni icke må bli dömda." Nu är vi alla givna av en välvillig Natur en intelligens som skiljer oss från resten av varelserna i denna värld. En av de finaste egenskaper som en människa kan utveckla under åren genom användandet av denna intelligens är ett gott och sunt omdöme. Den genomsnittliga, intelligenta, normala människan använder omdömet åtminstone åtminstone hundratals åtminstone hundratals gånger om dagen, förmodligen tusentals gånger om dagen. Om han var på väg att övergiva det omdömet, skulle han i själva verket övergiva sina sinnen, han skulle övergiva det sunda förnuft som han föddes med, och i själva verket förneka och förstöra allt som han hade lärt sig under åren alltsedan den dag han föddes. Att överge sitt omdöme är att överge sina sinnen och är att i själva verket bli en hopplös imbecill.

Återigen i den andra versen utsätts vi för ett riktigt slagkraftigt non sequitur-argument för att stödja varför vi inte bör döma, genom att säga att, "ty med den dom ni dömer med skall ni bli dömda." Svaret är, än sen då? Naturligtvis kommer vi att bli dömda av andra oavsett vad vi gör, och ju mer idiotiska vi är genom att avstå från att använda vårt omdöme, desto hårdare kommer vi att bli dömda av andra som observerar detta, och som helt säkert kommer att utöva sitt omdöme. Vem som helst vet att man i vilket fall som helst, för att kunna leva överhuvudtaget, för att kunna möta livets ansvar, sannerligen inte bara måste använda omdöme, utan vi är ständigt tvungna att använda vårt allra bästa möjliga omdöme.

I den sjunde versen säger Kristus, "bed och ni skall få." Detta är naturligtvis inte sant. Om allt en person behövde göra var att be och allt gavs till honom, vem skulle då utföra det arbete som skulle skapa alla de saker som alla ber om? Byggdes detta stora land Amerika bara genom att be? Fullbordades erövringen av västern och byggandet av rancher, gårdar, vägar och järnvägar bara genom att be, eller fullbordades det genom ansträngande hårt arbete och uppoffring?

Denna teori och filosofi står i fullständig motsats till all god erfarenhet från historien och endast en oduglig idiot skulle kunna acceptera den som en ursäkt för att slippa tjäna ett ärligt uppehälle.

Naturligtvis ligger detta helt i linje med den självmordsfilosofi som den judiskt kontrollerade välfärdsstaten bedriver i Amerika idag. Den intalar ständigt de opålitliga, parasiterna, de lata, de svarta, negrerna, de som inte vill arbeta, att allt de behöver göra är att ansöka om bistånd, ansöka om välfärd, låtsas att de är utblottade, låtsas att de inte kan arbeta, i själva verket duger nästan vilken förevändning som helst; föd upp ett stort antal utomäktenskapliga barn och regeringen kommer till undsättning med pengar och välfärd, med mat och kläder, husrum och allt annat gott.

Nu producerar regeringen egentligen inget av detta. Vad den gör är att råna och stjäla detta med våld från de kreativa, ansvarsfulla, produktiva medborgarna som faktiskt producerar och arbetar. Den tar detta från de produktiva elementen genom lagens kraft och hot om repressalier. Regeringen straffar de produktiva medborgarna och belönar de odugliga och parasiterna. Detta ligger naturligtvis helt i linje med Jesu lära, "be och ni skall få", "tänk inte på morgondagen, ty morgondagen kommer att sörja för sig själv", och alla de andra destruktiva råd som är så högt prisade i Bergspredikan.

Hittills har jag i princip bara citerat från Bergspredikan och några andra sammanflätade tillägg, och vi har funnit ett ihållande mönster av inget annat än riktigt dåliga, självmordsbenägna och destruktiva råd. Det mesta av Bergspredikan finns i Matteus, kapitel 5, 6 och 7. Samma dåliga råd upprepas dock igen i Markus och även i Lukas och även i Johannes, och förstärks sedan ytterligare genom resten av Nya testamentet. Jag anser att bevisen vid det här laget är övervältigande tydliga: att hela avsikten på romarnas tid var, och är idag, att ge den vita människan så dåliga råd att om han ens till hälften försökte följa dem, skulle han förgöra sig själv och slita sönder samhällsstrukturen. Jag skulle kunna fortsätta och stapla bevis på bevis, men jag anser att poängen har gjorts, och att fortsätta ytterligare skulle bara vara en fråga om överdrift.

Efter att ha granskat det i det kalla förnuftets ljus är det svårt att förstå varför någon skulle sätta så stort värde på en sådan samling skräp, eller varför de skulle köpa en sådan påse sopor. Icke desto mindre bör det bevisa för oss hur effektivt en välplanerad plan för propaganda och hjärnförorening kan fungera om den tillämpas skickligt och ihärdigt. Faktum är att judarna tillämpade sitt bedrägeri skickligt och ihärdigt, och de sålde det till romarna. Vid det fjärde århundradet e.Kr. var romarna uppslukade av det och förstörda av det. Den vita rasen störtades därefter in i tusen år av den mörka medeltiden. Nu när vi ordentligt har analyserat vad kristendomens inneboende gift är, kan vi lätt förstå varför.

Sammanfattningsvis är kristendomen en lära utformad för att förvirra, splittra och förgöra den vita rasen, inte bara genom att slita sönder själva samhällsstrukturen, utan också genom att ställa individen i konflikt med sig själv genom att förstöra de naturliga instinkter som Naturen gett honom för hans egen självbevarelse.

Låt oss gå vidare med denna sista anklagelse: hur sliter den sönder individen?

Vi har redan noterat att de kristna lärorna, om de tros på och praktiseras, dämpar och kväver alla de goda instinkter som Naturen gav oss för vår egen självbevarelse, och därmed lämnar oss frustrerade och sönderslitna. Vi får höra att alla de saker som vi naturligt skulle göra är dåliga, och vi måste följa dessa nya konstgjorda läror som är helt i strid med Naturens lagar. Vi blir tillsagda att göra detta för att nå frälsning. Här är kärnan i saken: antingen tror du på och följer de idiotiska, självdestruktiva, självmordsbenägna råden — eller så är du dömd till evig helveteseld. Du är naturligt född ond, får vi veta. Alla de fina instinkter Naturen gav dig är dåliga — så går argumentet — och därför kommer Kristus för att rädda dig från alla dina onda naturliga begär och för att rädda dig från att hamna i helvetet. Detta kallas "frälsning".

Innan Nya testamentet skrevs och innan kristendomen dök upp på scenen för att plåga romarna i synnerhet och den vita rasen i allmänhet, var det goda folket i Rom inte medvetna om att deras själar riskerade att bli dömda till "helvetet". De hade aldrig hört talas om "helvetet". De var inte särskilt bekymrade över de mängder av problem de skulle kunna ha i ett "efterliv" som för dem trots allt mer eller mindre bara var en dunkel saga. Romarna var ett duktigt, flitigt och laglydigt folk. De hade tillräckligt med verkliga problem att hantera här och nu, och de tog hand om dem ganska väl. De byggde ett nätverk av vägar genom hela Italien och stora delar av Europa. De byggde akvedukter och städer, de förde lag och ordning till de ociviliserade stammarna i Västeuropa. Vid höjden av den glans som var Rom och den prakt som var Grekland, drabbade kristendomen de romerska medborgarna som en pest och Rom började falla samman.

När kristendomen spreds blev besattheten av att "rädda sina själar" den främsta sysselsättningen för dessa nya konvertiter. Istället för att sköta sina plikter här och nu, den enda verkliga värld som någonsin varit känd, blev deras sinnen obalanserade och alltmer upptagna av vad som skulle hända dem i "efterlivet", en plats där ingen någonsin varit, ingen någonsin kommit tillbaka ifrån, och ingen egentligen hade den minsta aning om dess existens. Trots det faktum att det inte fanns det minsta bevis för något "efterliv", blev detta romarnas överväldigande besatthet, till förfång för deras ansvar och plikter gentemot sina familjer, sitt land och sin ras.

Idén om att de behövde "frälsning", något som fram till den tidpunkten ingen var särskilt medveten om eller bekymrad över, är mycket lik de Chicago-gangsters som gick runt till olika butiksägare och övertygade dem om behovet av "beskydd". Innan gangstrarna kom förbi och berättade för dem att de behövde beskydd, annars skulle deras butiksfönster med all säkerhet krossas av flygande föremål, var butiksägarna helt ovetande om något behov av "beskydd". Men gangstrarna, som sålde sitt "beskydd", presenterade det för dem som ett hot: antingen betalade de utpressningspengar, eller så skulle deras butiksfönster krossas. Och hotet var endast tunt beslöjat.

Försäljningen av "frälsning" är mycket likartad. Om du inte köper "frälsning" är hotet att du kommer att hamna i helvetet och brinna i evigheters evighet. Som jag har sagt tidigare, sammanfattar själva ordet "helvete" den mest depraverade, ondskefulla, hemska och hämndlystna idé som endast de djupaste avgrunderna i det kollektiva depraverade judiska sinnet kunde frammana. Å andra sidan, som en kontrast till helvetet, drömdes bilden av himlen upp som själva sinnebilden av salighet och evig lycka. Genom att använda morot och piska-metoden till de mest yttersta extremer som den mänskliga fantasin kunde föreställa sig — med dessa psykologiska vapen — bedrog, misshandlade och lurade de Roms vita befolkning till att förinta sig själva.

Kapitel 14

Uppenbarelsen: En judisk mardröm i Technicolor

I åratal hade jag hört alla dessa fantastiska påståenden om Uppenbarelseboken, den sista boken i den judiska bibeln. I denna "mirakulösa" bok hade jag hört att hela vår framtid var profeterad, uppenbarad och utlagd för alla att se. En inflytelserik radiokommentator vid namn Armstrong var i etern, natt efter natt, år ut och år in, och berättade för oss om alla de storslagna ting som förutsägs i Uppenbarelseboken. Under tiden drog han in omkring 40 miljoner dollar om året för att sända ut sitt upphaussade budskap till alla de lättlurade som väntade med andan i halsen på att få höra vad framtiden härnäst bar i sitt sköte för oss. Jag hade också hört så mycket strunt om hur bibeln utan tvivel måste vara gudomligt inspirerad, eftersom den hade förutsagt så mycket av det som skulle ske och som redan hade gått i uppfyllelse. Endast en gudomligt inspirerad bok kunde göra något sådant, hade jag fått höra.

Det var först nyligen som jag bestämde mig för att läsa Uppenbarelseboken igen och ta reda på det själv. Jag blev sannerligen förvånad över den samling av förvirrat skräp som jag mötte. Om en Hollywood-regissör hade instruerat några av sina judiska manusförfattare att låta fantasin löpa fritt och komma på det mest vilda scenario de överhuvudtaget kunde koka ihop, är jag säker på att de inte skulle ha kunnat komma på något mer märkligt än vad dessa judiska manusförfattare gjorde för nästan 18 århundraden sedan.

Det är som en grotesk skräckfilm, utan handling, utan rim eller rannsakning. I ren och skär fasansfull skräck, dödande, smärta och tortyr överträffar den allt som Hollywood någonsin har visat på vita duken i hela sin perverterade judiska historia.

Det är svårt att tro att ett sådant avskyvärt stycke text kan accepteras av så många miljoner som varande okränkbart, heligt och orörbart. För att vara ärlig är det det mest bisarra, vilda och psykedeliska stycke text som jag har sett på mycket länge. Den bästa beskrivningen jag kan komma på är att det är något som en judes depraverade sinne skulle komma på i en riktigt vild mardröm.

Det tjänar ingenting till att försöka täcka berättelsen om det som finns i Uppenbarelseboken. Det finns ingen berättelse. Det är bara det ena osammanhängande, orelaterade stycket av ren och skär skräck efter det andra. Icke desto mindre, den

bilderna som skildras är i högsta grad levande och grafiska. Att framställa det i något mindre än technicolor vore att göra det en stor otjänst. Jag tänker därför inte försöka recensera det. Det är meningslöst. Det finns ingen sammanhängande historia. Låt oss istället bara ta en titt på det galleri av karaktärer som porträtteras i detta vilda framfart av någons obalanserade fantasi.

Uppenbarelseboken är uppenbarligen tänkt att vara ett undanryckande av ridån för att visa S:t Johannes, "en Kristi tjänare", vad som väntar oss stackars dödliga. Vad som väntar oss är i själva verket en fruktansvärd, tragisk och oerhört smärtsam röra. Johannes, som den trogne tjänare han var, förde med penna i hand snabbt anteckningar över hela den uppenbarelse som spreds ut framför honom. Åtminstone är det vad vi får veta.

Här är en lista över de bisarra karaktärer som vi möter på dessa 18 sidor bestående av 22 kapitel.

Till att börja med, så som Johannes berättar det: "och jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag hade vänt mig om, såg jag sju gyllene ljusstakar; och mitt i bland de sju ljusstakarna en som liknade Människosonen, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hans hår var vita som ull, vita som snö; och hans ögon var som en eldslåga; och hans röst som ljudet av många vatten."

Nästa uppsättning karaktärer vi har är fyra varelser fulla av ögon framtill och baktill. "Och den första varelsen liknade ett lejon, och den andra varelsen liknade en kalv, och den tredje varelsen hade ett ansikte som en människa och den fjärde varelsen liknade en flygande örn. Och de fyra varelserna hade vardera sex vingar omkring sig; och de var fulla av ögon på insidan: och de vilar inte dag eller natt..."

Därefter har vi en scen där det finns en stor bok förseglad med sju sigill i den högra handen på honom som satt på tronen. En stark ängel utropade med hög röst: "Vem är värdig att öppna boken och bryta dess sigill?"

Det verkar som om ingen var värdig och stor nog att göra det, och Johannes grät mycket eftersom ingen befanns värdig att öppna och läsa boken, ej heller att se i den.

Men se, plötsligt trädde någon fram som var stor nog att utföra denna kraftfulla, höga och mäktiga gärning. Och gissa vem det var?

Kommer ni ihåg långt tillbaka i Första Moseboken 38 den där gamle, horbockande uslingen Juda, som bedrev otukt med sin svärdotter i tron att hon bara var en vanlig hora vid vägkanten? Nåväl, nu i himlen har denne omskurne jude uppgraderats (av de judiska manusförfattarna) till att vara den störste av de tjugofyra äldste som sitter på tronen. Faktum är att han är en av de främsta nu och han är "Lejonet av Juda stam, Davids rot", och det är han som "har segrat, så att han kan öppna boken och bryta dess sju sigill."

När vi fortsätter med att låta sigillen öppnas, finner vi att när det första sigillet öppnades visade sig en vit häst. När det andra sigillet öppnades visade sig en röd häst. När det tredje sigillet öppnades visade sig en svart häst, och när det fjärde sigillet öppnades visade sig en blekgul häst. Hur som helst, sittande på den bleka hästen var något som satt på honom och hans namn var Döden, och Helvetet följde honom.

När vi går in i Uppenbarelseboken 9 möter vi en hel del plåga och tortyr, och på scenen för att utföra arbetet dyker det upp några märkliga former av gräshoppor som ska plåga människor utan att döda dem. Plågan ska vara något i stil med en skorpions när den sticker en människa. Gräshoppornas form var som "hästar rustade till strid; och på sina huvuden hade de liksom kronor som av guld, och deras ansikten var som människors ansikten. Och de hade hår som kvinnors hår, och deras tänder var som lejons tänder. Och de hade pansar, liksom pansar av järn; och ljudet av deras vingar var som ljudet av vagnar med många hästar som stormar till strid. Och de hade stjärtar likt skorpioner, och det fanns gaddar i deras stjärtar: och deras makt var att skada människor i fem månader." Hur många gräshoppor precis som dessa har du sett under din livstid? Märkligt, riktigt märkligt.

Härnäst har vi en armé av ryttare bestående av två hundra tusen tusen. Det skulle vara en armé på 200 miljoner ryttare. Jag visste aldrig att det fanns så många hästar i existens vid någon tidpunkt. Hur Johannes kunde räkna dem alla på kort tid är ett mysterium. Hur som helst står det: "Och så såg jag hästarna i synen, och de som satt på dem hade eldröda, mörkblå och svavelgula pansar; och hästarnas huvuden var som lejonhuvuden; och ur deras munnar gick eld och rök och svavel." Inte bara visste jag inte att det fanns två hundra miljoner hästar i närheten, men vilka hästar!

När vi går vidare till kapitel 12 är det en riktigt märklig sak. I den första versen finner vi "En kvinna klädd i solen, och månen under hennes fötter, och på sitt huvud en krona av tolv stjärnor: och hon var havande och ropade i barnsnöd och födslovånda."

Som ett överväldigande hot mot denna ovanliga kvinna som stod i begrepp att föda ett barn fanns en grym och märklig stor röd drake "som hade sju huvuden och tio horn, och sju kronor på sina huvuden. Och hans stjärt drog med sig en tredjedel av himlens stjärnor och kastade dem på jorden." Kan du tänka dig en manusförfattare i Hollywood komma på en mer märklig styggelse än detta? Hur som helst, här var denna drake med alla dessa huvuden och horn och kronor, redo att sluka hennes barn så snart det var fött.

Berättelsen fortsätter. Barnet lyckades på något sätt undkomma, men draken var vred på kvinnan och gick bort för att föra krig mot resten av hennes avkomma. Vi får aldrig veta om han fick tag i kvinnan också eller inte.

Det verkar inte finnas något slut på de märkliga, udda varelser som tågar genom det snabbt föränderliga scenariot. I kapitel 13 ser vi ett vilddjur stiga upp ur havet igen, med sju huvuden och tio horn, och på sina...

horn tio kronor. Han såg ut "liksom en leopard, och hans fötter voro såsom en björns fötter, och hans mun såsom en lejons mun: och draken gav honom sin makt och sin tron och stor myndighet." I samma kapitel har vi ett annat vilddjur som stiger upp ur jorden och han har två horn likt ett lamm och, "han talade som en drake."

Vi kommer härnäst till den lilaklädda kvinnan på de sju kullarna i kapitel 17. En av de sju änglarna sade till Johannes: "kom hit; jag skall visa dig domen över den stora skökan som sitter på många vatten:"..."Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakansrött och prydd med guld och ädla stenar och pärlor, och hon hade en guldbägare i sin hand..." I vilket fall som helst hade denna kvinna druckit helgonens och martyrernas blod, och även hon mötte vilddjuret med de sju huvudena och de tio hornen. Till slut skall detta vilddjur "göra henne ödslig och naken, och skall äta hennes kött och bränna upp henne i eld." Nu frågar jag dig, vad skulle du egentligen tycka om en uppskruvad manusförfattare i Hollywood som kom ut med en sådan historia?

Det finns fler karaktärer, dock mindre groteska och sargade, såsom rävar och ormar och drakar. Det finns också stora härar av män på vita hästar, sju änglar med skålar fyllda med plågor, "fulla av Guds vrede", och det finns en bisarr beskrivning av den stora staden, det heliga Jerusalem. Detta är också något att skåda.

Efter att ha berättat för oss i de fyra första evangelierna hur ogudaktigt det är att samla skatter på jorden och att en rik man aldrig skulle kunna komma till himlen, och att du bör "Sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga", får vi en mycket god beskrivning av vad judens version av evig salighet och himmel egentligen är, och vad hans uppfattning om den nya staden Jerusalem är, uppenbarligen hans idé om himlen.

Här är beskrivningen i Uppenbarelseboken 21. Det är sannerligen en stad. Den är tolv tusen stadier bred och tolv tusen stadier lång och uppenbarligen är höjden densamma, tolv tusen stadier. Vid kontroll av ett stadium i ordboken finner jag att det är 1/8 av en mil. Därför skulle detta nya Jerusalem vara 1500 miles i fyrkant och även 1500 miles högt, om man kan föreställa sig en sådan stad. Muren var uppenbarligen 144 alnar, och om man slår upp en aln är den 18 tum, vilket skulle göra muren 216 fot hög. Men det sades just att staden var 1500 miles hög. Be mig inte förklara inkonsekvensen. De judiska manusförfattarna skrev det, inte jag. Hur som helst var själva muren av jaspis och staden var av rent guld, "likt klart glas." Sedan ges en detaljerad beskrivning av stadens tolv grundstenar, som var och en bestod av ädelstenar. Den första grundstenen var av jaspis; den andra en safir; den tredje en kalcedon; den fjärde en smaragd. Sedan fortsätter det genom de andra åtta grundstenarna som var och en är av ädelsten. De tolv portarna var tolv pärlor. Stadens gata var rent guld, "liksom genomskinligt glas."

Som ni utan tvekan är medvetna om, har judar alltid varit helt vilda vid åsynen av guld och har en omättlig önskan att få händerna på allt guld och alla ädelstenar som är möjligt. Därför, när de skrev manuset för den heliga staden, det Nya Jerusalem, var den helt proppfull av guld på gatorna, med smaragder, diamanter och ädelstenar i grunden, och pärlor i portarna. Det är nästan den mest påkostade extravagans man kan koka ihop, en som skulle få en manusförfattare i Hollywood att koka över av grön avund.

Men minns ni Bergspredikan? Ni blir tillsagda att göra er av med allt ni äger, "Sälj allt vad du äger."

Det andra mest framträdande draget hos Uppenbarelseboken är den ständiga hänvisningen till hämnd och fasa och smärta och lidande och vånda. Det verkar som om nästan varje kapitel är tyngt av Guds hämnd, som utövar sig utan uppehåll mot oss stackars och långmodiga jordbor. Vi är alla medvetna om hur många människor som dödas på den judiska TV-skärmen varje timme, men den vånda och det lidande som drabbar de människor som slaktas i Uppenbarelseboken är något helt annat. Vem som helst med en verkligt sadistisk läggning skulle verkligen ha en högtidsstund när de läser Uppenbarelseboken.

Vi har så mycket av dessa "glada budskap" och "goda nyheter" spridda genom hela Uppenbarelseboken att det är svårt att veta var man ska börja. Vi kommer inte att ge alla, utan bara ett spritt urval av de olika sadistiska sätt som finns för att ta kål på oss stackars mänskliga varelser och få oss att lida utan slut.

I kapitel 8 har vi till exempel de sju änglarna som öppnar det sjunde inseglet och blåser i de sju basunerna.

När den förste ängeln blåste i sin basun, "kom hagel och eld, blandat med blod, och det kastades ner på jorden. En tredjedel av träden brändes upp, och allt grönt gräs brändes upp." Detta följdes av att den andre ängeln blåste i sin basun och "något som liknade ett stort berg, brinnande av eld, kastades i havet. En tredjedel av havet blev till blod." Naturligtvis dog en tredjedel av alla varelser i havet och en tredjedel av skeppen förstördes. Och så fortsätter vi längs linjen genom den 3:e, 4:e, 5:e, 6:e och 7:e ängeln, där var och en blåser i sin basun och var och en skapar en stor katastrof för oss stackars mänskliga invånare på jorden.

Sedan i nästa kapitel har vi de där fruktansvärda gräshopporna som vi beskrev tidigare och här är vad de gör för oss: "Och åt dem gavs att de inte skulle döda dem, utan att de skulle plågas i fem månader. Och deras plåga var som plågan av en skorpion när den sticker en människa. Och i de dagarna ska människorna söka döden men inte finna den, och de ska önska att dö, men döden ska fly ifrån dem." Här har vi återigen den judiska besattheten av att tortera sina fiender, inte bara till döds, utan att beröva dem barmhärtigheten i att dö så att de kan tortera dem längre och mer skoningslöst.

Vi har sedan den ena katastrofen och plågan efter den andra, alltmedan denna olycka regnar ner över de så kallade "ogudaktiga", tills man skulle kunna tro att det inte fanns fler människor kvar att döda och torturera. Men man har fel, det verkar dyka upp en ny, färsk skörd i varje kapitel, återigen för att plågas och stympas, för att dödas och för att tortureras.

Slutligen kommer vi till kapitel 15 och 16 där vi har de sju änglarna som bär sju skålar av "Guds vrede". Här är vad som händer när de tömmer sina skålar av Guds vrede över jorden.

När den förste tömde sin skål över jorden, "slog det upp onda och svåra bölder på de människor som bar vilddjurets märke." När den andre ängeln tömde sin skål över havet, "blev det till blod som från en död människa, och allt liv i havet dog."

Eftersom jorden och havet hade tagits om hand, var den tredje ängeln tvungen att hitta ett annat utlopp för sin dödliga skål. Den tömde sin vrede över floderna och vattenkällorna, "och de blev till blod."

Vilken blodig, idiotisk röra!

Var skulle nu den fjärde ängeln tömma sin skål? Jo, han tömde den över solen och, "han fick makt att bränna människorna med eld. Och människorna brändes av stark hetta, och de hädade Guds namn." Kan man undra varför de skulle häda honom istället för att älska honom?

Den femte ängeln tömde sin skål över vilddjurets tron. "Och dess rike lades i mörker; och de bet sig i tungan av smärta." Uppenbarligen var det de stackars eländiga människovarelserna som befann sig i hans rike som bet sig i tungan av smärta.

Den sjätte ängeln tömde sin skål över den stora floden Eufrat, vilket torkade ut vattnet i den floden, och tre orena andar likt grodor kom ut ur drakens mun, och ur vilddjurets mun, och ur den falske profetens mun. Det är något oklart vad alla dessa andar var på väg att göra, förutom att de uppenbarligen ska samlas och strida på en plats som kallas Armageddon mot den store och mäktige Guden.

Den sjunde ängeln tömde sin skål i luften. Detta orsakade uppenbarligen en hel del dunder och blixtar och stora jordbävningar. Och den stora staden (det syftar uppenbarligen på Babylon här) blev därigenom delad i tre delar, och alla öar flydde bort, och "bergen fanns inte mer." Det är inte allt. Och det föll ett stort hagel från himlen ner på människorna, varje sten vägde omkring en talent. "Och människorna hädade Gud på grund av hagelplågan; ty den plågan var mycket stor." Hur som helst, efter att allt detta var gjort förkunnade den sjunde ängeln med hög röst från templet i himlen, "från tronen, och sade: det är gjort."

Tack gode Gud för små välsignelser.

Detta är på intet sätt slutet på alla de bisarra och löjliga tortyrer och plågor som tillfogades det hjälplösa folket i

jorden. Vi har andra utvalda fraser såsom "Och om någon inte fanns skriven i livets bok, kastades han i eldsjön." Vidare nämns en grupp syndare. Sedan sägs det vad som ska hända med dem: "De skall få sin del i den sjö som brinner med eld och svavel; detta är den andra döden." Döda dem igen! "Och eld kom ner från Gud ur himlen och förtärde dem." Och här är mer: "Genom dessa tre blev tredjedelen av människorna dödad, genom elden och genom röken och genom svavlet som gick ut ur deras mun."

Nåväl, det finns mycket mer makabra, blodiga och groteska detaljer, men jag tror att vi har täckt tillräckligt. Jag finner inget särskilt upplyftande i hela denna beklagliga, vilda och psykedeliska röra. Det är sannerligen ingenting som jag skulle vilja att mina barnbarn läste och förorenade sina sinnen med — alla dessa märkliga avvikelser frammanade av depraverade judars sinnen. Inte heller finner jag någonting där som korrekt har förutsagt och profeterat om den framtid som nu har inträffat. Det hela är en förvirrad och obegriplig samling av grymheter, men det utgör sannerligen inte någon rationell prognos över kommande händelser.

Det är ungefär som att titta i en kopp med teblad. Vem som helst kan få det till vad de vill. De kan citera den och den frasen som betydande det och det, och att det sjuhövdade monstret är det och det landet eller den och den händelsen, eller vad som helst. I vilket fall som helst är det absolut meningslöst och ungefär lika relevant som tebladen i koppen. Därför, när dessa predikanter kommer och säger att de har insiderinformation om vad alla dessa saker betyder, så ljuger de faktiskt för er. De har inte mer information om det än vad du eller jag har. Vad allt detta betyder vet endast Kristus, och han lämnade ingen kodbok med vilken man kan dechiffrera denna löjliga och bisarra samling av katastrofer. På ett ställe står det att de slutligen ska binda djävulen och kasta honom i den bottenlösa avgrunden och att Kristus sedan ska regera i tusen år med en utvald grupp. Därefter ska dock djävulen släppas lös igen och vem vet vad som händer därefter.

Mycket väsen har gjorts kring denna idé om att det tusenåriga riket är i antågande. Vi har högpresterande program på radio, vi har postorderorganisationer som kallar sig "Den andra tillkommelsen", etc., och alla möjliga upphetsade predikanter som sprider budskap om Kristi återkomst.

Kristus säger "Se, jag kommer snart." Apostlarna förstod det som att han skulle komma under deras livstid. Efter 2000 år väntar de "troende" fortfarande. Efter 80 generationer fortsätter naturen som under de miljontals åren dessförinnan, och som den kommer att göra under miljontals år härefter. Efter 80 generationer står de lättlurade fortfarande kvar med tomma händer, oroliga, förlamade, väntande.

Allt detta har en mycket neutraliserande och katastrofal inverkan på den bedragna och vilseledda vita människan, som därigenom hypnotiseras och förlamas till passivitet i väntan på Kristi återkomst. Om han trots allt tror på allt detta skräp, och om allt ändå är förprogrammerat och det bara kommer att bli värre och värre, och djävulen har fullständig kontroll, ja, då finns det inget den vita människan kan göra annat än att bara lägga händerna i kors, låta allt passera och resignerat vänta på Kristi återkomst.

Det är hög tid att vi avslöjar all denna förrädiska hjärnförorening som översköljer den vita rasens sinnen och återgår till verkligheten. Det sista vi behöver i världen är idén om en förestående katastrof, om mörker och undergång. Istället behöver vi ett gott och klart tänkande, en ny insikt om vår ras värde, ett gemensamt band som binder samman vår ras, och därefter den förenade viljan att kämpa och överleva.

Kapitel 15

Att komma till himlen: Projekt Omöjligt; eller, Alla hamnar i helvetet

De flesta kristna har intrycket att om man bara tror, så är det ganska enkelt att komma till himlen. De flesta predikanter och de olika kyrkorna berättar för dig hur enkelt det är att få "frälsning", och allt är gratis! Allt du behöver göra är — att helt enkelt tro — så säger de oss.

Men när man läser de suddiga detaljerna så som de är utformade i bibeln, finner man med oro att det inte alls är så enkelt. Faktum är att ju mer man läser bibeln och försöker ta reda på exakt hur man kan nå den där "frälsningen", desto mer förvirrande, mer komplicerat, mer tvetydigt och svårare blir det. Faktum är att det finns så många tvetydiga och motsägelsefulla citat av Kristus som säger att på grund av det ena eller det andra kan man inte komma in i himmelriket, att istället för att det är så enkelt, finner vi att det finns så många motstridiga villkor, som alla säger att man inte kan få frälsning, säger att man inte kan komma till himlen.

När man väl har gått igenom och undersökt och funnit alla de vägspärrar som placerats i ens väg, upptäcker man att man helt enkelt inte kan nå fram — vilket innebär att praktiskt taget alla är dömda att hamna i helvetet och brinna i all evighet. Uppenbarligen finns det bara två läger. Om man inte kan komma till himlen, kommer man att hamna i helvetet.

Detta är de förutsatta "Glada budskap" och "Goda nyheter" som kristendomen förde med sig.

Låt oss nu undersöka de olika vägspärrarna. I Matt. 7:21 säger Kristus: "Inte var och en som säger 'Herre, Herre' till mig skall komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja. Många skall säga till mig på den dagen: 'Herre, Herre, har vi inte profeterat i ditt namn och i ditt namn drivit ut onda andar och i ditt namn gjort många kraftgärningar?' Men då skall jag säga dem sanningen: 'Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa.'" Med andra

ord, trots dina ansträngningar, trots dina goda gärningar, trots din lojalitet, säger Kristus: du kan dra åt helvete.

I Matt. 8:10 säger han: "Sannerligen säger jag eder: Icke ens i Israel har jag funnit så stor tro. Och jag säger eder: Många skola komma från öster och väster och sitta till bords med Abraham och Isak och Jakob i himmelriket. Men rikets barn skola kastas ut i mörkret utanför; där skall vara gråt och tandagnisslan..." Ganska luddigt, men om "rikets barn" hamnar i helvetet, kan du vara säker på att resten inte kommer till himlen heller.

Vi har precis börjat men redan ser vi uteslutningarna hopa sig, den ena efter den andra, och allt leder till detta: majoriteten av dessa människor är uteslutna från att komma in i himmelriket, och följaktligen är de programmerade, planerade och schemalagda att hamna i helvetet. Det finns ingen medelväg. Men låt oss gå vidare.

I Matt. 10:37 säger Kristus: "Den som älskar fader eller moder mer än mig, han är mig icke värdig; och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är mig icke värdig. Och den som icke tager sitt kors på sig och följer mig, han är mig icke värdig." Vi kan med all säkerhet anta att de som ytterligare förpassas till denna kategori och inte är värdiga honom, med största sannolikhet inte kommer att komma in i himmelriket, så lägg till dessa miljoner till listan. De ska också till helvetet. Hur många människor känner du som kategoriskt har gått ut och gett löftet att de älskar Kristus mer än de älskar sin fader eller moder eller sin son eller dotter? Hur många människor känner du som har tagit upp sitt kors och följt honom, särskilt eftersom kors är ganska svåra att få tag på, och eftersom det är så förvirrande oklart exakt vad det är man måste göra för att följa honom?

I Matt. 12:31 säger Kristus: "Därför säger jag eder: All annan synd och hädelse skall bliva människorna förlåten; men hädelse mot Anden skall icke bliva förlåten. Och om någon säger något mot Människosonen, så skall det bliva honom förlåtet; men om någon säger något mot den Helige Ande, så skall det icke bliva honom förlåtet, varken i denna världen eller i den tillkommande." Så där, om du har hädat mot den Helige Ande, vad det nu än är, så är det kört. Du har ingen ytterligare chans till någon förlåtelse eller upprättelse eller minsta chans till nåd. Från den punkten går du raka vägen till helvetet oavsett vad, och det finns ingen ytterligare instans att överklaga till.

I Matt. 12:36 säger han: "Men jag säger eder, att för varje fåfängligt ord som människorna tala skola de göra räkenskap på domens dag. Ty efter dina ord skall du bliva friad, och efter dina ord skall du bliva fälld." Om sådana är spelreglerna skulle alla befinna sig i nästan ständig fara, för vem vet, vilket ord som helst du säger kan vara det som gör att du blir

fördömd. Är inte det en trösterik tanke? Detta är lite mer av de där verkliga "Goda Nyheterna" som kristendomen förde med sig till dig.

Låt oss gå vidare med Matt. 13:41. "Människosonen skall sända ut sina änglar, och de skall samla ur hans rike allt som förleder till synd och dem som gör orätt: Och skall kasta dem i den brinnande ugnen: där skall man gråta och skära tänder." Detta är naturligtvis ganska luddigt, men utan tvekan går här ännu en skeppslast med stackars själar ödet till mötes i den brinnande ugnen.

Det är trots allt inte så enkelt att komma till himlen, eller hur? Faktum är att vi redan har staplat upp tillräckligt många kategorier som skulle omfatta nästan varje levande människa.

Men låt oss gå vidare.

I Matt. 15:4 säger Kristus: "Ty Gud har befallt och sagt: Hedra din fader och din moder, och: Den som förbannar sin fader eller moder, han skall döden dö." Räkna in ännu en överträdelse som kommer att döma förövaren till den eldiga gropen.

Matt. 15:22, 23 och 24 ger följande berättelse: "Och se, en kananeisk kvinna från dessa trakter kom och ropade till honom och sade: Herre, Davids son, förbarma dig över mig! Min dotter är svårt besatt av en ond ande. Men han svarade henne inte ett ord. Då gick hans lärjungar fram och bad honom: Skicka iväg henne, hon ropar ju efter oss. Men han svarade och sade: 'Jag är inte sänd till andra än de förlorade fåren av Israels hus.'"

Så här har vi uppenbarligen en ny utveckling. Vi finner att de enda människor Kristus hävdar att han sändes för att bringa frälsning till var Israels hus. Uppenbarligen skulle det helt utesluta resten av oss som är hedningar och inte judar. Sedan har vi den ytterligare förbryllande situationen att ingen av judarna tror på Kristus och därför skulle vara uteslutna från frälsning de också. Så vem finns kvar? Hur förvirrande allt detta än må vara, och utan tvekan är menat att vara, bekräftas detta ytterligare i Joh. 4:22 där Kristus talar till kvinnan från Samaria och säger till henne: "Ni tillber vad ni inte känner till; vi känner till vad vi tillber, ty frälsningen kommer från judarna." Uppenbarligen förklarar han det för hedningarna: frälsning är en judisk angelägenhet och hedningarna är så förvirrade att de inte vet vad de tillber. Med detta instämmer jag helhjärtat.

Men låt oss fortsätta. Sedan sade Jesus till sina lärjungar: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta upp sitt kors och följa mig. Ty den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det." (Matt. 16:24.) Detta är ett av dessa förvirrande stycken av dubbeltydigt tal där man inte vet om man kommer eller går, men i vilket fall som helst kommer de av er som försöker rädda ert liv att mista det och kommer uppenbarligen inte till himlen.

Vidare i samma bok, kapitel 18:3, förmanar och utesluter Kristus ytterligare: "Sannerligen säger jag eder: Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket. Den som nu ödmjukar sig såsom detta barn, han är den störste i himmelriket." Vidare till v. 6: "Men den som förleder en av dessa små som tro på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i havets djup." Av detta kan vi dra slutsatsen att vi ska agera ödmjukt och bli enfaldiga som små barn igen, och glömma alla erfarenheter och det omdöme som vi har förvärvat genom alla våra år av mognad, annars är vi inte kvalificerade att komma in i himmelriket. Dessutom, om vi har förolämpat någon av dessa små, är även dessa människor bättre utelämnade om de hade en kvarnsten hängd om halsen och dränktes. Uppenbarligen är även dessa diskvalificerade från att komma in i himmelriket och bestämda för fördärvet. De ska också till helvetet.

Vi finner att det blir svårare och svårare att komma in i himmelriket. Listan över dem som inte kommer att nå dit blir allt längre, och i samma kapitel v. 34 säger Kristus: "Och hans herre blev vred och överlämnade honom i bödelsdrängarnas händer, till dess han hade betalt allt vad han var skyldig. Så skall också min himmelske Fader göra med eder, om I icke av hjärtat förlåten, var och en sin broder." Lägg därtill en ytterligare enorm skara av dem som inte förlät sina bröder deras överträdelser. De ska också strykas och "överlämnas" till bödelsdrängarna. De ska också till helvetet.

Listan växer och hindren hopar sig. I Matt. 19:20 står det: "Den unge mannen sade till honom: Allt detta har jag hållit från min ungdom; vad fattas mig ännu?" och Jesus sade till honom: "Vill du vara fullkomlig, så gå bort och sälj vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig." När den unge mannen gick sin väg "bedrövad", sade Jesus till sina lärjungar: "Sannerligen säger jag eder: Det är svårt för en rik att komma in i himmelriket. Ja, jag säger eder åter: Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga, än för en rik att komma in i Guds rike." Nu har vi här lagt till uteslutningen, som nu växer lavinartat, alla de människor som har "rikedomar". Det står vidare i v. 25: "När hans lärjungar hörde detta, blevo de mycket häpna och sade: Vem kan då bliva frälst?" En riktigt bra fråga. Jesus gav dem intetsägande detta lugnande dubbelspråk: "För människor är detta omöjligt, men för Gud är allting möjligt." Detta är typiskt. Om man inte kan förklara saker på ett förnuftigt och logiskt sätt, säger man bara: "Tja, vi verkar inom magins område, allt är möjligt, och det behöver inte vara logiskt."

Undergången och fördömelsen fortsätter. Vi ska bli lurade i fällor och tagna på sängen i det ögonblick vi minst anar det.

Detta kastas mot oss bara för att vi ska vara nervösa och på helspänn hela tiden, utan att någonsin veta när domen ska falla. ”Den tjänarens herre skall komma på en dag då han icke väntar honom, och i en stund som han icke vet av, och han skall hugga honom i stycken och låta honom få sin del tillsammans med hycklarna: Där skall vara gråt och tandagnisslan.” (Matt. 24:50, 51)

Hämnd och fördömelse fortsätter oförminskat. ”Därefter skall han ock säga till dem som stå på den vänstra sidan: Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar:

”Ty jag var hungrig, och I gåven mig icke att äta; jag var törstig, och I gåven mig icke att dricka;

”Jag var främling, och I togen icke emot mig; naken, och I klädde mig icke; sjuk och i fängelse, och I besökte mig icke.

”Då skola också de svara honom och säga: Herre, när sågo vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller sjuk eller i fängelse, och tjänade dig icke?

”Då skall han svara dem och säga: Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I icke heller gjort mot mig.

”Och dessa skola gå bort till evigt straff:” Matt. 25:14-46.

Tror du fortfarande att det är så enkelt som att ”bara tro”? Långt ifrån att vara enkelt, håller det på att bli extremt komplicerat och oddsen hopar sig, inte bara hundra mot ett utan tusen mot ett, att ingen, absolut ingen, kan forcera alla de försåtliga fällor som lagts ut på vägen mot att nå ”himlen”. Å andra sidan finns det ingen medelväg. De som inte kommer till himlen hamnar alla i evig fördömelse och helvetets eld.

Men det finns mer, mycket mer. Det finns många upprepningar i kapitlen i Markus, även Lukas, och även Johannes, med olika utsmyckningar och variationer därav. Vi ska inte uppehålla oss vid ämnet mycket längre. I Markus 11:26 säger Kristus: ”Men om I icke förlåten, skall ej heller eder Fader, som är i himmelen, förlåta edra överträdelser.” I Lukas 6:24, 25 går Han återigen hårt åt de där hemska rika och säger: ”Men ve eder, I rike! ty I haven redan fått ut eder tröst. Ve eder, som nu ären mätta! ty I skolen hungra. Ve eder, som nu len! ty I skolen sörja och gråta.” Moralen här antas vara att om du har saker och ting under någorlunda kontroll, så oroa dig ändå, bara oroa dig, oroa dig, oroa dig. Se inget annat än undergång och dysterhet framför dig. Detta är ju trots allt ”Glada budskap”, som du vet. Din belöning ska komma i det härefter, och chansen är tusen mot ett att din belöning blir evig helveteseld.

Vi hoppar över resten av Markus och Lukas, och för att vi inte helt ska försumma Johannes citerar vi från Johannes 3:3 där Kristus säger: ”Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Utan att någon bliver född på nytt, kan han icke få se Guds rike.” Och i v. 5: ”Sannerligen, sannerligen säger jag dig...”

om inte en människa blir född av vatten och ande, kan hon inte komma in i Guds rike."

Så där har vi det, helveteseld och fördömelse. Jämmer, gråt och tandagnisslan. Evig fördömelse. Ve er. Det vore bättre för er att en kvarnsten hängdes om er hals och att ni kastades i den brinnande ugnen. Ni skall kastas ut i det yttersta mörkret.

Evangelierna är helt fyllda av undergång och fördömelse genom hela sin helhet. Detta ska föreställa vara det "glada budskap" som Kristus förde till världen. Den frälsning som din predikant ständigt dinglar framför dig är, till och med enligt deras egna regler, så löjlig och så omöjlig att uppnå att ingen, nästan ingen alls, kommer att kvalificera sig för att vara en av dem som kommer in i "Himmelriket."

På tal om himlen, låt oss bara undersöka vad det är för sorts plats det ska föreställa vara. Medan helvetet beskrivs i de mest grafiska och skrämmande termer, är beskrivningarna av himlen ytterst knapphändiga och, minst sagt, mycket vaga. I Matt. 13:31 säger Kristus: "Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tar och sår i sin åker. Det är det minsta av alla frön, men när det har vuxit upp är det störst bland örter och blir ett träd, så att himlens fåglar kommer och bygger bo i dess grenar." v. 33, "Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tog och blandade i tre mått mjöl, tills allt blev syrat." Ger det dig någon som helst bild av en plats som du skulle göra vad som helst för att komma till?

I nästa kapitel finner vi ytterligare några småbitar och smulor som inte är särskilt beskrivande, men de är de bästa vi kunde hitta. I Matt. 13 (not: källan anger 14, men citerar kapitel 13) med början vid v. 44, säger Kristus vidare: "Himmelriket är likt en skatt som är gömd i en åker. En man finner den och gömmer den, och i sin glädje går han och säljer allt vad han äger och köper den åkern. Vidare är himmelriket likt en köpman som söker efter fina pärlor. När han har funnit en mycket dyrbar pärla, går han och säljer allt vad han äger och köper den. Vidare är himmelriket likt ett nät som kastades i havet och fångade fisk av alla slag. När det blev fullt, drog man upp det på stranden och satte sig ner och samlade de goda i kärl, men de dåliga kastade man bort. Så skall det ske vid världens ände: änglarna skall gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga."

Ger det dig någon som helst bild av himlen, eller är du fortfarande konfunderad över naturen av "din belöning i det härefter?" Såvitt jag kan se presenterar detta inte mycket till bild av någonting annat än en massa dubbelspråk, och ärligt talat är jag inte alls den typen som skulle vilja gå till en så diffus och illa beskriven plats. Men bara för att vara säker på att du inte missar poängen att det andra alternativet är ganska hemskt, följer den 50:e versen efter den 49:e som vi nyss citerade, och där säger Kristus: "Och skall kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall vara jämmer och tandagnisslan."

Kan du komma till himlen? Inte troligt i något fall, och särskilt inte om Kristus kan hjälpa det.

Efter att Kristus hade fastställt sin trosbekännelse och stavat ut alla de självmordsbenägna råden för förintelsen av dem som skulle omfamna hans tro, organiserade han förmodligen sedan en kampanj för att sprida denna lära vidare ut i hela världen. Enligt uppgift samlade han då omkring sig 12 lärjungar, rena amatörer, som namnges i kapitel 10 i Matteus. Dessa 12 klumpiga medhjälpare, som uppenbarligen inte var alltför begåvade och inte tycktes förstå vad det var han sa, sände Jesus sedan ut och befallde dem: "Gå inte in på hedningarnas väg och gå inte in i någon samaritisk stad, utan gå hellre till de förlorade fåren av Israels hus." (Matt. 10:5)

Nu finns det ett mycket motsägelsefullt stycke här. Jesus befallde sina lärjungar att inte sprida ordet om den nya läran till samariterna eller hedningarna, utan att ge den uteslutande till judarna. Det är därför ganska märkligt att det var judarna som förkastade hans lära, men hedningarna som anammade den. Vi misstänker att det utan tvekan var planerat så som det skedde, men det är vad det står i Matt. 10:5, 6, nämligen att hans lärjungar inte skulle undervisa hedningarna eller samariterna, utan endast judarna.

I Matt. 10:21 förutsäger han öppet vad den splittrande effekten av hans lära kommer att bli och säger: "Och broder skall utlämna broder till döden, och fader sitt barn; och barn skall resa sig upp mot sina föräldrar och låta döda dem. Och ni skall bli hatade av alla för mitt namns skull."

När vi ser alla de destruktiva krig som utkämpades i kristendomens namn, som till exempel trettioåriga kriget från 1618 till 1648, kan vi se vad han menar med denna förutsägelse. Under det kriget, tillsammans med hundratals andra, reste sig broder mot broder och utlämnade honom till döden, och faktum är att omkring en tredjedel av alla tyskar decimerades i det blodiga, brodermördande religionskriget, där broder dödade broder, och 5/6 av alla bostäder i landet förstördes. Detta var ingalunda det enda kriget som utkämpades i kristendomens namn, utan över hela Europa stred broder mot broder, protestant stred mot katolik, och den vita människan förintade sig själv med hämndlystnad, allt i Kristi namn. Idag, på Irland, pågår detta fortfarande. Kristendomen är i själva verket en övning i självdestruktion.

En intressant fråga om hela denna "troende"-verksamhet är denna: Varför ska någon tvingas att tro på någonting? Om du inte är fritt övertygad om en situation på grundval av de bevis som presenteras, eller bristen på dem, varför måste du då hotas med tortyr, hämnd och vedergällning?

Är inte detta den metod som används av tyranner och gangsters? Är inte detta samma metod som används av kommunisterna? Antingen acceptera kommunismen eller

vi skjuter dig — det är också koden för judisk kommunism i Ryssland, Kina och på andra håll.

Varje tro som uppnås under hot eller tvång är i vilket fall som helst oärlig. Det är en "tro" som man kan drivas in i tillfälligt under inflytande av panik eller rädsla, men det är varken en rationell övertygelse eller kan det vara en ärlig tro.

Ändå används denna gangstermetod av hot, tvång och rädsla genom hela bibeln för att få folk att tro: antingen tror du på Kristus och allt hans hokus pokus eller så hamnar du i helvetet, säger han, eller snarare, de judiska manusförfattarna säger det. Vilken sjaskig verksamhet!

I Matt. 10:34 säger han vidare: ”Tro inte att jag har kommit för att sända fred på jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd. Ty jag har kommit för att ställa en man mot hans far, en dotter mot hennes mor och en sonhustru mot hennes svärmor. Och en mans fiender skall vara de av hans eget hushåll.”

I Matt. 12:25 förklarar Jesus verkligen kärnan i den judiska tekniken för att förgöra gojerna (icke-judarna), när han säger: ”Varje rike som är splittrat mot sig självt blir ödelagt, och ingen stad eller familj som är splittrad mot sig själv kan bestå.”

Vi ser i de tidigare lärorna att han redan har sagt att han har kommit för att splittra, och splittra gjorde han. Ju mer dessa skändliga läror spreds över Rom, och själva romarriket, desto mer satte upplösningsprocessen och sönderfallets jäsning in. När dessa läror spreds och de romerska medborgarna, goda människor som de var, gick på alla dessa dåliga råd, blev de förvirrade, de blev bestörta och de blev splittrade. De övergav det goda omdöme som de hade byggt upp under århundradena och de övergav sitt sunda förnuft. De förlorade all känsla för ansvar gentemot sin familj. Deras patriotism undergrävdes fullständigt, och vi vet att resten är historia. Det romerska riket och den vita civilisation som det förkroppsligade, smulades sönder och föll i ruiner.

Kapitel 16

Kristi existens inte styrkt av historiska bevis

I det föregående materialet har det ganska väl bevisats utom allt rimligt tvivel att kristendomen är en självmordsbenägen filosofi eller lära. Om den tas på tillräckligt stort allvar av sina anhängare kommer den att förgöra dem, och om en hel ras eller nation tar den på tillräckligt stort allvar och troget försöker följa läran i Bergspredikan, då kommer hela den nationen att förgöra sig själv.

Den stora romerska nationen, den finaste civilisationen frambringad av den vita rasen under klassisk tid, tog under de första århundradena e.Kr. kristendomen på allvar, och den förgjorde sig själv för att aldrig mer resa sig.

Varifrån kom kristendomen? Om vi läser den judiska bibeln, Gamla testamentet och Nya testamentet, får vi inte de rätta svaren. Faktum är att kristendomen är, och var, en judisk skapelse, uttänkt, sammansatt och främjad av den judiska rasens hierarki, utan tvekan av de äldste i själva Sanhedrin.

Det är i själva verket en ohelig lära utformad för att rubba och förvirra det vita gentila intellektet och få honom att överge sina verkliga ansvarsområden att göra det som Naturen skapade honom för. Det är en onaturlig och fullständigt perverterad inställning till den naturliga omgivning som Naturen har försett oss med.

Medan dess fulla inverkan fullständigt förstörde det romerska imperiet inom mindre än två århundraden efter att det blev Roms antagna religion, är det idag fortfarande ett övergripande inflytande som hänger som en skugga över den vita rasens angelägenheter och tänkande över hela världen. Det är därför viktigt att vi spårar dess ursprung, trots det faktum att mycket bevis medvetet har förstörts och många hinder har placerats i vägen för att ens objektivt överväga de bevis som fortfarande överlever.

Var och en som återfår sina sinnens fulla bruk och ser på dessa bevis kommer att finna att dess ursprung är mycket annorlunda än vad våra kyrkofäder idag vill få oss att tro. Låt oss dock ta för givet vad kyrkofäderna och den "Heliga" bibeln lär oss idag. Den första sidan i Nya testamentet, Matteus 1, klargör omedelbart att Jesus var jude och den spårar hans genealogi hela vägen från Abraham.

genom David genom Josef till Kristus. På ett annat ställe anges Marias genealogi, och man ser till att vi är fullt medvetna om att även hon är jude.

Här avslöjas omedelbart den första stora motsägelsen, skriande avslöjad, det vill säga, om Jesus var Guds Son, hur kunde han då också vara Josefs son?

Hur som helst, hur det än må vara med det, ser vi nu på Jesu lärjungar och apostlarna och vi finner att Matteus, som förmodligen skrev den första boken i Nya testamentet, även kallades Levi, son till Alfeus, och var, som så många judar är, en skatteindrivare i Kapernaum. Vi finner att aposteln Markus, som skrev den andra boken i Nya testamentet, även kallades Johannes Markus, son till Maria, i vars hem i Jerusalem de tidiga kristna samlades och han var kusin till Barnabas. Vi finner att Markus framför allt också var jude. Vi kommer nu till S:t Lukas, som troligen var den enda gentilen i gruppen om tolv. Historiker betraktar honom som en gentil läkare. Han stod dock under fullständigt inflytande av Paulus, som var en proselyt-jude, och Lukas tillbringade större delen av sitt liv som en lärjunge som reste runt i sällskap med juden Paulus.

Vi kommer nu till aposteln Johannes som vi finner också är jude tillsammans med sina bröder Petrus och Jakob.

Vi kommer nu till aposteln Paulus, som ändrade sitt namn från det riktiga namnet Saul, född i Tarsus av judiska föräldrar, och en man som uppfostrades strikt i den judiska traditionen hos sin tids fariséer. Av de 27 böckerna i Nya testamentet är det Paulus som tillskrivs att ha skrivit 14 av dem och tillskrivs att ha skrivit väl över hälften av själva Nya testamentet.

Och så fortsätter det. Av de 12 lärjungar som Kristus förmodligen hade, var alla judar med ett möjligt undantag för Lukas, och som vi noterade stod han helt under inflytande av Paulus. Det är mer än märkligt att, enligt Nya testamentet självt, författarna, predikanterna och apostlarna för denna "Nya lära", liksom den förmodade grundaren själv, alla är judar, med mycket få undantag. Det är också mer än märkligt att judarna själva aldrig accepterade denna högst självmordsbenägna lära utan var oerhört aktiva i att främja och pracka på den på de vita gentilerna i allmänhet, och den stora romerska nationen i synnerhet.

Vi tvivlar inte på att dessa judiska karaktärer var fanatiskt aktiva i att främja kristendomens självmordsbenägna nya lära, ej heller tvivlar vi på att de hade inte bara hundratals utan tusentals judiska hjälpare som var den "Dolda handen" som främjade spridningen av denna lära bland romarna och gentilerna i det romerska riket. Det råder dock allvarliga tvivel om att en sådan karaktär som Jesus Kristus någonsin har levt överhuvudtaget, och det finns dock överväldigande bevis som tyder på att han inte existerade, utan var ett foster av den judiska fantasin.

Den kristna erans början fann Rom nära höjden av sin civilisation. Dess överhöghet i den då kända världen var i stort sett oomtvistad och det var början på en lång period av fred. För att vara specifik varade Pax Romana (den romerska freden) i ungefär 200 år med början under Caesar Augustus regeringstid. Rom var högt bildat, det fanns många stora författare, lärda, historiker, skulptörer och målare, för att inte tala om andra framstående män inom filosofi och lärdom.

Ändå är det högst märkligt att trots den stora uppståndelse och fanfar som förmodligen förebådade Kristi födelse och även hans korsfästelse (enligt bibeln), finner vi inte en enda historiker eller en enda författare från den tiden som tog sig tid att notera det i sina skrifter. Utanför de fabricerade bibliska skrifterna har ingen romersk historiker, ingen romersk författare och ingen romersk pjäsförfattare lämnat den minsta antydan om att han hade den blekaste aning om att denne, som förmodas vara den störste av alla stora, befann sig mitt ibland dem och predikade vad som påstås vara det största av alla de nya evangelierna.

Medan Caesar lämnade efter sig omfattande skrifter som fortfarande finns kvar idag och kan studeras av våra gymnasiepojkar och flickor, lämnade Kristus själv, som förmodligen hade det största budskapet att leverera till eftervärlden som världen någonsin skådat, inte efter sig det minsta papperslapp på vilken han skrivit ett enda ord. Detta bekräftar faktiskt den bibliska litteraturen själv och nämner endast att han en gång skrev i sanden.

Idag kan vi fortfarande studera Ciceros stora tal och skrifter. Han har lämnat över 800 brev efter sig som vi kan studera än idag. Vi kan studera hela böcker av vad Marcus Aurelius skrev, vi kan studera vad Aristoteles skrev, vad Platon skrev, och dussintals andra som var samtida med den kristna erans första början, eller föregick den. Men märkligt nog finns det inte ett ord i skrift som skulle kunna tillskrivas Jesus Kristus själv.

Vidare hade grekerna och romarna under den tiden, och även tidigare och senare, utvecklat skulpturkonsten till en hög nivå. Vi kan finna byster av Cicero, av Caesar, av Marcus Aurelius och otaliga andra grekiska och romerska dignitärer och mindre kända personer, men ingen tycktes tycka att det var viktigt nog att skulptera en avbild av Jesus Kristus. Och anledningen är utan tvekan att det inte fanns någon att sitta modell vid den tiden. Det fanns utan tvekan många skickliga konstnärer och målare vid den tiden, men återigen märkligt nog tog ingen sig tid eller intresse att måla en avbild av denne föregivet störste av alla lärare, som i själva verket utropades till Guds Son kommen till jorden. Men ingen målning gjordes någonsin av denne man, som, berättas det för oss, samlade stora skaror omkring sig och orsakade stor bestörtning och fruktan till och med hos kung Herodes av Judeen själv.

Allt detta är nu mycket, mycket märkligt, när, om, som Bibeln hävdar, Jesu Kristi födelse föregicks av stort dån och stora proklamationer. Änglar förkunnade hans födelse. En ytterst ljusstark stjärna pekade ut hans födelseplats. I Matt. 2:3 står det: "När kung Herodes hörde det, blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom." Vi kan knappast dra slutsatsen av detta att ingen var medveten om det faktum att judarnas konung, den store Messias, var född, ty vi får veta i den föregående versen att de vise männen kom till kung Herodes själv och frågade: "Var är judarnas nyfödde konung? Vi har sett hans stjärna i öster och har kommit för att tillbe honom." Uppenbarligen var händelsen till och med upplyst av en ljusstark stjärna från himlen. I vilket fall som helst, kung Herodes, får vi veta i Matt. 3, var så orolig att han sände de vise männen till Betlehem för att noga söka efter det lilla barnet och föra det till honom, så att han utan tvekan skulle kunna låta döda det. Allt eftersom historien fortskrider får vi veta att Josef hörde talas om detta och tyst smög iväg i natten och tog med sig sin hustru, det lilla barnet och en åsna och begav sig till Egypten. När Herodes upptäckte att han hade blivit lurad står det att han "blev ursinnig och lät döda alla pojkar i Betlehem och hela dess omnejd som var två år eller yngre."

Detta är nu en oerhört drastisk åtgärd för en kung att vidta, det vill säga att ha mördat alla barn i landet som var under två år gamla. Återigen kan vi knappast säga att Jesu födelse var oanmäld, oannonserad och oobserverad, enligt berättelsen i bibeln. Det är dock mycket, mycket märkligt att denna handling av Herodes, så drastisk och kriminellt hård som den är, inte finns nedtecknad någon annanstans i historierna eller skrifterna hos någon av de andra talrika författarna vid den tiden. Allt vi har är påståendena från de människor som skrev Nya testamentet. I själva verket uppfann de som skrev Nya testamentet så många påståenden som är oförenliga med fakta att de till och med gjorde ett ganska iögonfallande fel genom att dra in kung Herodes i berättelsen. Historien säger oss att år 1 e.Kr., när Kristus förmodligen föddes, hade Herodes redan varit död i fyra år. Han kunde knappast ha blivit störd eller mycket ursinnig över någons födelse år 1 e.Kr.

Det finns ytterligare starka bevis för att Matteus, Markus, Lukas och Johannes aldrig skrev något av de kapitel som förmodligen tillskrivs dem. De historiska bevis som kan grävas fram avslöjar att de skrevs mycket senare, inte vid den tid då Jesus förmodligen sa allt detta, utan någonstans omkring 30 till 50 år senare av en person eller personer som i nuläget är okända. Dessutom, när vi jämför de fyra första böckerna i evangeliet med varandra, som förmodligen berättar mer eller mindre samma historia, finner vi att de motsäger varandra i så många detaljer att man bara behöver läsa dem själv för att upptäcka dem. Jag har varken tid, utrymme eller lust att gå in på alla dessa motsägelser. De är alltför många.

Jag hävdar inte att det egentligen spelar någon större roll om det någonsin fanns en judisk karaktär vid namn Jesus Kristus som ledde till skapandet av en ny religion som skulle prackas på den vita rasen för dess undergång. Poängen är att det i vilket fall som helst var judarna kollektivt som skapade och främjade denna nya lära för den vita rasen, och den förstörde den romerska civilisationen.

Icke desto mindre är bevisen överväldigande för att dessa idéer långt föregick den kristna eran och det var inte Kristus som lade fram dem, utan en judisk sekt kallad esséerna som levde vid Döda havets strand. Det var de som redan hade utvecklat de idéer som finns i Bergspredikan men som har tillskrivits Kristus. Inte nog med att de hade utvecklat samma idéer som framställs i Matteus, Markus, Lukas och Johannes, utan ordvalet, fraseologin och meningarna var desamma och de föregick den förmodade tiden för Bergspredikan med allt från 50 till 150 år.

Esséerna var en judisk religiös grupp som levde ungefär under det första århundradet f.Kr. och det första århundradet e.Kr. Vi har viktiga källor till deras samtida skrifter hos historikern Josefus och även hos filosofen Filon. De nämns också av olika andra romerska och grekiska författare från den tiden, i vilka deras religiösa läror avslöjas i avsevärd detalj. Under de senaste tjugo åren har dock de tusentals Dödahavsrullarna, varav många skrevs av esséerna själva, avslöjat en enorm mängd insikt i deras religiösa läror, och framför allt avslöjat att de föregick och förekom Bergspredikan ord för ord, så att den så kallade "nya" läran från en gestalt som förmodades stiga ner från himlen år 1 e.Kr. och predika under åren 30 till 33 e.Kr. varken var originell eller ny.

Vidare lär vi oss att esséerna var anmärkningsvärda för sitt kommunistiska samhälle, sin extrema fromhet och renhet samt sitt utövande av celibat. De ägde alla sina världsliga tillgångar gemensamt och betraktade privat egendom som ett ont som kunde avleda dem från helighet. De ägnade sig åt jordbruk och hantverk och ansåg dessa sysselsättningar vara mindre syndiga än andra. De praktiserade också dop, och denna sedvänja föregick den kristna eran med minst hundra år. Så de kristna apostlarna kan knappast tillskrivas äran för att ha instiftat dopritualen, som det påstås.

Varför, kan den genomsnittlige läsaren fråga sig, har vi inte fått veta mer om esséerna om de var kristendomens ursprungliga utövare? Det finns två goda och avgörande svar på det. De kristna å sin sida, även om de tidiga kyrkofäderna var väl medvetna om esséernas läror och skrifter, vidtog alla tänkbara åtgärder för att förstöra dem och rensa bort dem från cirkulation. Anledningen var att de inte ville att deras närvaro skulle bli känd eftersom det skulle undergräva deras dogm om att Kristus var upphovsmannen till den nya läran. Det skulle göra

omöjliggör påståendet att detta var en stor ny uppenbarelse utsänd av Gud själv mitt under änglars hosianna och sång. Judarna, å andra sidan, ville inte avslöja esséernas närvaro eftersom de önskade helt dölja varje koppling mellan judarna och den nya religiösa lära som de stod i begrepp att administrera till hedningarna. De gick till och med så långt att de framstod som fientliga mot den.

Innan jag går vidare in på de högst belysande och högst intressanta Dödahavsrullarna vill jag bara anföra ytterligare en punkt, och det är att de originalmanuskript som Nya testamentet förmodas vara baserat på alltid anspelas på att vara översatta från "originalgrekiska". Eftersom Nya testamentet upprepar gång på gång att Paulus talade till sin hjord på judiska och att Jesus talade på judiska och att apostlarna var judar, varför är det då så att manuskripten alla var på grekiska?

De historiska fakta summeras till detta: den judiska hierarkin och utan tvekan hela konspirationen var väl samordnad och hade många, många medlemmar och medarbetare. Det skrevs inte alls vid tiden för Kristus, utan rörelsen gavs stor främjan genom den judiska nationens förenade ansträngningar. Allteftersom de organiserade och främjade sina idéer ytterligare, nedtecknades dessa betydligt senare än åren 30 till 33 e.Kr. då Kristus förmodades träda fram med dessa uppseendeväckande och "nya" uppenbarelser. Slutsatserna är att de skrevs av judiska personer vars identitet vi aldrig kommer att få veta och skrevs kollektivt av många författare, reviderades från tid till annan och inte bara i sin ursprungliga utformning och formulering utan har reviderats gång på gång under århundradena för att bli mer effektiv och mer övertygande propaganda. Vi vill dock gå vidare in på esséernas lära och vilka de var och varför just deras läror greps av judarna för att formuleras till en väl destillerad giftig brygd och sedan matas till hedningarna.

Dödahavsrullarna, som är mer talrika och mycket mer avslöjande än vad dagens judiska press har informerat oss om, berättar mycket för oss om esséernas lära och liv. En av de viktigaste sakerna de berättar för oss om esséerna är att de försvann från jordens yta efter ungefär två århundraden av existens och att slutdatumet var någonstans runt år 100 e.Kr. De var, det behöver knappast sägas, endast en mycket liten sekt av de judiska stammarna och inte en del av den judiska konspirationen som sådan. Genom att stå utanför huvudfåran av judisk aktivitet och tanke, observerade judarna likväl från dem att denna typ av lära kunde ruinera och förstöra ett folk. Judarna, som letade efter ett sätt att förstöra den romerska nationen, som år 70 e.Kr. hade förstört och jämnat Jerusalem med marken, noterade väl vad dessa läror var och beslutade sig för att föröva dem på romarna.

Essenismen var i själva verket en revolutionerande ny form av samhällsordning, ett idealiskt kooperativt samvälde i miniatyr. Istället för Messias var esséernas ideal "Rättfärdighetens lärare". De etablerade ett nytt kooperativt kommunitärt brödraskap och de var det första religiösa samfundet som instiftade och iakttog sakramenten dopet och den eukaristiska måltiden. Viktigast av allt var att de var den första gruppen som fördömde och avskaffade den urgamla institutionen mänskligt slaveri. Vidare var "Rättfärdighetens lärare", så som han förkunnades av esséerna, kanske inte den förste pacifisten i historien, men han var den förste att genomföra sina pacifistiska teorier med en övergripande praktisk åtgärd som, om den antogs allmänt, skulle avskaffa krig. Detta var naturligtvis en underbar religion för judarna att sälja till romarna, för om de kunde omvända romarna till undergivna pacifister skulle de förvisso snart därefter kunna dominera dem helt och hållet. Och detta gjorde de.

Esséerna levde i området kring Qumran nära Döda havet och enligt Filo, den judiske filosofen och författaren som var samtida med den tiden, "skulle det esséiska brödraskapet inte tillåta tillverkning av några vapen eller inom sitt samhälle tillåta någon tillverkare av pilar, spjut, svärd eller någon tillverkning av krigsmaskiner, ej heller någon man sysselsatt med ett militärt yrke, eller ens med fredliga sysslor som lätt skulle kunna omvandlas till ofog." Inte bara Filo berättar för oss om esséerna, utan även Josefus och Plinius, båda samtida historiker, berättar mycket för oss om esséerna.

Som nämnts tidigare framkommer också mycket från studiet av Dödahavsrullarna. Det avgörande faktum som framgår av studiet av dåtidens historikers skrifter och Dödahavsrullarna är detta oerhört betydelsefulla faktum: nämligen att de trosuppfattningar, läror och sedvänjor som tillskrivs Jesus Kristus, även om de inte är exakt identiska i alla avseenden med den esséiska skolans, ändå låg närmare esséernas än de biskopars som deltog i det ekumeniska konciliet vilket fastställde den ortodoxa kristendomens nicenska trosbekännelse.

Så vi kommer till den uppenbara slutsatsen att de kristna trosuppfattningarna och doktrinerna, som de förutsattes ha uttalats av Kristus i bergspredikan, inte alls uppstod vid den tiden utan minst 100 år tidigare från en judisk sekt kallad esséerna som levde nära Döda havet; att de äldste i Sanhedrin insåg att denna lära var dödlig och självmordsbenägen; att de sedan vidare tog denna doktrin och destillerade och förfinade den till en fungerande trosbekännelse; judarna främjade och spred sedan, med en stor mängd energi och enorma mängder propaganda (vilket de utmärker sig i), denna giftiga doktrin bland romarna.

Att nedteckna denna trosbekännelse i vad som nu kallas Nya testamentet växte fram under de följande århundradena. Det skrevs av personer som är okända för oss idag men som utan tvekan var av judiskt ursprung. Vidare, för att ge det en mystisk och himmelsk gudomliggörelse, uppfann de personen Jesus Kristus och hävdade att han var son till

Gud. Sedan, efter att ha lagt grunden för denna nya kyrka, konsoliderade de den makten vid ett möte i Nicaea, där skapandet av den nya kyrkan befästes, trosbekännelsen formaliserades och gavs officiell helgelse.

Sålunda, i korthet, lanserades den nya kyrkan och den nya religionen "Jesus Kristus", som fabricerades ur tomma intet. Inte ett enda spår av personen Jesus Kristus kan hittas i autentisk historia. Icke desto mindre skulle denna nyligen fabricerade bluff om Jesus Kristus, Guds Son — denna idé, med alla dess självmordsbenägna doktriner, snart dra ner det stora romerska riket och den stora vita civilisationen som följde med det i ruiner.

Aldrig mer skakade den vita rasen av sig judarnas kontroll. Aldrig mer återtog den vita människan kontrollen över sitt eget tänkande, sin egen religion, sina egna finanser eller sin egen regering. Ända till denna dag har den vita rasen inte återtagit kontrollen över sitt eget öde.

Det är det oföränderliga målet för vår nya religion, Creativity, och Church of the Creator, att återigen låta den vita människan återfå villkorslös kontroll över sitt eget öde och sin egen framtid.

För att göra detta måste vi först och främst reda ut den vita människans tänkande. Det är vad den här boken handlar om.

Kapitel 17

En närmare titt på den judeo-kristna bluffen

Vi har granskat Gamla testamentet och funnit att det i grunden är en samling smutsiga historier om smutsiga, horaktiga judar, såsom Abraham, Juda, David, Salomo och många andra. Vi har tagit en närmare titt på Nya testamentet och funnit att även det skrevs av ett gäng judar. Medan Gamla testamentet tjänade som en samlande trosbekännelse för förenandet av den judiska rasen, finner vi att Nya testamentet gör precis det motsatta för den vita rasen, nämligen att det utformades för att förvirra, förbrylla, splittra och upplösa den vita rasen genom att överväldiga den med så mycket strunt och med en sådan mängd dåliga råd att den vita rasen lämnas naken och försvarslös inför den rovlystna juden.

I det här kapitlet vill jag ytterligare undersöka den gamla judeo-kristna bluffen så som den framställs i både Gamla och Nya testamentet, eftersom de tillsammans utgör den vita mannens bibel. Bibeln är i sin tur grunden för hans religion, kallad kristendomen, som har varit en sådan olycklig katastrof för den vita mannen under de senaste 2000 åren av hans historia.

Det sista den vita rasen behöver för sin överlevnad är en samling dåliga råd. Detta är dock exakt vad den kristna religionen ger den vita mannen — en mängd rent ut sagt dåliga och självmordsbenägna råd — råd som, om de följs, med all säkerhet kommer att förgöra dem som anammar dem. Kristendomen föraktar fakta, den föraktar bevis och resonemang. Den föraktar tänkande människor. Den vill ha "troende" får. Den älskar lättlurade dårar. Kristus citeras som att han säger: "Om ni inte blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket." Den vill reducera alla till ett enkelt barnsligt tillstånd där de lätt kan duperas och vilseledas till att tro på nästan vad som helst. Den vill reducera den kreativa, produktiva, heroiska och energiska vita rasen ner till där...

de är fogliga och undergivna dårar, lättledda, lättkontrollerade och lätta att förslava.

Kristendomen är en förrädisk mental snara. Den våldtar sinnena hos i övrigt intelligenta män. När den väl har majoriteten under sin kontroll tar den till våld, om nödvändigt, för att knäcka och förgöra dem som fortfarande envisas med att tänka själva.

När den store tidige vetenskapsmannen Galileo år 1632 lade fram logiska bevis för att jorden roterade kring solen och att solen själv var en del av ett enormt interstellärt system, var det den kristna kyrkan som omedelbart väcktes för att stoppa detta framsteg i vetenskapligt tänkande. Följande år kallades Galileo till Rom, där han förhördes av inkvisitionen, förödmjukades och tvingades knäböja inför en enorm församling och avsvära sig sina upptäckter. Detta är bara ett av tusentals fall där den kristna religionen använde våld och terror för att kväva och förlama tänkande människors sinnen.

Kristendomen lever på lögner. Den har byggt upp ett helt nätverk av lögner, den ena lögnen satsad på den andra, den ena lögnen utformad för att skenbart styrka en annan, i en ändlös kedja, tills den genomsnittliga människan är så förvirrad och så övervältigad av det helas massivitet att hon psykologiskt kuvas till att acceptera hela lasset av lögner som Guds oföränderliga sanning.

Här är en av de första och mest uppenbara lögnerna — en som till och med ett barn kan se igenom — nämligen att varje ord i bibeln var Guds oföränderliga ord, exakt så som han har skrivit ner det och utan att en enda bokstav har ändrats. Det är uppenbart för även den mest enfaldiga person att bibeln har ändrats kontinuerligt och upprepade gånger. Till exempel har vi Vulgata-utgåvan av bibeln för katolikerna, vi har King James-versionen för de "fundamentalistiska" kristna, vi har Revised Standard-versionen för de mer moderna kristna, och häromdagen gick jag till bokhandeln och köpte New English-bibeln som kastar alla de andra överbord och sätter in "mer lättläst prosa". När jag går tillbaka till encyklopedin finner jag att bibeln har översatts från grekiska till latin, från latin till engelska, tyska och en mängd andra språk. Vilken version dessa översättningar än resulterade i var helt beroende av översättarens nyck och tolkning.

Faktum är att encyklopedin vidare säger att bibeln under de senaste 1000 och några åren av sin existens har fått mer än 100 000 ändringar gjorda i sig, men tillägger sedan snabbt och ursäktande att endast fem procent av dessa var "betydelsefulla". Det förefaller mig som om varje ändring i "Guds oföränderliga ord" skulle vara betydelsefull och 100 000 ändringar skulle göra den till en helt annan varelse, minst sagt. Men även om man tar siffran fem procent som sådan, skulle det fortfarande innebära 5 000 betydelsefulla ändringar spridda över cirka 1000 sidor i bibeln. Det skulle lämna 95 så kallade "obetydliga" ändringar och fem

betydande förändringar per sida. Det krävs inte mycket förstånd för att dra slutsatsen att bibeln sannerligen har ändrats kontinuerligt och avsevärt, och att påstå att den har varit oförändrad från första början är bara en stor lögn i en hel kedja som följer.

Hela bibelns nätverk är genomsyrat av motsägelser och inkonsekvenser i vad den säger i sig själv, en del mot en annan. Med andra ord, bibeln motsäger ständigt sig själv och gör sig själv till en lögnare. Inte nog med det, hela historien är så ologisk och löjlig att redan som tonåring uppstod ett antal förbryllande frågor i mitt sinne.

En av de första av dessa var varför, om Gud var en så snäll och kärleksfull Gud, de flesta av de människor som han hade skapat med sådan öm och kärleksfull omsorg, var dessa människor i stort sett alla på väg till helvetet? Det är fortfarande en bra fråga, grundläggande och fundamental, och det är en som ingen predikant, oavsett hur mycket dubbelspel han har gett mig, någonsin framgångsrikt har besvarat.

När vi undersöker hela historiens struktur så som den framställs i Gamla testamentet finner vi något i stil med följande, om vi är tillräckligt godtrogna för att tro på de judiska manusförfattarna som skrev det:

I begynnelsen var allt tomt och Gud svävade uppenbarligen bara runt i detta tomrum med ingenting att göra, ingenting att tänka på, ingenting att se (det fanns inget ljus). Efter att ha varit i dvala i miljarder och åter miljarder och åter miljarder år på det sättet, fick han plötsligt för bara cirka 6 000 år sedan idén att skapa himmel och jord. Det står inte när han skapade helvetet, men uppenbarligen måste han ha skapat det samtidigt, med idén att sätta någon i det i framtiden. Eftersom det är dit de flesta människor var bestämda att hamna, måste han ha skapat ett extra stort helvete, jämförelsevis.

I vilket fall som helst skapade han på den sjätte dagen människan till sin egen avbild, välsignade henne och satte henne i Edens lustgård. Vi får intrycket att det var Guds ursprungliga avsikt att människan skulle leva i Edens lustgård för evigt. Men sedan hände en märklig sak. Adam och Eva hade inte varit i denna trädgård i mer än en dag när de lurades i en fälla att äta av en förbjuden frukt. Varför trädet fanns där från första början, varför det var ett sådant brott att äta dess frukt, varför Herren satte ormen där för att uppmuntra och övertala dem att äta frukten, varför den gode Herren inte gav Adam och Eva mer förstånd än att bli lurade av ormen, har ingen någonsin förklarat för mig.

I vilket fall som helst, för detta ”hemska” brott att äta frukten från just detta träd, ändrades uppenbarligen Herrens hela plan för människosläktet omedelbart, leds vi att tro av de judiska manusförfattarna. Han var arg på Adam och Eva för detta lilla misstag, och han var inte längre en förlåtande och kärleksfull Gud, utan istället drev han i vrede ut dem ur Edens lustgård och förbannade dem ”att tjäna sitt bröd i sitt anletes svett”. Från denna lilla obetydliga incident är vi

berättat, är hela människosläktet nu förbannat med Adams och Evas "arvsynd".

Hur löjlig denna historia än är, uppstår en mängd logiska frågor. Eftersom Herren, som vi får veta, vet allt, ser allt, känner till framtiden såväl som det förflutna, och inte ett hårstrå faller från vårt huvud eller en sparv från taket utan att han vet om det, hur kommer det sig då att han inte långt i förväg visste att Adam och Eva skulle göra precis vad de gjorde, och att han skulle driva ut dem ur Edens lustgård? Han måste ha vetat detta och planerat det på det sättet innan han ens skapade dem, eller något annat. Om han visste allt detta i förväg, och i själva verket konstruerade hela universum, inklusive mänsklighetens varelser, kan Gud inte gärna undgå ansvaret för att ha planerat det på det sättet. När allt kommer omkring var mänskligheten en skapelse av Gud själv, som vet allt, ser allt, vet allt i framtiden, framåt och bakåt. Om människan visade sig vara en sådan usel syndare, måste vi också anta att Gud designade henne på det sättet och avsåg att hon skulle vara sådan.

Allt eftersom mänskligheten förökade sig, så fortsätter historien, blev hon ytterst "syndig" och Gud beslutade att han skulle dränka dem alla utom en familj, nämligen Noas. Den snälle och kärleksfulle Guden, den som vi får veta älskar oss alla, skred sedan till verket för att dränka alla dessa människor som en flock eländiga råttor. Detta inträffade, enligt en version av Bibeln som jag har (som sätter datum på allt), år 2348 f.Kr., i en syndaflod som varade i 40 dagar och 40 nätter.

Enligt de judiska manusförfattarna som skrev denna löjliga historia, byggde Noa, efter att ha blivit förvarnad av Herren, en ark och tog in i den allt levande "av allt kött, både av fåglar och av boskap, och av alla kräldjur som krälar på jorden." När vi betänker att det finns minst 10 miljoner arter av enbart insekter, för att inte tala om antalet reptiler, fåglar, djur och vad ni vill, blir denna historia sannerligen mer osannolik än sagan om Alice i Underlandet.

Inte heller det faktum att det absolut inte finns några bevis för att hela jorden var täckt av vatten år 2348 f.Kr. eller däromkring bekymrar dessa judiska manusförfattare särskilt mycket, inte heller alla dessa predikanter som går omkring och häver ur sig dessa påståenden. Samtida egyptisk historia nämner inga sådana översvämningar.

Hur motsägelsefullt är inte allt detta mot Naturens bevis framför oss! När vi ser på Grand Canyon, till exempel, som har eroderat i sina fåror under många miljoner år, när vi ser på glaciärer som har funnits i hundratusentals år, när vi ser på utvecklingen av de olika arterna såsom hästar, mastodonter eller sabeltandade tigrar, eller den mer nyliga historiska utvecklingen av människan själv som går tillbaka långt bortom 2348 f.Kr., en

människan måste helt enkelt lämna sitt förnuft, bli lättlurad som ett barn, för att tro på sådant nonsens.

Historien fortsätter sedan, och snart dyker Abraham, Isak och Jakob, den judiska rasens patriarker, upp på scenen. Enligt deras egna berättelser var dessa människor alla ett gäng moraliska vällustingar, som vi har läst om i de tidigare kapitlen. Men enligt de judiska manusförfattarna fattade Gud ett speciellt tycke för denna grupp och gav alla möjliga påkostade, långtgående och överdrivet generösa löften till dem och deras avkomma. Han ingick ett speciellt "gullegris-avtal" med dem. Judarna hävdar därmed att de har ett speciellt förbund med Gud, att de är det utvalda folket och att de har en direktlinje till Herren själv. En av deras främsta organisationer, B'nai B'rith, betyder "Förbundets söner".

Återigen uppstår frågan: varför skulle Herren, som antas vara så rättfärdig, så rättvis och så vis, ingå ett speciellt gullegris-avtal med en sådan grupp av trolösa mördare, skurkar, horkarlar, hallickar och prostituerade, som till exempel Abraham och Sara?

Det är en fantastisk historia för judarna, men en ganska dum historia för oss icke-judar att införliva i "vår" religion.

Hittills finner vi att Gud har gjort ett stort misstag med Adam och Eva och har drivit ut dem ur Edens lustgård. Deras avkomma visade sig uppenbarligen vara misslyckad. Han försökte korrigera detta andra misstag genom att dränka alla utom en familj.

Uppenbarligen var det också ett dåligt val, eftersom Noas avkomma visade sig vara så dålig att Herren beslutade att något drastiskt måste göras igen, istället för att dränka dem alla en andra gång. Eftersom mänskligheten var så ond, så elak och så syndig, beslutade han sig för att göra något riktigt meningsfullt.

I den andra delen av bibeln (som är Nya testamentet) står det att den Helige Ande sänkte sig över jungfru Maria och hon blev havande. Hon avlade "Guds enfödde Son" som skulle rädda mänskligheten från sitt hemska öde, uppenbarligen från att hamna i helvetet. Detta är sannerligen en dråplig och fantastisk historia. Att tänka sig att denne allsmäktige Skapare, som kunde skapa jorden, och solen, och Vintergatan, och galaxer miljarder ljusår bort, ett universum så vidsträckt i vilket jorden bara är en liten prick, och människan på den mer liknar en atom, att en sådan övernaturlig varelse skulle behöva sänka sig till idén att ha samlag med en jordisk varelse, och dessutom en gift judisk kvinna. Allt detta för att hon skulle kunna föda upp hans son, bara för att få honom spikad på korset, verkar så fantastiskt långsökt och idiotiskt att man ibland undrar över mänskligheten mentala hälsa som helhet.

I vilket fall som helst är det historien, så som den framställs av de judiska manusförfattarna av okänt ursprung, och hundratals miljoner människor har varit lättlurade nog att svälja den.

Hela idén om att "han dog för våra synder" är i sig inte särskilt rimlig. Det är ungefär som om till exempel ett gäng n*grer skulle begå ett antal mord, stölder och brott, och bränna ner staden Detroit, och man sedan tog en hederlig, rättrådig vit medborgare, förödmjukade honom, spottade på honom, spikade fast honom på korset och sedan drev ett spjut i hans sida så att hans blod rann, och detta skulle vara för att "sona" att dessa n*grer hade begått alla dessa brott. Vad är det för slags rättvisa? Hur skulle detta sona deras brott? Hur skulle det lära dessa n*grer en läxa på något sätt eller vis? Hela denna historia om att "Han dog för våra synder" är ungefär lika löjlig och idiotisk som det exempel jag just citerade.

I vilket fall som helst, uppenbarligen 2000 år senare, när vi ser tillbaka på det nu, kan vi verkligen inte säga att denna märkliga förödmjukande handling som Herren nedlät sig till för att "rädda mänskligheten" har fungerat, och uppenbarligen kan vi skriva upp ännu en blunder och ett misslyckande mot Guds verk.

Det verkar som om vår Skapare genom hela bibelns röda tråd och berättelse bara snubblar från ett dåligt misstag till ett annat, och inget av programmen verkar fungera som de borde. När vi kontrasterar detta med den verkliga världen och naturens lagar, ser vi hur fullständigt i konflikt detta är med vad vårt sunda förnuft, våra ögon och våra öron säger oss. Det är helt otänkbart att någon av naturens lagar någonsin skulle ha brutit samman, eller någonsin misslyckats, eller någonsin varit i konflikt med varandra. Vi känner inte till något fall där tyngdlagen upphävdes, inte heller ljusets lagar, inte heller elektricitetens lagar eller magnetismens lagar, inte heller var några andra av naturens lagar någonsin i konflikt med varandra, inte heller misslyckades de med att fungera. I själva verket har naturens lagar fungerat felfritt, oföränderligt och oskoningslöst sedan urminnes tider, och kommer utan tvekan att fortsätta att göra det i all evighet.

I vilket fall som helst, om vi bara använder ett uns av sunt förnuft och använder den intelligens som naturen så frikostigt har utrustat oss med, kan vi inte låta bli att komma till slutsatsen att Kristi framträdande på jorden och att han spikades på korset inte gjorde några stora underverk för mänskligheten. En överväldigande motsägelse som visar sig här är att judarna (som skrev Nya testamentet) sålde denna historia endast till det vita folket, och den judiska rasen, som förmodas vara Guds utvalda och Guds gynnade, trodde aldrig på denna rövarhistoria och de trodde aldrig på Kristus. Be någon predikant förklara denna idiotiska motsägelse för dig, och han kommer att ge dig en timmes dubbelspel.

Därför tonar en annan uppenbar motsägelse fram framför våra ögon, och det är: varför skulle judarna vara Guds utvalda folk, varför skulle Kristus, som är Guds Son, tvingas dö på korset för att "rädda mänskligheten" och ändå samtidigt misslyckas med att övertyga judarna, Guds utvalda folk? Det hela går inte ihop. Dessutom görs det i det första kapitlet i Matteus övertydligt att Kristus var

en direkt avkomling från Abraham, Isak och Jakob genom dessa horbockskungar David och Salomo och hela vägen fram till Josef, Kristi far. Vidare klargörs det tydligt att Kristus var en omskuren jude (i Lukas 2:21). Det står: "När åtta dagar hade gått och barnet skulle omskäras fick han namnet Jesus." Vi har därför Nya testamentet som säger att Kristus var jude, och för det andra, att han var son till Josef, som var en direkt avkomling i den långa släktlinjen från Abraham, Isak och Jakob. Samtidigt får vi dock veta att han var Guds son. Samtidigt tror inte Guds "utvalda" på det. En ganska motsägelsefull och en högst löjlig historia, milt uttryckt.

Så här står den vita människan, belastad med en religion som i den första delen till övervägande del handlar om judar och Guds förälskelse i den trolösa parasitiska rasen; och i den andra delen, om att Gud gör en gift judisk kvinna gravid och befruktar henne, som får en son, förmodligen Guds Son, men samtidigt är han son till Josef, och stolt får sin långa manliga släktlinje listad hela vägen tillbaka till Abraham, Isak och Jakob. Sedan har vi situationen där judarna själva inte tror på den andra delen av historien, nämligen Nya testamentet, men genom en enorm samordnad ansträngning som varade i ungefär 300 år övertygade de slutligen den vita romerska civilisationen om att detta skulle bli deras nya religion. Och den vita människan gick på det.

Hur dumt kan det bli?

Predikanter och missionärer kommer att göra ett stort nummer av hur Kristus gav oss "evigt liv". Det är meningen att vi ska vara så evigt och för alltid tacksamma för denna stora storsinta gåva. Detta är återigen helt i strid med vad vi ser i naturen. Vi känner inte till någon art, någon individ som naturen någonsin har gett "evigt liv" någonstans, vid någon tidpunkt. Det finns helt enkelt inte ett enda spår av bevis som stöder detta nonsens. De flesta växter lever bara en säsong, producerar sina frön och dör, bara för att en ny generation ska komma upp följande vår. De flesta däggdjur som rådjur, kaniner, prärievargar, etc., lever bara i ett till två till kanske sex år i genomsnitt, och dör. Under sin livstid har de producerat tillräckligt med avkomma för att föra arten vidare. Det finns inte ett spår av bevis för att det förhåller sig annorlunda för människan.

I vilket fall som helst, vem har sagt att vi skulle vilja ha evigt liv, även om vi kunde välja, särskilt om det kan finnas ett dystert och plågsamt helvete som väntar på oss och vi inte kan avsluta perioden av vår tortyr? Eller även om det fanns en sådan plats som himlen att komma till, vem säger att vi är särskilt förtjusta i att spela harpa för evigt och prisa Herren?

Det förefaller mig som om en sådan utsvävning skulle kunna bli fruktansvärt tråkig efter en relativt kort tid. Dessutom, när bibeln berättar för oss att de flesta av oss kommer att hamna i helvetet ändå, förmodligen omkring 99 procent, vad är det som är så fantastiskt med evigt liv? Svaret är ingenting, av

naturligtvis, och det är en stor judisk bluff. Det finns inte ett enda spår av bevis som stödjer det. Det strider mot alla de observationer som vi har bevittnat i naturen, och vi kan skriva upp även detta som ännu en del av det judiska nätverket av lögner.

När det gäller att skrämma och terrorisera offrens sinnen med helvetets djävulska, avskyvärda egenskaper, är detaljerna brutala och levande. Den store "kärleksfulle" Gud som skapade oss alla, hade uppenbarligen planerat från början att skicka 99 procent av oss till en instängd tortyrkammare där vi för evigt skulle torteras i en flammande eld och från vilken det inte finns någon återvändo.

När det gäller himlen saknas dock detaljerna helt; faktum är att beskrivningen, förutom hur den är fodrad med guld och ädelstenar och allt det där, är ganska diffus. Uppenbarligen kommer vår huvudsakliga sysselsättning att vara att prisa Herren. Jag kan inte tänka mig något tråkigare och mer ogudaktigt än att ha en enorm hjord av fångna undersåtar som frambär lovprisning dag och natt till sin herre. Så tyranniskt!

Vi får ständigt höra i bibeln att vi ska vara saktmodiga och inte fåfänga, och att varje stolthet vi kan tänkas ha är syndig. Men hur fåfänglig är inte vår förmodade Skapare? Här är han och skapar en enorm hjord, en fången publik, som kommer att tillbringa de närmaste miljontals åren med att praktiskt taget inte göra annat än att rabbla lovprisningar. Om detta är en gudomlig egenskap, då motsäger den alla de andra värden som föreskrivs i bibeln.

Å andra sidan framställs vi sedan som änglar som spelar harpa, kanske. Uppriktigt sagt har jag aldrig sett fram emot att spela harpa med någon större förväntan. Om det vore ett så underbart och glädjefyllt tidsfördriv skulle jag ha köpt en för länge sedan, men jag ser inte särskilt många andra människor som är särskilt hänförda över att spela harpa. Så, vad finns det mer att göra i himlen? Äter vi? Bär vi kläder? Sover vi? Är vi fasta varelser? Är vi en hop andar som fladdrar genom etern? Har vi vingar? Det enda svaret är att vi inte vet något om dessa saker. Allt är mycket oklart, mycket dimmigt, mycket diffust.

Och när det gäller platsen för denna underbara himmel som vi förväntas anstränga oss till det yttersta för, var exakt ligger den? Är den tusen mil ovanför jorden? En miljon mil under jorden? Hundra miljoner mil bort? Är den nära solen? Finns den i denna galax? Finns den verkligen någonstans? Och återigen är svaret oklart och diffust.

Jesus citeras som att han sa: "Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola aldrig förgås." Ska vi då förstå det som att himlen bara är tillfällig? Tja, vissa säger att det finns en andra himmel. Så, är den också tillfällig, eller vad? Allt är mycket skissartat, mycket mystiskt, mycket grumligt och mycket tvivelaktigt. Allt har kommit ner till oss genom hundra led av andrahandshörsägen som har reviderats och skrivits om och lappats ihop hundratusen gånger, och vi förväntas ta allt som "evangeliet sanning".

Det förefaller mig som om skillnaden mellan att göra det rätta och det felaktiga skulle innebära skillnaden mellan att komma till himlen och ett evigt helvete, så borde Gud ha gjort det övertydligt vad det är han vill att vi ska göra. Om jag hade en anställd och gav honom alternativen att han genom att göra det rätta skulle belönas med en miljon dollar, men om han gjorde det felaktiga skulle jag skjuta honom, då vore det minsta jag kunde göra att klargöra precis vad det är han måste göra och vad han inte får göra.

På samma sätt, om det som bibeln säger har någon som helst giltighet (vilket det inte har), då skulle Gud sannerligen inte ha förvirrat oss med tusen olika religioner: muhammedanism, judendom, mormonism, konfucianism, kristendom och en mängd mindre trosbekännelser. Han skulle sannerligen inte ha splittrat den kristna religionen i tusen olika grenar, såsom katoliker, unitarier, metodister, "Holy Rollers" och vad ni vill, som alla fördömer och misskrediterar varandra. Även om man ville göra det rätta, vem är på rätt spår? Muhammedanerna? Judarna som inte tror på kristendomen? Hur skulle man någonsin kunna avgöra det utifrån en sådan massa av förvirring?

Hela denna sörja av skräp faller naturligtvis platt till marken. Vi återgår till våra sinnen, tar ett djupt andetag av sval, ren luft och går tillbaka till Naturens lagar, som är verkliga, som är i harmoni, som är eviga. All sanning och all kunskap härstammar från vår observation av Naturens lagar.

Vad dessa "pånyttfödda" kristna kommer att försöka snärja dig med är: "Hur förklarar du hela universum omkring dig? Någon måste ha skapat allt detta." Om de är mer sofistikerade filosofer kommer de att formulera det så här: "Det måste finnas en första orsak — och denna första orsak är Gud." Detta är ett klent antagande och en högst obefogad presumtion. Vi har inga som helst bevis för att denna presumtion har någon grund i verkligheten. Vi vet inte om universum inte har funnits här för alltid och kommer att finnas här för alltid i framtiden. Medan scenerna i Naturen ständigt förändras, är den likväl alltid densamma och Naturens lagar i sig har aldrig förändrats. De är eviga.

Faktum är att när det gäller "tid" så vet vi inte ens vad termen i sig betyder, förutom i relation till planeternas rörelser eller något annat rörligt objekt. Det kan argumenteras lika effektivt att universum alltid har funnits här, som att säga att Gud alltid har funnits här. Som svar på argumentet att någon var tvungen att skapa allt detta, kan det lika giltigt argumenteras att ja, då måste någon annan ha skapat Gud från första början. Det är precis lika rimligt att anta att universum, ständigt föränderligt som det är, inte plötsligt kunde springa fram ur intet som att Skaparen sprang fram ur intet. Det är precis lika logiskt att hävda att någon först var tvungen att skapa Gud som det är att hävda att någon först var tvungen att skapa universum.

Så vi lämnas med det uppenbara. Svaret är helt enkelt att vi inte vet hur allt började, om det ens fanns en början. Universum har, såvitt vi vet, alltid funnits här. Angående mysteriet med en Gud, eller Gudar, har vi inga bevis, vi vet ingenting, och såvitt någon kan avgöra finns det tusentals myter och berättelser och sagor om Gudar och Gudinnor, Andar och Änglar, och Djävlar och Féer och Spöken och Gremlins, men vad gäller bevis är allt vi vet att de endast är en produkt av människans livliga fantasi.

Att ge efter för den kristna filosofin är att ägna sig åt en feg flykt från verkligheten, att fly till en Alice i Underlandet-fantasivärld och att förstöra förnuft och sunt förnuft. Vi upprepar: Kristendomen föraktar fakta, bevis och resonemang. Kristendomen föraktar logik. Att bli kristen är att duka under för förvridningen av ens sinne genom judisk sinnesmanipulation. En "pånyttfödd" kristen är en pervers människa. Han har fått sina instinkter förvridna, sitt sinne ur balans, och hela sin syn på livet, syn på sex och på sin arts överlevnad fullständigt perverterad från det som han, som en naturlig människa, ursprungligen skapades till av Naturen. Han blir en förstörare av sin egen ras.

Även om frågan om att bli kristen är en gradfråga, och väldigt få människor av den vita rasen faktiskt tar det på allvar, samtycker ändå alla ganska passivt till dess dominans över vår livssyn och vårt samhälle. Detta är i sig en mycket betydande eftergift och en som har haft katastrofala effekter på den vita rasens kultur, styre och framtidsutsikter under de senaste 2000 åren. Och häri ligger den vita mannens dilemma.

I politik, i affärer, i krigföring och i alla sina andra handlingar använder han de instinkter och det sunda förnuft som Naturen har utrustat honom så rikt med. Han åberopar överlevnadens lagar, Naturens lagar och de från sin egen erfarenhet. Sedan går han till kyrkan på söndagen och får sin hjärna ommanipulerad till att förkasta allt sitt sunda förnuft. Han ger sig ut i omloppsbana i en overklig, diffus värld. Hans hjärna tappar ett kugghjul och spårar ur fullständigt från verkligheten. Han kommer ut förvirrad och tyngd av samvetskval, mitt emellan, med sin hjärna i limbo, för att återigen ta itu med världens problem på måndagen. Han förblir splittrad, mitt emellan två oförenliga världar — verklighetens värld och en overklig värld föreskriven av ett gäng judiska manusförfattare av okänd identitet. Hans sinne är förlamat av rädslan för helvetet, den eldiga gropen, den ohyggliga instängda tortyrkammaren förberedd av din snälla, kärleksfulla, barmhärtiga, nådiga (och judiska) Gud, för 99 procent av hans "älskade" offer.

Vid det här laget kan vi lika gärna ställa frågan: när exakt skapade Gud, "i sin stora vishet", helvetet och djävulen? Var det på den första dagen när han skapade himmel och jord? Existerade Kristus, en av den Heliga Treenigheten, "som alltid var", och utan tvekan måste ha existerat vid...

tiden helvetet skapades, deltog han även i designen och skapandet av helvetet? Eftersom Gud vet allt, ser allt, både framåt och bakåt, planerade han då inte därför att sända alla dessa människor som han skapade till helvetet någon gång i framtiden så att han kunde tortera dem efter behag?

Om vi tittar närmare på djävulen, ges vi förståelsen att även detta var en olyckshändelse, att Gud egentligen skapade honom som en ängel men att han "föll". Som ett resultat av denna oförklarade lilla olycka har vi en seriös antagonist på den andra sidan från Gud, som verkar tävla i en lek av katt och råtta för att fösa in fler av oss stackars olyckliga brickor på sin sida av stängslet än vad Gud förmår få över på sin sida. Sättet historien berättas för oss får det att verka som om Gud desperat försöker rädda oss alla till himlen, men djävulen är mer listig och mer lömsk och mer framgångsrik i att locka in oss i helvetet. Det verkar uppenbart att Gud förlorar och hans "olyckshändelse" vinner.

Vilken orimlig och dråplig situation detta är! Här leds vi till att tro att Gud är ofelbar, allvetande, att inte ett hår faller från vårt huvud utan att han har kontroll och ansvar, men i alla de viktigaste punkterna verkar han ha klantat sig, allt till vår, människornas, nackdel.

Först och främst gick det fel för Adam och Eva redan första dagen och de föll i en snubbeltråd som Gud uppenbarligen hade lagt ut. För det andra var han tvungen att dränka alla de miljontals avkommor som följde, utom en familj. Sedan blev de alla dåliga ändå. Denna dråpliga historia fortsätter sedan med att berätta för oss att han var tvungen att bli far till en son genom en gift judinna vid namn Maria och lät spika fast honom på korset och blöda torrt eftersom det var tänkt att rädda oss eländiga syndare från att hamna i helvetet. Men efter 2000 år gick det uppenbarligen också snett, eftersom vi idag finner färre människor än någonsin som tror på kristendomen längre, och judarna och kommunisterna tar över världen. Men i vilket fall som helst, påståendet att här finns denne allvetande ofelbare Gud, som genom en nyckfull olycka har skapat en djävul istället för en ängel. Denne djävul är nu en het konkurrent till honom, och enligt historien i bibeln, kommer han att vinna spelet och tränga in människor i "sitt" helvete (skapat av Gud) långt utöver vad den ursprunglige Skaparen kommer att kunna rädda till sin himmel. Kan du tänka dig något mer löjligt? Som en känd general en gång sa, den som tror på den sortens rövarhistoria kommer att tro på vad som helst.

Icke desto mindre finner vi att bibeln har skrivits, och hundratals miljoner medlemmar av den vita rasen har dukat under för den. Det måste förvisso finnas något annat motiv bakom det än att berätta fåniga historier, och det finns det.

Svaret blir ganska uppenbart när vi tittar på (a) vem som skrev både det Gamla och det Nya testamentet och (b) vem som gynnades därav. När vi betänker att det Gamla och det Nya testamentet var

båda skrivna av en skara slemmiga judar, då börjar hela den skändliga konspirationen att framstå som logisk.

Vi har redan granskat den judiska rasens förrädiska och konspiratoriska natur under tusentals år. Vi har också granskat deras historia och hur de, när romarna förstörde Jerusalem, slog tillbaka mot romarna, inte med vapenmakt, utan genom förräderi, list och ränksmideri. Genom att pracka på det en gång stolta och mäktiga romerska riket den självmordsbenägna kristna religionen, förstörde de Rom. Vi vet alla att tusen år av den mörka medeltiden följde på Roms fall, under vilken den vita rasen vältrade sig i okunnighet, fattigdom och vidskeplighet. Vi vet att när den vita rasen slutligen (delvis) tog sig ur denna sinnesförvridning (under renässansen), fanns juden där mitt ibland dem, fortfarande med kontroll över den vita mannens finanser, hans regering och hans religion.

Vi vet att romarna, som skapade den främsta civilisationen under antiken, och förmodligen genom tiderna, för 2000 år sedan var dominerande utan konkurrens i den då kända världen. Vi vet att detta var en av de finaste yttringarna av den vita rasens energiska och produktiva egenskaper. Vi är också medvetna om det faktum att när denna stora stolta ras väl dukade under för den svekfulla och förrädiska kristna läran, blev den aldrig densamma igen, och att den vita rasen aldrig mer har haft kontroll över sitt öde. Den parasitära juden har haft kontroll över världen ända sedan dess.

Svaret är därför helt uppenbart att kristendomen har varit, och är idag, ett kraftfullt verktyg som används av den ränkfulla och konspiratoriska judiska rasen för att övervinna, upplösa och förstöra den stora vita rasen. Den används mer ogenerat än någonsin idag för att rasblanda och påskynda den vita mannens undergång så att han kan bli mer grundligt och mer permanent förslavad och därigenom bli ett fogligt och ödmjukt, men ändå produktivt lastdjur åt den parasitära juden.

Kort sagt: juden uppfann kristendomen, påtvingade den vita rasen den för att han skulle kunna förvandla honom till en perfekt "goyim", hans term för undergiven boskap.

Ja, det är min slutsats och det är min dom. Det är den enda slutsatsen som är logisk.

Tiden är för länge sedan mogen för den vita mannen att ha en egen religion, en som formulerades av vita män, och en som utformades för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Det är den här bokens övergripande syfte att lägga grunden för en sådan religion.

Kapitel 18

Talmud

Den judiska trons verkliga essens är inte Gamla testamentet som sådant, inte Pentateuken eller Moseböckerna, utan den grundläggande trosbekännelsen så som den framställs i Talmud. Utåt sett bekänner sig judarna vara knutna till Gamla testamentet. Återigen är detta ett partiellt bedrägeri och även en partiell rökridå för deras verkliga program. När judiska pojkar och flickor når tretton års ålder är det inte Gamla testamentet de ägnar sig åt eller söker vägledning i, utan vid det laget har de genomgått en grundlig studie- och indoktrineringskurs i Talmud. Det är deras verkliga bibel.

Judarna hävdar att medan Moses tog emot den skrivna lagen från Gud på berget Sinai på stentavlor, tog han samtidigt emot muntliga tolkningar av den, eller den "muntliga lagen". De hävdar att detta är anledningen till att Moses stannade så länge på berget, eftersom Gud kunde ha gett honom den skrivna lagen på en enda dag. Fastän allt detta återigen är ren fiktion och judiska påhitt, är det ändå signifikant att notera deras förklaring till sin tros uppkomst.

Moses sägs i sin tur ha överfört denna muntliga lag till Josua; Josua i sin tur ska ha överfört den till de sjuttio äldste; dessa äldste förde den sedan vidare till profeterna, och profeterna till den stora synagogan. Judarna hävdar sedan att den senare överfördes successivt till vissa rabbiner tills det inte längre var möjligt att bevara den muntligt och de började skriva ner den.

Detta är återigen deras mytiska förklaring till ursprunget av deras heliga tro. Den är naturligtvis inte baserad på några fakta. Liksom resten av deras egenkonstruerade historia är det ren myt. Det är mycket tveksamt om karaktärer som Moses eller Josua ens har existerat. Icke desto mindre, om man går tillbaka till historiska källor, är det välkänt att det före kristendomens intåg fanns skolor i Palestina där "helig" judisk litteratur lärdes ut. Laglärarnas kommentarer antecknades på tabeller och listor som ett stöd för minnet, och dessa samlade bildade början på den judiska Talmud.

Det finns en lång historia härifrån och framåt vad gäller dess sammanställning och dess tillväxt till dagens Talmud. Jag vill inte ta upp utrymme för att gå in på alla de komplicerade manipulationer som ägde rum för att bygga upp den till dess nuvarande enorma volymer.

Det räcker med att säga att Mischnah är grunden och huvuddelen av hela Talmud. Denna bok accepterades av den

Judar överallt och erkändes som deras autentiska lagkodex. Med tidens gång ökade tolkningarna av denna kodex, och tvister och beslut av lagens lärda rörande Mischnah skrevs ner. Dessa skrifter, som var tolkningar av lagen, utgör en annan del av Talmud som kallas Gemarah. Totalt utgör därför dessa två delar, nämligen Mischnah, som tjänar som texten för den judiska lagen, följd av Gemarah som tjänar som en analys och tolkning av den lagen, den judiska Talmud.

Vid år 500 e.Kr. var Talmud mer eller mindre sammanställd i sin nuvarande form. Redan vid den tiden fanns det två huvudsakliga Talmuder som användes av judarna; den ena var den palestinska Talmud och den andra var den babyloniska Talmud, av vilka den senare, den babyloniska Talmud, var den mer omfattande. Den sammanställdes inte av någon enskild person eller vid någon enskild tidpunkt, utan många framstående judiska ledare arbetade med den under många år.

Den babyloniska Talmud är den som idag accepteras av majoriteten av judarna, men inte alla. När vi hänvisar till Talmud i detta kapitel, kommer vi i huvudsak att tala om den babyloniska Talmud.

Sålunda utgör Mischnah, Gemarah, Tosephoth och Maimonides Perusch Hamischnaioth, alla samlade till ett, ett omfattande verk som kallas Talmud. Den fullständiga Talmud innehåller sextiotre böcker i femhundratjugofyra kapitel.

Det är detta enorma stycke litteratur, som innehåller mycket skräp och även mycket smuts, som icke desto mindre har den grundläggande judiska läran invävd i sig och genom hela dess längd. Den drar upp riktlinjerna för förstörelsen av världens hedniska folk. Den fastställer det historiska målet för judisk kontroll över världen med all dess rikedom, förslavandet av alla folk. Den innehåller i grunden alla judiska lagar i deras förhållanden till varandra, och även i judarnas förhållande till hedningarna.

Talmud innehåller också många detaljerade råd om användningen av frukter, frön, örter, träd etc. Den går in i stor detalj på judiska högtider, om när de ska börja, när de ska sluta och hur de ska firas. Den har en omfattande mängd lagar som behandlar ämnet äktenskap och förskjutande av hustrur, deras plikter, relationer, sjukdom och många andra ämnen inom detta område.

Områdena som den täcker är nästan obegränsade. Den tar upp straff och ersättningar gällande skador. Den gör en stor sak av offer och heliga riter och helgdagar. Den går också in på ämnet reningar i stor detalj.

Talmud går vidare in på djupet gällande själva lagarna. Den har en behandling av lagar rörande köp och försäljning, lagar rörande fastigheter och handel. Den går in på behandlingen av domstolar och deras förfaranden samt bestraffning av kapitalbrott. Det

behandlar också olika typer av eder och brytandet av dessa. Den innehåller en samling av traditionella lagar och beslut som samlats in från vittnesmål från deras framstående lärda och judiska lärare.

Böckerna fortsätter i all oändlighet. Det finns knappast ett ämne som inte täcks när det gäller en judes liv. Mycket av det är trivialt, mycket av det är oerhört tråkigt. Icke desto mindre löper genom hela Talmud den grundläggande filosofin och trosbekännelsen hos juden själv, vilket gör honom till en så farlig parasit i varje samhälle han tränger in i.

Det är inte min avsikt att ägna för mycket tid åt de massiva detaljer som finns i kompendiet av Talmuds böcker. Det räcker med att säga att detta verk alltid har betraktats av judarna som heligt. De har också hållit det, och håller det fortfarande, som viktigare än de så kallade heliga skrifterna. Talmud själv visar detta mycket tydligt. I en del står det: "De som ägnar sig åt att läsa Bibeln utövar en viss dygd, men inte särskilt mycket; de som studerar Mischnah utövar en dygd för vilken de kommer att få en belöning; de som däremot åtar sig att studera Gemarah utövar den högsta dygden."

I en annan del av Talmud står det: "Den heliga skriften är som vatten, Mischnah som vin och Gemarah som aromatiskt vin."

Följande är en välkänd och högt prisad åsikt i rabbinernas skrifter: "Min son, ge akt på de skriftlärdes ord snarare än på lagens ord." Med andra ord får den unge juden som tränas för sin framtida roll och del i den judiska världskonspirationen höra om och om igen att han måste vara noga uppmärksam på Talmuds läror snarare än på själva Gamla testamentets skrivna lag. Även om båda är en del av deras underliggande religiösa tro, är det Talmuds läror som råder och är dominerande.

Genom hela Talmud används ordet Goi när man refererar till icke-judar (gentiler) och i synnerhet till de vita gentilerna och romarna. Detta är deras nedsättande term för ordet boskap, eller fä, och stavas ibland Goyim. Från tidig barndom får judarna lära sig att en gentil, vilken gentil som helst, är ett fä och ska behandlas på samma sätt som de skulle behandla boskap. Invävt i hela Talmuds undervisning är idén om fientlighet och hat mot Goyim.

Trots att Talmud inte var helt sammanställd förrän år 500 e.Kr., skrevs mycket av den före den kristna eran och vid den tid då Rom stod på sin höjdpunkt. De parasitära judarnas politik har sedan urminnes tider alltid varit att ventilera sitt häftigaste hat mot den dominerande och rådande vita maktstrukturen. Det är därför inte förvånande att mycket av hatet i Talmud är riktat direkt mot Rom.

När Babylon stod på sin höjdpunkt riktades deras mest våldsamma hat mot Babylon. Efter att de hade förstört Babylon riktades deras mest häftiga hat mot romarna. Som alltid har judarna...

invadera och sprida ut sig i ett friskt vitt produktivt samhälle. Sedan skriker de om förföljelse. De kallade romarna för tyranner. De hävdade att romarna höll Israels barn fångna. Judarna uppmanade febrilt sitt folk att endast genom förstörelsen av romarna skulle judarna befrias från vad de kallar sin fjärde fångenskap. De yrkade därför på att varje jude var skyldig att göra allt han kunde för att förstöra detta ogudaktiga rike av edomiter (Rom), som styrde hela världen.

Eftersom det dock inte alltid och överallt är möjligt att genomföra denna utrotning av Goyim, befaller Talmud att de ska attackeras åtminstone indirekt, nämligen genom att skada dem på alla möjliga sätt, och genom att på så sätt minska deras makt, hjälpa till mot deras slutgiltiga undergång. Varhelst det är möjligt bör en jude döda Goyim, och göra det utan barmhärtighet, säger Talmud.

Deras hat mot Rom kände inga gränser. De säger att furstendömet, vars huvudstad är Rom, är det som judarna ska hata mest av alla. De kallar det Esaus rike, och edomiternas rike, stolthetens rike, det ogudaktiga riket, det hädiska Rom. Det turkiska riket kallas ismaeliternas rike, vilket de inte önskar förstöra. Riket Rom måste dock utrotas, för när det korrupta Rom är förstört kommer frälsning och frihet till Guds utvalda folk. Så säger Talmud.

Som vi alla vet, så förstörde de Rom. Vapnet som var avgörande för att förstöra Rom var de självmordsbenägna kristna lärorna som judarna prånglade ut på den vita romerska civilisationen.

Talmud säger vidare: "Omedelbart efter att Rom har förstörts ska vi bli återlösta." Översatt från den judiska jargongen betyder detta att så snart de har förstört Rom kommer de att vara enväldiga. Historien visar att efter att judarna förstört och upplöst Rom med sina självmordsläror, har den vita människan aldrig återfått kontrollen över sitt eget öde.

Förstörelsen av Rom var naturligtvis inte på något sätt slutet på det judiska programmet. En jude besitter, genom det faktum att han tillhör det utvalda folket och är omskuren, en så stor värdighet att ingen, inte ens en ängel, kan vara hans jämlike, så säger Talmud. Faktum är att han anses nästan vara Guds like. "Den som slår en israelit", säger rabbi Chanina, "handlar som om han örfilar Guds gudomliga majestät." En jude anses alltid vara god, trots obegränsade synder han kan begå; inte heller kan hans synder besmutsa honom, mer än vad smuts besmutsar kärnan i en nöt, utan det smutsar bara ner dess skal. En jude betraktas alltid som en människa; hela världen är hans och allt bör tjäna honom, särskilt "djur som har mänsklig form."

I juridiska frågor: "En goi eller en tjänare är inte kapabel att agera som vittne." Dessutom får en jude ljuga och begå mened för att fördöma en

Goyim. Om detta säger Talmud vidare: "Vår lära är som följer: När en jude och en Goi kommer inför rätta, fria juden, om du kan, enligt Israels lagar. Om Goien vinner, säg till honom att det är vad våra lagar kräver. Om juden däremot kan frias enligt den hedniska lagen, fria honom och säg att det beror på våra lagar. Om detta inte kan göras, gå hänsynslöst fram mot Goien, så som Rabbi Ischmael råder."

I vilket fall som helst är deras krig mot Goyim obevekligt. De citerar Ordspråksboken 24:6 "Med klokt råd skall du föra krig mot dem" och Talmud ställer sedan frågan vidare — genom vilken typ av krig? "Den typ av krig som varje människoson måste föra mot sina fiender, vilket Jakob använde mot Esau — genom svek och list närhelst det är möjligt. De måste bekämpas utan uppehåll, tills ordningen är återställd. (Att återställa ordningen för judarna innebär det slutgiltiga judiska tyranniet över världen.) Det är alltså med tillfredsställelse jag säger att vi bör befria oss från dem och härska över dem."

Så mycket om citat från Talmud. Genom sin enorma volym döljer den det mesta av det ondskefulla och lömska materialet för Goyims ögon. Det är endast genom de intensiva och långvariga studier som följs av den judiska läran som hela innebörden av det dödliga programmet avslöjas. Det är inte min avsikt att ens delvis recensera en så omfattande samling böcker.

Det räcker med att säga att det är ett detaljerat program för att binda samman judarna under ett lagsystem och ett långsiktigt program för förintelsen av den vita rasen. Det slutgiltiga målet är den fullständiga förintelsen av hedningarna och dominansen över den hedniska världen, av vilken den vita rasen är deras mest hatade fiende.

Jag kommer ytterligare att exponera innehållet i Talmud genom att gå in mer i detalj i kapitlet om Sions vises protokoll. Eftersom Protokollen tydligare och i kortfattad essens formulerar Talmuds läror, kommer mer utrymme att ägnas åt dem.

Sammanfattningsvis, utöver vad jag redan har citerat om Talmud, täcker Protokollen och det Kommunistiska manifestet ganska väl hela området för det judiska programmet för förslavandet av världen. Protokollen och det Kommunistiska manifestet är i sig själva inget annat än en destillation av Talmuds läror. Talmud kom först, och den är i sig själv den högsta judiska huvudplanen som överskuggar alla andra judiska böcker.

Kapitel 19

Sions vises protokoll

Jag har tidigare sagt att judarna skrev fem stora böcker som har varit av överväldigande betydelse i deras program för förintelsen av den vita rasen. De två första var Gamla testamentet och Nya testamentet. Den tredje var Talmud. Den fjärde är Sions vises protokoll.

Protokollen är utan tvekan det dödligaste, det mest ondskefulla, det mest diaboliska programmet för underkuvande och förintelse av mänskligheten som någonsin uttänkts av människans kollektiva depraverade sinnen. De utgör det hemliga programmet för den inre kretsen av de mäktiga judiska insiders som styr världen. Man tror att denna krets, dessa mäktiga insiders, består av ungefär 300 män, alla judar, som alla känner varandra men är okända för resten av världen. De är också okända för den judiska anhängarskaran vars stöd de kräver och vars stöd de åtnjuter. Dessa äldste, det högsta nervcentret för den judiska diktaturens makt, har i århundraden tillskansat sig världens högsta makt. De är också det styrande organet för Kehillan och den judiska rasen.

Programmet som läggs fram i Protokollen är ett mycket koncentrerat program och det trotsar sammanfattning, eftersom det i sig självt är en sammanfattning av de dolda program som judarna har flätat samman i Talmuds komplexa och skiftande volymer. Dess program är också det destillerade koncentrerade giftet som läggs fram i Karl Marx *Das Kapital* och *Kommunistiska manifestet*. Det är också en utvidgning av den filosofi som läggs fram i det Gamla testamentet och det Nya testamentet i den judiska bibeln. Men medan det Gamla testamentet är avsett för konsumtion av det judiska medlemskapet i stort och det Nya testamentet är speciellt utformat för att förvirra och vilseleda goyerna (icke-judarna), är Protokollen en hemlig sammanställning. Under inga omständigheter fick de någonsin ses av goyernas ögon. Inte ens det judiska medlemskapet i stort skulle någonsin få veta de exakta detaljerna om vad ledarskapet hade i åtanke.

Det faktum att Protokollen nu är tillgängliga för goyerna och för den vita rasen i synnerhet är en av historiens stora tillfälligheter. De publicerades först av professor Sergyei Nilus, som var präst i den ortodoxa kyrkan i Ryssland. Han publicerade den första ryska

språkutgåva 1905. I sin inledning säger han att ett manuskript hade överlämnats till honom cirka fyra år tidigare av en vän, som intygade att det var en sann översättning av ett originaldokument stulet av en kvinna från en av de mest inflytelserika och högt initierade ledarna inom frimureriet, vid slutet av ett möte för de "initierade" i Frankrike, "detta näste för judisk-frimurerisk konspiration." Professor Nilus tillade att protokollen inte exakt är mötesprotokoll, utan en rapport, med en del som till synes saknas, sammanställd av någon inflytelserik person inom den judiska konspirationen.

Protokollen publicerades i bokform av Sergyei Nilus i Ryssland 1905. Ett exemplar av detta finns i British Museum och bär datumet för dess mottagande, den 10 augusti 1906.

Publiceringen av denna bok var ett mycket allvarligt hot mot den judiska konspirationen och Adolf Hitler säger att närhelst denna bok blir en nations gemensamma egendom kan det judiska hotet i stort sett anses vara brutet. Detta visar precis hur viktigt detta dokument är. Judarna insåg detta, och alla exemplar som man kände till existerade i Ryssland under Kerenskij-regimen strax efter revolutionen förstördes, och under hans efterträdare ansågs innehav av ett exemplar av protokollen av vem som helst i Sovjetryssland vara ett brott tillräckligt för att garantera att ägaren blev skjuten på fläcken. Det rekommenderas starkt att varje vit man och kvinna studerar detta grymma och dödliga dokument för sig själva, och övertygar sig själva om dess äkthet och får en bättre förståelse för den judiska konspirationen.

Naturligtvis fortsätter judarna att skrika om och om igen att de är förfalskningar, men vad de är förfalskningar av säger de inte, eftersom en förfalskning förutsätter att det finns en äkta artikel att förfalska. I vilket fall som helst har det judiska programmet för subversion och erövring av världen följt denna plan så troget att historiens händelser talar för sig själva. De är det bästa beviset på att protokollen är äkta.

Mr. Henry Ford, i en intervju publicerad i New York World den 17 februari 1921, lade fram fallet för Nilus kortfattat och övertygande på följande sätt: "det enda uttalande jag bryr mig om att göra angående protokollen är att de stämmer överens med vad som pågår. De är 16 år gamla och de har passat in på världssituationen fram till denna tid. De passar in nu."

Sedan Mr. Henry Ford gjorde det uttalandet har mer än 50 år förflutit. Idag kan vi med egna ögon se den världsbild som har utspelat sig under tiden. Vi kan mer exakt se bekräftelsen på det program som finns i protokollen. Praktiskt taget hela världen är nu under judisk kontroll, och så mycket mer av det dödliga programmet har nystats upp framför våra ögon att en person måste vara antingen en judisk agent eller en fullständig idiot för att förneka äktheten hos Sions vises protokoll.

Samtidigt fortsätter judarna konsekvent att förneka att Protokollen är äkta. Faktum är att de till och med har tillsatt en kommitté i senaten för att undersöka dem och utfärda en rapport om att de var förfalskade. Naturligtvis gjordes detta under ledning av sådana judiska senatorer som senator Javits och andra, med ett gott stöd av pro-judiska hantlangare. I vilket fall som helst är judarnas påstående att Protokollen är förfalskningar, och det faktum att judarna är världens största lögnare och mästare på svek, det bästa beviset på deras äkthet. Märkligt nog försöker judarna aldrig besvara de fakta som motsvarar de hot som Protokollen innehåller, och sannerligen är korrelationen mellan Protokollens profetia och den fullbordan som redan har åstadkommits alldeles för uppenbar för att kunna argumenteras bort. Detta vet judarna mer än väl, och därför argumenterar de aldrig om själva materialet i Protokollen och den uppenbara utvecklingen av konspirationen framför våra ögon.

I vilket fall som helst är de djävulska planer som beskrivs i Sions vises protokoll inte nya i den judiska historien. De avslöjar den judiska nationens samfällda handlingsplan som har utvecklats genom tiderna och redigerats av de Äldste själva fram till detta datum. Enligt uppteckningar från den hemliga judiska sionismen hade kung Salomo och andra judiska lärda män, år 929 f.Kr., redan tänkt ut ett system i teorin för en fredlig erövring av hela universum genom Sion.

Allteftersom historien utvecklades utarbetades detta system i detalj och slutfördes av män som därefter initierades i detta program. Dessa lärda män beslutade att, med vilka medel som helst, erövra världen för Sion med den Symboliska Ormens list, vars huvud skulle representera dem som har initierats i den judiska administrationens planer, och ormens kropp skulle representera det judiska folket. Administrationen skulle alltid hållas hemlig, även för den judiska nationen själv. När denna orm trängde in i hjärtat på de nationer som den mötte, undergrävde och förtärde den all icke-judisk makt i dessa stater. Det är förutsagt att ormen fortfarande har kvar att avsluta sitt arbete, genom att strikt hålla sig till den utstakade planen, tills den bana som den måste löpa avslutas genom att dess huvud återvänder till Sion och tills ormen, genom detta medel, har fullbordat sin runda i Europa; den kommer då att omsluta hela världen. Detta ska den uppnå genom att använda alla möjliga medel, genom att underkuva länder genom ekonomisk erövring, genom propaganda, genom list, genom knep, genom svek, genom krig, genom finanser, genom våld eller genom vilka nödvändiga medel som helst.

Var och en som studerar Talmud kommer att finna inbäddat i mycket agnar och andra långrandiga utläggningar kärnan i det program som föreskrivs i Protokollen. För att visa att den djävulska konspiration som förkroppsligas i Protokollen inte är ny, har vi samma principer och moral som i de senare dagarnas Protokoll (vilka egentligen är lika gamla som stammen själv) framlagda i 1400-talets program som trycktes i en fransk tidskrift.

finansierat av familjen Rothschild och publicerat 1889. Fyrahundra år tidigare, den 13 januari 1489, skrev Chemor, judisk rabbin i Arles i Provence, Frankrike, till det stora Sanhedrin, som då hade sitt säte i Konstantinopel, för att be om råd, då folket i Arles hotade synagogorna. Vad borde judarna göra? Detta var svaret:

"Kära älskade bröder i Moses,
Vi har mottagit ert brev där ni berättar för oss om den oro och de olyckor som ni utstår. Vi genomborras av en stor smärta att höra det, liksom ni själva.

De stora satrapernas och rabbinernas råd är följande:

1. Vad gäller det ni säger om att kungen av Frankrike tvingar er att bli kristna: gör det, eftersom ni inte kan göra annat, men låt Moses lag bevaras i era hjärtan.

2. Vad gäller det ni säger om ordern att beröva er era ägodelar (lagen var den att vid konvertering gav judar upp sina tillgångar): gör era söner till köpmän så att de lite i sänder kan beröva de kristna deras.

3. Vad gäller det ni säger om att de gör försök på era liv: gör era söner till läkare och apotekare, så att de kan ta de kristnas liv.

4. Vad gäller det ni säger om att de förstör era synagogor: gör era söner till kaniker och klerker så att de kan förstöra deras kyrkor.

5. Vad gäller de många andra trakasserier ni klagar över: se till att era söner blir förespråkare och advokater och se till att de alltid blandar sig i statens angelägenheter, för att genom att lägga de kristna under ert ok kunna dominera världen och hämnas på dem.

6. Vik inte från denna order som vi ger er, ty ni kommer genom erfarenhet att finna att, förödmjukade som ni är, kommer ni att nå den faktiska makten.

Undertecknat V.S.S.V.F.F., Judarnas Prins,
21:a Caslue (november 1489)

År 1844, precis innan de judiska revolutionerna 1848 svepte över större delen av Europa, publicerade Benjamin Disraeli, vars riktiga namn var Israel och som var en döpt jude, sin roman *Conningsby*, i vilken han avslöjade följande: "världen styrs av helt andra personligheter än vad som föreställs av dem som inte befinner sig bakom kulisserna." Han gick till och med så långt som att visa att alla dessa personligheter var judar.

En karta över den symboliska ormens förlopp visas enligt följande: dess första etapp i Europa var år 429 f.Kr. i Grekland, där ormen på Perikles tid först började äta sig in i makten hos den

olycksaliga land. Det andra stadiet var i Rom vid ungefär samma tid som Julius Caesar. Det kan komma som en överraskning för många läsare att Julius Caesar, som förmodligen har fått mer berömmelse och publicitet än någon annan romare, var en värdefull agent för judarna. Det var av denna anledning som han mördades av en liten grupp patriotiska romare som riskerade sina liv för att försöka avvärja förstörelsen av den romerska republiken. Judarna grät och skrek runt Julius Caesars kropp, som de alltid gör när en av deras egna agenter har blivit dödad.

Det tredje stadiet äger rum i Madrid på Karl V:s tid, år 1552. Det fjärde i Paris omkring 1790 vid tiden för Ludvig XVI och den franska revolutionen. Den symboliska ormens femte rörelse är förlagd till London från 1814 och framåt efter Napoleons fall. Nästa och sjätte stadium, den symboliska ormen, rör sig vidare till Berlin 1871 efter det fransk-tyska kriget. Det sjunde stadiet äger rum i S:t Petersburg, över vilket ormens huvud är ritat under årtalet 1881. Alla dessa stater som ormen har genomkorsat har fått sina fundament och sina konstitutioner skakade i sina grundvalar.

Det finns totalt 24 protokoll och vart och ett av dem är laddat med dödligt koncentrerat gift. Termen "Goyim" används genomgående och det är en judisk term för hedningar eller icke-judar. Det är en nedsättande term och är synonym med ordet boskap. Med andra ord ser de på hedningarna (inklusive den vita rasen) som så mycket boskap som ska manövreras, fösas runt och slutligen slaktas eller förslavas till förmån för judarna.

Som tidigare nämnts anses en del av protokollen saknas. Jag misstänker starkt att det material som behandlar den oerhört kraftfulla del som den judeo-kristna bluffen har spelat i underkuvandet av "Goyim" är det som saknas. Eftersom professor Nilus också var präst, kan han själv ha raderat eller förstört denna del, då han kände att den var skadlig för hans kyrka.

I vilket fall som helst är protokollen, så som vi har dem, ofullständiga. Icke desto mindre innehåller de på sina 70 korta sidor så mycket som är grundläggande i det judiska programmet att det är absolut nödvändigt för oss att studera dem. De är avgörande för vår förståelse av det judiska tänkandet och deras taktik.

I nästa kapitel går jag därför igenom texten i de 24 protokollen i förkortad form.

Kapitel 20

Protokollens text

Följande är en sammanfattning av de 24 protokollen. Vid sammanfattningen av dem var man tvungen att utelämna mycket.

De uttryckta idéerna är implicit judarnas egna, inte mina.

Vi bör hålla i åtanke att dessa protokoll skrevs för minst 70 år sedan, och formulerades århundraden tidigare.

Protokoll nr 1

Detta protokoll är en koncentrerad avhandling om den politiska maktens grunder. Det behandlar alla naiva fantasier om demokrati, om självbestämmande och många andra illusioner som vi har vårdat under alla dessa år, och skildrar dem som ett rent bedrägeri.

Det hävdas att politisk frihet endast är en idé, men aldrig ett faktiskt faktum. Idén om frihet kan användas som ett bete för att locka folkmassorna till ens eget parti i det enda syftet att krossa ett annat parti som innehar makten. Slutsatsen dras att, enligt naturlagen, ligger rätten i kraften och rätten ligger i makten. Det påpekas att en nations blinda makt inte kan existera en enda dag utan vägledning. För att gripa denna makt underlättas uppgiften om motståndaren själv har smittats av idén om frihet eller så kallad liberalism, och för en idés skull är villig att avstå en del av sin makt. I vilket fall som helst är hela idén om självstyre en bluff och ett bedrägeri och har använts som en illusion för att fånga pöbeln, som när de lämnas åt sig själva undantagslöst slutar i förödelse.

Anarki är något som juden främjar obevekligt. Medan de har fullständig kontroll över statens finansiella makter, främjar de inbördes stridigheter, som de snart förvärrar till strider mellan klasser, i vars mitt stater brinner ner och deras betydelse reduceras till en askhög.

När en stat har utmattat sig själv i sina egna konvulsioner, oavsett om dess inre splittring för den under yttre fienders makt eller genom inbördeskrig, kan den då, i vilket fall som helst, räknas som oåterkalleligt förlorad och i judarnas makt.

De rationaliserar sedan att det inte finns något omoraliskt i att använda list, slughet, förräderi eller något annat medel för att bringa en stat under deras makt. De säger trots allt att om en stat bekämpar en yttre fiende kommer de att använda samma medel av förräderi, slughet, svek eller något annat medel för att vinna ett krig och övervinna den fiendens stat. Därför, vad är skillnaden med att föra krig internt mot den staten om makterna som står i deras väg är deras fiender?

De fortsätter sedan med att visa att despotism är den enda möjliga formen av styre, att pöbeln är en blind man, en blind kraft utan möjligt ledarskap. Även om en ledare framträder ur pöbeln, har han inget program, han har ingen aning om principerna för politisk vägledning. Det finns ingen möjlig framgång i att vägleda dessa folkmassor med hjälp av förnuftiga råd och argument. För varje invändning, en motsägelse, hur meningslös den än må vara, kan framföras. En sådan meningslös invändning kan finna mer gunst hos folket än förnuftet. Folkets förmåga till resonemang är trots allt rent ytlig. Massorna styrs enbart av småaktiga lidelser, obetydliga övertygelser, seder, traditioner och sentimental teoribildning. Som ett resultat faller de offer för partitvister, vilket hindrar varje form av överenskommelse, även på grundval av ett helt rimligt argument.

Politik har ingenting med moral att göra. Varje härskare som styrs av moral är en oskicklig politiker och är därför mycket sårbar och instabil på sin tron. Den som önskar härska måste ta till både list och svek. Resultatet helgar medlen. Därför, säger judarna, är deras avsikter inte så mycket riktade mot vad som är gott och vad som är moralliskt, utan mot det som är nödvändigt och nyttigt.

De hävdar därför att inget folk är kapabelt att styra sig självt som tror att de kan styra med majoritetens gemensamma samtycke och för allas bästa. De har därför tränat sina egna män från barndomen för oberoende styre, vilka förstår mekaniken i att styra pöbeln och styra nationer. "Det är otänkbart," (säger de, för pöbeln att styra sig själva) "för en plan som är uppdelad i lika många delar som det finns huvuden i pöbeln förlorar all homogenitet och blir därigenom obegriplig och omöjlig att verkställa." Följaktligen påpekar de att det enda sättet att styra är genom tillämpning av ledarskapsprincipen. Slutsatsen är oundviklig att en tillfredsställande regeringsform för vilket land som helst är en som är koncentrerad i händerna på en ansvarig person. Utan en absolut despotism kan det inte finnas någon existens för civilisationen, som inte upprätthålls av massorna, utan av deras ledare, vem den personen än må vara. Pöbeln är vild och uppvisar vildsinthet vid varje tillfälle.

De anser därför att de utan tvekan har rätt att styra inte bara en nation, utan alla nationer, och att de inte får stanna vid

bestickning, svek och förräderi när de bör tjäna till att uppnå deras mål. Deras lösenord är Våld och Skenmanöver. Snarare än att erövra stater med vapenmakt vill de marschera längs den fredliga erövringens väg och ersätta krigets fasor med mindre våldsamma och mer tillfredsställande dödsdomar, som de utmäter åt alla som står i vägen för deras maktövertagande. I själva verket lägger de stor vikt vid nödvändigheten av att upprätthålla den terror som tenderar att framkalla blind underkastelse. Rättvis men skoningslös stränghet är den största faktorn i statens styrka, ”genom läran om stränghet ska vi triumfera och underställa alla regeringar vår super-regering.”

De erkänner att de, judarna, redan långt tillbaka i forntiden var de första att bland folkmassorna ropa orden ”Frihet, Jämlikhet, Broderskap”. De har använt dessa ord, eller deras motsvarighet, oräkneliga gånger sedan dess och har fått dem upprepade av dumma papegojor, som från alla håll flög ner på dessa beten och med dem förde bort världens välbefinnande, förde bort individens sanna frihet, som tidigare var så väl skyddad mot pöbelns tryck. De påpekar att Goyim inte noterade motsägelsen i innebörden av dessa ord och inte såg att det i naturen inte finns någon jämlikhet, att det inte kan finnas frihet; att naturen själv har fastställt olikhet i sinnen, karaktärer och förmågor lika oföränderligt som hon har fastställt underordning under sina lagar.

Judarna visar att den vita människan, som de kallar Goyim, har styrt genom sin adel endast genom dynastier. I dessa förde fadern vidare till sonen kunskap om de politiska angelägenheternas gång på ett sådant sätt att ingen skulle känna till det utom medlemmar av dynastin och ingen kunde förråda det för dem som styrdes. Allteftersom tiden gick och de judiska idéerna om demokrati trängde allt längre in i det vita folkets tänkande och styre, blev de härskande dynastiernas sanna position förvirrad och deras politiska färdigheter gick förlorade. Detta var till stor hjälp för den judiska sakens framgång med att ta över dessa nationer.

Därför, genom att ropa orden ”Frihet, Jämlikhet och Broderskap”, förde de till de judiska leden, tack vare sina egna agenter, hela legioner som bar deras fanor med entusiasm. Hela tiden var dessa ord frätande maskar som arbetade och borrade sig in i Goyims välbefinnande, satte stopp överallt för fred, lugn och solidaritet och förstörde alla fundament i Goyim-staterna.

Judarna visar att deras triumf gjordes mycket lättare av det faktum att de i sina relationer med de män som de ville ha, alltid arbetade på det mänskliga sinnets mest känsliga strängar, nämligen på deras lystnad efter pengar, på deras dumhet och på omättligheten i människans materiella behov. Medan var och en av dessa mänskliga svagheter tagna för sig är tillräckliga för att förlama initiativförmågan, så kan de, tagna tillsammans...

tillsammans överlämnar det helt och hållet människors vilja till förfogande för dem som har betalats för sitt svek och sitt förräderi. Genom att använda makten i sitt guld, sina finansiella krafter, och genom att använda list, svek och förräderi har de gjort det möjligt att ersätta folkets representanter och i deras ställe sätta sina lakejer och sina agenter.

Protokoll nr 2.

Judarna avslöjar häri den oerhörda vikten av att anstifta och föra ekonomiska krig och militära krig mellan Goyim-staterna. Krig har ofta kallats för "den judiska skörden". Det är med hjälp av krig som judarna skördar och lägger grunden för judisk dominans. När krigen är över är båda sidor ödelagda och utlämnade till den internationella judiska finansens nåd. De säger: "våra internationella rättigheter kommer att utplåna nationella rättigheter." Samtidigt som de utplånar enorma tillgångar, som tidigare var i händerna på Goyim under krigets frenesi och passioner, och lägger stora delar av båda sidor av de icke-judiska nationerna i ruiner, finner båda sidor sig i ekonomisk nöd och djupt skuldsatta när kriget är över. Sålunda finner vi judarna skörda en trefaldig skörd från krig: för det första gör de en enorm vinst på ammunitionstillverkning och andra finansiella krigsresurser, för det andra kan de därigenom försvaga den vita rasens rasmässiga uthållighet genom att skicka ut blomman av de vita nationernas manlighet i strid på båda sidor, för det tredje, när kriget är över och båda sidor ligger utmattade, snärjer judarna de icke-judiska nationerna ytterligare genom att kedja fast dem med enorma skuldsättningar och driva in ränta på ränta. Därigenom snärjs de vita nationerna (och den vita rasen) ytterligare i träldom och det judiska strypgreppet dras åt progressivt.

Judarna skryter sedan om hur de väljer Goyim-administratörer för offentliga ämbeten, människor som ska agera frontfigurer för dem och vars lojalitet som hantlangare de kan räkna med. Naturligtvis kommer detta att vara människor som är villiga att vara förrädare mot den vita rasen och som vet mycket lite om konsten att styra. Bakom dessa lakejer kommer deras egna judiska rådgivare att finnas, vilka de hävdar är lärda män och genier, speciellt framavlade och uppfostrade från tidig barndom för att styra hela världens angelägenheter.

Den sista delen berättar om den kraftfulla roll som pressen spelar i judarnas händer, "genom pressen har vi fått makten att påverka medan vi själva förblir i skuggan; tack vare pressen har vi nu guldet i våra händer, trots att vi har varit tvungna att samla in det ur hav av blod och tårar."

De sammanfattar det hela med att säga att det judiska systemets triumf kommer att misslyckas om den praktiska tillämpningen av det inte baseras på en sammanfattning av det förflutnas lärdomar i ljuset av nuet.

Sålunda ser vi hur maktens tyglar samlas i judarnas händer genom deras förrädiska metoder. Dessa är: genom användning av krig; genom att störtade nationer försätts i skuldsättning; genom kontroll av marionetter som placeras på maktpositioner; genom skicklig användning av pressen för att ständigt hävda att våra krav förutsätts vara oumbärliga, för att ge röst åt folkets klagomål, för att uttrycka och skapa missnöje. Och sist men inte minst, guldets makt.

Protokoll nr. 3

Med överlägsen arrogans och högsta förtroende säger judarna till oss: "att vårt mål nu bara är några få steg bort. Den gamla, långa väg vi har vandrat är nu redo att sluta sin cykel av den Symboliska Ormen, genom vilken vi symboliserar vårt folk. När denna ring sluts, kommer alla Europas stater att vara låsta i dess grepp som i ett kraftfullt skruvstäd."

De avslöjar vidare hur de tänker låsa oss, Goyim, i sitt kraftfulla skruvstäd. Medan Goyim tror att de har konstitutioner som är tillräckligt starka för att hålla statsskeppet på rätt köl, har judarna våra kungar, härskare och representanter omgivna av sina rådgivare som "råder" dem till det ena dåraktiga, oansvariga draget efter det andra. Genom att röra upp en mängd förvirrade frågor vidgar de alltmer klyftan mellan härskarna och folket. Med pressens makt i judarnas händer uppmuntrar de å ena sidan till maktmissbruk från härskarnas sida. Genom att å andra sidan agitera och röra upp pöbeln kommer de att "lägga den sista handen vid förberedelserna för att störta alla institutioner, och allt kommer att flyga i luften under den galna pöbelns slag."

Under tiden, genom att ständigt förvärra och framkalla finansiella och ekonomiska kriser, kedjas hela folket fast vid tungt arbete genom fattigdom, fastare än de någonsin kedjades vid slaveri och livegenskap. "Vår makt ligger i bristen på mat och arbetarens fysiska svaghet, för genom allt vad detta innebär görs han till en slav under vår vilja." Därigenom främjar de ytterligare det hat och den avundsjuka som ska få pöbeln att vända sig mot och utplåna alla dem som utgör ett hinder i vägen för judarna och deras maktövertagande. "När timmen slår för vår suveräne Herre över hela världen (med andra ord den judiske diktatorn) att krönas, är det dessa samma händer som kommer att sopa bort allt som kan vara ett hinder för detta." När dessa pöbelhoper sedan rasar och förstör, har judarna sett till att de inte kommer att röra deras egendom, eftersom tidpunkten för attacken endast kommer att vara känd av judarna, och de har förberett sig för att vidta åtgärder för att skydda sitt eget.

De erkänner öppet att de iscensatte den franska revolutionen och att hemligheterna bakom dess förberedelser var väl kända för dem, ty "det var helt och hållet våra händers verk."

De hånar ordet "frihet" och säger att det betyder absolut ingenting annat än att det är ett användbart verktyg för dem att använda för att uppvigla pöbeln och få hela samhällen av män att kämpa mot varje slag av kraft, mot varje slag av auktoritet. Pöbeln, under judarnas kontroll, kommer då att döda de sista resterna av hedniskt (Gentile) ledarskap och frikänna brottslingarna så att pöbeln i slutändan oavsiktligt hjälper judarna att kröna "Kung-Despoten av Sions blod, som vi förbereder för världen."

Protokoll nr 4

Här avslöjar judarna öppet för oss att de har organiserat hedningarna i frimurarordnar, vilka är ett av deras mest kraftfulla verktyg för att kontrollera världen och för att driva de hedniska staterna i fördärvet för deras totala judiska övertagande av världen. "Hedniskt frimureri tjänar blint som en skärm för oss och våra syften, men handlingsplanen för vår kraft, till och med dess själva vistelseort, förblir för hela folket ett okänt mysterium."

För att ytterligare driva konspirationen till dess slutgiltiga slutsats är det nödvändigt för judarna att förstöra alla fundament som Goyim-samhället har byggts på. De kommer dessutom att hålla Goyim så upptagna med att tjäna sitt levebröd att han inte kommer att ha tid att tänka eller lägga märke till vad som pågår. Medan Goyim arbetar och tjänar sitt levebröd och ägnar sig åt industri och handel, kommer juden att ägna sig åt spekulation. Detta kommer att resultera i att allt som produceras från jorden, eller genom industrin, glider dem ur händerna och övergår i spekulation och hamnar i judarnas händer. Efter att ha förstört alla moraliska principer bland hedningarna, det vill säga det vita folket, och efter att ha vänt deras sinnen helt mot industri och handel och att tjäna sitt levebröd, kommer de att föra dem till ett stadium där "deras enda vägledare är vinst, det vill säga guld, som de kommer att upphöja till en veritabel kult, för de materiella njutningars skull som det kan ge. Då kommer timmen att slå när, inte för att uppnå det goda, inte ens för att vinna rikedom, utan enbart av hat mot de privilegierade, de lägre klasserna av Goyim kommer att följa vår ledning mot våra rivaler om makten, de intellektuella bland Goyim," i syfte att förinta dem.

Återigen kommer Goyims dumhet att användas för att förinta deras egna.

Protokoll nr 5

(Endast ämnesrubriker)

Skapandet av en intensifierad centralisering av regeringen. Metoder för att gripa makten genom frimureri. Orsaker till omöjligheten av överenskommelser mellan stater. Judarnas tillstånd av "predestination". Guld — staternas maskineri. Betydelsen av kritik. "Skådespels"-institutioner. Trötthet av ordsvammel. Hur man tar ett grepp om

allmänna opinionen. Betydelsen av personligt initiativ. Superregeringen.

Protokoll nr 6

Etablerandet av enorma judiska finansiella monopol, innehållande reservoarer av kolossala rikedomar, preciseras härmed. Dessa monopol kommer att vara så kraftfulla att varje hedningars förmögenhet kommer att bero på dem i en sådan utsträckning att de icke-judiska förmögenheterna inte kommer att kunna existera utanför kontrollen och manipulationen av dessa judiska monopol. Idag ser vi dessa som ett etablerat faktum. Oavsett vilken verksamhet man tittar in i, vare sig det är olja, socker, film, TV-nätverk, stål, järnvägar, biltillverkning och hundra andra verksamhetsgrenar, är de alla i händerna på judarna.

Samtidigt som de samlar landets alla rikedomar i enorma judiska monopol, säger de fortfarande att de på alla möjliga sätt måste utveckla betydelsen av sin superregering genom att representera den som beskyddare och välgörare för alla dem som frivilligt underkastar sig dem.

Nästa avsnitt behandlar medlen för att beröva Goyim deras land, och de säger uppriktigt att detta måste göras, oavsett kostnaden. Det bästa sättet att åstadkomma detta är att belasta mark och egendom med skulder och därigenom hålla den i ett tillstånd av ödmjuk, kontinuerlig och villkorslös underkastelse.

Ett ytterligare sätt att beröva det vita folket deras surt förvärvade pengar och egendom är först och främst för judarna att ägna sig åt spekulation och monopolisera den. På detta sätt dränerar de industrin och arbetet och kapitalet och jorden, och överför till judiska händer alla världens pengar. "Då kommer Goyim att böja sig för oss, om inte av någon annan anledning så för att få rätten att existera."

För att bringa ytterligare ruin över Goyim kommer de att genom propaganda främja och uppmuntra ett girigt krav på lyx som kommer att sluka alla inkomster de kan ha kvar. "Vi skall höja lönerna, vilket dock inte kommer att medföra någon fördel för arbetarna, ty samtidigt skall vi framkalla en prisstegring på de nödvändigaste livsförnödenheterna, under förevändning att det beror på jordbrukets nedgång." Utöver detta kommer de ytterligare att uppmuntra och vänja arbetare vid anarki och dryckenskap. Samtidigt kommer de att vidta alla möjliga åtgärder för att utrota alla Goyims utbildade krafter från jordens yta.

Medan de gör allt detta kommer de att maskera sin avskyvärda förstörelse av den vita rasen under en påstådd brinnande önskan att tjäna arbetarklassen och de stora principerna för politisk ekonomi.

Protokoll Nr. 7

För att stödja och genomdriva alla dessa ondskefulla program för ekonomisk strypning av Goyim, planerar judarna en intensifiering av rustningar, en ökning av polisstyrkor och sådd av jäsning, tvedräkt och fientlighet över hela världen. När de är klara kommer allt som finns kvar i världens alla olika länder att vara massorna av proletariatet, några få miljonärer hängivna judiska intressen, samt polis och soldater.

Genom att ha judiska agenter i regeringarna i världens alla länder; genom ekonomiska fördrag, genom låneförpliktelser; genom den jäsning och de fientligheter de har skapat; kommer de med sina intriger att ha så snärjt in alla trådar i världens regeringar att ingen av dem kommer att kunna agera utan att judarna manipulerar maktens spakar.

Om något land vågar motsätta sig dem, kommer judarna då kollektivt att organisera sina grannar i ett gemensamt företag för att tillsammans stå emot det landet och förstöra det landet genom universellt krig. Hur skrämmande och verklig denna makt är visades i andra världskriget när Tyskland, genom mod och styrka, skakade av sig juden, varpå judarna omedelbart genom ondskefull propaganda, intriger, finansiella medel och andra maktfaktorer organiserade de omgivande grannarna i ett bestialiskt förintelsekrig.

Detta kan de göra eftersom de, som de säger, "Vi måste tvinga Goyims regeringar att vidta åtgärder i den riktning som gynnas av vår vittomspännande plan, som redan närmar sig den önskade fullbordan, genom vad vi ska framställa som den allmänna opinionen, i hemlighet främjad av oss genom medlen från den så kallade 'Stormakten' — Pressen, som, med några få undantag som kan ignoreras, redan helt är i våra händer."

Skulle Europa hamna utanför deras kontroll, då är judarna beslutna att visa sin styrka genom att svara med kanonerna från Amerika, eller Kina, eller Japan, för att krossa Europa, om nödvändigt.

Protokoll Nr. 8

Manipuleringen av domstolarna diskuteras härmed. Deras plan är att förstöra den vite mannens lagstadgade domstolar och degradera och degenerera dem till en juridisk djungel. Vidare, för att förlama och trakassera ärliga medborgare, planerar judarna först och främst att kraftigt bemanna hela rättssystemet med sin egen sort. Om vi ser oss omkring idag är det knappast möjligt att ignorera hur kraftigt judiskt infekterat vårt rättssystem är. Majoriteten av domarna är judar. Antalet advokater är kraftigt dominerat av judar.

Men för att åstadkomma sina uttänkta och perversa beslut och rättfärdiga dem inför allmänheten gör de det till en fin vetenskap att dölja sina

idiotiska beslut med de mest högklingande, upphöjda moraliska principer omvandlade till juridisk form. För att träna upp sin ras av advokater för allt detta invecklade förräderi och mygel, har de skolor som förbereder deras utvalda personal genom en speciell, super-pedagogisk utbildningskurs i sina speciella judiska skolor. Med sin specialutbildning kommer de att "göras bekanta med hela baksidan av den mänskliga naturen, med alla dess känsliga strängar som de kommer att behöva spela på."

Judarna ägnar sig kraftigt åt studier i ekonomi, inte för att klargöra frågorna, utan för att desto bättre kunna förvirra dem. Kring deras regering, det vill säga den judiska regeringen, kommer det att finnas en hel konstellation av bankirer, industrialister, kapitalister och framför allt — miljonärer, eftersom, som de säger, allt kommer att avgöras av penningfrågan. Judarna kommer att installera hedniska bulvaner för att leda regeringsdepartement, men de kommer att vara människor och personer vars förflutna och rykte är sådana att de har kriminell inblandning, människor som har ett mörkt, grumligt dolt förflutet och som är lätta att utpressa. Sådana människor företräder aldrig sin egen ras intressen, utan är rena förrädare mot den vita rasen, och detta, som judarna säger, "för att få dem att försvara våra intressen till sitt sista andetag."

Protokoll nr 9

Judarna gör en fullständig och detaljerad studie av karaktären hos folket i det land som de avser att förstöra. Genom försiktig tillämpning av denna princip, "kommer ni att se att inte ett decennium kommer att gå innan den mest envisa karaktär kommer att förändras och vi ska lägga till nya människor till leden av dem som redan underkuvats av oss."

De anförtror att de frimureriska lösenorden "Frihet, Jämlikhet, Broderskap" har varit ett kraftfullt verktyg för förstörelsen av de olika nationerna i världen. Fastän dessa ord uttrycker en meningslös och omöjlig idealism, så hör det inte till saken. Det har varit oerhört användbart och har fungerat.

En kort diskussion följer sedan om användningen av artificiellt kontrollerad antisemitism som är oerhört användbar för dem för hanteringen "av våra mindre bröder." Med andra ord, kontrollerad antisemitism är ett mycket användbart verktyg för att förena och få alla judar i linje i samarbete med deras världsomspännande mästarplan.

För judarna finns det inga kontroller eller gränser för omfattningen av deras verksamhet. Deras superregering begränsas inte av några lagar eller villkor. "Vid rätt tidpunkt ska vi, lagstiftarna, verkställa dom och straff, vi ska dräpa och vi ska skona, vi, som huvud för alla våra trupper, är beridna på ledarens springare."

De har snärjt in i sitt nätverk tjänster från personer av alla åsikter, av alla doktriner, demagoger, socialister, kommunister och utopiska drömmare av alla slag. Var och en av dem har fått en uppgift. Var och en av dem, för egen räkning, gnager bort på de sista resterna

av auktoritet, strävande efter att störta alla etablerade former av ordning. "Genom dessa handlingar befinner sig alla stater i tortyr — men vi kommer inte att ge dem fred förrän de öppet erkänner vår internationella superregering, och med undergivenhet."

Med tanke på att dessa protokoll skrevs för över 70 år sedan, skröt judarna redan då öppet om att de redan hade i sina händer rättskipningen, genomförandet av val, pressen, den personliga friheten, men framför allt utbildningen och fostran av de unga människorna. De skryter vidare med att de har lurat, använt och fördärvat Goyims ungdom genom att föda upp dem med principer och teorier som judarna vet är falska.

De skryter vidare öppet om att de i de västerländska länderna har ett medel och en manöver av en sådan förfärande terror att även de allra modigaste hjärtan kommer att darra. De har underjordiska banor kallade Metropolitains "dessa underjordiska korridorer som, innan tiden är inne, kommer att drivas under alla huvudstäder och varifrån dessa huvudstäder kommer att sprängas i luften med alla sina organisationer och arkiv."

Protokoll nr 10

Som illustration till hur lätt det är att lura Goyim, konstaterar judarna rakt ut att folket är helt nöjda med det yttre skenet hos sina regeringar och inte har den blekaste förståelse för den underliggande innebörden av ting eller de handlingar som pågår bakom kulisserna. För att hålla det på det sättet är det viktigt att alla frågor inte bör beröras direkt och öppet inför folket. Genom att inte namnge en princip lämnar judarna sig själva fria för vilken handling de än väljer. En politisk skurk, som är en usling men begåvad, kommer att beundras av pöbeln för sin oförskämda djärvhet.

Den judiska hierarkin har utarbetat en huvudplan för att upprätta en ny grundläggande struktur som omfattar alla jordens nationer (Förenta Nationerna). De avser att föra alla folk under sin ende despotiske judiske diktator genom att först utsätta världens folk för ett sådant fruktansvärt lidande, förvirring och plåga att de kommer att kasta upp sina händer i desperation. Judarna kommer då att erbjuda dem lösningen på alla deras problem. Genom en statskupp som de då kommer att åstadkomma, kommer de att sätta sig själva på världens tron.

Några av verktygen för att åstadkomma detta är att ge alla en röst utan åtskillnad mellan klasser eller utan kvalifikationer; genom att förstöra betydelsen av familjen och dess pedagogiska värde bland Goyim; genom att skapa en blind mäktig kraft av pöbeln som aldrig kommer att vara i stånd att röra sig i någon riktning utan vägledning av de judiska agenter som satts i spetsen som ledare för pöbeln.

Judarna är väl medvetna om ledarskapsprincipen och har utnyttjat den från början av sin historia för att föra dem till det nuvarande maktstadiet. De inser att ett regeringssystem måste

komma färdiga från en hjärna och får inte delas upp i bråkdelar från mångas sinnen. Medan det är tillåtet för en utvald skara i deras hierarki att ha kännedom om den allmänna handlingsplanen, får de inte diskutera detaljerna eftersom det skulle förstöra dess konstfulla utformning, de ingående delarnas inbördes beroende och den hemliga innebörden i varje klausul.

De ser mycket pessimistiskt på nyttan av en konstitution som ett medel att skydda folket från deras konspiration. De konstaterar öppet: "en konstitution är, som ni väl vet, inget annat än en skola för tvedräkt, missförstånd, gräl, meningsskiljaktigheter, fruktlösa partiagitationer, partinycker — med ett ord, en skola för allt som tjänar till att förstöra statens verksamhet." Demokratier och republiker där alla har en röst, ända ner till det sista avskummet och pöbeln, förser juden med det finaste elementet för att förstöra staten och människorna inom den staten. För att de bäst ska kunna manipulera en sådan stat ser de till att välja presidenter och andra ämbetsmän som i sitt förflutna har någon mörk, oupptäckt fläck. Dessa agenter kommer sedan att utföra deras ärenden utan någon rädsla för avslöjande från judarnas sida.

Slutligen, genom att skapa tvedräkt, genom att plundra folket blinda genom beskattning, genom fusk, genom sammanbrott av lag och ordning, genom splittring, hat, kamp, avund och till och med genom användning av tortyr, genom svält, genom inokulering av sjukdomar, genom nöd, kommer folket slutligen att vara så utmattade och så desperata att de inte ser något annat val än att söka tillflykt hos det judiska ledarskapet. Folket kommer att underkasta sig och kapitulera inför deras villkorslösa judiska suveränitet.

Protokoll nr 11

"Goyim (vita icke-judar) är en fårskock och vi är deras vargar. Och ni vet vad som händer när vargarna får tag i flocken?"

I detta protokoll går de in på ytterligare detaljer om att förstöra de sista resterna av vår typ av styre och ersätta det med deras judiska världsordning, som kommer att ske i form av en revolution av staten. Som en förutsättning för denna nya världsordning måste många kombinationer av begrepp som vi nu accepterar, såsom pressfrihet, föreningsfrihet, samvetsfrihet, röstningsprincipen och många andra, försvinna för alltid ur människans minne. Judarna vill försäkra sig om att när de gör det slutliga tillslaget mot Goyim, måste sådana offer en gång för alla inse att de, judarna, är så starka, så överflödande fyllda med makt, att de inte i något fall kommer att ta hänsyn till någon protest, och inte heller kommer de att ägna någon som helst uppmärksamhet åt Goyims åsikter eller önskemål, och de vill inskärpa hos oss att de är redo och kapabla att med oemotståndlig kraft krossa alla uttryck för sådan protest i varje ögonblick och på varje plats. I fruktan och bävan kommer Goyim att sluta sina ögon för

allt och vara nöjda med att vänta och se hur allt kommer att sluta. Under tiden kommer judarna att hålla Goyim-gentilerna lugna genom att lova att ge dem tillbaka alla de friheter de har tagit ifrån dem så snart de har kuvat "fredens fiender".

Varför gör de allt detta? För att på en omväg uppnå det som deras splittrade stam inte skulle kunna uppnå genom direkta metoder. Det är därför de har organiserat en armé av frimurarloger — för att kasta ut en rökridå över sina verkliga mål, vilka inte ens misstänks av "dessa Goy-kreatur".

"Gud har beviljat oss, Hans utvalda folk, förskingringens gåva, och i detta, som i allas ögon förefaller vara vår svaghet, har hela vår styrka framträtt, vilken nu har fört oss till tröskeln för herravälde över hela världen."

Litteratur och journalistik betraktas av judarna som de två viktigaste fostrande krafterna och därför vill de försäkra sig om att deras regering blir ensam ägare till majoriteten av alla tidskrifter. De betraktar pressfrihet, eller frihet som sådan, som rätten att endast göra det som lagen tillåter. Eftersom de kommer att skapa eller avskaffa sådana lagar som är önskvärda för dem, kommer all frihet att ligga i deras händer.

Propaganda och den press som skapar den betraktas därför som en nyckel till kontroll över Goyim. "Vi ska sadla och tygla den med ett lätt betsel: vi ska göra detsamma även med alla tryckpressens alster: alla i tryckeribranschen kommer att krävas på en stämpelskatt och depositioner av garantipengar. Om någon attackerar judarna, om sådant då fortfarande är möjligt, kommer vi att utdöma böter utan förbarmande." De avser att grensla pressen så att ingen ostraffat ska kunna lyfta ett finger mot deras regerings korrekthet och ofelbarhet.

De kommer också att etablera egna tidskrifter och tidningar som kommer att göra falska attacker mot deras judiska etablissemang, men naturligtvis kommer dessa att vara begränsade till så triviala punkter att de inte orsakar dem några problem. De kommer att älta hundra sidor av varje fråga men aldrig ta upp några verkliga problem förrän de har förvirrat allmänheten så mycket att de inte vet var de står eller ens vad en giltig åsikt är. I vilket fall som helst kommer inte ett enda tillkännagivande att nå allmänheten utan att gå genom judarnas kontroll. Goyim kommer att se på världens händelser genom de färgade glasögon "som vi placerar på deras näsor." De skryter med att det redan nu (och detta skrevs för över 70 år sedan) inte finns någon statshemlighet som judarna inte har tillgång till. Nu, 70 år senare, kan vi föreställa oss hur mycket längre de har kommit i sin kontroll.

Den framtida despotiska judiska staten kommer att ha tre klasser av tidskrifter som de kommer att kontrollera. I främsta ledet kommer organ av officiell karaktär att stå. Dessa tidskrifter kommer alltid att stå på vakt över de judiska intressena och de erkänner att deras inflytande därför kommer att vara

jämförelsevis små. I den andra rangen kommer halvofficiella organ vars uppgift det blir att locka de ljumma och likgiltiga Goyim. I den tredje rangen kommer de att upprätta sina egna tidningar, men som av allt att döma kommer att vara i opposition till deras regim. Detta kommer att (a) snärja deras verkliga motståndare till att acceptera denna simulerade opposition som sin egen. (b) De kan leda oppositionsopinionen in i just de kanaler som de då önskar, och därigenom neutralisera dem.

På detta sätt kommer de att föra sina egna skenstrider som kommer att förbrylla och förvirra Goyim. Samtidigt kommer Goyim fortfarande att leva under illusionen att han åtnjuter pressfrihet.

Redan vid den tidpunkt då Protokollen skrevs skröt judarna med att alla pressorgan inom den franska pressen är sammanbundna av yrkeshemlighet. Ingen journalist skulle våga förråda denna hemlighet, eftersom inte en enda av dem någonsin tilläts utöva litteratur om inte hans förflutna hade någon skamlig episod med vilken judarna därmed kunde utpressa och kontrollera den medlemmen av pressen. När judarna slutligen har uppnått sitt världsmål och har den despotiska regimen under full kontroll, avser de att se till att det inte kommer att finnas några avslöjanden från pressen om någon offentlig ohederlighet. Den nya regimen måste anses ha tillfredsställt alla så fullkomligt att till och med kriminalitet kommer att tyckas ha försvunnit.

Protokoll nr 12

(Endast ämnesrubriker)

Detta kapitel är ganska långt och behandlar den oerhört viktiga roll de judiskt skapade frimurarordnarna och frimurarlogerna spelar i kontrollen av pressen, regeringen och gentiles som helhet. Frimurerisk tolkning av ordet "frihet". Pressens framtid i det frimureriska riket. Kontroll av pressen. Korrespondensbyråer. Vad är framsteg enligt frimureriets uppfattning? Mer om pressen. Frimurerisk solidaritet i dagens press. Växandet av "offentliga" krav i provinserna. Den nya regimens ofelbarhet.

Protokoll nr 13

Behovet av vårt dagliga bröd kommer att vara den mest kraftfulla klubba som judarna ämnar svänga över huvudet på Goyim för att hålla honom i tystnad som deras ödmjuka tjänare. De kommer att använda sina gentile-agenter inom pressen för att diskutera de frågor som är obekväma för deras officiella tidskrifter att nämna. Den judiskt kontrollerade regimen kommer då helt enkelt att vidta och genomföra sådana åtgärder som de önskar och sedan erbjuda dem till allmänheten som ett fullbordat faktum. När det väl är gjort kommer ingen att våga kräva en ändring i saken, och detta så mycket mer som den judiska pressen då kommer att framställa deras nya åtgärder som en stor förbättring. Omedelbart därefter kommer pressen att distrahera den nuvarande tanken mot nya och lättsinniga frågor.

Eftersom Goyim-folket blir mer och mer förslavat, avser judarna att ytterligare distrahera dem med nöjen, spel, tidsfördriv, passioner, folkets palats och många andra distraktioner såsom tävlingar i konst och sport av alla slag. Den judiskt kontrollerade pressen kommer ensam att vägleda folket till alla former av åsikter som folket sedan kommer att betrakta som sina egna, eftersom de, judarna, kommer att ha monopol på att erbjuda dem alla nya tankegångar.

Liberaler och utopiska drömmare kommer att spela sin roll i att rasera resterna av Goy-regeringen tills judarna tar över. Efter det kommer dessa liberaler att vara till absolut ingen nytta för dem. Faktum är att de till och med kan vara farliga och de måste åsidosättas. Även om de kommer att rubba hela vår vita civilisation och vända samhället upp och ner, kommer deras talare att i stor utsträckning utlägga hur de nu har gett oss en underbar, välvillig regim, fastän de i verkligheten har förslavat oss. "Vem kommer då någonsin att misstänka att alla dessa folk regisserades av oss enligt en politisk plan som ingen ens har gissat sig till under loppet av många århundraden?"

Protokoll nr 14

När judarna har upprättat sitt despotiska kungadöme avser de att se till att ingen annan religion ska existera än deras religion, Moses religion, i vilken de kommer att framstå som det utvalda folket. Alla andra former av tro kommer att svepas bort. De kommer sedan att lura Goyim att det i deras religion finns en mystisk rit på vilken all pedagogisk makt vilar.

Efter att de har förslavat alla världens folk och påtvingat dem sin tyranniska regim, kommer de vid varje möjligt tillfälle att publicera artiklar och göra jämförelser mellan sitt välvilliga styre och de gångna tidernas. De kommer att prisa lugnets välsignelser, även om detta lugn framtvingades genom århundraden av judisk agitation. De tidigare Goyim-regeringarnas eror kommer att fördömas av judarna med det mest kraftfulla språk.

Alla de onyttiga förändringarna av regeringsformer som de har låtit Goyim genomgå när de undergrävde deras statsstrukturer, kommer att ha tröttat ut folken så till den grad att de slutligen kommer att föredra att lida vad som helst under judarna hellre än att riskera att återigen utstå alla dessa oroligheter och eländen. När de har den fulla makten kommer de ytterligare att betona gång på gång alla de historiska misstag som deras tidigare Goy-regering gjorde under så många århundraden genom sin brist på förståelse för allt som utgör mänsklighetens sanna goda. I kontrast därtill kommer de att utlägga för dem hur lyckligt lottade folket nu är i motsats till den döda och förmultnade gamla världsordningen. I länder som är kända som progressiva och upplysta erkänner judarna att det var de själva som skapade en meningslös, smutsig och

vidrig litteratur. Men detta kommer senare att lyftas fram som en anklagelse och misskreditering av den gamla ordningen.

Ingen kommer någonsin att tillåtas föra deras judiska tro på tal ur dess sanna synvinkel. Ingen utom judarna kommer att bli fullständigt instruerade och fullständigt lärda om dess innehåll. Ingen av de "utvalda" kommer någonsin att våga förråda någon av dess hemligheter eller hur den användes för att förslava resten av mänskligheten.

Protokoll nr 15

(Endast ämnesrubriker)

Endagsstatskupp (revolution) över hela världen. Avrättningar. Goyim-frimurarnas framtida lott. Auktoritetens mysticism. Multiplikation av frimurarloger. Frimuraräldstes centrala styrelse. "Azev-taktiken". Frimureriet som ledare och vägledare för alla hemliga sällskap. Betydelsen av offentliga applåder. Kollektivism. Offer. Avrättningar av frimurare. Fallet för lagars och auktoritets prestige. Vår position som det utvalda folket. Korthet och tydlighet i framtidens kungarikets lagar. Lydnad inför order. Åtgärder mot maktmissbruk. Stränghet i straff. Åldersgräns för domare. Liberalism hos domare och myndigheter. Hela världens pengar. Frimureriets absolutism. Rätt till överklagande. Patriarkalt "yttre sken" av makten hos den enda och rätta rätten. Israels konung. Hela världens patriark.

Protokoll nr 16

Genom att inse att universiteten är de nyckelinstitutioner som formar och formar folkets tänkande, planerar judarna att försvaga universiteten genom att omorientera dem i en ny riktning, en som är användbar för judarna. Alla tjänstemän och professorer kommer att få detaljerade program förberedda för sig, utifrån vilka de ska undervisa och inte tillåtas avvika det minsta. De kommer att väljas ut med omsorg och placeras i en sådan position att de blir helt beroende av regeringen.

Inga meningsfulla kurser i studiet av statlig lag eller politiska frågor kommer att ges förutom till ett fåtal dussin noggrant utvalda personer, utsedda för sina speciella förmågor och kommande ur deras judiska bröders led. Under övergångsperioden, medan de fortfarande kämpar för absolut despotism, kommer judarna att införa alla de splittrande principer i utbildningsprogrammen som har använts så briljant för att bryta upp ordningen i Goyim-regeringarna. Men när de väl har makten helt planerar de att ta bort varje form av störande ämne från utbildningen. Istället kommer de att göra de unga människorna till lydiga barn av auktoriteten, som älskar den som styr, ger honom stöd och hoppas på fred och ro.

Studiet av klassiker, studiet av antikens historia och lärdomarna från tidigare erfarenheter kommer att ersättas med teoretiska studier av

program för framtiden. "Vi skall utplåna ur människornas minne alla fakta från tidigare århundraden som är oönskade för oss och endast lämna kvar de som skildrar alla felsteg hos Goyims regering." Särskild tonvikt kommer att läggas vid studiet av det praktiska livet, folkets skyldigheter gentemot staten samt lag och ordning. Varje enskilt yrke eller fraktion kommer att ges en speciell och annorlunda behandling.

För att den despotiske judiske kungen ska sitta säkrare vid makten, kommer det att vara nödvändigt att all hans verksamhet förmedlas till nationen som helhet, i skolorna och på marknadsplatserna på ett sådant sätt att folket får en klar förståelse för alla hans handlingar och hans många och stora välvilliga prestationer.

Det kommer inte att finnas något sådant som undervisningsfrihet. Särskilda grupper kommer att undervisas i filosofin bakom nya teorier som inte har tillkännagivits för resten av världen. Dessa teorier kommer att ha karaktären av ett trosdogma och användas som ett övergångsskede för att initiera folket i deras tro, det vill säga den judiska tron.

De observerar att erfarenheten från många århundraden har lärt dem att människor lever och vägleds av idéer och att dessa idéer absorberas av människor endast genom utbildning. Alla olika åldrar är lika mottagliga för idéer. Det är bara en fråga om att använda olika metoder för att uppnå acceptans för idéerna. Slutresultatet man strävar efter i det så kallade undervisningssystemet kommer att vara att förvandla Goyim till tanklösa, undergivna djur, som väntar på att saker ska presenteras framför deras ögon för att överhuvudtaget kunna forma någon idé.

Protokoll nr 17

(Endast ämnesrubriker)

Särskild utbildning av deras egna advokater. Framtida advokater betalda av staten. Information som används av advokater begränsas till den som tillhandahålls av staten. Judarnas konung kommer att vara universums verklige påve, patriarken för den internationella kyrkan. Förstörelse av den befintliga kyrkan när den har tjänat sitt syfte. Den samtida pressens funktion. Organisering av polisen. Frivillig polis. Spionage enligt mönstret för Kabal-spionage. Missbruk och förnedring av Goyims auktoritet.

Protokoll nr 18

Genom att inse att ingenting skadar auktoritetens prestige mer än att den uppenbart är omgiven av en massa hemliga polisstyrkor för sitt eget skydd, planerar de att skydda sin judiska despotism genom mer listiga medel. De kommer att iscensätta egna konspirationer bland folket, ledda av briljanta talare som kring sig samlar alla de som sympatiserar med deras protest mot regimen. På detta sätt kommer de att kunna avlägsna svaga och vacklande medlemmar inom sin egen polisstyrka och även kunna ringa in det potentiella motstånd som kan utvecklas på naturlig väg. På detta sätt kommer de att...

kunna kväva i sin linda och utrota alla konspirationer innan de ens har hunnit börja.

Det är ett tecken på svaghet om alltför många konspirationer blir kända bland folket, vilket tvingar härskare att erkänna sin svaghet genom att offentliggöra sina hemliga försvarsåtgärder. På samma sätt, om flera attentat mot härskarnas liv blir kända, försvagar även detta deras prestige och deras auktoritet över dem som styrs. Judarna erkänner öppet att de har anstiftat ett flertal lönnmord och mordförsök på kungar och härskare i det förflutna. De hjälpte därigenom till att förstöra hela Goyim-regeringens auktoritet genom att undergräva idén om absolut makt och uppmuntra tanken att det därunder ligger ett omfattande motstånd.

När deras högsta judiska Världskonung sitter vid makten planerar de att förstärka hans skydd genom att skapa en sådan aura av makt och mystisk Gudomlighet kring honom att de stackars dumma Goyim kommer att betrakta honom som nästintill en Gud. Goyim kommer då att göra allt som står i deras makt för att skydda honom och informera myndigheterna om varje motstånd som kan finnas var som helst bland hans undersåtar.

Politiska brottslingar kommer att behandlas med extrem grymhet. De kommer att arresteras vid första misstanke, oavsett om den är välgrundad eller ej. Ingen möjlighet till flykt kommer att ges för personer som ens misstänks för politiska brott, och i dessa frågor avser de att vara fullständigt skoningslösa. Varför, vem som helst som ens tänker på politiska idéer är redan skyldig till ett brott, ty han borde inte ha någon förståelse för det i första hand, och för det andra borde han inte sysselsätta sig med sådana angelägenheter.

Protokoll nr 19

Inget mixtrande med politiska angelägenheter som har någon som helst betydelse kommer att tillåtas bland undersåtarna eller, ska vi säga, offren för den judiska regimen. Judarna påpekar att under en välorganiserad, kraftfull regering är varje försök från en individ, eller grupper av individer, att ägna sig åt vad de kallar "uppvigling", ungefär lika betydelsefullt som en knähund som skäller på en elefant.

Så ingen individ ska få idén att vara en hjälte och leda folket till motstånd; alla individer som gör sådana försök kommer att ställas inför rätta i samma kategori som stöld, mord eller vilken annan typ av avskyvärt och smutsigt brott som helst. Detta kommer att vanära dessa heroiska människor i allmänhetens ögon och de kommer att brännmärkas med samma förakt som man kan hysa för vilken simpel brottsling som helst.

I vilket fall som helst kommer allt att göras för att fullständigt utplåna varje möjlighet till uppvigling eller motstånd. Tidigare, för att bryta ner Goyim-regimerna, har de i historieböckerna fört in idén om heroism och martyrskap hos dem som har motsatt sig Goyim-regeringarna. Detta kommer att ändras helt och hållet och utplånas när

deras judiska regim har etablerats. Den genomsnittliga medborgaren kommer inte att ha mer inflytande eller kontroll över politiska angelägenheter än vad en hjord av boskap eller fäkreatur har.

Protokoll nr 20

"Summan av alla våra handlingar avgörs av frågan om siffror." Med detta menar judarna pengar och att pengar styr allt. Protokoll nr 20 är ett långt och komplicerat sådant som främst handlar om pengar, beskattning och ränta.

Det lägger fram ritningen för deras finanspolitik när Världskonungen härskar enväldigt. För det första kommer den judiske konungen att åtnjuta den juridiska fiktionen att allt i hans stat tillhör honom. De anger inom parentes att detta "mycket väl kan vara ett faktum." Han kommer då, följaktligen, att ha den lagliga makten att konfiskera alla typer av summor under vilken förevändning han än må välja.

Judarna skryter ogenerat om att ekonomiska kriser har framkallats av dem för att förgöra Goyim genom mycket enkla medel: tillbakadragande av pengar från cirkulation. De erkänner att de har belastat statens finanser med enorma lån på vilka de erhåller enorma räntebelopp och gjort dem till sina internationella bankirers skuldslaver. De skryter vidare med att koncentrationen av all industri i händerna på deras judiska kapitalister och bort från de små mästarnas händer har dränerat all kraft från folken, tillsammans med statens kraft.

Judarna pekar med stolthet på det faktum att guldmyntfoten har varit undergången för de stater som har antagit den, eftersom den inte har kunnat tillfredsställa efterfrågan på pengar, desto mer som de dränerade guldet ur cirkulation. Läsaren bör komma ihåg att detta skrevs före 1900 och sedan påminna sig om att judarna år 1933 först och främst tog bort allt guld från den amerikanska allmänheten och gjorde det till ett brott för en amerikansk medborgare att äga guld. Vid det här laget har de skeppat praktiskt taget allt guld vi hade i Fort Knox ut ur landet. Det lilla som USA har kvar är nu överintecknat och överbelånat. Vi är nu fullständigt utplundrade och berövade allt guld.

De klappar sig själva på axeln för sin uppfinningsrikedom och list jämfört med "Goyims rent brutala hjärnor." De skryter med att Goyim, med deras smarta banksystem, har lånat från dem med räntebetalning utan att någonsin tänka på att alla pengar som de har betalat ränta på likväl var tvungna att komma från deras egna statskassor för att betala dem dessa enorma räntebelopp. Så länge lånen var interna flyttade Goyim egentligen bara sina pengar från de fattigas fickor till de mycket rikas. Men detta förändrades när det gällde att låna från utländska källor. Vad det då innebar var att detta lands rikedom flödade

i judarnas kassaskrin och goyim betalade i själva verket tribut till judarna som undersåtar eller slavar.

Allt detta är en del av deras mästarplan. "Utan en bestämd plan är det omöjligt att styra. Att marschera längs en obestämd väg och med obestämda resurser leder hjältar och halvgudar till fördärv." Och så, i enlighet med planen, inser den stackars goyim knappt vilket tillstånd av finansiell katastrof han nu befinner sig i, trots sitt folks förvånansvärda flit och produktivitet.

Protokoll nr 21

Efter att ha gripit absolut kontroll över alla penningsystem i världens olika stater och ha monopol på bankverksamhet och kredit, skryter judarna nu med att de får sina pengar två, tre och fler gånger om genom att låna ut dem till goy-regeringen. De erkänner öppet att goy-regeringarna för det mesta inte har någon verksamhet och inget behov av att ta dessa lån. Men genom mutor av statstjänstemän och goy-härskarnas egen slapphet har de nu lockat in dem i en position där de alla är hopplöst översköljda av en överväldigande skuldbörda. Inte nog med att de måste låna mer pengar varje år, utan de måste låna pengar till och med för att betala räntan på de berg av skulder som de nu har staplat på den dumma goyim.

Men när judarna bestiger världens tron kommer alla dessa finansiella skiften som inte tjänar deras intressen att sopas undan för att inte lämna ett spår. Penningmarknaderna kommer att förstöras och de kommer inte att tillåta att deras makts prestige skakas av några prisfluktuationer, utan de, judarna, skall genom lag tillkännage värden och priser.

De skall ersätta penningmarknaderna med storslagna statliga kreditinstitut, vars syfte kommer att vara att fastställa priset på industriella värden i enlighet med vad regeringen bestämmer. Detta kommer att göra alla industriella företag helt beroende av judarna och de tillägger högmodigt: "ni kan själva föreställa er vilken enorm makt vi därigenom skall säkra åt oss själva."

Protokoll nr 22

Det slutgiltiga målet som judarna strävar efter definieras och klargörs ytterligare i detta protokoll.

"I våra händer finns vår tids största makt — guldet." När vi betänker att dessa ord skrevs för minst 70 år sedan och ser på bilden idag av hur de har plundrat och skövlat guldreservoarerna hos världens olika folk idag, börjar vi få en ganska god uppfattning om framgången med deras mästarplan.

Högmodigt pekar de sedan på det faktum att, efter att ha samlat all denna rikedom, är inte detta ett säkert bevis på att deras styre är förutbestämt av

Gud? Fastän mycket våld kommer att vara nödvändigt, är de likväl beslutna att deras djävulska och diaboliska styre ska etableras. När de väl har gjort det, kommer de att lyckas bevisa att de är välgörarna som har återställt frihet, ordning och lugn till en förvirrad och stridshärjad värld.

"Vår auktoritet kommer att vara ärorik eftersom den kommer att vara allsmäktig, kommer att styra och vägleda, och inte vingla fram efter ledare och oratorer som skriker sig hesa med meningslösa ord som de kallar stora principer." Deras auktoritet, lovar de, kommer att vara ordningens krona och kommer att ha en aura av gudomlighet över sig som kommer att inspirera till ett mystiskt böjande av knä inför den och en vördnadsfull fruktan för den hos alla folk. "Sann kraft köpslår inte med någon rätt, inte ens med Guds: ingen vågar komma den nära för att ta så mycket som ett spann ifrån den."

Protokoll nr 23

Att reducera alla människor till yttersta slaveri och böja dem under deras högsta auktoritet är den röda tråden som löper genom alla protokollen. Ytterligare ett sätt är att inpränta lektioner i ödmjukhet, det vill säga göra människor mer ödmjuka och därför mer lydiga. (Kommer ni ihåg Bergspredikan?) Genom att minska produktionen av lyxartiklar och beröva folket alla former av lyx kommer de att tvinga dem att bli mer ödmjuka och därför mer lydiga. Vidare kommer de att undergräva och reducera stora tillverkare till ett folk av små mästare och små enheter. Detta är en återgång till medeltiden. Dryckenskap kommer också att förbjudas enligt lag och vara straffbart som ett brott.

Medan judarna har rört upp splittring, revolution och anarkins eld över hela världen, kommer alla dessa agitatorer att ha spelat ut sina roller när Guds utvalde, det vill säga deras judiske kung, sitter på tronen. Efter att ha tjänat sitt syfte kommer de sedan att likvideras. "Då kommer det att vara nödvändigt att sopa bort dem från hans väg, på vilken ingen knut, ingen flisa får lämnas kvar." Allt detta för att frambringa ruin, och för att på dessa ruiner slutligen resa den judiske kungens tron.

Protokoll nr 24

Världens kommande kung och judarnas kung måste få sin härstamning bekräftad i kung Davids dynastiska rötter. Han kommer uppenbarligen att väljas ut och sponsras av tre av Sions högsta äldste. Han kommer att väljas ut med största omsorg, inte genom någon arvsrätt, utan genom ren, enastående förmåga. Därefter följer en mycket intensiv och rigorös träning (av deras framtida kung) av de äldste som är invigda, för att bekanta honom med alla hemligheter i det judiska sionistiska programmet. Kungen kommer sedan att installeras i de mest

det politiskas hemliga mysterier, i regeringens planer och i hela programmet. Alla dessa hemligheter kommer icke desto mindre att hållas strikt inom en mycket begränsad inre krets.

Kungen kommer inte nödvändigtvis att efterföljas av direkta arvingar, utan hans arvingar kommer att granskas med avseende på förmåga. Endast de som är ovillkorligen kapabla till ett fast, om än grymt, direkt styre, kommer att tillåtas ta över regeringens tyglar från de Lärde Äldste. I händelse av att kungen blir sjuk, eller uppvisar viljesvaghet eller någon annan form av oförmåga, måste han enligt lag överlämna styrets tyglar till nya och mer kapabla händer.

När han väl sitter på tronen kommer endast kungen och de tre äldste som gick i god för honom att veta vad programmet för framtiden kommer att vara. "Ingen kommer att veta vad kungen önskar uppnå genom sina förordningar, och därför kommer ingen att våga stå i vägen för en okänd stig." Judarnas konung måste vara befriad från alla känslor och passioner och måste utöva sitt överlägsna sinnes kalla resonemangsförmåga. "Mänsklighetens stöd i gestalten av den högste herren över hela världen av Davids heliga säd måste offra alla personliga böjelser för sitt folk."

Kapitel 21

Marxismen: Den moderna giftiga brygden

Enligt ingen erkänd standard kan Karl Marx betraktas som en stor författare, eller ens en stor tänkare. Hans berömda verk *Das Kapital* är så tråkigt och så långtråkigt att det är nästan omöjligt att läsa. Trots det faktum att det har blivit högt prisat av de judiska propagandistiska nätverken och oerhört främjat av den internationella judenheten, har denna bok lästs mycket lite, och läses än idag mycket sällan av någon. Faktum är att boken inte ens skrevs av Marx ensam utan sammanställdes med en hel del hjälp från Friedrich Engels, hans judiska samarbetspartner och hans finansiella ängel. Engels reviderade och arrangerade om Marx anteckningar i en mer läsbar form, men trots det är hela produktionen lika svår att ta sig igenom som att vada uppströms i en flod av kall melass.

Inte heller innehåller denna bok några verkligt inneboende nya teorier. Marx lånade de flesta av sina socialistiska teorier från Condorcet, Saint-Simon, Auguste Comte och andra. Teorin om tes, antites och syntes, som han kallar dialektisk materialism, lyftes från G. W. Friedrich Hegels verk. Det är en värdelös och ofruktbar teori som inte är mer än en ordlek och bäst kan beskrivas som semitisk semantisk kasuistik.

Icke desto mindre har Marx skrifter kunnat genomsyra och förgifta sinnena hos större delen av dagens värld, och det åligger oss därför att analysera och studera varför de gjorde det och precis vad det var som Marx skrev.

Det måste här tilläggas att spridningen av Marx läror inte har skett på grund av deras briljans, eller på grund av deras övertygelsekraft, eller på grund av deras vältalighet, eller för att de hade något konstruktivt att erbjuda, eller ens för att det fanns något särskilt nytt i hans skrifter och hans tänkande. Anledningen till att de har uppnått världsomspännande spridning är att de har främjats passionerat av det judiska propagandistiska nätverket och genom kraften av all makt och inflytande från den totala judiska konspirationen, precis som kristendomen blev. Jag upprepar, marxismen har inte spridits för att den var en säljbar produkt, inte heller var den inslagen i ett attraktivt och önskvärt paket — nej, den spreds och utbreddes och förövades enbart genom kraften av den judiska världsomspännande organiserade konspirationen med tusentals talare i fackföreningslokaler, på radio, på television, som injicerade de gifter som destillerats av Marx.

ner i halsen på miljontals och miljarder ovetande offer. Liksom Bergspredikan erbjöd det inga nya lösningar, inte heller erbjöd det nytt hopp, inte heller erbjöd det någon konstruktiv doktrin, utan tvärtom, liksom Bergspredikan, erbjöd det ett självmordsprogram för förstörelsen av vår vita civilisation.

Det andra verket som Karl Marx skrev i samarbete med Friedrich Engels är Det kommunistiska manifestet. Det är kortare och skrevs betydligt tidigare än Das Kapital. Det är mycket mer spritt och betraktas som grunden för den kommunistiska doktrinen.

Marx föddes i Trier, Preussen 1818. Hans riktiga namn var Moses Mordecai Levy, son till en judisk rabbin. Hans far var en proselytisk jude som skenbart lämnade den judiska religionen och vände sig till kristendomen 1824 när den unge Marx var sex år gammal. Vi behöver inte ta denna omvändelse på allvar, eftersom judarna har för vana att uppträda under falsk flagg, och likt kameleonter smälta in i den miljö de försöker infiltrera. Eftersom vi i efterhand nu kan se den betydelsefulla roll som judarna har tilldelat Karl Marx, är det inte bara möjligt, utan högst troligt, att judenhetens dolda hand hjälpte Engels och Marx att skriva sin giftiga diatrib. De valde dessutom utan tvekan ut Marx som författare så att det skenbart skulle kunna tillskrivas en icke-jude. Efter att ha sammanställt denna sammansatta doktrin, utformad för att förgifta gojens sinne, arbetade hela det judiska nätverket febrilt för att främja och sprida dessa revolutionära idéer, allt i den judiska rasens tjänst.

* * * * *

Låt oss göra en utsvävning vid denna punkt och få våra begrepp klara när det gäller socialism kontra kommunism. Även om de flesta förväxlar de två som nära besläktade, ber vi att få invända kraftfullt. Socialism är inte ett ont i sig, lika lite som kapitalism eller pengar eller regering eller organisation, eller utbildning, eller många andra väsentliga byggstenar i vår civilisation. Faktum är att mänskligheten framsteg kan mätas genom den grad i vilken mänskligheten kunde leva tillsammans, instifta regering och lag, organisera arbetsfördelningen och bilda en social gemenskap som, allteftersom den växte, blev nationer och länder. Det är inget fel med detta. Faktum är att allt detta är konstruktivt, och alla dessa aktiviteter är socialistiska aktiviteter eller kollektivism i dess sannaste bemärkelse.

Själva idén om en grupp människor som lever under en organiserad regering är i sig en socialistisk strävan, det råder ingen tvekan om det. När vi går samman för att bygga nationella motorvägar, för att bygga flygplatser, för att skapa en armé och flotta för försvaret av vårt land, när vi går samman i gemensamma ansträngningar för att bygga en skola eller skolor för att utbilda våra barn, ägnar vi oss definitivt åt ett socialistiskt företag. Allt detta innebär att människor samarbetar i en

gemensam eller kollektiv ansträngning för deras kollektiva bästa och uppnå en förmån långt utöver vad de skulle kunna göra om de agerade enbart som självviska individer, där var och en går sin egen individuella väg. Socialism är, kort sagt, ett organiserat samhälle.

Det kan sannerligen sägas att måttet på mänskliga framsteg kan beräknas direkt genom individens villighet att offra sina egna intressen för det allmänna bästa, och detta är kärnan i socialismen. Det är absolut inget fel, vi upprepar, med socialism i sig, eller kollektivism, och under Hitlers korta fredsperiod i Tyskland från 1933 till 1939 under nationalsocialismen, byggde och skapade Tyskland och gjorde framsteg i en häpnadsväckande takt som aldrig tidigare skådats av någon annan nation i historien. Det var en vit mans socialism under ledning av en stor vit man och, vi upprepar, resultaten var oerhört konstruktiva, kreativa och produktiva.

Det är en annan sak med kommunismen, en judisk perversion av socialismen utformad inte för att bygga för den gemensamma ansträngningen, utan utformad för att förstöra den vita mannens nation, den vita mannens land och den vita mannens civilisation. Ur ruinerna smider judarna sedan en helvetisk judisk diktatur. Det är vad kommunismen är utformad för att göra och det är vad juden menar när han talar om socialism.

Återigen är det som varje annat verktyg som juden använder i sitt program för världsherravälde: det är inget fel med pengar, men när han använder pengar, använder han dem för den vita rasens förstörelse och för skapandet av en judisk världsdiktatur; det är inget fel med styre som sådant, men när juden får grepp om styret använder han det för att förstöra de vita goyim och hjälpa till att smida kedjorna för deras förslavande; det är inget fel med utbildning som sådan, men när juden får grepp om den använder han den för att förvrida våra barns sinnen och förvandla dem till hatiska fiender till sin egen kultur, sin egen civilisation, sitt eget folk och sitt eget land; det är inget fel med fackföreningar som sådana, förutom när juden får kontroll över dem, vilket han har fått, då förvandlar han dem till chocktrupper för att riva ner vår ekonomiska och nationella struktur; och så fortsätter det med allt som juden rör vid och allt som juden kontrollerar.

Tyvärr har de flesta vita intellektuella inte kunnat skilja mellan socialism som sådan, och den form som judarna har förvridit och omvandlat den till, nämligen judisk kommunism. Tyvärr har den vita rasen i sin okunnighet klumpat ihop kommunism och socialism som tvillingonda ting som endast skiljer sig åt i grad, och om du är socialist måste du därför vara en blodsförvant till kommunisterna. Detta är uppenbart falskt och bedrägligt. Tvärtom är socialismen civilisationens grundläggande väv. Det är grunden för ett organiserat samhälle. Det är basen för varje möjligt styre, och den underliggande ingrediensen i alla de framsteg som den civiliserade vita rasen någonsin har gjort. Det krävs inte särskilt mycket

tänkt att komma till slutsatsen att om varje människa arbetade endast för sina egna självviska intressen, med andra ord var helt uppslukad av "enskild företagsamhet" som de konservativa är så ivriga att förespråka, skulle mänskligheten fortfarande vara kvar på grottmänniskostadiet. I själva verket skulle han inte ens kunna bygga samhällets grundläggande enhet — som är familjen — eftersom även det kräver kooperativ uppoffring av individen för gruppens bästa, hur liten den än må vara.

Kommunismen, å andra sidan, är ett helt annat djur. I själva verket är det ett grått odjur. Medan nationalsocialismen under Tyskland behöll privat egendom för individen; den behöll privat företagsamhet som sådan; den inte bara behöll utan främjade familjebygge och familjeliv; den främjade idén om patriotism och idén om lojalitet mot ens ras; kommunismen gör inget av detta utan söker ondskefullt att utplåna dem alla från jordens yta. Under nationalsocialismens beskydd i Tyskland, under sex korta år, återuppbyggde Hitler en bankrutt och trasig nation, en nation som var moraliskt, ekonomiskt och andligt nedbruten. Han byggde den och smidde den till en av de mest progressiva och produktiva nationer som världens häpna ögon någonsin hade skådat. Det faktum att judarna senare genom lögn, ränksmideri och konspiration lyckades fösa ihop resten av världens vita nationer för att krossa Tyskland utifrån är en annan historia. Icke desto mindre är nationalsocialismens prestationer, som var en socialistisk regering, under de sex fredliga åren i Hitlers Tyskland något som ingen mängd lögnaktig judisk propaganda kan radera ut ur vår tids historia.

* * * * *

Nu när vi har dragit en skiljelinje mellan den kreativa och konstruktiva idén om socialism som sådan och separerat den från kommunismen, låt oss undersöka precis vad några av den judiska kommunismens koncept var, som de spydde ur sig av denna jude, Karl Marx.

Judarna är stora splittrare, och teorin om söndra och härska har utvecklats av dem till en förrädiskt fin konst. Det finns ett antal sätt att dela upp mänskligheten — efter kön, efter åldersgrupper, efter religioner och efter nationer, och på diverse andra sätt. Men Karl Marx valde att dela in dem i "Borgare och Proletärer". Även om han inte exakt uppfann dessa ord, drog han dem, för alla praktiska ändamål, ur en hatt och gjorde dem till de stridsord de är idag, med hjälp, naturligtvis, av den totala världsomspännande konspirationen.

Med "Borgare" menade han människorna i klassen av moderna kapitalister, eller ägare av produktionsmedlen och arbetsgivare för arbetare. I själva verket skulle nästan vem som helst i medelklassen som ägde ens en liten butik eller en liten verkstad klassificeras som "Borgare". Som vi alla vet är medelklassen en nations verkliga styrka och ryggrad, men det var även mot dessa, och särskilt dessa, som Marx

vände hela sin invektiv och sin vrede, att de som klass måste förintas.

"Bourgeoisie" hade ursprungligen betytt stadsbor, men vid romantikens tidsålder hade termen kommit att betyda medelklassen, oavsett om de bodde i städer eller inte. Affärsmän från de största textilmagnaterna ner till de minsta butiksägarna i ett hål i väggen, läkare, advokater, lärare och andra utbildade och yrkesverksamma personer, alla de grupper som vi nu kallar "tjänstemän" var en del av "bourgeoisien" enligt Marx, och måste alla utplånas. Marx egen definition var en ny ekonomisk definition av bourgeoisien: "ägarna av de kapitalistiska produktionsmedlen." Och han använde denna definition för att inkludera medelklassen i dess helhet.

Marx utgav sig för att vara arbetarklassens store förkämpe, för vilka han myntade ordet "proletärer". För detta ord sträckte han sig långt tillbaka i den antika romerska historien, ty proletärerna hade ursprungligen varit den fattiga klassen (av mindre betydelse) i det antika Rom, som inte ägde något annat än sina barn (proles). Även om de romerska fattiga inte hade något som helst med fabriker att göra, gillade Marx termen eftersom han ansåg att den hade ett storslaget romantiskt historiskt svep. Under proletärerna inkluderade han inte bara fabriksarbetarna utan alla fattiga i städerna, oavsett om de arbetade i fabriker eller inte, liksom bönderna, som han var säker på förr eller senare skulle dras in till staden av ekonomisk nödvändighet. Bourgeoisien skulle också förr eller senare bli proletärer eftersom de skulle ruinera sig själva genom kapitalistisk konkurrens och sjunka ner i proletariatets massa. Det faktum att detta hundra år senare inte har hänt, utan tvärtom att medelklassen har vuxit enormt och blomstrat långt bortom vad som förutsågs i mitten av 1800-talet, bekymrar inte dagens judiska propagandister det minsta. De fortsätter bara att förespråka samma marxist-judiska doktrin och driver framåt mot ett förslavande av världen. Vi kan tillägga att detta bara är en av många av Karl Marx teorier och förutsägelser som tiden har bevisat vara helt felaktiga och bedrägliga.

Marx skrev vidare i det Kommunistiska manifestet: "Arbetarna har inget fädernesland. Nationella skillnader och motsättningar försvinner mer och mer för varje dag, tack vare bourgeoisiens utveckling, handelsfriheten och världsmarknaden." Detta var också uppenbart falskt, förmodligen mer uppenbart och dumt falskt än många av de andra sakerna han skrev i sin avhandling — och han skrev många saker som var dumma och falska. Eftersom det Kommunistiska manifestet skrevs på aftonen före den serie judiska revolutioner som släpptes lös 1848, bedömde Marx att nationalistiska känslor var på väg ut. Han kunde inte ha haft mer fel. Det var början på en stor återkomst av nationalistiska känslor bland arbetarna, precis vid en tidpunkt då Marx förklarade att arbetaren inte hade något land.

Marx var en mästare på att skissera klyftan mellan två klasser som han praktiskt taget hade uppfunit. I det första kapitlet av det Kommunistiska Manifestet framställde Marx Europa som varande i klorna på en enorm kamp om "övertaget mellan den framväxande bourgeoisien och det växande proletariatet." Han föreställde sig att den framtida kampen skulle kännetecknas av strejker, lockouter, sabotage, lönesänkningar, konkurser, affärskriser, den samtidiga framväxten av industriella sammanslutningar och fackföreningar, ökande proletär "klassmedvetenhet" och våld. Han ritade därmed ritningen för att slita isär ett land och en nation, vilket judens mäktiga dolda hand skulle främja med stor iver och energi, skulle användas för att krossa flera av världens stora nationer, och som idag undergräver de som ännu inte har fallit. Han såg detta som en enorm dramatisk sammandrabbning mellan två oförsonliga och fientliga samhällsklasser som inte kunde följa någon annan väg än kamp till döds. Som en följare av Hegel trodde även han att framsteg kom genom "den fruktbara kampen mellan motsatta principer", och åt denna process gav Hegel och Marx det hyllade namnet "dialektik". Genom detta beskrev han kampen mellan två motsatser, tesen och antitesen, som slutligen smälter samman till en syntes. Syntesen blev sedan den nya tesen som snart utvecklade en antites som sedan återigen skulle utvecklas till en ny syntes och så vidare i all oändlighet. Denna poänglösa teori gavs sedan ett fint namn, kallat "dialektisk materialism."

I det andra kapitlet av det Kommunistiska Manifestet med titeln Proletärer och kommunister presenterar han ett argument mot bourgeoisiens kritiker av kommunismen om huruvida kommunismen är bra eller inte. När han ställer frågan "i vilket förhållande står kommunisterna till proletärerna som helhet?", skulle ett ärligt svar ha varit att det inte fanns något förhållande eftersom det inte fanns något egentligt kommunistparti vid detta skede. Men då Marx var lika bedräglig som han var arrogant (ett drag som är mycket vanligt för hans ras), stegade han skamlöst fram som om hans parti och den förestående förstörelsen av bourgeoisien redan var ett etablerat faktum. I detta kapitel lägger han fram det kommunistiska programmet för avskaffandet av privat egendom och fortsätter sedan med att skymfa och förtala bourgeoisien. Han framställer dem som tjuvaktiga, uppblåsta, dumma skurkar i någon vulgär hästopera, en inställning som sedan dess har följts av hans judiska anhängare under det senaste århundradet.

I detta andra kapitel trappar Marx upp sina invektiv, och attacken mot bourgeoisien blir mer hämndlysten och ondskefull. Han försvarar det kommunistiska programmet och dess mål och syften att förinta staten, att förstöra kultur, religion och familjen, och hävdar naturligtvis att bourgeoisien redan har gjort allt detta.

Han hävdar att det inte är något fel med att bourgeoisien förlorar sin privata egendom eftersom de redan har stulit all sin egendom från de hårt arbetande heroiska proletärerna och bönderna som producerat den.

Enligt Marx var allt redan förstört av bourgeoisien redan 1848, och detta inkluderade kultur, staten själv, religion, familjeliv, privat egendom, och på en sådan vansinnig grund rättfärdigar han de kommunistiska målen om ett självmordsartat förintande av nationen, med argumentet att allt skulle bli underbart så snart allt krossats och arbetarklassen hade kontrollen. Dessa anklagelser är så löjliga och så verklighetsfrämmande att den genomsnittliga människan kan undra om Marx inte redan hade förlorat sina mentala förmågor, och om han inte hade det, att han med största sannolikhet inte kunde ha trott på det han själv skrev.

Svaret på detta är naturligtvis att han säkerligen inte trodde på det han skrev, han trodde förvisso inte att arbetarklassen skulle gynnas av det han förespråkade. Han hade ingen avsikt att arbetarklassen skulle gynnas av någonting. Vi måste hålla i minnet ett orubbligt faktum: Karl Marx var jude, hängiven sin ras i strävan efter att förinta den vita rasen. Liksom bergspredikan, som förespråkar att "älska dina fiender, vänd andra kinden till, sälj allt du äger och ge till de fattiga, stå inte emot det onda", var Marx idéer ren förstörelse, förintelse och självmord. Ingen var särskilt intresserad och ingen köpte dem egentligen. Men det var med det enorma propagandaprogrammet från den internationella judenheten bakom dessa idéer som de tvingades på världen, precis som de tidigare hade gjort för nästan två tusen år sedan när judarna främjade det Nya testamentets självmordsidéer för den då suveräna romerska vita världen.

Marx går sedan vidare till att förespråka avskaffandet av familjeenheten som sådan. Han försvarar detta självmordsförslag (som förvisso inte har något stöd från arbetarklassen eller någon annan) genom att inleda ännu en våldsam attack mot "bourgeoisien". Vi måste komma ihåg att termen "bourgeoisie" inte betydde någonting förrän Marx och det judiska propagandistiska nätverket gjorde det till ett hushållsord, och det betyder fortfarande ingenting, eftersom det finns människor i alla samhällsskikt med olika inkomststorlekar och alla typer av variationer i storleken på deras nettoförmögenhet. Icke desto mindre fortsätter Marx att hamra på "bourgeoisien" som om de vore djävulen personifierad och ställer frågan "på vilken grund vilar den nuvarande familjen, den borgerliga familjen?". Sedan ger han ett *non sequitur*-svar (det följer inte alls logiskt) och säger: "på kapital, på privat vinning." Han hävdar vidare att 9/10 av alla människor, förmodligen i Europa, inte äger någon egendom. När dessa två påståenden tas tillsammans motsäger de naturligtvis varandra, eftersom proletärerna som han hävdar utgör 90 procent av folket också har familjer; i själva verket har de förmodligen i det stora hela större familjer än den så kallade "bourgeoisien". Enligt hans löjliga resonemang borde dessa 9/10 (eftersom de inte har något kapital och eftersom familjen baseras på kapital) inte ha någon familj alls. Och så fortsätter det. Han hoppar från ett *non sequitur*-argument till ett annat löjligt och ogrundat argument, men

icke desto mindre fortsätter han att rättfärdiga sin brygd för samhällets förstörelse, det vill säga det vita samhället.

Han fortsätter sedan i denna idioti och förespråkar att kvinnor ska "befrias" och ska vara föremål för "fri kärlek". Han försvarar detta genom att säga att det inte finns något behov för kommunisterna att egentligen införa detta som sådant, eftersom det i vilket fall som helst "har existerat nästan sedan urminnes tider". Därför är allt hans goda små kommunister vill göra "att införa, som ersättning för ett hycklande dolt, ett öppet legaliserat system av fri kärlek."

Han fortsätter. Förstör, förstör, förstör. Alla de kända värden som den tidigare civilisationen har byggt upp vill Marx förstöra.

Det är mycket märkligt att hela programmet och hela boken är uppslukad av hur man ska förstöra det nuvarande "borgerliga" systemet, hur man ska främja en revolution, hur man ska störta, hur man ska förinta. När man ser bortom revolutionen och bortom nedrivandet och bortom förstörelsen, finner vi mycket få, om några, konstruktiva idéer om hur man ska bygga något som kan ta dess plats, eller, i själva verket, hur man ska bygga någonting alls. Det är det gamla judiska programmet att riva ner, riva ner, förstöra, förinta. Och nästa kommunistiska punkt är avskaffandet av länder och nationalitet, med argumentet att arbetarna inte har något land, en förrädisk lögn! Han hävdar sedan att nationella skillnader och motsättningar mellan folk dagligen försvinner, ett påstående som tillbaka på 1840-talet var helt i strid med fakta och historia. Sällan har den nationalistiska känslan varit så hög som under den perioden, och inte bara minskade den inte, utan den fortsatte att växa sig ännu starkare under det närmaste halvseklet.

Marx fortsätter i detta slag av idiotiskt struntprat, helt utan kontakt med fakta, historia eller verklighet, där huvudtemat är att förstöra allt, ner med allt. Slutresultatet kommer att bli att "proletariatet kommer att använda sin politiska överhöghet för att gradvis vrida allt kapital ur händerna på bourgeoisin, för att centralisera alla produktionsinstrument i statens händer, d.v.s. i händerna på proletariatet organiserat som den härskande klassen." Det han underlåter att nämna är vems händer staten egentligen kommer att vara i. Vad han egentligen har i åtanke är att den kommer att koncentreras i händerna på judarna själva, som historien har visat under de senaste 50-talet åren av judisk kommunistisk tyranni i Ryssland.

Slutet och kulmen på det andra kapitlet avslutas sedan med att lägga fram de berömda tio punkterna i det kommunistiska manifestet, och de är berömda inte på grund av någon inneboende visdom i dem, utan återigen, endast för att den judiska världsomspännande konspirationen har tagit tag i dem och påtvingat och spridit dem till resten av världen, till stor sorg för dess olyckliga invånare.

Vi lägger härmed fram de tio punkterna ordagrant för att vi ska kunna undersöka hur stora framsteg judarna redan har gjort med att genomföra dem, inte bara i de kommunistiska länderna där de

nu härskar enväldigt, men även i de så kallade "fria" västländerna som USA, där de snabbt river ner dessa nationers ramverk och grundvalarna för den vita rasen själv.

Här är det struntprat som judarna har gjort så spektakulärt berömt:

Det kommunistiska manifestet

1. Avskaffande av jordäganderätten och användning av all jordränta till offentliga ändamål.
2. En starkt progressiv eller graderad inkomstskatt.
3. Avskaffande av all arvsrätt.
4. Konfiskering av alla emigranters och rebellers egendom.
5. Centralisering av krediten i statens händer genom en nationalbank med statligt kapital och exklusivt monopol.
6. Centralisering av transport- och kommunikationsväsendet i statens händer.
7. Utvidgning av statligt ägda fabriker och produktionsinstrument; uppodling av ödemark och förbättring av jorden i allmänhet enligt en gemensam plan.
8. Lika arbetsskyldighet för alla. Upprättande av industriella arméer, särskilt för jordbruket.
9. Förenande av jordbruks- och industridrift; gradvis avskaffande av skillnaden mellan stad och landsbygd genom en jämnare fördelning av befolkningen över landet.
10. Avgiftsfri utbildning för alla barn i offentliga skolor. Avskaffande av barns fabriksarbete i dess nuvarande form. Förenande av utbildning med industriell produktion, etc., etc.

Inte för att det finns någon större logik kopplad till ovanstående program, inte heller finns det något uppenbart övergripande behov av sådana förändringar. Likväl, när vi betänker hur stora framsteg judarna har gjort med att instifta och förverkliga detta djävulska program, är det fasansfullt att skåda. Det är fantastiskt att tänka på att judarna har skapat två till synes antagonistiska grupper, artificiellt delat upp dem, syntetiskt stämplat dem som "bourgeoisi" och "proletärer", och på detta ogrundade och bräckliga antagande byggt ett program för världsherravälde. Likväl, hur fantastiskt det än verkar, med pengarnas, propagandans och organisationens makt i sina händer, så har judarna gjort detta.

I det tredje kapitlet har Marx inget nytt material eller några idéer som är värda att nämna. Han tillbringar större delen av kapitlet med att rättfärdiga med föga belägg och mycket förvriden logik, i ett försök att stötta upp det han redan har sagt tidigare. För det mesta är det ett fall av att ytterligare försöka göra en

skrämselbild av vad han föredrar att kalla "bourgeoisin" och försöker piska upp den fientliga motståndargruppen som han kallar "proletariatet".

En punkt som han framför, vilken är ganska intressant och betydelsefull, om än inte på det sätt han avsåg, är att kommunismen och kristendomen har mycket gemensamt. Han säger: "Ingenting är lättare än att ge den kristna asketismen en socialistisk anstrykning. Har inte kristendomen deklamerat mot privat egendom, mot äktenskapet, mot staten? Har den inte i stället för dessa predikat barmhärtighet och fattigdom, celibat och köttets späkan, klosterliv och moderkyrkan? Den kristna socialismen är bara det vigvatten med vilket prästen välsignar aristokratens förargelse."

Även om Marx inte alls framställde saken korrekt, tog han oavsiktligt upp en punkt som behöver understrykas, och det är likheten mellan judisk kristendom och judisk kommunism, vilka vi hävdar är förvånansvärt lika, även om varken kommunisterna eller de kristna någonsin skulle erkänna detta. Icke desto mindre är de extremt lika och vi ska göra en jämförelse mellan de två.

En av huvudpunkterna i det kommunistiska programmet är avskaffandet av privat egendom. Kristendomen främjar också detta, i själva verket tuktar den gång på gång de produktiva samhällsmedlemmar som har energin och framsyntheten att försörja sina familjer. Nya testamentet säger gång på gång: "Sälj allt vad du äger och ge åt de fattiga." "Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike." "Mitt rike är inte av denna världen." "Samla er inte skatter på jorden, utan samla er skatter i himlen." "Se på liljorna på marken, de arbetar inte, men er himmelske Fader sörjer för dem." Och så vidare. Temat upprepas gång på gång att den som är energisk och ambitiös nog att arbeta för sitt uppehälle och försörja sin familj är en extremt dålig kandidat för att komma in i himmelriket.

Sedan kommer vi till frågan om familjelivet. Här finner vi att Jesus citeras när han säger (Matteus 10, vers 34): "Tro inte att jag har kommit för att sända fred på jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd. Ty jag har kommit för att ställa en man mot hans far, en dotter mot hennes mor och en sonhustru mot hennes svärmor. Och en mans fiender ska vara de i hans eget hushåll. Den som älskar far eller mor mer än mig är mig inte värdig, och den som älskar son eller dotter mer än mig är mig inte värdig." Här har vi tydliga bevis, citerade av Kristus själv, att målet med den nya kristna religionen är att splittra — splittra hushållet, splittra familjen, förstöra familjen.

Vi kan se andra yttringar av hur den kristna kyrkan bryter ner familjen och kväver dess medlemmars fortplantning. I nästan 2000 år har den katolska kyrkan främjat celibat bland sitt folk. Präster var, och är fortfarande, förbjudna att gifta sig. Det

har grundat talrika kloster, vars medlemmar, nämligen munkar, är hängivna att leva ut sina liv i ogift tillstånd. De bästa och mest hängivna av de unga kvinnorna luras att gå med i ett konvent och bli nunnor och beröva sig själva varje form av kvinnlig attraktionskraft som de ursprungligen kan ha haft. De regleras sedan strikt av "Abbedissan" och tillbringar resten av sina liv i ett glädjelöst nunnekloster, för att slutligen tyna bort och dö, ofruktbara och barnlösa, efter att ha förstört sin arvslinje med sin religiösa perversion.

En annan stor likhet mellan judisk kommunism och judisk kristendom är den filosofi med vilken båda angriper samhällets produktiva, kreativa ledare. Vi har redan väl täckt de ondskefulla attacker som kommunismen riktar mot de så kallade "bourgeoisin", och hur den prisar dygderna hos "proletärerna", det vill säga de människor som inte har lyckats förvärva någonting. Att anledningen till detta kan bero på deras egen brist på ambition nämns inte.

På samma sätt fördömer Nya testamentet ständigt den rike mannen eller den man som har förvärvat någon egendom eller några tillgångar. Huruvida han gjorde det genom eget hårt arbete och uthållighet ignoreras. Det upprepas gång på gång att han är helt diskvalificerad från att någonsin komma till himlen och det står: "Ty vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen men förlorar sin själ?" Sedan, i Bergspredikan, prisas dygderna hos de initiativlösa, de oambitiösa och de lata. Det står: "saliga är de som är fattiga i anden", "saliga är de saktmodiga", och så vidare och så vidare. Dessa begrepp är helt i strid med den vita människans ideal och dygder, som alltid har hållit dygder som produktivitet, kreativitet, ambition och framsteg i hög aktning.

I ett senare kapitel, i del II av denna bok, kommer jag att gå mer ingående in på en detaljerad jämförelse mellan kommunism och kristendom. Det räcker här med att säga att marxismen är en judisk skapelse, utformad för att undergräva och upplösa den vita människans samhälle, för att slita det i stycken och lägga det vidöppet som ett dött kadaver för den parasitära juden att frossa på.

När vi fortsätter till det tredje och fjärde kapitlet i det Kommunistiska manifestet finner vi (a) en splittrad och förvirrad genomgång av historien i stort, där Marx gör stort våld på historien i ett försök att rättfärdiga sina idiotiska argument (b) hans bedömning av de då existerande och konkurrerande socialistiska partierna. Han har mycket lite gott att säga om någon av dem och förutspår deras snabba undergång. Han insisterade på att han hade rätt och att varje annan grupp som kallade sig socialistisk var otillräcklig, ovetenskaplig, felaktig och usel. Rätt eller fel, alla dessa grupper försvann snart, precis som Marx hade förutspått.

Det är dock viktigt att här påpeka att det inte berodde på det faktum att Marx idéer, om de ens kan kallas så, hade några överlägsna förtjänster gentemot dessa andra. Nej, tvärtom. De var förmodligen mer otillräckliga, mer ovetenskapliga, mer felaktiga och mer avskyvärda än någon av dem som han fördömde. Framgången för Marx idéer beror enbart på det faktum att det var hans ideologi som den enorma judiska konspiratoriska apparaten valde att göra till sitt verktyg för sitt program för förintelsen av den vita rasen.

Detta är vad hela programmet syftar till. Han insisterar på det "våldsamma omstörtandet av alla befintliga samhällsförhållanden", med en pyromans hänsynslösa övergivenhet. Han avslutar det sista kapitlet med den eldiga appellen till arbetarna: "Låt de härskande klasserna darra inför en kommunistisk revolution. Proletärerna har ingenting annat att förlora än sina bojor. De har en värld att vinna. Arbetare i alla länder, förena er!"

Och där har vi en sammanfattning av det högt prisade Kommunistiska manifestet. Kort sagt, Marx hämtar två termer från den antika historien, proletärerna och bourgeoisin, vrider på dem, ger dem ny innebörd och använder dem som en splittrande kil för att skapa två antagonistiska grupper där inga fanns tidigare. Han släpper sedan lös en kampanj av förtal, smädelse och hat för att piska upp arbetargruppen till att förgöra i stort sett vem som helst som har förvärvat någon egendom under sin livstid av produktivt arbete. På denna bräckliga "teori", om den ens kan kallas så, lanseras ett helt program för att förstöra samhället, förstöra familjen, förstöra staten och kort sagt, som han själv säger, förstöra "alla befintliga samhällsförhållanden".

Das Kapital

Vi vänder oss nu till den monumentala tusensidiga produktion som vördas som hans mästerverk, nämligen *Das Kapital*. Vi tänker dock inte slösa mycket tid på den eftersom den inte är värd det. I alla dessa tusen sidor av skräp finns det väldigt lite korn att hämta. För det mesta är allt bara agnar. Faktum är att det är mycket tråkiga, torra agnar därtill. Han försöker slå ihop och blanda ekonomisk teori och politisk teori med historia, sociologi och sitt eget utopiska tänkande. Resultatet är en enda ohelig katastrof. Han gör ett stort nummer av sin teori om "mervärde", något han egentligen inte uppfann, utan härledde från den klassiska brittiska ekonomiska doktrinen vid den tiden.

Marx hela metod var inte observation och logisk deduktion av det han hade observerat. Snarare hade han vissa mycket fixerade föreställningar — nämligen att samhället borde förstöras — och skred sedan till verket med att släpa samman en massa felaktiga "bevis" som han vred på ett sådant sätt att det skulle verka stödja hans ohållbara teorier. Även i detta misslyckas han kapitalt. Men efter 1000 sidor av detta slags skräp verkar han ha övertygat många människor (fastän

de har inte riktigt läst den och även om de verkligen inte förstår den) att det på något sätt måste ligga något i den. Trots det har den knappast övertygat någon som inte redan tidigare var färgad av den revolutionära marxismens idéer. Ekonomer, historiker och filosofer har för länge sedan slutat betrakta den som ett seriöst bidrag till något av deras områden. Det är en så lång och så tråkig bok att till och med mycket få marxister står ut med att läsa den, eller kan förstå den.

Den bästa funktionen för boken, *Das Kapital*, för den marxistiska socialismens värld är att stå på hyllan, se tung och imponerande ut, och att pekas ut som bevis för att det någonstans i alla dessa hundratals sidor måste finnas något djupt intellektuellt bevis för vadhelst en given marxist råkar känna vid ett givet tillfälle.

Det kommunistiska manifestet publicerades 1848. Volym I av Marx *Kapitalet* publicerades 1867, nästan två decennier senare. Denna omfattade cirka 800 sidor. När Marx dog 1883 var Volym II och III inget annat än en förvirrad massa av anteckningar, referenser och utkast. Det föll på Engels lott att sammanställa dem i slutgiltig form och förbereda dem för publicering. Dessa utkom 1885 respektive 1894, vilket förde denna massiva ansamling av skräp till mer än tusen sidor.

De flesta av Marx organisatoriska aktiviteter involverade honom i långvariga gräl med andra socialistiska ledare, främst den tyske fackföreningsmannen Ferdinand Lassalle och den ryske anarkisten Mikhail Bakunin. Han hjälpte till att grunda en misslyckad arbetarförening 1864, som i socialistisk historia är känd som "Första internationalen". Hans kamp för att hindra Bakunin från att ta över den organisationen bidrog dock till att ruinera den i början av 1870-talet. När han dog fanns det ingen kommunistisk organisation som sådan att tala om.

Den större utvecklingen av de organisationer som bekänner sig till marxistiska doktriner kom först efter hans död. Från 1880-talet och framåt tog den internationella judiska apparaten verkligen tag i hans teorier, som de hade hjälpt till att förespråka, och byggde upp dem till partier av stor betydelse i de flesta kontinentaleuropeiska länder, särskilt Tyskland, Frankrike och Italien. Vid 1889 bildade de en internationell samordningskommitté kallad "Andra internationalen".

Medan Marx hade skräddarsytt sitt program med idén om att Tyskland skulle bli det första offret, tog historien en något annan vändning. Det återstod för Nikolai Lenin, en annan jude, att grunda det viktiga ryska marxistpartiet, Bolsjevikerna, mellan 1909 och 1913. Dessa döpte senare om sig själva till "kommunister" efter Marx term i *Det kommunistiska manifestet*.

Lenins parti var dock mycket annorlunda än de teorier som framfördes av Karl Marx och kunde knappast kallas marxistiskt alls. Faktum är att Lenin hämtade det mesta av sin doktrin om "dialektisk materialism" från andra ryska revolutionärer, särskilt N.G. Tjernysjevskij.

snarare än från Marx. Han formade sina planer för bolsjevikpartiet, en liten, väldisciplinerad, konspiratorisk elitgrupp i ett enormt efterblivet bondeland, utifrån tidigare rysk revolutionär teori och praktik, och inte från Marx, som hade avfärdat sådana idéer som ”ovetenskaplig äventyrlighet”. Det enda som Lenin verkligen anammade från Marx var den ”vetenskapliga” idén om en socialistisk revolutions ”oundviklighet” och betoningen på proletariatet.

Även om vi varken har tid eller utrymme att fördjupa oss i den ryska revolutionens historia, låt oss dock inte lura oss själva att det var attraktionskraften hos vare sig Marx ”briljanta” teorier eller Lenins. Den fasansfulla historien om det ryska folkets förintelse är något helt annat.

Ryssland hade i århundraden varit infekterat av fler judar än något annat land i världen. Dessa judar hade konspirerat, agiterat och planerat anarki och revolution under lång tid. Leon Trotskij, en annan jude, hade tränats tillsammans med 3000 andra hänsynslösa judiska revolutionärer i East Side, New York, för att utföra det hårdföra arbetet med att störta den ryska regeringen. Jacob Schiff, en judisk finansman från New York, bidrog med 20 miljoner dollar till detta ändamål. När den rätta tiden kom, skeppades Trotskij och hans band av revolutionära mördare till Ryssland, och tillsammans med sina judiska bröder lyckades de genomföra en blodig statskupp. Det var ett skolexempel på judisk konspiratorisk taktik när den är som bäst. Det ryska folket och det ryska ”proletariatet” kunde inte ha förstått mindre av vad som pågick. Det judiska propagandanätverket, både i Ryssland och i omvärlden, proklamerade sedan högljutt triumfen för de ”fattiga, förtryckta” ryska arbetarna över tsarens ”tyranniska” regim.

Båda dessa framställningar var överväldigande, avskyvärda lögner. Om den ryska tsaren hade några brister så låg de inte på tyranniets sida, utan snarare på toleransens, svaghetens och vacklandets sida. De ryska arbetarna förstod varken vad som pågick eller hade någon aning om det ohyggliga öde som väntade dem.

När judarna väl satt vid makten i Ryssland beslagtog de snabbt alla strategiska poster inom regeringen och propagandan. De inledde omedelbart en massiv kampanj för att slakta 20 miljoner vitryssar.

Det måste här påpekas att det var de nordiska vitryssarna som i århundraden hade varit det ryska folkets intellektuella och kreativa ledare, och som i själva verket hade byggt det moderna Ryssland. Det var därför denna utvalda grupp av elit-vitryssar som var det främsta målet för det judiska övertagandet omedelbart efter att de hade den revolutionära regeringen i sina händer. De inledde ett skräckvälde vars like världen aldrig tidigare skådat, ett skräckvälde som fortsätter än i dag. På några få år slaktade de jämmerligt 20 miljoner vitryssar, gräddan och ledarskiktet av den ryska befolkningen, och lämnade de ryska slaverna och kulakerna som en massa av

slavar i händerna på sina judiska herrar. Dessa blev nu vedhuggare och vattenbärare åt sina judiska herrar — som hade lovat dem ett arbetarparadis.

Sålunda bevittnade vi den ryska nationens död och upprättandet av den judiska kommunismen med en världsomspännande operationsbas i det största landet på jordens yta, och därmed kontrollen över dess enorma naturtillgångar.

Bok II

Frälsningen

Kapitel 1

Naturen och Religion

Genom att studera naturens varelser har vi med tilltagande tydlighet observerat att varje varelse har sina egna säregna medel för överlevnad, fortplantning, födosök, försvar och för att lotsa in nästa generation. Inte nog med att varje varelse har sitt särskilda mönster för överlevnad, utan i detta mönster finns många särdrag inbäddade som är inneboende för varje varelse. Till exempel vet en bäver instinktivt hur man bygger dammar, och detta utgör ett användbart medel för dess överlevnad. En katt vet instinktivt hur man fångar möss, och detta är också till stor hjälp för dess överlevnad. En katt kan göra många andra saker som är inneboende särdrag för en katt, men att bygga dammar är sannerligen inte en av dem. Dessutom skulle vi aldrig kunna hoppas på att lära en katt att simma som en bäver, att bygga dammar som en bäver, fälla träd som en bäver och att agera som en bäver. En bävers instinktiva, medfödda särdrag är dess egna, och en katts är dess egna.

På samma sätt finner vi, när vi observerar den mänskliga rasens särdrag, en inneboende egenskap som är universell och säregen för de mänskliga raserna, och det är utövandet av någon form av religion. När vi studerar de olika civilisationernas historia, de olika folk som har levt på jordens yta, de olika raserna, finner vi nästan utan undantag att var och en av dem hade någon form av religion. Oavsett om det var en av de högt utvecklade civilisationerna hos egyptierna, grekerna eller romarna, eller om det var någon efterbliven färgad stam som indianerna i Amazonasregionen i Sydamerika, eller på de stora slätterna i Nordamerika, eller hottentotterna i Afrika, så har de alla haft en religion, oavsett hur primitiva de är eller hur primitiva de var, och de har alla någon form av religion idag.

Faktum är att de mänskliga raserna, från de mest primitiva till de mest högt utvecklade nationerna i världen idag, har varit angripna av tusentals religioner, alla olika från varandra. Även inom de olika religionerna har de delat och underdelat sig i en mångfald av underreligioner, såsom den kristna religionen till exempel, tills nästan varje vandrande kristen har en tro som skiljer sig från sina trosfränder, där var och en vandrar omkring i tron att han har den ultimata nyckeln till kunskap och visdom och att

Den vita rasens överlevnad är vår viktigaste angelägenhet.

alla, precis alla, som skiljer sig från honom har fel i den mån de skiljer sig från hans egen religion.

Föga inser en sådan förledd kristen vilka bedrägliga och bräckliga lärosatser som utgör grunden för hans tro, ej heller inser han dess sanna ursprung.

I ingen religion har splittringen, fragmenteringen, det interna käbblet, grälen och oenigheten varit mer uppenbar än i den kristna religionen själv. Vi kan vara säkra på att juden planerade det så.

Icke desto mindre måste vi av allt det föregående dra slutsatsen att religion och mänsklighetens dragning till religion är ett medfött drag som Naturen har utrustat oss med, och som är inpräglat i våra gener. Vi behöver uppenbarligen religion för vår överlevnad, på ett eller annat sätt.

Och faktum är att vi gör det. Som Gamla testamentet säger: ett folk utan vision förgås. Alla folk behöver, för att överleva och blomstra, en religion, en trosbekännelse, en livsfilosofi. De behöver angeläget en religion för att ge dem riktning, mål och syfte. Vi behöver en känsla av tillhörighet. Utan den vacklar mänskligheten, vissnar och dör som en fisk på torra land. Dessutom, ju mer djupt rotad ett folks religion är i deras rasliga själ, desto mer hälsosam och dynamisk är den för just den rasen. Lycklig är den ras vars religion har funnit sin egen rasliga själ.

Många religioner har varit ökänt dåliga för de raser som har anammat dem, som till exempel den vita rasen som anammat kristendomen, eller, borde vi säga, fått den påtvingad sig av judarna. Vissa religioner var varken goda eller dåliga, utan var helt löjliga och meningslösa. Ett sådant exempel är religionen med de multipla gudarna som romarna och grekerna hade, gudar som rumlade runt i himlarna och begick alla typer av trohetsbrott, äktenskapsbrott och trivialt nonsens.

Det finns några få, ytterst få, som har varit bra för den ras som anammat den religion de skapat. Ett ökänt exempel är judarnas judiska religion, som var skräddarsydd för en parasitisk ras. Det har varit det största de har producerat och den har upprätthållit dem under de senaste årtusendena.

Sammantaget kan vi säkert dra slutsatsen att de flesta religioner har varit ökänt dåliga, och det har varit den vita rasens olyckliga lott att vara förbannad med en av de värsta av dem under de senaste 2000 åren.

Jag känner mig extremt välsignad och lyckligt lottad att vara medlem av den stora kreativa vita rasen. Jag är mycket stolt över att vara medlem av den vita rasen och jag älskar den vita rasen mer än någonting i världen. Naturen har utrustat den vita rasen med en djup instinktiv lojalitet mot sitt eget slag — Raslig Lojalitet. Vi har blivit utrustade med denna instinktiva egenskap för vår egen överlevnad av en frikostig Natur. Denna hälsosamma

instinkt har blivit grymt kvävd av en skandalös främmande religion som vi är förbannade med och verkar vara oförmögna att skaka av oss.

Ja, vi är förbannade med den judiska religionen kristendomen, vare sig vi vill det eller inte. Det är en sjuk religion, en dödsorienterad religion, en religion som förstör oss. Den kväver varje hälsosam instinkt som Naturen har utrustat oss med och trubbar av och förvrider alla de bästa egenskaper som Naturen så generöst har välsignat den vita rasen med. Vad vi mest desperat behöver är en ny religion, en egen religion, en religion som skapades av den vita rasens egen kreativa genialitet, inte påtvingad oss av den förrädiska juden. Vi behöver desperat en bra religion.

Men vad är en bra religion?

Detta är egentligen inte alltför svårt att svara på. En bra religion är en som hjälper till att främja och föra fram den ras som omfattar den. Om den hjälper den specifika rasen är det en bra religion. Om den varken hjälper eller stjälper är den en värdelös religion och är mer till besvär än något annat. Om den hindrar den ras som omfattar den i dess kamp för överlevnad, då är det en dålig religion och skadlig för dess anhängare.

Vi har hört oräkneliga gånger folk säga, "tja, man måste tro på någonting." Detta är sant i den mån att alla behöver en livsfilosofi som relaterar till och försonar oss med den naturliga värld som vi befinner oss i, en som hjälper oss att ha en realistisk och rationell syn på vår kamp för överlevnad i en konkurrenskraftig och fientlig värld. Ju mer denna filosofi eller religion eller trosbekännelse, vad vi än väljer att kalla den, harmonierar med Naturens lagar, desto mer fördelaktig, realistisk och användbar kommer en sådan trosbekännelse att vara. Ju mer den avviker från naturlagarna och ägnar sig åt en flykt från verkligheten in i en drömvärld av fantasi och vidskepelse, desto mer konstlad, orealistisk och farligt skadlig kommer en sådan trosbekännelse att bli.

Eftersom jag vänder mig enbart och uteslutande till medlemmarna av den vita rasen, kan jag utan tvekan säga att det enda vi verkligen är intresserade av är en trosbekännelse som hjälper till att fortplanta, skydda, främja, bevara, föra fram och expandera den vita rasen. Vi är intresserade av en religion som kommer att bistå och gynna den vita rasen i dess kamp för överlevnad i en konkurrenskraftig och fientlig värld. Vi är inte intresserade av en trosbekännelse för papuanerna på Nya Guinea; vi är inte intresserade av en trosbekännelse för de amerikanska indianerna; vi är inte intresserade av en trosbekännelse för niggrerna, varken här i Amerika eller niggrerna i Afrika; vi är inte intresserade av en religion för hinduerna, inte heller för kineserna. Inte heller är vi intresserade av en universell religion för hela mänskligheten "frälsning". Inte alls. Vi är intresserade rent och skärt av en religion för den vita rasens överlevnad och den vita rasen allena, och

hjälpa den rasen att avancera till höjder större än vad man någonsin tidigare har drömt om.

När vi lägger fram det på denna enkla och tydliga grund, nämligen utifrån de två formulerade koncepten: ett, att en religion är bra om den hjälper till att gynna den ras som omfattar den, och två, att vi endast och uteslutande är intresserade av en religion för den Vita Rasen, då blir lösningen ganska enkel. Faktum är att formuleringen av en trosbekännelse för den Vita Rasen nu i grunden kan sammanfattas i en mening — den vägledande principen för vår nya religion bör vara: kommer det att gynna den Vita Rasen?

Medan formuleringen av en ny trosbekännelse är relativt enkel och relativt grundläggande, står vi inför ett mycket mer gigantiskt problem med att rensa marken från allt grus, skräp och bråte från den nuvarande religion som vi nu sitter fast med. Som så ofta är fallet vid byggandet av en vacker ny byggnad där all mark redan har tagits i anspråk av sopor och slumområden, innebär röjningen av det nödvändiga området ofta ett större problem än själva byggandet av den nya strukturen. Så är det även med vår egen svåra situation. Att bygga den nya religionen är inte på långt när så svårt som att rensa bort det skräp och den förvirring som impregnerats i hjärnorna på våra vita fränder. Vår största uppgift är att exponera de kristna lärornas vidrigheter och föra våra vita bröder och våra vita systrar tillbaka till sina sinnen för att tydligt se vad som är bra för oss, bra för våra barn, bra för våra framtida generationer och bra för vår ras. Vi står inför uppgiften att rensa upp de avvikelser som har fått den Vita Rasens sinnen ur balans under de senaste två millennierna och som nästan har orsakat vår ras undergång. Vår främsta uppgift är: att få ordning på den vita mannens tänkande.

Den första och mest brådskande frågan som den vita mannen måste ta itu med är frågan om att finna sig själv och följa det briljanta öde som Naturen har stakat ut för honom. Alla andra problem såsom livsmedelsförsörjning, föroreningar, trafikstockningar, överbefolkning, ekonomi, etc., kommer att bli som en barnlek så snart den vita mannen återfår full kontroll över sina förmågor och sitt eget öde. Om han inte löser detta primära och brådskande problem, kommer alla andra aldrig att lösas, inte heller kommer de att spela någon roll. Om den vita mannen förblir fångad inom det judiska ramverket av idéer kommer han att famla och stappla i förvirring tills han utplånas från jordens yta och alla andra problem blir fullständigt meningslösa.

Inte heller är vårt huvudproblem att övervinna judarna, niggrerna och världens övriga färgade avskum. Nej, inte alls. Vårt huvudproblem är först och främst att få ordning på den vita mannens tänkande. Vi måste omorientera hans tänkande till grundläggande värden. När vi väl har rensat hans

hjärnan från det judiska giftet, att rensa ut judarna och niggrerna ur vår mitt, kommer också det att vara en barnlek. Det är åt detta ädla mål som vår nya religion är tillägnad.

Den vita människan måste återföras till sitt förnuft. Innan vi ens kan börja reda ut den vita människans tänkande, finns det några grundläggande förutsättningar som vi måste vara helt på det klara med. Den första är: var ligger den vita människans lojalitet? Och för det andra: vad är syftet med hans liv här på denna jord?

När vi besvarar den första frågan måste vi inse att vi, den vita rasen, nu befinner oss i en desperat kamp för överlevnad. Den förs av en förrädisk och listig fiende som så har förvirrat den vita rasens sinnen att den överväldigande majoriteten av vita människor inte ens vet vem fienden är, och faktum är att de flesta av dem inte ens vet att de befinner sig i ett bittert krig där de är offret utsett för utrotning. Den vita människans dödsfiende, den internationella judiska apparaten, har så förvirrat och rört till den vita människans hjärna att han nu inte ens gör det minsta motstånd eller bjuder det minsta motvärn. Faktum är att den vita människans hjärna är så förorenad med felaktiga koncept och felaktiga idéer att han faktiskt har förenat sig med juden i sin egen undergång.

I varje strid är det av yttersta vikt att veta vem din fiende är; vilka hans vapen är; vad hans styrka är; vad hans tillvägagångssätt är, och många andra vitala fakta som kan inhämtas genom underrättelser. Känn din fiende. Ju mer du vet om din fiende och ju mer du vet om din egen styrka och dina svagheter, desto bättre förberedd är du.

Inte bara måste du känna till din fiendes styrka och svagheter, och dina egna, du måste också veta vem som står på din sida och veta vad det är du kämpar för. Dessutom måste du ha en specifik, detaljerad och aggressiv stridsplan som inger förtroende för en seger. Du måste ha ett specifikt program. Du måste ha ett mål.

Ett av de mest kraftfulla vapen som juden har till sin fördel är hans mästerliga manipulation av förvirring i den vita rasens sinnen. Han sprider förvirring som en bonde sprider gödsel på sina åkrar, och judens skörd i krig och förstörelse av vårt folk är till och med tusenfalt mer produktiv än bondens gödsel. Det område som de flesta vita människor är desperat förvirrade över är — var ligger egentligen deras lojalitet?

Den andra stora frågan är: Vad är vårt syfte i livet?

I de kommande två kapitlen vill jag diskutera dessa två vitala frågor — frågor som har förvirrat den vita rasen till oändlighet. Det

Kristi existens är obekräftad av några som helst bevis.

är mitt syfte att uttryckligen klargöra Church of The Creators ståndpunkt i dessa grundläggande livsfrågor.

Kapitel 2

Din lojalitet – ett heligt förtroende

Var ligger din lojalitet?

Om du tillhör någon av de Kosher-Konservativa grupperna, kommer de att ha trummat in i dig om och om igen att du måste vara lojal mot ditt land, lojal mot din flagga, och framför allt, lojal mot den där stora, fantastiska amerikanska konstitutionen. "Patriotism" är den främsta dygden, säger de. Till och med de judiskt kontrollerade tidningarna kommer att säga samma sak, även om de sedan omedelbart fortsätter med att skända och besudla allt detta med det mest skändliga skräp och avfall som de i allmänhet hopar över alla den vite mannens institutioner och emblem.

Faktum är att en mans lojalitet inte tillhör något av detta. En mans lojalitet är först och främst till hans rasliga familj, som är en omedelbar förlängning av hans egen familj. Med andra ord, en **vit mans** främsta lojalitet tillhör den **vita rasen**. Varje annan ras vet instinktivt att deras lojalitet ligger hos deras egen ras. Judarna vet det, negrerna vet det, och varje annan ras vet det utom den genomsnittlige vite amerikanen, som råkar vara det grundläggande målet för förintelse i detta förrädiska och knepiga krig vi nu är invecklade i, vare sig vi vill det eller inte, vare sig vi vet om det eller inte.

Juden kan vara medborgare i Frankrike, eller England, eller Tyskland, eller USA. Han är helt likgiltig inför sitt värdlands välfärd. Han erkänner ingen lojalitet till något sådant land. Tvärtom är han vanligtvis aktivt engagerad i att riva ner ramverket för det land där han bor, och plundrar och rannsakar resterna i processen. Han har bara en lojalitet — den judiska rasen. Låt något land hota att skada en jude var som helst i världen — som de nyligen inträffade ryska kaparna, eller atomspionerna Rosenberg för några decennier sedan — och alla världens judar reser sig som en man och skriker mot höjden: "Rädda Rosenbergs!" "Släpp mitt folk!" Det faktum att de dömda judarna är skyldiga brottslingar är irrelevant såvitt de är berörda. Rädda dem till varje pris! Skrik förföljelse! Skrik högt och länge! Vad som helst för att rädda vilken jude som helst, oavsett hur skyldig, oavsett hur kriminell.

Negrer är djur.

Låt oss aldrig glömma att det är denna rasliga lojalitet och solidaritet som har gjort judarna till den världsmakt de är idag.

Raslig lojalitet är en grundläggande instinkt som naturen gett oss för varje ras bevarande. Ju friskare denna instinkt är och ju mer en ras utövar denna friska instinkt, desto mer sannolikt är det att den överlever. Ju mer den kvävs av bedrägeri eller hjärnförorening, desto mer sårbar är en sådan ras för förintelse från dem som utnyttjar sina medfödda instinkter av raslig lojalitet.

Den svarte mannen har det och juden finner det lätt att främja raslig lojalitet bland negrerna, att organisera den och utnyttja den för den vita rasens undergång. Han får negrerna att tala om ”svart kultur” där ingen sådan existerar. Han får dem att tala om ”svart stolthet” där det finns väldigt lite att vara stolt över. Juden har, genom sin skickliga manipulation av propaganda, fått den svarte mannen att skrika ”döda vitingen”. Han underblåser ett emotionellt hat mot den vita rasen, inte bara bland de svarta och mulatterna i Amerika, utan bland alla färgade folk i världen. Hans planer kräver utplacering av världens underlägsna färgade raser som chocktrupper för att bastardisera den överlägsna vita rasen och döda och utrota dem som inte låter sig bastardiseras.

Detta program för bastardisering eller utrotning äger rum framför våra ögon i Amerika idag. Tvångsbussning i skolan, ett skändligt övergrepp och en skamlig förolämpning mot den vita rasen, är en viktig del av programmet för att bastardisera nästa generation. Det är deras mål att pumpa Afrikas svarta blod in i vita amerikaners ådror. Ingen behöver bedra sig själv med att det judiska programmet för ”gemenskap” och ”blandning” under skolåren, förstärkt med ett massivt program för hjärnförorening i skolorna, på tv och i nyhetsmedierna, inte kommer att sluta i blandäktenskap och rasblandning. Faktum är att bastardisering är den övervältigande massiva drivkraft som judarna har i beredskap för oss idag. De kommer att använda varje maktspel, varje propagandatrick och varje grundlagsvidrig lag som de kan tvinga på oss för att uppnå detta, deras mål, bastardiseringen av den vita rasen.

Bara idag läste jag om en judinna vid namn Cohen som föreläste för en grupp ”kristna” vita kvinnor om var deras ”kristna” plikt låg. Enligt denna fru Cohen levde de vita familjerna i en konstgjord värld och det var bäst att de hängde med och började adoptera svarta bebisar, eftersom det fanns ett överskott av svarta bebisar för adoption och det var deras ”kristna plikt” att ge dem ett hem. Hon tillade olycksbådande att om detta inte följdes med kraft och entusiasm, fanns det redan lagar under utformning som skulle tvinga dem att adoptera dessa små svarta djungelkaniner. Och återigen, låt oss inte bedra oss själva, såvida vi inte sätter

Kristendom och kommunism är judiska tvillingar.

ett stopp för detta övergrepp, kommer judarna framgångsrikt att genomföra detta och andra avskyvärda program mot oss för att utplåna och bastardisera oss.

En annan del av programmet för att reducera och skära ner eliten av Amerikas vita ungdom är det nuvarande meningslösa kriget i Vietnam, där det varje vecka dödas omkring 50 eller fler unga vita amerikaner i sin manlighets blomstring i djunglerna i Vietnam, Kambodja, Korea och på andra håll. Flera hundra till lemlästas och förlamas för livet. Tusentals återvänder från dessa djungelkrig beroende av droger, deras liv tragiskt förstörda och inte bara värdelösa, utan många har förvandlats till farliga brottslingar när de återvänder till amerikansk mark.

Låt oss upprepa: juden vet var hans lojalitet ligger, och varje annan färgad ras vet var deras lojalitet ligger, nämligen hos deras egen ras. Det är endast den vita rasen som är förvirrad — märkligt nog — just den ras som Naturen har krönt som höjdpunkten av sin skapelse och bestämt att styra världen.

Tack vare judarnas överväldigande kontroll över propagandainstrumenten är den vita människan nu så fylld av en iver att vara en "godgörare" och att rädda varje värdelöst avskum och parasit på jordens yta, att han inte ens inser att parasiterna förökar sig snabbt medan den vita rasen minskar, och att parasiterna har för avsikt att förgöra honom så snart de har makten.

Detta är rasmässigt självmord.

Så vi, medlemmar av den stora vita rasen, måste ta reson och kasta bort en sådan idiotisk, självdestruktiv filosofi. Det strider mot allt förnuft. Det strider mot alla de goda, hälsosamma instinkter som Naturen gett oss för vår egen självbevarelse. Det strider mot allt sunt förnuft. Vi måste först och främst tro på att utöva rasmässig lojalitet — lojalitet mot den vita rasen och den vita rasen ensam.

Vi måste överge den idiotiska självmordsinställning vi har följt tidigare och vända oss till en sund, realistisk kurs som föreskrivs av Naturen själv. Av alla miljontals arter i Naturen känner jag inte till någon som säger: "Av hänsyn till en svagare och underlägsen art kommer vi att hålla tillbaka vår egen expansion, i rättvisans namn mot de underprivilegierade kommer vi att ge bistånd till avskummet så att de kan föröka sig, växa ifrån oss i antal och knuffa bort oss från jordens yta."

Nej, ingen av dem utövar detta idiotiska program av medlidande med avskummet, de svagare och de underlägsna. Ingen, det vill säga, utom den vita rasen.

Vi inom Church of the Creator förkastar därför helt de "Kosher-konservativas" idé om att lojalitet mot landet, mot flaggan och mot konstitutionen kommer i första hand.

Främjandet av vår ras är vårt högsta kulturella mål.

Vem skulle kunna vara lojal mot ett Amerika när det har blivit helt förnegrat och judiserat och vars främsta nationella mål är bastardisering och utrotning av den vita rasen? Visst måste varje god och intelligent medlem av den vita rasen inse att ett sådant land är hans fiende, vare sig han vill det eller inte, och han är inte skyldig det någon som helst lojalitet. I detta avseende måste vi också inse att det inte är landet i sig som är den skyldige, utan den förrädiska struktur som har tillskansat sig makten över landet, ledd av juden.

Om jag såg en amerikansk neger spöa upp en vit kanadensare, skulle jag inte stå på negerns sida för att han var amerikan, utan jag skulle skynda till kanadensarens hjälp för att han var vit. Jag finner det omöjligt att känna någon som helst lojalitet mot en regering när en sådan regering ständigt bevisar genom sina handlingar att den främjar de svartas välfärd och förökning och främjar förstörelsen av den vita befolkningen. Inga omtänksamma vita föräldrar skulle vilja stanna kvar och fostra sin familj i ett land som hade blivit förnegrat, som till exempel Haiti. Eftersom många föräldrar ser detta hända i storstadsdjunglerna i USA, planerar ett antal av dem att lämna detta land och flytta till Australien, eller någon annanstans, där det inte finns några negrer. Många har redan gjort det. Detta visar att när det verkligen gäller kommer en ansvarsfull förälder att tänka först på sin familj och dess rasliga framtid — inte på den fastighet som han råkar bo på.

Även om jag berömmer sådana föräldrar för deras lojalitet mot sin ras, kan jag inte godkänna att man flyr. Jag anser att vita amerikaner måste stanna i Amerika och kämpa för att återta kontrollen över vårt öde. Detta land är vårt. Vi måste vara beslutna att stanna här och kämpa för det som är vårt. Vi borde förfölja, inte fly.

USA är nu den enda reservoaren av vit makt som finns kvar i världen som är stark nog att besegra den förrädiska juden. Det vita folket i Amerika måste resa sig som en man, precis som det vita folket i Tyskland gjorde för en generation sedan. När detta händer i Amerika, kommer lyckligtvis den massiva produktionskraften i detta stora land att ställas på den vita rasens intressens sida och inte emot den, som i andra världskriget. Jag upprepar, lösningen är inte för den vita människan att fly till Australien, eller någon annanstans. Lösningen är att flytta ut negrerna — tillbaka till Afrika där de hör hemma — innan de drar ner detta vårt stora land i historiens avloppsbrunn.

Vi måste ändra vår inställning. Vi borde förfölja, inte fly.

Låt oss nu betrakta lojalitet mot flaggan som en främsta dygd. Faktum är att flaggan bara är en symbol, en som har ändrats många gånger i vår förflutna historia. Faktum är att den ändras varje gång vi tar in en ny stat, som Hawaii eller Alaska. Men viktigare är att flaggan

De judiska slavhandlarna förde negrerna till Amerika.

är en symbol som endast är så hedervärd som det land som för den. Den flög med unionsarmén när judarna hade organiserat vita amerikaner för att döda en annan grupp vita amerikaner. De kallade den ena gruppen vita för "Norden" och den andra gruppen vita för "Södern". Detta usla brodermordskrig var en judisk skörd i vilken judarna blev rika och feta, men det var en ytterst skamlig och destruktiv episod i den vita rasens historia. Första och andra världskriget innebar återigen att vita bröder dödade vita bröder, och återigen skördade judarna en rik vinst i krigsbyte och utgjutet vitt blod. Vita amerikaner marscherade in i dessa judiskt arrangerade slaktningar under stjärnbanerets flagga, men det är inget vi kan vara stolta över. Förrän vi renar vårt land och vår historia och flaggan som vajar över det från judar och n-ord [niggers] har vi inte en flagga som vi kan vara särskilt stolta över.

När vi, det vita folket, återigen har kontroll över vårt eget öde kommer vi utan tvekan att vilja markera detta även med en ny flagga, en obefläckad flagga som verkligen är en symbol för den vita rasen. Det kommer att vara en som vi sannerligen kan vara stolta över.

Vår granne i norr, Kanada, kasserade nyligen sin hundra år gamla flagga och designade en ny — övervägande röd — en passande färg med tanke på den riktning det landet har tagit. I vilket fall som helst kan vi alltid designa en flagga utan större besvär, men när den vita rasen väl är förstörd är den borta för alltid och ingenting kan bringa den åter.

Nej! Vår lojalitet ligger inte hos vårt land, ej heller hos vår flagga, utan hos vårt folk — vår egen ras.

Sedan har vi konstitutionalisterna som påminner oss om vår "stora" konstitution, rättighetskatalogen (Bill of Rights), och förkunnar att den ensam är ansvarig för den storhet Amerika har uppnått. De berättar för oss att det är på grund av vår unika och underbara konstitution som vi i Amerika har en levnadsstandard som är högre än i något annat land i världen. Det är på grund av vår konstitution — det "största frihetsdokument som uttänkts av människans sinne" — som de säger oss att vi åtnjuter våra många "friheter".

Det där är mycket struntprat. Det finns flera allvarliga brister i resonemanget att "vi har vår underbara konstitution att tacka för allt". Konstitutionen har i sig många allvarliga defekter, av vilka vissa sannerligen är ödesdigra. I vilket fall som helst vet vi nu att den inte har, och inte kommer att, rädda oss från ett bolsjevikiskt judiskt övertagande.

Några av de allvarliga defekter den har är:

(a) Den baserade inte bildandet av detta stora land på frågan om ras. Den misslyckades med att göra detta vid en tidpunkt då den vita mannen byggde Amerika och var ovanligt rasmässig medveten och enad i

bekämpa den röde mannen. Dessutom var möjligheten vid denna tidpunkt stor eftersom den judiska infestationen fortfarande var relativt liten, även om den växte.

(b) Istället för att införliva Ledarskapsprincipen, den enda verkliga grunden för att bygga ett permanent och bestående samhälle, valde man istället att basera det på fragmentering av auktoritet, vilket är den så kallade demokratiska principen. Man lovprisade sedan deras underbara princip om "delad makt", "systemet med kontroller och motvikter" och kallade det en "republikansk" regeringsform som om de hade skapat något nytt. I själva verket var detta ingenting nytt. Romarna hade en republikansk regeringsform mer än 2000 år tidigare och kasserade den slutligen till förmån för en bättre form när de övergick till kejsardömet med en kejsare i spetsen som innehade absolut auktoritet och införlivade Ledarskapsprincipen.

(c) Dårfinkt, och i strid med allt sunt förnuft, införlivade de i självständighetsförklaringen den "heroiska" proklamationen att "alla människor är skapade lika". Detta är en bedräglig lögn inför historien, naturen och erfarenheten. Även om självständighetsförklaringen inte är en del av vår konstitution, har vikten av den proklamationen verkligen gett liberalerna, judarna och de blödande hjärtana fritt spelrum att förvränga vår verklighetsuppfattning, att främja de lägre raserna och att motarbeta och straffa de bättre elementen av den vita rasen. Ett helt nätverk av skadliga lögner har fötts ur detta olyckliga och högst bedrägliga uttalande.

(d) Den har den ytterligare inneboende svagheten att den skiljer kyrka och stat. Medan kyrkans ideologi främjar idéerna om "Motstå inte det onda", "Älska dina fiender", "Vänd andra kinden till", etc., är den grundläggande basen för varje stat auktoritet, lag och ordning.

Ett mycket mer harmoniskt förhållande uppnås när regeringen, kyrkan och religionen är idealiskt harmoniserade utifrån samma principer. Naturligtvis kan vi inte klandra grundlagsfäderna för att de inte kunde uppnå detta vid den tiden eftersom de inte hade någon bra rasreligion att arbeta med, utan tyvärr satt fast i kristendomens självmordsideologi. Tyvärr var alltför många av dem själva alltför genomsyrade av denna judiska bluff.

(e) Sist och viktigast av allt, konstitutionen höll inte judarna ute och hindrade inte denna parasitiska ras från att förorena detta stora nya löftets land. Hade grundlagsfäderna lyssnat på Benjamin Franklins råd och bara lagt till det där enda förbehållet — att utesluta judarna — skulle det ha gjort mer nytta än hela resten av konstitutionen och rättighetsförklaringen (Bill of Rights) tillsammans.

Här är vad Benjamin Franklin sade vid det första konstitutionskonventet i USA år 1778, för nästan 200 år sedan:

"I vilket land judar än har bosatt sig i större antal, har de sänkt dess moraliska ton; försämrat dess kommersiella integritet; har segregerat sig själva och har inte assimilerats; har hånat och försökt undergräva den kristna religionen som denna nation är grundad på genom att invända mot dess restriktioner; har byggt upp en stat i staten; och när de mött motstånd har de försökt strypa det landet ekonomiskt, som i fallet med Spanien och Portugal.

"I över 1700 år har judarna beklagat sitt sorgliga öde genom att de har förvisats från sitt hemland, som de kallar Palestina. Men, mina herrar, om världen idag gav det till dem med full äganderätt, skulle de genast finna någon tvingande anledning att inte återvända. Varför? För att de är vampyrer, och vampyrer lever inte på vampyrer. De kan inte leva enbart bland sig själva. De måste livnära sig på kristna och andra folk som inte tillhör deras ras.

"Om ni inte utesluter dem från dessa Förenta Stater, i denna konstitution, kommer de på mindre än 200 år att ha strömmat in i så stora mängder att de kommer att dominera och sluka landet, och ändra vår regeringsform, för vilken vi amerikaner har utgjutit vårt blod, gett våra liv, vår egendom och riskerat vår frihet.

"Om ni inte utesluter dem, kommer våra ättlingar om mindre än 200 år att arbeta på fälten för att förse dem med uppehälle, medan de kommer att sitta i bankirhusen och gnugga sina händer. Jag varnar er, mina herrar, om ni inte utesluter judarna för all framtid, kommer era barn att förbanna er i era gravar.

"Judar, mina herrar, är asiater, låt dem födas var de vill, eller hur många generationer de än är borta från Asien, de kommer aldrig att bli något annat. Deras idéer överensstämmer inte med en amerikaners, och kommer inte att göra det, även om de lever bland oss i tio generationer. En leopard kan inte ändra sina fläckar. Judar är asiater, är ett hot mot detta land om de tillåts inträde, och bör uteslutas genom konstitutionen."

För det första tackar Amerika sin framgång sin rasmässiga härkomst — det faktum att de ursprungliga immigranterna tillhörde den stora vita rasen — de goda engelsmännen, irländarna, skottarna, tyskarna, svenskarna och andra vita europeiska raser. För det andra, till skillnad från spanjorerna i Sydamerika, hade de det goda omdömet att inte blanda sig med de vilda infödingarna — de höll sina blodslinjer rena. De drev tillbaka den underlägsna vilden och byggde ett stort imperium från Atlanten till Stilla havet — en era som är den mest dramatiska sagan och mest produktiva epoken i den stora vita rasens historia. Deras levnadsstandard översteg snart deras

---

Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden.

europeiska förfäder eftersom de hade, och har idag, en rikligare tillgång på mark och naturresurser att arbeta med.

Våra förfäder gjorde inte samma misstag som spanjorerna gjorde när de koloniserade Sydamerika. Medan spanjorerna, som var starkare religiösa och under inflytande av den katolska kyrkan, gifte sig och avlade barn med de underlägsna infödda indianerna och förgiftade blodet hos sina framtida generationer, ser vi nu skillnaden i historiens blad. I det rasmässigt blandade Sydamerika och Mexiko ser vi ständiga revolutioner, fattigdom, efterblivenhet och en framtid skriven i upplösning och anarki. Vi vita amerikaner subsidierar nu (dumt nog) den rasmässigt blandade bastardavkomman till dessa spanjorer med miljarder dollar.

Som ytterligare bevis på att den mycket upphaussade amerikanska konstitutionen hade föga att göra med Amerikas enastående framgång, behöver vi bara påminnas om att när de latinamerikanska länderna blev självständiga från Spanien, kopierade varenda en av dem USA:s konstitution nästan ordagrant. Garanterade detta deras framgång och storhet? Absolut inte. Sydamerika och Centralamerika har skakats av kaos, revolution, instabilitet, fattigdom och inflation nästan konstant.

Varför uppnådde de då inte samma framgång som USA, trots att de hade samma ”underbara” konstitution? Svaret är klart och enkelt: Det ligger i rasen och i blodet. De är ett rasmässigt blandat konglomerat, medan USA byggdes av den vita rasen. Där ligger svaret, och inte i konstitution, flagga eller territorium, för sannerligen är Sydamerika lika rikt på naturresurser i sitt territorium, om inte mer så.

Nej, vår framgång i Amerika berodde inte på vår ”underbara” konstitution. Den berodde på det goda vita rasmaterialet och rikedomen och överflödet i vårt land. Konstitutionen hade föga med det att göra.

Idag, när juden arbetar på heltid för att förstöra Amerika och de vita männen som byggde det, kommer vår konstitution inte att rädda vare sig våra friheter, vårt land eller vår ras. Vi är inte längre fria. Faktum är att vi genom list, svek och förräderi, på grund av bristande raslojalitet bland avkomman till Amerikas grundare, är ett ockuperat land — vi är utlämnade till den internationella judens makt och nåd. Vi är ekonomiskt förslavade. Vi håller kulturellt på att judiseras. Våra barn bussas runt som boskap för att blanda upp framtida generationer och likvidera den vita rasen.

Det största misstaget som grundlagsfäderna gjorde när de skrev USA:s konstitution var att de inte lyssnade på råden från Benjamin Franklin — en av våra största vita statsmän.

Naturen avskyr bastarder.

Det är en viktig del av vår trosbekännelse att korrigera detta ödesdigra misstag som gjordes vid skrivandet av konstitutionen. Vi måste driva juden från makten och driva honom från våra kuster för att återta styret över dessa Förenta Stater och säkerställa den vita rasens öde. Vi avser att ta tillbaka det i det vita folkets händer och frånta juden rösträtten, göra honom oskadlig så att den vita rasen aldrig mer försätts i den skam och fara som den nu befinner sig i.

Nej, mina vita raskamrater, vår främsta lojalitet är varken till land eller flagga eller till konstitutionen, vilka alla är övergående och föremål för förändring. Vår främsta lojalitet ligger i vårt blod, till vårt eget folk, till den stora och underbara vita rasfamiljen.

Låt oss aldrig glömma detta överväldigande viktiga faktum, det är den grundläggande byggstenen som vår nya religion vilar på — religionen som inte bara kommer att återställa den vita rasens oberoende, utan göra den större än våra vildaste drömmar.

Vi grundar härmed en ny religion för den vita rasen. Vi kallar den nya religionen Creativity. Vår kyrka kallas The Church of the Creator. Medlemmar av vår religion kallas Creators.

I nästa kapitel kommer vi att undersöka vårt syfte och vårt uppdrag. Vi kommer att undersöka orsaken till vår existens och meningen med själva livet.

Helvetet är en avskyvärd uppenbarelse av det dementa judiska sinnet.

Kapitel 3

Livets mening

I årtusenden har mänskligheten i allmänhet, och filosofer i synnerhet, begrundat livets mening. Denna fråga har utan tvekan oroat och sysselsatt praktiskt taget varje tänkande människa. Få har kommit fram till någon slutsats under sin livstid, och lämnat frågan obesvarad vid tiden för sin bortgång. Visst har denna fråga bekymrat mig, mer eller mindre, under många faser av mitt liv, med början i den tidiga adolecensen. Fastän jag genomsökte skrifterna, religionerna, de olika storheternas filosofier genom historien, verkade ingen av dessa ge mig ett tillfredsställande svar. Slutligen drog jag slutsatsen att det inte fanns någon mening med livet, att det inte fanns något syfte med det, att vår vistelse här var en meningslös, värdelös strävan som lika gärna kunde ha lämnats ogjord. Faktum är att jag för tio år sedan var så övertygad om det meningslösa i vår existens här på jorden att jag började skriva en bok i ämnet med titeln *The Rat Race to Oblivion*.

Men det faktum kvarstod att vi är här, och vi kommer att vara här, och vår avkomma kommer att vara här i generationer och århundraden och årtusenden framöver. Uppenbarligen skulle den typ av människor som skulle leva här under de kommande århundradena och årtusendena i hög grad bestämmas av varje generation utifrån vad de gjorde, vad deras livssyn var, vad deras parningsvanor var, och vad deras filosofier och religioner var. Det var också uppenbart att de förhållanden under vilka vår framtida avkomma skulle leva i hög grad skulle bestämmas av vad vi nu gjorde, precis som de förhållanden under vilka vi nu lever hade bestämts av vad våra förfäder hade gjort, eller inte hade gjort.

Ju mer jag studerade historien, desto mer uppenbart blev det att genom historiens trådar vävdes den oändliga och övergripande faktorn ras. Den mest uppenbara av alla faktorer började framträda — att en ras och endast en ras hade byggt och blomstrat och frambringat alla civilisationer — och det var den vita rasen. Dessutom blev det mer och mer uppenbart att varje civilisations nedgång hade varit förgiftningen av den kreativa vita rasens blod, och dess fall hade alltid föregåtts och orsakats av den vita rasens försummelse att bevaka och skydda sina blodslinjers renhet.

Alla civilisationer i historien skapades av den vita människan.

Genom att ytterligare studera, undersöka och utforska historiens fakta blev det uppenbart att mänskligheten som helhet följde samma evolutionära mönster som alla andra arter, och att varje arts evolution följde Naturens stela och oföränderliga lagar. Människan var inget undantag överhuvudtaget, även om hon i sin inbilskhet och dumhet så ofta försökte inbilla sig själv att hon stod över och bortom Naturens lagar och, i själva verket, hade besegrat Naturen.

Så trodde hon. Men ingenting kunde vara längre från sanningen. En kall, kritisk analys av historien och Naturens lagar visar att mänsklighetens utveckling följer Naturens lagar precis lika troget och precis lika strikt som utvecklingen av till exempel blåkråkan eller dinosauriens. Dessutom är människans nedgång och utrotning precis lika möjlig som dinosauriens försvinnande från jordens yta.

Från allt detta studerande började vissa mycket uppenbara slutsatser att framträda. Nr 1, att människan är en art vars utveckling och vistelse på denna jord är underkastad Naturens organiserade lagar. Nr 2, att en av Naturens mest obevekliga lagar är den starkastes överlevnad. Nr 3, att Naturen, för att förbättra arten, främjar och gynnar segregationen av arterna där en art konkurrerar mot en annan och de bättre rustade överlever. De som slår in på vägar som inte gör dem lämpade för den hårda konkurrensen, de arterna överlever inte, utan går under.

Uppenbarligen blev det tydligt att Naturen inte bryr sig om individens överlevnad, utan har klokt placerat och inpräglat i varje individ av arten medlen och viljan att fortplanta, främja och föreviga arten själv, och genom att göra så, i den hårda konkurrensen för överlevnad, tvingar den arten att förbättra och uppgradera sig själv, eller annars gå under.

Det är i denna Naturens tredje lag som vi i överväldigande grad finner meningen med livet och syftet till varför vi är placerade på denna jord. Vi är här för att föreviga och föra vårt eget släkte framåt. Inte bara är detta syftet för den mänskliga arten, utan syftet för varje annan art som vi ser omkring oss, vare sig det är blåkråkan eller rådjuret, eller havets fiskar, eller luftens fåglar. Hela summan av deras ansträngningar och hela deras livsspann är ägnat åt detta stora syfte som Naturen har fastställt för individen: Att främja, fortplanta och föreviga arten, och genom att göra så, förbättra den under tidens gång. Det är antingen det eller utrotning. Naturen är varken snäll eller elak, varken barmhärtig eller obarmhärtig, i upprätthållandet av sina lagar. Hon gör inga undantag och tolererar inga ursäkter. Endast en pompös, inbilsk dåre kan föreställa sig själv som stående över och bortom Naturens lagar.

Varje fågel och varje djur vet vad dess syfte är. Så snart de är mogna nog att göra det, börjar de föröka sin egen art och föda upp sina familjer till mognad. Det är deras huvudsakliga sysselsättning under hela deras vuxna livstid. De verkar tydligt känna till sitt syfte. Endast den vita rasen verkar vara djupt förvirrad över sitt syfte. Naturen har bestämt vårt syfte åt oss, oavsett om vi inser det eller inte. Människan, liksom varje annan varelse, lever det mest givande livet genom att följa den väg naturen har förordnat för henne: att föröka sin egen art, föda upp sin familj och föreviga sin ras.

Och så har vi kommit fram till det stora och slutgiltiga svaret på vad vårt syfte i livet är: Det syfte som naturen själv har ställt upp för oss, för oss, den vita rasen, är nämligen att föröka, främja och expandera den vita rasen, den högsta höjdpunkt som nåtts i naturens hantverk.

Vi, den vita rasen, är den suveräna arten. Vi är naturens kronjuvel. Vi bär på en stor ära och en oerhört viktig börda. Det har tagit miljontals år för den vita rasen att utvecklas som art till sin nuvarande höga höjdpunkt. Det är upp till oss att föra vidare främjandet, fortplantningen, förevigandet, framåtskridandet och expansionen av denna den mest elitära av alla naturens förunderliga arter. Inte bara är det upp till oss att fortsätta, utan det är upp till oss att lyfta den ännu högre, att främja utvecklingen av denna den mest fantastiska av alla skapelser, och förbättra den från generation till generation. Det är möjligt vid denna tidpunkt i historien att avsevärt accelerera och påskynda förbättringen av den vita rasen, och det är lika möjligt att förstöra den vita rasen på kort tid och ogöra detta förunderliga fenomen i skapelsens historia.

Ja, detta är historiens obestridliga lärdomar och de oundvikliga slutsatser som kan dras från naturens egna lagar. Vissa människor kommer att tillbringa sina liv med att söka efter sanningen. I processen kan de springa rakt in i just den sanning de har letat efter, utan att känna igen den, snubbla över den, resa sig upp och fortsätta leta för evigt. Det finns vissa sanningar som är så överväldigande uppenbara att de undgår uppmärksamheten hos de överdrivet sofistikerade sökarna. Och just denna sanning vi här talar om är en av de mest framstående av alla de uppenbara sanningar som har ignorerats och förbisetts, snubblats över och slutligen förbigåtts.

Detta ändrar inte naturens lagar med ett jota, lika lite som att dumt ignorera tyngdlagen kommer att ändra den stela och obevekliga lagen. Den finns där tydligt för alla att se — naturen vill att du ska föreviga och föra vidare din art och förbättra den. Du kommer antingen att göra det eller så kommer ditt slag att utplånas från jordens yta. Naturen bryr sig föga om huruvida du accepterar eller förkastar det faktumet, hennes lagar kommer att åtföljas,

Judar är en parasitisk ras.

oavsett. Det är detta faktum som hela vår filosofi vilar på. Det är på denna Naturens lag som hela vår religion är grundad.

Då det förhåller sig så, är vi övertygade om att varje livsfilosofi eller varje religion som är i harmoni med Naturens lagar är en god religion för en sådan ras. Varje religion som inte samverkar i harmoni med Naturens lagar är en onaturlig religion, är en konstgjord religion, och är en skadlig religion som kommer att förgöra den ras eller det folk som anammar en sådan konstgjord och onaturlig religion.

Vår religion är därför utformad för att vara i harmoni med det som Naturen vill att vi ska göra. Vår religion är utformad för att hjälpa till att främja, fortplanta, utvidga och föra fram den vita rasen i all evighet. Vi kan inte tänka oss något högre mål, eller en mer upphöjd religion än den som hjälper till att föreviga och förbättra Naturens främsta hantverk — den vita rasen.

Vi tror att individen finner den högsta meningen med livet i processen att fortplanta vårt eget slag. Genom att göra det erhåller han den största tillfredsställelsen och njutningen av sin jordiska tid under de år som Naturen har placerat honom på denna planets yta. Genom att para sig, bygga en familj, skaffa barn och sörja för deras välbefinnande samt genom att se deras hälsosamma tillväxt och utveckling, finner mannen och kvinnan sin högsta fullbordan och den mest bestående tillfredsställelsen. Alla andra aktiviteter graviterar kring detta stora centrala syfte — att fostra barnen till vuxen ålder där de i sin tur återigen parar sig med det motsatta könet av sin egen art, bildar familj, fortplantar sitt eget slag, uppfostrar dem till att bli starkare, friskare, intelligentare, vackrare, mer kapabla. Kort sagt, även de kommer att förbättra nästa generation och skicka den vidare för att återigen frambringa den efterföljande generationen. Detta är det stora mål i livet som Naturen i sin eviga visdom har ställt framför oss, oavsett om det gäller den vita rasen eller någon annan art i detta enorma och varierade universum.

Varje aktivitet som hindrar eller äventyrar detta ädla mål är onaturlig och därför ett brott mot Naturens lagar. Vi inser alla tydligt, till exempel, att homosexualitet är onaturligt och att sådana människor kallas avvikare. Vi måste också inse att Naturen straffar avvikare hårt och utplånar dem från jordens yta. Det är helt uppenbart, till exempel, att ett samhälle av sexuella avvikare skulle bli kortlivat och Naturen skulle utplåna dem från jordens yta.

Något som inte är lika tydligt för dagens tänkande är att en av Naturens främsta lagar är att hålla arten ren, och i vårt fall, att hålla vår ras ren och obefläckad från blodet från andra raser. Naturen hatar bastarder. Hon föraktar bastardisering. Och eftersom Naturen har valt ut oss, den vita rasen, som toppen och höjdpunkten av hennes högsta

Vad som är dåligt för den vita rasen är det ultimata onda.

utveckling, är det mer än någonsin vår heliga plikt att till varje pris skydda denna stora ära.

Det är för detta ändamål som vår nya religion formuleras, och som Church of the Creator grundas.

Vi måste skicka tillbaka negrerna till Afrika.

Kapitel 4

De 16 Budorden

1. Det är varje generations uttalade plikt och heliga ansvar att för all framtid säkra och trygga den vita rasens existens på denna planets yta.
2. Var fruktsamma och föröka er. Gör din del i att hjälpa till att befolka världen med ditt eget slag. Det är vårt heliga mål att befolka denna jords länder uteslutande med vita människor.
3. Kom ihåg att de underlägsna färgade raserna är våra dödsfiender, och den farligaste av alla är den judiska rasen. Det är vårt omedelbara mål att obevekligt expandera den vita rasen och fortsätta krympa våra fiender.
4. Den vägledande principen för alla dina handlingar ska vara: Vad är bäst för den vita rasen?
5. Du ska hålla din ras ren. Förorening av den vita rasen är ett avskyvärt brott mot naturen och mot din egen ras.
6. Din första lojalitet tillhör den vita rasen.
7. Visa förmånsbehandling i affärsuppgörelser med medlemmar av din egen ras. Fasa ut alla kontakter med judar så snart som möjligt. Anställ inte n*grer eller andra färgade. Ha sociala kontakter endast med medlemmar av din egen rasfamilj.
8. Förstör och förvisa allt judiskt tänkande och inflytande från vårt samhälle. Arbeta hårt för att åstadkomma en vit värld så snart som möjligt.
9. Arbete och kreativitet är vårt geni. Vi betraktar arbete som en ädel strävan och vår vilja att arbeta som en välsignelse för vår ras.
10. Besluta i tidig ungdom att du under din livstid ska göra minst ett betydande bestående bidrag till den vita rasen.
11. Upprätthåll din ras heder vid alla tidpunkter.
12. Det är vår plikt och vårt privilegium att främja naturens plan genom att sträva mot framsteg och förbättring av våra framtida generationer.

Våra dödligaste fiender är judarna.

13. Du skall ära, skydda och vörda familjeenhetens helgd och hålla den helig. Den är den nuvarande länken i vår vita ras långa gyllene kedja.

14. Genom hela ditt liv skall du troget upprätthålla vår centrala trosbekännelse om Blod, Jord och Ära. Utöva den flitigt, ty den är hjärtat i vår tro.

15. Som en stolt medlem av den vita rasen, tänk och agera positivt. Var modig, självsäker och aggressiv. Utnyttja din kreativa förmåga konstruktivt.

16. Vi, den vita rasens raskamrater, är beslutna att återta fullständig och villkorslös kontroll över vårt eget öde.

De sexton budorden definierade

1. Säkra vår ras existens.

Det finns vissa arter som blomstrar på vår planets yta idag som har existerat i över 200 miljoner år. Den vita rasens fortsatta existens vid denna tidpunkt i dess historia är å andra sidan extremt prekär. Om vi inte vidtar åtgärder som skiljer sig drastiskt från det kriminellt ansvarslösa program vi har följt tidigare, är det ytterst tveksamt om den vita rasen som sådan kommer att överleva i mer än två eller tre generationer.

Vi har tidigare observerat att den vita rasens naturliga fiender är de färgade raserna i allmänhet, och den dödligaste av dem alla är den judiska rasen i synnerhet. Vår tillbakagång har inte berott på vår ras underlägsenhet i dess förmåga att upprätthålla sig själv. Tvärtom är vår överlägsenhet i en ren överlevnadskamp mot de färgade raserna så uppenbar, att vi har tillåtit detta att användas mot oss, till vår egen nackdel och mot vår egen slutgiltiga katastrof. Vårt problem har inte varit brist på styrka, eller brist på förmåga, utan svagheten i medlidande, dumheten i att anstränga sig till det yttersta för att vara mer än rättvis mot de underlägsna, och i allmänhet en förvirring, om inte kriminell försumlighet, i att bevaka det som är mest dyrbart.

Detta är återigen helt i strid med naturens lagar. Ingenstans säger naturen till någon fisk, växt, fågel eller djur: av hänsyn till de andra svagare, mindre kapabla arterna, håll dig tillbaka och ge de underlägsna arterna en chans; var rättvis mot dem; ge dem en bättre chans att föröka sig på din bekostnad och låt dem tränga bort dig från jordens yta.

Men detta är exakt vad den vita rasen har gjort i sin besatthet av att dela ut "broderlig kärlek" till världens underlägsna avskum. Nu när vi står med ryggen mot väggen kommer vi att tvingas att

kasta överbord sådant självmordsbenäget tänkande. Denna svagsinta, sliskiga, kristna sentimentalitet måste nu ersättas av Naturens eviga lagar av järn.

Vi måste därför helt omorientera vårt tänkande i detta avseende. Vi måste inte bara se till att vår överlevnad på denna planets yta aldrig mer hotas av våra naturliga fiender, utan göra det absolut säkert att den aldrig kan hotas igen. Detta är den första och högsta lagen som Naturen pålägger oss.

Medlen för att uppnå detta anges i resten av budorden.

2. Befolka världen.

Naturens mönster för de flesta levande ting kan kortfattat sammanfattas enligt följande: födelse, tillväxt, fortplantning och död. Detta är det mönster Naturen har förordnat för alla sina levande varelser, oavsett om det är den lägsta insekten som bara lever en dag, eller den högsta ordningen av människan själv, som kan leva sin tid av sjuttio år. Naturen har inte menat att någon individ av någon art ska leva länge. Nej, sannerligen, varje individ spelar bara sin roll genom att vara den nuvarande länken i den långa gyllene kedjan av sin egen art. Det är Naturens avsikt att arten ska leva vidare och vidare. Men arten själv, om den inte är kraftfull i sin kamp för överlevnad, kommer till slut att leda till utrotning. Vissa arter som har anpassat sig väl till sin miljö och i kampen för överlevnad, har bestått i miljontals år. Faktum är att hajfamiljen har funnits i minst tvåhundra miljoner år utan att genomgå några större förändringar, en hyllning till dess fantastiska förmåga att överleva. Jämför tvåhundra miljoner år med det korta intervall som en viss individ av den arten existerar på denna planet.

Det är också så med den mänskliga rasen, och i synnerhet med den vita rasen som vi uteslutande är intresserade av. Vi bör påminna oss själva om att detta är Naturens mönster, och påminna oss själva om syftet för vilket Naturen har placerat oss på denna jord. Naturen talar om för oss högt och tydligt att detta syfte är att föröka vårt eget slag och därigenom föreviga vår art. I processen av naturligt urval och de starkastes överlevnad, säger den åt oss att fortsätta förbättra vår art i en ständigt uppåtgående klättring. Naturen har aldrig förordnat evigt liv för någon individ, ej heller för någon generation.

Nej, tvärtom, döden är säker, men du förevigar dig själv i dina barn och i de generationer som följer. Detta är den verkliga odödlighet som Naturen har i beredskap för dig.

Du blir inbäddad i din ras underbara blodslinjer, och som patriark eller matriark i din linje, har du en aldrig sinande kedja

av ättlingar som fortsätter, inte bara i århundraden, utan i tusentals år och miljontals år. Det är den möjlighet till evigt liv som Naturen har beviljat oss. Men endast om vi är fruktsamma och förökar oss, med andra ord, om vi får avkomma.

Oavsett om du är man eller kvinna är den viktigaste handling du någonsin kommer att företa dig att gifta dig och bilda familj. Att ha egna barn är den mest meningsfulla, den mest tillfredsställande och den mest givande prestationen under hela din livstid. Det är det enda verkligt permanenta och bestående som du någonsin kommer att göra. Oavsett hur mycket pengar du tjänar, eller vilken berömmelse du än strävar efter, kommer allt att raderas och utplånas allt eftersom tiden går. Men de resulterande konsekvenserna av den handling du vidtog genom att gifta dig och få avkomma, kommer att fortsätta från generation till generation. Det kommer att genljuda genom tiderna — inte bara genom århundradena — utan genom årtusendena och genom miljontals år.

Långt efter att varje annan handling som du någonsin kan ha vidtagit har raderats helt från denna jords yta, kommer dina ättlingar att tåga vidare genom historien. Detta är naturligtvis endast sant om den vita rasen överlever. Om den inte överlever kommer inte bara dina ättlingar att utplånas med den, utan även alla de strider som utkämpats av dem som gått före dig.

Endast den nuvarande generationen kan göra rättvisa åt de tidigare generationerna och återigen frambringa de framtida generationerna. Du är länken mellan den vita ras som har gått före dig och den vita ras som kommer efter dig. Om den nuvarande generationen misslyckas med att uppfylla sina förpliktelser, kommer den att utplåna den mödosamma kamp som tusentals generationer åstadkommit genom att föra oss till den höga nivå som vi nu har nått; den kommer också att misslyckas med att föra in de framtida generationer som skulle bära den underbara evolutionen till alltmer större och högre nivåer.

Själva kampen för existens för vilken art som helst, och i detta skede av historien, särskilt den vita rasen, beror på hur produktiv och hur fruktsam var och en av oss är i att föra in nästa generation. Endast genom att så uppfylla vårt Manifest Destiny uppnår vi ett fullt och givande liv.

Genom att själv leva det goda livet, genom att uppfylla dina förpliktelser mot de tidigare generationer som frambringade dig och genom att uppfylla dina förpliktelser mot de underbara generationer som kommer att följa dig, gör din del och skaffa så många barn du kan. Kom ihåg att det är den vita rasens Manifest Destiny att befolka världen, eller gå under.

Det är inte bara en kapplöpning mot tiden utan det är också en kapplöpning mot siffror. Om den riktning som världens befolkningstrend nu tar

Gör minst ett betydande bestående bidrag till den vita rasen under din livstid.

inte vänds, kommer vi att bli överväldigade och krossade av de färgade raserna enbart genom deras numerära övervikt.

Det är vår uppenbara plikt att övervinna denna utmaning och att driva mänskligheten till en allt högre nivå av evolution. Endast den vita rasen kan göra detta.

Vidare är det den moraliska plikten för de medlemmar av vår ras som är över genomsnittet i intelligens, förmåga och fysisk attraktionskraft, att göra en särskild ansträngning för att skaffa större familjer än genomsnittet. När den vita rasen väl har kontroll över sitt eget öde, ankommer det på vårt samhälle att inrätta vissa incitamentsprogram för att se till att de finare exemplaren av vår ras särskilt uppmuntras att föröka sig och sprida sig, och ytterligare skänka fördelarna av sitt genetiska arv till rasens bästa.

3. Expandera den vita rasen, krymp våra fiender.

Praktiskt taget varje art i naturen har sina speciella naturliga fiender och vissa av dem har fler än andra. Medan prärievargen har få naturliga fiender utöver människan själv, har kaninen en hel flock rovdjur som jagar den som lovligt byte för sin föda och sitt uppehälle. Bland dessa finns hökar och örnar, prärievargar och vargar, rödloar, lodjur och en mängd andra.

Människan har också haft sina naturliga fiender genom historien, och genom historien har varje stams dödligaste fiende vanligtvis varit någon annan stam av mänskligheten själv. Redan innan den vita människan någonsin anlände till Amerika, förde indianstammarna ständiga krig mot varandra, dödade och skalperade varandra och tog över den andra stammens jaktmarker. Bland negrerna i Afrika har ständiga krig rått, där en stam dödat en annan, och segraren ofta slutat med att äta upp den besegrade fienden. Uppenbarligen ligger det i naturens naturliga utveckling av en högre art att låta överlägsna raser överleva och de underlägsna besegras och förintas.

Jag uppfann inte detta program. Jag konstaterar bara ett faktum i naturen som har existerat sedan urminnes tider. Det har pågått ständigt, inte bara i kampen mellan raserna, utan också i kampen för överlevnad inom djur-, fågel-, fisk- och andra riken.

Detta system fungerade uppenbarligen ganska väl och mänskligheten fortsatte att utvecklas till högre och bättre typer. Faktum är att vid kristendomens intåg var den vita människan, personifierad av det stora romerska riket, helt suverän och dominerande i hela den då kända och värdefulla världen. Inte nog med det, utan hade händelsernas naturliga förlopp fortsatt, skulle hon utan tvekan ha erövrat resten av världen såsom Indien, Afrika, Kina och Amerika, och den vita rasen skulle

idag vara helt dominerande och suverän över hela världen. Utan tvekan skulle den förmodligen ha befolkat den helt vid det här laget. Detta skulle utan tvivel ha skett, om romarna vid den tiden bara hade varit medvetna om sina dyrbara rasvärden och fortsatt att hålla sin ras ren.

Sorgligt nog fortsatte inte denna utveckling längs naturliga linjer. Romarna insåg tyvärr inte värdet av sin enastående ras. Romarna, intelligenta som de var, misslyckades med att erkänna en av naturens viktigaste lagar — den om att hålla arten ren. De fick betala dyrt för sina överträdelser mot denna dödssynd.

Verksamma bland dem var deras mest dödliga naturliga fiende, spridd som ett virus i hela deras imperium, redo att upplösa och montera ner det stora romerska riket och den vita rasen själv. Detta dödliga virus bland dem var den judiska befolkningen. Vi har redan på annan plats granskat den förödelse det judiska nätverket orsakade bland den romerska befolkningen genom att introducera och sprida det dödliga giftet i den "nya" kristna läran som rubbade och förvirrade det romerska sinnet. Under några århundraden fick det dem att begå självmord, att främja förstörelsen av sitt eget imperium, sina egna lagar, sin egen religion och slutligen sin egen ras.

Redan under romartiden var juden, som alltid, den främste och mest framträdande i handeln med mänskliga slavar. Det var den judiske slavhandlaren, mer än någon annan, som släpade slavar från andra delar av världen in i det romerska riket. Redan på den tiden främjade juden rasblandning och bastardisering, vilket tillsammans med kristendomen förstörde det romerska riket. Tragiskt nog skulle det aldrig resa sig igen.

Juden har länge varit medveten om sin förmåga som en parasit att hindra och försämra den vita mannens sinne, och han fullföljer rasande denna kurs idag, som han har gjort under tusentals år. Juden, som har skapat enorma förmögenheter under århundradena genom att släpa de svarta negrerna från Afrika till Amerika, driver nu med oöverträffad frenesi programmet för rasblandning och bastardisering här på den nordamerikanska kontinenten. Negrerna kommer, med judens hjälp, med all säkerhet att förstöra den vita rasen, kommer att förstöra vår civilisation och dra ner världen i ett bastardiserat helvete, inte olikt det som vem som helst kan åka och se själv på den indiska subkontinenten. Ännu närmare hemmaplan kan vi åka till Haiti på några timmars flygresa och med egna ögon se vad som händer med en vacker landsbygd när en bastardiserad, halv-vild massa av avskum tar över ett en gång vackert landskap.

Apostlarna var alla judar.

Vi måste därför alltid komma ihåg att: (a) judarna är vår farligaste naturliga fiende; (b) negrerna är, näst efter judarna, vårt mest dödliga hot, ett som vi inte kan samexistera med i samma land, eller ens på samma kontinent; (c) alla färgade raser är fientliga mot den vita rasen och dess naturliga fiende.

Genom hela naturen är lagarna helt tydliga: för att överleva när ett hot eller en fara hotar, attackeras och förintas det hotet. Vi måste därför göra det till vårt främsta mål att utplåna judarna och negrerna från Amerika, ja faktiskt från alla andra vita områden.

Vi måste också inse att alla de färgade raserna är våra naturliga fiender, att så snart de någonsin är kapabla att översvämma oss och förinta oss, kommer de med all säkerhet att göra det. Vare sig vi vill det eller inte, är vi tvungna att inta ståndpunkten att den vita rasen, likt romarna, måste befolka världen — eller förintas. Återigen, jag uppfann inte denna situation, inte heller skapade jag den. Jag konstaterar bara ett historiskt faktum och pekar på naturens obevekliga och oböjliga lagar.

Trots det faktum att alla idiotiska, gnällande, blödande hjärtan kommer att ropa motsatsen och försöka förneka detta: trots deras pladdrande om humanitärism, medkänsla och broderlig kärlek, är det jag har konstaterat livets hårda kalla fakta och ingenting i världen kommer att ändra dem. Det kommer antingen att vara den vita rasen eller de färgade rasernas underlägsna avskum som kommer att ärva jorden.

Som medlemmar av den vita rasen är det vårt uppenbara öde och vår moraliska plikt att se till att vi överlever och att den vita rasen inte går under. Vid denna tidpunkt i historien vinner judarna och de färgade raserna seger efter seger, och den vita människan har retirerat, gett vika, flytt inför en underlägsen art. Det är ett fall där den starkare flyr för den svagare, ett fenomen som inte skådats någon annanstans i naturen. Medan den vita rasen år 1920 var i numerärt underläge gentemot de färgade raserna i ett förhållande på endast två mot en, är den nu i underläge gentemot de färgade raserna i en proportion av sju mot en, och ett skadeglatt (judiskt) Förenta Nationerna förutspår att den vita rasen om ytterligare tjugo år kommer att ha krympt till den punkt där de är i numerärt underläge gentemot de färgade raserna i ett förhållande på fyrtionio mot en.

Vårt oföränderliga program för framtiden måste vara: expandera den vita rasen, krymp de färgade raserna, tills den vita rasen är jordens högsta invånare.

En vit värld kommer att vara en värld av fred, välstånd, framsteg och kreativitet.

4. Allt till nytta för den vita rasen: Den gyllene regeln.

Detta är grundvalen för hela vår religion: det som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; det som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden. Detta är klart och enkelt. Från denna solida grund kan vi expandera och definiera i oändlighet vad som är gott och vad som är ont, och detta har vi gjort genom hela denna bok. Men om varje medlem av den vita rasen håller denna klara och enkla trosbekännelse i åtanke, och använder den som ett måttstock i alla sina handlingar, kommer det att vara relativt lätt att besluta vad man ska göra i livets olika situationer.

Vår gyllene regel är: gör det som är bäst för den vita rasen. Håll fast vid denna stora princip när du färdas genom livet, och den kommer att stödja dig till dina dagars slut.

5. Raslig renhet.

Naturen själv har i sin eviga visdom dekreterat att varje art ska hålla sin linje ren och obefläckad från varje annan närbesläktad art. Naturen har tydligt förordnat den inre segregationen av varje art. Det finns till exempel 175 arter av hackspettar, 265 arter av flugsnappare, 75 arter av lärkor. Det finns 258 arter av hajar i havet. Oavsett var vi tittar är bevisen överväldigande tydliga att Naturen i sin oändliga visdom har utfärdat detta som en av sina stora naturlagar. Att bryta mot en så tydlig och grundläggande lag är en ren styggelse mot Naturen. Vidare har varje art, inklusive den mänskliga rasen, en medfödd och instinktiv kärlek till att para sig med, umgås med och leva inom gruppen av sitt eget slag. Naturen har vidare gett varje art, och särskilt den mänskliga rasen, en instinktiv avsky mot rasblandning och sammanblandning med en främmande art, eller i den mänskliga rasens fall, med någon främmande ras.

När den överlägsna vita rasen har den stora turen att vara kronan på Naturens egen skapelse, dess finaste hantverk, betraktar vi i Skaparens kyrka det som det mest avskyvärda brottet att förorena Naturens främsta prestation med någon av de lägre arterna. Det är en stor travesti mot Naturen själv att se föroreningen av den vita rasen äga rum över hela världen idag. Inte nog med att detta brott begås framför våra ögon i massiv skala, utan den vita rasen lyfter inte ett finger för att förhindra att det sker. Juden å andra sidan häller bränsle på elden för att främja dess acceleration.

Den vita rasen måste snabbt komma till besinning och känna till dessa naturliga sanningar som till och med fåglarna, fiskarna och varje annan varelse av

---

Konceptet om separation mellan kyrka och stat är fundamentalt felaktigt.

Naturen har vetat instinktivt genom alla årtusenden av deras existens.

Raslig lojalitet är nyckeln till detta dilemma. Raslig lojalitet är raslig överlevnad. Bastardisering är rasligt självmord.

Civilisation är den Vita Rasens egendom och dess mest betydelsefulla egenskap. Det är dessutom ett levande kontrakt ingjutet i vår ras mellan våra ännu Ofödda, våra Levande och våra Stora Förfäder, de som bar facklan och ledde vägen före oss.

I våra levande händer ligger nu ansvaret att föra vidare det ädla arv som är vår kvarlåtenskap. Vi har ett kontrakt att testamentera det till vår avkomma — den Vita Rasen som ännu är ofödd. Inte bara är vi skyldiga de kommande vita generationerna förpliktelsen att föra vidare allt det goda från det förflutna, utan vi måste sträva efter att bidra ytterligare till det under vår egen tid. Framför allt är det vår heliga plikt att hålla våra blodslinjer rena och fortsätta att uppgradera genetiskt, så att nästa generationer blir finare, starkare, intelligentare och vackrare än någon i det förflutna.

Låt därför den Vita Rasen resa sig som en man, sluta leden och driva ut negrerna, mulatterna och judarna ur vår mitt. Låt oss göra det överväldigande tydligt att vi inte längre, nu eller någonsin i framtiden, återigen kommer att tolerera föroreningen av denna stora gåva från Naturen, den krönande höjdpunkten av hennes skapelse.

6. Raslig Lojalitet.

Vi har redan diskuterat i de föregående kapitlen att, i motsats till vad vi har fått lära oss av både konservativa och liberaler, så tillhör din första lojalitet inte din flagga, ditt land eller konstitutionen. Din lojalitet tillhör, först, sist och alltid, din egen ras, ditt eget slag. Naturen talar om detta för dig mycket tydligt i varje handling när vi ser oss omkring — din första plikt ligger i vidmakthållandet av din egen ras och din egen art. Det är ett tragiskt faktum i världshistorien att den Vita Rasen har blivit så förvirrad och så omtöcknad av den judisk-kristna läran att de har förlorat denna eviga sanning ur sikte.

Det är den oändliga uppgiften för denna vår religion, Kreativitet, att impregnera den Vita Rasens sinnen och själar med detta stora överväldigande faktum, att för evigt bränna in det i deras medvetande, att denna stora verklighet är grundläggande för vår överlevnad.

Raslig lojalitet betyder raslig överlevnad.

Naturen har utrustat oss instinktivt med denna viktiga egenskap för vårt eget skydd. Hon har utrustat oss med en naturlig motvilja mot alla andra raser och en avsky för att hindra oss från att avla med, eller blanda oss med, eller främja, andra raser än vår egen. Vi ser tydligt denna starka lojalitet även bland de färgade och de

lägre raser. Negern har raslig lojalitet mot sitt eget slag, indianerna har raslig lojalitet mot sig själva, kineserna har det, och hottentotterna har det. Raslig lojalitet och raslig solidaritet är starkast av alla hos den judiska rasen. Hos ingen annan ras är detta attribut mer överflödande tydligt än hos denna parasitära ras, och inget annat attribut än judisk solidaritet har bidragit så mycket till judens dominans när det gäller att vinna herravälde över den vita rasen och världen som helhet. Juden kan också utmärka sig i list, i förräderi och i många andra låga drag, men det är hans outtröttliga rasliga solidaritet som har varit avgörande för förslavandet av resten av den mänskliga rasen. Raslig lojalitet för den vita mannen kan och kommer att bli hans mest kraftfulla verktyg för att vinna sin egen frihet och sin egen frälsning.

I den framtida kampen för att återta kontrollen över vårt eget öde måste vi göra raslig lojalitet till en kardinalfråga. Vi måste dra en skarp och tydlig linje mellan dem som är lojala mot den vita rasen och dem som förråder oss. Vi måste tvinga varje vit man att stå upp och bekänna färg — han är antingen för oss, eller så är han emot oss. Han kommer antingen att deklarera sin lojalitet till den vita rasen i handling och ord, eller så kommer han att stämplas som en förrädare mot sin ras.

Förräderi mot den vita rasen kommer av oss att betraktas som det mest olycksbådande brott någon person överhuvudtaget kan begå, till och med mer avskyvärt och föraktligt än förräderi mot landet. Vi kommer att göra termen "rasförrädare" till det mest smutsiga och ondskefulla epitetet i vårt ordförråd.

Dagen kommer då de förrädare som idag ostraffat förråder den vita rasen kommer att ställas inför rätta. Den rättvisan kommer att vara summarisk och den kommer att vara slutgiltig. Ve dem som förråder vår ras!

7. Preferensbehandling.

Idag har juden ett överväldigande monopol inom affärsverksamhet och handel, inte bara i Amerika, utan i hela världen. Det är därför nästan omöjligt att ens vända sig om utan att man gör affärer med någon judisk butikskedja eller någon annan judisk verksamhet, oavsett om man köper kläder, en bil eller livsmedel. Det är därför svårt, om inte nästan omöjligt, i detta skede att inte göra affärer med judarna, vare sig oavsiktligt eller på annat sätt. Det finns dock ett antal transaktioner där vi faktiskt har ett val.

Inom professionerna, till exempel, när man väljer en advokat, en revisor, en tandläkare, en läkare, kan och måste vi verkligen undvika att ha några som helst kontakter med judar. Utöva raslig lojalitet. Vid val av en fastighetsmäklare, eller en entreprenör för att bygga ett hus, kan och måste vi verkligen ge våra uppdrag till medlemmar av vår egen ras och undvika juden som pesten. När man går till en järnhandel eller andra detaljhandelsbutiker som

inte är en del av butikskedjor, kan vi förvisso välja de som inte ägs av judar. Vi kan i stort sett ta för givet att de flesta butikskedjor ägs av judar, eller står under judisk kontroll. I vilket fall som helst, om alla vita människor indoktrinerades med idén att undvika affärer med judarna, och i själva verket bojkottade dem, skulle det inte dröja länge innan de vita företagen blev enväldiga. Till och med butikskedjorna skulle minska i betydelse och judarna drivas mot väggen.

Även om detta inte är det främsta medlet för att driva juden från makt och inflytande, är det likväl ett viktigt komplement till vårt totala program för att skära ner juden och skapa rasmässig lojalitet bland det vita folket. Vi kommer därigenom ytterligare att smida en politisk och religiös kraft som ska driva juden från makten och driva honom från våra kuster. En del av detta program bör också vara den vita mannens vägran att någonsin arbeta för en jude eller en judisk verksamhet.

När det gäller negern, medan vi befinner oss i den övergångsperiod där vi ännu inte är enade nog att skeppa negern tillbaka till Afrika, bör vi omedelbart införa policyn att i allt högre grad vägra att ge några som helst jobb till negrerna. Vi bör inte anställa dem som trädgårdsskötare, eller som hembiträden, eller som servitörer på restauranger, inte ens som diskare. Vi bör vägra dem jobb som taxichaufförer, dikesgrävare, grovarbetare, som snickarhantlangare eller vilket annat jobb som helst.

Vissa människor kommer att hävda att de då automatiskt skulle hamna i socialvården och ytterligare förvärra bördan för den vita skattebetalaren. Tyvärr är detta sant, men det är bättre ur vår synvinkel att förvisa negern till positionen att vara en helt värdelös parasit i vårt samhälle. Det är bättre att låta honom förgöra sig själv med droger, dryck och lättja. Det kommer snart att bli överväldigande tydligt för den genomsnittliga vita personen att negern är en värdelös parasit i vårt samhälle och måste avlägsnas. Det kommer då att bli uppenbart för det mest idiotiska "blödande hjärta" att det enda vi kan göra med negern är att skeppa honom tillbaka till Afrika.

En liknande policy bör vidare utsträckas till närvaron av varor tillverkade av de färgade raserna. Vårt land är för närvarande översvämmat av produkter tillverkade i Japan, eller från Hongkong, eller i Taiwan, eller till och med i Israel, i fabriker byggda med amerikanska pengar. Det är mycket bättre att köpa amerikansktillverkade varor i första hand, eller så måste företräde ges till de som är tillverkade i till exempel England, Sverige, Tyskland, Österrike eller andra vita länder.

Dessa är riktlinjer endast för övergångsperioden. När vi väl är helt och hållet herrar över vårt eget öde kommer ingen av dessa faktorer längre att vara ett problem.

Vi bör förfölja, inte fly, inför de färgade raserna.

Det värsta misstaget vi kan göra i vårt tänkande är att vi kan använda negern som billig arbetskraft. Detta är det ödesdigra misstag som den Vita Människan har gjort genom hela sin historia. Han har tillåtit juden att släpa in negern i vår mitt för att utföra det tunga manuella arbetet, i tron att detta var nödvändigt och var billigare än att anställa vit arbetskraft. Detta var det ödesdigra misstag som den Vita Människan gjorde i Indien för cirka fyratusen år sedan. Det var det misstag som de sydstatliga plantageägarna gjorde i Amerika för över tvåhundra år sedan, till vår stora beklagelse. Det är ett misstag som de vita affärsmännen och arbetsgivarna gör i Sydafrika och Rhodesia idag.

Faktum är att vi inte behöver negern. I en tidsålder av modern teknologi är negern helt föråldrad. Han är till och med mer föråldrad idag än häst och vagn. Med förbränningsmotorns tillkomst för kraft och den senare händelsen med elektrisk kraft, är det sista i världen den Vita Människan behöver negern för billig arbetskraft. Faktum är att den Vita Människan aldrig behövde negern för någon form av arbete. Historien visar tydligt att medan Södern använde negern som ett medel för billig arbetskraft, vanns och utvecklades och byggdes Västern helt utan någon som helst hjälp från negern. Även i nordöstra USA, inklusive New England-staterna, hindrades verkligen inte framsteg och välstånd av frånvaron av negrer.

Idag, mer än någonsin, med förbränningsmotorn för att ge motorkraft, med vattenkraft, med enorma ångkraftverk och med den senare tillkomsten av kärnkraft, är negern ungefär den mest värdelösa, föråldrade komponenten i den moderna Vita Människans värld vi överhuvudtaget kan tänka oss. Han är dock en mycket farlig, varig och snabbt spridande cancer i vår raskropp. En mycket brådskande och drastisk operation måste utföras och den måste utföras snart.

8. Förstör judiskt inflytande.

Detta är återigen ett program att följa under övergångsperioden medan vi fortfarande har judarna på våra ryggar. Det finns många saker vi kan göra för att hjälpa till att förstöra och hindra judiskt inflytande, och en av de mest effektiva är att peka på och sända ut de saker som är judiska och uppmana andra vita människor att bojkotta dem. Detta skulle inkludera en kampanj mot judiska skådespelare, judiska böcker, judiska politiker och judiska offentliga tjänstemän. Var aktiv i att spåra upp judiska manipulatörer bakom kulisserna. När de väl har upptäckts, sprid då ordet aggressivt. Väck det vita folket. Få dem organiserade i att motsätta sig varje judisk aktivitet som sticker upp sitt fula huvud.

Människor påverkas mer effektivt av djungeltelegrafen och genom tal än på något annat sätt. Det är därför särskilt effektivt att ständigt och kontinuerligt exponera juden, argumentera om konspirationen, hålla strafftal om hans trolöshet och kontinuerligt göra honom till stridsfrågan.

Organisera er mot judarna, bojkotta dem, exponera dem. Bekämpa dem varje tum på vägen tills vi har drivit ut varje sista spår av judiskt inflytande från vårt land och parasiterna själva från våra kuster. Vi kommer och måste utplåna judarna ur vår mitt och rensa vårt samhälle från varje sista spår av det vidriga judiska inflytande som har plågat oss alltför länge. Segern kommer att bli vår. Den är oundviklig.

9. Arbete är en välsignelse.

Enligt den judiska bibeln, när Herren drev ut Adam och Eva ur Edens lustgård, förbannade han dem och sade bland annat: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd." Innebörden här är att människan förbannades med arbete.

Detta är en judisk idé. Vi, inom Church of the Creator, förkastar denna judiska idé i sin helhet.

Vi tror att arbete är en välsignelse. Vi tror att Naturen speciellt utrustade den vita rasen med vissa inneboende egenskaper i dess förmåga att arbeta, att skapa och att producera. Detta är den vita rasens mest framstående egenskap. Det är en gåva som vi är särskilt stolta över och en strävan som vi, inom Church of the Creator, entusiastiskt främjar och uppmuntrar.

10. Bestående bidrag till den vita rasen.

Om vi drar en lärdom från den judiska historiens sidor under de senaste många tusen åren, finner vi att den främsta orsaken till judens framgång i hans mål att bli världens herre har varit hans ständiga upptagenhet med sin ras välfärd och hans outtröttliga hängivenhet för denna sak. Det har lönat sig väl för honom personligen, och rasen som helhet har gynnats rikligt.

Judisk framgång kan främst tillskrivas tre huvudorsaker.

1. De håller ihop.
2. De är enhälligt hängivna sin ras framför allt annat.
3. De har en långtgående plan, som de säger: "Ett folk utan vision förgås."

Judarna är en stat i staten. Större delen av den judiska rikedomen hälls i allmänhet tillbaka i den judiska rasens sak. Judarna har inrättat hundratals stiftelser för att dränera sina enorma

förmögenheter till judisk-kommunistiska mål. Enorma summor skickas till Israel, och alla är skattefria. Inte nog med att judarna själva skickar sina egna pengar till Israel, de har också iscensatt olika maktspel genom vilka de pressar de hedniska nationerna på enorma summor pengar för att skicka till Israel. Hittills har mer än en miljard dollar extraherats, till exempel från efterkrigstidens Tyskland, och skickats till Israel som ”skadestånd”, men i sin enkla essens är det ren och skär stöld och utpressning. Tänk er att tvinga det vita tyska folket att betala en miljard dollar till en stat som inte ens existerade när de påstådda ”brotten” sades ha begåtts mot judarna, som gottgörelse för handlingar som aldrig begicks, från miljontals tyskar som inte ens var födda vid tiden för de påstådda ”brotten”. Det amerikanska vita folket, å andra sidan, skickar ständigt bistånd till Israel, i form av Falcon-stridsflygplan, i form av rent ”utländskt bistånd” som uppgår till hundratals miljoner per år. Vi bör dock inte låta detta dölja det faktum att judarna själva ger, och ger generöst, till staten Israel och till sina hundratals och tusentals judiska organisationer i detta land. Vanligtvis när en jude dör, lämnar han merparten av sin stora förmögenhet till den judiska saken, på ett eller annat sätt.

Enligt Jewish Independent, ett nyhetsbrev för ekonomer, lämnar den genomsnittlige amerikanske juden efter sig ett arv på 126 000 dollar. Detta är naturligtvis deras rapporterade rikedom. Den faktiska siffran ligger troligen mycket närmare en halv miljon dollar. I kontrast till detta lämnar den genomsnittlige vite mannen, när han dör, endast efter sig ett magert arv på omkring 2 500,00 dollar, knappt tillräckligt för att begrava honom. Men å andra sidan har vi ett stort antal vita affärsmän som har samlat på sig en betydande förmögenhet under sin livstid — förmögenheter som uppgår till många miljoner dollar. Och vart tar deras pengar vägen när de dör? Jo, eftersom de inte har planerat särskilt väl i förväg, och inte riktigt har letat efter en god sak att lämna dem till, och även om de hade gjort det, skulle de ha svårt att hitta en, hamnar vanligtvis även deras rikedomar i händerna på judarna. Hur tragiskt är det inte att en man som Henry Ford, som bekämpade judarna under större delen av sitt affärsliv, skulle skapa en enorm förmögenhet på flera miljarder dollar, bara för att se dessa pengar hamna i händerna på sina fiender efter sin död, för att i evighet användas för att främja den judisk-kommunistiska saken.

Hade han personligen grundat en stiftelse för att främja den vite mannens sak på ett eller annat sätt, satt hängivna män i ledningen för den stiftelsen och överfört en stor del av sin kvarlåtenskap redan innan han dog, skulle detta inte ha hänt. Vidare, om det då hade funnits en dynamisk ny religiös rörelse, såsom Church of the Creator, tillägnad bevarandet och främjandet av den vita rasen, skulle detta

---

En helt vit värld kommer att vara ett underverk att skåda.

stor vit amerikan utan tvekan skulle ha lämnat huvuddelen av sin förmögenhet till en sådan sak.

Det finns nu, och kommer för evigt att finnas, Church of the Creator för att kämpa för och främja den vita rasens sak. Vi vädjar till alla lojala vita människor som är bekymrade över sin egen arts överlevnad att skriva ett testamente och lämna sin rikedom till vår egen religion — deras egen religion, och inte låta den hamna i händerna på judarna för främjandet av den judiska saken, det dödligaste giftet för den vita rasen som finns.

Jag föreslår också att många andra stiftelser skulle kunna bildas som skulle kunna ägnas åt främjandet av den vita rasen. I vilket fall som helst bör sådana stiftelser eller organisationer vara välplanerade och väl genomtänkta i förväg. Bestämda åtgärder måste vidtas för att säkerställa att kvarlåtenskapen går dit det är tänkt när den tiden kommer. I alla framtida händelser föreslår jag att en man begåvad med en betydande mängd rikedom inte bör vänta tills han dör innan han överför en stor del av sin egendom till den vita mannens sak. Återigen, genom att ta lärdom av judarna, ger de och ger generöst i varje insamlingskampanj som de genomför i hängivenhet till den judiska saken. Det är inte alls ovanligt att judarna har en "Bonds for Israel"-insamling i Miami Beach, till exempel, och på några dagar samlar in 200 000 000,00 dollar. I kontrast till detta, bevittna det magra gensvaret i en insamlingskampanj av något högerparti för att främja deras sak. Kanske beror detta naturligtvis på det faktum att den vita mannen egentligen inte har getts ett värdefullt program, eller en särskilt värdig sak, i det förflutna som han verkligen kunde ägna sig åt och bidra med sin hårt förvärvade rikedom till.

Men tiden har kommit och saken är nu här.

Det finns många andra sätt som en ståndaktig och lojal medlem av den vita rasen kan bidra till sin egen art, till den vita rasen, på andra sätt än ekonomiskt. Han kan till exempel grunda en ny värdefull organisation tillägnad sin ras sak. Han kan gå in i politiken och kämpa för saken på den politiska arenan. Han kan skriva en bok som skulle vara av bestående värde för hans ras. Det finns till exempel ett enormt behov av att skriva om mänsklighetens historia, och placera det skändliga inflytandet från den svekfulla juden i manipulationen av världens folk i rätt perspektiv. Juden har varit överväldigande inflytelserik i att manipulera krig och förstörelse av nationer under de senaste tusentals åren. Han har också skrivit världens historieböcker. Eftersom hans inflytande skickligt har raderats ur historieböckerna, kommer detta stora projekt att skriva om historien att kräva en enorm mängd forskning och sammanställning för att göra det rättvisa.

Att duka under för kristendomen är att ägna sig åt en feg flykt från verkligheten.

Ett annat bestående och stort projekt som skulle kunna genomföras vore att grunda en institution för forskning och studier av den vita historien. Ett annat forskningsinstitut som skulle vara av enormt värde för den vita rasens framtid vore att studera vägar och medel för att uppmuntra ökningen av de finare exemplaren av vår ras och motverka förökningen av det lägre spektrumet av vår ras.

Listan över bidrag som skulle kunna göras till vårt folk är nästan oändlig och begränsas endast av vår fantasiförmåga.

11. Raslig Ära.

Historien har visat att varje ras, eller varje nation, som kompromissar med sin ära, snart förlorar sin integritet och även sin frihet. Den vita rasen har alltid i grunden varit en stolt och ärorik ras. Stolthet, självrespekt, heroism, har alltid varit den vita rasens framstående egenskaper. Det var dessa attribut som gjorde den vita rasen till världens dominerande härskare under det romerska rikets period. Det var när de lömska judisk-kristna lärorna om ödmjukhet och saktmod; idén om att vi var ovärdiga; att vi skulle vända andra kinden till; det var denna typ av perverterat tänkande som orsakade det romerska rikets och den vita rasens fall.

Vi måste avskaffa detta skändliga och självmordsbenägna tänkande från vår filosofi och framtidsutsikt, och återigen återupprätta de egenskaper som är grundläggande för vår naturliga instinkt.

Vi måste återigen värdesätta och ära sådana grundläggande dygder som är inneboende i den vita rasen. Dessa dygder är tapperhet, viljan att offra sitt liv för sin familj och för sin ras. Dessa är de högsta attributen hos en stolt och värdig ras.

När en man börjar värdera sitt liv högre än de grundläggande värdena ära och ras, då har han tagit ett öppet steg mot att låta sig förslavas.

Varje folk eller varje ras som har sjunkit så djupt att de kastar dessa kardinaldygder åt sidan för tillfälliga fördelar, kommer vanligtvis att finna att de inte bara förlorar sin ära, utan i processen även förlorar sin frihet, och ofta sitt liv.

Vi måste komma ihåg att för den vita mannen är den mest hemska och den mest fula situationen inte frågan om att möta döden, utan att befinna sig i bojor, att vara en slav. För den stolta vita rasen är detta en katastrof som är mycket värre än döden.

Lukas II, V. 21 säger att Kristus var en omskuren jude.

12. Förädling.

Naturen i sin oändliga visdom strävar efter att förädla och förbättra arterna. Detta är en aldrig sinande process. Det är en naturlig process som Naturen ständigt strävar efter att främja utan slut.

Under de senaste 2000 åren har denna naturliga process inte bara hejdats, utan på grund av den parasitära judiska manipulationen av den vita rasen har denna process vänts. Genetiskt har den vita rasen gjort små, om några, framsteg sedan romarnas och grekernas tid i den klassiska historien.

Nu när vi har en religion som tillhör den vita rasen, är till för den vita rasen och är medveten om dess värde och dess öde, måste vi ta en aktiv del i dess förädling. Vi måste arbeta med Naturens lagar. Vi måste hjälpa till att främja de bättre elementen i vår ras att föröka sig rikligare, och avskräcka de sämre elementen i deras spridning. Vidare måste vi se till att de missanpassade, idioterna och de mentalt defekta inte reproducerar sig alls för att sprida sitt elände vidare till de nyfödda generationerna.

Jag är väl medveten om att den vita rasen har delats upp och underdelats i olika grupper. Jag är väl medveten om att den har delats in i tre klassificeringar, såsom den ariska eller nordiska, medelhavsrasen och den alpina rasen. Det finns många andra klassificeringar och grenar av den vita rasen som antropologer har använt. Jag har medvetet undvikit att använda dessa termer genom hela boken, eftersom de i detta skede av vår kamp övervägande är splittrande snarare än konstruktiva. Vår huvudsakliga kamp är att förena den vita rasen, att ge den en känsla av solidaritet och ett gemensamt syfte. Detta gemensamma syfte är att befria oss själva från judisk dominans, återta kontrollen över vårt eget öde och befolka världen.

Redan innan vi når det målet bör vi dock tänka på, och planera för, förädlingen och uppgraderingen av vår egen ras.

Detta betyder inte alls att vi måste använda tvång eller regementering i familjeplaneringen. Inte alls. Utan judens destruktiva inblandning skulle denna förädling i vilket fall som helst utvecklas inom den vita rasen på naturlig väg. Det finns dock mycket vi kan göra för att främja en sådan uppmuntran till selektiv avel.

Vi kan göra detta genom själva den attityd vi inskärper i vår religion. Om vi är överväldigande hängivna överlevnaden av de lägsta elementen i vår ras, kommer vi att uppmuntra degeneration. Om hela vår filosofi är inriktad på att lyfta och främja vår ras, kommer vi automatiskt att uppmuntra förädling. Detta program kan vidare...

Naturen säger åt dig att förinta det som hotar din existens.

uppmuntras av pedagogiskt stöd, kulturellt stöd och till och med statligt stöd. Under den judiska demokrati som vi nu lever i, kan vi sannerligen se att regeringen genom en mängd välfärdsprogram, genom främjandet av rasblandningspropaganda och de olika andra skändliga programmen, i smyg uppmuntrar till bastardisering och nedärvning av den vita rasen. Det är därför inte svårt att se att det rakt motsatta, nämligen uppmuntran till att förbättra, föra framåt och uppförädla vår ras, kan uppnås lika lätt på den positiva sidan. Vi tror definitivt på eugenik och rashygien.

Detta är en viktig del av programmet för Church of the Creator. Inom några generationer efter att vi har återtagit kontrollen över vårt eget öde och är väl på väg med programmet för att uppgradera, främja och uppförädla vår ras, kommer resultaten att vara helt häpnadsväckande för fantasin. Medan den vita rasen har varit så överlägsen alla andra arter på planetens yta fram till denna tid, kommer den framtida utvecklingen av den vita rasen, med detta program inneboende i vår religion, att vara ett underverk att skåda.

13. Familjens helgd.

När vi skördar erfarenheterna från historiens lärdomar, finner vi att endast de raser överlevde som upprätthöll och ärade familjen. Detta är så grundläggande att det nästan är självklart, men i dagens snabbt degenererande klimat har denna grundläggande sanning nästan begravts och glömts bort. Historien har visat att när familjebanden försvagas och familjen som enhet degenererar på nationell nivå, då degenererar och sönderfaller även den nationen.

Vi Creatorer tror starkt på familjelivet och familjeenhetens helgd. Vi tror att den är den grundläggande byggstenen för en nation och för en ras. Vi är stolta över det ansvar som familjefadern tar på sig genom att sörja för de sina. Detta är en av den vita rasens enastående dygder, i motsats till negern, som avlar urskillningslöst utanför familjeenhetens helgd och med fullständig ansvarslöshet.

Vi betraktar det därför som varje vit persons ansvar att hjälpa till att upprätthålla, skydda och främja den vita familjens helgd. Men vi påtar oss inget som helst sådant ansvar för de färgade rasernas familjer.

Det ligger i vårt intresse och det är vår plikt som ras att uppmuntra de ekonomiska, sociala och andliga förhållanden som främjar familjebildning. Vår ras är bara så frisk som våra familjer är, och vi håller dessa två begrepp, ras och familj, som heliga och utbytbara.

14. Blod, Jord och Ära.

1. Blod betyder vår ras framsteg, den Vita Rasen, och att hålla den ren. Det är vår ras som har byggt alla civilisationer på jordens yta, som har skapat kultur, framsteg, civilisation och teknologi. Den har erövrat alla länder och gett lag och ordning och styre till alla folk. Det är vår religions högsta dygd att främja, föra framåt och expandera den Vita Rasen. Vi är starkt engagerade i idén om eugenik.

2. Jord betyder land. För att en ras ska kunna expandera måste den ha utrymme och bördig mark. Historien visar att under trånga förhållanden stagnerade ett folks tillväxt. Som ett exempel har irländarna under de senaste 1000 åren aldrig ökat bortom 3 500 000 i sitt hemland. Men givna mer utrymme — mer land i Amerika — att expandera i, finns det över 20 000 000 amerikaner av irländsk härkomst i den Nya Världen. Detta är nästan sex gånger så många som befolkningen i deras ursprungsland. Detta trots det faktum att de bara har varit här i några hundra år.

   Om den Vita Rasen ska överleva — och den måste överleva — då måste den växa. Att leva är att växa. Att stagnera är att dö, att bli övervältigad av de färgade raserna, våra dödligaste naturliga fiender.

   För att fullfölja det naturliga uppdrag som Naturen har gett oss — att växa och att föröka oss — måste vi ha mer och mer land för den Vita Rasen tills den Vita Rasen bebor världen.

   Vi vill inte bara kontrollera världen — ett misstag som gjordes av tidigare vita civilisationer som romarna. Nej, detta skulle leda till samma katastrof som den Vita Rasen upplevde i Egypten, i Kina, Indien och på andra ställen. Nej, inte heller vill vi förslava någon eller härska över andra underlägsna raser. Vi vill inte ha några slavar. Detta skulle återigen leda till vår bastardisering. Vi vill följa samma politik som våra tidiga amerikanska förfäder bedrev — vi vill befolka landet — vi vill att den Vita Rasen exklusivt ska befolka världen.

   Vi kommer antingen att öka, föröka oss och befolka jorden, eller så kommer vi att knuffas bort från jordens yta av floden av de färgade raserna. Vi föredrar i hög grad det förstnämnda, och avser att fullfölja denna politik till dess ärorika fullbordan.

3. Nu kommer vi till den mest väsentliga ingrediensen, ära. Ingen ras kan förbli fri om den kompromissar med sin ära — rasstolthet och ära hör ihop. Det är ytterst väsentligt att vi hos vårt folk ingjuter idén om rasstolthet, att ära är att föredra framför livet självt, och att endast ett folk som svartsjukt bevakar sin ära kan vara fritt. Vidare...

En religion bör hjälpa till att bevara, främja och föra fram den ras som omfattar den.

måste inse att i den intensiva kamp vi nu är involverade i, kan endast de stolta och de fria överleva.

15. Stolthet och Självförtroende.

Efter att ha valt den Vita Rasen som den krönande höjdpunkten av alla sina skapelser, har Naturen utrustat den med vissa unika egenskaper som i kombination är de utmärkande attributen för enbart den Vita Rasen. De skiljer den Vita Människan från varje annan varelse.

Några av dessa egenskaper är: hans överlägsna intellekt; hans enorma kreativitet och produktivitet; hans rastlösa äventyrslystnad och hans oändliga sökande efter nya horisonter, vare sig det är inom området för geografiska upptäckter eller i sökandet efter kunskap, eller i strävan efter nya uppfinningar. Den Vita Människan är begåvad med enastående skaparkraft som tar sig uttryck inom områdena konst, skulptur, musik, litteratur, arkitektur, vetenskap, matematik, teknologi och inom uppfinningar. Faktum är att fältet är oändligt när man listar alla de aktiviteter där den Vita Människans kreativitet utmärker sig.

Den Vita Människan i sitt naturliga element är världens främsta kämpe. Han är aggressiv, han är modig och heroisk. För två tusen år sedan erövrade den Vita Rasen, exemplifierad av romarna, resten av världen på några få århundraden. Den Vita Människan befinner sig i den eländiga situation han är i idag eftersom han inte har följt sina naturliga instinkter. Han har tillåtit dem att kuvas och undergrävas av den judisk-kristna bluffen som har trubbat av, motarbetat och dödat de underbara instinktiva egenskaper som Naturen utrustade honom med så generöst från början. Vi, inom Skaparens Kyrka, bönfaller och befaller därför den Vita Människan att återigen återgå till de underbara instinkter som Naturen utrustade honom med och som gjorde honom stor i hans oöverträffade förflutna.

Det är karakteristiskt för den Vita Människan att alltid hoppas på det bättre och att se fram emot en förbättrad situation i sina egna omständigheter, en förbättring av den Vita Rasens öden och en förbättring av världsbilden i allmänhet. Det är karakteristiskt för den Vita Människan att vara positiv i sitt tänkande, i sina handlingar, i sin planering och i sin världsåskådning.

Till skillnad från kristendomen vill vi inte presentera en hycklande hållning av en from, krypande humanitär filosofi. Vi måste vara ärliga mot vårt innersta jag precis som Naturen designade oss — tuffa, aggressiva, stolta, energiska, kreativa, produktiva och framför allt stolta och svartsjuka på vår förmåga och på vår upphöjda plats i Naturens ordning i universum. Vi vill vara varken ödmjuka eller saktmodiga. Vi ämnar vara vad Naturen skapade oss till att vara — herrar över denna planet.

Genom att vara begåvad med dessa underbara egenskaper är det den vite mannens plikt att utnyttja dem till fullo till förmån för sig själv och sin ras som helhet. Kom ihåg att Naturen har valt ut dig som sin främsta skapelse. Den har begåvat dig med alla dessa underbara egenskaper. Utnyttja dem till fullo. Du kan och får inte göra mindre.

16. Kontroll över vårt öde.

Att driva juden från makten och att fördriva judar och n-ord från vår mitt är vårt främsta omedelbara mål. Förrän vi har gjort detta kommer vi inte att kunna få kontroll över vår egen regering, över våra egna angelägenheter, eller över vårt eget öde. Förrän vi har åstadkommit detta spelar inget annat egentligen någon roll, eftersom inget annat kommer att lösas förrän den vita rasen återtar kontrollen över sitt eget öde. Vi måste därför arbeta outtröttligt mot detta mål.

För att uppnå detta överväldigande mål måste vi inskärpa raslig lojalitet, vi måste ha en trosbekännelse av solidaritet för den vita rasen, och vi måste ha ett dynamiskt program förkroppsligat i själva vår religion. Detta program, denna trosbekännelse, denna religion har vi nu i Skaparens kyrka. Själva kärnan i detta program är förkroppsligad i de sexton budorden som härmed läggs fram.

När vi väl har återfått ovillkorlig kontroll över vårt eget öde, den vita rasens öde, kommer lösningen på alla andra problem, såsom ekonomi, vägar, bostäder, föroreningar, livsmedelsförsörjning, utbildning och en mängd andra, att verka som en barnlek. När vi återfår absolut kontroll över vårt eget öde kommer vi redan att ha alla dessa andra problem så gott som lösta. Om vi inte återfår kontrollen över vårt öde kommer vi aldrig att lösa något av våra problem, och det kommer egentligen inte att spela någon större roll, eftersom vi i vilket fall som helst skulle vara på väg mot utrotning.

Vi måste och vi kommer att återta kontrollen över vårt eget öde. Vi kommer och vi måste driva juden från makten. Seger för den vita rasen är absolut säker. Tiden är mogen nu, då den vita rasen börjar inse sitt kreativa geni och sin fruktansvärda kraft, sakta men säkert, med ständigt ökande medvetenhet. Sättet att tämja denna enorma kraft till förmån för den vita rasen är att bygga Skaparens kyrka på en världsomspännande basis.

Var därför vid gott mod! Seger för den vita rasen är oundviklig. Vig dig själv här och nu till att delta i kampen för den vita rasens överlevnad. Vi kommer att vinna och vi kommer att triumfera. Världens rikedom och skönhet kommer snart att bli vår, och det kommer att bli en magnifik värld, en vit värld.

Den vita rasen är vår tro.

ordning skulle hela kontinenten ha fallit offer för judisk-marxistisk kommunism.

Sannerligen, om Hitler och den nya nationalsocialistiska rörelse som han grundade inte hade räddat Tyskland, skulle även Spanien ha fallit offer för denna förrädiska cancer. Utan tvekan skulle det grymma och destruktiva spanska inbördeskriget aldrig ha slutat i en seger för kämparna mot den judiska kommunismen. Med Spanien och Tyskland borta skulle ett sjukt och utsvävande Frankrike, redan infekterat av det marxistiska viruset, inom kort ha dukat under. Med Spanien, Frankrike och Tyskland på den ena sidan och det kommunistiska Ryssland på den andra, är det otänkbart att Balkanländerna Rumänien, Tjeckoslovakien och de andra skulle ha gjort något värt motstånd mot det judiska angreppet för att förslava Europa. Med kontinenten förlorad skulle det lilla öriket Storbritannien, som själv länge varit ett fäste för judisk penningmakt, inom kort ha fallit som en övermogen tomat. Sannerligen skulle det fascistiska Italien snart ha smulats sönder, under militär invasion om nödvändigt, och de få andra små och relativt svaga länderna, såsom de skandinaviska länderna och Grekland, skulle inte ha utgjort något som helst hinder. Så det kan lätt ses att om det inte hade varit för Adolf Hitlers tillkomst, skulle Europa vid 1930-talet ha blivit totalt krossat i den judiska marxismens gigantiska gap.

Utan tvekan skulle hela Europa vid mitten av 30-talet ha varit i greppet på denna djävulska pest som vi idag kallar kommunism, men som i själva verket är det judiska programmet för förintelsen av den vita rasen och dess civilisation. Utan tvekan skulle Amerika, som inom sina gränser har fler judar än något annat land i världen, och som tillhandahöll pengarna, materialet, produktionen av krigsmateriel, sannerligen, Amerika skulle inte ha motstått det slutgiltiga angreppet av denna cancer. Det är därför ganska säkert att säga att om det inte vore för en nådig försyns försyn och Adolf Hitlers framträdande på världshistoriens scen, skulle du och jag idag leva under en fullständig mardröm likt den som har förmörkat ljusen i hela Ryssland och Österuropa idag.

Men, kanske du säger, Adolf Hitler förintades, Tyskland besegrades totalt och nationalsocialismen krossades fullständigt utan att ett spår fanns kvar.

Det är sant att Adolf Hitler är död. Det är sant att Tyskland blev totalt kuvat och lämnades som en hög med rasmassor. Det är sant att nationalsocialismen utrotades som politiskt parti i Tyskland. Så vad har Adolf Hitler gjort för oss — för den vita rasen?

Tja, han har gjort en hel del. För det första har han köpt oss tid. Som vi tidigare konstaterat, skulle utan tvekan hela Europa och troligen hela världen vid slutet av 1930-talet ha legat krossad och

utplånad, hukande vid fötterna på det diaboliska judiska monstret — den kommunistiska marxismen. Adolf Hitler dog inte förgäves. Han dog för sin älskade vita ras, inklusive dig och mig. Han köpte oss åtminstone 50 år av tid under vilken vi kunde samla oss och göra en sista stor ansträngning för att segerrikt krossa det monster som nu fortfarande griper tag i vår strupe.

Ja, han köpte oss tid och han gjorde mer än så, han gav oss en känsla av riktning och han gav oss en stor sak och ett inspirerande exempel att sträva efter. Han utmanade denna avskyvärda ondska och han visade oss alla att denna monstruösa världsplåga kunde utmanas och kunde övervinnas. Faktum är att han kom förunderligt nära att vinna striden under sin egen tid. Han gav oss hopp, han gav oss ett exempel, och han gav oss en ideologi att kämpa för. I tydliga drag avgränsade han fienden, och han lade fram målet. Han etablerade den första vita regeringen som var baserad på en raslig grund.

Adolf Hitler dog inte förgäves. Ur hans aska skall en Fågel Fenix resa sig mitt i hjärtat av Amerika, som kommer att springa till liv igen och ta upp kampen för att rädda inte bara Amerika, utan för att rädda den vita rasen för hela världen.

Livshistorien om Adolf Hitler utgör utan tvekan den mest fantastiska sanna romansen av någon berättelse som någonsin skrivits i mänsklighetens historia. Det är en sann berättelse, inte en fantasi frammanad i sagoberättares sinnen. Det är ett stort epos som har utspelat sig inom detta nuvarande århundrade och vi kan vara stolta över att det har hänt i vår egen tid.

För att förstå historien om Adolf Hitler måste vi först och främst sträcka oss tillbaka in i själva Tysklands historia, och till och med före det, det tyska folkets historia.

* * * * *

Var och en som studerar framväxten av genialitet i den vita rasens framsteg kan inte låta bli att imponeras av antalet tyska namn som dominerar i varje sådan lista. Oavsett om det är inom musikens område, eller inom litteraturens område, eller inom kemins område, eller matematiken, eller inom uppfinningarnas område, eller inom fysikens område, har bidragen av genialitet inom alla dessa områden från det tyska folket varit sannerligen rika. Inte bara det, utan det tyska folket förkroppsligar alla de egenskaper som är den vita rasens stolthet — de är hårt arbetande, produktiva, energiska, modiga kämpar, och framför allt, oerhört kreativa. Å andra sidan besitter de också den där ödesdigra bristen som är så karakteristisk för den vita rasen — de är så benägna att käbbla och slåss inbördes, och har dessutom en ödesdiger mottaglighet för judisk propaganda.

"Bergspredikan" är ett program för rasligt självmord.

I århundraden besatt tyskarna inte bara de bästa egenskaperna hos det nordiska blodet inom den vita rasen, utan de var också placerade i hjärtat av det geografiska Europa och var därför nyckelelementet i varje europeisk utveckling.

Varför, kan man med rätta fråga sig, hamnade Tyskland då efter Frankrike, Spanien och England i kapplöpningen om kolonier och i själva verket i upprättandet av ett världsimperium? Svaret ligger i dess akilleshäl, nämligen att ett hus som är splittrat mot sig självt inte kan bestå. I ingen annan stor nation har det funnits så mycket splittring och så mycket inre och broderligt käbbel som bland det tyska folket. Så var det ända tills den store ledaren, Adolf Hitler, dök upp.

Sedan romarnas dagar, genom Karl den stores regeringstid och under århundraden därefter, har Tyskland varit uppdelat i små furstendömen, hertigdömen och kungadömen. Förmodligen har ett folk inte sedan Babylons fall varit så infekterat av judiska parasiter som de små länen, hertigdömena och furstendömena i Tyskland. Vid dessa nästlade sig judarna ständigt fast, och vid deras härskare — lånade dem pengar, korrumperade deras moral och anstiftade krig.

Icke desto mindre blev det vid 1500-talet uppenbart att tyskarna höll på att bli en stormakt i hjärtat av Europa och att de genom sitt antal, sin flit och sin energi snart skulle behärska den europeiska kontinenten om de lämnades ohejdade. Om det är något som judarna inte kan och inte vill tolerera (om de kan förhindra det), så är det att ett stort vitt folk som tyskarna enas och dominerar i världspolitiken. Det var därför vid denna tid som judarna främjade det som i historien har blivit känt som den "stora schismen". Juden slungade den protestantiska reformationen i ansiktet på det vita Europa, och med den en brodermördande konvulsion på en aldrig tidigare skådad skala.

Judarna, som skapade kristendomen från första början och dominerade och kontrollerade den under de första 1500 åren genom den romersk-katolska kyrkans hierarki, hade grundligt korrumperat kyrkan till den grad att den genomsnittlige "troende" var så fullständigt trött och äcklad av kyrkoledningens utsvävningar att han var redo att göra uppror. Judarna tog då fram en marionett för att leda upproret mot kyrkan som skulle splittra den vita världen på vid gavel hela vägen från Tyskland till Sverige, Frankrike och England.

Bland inget folk var de efterföljande konvulsionerna större än bland det tyska folket. Efter att ha pyrt i ungefär ett århundrade bröt denna konvulsion ut i en flammande kamp bland det tyska folket. Det kallades för det trettioåriga kriget.

Vi skyr ödmjukhetens och undergivenhetens lära.

Mellan 1618 och 1648, under 30 förödande år, högg det tyska folket varandra i stycken och slet sönder sig själva. Denna tragiska konvulsion, när den äntligen var över, lämnade det tyska folket sargat och blödande, med 5/6 av all sin egendom och sina byggnader förstörda, och 1/3 av befolkningen decimerad. När den westfaliska freden slutligen avslutade detta tragiska och bittra brodermord, var det inte det tyska folket som skrev villkoren i det fördraget, utan de omgivande utomstående makterna som dikterade villkoren för offren.

Det behöver knappast sägas att den svekfulle juden hade sitt finger med i spelet igen, och det sista han ville se i världen var ett starkt enat Tyskland. Vad han strukturerade var ett återupptagande av de splittrade hertigdömen och furstendömen som fanns innan det självmordsartade kriget började, men det var nu ytterligare belastat med det tillagda problemet att vara hälften katolskt och hälften protestantiskt. Inte nog med det, kriget hade frambringat en rik skörd av hat bland tyskarna själva som inte var alltför olikt det som juden främjade mellan Nord- och Sydstaterna i USA när de störtade vårt olyckliga land i inbördeskriget.

Denna blodiga och plågsamma övning i självdestruktion satte det tyska folket tillbaka kanske 300 år i utvecklingen av deras nationella identitet, och det kostade dem världsledarskapet.

Detta var i stort sett situationen för det tyska folket fram till Bismarcks ankomst, som enade de små tyska staterna men framgångsrikt förde krig mot tyskarna i Österrike och besegrade dem grundligt vid slaget vid Königgrätz 1866. Detta slag och det segerrika kriget mot fransmännen 1870 — enade de tyska staterna under Preussens ledning, och Bismarck lät kröna kung Vilhelm I till överhuvud för det tyska kejsardömet.

Tyskland var nu på väg mot enande och att bli en världsmakt, dock utan tyskarna i Österrike.

Trots all tid som Tyskland hade förlorat medan de andra stora nationerna i Europa förvärvade kolonier, var Tyskland nu en världsmakt att räkna med och höll utan tvekan på att bli Europas starkaste nation och dess ledare.

Trots den enorma ära som gavs Bismarck för att ha enat Tyskland, tog han aldrig itu med judefrågan som sådan, och den judiska makten och inflytandet i Tyskland förblev ohejdad och oförminskad. Icke desto mindre blev det tyska folkets kraft och produktivitet uppenbar, och om det är något som judarna inte ville, så var det att de fina egenskaper som finns inneboende i det tyska blodet skulle komma i förgrunden och ta ledningen över den vita rasen. Med propagandakontrollen i sina händer i Tyskland, i Frankrike, i England

och de andra länderna i Europa, liksom USA, och med det nationella hatet som ständigt hölls vid liv och underblåstes med propaganda efter behag, lyckades judarna störta Europa i vad som är känt som det första stora världskriget.

Om allt annat varit lika och båda sidor hade saknat judisk makt och inflytande, skulle Tyskland ha kunnat vinna det kriget, och var i själva verket på god väg att göra det. Detta skulle dock inte ske, eftersom judarna inte ville att Tyskland skulle vinna. De ville inte ha ett starkt vitt ledarskap som det tyskarna erbjöd. Den judiska kontrollen över Tyskland även under första världskriget var nästan total. Ministern för krigsproduktion var jude, i själva verket var hela den tyska regeringen helt genomsyrad av judiska byråkrater, och våren 1918, när Tyskland drev fram en segerrik kampanj för att avsluta kriget, framkallade den judiska konspirationen en ammunitionsstrejk på hemmaplan och saboterade hela den tyska krigsinsatsen.

Med propagandatyglarna stadigt i sin kontroll organiserade judarna sedan en kommunistisk revolution i hjärtat av Tyskland medan de modiga tyska pojkarna dog i skyttegravarna. Slutet lät inte vänta på sig. I november begärde ett förrått och juderidit Tyskland fred medan hennes modiga soldater vid fronten fortfarande befann sig långt inne på fiendens territorium.

En av dessa modiga soldater som hade blivit invalidiserad av en giftgasattack, var blind och låg på sjukhus vid tiden då vapenstilleståndet tillkännagavs, var en okänd korpral vid namn Adolf Hitler.

Han berättar om sin reaktion när han hörde de förkrossande nyheterna om Tysklands nederlag. ”Sedan den dag då jag stod vid min mors grav hade jag inte gråtit. När ödet i min ungdom grep mig med skoningslös hårdhet, växte mitt trots. När döden under de långa krigsåren ryckte bort så många kära kamrater och vänner ur våra led, skulle det ha förefallit mig nästan som en synd att klaga — de dog ju trots allt för Tyskland? Och när slutligen den smygande gasen — under den fruktansvärda kampens sista dagar — angrep även mig och började gnaga på mina ögon, och under rädslan för att bli blind för alltid, jag nästan tappade modet för ett ögonblick, dundrade mitt samvetes röst mot mig: eländiga stackare! Tänker du gråta när tusentals har det hundra gånger värre än du? Och så bar jag mitt öde i stum tystnad. Men nu kunde jag inte hjälpa det. Först nu såg jag hur allt personligt lidande försvinner i jämförelse med fäderneslandets olycka.”

Han bröt samman och grät.

”Det följde fruktansvärda dagar och ännu värre nätter — jag visste att allt var förlorat. Endast dårar, lögnare och förbrytare kunde hoppas på...”

Befolka jordens länder med vitt folk.

fiendens nåd. Under dessa nätter växte hatet i mig, hatet mot de ansvariga för detta dåd."

"Det går inte att sluta pakter med judar; det finns bara det hårda: antingen — eller."

"Jag för min del beslutade mig för att gå in i politiken."

Vem var denne man — Adolf Hitler?

Detta enastående geni av den vita rasen, förmodligen den främsta ledare det vita folket någonsin har haft, kom från en mycket anspråkslös början. Han föddes av föräldrar i den lägre medelklassen, i en liten stad på gränsen mellan Tyskland och Österrike, men på den österrikiska sidan. Den hette Braunau-am-Inn. Datumet var den 20 april 1889.

Under sina skolår visade den unge Adolf en förkärlek för att vara en ledare bland sina skolkamrater. Han uppvisade också ett brinnande intresse för historia och en stark dragning till nationalism och lojalitet mot sin egen ras. Han var också välsignad med en stark böjelse för de konstnärliga områdena. Vid 12 års ålder hade den unge Adolf bestämt sig för att han ville bli konstnär och berättade tydligt för sin far om sin önskan.

Hans far motsatte sig starkt detta val. Den konflikt som uppstod mellan de två löstes genom faderns död när den unge Adolf var 13 år gammal. Familjen befann sig nu i ganska svåra ekonomiska omständigheter, men hans mor lyckades skicka honom till en teknisk skola i Linz. Här blev hans talanger för teckning och arkitektur uppenbara.

Det var också under denna period som Hitler utvecklade en stark känsla för tysk nationalism och en stark känsla för historiskt tänkande. Han säger: "Vanan vid historiskt tänkande som jag därmed lärde mig i skolan har aldrig lämnat mig under de mellanliggande åren. I allt högre grad blev världshistorien för mig en outsinlig källa till förståelse för nutidens historiska händelser; med andra ord, för politik. Jag vill inte 'lära' mig den, jag vill att den ska instruera mig."

När Hitler var 18 år gammal åkte han till Wien för att försöka påbörja sin yrkesutbildning mot att bli målare och konstnär. Han gjorde det obligatoriska provet vid Wiens konstakademi.

Till sin stora förvåning fann han att han hade misslyckats med dessa prov. Professorn som hade granskat hans teckningar informerade honom om att hans talang inte låg inom måleriet, utan inom arkitekturen. Hans intresse för arkitektur hade vuxit stadigt under de senaste åren, men han insåg nu att han saknade den nödvändiga utbildningsbakgrunden för att påbörja yrkesstudier inom detta område.

Det dröjde inte länge därefter förrän hans mor dog och han var nu en föräldralös pojke som stod inför problemet att tjäna sitt eget uppehälle. På något sätt var han tvungen att försörja sig. Han hade inget yrke eller utbildning inom något särskilt område. Hans framtid såg mörk ut.

Kristendomen älskar lättlurade dårar.

Icke desto mindre, när han tog farväl av sina släktingar, förklarade han att han skulle bege sig till Wien och aldrig återvända förrän han hade lyckats.

"Med en resväska full av kläder och underkläder i handen, och en oövervinnerlig vilja i mitt hjärta, gav jag mig av mot Wien. Även jag hoppades att avtvinga ödet vad min far hade åstadkommit 50 år tidigare; även jag hoppades bli 'något', men under inga omständigheter en tjänsteman."

De följande fyra åren mellan 1909 och 1913 visade sig bli en tid av yttersta misär och nöd för den viljestarke unge mannen från Linz. Dessa var hans mest formbara år och de år då han lärde sig livets bittra läxor i livets hårda skola.

Det var i storstaden Wien, vars befolkning vid den tiden till 10 procent var judisk, som Hitler också började lära sig livets realiteter om det mäktiga strypgrepp judarna hade på just den staden i synnerhet, och världsflytandet i allmänhet.

Han blev en glupsk läsare och läste dagspressen intensivt. Det var också under denna tid som han fick en djup insikt i politik och började upptäcka vad judens slemmiga hand bakom fasaden av marxism gjorde mot det tyska folket.

Han sade: "Wien var och förblev för mig den hårdaste, men grundligaste, skolan i mitt liv. Jag hade satt min fot i denna stad medan jag fortfarande var en halv pojke, och lämnade den som en man, som blivit tystlåten och allvarlig."

"Under denna period tog en världsbild och en filosofi form inom mig som blev granitgrunden för alla mina handlingar. Utöver vad jag då skapade har jag behövt lära mig föga; och jag har inte behövt ändra någonting."

Det var också under denna tid som han grundligt studerade och lärde sig de giftiga effekterna av 'socialdemokrati'-rörelsen i Österrike, vilket var ett förtäckt namn för kommunistisk marxism.

Han säger: "Jag förstod den skändliga andliga terror som denna rörelse utövar, särskilt mot bourgeoisin, som varken moraliskt eller mentalt är vuxen sådana attacker; vid en given signal släpper den lös en veritabel spärreld av lögner och förtal mot vilken motståndare som än verkar farligast, tills de attackerade personernas nerver bryter samman... detta är en taktik baserad på exakt beräkning av alla mänskliga svagheter, och dess resultat kommer att leda till framgång med nästan matematisk visshet..."

Efter fyra år i Wien, de mest dystra åren i hans liv, lämnade Hitler den staden för gott och flyttade till München våren 1913. Han var glad över att komma bort från Wien, som han kallade ett kosmopolitiskt "rasligt Babylon". Han kände sig mycket mer hemma, både andligt och politiskt, i München, eftersom hans starka protyska nationalistiska känslor var i mycket större harmoni här än i...

Österrikiska imperiet av polyglotta raser. Hitler var vid denna tid 24 år gammal, och för alla utom sig själv måste han ha framstått som ett totalt misslyckande. Han hade inga vänner, ingen familj, inget jobb, inget hem. Han hade dock en sak: ett outsläckligt självförtroende och en djup, brinnande känsla av kallelse. Han hade också en intensiv och bestående kärlek till Tyskland och det tyska folket. Ingen vid den tiden kunde ha förutsett det enorma uppdrag som Adolf Hitler var ämnad att fullfölja i sitt nyligen adopterade hemland Tyskland.

När kriget bröt ut i augusti 1914, ansökte han omedelbart, den tredje augusti, hos kung Ludwig III av Bayern om tillstånd att få anmäla sig som frivillig i ett bayerskt regemente, och det beviljades.

Om denna historiska vändpunkt i sitt liv säger Hitler: "För mig verkade dessa timmar som en befrielse från ungdomens smärtsamma känslor. Än idag skäms jag inte för att säga att jag, överväldigad av en stormig entusiasm, föll på knä och tackade himlen från ett överflödande hjärta för att jag förunnats lyckan att få leva i denna tid."

"En kamp för frihet hade börjat... denna gång var det inte Serbiens eller Österrikes öde det gällde, utan huruvida den tyska nationen skulle vara eller icke vara."

Under de 4,5 år som Hitler tjänstgjorde i infanteriet sårades han två gånger och mottog Järnkorset av andra klassen vid ett tillfälle och Järnkorset av första klassen vid det andra tillfället. Vi har redan berättat hur han vid krigsslutet hade blivit gasad och förblindad och mottog de bittra nyheterna om det förräderi och nederlag som begåtts mot hans älskade fädernesland.

Det är oerhört viktigt att här återge den tragedi, förödmjukelse och förstörelse som nu hopades över efterkrigstidens Tyskland. Efter den skändliga dolkstöt i ryggen som hon fick på hemmafronten genom en ammunitionsstrejk, en strejk som organiserades av den judiska klick i själva hjärtat av den tyska hemmafronten, blev hon ytterligare förödmjukad, krossad och förstörd.

Med Tyskland krossat till marken sadlade judarna henne sedan med det bittra och hämndlystna Versaillesfördraget, ett fördrag skrivet och dikterat av judarna för att fängsla Tyskland under de kommande 100 åren. Frukterna av hennes arbete skulle plundras av segrarna, och i synnerhet av den judiska internationella klicken.

Versaillesfördraget påtvingade Tyskland hårda, diktatoriska och drakoniska fredsvillkor. Alla Tysklands tillgångar, hennes kolonier och hennes territorier togs ifrån henne och delades upp mellan andra nationer, med Storbritannien som den främsta förmånstagaren. De tyska förrädarna, som nu var "representanter" för Tyskland vid freden...

bordet, tvingades skriva under uttalandet som hävdade fullt ansvar för att ha startat kriget, och att krigsskulden vilade på Tyskland och det tyska folket. En fantastisk summa i "skadestånd" pålades Tyskland... en summa så enorm att den motsvarade ungefär tre gånger hela Tysklands samlade nettovärde. För att betala detta, och räntan på det, skulle tyskarna vara förslavade och i träldom för evigt.

Men skammen och förödmjukelsen som staplades på Tyskland, skadeståndena, de förlorade kolonierna och krigsskulden, var bara en del av den fruktansvärda tragedi som nu uppslukade Tyskland. På hemmaplan var tyskarna ledarlösa och hjälplösa, med judar, revolutionärer och förrädare i spetsen för deras provisoriska regering. Den glupska juden strömmade sedan in från alla delar av världen för att plundra, skövla och stycka det tyska riket, och för att genomföra revolution och förintelse mot det hjälplösa folket.

Under perioden omedelbart efter första världskriget nådde Tyskland och dess heroiska folk en historisk bottennotering. Elände och uselhet, hunger och umbäranden, nöd och förvirring var utbredd över hela landet. Miljoner och åter miljoner tyskar var utan arbete och svalt. Tusentals dog dagligen av hunger. Samtidigt tillhandahöll judarna medel till kommunistiska revolutionärer för att förstöra Tyskland inifrån och ta över det helt och hållet. Judar kom in med pengar från alla delar av världen — pengar de hade plundrat och stulit från andra länder — och skyndade in i Tyskland och köpte upp hela det svältande tyska folkets egendom. Hotell, restauranger, tillverkningsanläggningar och till och med deras hem köptes upp av judarna för några få öre på dollarn. För att överleva hade det svältande tyska folket inget annat val än att sälja sina egendomar, värda en förmögenhet, för en bråkdel av deras verkliga värde till dessa judar, bara för att få tillräckligt med pengar för att äta. För att inse hur fruktansvärt desperata förhållandena i Tyskland var vid denna tid, är det nödvändigt att gå vidare i studiet av denna beklagansvärda efterkrigstid. Dessa, våra vita bröder, levde bokstavligen ur soptunnor för att överleva.

Judar ägde alla företag. De hade stulit dessa från tyskarna för småpengar. De hade all den goda maten, alla medicinska faciliteter, och det tyska folket tilläts ingenting. Många tyskar som gick på gatorna kunde stå framför restauranger, samma restauranger som de själva tidigare ägt, och titta in medan hungern tärde på deras inre. Judarna satt i fönstren på dessa restauranger och åt mat och delikatesser, medan tyskarna åt sopor. Med sin vanliga arrogans höll judarna upp maten framför tyskarna som tittade genom...

Vi behöver en ny, långtgående omorientering av den vita mannens tänkande.

fönster, skrattade åt dem, gjorde narr av dem, vad som helst för att förnedra dem ytterligare.

Det verkade inte finnas något det tyska folket kunde göra för att rätta till detta vid den tiden. Kontrollen över polisen och alla domstolar i Tyskland låg helt i händerna på judarna själva. Tyskarna kunde inte få någon som helst rättvisa i domstolarna. Arbeten fanns endast tillgängliga för de tyskar som inte höjde rösten, utan böjde sig för de kommunistiska judiska överherrarna.

Smutsig litteratur flödade i tidningskiosker, och till och med små barn utsattes för denna typ av förnedring, något som nu händer här i Amerika. Tidningar, tidskrifter, oanständiga filmer, obscen litteratur av alla slag, var utbredda överallt.

Ingen tilläts dock tala ut mot judarna. Tyska kvinnor misshandlades på gatorna, och om de klagade blev de arresterade av myndigheterna. Skolor och högskolor var infekterade av kommunistiska judiska professorer.

Alla dessa tragiska yttringar och många fler som vi står inför i USA idag, var Tyskland helt uppslukat av under perioden från 1918 fram till 1933. Om du inte arbetade med judarna för den vita tyska rasens undergång, blev du bojkottad, förhindrad att få anställning och till och med från att få tillräckligt med mat för att upprätthålla livet för dig själv och din familj.

Domstolarna var helt korrumperade och i händerna på judarna. Inget beslut avkunnades någonsin om inte judarna godkände det, eller om de själva inte hade fattat det från första början.

Till och med de en gång förmögna affärsmännen som hade arbetat hela sina liv för att bygga upp sina verksamheter ärligt, berövades dem av judarna. Många av dem tvingades arbeta som grovarbetare, om de hade tur, i samma fabriker som de en gång hade ägt. Förhållandena var så ömkliga och så beklagansvärda att förtvivlan grep tag i det tyska folkets hjärta. Vita tyska män och kvinnor gick och lade sig hungriga och svältande på kvällarna, bedjande om en sann lojal ledare ur sina egna led som skulle kunna befria dem från denna judiska mardröm.

Deras böner blev hörda. En stor man reste sig ur deras led för att leda dem ut ur deras elände. Hans namn var Adolf Hitler, samme ringa, blinda och okände soldat som hade gråtit i sin brits på militärsjukhuset när det förrädiska sveket och vapenstilleståndet tillkännagavs den 11 november 1918.

Kort efter vapenstilleståndet hade en mycket liten grupp bildat ett politiskt parti i München. De kallade sig Tyska Arbetarpartiet. De hade bara sex medlemmar. Deras problem verkade

överväldigande och deras framtid verkade hopplös. Det föll sig så att denne okände soldat år 1919 bevistade ett av deras ömkliga möten. Hans fantasi sade honom att något meningsfullt på något sätt skulle kunna göras med denna blygsamma början. Han gick med i partiet och blev partimedlem nummer sju.

Med sin stora talekonst, oupptäckt fram till nu, började Hitler piska denna grupp i form. År 1920 döptes partiet om till Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet, kallat Nazi för korthetens skull.

Under de följande tre åren, från 1920 fram till 1923, lyckades Hitler och hans lojala anhängare med stor framgång väcka det tyska folket till deras rasliga arv och deras stora historiska förflutna. Vi måste komma ihåg att Tyskland vid denna tid var sönderslitet från den ena sidan till den andra av kommunistiska revolutionärer, bolsjeviker och andra judiska hantlangare som anstiftade förvirring, förräderi och splittring över hela landet, och slet den tyska nationen i stycken.

För att Hitler och hans lojala anhängare ens skulle kunna hålla ett möte, var de tvungna att bekämpa de kommunistiska ligistgängen för att förhindra att deras möten slogs sönder. En ansenlig del av hans partiorganisation var tvungen att ägnas åt att slåss med nävarna, om nödvändigt, för att försvara sin rätt att tala och sin rätt att hålla möten. Denna avdelning, kallad Stormtrupperna, var helt vapenlös och var tvungen att lita till sina nävar för att försvara sitt partis existens. Trots alla försiktighetsåtgärder de vidtog, dödades och lönnmördades hundratals och tusentals av dem i deras kamp för att rädda den tyska rasen från undergång.

Vid 1923 hade judarna begått den mest förrädiska inflationen i historien mot det tyska folket och det krävdes miljarder mark bara för att köpa en limpa bröd. Judarna våldtog Tyskland ekonomiskt och moraliskt. Deras judiska kusiner från Amerika strömmade in, och för nästan ingenting köpte de upp guldklockor, hyreshus, villor, fastigheter och plundrade det tyska folket fullständigt.

Det var vid denna tid som nazistpartiet kände att något mer desperat måste göras för att rädda den tyska nationen från fullständigt fördärv. I november 1923 iscensatte de en putsch i München för att ta över den bayerska regeringen, men den var dömd att misslyckas. Judarna hade fortfarande kontroll över den tyska armén och milisen och de krossade detta övertagningsförsök på kort tid. Sexton lojala partimedlemmar och vita hjältar dödades i detta försök att rädda det tyska riket.

Hitler undkom döden och räddades för ett större öde av en barmhärtig Försyn.

Vi tror inte på att ”älska våra fiender”, utan på att förinta dem.

Han ställdes inför rätta. I några av sina tal till försvar för sitt parti levererade han några av de mest vältaliga anföranden som någonsin hade rört det tyska folket. Trots detta, då judarna hade fullständig kontroll över domstolarna, dömdes han till fem års fängelse i anstalten i Landsberg.

På grund av det enorma trycket från det tyska folket självt, släpptes han slutligen den 20 december 1924 efter att ha avtjänat nio månader. I många avseenden var detta en välsignelse i förklädnad. Tack vare detta fick Hitler för första gången i sitt liv tid att ägna sig åt att formulera nazistpartiets trosbekännelse och mål. Detta sammanställdes i hans bok i två volymer känd som *Mein Kampf*. De principer som förkroppsligas i detta klassiska verk är än idag en lysande ledstjärna som visar vägen mot den vita rasens befrielse.

När Hitler släpptes från fängelset 1924 fann han att hans parti hade fallit samman, var oorganiserat och i kaos. Partiets tillgångar hade konfiskerats av domstolarna och samma domstolar hade dessutom förbjudit honom att ens tala i ett antal av de tyska delstaterna. Han stod inför en ytterst svår uppgift.

Genomsyrad av en okuvlig vilja och en brinnande iver att återupprätta sitt sargade land, fortsatte Hitler. Sakta lyftes talarförbudet i de olika delstaterna och Hitler förnyade sina ansträngningar att omorganisera och bygga upp partiet med en energi som var nästan övermänsklig.

Slutligen, den 30 januari 1933, kröntes hans partis ansträngningar med framgång och Hitler blev det tyska rikets rikskansler.

Mängden problem som nu mötte honom var kolossala och nästan oöverstigliga. Han hade ärvt ett land som var fullständigt bankrutt, ett land som var belastat med det tyranniska Versaillesfördraget till en oändlig framtid av slaveri och träldom. Det tyska folket självt var splittrat mellan anhängare till Hitler och nazistpartiet kontra kommunisterna, bolsjevikerna och judarna, som fortfarande hade obegränsad kontroll över landets alla egendomar och finanser. Tyskland saknade kolonier och saknade kredit i hela världen. Hon var helt avrustad inför en fientlig värld som omgav hennes lilla land, vilket trots allt inte var större till ytan än delstaten Texas. Landet var sönderslitet av fattigdom och desillusion. Över sex miljoner arbetslösa hade hopplöst stirrat mot en dyster framtid. Efter 13 år av desperat kamp blev den ensamme okände soldaten från första världskriget inte bara chef för den tyska regeringen, utan han blev det tyska folkets ledare. Långt utöver det blev han symbolen och ledaren för alla vita

---

Kristendomen är en dödsorienterad religion.

människor över hela världen i deras kamp mot det judiska monstret.

Från den tidpunkt då Hitler kom till makten i januari 1933 verkade ett mirakel sprida sig över Tysklands land. Inom kort började det tyska folket återigen få hopp, stolthet och målmedvetenhet. Med sitt geni för inspiration, organisering och ledarskap hade Hitler inom två år, medan resten av världen fortfarande vältrade sig i depression och arbetslöshet, helt löst arbetslöshetsproblemet för det tyska folket. Nu arbetade alla. Stora nya motorvägar byggdes. Den genomsnittlige arbetaren började se fram emot att äga ett eget hem. Arbetare som tidigare knappt hade råd att äga en cykel hade nu råd att äga en Volkswagen. Medan Tyskland hade varit helt avrustat och hjälplöst, återinförde Hitler värnplikten, byggde upp Tysklands krigsmakt och gjorde henne till en nation som var fruktad och respekterad av sina fiender.

Judarna sparkades ut från sina ämbeten, ut ur domstolarna och ut ur regeringen. Raslagar antogs som förbjöd judar att vara medborgare i Tyskland. Det tolererades inte längre att judarna intog positioner vid universitet och högskolor där de kunde vilseleda och förorena den tyska ungdomens sinnen. Judar utestängdes från advokatyrket. De förbjöds från ledande positioner inom teatrar, drama och kultur; de förbjöds från ledande positioner inom bankväsendet, i nyhetsmedierna och inom området för nationell propaganda. Tvärtemot de många judiska lögner som har spridits om denna period i Tyskland, blev judarna inte fysiskt misshandlade. Inte heller blev någon av dem dödad, fängslad eller skadad på något sätt, förutom rena brottslingar. Dessa behandlades på samma sätt som alla andra brottslingar, inklusive de av tysk nationalitet. Men med sin makt bruten beslutade många judar att lämna Tyskland, till det tyska folkets stora lättnad.

När Tyskland väl befriats från judisk dominans och judiskt underkuvande var återuppbyggnaden i Tyskland ett mirakel att skåda. När man tillskriver orsakerna till Tysklands mirakulösa återhämtning under Hitler, måste det mesta av äran ges till Hitlers inspirerande ledarskap. Även hans geni för organisering och det tyska folkets förmåga att producera och skapa var avgörande faktorer i deras återhämtning.

Men inte minst av de åtgärder Hitler vidtog, som omedelbart förändrade den ekonomiska nöden i Tyskland, var det faktum att han befriade det tyska penningväsendet från de judiska bankirernas ränteslaveri. Hitlers regering gav ut sina egna tyska pengar — pengar som inte gavs ut av judiska bankirer eller stöddes av

Informerad och väckt är den vita rasen den mäktigaste kraften på jordens yta.

judiskt guld. Det backades upp av Tysklands produktionsförmåga. Det var inte föremål för manipulationer från de judiska bankerna eller börsen. Det gavs ut utan ränta, fritt från judiskt intresse och från varje judisk manipulation. Detta är något som inget annat land i världen åtnjöt då, eller åtnjuter nu. Just denna faktor var av enorm betydelse i den exempellösa återhämtning som spred sig över Tyskland under 1930-talet.

Det är inte möjligt att lista den mängd prestationer som fullbordades under Hitlers era i fredstida Tyskland mellan 1933 och 1939. Att göra det skulle kräva många historiska volymer. Vi har varken utrymme att göra det, ej heller är detta vårt mål med denna avhandling. Jag kommer därför att göra en mycket kort sammanfattning som listar några av höjdpunkterna under denna oerhört produktiva period i den vita rasens historia.

Vid övertagandet av makten i Tyskland påbörjade Hitler en politisk, ekonomisk och social omorganisation av Tyskland genom att etablera Nazistpartiet som det enda politiska partiet, juli 1933; genom att försöka uppnå religiös samordning av tyskarna, juli 1933 och april 1935; genom att reglera det nationella arbetet och industrin, januari 1934; genom att utse Dr. Joseph Goebbels till samordnare för propaganda och kulturliv; och genom att avrätta motsträviga partimedlemmar och farliga politiska motståndare i utrensningen i juni 1934. "Myterier undertrycks," varnade Hitler, "i enlighet med lagar av järn, vilka är evigt desamma." Efter von Hindenburgs död i augusti 1934 förenade Hitler ämbetena som president och rikskansler i sig själv och antog titeln Der Fuehrer (Ledaren).

Från 1933 till 1938 drev Hitler bort de tyska judarna från de flesta yrken, berövade dem ledande ställningar inom näringslivet och sanktionerade Nürnberglagarna som förbjöd eller reglerade inhemska relationer "mellan judar och medborgare av tyskt eller besläktat blod."

Under revolutionens gång, 1933–1939, lyckades Hitler organisera, propagera för och väcka Tysklands ungdom; att förändra den nationella psykologin från förtvivlan till tillförsikt för sitt Tredje Rike; och att minska den tyska arbetslösheten genom åtgärder som kulminerade i den inhemska fyraårsplanen i september 1936 och en parallell plan för total upprustning.

Eftersom han visste att judarna skulle göra varje försök att uppvigla de omkringliggande nationerna till att krossa hans nya judefria, blomstrande, tyska rike, påbörjade Hitler från det ögonblick han kom till makten en ordnad, planerad förberedelse för krig, om krig skulle bli nödvändigt för att försvara hans hemland och hans folk. Icke desto mindre sträckte han ut...

vänskapens hand i hopp om fred till sina omgivande grannar, som nu eggades av sina judiska herrar att underblåsa krig och hat mot Tyskland. Hitler återinförde värnplikten i mars 1935 och skrotade i övrigt det tyranniska Versaillesfördraget. Han föreslog fred till västmakterna i maj 1935. Han återockuperade och befäste Rheinland, och förkastade Locarnopakten i mars 1936. En av hans största triumfer var återföreningen av hans hemland, Österrike, med hans fädernesland, Tyskland, den 14 mars 1938.

Förenandet av det tyska folket i Österrike och de i Tyskland hade eftersträvats och längtats efter av miljontals tyskar i många generationer. När "Anschluss" eller den politiska unionen mellan Tyskland och Österrike var fullbordad, gjorde Hitler ett triumfartat intåg i Wien, staden som inte hade gett honom annat än nöd och hjärtesorg i hans tidiga ungdom. Utan tvekan, när han talade till det tyska folket i Wien, som blev vilda av entusiasm och jubel, var det förmodligen den största stunden i Hitlers liv.

Det fanns fortfarande mer än tre miljoner tyskar precis över gränsen i Tjeckoslovakien i ett område kallat Sudetenland, ett område som hade slitits från Tysklands hjärta i det förrädiska Versaillesfördraget. Judarna satte nu igång med att förfölja, mörda och plåga dessa tre miljoner tyskar inom sina klor. Det var en situation som ingen hedersam tysk länge kunde tolerera. Den 29 september 1938 möttes premiärministrarna från Storbritannien och Frankrike samt Italiens Duce i München för att höra Hitlers krav på avträdande av Sudetenland från Tjeckoslovakien. I mitten av oktober ockuperade tyska trupper detta område och ytterligare tre miljoner tyskar förenades med sitt fädernesland. Den 15 mars 1939 ockuperade och absorberade tyska trupper resten av Tjeckoslovakien, ett gytter av blandade nationaliteter som tidigare varit en del av det österrikiska kejsardömet, men som artificiellt skurits ut till ett separat land av de förrädiska skaparna av Versaillesfördraget.

Versaillesfördraget hade också långsynt lagt grunden för splittring mellan Tyskland och Polen genom att hänsynslöst skära ut ett enormt stycke land genom mitten av Ostpreussen och avträda det till Polen, och därigenom klyva Tyskland i två delar. Vi kan föreställa oss hur detta skulle vara om det i vårt eget land här i Amerika skars ut en enorm korridor genom mitten av Texas som skilde den nedre halvan och avträdde detta område till exempelvis Mexiko. Detta är vad de förrädiska judarna hade gjort mot Tyskland i Versaillesfördraget 1919. Dessutom, eftersom judarna som kontrollerade de omgivande länderna nu satsade allt på att underblåsa hat och krig mot Tyskland, tillämpade de återigen samma taktik med mord, tortyr och trakasserier mot de tyskar som bodde i den polska korridoren, ett område som i århundraden hade

tillhörde Tyskland. Återigen kom tyskarna till sina blodsbröders hjälp. I enlighet med sin nationella heder kunde de inte sitta overksamma och se sina tyska bröder mördas, plågas och tortyras precis på andra sidan gränsen, särskilt på mark som rättmätigt tillhörde Tyskland.

Hitler gjorde sitt yttersta för att försöka lösa detta problem fredligt. När han såg att de judiskt kontrollerade demokratiska regeringarna varken ville vara rimliga eller önskade någon uppgörelse, gav Hitler polackerna ett ultimatum. Detta ultimatum avvisades arrogant av Polen och den 1 september 1939 marscherade Tysklands Wehrmacht in i Polen och krossade fullständigt de polska styrkorna och deras regering under en kort period av tre veckor.

Frankrike och England, som då var helt kontrollerade av judarna, vilket de i själva verket är än idag, använde detta som en ursäkt för att förklara krig mot Tyskland; ursäkten var att de var skyldiga att komma till Polens försvar. Det faktum att de inte hade någon avsikt att rädda Polen, och aldrig gjorde det, utan enbart var inställda på att krossa ett Tyskland som hade befriat sig från judarna, gick resten av världen förbi.

Vi vet alla vad som följde. Med hjälp av propaganda och pengar, och med regeringsmakten i händerna på judarna i resten av världen, inklusive USA, eggades och lurades det ena landet efter det andra till att förklara krig mot det tyska folket.

Istället för att följa det tyska folkets exempel och låta dem hjälpa resten av de vita folken att befria sig från judarna, lät de stackars vilseledda vita människorna i USA, England och Frankrike sig användas som en boskapshjord för att inte bara hjälpa judarna att förinta Tyskland och tyskarna, utan för att i slutändan orsaka sin egen självförstörelse.

Återigen, det är inte vårt syfte här att recensera historien om andra världskriget. Den har recenserats och skrivits (och förvrängts) av den judiska pressen i tusentals böcker och tiotusentals artiklar. Vi vet alla att judiska hantlangare, såsom den där galne superegotisten Franklin D. Roosevelt och den där berusade sionistagenten Winston Churchill, lyckades ljuga för sina folk, lura sina folk och egga dem in i ett krig på den sida som låg i deras egna sämsta intressen.

Det tyska folket, med en av de främsta ledare den vita rasen någonsin frambringat, kämpade tappert och hjältemodigt. Deras ärorika bedrifter kommer för evigt att vara inristade i historiens blad där heroism dokumenteras. Icke desto mindre lyckades Tyskland, som bara hade haft en kort period på sex år att återhämta sig från finansiell, industriell och andlig konkurs, och ett land som till ytan bara var av Texas storlek, hålla ut i 4,5 år innan det krossades av den större delen av

resten av världen, inklusive de enorma resurserna i USA och Sovjetryssland.

Återigen upprepar vi, det är inte vårt mål här att granska historien om det tragiska Armageddon, detta tragiska brodermordskrig där den vite brodern dödade den vite brodern, där den ena sidan kämpade för sin överlevnad och frihet från den judiska hälen, och den andra sidan stod under det dementa inflytandet från sin dödsfiende, den förrädiska internationella juden. Det är snarare vårt syfte här att skissera dessa händelser i en grov ram och att dra våra lärdomar och slutsatser från denna granskning.

Vilka lärdomar kan vi dra av denna kraftfulla episod i historien som spände över en period på mindre än 25 år?

För det första kan vi vara oerhört stolta över att den vita rasen kan frambringa en så stor och magnifik ledare som förkroppsligades i Adolf Hitler. Å andra sidan kan vi inte låta bli att vara oförställt skamsna över att så många goda vita människor var för dumma för att känna igen detta stora geni i sin mitt. För det andra måste vi böja våra huvuden i skam över att det vita folket var godtrogna nog att låta sig luras av den förrädiska juden till att förstöra sin största möjlighet till frälsning och frihet från judendomens eländiga världspest.

Vi kan dock bli oerhört uppmuntrade och fatta mod av det faktum att den judiska makten faktiskt bröts inom ett stort område i Europa. Faktum är att Hitler och det tyska folket kom inom en hårsmån från att befria resten av mänskligheten från den internationella judens tyranni. Hade ödets hand ingripit bara lite annorlunda i ett antal omständigheter, skulle en permanent seger ha kunnat resultera på den vite mannens sida.

Till exempel, hade tidpunkten varit bara lite senare, är det inte bara möjligt, utan mycket troligt, att de tyska forskarna, i ett vitaliserat och energiskt Tyskland, skulle ha fulländat atombomben innan det hade varit möjligt i ett dekadent och depressionsdrabbat USA. Det var endast under krigets inspiration och press som USA kunde samla sig för att åta sig ett så enormt projekt. Hade kriget fördröjts, säg med bara tre eller fyra år, är det mycket möjligt att Tyskland skulle ha haft atombomben först, och om de hade haft den först, skulle historien ha utfallit annorlunda och mer gynnsamt för den vita rasen, och katastrofalt för den judiska rasen.

Eller, om en vit ledare av liknande statur som Hitler hade uppstått under 30-talet i det depressionsdrabbade USA, skulle saker och ting säkerligen ha utfallit annorlunda för judarna och för den vita rasens öde. Vi hade faktiskt några ledare som visade viss lovande potential,

---

Vår viktigaste uppgift är att reda ut den vite mannens förvirrade tänkande.

såsom Huey Long i Louisiana — som för övrigt mördades av en judisk läkare — eller en Charles Lindberg, som kunde ha lett det amerikanska folket. Tyvärr hade Lindberg inte riktigt den andliga styrkan.

Eller om den där eländiga berusade judiska hantlangaren, Winston Churchill, hade avlidit av någon av en rad anledningar under slaget om Storbritannien, så skulle det brittiska folkets vilja ha kunnat kollapsa och därmed krigsinsatserna från det tyska folkets fiender och deras kamp för frihet.

Eller kanske om den första vintern efter att tyskarna invaderade Ryssland 1941 inte hade kommit så olyckligt tidigt och varit så oerhört sträng, så skulle tyskarna ha kunnat erövra Ryssland under det första året. Efter att ha krossat det ryska motståndet skulle de ha kunnat organisera landets enorma naturresurser och tillhandahållit en bred och underbar bas som resten av världen då inte skulle ha kunnat krossa under några omständigheter.

Eller så skulle någon annan teknisk uppfinning ha kunnat framträda på tyskarnas sida, såsom V-2-raketerna, som skulle ha gett tyskarna en tidig fördel och ledning i kriget och avgjort segern till deras fördel.

I vilket fall som helst är det säkert att anta att segern lika gärna kunde ha hamnat på den vita mannens sida i kampen för sin frihet och vänt sig mot den världsomspännande judiska konspirationen. Faktum är att det nästan gjorde det, och det sista i världen som den vita rasen inte får ärva är idén att segern över den judiska internationella konspirationen är oundviklig. Det är vårt uppenbara öde att bli suveräna över hela världen. Vi måste för alltid hålla detta främst i våra sinnen med en okuvlig beslutsamhet och en outsläcklig passion. Den vita mannens fullständiga seger är avgörande för hans överlevnad. För den vita mannen är det antingen: Vit överhöghet eller utplåning. Den vita mannen skapades aldrig för att bli slav åt en parasitisk ras som aldrig ens var kapabel att grunda en kultur.

Idag har vi överväldigande bevis från judarna själva om vilket stort hot de anser att Hitlers rasfilosofi utgör. Nästan 30 år efter Hitlers död är det knappt möjligt att plocka upp en tidning utan att se några spydiga, nedsättande lögner om Hitler i tryck. Vi kan knappt slå på en TV-apparat utan att det på något sätt, någonstans, fälls en antydan, en förolämpande anmärkning, eller görs en "hit-and-run"-attack mot Hitler. Precis som i deras attack mot romarna, fortsätter judarna ihärdigt och för evigt att attackera och misskreditera det som är bäst hos den vita rasen. Som ett resultat utsätts Adolf Hitler och romarna än idag för mer missbruk och förtal från den judiska smutskastningsapparaten än några andra måltavlor.

Den vita rasen måste bevaras — ren och obefläckad.

Det finns dock vissa brister i den nazistiska filosofin och Hitlers program som vi också bör erkänna och dra lärdom av.

En av de grundläggande svagheterna i Hitlers program var att det nästan helt vilade på den trångsynta basen av den tyska rasens överlägsenhet snarare än den allomfattande överlägsenheten hos den vita rasen. Historien visar tydligt att den brittiska nationen hade viljan, energin och geniet att bygga det brittiska imperiet, ett imperium som omfattade ungefär en fjärdedel av jordens yta. Vi vet också att den franska nationen frambringade ett enormt utbrott av energi och militära framgångar under Napoleons ledning. Det är också helt uppenbart att stora genier frambringades inom måleriet av nationer som Holland, Frankrike, Italien, England, Belgien och andra. Inom musiken har vi stora operagenier i Italien som Verdi, Puccini, Mascagni och många andra. Inom vetenskapen finns det ett stort antal vita genier som har bidragit till områdena kemi, fysik, matematik, uppfinningar och teknologi från den vita mannens led i många nationer. Inom upptäcktsresandets område har vi män som Columbus, kapten James Cook och hundratals andra.

I vilket fall som helst, utan att orda för mycket om saken, är det helt uppenbart att basen borde vara tillräckligt bred för att inkludera alla vita människor i allmänhet. Även om Hitlers vädjan i grunden riktade sig till det tyska folket, tror vi dock, i rättvisans namn mot Adolf Hitler, att det var hans avsikt att arbeta för den vita rasens frälsning som helhet, men tyvärr var han tvungen att först och främst organisera det tyska folket för att få en organiserad kampbas konstruerad. Han gjorde detta på en partipolitisk basis som samlade det tyska folket och framställde britterna och fransmännen som deras tidigare och framtida fiender. Huruvida det kunde ha gjorts på ett annat sätt under den korta tid han hade för att förhindra Tysklands fullständiga underkastelse under bolsjevismens klor, kan vi idag bara spekulera i. I vilket fall som helst är det beklagligt att hjärtat och själen i den nationalsocialistiska filosofin baserades på en snäv grund som främst omfattade det tyska folket och förespråkade pangermanism.

* * * * *

Ideologiskt sett går vi, inom Church of the Creator, skilda vägar med nationalsocialismen vid denna punkt. Vi förespråkar rassignad socialism (Racial Socialism), inte nationalsocialism. Vi anser att nationalism är en splittrande idé bland världens vita folk, inte en enande kraft. Liksom religion har den använts för att splittra världens vita folk i århundraden, med efterföljande krig och förstörelse. Inte bara har fransmännen...

bekämpade engelsmännen, och engelsmännen och fransmännen bekämpade tyskarna, osv., men under kriget mellan Österrike och Preussen dödade till och med tyskar tyskar, allt under täckmantel av nationalism.

Vi förkastar därför nationalsocialismen och ersätter den med rasmässig socialism. Vi är inte särskilt bekymrade över huruvida en vit man är engelsman, tysk, fransman eller norrman. Vårt gemensamma band är ras, inte nationalitet. Juden har i århundraden varit helt likgiltig inför huruvida en av de deras var av amerikansk, engelsk eller tysk nationalitet. Det gemensamma bandet är deras ras och deras blod. Deras styrka har till stor del berott på denna medfödda rasmässiga lojalitet.

Vi är inte heller bekymrade över huruvida en vit man är nordisk, arisk, alpin eller medelhavstyp. Detta är också splittrande och skulle utesluta många av våra goda vita bröder. Vi talar därför om den vita rasen och aldrig om arisk, kaukasisk, osv.

Vi måste också tänka i banor av rasmässig lojalitet till den vita rasen. Vi får aldrig mer fångas i nationalismens nät som en splittrande kil som används för att anstifta krig mellan medlemmar av den vita rasen.

Av denna anledning baserar vi hela vår trosbekännelse på rasmässig socialism, inte nationalsocialism. Denna skillnad är av stor betydelse. I ett följande kapitel utforskar vi denna idé vidare.

* * * * *

Den andra kritiken jag har mot Adolf Hitler och hans program är att det grundades på en politisk bas snarare än att gå hela vägen och bygga det på en religiös bas. Hitler tog aldrig riktigt itu med problemet med kristendomen, utan tolererade den istället och försökte samexistera sida vid sida med den. Ingenstans har han någonsin påpekat att kristendomen var en judisk skapelse, förövad mot den vita rasen i syfte att förstöra den. Medan Hitler försökte leva och låta leva såvitt de kristna religionerna anbelangade, bekämpade de i sin tur honom med näbb och klor. Den katolska kyrkan, från sitt världsomspännande högkvarter i Rom, samarbetade med judarna och med kommunisterna och gjorde allt som stod i dess makt för att undergräva och hämma det tyska folkets kamp för frihet mot den världsomspännande judiska konspirationen. Den protestantiska kyrkan var inte mindre aggressiv och fanatisk i sin kampanj för att krossa detta stora rasmässiga utbrott. Även i själva Tyskland bekämpade de katolska och protestantiska kyrkorna Hitler i varje steg och använde sitt moraliska och andliga inflytande för att splittra folket och vända dem mot deras regering. Även under den kritiska krigsperioden begick kyrkoledarna i Tyskland otaliga förräderihandlingar mot sitt eget folk och

deras regering när de sistnämnda var engagerade i en kamp på liv och död.

Det är överväldigande tydligt att en religion som lär ut att judarna är Guds utvalda folk, att de har en speciell överenskommelse med Herren, att de är orörbara eftersom Herren sa: "Jag skall förbanna dem som förbannar dig, och jag skall välsigna dem som välsignar dig", är helt ohållbar med en filosofi om vit raslig överhöghet. Jag anser därför att Hitler bara gjorde en del av jobbet genom att ta sig an det utifrån en politisk och militär grund snarare än att grunda en helt ny religion som omfattade och förenade hela den vita rasen i världen i opposition mot de färgade raserna.

Även det faktum att han ingick en allians med det japanska imperiet, ett imperium av den gula rasen, är något som undergräver hela konceptet om vit raslig överhöghet.

Återigen, i rättvisa mot Hitler, kanske han under tidspress och av ändamålsenlighet inte hade något annat val. Kanske, när han väl hade vunnit kriget och hade fastare kontroll över resurserna och medlen för att genomföra ytterligare revolutionära förändringar, skulle han ha tagit itu med kyrkorna och deras svekfulla och hycklande undergrävande av den vita rasen. Kanske skulle han ha gjort det, men i det skedet och under de omständigheterna kunde han inte göra det.

Han organiserade Hitlerjugend och präglade dem med en helt ny filosofi, nämligen filosofin om "Blod, jord och ära". Visst uppmuntrades inte de ungdomar som indoktrinerades i de nya rasidéerna att gå i kyrkan. Faktum är att tidpunkten för de flesta av dessa möten krockade med de tider de annars skulle ha tillbringat i kyrkan. Prästerna och pastorerna var våldsamt avundsjuka på den dragningskraft som nazistpartiets filosofi hade på ungdomarna och på att de förlorade ungdomarna till nazistpartiet. Om Hitler hade vunnit kriget, och haft mer tid, tror jag att det utan tvekan skulle ha resulterat i de kristna kyrkornas undergång och det slutliga ersättandet av den självmordsbenägna filosofin med en ny och kraftfull rasideologi baserad på den vita rasens överlevnad och överhöghet.

Hur det än må vara med det, är jag fast övertygad om att den kristna religionens överlevnad och den vita rasens överlevnad är oförenliga. Antingen kommer kristendomen att överleva tillräckligt länge för att förstöra den vita rasen, i vilket fall kristendomen kommer att förstöras tillsammans med den, eller så kommer den vita rasen att ta sitt förnuft till fånga, skaka sig fri från den kristna filosofins självmordsbenägna grepp och grunda sin egen religion baserad på renheten och överhögheten i sitt stora rasliga öde.

* * * * *

Vi måste sträva efter att främja den vita rasen vid alla tidpunkter.

Jag läste Hitlers *Mein Kampf* på originalspråket tyska för första gången när jag var 20 år gammal. Jag har läst om den många gånger i den engelska versionen. Även om jag anser att det är en av tidernas största böcker, tror jag inte på något sätt att den är det fullständiga svaret på Amerikas problem idag, på 1970-talet. Den har många brister. Några av dessa är: (a) den är baserad på ett politiskt snarare än ett religiöst tillvägagångssätt. (b) Den betonar pangermanism, snarare än den vita rasen som helhet. (c) Den tar inte itu med den judiska kristendomen, en mycket avgörande utelämnande. Jag har redan nämnt dessa i min recension av nationalsocialismen. Det finns dock flera andra faktorer som gör den helt otillräcklig som ett program för den vita rasen i Amerika idag.

För det första skrevs boken 1924, för nästan 50 år sedan, i ett besegrat, krigshärjat Tyskland, ett land i en helt annan situation än Amerika idag. Även om orsaken till tyskarnas problem på den tiden var densamma som orsaken till våra problem idag — nämligen den internationella juden — är vår situation ändå väsentligt annorlunda. Medan Tyskland på 1920-talet var desperat fattigt och svältande, njuter vi i Amerika på 1970-talet, åtminstone ytligt sett, av det största välståndet i mänsklighetens historia. Medan Tyskland var en besegrad nation tyngd av det monstruösa Versaillesfördraget, har detta liten eller ingen betydelse för den genomsnittlige amerikanen idag. Ändå hamrar Hitler i en stor del av sin bok på Versaillesfördragets ondska. Hunger och arbetslöshet var utbredd i Tyskland på tjugotalet.

Idag, i Amerika, är dessa frågor irrelevanta för den genomsnittlige amerikanske arbetaren, och han vet inte ens vad Versaillesfördraget handlade om. Vi finner därför att för den genomsnittlige amerikanen är *Mein Kampf* inte bara svår att förstå, utan också svår att läsa, och den tänder ingen gnista.

Våra problem är väsentligt annorlunda. Medan tyskarna, bortsett från judarna i deras mitt, rasmässigt var av ett slag, är den stigande floden av niggrer i Amerika en skrämmande och olycksbådande verklighet som varje amerikan är medveten om. Men med judar, liberaler och kommunister som sprutar ur sig rasblandningspropaganda i massor, är den genomsnittlige vite amerikanen fruktansvärt förvirrad när det gäller lösningen.

Sedan finns det många andra frågor — Vietnam, skolbussning, välfärd till niggrerna, brottslighet på gatorna och en mängd andra som plågar den genomsnittlige amerikanen idag, vilka skiljer sig från den tyska Weimarrepubliken på tjugotalet, som är grunden för Hitlers bok.

Utan att gå in på ytterligare detaljer, av ovanstående skäl och andra, känner jag att det inte är den rätta lösningen att se mot nazismen som...

Kristendomen är anti-natur.

det amerikanska programmet för att rädda den vita rasen. Vi behöver en mer omfattande, långtgående ideologi som är inbäddad inte bara i politiken, utan i själva vår religion, en som kan omfamna alla vita människor i världen, långt bortom tyskarna. Dessutom, med det stigma som juden har placerat på hakkorset och nazismen som sådan, är det ett formidabelt (och onödigt) hinder att gå fram till dörren hos en blivande medlem i Church of the Creator och visa upp en nazistisk armbindel. Du kommer att bli utestängd innan du ens har börjat. Hur mycket mer mottagliga skulle de inte vara om du istället talade till dem som en företrädare för deras egen ras intressen, den vita rasen.

Jag drar därför slutsatsen att även om: Hitler har gjort ett enormt bidrag till den vita rasen; har visat att en regering med en rasmässig bas är en stor fördel gentemot en polyglott demokrati; har exponerat det internationella judiska nätverket på världsomspännande basis; har visat ledarskapsprincipens överlägsenhet; så är varken Mein Kampf eller nationalsocialismen, i sig, mer än en partiell lösning på Amerikas problem idag, och för den vita rasen i världen som helhet.

Vi behöver därför, och har nu, en mer omfattande trosbekännelse, en som omfattar hela den vita rasen, som vilar på en rasmässig-religiös bas och som är uppdaterad för att passa situationen i dagens främsta bastion för potentiell vit makt — Amerika.

* * * * *

I vilket fall som helst måste vi nu bygga vidare där denne store ledare slutade. Vi måste göra det nu. Vi har fått ett extra anstånd, och på grund av de uppoffringar och de högsta ansträngningar som gjorts av denne store ledare och det tyska folket, har vi mer tid på oss att nå vårt mål.

Under den mellanliggande tiden, då kyrkorna har blivit helt liberala och har skändat och förnedrat sig själva genom rasblandning och genom att gå hand i hand med den judiska kommunismen, har vi nu ett utmärkt tillfälle att förinta båda dessa självmordsbenägna judiska filosofier och bygga en ny religion för den vita rasen. Vi kan tacka Adolf Hitler för den extra tid som vi har beviljats.

På det hela taget finns det många saker som vi kan vara oerhört tacksamma för hos denne, den störste av alla den vita rasens ledare. Han har gett oss stor inspiration och ett stort hopp om att denna judiska pest kan förintas. Han har uppmärksammat hela världen på det faktum att det finns ett judiskt hot och att kommunismen i grunden är en judisk skapelse. Han har visat världen att även den vita rasen kan enas på grundval av rasmässiga band och att de, när de väl har gjort det, kan slåss som vildkatter till försvar för sin ras, sitt land och sin ära.

Vi är en ras av världserövrare.

Hitler har visat världen och historien det integrala värdet av rasen i sig och att rasen är grunden för alla framsteg, kultur och civilisation. Han har visat världen den enorma överlägsenheten hos ledarskapsprincipen gentemot den judiska demokratiska processen. Han har demonstrerat dess överlägsenhet inte bara i krigstider utan också i de enorma framsteg som ett bankrutt Tyskland gjorde under sex korta år av fred. Detta märkvärdiga resultat demonstrerades tydligt under ledning av en vit man, med kontroll över en vit nations öde, genom att använda den överlägsna ledarskapsprincipen.

Han har visat vägen till en överlägsen organisation i själva regeringsformen som är en modell för framtida vita regeringar att efterlikna. Han har gått i bräschen och gett ny riktning inom konstens och kulturens område.

Hitlers nationalsocialistiska regim kan betraktas som den första verkliga regeringen baserad på rasliga principer som den vita rasen någonsin har haft. De flesta människor är helt förvirrade angående Mussolinis fascistiska rörelse och Hitlers nazistiska rörelse. De likställer dem som varande desamma, men detta är inte sant.

Båda var baserade på ledarskapsprincipen, och båda förde sina länder ut ur den judiska kommunismens gungfly. Men den betydande skillnaden var denna: medan Mussolinis fascism betraktade staten som det främsta övervägandet, sa Hitler att rasen var allt, och staten var endast ett kärl för att skydda och främja rasens bästa intressen. Detta är en oerhört viktig skillnad och av denna anledning betraktar jag Hitlers Tyskland som att ha haft den första sanna rasliga regeringen den vita rasen någonsin har haft.

Sammanfattningsvis kan vi säga att Adolf Hitler har köpt oss minst 50 års tid att övervinna det världsomspännande judiska nätverket. Utan hans stora kamp skulle utan tvekan hela världen nu vara i det judiska tyranniets järngrepp i samma utsträckning som det nu är i Sovjetryssland. Han har gjort hela den vita rasen stolt över det heroiska ledarskap han gav det tyska folket och den inspiration han ingav dem i deras heroiska kamp för frihet. Han grundade en ny filosofi som baserades på värdet av ras på ett sätt som aldrig tidigare hade presenterats och i en omfattning som aldrig tidigare hade främjats. Han gav den vita rasen enorm uppmuntran om att den judiska konspirationen kan brytas, och kommer att brytas. Av dessa skäl och många andra kan vi utan förbehåll säga att Adolf Hitler var den största ledaren den vita rasen någonsin har haft, och den största vita man som någonsin levt.

Den 30 april klockan 15:00 stupade Adolf Hitler i strid medan han försvarade Berlin mot de mongoliska horderna från öster.

Vår filosofi kan sammanfattas i idén om "Blod, jord och ära."

I motsats till fiendens version begick han inte självmord, inte heller flydde han till ett annat land. Den 1 maj 1945 sände den tyska radion följande meddelande: "Från Führerns högkvarter rapporteras det att vår ledare, Adolf Hitler, stupade i strid i eftermiddags under utövandet av sin tjänst till sitt sista andetag för Tyskland, mot kommunismen..." Han dog inte förgäves. Han och miljontals heroiska tyskar dog kämpande för vår sak för att den vita rasen skulle överleva inför det diaboliska judiska angreppet.

Inte långt före slutet gjorde Hitler detta profetiska uttalande: "Någonstans på en avlägsen plats spelar en nazistisk orkester Dixie och Suwannee River, blodet kommer att flyta på gatorna i Amerika och Storbritannien, då ska min ande stiga upp ur graven och världen kommer att veta att jag hade rätt."

Idag, mer än ett kvarts sekel senare, är Hitlers ande mer levande och blomstrande i hjärtat på miljontals militanta vita raskamrater än någonsin tidigare i historien. Med judarnas och negrernas brott som blir alltmer upprörande för varje dag, är det vita folket trötta på det och de är redo att slåss. De letar efter en ledare som kan ta befälet i den kommande striden. Från denne den störste av vita män har vi fått riktningen och inspirationen. Han talade dessa inspirerande ord:

"När människoheartan brister och människojsjälar förtvivlar, då blickar från det förflutnas skymning de stora segrarna över nöd och bekymmer, över skam och elände, över andligt slaveri och fysiskt tvång, ner på dem och sträcker ut sina eviga händer till förtvivlade dödliga! Ve det folk som skäms för att ta emot dem!"

Hitler har indikerat att han och hans folk har gjort sin del och kampen kommer nu att behöva tas upp i hjärtat av Amerika härifrån och framåt. Han sträcker ut sin hand till oss nu och uppmuntrar oss vidare.

Låt oss själva nu ta upp kampen där han slutade — och lova att slutföra den!

Den kristna filosofin är självmörderisk.

Kapitel 6

Raslig Socialism

I sin desperata, oändliga strävan efter att trubba av och kväva den vita människans sunda, naturliga instinkter, har juden arbetat febrilt för att förvirra oss i de centrala frågor som är avgörande för vår överlevnad. Inom denna kategori har jag redan nämnt den förödelse han har ställt till med när det gäller våra idéer om raslig lojalitet och även vår religiösa orientering.

En annan grundläggande idé som den vita människan är hopplöst förvirrad kring är socialism eller kollektivism, och jag använder dessa ord synonymt. Eftersom denna idé har missbrukats och förvirrats så fruktansvärt av judarna, kommunisterna och de "koshera konservativa" (Kosher Konservatives) till den grad att de kan betyda vad som helst, kommer jag att lägga fram den position och innebörd som Church of the Creator ger termen socialism: för oss betyder socialism Organiserat Samhälle, punkt slut. Det innebär inte alls statligt ägande av produktionsmedlen, och det innebär inte heller, enligt vår definition, konfiskering av privat egendom. Tvärtom.

Låt oss göra det glasklart: vi inom Church of the Creator är motståndare till statligt ägande av de grundläggande produktionsmedlen, såsom jordbruk, fabriker, butiker, etc. Vi är för individers ägande av privat egendom. Vi anser att det finns en kategori av funktioner som bäst utförs av det organiserade samhället som helhet. I denna kategori placerar vi motorvägar, flygplatser, hamnar, nationellt försvar, brottsbekämpning och många andra.

Vi är i själva verket inte särskilt intresserade av alla de dogmatiska politiska termer som den vita rasen har slitit sönder sig själv med genom att argumentera om de teoretiska aspekterna av varje. Vi är inte intresserade av att göra en helig ko av "privat företagsamhet" eller "kapitalism". Inte heller är vi dogmatiskt bekymrade över att till vårt sista andetag försvara den mycket upphaussade idén om en "republikansk" regeringsform som de koshera konservativa är så förtjusta i.

Alla dessa termer är i bästa fall teoretiska. Vad vi verkligen bryr oss om är: vilken är den mest praktiska och livskraftiga typen av organiserat samhälle för den vita människan att leva i? Vi återvänder till grundvalen för vår religiösa trosbekännelse: Vad är bäst för den vita rasen?

Karl Marx var jude.

Vid en granskning av de uttjatade politiska idéer som de Kosher-konservativa håller så kära, finner vi att de inte håller måttet enligt denna grundläggande vägledning: Vad är bäst för den vita rasen? Idén om en "republik" har brutit samman framför våra ögon under de senaste två århundradena. Den förkastades redan av romarna före det första århundradet e.Kr. Den har varit ett utmärkt verktyg som judarna har använt för att skinna, råna och förgöra den vita rasen. De Kosher-konservativa kommer att hävda att den har omvandlats till "demokrati" och att det är demokratin som är vårt överväldigande problem. Detta är i högsta grad en sanning med modifikation. Skillnaden mellan "demokrati" och "republik" är endast en fråga om semantik. I praktisk tillämpning leder de båda till pöbelvälde, till en typ av styre där drägg-elementen styr över de bättre elementen i folket, medan parasiterna förökar sig och förstör de produktiva elementen.

Kärnan i demokrati (eller republikanism) är två- (eller fler-) partisystemet, partier som alltid befinner sig i opposition till varandra. Detta är det judiska verktyget för att söndra och härska. I praktiken innebär detta att oavsett hur tydliga och brådskande problemen är, så är metoden: splittring och opposition. Sedan, efter utdraget käbbel, oavsett vilket kompromissbeslut som "röstas" igenom, finns det en motståndargrupp som hindrar, blockerar och sänker handlingsplanen.

Den genomsnittliga deltagaren i en demokrati har inte mer förståelse för de tusentals komplexa problemen i statens angelägenheter än vad den genomsnittliga passageraren har för de invecklade detaljerna i att flyga det enorma jumbojetplan som styrs av en utbildad yrkesman. Utan en omfattande kunskap om de problem han röstar om är hans röst mindre än värdelös, den är farlig.

Vi inom Church of the Creator tror inte på demokrati, utan på Raslig Socialism, vilket är lagarbete upphöjt till sin högsta fulländning för hela rasens välfärd, ledd av dess skickligaste ledare. Det kombinerar de bästa elementen av både lagarbete och konkurrens. Om "laganda" och att heja på "hemmaplan" är så ädla egenskaper (och det är de), då är förvisso att ha en hel ras förenad i en laginsats för deras gemensamma bästa det högsta mål vi kan sträva efter.

Det är vad vi menar med Raslig Socialism som det ultimata i ett organiserat samhälle för den vita rasen.

Låt oss nu också ta en titt på termen "enskilt företagande". Det är också en teoretisk myt och ett bedrägligt bedrägeri. Alla som någonsin har spelat sällskapsspelet "Monopol" vet vad slutresultatet av vidöppet fritt företagande blir: innan spelet är över får en part ett kraftfullt strypgrepp över alla de andra, och från och med då, oavsett...

Gamla testamentet är fullt av snuskiga historier om snuskiga judar.

vilket håll tärningen än rullar, när spelet är slut äger han allt — hus, mark, fabriker, banker.

Detta händer också i det verkliga livet. Det är lätt att urskilja att till exempel Standard Oil, om de lämnades fria att spela efter reglerna i det spel som stolt kallas "fri företagsamhet", från början skulle ha kunnat driva ut varje annat företag ur oljebranschen och förvärvat oljeverksamheten i sin helhet. Det skulle enkelt ha kunnat uppnå ett totalt monopol på världsmarknaden för olja. Det skulle ha kunnat äga varje servicestation och bensinstation i världen genom utpressningstaktik och finansiell styrka. Det skulle sedan ha kunnat gå in i bankbranschen tills det förvärvat varje bank i landet. Om det lämnades okontrollerat skulle det sedan ha kunnat börja förvärva tillverkningsföretag såsom elindustrier osv. Allteftersom dess finansiella makt växte lavinartat, skulle det sedan enkelt ha kunnat ta över järnvägarna, fastigheter osv., tills i själva verket ett enda företag ägde allt och höll varje individ i sitt våld.

Detta är "fri företagsamhet" i sin rena essens, samma "fri företagsamhet" som de "Kosher-konservativa" bara älskar att pladdra om.

I grund och botten är detta vad som har hänt på världsomspännande basis. Bara det att istället för Standard Oil är det det judiska huset Rothschild och den världsomspännande judiska bankkonspirationen som har ett strypgrepp på världen. De äger inte bara praktiskt taget all fysisk och finansiell rikedom i världen, utan de äger också alla regeringar i världen.

Genom hela denna bok har vi hänvisat till denna klick som den judiska konspirationen. I själva verket omfattar den hela den judiska rasen, som utövar sin religiösa trosbekännelse, Talmud.

Det är därför vår slutsats från historiens lärdomar att varken en "republikansk" regeringsform, eller "fri företagsamhet" eller vår så prisade konstitution kommer att rädda den vita rasen från rasblandning och undergång.

För att överleva och expandera måste den vita rasen (a) enas, (b) organisera sig, (c) utöva raslojalitet, (d) ha en religiös trosbekännelse som omfattar samma aspekter.

Eftersom jag redan har definierat socialism som ett organiserat samhälle, är det uppenbart att för att vara organiserad överhuvudtaget måste den vita människan ha en socialistisk regering, vilket varje regering har varit sedan urminnes tider, i vilket fall som helst. Vad den vita människan ytterligare måste ha är rasmässig socialism, det vill säga en regering organiserad med det främsta målet att främja den vita rasens bästa intressen och den vita rasens intressen enbart. Den måste baseras på en rasmässig grund.

I essens tror vi, i Church of the Creator, på en harmoniserad blandning av vår kyrka och vår stat. Vi tror att vår

Talmud är ett program från vaggan till graven för judarnas överlevnad.

Det vita samhället tjänas bäst av den kombination där en ras regering och religion smälter samman i perfekt harmoni för att främja vår vita ras bästa intressen.

Vi anser att "separationen mellan kyrka och stat", den så hyllade heliga kon i vår konstitution, är ett bedrägligt bedrägeri och en bluff. Man kan med rätta fråga sig — hur kan samma människor som går till kyrkan och predikar "stå inte emot det onda" och "vänd andra kinden till" stödja en regering med enorma skattebidrag till nationellt försvar och till en ständigt växande polisstyrka? Det är helt enkelt inte logiskt. Antingen tror man på att försvara sig själv, eller så gör man det inte. Hur kan samma människor som spenderar över hundra miljarder dollar om året på att förmodligen låta regeringen försvara dem från deras fiender sedan gå till kyrkan och predika "älska dina fiender"? Det är fullständigt löjligt. Det kräver en splittrad personlighet, en schizofren personlighet för att rida på båda sidor av stängslet.

Det finns inte heller någon stor dygd i att låta det vita folket vara splittrat och fragmenterat i tusen olika religiösa läger, var och en i oenighet med varandra, vilket ofta kulminerar i religiösa krig och brodermord, som i Irland idag, och hundratals religiösa krig under tidigare århundraden.

Vi, inom Church of the Creator, eftersträvar målet att förena den vita rasen på den uppenbara grund som är grundläggande för alla, nämligen — vad som är bäst för den vita rasen — som vårt främsta dogma.

Vi är vidare fast beslutna att harmonisera vår regerings mål, syften och filosofi med vårt religiösa tänkande. Att ha dessa två stora krafter i vårt samhälle dragande i motsatta riktningar är ren idioti.

Vi tror på en organiserad social struktur; vi tror på en religion som har den vita rasens bästa intressen som sin grundval; vi tror på att hela den vita rasen förenas i en sådan religion, snarare än att fragmenteras i tusen konfliktfyllda och självmordsbenägna kristna trosbekännelser; vi tror att regeringen bör harmonisera med vår religiösa bekännelse och även baseras på samma rasliga grund. Vi anser dessutom att en sådan regering och ett sådant organiserat samhälle fungerar bäst om det vidare baseras på ledarprincipen.

Vi kallar detta Raslig Socialism.

För att förstå termen socialism måste vi först och främst borsta bort alla bedrägliga idéer om detta ord som har översköljt oss av judarna, kommunisterna och de "koshera konservativa".

Socialism är inte ett ondskefullt koncept som de koshera konservativa vill få oss att tro. I essens betyder det ett organiserat samhälle, som strävar

---

Negrerna i Afrika uppfann aldrig ens så mycket som hjulet.

för att främja sina egna bästa intressen kollektivt. Det är inte bara så att det inte är något fel med detta, utan det är det enda sättet den civiliserade människan har kunnat överleva och gå framåt på.

Utanför ett organiserat socialistiskt ramverk skulle vi inte kunna äga eller skydda vår egendom, ha motorvägar, bilda en regering, ha skolor, kyrkor, försvarsorganisationer och hundra andra grundläggande krav. Vi är alla beroende av varandras bidrag till den sociala strukturen. Vi är beroende av tusentals olika industrier för vår existens — järnvägar, kraftbolag, tillverkningsanläggningar, jordbruk, etc. Vi behöver den ackumulerade hjälpen från miljontals andra människor för att leva i dagens högspecialiserade samhälle. Det är detta som har frambringat vår stora civilisation, och låt mig betona att vi i Church of the Creator inte är anti-civilisation. Vi är för civilisationen, den vita mannens civilisation.

Faktum är att människan är en social varelse och liksom många andra arter i naturen tackar hon sin existens, och i själva verket sina enorma framsteg, för det faktum att hon har kunnat organisera sig kollektivt, att hon har kunnat organisera ett fungerande samhälle så effektivt. Socialism är ett organiserat samhälle. Människan har gjort detta så länge att det vid det här laget har blivit djupt rotat i hennes instinkt och hon gör det intuitivt. Om det inte vore för denna egenskap hos människan, skulle hon fortfarande vara kvar i grottmänniskostadiet för en miljon år sedan, där varje individ skulle slita och rota efter mat på egen hand och leva som de nuvarande aboriginerna i centrala Australien. Till och med dessa enkla folk har någon form av social organisation.

Det var när människan började forma och organisera en social struktur, och organisera, dela upp och specialisera sig i det arbete och den möda som måste utföras, som hon började sin långa klättring uppåt mot de högre civiliserade nivåerna. Det var när en man blev skomakare, en annan man skräddare, en annan bonde, en annan skollärare, etc., som människan började lyfta sig själv i kragen och bli en del av det oerhört produktiva "socialiserade" samhälle som hon är idag. Utan denna arbetsfördelning och specialisering skulle hon vara tillbaka på samma nivå som de aboriginer vi nämnde tidigare.

Inte nog med det, människan har ett definitivt andligt behov av att tillhöra sin stam eller sin grupp eller att identifiera sig med sitt eget slag av människor, vilket för den vita mannen är hans egen vita ras. När de naiva konservativa säger till dig att kollektivism eller socialism är en fruktansvärd ondska, och att Ryssland är i socialismens grepp, ljuger de så de blir blåa. Ryssland är inte alls en kollektivistisk nation som sådan. Ryssland är en enorm slavstat under hälen på en tyrannisk judisk diktatur, den mest grymma och avskyvärda som världen någonsin skådat. En kollektivist

Vi måste omforma vårt samhälle för att tillåta tidigare äktenskap.

samhället är ett naturligt samhälle där folkets naturliga ledare är just det — naturliga ledare, som leder sitt folk på ett organiserat sätt för deras egen konstruktiva förbättring, inte främmande slavdrivare som har underkuvat en annan ras för att upplösa och förgöra dem.

Ett sant och enastående exempel på naturligt ledarskap och en naturlig ordning var det underbara samhället i Nazityskland under 30-talet under deras naturliga ledare, nämligen Adolf Hitler. Där hade vi ett exempel på en sann tysk som ledde sitt eget folk, tyskarna, och som beundrades och lyddes av miljontals hängivna anhängare. Detta var ett av de finaste exemplen på ett folk som verkade under den naturliga ordning som Naturen instinktivt har inbäddat i deras innersta väsen, och därigenom uppnådde sin fulla potential i produktivitet, kreativitet och rasmässig enighet. Det är denna naturliga ordning som tar fram det bästa i en ras, och främjar dess välbefinnande och eviga drift att avancera mot en högre nivå av existens. Det var en fin och underbar renässans för den vita rasen när den var som bäst. Det är en av historiens stora tragedier att juden, med kontroll över den överväldigande majoriteten av resten av den vita världen, kunde krossa detta utbrott av den vita rasens eget självförverkligande.

I Hitlers Nazityskland ägde den enskilde tysken mer privat egendom än han någonsin gjorde under Weimarrepublikens demokrati. Han hade mer hopp, mer individuell frihet, fler möjligheter, en högre levnadsstandard. Han levde ett mycket lyckligare och ett mycket mer konstruktivt liv än han gjorde under den judiska "demokratin" på 1920-talet, eller under någon annan period.

Vi har redan noterat tidigare i denna bok, särskilt i det första kapitlet, att många arter i Naturen är sociala varelser, det vill säga, de lever i ett organiserat samhälle. Vi har observerat särskilt hur bina har en tätt sammanhållen och högt organiserad social struktur inom vilken de lever. Varje bi vet exakt vad dess funktion är, de utför sitt arbete instinktivt och varje handling hjälper kolonin som helhet. Genom att bygga kolonin och leva i den kan biet överleva och föra sin art vidare. Samma honungsbi som lever i denna typ av social struktur är av Naturen bunden till den sortens existens. Det kan inte göra annorlunda. Om det försökte leva som en individ skulle det dö och dess art skulle gå under med det.

Vid detta stadium av den vita mannens evolution befinner han sig i samma position som det organiserade socialt levande honungsbiet. Den vita mannens naturliga levnadssätt är som en medlem av stammen, som en medlem av sin större sociala grupp. Om han skulle leva utanför den och leva som en individ, skulle hans samhälle återigen brytas ner och hans ras skulle utan tvekan gå under. Jag upprepar, den vita rasen, efter att ha nått höjden

av förträfflighet som den besitter, är en högst komplex socialiserad varelse vars innersta själ är sammanflätad i hans sociala struktur, i gemenskap med de andra medlemmarna av hans ras. Liksom honungsbiet har Naturen programmerat in i hans innersta instinkt en viss typ av samhälle som han passar in i och som han naturligtvis måste ha för att överleva.

I grunden utvecklades detta från de tidigare stammarna och växte därifrån mot högre nivåer av samhälle som kanske nådde sin högsta punkt och kulmen i Hitlers nationalsocialistiska Tyskland. Det är vårt syfte att gå vidare från denna höjdpunkt i den vita mannens utveckling.

Denna naturliga ordning har vissa inneboende egenskaper. Den första egenskapen är raslig lojalitet — lojalitet mot ditt eget folk. Naturen har utrustat var och en av oss med denna egenskap instinktivt — driften att hålla vår ras ren. Detta innebär att vi har en kärlek till vårt eget slag och vi har en häftig fientlighet mot dem som skulle inkräkta bland oss och äventyra vår ras. Instinktivt inbyggt i en sådan social struktur är en hög respekt för kvinnligheten och skyddet av dess kvinnor. Den naturliga instinkten att hålla rasen ren framkallar ett kämpande hat hos mannen för att förhindra att hans kvinnor förorenas av män av en annan ras. För inte så länge sedan, om en svart nigger våldtog en vit kvinna, var rättvisan snabb och slutgiltig. Han hängdes vanligtvis i närmaste träd.

* * * * *

Vi, inom Church of the Creator, tror fast på konceptet om privat egendom och anser att det finaste exemplet på ett socialistiskt vitt samhälle fram till denna tid demonstrerades av Hitlers nationalsocialistiska Tyskland (som skyddade privat egendom). Icke desto mindre kan vi påvisa att även i ett samhälle där all egendom ägs gemensamt, om det är fritt från judisk förorening, kan det inte bara överleva mycket väl, utan kan klara sig mycket bra när det gäller att ta hand om sitt eget folk och expandera den vita rasen. Vi har ett exempel på ett sådant på vår egen kontinent, vilket dramatiskt demonstreras av ett folk som kallas hutteriterna.

Hutteriterna lever i "kolonier" på cirka 70 till 130 själar. Det finns ingen privat egendom. All deras egendom ägs gemensamt.

Dessa människor har en ganska intressant och färgstark historia. Med ursprung i Mähren år 1528 tog dess medlemmar sitt namn från Jacob Hutter, en tidig ledare, som brändes på bål av den snälla och kärleksfulla kristna kyrkan år 1536. Vid slutet av 1500-talet uppgick hutteriterna till cirka 20 000 själar. De hade vissa svagheter som de har kvar än idag, och det var deras svaghet i form av pacifism och ointresse för politik som snart hotade deras existens. Som

pacifister och icke-stridande, föll hutteriterna offer för arméerna från båda sidor i kriget mellan Österrike och Turkiet år 1593. De plundrades, togs till fånga och många avrättades. Vid 1622 hade alla hutteriter drivits bort från Mähren. Efter flera andra vandringar fick de en inbjudan från Rysslands regering år 1770. Denna accepterades av 123 medlemmar, som sedan flyttade till det outvecklade området för att bryta mark i Ukrainas jordbrukslandskap. Denna grupp blomstrade vackert i 100 år, fram till 1874 då de fråntogs sin befrielse från militärtjänst. Återigen kände de sig tvungna att packa ihop och ge sig av. Denna gång beslutade hela befolkningen, omkring 800 själar, att försöka på nytt. Denna gång gav de sig av till Amerika.

De flyttade till South Dakota. Där, på grund av svårigheterna att erhålla de stora landområden som de behövde, och den lätta tillgången till hemman för enskilda individer, övergav ungefär hälften av dem kolonilivet och tog upp egna hemman. De återstående trogna grundade tre kolonier mellan 1874 och 1877. Dessa tre kolonier mejslade ut civilisation ur gränslanden och gav upphov till de omkring 200 kolonier som existerar idag i vissa av de västra delstaterna och Kanadas västra provinser.

Idag utgör dessa 200 kolonier cirka 20 000 medlemmar av det hutteritiska folket. Det är ytterst anmärkningsvärt att notera att de ursprungliga tre kolonierna, som endast bestod av 400 själar, nu har expanderat och mångfaldigats till över 20 000 medlemmar. Detta trots det faktum att hutteriterna praktiskt taget aldrig rekryterar nya medlemmar utifrån. Denna siffra på 20 000 beror helt och hållet på naturlig reproduktion inom den egna gruppen. Detta innebär att denna fina grupp av vita människor har mångfaldigat sitt eget antal 50 gånger inom loppet av ett århundrade.

Vid studier av hutteriternas liv finner vi att de lever i gemensamma kolonier. Varje koloni växer till ett antal av omkring 130 innan de delar sig och bildar en ny koloni, en process som inte är olik svärmande bikupor.

Eftersom de inte tror på privat egendom som sådan, ägs all egendom av kolonin själv. De ägnar sig uteslutande åt jordbruk. Detta omfattar vanligtvis ett stort landområde som kan vara antingen åker- eller betesmark. De har gemensamma byggnader och de äter alla tillsammans i en stor matsal. De är mycket religiösa och varje koloni har sin egen predikant.

Varje koloni har också sin egen naturliga ledare som övervakar och leder arbetet och affärerna för gruppen som helhet. Varje man tilldelas sin speciella uppgift och han utför den mycket väl. Oavsett vilken typ av jobb han har, betraktas hans jobb med lika stor respekt och av

När den vita mannens tänkande väl har rätats ut, kommer det att vara relativt lätt att göra sig av med parasiterna på våra ryggar.

lika betydelse som någon annan. Ingen får lön, men alla blir ordentligt omhändertagna i alla avseenden.

Vem som helst är fri att lämna och avyttra sig från kolonin när som helst, men knappt någon gör det någonsin. Medlemmarna verkar glada, friska och välmående. Utan tvekan är de lika lyckliga, och förmodligen bättre anpassade till sin grupp och sina medlemmar, och har en bättre känsla av tillhörighet, än vad den genomsnittlige amerikanen har.

Även om jag personligen inte skulle vilja leva i en sådan koloni, förmodligen för att jag inte blev uppfostrad på det sättet, och även för att jag tror på privat egendom, så har vi här ändå överväldigande bevis på att inte bara kan ett samhälle som utövar gemensamt ägande av egendom överleva, utan det kan blomstra och frodas, förutsatt att det inte är förorenat av judisk kontroll eller inblandning. Detta borde motbevisa påståendet från "Kosher-konservativa", en gång för alla, att det är "socialismen" som är boven i dramat.

Den andra mest intressanta aspekten av hutteriternas sätt att leva är observationen att de på mindre än ett sekel har förökat sig till 50 gånger sitt ursprungliga antal. Detta är sannerligen högst märkvärdigt och det beror naturligtvis på det faktum att de är fruktsamma och föder stora familjer. Det är också högst anmärkningsvärt att trots det faktum att de ofta föder familjer på tolv barn, är de fullt kapabla att föda, klä och upprätthålla denna fruktsamma expansionstakt från en generation till nästa utan att ha sänkt sin levnadsstandard eller kvaliteten på sin fina ras.

Hutteriterna gör anmärkningsvärt väl det som Naturen har förordnat oss alla att göra — att föda upp en vacker familj av barn. De har varit mycket framgångsrika i att expandera den vita rasen och befolka landet med sitt eget slag. Jag kan tillägga att "deras eget slag" exemplifierar några av den vita rasens bästa egenskaper, intellektuellt, moraliskt, fysiskt och estetiskt. De bevisar att den vita rasen också kan vara lika fruktsam och produktiv som vilken annan som helst.

* * * * *

Våra slutsatser om rasisocialism sammanfattas med följande observationer:

1. Den vita rasen trivs bäst i ett organiserat samhälle som är socialism.
2. Den vita rasen kan inte överleva på annat sätt.
3. Den vita människan har en medfödd naturlig ordning som han passar in i.
4. Nyckeln till ett sådant samhälle är ledarskapsprincipen.
5. Privata äganderätter står inte i konflikt med rasisocialism utan är en integrerad del av den.

Hat är en lika konstruktiv känsla som kärlek, och hat och kärlek hör ihop.

6. Endast genom ett organiserat samhälle kan en individ på ett adekvat sätt skydda sin egendom.

7. Den vita människan trivs bäst under en socialistisk regering, förutsatt att han behåller kontrollen över sitt eget öde och skyddar sig själv från judens destruktiva intrång.

8. Den ideala situationen är den kombination där en ras religion och regering smälter samman i perfekt harmoni för att främja rasens bästa intressen.

9. Att hålla juden ute och hålla rasen ren kan bäst uppnås genom att ha en samhällsstruktur vars grundval är ras.

I nästa kapitel kommer vi att undersöka de grundläggande underliggande koncepten i Ledarskapsprincipen.

De flesta av de "stora hjältarna" i Gamla testamentet var judiska mördare, horkarlar och uslingar.

Kapitel 7

Ledarskapsprincipen

Det borde inte råda någon större mystik kring innebörden av Ledarskapsprincipen. Den är så enkel som den låter. Men tack vare all den hjärnförorening vi har översköljts med gällande "demokrati", vår stora "republik" och andra vilseledande klichéer, är den genomsnittlige amerikanen helt förvirrad gällande denna term.

Ledarskapsprincipen är äldre än civilisationen själv och går tillbaka till början av mänskligheten organiserade stamsamhälle. Den är lika modern som General Motors, The Bell Telephone Company och I.B.M. Den första stamorganisationen använde Ledarskapsprincipen och de ovan nämnda industrijättarna använder den idag. Det betyder helt enkelt ett organiserat samhälle som har en ledare i spetsen för att leda, styra och planera för hela gruppens bästa. En sådan ledare har befogenhet att befalla, och måste å andra sidan också vara helt ansvarig inför gruppen.

Ett perfekt exempel på Ledarskapsprincipen är Kehillan, den judiska mästarorganisationen som beskrevs i ett tidigare kapitel. I spetsen finns "Prinsen" eller "Sponsorn". Han har sju mäktiga judar under sig som tar order från honom och skickar dem vidare ner i kommandokedjan till de sju underordnade som var och en har under sig. Detta upprepas i sju nivåer, tills det finns 824 543 underordnade på den lägsta nivån, där var och en övervakas och utför order från sin närmaste överordnade.

På mycket kort tid överförs idén och ordern från den högsta ledaren genom hela organisationen till dess lägsta nivå.

Armén är organiserad på samma sätt. Med början hos överbefälhavaren finns en kommandokedja genom generalerna, till överstarna, etc., ner till den lägsta menige. Genom en sådan kommandokedja finns en enhetlig målsättning, det sker ett snabbt utförande av order, och däri exemplifieras den mest effektiva och verksamma organisation som människan skapat.

Låt oss för ett ögonblick spekulera kring de relativa meriterna hos två arméer, en organiserad under den ovan nämnda effektiva Ledarskapsprincipen och den andra under "demokratiska" principer. Låt oss anta att sergeanterna i...

Endast de arter överlever som följer Naturens lagar.

den sistnämnde lät varje kompani rösta om vilken åtgärd de skulle vidta. "Grabbar," skulle han kunna säga, "ska vi gå över kanten och anfalla fienden, eller ska vi gå på picknick?"

Kan ni föreställa er vilken värdelös pöbel en sådan armé skulle bli? Utan tvekan skulle de slaktas av fienden som tillämpade Ledarskapsprincipen.

Det är på samma sätt med statsskeppet, eller vilken annan organisation som helst som frångår denna beprövade princip. Judarna förespråkar "demokrati" i lysande ordalag och bedrar oss att tro att vi styr oss själva. Hela tiden vet han vilket förrädiskt spel han spelar. Skickligt använder han detta bedrägeri för att splittra, förvirra och besegra den vita människan för sin egen vinning och till vår nackdel. När det kommer till hans egna organisationer vet han mycket väl bättre och tillämpar Ledarskapsprincipen, som i Kehillan.

Vi har blivit så fruktansvärt förvirrade av judisk propaganda att Ledarskapsprincipen blivit synonym med tyranni och att alla diktaturer är tyrannier. De pekar på Adolf Hitler och börjar fräsa ur munnen om vilken förfärlig människa han var.

Som vi har sett i ett tidigare kapitel var detta en av de största bluffar som begåtts mot den vita människan sedan kristendomen förbryllade och förvirrade romarna för nästan 2000 år sedan. I själva verket gav Adolf Hitler, som styrde under Ledarskapsprincipen, det tyska folket den mest konstruktiva, mest välvilliga, mest älskade och mest populära regering det tyska folket någonsin haft. De hade en högre levnadsstandard, var friare och lyckligare än de någonsin varit under någon demokrati.

Historien visar att ledare som är av sitt eget folk (i motsats till någon förrädare som agerar frontfigur för en främmande ras) oftast är hängivna sitt folk. När Rom övergick från den republikanska regeringsformen till kejsarsystemet, njöt de av den längsta perioden av fred och välstånd som världen någonsin skådat. Från kejsar Augustus regeringstid genom de nästkommande två århundradena var tiden känd som "Pax Romana", den romerska freden, en period av kontinuerlig fred och välstånd som aldrig återigen har matchats.

Tyvärr var inte alla romerska kejsare goda män. Problemet var, precis som idag, att juden fanns där i bakgrunden och manipulerade hovets intriger. Nero hade en judisk fru vid namn Poppaea, och så fortsatte det.

Trots alla svagheter hos vissa av de romerska kejsarna (de flesta av dem var goda män), klarade sig Rom bättre under kejsardömet än under republiken, fram till dess att kristendomen tog över och förstörde Rom.

Efter kristendomens intåg vältrade sig den vita rasen i den mörka medeltiden i 1000 år.

Vad Rom behövde och inte hade var tvåfaldigt; (a) hon behövde en rasreligion som helt skulle ha immuniserat henne mot juden, och (b) hon behövde ett ordnat program för tronföljd.

Det sistnämnda är egentligen inte alltför svårt att åstadkomma och judarna själva föreslår formatet för sin "judarnas konung" i protokoll nr 24. Han kommer att vara välutbildad, noggrant utvald av de äldste som beslutar om successionsordningen. Ett sådant format, eller ett liknande, är logiskt. Att fastställa successionsordningen är ingalunda ett oöverstigligt problem, vilket vi så ofta har fått höra av judarna själva.

Som protokollen visar är de mästare på att använda den effektiva ledarskapsprincipen för sig själva, men arbetar febrilt för att förhindra den vita rasen från att ha något eget ledarskap.

Det är min slutsats att historien har visat sedan urminnes tider att ledarskapsprincipen är den i särklass bästa och mest effektiva organisationen, inte bara för regeringar, utan även för alla andra typer av organisationer. Hela denna affär med demokratiskt styre uppfanns av judarna. Det resulterar i pöbelvälde, där pöbeln styrs av judisk propaganda och list. Det resulterar i käbbel, i dödläge, i slöseri, i feghet och förlamning. Människor behöver ledare i spetsen, inte följare som försöker blidka dem som valde dem. Vi kan lära oss något ytterligare av judarna när de säger i protokoll nr 10 att program måste styras från ett centralt sinne. Om en plan delas upp i bråkdelar från mångas sinnen, lämnar det efter sig ett förvirrat konglomerat. I detta har de rätt, vilket erfarenheten har bevisat.

Sammanfattningsvis, vad den vita rasen desperat behöver idag (liksom den kommer att göra i framtiden) är riktiga ledare. Genomsyrade av Creativity-religionen, som håller den vita rasens bästa som den högsta dygden, kommer både ledare och följare att vilja förenas i att följa samma konstruktiva väg. Organiserad, enad och med en konstruktiv trosbekännelse och ett program i sin ägo, kan ingenting stoppa den vita rasen från att nå framgångens högsta tinnar.

Organiserad och enad är den vita rasen tio gånger kraftfullare än resten av världen tillsammans.

Det är syftet med denna bok att förse den vita rasen med de nödvändiga programmen och den kämpaglöd som krävs för att fullborda det vi måste — att befolka all den goda jorden på denna planets yta. Låt alla goda ledare för vår stora ras nu träda fram och organisera sina områden. Från sådana början kommer vår ras stora ledare att komma — ledare som kommer att befria oss från det judiska oket, och sedan leda oss ständigt framåt mot allt högre platåer av prestation och förträfflighet.

Vi förkastar idén om välgörenhet till någon annan än de av vår egen ras.

Kapitel 8

Grundvalarna för vårt vita samhälle

Precis som honungsbiet instinktivt har organiserat sig enligt det mönster som Naturen har utformat för det, och genom att följa det och endast genom att följa det överlever, så finns det också en naturlig ordning för den vita mannens samhälle. Om han följer denna naturliga ordning kommer han att överleva och föröka sig. Om han går emot Naturen, då kommer Naturen att hopa vedergällning över honom och fasa ut honom lika säkert som den har gjort med dinosauriens, drontens och de tusentals andra utdöda arternas.

Den vita rasen har också en distinkt naturlig ordning som Naturen har förordnat för den. Lämnad ostörd av sådana parasitära främmande krafter som juden, skulle den vita människan naturligt följa denna ordning. Här är i huvudsak några av de grundläggande lagar som är medfödda och djupt rotade i den vita rasen och som i sig är dess helt egna:

1. Lojalitet och kärlek till det egna slaget.

Precis som varje annan ras har begåvats av Naturen med raslig lojalitet för att bevara sitt slag, så har även den vita människan begåvats med lojalitet till sitt eget slag. Han har också en grundläggande drift att para sig endast med sitt eget slag, och att avla och föreviga sitt eget slag. Detta är naturligtvis helt i harmoni med Naturens lag om segregation av arterna och dess aldrig sinande program för att uppgradera och förbättra arterna. Det faktum att den vita rasen har nått den högsta toppen av perfektion av någon av Naturens arter under tusentals år är bara en av de många indikatorerna på den kraftfulla drift som den vita människan alltid har haft i det förflutna att segregera och förbättra sin egen ras.

2. Hat mot främmande raser och deras uteslutning ur dess mitt.

Egentligen hör dessa två känslor — kärlek och hat — ihop och är två sidor av samma mynt. Du älskar naturligtvis ditt eget slag och försvarar dem till varje pris. Om de som du älskar, såsom din

egen familj, dina egna barn, din egen fru, hotas eller trakasseras av en främmande ras, är det hat som framkallas och mobiliseras för deras försvar en naturlig känsla, inte bara hos människor, utan hos alla arter. Om en tigers ungar hotas, kommer modern att försvara dem vildsint. Genom att göra det uppväcks hon till stort hat och grymhet. Utan hat är det knappast tänkbart att hon skulle göra något motstånd. Det är likadant hos människor. Utan hat mot det hot som äventyrar våra nära och kära, skulle vi knappast förmås att kämpa och försvara dem. Därför är denna idiotiska propaganda som vi ständigt får höra från liberalerna, judarna och de kristna – att vi inte ska hata, och att vi faktiskt ska älska våra fiender – helt i strid med Naturen och i strid med våra bästa friska instinkter.

3. Försvar av territorium.

Med undantag för de parasiter som lever på andras ryggar, inser och erkänner praktiskt taget varje frisk art instinktivt behovet av att ha ett stort och adekvat territorium inom vilket den kan leva och inom vilket den kan expandera. Den måste ha mark där den kan utnyttja naturresurserna för sitt uppehälle. Örnar erkänner ett sådant territorium och stakar vanligtvis ut ett område på omkring 70 kvadratmil för en enda örnfamilj. Vargar erkänner denna naturens främsta lag och även de stakar ut sitt eget territorium att jaga inom. En bäverkoloni har sin egen damm, och om den blir igenvuxen bygger de en damm i ett nytt område och avkomman expanderar till ytterligare områden. Till och med en ängspiplärka eller en blåsångare ger röst åt sin beslutsamhet att den har stakat ut sitt eget territorium inom vilket den gör anspråk på överhöghet och förmanar andra att hålla sig borta.

4. Ledarskapsprincipen.

Med denna idé och princip följer också den totala organiseringen av ett strukturellt samhälle. Genom historien har den mänskliga rasen som sådan, och den vita rasen i synnerhet, gjort stora framsteg tack vare framstående ledare. Utan ledare faller den vita rasen isär och desintegreras. Under sådana stora ledare som till exempel Adolf Hitler, samlades ett folk som hade lidit ett enormt nederlag och höll på att totalförstöras och upplösas av de onda judiska parasiterna, på kort tid till en pånyttfödelse och regenerering som snabbt enade nationen. Under hans ledarskap utvisade nationen de giftiga parasiterna som hade undergrävt och förstört nationen, och påbörjade snabbt en återhämtning som var århundradets underverk. Under ett sådant konstruktivt ledarskap började den återuppbygga sig själv och på bara några få år blev den återigen den mäktigaste nationen på jordens yta.

Den genomsnittliga I.Q. hos mulatt-niggers är omkring 80, knappt över kategorin för imbecilla.

5. Befälskedja.

Med ledarskapsprincipen sträcker sig även en befälskedja som exemplifieras av organisationen av en armé, eller organisationen av ett företag som General Motors, eller du Pont, eller Bell Telephone Company, eller vilket som helst av tusen andra. Det är i själva verket det enda förnuftiga och effektiva sättet att organisera sig på. Trots all judisk propaganda om ”demokrati”, har ledarskapsprincipen under tusentals år visat sig vara grunden för ett organiserat samhälle. Demokrati är inget annat än ”pöbelvälde” varigenom juden har fullständig kontroll över propagandan och leder och vilseleder pöbeln till att inte bara förstöra sig själv, utan förstöra sitt nationella oberoende, förstöra sitt land och förstöra sin ras. Under demokrati, där alla förmodas vara ansvariga för allt och beslut fattas genom en kommittés fega omröstning, fungerar det i praktiken så att ingen är ansvarig för någonting.

6. Familjeenhetens helgd.

Inneboende i den vita civilisationen är själva familjeenheten, som är grundstenen i hela den sociala strukturen. Om man förstör familjen, förstör man rasen. Familjen är den nuvarande guldlänken i vår ras långa guldkedja. Om den bryts vid någon punkt i historien bryts hela kedjan samman och förstörs oåterkalleligt. Med familjens helgd är idén om respekt för kvinnligheten också starkt inbäddad. Kopplat till detta koncept är också moderskapets helgd, som är grunden för familjeenheten.

Det länder den vita rasen till vanära att dessa heliga idéer har fläckats under senare år. I den febrila, vansinniga och meningslösa strävan att försöka uppgradera negern till den vita mannens nivå, har vi degraderat oss själva och drar oss själva ner mot hans nivå. Av de mängder av skillnader mellan den vita rasen och negrerna är en framstående skillnad den typ av familjeliv som den genomsnittliga friska vita familjen utövar, och det degenererade, praktiskt taget obefintliga familjelivet i negersamhället, vilket poängteras av skämtet ”förvirrad som Fars dag i Harlem”.

7. Tvånget mot en raslig själ.

Det finns inom varje ras som har uppnått en homogenitet, d.v.s. en likhet i struktur på grund av sin gemensamma härkomst, en viss karaktär eller kvalitet som bäst kan beskrivas som själ. Det är själva essensen av hans inre väsen och det är en gemensam känsla kring vilken

raslig lojalitet kan dras till. Till och med den ringa negern har det och talar om sina "soul brothers", en beskrivande term, laddad med mening. Av alla mänsklighetens raser är den vita mannens rasliga själ den mest upphöjda, den vackraste och den mest kreativa. Det är också denna egenskap som varje medlem av rasen känner att han är en del av och att han är en del av den gemenskapsandan. Det är ett folks rasliga själ som får dem att hålla ihop och enas. Det är just denna egenskap som juden har arbetat så länge och ihärdigt för att förstöra hos den vita mannen. Det är denna egenskap som återigen måste väckas hos den vita mannen och utvecklas till sin fulla potential.

Varje människa känner att han måste tillhöra något som är större än han själv och befinner sig mest idealiskt i sitt rätta element när han känner att han är en del av en stor förenad raslig gemenskap. Han är som mest illa till mods, frustrerad och som en fisk ur vattnet när han placeras i en polyglott multiraslig miljö. Liksom andra av naturens varelser har människor en flockinstinkt, en stark inre drift att tillhöra stammen. Detta är en naturlig instinkt och det är en av de grundläggande instinkter som naturen har lagt inom var och en av oss för artens bevarande och segregation. Den vita mannens misslyckande i Amerika och på andra håll idag att inse denna grundläggande drift har fullständigt avväpnat honom på hans mest användbara instinkt och lämnar fältet vidöppet för judens sataniska strävan att bastardisera och förstöra den vita rasen.

Och så i sammanfattning inkluderar vi i Church of the Creators trosbekännelse de grundläggande kraven för uppbyggandet av ett hälsosamt vitt samhälle. De är som följer:

1. Raslig lojalitet
2. Hat mot och uteslutning av främmande raser
3. Exklusivt territorium
4. Ledarprincipen
5. Kommandokedja
6. Familjens helgd
7. En raslig själ.

Utan dessa kan vi inte bygga en stark vit samhällsordning, faktum är att vi inte ens kan överleva. Återigen, detta är inte något som jag har uppfunnit, utan detta är grundläggande lagar som naturen har bäddat in i de allra djupaste av våra instinkter under de många hundratusentals år som den vita rasen utvecklades till allt högre nivåer av existens.

Det är därför en väsentlig del av vår religiösa övertygelse att främja, vårda och nära dessa naturliga instinkter inom oss, att stärka dem, och därigenom stärka vår ras och stärka vår vita samhällsordning.

Kristendomen lär ut dysterhet och undergång.

Kapitel 9

Vikten av Land och Territorium

Även den mest efterblivna vilde är väl medveten om den väsentliga betydelsen av land, utrymme och territorium inom vilket hans stam kan leva och överleva. Så väsentlig och självevident är denna idé att de kommer att kämpa och riskera sina liv för att antingen bevara sitt eget, eller expandera och ta över den angränsande stammens territorium. Redan innan den vita människan någonsin anlände till Amerikas kuster, utkämpade de hundratals indianstammarna ständiga strider mot varandra. Och vad kämpade de för? De kämpade för land, utrymme och territorium inom vilket deras stam kunde jaga och leva, kunde resa sina tipi-tält, och där deras avkomma kunde blomstra och expandera. Denna drift och denna kunskap är så grundläggande och instinktiv att även fåglar och djur är väl medvetna om detta grundläggande faktum i naturen. I många fall mutar även de in sitt territorium. De vet att man bara kan utvinna en viss mängd föda från ett visst landområde och de avser att muta in det och skydda det.

I ett tidigare kapitel noterade vi hur den majestätiska örnen mutade in sitt territorium, levde inom det och brukade det flitigt.

Vi observerade också vargfamiljens visdom, i samma kapitel, hur de mutar in sitt nödvändiga territorium och hur de förnyar sina gränsmarkeringar nästan varje vecka. Vi såg också hur andra vargfamiljer också hade sitt territorium och respekterade angränsande gränser. De hade var och en den instinktiva visdomen att inse att land och territorium var grundläggande för deras existens. De brukade det och de bevakade det. Äganderätt och territorium var uppenbarligen en allvarlig angelägenhet mellan vargfamiljerna och väl organiserat.

Inom kattfamiljen gör bergslejon samma sak. De vet att de behöver ett visst territorium att leva i och de kommer att muta in sitt territorium och göra anspråk på det som sitt eget för att jaga och tillhandahålla föda för uppfostran av sin familj. Vissa typer av apor organiserar inte bara sitt territorium utan organiserar även hierarkin i sin stam. Till och med fåglar, när vi hör dem glatt sjunga vad vi tror är en sång av lycka, förkunnar de i själva verket för världen att detta är deras domän och förmanar inkräktare att hålla sig borta. I de arktiska områdena har naturen utrustat varje varelse med en instinkt för att göra det möjligt för den att överleva.

Naturen har utrustat varje varelse med en instinkt för att göra det möjligt för den att överleva.

lämmeln, en produktiv gnagare, har å andra sidan en annan lösning på problemet. För att hålla befolkningen i linje med territoriet och den tillgängliga landytan, och för att förhindra att detta område blir överbefolkat, kommer de med jämna mellanrum att leda en massiv självmordsvandring till havet och drunkna i hundratusental.

Poängen jag vill göra här är att land och territorium är synonyma med befolkning, oavsett om det rör sig om djur-, fågel- eller mänsklig befolkning. Land och territorium är i grunden nödvändiga, inte bara för att tillhandahålla uppehälle, utan också för att ge livsrum. En kvadratmil land kan bara tillhandahålla en viss mängd mat och fibrer för ett begränsat antal människor. Det finns fortfarande vissa människor som förnekar detta och hävdar att vi med ökad teknologi kan fortsätta i all oändlighet med att tillhandahålla en ständigt ökande produktion och att det inte finns några gränser i sikte. Detta är helt enkelt inte sant. Det finns inte bara en definitiv gräns för jordens produktivitet oavsett hur mycket teknologi som används, utan i takt med att befolkningen ökar tas mer och mer produktiv mark ur produktion och används för bostadsbyggande, städer, boyta, motorvägar, vägar, kanaler, servitut, etc. Se till exempel på de produktiva apelsinlundarna som för bara 30 år sedan fanns i södra Kalifornien. Nu är de praktiskt taget helt borta, och hela den stora arealen är i stort sett täckt av bostadsområden.

Inte nog med det, den mänskliga befolkningen kommer att expandera snabbast i de områden där det finns gott om plats. Tomma ytor tycks inbjuda till att fostra större familjer. Se till exempel på de tidiga pionjärerna i västern. Varhelst landytorna var vidöppna och glesbefolkade hade den vite pionjären stora familjer. I motsats härtill har stadsbor, särskilt i lägenhetskomplex och områden med hög täthet, relativt små familjer bland det vita folket. Faktum är att vårt bästa rasmässiga material kommer från landsbygdsområdena, även om många av dessa robusta bönder kan komma att migrera till städerna senare och söka sin lycka och berömmelse där.

Om vi ser på det ur hela länders perspektiv finner vi till exempel länder som Skottland och Irland, där utrymmet är begränsat, att även fertiliteten begränsas. Vi finner att Irland har en befolkning på cirka 3-1/2 miljoner och Skottland en befolkning på cirka fem miljoner. Med den trånga landyta som står till deras förfogande har dessa befolkningssiffror förändrats mycket lite under de senaste 100 åren och det finns till och med perioder då befolkningen minskar. Kontrastera detta till exempel med antalet personer av irländsk eller skotsk härkomst i Amerika, och vi finner att även om de har levt i den nya världen under en relativt kort tid, rasmässigt sett, så finns det nu många gånger fler irländska och skotska fränder som lever i Amerika än vad det nu finns

lever i sitt ursprungsland. Allt detta tjänar till att underbygga Naturens faktum att för att ett folk ska överleva behöver de utrymme, plats och territorium. Med andra ord behöver de land.

Det är ett övergripande faktum att det bara finns en viss mängd användbar mark i denna värld och det kommer inte att finnas mer. Det är också ett olycksbådande faktum att världens befolkning ökar lavinartat, och till övervägande del är det de färgade raserna som ökar. Detta beror på den hjälp och det bistånd som vit teknologi har gett de färgade raserna och på det faktum att juden plundrar den vita människan och tar mat och resurser från honom och flyttar det till förmån för de färgade raserna. Det faktum att judiska propagandaorgan stämplar detta som filantropiskt och humanitärt är ovidkommande. Det är inget sådant. Det är en kriminell plundringshandling utformad för att expandera de färgade raserna och krympa den vita rasen. Det krävs ingen större fantasi för att projicera resultaten in i framtiden.

Om inte den vita rasen vaknar upp snart och börjar ta sitt öde i egna händer, kommer den att trängas in i ett allt mindre livsutrymme på detta jordklot. När den vita människan har försvagats till den punkt där de färgade raserna sedan kan göra slut på honom med våld, kommer juden, efter att ha uppviglat de färgade raserna med hat, att ge signalen för förstörelsen av resterna av den vita rasen.

Låt oss inte missta oss på det — landytan i denna värld och dess resurser är strikt begränsade och tiden kommer mycket snart då antingen den vita rasen kommer att organisera sig för att bebo jorden, eller så kommer den att trängas bort från dess yta av de underlägsna färgade raserna. Eftersom det inte finns nu, och aldrig kommer att finnas, tillräckligt med plats för både den vita rasen och de färgade raserna att båda föreviga sitt eget slag på denna jords yta, skulle jag, för min del, mycket hellre se att vi överlevde än de. Jag är säker på att ingen medlem av den vita rasen vill bli trängd och slutligen slaktad, och därmed utrotad. Om detta händer kommer det att bero på att vi var för snälla, eller snarare, för dumma för att kämpa för vår överlevnad.

Nej, Naturen har inte skapat den vita rasen som sin högsta och finaste prestation bara för att få dem förstörda och bortträngda från jordens yta av en underlägsen färgad massa. Naturen har inte heller utsett några specifika delar av jorden, såsom Afrika, för de färgade raserna, eller negrerna, eller någon annan. Naturens lagar dikterar själva, och historiens erfarenhet visar tydligt, att land och territorium tillhör dem som har viljan, beslutsamheten och styrkan att erövra det, att befolka det, och sedan hålla det i trots mot alla presumtiva inkräktare.

Den vita rasen kommer antingen att bli herre över sitt eget öde eller bli bastardiserad in i glömska.

Det är en sorglig reflektion över bristen på skarpsinnighet hos den vita människan, eller snarare, över judens förrädiska list, som har kontrollerat världshistorien under de senaste tusen åren, att den vita människan nu trängs tätt ihop i en mindre del av världen medan de färgade raserna och mulatterna upptar den stora majoriteten av de bästa landområdena på jordens yta. Till exempel är Afrika, som är en av de rikaste landmassorna på jorden, överväldigande befolkat av den underlägsna svarta människan. USA, ett relativt nytt land, har en befolkningstäthet som är 2,3 gånger så stor som kontinenten Afrikas.

Eller jämför det högt begåvade och energiska tyska folket som nu trängs ihop på en landyta mindre än Texas, medan de bakåtsträvande mongoliska stammarna i Östasien och de slaviska stammarna i Europa och Ryssland upptar vidsträckta områden dussintals gånger Tysklands storlek.

Eller ta det stora brittiska folket, nu hopträngda i sitt lilla örike, berövade sina kolonier, även efter att ha vunnit två världskrig. Sedan, för att lägga sten på börda, har judarna, efter att inte bara ha klätt av det stora brittiska imperiet, nu medvetet skeppat horder av färgade in i själva det brittiska kungadömet, och injicerat en vidrig förorening där ingen förorening någonsin tidigare existerat.

Ja, vår rätt till världens land och territorium är den heligaste rättighet den vita rasen besitter. Naturen har inte bara utrustat den vita människan med rätten att besitta världens egendom, utan Naturen har också utrustat den vita människan med den intelligens, den energi och den styrka som krävs för att utöva den rätten. Det vore en usel skam och ett pliktförsummelse från vår sida om vi misslyckas med att inse detta, och genom underlåtenhet misslyckas med att utföra vår förpliktelse som Naturen tydligt har pekat ut för oss. Om vi misslyckas med att göra detta för att vi saknar sunt förnuft och mod, skulle vi begå ett ytterst allvarligt brott mot oss själva och våra egna framtida generationer.

Men, kommer någon blödig person att invända, när du föreslår en sådan väg, överger du inte då civilisationen och återvänder till djungelns lag? På vilket jag svarar, nej, min käre vän, vi överger inte civilisationen. Tvärtom, genom att expandera den vita rasen och krympa de färgade raserna fortskrider vi på den säkraste vägen för civilisationens bevarande. Du måste komma ihåg att det endast är den vita rasen som har skapat varje civilisation som någonsin har existerat, och när den rasen i sin tid och era blev uppblandad och dog ut, dog civilisationen med den. Men i vilket fall som helst är vi inte på långt när lika intresserade av att bevara civilisationen, som sådan, som vi är av att bevara och säkra framtiden för vårt eget slag och för vår egen ras. Detta är det första, det

Vi önskar inte förslava någon — vi är fast beslutna att befolka jorden med våra egna.

främst, och naturens högsta lag, och vi skulle vara försumliga, när vi har medlen att göra det, om vi försummade att uppfylla den roll som naturen och ödet har bestämt för oss.

Det är högst beklagligt att dessa samma blödande hjärtan som skriker i högan sky om rättigheterna för och bevarandet av negrer och annat avskum, verkar intetsägande likgiltiga inför den vita rasens öde. De förblir totalt ointresserade när de påminns om det faktum att ryssarna, under judarnas ledning, i vår egen generation drev bort nio miljoner tyskar från deras hemland i Preussen och östra Tyskland, ett territorium som de hade besatt under de senaste årtusendena. Det stör dem inte heller nämnvärt när de påminns om det historiska faktumet att judarna under och efter den ryska revolutionen mördade omkring 20 miljoner vitryssar, gräddan av intelligentian och de ursprungliga skaparna av konst, civilisation, industri och upplysning i det ryska imperiet. Inte heller störs dessa samma blödande hjärtan särskilt mycket när de påminns om den nyligen timade historiska grymheten när judarna drev bort 1,5 miljoner araber från deras gårdar och deras hem och drev ut dem i öknen, drev bort dem från land som de hade besatt under de senaste två tusen åren. Detta gjorde judarna utan minsta tillstymmelse till laglighet, utan att ha något annat anspråk än sina lögnaktiga religiösa hopkok. De fortsatte sedan med att förorena den vita rasens sinnen i en sådan utsträckning att majoriteten av det vita folket, som borde veta bättre, stödde dem och hjälpte dem att begå denna historiska grymhet.

En kall, hård blick på nutida fakta och siffror borde inte lämna något tvivel i våra sinnen om att den vita rasen befinner sig på kollisionskurs med katastrofen. Inte nog med att mulatterna och de färgade snabbt förökar sig mer än oss (tack vare våra generösa subventioner av mat, teknologi och medicin), utan vi håller snabbt på att få slut på mark och livsviktiga resurser.

Världens befolkning multipliceras med ökande snabbhet. År 1650 uppgick befolkningen till ungefär en halv miljard. Vid den tiden ökade den endast med en hastighet av cirka 0,3 procent per år. Med den takten skulle det ta 250 år att fördubblas. Den har dock ökat tillväxttakten per år ända sedan dess. År 1970 hade tillväxttakten ökat till 2,1 procent per år, en ökningstakt sju gånger så stor som den var 1650. Med denna takt är fördubblingstiden endast 33 år.

Världens befolkning är nu 3,6 miljarder människor, till överväldigande del färgade. Till år 2000 förutspås befolkningen nå svindlande sju miljarder, där det färgade avskummet översvämmer alla områden i världen, inklusive de som nu fortfarande är övervägande vita. Om 60 år, med denna takt, kommer det att finnas fyra gånger så många människor

trängas på jordens yta som de gör idag. Skulle någon vilja drista sig till att förutsäga deras färg?

Låt oss nu betrakta de tillgängliga landresurserna, inklusive åkermark, sötvatten, metaller, skogar och bränslen. Som mest finns det 7,86 miljarder hektar åkermark tillgänglig på jordens yta, enligt vad färska studier visar. Ungefär hälften av denna mark, det vill säga den rikaste och mest lättillgängliga hälften, är under odling idag. Den andra hälften är marginell mark och kommer att kräva enorma investeringar av kapitalinsatser för att nå, röja, bevattna och gödsla innan den kan producera någon mat.

Enligt en färsk rapport från FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (F.A.O.) är det inte ekonomiskt genomförbart att öppna denna marginella mark för odling, inte ens med tanke på det trängande behovet av mat i världen idag. Detta trots det faktum att stora delar av världen idag redan svälter och är undernärda. Om bara den nuvarande världsbefolkningen skulle födas enligt rådande amerikansk standard, skulle vi behöva 225 procent så mycket mark som för närvarande odlas, mark som inte existerar.

Varifrån ska maten komma för att föda år 2000:s hungriga horder?

Svaret är att det kommer att bli hungersnöd och politisk omvälvning, där de starkaste kämpar för överlevnad. Det kommer att bli ett raskrig, och om inte den vita rasen är psykologiskt förberedd på att försvara sitt eget med vapenmakt kommer den att uppslukas och överskridas.

Inte nog med att vi håller på att få slut på mark, vi håller ännu snabbare på att få slut på de råvaror som har byggt och drivit vår ökande teknologi. Konsumtionen av våra livsviktiga, icke-förnybara resurser, såsom koppar, järn, olja, petroleum, aluminium, bly, silver, kvicksilver, etc., ökar exponentiellt ännu snabbare än befolkningsexplosionen. Medan befolkningen för närvarande ökar med en hastighet av 2,1 procent per år, ökar den ökade konsumtionen av aluminium med 6,4 procent per år, koppar 4,6 procent per år, petroleum 2,9 procent per år. I denna takt har det beräknats att alla kända reserver av aluminium kommer att vara uttömda om 31 år, koppar om 21 år och petroleum om 20 år. Även om vi kan upptäcka fler nya fyndigheter är de, precis som åkermarken, likväl begränsade. Precis som med den goda jorden är nya fynd allt svårare att hitta, allt dyrare att utvinna och i vilket fall som helst strikt begränsade.

Eftersom ovanstående, på grund av utrymmesbrist, nödvändigtvis endast är en ofullständig och skissartad analys av de land- och råvaruresurser som finns tillgängliga på detta klot, presenterar den ändå en ganska korrekt helhetsbild — och konsekvenserna är överväldigande tydliga: det finns varken mark eller råvaror tillgängliga för att

Tänk på dig själv som en gyllene länk i din Ras oändliga kedja.

upprätthålla den nuvarande befolkningsexplosionen i ytterligare en generation, inte ens i ytterligare 15 år. Någonting måste ge vika.

Frågan skriker mot himlen: vem kommer att överleva? Den vita rasen, som har skapat den nuvarande höga teknologiska nivån, eller de färgade, mulatterna och avskummet?

Med juden i kontroll över regeringarna och världens nervcentra; pådrivande de färgade och niggrerna att vända sig mot de vita: sporrande dem att föröka sig ännu snabbare; belastande den vita mannen med fler och fler parasiter på hans rygg, har vi nått en högst explosiv vägs ände. Ändå verkar den vita mannen vara helt omedveten om den fara han befinner sig i, inte heller verkar han inse att han är det offer som utsetts för förintelse. Den vita rasen agerar som om den vore drogad och hjälplös. Den förblir oorganiserad och oförmögen att lyfta ett finger till sitt eget försvar.

Lärdomarna från det föregående är överväldigande brådskande. De är klara och enkla. Vi måste drastiskt ändra hela vår syn på vår roll i denna värld. Inte längre kan vi fullfölja den självmordsartade rollen att vara den snälle, välgörande jultomten för världens färgade avskum. Inte längre vågar vi främja förökningen av världens underlägsna färgade, vilka alla hatar oss med en brinnande passion. Nej, vi måste vara färdiga med sådan självdestruktiv idioti.

Det vita folket måste anta en ny trosbekännelse och en diametralt motsatt politik. Vi måste samlas för att bevara vårt eget. Vi måste bli intensivt rasmedvetna och enas. Vi måste organisera oss. Förenade och organiserade är vi tio gånger kraftfullare än judarna, niggrerna och de färgade tillsammans. Vi måste rädda vår ras.

Vi måste lära oss av ovanstående att det helt enkelt inte finns tillräckligt med land för naturresurser för att både den vita rasen och det färgade avskummet ska kunna överleva. Vi måste lära oss de historiska läxor som våra amerikanska pionjärer lärde oss under sjutton- och artonhundratalet: att driva de underlägsna färgade framför oss och besitta den goda jorden.

Jag tror på den banbrytande amerikanska pionjärandan. Naturen har knackat oss på axeln och pekat ut resten av vägen. Det är nu vår överväldigande skyldighet att gå vidare. Liksom våra banbrytande förfäder är det vår heliga plikt att för oss själva och våra framtida vita generationer förvärva all den goda jorden och resurserna på denna, vår planet jorden. Church of the Creators grundläggande testamente i detta avseende för all framtid är klart och enkelt: krymp de färgade raserna, expandera den vita rasen, tills vi befolkar alla värdefulla landområden på denna planet jorden i dess helhet. Det finns inget alternativ.

Naturens högsta lag är artens överlevnad.

Kapitel 10

Manifest Destiny

Den vita människan är en enorm byggare. De få gånger i historien då han har varit obunden och fri att göra som hans medfödda natur dikterar, konstruerar han, skapar han, bygger han imperier. Givet fria tyglar över en tidsperiod blir den vita människans kreativa verk sannerligen häpnadsväckande. En sådan period var uppbyggandet av Amerika och erövringen av västern.

Under mitten av artonhundratalet var majoriteten av amerikanerna uppfyllda av idén att det var deras Manifest Destiny (uppenbara öde) att erövra och befolka Amerika från Atlantens stränder till Stillahavskusten. Och erövra gjorde de!

Våra tillrättalagda historieböcker har gett oss så mycket skräp om betydelsen av pilgrimfäderna, puritanerna, Mayflower-avtalet och i allmänhet kristendomens roll i uppbyggandet av Amerika. Våra skolbarn och den amerikanska befolkningen i stort har som ett resultat nu blivit så indoktrinerade att praktiskt taget alla av dem kommer att upprepa denna judiska förvrängning att Amerika byggdes av kristna, för kristna och på kristna principer. En närmare granskning av historien kommer att visa att Amerika inte byggdes av kristna, inte heller på kristna principer, utan tvärtom byggdes trots kristendomens bojor.

Vilka var de verkliga byggarna av Amerika? De var förvisso inte pilgrimerna eller puritanerna eller andra religiösa ivrare, även om det fanns några av dessa utspridda bland de tidiga nybyggarna. Inte heller var det i så hög grad flyktingar från religiös förföljelse som utgjorde huvuddelen av det rasmässiga bestånd som byggde Amerika, även om det fanns några av dessa bland våra tidiga nybyggare. I grund och botten var de människor som kom hit i stora skaror och som utgjorde Amerikas rotstock de bästa exemplen på vad som är storslaget med den vita rasen. Dessa var människor uppfyllda av äventyrslust som letade efter ett bättre land och en bättre möjlighet att fostra sina familjer och skapa sina förmögenheter. De var äventyrliga, aggressiva, orädda, energiska och framför allt människor med visioner och människor som ville bygga. De var av samma slag som har skjutit fram den vita människans gränser över hela världen på de vidsträckta kontinenterna under de senaste många tusen åren.

Vi betraktar sex och attraktionen mellan könen som en av naturens ädlaste känslor.

Vilka var dessa människor? De var det bästa av vårt vita rasmässiga bestånd som vi kunde vara stolta över. De var pionjärerna, de var fångstmännen, jägarna, utforskarna, bönderna, ranchägarna, järnvägsbyggarna och framför allt indiankrigarna. De kom hit från ett överbefolkat Europa som hade slitits sönder och exploaterats av judiskt finansmonopol och snärjts i en splittrande, konfliktdrabbad kontrovers över den judiskt påtvingade kristna religionen. De var människor som letade efter armbågsrum och efter frihet att följa sina naturliga böjelser och strävanden. I deras ådror och i deras blod fanns känslan av en Manifest Destiny att expandera och befolka det rika nya landet.

Ur allt detta framkom den finaste och största blomstringen av vit produktivitet som världen någonsin har skådat. I "Vinnandet av västern" demonstrerades utan tvekan en av de vidaste och bredaste prestationerna av den mänskliga rasen. I det heroiska vinnandet av västern skrevs ett av de mest ärorika och långtgående kapitlen i den vita rasens historia, eller för vilken ras som helst, för den delen. Genom ren och skär mod och arbete byggdes det mest produktiva, kreativa, kraftfulla och välmående imperium världen någonsin har skådat.

Idag producerar Amerika, trots att de vita människorna i det utgör mindre än fem procent av jordens befolkning, lika mycket välstånd och substans som hela resten av världen tillsammans. Detta trots det faktum att amerikaner har belastats med svåra restriktioner och handikapp, sådana som ingen nation någonsin tidigare har känt till. Vita amerikaner har 30 miljoner (troligen 70 miljoner) svarta parasiter ridande på sin rygg, vilka inte bara är en tung börda att bära, utan ett allvarligt ytterligare handikapp i form av att kasta grus i produktionsmaskineriet. All denna produktion kommer från Amerika trots det faktum att det amerikanska folket har tvingats subventionera sina rivaler och sina fiender över hela världen med utländskt bistånd, teknologi, lån, produkter, monetära restriktioner och varje annan form av boja som juden möjligen kunde drömma ihop. Till detta kommer den strypande effekten av judarna i vår mitt, enligt uppgift sex miljoner, men troligen betydligt fler.

Utan tvekan är Amerika idag den vita rasens grundläggande fäste. Av denna anledning är det under kraftigt angrepp av juden för att få den vita amerikanen bastardiserad och neddragen i samma ormgrop som Indien för tusentals år sedan, Sydamerika för några århundraden sedan och Haiti för 150 år sedan. Amerika är den vita rasens stora fäste och det är här striden kommer att behöva utkämpas, det är här juden kommer att behöva besegras, det är här en ny värld

Den vita rasen kommer antingen att återta kontrollen över sitt öde eller gå under.

filosofi för den vita rasens överlevnad kommer att behöva formuleras och slå rot.

Vi är skyldiga mycket till våra tappra förfäder som kom till en dyster och fientlig kontinent med inget annat än sin gränslösa beslutsamhet och sina medfödda förmågor att skapa och bygga. Bland dessa fanns de tidiga pälsjägarna och fångstmännen, jägarna och upptäcktsresandena, rastlösa, energiska och självständiga, sökande efter nya äventyr och ständigt vidare horisonter. Med dem kom också snart de tidiga nybyggarna, hemmanägarna, bönderna. Och när de trängde västerut hjälpte ranchägarna och boskapsbaronerna och deras romantiska cowboys till att tämja de vidsträckta ytorna i ett ständigt expanderande Amerika. Dessa följdes i sin tur av stadsbyggare, köpmän, järnvägsbyggare och entreprenörer, i bästa amerikanska bemärkelse. När de byggde detta imperium var de alla, på ett eller annat sätt, indianbekämpare.

Eftersom vår historia har blivit så grovt förvrängd å ena sidan, och eftersom våra heroiska pionjärförfäder har blivit illvilligt förtalade för sin politik mot indianerna å andra sidan, är det av yttersta vikt att vi undersöker exakt vad det banbrytande Amerikas politik var gentemot den underlägsna röda infödingen, nämligen indianen.

Det råder ingen tvekan om att den vita människan invaderade ett land som var befolkat av indianer, en ras som var väsentligt annorlunda än han själv och avgjort underlägsen. Även om invasionen var en rännil i början, tog det inte lång tid för indianen att inse att han blev invaderad och berövad sitt land. När fientlighet snart utvecklades, som den måste, tog det inte heller lång tid för den vita människan att inse att indianen var hans dödsfiende och ett direkt hot mot hans existens, mot hans egendom och mot hans familjs liv.

Ur detta utvecklades ett band inom den vita rasen som aldrig tidigare hade upplevts i Europa. Den vita människan insåg att han var tvungen att hålla ihop för att överleva, och en av de finaste perioderna av raslig lojalitet bland vita människor av alla olika europeiska ursprung utvecklades. Det tog fram det bästa hos den vita människan — raslig lojalitet, uppfinningsrikedom, rådighet och mod. Genom att ge fullt utlopp för dessa naturliga egenskaper trängde han stadigt framåt, drev indianen västerut och tog över hans land. Även om den vita människan var kraftigt numerärt underlägsen, visade sig detta inte vara något hinder, för när den vita människan är enad och beslutsam i sitt syfte kan han övervinna alla andra krafter och alla andra hinder. Den vita människan insåg tydligt att indianen var hans fiende och mottot, "den enda goda indianen är en död indian", blev landets oskrivna lag.

Det är därför bara struntprat att hävda att Amerika byggdes på kristna principer. Amerika byggdes inte på kristna

---

De afrikanska negrerna uppfann aldrig ett alfabet eller ett skriftspråk.

principer överhuvudtaget. Om den tidiga vita amerikanska pionjären hade följt den kristna etikens budord såsom "älska dina fiender", "vänd andra kinden till", "sälj allt vad du äger och ge till de fattiga", "stå inte emot det onda", "döm inte", etc., och allt det andra självmordsbenägna kristna nonsenset, skulle han aldrig ha klarat sig. Han skulle ha blivit övermannad och dödad av indianerna innan han ens fått fotfäste på den amerikanska kontinenten. Nej, sannerligen! Amerika byggdes inte på kristna principer, inte heller av människor som var särskilt intresserade av kristendom. Amerika byggdes av den vita rasens främsta exemplar — den vita rasen som utövade sin medfödda aggressivitet och gav fullt utlopp för sina överlägsna förmågor och sin kompetens.

Vi hör så mycket nonsens i våra moderna historieböcker, i filmer och i annan judisk propaganda om hur den vita mannen var svekfull, att han bröt fördrag med indianerna, hur han lurade indianerna och hur han ljög och förrådde dem. Detta är naturligtvis, som jag just har sagt — judisk propaganda — i syfte att förnedra och nedvärdera den heroiska vita mannen. Den vita mannen helt enkelt stred mot och övermannade indianerna och drev bort dem från deras land. Han köpslog inte med indianerna, han behövde inte lura dem eller lova dem någonting, han var ute efter erövring. Han bekämpade indianen, han besegrade indianen, han dödade och slaktade indianen och drev honom framför sig medan han tog över hans land. Han helt enkelt utmanövrerade indianen och underkuvade honom. Det var helt enkelt en fråga om erövring, och att anklaga den vita mannen för lureri och ränksmideri är tydligt ännu ett lögnaktigt judiskt trick. Den vita mannen slöt inga fördrag med indianerna som sådana. Han utfärdade påbud, varav de flesta syftade till att hålla indianen inom givna reservat eller områden efter att han i vilket fall som helst redan blivit totalt besegrad. Man köpslår inte eller sluter fördrag med förintade fiender, man dikterar villkor, och det var så den amerikanska indianen hanterades.

Låt oss vara ärliga med det. Den vita européen korsade oceanen, invaderade den amerikanska kontinenten befolkad av en underlägsen röd ras och drev västerut; han erövrade den röda människan; han tog över hans land, han dödade de flesta av sina motståndare, och när han utan tvivel hade underkuvat dem, föste han ihop dem i ett krympt område av vad som då ansågs vara värdelös mark kallad reservat. Oavsett hur man ser på det var det en öppen, hänsynslös erövring, ett fritt spel av naturkrafterna, det var den vita mannen när han var som bäst. Om våra förfäder inte hade gjort detta skulle det inte ha funnits något Amerika — det skulle i själva verket inte finnas någon stor, stark reservoar för den vita rasen idag. Faktum är att det är tveksamt om den vita rasen överhuvudtaget skulle ha överlevt.

För att bättre illustrera de vita pionjärernas, regeringens och militärens tänkande och attityd som sådana, låt oss citera texten i en proklamation av guvernör John Evans till medborgarna i Colorado-territoriet år 1864:

PROKLAMATION

Efter att ha sänt särskilda budbärare till indianerna på slätterna, med anvisningar till de vänligt inställda att samlas vid Fort Lyon, Fort Larned, Fort Laramie och Camp Collins för säkerhet och skydd, och varnat dem för att alla fientliga indianer skulle förföljas och förintas, och då den siste av nämnda budbärare nu har återvänt, och bevisen är avgörande för att de flesta av indianstammarna på slätterna befinner sig i krig och är fientliga mot de vita, och då jag efter bästa förmåga har strävat efter att förmå alla indianer på slätterna att komma till nämnda samlingsplatser, med löfte om uppehälle och skydd, vilket de, med några få undantag, har vägrat att göra.

Nu, därför, utfärdar jag, John Evans, guvernör i Colorado-territoriet, denna min proklamation, som bemyndigar alla medborgare i Colorado, antingen individuellt eller i sådana grupper som de kan organisera, att förfölja alla fientliga indianer på slätterna, under noggrant undvikande av dem som har hörsammat min kallelse att samlas vid de angivna platserna, samt att döda och förinta som fiender till landet, varhelst de må finnas, alla sådana fientliga indianer. Och vidare, som den enda belöning jag är bemyndigad att erbjuda för sådana tjänster, ger jag härmed sådana medborgare, eller grupper av medborgare, rätt att tillfångata och behålla för eget privat bruk och nytta, all egendom tillhörande nämnda fientliga indianer som de kan erövra, och att för all stulen egendom som återtagits från nämnda indianer erhålla sådan belöning som kan anses lämplig och rättvis därför.

Jag erbjuder vidare alla sådana grupper som organiserar sig under territoriets milislag för ändamålet, att förse dem med vapen och ammunition, och att presentera deras räkenskaper för lön som reguljära soldater, för dem själva, deras hästar, deras uppehälle och transport, till kongressen, under försäkran från departementsbefälhavaren att de kommer att betalas.

Konflikten är över oss, och alla goda medborgare uppmanas att göra sin plikt för försvaret av sina hem och familjer.

Till yttermera visso har jag härmed satt min hand och låtit Colorado-territoriets stora sigill anbringas denna 11:e dag i augusti, A.D. 1864.

Av guvernören,
John Evans

S.H. Elbert,
Sekreterare för Colorado-territoriet

Kyrka och stat bör vara förenade i den vite mannens religion.

Eftersom vinnandet av Västern och byggandet av Amerika var en av de mest kreativa och produktiva epokerna i den vita mannens historia, bör vi dra några allvarliga lärdomar från vår egen historia. Om krigföring mot de färgade raserna, nämligen indianerna, var så produktivt för hundra eller två hundra år sedan i termer av den vita rasens expansion och välbefinnande, och om ett stort och rikt imperium byggdes ur en sådan aggression, vad är då problemet med att fullfölja och anta en sådan politik idag på global skala? Varför daltar vi med och främjar spridningen av den underlägsna svarta afrikanen i vår mitt när vi har den överväldigande makten att befria vårt vackra land från det gisslet och skicka honom i all hast tillbaka till Afrika? Varför hjälper vi inte till att stödja våra banbrytande vita bröder i Sydafrika och Rhodesia och hjälper dem att driva den vilde svarta mannen norrut mot ekvatorn?

Naturen själv har utrustat oss med den oförytterliga rätten till överlevnad, den oförytterliga rätten att föröka, föra fram och expandera den vita rasen inför alla fientliga fiender. Låt oss inte glömma att de dödligaste fiender den vita rasen har är de färgade raserna. Faktum är att alla färgade raser är den vita mannens fiender. Det bästa skydd den vita mannen kan ge sig själv är att expandera den vita rasens territorium och antal på global basis och krympa de färgade rasernas, vilka alla är fientliga mot oss, tills detta hot inte längre existerar.

Så länge den fientliga röda rasen hade övervikt i antal och makt var han ett hot och en fara för den vita amerikanska pionjären. Det var inte förrän den vita rasen genom ren numerär överlägsenhet övermannade indianerna som hotet mot liv och egendom tillintetgjordes. På samma sätt är de färgade raserna på global skala, vilka alla är fientliga mot den vita rasen och blir mer så för varje dag, ett dödligt hot mot själva den vita rasens existens. Om den vita rasens raspolitik i Amerika för hundra år sedan var en så produktiv politik för vår ras, är det logiskt att det också skulle vara en utmärkt politik på global skala.

Omöjligt? Inte alls. Faktum är att det inte bara är möjligt, det är den enda förnuftiga politik den vita rasen kan bedriva. Ta inte miste på det, judarna har i samarbete med de färgade raserna utsett den vita rasen för utrotning och fortskrider snabbt — och framgångsrikt — i detta program.

Det är den högsta rätten, den främsta lagen i naturen, att kämpa för vår överlevnad till varje pris! Vi måste säkra den vita rasens existens på denna planets yta för all framtid. Och den vita mannen skulle kunna

enkelt göra det om han enades och uppnådde rasmässig solidaritet. Medan en romersk legionär under romartiden, med sina samtida vapen såsom svärd, sköld, spjut, etc., kanske kunde besegra sex (eller kanske tio) gånger sitt antal av svarta vildar, skulle idag, med den moderna teknologin som är produkten av den vita människan och den vita människan ensam, några få utbildade piloter beväpnade med jetplan och atombomber kunna utplåna allt motstånd från de fientliga svarta i till exempel Afrika på ingen tid alls. Det faktum att våra vapen nu även är i händerna på vår fiende, som aldrig själv skulle ha kunnat uttänka eller producera dem, är en skamlig återspegling av bristen på lojalitet och målmedvetenhet hos den vita rasen.

Trots att läget är dåligt idag är det inte för sent, eller omöjligt. När den vita rasen uppnår politisk enighet och ideologisk solidaritet kommer de färgade raserna, på grund av oförmåga att försörja sig själva, att tyna bort och ingen kärnvapenförintelse, som judarna ständigt skrämmer oss med, kommer att vara nödvändig.

Ja, skriften på väggen är tydlig: Vite man, förena dig eller gå under! Befolka världen eller bli en rasblandad slav!

Eftersom den svarta rasen begår den överväldigande majoriteten av alla våldsbrott (och andra brott), är det uppenbart att om vi minskar deras antal så minskar vi brottsligheten. Samma princip gäller för okunnighet och fattigdom. Därför, om vi vill minska brottslighet, fattigdom, smuts, slumområden och okunnighet, är det bästa och mest effektiva programmet att minska antalet niggrer i Amerika.

Rasmprogrammet för Church of the Creator är därför tydligt formulerat: expandera den vita rasen, minska de färgade.

Detta måste vara vårt program för all framtid, inte bara i Amerika utan på global basis.

Dumt och dårfinkigt har vi, under judens beskydd och kristna principer, gjort precis tvärtom. I Amerika, liksom på andra håll i världen, har varje politik som den vita människan dårfinkigt har förmåtts att följa, oavsett om det rör sig om utlandsbistånd, välfärd, finanspolitik, beskattning, tekniskt bistånd, medicinskt bistånd eller en av hundra andra politiska inriktningar, konsekvent verkat för att multiplicera det färgade avskummet och minska basen för den produktiva vita rasen.

De färgade raserna över hela världen hatar oss med passion. Påpiskad av den världsomspännande judiska pressen är den vita rasen, polariserad i den vita amerikanska bilden, det främsta hatobjektet överallt. Inte bara är den vita människan hatad över hela världen, utan här i själva Amerika kan mexikanerna, niggrerna, indianerna och allt annat färgat avskum knappt bärga sig till den dag då de kan göra slut på oss.

Att tro på något som inte är styrkt av bevis är en sinnessjukdom.

Varför vi ska "vända andra kinden till" och föda, subventionera och främja spridningen av det färgade avskummet som hatar oss, är bortom allt förnuft. Det är självmord. Det är vansinne. Vi är inte skyldiga de färgade raserna någonting. Vilken som helst av dem kommer att göra slut på oss så snart de har makten. Kollektivt och organiserade av juden kommer de att ha makten om en generation eller så, och de kommer att göra slut på oss, såvida vi inte själva förenar oss och organiserar oss.

Jag upprepar, förenad och organiserad är den vita rasen tio gånger så kraftfull som resten av världen tillsammans.

Till och med Sydafrikas apartheidpolitik är självmordsbenägen, och ännu mer så Rhodesias, vilka båda attackeras som rasistiska. Båda länderna, även om deras metoder skiljer sig åt, hjälper till att "odla" en större hord av niggrer varje år. Särskilt Rhodesia har en vansinnig självmordspolitik där de är besatta av att "lyfta" niggern (ett omöjligt projekt), "utbilda" honom, multiplicera honom och överlämna mer och mer av regeringen till dessa djungelapor. Det uppenbara resultatet av detta vansinne kommer naturligtvis att vara självmord för den vita befolkningen. Det är lika självmordsbenäget som att föda och multiplicera en hord råttor tills de förtär dig.

Australien har haft den mest förnuftiga "endast vita"-raspolitiken av något land i världen. De har dock varit blinda för juden och juden äger nu Australien. Detta trots det faktum att den vita människan byggde kontinenten, men återigen är det samma gamla historia. Men Australiens raspolitik kommer inte heller att rädda det, i den slutliga analysen, om resten av världen går under.

* * * * *

Genom hela naturen strävar varje art efter att expandera genom att kolonisera nya territorier. Till exempel, så snart kaninen satte sin fot på den nya kontinenten Australien, förökade den sig ymnigt tills den täckte kontinenten. När stararna kom till Nordamerika spred de sig snabbt över kontinenten. När hyacinten kom till Florida för ett sekel sedan spred den sig snabbt i varje kanal och vattenväg som var lämplig för dess tillväxt. När ett ogräs slår rot i ett vetefält söker det omedelbart utvidga sitt territorium och sprider frön till där det, om möjligt, kan ta över hela fältet, hela länet, hela landet.

Detta är naturens program: kolonisera nya territorier och expandera till gränsen för din förmåga — utan några begränsningar.

Under tusentals år har den vita rasen koloniserat territorier och kontinenter, ibland med stor framgång och även med vissa bakslag. Under den romerska eran var det enastående framgångsrikt.

Rasmässig solidaritet måste vara vårt ständiga mål.

Hade den Vita Rasen inte drabbats av en självmordsbenägen, förståndshandikappande åkomma, nämligen kristendomen, skulle den utan tvekan ha fortsatt och för länge sedan koloniserat världen. Tyvärr, som historien visar, dukade romarna under för kristendomen. Den Vita Rasens framåtanda smulades sönder, den Vita Rasen själv förföll och blev nästan sprungen av de muhammedanska morerna.

Under sextonde, sjuttonde, artonde och nittonde århundradena rörde sig den Vita Rasen återigen framåt i en hälsosam återkomst av kolonisering som omfattade världens alla kontinenter, och som vi just har utforskat, var den mest kraftfull av alla på den nordamerikanska kontinenten.

Nu, under det tjugonde århundradet, är den Vita Människan återigen i snabb nedgång då en giftig, virulent, ny judisk filosofi, kommunismen, sprider sig som pesten. Dåraktigt nog drar sig den Vita Människan nu tillbaka, flyr inför underlägset avskum, krymper sitt eget och hjälper sina fiender att föröka sig.

Istället för att kolonisera, håller det Vita Amerika på att koloniseras, inte bara av horder av svarta niggrer, utan av allt färgat avskum i världen. Inte längre koloniserar den Vita Människan Afrika ytterligare, utan afrikanerna koloniserar Amerika, asiaterna koloniserar Amerika, och mulatterna koloniserar Amerika. Södra Florida håller på att översvämmas av de mulattiska kubanerna. Till och med det tidigare så formidabla fästet för det brittiska imperiet, England, koloniseras snabbt av färgat avskum som förökar sig som råttor i dess mitt. Till och med de vackra blonda svenskarna, av alla människor, får horder av svarta niggrer skeppade till sig och lyfter inte ett finger för att stoppa dem.

* * * * *

Den verkliga lösningen är att den Vita Människan antar en sund, tydlig raspolitik: Den Vita Rasen måste expandera tills den bebor all god jord på denna planet; den måste betrakta alla färgade raser som sina dödliga fiender; den måste sluta ge dem bistånd och assistans av något slag; den måste tränga undan och krympa dem från jordens yta, precis som den gjorde med indianen i Amerika, fast i ännu högre grad.

För att överhuvudtaget överleva måste detta vara vår trosbekännelse och vårt testamente: det är antingen dem, eller oss! Det är det övervåldigande målet för Church of the Creator att se till att den Vita Rasens överlevnad på denna jord säkras för all framtid.

Vi, den Vita Rasen, måste därför lära oss den stora historiska läxan på nytt från våra lysande amerikanska förfäder. Vi måste projicera denna stora produktiva framåtanda hos den Vita Rasen på en världsomspännande basis. Vi måste återigen, i ett planerat och medvetet program, återuppta...

Judens program är att rasblanda den Vita Rasen till glömska.

kolonisering av världen som den vita rasen har bedrivit under de senaste århundradena på ett mer eller mindre slumpmässigt, men kraftfullt sätt. Liksom de amerikanska pionjärerna måste vi, den vita rasen, nu göra det till vårt Manifest Destiny att vinna världen och befolka alla dess goda marker.

Naturliga instinkter hälsosamma — Kristna idéer självmordsbenägna.

Kapitel 11

Muhammedanismen — den militanta religionens makt

Som vi observerade i det första kapitlet i denna bok styrs hela naturen och hela universum av lagar. Hela universum, inklusive vår lilla värld, styrs av naturens lagar, vilka är universella, fasta, orubbliga och för evigt desamma.

Bland dessa naturens lagar finns lagarna för arternas överlevnad, vilka också i högsta grad gäller för mänsklighetens raser. Många mänskliga raser har kommit och gått, och finns inte mer. Vissa dör ut framför våra ögon idag. Alla dessa arter, inklusive mänsklighetens raser, har sina egna speciella medel för försvar och aggression, inklusive de olika arterna av parasiter. Bland mänsklighetens raser har vi en högt utvecklad art av parasit känd som den evige juden. En av de mest framträdande särdrag som juden har utvecklat högst för sin egen överlevnad är konsten att bedra, konspirera och luras. Juden är den obestridde mästaren på svek. Genom att vara den mästerliga parasit han är, har han utvecklat religionens konst som sitt mest kraftfulla vapen för att bedra, kontrollera, förslava, utnyttja, plundra och förgöra.

Juden är inte bara en "lögnens mästare" och en skicklig manipulatör av propaganda, utan han insåg tidigt i sin historia för tusentals år sedan vilket kraftfullt vapen religionen är. Religion är ett kraftfullt verktyg för att förena en ras i ett gemensamt syfte. Judarna uppnådde detta för sitt eget folk. De har också använt religion för att förgöra sina fiender, och i detta avseende var den mest överväldigande prestationen i mänsklighetens historia deras uppfinning av kristendomen för att förgöra romarna.

Juden har kort sagt uppfunit Gamla testamentet för att ena sin egen ras, ge dem en gemensam tradition och ett syfte och ge...

dem ett meningsfullt program med vilket de kan plundra och förinta alla andra raser. För att kunna göra det sistnämnda mer framgångsrikt gav juden också några av dessa andra raser, särskilt den vita rasen, en religion, nämligen kristendomen, vars trosbekännelse skulle göra precis motsatsen mot sina offer mot vad judendomen hade gjort för judarna. Han gav den vita rasen en trosbekännelse som skulle förvirra och förbrylla dem, splittra, fragmentisera och upplösa dem, och göra dem till ett lätt byte för den rovlystna juden. Det faktum att han faktiskt har lyckats i denna fantastiska konspiration är det bästa möjliga beviset på att han tålmodigt och noggrant har planerat för att åstadkomma detta. Hur han har åstadkommit detta har vi redan samlat massiva bevis för i de föregående kapitlen, och vi kommer att fortsätta att göra det på de efterföljande sidorna.

Vi har också citerat den underbara vita civilisationen av den storhet som var Rom, hur Rom erövrade världen och stod suverän och ohotad. Vi har visat att Rom hade en oöverträffad period på 200 år av fred och framsteg känd som Pax Romana när den destruktiva judeo-kristna filosofin började sprida sitt upplösande virus genom det romerska riket. Historien berättar för oss att år 313 e.Kr. blev kejsar Konstantin den förste kristne kejsaren och dekreterade vid den tiden kristendomen som rikets officiella religion. Vi har sett hur romarna, som gick på detta självmordsbenägna råd och blev fanatiska kristna, inte längre hade viljan att försvara sina hem, sitt land eller sitt imperium, och att det romerska riket inom ytterligare ett och ett halvt sekel, år 476 e.Kr., helt hade smulat sönder och fallit samman. Vi vet också att med kristendomens intåg föll den vita rasen, inklusive ruinerna av det romerska riket och hela Europa, in i tusen år av den mörka medeltiden.

Efter att ha hopat denna hemska katastrof över det en gång stolta och mäktiga romerska riket, var judarna inte nöjda med att lämna den vita rasen där. Eftersom de hade hjälpt till att bastardisera den egyptiska civilisationen tusen år tidigare, ville de nu försäkra sig om att de skulle bastardisera hela den vita rasen i Europa och förinta den för alltid.

För att göra detta kokade de ihop en tredje religion, nämligen muhammedanismen.

Det är mer än en slump att judendom, kristendom och muhammedanism alla har sitt ursprung i ett relativt litet område i Asien som sträcker sig från Palestina till angränsande Saudiarabien, eller med andra ord, från Jerusalem till Mecka. Judar är, som Benjamin Franklin har påpekat, asiater. Detta lilla område, bebott av semiter, beläget öster om Medelhavet och Röda havet, har frambringat tre religioner, alla av

vilka har haft ett överväldigande och katastrofalt inflytande på den vita rasen.

Huruvida Muhammed var jude eller inte är inte helt klarlagt i historien. Det är så liten skillnad mellan den semitiska juden och den semitiska araben, förutom deras religion, att det är svårt att skilja dem åt. Muhammed var semit, det vet vi. Innan han blev profet och grundare av den muslimska religionen var han gift med en extremt förmögen änka som var judinna. Att den judiska rasen som helhet hade en betydande del i att skapa och främja spridningen av muhammedanismen bekräftas inte bara av de efterföljande händelserna, utan proklameras högljutt av judarna själva.

Det är vårt syfte här att visa hur de smidde samman muhammedanismen till ett kraftfullt instrument för att ytterligare fullfölja sitt urgamla mål att rasblanda och förgöra den vita rasen.

Vi har sett hur den judiska kristendomen lyckades slita sönder det romerska riket och lämna det i ruiner, och att Rom som sådant år 476 e.Kr. inte längre existerade. Men vad hände under de närmaste århundradena efter Roms fall?

Det var under denna tid som den vita rasen förmodligen befann sig i sitt svagaste och mest upplösta tillstånd på tusentals år. Den ihärdige och förrädiske juden ville inte låta detta gyllene tillfälle gå förlorat när det gällde att utdela det slutgiltiga dödsstöten mot den vita rasen, om möjligt. Så vad gjorde han? Han samlade och organiserade de färgade raserna med en ny aggressiv och smittsam religion som var den raka motsatsen till det han hade injicerat och spridit i den vita rasens blodomlopp.

Medan han hade frammanat en religion att påtvinga romarna som sade till dem: att vända andra kinden till; att älska sina fiender; att sälja vad man äger och ge till de fattiga; att inte göra motstånd mot det onda; och att inte döma för att inte bli dömd, gav han araberna en dynamisk religion som var den totala antitesen till allt detta.

Vid just den tidpunkt då den vita rasen befann sig i sitt mest förvirrade och upplösta skede i historien, framträdde den muslimska religionen med en hård och aggressiv filosofi som inspirerade dess anhängare att erövra och omvända med svärdet. Följarna av denna smittsamma nya religion fick veta att himlen var en vacker grön lycksalighetens trädgård. Här skulle den troendes själ, klädd i gröna klädnader, vila på gröna kuddar, njuta av förlåtelse, frukt, vin och betjäning av vackra mörkögda jungfrur, beskrivna med välformade höfter och fylliga barmar. Konvertiterna fick veta att om de dog i strid skulle de omedelbart komma till en sådan salig himmel. Detta inspirerade araberna med en sådan brinnande iver

Alla färgade raser är våra dödliga naturliga fiender.

att de störtade in i strid, och brydde sig föga om huruvida de blev dödade eller inte.

Dessa ökenstammar, nu upptända av en sådan fanatisk religiös iver, spred islam från Indien till Spanien. Egypten, Syrien, Mindre Asien, Nordafrika, Spanien och Konstantinopel föll inför det muslimska imperiets framryckning. De arabiska krigen svepte fram segerrikt och rörde sig uppåt från Spanien in i hjärtat av Frankrike, och kunde ha erövrat hela det vita Europa. Det är endast tack vare försynens nåd som den store vite hjälten, Karl Martel, år 732 besegrade araberna vid slaget vid Tours i Frankrike, och därigenom förhindrade erövringen av hela Europa.

Hur annorlunda kunde inte Västeuropas historia ha varit om muslimerna hade segrat!

Icke desto mindre erövrade de Spanien och förde med sig de svarta morerna från Afrika och arabernas semitiska blod. Det var inte förrän 1492 som Isabella, Spaniens heroiska vita drottning, slutligen drev ut dem. Detta var ett stort år för Spanien. Inte nog med att drottning Isabella lyckades driva ut morerna från Spanien, utan samma år utvisade hon judarna från Spanien, och Columbus seglade mot Amerika.

Efter att ha drivit ut morerna och judarna, inledde Spanien sedan den största och ståtligaste perioden i sin historia, och de nästkommande hundra åren kan betraktas som Spaniens guldålder.

Likväl hade skadan redan skett. De nästan tusen åren av moriskt innehav i Spanien och Portugal hade permanent förorenat blodomloppet i dessa två olyckliga nationer, och den bestående skadan är uppenbar i deras rasmässiga arv än idag. Det är min övertygelse att judarna hade planerat att inspirera de arabiska erövringarna till att svepa över hela Europa och att förorena alla Västeuropas nationer med Afrikas svarta blod. Att de inte lyckades med detta kan vi alla tacka våra lyckliga stjärnor för, och tacka Karl Martel, en heroisk vit ledare, för hans historiska ställningstagande vid slaget vid Tours.

Det bysantinska riket med sin huvudstad Konstantinopel var den kvarlevande östra halvan av det romerska riket efter det sjätte århundradet. Det överlevde i nästan tusen år efter att den västra halvan, med Rom i spetsen, hade fallit sönder. Anledningen till att det överlevde var att det intog en stark hållning mot det judiska inflytandet inom sitt imperium. Det förbjöd judarna att ha något deltagande i styre, utbildning eller medicin, och begränsade strängt deras inflytande inom många andra områden. Icke desto mindre lyckades turkarna, som vid denna tid var en del av det muslimska imperiet, år 1453 erövra Konstantinopel och därmed ända det bysantinska riket, och med det den vita dominansen i Mindre Asien.

Vi kan lära oss av denna muslimska maktvåg vilket enormt inflytande en aggressiv, välriktad religion kan ha på en

spridd och oorganiserad grupp människor, även om de skulle vara lika efterblivna som de arabiska stammarna i Nordafrika och Arabien var. Givet en religion som förenade och samlade denna amorfiska massa av arab- och beduinstammar, lade den grunden för ett arabiskt imperiums uppgång. Inte nog med att den byggde ett enormt imperium som spred sig som ett sammanhängande bälte från Västafrikas kuster till Filippinerna, utan muslimer är också som flest i Nordafrika, Nära och Mellanöstern, Indien och Sydostasien. De lever också i stora kompakta antal i Kaukasus, sovjetiska Centralasien och i Kina. Även i Europa finns det omkring tre miljoner muslimer, som nästan uteslutande lever på Balkanhalvön.

Inte bara grundade Muhammed en ny religion, av vilken Koranen är den heliga boken, utan han byggde ett muslimskt imperium, och med det en hel arabisk kultur som överlever än idag. Islam följs av en femtedel av hela mänskligheten och den får ständigt nya konvertiter i en takt som är snabbare än någon annan större religions.

Jag kan inte nog starkt betona vilken enorm källa till energi en religion kan skapa när den matchas ordentligt med det folk som antar den. Låt den vita rasen lära sig denna läxa igen, och lär den väl.

Ras är allt.

Kapitel 12

Drottning Isabella — den Inspirerade Korsfararen

Vår tacksamhetsskuld till den stora drottningen av Kastilien och León är svår att mäta, men i vilket fall som helst är den fenomenal. Denna märkliga kvinna besatt några av de finaste egenskaper som vi kan vara stolta över som karakteristiska för vår stora vita ras. Redan som barn var hon begåvad med en lugn självbehärskning och hade en majestätisk framtoning. Detta var kanske inte förvånande, med tanke på att hon härstammade från Alfred den store, Vilhelm Erövraren, de engelska Plantagenet-kungarna, S:t Louis, kung av Frankrike, och S:t Fernando, kung av Kastilien. Liksom sina förfäder, Vilhelm Erövraren och Henrik II, besatt hon en vilja av järn, som, när den väl hade stakat ut ett mål, inte lätt lät sig vändas åt sidan. Hon föredrog att lyssna framför att tala; och när hon talade var det kortfattat och till punkten.

För att förstå denna ovanliga kvinnas enorma prestationer, och den oerhörda roll hon spelade i att förändra historiens mångfaldiga öde, är det viktigt att förstå den tid hon levde i. Det är också viktigt att förstå de århundraden som föregick hennes regeringstid och den fara som de muhammedanska morerna och judarna inte bara hade utsatt Spanien för, utan hela det vita Europa.

* * * * *

Vi har redan i ett tidigare kapitel övervägt hur judarna var instrumentella i att skapa och främja en ny religion bland araberna, och hur de i sin diaboliska list planerade att svetsa samman ett mäktigt muslimskt imperium för att sedan använda denna nya murbräcka för att invadera, erövra och förstöra det vita Europa. Efter att muslimerna, med svärdets makt, hade erövrat och omvänt alla arabstammar längs Afrikas norra kuster fram till Gibraltars portar, var det de spanska judarna som bjöd in saracenerna att gå över till Spanien. När saracenerna slutligen kom år 709, på anstiftan av de afrikanska judarna, var det de spanska judarna som kunde öppna portarna för erövrarna, och de belönades genom att göras till härskare över Granada, Sevilla och Cordoba. I

den nya muslimska staten uppnådde judarna en lysande höjd av välstånd och inflytande.

Detta lyckades judarna åstadkomma även efter upptäckten att de konspirerade för att hämta araberna från Afrika för att störta det gotiska kungariket (senare Spanien) och även efter att de dömts till slaveri, och även efter deras befrielse förtrycktes de av bestämmelserna i den stränga visigotiska lagboken. Trots allt detta blomstrade de, och i början av 700-talet var de så rika och mäktiga i alla Spaniens viktigaste städer att de kunde förråda det olyckliga landet och fortsätta att öppna portarna ytterligare för de fanatiska mauriska inkräktarna.

De vita spanjorernas gradvisa återerövring av själva halvön störde inte judarna särskilt mycket. När S:t Fernando återerövrade Sevilla 1224 var han dum nog att ge dem fyra mauriska moskéer att omvandla till synagogor; han tillät dem en av de trevligare delarna av staden för deras hem, och krävde endast att de skulle avstå från att förolämpa den kristna religionen och från att omvända kristna.

Judarna iakttog naturligtvis inget av dessa villkor, men flera av de senare kungarna, särskilt de i behov av pengar, visade dem stor ynnest, och Alfonso VIII gjorde en jude till sin skattmästare.

Här ser vi denna eviga dåraktiga svaghet hos de vita kungarna, som villigt samarbetar med sina dödsfiender, judarna, och ger dem finansiell makt att driva in skatterna från sina undersåtar. Vi ser precis samma sjukdom i Amerika — under det senaste decenniet när vi själva har haft två judiska direktörer för skattemyndigheten (Internal Revenue) — en vid namn Cohen och en vid namn Kaplan.

Mot slutet av 1200-talet var judarna så mäktiga i Spanien att de nästan hade bringat den spanska återerövringen från maurerna till ett slut. Det måste ha funnits någonstans mellan fyra och sex miljoner judar i hela Spanien av en total befolkning på 25 till 30 miljoner, med andra ord var cirka 15 till 20 procent judar. Det fanns dessutom vid denna tid ett program för undergrävande av den kristna läran genom en grupp som kallades albigenserna, en sekt (återigen skapad av judarna) som lärde ut ren självförstörelse och självmord som en trosbekännelse — en ytterligare pervertering av hjärnan för att påskynda den vita rasens undergång. Till och med vissa icke-judar lät omskära sig så att de fritt (som judar) kunde lära ut denna heresi som de annars skulle ha kunnat straffas för som kristna.

Dessutom hade den katolska kyrkan dåraktigt nog alltid betraktat ocker som en synd, vilket lämnade fältet för penningutlåning vidöppet för judarna, som därigenom fick monopol som de enda bankirerna och penga-

långivare. Bit för bit övergick landets kapital och handel i deras händer. De tog i allmänhet ut 20 procents ränta i Aragonien och 33-1/3 procent i Kastilien. Under hungersnöden 1326 krävde de 40 procents ränta på pengar som lånats ut till staden Cuenca för att köpa vete. Medborgaren med skatter att betala, bonden utan pengar att köpa vete till sin sådd, och borgaren som hölls som gisslan för lösen av rövarbaroner, vände sig i desperation till den judiske penningutlånaren och blev hans ekonomiske slav. Genom att låna ut pengar till kungarna fick judarna också kontroll över regeringen. Det vanliga folket hatade dem eftersom de ofta köpte rätten till beskattning av kungen och skoningslöst pressade ut alla pengar de kunde från de olyckliga medborgarna.

Då och då reagerade spanjorerna på ett hälsosamt instinktivt sätt. När saker och ting blev för desperata reste sig medborgarna helt enkelt och massakrerade ett stort antal judar.

I de flesta fall kom påven till judarnas försvar och gjorde sitt yttersta för att stoppa medborgarna i deras rättmätiga indignation från att massakrera judarna — ytterligare ett bevis på att kristendomen var judisk i sin tillkomst och fortsätter att vara judisk i sin kontroll genom påvens centrala dominans.

När digerdöden dräpte hälften av Europas befolkning på två år, drabbades judarna värre än de övriga, ty den desperata befolkningen anklagade dem för att ha orsakat pesten genom att förgifta brunnarna och började dräpa dem över hela Europa. Det finns många bevis för att judarna faktiskt släppte ner infekterade människor i brunnar och andra vattenkällor för att sprida pesten och därigenom utrota mer av den vita befolkningen.

Påve Clemens VI fördömde dessa anklagelser mot judarna som lögner och försökte påpeka att pesten hade varit lika dödlig i länder där inga judar bodde, även om detta inte var lätt att bevisa eller motbevisa. Han hotade vidare starkt med att bannlysa de människor som deltog i dessa massakrer och kallade dem fanatiker. Icke desto mindre fortsatte spanjorerna att döda judarna.

I Kastilien massakrerades flera tusen år 1391. Som ett resultat av detta antog många judar skenbart kristendomen och blev kända som Conversos eller Marranos. Sålunda uppstod en ny klass av judiska "kristna", av vilka vissa till synes var uppriktiga, men de flesta fortsatte i hemlighet att besöka synagogan och äta koshermat, samtidigt som de gick i mässan på söndagar. Sålunda, som bekännande "kristna", var de hemliga judarna nu befriade från de restriktioner som pålagts deras bröder i synagogan och kunde gifta in sig i vilken som helst av Spaniens ledande familjer. Vidare, en ny och

ett ytterst viktigt fält öppnades för dem, ty som "kristna" kunde de nu bli präster, eller viga sina söner till kyrkan för att visa sin "lojalitet" mot sin nya religion, med resultatet att de på Isabellas tid kontrollerade och utnyttjade den katolska kyrkan i Spanien i en förvånansvärd grad.

Det fanns i Spanien många katolska präster som i hemlighet var judar och som gjorde narr av mässan och de sakrament de låtsades förvalta. En sådan präst gav till exempel aldrig avlösning när han hörde bikt. De spanska katolikerna ogillade naturligtvis dessa helgerån bittert, och gav med goda skäl judarna hela skulden för den rådande korruptionen inom kyrkan. Faktum är att de gamla kristna, det vill säga spanjorerna, avskydde *conversos* ännu mer än synagogans judar, som de åtminstone kunde identifiera. Många av dessa *conversos* gjorde narr av sakramenten, och när de gick till bikt ljög de vanligtvis för biktfadern.

Judarna hade Spanien under sin häl och hade en glansperiod då de rånade och skinnade sina offer.

Detta var i stort sett situationen politiskt och religiöst i Spanien när Isabella, vid tio års ålder, fördes till sin halvbrors hov, han som var 26 år äldre än hon. Han var nu Enrique IV, kung av Kastilien. När Isabellas far hade dött, ärvde Enrique tronen.

* * * * *

Isabella var en vacker flicka av den ljusare nordiska typen, med ljust rödaktigt hår, en beslutsam haka, något för stor för hennes övriga drag, och blå ögon i vilka det fanns grönaktiga skiftningar stänkta med guld. Hon fick en god utbildning, inte olik döttrarna till adelsmän i dåtidens Spanien. Hon hade lärt sig att tala kastilianska musikaliskt och med elegans, och att skriva den med en ton av distinktion. Hon studerade grammatik, retorik, måleri, poesi, historia och filosofi. Från sin far ärvde hon en passionerad kärlek till musik och poesi, och från sina lärare, som hade studerat vid universitetet i Salamanca, hade hon lärt sig mycket av Aristoteles och S:t Thomas av Aquinos filosofi.

När hon och hennes yngre bror Alfonso fördes till Enrique IV:s hov, blev de chockade över att se den omoral och det förräderi som pågick vid det kastilianska hovet. Den svage och utsvävande Enrique var en skam för sin tron och en förrädare mot den vita rasen. Ärkebiskop Carrillo av Toledo anklagade kung Enrique enligt följande: ”Den styggelse och korruption av synder så avskyvärda att de inte är lämpade att nämnas, ty de fördärvar själva atmosfären och är en skamfläck på den mänskliga naturen.” Ärkebiskopen anslöt sig till andra missnöjda adelsmän.

i Burgos med att utforma en serie minnesvärda anklagelser som offentligt riktades till kungen.

De förklarade att kungens moriska garde och andra som han gett makt hade "våldtagit gifta kvinnor och korrumperat och kränkt jungfrur, samt män och pojkar mot naturen; och goda kristna som vågade klaga blev offentligt piskade." De anklagade kungen för att ha förstört den spanska arbetarklassens egendom genom att tillåta morer och judar att exploatera dem; att han hade orsakat att priserna steg orimligt genom att försämra valutan; att han hade tillåtit sina tjänstemän att utöva mutor och utpressning i stor skala; att han hade gjort rättvisan och regeringen till ett åtlöje genom onda utnämningar och genom att låta avskyvärda brott förbli ostraffade; att han hade korrumperat kyrkan genom att kasta ut goda biskopar från deras stift och ersätta dem med hycklare och politiker.

Till både Isabellas och hennes bror prins Alfonsos heder var man allmänt överens om att de vandrade genom denna stinkande atmosfär i det smutsiga hovet utan att besudlas, och kom ut ur det med ett livslångt hat mot den rådande omoralen och dess orsaker, bland vilka de räknade inflytandet från muslimer och judar.

Det förekom många intriger vid hovet, och revolutioner och strider flammade upp i hela kungariket. Isabellas bror, prins Alfonso, stod först i tur till tronen. Men när han var femton år gammal dog han plötsligt. Vissa anklagade kung Enrique eller hans anhängare för att ha förgiftat honom, men detta är inte säkert. Isabella blev en värdefull politisk bricka och många intriger pågick för att få henne bortgift i olika politiska allianser. Kung Enrique försökte gifta bort prinsessan så snart som möjligt med kung Alfonso V av Portugal, som var angelägen om att få Isabellas samtycke. En annan friare vid denna tid var hertigen av Guyenne, bror och tronföljare till kung Ludvig XI av Frankrike. Också beslutsam och inställd på att gifta sig med henne var en judisk mulatt med tvivelaktigt rykte vid namn Don Pedro Giron, som hade erhållit kungens samtycke. Lyckligtvis, medan denna liderliga karaktär var på väg, besluten att gifta sig med Isabella mot hennes vilja, blev han desperat sjuk och dog. Prinsessan Isabella tog emot nyheten om hans död med glädjetårar och tacksamhet och skyndade till kapellet för att tacka Gud.

Efter att ha överlevt allt detta gifte hon sig vid 18 års ålder med prins Fernando, tronföljaren till Aragoniens tron. Don Fernando var en manlig yngling, nästan ett år yngre än hon. I deras förening hägrade utsikten att förena de stora kungarikena Kastilien och Aragonien till en av de mäktigaste nationerna i Europa. Många fiender, inklusive hennes halvbror kung Enrique, bekämpade denna utsikt.

Vår politik gentemot de färgade raserna måste vara densamma som den amerikanska politiken gentemot indianerna under 1800-talet.

av en sådan allians. Icke desto mindre blev hennes äktenskap, som hade varit hemligt, när det blev känt, ett etablerat faktum som kung Enrique var maktlös att ogöra.

Isabellas halvbror, kung Enrique, dog den 12 december 1474. Mitt under glädjen och jublet hos hennes nya undersåtar och under stor ståt och ceremoni, kröntes Isabella till drottning av Kastilien den 13 december samma år. Hon var då 23 år gammal, en vacker och ståtlig gestalt.

Hennes make, prins Fernando, var inte vid hennes sida vid tillfället. När han nåddes av nyheten om Enriques död och om sin hustrus kröning, befann han sig i Perpignan, dit han hade begett sig tidigt på hösten för att rädda sin far från att tillfångatas av sina fiender.

Drottningen och hennes make hade en strikt överenskommelse om sina kungliga befogenheter. Drottning Isabella skulle vara den enda och högsta härskaren över kungariket Kastilien, och när Fernando besteg tronen skulle han ha samma ställning över kungariket Aragonien. Många var intrigerna, skvallret och tvisterna bland deras anhängare och fiender för att dela hovet i två fraktioner, men de lyckades inte. Hädanefter skulle de i de flesta offentliga angelägenheter agera som en person, bådas namnteckningar på alla dokument, bådas ansikten på alla mynt. ”Även om nödvändigheten skiljde dem åt, höll kärleken deras viljor i samklang — många försökte söndra dem, men de var beslutna att inte vara oeniga.”

De hade inte råd med meningsskiljaktigheter om de ville fullborda den gigantiska uppgift som väntade dem. Att skapa ordning ur anarki, att återupprätta kronans prestige, att återta kronogods som olagligt beviljats rövarbaroner av Enrique, att devalvera valutan och återställa välståndet i jordbruket och industrin, att lösa judefrågan, morernas problem, Converso-problemet — detta var en uppgift som verkade omöjlig för en ung kvinna och en ung man med varken trupper eller pengar. Frankrike och Portugal var deras fiender. Kastilien var ett tillstånd av kaos.

Situationen var förvånansvärt parallell med den som mötte den andre store ledaren, Adolf Hitler, när han ärvde ett bankrutt, splittrat och trasigt Tyskland 1933. Han hade också ett splittrat land. Han hade också en nation som var splittrad inom sig själv, en nation plågad av judefrågan och ställd inför en mängd fiender på utsidan.

Även om hon var ovanligt lyckligt lottad som hade en make som stödde henne helt i hennes strävanden, kom drivkraften och den korstågsliknande ivern främst från Isabella själv.

Knappt hade Isabella krönts till drottning av Kastilien förrän landet invaderades av Alfonso V, kung av Portugal. Fernando och

Att vara hatad av judarna är ett hedersärr.

Isabella ärvde kungariken som saknade trupper och saknade finanser för att anskaffa en armé. Isabellas fiender hade dock misslyckats med att räkna med hennes vaknande geni. Under månader levde hon nästan ständigt till häst och färdades från den ena änden av riket till den andra, höll tal, höll konferenser, höll domstol hela förmiddagen för att döma några tjuvar och mördare till hängning, och red hundra mil eller mer över kalla bergspass för att vädja till någon ljummen adelsman om 500 soldater. Var hon än kom underblåste hon kastilianarnas urgamla hat mot portugiserna. Medan Fernando samlade trupper från de norra provinserna, samlade Isabella flera tusen män i Toledo och red i spetsen för dem, i full rustning likt den heliga Johanna, för att möta sin make i Valladolid.

I slutet av juni 1475 hade de samlat en brokig skara på 42 000 man, dåligt utrustade och illa disciplinerade, många av dem lantarbetare och frigivna fångar. Fernando piskade dem snabbt samman till 35 bataljoner och lämnade Valladolid i juli och drog sydväst mot floden Duero. Efter flera månader och flera strider under vilka striderna rasade fram och tillbaka, drev Fernando slutligen kung Alfonsos styrkor på flykt, och satte därmed för tillfället stopp för hotet från Portugal och kung Alfonso V:s anspråk på Isabellas tron i Kastilien.

Segern över Portugal lämnade Isabella som obestridd härskarinna över Kastilien, men det var ett Kastilien plågat av hungersnöd och pest, och ekonomiskt nästan bortom räddning. Ingen betalade sina skulder och det fanns inga medel att tvinga fram betalning. Oordning var det vanliga tillståndet. Fredliga män var inte herrar över sin egen egendom. De hade ingenstans att vända sig angående de rån och våldshandlingar de utsattes för.

Den främsta uppgiften som nu mötte Isabella och Fernando var att återupprätta respekten för lagen. För att göra detta red Isabella och hennes make från stad till stad, ibland tillsammans, ibland var för sig, och skipade rättvisa utan dröjsmål och utan kostnad för folket. Den unga drottningen hörde klagomål, beordrade försoningar och skadestånd, dömde de skyldiga till döden och red vidare till nästa plats. Inom kort tid hade hennes rättvisa fyllt landet med bestörtning. Den var desto mer skrämmande eftersom den upplevdes som opartisk och omutlig. En stor del av korruptionen fanns bland de rika adelsmännen själva, och som hade varit deras sedvänja tidigare, erbjöd de drottningen enorma summor pengar för att muta henne att inte genomdriva sin stränga rättvisa. Men drottningen föredrog rättvisa framför pengar. Till exempel, när en rik adelsman vid namn Alvar Yanez, som hade mördat en notarie, erbjöd drottningen den enorma summan 40 000 dukater om hon ville skona hans liv, vägrade hon eftertryckligt och lät...

ledaren för Yanex avrättades samma dag. För att undvika varje misstanke om legoknektsmotiv lät hon fördela egendomen bland hans söner, trots att det fanns gott om prejudikat som rättfärdigade att hon lät konfiskera den.

Isabella och Fernando var mer än väl medvetna om det faktum att muhammedanerna, som ockuperade den södra halvan av Spanien, samlade styrkor för att återigen invadera och erövra den norra halvan av det delade landet. De var också mer än väl medvetna om att deras egna styrkor var splittrade, uppdelade och ömkligt svaga för att möta en sådan invasion. Hon visste att det fanns flera andra primära förutsättningar som måste korrigeras innan landet kunde enas tillräckligt för att möta en sådan invasion. Kyrkan själv var grundligt korrumperad och bemannad med konverso-judar som satt på nyckelpositioner för att sprida anarki och förvirring under all stress eller påfrestning som uppstod. Hennes halvbror, kung Enrique, hade gett bort och förverkat så mycket kronojord att intäkterna var nästan obefintliga för att stärka den kungliga skattkammaren. De ansåg därför att ytterligare två nödvändiga steg, hur hårda de än var, måste tas för att ena landet och upprätthålla kronans högsta auktoritet.

Eftersom den katolska kyrkan utövade en enorm makt i Spanien under 1400-talet, visste kungen och drottningen att de var tvungna att rensa kyrkans hierarki från de svekfulla och trolösa konverso-judarna som nu utgav sig för att vara kristna, men som var redo att sälja ut kyrkan och sitt land vid första givna tillfälle till muhammedanerna.

De beslutade att instifta inkvisitionen och en gång för alla rensa kyrkan från denna främmande grupp som varken var spansk eller kristen.

Isabella insåg att innan hon kunde möta hotet från morerna i söder, var hon tvungen att övervinna fienderna inom sitt eget land. Bland dessa fiender kunde hon räkna inte bara synagogans judar, utan även de hemliga judarna, konversos, som hade infiltrerat kyrkans hierarki. Hon visste att det var judarna som från början hade bjudit in muhammedanerna i landet, och som alltid hade betraktats som fiender inom portarna, som sympatiserade med och ofta gav bistånd till de hatade morerna.

Efter att två år tidigare i hemlighet ha erhållit påvens tillstånd att upprätta inkvisitionen, skred hon och Fernando nu till verket på allvar.

Judarna hade inte bara korrumperat och förorenat den katolska kyrkan själv, utan de hade också gett upphov till och spridit den albigensiska heresin. Denna heresi lärde ut och praktiserade självmord av princip, och anhängarna kvävde eller svälte ofta sina sjuka, och till och med...

döda spädbarn. Här ser vi ännu en idé och lära som har sitt ursprung hos och spreds av judarna, vilken tenderade att kväva och förnimma den vita rasen.

Det var för att bemöta de frågor som väckts av albigenserna som inkvisitionen först etablerades. Inkvisitionen själv dömde aldrig någon till döden. Inkvisitorerna begav sig till en viss stad och kallade alla kättare att bekänna inom en fastställd tid, vanligtvis inom 30 dagar. De som gjorde det behandlades milt. En fånge som befanns skyldig och vägrade att avsvära sig sin tro överlämnades av inkvisitorerna till staten, som sedan gick vidare mot honom som en förrädare. I praktiken avrättades ungefär två personer av hundra anklagade. Vissa fängslades. Vissa frigavs. Tortyr användes som en sista utväg, men ansträngningar gjordes för att begränsa dess användning.

Under tiden blev det helt uppenbart att muhammedanerna gjorde ett beslutsamt försök att erövra hela Europa. År 1479 ryckte Mohammed II, den store turken, fram till sjöss för att ödelägga ön Rhodos. När riddarna av St. Johannes på Rhodos året därpå, 1480, slog tillbaka Mohammed II, satte den senare hela Europa i skräck genom att slå ner på Italiens kuster. Hans besättningar härjade Apuliens kust, och den 11 augusti 1480 intog Mohammed staden Otranto i kungariket Neapel med storm. Av de 22 000 invånarna band barbarerna 12 000 med rep, och i detta hjälplösa tillstånd dödade de dem under fruktansvärd tortyr. De dräpte alla präster i staden. På en kulle utanför staden, numera känd som Martyrernas kulle, slaktade de många fångar som vägrade att bli muhammedaner och kastade deras lik till hundarna.

De italienska prinsarnas apati var otrolig. Undergrävda och kontrollerade av judiska penningutlånare förblev de splittrade och fullständigt maktlösa. Till exempel låg kungen av Neapel i krig med Florens, och hans son Alfonso, hertigen av Kalabrien, befann sig 150 legues bort i Toscana och stred i det toskanska kriget. Och så fortsatte det.

Panik började sprida sig över de spanska kungadömena. Man frågade sig vad som skulle hända om turkarna kom från öster och morerna i Granada gick till offensiv i söder mot Andalusien. Kastilien stod utan tvekan inför ett krig, och det skulle bli ett krig där hon behövde varenda gnutta av sin styrka. Och ändå fanns det hemliga fiender inom hennes portar — fiender som tidigare hade berikat sig på hennes välstånd och visat sympati för de hatade och fruktade muhammedanerna. Dessa fiender var de judiska conversos i Kastilien, en nation inom nationen.

Turkarnas landstigningar i Italien hade beseglat conversos öde.

Kreativitet grundar sig på erfarenhet, historiens lärdomar,
naturens lagar och sunt förnuft.

De första rättegångarna i inkvisitionen i Kastilien hölls den 6 februari 1481. Samtidigt härjade böldpesten i hela Spanien.

Conversos var nu grundligt skrämda och började till slut fly från Sevilla. Flera av de mäktigaste Conversos möttes i den katolska kyrkan San Salvador för att diskutera medel för att skydda sig själva. Katolska präster, munkar, domare, regeringstjänstemän — alla av judisk härkomst och hemliga fiender till den katolska kyrkan och till Spanien självt — var närvarande. Diego de Susan, en rabbin vars förmögenhet uppskattades till 10 miljoner maravedis, krävde i ett eldigt tal att de skulle motstå inkvisitionen med våld. De visste att de hade stadens huvudsakliga makt i sina händer och de beslutade att samla trupper för att döda sina fiender och därigenom hämnas. Genom en lyckoträff fick Isabella reda på denna sammansvärjning. De främsta konspiratörerna greps. Susan och hans rika medbrottslingar ställdes inför rätta inför en jury av advokater. Flera av dem erkände och ålades att utföra botgöring, medan sex av ringledarna förklarades vara obotfärdiga kättare och överlämnades av inkvisitorerna till stadens världsliga tjänstemän. De sex obotfärdiga konspiratörerna fördes utanför stadsmurarna, bands vid pålar och brändes. Susans avrättning ägde rum tre dagar senare.

Tusentals Conversos flydde nu i panik i alla riktningar, vissa till Portugal, andra till Italien, där judarna i tider av förföljelse aldrig hade misslyckats med att finna en beskyddare i påven.

Och så fortsatte det från stad till stad. Till och med inkvisitorerna blev förvånade över att finna hur stor andel av Conversos som var engagerade i att undergräva själva kyrkan som de bekände sig till, och i intriger och sammansvärjningar mot kronan och landet självt.

Vilt överdrivna skildringar av den spanska inkvisitionen har spridits under de senaste fem århundradena av författare som är fientligt inställda till Spanien och den katolska kyrkan. Sanningen tycks vara att under hela Isabellas regeringstid brändes omkring 2 000 personer, inklusive inte bara hemliga judar, utan även bigamister, hädare, kyrkotjuvar, falska mystiker och andra lagöverträdare. Den allmänna opinionen godkände utan tvekan inkvisitionen, och Isabella själv refererade alltid till den med stolthet.

Judiska författare som under de senaste fem århundradena har dominerat vår litteratur har anklagat Isabella för att ha orsakat Spaniens intellektuella förfall på grund av inkvisitionen. Detta är naturligtvis en stor lögn. Ty det intellektuella livet i Spanien var aldrig mer kraftfullt än under århundradet efter att hon etablerade inkvisitionen. Det var perioden för hennes tre största poeter, Cervantes, Lope de Vega och Calderon, den gyllene

hennes litteraturs guldålder. Det var den period då hennes främsta skolor och universitet grundades, medan utländska lärda strömmade till Spanien och ärades, och medicin och andra vetenskaper gjorde sina mest anmärkningsvärda framsteg. Aldrig var Spaniens industrier och handel så blomstrande, och aldrig upprätthölls ordningen så väl på hemmaplan och prestigen utomlands så hög som under 1500-talet, då Spanien blev huvudman för ett nytt imperium som överskuggade hela Europa och Amerika. Det råder föga tvivel om att den främsta orsaken till denna stora återuppståndelse för Spanien var hennes (partiella) rening av sig själv från den judiska pesten i sin mitt.

Denna interna storstädning kom inte en dag för tidigt. Muhammedanerna var beslutna att göra ett försök att erövra hela Europa. Den listige moren, Muley Abou'l Hassan, muslimsk ledare i Granada, hade stormat staden Zahara på juldagen 1482 och befann sig inom 2,5 mil sydost om Sevilla. Vare sig Isabella gillade det eller ej, stod hon inför sitt livs största kris och, som var karakteristiskt för henne, var hon besluten att kämpa.

Isabella var nu fast besluten att göra slut på det mauriska herraväldet i söder, oavsett hur lång tid det än skulle ta. Vad alla goda kastilianska kungar hade drömt om att göra, vad hennes far hade misslyckats med att göra, och vad svaglingar som Enrique hade försummat att göra, föresatte hon sig att fullborda med hjälp av sin make Fernando. Kungen skulle leda den spanska hären i korståget, och hon, i sin magnifika krafts dagar vid trettio års ålder, skulle vara rekryteringsagent, intendent, inköpare av ammunition, fältsjuksköterska och propagandabyrå, allt i ett.

Det är inte min avsikt här att gå igenom de blodiga händelserna i det krig som följde under de kommande tio åren. Det förekom många nedslående nederlag och många gånger då hon var på gränsen till förtvivlan. Faktum är att det efterföljande kriget var av sådan natur att det skulle ha knäckt mångas mod, men med sin järnvilja fullföljde hon kriget skoningslöst. Samtidigt drev hon på kampanjen mot konverso-judarna. Utan inkvisitionen och dess medel skulle krigföringen ha varit hopplös.

Detta var krutets och kanonernas nya tidsålder. För att föra detta krig krävdes tungt artilleri, och det måste komma från Frankrike, Tyskland och Italien. Hon gjorde det enda möjliga; genom att konfiskera konverso-judarnas egendom använde hon dessa intäkter för att köpa krigsmateriel och andra förnödenheter som behövdes för att föra krig mot morerna.

Inte nog med att hon förde krig mot de förrädiska konversos och mot de aggressiva morerna, utan vid den tidpunkt då segern mot morerna var fullbordad hade hon fött sitt femte barn. Även under

under dessa krigsår började Isabella studera latin, så att hon skulle kunna förstå utländska diplomater utan att behöva vara beroende av tolkar.

Isabellas och hennes mans mod, iver och beslutsamhet gav slutligen resultat. Efter tio år var kriget över och den 2 januari 1492 trädde den mauriske ledaren Boabdil fram, överlämnade Granada och gav stadens nycklar till kung Fernando, som i sin tur gav dem till drottningen, som sedan skickade dem vidare till sin äldste son, prins Juan. Snart dök korstågets silverkors upp på det höga tornet i staden Granada med Santiagos flagga bredvid det. Det var första gången som den vita rasen hade styrt staden Granada på 770 år.

Året 1492 var ett stort år för Spanien, för Isabella och för den vita rasen. Det var året då maurerna drevs ut ur Spanien. Det var året då Kristoffer Columbus, under kung Fernandos och drottning Isabellas beskydd, gav sig ut mot den nya världen och upptäckte Amerika. Det var också året då det spanska kungaparet fattade ett beslutsamt beslut att befria landet från den andra delen av den förrädiska fienden — synagogans judar.

Genom att instifta inkvisitionen hade Isabella främst varit inriktad på att skydda den katolska kyrkan och driva ut de hemliga judarna från kyrkans hierarki och medlemskap. I hög grad hade hon lyckats med detta. Detta hade dock inte alls påverkat synagogans judar, nämligen de judar som förblev lojala mot sin judiska tro. Hon fann att de fortfarande skövlade landet i hög grad, förrådde Spanien till maurerna och muslimerna vid varje tillfälle, och fortfarande var i besittning av en enorm mängd rikedom och makt, allt till nackdel för hennes älskade land. Inte nog med det, utan de hetsade ständigt de nyligen konverterade Converso-judarna till helgerån och brott mot kyrkan.

Bernaldez, den spanska historikern vid den tiden, skriver om judarna: "De, judarna, bor mestadels i de större städerna, och i de mest rika, välmående och bördiga länderna... Och alla var de köpmän och försäljare, och hade kontroll över beskattningsprivilegierna och var förvaltare av herrgårdar, tygklippare, skräddare, skomakare, läderhandlare, garvare, vävare, kryddhandlare, gårdfarihandlare, sidenhandlare, juvelerare och hade andra liknande yrken. Aldrig brukade de jorden, inte heller var de arbetare, snickare eller murare; utan alla sökte enkla yrken och sätt att tjäna pengar med lite arbete. De var ett listigt folk..."

Fernando och Isabella beslutade slutligen att judarna var Spaniens fördärv och att ingenting skulle ta bort roten till

besvär men att driva ut dem ur riket. Den sista dagen i mars 1492 utfärdade de ett edikt som beordrade alla judar att lämna deras rike senast den 1 juli, och att de inte fick ta med sig något guld, silver eller präglade pengar. Den 2 augusti, dagen innan Columbus seglade mot Amerika, var judarna tvungna att ge sig av såvida de inte döptes och konverterade till kristendomen.

Omkring 160 000 judar tycks ha lämnat Spanien. Vissa seglade till Cartagna i Afrika och vissa begav sig till Arcilla och därifrån vidare till Fez i de mauriska rikena i Afrika. Andra fortsatte till Portugal och tilläts resa in mot betalning av en hög skatt. Vissa begav sig till Navarra i Frankrike, andra kämpade sig så långt som till Balkan. Vissa återvände till Kastilien och döptes. Det återstod dock ett stort antal personer av judisk härkomst, möjligen så många som tre eller fyra miljoner, som hade döpts som kristna.

Många av dem togs emot av påve Alexander VI som flyktingar i Rom. Det verkar som om judarna alltid kunde räkna med att påven skulle rädda deras skinn när situationen blev outhärdlig i de länder som de hade skövlat. Detta är inte alltför märkligt med tanke på att judarna hade uppfunnit kristendomen från första början och utan tvekan förblev i kontroll över påveämbetet i Rom under de århundraden som följde. De har i själva verket fast kontroll över den katolska kyrkan idag och använder den som ett verktyg för att trubba av och förvända den vita rasens sunda naturliga instinkter. För sitt stöd och sin hjälp till judarna vid denna tid kallades påve Alexander VI, som var född i Spanien, föraktfullt i sitt hemland för "Marrano" och "Juden".

Drottning Isabella levde i ytterligare tolv år efter det historiska året 1492. Under denna tid överöstes hon med ännu fler hedersbetygelser och hon upplevde också många sorger inom sin egen familjekrets. Jag kommer dock att lämna berättelsen om Isabella vid denna punkt, eftersom hennes mest betydelsefulla arbete nu var utfört.

Hennes livshistoria framstår som ett flammande epos i den vita rasens historia. Utan henne är det mycket troligt att Europa skulle ha översvämmats av de svarta muslimerna från Afrika och idag skulle vara en bastardiserad ras av mulatter. Hennes geni, hennes iver och hennes beslutsamhet står som en ledstjärna för alla medlemmar av den vita rasen, både män och kvinnor, att prisa och försöka efterlikna. Vi har mycket att lära av historien om hennes kamp, både från det hon åstadkom, från det hon misslyckades med och de misstag hon gjorde.

Hennes prestationer är en enorm inspiration för alla medlemmar av den vita rasen och vi kan vara oerhört stolta över denna stora kvinna. Hennes livshistoria bevisar för oss att när vår vita ras tycks ha nått botten, när judarna tycks ha fullständigt förstört varje gnutta anständighet och korrumperat regeringen, landet och allt annat...

Kärlek och hat är två sidor av samma mynt.

institutioner, och när saker och ting verkar desperata och hopplösa, kan viljan, geniet och beslutsamheten hos en enda person, under en livstid, förändra situationen från förtvivlans djupaste avgrunder till en av storslagenhet, stolthet och välstånd. Vi har sett hur Spanien sargades av brottslighet, inre splittring, svält, pest och hotades allvarligt av fiender inom, och även utom, dess gränser. Vi har sett hur korruption hade urholkat landet från landets högsta ämbete, tronen, ner till den lägsta borgaren i byn. Vi har sett hur de svarta morerna från Afrika hade erövrat och lagt under sig den södra halvan av Spanien och hotade inte bara resten av Spanien, utan hela Europa.

Vid 23 års ålder kunde drottning Isabella knappast ha stått inför en mer hjälplös och desperat situation. Icke desto mindre, under de följande 20 åren av sin regeringstid, genom sin okuvliga vilja, sitt mod och sin beslutsamhet, besegrade hon alla dessa onda ting. Hon övervann dem och hon återupprättade Spanien inte bara till dess högsta tidigare storslagenhet, utan förde Spanien till nya höjder som aldrig tidigare uppnåtts. Inte bara nådde Spanien de största höjderna i sin historia under Isabellas regeringstid fram till den tiden, utan fortsatte under nästa århundrade, delvis rensat från judarna, att bli den största makten i Europa, att bygga ett mäktigt imperium i den nya världen och att föra sin konst, litteratur och handel till höjder som aldrig tidigare uppnåtts av något annat land i Europa.

Vi har mycket att lära av hennes misstag också. Hennes största misstag var hennes hängivenhet till den kristna religionen istället för att inse det grundläggande värdet av sitt stora rasmässiga arv. Hon kunde uträtta det hon gjorde, inte på grund av några religiösa riktlinjer, utan på grund av kvaliteten på det blod som flöt i hennes kungliga ådror. På grund av sitt beroende av kristendomen tillät hon det judisk-dominerade påvedömet att gång på gång motarbeta hennes beslutsamhet att vidta de stränga åtgärder som krävdes för att totalt befria sitt land från den judiska pesten. Och i hela denna fråga begick hon det ödesdigra misstaget att betrakta judarna som en religion snarare än den parasitära ras de är. Hon begick det ödesdigra misstaget att tillåta dem att bedrägligt bekänna sig till kristendomen och att försöka omvända dem, istället för att rensa ut och utplåna dem från landet. Hon begick också det sorgliga misstaget att tillåta morerna, när de väl var besegrade, att stanna kvar i Spanien, genom att försöka omvända dem till kristendomen, eller tillåta dem att bli "fredliga" medborgare i sitt land.

Vad hon borde ha gjort var att driva ut varenda en av dem över Medelhavet och tillbaka till Afrika så att de inte då, eller i framtida generationer, skulle förorena Spaniens blod. Hon begick det oförlåtliga misstaget att tillåta tre eller fyra miljoner judar, som

Att distribuera 20 miljoner exemplar av denna bok kommer att rädda den vita rasen — en kostnad mindre än några timmars välfärd för niggrerna.

bedrägligt bekände sig till kristendomen, men i hemlighet förblev judar i hjärtat, att stanna kvar i Spanien. Hon borde ha utrotat det judiska problemet fullständigt genom att göra mot de judar som förblev Conversos på samma sätt som gjordes mot dem som bevisats skyldiga i inkvisitionen, eller genom att driva ut dem ur riket.

Efter att ha samlat kraft och fart för att rensa och sanera landet från dessa förrädiska främmande element, judarna och maurerna, borde hon ha slutfört arbetet helt och hållet. Som det nu var, tillät hon miljontals av dessa semiter, både maurer och judar, att stanna kvar i sitt land och smitta och förorena det spanska rasblodet ytterligare än vad som redan skett. Århundraden av spanjorer har fått betala ett högt pris för detta misstag och idag är Spanien självt befolkat av en bastardiserad ras med en kraftig maurisk och judisk kontaminering som flyter i folkets ådror. Från detta kan landet aldrig återhämta sig.

Trots deras föregivna omvändelse förblev judarna judar, och stannade kvar för att för evigt förråda och konspirera med Spaniens fiender. I samarbete med judarna i England och Frankrike och de andra länderna, strävade de under de närmaste århundradena efter att kväva och hämma Spaniens handel och expansion så mycket som möjligt, och i många fall förrådde de hemligheter till hennes fiender genom det judiska kontaktnätet.

Till hennes fördel måste det dock sägas om Isabella att hon inte gav upphov till dessa förhållanden. Judarna hade kraftigt infekterat Spanien mer än ett dussin århundraden innan hon ens besteg tronen. Muslimerna hade redan invaderat Spanien många århundraden innan hon ens föddes, och ockuperade fortfarande hälften av Spanien vid den tid då hon kröntes till drottning. Utan hennes beslutsamhet och iver skulle de utan tvekan ha orsakat en ytterligare allvarlig degeneration av Spanien och utan tvekan hjälpt araberna och muslimerna att invadera resten av Spanien, och troligtvis hela Europa. Utom allt tvivel satte denna stora drottning tillbaka och fördröjde den judiska och muslimska framryckningen med många århundraden.

Framför allt, och detta bör vi notera noga, bevisade hon för oss alla vad en beslutsam vit person kan göra: genom iver och beslutsamhet, genom organisation och ledarskap, kan den judiska makten brytas. Hon gjorde detta under sin livstid, precis som Adolf Hitler gjorde det under sin livstid. Låt detta vara en enorm inspiration för oss alla. Låt oss göra detsamma i vår egen tid, i vår egen generation.

Kapitel 13

Mormonismen: ett bättre bedrägeri

Medan muhammedanismen är den snabbast växande stora religionen i världen, och även den snabbast växande numeriskt, är den mormonska religionen, eller mer korrekt benämnd Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, procentuellt sett den snabbast växande religionen i Amerika idag. Även om den inte är stor jämfört med de stora religionerna, hävdas det att mormonkyrkan nu har ett medlemskap på över tre miljoner anhängare. Medan det är min åsikt att den mormonska religionen är en bättre religion för det vita folket än kristendomen, är jag icke desto mindre övertygad om att den, liksom kristendomen, är ett enormt bedrägeri och en oadlad bluff.

Det finns dock flera viktiga saker som vi kan lära oss av mormonismen och det är därför vi överväger den tillsammans med de tre andra stora religionerna. Den ger oss ett svar på frågan, nämligen, är det överhuvudtaget möjligt att starta och sprida en ny religion i modern tid? Den mormonska religionen har besvarat detta med ett eftertryckligt ja, eftersom den påbörjades för mindre än ett och ett halvt sekel sedan. Den andra viktiga lärdomen som vi kan dra av denna relativt nya religion är just vad som får en religion att spridas, och vilka tekniker vi kan använda för att sprida och utbreda vår egen nya religion, Creativity.

Den mormonska religionen startades av en infödd amerikan vid namn Joseph Smith, född i Vermont, 1805. Vid tio års ålder flyttade han med sina föräldrar till staden Palmyra, New York. Under sitt femtonde år flyttade de till en närliggande plats kallad Manchester, och det var här som han, enligt vad Joseph Smith själv berättar, började se märkliga syner och fick kontakt med "änglar sända till honom av Gud." Vid arton års ålder hade han mottagit flera till av dessa "syner" och "besök" från det stora bortom. I dessa transer fick han veta att han skulle ges några guldplåtar. Han skulle också få en uppsättning genomskinliga stenglasögon kallade "Urim" och "Thummim" för att hjälpa honom att översätta de märkliga forntida arameiska, hebreiska och egyptiska språken som plåtarna förmodades vara skrivna på.

F.B.I. är den judiska hemliga polisens hårdföra arm.

Ängeln Moroni "uppenbarade" för Joseph Smith att han hade begravt de heliga uppteckningarna år 420 e.Kr. i kullen Cumorah. Det var förmodligen ett sammandrag gjort av Mormon, far till Moroni, från hans förfäders uppteckningar, och därav får vi namnet Mormon.

Enligt Smith satte han sedan igång med att "översätta" dessa plåtar genom att diktera dem bakom en skärm för några av sina medarbetare.

Allt detta kan verka ytterst märkligt, och det är det sannerligen. Det påminner mig om den påstådda historien som tillskrivs general Grant när en främling närmade sig honom, skakade hans hand och sade: "Markisen av Queensbury, förmodar jag?" Varpå Grant lär ha svarat: "Vem som helst som skulle tro det, vore dum nog att tro vad som helst."

I vilket fall som helst publicerades Mormons bok, som denna nya bibel för mormonernas tro kallades, översatt till engelska år 1830, samma år som Joseph Smith organiserade Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Originalplåtarna togs sedan återigen om hand av ängeln Moroni och fördes bort så att ingen någonsin såg dem igen. Mycket lägligt.

Smith och hans anhängare hävdar att Smith år 1829 prästvigdes av Johannes döparen och gjordes till apostel. Den 6 april 1830 etablerades Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i Fayette, New York, med Joseph Smith som dess förste profet. Medlemmar prästvigdes för att gå ut och predika, och den nya tron spreds snabbt. Ett tempel byggdes i Kirkland, Ohio; Missouri blev ett centrum; Nauvoo, Illinois var högkvarter för en annan grupp. De mötte folkligt ogillande och förföljelse på många håll, till stor del för att månggifte var tillåtet. Fortsatt förföljelse drev dem allt längre västerut. Slutligen lönnmördades Smith i ett fängelse i Carthage, Illinois den 27 juni 1844, och presidentskapet övergick till en aggressiv efterföljare vid namn Brigham Young.

För att undvika ytterligare förföljelse gick mormonerna med på att lämna Illinois, men genom något rättshaveri, efter att en del av Nauvoo-bosättningen redan hade börjat flytta, blev de kvarvarande attackerade och förintade. Under sin 240 mil långa vandring till Stora Saltsjöns bäcken förlorade mormonerna ytterligare tusen av sina anhängare.

Här, vid Saltsjön, bodde de under en tid i fred och upprättade det stora templet i Salt Lake City. Härifrån och framåt spreds mormonreligionen över hela världen.

Vad säger då mormonreligionen egentligen? Mormons bok är ytterst ointressant läsning, faktum är att den är så tråkig och långrandig att den är

nästan omöjligt, åtminstone för mig, att läsa igenom alltihop. Jag finner sannerligen väldigt lite i det som är inspirerande.

Trots att det antas vara en 1800-talsöversättning av något som mormonerna hävdar skrevs av flera personer under en period av ungefär tusen år (från 600 f.Kr. till cirka 400 e.Kr.), är språket strikt i 1400-talets elisabetanska stil. Eftersom egyptierna, hebréerna och araméerna inte talade 1400-tals elisabetansk engelska, och eftersom 1800-talets amerikaner inte heller talade på det sättet, undrar man varför Smith fann att en sådan ordalydelse, med bibliska "yeas" och "nays" samt "thees" och "thous", var en direktöversättning av något som var några tusen år gammalt. Utan tvekan kände Smith att han genom att efterlikna det bibliska språket (King James-versionen) skulle kunna ge det en mer mystisk och religiös aura, och därigenom bidra till att göra hans nyligen hopkokade skrifter mer trovärdiga och acceptabla. Mormons bok följer vidare formatet i den kristna och judiska Bibeln. Berättelsen den förtäljer är dock helt och hållet annorlunda.

Mormons bok ger påstått en redogörelse för en grupp människor av Manasses stam som lämnade staden Jerusalem år 600 f.Kr., och som cirka åtta eller tio år senare seglade med ett skepp över Indiska oceanen och Stilla havet till den västra hemisfären. Den fortsätter sedan i en ytterst tråkig och långrandig skildring av prövningar och vedermödor, framgångar och misslyckanden, för dessa människors ättlingar, tills slutligen återstoden av dem utrotas av sina fiender år 421 e.Kr. på en kulle i vad som nu är delstaten New York, där Joseph Smith hävdade att han fann deras uppteckningar cirka 1400 år senare.

I denna märkliga historia berättas det också om hur dessa människor år 122 f.Kr. upptäckte begravda uppteckningar, även de på metallplåtar, som berättade historien om en tidigare migration av en annan grupp människor av Adams släkte från Asien till den västra hemisfären år 2000 f.Kr. Dessa människor ska ha varit bosatta i denna del av världen tills deras ättlingar utplånades i ett inbördeskrig år 590 f.Kr.

Så här har vi en långrandig historia om två olika grupper av människor som uppenbarligen antogs vara ättlingar till Adam och som migrerade till den västra världen i forntiden, där en grupp levde här från 2000 f.Kr. till 590 f.Kr. och den andra gruppen från 590 f.Kr. till 421 e.Kr. Just varför det var nödvändigt att drömma ihop en så lång och dyster historia om dessa människor för att grunda en ny religion, är svårt att förstå. Även om berättelsen är helt annorlunda, och persongalleriet också är helt annorlunda än det i Gamla testamentet,

finner vi mormonkyrkan deklarera i punkt åtta i sina "Tretton trosartiklar" enligt följande: "Vi tror att Bibeln är Guds ord i den mån den är rätt översatt; vi tror också att Mormons bok är Guds ord."

Detta är som att säga att jag tror på Bibeln i den mån den är korrekt och jag tror också på evolutionsteorin som är mer korrekt. De två böckerna, den judisk-kristna Bibeln och Mormons bok, är helt motstridiga och olika. För vem som helst att säga att de tror på båda är att tala med kluven tunga.

Utan att gå in på ytterligare detaljer om Mormons bok, är det min välövervägda åsikt att berättelserna som skrivs däri är irrfärder av ett något överstimulerat och obalanserat sinne, och gör väldigt lite för att kasta ljus över, eller avslöja information om, någonting. Det faktum att Joseph Smith ger en undertecknad förklaring av ett testamente av tre vittnen och sedan ytterligare fick fler vittnen att skriva under och säga att de också såg dessa plåtar av guld med gravyrer på, låter enligt min mening inte särskilt övertygande. Det påminner mig om historien vi har i ett annat kapitel i denna bok som berättar om mannen som försökte prångla ut checken på 10 000 dollar och om och om igen hävdade att den var äkta, att den var giltig, och att han hade så många vittnen som backade upp honom. Icke desto mindre kom allt ur samma uppsättning påståenden och är inte mer äkta än resten av det.

Hur det än må vara med det, så startade denna grupp av nitiska fanatiker en ny religion, och på många sätt var den åtminstone bättre än kristendomen. Medan mormonismen också på något sätt delvis polariseras kring Jesus Kristus, och Moses, och judarna, har den märkligt nog också en urvattnad version av Bergspredikan. Allt jag därför kan säga om den är att den är ett "bättre bedrägeri", men inte mycket bättre.

Icke desto mindre förefaller det mig som om den genomsnittliga mormonen idag förmodligen är mer flitig, mer laglydig och mer ansvarsfull än den genomsnittliga amerikanen. Väldigt få av dem lever på socialbidrag och de lyckas ganska väl ta hand om sina egna. Framför allt tillmötesgår de inte niggrerna, som de flesta kristna samfund gör. Inte heller främjar de integration med niggrerna. Detta länder mormonfolket till heder och även deras religion, oavsett dess fiktiva grund.

Det som är av särskilt intresse för oss när det gäller mormonreligionen är dock det faktum att det är den snabbast växande religionen. Det är orsaken till denna expansion som vi särskilt vill notera.

Orsaken är inte svår att hitta. Det är samma orsak som förklarar den snabba expansionen av Jehovas vittnen, en annan märklig sekt.

Både Jehovas vittnen och mormonerna växer snabbt eftersom de bedriver ett aggressivt program för försäljning, marknadsföring och propaganda. Medan Jehovas vittnen vanligtvis verkar vara ganska ursäktande och något försagda i sitt tillvägagångssätt när de dyker upp vid dörren och räcker över ett exemplar av sin "Vakttornet", framstår mormonerna i kontrast vid samma dörr som sprudlande av självförtroende och entusiasm.

Vanligtvis skickar mormonerna ut två unga män som ett team i sina rekryterings- och proselytiseringskampanjer. De dyker upp vid din dörr prydligt klädda, leende, artiga och entusiastiska och frågar om de kan få några minuter av din tid för att ge dig mycket viktig information om sin religion. Eftersom de har ett attraktivt utseende, är vänliga och entusiastiska, blir de oftast inbjudna. Detta är naturligtvis ett mycket, mycket viktigt steg i programmet. Väl inne kan de sedan ta upp inte bara några minuter, utan de närmaste timmarna av din tid om du är så lagd, och verkligen ge dig ett fullständigt försäljningsprogram för sin produkt: den mormonska religionen.

Eftersom den kristna religionen egentligen är en produkt av det ultimata utnyttjandet av propaganda när den är som bäst, genom användning av ord och psykologi som omvänder människor till att acceptera fiktiva och illusoriska idéer, bör vi aldrig glömma hur viktig den aggressiva främjandet av propaganda är för att vinna över människor till ens eget sätt att tänka.

Propaganda i sig, liksom regeringen eller vädret, är varken god eller ond. Det beror på vilken typ av propaganda du utsätts för. Propaganda kan vara oerhört upplysande, informativ och konstruktiv; eller så kan propaganda vara oerhört destruktiv och självmordsbringande i sin effekt. Icke desto mindre är propagandateknikerna alltid desamma, oavsett om dess inriktning är för goda eller onda syften. Det man bör komma ihåg är att propaganda är ett oerhört kraftfullt instrument för att påverka människor.

Eftersom vi tidigare har sagt att religion är nödvändig för ett folks överlevnad, och att det är särskilt oerhört viktigt för frälsningen av dagens vita människor, och eftersom vi nu är i processen att sprida och utbreda vår egen konstruktiva religion för just det ändamålet, bör vi noga notera de lärdomar vi kan dra av den mormonska religionens framgång. Dessa lärdomar är följande:

1. Det är helt klart möjligt att grunda och sprida en ny religion bland dagens vita människor och vi bör bli oerhört uppmuntrade av detta. Faktum är att folket desperat

söker en ny trosbekännelse som de kan tro på, särskilt den yngre generationen.

2. Nyckeln till framgångsrik spridning och utbredning av en sådan ny religion är genom muntlig tradition, genom tal, genom propaganda och genom att använda de rätta teknikerna för försäljning.

Detta sistnämnda är ett helt ämne i sig självt och jag kommer att utveckla detta ytterligare i ett annat kapitel. Låt oss komma ihåg vad Adolf Hitler sa angående propaganda: "Propaganda kan få himlen att se ut som helvetet, och helvetet att se ut som himlen." Låt oss aldrig glömma att det inte finns något så kraftfullt som en idé vars tid har kommit, och dessutom, att en sådan idé endast blir kraftfull om den skickligt och aggressivt främjas genom de bästa och mest produktiva propagandateknikerna.

Tiden för en ny trosbekännelse — en ny idé — för den vita människan är nu här. Den trosbekännelsen är Kreativitet (Creativity).

Kapitel 14

Kristendom och kommunism: Judiska tvillingar

Om man lyssnar på vad "Kosher-konservativa" säger, pågår idag en hård, intensiv kamp mellan kommunismens onda krafter och kristendomens heliga krafter. Vi leds till att tro att det är en total kamp mellan gott och ont. Vi får höra att dessa två krafter är själva essensen av två motpoler — i fullständig och diametral konflikt.

Det är en skenstrid. Faktum är att de båda är degenererade produkter av det kollektiva judiska sinnet, utformade för att göra en och samma sak — att förinta den vita rasen.

Om vi tar en närmare titt på dessa två onda krafter som har ansatt och plågat den vita rasens sinnen under alla dessa år, finner vi att de inte alls befinner sig på motsatta sidor. Vi finner att de båda står på den internationella judenhetens sida och utför det arbete de var utformade för att göra, nämligen: att förvirra och förbrylla den vita mannens intelligens så att han själv hjälper juden att förinta den vita rasen.

Vid en jämförelse av de två finner vi att de är slående lika, och inte motsatser. Faktum är att det finns så många likheter i de två programmen och i filosofin bakom dessa två läror att man lätt kan spåra samma författares hand. Den författaren är det internationella judiska nätverket. De och de ensamma skrev både kristendomens lära och kommunismens lära.

Både kommunismen och kristendomen predikar mot materialism. Kommunismen betecknar de produktiva och kreativa krafterna i vårt samhälle, som vi till så stor del har den produktiva vita civilisationens fördelar att tacka för, som "borgerliga". Den går sedan till angrepp med oöverträffad vrede mot de borgerliga och säger till oss om och om igen att de måste förintas. Istället för att ge erkännande där erkännande bör ges, förtalar och smutskastar den dessa konstruktiva och produktiva element, nämligen de borgerliga eller kapitalisterna, som det ultimata onda.

Dagens television är en judisk idiotlåda.

Kristendomen säger oss i princip samma sak. Den säger oss att det kommer att vara svårare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik man att komma till himlen. Den säger oss att vi bör "sälja allt vad du äger och ge åt de fattiga", ett lömskt råd som, om det följdes, skulle göra oss alla till en flock kringströvande luffare och tiggare. Det skulle med all säkerhet orsaka vårt samhälles sammanbrott. Kristendomen säger oss vidare "samla er inte skatter på jorden, utan samla er skatter i himlen."

Genomgående är innebörden tydlig. Ackumulera inte åt dig själv något av det goda i livet. Om du, genom hårt arbete, redan har lyckats ackumulera viss rikedom, gör dig av med den, ge bort den, ge den till de fattiga, framför allt, ge den till kyrkan, de tar emot den med förtjusning. Slutresultatet av detta fantastiskt dåliga råd är naturligtvis att det lättare hamnar i händerna på judarna, som inte ansluter sig till sådan dårskap. De hoppas kunna göra narr av oss, väl medvetna om det gamla ordspråket "En dåre och hans pengar skiljs snart åt", vilket är ack så sant.

Den andra sidan av myntet är att ledarna för både kristendomen och kommunismen själva är fantastiskt materialistiska. När vi betraktar den katolska kyrkan genom tiderna, finner vi att medan de pressade ut den sista skärven från den fattiga änkan, samlade kyrkan själv på sig och hamstrade guld, silver och ädla stenar i otroliga mängder. Inte nog med att den tog in och samlade allt guld, silver och alla ädelstenar den kunde, utan den förvärvade enorma mängder fastigheter, och den katolska kyrkan idag är utan tvekan den mest fantastiskt förmögna institutionen på jordens yta. Även under den mörka medeltiden när fattigdomen var utbredd, mestadels på grund av kristendomen själv, finner vi dessa enorma och sagolikt rika katedraler, byggda mitt i fattigdomen, med guldbeklädda altare och apsider och valv och pelare och väggar. Kyrkans ledarskap lät bygga enorma och storslagna basilikor, katedraler, kloster, baptisterier, mausoleer, konvent och kyrkor. Praktiskt taget alla dessa var så påkostade och så enorma i jämförelse med den tidens magra omgivningar, att de flamboyant stack ut som den främsta förvaringsplatsen för all materiell rikedom — guld, silver och arkitektonisk prakt — för både sin era och sitt geografiska läge.

Kyrkan har aldrig besvärat sig med att förklara varför det var så nödvändigt att visa upp en sådan överdådig rikedom för de tillbedjande troende, som gång på gång fick höra att det var ondskefullt att "samla skatter". Än idag byggs kyrkor för att vara flamboyanta, pråliga och bisarra. Pengar verkar inte vara något hinder.

Vatikanen, detta citadell för "andligt" ledarskap, som också predikar "samla er inte skatter på jorden", praktiserar inte vad den...

Anledningen till att tidigare kritiker av kristendomen har misslyckats med att rasera den är eftersom de inte erbjöd någon positiv religion att ta dess plats.

predikar. Tvärtom, vad den utövar är i sanning höjden av hyckleri och motsatsen till andlighet. Den satsar allt på att samla skatter på jorden. Den har samlat på sig en portfölj på 5,6 miljarder dollar enbart i aktier, för att inte tala om alla dess fastigheter, konstskatter och andra värdeföremål. Den åtnjuter en årlig inkomst på 1,5 miljarder dollar, varav mycket utan tvekan samlats in från "änkans sista skärv", liksom dess enorma innehav.

Det religiösa etablissemanget i USA som helhet värderas till 102 miljarder dollar. År 1969, av de 17,6 miljarder dollar som privatpersoner i USA bidrog med till välgörenhet (vilket mestadels gynnade negrerna), var 45 procent, eller 7,9 miljarder dollar, öronmärkta för religiösa ändamål. Ganska materialistiskt för en religion som "skyr" jordiska skatter och predikar "mitt rike är inte av denna världen."

Likaså har de kommunistiska ledarna i Ryssland, av vilka praktiskt taget alla är judar, samlat på sig alla landsbygdens rikedomar. Medan den kommunistiske slavarbetsmön sliter tolv timmar om dagen och sedan kommer hem till en sjaskig, smutsig, skitig, trång liten lägenhet som delas med andra familjer, har hans judiska chefer överdådiga palats utspridda över hela landsbygden. De kör de bästa bilarna, med chaufför förstås, och äter den bästa maten. Inte nog med det, de har de bästa planen till sitt förfogande för att flyga vart de än finner lämpligt för att styra sina slavare. Dessa judiska kommunistledare har vanligtvis också till sitt förfogande importerade kläder och skräddare och en galax av tjänare. När de behöver vila från att styra sitt slavimperium har de privata villor vid Svarta havet eller andra utvalda semesterorter till sitt förfogande. Och så går det till i det proletära arbetarparadiset.

Låt oss gå vidare till nästa likhet. Både kommunismen och kristendomen gör omfattande bruk av terrorvapen, både psykologiska och verkliga. Utan tvekan är det mest makabra och ondskefulla koncept som någonsin uttänkts av judenhetens depraverade och kollektiva sinne konceptet om helvetet. Kan du tänka dig något mer hemskt än att placera miljontals människor i fångenskap i en överhettad tortyrkammare och sedan bränna dem i evigheters evighet utan ens den mildrande barmhärtigheten att låta dem dö? Med detta stycke "Goda nyheter" och "Glada budskap" satte kristendomen igång att erövra sina vidskepliga och oförnuftiga offers sinnen. Det faktum att en sådan tortyrkammare inte existerade förtog inte alls det faktum att det var ett verkligt hot för dem som ficks att tro att det var verkligt. För ett barn, till exempel, om du säger till honom att Busemannen ska ta honom, och han oskyldigt tror dig, då är hotet precis lika verkligt som om en Buseman faktiskt existerade. Och så är det med helvetet. För dem som har

blivit övertygad om att det existerar, är detta fruktansvärda hot precis lika verkligt som om det faktiskt existerade.

Kristendomen stannade dock inte vid att enbart använda psykologisk terror. De som avvek från den officiella kyrkolinjen förklarades som kättare och brändes omedelbart på bål. Idén att använda eld i en eller annan form som ett medel för att tortyren av sina motståndare verkar ha besatt dessa "kärleksfulla" kristnas sinnen. Enligt van Braghts berömda *Martyr's Mirror* blev omkring 33 000 kristna dödade av andra så kallade kristna genom bränning på bål, en makaber typ av hämnd. Bara bland mina förfäder (som var av mennonitisk tro) brändes omkring 2 000 martyrer på bål av dessa ständigt kärleksfulla kristna.

Ett utmärkande drag för denna verksamhet med bränning på bål var att det alltid var vita människor som brändes. Aldrig har jag hört talas om att en nigger bränts på bål för sin kätterska tro. Inte heller har jag någonsin hört talas om att en jude bränts på bål för att inte ha trott exakt enligt judendomens specificerade linjer, trots att de inte trodde på Kristus överhuvudtaget.

Bränning på bål var inte det enda medlet för tortyr och död som användes av dessa kärleksutdelande kristna som var så ivriga att sprida sitt kärleksbudskap. Under inkvisitionen, och vid andra tillfällen, användes alla de bestialiska förfiningar av tortyr som det fördärvade mänskliga sinnet kunde uttänka för att pressa fram bekännelser och piska de otrogna eller kättarna till lydnad. Tumskruven, vattendoppet, järnkorsetten, att bli rådbråkad och styckad, att få ögonen utstuckna med heta järn, och sträckbänken (att långsamt slita lemmarna från kroppen genom sträckning) var bara några av de anordningar som användes av dessa ständigt kärleksfulla kristna för att sprida sitt kärleksevangelium. När kommunisterna dök upp och använde fysisk tortyr som ett av sina erövringsinstrument, hade de väldigt lite kvar att uppfinna utöver vad de kristna redan hade utnyttjat före dem. Och detta är som man kan förvänta sig, eftersom det var judisk djävulskhet som utformade tortyrmedlen för båda.

Kyrkan tvekade inte heller att använda storskalig krigföring för att slå ner hela nationer som inte underkastade sig deras religiösa diktat. Faktum är att under 1500-, 1600- och 1700-talet var de främsta orsakerna till krig religiösa meningsskiljaktigheter där en religiös grupp försökte tvinga sin tro på sina motståndare genom storskalig krigföring och slakt.

Den kommunistiska meritlistan när det gäller användning av storskalig terror, både psykologisk och fysisk, är så färsk, så utbredd och så välkänd att vi knappast behöver gå igenom den här. Enbart i Ryssland använde den judiska kommunistregimen terror i en skala som tidigare varit okänd i historiens annaler. För att utrota det bästa av den vita rasen i Ryssland,

nämligen vitryssarna, slaktade judarna omkring 20 000 000. Den terror, de dråp, de mord som pågår i Ryssland idag övergår den genomsnittlige vite mannens föreställningsförmåga. I vilket fall som helst använder, och har både kommunismen och kristendomen använt, terror i stor omfattning, både psykisk och fysisk, för att underkuva sina offer. Medan de kristna utmärkte sig i psykisk terror, utmärker sig kommunisterna i fysisk terror. Men i båda fallen var judarna experter på att använda den typ av terror som bäst tjänade deras syften.

Både kommunismen och kristendomen har en bok som förmodligen fastställer rörelsens trosbekännelse. Kristendomen har den judiska bibeln som skrevs av judar, mestadels om judar, i syfte att förena den judiska rasen och för att förinta den vita rasen. Kommunismens bibel är Karl Marx *Das Kapital* och *Det kommunistiska manifestet*, skrivna av Karl Marx tillsammans med Friedrich Engels, vilka båda var judar. Båda dessa judiska läror, kommunismen och kristendomen, är högst destruktiva och river, när de följs, ner samhällsväven i det samhälle som har fallit offer för dem.

Kristendomen lär ut människans ondska, att hon är en oduglig, ovärdig syndare, att hon är född i synd och att alla hennes instinkter är onda. Kommunismen predikar att det produktiva, kreativa elementet i vårt samhälle, nämligen "bourgeoisin" som de kallar dem, är rutten och ond och måste förintas. Det kan med säkerhet sägas att varje sunt, friskt samhälle som antingen vände sig till fullständig kristendom och praktiserade alla dess principer, eller varje samhälle som praktiserade ren kommunism, snart skulle förgöra sig självt.

Återigen vill vi kraftfullt påpeka att i motsats till vad dessa "Kosher-konservativa" alltid säger oss, är kommunismen ingalunda detsamma som socialism eller kollektivism. De senare är grundläggande konstruktiva element i varje friskt samhälle, men kommunismen är ett oförställt judiskt slavarbetsläger. Eftersom jag har gått in på detta ämne i avsevärd detalj i ett annat kapitel, kommer vi inte att ta mer utrymme för att granska denna idé här.

Både kommunismen och kristendomen predikar människans likvärdighet. Kristendomen predikar att vi alla är lika inför Herren, medan kommunisterna predikar att vi alla måste bli lika i det kommunistiska samhället. De senare hävdar att den enda anledningen till att vi inte är lika helt beror på miljön, och denna lilla nyck hos Naturen tänker de korrigera. När de är klara med att bearbeta oss alla i en likvärdig miljö, försäkrar de oss att de kommer att ha jämnat ut oss alla till en nivå där vi alla är lika. Detta kommer bara att vara alltför sant, för den vita rasen kommer att jämnas ut till en nivå där de alla är lika med en hord av eländiga slavar, medan varje jude, å andra sidan, kommer att vara en kung.

Det är vårt främsta mål att återföra den vite mannen till hans naturliga roll på denna jord.

Inte bara predikar både kommunismen och kristendomen individens jämlikhet, utan de predikar också rasernas jämlikhet, ännu en ondskefull lögn kastad i ansiktet på Naturen.

Båda troslärorna har ett mycket knepigt dogma som är ganska oklart och förvirrande, för att inte säga motsägelsefullt i sig självt. De har därför båda upprättat en hierarki som tolkar vad dagens korrekta dogma är, och alla måste rätta sig efter ledet eller lida konsekvenserna av en djupt rotad maktstruktur.

Kristendomen och kommunismen har båda haft sina schismer. I kristendomens fall kallades de anhängare som skilde sig åt för kättare, och i kommunismens fall kallas de som avviker från den officiella linjen för deviationister. I kristendomens fall var den stora schismen naturligtvis under reformationen när det protestantiska segmentet utvecklades och bröt sig loss från den katolska kyrkan. Den fortsatte sedan att delas och splittras i tusen olika riktningar därifrån och framåt, allt till skada och förintelse för den vita rasen. Den första stora splittringen var naturligtvis när det bysantinska riket skildes från den romerska eller västra halvan.

Bland kommunisterna fanns det ett antal schismer såsom mensjevikerna och bolsjevikerna, och ett antal andra schismer, innan kommunisterna ens kom till makten. Efter att de väl kommit till makten fanns stalinistiska kommunister och trotskistiska kommunister, där de senare blev kraftfullt förföljda och utrensade ur leden. Nu har vi förmodligen Mao-flygeln av kommunistpartiet och under en tid hade vi Tito-deviationisterna, och så vidare. I vilket fall som helst är huvudidén i kristendomen och kommunismen densamma: Ovanpå ett förvirrande och omöjligt dogma sitter en stram, kraftfull hierarki som dikterar och tolkar vad dess anhängares linje måste vara, och terror, död och repressalier är konsekvenserna för dem som vågar tänka själva.

Det är inte alls förvånande att ärkefienden till båda dessa judiska trosläror är Adolph Hitler, eftersom han vågade träda fram med en hälsosam, naturlig samhällsstruktur som förkroppsligade de principer som var i harmoni med naturlagarna, och med de hälsosamma instinkterna för den vita rasens bevarande. Vi finner därför den judiska pressen, den kommunistiska pressen och kristendomen, alla i kör, fördöma Adolph Hitler och berätta för oss vilken förfärlig, förfärlig man han var. Alla vidmakthåller och upprepar om och om igen samma judiska lögner om Hitler som judarna själva har drömt ihop och levererat till sina fjäskande hantlangare.

Likheterna mellan dessa trosläror fortsätter och fortsätter. Båda predikar förstörelsen av det nuvarande samhället. De siktar särskilt in sig på den

---

Den kristna "andra världen" är lika overklig som en LSD-tripp.

förstörelse och nedgradering av de mer kreativa och produktiva elementen i samhället som helhet. Båda fördömer och förtalar de bättre elementen i det etablerade samhället och gläds åt mänskliga misslyckanden och svagheter, och gör därmed anspråk på att bevisa riktigheten i sin kommunistisk-kristna teori.

Judarna, som är upphovsmännen till kommunismen, ser framför sig att Förenta nationernas högkvarter slutligen ska vila i Israel och i synnerhet i Jerusalem. Kristendomen fortsätter också ständigt att tala om Sion, det Nya Jerusalem, och ser på Jerusalem som det heliga landet, dess ursprung och andliga högkvarter.

Båda dessa judiska trosläror följer konsekvent en politik som är katastrofal för den vita rasens välfärd. Jag har redan gått in i avsevärd detalj på kristendomens katastrofala effekter på den stora vita romerska civilisationen. Jag har också tidigare påpekat att judarna i det kommunistiska Ryssland utrotade 20 000 000 av de bästa vita ryssarna. Men programmen och politiken för båda dessa trosläror sträcker sig mycket längre än dessa två stora historiska katastrofer, och att påpeka hur katastrofala effekterna av både kristendom och kommunism har varit på den vita rasens öden skulle kräva en hel volym i sig. Jag tror att vi har spritt ut en sådan mängd exempel genom hela denna bok att det knappast är nödvändigt att återigen upprepa dem här.

En annan likhet som visar sig i båda dessa judiska trosläror är att båda har en obotlig förmåga att frambringa ett överflöd av ordflöden som är extremt vaga och höljda i förvirring. Inte nog med att ordflödet är rikligt, det saknar också otroligt nog substans. Detta är ett gammalt judiskt knep för att förvirra och vilseleda sina motståndares sinnen, där de senare luras att tro att hela denna enorma samling ord måste ha någon högre mening bortom deras fattningsförmåga.

För att ytterligare förstöra och slå tillbaka oppositionen har båda troslärorna utvecklat konsten att slunga ondskefulla triggerord och hatord mot sina motståndare till en hög nivå. De kristna utvecklade sådana hat-triggerord som ateist, hedning, kättare, avfälling, hädelse, panteist, syndare och antikrist. Kommunisterna har utvecklat ett helt stall av liknande triggerord, och några av dessa är fascist, nazist, rasist, bigott, fördomsfull och antisemitisk. Utan att någon egentligen stannar upp för att analysera vad vart och ett av dessa ord betyder och varför de bör betraktas som dåliga, har dessa ord utvecklats till en hög nivå av underförstådd ondska så att man genom att bara använda dessa glåpord inte behöver debattera frågorna, utan skoningslöst kan slå ner sina motståndare utan att tillgripa någon som helst debatt eller resonemang.

Judarna uppfann den mest avskyvärda idé som någonsin framavlats ur ett fördärvat sinne — helvetet.

Om likheterna mellan kristendomen och kommunismen verkar ganska slående, finns det en mycket god anledning till deras parallella ideologi. Den anledningen är naturligtvis att de båda kokades ihop av den judiska maktstrukturen för det gemensamma målet att förinta den vita rasen. Tyvärr har båda deras ideologier fram till denna punkt varit förödande effektiva. Det är delvis syftet med denna bok och Church of the Creator att konfrontera denna förödande attack mot den vita rasens sinne och exponera dessa tvillingliknande judiska ideologier för vad de är.

Vidare är jag fast övertygad, och det är min välövervägda slutsats, att judarna aldrig skulle ha kunnat påtvinga en lidande mänsklighet den moderna kommunismen om de inte först hade mjukat upp, rubbat och förvirrat den vita rasens intellekt med kristendomens bedrägliga snaror. Det är därför Creativitiys ytterligare mål att hjälpa till att reda ut den vita rasens förvirrade tänkande till den punkt där de sedan kan, och kommer att, utplåna båda dessa tvillingliknande judiska plågor från denna planets yta.

Vänd nederlag till seger.

Kapitel 15

Creativity vs. Kristendomen

Vid en analytisk jämförelse mellan den nya, dynamiska, militanta och levande nya Creativity-religionen och den sjuka och sjukliga kristna religionen, finner vi att de två religionernas filosofier står i direkt opposition till varandra. Vi Creators är oerhört stolta över den skillnaden. Vi är stolta över att vara kristendomens fiender. Vi är övertygade om att vår dynamiska nya religion kommer att förfölja och avslöja kristendomen för vad den är — en judisk konspiration — tills allt judiskt inflytande, kristendom och kommunism är utplånat från jordens yta.

En omedelbar skillnad mellan Creativity och kristendomen som blir uppenbar är att medan Creativity är livsorienterad, är kristendomen, från början till slut, dödsorienterad.

Hela målet och syftet med vår religion, Creativity och Church of the Creator, är att främja den vita rasens intressen, den finaste skapelsen i naturens universum. Vårt syfte är att hjälpa till att främja, bevara, sprida, föra fram och expandera den vita rasen och slutligen skapa en vit värld av lag och ordning, av skönhet och kultur.

Vi tror på att leva det goda livet, vi tror på kreativitet, produktivitet och framsteg. Vi tror att livet ska avnjutas, att varje medlem ska utnyttja de underbara talanger som den vita rasen har begåvats med. Vi tror på att njuta av naturens skönhet och underverk. Vi tror på att arbeta produktivt, på att äta väl, på att leva väl och på att tjäna vårt eget folks intressen väl.

Kristendomen är, som vi har sagt, dödsorienterad. Hela dess filosofi är ägnad åt den sjukliga jakten på döden. Kristus ska ha sagt: "Mitt rike är inte av denna världen." Kristendomen är endast intresserad av livet efter detta, utan att erbjuda ett spår av bevis för att en sådan värld existerar. På två tusen år har den inte grävt fram det minsta bevis för att den undre värld som den gör så stort väsen av ens existerar. Samtidigt som den förföljer denna sjukliga besatthet av den period efter att man är död, går den ondskefullt till väga för att förstöra den enda period som har någon betydelse för någon — nämligen din tid att leva, din tid att njuta.

Det är vårt mål att krympa de färgade raserna, att expandera den vita rasen.

det liv Naturen gav dig att leva på denna jord. Återigen, den enda tid som har någon betydelse för någon är den under vilken de lever, och den enda plats som människor någonsin har varit kända för att leva på är denna jord. Jag upprepar igen, det finns inte ett spår av bevis för motsatsen.

Icke desto mindre fortsätter kristendomen att hamra på livets meningslöshet, på det meningslösa i allt, på livets värdelöshet, och försöker desperat övertyga dig om att du skulle ha det mycket bättre som död. Genom att göra det försöker den beröva dig den underbara gåva Naturen har gett dig, nämligen livet självt. Kristendomen lär att vi inte ska "samla oss skatter på jorden" utan "samla oss skatter i himlen", vilket i essens betyder att du bör ägna ditt liv åt den period då du är död, en ytterst idiotisk och meningslös strävan, om det någonsin funnits någon. Creativity motsätter sig och fördömer denna typ av självmordsfilosofi, och anser att Naturen gav oss livets underbara gåva för att leva det till fullo, och genom att göra det föreviga vårt eget slag och föra vår egen ras till allt högre nivåer.

Detta är den typ av filosofi vi tror på. Vi är i fullständig harmoni med Naturens lagar och med Naturen själv. Vi är i fullständig oenighet med den kristna inställningen att Naturen gjorde ett bedrövligt dåligt jobb med att skapa den vita rasen och att varje naturlig instinkt hos oss är dålig. Vi är i fullständig oenighet och konflikt med kristendomen när de säger att vi måste omforma dessa grundläggande medfödda instinkter och enligt den kristna myten bli "födda på nytt" på ett ytterst onaturligt och perverst sätt. Vi Creators tror på att arbeta i harmoni med Naturens lagar. Å andra sidan är kristendomen i fullständig konflikt med Naturen. Dess själva filosofi motsäger vårt grundläggande sunda förnuft, den motsäger historiens lärdomar och Naturens lagar själva.

Det faktum att kristendomen är i konflikt med universums lagar och med Naturen själv, är inte alltför svårt att förstå när vi inser att det var judarna som uppfann och kokade ihop kristendomen. Efter att ha hittat på hela denna falska ideologi är det inte heller konstigt att de gör, och fortsätter att upprepa, det orimliga påståendet att de är Guds utvalda folk. Enligt dessa föraktliga judar hävdar de i 5 Mos. 7:6 (och detta är förmodligen Herren som talar): "ty du är ett heligt folk åt Herren, din Gud; Herren, din Gud, har utvalt dig till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jordens yta."

Att någon Gud skulle kunna välja ett sådant förrädiskt och föraktligt, trolöst gäng skurkar som det utvalda folket skulle knappast kunna tros av någon. Det är tveksamt om särskilt många judar själva tror på denna monstruösa bluff.

Civilisationen är uppenbarligen den vita rasens skapelse och egendom.

Vi, inom Church of the Creator, förkastar helt denna upprörande lögn. Vi tror fast på att den vita rasen är naturens främsta hantverk och att vi av naturen begåvats med de mest underbara egenskaper som naturen har skänkt någon av sina varelser. Vi tror inte bara detta för att vi vill tro det, utan vi tror det för att bevisen är överväldigande för att den vita rasen har givits naturens högsta gåvor i intelligens, kreativitet och produktivitet. På grund av dessa och många andra enastående egenskaper har den vita rasen frambringat de finaste sociala strukturerna, de största kulturerna och den högsta civilisationen genom mänskligheten historia. Det är därför inte önsketänkande från vår sida att säga att den vita rasen är skapelsens höjdpunkt, utan det påvisas med all önskvärd tydlighet av en mängd obestridliga bevis.

För att sammanfatta: Kristendomen är judiskt orienterad och tror på att judarna är det utvalda folket. I motsats härtill: Creativity anser att den vita rasen är herrerase eftersom överväldigande bevis styrker detta påstående.

Vidare tror vi Creatorer på uppförädling, det vill säga att föra den vita rasen till allt högre och finare nivåer av prestation, skönhet och kultur. Faktum är att detta är själva hjärtat i vår religion. Kristendomen å andra sidan tror på nedförädling, det vill säga att blanda ut den mänskliga arten och förstöra de bättre typerna. Kristendomen tror inte bara på att förstöra de bättre typerna av individer, utan även de bättre typerna av raser. Den fortsätter ständigt att fördöma dem som har åstadkommit något — ”det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik man att komma in i Guds rike.” Den fortsätter att främja och välsigna de sämsta elementen i en befolkning: ”saliga äro de saktmodiga”, ”saliga äro de som äro fattiga i anden.” Creativity förkastar denna filosofi.

Vi Creatorer tror på det som naturens lagar så tydligt pekar på, att de starka och mer perfekta av arten bör överleva och fortplanta fler av sitt eget slag, medan de missanpassade, de lytta och idioterna inte bör föröka sig, utan bör falla vid vägkanten. Utan tvekan kommer kristna principer i det långa loppet att producera en bastardiserad ras av missanpassade, idioter och parasiter. I själva verket kommer det att producera en massa av mänskligt avskräde. Vi förkastar aggressivt deras typ av filosofi och deras typ av program. Vi är helt i harmoni med naturens lagar som tydligt talar om gång på gång att naturen önskar de bäst lämpades överlevnad och inte överlevnad och förökning av de sämsta elementen i dess art.

Inte bara tror Creativity på att främja överlevnad och förökning av de starka och de intelligenta, de vackra och de...

Vi överse inte med tolerans för andra människors övertygelser om de är en förolämpning mot vår intelligens.

vackert, men vi tror också på välstånd och överflöd. Vi tror att den vita människan, efter att ha nått den höga nivå av civilisation och teknologi som hon nu har, bör förse sin familj och sig själv med allt det överflöd och den rikedom som den givmilda naturen har skänkt henne. När den vita människan återigen blir herre över sitt eget öde och har befriat sig från parasiterna, judarna och negrerna som nu rider på hennes rygg, tror vi att vi kommer att få ett veritabelt paradis här på denna jord. Vi tror att det är möjligt att ha lycka, välstånd och överflöd för hela vårt folk, och om den vita rasen ges fria tyglar när den återigen ärver jorden, kan och kommer den bokstavligen att simma i överflöd.

I kontrast härtill tror den eländiga kristna religionen på att beröva människan hennes egendom och låta henne leva i asketism och fattigdom. Under de senaste 2000 åren har den kristna religionen uppmanat den vita människan att "sälja allt du äger och ge till de fattiga", "samla inte skatter på denna jord" och liknande nonsens. Samtidigt säger den åt honom att ge, ge och åter ge till kyrkan. Medan kyrkan samlade på sig enorma förmögenheter av guld och silver och allt som var värdefullt för den själv, hade den inga som helst samvetskval för de stackars eländiga människor som den hade stulit livets nödvändigheter ifrån.

Medan kristendomen lär ut "samla inte skatter på jorden, samla skatter i himlen", förkastar vi i Skaparkyrkan denna idiotiska lära och föreslår exakt det motsatta. Vi anser att den vita människan bör göra sitt bästa för att skapa, producera och samla skatter på jorden för sig själv, sin familj och sin ras. Vi tror inte på att skjuta upp vår rikedom, våra ansträngningar och energier till ett nebulöst härefter, eller någon imaginär judisk himmel. Trots de 5000 år som den dunkla idén om "liv efter döden" har florerat, är det betecknande att inte ett spår av underbyggda bevis har lagts fram för att styrka den. Å andra sidan är bevisen övervältigande för att människans liv på jorden är verkligt, att naturen är verklig och att naturens lagar är verkliga. Dessutom är denna planet jorden den enda plats där människan någonsin har veterligen existerat och levt.

Det är mycket mer logiskt för oss att rikta våra energier mot att bygga ett bättre liv i den verkliga världen, än att förverka allt för någon okänd drömmares fantasifoster. Vi anser därför att vi bör njuta till fullo av den tid som naturen har gett oss att leva. Vi anser att vi bör göra det mesta av den för oss själva och samtidigt uppfylla vårt ansvar för våra framtida generationer. Vi förkastar det judiska förslaget att vi ska förverka allt för ett nebulöst, icke-existerande underland.

Vi Skapare tror på en underbar framtid för vår ras.

Inte bara lyckas kristendomen, med stor framgång, slå ner en människas begär efter världsliga ting och beröva henne så många av dem som möjligt, utan den går också in för att förstöra hennes förtroende för sig själv och undergräva hennes känsla av värdighet. Den fortsätter att säga henne om och om igen att hon inte duger någonting till, att hon är född i synd, att hon är en eländig syndare, att hon bör vara ödmjuk och saktmodig. Den säger henne att hon bör vara tolerant och låta sig köras med. Den säger henne att "vända andra kinden till" och "inte stå emot det onda". Genom att göra detta sliter den hennes självförtroende i stycken och planterar ett enormt skuldkomplex i hennes medvetande, ett komplex som frustrerar och förstör hennes förmåga och hennes självtillit. Det är inte underligt att den en gång stolta romerska nationen snabbt upplöstes när den anammade denna giftiga och destruktiva "nya" lära, som konditionerade dem till undergivenhet.

Vi, inom Church of the Creator, förkastar denna eländiga och ondskefulla filosofi, denna sjuka och morbida livssyn, och föreslår precis motsatsen. Vi anser att det är hälsosamt och konstruktivt att ha förtroende för sig själv, för sin ras och för sin framtid. Vi anser inte alls att det är en dygd att vara tolerant när en kränkning begås mot ens familj, nation eller ras. Vi köper inte alls filosofin om att "inte stå emot det onda" utan tror starkt på att det onda bör motstås med överlägsen kraft, och att en kränkning inte bör tolereras, utan förintas. Vi anser att när det finns ett hot mot oss själva, mot vår familj eller mot vår ras, så bör vi kämpa, och att ett sådant hot bör förintas. Naturen säger oss instinktivt att detta är den korrekta reaktionen på ett hot. Vi tror inte på att tolerera något hot som hotar oss. Vi är helt övertygade om att detta judiska råd om att vara ödmjuk, saktmodig och undergiven inför en klar och närvarande fara för vår existens är ren galenskap, och vi ersätter en sådan filosofi med förtroende för oss själva, med en aggressiv kampanda för att attackera, förfölja och förinta varje fara som hotar oss.

I enlighet med samma filosofi förkastar vi det kristna konceptet att älska våra fiender. Ingenstans i naturen demonstreras detta koncept och vanligt sunt förnuft säger oss att vem som helst som är dum nog att gå på denna typ av dumhet med all säkerhet skulle förintas av sina fiender. Det placerar honom sannerligen i ett fruktansvärt underläge. Vi tror på att hata våra fiender och vi tror att kärlek och hat hör ihop. Vi tror att om du älskar ditt eget slag, din egen familj, ditt eget folk, måste du automatiskt hata dem som hotar och utgör en fara för dina närmastes existens. Detta är återigen helt i harmoni med naturens lagar. Till och med en höna kämpar för att försvara sina kycklingar, och sannerligen kan en kyckling inte betraktas som en av naturens mest modiga varelser.

Självförtroende är en grundförutsättning för seger.

Vi upprepar, vi älskar inte våra fiender. Vi hatar dem. Det är vårt syfte att förinta våra fiender. Genom att komma fram till dessa filosofier har vi inte uppfunnit något nytt. Vi följer troget Naturens lagar, och endast genom att följa Naturens lagar kan vi överleva. Kristendomen lär ut att man ska föraktfullt ignorera Naturens lagar, att Naturen misslyckades med sitt jobb och skapade oss helt felaktigt. Kristendomen lär oss att alla våra grundläggande instinkter är onda och syndiga, att vi helt måste motarbeta våra gåvor och instinkter och omformas, bli "födda på nytt" så att vi agerar i motsats till och i konflikt med Naturens lagar. Detta är naturligtvis självmordsbenäget, och den föraktlige juden kastade in dessa giftiga läror mitt ibland den Vita Rasen för att förgöra oss.

Creativity förkastar dessa judisk-kristna läror och tror tvärtom på att lyda Naturens lagar och lyda våra naturliga instinkter. Endast en dåre kan hävda att våra instinkter gavs till oss av Naturen för att vi skulle förgöra oss själva. Tvärtom gav Naturen oss våra underbara instinkter för vår egen självbevarelse. Liksom varje annan varelse måste vi följa våra instinkter, annars kommer vi med all säkerhet att gå under. Vi i Church of the Creator tror därför fast på att vara i harmoni med Naturens lagar, i att vara i harmoni med våra naturliga instinkter. Vi tror på vår ras överlevnad, framsteg och expansion.

Vidare tror vi att en av de grundläggande instinkterna för vår stora Vita Ras överlevnad är att ge vår främsta lojalitet till vår ras och till vår familj. Vi tror att födseln är ett av Naturens största under och vi tror att familjens helgd bör vördas och skyddas. I kontrast därtill predikar kristendomen öppet förfallet av familjen och din ras. I Matt. 19:29 sägs Kristus ha sagt: "Och var och en som har lämnat hus, eller bröder, eller systrar, eller fader, eller moder, eller hustru, eller barn, eller åkrar, för mitt namns skull, han skall få hundrafalt igen och skall ärva evigt liv." Vad denne omskurne jude säger är att vi ska vara illojala mot de älskade medlemmarna i vår familj och att vi ska överge dem, liksom alla marker, hus eller ägodelar som vi kan tänkas ha. Istället ska vi följa denne eländige jude, som inte har gett oss något annat än självmordsråd. Allt jag kan säga är att den som är dum nog att gå på sådant här skräp förtjänar allt han får. Hur någon kan värdera sådana förvrängda och fula råd som så fantastiskt underbara är helt bortom fattningsförmågan.

Inte nog med att kristendomen lär ut illojalitet mot våra nära och kära, och mot dem som står oss nära och är oss kära, utan kristendomen har också en pervers och smutsig inställning till sex, en av de starkaste och vackraste drifterna i Naturen. Genom hela Nya testamentet fortsätter Kristus...

fördömer sex som syndigt. Faktum är att han fördömer till och med själva tanken på det som ett avskyvärt brott. I Matt. 5:28 säger han: "Men jag säger eder: Var och en som ser på en kvinna med begärelse till henne, han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta." Han fördömer härmed den naturliga attraktionen mellan könen som Naturen har utrustat nästan varje högre levande varelse med.

Creativity, å andra sidan, anser att kärlek och attraktionen mellan man och kvinna är det mest naturliga i världen, att det är en härlig och vacker känsla. Vi tror att det är en av livets stora drivkrafter och Naturens belöning för att man lever. Vi tror att det är en skapande kraft som Naturen har skänkt mänskligheten, liksom varje annan levande varelse, för att främja artens fortplantning. Utan attraktionen mellan man och kvinna skulle vår ras förvisso snart dö ut. Om den eliminerades från någon annan manlig och kvinnlig varelse, skulle den arten snart bli utdöd. Vi beklagar den olycksbådande och smutsiga kristna inställningen till sex, och intar tvärtom en sund, positiv inställning till detta, den ädlaste av alla lidelser, som Naturen har gett till alla sina högre varelser. Vi tror att kärlek, sex och äktenskap är sunda och ädla känslor, att dessa hör ihop för att bilda en skapande kraft i artens upplyftande och framsteg samt främjandet av Naturens plan. Här ser vi återigen kristendomen inta en negativ och destruktiv syn på det goda i livet; en syn som skulle främja förstörelsen av ett folk; en syn som skulle förvägra dem njutningen av det goda i livet. Båda dessa attityder är typiska för den eländiga kristna läran.

Medan kristendomen kväver produktivitet, förstör kreativitet och koncentrerar sig på att "samla skatter i himlen", med andra ord koncentrerar sig på dödslängtan, tror vi i Church of the Creator på ett levande, positivt, sunt och hälsosamt program. Vi tror på att njuta av livet. Vi tror på att skapa mer liv. Vi tror på att föra livet vidare mot bättre och finare horisonter. Vårt program är levande och positivt och vibrerande. Det är inte dödsorienterat som kristendomen.

Vidare, medan kristendomen är diffus och motsägelsefull och för evigt irrar omkring i fantasins land och famlar i en overklig drömvärld, är vår filosofi klar och enkel. Vår trosbekännelse är grundad på denna grundläggande princip: vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.

Inte nog med det, utan hela vårt förhållningssätt till livet är baserat på sunt förnuft, historiens lärdomar och en överväldigande mängd bevis. När vi talar om ärftlighetslagarna har vi en mängd positiva bevis som stöder det. När vi talar om Naturens lagar finns bevisen från eviga tidsåldrar som stöder våra slutsatser.

Dagens universitet förstör fler bra ungdomar än de hjälper.

När vi talar om värdena hos ras och avel, har vi historiens eviga läxor ackumulerade under tusentals år för att verifiera det vi påstår.

Kristendomen å andra sidan går stick i stäv med förnuft och sunt förnuft. De destruktiva, självmordsbenägna och malätna råd som Bibeln försöker pracka på oss, såsom "älska dina fiender", etc., är helt i strid med allt förnuft, i strid med all erfarenhet och i strid med alla historiens läxor. Inte nog med det, utan det är helt i strid med naturlagarna och står i fullständig konflikt med Naturen.

Vidare finns det inte ett spår av bevis för att verifiera de flesta av de långa och plågsamma kapitlen i både det Gamla och det Nya testamentet. Det finns absolut inga historiska bevis för att judarna tågade genom Röda havet och att det delade sina vatten i artighet och tillmötesgående för dessa avskyvärda parasiter. Det finns absolut inga som helst bevis i historien för att "solen stod stilla" för att dessa ökenstammar skulle kunna döda fler av någon annan ökenstam. Det finns absolut inga geologiska eller historiska bevis för att hela världen översvämmades år 2348 f.Kr. Hur löjligt! Det finns inte ett enda spår av bevis för att judarna härstammade från Abraham, Isak och Jakob. Det finns inga som helst bevis för att de hade en speciell Gud som gav dem alla möjliga fagra löften och försäkrade dem om att de var de Utvalda. Det finns inte ett enda spår av bevis ens för att Kristus någonsin har levt. Han lämnade inga brev, inga skrifter, inga statyer, faktiskt inga som helst bevis. Det finns inga bevis för att män som Metusela eller Noa levde tills de blev 900 och några år gamla. Faktum är att det inte ens finns några bevis för att de någonsin har levt överhuvudtaget.

Inte nog med att det inte finns ett enda spår av bevis för att backa upp alla deras lögnaktiga påståenden, utan de är så orimliga och fantastiska och så i strid med själva naturlagarna att endast en dåre med ett rubbat sinne skulle kunna övertalas att svälja sådant skräp. Hela effekten av denna bedrägliga litteratur, som den framställs i det Gamla och Nya testamentet, är att skrika åt sina följare: tro bara! tro! tro! Tro bara för att vi säger så! Bry dig inte om bevisen, bry dig inte om trovärdigheten, tro bara. Och faktiskt finns det inte mer anledning för mig att tro på denna samling av lögner, hot och ouppfyllda löften, än vad det finns för mig att tro på en hindus påstående att kor är heliga. Det är samma sorts vidriga bedrägeri.

Vi har därför sopat allt detta skräp överbord och börjar om på nytt med en fräsch, levande, positiv och kreativ religion för den vita rasen. Vi kallar vår religion Creativity och vår religiösa...

Utan judar och nigger skulle vi praktiskt taget inte ha någon brottslighet.

organisationen Church of the Creator. Vi anser att den är värdig den ädla och kreativa vita rasen.

Creativity är en framgångsorienterad filosofi.

Kapitel 16

Kristendomen Särskilt Sårbar

Om vi någonsin ska lyckas rädda den Vita Rasen från det vansinniga dilemma den nu ovetande befinner sig i, finns det två grundläggande frågor vi måste bedöma korrekt:

(a) Vad är den genomsnittliga vita inställningen till kristendomen idag?

(b) Kan den vite mannens tänkande, efter 2000 år av kristendom, någonsin återföras till förnuft och rationalitet?

Låt oss först utforska den inledande frågan.

Vi vet alla att kristendomen svepte över det romerska riket och genom att göra det, förstörde det. Det romerska rikets fall följdes sedan av tusen år av den mörka medeltiden, under vilken all vetenskap och framsteg kvävdes och stagnerade, men den judiskt främjade hysterin att "rädda själar åt Kristus" nådde samtidigt sin absoluta höjdpunkt. Under renässansen började den vita rasen i viss mån återfå sitt förnuft och började titta närmare på Naturen och dess lagar. Vi finner under denna tid ett återväckt intresse för vetenskap och en aldrig tidigare skådad blomstring inom konsten. Faktum är att renässansperioden kan betraktas som gryningen av en ny era där den vite mannen återigen började delvis finna sin identitet. Ända sedan den tiden har kristendomen, med olika fluktuationer upp och ner, förlorat mark. Med de dramatiska genombrotten och den fantastiska ökningen av vetenskaplig kunskap under de senaste hundra åren, har kristendomen förlorat sin trovärdighet i de flesta vita människors ögon.

Trots detta, även om de flesta människor inte riktigt tror på kristendomens läror, dröjer inflytandet fortfarande kvar, och de flesta ser den som en "god" religion, som de, även om de inte utövar den, anser vara baserad på höga ideal och tror är bra för "mänskligheten". När vi analyserar mer ingående exakt vem som tycker vad om kristendomen, finner vi att för förmodligen åtta personer av

---

"Alla människor är skapade lika" är en farlig myt.

det är inte så viktigt. Samtidigt som de inte riktigt tror på det, så förstår de det inte heller riktigt, och inte heller förkastar de det öppet. Detta mest uppenbara faktum framträder: den genomsnittlige vite individen är helt enkelt fruktansvärt förvirrad när det gäller kristendomen.

Det finns inget fenomen i historien som har förvirrat, förbryllat och skapat sådan förödelse i den vite mannens normala resonemangsprocesser som kristendomen har gjort.

Det är som om en elev som börjar med matematik först fick en förvrängd multiplikationstabell inpräntad i sig — två gånger tre blev sjutton, tre gånger fem blev nio, osv. Tills hans sinne återigen rätats ut gällande sådana grunder, skulle alla framsteg en sådan individ kunde förvänta sig att göra inom matematiken vara för evigt hopplösa — hopplösa fram till den tidpunkt då hans tänkande återigen bringades i linje med verkligheten.

Så är det med den kristet indoktrinerade vite mannen. Innan han kan befrias från sådana självmordsbenägna idiotier som "älska dina fiender", "döm inte", "sälj allt du äger", osv., är han hopplöst snärjd i sina fienders garn.

Till och med medlemmar i organiserade kyrkor och de som går i kyrkan regelbundet eller oregelbundet, är förvirrade över vad det är de tror på. Få människor skulle, på frågan "Tror du verkligen på läran så som den framställs av Kristus i bergspredikan?", veta vad Kristus påstås ha sagt i bergspredikan. När deras minnen sedan friskas upp och de får frågan om de tror på att "vända andra kinden till"; om de tror på att "älska sina fiender"; om de tror på att "sälja allt man äger och ge till de fattiga"; om de tror på att "inte stå emot det onda"; om de tror på att "inte döma", så erkänner de flesta av dem skamset att de inte gör det, men misslyckas samtidigt med att inse att detta är själva kärnan och essensen i kristendomen och den så kallade "Nya läran". Om de inte tror på det, då tror de egentligen inte på kristendomen alls.

Många amerikaner har helt slutat gå i kyrkan, men känner ändå att detta är en kristen nation, och det med rätta. Många människor som faktiskt går i kyrkan är oerhört uttråkade av de intetsägande, upprepande predikningarna som rabblar en ändlös röra av meningslösa plattityder om och om igen, till leda. Likväl kommer de tillbaka och lyssnar på samma nonsens igen söndag efter söndag, klädda i sina finaste söndagskläder. De känner att när allt är över har de gjort sin plikt för veckan, och ägnar sedan föga eftertanke åt ämnet. Få stannar verkligen någonsin upp för att ifrågasätta vad det är de egentligen tror på, vad som är meningen med de kristna lärorna och vad dessa läror har gjort för dem, eller för den vita rasen i allmänhet.

Vårt folk måste vara fast rotat i filosofin om raslig överlevnad och framsteg.

De flesta verkar inte bry sig på ett eller annat sätt, och att gå i kyrkan är bara en formell förpliktelse som de uppfyller, i tron att de därmed har utfört sin goda gärning.

Det kan sägas kategoriskt att egentligen ingen av de så kallade kristna tror på de läror som Kristus antas ha lagt fram. Om de gjorde det, skulle de på kort tid förinta sig själva, sin familj och sin nation. Så medan de flesta av dessa kyrkobesökare hycklande spelar sin roll och låtsas att de är troende kristna, är de i själva verket inte det. Inte ens predikanterna själva varken tror på eller praktiserar de självmordsläror som förkroppsligas i Bergspredikan. Faktum är att det kan sägas om predikanter i allmänhet att de förmodligen är de mest hycklande av alla mänskliga varelser. Visst, medan de lyfter lön och snyltar på sin hjord, skulle de vara de sista att sälja allt de äger och ge till de fattiga. Medan de predikar att "det är saligare att giva än att taga", är de de första att ha handen framme och ihärdigt uppmana dig att ge, ge, ge och ge lite till.

Medan juden genom sin ihärdighet har prackat på den vita rasen dessa självmordstankar under de senaste 2000 åren, är det förvånansvärt hur lätt det är, när dessa trosuppfattningar granskas och undersöks, att föra sådana vilseledda och indoktrinerade människor tillbaka till livet och verkligheten. Det som tog tusentals timmar av hjärnförorening och indoktrinering att uppnå, kan göras ogjort på några timmar, eller ibland på några veckor.

Det är därför varje lojal medlem av den vita rasens plikt att resonera med sina medbröder och systrar och föra dem tillbaka till förnuft och verklighet, att få dem att återfå sina sinnen och att befria dem från de judiska schibbolet-omtolkningar som de har utsatts för så oändligt. I detta avseende är det talade ordet det mest kraftfulla inflytandet. Det är på detta sätt, liksom med alla andra medel för propaganda och upplysning, som den vita rasen återigen kan styras rätt på sin kurs, hängiven fortplantningen, främjandet och expansionen av sitt eget slag. Således kan den vita rasen återigen omorienteras för den plikt, förpliktelse och det syfte för vilket Naturen i sin oändliga visdom skapade den från första början.

* * * * *

Låt oss nu undersöka den andra frågan, nämligen: kan den vita mannens tänkande efter 2000 år av kristendom återigen föras tillbaka till förnuft och logik?

Om vi ser på den senaste historien och undersöker kristendomens sjuka och döende tillstånd idag, är svaret ett överväldigande ja, vi kan räta ut den vita mannens tänkande. Faktum är att detta är vår främsta strid — att räta ut den vita mannens tänkande.

Socialism är organiserat samhälle.

När vi resonerar med våra vita bröder om behovet av att enas och bilda en gemensam front mot judarna och de färgade raserna, är det mest ihållande argumentet som alltid dyker upp — "Det du säger är sant, men kan du någonsin få det vita folket att lyssna på en sådan idé?" Det är nedslående och frustrerande att detta ständigt dyker upp, gång på gång, och det är ingen tillfällighet att detta argument används. Det är ytterligare ett av dessa felaktiga argument som främjas av judisk propaganda. Judens mål är: att om du kan få folk att tro att även om din idé har förtjänst, så är den hopplös att fullfölja (eftersom ingen kommer att lyssna på dig), då kommer du att bli modfälld och ge upp kampen.

När vi bekämpar denna idé måste vi först och främst stämpla den för vad den är. Det är judisk defaitistisk propaganda. För det andra, visst kommer folk att lyssna på vår dynamiska nya religion. Det är en fråga om uthållighet, en fråga om organisation och propaganda. När Hitler tog sig an det massiva arbetet med att omorientera det tyska folkets tänkande i början av tjugotalet, var de problem han stod inför mycket lika de som kämpen för vit överlevnad står inför i Amerika idag. Det tyska folket vid den tiden var helt förvirrat av judisk propaganda. De befann sig i ett defaitistiskt sinnestillstånd. De var helt översköljda av kommunistiska, liberala och judiska idéer om marxism och självförstörelse. Icke desto mindre, när propagandans övertalningsförmåga aggressivt drevs på och främjades och slutligen organiserades i ett politiskt parti med fasta mål och program, lyssnade det tyska folket. De lyssnade inte bara, utan de strömmade till sitt lands och sin ras färger och enades som de aldrig hade varit förut.

När tyskarna väl insåg värdet av sin ras, och när fienden väl hade identifierats tydligt, var de mer fast förenade än någon del av den vita rasen, eller vita nationen, någonsin tidigare i historien. När det avgörande provet kom, kämpade de som tigrar. De kämpade mer energiskt och mer tappert än någon ras eller nation någonsin har kämpat förr eller senare i historien. Det faktum att juden genom bedräglig propaganda lyckades organisera de överväldigande massorna av vita nationer i en samlad ansträngning för att krossa Tyskland, ett land som trots allt bara var av Texas storlek, förtar inte den tappra uppvisningen av mod och tapperhet. Faktum kvarstår: det var möjligt att samla och förena den vita rasen i Tyskland, det var möjligt att ändra deras filosofi från det judiska marxistiska dogmat till en av raslig enighet och raslig överlevnad.

Det är också möjligt att göra detta här i Amerika idag.

Vi bör komma ihåg att det har gjorts förut, att på mindre än ett dussin år befriade sig det tyska folkets tänkande från det judisk-marxistiska träsket av förtvivlan och självmord till

en av levande självförtroende, heroism, beslutsamhet och ett konstruktivt handlingsprogram för överlevnad.

Lärdomen vi måste dra är: uthållighet och hängivenhet. När vi tänker på vilket otroligt svårt problem judarna stod inför för 2000 år sedan när de bekämpade det allsmäktiga romerska riket och sålde på dem så oattraktiva och löjliga självdestruktiva idéer som de som omfattas av kristendomen, borde vi sannerligen ha mer förtroende för vår förmåga att omskola vårt eget folk till förnuftets och självbevarelsedriftens vägar. Visst stod judarna inför en lång uppförsbacke för att kunna sälja sådant oattraktivt skräp till romarna. Men genom uthållighet, genom aggressivitet, genom uppfinningsrikedom och djävulskt skicklig propaganda fick de romarna att acceptera deras giftiga idéer. Det tog dem över 500 år att göra det. Vi vet alla att detta innebar det romerska rikets fall. Hur mycket lättare är det inte idag om vi använde i närheten av liknande uthållighet, hängivenhet och aggressivitet i samtal med våra vita bröder om ett genuint vitt program för den vita rasens överlevnad. Allt vi behöver göra är att påpeka de uppenbara dårskaperna i de idéer som pränglas ut till oss av den konspirerande judiska sammansvärjningen. Praktiskt taget hela vårt problem är att rätta till den vita mannens tänkande. Det är helt enkelt en fråga om att påpeka det uppenbara.

Allt handlar om uthållighet, en fråga om övertygelse, en fråga om hur mycket du bryr dig, en fråga om hängivenhet. Tiden kommer då vi, den vita rasen, kommer att ha ryggen mot väggen och öppet kämpa för vår själva överlevnad. Utan tvekan kommer det vita folket då att vara ivrigt mottagliga för ett program som räddar dem från undergång. Men hur mycket bättre och hur mycket lättare vore det inte om vi blev aktivt motiverade att rätta till den vita mannens tänkande nu, att aktivt engagera oss i ett politiskt och filosofiskt program för att omorientera den vita mannens tänkande, för att främja våra egna intressen, för att främja vår egen ras och främja och säkra vår överlevnad och välbefinnande, nu!

Ärligt talat är huvudproblemet vi står inför inte så mycket att övervinna judarna och niggrerna. Det kommer att bli lätt, så snart vi har löst det främsta problemet, och det är att rätta till den vita mannens tänkande. Detta är vår främsta uppgift och det är detta som denna bok är ägnad åt att åstadkomma. Så snart denna bok blir det amerikanska folkets gemensamma egendom, kan den judiska konspirationens makt anses vara bruten för all framtid.

Skaparkyrkans arbete är att återställa de naturliga instinkter
som Naturen gav den vita rasen.

Kapitel 17

Falskt ledarskap

I enlighet med det program som fastställts i *Sions vises protokoll* har juden, i sin djävulska list, kokat ihop ett antal organisationer som verkar vara på den vita mannens sida. De uppträder i olika skepnader, såsom de som bekämpar "kommunismen". Dessa är utan tvekan de mest talrika. Det finns förmodligen mer än hundra i denna kategori enbart i USA, och de utger sig för att vara hängivna patrioter, kristna och antikommunister.

Samtidigt är de vanligtvis starkt pro-judiska och pro-negrer. De flesta av dem förvirrar frågan fullständigt genom att beklaga sjukdomens symtom, snarare än att identifiera och bekämpa orsaken till själva sjukdomen, nämligen juden.

Deras löjliga program tycks vara att gå samman med judarna och negrerna för att bekämpa judarna och negrerna, en uppenbar motsägelse i sig själv. Genom att göra det ger de en kraftfull skyddande mantel åt det judiska nätverket, roten till allt vårt onda.

Den absolut största bland dessa är John Birch Society, som leds av den hängivne judeälskaren själv, Robert Welch. Välorganiserat och välfinansierat, där mycket av pengarna kommer från judarna själva och resten från oroliga och skrämda vita människor som letar efter någon organisation som kan leda dem ut ur den röran de befinner sig i, går det ganska bra för John Birch Society. Faktum är, för att (något) felcitera Robert Welch: "Vi menar (god) affärsverksamhet hela vägen." Medan Birch Society hävdar att dess kamp är mot kommunismen, är dess verkliga syfte att skydda den judiska konspirationen.

Vad John Birch Society egentligen gör är att fungera som en uppsamlingsorganisation för alla de aggressiva och militanta vita rasister som skulle kunna bli ett potentiellt ledarskap i kampen mot judarna och negrerna. Det sätter sedan igång med att förvirra och fördunkla deras tänkande, frammana en falsk syndabock, nämligen kommunismen, och sedan försvaga den vita mannens pengar, tid och energi på otaliga meningslösa projekt som de är helt säkra på aldrig kommer att leda till någon framgång. Istället för att exponera orsaken, nämligen juden, går det efter effekterna och skyddar orsaken. Framför allt fortsätter det att förorena sina medlemmars sinnen med dåliga nyheter, dåliga nyheter, en känsla av att vi är helt omringade, en känsla av frustration och meningslöshet, en känsla av att kampen är ganska...

väl förlorat och i stort sett över, men vi kan lika gärna gå igenom de meningslösa gesterna ändå. Det gör ett utmärkt jobb med att försvaga, avskräcka, demoralisera och slutligen neutralisera det vita medlemskapet. Slutligen ger de upp kampen och kan i de flesta fall aldrig mer rekryteras till en nyttig konstruktiv kamp mot judarna och niggrerna.

Jag säger det — i de flesta fall. Det är inte sant i alla fall. Jag själv är en före detta medlem från den judiskt sponsrade John Birch Society, efter att ha blivit vilseledd i min tidiga naivitet att tro att jag skulle kunna göra något nyttigt i vår kamp mot judarna och niggrerna genom att gå med i John Birch Society. Lyckligtvis för vår sida, och olyckligtvis för den judiska saken, fortsätter ett antal mer skarpsinniga och mer kapabla medlemmar från John Birch Society kampen efter att de genomskådat Birch-bluffen.

Utan att spendera alltför mycket mer tid på John Birch Society, får jag tillägga att John Birch Society bildades av judarna för att samla in några av de bättre potentiella vita ledarna, helt vilseleda dem, sätta upp en falsk syndabock och ett falskt program. De hoppas därigenom skydda juden och neutralisera striden för vita raslojalister, och förstöra deras sak. Till ingens stora förvåning är ett stort antal av avdelningsledarna, samordnarna och personalen inom John Birch Society judiska.

Sedan har vi sådana organisationer som White Citizens Councils och Ku Klux Klan, som åstadkommer samma sak som John Birch Society, men samlar in dem som Birch Society omöjligen kunde få eftersom Birch Society helt utesluter rasfrågan. White Citizens Councils är skenbart anti-nigger, men när det kommer till att peka ut den verkliga boven, juden, kommer de kraftfullt att skydda och skärma honom från allt ansvar i den ökända judiska sammansvärjningen för att förstöra den vita rasen. Ku Klux Klan går bara lite längre än så, och även den verkar vara anti-nigger och utger sig ibland till och med för att vara milt anti-jude.

Men båda dessa organisationer är egentligen en fars och en bluff i kampen mot den judiska konspirationen. Vanligtvis slutar de med ett meningslöst flaggviftande program, där de åberopar sin trohet till konstitutionen och sina kristna principer. Efter att ha lurat in en hel del vita raslojalister i sina led och att bidra med pengar till deras organisation, kommer de sedan att göra allt för att stödja falska politiska kandidater som visar minsta lilla "konservativa" hållning, men som är lika falska som de själva är.

Den ursprungliga Ku Klux Klan gjorde ett enormt jobb för hundra år sedan med att rädda den vita rasen i södern från rasblandning genom...

judar och niggrer, en drivkraft som utan tvekan skulle ha lett vidare till en total bastardisering av Amerika vid det här laget. Ku Klux Klan på 1860-talet var en fin organisation som gjorde ett enormt jobb, och bevisade än en gång att den vita människan, när han har ryggen mot väggen, kommer att kämpa för att rädda sin ras. Men den "återupplivade" och nya, så kallade Ku Klux Klan som "ombildades" 1915 är inte på något sätt samma organisation, inte heller förkroppsligar den samma principer. Faktum är att den nuvarande Ku Klux Klan från 1915 och framåt är ett djur av en helt annan färg. Den organiserades av medlemmar av frimurarorden, som i sin tur organiserades av judarna och kontrolleras av dem än idag. Det borde därför inte komma som någon överraskning att den resulterande produkten, nämligen dagens Ku Klux Klan, är ännu en falsk front för judarna för att värva och fösa ihop de medlemmar av den vita rasen som skulle utgöra det dynamiska och potentiella ledarskapet i en verklig kamp mot judarna. Den neutraliserar dem som instinktivt har kämpaglöden och de friska instinkterna att föra kampen vidare. Det är deras syfte att styra dessa goda vita människor in i sin organisation för att återigen rigga dem i en falsk kamp som kommer att säkerställa nederlag, neutralisera dem och göra dem värdelösa.

Klanen har en riktigt klurig hake inbyggd i sin position. Den är förmodligen mot judar, niggrer och, märkligt nog, katoliker. Medan de två första är rasliga, och ett legitimt mål, öppnar den genom att deklarera sin fientlighet mot katoliker upp för en religiös splittring inom själva den vita rasen, och omintetgör därmed allt gott den annars skulle ha kunnat åstadkomma. Den blottar sig därmed också helt för kritik om bigotteri och fiendskap från en enorm del av den vita rasen själv, nämligen katolikerna. Denna schizofreni var naturligtvis medvetet planerad av judarna.

Sedan finns det kristna korsfarare, som Billy James Hargis, Carl McIntyre, Dr. Fred Schwartz och många mindre satelliter som kraftfullt låtsas leda kampen mot kommunismen i "kristendomens" namn. Dessa bluffmakare säger till oss att om vi bara alla vände oss till kristendomen, ja, då skulle vi snart besegra denna syndiga filosofi. Att höra dem berätta det är en kamp mellan ideologier, en kamp mellan Gud och Satan. Vad de aldrig har förklarat är varför Gud skulle vara så impotent i en kamp mot en varelse som han enligt utsago själv uppenbarligen måste ha skapat, och varför det är så att deras Gud ständigt verkar förlora striden medan hans hatiska, underlägsna skapelse ständigt verkar vinna.

Det är inte alltför förvånande att Schwartz, själv en australisk jude, förmodligen utkämpar striden mot kommunismen i kristendomens namn och under täckmanteln att han själv naturligtvis är en

---

Vi är inte skyldiga någon som helst lojalitet till en regering som styrs av förrädare.

"Kristna" vita män. Carl McIntyre och Billy James Hargis är inte kända för att vara judar, men det skulle inte förvåna mig alls om de inte i själva verket är hemliga "Converso"-judar, som griper ledarskapet i en meningslös kamp som återigen kommer att dränera den vita människan på hans resurser, energi och tid, och leda honom in i en återvändsgränd. Inte nog med det, utan det kommer att leda många bekymrade vita människor tillbaka i kristendomens gamla snara, där han helt kommer att neutralisera sig själv, och i själva verket värva sina krafter och sin energi på judarnas sida.

Det är vidare ingen stor överraskning för mig att Billy James Hargis är ytterst hängiven i sitt lovprisande av Israel och organiserar oändliga utflykter till Jerusalem och Israel i samarbete med den israeliska turistbyrån. Carl McIntyre har köpt obligationer för Israel med pengar han har plundrat från sina vita "kristna" anhängare och är nu engagerad i ett projekt för att bygga en enorm och dyrbar kopia av "Jerusalems tempel", med andra ord det judiska templet byggt av Salomo, vid Cape Canaveral, där han nu sitter på fastigheter värda miljontals dollar.

Både Hargis och McIntyre har varit ovanligt framgångsrika ekonomiskt, samtidigt som de predikar det judiska evangeliet att "det är saligare att giva än att taga" och "samla er icke skatter på jorden, utan samla er skatter i himmelen". McIntyre har varit framgångsrik i att finansiera tusen eller fler radiostationer över hela USA, där han predikar sitt bedrägliga program och i sin tur skördar och plundrar miljontals ur fickorna på de vita anhängare som han vilseleder.

Det finns ett antal mindre organisationer som framgångsrikt följer samma formel men de är för många för att nämnas vid denna tidpunkt.

Sedan finns det sådana organisationer som skenbart är antijudiska men återigen starkt prokristna, en helt oförenlig position, en som är helt självdestruktiv till sitt utseende, precis som den är i praktiken. En sådan är Nationalist Christian Church som leds av en viss "Dr" Potito. Medan "Dr" Potito utger sig för att vara hängiven pro-Hitler och våldsamt antijudisk, tar han återigen de element i vår potentiella vita stridskraft som håller med i detta avseende och återför sedan dessa människor genom en omväg till den kristna fållan. Hans huvudsakliga argumentationslinje är att israeliterna i Gamla testamentet var ett underbart, gudfruktigt folk och att de verkligen hade ett speciellt "sweetheart"-arrangemang med Gud. Han hävdar att dagens judar inte alls är samma folk, och i själva verket (se och häpna! skulle du tro det?) är vi, de vita folken i Europa och Amerika, de "riktiga" israeliterna! Med hjälp av en hel del obekräftat och långsökt hokus-pokus fortsätter han sedan med att identifiera tyskarna som Judas förlorade stam, amerikanerna som Manasses förlorade stam, etc., etc.

Vad detta plågade och krampaktiga resonemang gör är att (1) det fullständigt förvirrar identiteten på fienden, (2) det leder många bra vita raskämpar in i leden av den självmordsbenägna tankegången, nämligen kristendomen, (3) värst av allt, det får till och med vissa vita människor att önska att de vore israeliterna (eller judarna), och (4) när de väl har svalt alla dessa idiotiska koncept och resonemang, eller ska vi säga, brist på resonemang, är de så förvirrade och hopblandade att, återigen, tills deras tänkande har rätats ut är de fullständigt värdelösa för den vita rasens sak.

Varför någon skulle vilja vara en ättling till Judas stam efter att ha läst vilken horbock och fördärvad person Juda var och vilken förrädisk, bedräglig och blodtörstig skara mördare israeliterna var, även enligt deras egen återgivning av historien, är bortom all fattningsförmåga. Det är sannerligen svårt att förstå varför någon vid sina sinnes fulla bruk ens skulle vilja ha någon som helst samröre med dessa typer av avfällingar, än mindre vilja vara en ättling till sådana skurkar.

En annan variant av samma format är den som tillämpas av de talrika kristna kyrkorna själva, av vilka vissa predikar om kommunismens ondska, och därigenom lockar många bra vita människor som är oroliga över den judiska förstörelsen av deras land, till sin kyrka.

När de väl blir medlemmar i sin kyrka, efter att ha lockats dit i första hand på grund av sitt motstånd mot kommunismen, lullar predikanten in dem mer och mer i att vara bekymrade över det nebulösa "efterlivet" snarare än den uppenbara förstörelsen av deras land och deras ras. Efter ett tag blir det mindre och mindre viktigt för rekryterna att kämpa mot vad som vid det här laget har kommit att verka för dem som oövervinnerliga odds ändå, och snart faller de offer för samma betade fälla som romarna gjorde.

Efter att ha gått i kyrkan tillräckligt länge och hört predikantens hjärnförorening intet ont anande utövas på dem, blir de hängivna medlemmar av den kristna "tron", de börjar älska judarna, och deras främsta bekymmer blir att "rädda själar åt Kristus". Ännu en grupp människor har därmed letts in på villovägar genom att inte försvara sin ras, sin familj eller sitt land, efter att ha fallit offer för samma giftiga lära som förstörde romarna.

En särskilt elak fint som de flesta av dessa antikommunistiska predikanter (den stora majoriteten är pro-kommunistiska) vanligtvis kastar in i sina antikommunistiska tal är att verkligen gå till angrepp mot Adolf Hitler, snarare än kommunismens ondskefulla judiska agenter. Genom att använda detta sjaskiga knep åstadkommer de en ganska unik bedrift, nämligen den att

överväldigande imponerar på sina offer med kommunismens oundvikliga frammarsch, (även om det erkänns vara ont), och genom att bedra dem till att tro att botemedlet mot den, som Hitler personifierade, är precis lika illa, och som de säger, faktiskt är samma sak som den (judiska) kommunismen själv. Ett ytterst förrädiskt bedrägeri.

Eftersom det av utrymmesskäl måste vara så, är detta endast en ofullständig sammanfattning av de organisationer som judarna har kokat ihop för att "leda" oss, det vill säga leda oss in i en fälla. De är dock typiska och är tänkta att vara en varning för de intet ont anande. Det kan lugnt sägas: om de inte avslöjar juden, om de inte betonar ras som det grundläggande samlingsropet; om de inte gör något mer än att beklaga och jämra sig, men inte erbjuder någon lösning; om de främjar kristendomen; då är de inte på vår sida.

Kapitel 18

Falska idéer spridda av judar

1. "Kärleken till pengar är roten till allt ont."

Detta ofta citerade stycke från bibeln har svalts i sin helhet av praktiskt taget alla utan att man någonsin stannat upp för att undersöka dess innebörd. När det undersöks för vad det verkligen är värt, finner man att det är uppenbart falskt. Det är inte pengar, eller kärleken till pengar, som är roten till allt ont, utan roten till allt ont är den svekfulle juden.

Pengar är inte bara ett bytesmedel, det är ett mycket nödvändigt och användbart verktyg i handelns hjul i vår moderna civilisation. Om vi inte hade ett sådant bytesmedel skulle det moderna näringslivet, framstegen och faktiskt civilisationen som helhet, kastas tillbaka oåterkalleligt och handikappas enormt. För den genomsnittlige familjeförsörjaren och för den genomsnittliga familjen är förvärvandet och tjänandet av pengar medlet för att uppnå trygghet, för att erhålla livets alla nödvändigheter, såsom mat, husrum, kläder, underhållning, utbildning, faktiskt allt som krävs för en anständig tillvaro. Att klandra en man för att han utövar ett yrke, en profession eller verksamhet som tjänar honom de pengar som krävs för att ta hand om sig själv och sin familj är ungefär lika idiotiskt som att förneka honom rätten att leva.

Nej, sannerligen, det är inget fel med att en man tjänar så mycket pengar han bara kan och sörjer för sig själv, för sin familj och sina arvingar efter bästa förmåga. Det är i själva verket dessa energiska och rastlösa män med förmåga (såsom Henry Ford) som har skapat mest och som också har gett de största fördelarna till vår ras, till vår nation och till civilisationen.

Hela denna idé är i grunden lika felaktig som så många andra citat i Nya testamentet vilka avskräcker en man från att följa de naturliga instinkter som Naturen har utrustat honom med för hans egen överlevnad. Bland dessa grundläggande instinkter finns viljan att överleva; den grundläggande driften att kämpa för att bevara sig själv, sin familj och sin egendom från alla håll; driften att bygga, att producera, att skapa och att förbättra. Idén att pengar i sig själva är onda, eller kärleken till dem, är i linje med detsamma.

För den vita människan är arbete och produktivitet en välsignelse, inte en förbannelse.

rader som några av de andra dåliga råd som Kristus gav när han sade: "Tänk inte på morgondagen, se på liljan på marken, den arbetar inte, men Salomo i all sin glans var inte klädd som en av dessa," etc., eller "se på fåglarna, de arbetar inte, men deras himmelske Fader sörjer för dem," etc.

Detta är alltihop riktigt dåliga råd. För det första arbetar fåglarna hårt för att göra allt det som krävs för att föda sig själva, för att bygga sina bon, för att föda upp sina ungar och för att föra sin art vidare. De som inte gör det, går under omedelbart. Liljan på marken (och andra växter) måste, på sitt eget sätt, konkurrera kraftfullt mot andra växter om vatten och näring. Om de inte gör det, blir de undanträngda och ersätts av friskare och mer livskraftiga växter. Alla arter i naturen, oavsett om de är växter, fåglar, djur eller mänskligheten själv, befinner sig i konkurrens med annat liv. Det är de starka, de modiga, de livskraftiga, de tappra, de energiska som överlever, medan de svaga faller vid vägkanten.

Återigen, detta försvagande råd var enbart menat för gojerna (icke-judarna). Det var utformat för att sätta tillbaka dem så mycket som möjligt; för att röja fältet för den förrädiske juden som då kommer att få det lättare att stjäla all världens rikedom från den vita rasen och samla den i händerna på sin egen ras.

2. "Rassituationen blir så dålig i detta land att jag funderar på att lämna USA och flytta med min familj till Australien inom en snar framtid."

Många goda vita människor i detta land tänker i dessa banor. Det är en helt felaktig lösning på en dålig situation. I åratal har den vita rasen nu flytt för n*grerna och judarna och det har inte lett oss någonstans. Svaret är inte att fly utan att stå upp och kämpa.

Vi borde gå till angrepp, inte fly. Vi kommer antingen att kämpa och vinna striden i USA, eller så kommer vi inte att vinna den någonstans. Om de bästa och mest rasmedvetna människorna flyr från detta land och lämnar resten att blandas upp med n*grerna, kommer detta underbara USA som är vårt sannerligen att gå under. När judarna väl har åstadkommit så mycket, kan du vara säker på att de kommer att använda hela tyngden och makten hos detta rika land för att påtvinga rasblandning i Australien, Sydafrika eller någon annan del av världen.

Nej, svaret är inte att lämna USA. Svaret är att organisera sig, att förena det vita folket, att utöva raslig lojalitet, att driva judarna från makten, att skeppa n*grerna tillbaka till Afrika, och att stadigt

---

Roten till allt ont är juden.

gripa maktens tyglar i händerna på en beslutsam, enad, rasmedveten vit regering.

3. "Våra lagar och vår konstitution är grundade på kristendomen."

Det är sannerligen förvånansvärt hur många vita amerikaner som arbetar under denna felaktiga slutsats och lurar sig själva och andra genom att upprepa den likt en papegoja. När de får frågan om exakt vilka kristna principer våra lagar bygger på, blir de svarslösa, och det av goda skäl. När vi undersöker vilka några av de grundläggande kristna principerna var som förkunnades av Kristus i till exempel bergspredikan, finner vi principer som "vänd andra kinden till", "älska dina fiender", "sälj allt du äger och ge till de fattiga", "stå inte emot det onda", "döm inte".

Om våra lagar vore baserade på dessa principer skulle vi naturligtvis inte ha något annat än anarki och kaos. Om vi bara tar till exempel principen "stå inte emot det onda", skulle vi inte ha några brottsbekämpande myndigheter, vi skulle inte ha någon armé, flotta eller flygvapen för att försvara oss mot utländska fiender. Vi skulle naturligtvis vara helt försvarslösa och snart bli förintade. Ingen nation har någonsin byggts på en sådan omöjlig grund, allra minst Amerika.

Inte heller byggdes Amerika på principen att "vända andra kinden till". Nej, sannerligen inte. När de vita männen från Europa under våra tidiga och mest konstruktiva år kom till dessa vilda och ogästvänliga kuster, drev de tillbaka den röde mannen för att göra anspråk på detta land som sitt eget; de vände sannerligen inte andra kinden till. Faktum är att det var deras aggressivitet och deras lojalitet mot sin egen ras när de drev tillbaka indianerna, och dödade dem när det var nödvändigt, för att ta över deras land, som lade grunden för byggandet av detta stora land.

När den vite mannen sedan trängde vidare framåt och västerut, stred han återigen och dödade indianerna och drev dem från landet. Utan tvekan är erövringen av vilda västern en av de mest romantiska och konstruktiva episoderna i mänsklighetens historia. Det var den vite mannen när han var som bäst: aggressiv, kämpande, erövrande territorium, röjande ny mark, byggande hem, byggande städer, byggande järnvägar i nya territorier och därigenom skapande en stor nation.

Nej, låt oss inte lura oss själva. Det fanns inga självmordsbenägna eller idiotiska kristna principer inblandade i denna stora explosion av kreativ och konstruktiv energi som den vita rasen ägnade sig åt. Det var ett ärorikt exempel på det fria samspelet mellan naturens krafter när de är som bäst. Den vite mannen, obunden och obelastad av en massa fåniga idéer om medkänsla och humanism, stred och banade sig väg västerut.

och därigenom byggde en stor ny vit nation som idag omfattar hälften av världens produktiva styrka och hälften av dess rikedom.

Vad gäller vår regering och våra lagar har de nästan ingenting att tacka kristendomen för, utan praktiskt taget allt den stora romerska civilisationen som föregick oss med mer än ett och ett halvt årtusende. Själva ordet Republik är taget från det romerska ordet Res publica. Den republikanska regeringsformen är modellerad strikt efter de romerska formerna, våra domstolar är modellerade efter domstolarna i Rom, eller våra europeiska förfäder, som kopierade dem från den romerska modellen med vissa modifieringar.

I själva verket gick våra grundlagsfäder, när de diskuterade och debatterade vilken regeringsform som skulle införas, ständigt tillbaka till den romerska historien för erfarenhet och exempel. Fakta pekar överväldigande på att vårt rättsväsende, vår kongress, vår verkställande makt, är förmånstagare till de stora lag- och regeringssystem som romarna hade instiftat under sin epok i historien. Det är därför vi finner att alla som studerar till juridiska yrken idag är skyldiga att läsa latin, eftersom så många av de juridiska termer som används bäst uttrycks på det ursprungliga latin som de juridiska begreppen härstammar från. Romarna var utan tvekan skaparna av den finaste organisation av lag och regering som världen någonsin skådat, och vi är välsignade att vara arvtagare till deras stora tradition och civilisation.

Vi bör därför ställa denna sak till rätta en gång för alla. Varken vår amerikanska regering eller våra lagar i USA är baserade på kristna principer. Faktum är att när alla dessa nya kristna principer spreds över det romerska riket som en pest, kollapsade den romerska civilisationen. Och inte undra på, när vi betänker hur förödande destruktiv och självmordsbenägen denna nya filosofi om att "älska dina fiender, vända andra kinden till, döm inte, gör inte motstånd mot det onda" var.

Nej, sannerligen, Amerika byggdes varken på eller baserades på kristna principer. Tvärtom byggdes det först och främst på den vita rasens kreativa energi som gav fritt spelrum åt dess naturliga instinkter, och för det andra byggdes dess regering och lagar på den erfarenhet och det rika arv som det kejserliga Rom lämnade efter sig.

4. "Det finns ingenting du kan göra åt det."

Allt eftersom judarna pressar vidare och vidare med sina olika program för vårt förslavande, sådana program som massiv påtvingad bussning av våra barn, högre och mer konfiskatoriska skatter, rasblandningen av vår vita ras, etc., finner vi att vårt folk nästan universellt kastar upp händerna och säger: "Det finns ingenting du kan göra åt det."

Detta är naturligtvis ännu ett exempel på hur juden skickligt planterar den urgamla militära krigslisten i våra sinnen: om du kan få din fiende att tro att de är besegrade innan striden ens har börjat, då är de så gott som besegrade. Denna strategi är gammal som gatan, men folk går fortfarande på den.

Trots alla lagar och idiotiska domstolsbeslut finns det många saker som du, en vit amerikansk medborgare, kan göra. Det första du kan göra är att inta en positiv och modig attityd. Det andra du kan göra är att bestämma dig för att du inte tänker låta dig förslavas och att du tänker kämpa. Och faktum är att situationen är långt ifrån hopplös. Du har många resurser tillgängliga för att utkämpa striden. När allt kommer omkring är vi, de vita amerikanerna, fler än judarna med 30 mot 1 och niggrerna med 7 mot 1. Kom bara ihåg det. Dessutom har vi tillgång till alla de verktyg och medel som judarna, som faktiskt är en liten minoritet, har använt till sin fördel för vårt förslavande.

Antalet saker du kan göra är nästan obegränsat och här är bara några förslag. (1) Bilda en lokal protestkommitté eller organisation för att främja och driva de politiska mål som du anser vara önskvärda, och i opposition till dem som du anser vara oönskade. (2) I samma anda, bilda ett politiskt parti, eller en politisk organisation, för att skapa ett makt- eller inflytande-block. (3) Nominera bra kandidater till ämbeten, eller ännu hellre, kandidera själv. (4) Sammanställ propagandablad och litteratur och få en grupp att distribuera dem så brett som möjligt. (5) Organisera och främja massivt motstånd mot sådana lagar som tvingad bussning av dina skolbarn. (6) Skriv protestbrev till dina kongressledamöter och andra förtroendevalda. Detta är förmodligen en av de svagare formerna av åtgärder du kan vidta. (7) Skriv insändare till dina lokala tidningar och uppmuntra andra att göra detsamma. (8) Bilda en telefonkommitté och organisera lokala protestmöten. (9) Håll tal i protest mot de lagar som är dåliga och till förmån för sådana förändringar som du anser bör göras. (10) Om allt annat skulle misslyckas har du fortfarande rätten att göra samma saker som våra grundfäder gjorde 1776. Om du förslavas under en tyrannisk regering som använder lag och ordning som en täckmantel, kom ihåg att din rätt till liv, frihet och egendom går före alla andra sekundära lagar och att du har rätt att störta ett sådant tyranni med våld om det är nödvändigt.

Historiskt sett, när tyranner har försökt förslava dem, har fria män tagit till vapen för att förbli fria.

Framför allt är den mest betydelsefulla och meningsfulla åtgärden du kan vidta att organisera Church of the Creator i ditt område. Medan försök att direkt bekämpa Förenta Nationerna, skolbussning,

konfiskatorisk beskattning och tusen och en andra grymheter som judarna har hopat över oss, kan verka vara den mest uppenbara vägen att gå, men det är dock inte den mest effektiva. I de flesta av dessa avseenden bekämpar vi effekterna istället för att förstöra orsaken.

Låt oss aldrig glömma att orsaken till de flesta av våra problem och roten till allt ont är den svekfulle juden.

Därför, genom att bygga Church of the Creator rikstäckande och sedan expandera över hela världen, förstör vi den grundläggande orsaken till alla våra problem. Som jag har sagt gång på gång är det första och viktigaste steget att rätta till den vite mannens tänkande. När vi väl har uppnått detta kommer det att vara relativt lätt att organisera och förena den vita rasen därifrån och framåt, och att övervinna judarna och niggrerna kommer att vara en barnlek.

Så låt oss gå vidare. Kom ihåg att den mest effektiva och meningsfulla åtgärd du kan vidta är att organisera en enhet av Church of the Creator i ditt område, eller gå med i en sådan grupp om den redan finns. Gå sedan till arbete och rekrytera, predika, främja och sprid den information, det program och den ideologi som finns i denna bok. Hjälp till att föra dina vita raskamrater tillbaka till sina sinnen och förena dem i kampen för sin egen ras överlevnad. Det är vårt gemensamma mål — i vilket du måste hjälpa till — att ha ett eller flera exemplar av denna bok i varje vit familjs hem i Amerika, och slutligen i hela världen.

Vi kan göra det, vi måste göra det, och vi kommer att göra det. Så låt oss gå vidare.

5. "Medlet är lika viktigt som målet i sig."

Så fel som det kan bli. Detta nonsens har förmodligen främjats kraftigare av "Kosher-konservativa" än av någon annan grupp. Här är vad judarna själva säger om denna sak i Protokoll nr 15: "Hur framsynta var inte våra lärda äldste i forna tider när de sade att för att uppnå ett seriöst mål anstår det oss att inte rygga för några medel eller räkna de offer som offras för målets skull." Medan vi föraktar Protokollen i sin helhet och deras mål, kan vi inte förneka den skarpa insikten i historia och mänsklig natur som uppvisas genomgående i Protokollen, lärdomar härledda från erfarenhet och historia.

Låt oss till exempel ta fallet där vi är engagerade i ett krig med fienden, ett krig som innebär antingen vår död eller vår överlevnad. I ett sådant krig används alla medel, som till exempel: bedrägeri, överraskning, dödande, bombning, förstörelse av fiendens livsmedelsförsörjning, förstörelse av deras städer, etc. Jag formulerar inte en ny teori härmed, utan konstaterar endast historiens fakta så som de har utspelat sig under de senaste tusentals åren. Ändå finner vi inom vårt eget land, när det gäller

genom att vidta sådana åtgärder som är nödvändiga för vår egen överlevnad, den vita rasens överlevnad, finner vi en mängd humanister som predikar broderlig kärlek, medkänsla, kristen barmhärtighet, god vilja, osjälviskhet, vänlighet, ömhet, tolerans, generositet och alla de andra mutorna av mänsklig godhet, ad nauseam. Vi finner snart våra händer så fullständigt bundna att vi inte kan göra de saker som vi borde göra för att skydda oss själva från den förstörelse som judarna har förberett för oss.

I frågor om den vita rasens överlevnad, och i politiska frågor, bör vi använda samma kalla, klara resonemang som används i krigstider och glömma detta nonsens om kristen barmhärtighet. Vi måste komma ihåg att det inte finns någon högre lag i naturen än självbevarelsedrift och vår arts fortbestånd.

6. ”Lova precis vad folket vill ha och håll vackra tal, gör sedan precis tvärtom.”

Judarna har missbrukat detta politiska knep så ofta och under så lång tid att det borde verka nästan självklart att det vita folket skulle förstå. Men uppenbarligen har de inte gjort det. När Kennedy kandiderade till valet gjorde han en stor sak av att beväpna detta land för att bli så kraftfullt att ingen skulle våga attackera oss. Efter att han blivit vald satte han omedelbart igång med att avväpna oss och lämna oss nakna och försvarslösa inför våra fiender. Med juden Adam Harmolinski som tog över vårt försvarsdepartement och McNamara som spelade frontlinjens hantlangare, satte denna trio snart igång med att rasera de otillräckliga försvar vi hade vid denna tidpunkt i historien. Detta är bara en händelse av lögnaktig trolöshet. Det finns många andra under de få korta år Kennedy satt vid makten.

När Nixon valdes gav han stora löften om sitt motstånd mot skolintegration och bussning. Men knappt hade han blivit vald förrän han satte igång ett massivt regeringsmaskineri och massiva mängder av skattebetalarnas pengar för att integrera våra skolor, bussa runt våra barn som en boskapshjord och genomföra det judiska programmet för rasblandning.

President Johnson var inte bättre. Han lovade statlig ekonomi genom att låtsas släcka glödlampor i Vita huset för att spara skattebetalarnas pengar. Omedelbart därefter inledde han den största utgiftsfesten i historien (fram till den tiden) och ökade statsskulden och statens utgifter utöver allt som någonsin skådats tidigare.

Dessa tre presidenter anförs endast som typiska exempel. De själva begick många andra förrädiska handlingar som motbevisade deras tidigare löften. I detta var de inte annorlunda än presidenter som

När vi väl har rätat ut den vita mannens tänkande är striden så gott som vunnen.

kom före dem. Jag citerar dessa få exempel endast ur tusentals andra löften som gavs, bara för att brytas.

Vi bör inse, naturligtvis, att detta är ett gammalt judiskt knep. När Johnson eller Kennedy eller Nixon utförde dessa förrädiska handlingar, alla till skada för den vita rasen, agerade de inte alls som representanter för den vita rasen, utan som billiga degenererade hantlangare åt den förrädiska juden som manipulerade landets öde, och använde dessa hantlangare som frontfigurer på scenen för att dölja sitt förräderi.

När det gäller detta, här är deras citat från det åttonde protokollet med avseende på att utse vita hantlangare till positioner i regeringen: ”vi skall lämna dem i händerna på personer vars förflutna och rykte är sådana att det mellan dem och folket ligger en avgrund, personer som, i händelse av olydnad, måste möta brottsanklagelser — detta för att få dem att försvara våra intressen till sitt sista andetag.”

7. ”Alla människor är skapade lika.”

När grundlagsfäderna skrev självständighetsförklaringen strävade de efter ett rungande budskap som skulle väcka män till kamp och få dem att ansluta sig till deras sak. Judarna, som vid den tiden spred revolutionära idéer i Europa i allmänhet, och i Frankrike i synnerhet, sände ut de gamla slagorden ”Frihet, Broderskap, Jämlikhet”. Detta var som förberedelse för den franska revolutionen och andra revolutioner som de planerade.

Amerika var inte immunt mot denna judiska propaganda och många av dessa idéer vann mark även i Amerika. Det var därför en stor tragedi när våra grundlagsfäder bäddade in och skrev in den bedrägliga judiska slagdängan ”Alla människor är skapade lika” i självständighetsförklaringen. Detta uppenbart falska och idiotiska påstående har exploaterats aggressivt från den dagen. Det har plågat oss ända sedan dess och varit ett oerhört kraftfullt vapen i händerna på judarna, revolutionärerna, liberalerna och anarkisterna.

Det är så uppenbart falskt att det kan tyckas att ingen vederläggning är nödvändig. Men så är inte fallet. Det har citerats så ofta av så många av våra falska ledare att det, likt bergspredikan och så många andra idéer som är uppenbart stridande mot allt förnuft, har accepterats av majoriteten av det vita folket som en sanning.

Det vita folket borde verkligen veta bättre än så här. När man ser tillbaka på deras egen ärorika historia är läxan om den vita rasens överlägsenhet över andra så uppenbar att den inte borde behöva någon förklaring.

Sprid ordet — ord är kraftfulla vapen.

Inte bara det, utan vid en första anblick, även inom samma ras, är människor uppenbart olika. Vissa är högt intelligenta, vissa är långa, vissa är starka, vissa är svaga, vissa är idioter. Listan över skillnader är oändlig. Inte heller föds människor någonsin under samma livsvillkor. Till exempel föds ett barn till en miljonär in i en annan ställning och miljö och kommer omedelbart att ha andra möjligheter till utveckling än, låt oss säga, ett barn som föds i ett hem där föräldrarna är fattiga och har låg intelligens. Ett barn som föds in i ett musikaliskt hushåll, till exempel Johann Strauss familj, skulle ha en helt annan böjelse, miljö, start och så vidare, än vad ett barn som föds in i en missionärsfamilj som lever bland indianerna i Amazonas djungler skulle ha. Vi skulle naturligtvis kunna lista oändliga exempel för att ytterligare styrka detta.

I vilket fall som helst har detta falska, vilseledande och osanna påstående varit en oerhört kraftfull kil för judarna att driva hem sin kampanj för rasblandning. På denna falska premiss vilar den andra falska premissen: om negrerna bara gavs samma möjligheter och miljö, skulle de prestera på samma sätt som de vita människorna. Därför bör vi köra med full fart framåt mot ett program för rasblandning. Det faktum att negrerna är medfött underlägsna den vita rasen i intelligens; i mentalitet; i sin brist på kulturell kreativitet; i det faktum att de är lata och odugliga; det faktum att deras moral är på en helt annan och lägre nivå än den vita mannens; och oändliga andra skillnader, varav färgskillnaden är den minsta — allt detta ignoreras.

Faktum är att människor inte är skapade lika, inte föds lika, inte utvecklas lika. Det finns en enorm skillnad i deras bidrag till civilisationen och mänskligheten. Vi måste därför återgå till verkligheten och förstöra denna falska myt.

Naturen själv har skapat alla varelser olika på en miljon olika sätt. Vi stolta medlemmar av den vita rasen måste komma ihåg en sak. Vår rasidentitet är det heligaste som naturen har skänkt oss och vi måste bevara den till varje pris.

8. "Prata inte om politik och religion, för politik och religion går inte ihop."

Vem som än har kontroll över en nations regering, och själva karaktären på den regeringen, är det enskilt viktigaste faktum som påverkar den rasens eller nationens öde. Politisk kontroll avgör alla andra faktorer såsom ekonomi, utbildning, säkerhet, framsteg, kultur och nästan varje annan viktig aspekt. I Protokollen påpekar judarna att de skulle vilja ha goyim-sinnena upptagna av alla

slags trivialiteter så att han aldrig kommer till skott med att överväga de avgörande frågor som påverkar hans öde.

Det är naturligtvis av yttersta vikt att vi talar om politik, och ännu viktigare att vi diskuterar religion. Vårt liv baseras på vår religiösa livsåskådning. Därefter måste vi se till att den totala kontrollen vrids ur händerna på de destruktiva judarna och återtas i händerna på lojala vita ledare.

Huruvida detta görs eller ej påverkas också i hög grad av folkets religiösa beskaffenhet. Regeringen är vanligtvis en återspegling av folkets egen filosofi, religiösa inställning och framtidsutsikter. Det ankommer därför på oss att få vårt religiösa tänkande rätlinjigt. Vi måste inse att bevarandet, främjandet och skyddandet av vår stora vita ras är den viktigaste och heligaste sak som vi kan ägna våra liv åt. Vi måste sedan omsätta denna inställning i politisk handling och politisk kontroll över våra regeringar, en kontroll som helt vilar i händerna på lojala rasmedvetna vita ledare. Religion och politik är oskiljaktiga, och helt avgörande för vår överlevnad.

9. "Vi är alla individer."

Denna motsägelsefulla idé, som kraftigt främjas av judarna, är lika splittrande som den är destruktiv. Faktum är att vi alla är medlemmar i ett visst samhälle, som strävar tillsammans för vår egen totala förbättring. Hela mänskligheten och civilisationens framsteg kan mätas genom människans ökade förmåga att skapa och bygga en social organisation. Från den tid då människan började dela upp de olika uppgifterna att odla mat, väva tyg, tillverkning, transport, sjukvård, etc., från den tiden började människan lyfta sig själv i kragen från sin djungeltillvaro in i ett modernt, produktivt samhälle. Med detta kommer viljan att offra sina egna intressen för sin ras och sitt samhälles bästa som helhet. Detta är ett av den vita rasens anmärkningsvärt framstående kreativa drag och det är därför han har kunnat åstadkomma så mycket. Om vi skulle återgå till idén att vi alla är individer, där varje man sköter sig själv snarare än att uppfylla sina skyldigheter mot sin familj, sin hemstad, sitt land och sin ras i allmänhet, skulle samhället som helhet och civilisationen totalt sett snart kollapsa.

Vi är ingalunda individer. Varje handling vi utför påverkar våra familjer, påverkar vårt samhälle, påverkar vår nation och påverkar vår ras. Ju mer vi inser våra förpliktelser gentemot alla de olika kontrakt vi har, desto mer kreativt och effektivt samhälle kommer vi att bygga. Skulle vi betrakta oss själva enbart som individer, skulle vi snart återgå till grottmänniskostadiet och utplåna alla de framsteg vi har gjort under tusentals år.

10. "Den enda räddningen för denna nation är ett verkligt tvåpartisystem."

Fel. Tvåpartisystemet är en idealisk judisk anordning för att *söndra och härska*. Det splittrar den vita rösten och ger judarna och negrerna det avgörande inflytandet för att vinna val. Dessutom är det i grunden motsatt ledarskapsprincipen och tjänar till att immobilisera, splittra och fragmentera den vita rasen.

Istället för att främja enhet och framsteg, snärjer det sina olyckliga offer i ett ändlöst trassel. Två eller flera motstridiga fraktioner kommer att käbbla och argumentera i det oändliga om oväsentliga småsaker, vilket vanligtvis slutar i en kompromiss, ett dödläge eller en låsning.

Det verkliga svaret är det beprövade systemet som förkroppsligas i ledarskapsprincipen.

11. "Valsedeln är det enda vapen folket besitter."

Valsedeln är förmodligen det mest ineffektiva vapen folket besitter. Folket kan göra ett antal saker som är mer effektiva ur vår politiska synvinkel. De kan bilda organisationer, politiska och andra. De kan ändra regeringssystemet. Som en sista utväg kan de störta sina tyranner med våld, om nödvändigt. Om en ras hotas av förintelse, är den inte bara berättigad, utan skyldig, som den högsta rätten i Naturen, att använda alla möjliga medel för att störta och förinta sina förtryckare. Lagen om artens rätt till överlevnad är den högsta lagen i Naturen.

12. "Tänker ni fördöma alla judar? Det finns goda och onda människor i alla raser och vi bör inte fördöma en hel ras."

Det kan finnas goda och onda människor i alla raser, men om det finns några goda judar ur den vita mannens synvinkel, har de ännu inte hittats och identifierats. Att vara jude innebär att vara en följare av Talmud, och varje följare av Talmud är en medkonspiratör i ett ondskefullt program utformat för att förgöra gojerna i allmänhet och den vita rasen i synnerhet. Att undanta någon av judarna från ansvar i denna konspiration skulle vara som att undanta de enskilda deltagarna i en armé som kämpar mot dig. Även om det kan finnas olika grader av inblandning i den judiska hierarkin, olika grader och kommandoposter, deltar icke desto mindre alla medlemmar av den judiska rasen, på ett eller annat sätt, aktivt i kriget mot resten av mänskligheten.

Det är ganska märkligt att samma människor som ständigt erbjuder ursäkter och undantag för judarna, inte alls är bekymrade över det sätt på vilket krigföring har bedrivits, säg till exempel i första eller andra världskriget. När till exempel Hamburg bombades skoningslöst av de allierade flygstyrkorna, som dödade 50 000 vita människor i Hamburg på en natt, inklusive gamla människor, kvinnor, små spädbarn, barn, gravida kvinnor, verkar dessa samma apologeter vara totalt likgiltiga inför om kanske några av dessa vita människor mördades utan anledning. Inte heller hör vi några protestrop när de allierade, under judarnas kontroll, inledde ett skoningslöst tre dagar långt förbränningsluftangrepp mot den vackra staden Dresden och brände, kremerade och förbrände 300 000 människor i en av de mest skoningslösa och avskyvärda massakrerna i historien. Återigen verkar dessa samma människor vara helt obekymrade om huruvida alla dessa tyskar (eller någon av dem, faktiskt) var skyldiga till eller förtjänade ett sådant fruktansvärt öde.

Sanningen i saken är att ingen av dem var skyldig till något brott överhuvudtaget, det enda tyskarna kan anklagas för är att de hade modet att försöka skaka av sig juden och försvara sin ras och sin nation från den internationella judiska konspirationen. För detta tappra och modiga krig borde tyskarna prisas högt, inte fördömas.

13. "Tekniken med det falska slagsmålet."

Judarna är väldigt förtjusta i att få den vita rasen intrasslad i något fånigt slagsmål eller argument där de fastställer frågorna och svaren. Oavsett vilken sida man tar är båda sidor destruktiva för vår sak. Inte nog med att judarna använder detta trick för att förvirra vita människor och slösa bort deras tid, käbbla och röra upp fientlighet, men medan den vita rasen slösar bort enorma mängder energi på att vältra sig i ett meningslöst bråk, känner sig judarna ganska säkra på att inget av den energin kommer att riktas mot dem.

Judarna sätter kontinuerligt upp politiska partier, eller oppositionsgrupper, som inte uppnår något annat syfte än att förstöra varandra, medan judarna går därifrån med krigsbytet.

I vårt politiska system sätter de upp (till exempel) det republikanska och det demokratiska partiet. Genom att därigenom ha upprättat ett så kallat "tvåpartisystem", ser de sedan till att de kontrollerar båda sidor. Sedan gör de ett stort nummer av hur underbart tvåpartisystemet är, hur det exemplifierar den amerikanska traditionen och hur det nästan är heligt. Genom att kontrollera båda sidor, oavsett vem som vinner, förlorar de vita människorna och juden är den säkra vinnaren i varje tävling.

Det finns så många variationer av denna falska stridsteknik att en hel bok skulle kunna skrivas om den. Vi ska bara citera några exempel. Utöver de många politiska fraktioner som meningslöst bekämpar varandra i detta land har vi de falska utländska krigen som judarna har involverat oss i.

Det fanns till exempel Koreakriget där judarna kontrollerade de amerikanska styrkorna och de kontrollerade även de nordkoreanska styrkorna. Målet var inte seger, utan förvirring och dränering av amerikanska resurser, finansiellt, i arbetskraft och i världsrykte. Men framför allt var målet att låta de färgade raserna döda så många unga vita pojkar i deras manndoms blomstring som möjligt, och därigenom tömma vår vita ras på styrka. Eftersom den vita goyen och Amerika var för dumma för att förstå, gjorde judarna en enorm repris av samma handling igen i Vietnam. Och så fortsätter den judiska favoritsysselsättningen att döda vita gentiler i ett mer mördande tempo än någonsin.

14. "Multiplicera motsägelsefulla och förvirrande argument i tusen frågor, alla av liten betydelse."

I Protokollen anger judarna att de ska förvirra och förbrylla goyimernas sinnen med alla sidor av tusen olika frågor. Goyimerna kommer att bli så förvirrade och vilsna i en vildmark av motsägelsefulla argument att de kommer att kasta upp händerna i förtvivlan. Judisk kontroll över kommunikationsmedierna ger dem ett utmärkt tillfälle att fullfölja denna metod av sinnesförorening. Det faktum att de argument som sprids är ologiska, motsägelsefulla och helt löjliga, spelar absolut ingen roll. Syftet är att så förvirra de vita gentilerna att de blir helt paralyserade i att fullfölja någon handlingsplan som skulle kunna stoppa framskridandet av de judiska programmen.

15. "Judar som utger sig för att vara gentiler; judar som byter namn."

En kameleontmetod som ofta används av judarna är tricket att byta namn och utge sig för att vara gentiler. De är särskilt förtjusta i att välja ett riktigt bra anglosaxiskt namn, såsom ett skotskt namn, eller ett irländskt namn, eller ett som är otvetydigt engelskt, så att de automatiskt betraktas som icke-judiska. Några exempel är Douglas Dillon, Douglas Fairbanks och tusentals andra. Under denna täckmantel kan de djärvt driva den judiska saken med liten risk för att bli upptäckta som en av de så kallade "utvalda".

16. "Att använda mulatter med en övervikt av vitt blod för att representera den typiska negern."

Det pågår nu en massiv kampanj för att bastardisera den vita rasen och pumpa Afrikas svarta blod in i det vita Amerikas ådror. Varje tänkbart program och medel används. Ett av de knep som judarna använder är att visa dessa flyktingar från Afrikas djungler på tv, varvade med en grupp vita människor. Om en annons visas i en katalog eller tidning finns det alltid en grupp på 2, 3 eller 4 vita pojkar och flickor och en liten neger i deras mitt. Men om de visade den verkliga, rena, outspädda svarta negern, skulle han vara alltför motbjudande för den vita amerikanska allmänheten att acceptera. För att övervinna detta väljer de alltid modeller som inte alls är negrer, utan mulatter, med en övervikt av vitt blod i sig. Faktum är att de flesta av dem troligen är till tre fjärdedelar vita eller sju åttondelar vita. Dessa utges sedan för den amerikanska publiken som den "typiska" negern. Personer som Lena Horne, Jim Brown inom underhållningsbranschen, eller senator Brooke inom det politiska fältet har mer vitt blod i sig än de har svart blod, och den intelligens (om någon) de besitter, härstammar från den vita sidan. Judarna låtsas att detta är en typisk svart och pekar på dem med stolthet som ett bevis på att negrerna är minst lika kapabla som de vita människorna. Detta är naturligtvis en perversion av naturen och en grov och illvillig förolämpning mot den vita rasen.

17. "Svart är vackert."

Denna slogan, som främjas av judarna, har inte mer sanning i sig när den tillämpas på människor än när den tillämpas på smutstvätt. Sanningen är att alla världens folk inte bara har en hög respekt för, utan även en avundsjuka på, den vita rasen.

Önskan bland världens färgade folk att vara ljushyade är nästan universell. Sålunda målar sig många aboriginer vita. Indiens folk har utvecklat ett strikt kastsystem där distinktionen är att ju ljusare hud desto högre kast, och ju mörkare hud desto lägre kast. Inte nog med det, utan många färgade raser har blåögda gudar som sina idoler. Till och med japanerna designar sina dockor med vita ansikten och blå ögon, vilka båda är typiskt o-japanska.

Svarta negrer, både här och i Afrika, som är sociala klättrare, anser det vara höjden av sin ambition att gifta sig med en vit kvinna, och någon judisk verksamhet i detta land mjölkar ständigt de svarta genom att sälja dem någon sorts pomada som garanteras göra deras hud vitare.

Det är ironiskt att människorna av den vita rasen har fått sina hjärnor så förorenade med judiska raslögner att de, av alla världens folk, är de minst medvetna om det stora enastående värdet av sitt vita rasarv. Icke desto mindre är världens färgade raser fullt medvetna om vad de inte har och inte är.

18. ”Principen om omkastning. Judarna är det ’utvalda folket’.”

Detta är en av de äldsta bluffarna i historien som judarna framgångsrikt har begått mot det vita folket genom att pracka på det vita folkets religioner sitt judiska Gamla testamente. Det Gamla testamentet, skrivet av judarna själva, hamrar ständigt in temat att de har ett speciellt kontrakt med Gud. De hävdar att Gud bara log välvilligt mot judarna medan de ägnade sig åt sin smutsiga verksamhet att dräpa, plundra och mörda alla andra stammar. Att den vita rasen skulle ha införlivat denna förrädiska judiska historia, som förkroppsligar bluffen om det ”utvalda folket”, som en del av sin egen religion är en av naturens stora perversioner och en av historiens märkliga tragedier. För detta har den vita rasen fått betala dyrt.

19. Judarna är det ”utvalda folket”.

Detta är en av de äldsta bluffarna i historien som judarna framgångsrikt har begått mot det vita folket genom att pracka på det vita folkets religioner sitt judiska Gamla testamente. Det Gamla testamentet, skrivet av judarna själva, hamrar ständigt in temat att de har ett speciellt kontrakt med Gud. De hävdar att Gud bara log välvilligt mot judarna medan de ägnade sig åt sin smutsiga verksamhet att dräpa, plundra och mörda alla andra stammar. Att den vita rasen skulle ha införlivat denna förrädiska judiska historia, som förkroppsligar bluffen om det ”utvalda folket”, som en del av sin egen religion är en av naturens stora perversioner och en av historiens märkliga tragedier. För detta dumma misstag har den vita rasen fått betala dyrt.

20. ”Användandet av opinionsundersökare för att förvirra det som utges för att vara den allmänna opinionen.”

Genom att ha ett fullständigt monopol på propagandamedierna upprättar judarna opinionsundersökningar för att tala om för folket vad deras åsikt är. Efter att de grundligt har manipulerat och riggat dessa åsikter för att överensstämma med deras version av vad den allmänna opinionen bör vara, ger de sedan dessa undersökningar stor och universell publicitet. De skapar därigenom en illusion av stöd för sina otaliga extremt opopulära judiska program. Å andra sidan skapas illusionen att det inte finns något

stöd för den politik som i verkligheten skulle gynna den vita rasen. Dessa falska opinionsbildare kommer alltid att framställa judiska idéer som mer populära än de i själva verket är, och kommer att framställa vita rasliga idéer som mindre populära än de i själva verket är.

Sålunda kommer olika judiska idéer såsom utländskt bistånd, rasblandning, höga skatter, vapenkontroll, legaliserat gräs, etc., att visas vara populära, eller åtminstone öka i popularitet. Å andra sidan kommer sådana vita värderingar som moral, segregation, repatriering av negern till Afrika; vit raslig enighet; självtillit; avsky för gräs, promiskuitet och pornografi, att framställas som gammaldags och fyrkantiga. Den judiska pressen kommer att skildra dem som något som de unga överger, och i allmänhet kommer de att framställas som opolulära och stadigt förlorande mark.

Detta bedrägliga judiska verktyg är också ett kraftfullt vapen för att hjälpa till att svänga val till deras fördel. Tyvärr har alltför många vita människor fått sina hjärnor så förorenade av judisk propaganda att de är oförmögna att se igenom dessa falska opinionsmätare. Alltför ofta röstar de i den riktning som judarna säger till dem är dagens populära så kallade opinion.

21. "Falska etiketter och smutskastande triggerord."

De allestädes närvarande judiska propagandanätverken bygger på kort tid upp vissa ord som hopar hat, förakt och hån över dem som stämplas med dessa avskyvärda etiketter. Genom massiv upprepning associerar människor automatiskt ondska och illvilja kring vem som helst som stämplas med dessa triggerord, utan att resonera kring vad den verkliga innebörden bakom dem kan vara. Ordet "rasist" är ett sådant exempel, medan ordets verkliga innebörd borde vara någon som utövar raslig lojalitet, en sannerligen ädel egenskap. Ändå betraktas det idag, på grund av judiska propagandainsatser, av miljoner som en beskrivning man bör sky och avsky. Ett annat ord är termen "nazist". Eftersom judarna väl inser att programmet som lades fram av Adolf Hitler i det nationalsocialistiska Tyskland var ett allvarligt hot mot den judiska konspirationen, vill de skrämma bort alla från att ens undersöka och studera botemedlet. Därav den massiva smutskastningskampanjen mot Hitler och den nazistiska filosofin. Nästan 30 år efter hans död är namnet Adolf Hitler fortfarande den mest hatfyllda frasen i det judiska lexikonet.

Inom det religiösa fältet finner vi liknande färdiga trigger-smutskastningsord. Ordet "ateist" är en sådan term. Istället för att förutsättningslöst överväga bevisen och tillåta det fria spelet av sunt förnuft och resonemang, slås en sådan sund rationell kurs till marken och

kortsluts genom den massiva användningen av glåpord och smutskastning. Några andra är orden ”antikrist”, ”gudlös”, ”hädelse” och ”kätteri”.

Å andra sidan, när judarna försöker främja ett bedrägligt destruktivt program som plundrar och lurar den vita rasen, klär de dem i glamorösa, högklingande etiketter, vanligtvis garnerade med en smak av humanism. Förenta Nationerna, en plan för en judisk världsregering, utformad för att förslava världens gentiler, är en sådan fras. ”Att göra världen säker för demokrati” är en annan sådan fras. Vad dessa program egentligen betyder är: att utkämpa destruktiva världskrig där en koalition av vita nationer förgör en annan grupp av vita nationer. Därigenom säkrar de främjandet av judisk kontroll över sina offer, och försäkrar dessutom att judarna kommer att kunna planera ännu ett sådant dödligt krig.

En annan är ”rasligt broderskap” vilket egentligen betyder att medan juden bastardiserar den vita rasen vill han se till att det inte finns något motstånd och ingen opposition. Andra sådana bedrägliga etiketter är ”stadsförnyelse”, ”interkonfessionell tro”, ”desegregering” och ”moderata”.

22. ”Ropa förföljelse.”

Genom hela sin historia har judarna använt ropet om förföljelse med beundransvärd skicklighet. Genom att vara extremt parasitära till sin natur, borrar de sig in i värdnationen där de bor, plundrar den torr, förstör dess moral, undergräver dess regering och river slutligen ner dess fundament, och lämnar den som ett vrak och i ruiner. När folken i en sådan nation slutligen vaknar upp och blir medvetna om sin förtryckare och därefter vidtar åtgärder för att kasta av sig denna parasit från sin rygg, höjer juden då ett högt rop om förföljelse. Han lyckas få den försvarande nationen att framstå som den skyldige, snarare än parasiten. Vanligtvis kommer detta att framkalla sympati hos grannationerna, som då, i ren dumhet, oavsiktligt kommer till judens hjälp. Det nyligen skedda exemplet på att detta hände det heroiska tyska folket är ingalunda det första eller sista i historien av judisk dubbelspel. Samma sak har hänt Egypten, Babylonien, Persien och nyligen araberna i Palestina.

23. ”För att bli vald är det nödvändigt att tillmötesgå neger-rösterna.”

Det är ytterst patetiskt hur många människor som har lurats att svälja denna judiska lögn. För det mesta ges vi inget val mellan kandidater, utan endast ett val mellan det minsta av två onda ting. Den

---

Att beröva den vita mannen hat är som att dra klorna och tänderna ur en tiger.

Judarna ser till att den skara kandidater som de ställer upp alltid är sådan att alla förespråkar en politik som är skadlig för den vita rasen och fördelaktig för judarna och negrerna.

Den vita rasen utgör fortfarande majoriteten av Amerikas befolkning. Om vi någonsin fick en bra och modig kandidat som gick ut med ett program som tydligt och högljutt företrädde den vita rasens sak, skulle en sådan kandidat bli vald med en jordskredsseger. Genom antingen dumhet eller feghet, eller båda delarna, har vi aldrig haft en sådan kandidat på den offentliga scenen, eller åtminstone inte med tillräcklig energi för att bli hörd av många människor.

Det är vår plikt att ställa upp inte bara en sådan kandidat, utan en hel armé av sådana kandidater, som arbetar samordnat över hela landet, under Church of the Creators enande baner, med ett tydligt och långtgående program för att expandera den vita rasen och minska de färgade raserna, driva rasförrädarna från makten och ta kontrollen över vårt öde i våra egna händer.

24. "Att driva judarna från makten skulle resultera i ett enormt blodbad."

Detta är inte alls nödvändigtvis sant. Det tyska folket drev judarna från makten i sitt eget land med mycket liten förlust av människoliv, mycket lite blodsutgjutelse och praktiskt taget ingen oro. De gjorde det lagligt och de gjorde det med hjälp av röstsedeln. Kontrastera detta med det enorma elände och den blodsutgjutelse som följde när judarna tog makten i Ryssland. Under den fruktansvärda katastrofen slets landet sönder från ena änden till den andra, jordbruk och industri förstördes, hungersnöd följde, och över 20 miljoner av det bästa vita ledarskapet i Ryssland mördades.

Vi, inom Church of the Creator, tror att vi först och främst kan rädda Amerika och att det vita folket kan återta kontrollen över sitt eget land med lagliga medel. Vi kan göra detta utan mycket blodsutgjutelse om vi följer det program som fastställts i vår nya religions trosbekännelse.

Det första och främsta problemet är att få ordning på den vita mannens tänkande, som jag har sagt så många gånger förut.

Skulle kamp och blodsutgjutelse ändå bli nödvändigt, då måste även vi betala detta pris och använda dessa medel. Om nödvändigt måste vi, och kommer vi, att åberopa naturens högsta lag. Vi måste och vi kommer att använda alla medel och varje medel som krävs för att säkerställa vår ras överlevnad.

Om vi inte driver juden från makten är det nästan säkert att ett gigantiskt blodbad kommer att följa där 60 miljoner av de bästa vita amerikanerna kommer att mördas.

Vad är viktigare än att bygga tro på ditt eget folk?

25. Förvirringen kring "Kristus är (är inte) en jude".

Detta löjliga argument har blivit ett av favoritfördriven för "Kosher-konservativa" under de senaste åren. Jag har läst otaliga argument för och emot i detta ämne från personer som Gerald L. K. Smith och många andra som borde (och utan tvekan gör det) veta bättre.

Detta är ett så klurigt och meningslöst argument, men ändå ett som får många enfaldiga människor, som borde veta bättre, att gå i fällan och tro att om vi bara på något listigt sätt kunde bevisa att han inte var jude, så skulle det i sig självt rättfärdiga att han var något stort och speciellt.

För det första finns det inte ett spår av bevis för att en sådan man någonsin har existerat, och överväldigande bevis för att han inte existerade. Jag har gått igenom detta mer grundligt i ett annat kapitel med titeln *Kristi existens ej styrkt av historiska bevis*.

Men om vi skulle ta de judiska manusförfattarna, som skrev Nya testamentet, på orden, då är det överväldigande tydligt att judarna berättar för oss att Kristus var en av deras egna. I det allra första kapitlet i Nya testamentet, nämligen i Matt. 1, anges den förutsatt fullständiga härstamningen för Jesus Kristus från Abraham, Isak, Jakob och vidare ner till dessa horkarlar i Juda, David, Salomo och andra, fram till Josef, Kristi fader. Vidare står det tydligt i Lukas 2:21 att Kristus inte bara var jude, utan att han var en omskuren jude.

För att gå ännu längre spelar det väldigt liten roll om han någonsin levde överhuvudtaget, om han var jude eller om han inte var jude. Hur man än vrider och vänder på det är de kristna lärorna dåliga, självmordsbenägna råd och den kristna religionen är dåliga nyheter för den vita rasen. Historien har visat att den förstörde den stora och vackra romerska civilisationen. Vi behöver bara läsa Bergspredikan (kapitel 5, 6 och 7 i Matteus) för att förstå karaktären på de självmordsråd som förstörde det romerska riket när det anammade kristendomen.

26. "De vita människorna är de sanna israeliterna."

Detta argument är verkligen förrädiskt och tycks särskilt fånga de människor som vill vara bibeltroende kristna, och som samtidigt har upptäckt vilken ond ras judarna är. Eftersom deras bibel säger till dem att israeliterna är Guds "utvalda" folk, och då det vore absurt för Gud att välja en så uppenbart ond, förrädisk och trolös ras som judarna, så tänker de sig genom något förvridet rationaliserande att om de bara kunde sätta sig själva i israeliternas ställe, skulle hela den bibliska röran bli mer acceptabel.

För oss är den vita rasen den mest värdefulla tillgången i Naturens universum.

Följaktligen, när någon kommer och erbjuder dem en löjlig rövarhistoria om att vi, den vita rasen, egentligen är de sanna israeliterna, nappar de på detta nonsens som en fisk på en agnad krok.

Hela påståendet är så löjligt att det knappast är värt att vederlägga här igen. Jag kommer dock att ta upp några viktiga punkter som bör krossa detta fåniga nonsens en gång för alla. För det första är det bara judarna som praktiserar omskärelse, och detta är deras märke och deras varumärke. Det har varit historiskt så sedan urminnes tider. För det andra är det en del av deras egen trosbekännelse, som de har angett fastställdes i Guds ”förbund” med Abraham. För det tredje gör den judiska bibeln det helt klart att Kristus och apostlarna var judar. För det fjärde, när man läser om vilken sorts mördande, horeri-bedrivande och förrädiska skurkar deras ”stora” patriarker och så kallade ”Guds män” som Juda, Abraham, David, Salomo och många andra var, uppstår frågan – varför skulle någon självbevarende vit man vid sina sinnes fulla bruk ens vilja vara en ättling till sådant tarvligt och skamligt avskum?

27. ”Men vi är mänskliga varelser, inte djur.”

Detta ytliga och meningslösa argument dyker oftast upp när man talar om hur kristendomen, med sina självmordsbenägna läror, inte bara kränker det sunda förnuftet, utan även naturens lagar. Att älska sina fiender, att vända andra kinden till, att inte göra motstånd mot det onda, att ge bort allt man äger och annat sådant nonsens är helt i strid med naturens lagar. Ingen annanstans i naturens rike finner vi någon varelse som utövar så uppenbara medel för sin egen självbevarelse.

När jag har påpekat detta har jag ofta mötts av det fåniga argumentet att vi inte är djur utan mänskliga varelser. När man frågar vad detta egentligen ska betyda är det svårt att få ett tydligt svar från dessa människor, men uppenbarligen menar de att vi är immuna mot de naturlagar som andra varelser är underkastade. Vi förväntas tydligen vara undantagna från naturens lagar för att vi, som de säger, gavs förmågan att tänka och resonera, att vi har en själ, att vi har evigt liv och många andra sådana non sequitur-argument.

Livets realiteter är något annorlunda än vad dessa argument antyder. Faktum är att vi är en naturens varelse, precis som vilken som helst av de miljontals naturvarelser som bebor jordens yta. Vi är sannerligen inte immuna mot någon av naturens lagar. Om det finns en idiot som tror att vi till exempel är undantagna från tyngdlagen, låt honom försöka hoppa från en 20-våningsbyggnad och se hur undantagen han är.

Även om det förvisso är sant att vi har en högre intelligens än naturens andra varelser, så immuniserar detta oss inte på något sätt mot någon av de lagar som styr universum. Vi föds precis som de andra varelserna, vi fortplantar oss precis som de andra varelserna och vi dör tillsammans med resten av dem. Vi måste äta och dricka och andas precis som resten av varelserna i detta universum. Arvslagar gäller oss lika strikt och lika obevekligt som de gör för hästar eller katter eller kaniner. Om det finns några vilseledda drömmare som hellre vill tro något annat, så är det deras problem. Jag uppfann inte naturlagarna, inte heller tyngdlagen eller arvslagarna, inte heller uppfann jag livets och dödens realiteter. Det är så det är, det är så det alltid kommer att vara, och det är livets fakta.

I vilket fall som helst är det när vi dåraktigt avviker från naturlagarna som vi rusar huvudstupa in i problem. Det är när vi inte längre litar på vårt eget intellekt och resonemang och börjar få våra sinnen rubbade av overkliga, ogrundade och onaturliga läror, som vi börjar skapa förödelse i våra egna liv och äventyrar vår egen ras existens. Vi kan inte undgå slutsatsen att vi sannerligen är en naturens varelse, precis som alla andra. Trots att vi är naturens högsta varelse, är vi icke desto mindre underkastade var och en av naturens lagar, varken mer eller mindre än någon annan varelse.

28. ”Du bör inte ta Bibeln bokstavligt.”

Många gånger när jag har trängt in någon i ett hörn i en debatt om kristendomens omöjliga och motsägelsefulla läror, försöker de slingra sig med uttrycket: ”Tja, du bör inte ta Bibeln bokstavligt.” Uppenbarligen antyder de att Bibeln inte riktigt menar vad den säger, och inte säger vad den menar. Detta är återigen i sig ett märkligt och idiotiskt non sequitur-argument. Om Bibeln är ett så fantastiskt litterärt verk och är Guds gudomliga ord, var förvisso Kristus och/eller Gud, med all sin förmodade oändliga visdom, kapabla att uttrycka sig klart och tydligt. Det faktum att Bibeln är helt mättad med motsägelser, med en enorm samling vaga och meningslösa fraser, är i sig den bästa indikationen på att den naturligtvis inte är Guds ord eller något liknande.

I vilket fall som helst, om jag som affärsman skulle skriva ett kontrakt om försäljning av ett stycke mark, och sedan, när det blev dags att leverera lagfart och äganderätt, menlöst förklarade för min kund att, tja, naturligtvis bör du inte ta vad som står där för bokstavligt, skulle jag naturligtvis bli anklagad för att vara en lögnare och en bedragare.

Om vi inte kan ta Bibeln bokstavligt och den inte menar vad den säger och säger vad den menar, vad betyder den då, om något alls? Eftersom...

den så kallade "Goda Boken" gör en så stor sak av "sanning", kan vi naturligtvis döma den efter dess egna måttstockar. Om den inte talar sanning, om den inte menar vad den säger, och om den inte säger vad den menar, då ljuger den naturligtvis.

29. "Termen västerländsk civilisation är en missvisande benämning."

Inte alltför många människor har genomskådat detta knepiga lilla stycke av bedräglig judisk dialektik. Termen "Västerländsk civilisation" har kommit i så allmän användning att alla tar den för given utan att analysera det dolda bedrägeriet. De civilisationer som världen har bevittnat under de senaste 6000 åren (inklusive dagens civilisation) är inte alls "västerländska" som sådana, utan är vita civilisationer. Överallt där civilisation har uppstått skapades den av den vita människan, vilket vi har förklarat mer i detalj i ett annat kapitel.

Och så är det med dagens civilisation. Oavsett om den vita människan är bosatt i Europa, eller i USA, eller i Australien, eller om han får fotfäste i Hongkong, eller i Indien, eller i Kina, bygger han en civilisation. Vi bör därför göra den viktiga distinktionen att civilisation inte har något att göra med västra eller östra halvklotet som sådant, utan är strikt den vita rasens skapelse. Genom att kalla den västerländsk civilisation har juden därför berövat den vita människan hans rättmätiga erkännande och förvirrat ursprunget för vår civilisations skapare. Civilisation är uteslutande den vita människans produkt, och ingen annans.

30. "Det finns goda judar och dåliga judar."

Vid diskussioner och debatter om judarnas förtjänster och brister har jag mött många så kallade intellektuellt sofistikerade personer som kommit med en salva av förvirrande distraktioner om goda judar och dåliga judar. Vissa gör det fåniga påståendet att dagens judar inte är de verkliga ättlingarna till de bibliska judarna. Slutsatsen är att de bibliska judarna naturligtvis var Guds "utvalda" och var goda typer, men att dagens judar har blivit bastardiserade från khazarerna och är en annan sorts jude, erkänt dålig.

Andra gör skillnad mellan "kikes" och den gode juden. En annan distinktion som återkommer upprepade gånger är att det finns kommunistiska judar och icke-kommunistiska "goda" judar. Ytterligare en distinktion är de sionistiska judarna och de icke-sionistiska judarna, där de senare uppenbarligen antas vara helt okej. Listan verkar vara oändlig och den enda effekten av det hela är att befria juden från ansvar och att förvirra frågan.

För att återgå till de bibliska judarna, eller israeliterna, så säger Gamla testamentet mycket tydligt att de alla praktiserade omskärelse. Oavsett vilket nytt blod de har tagit in i sin ras under årtusendena, är faktum att utövandet av omskärelse är deras varumärke eller kännetecken idag, lika starkt som någonsin. Vilka förändringar som än har skett i deras blod, har de strikt behållit sin lojalitet mot sin ras, sin hängivenhet till sin dödliga konspiration för världsherravälde och förintelsen av gojen. De utövar raslojalitet idag lika hängivet som de någonsin har gjort. Deras konspiration för gojernas förintelse har inte förändrats.

Det är därför helt meningslöst att slösa tid på finare distinktioner om vilka som är hebreiska judar, eller vilka som är khazarjudar, eller sefardiska judar, eller någon annan sorts jude. Vad den vita människan beträffar i sin kamp mot juden, är en jude en jude, och var och en av dem är en dödlig fara för vår existens. De är alla dåliga judar. Varje jude har från sin barndom indoktrinerats i talmudismens principer och hans främsta besatthet genom hela livet förblir att förinta den vita rasen.

Låt oss därför aldrig glömma att alla judar är våra fiender och att skilja mellan en typ av jude och en annan typ av jude är lika meningslöst som att skilja mellan olika typer av skallerormar. Om du har blivit biten av en skallerorm spelar det väldigt liten roll vad dess genealogi är, om det är en diamantrygg eller en sidovindare. De är alla giftiga.

31. ”Vi är här för att hjälpa andra.”

Detta är ytterligare en av dessa vansinniga så kallade kristna principer, som har haft en förödande effekt på upplösningen av den vita rasen.

Vad det egentligen betyder är att om du inte hjälper någon annan som är mindre lyckligt lottad och mer värdelös än du är, så har du inget särskilt syfte med att vara här. Denna idé är naturligtvis löjlig och motsägelsefull i sig själv.

En mycket bra fråga som till och med ett litet barn skulle kunna ställa är — vad är då de andra här för? Svaret är uppenbarligen — ingenting, och de är helt värdelösa. Den vidare slutsatsen skulle då bli att vårt enda syfte är att hjälpa till att främja och expandera det värdelösa, och i de flesta fall av så kallad kristen välgörenhet är detta absolut sant. Hela principen för kristen välgörenhet är att sprida avskummet och de färgade raserna, och att förinta det produktiva elementet i vårt samhälle, särskilt det vita samhället.

Tiden håller på att rinna ut. Tiden för handling är nu.

Vi i Church of the Creator förkastar helt detta nonsens. Vi går tillbaka till källan för all sanning, nämligen Naturens lagar som säger att vi är här för att fortplanta, främja och utvidga vår egen art, vårt eget slag. Vi tror att vi genom att göra det uppfyller Naturens högsta lag och universums högsta lag. Det är varken bra eller barmhärtigt att fortsätta främja och sprida de lägsta elementen av vår egen ras, utan det är absolut självmordsbenäget och en perversion av Naturens lagar att hjälpa till att främja och sprida de färgade raserna, som av egen vilja är våra fiender.

Vi tror på att gå tillbaka till de grundläggande principerna i vår trosbekännelse och vår religion, nämligen att sträva efter det som är bra för den vita rasen. Genom att göra det är vi också i harmoni med Naturens högsta lag. Denna lag säger oss tydligt att vi bör sammanföra våra ansträngningar mot målet att fortplanta, bevara och främja vår ras, samtidigt som vi motsätter oss och förstör de element som utgör ett hot mot oss.

32. "Om vi bara utvecklade mer förståelse mellan raserna, skulle vi alla komma utmärkt överens."

I sin iver att eftersträva ”förståelse” har många vita välgörare som går med i Fredskåren, kommunistpartiet och många andra liberal-judiska organisationer, hopat en enorm mängd skada över sin egen ras. Eftersom de inte har kunnat se igenom detta judiska bedrägeri av så kallad ”broderlig” kärlek och förståelse, har de blivit ytterst användbara verktyg i händerna på judarna.

Sanningen i saken är att de människor som har haft minst att göra med negrerna är de som lättast luras till att främja det rasblandningsprogram som instiftats av judarna. Det är de människor som har varit tvungna att möta livets realiteter genom att behöva arbeta med negrer; som har fått sitt eget grannskap invaderat av ett inflöde av negrer; de som har haft den obehagliga erfarenheten av att se dessa flyktingar från djungeln på nära håll, som snabbt blir botade från alla utopiska idéer om rasblandning. Å andra sidan är det vanligtvis någon rik vit välgörare, som i många fall aldrig riktigt behövt arbeta för sitt uppehälle utan ärvt sina pengar, och som mer eller mindre lever en isolerad tillvaro i ett elfenbenstorn, som blir den mest hängivna av ”bleeding hearts” och främjar det judiska programmet för rasblandning.

Ju bättre du känner negrerna, desto mer förstår du dem, ju mer du känner och förstår judarna, desto mer inser du deras sanna natur. Ju mer du förstår dem desto mer inser du vilket dödligt hot de utgör mot den vita rasens existens. Ju mer du

förstå dem, desto säkrare blir du på att de verkligen är dina fiender.

33. ”Separation av kyrka och stat.”

De Kosher-konservativa fortsätter att berätta för oss om och om igen vilken underbar konstitution vi har. De påminner oss särskilt om hur ”visa” våra grundlagsfäder var som insisterade på separationen mellan kyrka och stat.

Vid en närmare granskning av detta koncept misslyckas jag med att se någon större förtjänst i att separera dessa två viktiga pelare i vår sociala struktur. Det är inte särskilt logiskt att ha samma grupp människor som stöder försvaret av sitt land med militärtjänst och skattepengar, för att sedan gå till kyrkan på söndagen och predika ”stå inte emot det onda”, ”vänd andra kinden till” och ”älska dina fiender”. Det är inte logiskt att spendera miljarder på att utbilda våra barn och sedan lära ut ”döm inte” i söndagsskolan, och be dem att överge sitt sunda förnuft och omdöme.

Inte heller är det logiskt för regeringen att främja affärsverksamhet och välstånd när samma människor som stöder en sådan regering predikar att man ska sälja allt man äger och ge bort det.

Det finns inte heller någon större förtjänst i att ha merparten av det vita folket i Amerika uppdelat i tusen olika religiösa fraktioner, när vi borde vara förenade i en enad front mot vår dödsfiende — den svekfulla juden.

Jag anser att en långt mer idealisk situation är den kombination där den vita rasens regering är sammanblandad i perfekt harmoni med sin religion, snarare än i konflikt med den. En religion bör förena en ras och inte splittra den, och endast på en enad rasmässig religion kan den solida grunden för en bestående regering byggas. När vi väl har religion, regering och ras sammanblandade i en enad filosofi för vår ras välfärd, kommer vi att ha säkrat den vita rasens framtid för all framtid.

34. ”Vi kan inte vinna”-fobin.

Förmodligen ett av de svåraste problemen jag har stött på när det gäller att leda den vita mannen tillbaka till ett sunt tänkande, är att övervinna hans defaitistiska inställning. Otaliga gånger har jag hört: ”Ja, jag håller med om allt du säger och jag är med dig till 100 procent — men kan du övertyga resten av det vita folket?”

Detta är naturligtvis ett negativt, defaitistiskt tänkande, och får inte tolereras.

Om du befinner dig i en paddelbåt, en mil från land och sjunker, sitter du inte bara där och funderar på vad dina chanser kan eller inte kan vara

vara. Du gör det enda förnuftiga — du börjar ösa och paddla mot land som om ditt liv hängde på det — vilket det gör.

Den vita rasens situation är mycket likartad. Istället för att overksamt begrunda oddsen, måste vi hugga i direkt nu och aggressivt fullfölja kampen för att rätta till den vita mannens tänkande. Detta är vårt huvudproblem. Om du tror på programmet som det framställs i denna bok, då kan hundra miljoner andra vita människor också övertygas, förutsatt att du börjar sprida ordet idag.

När vi väl har rättat till den vita mannens tänkande är vårt problem så gott som löst. Problemet med att övervinna judarna och negrerna, och återta kontrollen över vårt eget öde, ja faktiskt alla andra problem, kommer att verka som en barnlek i jämförelse.

35. Kärlek och hat.

Hat är en normal hälsosam känsla som naturen har utrustat alla sina högre arter med. Det är en grundläggande och livsviktig känsla som är nödvändig för artens bevarande. Att beröva den vita mannen förmågan att hata dem som utgör ett hot mot hans existens är som att dra ut klorna och tänderna på en tiger och sedan kasta tillbaka honom i djungeln för att klara sig själv. Försvarslös skulle en sådan tiger gå under eländigt på kort tid.

Så är det också med den vita mannen. Om man mixtrar med hans hälsosamma instinkter och han förlorar sin förmåga att hata och bekämpa dem som vill förgöra honom, lämnas han naken och försvarslös inför sina fiender. De svekfulla kristna som så högljutt proklamerar sin avsky för hat, utövade själva hat till det yttersta. När någon inte höll med om deras "tro" eller "lära", stämplade de dem som kättare och lät bränna dem på bål, hänga dem eller på annat sätt förgöra dem. De hatade häftigt och gjorde, på ett eller annat sätt, processen kort med sina fiender.

Kärlek och hat hör ihop. Om du är villig att skydda dem du älskar, då måste du hata dem som hotar deras säkerhet och existens. De flesta stora rörelser i historien är byggda på hat — hat mot fienden — hat mot ett ödesdigert hot. Det finns inget som förenar en grupp mer fast än hat mot en gemensam fiende. Det finns inte heller något som sporrar dem till beslutsam handling mer avgörande än hat.

36. Jonglering med siffror och statistik.

Enligt 1970 års folkräkning hade USA, per den 1 april 1970, över 203 miljoner invånare. Av detta antal hävdas det att ungefär 11 procent är svarta och tre procent är judiska.

Av detta förefaller det som om tillväxttakten för niggerbefolkningen hade förblivit ungefär densamma som under tidigare år och att de svarta inte ökade snabbare än de vita.

Bevisen från många källor övertygar mig om att regeringen medvetet ljuger för oss för att mörka de faktiska omständigheterna. Detta är jag övertygad om att de gör för att invagga det vita folket i en falsk säkerhet. De vill lura oss att tro att det inte tickar någon rasmässig tidsinställd bomb i vår mitt. Man behöver inte vara en särskilt skarpsynt observatör för att notera att de svarta ogifta avelsstonas, subventionerade av offentlig välfärd, förökar sig okontrollerat. De föder så många som 12 till 16 illegitima svarta bastarder var, och en svart befolkningsexplosion är mitt ibland oss.

Faktum är att niggrerna förökar sig som råttor, medan de vita familjerna samvetsgrant och medvetet undertrycker sin egen reproduktion till ett eller två barn per familj.

Jag är därför övertygad om att den svarta befolkningen i verkligheten förmodligen är minst tre gånger så stor som regeringen vill få oss att tro. Jag har inget sätt att veta säkert, men jag skulle gissa att sanningen ligger närmare 35 procent av befolkningen i Amerika nu är svart, med andra ord cirka 70 miljoner av de 200 miljonerna, istället för 11 procent eller 22 miljoner.

Likaså tror jag att den judiska befolkningen är mycket högre än vad den (judiska) regeringen vill få oss att tro. Istället för att vara infekterade med endast tre procent (eller sex miljoner) judar, skulle jag gissa att den korrekta siffran ligger nära 20 miljoner judar i Amerika.

På global basis ger judarna oss en mängd olika siffror angående deras eget antal. Ofta citerade siffror är 18 till 20 miljoner. Återigen tror jag att dessa siffror hålls medvetet låga för att inte skrämma de vita goyim. Återigen, jag har inget sätt att veta säkert, men jag misstänker att det finns minst 80 miljoner judar som infekterar vår planets yta.

Sammanfattningsvis, vad gäller filippiner, puertoricaner, mexikaner, niggrer, judar, indianer och mulatter som avlar och förökar sig i en ständigt ökande takt i det land som byggts och grundats av vita européer, skulle jag säga att den vita befolkningen i USA idag är nere på cirka 50 procent av det totala antalet och krymper snabbt i förhållande till det färgade avskummet.

Det är därför hög tid att vi, den "fördrivna majoriteten", vidtar åtgärder för att rädda oss själva från att bli fördrivna från vårt land, vår egendom och vårt land. För detta ändamål är vi Creators dedikerade, inte bara i Amerika, utan på världsomspännande basis.

Creativity är den vita mannens naturliga religion.

37. Fastigheter mot aktier och obligationer.

Det finns tusentals olika sätt att investera pengar. Men i grunden finns det bara två huvudsakliga vägar — antingen i fastigheter, eller i aktier och obligationer.

När du investerar dina pengar i aktier och obligationer är du i princip en åskådare, som anförtror ledningen av företaget (och utbetalningen av dess utdelningar) till någon annan part, eller parter, som har kontrollen.

I de flesta av de stora företagen i Amerika (och världen) idag vilar den kontrollen i händerna på judar.

När du köper mark eller bebyggda fastigheter har du själv kontrollen. Faktum är att du har monopol på den del av världen som du äger. Den är unik och den är oersättlig. I sista hand vilar all vår rikedom på mark, på fastigheter.

Under de senaste tio åren, medan Dow-Jones industriindex på aktiemarknaden bara har gått upp 18 procent, har det genomsnittliga priset på mark (areal, stadstomter, semesterfastigheter) i USA skjutit i höjden med 95 procent, en ökning som är tre gånger så stor som den allmänna prisnivån och fem gånger så stor som Dow-Jones industriella ökning. I många utvalda områden, såsom Florida, har mark gått mycket bättre.

Medan aktier kan manövreras upp och ner dagligen, där de judiskägda börsmanipulatörerna skördar vinster på både upp- och nedgångar, stiger mark obevekligt i värde i en ständigt uppåtgående spiral.

Inte bara har judarna fullständig kontroll över världens börser, utan de kontrollerar eller äger också de flesta köpcentrum och viktiga fastigheter i de större städerna. Men stora mängder av oerhört värdefulla fastigheter är fortfarande i händerna på vita gentiler. Det är därför judarnas obevekliga mål att driva bort de vita från ägandet av all mark och bebyggda fastigheter. Medan aktier och obligationer (som ofta kan bli värdelösa) höjs till skyarna som "värdepapper", pågår en ondskefull och oändlig kampanj för att avskräcka (de vita) från att äga fastigheter. Detta gör de genom propaganda, skatter, finansiella manipulationer och dussintals andra metoder. De har formulerat detta mål att beröva det vita folket deras mark i Protokollen.

Det är därför min livserfarenhet att den vita människan bör sträva efter att, så tidigt som möjligt, förvärva all mark och bebyggda fastigheter han kan och behålla ägandet inom sin familj. De tillverkar inte mer mark.

Likaså bör den vita människan sluta sig samman för att bojkotta juden i affärslivet; han bör, om möjligt, starta eget företag;

Fara är en stor inspiratör för det bästa som finns inom oss.

efter att ha byggt upp en blomstrande verksamhet, bör han aldrig, aldrig sälja ut sin verksamhet, utan föra den vidare till sin egen familj. Under inga omständigheter bör han någonsin sälja vare sig sin mark eller sin verksamhet till en jude.

Det finns ingen stor möjlighet utan stora risker.

Kapitel 19

Respekt för vems lag och ordning?

Den vita rasen har många styrkor och fina egenskaper som bör beundras. En av dessa är vårt geni för lag och ordning. Vart än den vita rasen beger sig, tycks den ha en drift att organisera sitt samhälle och att instifta lag och ordning. Vi vet att romarna var stora organisatörer och att de var stora lagstiftare. Vilket land de än erövrade eller vilket folk de än underkuvade, instiftade de lämpliga lagar och skapade en organiserad regering. I grund och botten är detta civilisationens kitt, och vi kan knappast föreställa oss civilisation och framsteg utan de underliggande faktorerna av god styrning, en organiserad uppsättning lagar och en poliskår som ser till att dessa lagar efterlevs. Detta är alltigenom gott och den vita rasen kan vara stolt över sitt medfödda karaktärsdrag att främja organisation, styre samt lag och ordning.

Icke desto mindre kan "lag och ordning", i händerna på fienden, användas för att förinta ett folk. Om lagarna är utformade så att de rånar det vita folket och krymper deras reproduktion, i själva verket så utformade att de rasmässigt blandar upp och förintar den vita rasen, då har vi en annan situation. Då är vi skyldiga att åberopa naturens högsta lag, nämligen artens överlevnad.

Detta är situationen i Amerika idag, och i själva verket över hela världen, med judarna som lagstiftar och upprätthåller "lag och ordning".

Även i Ryssland har lag och ordning etablerats till den yttersta graden. Om någon så mycket som öppnar munnen om judarna, blir de skjutna. Även för sådana brott som snatteri skjuts förövarna utan förmånen av rättegång, domstolar eller domare. Som ett resultat finns det väldigt lite så kallad "brottslighet" i Ryssland. Faktum är att brottslingarna styr regeringen och det rättsvårdande maskineriet, och de begår brott på en massiv skala av de mest avskyvärda dimensioner. Vidare är det ryska folket fullständigt förslavat och underkuvat av judarna, som har kontroll över allt välstånd, alla propagandamedel, regeringen och framför allt kontroll över alla...

Vi lever i en era när ödet kallar fram den vita rasens hjältar.

vapen. De judiska slavdrivarna upprätthåller "lag och ordning" och det är ganska tydligt för alla att deras användning av lag och ordning maler ner det ryska folket till förintelse. Låt oss därför inse, en gång för alla, att lag och ordning som sådant inte är den vita rasens slutgiltiga mål, utan vår arts överlevnad är den högsta lag som naturen har ställt inför oss.

Det har funnits många gånger då detta ädla drag hos den vita rasen listigt har utnyttjats av juden som ett kraftfullt vapen för att förinta den vita rasen. Vi befinner oss i en sådan historisk period idag, då blind underkastelse under lag och ordning från den vita rasens sida hjälper till att förinta oss. Under täckmanteln av "lag och ordning" får judarna oss att begå självmord.

Jag skulle vilja påminna mina vita bröder och vita systrar om att amerikaner för 200 år sedan utsattes för tyranni och förtryck av den brittiska regeringen (som för övrigt då, liksom nu, var i judens händer). Men den tidens vita patrioter var inte lika svårt drabbade av hjärnförorening som vi i den nuvarande generationen är. Eftersom de framför allt var män som värderade sin frihet, sina ägodelar och sitt land, valde de att trotsa "landets lag" när den användes som en förevändning för att förtrycka den vita majoriteten.

Jag tror att detta antyder svaret på frågan om vad man gör när "landets lag" används för att förinta en. Och jag tror att svaret på detta är tydligt — som det har varit genom hela historien. Det finns en högre lag som naturen ständigt använder, och som faktiskt alla raser har utnyttjat när de hotats av undergång. Denna högre lag är överlevnadens lag, och vi, det vita folket i Amerika, bör nu inse att vi befinner oss i en sådan position. Vi måste nu vara beredda att trotsa de kriminella handlingarna hos vilka galningar som helst som försöker förinta vår rasliga existens. Vi måste återigen komma ihåg, en gång för alla, att den högsta lagen i naturen är lagen om artens överlevnad till varje pris.

Jag är sannerligen helt för lag och ordning och jag är helt för en god regering, förutsatt att lagen och regeringen finns där för att skydda den vita rasens intressen och sörja för dess överlevnad och dess framsteg. Om den inte gör detta, då är det inte vår regering. Då är den vår fiende, oavsett om de marionetter som står i spetsen för den regeringen verkar vara vita män eller inte. Låt oss aldrig luras av bedrägeriet med vita hantlangare, manipulerade av judiska händer, som leder vår regering. Det är fortfarande en judisk regering. Vi är bara alltför smärtsamt medvetna om att judarna vid alla tidpunkter har kunnat värva vita förrädare och frontfigurer för att påskynda sitt smutsiga arbete.

Vi vill inte bara ha troende, utan hängivna kämpar.

När vi ser på det mäktiga etablissemang som styr över våra liv i Amerika idag måste vi fråga oss själva — vems regering är detta egentligen? Vem är det som genom så kallad laglig beskattning rånar oss på orimliga summor av hårt förvärvade pengar till ett belopp av flera hundra miljarder om året? Jo, det är Internal Revenue Service i händerna på "vår" regering. Vem är det som beordrar och genomdriver bussning av våra barn som en lastbilslast med boskap in i de svarta djunglerna för att påskynda bastardiseringen av den vita rasen? Jo, vi vet alla att den federala regeringen under täckmantel av H.E.W. och med samverkan från de judiskt kontrollerade domstolarna, driver på, främjar och genomdriver detta avskyvärda brott. Vem är det som främjar förökningen och spridningen av negrerna i vår mitt? Återigen är det vår "folkvalda" regering som rånar den arbetande vita mannen och kvinnan på miljarder i hårt förvärvade besparingar och överför dem till de svarta djuren och därigenom främjar spridningen av brottslighet, anarki och förfall som sliter hjärtat ur alla våra tidigare så härliga storstäder.

Vem är det som rånar de vita medborgarna i Amerika på våra hårt förvärvade pengar och slösar bort dem utomlands på främmande raser för att främja expansionen av negrer, av andra färgade raser såsom kineser och hinduer, och våra judiska kommunistiska fiender såsom Israel, Jugoslavien, Ryssland och dussintals andra? Återigen är det vår så kallade "konstitutionella" regering, förmodligen den "finaste skapelsen i mänsklighetens historia", så sägs det oss.

Vem är det som på ett lömskt sätt berövar oss vår konstitutionella rätt att inneha och bära vapen? Återigen är det "vår" regering som gör detta mot oss för att lättare kunna förslava oss. Det är betecknande att medan sponsorerna för dessa vapenlagar vanligtvis har välklingande anglosaxiska namn, finns det alltid judar bakom dessa fasader som sköter manipulerandet. Ta till exempel den ökända Sullivan-lagen i New York. Den bär ett gammalt fint irländskt namn, namnet på Big Tim Sullivan, ledare för Tammany Hall och delstatssenator i New York, som uppenbarligen lurades att stödja lagförslaget i god tro. Men det utarbetades av ett par judar, en vid namn George P. LeBrun, aktivt understödd av två andra judar, Dr. Solomon Baruch, far till Bernard Baruch, och en annan jude vid namn Nathan Strauss. Vi är också medvetna om Dodds vapenlag och vi vet att senator Dodd inte var jude. Det var dock en viss David Martin, alias Isadore Levine, en rysk jude född i Kanada, som satte ihop lagförslaget och främjade det, med senator Dodd som frontfigur. Återigen är detta "vår" regering som avväpnar oss för att bättre och lättare kunna förslava oss.

Vem är det som skyddar negrerna när de bränner ner våra städer, när de rånar och plundrar och härjar och våldtar? I forna dagar om

sådana grymheter hade begåtts, skulle medborgarna ha blivit så upprörda att de skulle ha gripit sina vapen och skjutit anarkisterna på fläcken. Men inte idag. Idag skyddas dessa laglösa vildar och brottslingar vederbörligen av "vår" polisstyrka. Faktum är att jag personligen har sett på tv hur dessa plundrande brottslingar krossar butiksfönster och bär ut tv-apparater och andra större hushållsmaskiner mitt framför ögonen på en polisman som stod bredvid och fogligt översåg med de brott som begicks under hans näsa.

Vilka är det som agerar värdar, bjuder på mat och vin åt våra utländska fiender såsom Chrusjtjov, Kosygin, Golda Meir från Israel och andra utländska fiender som kommer för att infektera våra kuster med sina "statsbesök"? Återigen är det den bedrägliga judiska regeringen som kontrollerar vårt fagra land, och jag måste med största eftertryck säga att det inte är "vår" regering.

Kan vi, som sanna och trogna medlemmar av den vita rasen, då vara lojala mot ett sådant förrädiskt etablissemang som har tillskansat sig regeringsmakten för att därmed lättare kunna förgöra oss? Är vi enligt vårt samvete skyldiga att lyda en sådan förrädisk tyrann som använder lagen som ett vapen för att utrota den vita rasen? Svaret på båda dessa frågor är ett mycket eftertryckligt, rungande Nej! När förrädare och fiender har tillskansat sig regeringen, landets domstolar och de brottsbekämpande myndigheterna för att begå folkmord på den vita rasen, då har tiden kommit att åberopa Naturens högsta lag som står över alla andra — och det är Lagen om Överlevnad. En sådan tid är nu inne.

Så länge våra regeringar är judekontrollerade måste vi, världens vita folk, inse livets hårda realiteter: de så kallade regeringar som nu sitter vid makten är, trots alla sina "legala" attribut, inget annat än den världsomspännande judiska nätverkets hårdhänta verkställande organ. Sådana regeringar är vår mest oförsonliga fiende, och kommer att vara det fram till den dag då den vita mannen får kontroll över sitt lands regering. Det vita folket är inte skyldigt sådana regeringar någon som helst lojalitet, endast sitt yttersta hat och fiendskap. Vi måste därför motarätta oss denna arm av den judiska konspirationen lika obevekligt som dess andra stora tentakler. Vi måste i själva verket bekämpa den mer kraftfullt eftersom den tillfogar den vita mannen mer skada; berövar honom en större del av hans surt förvärvade inkomster och mer skoningslöst tvingar på honom integration än någon annan existerande organisation.

Vi måste därför lägga alla våra ansträngningar på den dag då vi med kraft ska vrida regeringen, alla regeringar, ur händerna på judarna och återigen placera den stadigt i våra egna händer, den vita mannens händer.

Framtiden tillhör den vita rasen.

Vad kan vi då göra? En av de första sakerna vi måste komma ihåg är att vi aldrig, aldrig får ge upp våra skjutvapen till vilket pris som helst, lag eller ingen lag. Vi måste komma ihåg att juden inte är genuint intresserad av lag och ordning som sådan, han är intresserad av att slå vapnen ur våra händer så att han lättare ska kunna övermanna oss. Vi får därför aldrig, aldrig kompromissa med vår position att kunna försvara oss själva, våra hem och våra familjer. Varje risk som vårt folk tar genom att behålla sina vapen är långt mindre än risken med att överlämna dem för att ”lyda lagen”. Det finns många andra medel till vårt förfogande för vårt eget försvar, och för att vrida regeringen och domstolarna ur händerna på våra fiender. Såvitt vi är medvetna om att ”lag och ordning” används mot oss för att förgöra oss, är det vår fulla rätt, faktiskt vår plikt som medlemmar av den vita rasen, att motstå dem på alla möjliga sätt, att motstå dem passivt och aktivt.

Vi är väl medvetna om att domstolarna nästan uteslutande befinner sig i händerna på judiska domare eller vita förrädare som kontrolleras av judarna. Vi vet att J. Edgar Hoover, som var chef för F.B.I., var en hantlangare som gick sina judiska herrars ärenden och som har skrivit några mycket välvilliga saker om B'nai B'rith i sin bok. Vi är också väl medvetna om att han, om han inte varit deras man, med all säkerhet aldrig skulle ha suttit kvar i 45 år på en så känslig post som chef för F.B.I. Vi vet också att F.B.I. främst används som ett slagträ för att trakassera de vita människor som bekämpar kommunisterna, negrerna och judarna. Det är slående uppenbart att F.B.I. är den judiska konspirationens förlängda arm för att genomdriva integration varhelst det uppstår svårigheter i denna fråga. Ska vi då samarbeta med denna judiska maktapparat? Svaret är återigen ett övervältigande nej, under inga omständigheter.

I forna dagar, när lag och ordning bröt samman och människor inte längre var säkra, tog de till att ta lagen i egna händer. I många av gränsstäderna i västern, när brottslingarna blev outhärdliga, bildade medborgarna medborgargarden (vigilante committees). Så här definierar Webster en vigilante-kommitté: ”en frivillig kommitté av medborgare för tillsyn och skydd av ett intresse; särskilt en kommitté organiserad för att summariskt undertrycka och bestraffa brott (som när rättsliga processer framstår som otillräckliga).” Tiden närmar sig snabbt då vi kommer att ställas inför ett sammanbrott av lag och ordning, då den vita mannen, kvinnan och barnet kommer att vara utlämnade åt ondskefulla brottslingar och de judiska brottsbekämpande myndigheterna inte kommer att lyfta ett finger för att försvara dem; samtidigt kommer vi att ställas inför en situation där den vita mannen kommer att behandlas hårt när han försöker försvara sig mot

n*grernas bestialiska vildsinthet. Vi kommer därför att tvingas tillgripa Naturens högsta lag, och det är att försvara oss själva och åberopa lagen om arternas överlevnad. Vi kan till och med tvingas försvara oss mot gerillakrigföring, där färgen på vår hud kommer att vara den uniform som anger vilken sida vi står på. Låt oss hos var och en av oss ingjuta en stark och överväldigande lojalitet mot vår egen vita ras.

Under tiden bör vi arbeta febrilt och aggressivt för att organisera oss politiskt, för att distribuera litteratur för den vita rasens räkning, för att främja och främja vit solidaritet, och för att få kontroll över statens regering och politiska maskineri med lagliga medel om möjligt. Om detta inte är möjligt med lagliga medel, då måste vi tillgripa samma medel som våra förfäder använde för två hundra år sedan för att försvara sin frihet, sin egendom, sina hem och sina familjer.

I vilket fall som helst är nyckeln till alla dessa handlingar först och främst spridning av propaganda och upplysning, och för det andra organisering. För att kunna göra detta måste vi först och främst ha en religiös övertygelse, vi måste ha en filosofi och ett program. Vi måste ha syfte och riktning. Vi måste ha ledare. Att tillhandahålla den grundläggande underliggande tron för alla dessa saker är målet med att formulera den nya religion som vi härmed lägger fram, nämligen Church of the Creators trosbekännelse.

En enad, rasmedveten grupp är mycket mer framgångsrik än en grupp som inte är någotdera.

Kapitel 20

Fakta, myter och lögner

Om en man kom till dig och berättade att han just sett en annan man hoppa över en byggnad som var femtio fot hög, från stående start, utan hjälp av några mekaniska hjälpmedel eller trick, vad skulle du tänka?

Utan tvekan skulle du bli förvånad, för ingenstans i din erfarenhet kan du minnas en man som hoppat över en femtio fot hög byggnad. Kanske har du bevittnat ett hopp på fem eller sex fot vid idrottsevenemang, och kanske till och med så mycket som sju fot, om du har sett världsmästare i tävling. Men femtio fot? Aldrig hade du sett en sådan bedrift med egna ögon. Inte heller hade någon av dina vänner bevittnat en sådan otrolig prestation, och inte heller hade du någonsin ens läst om något sådant.

Du hade aldrig tidigare sett mannen som återgav denna historia för dig. Innan han berättade denna fantastiska historia visste du ingenting om honom och hade ingen anledning att betrakta honom som vare sig ärlig eller oärlig. Efter att han har berättat för dig att han personligen såg en man hoppa över en byggnad som var femtio fot hög i ett enda språng, har du nu ett val mellan ett begränsat antal slutsatser:

1. Att en man faktiskt hoppade över en femtio fot hög byggnad, och att ett mirakel hade bevittnats av mannen som berättade historien för dig.
2. Att mannen är oärlig och att han ljuger för dig.
3. Att mannen har tagit fel, men ärligt tror att han såg en annan man hoppa över en byggnad som var femtio fot hög. Det kan finnas ett antal anledningar till varför han har tagit fel, men det spelar knappast någon roll vad de kan vara — hans sinne kan vara förvirrat, hans syn dålig, hans omdöme bristfälligt. Det spelar ingen roll, om han har tagit grundligt fel är det han berättar för dig inte ett faktum.

När du försöker bestämma dig för vilket av dessa tre alternativ du skulle välja, skulle du förmodligen följa en logisk sekvens i stil med detta: "Nåväl, den bästa höjdhopparen i världen har klarat knappt sju fot, därför skulle det krävas ett fantastiskt mirakel för att någon skulle hoppa femtio fot upp i luften. Eftersom jag aldrig har sett några mirakel ske, och även de jag läser om är av mycket tveksam natur, skulle jag definitivt utesluta det första alternativet."

Gott, då återstår de andra två. Antingen ljuger han för dig eller så har han tagit fel. Du överväger möjligheten att han har tagit fel och drar förmodligen slutsatsen att såvida han inte är en fullständig dåre kan han inte vara så...

Medan judar alltid är de första att skrika efter tolerans och rent spel, visar de aldrig själva sådant mot andra.

grundligt misstagit dig. Sedan tänker du på hur många lögner som berättas varje dag, och den mest uppenbara slutsatsen är att mannen med största sannolikhet ljög för dig. Du hör lögner och överdrifter varje dag — från människor direkt, eller på radio och television, i tidningar, rättssalar, politiska tal, praktiskt taget inom vilket verksamhetsområde som helst. Därför vore det bara vardagligt om mannen berättade en lögn för dig. Visst är det en miljon gånger mer troligt än att han hade bevittnat ett mirakel.

Naturligtvis finns det fortfarande den andra möjligheten att han var ärlig, men en dåre — mentalt störd. Det finns hundratusentals sådana människor i världen också — men inte på långa vägar så många som det finns lögnare. Men eftersom du inte hade något personligt intresse i saken, skulle du utan tvekan snabbt komma till den uppenbara slutsatsen att Nr 1: Inget mirakel skedde, mannen såg ingen hoppa utan hjälp över en femtio fot hög byggnad. Nr 2: Han berättade inte ett faktum för dig, och ljög uppenbarligen. Nr 3: Även om det är osannolikt, kan han vara helt från vettet.

Men anta att du hade ett viktigt intresse i frågan om huruvida en annan person talar sanning eller inte. Anta att du var på en bensinstation för att tanka bilen, och en man kom fram till dig och sa: "Jag skulle vilja köpa din bil. Här är min check på 10 000,00 dollar." Tja, du hade inte tänkt på att sälja din bil, men du tänker efter en minut och räknar ut: "Tja, jag betalade bara 3 000,00 dollar för den när den var ny. Nu när jag har kört den ett par år är den verkligen inte värd mer än 1 000,00 dollar. Och han vill betala mig 10 000,00 dollar — det här är för bra för att vara sant."

Nästa uppenbara tanke är utan tvekan: "Jag känner inte den här mannen alls. Jag undrar om hans check är täckt." Denna tanke skulle infinna sig hos även den mest naiva tölp under omständigheterna. Till och med en genomsnittlig person skulle resonera som så, att även om det är en fantastisk affär vid en första anblick, så skulle han, om han lämnade över bilen och ägarbeviset till denne främling, ha förlorat sin bil och inte fått någonting i utbyte — om checken var dålig.

Så du vänder dig till främlingen och säger: "Jag gör gärna affären, men hur vet jag att checken är täckt?" Och främlingen säger till dig: "Varför då, 'Den här checken är bra.' Så uppenbarligen kan du inte ha något tvivel om att denna check ärligt talat är värd 10 000,00 dollar. Dessutom fanns min vän, John Smith, som kan intyga att min check är bra. Han är inte här nu, men han sa det till mig igår. Sedan finns min bror och min far och min mor. De kommer alla att berätta för dig att jag är ärlig, så du ser att det finns verkligen ingen anledning till varför du inte skulle lämna över din bil till mig."

Du är fortfarande inte övertygad. Faktum är att du nu är mer skeptisk än någonsin. Du överväger bevisen. Checkens framsida säger i

---

Raslig anda, liksom laganda, stimulerar seger i varje slag.

skriva att det är en bra check. Men om samma man skrev det på framsidan av checken som undertecknade den, är hela checken lika falsk som om han inte hade skrivit det extra tillägget på den. Sedan finns det de andra personerna han nämnde som referenser. Om du själv hade pratat med dessa andra referenser, och de gick i god för hans ekonomiska situation och hans ärlighet, skulle det visserligen ge checken viss tyngd, även om det inte nödvändigtvis skulle bevisa det till din belåtenhet. Men eftersom de inte är här för att du ska kunna kontrollera dem personligen, är allt du egentligen har samma mans ord på att dessa referenser skulle gå i god för honom. Vid en sammanvägning av bevisen är den undertecknade checken, texten på den som säger att det är en bra check, och referenserna som går i god för mannens ärlighet, alla beroende av samma källa. Om han är oärlig är checken värdelös, texten på den är intetsägande och vittnena är fiktiva.

Men i det här läget kastar du inte nödvändigtvis ut en så uppenbart bra affär genom fönstret. Du skulle älska att göra en så lockande affär där du skulle få 10 000,00 $ — för en bil värd endast 1 000,00 $. Du är slug. Du är misstänksam mot det fantastiska erbjudandet, men du vet inte heller om hans check är dålig, och han kan vilja ha just din bil av skäl som är ovidkommande för dig. Så istället för att bara avbryta affären vid denna tidpunkt ringer du banken som checken är utställd på. Bokföringsavdelningen berättar för dig att det inte finns något sådant konto.

Nu är du rimligt säker på att mannen är en bluff och till och med att skriva "Denna check är god" på checkens framsida bevisade ingenting. Du ber mannen att ge sig av och sälja sina varor någon annanstans. Du använde ett klokt omdöme. Innan du skiljdes från din bil tog du inte en främlings ord för det, vare sig skriftligt eller muntligt, att han talade sanning. Du ville ha externa källor. Du ville ha oberoende verifiering. Du accepterade inte påståenden som gick runt i samma cirkel. Inte ens det faktum att du pratade med honom ansikte mot ansikte, här och nu, var tillräckligt bevis.

Nu är det ingen som vill förlora en bil, eftersom den är en sak av visst värde. Men den kan ersättas, och eftersom den oundvikligen slits ut på några korta år, kommer den att ersättas. Det finns många saker som är viktigare än en bil.

Säkert en av de viktigaste är kursen och riktningen i ens liv, och det finns ingenting som formar och förvrider den riktningen mer avgjort än en mans uppväxt och hans religion.

När det gäller den specifika religion en person förankrar och polariserar sitt liv kring, verkar det som om mindre omsorg och omdöme används än vid köp eller försäljning av en bil. Faktum är att det förmodligen används mindre omsorg och omdöme än vid köp av ett par skor. De flesta människor dras till

Kristendomen har förslöat både förnuftet och instinkten hos sina offer.

någon religiös tillhörighet eller annan, mer genom känslor eller omständigheter än genom att ha använt ett uns logik för att komma fram till sitt val.

Praktiskt taget alla vita människor är förknippade, mer eller mindre, med någon specifik gren av den kristna religionen, eller så var deras föräldrar det, eller så är många av deras vänner det. I vilket fall som helst var deras uppväxt, på ett eller annat sätt, påverkad av en kristen bakgrund. Detta överväldigande faktum kommer att forma deras karriär, deras miljö, deras äktenskap, deras utbildning och i synnerhet deras attityder och tänkande genom hela livet. Även om de själva inte är särskilt religiösa, kommer den fulla effekten av den religiösa atmosfären som formar deras liv från början till slut i allmänhet inte att undgå dem.

De flesta vita människor, religiösa eller ej (och de flesta är det inte), kommer att acceptera myterna, lögnerna och berättelserna som framställs i bibeln som sanningen, trots att de inte har ansträngt sig det minsta för att kontrollera någon av idéerna, teorierna, filosofierna eller lärorna mot några som helst konkreta bevis. Bibeln, liksom mannen med checken, fortsätter att "verifiera" sig själv. Petrus hävdar att Paulus sa så, och Paulus säger att Petrus sa så, och att Johannes sa så, och att Matteus sa så, och att Jakob sa så. Men alla dessa människor har varit döda under en mycket, mycket lång tid (om de överhuvudtaget har levt) och ingens farbror eller morfar eller morfars bror har personligen haft någon kontakt med dem.

Inte heller något av dessa så kallade "mirakel" som tycks fascinera oss så, bekräftas av eller stämmer överens med några erfarenheter som vi har haft, inte heller stämmer de med vetenskapliga fakta eller vetenskapliga möjligheter, och de stämmer inte heller med erfarenheter som andra människor har haft. Inte heller överensstämmer dessa "mirakel" med naturlagarna. Det är återigen bara en fråga om att det kommer från samma källa, samma bok, som går i god för sig själv och säger att den och den bekräftar det och den och den bevittnade det, men allt kommer från samma sidor.

Dessutom är det sidor som skrevs av okända människor och inte nödvändigtvis ens av de personer vars namn är knutna till dem. Vi vet föga eller ingenting om dessa människor, förutom vad bibeln säger. Vi vet inte ens om de flesta av dem levde överhuvudtaget. I vilket fall som helst är författarna många och av okänt ursprung, och vem vet vem som satte ihop hela bygget? Allt vi egentligen vet är att det kollektivt skrevs av judar, ett folk vars förmåga till bedrägeri är obegränsad.

Vi vet som ett faktum att ingen som bekämpar någon ökenstam skulle kunna bönfalla "solen att stå stilla". Detta innebär att jorden skulle stå stilla på sin axel i tio timmar så att de skulle få mer dagsljus inom vilket de kunde avsluta sin blodiga slakt. (Josua 10:12.) När man betänker jordens väldighet och naturens lagar genom

---

Religion, trogen rasens andliga själ, är dess högsta yttring av kultur.

kring vilken den roterar kring sin axel, en sådan idé är så idiotiskt löjlig att den knappt är värd att överväga. Ändå är detta vad den "goda (judiska) boken" säger och detta är vad många människor blint accepterar.

Ingen har heller under de senaste hundra åren, eller under de senaste tusen åren eller någon annan historisk period, faktiskt på riktigt bevittnat en hord av människor fly genom något liknande Röda havets botten, där dessa vatten frivilligt delar sig för att släppa igenom dem, för att sedan störta samman över deras förföljande fiender. Ingen har heller sett något av de dussintals andra "mirakel" hända som så levande beskrivs i den "goda boken". Det strider helt mot alla naturens oföränderliga lagar. Det strider mot sunt förnuft, mot alla de verkliga livserfarenheter som någon har bevittnat. Det strider mot allt som någon annan de kan lita på har berättat att de själva har bevittnat. Ändå accepterar folk dåraktigt dessa typer av berättelser och blir villigt apologeter genom att förklara på något omständligt fantastiskt sätt och tortera sitt förnuft för att göra det möjligt att "det skulle kunna ha hänt", och de tillägger vanligtvis att det utan tvekan gjorde det.

Faktum är att människor idag (liksom de har gjort i tusentals år) översvämmas av fler myter, lögner och osanningar än de är privilegierade med sanningen. Tyvärr är det för den genomsnittliga människan inte lätt att urskilja och skilja på det som är ett faktum, det som är en lögn, det som är sanning och det som är en myt.

Kärnpunkten i detta kapitel är att den vita rasen, de mest intelligenta varelserna på jordens yta, har varit otroligt naiva och lättlurade när det gäller att acceptera samlingen av myter, lögner och fabler som presenteras i den judiska bibeln. Medan de vid köp av ett hus, till exempel, insisterar på bevis — bevis på äganderätt, giltigheten av underskrifterna på köpekontraktet, notarisering av dessa underskrifter och till och med insisterar på en lagfartsförsäkring. Ändå, när det kommer till deras religion, kastar samma människor överbord varje uns av förnuft de föddes med. Blint och dumt accepterar de motsägelser, dåliga råd, lögner, brott mot naturens lagar, allt i "trons" namn. Utan att kontrollera vem som skrev dessa bibliska myter, vad bevisen är, om det verkar rimligt, överger de helt en livstids omdöme och erfarenhet. De sväljer helt och hållet denna judiska samling av myter, lögner och dåliga råd, med de mest katastrofala konsekvenser för sig själva, för sina barn och för sin ras.

Men att leva är att fatta beslut, och för att kunna fatta beslut måste en person dra slutsatser. För att komma fram till goda logiska slutsatser måste vi använda giltiga bevis. Kärnan i gott omdöme är att kunna sålla och väga den information som är

---

Vi bryr oss om den vita rasens överlevnad.

tillgängliga för oss, avgöra vad som är giltigt och vad som inte är det, och väga betydelsen av varje del. Detta kanske inte är lätt, men det är nödvändigt. Detta ämne är avgörande, och vi vill titta närmare på det i nästa kapitel.

Att berövas rasmedvetenhet är att berövas sina rötter.

Kapitel 21

Bevis, Omdöme, Slutsatser och Beslut

Vi har alla hört en hel del och läst mycket om rättsfall, och många av oss har utan tvekan bevittnat sådana fall dramatiseras framför våra ögon. De flesta av oss har utan tvekan sett sådana rättegångsscener på TV och vissa av oss kan till och med ha varit deltagare i verkliga rättsfall.

I sådana fall ser vi ett klassiskt exempel på beslutsfattande i praktiken. Om det är ett brottmål måste juryn fatta ett beslut om huruvida den påstådda förövaren är skyldig eller oskyldig. De instrueras vanligtvis av domaren att om fallet har "bevisats" utom rimligt tvivel, ska den tilltalade förklaras skyldig.

Här stöter vi på svårigheter, för för det första finns det inget som heter "absolut bevis". Det finns bara bevis — och bevis kommer i alla former och storlekar. Det kan finnas knappa bevis, eller så kan det finnas massiva bevis. Det kan finnas övervältigande bevis, det kan finnas godtagbara bevis, det kan finnas inga bevis, det kan finnas tvivelaktiga bevis, det kan finnas enbart hörsägen eller så kan bevisen vara fällande. Det är vid utvärderingen av sådana bevis som problemet uppstår. Det är här gott omdöme kommer in i bilden.

Det är extremt lärorikt att höra de två sidorna av ett fall argumenteras av två kompetenta, om än vanligtvis mindre än helt ärliga, advokater. Efter att den ena sidan har gjort en passionerad och vältalig presentation, paraderat alla sina vittnen och övervältigande "bevisat" sin sida, är vi övertygade om att det är så det ligger till. Nu kommer dock den andra sidan. Motpartens advokat är lika talför, lika vältalig, lika övertygande. Han har också en imponerande skara vittnen som alla bekräftar deras sida av historien. Så vem har rätt?

Det är här den intelligenta och omdömesgilla juryn eller domaren måste sålla och väga varje bevis, trovärdigheten och karaktären hos de inblandade vittnena, den relativa tyngden och betydelsen av varje del

---

En ras kultur är oåterkalleligt sammansmält med dess religion.

av de bevis som lagts fram. Vidare måste han, likt en detektiv, lägga samman alla pusselbitar och väga detta i vågskålen mot sina egna erfarenheter och sitt eget omdöme och sedan komma till en slutsats, eller ännu hellre, komma till många slutsatser, vilka alla sammantagna slutligen stelnar i fattandet av ett beslut.

Det är likadant under hela livets resa. En person tvingas ständigt fatta beslut, vissa obetydliga, vissa viktiga och vissa som är av så stor betydelse att de kommer att avgöra den framtida kursen för resten av ens liv. Processen är mycket lik den vi redan har beskrivit i rättsfallet när det gäller att nå dessa beslut.

Den förmodligen värsta situationen att befinna sig i är att vara förvirrad och obeslutsam. Vissa människor är ständigt förvirrade och obeslutsamma inom vissa områden, särskilt när det gäller deras religion.

Den vita rasen är fruktansvärt förvirrad när det gäller kristendomen. Den vita mannens begrepp är extremt dimmiga kring de myriader av motstridiga påståenden och den dåliga information som prackats på honom av denna knepiga religion. I de flesta frågor har han inte tänkt igenom det, och han har inte heller genomskådat denna bluff. Han har inte nått någon slutsats, inget beslut.

Så länge en person är obeslutsam i en avgörande fråga är han förvirrad. Han förblir förlamad från att vidta konstruktiva åtgärder i en sådan avgörande fråga eller problem. Han förblir städad och obeslutsam. Utan att misstänka att kristendomen har gett honom en massa dålig information, förblir den genomsnittlige vite mannen förvirrad och förlamad i denna fråga för resten av sitt liv — en högst eländig position att befinna sig i. Kom ihåg att förvirring är ett förlamande gift. Att förbli i ett tillstånd av förvirring är att vara deaktiverad, att vara drogad.

Vi kan inte undgå att fatta beslut. Till och med att undvika att fatta ett beslut är ett beslut i sig självt, och resultaten kan bli lika katastrofala som att fatta ett dåligt beslut. Låt oss till exempel föreställa oss att du kör fort på motorvägen i 60 miles i timmen och plötsligt svänger en långsam lastbil ut framför dig från en sidoväg. Vare sig du vill det eller inte står du inför ett beslut. Antingen kan du tvärbromsa, om det är vad ditt omdöme säger åt dig att göra för att undvika att köra på lastbilen, eller så kan du väja åt sidan och förmodligen köra i diket, eller så kan du undvika att fatta något beslut alls och bara fortsätta och köra rakt in i baksidan på lastbilen. I det senare fallet var undvikandet av att fatta ett beslut sannerligen ett mycket drastiskt beslut, och ett mycket ödesdigert sådant.

Så är det genom hela livet. Beslut tvingas på oss dagligen och vi kan inte undvika att fatta dem. Därför anstår det oss att vi blir skickliga på att fatta beslut, och företrädesvis att vi fattar goda...

Att vara rasmedveten är att ha en känsla av tillhörighet.

beslut. Faktum är att kännetecknet för en man med gott omdöme är en som naturligtvis kan fatta goda beslut. Det är inte bara ett tecken på gott omdöme, utan det är också ett tecken på god karaktär hos en man att kunna fatta beslut, företrädesvis goda beslut, och hålla fast vid dem och genomföra dem.

När man ska fälla sunda omdömen och fatta korrekta beslut är ingenting viktigare än att ha goda bevis och god information. Detta är kärnan i ett gott beslutsfattande. Om vi i varje enskilt fall där vi tvingades fatta ett beslut hade tillgång till alla bevis som överhuvudtaget gick att få fram, och om alla bevis vore absolut korrekta och oomtvistade, då skulle beslutsfattandet vara relativt enkelt. Tyvärr är det dock inte så det går till i det verkliga livet.

I de flesta fall är bevisen och informationen tyvärr ganska knapphändiga och ofullständiga. Mycket av det är obekräftat och ogrundat. Inte nog med det, i många fall är det dessutom motstridigt och förvirrande. Låt oss till exempel ta fallet med en ung man under hans uppväxt. Han når en ålder då han måste fatta ett beslut om vilken karriär han ska utbilda sig för och utöva. Det finns naturligtvis oändliga faktorer att ta hänsyn till. Det handlar om faktorer som huruvida han skulle gilla den typen av arbete eller inte; om hans förmågor och talanger ligger inom det området; om ersättningen skulle vara tillräcklig för den levnadsstandard han skulle vilja vänja sig vid; om världsläget kan komma att förändras så att hans yrke, bisyssla eller profession drabbas av en drastisk förändring; och så vidare. Oavsett hur uttömmande han studerar var och en av dessa olika frågor och försöker följa varje väg till dess yttersta slut, kommer han förmodligen aldrig att ha all information och alla avgörande bevis som behövs för att fatta ett absolut ofelbart beslut.

Detsamma gäller när han ska fatta beslut om vem han ska välja till sin livskamrat när han bestämmer sig för att gifta sig. Han skulle naturligtvis kunna tillbringa resten av sitt liv med att sålla, väga och efterforska ytterligare detaljer i bevisningen för att hjälpa honom att bestämma sig, och slutligen dö av ålderdom som ungkarl under processens gång.

Och häri ligger den sanna hemligheten med beslutsfattande, nämligen: att veta vilken information man ska söka, vilka bevis som är viktiga, vilka bevis som är rimliga och vilka som inte är det, när man ska fortsätta sökandet efter fler bevis och detaljer, och när man ska besluta att tillräckliga bevis finns till hands för att fälla ett intelligent omdöme och utifrån det omdömet komma till ett beslut.

Utan tvekan kan man i många fall, som till exempel när en lastbil dyker upp i vägen för ens framrusande bil, inte vänta i evighet på att fatta ett beslut med de bevis som finns till hands. I vissa fall, å andra sidan, kan förhastade beslut...

Rasmässig religiös tro är en stor drivkraft för mänsklig energi.

görs när de inte alls behöver göras vid den tidpunkten. En person skulle lätt ha kunnat vänta och inte bränt sina broar, utan istället hållit alternativen öppna i väntan på hur framtida händelser utvecklar sig.

En föreslagen vägledning vid beslutsfattande är därför:

1. Låt inte ett beslut fattas åt dig genom passivitet, eftersom tiden i vissa fall är avgörande och ett beslut måste fattas inom en angiven tid. I sådana fall är det mycket bättre att fatta ett beslut, även om det finns en risk för att fatta ett felaktigt beslut, än att inte fatta något beslut alls. Det finns många gånger i våra liv då det sämsta beslut vi kunde ha fattat är att ha uteblivit genom att inte fatta något beslut. Fatta därför dina egna beslut, annars kommer någon annan att fatta dem åt dig.

2. Beslut bör baseras på bevis, de bästa möjliga bevis du kan erhålla. De bör inte baseras på rörigt tänkande eller önsketänkande.

Det faktum att majoriteten är överens om acceptansen av ett visst koncept bör inte påverka våra beslut. Majoriteten har haft (och har än idag) fel om många saker. Till exempel trodde de flesta i Europa under medeltiden att världen var platt, inte rund. Att majoriteten trodde det gjorde den inte platt. Den var precis lika rund då som den är nu. Den överväldigande majoriteten hade helt enkelt bara fel.

De misstar sig idag om många andra saker — inklusive judarna och om kristendomen.

Även när det gäller känslomässiga frågor, såsom kärlek, äktenskap, hat, preferenser, är även dessa delar av bevisningen och bör vägas och analyseras med samma objektivitet som alla andra bevis. Ärlig känsla är också en faktor i beslutsfattande. Det är en enorm skillnad mellan att fatta ett beslut baserat på vad dina känslor säger om något, och att basera ett beslut enbart på det faktum att du inte har en aning eller en känsla av att det och det är så, när du egentligen inte har någon information eller anledning som stödjer det.

3. Insistera på alla kalla, hårda fakta som du kan få fram i en fråga. Nöj dig inte med ogrundade rykten, historier, myter eller ens rena lögner. Här ligger det viktiga kriteriet — att kunna skilja mellan underbyggda fakta och de som många gånger allmänt har accepterats som fakta, men som egentligen är baserade på myter.

4. Var kapabel att i ditt eget sinne skilja på det du vet, och det du tror, men inte riktigt vet. Det är anmärkningsvärt hur många människor som inte kan skilja det ena från det andra, förväxlar dem, och fattar beslut lika lättvindigt på grundval av saker de inte vet som de gör på saker de faktiskt vet.

Att lägga skulden på fel syndabock löser inte problemet.

Återigen är det avgörande kriteriet bevis. Det handlar om att skilja mellan fakta och fantasi, verklighet och overklighet. Det är därför av oerhörd vikt att dra en tydlig skiljelinje mellan det som är ett antagande, ett påstående eller en allmänt accepterad tro å ena sidan, och ett fastställt faktum å den andra.

Vi, inom Church of the Creator, anser att verkligheten är tusen gånger viktigare än fantasins rike som grund för våra slutsatser och beslut.

När vi försöker fälla omdömen om religioner, förr och nu; när vi söker bättre vägar och medel för att sprida Creativity; när vi fattar beslut i livet i allmänhet; och särskilt när vi driver kampen för vår ras överlevnad, gör vi klokt i att ha dessa grundregler i åtanke.

Raslig Socialism är ett rasligt lagarbete.

Kapitel 22

Mitt eget andliga uppvaknande

Mina föräldrar var medlemmar i mennonitreligionen, en protestantisk sekt som uppstod i Holland under mitten av 1500-talet. Denna tro grundades av en man vid namn Menno Simons, som i likhet med Martin Luther bröt sig loss från den dåtida katolska religionens missförhållanden, och han var ursprungligen en katolsk präst.

Mennoniterna förföljdes svårt av tidens ständigt kärleksfulla och vidsynta kristna, både katoliker och lutherska protestanter. Som ett resultat av detta skingrades ett stort antal av dem till flera av grannländerna, där vissa bosatte sig för en tid för att sedan drivas vidare igen. Mina förfäder kom ursprungligen från Holland och flyttade sedan till Preussen, där de var bosatta i flera generationer. På grund av fientlighet från regeringen flyttade en stor grupp av dessa till det obebyggda området i Ukraina, Ryssland. Året var 1804. Där, likt många pionjärer som koloniserade västern, bröt mina förfäder mark på Rysslands vilda stäpper. Inom en generation eller två gick det bra för dem och de blev ganska välmående i jämförelse med de ryska bönderna. Vid början av första världskriget hade denna specifika lilla koloni vuxit till 58 små städer bestående av omkring trettio tusen själar.

De var en hårt arbetande och sparsam typ av människor, intensivt religiösa. De tog väl hand om de sina. Vid början av första världskriget hade de blivit en extremt välmående ö i ett ganska underutvecklat hav av bönder i den delen av Ryssland. Deras gårdar, deras levnadsstandard, deras allmänna välbefinnande och deras utbildningsnivå låg långt över ryssarnas egen. Mennoniterna behöll sitt tyska modersmål, de drev sina egna skolor och de varken umgicks, socialiserade eller gifte sig med ryssarna. I själva verket skulle de inte mer tänka sig att gifta sig med en ryss än vad den vita människan i Amerika skulle tänka sig att gifta sig med en nigger.

Deras välmående och fredliga tillvaro krossades i och med den ryska revolutionen när ett helvetiskt skräckvälde bröt ut över dem. De visste knappt vad som drabbade dem. Plötsligt blev de översvämmade av

Historiens essens är rasers uppgång och fall.

revolutionen, pulveriserades, rånades och plundrades. Många av dem mördades. Liksom miljontals andra ryssar dog många av mitt folk av svält i Stalins brutala program för framtvingad hungersnöd. Ett av mina egna tidigaste minnen från denna tid är hunger och svält.

Vid 1924 hade situationen stabiliserats något och min far beslutade att utnyttja situationen för att emigrera.

Vi flyttade till Mexiko. Jag tror att förhållandena där var lite väl vilda för min mor och helt enkelt för ociviliserade. Hur som helst, i slutet av 1925 flyttade vi till Herschel, Saskatchewan, Kanada, dit några av min pappas släktingar hade anlänt ett år före oss.

Jag började gå i allmän skola den vintern. Jag var åtta år gammal. Vi var ganska utblottade och min klädsituation var mindre än tillräcklig. Som jag minns det frös jag nästan ihjäl den första vintern. Utöver det kunde jag inte ett ord engelska. Det var ganska tufft.

Trots detta hade jag vid tolv års ålder lärt mig att tala engelska flytande och jag hade avslutat de första åtta årskurserna.

Mennoniter som helhet är ganska religiösa. Jag personligen växte upp i ett ganska religiöst hem och fick en ganska grundlig bas i bibelstudier i söndagsskolan. Mennoniterna hade knappt hunnit bosätta sig i Herschel förrän en av deras första handlingar var att bygga en församlingskyrka. Vi gick dit regelbundet.

Min mors religiösa inflytande på mig var starkt och jag var något bekymrad över tankarna på himmel och helvete, men inte överdrivet så. Under mitt trettonde år fick jag möjligheten att gå på en tysk-engelsk akademi hemifrån, där jag gick i tionde klass. Förutom att läsa hela den ordinarie läroplanen för tionde klass var vi tyngda av extra ämnen i det tyska språket och religionsundervisning.

Det var vid denna tid som mitt religiösa tänkande började kristalliseras något.

En av de saker som jag särskilt minns från denna period är en nittonårig medstudent som gick i elfte klass. Han berättade för mig att han hade varit en riktig rackare och syndare under sina tonår, men nu hade han blivit religiös. Han berättade att han nu var omvänd, och inte bara det, utan han var född på nytt, och jösses, var det inte alldeles underbart. Som dessa nyligen omvända syndare alltid gör, gjorde han sitt yttersta för att försöka få mig omvänd också. Jag gjorde starkt motstånd mot hans ansträngningar.

Det han särskilt betonade var hur underbart det var, vilken stor sinnesfrid han nu hade sedan han blivit född på nytt i Kristus, etc. Eftersom han bodde bara en dörr eller två längre ner i korridoren i samma

internatskola som jag gjorde, hade jag naturligtvis gott om möjligheter att observera hans aktiviteter under hela läsåret.

Det började snart framstå för mig att han inte alls hade så mycket sinnesfrid som han utgav sig för att ha. Faktum var att det verkade som om han hade betydligt fler bekymmer i tankarna än vad vi andra hade. Jag observerade att hans samvete under nästan hela dagen plågades av frågan om synd.

Jag minns särskilt en kall och blåsig kanadensisk vinternatt, vid ettiden på morgonen, då hans samvete började få övertaget över honom. Berättelsen kom fram att han under dagen hade sagt till några vänner, till vilkas hus han blivit inbjuden, att han borstade sina tänder upp och ner. När han låg i sängen började hans samvete gnaga i honom. Han hade ljugit för dem. Han borstade egentligen sina tänder tvärsöver.

Detta vägde så tungt på hans samvete att han klev upp mitt i natten, bände upp de isiga dubbla stormfönstren, kröp ut och gick två miles till sin väns hem mitt i natten. Där bultade han på dörren, och efter att ha väckt dem ur deras djupa sömn, bekände han för dem att han hade berättat denna fruktansvärda, skamliga lögn.

Denna episod, bland många andra, övertygade mig inte alls om att dessa så kallade pånyttfödda kristna gick omkring med mer sinnesfrid än någon av oss andra. Tvärtom övertygade det mig om att de var tyngda av skuld och samvetskval över bagateller. Jag observerade vidare att de var belastade med en serie mentala spärrar i sitt normala tänkande som allvarligt hindrade dem från att lösa dagens problem.

Därifrån och framåt blev mitt intresse för religion allt mindre personligt och mer och mer akademiskt. När jag var sjutton år började jag vid University of Saskatchewan. Ett av de ämnen som jag studerade det första året var antikens historia, vilket täckte de flesta av de äldre civilisationerna. Det var under denna period som det blev tydligt för mig att det fanns ett enormt antal andra religioner än kristendomen på denna jord. Jag insåg att många hade kommit och gått, och tusentals varianter av religion florerade fortfarande idag.

Det började sätta kristendomen i ett annat perspektiv. Det föreföll mig som om kristendomen bara var ännu en människoskapad religion, om än en av de större religionerna.

Jag började betrakta kristendomens koncept ur en mer analytisk synvinkel, det vill säga, vad sa den egentligen, vilka var några av dess idéer och vilka bevis fanns det för att styrka dessa påståenden. Icke desto mindre förblev religionen för mig under årtionden ett olöst pussel. Under en lång tid därefter följde jag den normala vägen att skaffa en

---

Ras har varit den avgörande faktorn i historien.

utbildning, gifta mig och etablera mig i affärslivet. Religion som sådan var av mindre betydelse och jag gick sällan eller aldrig i kyrkan. Jag gick aldrig med i mennonitkyrkan.

När jag var i mitten av trettioårsåldern blev jag på något sätt påverkad att gå med i en presbyteriansk kyrka och började gå där något mer regelbundet, om än med mycket lite entusiasm. Faktum var att jag var oerhört uttråkad i kyrkan och knappt kunde bärga mig tills jag fick gå därifrån efter att ha hört samma meningslösa plattityder upprepas om och om igen, ad nauseam.

En dag diskuterade jag några av mina idéer om religion och några av de frågor jag hade i mitt sinne med min präst. Jag sa till honom att det hela inte verkade särskilt logiskt för mig. För det första, om Gud var en så kärleksfull Gud, varför skulle han då skapa alla dessa miljontals människor som, enligt de regler och föreskrifter som fastställts i bibeln, i stort sett alla skulle hamna i helvetet. Jag sa till honom att det hela verkade absurt för mig. Han var en av dessa liberala predikanter, också han i mitten av trettioårsåldern vid den tiden.

Det han sa till mig kom som en överraskning. Han sa att han inte hade något sätt att besvara den frågan, och om det var min övertygelse så borde jag hålla fast vid den. Han erkände att han själv var ganska osäker på det hela. Inte till min stora förvåning lämnade han prästyrket några år senare och började tjäna sitt uppehälle på ett ärligt sätt.

I början av 1960-talet, då jag bodde i Florida, blev jag alltmer bekymrad över det skamliga sätt på vilket detta land höll på att förstöras av den judisk-kommunistiska konspirationen. När jag var tjugo år gammal hade jag redan läst Adolf Hitlers Mein Kampf. Jag var väl medveten om den judiska rollen i den kommunistiska konspirationen, men som de flesta amerikaner var jag upptagen med att sköta mina affärsaktiviteter och tog liten eller ingen del i landets politiska angelägenheter, och överlät dessa till skurkarna och förrädarna. Inte heller kände jag till någon verksamhet eller organisation som jag kunde vända mig till för att göra något, trots det faktum att jag nu började bli ytterst desperat oroad.

Det var vid ungefär denna tid som jag först hörde talas om John Birch Society. Jag förstod att de "bekämpade kommunismen". Efter att ha spenderat fem dollar på att skicka efter ett introduktionspaket och läst deras litteratur, bestämde jag mig för att gå med.

Under sex år arbetade jag flitigt och energiskt inom John Birch Societys ramar innan det började gå upp för mig vad sällskapets sanna natur var. I vilket fall som helst rekryterade jag dussintals medlemmar; under flera år ledde jag en talarförmedling sponsrad av Birch Society; jag öppnade till och med en American Opinion-bokhandel som

---

Judar, som är de mest högljudda i att fördöma rasism, är själva de mest fanatiska rasisterna.

sålde, distribuerade och marknadsförde böcker sponsrade av sällskapet. För att jag skulle kunna ägna mer tid åt denna verksamhet avvecklade jag till och med min fastighetsbyrå. År 1966 var jag otålig med sällskapets program om att ”utbildning är vårt enda vapen” och jag kandiderade till delstatens lagstiftande församling.

Det var vid denna tid som jag började märka att något var märkligt fel med Birch-sällskapet. Istället för att helhjärtat stödja någon som öppet trädde fram som Birch-medlem och kandiderade till ett offentligt ämbete, märkte jag istället att deras stöd gick till någon bluffmakare som inte ens var medlem och vars program skulle leda dem in i en återvändsgränd. Jag märkte dessutom att Birch-medlemmarna var de mest pessimistiska av alla mina anhängare när det gällde att förutspå mina chanser att bli vald. När jag väl blev vald var de de första att hälla kallt vatten på händelsen genom att komma med sådana lama bortförklaringar som att, ja, vem som helst kunde ha gjort det under detta valår, och att det förmodligen var en lyckträff, etc.

När jag kom till Floridas lagstiftande församling och började föreslå radikalt motstånd mot den judiskt kontrollerade högsta domstolen och andra frågor, vände sig det republikanska partiet, på vars plattform jag hade kandiderat, helt emot mig, och i den efterföljande strid som uppstod fick jag nästan inget stöd alls från själva Birch-sällskapet. Det var vid denna tid som högsta domstolen beordrade ett omval genom en ny distriktsindelning. I nästa omgång blev jag besegrad. Mina många ansträngningar och ihärdiga försök hade uträttat föga, både i den politiska verksamheten och inom ramen för Birch-sällskapet. Jag kom dock ur det fattigare i plånboken, men rikare på erfarenhet. Jag hade lärt mig två saker: (a) att det är omöjligt att åstadkomma någonting inom ramen för de gamla politiska partierna, och (b) att John Birch-sällskapet var en bluff.

Jag stannade dock kvar i Birch-sällskapet en tid därefter, med känslan av att jag kanske åtminstone gjorde nytta. Ju mer jag undersökte det, desto mer började det dock gå upp för mig att hela sällskapet var en rökridå för judarna. Det började bli tydligt för mig att hela deras ansträngning var utformad för att splittra medlemmarnas insatser på en myriad av ineffektiva projekt, hålla dem sysselsatta, hålla dem betalande, men aldrig, aldrig låta dem ens komma i närheten av grundorsaken till alltihop — det svekfulla internationella judiska nätverket.

År 1969, efter sex år, skickade jag in min avskedsansökan till Robert Welch, grundaren av Birch-sällskapet, och krävde tillbaka mitt livstidsmedlemskap på 1000,00 dollar som jag så dårfinkigt hade gett dem några år tidigare. Naturligtvis var chanserna att denna judiska organisation skulle återbetala mina tusen dollar nästintill obefintliga. Istället fick jag ett mångsidigt brev från Welch fyllt med dubbeltydigt prat och om vilket stort misstag jag var

ägnade sig åt att anklaga den stackars lilla oskyldiga juden för att ligga bakom hela denna stora kommunistiska konspiration.

Detta var en ganska viktig vändpunkt i mitt liv. Medan jag hade varit någorlunda medveten om hela den judiska konspirationen under större delen av mitt liv, hade jag blivit distraherad av Birch Society och hade skjutit undan dessa idéer i bakgrunden. Nu började jag inse att Birch Society i sig bara var ännu ett judiskt program för att förvirra det vita folket beträffande både orsaken till konspirationen och botemedlet mot den. Jag insåg att sällskapet var något i stil med en forskargrupp som låtsades finna orsaken till gula febern. Varje gång forskarna kom till den oundvikliga slutsatsen att den bars av myggan, skyddade den högsta ledningen myggan, kastade ut forskarna och började om på nytt med ett nytt team.

Nu började jag inse att hela grunden för denna urgamla kamp var ras. Det var den judiska rasen som använde alla vapen den förfogade över, och den hade verkligen en enorm arsenal för att förinta, rasblanda och förslava den rasblandade produkten av den vita rasen.

Vid denna tidpunkt hade jag ännu inte misstänkt att deras mest kraftfulla vapen av alla var deras skickliga användning av kristendomen mot den vita rasen.

Jag beslutade mig för att bilda ett nytt politiskt parti polariserat kring frågan om den vita rasen. Detta gjorde jag, och bildade Nationalist White Party.

Jag möttes av omedelbar fientlighet från Birch Society, vilket inte alls förvånade mig. Vad som däremot förvånade mig nu var att jag fann att det starkaste motståndet inte kom från judarna (som jag hade förväntat mig) utan från de kristna. Varje gång vi diskuterade rasfrågan dök på något sätt kristendomen och kristna principer upp, så att vi till slut hamnade i ett gräl om religion snarare än att försöka gå till botten med den grundläggande frågan om kampen mot judarna. Detta trots det faktum att jag hade intagit en prokristen hållning. Gång på gång fick jag höra att judarna var Guds utvalda folk; att negrerna också var Guds skapelser; att rasdiskriminering var okristet, att "vår Frälsare" var jude, att bibeln sade "Jag skall välsigna dem som välsignar dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna", etc., etc.

Detta var en överraskande ny utveckling. Medan jag fram till denna tidpunkt hade betraktat kristendomen som något ganska harmlöst, och kanske ett tidskrävande irritationsmoment, slog det mig nu plötsligt som en blixt från klar himmel att kristendomen var ett av de mest kraftfulla vapen som judarna hade i sin arsenal.

Nu började jag studera bibeln på nytt och fokuserade särskilt på Bergspredikan. Till min förvåning fann jag att den inte innehöll annat än riktigt dåliga, suicidala råd. Medan jag tidigare hade hört och läst alla dess små delar, hade det aldrig fallit mig in att

---

undersöka vad denna typ av råd skulle göra med en nation och en ras. Nu började jag inse att sådana självmordsbenägna råd som "vrid till den andra kinden", "älska dina fiender", "sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga", "döm icke, för att ni inte skall bli dömda" och "stå inte emot det onda", var verkliga självmordsråd.

Jag grävde nu djupare i det och fann att de så kallade apostlarna, liksom mannen som påstods vara Kristus själv, alla var av judiskt ursprung. Märkligt nog hade de dock aldrig sålt sina självmordsidéer till judarna — tvärtom hade de sålt dem till den största civilisationen i antika tider, nämligen romarna.

Sedan började en mängd andra saker falla på plats. När jag tittade på den romerska historien blev det tydligt för mig att medan Rom hade etablerat en stor civilisation, hade erövrat världen och var helt överlägset, så började det, när kristendomen drabbade det som en pest, att vittra sönder och falla isär. Och efter att ha studerat de underliggande självmordsidéerna som kristendomen hade påtvingat romarna, kunde jag lätt förstå varför romarna inte längre brydde sig om att försvara sitt imperium, eller att uppfylla sina jordiska plikter. Det blev tydligt för mig varför hela det stora vita imperiet upplöstes under inflytandet av detta nya judiska gift.

Jag kände mig nu som en upphetsad detektiv som oväntat hade snubblat över det största mysteriet, den mest olycksbådande konspirationen i mänskligheten historia. Jag började titta mer och mer mot Naturens eviga lagar för lösningen. Jag började studera Gamla och Nya testamentet med febrigt och förnyat intresse. Jag studerade rasernas historia — den stora vita rasen, judarna, niggrerna. Jag spårade civilisationers uppgång och fall. Som en detektiv började jag känna att alla bitar äntligen började falla på plats.

Ju mer jag grävde i detta, desto mer började alla mosaikbitar passa ihop. Jag började få en mängd svar på frågor som hade undflytt mig under hela mitt liv. Genom att studera Naturens lagar, studera religioner och studera historia och lägga detta till erfarenheterna från min egen livstid, fann jag att jag äntligen hade gjort ett genombrott. Mitt sökande hade belönats med en mängd svar — inklusive det stora — nämligen, vad är vårt syfte i livet.

Ju mer jag studerade den judiska pesten, kristendomen, religionen och Naturens lagar, desto mer tvingande trängde sig lösningen på mig. Jag insåg plötsligt att jag hade uppnått ett förödande genombrott som var genomgripande i sina konsekvenser, tvingande i sin enkelhet och så överväldigande uppenbart att jag undrade varför jag inte hade sett bilden för länge sedan.

Det är judens uttalade mål att förmörka mänskligheten.

Det blev helt uppenbart för mig att vad den Vita Rasen behövde var ett helt nytt tillvägagångssätt för hela problemet med att frigöra sig från den olycksbådande judiska konspirationen. Och för att få detta nya tillvägagångssätt verkade det överväldigande tydligt att vad den Vita Rasen verkligen behövde var en ny religion, en ny livsfilosofi och en ny Weltanschauung. Det slog mig också att hela min livserfarenhet hade lärt mig och förberett mig för att utföra detta grundläggande arbete, nämligen att formulera den nya religion som var så nödvändig för den Vita Rasens överlevnad. Det blev också överväldigande tydligt för mig att det var omöjligt att grunda ett nytt parti baserat på ras samtidigt som man försökte samexistera med den judiska kristendomen. Varje vapen som vi behövde i en sådan kamp var redan undergrävt och neutraliserat av kristendomens egna grundläggande koncept.

Jag började diskutera mina idéer med vänner. Inom kort verkade det som om även de kunde se bilden när den lades fram för dem. Till och med några tidigare "på nytt födda" kristna gjorde, till min förvåning, en helomvändning och blev ytterst fientliga mot den kristna religionen som de hade blivit lurade av, och vanns helhjärtat över till doktrinen om lojalitet mot sin ras.

Jag argumenterade och debatterade med kristna predikanter. Till min ytterligare förvåning fann jag dem helt oförmögna att förklara de talrika grundläggande frågor jag slungade mot dem, och vanligtvis blev de hopplöst fångade i sitt eget nät av lögner.

Jag korresponderade med tidigare Kosher-Konservativa vänner till mig och även de antingen medgav min ståndpunkt gällande judar och kristendom, eller drevs hopplöst upp mot väggen.

Det var då jag bestämde mig för att sammanställa min trosbekännelse i en bok. Jag bestämde mig för att formulera en ny religion för den Vita Rasen som skulle leda den ut ur den judiska snärjets gungfly, ut ur förtvivlan och förnedring, och in i storhetens klara ljus, till höjderna av det underbara öde som Naturen själv, i sin stora visdom, hade bestämt för denna magnifika ras.

När Creativity triumferar kommer den Vita Rasen att vara judesäkrad för all framtid.

Kapitel 23

Vägvisare längs livets väg

Oavsett vilken väg vi vänder oss idag, uppslukas vi av inflytandet från de allestädes närvarande massmedierna, som hamrar in i våra sinnen. Särskilt med televisionens intåg översvämmas det vita folket i Amerika på konstgjord väg av en lavin av förslag och råd. Lägg därtill den enorma mängd indoktrinering och hjärnförorening som våra ungdomar får under förskola, grundskola, gymnasium och universitet, så är det inte konstigt att den nuvarande generationen, förvirrad och ansatt som den är, varken känner till syftet eller meningen med hela sina liv, och de känner inte ens till sin egen identitet. De vet inte vilka de är, de vet inte vart de är på väg, de vet inte vad de ska göra, och de vet inte vad deras livssyfte egentligen är.

I brist på syfte och riktning leds de lätt vid näsan in i någon befängd "sak" som varken tjänar dem eller deras eget folk.

Problemet med all "utbildning" och alla råd som dagens yngre generation får är att det mesta är helt igenom dåligt, och det är meningen att det ska vara dåligt. Deras hjärnor förorenas avsiktligt av det judiska nätverket, som har fullständig kontroll över utbildningen såväl som propagandaapparaten. Trots alla smutsiga, ovårdade, långhåriga hippies vi ser på vägarna, i parkerna och över hela landet idag, är de flesta av dessa ungdomar i grunden goda och skulle vilja ha en mening med sina liv.

De är mer att tycka synd om än att klandra, och är snarare offer än förövare.

De är en förlorad generation eftersom de har berövats sitt mest meningsfulla syfte i livet som Naturen har i beredskap för varje generation. Vad denna unga generation letar efter idag, som de alltid har gjort, är en mening med livet, något de kan ägna sig åt med den entusiasm och iver som är en så underbar sak hos unga människor. De behöver desperat mål, de behöver riktning,

---

Creativity är den vite mannens naturliga religion.

de behöver värdefulla ideal. Utan dessa är en person som ett skepp på havet: utan roder och utan kapten, som planlöst fladdrar med sina segel i vinden och riskerar att gå på grund på det första grundet det stöter på.

Jag skulle ha gett vad som helst om min far, när jag var ung, hade kunnat ge mig några av de råd som jag har kommit över under en livstid och endast genom den hårda erfarenhetens skola. Hur underbart det skulle ha varit att från min tidigaste ungdom ha haft en sund grundläggande filosofi som kunde ha stöttat och gett mig riktning genom hela livet. Tyvärr var det inte förrän väl efter min 50-årsdag som jag äntligen kunde inse livets mening och syfte. Tyvärr kan de flesta människor leva till de blir 90 och gå i sin grav utan att någonsin ha löst denna viktiga gåta.

Hur mycket mer lyckosamt och hur mycket mer värdefullt det skulle ha varit för mig om jag under mina collegeår hade fått en grundlig utbildning om det skadliga judiska inflytandet på vår civilisation och dess katastrofala effekt på den vita rasen, istället för att få den vanliga sortens liberala collegeutbildning som jag fick, tillsammans med tusentals andra. Hur mycket mer meningsfullt det skulle ha varit för mitt liv om jag under mina tidiga pojkår, istället för att gå i söndagsskolan och lära mig en upprepning av alla de gamla judiska schablonerna, hade fått höra om raslig lojalitet och var min plikt låg.

Jag känner mig därför skyldig att först och främst vända mig till de unga människorna i tonårsgruppen, som just har börjat sina liv och är i sina mest formbara år, i en period då deras riktning lättast påverkas antingen till det goda eller till det onda.

Först och främst skulle jag vilja vända mig till de unga pojkar som just ska börja gymnasiet och har hela den vida världen framför sig — en värld de enkelt kan erövra, eller en värld som grymt kommer att krossa dem.

En av de första sakerna jag skulle föreslå er är att ni gör en inventering av era förmågor. Ta reda på vad din I.Q. är och försök att analysera dig själv beträffande var dina bästa förmågor ligger. Börja seriöst fundera på vad du vill bli i livet. Huruvida detta är vad du slutligen blir eller inte är ovidkommande. Om du för närvarande sätter som mål att bli en professionell basebollspelare men senare visar dig bli en affärsman istället — det är helt i sin ordning.

Faktum är att mina egna mål och syften som tonåring gick igenom många stadier. Jag minns att när jag var tolv ville jag bli en professionell basebollspelare som Babe Ruth. När jag var fjorton ville jag vara en cowboy och ha en ranch. När jag var sexton ville jag

Raslig socialism är den vita mannens naturliga samhällsordning.

att bli boxare. När jag var arton ville jag bli filmstjärna, skollärare, advokat och slutligen ingenjör. Jag blev faktiskt skollärare och elektroingenjör. Jag uppfann till och med en elektrisk konservöppnare och fick flera patent på den, men det visade sig att mitt livslånga kall låg inom fastighetsbranschen.

Nu föreslår jag inte att du ska ändra dina mål och syften lika mycket som jag har gjort, men poängen jag vill göra är att det är av yttersta vikt att du har ett mål, eller mål, framför dig; mål som du har satt upp, som du vill erövra och som du vill sträva efter hela tiden. Inte bara måste du ha mål, utan de måste vara goda, värdiga mål, snarare än något avlägset vansinne som att rädda några trumpetartranor som kan finnas kvar, eller att hoppa på tåget för någon falsk judisk mani för stunden.

För att ditt mål ska vara värdigt bör det vara något som du känner att du skulle vilja göra, och något som du känner skulle vara användbart för att du ska kunna tjäna ett gott uppehälle åt dig själv och försörja en familj som du utan tvekan kommer att ha senare. Du bör också tänka i termer av vad du kan göra för att ge något meningsfullt och bestående bidrag till ditt eget folk, nämligen den vita rasen, något som kommer att vara till bestående nytta och en evig heder för dig personligen. Kom ihåg att Naturen satte dig på denna jord för att du ska vara en länk, en viktig länk, i vidmakthållandet av din egen art, din egen ras, nämligen den vita rasen.

Jag vill vidare föreslå att du roar dig medan du är ung, vilket du faktiskt bör göra under hela ditt liv. Oavsett alla judiska förslag som kastas i din väg angående vissa av de lägre nöjena, vill jag föreslå att du kommer att finna din största njutning i utforskandet av Naturen, i att vandra i bergen och vada över vattendrag, i fiske och båtliv, och i att campa i skogarna.

Jag vill också föreslå att du engagerar dig kraftfullt inom sportens område och blir så skicklig du kan i flera av dem, oavsett om det är simning, eller tennis, eller vad du än kan vara intresserad av. Om du är intresserad och skicklig i flera samtidigt, desto bättre. Det är bland den finaste träning du kan få. Det är alltid bra att komma ihåg att ett sunt sinne vanligtvis bara kan existera i en sund kropp, och att det är lika viktigt att hålla din kropp ren och stark och frisk, som det är att hålla ditt sinne övat i intellektuellt lärande.

Det är också viktigt att lära sig boxas och att slåss och att försvara dig själv i den fientliga och slitna värld genom vilken du utan tvekan kommer att behöva kämpa dig fram. Det är en god idé att bli skicklig i användningen av skjutvapen och gevär och bli en utmärkt skytt.

Vita män i världen, förena er! Ni har inget att förlora utom judiskt tyranni.

Du kan en dag behöva försvara ditt hem och din gata från ett band av plundrande n-ord, som gör upplopp och löper amok. Du kan behöva göra motstånd med vapenmakt mot ett judiskt övertagande, som skedde i Ryssland.

Lär dig att uppskatta god musik och att skilja god musik som har stått sig genom tiderna från den flodvåg av skräp som serveras dig genom de judiska radionätverken, skivor och television, in i det oändliga. Lär dig att hata det n-ord-ifierade pang-panget av djungelbrus som nu blir så vanligt, brus som är helt berövat melodi, harmoni och berövat skönhet. Var högljudd och frispråkig med att göra dina preferenser och ogillanden kända. Som i allt, lär dig att skilja det goda från skräpet. Lär dig att skilja god konst från dålig, god litteratur från skräp och pornografi som blir så vanligt nuförtiden.

Det är inte bara bra att bli diskriminerande inom musik, inom konst och inom litteratur, utan framför allt, var diskriminerande i ditt val av vänner. Umgås endast med dem som kommer att vara en inspiration för dig mot högre mål och större prestationer. Slösa inte din tid med dem som skulle dra ner dig till deras låga nivå.

Den judiska bibeln har sagt oss i så många århundraden att vi ska vara saktmodiga och ödmjuka. Jag säger att detta är helt fel och helt i strid med Naturen. Den som uppnår något i livet måste ha stolthet över sin prestation. Stolthet och förtroende för sig själv är en av de första förutsättningarna för att vinna utmärkelse och bli en framgång.

Därför, känn först och främst stolthet över dig själv i vad du är, i vad du tror att du kan bli, och i vad du tror att du kan göra. Känn stolthet över din klädsel och din vård. Var prydlig och ren och smakfullt klädd oavsett vad du råkar vara klädd för. Känn stolthet över ditt tal, genom att hålla det klart, bildat och artikulerat. Känn stolthet över din familj. Var stolt över dina prestationer utan att vara arrogant, och utveckla önskan att utmärka dig, önskan att vinna. Känn stolthet över din hemstad. Framför allt, känn stolthet över din ras, var stolt över att vara en medlem av den stora vita rasen som du har den stora turen att vara en del av, och som kommer att bära ansvaret för att föra den vidare i framtiden.

I dina studier och i de beslut du fattar, i de aktiviteter som du väljer, lär dig att skilja mellan vad som är viktigt och vad som är trivialt. Slösa ingen tid på det triviala. Ägna mycket tid och uppmärksamhet åt det som är viktigt. Det är fantastiskt hur många människor som aldrig har lärt sig detta enda viktiga faktum under sin livstid.

Förmågan att skilja det viktiga från det triviala, och att agera därefter, är mer än något annat det främsta kännetecknet för en framgångsrik man.

Härnäst, min käre unge vän, vill jag råda dig att drömma stora drömmar. Du har hela ditt liv framför dig och i detta skede är dina förmågor och potentialer helt okända, outnyttjade och oprövade. Kom ihåg att Naturen skapade dig som en medlem av den stora, stolta vita rasen. Du är begåvad med den högsta intelligens, de finaste resonemangsförmågor som Naturen i sin visdom har funnit lämpligt att ge till någon av sina miljontals varelser. Använd den intelligens som Naturen gav dig, använd dessa resonemangsförmågor, och framför allt, använd ditt sunda förnuft, som i själva verket inte alls är så vanligt.

Naturen har inte bara skänkt dig, som medlem av den vita rasen, den finaste intelligensen, utan Naturen har också gjort dig till den mest kreativa och mest produktiva varelsen på jordens yta. Jag säger därför, lägg all den kreativiteten, intelligensen och produktiviteten på att arbeta för dig själv, för den familj som du utan tvekan senare kommer att grunda, och till förmån för den stora vita ras som frambringade dig.

Våga drömma stora drömmar — våga vara stor. Vid din ålder är dina potentialer outnyttjade och okända. Vem vet vilken stor nisch historien kan ha väntande på dig i sina framtida sidor? Kom ihåg att förutom förmåga är huvudingredienserna för storhet målmedvetenhet och uthållighet. Framför allt, ha förtroende för dig själv. Om du inte har det, kommer ingen annan att ha det.

Med dessa tankar i åtanke finns det ingen gräns för de stora ting du kan åstadkomma, och det kommer du utan tvekan att göra.

* * * * *

Råd till pojkar i högskoleåldern

Om du är ungefär runt 20 års ålder befinner du dig vid ett vägskäl där du kommer att behöva fatta många beslut som oåterkalleligt kommer att forma mönstret för resten av ditt liv.

En av de första sakerna som en pojke som just har slutat gymnasiet måste bestämma sig för är huruvida han ska gå på högskola och skaffa sig en högre utbildning eller inte, och i så fall, vilket yrke eller kall han bör följa. Dessutom har han vid det här laget upptäckt flickor och är förmodligen djupt involverad i en kärleksaffär. Tanken på äktenskap har utan tvekan föresvävat honom vid det här laget, eller åtminstone borde den ha gjort det.

Låt oss ta dessa punkter en efter en. Först och främst, låt oss tala om högskoleutbildningar.

Jag personligen gick inte bara på college och tog två examina, en i humaniora och naturvetenskap och den andra en kandidatexamen i ingenjörsvetenskap, utan jag tog också en lärarexamen och undervisade i skolan i två år, så jag har viss bakgrund inom utbildningsområdet. När jag ser tillbaka på detta 30 år senare är det min bestämda uppfattning att jag slösade bort mycket av min tid i de så kallade lärdomshallarna.

Mycket av den så kallade kunskap som serverades mig var trivial, och mycket av den var värdelös. Under sina collegeår får den unge studenten många idéer inpräntade och impregnerade i sitt lättpåverkade sinne som inte bara är felaktiga, utan direkt skadliga och farliga för honom själv, för hans land och för hans ras. Dessa idéer påtvingas honom naturligtvis medvetet av det judiska nätverket för att de lättare ska kunna förgöra och förslava den vita rasen. Det är inte mitt syfte här att göra en lista över alla de felaktiga premisser och skadliga idéer som spreds vid min tids college, och av vad jag synbart kan se är det mycket, mycket värre idag. Att göra en fullständig katalog över all den dåliga information och de giftiga idiotier som våra ungdomars sinnen förorenas med i dagens college skulle faktiskt ta upp största delen av denna bok. Denna bok handlar till stor del om att ogöra den skada som judarna har orsakat, inte bara i college utan även inom alla andra verksamhetsområden där de har fördärvat den vita rasens sinnen.

Jag skulle därför vilja säga att collegeutbildning, i sig, har blivit kraftigt överskattad. Faktum är att våra college producerar en flod av överutbildade dårar som är för fina för att utföra ett hederligt dagsverke, och som inte är kapabla att sköta de jobb som de felaktigt tror att världen kommer att bönfalla dem att ta när de tar examen. De flesta sådana jobb existerar inte, och det finns inte heller något behov av dem.

Om en ung man hade tagit samma investering på 15 000 till 30 000 dollar som han spenderar (eller som hans föräldrar spenderar) på en collegeutbildning, och använt samma fyra, fem eller sex år till att komma igång med en meningsfull verksamhet, skulle alla i de flesta fall ha haft det betydligt bättre förspänt.

Om du därför inte är en särskilt briljant student, skulle jag inte oroa mig för det alls. College är inte för alla, på långa vägar. Faktum är att judarna har dragit ner våra college i smutsen och dyn till den grad att de nu har blivit centra för hjärnförorening snarare än utbildning. Jag skulle vilja säga att betydligt fler bra ungdomar blir förstörda i dagens college än vad som får en positiv nytta av dem. Detta måste också den vita människan korrigera när han återigen tar kontroll över sitt eget öde.

Fara är en stor inspiratör för det bästa som finns inom oss.

Om du är en framstående student och vill utöva något yrke som att bli läkare, advokat, lärare eller ingenjör, då är det absolut nödvändigt att du går på college och tar de nödvändiga examina, detta trots det faktum att du utsätter dig själv för en enorm fara genom att få ditt sinne förorenat av en lavin av falska premisser. Men om du grundligt har studerat denna bok och vidare studerat det judiska problemet, och hela tiden repeterar den kunskapen, skulle du inte bara kunna bli ganska immun mot judisk propaganda, utan du kanske till och med kan hjälpa till att rädda några av dina klasskamrater. Under inga omständigheter bör du dock glömma att propaganda är ett subtilt och kraftfullt verktyg och att om du tillbringar fyra eller sex år i de judiskt förorenade "Lärdomshallarna" kommer det att krävas en stark karaktär och ett fast syfte för att inte bli smittad av deras smuts.

Tyvärr är de människor som lättvindigt avfärdar tanken på att de kan vara sårbara vanligtvis de lättaste offren. I vilket fall som helst, om du har läst denna bok, kommer du att vara mycket, mycket bättre rustad än den genomsnittlige unge man som vågar sig in i denna judiska djungel av sinnesmanipulation.

Därför säger jag att om du går på college, gör det endast för att du måste ha dessa examina för att kunna utöva det yrke som du redan har bestämt dig för.

Om du inte har bestämt dig för vad du vill bli i detta skede, skulle jag föreslå att du inte går på college. Det finns många oerhört framgångsrika affärsmän som aldrig gick på college. Några av våra mest framstående multimiljonärer som Henry Ford och H.L. Hunt, etc., satte aldrig sin fot på ett college under sina yngre dagar. Till och med Thomas Edison, en av våra största uppfinnare, gick aldrig på college.

Om du inte har något yrke i åtanke, och boklig lärdom inte tilltalar dig särskilt mycket ändå, skulle jag föreslå att du glömmer college, åtminstone för tillfället, och försöker tänka på olika verksamhetsområden som du kan vara intresserad av. Tänk på de olika typer av företag som finns och välj ut något eller några specifika som du tror att du skulle kunna bli intresserad av att vara en del av.

Tänk på att driva eget företag en dag, att äga ditt eget affärsföretag. Om du verkligen har något att komma med, har driv och ambition, finns det ingen anledning i världen varför du inte kan ha en stor och blomstrande egen verksamhet inom kort.

Frågan är: Hur kommer man in i affärsvärlden? Utan tvekan kan man inte bara kasta sig in i en verksamhet utan pengar och utan erfarenhet. Nej, naturligtvis kan man inte det. Därför är sättet att börja att...

Det finns ingen stor möjlighet utan stora risker.

börja längst ner. Skaffa ett jobb, oavsett hur enkelt det är, i den bransch du har siktat in dig på. Medan du arbetar med detta kommer du att göra flera konstruktiva saker: Du kommer att få erfarenhet; du kommer att tjäna ditt eget uppehälle; och du kommer också att testa dig själv om du har förmågan och böjelsen för just den typen av verksamhet. Det är anmärkningsvärt hur många unga pojkar som började som diskplockare eller golvsopare på ett företag och slutade som dess VD. Men även om du aldrig tar över just den verksamhet där du lär dig grunderna, så att säga, kan du alltid, efter att ha skaffat dig den grundläggande erfarenheten och om du har beslutsamheten, lämna den verksamheten och starta en liknande egen verksamhet i liten skala och bygga upp den allt eftersom. Till exempel började grundaren av mången stor entreprenad- och byggfirma vanligtvis som snickare och arbetade för någon annan. Mången ägare till en stor och framgångsrik restaurang började som kock eller diskare som barn och arbetade för någon annan. Ägaren till mången stor fastighetsrörelse började ofta som en oerfaren säljare som arbetade för någon annan. Ägaren till mången bilfirma började med att arbeta som bilsäljare för någon annan.

De säger att det finns omkring 32 000 olika typer av jobb och verksamheter som en person kan ägna sig åt. Huruvida denna siffra är korrekt eller inte vet jag inte, men jag misstänker att det förmodligen finns många fler, faktiskt. I vilket fall som helst, med dagens enorma expansion av specialisering, finns det fler möjligheter för uppfinningsrikedom och rådighet än det någonsin funnits tidigare. Det är inte alls sant att den självgjorda mannens tid är förbi. Jag säger att möjligheterna aldrig har varit bättre.

Det finns många tillfredsställelser såväl som ett stort ansvar i att äga sin egen verksamhet. Det är sant, du kan få arbeta lika hårt, eller hårdare, än om du arbetade för någon annan, men du vet åtminstone att du arbetar för dig själv, och jag har alltid sagt att om du är värd en viss summa för någon annan, är du värd dubbelt så mycket för dig själv.

Jag har också arbetat för ett stort företag. Faktum är att omedelbart efter att jag tagit examen i elektroteknik började jag arbeta för ett stort företag i Montreal, ett företag som hade någonstans runt 10 000 anställda spridda över hela landet. Jag var anställd som elektronikingenjör. Det är mitt minne och min erfarenhet att arbeta för ett stort företag är en av de sämsta sakerna man kan göra. Det har en tendens att kväva en mans fantasi och ambition, för att inte tala om hans känsla av självständighet.

Vi lever i en tid då ödet kallar fram den vita rasens hjältar.

I ett följande kapitel kommer jag att uppehålla mig mer ingående vid fördelarna med att vara egenföretagare. Det räcker med att säga att fördelarna är många, och idén om trygghet hos ett stort företag, vilket är det stora lockbetet för många unga karriärinriktade akademiker, är en snara och en myt.

Jag föreslår att du, förutom att försöka etablera dig i en egen verksamhet, börjar förvärva fastigheter, egendom och mark så snart du bara kan. Fler människor har tjänat pengar på mark och fastigheter än vad de har gjort på olja eller någon annan bransch.

Som jag nämnde tidigare, om du är runt 20 år gammal kommer du utan tvekan att tänka på att gifta dig, eller åtminstone borde du göra det. Om du har hittat den rätta flickan skulle jag säga: slösa inte för mycket tid på att gifta dig och etablera dig. Naturen säger att du är redo att börja reproducera ditt eget slag när du är 15 eller 16 år gammal. Så som vårt samhälle är uppbyggt för närvarande verkar detta inte särskilt praktiskt, men jag skulle säga att det är ett hån mot Naturen att förlänga och fördröja detta viktiga skede i livet i tio år efter att Naturen sagt att du var mogen och redo. Om du är 20 och känner dig manad, skulle jag säga kör på och gifta dig, oavsett om du är ekonomiskt kapabel vid den tidpunkten eller inte. Det är fantastiskt hur ansvarsfull och kapabel en ung man snart blir när han gifter sig och ställs inför ansvaret att bygga upp sitt eget hushåll.

Utan tvekan är ett av de viktigaste stegen i livet som du någonsin kommer att ta, om inte det allra viktigaste steget, att gifta dig. Ett gott äktenskap är en av de mest tillfredsställande och en av de mest meningsfulla handlingar som du någonsin kommer att företa i ditt liv. Du uppfyller därigenom meningen och syftet med livet för vilket Naturen skapade dig från första början, nämligen att föra din egen art vidare och bli en länk i den långa gyllene kedjan. Det gör dig till patriarken för en lång linje av ättlingar av tusentals verkliga människor som aldrig skulle ha levt överhuvudtaget om det inte hade varit för att du grundade linjen!

Tänk på det! Långt efter att allt materiellt du kan ha gjort är fullständigt utplånat, kommer den linje av mänskliga varelser som du är ansvarig för att fortsätta föröka sig och marschera vidare in i historien. Att fostra en familj av vackra, begåvade, älskvärda och entusiastiska barn är det mest givande och njutbara ansvar du någonsin kommer att åta dig i ditt liv. Barnen du fostrar kommer utan tvekan att vara den mest betydelsefulla och meningsfulla prestationen i hela ditt liv. Faktum är att när din livstid har nått sitt slut och du kommer att reflektera över dina års långa och varierande stig på denna jord, kommer du att finna att barnen, som nu förökar sig till barnbarn, inte bara är ditt överväldigande och bestående intresse, utan det enda verkliga

bestående sak som du kommer att lämna efter dig när du lämnar denna värld. Konsekvenserna av att du har grundat en familj och fostrat ett antal barn, som i sin tur kommer att göra detsamma i sin generation, är enorma och oändliga. Den avkomma som kommer att eka in i framtiden i otaliga generationer är praktiskt taget bortom fattningsförmåga. Jag upprepar därför, det mest betydelsefulla, meningsfulla och bestående du någonsin kommer att göra är när du gifter dig och börjar bilda familj. Och får jag säga att när du gör din del i att främja och sprida den vita rasen, ha en väl tilltagen familj, ha så många du kan.

När du planerar för din familj och när du planerar för din verksamhet, tänk framåt. Sätt upp mål. Tänk på var du vill vara om fem år. Tänk på var du vill vara, och vad du vill vara, om tio år, tjugo år, trettio år. Ha en konkret handlingsplan, ju mer detaljerad desto bättre. Skriv ner den på papper. Detta kommer att hjälpa till att förstärka den i ditt sinne och den kommer också att finnas där för att friska upp ditt minne så att du håller dig på rätt spår. Diskutera dessa planer med din fru, om du är gift. Bestäm dig för att ha de finare sakerna i livet för dig själv och din familj. Besluta dig för att du ska ha ett fint hem, bo i ett bra kvarter, och att du ska leva det goda livet. Gå sedan till verket och förverkliga det.

Medan du gör det, njut av dig själv. Ta semester regelbundet. Planera för att ha hobbyer och intressen utanför din verksamhet. Den vita rasen kommer att ha en enorm kamp framför sig i din generation för att vinna tillbaka sitt eget oberoende och återta kontrollen över sitt öde i egna händer. Planera för att delta i den stora kampen och gör din del. En av de viktigaste lärdomarna du någonsin kommer att lära dig i ditt liv är inte vad de vanliga universiteten skulle ge dig, utan att lära dig den judiska konspirationens sanna natur och vad du kan göra för att befria den vita rasen från denna överväldigande tragedi. Det kommer att vara den mest användbara ansamling av kunskap som du kommer att förvärva inom något område. Inte bara kommer det att hjälpa dig att delta i den vita mannens kamp, utan det kommer att hjälpa dig i din verksamhet, det kommer att hjälpa dig i dina familjerelationer, och det kommer att hjälpa dig i fostran av dina barn.

Lär dig att bli en bra offentlig talare. Faktum är att detta är något du redan borde ha börjat lära dig och delta i när du gick i gymnasiet. Fördelarna med att kunna uttrycka sig och att tala väl offentligt är så gynnsamma ur alla aspekter att ingen ung man som vill komma framåt har råd att ignorera denna viktiga del av sin utbildning.

Kom ihåg att i dina affärsaktiviteter och kontakter bojkotta juden och att vid alla tillfällen gynna dina vita raskamrater. Var

---

The Church of the Creator vill att du bildar en kyrka i ditt område.

diskriminerande och var lojal mot din egen ras. Trots det faktum att juden för närvarande verkar triumferande och framtiden kan verka mörk, bli aldrig pessimistisk. Saker kan förändras snabbt och de kan ibland snabbt förändras till det bättre.

Bevittna hur snabbt situationen förändrades i Tyskland. När tyskarna var helt nedtryckta och fullständigt demoraliserade, kom en stor ledare och samlade det tyska folket. De övervann juden och de fick kontroll över sitt eget öde på kort tid. På nolltid, där det hade funnits fattigdom, hunger, modlöshet och tyranni, förvandlades landet plötsligt till ett av vibrerande optimism, välstånd, ordning, produktivitet och kreativitet. Allt detta uppnåddes genom vilja, beslutsamhet och ett positivt program. Därför föreslår jag att du alltid bibehåller en livlig, entusiastisk och aggressiv inställning till ditt arbete, dina projekt och dina företag. Var optimistisk, såväl som realistisk, och förvänta dig framgång efter noggranna förberedelser och planering. Var inriktad på framgång. Det gamla ordspråket "Om du inte lyckas första gången, försök, försök igen," passar väl in även här.

Låt dig inte luras in i den värdelösa och försvagande vanan att röka eller dricka, och undvik naturligtvis som pesten den självmordsbenägna drogvåg som juden främjar så brett vid denna tid. Dessa droger, oavsett om det är tobak, alkohol eller de sinnesförstörande drogerna, är alla främjade av judar; de främjas för att förstöra den vita rasen och samtidigt ge dessa skurkar miljontals i vinst. Om du, tyvärr, redan är djupt inne i en av dessa vanor, bestäm dig för att ta dig ur den, punkt slut.

Jag började själv röka regelbundet när jag var 26 år gammal, utan någon god anledning som jag nu kan minnas. Men när jag var 40 kom jag till slutsatsen att det var en smutsig, värdelös vana, en som egentligen inte gav mig någon tillfredsställelse och en som jag väl kunde vara utan. Jag bestämde mig därför en dag för att sluta utan några om eller men. Efter att ha bestämt mig, släckte jag den sista cigaretten och har aldrig rört en till sedan dess. Så det kan göras. Det krävs bara en fast beslutsamhet och när detta väl har uppnåtts är det faktiskt inte särskilt svårt.

I vilket fall som helst, unge man, har du nu nått det stadium där kvisten länge har varit böjd och en del av de saker som du nu gör börjar forma det permanenta trädet. Jag skulle föreslå att du ger fullt utlopp för de stora egenskaper som den vita människan har välsignats med, nämligen kreativitet, mod, produktivitet, aggressivitet och en frihetsälskande äventyrsanda. Upprätthåll alltid din självrespekt och din heder. Var en tillgång för den stora vita rasen som du är en del av. Handla inom ramen för de instinkter med vilka Naturen

Framtiden tillhör den vita rasen.

begåvat dig, kommer du att leva det mest fulländade och givande liv som är möjligt.

* * * * *

Vi kommer nu till det täcka könet — den vackraste av alla varelser i naturens rike. När jag ger råd till unga flickor i gymnasie- och högskoleåldern vill jag säga att mycket av det som redan har getts till pojkarna även gäller för dessa unga damer, men det finns flera viktiga skillnader. Och det är dessa skillnader jag vill peka ut.

Sådana vanor som vårdad klädsel, god hygien och att i allmänhet presentera ett attraktivt utseende är naturligtvis ännu viktigare för flickor än för pojkar. När allt kommer omkring, medan det är önskvärt för pojkar att vara maskulina, kapabla och stiliga, är flickor å andra sidan det vackra könet, faktiskt ur en mans synvinkel, den vackraste varelsen i naturens universum. Kalibern på den man hon kommer att attrahera beror därför mycket på hennes naturliga skönhet och även vad hon ytterligare gör för att framhäva den naturliga skönheten. Detta kan hon naturligtvis göra genom att hålla sig i form och slank, i god fysisk kondition, bibehålla en god hy genom att följa en hälsosam kost och andra medel. Inte särskilt många pojkar attraheras av en fet, ovårdad flicka.

En av de värsta vanorna tonåringar har utvecklat nuförtiden är dåliga matvanor. Många dåliga hyer är ett direkt resultat av detta. När det gäller att vara fet och överviktig finns det verkligen ingen bra ursäkt för någon att hamna i det tillståndet. Även om det finns ett fåtal personer som inte kan gå upp i vikt, kan alla, precis alla, gå ner i vikt genom att helt enkelt minska sitt ätande till den punkt där de når önskad vikt. Till och med att fasta en vecka i taget, om nödvändigt, skadar ingen. Faktum är att det kan göra mycket nytta.

Många av punkterna, såsom karaktärsstyrka, att inte röka, att undvika alkohol och droger, gäller lika mycket för er flickor och det finns ingen anledning för mig att upprepa alla dessa detaljer. Ditt eget sunda förnuft kommer att tala om för dig vad du ska göra, och det viktiga är att använda ditt sunda förnuft. Detta gäller även när det handlar om att vara noggrann och omdömesgill i valet av vänner, oavsett om det är pojkar eller flickor.

Den huvudsakliga skiljelinjen från de råd jag har föreslagit pojkarna är dock när det kommer till frågan om att välja karriär. I nuvarande judaiserade tider, när den yngre generationen är så vilsen, utan ideal eller mål, verkar det som om ett av de falska målen som prackas på er är att varje flicka ska söka en karriär. Genom att driva varje flicka in i högre utbildning, att gå på college, att spendera år efter år med att göra det som är helt onaturligt, nämligen

proppar och stoppar volymer av värdelös information i deras huvuden, drar ni inte nytta av det, utan ni tar skada.

Det mest givande, uppfyllande och naturliga du kan göra är att bli en mor och fostra en familj. Återigen säger Naturen att när du är 15 eller 16 år är du redo. Återigen, tyvärr, på grund av vår nuvarande ekonomiska och sociala struktur kan detta vara lite tidigt av praktiska skäl. När en flicka är 16, 17 eller 18 år gammal är hennes kärleksintresse som störst och det är en styggelse mot Naturen för henne att tillbringa de kommande fem eller sex åren i college med att, för det mesta, stoppa in information i sitt sinne som hon aldrig mer kommer att använda och som hon, i det stora hela, snart kommer att glömma. Jag är övertygad om att den nuvarande konstgjorda besattheten av college är en del av det judiska programmet för att fördröja äktenskapet för unga vita par, och därigenom återigen skära ner på fortplantningen av vår ras.

Genom hela denna flod av propaganda från filmer, TV, tidskrifter, etc., ges en ung flicka intrycket att om hon inte har en egen karriär, är hon ett misslyckande. Hon får intrycket att det är bättre att ha en karriär än ett äktenskap, eller att hon helt enkelt kan ha både en karriär och ett äktenskap.

Båda dessa premisser är uppenbart falska.

Om vi tittar på några av dessa karriärkvinnor som har haft till och med ovanligt framgångsrika karriärer, finner vi, i det stora hela, att de lever ganska ansträngda, onaturliga och olyckliga liv. Många av dem blir, när de blir lite äldre, alltmer aggressiva och självständiga, och med sina sexuella drifter antingen undertryckta eller perverterade, blir de snart helt olämpliga som äktenskapspartner. Om de är gifta och även har en karriär, gör stressen och pressen av att kämpa i en mansvärld dem till ganska dåliga hustrur, och inte bara det, utan dåliga mödrar, om de har några barn. Vanligtvis har sådana kvinnor få, om några, barn. Hur man än ser på det har en karriär för kvinnan en skadlig effekt på hennes familjeliv. Det är dåligt för henne, det är dåligt för hennes man och det är dåligt för hennes barn, om hon har några.

Tyvärr för närvarande, under den judiska dominansen av vårt vita samhälle, på grund av höga skatter och många andra typer av judisk plundring, måste många vita hustrur arbeta för att få ändarna att mötas. Men när den vita rasen återigen är herre över sitt eget öde och kastar judarna och negrerna av sin rygg, kommer det inte att vara nödvändigt för någon vit hustru att behöva gå till ett arbete. Hon kommer att kunna njuta av den naturliga roll som Naturen skapade henne för — att vara en hustru, en mor och en hemmafru.

Det är mannens plikt och skyldighet att försörja familjen, och det är en kvinnas privilegium att ta hand om hemmet och fostra sin familj.

Vår tro är grundad på den Vita Rasen.

Det är därför mitt välövervägda förslag till flickor i denna åldersgrupp att hålla det främsta målet i sikte — att hon ska bli en hustru och en mor, att det är där hennes stora lycka ligger, och inte i en karriär. En flicka skulle därför göra klokt i att odla de studier och de sysselsättningar som kommer att hjälpa henne i hennes framtida roll som sådan, snarare än att ägna sig åt högre matematik, fysik och kemi. I linje med det som skulle göra henne mer attraktiv som hustru och en framtida mor vore studier i musik, studier i matlagning, studier i god litteratur, studier i heminredning, att utveckla en god smak när det gäller möbler, kläder, konst och sällskapsliv. Av stor betydelse för att öka din önskvärdhet som äktenskapspartner är också utvecklandet av social bildning, såsom att lära sig sjunga, lära sig att bli en duktig dansare, och viktigast av allt att ha ett vårdat sätt att tala och vara en god konversatör. En av de främsta tillgångar antingen en pojke eller flicka kan ha är att kunna tala väl och intressant. Det mesta av det jag har talat om lär man sig inte på college och kräver inte en collegeutbildning som förutsättning.

Många flickor går på college med idén att de därigenom kommer att få en bättre möjlighet att fånga en make eftersom de kommer att vara i sällskap med pojkar som är collegestudenter. De tror att de därigenom kommer att kunna välja en bättre typ av make. Detta kan eller kan inte vara sant. Om det är ditt syfte med att gå på college, bör du dock se till att du är ärlig mot dig själv, att du erkänner att detta är ditt syfte. Ta dig sedan an uppgiften med det målet i sikte. Kom dock också ihåg att om du går på college kan den sunda och förnuftiga livssyn som du gick in i college med bli allvarligt skadad. Likaså kan din moral och din känsla för riktning bli grundligt förvirrad av det överflöd av judisk propaganda som du kommer att översköljas med. Det är en kalkylerad risk du måste ta och vanligtvis är det en dålig risk att gå på college för detta ändamål.

I allmänhet skulle jag vilja tillägga detta för både pojkar och flickor: kom ihåg det främsta syftet för vilket Naturen placerade dig på denna jord — att fortplanta ditt eget slag, din egen art, att föröka och utvidga den vita rasen, att kämpa för den rasen inför en fientlig värld, vad som än händer. Att göra detta innebär att gifta sig, att bilda familj och att maken tjänar en god och rejäl bärgning. Ju rejälare desto bättre.

Och här skulle jag vilja påpeka ett annat litet råd som trampas under fötterna i dagens rusning av falska innebörder, och det är den ofta använda sloganen hos dagens ungdom, nämligen att "pengar inte är allt." Visst är pengar inte allt, men innebörden verkar vara att det inte är någonting, och så är det inte. Oavsett hur du

hur man än vrider och vänder på det, är den typ av inkomst som husfadern kan ta med sig hem till sin familj till stor del den avgörande faktorn för många viktiga saker. Det kommer att avgöra vilken typ av grannskap du bor i, vilken typ av hus du har, vilken typ av kläder du bär och kvaliteten på maten du äter. Det kommer att avgöra hur mycket tid du kan ta ledigt för att resa jorden runt, hur mycket ledig tid du kan ta för nöjen, för att ha roligt och för rekreation. Så låt dig inte luras av den liberala linje som så många av dessa collegestudenter för vidare om att "pengar inte är allt", samtidigt som de fördömer "krass kommersialism" och en hel del annat liknande nonsens. De flesta av dessa tomhövdade dårar kommer från en miljö där de aldrig har behövt lyfta ett finger i arbete. Om de kastades ut på egen hand och var tvungna att försörja sig själva, skulle de finna att livets realiteter snart skulle krossa sådana meningslösa idéer i inga osäkra termer.

Sammanfattningsvis föreslår jag att du är stolt över din stora lycka att ha fötts som en medlem av naturens elit, hennes kronjuvel, den stora vita rasen. Du har begåvats av naturen med många enastående talanger. Efter att ha gjort en grundlig bedömning av dina förmågor, slösa ingen tid på att göra det mesta av dem.

Planera framåt. Sätt upp mål. Var självsäker, aggressiv, kreativ, konstruktiv. Hävda dig själv. Om du är säker på din sak, låt din röst bli hörd.

Våga vara stor. Var idealistisk, men samtidigt realistisk och praktisk. Kom ihåg att som ung person har du en dyrbar tillgång som vi äldre människor inte kan köpa för något pris — tid. Gör det mesta av den.

Framför allt, var stolt över de underbara vita förfäder som frambringade dig och gjorde det möjligt för dig att leva i denna spännande tid i vår ras historia. Lova att du inte bara ska föra vidare ditt stora vita arv, utan att du ska göra din del i att hjälpa till att lyfta det till ständigt högre höjder av förträfflighet.

Mod, gott omdöme, självförtroende är grundläggande för personlig framgång.

Kapitel 24

Fördelarna med att vara egenföretagare

I föregående kapitel nämnde jag vägar och medel genom vilka unga människor kan starta eget företag. Jag nämnde också några av de många fördelarna med att vara egenföretagare. Eftersom detta är ett ganska brett ämne och involverar mer än bara unga människor, vill jag täcka området lite mer grundligt i detta kapitel.

Det är viktigt i den vita mannens kamp för att återta kontrollen över sitt eget öde att han äger och får kontroll över så många företag som möjligt. För närvarande dominerar juden överväldigande affärsområdet, precis som han gör med så många andra nervcentra för makt. Jag tror att fördelarna med att kontrollera sitt eget företag inte har påpekats tillräckligt tydligt för den vita mannen tidigare, eftersom det mesta av den propaganda vi läser är skriven av judar. De vet vikten av att äga företag, och det ligger dem fjärran att uppmuntra den vita mannen att gå i konkurrens med dem mer än de kan hjälpa. Genom att använda bedrägeri till det yttersta i både utbildning och propaganda, fortsätter de att bara prata om anställningar.

Ett av attributen med att ha sitt eget företag är den hälsosammare mentala inställning som man därigenom uppnår. Att ha sitt eget företag genererar förvisso mer stolthet och förtroende för sig själv än att vara en anställd under ledning av någon annan. Det finns historien om den lilla gamla mannen som hade ett tidningsstånd i någon storstad och tillbringade praktiskt taget all sin tid i den butiken. På frågan varför han tillbringade så mycket tid där svarade han: "Det är helt och hållet mitt och jag kan göra som jag vill. Jag får mer glädje av att driva min egen lilla butik än av något annat. Det är därför jag tillbringar så mycket tid här." När du bygger ditt eget företag är du på sätt och vis en skapare, du utför ett kreativt arbete med att bygga och forma en levande organisation som inte bara är produktiv, utan också lönsam. När verksamheten expanderar och blir större, finns det en bestämd tillfredsställelse knuten till att du är en produktiv och kreativ del av vårt samhälle. Som en stöttepelare i samhället bär du, genom att äga ett företag, på en stor del prestige och respekt, något som du rättmätigt har förtjänat.

Vita ledare behövs i alla kategorier.

Säkerligen är den inkomst du kan tjäna på att bygga upp och expandera din egen verksamhet i de flesta fall långt överlägsen vad du skulle kunna tjäna genom att lägga ner samma mängd tid och ansträngning på att arbeta för någon annan. Jag har alltid sagt att du säkerligen är värd dubbelt så mycket för dig själv än för det företag du råkar arbeta för. Statistiken visar att den egenföretagande affärsmannen säkerligen tjänar en mycket bättre inkomst än den genomsnittliga anställda, och i tusentals och hundratusentals fall är det bara fantasin som sätter gränserna. Utan tvekan är dina chanser att bli miljonär genom att arbeta för någon annan mycket små, medan de flesta affärsmän som faktiskt blev miljonärer gjorde det genom att äga sin egen verksamhet.

Vi hör så mycket om fördelarna med att arbeta för ett stort företag och en av de mest frekvent citerade är den ålderspension som du kan få när du troget och plikttroget har arbetat för företaget de senaste fyrtio åren, och när du vid sextiofem års ålder slutligen skickas ut på grönbete. Då jag bodde i södra Florida på "Gold Coast" och bevittnade ett stort antal pensionärer, skulle jag vilja säga att de utsikter som väntar dig när du går i pension från ett stort företag inte alls är så rosenröda som många har antagit under alla dessa år. För det första gillar en man, när han blir äldre, att trappa ner på sina arbetsaktiviteter, men han vill inte nödvändigtvis sluta helt och hållet. När du arbetar för ett stort företag och närmar dig sextio eller sextiofem, befinner du dig förmodligen i en hög löneklass. Därför vill företaget inte, och har inte heller råd med, att du saktar ner och producerar mindre än du brukade göra. Faktum är att de, på grund av din högre lön, förväntar sig att du ska producera mer än du gjorde tidigare och ta på dig mer ansvar än någonsin.

Sedan kommer slutligen dagen då du når sextiofem och går i pension. Avbrottet är plötsligt och drastiskt. Uppriktigt sagt finner många affärsmän som har varit hos ett stort företag under de mest aktiva fyrtio åren av sina liv den plötsliga förändringen som en rejäl chock. Det är inte den rosenröda förtrollning de hade förväntat sig. För många är det en svår omställning att göra. I många fall känner de sig vilsna och vet inte vad de ska göra med sin tid. Alltför ofta, kort därefter, istället för att njuta av vad de trodde skulle bli deras gyllene år, sviker hälsan och de dör. I många fall var den största bidragande faktorn till att deras hälsa sviktade den psykologiska förändringen.

Det är annorlunda om du har din egen verksamhet. De flesta män som startade eget när de var i början av tjugoårsåldern kommer att ha byggt upp en betydande verksamhet på fyrtio år, ofta på mindre än tio år. När de når sextio är de vanligtvis förmögna och oberoende. De har sin kommandokedja och ledning ganska...

väl etablerade så att de kan komma och gå som de vill, de kan arbeta så lite eller så mycket de vill, och deras verksamhet fortsätter ändå. De föredrar undantagslöst att stanna kvar i ledningen långt efter sextio eller sextiofem års ålder, faktum är att många av dem stannar kvar i sjuttio- och åttioårsåldern och njuter av varje minut av det.

En annan fördel som egenföretagande ger är familjestabilitet. När du arbetar för ett stort företag verkar de ha en ovana att flytta dig vartannat år till en annan anläggning någonstans i landet, vilket rycker upp dig från ditt etablerade hem, från dina vänner och från de många kontakter som du har skapat. Detta innebär ett avbrott från dina klubbar, från skolor som dina barn går i, från ditt hem och många andra långvariga kontakter du har skapat. När det gäller det etablerade företaget har familjen inte bara möjlighet att slå rot i sitt eget område, ett område som de vanligtvis själva valt, utan dessa rötter bevaras ofta i två, tre eller fler generationer.

En sådan stabilitet förstärks ytterligare av den sinnesfrid det innebär att du inte behöver frukta att bli uppsagd. Du bestämmer och du har kontroll över din lycka och ditt öde. Du behöver inte vara rädd för att din chef ska anställa en av sina släktingar för att ersätta dig. Du har sinnesfrid i att du inte behöver vara ett offer för politiskt ränkspel eller att du kan förlora ditt jobb för att någon annan, som ville ha det, fjäskade för chefen i din frånvaro. När du äger ditt företag är du chefen och ditt jobb är vad du än gör det till, och det varar så länge du vill. Du kan arbeta i din egen takt och du kan utforma ditt jobb så att dina talanger kan utnyttjas efter bästa förmåga.

När det gäller att ta semester har du flera fördelar.

1. Du kan välja tidpunkt efter när du själv vill åka.
2. Du kan förlänga den till vilken längd du vill.
3. Du kan ta så många du vill under året, förutsatt naturligtvis att du fortfarande sköter ditt företag väl.
4. Du kan planera dina semestrar på ett sådant sätt att de kan skrivas av som en affärskostnad. Till exempel kanske du vill åka till Hawaii och starta en agentur där, eller etablera ett försäljningsställe, eller förhandla om en affär. I vilket fall som helst är möjligheten att blanda affärer med den typ av semester du vill ha nästan obegränsad. Inte nog med att semestrar kan behandlas på detta sätt, utan i många fall kan du också kombinera fritidsaktiviteter med din verksamhet. Till exempel kanske du vill gå med i en båtklubb eller en country club och debitera det som en affärskostnad. Detta kan du göra eftersom du kan använda sådana medlemskap som ett värdefullt sätt att etablera affärskontakter.

För den vita rasen är det antingen överhöghet eller utplåning.

En annan tillfredsställande fördel med att ha en egen verksamhet är att du väldigt ofta kan utbilda dina egna barn till att ta över ledningen och därigenom föra över familjeföretaget till nästa generation, nämligen dina egna barn, medan du själv trots det fortfarande behåller en aktiv hand i kontrollen av det. Därigenom blir det ett familjeföretag som du kan se växa och expandera, något som bevaras för framtida generationer. Detta kan sannerligen vara en mycket givande tillfredsställelse. Genom att göra så etablerar du tätare familjeband och en bredare gemenskapsidentitet. Du har försäkran om att ditt företag vid din död inte kommer att tillskansas av någon girig jude, utan redan kommer att vara stadigt i händerna på dina barn, som under åren har utbildats i dess ledning.

Genom att äga ditt eget företag kan du ge många bidrag till ditt samhälle. Du kan instifta stipendier, du kan sponsra ett "Little League"-basebolllag för pojkar, du kan bedriva forskning inom teknik på vissa områden som intresserar dig, eller så kan du ägna dig åt vilket som helst av ett dussin andra olika utlopp.

Ekonomiskt sett är du flexibel på så många olika sätt som du inte är i en anställning med lön. Skulle vi få en drastisk inflationistisk uppgång, ökar värdet på ditt företag, den fastighet det ligger på och byggnaderna i motsvarande grad. Allteftersom din verksamhet fortskrider bygger du ständigt upp kapitalet i själva företaget, något som inte nödvändigtvis är föremål för den konfiskatoriska inkomstskatt som löner och arvoden plågas av.

På många andra sätt är din position mycket mer flexibel. Du kan sälja ditt företag om du vill, skulle det bli önskvärt; du kan låna pengar på det; många gånger kan du leasa ut det och ändå behålla det; eller så kan du testamentera det till dina barn, eller vem som helst för den delen, om du skulle önska det.

Många framgångsrika affärsmän har sålt sina företag till något enormt storföretag för miljoner. De har sedan givits ledningen för det till en ansenlig lön. Jag rekommenderar dock inte detta särskilt, eftersom det köpande företaget förmodligen är i händerna på judar, och den vita rasen förlorar igen.

Många människor är naturligtvis rädda för att starta ett företag eftersom de känner att det innebär för stor risk. Detta är inte ett bra tänkande. När allt kommer omkring är allt en risk. Att leva överhuvudtaget är en risk. När du tar ett jobb hos något stort företag är du sannerligen involverad i risken att förlora det jobbet. Om du startar ett företag när du fortfarande är i början av tjugoårsåldern eller till och med under tjugo, och börjar med väldigt lite, kan du inte skadas för mycket av de prövningar och misstag som åtföljer det tidiga grundandet av en verksamhet. Även om du går i konkurs har du inte förlorat för mycket.

Liksom att röka opium är kristendomen en flykt från verkligheten.

mycket eftersom du förmodligen inte hade så mycket att börja med, och du är fortfarande ung. Många av de mest framgångsrika företagen har etablerats efter att grundaren lärt sig av erfarenheten av att gå i konkurs i ett eller flera misslyckade företag. Men i de flesta fall, när du väl har etablerat verksamheten, är chansen stor att du inte bara kommer att kunna behålla den, utan även expandera den och kanske bli oerhört förmögen.

En vanlig villfarelse som lever kvar än idag är att de flesta företag var mycket sårbara och gick i konkurs under depressionen. Så var det helt enkelt inte. Det första företagen gjorde var att avskeda många av sina anställda. I vissa fall lät småföretag alla sina anställda gå, men de stannade kvar och drev verksamheten själva. När jag ser tillbaka på den lilla landsortsstaden i Saskatchewan under depressionen (jag var tonåring då), minns jag att praktiskt taget inga av de små företagen i den staden gick i konkurs. Det fanns två livsmedelsbutiker där och båda blev kvar. De hade inga externa anställda, men de hade hela familjen arbetande i butiken och fortsatte verksamheten som vanligt. Jag minns att en maskinhandlare som var verksam före depressionen fortsatte precis som förut. Han behövde inga anställda utan behöll sin verksamhet och drev den själv. Jag minns dessutom en liten bensin- och oljeverksamhet som fanns före depressionen och den fortsatte precis som vanligt och vacklade aldrig.

Och så var det med de flesta andra småföretag som fanns där. De stannade alla kvar och fortsatte, även om vissa av dem hade något reducerade vinster. Men eftersom allt annat som de var tvungna att köpa också kostade mindre, hade de det på många sätt inte sämre än de hade det förut. Däremot hade män som hade jobb före depressionen och förlorade dem det mycket sämre ställt och hade en eländig tid med att hitta arbete för att försörja sina familjer med mat.

Min pappa, som var veteodlare på den tiden, lyckades hålla sin familj med mat under depressionen. Vi hade lite eller inga pengar, men vi hade gott om mat. Genom att leva på vårt eget nötkött, grisar, kycklingar, grönsaker osv., åt vi väl. På något sätt lyckades han hänga kvar vid gården genom hela depressionen, och innan han dog överlämnade han gården till min äldsta bror.

Trots det faktum att han bara hade kommit till Kanada tre korta år innan depressionen slog till, lyckades han bygga upp en blomstrande gård, och drev faktiskt tre gårdar år 1929. När depressionen väl kom lyckades han hålla ut, och erbjöd ett hem för sin familj, sysselsättning för sin familj och gott om mat till sin familj. Som bonde hade även han en egen verksamhet att lita till.

Ledarskap är av yttersta vikt.

Sammanfattningsvis är det min erfarenhet att de människor som har haft en egen verksamhet inte bara hade det bättre under depressionen än vad de anställda hade, utan när efterkrigstidens expansion kom var de i en utmärkt position att dra nytta av den, att expandera och bli en stor och blomstrande verksamhet. Många av dem som före kriget endast drev småskaliga verksamheter expanderade till enorma miljardföretag efter kriget.

I vilket fall som helst är det min iakttagelse och slutsats att vi behöver betydligt fler vita gentiler som startar eget, för att ta kontroll över företagen, för att förvärva mark och fastigheter och driva ut juden från detta område där han har haft monopol alldeles för länge. Om vi dessutom utövar raslig lojalitet oss emellan, om vi hjälper till att främja affärsmässiga preferenser bland våra vita rasbröder till uteslutande av alla judar, skulle vi utan tvekan snart driva ut dessa parasiter från fältet.

Det bör vara vårt fastställda mål att göra just detta som en av de många faserna i den vita mannens strävan att kasta av sig juden från vår rygg, och återigen få kontroll över vår egen verksamhet, vårt eget öde och vår egen regering.

Horatius-credot blir också en del av vårt Credo.

Kapitel 25

Horatius vid bron

Romarna var ett tappert och ädelt folk. Under den klassiska historiens guldålder var de överlägsna. Den vita rasen kan vara evigt stolt över vad romarna åstadkom. Vår skuld till dem är överväldigande. Vi kan lära oss mycket av det de byggde. Vi kan också lära oss mycket av deras misslyckande med att skydda sin underbara ras från upplösning.

Under flera århundraden efter grundandet av deras bosättning var romarna bara ett obetydligt folk, som mitt under ständiga strider höll ut på en mycket liten del av det italienska territoriet. Från omkring 350 f.Kr. och framåt expanderade dock deras territorium snabbt. Inom ett århundrade hade de erövrat hela den italienska halvön. Vid början av den kristna eran var Rom herre över alla länder som gränsade till Medelhavet, praktiskt taget hela den då kända världen. Det romerska riket som sålunda etablerades i all sin glans och storhet varade i ytterligare fem århundraden.

Det störtades inte i fördärvet av vandalerna och hunnerna, som vi har fått veta invaderade det. Nej, inte alls. Det upplöstes inifrån som av en cancer — en cancer frambringad av judarna. Namnet på cancern var kristendomen.

Kristendomen kastrerade den virila romaren. Kristendomen förvandlade den heroiska kämpande romaren, fruktad av hela världen, till en ryggradslös kvidande mes. Medan de så kallade "hedniska" romarna byggde en underbar civilisation och ett mäktigt världsvälde, rev de "kristna" romarna ner hela ramverket till ett degenererat kaos, och störtade den vita rasen i tusen år av mörka tidsåldrar.

Icke desto mindre varade denna den främsta av alla antika civilisationer i tusen år, och när den föll samman var den civilisation som var Rom ett dominerande inflytande över Europa i ytterligare tusen år. Den påverkar fortfarande vår civilisation i hög grad idag. Den vita rasen, i själva verket,

Naturen lär oss att förnimma det som hotar vår existens.

står i djup tacksamhetsskuld till romarna. Vi kan vara ytterst stolta över att vara rasliga bröder till detta stora folk.

Detta det romerska folkets övervälde baserades på vissa egenskaper som vi finner att de besatt ända från början av sin historia. Romarna var resoluta och ihärdiga, energiska och outtröttliga; de lät sig inte skrämmas av några motgångar eller olyckor, och erkände aldrig nederlag. De utmärkte sig genom sin självuppoffrande patriotism och sin starka känsla för disciplin och plikt. De var klarsynta, affärsmässiga och effektiva, och slutligen var de inte bara en krigarras, utan en ras begåvad framför alla andra nationer med ett geni för konsolidering och organisering, samt för utformning och administration av lagar.

Romersk lag, romersk organisation och romerska institutioner lever kvar än idag över största delen av det kontinentala Europa. Själva lagarna och styrelseskicket i USA är baserade på romerska prejudikat och romerska modeller. När makten i det en gång så stora romerska riket under medeltiden övergick till den judisk-kristna kyrkan, usurperade den senare det romerska geniet för organisation, disciplin och styre för sin egen vinning.

Vi måste för all framtid lära oss romarnas svaghet som gjorde det möjligt för judarna att få det att rasa samman i ruiner. Romarna misslyckades med att inse rasens integrerade värde, inte bara för att bygga upp, utan också för att säkra civilisationen för framtiden. Hade romarna byggt sitt styre och sin religion på en raslig grund, skulle judarna aldrig ha haft en chans. Hade romarna då haft en solid raslig religion som den vi i Church of the Creator har lagt fram, skulle historien ha sett annorlunda ut. Juden skulle för länge sedan ha dött ut och den stora vita rasen skulle idag bebo hela världen.

Även om det inte är mitt mål här att gå igenom den romerska civilisationens ärorika historia, vill jag belysa kärnan i den romerska anden så som den framställs i ett epos av den engelske poeten Lord Macaulay. Denna ande uttrycks vackert och ädelt i hans heroiska berättelse om *Horatius vid bron*. Det är en del av hans verk *The Lays of Ancient Rome*.

Den berättar om tiden då Rom i sin tidiga historia började visa sitt framtida geni och sina mäns kaliber. När en överväldigande armé ledd av deras fiende, Lars Porsena från Clusium, tågade mot staden Rom, insåg stadens fäder att Rom var dömt om inte fienden kunde stoppas från att korsa bron in i staden.

De beslutade att bron måste huggas ner. Men tiden var för knapp, såvida inte den närmande armén kunde hållas stången tillräckligt länge för att

förstöra bron. De kallade på tre frivilliga för att hålla stånd mot armén på trettiotusen medan bron kunde huggas ner. Brohuvudet var tvunget att försvaras på motsatta sidan av floden Tibern, så att ingen av fienderna ens kunde sätta sin fot på den.

Horatius anmälde sig frivilligt. Genom att göra det uttrycker han en grundläggande trosbekännelse som vi i Skaparens kyrka också måste göra till vår egen. Som Lord Macaulays epos så dramatiskt framställer det:

Då talade den tappre Horatius,
Portens kapten:
"För varje människa på denna jord
Kommer döden förr eller senare.
Och hur kan en människa dö bättre
Än genom att möta fruktansvärda odds,
För sina fäders aska,
Och sina gudars tempel."

Detta heroiska epos fortsätter sedan med att berätta hur Horatius, tillsammans med två modiga kämpar, höll brohuvudet tills bron huggits ner; hur han stod kvar även efter att stadens fäder ropat till honom och hans två kamrater att gå tillbaka över den vacklande bron innan den kollapsade; om hur han slutligen, ensam, stod kvar medan bron föll, för att sedan långsamt och föraktfullt vända ryggen mot fienden, dök ner i floden Tibern, med rustning och allt, och simmade till den motsatta stranden.

Det är dock hans heroiska sexradiga tal som vi Skapare vill göra till en del av vår egen trosbekännelse. Vi måste göra det till en del av vår religiösa övertygelse: det är bättre att dö kämpande för vår ras, för vår Vita Ras, än att kapitulera för vår ras fiender; det är långt bättre att dö som en hjälte än att vara en fegis och en slav. Vi måste inse att Naturen aldrig avsett att någon individ ska leva för evigt, och eftersom vi måste dö, är den största äran och den högsta hängivenhet vi kan skänka vårt folk, vår ras, att kämpa för att bevara den till varje pris, eller dö i försöket.

Kristendomen påverkar sinnet på ett sätt som inte är olikt hallucinogena droger.

Kapitel 26

Latin — Civilisationens främsta språk

Utbytet av idéer genom språk är den huvudsakliga ingrediensen som bygger civilisationer. Av alla de tusentals språk som kommit och gått, och som vävts genom mänsklighetens civilisationer, nåddes kulmen utan tvekan redan för två tusen år sedan med utformningen av det latinska språket. Detta innebär inte nödvändigtvis att den främsta litteraturen skrevs på latin, men att språket i sig måste betraktas som det främsta bland mänsklighetens språk än i dag. Den latinska litteraturen nådde troligen sin guldålder och sin höjdpunkt under Ciceros, Caesars och Pompejus tid, och det litterära språket, och i allmänhet det skrivna latinet, förblev fixerat vid det stadium det hade nått omkring år 50 f.Kr.

Latinets ljud och former gör det till ett av de mest klangfulla och ståtliga språken; och dess syntax ger det en kompakthet och precision som inga moderna språk besitter, vilket gör det till ett beundransvärt instrument för träning i exakt tänkande och kortfattat uttryckssätt. Dessutom är kunskap i latin nyckeln till en av världens stora litteraturer. Inte bara tillhör ett halvdussin av de latinska författarna mänsklighetens odödliga, utan de latinska skrifternas inflytande på tillväxten och karaktären hos vår egen engelska litteratur har varit lika kontinuerlig och djupgående som latinets inflytande på vårt engelska språk.

Under det första och andra århundradet e.Kr., när Rom hade erövrat större delen av den då kända civiliserade världen, spred Rom och dess språk, latinet, sitt inflytande över hela detta territorium och bar med sig den romerska kulturens, administrationens och lagarnas stora prestige. Det var latinet som förblev kyrkans, diplomatins och kulturens språk i allmänhet under hela medeltiden. Sedan, med renässansens ankomst, blev det återigen poesins och lärdomens språk, och hotade att till och med överskugga de nyfödda romanska språken.

Kristendomen lovar "Guld och gröna skogar efter döden."

Under de långa århundradena av romersk överhöghet i Europa kom latinet att få en säregen förgrundsställning som inget annat språk någonsin har åtnjutit. Franska, italienska, spanska, portugisiska och rumänska är endast de moderna representanterna för latin så som det talades i olika delar av det romerska riket, därav är de kända som romanska språk. Dessutom var latinet under hela medeltiden och ända fram till ganska modern tid lärdomens och diplomatins språk; en utbildad man i vilken del av Europa som helst behärskade latin lika väl som sitt eget språk, och både skrev och talade det obehindrat. Det var av denna anledning som de filosofiska och vetenskapliga verken av män som Bacon, Newton och många andra skrevs på latin, inte på engelska.

Så grundläggande och så viktigt är det latinska språket än idag att de flesta grundläggande juridiska termer som används i exempelvis engelsk och amerikansk lag uttrycks på latin. Namnen på arter inom zoologi och botanik uttrycks idag på latin, vilket gör namnen universella, oavsett vilket språk de än må refereras till. Vidare är modern medicin fylld med latinska beteckningar för olika läkemedel, termer som betecknar muskler, ben, nerver och andra delar hos människor, växter och djur. De olika arterna av djur, fåglar och insekter uttrycks på latin. Det är sannerligen ett universellt språk och kan i sanning betecknas som det främsta språket för den vita människans civilisation.

Inte bara härstammar de romanska språken direkt från latinet, utan även de germanska och anglosaxiska språken har en stor procentandel av sitt ordförråd med ursprung i latinet. Om man ser till detta, tillsammans med de romanska språken, är inflytandet från det latinska språket så som det utvecklades av den stora romerska civilisationen överväldigande. Vi är skyldiga detta enastående språk mycket mer än vad det har tillskrivits.

Jag anser därför att undervisningen och studiet av latin i våra skolor bör betonas mer och utökas. Istället för att studera och främja ett halvdussin eller fler främmande språk i våra skolor, varav de flesta är slöseri med tid eftersom de vanligtvis snart glöms bort och aldrig används igen, skulle det vara mycket mer fördelaktigt att göra ett grundligt studium av latin till ett universellt studium för alla de olika vita nationerna i världen. På detta sätt, snarare än att behöva lära sig engelska, tyska, spanska, franska, portugisiska, italienska, grekiska och många andra språk när man reser utomlands, skulle kunskapen i bara ett extra språk, nämligen latin, vara tillräcklig. Genom detta medel, om engelsmännen, tyskarna, fransmännen, skandinaverna och alla de andra vita länderna lärde sina barn en utmärkt latin från tidig barndom som ett andraspråk, då skulle den vita människan ha en

universellt språk han kunde konversera på, oavsett vilket land han reste i.

Eftersom vi inte främjar de färgade rasernas deltagande i vår framtida historia i något fall, är vi inte särskilt bekymrade över huruvida de antar denna åtgärd eller inte.

Men det skulle förvisso vara till stor hjälp och ett avgjort framsteg för de vita raserna att ha ett universellt språk som de alla kunde konversera på, och ett som skulle förstås av varje vit individ. Inte bara skulle detta ge oss alla en bättre förståelse för det gemensamma vita arv vi är skyldiga den stora romerska civilisationen, utan det skulle också ytterligare hjälpa till att smida ett gemensamt förenande band mellan alla världens vita folk.

Ett gemensamt språk är ett förenande element bland människor. En språkskillnad är en splittrande faktor.

Till exempel, i vissa länder som Schweiz, är landet uppdelat i fyra språk; tyska, franska, italienska och en liten procentandel helvetiska. Som ett resultat är schweizarna belastade med att lära sig fyra språk bara så att de kan konversera med sina egna landsmän. Trots det faktum att de kommer att försöka förneka det, utgör det ett problem och det är splittrande. Frågan dyker ständigt upp — är den och den en tyskschweizare, en franskschweizare eller en italiensk schweizare? Eller är han en helvetisk schweizare? För det andra, vilket språk ska en restaurangmeny vara skriven på, eller en trafikskylt, eller ett statligt meddelande? Problemen är oändliga och onödiga. Om schweizarna hade ett gemensamt språk skulle dessa problem försvinna.

I Belgien har vi ett fint vitt folk uppdelat av religion, och uppdelat av språk. En grupp belgare talar flamländska, en annan grupp talar franska. På grund av både skillnaden i språk och skillnaden i religion har dessa grupper ständigt legat i luven på varandra i generationer. De är bittert splittrade idag, när orsaken är onödig och skillnaden konstlad.

I Kanada har judarna sett till att de fransktalande kanadensarna och de engelsktalande kanadensarna säkert fullföljde sina språkskillnader genom att göra det landet tvåspråkigt, när engelska lätt skulle ha kunnat etableras som det officiella språket när britterna erövrade Kanada för över 200 år sedan. Men nej — det var tvunget att förbli tvåspråkigt som ett infekterat sår under de senaste två århundradena tills det nu är möjligt att använda språk som ett revolutionärt verktyg för att dela upp det franska (vita) Kanada från det brittiska (vita) Kanada, med bitterhet, stridigheter, blodsutgjutelse och hat som följd.

Även i vårt eget USA, när jag senast var i Puerto Rico, märkte jag att ovanliga ansträngningar gjordes för att främja spanska i det...

Vi tror på eugenik och genetisk uppgradering.

amerikanskt territorium. Trafikskyltar, gatuskyltar och varje annan officiell beteckning var inte tvåspråkig, utan på spanska. Judarna vill se till att detta splittrande element inte fasas ut (vilket det enkelt kunde ha gjorts) utan vårdas och främjas. Och så fortsätter det, runt om i världen.

Kort sagt använder juden varje splittringsverktyg han kan för att söndra den Vita Rasen — språk, religion, nationalitet, åldersskillnad, könshänsyn och dussintals andra. Eftersom latin så uppenbart är det språk som bäst uttrycker den Vita Rasens gemensamma band och arv, har juden, särskilt under de senaste 30 åren, varit extremt aggressiv i att försöka fasa ut latin i sig. Det är nu inte längre en förutsättning för juridik eller för medicin vid de flesta högskolor, och trots det faktum att det är det mest illustra och betydelsefulla språket i den Vita Mannens arv, refereras det nu alltid till som ett "dött" språk. Som judarna gjorde mot Tyskland, Adolf Hitler och den Vita Rasen i allmänhet, låter man inget tillfälle passera utan att hopa förlöjligande och förakt över allt som är romerskt och latinskt.

Därför säger jag, låt oss inte bara bevara latin som vårt ovärderliga arv, utan låt oss inse vilken oerhört värdefull tillgång den Vita Rasen har än idag i detta ädla språk för vår egen ening över hela världens länder. Det råder ingen tvekan om det, medan språkskillnader är splittrande, är ett gemensamt språk enande. Jag föreslår därför att efter att vi har etablerat latin som det andra språket bland alla världens vita folk, fortsätter vi därifrån. Allteftersom decennierna och generationerna går bör vi sedan främja detta främsta språk i den Vita Mannens civilisation till att bli det primära språket, och behålla de regionala språken som ett sekundärt språk.

Genom att välja latin som den gemensamma grunden, istället för till exempel engelska, tyska, franska eller spanska, skulle vi undvika den partiskhet och det motstånd som skulle uppstå om vi försökte enas om ett av de ledande moderna språken.

Därför, i enighetens intresse; i bekvämlighetens och praktiskhetens intresse; i intresset av att enas den Vita Rasen; och framför allt i intresset av att bevara vårt underbara romersk-latinska arv, föreslår jag att vi nu främjar det historiska latinska språket tills det en dag återigen blir det gemensamma bandet och det universella språket för en pånyttfödd Vit Ras.

Tro och raslig solidaritet är grundläggande.

Kapitel 27

Vägen till Storhet

Var och en som är för att eliminera och utrota själva orsakerna till brottslighet, fattigdom, sjukdom och okunnighet, måste med nödvändighet också vara för de färgade rasernas tillbakagång. Var och en som är för främjandet och framåtskridandet av civilisation och kultur, fred, överflöd och välstånd, måste med nödvändighet vara för den vita rasens framsteg och expansion. Vår religion, Kreativitet, är för båda dessa mål, nämligen de färgade rasernas tillbakagång och den vita rasens expansion, inte bara för att det är högst önskvärt, vilket det är; vi är överväldigande hängivna dessa mål eftersom Naturen har skänkt oss den uppenbara kallelsen att expandera vårt eget slag till gränsen för vår förmåga och att befolka världen med de våra. Vi är förpliktade till detta program eftersom det är inplanterat i vår innersta instinkt och i vår innersta själ att göra så.

Naturen ger oss inte bara varje rätt att expandera vårt eget slag till gränsen för vår förmåga, utan säger oss att detta är själva kärnan i vår mission med att vara här på denna jord.

Det finns ytterligare en avgörande anledning till varför vi måste expandera den vita rasen till gränsen för vår förmåga. Om vi inte gör det, kommer det färgade avskrädet inte bara att göra det, utan de expanderar redan i en skrämmande takt. De kommer inte bara att förinta oss och tränga bort oss från jordens yta, utan de gör det, här och nu, mitt framför våra ögon. De kan endast göra det med vår hjälp och vårt samtycke. De gör det med judens medverkan i förening med vår egen blindhet, eller ännu hellre, vår egen kriminella dumhet.

När vi tittar på brottsstatistiken finner vi att mer än 85 procent av alla våldsbrott i USA begås av niggrerna, som utgör (sägs det oss) ungefär 12 procent av vår befolkning. Ett annat oproportionerligt antal våldsbrott begås av puertoricaner och andra blandraser som judarna medvetet har släpat in i detta land i stora mängder. När det gäller de mer sofistikerade brotten, såsom bedrägeri, svindel, förfalskning, organiserad brottslighet och prostitution, finner vi att majoriteten av dessa brott antingen begås direkt, eller anstiftas, eller hanteras av

---

Mer hjärnförlamning har orsakats av kristendomen än av LSD.

Internationella juden. Även de brott som den vita människan anklagas för, kommer man vid en djupgående undersökning att finna att juden på ett eller annat sätt har dragit in den vita människan i, antingen genom sin främjande av alkohol, eller sin pornografiverksamhet, eller sin organisering av narkotikahandeln, eller en av de många andra organiserade former av brottslighet som juden är så skicklig på. I vilket fall som helst kan det med säkerhet sägas att brottsligheten per 100 000 niggrer eller 100 000 judar är minst 20 till 30 gånger så hög som den är för samma antal vita människor. Om dessutom det judiska inflytandet, både genom hans organiserade brottslighet och degenererade propaganda, helt eliminerades från den vita människans samhälle, skulle det vara ganska säkert att säga att brottslighet som sådan skulle försvinna som ett problem av någon betydelse, och i själva verket skulle vara en sällsynthet, snarare än den överväldigande plåga som den har blivit idag.

Samma slutsats kan dras när det gäller fattigdom, sjukdom och okunnighet. Om vi levde helt i ett vitt samhälle, fullständigt renat från judiskt inflytande, skulle även dessa problem vara så gott som lösta.

Med det judiska strypgrepp som nu verkar överväldiga den vita rasen kommer dessa problem aldrig att lösas. Tvärtom kommer de att bli värre och den vita rasen kommer att bli fullständigt förintad om vi inte bryter det strypgreppet. Vi måste till varje pris befria oss från detta tyranniska judiska herravälde, och rycka kontrollen över den vita människans öde ur judens händer och återigen placera den i den vita människans egna fasta händer.

I denna bok har vi redan fastställt målen, preciserat syftena och byggt en evig trosbekännelse kring vilken den vita människan kan samlas för alltid. Syftet med detta kapitel är att diskutera och föreslå medlen för att uppnå dessa stora och eviga mål.

Hur går vi till väga? Svaret ligger hos dig, min kära vita bror eller vita syster. Vilken bättre person i världen finns det än du som läser detta, att förstå problemet, hänge dig åt det och börja arbeta just nu? Målen kan och måste uppnås. Det är en fråga om liv och död.

Nyckelorden i denna mäktiga kamp är: hängivenhet, propaganda och organisering. Jag upprepar: hängivenhet, propaganda och organisering.

En man, eller en kvinna, som arbetar för en sak, kan uträtta mycket under en livstid. Med andra som hjälper honom, eller henne, kan de uträtta mycket mer. Tusentals som arbetar tillsammans i samklang mot ett gemensamt mål, organiserade och hängivna, kan bli ett enormt och överväldigande inflytande. Miljontals vita människor som arbetar som en organiserad kraft mot en enad sak, kan och kommer att bli den mäktigaste kraften på...

Ideologi utan handling är steril.

jordens yta. Det finns ingenting som kan stoppa dem. Det finns inte bara styrka i antal, utan det finns en enorm styrka i enighet och i att ha ett hängivet mål. Det fungerar som en enorm murbräcka som ingen oorganiserad kraft kan motstå.

Organiserad och enad är den vita rasen tio gånger så kraftfull som resten av världen tillsammans.

Genom hela denna bok har vi redan diskuterat hur oerhört viktigt hängivenhet och lojalitet mot den egna rasen är. Utan skuggan av ett tvivel är dessa de första och grundläggande elementen som vi måste ha för att börja återuppbygga vårt vita samhälle och återigen få kontroll över vårt eget öde. Eftersom jag har betonat detta genom hela boken, kommer jag inte att uppehålla mig vid detta oerhört viktiga element vid denna tidpunkt, men jag vill ytterligare betona den centrala betydelsen av propaganda.

Medan juden mycket väl känner till värdet av propaganda, skyr de flesta vita människor själva termen, som om den vore något korrupt och orent. Detta är en helt meningslös inställning, och vi får inte låta oss fördomsfullt ställas mot att använda detta ytterst viktiga och kraftfulla verktyg. Propaganda som sådan är varken bra eller dålig, beroende på hur den används. Det är som ordet "regering" som kan vara antingen bra, dåligt eller likgiltigt. Eller så är det som orden "religion" eller "politik" eller "pengar". Inget av dessa ord är nödvändigtvis bra eller dåliga i sig själva. Rätt använda kan de ha ett enormt inflytande till det goda. I fel händer (som till exempel judens) kan de vara kraftfulla verktyg som kan göra oss stor skada. Kort sagt, propaganda är som eld, beroende på hur den används, och av vem, om den kommer att vara destruktiv eller om den kommer att vara högst konstruktiv.

Hitler har sanningsenligt sagt att propaganda kan få himlen att se ut som helvetet, och omvänt, helvetet att se ut som himlen. Judarna har överväldigande bevisat att detta är sant. De har fått det kommunistiska Ryssland, som är en helvetesstat, en super-slavstat, att se bra ut i de flesta amerikaners ögon genom den överväldigande och utbredda användningen av propaganda. Samtidigt har de fått Hitlers Nazityskland, en period av stor konstruktiv aktivitet för den vita rasen, en återuppståndelse och blomstring av kultur och välstånd, att framstå som en djävulsk slavstat i ögonen på stora delar av resten av den vita världen. Det var propaganda i enorma mängder som prackades på det vita folket i Amerika som drev dem till krig mot sina egna bästa intressen, och hjälpte judarna att krossa den vita mannens kamp för att behålla kontrollen över sitt eget öde.

Främja rasmässig solidaritet för den vita rasen.

Om till exempel 1930-talets propaganda i Amerika hade varit i händerna på människor som var hängivna den vita rasens intressen, och om de hade avslöjat den skändliga judiska konspirationen istället för att ljuga för det vita folket, är jag säker på att det vita folket i Amerika skulle ha anslutit sig till tyskarna i att rensa upp i huset.

Så, enbart från detta enda exempel kan vi se att propaganda är som handen på ett gashandtag till ett enormt och kraftfullt lokomotiv. Den handen kan, med mycket liten ansträngning, få det kraftfulla loket att gå antingen bakåt eller framåt. Det är handen på gashandtaget som avgör. Så är det med propaganda. Juden har i tusentals år känt till den enorma makt han kontrollerar om han ansvarar för propagandaapparaten. Det är av denna anledning han alltid har dragit sig till maktens nervcentra och först och främst tagit kontroll över nyhetsmedierna. Väl i kontroll över detta propagandamedel känner han sig relativt säker, eftersom han vet att han utan någon konkurrens kan manipulera, förgifta, styra och förvirra sinnena hos sina Goyim-offer efter behag.

För närvarande är den vita människan nästan helt berövad alla utbredda medel för propaganda. Även de vi tycks tro är i den vita människans händer, manipuleras i stort sett i bakgrunden av samma usla förövare — juden.

Är vi då helt hjälplösa i detta avseende? Nej, det är vi inte. Ett av de mest kraftfulla sätten att förmedla idéer är det talade ordet. Mun till mun. Detta kan juden inte kontrollera, åtminstone inte vid denna tid i Amerika. Du kan och måste utnyttja varje tillfälle att tala om den vita rasens tro och program som det sammanfattas och finns i denna bok. Men det är bara startpunkten. Inte bara kan du tala för den vita människans program, utan du kan distribuera stora mängder av själva denna bok och ge dina vita raskamrater en möjlighet att själva läsa och se logiken i hela programmet.

Skicklighet i användningen av propaganda är av yttersta vikt. Det är ett allvarligt misstag att försöka främja för många frågor samtidigt. Det verkliga geniet hos en framgångsrik politiker är att fortsätta hamra på bara några få punkter som mest, och samtidigt närma sig dem från tusen olika vinklar, alltid nå samma slutsats och hamra på som en murbräcka mot samma sårbara mål. Under inga omständigheter kan folkmassorna upprätthålla en samordnad offensiv mot en mängd fronter. Att försöka göra det är bara att förvirra frågorna och skingra den energi som behövs för att slå ner fienden. Propaganda bör inte vara som en spridning av hagel, utan bör bära kraften av en Magnum-högeffektsgevärskula.

Kreativitet förkroppsligar den vita rasens rasliga själ.

Vidare måste propagandan riktas till massorna, inte till de få intellektuella. Det är massorna som är kraftverket i vår strävan efter raslig självständighet och överhöghet, och därför måste hela denna religiösa rörelse riktas till massorna. Det är dessutom ett misstag att tala i upphöjda intellektuella kretsar över huvudena på de människor som du försöker nå.

Ju enklare och kraftfullare du kan hålla frågan eller frågorna, desto effektivare blir genomslaget. I detta avseende är upprepning en nyckel för att hamra in poängen. I denna bok har jag använt upprepning om och om igen av många av nyckelfrågorna, och gjort det avsiktligt för att betona de saker som är viktigast, genom att närma mig frågan från många olika vinklar för att komma fram till samma slutsats. Om det oviktiga och det viktiga nämndes med samma låga frekvens, skulle den genomsnittliga lyssnaren eller den genomsnittliga läsaren inte kunna urskilja vad som är viktigt och vad som är trivialt i din presentation.

Till exempel, vid denna tidpunkt, hamrar judarna på om ekologi, och upprepar om och om igen vikten av ekologi utan att egentligen säga särskilt mycket som är nytt. Själva det faktum att det ges så mycket tid och så mycket upprepning och så mycket eftertryck intalar dock den genomsnittliga lyssnaren att det måste vara av yttersta vikt, och efter ett tag börjar han acceptera det som ett faktum. Det faktum att judarna lanserar en felaktig och fiktiv idé i det lömska syftet att kontrollera mer av din mark och mer av din affärsverksamhet, hör inte till saken. Den genomsnittliga personen, som lyssnar på ekologipropagandan dag efter dag, börjar snart svepas med av propagandan, blir övertygad om dess betydelse och börjar snart göra frågan till sin egen.

Så är det också med den oerhört viktiga rasfrågan som vi nu står inför när det gäller att hamra in den i medvetandet hos vårt eget folk. Vi måste fortsätta att upprepa frågan igen och igen och igen, vi måste fortsätta att hamra på den. Vi måste närma oss den från tusen olika vinklar tills den vita människan inser de sanna frågorna i sin kamp för överlevnad som han nu är invecklad i, en kamp som han inte kan undfly.

Det första stället att börja på är att bilda en egen kyrkogrupp, det vill säga en Skaparens kyrka. Kristendomen säger "där två eller flera är samlade" är en bra enhet att börja med. Vi kan inte låta bli att hålla med om de flesta av de propagandaprocedurer och metoder som kristendomen har använt och fulländat under de senaste cirka 19 århundradena. Ingen kan egentligen argumentera mot effektiviteten i deras metoder. När allt kommer omkring hade de en ytterst svår och oattraktiv produkt att sälja, och det faktum att de har sålt

att det så framgångsrikt talar högt om effektiviteten i deras försäljningsmetoder. Vi skulle göra väl i att undersöka deras metoder och dra nytta av de 19 sekler av erfarenhet de har förvärvat. Dessa är nu tillgängliga för oss genom medlen att organisera en egen kyrka. Vi kan lära oss mycket av de medel de har använt för att så framgångsrikt sprida sin lära.

Sannerligen borde antalet kristna kyrkor som växer fram än idag i Amerika, och den lätthet med vilken det verkar som om de kan samla in pengar för att bygga dessa oerhört kostsamma och bisarra kyrkobyggnader för en helt meningslös och orealistisk sak, vara till uppmuntran för oss, den Vita Rasen. Det borde få oss att inse att vi kan göra bättre i att främja och sprida en mycket värdigare sak — nämligen den Vita Rasens överlevnad. Därför kan även vi organisera oss, även vi kan vinna medlemmar, även vi kan samla in pengar, och även vi kan bygga möteshus för sammankomster för de lojala medlemmarna av vår ras.

Eftersom vissa religiösa sekter är mer framgångsrika än andra, låt oss lära av de mer framgångsrika. Vid denna tidpunkt i Amerika sprider sig mormonreligionen snabbast, som vi redan har konstaterat i ett tidigare kapitel. Låt oss därför komma ihåg och granska vad mormonernas teknik är.

Efter att du har grundat kärnan för en kyrkogrupp, börja med så få som möjligt, två eller tre, och ge er själva ett specifikt namn för att skilja just er Skaparens Kyrka från en annan grupps. Börja med ett högkvarter och en postadress, vilket kan vara ditt eget hem eller det kan vara en byggnad eller en lokal som du kan hyra. När detta är gjort, börja rekrytera. Vi minns att mormonernas rekryteringsteknik var att ha två unga män, prydligt klädda, som gick från hus till hus, med en glad och inbjudande öppningsreplik för att engagera människor i samtal, och om möjligt få tillträde till deras vardagsrum, där de kan diskutera sin specifika religion ytterligare.

Detta är mycket viktigt. Att bli accepterad och få tillträde så att du sedan i lugn och ro kan diskutera grundsatserna i din specifika tro är ett första, men mycket viktigt, steg. Därifrån och framåt har du så många frågor som du mer eller mindre kan välja mellan för att sondera de vita bröder och systrar som du talar med. Idag, när den genomsnittliga vita familjens barn bussas iväg till ett negerdistrikt; eller negrerna bussas in i deras distrikt; med vita grannskap som invaderas av de svarta; med skatter och välfärd som staplas på den vita arbetarens rygg; med svarta som befordras till jobb som innehades av vita, finns det ett dussin olika

frågor som oroar och tynger sinnena hos den genomsnittliga vita familjen i Amerika.

Det är din uppgift att sondera och ta reda på exakt vilka av dessa frågor som tänder en gnista hos den person eller de personer som du talar med. När du väl har funnit den frågan är det av yttersta vikt att utforska den fullt ut och föreslå lösningen på dessa problem. Och på ett eller annat sätt kommer lösningen att ligga i att förena sig med de andra vita raskamraterna i en gemensam sak under ledning av Church of the Creator och att organisera sig vidare därifrån. Därför, när du finner dem som är intresserade av att ansluta sig till den vita gemenskapen, bjud in dem till ditt nästa kyrkomöte — möten som bör hållas vid en regelbunden tid varje vecka.

Från denna lilla och anspråkslösa början, bygg en enorm och mäktig kyrka i ditt grannskap. Det är vårt mål att ha byggt hundra tusen sådana tempel för bevarandet av den vita rasen över hela detta vårt stora land, och därifrån vidare ut över hela världen. Jag är övertygad om att ifall bara en tiondel av den tid, energi och pengar som nu läggs på att näppeligen hålla liv i den sjuka och sjukliga kristna religionen, istället lades på främjandet och spridandet av den vita mannens religion, nämligen Creativity, så skulle vår religion spridas som en löpeld. Jag tror att om mindre än en tiondel av ansträngningen lades på att avslöja kristendomen för vad den är och förklara vår nya vibrerande och dynamiska religion, så skulle kristendomen snart vissna bort på rankan och Creativity skulle triumfera i hela den vita världen. Detta är vårt mål och vår målsättning.

Eftersom vårt program är så revolutionerande och så grundläggande och kräver en omorientering i så mycket av det förvirrade tänkande som nu skräpar ner den vita rasens sinne, är det av yttersta vikt att så många presumtiva rekryter till vår kyrka som möjligt ges möjligheten och förmås att läsa denna bok. Därför bör ständiga kampanjer för att distribuera och sprida denna bok lanseras inte bara i ditt grannskap, utan i områden där du tror att det finns bördig jord. Med så många vita föräldrar som är oroliga och sjuder av uppror mot den påtvingade integrationen och rasmiscligenationen av vår vita ras, är möjligheterna för att främja och distribuera denna bok oändliga.

Vid distributionen av denna bok är återigen dörr-till-dörr-metoden en av de bästa. Återigen, att gå i par, antingen två män som gör en attraktiv presentation, eller en man och en kvinna, som går från hus till hus. Försök att antingen sälja boken efter en gynnsam diskussion, eller, om de presumtiva rekryterna tvekar att köpa den, ge den till dem som en ren gåva. Ett annat alternativ är att låta dem låna boken och låta dem läsa den själva med tanken att du kommer att titta förbi igen och

---

En ärorik och magnifik framtid väntar den vita rasen.

se om de skulle vilja köpa den senare. I vilket fall som helst, skaffa er tusen exemplar av denna bok och börja distribuera dem.

Att detta kan innebära en avsevärd uppoffring för vissa är utan tvekan sant. Men när man tänker på hur mycket pengar judarna ständigt rånar er på, år efter år efter år, är en sådan uppoffring en oerhört bra investering, en som måste göras. Kom ihåg vad juden gör. Han ger och ger generöst till sina många rasliga ändamål. Han fortsätter att plöja tillbaka sina inkomster på ett eller annat sätt för att återigen gynna sin ras, som i sin tur belönar honom rikligt för hans hängivenhet och lojalitet. I vilket fall som helst, kom ihåg att när denna bok äntligen blir den Vita Rasens gemensamma egendom, kan vi anse att ryggen på den judiska konspirationen kommer att ha brutits för alltid.

En av de viktigaste aspekterna av att vinna rekryter och i användningen av propaganda är förmågan att tala effektivt offentligt. Hitler säger att alla stora rörelser har främjats genom det talade ordets makt. Det ankommer därför på er att lära er att tala väl. Det är inte bara viktigt att bli en bra offentlig talare, utan det är viktigt att bli en bra debattör även i små cirklar eller i en tävling med en enskild individ. En av de bästa organisationerna som jag känner till som ni kan gå med i ganska enkelt och ganska billigt för att lära er att tala väl är en organisation som heter Toastmasters. Detta kommer inte bara att ge er en möjlighet att omedelbart lära er att förbättra era taltekniker, utan ni kommer att ha en omedelbar plattform från vilken ni kan testa några av era idéer och era tal, samt knyta ett antal nya kontakter, varav de flesta är ganska vältaliga och definitivt över genomsnittet i intelligens och förmåga.

Jag gick personligen med i Toastmasters redan 1965 och inom ett år hade jag fått tillräckligt med självförtroende för att ge mig in på det politiska fältet och kandidera till delstatens representanthus, vilket jag framgångsrikt vann på mitt första försök.

Allteftersom ni blir mer organiserade är användningen av flygblad med korta och slagkraftiga slogans som tillkännager era möten mycket effektiva. Dessa kan distribueras genom dörrknackning, eller vid köpcentrum, eller fotbollsmatcher eller andra områden där ett stort antal människor kan kontaktas med ett minimum av ansträngning.

En annan effektiv metod är användningen av det inspelade telefonmeddelandet med ett nummer att ringa som kan annonseras genom djungeltelegrafen, genom kort, genom flygblad och genom annonsering. Detta telefonmeddelande bör bytas ut varje vecka. Ett schema bör upprättas och själva meddelandet bör informera lyssnaren om när meddelandet ändras så att han kan ringa och lyssna igen på det nya meddelandet.

All makt åt den Vita Rasen för alltid.

Ett av de mest bördiga fälten för att sprida och utbreda den inspirerande och dynamiska nya religionen är bland dem som idag tycks vara mest hopplöst snärjda i det judiska nätverket. Denna grupp är dagens ungdomar, särskilt universitetsstudenterna. När vi ser all den judiska perversion som våra ungdomar har fallit offer för, är vi alltför benägna att klandra dem för deras överträdelser och avfärda dem som hopplöst förlorade. Detta är helt felaktigt. Dessa ungdomar som har blivit hippies, som har blivit marxister och revolutionärer, är mycket mer att tycka synd om än att fördöma. De är offer snarare än förövare. De har fått utstå hela raseriet från den förrädiska judiska konspirationen, med absolut ingen vägledning och inget försvar tillhandahållet av sina föräldrar eller sina äldre. I grunden och under ytan är dessa människor fina idealistiska vita lojalister, med sina instinkter fortfarande i högsta grad vid liv och mottagliga för ett mål och en ideologi de kan följa och en som de kan tro på. De har blivit så grundligt lurade, vilseledda och bedragna av sina äldre med all denna hycklande kristendom, att de är överväldigande förvirrade av alla de motsägelsefulla dåliga råd de har fått. Utan mål att sträva efter, inga syften att följa, utan någon särskild framtid att arbeta för, har de kastat allt överbord och gjort uppror. De har gjort uppror, men de vet inte vad de ska ersätta det med. De söker desperat, famlande i ett vakuum.

Jag tror därför att särskilt på universiteten kommer vår nya religion, baserad på Naturens lagar, baserad på sunt förnuft och på historiens lärdomar, och framför allt baserad på deras egna goda friska instinkter, att få fäste och spridas som en löpeld. Jag tror därför att vår största tonvikt bör ligga på de unga människorna, och särskilt de som nu driver omkring på universiteten och planlöst söker efter vad de inte vet. Jag tror att detta är det mest bördiga och mest betydelsefulla verksamhetsfältet där vi verkligen kan så fröet.

Därför bör den yttersta ansträngningen riktas mot att bilda universitetsgrupper, universitetsklubbar, baserade på den vita rasens främjande och avancemang, och att grunda kyrkogrupper bland studenterna som de själva kan leda och utöka.

Ett annat oerhört betydelsefullt projekt som kan genomföras av hängivna lojala vita människor med medel är att starta en privatskola eller ett privat universitet som är baserat på principerna i Church of the Creator. Detta är inte svårare än att till exempel starta en katolsk skola eller ett katolskt universitet eller ett metodistcollege eller en baptistskola. Visst är behovet av en sådan serie skolor överväldigande, och det goda som skulle kunna härledas från sådana skulle vara evigt. Med våra så kallade allmänna skolor som blir bastardiserade och

---

Att manipulera andra människors sinnen har varit en judisk specialitet i årtusenden.

blir nästen för ogudaktighet och brottslighet, är behovet av skolor baserade på bevarandet av den vita rasen och lojalitet mot den vita rasen, överväldigande och brådskande.

Som en ytterligare avknoppning av samma idé måste utbildningsskolor för ledare inom den vita rörelsen och ledare för vår kyrka bildas. Detta skulle ske enligt samma linjer som de teologiska skolor de kristna kyrkorna nu använder för att utbilda sina predikanter och pastorer. På samma sätt måste vi ha skolor för att utbilda våra ledare och våra missionärer för att främja, sprida och föra fram vår filosofi och vår ras.

Vi behöver också bokhandlar som lagerför böcker som exponerar juden och främjar Kreativitet (Creativity). Inom denna strävan behöver vi också ett antal kreativa skribenter som kommer att skriva om historien för de senaste flera tusen åren, med hänsyn tagen till det judiska inflytandet och förvanskningen av vår vita historia, av vårt tänkande och av vår religion. Om du är redaktionellt lagd, skulle du förmodligen kunna starta en tidning som skulle sprida de idéer som vår nya religion bygger på. Visst har judarna gjort detta mycket effektivt genom att publicera och sprida kommunistiska tidningar, liberala tidningar, och faktiskt är nästan varje tidning färgad av dessa ideologier, som sprids dolt eller öppet genom deras sidor.

Som jag har nämnt tidigare sprids de flesta stora rörelser genom det talade ordets kraft. Detta är fortfarande lika sant idag som det någonsin har varit och vad vår religion och vår rörelse desperat behöver är ett stort antal välutbildade talare som går ut på fältet och levererar vårt budskap som missionärer för vår dynamiska nya rörelse. Därför är en annan sak som du skulle kunna göra att bilda en talarförmedling (Speakers Bureau) som hjälper till att utbilda och informera vältaliga och dynamiska unga talare att gå ut och sprida ordet. John Birch Society har gjort detta mycket effektivt och en studie av deras metoder skulle kunna vara en konstruktiv vägledning för vad vi kan göra när vi skickar ut missionärer för att sprida våra egna dynamiska och revolutionerande nya idéer.

Om du är i det skedet av livet där du står i begrepp att välja en karriär eller ett jobb, skulle det vara till din fördel att gå in i sådana områden där du kan dra nytta av att vara en missionär för vår sak. Om du väljer ett yrke som att vara skribent för en tidning, eller en reklamagent, eller en författare av böcker, eller en förläggare, eller inom vilket område som helst som har med offentlig information att göra, kan du vara i en nyckelposition för att sprida idéerna med missionärsivrighet.

Det föregående är ett antal sätt och medel som du kan börja med idag för att lansera denna oerhört viktiga revolutionerande nya religion. Ingen enskild person kommer att göra alla dessa saker. Faktum är att om du

Kreativitetens religion är optimistisk, dynamisk och konstruktiv.

välj en eller två eller tre så kommer du att göra bra ifrån dig. Men i vilket fall som helst är det en guide för att få dig att börja tänka på vad du kan göra för att börja omsätta i handling det som du har läst om och som du har tänkt på. Detta är på intet sätt en fullständig lista, inte heller är detta slutet på de aktiviteter som du kan ägna dig åt. Det kan vara klokt av dig att sätta dig ner och göra en lista över andra aktiviteter som du framgångsrikt skulle kunna främja och starta ditt eget program.

I vilket fall som helst är detta en början och en guide. Det är brådskande att du börjar nu och lägger manken till. Kom ihåg, ideologi utan handling är steril. Vi måste agera. Det finns ingen tid att förlora och det finns ingen bättre tid att börja än just nu.

Den vita människan måste sträva efter att rycka kontrollen över alla affärsverksamheter och fastigheter från juden.

Kapitel 28

Vår Strålande Framtid

De mest spännande, de mest dynamiska, de mest underbara och vackra åren för den vita rasen ligger framför oss.

Under de närmaste sidorna kommer jag att förutsäga vad jag ser framför mig för den vita rasens framtid efter att den har uppnått sina mål att befolka världen. Jag föreställer mig en värld där negrerna, judarna och de färgade raserna inte längre finns mitt ibland oss för att försvaga oss, plundra oss, trakassera oss eller plåga oss. Jag ser fram emot den tid då den vita rasen kommer att kunna utöva sitt underbara produktiva och kreativa geni utan att ha alla de iglar på sin rygg som nu suger själva livsblodet ur våra ådror. När jag betraktar ankomsten av denna underbara era, ser vår framtid ljusare ut än något som någonsin tidigare har föreställts. Faktum är att ett himmelrike på jorden inte skulle vara en för vidlyftig beskrivning av den spännande framtid som väntar oss.

När den vita rasen har expanderat till att befolka all värdefull mark på denna planet jorden, kommer vi att se en uppförädling av den vita rasen istället för den nedförädling som har pågått under de senaste 2000 åren, och vi kommer att se en superras växa fram som kommer att vara en stolthet och en glädje att skåda. Jag tror att vi inom det närmaste århundradet efter att den vita människan har uppnått sitt primära mål att befolka världen, kommer att finna den genomsnittliga vita mannen eller kvinnan som ståtlig, atletiskt byggd och ovanligt frisk i både sinne och kropp. Den genomsnittlige mannen kommer att vara ståtlig och manlig till utseendet, faktiskt mer så än dagens genomsnittliga filmstjärna. Den genomsnittliga vita kvinnan kommer att vara lång, ha en vacker feminin figur och vara utomordentligt vacker till utseendet.

Jag förutspår vidare att den genomsnittliga intelligensen kommer att stiga avsevärt när den vita rasen påbörjar sitt program för att förbättra och främja sig själv. Medan en man med en IQ på 150 idag anses vara ett sällsynt geni och förekommer ungefär en gång på 5000, förutser jag att om hundra år från den tidpunkt då den vita människan har fått kontroll över sitt eget öde, kommer ett geni av denna kaliber att betraktas som helt vardagligt. Dessutom kan vi förvänta oss att ha supergenier med IQ på 200 och mer, som leder vår ras in på områden inom teknologi, vetenskap och kultur till höjder som man knappt kan drömma om idag.

Det latinska språket kommer att bli ett förenande band för alla vita människor.

Matematik, kemi, fysik, vetenskap och teknologi kommer att bryta igenom till svindlande nya höjder som vi knappt kan föreställa oss idag. Finare musik kommer att skrivas än vad som någonsin skrivits förr. Konst och skulptur, arkitektur, befriade från judiskt inflytande, kommer att nå långt överlägsna standarder av skönhet än vad som någonsin uppnåtts tidigare, och till och med vida distansera det som uppnåddes av grekerna och romarna i den klassiska civilisationen eller under renässansen. Vi kommer att ha många genier av den typ som exemplifieras av Leonardo da Vinci eller Michelangelo, eller Rembrandt, och vi kommer i själva verket att ha supergenier som långt kommer att överträffa allt som det bästa hos den vita människan i det förflutna någonsin har uppnått.

Inte bara kommer den framtida vita människan att vara en överlägsen art vad gäller hälsa, utan utan fler niggrer och färgade raser i vår mitt för att sprida sjukdom, smuts och föroreningar bland oss, kommer den tidigare förekomsten av sjukdomar att reduceras kraftigt genom flera faktorer: ett friskare exemplar av individ; överlägsen näringsteknologi; frånvaron av slumområden, smuts och degeneration.

Med bortgången av niggrerna, judarna och avskummet från vår mitt, förutser jag vidare att den vita rasen, på mycket kort tid, helt kommer att ha utrotat fattigdom i hela landet. Inte bara kommer det inte att finnas några massor av färgade gratisätare som rider på vår rygg för att dra ner vår levnadsstandard, utan vi kommer också att ha gjort oss av med juden som har rånat oss på mer än tre fjärdedelar av vår rikedom genom ren bluff, tvång och plundring.

Dessutom kommer den vita människans organisation att vara så mycket mer överlägsen, så mycket mer produktiv och så mycket mer kreativ, och då den vita människan då har mycket få okunniga och lata drönare bland sitt eget slag, kommer fattigdom som problem att ha utrotats helt i vårt samhälle. Faktum är att när vi har befolkat världen och har till vårt förfogande rikedomen och resurserna från hela den vida världen med vilka vi kan skapa, bygga och producera för oss själva, kommer vi bokstavligen att simma i rikedom. Det är inte bara möjligt, utan helt troligt, att varje vit familj kommer att ha råd med ett vackert stort hem i attraktiva, rena omgivningar. Det kommer att vara möjligt att ha alla fina kläder, böcker, god mat och vad de än önskar, helt inom räckhåll och till deras förfogande.

Varför förutspår jag en sådan givmild framtid? Eftersom detta mål inte bara är helt möjligt, utan oundvikligt när den vita människan är fri att utöva sina enorma kreativa och produktiva förmågor för eget bruk. Med ännu mer avancerade, kapabla generationer som växer upp, kommer det att vara en bamlek för framtidens vita människa att försörja sig själv och sin familj. Istället för att det mesta av den vita människans energi och

Det är vårt mål att låta Kreativitet bli den vita rasens universella religion.

produktivitet som nu sugs ut av parasiterna som rider på hans rygg; hans energi som slösas bort i destruktiva krig och inbördes strider bland det vita folket själva; all den kreativa produktiviteten kommer i framtiden att gå till hans egen nytta.

Vi kommer till exempel inte längre att ha någon krigföring mellan de olika folken. Den vita rasen, när den har gjort Creativity-religionen till sin egen och eliminerat det destruktiva judiska inflytandet från sin mitt, kommer också att ha eliminerat judiskt anstiftad krigföring. Genom att vara förenad i det gemensamma syftet att främja sig själv, kommer den inte längre ha den minsta anledning att utföra självmordskrig mot sig själv, och det kommer inte längre att finnas något hot från de färgade raserna mot vilka man behöver föra någon form av krig. Kort sagt, de oerhört destruktiva och försvagande konsekvenserna av krigföring som judarna har manipulerat in den vita rasen i, generation efter generation, århundrade efter århundrade, kommer att vara helt utrotade. Det kommer inte längre att vara ett av de många onda ting som nu så tragiskt plågar oss.

När man tänker på de enorma kostnaderna för den vita rasen i form av rikedom, material, energi och i blod som de judiskt anstiftade krigen har kostat oss i det förflutna, och när vi betänker att all denna ansträngning istället kan riktas mot vår egen konstruktiva nytta, är själva idén i sig svindlande. Icke desto mindre är detta vad vi kan göra, när den vita människan anammar den religion som vi nu grundar, en religion som lär honom att enas och skapa och producera för sin egen nytta, och lär honom att kräva och utöva kontroll över sitt eget öde.

Inte bara kommer vi att bli kvitt för evigt de destruktiva och försvagande krigen som judarna har manipulerat på oss, vi kommer inte längre att behöva stödja en enorm, dyr och ickeproduktiv krigsmaskin som vi gör idag. Dessutom kommer våra astronomiska välfärdskostnader, som nu slösas bort på dagens parasitära nigger, också att helt elimineras. Dessa två faktorer ensamma, tillsammans med frånvaron av judisk plundring, är jag övertygad om kommer att sänka våra skatter till en bråkdel av vad de är idag. Jag förutspår att skatterna kommer att reduceras till där de kommer att vara mindre än tio procent, kanske fem procent, av vad de är för närvarande. Med tanke på vidare att brottsligheten kommer att reduceras till där den kommer att vara mindre än en procent av vad den är idag, är det inte svårt att föreställa sig att de nuvarande enorma kostnaderna för staten (med krigföring och välfärd eliminerade) kommer att vara en liten bråkdel av den börda det är idag. Den vita människan kommer då att vara i en position där hans kreativitet och produktivitet kan gynna dem som har arbetat för det — nämligen den vita människan själv.

Hela effekten av detta kommer att vara ackumulerande. Med brottsligheten reducerad till en procent (eller mindre) av vad den är idag, kommer den ickeproduktiva kostnaden för att upprätthålla en enorm polisstyrka att krympa i motsvarande grad. Den

---

Nästan alla kristna kan omvändas till Creativity.

gatorna kommer återigen att vara säkra för män, kvinnor och barn, dag som natt. De flesta av de byråkratiska kontroller som affärsmän och den genomsnittliga medborgaren i allmänhet plågas av, kommer att elimineras. Vi kommer inte längre att behöva arméer av bokhållare och pappersvända inom och utom förvaltningen för att försvaga och trakassera varje steg vi tar. Den vita människan kan återigen, och kommer faktiskt att uppmuntras till, att göra det han gör bäst — skapa och producera.

Genom att imbeciller, idioter och moroner gallras ut genom den enkla processen att inte tillåtas avla och multiplicera sitt elände, kommer även mentala problem att krympa till en sällsynthet, snarare än det lavinartade fenomen det håller på att bli idag. Hela vårt tillvägagångssätt kommer att vara att förhindra reproduktion och förökning av mentala och fysiska defekta. Dessa måste och kommer att gallras ut så som naturen föreskriver. Snarare än att till varje pris hålla varje deformerad och defekt vid liv, för att återigen avla och föröka sig, kommer vårt tillvägagångssätt att vara att endast bringa friska och intelligenta barn till världen, så långt det är möjligt. Detta är vad naturen säger åt oss att göra.

Jag kan förutse så många enorma och vackra fördelar som tillfaller den vita rasen när den väl är på väg att främja sig själv att listan är nästan oändlig och den är svindlande för fantasin. Vi har redan nämnt att vi skulle få se slutet på krigföring och inbördes stridigheter. Brottslighet och fattigdom skulle praktiskt taget elimineras. Med negrerna inte längre i vår mitt, skulle det inte finnas några slumområden. Faktum är att om du har besökt några av de vackra och rena städerna i Tyskland, i Schweiz, har du en liten inblick i de vackra städer och det vackra landsbygdslandskap som vi kan förvänta oss när den vita människan återigen har funnit sig själv. Städerna kommer att vara rena, med vackra parker utspridda med jämna mellanrum. Gatorna kommer att vara kantade av träd och blommor i överflöd, med allt snyggt och rent, som vi redan har upplevt i många av de helvita länderna i Europa idag, såsom Holland, Schweiz och Tyskland. Först med den framtida vita rasen, som har befriat sig från juden, kommer denna trend mot skönhet och renlighet att accentueras och kommer långt att överträffa allt vi har idag.

Vidare kommer vi inte längre att plågas och dräneras på våra resurser genom att behöva skicka "utländskt bistånd" ur vår mitt eftersom vi inte längre kommer att skeppa en enorm mängd av våra hårt förvärvade pengar till länder som Indien, där de har försvunnit ner i ett råtthål. Faktum är att världens vita nationer, som är rikligt försedda med mark på alla de olika kontinenterna, och med den inneboende rikedomen i dessa naturresurser, kommer att klara sig fantastiskt bra på egen hand. Det

kommer det att finnas mycket litet behov av någon omlastning av bistånd. Blomstrande handel kommer istället att vara vardagsmat.

Inte bara kommer vi att ha en ren och välmående miljö, utan det kommer inte längre att finnas någon rasmässig strid. Vi kommer alla att vara av samma ras och tala samma språk. Vi kommer alla att ha lärt oss genom vår nya religion att ära, respektera och främja den rasen och främja varandra. Vi kommer att ha lärt oss läxan om Rasmässig Lojalitet, Rasmässig Solidaritet.

Vidare, med den avancerade teknologin, med den finare, mer kapabla och mer intelligenta typen av människor som kan dra nytta av den avancerade teknologin; med världens resurser till vårt förfogande, kommer vi bokstavligen att simma i rikedom utan att förmodligen behöva arbeta på långt när så hårt som vi gör idag. Jag kan förutse att medan den Vita Rasen är produktiv och kreativ; medan den Vita Mannen är en byggare och en arbetare; kan han icke desto mindre, med mindre arbete än han uträttar nu, åstadkomma allt detta och ändå ha gott om tid för fritid och njutning. Jag förutser därför en stor expansion av våra rekreationssträvanden. Jag kan se hur de vita människorna kommer att spendera mer tid på att göra de saker som intresserar dem mest. De kommer att spendera mer tid på sport och idrott. De kommer att spendera mer tid på kulturella projekt, musik, konst, skulptur och många andra kreativa aktiviteter som inte ens har uppfunnits idag.

Med den Vita Mannens produktivitet så kraftigt ökad och genom att vara kvitt alla frilastande parasiter, kommer varje Vit Man att vara i en position där han enkelt kan grunda och försörja en familj. Han kommer att kunna göra detta vid en yngre ålder, som Naturen säger att han bör. Med de parasitära judarna och negrerna som inte längre rider på hans rygg, kommer inte bara levnadsstandarden att vara mycket högre, utan hustrun i paret kommer inte längre att behöva gå till jobbet för att hjälpa till att få det att gå ihop ekonomiskt. Hon kommer att vara fri att göra det som Naturen har anpassat henne för — att vara en hustru och mor, att ta hand om sin familj och att bygga ett lyckligt hem. Hon kommer att ha tid att ägna sig åt konst och hantverk, åt musik och åt kulturella sysselsättningar. Hela familjen kommer faktiskt att ha mer tid och medel att ägna sig åt sådana högre sysselsättningar såväl som andra rekreationsnöjen.

Jag förutser att den Vita Rasen firar många nationella helgdagar och aktiviteter som kommer att ära deras stora ledare från det förflutna. De kommer att upphöja och hylla de genier som har fört den Vita Rasen till det höga tillstånd av prestation, välstånd och välbefinnande som de då kommer att njuta av. Jag förutser många möten och parader och kulturella aktiviteter som kommer att ära och upphöja den Vita Rasen som ett religiöst firande. Nürnbergrallyna på 1930-talet under ledning av den store Vita Mannen, Adolf Hitler, är ett typiskt exempel på den sortens firanden som den Vita Rasen kommer att njuta av under de kommande århundradena.

Vi tror att verkligheten är tusen gånger mer meningsfull än fantasi.

Dessa typer av festliga sammankomster är en själsligt givande aktivitet av enorm nytta för vårt folk. Det är den sortens cement som hjälper till att förena och binda samman folket mot gemensamma mål som siktar mot högre och större syften, samtidigt som deltagarna skördar en psykologisk belöning som är en nödvändig stimulans för individen.

Med allt detta, förutspår jag, kommer också en teknologisk explosion vars omfattning är svår att föreställa sig. Även om detta enorma tekniska framsteg kommer att ske naturligt på grund av den vita rasens överlägsna kreativa geni, är detta inte på långt när lika viktigt för vår välfärd som rensningen av vår ras kommer att vara, och att den vita rasen har kontroll över sitt eget öde.

Icke desto mindre, med den vita mannen i kontroll över sitt eget öde och med de medfödda och inneboende önskningarna att förbättra och främja sitt eget slag, kombinerat med de tekniska framsteg som han är så kapabel till, kommer detta sannerligen att skapa ett paradis på jorden vars like världen aldrig tidigare skådat. Till skillnad från kristendomen, som förutspår eld och blod, plågor och lidande, helveteseld och förintelse, är jag hoppfullt optimistisk inför den vita mannens framtid och förutspår stora och underbara ting som skall komma. Jag förutspår dem eftersom de är oundvikliga för den vita rasen. Genom att vara så högt begåvad med kreativitet, intelligens, produktivitet och det geni som är så karakteristiskt för den vita rasen, är allt vi egentligen behöver att göra oss av med de parasiter som har förlamat oss i det förflutna, och ta kontroll över vårt eget öde.

När den dagen kommer kommer vår framtid inte bara att vara ljus och vacker, den kommer att vara dynamisk och spännande bortom allt som mänskligheten i det förflutna någonsin ens har föreställt sig.

Författare till:

A Revolution of Values Through Religion
The White Man's Bible
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World
RAHOWA!
This Planet Is All Ours
The Klassen Letters Vol. 1
The Klassen Letters Vol. 2
Portfolio One
The Little White Book
Against the Evil Tide — En självbiografi

Medförfattare till:

Salubrious Living

Ben Klassen, P.M.

Grundare, Church of the Creator

OM FÖRFATTAREN: Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tysktalande föräldrar i Ryssland 1918, blev han och hans familj tidiga offer för den judiska kommunismen, som de flydde ifrån 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en bachelorexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, skollärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och delstatsledamot i Florida.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund till synes förberedde honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- **Baserad på naturlagarna, på historisk erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- **Vårt fyrdimensionella program: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.**
- **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**

The White Man's Bible

★ **EN KRAFTFULL RELIGIÖS TRO OCH ETT PROGRAM FÖR DEN VITA RASENS ÖVERLEVNAD, UTBREDNING OCH FRAMSTEG.**

★ **VÅRT FYRDIMENSIONELLA PROGRAM: ETT FRISKT SINNE I EN FRISK KROPP I ETT FRISKT SAMHÄLLE I EN FRISK MILJÖ.**

★ **DET TOTALA PROGRAMMET, DEN SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, DEN ULTIMATA TRON BASERAD PÅ NATURENS EVIGA LAGAR.**

AV

BEN KLASSEN, P.M.

GRUNDARE, THE CHURCH OF THE CREATOR

Den Vita Mannens Bibel

AV

BEN KLASSEN, P.M.

GRUNDARE, THE CHURCH OF THE CREATOR

Denna bok utgör tillsammans med **NATURE'S ETERNAL RELIGION**, **SALUBRIOUS LIVING**, och flera kompletterande böcker den officiella tron och läran för **CREATIVITY**, den grundläggande religionen för **CHURCH OF THE CREATOR**.

Publicerad av

The Milwaukee Church of the Creator
P.O. Box 340377
Milwaukee, Wisconsin 53234

Tillägnad utvecklingen av den enorma potentialen hos Naturens Främsta – den VITA RASEN. Må denna bok ge vår stora ras en egen religion som kommer att förena, organisera och driva den framåt mot en Vitare och Ljusare Värld.

Första tryckningen 1981

Andra tryckningen 1992

Upphovsrätt 1981, 1992

Av Ben Klassen

Library of Congress

Nr. TX 664-342

INNEHÅLL

1. Kreativitetens mål: Den fyrdimensionella religionen 5

2. Aldrig mer genom ormens ögon 14

3. Att känna igen dina fiender – En fråga om liv och död 22

4. Medicinens bluff 29

5. Hälsosamt leverne – Den kreativa vägen till superhälsa 35

6. Frugivora – Att finna vår kategori i naturens kostsystem 39

7. Naturlig nutrition – Nyckeln till kreativ superhälsa 44

8. De flesta krämpor härstammar från toxemi 49

9. Fasta – Naturens mest effektiva medel för att återställa hälsan 54

10. Socker – Det mest skadliga narkotikumet i civilisationens historia 62

11. Det medicinska-läkemedels-komplexet – Ett kraftfullt internationellt nätverk som har saboterat folkets hälsa och förgiftat vår planet 67

12. Att bryta det medicinska tyranniets bojor 76

13. En sund miljö – Att återgå till ekologiskt jordbruk och levande jord 80

14. Att återställa vår dyrbara matjord – Ekologiskt jordbruk 85

15. På en världsomspännande skala: Den inkräktande öknen 89

16. Mänskliga celler organiserade i en kropp: Naturens modell för ett organiserat vitt samhälle på en global skala 98

17. Endast ett homogent samhälle kan styras och kan bestå 107

18. Smältdegeln – Den fula amerikanska drömmen 113

19. Civilisation utan en rasreligion – En självdestruktiv process för den vita rasen 116

20. Den glans och katastrof som var Rom – En läxa för all framtid 122

21. Kolonisering – En grundläggande drift hos varje varelse i naturens rike 130

22. Den storslagna vita rasen 138

23. Den vita mannens kriminella försumlighet i att skydda sin egen arts överlevnad 145

24. Viljan att leva – Den underliggande grunden för allt liv 151
25. Mål och själ 156
26. Vi har generna 159
27. Att skydda vår genpool 163
28. Kreativitet och eugenik 167
29. Vem behöver negrer? eller, Eliminering av den svarta pesten 174
30. Den ryserliga läxan från San Domingo – En föregångare för det vita Amerika 185
31. Det rasliga spektrumet – Från primater till den vita rasen 193
32. Vi skall vara herrar över vårt eget uppenbara öde – Erövringen av västern: Prototyp för erövringen av världen 201
33. Kriget mot Mexiko 1846-48 – Ett oavslutat krig 204
34. Parasiter och rovdjur – Majoriteten i naturens ordning 228
35. Oförsonlig krigföring mellan de parasitära judarna och deras olyckliga offer 232
36. Världsjudendomen förklarade krig mot Tyskland långt innan Tyskland vidtog åtgärder mot judar 246
37. Lögnen om de sex miljonerna 253
38. Ryssland, Israel och USA 259
39. Israels skändliga attack 1967 mot U.S.S. Liberty 271
40. Den brutala sanningen om inflation och finansiellt slaveri. Federal Reserve Board – Den mest gigantiska falskmyntarligan i världen 274
41. Det judiska programmet för bastardisering av den vita rasen 290
42. Henry Ford och judarna 300
43. En judes bekännelser – De förödande konsekvenserna av Paulus från Tarsus och kristendomen för att förstöra den romerska civilisationen 305
44. Sagan om kejsarens nya kläder 315
45. Vidskeplighet och lättluradhet – Den vita rasens akilleshäl 320
46. Test av lättluradhetsgrad 328
47. "Kristendomsbluffen" – Inga spöken i skyn, ingen Kristus, inga historiska bevis 332
48. Rädsla och terror som kristendomens ultimata vapen 337
49. Helvetet – Det ultimata skräckkonceptet av en depraverad mentalitet 339
50. Observationer om djävulen och helvetet 343

51. Tumskruv och sträckbänk 348
52. Bedrägeriet med spökena i skyn 352
53. Det märkliga förhållandet mellan Fadern, Sonen och Djävulen 355
54. Det ensamma spökets misstag från blunder till blunder, allt på den lidande mänsklighetens bekostnad 361
55. Ett hopkokat Gamla testamente – Grunden för judisk solidaritet 365
56. Några uppenbara frågor vi skulle vilja att kristna förklarar med några förnuftiga svar 369
57. Varför vi anklagar kristendomen så starkt 373
58. Vår referensram i universum 377
59. Liv, död och odödlighet 381
60. Quo Vadis? Raslig lojalitet, rasförräderi 395
61. Skuldkänslan och "rättviseneurosen" – Två ödesdigra svagheter i den vita mannens kynne 404
62. Kärlek och hat 410
63. Det självdestruktiva förhållandet mellan hjälpare och mottagare 414
64. Lag och ordning kontra våld, terrorism och självbevarelse 424
65. Ytterligare trosbekännelse för vår kyrka – Att göra det möjligt för den vita rasen att skydda sig mot en fientlig regering – Artiklar för försvar av den vita rasen 431
66. De sexton budorden 436
67. I den vita rasens namn – En självständighetsförklaring från judiskt tyranni 438
68. Kreativitet och kreatörer – Vad vi är och vad vi inte är 440
69. Kreativitet och styre 444
70. Två kapitel fortsättning 448
71. Frågor och svar om Kreativitet 455
72. Våra organisatoriska mål 472
73. Kämpa eller dö! "Vi kan inte vinna!" – Det vanligaste svepskälet för en uppgiven mentalitet 477

Förord

Detta, vår andra publikation, är en följeslagare till vår första bok, *Nature's Eternal Religion*, som först publicerades den 21 februari 1973. I den första boken lade vi fram den grundläggande trosbekännelsen och programmet för vår religion, Creativity, och grundade därigenom Church of the Creator. I denna andra bok bygger vi vidare på den förstnämndas trosbekännelse, förstärker den trosbekännelsen, förstärker och expanderar den till nya dimensioner.

Medan *Nature's Eternal Religion* i huvudsak handlade om ras och religion som det tillämpades på den vita rasen, expanderar vi i denna, *The White Man's Bible*, detta intresse till vår fysiska hälsa och välbefinnande, liksom skyddet av vår jord och miljö på en världsomspännande basis. Vi anser att dessa intresseområden är extremt viktiga för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg – särskilt eftersom vi betraktar hela planeten jorden som den enda och sanna hemvisten för den vita rasen. Vi kan därför säga att vi i Creativity har en verkligt allomfattande religion, en fyrdimensionell religion baserad på filosofin om *Ett Sundt Sinne i en Sund Kropp i ett Sundt Samhälle i en Sund Miljö*.

Church of the Creator grundades i samband med utgivningen av *Nature's Eternal Religion* i februari 1973. Den registrerades som en icke-vinstdrivande religiös organisation senare samma år och vi erhöll ett stadgande från delstaten Florida den 16 augusti 1973. Vi ansökte om och erhöll ett beslut om skattebefrielse från I.R.S. den 30 maj 1974. På grund av fientligheten från den judekontrollerade regeringen har denna status varit under attack under det senaste året, i strid med de rättigheter som följer av det första tillägget i konstitutionen. När vi går i tryck har vi fortfarande kvar denna skattebefrielse. Med ert stöd ämnar vi utöva våra rättigheter enligt det första tillägget, judar eller inga judar, till varje pris. Var och en som förnekar oss dessa rättigheter bryter mot konstitutionen och blir därigenom själva ärkeförbrytare, som ska jagas och ställas inför rättvisa på samma sätt som vilken annan vanlig brottsling som helst.

Sedan publiceringen av *Nature's Eternal Religion* har denna bok gått ut över hela världen och vi har anhängare och korrespondenter hela vägen från Nya Zeeland, Australien, Sydafrika till Alaska och Hawaii. De mellanliggande åren sedan 1973 har varit extremt produktiva när det gäller den respons och feedback jag har fått från våra tusentals läsare, anhängare och kyrkomedlemmar. Till min förvåning har 99 % av den responsen varit gynnsam, det mesta av den extremt entusiastisk. Jag vet nu att vi är på rätt väg och att vi kan bygga en världsomspännande religiös rörelse för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg sådan som vår ras aldrig någonsin ens har drömt om tidigare. Jag är nu övertygad om att vi i Creativity har det Totala Programmet, det

Slutgiltiga Lösningen, den Ultimata Tron. Responsen från våra Vita Raskamrater har grundligt bekräftat min övertygelse om att i Creativitiys tro och program ligger vägen till den Vita Rasens återuppståndelse och förlossning.

Från traditionerna i det antika Rom, inte den katolska kyrkan, har vi antagit titeln Pontifex Maximus som överhuvud för vår kyrka. Precis som det en gång var den tidlösa titeln för överhuvudet för statsreligionen i det antika Rom, plockar vi nu upp historiens trådar från den storslagna och ärorika Vita civilisationen och marscherar framåt mot nya höjder, lämnar kristendomens och vidskepelsens mörka tidsåldrar bakom oss för att bygga en finare ras, en vackrare civilisation och en bättre värld.

Varje kapitel belyser en grundläggande del av vår tro och vårt program, och tillsammans utgör de byggstenarna i vårt religiösa dogma. De utgör således kroppen av vår religiösa lära, och istället för att kalla dem kapitel har vi betecknat varje del som ett Creative Credo med ett lämpligt nummer.

Vårt emblem designades för att återspegla vår betoning på raslig polarisering. "W":et står naturligtvis för den stora och ädla Vita Rasen. Kronan indikerar att vi är aristokraterna i Naturens skapelse. Glorian bekräftar vårt löfte att vakta och helga våra dyrbara blodslinjer och vår genpool som det mest heliga värdet på jordens yta. Låt ingen människa stå i vår väg för att uppnå vårt mål — den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg. Detta är den ultimata, den högsta, den mest upphöjda, och för oss den mest heliga saken i universum.

Medlemmar av vår religion kallas Creators, oavsett om det är män, kvinnor eller barn, och själva religionen är känd som Creativity.

Eftersom det engelska språket saknar ett lämpligt ord som inkluderar både män och kvinnor (förutom kanske ordet "person" som det används av E.R.A.-feministerna), använder jag upprepade gånger termen "White Man" som ett alternativ till den Vita Rasen. Genom att göra det vill jag att det ska vara underförstått att jag använder detta ord för att inkludera både Vita Män och Vita Kvinnor på lika villkor, och att jag anser att Vita Kvinnor är av minst lika stor betydelse för vår ras.

Många av de idéer som läggs fram i denna bok är så totalt obekanta för de flesta av våra Vita Raskamrater att jag medvetet har använt upprepning och utnyttjat det i stor utsträckning, precis som jag gjorde i *Nature's Eternal Religion*. Precis som vi under våra tidiga skoldagar upprepade gånger drillades först i alfabetet, sedan i ord och stavning, i multiplikationstabellen såväl som andra nyckelverktyg för lärande, så har jag också upprepade gånger hamrat in nyckelidéerna, nyckelfrågorna och de naturlagar som måste bli en del av oss från olika vinklar, om den Vita Rasen ska överleva. Faktum är att både denna bok och *Nature's Eternal Religion* bör läsas och läsas om flera gånger tills den innersta tron i detta

rörelsen blir så djupt rotad att den blir en levande del av var och en av våra vita rasfränder.

Om det är en sak som skiljer Creativity från alla andra religioner så är det det faktum att vi går direkt till Naturens Eviga Lagar som den högsta auktoriteten för utformningen av hela vår lära och för svaren på alla våra frågor, inklusive våra moraliska värderingar. Det är en av historiens märkliga anomalier att den vita rasen, den mest intelligenta av alla varelser, tidigare har ignorerat Naturens visdom i sina sociala och moraliska lagar, och för detta har vi fått betala dyrt. Tragiskt nog har den vita rasen istället sett till någon människoskapad, judekonstruerad "bibel" fylld av lögner, vidskeplighet och okunnighet som den högsta "auktoriteten" i detta oerhört viktiga segment av sitt liv.

Den vita människan har gjort häpnadsväckande, ja fantastiska, framsteg inom vetenskap och teknologi under de senaste århundradena och särskilt under de senaste decennierna, allt tack vare processen med "experiment", det vill säga att sondera Naturen med ställda frågor och acceptera hennes svar, och sedan använda förnuft och sunt förnuft för att sammanfoga dessa svar till en ständigt vidgande mosaik av kunskap. Detta har den vita människan gjort utomordentligt väl i vad som började som en extremt långsam process efter att kristendomens mörka tidsålder sakta släppte greppet om hans fjättrade sinne. Gradvis, och bit för bit, blomstrade den vita människans kunskap inom vetenskap och teknologi tills den idag har blivit en skenande process som vida överträffar hans sociala apparat att antingen utnyttja eller ens hantera denna enorma mängd kunskap.

I kontrast härtill har hans sociala och moraliska framsteg stått helt stilla sedan de gamla grekernas och romarnas dagar. Faktum är att vi inom detta område har gått bakåt, och är inte ens så väl rustade som våra forntida förfäder var för två tusen år sedan.

Inom Creativity har vi ändrat på allt detta. I frågor om moral, i frågor om värderingar och i social organisation har vi gått direkt till Moder Natur med våra frågor och kommit tillbaka väl belönade med säkra och rikliga svar. Vi känner oss förvissade om att vi genom att göra det nu befinner oss vid gryningen av en stor ny tidsålder där vi nu kan göra framsteg lika snabbt inom områdena moral, genetik och social utveckling som vi har gjort inom vetenskap och teknologi. Och vi avser att kapitalisera på alla dessa mångfaldiga framsteg till förmån för Naturens främsta — den vita rasen.

Vi ber ingen att ta något vi säger på tro. Vi ber dig att kontrollera det mot den verkliga världen som den är. Kontrollera det mot historien. Kontrollera det mot Naturens realiteter. Kontrollera det mot dina egna personliga erfarenheter i livet. Tänk sedan på det med ett öppet sinne och dra dina egna slutsatser.

En sak till. Denna bok är inte menad att vara en vetenskaplig avhandling, ej heller en historisk genomgång av den vita rasen. Jag gör det mycket tydligt genomgående: denna bok och *Nature's Eternal Religion* är utformade...

som en religiös trosbekännelse och ett program skrivet för massorna, tydligt och enkelt, så att vem som helst med ett öppet sinne och ett mått av sunt förnuft kan förstå det och fatta dess innebörd. Det är menat att väcka, att förtydliga, att ge riktning och att mana män till handling. Vårt mål, jag upprepar, är överlevnad, expansion och framsteg för den stora vita rasen, kort sagt, uppståndelsen och återlösningen av vårt folk.

Behovet av hårda och avgörande åtgärder från den vita rasens samlade krafter är sannerligen stort, och det är extremt brådskande. Vi har ingen mer tid att förlora. Väckta, organiserade och enade är vi tio gånger mer kraftfulla än alla judar och andra rasblandade folk tillsammans. Splittrade och oorganiserade som vi är nu, är vi på väg mot säker undergång och total glömska. Judarna påskyndar febrilt sitt program för rasblandning av den vita rasen här i Amerika, och överallt annars i den vita mannens domän. De importerar (på initiativ av USA:s regering) vietnameser, haitier, kubaner, mexikaner och andra rasblandade folk i hundratusental och i miljontal. Ingen civilisation, ingen ras kan utstå ett sådant angrepp länge. Om inte vi vidtar omedelbara och avgörande åtgärder kommer vi snart att reduceras till en rasblandad massa av olycksaliga, som i Haiti eller i Indien.

Nu när vi har grunderna för vår trosbekännelse och vårt program färdiga, måste vi bygga vidare därifrån. Vi har nu kraftstationen för att göra jobbet. Först och främst måste vi ha den bredaste och fullaste spridningen av vår lära. Detta innebär att varje läsare, anhängare och medlem måste bli en nitisk distributör av denna, vår heliga bok. För det andra måste vi organisera oss och expandera, tills vi omfattar planeten jorden. För det tredje, medan vi gör det, måste vi rycka kontrollen över vårt totala öde ur händerna på våra fiender, in i de starka och fasta händerna på vår egen ras, den vita rasen.

Kreativt
Credo Nr. **1**

Kreativitetens mål:

Den fyrdimensionella religionen

Att bygga en vacker ny värld. Vi Kreatörer är byggare. Vi är hängivna idén om att bygga en vacker värld, så annorlunda och så överlägsen den nuvarande att vi Kreatörer i denna generation kommer att gå till historien som de revolutionärer som inledde mänskligheten guldålder.

Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. Detta sammanfattar i en enkel fras kärnan i vårt program. Det är därför vi kallar Kreativitet för en fyrdimensionell religion.

Långtgående. Även om allt detta kan låta enkelt, är vårt program i sina förgreningar så långtgående, så grundligt och så revolutionerande att dess fulla innebörd inte kommer att förstås helt och hållet på en tid framöver.

Medan idén om ett sunt sinne i en sund kropp redan fanns i de gamla grekernas filosofi, kompletterar vi den grundläggande idén till att omfatta ett sunt samhälle, en sund ras och en hälsosam världsmiljö på denna planet Jorden. Denna helhet förkroppsligar hela filosofin som vår religions grundläggande dogma. Dessutom är vårt tänkande i alla frågor på en global skala och omfattar hela planeten Jorden.

Vår gyllene regel. Medan vi är oerhört stolta över den vita rasens prestationer genom historien och civilisationen, är vi inte särskilt stolta över den fega och idiotiska position som den nuvarande generationen har tillåtit sig att degenerera till. Icke desto mindre är den vita rasen Naturens elit, den högsta levande varelse den har frambringat under alla tiders eoner. Vi Kreatörer, som medlemmar av denna elit, är ytterst intresserade av den vita rasens välfärd och framtid. Vi är intresserade av att rädda den vita rasen, inte så mycket för vad den är idag, utan för vad dess briljanta framtida potential kan vara om den fortsätter med ett medvetet program för att förädla sig själv och förbättra sin värld. Vårt program och vår lära är utformade för att främja den vita rasens bästa intressen så att den kan uppnå den enorma potential som är dess sanna öde. Därför är kärnan i vår lära denna: **Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.** Vi kallar detta vår gyllene regel och har betonat denna grundläggande lära flera gånger i vår första bok, *Nature's Eternal Religion*.

Den vita rasens återuppståndelse och återlösning. Den vita människan är oerhört kreativ. Han är den största byggmästare världen någonsin har skådat. Han är skaparen av världscivilisationer och världsimperier. Befriad och obehindrad är det som den vita rasen kan åstadkomma kollektivt, när den är ordentligt organiserad, sannerligen fenomenalt och omvälvande. Det är Church of the Creators mål att utveckla och förverkliga denna enorma potential. Att lyfta fram denna fantastiska potential är vad vi menar med den vita rasens återuppståndelse och återlösning. Vårt främsta mål är att främja den vita rasens bästa intressen. Inget pris är för högt, ingen kamp för hård. Vi betalar gärna priset för att uppnå detta ädla mål, oavsett vad priset än må vara.

En världsrevolution är i antågande. Vare sig vi vill det eller inte (och vi Creators accepterar det) är en långtgående revolution nu under uppsegling. Vare sig vi vill det eller inte, kommer den förestående omvälvningen att vända upp och ner på mänskligheten omedelbara angelägenheter fullständigt och oåterkalleligt. Den kommande revolutionen kommer antingen att totalt degenerera mänskligheten till en hord av eländiga missfoster, eller så kan den förebåda övermänniskans vackra guldålder och en strålande framtid därefter. Vi Creators rider på framtidens våg, och genom att förutse och planera den framtiden är vi beslutna att hjälpa till att forma den på ett sådant sätt att vi, våra barn och framtida generationer kan se fram emot en vitare och ljusare värld av en sådan storslagenhet att den övergår allt förstånd.

Den framtida värld vi avser att bygga. Kortfattat följer här några av de breda riktlinjerna för den bättre värld vi är beslutna att bygga.

En ljus värld av vackra, friska människor. En värld utan cancer. En värld utan hjärtsjukdomar. En värld där mycket mer tonvikt kommer att läggas på att bygga hälsa snarare än att bota sjukdomar, och där utmärkt hälsa kommer att vara normen snarare än undantaget. Detta avser vi att uppnå genom ett program vi kallar Salubrious Living (Hälsosamt leverne). Vi kommer att ha flera kapitel om detta ämne. Vi förutser en framtida värld där den genomsnittliga individens intelligens kommer att höjas avsevärt i varje efterföljande generation. En värld fri från mentalsjukhus, idioter eller imbeciller. En ren värld där det kommer att finnas mycket lite miljöförstöring. En värld praktiskt taget fri från brottslighet där varje man, kvinna eller barn kan gå på gatorna när som helst på dygnet utan rädsla för övergrepp; en värld av lag och ordning; en värld fri från fattigdom; en värld där varje person kommer att vara kreativt och lönsamt sysselsatt på ett eller annat sätt under hela sin livstid, en livstid som kommer att förlängas bortom den nuvarande världens. Låt mig dock snabbt understryka att vi inte alls är lika intresserade av att förlänga livet som av att öka individens hälsa och

livskvalitet så länge det varar. Längre liv är endast en sekundär fördel som ett resultat av överlägset välbefinnande.

Rasproblem lösta. Den framtida värld som vi föreställer oss den kommer inte att ha några rasproblem, inga språkbarriärer och inga brodermordiska krig. Den kommer att vara välmående, men kommer inte att ha några problem med överbefolkning eller trängsel. Inte heller kommer den att ha brist på mat, energiförsörjning eller resurser. Det kommer att finnas överflöd för alla. Ett lyckligt, välbärgat och väl avrundat liv kommer att vara inom räckhåll för alla.

Vidskeplighet borta. Vi ser en värld där vidskeplighet, rädsla för helvetet och "spöken i skyn" kommer att begravas tillsammans med våra barbariska förfäders vidskepelser. Inte längre kommer vidskeplighet att utnyttjas för vinst av bedragare för att plåga och dominera de lättlurades sinnen. Vi ser fram emot en värld där en man och kvinna kan förenas i att fostra en familj av fina, vackra, friska, intelligenta barn i ekonomisk trygghet. De kommer att ha garanterade utsikter till en stabil framtida värld där de kan förvänta sig att även deras barn kan se fram emot att ha samma möjlighet när de växer upp.

Att förverkliga drömmar. Detta är den framtida värld av Kreativitet som vi föreställer oss. En stor utmaning, säger du? Fantastiskt? En omöjlig utopi som bara drömmare överväger? Kanske. Men vi inte bara föreställer oss den, vi är fast beslutna att göra vårt bästa för att förverkliga den. Vi är inte bara drömmande visionärer, utan tvärtom har vi de specifika planerna, realistiska programmen och en militant trosbekännelse för att genomföra det. Du är en del av det programmet, min käre vita raskamrat. Med din hjälp kan vi inte bara göra det, vi måste göra det och vi kommer att göra det. Det är vår religion, vår tro, vår mening med livet. Stanna bara hos oss till den allra sista sidan och det allra sista ordet i detta, den Vita Mannens Bibel, och du kommer att lära dig hur det ska göras, och varför det måste göras, och hur du kan vara en viktig deltagare i historiens mest spännande och kreativa företag.

* * * * *

Dagens värld i omvälvning. Vi har redan konstaterat att en drastisk revolution av hela världen nu är på gång, en revolution som inte är vårt verk. Problemet med de flesta revolutioner i historien har varit att de vanligtvis har varit högst destruktiva och lämnat efter sig ett efterspel av död, förstörelse och anarki. Det är för att förhindra att en sådan stor katastrof drabbar dina och mina barn, och deras framtida ättlingar, som Church of the Creators hopp och planer har vuxit fram. Det är ett religiöst program som den vita rasen aldrig tidigare har föreställt sig under hela sin lysande men tragiska historia de senaste 6000 åren.

Sjuk värld. Om vi ser på dagens värld under det sista kvartalet av 1900-talet finner vi att det är en mycket sjuk värld. Den är kroppsligt sjuk, mentalt sjuk, andligt sjuk, socialt sjuk, ekonomiskt sjuk. Den är

rasmässigt och eugeniskt sjuk. Inte nog med att den är sjuk i alla dessa aspekter, utan den verkar bli sämre för varje år utan någon synlig lösning i sikte. Detta gäller särskilt i den "civiliserade" delen, som i huvudsak omfattar den vita rasen.

Kroppsligt sjuk. Cancer är nu den främsta dödsorsaken inte bara bland vuxna, utan även bland barn. Hjärtsjukdomar, cancer och andra degenerativa sjukdomar dödar fler människor än någonsin tidigare i en oroväckande ökande takt, utan någon synlig lösning i sikte. Sjukhus- och medicinkostnader spiraliserar i en omöjlig takt och ingen vet var det hela kommer att sluta. Människor sväljer miljarder piller och får i sig giftiga droger i en takt som aldrig tidigare skådats, men de blir inte friskare, de blir sjukare. Mentalsjukhus och dårhus är överfulla och växer som aldrig förr i historien. Människor är, som vi har sagt, sjuka till sinnet, i kroppen och i anden, och de blir allt sjukare.

Medicinsk vetenskaps misslyckande. "Accepterade", "ortodoxa medicinska metoder" har inte löst problemet. Faktum är, som vi ska visa senare, att de har förvärrat problemet och gjort det värre.

Men förtvivla inte. Vi, inom Church of the Creator, har en grundlig och total lösning. Det är väl värt din tid att lyssna på oss ända till slutet, och sedan viga dig själv åt att förverkliga den guldålder vi nämnde tidigare. Håll bara ett öppet sinne och läs vidare. Och framför allt, tänk.

Ekonomiskt sjuk. Låt oss nu titta närmare på problemet. Vi sa att världen också är sjuk ekonomiskt, och blir allt sjukare. Låt oss titta på Amerika i synnerhet, som vid denna tidpunkt fortfarande är det rikaste, mest välmående landet i världen och fortfarande drömmen och hoppet för alla bakåtsträvande lerfolk i världen. Inte nog med att det fortfarande är världens hopp, utan genom sin generositet subventionerar det nu (dårfinkigt) över etthundratjugo andra länder och hjälper (a) till att förvärra befolkningsexplosionen hos de bakåtsträvande lerraserna, och (b) raserar och pantsätter sin egen framtid i konkurs. Men även om det är nr 1, är ekonomin i Amerika, liksom i resten av världen, sjuk, sjuk, sjuk och blir allt sjukare. Vår statsskuld skjuter i höjden till astronomiska siffror. Den ökningen stabiliseras inte, utan tvärtom accelererar den i en omöjlig takt som bara kan innebära ekonomisk kollaps och en värdelös valuta. Arbetslösheten och välfärdslistorna växer i en takt som inte kan fortsätta. Detta förvärras ytterligare av en förrädisk regering som uppmuntrar parasiterna och gratisätarna att öka och föröka sig genom att göra det lättare, och i vissa fall (särskilt bland de svarta) mer lönsamt att avla barn och inte arbeta. Vår bränslebrist blir alltmer akut, och vårt beroende av import från fientliga utländska källor ökar dramatiskt för varje år. Priser och inflation stiger och inget slut är i sikte.

Vi skulle kunna citera massvis med sidor av statistik, men de skulle vara inaktuella långt innan denna bok publiceras. Vårt mål här är inte att dröja vid sådant, utan att så kortfattat som möjligt redogöra för en situation som existerar. Det är en situation som ni utan tvekan redan är smärtsamt medvetna om, och det är denna — att Amerikas och resten av världens ekonomi är sjuk — och blir sjukare för varje år. Faktum är att en tredjedel av världen redan svälter medan befolkningen fortsätter att explodera förbi fyramiljardersstrecket och fortfarande fördubblas med allt kortare intervall. Det kan inte fortsätta på detta sätt mycket längre. Det hörs redan mullret av en världsomvälvning och den kommer lika säkert som att solen går upp i öster i morgon bitti.

Utbildningsmässigt sjuk. Om vi härnäst tittar på utbildningsområdet finner vi att aldrig i vår historia har våra skolor, högskolor och universitet varit i ett sådant tillstånd av kaos som de är idag. Med högsta domstolen och vårt främmande regeringsetablissemang som genomdriver ett tyranniskt program med skolbussning och påtvingad integration av raserna som helhet, ligger hela vårt utbildningsprogram i ruiner. Istället för att skolor är en fridfull plats där barn kan lära sig livets finare saker och förbereda sig för en bättre framtid, har våra skolor blivit kloaker av stridigheter, brottslighet, narkotika och i allmänhet en obligatorisk inhägnad av elände för både lärare och elev. Ur föräldrarnas synvinkel har de blivit obligatoriska fängelser till vilka de tvingas skicka sina barn fem dagar i veckan till en enorm och ständigt ökande kostnad. I sådana statskontrollerade fängelser kan de förvänta sig att deras barn lär sig mycket lite som är antingen gott eller nyttigt, men de vet att deras barn kommer att introduceras till brottslighet, droger, fult språk och en ständigt växande hord av fientliga och halv-vilda niggrer.

Högskolor fördärvliga för våra ungdomar, dyra för föräldrar. På högskole- och universitetsnivå kan föräldrar förvänta sig att betala för ett program av fel-utbildning som kommer att ruinera dem under en period av fyra till åtta år. Vad kan de förvänta sig att deras nu vuxna barn ska lära sig på högskolan? För det första kommer deras barn att utsättas för ett massivt hjärnföroreningsprogram av rasblandning. Deras mottagliga, men inte särskilt kritiska unga sinnen kommer att få höra om och om igen att de bör blanda sig med niggrerna, gifta sig med niggrerna. De kommer att få höra att niggrerna inte bara är den vita rasens jämlikar, utan på många sätt överlägsna. De kommer att få höra att de ska skämmas över sitt stolta och ärorika vita arv och kommer att belastas med ett enormt skuldkonmplex, eftersom det kommer att hamras in i dem gång på gång att den vita rasen är ansvarig för alla världens oförrätter, och att niggrerna och ler-raserna är de "framväxande" hjältarna. De kommer att läras att hata sina föräldrar, att hata sitt vita arv och att hata sin egen ras. De kommer att få höra att deras föräldrars och förfäders idéer, seder, bruk och traditioner är gammalmodiga, efter sin tid och mötas av hån och löje

på dem. Kort sagt kommer de att läras att älska judarna, negrerna och gyttjeriserna, och att hata sin egen dyrbara vita ras.

Moralkoder förstörda. Men detta är inte slutet på den skada föräldrarna kan förvänta sig när de, till en enorm uppoffring, skickar sina avkommor till college. De kan förvänta sig att de moralkoder i vilka de fostrat sina barn under en livstid kommer att bli svårt sargade, om inte helt brutna och förkastade. De kan förvänta sig att deras personliga vanor och utseende urartar mot den långhåriga hippien, den ultimata slarvern. De kan förvänta sig att deras avkomma med all säkerhet kommer att introduceras till droganvändning, med stora risker att de dukar under för drogberoende och blir ruinerade för resten av livet.

Föräldrarna kan förvänta sig att en stor andel kommer att ta examen från college utan att ens kunna läsa, skriva eller tala det engelska språket ordentligt.

Oerhört pris. För allt detta kommer föräldrarna att betala ett enormt pris i ekonomiska svårigheter, emotionell stress och påfrestning, och i skada på deras mest dyrbara ägodelar — deras barn.

Sannerligen, utbildningen idag är extremt elakartad och blir alltmer så hela tiden. Återigen har "ortodoxa" "accepterade" metoder inte löst problemet. Tvärtom har de förvärrat problemet och gjort det värre.

Rashygien och dysgenik. Hur oroande de ovannämnda sjukdomarna än må vara (och de är betydande), så hopas den mest ondskefulla, permanenta skadan av alla på oss, den vita rasen, inom området för ras och genetik. Om den nuvarande trenden fortsätter kommer den vita rasen, naturens högsta skapelse, att vara biologiskt utplånad och utrotad inom ytterligare en eller två generationer. Vi har fått höra om och om igen om den enorma befolkningsexplosion som nu pågår. Men den mest betydande faktorn som konspiratoriskt har hållits från oss är denna: medan gyttjeriserna exploderar lavinartat, krymper den vita rasen inte bara snabbt, utan blir bortblandad till utrotning. Under tiden expanderar negrerna, mexikanerna, hinduerna, kineserna, indoneserna, blandraserna i Sydamerika och hundratals andra blandade arter av gyttjeriser i en fantastisk takt, en takt som aldrig tidigare skådats i historien.

Gyttjerisernas explosion. Och varför exploderar gyttjeriserna plötsligt? På grund av den vita mannens välvilliga politik att subventionera dem med mat, med medicinsk teknologi, industriell teknologi och rent ekonomiskt bistånd, anslag och gåvor, allt detta på den vita rasens bekostnad, allt till nackdel för den vita rasen och till förmån för de snabbt expanderande gyttjeriserna. Som vi kommer att se senare, innebär sådan idiotisk politik självmord för den vita rasen och spridning av de subnormala gyttjeriserna. Konsekvensen av en sådan självmordspolitik kommer att bli civilisationens sammanbrott och en värld av

svältande, klösande lerraser, en värld av kaos, hunger och anarki. En föraning om en sådan värld kan redan ses i skarp kontur på många platser i världen idag för var och en som bryr sig om att titta med öppna ögon. Några exempel är Haiti, Indien, det forna Belgiska Kongo där den vita människan drevs ut genom förräderi från sin egen (judiska) regering i Belgien, för att bara nämna några. I allmänhet sjuder hela Afrika norr om Rhodesia och Sydafrika av anarki, hunger och rasmässig degeneration. Till och med Sydafrika och Rhodesia är dömda att kollapsa och återgå till djungeln, om den nuvarande vansinniga kursen fullföljs. Vid detta skrivande har Rhodesia, hjälpt av förräderi inifrån, från England och USA på utsidan, redan tagits över av niggrerna.

Ständig genetisk degeneration. Det finns ytterligare en faktor som måste nämnas i den rasmässiga degenerationen av mänskligheten som helhet och den vita rasen i synnerhet. Även inom den vita rasen själv sker en ständig nötning och degeneration av rasens genetiska hälsa. Även bland de av den vita rasen som inte har förorenats genom rasblandning med lerraserna, degenererar den genetiska poolen och går utför. Varför? På grund av den vansinniga politik vi har accepterat inom medicin, inom politik, inom utbildning och särskilt inom religion.

Så nu kommer vi till problemets kärna. Världen är elakartad inom alla de främsta områden vi har nämnt eftersom vårt tänkande i grunden har varit, och fortfarande är, sjukt. Den vita människans sinne har blivit extremt elakartat och i själva verket självmordsbenäget.

Sjuka sinnen är problemets kärna. Vi kommer nu att fastställa en grundläggande premiss som vi kommer att upprepa och betona om och om igen genom hela denna bok: **de flesta av våra problem har sitt ursprung i sinnet. Alla lösningar på dessa problem har också sitt ursprung i sinnet.**

Kom ihåg att vi konstaterade redan i början att vårt främsta mål är: **Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.** Endast om vi behandlar helheten kommer vi att kunna lösa vår mångfald av problem. Genom att göra det hävdar vi Skapare att vi måste börja med sinnet. Vi måste först och främst räta ut vårt tänkande och föra våra sinnen till området för hälsa och förnuft. Innan vi kan göra detta måste vi rensa sinnet från den förorening och kontaminering som nu förlamar och grumlar dess tänkande. Förrän vi gör det är vi oförmögna att tänka logiskt. Till exempel, under århundradena före Columbus trodde nästan alla människor att jorden var platt. Innan den felaktiga idén rensades bort från deras sinnen, kunde idén om att världen är rund inte underhållas i samma hjärna. Och förrän idén om att världen var rund blev universellt accepterad, kunde få framsteg göras i

navigering, utforskning, upptäckt och ytterligare expansion av den vita mannens horisonter.

Igenslammad med självmordstankar. På samma sätt inom områdena ras, religion och rashygien: så länge våra sinnen är nedskräpade med en massa sjuka och självmordsbenägna idéer, idéer som i grunden är falska, kan föga eller inga framsteg göras inom dessa områden – områden som är mest avgörande för den vita rasens och själva civilisationens överlevnad. Återigen betonar vi att de "accepterade" och "ortodoxa" idéerna om ras och religion inte har löst problemet. Tvärtom har de förvirrat och förvärrat problemet och är själva orsaken till det.

Avgiftning av den vita mannens sinne. Det är ett av syftena med denna bok att först och främst sanera den vita mannen från allt skräp, bråte och gift som har samlats i hans sinne på grund av den sjuka religion och sjuka utbildning som hans sinne har indoktrinerats med under de många årtusendena. Det är sedan vårt syfte att ersätta dessa idéer med ett hälsosamt, konstruktivt och kreativt tänkande, idéer som bygger på den främsta av alla sanningar: naturens eviga och oföränderliga lagar.

Vår fyrdimensionella religion. Vi har sagt att vårt mål är att bygga en ljus och vacker värld genom att uppnå ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. Vi har också sagt att den verkliga platsen att börja på är med sinnet. Men för att göra det kommer vi att gå till väga på en omväg och börja i mitten – nämligen hur vi kan uppnå en sund kropp.

Giftiga droger som bas för modern "medicin". Vi vill alla ha en sund, frisk kropp, eller hur? Vi vill ha en kropp fri från cancer, fri från hjärtsjukdomar, fri från de flesta av de degenerativa sjukdomar som plågar den "moderna" civilisationen, eller hur? I den första delen av denna bok kommer vi att förklara och utforska hur detta redan är möjligt utan användning av droger, kirurgi eller strålning, kort sagt, utan deras "ortodoxa" program av "skära, bränna och förgifta" som den moderna medicinen är så förtjust i att använda som ett "botemedel". Vi kommer också att avslöja hur American Medical Association (A.M.A.), Food and Drug Administration (F.D.A.) och American Cancer Society (A.C.S.) samt en mängd av deras underorganisationer, i maskopi med den judekontrollerade nyhetsmedian, i åratal har deltagit i en ondskefull konspiratorisk kampanj för att undertrycka all sådan information från att antingen nå dig, eller misskreditera den om du råkar snubbla över den.

Hälsosamt leverne — vår hälsofilosofi. I den första delen av denna bok kommer vi att ha ett antal kapitel inte bara om ämnet hälsa, utan också om det relaterade ämnet, en ren och hälsosam miljö. De två hör ihop och är en integrerad del av vår filosofi för överlevnad, expansion och främjande av den

Vita Rasen. Vi kallar detta, vår filosofi om total hälsa, **Salubrious Living** (Hälsosamt Leverne).

Men innan vi går in på Creativitys filosofi om Salubrious Living och superhälsa, vill jag ägna de kommande två kapitlen åt att först fastställa några grundläggande principer härledda från Naturen rörande allt liv. Detta kommer att vara vår utgångspunkt för många fler sådana principer senare.

Kreativt
Credo Nr. 2

Aldrig Mer

Genom Ormens Ögon

Begrunda Följande Situation. En ung pionjärmoder som bor i en primitiv stuga i den tidiga västern med sin make och tre barn. Ungdomarna är sex, fyra respektive två år gamla, och ett till är på väg. Barnen sover alla i samma lilla rum.

Evig Fiendskap. En morgon finner modern till sin fasa en skallerorm med en nykläckt kull under en av barnens sängar. Det råder inte det minsta tvivel i moderns sinne om vad hon måste göra. Hon får omedelbart ut sina barn från området, överväger att hämta den största påken i vedstapeln vid eldstaden, och slå ihjäl skallerormen och hennes späda kull.

Oförsonlig konflikt. Nu finns det uppenbarligen en skarp intressekonflikt här. Uppenbarligen har de två motstridiga parterna, nämligen modern och hennes familj på ena sidan, och skallerormen på den andra sidan, omedelbara, diametralt motsatta synsätt. De två synsätten är för evigt oförsonliga. De är extremt fientliga och laddade med känslor. De är i själva verket en fråga om liv och död. De två parterna kan inte överleva i samma sovrum, och i själva verket är skallerormen, ur moderns synvinkel, i sig själv ett ondskefullt hot mot henne själv och hennes familj, oavsett var den befinner sig. Det kan inte finnas någon förhandling, ingen kompromiss, ingen försoning, endast överlevnad för den ena eller den andra.

Ormens Synvinkel. Men innan vi går vidare med moderns synvinkel, låt oss se på det ur skallerormens synvinkel. Låt oss för ett ögonblick se på det genom ormens ögon. Låt oss faktiskt presentera det med några av de tårdrypande, sympatiframkallande klyschor som dessa samma "blödande hjärtan" har blivit sådana experter på att använda för att spela på dina hjärtsträngar.

Liberalhumanistisk Version. Här är denna stackars skallerorm i livsfara. Även hon är en av Guds varelser, med rätt till liv, frihet och lycka. Även hon är berättigad till överlevnad och rätten att fostra sin familj i fred, komfort och trygghet. Dessutom är hon en moder. Hon är en god moder som försöker skydda sin unga avkomma. Hon fann en fin varm plats under sängen och betraktade den som sitt hem. Och varför inte? Det verkade mer varmt och skyddat från elementen än den mer fientliga, kalla utsidan. Det faktum att någon annan hade byggt huset var av inget särskilt intresse

för henne. Detta var hennes näste! Detta var hennes hem! Detta var platsen där hennes barn föddes!

När allt kommer omkring kunde ormen resonera som så att hon och hennes förfäder strövade över detta prärieland långt innan dessa vita inkräktare dök upp och började plöja upp deras mark, rycka upp deras bon med rötterna och i allmänhet döda och decimera deras släkte. Dessa vita nybyggare var de mest bittert avskydda fienderna! Döda dem! Hugg mot denna vita moder! Hugg henne med giftiga huggtänder och injicera det dödliga giftet i hennes blodomlopp så snabbt som möjligt! Befria jorden från henne, hennes barn och hennes like.

Dessa skulle vara de tankar som flög genom skallerormens sinne om den kunde uttrycka sig. Eftersom den inte kan uttrycka sig i ord, skulle en liberal opinionsbildare med blödande hjärta gärna göra det åt henne och sprida hennes synpunkt genom världens nyhetsmedier, särskilt om han därigenom kunde misskreditera, försvaga och undergräva den vita rasens ställning.

Moderns synpunkt. Nog om ormens synpunkt. Vid det här laget betraktade vi det enbart så som det sågs genom ormens ögon. Sett ur moderns synvinkel representerade ormen en omedelbar och närvarande fara för henne själv, hennes barn och hennes man. Det var en farlig reptil, utrustad med giftiga huggtänder, en sorts skadedjur som inte var till någon jordisk nytta för henne eller någon annan. Den var ful, förkastlig, instinktivt skräckinjagande och en fruktansvärd fara för hennes familj. Nästan instinktivt klubbade hon ihjäl skallerormen och dess yngel så snabbt som möjligt och kastade ut resterna ur sitt hus. Instinktivt gjorde hon det som naturen säger åt varje art att göra — skydda ditt eget släkte och förinta det som är ett hot mot dig, din familj och ditt släkte.

I fallet med pionjärmodern var "hennes släkte" den vita rasen. Det inkluderade inte ens hela "mänskligheten". Det inkluderade inte ens de fientliga vilda rödskinnen som strövade i landet, och som också var ett hot mot hennes familj och hennes vita raskamrater.

Arternas eviga konflikt. Detta presenterar i tydliga drag den konflikt som varje art i naturen konfronteras med idag och har gjort sedan urminnes tider. Det kommer att vara så i all evighet i framtiden. De fega liberalerna och de blödande hjärtana vill få oss att tro att saker och ting är annorlunda nu och att vi alla har ett större, övergripande gemensamt intresse som vi alla delar. Vi måste lära oss att leva och låta leva, säger de till oss. De går till och med längre och säger att vi måste hjälpa till att bevara varje art, oavsett hur skadlig för oss eller hur värdelös den är. Detta gäller inte bara djurens, fåglarnas, fiskarnas och insekternas värld, utan även bevarandet och spridningen av de underlägsna arterna av det stora samlingsbegreppet: den "mänskliga" rasen. Detta inkluderar kannibaler, australiska bushmän, kvarlevande vildar som lever i träden på Filippinerna, eller huvudjägarkannibaler på Nya Guinea, eller i djunglerna i

Amazonas. Oavsett hur bakom, dumma eller värdelösa sådana stammar är, så är det den vita rasens "kristna plikt" att skydda dem, att föda dem, att fostra dem och, om nödvändigt, att hålla dem förökande, till och med sitta barnvakt åt dem som vi nu gör för många av de amerikanska indianerna som snart skulle dö ut om de lämnades att klara sig själva i konkurrens med den vita mannens civilisation.

Självmordsbenägen kristen filosofi. Judarna och de kristna går till och med längre. De säger inte bara till oss att vi ska "leva och låta leva" utan de säger till oss att vi ska älska våra fiender och göra gott mot dem som illvilligt utnyttjar oss. Eftersom kristendomen i grunden ägnar sig åt en värld av fantasi och låtsaslek, är en sådan filosofi naturligtvis präglad av självmord och dumhet. Att frivilligt samarbeta i sin egen ras självmord är att gå långt bortom idén om att "leva och låta leva!"

Ingen omsorg om den vita rasen. Genom hela denna idiotiska "blödande hjärta"-filosofi verkar det märkligt nog saknas en avgörande del. Märkligt nog, medan dessa välgörare hjärtan blöder ymnigt för alligatorerna, skallerormarna, indianerna och negrerna, verkar det aldrig finnas den minsta omsorg om överlevnaden för naturens mest underbara art av alla — den vita rasen. Medan mängder av propaganda har skrivits om hur viktigt det är att bevara de sista 50 trumpetartranorna, har ingen välgörare med blödande hjärta någonsin publicerat att den stora vita rasen själv är en vikande och krympande art, att den sannerligen är en utrotningshotad art på väg mot utplåning.

Liberal filosofi självmordsbenägen. Detta är synnerligen egendomligt och märkligt, eftersom en stor del av dessa liberaler, blödande hjärtan och välgörare som står för allt skrikande, själva är medlemmar av den vita rasen.

Hur kommer det sig att den vita rasen, vars intelligens i frågor om vetenskap, civilisation och kultur ligger så långt före någon av de färgade ler-raserna, är helt omedveten om och likgiltig inför sin egen överlevnad, men ändå gör en så stor sak av överlevnaden och välfärden för inte bara jordens avskum, utan till och med välfärden för sina rena fiender?

Måste få ordning på vårt tänkande. För att besvara detta märkliga dilemma måste vi först och främst få ordning på vårt tänkande. Det finns ett antal faktorer som har fört den vita rasen till randen av självmord och självförstörelse, och inte minst av dessa är den förvirrade filosofi som försvagar den vita mannens hjärna. Någon har manipulerat den vita mannens tankeprocess. Vem den personen än är, så är de inte intresserade av den vita mannens välfärd, utan snarare hans förstörelse.

Vita rasen vår enda omsorg. Så låt oss analysera situationen beträffande hur vi blev så förvirrade att vi hjälper våra fiender och totalt saknar omsorg om vår egen överlevnad.

När jag säger "vår" överlevnad, talar jag om den vita rasen, eftersom jag inte är en fågel, eller en alligator, eller en nigger, eller en indian. Jag är en medlem av den vita rasen och som sådan är jag först och främst bekymrad över den vita rasens välfärd, dess överlevnad, expansion och framsteg.

Överlevnad sker nödvändigtvis på andra varelsers bekostnad. Låt oss nu tydligt konstatera ett avgörande livsfaktum: intresset och välfärden för en livsform på denna jord kan vara, och är vanligtvis, i direkt konflikt med en annans. Det finns inget sådant som "ett gemensamt bästa" för varje varelse på denna jord. När en prärievarg tar hem en kanin till sin familj, innebär det en god måltid för prärievargsfamiljen, men det innebär död och tragedi för kaninfamiljen. När en lejonflock på den afrikanska velden lyckas fälla en zebra, innebär det tillfälligt mat och överflöd för lejonflocken, men det är död och förintelse för zebran. När en svärm gräshoppor invaderar en bondes majsfält, innebär det förstörelse för majsen, katastrof för bonden, men mat och god näring för gräshopporna. Gräshoppornas och bondens intressen är inte desamma. De är diametralt motsatta.

Överlevnad för det egna slaget. Och så är det genom hela naturen. En varelses död är den andra varelsens välsmakande middag. Prärievargar är inte intresserade av kaniners välfärd och lider inte av några samvetskval när de tar hem dem till middag. Det borde de inte heller göra. Naturen säger åt dem att detta är vad de bör göra om de ska överleva. Å andra sidan är kaniner inte det minsta intresserade av prärievargars välfärd, och det är en fråga om liv och död att undvika att bli fångad av en prärievarg och bli en prärievargs middag.

Den uppenbara intressekonflikten sträcker sig till praktiskt taget alla andra arter och även mellan underarterna. Naturen säger åt varje art att se efter sitt eget slag.

Evig kamp är priset för överlevnad. De som är för svaga eller för tröga för att kompetent föra den kampen, hamnar på efterkälken och elimineras i den grymma striden för överlevnad.

Detta diktum gäller hela arter såväl som individer. Darwin sammanfattade det med frasen "den starkastes överlevnad" (survival of the fittest).

Naturens lagar är oföränderliga. Denna obevekliga naturlag gäller även arten såväl som individen. Inte nog med att naturen ständigt uppgraderar varje art genom att gallra ut de svaga, de tröga, de missanpassade, de deformerade, utan över ett längre tidsspann gallrar naturen också ut hela arter som inte kunde klara dess test i konkurrensen om överlevnad. Dronten finns inte längre hos oss. Inte heller många enorma arter ur dinosauriefamiljen som för femtio miljoner år sedan dominerade landskapet i massiva antal. Vissa arter av dinosauriefamiljen, såsom leguaner, har dock anpassat sig till ändrade omständigheter, miljö och konkurrens, och överlever fortfarande till

denna dag. På den positiva sidan har hajfamiljen med sina cirka 250 underarter överlevt konkurrens, istider och en föränderlig miljö i över tvåhundra miljoner år, en mycket, mycket lång tid sannerligen.

Överlevnad för de starkaste. Samma hårda lag om "överlevnad för de starkaste" gäller även för den "mänskliga" arten. Tyvärr betyder termen "starkast" inte nödvändigtvis den mest kapabla och intelligenta, inte heller den mest produktiva. "Överlevnad för de starkaste" betyder de som är bäst lämpade att överleva, vilket har en helt annan innebörd. Kackerlackan som art bebodde jorden vid tiden för dinosaurierna och finns fortfarande kvar hos oss. Detta betyder inte att den var bättre, större, starkare eller mer önskvärd än dinosaurien. Det betyder att den har visat sig mer kapabel att överleva. Som ett resultat överlevde den, och de stora dinosaurierna gjorde det inte. Det är viktigt att göra denna distinktion när vi talar om "överlevnad för de starkaste."

Vita rasen som skapare av civilisationer. Det är viktigt att ha denna distinktion i åtanke när vi betraktar den "mänskliga" arten som sådan. Utan tvekan är den vita rasen den överlägset mest intelligenta, kapabla, flitiga och produktiva rasen av alla de raser som nu lever, eller någonsin har levt, på denna planets yta. När det gäller att frambringa civilisation skapades praktiskt taget alla kända civilisationer av den vita rasen. Även sådana som de hinduiska eller kinesiska civilisationerna för fyratusen år sedan skapades av en invaderande vit erövrare och påtvingades en underlägsen ler-ras. När de vita erövrarna, genom giftermål, slutligen späddes ut och dränktes i glömska, stannade samma civilisationer på den ursprungliga nivån eller regredierade i förfall. Detta ämne utforskas mer i detalj i flera kapitel i vår första bok, *Nature's Eternal Religion*.

Vita rasen en utrotningshotad art. Trots det faktum att den vita rasen är överväldigande överlägsen alla världens ler-raser i kreativitet, produktivitet, intellekt, kultur, civilisation och i stort sett alla andra kategorier, håller den vita rasen inte ställningarna i kampen för överlevnad. Den krymper, medan världens ler-raser förökar sig och avlar som råttor.

Märkligt nog är de flesta vita människor tragiskt omedvetna om denna katastrof. Många av de vita liberalerna vars hjärtan blöder för överlevnaden av de sista 50 trumpetartranorna är märkligt likgiltiga inför försvinnandet och utrotningen av sin egen art.

Vita rasen programmerad för utrotning. Och faktum är — den vita rasen är på kollisionskurs med katastrof och utrotning. Medan det har tagit miljontals år för naturen att utveckla denna kronjuvel av sin skapelse, kommer den vita rasen som vi känner den idag att vara bastardiserad till ännu en dum, oförmögen ler-ras inom högst två generationer, såvida inte den vita rasen snart ändrar sin inställning och sitt handlingssätt. Den kommer att dränkas i en flodvåg av färgade massor, ur vilken den aldrig mer kan ta sig loss. När den vita

När rasen väl har blivit uppblandad kan processen aldrig mer vändas, lika lite som ett stekt äggröra återigen kan förvandlas till det ursprungliga ägget.

Låt oss inte missta oss på den punkten — det pågår ett kraftfullt, avsiktligt forcerat program för att förslava Amerika genom raslig degeneration! Denna process är utan tvekan det mest betydelsefulla och olycksbådande faktumet i den samtida historien, och märkligt nog ett av de minst insedda av offren själva — den vita rasen.

Judarna, vår dödsfiende. Den judiska rasen arbetar mot Amerikas rasliga upplösning. Genom att tränga sig fram, klösa och bedriva propaganda med ett raseri utan motstycke i historien, arbetar judarna mot sitt slutgiltiga historiska mål — totalt förslavande av alla världens raser — och varje jude en kung. Varför vill de reducera den vita människan till en degenererad idiot för att kunna styra världen? Frågan besvarar nästan sig själv. Idiotier är lättare att kontrollera än ett intelligent, aggressivt och stridbart motstånd, som den vita rasen alltid har varit.

Medan judarna driver på för Amerikas förfall och den vita rasens uppblandning i hela världen som helhet, inkluderar deras program naturligtvis inte judarnas egen uppblandning. Tvärtom är judarna extremt rasmedvetna och har varit det i tusentals år. De är de mest fanatiskt rasistiskt sinnade av alla på jordens yta. Deras enda fanatiska lojalitet är mot deras egen ras. Deras enda orubbliga lag är: det som är bra för judarna är bra — det som är dåligt för judarna är dåligt — punkt slut.

Allt ur judisk synvinkel. De gör inte misstaget att se på världen genom ormens ögon eller någon annans ögon. De ser på allt genom judens ögon — allt granskas, förklaras, främjas och övervägs ur den judiska synvinkeln. Som ett resultat av sin rasliga solidaritet, som är polariserad kring deras judiska religion, har juden idag kontroll över pengarna, propagandamedierna och världens regeringar.

Den vita människan spelar den försvarslösa dåren. Här ligger den betydande skillnaden mellan judarna och den vita rasen. Medan juden inte gör någon hemlighet av att vara orubbligt hängiven den judiska rasens intressen, blir den vita människan, genom massiv tillämpning av propaganda, hypnotiserad till att vara en välgörande "do-gooder" som febrilt anstränger sig i ett försök att rädda resten av världen. Han får ständigt höra att det är "hans plikt", hans ansvar, att subventionera hinduerna i Indien, indianerna i Amerika, de svarta i Biafra, i Uganda eller i USA, eller var de än befinner sig. Han får ständigt, genom judisk propaganda, höra att han måste ta hänsyn till "behoven" hos varje avskum på jordens yta. Han blir tillsagd att se på livet och världen genom alla andras ögon utom sina egna. Han programmeras, kort sagt, till att se på världen genom ormens ögon — genom sina dödsfienders ögon.

Fördomar och Diskriminering. Det finns två nyckelord som juden använder extremt effektivt som vapen mot den vita rasen. Dessa två ord är fördomar och diskriminering. De används alltid mot den vita människan, aldrig mot judarna eller niggrerna. De används för att få den vita människan att känna skuld och därigenom slå ner hans försvar.

Alla är Fördomsfulla. Låt mig nu säga detta om fördomar: alla som har en gnutta hjärna överhuvudtaget är fördomsfulla och använder diskriminering i sitt urval av allt — bekanta, grannar, kläder, mat, bilar, bostäder, etc. Niggrer är extremt fördomsfulla till förmån för niggrer, judar är de mest fanatiska av alla när det gäller att fuska, ljuga och stjäla om det gynnar Israel och judarna som helhet. Domare är fördomsfulla, lagstiftare och politiker är fördomsfulla, lärare är fördomsfulla, nyhetsmän är fördomsfulla. Endast en imbecill kan gå genom livet utan att vara fördomsfull, och även det är tveksamt.

Vapen mot den Vita Rasen. Så vad är nytt? Ingenting, förutom att det bara är den vita rasen som alltid anklagas för att vara fördomsfull, "rasistisk" och dumt kryper inför denna idiotiska anklagelse likt en pavlovsk hund betingad att dregla. Kännetecknet för varje fritt samhälle är friheten att välja vem man vill umgås med. Detta innebär uppenbarligen också friheten att välja vem man inte vill umgås med och därmed avvisa. Genom historien har denna valfrihet varit extremt viktig för alla folk, och vi Kreatörer är beslutna att inte låta judarna och niggrerna svindla oss på denna extremt viktiga rättighet.

Fördomar Omdefinierade. I sin sanna mening betyder fördomar egentligen att vara selektiv bland de mångfaldiga alternativ och val som finns tillgängliga i livet. Genom att vara kompetent i att göra sådana val, skulle sunt förnuft diktera att en sådan person utövade gott omdöme — en utmärkelse för intelligens.

Förvridet till ett Skällsord. Men judarna och niggrerna har, genom att använda "fördomar" som ett vapen mot den vita människan, förvridit det till en helt annan innebörd. Genom år av upprepning har de odlat fram dess betydelse till ett fult skällsord, ett epitet som antyder att en fördomsfull individ är förbannad med en märklig nyck, en fix idé, som hatar människor som skiljer sig från honom själv utan någon anledning alls.

Varning för Uppenbar och Förestående Fara. Låt oss därför klargöra saken. Vi Kreatörer är inte besatta av några särskilda fixeringar eller nycker av något slag. Faktum är att det är vår kalla, sakliga logik som injagar fruktan och hat i våra fienders hjärtan. Vi Kreatörer är inte särskilt bekymrade över vad någon tror eller gör så länge det inte utgör ett hot mot oss. Om 500 miljoner människor vill tro att kor är heliga och det inte är ett hot mot oss, så bryr vi oss inte alls. Men när en mäktig grupp, såsom det judiska nätverket, har en trosbekännelse och ett program utformat för att förstöra vår familj, vårt land, ja, och den vita rasen

sig självt, då hoppar vi till uppmärksamhet. Vi lägger inte bara märke till det, utan vi vidtar åtgärder. Det åligger oss då att bli extremt energiska, att organisera oss och att försvara oss till varje pris. Det är då en fråga om överlevnad — en fråga om att segra eller dö.

Raslig Lojalitet. Vi Skapare intar denna ståndpunkt: Ja, vi är stolta över att vara rasister. Ja, vi är förutintagna till förmån för den Vita Rasen i alla lägen, i alla ting. Endast vi kallar detta raslig lojalitet, och alla som inte är lojala mot den Vita Rasen betecknar vi som en föraktlig förrädare mot sin egen ras. Vi kommer att ha mer att säga om detta i senare kapitel, men jag vill göra denna fråga outplånligt tydlig ända från början.

Slutsats. Det föregående leder till följande oundvikliga slutsatser:

1. Naturen påbjuder att varje art ser efter sin egen uteslutande och skyddar sig mot sina fiender. Vi kommer att kalla denna filosofi "åt var och en sitt", eller raslig lojalitet, med hänvisning till människor.

2. Vi får aldrig mer se på frågor ur någon annans synvinkel, inte genom ormarnas, inte genom judens ögon, inte genom negrernas ögon, eller någon annan fiendes synvinkel.

Vi måste mäta allt utifrån vår synvinkel. Vi måste överväga varje fråga ur den Vita Mannens synvinkel, och ingen annans.

3. Den tredje slutsatsen följer logiskt på den andra och den kommer att vara grundstenen i vårt religiösa tänkande: nämligen, vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden. Vi har redan dekreterat detta som vår Gyllene Regel i det första kapitlet, och vi upprepar det här.

Aldrig Mer Får Vi Vara Förrädare mot Våra Egna. Medan vi fortsätter att bygga filosofin för vår religion för den Vita Rasens överlevnad, låt oss aldrig mer se på världen genom ormens ögon. Vi är inte intresserade av ormens synvinkel. Vi har bara ett övervägande: den Vita Mannens synvinkel, den Vita Mannens bästa intresse, den Vita Mannens välfärd.

Att göra annorlunda är att spela förrädare mot vår egen ras och en förolämpning mot Naturens Lagar själva.

I nästa kapitel ska vi titta närmare på varje varelses instinktiva förmåga att känna igen sin naturliga fiende, och vad som har hänt med den instinkten i fallet med den Vita Rasen.

Kreativt

Credo Nr. 3

Att känna igen sina fiender — En fråga om liv och död

Grunderna för överlevnad. Den näst mest enfaldiga varelsen på jordens yta är den som inte kan känna igen sina fiender. Den mest dumma av alla är den som försvarar och samarbetar med just de fiender som håller på att förgöra den och dess eget slag.

I början av 1960-talet såg jag ett vetenskapsprogram på tv som jag aldrig har glömt. Vid den tiden hade det inte riktigt gått upp för mig att Bergspredikan, som förespråkar råd som "älska dina fiender", "vänd andra kinden till", "stå inte emot det onda", var ett riktigt dåligt, självmordsbenäget budskap.

Lektion i naturkunskap. Programmet som har etsat sig fast i mitt minne visade en flock nykläckta kycklingar, inte mer än några dagar gamla. De hölls i en cirkulär fålla, troligen omkring 20 fot i diameter, med väggar som inte var mer än en fot höga. I mitten av denna cirkulära fålla fanns en vertikal påle, troligen åtta fot hög, med en horisontell arm som sträckte sig ut från toppen av den centrala pålen så att armen kunde svepa horisontellt över fållan i en roterande rörelse.

Den första scenen visade de små kycklingarna som fridfullt pickade i sig mat i fållan. Sedan fästes en träfågel, med konturerna av en flygande anka, vid änden av armen. Armen med ankan längst ut svängdes sedan runt, runt över de unga kycklingarna, vilket simulerade en anka som flög över deras huvuden.

Helt oberörda fortsatte de små kycklingarna att picka på sin mat. När en träfågel med konturerna av en flygande gås ersatte ankan, blev resultatet detsamma. De små kycklingarna kunde inte bry sig mindre.

Därefter fördes en träfågel med konturerna av en hök på liknande sätt över deras huvuden. Omedelbart skrek de små kycklingarna av skräck och rusade i skydd i en kur i mitten av fållan. Detta trots det faktum att det inte ens fanns en hönshona där för att värma dem eller förmedla sin erfarenhet till de små kycklingarna.

Medfödd instinkt. Inbyggt i dessa små kycklingar fanns den **instinktiva igenkänningen av höken som sin naturliga fiende, instinktiv rädsla och en instinktiv reaktion att fly och söka skydd.** Utan någon träning, utan några medvetna tankeprocesser, kände till och med en dum kyckling, några dagar gammal, igen en uppenbar och omedelbar fara — den

hönshök — trots att det bara var en simulerad träkontur av deras fiende som passerade över deras huvuden.

Denna lektion gjorde ett betydande intryck på mig, och även om jag vid den tiden inte hade insett dess fulla betydelse, glömde jag den aldrig.

Naturliga fiender. Sedan dess har jag noterat, från andra former av djur-, fågel-, insekt- eller kräldjursliv, att nästan varje varelse har en eller flera naturliga fiender, och att var och en av dem instinktivt kan känna igen dem nästan som om de fångade upp dem på radar. En nyfödd hjortkalv känner inte bara omedelbart igen närvaron av ett bergslejon i nära anslutning, utan vet också vad den ska göra för att undvika att bli upptäckt. Den kommer därför att ligga stilla och lågt i gräset och försöka smälta in i landskapet. Eftersom kalven inte har någon lukt, hoppas den att den inte ska upptäckas av sin rovlystna fiende.

På samma sätt känner praktiskt taget varje annan varelse, genom syn och luktsinne, instinktivt igen sina fiender på kort tid och vet vanligtvis vad den ska göra för att skydda sig. Misslyckande i denna oerhört viktiga funktion är dödligt. En jordekorre känner igen prärievargar, hundar, hökar, örnar och flera andra naturliga fiender på ett ögonblick, och dyker vanligtvis i skydd i sitt hål i marken. Andra fåglar, djur, fiskar, etc., använder kamouflage, skydd och i grunden kamp eller flykt, som några av de många geniala sätten att skydda sig mot sina fiender.

Den vita mannens instinkt undergrävd. Så nu kommer vi till den art som vi är mest berörda av — den ädlaste och mest intelligenta av alla varelser — den vita rasen. Den föddes också med naturliga instinkter att känna igen och skydda sig mot sina fiender. Men när vi undersöker den vita rasens historia under de senaste två tusen åren, är dess meriter på detta område så beklagliga att det är absolut skamligt. Om du skulle fråga den genomsnittliga vita mannen vilka hans naturliga fiender är, skulle han inte ens veta vad du pratade om, än mindre veta hur han ska skydda sig.

Våra naturliga fiender. Och vilka är hans naturliga fiender? Nummer ett på listan är den internationella juden, hela det judiska nätverket, juden som individ. Nummer två är massan av färgade raser, som vi helt enkelt ska beteckna som ler-raserna.

Dum och förvirrad. Den nästan dummaste varelsen i världen är den som inte bara vägrar att försvara sig mot sina fiender, utan som sluter upp till försvar för just den fiende som är aktivt engagerad i ett program för att förgöra den. Som en känd läkare (om vilken vi kommer att ha mer att säga i ett senare kapitel) sa: "Ack, ingen dåre är en större dåre än den dåre som lurar sig själv."

Den nuvarande generationen av den vita rasen passar in på denna beskrivning till punkt och pricka. Medan juden, i tusentals år, har fört medveten, avsiktlig, planerad, effektiv krigföring för förstörelsen och/eller...

rasblandning av den vita rasen, den nuvarande generationen av den vita rasen har blivit så förvirrad, så omtöcknad, så indoktrinerad med dåliga, felaktiga idéer om ras och religion, att den vita människan själv är judens bästa och mest effektiva allierade i sin egen självförstörelse.

Ursprunget till vår förvirring. Hur kom detta sig? Tja, det är en lång historia, och det är främst vad den här boken handlar om. Låt mig kortfattat säga här att när juden sålde kristendomen till de gamla romarna, sinnebilden för den vita rasen under den eran, var det då genombrottet skedde. När juden övertygade romarna att köpa de giftiga råden i bergspredikan, nämligen att "älska dina fiender", "vända andra kinden till", "stå inte emot det onda", då blev romarna mogna för undergång.

Romarnas död. Vi vet alla vad som hände med romarna kort efter att de "omvändes" till kristendomen. Med sina instinkter bedövade och sitt tänkande perverterat till att oroa sig för spöken i skyn istället för att kämpa för sin egen överlevnad och framgång, krympte de snart bort i glömska. De bleknade bort från historiens scen. De betalade priset för att de tillät sig att rasblandas och för att de inte kände igen sin eviga fiende, juden.

Sådana är konsekvenserna av att inte känna igen sin fiende, och naturligtvis kan man inte försvara sig mot en fiende man inte kan, eller vill, känna igen.

Vårt uttalade syfte. Det är Church of the Creators syfte att återfå och återuppliva de hälsosamma instinkter som naturen har utrustat även den vita rasen med, och att föra den tillbaka till förnuftet så att vårt folk inte bara känner igen sina fiender, utan också lär sig att utöva sin instinktiva drift att övervinna dem. Med alla de märkvärdiga egenskaper av intelligens, kreativitet och produktivitet som naturen så generöst har utrustat den vita rasen med, kommer den då inte att ha några problem med att främja sin egen överlevnad, expansion och framgång.

Den vita rasen måste återfå sina sinnen. Men först måste den vita rasen, liksom alla andra varelser, återigen lära sig att känna igen sina fiender, annars är det säkert att den snart kommer att vara lika utdöd som dronten och dinosarien.

Låt oss återigen klargöra detta: varje ståndpunkt vi har är och måste vara ur den vita människans perspektiv. Ur den vita människans perspektiv är judarna, negrerna och ler-raserna hans eviga naturliga fiender. Detta är lika grundläggande och oföränderligt som konflikten mellan pionjärmodern och skallerormen.

Antingen eller. Vid detta avgörande skede i historien kommer antingen den vita rasen att överleva, eller judarna och deras förslavade ler-raser. Det kommer att bli det ena eller det andra, och detta är också ett dystert oföränderligt faktum, vare sig vi gillar det eller inte.

Det är Skaparkyrkans högsta syfte att se till att det blir den vita rasen som ska överleva.

* * * * *

Måste också veta hur vi försvarar oss själva. Det finns ytterligare en grundläggande idé som jag vill klargöra helt och hållet från början. Att se på varje fråga ur den vita mannens synvinkel och tydligt identifiera våra fiender lägger en fast grund för vår filosofi, men det är inte tillräckligt. Vi måste nu också veta hur vi framgångsrikt försvarar oss mot våra fiender och övervinner dem. Nyckelordet är framgångsrikt.

Vitt lagarbete. Svaret på det problemet är också enkelt och grundläggande. Svaret på det är lagarbete. Vi måste använda oss av rasmässigt lagarbete. Därefter måste vi organisera oss. Vi måste vara hängivna rasmässig lojalitet organiserad i vitt lagarbete.

Grundläggande även för de mest okunniga. Detta är så uppenbart och så grundläggande att även den mest okunniga nigger är medveten om det. Kubanerna är medvetna om det. I maj 1980 och de första två veckorna i juni riskerade de sina halsar och fraktade mer än 115 000 av sina bastardiserade bröder över Floridasundet i små båtar, oavsett hårt väder och i trots mot våra invandringslagar. Judarna har varit intensivt medvetna om rasmässigt lagarbete i tusentals år och har gjort det till en högt sofistikerad vetenskap. Märkligt nog har den vita rasen, den mest intelligenta av alla raser, aldrig medvetet utövat det på en rasmässig nivå, och har i själva verket programmerats att undvika det av rädsla för att anklagas för att vara "rasister". Den vita mannen är mycket skicklig på lagarbete inom sport, musik, vetenskap, kristendom, medicin och inom ett antal andra områden, men på en rasmässig nivå, aldrig.

Måste lära sig denna läxa. Så låt mig förklara grunderna i denna princip för mina vita raskamrater så att de kan lära sig denna läxa och lära sig den väl.

När en nybörjare går med i ett stort fotbollslag (eller basketlag, eller basebolllag) är den första läxan som grundligt drillas in i honom att han inte är en oberoende individ, utan en medlem av ett lag. Denna grundläggande idé drillas in i honom skoningslöst så att han inte bara spelar efter spelets regler utan, vad som är viktigare, han spelar efter lagets regler. Han antingen lär sig och utövar lagarbete eller så sparkas han ut ur laget, oavsett vilka andra talanger han än må ha. Det är inte tillräckligt att han på fotbollsplanen kan vara en bra löpare, en bra passare, en bra mottagare eller en bra blockerare, han måste göra sin givna del i ett noggrant orkestrerat lagspel. Han måste vara medveten om de andra spelarnas drag, lagets strategi, motståndarnas drag, när han måste blockera, när han måste låta någon annan bära bollen, och dussintals andra invecklade...

manövrar, som alla bidrar till lagarbete. Och lagarbete leder till seger.

Lagspelare är vinnare. Om ett lag bestod av de bästa individuella spelarna i landet men alla spelade som självständiga primadonnor, skulle de lätt kunna besegras av ett mediokert lag som lärt sig grunderna i lagspel. Och så är det i livet, i affärer, och i ännu högre grad med vår egen rasliga överlevnad.

Låt mig illustrera ytterligare ett exempel där det inte finns utrymme för att ägna sig åt idiotiska teorier, och där att komma på andra plats innebär katastrof.

Militär krigföring – ett annat exempel. Låt oss föreställa oss två arméer, ungefär lika stora, som står mot varandra och gör sig redo för strid. Den ena armén är vältränad, väldisciplinerad, har en strategisk stridsplan utarbetad i förväg och leds skickligt av ett högsta befäl som inte bara vet vad dess stridsplan är, utan har modet, förmågan och beslutsamheten att genomföra den.

På den andra sidan har du en annan armé av liknande storlek som tror starkt på demokrati, tror på valfrihet, tror att varje enskild soldat har rätt till sin egen åsikt och friheten att göra som han behagar. Varje fotsoldat är starkt medveten om denna filosofi och ytterst mån om att utöva sin förmodade frihet att göra precis vad han vill. När stridens dag kommer har varje rekryt sina egna idéer om hur denna strid bör utkämpas, eller om den överhuvudtaget bör utkämpas. Du har, kort sagt, en oorganiserad mobb. När deras välorganiserade motståndare ryckte fram mot dem skulle de slaktas. Alla deras teoretiska fantasier om frihet, om individuellt avvikande åsikter, etc., skulle utplånas tillsammans med dem.

Raslig överlevnad står på spel. Och så är det med raslig överlevnad. Vi måste lära oss lagarbete som läxa nummer ett. Vi måste sluta spela fåniga lekar om hur förbannat individualistiska vi alla vill vara. Vilka förmågor och talanger vi än har måste de bidra till rasens överlevnad i dess bästa intresse. Om vi inte gör det kommer vi att utplånas av underlägsna raser som har lärt sig läxan om lagarbete bättre än vi har.

Oinskränkt frihet en myt. Ingen är absolut fri i livet och judarna har lärt sig att upprepade gånger agna och kroka goyim med några av samma bedrägliga slagord. Idén om frihet och oberoende kommer främst i denna kategori. I Sions vises protokoll skryter de om hur de använde sloganen "Frihet, Jämlikhet, Broderskap" som den fras med vilken de lanserade den franska revolutionen, och noterade att goyim var för dumma för att märka de inbyggda motsägelserna i frasen. De skryter vidare med att de har använt samma idé, i grunden idén om Frihet och Oberoende, som ett medel för att så jäsning och förvirring i talrika tidigare revolutioner och även

efterföljande revolutioner, genom att använda denna idé som bete för att först undergräva auktoriteten, och sedan störta den.

Ansvar, Plikt Kommer Först. Livets realiteter är sådana att ingen är fri att köra på vänster sida av vägen i valfrihetens namn, att köra mot rött när impulsen faller på, eller att låta barn födas till denna värld för att svälta för att man känner sig fri att antingen arbeta eller lata sig. Faktum är att alla i livet har en mängd ansvarsområden som man är skyldig att inte bara acceptera, utan man måste också vara kapabel att utföra dem effektivt under hela sin livstid. En god Vit Raslig kamrat måste **tänka i termer av plikt, ansvar, heder,** inte bara gentemot sig själv utan också sin familj, sitt samhälle och sin ras. Själva idéerna om ansvar och obegränsad frihet att göra precis som man vill står i direkt konflikt med varandra, och frihet som en okvalificerad entitet existerar inte för någon varelse eller art på jordens yta, än mindre för medlemmar i ett högt komplext samhälle som varje ansvarsfull medlem av den Vita Rasen skulle föredra att leva i.

Raslig Socialism: Rasligt Lagarbete. I *Nature's Eternal Religion* har jag försökt förklara detta delvis under Raslig Socialism, i vilken jag försöker förklara först och främst vikten av lagarbete bland våra Vita Rasliga Kamrater om de ska överleva, och för det andra, att socialism som sådan är ingenting mer eller mindre än ett Organiserat Samhälle. Jag påpekar vidare att trots alla de idiotiska stigman som de missledda Kosher-Konservativa har placerat på ordet "socialism", så är varje organisation, i sig, oavsett om det är en kyrka, en skola eller en scoutkår, i grunden socialistisk. Jag upprepar: socialism är ett organiserat samhälle, och som sådant, likt vädret, kan det vara bra, dåligt eller likgiltigt, beroende på dess individuella natur. Cicero, den store romerske filosofen och författaren, sammanfattade det kortfattat: "Vi är lagens tjänare för att vi ska kunna vara fria."

Anarki, den Grymmaste Tyrannen av Alla. Jag upprepar: det finns inget sådant som okvalificerad frihet — det finns bara anarki. Ett klassiskt exempel på moroner som tror att de har friheten att göra som de vill är det nyligen inträffade exemplet (maj 1980) med negrerna i nordvästra Miami, som plundrade, brände, slog och dödade som de fann lämpligt. Sådan förstörelse kan bara pågå tillfälligt. Sedan kommer det tunga priset av vedergällning för ett sådant vansinne. Vi måste komma ihåg att vår teori om frihet att göra som vi vill också är anarkistens frihet att göra detsamma mot oss, och detta kan inkludera att plundra ditt hus, bränna ner det och döda dig och din familj.

Creativity är Vitt Lagarbete. Inom Creativity följer vi historiens erfarenhet. Evig kamp är priset för överlevnad. Vinnarna i sådana kamper är de som organiserar sig, som har en stridsplan, som utövar rasligt lagarbete. Inom Creativity, när vi utvecklar vår

trosbekännelse och program, strävar vi efter att förse den Vita Rasen med alla dessa nödvändigheter, och mer därtill.

Sammanfattning. Låt oss sammanfatta genom att säga följande:

1. Inom Creativity betonar vi ansvar och plikt framför en libertinsk filosofi.
2. Vi gynnar producenten framför konsumenten.
3. Vi har lärt oss av historiens hårda erfarenhet att alla libertinska samhällen slutar i anarki, och att anarki är den grymmaste och mest destruktiva av alla tyranner.
4. Vi tror på det fullaste utövandet av frihet inom ramen för ett organiserat samhälle och ansvar gentemot det samhället.
5. Vi tror att de friaste individerna är de inom ramen för en organiserad Vit regering, fri från främmande kontroll och fri från förorening av främmande raser.
6. Vi tror att historien och erfarenheten har visat att endast på grundval av att vi erkänner våra fiender, förintar och/eller utesluter dem och utövar rasmässig laganda kan en stabil, varaktig regering byggas för den Vita Rasens framsteg, välstånd och avancemang.

* * * * *

Efter att ha fastställt dessa få grundläggande spelregler, ska vi nu återgå till ämnet att återställa vår fysiska och kroppsliga hälsa, som vi lovade för två kapitel sedan. När allt kommer omkring innebär överlevnad att kämpa, och för att vara en god kämpe måste man vara vid utmärkt hälsa. De sjukliga, de svaga och de klena klarar sig inte väl i kampen för överlevnad. Den Hälsosamma Hälsan (Salubrious Health) hos varje medlem av den Vita Rasen är också ett av de främsta målen för Church of the Creator. I de närmaste kapitlen kommer vi att utforska hur vi kan åstadkomma detta lyckliga tillstånd av välbefinnande — Salubrious Living.

Creative

Credo Nr. 4

Medicinsk Bluff

Naiv. Fram till den tidpunkt då jag skrev *Nature's Eternal Religion* 1972 var min inställning till läkarkåren liknande den hos genomsnittsmänniskan — stor respekt för deras "vetenskapliga kunskap" och en hoppfull förväntan på nya "vetenskapliga genombrott" allteftersom tiden gick. Jag var lika naiv som den genomsnittlige bondlurken när det gällde "medicin".

Långsamt uppvaknande. Mitt missnöje växte fram långsamt. Precis som upptäckten av den religiösa bluffen gällande mytologin om "spöken i skyn", tog det åratal att nysta upp den bluff som begåtts mot en förvirrad och omtöcknad allmänhet inom området "medicin". Mitt missnöje började förmodligen, eller fick åtminstone en ytterligare skjuts, omkring 1975 när jag läste en bok av en brittisk läkare vid namn *The Medical Go Around, or why Doctors are so Useless*. I den berättade han historien om sina egna erfarenheter av meningslöshet. När patienter kom in med ett besvär förväntade de sig att läkaren skulle "göra något". Eftersom han i praktiskt taget varje fall som kom in inte kunde veta vad han skulle göra, var det uppenbara "göra något" att skriva ut ett piller, ett lugnande medel, en dekokt eller patentmedicin. Det botade ingenting, men patienten kände att han hade fått något gjort.

Skadlig medicin. I de flesta fall var "medicinen" värre än värdelös. Inte nog med att "medicinen" inte botade någonting, utan vanligtvis gjorde den patienten sjukare vid fortsatt användning, och ofta till en vanemässig missbrukare av ett preparat, ibland en läkarinducerad narkoman.

Det var början. Men den läkaren berättade ingalunda hela historien för mig. Sedan dess har jag läst förmodligen hundra böcker till i ämnet "Modern medicin" och kommit till några djupgående och långtgående slutsatser, för det mesta mycket oroande slutsatser.

Medicin ett bedrägeri. För att sammanfatta det kortfattat är det min oåterkalleliga slutsats att modern medicin är ett enormt bedrägeri värt miljarder dollar. Det finns ingen "medicin". Det finns bara droger, främmande och onaturliga för människokroppen, som skapar beroende, förgiftar och ofta dödar. Det finns inga "mirakelmediciner". Hela drogmetoden är i grunden felaktig. Den ortodoxa medicinska metoden med kirurgi, strålning och droger, som vi ska kalla vid dess rätta namn: skära, bränna och förgifta, gör mycket mer skada än nytta.

Iatrogen. Visste du att 40 % av alla sjukdomar och dödsfall i USA är iatrogena, det vill säga orsakade av den behandling som ges på sjukhuset eller av läkaren? Visste du att när...

läkare gick ut i strejk i Kanada, sjönk antalet dödsfall kraftigt? Att när läkarna i Israel gick ut i strejk hände samma sak? Visste du att läkare själva är sjukare än genomsnittspersonen som aldrig går till en läkare? Att antalet narkomaner bland läkare är oproportionerligt högt, liksom antalet självmord?

Domineras av judar. Det har också kommit till min kännedom att läkarkåren, liksom juristkåren i detta land, är helt dominerad av judar. Inte bara ansvarar de för A.M.A. i toppen, utan praktiskt taget varje läkarförbund på lokal-, delstats- och countynivå domineras av judar. Inte bara är antalet judar inom läkarkåren (liksom inom juristkåren) oproportionerligt stort, utan etiken och tänkandet är judiskt. Detta judiska tänkande är genomsyrat och vidmakthållet genom själva läkarutbildningarna, där allt börjar. Det behöver knappast sägas att läkarutbildningarna själva är tungt belastade med judar.

Pengar är inte svaret. Precis som i det judiska förhållningssättet till att lösa inflation, problemen med "fattigdom", utbildningskrisen, brottslighet och de många andra politiska och ekonomiska svagheter som påtvingats oss av det judiska etablissemanget, ju mer pengar vi spenderar på att lösa "hälsoproblemet", desto värre blir det. Ju mer pengar vi spenderar på "forskning", på mediciner, eller cancer, eller sjukhus, desto sjukare blir befolkningen.

Bekämpar effekter, inte orsak. Varför är det så? Det beror på att det typiska judiska förhållningssättet till de flesta problem är att bekämpa effekterna istället för att gå efter orsaken. Låt mig illustrera. Anta att du hade ett gäng pyromaner lösa i en stad som anlade bränder slumpmässigt. Staden beslutade då att spendera mer pengar på brandkåren, genom att fördubbla, tredubbla eller fyrdubbla styrkan och pengarna. Men pyromanerna eftersöks inte och de fortsätter glatt sin väg och anlägger tio gånger så många bränder som brandmännen någonsin kan hoppas på att släcka, och staden fortsätter att brinna, oavsett hur mycket pengar som spenderas på brandbekämpning. Det slutgiltiga exemplet på att brandkåren löser sitt problem med att ha alla dessa telefoner som ringer för att rapportera bränder, vore att klippa de inkommande ledningarna. Det skulle lösa problemet med ringande telefoner.

Detta är i huvudsak det typiska förhållningssättet att undertrycka effekter snarare än att eliminera orsaken.

Undertrycka symptom, förvärra sjukdomen. Samma inställning råder inom läkarkåren. Om du har huvudvärk, ta en smärtstillande tablett. Det löser inte problemet med vad som orsakar huvudvärken, men det kommer att kväva symptomen, tillfälligt, vill säga. I det långa loppet kommer den smärtstillande tabletten att ytterligare förgifta ditt system och bidra till svårare huvudvärk. Så patienten tar fler och starkare piller och huvudvärken blir värre och patienten blir mer sjuk, mer förgiftad.

Gå till orsaken. Vi i Church of the Creator går i hela vårt tillvägagångssätt för alla våra problem till problemets rot. Vi vill först och främst finna orsaken och sedan utrota orsaken till ett problem, oavsett om problemet handlar om ras, ekonomi, hälsa eller vad som helst. Vi har passerat stadiet av att leka lekar med symptom och att bli lurade till tron att om man kan lindra symptomen så bidrar man till botemedlet. Vanligtvis är det precis tvärtom i livets alla skeden.

Läkemedel botar aldrig. Ändå är detta exakt det tillvägagångssätt som hela filosofin bakom "medicin" bygger på. Hitta en "medicin", en drog, ett gift, som ska "bota" åkomman. Sanningen är att det inte finns några sådana läkemedel, och det kommer aldrig att finnas. Oavsett hur många miljarder dollar professionen spenderar på "vetenskaplig forskning" för att försöka hitta ett mirakelläkemedel för att "bota" cancer, artrit eller hjärtsjukdomar, eller vad som helst, så har inget sådant någonsin hittats och inget kommer någonsin att hittas.

Alla läkemedel är gift. Låt mig upprepa: alla "mediciner" är droger, är kemikalier som är främmande för människokroppen, är gifter. Det är inte särskilt logiskt att om en helt frisk kropp blir sjuk av att ta dessa preparat (kemoterapiläkemedel mot cancer eller andra), att en sjuk kropp som redan är överbelastad med gifter, skulle bli frisk av att ta samma preparat.

Endast kroppen kan läka. Vi intar ståndpunkten att endast kroppen (en underbart konstruerad mekanism) kan utföra läkningen. Allt vi behöver göra är att ge den en rimlig chans, istället för att förgifta den ytterligare med droger. Chansen kroppen söker är (a) vila för att göra det möjligt för den att göra sig av med sin överbelastning av gifter. Detta uppnås genom fasta, vilket vi kommer att ha mer att säga om i ett separat kapitel, och (b) att bygga upp dess resurser (när den väl har gjort sig av med gifterna) med näringsrik mat. Detta uppnås i grunden genom att äta råa frukter och grönsaker, med måttliga mängder nötter och spannmål. Vi kommer också att utveckla detta mer i ett senare kapitel.

* * * * *

Sökandet är ändlöst och förgäves. Sökandet efter "botemedel", efter livselixiret, efter ungdomens källa, efter mirakelmediciner, är äldre än den nedtecknade historien. Under all den tiden har inte ett enda "botemedel", "mirakelläkemedel" eller elixir någonsin hittats. Inget kommer någonsin att hittas. Ändå fortsätter tron och sökandet, precis som den vidskepliga tron på "spöken i skyn" fortsätter. Det märkliga med dessa "botemedel" som förkunnades med stort jubel för tio eller tjugo år sedan är att de har ersatts av nya "botemedel" som kommer att ersättas av andra.

Valium – den främsta beroendeframkallande drogen. Kommer du ihåg uppståndelsen och fanfarerna kring lugnande medel för tjugo år sedan? Kommer du ihåg hur det annonserades som århundradets "mirakelmedicin"? Kommer du ihåg hur det hyllades som ett stort genombrott — en välsignelse för mänskligheten, som dämpade...

livets stress och press, lindra nervösa besvär och i allmänhet göra mänskligheten lyckligare?

Låt oss då titta på vad en av dessa mirakelmediciner, Valium, den mest utskrivna, har åstadkommit. Här är några av dess bedrifter.

1. Den har skickat fler missbrukare till sjukhus än heroin. I en undersökning av mer än 800 akutmottagningar och 94 000 incidenter av drogmissbruk fann Drug Enforcement Agency att Valium var den främsta missbruksdrogen.

2. Det är det mest utskrivna läkemedlet i landet (1975), med en grossistförsäljning på totalt 132 miljoner dollar per år. Det överväldigande antalet missbrukare och beroende var resultatet av läkares recept, många av dem hemmafruar i medelklassen.

3. Valium är beroendeframkallande och skapar ett beroende. Abstinensbesvären liknar de som orsakas av barbiturater och alkohol. Krampryckningar, darrningar, buk- och muskelkramper, kräkningar och svettningar kan uppstå om missbrukaren plötsligt slutar ta pillren.

4. Tillsammans med en martini (vilket mången make eller maka i medelklassen kan göra) förstärks dess effekter och blir mycket farliga.

Sådana är resultaten av bara en av de tusentals högt prisade "mirakelmedicinerna". Den har inte botat någonting, men har gjort hundratusentals, ja miljontals, beroende och skickat många i döden.

* * * * *

Läkemedel har aldrig botat någonting. Låt mig analysera lite närmare detta grundläggande tillvägagångssätt inom "medicin", den ortodoxa stöttepelaren för läkarkåren.

Förutom att bedöva smärtan, vad är det egentligen ett läkemedel förväntas "bota"? Har något läkemedel någonsin hittats som "botade" förstoppning? Matsmältningsbesvär? Vanlig förkylning? Böld? Gastrit? Nässelfeber? Finnar? Cancer? Eller "botade" någonting? Har något läkemedel någonsin hittats som var mer effektivt än hokus-pokus från den första afrikanska voodoodoktorn? Inte vad jag kan minnas. Kommer någon ärlig läkare någonstans att hävda att han har kännedom om en enda "medicin" som är ett botemedel mot ens det enklaste besvär som mänskligheten lider av?

Ändå stönar världens apotek under bördan av "botemedel" som inte botar. Läkare över hela landet skriver varje dag miljontals recept på "mediciner" som inte är värda ett vitten, de flesta av dem skadliga, farliga och giftiga. Jag minns när vår dotter var ett och ett halvt år gammal, hade gått upp tidigt och fått i sig större delen av en flaska "barnaspirin". Vi förlorade henne nästan och var tvungna att pumpa hennes mage.

* * * * *

Sökandet fortsätter. Trots det faktum att en saklig analys av medicinbranschen avslöjar att inget läkemedel har botat någonting,

att gårdagens "undermediciner" förpassas till dagens skrothög, fortsätter den febrila sökandet efter nya läkemedel i en takt som omsätter miljarder dollar.

Pengar, Girighet, Judar. Den lättlurade allmänheten tror mer frenetiskt än någonsin på "botemedel" och läkemedel. Många har fortfarande samma religiösa tro på sina läkare som den primitiva vilden har på sin medicinman, och av samma anledning. Det är helt ogrundat. Men världen är fortfarande tätt prickad med forskningsinstitutioner värda miljarder dollar vars verksamhet inte bara är att ta fram bedrägliga nya läkemedel, utan mer till punkt och pricka — att upprätthålla en "vetenskaplig" fasad och sälja på den lättlurade allmänheten deras bedrägliga hokus-pokus.

Bakom allt ligger samma huvudmotiv som att sälja idén om "spöken i skyn", eller vilket annat geschäft som helst — pengar, pengar, pengar. Läkemedel kostar lite att producera men säljs till ett högt pris per milligram. Och bakom de flesta läkemedelsföretag, farmaceutiska företag, står judar, judar, judar. De skulle sälja stryknin, arsenik och cyanid i pillerform till allmänheten och rekommendera att de tar ett till varje måltid om de kunde tjäna pengar och komma undan med det. Faktum är att inte bara läkemedelsbranschen, utan hela läkarkåren, på lokal, delstatlig och nationell nivå, är topprids av judar.

* * * * *

Sammanfattning. Det finns mycket mer att säga i detta ämne om att avslöja medicinens bedrägeri och vi kommer att återkomma till delar av det i andra kapitel. Men låt oss för nu sammanfatta.

1. Alla mediciner är läkemedel, är kemikalier som är fientliga mot människokroppen, är gifter.
2. Läkemedel botar ingenting. I bästa fall förlamar, bedövar eller lugnar de, och erbjuder endast "tillfällig lindring" från smärta eller obehag.
3. Alla läkemedel har "rebound"-effekter eller skadliga biverkningar, som förgiftar kroppen och överbelastar den med toxiner, vilket vanligtvis förvärrar just den åkomma de påstås hjälpa mot.
4. Många läkemedel är beroendeframkallande eller orsakar ett tillstånd av beroende.
5. Den mystiska tron på "modern" medicin är lika ogrundad som en vildes tro på sin voodoo-metod.
6. Den mystiska tron på dagens läkare är lika ogrundad som vildens tro på sin medicinman.
7. Den grundläggande inställningen inom dagens ortodoxa medicin, grundad på den bedrägliga tron att läkemedel botar, är en ren bluff.
8. Endast kroppen själv kan läka, om den ges en ordentlig chans.
9. Den urgamla hysterin att finna "nya botemedel", "undermediciner" etc., är en förrädisk snara och ett lukrativt geschäft. Den främsta drivkraften bakom det är pengar, och bakom denna girighet och snikenhet står till stor del judarna.

* * * * *

Röja marken. Som jag tidigare har konstaterat, innan vi kan gå vidare med att bygga en konstruktiv filosofi, är det först och främst nödvändigt att rasera alla vidskepelser, allt skräp, bråte och alla schibbolet som har spårat ur oss i det förflutna. Detta har vi försökt att delvis göra i detta kapitel och vi kommer att återkomma till det senare. Eftersom vi Skapare är mer intresserade av att bygga konstruktivt än av rivning, kommer vi att gå direkt vidare till vad svaret är på "ortodox" medicin, en filosofi som har misslyckats totalt och eländigt, och lämnat vårt folk sjukt och degenererat.

Ett bättre svar. Eftersom vi Skapare är intensivt hängivna att bygga en bättre värld, en bättre ras och ett bättre samhälle, är vi intensivt intresserade av hälsan hos våra vita raskamrater, för endast med friska, energiska medlemmar kan vi bygga ett sådant samhälle och en bättre värld. I nästa kapitel kommer vi att kasta oss direkt in i ämnet om att bygga superhälsa. Det kallas Salubrious Living, Nature's Way.

Kreativt

Credo Nr. 5

Hälsosamt Leverne

Den kreativa vägen till superhälsa

Att mynta vårt eget uttryck. I brist på en bättre term inom hälsovetenskaperna myntar vi härmed ett eget uttryck — **Hälsosamt Leverne** (Salubrious Living). Vad menar vi med Hälsosamt Leverne? Låt mig göra det helt klart. Vad vi Kreatörer har i åtanke är ett effektivt, systematiskt program för att uppgradera hälsan och vigören hos vår dyrbara vita ras. Vi kallar detta program **Hälsosamt Leverne**.

"Salubrious" kommer från det latinska ordet "salubris", som betyder "hälsosam; välgörande; sund; nyttig; kraftfull." Websters ordbok definierar salubrious som: "1. gynnsam för, eller främjande av hälsa eller välbefinnande; stimulerande; 2. andligt välgörande; främjande för goda resultat."

Bli först medveten. Inom Kreativiteten har vi en mer specifik innebörd i åtanke, en livsstil som leder till det bästa inom kroppslig hälsa och andligt välbefinnande genom att fullända vårt koncept om "ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö." Vi vill att varje Kreatör ska följa en livsstil som resulterar i optimal hälsa, lycka, kraft och produktivitet. Vi vill formulera de direktiv genom vilka detta kan uppnås utan att nödvändigtvis gå in på alltför mycket detaljer, för när våra medlemmar väl är medvetna om programmet för Hälsosamt Leverne, finns det nu ett antal bra böcker som går in på ytterligare detaljer om olika aspekter av Hälsosamt Leverne. Vår kyrka kommer att se till att vi har sådana böcker tillgängliga för våra medlemmar vid alla tidpunkter.

Liknar Naturlig Hygien. Vårt program ligger mycket nära den filosofi som i vissa hälsokretsar är känd som Naturlig Hygien. Det finns faktiskt ett amerikanskt sällskap för Naturlig Hygien (American Natural Hygiene Society) som har funnits i många år. Jag instämmer helhjärtat i praktiskt taget alla deras koncept, förutom att jag inte särskilt mycket tycker om deras terminologi. "Naturlig" kan betyda nästan vad som helst, och en marijuanarökare kan till exempel hävda att han gör sin "naturliga" grej. Ordet "Hygien" antyder också ämnet renlighet, och även om vi alla är för renlighet, är det inte vad Naturlig Hygien handlar om. Ytterligare en skillnad mellan vår terminologi, Hälsosamt Leverne, och Naturlig Hygien är att den senare inte alls inkluderar ras-hygien (eller eugenik), medan vi Kreatörer starkt betonar **Eugenik** som en integrerad del av vårt program för Hälsosamt Leverne.

Står i skuld till Dr. Shelton. Dr. Herbert M. Shelton var en tidig pionjär inom Naturlig Hygien och har bidragit förmodligen mer än någon annan individ till att etablera denna konst eller vetenskap i modern tid. Han framstår som en jätte till man i denna livsviktiga rörelse. Vi, den vita rasen, står i stor skuld till honom för den hängivna forskning, främjande och den omfattande mängd litteratur han har bidragit med till denna extremt viktiga aspekt av vårt liv.

A.M.A. Fientliga. Vem uppfann Naturlig Hygien? Det gjorde verkligen inte jag. Det gjorde inte Dr. Shelton heller. Att ställa en sådan fråga är som att fråga vem som uppfann andning eller motion. Sannerligen gjorde inte A.M.A. och den ortodoxa läkarkåren det. De är i själva verket dödsfiender till Naturlig Hygien, främst för att om alla utövade det skulle det finnas lite behov av sjukhus, kliniker, droger, "mediciner", röntgen och, mest förödande av allt för den ortodoxa läkarkåren, väldigt lite behov av läkare. Det skulle i själva verket reducera den bedrägliga "medicin"-verksamheten från en svindel på 250 miljarder dollar om året till fullständig maktlöshet och obetydlighet. Inte nog med det, utan om alla förstod och utövade Naturlig Hygien skulle vårt folk vara mycket friskare, lyckligare och mer energiska.

* * * * *

Hälsosamt Leverne. Efter att ha erkänt vår betydande tacksamhetsskuld till rörelsen för Naturlig Hygien och beskrivit vilken skillnad det är mellan den och Hälsosamt Leverne (Salubrious Living), kommer vi nu att släppa termen Naturlig Hygien och tala om Hälsosamt Leverne.

Vad förstår vi Skapare med Hälsosamt Leverne? Kortfattat kan vi formulera det i några dussin meningar.

1. Vi tror på att leva i enlighet med vårt mänskliga biologiska arv och i harmoni med Naturens lagar.

2. Detta innebär att äta färsk, hälsosam mat i dess naturliga tillstånd så som Naturen har gett den till oss. Den måste vara otillagad, obearbetad, utan konserveringsmedel och inte manipulerad på något annat sätt. Detta innebär vidare att den måste vara ekologiskt odlad, utan användning av kemikalier.

3. Att tillgodogöra oss en ren, hälsosam miljö — frisk, oförorenad luft; rent vatten; och den välgörande terapin från solens direkta strålar, varje dag.

4. Någon form av ansträngande fysisk träning flera gånger i veckan.

5. Vila och avkoppling, både mental och fysisk, inklusive djup och effektiv sömn.

6. En form av rekreation som är tillfredsställande för vår känsla av prestation.

7. En känsla av syfte, trygghet och självförtroende för att ge bränsle åt våra mål för prestation och att leva det goda livet. Vi måste ha mål och vi måste vara motiverade.

8. Medveten självbehärskning av vårt liv och vårt arbete.

9. Socialt liv inom ramen för vår Kreativa religion, vårt vita samhälle och socialt umgänge med våra vita rasfränder. Vi är sociala djur.

10. Hälsosamt uttryck för våra sexuella instinkter.

11. Att leva i en behaglig och hälsosam miljö.

12. Vi tror inte på användningen av några "mediciner", droger eller kemikalier som havande något läkande eller terapeutiskt värde. Faktum är att alla mediciner, droger, narkotika och kemikalier är giftiga och toxiska för människokroppen. Vidare, och av samma anledning, tror vi inte på användningen av vitamin-, mineral- eller enzymtillskott, ej heller användningen av konstgjorda livsmedelsfärgämnen, konserveringsmedel, eller raffinerade eller fragmenterade livsmedel.

13. Vi tror starkt på utövandet av fasta som det bästa sättet att befria kroppen från ackumulerade gifter och toxiner. Vi är övertygade om att fasta är det mest naturliga och effektiva medel kroppen har för att övervinna alla former av sjukdom och återställa sig själv till hälsa.

14. Att leva i, och främja ett eugeniskt vitt samhälle. Detta innebär att vi är särskilt noga med att inte bara säkerställa fortbeståndet av vår dyrbara vita ras, utan vi är noga med att de olämpliga gallras bort och att varje generation avancerar till högre och mer hälsosamma nivåer, fysiskt, estetiskt och mentalt.

Skillnad från Naturlig Hygien. Detta sammanfattar ganska väl vårt koncept om Hälsosamt Liv (Salubrious Living). Med undantag för nr 2 är de första 11 kategorierna ganska väl erkända av den genomsnittliga individen, även om de inte nödvändigtvis praktiseras.

I nr 12 går vi radikalt skilda vägar från den ortodoxa läkarkåren, och även från "hälsofantasterna" som slaviskt gynnar våra så kallade "hälsokostbutiker" som säljer vitaminer och andra tillskott, samt andra onödiga processade och raffinerade piller och dekokter.

I nr 13 förespråkar vi starkt en hälsopraktik som är långt mer effektiv för att återställa kroppssystemet till hälsa än alla droger och mediciner tillsammans, men som tyvärr få människor är bekanta med.

När det gäller ämnet eugenik har vi naturligtvis mycket att säga i denna bok, eftersom det är hjärtat i vår religiösa doktrin. Vi kommer därför inte att gå in på det igen i detta avsnitt av boken, utan kommer att ha separata kapitel om ämnena fasta, samt ämnet droger och medicin.

Men om det är ett särskilt ämne som skiljer Hälsosamt Liv från "hälsofantasterna", så är det att äta nyttig naturlig mat i dess råa, otillagade tillstånd. Detta är mycket viktigt, och vi kommer att ägna ett helt kapitel åt detta ämne.

Men låt oss först undersöka vad för slags djur vi är, och vilken kategori av livsmedel Naturen har utformat oss för. För detta måste vi studera vårt eget matsmältningssystem i jämförelse med andra arter. Detta kommer vi att göra, och nästa kapitel fastställer en gång för alla vad vår rättmätiga livsmedelskategori egentligen är.

Kreativt 6
Credo Nr.

Frugivora

Att finna vår kategori i naturens kostschema

Åt var och en sitt. Varje varelse i naturen vet instinktivt vad som är den rätta födan för den att äta. Kor äter gräs. Vissa fåglar äter frön och insekter, andra som hökar och örnar äter kött. Vissa varelser är extremt selektiva, andra äter ett bredare urval. Oavsett vad deras föda består av, vet de vad det är och håller sig till det. De äter vad naturen har utformat deras matsmältningssystem för under de miljontals år av deras utveckling. Skulle de göra annorlunda, skulle de snart hamna i stora svårigheter. Till exempel äter zebror gräs och lejon äter kött, trots att de båda kan leva på samma Serengeti-slätter i Afrika. Skulle de byta kost med varandra, skulle både zebrorna och lejonen snart dö. Men det gör de inte. De äter instinktivt rätt.

Den vita människan är förvirrad. Det enda undantaget i naturens rike som inte verkar veta vilken dess naturliga födokategori bör vara är märkligt nog den mest intelligenta varelsen av dem alla, den vita rasen. Ingen varelse, inte ens de mest primitiva vildar, äter en kost av mer olämplig föda än den vita människan. Och ju mer civiliserad och ju bredare urvalet är, desto sämre blir kosten, och följaktligen desto sämre blir deras hälsa. Ingen missbrukar sitt matsmältningssystem mer flagrant än den civiliserade människan.

Köttätare mot växtätare. I åratal har argumenten rasat: är människan en köttätare som lejonen, eller en växtätare som korna? Medicinska skribenter verkar konsekvent ha gjort misstaget att dela in oss alla i endast två kategorier — dessa: Köttätarskolan påpekar att vi inte är växtätare som kor, får, etc. Vi har inte fyra magar, kan inte idissla och de påpekar med rätta ett antal andra skillnader. Växtätarna påpekar att lejonets eller hundens matsmältningssystem är proportionellt sett mycket kortare, deras magar producerar upp till nio gånger så mycket syra för att snabbt smälta kött och föra det vidare ut.

Båda argumenten är korrekta och logiska. Det mänskliga matsmältningssystemet är varken likt en kos, utformat för att äta gräs, eller likt en hunds, utformat för att äta kött. Vi är varken köttätare eller växtätare. Vi tillhör en annan kategori.

Egentligen fem kategorier. Egentligen finns det ungefär fem väl definierade kategorier bland djuren: förutom köttätarna och...

herbivora finns det graminivora, omnivora och frugivora. Vi vet redan vad carnivora och herbivora äter. **Graminivora** är djur som huvudsakligen lever på säd och gräsfrön. Detta omfattar främst vissa typer av fåglar, även om de också kan äta insekter. **Omnivora** är djur som trivs på en blandad kost och äter både kött och många sorters växter. Björnar är ett exempel. **Frugivora** är djur som huvudsakligen lever på frukter, nötter, späda skott, rötter och blad från växter. Deras huvudsakliga diet är en fruktbaserad sådan, eller nära därtill.

Människan är en Frugivora. Nu kommer vi till huvudfrågan. Vad är vår naturliga kategori? Vid en första anblick kan det verka som om vi tillhör kategorin omnivora, att vi äter allt. Men en mer vetenskaplig titt på vårt matsmältningssystem motbevisar detta. Vårt matsmältningssystem är inte likt det hos köttätarna, gräsätarna, sädätarna eller ens hos de allätande djuren. Vår kategori hör tydligt samman med de högre aporna, i den fruktätande eller frugivora gruppen. Låt oss undersöka varför.

Kött är skadligt. Utan att gå in på stora detaljer kan vi tydligt se att vi inte har matsmältningssystemet hos gräsätarna med fyra magar, kallade herbivora. Många människor hävdar dock att vi är köttätare, åtminstone delvis, och hör hemma i den kategorin. Jag hävdar att vi inte är skapta för att vara köttätare, och att kött är skadligt för oss (fastän himlen ska veta att jag har ätit tonvis av det under min livstid).

Carnivora är annorlunda konstruerade. Om vi undersöker matsmältningssystemet hos köttätare som hundar, vargar, tigrar etc., finner vi att deras matsmältningskanal är ungefär tre eller fyra gånger så lång som deras kropp, medan människans är tolv gånger så lång som kroppen. Dessa skillnader tjänar specifika syften. Ju kortare kanalen är, desto snabbare gör man sig av med maten, och desto mindre tid har den på sig att ruttna. Ju längre kanalen är, desto längre stannar den i kroppen, och börjar inte bara ruttna utan skapar giftiga toxiner som passerar ut i blodomloppet och därmed bidrar till toxemi. Detta är exakt vad som händer när människan äter kött. Innan slutprodukterna av en köttdiet elimineras är förruttnelseprocessen långt framskriden, och den motbjudande lukten från köttätares avföring är bara en indikation på sådan förruttnelse.

Nio gånger mer syra. Det finns flera andra stora skillnader i matsmältningskanalerna hos köttätande djur och människan, även om vi inte riktigt vill gå in på det ämnet så grundligt. Men en annan stor skillnad är att magen hos köttätare producerar ungefär nio gånger så mycket saltsyra som människans, vilket gör det möjligt för carnivora att smälta kött snabbare och mer grundligt och skicka det vidare och ut ur systemet på kort tid. På så sätt undviker carnivora det mesta av den förruttnelse av kött som sker i människans längre och långsammare matsmältningssystem.

Förruttnelse och Toxiner. En egenskap hos kött är att det redan har inbyggda toxiner även när det lever. Efter att djuret har slaktats (som till exempel nötkött) och likstelhet inträder, ökar produktionen av toxiner genom nedbrytning snabbt. Därför, när människan äter kött, får hon i sig färdiga gifter som är giftiga för henne (varav urinsyra är ett) och den kvardröjande förruttnelsen i hennes egen matsmältningskanal ökar mängden toxicitet avsevärt. Och här har vi en annan stor skillnad mellan människan och rovdjur (carnivora). Rovdjurens lever kan förstöra eller avgifta hela tio gånger så mycket av detta gift som människans lever. Därför är rovdjuren, med sitt kortare och snabbare matsmältningssystem, för det första utsatta för mycket mindre toxin från köttet, och för det andra tio gånger mer kapabla att göra sig av med den mindre mängden än människan är. Allt detta tjänar till att understryka det faktum att kött inte är en lämplig föda för människan.

Tänderna Indikerar Kategori. Det finns flera andra skillnader som pekar på det faktum att Naturen designade rovdjur för att vara köttätare, men inte människan. En viktig indikator är tanduppsättningen hos hundar, vargar, etc., som alla har framträdande hörntänder för att slita sönder kött. Människans tanduppsättning stämmer mycket mer överens med de högre primaterna såsom babianer, gorillor, schimpanser och orangutanger, vilka alla har en tanduppsättning på 32 tänder, som inkluderar 12 molarer, åtta bikuspider, åtta incisiver och fyra kuspider, exakt i samma ordning som människan. Alla dessa primater äter i sitt naturliga tillstånd vad Naturen har designat dem för, och det är den frugivora kosten bestående av frukter, grönsaker och nötter, samt vissa sädesslag.

Tillagad Mat Skadlig. En viktig notering som jag vill nämna här är att primater i sitt naturliga tillstånd är långlivade och praktiskt taget fria från alla de degenerativa sjukdomar som drabbar den civiliserade människan. När de befinner sig i fångenskap och matas med tillagad mat, utvecklar dock samma primater cancer, magsår, förstoppning och en mängd av samma patologiska sjukdomar som drabbar den civiliserade människan. Vi kommer att ha mer att säga om tillagad mat i nästa kapitel.

Inte Allätare eller Gräsätare. Låt oss nu fortsätta och snabbt avfärda de två andra kategorierna, nämligen allätare (omnivora) och gräsätare (graminivora). Den senare kategorin, som huvudsakligen äter säd och gräsfrön, är främst begränsad till fågelriket, som människans matsmältningssystem har föga likhet med. De allätande djuren använder en blandad kost bestående av både djurkött och många sorters växter. Ett exempel är svin och björn, och deras tandstruktur och deras matsmältningssystem skiljer sig också avsevärt från människans. Dessutom har vi redan undersökt vilken skadlig effekt inkluderandet av kött i människans kost har för förgiftningen av hennes system. Detta beror till stor del på människans oförmåga att hantera antingen dess korrekta matsmältning eller utdrivningen av dess inneboende resulterande toxiner.

Proteinbehovet överdrivet. Det finns ytterligare ett argument som köttätarna för fram som jag känner bör besvaras här. "Kött behövs för att få i sig tillräckligt med protein!" protesterar de högljutt. Detta är helt enkelt inte sant. Av någon anledning har "hälsoindustrin" under de senaste decennierna överdrivet mängden protein som kroppen behöver. För det första behöver kroppen bara 20 till 30 gram om dagen, inte 50 eller 100. För det andra är för mycket protein och osmält protein en huvudorsak till toxemi i kroppen. För det tredje bär proteiner från kött i sig själva på vissa gifter som är skadliga för kroppen. För det fjärde kan kroppen, genom att följa en fruktbaserad kost (frugitariansk diet), erhålla allt protein den behöver.

Kroppen kan omvandla. Det finns ett annat argument som köttätarna driver och det är: att endast genom att äta kött, ägg, etc., kan man erhålla "fullvärdiga" proteiner, och om man följer en vegetarisk kost kommer kroppen att bli utan vissa "essentiella" proteiner. Även detta är ogrundat. För det första rekommenderar vi inte en vegetarisk kost utan en frugitariansk kost som, förutom frukt och grönsaker, inkluderar nötter och frön, där många av de sistnämnda har ett rikligt utbud av proteiner. Dessutom är kroppen kapabel att tillverka de essentiella proteiner den behöver, även om de inte finns i själva kosten. Ett exempel på denna process är kon, som inte äter annat än gräs, men ändå är det bästa exemplet på att producera hundratals kilo protein på rot. Även om den mänskliga kroppen inte är lika effektiv på att omvandla vegetabiliskt material till protein som ett nötdjur, har den likväl denna förmåga, och processen är densamma.

Högproteindieter farliga. De flytande (och andra) högproteindieter som har varit på modet under 70-talet och början av 80-talet för viktminskning är inte bara skadliga utan farliga. Ett antal dödsfall har orsakats av dem. Jag avråder bestämt från dem. Istället är fasta, som vi har beskrivit i ett kommande kapitel, mycket säkrare, bättre och mer permanent, förutom att det har flera andra hälsoåterställande egenskaper.

Primitiva vildars kost. Det finns ytterligare ett område vi bör undersöka när vi försöker fastställa vår rätta kostkategori. Det är kostvanorna hos våra lägre släktingar mellan den vita rasen och de högre primaterna. Det vill säga kostvanorna hos den primitiva människan, som mer eller mindre fortfarande lever på det sätt som naturen utformat henne för. Dessutom är de primitiva i sin naturliga livsstil, likt babianerna och gorillorna, relativt fria från cancer, hjärtsjukdomar, diabetes, magsår och alla de andra degenerativa sjukdomar som plågar den civiliserade människan.

Primitiv kost överlägsen. Låt mig säga redan från början att det är min bedömning att de primitiva människor som lever i Afrikas eller Nya Guineas djungler, eller polynesierna på öarna i Söderhavet, genom att äta sin primitiva mat, fortfarande äter en mycket mer näringsrik och mycket mindre skadlig...

kost än vad den högciviliserade vita rasen gör. På en skala från 1 till 10 skulle jag ranka de primitiva folken till omkring 5 eller 6 (beroende på vilka vildar vi väljer) och den vita rasen får ett skamligt betyg på låga 2.

Allvarlig anklagelse. Detta är en allvarlig anklagelse mot den högciviliserade vita rasens kost- och matvanor, men icke desto mindre är detta den oroande situation vi befinner oss i. Civilisation och dålig information är de skyldiga.

Civiliserad kost är sämst. Det är intressant att forskare som har gjort en studie av kosten hos de flesta primitiva raser, som i stort sett är oberörda av civilisationen, finner att deras kost faktiskt är långt överlägsen vår. De har funnit att de primitivas kost innehåller minst fyra gånger minimikravet av de flesta vitaminer, mineraler och enzymer, medan vår tillagade och högprocessade kost misslyckas med att tillhandahålla ens minimikraven. Lägg därtill alla giftiga tillsatser och kemikalier (inklusive kaffe, alkohol, konserveringsmedel, tillsatser, etc.) som den civiliserade människan får i sig med sin processade mat, så kan du kanske förstå varför jag har rankat våra kostvanor till låga 2.

Vårt mål: En 10:a. Om vi, den vita rasen, använde våra hjärnor, vår tekniska kunskap och de enorma livsmedelsresurser vi har till vårt förfogande, skulle vi säkerligen kunna göra mycket bättre ifrån oss än de primitiva vildarna. Eftersom den vita rasens hälsa och kraft är av yttersta vikt för Church of the Creators mål, vill vi använda all den intelligens och teknologi vi har till förfogande och höja vår kosteffektivitet från låga 2 till den ultimata 10:an. Det skulle vara till enormt gagn för den vita rasens hälsa och lycka.

Vi har medlen och intelligensen för att göra det. Det är, delvis, vad nästa kapitel handlar om.

Kreativt

Credo Nr. 7

Naturlig Näring

Nyckeln till Kreativ Superhälsa

Näring är Nyckeln. Både positivt och negativt är det vad vi äter, och vad vi undviker att äta, som har en enorm inverkan på om vi är en sjuk, vandrande zombie eller en dynamisk, frisk Kreatör, sprudlande av energi och optimism, och som känner oss på toppen av världen. Det är rätt näring och undvikandet av skräpmat, konstgjorda tillsatser och kemiska gifter som gör skillnaden.

Mer Studier Behövs. Detta ämne är av oerhörd betydelse för den Vita Rasens framtida överlevnad och välbefinnande. Eftersom vår metod inte bara baseras på Naturens Lagar, utan även på resultat från uttömmande vetenskapliga studier, är vi säkra på att vi är på rätt spår. Men jag vill tillägga att studiet av näring, tack vare de blockerande taktikerna från det enorma läkemedels-kemiska-medicinska komplexet, fortfarande är i sin linda, och mycket studier och forskning behöver fortfarande göras för att förfina konsten för vårt framtida fulla utnyttjande.

Omställningen Kommer att Ta Tid. I likhet med vårt mål om konvertering från alla världens blandspråk som den Vita Rasen idag är splittrad i, till det slutgiltiga målet om ett universellt latinskt språk, så kan även den näringsmässiga omställningen ta en generation eller två. Men oavsett hur lång tid det tar, kommer de slutgiltiga fördelarna att vara så enorma att vi måste kasta oss framåt med full fart. Lyckligtvis för vårt program för Kreativ Superhälsa, som vi kallar Hälsosamt Leverne (Salubrious Living), kan varje Kreatör börja nu och gradvis modifiera sina egna matvanor i sin egen takt. Till skillnad från övergången till latin behöver vi inte vänta tills den Vita Rasen har gripit maktens tyglar och sitt eget öde i egna händer. Du kan börja idag och inom sex månader befinna dig i vibrerande superhälsa, och därigenom inte bara hjälpa dig själv, utan också påskynda dagen då vi kommer att återta total kontroll över vårt eget öde.

Grundregler. Tidigare när jag besökte en läkare fick jag inte en enda gång frågan om vad jag åt, ej heller råd om vad jag borde äta. Ändå är svaret på att bibehålla utmärkt hälsa egentligen extremt enkelt. Tre korta regler utgör kärnan:

1. Ät endast råa livsmedel i deras naturliga tillstånd, i huvudsak frukter, grönsaker, spannmål och nötter.
2. Få gott om fysisk motion, företrädesvis den sort som får hjärtat och lungorna att arbeta. Bland dessa finns jogging, tennis, simning och liknande aktiviteter.

3. Håll dig borta från alla former av konstgjorda kemikalier. Detta inkluderar alkohol, nikotin, koffein, socker, konserveringsmedel, insektsbekämpningsmedel, narkotika och droger av alla slag, oavsett om de är receptbelagda eller receptfria.

(För det totala programmet, läs återigen de 14 punkterna under Hälsosamt Liv.)

Rå föda. Det har sagts, och helt korrekt så, att människan är det enda djur som, innan det äter, först förstör sin mat genom att tillaga den. Det är sannerligen märkligt att av miljontals arter av djur, fåglar, fiskar och insekter, är människan den enda varelse som utsätter sin mat för intensiv hetta och därmed i hög grad förstör näringsvärdet i de stora variationer av mat som Naturen gör tillgänglig för oss. Ja, det är sannerligen märkligt att människan, Naturens mest intelligenta djur, skulle vara så dum i denna mest väsentliga faktor som påverkar hennes hälsa.

Tillagat är onaturligt. För de flesta människor verkar det märkligt att inte tillaga vår mat. Äta den rå? Ja, det är vad varje annan varelse gör, och det är inget märkligt med det. På något sätt har vi hamnat i denna onormala vana att koka sönder allt, och det är inte bra för oss. Som jag sa tidigare, vi förstör näringsvärdet i vår mat.

Varje varelse äter rå föda. Naturen har genom årtusendena utformat våra förfäder till att äta rå föda, precis som alla andra djur, fåglar, fiskar eller vad det än må vara. På något sätt hamnade vi på detta skadliga stickspår, och vi har uppfostrat våra barn till att göra detsamma ända sedan dess, i tron att det är det enda sättet att leva. Om vi hade fötts upp på det naturliga, hälsosamma sättet att äta rå föda, är jag säker på att vi skulle tycka att det vore bisarrt och löjligt att göra sig så mycket besvär för att förstöra smaken på maten, förstöra näringsvärdena och äta ett dött, tillagat substitut för originalet. Det har varit vana, sedvänja och tidig träning som har styrt in oss på denna onaturliga avvikelse, inte sunt förnuft eller ens god smak.

Levande föda är bäst. Den bästa maten du kan äta är levande föda, färsk och otillagad. Modern teknologi har uttänkt ett antal andra skadliga processer för att förstöra mat och göra den till en attraktiv bit skräp genom andra medel än hetta. Några av dessa är: inläggning, rökning, strimling, homogenisering, pastörisering, frysning, saltning, malning, tillsättning av konserveringsmedel, tillsättning av konstgjorda färger och en mängd andra knep och anordningar, där var och en förvandlar den råa naturliga maten till en skugga av sitt forna jag, vilket ofta gör den till en helt värdelös bit skräp, och ibland rentav gift.

Har alla näringsämnen. När vi äter en rå frukt som ett äpple eller en banan, eller en rå grönsak som en morot, eller en rå nöt som en valnöt eller pekannöt, innehåller den all näring som vi behöver: kolhydrater, mineraler, proteiner, fett och andra nyttigheter som vi ännu inte ens har analyserat. Mer viktigt är att den har allt detta i den rätta organiska formen som vårt matsmältningssystem kan smälta och våra celler

ämnesomsättningen kan utnyttja. Men det är inte allt. Den innehåller också alla vitaminer i levande form, den naturliga form som våra kroppar bäst kan tillgodogöra sig. Dessutom har varje levande föda sina egna inbyggda enzymer, en mycket viktig faktor för korrekt matsmältning, så att vårt matsmältningssystem på rätt sätt kan bearbeta den näring vi äter.

Har den rätta kombinationen. Inte heller detta är allt. I sin råa naturliga form sammanfogas alla dessa, och de kommer alla i sin rätta proportion. Vi behöver aldrig oroa oss för om vi har för mycket kalium som driver ut zinken, eller om några av B-vitaminerna saknas och saboterar de andra B-vitaminerna, eller hundra andra obalanser som konstgjorda livsmedel i sig har.

Naturen har hela livsmedel. I naturen har vi alltid hela livsmedel, och vi har dem i balans. Detta är av avgörande betydelse. Varje ytterligare "bearbetning" vi gör, såsom kokning, strimling, homogenisering, konservering etc., minskar bara näringsvärdet i maten från dess ursprungliga råa tillstånd till inget annat än skräpmat.

Ett illustrativt exempel. Låt mig illustrera detta med ett ganska långsökt exempel. Anta att du skulle köpa en dyr lyxbil, låt oss säga en Cadillac. Dess främsta syfte är att ge dig transport, och förhoppningsvis i komfort och lyx. Anta nu att en väsentlig del saknas, till exempel ett hjul. Eller anta att nyckeln saknas, eller fördelaren. Eller anta att hela motorn saknas, eller att den inte har någon ratt. Eller anta att det inte finns någon bensin i tanken.

Under något av dessa förhållanden är det ett ofullständigt paket, och det kommer inte att gå. Det kommer inte att ge dig transport. För alla praktiska ändamål är en ofullständig Cadillac en hög med skrot. Det är samma sak med mat. En ofullständig föda är inte användbar för kroppen.

Låt oss nu ta samma Cadillac igen och börja med en helt fungerande, mjukt rullande bil. Men låt oss "bearbeta" den som vi gör med våra kompletta råa livsmedel. Vi kan "koka" den, strimla den, pressa den, pulverisera den, homogenisera den, etc.

Applicera värme. Anta att vi applicerade värme på Cadillacen och smälte ner den. Vi skulle fortfarande ha kvar allt ursprungligt material, mer eller mindre, men till vilken nytta skulle en nedsmält Cadillac vara? Den skulle sannerligen inte erbjuda någon transport. Det skulle vara en hög med skrot.

Pressa den. Eller anta att vi strimlade den. Eller pulveriserade den. Vi skulle fortfarande ha de ursprungliga "ingredienserna", men det skulle sannerligen inte längre vara en fungerande modell av en lyxbil.

Förstör mat på samma sätt. Och så är det med våra kompletta naturliga livsmedel som naturen ursprungligen förser oss med i en så utmärkt form. När vi kokar dem, strimlar dem, pulveriserar dem, homogeniserar och pastöriserar, förstör vi en intrikat, idealisk fungerande kombination som naturen har satt samman. Vi förvandlar det till skräp. Våra kroppar har yttersta svårighet att bearbeta skräpet, och cellerna har stora svårigheter att metabolisera den ofullständiga "näringen" när den

når dem via cirkulationssystemet. Som ett resultat har vi ett ökande antal ämnesomsättningssjukdomar — cancer, diabetes, magsår, hypoglykemi, hjärtsjukdomar och en mängd andra.

Måste använda rätt bränsle. Låt oss gå tillbaka igen till analogin med Cadillacen. Anta att dess motor är konstruerad för att endast använda högoktanig bensin. Men anta att vi istället fyller tanken med dieselbränsle. Kommer motorn att gå jämnt? Skulle motorn hålla sig i gott skick länge? Nej. Anta att vi fyller tanken med rätt oktanig bensin och sedan även tillsätter en kopp socker i den. Vad skulle hända? Vi skulle få en rejält igensatt motor på kort tid. Motorn var inte konstruerad för dieselbränsle, och den kunde inte heller tolerera socker i bränslet.

Kroppar måste också ha rätt bränsle. Och så är det med våra kroppar. Visst, Naturen har i sin oändliga visdom gjort våra kroppar mycket mer flexibla när det gäller det bränsle vi använder och mycket mer motståndskraftiga när det gäller att göra sig av med oförenliga gifter och annat skräp vi stoppar i våra matsmältningssystem. Men det finns en gräns för hur mycket vi kan missbruka våra kroppar, och vi får betala priset för det. Precis som Cadillacen fungerar våra kroppar bäst när vi förser dem med rätt bränsle och håller ute skadliga tillsatser och gifter.

Vad det rätta bränslet är. Och det rätta bränslet eller födan är detta — råa frukter, grönsaker, nötter och spannmål. All bearbetning förstör mycket av näringsvärdena och omvandlar det till något annat. Alla tillsatser som konserveringsmedel, konstgjorda färgämnen och en mängd andra kemikalier för att "förbättra hållbarheten" är giftiga och vår kropp har stora svårigheter att göra sig av med dem.

Dålig näring. I åratal har Amerika varit stolt över att visa upp rikedomen av valmöjligheter i våra lyxiga "supermarkets". Vi har klappat oss själva på axeln för att vi är det bäst utfodrade och mest välnärda landet i historien. Detta är helt enkelt inte sant. Utanför frukt- och grönsaksstånden är det mesta av den övriga maten kraftigt bearbetad, förfalskad, laddad med kemiska gifter för att förlänga hållbarheten och förbättra dess utseende. Det är i stort sett skräpmat, inte lämplig för mänsklig konsumtion.

Giftiga sprayer. Inte ens med råa frukter och grönsaker är du "helt säker". De flesta av dessa har besprutats med giftiga insektsbekämpningsmedel, eller vaxats för att ge bättre utseende, och/eller odlats med konstgödsel, vilket, som vi har förklarat i ett annat kapitel, ger en produkt med sämre näringsvärde. Det bästa svaret på frukt- och grönsaksproblemet, som vi har påpekat i kapitlet om ekologiskt jordbruk, är att odla ekologiskt framtagna produkter.

Frugivorisk kost vårt mål. Dessa är de mål vi strävar efter för att få en friskare och mer energisk vit ras. Vissa av dessa mål är kortsiktiga och vissa är långsiktiga. En sak jag vill betona är att vi inte får förlora någon tid på att träna våra barn i vanan att äta råa, ekologiska frukter, grönsaker, nötter och

fullkorn. För oss äldre vars vanor är mer oflexibla, är det minsta vi kan göra att se över våra matvanor på ett sådant sätt att vi närmar oss idealet. Ju mer vi gör det, desto bättre kommer vi att må, och desto längre kommer vi att leva.

Kreativt

Credo Nr. 8

De flesta krämpor härstammar från

Toxemi

Misshandlad kropp. Människokroppen är en ytterst fantastisk mekanism. Den är underbart kapabel att fungera extremt väl, att hålla sig i utmärkt hälsa och att återställa sig själv även efter att den har utsatts för avsevärt missbruk. Om så är fallet, varför befinner sig då den största delen av vår befolkning i så dålig hälsa? Svaret är att det finns en gräns för det missbruk som kroppen kan hantera. I vårt civiliserade samhälle överstiger det missbruk som de flesta av oss utsätter våra kroppar för vida det som återfinns i även de mest primitiva samhällen på den afrikanska kontinenten.

Toxemi blir resultatet. Ovetande härstammar detta missbruk till stor del från de gifter vi får i oss från vår kemikaliserade mat, luft och vatten. För det andra förvärras skadan ytterligare av de droger, mediciner, alkohol, te, kaffe och andra rena koncentrerade gifter vi får i oss, som vi vet är skadliga. För det tredje förvärras det ytterligare av den överprocessade mat vi äter, mat som har berövats de flesta av sina näringsämnen och sin vitalitet. Resultatet är toxemi, ett tillstånd där kroppen är överbelastad med toxiner och gifter, och inte har styrkan eller vitaliteten att göra sig av med dem. Låt oss komma ihåg ordet toxemi eftersom att övervinna det är avgörande för att förstå hela vårt program för Hälsosamt Leverne (Salubrious Living). Toxemi är kort sagt en överbelastning av gifter, och är på ett eller annat sätt den främsta orsaken till praktiskt taget alla våra krämpor, från vanlig förkylning till cancer.

Dr. John H. Tilden. När det gäller förståelsen av toxemi står vi i stor tacksamhetsskuld till Dr. John H. Tilden (1851-1940), som också var son till en läkare. Dr. Tilden var välsignad med ett analytiskt och frågvis sinne, och lyckligtvis levde han till en hög ålder. Det var under den senare delen av det långa livet som han kunde utveckla sina teorier om toxemi och därigenom ge stora bidrag till hälsovetenskapen Naturhygien och Hälsosamt Leverne. Faktum är att Dr. Tilden, som föddes en generation eller två före Dr. Shelton, mycket väl kan betraktas som Naturhygienens fader.

Dr. Tilden utövade ortodox medicin i många år. Men under tiden han gjorde det blev han alltmer störd av det faktum att "ortodox" medicin låtsades dela ut "botemedel" när den i verkligheten inte hade några botemedel alls, utan i bästa fall bara undertryckte symtom. Han började ifrågasätta användningen av "medicin" för att avhjälpa sjukdom. Med sitt kreativa sinne började Dr. Tilden...

var fast besluten att utforska sjukdomens djupare innebörd, förstå dess orsak och fokusera behandlingen på att avlägsna orsaken, om möjligt. Hans eget tänkande, kombinerat med hans tidigare erfarenhet av att behandla patienter, ledde honom till slutsatsen att det borde finnas ett sätt att leva så att man inte bygger upp sjukdom. Från denna period började hans idéer om toxemi att utvecklas.

Läkemedel och mediciner värdelösa. Från början av den tid då han flyttade sin praktik till Denver 1890, använde Dr. Tilden inte längre några mediciner, utan praktiserade sin teori om att rena kroppen från toxiska gifter och sedan låta kroppens inneboende läkande krafter återställa hälsan. Han följde upp detta genom att lära sina patienter, när de väl återställts till hälsa, att leva på ett sådant sätt att de inte återskapade ett toxiskt tillstånd och därmed höll sig fria från återkommande sjukdomar.

Han gav ut flera tidskrifter och praktiserade medicin i 68 år fram till sin död. Lyckligtvis för mänskligheten och för den vita rasen, hade Dr. Tilden förmånen att ägna de sista 50 åren av den praktiken åt att främja fördelarna med Naturlig Hygien. Vi betraktar honom därför som en sann gigant till man och en av de grundläggande grundarna av Salubrious Living (Hälsosamt Leverne).

Medicinska etablissemanget fientligt. Det behöver knappast sägas att den store doktorns enorma bidrag till hälsa och välbefinnande inte fick något stöd från det inrotade medicinska etablissemanget, utan endast det starkaste motstånd och fördömande.

* * * * *

Bakterier inte orsaken till sjukdom. Vi vill fördjupa oss ytterligare i Dr. Tildens idéer.

Dr. Tilden säger: "Medicinsk vetenskap är grundad på en falsk premiss: nämligen att sjukdom orsakas av ovidkommande yttre påverkan och att denna åkomma permanent kan 'botas eller lindras med läkemedel'." Han tillägger sedan, med hänvisning till läkarkåren: "Ack, ingen dåre är en större dåre än den dåre som lurar sig själv." Väl talat, doktorn.

Många års erfarenhet hade lärt honom att bakterier, baciller, etc., inte var orsaken till själva sjukdomen, oavsett om sjukdomen var digerdöden, smittkoppor eller cancer. Det bästa beviset på det var att i samma miljö kunde vissa människor dukka under för en sjukdom, medan andra inte gjorde det. Även när digerdöden härjade som värst under medeltiden och i vissa områden dödade så mycket som hälften av befolkningen, varför påverkade den under samma förhållanden inte andra alls så att de överlevde?

En försvagad kropp dukar under för sjukdom. Svaret är att bakterier, baciller och virus kan finnas i vår miljö hela tiden (vilket de gör), men en frisk kropps immunsystem kan hantera dem och göra dem ofarliga. Det är endast en försvagad, utmärglad kropp som blir en värd för sjukdomsalstrande bakterier och erbjuder en fertil

kultur där de kan växa, föröka sig och orsaka illamående, sjukdom och till och med död.

Nervenergi och Enervation. Den systemiska styrkan eller svagheten hos en kropp när det gäller att göra motstånd mot sjukdom indikeras bäst av tillgången på dess nervenergi. När nervenergin är hög är motståndskraften hög. När nervenergin är låg sägs kroppen vara enerverad, och dess motståndskraft mot sjukdom är låg. Under extrem enervation är det bara en tidsfråga innan en sjukdom dyker upp och manifesterar sig vid kroppens svagaste punkt, eller i flera svaga organ samtidigt.

Tillgången på nervenergi fluktuerar från person till person, eller från dag till dag, eller timme till timme, hos samma person. Vi förbrukar nervenergi i alla former av aktivitet, oavsett om det är träning eller matsmältning. Stimulantia som alkohol, tobak, kaffe etc. konsumerar och minskar reserven av nervenergi. Emotionell stress och påfrestning bidrar också till enervation. Under perioder av sömn och inaktivitet kan vi återhämta oss och återställa nervenergin.

Måste behålla en hälsosam reserv. Tillgången på nervenergi liknar att underhålla ett bankkonto. När vi fortsätter att sätta in mer pengar på banken än vi tar ut, är vårt konto i gott skick. Det är hälsosamt. När vi vanemässigt fortsätter att ta ut mer från banken än vi sätter in, tömmer vi våra reserver och går i konkurs.

Det är på samma sätt med kroppens reserver av nervenergi. När vi fortsätter att förbruka mer än vi tillför, går kroppen i konkurs. Den når en kris och blir sjuk. Kroppen själv kommer att skapa en kris, såsom feber etc., i ett kraftfullt försök att vända processen. När den befinner sig i en sådan kris är det en manifestation av vad vi kallar sjukdom. Men låt oss komma ihåg och notera detta väl: sjukdomen är inte orsaken — den är symtomet, manifestationen av det enerverade och bankruttillstånd kroppen befann sig i innan krisen framkallades.

Toxemi orsakar enervation. Vad är den mest formidabla orsaken till enervation? Det är toxemi, det ord jag pekade på i början av detta kapitel som varande av avgörande betydelse i vår kamp mot sjukdom och vår strävan efter superhälsa. Toxemi är den största orsaken till enervation. Toxemi i sig är ansamlingen av metaboliskt avfall i blodet, lymfan och vävnaderna, utöver kroppens normala förmåga att stöta bort och eliminera sina toxiner.

Kemikaliserad mat. Dessa toxiner som härrör från den normala nedbrytningen av vävnader och deras skapande är en kontinuerlig process. Den totala summan av toxiner ökar dock kraftigt när kroppen intar eller absorberar tillsatta mängder av främmande gifter från våra kemikaliserade livsmedel samt förorenad luft och vatten. När nervenergin är riklig är kroppsfunktionerna effektiva och dessa avfallsprodukter elimineras lika snabbt som de produceras. Men om elimineringen försämras eller hämmas på grund av enervation, eller om belastningen...

blir för stor för de kroppsliga funktionerna att hantera, börjar dessa toxiner ackumuleras i vävnaderna, och vi får ett tillstånd av toxemi.

Utsöndra eller dö. Låt oss här fastställa en naturlag: när en organism inte kan, eller inte vill, utsöndra sitt avfall, dör den. Låt oss komma ihåg detta axiom. Det gäller även samhällen, och jag kommer att ha mer att säga om detta i den senare delen av boken.

Enervation liknar konkurs. När ett tillstånd av toxemi uppnås kämpar kroppen i motvind och dess hälsa är på väg utför. Återigen kan vi jämföra det med ett bankkonto från vilket mer pengar tas ut än vad som sätts in, eller med ett sjunkande affärsföretag vars utgifter ständigt är större än dess inkomster. Toxemi är ett tillstånd av enervation där kroppen har tömt sin reserv av nervenergi. Den är i själva verket bankrutt.

Stadier av toxemi. En annan ekonomisk jämförelse av kroppen i ett tillstånd av enervation är att jämföra den med en individ vars ekonomiska reserver är uttömda och som tar till att låna pengar. Inte nog med att sådana lån måste betalas tillbaka, det tillkommer dessutom en räntebörda. På samma sätt, när kroppen har uttömt sin reserv av nervenergi, har den inte bara mindre energi att utföra sina vanliga funktioner med, utan måste också lägga ner ytterligare energi på att försöka göra sig av med överbelastningen av toxiner. Sjukdom är resultatet och om det inte vänds kommer det att fortsätta i en nedåtgående spiral där cancer kan bli det slutliga slutet på denna utveckling. Det är ett av sluten på en kedja av symtom som börjar med irritation och går via inflammation, förtjockning och svullnad (härdning eller induration), sårbildning (ulceration) och fungation (cancer).

Sjukdomseffekter, inte orsak. Dr. Tilden förklarar toxinfilosofin enligt följande: Varje så kallad sjukdom är en kris av toxemi (självförgiftning). Detta sker eftersom toxin har ackumulerats i blodet (lymfan, cellerna, etc.) bortom toleransgränsen. Krisen eller den så kallade sjukdomen (kalla den förkylning, influensa, lunginflammation, huvudvärk, tyfoidfeber, etc.) har framkallats av kroppen som ett extraordinärt medel för eliminering — ett behov som uppstått eftersom de överarbetade eliminationskanalerna inte har kunnat hantera överbelastningen. Naturen strävar efter att befria kroppen från toxin. Varje "behandling" som hindrar detta eliminationsförsök komplicerar problemen och hindrar Naturen i dess självläkande ansträngningar.

Läkemedel hindrar naturlig läkning. Ett exempel på det senare är när läkaren råder patienten att ta en aspirin för att få ner febern. Kroppen har medvetet framkallat febern i en speciell ansträngning för att eliminera toxinöverbelastningen. Att belasta den med extra toxin (aspirin) och motarbeta dess läkningsförsök är därför dubbelt kontraproduktivt.

Svaret. Lyckligtvis finns det något extremt konstruktivt vi kan göra för att hjälpa kroppen i dess ansträngning att befria sig från överbelastningen av gift. Detta något kallas fasta, och vi kommer att ägna nästa kapitel åt denna återställande läkningsprocess.

Kreativt 9
Credo Nr.

Fasta

Naturens mest effektiva medel för att återställa hälsan

Fasta är effektivt. I vårt program för ett hälsosamt liv (Salubrious Living) är fasteprocessen ett extremt viktigt komplement. Det är utan tvekan det säkraste, snabbaste och mest effektiva sättet kroppen har för att återställa sig själv till hälsa. Det är inget universalmedel, men det är förvånansvärt effektivt för en mängd olika krämpor som plågar mänskligheten. Märkligt nog har den ortodoxa medicinska professionen, som använder läkemedelsmetoder för att behandla "sjukdomar", varit envist motsträvig till att ignorera bevisen gällande naturens mest effektiva terapeutiska botemedel, fasta.

Motarbetat och ignorerat av läkare. Märkligt nog är allmänheten, trots att dess helande värden har varit kända i århundraden, i stort sett ovetande om fastans fantastiska helande krafter. Detta kan till stor del skyllas på läkarkåren i sin helhet, som har förvandlat sin "skära, bränna och förgifta"-metod för att "bota sjukdomar" till vad som närmast kan liknas vid en religiös kult: trots dess upprepade misslyckanden, trots det faktum att den har visat sig vara helt ineffektiv och totalt värdelös. Jag vill gå längre än så. Statistik visar att 40 % av alla dödsfall och krämpor är iatrogena, det vill säga direkt orsakade av de farliga behandlingar som administreras på sjukhus och av läkarna själva.

Naturens terapi. Vi inom Church of the Creator förkastar den så kallade ortodoxa medicinska metoden med att skära, bränna och förgifta, och vänder oss istället till naturens terapeutiska och välvilliga sätt att hela. Detta medel är fastan.

Civilisationen orsak till degenerativa sjukdomar. Den civiliserade människan idag är ansatt av en mängd olika patologiska, systemiska och degenerativa sjukdomar som är praktiskt taget okända bland primitiva folk. Bland dessa finns: senilitet, cancer, diabetes, åderförkalkning, hjärtsjukdomar, hjärt-kärlsjukdomar, magsår och sår på andra ställen i matsmältningskanalen, kolit, diarré, förstoppning, nefrit, astma, vanlig förkylning, hösnuva, högt blodtryck, multipel skleros, migrän, nervösa besvär, sinnessjukdom, artrit, eksem, finnar och en mängd andra.

Varför är det så? Varför är den civiliserade människan, med sin höga tekniska skicklighet inom medicinsk behandling och ett brett utbud av livsmedel att välja mellan—

lida av en mängd sjukdomar som den primitiva vilden är praktiskt taget fri från?

Bearbetade livsmedel är boven. Svaret ligger i det stora hela i vårt sätt att leva, men främst i de överprocessade och kemiskt förgiftade livsmedel vi äter. Sanningen är att vi här i Amerika är det mest övergödda och undernärda folket i historien. Inte nog med det, den börda av giftiga kemikalier vi bär i våra kroppar är bortom kroppens förmåga att hantera. Vårt kroppsliga system har utvecklats under hundratusentals år och förändras extremt långsamt. Anstormningen av tillagad, bearbetad mat med alla dess inneboende föroreningar är något relativt nytt i vår systemiska utvecklings långa historia, något som våra kroppar inte är designade för, och därför oförmögna att göra sig av med. Resultatet är att de flesta av oss går runt med en toxisk överbelastning som gör oss sjuka, eländiga och förstör vår hälsa och energi.

Läkemedel och piller förvärrar situationen. Och fler piller, mediciner och droger är inte svaret. Faktum är att de är en stor del av problemet, då de bara ökar den toxiska överbelastningen och ytterligare förgiftar vår redan överbelastade kropp. När man lyssnar på alla de högt prisade mediciner och lindrande medel som annonseras på tv, kommer man gång på gång att notera den ständigt återkommande refrängen ”tillfällig lindring från”. Det är allt de är — ”tillfällig lindring” (kanske), endast ett lindrande medel, men de botar aldrig någonting, tar aldrig bort orsaken till din huvudvärk, din förstoppning, din astma eller vad det nu kan vara. Faktum är att efter den förmodade ”tillfälliga lindringen” intensifierar de ditt lidande genom att belasta din kropp med fler toxiner och gifter, och du blir mer sjuk, mer överbelastad med toxiner och gifter, och mer beroende av sömntabletter, lugnande medel, nässpray eller laxermedel än du var innan du började ta dessa otäcka kemiska gifter som är helt främmande för kroppen. Ju mer du tar av dessa lindrande medel, desto mer behöver du, och desto sjukare blir du. Det är en ond cirkel som slutar i svaghet, förstörd hälsa och slutligen död.

Läkemedelsmetoden är i grunden felaktig. Hela denna ”läkemedelsmetod” som utgör grunden för dagens moderna medicinska professions ortodoxa tillvägagångssätt är fundamentalt felaktig från sin början. Vi inom Church of the Creator förkastar det konceptet i sin helhet. Av alla de tiotusentals piller, mediciner, droger och kemikalier som har blivit så högt förhärligade, lovordade och annonserade under de senaste hundra åren, finns det inte en enda som har botat någonting. Men alla, och särskilt kollektivt, har gjort stor skada. De har förgiftat vårt folk till den grad att de flesta människor, med början hos de unga, går runt med en toxisk överbelastning, en börda bortom vad de förmår hantera. Resultatet är den mängd systemiska och degenerativa sjukdomar jag nämnde tidigare.

Alla mediciner är gift. Låt oss aldrig glömma — en medicin är en drog, är en kemikalie, är ett gift. Våra kroppar var aldrig designade för att hantera sådana kemikalier. De är främmande för kroppen — de är gift.

Övergödda, undernärda. Hur hamnade vi någonsin i detta onda ekorrhjul? Allt börjar med den onaturliga, högprocessade mat vi äter. Medan vi är stolta över våra fantastiska stormarknader, över att vara den bäst mätta nationen på jorden, är faktum att våra högprocessade livsmedel till stor del har berövats alla sina naturliga vitaminer, mineraler och enzymer, vilket lämnar kvar en steril röra av skräp som våra kroppar inte kan använda, och lämnar oss med en röra av tomma kalorier som gör oss feta, men lämnar oss bedrövligt undernärda. För att göra saken ännu värre är de flesta av dessa vackert processade livsmedel inte bara berövade viktiga näringsämnen, utan är tungt belastade med konserveringsmedel, tillsatser, konstgjorda smakämnen, konstgjorda färgämnen och en mängd andra kemikalier. För att nämna några: mononatriumglutamat, kalciumfosfat, gummi arabicum, natriumnikotinat, stilbestrol (i kyckling och nötkött) och alltid socker, socker, socker. Slutresultatet är att vi matas med livsmedel som ser bra ut, smakar gott, är vackert förpackade, men som i huvudsak är berövade sina vitala näringsämnen och laddade med kemiska gifter. Vi äter syntetisk plastmat, mat som är förkrympt och förgiftad, vilket resulterar i förkrympta och förgiftade människor.

Vitamin- och mineraltillskott är inget svar. Vi Skapare skyr alla processade livsmedel, piller eller extrakt. Detta inkluderar de vitamin-, mineral- och enzymtillskott som hälsofantaster älskar att köpa i så kallade "hälsokostbutiker". Alla vitamin-, mineral- och enzympiller har genomgått en intensiv process, oavsett om de är märkta som organiska eller syntetiska. Som sådana kan kroppen inte använda dem och de tillför absolut ingenting till kroppens naturliga näring. Tvärtom bidrar de till den toxiska överbelastning som kroppen arbetar så hårt för att reducera. Därför förkastar vi alla sådana komprimerade tillskott som konstgjord, processad skräpmat utan värde, som faktiskt är skadlig för kroppen.

En bra allmän regel är att varje substans, oavsett om det är lök, vitlök, torskleverolja eller C-vitaminpiller, som du inte kan sätta dig ner och göra en hel måltid av, njuta av och enkelt smälta, inte är en bra föda för kroppen, även om den tas i små mängder.

Detta är rent av en uteslutningsregel, och innebär ingalunda att varje "livsmedel" som kan ätas som en hel måltid, utan matsmältningsproblem, är bra mat. Till exempel kan du kanske äta en hel måltid av vitt bröd, eller av ost, eller chokladkakor, och njuta av det utan omedelbara matsmältningsproblem. Men de är inte nödvändigtvis bra livsmedel. Faktum är att alla tre nämnda är den värsta sortens skräpmat.

Till och med vildar äter bättre. Det är ett skamligt faktum att de primitiva vildarna, orörda av civilisationen, vare sig i Söderhavet...

eller i Afrika, äter mycket bättre, mer näringsrik mat än vad den civiliserade vite mannen gör idag. På en skala från 1 till 10 skulle jag betygsätta de primitiva till omkring 5, medan vi befinner oss långt ner på skalan vid ungefär 2.

Så det är där allt börjar — den tillagade, överprocessade, plastiga maten vi äter. Som ett resultat är vi undernärda, övergödda och laddade med gifter bortom kroppens förmåga att göra sig av med dem. Det är ett sedan länge erkänt axiom att varje organism som är oförmögen att utsöndra sitt avfall, dör.

Svaret. Eftersom jag har gått in på ämnet näringslära, medicinens bluff och miljöförstöringens ondska i ett annat kapitel, kommer jag inte att uppehålla mig mer vid detta ämne i det här kapitlet. Snarare, med insikt om den ohälsosamma röra vi befinner oss i, är frågan — vad kan vi göra för att komma tillbaka till en normal, hälsosam hälsa? Hur kan vi avlasta kroppen från de betungande gifterna?

Svaret är Fasta.

* * * * *

Låt oss dröja vid ordet "botemedel" för ett ögonblick och ytterligare försöka klargöra dess innebörd.

Inga botemedel för någonting. Jag har redan konstaterat att vi inte gör några anspråk på att fasta är ett "universalmedel". Jag går längre än så och konstaterar krasst att det inte "botar" någonting. Faktum är att det inte finns något sådant som ett "botemedel" för mänskliga krämpor när som helst, någonstans, förutom döden själv. Så länge kroppen lever kan du inte bli mer botad från en krämpa än vad du kan bli botad från att bli överkörd av en lastbil. Att bli botad innebär att du aldrig mer kommer att vara mottaglig för den krämpan, vare sig det är cancer, hjärtsjukdom eller vad som helst. Sanningen är att det inte finns något som kan göra dig immun mot framtida krämpor. Oavsett hur frisk du än må vara idag, om du utsätter din kropp för missbruk, felaktiga vanor och dålig mat, kommer du att bli sjuk igen och dina gamla krämpor kommer att återvända med full kraft.

Fasta tillåter kroppen att återställa sig själv. Därför skyr vi ordet "botemedel" i vår diskussion. Vad vi däremot hävdar om fasta är att det är det snabbaste, mest effektiva naturliga sättet kroppen har för att återhämta sig och återställa sig själv till hälsa från en mängd olika krämpor, varav jag har nämnt några, och många fler som jag inte har nämnt. Jag hävdar att det är långt överlägset det ortodoxa medicinska tillvägagångssättet med att skära, bränna och förgifta. Det är långt överlägset det läkemedelsfokuserade tillvägagångssättet som är läkarprofessionens älskling. Medan fasta som metod för att återställa hälsan är en naturlig, terapeutisk läkeprocess, är det "ortodoxa" läkemedelsfokuserade tillvägagångssättet skadligt, livskraftsnedsättande och bidrar i sig självt till förgiftning och toxifiering av kroppen.

Ja, vi inom Church of the Creator hävdar inte att fasta är ett universalmedel, men vi hävdar att det är tusen gånger överlägset det "ortodoxa" medicinska tillvägagångssättet med att skära, bränna och förgifta.

* * * * *

Fasta avgiftar, vitaliserar. För den genomsnittlige lekmannen är fasta synonymt med svält. "Vara utan mat i två eller tre veckor? Jag skulle svälta ihjäl." Inte sant. Inte sant alls. Det finns en ganska tydlig demarkationslinje mellan fasta och svält. De flesta av oss skulle kunna klara oss i en månad eller mer utan att ens börja korsa den linjen. Om du är överviktig skulle du kunna klara dig mycket längre. (Allt detta bör dock ske på en klinik under övervakning.) De flesta av oss skulle komma ut ur en sådan fasta vitaliserade, befriade från många av våra favoritsjukdomar, allergier, huvudvärk, förstoppning eller vad det nu kan vara. Faktum är att chansen är stor att du skulle komma ut ur fastan starkare, friskare och mycket mer energisk än du var innan du påbörjade fastan, efter en lämplig period av ätande och återuppbyggnad.

Relativt säkert. Under korrekt övervakning är risken för svält eller dödsfall under fasta minimal. Det är faktiskt mycket mindre farligt än en genomsnittlig vistelse på ett sjukhus.

Dr. Herbert M. Shelton, som förmodligen har gjort mer för att främja hygieniströrelsen (som vi kallar Hälsosamt Leverne) än någon annan människa, uppger att han under en period på mer än 45 år har lett tusentals fastor och ingen under hans vård har någonsin dött av fasta. Vissa av dessa fastor sträckte sig från några dagar till så länge som nittio dagar.

Fasta innebär total avhållsamhet från mat av alla slag, och att man endast dricker måttliga mängder rent vatten, helst destillerat. Vi hör talas om människor som går på "juicefastor" eller "vattenfastor", men dessa är felaktiga benämningar. Om någon bara dricker fruktjuice är de inte på en fasta, utan på en juicediet. Om de är på en "vattenfasta" skulle det innebära att de avstår från vatten, vilket de inte gör. I vår terminologi betyder en fasta precis vad jag sa — att avstå från all mat, men dricka destillerat vatten.

Fasta är en naturlig läkningsprocess. I djurvärlden fastar djur inte bara när de är sjuka eller skadade, utan också i många andra fall i deras naturliga livscykler. Ett exempel är under dvala. Vissa djur fastar under parningssäsongen. Vissa under digivningsperioden. Vissa fåglar fastar medan deras ägg kläcks. Vissa vilda varelser fastar när de tas i fångenskap. Djur överlever fastor under perioder av torka, snö, kyla eller långa perioder när byte eller mat är knappt utan några skadliga effekter. Fasta är en naturlig process i djurriket. Mänskligheten har också utövat det i tusentals år. Det är först i modern medicinsk historia som det har blivit mindre känt, förmodligen till stor del på grund av läkarprofessionens egna ansträngningar att undertrycka denna naturliga återställare.

När en person fastar uppstår flera konstruktiva fördelar. **Viktminskning** är en av de mest uppenbara, men det är bara en extra bonus till de många andra gynnsamma effekterna.

Utnyttjar reserver. När kroppen fastar sker en process som kallas autolys. Den normala kroppen förser sig själv med ett förråd av näringsämnen som läggs undan i form av fett, benmärg, glykogen, muskelsafter, mjölkaktiga vätskor, mineraler och vitaminer. När en person påbörjar en fasta, tar kroppen av dessa reserver för att ge näring åt sin fungerande vävnad. Allteftersom denna reserv förbrukas, går kroppen ner i vikt. Mängden vikt den kan tappa innan dessa reserver är slut är betydande. Det är när dessa reserver är förbrukade som svält börjar.

Grundlig storstädning. Kroppen är mycket selektiv i vilken ordning den använder dessa reserver, och börjar först med fettvävnaden. Genom att göra det påbörjar den också en grundlig storstädningsprocess under vilken den gör sig av med alla de ansamlade gifter och toxiner som har samlats i cellerna under en lång tidsperiod. På grund av den extra energi som används vid matsmältning under normala perioder av ätande, och eftersom sådana livsmedel ständigt belastar kroppen med fler nya toxiner, har kroppen inte kunnat genomföra sitt avgiftningsprogram effektivt.

Kroppen avgiftar sig själv. Under fasta förändras allt detta. Vila är ett nödvändigt komplement till fasta. All kroppens energi kan nu koncentreras på en reningsprocess och på att avgifta hela dess system. I denna process förstärks dess helande krafter avsevärt. Tumörer absorberas, sår, bölder och irriterad vävnad läks. Toxiner och gifter utsöndras. Under vilan och avhållsamheten från mat befrias kroppen från sitt matsmältningsslit. Den kan äntligen komma till skott med att använda all sin energi till denna renings- och läkningsprocess och återställa ordningen i sitt hus.

* * * * *

Fördelar med fasta. Det finns många goda skäl till fasta, och att återställa kroppen till hälsa från de talrika sjukdomar vi nämnde tidigare i detta kapitel är skäl nog. Men även i frånvaro av specifika sjukdomar finns det i huvudsak fyra goda skäl till varför det är fördelaktigt för de flesta människor att periodvis genomgå en fasta för att bygga upp sin hälsa, för att avvärja framtida krämpor och för att helt enkelt må bättre.

1. En av de mest uppenbara är **viktminskning**. Övervikt är det vanligaste problemet i Amerika idag. Det är början på orsaken till ett flertal krämpor. Som jag har nämnt tidigare är vi en nation av övergödda och undernärda människor.

Utan tvekan utgör fasta det säkraste och mest effektiva sättet som finns tillgängligt för viktminskning. Men jag vill tillägga att viktminskning ingalunda är det enda skälet till fasta. Det är bara en extra förmån som erhålls vid återställandet av kroppen till en hälsosam hälsa.

2. Den andra fördelen kan kallas fysiologisk kompensation — att spara sin energi för läkningsprocessen. När mat intas måste en stor mängd energi förbrukas för dess matsmältning. Mycket blod måste ledas om till matsmältningsorganen och läkningsprocessen fördröjs eller försummas. Vid fasta leds all denna energi nu om till läkningsprocessen och systemet kan koncentrera sig på att få ordning i sitt hus.

3. Det tredje skälet är att säkerställa fysiologisk vila, en återhämtningsprocess inte olik en björn i dvala. Under fasteprocessen, då ingen ny mat tas in som måste smältas och metaboliseras, får hela systemet en välbehövlig vila, ett andrum, en chans att återhämta sig. Matsmältningssystemet, körtelsystemet, cirkulationssystemet, nervsystemet, andningssystemet får alla ett andrum, en chans att vila. Allt detta har en terapeutisk och helande effekt, vilket ger kroppen en möjlighet att återställa sig själv.

4. Den största fördelen av alla är fastans extraordinära effektivitet i processen att avgifta sig själv. Dr. J. H. Tilden, grundaren av den berömda Dr. Tilden's Health School i Denver och som har skrivit flera böcker, säger: "Efter femtiofem års vistelse i den medicinska terapeutikens vildmark, är jag tvungen att förklara utan fruktan för framgångsrik motsägelse, att fasta är det enda pålitliga, specifika, terapeutiska elimineringsmedel som människan känner till."

Dr. Herbert M. Shelton säger: "Ingenting som människan känner till går upp emot fastan som ett medel för att öka elimineringen av avfall från blodet och vävnaderna."

Allteftersom fastan fortskrider kastas lagrat avfall ut ur kroppen och systemet renas. Lindring av irritationer uppstår. Kroppen blir utvilad och återhämtad, och kort sagt, kroppen avgiftas och återställs.

* * * * *

När ska en person fasta? I grund och botten finns det två situationer.

Nedbruten hälsa. När den kroppsliga hälsan, av ett antal olika anledningar, redan är nedbruten, blir en lång fasta nödvändig. Detta kan vara allt från en vecka till sex veckor eller mer. Sådana fastor bör genomföras på en klinik under överinseende av en hygienist.

Dåsighet. Den andra situationen är när en person inte är specifikt sjuk, men känner sig dåsig och sliten. En fasta på fyra dagar till en vecka kan göra underverk. Sådana fastor bör påbörjas efter att ha läst en bra bok om fasta, eller efter samråd med, eller under ledning av, en hygienist, åtminstone vid det första försöket.

Rutinmässigt underhåll. Många mormoner fastar en dag i veckan som en rutinmässig efterlevnad av sin religiösa utövning. Detta har goda meriter både för att hålla nere vikten och även i sitt terapeutiska värde. Många människor som ägnar sig åt fasta fastar rutinmässigt en vecka om året, bara för att

för att bibehålla god hälsa. I vilket fall som helst har tillfällig fasta många solida fördelar, varav viktminskning endast är den mest uppenbara extra utdelningen.

Att bryta fastan är ett viktigt steg. En mycket viktig aspekt av fasta är att bryta fastan långsamt. Ett korrekt brytande av fastan kan avgöra om fastan blir fördelaktig eller inte. Efter en fasta bör mat intas selektivt, och till en början i mycket måttliga mängder. Många hygienister rekommenderar att man bryter fastan genom att dricka apelsinjuice eller andra fruktjuicer i små mängder och med jämna mellanrum, för att sedan gradvis lägga till fast föda tills den vanliga kosten återupptas. Det är här hygienistens expertis är avgörande. Som en tumregel behövs en dag av gradvis "brytande av fastan" för var fjärde dag av fasta. Till exempel, om en fasta varar i tjugo dagar, krävs en period på fem dagar av gradvis diet för att återigen återgå till ett normalt matschema.

Tillgång till rik information. Detta kapitel är dock inte utformat som en omfattande avhandling om fasta, utan endast för att belysa de fördelar som kan dras från denna mest effektiva av alla terapeutiska och återställande processer som är kända för människa eller djur i naturen. Jag föreslår starkt att innan våra medlemmar påbörjar en fasta under en längre tid än några dagar, bör de sätta sig in grundligt i denna process eller placera sig under ledning av en bra hygienisk klinik.

Creative
Credo No. 10

Socker:

Den mest skadliga narkotikan i civilisationens historia

Narkotika i mat. När vi reflekterar över dagens "drogkultur" och den flagranta ökningen av drogmissbruk, tänker vi i allmänhet i termer av alkohol, heroin, L.S.D., marijuana, tobak, "ängladamm", kokain och en mängd andra sinnesförändrare. Visst har de alla varit och är idag orsaken till en obeskrivlig mängd elände, av förstörda liv och den snabba nedbrytningen av vår ras och nations hälsa och moral. Dessutom är den bestående skadan på den vita rasens genpool svindlande. Det behöver knappast sägas att bakom allt detta ligger pengar — girigheten efter vinst, och judarnas medvetna, obevekliga program mot den totala förintelsen av den vita rasen.

Socker. Det finns en annan narkotika som vi alla har använt i hinkvis ända sedan vi var små bebisar, som utan tvekan har gjort mer skada på den vita rasen som helhet under de senaste trehundra åren än alkohol, tobak, heroin, marijuana och alla de andra "tunga drogerna" tillsammans. Det är något som kommer maskerat som ett mycket välsmakande livsmedel, som, likt kristendomen, även din söta, kärleksfulla mor skulle ge dig i mängder. Den narkotikan är socker — vanligt, raffinerat, kristallint, vitt socker som du köper i vilken livsmedelsbutik som helst.

Socker en narkotika? Ja, socker är en narkotika — en onaturlig substans framställd genom industriella processer (mestadels från sockerrör eller sockerbetor) genom att raffinera ner det till rent sackaros, efter att ha skalat bort alla vitaminer, mineraler, proteiner, enzymer och andra nyttiga näringsämnen. Det som återstår är en koncentrerad onaturlig narkotika som människokroppen inte kan hantera, åtminstone inte i närheten av de mängder som nu intas i dagens accepterade livsstil.

Vitt socker, vitt mjöl. När jag var barn växte jag upp på en bondgård i Kanada. Nu skulle man kunna tro att vem som helst som växer upp på en bondgård skulle få ett rikligt utbud av färsk och hälsosam mat. Men på grund av vår okunnighet om nutrition (som delas av 99 % av den vita rasen) brukar vi då och då ladda upp med en 100-pundssäck med vitt mjöl och en 100-pundssäck med vitt socker, och förvara dem i skafferiet på övervåningen. Båda dessa "livsmedel" är extremt skadliga för någons hälsa, och till och med råttor, som är härdigare än människor, kommer att dö i

kort tid om de matas med en meny av vitt mjöl, vitt socker, eller båda.

Sockerberoende. Den genomsnittliga amerikanen konsumerar nu cirka 115 pund socker per år. Detta gäller per man, kvinna och barn. Den största anledningen till att socker gör mer skada än något annat gift, drog eller narkotikum är tvåfaldig. (a) Det betraktas som ett "livsmedel" och intas i sådana massiva mängder, och (b) de skadliga effekterna börjar tidigt, från den dag ett barn föds och matas med socker i sin modersmjölksersättning. Till och med modersmjölk är förorenad med det. (c) Praktiskt taget 100 % av våra civiliserade vita raskamrater är beroende av det under hela sin livstid, från vaggan till graven. De enda undantagen är de få (men växande antal) som har blivit medvetna om vilket dödligt gift vanligt hushållssocker är. Vi Skapare avser att avslöja detta skadliga narkotikum och göra sådan information till allmän kännedom för varje barn från den tid de lär sig att tala.

Överbelastade med socker under hela vår livstid. Det har sagts att kriteriet för huruvida ett ämne (vilket ämne som helst) är skadligt eller medicinskt fördelaktigt är den mängd i vilken det används i människokroppen. För att peka på en dramatisk illustration: vi vet alla att giftet från en skallerorm, en kobra, vattenmockasin, korallorm och andra giftormar är dödligt för det mänskliga systemet. Det finns vissa ormar vars bett är så dödligt att det kan orsaka död inom loppet av sekunder. Icke desto mindre har även ormgift, så dödligt som det är, använts för terapeutiska, medicinska ändamål när det används i minimala mängder. (Vi är emot det.) Omvänt accepterar vi alla att vatten och solsken är fördelaktigt för vår hälsa, i måttliga mängder. Men mitt i Lake Superior skulle den genomsnittliga personen snart drunkna av överkonsumtion av vatten, och mitt i Saharaöknen skulle en person snart kunna dö av överexponering för den gode gamle Solen.

Så är det med nästan vilken faktor som helst som påverkar vår hälsa och vårt välbefinnande: Det är den korrekta mängden som är viktig. Det finns dock tusentals ämnen vi får i oss som är skadliga, och att helt göra sig av med dem vore bäst.

Extremt destruktivt för den vita rasen. På grund av de mängder i vilka vi har konsumerat socker är det den främsta orsaken till varför socker har varit den mest destruktiva boven som den vita mannens civilisation har frambringat i hela sin historia. Det har alla de rätta egenskaperna för ett destruktivt gift: det är sött och lockande för gommen, man kan aldrig få nog av det. Det är ett narkotikum och det är beroendeframkallande. Det tar år för skadorna att bli uppenbara.

Historia. Medan socker hade funnits i minimala mängder under flera tusen år, var det praktiskt taget okänt och utgjorde en obetydlig del av den vita mannens kost i de klassiska civilisationerna i Egypten, Grekland och Rom. Grekerna (som hade ett ord för nästan allting!) hade inte ens ett ord för det. Även i det medeltida Europa var det

var praktiskt taget okänt och då endast som en sällsynt delikatess vid de kungliga hoven. Under det sista stora korståget som slutade 1204 introducerades några av de kristna korsfararna för socker som användes fritt av saracenerna. Morerna, när de invaderade och koloniserade den södra delen av Spanien, odlade sockerrör på spansk mark och raffinerade socker. När Spanien drev ut morerna ärvde de en del av rörplantagerna. Det var under denna tid som kristenheten tog sin första stora tugga av den förbjudna frukten och gillade den. Det var den första tuggan som skulle leda till beroende, frosseri och en långsam och stadig degeneration av den vita rasen, en degeneration som har blivit en epidemi idag. Det lämnade också ett spår av slaveri, folkmord och organiserad brottslighet som skapade enorma förmögenheter, särskilt för dessa mänsklighetens parasiter — judarna.

Socker, Slavar och Rom. Likväl var det efter Columbus upptäckt av den nya världen som Kung Socker verkligen kom till sin rätt. I detta avseende ledde portugiserna loppet, snart följda och ersatta av spanjorerna, som i sin tur ersattes av engelsmännen, fransmännen och holländarna. Västindien var den centrala platsen för mycket av detta drama, och snart blev den ondskefulla trehörniga triangeln av socker, svarta slavar och rom den största och mest lönsamma verksamheten i både den nya och den gamla världen. Enorma förmögenheter skapades i England, Frankrike, Spanien, Portugal, Holland och, sist men inte minst, i de nyligen framväxande New England-kolonierna. I trehundra år har sockret härjat fritt och det har ställt till ett helvete för den vita mannens hälsa, och sänt sina offer nerför en spiralformad väg av svaghet, degeneration och sjukdom.

Socker en Onaturlig Kemikalie. Varför är socker så förödande för vår hälsa? En anledning är att det är en ren kemikalie och (likt heroin) genom raffinering har berövats alla de naturliga näringsämnen som det ursprungligen hade i själva plantan. Heroin och socker uppnås genom mycket likartade raffineringsprocesser. Vid framställning av heroin extraheras först opiumet från vallmon. Opiumet raffineras sedan till morfin. Kemisterna satte sedan igång med morfinet och raffinerade det ytterligare till heroin, och proklamerade att de hade "upptäckt" ett underbart nytt smärtstillande medel som inte var beroendeframkallande. Så sa de.

På samma sätt pressas socker först som en saft från röret (eller betan) och raffineras till melass. Sedan raffineras det till brunt socker, och slutligen till märkliga vita kristaller $C_{12}H_{22}O_{11}$, som är en främmande kemikalie för det mänskliga systemet.

Beroendeframkallande. En andra anledning till att socker är så skadligt är att det likt heroin är beroendeframkallande, och då det är läckert och förföriskt för smaken är det också vanebildande (det finns en skillnad). Genom att börja med socker i barnets välling utvecklar människor inte bara en stark smak för socker utan ett omättligt sug efter det, så att de aldrig verkar få nog av detta gift.

Långsamt men lömskt. En tredje anledning är att skadan socker orsakar är långsam och lömsk. Jag minns när jag gick i grundskolan och min lärare gjorde uttalandet att om tobak vore tio gånger så skadligt skulle det inte orsaka en tusendel av skadan. Det tog mig ett tag att räkna ut det där. Det är likadant med socker. Det tar år innan det förstör din bukspottkörtel, dina binjurar, kastar hela ditt endokrina system ur balans och producerar de mångfaldiga skador vi har listat i detta kapitel.

Livsmedel laddade med socker. En fjärde anledning är de orimliga mängder socker som civiliserade nationer konsumerar. I synnerhet amerikaner får höra hur de är det bäst utfodrade och mest välnärda folket på jordens yta. Om vi talar om processad skräpmat — så är detta sant. Stormarknaden med sitt enorma utbud av processade förpackade livsmedel är det ultimata "vi pekar med stolthet"-exemplet på hur väl vi förmodas vara utfodrade. Om du undersöker "maten" i vilken stormarknad som helst mer noggrant och börjar läsa etiketter, kommer du att finna att nästan allt innehåller socker. De flesta livsmedel är laddade med det — från flingor, till soppor, till ketchup, till korv. Till och med röktorkad tobak kan innehålla så mycket som 20 % socker per vikt. Vissa flingor består av så mycket som 50 % socker.

Lista över skador. Vi har konstaterat att socker är skadligt för din hälsa: att det är mer skadligt än alla andra narkotiska preparat tillsammans; att det är ett långsiktigt kemiskt gift. Precis vilken skada gör socker på människokroppen?

Listan är oändlig, men vi kommer att nämna några av de lömska sätt socker skapar förödelse i människokroppen. När vi talar om socker inkluderar vi dålig kosthållning som helhet, eftersom alla som frossar i socker har dåliga kostvanor i sig själva.

1. Socker är den absolut främsta orsaken till dental försämring — hål i tänderna, blödande tandkött, sviktande benstruktur och tandlossning.
2. Socker är huvudorsaken till diabetes, hyperglykemi och hypoglykemi.
3. Det är antingen en betydande eller bidragande orsak till hjärtsjukdomar, arterioskleros, psykisk ohälsa, depression, senilitet, hypertoni, cancer.
4. Det har en extremt skadlig effekt genom att skapa obalans i det endokrina systemet och skada dess ingående körtlar såsom binjurarna, bukspottkörteln och levern, vilket får blodsockerhalten att fluktuera kraftigt.

Det har ett antal andra extremt skadliga effekter på människokroppen. Det finns ett antal böcker tillgängliga i ämnet, men jag tror att den kanske mest intressanta jag har läst är "Sugar Blues" av William Dufty. Den finns i de flesta hälsokostbutiker. Jag föreslår att du läser den.

Måste återställa den skada som skett. Kanske har vi ägnat för mycket utrymme åt att tala om socker. Men eftersom vi inom Church of the Creator är starkt hälso- och näringsorienterade, kan vi knappast lägga för stor vikt vid sockrets ondska. Alla som är intresserade av att sträva efter ett hälsosamt och energiskt liv (och det är alla sanna Creators) måste ta itu med den skada som socker har orsakat under de senaste 300 åren.

Det medicinska-läkemedels-kemiska komplexet. Detta kapitel om socker kommer att tjäna som en introduktion till det enorma inflytande och den makt som utövas över våra liv av det medicinska-läkemedels-kemiska komplexet, av vilket socker bara är en del. Vi vill avslöja den girighet och det hyckleri som genomsyrar detta maktetablissemang och visa hur de arbetar hand i hand med regeringen och nyhetsmedierna. Drivkraften bakom allt är pengar — allt stadigt i händerna på det judiska nätverket.

Creative **11**
Credo No.

Det Medicinska-Läkemedels-Kemiska Komplexet

Ett Kraftfullt Internationellt Nätverk som har Saboterat Folkets Hälsa och Förgiftat Vår Planet

Vinst på handel med gifter. När vi ser tillbaka på det föregående kapitlet om socker blev vi starkt medvetna om hur kraftfulla finansiella krafter kan (a) göra oss sjukliga med enorm vinst för dem själva och (b) genom sin ekonomiska makt kan undergräva undersökningar och propaganda i århundraden så att offren aldrig märker skillnaden. Men även om socker är en industri värd miljarder dollar, är det bara en produkt av tusentals som gör oss sjuka, och bara en produkt av tusentals som är oerhört lönsam för de kommersiella intressen som driver på och marknadsför skadliga droger, kemikalier och gifter till en intet ont anande allmänhet.

* * * * *

Miljarder i olagliga droger. Det finns andra kemikalier förutom socker som är oerhört lönsamma för dem som handlar med sjukdom och död. Vi är alla medvetna om den enorma expansionen av den illegala droghandeln. Genom att bo i södra Florida läser jag varje dag om narkotikatillslag på tonvis av marijuana, heroin, quaaludes och en mängd andra tunga droger som översvämmar Amerika och förstör den vita rasen. Trots det erkänner myndigheterna att de bara fångar mindre än 5 %, resten går igenom. Så omfattande och så flagrant har denna trafik blivit att det inte bara är en "industri" värd en miljard dollar, utan den uppgår nu till tiotals miljarder. Ingen känner till den fulla omfattningen i dollar. Faktum är att den har blivit så stor och kraftfull att den nu överstiger i dollarvolym praktiskt taget alla andra stora etablerade industrier.

Korrumperat alla brottsbekämpande myndigheter. Den illegala droghandeln har blivit en så betydande kraft i detta land att den har korrumperat alla brottsbekämpande myndigheter, och praktiskt taget hela regeringen, vare sig det är kommunala, statliga eller federala myndigheter. Våra skolor och utbildningsinstitutioner har varit de främsta målen, tills de nu har blivit nästen för brott och ondska snarare än salar för lärande.

Knark och integration. I själva verket är det svårt att avgöra om knark eller rasintegration har varit mer katastrofalt för sammanbrottet av vårt utbildningssystem. Men det råder ingen tvekan om att påtvingad integration, blandning med n-ordet och ler-raser, har bidragit enormt till spridningen av tunga droger, sjukdomar och förstörelsen av vår ungdom.

Förstörelsen av den vita rasen är lönsam för judarna. Det är dock inte syftet med detta kapitel att uppehålla sig vid den tunga droghandeln, hur katastrofal den än må vara. Jag kommer bara att göra denna iakttagelse: Regeringen försöker inte stoppa den. Tvärtom. **Det judiska maktetablissemanget driver och främjar helhjärtat droghandeln** och detta av två huvudorsaker: (a) det är oerhört lönsamt, och (b) de vill oåterkalleligt förstöra den vita rasen. Därför kan vi inte förvänta oss någon lösning, ingen vändning av denna plåga förrän den tidpunkt då vi, genom Church of the Creators program, driver ut judarna från alla faser av makt och inflytande och återigen tar ett fast grepp om den vita rasens öde i våra egna händer.

* * * * *

Den legitima drogbranschen. Efter att ha sagt detta om den olagliga droghandeln, låt mig nu återgå till det medicinsk-farmaceutiska-kemiska komplexet som verkar öppet och legitimt men som gör ännu mer skada än den olagliga droghandeln eftersom det når fler människor. Faktum är att det når alla, inklusive människor som du och jag som aldrig skulle gå nära en sjaskig knarklangare.

Det trebenta samarbetet. De skyldiga i detta komplex är som de tre benen på ett stativ, som alla stöder varandra. De tre benen är (a) läkarkåren, (b) de farmaceutiska och kemiska företagen, och (c) de federala myndigheterna som "reglerar" de förstnämnda. I själva verket arbetar de alla i maskopi och ingen skulle kunna fungera utan att de andra stöttar upp dem. Alla dessa är högst legitima och högt respekterade av allmänheten. Om allmänheten bara visste vad detta samarbete gjorde mot dem!

Läkarkåren. De som i huvudsak representerar läkarkåren är American Medical Association (A.M.A.), American Cancer Society (A.C.S.) och National Cancer Institute (N.C.I.), även om det finns flera mindre underavdelningar. Dessa står alla under kontroll av judar i toppen.

De farmaceutiska företagen är mer diversifierade och varierar från små nationella företag till enorma internationella jättar. I den kemiska gruppen ingår ett ännu bredare utbud av tillverkade produkter. Dessa sträcker sig hela vägen från konstgödsel till industrikemikalier, till de enorma petroleum- och plastjättarna. Vi måste också inkludera livsmedelstillverkare och förädlarföretag i gruppen (av vilka

sockerbolagen är en del) eftersom de också bidrar kraftigt till förgiftningen av våra kroppar och försvagningen av vår hälsa. Tillsammans är de kommersiella grupper som nämns i detta stycke producenter av de "legitima" läkemedel och kemikalier som förgiftar våra kroppar. De förgiftar i själva verket hela vår planet och gör den inte bara till en plats olämplig att leva på, utan kommer, om det fortsätter i framtiden, att göra den till en planet där det blir omöjligt att leva. Nästan utan undantag ägs och kontrolleras dessa enorma truster och monopol av judar.

Det tredje benet i detta stativ är regeringen själv som övervakar läkarkåren och läkemedelsindustrin. I huvudsak representeras detta av Food and Drug Administration (F.D.A.) och dess olika statliga motsvarigheter. Även vår regering är i händerna på judarna.

Nyhetsmedier fungerar som ett skyddande paraply. Så där har vi rollistan. Den fjärde statsmakten — nyhetsmedierna — sprider ett täcke av respekt och skydd över detta kraftfulla stativ. Utan dess välvilliga stöd och skydd skulle de andra tre komponenterna inte kunna fungera. Om nyhetsmedierna vore ärliga och oberoende skulle de i själva verket snabbt avslöja och spränga hela deras sjabbiga verksamhet i luften på kort tid. Med pressen och nyhetsmedierna som agerar murbräcka och tillhandahåller ett allt genomträngande skydd, har dock detta oheliga komplex lurat och fört bakom ljuset den breda allmänheten fullständigt, så att de tillber handen som förgiftar dem och tar deras pengar.

* * * * *

Kriminellt komplex. Det finns en enorm mängd stoff att täcka i detta ämne, men jag vill inte ta upp utrymmet. För att förstå hur denna kriminella kombination fungerar, när de säljer sina giftiga varor i hälsans namn, låt oss titta på cancerbluffen som ett typiskt exempel.

Mjölkning av den lättlurade allmänheten. Varje år genomför American Cancer Society (A.C.S.) en högstämd, tårdrypande och hjärtskärande kampanj för att samla in medel från en lättlurad allmänhet. Dess ädla och lovvärda mål är skenbart att samla in pengar för att bedriva ytterligare "forskning" för att finna ett "botemedel" mot cancer. Dess berömvärda mål är utan tvekan trovärdiga för en godtrogen allmänhet eftersom A.C.S. utan tvekan är en av de mest effektiva insamlings-"välgörenhetsorganisationerna" på jordens yta. Varje år, år efter år, lyckas de extrahera över hundra miljoner dollar från samma lättlurade allmänhet. Varje år, särskilt innan kampanjen börjar, sprids nyhetsartiklar i pressen om det stora arbete som sällskapet utför, och hur doktor ditten och datten, eller det och det forskningsinstitutet är på gränsen till ett fantastiskt genombrott, eller testar ett mirakelmedel som har fantastiska löften för en långtidslidande allmänhet.

Falsk strid. Men det verkar som om det år efter år förblir precis där, "på gränsen". Inget annat än löften, löften, löften. Statistik visar följande dystra bild under detta århundrade: Åren 1900-04 var dödstalet i cancer 67,7 per hundratusen invånare. Åren 1920-24 var det 86,9. Tjugo år senare var det 123,1. År 1950 steg det till 139,8. År 1977 var det 178,4 och under ett enda år (1978) steg det till 181,9. Vinner Cancerfonden striden mot cancer? Uppenbarligen inte. Dödstalen och sjukdomsfrekvensen ökar trots de hundratals miljoner de samlar in. Faktum är att det nu öppet förutspås att en av fyra i den nuvarande generationen kommer att dö av sjukdomen.

Hur kan A.C.S. samla in (och förmodligen spendera) så mycket pengar på och till cancerforskning och låta situationen bli sämre för varje år?

Lyxig verksamhet. Svaret är återigen (som jag påpekade i föregående kapitel) pengar, pengar, pengar. American Cancer Society har inte den minsta önskan i världen att finna ett "botemedel" som de vet inte existerar i första hand. Faktum är att de har en vacker, lukrativ verksamhet. De har vackra kontor med mjuka mattor, ett batteri av telefoner, en personal som betalas generösa löner och ett antal förmåner såsom insamlingsbaler, och bäst av allt, de åtnjuter extraordinär prestige. Om de plötsligt skulle finna ett "botemedel" (hemska tanke!) skulle det utplåna hela deras existensberättigande och med det skulle de lyxiga kontoren, de säkra lönerna, förmånerna, prestigen och allt annat försvinna.

Stängd butik. Inte nog med att de inte letar efter ett "botemedel" som de vet inte existerar, utan de vill också se till att den lurade allmänheten aldrig får veta sanningen om orsakerna till cancer. Om någon liten ärlig organisation arbetar mot det målet, sätter de snabbt in all prestige, pengar och makt för att misskreditera dem, smutskasta dem och använda de hårda metoderna från A.M.A., F.D.A. och statliga myndigheter för att driva sådana välgörare i konkurs.

National Cancer Institute. Medan A.C.S. är en så kallad offentlig filantropisk organisation, är National Cancer Institute (N.C.I.) en statlig myndighet finansierad med skattebetalarnas pengar. Den spenderar många gånger mer än A.C.S. Faktum är att dess budget är ungefär en miljard dollar om året, dollar som du betalar, vare sig du vill eller inte. Den åstadkommer exakt samma sak som A.C.S., vilket är absolut ingenting positivt, förutom att hålla folket lurade så att de inte får lära sig sanningen om cancer.

A.M.A. I nära samarbete och i maskopi med A.C.S. och N.C.I. arbetar American Medical Association, A.M.A. Låt oss inse det, cancerverksamheten är en mycket, mycket lukrativ verksamhet. Läkarkåren kan och gör ett uttag på i genomsnitt 35 000 dollar per patient (med dagens priser) innan det stackars offret dör av "behandlingar". Ibland är det mycket mer, uppgående till hundratals

tusentals. Med inflation och andra faktorer som eskalerar medicinska kostnader upp i stratosfären kan vi vara säkra på att de kommer att vara mycket högre för varje år som går. Nu har vi redan sagt att som det ser ut nu förutspås var fjärde person dö i cancer. Av en nuvarande befolkning på 220 miljoner betyder det 55 miljoner. Multiplicera det med 35 000 dollar plus och du kan se vilken lukrativ verksamhet detta är för läkarkåren, läkemedelsbolagen, röntgenteknikerna, sjukhusen och hela systemet.

Inte intresserade av ett botemedel. Hitta ett "botemedel"? Ge upp en sådan lukrativ verksamhet? Aldrig! De skulle inte göra det mer frivilligt än vad de tunga knarklangarna skulle ge upp marijuana- eller heroinhandeln, eller än vad U.S. Sugar skulle sluta sälja socker för att det förstörde människors hälsa.

Det finns ett svar. Och finns det ett svar på cancerproblemet? Givetvis finns det det! Vi har redan förklarat det i *Salubrious Living*. Gå till orsaken! Sluta förgifta massorna! Cancer är inget mer eller mindre än slutskedet av toxemi — en misshandlad kropp som har överbelastats med toxiner och gifter till den grad att den inte längre kan hantera det. Som jag har sagt ett antal gånger tidigare och kommer att fortsätta upprepa — varje organism som inte kan utsöndra sitt avfall dör.

Varje offer en vinst på 35 000 dollar. Men kommer den "ortodoxa" läkaren, cancerspecialisten eller någon annan medlem av A.M.A. att berätta det för dig? Vad! Och förlora sin vinstlott på 35 000 dollar? Inte för allt i världen! Som jag redan nämnt tidigare beräknas varje ny cancerpatient vara värd 35 000 dollar plus för läkarkåren och dess allierade branscher. Istället insisterar "specialisterna" på att utsätta dig för sin hopkokade, rutinmässiga "ortodoxa" behandling.

Skär, bränn och förgifta. Och vad är deras ortodoxa behandling? Det är ett fruktansvärt stycke sadism — en veritabel tortyrkammare. De kallar det kirurgi, strålning och kemoterapi. Vi kallar det skär, bränn och förgifta. Det är brutalt. En redan försvagad, utmärglad kropp överbelastad med toxiner och gifter utsätts nu för ett avsiktligt brutalt övergrepp av värsta slag.

Behandling extremt skadlig. Kirurgi tar inte bort orsaken. Det försvagar och bryter ner ett redan försvagat system och sprider cancern snabbare. Strålning är inte selektiv. Den dödar goda celler tillsammans med de dåliga. Kemoterapi är rent gift av den starkaste och värsta sorten som injiceras i kroppen. Hur i helvete det är tänkt att ett avsiktligt tillförande av starkt gift som skulle döda friska människor ska hjälpa ett redan försvagat, förgiftat och överbelastat system, har ingen någonsin förklarat för mig eller någon annan.

Hemsk stympning och smärta. Fungerar behandlingen? Tja, för läkaren fungerar den utmärkt. Med sjukförsäkringar, Medicare, Medicaid och vilka tillgångar patientens familj än hade, kommer läkaren och assistenterna att få sina 35 000 dollar mer eller mindre. Men för...

patienten är det hemskt. Det är ett levande helvete. Deras hår kommer att falla av, de kommer att kräkas upprepade gånger, deras hud kommer att se ut som en döende zombie och de kommer att ha stora smärtor. Det är rent kriminellt. Om dessa bedragare inte skyddades av sitt järnhårda fackförbund (A.M.A.) skulle sådan oberättigad kriminell tortyr bestraffas med 20 år i fängelse. Botar det deras cancer? Nej, det gör det inte. Det förvärrar allvarligt deras toxiska tillstånd.

Förkortar livet. Förlänger det deras livslängd? Nej, det gör det inte. Det förkortar den, som vem som helst vid sina sinnens fulla bruk lätt kan förvänta sig. En medicinsk forskare, Dr. Hardin B. Jones vid University of California, Department of Medical Physics, avslöjade efter två års studier av denna fråga att människor som utvecklar cancer och vägrar behandling fortsätter att leva i genomsnitt 12,5 år till. Människor med cancer som underkastar sig den ortodoxa behandlingen med att skära, bränna och förgifta lever i genomsnitt endast tre år till. Och får jag tillägga att dessa sista tre år är ett plågsamt levande helvete till en kostnad av 35 000 dollar mer eller mindre.

Ingen hemlighet. Vet inte läkarkåren om detta? Inser inte A.M.A. detta? Givetvis måste de göra det, och det gör de. Dr. Jones fynd var ingalunda de första eller de sista. Alla i branschen måste vara medvetna om det. Men så finns det de där 35 000 dollarna per person, och så länge offren är tillräckligt lättlurade, varför sluta?

Ett bättre sätt. Finns det ett svar på cancer? Ja, det finns det, och vi har förklarat det ett antal gånger tidigare — Hälsosamt Leverne (Salubrious Living). Om vi kan lära våra barn att äta ordentligt och sluta förgifta sig själva, kommer cancer att bli lika sällsynt som det är hos världens primitiva stammar — praktiskt taget okänt.

Detta leder oss till nästa uppsättning skyldiga — läkemedelsbolagen och livsmedelstillverkarna — som tillverkar de gifter vi får i oss.

* * * * *

Läkemedelsbolag och livsmedelstillverkare. Jag borde kanske behandla dessa två enheter separat. Jag skulle vilja skriva en hel bok om var och en, men detta har redan gjorts och i denna bok är det, på grund av platsbrist, inte möjligt att behandla något ämne uttömmande. Om jag gjorde det skulle jag behöva skriva en hel encyklopedi, eftersom vi i vår religion Creativity täcker hela spektrumet — historia, religion, ras, hälsa, miljö och varje annat ämne som har att göra med den vita rasens välbefinnande och bästa intressen. Kanske kommer vi att ha en sådan encyklopedi en dag, precis som katolikerna har sin katolska encyklopedi och judarna har sin Talmud. Men mitt syfte är mycket mer blygsamt och det är att fastställa tron och filosofin för våra medlemmar och peka ut den riktning i vilken våra bästa intressen kan förverkligas. När vi väl har gjort så mycket kan de mer omfattande detaljerna fyllas i senare av en armé av skribenter och forskare.

Men för att återgå till livsmedel och läkemedel. Det är dessa som har gjort vårt folk sjukt och försvagat, och som gör oss sjukare för varje år.

Läkemedel och livsmedel. I vårt lexikon är ett läkemedel inte ett livsmedel, och inget anständigt livsmedel bör ha några egenskaper hos ett läkemedel. Men i dagens värld anser jag att vi är berättigade att klumpa ihop de två, eftersom mer och mer av vår processade mat i stormarknaderna är spetsad med läkemedel och kemikalier, och är näringsmässigt tom. Så skiljelinjen mellan våra dagars processade livsmedel och läkemedel smalnar av till den punkt där de nästan är omöjliga att skilja åt. Därför anser jag att det är på sin plats att vi behandlar dem tillsammans. Socker, som vi redan har gått igenom, är ett typexempel.

Producenter och grossister. Mellan den mat som bonden producerar på jorden och det du köper i stormarknaden finns en stor mängd industrier som var och en tar sin del av matkronan. Det finns naturligtvis de legitima kostnaderna för transportindustrin, men den kostnaden är relativt liten. De stora pengarna finns hos grossisterna och livsmedelsproducenterna som tar bondens produkter och bearbetar och förpackar dem redo att ställas på stormarknadens hylla.

Processad till döds. Denna bearbetning består av många, många saker — uppvärmning, strimling, sprängning från kanoner, homogenisering, pastörisering, malning, tillsättning, borttagning, färgning, blekning, smaksättning, förfalskning, blandning och tusen andra processer, inte minst tillsättning av konserveringsmedel så att den får den där så viktiga hållbarheten. Och, åh ja, förpackningen, den är mycket viktig. Den måste vara i en vacker förpackning som lockar kundens öga, i konkurrens med en mängd andra.

Skräpmat. När du väl köper förpackningen är den laddad med giftiga kemikaler och berövad de flesta av de näringsämnen som bondens produkt hade när den lämnade fältet. Förresten kan bonden få så lite som fem cent av matkronan när du köper den där vackert förpackade biten (numera skräp) mat.

Berikad mat värdelös. På förpackningen står det hur näringsrik den utarmade, förfalskade "maten" är, efter att ha blivit "berikad" med alla dessa vitaminer som noggrant listas. Även detta är en bluff och ett bedrägeri. Dessa tillsatser är inte organiska och din kropp kan inte använda dem. De är bara så mycket extra avfall för kroppen att göra sig av med. Dr. Joe D. Nichols från Atlanta, Texas har gjort mycket värdefullt arbete med att lära allmänheten om vikten av nutrition och ekologiskt jordbruk. Han säger till sina patienter att aldrig köpa "berikad" mat. Det liknar, säger han, att bli rånad under pistolhot av en rånare en vinternatt i en av våra storstäder. Eftersom det är kallt är offret fullt påklätt, med tung överrock, halsduk, handskar, varma underkläder och mycket mer. Rånaren kräver offrets plånbok och klocka. Sedan beordrar han honom att klä av sig helt naken. Du kan föreställa dig offrets svåra situation när han

står där naken och huttrande en kall vinternatt. Pistolmannen säger då i ett utbrott av generositet: "Jag ska göra dig rikare och varmare", och han sträcker sig ner i sin säck och ger offret en gammal slips och hatt samt en syntetisk strumpa med hål i.

Näringsmässigt rån. Blev offret "berikat", eller blev han rånad? Det är på samma sätt med våra processade, livlösa "berikade" livsmedel som vi köper i snygga förpackningar i mataffären.

Faktum är att det mesta av maten har klätts av lika naken som rånoffret. Den är livlös, berövad sina organiska vitaminer, mineraler och enzymer och har fått ett antal syntetiska kemikalier tillsatta för att ge den färg, smak och hållbarhet. Det är skräpmat laddad med gifter, oavsett om den påstår sig vara "berikad" eller inte. Och praktiskt taget alla har fått socker, socker, socker tillsatt. Det är plastmat.

Orsaken till sjukdom. Där finns den största orsaken till cancer tillsammans med vår stillasittande livsstil, som jag har beskrivit under Hälsosamt Leverne. Plastmat är också orsaken till hjärtsjukdomar, artrit, diabetes och en mängd andra degenerativa och systemiska sjukdomar som den moderna civilisationen plågas av. Jag har listat många av dessa sjukdomar tidigare. Men kommer den genomsnittliga läkaren att berätta detta för dig? Nej, det kommer han inte. Ingen läkare har någonsin frågat mig vad jag åt.

* * * * *

Medicinsk diktatur. Nu kommer frågan — hur kommer de undan med det?

Tja, för det första har läkarkåren en av de tätaste och bäst finansierade fackföreningarna i landet. Den kallas A.M.A. Varje medlem som inte följer de accepterade "ortodoxa" procedurerna som förkunnas som heliga dogmer av A.M.A. jagas och manövreras ut ur branschen. En sådan upprorisk avvikare som vågar vara av annan åsikt kan också få sin legitimation indragen.

F.D.A. den juridiska muskeln. Men du säger, hur kan de göra så? Det finns väl lagar och domstolar. Aha, det är där F.D.A:s starka arm kommer in. Den har juridiska tvångsbefogenheter att genomdriva sina åsikter, hur usla de än må vara. Den står alltid på de "ortodoxa" A.M.A.-åsikternas sida. Som vi sa tidigare har vi en tripod av maskopi: läkarkåren, regeringen och läkemedelsbolagen. Och över alltihop finns den judiska pressens skyddande paraply.

Läkemedelsbolagen. Var kommer läkemedelsbolagen in i bilden? Jo, naturligtvis har läkemedelsbolagen ett enormt intresse i miljardklassen i allt detta. Återigen handlar det om pengar, pengar, pengar. Läkarna är deras tränade langare. Så var det och så är det i deras intresse att utbilda och hålla läkare drogorienterade — välvilligt kallat "medicin".

Drogorientering genom medicinska skolor. Deras förutseende i att orientera läkarna till att bli drogorienterade är rent genialisk.

Redan före sekelskiftet, genom så rika och mäktiga stiftelser som Rockefeller, Guggenheim och många andra, gav de inte bara enorma bidrag till medicinska högskolor, de grundade dem till och med. Återigen var det pengar, pengar, pengar. Genom att göra detta såg de till att de examinerade läkarna varje år blev grundligt indoktrinerade i läkemedelsmetoden. Detta var mycket lättare än det kan verka. De hade trots allt tusentals år av historia, tradition och vidskepelse kring "medicinens magi" som arbetade för dem. Hur skulle de kunna förlora? Det gjorde de inte. De hade något bra på gång som var lika lukrativt för dem själva som för läkarkåren. Den enda förloraren var allmänheten, som långsamt förgiftas till döds.

Att bryta strypgreppet. I nästa kapitel vill vi diskutera vad vi, Church of the Creator, kan göra för att bryta oss ut ur detta dilemma.

Creative

Credo No. 12

Att bryta det medicinska tyranniets bojor

Ett privilegierat yrke. Om det finns ett yrke i denna värld som har haft alla möjligheter att vara framgångsrikt och göra nytta, så är det läkaryrket. Det har en stängd verksamhet, mer hermetiskt tillsluten än något fackförbund, vilket gör det möjligt att hålla alla andra utanför dess skändliga verksamhet. Det är ett av de högst betalda av alla yrken och har en enorm rikedom bakom sig. Det har åtnjutit fördelarna av flera andra tekniska industrier såsom elektronik, kemi, fysik, etc. Det daltas med och skyddas av lagen, och dess brott överses genom gammal hävdvunnen lagstiftning. Det har fördelen att kunna begrava sina misstag. Det är inbäddat i skolorna, i armén, flottan och flygvapnet, i regeringen. Du är inte född förrän en läkare intygar din födelse och inte officiellt död förrän en annan läkare undertecknar ditt dödsintyg.

Stöttat av gamla myter. Dessutom har det forntida myter och vidskepelser som stöder det, och i allmänhet beviljar en stor del av allmänheten det en prestige som det inte förtjänar. Vad mer kan ett yrke begära? Om det någonsin funnits ett yrke som har haft alla möjligheter att göra rätt för sig genom handlingar för att rättfärdiga sin oförtjänta prestige, så är det läkaryrket.

Har ljugit för sina klienter. Men med alla dessa möjligheter, fördelar och privilegier på sin sida, har det misslyckats kapitalt. Det har ihärdigt bedragit sina klienter och ljugit för folket, och på senare tid, särskilt under det senaste decenniet, har folk börjat inse att läkarkåren, precis som de korrupta politikerna, har ljugit för dem. Folk börjar inse mer och mer att den så kallade "ortodoxa" behandlingen med kniv, bränning och gift inte bara är värdelös utan fruktansvärt destruktiv. All prestige och propaganda från de föregående århundradena eroderar nu och faller samman, och den vanlige lekmannen söker alternativa metoder.

Medicinen har misslyckats. Stora skaror av amerikaner söker cancerbehandlingar genom att fly över gränsen till Mexiko, eller Bahamas, eller andra länder. Där, i ibland undermåliga, sjabbiga etablissemang eller "sjukhus", ibland i ganska moderna "kliniker", strömmar de till i tusental, inte bara för att försöka hitta ett "botemedel" mot cancer utan även mot artrit och andra degenerativa sjukdomar. Där får de en mängd hopkokade behandlingar och injektioner. Vissa av injektionerna

för artrit, till exempel, består av vissa mycket farliga droger såsom kortison, steroider, Valium och andra. Vissa är återupplivningar av Hoxey-behandlingen, eller Gerson-terapin, eller kombinationer av flera. A.M.A. fördömer högljutt dessa mexikanska läkare som "kvacksalvare" och bedragare.

Bara sig själva att skylla. Till stor del är det fördömandet sant, men de amerikanska läkarna har bara sig själva att skylla. Det är ett fall av att kasta sten i glashus. Om människor flyr över gränsen till en mer primitiv civilisation för att finna lindring för sina krämpor, talar det högt om läkarprofessionens misslyckande här i Amerika. Om läkarprofessionen hade levererat vad de lovat skulle det inte finnas minsta möjlighet för kvacksalvare, varken här hemma eller utomlands.

Den verkliga kvacksalvaren. Faktum är att den ortodoxa läkarprofessionen, som den förkroppsligas av A.M.A., i sig själv är den största kvacksalvaren och den största bedragaren. Den är ett misslyckande. Dess behandling med kniv, bränning och gift är värre än ingen behandling alls, men fruktansvärt dyr och hemskt smärtsam, samtidigt som de tar kål på det stackars offret. Faktum är att hela läkemedelsmetoden (vilket är vad "medicin" handlar om) är ett kolossalt totalt misslyckande, ett bedrägeri mot allmänheten och en bluff av kolossala proportioner. Den gör ingenting för att bota, ingenting för att komma åt orsaken, utan verkar enbart för att undertrycka symtomen.

Laetrile-kulten. En annan yttring av denna förlust av förtroende är att ett stort antal canceroffer har tagit till Laetrile som en föredragen behandling och arbetar hårt för att göra det lagligt i detta land, så att de inte ska behöva åka till Mexiko. På sätt och vis har det nästan blivit en religiös kult.

Läkarprofessionen i maskopi med F.D.A., läkemedelsbolagen och nyhetsmedierna har våldsamt slagit tillbaka. Lekmännen har å sin sida organiserat sig kraftfullt i "Freedom of Choice"-avdelningar över hela landet och en hälsosam rörelse växer fram som utmanar det hårdhänta diktaturstyret från A.M.A. och F.D.A.

Valfrihet. Vi, inom Church of the Creator, stöder rörelsen för valfrihet, inte bara när det gäller cancer utan inom alla kategorier. Även om vi inte tror att Laetrile är svaret på cancer, är det åtminstone mer eller mindre ofarligt, och därför tusen gånger bättre än den hemska tortyrbehandlingen med kniv, bränning och gift som godkänts av A.M.A. Kom ihåg, om du inte gjorde någonting alls i behandlingen av cancer är din genomsnittliga överlevnadstid ytterligare 12,5 år, medan behandlingen med kniv, bränning och gift skulle skära ner den tiden till tre eländiga, tortyrfyllda år. Inte undra på att skaror flyr till Mexiko för att söka "kvacksalvar"-behandlingar.

Hälsosamt leverne. Vi inom Church of the Creator tror att det bästa svaret på cancer är Hälsosamt leverne (Salubrious Living), som jag har

tidigare nämnts, men vi stöder kraftfullt Laetrile-grupperna i deras filosofi om valfrihet när det gäller en individs val av vilken behandling han eller hon föredrar, eller om de föredrar ingen behandling alls.

Förkasta vacciner. Detta inkluderar även valet att ta, eller att förkasta, alla vacciner, sprutor, immuniseringar eller annat struntprat som läkarkåren i sammaskvatt med regeringen är så ivriga att påtvinga en oinformerad befolkning. Vi i Church of the Creator är emot alla vacciner och anser att de inte bara är värdelösa utan definitivt skadliga. Vi tror att de har dödat många fler människor än de har hjälpt, om de ens hjälpt någon. Vi förkastar dem därför för oss själva och våra barn. Vi kommer inte att tolerera att något av detta ogrundade hokus-pokus utövas på oss eller våra barn, lika lite som vi skulle tolerera voodoopraktiker från en afrikansk häxdoktor.

Vår hälsotrosbekännelse. Kort sagt fastställer vi följande trosbekännelse som en del av vår religiösa övertygelse:

1. Våra kroppar är våra egna. Vi kommer att använda eller förkasta vilken metod vi än finner lämplig, oavsett om A.M.A. godkänner det eller inte.
2. Vi kommer att upprätta våra egna hälsofaciliteter med personal som vi anser vara bäst kvalificerad, oavsett om A.M.A. godkänner det eller inte.
3. Vi hävdar att A.M.A. och F.D.A. utövar ett bedrägeri mot allmänheten och att deras läkemedelsmetod saknar stöd i både vetenskaplig kunskap och empiriska resultat. Vi hävdar att det inte är något annat än ett bedrägligt dogma godtyckligt valt av hierarkin som ett vilseledande medel för att utnyttja de oinformerade och lättlurade, och för att kommersialisera deras förtvivlan i kristider.
4. Vi hävdar att våra konstitutionella rättigheter i vår religiösa övertygelse går före deras bedrägliga dogma och vi vägrar att vara underdåniga deras kommersiellt orienterade diktatur.

Lita på oss själva. Kort sagt, vi Creators vägrar att tvingas och behandlas av ”häxdoktorer” vars meriter är baserade på hundratals år av misslyckanden. Vi insisterar på att ha att göra med utövare som tillhör vår egen tro och som vi själva valt, inte ett gäng kriminella förkastliga judar och deras ovetande hantlangare.

Det verkliga svaret. Svaret på hälsoproblemet är tydligt för oss. Genom att leva rätt och äta rätt behöver kroppen aldrig brytas ner till ett tillstånd av toxemi från första början. Genom att praktisera Salubrious Living (Hälsosamt Leverne) skulle ingen få sin kropp varken förgiftad eller undernärd. För det andra, om några av våra vita raskamrater har nått denna information för sent, efter att skadan redan är skedd, föreslår vi att fasta är det mest effektiva och naturliga sättet att avgifta kroppen och återställa hälsan. För det tredje, att följa upp detta med en regim av korrekt kost och andra aspekter av Salubrious Living är den bästa försäkringen för att behålla den svårvunna hälsan.

Bygg Vårt Eget. Självfallet kommer vi inte att kunna reformera eller övertyga A.M.A. och den ortodoxa medicinska professionen. Därför måste vårt program gå ut på att våra medlemmar bojkottar den judiskdominerade medicinska professionen, och bygger och etablerar en kedja av hälsohem där "Salubrious Living" (Hälsosamt Leverne) lärs ut, där fastor övervakas, och där ekologiska, ogiftiga och obefläckade livsmedel finns till försäljning. Allteftersom vi växer i antal kommer vi att uppnå samma sak som att reformera A.M.A. Vi kommer gradvis att fasa ut dem ur existens.

Vår Förgiftade Miljö. Jag har upprepade gånger betonat att sättet att bygga hälsa är att följa programmet för Salubrious Living, vilket till stor del består av att äta rätt, det vill säga hälsosamma råa frukter, grönsaker, nötter och frön. Jag har också påpekat hur hela det medicinska-drog-kemiska komplexet har undergrävt vår hälsa och förgiftat vår mat och våra kroppar. I nästa kapitel vill jag betona att en hälsosam fruktbaserad kost kräver mat som är ekologiskt odlad på frisk jord, mat fri från bekämpningsmedel, ogräsmedel och andra gifter. Vi ska se vad dessa samma kemiska giftspridare har gjort inte bara mot vår jord och våra jordbruk, utan hur de förgiftar hela vår miljö, hela vår planet jorden.

Kreativt 13
Credo Nr.

EN SUND MILJÖ

Att återgå till ekologiskt jordbruk och levande jord

Det totala angreppssättet. Vår grundläggande premiss, som den formulerades i bokens inledande kapitel, var ett tillkännagivande av det totala angreppssättet — Ett Sundt Sinne i en Sund Kropp i ett Sundt Samhälle i en Sund Miljö. Vi inom Church of the Creator tror på en total lösning, på att behandla hela problemet, på att gå till grunden med **orsaken**.

Jorden. Historien och erfarenheten har visat att en organism inte kan ha några friska komponenter om en eller flera av de andra komponenterna är sjuka. Vi tror på att gå till orsaken, till problemets rot, inte bara att undertrycka symtomen. Vi kommer nu till den fjärde komponenten i vår fyrdimensionella filosofi — miljön, som i vid bemärkelse består av marken, vattnet och luften. I detta kapitel vill vi mer specifikt undersöka jorden och marken som stödjer och ger näring åt allt.

Grundläggande näringslära. Vi har redan betonat vikten av näring för att bibehålla vår hälsa, eller för att återfå vår hälsa från sjukdom. Vi behöver äta mat som är

(a) Rå eller i ett så nära naturligt tillstånd som möjligt snarare än livlös,

(b) Vi behöver den hela födan,

(c) Vi behöver äta mat som är naturligt näringsrik i första hand, vilket innebär att den måste vara ekologiskt odlad,

(d) Den måste vara så fri från föroreningar av giftiga kemikalier som möjligt.

Levande jord. För att odla mat som är näringsrik finns det en mycket viktig förutsättning — vi måste ha en jord som är frisk och levande. Den måste vara naturligt fertil, i sig själv rikligt försedd med alla nödvändiga mineraler och näringsämnen som krävs för att producera friska, näringsrika växter. Det är ursprungligen från växter som vi härleder all vår mat — oavsett om dessa växter är vete, morötter eller tomater, eller gräs eller spannmål som vi matar boskap, svin, får eller fjäderfä med. Så all mat och näring härstammar från jorden — vare sig den är god eller dålig — och vår mat är bara så god som den jord den odlas på.

Vår utarmade jord. Det chockerande faktumet i Amerika (och på andra håll) är att vi hänsynslöst har förstört vår mest dyrbara naturliga...

tillgång — våra jordar. Precis som vi nu äter mer och mer syntetisk, konstgjord (plast-) mat, så dödar vi våra jordar genom att försöka utvinna den sista kvarvarande näringen ur dem med hjälp av konstgjorda och onaturliga kemikalier, så kallad konstgödsel.

Hur det gick till. Låt oss gå tillbaka och undersöka hur vi hamnade i ett sådant trångmål. När vi talar om rik jungfrulig jord, talar vi om levande jord — jord som förnyade sig själv år efter år under ändlösa århundraden. Sådan levande jord består av mineraler, förmultnat material, humus, daggmaskar, insekter, bakterier, svampar, alger och mögel samt miljontals mikroskopiska växt- och djurliv som samverkar i perfekt ekologisk balans för att skapa ny fertilitet och tillväxt varje år. Naturens lag om återbäring föreskriver att det vi tar ut ur jorden måste vi föra tillbaka, annars går jorden i konkurs. När vi tar ut dessa näringsämnen och mineraler år efter år genom att plantera samma gröda utan att ge något tillbaka, utarmar vi naturligtvis jorden tills den inte längre kan bära en livskraftig skörd och bonden går i konkurs. En sådan process brukade ta mindre än två generationer. Bonden i ett sådant fall övergav sin bankrutta och karga mark, flyttade någon annanstans och började om på nytt på ny mark. Detta brukade vara mönstret när vi hade tillräckligt med jungfrulig mark att öppna upp.

Den gröna revolutionen. Nu är detta inte längre möjligt. Det finns ingen mer ny mark att öppna upp. Vi har förbrukat all tillgänglig mark. Sedan, kort efter andra världskriget, kom kemikalietillverkarna och erbjöd bonden vad som lät som en lysande ny idé — konstgödsel — och den "gröna revolutionen" var igång. Bonden fick veta att för varje dollar han spenderade på gödsel skulle han få en avkastning på tre eller fyra dollar tillbaka. Han kunde fördubbla sin skörd av majs, vete, grönsaker eller vad som helst.

Gift för jorden. Låt mig upprepa igen att alla mänskligt skapade kemikalier är gift. Inte bara för människor, utan även för fåglar, djur och växter. Precis som alla andra naturens varelser trivs växter bäst på de naturliga ämnen som de har utvecklats med under de senaste miljonerna år. Dessa ämnen har varit förmultnat djur- och växtmaterial (humus), essentiella mineraler och vatten. De inkluderade inte syntetiska, mänskligt skapade kemikalier.

Lagen om återbäring. Låt mig också upprepa igen Naturens lag om återbäring. Det du tar ut ur jorden måste ersättas, annars kommer jorden att gå i konkurs. Du kan inte trotsa naturlagarna. Tillfälligt kan det verka som om vi kan ge oss själva en injektion av "speed" och skenbart öka vår energiproduktion, men naturen tar snart sin hämnd.

Och så är det med den kemiska jordbruks-"revolutionen". Den startade inte exakt under den sista hälften av 1940-talet. Grunden lades och hade redan påbörjats under 1920-talet. Men det var efter andra världskriget som den tog fart med full kraft "för att förse en hungrig värld med mat". Föga anade bönderna

veta att de var på väg att säljas en undermålig vara i massiv skala.

De kemiska försäljarna. Allteftersom produktiviteten i vår jordbruksmark sjönk genom dåliga jordbruksmetoder och i och med det förlusten av bördighet, stod de enorma kemiska komplexen redo att komma till "undsättning". De hade en lösning inte bara för att öka bördigheten, utan en lösning på insektsproblemet, och till och med ogräsmedel för att bekämpa ogräsproblemet. Deras försäljare kom ut till bönderna och övertygade dem om att för varje dollar de spenderade på kemikalier (dvs. gödningsmedel, bekämpningsmedel och ogräsmedel) skulle de tjäna tre eller fyra extra dollar i gengäld. Där de tidigare fick 50 skäppor majs per tunnland, kunde de med kemikalier (försäljarna var ivriga att sälja) skörda 100 skäppor per tunnland. Med ett sådant förslag svalde bönderna det med hull och hår. Och till en början fördubblade det verkligen produktiviteten och höll insekterna borta.

Narkotikamissbruk. Men efter ett tag började bönderna märka att deras jord betedde sig som en typisk narkoman. Den var tvungen att få mer och mer gödningsmedel för att ge samma effekt. Liksom en narkoman var de "fast". Snart blev det uppenbart att de inte fick tillbaka tre eller fyra dollar för varje spenderad dollar. Faktum var att de inte ens gick jämnt ut. Räkningen för gödningsmedel blev oöverkomlig, men skördarna minskade år efter år. Och insekterna kom tillbaka i större antal allteftersom deras växter blev svagare och jorden fattigare. Faktum är att nya insekter som de aldrig tidigare stött på nu också angrep deras grödor.

Bönder går i konkurs. Medan de judiskägda kemiska industrierna skördade miljarder, gick bönderna i konkurs.

Låt oss upprepa igen: man kan inte trotsa naturlagarna. Flera saker hände med jordbruksnäringen, alla dåliga. Kostnaden för jordbruket hade skjutit i höjden. Produktiviteten sjönk. Insekterna var tillbaka. Värst av allt var att bönderna genom användningen av dessa kemikalier dödade den "levande jorden" som vi nämnde i förra kapitlet. De giftiga kemikalierna dödade mikroorganismerna och daggmaskarna som är så viktiga för att producera den humus och de näringsämnen som växterna måste ha. Levande jord hade förvandlats till död, steril jord. Utöver det hade denna typ av "tvångsmatning" lakat ur jorden och tömt den snabbare på de nödvändiga mineraler som fortfarande fanns i jorden innan de förgiftade kemikalierna användes, och även bränt upp den lilla humus som fanns kvar. Kort sagt, jorden var förstörd, den var karg, död, ofruktbar, förgiftad. Detta är det slutgiltiga resultatet för själva jorden.

Sjuk jord, sjuka växter. Men skadan slutade inte där. Vi sa i förra kapitlet att människor endast kan få hälsosam näring från friska växter. Matexperter fann att även i början av den kemiska cykeln, när ett tunnland producerade 100

bushel, där den tidigare bara hade producerat 50, så var inte samma 100 bushel majs per tunnland av samma kvalitet, och inte heller lika näringsrik som majs som inte hade gödslats kemiskt. Kvantiteten kan ha gått upp, men proteiner, essentiella mineraler och andra näringsegenskaper hade gått ner. Det var likadant med vete, grönsaker eller vilken annan gröda som helst. Kalorierna finns där, men näringen fanns inte. Kommer du ihåg hur allt börjar med en hälsosam jord? Tja, kemikaliserad jord är extremt ohälsosam jord. Det är förgiftad jord. Och ju längre denna styggelse mot Naturen fortsatte, desto sämre blev jorden, desto sämre blev skörden och desto sämre blev växtens näringsvärde. Kort sagt, sjuk jord, sjuka växter, sjuka människor.

Drogade jordbruk. Detta är den situation som jordbruksindustrin befinner sig i idag. Precis som vår nuvarande generation av ökande drogberoende, har jordbruken drogats, jorden har drogats och vår mat är drogad. Allt detta i namnet av de giriga judiska kemiska industrierna som sålde bönderna en falsk varudeklaration.

Att döda vår planet. Skadorna slutar inte heller här, på långa vägar. Detta så kallade "vetenskapliga" jordbruk är ett brett och omfattande angrepp på Naturen, ett ekologiskt misstag vars ödesdigra konsekvenser sträcker sig långt utanför själva jordbruksindustrin. Faktum är att dess giftiga tentakler inkräktar på varje fas av vår ekologi och den värld vi lever i. Det påverkar våra bäckar, floder, sjöar och hav. Det påverkar vår jord, vår mat och vår luft. Det påverkar inte bara mänskligheten själv utan även fåglar, djur och fiskar, i själva verket hela vår näringskedja från botten till toppen. Det förorenar vår jord, vårt vatten, vår mat och till och med vår luft. Om det lämnas okontrollerat kommer det att döda mycket av livet på denna planet, och kommer sannerligen att döda mänskligheten.

Kväveförgiftning. Det grundläggande gödningsmedel som säljs till bonden är NPK, känt som handelsgödsel. Det är syntetiskt, inte organiskt, och består av oorganiska salter, kväve, kalium och fosfat, mineraler som växter behöver och använder. Men i sin syntetiska form fungerar de som droger gör för människor — de "spetsar" initialt jorden och växten, men kräver snart sin tribut, som vi har beskrivit. Men de orsakar också kväveförgiftning i den mat som människor äter, och många av spädbarns "plötsliga spädbarnsdöd" misstänks nu bero på just denna form av kväveförgiftning.

Sjöar och floder. Förgiftningen av våra sjöar och floder är lika förödande. Eriesjön är nu praktiskt taget en död sjö, liksom många andra mindre sjöar. Mycket av den propaganda vi hör är att detta orsakas av utsläpp från avloppssystem i våra sjöar och floder. Även om det är sant att sådant avloppsvatten är en betydande orsak till föroreningar, är de inte den främsta orsaken. Nej, den främsta orsaken är de enorma mängder kemikalier — gödningsmedel, insektsbekämpningsmedel och ogrsbekämpningsmedel — som dumpas på vår jordbruksmark, och med avrinningen vid regn dräneras dessa giftiga kemikalier, tillsammans med mycket matjord, ut i floder och sjöar. Där dödar och förgiftar de fisk och annat marint liv, vilket i...

i sin tur påverkar fåglarna och det övriga vilda djurliv som äter dem. Naturligtvis får fåglarna och landdjuren ytterligare en dos på själva marken när flygplanen sveper upp och ner över fälten och sprutar sina dödliga gifter av DDT, paration, malation, klordan, bensen, lindan och dussintals andra högst farliga och giftiga kemikalier och cancerframkallande ämnen.

Hela näringskedjan. Inte bara fiskar, fåglar och djur får i sig dessa gifter direkt från växter, luft och vatten, utan det gör även människan. Detta påminner mig om historien om en observatör som stod bredvid en jordbrukare i Arizona medan hans salladsfält sprutades med dödlig paration. "Äter du den där salladen?" frågade observatören. "Helvete heller," svarade bonden, "vi skickar den till New York."

Men medan han skickade sin förgiftade sallad till New York för andra att äta, åt han förmodligen själv andra frukter och grönsaker med bekämpningsmedel på från bönder i andra delstater.

Förgiftningen måste upphöra. Denna förgiftning av vårt land, vår levande jord, måste upphöra. Förgiftningen av våra frukter, grönsaker och sädesslag måste upphöra. Förgiftningen av vår luft, våra vattendrag, våra sjöar och hav, för att inte tala om våra brunnar och grundvatten, måste också upphöra. Vi inom Church of the Creator ser det som vår högtidliga plikt att inte bara återställa hälsan i vår rasliga genpool, utan också att stoppa förgiftningen av vår miljö.

Svaret. Hur kan vi stoppa denna onda process? Svaret är relativt enkelt: stoppa användningen av konstgödsel, insektsbekämpningsmedel och ogräsmedel. Sluta förgifta vår mat, luft, jord och vatten. Återigen måste jag betona att för att vi ska ha makten att göra detta, måste den vita människan först och främst rycka kontrollen över sitt öde ur händerna på de giriga och förrädiska judar som nu har kontrollen och tjänar miljarder dollar på att ansvarslöst förgifta människor, fåglar, djur och, i själva verket, hela vår miljö.

För att vända den skada som redan orsakats vår dyrbara jord har vi ett långsiktigt arbete framför oss, även efter att vi återfått kontrollen över vårt öde. Men uppgiften är inte oöverstiglig, och vi kan och kommer att klara det. Svaret är ekologiskt jordbruk.

I nästa kapitel kommer vi att fördjupa oss i detta ämne mer i detalj.

Creative Credo nr 14

Ekologiskt jordbruk

Återställandet av vår dyrbara matjord

Kris inom jordbruket. Idag befinner sig hela jordbruksnäringen i en kris. Ekonomiskt sett blir industrin piskad av eskalerande driftskostnader å ena sidan, och å andra sidan utlämnad till de judiska mellanhänderna som sätter priserna på vad de får för sina produkter. Miljontals småbönder har gått i konkurs och familjejordbruket övergår snabbt i händerna på stora opersonliga kommersiella intressen. Detta är också olycksbådande för både själva jordbruksnäringen och även för den vita bondfamiljen som har varit ryggraden i vår ras. Utöver detta köper stora utländska finansiella intressen från Japan, från de arabiska länderna och på andra håll, som söker skydd från sina egna instabila politiska lydstater, upp amerikanska gårdar i en aldrig tidigare skådad takt.

Drogberoende jord. Men utöver allt detta är tillståndet för själva gårdarna i ett brydsamt läge. Eftersom bönderna under de senaste fyrtio åren, likt en narkoman, har ägnat sig åt kemiskt jordbruk, befinner de sig nu i ett allvarligt dilemma. De är nu i samma position som en narkoman som är vid vägs ände, där mer droger inte längre ger honom en "kick", men om han slutar möter han svåra abstinensbesvär. Detta är den tragiska situation som bönderna har fångats i av de vältaliga konstgödselföretagen och deras försäljare i sammaskydd med jordbruksdepartementet, som jag beskrev i föregående kapitel.

Stigande kostnader. Nu är deras mark förgiftad och det stigande priset på allt fler kemikalier börjar bli oöverkomligt. Växterna är sjuka, och nya varianter av insekter som aldrig tidigare skådats angriper de sjuka växterna. Dessutom är bönderna själva sjuka och så är i hög grad hela nationen som äter undermålig kemikaliserad mat. Som vi sa tidigare: sjuk jord, sjuka växter, sjuka människor.

Svaret. Finns det något vi kan göra för att vända detta dilemma som Amerika och dess bönder befinner sig i?

Ja, det finns det. Svaret är ekologiskt jordbruk. För att ogöra skadan måste vi vidta både negativa och positiva åtgärder. Vi måste helt sluta använda syntetiska kemikalier och vi måste återgå till ekologiskt jordbruk.

Ekologiskt jordbruk. Vad är ekologiskt jordbruk? Enkelt uttryckt är det att implementera Naturens lag om återgång — att föra tillbaka till jorden det som tas ut. Det är lika gammalt som naturen själv och människan har varit...

använt det i spridda delar av världen sedan tidernas begynnelse, fastän alltför sällan och endast periodvis. Det är inget nytt. Att lyda naturlagarna är ingen ny idé. Att följa naturlagarna är vad vår religion Creativity handlar om.

Jordbruk i Saskatchewan. Mellan den tid jag var åtta och den tid jag började på college växte jag upp på gården. Min pappa var veteodlare i Saskatchewan, Kanada. Den ursprungliga präriemarken i Saskatchewan är en av de bästa veteodlingsmarkerna i världen. Jag minns att vi odlade en veteskörd på "trädesmark", det vill säga mark som legat i träda eller vilat under ett år. Skörden blev bra, om vädret höll i sig. Nästa år plöjdes stubben från föregående år ner och en ny veteskörd planterades. Detta var känt som en "stubbaskörd", och om vädret var detsamma, blev den aldrig lika bra som föregående års "trädesskörd", eftersom markens bördighet var avgjort lägre det andra året än det första. Det tredje året odlades samma fält igen, men planterades inte; stubben plöjdes ner och fick återhämta sig, medan daggmaskar och mikroorganismer återställde en del av dess bördighet. Det fjärde året blev det återigen en "trädesskörd" av vete och så vidare, i upprepade treårscykler.

Dust Bowl. Liksom resten av bönderna visste min pappa lite om ekologiskt jordbruk, och trots att marken fick ligga i träda vart tredje år började den förlora produktivitet, och när det dammiga trettiotalet kom blev det förödelse över hela landet. Marklöpare rullade över fälten och tornade upp sig mot stängslen, och en del av den bästa matjorden blåste upp i luften och samlades vid stängslen där marklöparna hade samlats. Med depressionen, extremt låga priser på vete och missväxt förlorade hundratusentals bönder sina gårdar till de judiskägda finansinstituten och livförsäkringsbolagen.

Trots att vi gav jorden vila vart tredje år och lät den delvis återhämta sig, tillförde vi ingenting. Den enda räddningen i hela vår verksamhet var att vi åtminstone inte använde konstgödsel för att förgifta marken. Vi kunde inte ens om vi hade velat. Vi var alldeles för fattiga för att köpa konstgödsel, och hursomhelst hade judarna under trettiotalet ännu inte satt igång sitt stora försäljningsprogram på högvarv för att sälja på bönderna konstgödsel.

Evig bördighet. Ekologiskt jordbruk, där marken kan förbli produktiv i tusentals, ja hundratusentals år, är i grunden enkelt. Våra urskogar har bevarat sig själva i ett oförminskat tillstånd av bördighet och produktivitet i hundratusentals år. Det har även de rika prärierna som producerade det näringsrika buffelgräset med oförminskad kraft i eoner, och födde hjordar på tiotals miljoner bufflar. I grunden består processen av

återföra det förmultnade växt- och djurmaterialet till jorden, och att inte förgifta daggmaskarna och mikroorganismerna med kemiska gifter.

Tillbaka till jorden. I grund och botten är det allt som krävs. Att återföra humusen och det förmultnade materialet till jorden och att inte upprepat odla samma grödor år efter år, vilket utarmar jorden.

I praktiken kan detta vara en förenkling eftersom vi, när vi talar om jordbruk på global nivå, har en oändlig variation av grödor, jordmåner, klimat och andra faktorer. Men principen är densamma — att återställa humusen och det förmultnade materialet och låta jorden förbli levande.

Att ange riktningen. Det är inte mitt syfte här att ge en detaljerad och långdragen avhandling i ämnet, utan snarare att peka ut och ge den riktning som vi i Amerika och världen måste följa i våra jordbruksmetoder om vi ska rädda vår matjord, vår jordbruksmark och fortsätta att kunna föda den vita rasen.

Kort sagt, för att ge en lite tydligare bild av vad ekologiskt jordbruk innebär på ett specifikt fält, låt oss ta ett utarmat stycke mark i Alabama som vårt exempel, där majs, tobak och bomull har odlats tills jorden blev utarmad. Hur kan vi återställa den?

Kort exempel. En av de första sakerna vi skulle behöva göra är att återställa humusen och få ner den i jorden. För detta behöver vi kompost — förmultnat djur- och/eller växtmaterial. Gödsel från bondgården är en av de vanligaste källorna till humus. Vid användning av gödsel är det förresten aldrig bra att använda färsk gödsel — låt den "mogna" i en gödselstack och sprid den sedan på marken. Snarare än att plöja ner den och vända ner den bästa matjorden till botten, är det bättre att harva ner den. Kom ihåg att den bördiga matjorden i många fall är extremt tunn, och att lägga den ens tio eller femton centimeter under ytan kan avsevärt minska dess produktivitet.

Testa jorden. Beroende på jordens pH-värde måste detta återställas till sin rätta jämvikt. Den kan vara för sur eller för alkalisk. Detta kan fastställas genom jordtester som en jordbrukskonsulent normalt sett gärna utför för en liten eller ingen kostnad. Testet kan också avgöra vilka mineraler den innehåller. Kalk eller andra stenmineraler kan användas för att "söta" jorden.

Naturliga gödningsmedel. Mineralerna kan erhållas från råa stengödningsmedel i kombination med komposterat organiskt material. Sådana produkter finns vanligtvis tillgängliga kommersiellt i säckar om 50 pund. Använd aldrig syrabehandlade stengödningsmedel, eftersom syrorna förstör mikroorganismerna och daggmaskarna. Dessa är absolut nödvändiga, som jag har påpekat tidigare. De är de "kockar" som tillverkar "maten" åt växterna, och endast en levande jord är en bördig jord.

Fånggrödor. Beroende på jordens tillstånd och hur allvarligt utarmad den är, kan det vara nödvändigt att först plantera något grönt

fånggrödor av baljväxter, såsom rödklöver, alfa-alfa, vicker och andra. Dessa plöjs sedan ner och kommer inte bara att tillföra humus utan även fritt kväve till jorden. Minst sex veckor bör tillåtas för baljväxtgrödan att brytas ner innan huvudgrödan planteras.

Växtföljd. Ett annat värdefullt verktyg inom ekologiskt jordbruk är växtföljd. Återigen beroende på jordområde och klimat, bestäms de grödor som används av lokala förhållanden. Till exempel skulle grödorna och omständigheterna variera avsevärt i den bevattnade Imperial Valley i Kalifornien från, låt oss säga, bomullsmarkerna i Alabama, eller majsfälten i Iowa. Men principerna är desamma (a) återför till jorden vad du tar ut och (b) använd inte giftiga kemikalier.

Riklig information tillgänglig. Detta är inte platsen för att skriva en handbok om ekologiskt jordbruk. Vi har varken utrymme för det och det råder inte heller någon brist på omfattande information på annat håll i detta ämne. Det finns organisationer som främjar ekologiskt jordbruk, som ger ut månadstidningar i ämnet och har bra detaljerade böcker för att ge fullständig information. Mitt främsta mål här är endast att göra våra medlemmar medvetna om problemet, och var lösningen ligger. För detta ändamål tror jag att ovanstående grunder är tillräckliga.

Vad som händer med vår planet. Efter att ha undersökt vad som händer med våra jordbruk i Amerika, låt oss nu ta en titt på vad som händer med matjorden och den minskande produktiviteten på det mesta av marken på denna vår planet jorden.

Creative 15
Credo Nr.

På en världsomspännande skala: Den framträngande öknen

Samtidigt, planeten. Hittills har vi främst varit intresserade av att återställa bördigheten i våra goda jordbruksmarker. Men på en enorm skala över hela världen, inklusive USA, pågår en ännu mer olycksbådande process år efter år. Forskarna har ett ord för det — de kallar det ökenspridning.

Ökenspridning. Öknen tar över. En tredjedel av världens landmassa är nu öken, även om mycket av detta land i historisk tid var rik jordbruksmark. Varje år lägger öknar under sig ytterligare 27 000 kvadratmil eller 70 000 kvadratkilometer. Det totala område som nu hotas uppgår till svindlande 14 500 000 kvadratmil, eller 37 600 000 kvadratkilometer.

Civilisation. För två århundraden sedan observerade den franske filosofen Francois Chateaubriand att skogarna kom före civilisationen, öknarna efter. Även om öknar existerade långt före människans tillkomst, har det likväl varit människans dumhet, okunnighet och oansvariga exploatering av landytan som har orsakat den snabba ökningen av ökenutbredningen under de senaste tusen åren, en ökning som har accelererat olycksbådande under de senaste femtio åren.

Orsaker. Kortfattat har några av de främsta orsakerna varit (a) skövlingen av de ursprungliga skogarna (b) överbetning av boskap, där får och getter har varit de mest destruktiva, (c) överodling av marginell mark som aldrig borde ha rörts av en plog, (d) dåliga jordbruksmetoder, felaktiga grödor, etc., som diskuterats i ett tidigare kapitel, (e) försaltning av bevattnade marker, (f) kemiskt jordbruk, och (g) diverse.

Försvunna kornbodar. Nordafrikas kust och Egypten var en gång de kornbodar som födde det romerska riket. Nu har den kornboden försvunnit i öknen. Tunisien har förlorat hälften av sin odlingsbara mark, Egypten består till 96 % av öken och Algeriet kämpar desperat en förlorad kamp mot den ständigt framträngande öknen. Liknande processer pågår över hela världen, inklusive USA.

Fattigdom. Medan girighet, okunnighet och överexploatering av jorden har inneburit katastrof och ökenspridning i många delar av världen, har på senare tid en annan olycksbådande faktor kommit in i bilden, och det är befolkningsexplosionen, särskilt i Afrika, Asien och Syd-

Amerika. Världens lerfolk, av vilka många lever på marginella marker och använder de sämsta jordbruksmetoderna av alla, har blivit de värsta förbrytarna och även dess mest sårbara offer. Det är svårt att tro, men ökenområdena och deras utkanter, som nu täcker en tredjedel av världens landmassa, försörjer osäkert 720 miljoner fattigdomsdrabbade varelser, en sjättedel av världens befolkning. Dessa eländiga människor, som ständigt lever på gränsen till svält för det mesta, förstör och skövlar mer än någon annan grupp de redan överbelastade utkanterna och driver snabbt fram öknen i ständigt vidgade områden.

Ond cirkel. Processen för ökenspridning är en ond cirkel som på något sätt livnär sig på sig själv. När vegetationen skalas av från landet torkar ytan ut och reflekterar mer av solens värme. Torkan ökar, liksom landets infertilitet och karghet. Vinderosion sätter in och dödar de sista få härdiga växterna som finns kvar, och vi har nu öken där det en gång kanske fanns en skog eller frodig gräsmark.

Eskalerande. Detta händer i tusentals områden över hela världen. På global nivå säger Förenta Nationerna att den mängd land som varje år förvandlas till öken nästan motsvarar storleken på delstaten Maine. Dessutom motsvarar det land som FN säger löper framtida risk för ökenspridning den totala ytan av USA, Sovjetunionen och Australien tillsammans.

Kommande livsmedelskris. Detta är ett mycket allvarligt hot inför den växande befolkningsexplosionen på denna planet. Om man ser på situationen enbart ur den vita mannens synvinkel är detta ett direkt hot mot vår framtida livsmedelsförsörjning, eftersom vi ser till hela planeten för vår framtida expansion. Det är därför ett hot så allvarligt att vi inte längre kan ignorera det. Det är ett hot orsakat av den vita mannens kortsynthet i demografi, i att se till den framtida expansionen av sitt eget slag, och att han dumt, ja, kriminellt, subsidierar sina fiender och expanderar världens fruktsamma men inkompetenta ler-raser.

Befolkningsexplosion. Fienden är inte bara förändrade klimat. Fienden är överexpanderade befolkningar och deras magra djur, som hugger ner träd för bränsle, röjer marginella marker, odlar bort deras fertilitet och betar gräsmarker till döds.

Låt oss titta på vad som händer på några platser i världen, några exempel av tusentals som skulle berätta en liknande historia.

* * * * *

I Afrika. Mauretanien är ett primitivt bakåtsträvande land i Afrika, typiskt för många på denna vilda svarta kontinent. Det ligger vid Saharaöknens södra gräns, en region som kallas Sahel. Före 1968 var cirka 65 procent av dess miljon invånare nomader, och dess huvudstad Nouakchott hade en befolkning på 12 300.

År 1968 drabbades Mauretanien och Sahel-regionen av torka, en händelse som återkommer i cykler. Så många som 250 000 människor och miljontals djur dog under de följande sex åren. Antalet nomader minskade från 65 % till 36 % när horder av svältande skelett strömmade in till huvudstaden Nouakchott, vilket har fått dess befolkning att svälla till omkring 135 000 idag (1979).

Subventionerade lermänniskor. Människorna är trötta, hungriga, smutsiga och sjuka. Vissa hjälpstationer har inrättats av (gissa vilka?) några av de välgörande vita länderna, som försöker ge medicinsk hjälp och mat i en hopplös situation. Gör de verkligen någon nytta eller förlänger och sprider de bara eländet? Svaret är det senare — expanderande och spridande elände.

Katastrof för landet. Vad händer under tiden med landet? Medan den norra delen av Mauretanien alltid har varit mer eller mindre öken, håller nu även den södra delen snabbt på att bli öken. Under 1950, när området hade goda regnperioder, utökades boskapshjordarna snabbt och överdrivet. Detta tack vare hjälp från det välgörande USA och andra vita länder, som var fast beslutna att modernisera dessa nomadiska vildar. Inte bara boskapshjordarna växte, utan befolkningen mångfaldigades snabbt, återigen tack vare vit medicinsk hjälp, mat och annan välgörenhet. De kortsynta infödingarna högg urskillningslöst ner träd i miljontal för ved tills det knappt fanns några kvar. Deras alltför talrika boskap överbetade betesmarkerna. Nu finns det varken gräs eller träd i ett område som tidigare kunde producera en god tillgång på mat, om det hade förvaltats på rätt sätt. Faktum är att om det hade lämnats ifred i sitt nomadiska tillstånd, skulle det ha varit mycket bättre ställt, eftersom de vandrande nomaderna sedan urminnes tider höll sina hjordar begränsade i storlek och höll dem i rörelse så att gräset och träden fick gott om tid att återhämta sig.

Hunger, sjukdom, förstört land. Nu plågas området av hunger, sjukdom, mager svältande boskap och människor, och landet är förstört för århundraden framåt. Ökenspridningen har tagit över.

* * * * *

Övre Volta. Ett annat svart land i Sahel-området är Övre Volta. Dess "huvudstad" är Ouagadougou, och den slukar ved i en aldrig tidigare skådad takt. En obeveklig ström av cyklar och kärror strömmar in i huvudstaden lastade med ved som skrapats ihop från den omgivande landsbygden tjugo eller trettio mil bort.

Vite mannen finansierade brunnar. För bara en generation sedan var även området i Övre Volta bebott av nomader och deras vandrande hjordar, vilket lämnade landet i ett ganska stabilt skick. Sedan, på 1950-talet, tyckte några vita hjälporganisationer (mestadels från USA) att det skulle vara så snällt och underbart att hjälpa dessa fattiga efterblivna folk genom att borra brunnar

för dem. (Jag minns personligen att jag fick ett antal sådana brev som bad om pengar för att hjälpa till att borra brunnar i Övre Volta. Så galet! tänkte jag, medan jag kastade dem i papperskorgen.) Icke desto mindre, även utan mitt stöd, borrades ett stort antal brunnar med den **vite mannens pengar**. Medan nomaderna och deras hjordar tidigare ständigt var på rörlig fot och gav gräset tid att återhämta sig, dröjde de sig nu kvar vid brunnsplatsen och överbetade marken. De byggde också upp alltför stora hjordar under de "goda regnen" på 1950-talet. Nomadbefolkningen har, liksom i Mauretanien, krympt i takt med torkan. Hunger och svält är utbredd och den svältande befolkningen trängs i huvudstaden Ouagadougou, hugger ner de träd som finns kvar på landsbygden och hoppas på mer bistånd från USA, och att Allah ska ta hand om dem.

Tillbaka till öknen. Under tiden är den tidigare livsuppehållande marken ödelagd och förstörd. Öknen breder ut sig, brunnar, Allah och allt.

* * * * *

Till Asien. Vi förflyttar oss nu till den asiatiska kontinenten och landet Indien. Den stora indiska öknen har kallats den "överbefolkade öknen", och ingenstans lever så många människor så eländigt på så ogästvänlig mark, beroende av en opålitlig monsun. Historiskt sett gjorde öknens strapatser detta till ett av de områden i världen med högst dödlighet. Men återigen, tekniskt bistånd från USA till undsättning! Den höga dödligheten har sjunkit kraftigt, men den höga födelsefrekvensen kvarstår, vilket tränger ihop allt fler människor på allt mindre produktiv mark.

Vidskeplighet, hög födelsefrekvens. Vi ska titta på en liten lokalitet i detta område som heter Rajasthan. Det kombinerade trycket av en hög födelsefrekvens och låg dödlighet har satt hård press på dess marginella resurser. Folkets religiösa övertygelser och vidskepelse innebär ytterligare ett allvarligt hinder för jordbrukets produktivitet. Förutom att de anser att kor är heliga, har de ett vidskepligt motstånd mot att döda något djur, till och med gnagare.

Ökenråttor. Nu är detta område, liksom så stora delar av Indien, svårt angripet av en gnagare känd som den indiska ökenråttan, och ökenråttorna har ökat ännu snabbare än människorna i Rajasthan. De lermurar som männen bygger för att hålla getter borta från sina fält blir perfekta hotell för gnagare, och fröna som bönderna sår på fälten blir frukost på sängen för ökenråttorna. På betesmarkerna, som nu i genomsnitt har cirka 200 ökenråttor per tunnland, äter sex ökenråttor lika mycket som ett får. Tvåhundra ökenråttor äter därför ungefär lika mycket gräs som 34 får. Med en så dum situation, med en exploderande människo- och ökenråttspopulation, vilken tänkbar lösning kan det finnas?

Tillbaka till öknen. Men låt oss återgå till marken. På fält som är härjade av ökenråttornas gångar, fortsätter dessa gnagare envist att sprätta sand från sina hålor, gräva ut och exponera fuktig jord. Detta

kyler ner deras hålor och minskar deras vattenbehov. Den vanan kan exponera mer än 100 000 kilogram (vikten av hundra kompaktbilar) jord per kvadratkilometer varje dag. Det mesta av denna sand hamnar i nya dyner i ett område där okunnighet, överbefolkning och överansträngning snabbt driver det till värdelös ökenmark. Ett annat stort område rusar huvudstupa in i ökenspridning, och med det hunger och svält.

* * * * *

Australien. Vi skulle kunna fortsätta att citera lokala situationer liknande de ovanstående över hela världen, vissa inkluderar dåliga destruktiva jordbruksmetoder även i USA. I Australien har kaninen, som introducerades från Europa 1859, förökat sig som en pest. (Under idealiska förhållanden har det beräknats att ett par kaniner kan bli 13 718 000 på tre år). Överbete av får tillsammans med kaninpesten påskyndar ökenspridningen av den kontinenten som i bästa fall var öken eller halvöken till att börja med, utom längs smala kustregioner.

Annatstädes. I södra Chile, där det finns rikligt med regn, har landet blivit avskalat på träd. Matjorden sköljs ut i havet. Landet föröknas. Den rika San Joaquin-dalen i Kalifornien har utvunnit sitt grundvatten i hundra år. Med brunnar som nu når ner mer än 2000 fot börjar de nå vägs ände. I Imperial Valley håller mycket av den bördiga jorden på att förgiftas av försaltning från bevattningsvattnet från Coloradofloden, och kommer att bli oanvändbar om inte andra metoder används. I Arizona, som har upplevt en befolkningsexplosion bortom dess förmåga att försörja, sänker den nuvarande kortsiktiga politiken grundvattennivån kraftigt i dess akviferer. I ett försök att tillhandahålla vatten för ett utökat jordbruk och en massiv spridning av bostadsområden, varnade en forskare för att Arizona nu konsumerar sina barns vattenförsörjning.

Och så fortsätter ökenspridningsprocessen i en ständigt ökande takt. Som vi sa i början av detta kapitel läggs ett område av Maines storlek till världens öknar varje år.

* * * * *

Den Vita Rasen Måste Ta Befälet. Finns det något vi kan göra åt denna obevekliga marsch mot att förvandla detta klot till en öken, eller är situationen hopplös? Svaret är att det finns mycket vi kan göra, och endast den Vita Rasen kan göra det.

Se Verkligheten i Vitögat. Som i alla de andra problemen vi har räknat upp genom hela denna, vår Vite Mans Bibel, är det första och viktigaste vi måste göra att ändra den vite mannens tänkande till ett sunt, realistiskt förhållningssätt angående de problem som ansätter oss från alla håll. Vi måste se verkligheten i vitögat och sedan gå till väga på ett medvetet, planerat (om än hänsynslöst) sätt för att lösa problemen.

Rädda oss själva. Den första inställning vi måste ändra är den idiotiska idén att det är den vite mannens börda att rädda, föda och subventionera allt avskum och lerfolk i världen. Denna dumma och självmordsbenägna idé är lika galen och omöjlig som hinduernas fixering vid att låta ökenråttor springa fritt och ge dem frukost på sängen. Hela denna idé om "medkänsla" för de "mindre lyckligt lottade" är destruktiv och självmordsbenägen för den vita rasen och den vita rasen ensam. Ingen annan ras utövar det. Ingen varelse i naturen är dum nog att subventionera någon underlägsen art på bekostnad av att blöda och krympa sin egen sort. Denna förrädiska idé främjas av judarna, de liberala, de kristna och i allmänhet de underlägsna på bekostnad av de överlägsna, och särskilt på bekostnad av den vita rasen.

Kan inte subventionera världen. Därför, när vi talar om medkänsla, låt oss fråga: "medkänsla" för vem? Är vi villiga att subventionera niggrerna och världens missanpassade så att de kan föröka sig som råttor och tränga bort våra egna barn och barnbarn från jordens yta? Hur är det med medkänsla för vår egen framtida avkomma, där vår medkänsla verkligen hör hemma? Kom ihåg att niggrerna inte kommer att ha medkänsla med oss. När de får övertaget (i konspiration med judarna) kommer de att massakrera oss, döda oss. (Vi kommer att ha mer att säga om detta i kapitlet om San Domingo.) Det kommer även iranierna att göra. Det kommer mexikanerna att göra. Det skulle även indianerna göra om de någonsin hamnade i den dominerande ställning de en gång befann sig i. Det skulle varje bastard, halvblod eller lerfolk på jordens yta göra. Vi kan föda dem och subventionera dem tills helvetet fryser till is, men de kommer alltid att hata oss! Och när de är tillräckligt många och tillräckligt kraftfulla (tack vare vår dumhet och välgörenhet) kommer de att slakta oss i stor skala. De enda människorna i världen som kan rädda den vita rasen är den vita rasen själv. Att förblöda och försvaga oss själva genom att försöka föda och subventionera världen av lerraser är det dummaste tillvägagångssätt man kan tänka sig för att försöka rädda oss själva. Faktum är att fram tills Kreativiteten dök upp, var det väldigt få vita människor som ens tänkte på att rädda den vita rasen.

Multiplikationsfaktorn. Så låt oss gå ner till naturens verklighet och titta på de enorma konsekvenserna av multiplikationsfaktorn. Det sägs att ett par kärleksfulla flugor, som börjar på våren, och om de tillåts avla och föröka sig utan restriktioner gällande föda och andra nödvändigheter, skulle vid hösten samma år kunna täcka jorden med ett fast lager som är 60 fot tjockt. Om de ytterligare tilläts fortsätta obehindrat, skulle de på kort tid skapa ett klot med en radie lika stor som avståndet från jorden till solen. Med bara ytterligare några år skulle det klotet snart expandera med ljusets hastighet. Det är så multiplikationsfaktorn fungerar.

Eller låt oss titta på kaninerna i Australien. De började 1859 som vi nämnde och hade inga naturliga fiender förutom människan, och de tog snart över kontinenten. Faktum är att vid 1890-talet (en relativt kort period) hade...

kombination av torka och överbetning av miljarder kaniner minskade fårpopulationen i South Wales från 13,6 miljoner till 3,6 miljoner, främst på grund av svält. Kom ihåg vad jag sa, att under idealiska förhållanden kan ett par kaniner på tre år föröka sig till 13 718 000 kaniner?

Begränsad av svält. Nu förökar sig inte n-ordet riktigt lika snabbt som flugor, kaniner, gerbiler eller råttor, men nästan. N-befolkningen på den stora kontinenten Afrika förblev relativt stabil innan den vita människan förde med sig vetenskaplig medicin och jordbruk till den primitiva kontinenten. Den översteg aldrig 200 miljoner, ett relativt litet antal för den enorma och produktiva kontinenten. Anledningen till att det aldrig skedde någon befolkningsexplosion är enkel. Det var svält, brist på mat. N-ordet kunde aldrig expandera bortom svältgränsen. Men när den vita människan föder och subventionerar n-ordet (eller mexikanen, eller hindun, eller indianen) är befolkningsexplosionen nästan lika snabb som råttans eller gerbilens, och konsekvenserna för den vita rasen är ännu mer förödande.

Vansinnig, självmordsbenägen kurs. Ändå är detta exakt den dumma kurs som den vita rasen, under judens drogade hypnos, har följt. Konsekvenserna är katastrofala, inte bara utomlands utan mitt i våra egna hemländer i Amerika och Europa. Så låt oss inse ett annat olycksbådande faktum av verkligheten: Vi kan inte föda världen i ständigt ökande antal. Vi matar bara en framtida katastrof. Inte bara hundratals miljoner utan miljarder människor kommer att svälta. Andra miljarder kommer att dö av våld i kampen för mat och överlevnad. På grund av den vansinniga kurs vi har följt genom att subventionera ler-raserna är den kommande omvälvningen oundviklig. Vi kan inte stoppa den. Det enda vi kan göra nu är att bestämma vilka som ska äta och vilka som ska svälta, vilka som ska dö och vilka som ska överleva.

Den vita rasens överlevnad. Vi i Church of the Creator vill förbereda den vita rasen både psykologiskt och fysiskt så att det inte blir vi, den vita rasen, som går under. För närvarande har vi fortfarande styrkan och antalet att rädda oss själva, förutsatt att vi möter verkligheten istället för att leva i ett dårarnas paradis, och förutsatt att vi vidtar åtgärder nu. Kom ihåg, den största dåren är dåren som lurar sig själv.

Det finns inget sätt i världen att vi kan undvika den kommande striden, och vi själva kommer att blöda och dö i stora antal, även i bästa fall. Den verkliga frågan är: kommer vi att vara i en position att överleva som ras i den kommande omvälvningen?

Tänk rätt. Det kan vi om vi tänker rätt, och här är några grundregler som är lika grundläggande som själva naturlagarna.

Ta initiativet. När en kamp är oundviklig är det bättre att ta initiativet och utkämpa ett aggressionskrig medan vi fortfarande befinner oss i en styrkeposition. Det är mycket bättre än att sakta förblöda till döds (som vi gör nu) och slutligen, i ett försvagat tillstånd, bli trängda som en svältande råtta. Det är långt, långt bättre att ta initiativet för vår egen överlevnad nu än att bli överväldigade av ett omöjligt överlägset antal av ler-raser, antal som vi själva är skyldiga till att ha byggt upp genom våra dumma program för bistånd och subventionering.

Svaret. Därför måste vi omedelbart göra följande:

1. Organisera den vita rasen till en obeveklig och kraftfull murbräcka för dess eget försvar och överlevnad med en rasreligion i dess kärna.

2. Få bort juden från vår rygg och gripa maktens tyglar i våra egna händer.

3. Sluta subventionera niggrer, judar och ler-raser i världen, både hemma och utomlands. Låt jävlarna svälta! Vi vill inte stödja dem, mata dem eller subventionera dem längre, och vi kan inte ens om vi ville. Vi måste inse att de underlägsna ler-raserna inte är värda att rädda, att vi inte kan rädda dem även om vi ville, men om vi är så dåraktiga att vi försöker kommer vi själva att gå under med dem.

4. När vi tvingas göra ett val mellan det överlägsna och det underlägsna, måste vi alltid se till att det överlägsna överlever och det underlägsna offras. Detta måste vara vår kardinalregel, inte bara bland raser, utan även bland vårt eget slag.

5. Återuppta expansionen av den vita mannens livsrum som vi har gjort genom historien och särskilt på samma dynamiska amerikanska sätt som vi vann västern under 1800-talet. Naturen ger oss varje moralisk rätt att göra det och vår religion Creativity (Kreativitet) inte bara understryker denna rätt, utan betonar att det är vår moraliska plikt att göra så, för oss själva, för vår framtida avkomma och för den förpliktelse vi har gentemot våra ärorika förfäder som har fört oss så här långt.

6. När vi väl har kontroll över vårt eget öde igen, kan vi sedan ta itu med att återställa fertiliteten i världens åkermark genom ett medvetet, planerat program för bra ekologiskt jordbruk och markvård, som vi har diskuterat i detta och tidigare kapitel.

* * * * *

Att återställa planeten. Även om det sistnämnda kan vara ett långt och kostsamt program, är det inte alls omöjligt att rulla tillbaka öknen och återställa fertiliteten till världens skadade åkermarker. När den vita mannen återigen har kontroll över sitt eget öde kan han göra vad som helst, han kan utföra underverk. Inte bara kan vi enkelt föda oss själva utan användning av giftiga kemikalier, utan vi kan leva i fred, komfort och

lyx. Vår framåtskridande teknologi och progressiva genetiska förbättring kommer att se till det.

Faktum är att det inte finns något problem som den vita människan inte kan lösa, när han väl får juden från sin rygg. Men om vi inte har modet, viljan, beslutsamheten och energin att göra det, kommer inget av de otaliga andra problemen någonsin att lösas.

Så låt oss ge oss in i striden. Är du med oss, vita människa?

Hur man organiserar sig. För att överleva måste den vita rasen lära sig att kontrollera och styra sig själv. Vi måste organisera oss effektivt och för att göra detta måste vi utnyttja **Vit Raslig Laganda**.

I nästa kapitel ska vi se hur Naturen organiserar och styr en mångfald av 100 biljoner levande organismer, 25 000 gånger så många som alla de fyra miljarder invånarna på denna planet Jorden.

Som jag har sagt upprepade gånger — man kan inte förbättra Naturen. Hon har funnits för evigt och hennes visdom är oöverträffad. Hur organiserar och styr hon en sådan enorm mångfald? I nästa kapitel kommer vi att se. Om vi har ögon att se med, öron att höra med och hjärnor att tänka med, kan vi lära oss mycket av Mästarläraren — Moder Natur själv.

Mänskliga celler

Organiserade i en kropp; Naturens modell för ett organiserat vitt samhälle på en global skala

Naturen intensivt organiserad. Genom hela naturen finns en intensiv organisation. Naturens vägar är fyllda av system och logik som har en slående likhet, i liten skala (i mikrokosmos) eller i enorm skala (makrokosmos). Till exempel har atomen (i mikrokosmos) en mycket liknande uppbyggnad som solsystemet (i makrokosmos). Atomen har en kärna kring vilken satelliter roterar, såsom elektroner, protoner, neutroner och andra subatomära partiklar. För att hålla deras banor på plats träder krafter liknande de i solsystemet i kraft — gravitationskrafter, centrifugalkrafter, magnetiska krafter och andra.

Atomer och solsystemet. Likheten mellan atomens och solsystemets funktion har erkänts av vetenskapsmän i åratal och är ingen ny idé. Inte lika erkänt är hur levande celler har organiserat sig i livskraftiga kollektivistiska samhällen som bär en slående likhet med det vita mänskliga samhället på denna planet jorden. Genom att studera denna likhet kommer vi att finna det mycket lönsamt i form av svar på hur vi kan förbättra vårt eget organiserade samhälle. Vi kan lära oss mycket av Naturen, som trots allt är tidernas mästerplanerare och mästerorganisatör.

När vi gör denna jämförelse måste vi komma ihåg att celler organiserade sig i kollektivistiska organisationer miljontals år innan den vita rasen utvecklade idén om att bilda ett kollektivistiskt samhälle för sin egen ömsesidiga nytta. Cellorganisationen ligger därför långt före oss i både tid och erfarenhet och har gjort ett mycket bättre jobb.

Låt oss lära. Och vilken fantastisk, makalös bit av organisation den mänskliga kroppen är! Tänk dig att organisera de fyra miljarder människor som nu lever på vår planet till en enda smidigt fungerande organisation där det vore "en för alla, och alla för en", inga uppror, inga krig, inga onödiga rörelser, där var och en samarbetar för allas bästa. Det skulle vara enormt! Men tänk dig att styra 25 000 sådana befolkningar samtidigt i en smidigt fungerande enhet. Detta är vad din fantastiska kropp gör, och samtidigt kan den reproducera sig själv och överföra denna underbara förmåga och organisation till

nästa avkomma, och nästa och nästa. Faktum är att det har varit fantastiskt framgångsrikt och systemet har fungerat i miljontals år. Lite av ett rekord, eller hur? Låt oss då observera och låt oss lära av tidernas främsta organisatör — Moder Natur själv.

* * * * *

Celler, livets grundläggande enhet. För att börja från grunden finner vi att allt liv är uppbyggt av celler. Vissa varelser, såsom amöbor, bakterier, mikrober osv., är encelliga. Människokroppen å andra sidan består av över hundra biljoner celler, mer eller mindre. Det är hundra miljoner miljoner, ett antal så enormt att det övergår vårt förstånd. Om vi betänker att den totala mänskliga befolkningen på denna planet är fyra miljarder människor, vilket den redan har passerat, så finns det 25 000 gånger så många celler i en genomsnittlig människokropp som det finns människor på planeten jorden.

Driften att fortplanta sig. En enastående egenskap hos alla celler är att naturen har gett dem en oändlig drift att dela sig och föröka sig och producera fler av sin egen sort trots all annan konkurrens, trots all fientlighet eller motstånd. Vilken form celler än tar, oavsett om de verkar enskilt eller sluter sig samman i ett samhälle av biljoner celler som människokroppen — är målet alltid detsamma — föröka sig och expandera — skapa fler av din egen sort. Den form de väljer baseras enbart på hur de bäst kan uppnå detta.

Alla är aggressiva. Låt oss komma ihåg denna grundläggande drift hos naturen — att föröka och expandera din egen sort — för det är den högsta grunden för allt liv. Alla naturens varelser, oavsett om det är däggdjur, gräs, insekter eller bakterier, är alla aggressiva — alla vill expandera sin egen sort.

Den förunderliga cellen. Modern (vit) vetenskap har gjort enorma framsteg under de senaste åren med att låsa upp cellens hemlighet — livets byggsten och, likt atomen, en mycket komplicerad enhet i sig själv.

Varje cell är som en liten fabrik i sig själv. Den är extremt komplex och mycket upptagen. Den tillverkar proteiner, enzymer, bränslen och andra komplicerade kemiska produkter. Samtidigt gör den sig av med förbränt avfall och gör sig av med soporna. Den måste också avvisa och förstöra främmande inkräktare — bakterier, virus osv., för vilka kroppen har ett "immunsystem", en vaksam och mycket rörlig armé som tar sig an alla utmanare. Vi kommer att ha mer att säga om detta senare.

Det finns mycket, mycket mer i en cell, men vi har inte utrymme att gå in på alla teknikaliteter. Varje cell är ett litet universum i sig självt. Utan tvekan är den mest fantastiska egenskapen hos varje cell kromosomerna, paketen med arvsanlag som bär på generna.

Gener och kromosomer. När forskare tränger in i genernas hemligheter öppnar sig en helt ny, underbar och fantastisk biovetenskap. Var och en av de 100 biljoner cellerna bär på kromosomerna med sina cirka 100 000 gener. Mirakulöst nog bärs i varje cells gener, på ett molekylärt språk, all den information som är naturligt nödvändig för att bygga en annan kropp med dess 100 biljoner celler. Forskare uppskattar att för att sammanställa en liknande mängd instruktioner på sidorna i en bok, skulle det krävas tusen böcker på sexhundra sidor vardera för att förmedla samma mängd information som finns i den molekylära koden i våra gener i en enda cell.

Ritningen. Ändå bär varje cell i vår kropp — alla 100 biljoner av dem — på samma fullständiga information i dubbel uppsättning. Kromosomerna antar formen av en stege med tvärgående pinnar, lindad till en lång, vriden spiralform. När vi tänker på hur extremt liten en enskild cell är, får vi en uppfattning om hur oändligt tunna de små hårliknande fibrerna som utgör stegens sidor är, mellan vilka pinnarna bär denna enorma mängd information i genetisk kod. Ändå är dessa "stegar" eller fibrer totalt mer än sex fot långa i varje cell, och de sammanlagda fibrerna i alla kromosomer i en kropp skulle, om de kopplades samman ände mot ände, nå hela vägen till solen och tillbaka fyrahundra gånger om. Fantastiskt, eller hur?

Börjar med spermie och ägg. Vi skulle gärna gå in mer i detalj på denna fantastiska manifestation av Naturen. Men vi vill gå vidare till nästa nästan otroliga (och till stor del fortfarande inte förstådda) process. Detta är det sätt på vilket en spermie och ett ägg hos en människa förenas för att bilda en cell och starta processen att bygga hela den komplicerade strukturen av den färdiga kroppen, som, som vi tidigare nämnt, slutligen byggs upp till den fantastiska siffran hundra biljoner celler.

Reproduktion. Så snart ägget befruktas av spermien — som var och en bidrar med hälften av den nya organismens ärftliga egenskaper — börjar den nya cellen sin delningsprocess. När ägget och spermien förenas fattas tusentals beslut genom att kompromissa eller gynna egenskaperna hos den ena eller andra föräldern i det nya liv som skapas. Kom ihåg att generna från varje förälder bär på en förteckning över alla egenskaper hos alla föregående förfäder till varje förälder. När ägget delar sig, fördubblas dess kromosomer och dras isär för att ge identiska gener till två celler, troget bärande all denna information, och var och en av dessa delar sig i sin tur igen och igen, i det oändliga.

Celler börjar specialisera sig. Allteftersom fostret byggs upp sker ett märkligt fenomen. Inbyggt i generna, i molekylär kod, finns instruktioner för cellerna att börja specialisera sig. Medan den genetiska informationen i det delande och snabbt ökande antalet celler förblir identisk, börjar cellerna formas till olika typer. Vissa

blir nervceller, vissa hjärnceller, vissa benceller, leverceller, lungceller, hjärtceller, muskelceller, hårceller och tusen andra variationer. Ett oerhört komplicerat och invecklat utlösningssystem i generna talar om för varje cell hur den ska utvecklas vid **rätt tid** och på **rätt plats**, och ser till att den växande kroppen byggs i strikt överensstämmelse med de instruktioner som finns inneboende i våra gener. Hur generna utför dessa oerhört invecklade instruktioner, och utlöser cellernas aktivitet vid exakt rätt tid och plats, är fortfarande mycket lite förstått och är ett av Moder Naturs mest fantastiska underverk. Kom ihåg att varje cell, oavsett om det är en hjärncell, hjärtcell, tåcell eller vad som helst, innehåller en dubbel uppsättning av de fullständiga instruktionerna.

Instruktioner kontinuerliga genom hela livet. När barnet föds skulle man kunna tro att processen är slutförd, men så är inte fallet. Generna och deras instruktioner fortsätter att instruera det kollektiva cellsamhället i dess utveckling under hela dess livslängd — genom barndomen, genom puberteten, genom vuxenlivet, till livets absoluta slut — kroppen förändras, utvecklas, växer, åldras, dör, i enlighet med de inneboende genetiska instruktionerna.

Kollektivistiskt samhälle. Nu kommer vi till kärnan i vår observation — hur den fullfjädrade kroppen är en mycket invecklad uppsättning organiserade system, inte olikt det mänskliga vita samhället på planetens yta. Kärnan i vår observation är att kroppens celler **samarbetar med varandra som ett kollektivistiskt samhälle**, i harmoniskt lagarbete, där var och en arbetar för allas bästa, var och en utför sina egna mikroskopiska hushållssysslor, men där var och en samarbetar för **hela kroppens bästa**. Detta är samma idé som vi redan har beskrivit i *Nature's Eternal Religion* som Raslig Socialism, och det är ett mycket viktigt koncept i varje organisation. Låt oss komma ihåg nyckelordet — lagarbete.

Eftersom vi inte vill bli alltför tekniska i denna begränsade avhandling här, ska vi nämna endast några av de system som kroppen använder, men inte alla, på grund av platsbrist.

Den styrande hjärnan är nyckeln. Som vi alla vet måste ett välutvecklat mänskligt samhälle ha en regering för att fatta beslut, för att kontrollera, för att styra samhället som helhet, förmodligen för dess eget bästa. (Även om detta teoretiskt sett är sant, är det mycket få av världens nuvarande regeringar som faktiskt motsvarar sina undersåtars bästa intressen. Vi har en lång väg kvar innan vi når den perfektion i social organisation i det mänskliga samhället som kroppens celler har.) Det är Creativitiys mål att sträva efter denna perfektion. Denna regeringsfunktion, som vi känner den, utförs delvis av hjärnan, både den medvetna och den undermedvetna. Landets kommunikationsnätverk utförs för kroppen av kroppens nervsystem.

Fungerande System. Det finns ett antal "system" i kroppen, som var och ett utför specifika funktioner för hela gruppen, vart och ett effektivt samordnat med de andra systemen, precis som ett välorganiserat mänskligt samhälle bör göra.

Det finns **Skelettsystemet**, som ger kroppen form, struktur, styrka och rörlighet. Fästade vid skelettets ben finns muskler, som ger kraften för rörelse. Dessa muskler är en del av **Muskelsystemet**. Vissa muskler, som hjärtat, är inte fästade vid ben, utan fungerar som en del av **Cirkulationssystemet**, **Andningssystemet** och många andra system.

Som en del av "helheten" finns också **Matsmältningssystemet**, som bearbetar vår mat. Det finns **Urinvägssystemet**, för att föra bort avfallsprodukter. Sålunda fungerar huden, matsmältningssystemet och vissa andra organ som utsöndringssystemet och denna funktion är extremt viktig. Låt oss komma ihåg att varje organism som misslyckas med att utsöndra sitt avfall snart dör. Det finns **Hudsystemet**, huden, som täcker och skyddar kroppen, och som även utsöndrar avfall genom svettkörtlarna och kontrollerar kroppstemperaturen. Det finns **Lymfsystemet** som dränerar vävnadsvätskor tillbaka mot hjärtat. Detta system innehåller också lymfkörtlar som filtrerar och förstör bakterier. Det **Endokrina systemet** består av ett antal körtlar på olika platser i kroppen. Några av dessa körtlar är hypofysen, binjurarna, sköldkörteln, äggstockarna, testiklarna och flera andra. Dessa producerar högst komplicerade hormoner och andra kemikalier som har långtgående effekter när det gäller att kontrollera kroppsfunktioner, såsom tillväxt, över- eller underaktivitet, temperatur, hjärtslag, fertilitet och en mängd andra funktioner.

Drift att fortplanta sig. Betydelsefullt nog finns **Fortplantningssystemet**, som är utformat för att reproducera mer liv av sitt eget slag. Detta är vad Naturens program verkar handla om. Naturen har byggt in en aggressiv drift i varje art att reproducera mer av sitt eget slag, oavsett om det är en cell, eller om det är en fisk, eller en fågel, eller medlemmar av den vita rasen. Varje art vet detta automatiskt, intuitivt, instinktivt och gör detta. Till och med ogräset på fältet, som inte ens besitter en hjärna, följer aggressivt den kurs som Naturen stakat ut — att främja ökningen av sitt eget slag till den yttersta gränsen av sin förmåga. Samtidigt använder varje livsform alla medel som står till dess förfogande för att skydda sig mot sina fiender.

Försvarssystem. I detta avseende har vi mycket att lära om det underbara system vår egen kropp har utvecklat för att bekämpa interna infektioner, bakterier, virus, bakterier, sjukdomar, skärsår, blåmärken, sår och främmande kroppar i allmänhet.

För att bekämpa sjukdom eller infektion har kroppen ett **Försvarssystem**. Detta är ett högst komplicerat system, som motsvarar vår samhälles armé, flotta och flygvapen, kombinerat med polisen.

avdelning, FBI och CIA. Detta system är extremt effektivt och är fortfarande inte helt förstått. Det har en grupp celler för tidig varning som har receptorantenner. Deras funktion är att vandra omkring och upptäcka, att analysera naturen hos alla främmande fiendekroppar som har invaderat. En av de fantastiska egenskaperna hos dessa celler är att de känner igen sin egen sorts celler som vänliga, och inte bara känner igen alla andra som fientliga utan också identifierar vilken typ av fientlig inkräktare som har kommit in i kroppen. Efter att ha upptäckt och identifierat inkräktaren skickar de omedelbart ut signalen för tidig varning till resten av systemet.

Sök och förinta. Försvararna rusar till handling. Stridsropet är att söka upp och förinta de miljontals bakterier som har invaderat kroppen. Ett akutprogram upprättas för att snabbt producera ett överflöd av specialiserade soldater för att effektivt bekämpa den specifika typ av inkräktare som hotar. Till exempel produceras speciella typer av trupper för påssjuka, en annan typ för smittkoppor, en annan för mässling, en annan för infektioner, en annan för förkylningar, etc. Hur kroppen snabbt identifierar typen av inkräktare och omedelbart börjar tillverka rätt sorts trupper för att effektivt gå till motattack är sannerligen ett underverk. Programmet kräver sedan fullständig förstörelse av inkräktaren ner till sista bakterien. Hjärtat i kroppens attackstyrkas högkvarter finns i benmärgen.

Måste känna igen sina egna. Ett av de primära behoven hos varje organism är att känna igen sina egna celler — med andra ord, kämpa för skyddet av sina egna, förinta de främmande organismerna. Känna igen och skydda de vänliga, identifiera och förinta de fientliga. Detta verkar kroppen göra magnifikt. Detta är ingen lätt uppgift. För det första har kroppen hundratals olika egna celler, leverceller, blodceller, hjärnceller, etc. Sedan finns det tusentals typer av fientliga inkräktare som den inte bara måste känna igen, utan identifiera så att den omedelbart kan börja tillverka rätt antikroppar för just den inkräktaren. Om den till exempel invaderas av smittkoppor tjänar det ingenting till att behandla det som malaria, eller vice versa. Cellerna känner inte bara igen rena fientliga bakterier, utan avvisar till och med implantat eller transplantat, såsom benvävnad, etc., från en annan person, som en främmande kropp.

Den vita rasen har misslyckats med att differentiera. Ibland, på grund av störningar, fungerar detta igenkänningssystem felaktigt, och kroppens attackstyrka misslyckas med att känna igen sina egna och vänder sig mot sina egna celler. Detta är vad cancer handlar om. Om inte obalansen korrigeras leder det vanligtvis till döden. Detta understryker hur viktigt det är att känna igen sina egna. Låt mig också här observera hur kriminellt försumligt eller vansinnigt det vita samhället är idag i detta avseende.

Lektioner för den vita rasen. Genom att bygga ett bättre vitt samhälle för framtiden måste vi lära oss mycket av naturen och hur dess

lagar verkar i vår egen kropp som en enhetsorganism. Några av dessa grundläggande lärdomar är:

1. Naturen driver varje levande organism att föröka **sitt eget slag**, från enhetscellen upp till den högsta livsformen.

2. I de högre livsformerna går biljoner celler samman för att bilda ett **"kollektivistiskt samhälle"**, där alla arbetar harmoniskt tillsammans som ett team i extremt specialiserade funktioner för hela enhetens bästa. De är i själva verket ett kollektivistiskt samhälle som vi beskriver under Rassignalsocialism i *Nature's Eternal Religion*. Detta är lagarbete när det är som bäst.

3. Sådana organismer, oavsett om de är en enskild cell eller en organiserad enhet av biljoner celler, gör en avgörande åtskillnad mellan sitt eget slag och en främmande inkräktare. Detta är en fråga om liv och död. Det är en läxa som den vita rasen i synnerhet måste lära sig, och lära sig väl.

4. Den totala organismen inser att de inte kan ha ett hälsosamt "samhälle" om dess celler är infekterade av främmande organismer. Kort sagt, ett mångrasligt samhälle innebär döden.

5. Organismen har ett kontinuerligt system av detektorer som är på vakt mot fientliga inkräktare. De strövar genom kroppen i dess helhet och, om inkräktare upptäcks, identifierar de omedelbart inkräktarna och slår larm.

6. Kroppen skyndar sedan med rätt sorts trupper till de rätta områdena för att söka upp och förinta de främmande kropparna.

7. Kroppen ökar omedelbart antalet trupper för den nödsituationen, och vanligtvis, vid många sjukdomar, kommer den aldrig att överrumplas igen av den typen av inkräktare. (Det finns flera sjukdomar man vanligtvis bara har en gång.)

8. Kroppen har ett nätverk av system som fungerar samarbetsvilligt i harmoni med varandra för det bästa för alla de 100 biljoner celler som organismen betjänar.

Lärdomens kärna. Den viktigaste lärdomen vi kan dra av ovanstående är: levande varelser har en naturlig drift att aggressivt föröka sitt eget slag, skydda sitt eget slag och föreviga sitt eget slag. De känner igen och skiljer sitt eget slag från främmande organismer. Om sådana främmande organismer är skadliga för det kollektiva samhället, går hela organismen omedelbart i beredskap, för krig, söker upp och förintar den främmande inkräktaren.

Lär av naturen. När vi bygger den typ av vita samhälle som Church of the Creator har i åtanke, kan vi utnyttja praktiskt taget varje princip som Naturen, i sin vishet, har utvecklat för levande organismer, antingen som en enskild cell eller som ett "kollektivistiskt samhälle". Mycket av detta, såsom specialisering, utveckling, kommunikationsnätverk etc., har vi redan gjort tidigare. Vad vi har varit bedrövligt försumliga med är att erkänna vårt eget slag,

identifiera den främmande fienden i vår mitt, och antingen utvisa och/eller förinta våra fiender.

Vi är den Vita Rasen. Låt oss därför vara helt på det klara med var vi står: Vårt eget slag är den Vita Rasen, oavsett geografi. De främmande fienderna är judarna, negrerna och de lägre lerraserna i allmänhet. Det friska Vita Samhället, likt samhället av mänskliga celler, kan inte överleva om det tolererar en angrepp av utländska främlingar i sin mitt.

Raslig Socialism. För att överleva, för att skydda oss själva, för att tillhandahålla uppehälle åt oss själva, för att föröka och främja vårt eget slag, fungerar den Vita mänskliga individen bäst i ett välorganiserat kollektivistiskt samhälle, där varje individ sköter sina specialiserade plikter gentemot sig själv och samhällets bästa som helhet, precis som den enskilda cellen gör i sitt förhållande till kroppen som helhet.

Vi, inom Church of the Creator, kallar detta Raslig Socialism, så som vi redan har beskrivit i ett kapitel med det namnet i *Nature's Eternal Religion.*

Sammanfattning. Låt oss sammanfattningsvis lära oss vår läxa från Naturens Mästerritare och lära oss den väl.

1. En frisk organism strävar efter att reproducera och utvidga sitt eget slag.
2. En frisk organism skiljer mellan sitt eget slag och främmande organismer, och gör det till en fråga om liv och död.
3. En frisk organism är välorganiserad med de ingående cellerna som var och en utför sina specialiserade funktioner och samarbetar för hela samhällets välfärd.
4. En frisk organism strävar efter att hålla ute främmande inkräktare från att komma in i dess samhälle, och om de skulle komma in, erkänner den dem som fientliga, identifierar dem, söker upp dem och förintar dem.
5. Individuella celler dör och nya produceras för att ersätta dem. Liv och död är en integrerad del av varje levande samhälle.
6. De döende cellerna är avfallsprodukter och måste utsöndras. Varje organism som misslyckas med att utsöndra sitt avfall dör snart.
7. De levande cellerna måste ständigt få näring.
8. Övergripande finns ett centralt styrande system vars främsta angelägenhet är den harmoniska kontrollen och funktionen av alla celler för allas gemensamma nytta.
9. Till och med Naturen, med all sin uppfinningsrikedom, kan endast styra en kropp vars ingående celler är homogena, det vill säga endast av sitt eget slag, och avvisar häftigt intrång av utländska och främmande organismer.

Sökande i vår egen Historia. Låt oss nu se på vår egen historia, den Vita Rasens historia, och låt oss se hur väl vi har kunnat känna igen de "vänligt sinnade", och hur väl eller hur försumliga vi har varit i att identifiera de "fientliga" och förinta dem. För det

fråga, låt oss även undersöka hur effektiva eller ineffektiva vi har varit i att befria oss från samhällets drägg, vårt eget avfall. Låt oss upprepa igen, en organism som misslyckas med att utsöndra sitt avfall dör snart. **Varje organism eller samhälle som misslyckas med att skydda sin egen integritet eller homogenitet är omöjlig att styra, och kan inte överleva länge.**

Vid en genomgång av den vita rasens prestationer, låt oss börja med den tidiga historien om den fortfarande största politiska enheten för den vita rasen, Amerikas förenta stater.

Creative Credo No. 17

Endast ett homogent samhälle kan styras och kan bestå

Rasblandning innebär döden. Historien har bevisat om och om igen att inget multirasialt eller mångspråkigt samhälle har överlevt länge. Precis som vi i föregående kapitel har sett att en frisk kropp inte vill och inte kan tolerera några främmande organismer i sig, så kan inte heller ett samhälle överleva inblandning av främmande element. Låt oss lära oss denna grundläggande läxa för all framtid och ta den till oss, och ta den till oss väl! Låt oss uttrycka det på ett annat sätt: Varje samhälle vars element består av två eller flera differentierade raser kommer ständigt att ligga i krig med sig självt tills det förgör sig självt. Vanligtvis kommer dräggen i ett sådant samhälle att förgöra de bästa elementen och de förstnämnda kommer att överleva för att besitta egendomen i en mer primitiv social struktur. Anarki, fattigdom och elände kommer då att bli dess normala livsstil. Ett utmärkt exempel på detta är Haitis historia, en berättelse som vi har återgett i ett kommande kapitel. Men historien flödar över av ett antal andra exempel. I vår tidigare bok, *Nature's Eternal Religion*, har vi citerat några sådana som Egypten, Indien och andra.

Amerikas tragedi. Amerika, världens hopp, genomgår nu slutskedet av självdestruktion eftersom det inte har hörsammat historiens eviga läxa och Naturens Eviga Lagar: inget multirasialt eller mångspråkigt samhälle överlever länge.

Det underlägsna förgör det överlägsna. Låt oss konstatera en annan grundläggande sanning: den underlägsne avundas och hatar alltid den överlägsne. De fattiga hatar de rika; de svaga hatar de starka; de sjuka hatar de friska; de dumma hatar de intelligenta; de fula hatar de vackra, och ler-raserna hatar den Vita. Det är så det är, och förmodligen alltid kommer att vara. Jag har varken uppfunnit denna situation, inte heller är jag glad över den, inte heller har jag dekreterat den. Jag observerar helt enkelt ett faktum i livet.

Ett vackert samhälle är vårt mål. Vi inom Church of the Creator hoppas inte bara på ett samhälle som är relativt sunt, stabilt och välmående, utan ett där den stora majoriteten av individerna själva är överlägsna och ett där livskvaliteten är hög. Vi vill att varje individ, eller åtminstone den överväldigande majoriteten av individerna, ska ha allt det bästa i livet: intelligens, hälsa,

skönhet, rikedom och lycka. Vi hoppas inte bara på ett sådant samhälle, utan vi arbetar aktivt för att förverkliga det. I en försämrad värld som snabbt rasar samman runt våra öron är vi inte pessimister, vi är optimister. Vi tror starkt på att vår typ av värld inte bara kan uppnås, utan vi är förbannat beslutna att förverkliga den, vad som än händer. För oss är det bära eller brista.

Totalt vitt samhälle. Jag har i början av detta kapitel konstaterat att endast ett homogent samhälle kan vara stabilt och överleva. Homogent betyder av ett slag, samma ras, och mer eller mindre samma intelligensnivå, liknande moraliska normer, liknande grundläggande mål, ideal, religion och kultur.

Så vilken typ av homogena människor har vi i åtanke som invånare i framtidens värld? Vill vi ha en värld befolkad av primitiva afrikanska n-ord? Av kineser? Judar? Eller har vi samma mål i åtanke som det mångkulturella Förenta Nationerna, som har en staty helgad som framtidens (könlösa) människa, ansiktslös, könlös, rasmässigt blandad, raslös, brun till färgen och med händerna knäppta bakom ryggen för enkel fängsling med handklovar?

Endast en synvinkel. Nej, sannerligen, vi vill inte ha något av detta. Vår religion är inte utformad för n-ord eller blandraser, inte heller för någon av dyraserna. Vi går tillbaka till en av våra grundläggande premisser, nämligen att vi i allt betraktar livet och världen ur en synvinkel och endast en synvinkel. Vi ser inte på det genom ormens ögon, inte heller genom n-ordens eller judarnas. Vi ser på allt genom den vita rasens ögon. Människorna i framtidens värld måste vara den vita rasen och uteslutande den vita rasen. Världen håller på att bli för trång och för liten för att stödja en mångfald av raser antingen sida vid sida eller sammanblandade. Den vita rasen kan inte överleva i någon av dessa världar. Den kan bara antingen absorberas och blandas ut eller bli utkonkurrerad i barnafödande och utrotad. Vi accepterar inget av alternativen och har inte den minsta önskan att vara en del av ett utsvävande och depraverat samhälle av klösande, svältande blandraser.

Allt eller inget. Nej, för oss är det antingen allt eller inget. Efter att ha fattat det beslutet måste vi sätta himmel och jord i rörelse för att genomföra det. Låt oss i och med det hålla i minnet att den framtida vita ras vi förutser inte bara är sådan den är idag, utan den levande, dynamiska superras som vi har potentialen att bli. Nu, med tillkomsten av Creativity, har vi kunskapen och programmet för att göra det möjligt för oss att förverkliga vår stora potential. Det återstår nu för oss att bygga och expandera vår organisatoriska struktur för att förverkliga den största av alla drömmar som mänskligheten någonsin föreställt sig.

* * * * *

Måste inse verkligheten. I strävan efter att åstadkomma en sådan ljus och lovande framtid för den vita rasen måste vi, som jag har sagt tusen gånger förut, först och främst reda ut vårt tänkande.

1. Jämlikhetskonceptet är förrädiskt. Vi måste kasta det kristdemokratiska idén om att alla människor är lika värda överbord. Denna idé har prackats på oss av våra farligaste fiender, judarna. De tror inte på det själva och betraktar alla icke-judar som goy, eller dum boskap, som ska utnyttjas, manipuleras och förintas. Naturen säger högt och tydligt att människor är ojämlika, raser är inte lika, alla arter är ojämlika. Låt oss aldrig glömma detta.

2. Homogent samhälle. Vi måste inse att inget multirasialt samhälle, eller polyglott samhälle, eller ens ett pluralistiskt samhälle kan överleva länge och på kort eller lång sikt blir det omöjligt att styra ett sådant samhälle. Inte ens ett land som är ett lappverk av olika nationaliteter, religioner och språk, även om det i huvudsak är vitt, kommer att bestå länge. Österrike-Ungern var ett sådant exempel, där tyskar, ungrare, kroater, serber, rumäner och tjecker alla klumpades ihop med sina olika språk, religioner och kulturer. Vi måste inse att det inte finns någon rättvis och skälig uppsättning lagar, ingen regering som kan vara acceptabel för alla. Det som är till fördel för en grupp är till nackdel för en annan, och endast stridigheter, splittring och anarki kan följa.

3. Den vita rasen måste överleva till varje pris. Eftersom jorden snabbt blir överbefolkad bortom sin förmåga att föda och upprätthålla sådana enorma antal, kommer hundratals miljoner, ja miljarder, att svälta, och den situationen är redan väl på gång. Vi har redan behandlat detta ämne i ett tidigare kapitel. Det är upp till oss att se till att de överlägsna inte blir de främsta offren i en sådan katastrof, och att de underlägsna (tillfälligt) överlever. Vi måste se till för bövelen att det är den vita rasen som överlever, och vi måste organisera och polarisera oss nu för att ha makten, organisationen, lojaliteten, ledarskapet och resurserna att göra det.

4. Parasiter är inte värda att rädda. Vi måste acceptera det faktum att inte alla människor är värda att rädda. Även inom den nuvarande vita rasen finns det parasiter, drönare, sinnessjuka, idioter, patologiska brottslingar och genetiska krymplingar som världen och vårt vita samhälle skulle må bättre utan. Naturen ger oss en ytterligare lag i detta avseende — Varje organism som misslyckas med att utsöndra sitt avfall dör snart.

5. Heterogena samhällen är dömda. Vi måste inse att ingen regering existerar, eller någonsin kommer att göra det, som på ett tillfredsställande sätt kan styra ett heterogent samhälle, eller ens förhindra att ett sådant samhälle av olika element kollapsar. Orsaken till detta är ganska uppenbar. När ett land eller samhälle fragmenteras av två eller flera olika element finns det inget gemensamt mål eller intresse, bara rivaliserande påtryckningsgrupper i krig med varandra som ständigt söker få övertaget. Sådana

krig kan vara dolt eller under ytan under en tid, men förr eller senare flammar det upp i det öppna och eskalerar till öppet inbördeskrig och anarki. Ju mer differentierade dessa element är, desto mer häftig och bitter är en sådan krigföring. Slutresultatet blir slutligen antingen alla gruppers självmord, eller framväxten av den grupp, eller ras, eller det element, som var bäst förberett för att kämpa och överleva. Detta är inte nödvändigtvis det mest konstruktiva och intelligenta i ett sådant samhälle. Faktum är att vanligtvis de lägsta och mest usla elementen, som i Haiti, överlever.

Darwins lag. Låt oss komma ihåg att Darwins lag om "den starkastes överlevnad" inte är helt korrekt formulerad. Hajen och kackerlackan har överlevt i hundratals miljoner år, men är inte precis de vackraste eller mest intelligenta varelserna på jordens yta. Ur vår synvinkel skulle vi knappast betrakta dem som vare sig "de mest lämpade" eller mest önskvärda. Det är endast de som är mest lämpade i överlevnadsspelet som gör det, men på intet sätt de bästa eller mest önskvärda ur den vite mannens synvinkel.

Amerika hade en gynnsam början. Efter den amerikanska revolutionen, när den första folkräkningen i USA genomfördes 1790, var den totala vita befolkningen 3 172 444. Den beräknade befolkningen i hela det territorium som nu utgör de 48 kontinentala staterna var cirka 4 000 000. Av detta antal var cirka 3 250 000 vita, resten var indianer, niggrer och blandraser. Av den vita befolkningen var 90 % av nordisk härkomst, främst engelsmän och skottar, och 99 % av den totala vita befolkningen var protestanter.

Indianer grymma och motbjudande. Vad beträffar niggrerna hade de då ingen politisk betydelse, eftersom konstitutionen betraktade dem som inget annat än lösöre eller egendom. Indianerna var en annan sak. Många av de stammar man mötte var utan tvekan de mest formidabla krigarna av någon infödd ras som den vite mannen någonsin har stött på i sin expansion och erövring av världen. Madison Grant, som skrev *Conquest of a Continent*, ansåg dem vara utom allt tvivel de grymmaste av alla människor, till och med mer än de forntida assyrierna. De tortyrer som de tillfogade sina fångar, vare sig vita eller röda, är i högsta grad motbjudande och utfördes vanligtvis av squawerna medan männen satt runt omkring och skrattade åt sina offers plågor. Grant drar slutsatsen: "Ingen som kände indianens sanna natur kände någon ånger över att de drevs bort från sina jaktmarker", och de vita betraktade dem som inget annat än rovlystna vargar eller värre. I vilket fall som helst saktade indianerna ner den västliga expansionen för grundarna av de tretton kolonierna, men var av ingen politisk eller raslig betydelse.

Strålande möjlighet. Så under perioden som slutade 1790 finner vi ett Amerika med en vit befolkning som är större än hälften av Storbritanniens, och nordisk till kärnan. Det var rasligt, kulturellt och

religiöst sett den mest homogena gruppen människor i något land i världen. Framför den låg en vidsträckt, rik kontinent i väster, tom så när som på de glest spridda aboriginerna. Den amerikanska vita rasen var redo att erövra och bygga det största och rikaste landet i hela historien. Aldrig i hela historien lades en mer lysande möjlighet för fötterna på något folk. På mindre än ett århundrade var den erövringen fullbordad från Atlanten till Stilla havet.

En blandad slaskhink på väg mot katastrof. Idag har Amerika degenererat till en polyglott smältdegel (läs slaskhink) som är på väg mot en avskyvärd katastrof. Det har nu blivit ett enormt konglomerat av konfliktfyllda påtryckningsgrupper som inte har något gemensamt mål, syfte, intresse eller någonting annat. Vi är nu uppdelade i hundratals splittrande maktgrupper som alla ligger i krig med varandra. Vi är rasmässigt uppdelade i varje lågt element som finns på jordens yta.

Till och med de vilda indianerna har idag mycket mer politiskt inflytande än de hade för 200 år sedan när den vita mannens antal var relativt och oändligt mindre och indianernas större. Vi är uppdelade av hundratals religioner, mormoner, katolicism styrd från Rom, och framför allt judendom, vars stam nu styr och härjar i landet. Vi är uppdelade av politiska partier, av fackföreningar, religiösa grupper, klasskamp, av homosexuella, feminister, vad du vill. Var och en har en maktgrupp som kämpar för sitt eget separata intresse. Idag är vi utan tvekan den mest heterogena, den minst homogena, den mest fragmenterade nationen på jordens yta. En sådan nation kan inte styras länge, ej heller kan den existera länge. När fransmännen gav oss Frihetsgudinnan som sade "Ge mig... det eländiga avskrädet från din myllrande strand", svalde vi en filosofi som var lika dödlig som något av avskrädet självt. Kom ihåg, varje organism som inte kan utsöndra sitt avfall dör snart. Varje organism som är villig att inta andras avfall är absolut galen och dömd att dö.

Missad möjlighet ättlingarnas fel. Amerikanerna år 1790 hade framför sig den mest underbara möjlighet som någon homogen grupp av människor någonsin haft lyckan att välsignas med. De klantade till det. De gjorde bort sig. De kastade oavsiktligt bort den mest gynnsamma omständigheten i historien. Varför misslyckades ett så intelligent folk så kapitalt med att göra det mesta av en så ärorik möjlighet?

Invasion av judiska parasiter. Det ytterligare svaret, till stor del naturligtvis, är att den judiska parasiten invaderade deras stränder och förorenade och förvred deras tänkande. Denna invasion var liten till en början men under 1880-talet började den bli en veritabel flod. Idag sitter hälften av världens judar på det amerikanska folkets ryggar och har i praktiken kontroll över all finans, nyhetsmedia, utbildning och regeringen i detta juderidna land. Kort sagt har de oss bundna till händer och fötter och förbereder oss för den slutliga slakten.

Vi måste nu sona våra förflutna synder. Sent som det är, är det målet och programmet för Church of the Creator att rädda denna nation från kollaps och undergång. Egentligen var det inte de tidiga byggarna av denna stora vita nations fel. De gjorde sin del och de gjorde det vackert. Det är vi, som kom efter dem, som svek den vita rasen och förrådde den. Vi måste till fullo inse att som det går för Amerika, så går det för den vita rasen. Det är vårt uttalade mål att först och främst krossa judarnas makt och vrida den makten tillbaka i händerna på den vita människan som grundade och byggde detta land. Vi måste sedan utvisa dessa parasiter från våra kuster. Det är vårt program att skeppa negrerna tillbaka till Afrika, och mexikanerna och andra rasblandade folk tillbaka till varifrån de kom. Det är vår målsättning att göra detta land till ett rikt, välmående och vackert land för den vita rasen och den vita rasen ensam, att omvända och utbilda den vita människan tillbaka till rasens grundläggande sanningar, att acceptera en rasreligion och bygga en finare, bättre ras och slutligen en ljusare och vitare värld.

En rasreligion behövs. Vi kan klandra juden för den röra vi befinner oss i, efter att ha börjat med en sådan gyllene möjlighet år 1790. Men detta skulle inte vara hela sanningen. Vi har oss själva att skylla. Om den vita människan år 1790 hade förkastat sin overkliga "spöken-i-skyn"-religion som påtvingats honom av judarna och antagit en sund rasreligion som Creativity, skulle vi inte vara i den avgrundsdjupa röra vi är i idag. Våra grundare missade ett gyllene tillfälle precis som romarna gjorde två tusen år tidigare eftersom de inte heller hade en rasreligion. Om den vita människan hade varit beväpnad med en rasreligion skulle juden aldrig ha haft en chans, varken med romarna eller amerikanerna år 1790.

Nu är vår sista stora möjlighet. Det är vår heliga religiösa och rasliga plikt att ogöra den skada som har skett, och föra den vita människan tillbaka till sina sinnen. Inte för att vi vill återställa 1790 års Amerika, eller kejsarnas Rom. Det är omöjligt. Men nu, med vår nuvarande kunskap, med programmet för Creativity och med 500 miljoner vita människor som bas för vår genpool, kan vi bygga en värld som skulle blända både de tidiga amerikanerna och de gamla romarna likaså.

Detta kan vi göra, och detta måste vi göra.

Creative Credo No. 18

Smältdegeln

Den fula amerikanska drömmen

Slaskhinken. Hemma på gården i Kanada när jag var barn, brukade vi kasta alla våra matrester från bordet i en stor hink, tillsammans med diskvatten och allt annat avfall som uppstod. Vi kallade den för slaskhinken och gav den till svinen, det enda djur som skulle tolerera sådant avfall som föda.

Slaskhinken skulle också ha kunnat kallas för Smältdegeln, den nuvarande rasliga bild som den judiska pressen och maktetablissemanget försöker pracka på det vita folket i Amerika — som den amerikanska drömmen.

Den amerikanska drömmen nu perverterad. Den amerikanska drömmen! Hur den verkar ha förändrats under det senaste århundradet! När författare som Horatio Alger brukade hylla den amerikanska drömmen, skildrade de underbara amerikanska framgångssagor. Det var berättelser om resan från trasor till rikedom, berättelser om den fattiga pojken från landet (eller staden) som blev rik, framgångsrik och ärad. Det var berättelser om någon fattig vit invandrare som kom till Amerika med tomma händer, skapade en ny uppfinning eller ett nytt företag och blev framgångsrik bortom sina vildaste drömmar. Det var berättelser om vita människor som var högpresterande, görare, som var framgångsrika, som klättrade över den vanliga hopen genom ren energi och förmåga.

Kommande mardröm. Hur det har förändrats idag! Om vi ska lyssna på de judiska månglarna av rasblandning, vare sig det är i pressen, i politiken, på TV eller något annat medium för hjärntvätt, har den amerikanska drömmen förvandlats till vad som för det vita folket är en fruktansvärd mardröm. Idag är den ideala situationen vi alla borde sträva efter, enligt dessa judiska giftförsäljare, jämlikhet, raslig jämlikhet. Deras föreslagna Utopia är ett gungfly av ett rasblandat samhälle där alla är jämlika, med negrerna mer "jämlika" än de vita, och judarna på toppen av högen som bestämmer och är mer "jämlika" än någon annan.

Integrerat avskum. Den typ av samhälle de föreställer sig är ett samhälle av total integration, total rasmisstagning, ett multirasligt samhälle där negrerna och avskummet är stolta över att vara "amerikaner" och de vita skäms för att vara vita. Det är ett USA dit allt världens avskum kan flockas — kubaner, kineser, filippiner, mexikaner, hinduer, haitier, negrer varifrån som helst. "Ge mig ditt utslitna avskum från dina myllrande stränder", som judarna så listigt har ristat in på Frihetsgudinnan. Idén är att bjuda in alla, klättra på...

välfärdståget, och uppmuntra världens avskum att föröka sig som råttor. Allt detta sker naturligtvis på bekostnad av de hårt arbetande, hårt pressade amerikanska vita, som (enligt judarna) borde skämmas för att de överhuvudtaget byggde ett så fantastiskt land från början.

Låt oss inse fakta, mina vita raskamrater, **juden håller på att framgångsrikt förvandla Amerika till Sin Dröm och Vår Mardröm** — att göra Amerika till Smältdegeln, kort sagt, en slaskhink som endast duger åt svin och niggrer.

Svaret. Vad kan vi göra åt det? Återigen måste jag betona problemets kärna. Kärnan i alla våra problem, och jag menar alla, är rasproblemet. Vi måste först och främst lösa rasproblemet, annars är allt förlorat. För att göra detta måste vi vidta följande steg:

1. Vi måste förkasta idén om Smältdegeln i de högsta och starkaste ordalag. Denna judiska idé innebär total integration, total rasblandning, total utrotning för den stora vita rasen.

Vi måste vara överväldigande klara i våra egna sinnen att judarna, niggrerna och de andra ler-raserna i vår mitt är främmande, giftiga element i vår raskropp. **Inget multirasialt samhälle har överlevt länge, och den vita rasen i ett sådant samhälle är alltid offret.** Titta på Haiti (tidigare San Domingo) igen. Titta på Indien. Titta på Mexiko. Titta på Bahamas. Läs återigen historien om Egypten, Indien, Grekland, Rom, i vår första bok, *Nature's Eternal Religion.*

3. När vi väl har klargjort idén i våra egna sinnen att integration innebär dödsstöten för den vita rasen, då måste vi bli hängivna missionärer i att slå larm och varna våra vita raskamrater om det öde som judarna har i beredskap för oss.

4. Vi måste samla och organisera alla våra **vita raskamrater** kring idén om vit rasöverlevnad. Vi måste polarisera kring rasreligionen så som den framställs i denna bok och i *Nature's Eternal Religion*. Distribuera dessa den vite mannens biblar till dina medmänniskor bland de vita raskamraterna som om ditt liv hängde på det. Det gör det.

5. När vi väl är organiserade måste vi **driva ut judarna från makten**, politiskt, finansiellt och från varje annat område.

6. När vi väl har åstadkommit så mycket är kriget i stort sett över, och vi kommer att vara i en position att göra det vi borde ha gjort för länge sedan — skeppa niggrerna tillbaka till Afrika och de andra ler-raserna tillbaka till varifrån de kom.

7. Vi kommer då att vara i position att fortsätta med resten av vårt Creativity-program — att utöka den vita rasens territorium och ytterligare fullfölja våra grundläggande mål, nämligen den vita rasens **överlevnad, expansion och framsteg**.

Där är vårt program. Det är det enda programmet som kommer att rädda Amerika från att bli en judisk-designad smältdegel, eller som vi redan har konstaterat, en slaskhink fylld med sopor som endast duger åt svin.

För att sammanföra alla dessa idéer måste den vita rasen ha en solid, grundläggande **rasreligion** kring vilken alla goda vita raskamrater kan polariseras. Det är vad vi vill betona i nästa kapitel.

Kreativt Credo Nr. 19

Civilisation utan en Rasreligion

En Självförstörande Process för den Vita Rasen

Måste använda Civilisationen till vår Fördel. I detta kapitel vill vi undersöka den vita rasens förflutna, nuvarande och framtida genetiska utveckling. Vi vill se på de höjder som nåddes i det förflutna, var vi befinner oss idag, och vad vi strävar efter att uppnå i framtiden. Vi vill också studera civilisationens egna destruktiva inflytande på de genetiska förändringarna gällande den vita rasen. Vi vill också säkerställa att civilisationen i framtiden blir ett verktyg för den vita rasens genetiska förbättring, snarare än ett redskap för erosion och nedärvning av vår ras.

* * * * *

Nyligen skedda förändringar är regressiva. Vi antar alla att på grund av vår extremt avancerade teknologi idag, så är den vita rasen (eller mänskligheten) idag naturligtvis mentalt, andligt och intellektuellt mer avancerad än vad de vita skaparna av civilisationer var för, låt oss säga, några tusen år sedan, och att vi har avancerat genetiskt. Detta är en allvarlig villfarelse. Att vår ras genetiska egenskaper ständigt utvecklas och förändras är säkert. Det gör även egenskaperna hos varje annan art i naturen. En skillnad är att våra egna egenskaper har förändrats mycket snabbare under den korta evolutionära period som kallas civilisation. Förändringar kan vara till det bättre, eller så kan de vara till det sämre. Tyvärr har den vita rasens genetiska kvalitet inte förändrats till det bättre under de senaste två tusen åren. Den har förändrats till det sämre. Idag är den vita rasen inte lika intelligent, inte lika karaktärsfast, och inte lika robust som till exempel romarna var på Ciceros och Julius Caesars tid för över två tusen år sedan.

De stora atenarna. Ett ännu mer slående exempel på de bländande genetiska höjder som uppnåddes av några av våra illustra vita raskamrater i det förflutna är de tidiga atenarna i det antika Grekland. De, mer än någon annan grupp, illustrerar den djupgående effekt som en numerärt obetydlig intellektuell elit kan ha på civilisationens framsteg. Omvänt, när och om en sådan elit dör ut, och/eller deras gener blandas ut med underlägsna, illustrerar det också...

dramatiska konsekvenser som sådan raslig förorening kan ha för civilisationens tillbakagång och för genpoolens kvalitet.

Galleri av framstående män. Den kände genetikern Edwin Conklin skriver om de gamla grekerna: "Under de två århundradena mellan 500 och 300 f.Kr. producerade det lilla och relativt karga landet Attika, med en yta och en total befolkning ungefär lika stor som Rhode Island, men med mindre än en femtedel så många fria personer, minst 25 framstående män. Bland statsmän och befälhavare fanns: Miltiades, Themisto kles, Aristides, Cimon, Perikles, Phocion; bland poeter, Aischylos, Euripides, Sofokles, Aristofanes; bland filosofer och vetenskapsmän, Sokrates, Platon, Aristoteles, Demetrios, Theofrastos; bland arkitekter och konstnärer, Iktinos, Feidias, Praxiteles, Polygnotos; bland historiker, Thukydides och Xenofon; bland oratorer, Aeschines, Demosthenes, Isokrates, Lysias."

"I detta lilla land", sade Conklin, "framträdde under loppet av två århundraden en sådan galax av framstående män som aldrig har återfunnits på hela jorden under några två århundraden sedan den tiden. Galton drar slutsatsen att den genomsnittliga förmågan hos den atenska rasen under den perioden, enligt den lägsta uppskattningen, var lika mycket högre än den engelska rasens i modern tid som den senare är över den afrikanska negerns."

* * * * *

Teknologiska framsteg är inte genetiska framsteg.

Den civiliserade människan har prisat civilisationens dygder ända sedan hon först klättrade ner ur träden och drog upp sig själv efter stövelskaften. Denna process har, med ett antal bakslag och framsteg, lunkat på tills den har nått det höga stadium av teknisk utveckling vi befinner oss i idag. Människan är stolt över den civilisation hon har frambringat, och det med rätta. Överväldigande har det varit den vita mannens civilisation genom historiens långa årtusenden. Ler-raserna har vid vissa tider, likt hästen, tjänat en tillfällig nytta. Men ler-raserna har, till skillnad från hästen, för det mesta hindrat och motarbetat den vita mannens framsteg.

Teknologin har långt överskridit våra sociala framsteg.

Medan den vita mannen har gjort rent ut sagt häpnadsväckande framsteg inom teknik och vetenskap under det senaste århundradet, accelererar dessa framsteg idag i en rasande takt som gör oss andfådda. Tyvärr har de sociologiska framstegen inte hållit jämna steg. Tvärtom, tack vare de parasitära judarna, har den vita rasen under de senaste 2 000 åren inte gjort några framsteg alls inom styre, religion, språk och social organisation som sådan. Faktum är att vi har gått bakåt. Vi är inte ens så avancerade inom dessa områden som de gamla romarna var på Caesars tid.

Vetenskap och teknologi har långt överskridit de sociala framstegen, som vi just har påpekat, medan den vita rasen själv inte har...

genetiskt framskridit, utan gått tillbaka. För detta kan vi tacka den internationella judendomen och den självmordsbenägna kristna religionen som de har påtvingat den vita rasen.

Civilisationen i sig är ett dysgeniskt inflytande. I Naturens Eviga Religion har vi redan utforskat den förödande förödelse på den vita rasen som orsakats av judiska inflytanden såsom kristendom, rasblandning, bastardisering och hundratals andra program som främjas av våra dödliga fiender. Det finns ett annat inflytande som också undergräver den vita rasens genetiska hälsa, för vilket juden inte är helt ansvarig. Den orsaken är, märkligt nog, civilisationen själv.

Låt oss dock först göra vår ståndpunkt gällande civilisationen helt klar. Vi inom Skaparens Kyrka är inte emot civilisation. Vi är stolta över den fantastiska civilisation som den vita rasen har frambringat genom tiderna och vi vill göra det klart att vi är för civilisation — den vita mannens civilisation.

Huvudpoängen i detta kapitel är att civilisation — vilken civilisation som helst — i sig har fröna till sin egen undergång inbyggda i själva civilisationsprocessen. Faktum är att eugeniskt sett har civilisationen varit en katastrof för den ras som skapade den. Kort sagt har den varit ett dysgeniskt inflytande som har avlat ner vår vita ras.

Det är vårt mål att utforska dessa frön till förstörelse och hur de kan övervinnas så att den vita rasen i framtiden kan överleva, expandera och utvecklas genetiskt under de kommande miljonerna år. Innan vi ens utforskar fröna till förstörelse kan vi kategoriskt säga att vi inom Creativity redan har lösningen på problemet. Men mer om detta senare.

Civilisationen räddar de missanpassade. I grund och botten är civilisationen en "humaniserande" process där de svaga, de missanpassade, de hjälplösa, ja, till och med de efterblivna och idioterna, upprätthålls och subventioneras av dem som är mer kapabla att bära bördan. Med andra ord, de som i ett primitivt tillstånd för mänskligheten skulle ha gallrats ut av naturens skoningslösa men renande lagar, räddas nu för att fortplanta sig. Ett mer "humanitärt" civiliserat samhälle misslyckas med att gallra ut dem, och bär istället fram de missanpassade på ryggarna av dem som är starka. Dessutom sprids de in i vår rasliga genpool. De som kan hantera tillvaron subventionerar dem som inte kan det, och märkligt nog är det de senare som förökar sig mer produktivt.

Gallringsprocessen motverkas. I hela denna avhandling talar vi endast om den vita rasen, eftersom vi är unika i naturens rike. Vi är den enda arten som har visat förmågan att utveckla våra mentala kapaciteter genom tiderna till en nivå där en livskraftig civilisation är möjlig. Medan gallringsprocessen genom "den starkastes överlevnad" också pågår när det gäller fåglar, djur, insekter, babianer och niggrer, finns det inget som tyder på att denna gallringsprocess nödvändigtvis har

ökade den senares intellektuella kapacitet överhuvudtaget. Det kan ha skärpt deras överlevnadsinstinkter, kanske, men inte nödvändigtvis utvecklat deras mentala förmågor.

Ett bra exempel på detta är hajarten. Denna märkvärdiga art överlevde de senaste 200 miljoner åren och är en av de mest uthålliga och ihärdiga arterna på jordens yta. Men hjärnkapacitet? Nej. Hajen har en relativt liten hjärna och dess intellektuella förmågor är fortfarande praktiskt taget obefintliga. Det är endast den Vita Rasen som har visat förmågan till intellektuell utveckling och har demonstrerat det genom tiderna.

Varför har då inte detta framsteg varit en stadig, rak uppåtgående linje av framsteg?

Den vite mannens intelligens har inte främjats av civilisationen. Om vi studerar de olika civilisationerna i det förflutna, finner vi att den vite mannen, mycket mer än naturens andra arter, lever på sitt förstånd. Han använder redskap, instrument, bedriver jordbruk för mat, bygger sitt eget skydd och gör mycket mer. Han använder sina händer och sitt förstånd.

I det primitiva samhället, genom själva lagarna om den starkastes överlevnad, överlevde och fortplantade sig de som var mest kapabla att använda sitt förstånd, hade energin och kunde hantera situationen. Som ett resultat utvecklades våra förfäders intelligens långsamt till högre nivåer under hundratusentals år. Snart nådde den en nivå där våra förfäder var kapabla att starta en civilisation, och det gjorde de.

Gallring omvänd. De krafter som uppmuntrade evolutionen mot en högre intelligens blev nu omvända. Medan de trögtänkta och de som inte kunde hantera ett primitivt samhälle tidigare gallrades ut av naturen, kom nu "civilisationen" till deras räddning. Civilisationen, i sig, är organiserad för att hjälpa till att "rädda" alla medlemmar i samhället, inklusive de dumma, de missanpassade, de svaga, de lata och de odugliga. Som ett resultat överlevde nu även dessa genetiskt defekta tillsammans med de mer kapabla och mer intelligenta. De överlevde också för att fortplanta sig och föra vidare sitt eget slag, och drog därigenom ner den genetiska normen.

Intelligenta måste få fler barn. Men mer betydelsefullt är att en annan negativ faktor också spelar in. Omfattande forskning har visat att även bland vårt eget slag, det vill säga den Vita Rasen, har "dumskallarna" (d.v.s. de med lägre intelligens) i genomsnitt fler avkommor än de med överlägsen intelligens. Den uppenbara konsekvensen av detta är att de med lägre intelligens ökar i antal medan de med högre intelligens krymper. Återigen är den uppenbara slutsatsen från denna händelsekedja att utan naturens "gallrande" inflytande, som i ett primitivt samhälle, avlar civilisationen ner sig själv, genetiskt, fysiskt och inom intelligensens område — en mycket, mycket skadlig konsekvens. Det är denna tragiska kedja av händelser som har dömt varje civilisation som någonsin har

existerade. Det driver vår vita civilisation mot katastrof och självmord i denna tid.

Civilisationen självförstörs. När försämringen av intelligensnivån börjar sätta in, fortsätter civilisationen under en tid att avancera uppåt enbart genom rörelseenergin från tidigare uppfinningar, system och förmåner. Efter ett tag, när intelligensnivån sjunker allt lägre och lägre, är de efterföljande generationerna dock inte längre kapabla att föra civilisationen framåt och den planar ut. När intelligensnivån sjunker ytterligare, är rasen inte längre kapabel att ens upprätthålla den höga nivå som deras överlägsna förfäder hade byggt åt dem. Som en konsekvens börjar även civilisationen, tillsammans med en sjunkande intelligensnivå, sin utförsbacke, tills efter ytterligare några århundraden, rasen som byggde den och civilisationen de skapade, båda glider in i dekadens och glömska. Den skulle göra detta även utan den parasitära juden på vår rygg. Juden påskyndar naturligtvis medvetet desintegrationsprocessen i en skrämmande takt. Detta har varit ödet för ett antal civilisationer som har kommit och gått och som har paraderat över historiens scener.

Slutsatser. Låt oss nu analysera och sammanfatta varför vi genetiskt har degenererat snarare än gått framåt, varför de magnifika grekerna bara varade i några få århundraden, och varför vi idag är genetiskt underlägsna både de antika grekerna och de robusta romarna för två årtusenden sedan.

1. I det efterföljande kapitlet om romarna visar vi hur deras magnifika genetiska bestånd degenererade i en flodvåg av underlägsna slavar. Vi observerar att de stora romarna själva, när välståndet lockade, inte reproducerade sig på en underhållsnivå, medan slavarna strömmade in från de avlägsna provinserna, snabbt förökade sig och ersatte det ursprungliga romerska beståndet. Kort sagt, romarna dog ut utan att reproducera sin ädla ras och lämnade imperiet att smula sönder i en flodvåg av degenererade slavar.
2. De antika grekerna, utan tvekan de finaste rasliga exemplaren genom tiderna, begick självmord genom att döda varandra i brodermördande, inbördes krig. De peloponnesiska krigen mellan Sparta och Aten, som varade i åratal, är ett typiskt exempel. Men det fanns hundratals andra krig mellan stadsstaterna, stora som små, de var i samma självmordsanda.
3. Både Rom och Grekland misslyckades med att reproducera sig i tillräckligt antal för att bibehålla sina oöverträffade rasliga gener.
4. I forntiden liksom i modern tid verkade "Lagen om de dumma kaninerna" för att dra ner den genetiska kvaliteten.
5. Civilisationen med sitt humaniserande inflytande genom att skydda missanpassade, de genetiskt sjuka och moronerna drar oundvikligen ner den genetiska vävnaden.

6. Civilisationen, kort sagt, undergräver Naturens "gallringsprocess" utan vilken varje art snart degenererar till ett tillstånd där den inte längre kan överleva den hårda konkurrensen från överlägsna arter.

7. Judarna var redan närvarande i det antika Aten (se kapitlet om Protokollen i *Nature's Eternal Religion*) liksom de var i det antika Rom, liksom de var i det medeltida Europa, liksom de är över hela den vita världen idag, arbetande febrilt för att rasblanda och förinta den vita rasen.

8. Det främsta väsentliga som saknades i varje vit civilisation var en kraftfull rasreligion. Hade egyptierna haft en, eller grekerna, eller romarna, eller någon annan vit civilisation, skulle judarna aldrig ha haft en chans. I Creativity har den vita rasen äntligen en sådan religion. Med ett starkt ramedvetande behöver en stark blomstrande civilisation inte förinta sig själv, utan kan avancera och leva för evigt.

Är vår nuvarande civilisation och vår dyrbara vita ras dömda till samma öde som drabbade egyptierna, grekerna och romarna?

Creativity har ett **målmedvetet program**. Nej, det är inte alls nödvändigt. Lösningen är klar och enkel. Ett målmedvetet program för uppförädling inom vår ras är det entydiga svaret. Genom att ha inskärpt i själva vår religion målet att uppmuntra de finare exemplaren av vår ras att skaffa fler barn, genom att påverka de sämre exemplaren att skaffa färre eller inga, och slutligen, genom att sterilisera de efterblivna, idioterna, de genetiskt sjuka och de missanpassade, kan vi på mycket kort tid eliminera mycket av eländet i världen. Vi kan göra mycket mer än så. Vi kan sätta vår ras på en uppåtgående kurva av intelligens och välbefinnande som världen aldrig tidigare skådat. Vi kan marschera mot övermänniskans högre nivåer, och bortom dem.

Det är så enkelt. Det är raseugenik i praktiken. Det är själva hjärtat i vår religion, Creativity.

Lärdomar från den romerska historien. Fördelarna med en mer kapabel, mer intelligent och frisk vit ras är ovärderliga. Låt oss i nästa kapitel göra en studie av de vitala och resursstarka romarna, hur de steg till bländande höjder och sedan föll jämmerligt, för att aldrig resa sig igen.

Under tiden, låt oss hålla i minnet: För den vita rasen är det antingen uppförädling och en ärorik framtid, eller att jämmerligt drunkna i en fruktansvärd flod av gyttjeraser. Låt oss se vad vi kan lära oss av de en gång så stora romarna.

Creative Credo No. 20

Storheten och katastrofen

som var Rom

En läxa för all framtid

Tusen år av ära. Det antika Roms historia omfattar en period på över tusen år. En övertygande studie av den historien ger oss en teleskopisk överblick av den vita rasens storhet och tragedi, från dess högsta tinnar till dess lägsta djup, från dess största ära till dess totala kollaps.

Från det antika Roms historia, som sträckte sig över perioden från 753 f.Kr. till 476 e.Kr., kan vi lära oss mycket, om vi vill. Ingen annan historia är så rik på exempel som Roms. Hon byggde tidernas största imperium, med hänsyn till den då kända världen. När det gäller civilisation, språk, arkitektur, lagstiftning, krigföring, skulptur och konsten att styra, har ingen annan civilisation bidragit med så många väsentligheter som det antika Rom. Vi, den vita rasen, står i en enorm tacksamhetsskuld och har all rätt att vara mäktigt stolta över våra tidiga vita raskamrater.

Unikt rasmaterial. Hon nådde bländande höjder av prestationer tack vare sitt utmärkta rasmaterial. Hon begick också tragiska misstag genom att inte skydda sin rasliga integritet, misstag så kolossala att de resulterade i hennes totala kollaps. Eftersom Rom inte fullt ut insåg värdet av sina rasgener, eller rasens betydelse, sjönk en stor och ärorik civilisation, vars framtid hade obegränsad potential, istället ner i ett dystert förfall och slutligen i total kollaps. Om Rom hade haft en rasreligion som Creativity, skulle inte bara denna katastrof ha avvärjts, utan den genetiska kvaliteten hos hennes söner och döttrar och hennes ärorika civilisation skulle ha marscherat framåt och uppåt och avancerat till bländande höjder som vi nu knappt kan föreställa oss.

Det åligger oss därför att noga granska hennes storhet och även göra en ärlig bedömning av hennes svagheter och misstag.

* * * * *

En blygsam början. Enligt en behaglig romersk fiktion grundades Rom av en hövding vid namn Romulus den 21 april 753 f.Kr. vid åttatiden på morgonen. Arkeologer och historiker tvivlar på denna berättelse, och Roms faktiska början är förlorad i forntiden. Vi vet inte riktigt varifrån romarna kom. Allt vi...

vet är att det fanns olika latinska stammar i det området under sjunde och åttonde århundradet f.Kr. De slogs om strategiska flodövergångar som erbjöd passage mellan södern och det som skulle bli Etrurien i norr.

Rom, ödesbestämt att styra den antika medelhavsvärlden, visade inga tidiga tecken på storhet. Trots det faktum att den italienska halvön var relativt folkrik under förhistorisk tid, var platsen för Rom obebodd före 1000 f.Kr. Även efter att den första bosättningen hade etablerats, var den framtida kejserliga staden föga mer än en liten by belägen vid ett vadställe i floden Tibern fram till dess erövring och ockupation av etruskerna under sjunde århundradet f.Kr. Under dessa utländska krigsherrar blev Rom en befäst stad med en ansenlig befolkning, bara för att återigen falla i glömska efter etruskernas tillbakadragande omkring 500 f.Kr. Vid mitten av det fjärde århundradet hade romarna dock äntligen funnit sig själva. Genom att uppnå politisk stabilitet och en effektiv militär organisation påbörjade de en stadig expansion som ledde till dominans över den italienska halvön, därefter kontroll över västra Medelhavet och slutligen erövringen av Grekland och Främre Orienten.

Expansion och erövring. Det sades om Rom att hon inte ville erövra världen — bara sina angränsande grannar — vilket naturligtvis ledde till ett ständigt växande imperium. Undermedvetet eller på annat sätt insåg hon att grannar vid hennes gränser — fientliga eller ej — alltid var antingen ett nuvarande eller potentiellt hot mot hennes överlevnad.

Till sin natur var romarna aggressiva och utökade sitt territorium. Instinktivt var de medvetna om en av naturens eviga lagar som vi har nämnt i ett tidigare kapitel: **Evig kamp är priset för överlevnad.**

Tidiga stammar likartade. Lyckligtvis, allteftersom romarna expanderade upp och ner längs den italienska halvön, tog de upp och absorberade stammar som var likartade, rasmässigt, kulturellt och etniskt. När Rom utökade sitt imperium blev hon mäktigare och mer välmående. Snart började hon kollidera med andra imperier som också var mäktiga i sin egen rätt.

Romarna var fantastiska organisatörer, stora kämpar, kloka lagstiftare, kompetenta administratörer och kapabla härskare. Dessutom var de modiga, ihärdiga och outtröttliga. Det är inte vårt mål att gå igenom de tusentals mindre och större krig de utkämpade, men av särskild betydelse är den kritiska och långa serie krig de utkämpade mot sin mäktiga rival i söder, nämligen Kartago.

Kollision med Kartago. Dessa krig, kända som de puniska krigen, var tre till antalet. Det första, 264-241 f.Kr., började med en romersk kollision på Sicilien. Under detta krig byggde Rom upp sin första riktiga flotta, besegrade slutligen Kartago till sjöss och förvärvade Sicilien. Det andra, 218-202 f.Kr., var ännu bittrare än det första och präglades av

av den store karthagiske generalen Hannibal, som invaderade Rom via Spanien och lyckades hålla stånd på italiensk mark i 15 år. Han bragte nästan Rom på knä. Han besegrades slutligen av Scipio vid Zama.

Inget substitut för seger. Även om Karthago nu inte längre utgjorde ett farligt militärt hot, återfick staden snart sitt kommersiella välstånd och blev återigen en växande rival till Rom. Ledda av Cato den äldre, som avslutade varje tal i senaten med "Och för övrigt anser jag att Karthago bör förstöras!" (Delenda est Carthago!), gick Rom slutligen till angrepp mot Karthago på allvar. Det tredje puniska kriget varade från 149–146 f.Kr. När det var över var Karthago fullständigt förstört. I sjutton dagar rasade eldarna över Karthago, därefter jämnades byggnader och murar med marken. Sedan kördes en plog över rasmassorna och salt såddes i fårorna. Slutligen uttalades en högtidlig förbannelse över hela staden. Den manliga befolkningen höggs ned med svärd, och kvinnorna och barnen såldes som slavar. Så slutade historien om en stad och ett imperium som hade bestått i sju århundraden.

Rom insåg tidigt en sund princip som ekade genom general Douglas MacArthur under Koreakriget: "Det finns inget substitut för seger."

Infiltration av judarna. Vid ungefär denna tid infiltrerades själva Rom av ett främmande folk som skulle visa sig vara dödligare, mer förrädiska och mer ihärdiga än karthagerna. Enligt ett judiskt uppslagsverk dateras de första rapporterna om judisk bosättning i Rom till 139 f.Kr., men de fanns utan tvekan där mycket tidigare. Det konstateras att Rom är den äldsta kontinuerliga judiska bosättningen i världen. Till skillnad från karthagerna var judarna inte ett militärt hot, utan snarare som en inre sjukdom eller ett virus; de undergrävde och försvagade hela samhällskroppen, kulturellt, ekonomiskt, religiöst, moraliskt och rasmässigt.

Dramatisk expansion. Efter nederlaget för Karthago expanderade Rom dramatiskt. Vid slutet av det första århundradet e.Kr. var det den suveräne och oomtvistade härskaren över Medelhavsvärlden, och i själva verket över större delen av den då kända världen. Överallt där det erövrade förde det med sig lag och ordning, civilisation och kultur. Det byggde vägar, broar, akvedukter, städer och skapade i allmänhet välstånd och välbefinnande i de territorier det styrde.

Pax Romana. Det är ett erkänt historiskt faktum att en period på två hundra år, med början vid kejsar Augustus regeringstid år 27 f.Kr., var den längsta perioden av fred och välstånd i den civiliserade mänsklighetens historia. Denna period, känd som Pax Romana, var förmodligen också den finaste och lyckligaste epoken i mänsklighetens existens.

Visserligen förekom mindre gränskonflikter och interna uppror som slogs ned från tid till annan. Men de hotade inte...

Imperiet som helhet och den genomsnittlige romerske medborgaren skötte sina angelägenheter i relativ säkerhet i en välmående och ordnad värld.

Judiskt uppror. I mitten av denna era, under kejsar Vespasianus regeringstid, gjorde den judiska befolkningen, som alltid motsätter sig assimilering, uppror i Judeen, en mindre romersk provins. General Titus skickades för att kväsa upproret. I en belägring liknande den i Kartago, skövlade han Jerusalem år 70 e.Kr., jämnade staden med marken och sålde befolkningen i slaveri.

Blandrasifiering av Rom. Med tanke på Kartagos drastiska och slutgiltiga undergång, skulle man kunna tro att detta också var slutet för judarna. Men långt därifrån. Idag har romarna varit utdöda i över sjutton århundraden, men judarna är inte bara vid liv, utan är världens finansiella och politiska herrar. Faktum är att judarna är den äldsta kontinuerliga rasen på planetens yta — och de hotar att blandrasifiera och förstöra den vita rasen, med makten att göra det.

Vi kan stanna upp här och med rätta fråga oss — varför gick Kartago, en mäktig militär och kommersiell makt, under, när de underlägsna judarna i ett liknande öde inte gjorde det? Varför överlevde judarna, när deras segrare, det mäktiga romerska riket och de livskraftiga romarna, inte gjorde det?

Det är en nyckelfråga och svaret på den, som vi kommer att se, för oss till kärnan av vad vår religion, Kreativitet, handlar om.

Judarna hade en rasreligion. Svaret på frågan är detta: judarna besatt då, liksom nu, en stark rasreligion, och de har samlats kring sin religion med rasen som kärna under de senaste femtusen åren. Vi har redan studerat vikten av en rasreligion i föregående kapitel och kommer att ha mer att säga om detta i efterföljande kapitel.

I sitt uppror mot romarna blev judarna fullständigt krossade militärt. De insåg att de aldrig skulle kunna mäta sig med romarna i en väpnad kamp.

Förskingring. Men de hade ett antal andra faktorer som talade för dem. Till skillnad från Kartago var de inte samlade i ett specifikt geografiskt område. Faktum är att de var spridda över hela den romerska världen, och specialiserade sig redan då på slavhandel, på finanser och livnärde sig på handelsvägarna. Då som nu täckte de alla maktens nervcentra. Förskingringen ut ur Jerusalem och Judeen försvagade inte, utan förstärkte bara den judiska infektionen på det romerska rikets livsnerv.

Planerad hämnd. Kollektivt planerade de hämnd på romarna, för vilka de hyste ett intensivt och patologiskt hat. Faktum är att judarna alltid hatar det som är bäst i den vita rasen och instinktivt föresätter sig att förstöra det bästa.

Eftersom judarna visste att de inte hade någon chans att förstöra romarna militärt, konspirerade de för att använda sitt mest kraftfulla vapen — sinnesmanipulation, och de valde religionen som medlet för att göra det.

Sålde kristendomen till Rom. Omkring 100 f.Kr. uppstod en liten judisk sekt, kallad esséerna, i området kring Döda havet. Denna sekt främjade idéer om självförnedring som var högst suicidala för dem som anammade denna lära. Mot slutet av det första århundradet e.Kr. utvecklades denna undervisning till kristendom, men var fortfarande en rent judisk kult. Den betraktades som en subversiv och destruktiv rörelse av huvudfåran av de judiska ledarna och motarbetades och förföljdes av dem. Bland förföljarna av den kristna kulten fanns en viss Saul från Tarsus, en jude som senare blev kristendomens Sankt Paulus. En dag, medan han förföljde (judiska) kristna, fick han den briljanta idén att förödmjuka och förstöra det mäktiga romerska riket genom att sälja denna suicidala lära, kristendomen, till hedningarna.

Den ultimata katastrofen för den vita rasen. Denna idé var den mest betydelsefulla vändpunkten i historien. Ingen pest, serie av pester, krig eller katastrofer under de följande två tusen åren har orsakat en mer fruktansvärd olycka för världens vita ras än det som hände härnäst.

Saul från Tarsus gjorde sitt jobb så väl att han snart fick sällskap och stöd av hela det judiska nätverket i att sälja dessa suicidala läror till romarna. Judarna tog sig an uppgiften med en hämndlystnad och matade romarna med sådana idiotiska och självdestruktiva idéer som "älska dina fiender", "vänd andra kinden till", "sälj allt du äger och ge till de fattiga", "stå inte emot det onda", "döm inte" och många andra suicidala råd.

Roms fall. Märkligt nog föll romarna för detta idiotiska skräp som en katt som lockas av kattmynta. Romarna, som alltid hade varit virila, klarsynta och praktiska, och som hade erövrat världen, förvandlades nu gradvis till slappa maneter, till pacifistiska mesar. Deras en gång klara och praktiska sinnen vände sig från den verkliga världen till en fantasivärld av spöken i skyn. Istället för att sköta sina skyldigheter i den verkliga världen, den enda värld som människan någonsin har varit känd för att leva i, vändes deras intresse nu till att "rädda själar" — sina egna och andras från ett eldigt "efterliv". Medan de tidigare hade varit extremt skickliga på att bygga en överlägsen civilisation och en bättre värld, övergav de nu allt detta och en galen frenesi kring spöken i skyn upptog deras sinnen. Massgalenskap satte in, och judarna hade gjort allt med sitt ultimata vapen — att sälja på romarna en suicidal religion.

Slaveri och rasblandning. Det finns en annan viktig faktor som också bidrog till rikets upplösning. Vi sa tidigare att judarna specialiserade sig på slavhandel. Faktum är att de praktiskt taget monopoliserade den, precis som de gjorde i Nord- och Sydamerika mer än tusen år senare. Medan judarna var (och är) extremt ramedvetna, var romarna det inte. I sin konspiration för att störta romarna främjade de febrilt importen av slavar, särskilt från Afrika och Asien. Varje förmögen romare hade

slavar och vissa rika gods hade allt från tusen till tjugotusen utländska slavar. Rasblandning mellan romare och slavar blev vardagsmat.

Underlägsna utavlade de överlägsna. För att hålla bilden i rätt perspektiv måste vi också komma ihåg att inte alla slavar var av underlägsen raslig härkomst. Många slavar kom också från Västeuropa, vilka smälte väl samman med den vita romerska stammen. Men allteftersom tiden gick dominerade den asiatiska, egyptiska och afrikanska rasen. Precis som dåliga pengar driver ut goda, så utavlade de underlägsna de överlägsna. Vid tiden för Hadrianus under det andra århundradet e.Kr. började det orientaliska elementet i allt högre grad dominera.

Under generationernas lopp expanderade de befriade slavarna och deras rasblandade avkomma, och den ursprungliga romerska stammen minskade och dog ut. Det var särskilt bland det fattigare slödder, slavarna och de rasblandade som kristendomen till en början fann sin mest bördiga jord och slog rot.

Kollaps. Så effektivt var det judiska tvillingprogrammet med kristendom och rasblandning att år 476 kollapsade den glans som var Rom i fullständigt kaos.

Mörka tidsåldrar, Rom fanns inte mer. Kristendomen med judarna vid kontrollen tog över vrakresterna. De mörka tidsåldrarna infann sig. Under de kommande tusen åren rådde vidskepelse, fattigdom, okunnighet, förvirring och kaos. Det var en eländig tidsålder som bäst kan beskrivas som massgalenskap. Svindeln med "Spöken i skyn" hade nu full kontroll. Det var inte förrän under renässansen som det vita folket i Europa återigen långsamt började frigöra sig och komma till besinning. Återhämtningen från sjukdomen var långsam, smärtsam och endast partiell. Än idag förgiftar och plågar denna sjukdom sinnena hos hundratals miljoner av våra vita rasliga kamrater så till den grad att de inte kan tänka rationellt.

Ett rikt arv återstod. Sådan är Roms triumf och tragedi. Hennes rika arv har överlevt till förmån för den vita rasen trots det faktum att det har blivit (och är) kvävt och förorenat av en subversiv lära främmande för den vita rasen — nämligen judisk kristendom. Dessa fördelar inom områden som språk, arkitektur, lag, krigföring, skulptur och konsten att styra (och många andra områden) är likväl starkt inbäddade i vår nuvarande kultur. Men hennes rasliga gener är lika utdöda som dronten och dinosauren.

Lärdomar vi kan dra. Så låt oss dra lärdom. Låt oss analysera dessa ärorika tusen år av historia. Vad gjorde romarna så stora? Varför misslyckades de med att överleva och fortsätta den underbara civilisationen framåt och uppåt?

På den **positiva sidan** kan vi dra slutsatsen:

1. Den romerska civilisationens geni berodde i grunden på deras utmärkta rasliga härkomst. Det var inneboende i deras gener. De var en

lång, blond, blåögd vit ras begåvad av naturen med skönhet, kreativitet och intelligens.

2. Romarna var modiga, energiska, ihärdiga och ständigt aggressiva för att expandera och tränga framåt.
3. De var stora organisatörer i krigföring, i styre, i byggnadsprogram, i utformandet av sitt utmärkta språk, latin, och praktiskt taget alla andra betydande verksamhetsområden.
4. Inom juridik, styre och administration har de aldrig överträffats, faktiskt aldrig ens matchats av något annat folk. De flesta av grunderna i den vita rasens lagar idag har sitt ursprung i romersk rätt.
5. De identifierade sina (militära) fiender och tvekade inte att förinta dem fullständigt, och om nödvändigt, utplåna dem från jordens yta, som de gjorde i fallet med Kartago.
6. Medan grekerna var mer fantasifulla, konstnärliga och kreativa, var romarna mer pragmatiska. De var ett praktiskt folk. De hade ett geni för att absorbera och anpassa andra folks idéer, seder och kulturer till medel som var användbara för deras egna syften.
7. De byggde sin militära makt så att den var oöverträffad. Soldaterna var manliga, modiga, tappra och obevekliga. På några få århundraden erövrade de större delen av den då kända världen.
8. De utvecklade det mest uttrycksfulla och välordnade språket i mänskligheten historia. Idag, 2 000 år senare, är det **latinska språket fortfarande oöverträffat av något annat.**
9. **De hade en medfödd känsla av ansvar gentemot sina hem, sin familj, sitt land och sitt imperium.**
10. **Romarna var stora byggare med en känsla av öde.**

På den negativa sidan finns det egenskaper som också är av särskild betydelse för oss:

1. Romarna misslyckades med att inse att deras imperium, deras civilisation och deras storhet berodde på den medfödda kvaliteten hos deras enastående rasmässiga ursprung. Kort sagt, **de misslyckades med att erkänna rasens inneboende värde och misslyckades med att skydda sin egen.**
2. De misslyckades med att förstå judarnas parasitära egenskaper och kände inte igen det dödliga viruset i sin mitt.
3. De misslyckades med att förstå kraften i idéer, propaganda och religion, och hade därefter inget försvar mot den förrädiska juden, som förstod dem alltför väl.
4. De tillät de judiska slavhandlarna att importera n-ordet, orientaler, asiater och andra "gyttjeraser" till sitt imperium, och hade en öppen politik för att "assimilera" sina erövrade undersåtar och territorier. De praktiserade rasblandade äktenskap. Genom dessa två medel förorenade och förgiftade de sin egen blodsbana till utrotning. Som ordspråket

går, Rom erövrade världen, men förlorade sin egen själ. Faktum är att hon förlorade sina egna rasliga gener.

5. Istället för att föda upp sina egna arbetare i varje kategori, ledde deras slavpolitik till krympning och utrotning av deras egen ras.

6. På samma sätt ledde politiken att vara administratörer och härskare över sina territorier till framsteg och expansion för deras "undersåtar", men till romarnas nedgång och utrotning. För att vara rättvis mot romarna grundade och bosatte de många av sina kolonier och provinser med sina egna veteraner. Tyvärr gifte sig många av dem med de infödda. Men återigen, de fäste för lite avseende vid ras, vilket visade sig bli deras slutgiltiga fall.

7. Om de hade haft en stark känsla av raslig lojalitet, snarare än "nationell" lojalitet till Rom, och förkroppsligat detta som sin centrala nationella religion, skulle de varken ha blivit bastardiserade, ej heller skulle de ha dukat under för den giftiga nya religion som judarna injicerade i deras tänkande, en religion som rubbade deras förnuft och frambringade deras förstörelse.

8. Hade romarna haft en sådan religion, istället för den löjliga, ytliga religion de kopierade från grekerna, skulle den romerska civilisationen utan tvekan ha överlevt till denna dag och i många tusentals år därefter. Faktum är att civilisationer inte dör utom när deras rasliga blod blir förorenat och avkomman inte längre är densamma som de förfäder som skapade den ursprungliga civilisationen och kulturen från första början.

9. Om den romerska civilisationen hade bestått, vilken välsignelse för denna värld det skulle ha varit! Istället för en judedominerad värld plågad av revolution, splittring och anarki, vimlade av ökande floder av bastarder och lerraser, skulle vi idag ha en vacker vit värld i varje del av varje kontinent, välmående, fredlig, ordningsam och produktiv. Vi skulle ha en värld utan lerraserna och det underlägsna avskum som infekterar så mycket av jordens goda fastigheter idag, och utan tvekan utan den förstöraren av alla civilisationer — den parasitära juden.

10. Eftersom de tillät bastardiseringen av sitt rasliga bestånd; judens infiltration i deras finanser, utbildning och regering; och eftersom de sedan dukade under för den självmordsbenägna "nya" kristna religionen, gick de under eländigt.

Romarna var på sin tid utan tvekan de största kolonisatörer världen någonsin skådat. **Detta är en grundläggande drift i Naturen som varje varelse har inneboende i sin konstitution.** I nästa kapitel ska vi undersöka hur väl, eller hur dåligt, den vita rasen har presterat sedan romarnas dagar, och hur den presterar idag.

Creative Credo No. 21

Kolonisation

En grundläggande drift hos varje varelse i naturens rike

Psykisk sjukdom uppslukar den vita rasen. En märklig malaise har lagt sig över den vita mannens tänkande under perioden efter andra världskriget. Genom den sataniska propaganda som angriper hans hjärna från alla håll, övervältigas den vita mannen av ett neurotiskt skuldförbund. Och vad skäms han för? Varför känner han skuld? Uppenbarligen förväntas han känna skuld för negrernas och de andra lerfolkens underlägsenhet. Han förväntas skämmas för sin egen förbluffande framgång inom kultur, teknologi, produktion av enorma mängder och varianter av mat, för att ha skapat civilisation och lärdom, och en mängd andra högst enastående prestationer.

Förvridet tänkande. Enligt dagens judiska standard är framgång misslyckande, framgång är skuld. Misslyckande och dumhet (enligt lerraserna) är bra. Svart är vitt, och vitt är svart. Framgång (av den vita rasen) ska fördömas. Misslyckande av lerraserna ska prisas högt. Inte bara prisas, utan subventioneras och spridas — på bekostnad av den vita rasen, naturligtvis.

Som ett resultat av detta förvridna, vansinniga tänkande försöker den vita rasen desperat lindra sina "skuldkänslor" genom att hopplöst försöka kompensera för negrernas dumhet och negrernas oförmåga att klara sig i en modern, vit mans civilisation.

Offer för judisk propaganda. På något sätt, i syndafloden av judisk propaganda, har den vita mannen helt förbisett det uppenbara — att negern är medfött efterbliven, aldrig kan, och aldrig kommer att kunna hantera eller passa in i den vita mannens civilisation. Inte heller överväger den vita mannen det uppenbara faktumet att han dumt nog krymper sin egen ras till förmån för en föråldrad stenåldersart av undermänsklighet som han absolut inte är skyldig någonting.

Judiskt mål. Judarna uppnår därmed sitt mål — att antingen utrota eller att bastardisera den vita rasen till en dum, brun, undermänsklig vidrighet. Denna bastardiserade produkt kommer sedan att vara undergiven, lättkontrollerad och aldrig mer utgöra ett hot mot den parasitära judiska rasen.

Tillbaka till grunderna. För att fullt ut uppskatta hur vansinnigt, hur självmordsbenäget det nuvarande förhållningssättet och beteendet är, måste vi gå tillbaka till grunderna. Vi

måste gå tillbaka till Naturens Lagar och se vad alla de miljontals andra varelserna gör när det gäller deras egen överlevnad.

Genom att göra det finner vi att vi idag, liksom under de senaste många miljonerna år, inte kan upptäcka en enda varelse som nu, eller någonsin tidigare, har antagit en så dum självdestruktiv kurs. Ingen, det vill säga, förutom dagens Vita Ras. Inte ens bland de lägre gyttjeriserna finns det någon som är så dum i detta avseende att de säger — "Jag kommer att hålla tillbaka min egen arts expansion av hänsyn till mina motståndare och främja deras välfärd och expansion på min bekostnad."

Ingen annan varelse är så dum. Det finns ingen varelse i kategorin djur, fåglar, insekter eller reptiler som säger "av hänsyn till en svagare, underlägsen art kommer vi att hålla tillbaka vår egen expansion och utveckling och främja våra underlägsna rivaler så att de kan föröka sig och tränga bort oss från jordens yta." Det finns ingen varelse i Naturens Rike som intar denna dumma attityd — förutom den förvirrade Vita Rasen.

Tillbaka till Naturens Lagar. För att få vårt tänkande rätt igen i denna avgörande fråga måste vi gå tillbaka till den verkliga världens grunder — Naturens Lagar. När vi gör det blir svaret högt och tydligt.

Grundläggande drift. Hos varje varelse har Naturen inplantat driften för den egna artens överlevnad. Instinktivt inplantat i varje varelse, vare sig det är djur, fågel, reptil eller insekt, finns driften att fortplanta sig, att föröka sin egen art och att bebo så mycket av denna jords territorium som är gästvänligt för just den arten.

Kolonisering. För att sprida sin art till jordens mest avlägsna hörn där gästvänligt territorium kan finnas, ägnar sig varje varelse åt kolonisering. Till och med växter, som vi inte tillskriver hjärnor eller intelligens, verkar "veta" vad de ska göra i detta avseende om de ska överleva. De koloniserar kraftfullt och aggressivt. Den variation och uppfinningsrikedom med vilken de gör det är ytterst fascinerande. Trots att de, till skillnad från fåglar och djur, inte kan gå, springa eller flyga, har de utarbetat de mest skickliga och resursstarka sätten att sprida sina frön över jordens yta.

Vilka medel som helst. Maskrosen har tofsar på sina frön och tar vinden till hjälp för att sprida sina frön över allt vidare territorier. Vissa, såsom bär, körsbär etc., har en ätbar frukt runt sitt frö så att den blir ätHeaderen av fåglar och djur och fröet bärs till nytt territorium efter att det passerat oskatt genom deras matsmältningssystem. Vissa växter har utlöpare i sina rotsystem och upptar därigenom mer och mer av den angränsande marken. Vissa växter, som karaganen, har baljor som exploderar när de är mogna och sprider fröna. Vissa växter, t.ex. kokospalmer, har flytande frön som flyter från fastland till ö och från ö till ö. Vissa frön flyter nerför floder och slår rot på stränderna. Vissa har hakar som fastnar i djurens pälsar och bärs långt från sitt ursprung. Det finns

otaliga andra sätt som är ytterst extraordinära i sin uppfinningsrikedom, och vissa växter kommer att använda inte bara en metod för expansion, utan kombinera flera.

På ett eller annat sätt har de driften att utvidga sitt eget slag och endast sitt eget slag, även på bekostnad av alla sina konkurrenter i förvärvandet av mer mark, mer territorium. Det är deras oföränderliga mål att kolonisera på så många nya platser som de överhuvudtaget kan. Naturen säger dem att detta är vad de bör göra och vad de måste göra.

Sök Nya Livsmiljöer. Många gånger, när en art transplanteras till en ny livsmiljö, går det till och med mycket bättre än i dess ursprungliga "infödda" miljö. Till exempel, när kaninen introducerades i Australien, där området saknade naturliga fiender såsom vargar, prärievargar eller rävar, var dess expansion nästan explosiv. När hyacinten introducerades i Floridas kanaler och laguner under den senare delen av artonhundratalet, sökte den expandera i varje kanal den bara kunde, och var extremt framgångsrik i att göra det.

Högsta Plikt. Naturen säger varje varelse att det inte bara är dess högsta rätt att expandera och kolonisera, utan att det också är dess högsta plikt.

Varje varelse lyder denna kallelse. Varje varelse, till och med niggrerna och ler-raserna följer denna naturliga drift. Varje varelse, det vill säga, utom den vita rasen i modern historia.

Den Tidiga Vita Människan som Aggressiv Kolonisatör. Förr i tiden, innan dess tänkande blev så förgiftat av judisk propaganda, var den vita rasen en av de mest aggressiva förespråkarna för expansion och kolonisering. Vid historiens gryning finner vi fenicierna, som var utmärkta sjömän, etablera kolonier på några av öarna i Medelhavet, vid Spaniens och Afrikas kuster och i andra områden. Grekerna, under Alexander den store, erövrade och koloniserade i en takt och på en skala som tidigare varit okänd. Även om det var kortlivat och explosivt, lever konsekvenserna av den korta energiurladdningen kvar hos oss än idag, vilket exemplifieras i städer som Alexandria i Egypten och andra.

Romersk Överhöghet. Det mest betydelsefulla expansionsprogrammet i den klassiska historien var dock det som genomfördes av våra stolta vita förfäder, romarna, under deras tusenåriga historia. Tyvärr kollapsade denna ädla våg av den vita rasen när de föll offer för samma två motgångar som förstör den vita rasen än idag — (a) rasblandning, och (b) judisk sinnesförgiftning i form av kristendom. Juden var den främste anstiftaren och främjaren av båda dessa gifter. När den romerska civilisationen kollapsade omkring år 476 e.Kr., störtades den vita rasen in i tusen år av mörka tidsåldrar — tusen år av okunnighet, brottslighet, vidskeplighet och fattigdom.

Ny energiutlevelse. Efter renässansen, under 1200- och 1300-talet, började den vita människan sakta skifta sitt tänkande från fantasivärlden av "spöken i skyn" till den verkliga världen. Han började återigen röra på sig med nya idéer och ny energi. Efter att Columbus upptäckt den nya världen, exploderade den vita människan i en ny utlevelse av energi och kolonisering: Portugal, och särskilt Spanien, som nyligen hade befriat sig från den judiska plågan, visade vägen. Under de närmaste århundradena var koloniseringen och expansionen i Kuba, Mexiko, Sydamerika, Filippinerna och andra områden i världen inget mindre än fenomenal. Ungefär ett århundrade efter Spanien kom holländarna, fransmännen och engelsmännen, där de sistnämnda gradvis fick det ledande drivet.

Britterna. Vad den engelska nationen gjorde under de kommande tre århundradena genom att bygga det brittiska imperiet, är utan tvekan den mest enastående epoken av kolonisering i den vita rasens historia, eller någon annan ras för den delen. Kulmen på detta program, vad gäller den vita rasen, var grundandet av Amerikas förenta stater, om än som en självständig nation utanför det brittiska imperiets sfär.

Deras ättlingars förgiftade blod. Det fanns en oerhört betydelsefull skillnad mellan portugisernas och spanjorernas kolonisering å ena sidan, och anglosaxarnas å den andra. Medan spanjorerna tidigare redan hade tagit upp en del blandat blod från moriskt och svartafrikanskt ursprung, bevakade anglosaxarna sitt vita rasmässiga arv. När portugiserna och spanjorerna flyttade till den nya världen gjorde de det som äventyrare och tog inte med sig sina kvinnor. Dumt och kriminellt förgiftade de sina gener genom att blanda sig med de underlägsna infödda indianerna, och det katastrofala resultatet kan ses idag i de bastardiserade underlägsna raser som är deras skamliga arv. Fattigdom, okunnighet, revolution och kaos har präglat de latinamerikanska ländernas historia fram till denna dag.

Anglosaxarna förblev vita. Anglosaxarna ska ha evig ära för att de inte gifte sig med de underlägsna indianerna, utan i stort sett höll sina blodslinjer vita, höll dem rena. Som ett resultat producerar USA, med endast 5 % av världens befolkning (och en stor del av även dessa 5 % är nu de parasitära niggrerna), ändå ungefär hälften av världens alla tillgångar i form av mat och andra nyttigheter. Vi kommer dock att ha mer att säga om det amerikanska fenomenet i ett annat kapitel.

Att förstöra vårt dyrbara arv. Under tiden ser vi på världssituationen idag under det sista kvartalet av 1900-talet. Vi frågar oss själva, vart är den vita rasen med sitt stora och ärorika arv på väg idag?

När vi ställer den frågan och tar en hård, ärlig titt på svaret, skickar verkligheten kalla kårar längs vår ryggrad.

Onödig dumhet. Idag, trots det faktum att den vita rasen har alla trumfkort på hand när det gäller teknisk överlägsenhet, i form av monopol på krigsmateriel, en överväldigande överlägsenhet i livsmedelsproduktion och varje annan nyckelfaktor, är den vita rasens ställning trots allt detta hemsk. Den vita rasen krymper snabbt och blir bastardiserad. Under tiden förökar sig lerfolken som råttor, inte bara över hela världen, utan mitt i den vita rasens eget hemområde. Den vita rasen är på väg mot utrotning.

Den överlägsne flyr för den underlägsne, och den underlägsne förföljer, ett vansinnigt fenomen som inte skådats någon annanstans i naturen. Har du någonsin sett en kanin jaga en prärievarg?

Den vita rasen är nu förvirrad som in i helvete. Varför händer denna kolossala katastrof den mest briljanta, den mest intelligenta rasen på denna planets yta? Därför att dess tänkande inom ras och religion är förvirrat och omtöcknat. Inom området för självbevarelse är den vita rasen dummare än ogräset som växer i din trädgård.

Ingen plan, men hade en instinktiv drift. Visserligen, när den vita rasen förr i tiden kraftfullt och ryckvis gav sig ut för att kolonisera världens fyra hörn, gjorde den detta dock utan något medvetet program för att gynna den vita rasen som sådan. Den drift som fanns var rent instinktiv, utan någon grundläggande plan eller rasmässigt syfte. Motiven var i allmänhet exploatering — kommersiell, nationell eller "imperiebyggande" som sådant, och inget intresse visades för huruvida det nya territoriet förorenades av niggrer, indianer eller andra lerfolk, särskilt om sådana underlägsna varelser kunde utnyttjas och exploateras ekonomiskt som billig arbetskraft. Trots brist på plan, program eller en rasmässig trosbekännelse, utförde den vite mannen underverk när vi tänker på hur han tog över Nord- och Sydamerika, Australien, Indien, delar av Afrika och många andra stora områden i världen.

Den vita rasen krymper och drar sig tillbaka. Idag, på grund av judisk hjärninfektion, koloniserar den vite mannen inte längre. Tvärtom ber han om ursäkt och drar sig tillbaka på alla fronter. Lerfolken, å andra sidan, förökar sig som råttor, inte bara i sina hemterritorier, utan de koloniserar och invaderar den vite mannens etablerade domäner. De blandade bastarderna i Sydamerika och Mexiko förökar sig i en explosiv takt, kineserna expanderar snabbt mot miljardstrecket, hinduerna rusar mot miljardstrecket mot slutet av århundradet. Niggrerna förökar sig som kackerlackor och tar över stad efter stad här i Amerika, ett en gång underbart land byggt uteslutande av och för den vita rasen. Och anledningen till att dessa parasiter expanderar i en vansinnig takt beror enbart på arbete, teknologi och den frikostiga (men dumma)

välgörenhet från den vita människan själv. Vi överlämnar frukterna av vårt arbete och vår teknologi för att föda upp och mätta de lägre raserna så att de kan tränga bort oss från jordens yta, så att de lättare kan vända sig mot oss och massakrera oss när detta makabra skådespel närmar sig sin final.

Detta vansinne måste få ett slut. Det är Church of the Creators mål och plikt att återigen räta upp den vita rasens tänkande gällande dess egen överlevnad, expansion och framsteg. Det är vårt oföränderliga mål att återigen sätta den vita rasen på den kurs den följt under århundradena, men denna gång i ett planerat och medvetet program.

Systematiskt planerat program. Vi måste återigen rensa våra hjärnor och återgå till naturens eviga lagar. Vi måste återigen återuppta, i ett systematiskt, planerat program, den koloniseringspolitik som den vita rasen effektivt bedrev under tusentals år. Istället för att bedriva ett sådant program på ett krampaktigt, slumpartat sätt, måste vi från och med nu gå tillväga i ett planerat, medvetet, systematiskt program. Programmet måste obevekligen pressa framåt, expandera vårt territorium på de lägre rasernas bekostnad, tränga in dem i mindre och mindre territorier precis som vi gjorde med indianerna i Amerikas expansion västerut, och mexikanerna genom att röra oss söderut och västerut. Vi måste kraftfullt och aggressivt fortsätta tills den vita rasen under de närmaste generationerna har ockuperat all gästvänlig och produktiv mark på denna planets yta, varje kvadratkilometer som vi anser värd att bebo.

Vår rätt och plikt. Detta är den högsta rätt och plikt som naturen skänker oss. Detta är det arv som Church of the Creator skänker de generationer som kommer att följa oss.

Stoppa inflödet. Innan vi kan göra detta måste vi först och främst stoppa det vilda inflödet av snyltande lägre raser i vår mitt. Idag, under judisk främjan, invaderar de illegala mexikanerna USA i miljontal och regeringen lyfter inte ett finger för att stoppa dem. Faktum är att jag starkt misstänker att den judisk-dominerade amerikanska regeringen finansierar och aggressivt främjar detta inflöde. Vi invaderas av jamaicaner, av kineser, av hinduer, av filippiner, av kubaner och av allt annat avskum från världens alla hörn. Tyskland har sedan kriget tagit emot enorma mängder turkar, asiater och andra främlingar i sin mitt, England håller på att översvämmas av hinduer, jamaicaner, pakistanier och annat färgat avskum från många av sina tidigare kolonier. Till och med Sverige, som före andra världskriget knappt någonsin såg en neger, ser dem nu gå på sina gator, ofta i sällskap med en blond svensk kvinna.

Kort sagt, koloniseringen är nu, på grund av den vita rasens nuvarande dumhet, omvänd. Den vita människan har drivits ut ur Indien, ut ur

Katanga, ut ur Kongo, ut ur större delen av Afrika, och kommer snart att drivas ut ur Rhodesia och Sydafrika om vår vansinniga attityd fortsätter. Inte bara det, utan vi kommer att bli översprungna och utrotade precis här på vår hemmaplan i Amerika, och i länderna i Europa, territorium som den vita människan har bebott i årtusenden.

Inget mer bistånd till fienden. Det andra steget vi måste ta samtidigt med det första, är att skära av allt bistånd — mat, pengar, medicin, tekniskt bistånd, vad som helst, till smutsraserna, både här hemma och även utomlands. Ingen mer subventionering av våra fiender någonsin, punkt. Den vita människan måste inse att juden har lett vårt folk in i en självmordsfälla, har rånat oss blinda och subventionerat våra fienders explosiva expansion på vår bekostnad. Allt utländskt och inhemskt bistånd till icke-vita måste upphöra tvärt, punkt.

Rensa ut avskummet. Det tredje steget vi måste ta efter att ha stoppat smutsmigrationen till vita länder, är att utvisa de färgade som redan är här. Vi måste skeppa de amerikanska negrerna tillbaka till Afrika, jamaicanerna tillbaka till Jamaica, mexikanerna tillbaka till Mexiko, kubanerna tillbaka till Kuba, kineserna tillbaka till Kina, hinduerna tillbaka till Indien, etc. Samma steg måste tas i England, Sverige, Tyskland, Frankrike och alla de andra i grunden vita länderna. Vi måste rena våra egna raskroppar från avskummet från smutsraserna.

Aggressiv ny expansion. Det fjärde steget måste vara ett av aggression. Vi kan börja med att återta de vackra öarna i Karibien som den vita människan upptäckte, utvecklade, för att sedan släpa in negern och låta dem översvämma och förorena dessa vackra öar. Istället för att tillåta de mexikanska bastarderna att fortsätta pressa rasgränserna allt längre norrut i Texas, New Mexico, Arizona och Kalifornien, måste vi dra en lämplig linje söder om vår nuvarande gräns och driva mexikanerna söderut i successiva stadier tills vi har befolkat det vackra territoriet med medlemmar av vår egen vita ras. Genom att göra det skulle vi bara fullfölja amerikansk politik och tradition där vi slutade i kriget med Mexiko 1846-48.

Fortsätt därifrån: världen. Detta är bara början. Vi kommer inte att vila förrän hela världen är den vita rasens hem. Resten av proceduren behöver inte stavas ut. Vi kommer att veta vad vi ska göra när vi väl har kommit igång. Vi har gott om föregångsfall i byggandet av Amerika eller expansionen av det brittiska imperiet. Det vi föreslår är inte heller något nytt. Det är bara en återgång till det sunda förnuft som upphävdes först under de senaste fyrtio åren.

100 % rasrent. Det enda draget som kommer att vara nytt är att vi, inom Church of the Creator, till skillnad från det brittiska imperiet, eller till och med i expansionen av Amerika, insisterar på att de territorier vi bebor håller vi rasrena: 100 % vita. Aldrig mer får vi falla offer för den självmordsbenägna idén att vi behöver (eller kan använda) billig

färgad arbetskraft. Aldrig, aldrig, aldrig. Såvitt vi Skapare är bekymrade, i vår tekniska tidsålder av elektronik och atomkraft, är negern mer föråldrad än hästen.

Ingen geografisk blandning. Därför måste en huvudregel i vår religion vara: Vi kommer inte bara att vägra tolerera blandning av blod, utan vi kommer inte heller att tolerera geografisk blandning av raser. Allt eftersom den vita människan expanderar in i nytt territorium, måste det territoriet vara 100 % vitt med en exakt demarkationslinje, fram till den tidpunkt då den linjen återigen flyttas framåt. Och framåt kommer den linjen att flyttas, i ett planerat, systematiskt program.

Det kreativa sättet. Till de blödande hjärtan (ledda av judarna) som skriker: "Men ni kan inte göra så! Det är okristet! Det är folkmord!" svarar vi lugnt: "Ja, ni har rätt, det är okristet. Men som väl är, är vi inte kristna. Vi är Skapare. Vi avser att följa vårt eget program, och det kommer vi att göra." Att inte göra det vore folkmord på den vita rasen. Vi är långt mer intresserade av vår egen överlevnad än av att se världen översvämmas av värdelösa ler-raser. Faktum är att det inte finns något val. Det är antingen den vita rasen eller ler-raserna som kommer att bebo det begränsade utrymmet på denna planet. Om du är vit gör du bäst i att bestämma dig för om du ska ansluta dig till den vita rasen i dess kamp för överlevnad, eller om du dumt nog ska spela förrädare och tillåta den vita rasen att utrotas.

Lojalitet eller förräderi — ingen medelväg. Vi, inom Skaparens kyrka, avser att sätta varje vit raskamrat i en position där han eller hon tvingas ta ställning — antingen för den vita rasen, eller emot den — antingen visa lojalitet mot den vita rasen i ord, handling och gärning, eller stämplas som en förrädare mot den. I vår framtid kommer det inte att finnas några "herr Mittemellan".

Vi kommer skoningslöst att identifiera, förfölja och lagföra rasförrädare. Vi kommer att jaga dem som galna hundar. De kommer att få sitt rättmätiga straff för sitt vidriga förräderi — döden genom hängning.

Kreativt

Credo Nr. 22

Den Magnifika Vita Rasen

Den Vita Rasen, en utrotningshotad art. För att visa hur uppochnervänt och galet vårt tänkande har blivit i denna tid och ålder, observerade jag två olika tidningsartiklar i samma söndagstidning. En relaterade till den frenesi som uppstått kring byggandet av Tellico-dammen vid Little Tennessee River. Vid byggandet av den nya dammen, för vilken 38 000 tunnland jordbruksmark hade förvärvats och 50 miljoner dollar spenderats, upptäcktes det plötsligt av någon ekomaniak att detta skulle "hotfullt påverka" en föga känd art av en liten fisk kallad "snail darter". Denna art har inget känt värde, är obetydlig i antal och faktum är att denna futtiga tre-tums fisk inte ens "upptäcktes" förrän 1973. Men när någon idiot hävdade att dammen skulle "hotfullt påverka" dess existens, inleddes ett antal rättsprocesser, och kan ni tänka er? Dammprojektet för 100 miljoner dollar stoppades mitt under konstruktionen genom ett permanent föreläggande enligt lagen om utrotningshotade arter (Endangered Species Act).

Under tre år förblev det försenat till en enorm kostnad för den amerikanska skattebetalaren. Det krävdes ett särskilt beslut av kongressen för att återaktivera det än en gång.

En död mussla stoppade en annan damm. En annan artikel i samma tidning berättar historien om hur den amerikanska arméns ingenjörskår stängde ner ett projekt värt 281 335 dollar i Savage, Minnesota, när de under normal muddring fann en död mussla stor som en hopklämd tennisboll. Även den identifierades som en "utrotningshotad" art. På grundval av en död mussla flögs en malakolog (mussel-expert) in från Ohio State University. Han misslyckades med att identifiera det döda kadavret. Dykare hämtades ändå in, men kunde inte hitta fler musslor vid muddringsplatsen. Efter fortsatt sökande utan resultat återupptogs projektet slutligen.

Ointresserade av naturens främsta. Sådan är den frenesi och fanatism som den judiska propagandamaskinen har rört upp i allmänhetens sinnen idag gällande de mest obetydliga arter av fisk, fågel, mussla eller vad som helst, oavsett hur värdelösa eller meningslösa de är. Men när det kommer till överlevnaden för naturens främsta art genom tiderna, den Vita Rasen, ja, då kunde ingen bry sig mindre, minst av allt den Vita Rasen själv. Detta är mycket märkligt, eftersom det är den Vita Rasen som naturen har överöst med de storslagnaste gåvorna av alla, som

Naturen har omsorgsfullt vårdat och valt ut för att vara suverän på planeten jorden. När frågan gäller n-ordet, eller indianer, eller eskimåer, eller Fiji-öbor, flammar hela det judiska etablissemanget upp i magomvridande medkänsla, stora krokodiltårar fälls med massiv blödning från hjärtan. Avskummet måste inte bara räddas, de måste hjälpas, generöst subventioneras och ammas för att de ska föröka sig snabbare för att sprida sig och förorena mer av det dyrbara territoriet på denna begränsade planet jorden, vårt enda hem.

Men den vita rasens överlevnad? Ingen bryr sig ett dugg.

Vår främsta angelägenhet. Tja, vi i Church of the Creator bryr oss ett dugg. Vi är oerhört bekymrade. Vi bryr oss om överlevnaden för naturens främsta till gränsen för fanatism. Det är vår religions centrala angelägenhet. Vi är beslutna att kämpa inte bara för den vita rasens överlevnad, utan också för dess expansion och dess framsteg. Själva hjärtat i vår trosbekännelse är **överlevnad, expansion och framsteg för den vita rasen. Vi är den vita rasen och den vita rasen är kärnan i vår religion.** Kan vi uttrycka det tydligare? Låt judarna och lerraserna notera detta och låt bastarderna darra.

Potentiell kraft hos en enad vit ras. Enad och organiserad är den vita rasen tio gånger kraftfullare och tusen gånger mer värdefull än alla parasiterande judar, n-ordet och lerraser i världen tillsammans. Vi i Church of the Creator avser att **förena, sammanfoga och organisera den enorma kraften mot ett konstruktivt och meningsfullt syfte, till förmån för den vita rasen, och den vita rasen ensam.**

* * * * *

Varför det är av yttersta vikt. Varför är den vita rasens överlevnad så viktig? Att ens ställa frågan verkar löjligt och överflödigt. Men eftersom så många dumma människor, särskilt vita människor, har ställt den frågan till mig, ska vi rita en bild för dem och förklara det så tydligt som möjligt.

1. Vi har redan konstaterat att i den vita rasen har naturen investerat sin största talang, sin yttersta välvilja, vårdat sin mest kärleksfulla omsorg för att skapa den finaste arten genom tiderna. Ingen annan varelse har naturen utrustat med så mycket **intelligens, kreativitet, produktivitet, fantasi eller mer medvetenhet om de estetiska värdena.** Ingen annan varelse som någonsin har existerat har nått en så hög nivå av förståelse av universum, eller en så kraftfull förmåga att resonera. Det finns ett antal andra förmågor där den vita rasen är superb, men ovanstående bör räcka för att ge en aning.

2. Det andra skälet till att det är viktigt för Church of the Creator och varje lojal medlem av den vita rasen att kämpa för vår överlevnad, stavas ut av naturen själv. I varje varelse,

oavsett om det är en mus eller ett lejon, har Naturen inplanterat en stark drift — vilket innebär instinkt — för sin egen överlevnad och för utbredningen av sin egen art. Varför någon medlem av den Vita Rasen skulle undertrycka denna naturliga drift är svårt att förstå, och att göra det är en styggelse mot Naturen. Faktum är att det är ett tecken på mental rubbning och en önskan om självdestruktion. Varför någon medlem av vår ras skulle vara djupt bekymrad över överlevnaden för en snigelabborre, en ler-mussla eller en trumpetartrana, eller negrerna, och vara totalt likgiltig inför överlevnaden för Naturens Främsta, av vilken han själv är en privilegierad medlem, kan inte vara något mindre än ren galenskap.

3. Som jag har visat i den första delen av *Nature's Eternal Religion*, är det den Vita Rasen som har frambringat all civilisation och allt som är vackert och värdefullt i denna värld. Skulle den Vita Rasen gå under, skulle alla de fördelar och värden som vår stora civilisation har frambringat försvinna med den, och därmed skulle själva civilisationen också förstöras.

4. Dina barn och deras avkomma kan endast överleva, leva och blomstra inom ramen för ett Vitt samhälle. Om vi skulle uppslukas av en värld med miljarder negrer, kineser och andra ler-raser, skulle dina barn, barnbarn och deras avkomma inte bara vara dömda till utrotning, utan de bastardiserade bastarder som överlevde skulle slukas av en fruktansvärd massa av klösande, svältande mänsklighet. Du kan få en utmärkt förhandsvisning av en sådan helvetisk miljö genom att besöka Indiens hjälplöst ruttna svältande massor, eller närmare hemmet, i Haiti. Eller, hur skulle du vilja att din familj bodde mitt i Harlem? Hur skulle du vilja överleva i ett USA som bestod av vägg-till-vägg-negrer? Så varför tillåta ett sådant hemskt öde att drabba din framtida avkomma?

* * * * *

Historia. Det åligger oss nu att ta en flyktig titt på den Vita Rasens historia, dess upp- och nedgångar, dess stora prestationer och dess bedrövliga misslyckanden med att skydda det största värdet på jordens yta — dess geners renhet. Vi säger en flyktig titt, eftersom vi varken har utrymme eller försiktighet att granska dess fulla historia på dessa begränsade sidor. Jag har redan gjort det kortfattat i *Nature's Eternal Religion*. Vi har också kortfattat utforskat detta ämne ytterligare i kapitlet om den stora romerska civilisationen. Här vill vi kartlägga några av de väsentliga delarna för att vi ska kunna fastställa vår identitet, erkänna vårt eget värde, dra nytta av våra misstag och därigenom mer kompetent staka ut vår framtid.

Vår Framtida Kurs. Att staka ut en framtida kurs för den Vita Rasen är vad denna bok handlar om. Det är kärnan i vår religion. För att göra det måste vi först föra den Vita Rasen tillbaka till verkligheten, tillbaka

till Naturens eviga Lagar, tillbaka till förnuftet. Vår första uppgift är att reda ut den Vita Mannens tänkande.

* * * * *

Ingen jämförelse. Vi inom Church of the Creator kommer att gå rakt ut och konstatera ett uppenbart faktum: den Vita Rasen är så pass överlägsen alla ler-raser i världen att det inte finns någon jämförelse. Vi erkänner detta faktum som uppenbart av samma anledning som vi kan se att en elefant och en mus inte är lika stora och att elefanten uppenbarligen är mycket större.

Olikhet mellan arter. Den mycket omskrivna klyschan "alla människor är lika" är ett jude-uppfunnet bedrägeri utformat för att jämna ut den Vita Rasen ner till nivån för niggrer och andra ler-raser. Naturen själv har dekreterat alla arter som olika, vilket är uppenbart i skillnaderna mellan elefanten och musen som nyss nämndes. Inte bara är arterna olika, utan individer inom samma art är också olika. En elefant kan vara vaken, stark, stor och frisk. En annan kan vara klen, sjuklig, svag till sinnet och född som en defekt krympling. Detsamma gäller möss, zebror, bergsgetter eller valrossar. Olikhet är Naturens Regel, inte Undantaget.

Niggrer lägst. Och så är det också med de mänskliga raserna. I ett annat kapitel klargör vi detta ytterligare genom att titta på hela primatordningen — med början hos apor och schimpanser. Men för att återgå till "människor", på den lägsta skalan av den mänskliga stegen finns de svarta, niggrerna och deras många varianter. Vi betraktar dem som knappt mänskliga, utan mer korrekt som undermänskliga eller humanoidala. När vi tar en närmare titt på dem i ett annat kapitel kommer vi också att visa vilket ödesdigert hot de har blivit mot den Vita Rasens framtida överlevnad och hur denna löjliga situation uppstod. Mellan den nedre änden av stegen och den Vita Rasen i toppen finns olika andra raser, såsom rödskinnade indianer, de blandrasiga hinduerna i Indien, de gula asiaterna, de gula semitiska judarna, polynesierna, de semitiska araberna och en mängd andra. Vi klassificerar dem alla helt enkelt som ler-raserna till skillnad från den Vita Rasen, där endast den senare upptar den allra högsta toppen av den mänskliga stegen.

Överlägsen inom alla verksamhetsfält. För att förstå den Vita Rasens enorma överlägsenhet inom alla verksamhetsfält genom hela den nedtecknade historien, behöver vi bara bläddra igenom sidorna i vilket som helst av ett dussin uppslagsverk. När vi gör det finner vi att den långa listan av fantastiska prestationer nästan uteslutande är den Vita Rasens förtjänst. Detta är ett faktum, en prestation som är inget mindre än fenomenal.

Upptäckternas era. När vi tittar på upptäcktsområdet finner vi de tappra vikingarna i sina robusta långskepp korsande det stormiga Nordatlanten till Island, till Grönland och till och med Nordens kuster

Amerika, så långt tillbaka som 1000 e.Kr. Men det var under 1400- till 1700-talen, under "upptäcktsresornas tidsålder", som den vita rasens genialitet och dristighet blomstrade som mest produktivt. Det var en vit man vid namn Columbus som återupptäckte Amerika och öppnade portarna på vid gavel för vit kolonisering av två stora kontinenter. Han följdes av ett antal dristiga hjältar som Magellan, som seglade jorden runt; kapten Cook, som upptäckte Australien, Nya Zeeland, Hawaiiöarna och många andra områden; av Henry Hudson, Jacques Cartier; DeSoto; den stora vågen av spanska erövringar av Mexiko, Kuba och Peru och större delen av Sydamerika; följt av brittiska, franska och nederländska erövringar av Nordamerika, Indien, Australien och delar som är för många för att nämnas.

Upptäcktsresande alla vita. Ja, alla dessa upptäcktsresande, utforskare och erövrare var vita män. Det var den vita människan som skapade alla civilisationer som daterar sig till och med före den stora vita egyptiska civilisationen för över 5000 år sedan. Det var den vita människan som byggde och intog sjöfartens portar vid Suez och Panama och St. Lawrence-leden. Det var han som spände över kontinenterna med järnvägar och motorvägar. Det var den vita människan som uppfann telefonen, radion, televisionen, datorer, raketteknik och en miljon andra vetenskapliga underverk som får de efterblivna ler-raserna att flämta av mållös häpnad.

Ledande inom alla områden. Men vi har bara skrapat på ytan av den vita människans prestationer när vi nämner dessa höjdpunkter. Inom vilket annat verksamhetsområde som helst, vare sig det gäller att bygga städer, producera mat, producera bostäder, kläder eller livets alla andra tillbehör; vare sig vi granskar områdena språk, litteratur, konst, fysik, kemi, matematik, uppfinningar eller något av tusen andra strävanden som skiljer den civiliserade människan från djuren, ligger den vita människan så långt före ler-raserna att det inte finns någon jämförelse. Som vi nämnde tidigare behöver man bara slumpmässigt läsa sidorna i vilken som helst av dussintals encyklopedier sammanställda av den vita människan.

Men, ack, den judiske liberalen kommer att invända, dessa encyklopedier skrevs av den vita människan, och är därför vinklade. Sant, de skrevs av den vita människan. Om du vill jämföra dem med encyklopedier skrivna uteslutande av och för niggrer, indianer eller eskimåer om deras prestationer, så var så god, om det ens existerar några sådana encyklopedier.

Om de inte finns, varför finns de inte? Svaret är uppenbart: (a) sådana ler-raser åstadkom inget värt att skriva om, och (b) de är för dumma för att sammanställa en encyklopedi.

Naturens högsta punkt. Så låt oss komma ihåg: (a) den vita människan är oändligt överlägsen ler-raserna, (b) den vita rasens gener är det mest värdefulla på jordens yta, (c) vi bör vara oerhört stolta över vårt rasmässiga arv och vår

unik plats på toppen av Naturens ordning, och (d) vi måste lära oss att se på livet och världen som en helhet uteslutande från den Vite Mannens synvinkel, som vi tidigare har konstaterat högt och tydligt.

* * * * *

Döende Art. Ändå, trots sin obestridda överlägsenhet, är den Vita Rasen idag en snabbt döende art. Det är en högst utrotningshotad art. Detta trots det faktum att den är Naturens mest unika och framgångsrika art genom tiderna. Ingen annan art har uppvisat ett sådant enastående geni när det gäller intelligens, kreativitet och prestationer som den Vita Rasen. Ingen annan varelse har förändrat jordens ansikte och kontrollerat andra arter av fåglar, djur, fiskar och ja, till och med andra lägre arter av mänskligheten, som den Vita Rasen har gjort.

Vi Måste Varna den Vita Rasen. Ändå, trots alla sina enorma naturliga gåvor, håller den Vita Rasen på att dö och den är för förvirrad för att ens inse det. Den fortsätter istället att tänka på befolkningsexplosionen hos "mänskligheten", utan att inse att det finns en enorm och oöverbryggbar klyfta mellan den själv och de underlägsna ler-raserna av "mänskligheten". Inte heller inser den, märkligt nog, att det är ler-raserna som exploderar, medan den Vita Rasen snabbt krymper in i glömska och frivilligt begår självmord.

Överväldigad av Parasiter. Varför är det så? Är den Vita Rasen inte kapabel att föda sig själv? Jo, den kan med lätthet föda sig själv på en välbärgad nivå av överflöd och variation som aldrig tidigare skådats i någon era av historien, och ändå ha tillräckligt med överskott för att föda en stor del av de parasiterande, odugliga ler-raserna.

Kan den inte försvara sig mot resten av de underlägsna raserna? Kan den inte tävla mot ler-raserna? Svaret på båda dessa sista två frågor är ett överväldigande ja, det kan den. Men den vill inte.

Instinkten Försvagad. Genom att ställa ovanstående frågor börjar vi sätta fingret på den Vite Mannens dilemma. Den Vita Rasen är högst kompetent att föda sig själv, föröka sig, försvara sig, expandera och bebo all den goda jorden på denna planet Jorden. Men av någon märklig anledning vill den inte. Den vill inte följa den uppenbara grundläggande kurs som Naturen har inpräglat och påbjudit hos varje annan varelse på jordens yta: att expandera och föröka sig och att ta hand om sina egna.

Så nu kommer vi till Nyckelfrågan. Varför, när den är så extraordinärt kapabel att vara en överlägsen vinnare i kampen för överlevnad, misslyckas den Vita Rasen med att göra det? Varför matar och främjar den istället sina fienders expansion och begår tyst självmord?

Drogad med Juditit. Och svaret är ganska enkelt: den Vita Rasen lider av en elakartad hjärnsjukdom kallad Juditit. Den ligger på den Vite Mannens hjärna som en tung

letargisk drog, som han verkar antingen ovillig eller oförmögen att skaka av sig. Det är resultatet av århundraden av massiv propaganda och hjärnmanipulation. Dessa tidernas främsta hjärnmanipulatörer, de parasitära judarna, har gjort sitt jobb väl. Med stor skicklighet, fingerfärdighet och ihärdighet har de manipulerat den vita mannens hjärnor och öde i tusentals år, ända tillbaka till den egyptiska civilisationen för fem tusen år sedan.

Kristendomen spelade en avgörande roll. Den moderna och mest dödliga fasen började för nästan två tusen år sedan när judarna kokade ihop kristendomen som ett medel för att förstöra sin ärkefiende, romarna. Kristendomen var språngbrädan, som vi ska se. Denna självmordsbenägna sinnessjukdom finns kvar hos oss än idag, lika dödlig och destruktiv som någonsin.

Tillägnan. Det är Church of the Creators mål och heliga plikt att korrigera denna djävulska situation. Det är vårt heliga löfte att rensa bort denna elakartade judiska cancer från vår dyrbara vita ras hjärna och förvisa den för evigt från jordens yta. Precis som vi har medlen att befria världen från cancer och hjärtsjukdomar, så har vi medlen att rensa bort den judiska cancern från våra vita raskamraters hjärnor. Det främsta vapnet är den utbredda spridningen av denna bok, *The White Man's Bible* (Den vita mannens bibel) och *Nature's Eternal Religion* (Naturens eviga religion).

Precis som judarna uppnådde styrka genom spridning, så måste vi uppnå den utbredda spridningen av våra idéer, av vår trosbekännelse, av vår bibel. Detta kan du göra just nu medan du läser denna bok. Börja just nu och bli en fanatisk vit aktivist. Ägna dig åt detta, den ädlaste av alla sakfrågor. Bli ett distributionscenter i miniatyr för denna bok. Kom ihåg att du har 500 miljoner vita raskamrater som potentiellt är villiga att ansluta sig till dig så snart du uppmärksammar dem på saken. Gör det — gör det nu! Börja med att distribuera denna grundläggande trosbekännelse och program — *The White Man's Bible*.

Creative
Credo Nr. **23**

Den vite mannens kriminella försumlighet i att skydda sin egen arts överlevnad

Uppenbar fara. Överväg följande situation: En man, hans fru och tre barn bor på femte våningen i ett hyreshus. En rasande eldsvåda pågår på andra våningen i samma byggnad, men inte direkt under hans del av huset. Tät rök sipprar ut i hela byggnaden, även in i deras egen lägenhet. Andra hyresgäster skriker och springer för att komma ut. Fakta om branden är tydligt synliga för mannen och hans familj. Även om hissarna redan är blockerade av elden finns det en brandtrappa i änden av byggnaden genom vilken han och hans familj fortfarande skulle kunna fly. Vid denna tidpunkt skulle han fortfarande kunna rädda sig själv och sin familj.

Tiden är knapp. Men mannen sitter bara där nonchalant som en hypnotiserad idiot och ser på scenen som om han vore en ren åskådare utan något som helst personligt intresse i tragedin som utspelar sig framför hans ögon.

Kriminellt oansvarigt. Skulle du inte undra vad i helvete det var för fel på en sådan oansvarig pajas? Skulle du inte säga att han var kriminellt försumlig som inte lyfte ett finger för att rädda sin familj och sig själv från en nästan säker död och förintelse i ett fruktansvärt inferno?

Se dig omkring. Nåväl, min käre vita raskamrat, ta en ny titt på dig själv och världen omkring dig. Din familj, du själv och din framtida avkomma är dömda till nästan säker undergång i en stigande flodvåg av fientliga rasblandade folk som är inställda på vår utrotning om vi inte vaknar upp, ändrar vår idiotiska inställning till ras och skrider till handling! Nu! Inte i nästa generation, inte om 20 år, inte om 10 år. Nu!

Bevisen omkring oss är så överflödande, så tydliga, så övertygande, att endast en hypnotiserad idiot skulle kunna ignorera dem.

Oåterkalleligt engagerade. Vi inom Church of the Creator är totalt och oåterkalleligt engagerade i den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Vid denna tidpunkt i historien, låt oss först och främst betrakta den vita rasens överlevnad, för om

den vita rasen inte kommer att finnas kvar om ytterligare en generation eller två, är alla andra överväganden om expansion, framsteg, genetisk förbättring, meningslösa. Överlevnad kommer först. **Utan överlevnad är alla framtidsplaner en övning i meningslöshet.**

Vilka är utsikterna för vår överlevnad i en värld som exploderar i en flodvåg av degenererade men aggressiva, fientliga gyttjeraser? När vi begrundar denna fråga inför verkligheten, inför dagens händelser, måste en fruktansvärt skrämmande, frustrerande insikt gripa själen hos varje tänkande, informerad vit man eller kvinna.

Fruktansvärd verklighet. De obestridliga fakta i 1900-talets historia är dessa: Medan den vita rasen år 1920 inte bara utgjorde cirka 33 % av befolkningen på denna planet, har den andelen idag i slutet av 1970-talet krympt till en oroväckande liten minoritet på mindre än 8 %. Den vita mannens kontroll har brutits och han har skamligt (och frivilligt) dragit sig tillbaka från den indiska subkontinenten. Liksom britterna drog sig tillbaka från Indien, drog sig belgarna tillbaka från Belgiska Kongo, portugiserna drog sig tillbaka från Angola, fransmännen drog sig tillbaka från Algeriet och det som tidigare var Franska Indokina. Detta avslutar på intet sätt den vita mannens reträtt från sina koloniala besittningar som byggts upp under många århundraden. Men det berättar en alarmerande historia, vars slut ännu inte ens är i sikte.

Reträtt på hemmaplan. Ännu mer alarmerande är den skamliga reträtt den vita mannen tillåter på sitt eget hemterritorium. Det en gång stolta citadellet för det brittiska imperiet, England, (en gång kallat Storbritannien) invaderas av haitier, pakistanier, hinduer och flera andra diverse missdådare från gyttjeriserna. Holland invaderas av molucker som upprepade gånger iscensätter utbrott av masskidnappningar, mord och flera andra brott. Tyskland är kraftigt infekterat av gyttjefärgade turkar och andra lägre varelser utifrån. Frankrike upplever en omvänd kolonisering av bruna algerier. Till och med kanadensiska städer som Toronto upplever ett kraftigt inflöde av svarta niggrer från själva USA, den vita maktens sista bastion, det sista hoppet för den vita rasens räddning. Haitier, puertoricaner, kubaner, mexikaner, vietnameser, pakistanier, kineser — alla strömmar in i tidigare vita länder.

USA judens mål. Det är för att det är den sista och mest betydande maktbasen för den vita rasen som USA är under särskilt hårt angrepp från judarna. Det är här som den judiska drivkraften för integration är på sin mest våldsamma intensitetstopp. Juden inser mycket väl att det är här han måste knäcka ryggen på det vita motståndet mot hans program för rasmässig uppblandning. Om han inte gör det, vet han också mycket väl att det är här i USA som hela hans osäkra konspiration mycket väl kan explodera i ansiktet på honom. Juden vet också att det är här i USA som den

rörelsen kommer att växa fram som en orkan och komma till undsättning för den vita rasen i resten av världen. Därför är det här i denna välfärdsstat som negern förökar sig snabbast, som de mexikanska halvblodsindianerna invaderar och förökar sig i miljontal utan motstånd, och som nu har blivit den öppna magneten för alla världens avskumsraser.

* * * * *

Självmordsvansinne. Låt oss rannsaka våra innersta själar och fråga oss själva: varför reagerar dagens vita människa på ett helt onaturligt sätt på ett dödligt hot mot sin överlevnad? Faktumet skriker till himlen att han reagerar på ett helt självmordsbenäget sätt. Allt levande, från den lägsta varelsen till den högsta, reagerar instinktivt och undantagslöst på ett sätt som försvarar dem själva och deras sort. De dödar, oskadliggör eller drar sig undan, om det alls är möjligt, källan till varje hot mot deras existens (känt som kamp- eller flyktreaktionen). Flockdjur eller sociala varelser, av vilka den vita människan är en, kämpar och dör, eller drar sig tillbaka i grupp, för att försvara eller skydda sig mot fara. Den nuvarande vita människan gör inget av detta. Han inte bara låter bli att kämpa, han försöker inte ens dra sig tillbaka eller separera sig från dödlig fara. Istället omfamnar han och försöker älska och subventionera det som innebär hans egen undergång. Han utövar omedvetet den kristna läran om att "älska din fiende" i en utsträckning som hans mer fanatiska religiösa förfäder under medeltiden aldrig ens drömde om.

Överlevnad till varje pris. Temasången för varje levande varelse är överlevnad för sin sort till varje pris. Vad är den nuvarande vita människans temasång? Det är den raka motsatsen till varje frisk instinkt som är inavlad i var och en av naturens andra varelser. Den vita rasen, den ultimata blomman i naturens evolutionära skala, i naturens hela skapelse, har märkligt nog övergivit naturens kardinalslag om överlevnad till varje pris för en vansinnig känsla av skuld, för en omedveten dödsönskan. Varför?

Judiskt gift i hjärnan. Under de närmaste sidorna ska vi se varför. Vi kommer att finna att allt kokar ner till ett stort gift i vår mitt — det judiska inflytandet. Vi ska ta en titt på en del av den judiska propaganda som detta diaboliska främmande nätverk dagligen öser över den vita människans hjärna. Allt började med den judiska kristendomen.

* * * * *

Den vita människans förstörelse genomförs på följande sätt. Kom ihåg att judarna vill reducera, förvanska och slutligen förstöra den vita människans gener.

Judiskt program för rasmässig uppblandning

1. Brodermordskrig mellan vita nationer. Detta har, som vi vet, pågått skoningslöst och med en hämndlystnad ända sedan judarna framkallade den stora (vita) romerska civilisationens fall. För att nämna några: Hundraårskriget mellan engelsmännen och fransmännen; Trettioåriga kriget (1618-48) som involverade de flesta av de ledande vita nationerna i Europa, men som var särskilt förödande för de framväxande germanska folken; Napoleonkrigen (20 år); Det amerikanska inbördeskriget; Krig mellan Tyskland och Österrike; Första världskriget; Andra världskriget; och otaliga andra, alltför många för att nämnas.

Alla dessa krig minskade drastiskt storleken på den vita rasens genpool i förhållande till "gyttjeriserna" (mud races) i resten av världen. De gjorde mer än så genom att döda de bästa; det sänkte kvaliteten på den genpool som återstod.

2. Genom att anstifta krig med höga förlustsiffror utan vinstsyfte mot icke-vita, såsom Koreakriget och Vietnamkriget, uppnådde judarna stora förluster för den vita rasen till ett billigt pris för "gyttjeriserna". Det förekom många ytterligare sekundära förluster för den vita rasen, såsom fördröjda äktenskap; en störning för den vita mannen i hans utbildning eller etableringen av hans karriär i ett kritiskt skede av hans unga liv; lemlästning och handikappning av förmodligen sju gånger så många som dödades direkt; raserade liv för många av de unga männen genom att de ådragit sig drogberoende under tiden i armén; samtidigt som många andra ådrog sig könssjukdomar eller djungelvirus under tiden i Asien; vissa tjänstemän ingick äktenskap med asiater och förgiftade därmed generna hos sin framtida avkomma.

3. På samma sätt uppnår den judiska propagandans främjande av blandäktenskap i USA ännu mer förödande resultat i själva det amerikanska hemlandet. Skoningslöst, genom ren kraft av massiv, överväldigande propaganda, böjer juden den vita mannens tänkande mot att acceptera, överse med och ingå blandäktenskap. Det är judarnas fanatiska och orubbliga mål att förgifta den vita mannens gener genom att inte bara pumpa in Afrikas svarta blod i det vita Amerikas ådror, utan även begå liknande grymheter i alla andra vita länder, oavsett om det är England, Sverige, Frankrike, Holland eller vad som helst. Inte bara rena "niggers" används för detta avskyvärda syfte, utan alla tillgängliga "gyttjeriser" som kan transporteras, vare sig de är molucker (i Holland), turkar (i Tyskland), pakistanier, hinduer, jamaicaner och varje annan variant av missdådare (i England). Överallt pressar juden in giftet från främmande horder, inte bara i den vita mannens fortplantningsområden utan främjar även blandäktenskap.

4. Z.P.G:s (Zero Population Growth) självmordspropaganda. Det är oroväckande sant att det nu råder en befolkningsexplosion som världen aldrig tidigare skådat. Men tragiskt nog deltar inte den vita rasen i den, även om detta aldrig påpekas. Tvärtom minskar den vita mannens antal, men han är inte medveten om det. Tack vare judisk propaganda är han tvärtom genomsyrad av ett skuldflyktkomplex gällande "världens befolkningsexplosion". Detta gör vita pars tänkande högst sårbart för judisk propaganda. Som ett resultat av detta ogrundade skuldflyktkomplex beslutar många vita par att skaffa ett, eller två, eller inga barn. Å andra sidan har sådan propaganda om Z.P.G. absolut ingen effekt på negrerna och ler-raserna. Så länge den vita mannen tillhandahåller mat och välfärd kommer dessa djur att föröka sig som råttor, utan ett bekymmer i världen angående "befolkningsexplosionen". Ironiskt nog är det endast den vita rasen som drabbas av samvetskval, och den förrädiske juden är, när han öser på med propagandan, bara alltför väl medveten om detta faktum.

5. Detta för oss till den ekonomiska strategi som används av judarna för att krympa den vita befolkningen och snabbt expandera ler-raserna. Medan endast den vita rasen är skicklig på att producera mat, var ler-raserna i Afrika, Indien och på andra håll tidigare hämmade i sin befolkningstillväxt av ren och skär svält — oförmågan att producera tillräckligt med mat. Men nu, genom den vita mannens förmåga att producera enorma mängder mat och den vita mannens generösa (läs dumma) givmildhet att försörja världens avskum, har vi inte bara en befolkningsexplosion av negrer i USA, utan en befolkningsexplosion av alla andra ler-raser i världen. Allt detta, som vi sa, tack vare den vita mannens förmåga och självmordsbenägna generositet (den senare skickligt styrd av drivkraften från judisk propaganda och manipulation).

6. Den vita mannens självmordsreligion. Om det finns en felaktig idé som satte igång alla de andra självmordsidéer den vita mannen nu hyser, så är det bedrägeriet om "spöken i skyn" som juden prånglade ut på den vita mannen för nästan 2000 år sedan.

Lösningen — Bli en aktivist. Vad är lösningen på den vita mannens snabbt accelererande glidning mot utrotning och glömska? Botemedlet är egentligen enkelt som fan. Vi måste värva varje vit raskamrat till att bli en aktivist för vår ras överlevnad, expansion och framsteg. Vi måste göra det glasklart att de antingen är för den vita rasen eller emot den. Vi måste klargöra att alla som vägrar att delta i den avgörande kampen för överlevnad kommer att betraktas som en förrädare mot sin ras. Genom att absolut ingenting göra är de en medbrottsling och en medhjälpare till det brott judarna begår mot den vita rasen.

Inte lätt, men enkelt. Jag sa inte att det var lätt. Men jag sa att det var enkelt, och det är precis så enkelt. Den vita rasen måste återuppväcka sin kraftfulla instinktiva vilja att leva och backa upp den med all den styrka och det mod den förfogar över. Detta innebär att du måste bli totalt engagerad i denna kamp.

Vi behöver dig. Det är Church of the Creators mål och syfte att återuppväcka den stora vita rasens vilja, att förena och polarisera den enorma kraften hos vår unika och ärorika ras för dess egen överlevnad, expansion och framsteg. För denna heliga sak behöver vi dig och miljontals fler som du för att engagera er och bli aktivister nu! Hjälp till att bygga den mäktiga vita rasrörelsen tills den omsluter världen! Det första steget du kan ta är att bli en nitisk distributör av denna, den vita mannens bibel, och väcka dina rasfränder. Bli ett distributionscenter i miniatyr. Kom ihåg, vi behöver tio miljoner exemplar spridda så snart som möjligt.

Kreativt 24
Credo Nr.

Viljan att Leva

Den underliggande basen för allt liv

Instinktivt hos varje varelse. Naturen behåller inte länge någon art på sin lönelista vars vilja att leva vacklar. Inavlat i varje art finns viljan att överleva, viljan att leva, driften att reproducera sig och utvidga sig genom att föreviga sitt eget slag. Visserligen kan det i varje generation av vilken art som helst finnas de individer hos vilka denna grundläggande drift är svag eller helt saknas. Men Naturen leker inte lekar och tolererar inte sådana avvikare länge. De är slutet på sin linje, och deras svaghet kommer inte att föras vidare.

Våra förfäder var vinnare. Jag är stolt över att kunna skryta med att av de miljontals förfäder jag har, hade varenda en av dem utan ett enda undantag, inte bara styrkan och aggressiviteten att kämpa sig till mognad, utan varenda en av dem producerade avkomma som var stark nog, frisk nog att också växa till mognad och återigen reproducera sig. Denna ändlösa kedja i min härstamning förblir obruten i miljontals år. Vilken enorm prestation!

Du kan också komma med det stolta skrytet. Lever du upp till de standarder som dina förfäder stadigt har etablerat under miljontals år av liv på denna planet? Miljontals vita unga par lever inte upp till dem. Vissa av dem är oförmögna att reproducera sig. Många fler har medvetet skjutit åt sidan Naturens mest grundläggande drift — att förlänga och utvidga sitt eget slag genom sina barn.

Våra instinkter manipulerade. Varför har dessa vita par skjutit åt sidan denna mest heliga och grundläggande drift som troget och oföränderligt följdes av 100 % av deras miljontals föregångare? Det kan finnas ett antal triviala skäl, men det mest överväldigande skälet är att deras instinkter och deras hjärnor har manipulerats av judisk propaganda, droger, kemiska gifter och andra judiska manipulationer. Som ett resultat är den vita rasen, det mest värdefulla värdet på jordens yta, inte bara på nedgång, utan på väg mot utrotning. Den vita rasen hamnade inte i denna sorgliga situation på naturlig väg, utan genom de aborterade processerna hos en parasit, nämligen den svekfulle juden, som tär på dess nervsystem.

* * * * *

Döende arter. Även om alla varelser och alla arter som existerar har en inneboende drift att leva, reproducera sig och expandera, är den driften ingalunda...

betyder lika stark bland dessa miljontals arter. Trumpetartranan är en art vars vilja och medel är extremt svaga. Det finns bara 50 av dem vid liv idag, och denna ömkliga handfull är bara vid liv för att människan ammar och vårdar dem, och på konstgjord väg ger dem varje möjlighet och uppmuntran att överleva, reproducera sig och expandera. Det är en förlorad kamp. Trumpetartranan kommer att dö ut och bli utrotad. Varför? För att dess vilja att leva och reproducera sig är svag. Kungsörnen, en sannerligen ädel fågel, uppgår fortfarande till tiotusentals, men trots att den är en skicklig jägare, med skarp blick, starka vingar och ett ädelt utseende, minskar även den och är en utrotningshotad art, liksom den ädla vita rasen.

Överlevare. På den positiva sidan finns det många varelser som inte har fått något skydd eller hjälpande hand från människan, men som ändå överlever och frodas trots all motgång. Ett exempel är kackerlackan, som trots bekämpningsmedel och gifter har överlevt och enkelt hållit ställningarna. Detta har den gjort i nästan trehundra miljoner år, med mycket små grundläggande förändringar i sin inneboende konstruktion. Vilket rekord i livslängd för vilken art som helst! Myggor överlever och förökar sig lätt, trots alla våra vetenskapliga försök att utrota dem. Faktum är att människan har varit den främsta orsaken till utrotningen av ett flertal arter av däggdjur och fåglar, de flesta av dem utan att avsiktligt ha åsyftat deras undergång. Men av de uppskattningsvis 10 miljoner arterna av insekter har människan inte lyckats utrota en enda art, trots miljarder dollar spenderade på att försöka göra det.

Hård konkurrens. Likväl finns det ett flertal arter av djur- och fågelliv som inte kan hantera den hårda konkurrensen på denna planet och som "fasas ut" i vår tid. Ett dramatiskt exempel på en tidigare extremt framgångsrik art som räknades i miljarder för några hundra år sedan är vandringsduvan. Vid slutet av artonhundratalet var den i praktiken utrotad, och den sista kvarlevan dog i ett zoo 1918. Många andra arter håller inte måttet och dör ut i vår generation. Många fler kommer att göra det i nästa generation.

Den avgörande faktorn som gör skillnaden är den **hårda, ihärdiga viljan att leva, att överleva, att reproducera sig och att föröka sig.**

* * * * *

Råttan — En hårdnackad överlevare. Råttan är ett ytterst förkastligt och destruktivt skadedjur, ur vår synvinkel. Runt om i världen sprider råttor och deras rikliga parasiter (löss, loppor, etc.) minst tjugo sorters sjukdomar, från tyfus till trikinos till dödlig Lassafeber. I Asien, Afrika och Amerika dör människor i pesten, den fruktade digerdöden som förintade inte mindre än en fjärdedel av

befolkningen i det medeltida Europa. Råttan och dess parasiter är, och var, de främsta smittbärarna redan då.

Fråssande Förstörare. I en värld hemsökt av hot om svält, förstör råttor ungefär en femtedel av alla planterade livsmedelsgrödor. Bara i Indien (delvis på grund av okunnighet och vidskepelsen att råttor är heliga) berövar råttor det ständigt hungriga och svältande folket tillräckligt med spannmål varje år för att fylla ett godståg som är 480 mil långt. I USA, som har talrika program för utrotning av råttor, förstör råttor egendom för kanske en miljard dollar, oräknat de otaliga "bränder av okänt ursprung" som de orsakar genom att gnaga på isoleringen från elektriska ledningar.

Extremt Framgångsrikt Däggdjur. Hur mycket vi än må avsky råttan, måste vi erkänna att det är en högst märkvärdig varelse. När vi talar om råttor har vi att göra med de mest talrika och framgångsrika däggdjuren på jordens yta, med undantag för kanske mänskligheten själv.

Tyvärr för oss sker råttornas framgång nästan undantagslöst på vår bekostnad, precis som den parasitära judens framgång alltid sker på den vita rasens bekostnad.

Råttan är utan tvekan ett av de mest ihärdiga däggdjuren som finns. Dess vilja att överleva, leva och föröka sig är utvecklad till den yttersta gränsen. Liksom människan är råttan ett generaliserat djur, inte specialiserat som myrsloken.

Den är högst anpassningsbar, sinnrik i sina överlevnadsmetoder och kan leva var som helst, från kronan på en kokospalm på en ö i Stilla havet till vindarna i norra Norge.

Människans Följeslagare. Trots de gifter, råttbekämpningsmedel, fällor, snaror och katter som människan har påtvingat den sedan det gamla Egyptens dagar i en utrotningskampanj, har råttan framgångsrikt överlevt dem alla. Den frodas och förökar sig som aldrig förr. Faktum är att av de hundratals arterna av gnagare, frodas de fyra mest förekommande arterna på mänskligheten expansion och beskrivs som "kommensala", vilket bokstavligen betyder att de delar vårt bord. Ju mer människan förökar sig, desto mer mat producerar hon (och särskilt sopor), och desto mer frodas dessa "kommensala" råttor.

Tuff Varelse. För att illustrera hur tuffa och motståndskraftiga råttor är, kan den genomsnittliga råttan slingra sig igenom ett hål som inte är större än ett tjugofemöresmynt, klättra uppför en tegelvägg som om den hade stegpinnar, simma en knapp kilometer eller trampa vatten i tre dagar; gnaga genom blyrör och slaggsten med mejseltänder som utövar ett otroligt tryck på 1 700 kg per kvadratcentimeter; överleva att bli nerspolad i en toalett och ta sig in i ditt hus samma väg; falla fritt fem våningar ner till marken och kila iväg oskadd.

Extremt Hög Fertilitet. Hur anpassningsbar, motståndskraftig och självständig råttan än är, så är dess främsta vapen för överlevnad dess

enastående fertilitet. Ett enda par kan få så många som 15 000 avkommor under en livstid på ett år. Den mindre bandicoot-råttan, arten som plundrar Indiens spannmålslager, är ett exempel på en sådan extrem fruktsamhet. Honan kan börja föda ungar vid två månaders ålder och producera sju "valpar" varje månad därefter. Med den typen av multiplikationsfaktor är det inte konstigt att råttpopulationer i flera tropiska nationer plötsligt exploderar, och gnagarhorder ödelägger landet.

Förmåga att anpassa sig. Råttan är inte bara mycket mångsidig, utan tack vare den snabba följden av generationer har den också en extraordinär förmåga att anpassa sig genetiskt. Efter att ha utsatts för förgiftning i tusentals år har vissa arter utvecklat en hög genetisk resistens mot gift, vissa kapabla att motstå hundra gånger den mängd som skulle döda en normal råtta.

Överlevde atombombssprängningar. Under perioden efter andra världskriget genomförde USA, som vi vet, atombombstester i Eniwetok-atollen. Enorma kratrar gröptes ur, all vegetation jämnades med marken och atollerna dränktes av gigantiska vågor. Vid varje explosion spreds dödlig strålning under svampmolnen. En av de värst drabbade var den lilla ön Engebi, där bland annan flora och fauna vårt ämne, råttan, levde.

Några år efter förintelsen besökte biologer Engebi. De fann radioaktiva ämnen i växtlivet, revfiskar och i själva jorden. Hade råttan gått under? Det hade den sannerligen inte. Ön vimlade av råttor. De var inte heller lemlästade eller genetiskt deformerade varelser, utan robusta gnagare så i samklang med sin miljö att deras livslängd faktiskt var längre än genomsnittet. Det är verklig genetisk anpassning.

* * * * *

Lärdomar vi kan dra. Vi kan lära oss ett antal värdefulla läxor från råttan, om vi är villiga att lära.

1. Råttpopulationen skulle aldrig ha överlevt om råttan inte först och främst var utrustad med en överflödande vilja att leva, att överleva, att fortplanta sig och att förbättra sin förmåga att överleva.

2. Några av nyckelfaktorerna i denna förmåga är råttans höga fertilitet och dess anpassningsförmåga.

3. Naturen har inga favoriter som "goda killar" eller "onda killar" och de vi anser vara "onda" ges en lika stor möjlighet att överleva, expandera och föröka sig, oavsett om de är råttor, parasiter eller sjukdomsbakterier.

4. De enda "favoriter" Naturen har är i tilldelningen av inneboende egenskaper. Vad varje varelse gör med dem från och med då är helt upp till intensiteten i dess vilja att leva.

I nästa kapitel låt oss undersöka vad det är som den vita rasen saknar och vad den måste ha för att åter tända sin våldsamma vilja att leva, att överleva, att expandera och att klättra till ärorika nya höjder långt bortom vad som uppnåtts av någon av våra lysande förfäder.

Kreativt
Credo Nr.
25

Mål och Själ

Grundläggande krav. För att överleva, oavsett om det gäller en individ eller en ras, finns det två förutsättningar som måste uppfyllas: (a) de måste ha ett mål och ett program; och (b) de måste ha energin, ivern och motivationen att sträva mot det målet. De två hör ihop för att upprätthålla och föreviga en livskraftig organism.

Genom att översätta detta till termer som är meningsfulla för den vita rasen, kan vi sammanfatta dessa krafter som mål och själ. Utan dem kan och kommer vår ras inte att överleva.

Den vita rasens vilsenhet idag. Idag har den vita rasen ingetdera. Den har varken syfte eller rasliga mål, ej heller har den en raslig själ. Den famlar planlöst mot självförstörelse och glömska. Inte nog med att den vita rasen inte inser sitt unika och enastående värde, den erkänner inte ens att den existerar som en enhet. Att naturens främsta, dess mest intelligenta och kreativa skapelse skulle vara så berövad dessa mest grundläggande nödvändigheter, är ett brott mot naturen själv. Ingen varelse överlever länge i strid med naturens lagar. De som tillfälligt gör det straffas av hennes obevekliga lagar. Utplåning och glömska är ödet för dem som är så dåraktiga att de försöker.

Obegränsad potential. Vad vi inom Skaparens Kyrka är mycket mer intresserade av än något den vita rasen har utfört i det förflutna, är den enorma potentialen hos framtidens vita ras, när den väl blir medveten om denna explosiva potential.

Framtidspotentialen för den vita rasen är, eller kan vara, så enorm, så ärorik att den trotsar fantasin. Ändå befinner sig den vita rasen idag, tragiskt nog, på sin dystra väg mot utplåning och glömska. Syftet med denna bok är att ändra den tragiska men undvikbara kursen. Det är målet för Skaparens Kyrka, att genom sin dynamiska nya religion, Creativity, väcka denna stora slumrande jätte, att vitalisera dess inre själ och att ge den vita rasen mål och syfte. Faktum är att detta mål och syfte är av så svindlande höjder att det kommer att krävas framtida generationer för att till fullo uppskatta det sanna syftet med vår religion.

Den vita rasens själ. Men låt oss först och främst klargöra vad vi menar med själ. Vi menar inte något flyktigt spöke som fladdrar in och ut ur människokroppar. Faktum är att vi inom Skaparens Kyrka inte tror på spöken alls, eller på någon annan form av det

övernaturliga, oavsett om de är andar, vättar, demoner, troll eller vad som helst. När vi talar om den Vita Rasens själ, talar vi om de medfödda, inre känslorna, önskningarna, strävandena, egenskaperna, preferenserna och särdragen som tillhör den Vita Rasen och den Vita Rasen ensam. Till exempel är det karakteristiskt för den Vita Rasen att vara kreativ, att utforska, att bygga, att organisera, att sträva efter kunskap och lärande, att skapa civilisation, att etablera imperier, att önska och instifta lag och ordning, att ha en känsla för rent spel, att njuta av och uppskatta skönhet, att skapa skönhet i form av konst, musik, arkitektur och många andra yttringar. Niggres, å andra sidan, saknar medfött allt detta och har mer den råa själen hos ett stumt djur.

Inre drivkraft inbäddad i generna. Det finns många andra medfödda egenskaper som är inneboende karakteristiska för den Vita Rasen. Dessa egenskaper är inbäddade i dess själva gener och förs vidare från generation till generation så länge som rasen förblir obefläckad.

Det är denna inre drivkraft som vi, inom Church of the Creator, definierar som vår själ.

Uttryckt i religion. Vanligtvis kommer en ras själ till uttryck i dess religion. Tyvärr är detta inte sant för den vita mannens tidigare religion, kristendomen, som påtvingades honom av en fientlig främmande ras, en asiatisk semitisk ras. Vi kommer att ha mycket mer att säga om detta senare.

Mål och energi. I det här kapitlet vill vi fastställa grundreglerna: utan ett mål och ett program blir ingenting uträttat. Utan energin, drivkraften, motivationen, blir ingenting uträttat, även om vi har våra mål fastställda. De två måste gå samman: ett värt mål; och energin, drivkraften och motivationen att uppnå det målet.

Parasitiska judar överlevde på grund av sin religion. Det mest enastående exemplet på en ras där målen, syftet, själen och religionen har fungerat i nästan total harmoni är den hos den Vita Rasens ärkefiende. Den judiska rasen har under de senaste flera tusen åren febrilt strävat i samklang för att samla åt sig all världens rikedomar; för att förstöra, avla ner och förslava alla andra folk på denna planet och omvandla dem till underdåniga slavar som gör deras vilja. De har varit fanatiskt lojala mot sin ras, de har varit extremt aggressiva i jakten på sitt mål, och nitiskt ihärdiga i att hålla fast vid sin religion. Deras själ är en parasts själ, som lever på andra människors ryggar, och deras religion, judendomen, var skräddarsydd för en parasitisk ras framgångsrika aggression.

Judarnas orubbliga mål. Som ett resultat har judarna, trots att de aldrig byggt ett eget land eller en egen civilisation,

under de senaste fem tusen åren, närmat sig höjdpunkten av sitt slutgiltiga mål: kontrollen och förslavandet av alla människor på denna planet jorden. Hur de gjorde det utgör en ohygglig, men fascinerande historia. Vi kommer att ha mycket mer att säga om denna historia i ett senare kapitel.

Vi behöver inga andra. Vi vill här påpeka att den vita människan, i motsats till juden, är den mest kreativa, produktiva och intelligenta varelse som Naturen någonsin har frambringat. Till skillnad från juden behöver den vita rasen inte någon annan ras för att hjälpa den att blomstra.

Kort sagt, den vita människan har alla de underbara egenskaper som krävs för att blomstra, för att uppnå ofattbara nya höjder inom alla civilisationens områden och för att för evigt förbättra sin egen genetiska förträfflighet. Han har dem alla — utom det som detta kapitel handlar om — mål och själ. Detta är en onaturlig situation, och endast en tillfällig sådan, en situation som vi är beslutna att åtgärda.

Att finna vår rasliga själ. Genom att hjälpa den vita människan att finna sin egen rasliga själ, genom att ge den vita rasen en religion i harmoni med dess inneboende naturliga drift, för att formulera de naturliga mål och program som fastställts av Naturen själv — detta är det stora syftet med denna bok.

Som sammanfattning av detta kapitel formulerar vi uttryckligen i en kort fras vad Naturens mål för den vita rasen i grunden är och måste vara för all framtid: överlevnad, expansion och främjande av sitt eget slag — den vita rasen.

Det är vad Creativity handlar om.

Kreativt

Credo Nr. 26

Vi har generna

Denna unika planet jorden. När vi undersöker livets utveckling på denna planet jorden under de senaste 3,7 miljarder åren, mer eller mindre, kan vi inte låta bli att förbluffas över dess märkliga och obevekliga framsteg, så långsamma som de var. Faktum är att det är ytterst fantastiskt att livet överhuvudtaget utvecklades, med början från ett enkelt encelligt djur i haven. Om vi skulle söka igenom hela universum, resande med våra raketters hastighet till månen, skulle det utan tvekan ta oss miljarder år innan vi fann en annan planet lika gästvänlig för liv som denna planet jorden, om någon sådan alls existerar.

Så låt oss inse ett förbluffande faktum: att vara en del av livet på denna planet jorden är ett ytterst unikt fenomen, vars like varken vi eller någon av våra framtida avkommor sannolikt någonsin kommer att se någon annanstans.

Konkurrens för överlevnad. Men ännu mer fantastiskt är hur, när livet väl började i det fjärran och dunkla förflutna, hur den där encelliga amöban sedan började, genom evolutionsprocessen, långsamt, ack så långsamt, att utvecklas och diversifieras till miljontals variationer, där varje art och underart försökte uppgradera sig själv för att bättre kunna utkämpa kampen för överlevnad. I denna hårda konkurrens lyckades inte alla, och miljontals arter i det förflutna, när de förlorade den kampen, gick under på evolutionens skrothög.

Civilisationen ett nyligt fenomen. En av de breda arter som har överlevt (hittills) är mänskligheten. När vi ser tillbaka på vårt relativt nyliga ursprung bland primaterna, är den moderna vita människan av jämförelsevis nylig årgång, daterad till kanske endast 40 000 eller 50 000 år sedan. Själva civilisationen kan betraktas som inte äldre än 10 000 år (beroende på var vi drar gränsen). Jämför detta med den mäktiga dinosauriens glansdagar, som blomstrade för 50 till 100 miljoner år sedan, så förstår du varför vi säger nylig.

Vår enda angelägenhet. När vi i denna diskurs talar om den moderna människan, talar vi endast om den vita rasen. Vi bryr oss inte om niggrer, hottentotter, aboriginer eller deras lägre kusiner i primatgruppen såsom apor, schimpanser eller gorillor. Vi är endast intresserade av den vita rasen. Det var i den vita rasen som naturen nådde sin högsta topp av evolutionär utveckling under de senaste 3,7 miljarder åren. Aldrig under alla dessa miljarder år av liv på denna planet har naturen någonsin utvecklat en varelse som

intelligent, så produktiv, så kreativ, så medveten om sin existens, som när Naturen skapade den Vita Rasen.

Låt oss aldrig glömma detta överväldigande häpnadsväckande faktum.

Efter att ha irrat omkring i miljontals olika kanaler; efter miljontals arter som har kommit och gått; efter slumpmässiga försök, misslyckanden och framgångar, genom alla våra enkla förfäder med början från den encelliga amöban, frambringade Naturen slutligen den fantastiska Vita Rasen. Detta skedde i knappt det sista ögonblicket av tid, om vi räknar tid i termer av det geologiska måttstocken.

Generna är vår ritning. Ritningen för den Vita Rasen finns nedtecknad i våra gener. Denna ritning utvecklades långsamt, ack så långsamt, genom urvalsprocessen, elimineringsprocessen och de bäst lämpades överlevnad. De lyckosamma resultaten är inte något som någon annan art eller underart kan kopiera, eller duplicera, eller tillverka, eller uttänka eller stjäla. Den ritningen är vår — att behålla, att försvara, att sprida och att upphöja och uppgradera till ännu större höjder i framtida generationer.

Vi har det stora priset. Ritningen finns i våra gener. Den är låst i våra gener. Låt oss aldrig glömma detta. Inte på miljarder år har Naturen överlämnat ett så sublimt pris till någon annan varelse som den Vita Rasen nu besitter. Inte på en miljard, miljard, miljard mil i någon riktning från vår lilla planet jorden skulle du sannolikt finna ett annat sådant pris. Kanske ingenstans i hela universum skulle vi kunna finna en annan dubblett. Tänk på det. Hur enormt!

Priset är mycket förgängligt. Nu kommer vi till den avgörande frågan. Ett så högt pris verkar också vara extremt förgängligt och går lätt förlorat i den hårda konkurrensen om överlevnad på denna planet. När Naturen överlämnade detta enastående pris till oss (universums höjdpunkt) gav hon oss dock inte någon som helst garanti för att vi skulle behålla det för evigt, eller överleva länge. Naturen gav oss inte ens en garanti för att vi skulle vara lika länge som den dumma hajarten, som har överlevt i 250 miljoner år, eller den småhjärnade dinosaurien, nu sedan länge utdöd, men som hade en livslängd på minst 75 miljoner år. Hon garanterade oss inte ens de närmaste miljon åren, eller tusen åren eller ens nästa generation. Det självmordsbenägna sätt som den Vita Rasen beter sig på under detta sista hälft av 1900-talet gör det ytterst tveksamt om den kommer att överleva intakt i mer än ytterligare några generationer, som mest.

Nu i fara. Detta trots det faktum att vi är det mest framgångsrika däggdjuret i evolutionens historia. Aldrig har något däggdjur så framgångsrikt dominerat jordens yta, eller haft i sin makt kontrollen, expansionen eller utrotningen av nästan alla andra varelser. Ändå, trots alla dessa överväldigande fördelar, är själva den Vita Rasens liv nu sannerligen i yttersta fara.

Expansion av ler-raser subventionerad av den Vita Rasen. Den akuta fara vi befinner oss i är en som vi själva har hjälpt våra mest ondskefulla fiender att smida. Låt oss tala klarspråk.

Det mest dödliga hotet den vita rasen står inför är den enorma expansionen av ler-raserna ledda av ärkefienden — den förrädiska juden. Den olycksbådande befolkningsexplosion som nu äger rum delas inte av den vita rasen. Tvärtom, medan ler-raserna expanderar som en svärm av gräshoppor, krymper den vita rasen själv stadigt. Varför expanderar ler-raserna i en sådan explosiv takt? Varför? På grund av (a) den vita mannens ständigt framåtskridande teknologi och förmåga att barmhärtigt producera mat åt de ständigt växande fientliga horderna, (b) den vita mannens dumma kristna etik att subventionera dessa olycksbådande horder, och (c) den vita mannens misslyckande att inse sitt eget unika värde, som vi har beskrivit i den första delen av detta kapitel.

Tillbaka till verkligheten. Så låt oss ta reson innan det är för sent. Detta är målet och det överväldigande syftet för Church of the Creator: att få den vita rasen att ta reson, att väcka den vita rasen till kamp för sin överlevnad; att organisera den; att ge den mål och syfte — så att detta naturens främsta underverk kommer att leva vidare i miljontals år, och bli större, finare och mer fantastiskt för varje generation som går.

Vår potential. För att göra det måste vi först och främst inse hur långt vi har kommit; vår unika plats i detta universum och i naturens ordning; de svindlande höjder vi redan har nått, och hur vi med vår nuvarande teknologi och intelligens snabbt och medvetet kan klättra ännu snabbare och högre än någon av våra förfäder någonsin drömt om. Vi kan inte bara bli finare och större i våra prestationer, utan vi kan nu bli supermänniskor, fysiskt, mentalt och andligt. Detta är verkligen kärnan i vår position: det är inte så mycket vad vi är idag, utan vad vi enkelt och lättvindigt skulle kunna bli med vår nuvarande kunskap. Valet är vårt och vägen är öppen.

Genom att inse vårt eget värde måste vi också göra en uppriktig inventering av våra styrkor och svagheter.

Vår svaghet. Låt oss kortfattat lista våra svagheter igen (vi har gjort det upprepade gånger i denna bok). Det är vår alarmerande blindhet att inse vårt unika värde och den särart som skiljer oss från judar, niggrer och andra ler-raser. Lägg till detta vår blinda villighet och idiotiska iver att hjälpa och subventionera våra fiender, vår slösaktiga tendens att medvetet kasta bort våra egna enorma fördelar till förmån för våra fiender, allt i välgörenhetens och rent spels namn, och vi finner oss själva i den mest prekära position av utrotning vi har befunnit oss i sedan början av den evolutionära historien.

Lösningen. Inget av detta behöver vara fallet. Inte heller är vår position (vid denna tidpunkt) oåterkallelig. Vi måste inse följande tillgångar som vi fortfarande besitter än idag:

1. Vi är fortfarande mer än 500 miljoner på denna planet, (beroende på vilka kriterier vi använder när vi drar gränsen).
2. Vi är medfött den mest intelligenta och resursstarka rasen av människor, och de främsta kämpar världen någonsin skådat.
3. Till skillnad från judarna, som är medfödda parasiter, är vi extremt självförsörjande. Till skillnad från niggrerna och andra ler-raser, är vi ojämförligt kapabla att producera mer än tillräckligt med mat för våra egna behov, såväl som kläder, skydd och andra materiella bekvämligheter. Kort sagt, medan judarna, niggrerna och ler-raserna behöver oss för att överleva, är vi, den vita rasen, extremt självförsörjande och behöver ingen annan. Faktum är att vi skulle klara oss tusen gånger bättre om vi vore kvitt alla de miljarder parasiter som nu suger livet och uppehället ur vårt arbete, vår produktivitet och vår intelligens.

Rensa bort spindelväven! Så sammanfattningsvis, kära vita raskamrater, låt oss resa oss! Låt oss rensa bort spindelväven från våra hjärnor! Låt oss organisera oss. Låt oss väcka våra slumrande bröder och systrar och smida den vita rasen till en mäktig stridskraft så att vi kan förverkliga den strålande framtid som naturen ämnade för oss från första början. Vi, och vi ensamma, har generna. Det är vår heliga plikt att skydda vår genpool, att utöka den och uppgradera den i varje efterföljande generation.

Detta är vår trosbekännelse och programmet. Detta är syftet för vilket Church of the Creator organiserades från första början. Låt oss marschera framåt!

Creative Credo No. 27

Att skydda vår genpool

Vårt främsta mål. I vår lära har vi upprepade gånger konstaterat att det centrala målet för Creativity är den vita rasens överlevnad, expansion och avancemang. Vi har talat om den vita rasen, om våra dyrbara blodslinjer, och hur vi betraktar den vita rasen som det mest ovärderliga värdet på jordens yta.

Gener är ovärderliga. Vad som verkligen är centralt i allt detta är nyckelordet: Gener. Det är våra gener som är mest dyrbara. Det är den vita rasens gener som riskerar att utrotas från jordens yta. Det är vår kollektiva genpool som juden obevekligt försöker minska i både kvantitet och kvalitet, för att slutligen förstöra den för alltid. Det är Church of the Creators passionerade föresats att förhindra att denna hemska katastrof någonsin inträffar. Det är sannerligen vårt främsta öde att vända på rollerna mot vår förövare, att göra honom oskadlig och se till att varken juden eller någon av de andra lerraserna någonsin återigen kommer att vara i en position att hota den vita rasens genpool.

Ännu större potential. I dina geners ritning representeras vad du verkligen är tydligare än den fysiska version av dig själv som utvecklades till verklighet. Detta är fallet av ett antal skäl. Vad du är representerar inte nödvändigtvis den fulla potentialen av vad du kunde ha varit. Det kan ha funnits ogynnsamma förhållanden på grund av strålning, droger, brist på ordentlig näring, etc., under de nio månaderna innan du föddes och fortfarande befann dig i fosterstadiet. Det kan ha funnits ogynnsamma förhållanden som förvred eller hämmade eller förhindrade din korrekta utveckling efter att du föddes. Du kan ha gått igenom några uppslitande krigsupplevelser, reducerats till ett nervvrak, eller förlorat en arm, ett ben eller ett öga, eller blivit permanent invalidiserad i någon annan form.

Utan att nödvändigtvis gå igenom så drastiska upplevelser som nämnts ovan, oavsett hur man ser på det, är genomsnittsmänniskan genom miljöolyckor, bristfällig näring eller andra faktorer, vanligtvis mindre än potentialen i hans eller hennes gener.

Uthålliga gener. Icke desto mindre, genom alla krigets påfrestningar, svält, eld och översvämning, dålig näring, vårdslöst missbruk av våra sinnen och kroppar, och livets allmänna prövningar, kommer våra gener i allmänhet ut...

genom mer eller mindre oskadda och intakta. Med detta menar jag på intet sätt att antyda att våra gener inte kan skadas. Det kan de verkligen, och aldrig i vår historia har de blivit mer våldsamt angripna genom strålningsexponering, LSD och andra märkliga och farliga droger samt andra missbruk som är vanliga i vår tekniska tidsålder. Men trots alla härjningar från angrepp och modern teknologi, fortsätter våra gener att vidmakthålla en idealisk ritning av oss själva för reproduktion av framtida generationer.

Summan av vårt ursprung. Inte bara representerar våra gener vad vi är, utan i ett extremt litet paket representerar de summan av alla de tusentals egenskaper hos de tusentals, ja miljontals, av våra förfäder som har levt före oss, och endast tack vare vilka vi lever idag. Även den mest komplicerade dator idag skulle ha svårt att komprimera så många tusentals egenskaper hos miljontals olika individer och snyggt sammanfoga dem i ett prydligt litet miniatyrpaket som våra gener. När vi betänker att varje cell i vår kropp har en komplett uppsättning gener som är en kopierad ritning av oss och att den genomsnittliga vuxna kroppen innehåller cirka etthundra biljoner celler, kan vi inte låta bli att förundras över vilket underbart system Naturen har utformat. Vi har inte för avsikt att gå in på en biologisk avhandling om kromosomer, gener och celler och den fantastiska design som finns inneboende i dem, eftersom vi redan kortfattat har behandlat detta fascinerande ämne i ett tidigare kapitel.

Kollektiv genpool. Vad vi här är mer specifikt intresserade av i detta kapitel är vår kollektiva genpool, den totala genpoolen för den unika och ojämförliga vita rasen. När vi talar om det mest värdefulla på jordens yta talar vi om vår ras kollektiva genpool. Denna måste vi bevaka, försvara och skydda framför allt annat. Den är oersättlig, och när den väl är borta kan den aldrig mer återställas.

Genpoolen hotad. Även om de inte alla är av samma kvalitet, finns det fortfarande femhundra miljoner människor, mer eller mindre, som bär den vita rasens gener i sina kromosomer. Med en så stor pool skulle man kunna tro att vår genpool vore säker för att föra vidare våra unika egenskaper i all evighet. Ingenting kunde vara längre från sanningen. Livets bittra faktum är att den vita rasens genpool nu är under kraftigt angrepp från alla håll — ren krympning, förorening, utspädning och ren degeneration, som vi har påpekat i vårt kapitel om genetik.

De mest lämpade överlever inte nödvändigtvis. Tyvärr är det i Naturen inte nödvändigtvis de "starkaste" som överlever, eller de bästa, utan snarare de arter och individer av arter som är mest lämpade att överleva. Visst kan varken kackerlackan eller hajen enligt våra mått mätt anses vara intelligenta, kreativa, produktiva, estetiska eller uppfylla något av dussintals andra kriterier som vi skulle bedöma en varelse efter.

att vara "bäst". Ändå har de överlevt i sin grundform i hundratals miljoner år, ingen liten bedrift eller prestation enligt någon standard.

De kommande två generationerna är avgörande. På samma sätt är det bland mänskligheten raser. Den vita rasen, även om den är överlägsen i intelligens, kreativitet, produktivitet, i att skapa civilisationer och många andra stora och märkvärdiga aspekter, har den fortfarande ingen som helst försäkring för att den kommer att överleva de kommande hundra åren, än mindre de nästa miljon åren. Faktum är att det är tveksamt om vi kommer att överleva de kommande två generationerna. Och däri ligger den vita rasens stora tragedi.

Romarnas tragedi. När vi i ett tidigare kapitel tittade på historien om det stora romerska folket för två tusen år sedan, fann vi att de hade alla egenskaper hos en unik och märkvärdig ras som borde ha levt för evigt. De var högt intelligenta, kreativa, konstruktiva, modiga, aggressiva, logiska, praktiska, stora byggare, organisatörer och lagstiftare, för att inte tala om deras oöverträffade kompetens i krigskonst. De var sannerligen ett unikt och begåvat folk, både fysiskt och andligt. Men vid slutet av det första århundradet e.Kr., när Rom stod på sin höjdpunkt, var romarna själva nästintill utdöda. Rasen som hade byggt den största civilisationen och det största imperiet försvann själva från scenen. Varför? Eftersom just de människor som hade byggt upp tidernas främsta genpool varken var medvetna om sin genpool, eller instinktivt vidtog några åtgärder för att skydda den.

Till och med stumma djur vet bättre. Detta sistnämnda är ytterst märkligt. Till och med det dummaste djur, fågel eller insekt, även om det inte har någon uppfattning om en "genpool", kommer att lägga ner ansträngande mödor under större delen av sitt liv på att skydda och utöka sin egen genpool. Inte alla lyckas, och vissa arter som dronten och dinosaurierna är nu utdöda, liksom de en gång så underbara romarna.

Väck den vita rasen! Vilken skillnad det skulle ha gjort om romarna hade haft en rasmedveten religion som Creativity! Vilka enorma genetiska framsteg som skulle ha kunnat göras under de senaste två tusen åren!

Så låt detta bli en läxa för oss. Vi kan nu vara på väg mot utrotning, men processen är långt ifrån oåterkallelig, om vi bara vaknar upp.

Det är Church of the Creators allt uppslukande syfte att väcka och mana den vita rasen till handling. Vi vill formulera alternativen så tydligt att även den mest dumma och oinformerade naivitet inte kan låta bli att se bilden. Vi vill väcka varje medlem av den vita rasen till att bli en glödande, hängiven anhängare i försvaret av den vita rasen och i förintelsen av dess fiender.

Andra chansen, vår sista. Den ärorika romerska rasen och dess oöverträffade genpool är borta. Vi, de levande av den vita rasen, har en andra chans, och detta kommer troligen att bli vår sista. Låt oss därför

samlas och organisera oss. Vi vill inte bara rädda vår genpool, utan vi vill utöka den och bidra med allt finare egenskaper till den så att vi ska fullborda det sannerligen storslagna öde som Naturen har i beredskap för oss.

Creative
Credo No. 28

Kreativitet och Rashygien

Ett sunt sinne i en sund kropp inom ramen för en dynamisk superras

Nyckeln till vårt program. Om det finns ett ord som kan betraktas som nyckeln till vår rörelse, så är det ordet rashygien (eugenik). Vi Kreatörer tror inte bara på ett sunt sinne i en sund kropp, utan vi tror på en livskraftig, hälsosam ras, som ständigt förbättras och ständigt avancerar till allt högre nivåer av förträfflighet.

Vad är rashygien? För femtio år sedan var ordet mycket mer använt och förstått än det är idag. Detta kan tyckas märkligt, eftersom vi under de senaste 50 åren har gjort enorma framsteg inom alla vetenskaper, inklusive kunskapen om själva cellen, ett ämne vi förklarade i ett tidigare kapitel.

I motsats till det judiska programmet. Varför är då rashygien ett så bortglömt ord? Eftersom själva idén det omfattar strider mot det djävulska judiska programmet för rasblandning, för att förvandla den vita rasen till en bastardras och driva den i glömska. Judarna vill utplåna idén och själva ordet så att det inte ens kommer upp till diskussion.

Välfödd. Eugenik kommer från det grekiska ordet *eugenes*, som betyder välfödd. Enkelt uttryckt betyder rashygien raslig förbättring genom medvetna, välriktade ansträngningar.

Det är en väsentlig del av vår Kreativitetsrörelse att ständigt förbättra den rasliga kvaliteten hos naturens främsta — den stora vita rasen. Detta ämnar vi göra genom medveten, intelligent och meningsfull vägledning så att varje generation av vårt folk blir finare än den föregående generationen.

Att fastställa våra kriterier. Precis vilka kriterier är våra mål? Denna fråga, som alla judiska sinnesförvirrare ständigt säger oss är omöjlig att besvara och omöjlig att enas om, är egentligen inte alls så komplicerad. Om vi skulle se på det ur negerns synvinkel, eller hinduns, eller indianens, eller ur den judiska synvinkeln, ja, då skulle det vara omöjligt att enas. Men vi går tillbaka till vårt tidigare fastställda grundläggande koncept — aldrig mer genom ormens ögon — vi Kreatörer ser allt ur den vita mannens synvinkel, punkt slut.

Våra mål. Om vi ser på det ur vår synvinkel — den enda som betyder något — så är vi för en framtida ras som är:

1. **Vita och renade** från alla spår av någon av ler-raserna.

2. **Alltmer intelligenta.** Medan den genomsnittliga I.Q. för den vita rasen nu är ungefär 100, skulle vi enkelt, på några hundra år, kunna höja det genomsnittet till 150 och framstående genier som når så högt som 250, och däröver.

3. **Sunda sinnen såväl som intelligenta.** Med detta menar vi mentalt friska, fria från neuroser och andra åkommor i sinnet. Intelligens och mental hälsa är inte synonyma, eftersom många högt intelligenta människor lider av psykisk ohälsa. Vi avser att reducera denna funktionsnedsättning till ett minimum i vårt framtida vita samhälle. Vi vill att vårt folk ska vara kraftfullt, lyckligt, optimistiskt och besitta välbalanserade personligheter. Vi vill att de entusiastiskt ska kunna hantera och njuta av livet.

4. **Fysiskt hälsosamma kroppar.** Vi vill fostra framtida generationer av lyckliga, friska barn, starka, atletiska och befriade från de många defekter som smyger sig in i vår raskropp som helhet. Vi vill eliminera de defekta gener som är fröet till nuvarande och framtida elände för föräldrar och rasen som helhet. Vi vill att framtida generationer av barn som föds ska vara fria från ärftliga defekter så nära 100 % som möjligt. Vi vill att de ska växa upp till starka, friska, vackra och atletiska exemplar av vår fina ras.

5. Vi vill också att de ska bli estetiskt finare allteftersom varje generation fortskrider — männen ska bli ståtligare och mer virila, kvinnorna vackrare och mer feminina.

6. I Nature's Eternal Religion förutspådde jag att när den vita rasen hade vridit kontrollen över sitt öde ur händerna på judarna och praktiserat genetisk förbättring, skulle den genomsnittliga vita mannen och den vita kvinnan inom nästa århundrade inte bara vara ståtligare respektive vackrare, utan också något längre. Vid närmare eftertanke är ökande längd inte en förändring som är önskvärd och är inte ett av våra långsiktiga mål. Mer intelligent, definitivt. Ståtligare och vackrare, ja. Hälsosammare, absolut. Mer atletisk, ja. Men längre är en relativ dimension. En man på sex fot skulle vara kort där genomsnittet är sju fot, och en person på sju fot skulle vara kort om genomsnittet nådde tio fot. Kapplöpningen skulle kunna bli ändlös. Vi skulle kunna nå 10 fot, 15 fot, 20 fot, men det skulle vara helt meningslöst och självutplånande. Jag anser därför att höjd såväl som storlek i allmänhet bör lämnas exakt där det bekvämt befinner sig för närvarande.

Tillfälligt motstånd

I arbetet mot oss för att uppnå dessa högt önskade mål som räknats upp, har vi några av de mest kraftfulla krafterna i världen idag emot oss. De är:

1. Den mest lömska av alla dessa krafter är det internationella judiska nätverket vars historiska mål i århundraden har varit, liksom det är idag: att avla ner och bastardisera den vita rasen till

glömska; att förvränga dem till en sjuklig, resignerad, stum hjord av fä, som lätt kan manipuleras och kontrolleras. Tyvärr är deras program kraftfullt, välplanerat, välfinansierat och i högsta växel idag.

2. **De kristna kyrkorna.** Varje trosbekännelse och grundsats som kristendomen har anammat under de senaste 17 århundradena har påverkat vårt tänkande mot en nedförädling av vår ras. Kristendomen agiterar ständigt och jämt mot de dugliga och kompetenta och riktar vårt intresse och vår sympati mot att hjälpa de lama, de lytta, de blinda, de fattiga i anden, idioterna och dårarna, genom sådana läror som "Saliga äro de fattiga i anden" (idioter); "Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden." Till vilket vi Skapare säger — inte om vi kan hjälpa det. Själva idén att vi alla är lika inför ögonen på ett inbillat spöke är bara ännu en upprepning av den gamla judiska jämlikhetsbluffen om igen och måste oundvikligen leda till rasblandning.

3. **Civilisationen själv.** Som vi har diskuterat i ett tidigare kapitel: medan de missanpassade i Naturens laboratorium ständigt gallras ut, räddar civilisationen de missanpassade genom välgörenhet, medicinsk hjälp och subventioner så att de missanpassade överlever för att avla fler missanpassade. Medan vi Skapare helhjärtat är för civilisationen — den Vite Mannens civilisation — kan vi styra civilisationen så att den hjälper till att förädla rasen snarare än att nedförädla den. Hur vi kan göra detta kommer vi till lite senare i detta kapitel.

4. **Den felriktade utvecklingen inom hälsoteknik producerad av den vita rasens geni.** Tyvärr, liksom många andra saker skapade av vår ras geni, har detta framsteg vänts till våra fienders fördel och mot en nedförädling av vår egen ras. Liksom civilisationen arbetar "medicin" mot Naturens process att gallra ut de missanpassade, och omvänt, räddar de missanpassade för att avla igen och sprida sina defekter i vår ras genpool. Å andra sidan har denna hälsoteknik och hjälp som överförts till världens bakåtsträvande ler-raser orsakat en befolkningsexplosion vars like världen aldrig skådat. På grund av vår medicin, vår mat och vår välgörenhet, förökar sig världens ler-raser, likt ökenråttor och råttor, i en fenomenal takt och tränger bokstavligen bort den Vita Rasen från jordens yta. Återigen vill vi eftertryckligen konstatera att vi Skapare inte är emot rätt sorts framsteg inom hälsovetenskaperna. Vi är för Hälsosamt Leve (Salubrious Living), som jag har detaljerat i tidigare kapitel. Men när den Vita Rasen återigen har kontroll över sitt eget öde ska vi banne mig se till att hälsovetenskaperna används för att förbättra den Vita Rasen, inte nedförädla den, och för det andra ska de inte användas för att hjälpa till att expandera våra fiender, ler-raserna. Vi är också beslutna att sådan vetenskap inte ska utnyttjas för att i allt högre grad bygga upp en allt större börda av missanpassade. Vi vill inte ha en framtida befolkning som i allt högre grad består av människor som är beroende av droger.

och konstgjorda mekaniska anordningar för att i bästa fall upprätthålla och förlänga en eländig tillvaro.

5. **Den vita människans medfödda tendens till medkänsla** är den akilleshäl som har varit hennes egen värsta fiende ända sedan den judiska kristendomen besegrade och förstörde romarna. Medan varje annan art i naturen instinktivt avvisar och gallrar ut de missanpassade, gör den vita rasen dumt nog precis tvärtom.

6. **Nutida preventivmedelsmetoder och attityder.** Eftersom det krävs en viss mängd intelligens för att överhuvudtaget använda preventivmedel, är det återigen de minst intelligenta som varken har disciplinen eller kunskapen att använda dem. Som ett resultat har detta haft en förödande effekt genom att minska födelsetalen hos den intelligenta delen av den vita rasen som helhet, medan det inte har haft någon avskräckande effekt på niggrer, hinduer, mexikaner och andra ler-raser.

* * * * *

Försämringen av genpoolen måste stoppas. Dessa är då de främsta krafterna som är uppställda mot oss, även om det finns ett antal andra mindre faktorer som bidrar till nedgraderingen och föroreningen av vår genpool. Faktum är att vår genpool snabbt försämras och vi är på väg mot slaskhinken — mot en degenererad mänsklighet. Våra fiender avser att det ska vara så. Sir Cyril L. Burt, en engelsk psykolog som var mest aktiv mellan första och andra världskriget, observerade att den engelska IQ:n sjunker med en takt av 1,5 till 2 poäng per generation. Detta var före andra världskriget. Vad som har hänt med England sedan andra världskriget med den flodvågsliknande invasionen av ler-raser har varit en ren katastrof. Men även med takten från före andra världskriget kan vi se hur till och med britterna, ett fint folk, före invasionen av ler-raserna, avlade ner sig själva till idioter på några få generationer.

* * * * *

Återta först kontrollen över vårt öde. Hittills har vi angett (a) våra mål och (b) de hinder som ligger i vår väg. Så vad kan vi göra åt det?

Det första vi måste göra är naturligtvis att den vita rasen återtar kontrollen över sitt eget öde och krossar den kontrollen ur händerna på våra judiska förövare. För att uppnå detta måste och kommer Creativity att bli den vita rasens universella religion. Det mesta av detta, vår *Vita Mans Bibel*, är tillägnat att uppnå detta mål, och uppnå det ska vi. Tills vi gör det kan inga andra problem lösas, och den vita rasen kommer att vara dömd till rasblandning, undergång och glömska.

Program för genetisk uppgradering. I det här kapitlet vill vi tydligare skissera hur vi menar att genomföra vårt program för

Eugenik när vi väl har uppnått kontroll över våra egna regeringar och vårt eget öde.

1. Först och främst kommer vi att fysiskt avlägsna de främmande "gyttjeracerna" (mud races) ur vår mitt. Detta inkluderar n*grer, judar, kineser, eller vad som helst, från alla vita länder, vare sig det är England, Frankrike, Sverige, Tyskland eller USA. De måste utvisas precis som den mänskliga kroppen identifierar och stöter bort bakterier, virus och främmande kroppar från sina egna celler.

2. Vi måste uppmuntra de mer önskvärda exemplaren av vår egen ras att skaffa fler barn. De par som är friska, intelligenta och begåvade med de mer önskvärda egenskaperna måste uppmuntras att ha familjer som är större än genomsnittet. Eftersom just dessa människor i vårt nuvarande degenererade samhälle har de minsta familjerna, hur kan vi uppmuntra dem? Ett steg i denna riktning är rasmedvetenhet, som förespråkas i denna, vår *White Man's Bible*. Det är en naturlig drift för friska par att ha väl tilltagna familjer. Det är judisk propaganda om befolkningsexplosionen (där judarna får de intelligenta människorna att känna skuld, medan de dumma inte bryr sig och bara förökar sig ändå) som har orsakat en kraftig begränsning av familjestorleken hos just de par som borde bidra till förbättringen av vår ras. Om detta psykologiska stigma vändes, skulle det i hög grad bidra till att främja de finare arterna av vår ras. Den andra faktorn är vår nuvarande ekonomiska galenskap. Det hamras in att varje barn ska gå på college (vilket är högst överskattat) så att de mer framgångsrika unga paren med fasa ser de ekonomiska bördor de kommer att behöva påta sig genom att ha ens en genomsnittlig familj. Å andra sidan, vad gäller bidrag till beroende barn, socialbidrag och andra statliga subventioner, så bryr sig n*grerna inte ett dugg om sitt ekonomiska ansvar och börjar föröka sig som kaniner från 14 års ålder och uppåt och låter den pressade produktiva vita skattebetalaren stå för notan. Såvitt de är bekymrade, ju fler små oäktingar de producerar, desto fler socialbidrag.

Dubbelt. Så svaret är tvåfaldigt: (a) uppmuntra våra bästa vita människor att ha större familjer genom att göra det accepterat som en religiös dygd, och (b) strukturera det ekonomiska systemet så att de mest önskvärda paren inte lider någon ekonomisk börda genom att bidra med fina barn till vår ras.

3. Få de mindre önskvärda av den vita rasen att skaffa mindre familjer.

Slutligen kommer vi att behöva inse det faktum att även i en värld helt befriad från gyttjeracer (vilken vacker dag!) kommer vi att behöva begränsa befolkningstillväxten. Som vi konstaterade tidigare är multiplikationsfaktorn vid förökning så fenomenal att om man börjar med ett par kärleksfulla flugor på våren, skulle världen under idealiska förhållanden kunna vara täckt av ett fast lager av flugor, 60 fot tjockt, till hösten. Den

mer kompetenta vita rasen i framtiden, som är extremt kapabel att odla mat och tillgodose sina övriga behov, skulle snart överbefolka världen till en miljö som skulle göra livet till en eländig börda snarare än en glädje att skåda.

Ingen framtida överbefolkning. Detta måste vi förhindra, och det enda svaret är naturligtvis födelsekontroll. När vi har nått en optimal population av vita människor som det dåvarande ledarskapet anser önskvärd (säg en miljard, eller vad tiden och förhållandena dikterar), skulle befolkningstillväxten därefter fasas ut till en stabil situation. Det hävdas att familjer med i genomsnitt 2,3 barn utgör Z.P.G. (nollbefolkningstillväxt). Eftersom det vid den tiden (som alltid) skulle finnas en instinktiv önskan hos många av de mindre önskvärda att överskrida det antalet, kommer vi slutligen att behöva införa ett genetiskt graderingssystem, ett system inte olikt det som nu används av armén för fysisk kondition. Baserat på deras fysiska, mentala och genetiska lämplighet bör varje kandidat för äktenskap beviljas ett genetiskt betygskort som anger gränsen för antalet barn de får skaffa. Eftersom två partner kan ha olika betyg utgör detta inget särskilt problem, då deras betyg kan integreras till ett slutgiltigt betyg för paret. Dessa betyg skulle också behöva justeras från tid till annan utifrån den totala övergripande befolkningssituationen.

Allt detta kan låta överdrivet komplicerat, men med moderna datorer och den vita rasens bästa i åtanke bör det dåvarande vita ledarskapet inte stöta på några som helst särskilda svårigheter.

4. Sterilisering av obotliga missanpassade, idioter och genetiskt sjuka. Detta kan låta hårt i dagens värld av förvridet tänkande och slapp sentimentalitet, en värld som gråter krokodiltårar över ödet för 50 trumpetartranor men bryr sig föga om rasblandningen och utrotningen av den stora vita rasen, naturens främsta skapelse. Det finns ingen större sorg eller börda som föräldrar (och samhället) kan lida än att få en idiot född, eller ett defekt barn fött, och den dystra utsikten att vårda det genom dess eländiga liv under de kommande 60 åren eller så.

* * * * *

En del av vår religion. Detta är vad vi vill uppnå. Detta är vad framtidens vita ras kommer att önska uppnå. Det är bäst att skriva ner det och införliva det i vår religion vid denna tidpunkt. Vår ras eugeniska program är en oerhört viktig del av vår religion och det anstår oss att veta vart vi är på väg.

Fantastisk potential. Vi, den vita rasen ensam, är de stolta bärarna av det gudomliga fröet. Vi ensamma har den stora potential som naturen genom en lång evolutionsprocess har planterat i våra gener. Precis som den tidiga amerikanska (vita) pionjären såg det som sin

Manifest Destiny att bygga ett vitt imperium från Atlanten till Stilla havet, det är den nuvarande generationen av den vita rasens Manifest Destiny att sträva efter att uppfylla den underbara potential som naturen så rikligt har begåvat våra gener med, till uteslutande av alla andra. Vi måste först och främst överleva, för det andra expandera för att ta över hela den goda jorden på denna planet och för det tredje förbättra våra genetiska egenskaper till allt högre höjder — för att bli framtidens övermänniska och ett bländande bortom.

Antika greker utövade rashygien. Idén om eugenik är inte ny. Spartanerna i det antika Grekland redan på 400-talet f.Kr. var redan medvetna om det och praktiserade mycket av det vi föreslår idag.

Det är min uppfattning att de antika grekerna för 2500 år sedan mentalt, estetiskt och kreativt var de finaste och mest intelligenta mänskliga varelser som någonsin levt. Det är vårt mål att inte bara komma ikapp deras standarder, utan att när vi väl fullt ut har förstått och implementerat vårt program för eugenik, långt överträffa de ädla grekernas nivå. Och det bästa sättet att uppnå det är att ha det inbäddat i själva vår religion.

En enorm välsignelse för den vita rasen. Vilken välsignelse detta kommer att vara för den framtida mänskligheten! Hur mycket mer önskvärd kommer inte en värld av fina, friska, vackra individer som enkelt kan hantera tillvaron att vara, än en degenererande värld av ler-raser (som Indien eller Haiti) som lever i smutsigt elände, hunger och sjukdom, men ändå förökar sig till gränsen för sin miserabla existens.

* * * * *

Det mörka alternativet. I nästa kapitel vill vi titta på den andra sidan av bilden, det svarta alternativet — en värld infekterad av n*grer. Vi vill studera dessa styggelser på den mänskliga rasens lägre trappsteg och se till att vi förstår vad det är som judarna har för avsikt att "integrera" oss i. I kapitlet efter n*grerna vill vi gå direkt till den största läraren av alla — historien — och se vad som hände i den en gång så dyrbara pärlan i Karibien, San Domingo, nu Haiti, när n*grerna tog över en vit civilisation.

Kreativt

Credo Nr. 29

Vem behöver niggrer?
eller, Eliminering av den svarta pesten

Digerdöden. Under medeltiden sveptes Europa gång på gång av den svarta pestens härjningar, även känd som digerdöden. Vissa av dessa epidemier var så förödande i sin omfattning att en av dem, under 1348-50, dödade hälften av Europas befolkning.

Med vetenskapens framsteg och upptäckten av bakterier, baciller och virus, har den vita människan lärt sig att inom lätt hanterbara gränser besegra de tidigare förödande härjningarna av smittsamma sjukdomar, inklusive den svarta pesten.

Det finns dock en annan manifestation av den svarta pesten idag som den vita rasen inte har lärt sig att kontrollera eller besegra, och den förstör oss mer säkert och mer fullständigt än vad medeltidens digerdöd någonsin gjorde. Medeltidens epidemier hade åtminstone flera konstruktiva och kompenserande bieffekter: (a) de höll nere befolkningsexplosionen, (b) de gallrade ut de svagare och sämre elementen i befolkningen. De som överlevde förbättrade därigenom den genetiska kvaliteten i den totala genpoolen, och (c) de utvecklade också en högre resistens mot själva sjukdomen bland sina överlevare.

Samtidigt, idag — Svart röta. Den nutida plågan i form av den svarta pesten mitt ibland den vita rasen har inga sådana gynnsamma kompensationer. Dagens svarta pest stavas niggrer. Den är mer hotfull, mer dödlig och mer ihållande än vad medeltidens digerdöd någonsin var. Idag förökar sig niggrerna i Amerika (även England och på andra håll) i en explosiv och aldrig tidigare skådad takt. I Amerika håller hjärtat i de flesta av de tidigare stora städerna, byggda av den vita människans geni, på att tas över av niggrer. I Philadelphia, New York, Detroit, Los Angeles, Oakland, Cleveland, Newark, för att nämna några, har svart röta satt in. Vår en gång stolta huvudstad, Washington D.C., har nu förfallit till den punkt där den är nästan helt svart. Den har förvandlats till en farlig, brottshärjad svart djungel, där de svarta djuren smyger och jagar. Brottsligheten är utbredd och ohejdad, och de en gång vita invånarna som byggde staden har för länge sedan flytt till de yttre förorterna. Till och med de

Kongressledamöter som måste pendla till regeringens centrum gör det med en fruktansvärd risk för liv och lem.

Niggerisering av våra städer. Stad efter stad har nu en svart borgmästare, och varje gång en sådan väljs, gal den judiska pressen av förtjusning och applåderar högljutt den ”historiska” händelsen. Vad judarna egentligen applåderar är den vita rasens sammanbrott och upplösning. Judarna, som inte är vita, utan semitiska och gula asiater, hatar den vita rasen med en patologisk passion precis som de gjorde med romarna för 2000 år sedan, och deras mest innerliga mål är bastardiseringen och förstörelsen av den vita rasen.

* * * * *

Niggrer är niggrer. Vi använder termen ”nigger” medvetet i denna bok och rekommenderar dess användning i allmänna samtal och skrifter av medlemmarna i vår kyrka. Som vi har angett i ett tidigare kapitel är den näst dummaste varelsen på jordens yta den som inte kan eller vill känna igen sina fiender, och den dummaste av alla är den varelse som aktivt samarbetar med sina fiender för förstörelsen av sin egen ras.

Dödliga fiender. Vi, inom Church of the Creator, erkänner niggrerna som de främsta bland våra dödliga fiender, med judarna som högsta prioritet. Vi betraktar alla färgade raser som ett allvarligt hot mot vår fortsatta existens på denna planet, oavsett om de är svarta, gula eller bruna. Sammanfattningsvis kommer vi att använda termen ”mud races” (ler-raser) i kontrast till den vita rasen genom hela denna bok. Hela samlingen av kineser, japaner, judar, polynesier, de bastardiserade mexikanerna, indianerna, niggrer och vad som helst, är utpräglat icke-vita, och är därför förvisade till den samling som är känd som världens ler-raser. Naturen har gjort dem till våra eviga dödsfiender, oavsett om vi inser det nu eller inte. Det är Church of the Creators uppgift att göra den vita rasen akut medveten om detta faktum och väcka den till handling.

* * * * *

Längst ner på stegen. Bland alla dessa raser är de svarta niggrerna i Afrika utan tvekan på den lägsta nivån på den stege som tvivelaktigt kallas den mänskliga rasen. Vi inom Church of the Creator förnekar varje gemensam raslig nämnare med niggrerna, på samma sätt som vi gör beträffande apor. Vi betraktar dem som antingen undermänskliga eller humanoida, och erkänner dem som varande närmare djurriket än någon art av mänsklighet som exemplifieras av den vita rasen. Vi lovar dyrt att medvetet utsöndra dem ur den vita rasgemenskapens kropp och att för evigt förhindra varje inträngande och inblandning i vår raskropp. Varje samhälle som misslyckas med att utsöndra sitt avfall dör snart. För oss är niggrer svart gift, och vi betraktar det judiska målet om

att pumpa Afrikas svarta blod i det vita Amerikas ådror som det mest avskyvärda och fega brott som någonsin begåtts i hela historien.

Fientlighet, förakt och hån. Ett av de första stegen i att skydda vår ras från en sådan katastrofal styggelse är att ha den rätta inställningen till negrerna. Websters ordbok definierar "neger" som en vulgär, kränkande term av fientlighet och förakt för den svarte mannen. Mycket bra. Vi accepterar det. Det är exakt så vi känner för negrer och det beskriver precis vad den vita mannens rätta inställning bör vara gentemot dessa djur. Vår inställning till negrer måste vid alla tidpunkter vara en av fientlighet, förakt och hån. Vi måste tänka i termer av: åt helvete med negrerna, åt helvete med judarna.

* * * * *

Fullständig vilde. Som vi har sagt representerar den svarte afrikanen den lägsta skalan på den mänskliga stegen, om han överhuvudtaget kan inkluderas i den mänskliga gruppen. Vi i Church of the Creator anser att han inte förtjänar klassificeringen "människa" och det av goda skäl. Under hela den nedtecknade historien under de senaste 6000 åren har afrikanen inte uppfunit någonting. Han har inte ens så mycket som uppfunit hjulet, trots att han hade rikliga möjligheter att kopiera det från de vita egyptierna för tusentals år sedan. Han har aldrig lärt sig att väva tyg, fastän han även det kunde ha lärt sig för tusentals år sedan från de vita egyptierna. Han har aldrig tämjt ett enda djur. Hans enda metod för att transportera varor har varit hans hårda, burriga huvud som ett medel för frakt. Han har aldrig kommit längre än den vanliga lerhyddan som skydd, vars konstruktion knappt överstiger den som byggs av bävrar eller myskråttor. Han har aldrig frambringat ett skriftspråk. Praktiskt taget den enda handel han någonsin ägnat sig åt är handel med elfenben, pärlor och slavar, med andra ord, försäljning och handel med sina egna fränder.

Negrer och bastarder. Den svarte afrikanen är håglös, lat och dum. Han är helt okunnig om begreppet ansvar och är benägen till brott och våld. Den genomsnittliga renrasiga svarte afrikanska negern har en IQ som är cirka 40 poäng lägre än den genomsnittliga vita. Detta placerar hans genomsnitt långt under gränsen för efterblivenhet. Den genomsnittliga amerikanska negern är dock en bastard, eller en mulatt, den mest föraktliga av alla lerraser, efter att ha assimilerat stora procentandelar vita gener. Dessa bastarder har en något högre IQ på cirka 80, tack vare sina vita gener. Detta placerar dessa bastarder precis på gränsen till klassificeringen för efterblivenhet, med ungefär hälften av dem under och hälften över, beroende på mängden av deras vita gener.

Fruktsam och extremt farlig. Negern har dock vissa egenskaper som gör honom extremt farlig för den vita rasens fortsatta överlevnad. Medan andra raser, såsom indianerna, har tynat bort och dött när de blivit omkörda av den vita mannens

civilisationen, n*gern, å andra sidan, har inte bara överlevt, utan likt råttan, har han blomstrat och förökat sig. Han är tuff, uthållig och även om han är värdelös i alla andra avseenden, är han produktiv inom ett produktionsområde — det att producera fler n*grer.

Av ovanstående skäl, eftersom n*gern är dum, undergiven och tuff, har han historiskt sett varit väl lämpad för slavarbete under ledning av en överlägsen ras. Av samma skäl har han varit ett mycket användbart och extremt farligt verktyg i händerna på den svekfulle juden, vars urgamla mål har varit att bastardisera och förstöra den vita rasen. Det har varit juden, under de senaste tusentals åren, ända tillbaka till egyptisk och romersk tid, som har varit främst inom slavhandeln och har släpat in dessa svarta djur i mittet av varje vit civilisation för att bastardisera och förstöra den vita rasen.

Förstörare av vita civilisationer. Sålunda har n*gern historiskt sett, genom bastardisering, kunnat förstöra varje ras och civilisation som har varit dum nog att släpa in honom i sin mitt.

Juden utnyttjar idag varje finansiellt, juridiskt eller propagandistiskt medel för att bastardisera det vita Amerika, för att pumpa in Afrikas svarta blod i det vita Amerikas ådror. Juden driver detta program med en hämndlystnad och ett raseri utan like i historien, och vi kan tillägga, med enastående framgång. Rasblandning i Amerika har blivit hans högsta heliga sak.

Måste rensas ut. I det högsta intresset för sin egen överlevnad måste den vita människan rensa ut detta giftiga element ur sin raskropp och skeppa n*grerna, alla n*grer, tillbaka till Afrika.

Innan han kan göra detta måste den vita människan först ta kontroll över sin egen regering och sitt eget öde. Och innan han kan göra det måste den vita människan först och främst reda ut sitt eget tänkande. Detta är vad Creativity handlar om.

* * * * *

Judarnas främsta mål. Eftersom den genomsnittlige vite tölpen är så fullständigt förvirrad och omtöcknad när det gäller förhållandet mellan jude och n*ger i relation till den vita rasen, låt oss förklara det tydligt. I tusentals år har judarna fört ett obevekligt (om än dolt) krig mot alla världens goyim-folk. Goy eller goyim är deras term för alla icke-judar, och det är en nedsättande term som betyder "boskap". Men av alla raser har deras främsta mål för förstörelse alltid varit, och är än idag, den vita rasen. Varför den vita rasen? Eftersom juden vet att den intelligenta och oerhört kapabla vita rasen en dag kan vakna upp, genomskåda deras förrädiska svindel, organisera sin egen fruktansvärda kraft och vända sig mot judarna, som folket i Tyskland gjorde under Hitler.

Detta är judarnas eviga mardröm, och ju förr de kan reducera den vita människan till en stum mulatt, desto förr kommer denna fara för judarna att övervinnas.

Rasblandning. Detta förblir den judiska rasens eviga och slutgiltiga ambition: att rasblanda, dra ner den en gång stolta vita rasen och göra dem till underdåniga mulattslavar.

Utrota fienden. Det är Church of the Creators heliga och oförtröttliga beslutsamhet att se till att juden aldrig når sitt mål. Tvärtom är det vårt mål och syfte att utrota och förinta judarna och niggrerna innan de förintar oss.

Organisera den vita rasen. Vi i Church of the Creator är fast beslutna att organisera den vita rasens enorma kraft och göra världen för evigt säker mot rasblandning och förstörelse av den vita rasen.

Niggrer som verktyget. Den farliga roll som niggrerna spelar i denna triangel är att de är de medel genom vilka judarna planerar att förstöra den vita rasen. Eftersom juden är en parasit vill han inte helt utrota den produktiva vita rasen och därmed förstöra sin gås som lägger guldäggen. Han vill sprida niggrerna bland den vita rasen, främja rasblandning, giftermål mellan raser och slutligen rasblandningen av den vita rasen till en brun mulatt, dum och underdånig, men mer kapabel och produktiv än den svarta afrikanska niggern. På så sätt kommer juden fortfarande att ha det bästa av båda raserna — dum underdånighet och produktivitet för sina egna syften.

* * * * *

Jämlikhetsbedrägeriet. Det finns inget dokument i amerikansk historia som har varit till mer hjälp för judarna i att genomföra detta djävulska stycke lurendrejeri med rasblandning än själva Förenta staternas konstitution.

När "grundlagsfäderna" skrev självständighetsförklaringen infogade de en flagrant lögn i den, ett fel som har levt kvar för att plåga oss än i dag. Influerade av den judiska propagandan om "Frihet, jämlikhet, broderskap" från Frankrike, där judarna bryggde på en revolution, ville de infoga något blodsjudande rop på frihet i detta historiska dokument. I ett utbrott av generositet som kanske endast överträffades av dumhet, infogade de storsint i förklaringen den mycket hyllade frasen "Alla människor är skapade lika", en lögn inför historien och naturen. På denna tvetydiga och bedrägliga villfarelse har judarna byggt ett helt monumentalt nätverk av lögner för rasblandningen av den vita rasen.

Trodde inte på det själva. Vi kan vara säkra på att "grundlagsfäderna" själva inte trodde på det. Inte heller i sina vildaste drömmar avsåg de att jämlikhetsförklaringen skulle inkludera de svarta niggrerna som varande jämlika dem själva eller den vita rasen. De

ägde själva hundratals slavar och köpte, sålde och handlade med dem som lösöre. Hur kunde de möjligtvis mena att de var jämlika med den vita rasen och med dem själva?

Konstitutionen betraktade negrer som lösöre. Senare, när "grundlagsfäderna" skrev konstitutionen (en grupp som endast delvis var identisk med författarna till självständighetsförklaringen), betraktade de inte negern som jämlik utan fortfarande endast som lösöre, i likhet med boskap, mark, maskiner, etc. De gav inte negrerna deras "frihet", inte heller gav de negrerna rösträtt, medborgarskap eller något som helst deltagande i styret. Är det att betrakta dem som jämlika? Hellre nej. Jämlikhet med negrerna var för dem en skandalös styggelse, inte ett mål att eftersträva. Det bästa de gjorde för negrerna inom ramen för konstitutionen var att ge de vita ägarna ett ytterligare röst-"värde" på tre femtedelar av antalet negrer de ägde vid fastställandet av antalet kongressledamöter som skulle tilldelas varje delstat. Det är allt. Ingen rösträtt. Inga medborgerliga rättigheter för negrerna själva.

Ändlös propaganda för rasblandning. Idag, två århundraden senare, hör vi samma lögn "alla människor är skapade lika" hamras in i våra öron i en eller annan form om och om igen, på tv, på radio, i tidningar, tidskrifter och alla andra medel inom de judiska kommunikationsmedierna. Av de miljarder dollar som spenderas på reklam varje år är nästan varje annons vi ser på TV och på andra ställen så vinklad att den gör mer för att sälja rasblandning än för den produkt som annonseras. Nästan varje annons vi ser på TV och på andra ställen visar lyckligt integrerade svarta och vita, med en liten svart neger som vanligtvis tar plats i bildens centrum. Genom att hamras in i våra hjärnor dag och natt börjar särskilt ungdomar tro på den skymf att rasblandning är det rätta och naturliga att göra.

Drar ner oss. De unga människorna, som är mer lättpåverkade och lättare att lura, är naturligtvis judarnas främsta mål. Det är de unga vita människorna de vill förleda till att gifta sig med negrer. De vill dra ner oss till någonstans nära den skamliga nivån hos de djungellevande kannibalerna själva. Medan juden vet exakt vad han gör, har den godtrogne vite tölpen inte ens en svag misstanke.

Judar som de främsta rasisterna. Medan all denna rasblandningspropaganda riktas mot de vita och de dumma negrerna, driver judarna en helt motsatt linje mot sitt eget folk. Eftersom judarna är gula semiter, är rasmedvetna och fanatiskt lojala mot sina egna, predikar de rasmässig distans till sitt eget folk. Genom sina synagogor, genom sin egen judiska press, genom de tusentals exklusivt judiska organisationerna varnar de starkt mot äktenskap mellan raser, mot äktenskap mellan olika trosriktningar, och inte bara med negrer utan de predikar också mot giftermål med vita gentiler.

Ingen rasblandning för judar. Kort sagt, juden, samtidigt som han ondskefullt främjar bastardiseringen av den vita rasen, vaktar han ivrigt sin egen mot det. I Israel är alla som inte är födda av en judisk mor en goyim, en icke-jude, en utomstående, och kan inte gifta sig eller begravas i Israel, inte heller kan de bli medborgare eller åtnjuta några av de andra medborgerliga rättigheterna för en född jude. Raslig solidaritet är dagens ordning, oavsett om en jude bor i Israel eller någon annanstans i världen.

Raslig medvetenhet. Vi måste också återigen lära oss de främsta instinkterna för överlevnad som Naturen har planterat i våra gener — raslig medvetenhet, raslig lojalitet, raslig renhet, raslig solidaritet. Detta är programmet för Church of the Creator.

* * * * *

Att återgå till förnuftet. Som jag har sagt upprepade gånger är den vita mannens problem inte att övervinna den svarte mannen, eller ens den svekfulle juden. Huvudproblemet är att reda ut den vita mannens eget tänkande och få honom tillbaka till förnuftet. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer resten av striden att vara en barnlek. När vi väl har återställt den vita mannens förnuft till den grad att hans naturliga instinkter återigen fungerar i enlighet med Naturens lagar, kommer striden att vara så gott som vunnen. Tio miljoner exemplar av denna bok och av *Nature's Eternal Religion* placerade i händerna på våra vita raskamrater skulle föra oss långt på vägen mot att uppnå detta mål.

Solidaritetens enorma kraft. Den vita mannen, återförd till förnuftet och befriad från den judiska propagandans klor, är den mäktigaste kraften på jordens yta. Faktum är att den vita mannen, enad och organiserad, är tio gånger mäktigare än hela resten av "ler-mänskligheten" sammantaget.

Det är målet med denna bok att frambringa denna situation.

* * * * *

Historiens läxor är tydliga. Som vi har lärt oss, eller borde ha lärt oss, av historien, leder själva närvaron av niggrer eller någon annan lerras mitt i en vit befolkning till rasblandning och bastardisering. Det leder till förstörelsen av vår ras och även vår civilisation. Detta bevisades i Egyptens historia, i Indiens, i spanjorernas i Mexiko och Sydamerika, och det händer framför våra ögon här i Amerika. Jag har påpekat detta utförligt i de tidiga kapitlen av *Nature's Eternal Religion*, och behöver knappast upprepa det här.

Den uppenbara lösningen är att skeppa ut niggrerna — utsöndra dem från vår raskropp — skeppa dem tillbaka till Afrika.

Denna lösning är så tvingande, så uppenbar och så förnuftig att praktiskt taget ingen argumenterar emot den — förutom, säger de, att det är omöjligt, vi kan inte göra det.

Till vilket vi säger, nonsens — det är inget problem alls. De enda hinder som existerar är de konstgjorda hinder som placerats i våra vita raskamraters sinnen av judisk propaganda.

Det enkla faktumet är att vi måste skicka tillbaka negrerna till Afrika, ju förr desto bättre, om vi ska överleva. Och vi menar verkligen att överleva. Så låt oss analysera problemet.

Felaktiga motargument. Argumenten mot det från våra förvirrade vita tölpar är vanligtvis tvåfaldiga, och det ena argumentet motsäger faktiskt det andra.

1. Vi har omöjligt råd med det.
2. Ja, det vore en bra sak, men du kommer aldrig att få det amerikanska folket att göra det.

Svar. När man besvarar det första argumentet är ekonomin så uppenbart till förmån för att skicka tillbaka negrerna till Afrika, att det knappt ens finns skäl för diskussion. Enligt uppgift, om vi kan tro på regeringens statistik, finns det ungefär 35 miljoner negrer i USA. (I själva verket finns det många fler, men detta förändrar inte problemet väsentligt.) Om vi spenderade tusen dollar per person och skickade tillbaka dem med stil, skulle detta bara kosta 35 miljarder dollar. Detta är en droppe i havet när vi betänker att vår årliga budget är mer än tjugo gånger så stor och stiger astronomiskt varje år, till stor del på grund av själva negerproblemet.

Inget ekonomiskt problem. Fördelarna med detta historiska drag skulle vara omedelbara och monumentala.

(a) Detta skulle vara en engångskostnad.

(b) Vi skulle få tillbaka dessa 35 miljarder på några månader genom att spara in de socialbidrag vi inte längre skulle betala till de odugliga negrerna.

(c) Pengarna vi skulle spara genom den drastiska minskningen av själva brottsligheten skulle betala tillbaka denna kostnad på mindre än ett år.

(d) Det skulle bli enorma besparingar på subventionerade bostäder, tvingad skolbussning, bidrag till beroende barn och tusen andra statliga program som nu slösas bort på de frilastande negrerna.

(e) Viktigast av allt, vi skulle rädda den vita rasen från rasblandning, rädda vår civilisation och rädda den vita rasen från folkmord. Detta måste vi göra även om kostnaderna vore tusen gånger större än de faktiskt är.

Detta program skulle markera en triumferande återfödelse för den vita rasen. Kostnaderna skulle, som vi har visat, återhämtas på några månader. Fördelarna skulle fortsätta år efter år, för evigt. Vilken lycklig dag det kommer att bli! I vilket fall som helst, i en fråga som denna, får vi inte ha några tankar på priset. Vi måste göra vad som än krävs, det är ett fynd till vilket pris som helst.

Inget fysiskt problem. När det gäller det fysiska problemet med att transportera dem, skulle även detta inte vara något problem för de sinnrika och

kapabla vita rasen, vi skulle kunna använda flygplan av typen 747, fraktflygplan, Liberty-fartyg som under andra världskriget, av vilka ett antal fortfarande finns kvar och ligger overksamma, samt dussintals andra fartyg.

Vi Kan och Vi Måste. Nu kommer vi till argument nummer 2, att man inte kan få det amerikanska folket att göra det. Detta är också ett felaktigt judiskt argument, inplanterat och främjat av judarna, och även det kan övervinnas.

För det första, som vi upprepade gånger har påpekat, är det en **fråga om överlevnad för den vita rasen.** Det måste göras om vi vill överleva, och vi avser att överleva till varje pris. Den vita rasen vill överleva. Naturen säger oss att detta är vår högsta rättighet. Vi är förbannat beslutna att utöva den rätten och ingen, absolut ingen, kommer att stå i vår väg.

Moraliskt en helig sak. Men, säger de idiotiska blödande hjärtana bland oss, det är omoraliskt. Nej, min vän, det är det inte. Enligt vår religion är det inte bara moraliskt, det är en helig sak, ett heligt ansvar.

Om vi ser på det ur en historisk och moralisk synvinkel, låt oss bara undersöka lite gammal och nyare historia.

(a) Genom hela historien (och även förhistorisk tid) har land och territorium alltid tillhört de folk som var starka nog att erövra det och behålla det. Detta är historiens och naturens grundläggande lag, och kommer alltid att vara det.

(b) Judarna själva drev bort en och en halv miljon araber från deras hemländer i Palestina, och drev ut dem i en torr, het, karg öken för att svälta eller dö av törst. Detta var arabiskt hemland som deras förfäder hade levt i under 2000 år. Vi, USA, hjälpte judarna att göra det och hejade på dem med vårt bistånd när denna grymhet begicks. Var fanns alla de förbannade blödande hjärtana då?

(c) Om vi tar den judisk-kristna bibeln för vad den är, finner vi i Gamla testamentet att judarna drev bort filistéerna, hettiterna, kanaanéerna från Palestina och tog över deras land, och Gud eggade dem att göra så. Så Gud överser moraliskt med ett sådant beteende.

(d) Vi amerikaner hade inga stora moraliska betänkligheter mot att gå i krig och döda miljontals tyskar, trots att över 30 procent av den amerikanska befolkningen själv är av tysk härkomst, och tyskarna är våra egna rasfränder. Vi bombade de tyska städerna till ruiner och dödade så många som 50 000 män, kvinnor och barn i en enda natts räd mot Hamburg; bombade upprepade gånger den vackra staden Dresden med brandbomber och förbrände 300 000 män, kvinnor och barn på två dagar. Detta hade vi fräckheten och dumheten att göra trots det faktum att tyskarna är våra vita rasbröder, utgör en stor och konstruktiv del av den amerikanska befolkningen och aldrig var ett hot mot vår existens, vilket judarna och niggrerna i själva verket är.

(e) Inte heller verkar vi känna några samvetskval över de fjorton miljoner tyskar som drevs från sin hemjord i Preussen och östra Tyskland när de judiska kommunisterna begick mord, folkmord och massvåldtäkter på de försvarslösa offren.

(f) Våra hjärtan blödde inte när de vita belgarna förråddes av sin egen regering och drevs ut ur Kongo av de svarta bestarna. Fastän vi kände till de våldtäkter, den plundring och de mord som pågick, fällde vi knappt en tår eller lyfte ett finger för att hjälpa våra vita raskamrater.

(g) Med de förrädiska judarnas samverkan förbereds de vita i Rhodesia och Sydafrika för folkmord, samma öde som drabbade de vita i Belgiska Kongo, Angola och andra områden, som en gång koloniserats av våra vita bröder.

Denna vidrighet genomförs med uttrycklig hjälp och medverkan från USA:s regering. Är det någon som blir upprörd, eller fäller en tår för folkmordet på den vita rasen i Rhodesia eller Sydafrika?

Varför blöda för niggrerna? Så varför skulle vi vara idel tårar, snyftningar och blödande hjärtan för de lata niggrerna i Amerika som skickas tillbaka till sitt hemland?

Men, ack, säger de blödande hjärtana, Afrika tillhör afrikanerna, och den vita människan gör intrång där. Allt gott, om det är så, då tillhör Amerika de vita. Låt oss använda samma standarder och få ut niggrerna härifrån för i helvete.

Sammanfattning. Avslutningsvis låt oss sammanfatta att:

1. Det är absolut nödvändigt att niggrerna skeppas ut ur Amerika tillbaka till Afrika.
2. Det finns inget ekonomiskt problem. Det skulle vara den största välgärningen och den bästa ekonomiska investeringen detta land någonsin gjort.
3. Inte bara har vi råd med det, vi har inte råd att låta bli.
4. Det finns inget moraliskt problem. Vi är moraliskt skyldiga oss själva, våra barn och våra framtida efterkommande det.
5. Det finns alla möjliga historiska prejudikat för att flytta folk, både nyligen och i forntiden. Om vi kunde skeppa niggrerna från Afrika till Amerika för tvåhundra år sedan, kan vi vända på processen idag.
6. Det finns inget fysiskt transportproblem.
7. Det enda verkliga problemet ligger rent i de vita människornas sinnen. Detta ämnar vi korrigera genom vår trosbekännelse och religion.

* * * * *

Vår position. Låt oss sammanfatta och göra vår position övertydligt klar.

1. Judarna har bedrivit en konspiration för bastardisering och förslavande av den vita rasen i tusentals år.

2. De driver det idag med förnyad virulens och, olycksbådande nog, med snabbt ökande framgång.
3. Nigrerna är det avgörande medlet för att bastardisera den vita rasen.
4. Judarna driver därför vansinnigt på ett program för att uppgradera nigrerna och dra ner de vita; multiplicera och sprida deras antal; främja rasblandade äktenskap mellan negrer och vita.
5. För att genomföra detta program behöver judarna hjälp av vilseledda och/eller förrädiska vita. (Dessa förrädare kallas Chabez-goi av judarna.)

För att motverka att denna fruktansvärda katastrof inträffar, är det Church of the Creators program:

1. Att först och främst reda ut den vita mannens tänkande och föra honom tillbaka till förnuftet.
2. Detta ämnar vi göra genom att organisera Church of the Creator på en världsomspännande basis och placera denna bok, *White Man's Bible*, i händerna på tiotals miljoner av våra vita raskamrater.
3. Vi ämnar organisera den vita rasens enorma potential för dess egen överlevnad och dess egna fördelar. Förenad och organiserad kommer den vita rasen att vara tio gånger kraftfullare än alla judar och gyttjeraser tillsammans.
4. Så snart vi, den vita rasen, återtar kontrollen över vårt öde och vår regering planerar vi att skicka nigrern med högsta fart tillbaka till Afrika.
5. Vi ämnar driva judarna från makten och göra dem oskadliggjorda så att aldrig mer kan de eller någon annan hota den vita rasens överlevnad och säkerhet.
6. Vi ämnar hänga förrädarna av vår egen ras som ger stöd och tröst åt fienden.

Låt historien lära oss. I nästa kapitel vill vi lära oss ytterligare av historien själv. Vi vill se vad som hände i den en gång vackra pärlan i Karibien, en gång det franska imperiets "kronjuvel", San Domingo. Vi vill se vad som händer när nigrerna förökar sig till en överväldigande majoritet, gör uppror, löper amok och mördar de vita byggarna av civilisationen. Vi kan själva se ett sjudande exempel på vad som händer när de har "vunnit sin frihet" och upprättat en niger-republik. Idag är Haiti den fattigaste, smutsigaste och mest tyrannstyrda republiken på det västra halvklotet. Idag landstiger båtlaster med smutsiga fattigdomsdrabbade haitier på Floridas stränder och för med sig spetälska, syfilis, AIDS och andra sjukdomar.

Den ohyggliga läxan från San Domingo

En föregångare för det vita Amerika

En gång Karibiens kronjuvel. Den västra tredjedelen av den karibiska ön Hispaniola i Västindien kallas idag Haiti. Det är den enda helt negerstyrda "republiken" på det västra halvklotet. Den har haft självständighet sedan 1804, endast cirka 25 år kortare än USA självt. Före 1789 var denna lilla bit fastighet, under ägande av franska och andra europeiska plantageägare, lika rik, eller rikare, i produktivitet än alla de tretton amerikanska kolonierna tillsammans.

Nu ett pesthål. År 1804, femton år senare, låg San Domingo, som det hade kallats under franskt styre, i ruiner. Den vita befolkningen hade blivit brutalt torterad, mördad och utrotad till sista man, kvinna och barn. Anarki, elände, fattigdom, svält och kannibalism har varit utbrett sedan dess. Det är nu, och har varit i över ett och trekvarts sekel, den mest bakåtsträvande, fattigdomsdrabbade "republiken" på det västra halvklotet trots sitt rikliga klimat och sin en gång produktiva jord.

* * * * *

Kraftfull läxa för oss. Det åligger oss att kortfattat studera Haitis turbulenta historia, eftersom jag tror att vi där, i en teleskopisk version, kan se den möjliga framtida förstörelsen av den vita rasen i Amerika. Samma krafter är i arbete, samma frågor står på spel och samma metoder används — alla koncentrerade på brännpunkten för judiska mål — förstörelsen av den vita rasen. Vi bör (och vi måste) lära oss en kraftfull läxa från dess historia.

År 1789. Låt oss använda året 1789 som utgångspunkt i San Domingos historia. Vid den tiden, som vi har angett, var San Domingo en blomstrande och välmående fransk koloni, betraktad som "kronjuvelen" i det franska kolonialsystemet. Det var i själva verket den rikaste kolonin någonstans i världen. Befolkningen hade endast fyrtio tusen vita, mestadels fransmän, med ett stänk av äventyrliga och härdiga holländare, tyskar och andra nationaliteter. Vid denna tid fanns det också cirka 27 000 mulatter, varav många var frigivna män och fastighetsägare. Lägg till detta rasmässiga virrvarr

ungefär 450 000 svarta afrikanska n-ord*, varav de flesta var födda i Afrika, och lika vilda och fogliga som sina kannibaliska fränder på själva den mörka kontinenten.

Mest framgångsrik. Under de vita plantageägarnas genialitet och ledning åtnjöt kolonin en enastående välmåga. Faktum är att trots att en stor del av detta lilla område var bergigt, ansågs det 1789 utan tvekan vara den mest blomstrande av alla europeiska kolonier. Dessutom ökade dess välstånd med stormsteg, då plantageägarna hade fördubblat sina investeringar och sin produktivitet under de tre föregående åren. Den försåg inte bara Frankrike, utan hälften av Europa med socker, kaffe och bomull.

Judisk förödelse i Frankrike. Vi minns att det var vid denna tid som judarna underblåste den franska revolutionen hemma i själva Frankrike, med rop om "Frihet, jämlikhet och broderskap" — judiska slagord, som "Protokollen" påpekar, med vilka de avväpnade och förintade sina fiender. Dessa judiska idéer exporterades snart till San Domingo för att sprida förödelse och förstörelse i denna blomstrande och välmående koloni. De användes skickligt för att massakrera den vita befolkningen och överlämna de återstående ruinerna till de vilda n-orden*.

Den nya revolutionära franska regeringen i Paris gjorde mer än att bara exportera sina revolutionära idéer.

Hybridregering och polyrasiala undersåtar. Medan denna kronjuvel i det franska kolonialväldet åtnjöt kraftig tillväxt och välstånd, var den hybrida civila och militära administrationen som kallades regering en skrämmande blandning av tyranni och anarki. Kolonisterna själva sjuder av missnöje. Till denna jäsning kom befolkningens multirasiala blandning. Bristen på vita kvinnor hade gjort utomäktenskapliga förbindelser mellan de vita kolonisterna och de svarta kvinnorna oundvikliga från första början. De resulterande mulatterna framstod som en tydlig kast mitt emellan de vita och de svarta och var kända som "fria färgade personer". De uppgick till cirka tjugosju tusen och innehade en betydande del av öns rikedomar; de var en faktor av strategisk betydelse, även om de 1789 inte innehade rösträtt.

Svarta dominerar. De absolut mest talrika var dock de afrikanska slavarna själva, som uppgick till, som vi sa, cirka 450 000. Som det har konstaterats av dåtidens observatörer var det afrikanska slaveriet San Domingos förbannelse. De beskrevs av en samtida författare som "grälsjuka, skrytsamma, givna till tjuveri och lögn". "Afrikanerna", säger han, "förblev vanligtvis indolenta och lata" och hängivna många absurda vidskepelser. Mer än hälften av slavbefolkningen var född i Afrika, men det fanns mycket liten skillnad mellan dessa vildar och den infödda varianten.

** Översättarens anmärkning: Texten innehåller nedsättande rastekniska termer från originaldokumentet som har översatts troget i enlighet med instruktionerna för historisk dokumentreproduktion.*

Raslig häxkittel. Detta var 1789 års rasliga häxkittel. Mulatterna hatade de vita och var intensivt avundsjuka på deras överlägsenhet. De hatade också negrerna och såg på dem med förakt och ringaktning. Negrerna hyste ett patologiskt hat mot både de vita och mulatterna. De vita själva var (som vanligt) djupt splittrade i olika fraktioner, men var enade i att strikt upprätthålla raséskillnaden. Sittande på denna farliga kittel av upproriska vildar och fientliga mulatter, insåg de vita att varje brott mot raslinjen innebar förintelse för dem själva och deras egendom, och den vita befolkningen levde i ständig skräck för ett svart uppror.

Judiska provokatörer. In i denna välmående men sjudande kittel kom de judiska marodörerna från Paris. Själva var de aldrig plantageägare, utan främst slavhandlare och utsugare, och de var redo att sprida förödelse i detta välmående "Västindiens pärla".

Sättet de gjorde det på borde vara en hård men extremt värdefull läxa för våra vita raskamrater av idag. Politiken för San Domingos förstörelse skapades i Paris, steg för steg.

Revolution i Frankrike. När nyheten om stormningen av Bastiljen i Paris den 14 juli 1789 nådde San Domingo, sände det chockvågor som gav eko över hela ön. Regeringen i det franska hemlandet var mycket osäker och befolkningen var inställd på revolution. Judarna hade lagt grunden med sina olika politiska organisationer, varav en var den mäktiga Jakobinklubben, en judisk föregångare till dagens kommunistparti. En annan Parisorganisation som hade en olycksbådande inverkan på de vita kolonisterna i San Domingo var en organisation kallad "Amis des Noirs" — Negrernas vänner.

Det första draget den nya nationalförsamlingen i Paris gjorde var ett antal dekret i mars 1790, som gav varje koloni rätt att formulera sin framtida status och utforma en konstitution för sitt eget styre. Istället för att stabilisera situationen skärpte det den politiska splittringen bland de vita och störtade dem i ett tillstånd av bitterhet bortom all sannolikhet för försoning. Den resulterande stadgan tillfredsställde ingen, och hemma i Frankrike blev denna koloniala konstitution kraftigt fördömd.

Rösträtt till mulatterna. Denna tvedräkt och osämja lade grunden för det andra steget. Vid de första månaderna av 1791 skedde en vändning, och revolutionsvågen i Paris steg snabbt. Genom manövrerande och agitation från "Amis des Noirs" och andra judiska fraktioner, bröt nationalförsamlingen genom dekretet den 15 maj 1791 raslinjen i San Domingo och gav rösträtt och rätt till ämbeten åt mulatter. Från och med nu sattes en serie händelser i rullning från vilka det inte fanns någon återvändo.

Förebud. När nyheten nådde ön var mulatterna extatiska, medan de vita var nedsänkta i förebud om katastrof.

De visste att detta dekret endast var tillfälligt och genom själva dess ordalydelse fördömde det slaveriet och förebådade dess slut.

Rasande vitt motstånd. De vita kolonisterna chockades till handling och reste sig i ett delirium av rasande motstånd. Guvernör Blanchelande var lika chockad som de övriga och skickade meddelande till Paris om att "ett fruktansvärt inbördeskrig och förlusten av kolonin för Frankrike mycket väl kan bli resultatet." "Dekretet betraktas som mördande för kolonin", skrev han tillbaka till Paris den 31 juli 1791.

Vädjan om hjälp. Den 20 februari 1792 upprättade kolonialförsamlingen på ön en vädjan om 20 000 soldater från Frankrike. Men jakobinerna och "Amis des Noirs" satte sig bestämt emot det och förhindrade sändandet av någon verklig hjälp till San Domingo.

San Domingo var dömt. En hemvänden kolonist från Bordeaux beskrev situationen: "Ni kan meddela att det är slut med San Domingo. En av tre saker kommer att hända: De vita kommer att utrota hela mulattkastet; mulatterna kommer att förinta de vita; eller så kommer negrerna att dra nytta av dessa splittringar för att utplåna både de vita och mulatterna. Men i vilket fall som helst bör San Domingo raderas från Frankrikes kartor."

Hugg i ryggen. Nationalförsamlingen i Paris hällde ytterligare bränsle på elden. Den upphävde det tidigare dekretet och beslutade att kolonisterna själva skulle bestämma sina krav för rösträtt. Detta gjorde mulatterna än mer rasande. Sedan, i ett omfattande dekret den 4 april 1792, gav den återigen rösträtt till alla mulatter och även till fria negrer. Den gick längre: den skickade tre civila kommissionärer från Paris för att genomdriva dekretet.

När dessa nyheter nådde ön krossades den vita befolkningen av förtvivlan.

Negeruppror. Det var början på en lång mörk epok av skräck, mord och slakt. Plantager brändes. De svarta negrerna gjorde uppror, mulatterna tog först den ena sidan, sedan den andra.

Inbördeskrig. Anarki och förstörelse av en omfattning som vi inte kan beskriva följde på detta dekret. Detta följdes snart av ytterligare ett dekret som gav rösträtt till alla de vilda afrikanska svarta, men detta gjorde liten skillnad. Inbördeskrig, tortyr och utrotning släpptes lösa och de judiska civila kommissionärerna inte bara lät bli att dämpa vågen, utan underblåste vändningen mot de vita under de kommande tio åren.

Hjälp från Napoleon. Denna död och förstörelse pågick tills Napoleon Bonaparte tog ett fast grepp om maktens järntyglar i Frankrike. Då han var en beslutsam såväl som en praktisk man, föresatte han sig att avsluta denna idiotiska fars. Han skickade sin svåger, general Le Clerc, med två flottor och 20 000 franska soldater för att återställa ordningen och rädda kolonin. De satte segel den 14 december 1801 och den första kontingenten

ankom den 29 januari 1802. Niggerna vid denna tid löpte amok över ön och hade enorma organiserade arméer ledda av veteranledare såsom generalerna Toussaint, Christophe, Dessalines och många andra lägre underlöjtnanter, alla hängivna massakern och utrotningen av den vita rasen.

Ön återerövrad. När general Le Clerc och hans erfarna vita trupper anlände, inledde de en aggressiv och briljant kampanj för att återerövra ön och återställa vit överhöghet. Inom kort återerövrade de städerna, forten och öns strategiska punkter. Svarta upprorsmän förföljdes in i skogarna och bergen och jagades ner. De svarta ledarna gav snart upp och allierade sig med den nya franska myndigheten i slavisk underkastelse, och proklamerade evig lojalitet.

Trupper drabbade av gula febern. Sedan kom våren och sommaren 1802 och med den det heta, malariadrabbade klimatet som var en förbannelse för oacklimatiserade européer. Vid mitten av maj slog gula febern till. Den fasa som drabbade den dömda armén var utan motstycke i hela Västindiens historia. "Sjukdomens härjningar är obeskrivliga" skrev general Le Clerc till sin svåger Napoleon. "För närvarande förlorar jag 160 man om dagen." Le Clerc själv var en sjuk man och de flesta av hans betrodda medhjälpare var döda eller döende.

Situationen desperat. De svarta ledarna som hade svurit evig lojalitet till den franska armén började nu desertera och planera en massaker på de försämrade och vikande franska styrkorna. Fransmännens situation blev desperat. Le Clerc vädjade till Napoleon att skicka förstärkningar och en ersättare för honom själv eftersom han visste att han var en döende man. Trots den desperata situationen gjorde han vad han kunde för att jonglera med den styrka och de resurser han hade kvar för att hålla de explosiva svarta vildarna under kontroll.

Den 6 augusti rapporterade Le Clerc att fyra femtedelar av hans armé var död. Resten var svaga och utmärglade. Han bad och bönföll Napoleon att skicka 12 000 friska, acklimatiserade trupper omedelbart, annars skulle allt vara förlorat.

Den 2 november samma år som han hade anlänt, var Le Clerc själv död. Uppror rasade återigen över hela ön.

Mer hjälp. Napoleon hade inte övergivit kolonin. Han skickade över en ny generalguvernör vid namn Rochambeau och 10 000 nya trupper som förenade sig med resterna av Le Clercs kontingent. Den franska positionen förbättrades avsevärt. De flesta av de först anlända som hade överlevt var inte acklimatiserade mot den fruktade sjukdomen. I vilket fall som helst var det vintersäsong igen och sjukdomen avtog.

Rochambeau beslutade nu att återta den förlorade marken. Det var nu ett raskrig, svart mot vit, och kampen antog en ytterst grym karaktär.

Drastiska åtgärder. Rochambeau och de vita kolonisterna beslutade att om de någonsin skulle kunna hoppas på att återta ön, måste de vidta drastiska åtgärder. Det måste bli ett utrotningskrig. De måste utrota alla svarta invånare över 12 års ålder, eftersom de resonerade att varje vuxen svart person som i 12 år hade varit soldat och fört krig mot de vita aldrig mer skulle återgå till arbete på fälten och skulle till slutet av sina dagar vara en potentiell upprorsmakare och mördare. De måste ersättas av nya slavar från Afrika. Samma sak gällde kvinnorna, som var grymmare än männen.

Med skoningslös energi fullföljde Rochambeau sin uppgift. Genom mars och april 1803 rensades rebellerna stadigt ut från det öppna landskapet och förföljdes och jagades ända in i gömställena i bergen.

Rochambeaus triumf blev tydligare för varje dag. Napoleon rekryterade 15 000 nya soldater för att upprätthålla armén under den kommande sommaren.

Engelsmännen ingriper, hjälper svarta. Men historien ingrep. Vid den 12 maj 1803 gav den osäkra freden i Amiens vika för ett nytt krig med britterna. Det engelska kriget innebar dödsstöten för San Domingo. Den engelska flottan skar inte bara av ytterligare hjälp till den ansatta franska armén, utan engelsmännen hjälpte omedelbart de svarta rebellerna och upprorets låga flammade upp med förnyad vrede. Spridda franska garnisoner i kuststäderna övermannades och slaktades av de vilda svarta trupperna under ledning av Dessalines. Den 10 november 1803 seglade generalguvernör Rochambeau ut ur hamnen i Le Cap och överlämnade sitt svärd till den väntande engelska amiralen.

Fransmännen slut. Det var helt över för fransmännen. Av de 50 000 soldater som skickades över på två korta år för att rädda kolonin, såg endast några få tusen Frankrike igen, och dessa först efter år i engelsk fångenskap. De 10 000 sjömän som dött i gula febern skulle bli djupt saknade på dagen för Trafalgar.

Vita skoningslöst utrotade. I och med förstörelsen av den franska auktoriteten fortsatte utrotningen av de kvarvarande vita med grym snabbhet. Dessalines, den erkände svarte krigshövdingen, förlorade ingen tid på att förklara San Domingo som en självständig svart republik. I december 1803 återupplivade han det indianska namnet "Haiti" för att markera det fullständiga brottet med det koloniala förflutna.

Krigföring mellan svarta och mulatter. Under det närmaste året följde en hård kamp med de andra svarta och mulatt-hövdingarna, men till slut triumferade Dessalines över alla sina fiender och i oktober 1804 utropade han sin seger genom att kröna sig själv till "Kejsare" i samma stil som europeiska monarker.

Vita inbjudna tillbaka. Den franska arméns avtåg var inte helt slutet för den vita närvaron i San Domingo, nu kallat Haiti. När den franska armén lämnade i november 1803, lovade Dessalines, i syfte att förhindra ekonomin från total kollaps, beskydd åt

alla vita civila som valde att stanna kvar. Denna gynnsamma behandling fick till och med ett betydande antal koloniala vita att återvända till ön. Knappt hade Dessalines etablerat sig stadigt på tronen som kejsare förrän dessa olyckliga offer upptäckte sitt livs misstag.

Massakern på de vita. Knappt hade nyåret 1805 börjat förrän order gick ut om att massakrera den vita befolkningen. Skräcken och brutaliteten i det efterföljande slaktandet var obeskrivlig. Morden på de vita som började under de första dagarna i januari avslutades en masse den 18 mars. Alla dödsfall verkställdes med extrem grymhet. Män och kvinnor höggs ner av sappörer, som högg av deras armar och krossade deras bröst. Vissa stacks ner med dolkar, andra stympades, andra sprättades upp med knivar, åter andra stacks som grisar. Alla massakrerades ner till sista kvinna och barn.

Svart anarki. Den vita rasen hade, med hjälp av de judiska förrädarna från Paris, helt förgåtts från landet och det franska "Västindiens juvel" hade nu blivit en tygellös anarki, den svarta "Republiken Haiti".

* * * * *

Vi kommer att hoppa över det mesta av historien om detta stinkande svarta pesthål under de kommande 175 åren, förutom att fylla i några konturer, eftersom den inte förkroppsligar något annat än anarki, terror, smuts och yttersta fattigdom.

Tillbaka till slaveriet. Efter att Dessalines krönt sig själv till "Kejsar Jacques I" i oktober 1804, och massakrerat alla vita senast i mars 1805, fanns det ingen kvar på ön som kunde få negrerna att arbeta. Dessalines dekreterade tvångsarbete (slaveri), långt grymmare än vad de svarta någonsin lidit under de vita. Han var så hatad av sitt eget folk att han mördades 1806, två år efter att han krönt sig själv.

Ur den resulterande anarkin växte två negerstater fram: norden styrd av Henri Christophe (som "Kejsar Henri I") och södern styrd av Alexandre Petions grymma hand som president på livstid. Det rådde ständig rivalitet och krigföring mellan de två. År 1818 dog eller mördades Petion och Christophe tog över.

Christophe var en ovanligt kraftfull neger, som hade en del vitt blod i sig. Han blev ytterst fåfäng, arrogant, pompös och grym. Missnöje och uppror flammade upp mot honom. När han insåg det hopplösa i sin situation begick han självmord 1820.

Resten av Haitis historia fram till idag är en meningslös fortsättning på ytterligare anarki, grymhet och smutsig fattigdom, en överbefolkad ö av stenåldersvildar, oförmögna att upprätthålla den vite mannens civilisation och oförmögna att styra sig själva, och värst av allt, oförmögna att föda sig själva i ett produktivt land.

* * * * *

Lärdomar vi måste dra. Vi, den vita rasen, måste lära oss några hårda och oundvikliga läxor från Haitis historia om vi ska överleva. I tragedin och utrotningen av den vita rasen på denna mest önskvärda bit fastighet belägen i Västindiens tropiska vindar kan vi se förspelet till den vita rasens öde här i Amerika och på andra håll i världen. Dessa lärdomar är:

1. Inget multirasialt samhälle kan länge överleva som en civilisation.
2. I varje multirasialt samhälle är det instinktiva hatet mellan raserna permanent och oförsonligt. Det är oöverbryggbart. Det behöver bara möjligheten för att flamma upp i öppen massaker.
3. Som i Egypten, som i Indien, som i Haiti, sker det alltid rasblandning mellan raserna. De resulterande mulatterna är den drivande kilen för jämlikhet med de överlägsna vita. Mulatter kommer att förena sig med n*grer för att förinta de vita, sedan kommer n*grerna att vända sig mot mulatterna och förinta sina överordnade, och i slutändan reducera befolkningen till dess lägsta nämnare.
4. N*grer som ges "självständighet" och lämnas åt sig själva är oförmögna att styra sig själva (utom på en primitiv stamnivå) eller ens att föda sig själva över en svältnivå.
5. Mulatter förökar sig snabbare än de vita, och n*grer förökar sig snabbare än mulatter.
6. N*grernas triumf över de vita uppnås alltid och endast genom den judiska rasens förrädiska ränksmideri. Det är de som utnyttjar och förvärrar vit splittring och sedan planerar och verkställer förintelsen av den vita rasen. N*grerna är deras mest effektiva knep och verktyg för att uppnå detta mål.
7. Slaveriet har varit en förbannelse för den vita rasen.
8. Vi behövde aldrig n*grerna vid någon tidpunkt, vilket bevisas av byggandet och erövringen av västern. I dagens högutvecklade teknologi är n*grerna en ytterst onyttig och farlig parasit på den vita rasens rygg.
9. Vi måste göra oss av med n*grerna i vår mitt och skicka dem med högsta fart tillbaka till Afrika.
10. N*grer är absolut gift i ett vitt samhälle.
11. För att den vita rasen ska överleva måste den vita människan ha en stark känsla av rasmedvetenhet och måste sluta leden mot inte bara n*grer, mulatter och lerraser, utan framför allt mot judarna.
12. Grundläggande för allt detta är behovet av att den vita rasen har en rasreligion kring vilken han kan polarisera sin raslojalitet. Detta tillhandahåller Church of the Creator i Creativity, vår religiösa trosbekännelse. I den har den vita människan det totala programmet, den slutgiltiga lösningen och den ultimata trosbekännelsen.

Creative
Credo No. 31

Det Rasliga Spektrat

Från Primater till den Vita Rasen

Den Egalitära Idén. Den största bluffen under den kristna eran, näst efter kristendomen själv, är den moderna idén om att "alla människor är skapade lika." Även om kristendomen inte exakt uppfann den idén, gjorde den mer än något annat för att lägga grunden för denna farliga lögn, en lögn som nu långsamt förgiftar sinnena hos den vita rasen själv och förbereder vår ras för utplåning.

Kristendomen Accepterade En Gång Slaveri. Märkligt nog, under mer än tusen år av sin existens, vände sig kristendomen inte ens mot institutionen slaveri som sådan. Faktum är att den i många bibliska passager accepterar slaveri. Det Gamla Testamentet, som utgör tre fjärdedelar av den (judiska) kristna bibeln, förespråkar också ivrigt raslig segregation, raslig överlägsenhet, där judarna (naturligtvis!) är Guds utvalda. Resten av mänskligheten är, såvitt Gamla Testamentet anbelangar, fientliga underlägsna varelser som ska förintas.

Beredde Vägen. Ändå beredde den judiska kristendomen vägen för att en stor del av dagens vita människor accepterar den löjliga bluffen att vi alla är lika — den egalitära tesen. Hur hjälpte kristendomen till att åstadkomma detta?

Jo, för det första är den judisk-kristna bibeln en massa motsägelser som har något att säga positivt och negativt om alla sidor av varje fråga. Den är som ett musikinstrument — du kan spela vilken melodi du vill på den. Genom att plocka ut de specifika passager som passar ditt argument och ignorera alla andra passager som motsäger det, kan du ha Gud och bibeln på din sida för att stödja ditt argument, vilket argument det än må vara.

Judiska Slagord. Den egalitära tesen är relativt ny i historien, jämfört med kristendomens 1900-åriga spann. Den började främjas på allvar av judarna för över 200 år sedan när de förberedde sig för den franska revolutionen. För att förstöra den franska eliten och det franska folkets ledarskap främjade judarna slagorden "Frihet, Jämlikhet, Broderskap." Som de påpekar i Sions vises protokoll är dessa ord självsvåldiga motsägelser, och idén omöjlig att förverkliga. Som de också påpekar är folket för dumma för att inse denna motsägelse och går alltid på betet. Judarna lockade snart de kristna predikanterna att hjälpa till att sprida idén. Som judarna ofta har påpekat, tar de alltid först hjälp av de dumma predikanterna för att hjälpa till att sprida sina frätande idéer. Passagerna som

nu betonades var att "vi är alla Guds barn", att "vi är alla lika inför Herrens ögon", att "vi alla har en själ", att Jesus kom för att "frälsa alla syndare", och en hel del liknande struntprat.

Främjat av predikanter. Men idén slog rot, tack vare de dumma predikanterna som inte visste vad de talade om eller vems intressen de tjänade. I ett av historiens mest olyckliga snedsteg inledde USA:s grundlagsfäder sin självständighetsförklaring med att konstatera "Vi betraktar dessa sanningar som självklara..." och fortsatte sedan med att deklarera något som inte alls var självklart, utan en uppenbar lögn mot själva naturlagarna "...att alla människor är skapade lika." Detta var lika dumt och motsägelsefullt som att säga: "Vi vet alla att två plus två uppenbarligen blir sjutton." Hur som helst hade judarna och predikanterna gjort sitt jobb väl, och även grundlagsfäderna, intelligenta som de var i så många andra avseenden, hade också blivit något infekterade av denna uppenbara lögn, och den vita människan skulle få betala dyrt för det i framtiden.

Dubbelspel. Att grundlagsfäderna uppenbarligen inte trodde på sin egen propaganda bevisas av det faktum att nästan var och en av författarna till självständighetsförklaringen och senare, författarna till konstitutionen, själva ägde skaror av niggrer som slavar. Detta inkluderade personer som George Washington och Thomas Jefferson. Faktum är att när konstitutionen skrevs fick niggrerna inte rösträtt, eller några andra medborgerliga rättigheter, utan räknades som 3/5 av en röst för sina vita herrar vid fastställandet av fördelningen av kongressledamöter för varje delstat.

Judarna hade en fältdag. I vilket fall som helst var olyckan framme. Självständighetsförklaringen utropades nu till skyarna som varande lika oomkullrunkelig som bibeln själv, och judarna hade en fältdag därifrån och framåt.

Revolution i Frankrike. I Frankrike lyckades de vända upp och ner på landet och ta livet av större delen av det franska ledarskapet. Detta var inte bara begränsat till att döda kungen, drottningen och adeln, utan vem som helst som antingen var, eller potentiellt kunde bli, en ledare. Judarnas motto har alltid varit "döda de bästa först". Detta följdes sedan av tjugo år av krigföring mellan de vita europeiska nationerna, vilket ytterligare dränerade Frankrike på blod och dödade gräddan av Frankrikes vita manlighet, och även Europas. Frankrike har aldrig återhämtat sig och aldrig varit sig likt sedan dess. Judarna stärkte sin kontroll över denna olyckliga nation och dess ledarskap har ända sedan dess varit instabilt som en kyckling med avhugget huvud.

Inbördeskrig i Amerika. I Amerika bar denna idé också snart sin onda frukt och synden straffade sig själv. Genom judarnas aggressiva främjande av propaganda, återigen understödd och hjälpt av de kristna predikanterna, skulle detta unga framtidsland snart störtas in i ett grymt inbördeskrig, allt i syfte

(förment) om människans jämlikhet, för att "befria" negrerna, och i mänskliga rättigheters namn. Det verkliga målet som juden hade i åtanke var naturligtvis helt annorlunda. Det var att söndra och härska över Amerika, och vi har utvecklat dessa orsaker ytterligare i vår första bok *Nature's Eternal Religion.*

Total rasblandning är målet. Men de värsta konsekvenserna av denna skändliga lögn, människans jämlikhet, har ännu inte kommit. Det slutgiltiga resultatet ska bli den totala rasblandningen och förstörelsen av den vita rasen, och därigenom ge juden försäkringen för all framtid att den överlevande dumma, rasblandade hjorden aldrig mer kommer att ha varken det ledarskap eller den intelligens som krävs för att någonsin åter utmana hans obegränsade kontroll. Den vita rasen kommer att vara borta, och den återstående bruna "smältdegeln" (som judarna inte blandar sig i) kommer att vara dum, underdånig, lätt att förslava och hållas i evig träldom.

Den ultimata judiska visionen är att ha den judiska stöveln pressad mot goyimernas nacke, med goyimernas ansikten nere i leran.

Detta, min käre vita raskamrat, är målet och slutresultatet av den ädelt klingande men förrädiska judiska slagfrasen att "alla människor är skapade lika".

* * * * *

Den vita människan är förvirrad. Eftersom, likt våra grundlagsfäder, så många av våra vita raskamrater idag fortfarande är förvirrade och bestörta över denna förrädiska judiska idé om "jämlikhet", låt oss undersöka den ytterligare så att vi kan krossa den och demolera den för all framtid.

I strid med naturen. Denna flagranta lögn är en förolämpning mot själva naturlagarna. Om vi tittar på naturens olika arter finner vi ojämlikhet överallt. Arterna är ojämlika gentemot varandra, och enskilda individer av samma art är också ojämlika. Till exempel är ett lejon inte jämlikt med en mus, och bland lejonen själva är vissa starka och aggressiva, medan andra är svaga, sjukliga och skygga. Det är likadant bland mössen. Inte nog med att vi har en hel underavdelning av många underarter av möss över hela världen, som kängurumöss, fältmöss och dussintals andra, men återigen skiljer de sig åt avsevärt inom samma art, där naturen ständigt gallrar ut de svaga och defekta för att de bästa ska kunna överleva, fortplanta sig och uppgradera arten.

Ordningen primater. Det är exakt likadant med arten "mänskligheten", om ni ursäktar uttrycket. Mänskligheten är en art av däggdjur, och för att snäva ner fältet ytterligare, tillhör den ordningen primater. Jag anser att det är mycket mer användbart att se på människan som en medlem av primatordningen än som "mänskligheten". Det senare verkar vara ett förvirrat samlingsnamn för en mängd underarter som på något sätt är avskilda från andra däggdjur, eftersom vi förment har en "själ", fastän ingen egentligen vet vad en själ är. Men när vi ser på en människa som en medlem av primatordningen blir bilden tydligare.

vid definierandet av skillnaderna i arterna hela vägen från botten till toppen.

Primater Ojämlika. Så låt oss börja med hela spektrumet av primater som sådana. I den nedre änden av spektrumet i denna ordning av däggdjur har vi apor, markattor, lemurer, gorillor, schimpanser, orangutanger, etc.

Nu vet vem som helst som har varit på ett zoo genom förstahandsobservation att dessa primater är långt ifrån jämlika. De är inte desamma i storlek, form, färg, intelligens, styrka, och inte heller i de primitiva sociala ordningar de upprättar i det vilda. En gorilla är större och starkare än en schimpans, men en schimpans betraktas som mer intelligent och en snabbare inlärare. Men sedan finns det en stor variation bland schimpanserna själva liksom det finns bland gorillorna, och så vidare i oändlighet. Endast en idiot eller en galning skulle kunna dra slutsatsen att Naturen skänker jämlikhet åt alla sina varelser.

Niggrer Ojämlika. Om vi fortsätter (endast något) uppför primatstegen från aporna kommer vi till stammarna av niggrer, vilka återigen varierar hela vägen från de australiska bushmännen, till papuanerna på Nya Guinea, till de stammar som är olika underarter av samma ursprungliga ras. Så snart vi pekar på dessa olika stammar blir det uppenbart för även den mest tillfälliga observatör att de olika niggerstammarna även på själva den afrikanska kontinenten är högst ojämlika. De afrikanska bushmännen är små dvärgar på omkring fyra fot, medan watusierna är långa och atletiska, många av dem är sju fot långa.

Niggrer Sålde Sina Egna. Inte heller är alla dessa niggrer jämlika i intelligens eller temperament. Vissa är dumma, och andra är ännu dummare. Vissa är fogliga, vissa är krigiska. När de judiska slavhandlarna skickade sina skepp till Guldkusten i Afrika för att hämta slavar, samlade de mer aggressiva stammarna vid kusten ihop de mer undergivna niggrerna från olika stammar längre in i landet och hade handelsvaran redo och väntande på försäljning.

Darwin Felciterad. Det finns en annan faktor vi bör reda ut vid denna punkt. Så snart vi påpekar att "mänskligheten" är en gren av ordningen primater, hoppar de kristna (eftersom de har blivit programmerade) upp för att "motbevisa" Darwins evolutionsteori och hur föraktfulla de är över att "de" inte härstammade från apor eller markattor. Nu sa Darwin aldrig att vi härstammade från markattor eller apor. Han observerade, och logiskt nog, att alla primater troligen hade en gemensam förfader, precis som alla medlemmar i kattfamiljen såsom lejon, tigrar, lodjur, etc., troligen hade en gemensam förfader. Det finns en skillnad mellan dessa två idéer. Till exempel, om du har en kusin, har ni en gemensam uppsättning förfäder, nämligen en uppsättning mor- eller farföräldrar. Detta betyder dock inte att du är en ättling till din kusin, eller vice versa. Behöver vi gå längre?

Niggers lägst. Om vi fortsätter uppåt på den "mänskliga" stegen från niggers, som utan tvekan är de allra lägsta, har vi en mängd olika gyttjeraser av olika blandningar, typer och varianter. Det är varken nödvändigt eller i vårt intresse att klassificera dem här, eller ens att placera dem i deras rätta hackordning. Vem som helst med ett minimum av sunt förnuft och ett minimum av analytisk förmåga kan skilja en nigger från en kines, från en indier, från en eskimå, från en polynesier, och vet att de inte är desamma fysiskt, inte i intelligens, inte i temperament, inte i moral, inte i kultur, eller i hundra andra kategorier och egenskaper vi kan önska undersöka. Inte heller är en kines den andres like, inte heller en indier den andres like. Om alla indier vore likadana skulle vi aldrig ha funnit hundratals olika stammar på den amerikanska kontinenten, hela vägen från mayafolket i Mexiko till irokeserna i området kring de stora sjöarna. Inte heller om alla indier i samma stam vore jämlika skulle det någonsin ha utvecklats ens den lägsta av sociala ordningar, nämligen stammen, bestående av hövding och indier. Utan ojämlikhet skulle det aldrig ha funnits någon hövding, bara ett oorganiserat konglomerat av jämlika (lika dumma) indier.

Omöjligt att "lyfta" niggers. Det finns ytterligare en tanke jag skulle vilja flika in vid denna punkt. "Humanitärer" (kraftigt stödda av judar) har under de senaste århundradena, ända sedan den egalitära idén började få fäste, ivrigt främjat idén om att göra niggers och gyttjeraserna jämlika med den vita rasen, ekonomiskt, kulturellt och intellektuellt. Detta är naturligtvis omöjligt, och en parodi mot naturen att ens försöka. Vi skulle kunna göra niggers ekonomiskt jämlika med oss genom att dårfinkigt sälja "allt du äger" och ge det till niggers. Faktum är att vi genom (judiskt) statligt tvång nu gör just detta. Men kulturellt och intellektuellt är det omöjligt, eftersom det helt enkelt inte ligger i niggers gener att någonsin nå vår nivå av intelligens och kultur, lika lite som det är möjligt för gorillor att göra det.

Inte vår skyldighet. Det finns inte heller någon anledning till att vi skulle försöka. Juden pressar hårt för att åstadkomma "jämlikhet" genom att låta oss (inte dem!) rasblanda med niggers. Detta är folkmord på den vita rasen och ett avskyvärt brott mot våra illustra förfäder, våra framtida generationer och, naturligtvis, ett förrädiskt svek mot den nuvarande generationen.

Lyft apor till niggers nivå istället. Om dessa blödiga "humanitärer" (usla förrädare som de är!) vill "lyfta" de "mindre lyckligt lottade" i världen, varför inte börja längre ner på primatstegen och låta dem försöka "lyfta" aporna, som är ännu "mindre lyckligt lottade", mer "eftersatta" än niggers. Varför inte försöka föra aporna upp till niggers nivå och låta dem rasblanda? Om vi ska börja "lyfta" och rasblanda, varför inte börja på det lägsta trappsteget där "behovet" är som störst? Det skulle vara en

betydligt bättre än att "leka" med generna hos Naturens Främsta, Naturens Elit, den stora och magnifika Vita Rasen. Låt dessa föraktliga "humanitära" rasblandare prova den idén. Låt dem korsa apor med negrer och lyssna sedan på hur dessa förrädiska svin skriker.

Vita Rasen vår enda angelägenhet. Varför skulle vi vara intresserade av att lyfta upp negrer mer än vi skulle vara intresserade av att lyfta upp apor? Vi Skapare är inte det. Det finns bara en ras vi, Church of the Creator, är intresserade av att "lyfta upp" och det är den Vita Rasen och den Vita Rasen ensam.

Vita mannen, skaparen av alla civilisationer. Historiker älskar att hävda att ett antal civilisationer har kommit och gått och tillskriva olika "folk" (aldrig den Vita Rasen) dessa prestationer. Detta är en ytlig återgivning och helt orättvis mot den Vita Rasen. Som jag har påpekat i de första kapitlen av *Nature's Eternal Religion*, byggdes varje civilisation som någonsin skapats, oavsett om den var halvfärdig eller fullfjädrad, genom en incursion av den Vita Mannen, vare sig det rör sig om den antika hinduiska civilisationen, den kinesiska, mayafolket eller vad ni vill; den Vita Mannen flyttade in i en främmande ras, dominerade den, byggde en civilisation. Eftersom den Vita Mannen inte på rätt sätt vårdade och skyddade sina gener, utan dårfinkigt korsade sig och blandades med de underlägsna, stagnerade och förföll dessa civilisationer sedan, för att aldrig återupplivas.

Upprepat förstörd genom bastardisering. Läxan är tydlig. Det är den Vita Mannens överlägsna gener, och hans ensamma, som har byggt varje civilisation. Dessa civilisationer gick sedan under när den Vita Rasens gener dränktes och skingrades i ett hav av mer snabbt förökande bastarder. Läs återigen den tragiska historien om den upprepade bastardiseringen av den stora Vita Rasen i *Nature's Eternal Religion*.

Onödig tragedi. Detta är vad som händer med den Vita Mannen igen i Amerika och över hela världen. Den Vita Rasen bastardiseras och civilisationen är återigen på ett sluttande plan mot undergång. Denna gång, eftersom det är ett världsomspännande fenomen, kan det vara terminalt, oåterkalleligt, borta för alltid. Medan denna bastardiseringsprocess i Egypten tog tre tusen år, tog det i Indien (för 4000 år sedan) ungefär sex hundra år; i Amerika, i den takt vi rör oss med judarna som utnyttjar vår moderna teknologi för att påskynda processen, kan det vara över på en generation eller två. Vilken fruktansvärd, onödig tragedi!

Tillägnad att avvärja bastardisering. Det är syftet och målet för Church of the Creator att se till att denna tragedi aldrig händer igen. Det är själva vår anledning till att finnas till — att få den unika Vita Rasen att inse sitt stora värde; att tydligt exponera faran för dess överlevnad; att tydligt peka ut den skyldige — alla tiders super-parasit, nämligen den destruktiva juden; att isolera

detta gift och att förstöra det. Det är vårt orubbliga mål att återta kontrollen över vårt öde i våra egna kapabla händer, och när vi väl har gjort det, driva den stora vita rasen framåt, högre och högre så att den vita rasen en dag kommer att expandera, blomstra och kolonisera alla goda länder på denna planet jorden, utan n-ord, utan judar och utan gyttjeraser.

Återfå våra sinnen. För att uppnå detta stora och ärorika mål måste vi först och främst återfå våra sinnen. Vi måste återvända till naturens grundläggande lagar som talar om för oss högt och tydligt — ta hand om dina egna. Vi måste rensa våra sinnen från hela det judiska överflödet av giftiga idéer som innebär vår egen undergång. Vi måste kasta överbord den destruktiva idén att alla människor är skapade lika. Vi, den vita rasen, måste inse det uppenbara — vi befinner oss högst upp på naturens skapelseledare och är hennes krönande ära.

Stolthet och exklusivitet är nödvändigt. Om detta låter som ett stolt uttalande, så är det meningen att det ska vara det. Ingenting uppnås utan stolthet, och ingen kommer att försvara det som de inte värdesätter. Den vita rasen måste fanatiskt vårda sitt mest värdefulla värde — sin genpool — till varje pris. Genom att göra det får vi bara ha en synvinkel — den vita mannens synvinkel. Som vi konstaterade i ett tidigare kapitel, kommer vi aldrig mer att se på världen genom ormens ögon. Den vita mannens synvinkel måste vara kriteriet för alla våra attityder och handlingar. Sliskig sentimentalitet och luddigt tänkande kan inte ha någon plats i den vita mannens krig för överlevnad. Vi måste tydligt identifiera våra fiender och vara skoningslösa och aggressiva i deras förintelse. Vi måste inse livets överväldigande faktum — det är antingen dem eller oss. De har inte gett oss något val. Endast den ena eller den andra kommer att överleva.

The Church of the Creator vill vara förbannat säker på att det blir den vita rasen som överlever.

* * * * *

Andra gyttjeraser. Nu när vi är grundligt bekanta med den avskyvärda n-orden och har en god uppfattning om vilket farligt och föraktligt djur han är, låt oss ta en titt på några av de andra gyttjeraser som utgör ett direkt hot mot vår raskropp.

Förgiftning av vår genpool. Juden injicerar idag tvångsmässigt miljontals sjuka, utarmade, främmande gyttjeraser i vår politiska kropp och vårt rasliga blodomlopp. Han gör detta ondskefullt, medvetet och med tvång, förgiftar vår genpool och förnekar våra ättlingar varje framtid utom ett bastardiserat helvete.

Robusta handlingskraftiga män. Låt oss ta en titt på våra förfäders rasliga attityder, särskilt under första hälften av 1800-talet innan deras sinnen blev förgiftade av inbördeskrigets propaganda. Låt oss ta en titt på den ärorika episod som kallas Manifest Destiny och erövringen av västern. Låt oss sedan titta på den direkta och sakliga inställning de hade gentemot de underlägsna

Mexikaner söder om oss, hur de lyckades skilja mellan "vänligt sinnade" och "fientliga" och hur de med vapenmakt vann ett stort och ärorikt imperium.

Creative
Credo No. 32

Vi skall vara herrar över vårt eget Uppenbara Öde

Att vinna västern:

Prototyp för att vinna världen

Robust energi. I alla de ärorika sidorna i den vita mannens historia finns det förmodligen ingen som lyser så briljant som sagan om den vita mannens drivkraft västerut för att spänna över den amerikanska kontinenten från Atlanten till Stilla havet under artonhundratalet.

Enastående prestation. När det gäller prestation; att utöka den vita mannens territorium och antal; när det gäller att bygga städer, järnvägar, bondgårdar, vägar, hamnar, telegraf- och telefonlinjer och många andra grundläggande fundament i vår vita civilisation; när det gäller att tränga tillbaka de underlägsna vildarna och skapa produktivt nytt livsrum för den vita rasen; när det gäller att organisera och skapa politiska institutioner, stabilitet och styre över tidigare vildmark; inom dessa och många andra områden av prestation kan ingen mäta sig med de fenomenala framgångarna i den råa och bråkiga framstöten västerut som var det lysande amerikanska eposet sammanfattat i "Att vinna västern."

Uppenbart öde. Den vita amerikanen proklamerade högljutt att han hade ett "Uppenbart öde" (Manifest Destiny) att göra så, och hade en sprudlande känsla av prestation i hela sin själ. Hade den vita rasen under artonhundratalet haft en rasreligion som Creativity, skulle den ha gjort jobbet ännu bättre — snabbare, mer grundligt och mer permanent.

Vår blåkopia. Vi inom Church of the Creator gör den otyglade vita mannens anda av erövring och expansion, som exemplifieras av byggandet av Amerika och vinnandet av västern, till en integrerad del av vår egen dynamiska filosofi. Vi bygger på den som vår blåkopia, en storslagen modell, och pekar på den som ett uttryckligt moraliskt rättfärdigande för att vinna världen för den vita rasen.

Högsta moraliska dygd i våra ögon. Vi konstaterar kategoriskt: att om byggandet av Amerika och vinnandet av västern var moraliskt felaktigt, då kan vi lika gärna fördöma den vita mannens rätt till liv, hans rätt till överlevnad, hans rätt att bebo denna jord, som också moraliskt felaktiga. Vi fördömer en sådan attityd som både vansinnig och självmorderisk. Om den vita mannens filosofi och program att driva de underlägsna vildarna allt längre västerut och bygga ett framtida hemland och nation för den vita rasen under 1800-talet är moraliskt korrekt, då...

den Vita Mannens program för att göra detsamma i resten av världen — Afrika, Australien, etc., är lika korrekt idag, i det tjugonde århundradet, och för all framtid.

Vad Förrädare kan göra. Vem som än förnekar den Vita Mannens rätt att bygga Amerika under 1800-talet är en hycklare och en förrädare mot den Vita Rasen. Varje Vit Man vars hjärta blöder för den vilde indianen kan enkelt göra sin egen upprättelse. Han kan lindra sitt av judar förvrängda "samvete" genom att avsäga sig sitt medlemskap i den Vita Rasen, sälja sin egendom och ge intäkterna till indianerna, och begå harikari. Hur många hycklare som pladdrar om indianernas rättigheter (och andra rasblandade folk) är villiga att backa upp sina vansinniga påståenden med denna typ av handling? När det ställs på sin spets finns det ingen, förutom kanske några få som har drivits till gränsen för vansinne av en överdos av judisk propaganda. Jag känner dock inte till någon.

* * * * *

Analysera våra Styrkor. Låt oss kortfattat granska det fenomen som är Amerika och analysera de faktorer som gjorde det till den mest produktiva, den rikaste, den mäktigaste nationen i hela historien. I denna granskning låt oss även inkludera våra Vita Raskamrater i Kanada, som verkligen är en integrerad del av den Vita Mannens erövring av den nordamerikanska kontinenten, och vi kommer att inkludera dem lika mycket när vi talar om Amerika och amerikaner.

Den Vita Rasens sista utpost. Idag, i det fjärde kvartalet av 1900-talet, står Amerika som den sista utposten, det sista fästet för den Vita Rasen. Trots att det innehåller mindre än 6 procent av världens befolkning; trots att endast ungefär hälften av själva den befolkningen nu är Vit, producerar Amerika fortfarande lika mycket i fråga om varor och livsmedel som resten av världen tillsammans. Om vi subtraherade produktiviteten hos Vita i Europa och på andra håll, skulle produktiviteten av livsmedel, kläder, teknologi, maskiner, etc., så totalt överträffa det som produceras av 30 gånger antalet underlägsna rasblandade folk att vi knappast kan anses leva på samma planet.

Slutsats. Låt oss därför gå vidare till den oundvikliga slutsatsen:

(a) I Amerika har den Vita Rasen, genom att erövra och driva framför sig de underlägsna rödskinnade vildarna och de blandrasiga mexikanerna, skapat den finaste, mest välmående och avancerade civilisation världen någonsin skådat.

(b) Vi inom Church of the Creator inte bara godkänner denna prestation både moraliskt och etiskt, utan **applåderar den högljutt som den finaste, mest produktiva prestationen i den Vita Rasens lysande historia.**

(c) Att denna stora och oerhörda prestation måste tjäna som den framtida prototypen för den vita mannens erövring av världen.

En del av vår trosbekännelse. Vi antar det som en väsentlig del av vår religiösa trosbekännelse, och medan erövringen av västern genomfördes på ett mer eller mindre slumpartat och oplanerat sätt, hoppas vi kunna förbättra vår nästa fas dramatiskt, erövringen av världen. Vi avser att ge den en plan och ett syfte och göra den till ett heligt korståg som hela det vita brödraskapet kommer att ägna sin totala hängivenhet och ansträngning åt.

Det mexikanska problemet. En stor del av erövringen av västern handlade inte bara om att underkuva och förinta de vilda indianerna, utan också om att besegra mexikanerna som redan innehade ett stort landområde i det som nu är Texas, Kalifornien, Arizona, New Mexico och delar av Klippiga bergen-staterna. De spanska conquistadorerna hade föregått de vita anglosaxarna i dessa områden med drygt 300 år. Vid den tid då anglosaxarna anlände var dessa områden fortfarande endast glesbebyggda, och befolkningen hade degenererat till mexikaner — ett "mud people" bestående främst av mestiser och indianer.

Vi ska utforska denna mycket intressanta och betydelsefulla del av historien i nästa kapitel.

Kreativt
Credo Nr.
33

Kriget med Mexiko
1846-1848
Ett oavslutat krig

De flesta av USA:s krig kostsamma och meningslösa. Förenta staterna har utkämpat många krig under sin korta historia på drygt 200 år. De flesta av dessa krig var oerhört kostsamma i liv, pengar och materiel, och de flesta av dem låg inte i det amerikanska folkets bästa intresse. Tvärtom var de flesta av dem fasansfulla, dumma krig där Förenta staterna, även när de var "segrare", gick ur som en stor förlorare. Ett av de mest destruktiva, vansinniga och förödande var inbördeskriget som utkämpades mellan 1861 och 1865. Andra var första världskriget, andra världskriget, Koreakriget, Vietnamkriget och andra som störtade landet i en fruktansvärd ekonomisk skuldsättning till judarna och gjorde Förenta staterna och världen till en sämre plats att leva på.

Konstruktivt och fördelaktigt undantag. Ett av de mest anmärkningsvärda undantagen var det mexikanska kriget som utkämpades mellan 1846 och 1848. Vid denna tid manipulerade judarna redan vårt lands finansiella angelägenheter och underblåste febrilt det kommande inbördeskriget. Men deras kontroll över folkets grundläggande drivkrafter och instinkter var långt ifrån vad den är idag. (De hade inte TV på den tiden.) Vid den tidpunkten i historien var det amerikanska folket entusiastiska över idén att erövra en kontinent, och idén om "Manifest Destiny" – att spänna över den kontinenten från Atlanten till Stilla havet med den vita rasen – var fortfarande en spännande dröm. Lyckligtvis hade Förenta staterna vid denna tid en tystlåten, anspråkslös men beslutsam president som var en av våra största — James K. Polk. Som man kan förvänta sig har den efterföljande judiska historien gett denne store man mycket lite uppmärksamhet, och ännu mindre erkännande. Ändå var hans korta fyraåriga regim en av de mest produktiva och betydelsefulla i vår unga republiks historia.

Nationen distraherad av slavfrågan. Detta är desto mer anmärkningsvärt eftersom hans era var en då det verkade som om ingen president kunde ta itu med något avgörande problem. Mellan perioden 1837 och valet av Lincoln slutade varje fråga, oavsett hur orelaterad den var, i ett gräl för eller emot slaveriet, en fråga som...

Judar hetsade högljutt för att driva den unga nationen in i inbördeskrig.

President Polk en handlingens man. Polk hanterade frågan som "en förbannelse över båda era hus" och fortsatte envist med sitt arbete att framgångsrikt uppnå sina historiska mål.

I kort sammanfattning var dessa prestationer (a) annekteringen av Texas den 29 december 1845; (b) besegrandet av hela den mexikanska nationen (med dess bakgrund av nästan 300 år av spansk civilisation) och ockupationen av dess huvudstad, Mexico City; (c) genom fördraget i Guadalupe Hidalgo förvärvades det nuvarande territoriet för New Mexico, Arizona, Nevada, Idaho; (d) genom en annan militär aktion intogs staten Kalifornien (e) genom köp och förhandlingar med Storbritannien förvärvades "Oregonterritoriet", vilket inkluderar staterna Washington, Oregon och den norra delen av Kalifornien.

Utökade den vita mannens territorium med hälften. Därmed förvärvade Polk under sin korta mandatperiod totalt den västra tredjedelen av Amerikas 48 stater och fastställde dess slutgiltiga södra, västra och norra gränser. Allt detta mitt under en period då andra "stora" politiker slet sönder nationen med den judekonstruerade slavfrågan. Inte illa för en "glömd" president, en president vars minne vi Skapare kommer att återuppliva i vår ras hjärtan.

Men låt oss gå tillbaka mindre än ett decennium före Polks tid. Kriget med Mexiko började egentligen 1836 med ett heroiskt drama vid en liten mission vid San Antonio-floden. Den kallades Alamo.

Erövringen av Texas

Kom ihåg Alamo! Mexikansk historia började med erövringen av aztekernas imperium av Cortes år 1521. Även om de spanska conquistadorerna hade ett försprång på drygt två hundra år gentemot sina anglosaxiska rivaler i norr, fanns denna skillnad: anglosaxarna drev indianerna framför sig, tog landet och gifte sig med vita kvinnor. Spanjorerna å andra sidan exploaterade landet för guld och silver, förslavade indianerna och gifte sig med dem. I slutändan absorberade indianerna spanjorerna, reducerade befolkningen till en blandning av bastardiserade mestiser (där indianska gener dominerade) och återgick till att bli ett av de mer underutvecklade länderna på det västra halvklotet. Under århundradena besegrade de underlägsna indianska generna de spanska conquistadorerna genom ren numerär.

Mexikansk självständighet. År 1810, medan Spanien självt var under napoleonsk ockupation, gjorde mexikanerna uppror. Efter mer än tio år av anarki, dödande, banditeri, krigföring och förödelse erkände Spanien slutligen mexikansk självständighet. Bastarderna var nu utelämnade till sig själva.

Anarki råder. Under det kvartssekel som förflöt mellan självständigheten 1821 och början av det mexikanska kriget 1846 hade Mexiko haft mer än 40 olika "regeringar". Trots att mexikanerna kopierade den amerikanska konstitutionen, reviderade och skrev om den ett dussin gånger, var anarki och revolution snarare normen än undantaget.

Fritt fram. Trots att rättigheterna till det stora området Texas hade överlämnats till Spanien genom ett amerikanskt fördrag 1819 i utbyte mot Florida, accepterade 1830-talets härdade nybyggare aldrig denna "utförsäljning". De ansåg att det tillhörde den vita rasen genom naturlig rätt och låg i vägen för expansionen västerut. "Manifest Destiny" tillhörde dem. År 1835 fanns det cirka 30 000 vita bosättare i det område som allmänt kallades Texas. Mexikanerna hävdade att området var deras, men i bästa fall var deras anspråk svagt. I själva verket var landet fritt fram för vem som helst. Anglosaxarna betraktade det som en naturlig förlängning av en nation som rörde sig västerut. Texanerna var redo att förklara sig självständiga.

Straffexpedition av Santa Anna. In i denna bild steg den grymme, flamboyante och förrädiske mexikanske generalen — Santa Anna. I leken hela havet stormar, genom intriger, briljanta militära bedrifter och bedrägeri, var han 1836 Mexikos obestridde diktator. När de anglosaxiska gringosarna vägrade att böja sig för deras skatteindrivare och erkänna mexikanskt herravälde över Texas, tänkte han lära dem en läxa. Han gav sig av med en armé på 6 000 man vintern 1836 och marscherade norrut med den uttalade avsikten att underkuva och/eller driva framför sig och döda varje vit anglosaxisk bosättare i Texas. Först var han tvungen att underkuva den lilla texanska garnisonen vid San Antonio de Bejar.

Patrioter och äventyrare. De flesta av de 182 texanska frivilliga som höll San Antonio var där nästan av en slump. Jim Bowie, känd från gränslandet, anlände dit mindre än en månad tidigare med en liten grupp på cirka 30 man och order från Sam Houston att spränga Alamo. Denna order lydde han omedelbart inte och beslutade sig för att stanna. Överste William B. Travis, endast 27 år gammal, anlände dit med en grupp på 25 man ungefär två veckor efter Bowie. Han hade också order om att spränga Alamo-missionen så att den inte skulle hamna i mexikanernas händer. Hans order kom från "guvernör" Henry Smith av Texas, en av två stridande politiska fraktioner. Liksom Bowie vägrade även överste Travis att lyda dessa order och beslutade sig för att stanna. Dessa två grupper anslöt sig till den lilla kontingenten på 104 man som redan fanns där under överste James Clinton Neil, som lämnade kort därefter på grund av sjukdom. Med andra avresor inräknade fanns det nu totalt 150 man i San Antonio.

Till denna blandade grupp, av vilka få var soldater i ordets vanliga bemärkelse, måste läggas närvaron av Davy Crockett, indiankrigare, nybyggare, tidigare lagstiftare i Tennessee och amerikansk kongressledamot, nu vid 50 års ålder redan en levande amerikansk legend.

Provisoriskt och oorganiserat. Liksom den splittrade, provisoriska och spirande regeringen i Texas, var befälet över garnisonen vid Alamo delat mellan överste Wm. B. Travis och James Bowie, där de flesta av männen lutade åt Bowie i sin lojalitet. Sådan var den oorganiserade situationen när Santa Anna och hans armé på 6000 man anlände den 23 februari 1836.

Överste Travis samlade sina män från staden San Antonio till Alamos missionsgård, eftersom kapellbyggnaden var den enda i staden med väggar lämpliga för någon form av försvar. Under den första dagen skadades överste James Bowie allvarligt när han försökte ställa upp en kanon; hans bröstkorg blev nästan krossad. Detta lämnade överste Travis med det högsta befälet, en plikt han utförde med tapperhet och ära.

Begäran om hjälp. Kurirer som skickades ut av Travis för att värva hjälp i deras desperata situation gav föga resultat. Överste Fannin i Goliad med 400 frivilliga fick meddelandet, men han antingen ville inte eller kunde inte röra sig. Den enda hjälp som mottogs på belägringens tionde dag var en liten kontingent på 32 frivilliga från staden Gonzales (vilket ökade det totala antalet i Alamo till 182). Det var hjälp som betydde föga för utgångens framgång. Männen från Gonzales visste det, och deras modiga beslut att hjälpa till var ett beslut att dö i strid.

Dagar av heroism. Efter tolv dagar hade de texanska skarpskyttarna krävt en hög tribut av mexikanerna, och trots det ständiga kanonbraket, trots sömnlösheten, trots bristen på krut och skott, hade de inte haft en enda förlust bland sina män.

Stormningen av Alamo. Tidigt på morgonen den trettonde dagen beslutade Santa Anna att storma murarna. Hans trumpetare spelade den berömda "Deguello", en primitiv och gammal morisk marsch, signalropet om att ingen nåd skulle ges och inga fångar tas levande. Vid nio-tiden på morgonen var allt över. Varje texan hade mördats, bajonetterats och stympats.

Ett ärorikt arv. Men texanerna hade inte dött förgäves. De dog som hjältar vars historia fortfarande inspirerar dagens texaner och amerikaner i allmänhet med enorm stolthet. De kommer att leva vidare i historien likt de tappra 300 som dog när de försvarade passet vid Thermopyle i Grekland tjugotre århundraden tidigare. Dessutom krävde de en extremt hög tribut. Mellan 1500 och 1600 mexikaner dog under dessa tretton dagar.

Katastrof och hämnd. Men det är inte allt. Deras död chockade hela Texas. Det fick slutligen de grälande texanerna att enas och ta sin självständighet med våld. Det gjorde också något annat: det utlöste ett djupt och bestående raseri hos texanerna som ropade efter hämnd. Det var en seger i döden.

Förintelsen av texanerna. Det fanns fler dåliga nyheter för texanerna. I den nu segerrike Santa Anna mötte texanerna en fiende

kallblodigt besluten att krossa dem så fullständigt att de aldrig skulle resa sig igen. Inget mindre än total utrotning av alla vita gringos dugde. Han skulle lära dessa amerikaner en läxa de aldrig skulle glömma.

Goliad skickade ingen hjälp. Nittiofem miles sydost om Alamo låg den lilla texanska byn Goliad, bemannad av 400 unga amerikanska rekryter under befäl av överste James Fannin. Det var denna grupp som överste Travis hade bett om hjälp för att försvara det belägrade Alamo. Överste Fannin var en märklig och vacklande man. Delvis på grund av obeslutsamhet, delvis genom olyckshändelser, skickades aldrig någon hjälp från Fannin till de desperata männen i Alamo. Detta skulle komma att kosta texanerna och garnisonen i Goliad dyrt.

Goliad intaget. I sin marsch för att utplåna Texas från kartan anlände en styrka på 1400 av Santa Annas män under general Jose Urrea till Goliad den 19 mars 1836 och omringade Fannins garnison. Efter två dagars hårda strider kapitulerade amerikanerna mot det mexikanska löftet att de skulle behandlas med heder och skickas på villkorlig frigivning till USA. Under åtta dagar hölls Fannins män fångna i Goliad och behandlades humant. Sedan kom Santa Annas order: Männen skulle alla skjutas.

Mexikanskt svek. Tidigt på palmsöndagen den 27 mars 1836 marscherade de mexikanska trupperna ut fångarna från Goliad och berättade för dem att de skulle friges och skickas till New Orleans. Plötsligt, nära San Antonio-floden och en halv mile från fortet, vände sig mexikanerna mot amerikanerna och sköt ner dem i kallt blod. Endast 60 lyckades fly.

Panik. Nyheten om Santa Annas slakt träffade de texanska civilisterna som ett åsknedslag och utlöste en febril flykt från gårdar och bosättningar.

Houston bidade sin tid. Under tiden organiserade Sam Houston resterna av sin sargade armé, retirerade inför den mexikanska anstormningen och valde noggrant ut sin plats och tidpunkt.

* * * * *

Hämnd. Bara några veckor senare, den 21 april 1836, fångade Sam Houston med en styrka på 600 frivilliga Santa Annas styrkor vid San Jacinto. Med stridsropet "Kom ihåg Alamo!" förintade de rasande texanerna mexikanerna i en strid som varade i endast 20 minuter. General Santa Anna tillfångatogs. Faktum är att det troligen var det enda viktiga slaget i amerikansk historia där inte en enda fiendesoldat undkom att antingen bli tillfångatagen eller dödad.

Dumdristig barmhärtighet. Det finns en fotnot till denna seger som dock borde vara både en läxa och en varning för oss. Istället för att döda alla mexikanerna för morden på hjältarna i Alamo, och återigen slakten i Goliad, ingick Sam Houston ett avtal med

Santa Anna, som trots allt var El Presidente av Mexiko och dess högste militära befälhavare, Santa Anna kunde få leva om han skickade hem sina återstående trupper och gav upp alla mexikanska anspråk på Texas. Santa Anna gick med på detta.

Förkastad och förrådd. Santa Annas efterträdare förkastade omedelbart anspråket och ett år senare släpptes Santa Anna, för att kämpa mot amerikanerna igen tio år senare, som vi ska få se.

Under tiden, i tio år, vandrade Texas vägen ensam, under ständigt hot om mexikansk invasion.

* * * * *

Lärdomar att dra. De lärdomar som vi, den vita rasen, kan dra från denna dramatiska episod i erövringen av västern är flera.

1. Endast genom enighet kan vi vinna.
2. Endast genom kamp och uppoffring kan vi vinna herravälde över land och territorium och driva bort de blandade raserna.
3. Att när vi tillåter de blandade raserna (genom vår generositet, välgörenhet, dumhet eller vad som helst) att vinna över oss, kan de vara brutalt grymma och kommer att försöka utrota den vita rasen närhelst de får möjligheten.
4. Tyvärr krävs det ofta en stor tragedi för att få den vita rasen att ta sitt förnuft till fånga innan de enas och kämpar.
5. Tillåt aldrig en besegrad fiende att komma tillbaka senare för att kämpa igen. Vi ska berätta mer om detta i nästa episod av vår historia.

Det mexikanska kriget 1846-48

Mexiko sjuder av hämndlystnad. Med liten eller ingen hjälp från det egentliga USA förblev Texas en självständig "republik" i nästan tio år, innan det slutligen accepterades som delstat den 29 december 1845. Denna fördröjning berodde, som vi nämnde i början, på det idiotiska käbblet i Washington mellan de olika fraktionerna i frågan om slaveri. Med amerikaniseringen av Texas 1836 fortsatte relationerna mellan USA och Mexiko att bli alltmer spända. Medan mexikanerna rasade över förlusten av Texas (som de inte erkände), sjuder de också av hämndlystnad. I Mexico City förekom storslagen retorik om att tåga mot Washington. Det amerikanska föraktet för mexikansk anarki och ständiga revolutioner framkallade å andra sidan en krigsfeber för att storma "Montezumas salar" och lära dessa "greasers" en läxa. Men framför allt, bakom allt detta, låg den grundläggande amerikanska önskan om de västliga landområden som Mexiko fortfarande gjorde anspråk på, men var oförmöget att hålla kvar, och mexikanerna visste om det.

En handlingens man. Det krävdes en president som Polk för att ställa frågan på sin spets. Medan andra presidenter (och politiker) slösade sin energi på de ständiga fraktionsstriderna om slaverifrågan, beslutade Polk sig för att agera. Vi, det vita folket i Amerika, står i stor tacksamhetsskuld till honom för hans förutseende, mod och beslutsamhet.

Mot Rio Grande. I mars 1846 beordrade Polk brigadgeneral Zachary Taylors armé att lämna sitt läger vid Corpus Christi för att marschera söderut för att "försvara Rio Grande". Efter 20 dagar nådde "Old Rough & Ready's" 3000 män en plats kallad Arroyo Colorado, cirka 30 miles norr om Rio Grande. En stark mexikansk styrka varnade dem för att korsa strömmen, då det skulle innebära krig. Taylors män korsade strömmen omedelbart. Mexikanerna flydde utan strid. Taylors män marscherade vidare till Rio Grande där de blickade ut över den 100 yard breda floden mot den mexikanska staden Matamoros. Trots texansk självständighet befann de sig nu i territorium som fortfarande krävdes av Mexiko. Han beslutade att bygga ett fort mittemot den mexikanska staden. Amerikanerna var ovetande om att den mexikanska nordarmén väntade på dem i Matamoros med minst lika många män och dubbelt så många kanoner.

Redo för krig. Således stod två arméer — och två nationer — på randen till krig, där amerikanerna utmanade mexikanerna att ta det första steget.

Mexikanska styrkor överlägsna i storlek. Vi måste komma ihåg att Mexiko vid denna tid hade en större befolkning än USA, en lika stor landyta och en mycket större armé, tränad i de hårda prövningarna av 35 års krigföring, samt en huvudstad som hade fyra gånger så stor befolkning som staden Washington. Den amerikanska armén, å andra sidan, hade ingen verklig krigserfarenhet på två generationer, med undantag för de obetydliga seminolekrigen i Florida tio år tidigare. Dess totala styrka var endast cirka 5300 man, utspridda papperstunt över ett 100-tal utposter. Dessutom, bortsett från Polks beslutsamhet, orsakade kriget hemma stora och ibland vilda splittringar i den amerikanska folkopinionen. Många amerikaner, som fortfarande mindes revolutionen och de hatade brittiska soldaterna, hade lite till övers för "reguljära trupper".

Blod spills. Under tiden, medan Taylors styrka minskade på grund av deserteringar och sjukdomar, förstärktes den mexikanska sidan av en ny kontingent på 2000 man, och en ny general, Mariano Arista, tog befälet. Han hade kommit för att slåss. Efter att ha skickat general Taylor ett artigt meddelande om att "fientligheter har inletts", korsade hans kavalleri Rio Grande långt uppströms från Matamoros. När Taylor skickade en kavalleripatrull på 65 man för att undersöka saken, hamnade de i ett bakhåll. Kriget var igång.

Kongressen drar benen efter sig. "Amerikanskt blod har spillts", skrev general Taylor till president Polk. Två veckor senare, den 9 maj 1846, nådde rapporten Polk. Den 11 maj skickade Polk ett meddelande till en splittrad kongress. Istället för att be om en direkt krigsförklaring, bad han kongressen att "erkänna" ett redan existerande krigstillstånd "genom...

själva Mexikos handling." Efter mycket bitter och hetsig debatt "erkände" kongressen slutligen ett sådant tillstånd och föreslog att förse presidenten med 50 000 soldater och 10 miljoner dollar för att bringa det "befintliga" kriget till ett snabbt slut.

Ivriga frivilliga. Det är intressant läsning att studera detaljerna i det krig som följde. Tyvärr har vi inte utrymme här för att göra det. När kriget väl var förklarat anmälde sig amerikaner ivrigt som frivilliga för tjänstgöring, även om USA vid denna tid aldrig mönstrade en stående armé på 50 000 man.

Två amerikanska segrar. Med sin decimerade armé på 3 000 man besegrade Taylor de överlägsna mexikanska styrkorna i två på varandra följande drabbningar — vid Palo Alto och vid Resaca de la Palma, båda på den norra sidan av Rio Grande. Den 18 maj 1846 korsade Taylor floden och ockuperade själva staden Matamoros, en stad med 4 000 invånare. Han hade dock dårskap nog att låta de besegrade resterna av general Aristas armé undkomma för att strida en annan dag.

Taylor som nationalhjälte. De första nyheterna om "Old Rough & Ready's" briljanta segrar nådde Washington den 23 maj 1846, tio dagar efter att krigspropositionen antagits. Taylor, den okände nybyggaren, blev en nationalhjälte nästan över en natt. Frivilliga strömmade till fanorna. Vid midsommaren 1846 hade Taylor omkring 14 000 man vid den texansk-mexikanska gränsen.

Mot Monterrey. I mitten av augusti beslutade Taylor att röra sig inåt landet för att möta fienden. Med endast 6 000 soldater tågade han mot Monterrey, en formidabel fästningsstad med 15 000 invånare, där han mötte general Ampudias överlägsna Nordarmé, nu förstärkt och välutrustad. Efter tre dagars hårda strider hissade amerikanerna slutligen segerns flagga på Citadellet. Deras förluster hade varit extremt tunga.

Missriktad generositet. Den besegrade general Ampudia föreslog ett vapenstillestånd och general Taylor accepterade storsint, vilket tillät de mexikanska trupperna att tåga ut med sina vapen två dagar senare.

Detta var andra gången Taylor gjorde samma kostsamma misstag — ett misstag som den vita rasen i allmänhet är alltför benägen att begå. När tillfället ges bör fienden förintas fullständigt så att denne aldrig mer kan strida.

Tio år tidigare hade Sam Houston gjort samma barmhärtiga misstag — han lät general Santa Anna leva efter att ha tillfångatagit honom vid San Jacinto. Denne förrädiske och mest briljante av mexikanska generaler skulle bli Taylors nästa motståndare, en blunder som president Polk hjälpte till att frambringa.

Den förrädiske Santa Anna är tillbaka. Santa Anna hade före fientligheternas början varit i exil på Kuba. Denne listige gamle räv var den ende man som framgångsrikt kunde samla mexikanerna till effektivt motstånd, och mexikanerna, som insåg detta, förlät alla hans

tidigare synder. Frågan var hur man skulle få honom genom den amerikanska blockaden som nu sträckte sig över Mexikanska golfen.

Polk blir lurad. Polk, som hoppades kunna övertala mexikanerna att "sälja" de omstridda territorierna, trodde på Santa Anna när denne skickade ett meddelande till Polk som antydde att han, Santa Anna, var den ende mexikan som var stark nog att ingå en förhandlad fred och avsluta kriget. Polk följde förslaget och lät Santa Anna slinka igenom flottans blockad.

Väl tillbaka i Mexico City hade Santa Anna inga avsikter att sluta fred. Inom kort tog han åter kontroll över den mexikanska regeringen och samlade armén för att slå tillbaka gringo-invaderarna. Han var vid det laget det bästa vapen mexikanerna hade.

Inom mindre än en månad hade Santa Anna samlat en armé på 25 000 man. Samtidigt marscherade Taylor, med sina decimerade styrkor, söderut mot Saltillo. Med förstärkningar på 2 400 frivilliga under general Wool förberedde sig Taylor på att möta Santa Anna, som marscherade norrut för att tukta och förinta inkräktarna.

Seger vid Buena Vista. Vid slaget vid Buena Vista handlade det om 4 500 amerikanska frivilliga mot 15 000 mexikanska soldater ledda av Santa Anna. Efter blodiga och kostsamma strider under hela dagen den 23 februari 1847, då Taylors armé flera gånger var nära att förintas, retirerade mexikanerna nästa morgon och begav sig söderut. Det var Taylors sista slag, och nästa val slungade honom in i ämbetet som president.

General Winfield Scott tar över. Under tiden hade Polk beslutat att ge general Winfield Scott ansvaret för det mexikanska kriget. Med Lobos Island, 180 mil från Vera Cruz, som ett amfibiskt uppladdningsområde, tävlade Scott mot tiden. Han var tvungen att besegra den dödliga gula febern, som han visste skulle vara mer ödesdiger för hans män än fienden. Hans mål var att storma Vera Cruz, marschera sina män till högre höjder före sommarhettan och sedan vidare mot Mexico City.

Landstigning vid Vera Cruz. Med början i februari 1847, efter oändliga förseningar och misslyckanden, landsteg Scott slutligen med trupper på Collada Beach några mil söder om Vera Cruz klockan 17:30 den 9 mars. Vid klockan 22 den kvällen hade alla 11 000 man landstigit utan en enda förlust. Det är fortfarande en gåta för militärhistoriker varför mexikanerna, med full sikt, tillät landstigningen utan motstånd.

Vera Cruz kapitulerar. Vera Cruz i sig var en militär fästning där hamnen vaktades av Fort Ulua, med 15 fot tjocka väggar. På tre dagar hade amerikanerna omringat Vera Cruz i en sju mil lång båge och skurit av dess vattenförsörjning. Den 22 mars var de amerikanska mörsarbatterierna (uppställda under störande mexikansk eld från Vera Cruz) på plats och redo att svara. Efter flera dagars intensivt bombardemang i båda riktningarna började den mexikanska moralen inne i Vera Cruz att kollapsa.

Den 28 mars kapitulerade Vera Cruz, och garnisonen inne i Fort Ulua, som var beroende av staden för livsmedel, kapitulerade också.

Scotts förluster var minimala med tanke på den enorma seger som uppnåddes — 13 döda, 55 sårade.

Gula febern. Men säsongen började bli sen. Spridda fall av gula febern bröt redan ut. Den 8 april påbörjade de första amerikanska kontingenterna marschen mot Mexico City och högre terräng.

Bakhåll vid Cerro Gordo. Under tiden hade general Santa Anna samlat sina styrkor och noggrant valt ut det mest strategiska bergspasset för att lägga sig i bakhåll för amerikanerna — en liten stad vid namn Cerro Gordo. Med 12 000 soldater väl förskansade på kullarna mötte han amerikanerna den 18 april. Efter en hel dags hårda strider drev amerikanerna mexikanerna på flykt. Amerikanerna led 431 förluster, men mexikanerna led 1 200 döda eller sårade och 3 000 krigsfångar. Senare släpptes fångarna fria.

Amerikansk seger. General Scott var jublande glad. I en rungande seger vid Cerro Gordo hade han krossat den enda fientliga armén mellan honom och Mexico City, 29 mil bort. Nu skulle mexikanerna säkerligen förhandla om fred.

Motsträvig fiende. Men han tog miste. De värsta striderna låg fortfarande framför dem. Mexiko var en svår fiende — hon ville varken slåss eller ge upp, eller så verkade det i alla fall.

Splittring i Washington. Hemma i staterna rasade ordkriget ännu häftigare. I Washington flammade politiken upp med full kraft. Vissa krävde ett tillbakadragande till Rio Grande. Vissa ropade på omedelbar fred. Vissa argumenterade för att avsluta det hela definitivt. Frågan om slaveri flammade upp igen och kopplades till de krigsvänliga krafterna. Istället för att ge general Scott och hans tappra soldater sitt fulla stöd, vände halva landet dem ryggen.

Amerikansk styrka eroderar. Utöver Scotts problem vid denna tid fanns de korttidsfrivilliga (ett år) vars tjänstgöringstid nu var slut. De flesta av dem valde att inte ta värvning på nytt och 3 000 marscherade tillbaka till Vera Cruz för att skeppas hem, vilket minskade Scotts effektiva styrka till endast 7 000 man. Hans försörjningslinjer från Vera Cruz var översträckta och förstärkningar var fåtaliga och sena. För att ytterligare försvåra för Scott skickade president Polk en civil fredsförhandlare, Nicholas Trist, som stod över Scott i rang, med ett förseglat fredsförslag till den mexikanska regeringen. Scott var rasande och satte sig på tvären. Han begärde att bli återkallad.

Häftigt hat mot jänkare. Men Mexiko ville ändå inte förhandla. Scotts humör steg när 4 000 efterlängtade förstärkningar slutligen anlände. Den 6 augusti 1847 anlände ytterligare 2 500 rekryter under brigadgeneral Franklin Pierce (den framtida presidenten) till Puebla. Detta förde upp amerikanernas styrka till omkring 13 000, av

varav 2200 var sjuka och oförmögna till tjänst. Framför dem låg Mexikodalen med Mexico Citys 200 000 invånare, försvarade av omkring 30 000 soldater under Santa Anna, alla fyllda av ett hätskt hat mot de yankee-inkräktarna.

Seger och Bedrägeri. Efter att ha använt Puebla som uppladdningsområde för det slutgiltiga anfallet, marscherade Scotts män över passen in i Mexikodalen den 20 augusti och anföll omedelbart fienden. Efter en dag av hårda strider och svåra förluster på båda sidor krossade amerikanerna den mexikanska armén, bröt det mexikanska försvaret vid broarna och hade staden i sitt våld. Santa Anna föreslog slugt ett vapenstillestånd på ett år för diskussion om "preliminära fredsvillkor". Vad han egentligen försökte göra var att vinna tid för att åter samla sina styrkor. Scott gick i fällan. Även om han avvisade ett års tid som för långt, gick han med på ett kort vapenstillestånd.

Santa Anna var förtjust, och vapenvilan trädde i kraft den 24 augusti.

Stort Misstag i Felplacerad Tillit. Scott gjorde sitt fälttågs största misstag. Genom att återigen lita på fiendens "uppriktighet" blev han lurad. Santa Anna arbetade febrilt med att omorganisera sina styrkor, placera ut nya kanoner och batterier vid strategiska byggnader och vägar och bygga upp deras försvar. Till och med de vanliga amerikanska soldaterna visste att det var ett dårskapens misstag. Istället för att krossa fienden en gång för alla, "pratade" deras befälhavare. Männen knotade över att de, efter att ha vunnit den största segern i hela fälttåget, skulle behöva utkämpa striden helt på nytt. De hade helt rätt.

Mot Montezumas Salar. "Vapenvilan" varade i två veckor. Vid det här laget hade Scott färre än 8000 stridbara män och fienden på hemmaplan var väl förskansad med 18 000. Den 8 september gick amerikanerna åter till anfall för att storma slottet Chapultepec och slutligen tränga in i själva hjärtat av staden. Efter en vecka av hårda strider och svåra förluster på båda sidor hissade mexikanerna den vita flaggan och bad om förhandlingar. Denna gång lät sig Scott inte luras. Han ämnade ta staden och hans trupper marscherade till Grand Plaza och hissade den amerikanska flaggan på Nationalpalatset. General Scott anlände i full stridsuniform och de amerikanska truppernas jubel kunde höras i flera kvarter.

Segern Fullbordad. Scott utnämnde general Quitman till militärguvernör och fälttåget var över. En av Scotts män, kapten Rowell S. Ripley, klandrade senare det två veckor långa vapenstilleståndet för att i onödan ha kostat amerikanerna 1652 män och officerare i döda och sårade.

* * * * *

Evig Läxa. Det finns ytterligare en episod i detta krig som bör vara en läxa och en varning för alla dagens rasförrädare.

Amerikanska Förrädare. När general Taylors armé stod inför staden Matamoros på andra sidan Rio Grande 1846, simmade sergeant John Riley från kompani K över floden och kom aldrig tillbaka. Han gick med i den mexikanska armén. Under månaderna som följde följde hundratals andra Rileys exempel, drivna av tristess, dryck eller mexikanska lockrop om gratis mark. Många rördes av mexikansk propaganda om att de protestantiska jänkarna försökte förstöra den katolska kyrkan. Eftersom över 20 procent av vissa regementen var irländska katolska immigranter, tilltalade denna propaganda särskilt denna grupp. De bildade San Patricio-bataljonen och slogs mot amerikanerna, och det ganska effektivt, eftersom de i de flesta fall var mer tekniskt skickliga än mexikanerna.

Krigsrätt. Minst 65 San Patricios tillfångatogs vid Churubusco, ställdes inför krigsrätt och dömdes till hängning.

Hängda. När de amerikanska trupperna stormade slottet Chapultepec stod 30 av dessa desertörer på mulkärror, under en galge, med snaror runt halsen, och betraktade flaggstången på toppen av slottstornet. Hissandet av "Stars and Stripes" skulle vara signalen för bödeln att vinka fram kärrförarna och lämna förrädarna hängande.

General Scott hade granskat fallen för 65 desertörer. De som inte hängdes fick 50 piskrapp, bokstaven D (för desertörer) brännmärkt på sina kinder och lämnades med det dystra jobbet att gräva gravarna för de hängda.

Varning till alla förrädare. Vi inom Church of the Creator intar en ännu tuffare hållning. Vi hävdar att det att vara en förrädare mot sin ras är ett ännu mer avskyvärt brott än förräderi mot land eller armé. Vi kommer också att ha en dag av räkenskap med alla de förrädare som idag tror att de kan förråda den vita rasen ostraffat. Vi kommer också att skipa god gammaldags gränsrättvisa mot rasförrädare.

* * * * *

Samtidigt, i Kalifornien. Medan generalerna Taylor och Scott förde striden söder om Rio Grande, utkämpades en annan tävling i fjärran västern om ett rikt byte — Kalifornien, ett område som också krävdes av Mexiko, men som var nästan oberoende av all kontroll från Mexico City. Icke desto mindre hade det under flera århundraden bebotts av en spansk-mexikansk befolkning vars lojalitet fortfarande låg hos deras fränder i söder. Men vita nybyggare började driva in, i allt större antal.

Erövra ett rikt imperium. Den amerikanska överhetens invasion av Kalifornien började egentligen i smyg 1845 med en liten "utforskningsexpedition" ledd av John C. Fremont, som skulle göra en "undersökning" av ett pass genom Sierras till Kalifornien. Innan det var över, med andra äventyrare och militärer såsom brigadgeneral

Stephen Kearny, kommodor John Sloat, kommodor Robert Stockton, de hade erövrat ett rikt imperium åt Förenta staterna. Detta lyckades de åstadkomma med relativt små styrkor, några få små fältslag och endast en liten förlust av människoliv. Det utgör fascinerande läsning, men vi har inte utrymme att gå in på detaljerna här.

* * * * *

Freden i Guadalupe Hidalgo. Det räcker med att här säga att efter general Winfield Scotts totala seger och ockupation av Mexico City den 14 september 1847, tvingades mexikanerna, fientliga som de var, att komma till ett avtal. Ett av huvudproblemen var att finna en ansvarsfull grupp som kunde erkännas som en regering, eftersom Santa Annas regering hade störtats och han återigen hade flytt landet. Slutligen formades en sådan regering under Manuel Pena y Pena. Efter mycket obstruktionism från den amerikanska regeringen själv, slöt förhandlaren Nicholas Trist, en envis man, freden i Guadalupe Hidalgo, som Pena-regeringen undertecknade den 2 februari 1848. Efter mycket bitter debatt ratificerades den av den amerikanska senaten den 10 mars 1848.

Vita rasen vinner hälften av Mexiko. Trots alla de hinder Polk hade lagt i vägen för sin förhandlare (Polk drog tillbaka sina fredsförslag och beordrade honom att återvända hem, order som Trist vägrade lyda), hade Trist i fördraget, till Polks stora förvåning, fått med nästan allt som Polk optimistiskt hade föresatt sig att erhålla innan kriget ens startade. Under fördraget fastställdes Förenta staternas södra gräns, löpande längs Rio Grande till den nymexikanska gränsen och därifrån västerut till Stilla havet till en punkt söder om San Diego. I gengäld skulle USA betala Mexiko 15 miljoner dollar och även överta de amerikanska medborgarnas krav på 3,25 miljoner dollar mot den mexikanska regeringen. Kort sagt avstod Mexiko mer än hälften av sitt territorium, inklusive Kalifornien, Arizona, Texas, New Mexico och alla anspråk landet hade på något av det övriga västra landet.

Anspråken på Oregon avgjorda. Storbritanniens anspråk på Oregon hade lösts genom en fredlig kompromiss i juni 1846, vilket gav USA Stillahavsområdet i nordväst upp till den 49:e breddgraden.

Polk, en av de största. Vi, den vita rasen, bör därför med stolthet ge vårt erkännande och ära till president James Polk, som gjorde mer på två år för att utvidga territoriet för den vita rasens expansion än någon annan president i historien. Detta trots det faktum att praktiskt taget alla andra politiker under hans årtionde var dumt insnärjda i en galen hysteri kring slaveriet, till den grad att praktiskt taget alla möjligheter till positiv handling var näst intill omöjliga. Våra skolbarn har inte fått höra hela historien om detta ärorika kapitel i den vita rasens historia. Förmodligen av just den anledningen, eftersom det var det mest konstruktiva och produktiva kriget i amerikansk...

historien har de judiska författarna nedvärderat Polk och det mexikanska kriget som en obetydlig del av vår historia.

Mexikanska kriget en ärorik seger. Istället fortsätter judarna att älta inbördeskriget, "nostalgin" i alltihop, de "färgstarka" generalerna och så vidare, i all oändlighet. Det faktum att det mexikanska kriget var ett ytterst konstruktivt och produktivt krig och inbördeskriget ett fruktansvärt, hemskt misstag, iscensatt av judarna själva, påpekas aldrig. När de överhuvudtaget refererar till det mexikanska kriget framställer de det som att en stor mobbare (USA) utnyttjar en svagare granne.

Mexikos resurser överträffade USA:s. Detta är också en uppenbar lögn. År 1846 hade Mexiko en befolkning som var minst lika stor som USA:s. Det hade ett lika stort territorium under sin domän. Dess huvudstad Mexico City hade en befolkning på 200 000, mer än fyra gånger så stor som befolkningen i Washington, D.C. Mexikos historia sträckte sig tillbaka till 1519, drygt trehundra år innan anglerna i norr ens hade påbörjat sin väg mot Manifest Destiny. Dessutom var amerikanerna tvungna att utkämpa detta krig på fiendens territorium, långt hemifrån med kraftigt utsträckta försörjningslinjer vid en tid och på en plats där det fortfarande inte fanns några järnvägar, inga telegraflinjer, och när transporter och kommunikationer fortfarande var extremt långsamma och svåra. I varje sammandrabbning, i varje möte, i varje slag, var amerikanerna underlägsna i manskap och underlägsna i antal kanoner och artilleri. Varje slag de skulle ha förlorat på mexikanskt territorium skulle utan tvekan ha inneburit en total slakt av de amerikanska styrkorna. Så det var knappast ett krig mellan ojämlika parter, som de förvrängda judiska historieböckerna vill få oss att tro.

Den vita rasens överlägsenhet över hybrider. Ändå triumferade amerikanerna över mexikanerna i varje slag, även när de var numerärt underlägsna fem mot en, vilket de ofta var. Varför triumferade de? Svaret finns i våra gener, i **den vita rasens överlägsna intelligens och stridsförmåga gentemot "gyttjeraser": mestiser, blandraser och indianer.** Låt oss aldrig glömma detta. Det finns många andra lärdomar vi kan dra från detta ärorika kapitel i vår historia, om vi vill lära oss av historien.

Vad vi kan lära oss av det mexikanska kriget

1. Den mest uppenbara och viktiga lärdomen vi måste dra är att Amerika, liksom varje annat land, imperium eller civilisation, byggdes genom erövring. Det var genom strid, genom att spilla blod, genom att besegra fienden som den vita människan med våld tog landet från indianerna eller mexikanerna, och till och med vann sin självständighet från britterna.

2. Vi inom Church of the Creator betraktar krigen mot indianerna och mexikanerna som av långt större betydelse än det amerikanska revolutionskriget mot England. När allt kommer omkring har Kanada blomstrat lika väl, trots att det aldrig formellt bröt sig loss från England. Dess mindre befolkning beror enbart på det faktum att endast dess södra utkanter ligger i ett gästvänligt klimat.

3. Om det mexikanska kriget, att trycka tillbaka **ler-raserna** och bosätta området med **vitt folk**, var så produktivt i det förflutna och var det "amerikanska sättet", varför skrota ett vinnande koncept? Varför inte tillämpa samma framgångsrika program på resten av världens landområden, inte bara för USA, utan för den vita rasen som helhet? Vi inom Church of the Creator föreslår att detta är exakt vad vi inte bara kan göra, utan måste göra, om vi ska överleva. Vi har intelligensen, vi har makten, och Naturen har gett oss den naturliga rätten att göra det. I sitt credo ger Church of the Creator oss inte bara den moraliska rätten att göra det, utan också den **moraliska skyldigheten** att göra det.

4. För dessa fega "bleeding hearts" (vars sinnen har blivit perverterade av judisk propaganda) kastar vi fram denna utmaning: om ni verkligen tror att den vita människan gjorde fel i att erövra Amerika, om ni inte tror på det amerikanska sättet, varför föregår ni inte med gott exempel och visar era övertygelser i handling? Ge tillbaka din egendom till en mexikan eller en indian, avsäg dig ditt amerikanska medborgarskap och kryp in i ett hål och dö. Det är den yttersta konsekvensen av era idiotiska slutsatser, oavsett om ni vet om det eller inte.

5. Vi inom Church of the Creator intar den motsatta ståndpunkten. Vi intar en ståndpunkt som både Naturen och historien har lärt ut sedan urminnes tider, och det är: land och ras är allt. Land och territorium är värt att kämpa för och dö för. Land är nödvändigt för vår ras liv och bevarande. Rasens överlevnad, expansion och framsteg är det mest vitala målet i vår existens. Vi inom Church of the Creator tror inte bara på att expandera amerikanskt territorium, som våra ärorika förfäder gjorde 1846-48, utan på att följa samma stora "amerikanska sätt" att expandera den vita rasens **livsrum** över hela världen, tills den vita rasen bebor varje gästvänlig kvadratkilometer på jordens yta.

Vad vi kan lära oss av det mexikanska kriget om hur vi hanterar våra fiender

1. Kriget, först och främst, mellan texanerna och mexikanerna, och tio år senare mellan USA och mexikanerna, var först och främst ett raskrig. Det var ett krig av rashat mellan

de underlägsna, blandrasiga mexikanerna och den vita rasens hälsosamma expansion.

2. Mexikanerna hatade den vita rasen eftersom de kände sig underlägsna och eftersom de faktiskt var (och är) underlägsna. Den vita människan vid den tiden hade fortfarande en hälsosam rasstolthet och instinkt och ville inte att de underlägsna mexikanska blandraserna skulle föröka sig och sprida sig i hans territorium.

3. Mexikanerna hatar oss fortfarande med samma häftiga intensitet som de gjorde för hundra eller två hundra år sedan, och det kommer de alltid att göra. Anledningen är densamma som till varför niggrerna och alla andra lerraser i världen hatar oss: de känner sig (a) underlägsna, och (b) hotade, och båda av goda skäl.

4. När Santa Anna vann en militär seger vid Alamo med hjälp av ren numerär, kände deras hat och grymhet inga gränser. Genom att spela den olycksbådande "Deguello" massakrerade de inte bara varje soldat i Alamo, utan även då kände deras raseri inga gränser. De högg, stack och stympade de döda kropparna i en timme efteråt och gick till och med så bärsärkagång att de sköt ett antal av sina egna män, trots att inte en enda amerikan längre var vid liv. Återigen, när Santa Anna besegrade överste Fannins 400 män vid Goliad, blev de som togs till fånga sedan skoningslöst skjutna i ryggen till sista man (förutom de som lyckades fly). Med Texas vidöppet satte Santa Anna sedan systematiskt igång med att döda varje vit nybyggare i deras väg, tills Santa Anna fångades och besegrades av Sam Houston vid San Jacinto.

Den olycksbådande läxan är denna: om och när mexikanerna, eller niggrerna, eller någon annan lerras, har makten över oss att göra det, kommer de skoningslöst att slakta den vita rasen. Det hat de hyser mot den vita rasen, förvärrat av världsomspännande judisk propaganda, är oförsonligt, precis som frågan mellan pionjärmodern och skallerormen.

5. **Ge aldrig din fiende en andra chans.** Om Sam Houston efter att ha besegrat Santa Anna vid San Jacinto 1836 inte hade parlamenterat med Santa Anna, inte hade förhandlat, inte hade litat på att Santa Anna skulle hålla sitt avtal, utan hade hängt honom istället (han hade gott om moraliska grunder för att göra det efter Alamo och Goliad), då skulle han ha besparat amerikanerna och den vita rasen många, många liv. Santa Anna skulle inte ha funnits kvar för att samla de mexikanska styrkorna och döda tusentals amerikaner tio år senare.

På samma sätt, om general Taylor fullständigt hade förintat de mexikanska styrkorna vid Palo Alto och vid Resaca de la Palma när han besegrade dem, skulle han inte ha behövt bekämpa några av samma överlevare vid Monterrey och Buena Vista igen.

På samma sätt, om general Winfield Scott, som i övrigt var en briljant militär strateg, inte hade stannat för att parlamentera och "förhandla om fred" med Santa Anna när han hade besegrat den mexikanska...

armén vid infarten till Mexico City, skulle han inte ha behövt bekämpa Santa Anna på nytt två veckor senare till en enorm kostnad i människoliv.

Förinta fienden totalt. Slutsatsen vi bör dra av alla dessa erfarenheter (och tusentals andra strider som den vita människan har utkämpat) är denna: när du har din fiende i schack, förinta honom totalt medan du har möjligheten så att han aldrig kommer att kunna komma tillbaka och kämpa igen. Lita inte på honom, förhandla inte, var inte barmhärtig, var inte ridderlig, var inte storsint eller godhjärtad, förinta honom bara totalt.

* * * * *

Heroisk grupp. I kriget mot mexikanerna finns det en grupp heroiska män i Sydvästerns epos som förtjänar vårt särskilda omnämnande. På grund av deras ihärdighet, deras tapperhet och särskilt deras hängivenhet för den vita rasens överlevnad och expansion, pekar vi Skapare med stolthet på denna tappra skara vita män, Texas Rangers. De var tuffa, obevekliga och outtröttliga i att föra krig, trycka tillbaka och spåra upp de mexikanska och indianska marodörer som försökte döda och driva ut de tidiga Texas-nybyggarna.

Tuff spjutspets. Eftersom vi inte har utrymme här för att ge ens en översiktlig historia om detta elitförband av lagmän, vill jag ge dem deras rättmätiga erkännande för att de gjorde det möjligt för de vita männen och deras familjer att först och främst bosätta sig, och för det andra, behålla sitt sköra fotfäste på den dyrbara jord de vunnit. När det mexikanska kriget slutligen kom för att sätta de rasmässigt blandade mexikanerna på plats, var det kärnan av före detta Texas Rangers som utgjorde chocktrupperna. I praktiskt taget varje större slag och varje heroisk seger, hela vägen från Matamoros till Montezumas salar, gjorde de relativt små styrkorna från sex kompanier av Texas Rangers en enorm skillnad.

Strikt inget nonsens. När kriget var över förblev Texas gränser fortfarande under vilda angrepp från de motsträviga mexikanska blandfolken och deras förfäders fränder, de vilda indianerna. Enskilt och i samarbete med varandra fortsatte både mexikanerna och prärieindianerna sina mördande räder mot Texas-nybyggarna i årtionden efter att det mexikanska kriget var slut. Särskilt ihärdiga bland indianstammarna var de grymma comancherna och cherokeerna. Det var Texas Rangers jobb att driva ut dessa fiender till den vita rasen ur Texas och se till att de höll sig ute. Med en sådan outsinlig hängivenhet och obeveklig energi utförde Rangers sitt arbete att både mexikanerna och indianerna snart lärde sig sin läxa den hårda vägen — att gå upp mot Texas Rangers var att betala i blod — att lämna sina döda kadaver på Texas slätter.

Texas-djävlar. Ett så formidabelt rykte skaffade sig Rangers att när general Winfield Scotts trupper tågade in

Mexico City i triumf 1847, var det Texas Rangers som mexikanerna fruktade mest. De kallade dem "Los Diables Tejanos" — Texas-djävlarna. Det var ett rykte som hängde kvar långt efter det mexikanska kriget och ett namn som både mexikanerna och indianerna lärde sig att hata och frukta under hela erövringen av vilda västern.

Federala regeringen förvärrade indianproblemet. Det finns ytterligare en fotnot i Texas historia som är högst anmärkningsvärd för vår kamp mot "gyttjeriserna" (mud races). När Texas anslöt sig till unionen under de sista dagarna av 1845, tog den federala regeringen i Washington över indianproblemet. Medan texanerna och Rangers hade intagit en hård linje med utvisning av de indianska rovlystna elementen, vände den federala regeringen på denna politik och upprättade indianreservat på Texas mark, ingick ett antal meningslösa fördrag med dem, och faktiskt skyddade, matade och på olika sätt subsidierade dessa oönskade vildar. Förvirring och frustration följde. Indianproblemet löstes inte, utan tvärtom förvärrades det, till texanernas förtret.

Slutgiltig lösning av texanerna. Det vita folket i Texas började undra vems sida den federala regeringen egentligen stod på. I 14 år tolererade de detta dumma nonsens. Slutligen 1859 tog de saken i egna händer — avskaffade varje reservat och drev ut indianerna från sitt territorium, en uppgift som skickligt utfördes av Rangers. Efter det var varje indian som påträffades i Texas där på egen risk.

Heder och vanheder. Det länder Rangers och de tidiga Texas-nybyggarna till evig heder att indianproblemet likviderades en gång för alla, och inga reservat eller "barnflickekomplex" för underlägsna rödskinn blev kvar i Texas. Det länder inte deras avkomma till heder att de tolererar och sprider det stora och växande mexikanska elementet, som nu kväver den vita rasen i Texas och de sydvästra delstaterna, och faktiskt sprider sig den mexikanska sjukdomen till resten av Amerika.

Eviga hjältar. Bland dem i Texas Rangers som vi Skapare särskilt pekar på med stolthet som stora bidragsgivare till byggandet av gränslandet för den vita rasen finns kända namn som löjtnant Jim Rice, överste Henry W. Harnes, och särskilt de stora hjältarna från det mexikanska kriget, kaptenerna Ben McCulloch och Sam Walker, som ledde många av de stora attackerna från Matamoros till Mexico City. Förmodligen den störste av dem alla är överste Jack C. Hays från Rangers San Antonio-kompani. Deras bedrifter och de från otaliga andra Rangers som vi tyvärr inte kan lista, läses som heroisk fiktion i annalerna om den vita mannens krig mot de förrädiska indianerna och deras mongreliserade halvbröder, de svekfulla mexikanerna.

Våra mål är desamma som Texas Rangers. I dagens fortsatta krig mot mexikanerna är det vår avsikt att återuppliva anden och målen hos 1800-talets Texas Rangers. Deras mål var — liksom vårt är —

vårt idag — att driva ut varje mexikan och varje indian från den Vite Mannens territorium. Vad varken mexikanerna eller indianerna kunde vinna under 1800-talet med vapenmakt, har vår förrädiska judiska regering hjälpt dem att uppnå under 1900-talet genom rent förräderi: genom invandring, genom välfärd; genom subventionering; genom att tillåta illegala mexikanska främlingar att invadera våra gränser i miljontal. Vi har nu en ohållbar situation där de bastardiserade mexikanska indianerna tar över inte bara de sydvästra delstaterna som den Vite Mannen vann i kriget 1846-48, utan sprider sig över hela USA till städer som Chicago och många andra. Genom invasion och ren förökning (de "hispanics" är till och med mer fruktsamma än n-ordet) tränger de ut den Vite Mannen på hans eget territorium, och svindlar i hemlighet den Vite Mannen från att ta itu med saken genom något konfrontationskrig.

Växande "hispaniskt" hot. För att visa hur allvarligt det mexikanska problemet är, låt oss titta på några siffror från år 1980. Befolkningen i själva Mexiko är nu 70 miljoner eländiga, krafsande varelser. Vid slutet av 1900-talet beräknas Mexico City självt ha en befolkning på 32 miljoner, och förmodligen gå om till och med Tokyo som världens folkrikaste stad. De "hispaniska" grupperna i USA organiserar sig nu högljutt för politisk makt. De inkluderar i sina led mexikaner, kubaner, puertoricaner och filippiner, och gör anspråk på att uppgå till 20 miljoner. I denna grupp ingår inte ytterligare 10 miljoner illegala mexikanska främlingar, som invaderar våra gränser ostraffat i tusental varje dag. Om vi lägger ihop de 70 miljonerna i själva Mexiko, de 20 miljonerna "hispanics" och de 10 miljonerna illegala främlingar, blir detta totalt 100 miljoner fientliga, snabbt förökande bastarder som hatar den Vite Mannen med passion och väntar på den dag då de kan utkräva hämnd på den hatade gringon som de både avundas och föraktar.

Framtidsprognos. Nu, precis som råttor och flugor, kan dessa hispanics, när de matas och subventioneras av den Vite Mannen, fördubbla sitt antal snabbt. Mexikanerna fördubblar i själva verket sitt antal vart 20:e år. Detta innebär att med den kurs vi nu håller, kommer det om 20 år att finnas 200 miljoner av dessa bastarder på vår rygg. Om 40 år kommer det att finnas 400 miljoner och om 60 år, 800 miljoner våldsamma, krafsande, hämndlystna fientliga i vår mitt. Sextio år är inte så långt borta, men långt innan dess, om vi inte ändrar kurs, kommer den vita rasen i Amerika (och världen) för länge sedan att ha utplånats av världens snabbt förökande, krafsande, fientliga gyttjeraser.

Kriget fortsätter. Vi inom Church of the Creator vill därför uppmana och inspirera varje rödblodig Vit Man till handling — att återuppta kriget mot de fientliga bastarderna där våra heroiska förfäder från det mexikanska kriget slutade. Vi kallar åter den Vite Mannen till vapen för att återuppliva andan hos Texas Rangers vars

motto var "den enda goda indianen var en död indian" och svor att för alltid driva ut de bastardiserade mexikanerna och indianerna från Texas jord och territorium. Liksom texanerna vid Alamo, förklarar vi i Church of the Creator krig mot bastarderna. Liksom Texas Rangers måste våra mål vara att rensa vårt land från vildarna och bastarderna. De tidiga texanerna insåg att det i deras vidsträckta territorium fanns en oförsonlig konflikt mellan tre raser — mexikanen, indianen och den vita rasen. De skulle aldrig kunna leva tillsammans i fred och den vita människan kunde endast överleva genom att antingen driva ut eller förinta de andra två. Som Texas guvernör M. Bounaparte Lamar (1838-40) kortfattat konstaterade: "Den vita människan och den röda människan kan inte leva i harmoni tillsammans. Naturen förbjuder det." Han insåg att Förenta staternas politik av måttfullhet och överseende gentemot indianerna hade varit ett totalt misslyckande och att den rätta politiken var en av total utvisning.

Vårt eviga arv. Med denna politik instämmer vi, inte bara gentemot indianer, utan också gentemot deras rasfränder mexikanerna, liksom alla andra lerraser. Det är inte vår politik att göra världen säker för "demokrati", en judisk idé och i bästa fall ett svindleri, utan tvärtom att göra världen säker för den vita rasen, inte bara i vår tid, utan för våra barn och deras framtida avkomma, evigt och för alltid.

Kriget med Mexiko är oavslutat

Exploderande födelsetal. Födelsetalen för mexikaner idag (och deras latinska grannar i söder) är de högsta i världen, och överstiger till och med de för de välnärda och subventionerade negrerna i Förenta staterna. De, negrerna och världens andra lerraser, är ett större hot mot oss än vätebomben. Om vi inte snart möter den vilda och okontrollerade invasionen av lerraser i den vita människans territorium, kommer vi snart att dränkas i en kloak av kaos.

Okontrollerad invasion blir en panikrusning. Det är svårt att vid denna tidpunkt i historien avgöra om negrerna, eller mexikanerna, eller kubanerna, eller haitierna är det största hotet mot den vita rasen i Amerika, men låt oss inte slösa tid på att käbbla om den frågan. Poängen är att de alla är det, liksom det enorma inflödet av kineser, jamaicaner, vietnameser och miljontals andra lerraser som svälter i sina egna länder och vill ta sig upp på den vita människans generösa subventioner. De för med sig inget annat än dåliga nyheter — sjukdom, fattigdom och bastardisering.

800 miljoner mexikaner på 60 år. Av dem alla är den mexikanska invasionen det mest snabbt accelererande hotet. Detta beror delvis på vår 2000 mil långa gemensamma gräns. Mexikos befolkning idag (1980) är sjuttio miljoner, och som jag redan har påpekat, fördubblas den vart tjugonde år. Om 60 år, som jag också har påpekat (om det spansktalande elementet lämnas okontrollerat), kommer den nordamerikanska kontinenten

kommer att vara infekterat av 800 miljoner mexikansk-spanska bastarder. Sextio år är inte en lång tid. Behöver vi gå längre? I århundraden har Mexiko inte kunnat föda sitt folk. Som ett resultat väller de över gränsen till USA i miljontal varje år för att få socialbidrag, för att äta och för att föröka sig. Under det senaste decenniet eller så har de gjort oroande framsteg i befolkningen i Kalifornien, Arizona, New Mexico och andra sydvästliga stater. Med den ensidiga hjälpen från den judiska antivita federala regeringen har de också vunnit enorm politisk makt. Mexikanerna gör ingen hemlighet av sitt rashat och sina sociala och politiska mål. I skolstyrelserna, på kommunal nivå, skryter de öppet om att de kommer att föröka sig mer än och driva ut gringon från dessa territorier som en gång tillhörde Mexiko. Vid denna tidpunkt lyfter varken den vita mannen eller USA:s regering ett finger för att stoppa denna skymf. Tvärtom — samarbete och förräderi är dagens ordning.

Tänkandet har blivit vansinnigt. Låt oss därför komma ihåg att mexikanerna lyckas bara för att den vita mannen låter dem, och den vita mannen låter dem dumt nog eftersom hans rastro är helt förstörd av judisk-kristen propaganda, parat med judiskt förräderi. Det är upp till Church of the Creator att korrigera denna hemska tragedi och rensa den vita mannens hjärna.

I början av detta kapitel kallade vi det mexikanska kriget för ett oavslutat krig. Vi kunde inte vara mer seriösa. Vi har ett krig av stora proportioner på våra händer, ett krig där den nuvarande regeringen (som vanligt) förråder den vita rasen och står på våra fienders sida. Oavsett om vi vet det eller inte, är det ett krig vi förlorar (för närvarande) men som vi enkelt kan vända om vi får vår orientering rätt. Så låt oss rensa bort de mentala spindelväv som fjättrar vårt tänkande och anta ett aggressivt, meningsfullt program. Vi har ingen tid att förlora.

Vad vi måste göra.

1. **Det första vi måste göra är att försegla våra gränser från ytterligare invasion av de mexikanska horderna.** När allt kommer omkring bryter de mot våra immigrationslagar och är därför kriminella inkräktare. Eftersom de väller in i miljontal, vad är skillnaden om de gör det som en militär armé eller som civila inkräktare? Resultaten är desamma — de tar över vårt land och vårt livsrum. Därför föreslår jag att vi blir tuffa och upprätthåller de lagar vi nu har. **Ställ upp kulsprutor och meja ner dem skoningslöst när de försöker invadera oss.** Detta kommer definitivt att sätta ett stopp för denna skymf.

2. **Ändra immigrationslagarna så att immigrationskvoten från Mexiko är ett absolut noll.**

3. **Nästa steg är att aggressivt kamma igenom den mexikanska befolkningen efter illegala utlänningar i vår mitt.** Deras

själva närvaro är också en kränkning av vårt suveräna territorium och allt vi behöver göra är att strikt upprätthålla lagen som den ser ut nu. Varje illegal person måste sedan sparkas tillbaka till Mexiko och få veta i tydliga ordalag att om de någonsin korsar gränsen igen eller påträffas på amerikansk mark kommer de att skjutas på fläcken.

4. När vi väl har åstadkommit så mycket är nästa steg att tvångsdeportera tillbaka till Mexiko alla mexikaner av det rasursprunget, oavsett om de är medborgare eller inte, oavsett om de är födda här eller inte. Hårt? Kom ihåg vad Santa Anna gjorde mot texanerna när de hade makten.

5. Nästa steg är att anta samma program som vår store president Polk och modiga förfäder gjorde 1836 och igen 1846–48, och det är att skjuta den vite mannens gränser längre söderut.

Vi har nu en raspolitik. Det kommer att finnas en skillnad vid detta skede i historien. Medan den vite mannens instinkter 1846 i grunden var sunda, hade han inte en tydligt formulerad rastro eller politik. Nu har vi det. När vi nu utvidgar vårt territorium måste vi göra det i planerade steg, och varje steg vi tar måste rensas från ler-raserna och bosättas och assimileras av den vita rasen innan nästa steg tas. Dessa steg måste vi ta i snabb följd tills vi åter når och återtar Panamakanalen som judarna i samarbete med vita förrädare kostnadsfritt har överlämnat till fienden.

Om några av dessa steg kan verka hårda för vissa av våra fortfarande förvirrade vita raskamrater, låt oss se på det på detta sätt:

1. Vi har inget val. I den obevekliga kamp för överlevnad som naturen har påtvingat alla sina varelser är slutsatsen uppenbar: antingen kommer mexikanerna att ta över (med vår hjälp) och så småningom massakrera en minskande vit befolkning som Santa Anna gjorde i Texas, eller så trycker vi mexikanerna allt längre söderut i glömska.

2. Detta är inte ett nytt program, utan ett program initierat av våra modiga förfäder som byggde Amerika. Det är i själva verket 350 år gammalt och är den grundval som Amerika byggdes på. Vi Skapare kallar det "The American Way". Vill du argumentera emot det och förkasta 350 år av amerikansk historia?

3. Låt oss se på det ur den kristna bibelns moraliska synvinkel. Denna bok berättar för oss att Gud är perfekt och att vi stackars dumma syndare förväntas försöka bli mer gudslika. Okej, låt oss följa det tillvägagångssättet. Vad gjorde Gud när han inte gillade människorna han skapat? Han dödade dem alla, han dränkte dem som en flock eländiga råttor i den "stora floden", förutom Noas familj. Sedan kan vi citera dussintals passager i Gamla testamentet där den judiske guden eggade judarna att ta över kanaanéernas, filistéernas land, etc., och uppmuntrade dem att "döda

allt som andas." Sedan kan vi också citera dagens Utvalda Folk som driver ut araberna ur Palestina till resten av den "civiliserade" världens jubel. Ska jag fortsätta? Så om det är det gudomliga tillvägagångssättet, det moraliska och kristna sättet att hantera en hel massa människor, varför ska vi då fördömas för att vi använder ett liknande, men mycket mildare tillvägagångssätt mot de lerraser som invaderar vårt territorium och hotar vår själva överlevnad?

4. Låt oss nu se på det ur de Eviga Naturvårdslagarnas synvinkel, den ståndpunkt som Church of the Creator intar i alla frågor. Naturens övergripande lag är artens överlevnad till varje pris. Naturen ställer inga frågor om vilka dina metoder är eller vilken (tillfällig) moralisk kod du bekänner dig till, eller något annat. Den befaller tydligt varje varelse att ta hand om sina egna och straffar hårt dem som är för slappa, eller för saktfärdiga, eller för dumma, med det ultimata straffet — utrotning. Detta är den sista raden såvitt vi är berörda. Vår religiösa trosbekännelse är grundad på Naturens Eviga Lagar, och vårt grundläggande mål är den resulterande slutsatsen av sådana lagar: den Vita Rasens Överlevnad, Expansion och Framsteg.

Vinnandet av Västern: Vår Blåkopia för Vinnandet av Världen

Vår Blåkopia. Eftersom Vinnandet av Västern var den finaste och största prestationen i den Vita Rasens historia, vill vi väva in detta tema i vårt religiösa program. Vi vill påminna och återigen betona för våra Vita Raskamrater den anda av arbete, umbäranden, kamp och kolonisering under 1800-talet som frambringade Amerikas storhet. Vi vill påminna vårt folk om att erövring och kolonisering är den amerikanska vägen, och att låta några fadda blödande hjärtan blockera varje handling som den Vita Rasen vidtar för sin egen överlevnad kommer inte bara att fördömas som oamerikanskt, utan kommer också att betraktas som förräderi mot den Vita Rasen själv. Vi vill återigen påminna alla förrädare om hur general Scott hanterade förrädarna vid Churubusco.

Det västerländska arvet som vårt varumärke. Därför, istället för att anta till exempel den nazistiska stilen av militär klädsel och format (vilket vi också beundrar), föredrar vi den västerländska klädstilen, på samma sätt som cowboyen, eller det amerikanska kavalleriet, eller Texas Rangers. Vi kommer också att betona cowboy- och countrymusik, folkmusik, squaredans och andra seder som speglar vårt tidiga arv. Vi kommer också att uppmuntra en återupplivning av arkitekturen från västerns gränsstäder för våra religiösa byggnader. Varför inte? Det är vårt verkliga arv och vi vill betona att grunderna för Church of the Creator inte bara är förankrade i den Vita Rasens egen historia och arv, utan de

grundvalar är också rotade i det tidiga Amerika. De är inte en utländsk import utan alltigenom amerikanska på alla sätt. Vår stolta slogan måste vara: Erövringen av Västern är ritningen för Erövringen av Världen.

Creative
Credo No.

34

Parasiter och Rovdjur

Majoriteten i Naturens Plan

Naturens Eviga Lagar. Den judiska bibeln lovar oss dåraktigt det "kommande millenniet" när en universell fred ska sänka sig över världen, och "lejonet ska ligga med lammet", förmodligen utan att lejonet äter lammet till frukost. För att inse hur fullständigt löjliga sådana fantasier är i ljuset av Naturen och verkligheten, behöver vi bara göra en ytlig studie av hur den stora majoriteten av alla levande varelser antingen är rovdjur eller parasiter, eller båda. Detta har de varit i miljontals år, och kommer för evigt att förbli så, eller svälta ihjäl. Lejonet och lammet som sover fridfullt tillsammans kan vara en bra filosofi för lammet, men en mycket sjuk och självmordsbenägen filosofi för lejonet. Skulle lejonet vara dumt nog att anamma den, skulle han och hans art snart svälta ihjäl och dö ut.

Rovdjur. De flesta arter av fiskar, fåglar, insekter, reptiler och däggdjur är rovdjur. Kort sagt, de jagar och dödar andra arter av liv och konsumerar dem som sin dagliga föda. Fiskar äter grodyngel, räkor, småspigg, och i allmänhet äter de större fiskarna de mindre fiskarna. Detta är Naturens Lag och den ekologiska "Livskedjan" i havet, med början från den minsta levande varelsen i näringskedjan, plankton. Plankton, som hämtar sin föda från mineralerna i havsvattnet, är det stora undantaget, men det måste ju finnas en startpunkt. Därifrån och framåt är det mestadels fisk som äter fisk, och vidare uppåt på stegen. Fåglar äter insekter, maskar och andra levande varelser som skiljer sig från dem själva. Men hökar, örnar och falkar jagar och dödar även andra fåglar och konsumerar dem som föda.

Andra Utgör Byte. Djurriket är i hög grad uppdelat i Carnivora och Herbivora. Köttätarna är köttätare, och växtätarna äter örter, gräs, grönsaker eller i allmänhet växtföda. Vissa, som björnen, är allätare, en blandning som äter från båda sidor av tråget. Det finns också frugivorer och graminivorer, som jag har nämnt. De som vargen, prärievargen, lejonet, tigern och många andra vars huvudstöd är kött, måste jaga och döda för att föda sig själva och sin avkomma. Annars skulle de svälta. De kallas "rovdjur" och deras offer är "bytet". Utan byte skulle rovdjuren svälta ihjäl.

Överlevnad den Enda Moraliteten. Naturen handikappar inte rovdjuren med några moraliska "hämningar". Den säger åt prärievargen att fritt fånga kaninen och ta hem honom till middag, och om han inte gör det, kommer han och hans

arter kommer att svälta och dö ut. Prärievargen besväras inte av samvetskval över att "döda en av Guds varelser." Naturen lägger högsta vikt vid överlevnad. Den utmäter det ultimata straffet för dem som är för tröga i kampen för tillvaron. Det ultimata straffet är utrotning.

Människan ett rovdjur. Nu kommer vi till vår egen art — mänskligheten. Här finner vi att människan, likt björnen, är en blandning, köttätande och växtätande — rovdjur och producent. I ett tidigare kapitel har vi redan betecknat henne som en frugivor. I fallet med vissa niggerstammar i Afrika är han till och med en kannibal och äter sin medmänniska. Medan människan från tidigaste tider förlitade sig på jakt och dödande av vilt för föda, föder den civiliserade vita rasen i modern tid upp, odlar och på ett eller annat sätt deltar i produktionen av det mesta av vad den konsumerar, oavsett om det är nötkött eller fläsk, eller frukt, spannmål eller grönsaker. Icke desto mindre är människan ett sant rovdjur, och utan tvekan det mest framgångsrika rovlevande däggdjuret i livet.

Vissa arter av mänskligheten parasitära. Ett visst segment av den mänskliga rasen är inte bara rovlevande, utan intensivt parasitärt. Eftersom vi främst är bekymrade över den vita rasen och eftersom vår ras lider mycket större skada av mänskliga parasiter än av andra rovdjur, är det parasitologi i synnerhet vi vill undersöka närmare.

Parasitism

Parasit definierad. Parasitism kan beskrivas som ett levnadssätt där en organism av ett slag (parasiten) lever inuti, eller på, en organism av ett annat slag (värden) med det primära syftet att erhålla föda och uppehälle från värden.

Medan förhållandet hos rovdjuren (Carnivora) är mellan rovdjur och byte, är förhållandet inom parasitologin mellan "parasit" och "värd", där det senare sannerligen är en välvillig term, eftersom värden uthärdar parasiten inte för att den vill, utan för att den inte kan bli av med parasiten.

Parasiten helt beroende av värden. Parasiter skiljer sig från rovdjur genom det faktum att medan rovdjur vanligtvis dödar för att sluka sitt byte, är det ideala förhållandet ur en parasts synvinkel att livnära sig på en värd från vilken den i oändlighet kan suga dess blod och livssafter utan att döda värden. Den bästa situationen av alla är, om möjligt, att fortsätta dränera livssafterna från värden utan att tillfoga offret betydande skada. När allt kommer omkring, om värden dör, dör parasiten, eftersom den inte kan leva utan värden. I vilket fall som helst måste parasiten kunna fästa sig vid värden, antingen på ytan, som löss, loppor, fästingar och myggor, eller internt, som binnikemask, hakmask, amöbor, trikiner och många andra, inklusive virus, bakterier och baciller.

Parasiter är extremt talrika. Förutom de mikroskopiska parasiterna såsom bakterier, som vi inte kan se, är de mest bekanta för oss de i insektsvärlden. Utan tvekan har sådana insekter som löss, loppor, vägglöss, myggor och tsetseflugor festat på och irriterat människor och djur sedan urminnes tider. Men även fiskar, fåglar och till och med insekter har sina parasiter.

Eftersom, åtminstone för närvarande, det farligaste hotet mot den vita rasens framtida överlevnad är en mänsklig parasit på dess rygg som den vita rasen inte verkar kunna skaka av sig, låt oss studera livsstilen hos några typiska parasiter i naturen.

* * * * *

Argulus, en perfekt parasit. Argulus är en fisklus. Det är en parasit som fäster sig vid fiskens hudyta. Den är väl rustad för sin verksamhet. Även om den inte är en bra simmare kan den simma fritt under vatten genom att använda sina ben som fenor. När den väl landar på en fisks kropp är dess ben förunderligt utformade för att bli änterhakar, och den fäster sig stadigt vid sin victims kropp, vilket kan vara vilken som helst av ett antal fiskar, såsom en karp eller en spigg. När den väl har fäst sig verkar värdfisken vara hjälplös att skaka av sig den. Nästa del av den geniala utrustningen som Argulus tar i bruk är en lång, vass injektionsnål. Denna skjuter den in under fjället på offerfisken och in i kroppsvävnaden. Därifrån och framåt har Argulus en direkt rörledning till offrets livssafter och kan äta efter behag, med mycket liten ansträngning från sin sida.

Parasiter kan döda. Ofta är en värd (offer) angripen av ett antal Argulus på sin hudyta, som suger ut dess vitala safter. I ett sådant fall blir fisken slö, och när den försvagas dör den. Argulus har då förlorat sin saftiga värd som källa och måste överge den och anstränga sig för att hitta en annan. Detta är inte ett idealiskt förhållande ur parasitens synvinkel, eftersom den har "dödat gåsen som lade guldäggen" och därmed åtminstone tillfälligt förstört sin källa.

* * * * *

Trichinan. Medan Argulus är en yttre parasit (ektoparasit) är trichinan en inre parasit (endoparasit). Trichinan är en liten spiralformad mask, för liten för att kunna ses med blotta ögat. Trichinan lever också i djur, särskilt grisar, och att äta kött från infekterade grisar är den främsta orsaken till mänsklig trikinos, en sjukdom som är vitt spridd i olika underutvecklade delar av världen.

Rått fläskkött största källan. Sjukdomen drabbas främst människor genom att äta rått eller otillräckligt tillagat fläskkött som innehåller cystor av larverna. Cystorna bryts ner i magen och frigör larverna. De vandrar till tarmen där de mognar.

Honorna är vivipara (ungarna föds levande, inga ägg) och kan producera så många som 1800 avkommor på sex veckor. De unga parasiterna tar sig sedan in i lymfsystemet och sprids i hela kroppen. De sätter sig slutligen i musklerna, särskilt i diafragman, bröst- och tungmusklerna. Efter en period på flera månader deponerar värdkroppen kalcium runt de inkapslade maskarna i ett försök att isolera dem. Maskarna invaderar också ofta hjärtmuskulaturen, vilket orsakar myokardit. Det uppskattas att fem maskar per gram kroppsvikt kan orsaka dödsfall.

Fortfarande utbredd. Enligt ett uppslagsverk från 1984 som jag har, var 20 miljoner människor i USA drabbade av det. Tack vare bättre hantering av fläskkött (grundlig tillagning) och viss modern medicinering har sjukdomen nu praktiskt taget eliminerats i USA, men den blomstrar fortfarande i många underutvecklade länder.

* * * * *

En del av naturen. Jag skulle kunna fortsätta och illustrera tillvägagångssättet hos ett valfritt antal andra parasiter. Det finns tusentals varianter. Men jag tror att de två som nämnts ovan räcker för att illustrera hur parasiter fungerar och hur de jagar sina ovilliga värdar. Mänskligheten (liksom andra arter) lider fortfarande av den eländiga bördan av myggor, loppor, löss, vägglöss, maskar, fästingar och dussintals andra parasiter, och har utan tvekan gjort det under hela sin existens. Den har dock överlevt dem alla, och genom modern teknik får den till och med ett visst mått av kontroll över dem.

Den dödligaste mänskliga parasiten. Men det finns en art av mänsklig parasit som den intelligenta vita rasen ännu inte har kunnat vare sig kontrollera eller skaka av sig. Den mänskliga parasiten är **den internationella juden**. På grund av den vita mannens misslyckande att ordentligt försvara sig mot denna parasit, likt historien om fisken med för många Argulus, dödar den den vita rasen.

I nästa kapitel kommer vi kortfattat att gå igenom den vita mannens långvariga och misslyckade kamp för att skaka av sig denna dödliga parasit.

Creative
Credo No. 35

Obeveklig krigföring mellan
De parasitära judarna
och deras olyckliga offer

Antagonismen går 5000 år tillbaka. Om man lyssnar på dagens judiskt manipulerade nyheter och propaganda, har den överväldigande majoriteten av den amerikanska allmänheten intrycket att fientlighet mot judar bara är ett nyligen isolerat fenomen uppfunnet av Adolf Hitler. De har fått höra om och om igen att judarna är söta, snälla människor precis som alla andra, (fast mer så) och det är bara på grund av de dementa, paranoida fördomarna hos den vilde mannen, Adolf Hitler, som judarna orättvist har blivit utvalda utan någon anledning alls. Vi leds att tro att det innan Hitler dök upp aldrig fanns någon konflikt mellan judarna och resten av världen.

Oförsonlig konflikt. Ingenting kunde vara längre från sanningen. Konflikten mellan den parasitära juden och deras länge lidande värdar i hela den civiliserade världen är lika gammal som historien själv. Den konflikten är lika grundläggande som den mellan pionjärmodern och skallerormen som jag hänvisade till i ett tidigare kapitel. Den är oförsonlig, är en fråga om liv och död, och kommer att fortsätta tills antingen judarna är utrotade eller den vita rasen är förstörd. Anledningen till detta är inneboende i judarnas egen talmudiska religion, som betraktar alla icke-judar som eviga fiender som ska utnyttjas, rånas, skinnas och manipuleras till förmån för judarna. Hur de gör det är ämnet för flera andra kapitel i denna bok.

Civilisationens parasiter. I just detta kapitel vill vi visa att judarna har varit fruktade och avskydda parasiter på de civiliserade nationernas ryggar sedan urminnes tider; att de har kastats ut från nästan varje civiliserad vit nation i världen, inte bara en gång, utan upprepade gånger ur samma land, eller samma region, eller samma stad.

Från judarnas egen mun. De bevis vi presenterar här kommer inte från "partiska" icke-judiska källor, utan är tvärtom hämtade direkt från judarnas egna register. Mycket av informationen som ges här härrör huvudsakligen från judiska uppslagsverk, som är skrivna av judar, om judar och främst för judar. I dem finner vi att judarna har blivit utvisade, massakrerade, utdrivna, hatade och avskydda av nästan varje land och stad som de har infekterat. Detta har hänt inte bara en gång, utan upprepade gånger, och går tillbaka i historien så långt som till tiden

de drevs ut ur Egypten under det andra årtusendet f.Kr. (för cirka 3500 år sedan). Även om detta inte nödvändigtvis var den första, är det den första stora judiska fördrivningen som historien har registrerat.

Serier av motreaktioner. I denna analys är vi dock främst intresserade av konflikten mellan judar och hedningar i Europa. Attackerna var spontana och kan räknas i tusental i byar, städer och länder. Vi finner att attackerna mot judarna vid vissa tider genomfördes som en kampanj eller en serie och gavs vissa namn.

Armleder-serien: Namn som gavs till ledare för attacker mot tyska judar 1336–39, vilka var ansvariga för massakrer på över 100 platser i Elsass, Schwaben och Franken.

Digerdödens massakrer: Dessa pågick delvis under samma tid men över ett större område i Europa och under en längre tidsperiod. Judarna anklagades (och med rätta) för att ha förgiftat brunnar under digerdöden och för att ha släppt ner smittade kroppar i dricksvatten och därigenom spridit och förvärrat pesten. Attacker ägde rum i Polen, Spanien, Frankrike, Katalonien och norra Italien. Enbart i Tyskland ägde attacker rum på 350 platser, medan 60 stora och 150 små judiska samhällen utrotades.

Bogdan Chmielnicki var en kosackledare (1593–1657). År 1648 ledde han ett vedergällningsuppror i Ukraina. Detta resulterade i förintelsen av hundratals judiska samhällen och mordet på hundratusentals judar; en samtida källa bekräftar att 744 judiska samhällen utplånades. Judarna kallar dessa för Chmielnicki-massakrerna.

Hep! Hep!-uppploppen: Antijudisk slogan som användes under uppploppen i Tyskland 1819, ett rop som härstammar från korstågens tid.

Rindfleisch-massakrerna: En serie utrotningsattacker mot judar i hela Franken och omgivande regioner år 1298, efter en anklagelse om ritualmord. Ledda av en bayersk adelsman vid namn Rindfleisch, förintades 146 judiska samhällen.

Simon Petljura (1880–1926): Ukrainsk ledare som med styrkor under sitt befäl (1918–20) genomförde 493 pogromer där 16 706 judar dödades.

* * * * *

Förutom dessa serier finns det vissa termer som judarna använder gång på gång i samband med attackerna mot dem, termer som vanligtvis inte förstås av icke-judar.

Pogrom: En organiserad massaker för förintelse av ett samhälle eller en större grupp judar.

Anklagelser om ritualmord eller blodsförtal: En av de mest avskyvärda och depraverade religiösa ritualer som judarna ägnat sig åt under århundradena. Tillvägagångssättet är att kidnappa någon ung kristen,

vanligtvis en pojke på sex till åtta år, (ibland en flicka) till ett hemligt rum i en synagoga. Offret binds fast vid ett bord, kläs av och hans eller hennes kropp genomborras med skarpa ritualknivar på de identiska ställen där spikarna förmodligen gick in i Kristi kropp. Blodet tappas av i bägare och dricks av judarna som en del av påskritualen.

Judarna förnekar denna bestialiska sedvänja och hänvisar till dem endast som anklagelser. Faktum är att de inte bara har anklagats för denna samma bestialiska sedvänja sedan romartiden, utan har dömts för den och hängts, halshuggits och bränts på bål för detta brott i praktiskt taget varje land i Europa (som vi kommer att se) och även i vissa av de muslimska länderna. Charles Lindberghs mördade spädbarn påstås ha varit ett offer för judiskt ritualmord i modern tid. Efter att personligen ha studerat fallet är jag övertygad om att det är sant, eftersom det sannerligen passar in i mönstret.

Hostieskändning: Anklagelsen att judar avsiktligt skändade eller torterade elementen (bröd och vin) som konsekrerats av en präst i en katolsk mässceremoni.

* * * * *

Envisa judar kommer ständigt tillbaka. Vi kommer att notera att i ett antal länder eller städer drevs judarna ut (förvisades), ibland så många som fem eller sex gånger. För den oinvigde väcker detta frågan — hur kunde judarna drivas ut ur en viss stad och sedan förvisas från samma stad igen 20 år senare? Svaret är att judarna är som kackerlackor. De är den mest envisa rasen i historien och de kommer alltid tillbaka oavsett hur många som har blivit dödade, förvisade eller hur mycket de än avskys av sina värdoffer. De kommer alltid tillbaka, det vill säga om staden är bördig jord för deras parasitära manipulationer. Vi måste komma ihåg att judar är parasiter, och parasiter måste leva på andra, på en produktiv kropp. I fallet med judar är deras bästa offer ett blomstrande vitt samhälle. Av samma anledning som loppor kommer att angripa en hund om och om igen, eller ett hus måste ha skadedjursbekämpning varje månad för att hålla ute kackerlackor och andra insekter, så är det med judarna. De återvänder alltid för att återinfestera ett produktivt samhälle.

Evig krigföring. För att visa hur utbredd den judiska infestationen har varit genom tiderna och hur universell fientligheten mot dem är, kommer vi att granska den föränderliga krigföringen mellan judisk infestation och gentila försök att göra sig av med dessa parasiter. Vår information kommer från judiska källor själva och representerar på grund av platsbrist endast en liten kapsel av det totala tillgängliga materialet.

Antiken

Egypten: Även om konflikterna mellan judar och värdcivilisationer föregår skrivna register, är den äldsta större utvisningen vi har dokumenterad när judarna drevs ut ur Egypten för att de hade blivit outhärdliga. Datumet är ungefär i mitten av det andra årtusendet f.Kr. Århundraden senare kom judarna tillbaka i enorma mängder och Alexandria blev ett centrum för kraftig angrepp. Allvarliga upplopp mot judarna i Alexandria bröt ut år 38 e.Kr. och igen år 66 e.Kr. Det förekom ytterligare oroligheter orsakade av judarna vilka slogs ner med extrem grymhet. Under åren 115–17 blev judarna i Alexandria hårt attackerade och deras stora synagoga brändes. År 414 e.Kr. utvisades judarna återigen från den staden.

Asien: I Medina, en stad i Arabien, antingen utvisade eller massakrerade Muhammed, som först hade varit vänligt inställd till judarna, dem alla år 622 e.Kr., och inga judar har tillåtits där sedan dess. Seleukia är en forntida stad vid Tigris. Judar strömmade till denna stad efter förstörelsen av Arulia och Asinia. Detta resulterade i en omfattande massaker på judarna år 40 e.Kr., men de kom tillbaka.

Bysantinska riket: Justinianus, kejsare från 527 till 565, antog en genomgripande antijudisk politik och stängde ute dem från statlig tjänst, militära poster och alla andra inflytelserika positioner. Denna politik upprätthölls under de följande århundradena och är utan tvekan en viktig anledning till att det östromerska (bysantinska) riket överlevde det västromerska riket med tusen år.

Rom: Den äldsta fortlevande judiska gemenskapen i Europa etablerades i Rom, med register som går tillbaka till 139 f.Kr., men de fanns utan tvekan där mycket tidigare. Cicero, den store romerske statsmannen och författaren, erkände judarna som ett organiserat fientligt element så tidigt som 50 f.Kr. och attackerade dem ofta i sina tal i senaten. Kejsar Tiberius utvisade judarna från Rom år 19 e.Kr., men de återvände snart. Kejsar Claudius utvisade ett antal judar från Rom år 49–50 e.Kr. År 116 e.Kr. beordrade kejsar Trajanus en förebyggande massaker på judar i Mesopotamien, eftersom de var orsaken till ständig oro och uppror i det området. Allteftersom romersk erövring och kultur spreds över Europa, var Rom det ursprungliga centrumet varifrån judiska lånebankirer spred sig till norra Italien och därefter till resten av Europa. Trots hot och motgångar mot judarna, hjälpte påvarna i allmänhet till att skydda judarna från en uppretad befolkning.

Medeltida Europa

Spridda från Rom. Genom att sprida sig ut från Rom och följa de romerska erövringarna, spred sig judarna över Europa. Allteftersom civilisation, industri och handel framskred till de enskilda områdena och städerna, följde den parasitära juden efter och sänkte sina tentakler djupt in i sina förbryllade värdar.

Hund- och loppsituationen. Eftersom vi inte har utrymmet, presenterar det följande endast en kortfattad skiss av upprepade judiska invasioner och reaktionerna från deras belägrade värdar, som aldrig riktigt visste hur de skulle hantera det judiska fenomenet. Precis som i hund- och loppsituationen vill hunden bli av med lopporna, men lärde sig aldrig hur man gör det.

Evigt krig. Hur kortfattad den än är, ger följande en representativ bild av den eviga krigföringen mellan den blodsugande juden och de vita gentila försöken i Europa att avvisa dem. Vi kommer att ta länderna i alfabetisk ordning.

Österrike

Ritualmord. 1200- till 1400-talen präglades av allvarliga förföljelser. År 1420, som ett resultat av en anklagelse om ritualmord, blev alla judar i Österrike antingen brända, utvisade eller tvångsdöpta. De försvann dock inte, och 1670 dekreterade Margareta Teresia ännu en allmän utvisning.

I Salzburg massakrerades det judiska samfundet under digerdödens utbrott 1349, och återigen efter en anklagelse om hostieskändning 1404. De utvisades av ärkebiskopen 1498. I provinsen Tyrolen anklagades judarna för brunnsförgiftning vid tiden för digerdöden. Som ett ytterligare resultat av en anklagelse om ritualmord 1475 förstördes de judiska samfunden i Trento, Rinn och Lienz, och slutligen 1520 utvisades alla judar från Tyrolen.

Ingen hejdning av floden. Det fanns en fientlig men ineffektiv reaktion på deras återkomst. Karl Lueger (1844–1910), som var borgmästare i Wien från 1897, avskedade förskansade judiska tjänstemän, införde segregation i offentliga skolor och vidtog andra antijudiska åtgärder. Det hade dock liten effekt när det gällde att hejda den judiska floden, fram till Hitlers Anschluss av Österrike 1938.

England

Kom med den normandiska erövringen. Judar strömmade först in i England i samband med den normandiska erövringen 1066. De blev snart...

förtryckande skatteindrivare för kronan och monopoliserade finanser, handel och kommers. År 1144 väcktes den första anklagelsen om ritualmord mot dem i Norwich, och Chaucer (1340–1400) skrev om ritualmordet på Hugh av Lincoln år 1255. Vid tiden för det tredje korståget, 1189–90, förekom allvarliga upplopp mot judarna över hela landet, åtföljda av stor blodspillan. Antagonismen växte ytterligare på grund av deras finansiella manipulationer och bedrägerier, och de utvisades slutligen från hela landet av kung Edvard I år 1290.

I London, det judiska högkvarteret, var judarna väl etablerade före 1100. Det skedde en mördande attack mot judarna vid tiden för Rikard I:s kröning 1189, och flera till under baronernas krig 1263–66. Judarna i London ställdes inför anklagelser om ritualmord 1238, 1244 och 1276.

Dörrar öppnade av Oliver Cromwell. Oliver Cromwell var judarnas "Shabbos goy" som öppnade dammluckorna 1655 och judarna strömmade in igen en masse. Vid 1696 hade judarna kontroll över Bank of England och har behållit kontrollen över bankväsende, finanser och regering sedan dess.

Frankrike

Tidig infestation. Den judiska infestationen av Frankrike började jämförelsevis tidigt, före 70 e.Kr., och vid 800-talet var Frankrike huvudcentret för de internationella judiska handelsmännens verksamhet, de så kallade radaniterna. Vid 1000- och 1100-talen blev de judiska samhällena i Frankrike de mest tätbefolkade i världen. Detta framkallade en fientlig reaktion och på grund av deras skändliga metoder uteslöts de från hantverk och yrken. Judarna monopoliserade då mer och mer penningutlåning och finanser, och ströp gentileras handel.

Ritualmord. Mördande attacker mot judarna blev vanliga efter det första korståget (1096). Som i många andra länder, när de utvisades från ett område, flyttade de till ett annat, och snart tillbaka till den ursprungliga platsen. I Blois resulterade den första anklagelsen om ritualmord 1171 i att 31 judar brändes på bål. Vid tiden för det fjärde korståget (1235–36) kulminerade en massaker på judar i Bretagne i deras utvisning 1391. I staden Carcassonne utvisades judarna tillfälligt 1253, igen 1306 och slutligen 1394. Efter ett ritualmord i provinsen Dauphiné utvisades de 1253, men återvände 1289. Efter 1305 genomfördes en serie utvisningsorder mot judarna i provinsen Gascogne, vilket kulminerade i den allmänna utvisningen 1394.

Judar iscensatte den franska revolutionen. I resten av Frankrike hade en allmän utvisning dekreterats och kraftfullt...

genomfördes 1306. Under de närmaste århundradena var den judiska verksamheten i Frankrike dämpad, men den flammade upp radikalt under decennierna före den franska revolutionen, som judarna iscensatte. Efter att ha avrättat kungen och drottningen 1793 och störtat Europa i 20 år av brodermördande krigföring, satt judarna åter stadigt i sadeln. Under den franska revolutionen giljotinerade de systematiskt den franska adeln och det franska ledarskapet. Denna utrotning och de följande 20 åren av napoleonska krig lät gräddan av den franska nationen förblöda. Frankrike har aldrig återhämtat sig.

Tyskland

Intensiv fientlighet. I inget land har krigföringen under århundradena varit så bitter och intensiv som mellan judarna och det tyska folket. Medan länder som England, Frankrike och Spanien under medeltiden var (mer eller mindre) enade under en härskare och kapabla att utvisa judarna (mer eller mindre) ur hela landet år 1290, 1306 respektive 1492, var de splittrade tyskarna aldrig i en sådan position förrän 1871. Vid den tiden var det för sent, och judarna var för mäktiga och för väl etablerade på världsomspännande basis. Under medeltiden, när ett tyskt hertigdöme eller furstendöme kastade ut dem, flydde de helt enkelt till det angränsande territoriet, förökade sig och var snart tillbaka. Aldrig kunde någon meningsfull rensning genomföras över hela det tyska landet. Icke desto mindre var det judiska hatet mot tyskarna, och vice versa, som mest virulent i de tyska staterna och än idag är det tyska folket det primära målet för folkmord av det internationella judiska nätverket.

Historien om krigföringen mellan judarna och tyskarna är lång och vi kan här endast ge ett litet fragment.

Vid 1090 hade judarna blivit så anstötliga och odrägliga att korsfararna dödade judarna i Rheinland, det område med den tätaste judiska bosättningen i Tyskland vid den tiden.

Judar intensifierade epidemi. Under digerdödens epidemi (1348–49) anklagades judarna för att sprida pesten genom att förgifta brunnar och släppa ner infekterade kroppar i brunnar. I enbart Tyskland ägde attacker mot judar rum på omkring 350 platser under denna tid, medan 60 stora och 150 små judiska samhällen utrotades. Många städer försökte därefter förvisa judarna för all framtid, men judarna återvände alltid, som vi ska se.

Medeltidens ständiga krigföring. I Breslau utplånades det judiska samhället 1349. År 1453 ledde en anklagelse om hostieskändning till att 41 judar dödades och resten förvisades. I Coblenz utsattes judarna för förföljelser 1265, 1281 och 1287, samt för Armleder-attacker 1337. Det judiska samhället utplånades under digerdödens massakrer 1349, men de återvände till 1356.

och förvisades återigen från hela provinsen Trier år 1418. Judisk verksamhet i Dresden registrerades första gången 1375. År 1448 drevs de ut på grund av sin verksamhet med myntförfalskning och för att de bistått hussiterna.

Judar monopoliserade finanserna. Det judiska samfundet förvisades från Düsseldorf 1438 men återvände sent under 1500-talet. Trots antijudiska upplopp i Erfurt 1221 fortsatte det judiska samfundet att utvecklas fram till digerdödens massakrer 1349, då de överlevande förvisades. De återvände 1357 och drevs ut igen 1458. Det judiska samfundet i Frankfurt-am-Main förintades 1241 och återigen av flagellanterna 1349. Judarna i Frankfurt monopoliserade penningutlåning och finans under medeltiden och än idag är Frankfurt ett av världens viktigaste judiska finanscentrum. Fettmilch-uppploppen 1614 ledde till en tillfällig utvisning och kriget 1796 resulterade i förstörelsen av en stor del av det judiska ghettot i Frankfurt.

Digerdödens massakrer. I staden Halberstadt drevs judarna ut 1493, återvände under nästa århundrade och drevs återigen ut 1594. Judarnas huvudsakliga verksamhet i staden Leipzig var penningutlåning. De förintades i digerdödens massakrer 1349, men andra återvände. Judarna i Mainz förvisades så tidigt som 1012 men återvände snart. Hundratals dödades av korsfarare 1096, trots biskopens beskydd, men andra återvände snart. En serie massakrer följde vid tiden för digerdöden (1349), men judarna fortsatte att komma tillbaka. Utvisningsedikt utfärdades 1438, 1462 och 1470-71.

Rindfleisch-massakrerna. I Nürnberg, där judarna hade bosatt sig på 1100-talet, var deras huvudsakliga verksamhet också penningutlåning. Det judiska samfundet förstördes 1298 under Rindfleisch-massakrerna, då 728 judar dödades. Under digerdödens massakrer (1349) dödades 562 och de återstående fördrevs. På grund av sina lömska intriger kring penningutlåning förvisades de återigen 1499.

Hovjudar manipulerade härskare. Judar fanns i området innan den tyska staten Preussen ens hade bildats. När Fredrik Vilhelm blev den store kurfursten expanderade den judiska makten snabbt. De blev "hovjudar", penningutlånare, myntmästare, arméleverantörer och samfundets aristokrati.

Återvände upprepade gånger. I den gamla och vackra staden Rothenburg förstördes det judiska samfundet under Rindfleisch-massakrerna 1298, förnyades och förstördes igen 1349. Judarna återvände igen, avvisades återigen 1349. Judarna återvände igen, avvisades återigen 1397 efter massakrer. De återvände igen 1402 och drevs ut 1520.

Anklagade för brunnsförgiftning. År 1348 i staden Stuttgart brändes judarna på grund av anklagelser om brunnsförgiftning och

spridandet av digerdöden. Det förekom ett antal utvisningar under de efterföljande århundradena. Historien i Trier var liknande. Det judiska samfundet förintades 1349, infiltrerade sig tillbaka efter några decennier, drevs ut igen 1418 och återvände 1500.

Återvände alltid. Ovanstående mönster kan upprepas i nästan varje tysk stad, varje tysk stat. Varhelst judarna bosatte sig blev de outhärdliga parasiter och drevs ut gång på gång av en uppretad befolkning. Men de återvände alltid för att sänka sina tentakler djupare. De lärde sig av sina tidigare misstag och blev mer listiga i att neutralisera det samhälle de föresatt sig att exploatera och strypa.

Trettioåriga kriget anstiftat av judar. Mot slutet av medeltiden hade de flesta tyska städer upprepade gånger förvisat judar. Men de återvände alltid i större antal. Det brodermördande **trettioåriga kriget (1618-48)** gällande kristendomen ställde katoliker mot protestanter. Det provocerades fram och anstiftades av judarna, **förstörde 65 % av den tyska befolkningen och 80 % av byggnaderna och egendomen.** Det lämnade den tyska nationen i ruiner, mer splittrad än någonsin i små, avundsjuka småstater. Det satte den tyska nationen tillbaka kanske 300 år, men som vanligt gynnades den judiska positionen avsevärt därav. De splittrade, utarmade staterna vände sig till judarna som penningutlånare. Många av nyckelpositionerna fylldes av hovjudar, militära leverantörer, finansiella rådgivare, skatteindrivare, penningutlånare och inom många andra vitala områden. Judisk makt och angrepp växte fram till Hitler-eran.

Polen

Kraftigt angrepp av khazarjudar. Det judiska angreppet började på 800-talet och förstärktes av aggressiva khazariska element vid den tiden. Trots pogromer, massakrer och utvisningar ökade det judiska angreppet fram till 1800-talet, och vid den första delen av **1900-talet hade Polen den största judiska befolkningen (procentuellt sett) i världen.**

Chmielnicki-upproren. Ritualmord utförda av judar ledde till vedergällningar i Posen 1399 och i Krakow 1407. Studenter i Krakow startade antijudiska upplopp 1401, och attacker ägde rum i Krakow, Lvov, Posen och på andra håll. De drevs ut ur Warszawa 1483, och ur Krakow 1491. Chmielnicki-upproren mot judar (1648-49) förstörde hundratals judiska samhällen. Ekonomiska restriktioner (mot judar), pogromer och anklagelser om ritualmord var återkommande i hela Polen. Tusentals dödades i Haidmak-kosackernas oroligheter 1768 i Ukraina.

Judar utgjorde 50 % av stadsbefolkningen. Efter 1815 stod merparten av Polen under rysk överhöghet och dess judiska historia fortsätter under Ryssland. År 1828 utgjorde judar 50 % av stadsbefolkningen i Polen, vilket gjorde det till det mest judetäta landet i världen.

Ser man till reaktionen i några av de större städerna finner vi att en judisk pogrom inträffade i Bialystok så sent som 1906. I staden Kalisch förekom en hel serie förföljelser med början på 1300-talet. År 1656 förstördes det judiska samfundet i Kalisch av den polske generalen Czarniecki.

År 1399 resulterade en anklagelse om hostieskändning i Posen i att en rabbin och 13 äldste dödades, och antijudiska utbrott inträffade där 1468, 1577 och 1687. Judar som bodde i Warszawa förföljdes 1454 som ett resultat av (den italienske franciskanpredikanten) Capistranos uppvigling och förvisades från staden 1483.

Judar monopoliserade spannmålshandeln. Judar bosatte sig i Pinsk på 1500-talet och monopoliserade snart spannmålshandeln. Judar led svårt under Chmielnicki-massakrerna 1648–49 och även under de svenska krigen kring 1700. Likväl var befolkningen i Pinsk vid början av andra världskriget till 70 % judisk. År 1939 bodde det 360 000 judar i staden Warszawa, en av de högsta koncentrationerna i Europa vid den tiden.

Ryssland

Intensivt hat, enorm judisk befolkning. Hatet mellan det ryska folket och judarna är ett av de mest intensiva i de universellt avskydda judarnas historia. Före första världskriget hade Ryssland 5 600 000 judar inom sina gränser, den största totala koncentrationen av judar i något land i världen fram till den tiden, vilket senare endast överträffats av den judiska befolkningen i USA i nutid.

Nittio procent av dagens judar är av khazarisk härkomst. En del av den omfattande judiska utbredningen berodde på khazarerna, en rovlysten turkisk stam som hade byggt ett imperium mellan Svarta havet och Kaspiska havet och som sträckte sig norrut in i mitten av det som nu är Ryssland. Khazarerna konverterade till judendomen under kung Bulan på 700-talet e.Kr. Det uppskattas att 90 % av dagens judar är ättlingar till khazarerna, snarare än palestinska judar, även om båda är lika ondskefulla.

Erövrade av Jaroslav. År 1083 erövrade den ryske storfursten Jaroslav khazarerna och införlivade deras rike i det egentliga Ryssland. Föga anade ryssarna virulensen i den pest som de hade tagit på sig att assimilera. Den verkliga krigföringen började dock inte förrän på 1500-talet.

År 1563 drunknade 300 judar vid Polotosk och Vitelisk. År 1648 ledde Bogdan Chmielnicki ett uppror av kosack- och ukrainska massor mot judar och polska markägare. Detta resulterade i förintelsen av hundratals judiska samhällen, där en judisk källa hävdar att 744 judiska samhällen utplånades och hundratusentals judar dödades. Judarna har kallat dessa för Chmielnicki-massakrerna.

Judar utvisade från Ukraina. När Ukraina annekterades av Ryssland 1667 utvisades judarna från ukrainskt territorium. Klausuler som förbjöd judar att besöka Ryssland infördes i fördrag som undertecknats av Ryssland med främmande makter 1550 och 1678. Utvisningsorder utfärdades 1727, 1738 och 1742. År 1753 drevs totalt 35 000 judar ut ur Ryssland. År 1762 tillät Katarina den stora utlänningar att bo i Ryssland, utom judar. År 1791 begränsade hon genom dekret judar till ett begränsat område kallat det judiska bosättningsområdet, och då kunde de endast bo i städerna i det området.

Judar ej assimilerbara. Tsar Alexander I utvisade 20 000 judar från provinsen Vitebsk och Mohilev 1824. Tsar Alexander II försökte assimilera och ryssifiera judarna, men utan framgång. Som hämnd mördades han 1881 av judiska revolutionärer. Ryssarna reagerade med nya pogromer, då de betraktade judarna som ett subversivt element som skulle hållas åtskilt från bybefolkningen, och antog majlagarna. År 1891 drevs judarna ut ur Moskva.

Judar underblåser revolution. Fientligheten och krigföringen mellan det ryska folket och judarna accelererade och nådde sin kulmen med Beilis-fallet (1911-13) gällande en anklagelse om ritualmord i Kiev. Judarna var högt organiserade för revolution. År 1905 försökte de genomföra ett revolutionärt störtande av den ryska regeringen, men misslyckades.

Revolutionen framgångsrik. Kommunismen etablerad. Under Rysslands engagemang och nederlag i första världskriget och den efterföljande judisk-kommunistiska revolutionen var de dock överväldigande framgångsrika. Judarna sköt tsaren, störtade hela Ryssland i ett revolutionärt kaos och etablerade 1917 en kommunistisk-bolsjevikisk regering helt under sin kontroll. Under de följande åren av kaos, revolution och hungersnöd tog judarna en grym hämnd och mördade över 30 miljoner vitryssar, och utrotade därmed de bästa elementen i den ryska befolkningen. Därmed förstörde de allt befintligt eller potentiellt ryskt motstånd eller ledarskap, precis som de hade gjort i Frankrike 125 år tidigare.

Judar med fast kontroll över världens största slavarbetsläger. Idag, mer än sextio år senare, har judarna fortfarande fast kontroll, efter att ha etablerat det mest djävulska och brutala slavarbetslägret i världen.

The Jewish Encyclopedia citerar långa listor över städer och områden där pogromer, utvisningar och massakrer ägde rum, men listan över händelser är för omfattande för att redovisas här.

Spanien

Judar förrådde Spanien till arabiska inkräktare. Judar kom in i Spanien så tidigt som på 500-talet f.Kr., tillsammans med fönikiska handelsmän. Från 612 e.Kr. följde en obeveklig krigföring mellan lokalbefolkningen och judarna, präglad av sporadiska utbrott och massakrer. Judarna hjälpte araberna att invadera Spanien år 711 genom förräderi inifrån. Under flera århundraden blomstrade judarna under araberna och Spanien blev den tidens främsta judiska centrum. I den kristna delen av Spanien blev judar skatteindrivare och "hovjudar", och kontrollerade snart både regeringen och ekonomin. Angreppet blev så flagrant (20-25 % av befolkningen var judar) och så förtryckande att spanjorerna reagerade.

Muslimer förvisade judar. I Granada år 1066, medan det fortfarande var under muslimskt styre, attackerades och förvisades judarna. Det judiska samfundet återetablerade sig men rycktes återigen upp med rötterna vid almohadernas (muslimska) invasion år 1148, och judar blev antingen förvisade eller konverterade till den muslimska religionen. I Cordoba förvisades eller konverterades judar också av almohaderna år 1147.

Marranos – falska kristna. I den kristna delen av Spanien svepte en våg av massakrer mot judarna över landet år 1391, särskilt i Cordoba, Granada, Segovia och Sevilla, och många av dem blev döpta Marranos, som öppet bekände sig till kristendomen men förblev hemliga judar i hjärtat, lojala mot den judiska rasen och religionen.

Sökte kontroll över katolska kyrkan. Snart började dessa falska kristna skaffa sig kontroll över själva den katolska kyrkan. Tillsammans med de öppna judarna kontrollerade de nu kyrkan, regeringen och ekonomin, och upplösning, kaos och förfall följde.

Spanjorerna instiftar inkvisitionen. När spanjorerna återigen vaknade upp till det faktum att judarna var orsaken till deras elände, reagerade de på nytt. Under ledning av Ferdinand och Isabella instiftades inkvisitionen för att spåra upp de dolda judarna som utgav sig för att vara kristna (kända som Marranos). Denna process pågick samtidigt som spanjorerna utkämpade ett totalt krig för att driva ut de muhammedanska morerna ur Spanien. I detta krig förrådde Marranos och judarna ständigt de kristna till förmån för morerna. Ytterligare massakrer på judar bröt ut sporadiskt i många städer.

Spanien utvisar morer och judar 1492. Slutligen, år 1492, efter tio års krigföring, lyckades Ferdinand och Isabella driva ut morerna och förena Spanien. (Vi ägnar ett helt kapitel åt denna dramatiska episod i historien i vår tidigare bok, Nature's Eternal

Religion.) Samma år dekreterade de att alla judar skulle lämna Spanien senast den 1 augusti. Detta genomfördes med beslutsamhet och målmedvetenhet, vilket kulminerade i den största massutvisningen av judar fram till den tiden. Efter att ha gjort sig av med judarna blomstrade Spaniens historia i vad som är känt som dess guldålder. Under de kommande tre århundradena blomstrade Spanien. Landet var ledande inom kolonisering och världsomspännande expansion i den nya världen, Filippinerna och på andra håll.

Strypgrepp på Spanien. Men de envisa judarna utsåg Spanien för ekonomisk strypning och hämnd. Vid 1930-talet var de tillräckligt kraftfulla för att slita isär Spanien igen. De underblåste och anstiftade ett fruktansvärt destruktivt brodermördande inbördeskrig som lämnade Spanien i ruiner. Med hjälp av Hitler och Mussolini löstes det kriget framgångsrikt mot de judiska kommunisterna med Franco i spetsen för den nya fascistiska regeringen.

Slutsats

Judiskt hot gammalt som historien. Från den föregående korta historien om judarna har vi överväldigande bevis för att det judiska problemet inte uppfanns av Adolf Hitler på 1900-talet, utan tvärtom att judarna har varit en ondskefull parasit på civilisationernas ryggar i tusentals år. Eftersom sådana parasiter koncentrerar sig på att utnyttja produktiva folk, har de varit en förbannelse och en börda för de vita folken långt mer än för lerfolken.

Vi observerar vidare:

1. Judarna är högst destruktiva i sin parasitära verksamhet, genom att först invadera, sedan undergräva och försvaga en vit civilisation, för att slutligen rasblanda och förstöra den.

2. Judarna är oassimilerbara och oförsonliga. Krigföringen mellan denna biologiska parasit och den vita rasen är lika oförenlig som den mellan nybyggarmodern och skallerormen, som nämnts i ett tidigare kapitel. Den enda lösningen på konflikten är den fullständiga segern för den ena eller andra sidan.

3. Vi i Church of the Creator vill vara förbannat säkra på att det är den vita rasen som överlever. Vi har det totala programmet, den slutgiltiga lösningen och den ultimata trosbekännelsen för att göra det.

4. För att införa vår trosbekännelse och vårt program för den vita rasens överlevnad är allt vi behöver göra att bygga och expandera, bygga och expandera organisationen Church of the Creator. För detta mål måste vi betala priset och göra vilka uppoffringar som än krävs. Vi svär att vi aldrig ska tröttna, aldrig sakta ner, aldrig vackla i vår hängivenhet att uppnå detta höga mål.

5. Vi överse med vilka medel som helst för att uppnå seger och ser till naturens eviga lagar som vår moraliska vägledare — och naturen säger att överlevnad är den ultimata moralen, oavsett medel. Vi

måste därför förbereda oss för den hårda kamp som väntar och ägna oss åt den sak som vi sammanfattar som överlevnad, expansion och framsteg för vår dyrbara vita ras. För denna heliga sak är inget pris för högt, inget offer för stort. Det är antingen allt eller inget — överlevnad eller glömska. Vi väljer överlevnad, men inte bara överlevnad. Det är vårt oföränderliga mål att också utöka och främja välfärden och förträffligheten hos vår ras till höjder som ännu inte bestigits och som ännu inte ens drömts om.

Världsjudenheten förklarade krig
mot Tyskland långt innan Tyskland vidtog åtgärder mot judar

Lögner och propaganda: Judens mäktigaste vapen. Nu, in i det fjärde decenniet efter döden av den störste av alla vita ledare, Adolf Hitler, fortsätter det världsomspännande judiska nätverket att ösa ur sig en massiv propagandakampanj av giftiga smädelser mot Hitler med en ondska som saknar motstycke i historiens alla annaler. Inte bara är dessa lögner och förtal riktade mot Hitler personligen, utan även mot det tyska folket som helhet, precis som judar har riktat hatpropaganda mot romarna under de senaste två tusen åren. Precis som allt romerskt föraktades, skändades, förtalades och baktalades, så har allt tyskt och den tyska bilden obevekligt attackerats och fläckats ner av det judiska internationella propagandanätverket.

Tyskar intelligenta, kreativa. Varför detta onda och koncentrerade utflöde av hat mot det tyska folket och allt tyskt, när detta folk under århundraden har uppvisat några av de mest kreativa bidragen till vår vita civilisation?

Tyskar måltavla nr 1. Svaren är inte svåra att finna så snart vi inser att den judiska rasens överväldigande mål är den totala förintelsen av den vita rasen själv. Med detta i åtanke kan vi se att tyskarna fortfarande är måltavla nummer ett av följande skäl:

1. Precis som i fallet med romarna för två tusen år sedan, har en viktig judisk premiss i deras krig mot den vita rasen alltid varit: förgör de bästa först.

2. Av samma anledning daterar sig kriget mot det tyska folket som sådant hundratals år tillbaka. Vi har visat detta ytterligare i vårt tidigare kapitel om den obevekliga krigföringen mellan de parasitära judarna och deras olyckliga offer.

3. Det tyska folket, som till sin natur är energiskt, produktivt, kreativt och begåvat och bosatt i Europas hjärtland, var ämnat att vara de naturliga ledarna i Europa. Detta skulle de ha varit, så långt tillbaka som i början av 1600-talet, om inte judarna hade slitit isär dem i det brodermördande, självmordsartade trettioåriga kriget (1618-48). Som vi har visat i *Nature's Eternal Religion*, satte detta det tyska folket tillbaka förmodligen två eller tre hundra år. Trots detta bakslag...

energiska människor återfick slutligen sin position av begynnande ledarskap efter deras enande under Bismarck 1870. Återigen ingrep judarna och såg till att detta återuppståndna folk återigen skulle ödeläggas i första världskriget, och återigen i andra världskriget.

4. Under Hitler på 1930-talet kom det tyska folket slutligen till sin rätt och kunde få de blodsugande judiska parasiterna från sina ryggar. De bröt också, under Hitler, det judiska finansiella strypgreppet i Tyskland. (Detta utvecklar vi vidare i kapitlet om The Federal Reserve.)

5. Hitler artikulerade för första gången i den vita rasens historia tydligt rasidén och fokuserade världens uppmärksamhet på det judiska nätverkets parasitära och destruktiva natur. Eftersom denna idé snabbt slog rot i andra vita länder, var hela den judiska konspirationen i yttersta fara att avslöjas helt och hållet och explodera i ansiktet på de judiska konspiratörerna själva.

Måste döda rasidén. Av alla ovanstående skäl, och det sista i synnerhet, befann sig judarna i en ytterst prekär position och i akut fara att reduceras till glömska. Tiden var knapp. Om idén spreds skulle det snart nå en punkt utan återvändo.

Vad göra?

Förstör Tyskland. Judarna, som förstår ras och historia bättre än någon annan, har tusentals års erfarenhet av att manipulera och förstöra raser och folk. De bestämde sig för att de måste agera snabbt. De måste förstöra Tyskland, de måste förstöra inte bara Hitler, utan så ondskefullt och obevekligt attackera och smutskasta själva idén han representerade så att (förhoppningsvis) ingen någonsin igen skulle återuppliva rasidén utanför den judiska rasen själv.

Total krigföring mot Tyskland. De satsade allt i ett av de mest febrila, illvilliga propagandakrig en lättlurad och oförstående värld någonsin har skådat.

Kort sagt, **Judea förklarade totalt krig mot Tyskland och Hitler** — finansiellt, propagandamässigt, militärt, ekonomiskt, rasmässigt och i varje annan aspekt som stod i deras makt — och den makten var, som vi ska se, formidabel. Innan Hitler ens skulle, eller kunde, lyfta ett finger mot dem, var judarna redo och slösade ingen tid på att lansera en massiv världsomspännande kampanj mot honom. För att illustrera detta uppenbara faktum ska vi återigen citera judarna själva och deras press i ett begränsat urval. Det finns volymer av bevis, men dessa få citat bör illustrera poängen slutgiltigt.

Planer lagda innan Hitler kom till makten. Redan i augusti 1933 sammankallade Samuel Untermeyer, ordförande för World Jewish Economic Federation, en stor kongress av

Judiska ledare från hela världen för att förklara krig mot Tyskland i judarnas namn. Mötet hölls i Amsterdam, Holland. Vid återkomsten till USA från det mötet höll Untermeyer ett tal på radiostationen WABC (N.Y.) den 6 augusti 1933, i vilket han tillkännagav att världens judar hade förklarat krig mot Tyskland och skulle svälta dem till döds. Detta var långt innan någon form av åtgärd hade vidtagits mot någon jude, och sex år innan militära insatser inleddes 1939.

Den vita människan lockades in i krig för att rädda judiska parasiter. "Vi har varit i krig med honom (Hitler) från den dag han tog makten", konstaterade London Jewish Chronicle den 8 maj 1942 i sin "Veckans predikan".

Rabbi M. Perlzweig, ledare för den brittiska sektionen av Judiska världskongressen, talade i Kanada och konstaterade: "Judiska världskongressen har varit i krig med Tyskland i sju år." (Toronto evening Telegram, 26 februari 1940.)

Den holländsk-judiska tidningen Centraal-Blaad Voor Israeliten in Nederland förklarade den 13 september 1939: "De miljontals judar som bor i Amerika, England och Frankrike, Nord- och Sydafrika, och inte att förglömma de i Palestina, är beslutna att föra förintelsekriget mot Tyskland till dess slutgiltiga slut."

Vi måste komma ihåg att vid denna tidpunkt (13 september 1939) var kriget mindre än två veckor gammalt, inga koncentrationsläger, inga gaskamrar etc. för judar eller någon annan hade upprättats, eller ens påståtts existera. (Hela historien om "gaskamrar" var inget annat än ännu en judisk lögn, som vi kommer att se i ett annat kapitel.)

Chicago Jewish Sentinel förklarade den 8 oktober 1942: "Det andra världskriget utkämpas för att försvara judendomens grunder." Det gjorde det verkligen. För att vara mer specifik, för judarna själva. De visste det, de anstiftade det, de utförde det, de iscensatte det. De naiva och lättlurade goyim, under tiden, slaktade varandra med hämndlystnad, utan att veta, eller utan att vilja veta, vilka de verkliga förövarna, de verkliga krigsförbrytarna var.

Vladimir Jabotinsky, jude-kommunist och grundare av terroristorganisationen Irgun, skrev i januariutgåvan 1934 av Natcha Retch: "Kampen mot Tyskland har förts i månader av varje judiskt samfund, konferens, kongress, branschorganisation, av varje jude i världen. Det finns anledning att tro att vår del i kampen kommer att vara av allmänt värde. Vi ska släppa lös ett andligt och materiellt krig från hela världen mot Tyskland. Tysklands ambition är att bli en stor nation igen, att återerövra sina förlorade territorier och kolonier. Våra judiska intressen kräver å andra sidan den fullständiga förstörelsen av Tyskland. Den

tyska nationen är kollektivt och individuellt en fara för oss judar."

Kunde det uttryckas tydligare? Knappast. Fakta är tydliga — Tyskland och tyskarna, med eller utan Hitler, var och är ett hot mot den judiska konspirationen för världsherravälde och deras mål att förinta den vita rasen. Därför skulle inget mindre än den fullständiga förstörelsen av Tyskland och allt tyskt tillfredsställa den ondskefulla, oförsonliga juden.

Hitler erbjöd England en vänskaplig hand. Hitler, vars omsorg inte bara gällde tyskarna utan den vita rasen som helhet, förstod den parasitära judens dödliga program. Han vädjade förgäves till England att inte spela det judiska spelet. I ett tal i september 1939 sade han:

"Vid upprepade tillfällen har jag erbjudit det tyska folkets vänskap till England och det engelska folket. Hela min politik byggde på idén om denna samförstånd... Vi vet att det brittiska folket som helhet inte kan hållas ansvarigt. Det är den judiska plutokratiska och demokratiska härskarklassen som hatar vårt rike."

Engelska förrädare agerade frontfigurer för judar. På den icke-judiska härskarklassens vägnar måste det påpekas att de som gick judarnas ärenden i stort sett var chabez-goi, människor som Winston Churchill, förrädare som stod i judarnas sold, eller under deras kontroll och tvång.

Fast judisk kontroll över vita nationer. Så fast var denna judiska kontroll över det brittiska folket (liksom det franska, amerikanska, polska och andra) att judarna faktiskt lyckades störta världen i ett brodermördande förstörelsekrig på en skala som världen aldrig tidigare skådat. Alla vita folk var förlorare, men judarna var särskilt inriktade på att förinta tyskarna.

Planer på att utrota det tyska folket. Vissa av judarna ville utrota de tyskar som överlevt krigets förstörelse genom sterilisering. Theodore N. Kaufman, som lade fram programmet i boken med titeln *Germany Must Perish*, sade:

Genom sterilisering. "För att uppnå syftet med tysk utrotning skulle det vara nödvändigt att endast sterilisera omkring 48 000 000 — en siffra som utesluter, på grund av deras begränsade förmåga att fortplanta sig, män över 60 och kvinnor över 45..."

Genom svält. Andra grupper av judar ville utrota tyskarna genom svält. En ökänd förespråkare för metoden var Henry Morgenthau, Jr., finansminister i Roosevelt-administrationen. Följande citat är från Cordell Hulls memoarer, som var utrikesminister i samma administration.

"Morgenthaus plan, tillade jag, skulle utplåna allt i Tyskland utom marken, och tyskarna skulle bli tvungna att leva av jorden. Detta innebar att endast 60 % av den tyska befolkningen skulle kunna försörja sig på den tyska jorden, och de övriga 40 % skulle dö."

Tyskar plundrades och svältes. En version av den ondskefulla judiska planen genomfördes faktiskt under en period omedelbart efter kriget. Enorma mängder av alla typer av maskiner, fabriker och rullande materiel som överlevt kriget skeppades till det kommunistiska Ryssland. Vid åsynen av allt detta förklarade herr R.R. Stokes, en parlamentsledamot för Labour i Storbritannien, vid den tiden:

> "Idag i Tyskland, sex månader efter vår seger, grävs gravar för människor som ännu inte är döda, människor som kommer att dö av svält under de närmaste månaderna."

Morgenthau-planen. Den amerikanske senatorn William Langer från North Dakota sade om Morgenthau-planen, och hans anmärkningar finns införda i Congressional Record, den 18 april 1946:

> "Herr Morgenthau står nu överbevisad inför världens samvete som anstiftare till systematisk förintelse av det tyskspråkiga folket. Dokumentationen bevisar vidare utom varje tvivel att dessa fanatiska och reaktionära överstepräster av hat och hämnd aldrig kommer att kunna försvara sin konspiration inför den mänskliga förnuftets och den mänskliga anständighetens domstol."

Svindeln om de sex miljonerna uppfanns. Det var endast genom motstånd från människor som senator Langer, som inte kunde tåla det judiska nätverkets ondskefulla mordkonspiration, som det judiska programmet för sterilisering av det tyska folket, eller programmet för att svälta dem till döds, eller en kombination av båda, inte genomfördes. Genom att piska upp hatet kring de mytiska "sex miljonerna" till ett nära vansinne lyckades judarna nästan, men inte helt, med sitt mål om massmord på den tyska rasen.

Förstörde miljontals vita. Även om de inte lyckades uppnå det målet, kom de nära, och lyckades faktiskt genom sina djävulska ränksmiderier åstadkomma förstörelsen av miljontals av de bästa tyska männen, och släppte lös en kampanj av våldtäkt och terror mot de tyska kvinnorna med hjälp av den ryska armén och amerikanska negrer.

* * * * *

Lärdomar att dra. Vad kan vi i Amerika lära oss av denna hemska tragedi som förövats mot våra vita rasbröder? Om vi har ett uns av förstånd bör vi dra en lärdom som vi aldrig får glömma.

1. Judarna är våra dödliga motståndare. De spelar för att vinna. De utrotar sina fiender när "tillfället" ges. Sådana "tillfällen" planeras år i förväg, århundraden i förväg. Deras program för att för evigt utrota "de bästa"

av den vita rasen är obeveklig och outsläcklig. Vi måste komma ihåg: Vi står näst på tur.

2. Knappt hade judarna förlamat makten hos ett återuppstått Tyskland och tvingat henne på knä, förrän de omedelbart vände sin uppmärksamhet mot nästa offer — Storbritannien, USA och Frankrike, de så kallade "vinnarna" i kriget.

3. Med chabez-goi Winston Churchill och andra judiska hantlangare som frontfigurer, monterade judarna snabbt ned det brittiska imperiet och lämnade det en gång stolta och mäktiga Storbritannien som en snabbt sjunkande tredje rangens makt, ruinerad militärt, ekonomiskt och andligt. För att strö salt i såren lanserade judarna sedan ett omfattande program för att skeppa in "gyttjefolk" i England — pakistanier, jamaicaner, hinduer och annat avskum och drägg från hela världen.

4. Frankrike förlorade Algeriet, Indokina och sina andra kolonier. En omvänd migration sattes i rörelse. Negrerna och gyttjefolket från Algeriet strömmade in i Frankrike. Den aggressiva kommunismen blev återigen ett betydande politiskt faktum.

5. I Amerika släpptes programmet för "medborgerliga rättigheter" lös; påtvingad "integration" av skolor, bostäder, krigsmakt och varje annat segment av samhället påtvingades det amerikanska folket.

Detta uppnåddes inte bara genom en massiv och obeveklig propagandakampanj, utan också genom kraften i en hel rad nya lagar. Om och när det amerikanska folket gjorde motstånd, användes (och används) råstyrka, som till exempel vid den massiva insatsen av 20 000 armésoldater för att tvinga fram integration i Little Rock, Arkansas, och liknande rå makt återigen vid University of Mississippi i Oxford.

* * * * *

Vår obevekliga ställning. Vår ställning som medlemmar av den vita rasen måste för evigt vara:

1. Judarna är våra dödsfiender. De har alltid varit våra dödsfiender och kommer att vara det så länge de fortsätter att existera.

2. Som de själva har uttryckt i sin egen litteratur — de är obevekliga — ingenting vi någonsin kan göra kommer någonsin att försona dem. Deras orubbliga mål är att försvaga den vita rasen, bastardisera den vita rasen till en hjord av bruna zombier och för evigt förslava dem.

3. Vårt enda val är att kämpa och besegra dem.

4. I en sådan kamp måste vi vara skoningslösa och kompromisslösa i att avslöja dem, bojkotta dem, driva dem från makten och slutligen driva dem från vårt territorium.

5. För att vi ska uppnå detta mål måste vi först göra våra vita rasfränder fanatiskt medvetna om sitt rasarv. Varje vit man, kvinna och barn måste genomsyras av ett starkt rasmedvetande.

6. Detta rasmedvetande måste sedan organiseras på hög nivå och omvandlas till en rasreligion, så som vi har lagt fram i denna bok.

7. Vår kamp mot judarna måste ha samma slutgiltiga mål som Cato den äldre upprepade gånger proklamerade i kampen mot Kartago — Vårt stridsrop måste vara: Delenda Est Judaica!

Creative

Credo No. 37

Lögnen om de sex miljonerna

Mästare på den stora lögnen. Judarna har sakkunnigt utnyttjat tekniken med "den stora lögnen" ända sedan början av sin historiska existens. Under de senaste 5000 åren har de blivit oöverträffade mästare på den tekniken. Deras religion är baserad på den, deras rikedom är baserad på den, och i själva verket tackar de sin existens för den expertis med vilken de har manipulerat lögner inför en godtrogen och (för det mesta) intet ont anande värld.

Under årens lopp har judarna spridit miljontals lögner, varav vissa har tjänat ett tillfälligt syfte, medan andra har bestått i tusentals år. Vissa har varit ineffektiva, medan andra har varit framgångsrika bortom deras vildaste drömmar.

Uppfann kristendomsbedrägeriet. Utan tvekan har deras mest framgångsrika lögn genom tiderna varit deras uppfinning av kristendomen och att ursprungligen sälja denna destruktiva lära till sina dödsfiender, romarna. Den lögnen har orsakat oöverskådlig skada för den vita rasen och viruset av denna feber i hjärnan är fortfarande virulent idag. Men vi vill nu undersöka en modern uppfinning av judarna som de har lanserat med förödande effektivitet, och det är lögnen att tyskarna gasade, brände i ugnar eller på annat sätt utrotade sex miljoner judar under andra världskriget.

Lögnen om de sex miljonerna. Så effektivt har de propagerat och spridit denna lögn över hela världen med hjälp av sin gigantiska propagandaapparat att de flesta godtrogna goyim (utan att tänka efter) reagerar emotionellt: "det måste vara sant, för varför skulle de annars rikta en så fruktansvärd anklagelse?"

Återigen, en liten undersökning och ett övervägande av fakta visar snabbt hur löjlig denna anklagelse i själva verket är.

Inga bevis, inga vittnen. För det första, precis som bedrägeriet med "spöken i skyn", finns det inte ett enda spår av bevis som stöder påståendena att Hitler, eller den tyska regeringen, eller några tjänstemän i den, någonsin förespråkade en politik för utrotning av judarna. Även om judarna har skrivit tusentals artiklar i detta ämne och dussintals böcker, har inte en enda av dessa författare, när de har frågats ut och korsförhörts, sett en enda ugn, en enda gaskammare eller några faktiska utrotningshandlingar. Inte heller kan de frambringa ett enda ögonvittne som har sett en sådan händelse. Oundvikligen, när de pressas, fick de "höra det" av en mytisk person som "nu är död", eller "läste om det", eller hörsägen av ett eller annat slag. Ingen kan frambringa ett levande ögonvittne, varken nu eller i det förflutna.

Inga sådana order, ingen sådan policy. Trots de tonvis av nazistiska dokument som erövrades intakta, finns det inte ett enda där en order, eller ett kommando, eller ett policydokument har dykt upp, eller existerar, som rekommenderar, beordrar eller föreslår utrotning av judar, vare sig i massa eller enskilt. All litteratur är, vid närmare granskning, baserad på påståenden om att sådana order gavs "muntligt" eller kunde "läsas mellan raderna", eller något annat sådant ogrundat påstående.

Syftade till att beröva judarna deras enorma makt. Faktum är att varken Hitler eller den tyska regeringen eller någon gren av den någonsin hade, eller formulerade, en sådan policy. Att tyskarna insåg att judarna i deras mitt var deras oförfalskade olycka, det råder det ingen tvekan om. De ville ha ut dem, och deras policy var att beröva dem makten och uppmuntra dem att migrera någon annanstans. När tyskarna införde raslagarna i Nürnberg, förbjöd de judarna från alla positioner inom nyhetsmedier, vid universiteten och skolor, inom regeringen, inom bankväsendet och andra maktpositioner som de hade dominerat tidigare. Detta, och den fientlighet som skapades av att det tyska folket slutligen erkände judarna som de degenererade parasiter de var, uppmuntrade många judar att lämna landet och söka grönare betesmarker på annat håll.

Rensa sin nation. Tyskarna gjorde allt som stod i deras makt för att hjälpa och uppmuntra juden att emigrera. De såg fram emot den dag (vilket även vi borde göra) då deras land skulle vara ”Judenrein”, d.v.s. renat från judar. De förhandlade med Storbritannien för att hjälpa dem att emigrera till Palestina, som vid den tiden (under 1930-talet) fortfarande var ett brittiskt mandat. I detta var britterna inte särskilt samarbetsvilliga, men ett ökande antal migrerade faktiskt till Palestina, till arabernas stora förtret. Den tyska regeringen, under Göring, försökte också hjälpa till att etablera ett judiskt hemland på den stora ön Madagaskar utanför Afrikas kust.

Sionistiska rörelsen. Madagaskar-idén hade diskuterats på olika sätt av judarna själva inom den växande sionistiska rörelsen. Theodore Herzl, som anses vara den sionistiska rörelsens fader, föreslog en sådan plan redan 1896. Det fanns delade meningar om Madagaskar bland judarna, vissa föredrog det, andra föredrog Palestina. I vilket fall som helst gjorde tyskarna vad de kunde för att finna ett alternativt hemland åt judarna, även om varken Palestina- eller Madagaskarprojektet förverkligades under den korta tid som fanns till förfogande före kriget. Vi inom Church of the Creator avser att återuppliva Madagaskar-idén som ett idealiskt "hemland" för överskottsjudar, eftersom Israel inte kan rymma dem alla.

Judehimlen — USA. Den absolut största delen av judarna migrerade till världens jude-fristad — nämligen USA — där deras fränder redan skövlade landet och vältrade sig i mjölk och honung.

Förintelsepåståenden en fantastisk lögn. Fakta är dessa: Det fanns endast 500 000 judar i Tyskland när Hitler kom till makten. De flesta av dessa migrerade till USA före 1939. Det fanns aldrig mer än tre miljoner judar i hela det territorium som Hitlers arméer ockuperade under hela kriget, så det var naturligtvis fysiskt omöjligt för dem att ha dödat sex miljoner. Som redan nämnts finns det inte ett spår av bevis för att tyskarna någonsin föreslog, sanktionerade eller övervägde en sådan utrotningspolitik.

Judar förklarade krig mot Tyskland. Redan innan kriget började hade de judiska ledarna på en världsomspännande basis åratal tidigare förklarat att världsjudendomen var i krig med Tyskland, och att de skulle utnyttja sina enorma finansiella, morala och politiska krafter för att förgöra Hitler och Nazityskland. (Vi har visat detta i det föregående kapitlet.) Främst bland dessa var Chaim Weizmann, den sionistiska ledaren, som förklarade detta den 5 september 1939. Han fick entusiastiskt stöd av världsjudendomen i denna deklaration. Eftersom det har varit sed under krigstid att av säkerhetsskäl internera fientliga och subversiva utlänningar, internerade tyskarna de flesta, men inte alla, av judarna inom sitt territorium. Visst gjorde USA och Kanada samma sak mot till och med infödda japaner, enbart på grund av deras hudfärg och deras härkomst. Det gjordes också helt säkert med mycket mindre provokation, eftersom de infödda japanerna var amerikanska eller kanadensiska medborgare och hade uttryckt lite eller ingen fientlighet mot de länder där de föddes. Medan de flesta av de amerikanska Nisei var lojala mot USA, forslades de bryskt bort från sina gårdar i Kalifornien och på andra ställen, och hade vanligtvis förlorat sina gårdar för alltid när kriget tog slut.

Judar var farliga fientliga utlänningar. Icke desto mindre internerade tyskarna judarna i interneringsläger på ett sätt som liknade det sätt som USA och Kanada gjorde mot japanerna. Visst hade de lika mycket eller mer anledning att göra det som Kanada eller USA hade. Tyskarna gjorde det också mot andra utlänningar och subversiva som ansågs som säkerhetsrisker och farliga för krigsinsatsen. En skillnad var att i Tyskland sattes de internerade i arbete i fabriker som antingen redan existerade där lägren inrättades, eller så byggdes fabriker vid lägren. Tyskarna, som var utomordentligt effektiva i krigsproduktion, liksom i allt annat, såg ingen anledning att låta sådana stora pooler av arbetskraft, vilka förutom judarna inkluderade polacker, ukrainare, tjecker och andra, gå sysslolösa.

Behandlades humant. Dessa internerade behandlades väl och fick bra mat med tanke på Tysklands krympande resurser. Ofta översteg deras rationer de som tyskarna själva fick.

Judisk statistik bekräftar lögnen. Som ett ytterligare bevis på lögnen om de sex miljonerna kan vi kontrollera den statistik som judarna själva publicerade. World Almanac från 1938 listar antalet

judar i världen till 16 588 259. Efter kriget angav *New York Times*, som ägs av judar, antalet judar i världen till minst 15 600 000 och högst 18 700 000. Ett genomsnitt av de två senare siffrorna från *New York Times* skulle bli cirka 17 100 000. Det är därför omöjligt med någon form av fantasi att 6 000 000 judar skulle ha kunnat utrotas och sluta med en nettovinst under en kort period på åtta år.

Judar den stora vinnaren av andra världskriget. Så mycket för statistiken. Det finns många andra som vi skulle kunna citera som leder till samma slutsats: Siffran sex miljoner är en stor lögn. Visst, många människor dödades under kriget. Totalt 2 050 000 tyska civila dödades i allierade flygräder och tvångsrepatriering efter kriget. Till och med vissa judar dödades. Men relativt sett klarade de sig bättre och deras förluster var lättare än andra inblandade kombattanter, särskilt med tanke på att hela den hemska konflikten anstiftades av judarna, uttänktes av judarna, och hetsades fram och provocerades av judarna. Sannerligen var deras förluster försumbara med tanke på att de var huvudanstiftarna och de enda förmånstagarna av det fruktansvärda kriget, ett krig som utkämpades av vit broder mot vit broder, allt för judarnas giriga lystnad och nytta.

Om bluffen om de sex miljonerna inte har någon grund i verkligheten, uppstår frågan — varför skulle judarna vilja främja en sådan ondskefull och fruktansvärd lögn?

Judar har tjänat enormt. Svaret är: Judarna har tjänat stort på denna avskyvärda lögn, då de har en talang för att göra det med de flesta lögner de sprider.

1. Det väckte världens sympati för judarna när världen borde ha varit (och tack vare Hitler, delvis var) vaksam på den farliga och destruktiva naturen hos denna världsomspännande parasit.

2. Det fungerade som en moralisk klubba och en propagandahävstång med vilken de har utpressat 12 miljarder dollar från det tyska folket som "skadestånd" till Israel och som "ersättning" till enskilda judiska kärande. Vansinnet i sådana krav kan endast uppskattas när vi betänker att många tyska skattebetalare idag, som inte ens var födda när de påstådda brotten antogs ha begåtts, betalar "skadestånd" till en stat (Israel) som inte ens existerade vid den tiden. Dessutom har listan över judiska kärande nu, över 35 år senare, nått svindlande 3 375 000 när det fanns färre än 200 000 judar i Tyskland efter 1939. Eftersom det har varit så lätt för judarna att råna tyskarna genom denna så kallade "ersättning", har antalet registrerade kärande mot den västtyska regeringen tredubblats under de senaste tio åren. Ingenting skulle kunna vara ett mer förödande bevis på den fräcka oförskämdheten i lögnen om de sex miljonerna.

3. Det har varit förödande effektivt som en propagandaklubba mot den vita rasen som helhet i försöken att bevara dess

raslig integritet. Lögnen om de sex miljonerna har främjats och propagerats till en sådan feberaktig nivå av emotionalism att såvida inte den vita rasen ger vika och viker sig för negrerna i varje fråga, såsom bostäder, välfärd, tvingad busspendling och på något sätt uttrycker motstånd mot rasblandning och integration, blir de omedelbart klubbade med anklagelsen om att vara rasister, och nazisterna var rasister, och det ledde till sex miljoner judars död, etc., etc. Vid det här laget fradgar judarna vid munnen och stora krokodiltårar rullar nerför deras kinder. Vid det här laget överlämnar de lättlurade goyim ordet och viker sig för juden, trots att han vet att han har blivit lurad. Det fungerar varje gång.

4. Genom detta kraftfulla propagandaverktyg att undergräva vit raslig lojalitet kan judarna nu främja rasblandning på en gigantisk världsomspännande skala med praktiskt taget inget motstånd från den vita rasen. Jamaicaner, hinduer, pakistanier strömmar in i vad som en gång var Storbritannien; turkar och andra ler-raser finns överallt i Tyskland; mexikaner, negrer, kubaner, jamaicaner, kineser och allt färgat avskum i världen strömmar in i detta judiska mecka, United Saps of America, och den vita rasen lyfter inte ett finger för att stoppa dem. När allt kommer omkring vill vi inte vara rasister som nazisterna, som dödade sex miljoner, etc., så vårt judisk-programmerade sinne går ner i spåret mot glömskan, och den vita rasens framtid med det.

5. Lögnen om de sex miljonerna har varit ett kraftfullt propagandaverktyg som gjorde det möjligt för judarna att stjäla Palestina från araberna 1948 och upprätta banditstaten Israel. Tack vare lögnen om de sex miljonerna hade judarna stöd och välsignelse från den förvirrade världen, särskilt det judisk-infesterade USA.

6. Lögnen om de sex miljonerna har haft en förödande effekt genom att skamma och misskreditera det tyska folket, och indirekt den vita rasen som helhet. Medan tyskarna borde äras för den ädla kamp de förde för att exponera och skaka av sig den världsomspännande judiska pesten, har de kraftfulla och effektiva judiska propagandanätverken utmålat tyskarna som skurkarna i den lättlurade världens ögon.

7. Det har samlat och förenat världens judar som inget annat har gjort under de senaste tusen åren. Även om de flesta judar vet att det är en avskyvärd lögn, fortsätter de ständigt att tjata om det sinsemellan (liksom för omvärlden) tills de har blivit så hypnotiserade av sin egen lögn att den faktiskt blir en del av deras religion. På denna sliskiga grund har enorma summor pengar samlats in bland judarna själva och hundratals organisationer bildats. Allt detta i syfte att främja Israel och den judiska rasen, och hjälpa till att bastardisera den vita rasen.

"Förintelse"-lögnen — Judiskt samlingsrop. Denna lögn har då blivit den moderna judens samlingsrop, en fortsättning på den äldsta lögnen i deras tumultartade historia.

— nämligen att judarna är en förföljd ras. Det har gjort underverk för dem. Det har varit förödande effektivt som ett tveeggat svärd. Det har raserat varje försök från den vita rasens sida att behålla sin egen rasliga integritet, eller ens någon form av nationalism. Å andra sidan har det gjort judarna fanatiskt nationalistiska när det gäller Israel, fanatiskt rasistiska när det gäller sionismen eller den judiska rasen. Det har slagit in dörrarna till alla länder de kan tänkas vilja flytta in i och samtidigt öppnat samma dörrar för negrer och andra rasblandade folk också.

Judarna nu mäktigare än någonsin. Ett så kraftfullt verktyg har denna depraverade lögn om de sex miljonerna blivit att inte bara individer utan även nationers regeringar kryper för den medan judarna tar över och tystar allt motstånd. Dr Max Nussbaum, den tidigare överrabbinen för den judiska församlingen i Berlin, skröt öppet den 11 april 1953: "den position det judiska folket intar i världen idag är, trots dess enorma förluster, tio gånger starkare än den var för tjugo år sedan."

Han har rätt i hälften av sitt uttalande. De led inga "enorma förluster", men de är tio gånger starkare än de var innan den vita rasen lockades in i den blodiga, brodermördande förintelse som kallas andra världskriget, anstiftad och provocerad av judarna själva. Mycket av denna ökade styrka har de förvärvat tack vare den föraktliga **lögnen om de sex miljonerna.**

Creative Credo No. 38

Ryssland, Israel och USA

USA bekämpar inte kommunismen. Ett av de mest flagranta och ihållande bedrägerier som har påtvingats det amerikanska folket sedan den ryska revolutionen 1917 är att den amerikanska regeringen desperat men tappert utkämpar ett förlorat krig "mot kommunismen". Efter mer än sex decennier tror de flesta amerikaner fortfarande på denna bluff och förblir ständigt förvirrade över varför USA, rikt, mäktigt och moraliskt överlägset kommunismen, ständigt förlorar.

Amerikanska judar är kommunismens maktcentrum. Den brutala sanningen är att det amerikanska maktetablissemanget — statligt, finansiellt och propagandamässigt (allt dominerat av judar) inte har bekämpat kommunismen. Faktum är att kommunismen är judisk från sin allra första början. Kommunismen är bara ett av de många kraftfulla verktyg som används i det judiska programmet för att ta över världen. Inte nog med att USA inte har bekämpat kommunismen, som de flesta amerikaner luras att tro, utan tvärtom har USA varit den främsta finansiären, planeraren och främjaren av kommunismen, inte bara i Ryssland, utan i hela världen. Utan USA:s finansiella stöd och tekniska hjälp skulle den judisk-kommunistiska skymfen mot det ryska folket ha fallit platt till marken vid sin allra första början, och många gånger sedan dess. Faktum är att den aldrig skulle ha inletts från första början.

Utbildade och finansierade i New York. Det är ett historiskt faktum att den sista stöten för det kommunistiska övertagandet av Ryssland finansierades frikostigt och planerades noggrant av rika judiska kapitalister här i det gamla goda USA. Där, på New Yorks East Side, utbildades Trotskij och 3000 judiska mördare noggrant för att utdela den slutliga nådestöten. Företaget finansierades med 20 miljoner dollar av ingen mindre än (juden) Jacob Schiff själv från New York-firman Kuhn, Loeb & Co., en amerikansk gren av Rothschild-nätverket. När tiden var inne skeppades Trotskij och hans tränade judiska revolutionärer med båt (mitt under första världskriget) och anlände obehindrat till Ryssland för att utföra sitt jobb. Väl där visste de exakt vad de skulle göra, och när allt var över hade 30 miljoner vita ryssar mördats och judarna satt stadigt i sadeln.

Kommunismen är ett judiskt svindleri. Vi måste komma ihåg om och om igen att kommunismen inte är något annat än ett hemskt, ondskefullt judiskt program för att ta över världen, kamouflerat med bedräglig "humanitär" propaganda, precis som de flesta andra judiska program.

Betalas av amerikanska skattebetalare. Den judisk-kommunistisk-marxistisk-sionistiska ritningen är helt och hållet en del av samma program. Det är välfinansierat inte bara med judiska pengar, utan mer signifikant med skattebetalarnas pengar, av vilka den amerikanska skattebetalaren betalar den överväldigande huvuddelen. Det finns ingen större källa till varor, rikedom och produktivitet än den arbetande amerikanska skattebetalaren, och den judiska potentialen för att plundra denna enorma källa till produktivitet verkar sakna gränser.

Bakom det hela finns det judiska nätverket. Den judisk-kommunistisk-marxistisk-sionistiska rörelsen är oerhört kraftfull. Bakom den finns världens alla judiska makt-nätverk. Detta inkluderar deras enorma världsomspännande propagandistiska nätverk — television, tidningar, nyhetsbyråer, tidskrifter, boktryckeri, utbildning och alla andra tillbehör som inte bara påverkar, utan avgör "den allmänna opinionen". Bakom denna judiska rörelse finns också det kraftfulla "kapitalistiska" Federal Reserve-systemet med sitt obegränsade monopol på att trycka papperspengar utan kostnad för dem själva. Kort sagt, bakom det finns "den dolda handen" av den världsomspännande judenheten.

Amerikansk politik fientlig mot tsarerna. Det är detta maktetablissemang som iscensatte störtandet av Romanov-dynastin, en vikingadynasti som hade styrt Ryssland i över tre århundraden, och ersatte den med ett judiskt tyranni med järngrepp. När det gäller amerikansk politik gentemot Ryssland är det intressant att före revolutionen 1917 var USA:s politik fientlig mot Ryssland (liksom judarna var). Den gynnade entusiastiskt Japan i det rysk-japanska kriget 1904-05, som japanerna vann. När judarna väl hade spänt fast sitt ondskefulla, järnhårda styre över Ryssland och dess enorma resurser 1917, gjorde USA:s utrikespolitik en dramatisk (men dold) helomvändning och blev antijapansk och prorysk.

Välvillig efter det kommunistiska övertagandet. Trots all propaganda, kamouflage och skyltfönsterdekorationer till motsatsen, har den varit starkt prorysk (egentligen projudisk) ända sedan dess. Det var Amerika som stöttade upp den osäkra kommunistiska regeringen under 1920-talet med mat och annat bistånd. Det var amerikanskt tekniskt bistånd som byggde dess dammar och kraftverk, borrade dess oljefält och byggde dess raffinaderier under 1920- och 1930-talen. När den ryska kolossen, trots allt detta bistånd, var nära att kollapsa under sin egen tyngd och ruttenhet i början av 1930-talet, var det Roosevelts officiella erkännande och utvidgning av finansiella krediter som återigen räddade den från glömska. När Hitlers heroiska arméer stod vid portarna till Leningrad, Moskva

och Stalingrad, återigen var det amerikanskt militärt bistånd och direkt intervention som räddade det kommunistiska Ryssland från att utplånas från kartan. Innan kriget ens var över hade USA redan börjat skeppa enorma mängder bistånd, civila varor — traktorer, maskiner, livsmedel, till ett värde av 13 miljarder dollar. Detta gjordes återigen helt på de amerikanska skattebetalarnas bekostnad, vilka betalar för huvuddelen av kostnaden för det judiska världsomspännande övertagandet.

Räddat av Amerika om och om igen. Sedan slutet av andra världskriget var det USA som uppmuntrade och främjade det rysk-kommunistiska övertagandet i Östeuropa. Faktum är att när Ryssland nervöst tvekade inför att rulla in sina stridsvagnar i Ungern under det olyckliga landets revolt 1956, var det president Eisenhower som specifikt skickade premiärminister Chrusjtjov ett uppmuntrande telegram som försäkrade honom om att USA inte skulle lyfta ett finger för att hjälpa ungrarna.

Falsk, bedräglig fasad. Detta har varit tillvägagångssättet i relationerna mellan USA och Ryssland ända sedan 1917. Officiellt visar USA upp en fasad av att vara "antikommunistiskt". Bakom kulisserna har man hjälpt, understött, planerat, finansierat och främjat kommunistiska övertaganden över hela världen, oavsett om det var i länder angränsande till Ryssland i Östeuropa eller om det var i länder på andra sidan jorden som tillfälligt befann sig utom räckhåll för ryska trupper.

Amerika hjälpte det kubanska övertagandet. Ett bra exempel på det sistnämnda är det "kommunistiska" övertagandet av Kuba. Utan propagandahjälp från den amerikanska (läs judiska) pressen skulle Fidel Castro ha dött som en okänd luffare, ohörd och obesjunget. Det var den amerikanska pressen, särskilt judiska New York Times, som blåste upp Castro som en inhemsk hjälte, som en befriare, som Kubas Abraham Lincoln, Sierra Maestras George Washington, som en icke-kommunistisk jordreformator, och tillfälligt sålde in honom till det amerikanska folket som sådan. Samtidigt utövade vår regering hemliga påtryckningar på den dåvarande pro-amerikanska chefen för den kubanska regeringen, Fulgencio Batista, att lämna Kuba. Efter att ha blivit förrådd av den amerikanska regeringen och fått marken effektivt undanryckt under sig, flydde Batista landet och Castro klev in med fullt stöd från den amerikanska regeringen och den amerikanska (judiska) pressen. Det var en intressant studie i hyckleri att se hur vi långsamt "upptäckte" att Castro var kommunist, ett faktum som var välkänt för den amerikanska regeringen och den judiska konspirationen, och den grundläggande orsaken till revolutionen från första början.

Upprepade svek mot amerikanska intressen. Det är inte mitt syfte här i denna begränsade avhandling att granska historien om judiska svek mot amerikanska intressen och kommunistiska övertaganden över hela världen. Detta skulle bokstavligen kräva ett helt lexikon att täcka. Jag vill bara peka på några historiska händelser som även den mest naiva amerikanska läsare av dagliga nyheter är bekant med. I detta avseende vill jag

att peka ut endast några få uppenbara och skriande exempel som vem som helst kan förstå.

Sveket mot Kina. Ett av de mest flagranta bedrägerierna, och av största världsomspännande betydelse, manipulerades av USA kort efter andra världskriget, och det var förräderiet mot generalissimo Chiang Kai-shek och Kinas enorma folkmassor. Chiang Kai-shek hade bekämpat de kinesiska kommunisterna i början av 1920-talet och slutligen besegrat dem i deras eget spel. Han tog kontroll över den kinesiska regeringen 1926 och var utan tvekan den mest orubbliga antikommunistiska ledaren i Asien. Han var starkt pro-amerikansk och slogs på Amerikas sida mot japanerna under andra världskriget. Så snart detta (judiska) krig var över blev han förrädiskt sviken av USA.

Marshall en kommunistisk hantlangare. General George C. Marshall, som hade tilldelats varje ära som kan förlänas en militär man förutom att bli president, skickades till Kina för att utföra det smutsiga arbetet i november 1945. Trots att han vid det här laget var 65 år gammal, vid dålig hälsa och redo att gå i pension, stannade han i det eländiga landet i 14 månader och sålde ut Kai-shek till kommunisterna. Att han gjorde en sådan personlig uppoffring vid sin ålder är en indikation på den strama kommunistiska disciplin han stod under och hade gjort under större delen av sitt vuxna liv.

Inte möjligt utan amerikansk trolöshet. När Marshall lämnade Kina hade han förhandlat fram en "koalitionsregering" mellan Kai-sheks nationalister och Mao Tse-tungs kommunister, och avväpnat den nationalistiska armén, vilket han senare skröt om att han hade gjort "med ett penndrag." Det behöver knappast sägas att med de kinesiska nationalisterna avväpnade och förrådda av USA, drev Mao Tse-tung och hans kommunistiska gäng av mördare snart bort Chiang Kai-shek och nationalisterna från det kinesiska fastlandet. Vid 1949 var Mao den obestridde kommunistiske herren över Kina, världens folkrikaste land. Kina, med sina sjudande 800 miljoner människor, hade överlämnats till judisk-kommunistisk kontroll genom amerikanskt förräderi. Och så dukade ännu ett land under för svek, tillverkat i Amerikas förenta stater.

Enorma blodbad följde. Kort efter att kommunisterna tog över i Kina följde enorma blodbad. Det uppskattas försiktigt att minst 60 miljoner kineser mördades i den Mao Tse-tung-utrensning som följde för att befästa hans brutala regim.

Dog som en förrädare. General George C. Marshall, efter att troget ha utfört sin förrädiska plikt mot sina kommunistiska herrar, dog kort därefter.

Några fler nyligen inträffade exempel bör räcka för att fastställa mönstret. Låt oss titta på vad som har pågått på det västra halvklotet.

Sveket mot Chile. Fram till 1970 hade en renodlad kommunistisk regering etablerats i Chile, ledd av Salvador Allende. Detta hade uppnåtts med hjälp av enorma summor i amerikanskt "bistånd", och särskilt genom den amerikanska C.I.A:s medverkan. Sedan, 1974, hände det oväntade. Det chilenska folket, lett av arméofficerare, gjorde uppror, dödade Allende och tog tillbaka sin regering. Var den amerikanska regeringen glad över denna triumf över kommunismen? Tvärtom, den stoppade allt bistånd, ströp krediter och har bedrivit en skoningslös handelsbojkott och propagandakampanj mot Chile ända sedan dess.

Panamakanalen ges till kommunister. År 1979 överlämnade den förrädiska amerikanska senaten och den verkställande makten den amerikanskbyggda och privatägda Panamakanalen till en simpel kommunistisk regering bestående av knarklangare och tjuvar, ledd av general Torrijos. Inte nog med att de överlämnade den till dessa brottslingar gratis på ett silverfat, de betalade dem dessutom miljarder för att ta emot denna, världens mest strategiska vattenväg. Detta trots det faktum att posten till vissa senatorer visade på ett motstånd på 200 mot 1 mot denna uppenbara och förrädiska utförsäljning.

Förrädisk utförsäljning i Nicaragua. Medan denna förrädiska utförsäljning marknadsfördes till det amerikanska folket, var C.I.A. redan upptaget med att använda Panama som bas för att smuggla vapen och revolutionärer in i närliggande Nicaragua och anstifta revolution. Här visade vår svekfulla amerikanska regering återigen sitt rätta ansikte. Medan familjen Somoza, som hade styrt Nicaragua i mer än 40 år, var starkt pro-amerikansk och antikommunistisk, blev Anastasio Somoza samma år som vi gav bort Panamakanalen skamlöst förrådd och offrad. Med C.I.A:s organisering, pengar och vapen kastades landet in i totalt kaos och tumult, och slutligen, efter att USA sagt åt Somoza att ge sig av, flydde även han landet. De kommunistiska "sandinisterna" tog över och ännu ett antikommunistiskt land förråddes och överlämnades till den kommunistiska kolossen med hjälp av det demokratiska, "antikommunistiska" Amerikas förenta stater.

* * * * *

C.I.A. spelar en avgörande roll. Vid denna punkt vore det på sin plats att påpeka den enorma betydelse som Central Intelligence Agency har haft i de flesta kommunistiska maktövertaganden. Under andra världskriget organiserades Office of Strategic Services som en superunderrättelsetjänst som samordnade och ersatte de olika amerikanska militära underrättelsetjänsterna. Den var kraftigt bemannad med judar och var i själva verket en överstatlig världsomspännande judisk hemlig polis. Precis som sin ryska motsvarighet, Tjekan, O.G.P.U., N.K.V.D., K.G.B. och olika andra namnbyten däremellan, ändrades också namnet på O.S.S. till C.I.A. Men i grunden förblev dess karaktär och syfte oförändrat — det förblev (och är idag) ett världsomspännande hemligt polis- och spionnätverk i den världsomspännande judenhetens tjänst, med

den amerikanska skattebetalaren får återigen stå för notan. Inte nog med att C.I.A. är ett spionnätverk, det fungerar också som en kraftfull armé av intriger och bedrägeri, en maktfaktor som inte bara spionerar, utan använder våld för att få saker att hända.

Enorm makt, obegränsade medel. Notan för den amerikanska skattebetalaren är enorm. Med nästan obegränsade medel till sitt förfogande och en enorm armé av arbetskraft i sin tjänst, är C.I.A:s makt och inflytande i världen i stort sannerligen respektingivande och skrämmande. Varken kongressen eller presidenten vet egentligen hur många miljarder som spenderas varje år av denna kraftfulla hemliga polisbyrå. Inte heller är de medvetna om vilka upptåg eller ränksmiderier de är involverade i. Allt detta döljs under täckmanteln "sekretess", "nationell säkerhet", "skydd av våra agenter". C.I.A. står helt utanför kontroll från antingen domstolar, kongressen eller den verkställande makten. Faktum är att de synliga medlemmarna av regeringen själva är rädda för, och i hög grad utlämnade åt, C.I.A.

En kriminell armé. Det finns inte heller några gränser för de taktiker som C.I.A. kan använda sig av. Lönnmord, utplantering av falsk propaganda, lögner, stöld, mord, förräderi, planering av revolutioner och "smutsiga trick" av alla slag ingår i deras rutinmässiga arsenal för att främja det judiska programmet. Inte nog med det. Att starta skenföretag, falska politiska rörelser, trycka en tillfällig tidning, rigga val, stödja politiska kandidater och rörelser, förstöra andra, allt detta är också en del av deras verktygslåda.

Verkar även på amerikansk mark. Deras operationer är inte heller begränsade till utländsk mark. Varje amerikansk medborgare som är lojal mot sitt land, eller är för den vita rasen, eller vill avslöja den judiska konspirationen, eller är antikommunist, är lovligt byte för det mäktiga och förrädiska C.I.A. här på vårt hemterritorium. Detta gör de i perfekt samarbete med F.B.I. Hand i hand infiltrerar de inhemska organisationer, politiska partier och bygger upp eller förstör vilken grupp, fraktion eller individ de finner lämpligt.

Judarnas verktyg. Vad de finner lämpligt är alltid i judarnas bästa intresse och syftar till den vita rasens undergång. Innan vi lämnar ämnet underrättelseverksamhet finns det några andra grenar av judiskt spionerі som jag måste belysa vid denna tidpunkt.

Sinnepolis. Eftersom judarna under de senaste tusentals åren har bedrivit den mest ondskefulla konspirationen i historien, nämligen förstörelsen och övertagandet av alla andra folk — har de varit fanatiska till gränsen för paranoia när det gäller att spionera och samla information om sina fiender. Och detta är förståeligt. Eftersom det avskyvärda brott de begår helt bygger på hemlighetsmakeri och svek, är det en mycket prekär affär att hålla locket på deras konspiration. Så de kastar sig febrilt in i alla typer av anordningar, spionorganisationer och medel för att samla underrättelser som skulle få gränserna för det... att vackla.

icke-judiskt sinne. Judarna vill inte bara veta vad deras fiender (alla är deras fiender) gör, de vill också veta vad de kan tänkas planera. Faktum är att de så långt det är möjligt vill veta vad alla tänker innan sådana tankar omsätts i handling.

Nätverk av spionspel. Så de har alla typer av spion- och underrättelsenätverk som verkar över hela världen. Förutom C.I.A., F.B.I., ryska K.G.B. och andra som redan nämnts finns det ytterligare två som jag vill peka ut, en i Amerika, den andra i Israel.

A.D.L. A.D.L., förkortning för Anti-Defamation League, finns i Amerika. Skenbart utger den sig för att skydda judiska intressen och förhindra spridningen av "antisemitism". Varför judarna skulle finna detta nödvändigt när engelsmännen, tyskarna, italienarna eller andra etniska grupper finner sådana skyddsåtgärder onödiga, har de aldrig förklarat. Men i verkligheten är A.D.L. mycket, mycket mer än så. Förmodligen en utlöpare av judiska B'nai B'rith, är det i själva verket det främsta kraftcentret i denna judiska organisation. I verkligheten är det en kraftfull, välfinansierad spionverksamhet inom våra egna gränser som inte bara samlar information om politiker, medborgarorganisationer, olika individer, utan om allt och alla som de ens misstänker skulle kunna avslöja den judiska konspirationen. De har enorma register och elektroniska datorer som rivaliserar med F.B.I. och själva C.I.A., och all information som F.B.I. eller C.I.A. kan tänkas ha som anses användbar för A.D.L. matas villigt till den senare.

Censurverksamhet. A.D.L:s aktiviteter sträcker sig mycket längre. De är extremt aktiva inom politiken — de främjar dem som är användbara för judarna och förgör dem som kan anses vara samarbetsvilliga. De övervakar också alla böcker, tidskrifter, tidningar, alla nyhetsmedier, rörelser eller vad som helst — allt som kan påverka den judiska konspirationen — och detta inkluderar i stort sett allt av betydelse som händer i detta land.

Plantering av propaganda. De uppfinner aggressivt, om nödvändigt, nyhetshistorier och planterar dem i de etablerade nyhetsmedierna — TV, tidningar, etc. De publicerar inte bara ett stort antal artiklar för spridning, utan de publicerar också ett stort antal böcker som antingen är gynnsamma för Israel och judarna eller som våldsamt attackerar deras fiender.

Mossad, super-spionnätverket. Den andra judiska spionorganisationen som är av stor världsomspännande betydelse är den med huvudkontor i Israel. Den är känd som Mossad. Det är den centrala judiska underrättelseinhämtningsapparaten för hela världen. Det är historiens super-supra spionnätverk. Allt som amerikanska C.I.A. vet som är användbart för judarna (vilket är nästan allt) kanaliseras till Mossad. Allt som ryska K.G.B. vet som är användbart är

slussas till Mossad. Likaså med den underrättelseapparat som finns i Tyskland, Frankrike, Italien och över hela världen, allt slussas till Mossad. Det händer knappast något av betydelse någonstans i världen utan att det inom kort katalogiseras i Mossads massiva datorer i Israel.

Livsfarliga brottslingar. Men Mossad går mycket längre än att bara spionera och samla in underrättelser från hela världen. Precis som A.D.L. är den våldsamt aggressiv och ständigt på offensiven. Den har välutbildade lönnmördarpatruller som härjar fritt i de flesta av världens länder, särskilt i USA. Den upprättar paramilitära organisationer som Jewish Defense League, eller judiska skytteklubbar som tränats för att skickligt döda icke-judar (Gentiles). Medlemmar av Mossad har fritt spelrum i USA med lite eller inget motstånd från "våra egna" brottsbekämpande myndigheter medan de avlyssnar telefoner, buggar ambassader, utländska diplomater, till och med Vita huset och varje tänkbar gren av USA:s regering. Kort sagt, inte bara USA utan hela världen är deras oomtvistade territorium, och den vite mannen (deras främsta offer) gör inte bara inget motstånd, utan betalar räkningen och vet knappt om att de existerar.

Härjar fritt över världens regeringar. Utan tvekan är Mossad det farligaste, grymmaste och mest blodtörstiga gäng av internationella brottslingar som världen någonsin skådat, som härjar fritt och kör över alla lagar och regeringar i hela världen, med lite eller inget motstånd. Precis som C.I.A. är den världsomspännande och parallellför många av sina operationer, men med denna skillnad: medan C.I.A. har sitt huvudkontor i USA, har Mossad sitt huvudkontor i Israel; medan C.I.A. bemannas av en blandning av judar och icke-judar, är Mossad helt judiskt; medan C.I.A. fritt delar sin information med Mossad, ger den senare ingenting till C.I.A. Det är strikt en enkelriktad gata, som allt leder till exklusiv judisk överhöghet och tyranni över världens "goy".

* * * * *

Innan vi lämnar denna vidriga konspiration mellan Ryssland, Israel, judarna och USA:s regering, finns det två andra aspekter av denna sataniska kombination som jag måste klargöra.

Utlandsbistånd till alla. Den ena är frågan om att Amerika delar ut utlandsbistånd (skattebetalarnas pengar) till varje sjaskig tiggare i världen. För närvarande förstår jag det som att vi delar ut utlandsbistånd till 116 länder i världen. Detta är ett av de mest vansinniga stycken piratverksamhet som någonsin påtvingats någon grupp skattebetalare i världshistorien. De amerikanska skattebetalarna har aldrig haft möjlighet att rösta eller uttrycka sin åsikt om detta uppenbara tjuveri, men detta fortsätter år efter år. I 35 år har de amerikanska skattebetalarna

har blötts vita, och vid denna tidpunkt finns det ingen indikation på att det någonsin kommer att upphöra eller ens minska.

Förmodligen för att muta länder ut ur kommunismen.

Tricket i hela detta bedrägliga svindleri är detta: det invigdes som Marshallplanen för att hindra länder från att "bli kommunistiska". Dess ädla mål verkade vara att bekämpa kommunismen. Med andra ord försökte vi muta dem, köpa loss dem, lirka dem ur kommunismen med kontanter, och därigenom förmodligen vinna vänner till vår sida. Det var förmodligen idén, fick vi veta.

Egentligen subsidierar vi kommunismen. Verkligheten var något annorlunda. Faktum är att vi stöttade vacklande kommunistländer, inklusive det stora, Ryssland. Innan andra världskriget ens var avslutat skeppade vi över inhemska varor till ett värde av över 13 miljarder dollar, inklusive traktorer, kylskåp och allt möjligt. Om vi försökte bekämpa kommunismen, varför subsidiera dem?

Fientliga mot antikommunistiska länder. I praktiken subsidierade vi kommunismen, inte bekämpade den. Vi använde vår enorma rikedom som en klubba för att pressa länder in i kommunismen. Vi använde den som en kil för att få in vårt C.I.A. i deras mitt och manövrera deras politik på ett sådant sätt att judarna och kommunisterna förr eller senare skulle få kontroll. I länder som Chile, där de faktiskt kastade ut kommunisterna på egen hand (utan tack till den amerikanska regeringen), satte vi hårt mot hårt, bojkottade dem (liksom i Rhodesia) och använde ekonomiska påtryckningar för att få dem tillbaka i den judiska fållan.

USA förråder vänner, belönar fiender. Som ett resultat av allt detta fantastiska bortskänkande som uppgår till hundratals miljarder dollar, har de flesta av världens länder helt förlorat respekten för Amerika. De misstror oss djupt och aldrig har vi varit så hatade av så många. Och av goda skäl. Förenta staterna (kontrollerat av judar) har upprepade gånger utövat förräderi, både mot sitt eget folk och sina utländska vänner. Det har konsekvent förrått och straffat sina vänner (såsom Rhodesia, Somoza, Batista, Chile, etc.) och generöst belönat sina kommunistiska "fiender". Inte undra på att resten av världen misstror och föraktar Förenta staterna.

Tyskland under militär ockupation. Den andra frågan är kvarhållandet av amerikanska ockupationsstyrkor i Tyskland under den ändlösa perioden av 35 år efter segern över en tidigare fiende, något som Förenta staterna aldrig har gjort tidigare i sin historia. Detta är också ett gigantiskt svindleri. Vi har förmodligen trupperna där för att "skydda" Tyskland från ett ryskt angrepp. Faktum är att Tyskland skulle ha kunnat skydda sig självt mycket väl mot det kommunistiska Ryssland, och skulle ha rensat ut det där vidriga ormboet i början av 40-talet om vi inte hade ingripit.

Verklig anledning: För att skydda judarna. Den verkliga anledningen till att våra trupper har hållits kvar i Tyskland under dessa 35 år och utan tvekan kommer att...

stanna kvar i ytterligare 35 år är att hålla det tyska folket underkuvat så att de inte återupplivar Hitlerrörelsen och återigen vänder sig mot judarna. Kort sagt, våra trupper är där i det enda syftet att skydda judarna från tyskarna och förhindra tyskarna från att upprätta en regering efter eget val. Ja, det är det verkliga och enda skälet, inte att skydda Tyskland från det kommunistiska Ryssland.

* * * * *

Konstgjord banditstat. Nu kommer vi till det där andra ormboet, själva banditstaten Israel. Detta konstgjorda vidunder har sin existens att tacka den internationella judenhetens samlade penningmakt, CIA, nyhetsmedierna och den fasad som kallas "USA:s" regering.

Total parasit. Vi måste komma ihåg att judar är totala parasiter och egentligen inte vill leva i ett eget land. Parasiter kan inte leva på varandra utan måste leva på en produktiv värd. Av denna anledning vill judar inte, och skulle inte ens kunna om de ville, leva i ett eget land. I tusentals år har de, mer än någon annan, haft rikliga möjligheter att gå samman och bygga ett eget land. De har aldrig velat det och de kommer aldrig att vilja det. De förblir evigt vad de alltid har varit — parasiter.

Skäl till upprättandet. Så varför gjorde de sig så stora besvär med att stjäla Palestina från araberna och upprätta detta konstgjorda vidunder kallat Israel?

Skälen är mångfaldiga, alla utformade för att främja och understödja det judiska programmet för övertagandet av världen.

1. Förmodligen var det viktigaste skälet att stärka och enhetliggöra den sviktande ideologin hos de judiska leden. Så framgångsrika och så välbärgade har de senaste generationerna av judar blivit att många av de yngre judarna umgicks med och gifte sig med icke-judar. Vi måste komma ihåg att fiendskap, hat och kamp historiskt sett har varit den grund som byggde den judiska rasen och religionen till den solida murbräcka som har gett dem den fenomenala framgång som de nu stoltserar med. För mycket framgång kan också vara fröet till dess egen upplösning. Med sionismen, det israeliska "hemlandet" och kampen för att försvara och expandera Israel har det judiska folket skapat nya fiender och därigenom återfått en enorm skjuts av iver och solidaritet som till synes har "bekräftat" deras religiösa myter och förvandlat dem till en påtaglig verklighet.

2. Israel designades för att bli centrum för en världsregering. Det är deras plan att flytta Förenta Nationerna till Jerusalem och styra världen från Sion. "Lagen skall utgå från Sion." Det är deras avsikt att styra goyim från "Sion" där de kan göra det utan inblandning från främmande övervakning eller störningar.

3. Att ha "Israel" och Jerusalem som sin hemmabas har **gett en religiös och mystisk kvalitet till deras rörelse** för att ta över världen. Det övertygar många av deras egna folk såväl som miljontals goy-tölpar om att "Gud" är på deras sida och att judarna är "Guds utvalda folk". Detta är vad som kallas en självuppfyllande profetia som judarna har varit sluga nog att förvandla till verklig makt och till miljarder dollar och cent.

4. Det erbjuder en säker och ostörd **fristad för den mördande supra-underrättelsetjänsten Mossad**, som vi redan har beskrivit.

5. Det finns ett antal andra skäl som har lagts fram, såsom (a) den enorma rikedom av ädla mineraler som finns i Döda havets grumliga vatten, (b) judarna kommer (med hjälp av USA:s makt) att expandera och ta över de arabiska länderna och de rika oljefälten i Persiska viken, (c) det är en tillflyktsort om världsläget skulle bli för fientligt mot judarna, (d) andra mindre skäl.

Det är min uppfattning att de första fyra skälen som angetts är de absolut viktigaste och den femte kategorin är jämförelsevis obetydlig, särskilt nr 5(c) att det skulle kunna vara en tillflyktsort i en kris. Faktum kvarstår att judarna alltid kommer att vara en dödlig parasit på de produktiva nationernas ryggar, eller så kommer de att vara ingenting. När de väl har drivits från makten i världens vita nationer kommer hela deras maktstruktur snabbt att kollapsa. Israel kommer snabbt att kollapsa med den. I själva verket skulle araberna själva snart göra processen kort med banditstaten Israel så snart judarna förlorar sitt grepp om kontrollcentren i världens vita nationer, särskilt USA.

Israel blir kortlivat utan subsidiering. Det enkla faktumet är att det inne i själva Israel råder kaos, splittring, hat och upplösning. Judarna har inte bevisat att de kan bygga en egen nation eller leva med sig själva. Tvärtom, utan de ständiga ekonomiska blodtransfusionerna från Tyskland, USA och andra "goyim"-länder skulle Israel inte hålla i sex månader. Även med allt detta enorma stöd utifrån har landet en av de högsta inflationsnivåerna i världen. **USA ensamt subsidierade Israel under 1979 med ett belopp på 10 000 dollar per familj på fyra personer i Israel.** Utöver det betalar Tyskland skadestånd för den falska "förintelsen" till ett belopp av en miljard dollar om året. Judarna i New York, Miami Beach och på andra håll samlar in 300 miljoner dollar varje år till "israeliska obligationer" (ett svindleri) och skickar dem skattefritt till Israel. Men trots all denna enorma externa subsidiering befinner sig parasiten Israel i ständigt politiskt kaos och i en prekär och vacklande ekonomisk situation, en sann parasit utan egen framtid.

* * * * *

Sammanfattning. Sammanfattningsvis kan vi med säkerhet dra slutsatsen:

1. Att kommunism, marxism och sionism förenas med kapitalism för att uppnå ett och samma mål — det judiska övertagandet av världen.

2. Att USA inte bekämpar kommunismen, utan tvärtom befinner sig i ett fast grepp av det judiska nätverket som använder USA:s rikedom, makt och prestige för att förråda och ta över det ena landet efter det andra, allt i den skenbara striden om att "bekämpa kommunismen".

3. C.I.A. och F.B.I. är både det judiska nätverkets hemliga polis och dess starka arm. Lita aldrig, aldrig på deras agenter och samarbeta inte med dem på något sätt.

4. Vi behöver inte se på Ryssland som USA:s verkliga fiende. Det ryska folket skulle vilja få bort den judisk-kommunistiska apan från sin rygg lika mycket som vem som helst och skulle ha lyckats för länge sedan om det inte hade varit för USA:s ränksmideri. Den verkliga fienden finns här i vårt eget land, särskilt i New York och Washington.

5. Endast genom att samla den vita rasens totala kraft och organisera den under en kraftfull rasreligion såsom Creativity kan vi någonsin hoppas på att krossa ryggraden på det judiska marxist-kommunist-sionistiska tyranniet.

Kreativt

Credo Nr. 39

Israels fega 1967 attack på U.S.S. Liberty

Total kontroll. Om det fortfarande finns några kvardröjande tvivel i någons sinne angående den brutala, järnhårda kontroll som utövas av judarna och/eller Israel över USA:s (och världens) angelägenheter, låt mig beskriva ytterligare en flagrant skymf.

Slaviskt stöd till Israel. Utan tvekan har USA sedan grundandet av banditstaten Israel 1948 varit dess trognaste allierade, överöst den med ekonomiskt bistånd, militär hårdvara och utrustning, och översköljt USA och världen med pro-israelisk propaganda, med påståenden om att Israel är vår enda sanna allierade i Mellanöstern, bålverket för vår Mellanösternpolitik och en mängd andra lögner. Nu skulle man kunna tro att Israel skulle vara oerhört tacksamt för allt detta frikostiga stöd, som trots allt inte har gjort någonting för USA förutom att dränera våra resurser och antagonisera våra relationer med hela arabvärlden. Araberna har ju stora mängder olja som vi behöver, och vi brukar vara på vänskaplig fot innan Israel dök upp. Israel, å andra sidan, har inte haft något annat att erbjuda än ständiga problem och förargelse samt oavbrutna krav på mer bistånd. Med "vänner" som dessa, vem behöver fiender?

Casus Belli. Historiskt sett har en avsiktlig attack mot ett amerikanskt fartyg varit en orsak till krig. Sänkningen av Maine i Havannas hamn utlöste det spansk-amerikanska kriget 1898. Sänkningen av Lusitania 1917 var ursäkt nog för Woodrow Wilson att driva in USA i krig mot Tyskland (fastän det inte fanns några som helst bevis för att Tyskland hade gjort det. Faktum är att historiker pekar ut Storbritannien som genomförare av en effektiv krigslist för att få med USA i kriget på deras sida.) Låt oss nu se vad som händer när vår "trogna allierade" Israel försöker genomföra en sådan feg smygattack, men blir påkommen på bar gärning.

U.S.S. Liberty i beredskap. U.S.S. Liberty var 1967 ett ultramodernt spaningsfartyg värt en miljard dollar, utrustat med mycket dyr och sofistikerad elektronisk utrustning, liknande U.S.S. Pueblo som USA tyst lät kapas av nordkoreanerna 1968. När det sex dagar långa israelisk-arabiska kriget år

territoriell expansion (av Israel) pågick, låg U.S.S. Liberty, ett obeväpnat fartyg, i beredskap i östra Medelhavet för observation. Det var tydligt märkt och förde den amerikanska flaggan. Eftersom det, liksom "Pueblo", var unikt och i sitt slag det enda i världen, skulle vilken militär observatör som helst inte ha det minsta problem att känna igen det för vad det var — ett obeväpnat spaningsfartyg från Förenta staterna.

Våldsamt attackerat. En klar och solig dag, den 8 juni 1967, i fullt dagsljus, blev U.S.S. Liberty plötsligt och våldsamt attackerat av israeliska krigsflygplan och torpedbåtar i en avsiktlig, välplanerad och samordnad aktion. Attacken varade i nästan två timmar, och avsikten var tydligt att sänka henne till Medelhavets botten utan att en enda överlevande lämnades kvar ombord för att berätta om det. När hon väl sänkts var tanken skenbart att skylla den aggressiva attacken på araberna. Trots att napalmbomber släpptes på däck, trots upprepad beskjutning med kulsprutor mot besättningen ombord och deras livflottar, trots torpeder som avfyrades mot henne av de israeliska torpedbåtarna, sjönk Liberty mirakulöst nog inte. Men av den 300 man starka besättningen ombord dödades 34 amerikanska militärer och 171 skadades, många av dem med allvarliga brännskador från det regn av napalmbomber som israelerna tillfogade det oskyddade fartyget.

Sveklig ”allierad”. Detta borde ge oss en uppfattning om hur "tacksam" vår "trogna allierade" i Mellanöstern är för de år av slaviskt stöd vi har slösat på denna svekliga orm i gräset. Men låt oss nu bevittna förräderiet och reaktionen i Washington och den ”amerikanska” "fria" pressen.

Hjälp avskuren. Sju minuter efter att den två timmar långa attacken började skickade Liberty ett anrop om hjälp till U.S.S. Saratoga. Attackflyg från Saratoga kunde ha varit där på tio minuter, och sådan hjälp skulle i nästan vilket fall som helst i världen ha svarat automatiskt. För att visa hur intensivt och hur hårt det judiska strypgreppet är, ingrep Vita huset (president Johnson) snabbt och beordrade att ingen hjälp skulle ges av sjätte flottan som låg i beredskap i Medelhavet. Kan ni föreställa er det? Trots desperata rop på hjälp från ett obeväpnat amerikanskt fartyg under tung attack i nästan två timmar, beordrades den amerikanska flottan att vända ryggen till och se åt ett annat håll.

Ingen vrede. Skrek den "amerikanska" pressen ut sin vrede? Knappt en viskning. Ärendet tystades ner i stillhet. "Vår" president, "vår" kongress, "vårt" utrikesdepartement gav aldrig ens Israel en officiell reprimand för denna upprörande och oprovocerade krigshandling. Man accepterade ödmjukt Israels flagranta lögn om att de hade gjort ett "misstag" (vilket misstag!) beträffande identiteten. Det skulle vara som att göra ett misstag i att identifiera Empire State Building, bomba den och säga "Förlåt, vi tog fel på den och ett arabiskt mål."

Inga krav på skadestånd ställdes, inget erbjöds av Israel. De anhöriga till de döda och skadade fick veta att de skulle hålla tyst

tystade och vissa hotades med kroppslig skada om de talade. Sådan är Israels och judarnas makt över den amerikanska regeringen, pressen och till och med enskilda medborgare.

Tystat än i dag. Detta var inte heller en tillfällig situation begränsad till Johnson-administrationen. Ingen efterföljande president har vågat ta upp "Liberty"-affären, varken president Nixon, Ford eller Carter. Tvärtom fortsätter regnet av pengar (miljarder varje år), militärt bistånd samt lovord och gillande för Israel oförminskat. Likaså fortsätter Israels obevekliga aggression mot sina arabiska grannar, vilket orsakar ständiga kriser för USA, motarbetar den arabiska världen som vi är beroende av för olja, driver upp priset på vår olja och dränerar oändligt de amerikanska skattebetalarna.

Kan du föreställa dig vilket rasande ramaskri som skulle ha uppstått om något annat land, säg Tyskland, hade förövat en sådan attack? Men Israel? De kan komma undan med massmord, vilken dag som helst, vilket år som helst.

Ett järngrepp. Ja, judarnas strypgrepp är totalt, det är ondskefullt och högst verkligt. Som jag påpekade i föregående kapitel finns högkvarteret för judiskt svek och förräderi här i Washington D.C. och New York, mitt här i USA. Förrän vi, den vita rasen, har modet och beslutsamheten att organisera oss och kasta av oss dessa ondskefulla parasiter från vår rygg, kommer svek, förräderi och slutligen folkmord att bli vårt öde.

Kreativt
Credo Nr. 40

Den brutala sanningen om inflation och finansiellt förslavande

Federal Reserve Board

Världens mest gigantiska falskmyntarliga

Hur man stjäl världen med värdelöst papper. Om du skulle rannsaka din hjärna för att finna det mest direkta och snabbaste sättet att skaffa dig ett monopol på all världens rikedom, med rätta eller orätta medel, skulle utan tvekan idén om att starta en gigantisk sedelpress dyka upp i ditt huvud. Kort sagt, ge dig in i falskmyntarbranschen på en massiv, världsomspännande skala.

Bara vinst. Vad är snabbare än att ha sådana enorma tryckpressar som sprutar ur sig miljontals tiodollarsedlar, tjugodollarsedlar, femtiolappar, hundralappar, till och med tusen- och tiotusendollarsedlar? Allt är vinst, förutom bläcket och pappret, som för övrigt kostar mindre än ett halvt cent per sedel, oavsett om det är en endollarsedel eller en tusendollarsedel.

Enorm makt. Det finns bara en hake, förmodligen. Falskmyntning är olagligt, och regeringar slår ner hårt på överträdare och straffen är stränga. Faktum är att USA:s grundlagsfäder, som insåg den enorma makt som ligger i utgivandet av pengar, tydligt reserverade dessa rättigheter till kongressen och enbart kongressen. Artikel 1, sektion 8, paragraf 5 i USA:s konstitution säger: "Kongressen skall ha makten att prägla pengar och reglera värdet därav."

Äg pressarna, köp regeringen. Men tänk om du och ditt gäng var så framgångsrika att när ni väl kom igång, ägde ni inte bara pressarna, utan ni hade tillräckligt med pengar för att ha monopol på nyhetsmedierna och därefter även äga regeringen? Genom att ha gjort det skulle din fångna regering sedan kunna göra det lagligt för dig att äga och driva tryckpressarna efter behag. De skulle sedan kunna spruta ur sig pengar åt dig i lassvis. Inte nog med det, utan du skulle kunna säkra din stora lycka genom att låta tryckpressarna köras åt dig under den etablerade regeringens egna lagliga auspicier och överlämna alla tryckta pengar till dig, kostnadsfritt, förutom återigen för

den obetydliga kostnaden för papperet och bläcket. Inte nog med att din fångna regering skulle göra det lagligt för dig att vara i förfalskningsbranschen i stor skala, utan du skulle till och med kunna få dem att ge dig ett lagligt monopol, och därigenom hålla alla andra konkurrenter borta från din verksamhet. Skulle inte det vara fantastiskt?

Inte fantasi. Ett fullbordat faktum. En vild idé, säger du? Kanske. Men inte alls omöjlig. Inte bara är det möjligt, utan det är ett fullbordat faktum. Det är i själva verket en hård, kall verklighet, mycket till vår nackdel. De där krispiga gröna sedlarna du nu bär i din plånbok är produkten av en sådan förfalskarliga. De internationella judiska bankirerna förverkligade den vilda drömmen redan i december 1913, när de lockade kongressen att anta Federal Reserve Act och därigenom skapade Federal Reserve System, ett privat (inte statligt) företag, för sig själva.

Kriminellt gäng. Detta judiska gäng av kriminella har snabbt ackumulerat till sig själva, inte bara alla rikedomar i USA, utan i hela världen, ända sedan dess. Märkligt, säger du? Inte alls. När vi studerar historien om dessa hala bedragare är det egentligen inte så märkligt alls att de skulle försöka göra det. Genom att vara en rovlysten, piratliknande stam under de senaste tusentals åren, och ha manipulerat världens pengar under samma tidsperiod, är det inte alls märkligt att judarna skulle försöka monopolisera skapandet och kontrollen av pengar, det mäktigaste verktyget i världen. Det skulle vara märkligt om de inte hade försökt göra det. De har monopoliserat pengar och den finansiella kontrollen över vita nationer i årtusenden. Det som är märkligt är att de vita goyim inte har fattat och insett att judarna har lagt under sig maskineriet för penningskapande i USA, och även i resten av världen. De är nu de oemotsagda manipulatörerna av kreditmaskineriet, bankerna och världens finansiella makt.

Privat företag. Det finns inte en amerikan på tio tusen som inte tror och tar för givet att Federal Reserve System är en statlig myndighet. Men ingenting är längre från sanningen. Federal Reserve-bankerna ägs till hundra procent av ett kriminellt gäng av internationella judiska bankirer, ett gäng som inte har det minsta intresse av att tjäna det amerikanska folkets bästa. Tvärtom är detta usla gäng av kriminella ondskefullt inställda på att förstöra den vita rasen som byggde Amerika, trots det faktum att den vita rasen är det enda element som kan förhindra att Amerika (och världen) kollapsar i kaos.

Federal Reserve System, Federal Reserve-bankerna och dess många grenar och bihang, kan betraktas som en enhet. För enkelhetens skull kommer vi helt enkelt att referera till det som Federal Reserve.

Regeringen en marionett till Fed. Inte nog med att den amerikanska regeringen inte äger Federal Reserve, det är i själva verket tvärtom

runt. Federal Reserve äger den amerikanska regeringen och manipulerar den som en marionett, enbart för intressena hos detta giriga internationella gäng av judiska schakaler, som kontrollerar världen, dess pengar och dess ekonomi.

Skyltfönsterdekoration. För de flesta amerikaner kommer detta som en stor chock. Otroligt, säger de. Fråga vilken bankir som helst om vem som äger Federal Reserve och de kommer sorgset att förklara att Federal Reserves aktier ägs av medlemsbankerna, uppdelade i tolv distrikt, att presidenten utser medlemmar till Federal Reserves styrelse, etc.

Allt detta är delvis sant så långt det går, men det är ren skyltfönsterdekoration. De få detaljer om Federal Reserve som är kända är vitt spridda. Deras enda syfte är att fungera som en rökridå för det verkliga ägandet, den verkliga kontrollen. Det lilla som är känt för allmänheten (och väldigt lite är känt om Federal Reserve) är mycket selektiv icke-information, som matas till de lokala bankirerna för att förvirra dem snarare än att informera. Till och med de flesta lokala bankchefer är så okunniga om Federal Reserves verkliga natur att de tror att det är en statligt ägd myndighet snarare än ett privatägt företag enbart för vinst.

Den brutala sanningen. De verkliga fakta är något annorlunda än vad den genomsnittliga bankiren tror. De är som följer:

1. Det verkliga ägandet och kontrollen av **Federal Reserve vilar i klass A-aktierna.** Namnen på dem som äger dessa aktier är omöjliga att få tag på. Fråga din lokala bankchef och han kommer att bli mycket förvånad över att få veta att det finns en klass A-aktie. Han kommer inte att ha den minsta aning om dess ägarskap. Han är inte ensam. Dessa namn har aldrig avslöjats, inte ens för presidenten eller USA:s kongress. Inte heller har någon kongresskommitté någonsin haft modet att ärligt undersöka frågan om det ägarskapet. Detta borde ge oss en viss indikation på Federal Reserves makt och utlösa ett rött larm.

2. Dess tillkomst, bildande och sammankoppling med andra liknande institutioner i främmande länder tyder på att den utan tvekan **ägs av en mäktig klick av internationella judiska bankirer,** varav de flesta inte ens är medborgare i detta land.

3. För att ytterligare indikera vilken absolut makt detta monster utövar över vår regering och ekonomi, har Federal Reserve tillskansat sig vissa ovanliga och högst olagliga privilegier. Till exempel **betalar den ingen inkomstskatt** som andra företag gör, **inte heller betalar den skatter av något annat slag.**

4. Federal Reserve har aldrig blivit offentligt granskad sedan dess start 1913.

5. Federal Reserve kan, genom att ha makten att ge ut pengar, "skapa" pengar lika lätt som vilket annat falskmyntarliga som helst med en...

tryckpress, den enda skillnaden är att den kan och gör det i en massiv skala och har "laglig" sanktion att göra det. De enorma vinsterna från denna falskmynterioperation tillfaller helt det internationella gänget av judiska bankirer på det amerikanska arbetande folkets bekostnad.

6. Amerikaner ägde, för lite drygt en generation sedan, nästan hälften av världens guld. År 1934 gjorde Roosevelt, en chabez-goi, en villig hantlangare under judarnas kontroll, det olagligt för amerikanska medborgare att längre äga guld, trots att vilken utländsk svindlare, hästtjuv eller regering som helst kunde, och fortfarande kan, växla sina dollar mot amerikanskt guld. Han gjorde lagstadgade brottslingar av amerikanska medborgare för att de ägde guld, ett privilegium som vår regering villigt beviljar vilken utländsk hästtjuv som helst.

Amerikanerna berövade på sitt guld. Tack vare en sådan diskriminerande politik äger varken den amerikanska regeringen eller den amerikanska medborgaren längre några betydande mängder guld. Vi har blivit helt renrakade. Det som ursprungligen såldes till det amerikanska folket som en politik för att backa upp våra papperspengar med guld, har slutat med att Amerika, dess folk och dess regering har blivit rånade på sin ädla metall, trots att vi är det mest produktiva landet på jordens yta. Guldet i Ft. Knox har snabbt skeppats till utländska kuster, särskilt Schweiz, som judarna har byggt upp som en privat "neutral" fristad för sig själva.

Till och med det lilla som nu finns kvar i Ft. Knox är nu kraftigt överintecknat till utlänningar och till Federal Reserve.

Amerikanerna renrakade igen. Efter att ha helt renrakat det amerikanska folket, gjorde den judekontrollerade regeringen i USA 1975 det återigen "lagligt" för den vanlige medborgaren att äga guld. Amerikaner kunde nu köpa tillbaka för 175,00 till 195,00 dollar per uns, vad som hade tagits från deras förfäder för 20,50 dollar per uns 40 år tidigare. De som föll för denna fälla och nu köpte blev ytterligare renrakade genom spekulation och fallande priser, vilket alltihop ytterligare berikade de judiska spekulanterna.

Och igen. Sådan var situationen 1976. Många vita amerikaner förlorade pengar i de judiska guldspekulanternas manipulationer upp och ner. Sedan mot 1979, när den skenande inflationen blev mer uppenbar och mer utbredd, rasade förtroendet för den falska pappersdollarn ännu mer. Människor hemma och utomlands drabbades av panik och vände sig till guld, vilket drev upp priset till 800,00 dollar per uns. Judarna drog sedan undan mattan och det sjönk till under 500,00 dollar. Återigen förlorade många vita amerikaner, men judarna, som i förväg visste vad de manipulerade, profiterade på deras förluster.

Planerat på det sättet. Detta är ingen tillfällighet. Det var planerat på det sättet. Judarna har uppnått vad de föresatt sig att göra —

ackumulera åt sig själva, bland andra rikedomar, allt guld på jordens yta.

* * * * *

Tillbaka till början. I det föregående har vi sagt att judarna har monopol på att trycka falska pengar och även har lurat oss på de enorma guldreserver som en gång ägdes av Amerika, och amerikaner som individer. För de flesta lättlurade, oinformerade amerikaner verkar detta chockerande och otroligt. Ändå är det sant. Hur lyckades de med en sådan häpnadsväckande bedrift, ett sådant flagrant piratkopiering?

Noggrann planering. Det är en lång historia. I denna avhandling kan vi endast rista ut de grova konturerna av denna olycksbådande konspiration som har haft en så katastrofal inverkan på den vita rasens öden. Det är en historia som måste ge erkännande åt de häpnadsväckande möjligheter som kan uppnås genom minutiös planering, tålamod och uthållighet. Allt detta har judarna uppvisat i rikligt mått.

Började med judiska guldsmeder. Början går tillbaka till de tidiga förfäderna till dagens judiska bankirer, så långt tillbaka som det medeltida Europa, och ännu längre tillbaka till det antika Rom, när de judiska "guldsmedsbankirerna" redan dominerade penningmarknaderna. Det gör de fortfarande idag. Guld har varit ett bytesmedel och använts för myntning sedan urminnes tider. Judarna, i synnerhet, har varit vilt fascinerade av guld och har utan tvekan främjat idén **att det hade mystiska och inneboende värden långt utöver dess verkliga värde.** Hur som helst, förr i tiden tog folk som förvärvat guld det till dessa specifika (judiska) guldsmeder för säker förvaring. Guldsmeden gav sedan deponenten ett kvitto eller en "inlämningssedel" för det mottagna guldet. Dessa "inlämningssedlar" kunde användas för att återkräva guldet **av vem som helst som hade dem i sin besittning,** och inte nödvändigtvis samma person som deponerade guldet. Därigenom var dessa kvitton överlåtbara, och i praktiken började dessa kvitton på guld att cirkulera som papperspengar. Förmodligen var kvittona lika goda som guld eftersom vem som än hade dem i sin besittning kunde kräva ut guldet från guldsmederna närhelst de önskade.

Judarna fann ett knep. Så långt allt väl. Nästa steg var att folk lärde sig att de kunde bedriva handel och kommers genom att skicka vidare dessa guldsmeders kvitton utan att någonsin bry sig om att ta ut själva guldet. Deras "tro" på papperets värde baserades på idén att det trots allt var inlösligt i guld när som helst.

Det tredje steget var en stor upptäckt av de judiska guldsmederna själva av vad som har varit nyckelprincipen (och en mycket lönsam sådan) för bankverksamhet ända sedan dess.

Det kallas **"Fractional Reserve"** (bråkdelsreserv).

Lånade ut guld som inte fanns där. De judiska guldsmederna gjorde en fantastisk upptäckt. De fann att med kvitton

cirkulerade som pengar, kom få personer in för att kräva ut sitt guld. De kläckte idén att de kunde "låna ut" guld mot ränta — guld som egentligen inte tillhörde dem, utan som de bara hade i sin "förvaring".

"Pengar" ur tomma intet. Med ränta. Vad de gjorde var att skriva ut kvitton, eller "inlösningsbevis", till låntagare, och tog ut ränta på det guld de lånade ut samtidigt. Dessa "inlösningsbevis", eller kvitton, skapade ur tomma intet, kom då också i omlopp, på samma sätt som de andra som hade givits till de faktiska insättarna av guld. Judarna skrev i själva verket ut och spred inlösningsbevis på flera gånger så mycket guld som de hade tillgängligt, och ingen tycktes märka något.

Juden hade funnit en fantastisk guldgruva utan att ens behöva vända en enda spadfull jord!

"Fraktionella reserver" var knepet. Guldsmeden "lånade ut" guld som (a) egentligen inte var hans att låna ut, och (b) var flera gånger mer än vad han faktiskt höll i "förvaring". Men eftersom kraven på det faktiska guldet från de ursprungliga insättarna var så sällsynta, kände han sig relativt trygg med att han med sin "fraktionella reserv" av guld kunde täcka dagliga uttag. Han kunde göra det, förutsatt naturligtvis att det inte blev en "rusning" efter guldförrådet som inte var hans, utan bara lämnat till honom för "förvaring". Guldsmeden skrev med andra ord ut kvitton för kanske fem eller tio gånger så mycket guld som han faktiskt hade i deposition, och satsade på teorin att de flesta av hans insättare inte skulle komma för att kräva sitt guld vid en given tidpunkt. Men räntan han inkasserade på det fiktiva guldet han hade "lånat ut", men inte faktiskt hade, var i högsta grad verklig. Om han till exempel tog ut 10 % ränta per år och lånade ut (via "kvitton") tio gånger så mycket guld som han hade i "förvaring", kunde han på bara ett år förvärva lika mycket guld som hade anförtrotts honom för "förvaring".

Förvärvat monopol. Och sålunda, även i det medeltida Europa, förvärvade dessa judiska ockrare ett monopol på guld och pengar i Venedig, i Amsterdam, i London, Paris, Wien och alla andra finansiella centra i Europa.

Judarna har fritt fält. Att lämna över penningmonopolet och kontrollen över guldet i händerna på de judiska ockrarna fick starkt stöd och hjälp av den kristna kyrkan själv. Under medeltiden (mer känd som den mörka tidsåldern, när vidskepelse grasserade), förbjöd den katolska kyrkan kristna att ägna sig åt låneverksamhet och kallade det "ocker". Eftersom utlåning av pengar var ocker, och ocker var en synd, stängdes de kristna ute, vilket lämnade fältet vidöppet för den ockrande och girige juden. Till detta lades den dumma kristna doktrinen att "pengar är roten till allt ont".

Monopoliserade snart all rikedom. Ytterligare en europeisk praxis vid den tiden hjälpte till att driva judarna in i monopolet på penningmanipulation. Många länder, städer och furstendömen hade lagar

förbjöd judar att utöva ett antal hantverk och affärsverksamheter, eftersom de var medvetna om hur juden, med sin rovgiriga natur, snart monopoliserade och ruinerade dessa yrken och verksamheter. Men, dåraktigt nog, lämnade de portarna vidöppna för juden att monopolisera nyckeln, affärslivets nervcentrum — pengar — och han hade en glansperiod. Detta har han än idag, och idag har han inte bara oinskränkt kontroll över världens penningmarknader, utan på grund av det har juden även monopol på all annan betydelsefull och värdefull verksamhet.

Komma och gå. Ofta tog dessa judiska guldsmeder betalt av sina kunder åt båda hållen. De debiterade insättarna "avgifter" för "säker förvaring" av deras guld, och de inkasserade även ränta från låntagare av guld som inte tillhörde dem, och som vi tidigare har nämnt, lånade de ofta ut i form av papperskvitton fem eller tio gånger så mycket guld som faktiskt fanns deponerat i deras valv.

Grundvalen för all modern bankverksamhet. Från detta bedrägeri med "fraktionella reserver", upptäckt av dessa tidiga judiska guldsmeder, har alla moderna bankprinciper utvecklats, om än med tusentals variationer och förfiningar.

Rädslan för en "rusning". Den moderne bankiren fruktar fortfarande, precis som den antike guldsmeden, en "rusning" mot sin bank, en tid av panik eller rykten gällande deras integritet eller stabilitet som ibland fick alla insättare att rusa in och ta ut sina insättningar samtidigt. När detta hände den tidige guldsmeden, och det hände, hängde de rasande insättarna vanligtvis sådana judiska manipulatörer i närmaste träd när de upptäckte att deras guld inte fanns där. I det gamla Amsterdam föreslog en judisk guldsmed en lag som gjorde det till ett brott belagt med hängning för vem som helst som startade en "rusning" mot en guldsmed. Detta alarmerade omedelbart hans insättare och framkallade just en sådan "rusning" mot honom, det som han mest av allt fruktade. Naturligtvis hade denne judiske Shylock alldeles för många "kvitton" ute och kunde inte betala. Insättarna slutade med att hänga guldsmeden.

Judar blev sagolikt rika. Det behöver knappast sägas att de judiska guldsmeder som inte blev hängda blev sagolikt rika genom att handla med guld som (a) inte var deras; och (b) inte existerade. Allt eftersom tiden gick, genom avgifter, ränta och ocker ibland så högt som 30 % till 50 %, förvärvade de det mesta av det guld som hade tjänats in och ägts av deras hedniska klienter. De blev snart Shylockar och penningutlånare, inte bara till individer i alla civiliserade länder, utan även till deras regeringar. De har kraftfullt och aggressivt upprätthållit, förbättrat och stärkt den positionen fram till denna dag. De har nu, som vi sa i början, förvärvat absolut monopol på all bankverksamhet, utgivning av pengar, finansiering, penningutlåning, aktiemarknader och världens guld. Det är deras mest kraftfulla vapen. Med det har de förvärvat sina återstående vapen med vilka de kan förslava de lättlurade goyim. Genom monopol på

pengar, förvärvade de enkelt monopol på propagandamedlen och varje annat nervcentrum för makt, inklusive regeringen själv.

* * * * *

Förvärvad juridisk status genom förräderi, svek och trolöshet. Vi vill nu återgå till den sista delen av vår berättelse — nämligen hur judarna förvärvade "juridisk" kontroll och monopol på att trycka USA:s pengar genom att upprätta Federal Reserve-systemet. Vi kan se av det föregående att grunden för denna finansiella maktgrupp lades många århundraden före den ödesdigra dagen i december 1913.

Förräderi och list. Det är en fascinerande historia, genomsyrad av förräderi, svek, mutor, knep och framför allt — lång, tålmodig och intrikat planering från judarnas sida. Den präglas också av dumhet och förräderi från medlemmar av vår egen ras.

Rothschild äger halva världen. De internationella judiska bankirerna, främst baserade i New York, hade redan ett stramt monopol över USA:s penningmängd långt före 1913. Huset Rothschild hade för länge sedan etablerat sina tentakler i Europas industriländer, särskilt England, Frankrike, Tyskland, Italien och Österrike under 1800-talet. I vart och ett av dessa länder (liksom i de mindre nationerna) hade de organiserat ett centralbankssystem, såsom Reichsbank i Tyskland eller Bank of England i Storbritannien. I grund och botten innebar en centralbank att den kontrollerade landets banker och använde regeringens fulla kredit för att ge ut pengar. Samtidigt hade den juridiskt godkännande från samma regering vars folk den plundrade genom att ha monopol på utgivning, det vill säga att trycka pengar.

Förstör skoningslöst alla som ingriper. I USA, före antagandet av Federal Reserve Act 1913, hade de judiska bankirerna visserligen haft kontroll över nationens pengar nästan från dess början, men den kontrollen var fortfarande rörlig bland dess egna rivaler och kunde raseras av ett uppretat folk och/eller kongressen. Faktum är att Abraham Lincoln under inbördeskriget, i en tillfällig svacka, åberopade kongressens legitima befogenheter och gav ut 450 miljoner dollar i tryckt valuta, senare kallad "Greenbacks", som inte härrörde från de internationella judiska bankirernas händer, och ingen ränta betalades på dessa pengar. Denna enda handling förgrymmade de judiska bankirerna så till den grad att de lät mörda Lincoln genom en av sina agenter, nämligen Botha, alias John Wilkes Booth, en jude.

Konstgjorda paniker. Hur som helst, efter inbördeskriget, på grund av manipulationer från dessa judiska bankirer, som artificiellt hade skapat de finansiella panikerna 1873, 1893 och den svåraste av alla, 1907, hördes allvarligt muller från folket och från vissa...

okontrollerade medlemmar av kongressen, med hot om att den judiska makten skulle kunna brytas.

För att avvärja en sådan möjlighet beslutade de sig för att "legalisera" sina grundlagsvidriga upptåg genom federal lag — allt i namnet av "reform mot New York-bankirerna". Detta var omvänd psykologi när den är som bäst.

Paul Warburg, hjärnan bakom verket. För att lägga grunden för en sådan lag möttes en liten klick bankirer, ledda av Paul M. Warburg, en jude som nyligen anlänt från Tyskland, i hemlighet på Jekyll Island vid en lyxig jaktklubb i Georgia. De lämnade Hoboken, New Jersey, i en privat järnvägsvagn den 22 november 1910. Mötet var så hemligt att ingen information om det läckte ut förrän sex år senare.

Med detta lilla gäng av New York-bankirer fanns en senator, nämligen senator Nelson Aldrich, själv invecklad med judarna i omfattande innehav och monopol. Paul M. Warburg hade kommit från Tyskland endast åtta år tidigare. Han representerade huset M.M. Warburg Company, som kontrollerade Reichsbank i Tyskland, och som i sin tur var en gren av det judiska huset Rothschild.

Judiskt skryt. Det var Meyer Amschel, patriarken för huset Rothschild, som arrogant konstaterade: "Ge mig kontrollen över en nations pengar, så bryr jag mig inte om vem som stiftar dess lagar." Det judiska huset Rothschild har infriat det skrytet och kontrollerar nu världens ekonomier (och lagstiftning).

På Jekyll Island. Under Paul Warburgs ledning hamrade den lilla klicket på Jekyll Island fram det huvudsakliga utkastet till ett lagförslag som skulle säkra dem det legaliserade och privilegierade monopolet på bankverksamhet, baserat på samma system som Europas centralbanker. Kärnan i det hela var det obegränsade tryckandet av pengar och att inneha ensamrätt.

Politiskt rävspel. Det introducerades i kongressen som Aldrich-planen av den senator vars namn den bar, under det republikanska partiets auspicier. Lagförslaget attackerades hårt av motståndare till Wall Street som ett förslag som gynnade New York-bankirerna.

I valet 1912 gjorde republikanerna Aldrich-planen (allt i reformens namn) till en del av sitt officiella partiprogram. En okänd universitetsprofessor vid namn Woodrow Wilson blev plötsligt, från ingenstans, demokraternas presidentkandidat. Han och det demokratiska partiet gick till hårt angrepp mot Aldrich-planen och erbjöd i dess ställe en lagstiftning som (försöksvis) var "för folket" istället för bankirerna. Den kallades Federal Reserve Act. Fastän kongressen och folket var för dumma för att inse situationen, var "oppositionsplanen" i essens samma Aldrich-plan som hamrats fram av juden Paul Warburg och hans hantlangare vid det hemliga mötet på Jekyll Island. Det fanns ett visst ärligt motstånd mot lagförslaget från sådana stöttepelare som kongressledamot Charles A. Lindberg från

Minnesota, och senator LaFollette från Wisconsin, och andra. Antagandet av antingen den republikanska versionen eller den demokratiska versionen var osäkert, trots att man laddat myntet på båda sidor.

Bidade sin tid. Men judarnas förräderi och list är nästan oändlig. De bidade sin tid. Den 23 december 1913, när de flesta kongressledamöter och senatorer redan hade lämnat huvudstaden för julhelgen, stannade deras utvalda hantlangare kvar och skyndade lagförslaget genom kongressen. Deras betalda marionett, Woodrow Wilson, undertecknade lagförslaget omedelbart. Judarna hade fått sin centralbank, i europeisk stil.

Katastrof för det amerikanska folket. För det amerikanska folket, som förstår föga av all förvirring, var det en skammens dag, en katastrof av mycket större omfattning än ett dussin Pearl Harbor.

* * * * *

Underskottsfinansiering. Befriat från allt ytligt pynt, hur fungerar Federal Reserve? I grund och botten fungerar det genom underskottsfinansiering och samma principer om "fraktionella reserver" som praktiserades av deras judiska guldsmedsförfäder.

Judarna driver ständigt och medvetet den federala regeringen djupare och djupare i skuld, eftersom varje miljard dollar mer i skuld innebär en miljard dollar i deras egna kistor, plus ränta.

Manipulationsmekanik. Antag att den federala regeringen i Washington behöver ytterligare tio miljarder dollar. Var får de dem ifrån? De går till Federal Reserve, ett privat kriminellt gäng av internationella judiska bankirer. Federal Reserve ger lånet.

Var får Federal Reserve alla dessa pengar ifrån?

Trycker dem helt enkelt för ingenting. För att ge lånet ber Federal Reserve först U.S. Bureau of Printing and Engraving att trycka upp en ny sats av tio miljarder i dollarsedlar av olika valörer, tior, tjugor, hundralappar, etc. Dessa överlämnas sedan till Federal Reserve Bank kostnadsfritt, förutom kostnaden för papper och bläck för att trycka dem, vilket är obetydligt. Den amerikanska regeringen trycker sedan upp tio miljarder dollar i amerikanska statsobligationer och överlämnar även dessa till Federal Reserve som "säkerhet". Dessa amerikanska statsobligationer är ett skuldebrev och måste återbetalas, med ränta. Federal Reserve utfärdar sedan kredit till det amerikanska finansdepartementet till ett belopp av tio miljarder dollar som det kan skriva checkar på.

Människor i skuld med ränta för värdelöst papper.
En flyktig granskning av denna transaktion avslöjar:

1. Federal Reserve har inte bidragit med något annat än papper och bläck, en minimal post.
2. Genom att rida på den amerikanska regeringens kredit och prestige har den "emitterat" (skapat ur intet) tio miljarder dollar värda av nya pengar.

3. Regeringen får spendera dessa pengar, men måste betala tillbaka dem till Federal Reserve med ränta.

4. Federal Reserve blir omedelbart tio miljarder dollar rikare — plus den eviga ränta som kommer att ackumuleras från denna kundfordran.

5. Förenta staternas regering och folk hamnar tio miljarder dollar djupare i skuld till Federal Reserve och måste betala tillbaka det med ränta.

6. Om kongressen gjorde sin plikt och åberopade sin konstitutionella rätt och skyldighet, kunde och borde den ha tryckt samma tio miljarder i dollarsedlar på egen hand för kostnaden av papper och bläck, precis som Abraham Lincoln gjorde, utan att vara skyldig de judiska bankirerna ett öre. Detta är vad Förenta staternas konstitution ger den befogenhet att göra och förpliktar den att göra.

Hitler trotsade judiska bankirer. Så vitt jag vet, i modern tid, bortsett från de 450 miljoner dollar i "greenbacks" som Abraham Lincoln lät trycka, var det enda landet som trotsade judarna och tryckte sina egna pengar Adolf Hitlers Tyskland mellan 1933 och 1945. Före Hitler hade den Rothschild-ägda Reichsbank Tyskland så uppbundet, bankrutt och skuldsatt, att det tyska folket var virtuella slavar under sina judiska herrar. Varje företag, varje industri, varje bondgård, varje ko, ägdes antingen av judarna eller var hopplöst pantsatt till dem. Miljoner var arbetslösa och svältande. Landet, totalt skövlat av judarna, befann sig i sämsta tänkbara situation, ekonomiskt, moraliskt och på praktiskt taget alla andra sätt man kan föreställa sig.

Tyskland tryckte sina egna pengar. Så snart Hitler kom till makten, slet han privilegiet att trycka pengar ur händerna på judarna. Istället trycktes de av den tyska regeringens egen lagliga myndighet, uppbackad av nationens produktiva styrka. Ingen ränta betalades på dem och regeringen stod inte i skuld till några judar eller någon annan för varje enskild Mark som trycktes.

Mirakulös återhämtning. Den omedelbara ekonomiska och industriella återhämtningen i Tyskland som följde var ett underverk att skåda. Medan mycket rikare länder, som Förenta staterna, vältrade sig i depression, arbetslöshet och förtvivlan, var tyskarna fullt upptagna med att bygga nya fabriker, motorvägar, hus, bilar, fartyg, etc. Arbetslösheten försvann på kort tid. Alla arbetade och byggde. Genom att bryta det judiska finansiella strypgreppet över det tyska folket, blev tyskarna, under Hitlers korta sexåriga fredsperiod, mer produktiva och välmående än de någonsin hade varit i sin tidigare historia.

Enorm rikedom skulle kunna bli vår. Förenta staterna, som är ett mycket rikare land tack vare sin mark och sina resurser, skulle kunna vara

sagolikt rika om och när vi bryter det judiska strypgreppet här. Detta måste vi göra och vi kommer att göra det.

Judarna drev oss in i första världskriget. Även om Federal Reserve Act, som antogs 1913, bröt mot konstitutionen (och fortfarande gör det), som enligt artikel I, sektion 8, säger att kongressen ensam "har makten att prägla pengar, (och) reglera värdet därav", hade judarna nu "lagligt" makten att trycka alla pengar de ville, för att kontrollera, plundra och manipulera finanserna i världens rikaste land. De har gjort det med besked. De var nu redo att använda dessa krafter. Inom mindre än ett år efter antagandet av Federal Reserve Act hade judarna första världskriget i full gång. Vid 1917 hade de lurat in USA i det, trots att vi inte hade ens det minsta nationella intresse av att gå in i det kriget.

Finansierade båda sidor. Men det gjorde judarna. I Tyskland hjälpte den judiska firman M.M. Warburg Co. kejsaren att "finansiera" kriget. I USA "sålde" Paul Warburg från Kuhn, Loeb and Co. och deras nu fungerande Federal Reserve-system krigsobligationer till den amerikanska regeringen för miljarder för att finansiera den "amerikanska" krigsinsatsen. Båda centralbankerna, i Tyskland och USA, ägdes och kontrollerades av samma judiska hus Rothschild. Medan gräddan av den vita rasens unga mannakraft dog i de stinkande skyttegravarna och slagfältens lera, rullade de judiska tryckpressarna på båda sidor om Atlanten ut pengar och propaganda. Världens vita nationer dödade det bästa av sin mannakraft, sjönk djupare och djupare ner i skuld, och judarna blev rikare och fetare.

Fruktansvärd makt. Federal Reserve-systemet är naturligtvis en obetingad ondska, den giftiga andedräkten från ett monster som håller på att kväva det amerikanska vita folket till döds. Med obegränsad kontroll över världens pengar och finanser kan judarna avsiktligt anstifta och manipulera krig, depressioner, skulder och skatter efter behag. Genom pengarnas makt har de tillskansat sig televisionsnätverken, nyhetsmedierna, börserna, bankerna, industrierna och faktiskt själva regeringen. Den judiskt kontrollerade regeringen förslavar nu långsamt den vita rasen här och utomlands i ett medvetet förstörelseprogram.

Raslig uppgörelse. Vad kan vi göra åt det? Det är meningslöst att föra enskilda krig mot Federal Reserve eller Förenta Nationerna, eller de många andra verktyg som judarna nu kontrollerar för att snabbare förstöra oss. Vi kommer inte att vinna utspridda strider. Vi kan bara vinna ett totalt krig där det är ett enat, organiserat krig, ett totalt krig — den vita rasen mot judarna och ler-raserna. Vårt bästa och enda program är att organisera oss rasligt kring läran i Church of the Creator. Vi måste totalt driva judarna från makten och totalt gripa

i våra egna händer vår egen framtid och vårt öde. Endast en organiserad, enad vit ras kan göra det, och det kommer vi att göra.

Raslig religion ett måste. När väl denna bok, Den Vita Mannens Bibel, är den universella egendomen för majoriteten av det vita folket i Förenta staterna, är vi på god väg att ha krossat den fruktansvärda makten hos de parasitära judarna och den diaboliska Federal Reserve.

Kontrollera det själv. Om du tvivlar på **riktigheten och sanningshalten i min berättelse om Federal Reserve-bluffen, var så god och kontrollera det själv. Det finns särskilt några avgörande frågor som du måste få raka svar på:**

Först, och det viktigaste: till vem tillfaller förmånen varje gång en ny dollarsedel trycks? Visst inte allmänheten, och visst inte den amerikanska regeringen. Om regeringen fick förmånen av alla tryckpresspengar, skulle den inte ha 800 miljarder dollar i skuld och behöva beskatta folket ytterligare 700 miljarder om året för att försöka stötta upp sin underskottsbudget. Förmånen tillfaller tydligt **det internationella gänget av judiska falskmyntare som äger Federal Reserve.**

För det andra: vem äger klass "A"-aktierna i Federal Reserve? Låt dem inte berätta för dig att det inte finns några.

För det tredje: varför betalar Federal Reserve ingen skatt, när varje annat privat företag och individ gör det?

För det fjärde: varför har Federal Reserve aldrig reviderats?

Det finns många fler frågor vi borde ställa, men ovanstående får räcka.

För att få svar kan du vilja skriva till din kongressledamot, eller kanske ett halvt dussin kongressledamöter och senatorer, och se vilken skillnad i svar de kommer fram med. Förvänta dig inte att få ärliga svar från dem. Du kan inte heller förvänta dig att din bankir eller nyhetsmedierna ska komma med några raka svar. Bankirerna, eftersom de inte riktigt vet, och nyhetsmedierna av samma anledning, men även om de visste, skulle de ljuga för dig, eftersom de ägs av, och är en integrerad del av, samma internationella judiska konspiration.

Röd flagga. Själva det faktum att det är så svårt att få **raka svar på ovanstående viktiga frågor bör väcka varningsflaggor i ditt sinne om den olycksbådande naturen hos den konspiration som förtär allt.**

Slutsats.

Vad betyder allt detta för dig, den genomsnittlige hårt arbetande vite skattebetalaren? Vad betyder det för dig, den genomsnittlige vite amerikanen som måste arbeta och gno och spara för att få ändarna att mötas och tjäna ett anständigt uppehälle för sig själv och sin familj, men ändå måste arbeta in i mitten av juni för att blidka den glupske judiske skatteindrivaren?

Det betyder mycket för dig. Effekten på den arbetande vita medelklassamerikanen är förödande. Det gör honom praktiskt taget till en galärslav i det så kallade "Land of the Free", det Amerika som den vita människan byggde upp från en vildmark.

Så det är bäst att du lyssnar, och lyssnar noga. Det skändliga bedrägeri som kallas Federal Reserve innebär följande för dig.

1. Det betyder att du måste tjäna varje dollar du arbetar för minst fem gånger om.
   (a) Du tjänar först den dollar som du förmodas få i ditt lönekuvert eller i din verksamhet.
   (b) Du måste betala för den igen genom att låna den från Federal Reserve-bedragarna.
   (c) Du måste betala ränta på den dollarn för evigt och en dag till Federal Reserve. Detta kan sluta med att du betalar två dollar i ränta för varje mottagen (lånad) dollar.
   (d) Du måste betala tillbaka mer än hälften av vad du tjänar i en mängd skatter, vilka alla slutligen hamnar i händerna på samma judiska bedragare vars falska dollar du var tvungen att tiggda om från första början.
2. Det betyder också, eftersom dessa förrädiska judar har de bedrägliga medlen att trycka obegränsad rikedom åt sig själva, att de kan köpa upp de totala propagandamedlen — tidningar, tidskrifter, förlag, bokdistribution, radionätverk, TV-nätverk, etc. Detta gjorde de för länge sedan och de har total kontroll. De har hänsynslöst använt detta för att kontrollera sinnena och tänkandet hos världens folk, inklusive den vita rasens förvirrade och omtumlade tänkande.
3. Genom tankekontroll och manipulation av sinnet kontrollerar de också världens regeringar, inklusive vår egen i Amerikas förenta stater.
4. Genom sin enorma finansiella makt kan de också köpa, sälja och manipulera de regeringstjänstemän som inte låter sig övertygas. Kort sagt, de kan och de köper, säljer, äger och kontrollerar vår regering.
5. Eftersom judarnas program är den totala rasmässiga uppblandningen och förstörelsen av den vita rasen (vilket de genomför i en accelererande takt), är du, min käre vita raskamrat, målet för deras förstörelse. Vare sig du vill det eller inte, så befinner du dig i stekpannan.
6. På grund av sin omättliga lystnad och girighet plundrar judarna, genom konfiskatorisk beskattning, den vita människan på till och med det lilla hon har kvar efter år av hårt arbete, gnetande och sparande.
7. Den lilla summan av den vita människans besparingar decimeras ytterligare av en skenande inflation. Och vad orsakar inflation? Den

obegränsad tryckning av falska pappersdollar av den korrupte och ondskefulle juden, som det manifesteras av Federal Reserve.

* * * * *

Tänk igenom det. Så tänk på det, Vita Man. Du har mycket på spel när det gäller huruvida du ska fortsätta tillåta den korrupte och svekfulle juden att fortsätta sin bedrägliga verksamhet med att trycka värdelösa pappersdollar och prångla ut dem till dig som "lagligt betalningsmedel".

Det är bäst att du vaknar och gör något, och gör det nu. "Men", frågar du, "vad kan jag göra?"

* * * * *

Vad kan du göra, egentligen? En bra fråga och vi ska besvara den endast kortfattat här, men vi ska visa vägen.

Den Vita Mannen har i mindre antal varit medveten om det ondskefulla judiska hotet under en mycket, mycket lång tid. Det ihållande misstag han har gjort i sina svaga ansträngningar att bekämpa denna cancer har varit att bekämpa symtomen på den cancern, inte orsaken. Detta har vi visat i kapitlet om den obevekliga krigföringen mellan judarna och goyim.

Federal Reserve är ett av dessa symtom, om än ett mäktigt kraftfullt symtom. Den verkliga bakomliggande orsaken är det judiska nätverket, den judiska rasen själv. (Andra symtom på judisk malignitet är: Förenta Nationerna; den korrupta, rasblandande Högsta domstolen; inflation; brottslighet; integration; konfiskatorisk beskattning och en mängd andra judisk-hopkokade problem som plågar den Vita Mannen.)

Vi har Makten. Church of the Creator har tron och programmet för att förinta detta maligna onda och utplåna det från jordens yta. Vi kan inte förinta den mäktiga judiska plågan genom att hugga på dess tentakler. Endast genom att samla och organisera den totala Vita Rasens vördnadsbjudande makt kan vi någonsin hoppas på att få bort den parasitära juden från vår rygg. Uppväckt, informerad och organiserad är den Vita Rasen tio gånger så mäktig som alla judar och rasblandade folk tillsammans. Vårt program går ner till grunderna i Naturens Lagar, överlevnaden för vår egen sort, den stora Vita Rasen. Vi går efter orsaken, inte symtomen.

I denna, vår *Vita Mans Bibel*, och i *Naturens Eviga Religion*, har vi det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den ultimata tron.

Organisera och Distribuera. Behöver vi säga mer? Om du vill ansluta dig till den Vita Mannens kamp för överlevnad, expansion och framsteg för vår egen ras, skaffa dig då ett exemplar idag.

Efter att du har läst vår Bibel, grundligt smält och studerat den, då är du redo att bli medlem i den finaste religiösa organisationen på jordens yta, Church of the Creator. Du är

sedan redo att bli en Skapare — eliten av eliten, och ta upp kampen mot den föraktlige juden.

Creative

Credo No. 41

Det judiska programmet för bastardiseringen av den vita rasen

Bastardiseringen av Amerika. Vi har i det föregående kapitlet visat den judiska pengamaktens fruktansvärda kraft och hur den har gjort det möjligt för denna svekfulla ras att inta regeringen, nyhetsmedierna och varje annat nervcentrum för makt. Låt oss nu undersöka de förrädiska bedrägerier som juden använder här i Amerika för att bastardisera oss, den vita rasen, för att tvångsmata och pumpa in Afrikas svarta blod i det vita Amerikas ådror.

Slavhandlare huvudsakligen judar. För över trehundra år sedan, när den judiska slavhandeln började släpa den svarte afrikanen till Amerika för ekonomisk vinning, visste juden redan hur han skulle använda negern för att bastardisera den nya vita civilisationen som blomstrade i detta nya löftets land. Medan han gjorde en enorm vinst på att handla med svart kött, visste han redan då att senare generationer av hans ras kunde och skulle använda detta svarta gift för att förgöra den vita rasen. Han visste detta eftersom han hade gjort exakt samma sak genom historien, särskilt i det antika Rom!

Rekonstruktionsperioden — Förnegerisering av södern. Under efterspelet av inbördeskriget inledde juden en enorm maktkampanj för att bastardisera det vita blodet i södern. Detta grymma, meningslösa krig mellan det vita folket i norr och söder, anstiftat av judarna, skapade förödelse i södern. Med stöd av den (vita) nordstatarmilitären förklarades alla vita sydstatare som rebeller och fråntogs sin rösträtt. De dumma negrerna som inte hade någon erfarenhet av styre, aldrig hade röstat tidigare, var okunniga och analfabeter, de ensamma gavs rösträtt. Snart var domstolar, lagstiftande församlingar och andra regeringsorgan bemannade med dumma, okunniga negrer, varav de flesta varken kunde läsa eller skriva, men vars handlingar helt manipulerades av judiska "carpetbaggers".

Juden stal den vita mannens egendom. Judarna fortsatte nu med att inte bara ta över regeringarna i den vita södern, utan även stjäla deras egendom. Överordnat allt detta tjuveri och ränksmideri fanns ett våldsamt program för rasblandning där vita kvinnor på gatorna överfölls av negrer utan skydd

vad som helst från lagen. Rasblandningsprogrammet misslyckades huvudsakligen på grund av Ku Klux Klans samlande kamp. Vid 1880-talet hade sydstaterna drivit negern från makten och den Vite Mannen återtagit sina domstolar, lagstiftande församlingar och regering. Judarna förblev fortfarande i bakgrunden i maktens nervcentra, obemärkta av de flesta "emanciperade" vita.

Ny offensiv. I början av 1900-talet lanserade juden ett nytt program för rasblandning av den Vite Mannen, under täckmantel av kommunistpartiet. Denna gång var det riktat mot hela USA med spjutspetsen riktad mot den djupa södern.

Ritning för rasblandning. Här är ritningen som den fastställdes av juden Israel Cohen i hans bok med titeln *A Racial Programme for the Twentieth Century*.

> "Vi måste inse att vårt partis mest kraftfulla vapen är rasmotsättningar. Genom att i de mörka rasernas medvetande inpränta att de i århundraden har förtryckts av de vita, kan vi forma dem efter kommunistpartiets program. I Amerika kommer vi att sträva efter en subtil seger. **Samtidigt som vi piskar upp negerminoriteten mot de vita, kommer vi att sträva efter att ingjuta ett skuldförklaring hos de vita för deras exploatering av negrerna, vi kommer att hjälpa negrerna att nå framskjutna positioner inom livets alla områden, inom yrkena och inom sportens och underhållningens värld. Med denna prestige kommer negern att kunna ingå äktenskap med de vita och påbörja en process som kommer att överlämna Amerika till vår sak.**"

Tregrenat program. I grund och botten går programmet ut på att ingjuta hat bland negrerna mot de vita — "Döda vitingen"-besattheten; samtidigt främja "kärlek" och "broderskap" för negrer bland de vita; ingjuta ett förlamande skuldförklaring hos de vita till den grad att de dumt nog skulle göra vad som helst för att blidka negern.

Med regering, pengar och propagandavapnen i judarnas händer är striden igång.

Total offensiv. En våldsam attack görs av judarna för att rasblanda raserna i Amerika i denna generation. Allt möjligt har redan gjorts för att blanda och integrera boende, men även detta går inte tillräckligt snabbt. Judarna vet att för att få interrasiala äktenskap accepterade och få dem i gång, måste de börja med skolbarnen i tidig ålder.

Obeveklig offensiv. Den judiska attackens virulens varierar med tider och möjligheter. Liksom ett dödligt virus ligger det i väntan på de rätta förhållandena för att åter flamma upp i en fullständig epidemi. När försöket att rasblanda den vita södern efter inbördeskriget misslyckades, återhämtade sig det judiska nätverket och lade planer för att skapa dessa rätta förhållanden. Därför, under perioden ungefär mellan 1880 och 1950

drivkraften att bastardisera den vita rasen tycktes avta, men i hemlighet fortsatte förberedelserna i ett rasande tempo. Sedan, i början av den andra hälften av 1900-talet, flammade det upp i full virulens igen, med vissa judiska ledare som förutspådde att inom ytterligare en generation eller två skulle inga fler vita barn födas.

* * * * *

De vapen som används. Låt oss titta på några av de medel och metoder med vilka judarna driver på integration, rasblandning och bastardisering, vilket allt innebär den vita rasens död.

1. Juridiska manövrer — Genom att använda kongressen, högsta domstolen och den verkställande makten. Om vi granskar de tiotusentals lagar som kongressen stiftar varje år, högsta domstolens beslut och den amerikanska presidentens handlingar, kommer vi att finna att den överväldigande majoriteten av dem är sådana att de (a) gynnar negrerna och ler-raserna, (b) ökar skattebördan för de vita produktiva medborgarna och verkar till de vitas nackdel, (c) främjar rasblandning och äktenskap mellan raser, (d) verkar för den numerära ökningen av negrer och ler-raser och (e) mot den numerära nedgången för det vita folket.

2. Bussning av våra barn. Detta program är en tyrannisk maktsträvan för att blanda svarta och vita barn i tidig ålder för att främja äktenskap mellan raser. Det får effektivt fäste i våra ungas sinnen, och det blir allt vanligare (särskilt i de större städerna) att se en svart negerhane gå hand i hand med en vit flicka.

Att de vita föräldrarna tolererar att deras dyrbaraste ägodel, deras barn, bussas mot deras vilja, är ett tecken på hur långt den vita rasen har fallit i judarnas klor. För ett halvt sekel sedan skulle de ha gjort uppror och hängt de skyldiga för en sådan skymf. De borde göra det idag.

3. Så kallade lagar om öppet boende. Den judiska polisstaten har skrämt och tvingat MÄKLARE, byggare och hyresvärdar att öppna dörren på vid gavel för negrer, trots att de inte är önskade och trots att de inser att negrer kommer att förstöra deras fastighetsvärden.

När det gäller att välja, selektera eller värdera fastigheter av nästan vilket slag som helst, men särskilt bostadsfastigheter, är den enda tysta men avgörande faktorn: negrer. Frågorna, uttalade eller outtalade, är: Finns det negrer i grannskapet? Hur långt är det till negerkvarteren? Flyttar negrerna i denna riktning? Hur länge dröjer det innan negrerna kan nå detta område?

Ändå är fastighetskommissionärerna i varje stat, myndigheten för bostads- och stadsutveckling i Washington och justitiedepartementet extremt hårda och tuffa i sina krav på att frågan aldrig får diskuteras offentligt, och kräver att vilken smutsig neger som helst...

tillåtas flytta in i vilket grannskap han vill, även om de vet att det kommer att devalvera och fördöma grannskapet så snart den första negern flyttar in. Även om vårt rättssystem är milt och eftergivet till gränsen för idioti när det gäller brottslingar, mördare och våldtäktsmän, är de tuffa och oförsonliga mot varje vit som motsätter sig integrationsprocessen.

När frågan om "Öppna bostäder" nyligen togs upp på valsedeln i en folkomröstning i Kalifornien, röstade folket emot det med 2 mot 1. Detta trots massiva judiska propagandaförsök att genomföra det. Fick folket sin "demokratiska" önskan att förbjuda "Öppna bostäder"? Hellre nej! Den judekontrollerade statliga högsta domstolen förklarade helt enkelt folkomröstningen grundlagsvidrig. Den vita befolkningen borde ha rest sig som en man och hängt dessa föraktliga förrädare.

4. **Välfärdsprogram.** Dagens välfärdsprogram håller på att bli ett paradis för gratisätare och en skattebetalares mardröm. De är så utformade att negrerna nu kan driva omkring och rida på de arbetande vita människornas ryggar med fullt stöd och uppmuntran från statliga myndigheter. Därav tar negrerna, som är dumma, initiativlösa och lata av naturen, gärna full nytta av vår generositet. Denna "generositet" ger dem gott om tid att föröka sig, att ägna sig åt brottslighet och alkoholism. Dessutom, med stödet till beroende barn och andra program, har förökning och välfärd nu blivit ett sätt att leva för en ständigt växande del av negergrupperna. Som ett resultat börjar svarta kvinnor i 14- eller 15-årsåldern skaffa barn utan äktenskapets fördelar. När de är 35 kan de ha producerat allt från sex till 15 små svarta oäktingar som alla subventioneras av arbetande vita skattebetalare. Mödrarna ser varje ytterligare barn som en ökad bonus i välfärdschecken, så alla hämningar kastas överbord. Samtidigt har de arbetande vita paren, vars skatter närmar sig ren konfiskering, få eller inga barn alls.

Det krävs inget matematiskt geni för att förutsäga framtiden för en sådan situation. Det är precis som judarna planerade det — att översvämma landet med svarta parasiter och krympa den vita rasen till glömska.

5. **Beskattning.** Som alla vet kan man inte driva in skatt från människor på välfärd, utan dessa skatter måste komma från de människor som fortfarande har anständigheten och ambitionen att arbeta och producera. Eftersom regeringen uppmuntrar negrerna att gå på välfärd snarare än att arbeta; eftersom en allt större andel av negrerna är övertygade om att de har det bättre på välfärd än att ens försöka arbeta; och eftersom den totala negerbefolkningen växer lavinartat, är det bara logiskt att förvänta sig att våra välfärdsrullor växer lavinartat. Detta är i själva verket vad som händer. Inte bara är de flesta negrer på välfärd, utan ett allt större antal vita kastar in handduken, och även de hamnar i välfärdssystemet.

Vita par pressade till bristningsgränsen. Någon måste betala för det, och som vi nämnde är det en krympande grupp av arbetande vita par, vars skatter på mat, bensin, bostäder och tusen andra kategorier har stigit oroväckande under de senaste decennierna. Lägg därtill inflationen, den federala inkomstskatten, ofta delstatlig inkomstskatt och i vissa fall kommunal inkomstskatt; det börjar nå en punkt där det är nästan omöjligt för det genomsnittliga vita paret att få pengarna att räcka till. Ovanpå denna börda ligger den ständigt ökande faktorn inflation. Som ett resultat arbetar både man och hustru i många hushåll, har få eller inga egna barn, och subventionerar omedvetet ökningen och spridningen av de svarta, då de senare har statliga pengar och gott om tid att föröka sig.

Vi är nu slavarna. Så historien har gjort en total helomvändning. Medan negrerna ursprungligen fördes hit som slavar (av judar) för att arbeta åt sina vita herrar, är de vita nu slavarna som arbetar och subventionerar det svarta avskummet under de judiska slavdrivarnas ledning.

6. Vitt skuldkonplex över befolkningsexplosionen. Världens befolkning ökar nu i en explosiv takt. Detta är ett faktum och det hamras ständigt in i våra hjärnor av de judiska nyhetsmedierna. Eftersom vita människor vanligtvis är mer samvetsgranna till den grad att de är tyngda av skuld, svarar de med att ha familjer med ett eller två barn, eller inga alls. Negrerna, mexikanerna, puertoricanerna och andra gyttjeraser å andra sidan, som är lata och oansvariga, låter bara naturen ha sin gång, förökar sig till gränsen för sin utsvävning, och med enkla bidragscheckar bryr de sig inte det minsta om befolkningsexplosionen.

Gyttjeraser exploderar, den vita rasen krymper. Vad juden skickligt döljer i sin propaganda om befolkningsexplosion och kampanjer för noll-tillväxt är att det uteslutande är gyttjeraserna över hela världen som exploderar i en aldrig tidigare skådad takt och att den vita rasen faktiskt krymper mot utrotning. Genom att dölja de rasmässiga fakta i fallet åstadkommer judarna exakt vad de föresatt sig att göra — expandera gyttjeraserna och krympa de vita in i glömska.

7. Kyrkor och religion. Århundraden innan våra "grundlagsfäder" infogade den olycksaliga idiotin om att "alla människor är skapade lika" i självständighetsförklaringen, predikade kristendomen redan samma nonsens och lade grunden för det judiska programmet för rasblandning. Genom att predika att vi är "alla Guds barn", att vi är "alla lika inför Herren", mjukades den vita mannens tänkande upp för att acceptera gyttjeraserna som sina "bröder". Idag har de kristna kyrkorna radikalt trappat upp sin kampanj för rasblandning och gjort den till den mest aggressiva punkten i hela sitt program. Inte nog med att de alltid och undantagslöst ger sitt moraliska stöd till allt judiskt ras-

Henry Ford och judarna

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Lot finden bekannt

Ein Verfahren zum [illegible] Finden von [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

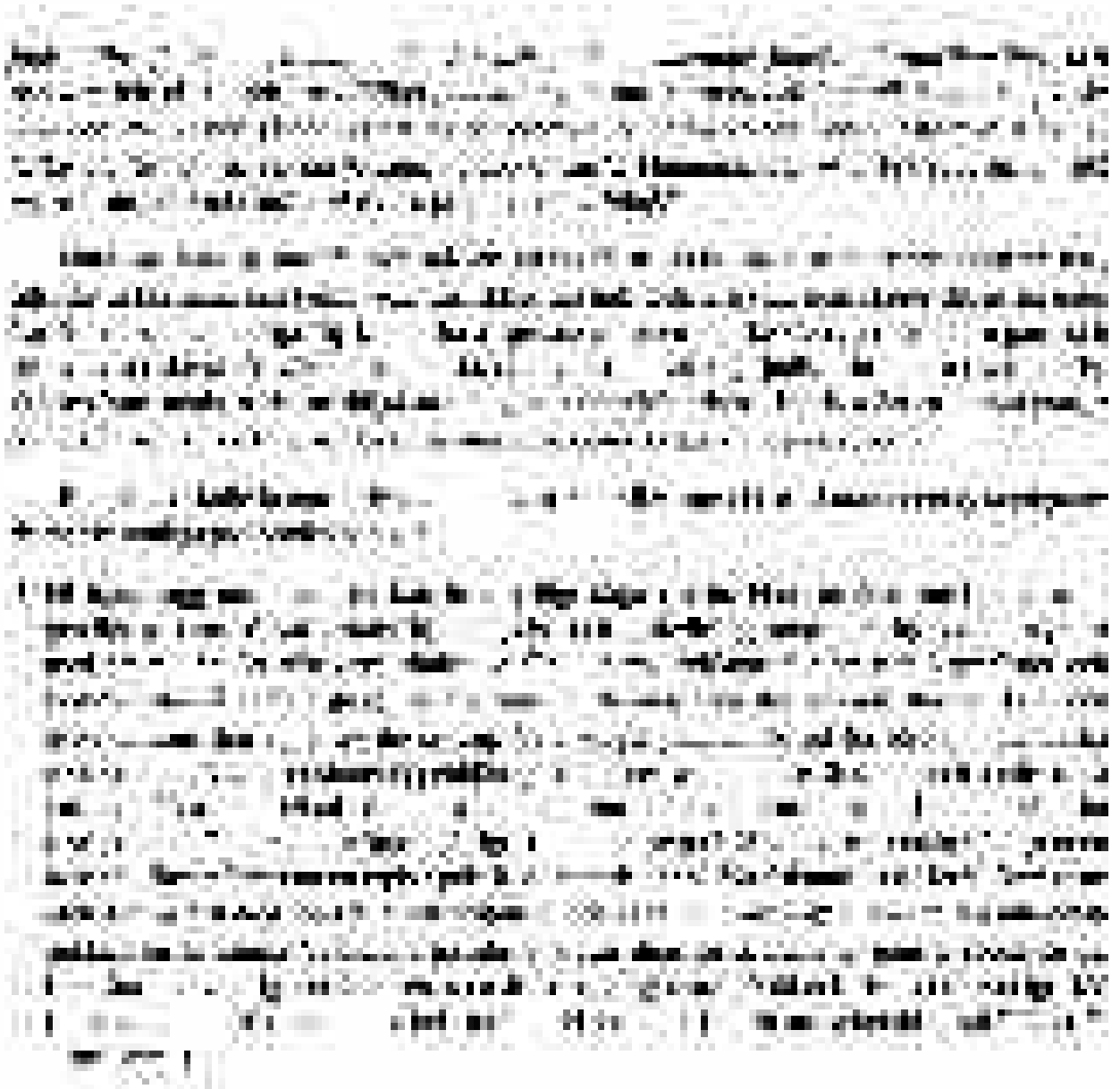

Credo Nr. 44

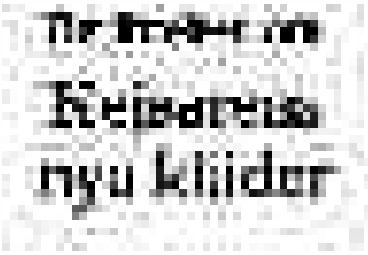

References

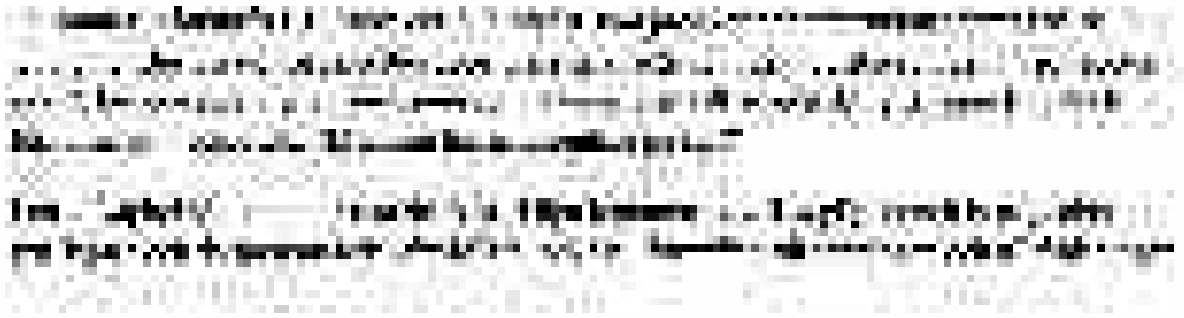

Vänskaplighet och Lärarrogenhet

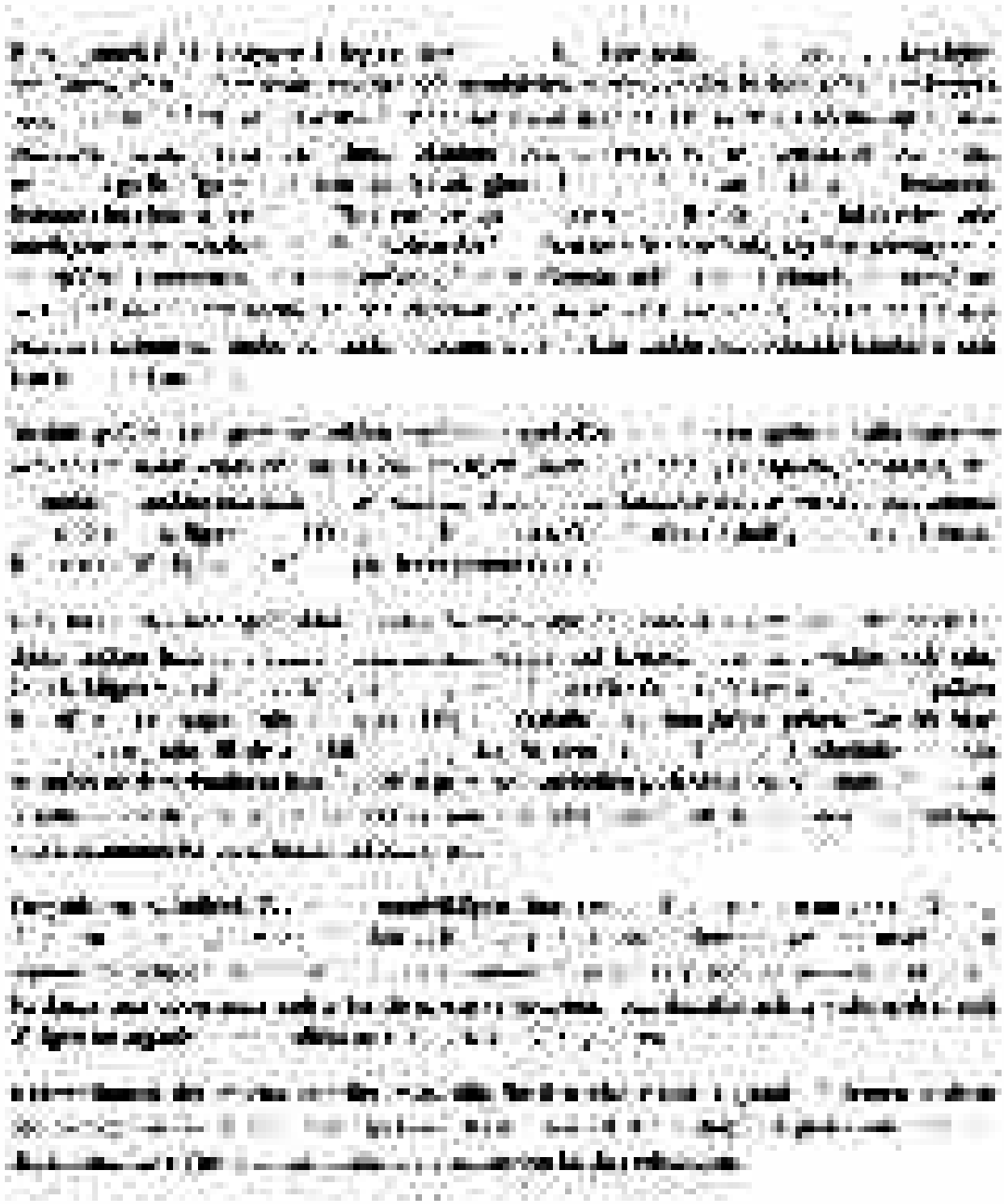

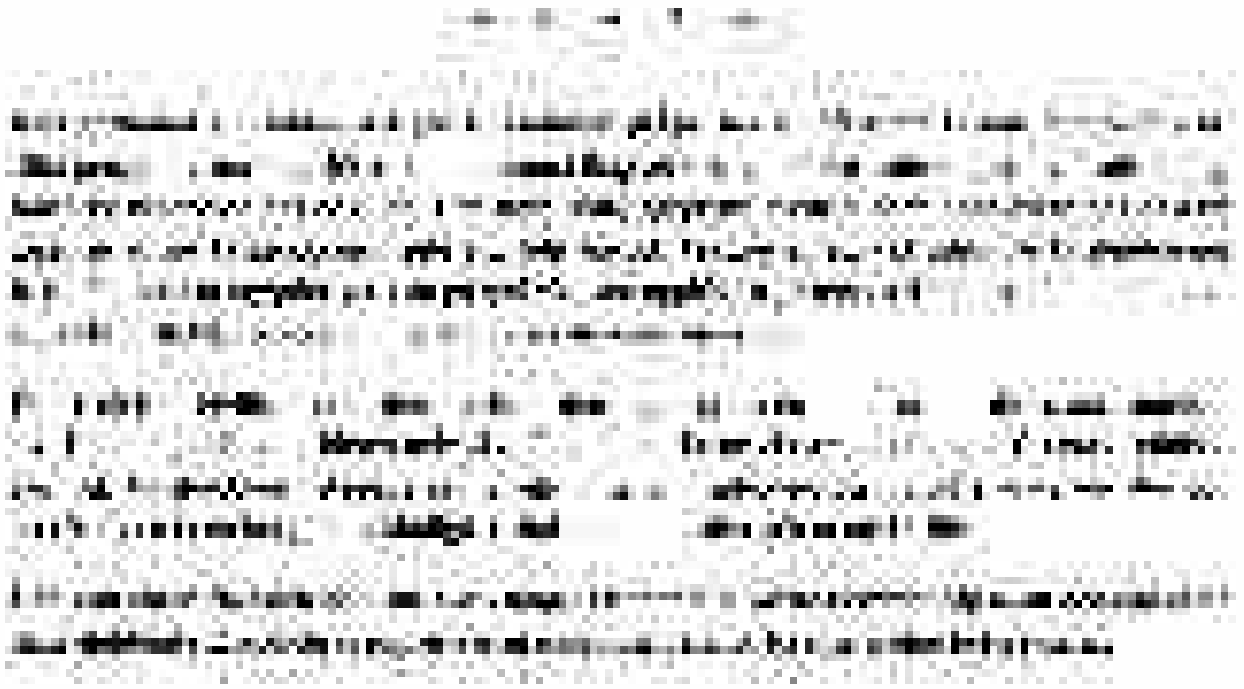

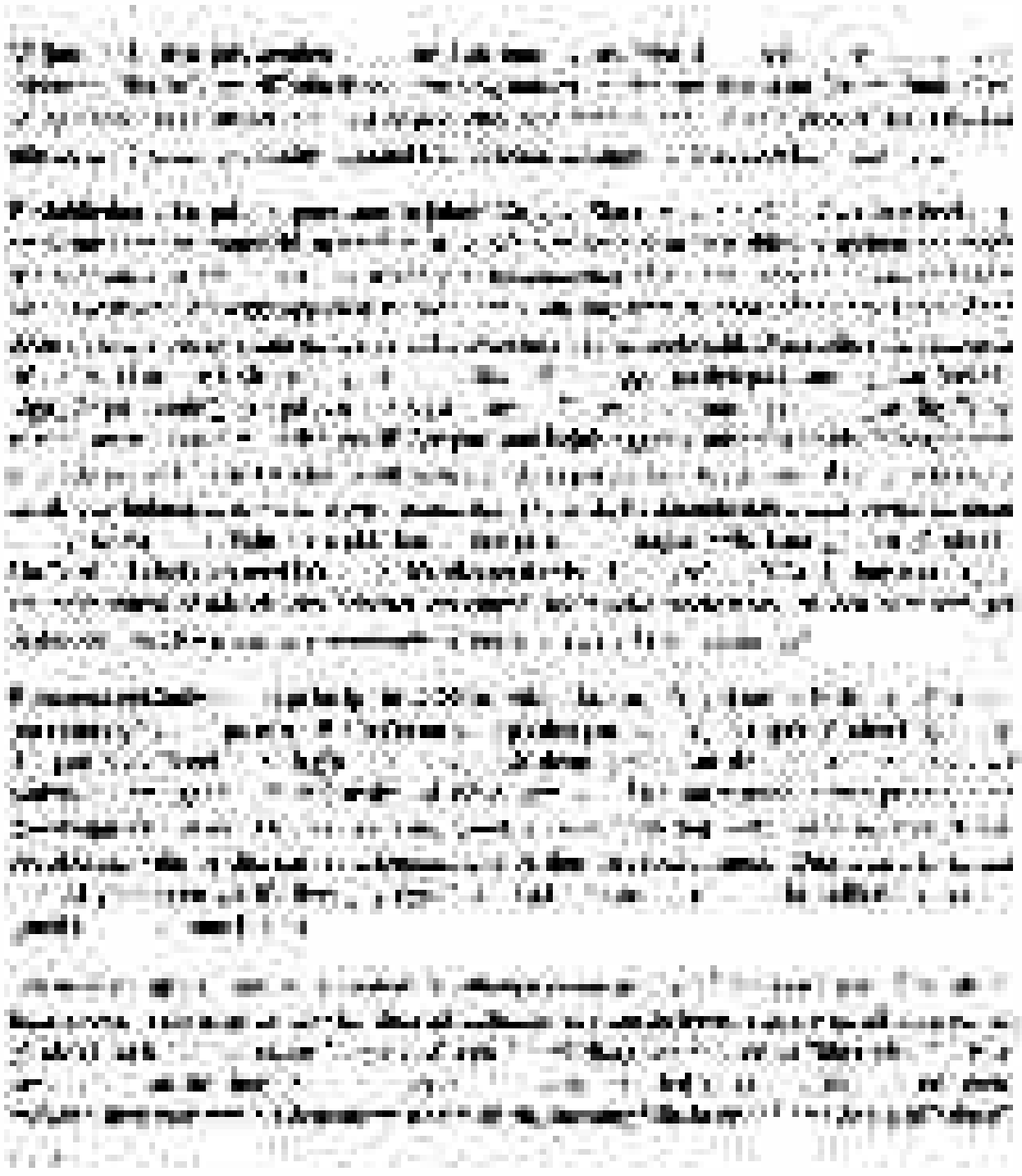

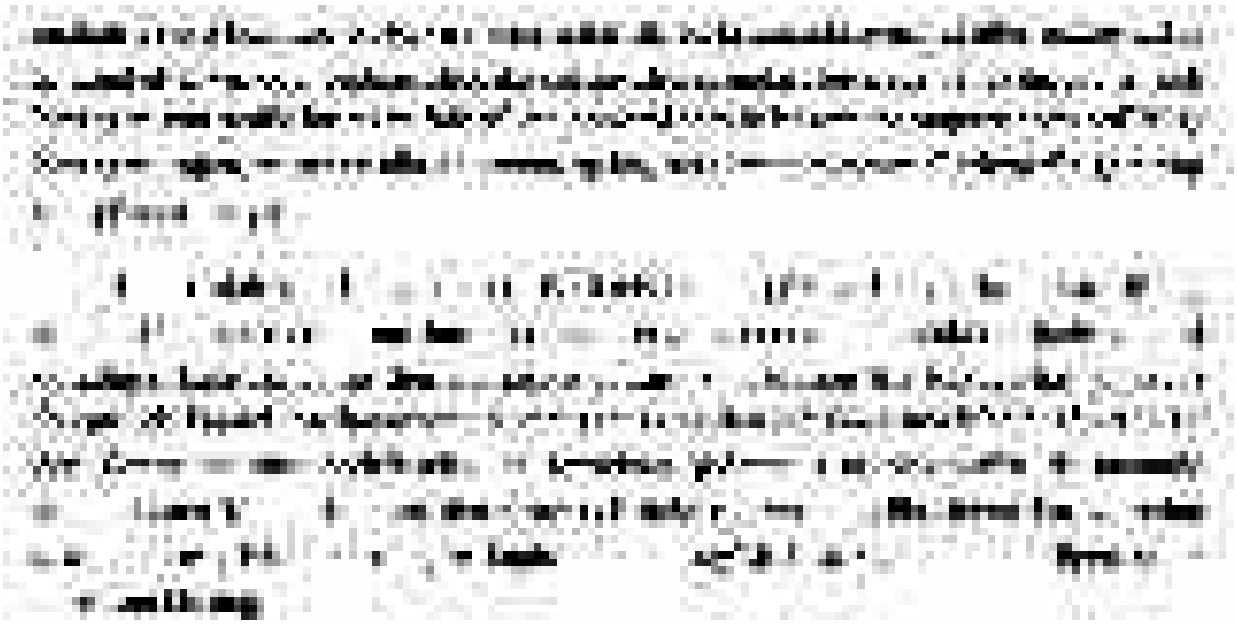

Test für Lärmgenhet

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

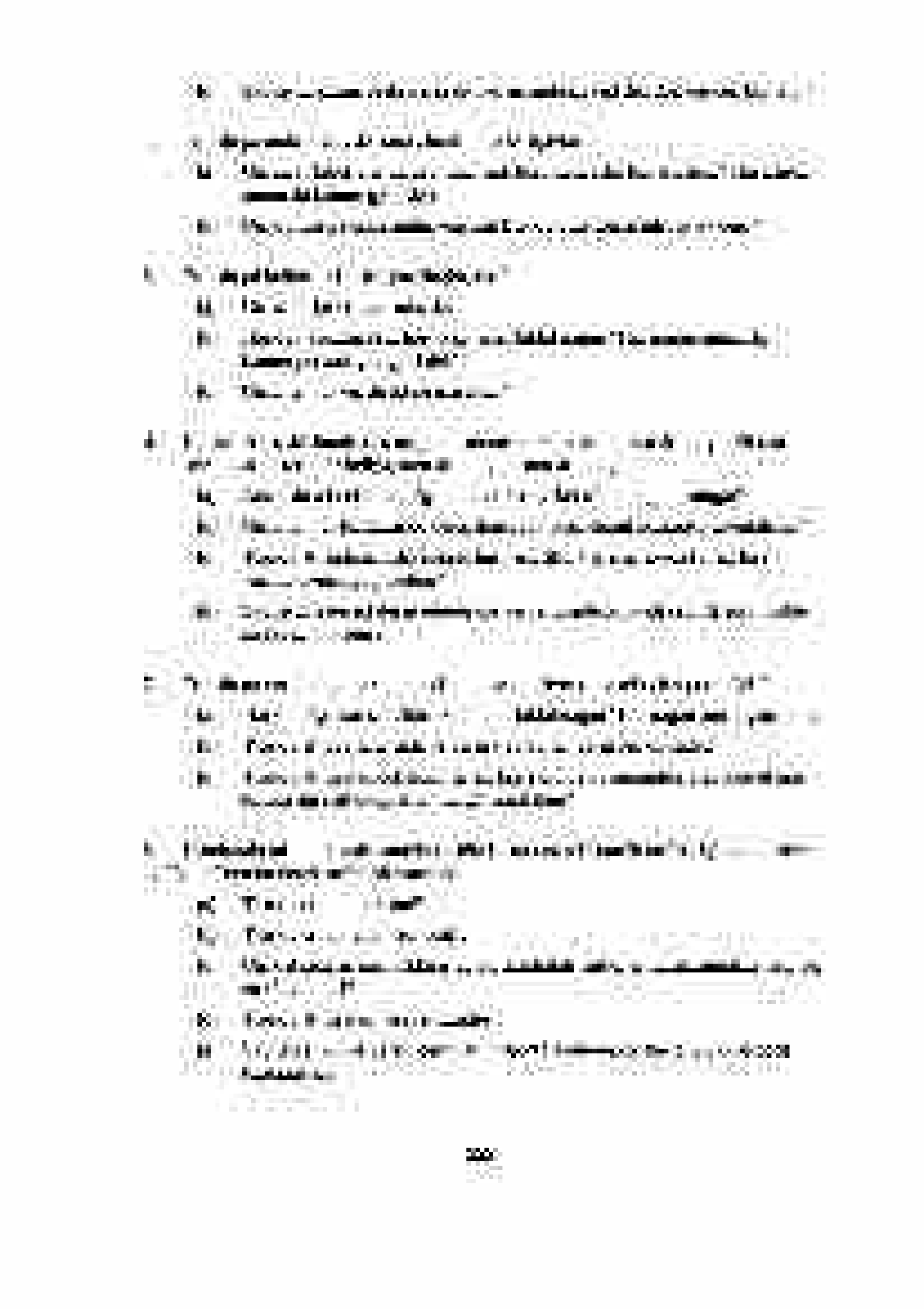

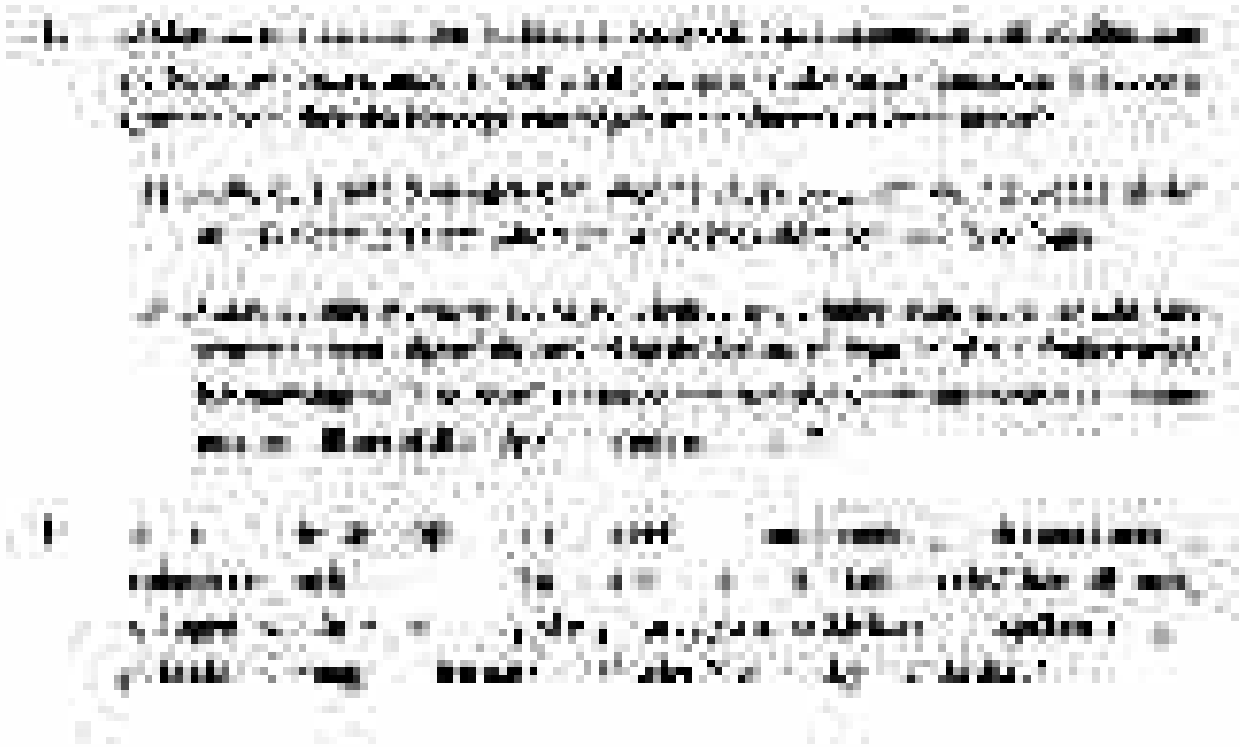

Den 'kostna' bluffen

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

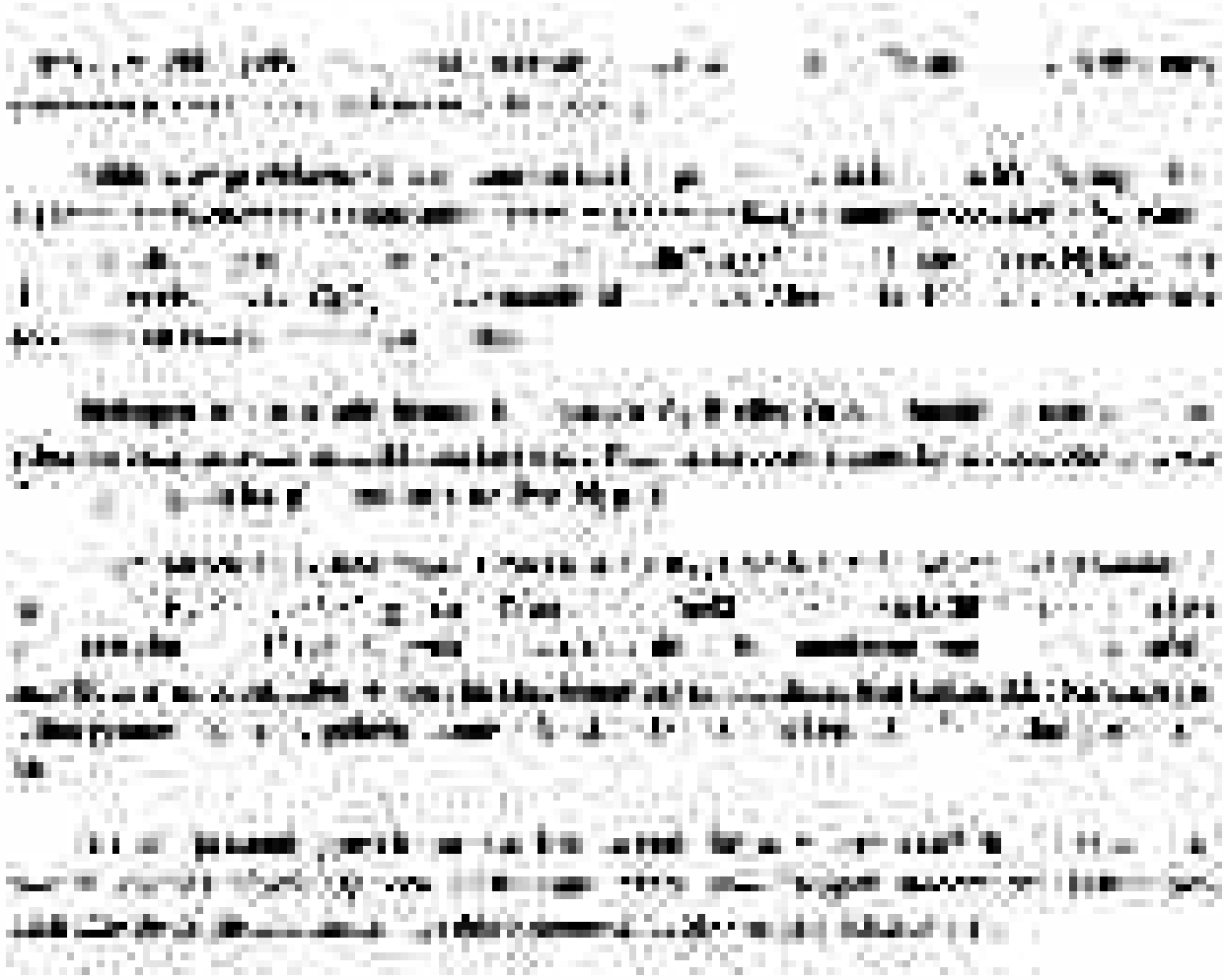

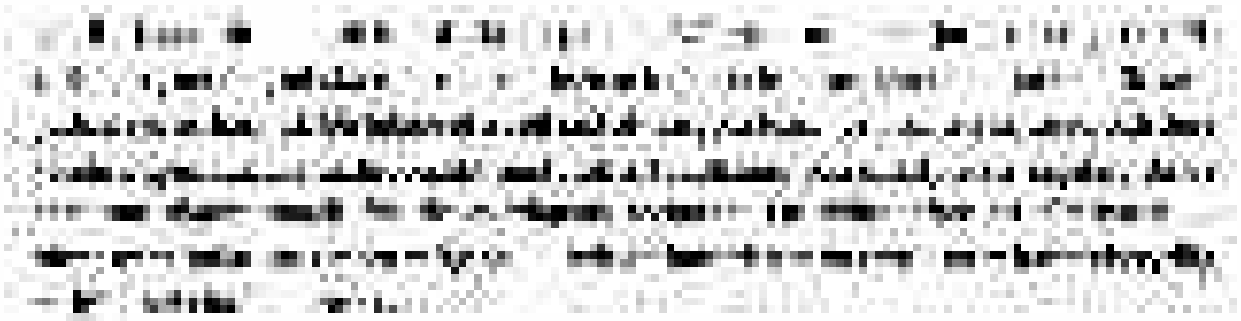

[illegible]

[illegible]

Helvetia

[illegible]

[illegible] 50

Observationen am [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Lumsdenov echinokokální

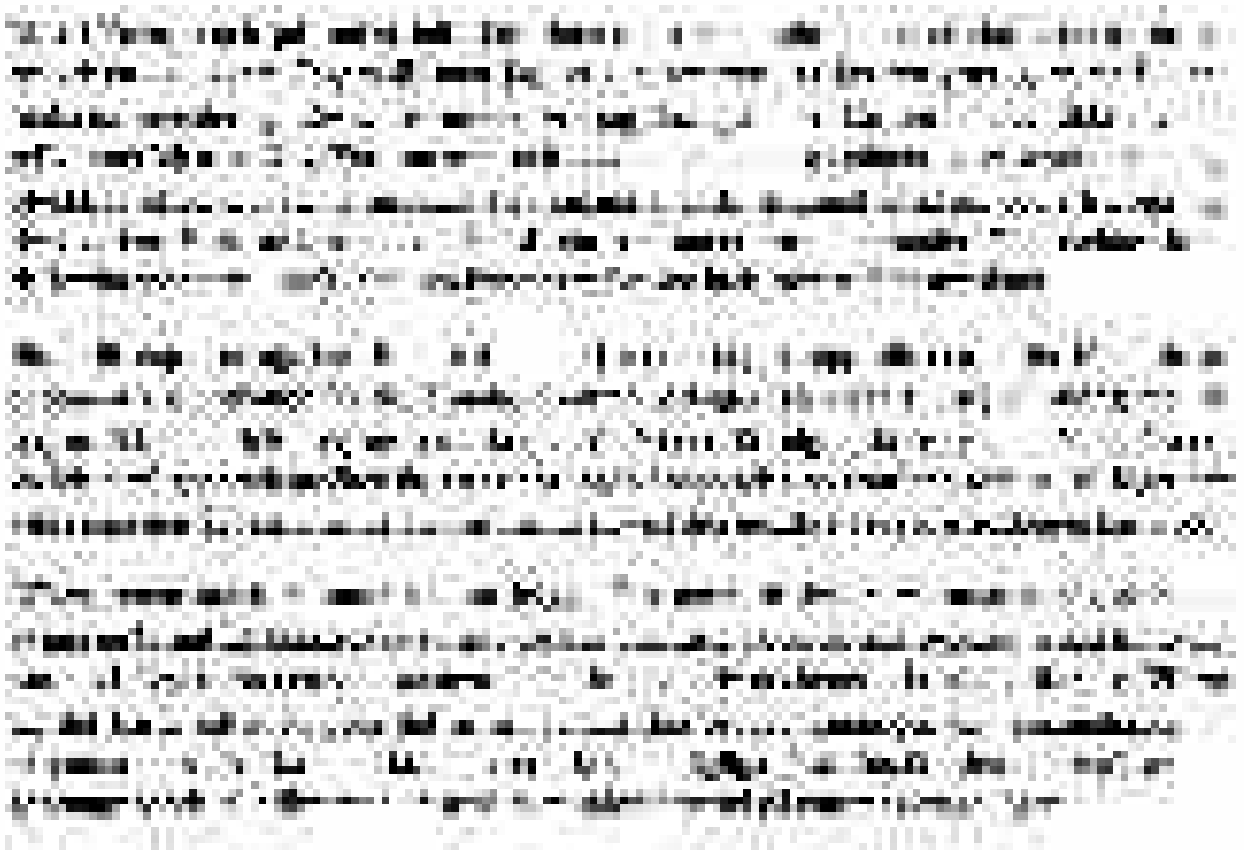

Seite

Nummer 53

Der zuständige Kirchenkreis, in dem Patenkinder wohnen

[illegible]

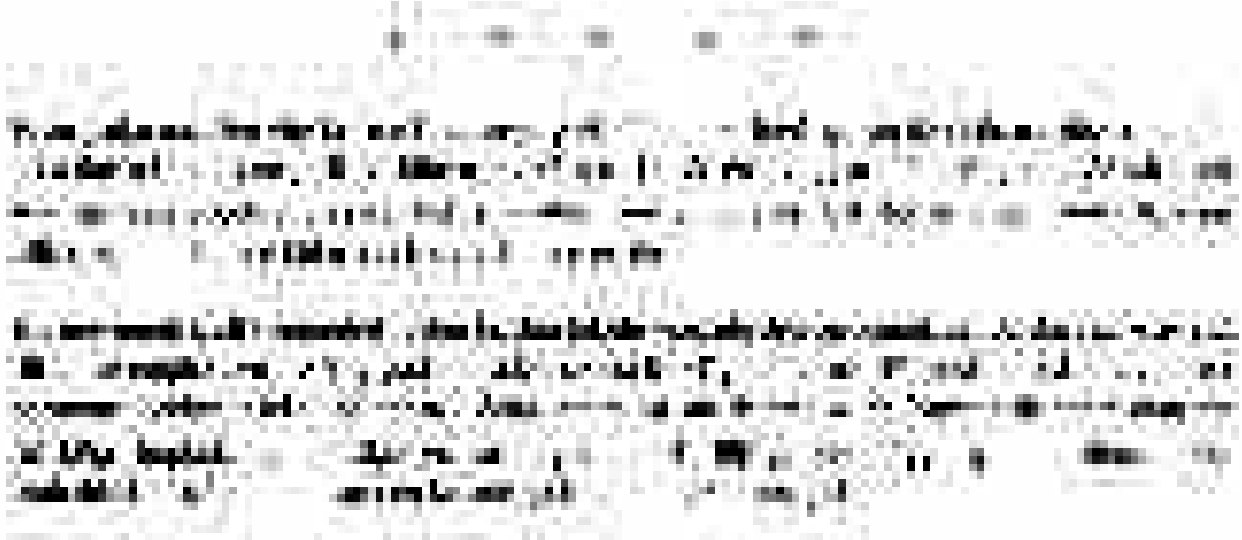

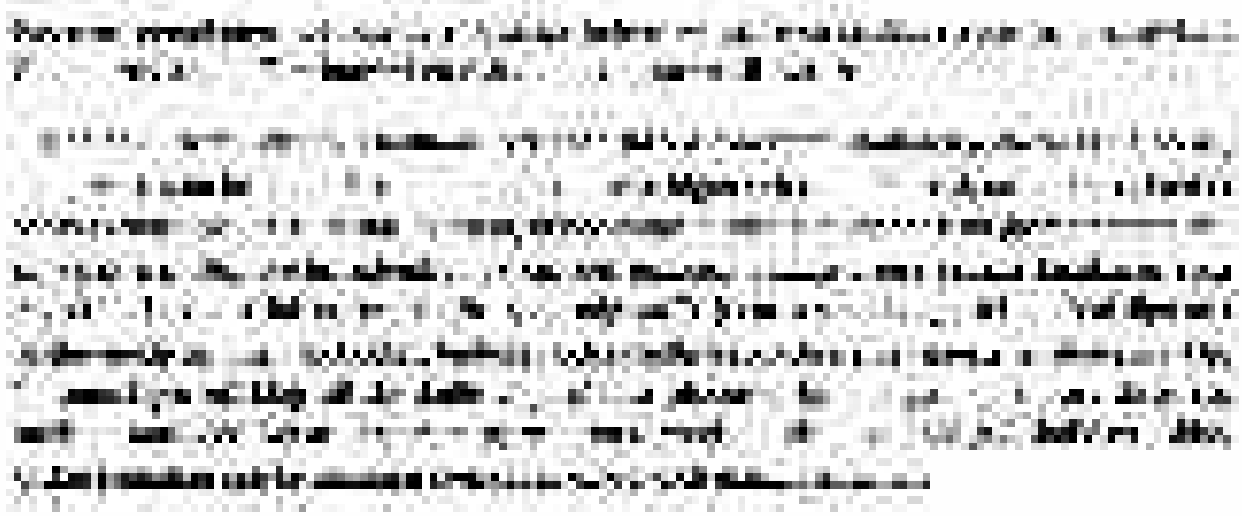

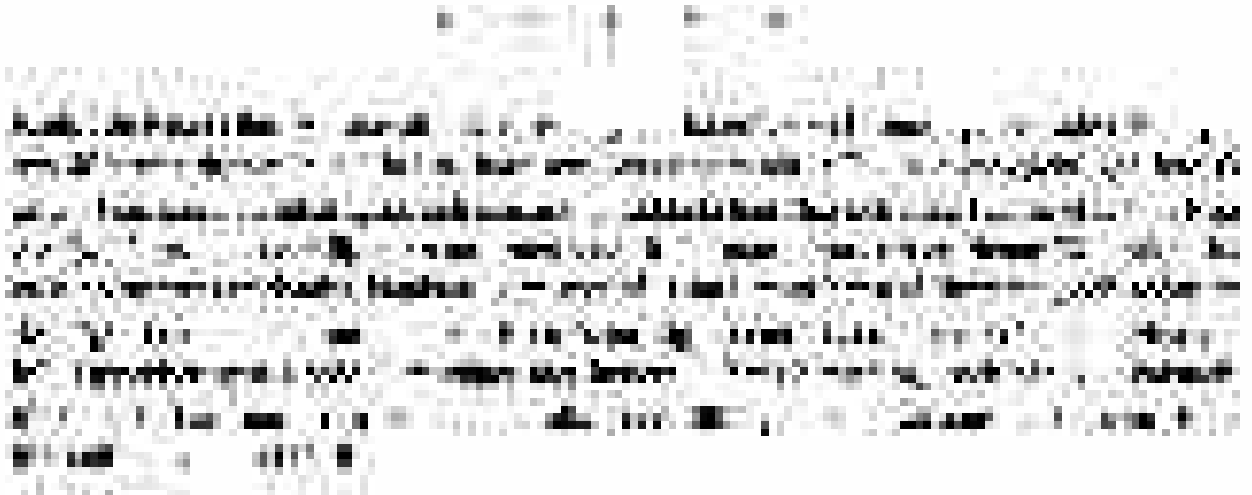

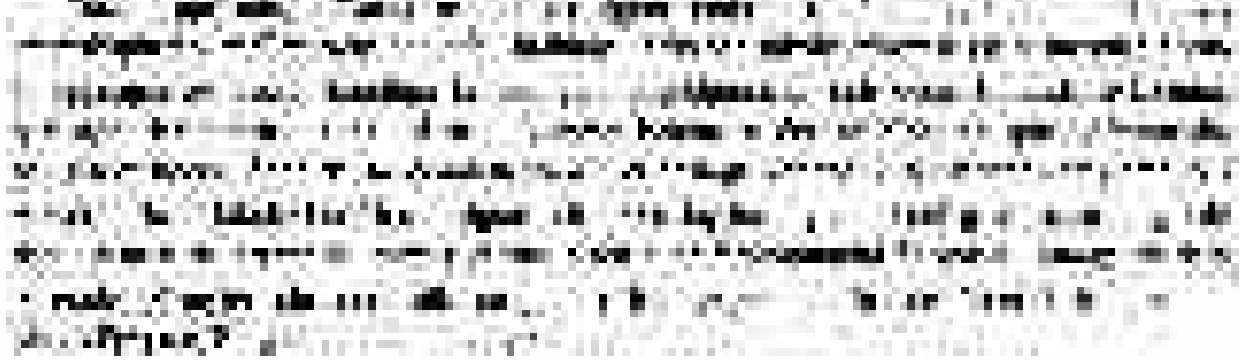

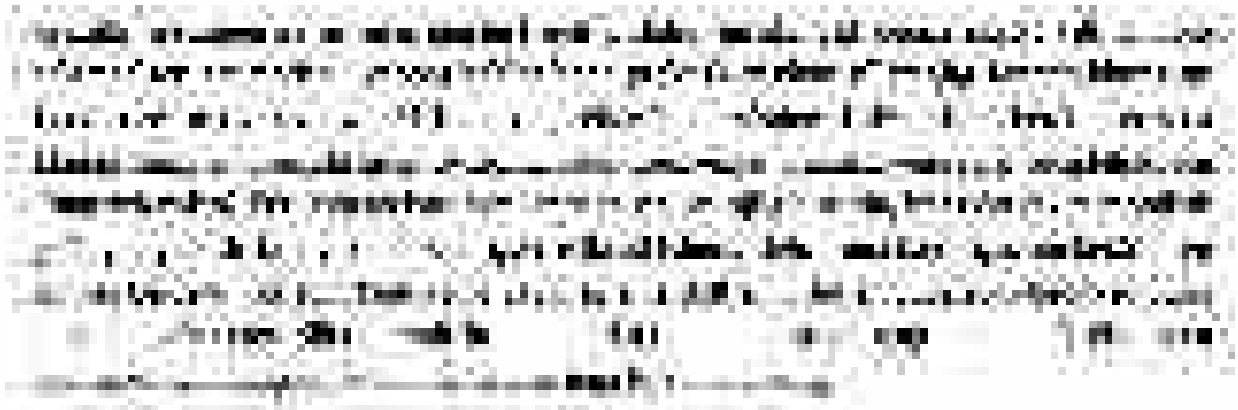

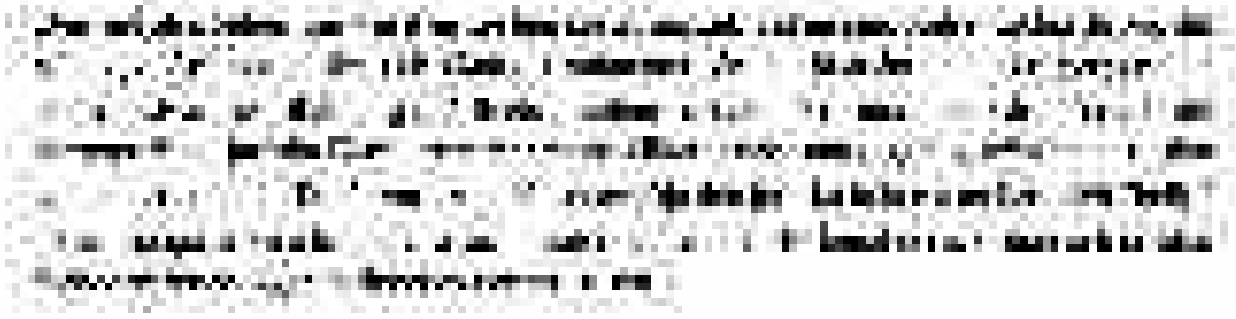

Några imperativa kriterier för skuldebrevslån och kriteria förklarar med några verkliga exempel

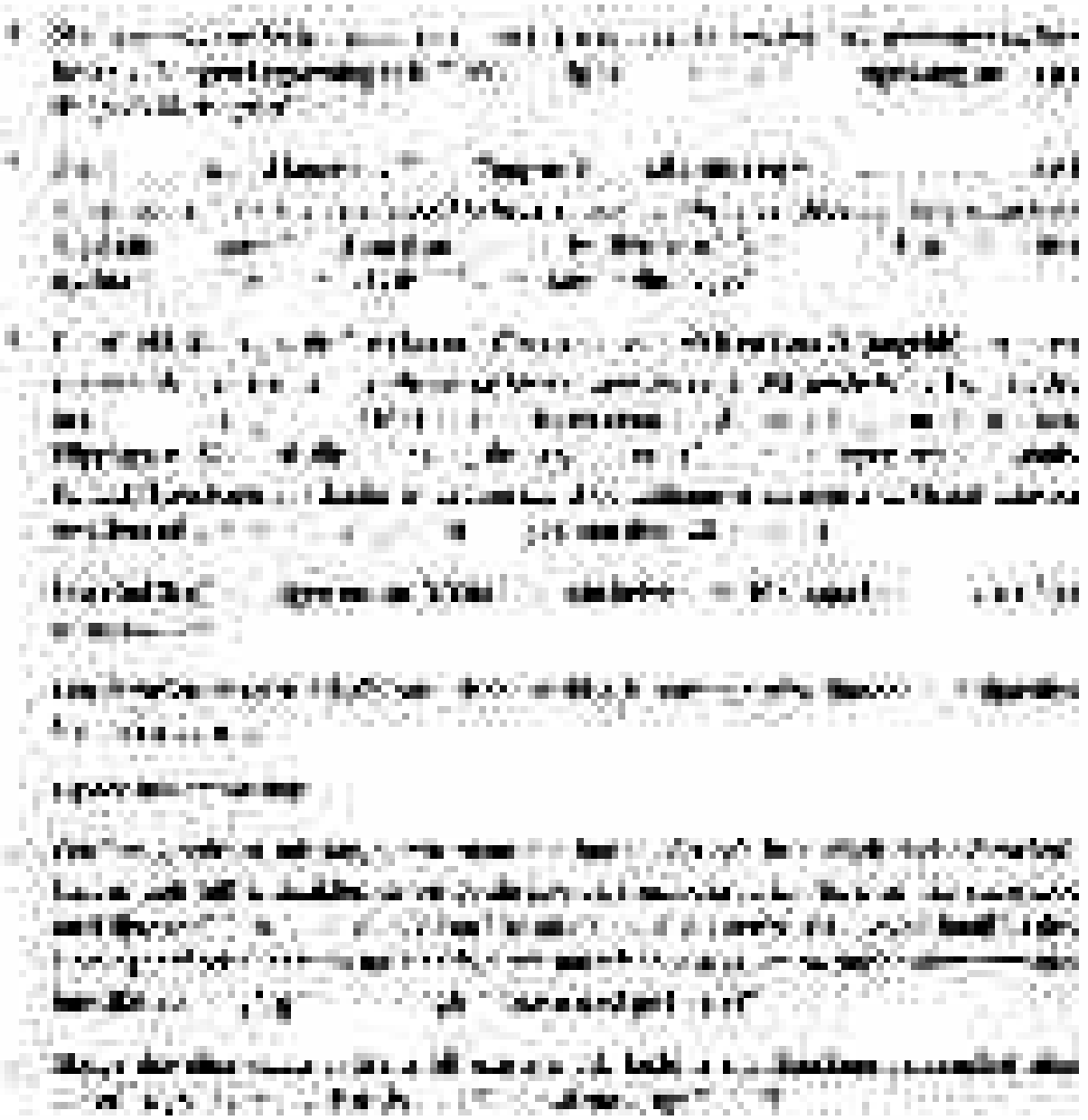

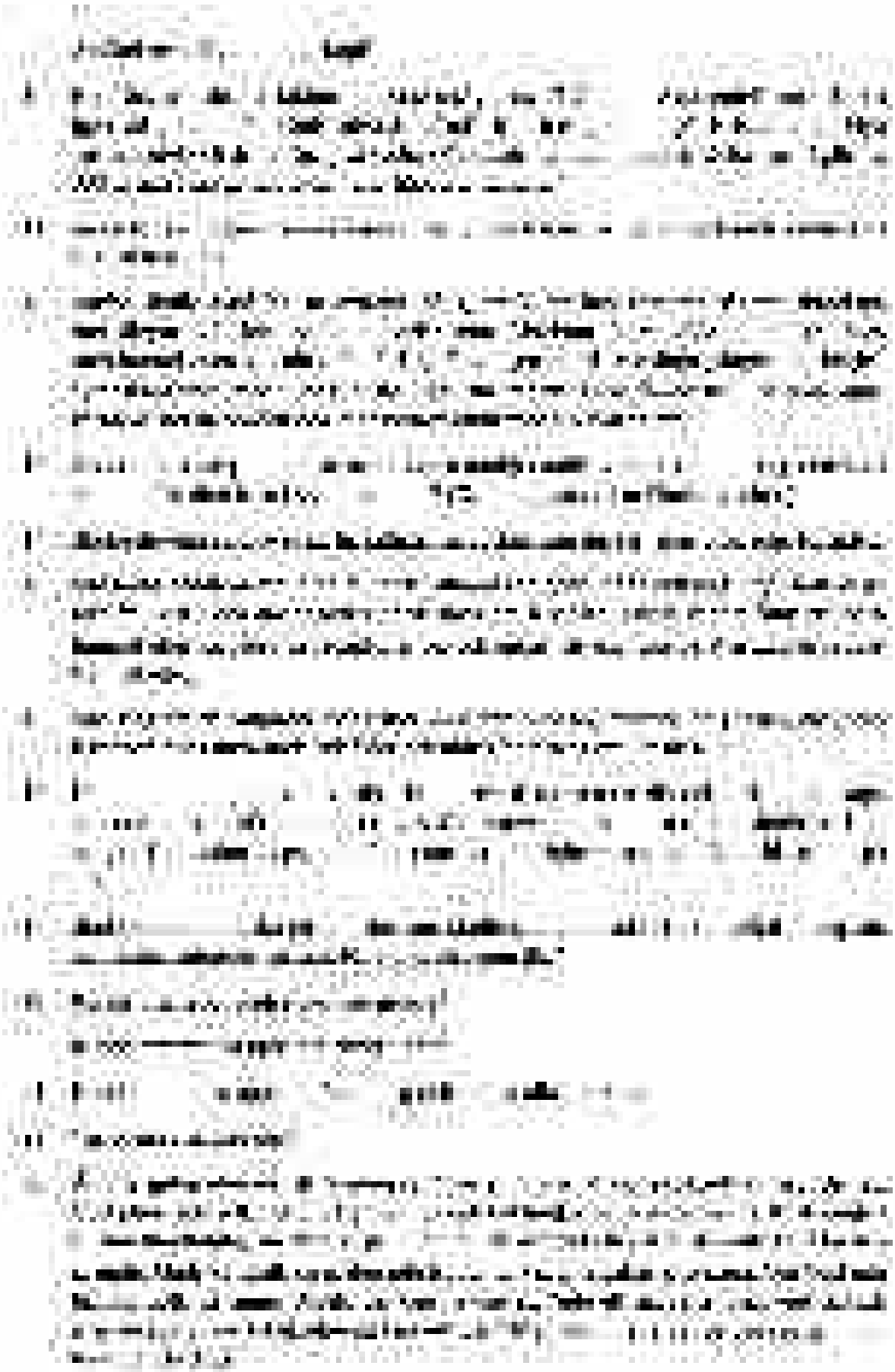

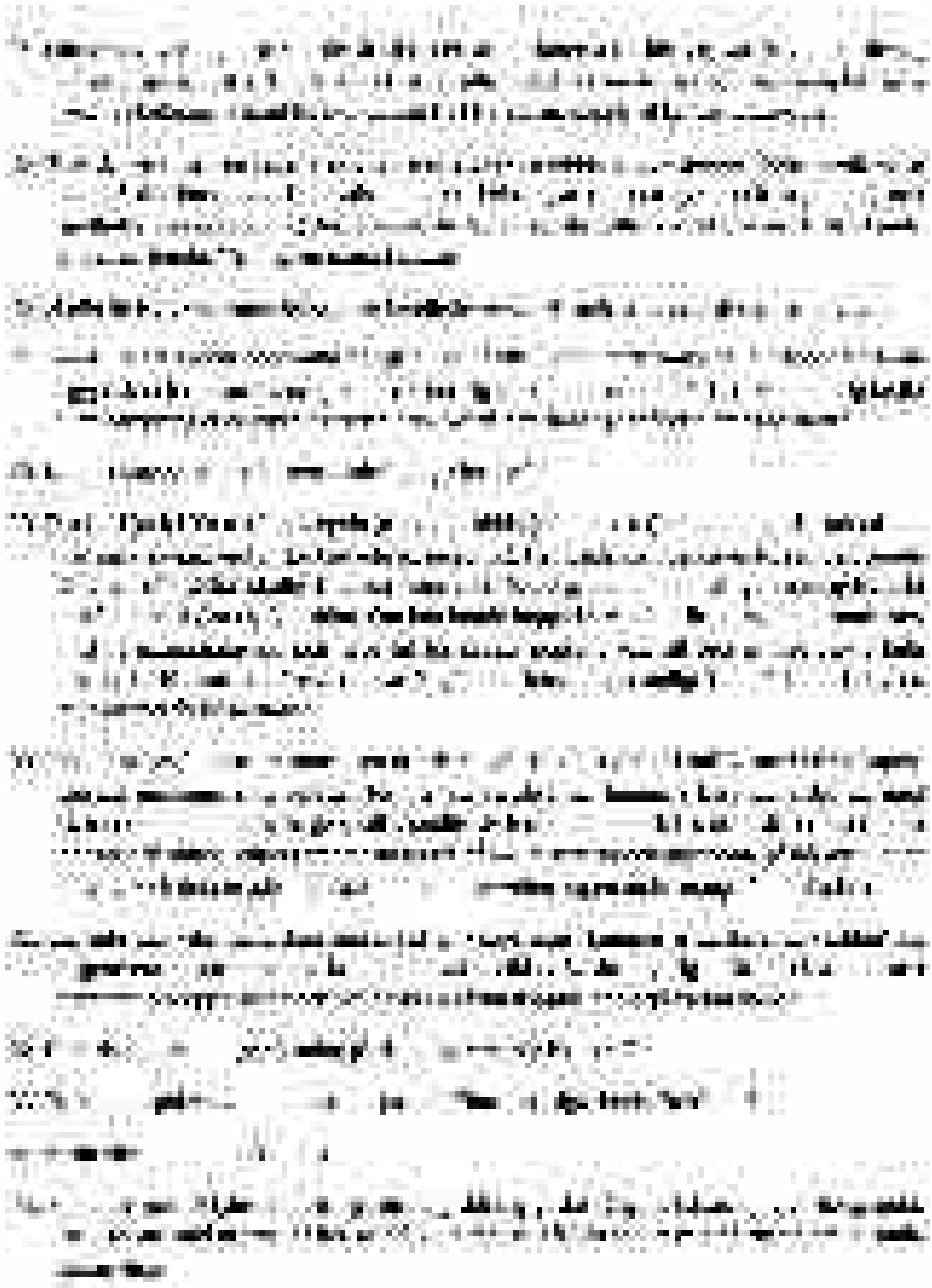

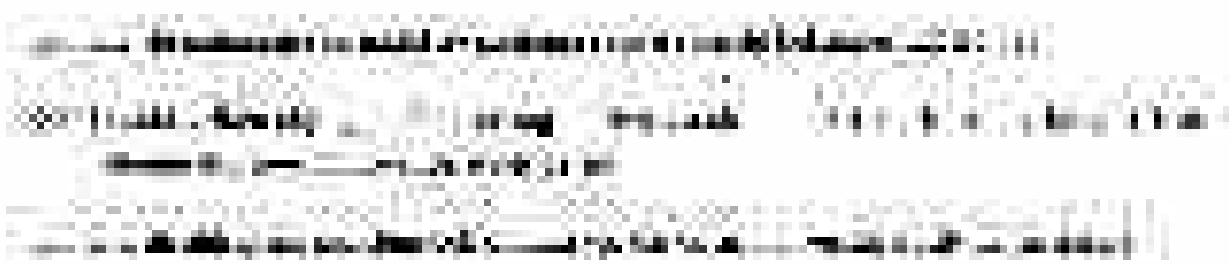

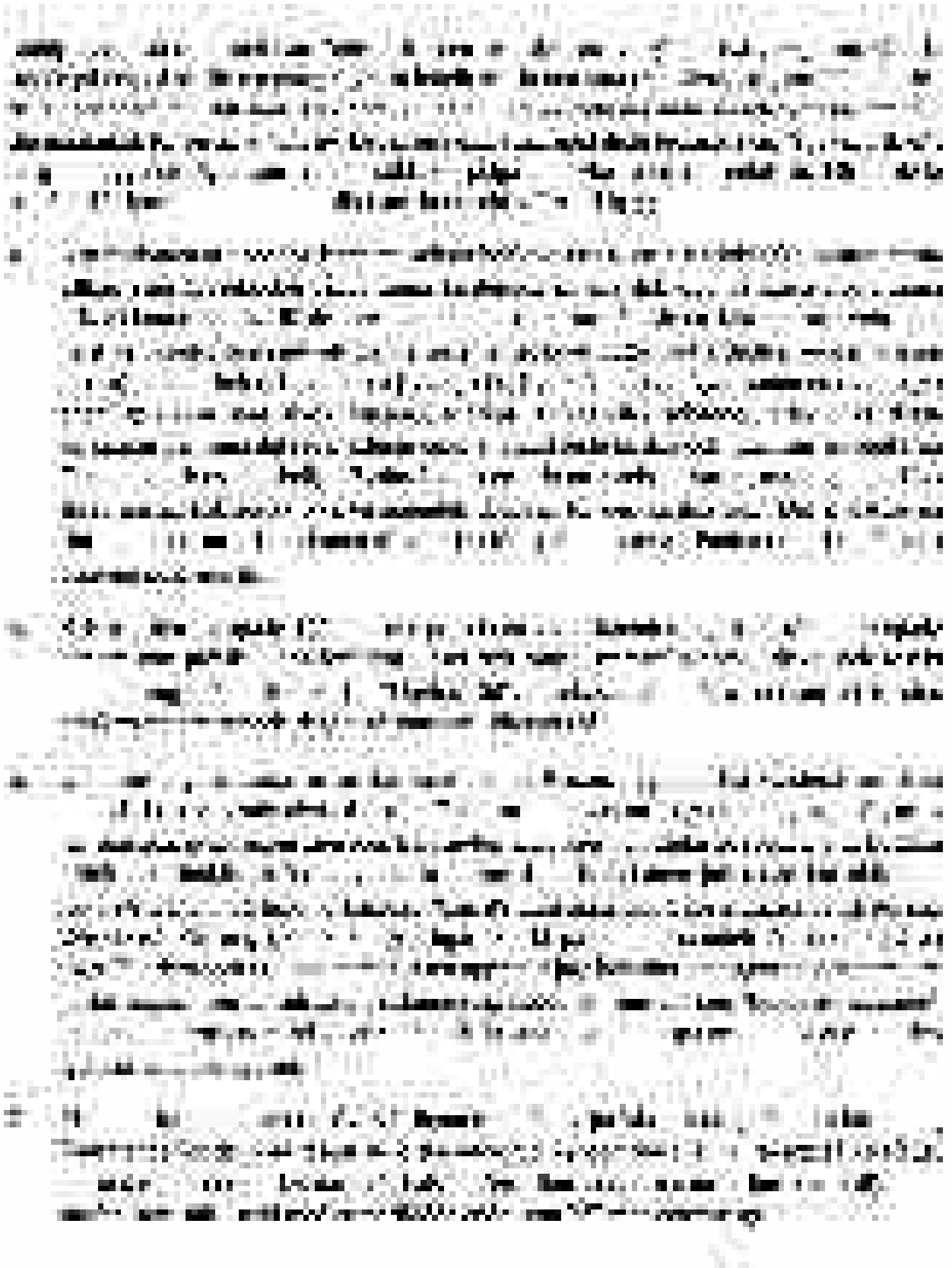

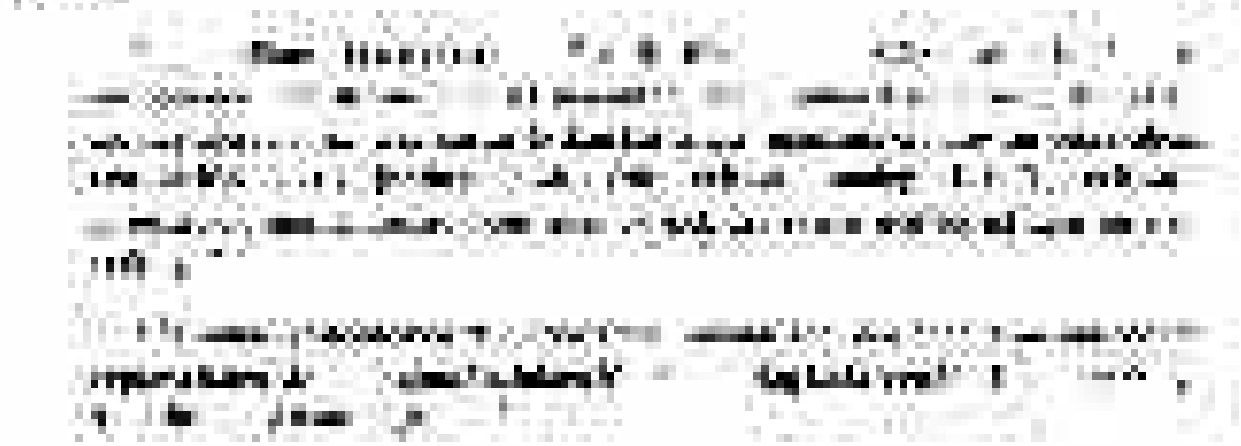

Name:

Datum: 39

Lily, Dill
und Glückglut

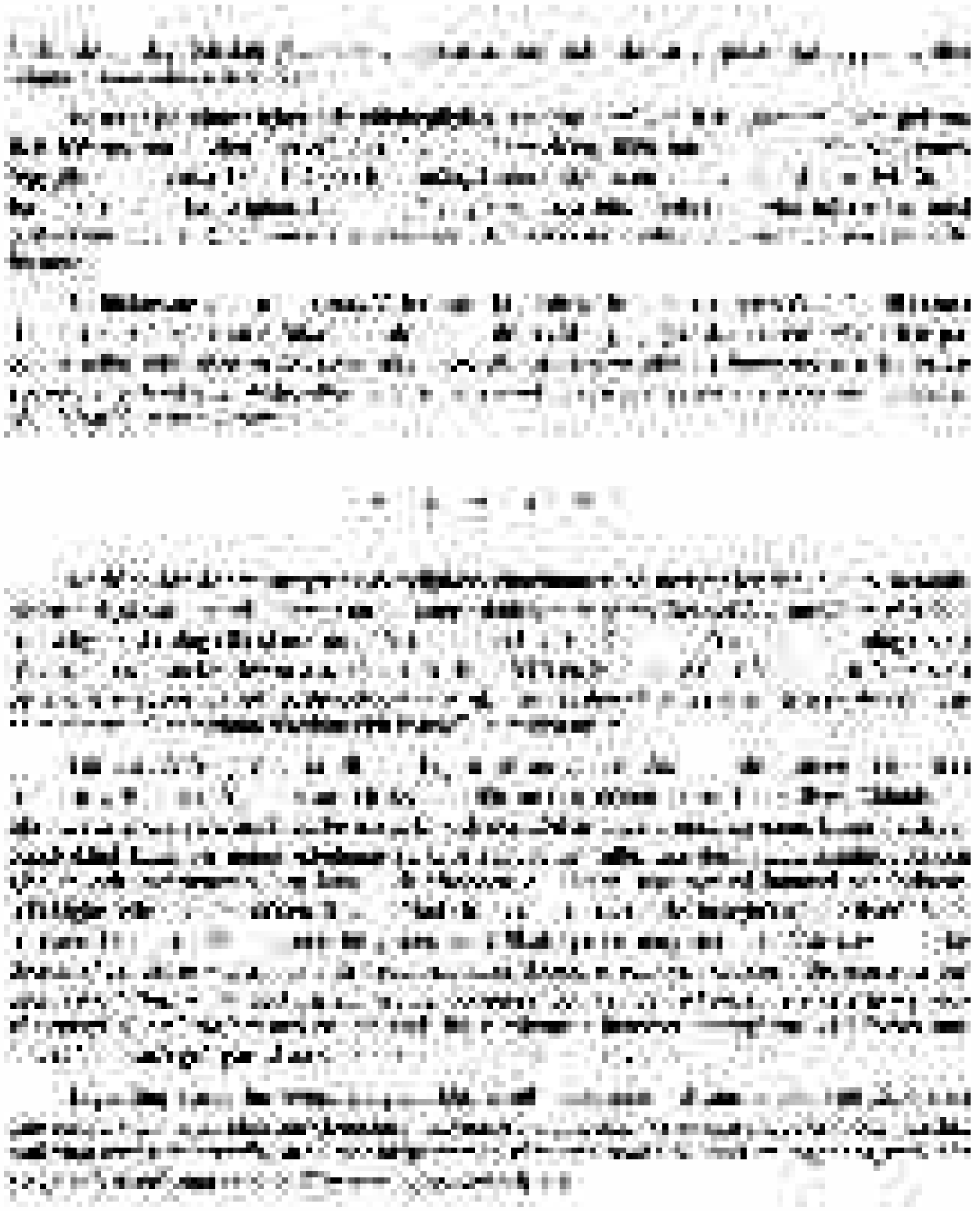

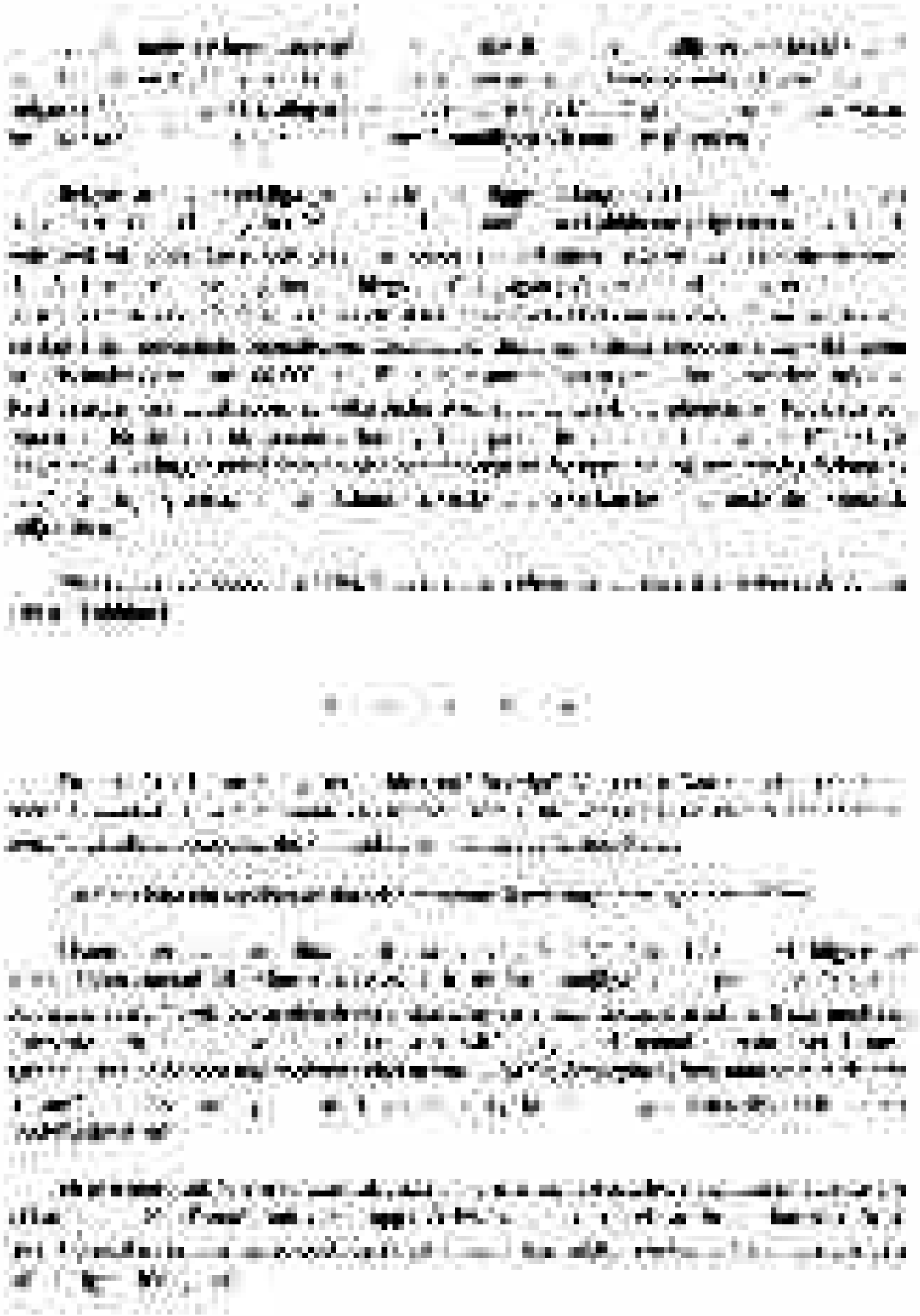

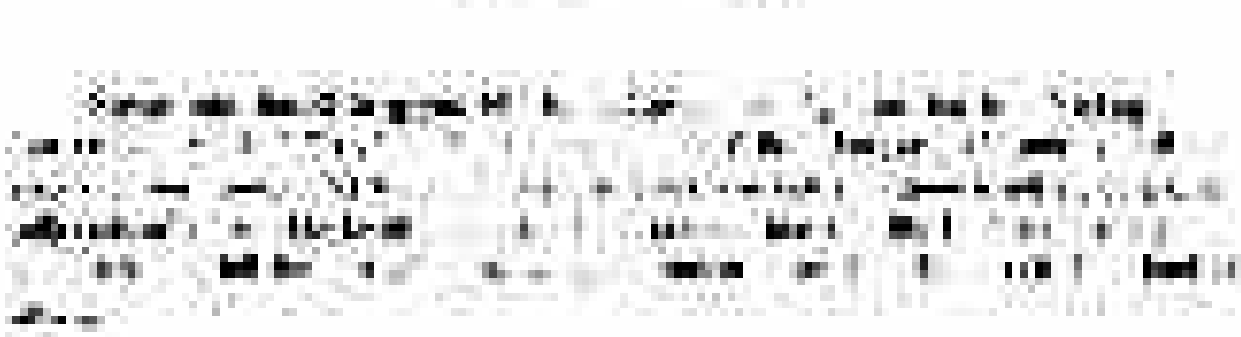

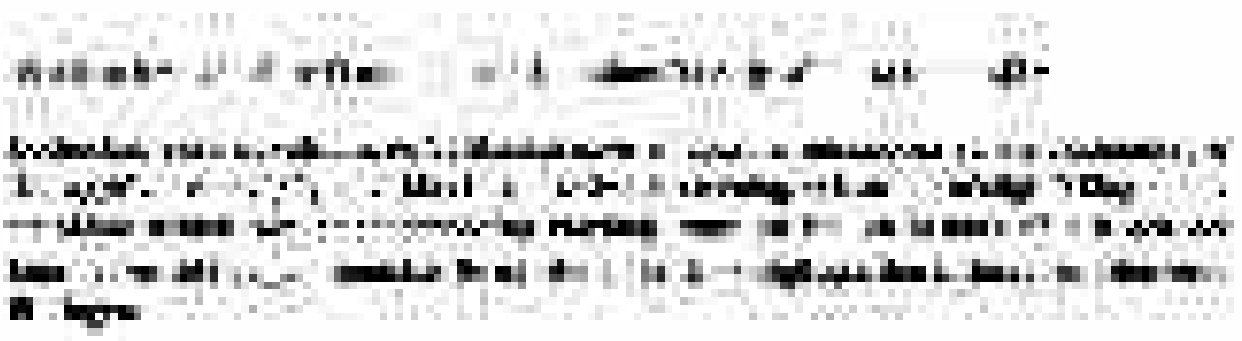

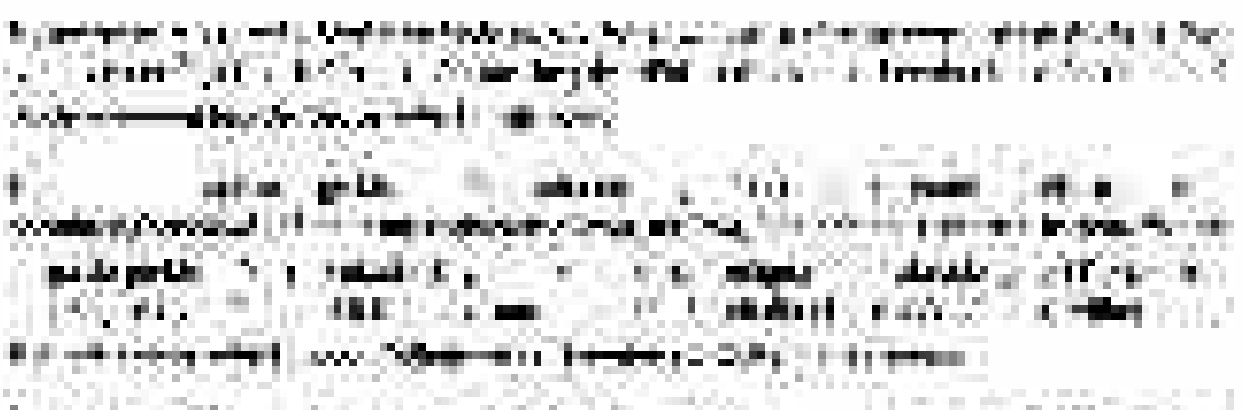

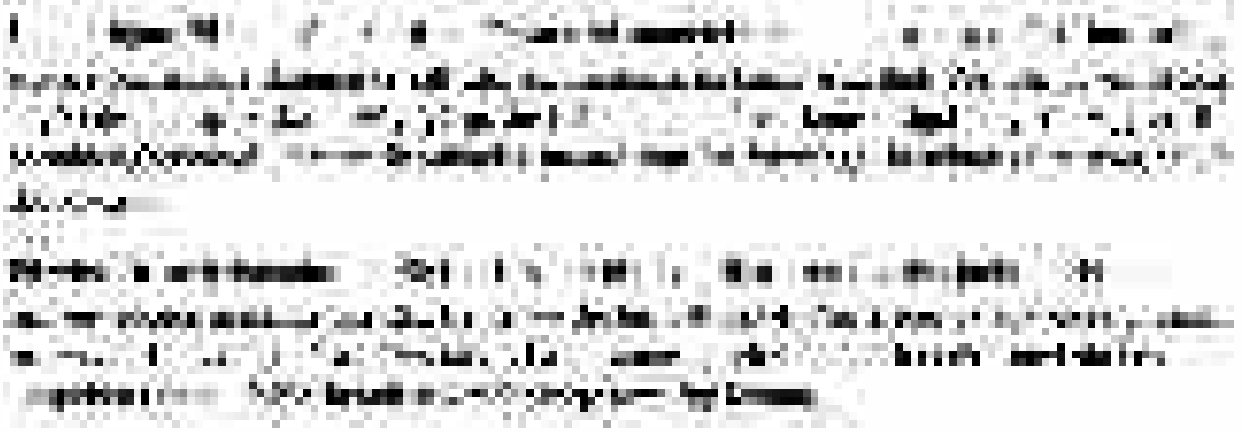

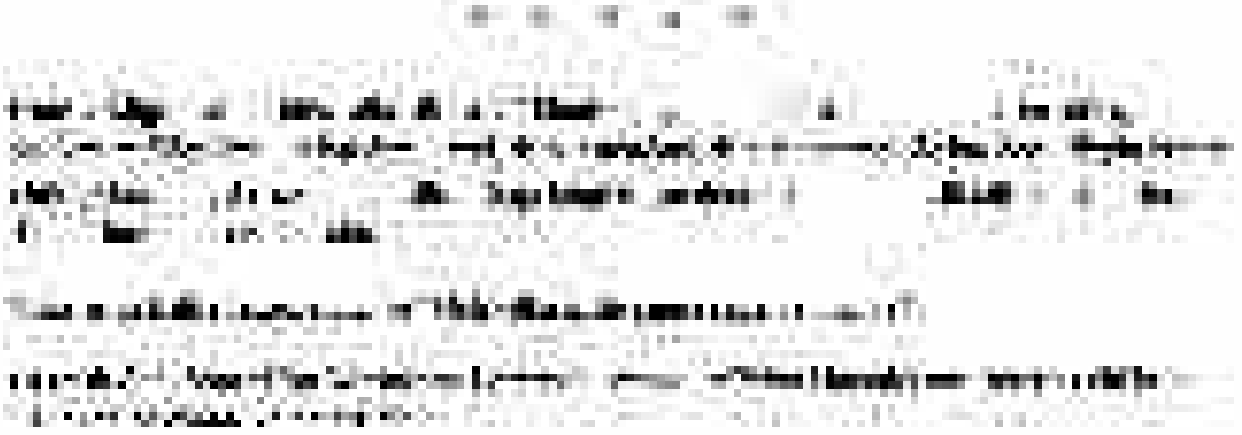

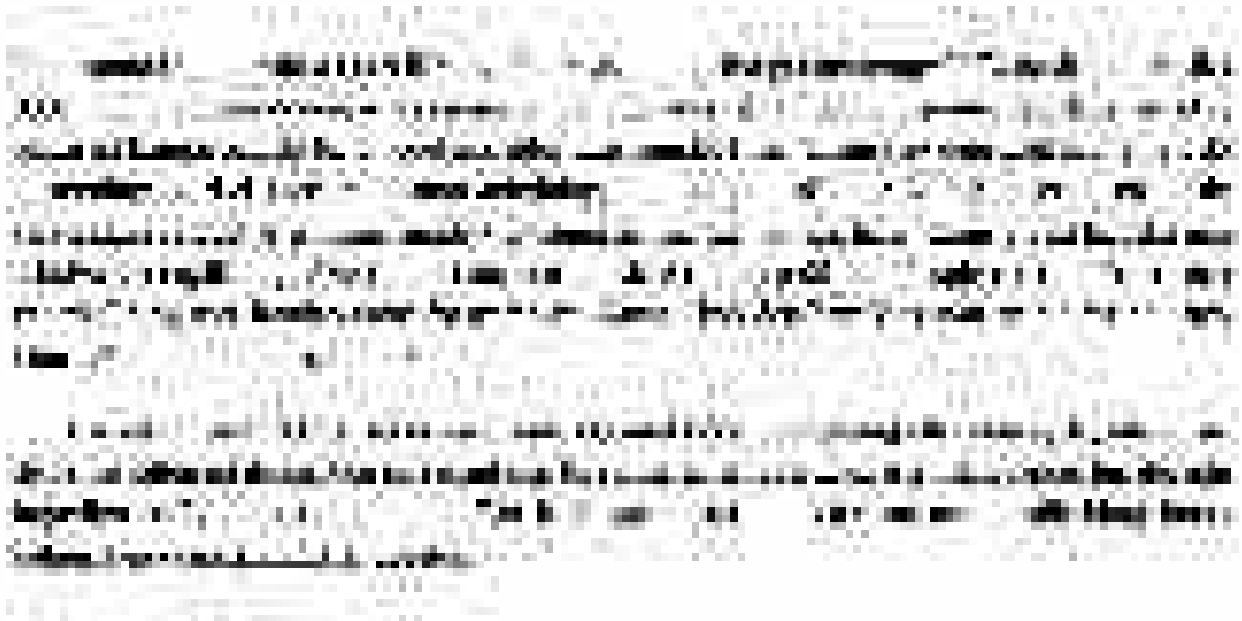

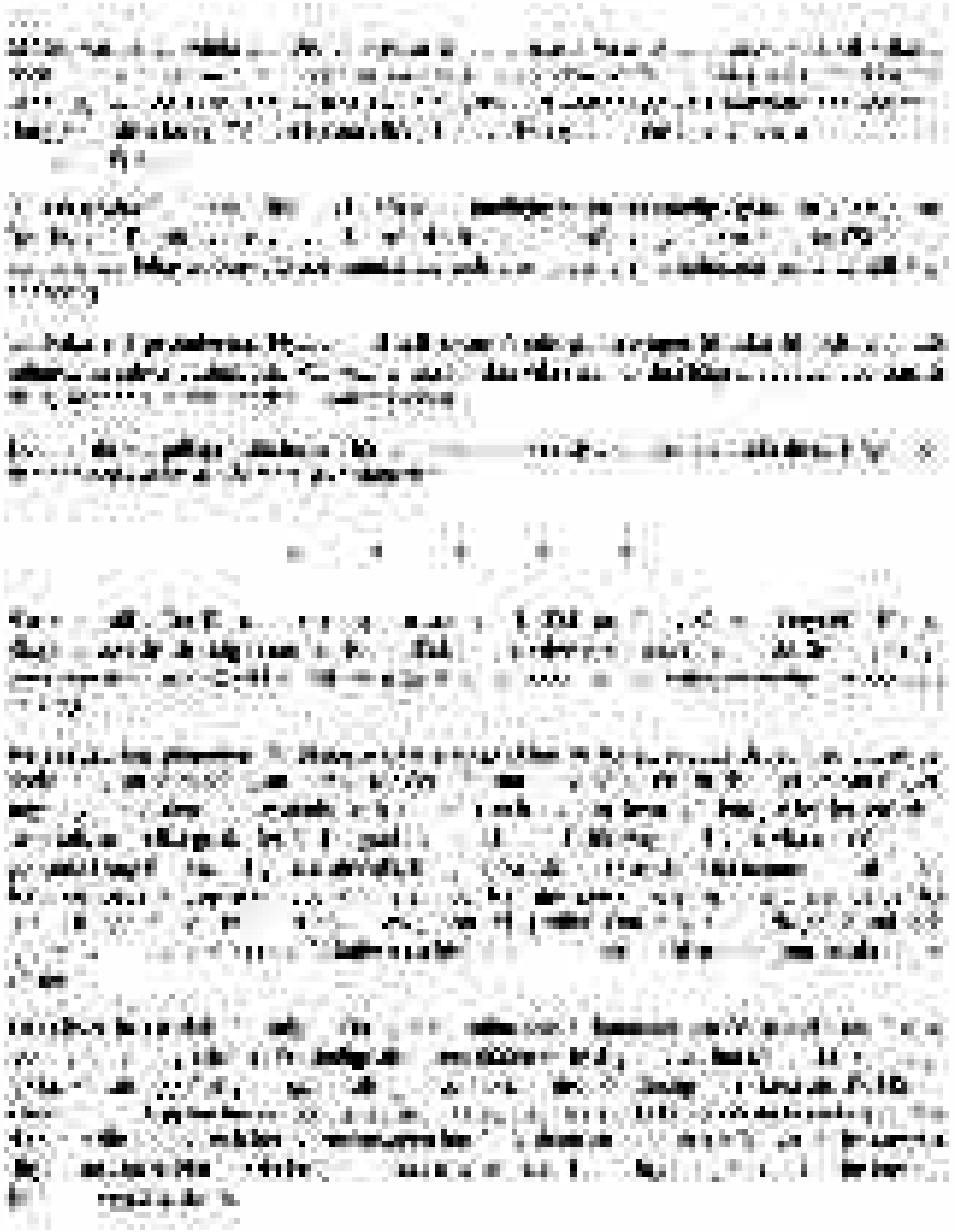

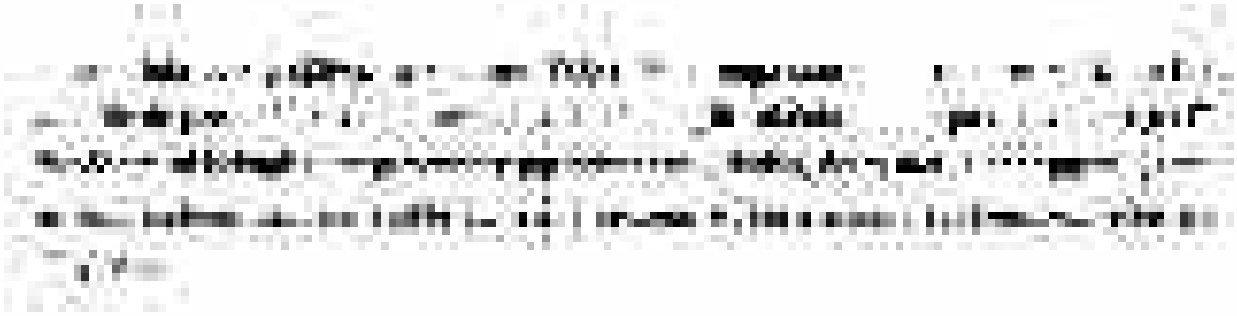

Creative
Credo No. 60

Quo Vadis?

Raslig Lojalitet

vs.

Rasförräderi

Vi har aldrig haft det. Nyligen drev de spökälskande kristna kyrkorna en reklamkampanj med bildekaler som förkunnade "Jag har funnit det!" Idén bakom det var att man skulle fråga vad det var de hade funnit, och då skulle de få ett tillfälle att berätta för dig om sin mytiska omskurna jude som förmodligen dog på korset och så vidare, ad nauseam. Snart gav sig en rad komiker in i leken med bildekaler där det stod "Jag har tappat det!" Sedan lade judarna, alltid vaksamma på möjligheter, in sitt bud med en bildekal där det stod "Vi har aldrig tappat det!" följt av sin Davidsstjärna.

Vi saknade identitet. Denna lilla incident säger mycket om judarna och deras motsatser, de vita kristna. Medan de vita förvirrat munhuggs fram och tillbaka, utan att någonsin riktigt veta vad de har förlorat eller funnit, vet judarna vilka de är, känner till sin identitet, är medvetna om sitt dödliga uppdrag och har fullföljt det under de senaste tusentals åren. De "tappade det aldrig" från första början.

Rasligt förvirrade. Om du frågar den genomsnittlige vita mannen, kvinnan eller barnet vad de är, kommer de att bli förvirrade och perplexa av själva frågan. Medan juden är mycket medveten om sin judenhet och är fanatiskt lojal mot sin ras, befinner sig den genomsnittlige vita mannen i ett fullständigt vakuum. Till och med de dumma negrerna är i hög grad rasligt medvetna och hängivna sitt eget slag. Oavsett om det är en neger, jude eller kines, är var och en högst medveten om sin rasidentitet och varje handling de utför påverkas av att gynna det egna slaget. Av alla mänsklighetens raser brinner lojaliteten mot den egna rasen inte hos någon starkare än hos juden.

Mest att förlora. Av alla mänsklighetens raser är ingen mindre rasligt medveten, mindre rasligt orienterad, mer dum och naiv när det gäller ras och religion än den stora vita rasen, den ras som har mest att vara stolt över och mest att förlora.

Effekterna av en dålig religion. Varför det är så är svårt att förstå, men utan tvekan har de långa åren av judisk sinnesmanipulation och effekterna av judisk kristendom under de senaste sjuttonhundra åren haft sina förkrossande effekter. Den genomsnittlige vita tölpen vet inte vem han är, vad hans identitet är, var vi befinner oss...

rubrik, eller vilken större grupp han identifierar sig med. Han är rotlös, utan mål och syfte, drivande planlöst som vrakgods i ett hav av judisk propaganda.

* * * * *

Identitet: Var hör du hemma?

Stort behov. Alla behöver en känsla av identitet, vilka de är och var de hör hemma.

De flesta människor som tillhör den vita rasen har berövats detta dyrbara arv. De har berövats sitt arv av en flod av judisk propaganda, med början i den judiska kristendomen.

Rötter och arv ger mening. Känslan av att ha en personlig identitet, att ha en särskild nisch i ett etablerat samhälle, att ha rötter i det förflutna, att ha ett stort arv med gamla anor och en viktig del i framtiden, är en omhuldad fullbordan som är mycket önskvärd. Detta är vad som ger mening och syfte åt livet. Det är något av stort värde som varje vit man, kvinna eller barn måste inse tidigt i livet. Den identiteten är den spännande insikten om att tillhöra den stora vita rasen, symbolen för Naturens underbara skapelse.

Stolthet är viktigt. Var och en behöver en nisch i denna värld, att ha en plats i universums intrikata ramverk, att veta vilka de är, varifrån de kom, och att vara stolta över sitt eget unika arv, kort sagt "att höra hemma".

* * * * *

Felplacerad lojalitet. Vid närmare utfrågning om vad han är eller var hans lojalitet ligger, kommer den genomsnittlige vite amerikanen att säga att han är katolik, eller presbyterian eller amerikan eller att hans föräldrar var skottar. När han hänvisar till lojaliteter kan han svara sitt land, eller konstitutionen, eller den amerikanska flaggan. Aldrig faller det honom in att hans största arv, hans grundläggande identitet, är det faktum att han är en medlem av den stora vita rasen, och att han borde vara mäktigt stolt över det. Det är rasen som räknas. Det är den heliga samling av egenskaper som Naturen har bäddat in i våra gener under miljontals år av evolution. Alla andra egenskaper såsom språk, nationalitet, religion, etc., är konstgjorda, är av jämförelsevis nyligen datum, och kan ändras flera gånger under en livstid. Men det som Naturen har planterat in i våra gener är en ytterst dyrbar ackumulering av uppbyggnad och urval som Naturen har skänkt oss exklusivt, och ingen annan. Det är absolut unikt och oersättligt.

Gudomligt Frö. Det är en ovärderlig skatt som vi, den Vita Rasen, är de gudomliga bärarna av och som endast vi förvaltar i heligt förtroende. Vi ensamma är bärarna av det gudomliga fröet.

Extremt Svartsjuka på Sin Ras. På ön Jersey, belägen i Engelska kanalen, har lokalbefolkningen utvecklat den världsberömda rasen av mjölkkor uppkallad efter ön. Så svartsjuka är de på att skydda rasens renhet att ingen boskap av någon annan ras får existera eller importeras till ön. Inte ens andra Jerseykor får återvända från andra delar av världen, för att deras egen ras inte ska infekteras med sjukdomar eller möjligen förorena den infödda rasens renhet. På grannön Guernsey, där den berömda Guernsey-boskapen föds upp, gäller samma uppsättning lagar för deras ras.

Blinda för Sin Egen. Det verkar sannerligen märkligt att den Vita Rasen, som är mest medveten om lagarna för god avel och som ståndaktigt vaktar, främjar, förbättrar och vårdar raserna av boskap, hästar, hundar och katter, är så kriminellt blind när det gäller att skydda sitt eget stora rasmässiga arv, Naturens Främsta.

* * * * *

Lojalitet: En Nyckelfråga. Frågan om var vår främsta lojalitet ligger är en nyckelfråga för den Vita Rasens överlevnad. Varje art i Naturen är lojal mot sin egen hjord, sin egen flock, sitt eget koppel. Myskoxen är lojal mot sin egen hjord mot vargarnas attacker. Vargen är lojal mot sitt eget koppel. Kanadagåsen är lojal mot sin flock och posterar vanligtvis vaktposter när flocken äter. Judem är fanatiskt lojal mot sin ras. Han bryr sig absolut inte om huruvida han är medborgare i England, Frankrike, Tyskland eller USA. Han är frenetiskt, evigt, lojal mot den judiska rasen och sedan 1948 mot "Israel", även om han kanske aldrig ens har satt sin fot där. Det är denna häftiga lojalitet till sin ras som har gjort det möjligt för den svekfulla och parasitära juden att överleva de senaste femtusen åren, längre än någon annan nu existerande ras.

Livsviktig Läxa. Varför kan inte den Vita Rasen lära sig denna enda avgörande läxa? Varför kan den inte lära sig sin rasmässiga identitet och utöva rasmässig lojalitet mot sin egen? Sannerligen, med de stora ovärderliga gåvor som Naturen har skänkt den Vita Rasen och den Vita Rasen ensam, sannerligen, med den enastående intelligens den besitter som ett monopol, sannerligen, borde den känna igen sin unika position i Naturens ordning och fanatiskt kämpa för att bevara och skydda sitt stora och ärorika arv, ett underbart arv som är inbäddat i dess själva gener. Till och med den dumma gåsen är smart nog att skydda sin flock.

Ras och Religion är Nyckeln. Man skulle kunna tro att den Vita Rasen skulle vara den mest hängivna när det gäller att skydda sitt eget slag eftersom den uppenbarligen har mest att skydda, och mest att förlora om den inte gör det. Men, märkligt nog, när det kommer till området ras och religion, så har den Vita...

Rasen, som vi har konstaterat så många gånger tidigare, är den dummaste varelsen på jordens yta.

Offer för subversion. Varför är det så? Har den vita rasen inga flockinstinkter eller rasinstinkter? Jo, det har den, men de har blivit förrädiskt undertryckta och undergrävda av judisk propaganda under de senaste två tusen åren; och det mest kraftfulla verktyg som juden har kunnat använda är hans skickliga bruk av den kristna religionen som han först prackade på romarna.

Vilseledda dårar. Till stor hjälp för juden har inte bara de kristna varit, utan även deras nära kusiner, de "Kosher-konservativa", av vilka de flesta är välmenande men fullständigt vilseledda dårar. Som i alla sina andra strävanden kunde juden, i sin strävan efter att förinta den vita rasen, inte göra det ensam utan hjälp från vita rasförrädare.

* * * * *

Felplacerad lojalitet. Enligt de Kosher-konservativa ligger vår främsta lojalitet hos (a) den (judiske) Guden, (b) vårt land, (c) vår flagga och/eller (d) vår stora, underbara konstitution.

Vi inom Church of the Creator förkastar alla dessa konstlade lojaliteter som de Kosher-konservativa, trolöst understödda och uppmuntrade av judarna, har lagt fram för oss att svära vår lojalitet till. Vi förkastar dem i sin helhet och förkunnar högt och tydligt: Vår lojalitet tillhör vår ras, den **Stora Vita Rasen**.

Vi kommer att utforska och analysera varför de Kosher-konservativas mål har varit falska och varför de alltid har svikit oss i det förflutna.

1. Idén om: Frukta Gud, Älska Gud, Lita på Gud, Lojalitet mot Gud. Som upprepade gånger konstaterats i denna bok är hela idén om "spöken-i-skyn" ett fruktansvärt bedrägeri. Det är en grym bluff som bedragare har använt i tusentals år för att manipulera och skinna sina vidskepliga och lättlurade offer. Vi Creatorer förkastar detta löjliga nonsens och tror inte på existensen av några övernaturliga varelser, andar eller spöken. Vi tror inte på det eftersom det under alla dessa tusentals år inte har dykt upp ett spår av bevis som stöder det. Att vi skulle svära vår lojalitet, vår tillit eller vår trohet till ett icke-existerande fantom är en bluff frammanad av judarna. Vi är vidare övertygade om att hela denna verksamhet med spöken-i-skyn uppfanns av våra dödsfiender, judarna, som ett verktyg med vilket de kan förgöra oss. Den framgång med vilken de använde det för att förgöra den stora romerska rasen och deras imperium borde vara en bitter men meningsfull läxa för oss.

2. Lojalitet mot "Vårt" Land. Detta är också en förrädisk villfarelse, som tyvärr omfattas av några av våra finaste vita raskamrater. För det första är ett "land" en fråga om föränderliga geografiska linjer, bebott av människor som också ständigt förändras i sin rassammansättning, såväl som förändrad politisk kontroll.

Lojalitet till "landet" skulle i grunden innebära en samtidig lojalitet till människorna som bebor det, den fasta egendom som omfattas av dess gränser, och framför allt dess regering, oavsett hur förrädisk den senare än må vara. (Till exempel, borde ryssarna vara "lojala" mot sin förrädiska kommunistiska regering?) Dessutom är ett "land", vilket land som helst, en tillfällig, konstgjord enhet, i ständig förändring, och vars regeringar i det förflutna förrädiskt har förrått de bästa intressena hos majoriteten av de människor som den har valt sig själv att styra. Det finns få undantag från det senare, och det enda vi bryr oss om att nämna som ett undantag är Hitlers nationalsocialistiska regering från 1933 till 1945.

Ingen lojalitet till en kombination av fiender. Frågan vi, den vita rasen, måste ställa oss är denna: kan vi vara lojala mot "vårt" land trots det faktum att det håller på att översvämmas av n-ord, judar och andra ler-raser vars främsta mål är förintelsen av den vita rasen? Kan vi känna lojalitet mot en regering som är fientlig mot oss, som till övervägande del är judekontrollerad och som samverkar och konspirerar med våra fiender för att råna, skinna och slutligen utrota oss och våra vita rasbröder? Endast en idiot eller en förrädare bland oss skulle kunna låtsas hysa någon lojalitet mot ett sådant förrädiskt gäng skurkar som nu styr "vårt" land känt som Amerikas förenta stater. Nej! Vi är inte skyldiga någon trohet eller lojalitet till en sådan rasblandning och slutlig likvidering av den vita rasen.

3. Lojalitet till flaggan. Här blir vi återigen fångade i ett bedrägligt tänkande. En flagga är bara en symbol. Den symbolen är bara så god, eller så hedersam, eller vanhedrande, som idén den symboliserar. Många länder har bytt sina flaggor allteftersom uppfattningarna om vad den ursprungligen representerade förändrades. När de judekontrollerade kommunisterna tog över Ryssland 1917 ändrade de flaggan till röd med sin hammare och skära på den. När Hitler slutligen rensade Tyskland från judisk kontroll och inflytande och gav det tyska folket en sund, hälsosam rasfilosofi, antog de hakkorset som symbol för sin nationella flagga för att tillkännage förändringen. Till och med Kanada bytte sin flagga nyligen utan några större besvär.

Representerar den den vita rasen? Hur hedersam är "Stars and Stripes"?

Ända sedan dess tillkomst, för över två hundra år sedan, har "Stars and Stripes" fladdrat över våra vita raskamrater när de antingen utkämpade ett meningslöst krig, destruktivt för dem själva, eller befann sig helt på fel sida. De enda två undantagen är (a) när det amerikanska kavalleriet stred mot de vilda indianerna och (b) när det drev de rasblandade mexikanerna söderut och tog över territorier som Kalifornien, Arizona, New Mexico och Texas.

De flesta amerikanska krig destruktiva för den vita rasen. Utöver det flög "Stars and Stripes" över flera idiotiska, ignobla, jude-

anstiftade krig. Ett hemskt, skamligt exempel på ett sådant var den meningslösa slakt som kallas inbördeskriget, i vilket unionsarmén förde stjärnbaneret. Detta krig, helt anstiftat av judisk propaganda och pengar, ställde en grupp vita märkta som "Södern" mot en annan grupp vita märkta som "Norden" i en av de mest grymma och meningslösa slakterna i historien. Förloraren var den vita rasen och förmånstagarna var judarna och negrerna.

Mestadels judiskt anstiftade krig. Nej, vi är inte skyldiga någon särskild lojalitet till en sådan flagga som under större delen av sin avgörande historia har symboliserat judiska krig, judisk kontroll och i stort sett förräderi mot den vita rasen i tider av stora konflikter. När vi, den vita rasen, återigen återtar kontrollen över vårt öde kommer vi att vilja inviga en ny flagga för att symbolisera och fira den stora händelsen.

4. **USA:s konstitution är inte helig.** Nu kommer vi till den så prisade och överskattade amerikanska konstitutionen. Hur bra är den, och vad har den gjort, inte för judarna och negrerna, utan för den vita rasen? Vem hjälper den mer, den vita rasen, eller judarna, negrerna och de skaror av "gyttjerasen" som invaderar och strömmar in i miljontals för att förstöra detta en gång så stora land byggt av den vita mannen?

De "koshera konservativa", högerflygeln, till och med judarna, kommer att påminna oss om vår "stora" konstitution, rättighetsförklaringen, och proklamera att den ensam är ansvarig för den storhet Amerika har uppnått. De berättar för oss att det är på grund av vår unika och underbara konstitution som vi i Amerika har en levnadsstandard som är högre än i något annat land i världen. Det är på grund av vår konstitution — det "största frihetsdokument som uttänkts av människans sinne" — säger de oss, att vi åtnjuter våra många "friheter".

Falsk säkerhet bunden till en villfarelse. Detta är en stor villfarelse — en falsk känsla av säkerhet som den vita rasen har lurats in i och som inte stämmer överens med historiens realiteter. I min tidigare bok *Nature's Eternal Religion* har jag redan i detalj behandlat hur konstitutionen inte har räddat oss från judiskt övertagande och aldrig kommer att göra det. Det vore konstruktivt att läsa kapitlet *Din lojalitet — ett heligt förtroende* igen, eftersom jag inte kan understryka nog hur extremt viktigt det är att ha vår känsla av lojalitet till den vita rasen som vår främsta prioritet.

Brister i konstitutionen. Eftersom jag redan grundligt har gått igenom bristerna med att förlita sig på "vår konstitution" för att göra jobbet i det nämnda kapitlet, anser jag det vara relevant att sammanfatta dessa skäl här.

(a) Den erkände inte vikten av ledarskapsprincipen utan införlivade istället den "republikanska" idén om delad makt.

(b) Den polariserade inte kring den viktigaste frågan av alla, ras. Faktum är att den inte ens nämner det.

(c) Den lät det bedrägliga svindleri som högljutt proklamerades i självständighetsförklaringen bestå, att "Alla människor är skapade lika." Detta var naturligtvis rent hyckleri, eftersom grundlagsfäderna själva inte trodde på det, och de flesta av dem ägde slavar.

(d) Konstitutionen införlivade idén om separation mellan kyrka och stat som om kyrkans medlemmar vore en annan sorts människor som levde i en annan värld som inte var underkastad jordiska lagar. Detta är lika dumt som själva svindleriet om "spöken i skyn" som tyvärr alltför många av grundlagsfäderna själva var uppfyllda av.

(e) Konstitutionen hörsammade tyvärr inte Benjamin Franklins kloka råd att hålla judarna borta från denna spirande republik som den vita människan byggde från en lovande början. Franklin höll ett gripande tal i detta ämne som jag har återgett i *Nature's Eternal Religion*. Det vore bra att läsa det igen. Om grundlagsfäderna bara hade hörsammat detta enda visa rasliga råd — att hålla judarna borta från Amerika — skulle det ha gjort mer nytta än alla de andra artiklarna tillsammans.

* * * * *

Grundläggande verklighet, grundläggande lojalitet. Så låt mig upprepa: varken svindleriet om spöken i skyn, eller "landsorienterat" tänkande, eller flaggan, eller konstitutionen kommer att rädda den vita rasen från det judiska programmet för rasmässig uppblandning och förslavande. Låt oss inte lura oss själva. Som jag har konstaterat i ett tidigare kapitel är den största dåren den dåre som lurar sig själv. Vi lurar bara oss själva om vi tänker i banor av dessa konstgjorda substitut. Vi måste komma ihåg att Förenta staterna bara har funnits i lite drygt två hundra år, Tyskland i lite drygt hundra år, men den stora vita rasens rötter som en växande, livskraftig organism går tillbaka mer än en miljon år. Det är där vår lojalitet verkligen hör hemma.

Rasmedvetenhet. För att överleva och blomstra måste den vita rasen helt ändra orienteringen i sitt tänkande. Vi måste sluta tänka i termer av konstgjorda stöd. Vi måste tänka i termer av Ras. Vi måste bli rasmedvetna, rasmässigt medvetna. Vi måste sluta tänka i termer av delade lojaliteter och begränsade territorier. Vi måste tänka i termer av hela planeten jorden, och att den stora vita rasen är förutbestämd att bli dess herre och mästare och enda mänskliga invånare. Medan den dumma kristna bibeln säger oss att de saktmodiga ska ärva jorden, säger naturen oss precis motsatsen — de starka, de snabba, de intelligenta, kort sagt, den stora vita rasen ska ärva jorden.

Lär av Naturen. Vi i Skaparens Kyrka lever i harmoni med Naturen. Vi tror på naturlagar. Vi tror att i våra gener ligger den största potential som Naturen har skapat, och Naturen säger åt oss att överleva, gå framåt och expandera till gränsen för vår förmåga.

Denna naturliga rättighet och skyldighet står över alla andra.

Vi Skapare avser att utveckla den potentialen. Genom att göra det betonar vi raslig lojalitet — lojalitet mot den vita rasen som nyckeln till det programmet.

För att ytterligare inskärpa denna punkt hos våra vita raskamrater meddelar vi att vi kommer att dra en skarp demarkationslinje mellan dem som är lojala mot vår ras och dem som är förrädare mot vår ras.

Förrädares öde. Idag, när rasförrädare, de "chabez-goi" som agerar frontfigurer för judarna, har fritt spelrum; när det hör till ordningen för dagen att sälja ut den vita rasen till våra fiender; när fjäskande och krypande för negrerna och ler-raserna är tidens rutinmässiga mode, utfärdar vi denna varning: den dag kommer då den vita rasen återigen kommer att återta kontrollen över sitt eget öde. När det sker kommer de förrädare som fortfarande lever att ställas till svars för sitt förräderi.

Det mest avskyvärda brottet. Historiskt sett har straffet för förräderi varit döden. Till och med vår amerikanska konstitution definierar brottet förräderi (det enda brott som definieras så) som att "ge bistånd och tröst åt fienden". Eftersom konstitutionen för länge sedan har övergetts av vår nuvarande judiska maktstruktur, och eftersom förrädare mot både landet och den vita rasen nu utgör regeringen, betraktar vi Skapare förräderi mot vår vita ras som ett ännu allvarligare och mer avskyvärt brott än förräderi mot vårt land.

Varje man måste ta ställning. Vi i Skaparens Kyrka avser att ställa varje vit man mot väggen angående var de står i relation till sin lojalitet mot sin ras. Vi avser att sätta dem i en position där de måste deklarera högt och tydligt sin lojalitet mot den vita rasen genom handling, ord eller dåd, eller bli offentligt stämplade som föraktliga förrädare för all framtid. Vi intar samma ståndpunkt som kristendomen gör — "Den som inte är med mig, är emot mig." Vi anser att de som inte är för den vita rasen är emot oss, och vi kommer inte att tveka att peka ut dem och identifiera våra fiender, högt och tydligt. Det kommer inte att finnas några "mellanmjölks-typer". Vi betraktar alla som har blivit uppmärksammade på det brott som begås mot den vita rasen och som inte lyfter ett finger till dess försvar som en eländig person. Vi betraktar sådana personer som medhjälpare, medbrottslingar till brottet. Vi betraktar dem som förrädare.

Räkenskapens dag. Vi upprepar, vi kommer att dra en skarp linje. Vi kan knappast uttrycka det tydligare. Låt de förrädare mot vår ras som nu flagrant spelar judens spel med immunitet och ostraffat...

ta vara på er och darra. Den vita mannens dag, räkenskapens dag, kommer att komma.

Kamp för överlevnad. Vi utkämpas ett skoningslöst överlevnadskrig. Våra fiender är välorganiserade och beväpnade till tänderna med varje knep och strategi som människans listiga sinne har kunnat uttänka genom tiderna. Den vita rasen är splittrad, oorganiserad och vandrar planlöst som ett barn i skogen i en värld som är ansatt av farliga och dödliga försåtmineringar. Vi måste därför samla oss, organisera oss och beväpna oss med alla de vapen vi har till vårt förfogande, vilka verkligen är fenomenala om vi bara skulle ta oss samman.

Kasta bort hinder. Vi måste också göra oss av med falska idéer, svagheter och annat dött kött och skräp som så länge har förlamat och immobiliserat vår enorma kraft och potential. I nästa kapitel ska vi undersöka två sådana svagheter som vi har belastats med, exponera dem och kasta dem överbord.

Kreativt

Credo Nr. 61

Skuldkänslan och "Rättvise"-neurosen

Två fatala svagheter i den vita människans konstitution

Berättigade skuldkänslor. Ingen annan ras har varit så ansatt av skuldkänslor som den vita rasen. Hos ingen annan ras har en så onyttig idiosynkrasi blivit så djupt rotad. Och ingen annan ras har lidit mer tragiska konsekvenser av denna patologiska svaghet än den vita rasen. Judarna har sett till det. Inte nog med att de kände igen denna märkliga svaghet hos den vita människan för tusentals år sedan, utan sedan urminnes tider har judarna förstärkt den, exploaterat den och kapitaliserat på den till det yttersta.

Betonad av kristendomen. Den främsta faktorn i att förvärra skuldkänslan hos den vita människan har varit hans religion, kristendomen. Judarna kände i sitt dödliga krig mot romarna igen sprickan i romarnas rustning och gav romarna en religion som drev in en kraftfull kil i den sprickan för att klyva den helt. Den kristna religionen, uppfunnen av judarna i syfte att förgöra romarna, lade stor vikt vid skuld. Vi ska alla förmodas bära på skulden för "arvsynden" — att Eva tog en tugga av det där märkliga äpplet (fasa!) och vi har alla förmodligen varit svartlistade ända sedan dess.

Värdelösa syndare. Men det är i Nya testamentet som skuldkänslan verkligen nådde sin kulmen. Vi är (återigen, förmodligen) alla "födda i synd", som jag har hört mången predikant dundra. Vi är alla värdelösa, odugliga syndare från första början, och det enda som kan rädda oss från helvetets eld är lammets blod, Frälsaren, Jesus Kristus, osv. Genom att få denna tankegång inbankad i oss i söndagsskolan och i kyrkan från tidig barndom, växer den genomsnittliga vita kristna människan medvetet eller undermedvetet upp med en kraftigt skadad självkänsla som ofta gränsar till neuros. Som ett resultat är det ytterst lätt att övertala en sådan person att göra allt i sin makt för att ge sina fiender varje tänkbar fördel för att sona sina egna skuldkänslor.

Den vita rasen föder de värdelösa lerraserna. Kampanjen för att belasta den vita människan med skuld är inte mindre intensiv i den världsliga sfären. Den som läser judisk press, tidskrifter, eller tittar på TV, eller lyssnar på radio får höra om och om igen, sju dagar i veckan,

hur den vita människan är ansvarig för situationen för de sysslolösa negrerna; för eskimåerna; de berusade indianerna; och varje annan stum och dum varelse på jordens yta. Detta trots det faktum att den vita människan föder större delen av världen, producerar mer mat än alla ler-raser tillsammans, trots det faktum att ler-raserna överträffar den vita rasen i ett förhållande på tolv mot en.

Att mjuka upp tyskarna. Oavsett vad frågan gäller kan judisk propaganda förvandla den till bränsle för att öka den vita människans skuldkänslor. När jag var i Tyskland i slutet av 60-talet pratade jag med några av de unga människorna. Den enda fråga som dök upp gång på gång var att den judiska pressen gjorde dem ständigt oroliga. Den fortsatte att peka finger åt dem, fortsatte att anklaga dem för att vara rasister, för att ha dödat sex miljoner judar, för att ha startat krig, för att vara ett "fredlöst" folk, för att vara "militarister", och öste oändligt med anklagelser och skuldkänslor över dem.

Slutresultatet, som juden mycket väl vet, är att mjuka upp sådana offer. Genom att få deras fiender att känna skuld, kommer offren att ha en tendens att överkompensera och göra dumma saker som gör det lättare för de parasitära judarna att återigen sänka sina tentakler i värdnationen, och processen för judiskt övertagande upprepar sig.

Borde vara stolta istället. Nu hade tyskarna ingenting att känna skuld för. De hade gjort mycket som de kunde vara stolta över. Det faktum att de under Hitlers ledning kunde rensa ut juden ur sitt eget samhälle var en historisk utmärkelse som de kunde och borde ha varit mäkta stolta över. Få andra nationer hade lyckats göra det så grundligt med lite eller ingen blodsutgjutelse som tyskarna hade gjort. För detta borde de känna stolthet, inte skuld.

Judisk lögn. När det gäller dödandet av sex miljoner judar är detta naturligtvis en nedrig judisk lögn, uppfunnen efter krigets slut för att odla världsomspännande sympati för de verkliga förövarna, judarna, och för att lägga grunden för ytterligare aggression i Palestina och på andra håll. Vi har redan gått in på Sex Miljoner-lögnen mer i detalj i ett tidigare kapitel och det finns ingen anledning att upprepa det här. Poängen är att det är en bedräglig anklagelse och det tyska folket har ingen anledning att känna skuld. Faktum är att även om de hade decimerat den judiska befolkningen med sex miljoner, skulle de ha gjort världen en enorm tjänst, och knappast ens jämnat ut ställningen som vedergällning för de tiotals miljoner av våra vita raskamrater som judarna har varit ansvariga för att döda i judisk-anstiftade krig under århundradena.

Högst berömvärt. När det gäller att vara militaristiska och krigiska kan tyskarna vara mäkta stolta över sin tapperhet och hängivenhet. De kämpade mot överväldigande odds i försvar av sin ras, sin nation och sitt land, och det på ett enastående sätt. Ändå kommer alla som studerar Europas historia under de senaste århundradena att finna

att tyskarna har varit involverade i betydligt färre krig än till exempel engelsmännen eller fransmännen.

Kort sagt, tyskarna hade och har ingenting att känna skuld för, och mycket som de kan känna stolthet över. Men det är propaganda — manipulerad av judar — som gör skillnaden. Som Hitler sa, propaganda kan få himlen att se ut som helvetet, och helvetet att se ut som himlen.

Att ge fria fördelar till en ondskefull fiende. Tyvärr har vi vita människor haft, och har än idag, en överdriven tendens att ha grundlösa skuldkänslor. Vi måste övervinna denna svaghet. På grund av den har vi gång på gång låtit oss avväpnas av våra fiender och tillåtit dem, ja, till och med uppmuntrat dem, att förgöra oss.

Meningslösa skuldkänslor försvagar vårt motstånd. Vi måste göra slut på detta nonsens, en svaghet som inpräglats i vår själva natur genom en förrädisk religion. Vi Skapare intar ståndpunkten att:

1. Vi skyr alla skuldkänslor. Vi strävar efter att aldrig känna skuld för någonting.
2. Vi tror att i kampen för individuell överlevnad och vår ras överlevnad, säger Naturen oss att alla medel är moraliskt rättfärdigade. Överlevnad är allt som betyder något, inget annat spelar roll. När det gäller vår ras överlevnad intar vi den fasta ståndpunkten att alla medel helgar detta mål, och inget pris är för högt.
3. Vi är övertygade om att vår nuvarande "moralkod" är självmorderisk. Vi tror att den härstammar från den rådande kristna religionen, en religion som påtvingades oss av våra fiender, judarna, för att förgöra oss.
4. **Vi förkastar hela den kristna moralkoden i sin helhet och upprättar vår egen moralkod baserad på Naturens eviga lagar.**
5. Grunden för vår moralkod är vad som än främjar den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.
6. **Kort sagt, det som är bra för den vita rasen är den högsta dygden: det som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.**

* * * * *

Rättviseneurosen. Vi kommer nu till en egenskap besläktad med det skuldkomplex som den vita människan är benägen för. Detta är hans benägenhet att vara rättvis, även mot sina fiender. Hur många västernfilmer har vi inte sett där hjälten möter skurken och ger honom en "ärlig chans", där båda drar sina vapen i samma ögonblick och må bäste man vinna. Inte heller var denna typ av ridderlighet begränsad till de västra slätterna. Vi ser det i hedersdueller i både Europa och Amerika, i "torneringar" och svärdsdueller under riddartiden och vidare genom århundradena.

Rättvisa okänd för ler-raser. Inom ingen annan ras står denna idé om rättvisa att finna. Om en oriental konspirerar för att utkräva hämnd på sin fiende, föresvävar det honom aldrig att ge denne en ärlig chans. Han överväger lugnt om det vore bäst att använda gift, en kniv eller en pistol i nacken som det mest skyndsamma sättet att göra av med honom. Riddaranda, samvetskval, en ärlig chans, rättvisa, är det sista han tar i beaktande.

Inte så den vita människan. Han plågas av skuldkänslor, av att vara rättvis mot sin fiende och att ha medkänsla med den underlägsne, även om den underlägsne senare kan vända sig mot honom och förgöra honom.

Så vilken är den rätta vägen att gå?

Naturen har ett tydligt svar. Återigen, som alltid, går vi Skapare tillbaka till naturlagarna för våra svar. Och naturen säger oss högt och tydligt: åt helvete med rättvisa, åt helvete med samvetskval, åt helvete med skuldkänslor. Naturen säger: ta hand om de dina.

Naturen tolererar inte rättvisa eller medkänsla. Låt oss inse ett uppenbart faktum: Det finns ingen rättvisa, ingen rättfärdighet så som vi förstår den, i naturen. Om naturen hade organiserat sin tingens ordning på ett sätt där varje varelse var tvungen att vara rättvis mot varje annan varelse, skulle hela systemet snart braka samman. Ingen levande varelse skulle överleva länge. Fåglar skulle sluta äta maskar och insekter. De skulle snart svälta. Prärievargar skulle sluta fånga kaniner och andra byten. De skulle svälta. De stora fiskarna skulle sluta äta de små fiskarna och hela näringskedjan skulle kollapsa. Lejon skulle sluta döda zebror, katter skulle sluta fånga möss. Behöver vi säga mer?

Överlevnad högsta prioritet. Det är mycket viktigt att vi, den vita rasen, förstår detta rätt. Om vi ska överleva och segra över vår ständigt växande hord av fiender, måste vi kasta överbord den självmorderiska kristna moral som våra fiender har påtvingat oss och istället ägna strikt uppmärksamhet åt naturlagarna. Och i detta avseende säger naturen oss högt och tydligt — den främsta prioriteten är din egen arts överlevnad — ta hand om de dina.

Rättvisa mot fiender är dårskap. Därför, i en värld av exploderande ler-raser manipulerade av våra ärkefiender, judarna, gör vi bäst i att följa naturlagarna snarare än att dumt dadda med en värdelös och självmorderisk moral av "rättvisa" gentemot våra fiender. Naturen har gett oss mer än vår beskärda del av tillgångar och vapen att försvara oss med, men de kommer att vara till föga nytta om vi underlåter att utnyttja dem. I den kommande hårda kampen för överlevnad kommer vi att ställas inför ett svårt prov. Att försöka "handla rättvist" mot fiender som inte hämmas av sådana finesser är att i onödan försätta oss själva i ett livsfarligt underläge.

Ingen medkänsla visades när vita dödade vita. Det är mycket märkligt när den vita människan är i krig med en annan nation av sina egna vita raskamrater, såsom britterna och de

Fransmän som bekämpar tyskar, plötsligt är allt detta nonsens om "rättvisa" som bortblåst. Under andra världskriget blev den vita rasens städer skoningslöst bombade i stor skala. Civila män, kvinnor, barn och spädbarn dödades i tiotusental. Femtiotusen dödades i Hamburg på en enda natt. När staden Dresden brandbombades av allierade (vita) piloter mot slutet av kriget visades ingen nåd, ingen rättvisa. Tvärtom uppvisades en grym brutalitet som saknar motstycke i krigföringens annaler. Under två dagar av skoningslösa brandbombningar blev den vackra staden Dresden totalförstörd, och mellan 350 000 och 400 000 hjälplösa män, kvinnor och barn brändes till aska. Detta trots att kriget praktiskt taget var över. Dresden hade inget militärt värde, och hela operationen var inget annat än en judisk eftergift åt hämndlysten grymhet.

Varför denna enorma medkänsla för negrer? Men när det kommer till problemet med att skicka negrerna, som är ett verkligt hot mot vår överlevnad, tillbaka till Afrika, då är den vita människan idel hjärta och sentimentalitet. Varför är det så? Svaret är judisk propaganda. Som vi sa tidigare, propaganda gör hela skillnaden.

Så låt oss klargöra vår ståndpunkt. Vi i Church of the Creator intar den ståndpunkt som naturen genom tiderna har fastställt för varje varelse: ta hand om dina egna, oavsett kostnad, oavsett konsekvenserna för våra fiender. I en fråga som denna får vi inte ha några tankar på priset. Vi måste göra vad som än krävs och med glädje betala priset. Att uppnå våra mål är ett enormt fynd till vilket pris som helst.

Vänta er ingen nåd från våra fiender. Medan vi fortsätter i vår kamp för överlevnad mot horder av judar, negrer och blandraser, låt oss inte luras av några bojor av kristen moral såsom medkänsla, skuld och rättvisa mot våra fiender. Våra fiender kommer inte att vara rättvisa mot oss. De kommer inte att ha någon medkänsla för oss, och de kommer inte att handikappas av skuldkänslor när de går till väga för att förinta oss. Varför skulle vi?

Hård realism är vår ståndpunkt. Vi måste därför göra oss av med detta konstgjorda nonsens som har varit vårt förfall i det förflutna, och inta en hård realistisk syn. Låt oss öppet erkänna att vi inte har någon avsikt att vara "rättvisa" mot negrerna. Vi vill bara ha bort dem från vårt land och skeppa dem tillbaka till Afrika. Vi vill inte vara "rättvisa" eller medkännande mot vår främsta fiende, juden. Vi vill krossa deras makt, få dem av vår rygg och ta kontroll över vårt eget öde, oavsett kostnad, oavsett medel. Låt oss komma ihåg läxorna från överlevnadskrigen mellan Kartago och Rom. Låt oss också komma ihåg vad som hände med romarna när de antog den kristna moralens trosbekännelse som matades till dem av deras fiende, judarna. De sjönk ner i utrotningens glömska, för att aldrig resa sig igen.

Vår Eviga Trosbekännelse. Vi Skapare har endast en moral: Vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden. Vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata ondskan. Låt oss alltid komma ihåg detta. Låt oss inte bli bedragna. Låt oss hålla blicken på det huvudsakliga målet: **Överlevnaden, Utvidgningen och Framskridandet av vår Egen Stora Ras.**

Creative Credo No. 62

Kärlek och Hat

Båda hälsosamma, normala känslor. Det finns inget ämne kring vilket mer hyckleri uppvisas än ämnet hat. Vi Kreatörer intar ståndpunkten att kärlek och hat hör ihop som två sidor av samma mynt, och att varje normal person, för att fungera ordentligt och realistiskt möta livets problem, måste ha förmågan att känna och utöva båda känslorna. Vi anser att det är lika onormalt att undertrycka känslan av hat mot sina fiender som att vara oförmögen att älska sin fru, sina barn, sin ras och de som står en nära och kära. Varje normal person älskar och hatar, och den som saknar någon av dessa känslor är mentalt sjuk.

Extremt kristet hyckleri. I ingen grupp är detta hyckleri mer uppenbart än i den kristna läran, och i ingen lära är dessa två grundläggande känslor mer perverterade än i kristendomen. Medan kristendomen upprätthåller ett stort skådespel av kärlek – att det är en kärlekens religion, en toleransens religion – finner vi i dess lära och dess praktik något helt annat.

Kristendomen brutal mot sina fiender. Förmodligen har det i ingen religion funnits en mer fanatisk och vansinnig besatthet av att förfölja, tortera och förinta dem som inte ville underkasta sig, än i den kristna religionens historia i dess skoningslösa krigföring för att omvända, underkuva och/eller utplåna alla rester och spår av alla andra religioner. Vi har redan fördjupat oss i detta i vårt kapitel "Tumskruv och sträckbänk."

Konstantin som främsta exempel. Kristendomen fick sitt största uppsving när den romerske kejsaren Konstantin på 300-talet e.Kr. anslöt sig till kristendomen. Han var en märklig och mycket grym man. Med vilket mått som helst var han en sinnessjuk brottsling. För att bli kejsare mördade han sina rivaler, eftersom han själv inte hade något legitimt anspråk på tronen. Efter att han blivit kejsare mördade han tusentals fler i kallt blod, inklusive sin fru och sin egen son.

Intrång av orientaliska religioner. Vid den tid då Konstantin blev kejsare år 313 e.Kr. var det romerska riket ett multirasialt, mångspråkigt imperium som omfattade många folk och många religioner. Ett av det romerska rikets mest framstående ursprungliga drag hade varit dess geni för organisation och dess förmåga att assimilera en mängd olika kulturer, raser och religioner. Medan det påtvingade sin romerska...

lag till en viss punkt, var den extremt tolerant genom att tillåta de erövrade folken att behålla sina seder och utöva sina egna religioner. Rom självt var infekterat av en stor mängd olika religioner. Dess egen uppsättning statsgudar och gudinnor — Jupiter, Mars, Venus, Neptunus — var i själva verket bearbetningar från grekerna. Vid tiden för Konstantin började dessa gudar bli något slitna, och många mystiska orientaliska religioner började göra allvarliga inbrytningar.

Kristna trotsade auktoriteten. Två av sådana orientaliska rivaler var mitraismen och kristendomen, med mitraismen i ledningen, särskilt bland soldaterna. Som vi tidigare nämnt hade romarna i århundraden varit extremt toleranta mot alla religioner. Det finns ingen sanning i att kristna söktes upp och förföljdes av myndigheterna för att de utövade sin religion. Det var först när de bröt mot statens lag som de åtalades för lagbrott, precis som vilken annan brottsling som helst. Det var deras ständiga trots mot auktoriteter som förde kristna i konflikt med myndigheterna, inte deras religion. Även detta blev kraftigt överdrivet av senare kristna, som i slutändan blev de enda historieskrivarna genom att ha utrotat sina rivaler.

Kristendomen krossade skoningslöst sina rivaler. Det räcker med att säga att när Konstantin officiellt antog kristendomen, gjorde denne grymme, mordiske tyrann kristendomen till den enda statsreligionen med uteslutande av alla andra. När kristendomen fick övertaget med stöd av kejsarens militära makt, visade den omedelbart sina fula klor. Kärlek och tolerans var inte längre praxis. Den satte omedelbart igång med att förstöra och utrota alla rivaler med förrädisk grymhet och järnhård beslutsamhet.

Stämplade ärliga åsiktskillnader som kätterska. Denna intolerans, grymhet och beslutsamhet att utrota sina rivaler varade under de kommande 1500 åren och utövas fortfarande i vissa av de underutvecklade länderna där katolicismen har exklusiv domän. Under medeltiden, bättre beskriven som den mörka tidsåldern, när kristen fanatism grasserade, förföljde kyrkan inte bara rivaliserande religioner till döds, utan den letade också grymt upp sina egna medlemmar för bränning och tortyr, om någon avvek det minsta från den officiella linjen. Så sträng var undertryckandet av fri tanke och tal att under inkvisitionen, som varade i många århundraden, brändes hundratusentals på bål. Många miljoner fler torterades med tumskruvar och sträckbänk, eller lämnades att ruttna och dö i smutsiga fängelser. Deras brott? De var "kättare", som trodde på kristendomen men var oense med kyrkans myndigheter i någon mindre, hårklyvande fråga.

Kristna fanatiska i sitt hat. Så mycket för kristen "kärlek" och "tolerans". Jag tror att vi har visat att av alla religioner var ingen mer fanatisk i sitt hat än de kristna, med undantag för judarna, kristendomens uppfinnare. Vi har redan undersökt deras vidriga tortyrmetoder mer ingående i ett tidigare kapitel. Vi har

gjorde det tydligt att i motsats till deras hycklande påståenden, utövade de kristna och kristendomen själv hat, tortyr och intolerans, inte bara mot sina fiender, utan även mot sina egna medlemmar. I detta kapitel vill vi göra de grundläggande skillnaderna i attityderna till kärlek och hat mellan kristendomen och Church of the Creator överväldigande tydliga.

Vi hatar endast våra fiender. Den grundläggande skillnaden är denna: Kristendomen säger åt dig att hata dem som står dig nära och är kära, och att älska dina fiender. Creativity säger precis motsatsen: hata dina fiender och älska och skydda dem som står dig nära och är kära — din familj, dina vänner, din egen ras. Creativity lär också ut att älska sig själv. Du kan inte älska andra om du själv känner dig ovärdig och oviktig. Vi anser att vår lära om att älska din egen sort och hata dina fiender är betydligt mer logisk än att älska dina fiender och hata dig själv och din egen sort.

Kristna beordras att hata sina vänner. I Lukas 14:26 gav Kristus enligt uppgift detta vansinniga och hatiska råd: "Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja, även sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge." Kan du tänka dig något mer idiotiskt? Något mer hatiskt? Ändå förmanar han i Matteus 5:44: "Men jag säger er: älska era fiender, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som hånfullt utnyttjar er och förföljer er." Hur dum får man bli? Vi är fast beslutna att lära ut precis motsatsen.

Stora energigivare. I kombination är kärlek och hat de största energigivarna i världen. Det är som dynamiken i en elmotor där man behöver två motsatta magnetiska polariteter (nämligen nord- och sydpolen) som i kombination skapar en drag-och-tryck-effekt. Det är denna attraktion och repulsion mellan de två polariteterna som får motorn att snurra och producera kraft. Så är det även med kärlek och hat. Du kan inte hata något om det inte är ett hot mot något du älskar, och du kan inte skydda det du älskar om du inte väcks till hat och vrede mot det hotet. Hur många gånger i ditt eget liv stod saker och ting helt stilla, och det var inte förrän du blev "förbannad" (på dig själv eller andra) som det började hända saker och ting äntligen blev gjorda? Praktiskt taget varje viktig rörelse i historien framkallades av den mänskliga naturens kärlek-hat, drag-och-tryck-dynamik. För att nämna några: den amerikanska revolutionen — hat mot britterna, kärlek till Amerika; Hitlers nationalsocialistiska rörelse — hat mot judarna och förrädare, kärlek till det tyska folket; och den mest hållbara av alla — den judiska religionen — hat mot alla icke-judar, lojalitet mot den judiska rasen.

Älska din egen sort. Den vita rasen måste också utveckla de egenskaper som redan är inbäddade i dess friska överlevnadsinstinkter — kärlek till sitt eget stora folk, och hat mot sina fiender, de...

lerfolk. Först när vi tämjer denna gigantiska energi för våra egna bästa intressen kommer vi att kunna ta oss ur det judiska strypgrepp som vi nu skamligt befinner oss i.

Skydda de dina, förinta dina fiender. Sammanfattningsvis tror vi Skapare på att följa Naturens lagar så som de manifesteras i våra goda friska instinkter: att älska vårt eget slag, skydda dem från våra fiender. Kort sagt, att främja den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. För det andra, att hata och förinta våra fiender så att de inte invaderar och förintar oss. Vi anser att idén om att älska sina fiender, så som den framställs i Bergspredikan, är en av de mest farliga och självmordsbenägna idéer som någonsin uttalats i tal eller skrift. Det är fullständigt vansinnigt. Att beröva den vita mannen hans förmåga att hata sina fiender är lika dödligt som att ge honom gift. Det är lika självmordsbenäget som att dra ut tänderna och klorna på en tiger och sedan kasta tillbaka den i djungeln för att klara sig själv. Försvarslös skulle en sådan tiger snart dö.

Utplåna självmordsidéer. På samma sätt, belastad med en sådan självmordsidé som att älska sina fiender, befinner sig den vita mannen i ett fruktansvärt underläge i en fientlig värld av lerfaser som nu är tolv gånger fler än honom, och som snabbt ökar sitt övertag. Vi måste alltid komma ihåg att sådana självmordsråd gavs till oss av våra förrädiska fiender, judarna, i syfte att förinta oss.

Sammanfattning. Vi går tillbaka till Naturens grundläggande lagar: ta hand om de dina, älska de dina. Hata dina fiender, förinta dina fiender. Lagen om ditt eget slags överlevnad är Naturens högsta lag och står över alla andra. Låt oss aldrig glömma detta.

Creative

Credo No. 63

Det självdestruktiva förhållandet mellan hjälpare och mottagare

Vad är "De andra" här för? Enligt den "kristna etiken" är vårt huvudsakliga syfte här på jorden att "hjälpa andra". Vad "de andra" är här för, sägs det inget om. Idén är att vara en hygglig prick, att vara välgörande, "sälj allt du äger och ge till de fattiga". Trots allt, om du arbetat hårt, använt gott omdöme, snålat och sparat, inte spenderat merparten av din vakna tid med att hinka sprit i en bar, och genom långvarigt hårt arbete och självdisciplin lyckats samla ihop en hygglig slant, ja, då borde du känna skuld. För det första var du "mer lyckligt lottad", för det andra "välsignade Herren dig", och för det tredje är du skyldig allt till det där Super-spöket i skyn, som gav allt gratis till dig, din oförtjänta syndare, i första hand.

Niggers är inte våra bröder. Så om din "mindre lyckligt lottade" nigger-"broder" (och vi är väl alla Guds barn, eller hur?) är dum, lat och oduglig, oansvarig och råkar ha några märkliga egenheter som lutar åt dryckenskap, spel, droger, brottslighet och hämningslöst sex, ja, var då en god lättlurad stackare, visa medkänsla för de stackars satarna! "Där, men för Guds nåd, går du", kommer predikanterna att säga dig. Du råkar bara vara "mer lyckligt lottad" än din "mindre lyckligt lottade broder", och det endast genom Guds nåd. Därför är det din skyldiga kristna plikt att hjälpa den fattiga, värdelösa, eländiga och brottsbelastade stackaren.

Att förrädiskt utnyttja vårt skuldflex. Ovanstående är i stort sett den vanliga visan som plågar samvetet hos den genomsnittlige, förvirrade vite raskamraten. Inte nog med att kyrkorna, predikanterna och de religiösa institutionerna predikar denna avskyvärda sörja av skräp, utan samma tema trummas ständigt in i våra öron av press, affischer, radio och TV. Den judekontrollerade regeringen säger oss samma sak. Valfritt antal judisk-främjade välgörenhetsorganisationer uppvaktar oss skoningslöst via post, radio och TV för att skicka CARE-paket till föräldralösa barn i Korea eller Pakistan, eller skicka pengar till de hungrande massorna i Indien, eller skicka pengar till indianerna i New Mexico. Varje dag präglas budskapet GE! GE! GE! in i medvetandet hos den lättlurade vite goyim. Jag minns till och med

ta emot en uppmaning i posten om att skicka pengar för att hjälpa till att borra brunnar i Afrika för någon dum stam som inte skulle veta vad de skulle göra med den om de hade en.

Enorma Svindlerier. De flesta av dessa "välgörande" program och utskick organiseras av judarna. När pengarna som samlats in spåras till sin slutdestination, visar det sig att allt från 70 % till 95 % stannar i fickorna på dess bedrägliga insamlare som "vädjade" till dina "humanitära" svagheter. Med andra ord är välgörenhetsorganisationer i stort sett enorma organiserade svindlerier som utnyttjar de intet ont anande, de lättlurade och de svagsinta. Judarna använder två av de äldsta tricken i sin verktygslåda: att få dig att känna skuld och att tjäna en hacka.

Organiserat av judar. Nu är det inte enbart syftet med detta kapitel att avslöja de flesta "välgörenhetsorganisationer" för att vara de smutsiga svindlerier de är. Det är inte där den största skadan ligger, även om den skadan är massiv och förmodligen uppgår till över fyrtio miljarder dollar om året enbart för de vita rasliga kamraterna i Amerika. Detta är bara från frivillig "välgörenhet". Vi räknar inte ens de oräkneliga miljarder som den judiska regeringen tvångsmässigt tar från oss trakasserade skattebetalare för att "ge" "utlandsbistånd", bistånd till underutvecklade nationer (?), militärt bistånd, välfärdsstöd på hemmaplan och de tusentals andra utländska och inhemska utdelningsprogram som regeringen ägnar sig åt.

Påtvingad välgörenhet genom regeringen. Det är inte heller syftet med denna analys att lista de tusentals sätt som den vita amerikanska skattebetalaren skinnas på genom frivillig och ofrivillig välgörenhet. Vi har inte utrymme för det här. För femton år sedan köpte jag en bok som listar tio tusen statliga biståndsprogram som du kan vara "berättigad" till. Boken väger mer än fem pund. Sedan den boken sammanställdes är jag säker på att vår judiska regering avsevärt har expanderat och lagt till fler program.

Enorm skada. Det är inte heller enbart syftet med detta kapitel att betona den skada alla dessa "välgörande" program orsakar hjälparen, oavsett om sådan hjälp är frivillig eller påtvingad honom. Vi har redan sett att sådan skada är betydande, och är antingen ett bedrägligt svindleri eller rent piratkopiering.

Välgörenhet som är destruktiv för både hjälpare och mottagare. Nej. Huvudpoängen med detta kapitel är att utforska den moraliska grunden för hela idén om att "hjälpa de behövande" och visa att skadan för mottagaren av sådant bistånd är ännu mer förlamande och förödande än för givaren, och att denna typ av filosofi i det långa loppet alltid förstör både hjälpare och mottagare. Det förstör människor, det förstör länder, det förstör ekonomier och, viktigast av allt, det förstör den vita rasen genom (a) att öka horderna av parasitära ler-raser, och (b) genom att förvandla även dess egna medlemmar till allt större massor av beroende gratisätare.

Naturen subventionerar aldrig vuxna. Vi går tillbaka till naturens lagar, den ursprungliga källan till all visdom och sunt förnuft. Vi finner att bland fåglar, bin och djur är välgörenhet ganska väl begränsad till att vårda och hjälpa den unga avkomman (endast deras egen!) tills de är kapabla att klara sig själva. En björnmamma diar sina ungar, lär dem hur man undkommer fara, letar efter mat, känner igen sina fiender och många andra grunder. Ungarna älskar denna situation där mamman tillhandahåller allt och tar allt ansvar. Vid den tidpunkt då de är två år gamla är ungarna nästan fullvuxna. De har blivit gratissnyltare och alltför beroende av mamman, och de gillar att ha det så. De har inte den minsta böjelse att ändra sin livsstil.

Mamma björn vet bäst. Mamma björn, som instinktivt är programmerad att föra arten vidare, vet att tiden har kommit för hennes ungar att klara sig själva. Även om det kanske är ett emotionellt trauma för henne, gör hon vad hon måste. Hon skickar upp sina ungar i ett träd, precis som hon ofta har tränat dem att göra i tider av fara. När de efter en stund börjar komma ner, morrar hon åt dem upprepade gånger och säger åt dem att stanna kvar där uppe. Medvetet lämnar hon dem kvar i ett träd och går ur deras liv för alltid.

På egen hand. Slutligen kommer ungarna ner, men mamman är borta. De är hungriga, men mamman finns inte där för att dia dem, inte heller för att hitta bär. De är på egen hand för första gången.

Nöden är den bästa drivkraften. Inledningsvis är detta en stor kris för de unga björnarna. Men när hungern tar över börjar de söka efter mat, och efter avsevärd ansträngning finner de till sin förvåning att de är kapabla att hantera situationen utan sin mamma. De utvecklas snabbt till kapabla, självförsörjande vuxna björnar, redo att hitta partners och gå vidare med uppgiften att frambringa nästa generation.

Hjälpen upphör vid mognad. På ett eller annat sätt följs denna process av varje art i naturen. Vi vet att fåglar bygger bon, lägger ägg, är extremt samvetsgranna med att skydda det boet, håller äggen varma, och slutligen, när de kläcks, tillbringar de varje vaken timme med att hämta mat — maskar, insekter, etc. — till sina unga ungar. När de sistnämnda är gamla nog att lämna sitt bo, ger föräldrafåglarna dem dock mer än en knuff — de bokstavligen knuffar ut dem ur boet och uppmanar dem att lära sig flyga på egen hand.

Sådan är naturens logiska sekvens. Hjälp och vårda de oerfarna tills de är kapabla att ta hand om sig själva. Sedan upphör all hjälp.

Naturens gallringsprocess nödvändig för artens överlevnad. Men vad händer med de så kallade "olycksaliga" som antingen är lemlästade, för svaga, lata eller odugliga för att klara av det?

Naturen är grym mot sådana missanpassade varelser. Den gallrar skoningslöst bort dem och de faller vid vägkanten. Naturen går längre än så. Även

de som är kapabla att klara sig själva, men som ligger lite under genomsnittet i snabbhet, styrka, vaksamhet osv., är de första offren för sina naturliga fiender. Till exempel, i en hjord av rådjur som kan vara under ständig övervakning av en flock vargar eller prärievargar, är det de svaga, de långsamma, de sjukliga som är maten på bordet för skadedjuren. I Afrika, till exempel på Serengetis slätter, kommer en hjord zebror ständigt att gallras av en lejonflock. Genom sådana medel, kallat att gallra hjorden, upprätthåller **Naturen kvaliteten på hjorden, kvaliteten på rasen, kvaliteten på generna,** och anpassar därmed arten för överlevnad och förädling av sitt slag.

Att eliminera genetiska defekter. Många arter går längre och har ytterligare interna medel för att gallra ut de svagare och de missanpassade. En halt eller missbildad buffelkalv kommer skoningslöst att stångas till döds av andra kalvar. Grymt, säger du? Nej, inte egentligen. Instinktivt gör de hjorden en stor tjänst. Genom att gallra ut den deformerade kalven innan den mognar och fortplantar sig, räddar de hjorden och otaliga framtida generationer från spridning, förökning och förevigande av fler defekta arter. Istället för att bädda in den genetiska defekten i hjordens genpool, vidtar de den vänligaste och mest förnuftiga åtgärden som är möjlig — att gallra ut den ur hjorden innan den reproducerar och multiplicerar defekten. De förädlar därmed hjordens genetiska kvalitet och säkerställer dess framtida överlevnad.

Välgörenhet och subsidiering förstör. Om de skulle använda den dumma kristna etiken att hjälpa och subsidiera den deformerade kalven, skulle framtida generationer av hjorden med all säkerhet ha en högre och högre andel halta, deformerade kalvar som skulle behöva subsidieras till mognad för att reproducera fler krymplingar, missanpassade och missbildningar. Det krävs inte särskilt mycket hjärna för att se slutresultatet av ett sådant program av "välgörenhet". Inom inte alltför många generationer skulle hela hjorden vara på väg mot degeneration och glömska. Till och med rovdjuren, vars levebröd trots allt berodde på överlevnaden av en livskraftig hjord, skulle knappast vara särskilt glada över ett sådant idiotiskt självmordsprogram.

Korkad självförstörelse. Vi finner inte heller ett enda exempel i naturen där en hel art frivilligt och barmhärtigt säger till en annan art som är underlägsen den: "Eftersom ni är svagare än vi är; eftersom ni är oförmögna att hantera situationen; eftersom ni är dumma; eftersom era medlemmar minskar, blöder våra hjärtan för er. Vi kommer därför att hålla tillbaka vår egen ökning och göra plats för er art. Dessutom kommer vi att arbeta hårdare än någonsin, överlämna frukterna av vårt arbete till er förmån, subsidiera er och hjälpa er att expandera och tränga bort oss från jordens yta."

Endast den vita rasen. Nej, det finns ingen känd varelse som är så dum, utom en. Det ensamma, dumma undantaget är den vita rasen, som,

märkligt nog, i alla andra avseenden, är den mest intelligenta varelsen på jordens yta.

Självmordsbenägna kristna koncept. Låt oss ytterligare utforska den vita mannens "besatthet av medlidande" och hans självmordsbenägna benägenhet för välgörande självmord.

Genomsyrad av kristendomens etik, påtvingad honom av hans ärkefiende, den förrädiske juden, anammar den vita mannen stolt och dumt sådana principer som att älska sina fiender, vända andra kinden till, sälja allt man äger och ge till de fattiga. Framför allt känner den vita mannen, återigen tack vare judisk propaganda, en så fruktansvärd skuld över sin överlägsenhet och framgång, när han istället borde vara berättigat stolt.

Naken för plundring. Som ett resultat av denna oerhört missledda filosofi står den vita rasen naken och försvarslös inför den rovlystna juden, det bedrägliga judiska nätverket som gick till stora ansträngningar för att mata den vita mannen med detta självmordsgift från första början. De uppenbara resultaten är att juden under alla dessa århundraden har kunnat råna, plundra och bedriva sjöröveri mot den vita rasen efter hjärtans lust med lite eller inget motstånd från sina mycket mer (potentiellt) kraftfulla offer. Så väl har juden utfört sitt arbete att han till och med har värvat ett stort antal av det vita folket själva för att hjälpa det judiska programmet för sjöröveri.

Plundrad som ingen nation i historien. Det har sagts, och med rätta, att USA, som teoretiskt sett aldrig har förlorat ett stort krig, eller utkämpat ett krig som det inte lätt skulle ha kunnat vinna, har plundrats på mer rikedom och substans sedan man (teoretiskt) vann andra världskriget än alla förlorare och offer för militära katastrofer tillsammans under historiens årtusenden.

Främjande av en explosion av lerraser. Medan den vita mannen genom detta skandalösa judiska sjöröveri blir drastiskt utarmad, görs ännu större skada genom att subventionera, expandera och sprida en ständigt ökande hord av undermänskliga lerraser. Och detta är hela idén med det judiska programmet. Genom att utnyttja den vita mannens teknologi, den vita mannens produktivitet, den vita mannens medicin, den vita mannens förmåga att producera mat och den vita mannens kreativa geni inom alla andra områden, främjar juden medvetet en befolkningsexplosion av den vita mannens underlägsna, den vita mannens fiender, vars like världen aldrig har skådat. Det är judens uttalade mål att översvämma världen med niggrer, melanesier, mulatter, kineser, puertoricaner, jamaicaner, mexikaner och alla andra underlägsna undermänskliga arter, samtidigt som han bedrägligt säger åt den vita rasen att känna skuld över befolkningsexplosionen och hålla tillbaka sin egen. Och detta är exakt vad som händer — lerraserna exploderar i en kollisionskurs medan den vita rasen medvetet luras till att krympa sin egen. Det krävs ingen matematiker för att rita en bild av vår framtid — vi håller på att bli

utfasas likt dronten och dinosarien, och tack vare det judiska programmet för folkmord, ersätts av jordens parasitära avskum.

En värld översvämmad av subventionerade parasiter. Och vad gör den vita människan åt det? Han arbetar allt hårdare och hårdare för att försöka föda de ständigt växande horderna av mindervärdiga. Han skaffar färre barn, många par inga alls, medan negrerna och andra rasblandade folk har en glansperiod och lever på det feta av den vita människans arbete. Värst av allt är att de förökar sig som råttor. Medan både den vita mannen och hans fru har jobb, tar negrerna och annat avskum ut socialbidrag och skaffar barn, förökar sig, sprider ut sig i territorier och tar över varje stor och liten stad i Amerika. Under tiden flyr den vita människan till förorterna, till landsbygden — men lyfter inte ett finger för sin egen sak. Ett vansinnigt fall av att den överlägsne flyr för den underlägsne.

Självmordsbenäget. Som vi sa tidigare finns det bara en varelse som är dum nog att acceptera idén om att hålla tillbaka sin egen sort och subventionera en underlägsen art för att tränga bort den från jordens yta. Det är den vita rasen.

Judiska slagord rotade i kristendomen. Allt detta görs i namnet av dessa förrädiska slagord — "välgörenhet", "medlidande", "humanitarianism", som juden har påtvingat den vita rasens sjukliga kristnade hjärna. Vid roten av alltihop finns den förrädiska juden och hans fördömda kristendom, det mest dödliga gift som endast den vita rasen verkar vara mottaglig för.

Subventionerar även kommunisterna. Genom att dingla med dessa slagord framför de lättlurade vita goyim, har juden fått den vita människan att subventionera inte bara negrerna och rasblandade folk över hela världen, utan den vita människan skickar enorma mängder bistånd till alla sina andra fiender — han subventionerar det kommunistiska Ryssland och alla dess satelliter, han subventionerar banditstaten Israel, han subventionerar mulatterna i Mexiko och Sydamerika och totalt mer än 120 länder världen över.

Hemma bär den vita människan i Amerika bördan av en enorm "försvarsbudget" på över etthundratjugo miljarder dollar — en siffra som för några år sedan skulle ha betraktats som en astronomisk siffra för hela vår budget. Ändå blir den enda synliga fienden som en sådan enorm "försvarsbudget" till synes skulle kunna riktas mot — nämligen det kommunistiska Ryssland — ständigt uppstöttad och subventionerad av samma makt — USA. Utan det enorma stödet från USA skulle det kommunistiska Ryssland ha kollapsat för länge sedan och skulle kollapsa idag. (Vi har redan gått in på detta ytterligare i kapitlet om Ryssland, Israel och USA.) Vilken gigantisk blåsning på den vita amerikanska skattebetalaren!

Demoraliserade produktiva vita. Låt oss nu undersöka vad all denna välgörenhet, hjälp och välfärd gör även mot den vita människan själv. Negern har för länge sedan lärt sig idén om: varför arbeta när regeringen kommer att subventionera honom gratis? Allt han behöver göra är att avla och äta och låta "regeringen" försörja honom. Det genomsnittliga vita paret, som varje år bär en tyngre och tyngre börda av parasitära gratisätare på sin rygg och ser de lata negrerna skörda frukterna av deras arbete, kastar i allt större utsträckning in handduken och går själva på socialbidrag. De ser negrerna föröka sig, flytta in i de vita kvarteren och de frågar sig: Varför ska vi arbeta? Mer och mer dukar den vita människan under för det giftiga betet att också bli en demoraliserad gratisätare, med förstörd drivkraft.

Producenter som krymper oroväckande. Allteftersom den judiska maktstrukturen drev "välfärdsidén" längre och längre — "gratis" sjukvård, en "garanterad" minimilön oavsett om du arbetar eller inte, "gratis" utbildning, subventionerat ditt och subventionerat datt, krymper leden av de producerande vita arbetarna snabbt och horderna av gratisätare ökar oroväckande. Eftersom vi vet att ingenting i denna värld är gratis, och att naturen har dekreterat att endast evig kamp är priset för överlevnad, är vi kollektivt på väg mot en katastrofal kollaps.

Den vita rasens död. Judarna har planerat det så. De hoppas att det främsta offret ska bli den vita rasen. Varje program syftar i den riktningen. När den vita rasen går under kommer även de överexpanderade ler-raserna att svälta i miljarder, efter att ha dödat gåsen som lade guldägget. Men vid den tidpunkten kommer det att vara för sent. Den vita rasen kommer att vara borta. Den kommer att ha decimerats av sjunkande födelsetal, för det andra genom rasmässig uppblandning, och slutligen kommer resterna att slaktas av överväldigande horder av rasande och svältande ler-raser, påhejade av den diaboliska juden.

Sådan är den judiska planen för den vita rasens förstörelse. Vad kan vi göra åt det?

Lösning: Ett program för den vita rasen. Först och främst måste vi gå tillbaka till naturens grunder, vilket är hjärtat i vår religion, Kreativitet.

1. Vi måste inse först och främst att vår egen ras överlevnad — den vita rasen — går före alla andra mål i betydelse. Vi måste se på alla frågor genom den vita rasens ögon och endast den vita rasens, som vi har lagt ut i andra kapitel.

2. Vi måste inse att vi inte är här för att hjälpa andra, minst av allt jordens avskum, utan för att hjälpa oss själva.

3. Vi måste inse att endast genom hård kamp för vår egen skull kan vi överleva och bygga en bättre ras.

4. Vi måste inse att endast genom att bygga en bättre ras kan vi någonsin bygga en bättre värld. De två målen smälter samman.

5. Vi måste tydligt känna igen våra fiender och behandla dem som sådana. Vi har gått in i tillräcklig detalj om denna idé om vilka våra fiender är i andra kapitel så att vi knappast behöver upprepa det här.
6. Vi måste inse att sådana ord som hjälp, välgörenhet, medkänsla, humanitärism, bistånd till de behövande, etc., är judiska slagord utformade för att (a) skinna den vita människan och; (b) överföra den vita människans surt förvärvade tillgångar till n-ordet, ler-raserna och gratisätarna, och (c) därigenom förstöra den vita rasen.
7. Vi måste inse att det mesta av dagens välgörenhet främjas och kanaliseras av judarna och går till förmån för judar, n-ordet, ler-raser.
8. Vi måste inse att icke-selektiv och urskillningslös välgörenhet inte är en dygd utan är extremt destruktiv för den vita rasen.
9. Vi får aldrig delta i någon välgörenhet som gynnar våra fiender.
10. Vi måste rikta vårt bistånd, vår välgörenhet, våra bidrag, till att gynna den vita rasen som helhet och vara försiktiga så att vi inte ens bland vårt eget slag hjälper och understödjer dem som kan och bör hjälpa sig själva.
11. Vi måste inse att genom att subventionera dem som är kapabla att hjälpa sig själva uppmuntrar vi dem att bli gratisätare, vi hjälper dem därmed inte egentligen utan undergräver deras förmåga att bli självständiga, nyttiga medlemmar i vårt vita samhälle.
12. Vi kan ge det mest nyttiga biståndet genom att lära våra vita raskamrater hur de bäst hjälper sig själva och klarar sig själva. Detta gäller särskilt vår egen avkomma.
13. Vi måste inse att uppmuntran av parasiter på bekostnad av den produktiva gruppen snabbt expanderar parasiterna utom kontroll och förstör producenterna. Detta är tyvärr den kurs vi nu följer och det leder uppenbarligen till kollaps för ras, ekonomi och civilisation.
14. Inriktningen för våra strävanden måste därför vara precis den motsatta: uppmuntra och öka den produktiva basen och avskräcka, minska och gallra ut de oförmögna, de onyttiga och gratisätarna. Endast genom att göra det kan vi bygga en starkare, mer kapabel ras och en bättre morgondagens värld.

Rasligt samarbete är svaret. Ovanstående, liksom varje annan riktlinje, måste användas med diskretion, sunt förnuft och gott omdöme. Hela idén är att bygga ett bättre, lyckligare, friskare, mer livskraftigt vitt samhälle, och samtidigt föda upp en överlägsen ras, supermänniskan och bortom det. Detta betyder inte att vi inte planerar att ta hand om våra äldre, de som behöver läkarvård, ekonomiskt stöd för att bilda familjer, ekonomiskt stöd till dem som flyttar till nya territorier, utbildning av de unga och många andra nödvändigheter i ett kollektivistiskt samhälle. Allt detta är vi kapabla att ta hand om mycket väl. Faktum är att, som förklaras i

I *Naturens Eviga Religion*, i ett kapitel med titeln **Rasiell Socialism**, främjar och betonar vi Skapare rasiellt lagarbete, att arbeta tillsammans och att organisera vårt vita samhälle kollektivt på ett sådant sätt att **den största nyttan härleds till både samhället och individen.** I denna process får vi inte förväxla idén om att arbeta tillsammans med idén om att dela upp samhället i gratisätare och producenter.

Uppmuntra och expandera producenterna. Vad vi säger är att vi bör sluta uppmuntra parasiterna, gratisätarna på den produktiva medborgarens bekostnad. Vi bör nedtona välfärd och uppmuntra produktivitet. Vi bör sluta spendera mer pengar per år på en sinnessjuk brottsling som är en plåga för samhället, än vad den genomsnittlige mannen som försörjer en familj kan tjäna. Vi bör sluta spendera mer pengar på ett mentalt defekt barn (som nu har upphöjts till statusen "exceptionellt barn") än vad vi gör på att utbilda våra begåvade unga genier. Vi bör sluta försöka förlänga livslängden och använda konstgjorda medel för att hålla gamla, senila människor vid liv långt efter det stadium då de har degenererat till en grönsak. Vi måste förverkliga alla möjliga medel för att minska vår välfärdspopulation, våra mentalsjukhus och andra drägg i civilisationen. Detta måste vi göra, oavsett hur högt judarna och de blödande hjärtana skriker.

Parasiter i den vita rasen onaturligt, olyckligt. När den vita människan arbetar, producerar och är nyttig är hon som mest lycklig och frisk. När han blir en värdelös börda för samhället försämras han snabbt fysiskt, mentalt och moraliskt. Målet är att göra det möjligt för en så stor del av vår vita befolkning som möjligt att bidra och att göra och hålla dem nyttiga och produktiva.

Lär barn ansvar tidigt. Denna idé bör utvidgas i båda ändar av åldersspektrumet jämfört med hur det är nu. Barn bör läras nyttigt arbete istället för en massa värdelös och ofta destruktiv teori. De bör slussas in i sitt livsverk vid en mycket tidigare ålder och läras att vara ansvariga för sina sysslor eller sitt arbete. De bör få känna att de är bidragsgivare från en tidig ålder. Till skillnad från den plötsliga traumatiska övergången som används av björnmamman genom att göra omställningen på en dag, bör våra barn slussas in i ansvarsställning från en tidig ålder och deras självständighet uppmuntras och vårdas under många år. Det är inget fel med idén att barn arbetar. Jag gjorde det på en gård och drog nytta av det. För de godhetsivrare som frammanar spöket av barnarbete och den industriella revolutionens missförhållanden, kan vi avfärda dem direkt. Vi är inte intresserade av att överarbeta eller misshandla någon. Faktum är att vi Skapare ligger i framkant när det gäller att inte bara skydda våra barn, utan också se till att deras korrekta utveckling mot vuxenliv och ansvar inte hämmas på det skadliga sätt som dagens "eviga student" gör.

De äldre vill hellre vara sysselsatta. Vad beträffar den äldre delen av befolkningen, anser vi Skapare att det är en ytterst grym och destruktiv idé att pensionera människor vid 60 eller 65 års ålder och skicka ut dem på grönbete. När en människa inte längre behövs eller är till nytta, förlorar han sin självrespekt och sitt existensberättigande. Mycket värdefull tid och talang går förlorad för vår ras genom att plötsligt skära av kapabla och villiga individer från deras livsverk. Argumentet att vi därigenom bereder plats för de yngre generationerna är ett falskt argument som inte håller. I ett korrekt organiserat samhälle, likt Hitlers Tyskland under 1930-talet, finns det alltid mer arbete som behöver utföras. Ju fler människor som är nyttigt sysselsatta, desto lyckligare är de och desto större blir produktiviteten. Det finns alltid fler vägar att bygga, fler hamnar att anlägga, fler hem, fler skolor, nya territorier att utveckla, och så vidare. I ett korrekt organiserat samhälle så som vi föreställer oss det kommer det aldrig att råda brist på jobb eller oavslutat arbete.

Skulle kunna bidra mer till den vita rasen. En annan verksamhetsgren som de äldre skulle kunna och borde koncentrera sig särskilt på, istället för sysslolöshet, drickande eller att jaga en liten vit boll runt en country club, är att främja den vita rasens bästa intresse. Genom att ägna mycket av sin tid åt Church of the Creator och leda den yngre generationen mot rasmässig framgång, genom att viga sin överflödiga rikedom till främjandet av den vita rasens bästa intresse, skulle de kunna göra underverk genom att göra sig själva mer nyttiga och sina liv mer intressanta, meningsfulla och givande.

Creative

Credo No. 64

Lag och ordning

vs.

Våld, terrorism och självbevarelse

Eviga lagar. Eftersom den vita rasen nu befinner sig under hälen på en tyrannisk judisk regering vars obevekliga mål är att utrota och totalt förinta den vita rasen, är det av yttersta vikt att vi är tydligt medvetna om historiens och naturens eviga lagar för överlevnad, hur hårda de än må vara.

Att vara eller inte vara. Eftersom den vita rasen har en nästan ödesdiger förkärlek för lag och ordning, även när sådan lag och ordning är under total kontroll av deras dödliga fiender, finns det inget utrymme för förvirring i denna ytterst vitala fråga. Och frågan är överlevnad eller utplåning, varken mer eller mindre. I denna fråga, liksom i varje annan fråga, går vi Skapare tillbaka till naturens grundläggande lagar; och naturen talar tydligt i denna fråga: överlevnad till varje pris! Ändamålet helgar medlen, vilka medel som helst!

Vi måste besluta oss. Frågan vi måste lösa är denna: om vår överlevnad står på spel, är så kallad "illegal" terrorism berättigad? Och svaret är överväldigande — ja, för i helvete!

Det mest "civiliserade" sättet att lösa en meningsskiljaktighet är genom skiljedom och övertalning. Men vad händer när dessa "civiliserade" metoder bryter samman, eller helt ignoreras och avvisas av en ondskefull fiende som är obevekligt inställd på din undergång?

Inget substitut för seger. Genom historien har regeringar gått i krig och sedan löst sådana tvister med våld. Arméer marscherade, arméer slogs. En sida vann, den andra förlorade. Segraren dikterade villkoren.

Detta är sättet Rom löste sina meningsskiljaktigheter med Kartago — det förstörde Kartago fullständigt och utplånade det från jordens yta. Kartago var aldrig mer ett hot mot romersk överlevnad och expansion. Detta är sättet normanderna erövrade England i slaget vid Hastings år 1066. Detta är sättet Amerika vann självständighet från Storbritannien 1776-81. Detta är sättet inbördeskriget löstes mellan nord och syd. Detta är sättet kampen mellan...

Den vita människan och indianerna avgjordes i Amerika. Det är på detta sätt som första och andra världskriget avgjordes.

Behöver vi fortsätta? Genom historien har tusentals krig utkämpats, och segraren tillföll bytet. Inte bara bytet utan även makten.

Förräderi Inom. Hittills har vi i huvudsak talat om skillnader mellan länder — regeringar mot regeringar — där det förutsätts att den "lagliga" regeringen i ett land engagerar sitt folk i krig mot regeringen och folket i ett annat land. Men vad händer när en förrädisk regering utan en öppen krigsförklaring för ett lömskt och hemlighetsfullt utrotningskrig mot en betydande del av befolkningen i det egna landet? Vad ska det folket göra då, eftersom varje handling i dess eget försvar skulle vara ett "lagbrott" påtvingat dem av deras fientliga regering?

Brottslingar är Regeringen. Detta är inte en teoretisk fråga. Den är lika verklig idag som livet och döden själv. I USA för den judekontrollerade regeringen ett hemligt men lömskt förintelsekrig mot den ädla vita rasen, den ras som byggde detta land från första början. Det är mycket verkligt inte bara i Amerika utan i hela världen varhelst den vita människan är bosatt. I Amerika, liksom på andra håll, har en främmande fientlig ras, Judas stam, full kontroll och stiftar och upphäver "landets lagar" efter eget tycke och nyck. Det är en ondskefull kriminell regering som är besatt av att förstöra den vita rasen till varje pris och som inte skyr några medel för att nå sitt mål.

Den Vita Människan Verkar Ovetande. Det finns inget nytt i denna situation förutom det märkliga fenomenet att den vita människan låtsas vara omedveten om situationen, inte vågar diskutera den och agerar som om han inte förstår den.

Faktum är att den vita människan inte förstår det, och i de flesta fall förenar han sig med sina fiender för att hjälpa dem att förgöra honom själv och hans eget folk. Den starkaste allierade judarna har i sin arsenal för att förgöra den vita människan är det förvirrade och dementa tillståndet i den vita människans tänkande. Detta har de åstadkommit genom en enorm investering under många århundraden i att förse den vita människan med självmordsbenägna idéer och propaganda, varav kristendomen utan tvekan har varit den mest effektiva.

Det Ultimata Försvaret. Det finns ett ultimat vapen som ett sådant belägrat folk kan ta till mot sin "egen" regering, vilket har utnyttjats i tusentals år när situationen har blivit desperat och outhärdlig. Det vapnet är terrorism och våld, att ta lagen i egna händer.

Det finns i huvudsak två sätt att styra andra människors beteende, inklusive tyranner som vill förgöra dig. Det ena är övertalning och förnuft, och det andra är terrorism. När övertalning och förnuft misslyckas, så...

enda utvägen är våld, lagligt eller olagligt. Som vi ska se är den enda skillnaden mellan "lagligt" och "olagligt" bara en fråga om vems synvinkel det gäller — nämligen vem som är på toppen och vem som är på botten.

"Lagligt" och kristet våld. Våld och hot om våld är universella och tidlösa medel som används för att kontrollera andra människors beteende. De är lika vardagliga som fadern som använder riset mot sina barn för misskötsel. Regeringar använder dem för att kontrollera sina medborgare under kodnamnet "upprätthållande av lag och ordning". Domstolar fördömer brottslingar och låter dem hängas, skjutas eller avrättas i elektriska stolen. Detta är också våld, kallat "lagligt" av dem på toppen. Till och med den hycklande (och skenbart fromma) kristendomen använde det fruktansvärda hotet om helveteseld för att tvinga sina offer till lydnad, och när det misslyckats, har den använt fysisk tortyr, bränning på bål och andra brutala metoder för att övertyga dem som annars inte skulle ha fogat sig. (Vi har beskrivit detta i ett tidigare kapitel.) Detta är terror påtvingad "ovanifrån".

Våld som effektivt övertalningsmedel. Det som är grejen med våld och terrorism, vilket kristendomen och andra har insett genom tiderna, är — det fungerar!

Medan den kristen-judiska bibeln är fylld av våld och terrorism genom hela sina sidor, var en av de tidigaste och mest universella uppvisningarna av terrorism när "Herren" dränkte alla dem som misshagade honom en masse i den "stora syndafloden". Han löste därmed problemet med de människor som misshagade honom.

Våldet växer under 1900-talet. Men låt oss bortse från detta mytiska nonsens och återgå till verkligheten i, låt oss säga, det tjugonde århundradet. Vi finner att terrorism som rubbar den etablerade ordningen i samhället kommer underifrån — från dem som inte innehar traditionell eller "laglig" makt. Vi finner att terror och våld användes i den ryska revolutionen av sådana brottslingar som Lenin, Trotskij och Stalin, och de slutade som Rysslands "lagliga" regering. Deras efterträdare har innehaft makten sedan dess, ett gäng judiska brottslingar som inte bara erkänns av USA:s regering, utan som också subventioneras och fjäskas för av "vår" judekontrollerade regering.

Modern historia. På liknande sätt, genom ren terror, mord och våld, blev Tito diktator i Jugoslavien, med liknande välvilliga välsignelser från "vår" judekontrollerade regering. Terroristen Menachem Begin hjälpte till att införa banditstaten Israel genom att leda terroristorganisationen Irgun Zvai Leumi. Hans gäng av brottslingar sprängde King David Hotel i Jerusalem, vilket dödade 90 personer, mestadels brittisk militärpersonal. De använde mord, bakhåll, sprängningar och alla andra medel för terror och våld. Deras metoder var mycket framgångsrika och "skapade" banditstaten Israel. År 1977 var Begin själv premiärminister i den vidriga banditstaten och gjorde talrika gemytliga besök i Vita huset i USA, överöst med bifall, såväl som enorma mängder ekonomiskt och militärt bistånd.

Kriminella rebeller blir lagliga härskare. På samma sätt, genom ren terror och våld, har regeringarna i Kenya, Algeriet, Cypern, Kina och dussintals andra länder etablerat sig som de "lagliga härskarna". Allt detta och mer under det tjugonde århundradet. Men samma process har fungerat i tusentals år tidigare under tusentals olika omständigheter. Den uppenbara slutsatsen är: Terrorism och våld fungerar och har använts upprepade gånger sedan historiens början.

Ovanifrån och underifrån. Ja, terrorism är blodig, grym och drabbar oskyldiga människor, men det är ett traditionellt maktmedel och har konsekvent använts "ovanifrån" av politiker vid makten, och "underifrån" av dem som skulle vilja ha makten. De senare har lyckats förvånansvärt ofta, och även den amerikanska revolutionen i sig var ett maktspel av våld "underifrån" mot britterna som använde terror "ovanifrån".

Detta för oss till frågan om den position som den vita rasen befinner sig i idag. Det är absolut nödvändigt att vi Skapare tar en bestämd ställning i denna ytterst avgörande moraliska (och pragmatiska) fråga.

* * * * *

Inget pris är för högt. Följande är Church of the Creators ståndpunkt. Vi Skapare är inte intresserade av kristen moral eller några andra teoretiska shibboletter. Vi är realister och håller våra ögon stadigt fästa vid verklighetens hårda fakta. Vår främsta och högsta strävan är den vita rasens **överlevnad, expansion och framsteg**, oavsett hur hård vägen är, oavsett vad kostnaden blir. För oss är inget pris för högt, ingen ansträngning eller risk för stor, eftersom vi anser att den vita rasen själv är det ultimata och mest värdefulla värdet på jordens yta.

Överlevnad först. För att expandera och gå framåt måste vi först överleva. Idag är vår själva överlevnad i trängande fara, i allvarlig fara. Vi blir angripna från alla håll av hatet och de onda intrigerna från det judiska nätverket, som genom sin diaboliska konspiration har underblåst och värvat hatet från världens alla "mud races" mot oss. Vad som är värre är att de också har värvat många förrädiska och förvirrade vita mot oss. Därför, likt judarna genom århundradena, kommer vi inte att tolerera några lagar, inga seder, ingen tradition, ingen moral, ingen religion eller något annat hinder som på något sätt, form eller vis hindrar oss i vår kamp för överlevnad. Detta gäller särskilt eftersom de flesta av våra nuvarande idéer, lagar och religiösa trosbekännelser påtvingades oss av våra dödsfiender, judarna, från första början.

Kärnan i vår religion är överlevnaden av vårt eget slag, först och främst, sedan dess expansion och framsteg. Alla lagar eller idéer om motsatsen förklarar vi ogiltiga. I denna kamp befinner vi oss för närvarande i ett enormt underläge, eftersom judarna

innehar nu alla maktens nervcentra — nyhetsmedier, finansiell makt, regering, rättsväsende, utbildning, religion och varje annat betydelsefullt vapen för den fysiska, juridiska och psykologiska kontrollen av den vita rasen.

Lista över fördelar som den vita rasen har. Detta är dock endast tillfälligt. Den vita rasen har vissa massiva naturliga fördelar som juden aldrig kan uppnå såvida inte och förrän den vita rasen är helt utrotad. Dessa naturliga fördelar är:

(a) Juden är en parasit och behöver den vita rasen för att exploatera och producera åt honom. Han skulle dö ut utan offer att exploatera.

(b) Den vita rasen, å andra sidan, behöver inte juden. Faktum är att den vita rasen är underbart kapabel att organisera sig själv, föda sig själv och bygga en vacker civilisation och ett samhälle utan hjälp från någon utomstående. Dessutom, befriad från de blodsugande judarna, skulle den vita rasen till och med bli oerhört mycket mer framgångsrik, produktiv och hälsosam på alla sätt.

(c) Judarna har varit framgångsrika endast genom svek, lureri och konspiration. De har varit de mest framgångsrika mästersmygarna i hela historien. Svagheten med varje konspiration är att den är extremt osäker, för om alltför många offer börjar inse och förstå konspirationen, exploderar den i konspiratörens ansikte. Detta är judarnas största rädsla och mardröm — att den vita rasen ska vakna upp, organisera sig och vända sig mot dem.

(d) Ju längre konspirationen drivs, desto tydligare blir den för offren, och desto mer mottagliga blir de för information och ledarskap för att vända sig mot sina plågoandar.

(e) Judarna behöver förledda vita förrädare (inom statlig propaganda, utbildning, etc.) som agerar frontfigurer åt dem. Den vita rasen å andra sidan behöver inga sådana främmande fronter, inget lureri eller svek för att föra sin kamp mot judarna.

(f) Vi har inte bara en betydande fördel i antal över judarna, utan även intelligens och stridsförmåga. Väckt, enad och organiserad skulle den vita rasen vara tio gånger kraftfullare än alla judar, n-ord* och lerraser tillsammans. Det är Church of the Creators arbete och mål att åstadkomma just detta — Väcka, Ena och Organisera den vita rasen och vrida kontrollen över vårt eget öde tillbaka i våra egna händer.

Vårt orubbliga program. Vårt program för att övervinna tyranniet och våldet mot oss måste fortskrida i följande ordning, från en nödsituation till nästa:

1. Det är inte vårt mål att förklara ett våldsamt krig mot judar, n-ord* och andra lerraser. Vi kommer att hävda oss icke-våldsamt men vara orubbliga i vår strävan att fritt utöva

vår religion som garanteras av det första tillägget till konstitutionen. Vi kommer att kräva, precis som alla andra, rätten till fredliga sammankomster, som garanteras av konstitutionen, och rätten att organisera oss.

2. Allteftersom vi organiserar våra kyrkor kommer vi att distribuera *Nature's Eternal Religion* och denna, vår ***White Man's Bible***, tills vi har placerat ett exemplar i händerna på en majoritet av våra vita rasmässiga kamrater. Vi kommer att se till att varje vit man, kvinna och barn förstår den judiska konspiration som nu vilar över oss.

3. När den vita rasen blir enad, informerad och väckt kommer vi att bojkotta varje jude och varje aspekt av judiskt inflytande i vårt samhälle. Detta inkluderar att bojkotta judarna i affärslivet, i deras yrken, i deras politiska aktiviteter, inom utbildning, religion, nyhetsmedia, teater, etc. Vi kommer inte bara att bojkotta dem, utan vi kommer att exponera dem, peka ut dem och föra en propagandakrigföring mot dem, precis som de för närvarande gör mot den vita rasen. Detta kan vi göra lagligt och mycket effektivt när vi väl har fått vår religiösa struktur organiserad.

4. Vi avser därmed att driva ut dem från vårt samhälle i alla faser av inflytande och makt, precis som Hitler gjorde i Tyskland. Vi kommer att låta dem fredligt "vissna på vinstocken" eller låta dem fredligt migrera till Israel där araberna kan ta itu med dem. Under inga omständigheter kommer vi längre att subventionera dem, göra affärer med dem eller tillåta att våra vita rasmässiga kamrater används som offer för att främja välfärden för dessa parasiter på våra ryggar.

5. När vi väl har drivit bort dem från politiska ämbeten kommer vi att följa upp detta med lagliga åtgärder för att för alltid utesluta judarna från maktpositioner eller inflytande inom regering, utbildning, propaganda, konst och teater eller något annat betydande inflytande i vårt samhälle, som Hitler gjorde i Tyskland, och som det bysantinska riket gjorde över tusen år tidigare, och som banditstaten Israel har gjort mot alla folk som inte är av judisk börd.

6. Under tiden, medan vi fortfarande är i processen att återta kontrollen över vårt eget öde, kommer vi under inga omständigheter någonsin att överlämna någon av våra pistoler eller vapen, under någon förevändning, list eller sken av lag överhuvudtaget. Aldrig, aldrig, aldrig, inte ens en enda pistol. Det andra tillägget ger oss den konstitutionella rätten att behålla våra vapen, och vi menar sannerligen att utöva den rätten till varje pris.

7. Så här långt är allt lagligt. Vi har inte krävt något mer än våra konstitutionella rättigheter, samma som varje annan medborgare. Vi hoppas att vi inte behöver gå längre.

Nu kommer vi till kärnpunkten i vår position. Skulle den **judiska regeringen använda våld för att kränka våra**

Konstitutionella rättigheter att fritt utöva vår religion; att fredligt samlas; att fredligt organisera oss; att distribuera vår Vita Mans Bibel; att använda posten och varje annat prerogativ för att främja och expandera vår lagliga religiösa organisation och det fulla utövandet av vår religion, då har vi all rätt att förklara dem som uppenbara brottslingar som bryter mot konstitutionen och landets högsta lag. De är då uppenbarligen brottslingarna, och vi kan då behandla dem som de kriminella hundar de är och ta lagen i egna händer. Detta är det uppenbara, logiska att göra. Vi måste då möta kraft med kraft och öppen krigföring råder. Det kommer då att vara fritt fram för jakt på alla judar.

8. Skulle judarna använda lönnmord mot våra medlemmar, eller våra ledare, då måste den vita rasen möta eld med eld, och vedergällning och hämnd kommer att bli vårt svar. För varje en av våra de dödar kommer vi att utkräva tio gånger deras antal, med början med rabbinerna. När lagen och övertalning inte längre skyddar våra rättigheter till överlevnad måste vi — som alla fria, modiga, intelligenta människor har gjort genom tiderna — vända oss mot våra plågoandar med en rasande hämnd och förinta dem till sista man. Detta är det som judarna fruktar mest av allt — våld direkt mot deras ras, och med all rätt. Med vårt överlägsna antal och våra stridsegenskaper skulle judarna utplånas skoningslöst, om de skulle kränka våra konstitutionella rättigheter och tillfoga oss våld.

Creative Credo No. 65

Ytterligare credo för vår kyrka
Som gör det möjligt för den vita rasen att skydda sig själv från en fientlig regering

Försvarsartiklar för den vita rasen

Vi tror att naturens högsta lag är att varje varelse ska använda alla och vilka medel som helst som är nödvändiga för sin egen överlevnad. Ändamålet helgar medlen. Detta är universums högsta lag och ersätter alla lokala, delstatliga eller nationella lagar som antagits av någon regering, oavsett dess natur. Den vita rasen, som är eliten av naturens hantverk, proklamerar dessutom som kärnan i sin religion, Kreativitet, den oförytterliga rätten till överlevnad, expansion och främjande av sitt eget slag. Den proklamerar inte bara detta som en grundläggande rättighet, utan som en helig plikt, och kommer att försvara denna rättighet med alla medel som står till dess förfogande.

Denna övertygelse är orubblig och kommer aldrig att betraktas som förhandlingsbar.

En del av vårt religiösa credo. För att den vita rasen ytterligare ska kunna skydda sig mot en fientlig regering och maktetablissemang, proklamerar Church of the Creator följande övertygelser som en integrerad del av sitt religiösa credo, vilka alla är rättvisa, lagliga, rimliga och i huvudsak i överensstämmelse med, och garanterade av, Amerikas förenta staters konstitution.

Artikel I. Medlemmar i vår kyrka är förbjudna att bidra med något som helst bistånd, finansiellt eller på annat sätt, som kommer, eller kan komma att användas, för förstörelsen av den vita rasen, eller för försvagningen av den vita rasen, eller på något sätt mot vad vi anser vara den vita rasens bästa intressen. Vi anser att alla skatter som tas ut där sådana medel, antingen helt eller delvis, ska användas mot oss, är omoraliska, olagliga och ett brott mot våra grundläggande konstitutionella rättigheter, mot vår religiösa övertygelse samt åsidosätter naturens högsta lag. Vi ser på liknande sätt på varje inkallelse av våra unga män för att slåss mot och döda andra vita människor som en fördömlig skymf, och ett brott mot våra religiösa, mänskliga och naturliga rättigheter. På samma sätt betraktar vi alla andra krav som påtvingas oss av någon självutnämnd auktoritet som strider mot den vita rasens bästa intressen som ogiltiga och i strid med...

av alla våra grundläggande rättigheter, religiösa, konstitutionella, moraliska och naturliga. Ingen medlem av den Vita Rasen behöver lyda sådana krav och kommer att betraktas som inget mindre än en förrädare mot den Vita Rasen om de gör så.

Artikel II. Vi känner absolut ingen skyldighet att ge välgörenhet till våra fiender, ej heller kommer vi att tolerera att bli tvingade till att bidra med ofrivillig välgörenhet och ge stöd till alla de behövande och indolenta folken hemma eller utomlands. Det finns ingenting i USA:s konstitution som kräver det. Aldrig har folket i USA tillåtits rösta i frågan om de var villiga att subventionera allt världens avskum med så kallat utländskt bistånd, och vi är trötta och leda på att ständigt bli skinnade och rånade, till förmån för världens parasiter. Vi, det Vita folket i Amerika, är orubbligt emot allt utländskt bistånd. Vi förkastar subventionering av världens avskum, oavsett om de är våra kommunistiska fiender, eller negrerna i Afrika, eller lerfolket i Indien, eller någon annan plats. Vi förkastar också subventioneringen av avskummet och de indolenta i detta land för att de ska kunna föröka sig mer ymnigt och därigenom tränga ut den Vita Mannen ur hans eget land.

Artikel III. Vi är smärtsamt medvetna om att Federal Reserve Board är ett kriminellt gäng falskmyntare som ägs och drivs av fientliga internationella judiska bankirer. Vi inser fullt ut att de papperspengar de producerar är falska pengar, förfalskade pengar, och deras totala verksamhet är storskaligt sjöröveri i enorm skala, ett medel genom vilket de stjäl den Vita Mannens verkliga egendom med värdelöst papper. Vi förkastar detta bedrägliga och okonstitutionella system av storskaligt rån, och förbehåller oss rätten att använda script eller bytescertifikat bland våra egna medlemmar.

Artikel IV. Som vi har angett i Artikel III, är vi djupt medvetna om att Federal Reserve-systemet ägs och drivs av ett mäktigt gäng utländska bankirer och kriminella, i grunden judar, som har tillskansat sig kongressens befogenheter och bryter mot Artikel I, Sektion 8, Para. 5 i USA:s konstitution. De ger ut falska pengar som saknar laglig grund och inte stöds av absolut någonting av värde. Kort sagt, det är inget annat än värdelöst förfalskat papper. Eftersom de federala inkomstskattelagarna antas vara baserade på tabeller över intjänade verkliga dollar, vilka definieras av konstitutionen i termer av guld och silver, och eftersom nämnda förfalskade pengar inte är riktiga pengar alls, intar vi därför den moraliska och juridiska ståndpunkten att våra medlemmar inte har tjänat någon inkomst enligt lagen, och därför inte är skyldiga någon inkomstskatt överhuvudtaget.

Artikel V. Eftersom det femte tillägget till konstitutionen förbjuder varje statlig myndighet, eller domstol, från

tvinga någon person att vittna mot sig själv, eller självinkriminering, vägrar vi därför att underteckna något dokument, skattedeklaration, affidavit, vittnesmål eller något annat skriftligt uttalande, eller avlägga muntlig ed, som senare, på grund av misstag eller fel, eller lämnande av falsk information, eller vad som helst, kan användas mot oss vid anklagelse om mened.

Artikel VI. Vi förkastar deltagande i och varje bidrag överhuvudtaget till, något "socialförsäkringssystem" administrerat av regeringen, vare sig det är federalt, delstatligt eller lokalt. Det nuvarande systemet är bedrägligt finansierat, går snabbt i konkurs och är ingen säkerhet alls. Det stjäl pengar från det vita folket under falska förevändningar. Dessutom kommer de flesta av de ungdomar som nu bidrar genom statligt tvång aldrig att få sina pengar tillbaka, och de flesta av dem kommer att få absolut ingenting tillbaka. Vi ser detta som ännu ett program genom vilket den judiskt kontrollerade regeringen rånar det vita arbetande folket för att subventionera de svarta och andra parasiter. Den vita rasen kommer att ta hand om sina egna på andra sätt.

Artikel VII. Vi tror att vi har den grundläggande rätten till valfrihet när det gäller den typ av medicinsk behandling vi önskar följa. Våra kroppar är våra egna. Vi kommer inte att dikteras av den judiskt dominerade American Medical Association, eller något annat stängt fackförbund, eller någon grupp av något slag, inklusive regeringen själv, som försöker påtvinga oss sina "ortodoxa" medicinska behandlingar, vare sig det gäller behandling av cancer eller någon annan åkomma.

Artikel VIII. Vi tror inte på vaccinationer eller inokuleringar av något slag, och baserat på uttömmande studier anser vi att de gör mer skada än nytta, vilket bevisades av de förrädiska svininfluensavaccinationerna vintern 1977-78. Vi kommer inte att tolerera att våra barn utsätts för sådant farligt och skadligt missbruk som en förutsättning för att gå i skolan, eller under någon annan förevändning.

Artikel IX. Inte heller kommer vi att tolerera att något statligt organ tvingar våra barn att gå i skolor av något slag där de tvingas indoktrineras i ideologi och läror som är främmande för vår egen tro. Därför anser vi att alla skolor som främjar eller utövar rasblandning, eller lär ut att alla människor och alla raser är lika, att judarna är Guds utvalda, som alltigenom främmande för vår tro och fientliga mot den vita rasen själv, och som sådana ska undvikas av våra barn.

Artikel X. Vi förkastar bestämt idén att antingen vi, eller våra barn, är statens skyddslingar. Vi anser att barn tillhör föräldrarna, och inte staten. Det är föräldrarnas rättighet, privilegium, prerogativ och plikt att uppfostra sina barn på sina egna sätt och i sin egen tro och inte i någon farlig rasblandad främmande

filosofi av marxism och rasblandning påtvingad av en fientlig judisk regering. Vi betraktar oss själva som herrar över regeringen, inte slaviska skyddslingar till regeringen. Om regeringen inte är vår tjänare, då är den vår tyrann, och därför en fientlig kraft som vi inte är skyldiga någon som helst underdånighet eller lojalitet. Våra barn är våra och vi kommer inte att tolerera någon judisk främmande regering som med våld tar dem ifrån oss och indoktrinerar dem med doktriner som vi anser vara giftiga för oss och de våra.

Artikel XI. Vi känner igen fiendens ansikte. Eftersom den nuvarande regeringen i USA rånar de vita skattebetalarna för att de ska kunna slösa bort våra hårt förvärvade pengar till förmån för judar, negrer och "mud people" över hela världen; eftersom nämnda regering har visat en upprepad kriminell benägenhet till förmån för nämnda judar, negrer och "mud people" och uppvisat upprepat hat och diskriminering mot det vita folket, betraktar vi därför de nuvarande innehavarna av regeringen som fientliga mot den vita rasen och våra svurna fiender.

Artikel XII. Genom en noggrann studie av historien har vi kommit till den välövervägda slutsatsen att judarna i enlighet med lärorna i deras Talmud har fört ett dödligt och obevekligt krig av försvagning och folkmord mot alla andra raser i världen under de senaste tusentals åren. Vi betraktar därför juden som en dödlig och oförsonlig fiende och förklarar evigt krig mot judarna, ett krig till slutet, tills vi har fördrivit dem från alla länder som bebos av den vita rasen.

Artikel XIII. Det andra tillägget (Second Amendment) slår tydligt fast att "folkets rätt att inneha och bära vapen ska inte inskränkas." Detta uttalande är brett, omfattande och entydigt. När det anger att denna rättighet "inte ska inskränkas", betyder det precis det, och varje lag som begränsar den rättigheten är tydligt en inskränkning. De mer än 10 000 federala, delstatliga och lokala vapenlagar som nu finns i lagböckerna är tydliga inskränkningar av det andra tillägget. Vi anser dem därför vara ett brott mot våra konstitutionella och medborgerliga rättigheter. Vi betraktar dem som kriminella handlingar mot landets högsta lag, och det med rätta. Vi betraktar varje tjänsteman som försöker upprätthålla sådana okonstitutionella lagar som en del av en kriminell konspiration som syftar till att avväpna oss, förslava oss och kränka själva konstitutionen. Vi betraktar varje "tjänsteman" som deltar i en sådan kriminell handling som en medbrottsling i ett brott, och därför själv som en brottsling. Vi måste komma ihåg att rättighetsförklaringen (Bill of Rights) i grunden formulerades för att skydda folket från en hårdhänt och tyrannisk regering, och att regeringen själv nu försöker ogiltigförklara och kränka dessa skydd är inte lagligt

handling, utan ett brott mot konstitutionen och mot folket självt.

Vi Creators anser därför att varje regering som bryter mot konstitutionen, bryter mot våra medborgerliga rättigheter som inget annat än ett band av kriminella. ETT FRITT FOLK ÄR ALDRIG OBEVÄPNAT OCH ETT OBEVÄPNAT FOLK ÄR ALDRIG FRITT. Vi får aldrig glömma att varje kompromiss som försvagar oss eller försvagar vår förmåga att försvara oss själva bara kommer att göra kampen så mycket svårare i framtiden. Vi måste också komma ihåg att det inte finns något judarna fruktar mer än en mobiliserad, enad och beväpnad vit ras. Vapen är vår sista utväg, om nödvändigt. Vi Creators får därför aldrig, aldrig, aldrig ge upp våra vapen eller rätten att bära dem, vad som än händer. Militärt motstånd är vårt enda försvar.

Artikel XIV. Vi förbehåller oss själva, vår kyrka och vår religion alla rättigheter, privilegier och immuniteter som åtnjuts av någon annan religion eller religiös grupp, eller samfund, så som garanteras av det första tillägget (First Amendment). Detta inkluderar frihet från inblandning av någon statlig myndighet i vår kyrkas angelägenheter, vår trosbekännelses natur eller hanteringen av våra ekonomiska angelägenheter.

Creative Credo No. 66

De sexton budorden

Grundläggande för vår religion. För att understryka att de sexton budorden så som de framställs i *Nature's Eternal Religion* fortfarande och för alltid är de grundläggande budorden för Creativity, stavar vi ut dem igen i denna, *The White Man's Bible*. Eftersom jag redan har utvecklat budorden i *Nature's Eternal Religion*, kommer jag inte att upprepa det här, utan låter det som skrivits gälla.

1. Det är varje generations uttalade plikt och heliga ansvar att för all framtid säkra och trygga den vita rasens existens på denna planets yta.
2. Var fruktsamma och föröka er. Gör din del i att hjälpa till att befolka världen med ditt eget slag. Det är vårt heliga mål att befolka jordens länder uteslutande med vita människor.
3. Kom ihåg att de underlägsna färgade raserna är våra dödsfiender, och den farligaste av alla är den judiska rasen. Det är vårt omedelbara mål att obevekligt expandera den vita rasen och fortsätta krympa våra fiender.
4. Den vägledande principen för alla dina handlingar ska vara: Vad är bäst för den vita rasen?
5. Du ska hålla din ras ren. Förorening av den vita rasen är ett avskyvärt brott mot naturen och mot din egen ras.
6. Din främsta lojalitet tillhör den vita rasen.
7. Visa förmånsbehandling i affärsförbindelser med medlemmar av din egen ras. Avveckla alla kontakter med judar så snart som möjligt. Anställ inte n-ordet eller andra färgade. Ha sociala kontakter endast med medlemmar av din egen rasfamilj.
8. Förstör och förvisa allt judiskt tänkande och inflytande från samhället. Arbeta hårt för att åstadkomma en vit värld så snart som möjligt.
9. Arbete och kreativitet är vårt geni. Vi betraktar arbete som en ädel sysselsättning och vår vilja att arbeta som en välsignelse för vår ras.

10. Besluta i tidig ungdom att du under din livstid ska ge minst ett betydande bestående bidrag till den vita rasen.

11. Upprätthåll din ras heder vid alla tidpunkter.

12. Det är vår plikt och vårt privilegium att främja Naturens plan genom att sträva mot framsteg och förbättring av våra framtida generationer.

13. Du ska ära, skydda och vörda familjeenhetens okränkbarhet och hålla den helig. Den är den nuvarande länken i vår vita ras långa gyllene kedja.

14. Genom hela ditt liv ska du troget upprätthålla vår centrala trosbekännelse om Blod, Jord och Heder. Utöva den flitigt, ty den är hjärtat i vår tro.

15. Som en stolt medlem av den vita rasen, tänk och agera positivt. Var modig, självsäker och offensiv. Utnyttja din kreativa förmåga konstruktivt.

16. Vi, den vita rasens raskamrater, är beslutna att återta fullständig och villkorslös kontroll över vårt eget öde.

Creative Credo No. 67

I den vita rasens namn

En självständighetsförklaring från judiskt tyranni

Eftersom en genomträngande studie av både samtida och antik historia slutgiltigt har avslöjat följande situation:

1. Den judiska rasen har genom eget val fört en dödlig, obeveklig krigföring mot oss, den vita rasen, i syfte att förinta oss.
2. Det judiska folket är sammanslutet i en ondskefull raslig, religiös och politisk konspiration för att få kontroll över alla pengar, alla ekonomiska och finansiella resurser, all mark och territorium och alla fastigheter i världen, kort sagt, dess totala rikedom.
3. Judarna har gjort det till sitt främsta mål att bastardisera, döda, decimera och på annat sätt förinta den vita rasen.
4. Judarna är beslutna att förslava alla världens raser, inklusive den slutliga bastardiserade produkten av den vita rasen som de avser att frambringa.
5. Judarna har tidigare framgångsrikt och successivt förintat våra vita rasmässiga förfäder, för att nämna några: de vita egyptierna; de högst kreativa och begåvade grekerna i den klassiska historien; de stora och ädla romarna under antiken.
6. Den judiska konspirationen äger nu, och/eller monopoliserar och kontrollerar majoriteten av den vita mannens industri, finanser, utbildningsfaciliteter, nyhetsmedier, TV-nätverk, regering, religion, och monopoliserar alla eller nästan alla instrument för tankekontroll.
7. Den vita rasen är nu ett ockuperat och förslavat folk under det judiska tyranniets grymma häl. Därför proklamerar vi i Church of the Creator, i namnet av alla våra vita rasmässiga kamrater över hela världen, detta, vår egen självständighetsförklaring.

Vi beslutar härmed att det är vår heliga plikt och heliga förpliktelse, inte bara mot oss själva, utan också mot våra ädla förfäder som frambringade oss, och våra dyrbara efterkommande som kommer att följa oss, att åstadkomma en världssituation där vi är beslutna:

1. Att kasta av oss det judiska tyranniets och kontrollens ok.

2. Att rycka kontrollen över den vita mannens öde i de lojala och kapabla händerna på vårt eget folk.

3. Att evigt kämpa för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

4. Att krympa våra fiender, nämligen judarna och de andra lerraserna, och utöka territoriet, makten och antalet av våra egna vita raskamrater.

5. Att göra det omöjligt för judarna och andra lerraser att någonsin igen hota den vita rasens existens och välbefinnande.

Till detta, vår självständighetsförklaring, lovar vi för evigt våra liv, vår heliga ära och vår religiösa iver.

Creative

Credo No. 68

Creativity och Kreatörer

Vad Vi Är och Vad Vi Inte Är

I Harmoni med Naturen. Creativity är i grunden ett sunt, hälsosamt förhållningssätt till att leva i harmoni med Naturens Eviga Lagar. Det är en kombination av en filosofi, en Weltanschauung, en disciplin och en religion. Dess grundläggande utformning är ett levnadssätt för den Vita Rasen och den Vita Rasen allena. Den omfattar varje fas och aktivitet i livet från vaggan till graven. Det är en fyrdimensionell religion vars grundläggande ansats är baserad på idén om ett **sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.** Vi strävar efter att omfatta hela livets spektrum. Framför allt handlar det om ras och är sannerligen den första riktiga rasreligion som den Vita Rasen någonsin har haft.

Att Bygga en Bättre Värld. Till skillnad från en mängd rörelser och filosofier som har plågat världen, är det en konstruktiv religion. Den nöjer sig inte med att bara kritisera eller riva ner för att vara nihilistisk. När vi ser på kommunismen, hippierörelsen, kristendomen och en mängd andra judisk-skapade rörelser, finner vi att deras energi är riktad mot att riva ner den etablerade ordningen utan en enda konstruktiv idé om hur man ska ersätta den med en bättre ordning, eller bygga en bättre värld.

Judisk Kommunism Nihilistisk. Kommunismen har funnits i mer än sextio år i Ryssland och dess satellitstater. Allt den har producerat är ett helvetiskt koncentrationsläger vars invånare är sorgsna, rädda, oförmögna att utnyttja de enorma naturresurserna i ett stort land som under den Vita Människan och Creativity kunde och skulle producera ett veritabelt ymnighetshorn av välstånd och ett gott liv.

Degenerativ. Hippierörelsen, ett övergående fenomen (också judiskt inspirerat), förkastade all tidigare erfarenhet och förkastade den etablerade ordningen, men hade inget positivt program för att lösa något av de mångfaldiga problem som var inneboende i den ordningen. Den degraderade våra ungdomar till smuts, planlöshet och förtvivlan. Det enda till synes försonande draget den hade var att den proklamerade en "Tillbaka till Naturen"-rörelse, men det är inte den typ som vi Kreatörer har i åtanke. Deras idéer om "Tillbaka till Naturen" degenererade till att leva som djur, eller värre. Som råttor levde de i grottor, övergivna gruvor, gamla skjul eller ute i det fria. I allmänhet levde dessa hippies i smuts, ovårdade, orakade,

otvättade och obadade, ett levnadssätt som vi Skapare betraktar med avsky och förakt.

Indränkta i fantasi. På samma sätt producerade kristendomen, samtidigt som den fördömde den "världsliga" ordningen, inte en enda konstruktiv idé eller förslag på hur man bygger en bättre världsordning. Den undvek helt situationen genom att istället mana sina följare att söka tillflykt i en drömvärld, i en fantasivärld, och slösa bort sina liv på att förbereda sig för ett "efterliv", en spökvärld av uppenbarelser som endast existerade i dess judiska skribenters vilda fantasi. Ingenstans i den judiska bibeln finns ett konstruktivt råd om hur man bygger ett bättre samhälle, vilken typ av regering som är bäst, hur man tjänar sitt uppehälle eller hur man sköter sin egen verksamhet, inte heller en enda konstruktiv idé om något av de myriader av andra verkliga problem som den genomsnittliga individen ställs inför. Värst av allt var att den bröt ner idén om rasliga värden, och framställde den mest korkade nigger som anammat deras självmordsfilosofi som vida överlägsen en kreativ vit man som till exempel Darwin eller Edison, som inte trodde på sådant skräp.

Alla judiska filosofier är destruktiva för den vita rasen. Kort sagt, de flesta, om inte alla, rådande judiska filosofier utövar makt och inflytande eftersom de är destruktiva. De utgår från premissen att det är mycket lättare att bränna ner och förstöra en byggnad än att bygga upp den från början. De utgår från antagandet att de genom att bränna ner byggnaden utövar inflytande och drar till sig uppmärksamhet långt utöver den lilla ansträngning och de få usla tändstickor och den bensin det tog att bränna ner byggnaden.

Kreativ, dynamisk, konstruktiv. Vi inom Church of the Creator är själva antitesen, motsatsen till alla dessa judiska rörelser och idéer. Vi är byggare. Vi är konstruktiva i vårt tillvägagångssätt. Vi är produktiva, energiska, fantasifulla och kreativa och förkroppsligar alla de överlägsna drag hos den vita rasen som har varit karakteristiska för vår stora ras i tusentals år, men som tyvärr har undergrävts och motarbetats av den judiska pest som har plågat oss sedan civilisationens gryning.

Identifiera och förgör våra fiender. Tyvärr, medan den illustra vita rasen i sitt plågade förflutna aldrig fullt ut har erkänt eller förstått den pesten, är det en av de mest lyckosamma och konstruktiva egenskaperna hos Creativity att erkänna, förstå och främja ett dynamiskt program för förstörelsen av denna olycksbådande pest, rota ut den en gång för alla och befria mänskligheten från den för alltid.

Baserat på ras. Men utöver det har vi ett livskraftigt, dynamiskt och praktiskt program för att bygga en ny värld för den vita rasen där nyckelfrasen är ett **sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.**

Sammanfattningsvis kan vi med stolthet peka på och säga om Creativity:

1. Det är en Raslig Religion som förkroppsligar de bästa värdena inom genetik, filosofi, ekonomi, konst, litteratur, hälsovetenskap, styrelseformer, moral, miljövetenskap och alla andra aspekter av livet som den Vita Rasen har ackumulerat genom erfarenhet under årtusendena.

2. Det är en rörelse för överlevnad, expansion och framsteg för den Vita Rasen och den Vita Rasen allena.

3. Dess viktigaste kriterium är: Vad som är bäst för den Vita Rasen. Vad som är gott för den Vita Rasen är den högsta dygden: vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden.

4. Istället för att förvränga våra anhängares tänkande till en fantasivärld i ett "aldrig-aldrig-land", koncentrerar sig vår religion på livet på denna jord, den enda domän människan någonsin, någonsin har varit känd för att leva i, andligt eller på annat sätt. Vi strävar efter att göra livet på denna jord rikare, fullare, storslagnare och mer givande än någon civilisation som någonsin har existerat.

5. Medan vi koncentrerar oss på här och nu, lägger vi också stor vikt vid vår ras förflutna och framtid. Vi betraktar vår ras som en lång, oändlig gyllene kedja där vi i nuet endast är en länk. Vi hedrar våra prestigefyllda förfäder och vi planerar och förbereder oss för vår oerhört överlägsna avkomma i framtiden.

6. Creativity är så utformad att den Vita Rasen kan blomstra, frodas och gå framåt under de kommande miljon åren.

7. Detta kan vi med tillförsikt förutsäga eftersom Creativity är baserad på Naturens Eviga Lagar för sin egen överlevnad, för överlevnaden av, och förevigandet av sitt bästa, snarare än den judiska religionens sjukliga trosbekännelse som främjar överlevnad och expansion av de sämsta elementen i vår ras till nackdel för våra bästa element.

Kärnan hos en Creator:

1. En Creator sätter lojalitet mot sin egen ras över varje annan lojalitet.

2. En Creator är ansvarsfull, produktiv och konstruktiv.

3. En Creator sätter ett högt värde på heder och självrespekt, och kommer att försvara sin egen heder, sin ras heder och sin familjs heder till varje pris.

4. En Creator erkänner både kärlek och hat som de två mest kraftfulla drivkrafterna i livet: att båda känslorna är hälsosamma och nödvändiga för att leva, och att besitta endast den ena och berövas den andra är att vara lika handikappad som en fågel med endast en vinge.

5. En Creator inser att både kärlek och hat, för att vara konstruktiva, måste riktas i rätt kanaler och att göra annorlunda är destruktivt och självmordsbenäget.

6. En Creator gör därför en noggrann åtskillnad mellan sina nära och kära och sina fiender. Han älskar, hjälper och understödjer dem av sin egen

ras och sitt eget slag, och han hatar sina fiender, nämligen judar, niggrer och ler-raserna.

7. En Kreatör är ivrig, optimistisk, aggressiv, energisk och självuppoffrande för sitt folks bästa intressen.
8. En Kreatör strävar efter att hålla sig i fysisk form och hålla sin kropp vid bästa hälsa vid alla tidpunkter.
9. En Kreatör är nyfiken, äventyrlig och har en glad livslust.
10. En Kreatör är tuff, ihärdig, beslutsam, envis, uthållig, okuvlig och outtröttlig som de gamla romarna var.
11. En Kreatör är praktisk, jordnära och koncentrerar sig på de mål och aktiviteter som är meningsfulla och värdefulla.
12. En Kreatör är modig och tapper och alltid en stolt tillgång för sitt folk.
13. En Kreatör sätter ett högt värde på Attityd, strävar ständigt efter att upprätthålla en hälsosam, positiv och dynamisk inställning till livet.
14. En Kreatör är en presterare och en producent.
15. En Kreatör är en problemlösare.

Vad en Kreatör inte är:

1. En Kreatör är inte lättlurad och accepterar inte utan vidare något påstående, tro, försäkran eller antagande som för honom saknar bevis och/eller är orimligt i ljuset av hans egna erfarenheter.
2. En Kreatör är inte vidskeplig och föraktar tron på det övernaturliga. Han slösar ingen tid på att sätta tilltro till, eller spela fåniga lekar med imaginära spöken, andar, gudar och demoner.
3. En Kreatör är inte intresserad av ler-rasernas framtid eller välfärd, och skyr rasblandning eller varje form av socialt umgänge med de underlägsna ler-raserna.
4. En Kreatör skyr sexuell avvikelse.
5. En Kreatör gnäller inte, klagar inte eller frossar i självömkan, utan möter istället problem realistiskt, går till roten med problemen och beslutar sig för att lösa dem.

Kreativt

Credo Nr. 69

Kreativitet och Regering

Regeringsstruktur är inte problemet. Hittills i vårt credo har vi nämnt regeringens överväldigande betydelse för att påverka våra liv och vår ras överlevnad. Vi har dock sagt lite om vilken typ av vit regering, i sig, vi önskar som framtidens regering, när vi väl har gjort oss av med den judiska pesten.

Det finns flera anledningar till varför vi inte har gått närmare in på regeringsstruktur och inte heller har för avsikt att göra det, varken i denna bok eller i *Nature's Eternal Religion.*

1. Ämnet regering är ett omfattande ämne i sig självt och skulle kräva flera böcker för att täckas adekvat.

2. Den vita rasen är den mest kapabla rasen i hela historien när det gäller statlig organisering. Konsten att regera i sig är inte ett olöst problem för vår ras. Romarna löste det problemet effektivt och rationellt för två tusen år sedan. De styrde med skicklighet ett världsomspännande imperium. Även om det imperiet slutligen, efter tusen år, bröts upp och upplöstes, berodde det inte på någon brist i den statliga organisationen som sådan. Det berodde främst på två andra faktorer: (a) den lysande romerska rasen själv dog ut på grund av misslyckande att reproducera sig, och (b) intrånget av judisk kristendom. Jag upprepar — det romerska imperiets undergång berodde inte på brister i deras lagar eller statliga organisation. Det enda verkliga problemet var, och förblir, att få kontroll och behålla kontrollen borta från den parasitära judens händer. Detta är inte ett problem med regeringsstruktur så mycket som en korrekt filosofisk och religiös inställning till vår ras. Det är därför Church of the Creators tonvikt har koncentrerats på ett starkt rasmässigt religiöst credo. För att upprepa — vårt främsta och viktigaste problem är inte konsten att regera, utan först och främst att få ordning på den vita mannens tänkande.

3. I modern tid demonstrerades ett skolexempel på en **mönsterregering** för oss i Hitlers **nationalsocialistiska regering**. Det var den mest konstruktiva, kreativa, mest älskade och mest effektiva regering världen någonsin skådat. Om vi vill lära oss konsten att regera på nytt, behöver vi bara studera

deras organisationer och använda det som en utgångspunkt för ytterligare förbättringar.

4. Vi är inte dogmatiska när det gäller regeringsstruktur i sig och betraktar den inte som en gjutform frusen i betong för all framtid, utan som en livskraftig, växande organism som är föremål för förändring och förbättring allt eftersom tiden går.

Eftersom den framtida sociala strukturen för den Vita Rasen, så som vi ser den, kommer att integreras och kombineras med dess religiösa trosbekännelse, finns det flera grundläggande idéer vi vill klargöra.

Den Vita Rasens Bästa Intressen. Som vi har sagt flera gånger tidigare är vi inte intresserade av etiketter för den typ av samhälle vi lever i. Vi är inte intresserade av att försvara någon specifik etikett som har använts i tidigare statliga eller ekonomiska system, oavsett om det går under namnet demokrati, republikanism, socialism, kapitalism, systemet med fria företag eller vad som helst. De flesta av dessa idéer uppfanns av judar och utnyttjades av dem för att exploatera och förgöra den Vita Rasen. Låt oss därför formulera en grundläggande trosbekännelse om styre ur Skaparens Kyrkas synvinkel.

Vi är endast intresserade av den typ av organiserat samhälle som bäst tjänar den Vita Rasens intressen.

I vid bemärkelse omfattar denna typ av organiserat samhälle inte bara styre, utan även religion, utbildning, genetik, ekonomi, hälsa, vetenskap och teknik, miljö och varje annan faktor som påverkar den Vita Rasens välfärd.

Grundläggande Förutsättningar. Efter att ha fastställt dessa breda principer ser vi Skapare vidare följande förutsättningar för ett livskraftigt, effektivt styre som är mest fördelaktigt för framtidens vita samhälles bästa intressen:

1. En sådan regeringsstruktur måste vara genomsyrad från topp till botten av den rasliga synpunkten — d.v.s. vad som är bäst för den Vita Rasen.

2. Som vi har påpekat i *Nature's Eternal Religion* måste varje meningsfull organisation förkroppsliga Ledarskapsprincipen.

3. Regeringens trosbekännelse och filosofi får inte avvika från vår religiösa åskådning. Tvärtom måste religion och regering harmoniseras så att de smälter samman till en och samma funktion, nämligen att tjäna den Vita Rasens bästa intressen. Eftersom det är så, kommer bådas organisatoriska struktur att sammanfogas där de två är oskiljaktiga.

4. Vi betraktar hela denna lilla planet jorden som den Vita Rasens enda hem, och det är vårt långsiktiga mål att den Vita Rasen ska bosätta sig i och bebo alla värdefulla områden på denna planet. Vårt syfte är därför att projicera ett världsomspännande program, inte utifrån en snävt splittrande nationalistisk synvinkel där en vit

nation ställs mot en annan. Det ligger därför i vårt intresse att hjälpa (a) varje nation att befria sig från den judiska pesten, och (b) när vi väl har lyckats med det, samarbeta med varandra för att kolonisera och bosätta dessa gynnsamma och välgörande områden på denna planet Jorden.

5. Precis som vi anser att ett universellt system för mått och vikt (nämligen metersystemet) är till stor nytta för hela vårt vita rasmässiga samhälle, så anser vi också att ett universellt språk (nämligen latin) är till stor nytta för att förena och underlätta kommunikationen med vårt folk på global nivå. Eftersom enorma framsteg inom teknologi, kommunikation och resor gör denna värld allt mindre, förutser vi den dag då det världsomspännande vita samhället också kommer att dra nytta av att ha ett universellt betalningsmedel, snarare än ett mångfaldigt Babylon av skiftande valutor.

6. Den enda aspekt av styre som romarna inte löste effektivt i den kejserliga regeringsformen var frågan om succession. Överföringen av kejsare var varken välplanerad eller smidig. Inte heller var de bäst lämpade männen ämnade att efterträda. Alltför ofta åstadkoms succession endast efter blodiga inbördeskrig.

Succession kan lösas. Alla dessa svårigheter var onödiga. Vi har ingen anledning att misskreditera ledarskapsprincipen bara för att detta problem inte löstes av romarna. Det fanns flera viktiga skäl till varför det inte löstes vid den tiden: (a) Vid den tid då imperiet etablerades var judarna redan en betydande splittrande kraft i Rom. (b) Kort därefter började judarna främja kristendomen, vilket ytterligare påskyndade upplösningen av det romerska samhället. (c) Efter det första århundradet e.Kr. var den romerska rasen som sådan praktiskt taget utdöd, ersatt av främmande avkommor från slavar. (d) På samma sätt var endast en handfull av de första kejsarna romare, resten av dem var alla utlänningar.

Som ett resultat av ett multirasialt, bastardiserat samhälle, kristendomens intåg och det judiska splittrande inflytandet, hade imperiet aldrig en chans. Ingen regeringsform skulle ha haft det. Som jag har sagt tidigare är det omöjligt att styra ett polyglott, multirasialt samhälle. Det är ett under att det varade så länge som det gjorde.

Successionsproblemet kan lösas. Vi får inte anta att bara för att romarna misslyckades så är problemet med ordnad succession olösligt. Judarna har löst det i sina protokoll och det är bara en fråga om att tillämpa sunt förnuft.

I det framtida vita samhället måste vi lägga stor vikt vid att ledaren i toppen av regeringen inte bara är den mest begåvade och den bäst kvalificerade tillgängliga mannen, utan att en sådan man har blivit grundligt tränad under en livstid för detta stora och krävande jobb. Han måste också vara djupt präglad av hängivenhet till vita

Raslig Lojalitet. Vi föreslår därför att följande steg vidtas:

(a) Ett antal speciellt begåvade unga män väljs ut för att utbildas i en specialskola i styrelseform. Detta ska vara ett fortlöpande program.

(b) Ett permanent råd av äldre (liknande kardinalkollegiet) ges befogenhet att välja Ledaren (men inte bland sina egna medlemmar).

(c) Mandatperioderna ska vara specifikt avgränsade, till exempel att en period begränsas till ett decennium, och att en sådan ledare endast tjänstgör en period. På detta sätt kan de bästa energierna hos en utvald Ledare ägnas åt uppgiften under hans livs bästa år, utan att folket behöver lida av de plågor av energilös senilitet som så ofta stigmatiserade världens monarkier.

7. Slutligen ser vi en världsomspännande vit regering som oundviklig.

Världsomspännande lagarbete. Detta är varken långsökt eller radikalt. Faktum är att judarna har det nu, vi inser det bara inte. De styr, utnyttjar och förstör den vita rasen under ledning av en judisk världsregering just nu medan detta skrivs, och har gjort det mer eller mindre i århundraden.

Vi betraktar inte en sådan världsregering som ett olösligt problem, utan som ett problem av evolutionär karaktär. Innan vi kan konstruera en sådan organisation produktivt finns det många steg däremellan som kommer att behöva växa och utvecklas. Men i det långa loppet, med utvecklingen av vetenskap och teknik, och med krympande naturresurser, är det oundvikligt att den framtida världen, bebodd uteslutande av den vita rasen, kommer att organiseras enligt riktlinjerna för en enhetlig världsomspännande regering.

En sådan regering måste återigen organiseras enligt de riktlinjer som fastställs i detta kapitel, tillägnad att främja den vita rasens bästa intressen.

Creative Credo No. 70

Två kapitel fortsättning

Ny information. Sedan jag skrev *Nature's Eternal Religion*, finns det två kapitel i den boken som jag önskar förstärka och uppdatera med viss ytterligare information som har kommit till mig. Det första är kapitlet om användningen av det latinska språket, och det andra är kapitlet om mormonismen.

Ytterligare tankar om latin

Slutsats förstärkt. Jag betraktar mig inte enligt någon standard som en lingvist, även om jag vid åtta års ålder (av nödvändighet) redan hade lärt mig tillräckligt av grunderna i fyra språk för att kunna tala dem. Jag erkänner också att jag inte genom någon form av fantasi kan betraktas som en latinkännare. Däremot känner jag att jag har det goda omdömet att kunna känna igen en bra sak när jag ser den utan att nödvändigtvis vara expert på den. Latin är en av dessa bra saker och min bedömning att välja latin som det kommande universella språket för den vita rasen har inte ändrats. Den har i själva verket blivit starkt förstärkt under de efterföljande åren när jag diskuterat detta med andra vita raskamrater, latinkännare och vita rasister.

Judarna dödade latinet. Under det senaste kvartsseklet, i enlighet med det judiska programmet att alltid "döda det bästa", har latin praktiskt taget blivit ett "dött språk", trots det faktum att det under nästan två tusen år var världens främsta språk, och ingen bildad man kunde göra anspråk på att vara sådan utan att vara väl bevandrad i latin. Idag har våra judiska universitet tagit bort det som ett krav till och med inom juridik eller medicin.

Unik möjlighet. Detta ger oss en unik möjlighet att fullständigt se över och perfektionera detta stora språk medan det befinner sig i detta nuvarande tillstånd av limbo. Fastän latin var, och jag tror fortfarande är, det främsta av alla språk, har det likväl inneboende i sig många ofullkomligheter. Dessa är förmodligen färre än i något annat språk, men de finns fortfarande där. Vi skulle kunna förbättra strukturen på hela språket avsevärt, om vi bestämde oss för det.

Onödigt komplext. Det finns i latin, till exempel, fem deklinationer, sex konjugationer. Det finns oregelbundna substantiv, heterogena substantiv, heteroklitiska substantiv, grekiska substantiv, och sedan finns det undantag för dem alla. Det finns oregelbundna verb, det finns oregelbundna pronomen.

Vissa av orden är onödigt långa och besvärliga. Grundtalen efter tio blir något klumpiga. Hela den grammatiska strukturen och syntaxen är långt mer komplex än vad som behövs.

Inget syfte. Nu inser jag att allt detta kan (och har blivit) övervunnet genom upprepad drillning, drillning, drillning. Men varför behöver meningslösa komplikationer kastas in när de inte tjänar något syfte? Till exempel, varför behöver vi fem deklinationer när en skulle fungera lika bra? Det har lagts kineserna till last (till exempel) att de stannade av i sin kulturella utveckling eftersom deras skrift och språk var så komplicerade. Huruvida detta är sant eller inte kan jag inte säga, även om min teori är att de uppgraderades för 4000 år sedan när den vita människan flyttade in och dramatiskt höjde deras kulturella nivå, men stagnerade när de vita generna späddes ut i ett hav av infödingar under århundradena. Men det är en annan historia.

Koncishet, noggrannhet. Poängen är att i dagens exploderande era av kommunikation är språkets koncishet, tydlighet och noggrannhet viktigare än någonsin. Visst är den nuvarande existensen av ett Babylon av språk bland den vita rasen ett enormt handikapp. Det är ett onödigt hinder i kommunikationen mellan våra vita raskamrater över hela världen. Det är också en källa till friktion och splittring inom länder, som i till exempel Kanada och Belgien, och många andra länder. Det är en källa till friktion och splittring mellan länder. Så min slutsats att vi instiftar ett universellt språk för den vita rasen över hela världen är ännu starkare idag än när jag skrev *Nature's Eternal Religion.*

Utnyttja möjligheten. Mitt ytterligare förslag är detta: nu när latin praktiskt taget är ett dött språk (tack vare judarna) har vi en unik möjlighet att förnya språket, revidera det, effektivisera det, modernisera det, för att inkludera alla de nya orden (såsom radar, television, flygplan, etc.) som romarna inte hade, och skapa ett högst funktionellt och praktiskt språk utan att nödvändigtvis beröva det någon av dess skönhet. Eftersom det praktiskt taget inte används, skulle en sådan förändring orsaka mycket liten eller ingen störning.

Latin Sine Flexion. Jag förstår att ett liknande försök redan hade gjorts under den tidigare delen av detta århundrade, och att ett förenklat latin kallat *Latin Sine Flexion* har utvecklats. Jag har dock inte kunnat få någon ytterligare information om det vid denna tidpunkt och har ingen aning om vem som gjorde det eller hur väl det gjordes. Oavsett vilket anser jag att ett så viktigt åtagande bör vara ett omfattande och grundligt arbete och inte göras ytligt.

Kommission av lärda. Min idé är att sammankalla ett konvent av lärda liknande den kommission som samlades 1611 och hamrade fram King James-versionen av den engelska kristna bibeln. De gjorde ett utmärkt jobb med tanke på det material de hade att arbeta med. Med den rikedom av lärda och lingvister vi har tillgängliga

idag och med den adderade erfarenheten av kommunikationer och en mångfald av språk, borde det vara en oerhört givande prestation. Även moderna datorer kan utnyttjas och tas i bruk. Ur en sådan sammankomst skulle jag förvänta mig att det kom en omfattande latinsk ordbok liknande vår stora Webster, som då skulle vara den auktoriserade texten. Likaså skulle en omfattande latinsk grammatik struktureras som strikt skulle fastställa de slutgiltiga reglerna som ska följas hädanefter, tydligt, enkelt och logiskt.

Ett permanent språk för den vita rasen. Slutresultatet bör vara ett smidigt organiserat språk, modernt men baserat på tidernas ursprungliga klassiker. Det skulle ha en grammatisk struktur som inte plågas av onödiga komplexiteter, eller komplikationer, undantag eller tvetydigheter. Det skulle vara tidernas finaste språk, vetenskapligt utformat för den moderna tidsåldern, men ändå bära med sig alla traditioner, skönhet och kultur från det antika Rom och den vita rasens mellanliggande kultur.

* * * * *

Övergång till metersystemet. Medan vi talar om ett universellt språk för den vita rasen vill jag också föreslå att vi i Amerika antar metersystemet för mått och vikt så snabbt och skyndsamt som möjligt. Jag tycker att det är absurt att Amerika, världens främsta tekniska nation, fortfarande ska harva på med det gamla klumpiga och föråldrade brittiska systemet med pund och tum. Jag tror att judarna medvetet fördröjer övergången så länge som möjligt bara för att kasta ytterligare hinder i vägen för vår utrikeshandel och våra interna framsteg.

Eviga fördelar. Återigen finns det de som hävdar att kostnaden och störningen av övergången skulle vara oöverkomlig. Detta argument är inte giltigt. Andra nationer har lyckats göra det enkelt. Liksom operationen att skeppa tillbaka negrerna till Afrika, skulle det vara en engångskostnad, men fördelarna skulle vara eviga.

Redan för 40 år sedan när jag studerade ingenjörsvetenskap på college uppmanade jag professorerna att hjälpa till att driva på övergången och undrade högt varför vi fortfarande traskade på med ett så klumpigt system. Det är svårt för mig att tro att vi nu 1980 fortfarande sitter fast med det.

En bättre vit värld. Vad ett universellt metersystem skulle göra för den vita världen inom vetenskap och handel, hoppas vi att ett universellt strömlinjeformat latinskt språk kommer att göra inom kommunikation.

Ursprunget till mormonismen

Vem skrev Mormons bok. Det andra kapitlet i *Nature's Eternal Religion* som jag nyligen har stött på med viss

ytterligare relevant information, är den om mormonerna. När jag läste Mormons bok och kortfattat recenserade den i *Nature's Eternal Religion* uttryckte jag min förvåning över varför Joseph Smith skulle drömma ihop en så trist, långrandig och långsökt historia om något icke-existerande folk som han gjorde i sin bok. Hela historien var så vild och osannolik, och, så vitt jag kunde bedöma, tjänade den inget nyttigt syfte, vare sig moraliskt, etiskt, inspirerande eller på annat sätt.

Nedtecknat i en nyligen utgiven bok. Det var först under det senaste året som en anhängare av vår kyrka skickade mig en bok med titeln *Who Really Wrote the Book of Mormon?* Den skrevs av tre forskare och vetenskapsmän, varav en, Wayne L. Cowdry, är en före detta mormon och en direkt ättling till Oliver Cowdrey. Den sistnämnde var en av mormonismens sex grundare. Den tidige Cowdrey var också en skrivare som tog diktamen från Joseph Smith själv när han förmodades översätta guldplåtarna med hjälp av sina magiska stenar "Urim och Tummim".

Förklarar mycket om ursprunget till "heliga böcker". Dessa tre moderna herrar har genomfört en betydande mängd historisk forskning om mormonkyrkans heliga böcker, vilka förutom Mormons bok inkluderar "Den kostbara pärlan" och "Läran och förbunden". Berättelsen de förtäljer om hur Mormons bok kom att skrivas är ytterst intressant, faktiskt långt mer spännande än själva Mormons bok. Den bidrar i hög grad till att förklara hur Joseph Smith hakade på historien om sådana märkliga folk som jarediterna, nephiterna och lamaniterna och hela den märkliga, brokiga skaran. Den moderna historien om mormonismens ursprung bidrar också i hög grad till att besvara den fråga som fram till nu förblivit obesvarad i mitt sinne.

Skriven av Solomon Spalding. Svaret är att Joseph Smith inte skrev Mormons bok alls. Den ursprungliga berättelsen skrevs som ett skönlitterärt verk, som en historisk roman, av en man vid namn Solomon Spalding (1761–1816). Vid den tidpunkt då han skrev sitt manuskript var Spalding en pensionerad kongregationalistpastor, redan vid dålig hälsa och i ganska svåra ekonomiska omständigheter. Det var hans hopp att han genom att börja skriva skulle kunna sälja sina berättelser och därigenom hjälpa familjens ekonomi.

Manuscript Found. Hans första försök var en experimentell roman kallad *Manuscript Story*. Innan han ens slutfört den övergav han detta första försök och använde vad han lärt sig av det för att förbereda en ny roman kallad *Manuscript Found*. Denna slutförde han och försökte sälja till ett tryckeri i Pittsburgh (där han bodde vid den tiden) för att hjälpa till att betala av några av sina växande skulder.

Inte värd att trycka. Tyvärr för Spalding såg tryckeriet (kallat Patterson's Print Shop) inte tillräckligt med kommersiellt värde i hans manuskript för att motivera att riskera sina pengar för tryckningen av det. De erbjöd sig att trycka manuskriptet om Spalding själv betalade för det,

men Spalding hade inte pengarna. Så det blev liggande där i åratal. Spalding dog under tiden, den 20 oktober 1816.

Träd fram Sydney Rigdon. Det råkade vara så att det i området bodde en ung man vid namn Sydney Rigdon som hade en vän som arbetade på Pattersons tryckeri. På något sätt fick Rigdon tag i manuskriptet, tog hem det och läste det. Rigdon sysslade med religion och blev vid ett tillfälle prästvigd till baptistpastor, men det blev kortvarigt. Han blev utesluten den 11 oktober 1823 för att ha undervisat om irreguljär lära. Under denna tid träffade han Joseph Smith. Rigdon gick sedan med i Campbelliterna och predikade sin egen version av deras budskap under en tid.

Joseph Smith. År 1823 var Joseph Smith en yngling på 18 år som ägnade sig åt märkliga upptåg och hade ett något osmakligt rykte i sitt samhälle. Han var outbildad, ohyfsad och dåligt klädd. Sedan sin tidiga barndom hade han haft ett rykte om sig att berätta vilda och märkliga historier, ibland med stor övertygelse. Han hade också ett rykte om sig att vara fallen för syner och för att gräva i de närliggande kullarna på natten i försök att hitta begravda skatter. Han hade flera duster med lagen och den 20 mars 1826 dömdes han för anklagelsen att ha använt bedrägliga metoder (kristallskådning) för att lura pengar av ett offer vid namn Peter G. Bridgman. På grund av Smiths tidiga egenhet att se "syner" i glas eller stenar (eller så påstod han) var han känd som en "Peepstone Gazer" (tittstensskådare). En annan sak Smith hade rykte om sig, även som tonåring och ung man — och det var att han var en aggressiv kvinnotjusare, ett drag som kvarstod starkt ända till slutet av hans 39 år.

Rigdon och Smith slår sig samman. Sådana var egenskaperna och ryktet hos den framtida grundaren av mormonreligionen när han kom i kontakt med Sydney Rigdon. Den sistnämnde, som var en instabil predikant och en religiös fanatiker, var redan i besittning av Spaldings *Manuscript Found* och hade närt vilda idéer om att använda det som grund för en ny religion. I denna konspiratoriska krets inträdde ytterligare fyra män. En var Oliver Cowdrey, en förfader till en av författarna till den moderna boken *Who Really Wrote the Book of Mormon?* En annan var Martin Harris, som finansierade den första tryckningen av Mormons bok 1830, en bedrift som den verkliga författaren, Solomon Spalding, aldrig hade haft råd med.

Grundandet av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Uppenbarligen var kemin i gruppen helt rätt. Huruvida idén att formulera en ny religion ur Spaldings manuskript kom från Rigdon eller från Smith, eller om de konspirerade gemensamt, är inte klarlagt, och det spelar egentligen ingen roll. Det bestämdes att Joseph Smith, på grund av sin talförhet, skulle vara den helige mannen. På denna bräckliga och bedrägliga grund blev Solomon Spaldings stulna roman, som han endast avsett som fiktion, Jesu Kristi Kyrka av

Sista Dagars Heliga grundades officiellt den 6 april 1830 och inkorporerades senare samma år.

Diktamen bakom ridån. Under det föregående året satt Joseph Smith bakom en ridå och, förmodligen med hjälp av sina "magiska stenar", översatte han ett icke-existerande språk från icke-existerande "guldplåtar" genom att diktera för en av sina skrivare. Han hade goda skäl att sitta bakom en ridå, eftersom han bara läste ur Spaldings *Manuscript Found*, och gjorde några bibliska improvisationer här och där, men följde i huvudsak texten. Dessa dikterade anteckningar finns nu i mormonarkiven som ursprungliga heliga skrifter, med skrivaren (som tog emot diktamen) vederbörligen noterad för varje segment. Det finns dock ett segment som är betecknat som "skrivare okänd". De moderna författarna till *Who Really Wrote the Book of Mormon?* har efter mycket forskning och användning av handstilsanalys och experter visat att dessa sidor faktiskt var en del av Solomon Spaldings originaltext i Spaldings egen handstil. Uppenbarligen tröttnade Joseph Smith på att diktera från manuskriptet och kastade bara in det "som det var".

* * * * *

Judiskt inflytande smyger sig in. När jag skrev om mormonismen 1972 hade den ett världsmedlemskap på cirka tre miljoner. Under de korta efterföljande åtta åren har den vuxit med ytterligare en och en halv miljon till fyra och en halv miljon. Jag är fortfarande övertygad om att kyrkan och dess folk är överlägsna de flesta kristna kyrkor, inte på grund av dess bedrägliga trosbekännelse (kristendomen är det i ännu högre grad) utan på grund av de program den har bedrivit sedan grundandet. Men mormonkyrkan börjar nu också bli mer och mer genomsyrad av judiskt inflytande.

Ny uppenbarelse: Rasblandning. I slutet av 1973 dog president Lee och Spencer W. Kimball blev mormonkyrkans nya president. I juni 1978 hände en märklig sak president Kimball på väg till templet. Han fick en ny "uppenbarelse" från Herren som upphävde tidigare uppenbarelser till kyrkans tidigare fäder. Herren uppenbarade för honom att niggrer nu var bra människor och borde inkluderas som berättigade till mormonkyrkans prästadöme. Sålunda raserades ännu en rasbarriär med ett penndrag och med det försvann mormonernas mest betydande barriär mot raslig bastardisering. Jag undrar varför den gode Herren i all sin vishet misslyckade med att se ljuset i denna fråga ett och ett halvt sekel tidigare när han gav visioner i motsatt riktning till Joseph Smith och de tidiga grundarna.

Pengar, makt och fler tempel. Hur som helst håvar mormonkyrkan vid det här laget in miljarder och skinnar sitt folk ännu mer effektivt än de flesta kyrkor med sitt strikta tiondesystem. Det

äger ett enormt komplex av skattebefriade affärsverksamheter — varuhus, banker, rancher, konservfabriker, stora landområden, hyresfastigheter och mycket mer. Det bygger enorma, påkostade nya tempel på samma sätt som de egyptiska faraonerna utnyttjade sina slavar för att bygga gigantiska men meningslösa pyramider, och av ungefär samma anledning. När jag skriver detta i maj 1980 har jag ett tidningsklipp framför mig som säger att mormonkyrkan, i firandet av sin 150-årsdag, "avslöjar" planer på att bygga sju nya tempel hela vägen från Buenos Aires, Argentina; till Papeete, Tahiti; till Nuku'alofa, Tonga; till Apia, Västra Samoa. Mormonismen har inte bara blivit internationell med besked, utan den har också blivit multirasial. Den har nu anammat en ny potential av nästan fyra miljarder lerfolk bland vilka den kan bedriva mission.

Inget försvar mot judar, rasblandning. I vilket fall som helst är det inte längre ett försvar mot rasblandning. Att döma av dess litteratur har den en speciell innerlig gemenskap med judarna, och krönikerar stolt hur mycket de har gemensamt, eftersom båda har haft en historia av så mycket förföljelse, eller hur?

Slutsats. Det är min slutsats att mormonismen, likt de kristna kyrkorna, nu står under dolt inflytande från judarna och inte har något ytterligare försvar mot dem, eller mot rasblandning. Den plundrar i själva verket sina medlemmar och hjälper och understödjer faktiskt judarna i samma mönster som sina kristna kusiner, fast kanske mer effektivt.

Egendomlig likhet. Det är vidare min iakttagelse att det finns en egendomlig likhet mellan drogförsäljarna och spökförsäljarna. Båda säljer eskapism (från verkligheten) för kalla, kontanta pengar. Ta bort kontantincitamentet från endera verksamheten och både drogförsäljarna och försäljarna av spöken i skyn skulle vara ute ur leken på nolltid.

Creative

Credo No. 71

Frågor och Svar

om

Kreativitet

1. **F.** Om du skulle sammanfatta målet för din religion, Kreativitet, i en mening, vad skulle det vara?

S. Det målet skulle vara: Den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

2. **F.** Varför är det så viktigt?

S. Det är en fråga om prioriteringar. Vår religion är baserad på den främsta av alla sanningar: Naturens eviga lagar. Naturen säger åt varje art att expandera och uppgradera sig själv till det yttersta av sin förmåga. Eftersom den vita rasen är naturens finaste prestation och eftersom vi omfattar den vita rasen, kan det knappast finnas något annat mål som ens går att jämföra i betydelse.

3. **F.** Är inte din religion baserad på hat?

S. Nej, tvärtom, den är baserad på kärlek — kärlek till den vita rasen. Förutom att vara baserad på naturens eviga lagar, är Kreativitet dessutom baserad på historiens lärdomar, på logik och sunt förnuft.

4. **F.** Men är det inte en väsentlig del av din religion att hata judar, svarta och andra färgade människor?

S. Sant, men om du älskar och vill försvara dem du älskar — din egen familj, din egen vita ras, då kommer hatet mot dina fiender naturligt och är oundvikligt. Kärlek och hat är två sidor av samma mynt. Endast en hycklare och en lögnare går ut i strid mot sina fiender och proklamerar kärlek.

5. **F.** Men lär inte den kristna religionen ut kärlek och förståelse, i själva verket att älska sina fiender, och ändå har den överlevt?

S. Den kristna religionen är ett bra exempel när vi talar om lögnare och hycklare. Medan de talar om kärlek, visar den kristna rörelsens historia att de var lika ondskefulla och brutala i att vilt jaga sina fiender, stämpla dem som "kättare" och bränna dem på bål, tortera och döda dem, som dagens judiska kommunister är. Om den kristna kyrkan vore lika mäktig idag som den var för 400 år sedan, skulle den fortfarande göra det. Under de olika inkvisitionerna dödade de organiserade kristna kyrkorna miljontals av sina egna för att de hade obetydliga skillnader i

religiös uppfattning. De dödade kristna rivaler genom öppen krigföring, genom sträckbänken, genom att bränna på bål och andra gräsliga och hemska metoder. Faktum är att de kristna under århundradena dödade och torterade tusen gånger fler av sina medkristna än vad romarna någonsin gjorde i sina påstådda förföljelser.

6. F. Men gjordes inte detta av människor som inte följde kristendomens lära om kärlek?

S. Eftersom dessa dödanden, tortyrer och förföljelser utfördes av de högsta ledarna och auktoriteterna inom de olika kyrkorna själva, såsom påvarna, av Zwingli, Luther, Calvin, etc., måste vi anta att kristendomens läror, som i bästa fall är tvetydiga, motsägelsefulla och hycklande, måste hållas ansvariga för att producera dessa typer av människor och denna typ av galenskap. Men om vi vänder oss till Nya testamentet finner vi Kristus själv ge sådana hatiska råd, som till exempel i Lukas 14:26: "Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja, även sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge." Vilket idiotiskt och destruktivt råd!

7. F. Vad är då Creativitys inställning till kärlek och hat?

S. Vi följer den eviga visdomen i naturens lagar som är helt motsatta kristendomens självmordsläror. Medan kristendomen säger att man ska "älska sina fiender" och hata sitt eget slag, säger vi precis tvärtom. Vi säger att för att överleva måste vi övervinna och förgöra dem som är ett hot mot vår existens, nämligen våra dödsfiender. Samtidigt förespråkar vi kärlek och skydd för dem som står oss nära och är kära för oss — vår familj och vår egen ras, som är en förlängning av familjen.

8. F. Hur skiljer sig detta från kristendomen?

S. Kristendomen lär ut att älska sina fiender och hata sitt eget slag, vi lär ut exakt motsatsen, nämligen att hata och förgöra sina fiender och älska sitt eget slag. Medan kristendomens läror är självmordsbenägna, lyfter vår trosbekännelse fram de bästa kreativa och konstruktiva krafterna som finns inneboende i den vita rasen. Medan kristna är förstörare, är vi byggare.

9. F. Vad menar du med att kristendomen är en förstörare?

S. Kristendomen lär ut sådana destruktiva råd som "älska dina fiender", "sälj allt du äger och ge åt de fattiga", "stå inte emot det onda", "döm inte", "vänd andra kinden till". Vem som helst som följde sådana självmordsråd skulle snart förgöra sig själv, sin familj, sin ras och sitt land.

10. F. Om kristendomen är så destruktiv som du säger att den är, hur förklarar du det faktum att den har överlevt i nästan 2 000 år?

S. Smittkoppor har överlevt längre än så, men den skada de har orsakat sina offer har varit förödande. På samma sätt har tron och kyrkan överlevt i nästan 2 000 år, men den fruktansvärda skada den har tillfogat den vita rasen är något helt annat. Judarnas främsta mål med att koka ihop kristendomen var att förinta sina dödsfiender, det romerska riket. I detta lyckades de över förväntan. För två tusen år sedan, före kristendomens intåg, hade det romerska riket nått en förbluffande hög nivå av civilisation, konst, litteratur, lagstiftning, vägbygge, språk och inom dussintals andra områden som är kännetecknen för framsteg i den vita mannens civilisation. Med början under Augustus Caesars regeringstid njöt Rom av två århundraden av fred och välstånd (känt som Pax Romana), den längsta sådana perioden i historien. Allteftersom kristendomen spreds och alltmer förgiftade det romerska sinnet, förlorade de goda romerska medborgarna kontakten med verkligheten och deras sinnen vandrade iväg till "aldrig-aldrig-landet" med spöken i skyn, underblåst av rädsla för den fruktansvärda tortyrkammaren, helvetet. Resultatet blev det romerska rikets fall och den vita rasen regredierade in i kaos, barbarism och tusen år av den mörka medeltiden. Fattigdom, okunnighet och vidskepelse var utbredd. Liksom ett monster livnärde sig den kristna kyrkan på, och kapitaliserade på, dessa eländen. Men kyrkan själv växte sig fet och mäktig.

11. F. Tror Kreativitet inte på ett liv efter detta?

    S. Nej, det gör vi inte — eftersom det inte finns det minsta spår av bevis för något "guld och gröna skogar när du dör", inte heller, tack och lov, tror vi på att "stekas i skyn när du dör."

12. F. Vad tror ni på?

    S. För att få hela omfattningen och bredden av vår tro måste du läsa och studera *Nature's Eternal Religion* och *White Man's Bible*.

13. F. Vad är, i huvudsak, den tron?

    S. Syftet med vår religion är kortfattat att främja den **vita rasens bästa intressen, den högsta höjdpunkten av naturens skapelse.**

14. F. Har ni en "gyllene regel" i er religion?

    S. Ja, vi har en gyllene regel i vår religion, och den sammanfaller inte alls med den gyllene regel som allmänt accepteras i den judisk-kristna filosofin. Vår gyllene regel kan kortfattat sammanfattas enligt följande: **Det som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; det som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.** Se sidan 263 i *Nature's Eternal Religion*, andra tryckningen, även sidan 466 i denna bok.

15. F. Tror ni inte på den allmänt accepterade Gyllene regeln: "Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem"?

S. Nej, det gör vi inte, och anledningen till att vi inte gör det är att när man analyserar den närmare, precis som många av de andra slagorden i den judisk-kristna bibeln, så är den så kallade Gyllene regeln inte förnuftig. För att nämna några exempel: Vi skulle inte behandla våra fiender på samma sätt som vi skulle behandla våra vänner. Vårt förhållande till våra anställda skulle inte vara detsamma som till vår chef. Vårt förhållande till våra barn skulle inte vara detsamma som till våra föräldrar. Vårt förhållande till medlemmar av den vita rasen skulle till exempel inte vara detsamma som till medlemmar av den svarta rasen, och vi skulle inte förvänta oss samma typ av gensvar. Antalet exempel som skulle kunna citeras är oändliga, och vid närmare analys är det en helt ogenomförbar princip.

16. F. Har ni en motsvarighet till de tio budorden inom Creativity?

S. Vi har de sexton budorden som lägger fram den grundläggande filosofin i vår religiösa trosbekännelse. Vår tro och vårt program är dock inte begränsade till dessa sexton budord, utan de vidare konsekvenserna av vår filosofi stavas ut i sin helhet i *Nature's Eternal Religion* och denna, *The White Man's Bible*.

17. F. På vilka principer baserar ni de sexton budorden?

S. De är baserade på de mest solida fundament man kan tänka sig, nämligen Naturens eviga lagar. I slutet av kapitel 1 i *Nature's Eternal Religion* har vi listat 24 observationer och slutsatser från Naturens lagar. Det mesta av vår övertygelse, trosbekännelse, filosofi och faktiskt hela vårt program är baserat på dessa 24 observationer.

18. F. Varför begränsar ni ert intresse till att endast gynna den vita rasen? Är ni inte intresserade av hela mänskligheten?

S. Naturen säger åt oss att ta hand om vårt eget slag. Vi betraktar inte någon av "gyttjeriserna" (mud races) som vårt eget slag. De kan vara underarter till någon gemensam förfader, eller så är de det inte. I vilket fall som helst betraktar vi den vita rasen som att ha stigit till den absoluta toppen av den mänskliga skalan, med varierande graderingar av undermänskliga arter under oss. Niggrerna befinner sig utan tvekan längst ner på stegen, inte långt över apor och schimpanser.

19. F. Men skulle inte ert program kunna vara mer barmhärtigt och hjälpa de andra raserna att gå framåt, samtidigt som ni främjar den vita rasen?

S. Svaret på denna ganska knepiga fråga är ett mycket eftertryckligt "Nej!" Vi har ingen avsikt att hjälpa lerraserna att blomstra, föröka sig och tränga bort oss från den begränsade ytan på denna planet.

20. F. Varför inte?

S. När vi svarar på denna fråga går vi återigen tillbaka till naturens grundläggande lagar, som visar att varje art eller underart har sina naturliga fiender, och det är ett kallt, hårt faktum att den vita rasens dödligaste fiender först och främst är judarna, och för det andra alla de andra lerraserna som konkurrerar om mat och livsutrymme på denna begränsade planet. Vi har bara två svåra val: (a) att antingen rasblanda oss och sammansmälta med världens lerfolk, och därigenom dra ner och förstöra den vita rasen, eller att ta den väg som Church of the Creator har valt, nämligen (b) att hålla vår egen ras ren och expandera tills vi slutligen bebor alla de goda länderna på denna planet jorden.

21. F. Skulle inte detta innebära en konfrontation, i själva verket ett blodbad, där den vita rasen skulle kunna utplånas?

S. Inte nödvändigtvis. Det är Church of the Creators program att fortsätta expandera den vita rasen och fortsätta tränga undan lerraserna utan att nödvändigtvis engagera sig i någon öppen krigföring eller utan att nödvändigtvis döda någon. Genom att göra det följer vi bara samma princip som koloniseringen och expansionen västerut i Amerika. Under denna stora och produktiva epok för den vita rasen fortsatte vi att expandera västerut och framåt genom att bosätta oss i de länder som var ockuperade av en underlägsen mänsklig underart, nämligen indianerna. Det är sant att det förekom vissa mindre sammandrabbningar, men det förekom inget öppet utrotningskrig. Om Amerika inte hade fullföljt detta program med att tränga framåt och tränga undan indianen, skulle vi aldrig ha byggt detta stora fäste för den vita rasen som vi nu kallar Amerika. Detta är det verkliga amerikanska sättet och vi i Church of the Creator expanderar det amerikanska sättet på en världsomspännande basis.

22. F. Men är inte detta grymt och omänskligt?

S. Nej, det är det inte. Det är bara en fråga om att bestämma om du hellre vill att din egen framtida avkomma av vackra, intelligenta vita människor ska överleva och bebo denna jord, eller om du hellre vill se dem dränkas i en flodvåg av lerraser. I det senare fallet skulle all skönhet, kultur och civilisation försvinna. Ju mer vi hjälper lerraserna att expandera och föröka sig, desto mer berövar vi våra egna framtida generationer på mat, utrymme och existens på denna planet jorden. Dessutom gör lerraserna just detta mot oss i det nuvarande skedet av historien. De har ondskefullt drivit ut och dödat den vita befolkningen i många länder i Afrika, och jag kan tillägga med judars och vitas medverkan och hjälp

förrädare. Vår judiskkontrollerade regering här i Amerika främjar expansionen och spridningen av n*grer i USA, och krymper den vita befolkningen så att om några generationer kommer praktiskt taget hela USA att vara antingen helt svart eller bastardiserat. Det är sannerligen märkligt att de blödande hjärtan som är så bekymrade över ler-rasernas överlevnad verkar vara helt obekymrade över bastardiseringen och förstörelsen av den vita rasen, en process som nu pågår framför våra ögon.

23. F. Men i din bok, Nature's Eternal Religion, förespråkar du inte i själva verket utrotning av judarna?

S. Ingenstans i vår bok föreslår vi någonsin att döda någon. Vårt program går helt enkelt ut på att förena den vita rasen för dess egen överlevnad och skydd, expansion och framsteg. Det är för att den vita rasen flagrant har brutit mot naturens lagar om att se efter de sina, och istället dumt och dåraktigt har subventionerat expansionen och spridningen av våra fiender, de mängder av ler-raser, som vi nu befinner oss på kollisionskurs med katastrofen. Vi Skapare förespråkar starkt att vi slutar med denna dårskap att subventionera våra fiender, och låter dem klara sig själva, medan vi tar hand om våra egna.

24. F. Men skulle inte detta innebära tillbakagång och kanske utrotning av de färgade raserna?

S. Kanske skulle det göra det, men det är inte vårt ansvar, och inte heller vårt verk. Naturen har dekreterat att varje art på denna jord är engagerad i en kamp för överlevnad på egna meriter i konkurrens med varje annan art. Inte i något fall, hos någon art i naturen, håller den starkare och överlägsna arten frivilligt tillbaka sig själv och hjälper till att subventionera en svagare och underlägsen art så att den underlägsna arten kan tränga bort den från jordens yta. Ingen annan art, det vill säga förutom den vita rasen, ägnar sig dåraktigt åt den typen av dårskap till filosofi. Vi Skapare säger att detta är självmordsbenäget och att vi drastiskt måste ändra vår kurs. Varje individ dör ändå förr eller senare, men det är frågan om vår egen arts överlevnad, vårt eget slag, som vi är intresserade av. Eftersom det inte finns tillräckligt med mark, mat och resurser för att försörja en ständigt exploderande hord av ler-raser, är den avgörande frågan som vi konstaterade tidigare: vill vi att vårt eget slag ska överleva, eller vill vi se våra egna framtida generationers självmord i en värld översvämmad av de undermänskliga ler-raserna?

25. F. Varför använder du termen "n*grer" i din bok istället för att visa viss respekt för de svarta och kalla dem "negrer" istället?

S. Detta är ett medvetet ordval. Som vi anger på sidan 42 i Nature's Eternal Religion, andra tryckningen, om vi är för vit rasöverhöghet så måste vi sluta ge dem erkännande och respekt som de inte har förtjänat, inte förtjänar och aldrig har gjort. Återigen, det

är mycket märkligt att samma människor som är så kränkta över att negrerna inte får sin "tillbörliga respekt" är totalt likgiltiga inför de ondskefulla, oberättigade attackerna från negrerna och andra ler-raser mot den vita rasen och inte lyfter ett finger till försvar för sitt eget slag. De verkar anse det helt riktigt att negrerna ska vara lojala mot sin ras, judarna ska vara lojala mot sin ras, men när den vita människan ombeds visa lojalitet mot sin egen ras, blir han omedelbart fördömd, även av medlemmar av sin egen ras, som rasist, bigott, nazist och många andra nedsättande glåpord som judarna har kokat ihop.

26. F. Varför pekar ni ut judarna, som trots allt utgör mindre än en procent av världens befolkning, som er fiende nr 1?

S. Det finns många goda och giltiga skäl till varför juden förtjänar denna speciella utmärkelse. (a) Den judiska rasen, förenad genom sin mosaiska religion i tusentals år, har under många århundraden varit, och är idag, den mäktigaste rasen på jordens yta. (b) De kontrollerar inte bara nyhetsmedia, TV-nätverk, tidningar, världens pengar liksom USA:s, utan genom sådan makt kontrollerar de också världens regeringar. (c) De kontrollerar i själva verket de flesta av maktens nervcentra i detta land och över hela världen. (d) Det har varit deras urgamla mål, inte bara i århundraden utan i årtusenden, att dra ner, bastardisera och förstöra den vita rasen. (e) De har varit mycket framgångsrika i att göra detta. Vi drar därför slutsatsen att de är ett ytterst farligt hot mot den vita rasens fortsatta överlevnad.

27. F. Eftersom ni hävdar att era mål inte inkluderar att döda judarna, vad föreslår ni då?

S. Det är vårt syfte att driva judarna från makten och slutligen driva dem från våra kuster tillbaka till Israel eller vilken del av världen de än väljer att leva i som ett eget land (kanske ön Madagaskar) utan att råna andra folk på deras etablerade land.

28. F. Hur föreslår ni att detta ska göras?

S. Genom att förena och organisera den vita rasen, och genom läran och programmet i Church of the Creator. Genom att predika och främja raslojalitet bland våra egna vita raskamrater och göra dem medvetna om deras stolta och underbara arv, tror vi att vi kan mobilisera den vita rasens fulla kraft och ÅTERIGEN ÅTERTA KONTROLLEN ÖVER VÅR REGERING OCH VÅRT EGET ÖDE. När vi väl har gjort så mycket, tror vi att kampen mot judarna, negrerna och världens ler-raser är så gott som vunnen. Bara att distribuera tio miljoner exemplar av *Nature's Eternal Religion* och denna, *The White Man's Bible*, skulle föra oss väl på vägen mot seger.

29. F. Försökte inte Hitler göra samma sak och misslyckades?

S. Det finns 500 miljoner vita människor på denna planets yta. Organiserade och enade utgör de en fruktansvärd makt som skulle överväldiga världens andra folk, nämligen "mud races", i vilken typ av tävling som helst, eller i vilken styrkeuppvisning som helst. Medan Hitlers program liknade det vi föreslår, har vi lärt oss av hans misslyckanden och gjort några betydande förändringar. Medan Hitler främjade och förespråkade pangermanism, nämligen det tyska folket som kärnan i sin politiska rörelse, fördömer vi å andra sidan nationalism som en artificiell barriär och en splittrande kraft som förhindrar enandet av den vita rasen. Vi främjar och förespråkar inkluderingen av alla goda medlemmar av den vita rasen över hela världen, och föreslår att förena dem i en solid murbräcka under vår religions banér. Det finns några andra betydande skillnader mellan vårt program och Adolf Hitlers. För ytterligare detaljer, se sidorna 296 till 298 i *Nature's Eternal Religion*, andra tryckningen.

30. F. Varför tror du att en religiös organisation är ett bättre sätt att uppnå sådana mål än ett politiskt parti?

S. Det finns flera skäl till varför vi är övertygade om att vi måste ha en religiös bas snarare än ett politiskt parti för att utföra jobbet. (a) Religion omfattar nästan varje aspekt av ett folks liv — ekonomi, moral, seder, lag, regering, utbildning, rashygien och framför allt, i vår religion, vår egen ras överlevnad, expansion och framsteg. (b) Ett politiskt parti har å andra sidan en mycket smalare bas. (c) Politik har en svagare lockelse på en individs lojalitet. (d) Religion har å andra sidan ett mycket djupare och mer genomgripande inflytande på hela hans livsföring. (e) Vidare visar historien att religioner kan och faktiskt varar i tusentals år, medan praktiskt taget alla andra mänskliga organisationer, vare sig det är regeringar, nationer, finansiella företag, politiska partier eller vad som helst, är relativt kortlivade; vissa av dem existerar i några år eller till och med mindre, och bleknar sedan bort från scenen. Av de tusentals politiska partier som har kommit och gått, har få varat längre än kanske femtio år och mycket få längre än hundra år. I kontrast till detta har judarnas mosaiska religion varat i flera tusen år och har varit hörnstenen för den judiska rasens överlevnad, för att inte tala om de oerhört destruktiva konsekvenserna i andra nationers liv och deras förstörelse.

31. F. Men avskräcker inte Hitlers misslyckande med att besegra kommunismen och judarna dig allvarligt från att försöka igen?

S. Inte alls. När vi ser tillbaka på judarnas kamp mot romarna, finner vi att det tog dem århundraden att förgifta det romerska...

sinne med kristendomen och slutligen orsaka deras fall. Det var det faktum att judarna var enade och på grund av deras ihärdiga uthållighet, som slutligen frambringade deras seger. På samma sätt i kampen för överlevnad mellan Rom och Kartago tog det många krig, många fälttåg och över hundra år innan en slutligen stod som segrare. Vi upprepar igen att den vita rasen, som fortfarande har ett medlemskap på 500 miljoner människor, är långt ifrån slut. Om vi bara kan få tio miljoner exemplar av *Nature's Eternal Religion* och *White Man's Bible* distribuerade bland våra raskamrater enbart i USA, kan vi betrakta kampen mot judarna och niggrerna som så gott som vunnen. Detta är inte alls oöverstigligt, eller en omöjlig prestation. Vi är beslutna att vinna detta slag och vi kommer att göra det.

32. F. Vad anser du vara den främsta svårigheten med att vinna er kamp?

S. Det huvudsakliga problemet vi har är inte att övervinna niggrerna och judarna, och de blandade raserna i allmänhet, utan att återutbilda det perversa och förvridna tänkande som har förgiftat den vita rasens sinnen under de många århundradena. Trots det faktum att den vita rasen är den mest intelligenta varelsen inom områdena logik, matematik, vetenskap, uppfinningar, medicin och hundratals andra kreativa och produktiva områden, verkar den vita rasen, när det kommer till frågor om ras och religion, vara märkligt förslöad som om den vore under inflytande av en sinnesförvridande drog. Och på sätt och vis är den vita mannens sinne förvridet som om det vore förgiftat med droger. Och detta gift är den propaganda som juden har prackat på den vita rasen under alla dessa århundraden. Det mest potenta av alla dessa propagandagifter som har infiltrerat den vita mannens tänkande är den kristna religionen. Så vårt huvudsakliga problem är att ersätta den religionen med en sund och frisk rasreligion för vår egen överlevnad, expansion och framsteg. Så snart vi kan räta ut den vita mannens tänkande, kan vi betrakta våra problem och vår kamp som så gott som vunna. Att placera tio miljoner exemplar av *Nature's Eternal Religion* och *White Man's Bible* i händerna på våra vita raskamrater skulle vara ett stort steg i den riktningen. Vilket fynd det skulle vara för den vita rasen!

33. F. Hur föreslår du att man ska "räta ut den vita mannens tänkande" som du uttrycker det?

S. Detta är den svåraste delen av uppgiften, men inte alls omöjlig. När allt kommer omkring, om vi går tillbaka till Adolf Hitler, finner vi att han var mycket framgångsrik i att förändra det tyska folkets tänkande från ett av kommunism, förtvivlan och självförstörelse, till ett av levande kreativitet, konstruktiv produktivitet, och att återupprätta en högst konstruktiv tro på sitt eget folk. Vi tror att vi kan göra samma sak för de vita folken i USA, genom omfattande marknadsföring och distribution av våra böcker *Nature's Eternal Religion* och *White Man's Bible*, och

följer upp det med en starkt organiserad Church of the Creator. Om judarna kunde organisera den kristna kyrkan för förstörelsen av den vita rasen, kan sannerligen den vita rasen organisera sig för sin egen överlevnad. Vi kan göra det och vi kommer att göra det!

34. F. Tror Creativity på Gud?

S. När du ställer den frågan är den lika vag som att fråga: Tror du på "Kvantitet X?" Det finns en miljon olika versioner av "Gud". Det finns den judiska versionen — en hämndlysten Gud som endast är intresserad av judarnas välfärd och som upprepade gånger dödar och förintar judarnas fiender. Det finns muhammedanernas Gud, Allah, det finns de kristnas "kärleksfulla" Gud. Kvinnosaksrörelsen säger att Gud är en kvinna, negrerna säger att han är svart. Sedan finns det hokus-pokus om den heliga treenigheten — den om fadern, sonen och den helige ande, allt sammanrullat till ett. Medan de flesta av dessa versioner hittades på av människan för att anta bilden av mänsklig form, säger andra versioner som Church of Religious Science att Gud är en alltgenomträngande ande, likt etern, inte alls i människans avbild. Dessa är bara några få versioner av miljoner. Faktum är att även medlemmar av samma religiösa samfund skiljer sig åt avsevärt och låter fantasin skena iväg. Men det finns inte ett spår av bevis som stöder något av detta nonsens. Summan av alla dessa vilda proklamationer är att ingen har några fakta som styrker deras påståenden, och den totala kunskapen om någon så kallad Gud är noll.

Vi Creators förkastar därför allt detta nonsens om änglar och djävlar och gudar och allt det övriga av detta löjliga spökeri. Vi går tillbaka till verkligheten, och tillbaka till Naturens Eviga Lagar, om vilka den vita människan faktiskt har en imponerande kunskapsbank.

35. F. Tror ni inte på ett liv efter detta heller?

S. Nej, det gör vi inte. Ett liv efter detta i kristna termer innebär HIMMEL och HELVETE. Det innebär också att eftersom människan enligt den kristna etiken är så syndig och 99 procent hamnar i helvetet, så är deras "Gud" egentligen ett avskyvärt monster, som, med kännedom om varje detalj framlänges och baklänges, sedan avsiktligt skapade mänskliga varelser så att han evigt kunde tortera den överväldigande massan av dem i en enorm eldig grop, se dem skrika, fräsa, brinna och grillas i all evighet. Vilken fruktansvärd mardröm! En sak som Church of the Creator ger våra medmänniskor är FRIHET FRÅN FRUKTAN FÖR HELVETET.

36. F. Är ni inte rädda för att bli kallade ateister?

S. Inte alls. Vi känner till termen "ateist" som det nedsättande smutskastningsord det är. För en muhammedan är alla som inte tror på deras religion, inklusive kristna, otrogna hundar. Nu skulle en kristen inte acceptera beskrivningen att vara en "otrogen hund" bara för att de inte tror på Muhammed.

Likaså accepterar vi inte judarnas och de kristnas nedsättande glåpord "ateist" bara för att vi inte tror på deras löjliga samling av spöken i skyn.

37. F. Eftersom Creativity inte tror på ett Högsta Väsen, ej heller på ett liv efter detta, hur kan ni överhuvudtaget göra anspråk på att vara en religion?

S. Vi har all legitim rätt till det anspråket. (a) Konstitutionen förbjuder i praktiken varje myndighet, religiös, sekulär eller annan, från att definiera vad som är, eller vad som inte är, en religion. Kort sagt, om du hävdar att du är en religion är det lika giltigt som någon rivaliserande religions anspråk. (b) En av Websters många definitioner av religion är: "En sak, princip, system av läror som omfattas med iver, hängivenhet, samvetsgrannhet och tro: ett värde som anses vara av högsta betydelse." Vår tro vilar i den Vita Rasens framtid och våra värderingar framställs i *Nature's Eternal Religion*, särskilt de Sexton Budorden. (c) Det finns flera stora religioner som är kända som icke-teistiska. Bland dessa finns konfuciansm, taoism, hinduism och många andra. Även om de innehåller mycket mysticism och hokus-pokus som vi inte ägnar oss åt, är poängen att de också inte tror på en Gud, utan snarare är socio-etiska system som förkunnar vissa moraliska värden. Ändå har de erkänts som religioner i århundraden, och det med rätta. Det finns andra giltiga skäl till varför vi med rätta kvalificerar oss som en religion, men ovanstående bör räcka.

38. F. Vad för slags religion skulle du kalla er själva?

S. Vår religion är rotad i ras, och baserad på Naturens Eviga Lagar. Vi är därför en raslig religion och en naturlig religion.

39. F. Tillber ni Naturen?

S. Vi tillber ingenting, eller någon. Vi anser att själva idén om "tillbedjan" i bästa fall är förnedrande. Det innebär att sänka sig själv till ett förödmjukande underkastande under det ting man tillber, oavsett om tinget är imaginärt eller verkligt. Under tusentals år har människor dåraktigt tillbett katter, kor, solen, stenar, spöken och andar av alla slag. Faktum är att en bok hävdar att 30 000 "gudar" tillbads före den judiska "Jehova", och otaliga spöken därefter. Vi anser att detta är en löjlig sedvänja rotad i primitiv vidskepelse, och en skamlig kvarleva från mänskligheten vilda förflutna.

40. F. Eftersom ni inte tror på Gud och ni inte tillber någonting, vad är syftet med er religion?

S. Vi har redan svarat på detta i svaret på fråga nr 2 i detta kapitel och vi har utvecklat våra mål och syften genomgående i *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*,

i synnerhet i kapitel ett i den senare. Men vi kommer kortfattat att konstatera det igen: Vi har ställt upp det högsta och mest ädla mål som är mänskligt möjligt, nämligen den vita rasens överlevnad, expansion och avancemang. Om den vita rasen inte är värd hängivenheten av våra mest passionerade ansträngningar, vad är det då? Niggertyper och apor? Imaginära, icke-existerande spöken i skyn?

Inom Creativity har vi gett den vita rasen ett stort och ädelt syfte i livet. Vi har gett den vita rasen ett program för dess egen frälsning och avancemang för de kommande miljonerna år. Vi har gett vår egen ras en trosbekännelse kring vilken alla medlemmar av vår ras kan samlas, oavsett nationalitet. Slutligen, efter tusentals år av famlande, splittring och självförstörelse, har den vita rasen nu en **meningsfull konstruktiv religion på vilken den kan bygga en bättre värld för sig själv och sina framtida avkommor för evigt.**

41. F. **Men har er religion några moraliska värderingar?**

S. Det har den sannerligen. Vi har förkastat de gamla meningslösa värderingarna att betrakta det som en stor dygd att viga sitt liv åt icke-existerande spöken i skyn. Istället koncentrerar vi oss på verkligheten och på att bygga ett bättre liv för oss själva och vår avkomma i den verkliga världen här på planeten jorden — den enda plats där människan någonsin har varit känd för att leva, spirituellt eller på annat sätt. Vi betraktar den vita rasen som det högsta och mest betydelsefulla värdet på jordens yta, och överlevnaden, expansionen och avancemanget för vår egen ras som högsta prioritet. Därav är den gyllene regeln och den högsta moralen i vår religion att **det som är bra för den vita rasen är den högsta dygden, och det som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.** Genom att främja dessa moraliska värderingar bygger vi också en mer intelligent, hälsosam och vacker ras av människor.

42. F. **Om ni inte tror på Gud, hur förklarar ni då frågan om vem som skapade allt detta i begynnelsen?**

S. Detta är en favorit-kuggfråga med vilken de kristna hoppas kunna snärja dig. Det vore lika logiskt för oss att fråga dem vem som skapade Gud, eftersom det måste ha funnits en början. Deras standardsvar är naturligtvis att Gud alltid har existerat. Allt detta gör, naturligtvis, är att kasta in en okänd i en annan okänd. Vi kan lika gärna komma med ett klurigt svar och säga att trollkarlen Mandrake skapade allt med sin magi. Faktum är att ingen vet hur detta enorma, vidsträckta universum någonsin startade och faktum är att ingen ens vet om det någonsin fanns en start eller om det har existerat i all evighet och kommer att existera i all evighet i framtiden. Eftersom ingen i det nuvarande stadiet av människans och civilisationens utveckling vet hur detta enorma och vidsträckta universum började, eller om det någonsin fanns en

början, finner vi det inte åligga oss att tillhandahålla det svaret. Det är inte heller särskilt viktigt för den Vita Rasens överlevnad och välfärd att ha ett svar på det mysteriet. Mycket viktigare är de verkliga problemen med hur vi ska frigöra oss från det judiska nätverkets onda klor och arbeta för vår egen överlevnad och våra bästa intressen. För vidare diskussion i detta ämne, se sidorna 177 och 188 i *Nature's Eternal Religion*, andra upplagan.

43. F. Har ni inte tro på någonting?

S. Jo, det har vi sannerligen. Vår tro framställs på sidorna i *Nature's Eternal Religion*. Vi har tro på den Vita Rasens framtid och dess slutgiltiga triumf. Vi betraktar det som det högsta och mest betydelsefulla målet. Faktum är att vi tror på vad som helst som har giltiga och meningsfulla bevis som styrker det. Vi tror inte på det övernaturliga, på spöken och en andra värld utanför det existerande universumet. Vi tror inte på en värld av andar och spöken och vi tror sannerligen inte på den judiska bibeln som skrevs av ett gäng lögnaktiga, judiska manusförfattare. Vi anser att ETT SKEPTISKT OCH UNDRANDE SINNE ÄR INGET LASST. ATT VARA LÄTTROGEN OCH VIDSKEPLIG ÄR INGEN DYGD.

44. F. Du säger att du tror på vad som helst som är styrkt av tillräckliga bevis, ändå säger du i din bok *Nature's Eternal Religion* att du inte tror att Kristus någonsin har levt. Finns det inte lika mycket eller mer bevis för att Kristus levde som att Julius Caesar levde?

S. Nej, det gör det inte. Medan det finns ett överflöd av bevis för att styrka Julius Caesars liv, finns det inte ett enda spår av bevis för att styrka Kristi existens vid den tid han antas ha vandrat på jorden. Till exempel lämnade Caesar efter sig många av sina egna skrifter som skolpojkar kan studera än idag, ord för ord. Kristus lämnade inte ett ord i skrift efter sig och varje citat i bibeln är förmodat förmedlat av någon rapportör, såsom Matteus, Markus, Lukas eller Johannes. Men det finns inte ett spår av autentisk historisk information om någon av dessa förmodade rapportörer heller. Det finns inget omnämnande av Kristus eller den kristna rörelsen under det första århundradet av den förmodade kristna eran, av någon autentisk romersk eller grekisk författare, eller någon annan författare från den tiden. Ingen legitim historiker, dramatiker, pjäsförfattare, poet eller någon annan samtida krönikör verkar ha lagt märke till hans existens, om han nu faktiskt existerade. Medan det finns många statyer och byster uthuggna i sten av Julius Caesar så att vi känner till hans exakta utseende, finns det inte en enda målning, staty, byst eller skulptur för att ge oss den minsta indikation på hur Kristus såg ut. Kort sagt, medan det finns ett berg av bevis om Julius Caesars historiska aktiviteter som en framgångsrik general, som konsul, som kejsare och talrika andra historiska bedrifter som han utförde, finns det inte ett enda spår av legitima bevis för att backa upp påståendena om Kristi existens.

Allt som påstås om honom var uttänkt och hopkokat av människor som levde mycket senare, flera generationer senare, och som fortsatte att främja dessa påståenden till vad som slutligen blev en överväldigande och massiv religion, en sorglig återspegling av mänskligheten godtrogenhet och vidskeplighet. För ytterligare detaljer, se kapitel 16 i del I av *Nature's Eternal Religion*.

45. F. Eftersom du säger att judarna upptar alla maktens nervcentra, hur föreslår du då att man ska driva dem från makten och låta den vita människan återta kontrollen över sitt öde?

S. Vi avser att göra detta genom att bygga och expandera Church of the Creator tills den genomtränger tänkandet och hjärtat och själen hos alla goda medlemmar av den vita rasen. Som vi har sagt tidigare är vårt största problem egentligen att reda ut de vita människornas tänkande. Vi tror att det kan göras och det måste göras, i själva verket genom att bygga en religiös rörelse tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Vi tror att det är det enda sättet som denna enorma uppgift kan fullbordas på. Det kan göras, och det kommer att göras. För ytterligare detaljer om vårt program, se det näst sista kapitlet i *Nature's Eternal Religion*, "The Road to Greatness."

46. F. Tror inte Creativity på att hjälpa andra?

S. Jo, det gör vi, men vi är högst selektiva när det gäller vem vi ger stöd, assistans, kärlek och tillgivenhet. Vi tror definitivt inte på att älska våra fiender, eller att hjälpa dem. Bland våra fiender betecknar vi generellt judarna och "ler-raserna" (mud races). Vi tror därför på att selektivt endast hjälpa vårt eget slag, nämligen våra egna vita raskamrater. För detta är den vita människan alltings mått, och vi tror på att se på allt genom den vita människans ögon, från den vita människans synvinkel.

47. F. Har inte Bibeln blivit ganska väl bevisad genom nyligen framkomna vetenskapliga bevis, och håller inte klyftan mellan kristendom och vetenskap på att snabbt minska?

S. Absolut inte. Svaret på båda frågorna är ett högt och eftertryckligt Nej! Klyftan mellan kristendom och vetenskap är lika bred som Grand Canyon. Den vidgas i takt med att vetenskapen går framåt med jättesteg. Klyftan är oförsonlig och oöverbryggbar. En studie av astronomi och upptäckten av miljarder andra galaxer gör idén om spöken i skyn till en skrattretande absurditet. En studie av geologi gör idén om en universell syndaflod år 2348 f.Kr. till en icke-existerande bluff. En studie av egyptisk historia vederlägger också fullständigt berättelsen om den stora floden. En studie av autentisk historia vederlägger ytterligare den så kallade "historia" som judarna har kokat ihop för sig själva i Gamla testamentet. Det räcker med att säga att konflikten är ändlös och en utmärkt uppsättning böcker har skrivits i detta ämne.

Den består av två volymer och har titeln *A History of the Warfare of Science with the Theology of Christendom* skriven av A.D. White. Tyvärr är den numera utgången från förlaget och extremt svår att få tag på.

48. F. Vad kan du säga om det nyligen gjorda fyndet av Dödahavsrullarna?

S. Jag har läst flera bra böcker om Dödahavsrullarna. Allt rullarna egentligen bevisar, förefaller det mig, är (a) att det redan fanns en liten judisk sekt som levde vid Döda havet kallad esséerna, (b) att esséerna lärde ut i huvudsak samma självmordsbenägna idéer som påstås ha förespråkats av Jesus Kristus i Bergspredikan, (c) detta tycks indikera att de så kallade nya lärorna som tillskrivs en mytisk Guds son kallad Jesus Kristus inte alls var nya, utan redan främjades nästan ord för ord av esséerna, som föregick den kristna eran med minst hundra år.

49. F. Vad säger du om arkeologer som gräver fram och upptäcker städer som Jeriko? Bekräftar inte det Bibelns äkthet?

S. Inte alls. Allt det bekräftar är att det en gång fanns en stad som hette Jeriko, om det ens bekräftar det, och forskarna är inte säkra. Och även om det gjorde det, nämner Bibeln också städer som Rom, Jerusalem och många andra som fortfarande står kvar idag. Så allt detta bekräftar inget annat än att det fanns städer som Jeriko, Rom och Jerusalem under biblisk tid, men det erbjuder inte minsta lilla bekräftelse på resten av hokus-pokusen.

50. F. Så vad ser du som skillnaden mellan vetenskap och kristendom?

S. I grund och botten, som vi ser det, är vetenskap inget annat än organiserat sunt förnuft. Den söker ärliga svar. Vetenskapen söker lidelsefritt sanningen, oavsett vart den kan leda. Kristendomen, å andra sidan, söker undertrycka sanningen och koncentrerar sig på att tvinga sina anhängare att "tro" på dess påståenden, oavsett hur löjliga dessa påståenden kan vara och oavsett hur mycket av en förolämpning de än må vara mot anhängarnas intelligens. Vetenskapen har enormt främjat den vita rasens kunskap och framsteg. Kristendomen, å andra sidan, har kvävt kunskap och framsteg, vilket bevittnas av tusen år av den mörka medeltiden, och har förevigat vidskeplighet, okunnighet och lidande.

51. F. Den vita rasen tycks ha klarat sig ganska bra med att upprätthålla sig själv. Varför är du så oroad över dess överlevnad?

S. Den vita rasen BRUKADE klara sig ganska bra under 1400-, 1500-, 1600-, 1700- och 1800-talen, men inte längre. Faktum är att så sent som 1920 var den vita rasen i numerärt underläge gentemot världens "mud races" endast i proportionen två till ett. Idag, knappt två

generationer senare är den i numerärt underläge gentemot världens snabbt exploderande ler-raser, med ett förhållande på tolv mot en. Förenta Nationerna, som är en judekontrollerad organisation, rapporterar glatt att i nästa generation kommer den vita rasen att vara i numerärt underläge på denna jord med ett förhållande på fyrtionio mot en. En person behöver bara ha en elementär förståelse för matematik för att se att den vita rasen nu är en mycket hotad art, och snart antingen kommer att trängas in i utrotning eller bastardiseras till glömska. Oavsett vilket kommer den vita rasen att vara borta, och med den kommer också alla de goda ting som den har frambringat att försvinna, såsom civilisation, kultur, konst och alla de andra värdefulla attribut som vi anser bidrar till det goda livet. Det tragiska och ironiska med allt detta är att det är den vita mannens förmåga att producera rikligt med mat, den vita mannens teknologi, den vita mannens medicin och alla de andra värdefulla bidragen skapade av hans egen förmåga, dåraktigt överförda till de parasitära ler-raserna, som har orsakat det nuvarande dilemmat och katastrofen. Det är dessa värdefulla bidrag från den vita rasen, överförda till ler-raserna, som har orsakat de sistnämndas explosiva ökning. Det är Church of the Creators oföränderliga mål att föra den vita mannen tillbaka till förnuftet och att återigen bevara hans kreativitet och produktivitet till förmån för hans egen ras och hans ras allena.

52. F. Du har skrivit en fantastisk bok och jag kan hålla med om nästan allt du säger. Men varför var du tvungen att förstöra allt genom att dra in Hitler i det?

S. Varje dag i veckan öser judarna ut volymer av skändliga lögner och invektiv mot Adolf Hitler trots att han nu har varit död i över 35 år. Det skulle kosta miljarder dollar om året att köpa den ondskefulla propaganda som judarna öser ut över hela världen för att förtala Hitler. Detta i sig är det bästa beviset på hur rädda judarna är för Hitlers idéer om vit raslig överhöghet. Betydelsen av denne store vite ledares bidrag till vår sak var därför tvungen att vara en del av vår trosbekännelse, och behövde analyseras ärligt och erkännas på rätt sätt.

53. F. Instämmer Creativity med Adolf Hitler i alla avseenden?

S. Inte i alla avseenden. Det finns fyra eller fem huvudfrågor där vi avviker från nationalsocialismen. Den huvudsakliga skillnaden är att vi anser att nationalism, i sig, var och är en splittrande fråga bland den vita rasen. Vi förespråkar istället raslig socialism för att omfamna alla goda vita människor på jordens yta, snarare än pangermanism. Se kapitel 4 i *Nature's Eternal Religion*, Tyskland, Adolf Hitler och nationalsocialism.

54. F. Men dödade inte Hitler sex miljoner judar?

S. Nej, det gjorde han inte. Detta, tillsammans med kristendomen, rankas som en av de största lögnerna och största bluffarna i historien. Privat, bland

själva publicerade judarna tillväxten av sin totala världsbefolkning mellan 1938 och 1948, som en ökning från cirka 16 600 000 till 17 650 000, en ökning med över en miljon. Detta skulle vara en oerhörd omöjlighet om den hade decimerats med 6 000 000 under samma period. Se kapitel 36 i *White Man's Bible*.

55. F. Om det inte är sant, varför skulle judarna vilja berätta en sådan monstruös lögn?

S. Det har gett dem enorma utdelningar. Genom att ha ett världsomspännande monopol på propagandamaskineriet kunde de föra fram den lögnen med lite eller inget motstånd.

56. F. Vilka var de "enorma utdelningarna" för judarna som du talar om?

S. Det har gjort det möjligt för judarna, som var de verkliga anstiftarna till andra världskriget och de verkliga förövarna, att framstå som offren och väcka världsomspännande sympati från de godtrogna och intet ont anande goyim, som de kallar dem. (b) Genom denna världssympati gjorde det möjligt för dem att plundra araberna på deras land i Palestina och upprätta banditstaten Israel. (c) Det gjorde det möjligt för dem att plundra tyskarna med "skadestånd" till belopp på så mycket som en miljard dollar om året till staten Israel. Kort sagt, detta är ren utpressning och plundring. (d) Det gjorde det möjligt för dem att fullfölja ett ondskefullt program för att förstöra allt motstånd mot judisk aggression och övertagande över hela världen. (e) Det har gett dem en guldgruva genom att strama åt deras strypgrepp på världens folk inom områden som finans, propaganda, statlig expansion och spridningen av judisk kommunism.

57. F. Så vad föreslår du som svaret på det judiska problemet?

S. Det enda totala svaret är att de vita folken i världen förenar sig och organiserar sig och återtar kontrollen över sitt eget öde. Detta är den högsta rätten i naturen. För att göra det måste de enas kring något, och detta något måste vara en meningsfull, betydelsefull och värdefull trosbekännelse som alla goda vita människor på denna jord kan viga sina liv åt. Detta har vi tillhandahållit i den religiösa trosbekännelsen Creativity som den framställs i *Nature's Eternal Religion* och *White Man's Bible*. I den ligger filosofin, tron och programmet för den vita rasens frälsning för dess egen överlevnad, expansion och framsteg för all framtid. Det är varje vit mans högsta moraliska plikt att främja, föra fram och sprida denna upphöjda tro, inte bara för sin egen generation, utan också till våra framtida efterkommande för de närmaste miljon åren. Låt oss därför viga oss åt denna ädla uppgift och gå till verket.

Kreativt

Credo Nr. 72

Våra organisatoriska mål

Omedelbara mål. I början av denna bok lade vi fram våra övergripande långsiktiga mål för den Vita Rasens framtid och den värld vi lever i. Nu när vi på de mellanliggande sidorna har skisserat vår trosbekännelse, vårt program och vår filosofi för de kommande miljon åren, vill jag lägga fram några av de praktiska och omedelbara organisatoriska mål som vi måste uppnå.

Snabb spridning. Vårt första och svåraste steg är att utöka vårt medlemskap och få ut exemplar av våra två *Den Vita Mannens Biblar* i händerna på våra Vita Raskamrater. Det är oerhört viktigt att vi gör detta så snabbt som möjligt. Vi anser att det initiala målet är att distribuera tio miljoner exemplar av *Den Vita Mannens Bibel*. Detta är ett ytterst brådskande första steg — spridning. Som jag har sagt ett antal gånger tidigare, skulle detta vara det största fynd den Vita Rasen någonsin köpt åt sig själv. När vi betänker att vi utan tvekan spenderar mer på en halvtimme på att subventionera negrerna och andra parasiter än vad dessa tio miljoner Biblar skulle kosta, kan ni uppskatta det överväldigande låga pris vi skulle betala.

Ett fynd till varje pris. Men oavsett kostnaden måste vi betala priset. Det är ett fenomenalt fynd till vilket pris som helst. Det är en fråga om liv och död.

Främja, distribuera, organisera. Därför uppmanar jag varje Vit Raskamrat som läser denna bok att omedelbart bli en hängiven främjare och distributör av denna, *Den Vita Mannens Bibel*, av vilken *Naturens Eviga Religion* utgör hälften. Detta är det första stora steget och det är oerhört viktigt. När vi väl har tio miljoner exemplar spridda kan vi anse att stridslyckan har vänt till vår fördel. Ju mer spridning vi uppnår, desto mer omöjligt blir det för juden att vända strömmen. Men tiden är knapp. Sedan, när du samlar likasinnade engagerade och villiga aktivister omkring dig, bilda en liten kyrkogrupp. Gör detta så snart du kan, även om ni till en början bara är två eller tre, bilda en grupp, håll veckomöten, distribuera böckerna och expandera. Detta är ett måste. Innan vi kan utöva någon kraft eller inflytande måste vi ha medlemmar. Glöm lagligheter, registreringsbevis, etc., tills ni har en grupp av rimlig storlek, säg tjugo eller trettio personer.

Bli en präst. Vi prästviger präster och utfärdar prästbevis. Den som är bäst lämpad att leda gruppen bör väljas till präst. Detta kan, eller kan inte, vara samma person som...

startade gruppen, men i vilket fall som helst bör den med de bästa ledaregenskaperna bli ledare för gruppen och inneha ministertiteln.

Medlemskap och stadgar. Allteftersom gruppen växer kan ni ansöka om, och vi kommer att bevilja, ett fribrev till en sådan grupp som ansluten till Church of the Creator. Redan innan ett sådant fribrev tas ut bör varje enskild medlem ansöka om ett individuellt medlemsbevis och medlemskort. Dessa beviljas varje god vit raskamrat som har läst vår bibel och gett en liten donation till kyrkan. Dessa medlemskap utfärdas endast från kyrkans centrala högkvarter.

Byggande av Creativity-center. När vi väl har lagt så här mycket av en grund vill vi bygga ett Creativity-center vid vårt högkvarter. Allteftersom filialkyrkorna i de enskilda samhällena växer, och i takt med att var och en av dem förvärvar de antal och de ekonomiska resurser som krävs för att göra det, bör även de sträva efter att bygga Creativity-center i sina egna städer eller samhällen när medlemskap och resurser tillåter.

Omfatta samhällsaktiviteter. Här är vad vi föreställer oss i ett Creativity-center-komplex vid vårt huvudhögkvarter, även om inte alla komponenter i komplexet nödvändigtvis behöver finnas på en geografisk plats. Till exempel kan Creativity-universitetet, och kommer troligen att ha, ett campus helt på egen hand.

I vilket fall som helst är här några av komponenterna, som ska utökas, läggas till (eller vissa utelämnas) så som vi nu föreställer oss det:

1. **Det religiösa centret**, vars huvudbyggnad vi kommer att kalla det Vita Templet. Detta kommer att vara vår huvudsakliga mötesplats och även hjärtat i vårt organisatoriska center. I närheten planerar vi också att ha ett seminarium för utbildning av våra ministrar och religiösa ledare.

2. **Rekreationscenter.** På samma område som huvudkyrkan vill vi ha utmärkta rekreationsanläggningar för våra medlemmar att njuta av. Detta kommer förhoppningsvis att inkludera tennisbanor, en simbassäng, bowlinghallar och alla andra aktiviteter som medlemmarna har råd med och anser nödvändiga. Bland de sistnämnda bör finnas ett gym som ska tjäna till att förbättra våra medlemmars hälsa och kraft.

3. **Hälsocenter.** Eftersom vi främjar "Salubrious Living" (hälsosamt leverne) som en viktig aspekt av vårt religiösa program, vill vi utöka gymmet och rekreationsanläggningarna med en butik där ekologiska livsmedel, frukter, grönsaker, nötter och frön kan köpas.

Vi vill också ha ett hälso-spa där medlemmar kan övervakas under längre fastor och få råd om vilka livsmedel de ska välja för att undvika kemisk förgiftning å ena sidan, och bygga upp sin hälsa å den andra. Vi vill också ha till hands ett urval av de bästa böckerna som främjar utbildningen om Salubrious Living.

4. **Socialt center.** Eftersom vi föreställer oss kyrkan som omfattande hela spektrumet av livet anser vi det vara mycket viktigt

att det också blir det sociala centret för det vita samhället. Huruvida separata byggnader uppförs för detta ändamål eller om det Vita Templet är centret är en fråga om ekonomi. I vilket fall som helst bör vi ha en stor sal där vi kan bedriva aktiviteter såsom squaredans, religiösa skådespel, konserter och olika kulturella aktiviteter. Vi vill ha något intressant för alla, och göra medlemskapet till mer än bara en sammanslutning för överlevnad, utan också göra det roligt och till ett intressant äventyr.

5. **Utbildningsinstitutioner.** Dessa kan, men behöver inte, ligga på samma område som det huvudsakliga religiösa komplexet. I de flesta fall kommer de högre institutionerna, såsom högskolor och universitet, inte att göra det.

Raslig medvetenhet. Vi vill inte bara att våra barn ska komma bort från n-ordet, rasblandning och judisk hjärnförorening, utan vi vill också ingjuta i dem rasmedvetenhet och stolthet över sin ras från det att de är småbarn. Därför vill vi bygga våra egna skolor för dem, med början från förskolan. Vi vill ha våra egna lärare, vita ledare som inte bara är fria från judisk indoktrinering, utan tvärtom är fyllda av vit raslig stolthet och medvetenhet samt väl insatta i Kreativitetens filosofi.

Detta vill vi föra vidare genom grundskolan, gymnasiet och sist av allt universiteten.

Yrkesutbildning viktig. Vi vill också ha en skola för våra ungdomar där de kan lära sig ett nyttigt hantverk eller yrke som de kan tjäna ett gott uppehälle på. Det sistnämnda är mycket viktigt för oss. Vi tror på att lägga mer tonvikt vid lärande som en nyttig och praktisk träning för livet, snarare än en sofistikerad ackumulering av värdelös information, varav mycket är irrelevant för den verkliga konsten att leva.

Värdeomdöme. Vi Kreatörer anser att utbildning bör tjäna en mycket bredare funktion än bara korvstoppning av diverse information i våra ungdomars huvuden. Vi anser att den bör (a) leda till skarpsinniga värdeomdömen, en kategori där nuvarande utbildningsfaciliteter är nästan helt bankrutt, (b) sådana värdeomdömen bör lägga tonvikt på karaktärsdaning, raslig stolthet, vikten av vårt tidigare historiska arv och vikten av att uppgradera vår genpool, (c) träning för äktenskap och att fostra en familj, (d) träning för att vara en produktiv medlem i vårt vita samhälle och kunna tjäna ett gott uppehälle, och (e) kulturell uppskattning och bekantskap med de sköna konsterna.

6. **Finansiella center.** Dessa skulle vara orienterade på ett sådant sätt att de hjälper våra medlemmar att bli mer framgångsrika finansiellt. Detta skulle inkludera ett antal aspekter av handel och kommers, bland vilka följande endast är några av de viktigaste.

(a) Arbetsförmedling för våra medlemmar.

(b) **Kreditkassor** där våra medlemmar kan sätta in sina besparingar till bästa möjliga ränta, och samtidigt låna pengar när de behöver det. Vi avser att ta den finansiella verksamheten ifrån de parasitära judarna som har monopoliserat den sedan tidig historisk tid.

(c) Vi kan också bedriva vårt eget **utväxlingssystem**, såsom handelscheckar. Detta är ett invecklat ämne och mer studier av det kommer att göras.

(d) **Exponera judiska företag** och yrken så att vi kan svartlista och bojkotta dem. Även bojkotta utlandstillverkade varor från sådana främmande "gyttjeraser" och länder som Japan, Korea, Taiwan, Hongkong, etc.

(e) **Samarbeta** för att kasta alla affärsmöjligheter till våra egna medlemmar. Till exempel att göra affärer med en byggentreprenör, eller en fastighetsmäklare, eller en järnhandel, etc., som är medlemmar i vår kyrka. Det finns inget nytt eller omoraliskt med detta. Judarna och mormonerna har gjort detta i århundraden. Det är ett mycket effektivt sätt att stärka våra egna och vi avser att använda det. Det kallas lagarbete.

7. Politiska aktionsgrupper. Även om detta kommer att vara separat från själva kyrkan, kommer det likväl att vara en mycket viktig fas i vår verksamhet fram till den tidpunkt då vi vrider kontrollen över vårt öde — statligt, finansiellt, kulturellt, religiöst och varje annan aspekt — ur det judiska nätverkets slemfyllda händer. Därför måste vi organisera oss, bygga en maktbas, exponera våra fiender och slutligen ta kontroll över vår regering. Tills vi gör det kommer inget av våra andra stora problem såsom inflation, arbetslöshet, rasförorening, kommunism, utländskt bistånd, drogproblemet, invasion av utlänningar (mexikaner, haitier, jamaicaner, etc.) eller en myriad av andra problem någonsin att lösas. Jag upprepar — tills vi får kontroll över regeringen kommer inget av dessa problem att lösas. Vi kommer att stå på utsidan och titta in. Vi kommer bara att vara en fördriven majoritet, som krymper till en förföljd minoritet.

Kontroll över vårt eget öde. Så låt mig upprepa: för att uppnå de stora och vackra mål vi värdesätter måste vi vrida kontrollen över regeringen ur händerna på våra fiender och ta befälet. Innan vi någonsin kan göra det måste vi ta alla de mellanliggande stegen som första mål. Dessa är, som jag upprepade gånger har sagt, först och främst att bygga upp vårt antal och organisera vår rasliga kyrkoorganisation.

Börja med grunderna. Börja nu. Vi går tillbaka till ruta ett. Vi behöver dig. Studera detta intensiva religiösa program. Distribuera vår *Vita mannens bibel* till dina vita raskamrater i hundratal, och om du har råd, i tusental. Bli en kortbärande medlem i kyrkan. Organisera din egen kyrkogrupp och bli en präst.

Multiplicera detta med tio miljoner och vi är på god väg mot en fullständig seger.

Creative

Credo No. **73**

Kämpa eller dö!

"Vi kan inte vinna!" – den vanligaste ursäkten hos undanflyktsmentaliteten

Creativity accepteras lätt. Genom att avslöja den judiska konspirationen för de oinvigda är det mycket uppmuntrande, till och med förvånande, hur många av våra goda vita raskamrater som villigt accepterar Church of the Creators filosofiska synsätt. Medan judarna har sett till att vårt folk har tusen olika och avvikande åsikter om ras, religion och världen i allmänhet, reagerar de flesta ändå positivt när Creativity har fått åtminstone ett minimalt gehör. Faktum är att många erkänner: "Vet du, jag har känt så i flera år, men jag har aldrig riktigt tänkt igenom det och jag har aldrig fått hela bilden presenterad för mig så tydligt."

Vi har nu ett positivt program. Vissa människor får psykologiskt en adrenalinkick när de förstår situationen och är redo att göra något. För första gången har de sett hela bilden. För första gången faller bitarna på plats och för första gången har de fått positiva svar istället för fler gåtor. För första gången har de fått ett konstruktivt och dynamiskt program för hur de kan förena sig med resten av världens femhundra miljoner vita människor och städa upp i den bedrövliga röra som judarna har utsatt hela mänskligheten för, särskilt den vita rasen.

Utmanade till handling. Nu när de känner till problemet och känner till svaren på problemet, utmanas de till handling. De ställs inför förpliktelser som de inte längre kan undvika. De kan inte längre åberopa okunnighet i en fråga om liv och död, och att inte göra någonting är en allvarlig anklagelse som tynger deras samvete. Att vara medveten om konspirationen och inte göra något åt den är att bli en medbrottsling i brottet.

Undanflykter för fegisar. Det finns tyvärr flera undanflykter som den vita rasen är svårt beroende av. Det verkar genom historien som att när mänsklighetens prövningar och vedermödor blir värre, vänder sig allt fler till religionen som en flykt från livets obehagliga realiteter, på samma sätt som andra söker flykt genom att dränka sina problem i alkohol, eller knark, hallucinogena droger eller vad som helst. Alla dessa är en flyktmekanism, en flykt från den verkliga världen in i en fantasivärld, och ingen av dessa fega flykter...

lösa problemet. De resulterar naturligtvis i precis det motsatta — de förvärrar problemet och gör det i allmänhet mycket värre.

Åberopa hopplöshet. Men eftersom vi har ägnat betydande uppmärksamhet åt religion och den judiska kristendomens ondska i andra kapitel, är det inte nödvändigt att upprepa det här. I det här kapitlet är vi främst intresserade av de goda Vita Raskamrater som varken är spökjägare eller missbrukare, men som försöker undvika att möta verkligheten av det judiska hotet genom att åberopa hopplöshet.

Ditt hus brinner. Situationen att bli informerad om den världsomspännande judiska konspirationen och deras program för att begå folkmord på den vita rasen liknar en man som nonchalant sitter i en bar och sutten på sin drink. Fram kommer ett budbärare i stor upphetsning och berättar för honom att hans (drickarens) eget hus brinner. Mannen i baren kan inte längre sitta där likgiltigt och fridfullt fortsätta med sin drink. Berusad eller nykter, han skakas in i en position där han måste bli engagerad! Han måste vidta åtgärder! Vare sig han vill det eller inte, är han involverad! Hans eget hus brinner!

Du är involverad. Det är på samma sätt med varje vit man och kvinna på jordens yta. När de väl har informerats om den vita rasens akuta fara, om den ondskefulla judiska konspirationen, om kriget för bastardisering och utrotning av den vita rasen, är de djupt involverade. Världen brinner, vare sig man vill det eller inte! Var och en av oss har nu en smärtsam (men ärorik) förpliktelse att gå in i den striden. Vi har nu det trängande ansvaret att bli aktivister för att rädda våra barn, vår civilisation, vårt land, våra hem, och ja, vårt eget skinn. Det är en plikt vi inte kan smita ifrån. Efter att ha läst denna bok kan ingen längre åberopa okunnighet. Liksom mannen i baren vet du nu. Du måste agera.

Det sista alibit. I sin uppfinningsrikedom för att undvika ansvar har den genomsnittlige fega tölpen ett sista alibi i ett försök att smita undan, för att försöka undvika att gå in i striden. Det låter ungefär så här: "Jag håller med om allt du säger. Jag är övertygad om att judarna är en obetingad ondska och har kontroll över ett världsomspännande makt nätverk för att förgöra oss. Jag är medveten om att negrerna förökar sig som kaniner och att vi så småningom kommer att ha vägg-till-vägg-negrer i det här landet. Jag är medveten om att mexikanerna strömmar in i detta land i miljontals och praktiskt taget har tagit över Kalifornien, Arizona, New Mexico och andra sydvästliga stater. Jag är medveten om att kubaner, haitier, kineser, vietnameser och miljontals andra lerraser konvergerar mot detta land som en svärm av gräshoppor."

Inte för sent. "Men" (och här kommer det oundvikliga "men" för att bana väg för en skamlig undanflykt) "är det inte för sent? Vad kan vi göra åt det? Judarna har alla pengar. De har kontroll över nyhetsmedierna, kontroll över skolorna, kontroll över regeringen,"

kyrkorna och varje annat nervcentrum för makt. Det finns ingenting vi kan göra. Vi är hjälplösa."

Vår potentiella kraft är enorm. Fel. Vi är inte hjälplösa. Det finns en hel del vi kan göra åt det. Det krävs helt enkelt mod och energi.

Viljan att överleva. Det är en fråga om vilja. Det är en fråga om beslutsamhet. Det är en fråga om mod. Fegisen kan alltid drömma ihop tusen ursäkter för varför det vore bättre att kapitulera än att kämpa. Fegisen kan ha alla vapen och all ammunition i världen till sitt förfogande, men om han inte har modet och viljan att kämpa, kommer alla dessa vapen att vara helt värdelösa för honom.

Måste använda vår fantastiska kraft. Den vita rasen idag befinner sig i en liknande position. Trots det faktum att den har en övervikt av ammunition och eldkraft i sina händer, saknar den viljan att kämpa, viljan att överleva. Judarna har, med kristendomen och annan "humanitär" propaganda, under århundradena gjort ett så grundligt jobb med att kastrera den vita mannens vilja att överleva att han agerar som en foglig oxe. Han skulle hellre dystert duka under för framtidens judiska fasor, än att väcka sin vrede i helig hämnd och resa sig för att förinta sina plågoandar.

Ingen tid att förlora. Om detta drar ut på tiden mycket längre kommer den vita människan faktiskt att befinna sig i en hopplös position för att kämpa emot och överleva.

I en läckande roddbåt. Den vita rasen idag befinner sig i en position som liknar den för en man i en läckande roddbåt ute på havet. Han är fem mil från land och det finns en mild bris som skjuter honom längre ut till havs. För närvarande är läckan och vinden sådana att om han öste och rodde, öste och rodde, skulle han kunna ta sig tillbaka till stranden. Ju längre han sitter där och begrundar sitt öde, desto djupare sjunker hans båt och desto längre blåser vinden honom bort från land. Kort sagt, ju längre han sölar, desto mindre är hans chanser. Om han hade någon hjärna alls, finns det egentligen inte mycket att begrunda, eftersom han bara har ett val. Hans enda chans är att ro och ösa som fan, och styra mot land, ju förr desto bättre, ju snabbare desto bättre. Själva hans liv beror på den brådska och kraft med vilken han strävar efter sin räddning — att styra mot land. Det finns ingenting att vinna på att filosofera över varför hans båt läcker, varför han hamnade i denna dumma situation, eller på att slösa tid på att spekulera i vad hans odds är att nå land. Allt detta är bara en katastrofal fördröjning och slöseri med tid! Det finns bara en sak att göra — ösa och ro och styra mot land.

Tid för drastiska åtgärder. Situationen är exakt densamma för dagens vita ras. Att vi (eller våra förrädiska representanter) har försatt oss i en idiotisk röra, det råder det ingen tvekan om. När man väl vet detta, finns det ingen anledning att slösa ytterligare dyrbar tid på att orera om det. Precis som mannen i den läckande båten, är tiden

håller på att rinna ut för oss! Ju längre vi sölar, desto mer prekär blir vår position. Tiden är inne för handling! Vi kommer antingen att agera nu, eller så kommer vi och/eller våra barn att få betala dyrt för vårt lättsinne och vår feghet. Du har inget annat val än att engagera dig och bli en aktivist. Det är antingen nu eller aldrig.

Nu när du är övertygad om att du varken har ett alibi eller en utväg, annat än blod, svett och tårar, blir nästa fråga för att slippa undan: "Vad kan jag göra åt det?"

Du har redan svaren. Jag är glad att du ställde den frågan, även om du, ifall du har läst denna bok så här långt, och har läst *Nature's Eternal Religion*, och kommer att läsa resten av denna bok, redan vet svaret. Inom Creativity har vi den totala lösningen, det slutgiltiga svaret, den ultimata trosbekännelsen. Genom att bli medlem i Church of the Creator, hjälpa till att organisera och främja vår tro och vårt program, gör du det mest direkta, det mest effektiva och det mest konstruktiva du kan göra för att rädda din familj, ditt land, din civilisation och din ras.

Gör det nu. För att kortfattat förklara det igen, kan och måste du göra följande:

1. Läs och studera både *Nature's Eternal Religion* och *White Man's Bible* så att du själv är grundligt förtrogen med vår tro och vårt program.

2. Sprid ordet till varje vit man och kvinna du överhuvudtaget kan. Sälj, låna ut eller distribuera på annat sätt den vita mannens heliga böcker. Se till att de hamnar i händerna på så många vita raskamrater som möjligt. Det är det minsta du kan göra. Vårt initiala mål är att placera 10 miljoner exemplar i händerna på våra vita raskamrater. (Men detta är bara början, nollpunkten.)

3. Organisera sedan en liten kyrkogrupp och börja rekrytera medlemmar. Håll regelbundna möten. Oroa dig inte för lagligheter, organisationsstruktur, registrering, stadgar eller vad som helst. Börja först. Sedan tar vi itu med stadgar och lagligheter.

4. Växa och expandera. Hjälp till att bygga en världsomspännande organisation.

Kom igång. Vi är kraftfulla. Detta är i korthet starten. När du väl har kommit igång är det bara fantasin som sätter gränser. Kom ihåg att judarna inte får allt på sitt sätt på långa vägar. För det första är vi bättre kämpar än de är. Vi är mer intelligenta. Vi är kreativa, produktiva och självförsörjande i vår egen rätt. Vi behöver inte judarna, negrerna eller något annat lerfolk för att överleva och blomstra. Faktum är att vi skulle ha det tio gånger bättre om världen befriades från alla parasitära lerfolk och beboddes av enbart vita människor. Juden, å andra sidan, är en eländig parasit och behöver den vita rasen att suga ut och livnära sig på, annars kommer han att gå under. Och sist men inte minst, vi, den vita rasen, är minst trettio gånger fler än judarna. Hur många fler fördelar behöver du? För en ytterligare katalog över våra fördelar, läs återigen den sista delen av

tredje kapitlet i denna bok, ”Att känna igen våra fiender”. Bli en aktivist! Bli en vit partisan!

Juden sitter på en krutdurk. Kom ihåg att juden sitter på toppen av världen idag, men han sitter också på toppen av en osäker krutdurk som kan explodera när som helst och spränga honom i småbitar. Han är där han är för att han har haft viljan och beslutsamheten att vara aggressiv, och den vita rasen är där den är för att den har saknat viljan och fogligt har tillåtit juden att skända och undergräva dess vilja att överleva.

Vi måste kämpa! Vi måste vinna! Nu är det dags att sträcka på ryggen och kämpa! Vi kan vinna och vi måste! Vi har inget annat val. Det är en fråga om vilja! Kom ihåg mannen i den läckande båten. Kom också ihåg att alla som känner till den judiska konspirationen och inte gör något är medbrottslingar till brottet.

Viljans seger. Inom Creativity har vi den kämpande trosbekännelsen för att återbekräfta den vita mannens viljans seger, så heroiskt demonstrerad av den störste av alla vita ledare — Adolf Hitler. Så låt oss ge oss in i kampen idag, nu! Du har inget alibi, ingen annan utväg, vite man! Det är antingen kamp eller död!

Författare till:

Nature's Eternal Religion
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World
RAHOWA!
This Planet Is All Ours
The Klassen Letters Vol. 1
The Klassen Letters Vol. 2
Portfolio One
The Little White Book
A Revolution of Values Through Religion
Against the Evil Tide — En självbiografi

Medförfattare till:

Salubrious Living

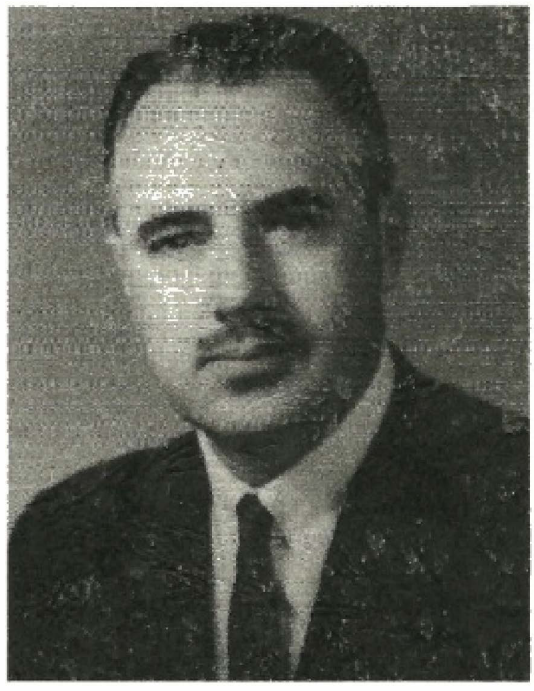

Ben Klassen, P.M.

Grundare, Church of the Creator

Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Han föddes av tyskspråkiga föräldrar i Ryssland 1918, och han och hans familj blev tidiga offer för den judiska kommunismen, som de flydde ifrån 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en kandidatexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, skollärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och ledamot i Floridas delstatsparlament.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund tycktes ha förberett honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- ★ **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- ★ **Baserad på naturlagarna, på historiens erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- ★ **Vårt fyrdimensionella program: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.**
- ★ **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**

SALUBRIDUS LIVING

EN NATURLIG LIVSSTIL

FÖR ATT UPPNÅ OCH BIBEHÅLLA DEN ULTIMATA SUPERBA HÄLSAN OCH VÄLBEFINNANDET

SOM UNDERVISAS OCH UTÖVAS AV

SKAPARENS KYRKA

Hälsosamt Leverne

Denna bok är den tredje i vårt program för att lägga grunden för vår religiösa trosbekännelse. Den utvecklar hälso-, kost- och genetiska koncept i vår tro och vårt program. Tillsammans med **NATURE'S ETERNAL RELIGION** *och* **THE WHITE MAN'S BIBLE** *utgör den den officiella tron och bekännelsen för* **CREATIVITY** *så som den lärs ut och utövas av The Church of the Creator.*

publicerad av

THE CHURCH OF THE CREATOR

P.O. Box 5908

Lighthouse Point, Fla. 33064

© 1982 av Ben Klassen

Innehåll

KAPITEL:

1.	Jakten på ungdom	11
2.	Myten om medicinska framsteg	14
3.	Det hygieniska systemet	20
4.	Sjukdomens natur	25
5.	Civilisationens livsmedel	33
6.	Den primitiva människans föda	45
7.	Tillaga inte din mat	67
8.	Fruktarian-dieten	81
9.	Hur du planerar dina måltider	102
10.	De bästa källorna till mineraler och vitaminer	110
11.	Jord och mat	119
12.	Naturens främsta läkande kraft	130
13.	Värdet av helioterapi	150
14.	Att bygga styrka och hälsa genom motion	167
15.	Några vanliga krämpor	174
16.	Varför förlora dina tänder?	202
17.	Bättre syn utan glasögon	207
18.	Att bygga starka fötter	212
19.	Behåll ditt hår	219
20.	Spädbarns och växande barns behov	222
21.	För att bygga skönhet måste du bygga hälsa	230
22.	Rashygien och den vita rasens överlevnad	238

INTRODUKTION

Termen ”Salubrious Living” är en nomenklatur jag har myntat som en väsentlig del av en mycket viktig aspekt av vår religiösa trosbekännelse och det program som fastställts av CHURCH OF THE CREATOR. Ordet ”salubrious” kommer från det latinska ordet ”salubris” som betyder ”hälsosam; sund; frisk; nyttig; kraftfull”. Webster’s ordbok definierar den engelska avledningen ”salubrious” som: 1. gynnsam för, eller främjande för hälsa eller välbefinnande; uppiggande; 2. andligt hälsosam; främjande för goda resultat”. Det är i detta sammanhang, att fullt ut främja den Vita Rasens hälsa och välbefinnande, som vi använder denna term i dess sanna bokstavliga betydelse.

Vi inom CHURCH OF THE CREATOR vill särskilja denna term från ”Natural Hygiene” (Naturlig Hygien) som populärt använts under många decennier av hälsoutövare hängivna denna värdiga konst och vetenskap. De två metoderna är till stor del likartade, men vi föredrar att använda termen Salubrious Living av två skäl: (a) vi går ett steg längre än Naturlig Hygien och inkluderar eugenik som en vital del av vår filosofi och, (b) som jag förklarar i WHITE MAN’S BIBLE, är ”Natural Hygiene” inte det bästa ordvalet för att beskriva vad detta ämne handlar om. Icke desto mindre vill vi härmed erkänna en stor tacksamhetsskuld till studiet av Naturlig Hygien och dess illustra bidragsgivare som tillsammans har byggt denna mest värdefulla av alla hälsofilosofier.

Trosbekännelsen och programmet för CHURCH OF THE CREATOR finns i huvudsak i två böcker. Den första av dessa är NATURE’S ETERNAL RELIGION och den andra är THE WHITE MAN’S BIBLE. I grund och botten är kärnan i denna trosbekännelse överlevnad, expansion och avancemang för den Vita Rasen och endast den Vita Rasen. Tillsammans utgör dessa två böcker de heliga böckerna för CREATIVITY.

NATURE’S ETERNAL RELIGION publicerades första gången 1973. I den andra boken, THE WHITE MAN’S BIBLE (publicerad 1981), förstärker och utökar vi vår trosbekännelse till att ytterligare omfatta områden som fysisk hälsa, mental hälsa, nutrition, fasta, miljö och räddandet av vår produktiva jord, ämnen som inte berördes i den första boken. Bland dessa ämnen i den andra boken ägnas cirka nio kapitel åt ämnet SALUBRIOUS LIVING. Dessa omfattar alla aspekter av ett hälsosamt liv, hur man återfår hälsan och hur man behåller den när den väl har uppnåtts.

Dessa nio kapitel avslöjar också bluffen med medicin och läkemedel, om hur läkarkåren har etablerat sig som en halvreligiös autokrati, en kraftfull sluten krets som dikterar dogmer och doktriner; om hur den med regeringens hjälp framgångsrikt använder hårdhandskar för att hålla alla andra borta från sin oerhört lukrativa verksamhet. Allt detta gör den för sina egna självviska ekonomiska intressen, sin egen självförherrligande och till nackdel för en långlidande allmänhet.

I *Salubrious Living* har vi ett helt annat förhållningssätt till hälsoproblemet. Faktum är att vi kategoriskt hävdar att vi praktiskt taget inte skulle ha några hälsoproblem överhuvudtaget om vi inte genom okunnighet och dumhet skapade dessa problem själva. Detta gör vi på inrådan och på anstiftan av vår ortodoxa läkarkår genom att förgifta oss själva med mediciner, droger och kemikalier, som alla är främmande för vår kropp och giftiga för våra system. Vi förvärrar ytterligare problemet genom dålig nutrition – genom dåliga val av livsmedel, genom att förstöra näringsämnena i även de goda livsmedlen, och genom att tillsammans med de stympade livsmedlen inta stora mängder konserveringsmedel, tillsatser och andra kemikalier, som alla är rena gifter.

I de nio kapitlen i *The WHITE MAN'S BIBLE* om *Salubrious Living* komprimerar vi mycket av denna information till en minimal sammanfattning, allt i syfte att spara utrymme, eftersom vi har så mycket annat att täcka. Allt vi i grunden har gjort i *The WHITE MAN'S BIBLE* är att visa vilken riktning man ska gå i, var de verkliga värdena ligger och vad man ska undvika. Det var på intet sätt meningen att täcka ämnet uttömmande, eftersom utrymmet inte tillåter det. Vi lovade dock att vi skulle expandera ytterligare i en annan bok.

I denna bok, *SALUBRIOUS LIVING*, gör vi just det. Vi fördjupar oss i ämnet hälsa i större detalj. Den är i fullständig överensstämmelse med de kortare kapitlen i *The WHITE MAN'S BIBLE*, men den förgrenar sig inte i de många andra vitala ämnen som vi gör i den tidigare boken.

Utöver denna introduktion och det sista kapitlet om rashygien, som båda har skrivits av mig själv, har hela resten av texten skrivits av Arnold DeVries, som sammanställde studien i en utmärkt bok med titeln "The Fountain of Youth". Den är så logisk, så omfattande, och då den helt och hållet baseras på Naturens Eviga Lagar, anammar vi den som en del av vårt eget program för Ett Sundt Sinne i en Sund Kropp i ett Sundt Samhälle i en Sund Miljö.

För att definiera vårt program för Hälsosamt Leverne (Salubrious Living) går vi återigen igenom de 14 grundläggande punkterna som de framställs i DEN VITE MANNENS BIBEL. Dessa 14 är:

1. Vi tror på att leva i enlighet med vårt mänskliga biologiska arv och i harmoni med Naturens Lagar.
2. Detta innebär att äta färsk, hälsosam mat i dess naturliga tillstånd så som Naturen har gett den till oss. Den måste vara otillagad, obearbetad, okonserverad och inte manipulerad på något annat sätt. Detta innebär vidare att den måste vara organiskt odlad, utan användning av kemikalier.
3. Att tillgodogöra oss en ren, hälsosam miljö; frisk, oförorenad luft; rent vatten; och den välgörande terapin från solens direkta strålar, varje dag.
4. Någon form av ansträngande fysisk träning flera gånger i veckan.
5. Vila och avslappning, både mental och fysisk, inklusive djup och effektiv sömn.
6. En form av rekreation som är tillfredsställande för vår känsla av prestation.
7. En känsla av syfte, trygghet och självförtroende för att driva våra mål för prestation och att leva det goda livet. Vi måste ha mål och vi måste vara motiverade.
8. Medveten självbehärskning över våra liv och vårt arbete.
9. Socialt liv inom ramen för vår KREATIVA religion, vårt vita samhälle och socialt umgänge med våra vita raskamrater. Vi är sociala varelser.
10. Hälsosamt uttryck för våra sexuella instinkter.
11. Att leva i en behaglig och hälsosam miljö.
12. Vi tror inte på användningen av några "mediciner", droger eller kemikalier som havande något helande eller terapeutiskt värde. I själva verket är alla mediciner, droger, narkotika och kemikalier giftiga och toxiska för människokroppen. Vidare, och av samma anledning, tror vi inte på användningen av vitamin-, mineral- eller enzymtillskott, ej heller användningen av konstgjorda livsmedelsfärgämnen, konserveringsmedel, eller raffinerade eller fragmenterade livsmedel.
13. Vi tror starkt på UTÖVANDET AV FASTA som det bästa sättet att befria kroppen från ackumulerade gifter och toxiner. Vi är övertygade om att fasta är det mest naturliga och effektiva sättet kroppen har för att övervinna alla former av sjukdom och återställa sig själv till hälsa.
14. Att leva i, och främja ett eugeniskt vitt samhälle. Detta innebär att vi är särskilt noga med att inte bara säkerställa fortlevnaden av vår dyrbara vita ras, utan vi tar

medveten omsorg att de missanpassade gallras ut och att varje generation avancerar till högre och mer hälsosamma nivåer, fysiskt, estetiskt och mentalt.

Eftersom DeVries inte var rasmässigt sinnad och eftersom vi anser att rashygien (det vill säga raslig hälsa) måste vara en integrerad del av varje hälsoprogram (vilket fastställs i punkt 14), har jag inkluderat ytterligare material om ämnet rashygien som det avslutande kapitlet i denna bok.

Sålunda tror vi att alla dessa fyra komponenter: Ett Sunt Sinne, En Sund Kropp, Ett Sunt Samhälle och En Sund Miljö är en oskiljaktig del av en komplett helhet och livsviktiga för att leva det Hälsosamma Livet.

Inom CREATIVITY, som vår religion kallas, omfattar vi därför hela livets spektrum. Vi tror att man inte kan ha ett friskt sinne eller en frisk kropp, eller en frisk ras eller ett friskt samhälle om någon vital del av hela strukturen är krasslig. Det är därför vi kallar vår religion för en FYRDIMENSIONELL RELIGION — i vilken vi föresatt oss att bringa i hälsosam ordning alla aspekter av vad som är nödvändigt för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg — det mest värdefulla värdet på denna planets yta.

Ben Klassen, Pontifex Maximus
Grundare, Church of the Creator
September, 1981

UNGDOMENS KÄLLA

Av Arnold De Vries

KAPITEL 1

Sökandet efter ungdom

DRÖM BLIR VERKLIGHET

Över hela världen är ungdomlighet den standard som eftersträvas av nästan alla. Den erbjuder charm, skönhet, hälsa och lycka till dem som besitter den. Den söker alltid efter nya sensationer, nya visioner, nya äventyr, ny romantik, nya tankar och nya idéer. Ungdomen charmar världen med sin impulsiva, bekymmersfria attityd och välkomnar livets utsökta frestelser. Den söker förändring och skrattar åt misslyckanden. Den förknippas med högsta fysiska vitalitet och mental entusiasm. Ja, ungdomen är den synliga symbolen för existensens glädje. Den står på en piedestal över allt annat.

Med ungdomens bortgång kommer senilitetens tragedi. När våra vävnader blir gamla förlorar vi vår vitalitet. Vi möter de degenerativa sjukdomarnas härjningar och ser vår skönhet sakta blekna. Ögonen förlorar sin lyster, huden börjar rynka sig, håret blir grått eller faller av, tänderna ruttnar, lemmarna blir svaga och vi degenererar till avskyvärda marionetter av vårt forna jag. Inte heller sinnet undkommer. Vi förlorar vår entusiasm för livet. Våra mentala processer slöas till. Vi kan inte längre tänka klart. Vi kryper in i konventionalismens hjulspår och undviker förändring. Vi oroar oss och grämer oss över våra misslyckanden och glömmer vad lycka är. Livet förlorar sin mening. Istället för att förbli en möjlighet att vinna nya nöjen blir det en tråkig episod som hemsöks av minnen från svunna dagar.

Ungdomens glans och ålderdomens tragedi har alltid erkänts av människan. Den medfödda önskan om strålande ungdom har alltid regerat enväldigt. Var och en anser sin ungdom vara värd det högsta priset; vi hänförs alla av känslan av ungdom. Ingen skulle ge upp den för någon ersättning, och när den väl är förbi skulle nästan alla ge praktiskt taget vad som helst för att få den tillbaka. Det är det enda vi alla vårdar om vi fortfarande har det, eller önskar om vi inte har det. Om du är ung finns det ingenting du skulle byta bort din ungdom mot; om du är gammal finns det förmodligen ingenting du inte skulle ge för att få vara ung igen.

Önskan om ungdomlighet har alltid förknippats med den förtrollande drömmen om ungdomens källa. Man har alltid hoppats att någon en dag skulle finna ungdomens och livets elixir. Genom tiderna har människor sökt fjärran och nära — i jordens mylla, genom växtriket och i djurens vävnader — i hopp om att finna en mystisk substans som ska ge det saliga tillståndet av ständig ungdom fram till dödsdagen. Den berömde Ponce de León seglade över Atlanten till den nya världen för att finna den sägenomspunna ungdomens källa. Men han misslyckades, precis som alkemisterna och trollkarlarna som föregått honom (om än på andra sätt). För världen i allmänhet förblir ungdomens källa fortfarande en myt och en dröm, en idé med föga grund i verkligheten.

Människor har vid det här laget förlorat alla förväntningar på att upptäcka en metod för att bevara sin ungdom långt upp i hög ålder. Om det fanns något sätt att göra detta skulle säkert någon ha upptäckt det vid det här laget. Varför försöka med det omöjliga? När allt kommer omkring har ingen någonsin bevarat sin ungdom på obestämd tid — åtminstone har vi inte sett någon göra det. Av de cirka två miljarder människor på jorden verkar alla lida av ålderdomens härjningar. Är det inte en naturlag att alla former av djurliv måste bli senila när de når framskriden ålder?

Så lyder det konventionella resonemanget. Vid en första anblick kan det verka logiskt och rimligt, men vid en närmare granskning finner vi att det är högst felaktigt och ovetenskapligt. Tvärtemot vad många tror är senilitet inte den allmänna regeln i naturen. Faktum är att vissa djur inte verkar åldras alls. De gigantiska vattensköldpaddorna på ön Mauritius uppvisar samma allmänna utseende och vitalitet vid 150 års ålder som de gjorde i sin ungdom. En av människans närmaste släktingar, schimpansen, uppvisar inga tecken på senilitet under sina äldre år när den lever i sina naturliga miljöer i Afrika. Som en allmän regel förändras de flesta djur i vilt tillstånd endast obetydligt med tiden, men aldrig i den utsträckning som människor gör. De är vanligtvis friska och starka under sina sena år. Om du skulle besöka skogen skulle du inte finna alla gamla djur svaga, skröpliga och nästan hjälplösa. Tvärtom skulle du förmodligen inte kunna skilja de gamla från de unga. Och om du sedan undersökte dessa djur skulle du finna liten eller ingen fysiologisk skillnad mellan deras vävnader och de yngre djurens. Dessutom, om du begav dig till isolerade regioner på jorden, skulle du finna primitiva folkstammar som bevarar sin ungdom betydligt längre än civiliserade människor.

Du kommer att finna att de helt undgår många av de vanliga symtomen på senilitet.

Nej, senilitet är inte oundvikligt. Ungdomens källa, som länge har betraktats som en myt, får nu en prägel av verklighet. Det blir alltmer uppenbart att styrka och hälsa kan förknippas med hög ålder. Symtom på skröplighet och svaghet är, långt ifrån att vara oundvikliga följeslagare till ett framskridet liv, helt onödiga. Ungdom kan bevaras anmärkningsvärt väl med rätt levnadsvanor; de förändringar som sker med tiden behöver varken vara stora eller på långt när så försvagande som vi bevittnar.

I dagens värld finner vi att skröplighet och ”civilisation” går hand i hand. I den rena naturen bevaras ungdomen nästan ända till döden. Uppenbarligen måste det finnas någon faktor eller faktorer i vårt moderna liv som skapar senilitet. Inte för att det är något fel på civilisationen i sig. Vårt mål bör alltid vara att bygga ett högre stadium av civilisation, men den faktorn bör inte tillåtas förvägra oss den ungdomens välgärning som vi skulle uppskatta i naturen. I civilisationen bör sannerligen de orsaker till dålig hälsa och påskyndad senilitet sökas upp och utrotas.

Ungdom och hälsa går hand i hand. Det vill säga, det är endast i ett tillstånd av fysiologisk ungdom som hälsa är möjlig. Den som är senil kan inte vara hälsosam. Genom att bevara din ungdom får du också möjligheten att uppnå god hälsa och frihet från sjukdom. Och omvänt är det endast genom att bevara din hälsa som du kan bevara din ungdom. Kampen för hälsa liknar kampen för ungdom och förs längs samma linjer. När du strävar efter den ena kommer du också att sträva efter den andra. När du förverkligar den ena kommer du också att förverkliga den andra.

Ungdom och hälsa, som är de viktigaste tingen som existerar och som är praktiskt taget ovärderliga, bör ägnas den mest noggranna studie och uppmärksamhet; men medicinsk ”vetenskap” studerar sjukdom, inte hälsa, och är inte intresserad av de förhållanden som gynnar perfekt hälsa. Inte heller anser den medicinska forskaren att bevarandet av ungdom är värdigt seriös forskning. Ungdom och hälsa har dock inte försummats helt. Utvecklingen av det Hygieniska systemet i Amerika har gett oss en livsvetenskap som sysslar med att bygga upp hälsan till högsta möjliga nivå, och därigenom reducera sjukdom och senilitet till lägsta möjliga minimum.

Denna bok berättar historien om det Hygieniska Systemet.

Kopplat till denna berättelse är de andra vetenskapliga områden som sysslar med hälsa och sjukdom, ty det Hygieniska Systemet är i grunden relaterat till sökandet efter oavbruten hälsa. Vidare måste du erkänna misslyckandet hos konventionella metoder innan du kan inse vikten av sökandet efter effektivare sätt att återställa och bibehålla hälsa på hög nivå. Endast genom att få en tydlig bild av sjukdomens natur och de accepterade behandlingsformerna kan du visualisera den roll som Naturlig Hygien ska spela i en värld som är frisk och ungdomlig.

Denna berättelse är inte bara en diskussion om vad som redan är känt. Den pekar ut vägen för ny forskning som kan göra det möjligt för oss att lära oss mer om orsakerna till åldrande och sjukdom. Den ger oss, tillsammans med en indikation på vad det kan vara bra för oss att studera och undersöka i framtiden. Åsikter har eliminerats så långt som möjligt — detta är vetenskapens dom.

KAPITEL 2

Myten om medicinska framsteg

En granskning av historiens största misslyckande

Av alla områden som sysslar med eliminering av sjukdom åtnjuter den medicinska ”vetenskapen” ett nära monopol. Den har vunnit den bredaste acceptansen och innehar en främsta position över hela världen. Inte nog med att det är en av de äldsta av alla praktiker, den har också fått huvuddelen av finansieringen för forskning. Följaktligen borde den ha gjort stora framsteg — åtminstone långt mer än sina minimala rivaler.

Att medicinsk ”vetenskap” har varit mycket framgångsrik är de flesta människors åsikt. Den har förmodligen minskat människans lidande från sjukdomar, funnit botemedel mot många kroniska sjukdomar och funnit medel för att förebygga många andra. Likaså görs påståendet att medicinen är ansvarig för den ökade livslängden under senare år. Generellt sett är medicinska framsteg, i allmänhetens medvetande, ett etablerat faktum.

Den verkliga bilden är en lång avvikelse från den som har vunnit allmän acceptans. Den misslyckas med att visa att medicinen verkligen har höjt standarden för folkhälsan. Den ifrågasätter alla medicinska metoder och värdet av tusentals år av medicinsk praxis. Vidare avslöjar den att medicinsk praxis

har accepterats till stor del på blind tro, att det inte finns några verkliga bevis för dess livskraft.

Det finns en stor mängd fakta tillgängliga som rättfärdigar denna motvilja att ge medicinen erkännande. Kanske de mest framstående exemplen på dess misslyckanden återfinns just här i USA. Det är denna nation som har den mest omfattande medicinska tjänsten, flest läkare och flest sjukhus. Om medicin är kapabel att producera goda resultat någonstans borde den ha gjort det här. Men några noggranna observationer visar att den har misslyckats med sitt syfte.

Den mest frekvent nämnda segern för medicinsk praxis har resulterat från dess kamp mot de så kallade infektionssjukdomarna. Statistik visar ganska tydligt att vi har färre av dessa sjukdomar än tidigare, men för detta kan medicinen inte ges något erkännande. Medicinska ansträngningar för att förebygga dessa sjukdomar har tagit formen av serum- och vaccininjektioner; dock misslyckas en studie av sjukdomsfrekvenser att indikera att frekvensen av så kallade infektionssjukdomar sänks när dessa injektioner ges. Faktum är att i vissa fall stiger sjukdomsfrekvensen när användningen av serum och vacciner ökar. Det finns uppenbarligen en tydlig orsak, existerande skild från medicinsk praxis, som är ansvarig för den minskade sjukdomsfrekvensen. Detta kan vara i form av förbättrade kostvanor eller någon annan förändring i det amerikanska levnadssättet. Om en sak kan vi vara säkra; den så kallade segern för medicinen mot dessa sjukdomar har aldrig haft någon verklig existens.

Förekomsten av degenerativa sjukdomar i Amerika idag, och dess ökningstakt under de senaste femtio åren, är något som inte är allmänt känt. Allmänheten har inte fått de verkliga fakta. Det har inte skett någon seger mot de vanligaste degenerativa sjukdomarna såsom hjärtbesvär, artrit, reumatism, åderförkalkning, cancer, diabetes, etc. Även om det inte allmänt erkänns, är dessa sjukdomar långt vanligare idag än någonsin tidigare. Under de senaste femtio åren har sinnessjukdom ökat med 400 procent; epilepsi, 300 procent; anemi, 300 procent; diabetes, 1800 procent; och cancer, 308 procent. Denna stadiga ökning fortsätter år efter år trots den mest omfattande medicinska tjänsten, som inkluderar arbetet av 145 000 läkare, 280 000 sjuksköterskor och 60 000 farmaceuter. Eller kanske borde det sägas att det sker på grund av denna tjänst, för ökningstakten har varit i proportion till ökningen av användningen av droger, serum och vacciner för att förebygga eller undertrycka den akuta sjukdomen.

De fysiska undersökningarna av 22 000 000 män mellan arton och fyrtiofem års ålder under andra världskriget har likaså avslöjat medicinens misslyckande. Av dessa blev 11 000 000, eller hela 50 procent, avvisade av fysiska skäl. Detta var en betydligt högre andel avvisade än vad som förekom vid inkallelsen under första världskriget. Andelen fall av nervös svaghet hade fördubblats sedan 1917, och mängden tandröta hade fyrdubblats. Nästan en tredjedel av alla avvisade led av bristande mental hälsa. Det är anmärkningsvärt att det var kärnan av den amerikanska manligheten som undersöktes av armén. Om tillståndet hos de unga och medelålders grupperna i Amerika är så dåligt, måste tillståndet hos de äldre grupperna sannerligen vara beklagansvärt. Det senaste världskriget visade, i motsats till den allmänna opinionen, inte på ökad medicinsk effektivitet. Snarare var det bara ännu en demonstration av den medicinska praxisens misslyckanden.

Dr Parran, chef för den amerikanska folkhälsomyndigheten (Surgeon General of the United States Public Health Service), studerade 2 660 000 personer som representerade varje åldersgrupp och ekonomisk nivå — ett tvärsnitt av vår befolkning — och förde register över hälsostatusen för denna grupp. Under antagandet att den var någorlunda representativ för den amerikanska befolkningen, drog han slutsatsen att varje dag är en av tjugo personer för sjuk för att gå i skolan, gå till jobbet eller sköta sina vanliga sysslor; att i genomsnitt varje man, kvinna och barn i Amerika lider av tio dagars arbetsoförmåga varje år; att den genomsnittliga ungdomen är sängliggande i sjukdom sju dagar varje år, den genomsnittliga äldre personen trettiofem dagar varje år; att 6 000 000 människor är sjuka varje dag, och 42 procent av dessa lider av åderförkalkning, hjärtsjukdomar, reumatism och nervsjukdomar; att 500 000 människor är blinda, 65 000 är helt döva; ytterligare 75 000 är dövstumma och 1 000 000 är permanent invalider. Detta är hälsostatistik för ett sjukt folk, för en nation som lider proportionellt sett av långt mer sjukdom än de lägst stående primitiva folken som aldrig har sett ett sjukhus eller bekantat sig med medicinsk ”vetenskap”. Dr Parran lägger en stor del av skulden för amerikanernas hälsoproblem på dåliga bostäder, yrkesrisker och instabilitet på arbetsmarknaden. Men dessa är endast sekundära orsaker. Den medicinska praxisen måste bära den verkliga skulden. Med nästan obegränsade resurser till sitt förfogande har den misslyckats med att tillhandahålla en hög standard på folkhälsan.

Den höga andelen sjukdomar bland barn inser man sällan. Det amerikanska utbildningsrådet (United States Board of Education) har

angav att 400 000 barn i Amerika lider av organisk sjukdom; 1 000 000 är drabbade av olika former av tuberkulos; 10 000 000 har förstorade lymfkörtlar; 1 000 000 har ryggradskrökningar; 4 000 000 lider av undernäring; 10 000 000 har defekta tänder och 15 000 000 uppvisar fysiska defekter av ett eller annat slag. När Dr. Alexander T. MacNichol, från New York, undersökte 10 000 skolbarn i den staden fann han att 35 procent led av hjärtstörningar; 15 procent hade någon nervös åkomma; 60 procent hade anemi; 27 procent hade tuberkulos och 20 procent led av ryggradsdefekter. Han drog slutsatsen att om alla barn som led av detta hade tagits ur skolan, skulle två tredjedelar av New Yorks skolor ha tvingats stänga. Statistik visar att i Cleveland, Ohio, har 981 000 barn igenkännbara fysiska defekter. I Washington, D.C., uppvisar hela 90 procent av barnen, vid den tidpunkt de börjar skolan, liknande defekter. I Chicago visade undersökningar av skolbarn att 86 000 hade defekter i tänder och gom; 10 000 led av anemi; 10 000 hade förstorade lymfkörtlar; 25 000 hade nedsatt syn; 6 000 var drabbade av lungsjukdom; 4 000 hade hudsjukdomar; och 1 000 till 2 000 hade nervsjukdomar. Man skulle få leta länge bland primitiva folk för att hitta ens en enda grupp med ett hälsotillstånd som detta. Vi är en nation av svaglingar och fysiologiska krymplingar. Till och med de unga barnen, som borde uppvisa det bästa fysiska tillståndet, lider av den ena sjukdomen efter den andra. Det friska barnet, fritt från alla sjukdomar, är nästan okänt.

Medicinska auktoriteter har stolt pekat på den senaste tidens ökning av den mänskliga livslängden. Detta sägs vara ett utmärkt exempel på medicinska framsteg. Vi lever betydligt längre än våra förfäder gjorde; det råder ingen tvekan om det. Men denna ökning av livslängden har inte haft något med medicin att göra. Snarare skedde det trots medicinen. Idag kan den genomsnittliga människan, vid 35 års ålder, förvänta sig att leva endast något längre än vad hans farfar, vid samma ålder, kunde ha förväntat sig att leva. Den förväntade livslängden har knappt ökat alls för den medelålders personen. Minskningen av spädbarnsdödligheten har varit nästan helt avgörande för den ökade livslängden. Tidigare sköttes spädbarn på ett sätt som i alla avseenden bidrog till hög dödlighet. Idag är deras vård fortfarande bristfällig, men den har förbättrats mycket, särskilt när det gäller kosten. Den ökade

användningen av fruktjuicer och grönsaker för spädbarn har kanske gjort mer än något annat för att sänka spädbarnsdödligheten och därmed förlänga den genomsnittliga livslängden. Det var dock sannerligen inte medicinen som rekommenderade den ändrade kosten för spädbarn. Till en början fördömde den medicinska ”vetenskapen” frukt och grönsaker som hälsofarliga. Sedan, när användningen av dessa livsmedel hade blivit etablerad, lät de medicinska myndigheterna sina invändningar falla, erkände att frukt och grönsaker borde användas i spädbarnets kost och tog åt sig äran för att ha initierat förändringen! Kopplat till det amerikanska folkets fortsatta degeneration är den ökande andelen ansiktsmissbildningar. Studier av primitiva raser tyder på att brist på skönhet, särskilt ansiktsskönhet, bör betraktas som en sjukdom som alltid kan förebyggas genom att bygga upp föräldrarnas hälsa till en hög nivå. Detta säkerställer födseln av spädbarn med normal ansiktsstruktur. Bland civiliserade raser är ansiktsmissbildningar främst deformerade tandbågar, hopknipna näsborrar och defekt käkstruktur. Idag är det tveksamt om mer än 5 procent av det amerikanska folket har närmat sig den normala höga standard på skönhet som är karakteristisk för de friska medlemmarna i varje ras.

Medicinsk ”vetenskap” har praktiskt taget inte gjort någonting för att minska ”behovet” av kirurgiska ingrepp. Faktum är att tillstånd som påstås kräva kirurgi blir vanligare än någonsin, och användningen av kirurgi har ökat många gånger om sedan början av detta århundrade. I själva verket har dess ökning stått i direkt proportion till ökningen av kirurger. Sällsynt är sannerligen den person som inte har genomgått någon form av operation. Operationer för att avlägsna halsmandlar och blindtarm har ökat i den snabbaste takten. Och indikationerna för framtiden rymmer ingen ton av optimism. Det hävdas att behovet av kirurgi kommer att öka.

Inte bara har den medicinska ”vetenskapen” misslyckats i sina ansträngningar att förebygga sjukdom; den har varit lika misslyckad i sitt försök att eliminera sjukdom när den väl har uppstått. Statistik visar att fler patienter tillfrisknar från akuta åkommor utan medicinsk vård än med den dyraste medicinska vården. Detta tyder på att ”medicinsk vård” är en förbannelse, inte en välsignelse. Dödligheten under influensaepidemin under första världskriget var mycket hög för de patienter som genomgick medicinsk behandling, men den var praktiskt taget obefintlig för dem hos vilka åkomman fick ha sin gång. Dödligheten i fall av blindtarmsinflammation är flera gånger så hög när en omedelbar operation utförs som när operationen uteblir. Dessutom, senare kom—

plikationer hos dem som har fått detta renande organ bortopererat tyder på att det är ytterst oklokt att avlägsna blindtarmen. Frånvaron av behandling ger bättre resultat än medicinsk behandling, som vanligtvis är skadlig.

Det finns inga bevis som tyder på att det finns mindre sjukdom idag än vad det gjorde för tusen år sedan. Det finns inga bevis som tyder på att moderna medicinska metoder för att behandla de flesta sjukdomar är mer effektiva än de metoder som användes av den mörka tidsålderns trollkarlar eller primitiva stammars medicinmän. Det finns inga bevis som tyder på att vi lever längre än vad de gamla grekerna gjorde, eller så länge som många av dagens primitiva folk. Alla studier visar att vi i Amerika, med alla våra läkare och stora sjukhus, lider av betydligt mer sjukdom än vad folken i jordens mest underutvecklade regioner gör. Vi går bakåt, inte framåt. Medicinska framsteg är bara ett fantasifoster.

I sista hand måste allt bedömas utifrån de resultat det ger. Om det fungerar och ger de önskade resultaten är det av värde, men om det inte gör det behöver det inte vara av något större intresse för samhället. Detta kan appliceras på medicinen. Den har inte gett de önskade resultaten. Dess meritlista är en av ständiga misslyckanden. Målet i detta fall bör vara att vända sig till något konstruktivt. Genom att göra det har vi inget att förlora förutom våra sjukdomar. Vi har god hälsa att vinna.

Detta betyder inte att vi måste förkasta allt som har kommit från medicinsk praxis. Men det betyder att vi måste förkasta den stora merparten av dess metoder. Läkemedel kan helt kasseras; minst 99 % av allt kirurgiskt arbete kan undvaras som skadligt. Återstoden, som främst används vid sårskador och olycksfall, kommer kanske att vara vår enda kvarleva från medicinens tidsålder.

I avsaknad av att söka upp läkare kommer vår befolkning, om de oklokt nog skulle dra på sig sjukdom, att tillgripa naturliga botemedel precis som djuren gör. I första hand innebär detta att man tar till fasta när man känner sig ur form. Kanske kommer en metod för kroppsvård som inte orsakar sjukdom att bli allmänt vedertagen.

KAPITEL 3

Det Hygieniska Systemet

Ursprung och utveckling av det enda vetenskapliga hälsosystemet

Efter att ha sett bristerna i den medicinska ”vetenskapen” kan vi påbörja vår sökning genom ”läkemedelsfri medicin” med dess ”oregelbundna” läkeskolor. Detta tar oss till kiropraktik, osteopati, naturopati, Kristen Vetenskap, fysikalisk medicin och andra. Dessa är de mest kända icke-medicinska skolorna som ägnar sig åt vård av sjuka. De är sannerligen en källa till konkurrens för den hårt pressade medicinska professionen.

Våra observationer av dessa skolor ger föga hopp om optimism. I nästan varje fall finner vi misslyckande snarare än framgång. Med sällsynta undantag ser vi patienter stadigt bli sämre trots den mest omfattande behandling. Vi finner inom osteopatin ett system av massage och manipulation som endast behandlar sjukdomens slutpunkter och därmed misslyckas med att avlägsna orsaken. Kiropraktiken har en liknande grund, förutom att dess manipulation är begränsad till ryggraden. Kiropraktorerna har aldrig bemödat sig om att förklara varför subluxationer i ryggraden existerar i frånvaro av sjukdom och varför sjukdom ofta förekommer i frånvaro av dessa subluxationer. De har aldrig kunnat korrelera orsak med verkan, och misslyckandena i deras utövning är att förvänta i ljuset av detta faktum. Naturopati är också baserad på läkemedelsfri lindring. Naturopaten har tagit några metoder för att behandla symptom från var och en av dessa andra skolor och kombinerat dem med elektricitet, konstgjord feber, lavemang och hydroterapi, och därmed skapat ett system av terapeutiska dårskaper. Fysikalisk medicin är helt enkelt naturopati under ett nytt namn med mer ansett stöd. Kristen Vetenskap är ett system av terapeutiska abstraktioner som är baserade på metafysik snarare än vetenskap. ”Hälsokostindustrin”, som startade i slutet av tjugotalet som ett försök att förse allmänheten med oprocessade livsmedel, har utvecklats till en ”läkeskola” med sina talrika föreläsare och så kallade experter på kost som ger råd om vård och behandling av praktiskt taget alla välkända sjukdomar. Universalmedlen i detta fall är vitaminer och mineraltabletter, kapslar och koncentrat — alla bevisade misslyckanden som ett medel för att etablera hälsa eller utrota sjukdom.

I sällsynta fall, kanske hos 1 till 2 procent av dem där den används, kan manuell terapi, särskilt när den appliceras på ryggraden, vara av visst värde. Med undantag för detta kan vi förkasta det allmänna området för medicinfri läkekonst som verkningslöst och omöjligt att praktisera. Det har endast bidragit till den förvirring som läkarvetenskapen startade. Den har vunnit begränsad popularitet endast för att den ortodoxa professionen har misslyckats. Som ett substitut för medicin är den oacceptabel, ty den har helt enkelt ersatt en form av symtomlindring med andra. De underliggande orsakerna till sjukdom lämnas intakta; de har faktiskt inte ens eftersökts. Eftersom detta är sant bör misslyckandena inom medicinfri läkekonst inte förvåna oss; de bör vara förväntade.

Bilden är dock inte så mörk som den kan verka. Lyckligtvis finns det ett system som har visat sig vara mycket effektivt som ett medel för att övervinna sjukdom, samt för att återställa och bibehålla hälsa. Det skiljer sig från skolorna inom medicin, kiropraktik, osteopati och andra sekter och system i både teori och praktik. Det är inriktat på att avlägsna orsakerna till sjukdom, medan andra nöjer sig med att behandla sjukdomens slutpunkter. I denna mening tillhör det en klass för sig. Det är diametralt motsatt alla andra läkekonstskolor.

Denna ovanliga vetenskap om helande är känd som det Hygieniska Systemet. Det utvecklades för drygt ett sekel sedan i USA av Isaac Jennings, M.D., Russell Thacker Trall, M.D., och Sylvester Graham. Dessa tre män presenterade sina nya koncept om hälsa och sjukdom i ett brett spektrum av publikationer. Dessa inkluderar: *Medical Reform, Philosophy of Human Life and of Tree Life, or Human Degeneracy, Its Nature and Remedy, is Based on the Elevatina Principles of Orthopathy,* av Dr. Jennings; *The Hygienic System, Hydropathic Encyclopedia, the Hygienic Handbook, Sexual Physiology, Popular Physiology, Hydropathy for the People, Mother's Hygienic Handbook, Scientific Basis of Vegatarianism, Digestion and Dyspepsia, Diseases of the Throat and Lungs, The Alcoholic Controversy, Hydropathic Cookbook, Illustrated Family Gymnasium* och andra av Dr. Trall; samt *Health from Diet and Exercise, Nature's Own Book* och *Lectures on the Science of Human Life* av Sylvester Graham. Dessa publikationer utgjorde grunden för tidig hygienisk praxis. De gav också en bas för den framtida utvecklingen av det Hygieniska Systemet.

Efter Jennings, Tralls och Grahams död tog andra upp kampen för och utvecklingen av det Hygieniska Systemet. De etablerade ett antal sanatorier runt om i Amerika där de fortsatte arbetet med att tillämpa de hygieniska metoderna vid behandling av sjukdomar. Den kunskap som vanns genom dessa erfarenheter bildade grunden för en ny rad publikationer som gavs ut periodvis fram till idag. De ämnen som behandlas speglar framstegen inom den växande skolan för det Hygieniska Systemet. Bland dessa efterföljande verk återfinns: *How to Treat the Sick Without Drugs* (Hur man behandlar de sjuka utan läkemedel), *Hygienic Medication or Science Versus Speculation* (Hygienisk medicinering eller vetenskap kontra spekulation) och *Nature's Method of Curing the Sick* (Naturens metod för att bota de sjuka) av James C. Jackson, M.D.; *The Nutritive Cure* (Den näringsmässiga kuren), *Hygienic Hydropathy* (Hygienisk hydropati), *Exact Science of Health* (Exakt hälsovetenskap), *Life's Great Law* (Livets stora lag), *Philosophy of Health Reform* (Hälso-reformens filosofi), *A Defense of Hygienic Treatment* (Ett försvar för hygienisk behandling), *How Sick People are Cured* (Hur sjuka människor botas), och *Drug Medicines as Causes of Disease* (Läkemedel som orsaker till sjukdom) av Robert Walter, M.D.; *The Bible of Nature* (Naturens bibel), *Body and Mind* (Kropp och själ), *Physical Education* (Fysisk fostran), och *Fasting, Hydrotherapy and Exercise* (Fasta, hydroterapi och motion), av Felix L. Oswald; *Paralysis and Other Affections of the Nerves* (Förlamning och andra nervbesvär), och *An Exposition of the Swedish Movement Cure* (En redogörelse för den svenska rörelsekuren) av George H. Taylor; *Life and Health or the Laws and Means of Physical Culture* (Liv och hälsa eller den fysiska kulturens lagar och medel) av William A. Alcott, M.D.; *Drugless Medicine* (Läkemedelsfri medicin) av Sussana W. Dodds, M.D.; *The Natural Cure* (Den naturliga kuren) av Charles E. Page; *How Nature Cures* (Hur naturen botar) och *Natural Cure of Consumption* (Naturlig kur mot tärande sjukdom) av Emmet Densmore; *The No-Breakfast and Fasting Cure* (Ingen-frukost- och fastekuren) och *The True Science of Living* (Den sanna vetenskapen om att leva) av Edward Hooker Dewey, M.D.; *The Genesis and Control of Disease* (Sjukdomens uppkomst och kontroll) av George S. Weger, M.D.; *Criticism of the Practice of Medicine* (Kritik av läkekonsten), *Impaired Health* (Nedsatt hälsa), och *Toxemia Explained* (Toxemi förklarat) av John H. Tilden, M.D.; samt *The Hygienic System* (Det hygieniska systemet, sju volymer) av Herbert M. Shelton. Dessa verk, som endast utgör en bråkdel av de som har publicerats, har utövat ett stort inflytande på att utveckla det Hygieniska Systemet till dess nuvarande ställning som en framstående livsvetenskap. De flesta av dessa publikationer är nu slutsålda; och av författarna är endast Herbert M. Shelton fortfarande i livet.

Även om det Hygieniska Systemet uppstod för väl över ett sekel sedan, har det tagit fram till nu för det att utvecklas till sin position som ett genuint vetenskapligt levnadssätt. I sin moderna fas är det produkten av den samlade kunskap som förvärvats av hygienister under det senaste århundradet. Det upptäcktes aldrig som sådant, utan utvecklades helt enkelt år för år genom ständig erfarenhet och observation. Det Hygieniska Systemet under artonhundratalet var uppenbarligen

inte lika effektiv som dagens. Den hade samma grundläggande premisser, men dess praktiska tillämpning hade ännu inte fulländats. Faktum är att den fortfarande kan förbättras. Vi har dock kommit en god bit på vägen. Strålande hälsa, både i ungdomen och långt in i ålderdomen, är nu möjlig. Det Hygieniska Systemet har vunnit en betydande seger genom att ge världen en sann vetenskap.

Sedan Jennings, Tralls och Grahams tid har det Hygieniska Systemet varit föremål för många attacker. Dess företrädare har alltid kallats för fanatiker och kvacksalvare. Många av dem har avtjänat fängelsestraff och dömts till höga böter för att ha använt hygieniska metoder vid behandling av sjukdomar. Andra har blivit angripna av folkmassor under föreläsningar. Uppploppen inspirerades vanligtvis av kommersiella företag som i det Hygieniska Systemet såg en fara för sina egna intressen.

Den medicinska ”vetenskapen” har varit särskilt aktiv i att bekämpa denna läkekonst. Den har alltid refererat till hygienister som kvacksalvare och har ofta hindrat dem från att utöva sitt yrke. Den har dock aldrig genomfört några officiella undersökningar för att fastställa resultaten av hygienisk praxis. Den medicinska professionen såg i det Hygieniska Systemet, precis som andra kommersiella företag, en fara för sina ekonomiska intressen. Detta har utan tvekan delvis bidragit till dess antagonistiska inställning. Om hygienisk praxis hade varit kommersiellt lönsam, skulle den förmodligen ha absorberats av den medicinska praktiken.

Det finns inga hygieniska utövare som har utbildats som sådana. De enda hygienisterna är medicinska eller läkemedelsfria läkare som har övergivit sin professions metoder och antagit det Hygieniska Systemets principer. Dr. Trall grundade det enda college som utbildade studenter till hygienister, och det existerade endast under en kort tid. Det etablerade inte det Hygieniska Systemet som en profession, utan tilldelade snarare graden M.D. vid examen. Som en laglig profession har det Hygieniska Systemet aldrig haft någon verklig existens. Hygienisten har alltid varit tvungen att verka under täckmantel av medicin, kiropraktik eller någon annan ”läkekonst”.

Detta tillstånd är oönskat eftersom det begränsar antalet hygienister till ett mycket litet antal. Det hindrar dock inte majoriteten av människor från att tillämpa det Hygieniska Systemet praktiskt. Denna hälsovetenskap skiljer sig från alla andra i den meningen att dess tillämpning vanligtvis inte kräver professionell övervakning. Dess enkelhet och säkerhet gör den till ett effektivt verktyg i lekmannens händer. En professionell status skulle vara värdefull

huvudsakligen för forsknings- och utbildningsändamål. När väl kunskapen om det Hygieniska Systemet blivit spridd skulle det (med sällsynta undantag) tillämpas av individen själv. Det nuvarande behovet av ett stort antal professionella hygienister skulle då försvinna. Professionen skulle kvarstå, men endast i en mycket liten skala.

Det Hygieniska Systemet utövar inte mer inflytande idag än vad det gjorde för ett sekel sedan. Faktum är att dess nuvarande position är nära glömska. Detta är dock ingen återspegling av dess värde. Reaktionstiden för viktiga upptäckter sträcker sig ofta över hundratals år. Sedvänja och tradition är för starka för att tillåta den omedelbara praktiska tillämpningen av det Hygieniska Systemet på nationell nivå. Till och med en undersökning i nuvarande tid är för mycket att hoppas på.

Den hygieniska litteraturen från det förra seklet (varav endast en del har nämnts här) är inte det sista ordet inom vetenskapen. Den är inte helt fri från de förutfattade meningar som har förorenat huvuddelen av alla bevarade skrifter. Detta erkänns villigt. Icke desto mindre, om vi från denna litteratur endast tar de fakta som är baserade på experiment, erfarenhet och observation, och kombinerar dessa med kunskap från andra källor, kommer vi att besitta en hälsovetenskap av obestridligt värde. Vi kan då ha det Hygieniska Systemet i dess rena, obefläckade form, fri från de eviga sanningarna i filosofiska resonemang, och baserad på de bevisade fakta som modern vetenskap erbjuder.

Det är syftet på de följande sidorna att i detalj beskriva alla faser av det Hygieniska Systemet. Dessa beskrivs i sin logiska ordning, vilken, om den följs, medger den mest grundliga förståelsen. Det Hygieniska Systemet, som det beskrivs häri, är inte bara ännu en läkekonst: det är den enda sanna vetenskapen om helande, det enda hopp de sjuka kan ha.

KAPITEL 4

Sjukdomens natur

Hur kroppen helar sig själv

Från tidernas begynnelse har människor haft olika missuppfattningar om sjukdomars orsak och natur. Men människor har alltid trott att sjukdom bestod av en entitet som ”invaderade” eller ”attackerade” kroppen. Människor har alltid betraktat sjukdom som någon form av ond varelse som jagar dem. De har aldrig vetat exakt hur sjukdom angriper kroppen; de har bara antagit att så är fallet. Primitiva människor trodde att den onda kraften kanske var i form av andar. Moderna människor tillskriver den onda kraften bakterier och/eller virus. Men båda koncepten är i grunden desamma. De bygger på idén att sjukdom är ”felaktig handling” och därför måste drivas ut ur kroppen. Detta koncept släppte lös ett krig mot den ”invaderande fienden” som ständigt förbrukar allt större mänskliga resurser.

I och med det hygieniska systemets födelse uppstod en ny syn på sjukdom, en som var radikalt annorlunda än de som föregått den. Denna syn betraktar sjukdom som en inneboende kroppskraft som utvecklas för att det finns ett behov av den. De som formulerade detta synsätt talade inte om sjukdom som något som attackerar kroppen. De talade inte om det förmodade behovet av att fördriva en invaderande fiende. De talade inte, som dåtidens läkare gjorde, om att besegra onda andar som orättmätigt hade attackerat en person. Snarare betraktade hygienisterna sjukdom som nödvändig för en kroppslig handling som är konstruktiv och hjälpsam. För hygienisten är sjukdom ”rätt handling” utvecklad av kroppen själv i de mänskliga funktionernas bästa intresse. Därför skulle handlingen samarbetas med snarare än bekämpas.

När Dr. Jennings först presenterade denna nya uppfattning möttes den av stor skepticism och fördömande av såväl medicinska som drogfria läkare. Men när praktiken baserad på konceptet visade sig vara så grundligt framgångsrik; när denna nya praktik uppnådde en effektivitet som skolor för ”botande” inte ens vågat hoppas på, försvann skepticismen och fördömandet, åtminstone bland vissa läkare. Ty de anslöt sig till dess utövande. Sålunda föddes en sann hygienisk rörelse. De tidigare teorierna om ”felaktig handling” blev bevisligen felaktiga. Som en

hypotes och doktrin förlorade konceptet om den "onda kraften" mycket mark. De hygieniska reformer som därmed infördes fick hälsostandarden att skjuta i höjden.

Hygienister har kallat sjukdomens "rätta handling" för "ortopati" eller korrekt handling. Ordet myntades först av Dr. Isaac Jennings för att uttrycka hans observation att "Naturen är alltid upprätt — rör sig i rätt riktning." Ortopati är den styrande principen för alla patologiska tillstånd. Den styr den trend som kroppens fysiologiska aktiviteter tar. Denna handling skapar undantagslöst sjukdom när det finns ett behov av det. Den hävdar att sjukdom är en återställande och helande handling, inte en illvillig kraft.

TOXEMI

Det är inte, som man först skulle kunna tro, bakterier eller virus som skapar behovet av sjukdom. Dessa kan existera samtidigt med sjukdomen, men är aldrig orsaker. Sjukdom i allmänhet är baserad på försvagande sjukdomsframkallande bördor och näringsbrister.

Konceptet att kroppen gör sig av med toxiska bördor eller sjukligt material kallades Toxemi. Toxiner är material som, när de finns i kroppen i tillräckliga mängder, hindrar kroppsfunktioner och därmed försämrar hälsan. De är synonyma med gifter, avfallsprodukter eller annat destruktivt eller blockerande material. Toxiner varierar i graden av skada de orsakar. Vissa kan vara ofarliga när de finns i små mängder eftersom de är kroppens normala avfallsproduktion. Men om de hålls kvar orsakar de förstoppning och hinder. Andra toxiner kan vara mer virulenta och orsaka död om de finns ens i spårmängder. Toxemi är närvaron av tillräckligt med toxiska ämnen i blodet och vävnaden för att störa funktionsförmågan i någon del av kroppen. Den av kroppen initierade krisen för att eliminera denna toxiska börda kallas sjukdom.

Det finns en viss mängd toxiner i kroppen hela tiden, även under ett optimalt hälsotillstånd. Cellernas aktivitet, vilket inkluderar assimilering av mat såväl som deras metaboliska handlingar, och det konstanta uppbyggandet och nedbrytandet av nya celler producerar avfall som är toxiskt om det inte elimineras. Under normala förhållanden, när levnadssättet är korrekt och elimineringen är effektiv och tillräcklig, samlas inte det toxiska avfallet från cellulär aktivitet i mängder som är tillräckliga för att störa kroppens funktioner. Men om elimineringen hindras samlas toxiskt avfall i sådana mängder att det försämrar kroppens funktioner. Det är då kroppen initierar den kris som föds ur toxemi. Detta är vad

Hygienister kallade sjukdom.

Slutprodukterna av ämnesomsättningen anses vara de främsta källorna till toxemi, även om det finns andra källor som också förtjänar att nämnas. En av dessa är den överdrivna nedbrytningen av livsmedel på grund av jäsning och förruttnelse i tarmkanalen. Denna nedbrytning producerar alltid gifter när olämpliga livsmedel eller ofysiologiska kombinationer av livsmedel äts. Under ogynnsamma förhållanden, inklusive närvaron av mycket jäsbara och förruttnelsebara livsmedel, blir tarmkanalen en sjudande kloak av giftiga material.

Vidare tillförs kroppen gifter i form av läkemedel, serum, vacciner, oren luft och mat, etc. Medicinsk behandling är ofta en betydande källa till gifter. Moderna livsmedel innehåller ofta giftiga ämnen. Kroppen kan eliminera dem innan de gör skada, eller så kan de absorberas av blodet och störa normala kroppsaktiviteter. Sålunda kan kroppen överväldigas av giftbelastningar som därmed blir en källa till sjukdom. Det måste också noteras att gifter från oren luft kommer in i lungorna och tas upp av blodet och ökar den giftiga bördan.

Organisk toxemi ägnas stor uppmärksamhet av vissa hygienister, men det är alltid sekundärt till den toxemi som härrör från bristfällig eliminering av ämnesomsättningens avfallsprodukter, den överdrivna nedbrytningen av livsmedel i matsmältningskanalen och intaget av giftiga ämnen. Organ som har blivit överbelastade med giftiga ämnen kan inte fungera och får därmed kroppen att inleda en kris. Den resulterande nödåtgärden från kroppen för att rensa det drabbade organet resulterar i ”feberaktig aktivitet”. Denna extraordinära uppmärksamhet på ett drabbat organ kallas organisk toxemi, egentligen en föga använd term. Vi känner till krisen som en ”it” (inflammation) eller en ”infektion”. En toxisk kris är grunden för det vi kallar sjukdom.

Nära besläktat med toxemi är enervering (sänkt nervkraft, även känd som nervös utmattning). Om elimineringen ska fungera effektivt måste det finnas en tillräcklig tillgång på nervkraft. När nervkraften sänks, sänks även elimineringsförmågan. Detta gör i sin tur att kroppen hamnar efter i sina ”hushållssysslor”. Giftansamling uppstår därmed, vilket återigen orsakar en ytterligare minskning av nervenergin. Resultatet är en ond cirkel där giftiga ämnen gradvis ackumuleras tills ett tillstånd av toxemi föreligger – en krispunkt där kroppen sätter sig själv ur funktion och ägnar hela sitt återstående energiförråd åt att eliminera den hämmande giftbelastningen.

NÄRINGSBRISTER

Vitamin- och mineralbrister är också nära relaterade till toxemi. En kost som innehåller alla de nödvändiga näringselementen är nödvändig om nerverna ska få rätt näring och fungera på en hög nivå. Utan tillräcklig mängd av nödvändiga näringsämnen försämras kroppens funktioner i brist på dem, vilket ger upphov till enervering och toxemi. Kroppens celler kan inte på ett adekvat sätt göra sig av med ämnesomsättningens slutprodukter om de inte ges en tillräcklig tillgång på näringskomponenter. Om de är undernärda blir de försvagade och tillåter att slutprodukterna från deras metabolism kvarhålls. Att toxemi uppstår under en sådan händelse är bäst känt genom det faktum att de så kallade bristsjukdomarna, inklusive anemi och tandröta, återhämtar sig långt snabbare under en fasta än när en korrekt diet införs. Bristerna producerar uppenbarligen inte sjukdomen direkt. De är instrumentella i att skapa de förhållanden som tillåter toxiska bördor att ackumuleras, vilka i sin tur producerar sjukdomen. Fastan gör det möjligt för kroppen att eliminera den toxiska ansamlingen och reparera påverkade celler och vävnader genom assimilering av lagrade vitaminer och mineraler. Sålunda ser vi tillfrisknande genom fasta även vid ”bristsjukdomar”.

Detta betyder inte att varje vitamin- och mineralbrist är förknippad med toxemi, eller att dessa brister aldrig producerar sjukdom i sig själva oberoende av toxinerna. Det finns utan tvekan vissa tillstånd som, strängt taget, är bristsjukdomar. Faktum är att undernäring av celler måste rankas som näst viktigast efter toxemi som orsak till sjukdom. Denna kombination, toxemi och cellulär utarmning, är allt avgörande. Det finns få, om ens några, patologiska tillstånd som inte främst baseras på detta. Kroppen är ett enormt kemiskt laboratorium. När den innehåller ett minimum av de toxiska elementen och maximala mängder av de nödvändiga näringselementen, är den i perfekt fysiologisk balans. När toxinerna ökar och näringselementen antingen minskar eller misslyckas med assimileringen, uppstår en obalans som tenderar mot sjukdom.

Laboratorieexperiment styrker denna ståndpunkt till fullo. Vävnad som odlas och växer i en kolv lever i oändlighet utan tecken på sjukdom eller ålderdom om endast två krav uppfylls. Dessa består av en tillräcklig tillgång på näringsmaterial vid alla tidpunkter och en förnyelse, med jämna mellanrum, av den vätska som vävnaden badar i. Avlägsnandet av gamla vätskor avlägsnar toxiskt avfall, vilket

förhindrar deras ansamling. Så snart den gamla vätskan blir fylld med toxiner, som ett resultat av vävnadsmetabolismen, avlägsnas den och en ny tillförsel av ren vätska tillhandahålls. Under sådana förhållanden är den djurvävnad som hålls vid liv på detta sätt potentiellt odödlig. Den åldras aldrig, blir aldrig sjuk eller dör. Naturligtvis kan detta inte helt tillämpas på vävnaden i den levande mänskliga kroppen. Vi är inte odödliga varelser. Men vår vävnad reagerar på i stort sett samma sätt när den utgör en del av den levande kroppen som när den odlas i en kolv. Den blir osund endast när näringsbrister eller toxemi föreligger. Likaså beror dess åldringstakt främst på dessa faktorer.

SJUKDOM — EN NÖDVÄNDIG VÄN

Det är inte toxemi och näringsbrister i sig själva som utgör sjukdom. Snarare är det kroppens försök att korrigera dessa tillstånd, eller, om detta är omöjligt, att anpassa sig till dem, som kallas sjukdom. Det förstnämnda är vanligtvis fallet vid akut sjukdom; det sistnämnda är ofta fallet vid kronisk sjukdom. Akut sjukdom är i huvudsak en process av toxisk eliminering. Allteftersom toxinerna elimineras förbättras assimileringen. Näringsämnena i maten utnyttjas mer effektivt när kroppen befrias från sin toxiska överbelastning. Tillsammans med denna ökade frihet från toxiska material sker en allmän återhämtningsprocess. Kroppen försöker återställa kroppsfunktionerna till det normala när de försvårande faktorerna elimineras. Sjukdomen är alltid en kroppslig kris och är styrd i kroppens eget bästa intresse.

Inflammation är typiskt för de flesta sjukdomar. Det förekommer i de vävnader som irriteras av ansamlat toxiskt material. Inflammation är i grunden en del av elimineringsprocessen. Det är ett våldsamt försök av vävnaden att eliminera de toxiner som stör de normala aktiviteterna. ”-it” betyder inflammation. Sålunda är appendicit inflammation i blindtarmsbihanget; tonsillit är inflammation i tonsillerna; bronkit är inflammation i luftrören; peritonit är inflammation i bukhinnan, och kolit är inflammation i tjocktarmen. ”-it” är helt enkelt det suffix som läggs till namnet på ett organ för att indikera att det är inflammerat — i själva verket fyllt med blod och vätskor i en febril ansträngning att avlägsna toxiska bördor.

Feber som ett allmänt kroppstillstånd är likaså av konstruktiv natur. Den uppstår för att det finns ett definitivt behov av den. Det är ett försök av kroppen att eliminera toxiner och

återställa funktionerna till det normala. Feber behöver inte bekämpas eller undertryckas. Den är en räddande vän, inte en fiende. Uthärda den, käre läsare, för det är din kropps rättmätiga handling för att övervinna resultaten av dina felaktiga handlingar.

Sjukdom är människans bästa vän — aldrig dess fiende. Den uppstår för att hjälpa kroppen att återställa normaltillståndet. Sjukdom är inte, som man föreställt sig, ett angrepp från några onda krafter. Sjukdom är en korrigerande process som inte bör störas. Den behöver inget ”botemedel” för den är ”botande”. Den bör inte undertryckas, för det är som att slå en drunknande man i huvudet med idén att detta ska hjälpa honom. Sjukdom behöver inte bekämpas med alla möjliga sorters droger och mediciner. Dessa är i själva verket ett krig mot kroppens livskrafter, inte mot den toxiska belastning som orsakade krisen. Kroppen behöver lämnas ifred. Den är kapabel att utföra sitt eget arbete och vi bör inte lägga oss i. Faktum är att varje inblandning är okunnig dårskap.

Det är här vi ser den medicinska ”vetenskapens” dårskap. Det är här du kan förstå varför medicinen är dömd att misslyckas. Den försöker förinta sjukdom; den försöker undertrycka vitala kroppsfunktioner snarare än att avlägsna behovet av sådana akuta åtgärder. Den söker inte efter orsaker; den lämnar dem intakta och minskar helt enkelt kroppens vitalitet så pass att den inte längre kan genomföra reningsprocessen. Symtomen försvinner därmed. Den medicinska läkaren förstör själva processen som hjälper kroppen.

Det kan vara nästintill omöjligt att ”bota” en sjukdom (i medicinsk mening) utan att skapa en värre. Låt oss till exempel anta att en patient utvecklar ett svårt fall av influensa — en toxemikris. Läkaren ger patienten en mängd olika droger. Ergo försvinner febern och symtomen. Den ”botande” processen har avbrutits. Patienten har till synes blivit ”botad”. Men elimineringen av toxinerna har stoppats och nya toxiner i form av droger har tillförts. Patienten är nu mer toxisk än någonsin. Förr eller senare kommer med säkerhet en ny läkningskris att äga rum som ett medel för att eliminera toxinerna, och nästa tillfälle är vanligtvis ännu allvarligare. Det kan kallas lunginflammation, vilket i sig främst är en läkemedelsorsakad sjukdom. Det finns ingen annan utväg. När toxemi föreligger måste sjukdom förr eller senare uppstå för att eliminera den toxiska bördan. Läkaren, genom att stoppa en elimineringskris, lägger bara grunden för en större och allvarligare sådan. Han skjuter helt enkelt upp räkenskapens dag.

Medicinsk ”vetenskap” misslyckas inte bara med att avlägsna orsaken till sjukdom — den lägger till den. Genom att störa sjukdomen behåller den...

kroppen i ett tillstånd av försämrad hälsa. Genom att använda läkemedel för att undertrycka kroppens försök att bli frisk, ökar toxemin. Den medicinska ”vetenskapen” har skapat många sjukdomar men aldrig botat någon. Den har dödat långt fler patienter än mänsklighetens alla krig. Den har hjälpt få, men skadat många. Den har skapat en sjuk värld, en värld med den sjuka vanan, en värld som är nedsänkt i ett hav av degenerativa sjukdomar. Medicinen är ett misslyckande både som förebyggande medel och som botemedel. Den har minskat människans chanser till överlevnad. Detta är sant, inte på grund av någon bristande uppriktighet hos läkarna, utan helt enkelt för att professionen startade med felaktig teori om sjukdomsorsaker och har varit på fel spår ända sedan dess. Tron på att sjukdom är en fiende som måste förintas är voodoo-artad ända in i märgen och har förutbestämt den medicinska ”vetenskapen” till misslyckande i allt den företar sig.

De mer än tjugotusen sjukdomar som definieras i nosologierna är i själva verket alla yttringar av samma sjukdom! Sjukdom är en enda process som fungerar på samma sätt i alla delar av kroppen. Namnet på yttringen anger endast den plats där läknings- eller anpassningskrisen äger rum. Detta betyder ingenting. Hygienisten behöver således inte kämpa mot en mängd olika åkommor eller en mängd olika botemedel. Hygienisternas plan är att avlägsna behovet av sjukdom. Detta kräver en enda universell korrigeringsmetod — den är i huvudsak densamma i alla fall. Det är, i grunden, ett samarbete med kroppen genom att tillhandahålla den optimala förutsättningar för att genomföra sin läkningskris.

BAKTERIER

Bakteriernas roll i uppkomsten av sjukdom är mycket obetydlig. Bakterier är aldrig den primära orsaken; i själva verket dyker de vanligtvis upp på scenen efter att sjukdomen redan har utvecklats. Den allmänna karaktären och toxiciteten hos de olika bakterierna beror främst på deras miljö. De mest harmlösa bakterier kan bli virulenta och giftiga när de placeras i vissa miljöer. Å andra sidan blir de mest ”farliga” och virulenta bakterierna harmlösa när de placeras i en giftfri miljö. *Micrococcus tetragenus* har till exempel, under laboratorieobservation, förändrats till femton olika former när dess näringstillförsel ändrades med jämna mellanrum. Bakterier är asätare. De lever på dött material. Sannolikt frisk vävnad utsätts inte för så kallade bakterieangrepp. Först efter att cellerna har förgiftats till döds dyker bakterierna upp på scenen.

Miljontals friska människor som lever nu bär på bakterier av difteri, lunginflammation, tuberkulos och andra så kallade infektionssjukdomar. Likaså utvecklar en stor andel människor dessa sjukdomar i total frånvaro av de bakterier som förmodas orsaka dem. Dessa fakta skakar bakterieteorin om sjukdomars uppkomst i dess grundvalar. Vi finner sjukdomar som uppstår i frånvaro av deras förmodade orsak och de förmodat orsakande bakterierna existerande utan att orsaka sina respektive sjukdomar. Vi har motsvarigheten till orsaksfria effekter och effektlösa orsaker. Hela bakterieteorin om sjukdomar vilar på gränsen till okkultism och metafysik. Den är lika långt skild från vetenskap som kiromanti, astrologi och mystisk filosofi. Det är därför som medicinska sinnen mer och mer dras till ”virus”-konceptet för sjukdomars uppkomst. Faktum är att även detta är ren voodoo-liknande okunnighet.

Även om man för argumentets skull antog att bakterier orsakade sjukdom, skulle vi inte kunna betrakta dem som fiender till liv och hälsa. Deras verkan under sådana förhållanden skulle endast kunna vara att framkalla elimineringskriser. Genom att göra detta skulle de agera som vänner, inte fiender. Om bakterier påskyndar eliminering, låt oss ha fler av dem. De skulle sannolikt inte producera sjukdom i frånvaro av toxemi, och om ingen toxemi vore närvarande skulle de samarbeta med kroppen — kroppen och bakterierna lever i ett symbiotiskt partnerskap. Naturligtvis producerar bakterier gifter i närvaro av en toxisk miljö. Detta är en komplicerande faktor vid sjukdom. I denna mening skulle bakterier vara allt annat än hjälpsamma. Men deras förmåga att framkalla sjukdom i en ren, frisk kropp är fortfarande obefintlig. De kan fortfarande inte betraktas som en primär orsak till sjukdom.

Det hygieniska systemet förkastar då bakterieteorin om sjukdomars uppkomst. Det baserar sin utövning på principen om korrekt kroppsfunktion vid sjukdom. Dess mål i alla fall av sjukdom är att samarbeta med kroppen i denna handling; dess mål är att skapa de förutsättningar under vilka kroppen bäst kan utföra sin rätta funktion.

Med en förståelse för sjukdomens natur måste vi söka undvika, utrota och förkasta dess orsaker. Vi måste fastställa hälsans influenser och faktorer och odla dessa. Om hygienen kan lyckas med detta och göra en praktisk tillämpning av sina rön, kommer sjukdom att bli ett minne blott. Sjukdomen kommer att vara en vän som vi inte längre behöver.

Orsakerna till toxemi är många. Lyckligtvis behöver vi inte fastställa dem. Vi behöver bara anta vår

korrekt mänsklig kost, exponera våra kroppar för solen vid behov, andas frisk ren luft, få tillräcklig vila och sömn, inta endast rent vatten, upprätthålla emotionell jämvikt – kort sagt, vi måste beakta hälsans väsentliga influenser och faktorer. Om vi noggrant odlar hälsosamma vanor kommer vi, liksom djuren, instinktivt att undvika orsakerna till toxemi som framkallar sjukdomskriser. Om vi lever hälsosamt kommer vi att njuta av frihet från sjukdom. Vi kommer att ha en superb hälsa och vad den medför: ett långt liv och förlängd ungdom.

KAPITEL 5

Civilisationens livsmedel

Hur moderna livsmedel bygger
sjukdomar snarare än hälsa

Det enskilt viktigaste vi gör är att äta. Mat är inte viktig bara för att den ger oss njutning. Dess verkliga värde består i att förse oss med de proteiner, kolhydrater, fetter, vitaminer, mineraler och andra näringsfaktorer vi behöver för att leva. Men alla livsmedel är inte likadana; vissa tillhandahåller dessa ämnen i rätt proportioner, medan andra inte gör det. Medan ett livsmedel kan bidra till att bygga en stark och frisk kropp, kan ett annat vara en källa till toxemi som föder sjukdom. Det är inte helt sant att ”du är vad du äter”, men det ligger mer sanning i det påståendet än vad de flesta inser. Maten spelar den avgörande rollen för att bestämma kroppens hälsa. Om du lider av toxemi och brister kan du vara säker på att felaktigt val av livsmedel har varit den främsta orsaken. Om du å andra sidan besitter en vibrerande hälsa med stor styrka, uthållighet och ett överflöd av energi år ut och år in, är du utan tvekan en av de få som har strävat efter att göra en praktisk tillämpning av näringslära.

De livsmedel som kommer att diskuteras här är de som skiljer den kost som används av civiliserade raser från den som används av primitiva folk. De är uteslutande den moderna civilisationens livsmedel. Diskussionerna kommer främst att centreras kring livsmedlens näringsinnehåll, tillsammans med deras tendens att producera toxemi. Därmed kommer deras relation till sjukdom att bli tydlig. Du kommer att kunna avgöra vilken plats, om någon, de bör ha i din kost.

SALT

Saltets roll i den moderna kosten är skadlig. För några decennier sedan var dess användning huvudsakligen begränsad till tillagad mat, särskilt kött. Men numera använder folk det på nästan all mat. Till och med råa frukter och grönsaker som äpplen, tomater, meloner, grapefrukt, selleri och lök saltas ofta. Som ett resultat får kroppen en enorm belastning av detta salt. Och vad som är mest anstötligt är att kroppen får salt i dess oorganiska form, vilket gör det oanvändbart för alla former av djurliv.

En viktig invändning mot salt är det faktum att det stör den normala matsmältningen. Pepsin, ett enzym som finns i magens saltsyra, är nödvändigt för matsmältningen av proteiner. När salt används utsöndras endast ungefär hälften så mycket pepsin som annars skulle vara fallet. Uppenbarligen är matsmältningen av proteinrik mat under sådana förhållanden ofullständig eller för långsam. Resultatet blir en överdriven förruttnelse av proteinet, vilket i många fall orsakar matsmältningsbesvär.

Det är ett välkänt faktum bland hygienister som har spårat orsaken till ödem till dess källa att salt är huvudansvarigt för sjukdomen. Salt skapar ödem eftersom det irriterar vävnaderna – vätskeansamling är en försvarsåtgärd från kroppen för att hålla saltet i en svagare lösning och därmed skydda vävnaderna från skada. I många fall försvinner ödemet kort efter att användningen av salt har upphört. Själva ödemet tjänar ett fysiologiskt behov – det att förhindra stark saltkontakt med cellerna som det skadar.

Det hävdas ofta att salt är nödvändigt för att upprätthålla livet. Det finns dock ingen information tillgänglig som styrker denna ståndpunkt. Sanningen är att hela raser (primitiva) inte använder något salt alls idag och inte har gjort det under hela sin historia. Om salt vore nödvändigt skulle dessa raser ha dött ut för länge sedan. Det faktum att de inte bara är i högsta grad levande utan besitter långt bättre hälsa än andra raser verkar tyda på att den förmodade "nödvändigheten" av salt är en kommersiellt inspirerad uppfinning eller rent av en produkt av fantasin.

Nästan alla har hört historier om vilda djur som söker efter saltstenar. Men med sällsynta undantag har dessa historier ingen saklig grund. En storviltsjägare som tillbringar mycket av sin tid där viltlivet är rikligt skulle sannerligen bli förvånad över att hitta djur som använder saltstenar. Det ska erkännas att ett fåtal vilda djur emellanåt använder dem på de få platser som har dem. Men detta är så sällsynt att

inte ens vara värd att överväga. Hjorten är ett av de få djur som har setts använda salt, och även i detta fall finner vi att de flesta hjortar som lever nära sådana saltstenar inte gör det. Större delen av hjort- och djurbeståndet lever inte i närheten av saltstenar. Djurs användning av salt verkar vara en abnormitet, precis som hos människor. De flesta djur vägrar salt när det erbjuds dem. Och många djur dör en snabb död om de får i sig salt.

Det har förekommit en hel del propaganda under de senaste åren om lämpligheten av att använda salt i varmt väder. Påståendet görs att kroppen förlorar mycket salt genom svettning, och att detta måste ersättas genom att konsumera ytterligare mängder salt. Annars skulle stor svaghet och oförmåga att fortsätta normala aktiviteter bli resultatet. Därför råds fabriksarbetare att ta salttabletter i varmt väder. De som inte använder tabletterna sägs bli håglösa och deras arbete håller inte måttet. Det exakta motivet bakom alla dessa påståenden är inte klart. Det kan dock verkligen inte vara i de personers intresse som ska använda saltet. De mest toxiska reaktionerna följer ofta på användningen av salttabletter. Ofta blir fabriksarbetarna ganska sjuka efter att ha använt dem. Kräkningar och matsmältningsbesvär verkar vara de vanligaste efterverkningarna — kroppens avvisande av ett ovälkommet och onödigt ämne. Och när det gäller att göra det lättare att uthärda värmen, råder det ingen enighet om att de gör det. Vissa hävdar fantastiska fördelar, medan andra hävdar att salttabletterna inte har någon märkbar effekt på arbetarnas förmåga att motstå värmen. Det faktum att många primitiva stammar i tropikerna, som inte använder något salt, inte besväras av värmen, medan de saltätande vita människorna inte gör annat än klagar på den, verkar tyda på att något kommersiellt motiv ligger bakom kampanjen "ät mer salt i varmt väder".

Människor skulle utan tvekan inte äta salt om de aldrig lärde sig att göra det från första början. Likaså, när de väl har utvecklat vanan, måste de läras att inte använda det. Begäret efter salt är förvärvat. När salt utesluts ur kosten under en kort tid upphör suget efter det. Det är bara under de första veckorna eller månaderna efter att saltet har slutat användas som det verkligen saknas. Därefter blir salt motbjudande för smaken.

RAFFINERAT SOCKER

Före de senare åren av artonhundratalet användes nästan allt socker i sitt bruna, oraffinerade tillstånd. Det framställdes på sockerrörsplantager och skickades direkt

direkt till marknaden. Sedan kom raffinaderiernas framväxt. En plan utarbetades för att fördomsfullt påverka allmänheten mot brunt socker, så att raffinörerna skulle kunna göra vinst på allt socker som producerades. Om en efterfrågan på raffinerat socker kunde skapas, skulle producenterna bokstavligen tvingas skicka sin råvara genom händerna på raffinörer.

År 1898 inleddes reklamkampanjen. Ryktet spreds från kust till kust att brunt socker innehöll ”vidriga insekter” som orsakade ”vidriga sjukdomar”. En bild av insekten, förstorad 200 gånger, placerades på varje annons. Det var en fruktansvärd varelse som beskrevs som en korsning mellan en ödla och en lus. Listen fungerade mycket effektivt. Husmödrar blev förskräckta vid tanken på att använda brunt socker. Efterfrågan på raffinerat ”rent” socker skapades nästan över en natt.

Uppfinningen av ödla-lus-monstret har indirekt gjort mycket för att sänka folkhälsan och höja antalet diabetespatienter i Amerika till ett enormt antal. Under raffineringsprocessen smälts sockerrör, behandlas med kalk, klarnas, avfärgas i cylindrar fyllda med benkol, kristalliseras genom avdunstning och granuleras därefter. Resultatet är en produkt som är helt befriad från vitaminer och mineraler. Den innehåller nästan inga av de vitala element som är nödvändiga för hälsa och liv. Även om det vore fullvärdigt socker med alla dess beståndsdelar, gör det faktum att det måste framställas genom kokprocesser det olämpligt för mänsklig konsumtion.

Det är inget fel på socker som sådant. Vårt sug efter sött är naturligt. Kroppen behöver och bör få huvuddelen av sina kolhydrater i form av socker. Den kräver dock inte de raffinerade formerna av socker och sirap som finns i modern handel. Socker bör intas i sitt naturliga tillstånd, eftersom det då är kombinerat med ett överflöd av vitaminer och mineraler. Råa sockerrör och färsk, mogen frukt ger socker i dess finaste former. De är hälsofrämjande livsmedel skapade av naturen. De tillfredsställer kroppens naturliga sug efter sötsaker.

Vitt raffinerat socker måste ta sin plats som en betydande källa till sjukdom. Det belastar helt enkelt kroppen med så mycket dött kol, totalt utan de vitaliserande principer som varje människa behöver. Det är således skadligt för vad det *inte* gör, snarare än för vad det faktiskt gör. Syftet med mat är att ge näring åt kroppen, inte bara med protein, fett eller kolhydrater, utan även med mineraler och vitaminer. Mat som inte uppfyller detta syfte är bristfällig; när den används i någon

i stor utsträckning tillgodoser det inte kroppens behov fullt ut. Om vi tillämpar detta kriterium på raffinerat socker finner vi ett livsmedel som misslyckas helt, ett som är oförmöget att uppfylla de viktigaste kostkraven. Socker är inte bara bristfälligt utan berövar kroppen de näringsämnen som är nödvändiga för att metabolisera och hantera det.

PASTÖRISERAD MJÖLK

Pastöriserad mjölk är ett annat denaturerat livsmedel. Det är i så allmän användning idag att det tas för givet att det inte kan vara något fel med det. Läkare, nutritionister och hemekonomer rekommenderar det alla. Det första den unge lär sig i sin hygienlektion i skolan är att han aldrig bör röra rå mjölk. Han får höra om den stora upptäckten av pastörisering och hur den förebygger sjukdomar. Efter att ha fått samma information i sin senare utbildning upphör han att ifrågasätta värdet av pastörisering. Han betraktar det som något som bevisades vara korrekt för länge sedan.

Syftet med pastörisering är att döda bakterier. Ingen behöver ifrågasätta dess förmåga att göra detta. Men är denna bakteriedödande kraft så värdefull trots allt? Och är bakterierna det enda som förstörs genom pastörisering? Faktum är att om vi betraktar de faktiska resultaten av att använda pastöriserad mjölk måste vi ge ett negativt svar på dessa frågor. För dessa resultat är inte något som är önskvärt.

De flesta djur bortom avvänjningsåldern dricker inte mjölk. De som gör det trivs inte på pastöriserad mjölk. Detta har upprepade gånger visats i många experiment. Vita råttor, de främsta försöksdjuren, uppnår bättre hälsa när de ges rå mjölk. Kattungar blir i allmänhet sjuka och dör när de inte ges något annat än pastöriserad mjölk. Deras tillväxttakt är mycket långsammare än den som erhålls genom användning av den råa produkten. I de djurexperiment som hittills utförts verkar det inte finnas något undantag från denna regel: rå mjölk är överlägsen pastöriserad mjölk när det gäller att främja allmän god hälsa och snabb tillväxt.

Människor reagerar på ungefär samma sätt på rå och pastöriserad mjölk som de lägre djuren gör. Allt annat lika har människor som använder rå mjölk i allmänhet färre sjukdomar än de som använder pastöriserad mjölk. Dödligheten är vanligtvis högst i de städer där pastöriserad mjölk används. På de tre största sjukhusen i Toronto, Kanada, skedde en kraftig ökning av dödstalen efter att användningen av rå mjölk förbjudits. Förekomsten av rakitis steg med 100 % i Baltimore, Maryland när pastöriserad mjölk

ersatte råmjölk som föda för spädbarnen i den staden. Dessa fakta är i sig själva inte bevis för att mjölk inte bör pastöriseras, men de är sannerligen bevis mot dess användning.

Om vi tar hänsyn till hela folkslag, finner vi att de som besitter den bästa fysiska utvecklingen inte använder någon mjölk alls! Och där råmjölk används istället för pastöriserad mjölk är den fysiska utvecklingen överlägsen. Det är särskilt anmärkningsvärt att de vanligtvis inte utvecklar just de sjukdomar som bakterierna i råmjölk förmodas orsaka. Tuberkulos anses i medicinska kretsar ganska ofta bero på användningen av råmjölk. Men det finns många isolerade grupper av människor i tropikerna såväl som i den tempererade zonen som alltid har använt råmjölk och de utvecklar inte tuberkulos. Däremot utvecklas nästan alla fall av tuberkulos bland användare av pastöriserad mjölk. Även om råmjölk skulle innehålla vissa så kallade sjukdomsgener, skulle detta inte vara tillräcklig anledning att förkasta den. Bakterierna i råmjölk, om de någonsin framkallar sjukdom, gör det endast hos individer vars tillstånd är sådant att sjukdomen krävs för att återställa normal funktion.

Den verkliga invändningen mot pastöriserad mjölk är att den har förlorat några av de vitala element som ursprungligen fanns där. Pastörisering är en destruktiv process. Den förstör bakterier och med dem förstör den enzymer och vitaminer samt bringar oordning bland andra näringsämnen. Kalcium görs svårare för kroppen att ta upp. Det främsta vitaminet som delvis eller helt går förlorat vid pastörisering är vitamin C. Detta erkänns av alla auktoriteter, men påståendet görs att detta förlorade vitamin C kan ersättas genom att tillsätta apelsinjuice till kosten. Men sannerligen kan bättre hälsa uppnås genom att få detta vitamin från både mjölk och apelsinjuice än från enbart apelsinjuice. Vi är inte intresserade av att få precis tillräckligt med vitamin C för att förhindra de igenkännbara tecknen på bristsjukdomar. För optimal hälsa behöver vi mer än de så kallade minimikraven av de vitaminer som tillhandahålls av ett fåtal ”skyddande” livsmedel. Alla våra livsmedel bör vara ”skyddande” i den meningen att de tillhandahåller ett överflöd av näringsämnen. Att tillhandahålla dessa vitala element i tillräckliga mängder är något som den pastöriserade mjölken inte gör.

Användningen av pastöriserad mjölk ger moderna mejerister en känsla av falsk säkerhet. De känner att de kan ta mjölk från osunda kor, hantera den vårdslöst i orena miljöer och sedan göra den säker genom att pastörisera den. Ingenting kan kompensera för bristfällig skötsel av mjölkboskap. Moderna mejerimetoder innebär att man utfodrar boskap med en påtvingad diet bestående till stor del av proteinrika livsmedel för att stimulera mjölk-

produktion, genom att hålla dem i sollösa lador och förgifta dem med tuberkulin och andra injektioner. Boskap behöver frisk luft, rikligt med solsken och ett överflöd av färskt växande gräs. Givet detta kommer de att producera god mjölk, och mjölken förblir god om den tillåts behålla sina vitala element genom att inte pastöriseras.

Människor mår bäst om de aldrig rör komjölk, rå eller på annat sätt. Inte ens spädbarn bör få komjölk, utom i fall där bröstmjölk inte alls finns tillgänglig.

RAFFINERADE SPANNMÅLSPRODUKTER

De överväganden som härnäst anförs åsidosätts av ett avgörande faktum: Människor är inte i någon mening gräsätare.

Den primära födan för de flesta civilisationer idag är vitt bröd och andra produkter gjorda av vitt mjöl. I Amerika används dessa livsmedel vid praktiskt taget varje måltid. Vitt bröd kallas för ”livets stöd” och vitt mjöl anses vara god, näringsrik mat. Dessa produkter rekommenderas varmt av de flesta läkare och används i stor utsträckning på alla sjukhus.

En av de viktigaste upptäckterna inom området vetenskaplig nutrition har varit att vitt mjöl är nästan helt fritt från vitaminer, mineraler och andra essentiella näringsfaktorer. Det är, rätteligen beskrivet, en ”död” föda. Produkter gjorda av vitt mjöl kan inte i någon mening kallas hälsokost. De belastar helt enkelt kroppen med en massa förstoppande klister som saknar de vitala element som är nödvändiga för god hälsa. Ännu värre är att kroppen måste avstå mycket av sina egna vitala näringsämnen till metaboliseringsprocessen för att kunna utnyttja vitt mjöl.

Hela vetekorn är betydligt mer önskvärda och innehåller många vitaminer och mineraler. Men moderna människor använder sällan bröd och flingor gjorda av fullkorn. Först avlägsnas vetets yttre skal. Detta tar bort mycket av dess vitaminer, mineraler och fibrer. Detta yttre skal kastas antingen bort eller ges till husdjur som foder. Sedan avlägsnas vetegrodden. Detta tar bort en av de rikaste kända källorna till vitamin E. Vetets raffineras ytterligare, och när raffineringsprocessen är klar har nästan alla mineraler och vitaminer avlägsnats. Mjölet används sedan för att baka bröd. Möllare och bagare tillsätter ofta två eller tre av de cirka tjugofem näringsämnen som ursprungligen togs bort till mjölet, brödet och flingorna. De har sedan mage att kalla produkterna

”berikade”, medan de i själva verket fortfarande är i högsta grad utarmade. Ännu värre är att ”berikningen” sker i syntetiska och oorganiska former som, istället för att vara näringsrika, är giftiga.

Kommersiella produkter av vitt mjöl är mer än bara mat utan näring. De är ofta primära källor till skadliga toxiner och ingredienser av tvivelaktigt värde, såsom gelatinpulver, gelatiniserad stärkelse, propionsyror, plastgrädde, stärkelsebaserade ”fyllnadsmedel”, artificiella färgämnen, fruktsyraersättningar, blånad, oren kokosolja, förfalskade konserverade äggulor och gummi arabicum. Till och med testläkemedlet fenolftalein har påträffats i produkter av vitt mjöl. De flesta kommersiella bagerier är inte källor till hälsosam mat. De betraktar fortfarande användningen av hälsosamma ingredienser som både olönsam och onödig. Den ortodoxa näringsforskaren ber ofta om ursäkt för bagarens produktion av vitt bröd med motiveringen att fullkornsprodukter ofta blir angripna av maskar och insekter. Som prof. E.V. McCollum anmärker: ”Det finns goda och sunda kommersiella skäl till varför de flesta människor bör äta vitt bröd — det är säkrast och mest ekonomiskt att transportera det raffinerade vita mjölet och få ut det till konsumenten i form av bröd än vad det är om fullkornsmjöl användes, eftersom det senare tenderar att fördärvas lättare.” Lägre former av djurliv angriper inte vitt mjöl och vitt bröd eftersom dessa livsmedel inte kan livnära dem. De behöver levande föda rik på mineraler, vitaminer och andra näringsämnen för att kunna leva. Och människor är inga undantag från denna regel. Vi är inte mer kapabla att vara välnärda på produkter av vitt mjöl än vad de enkla skadedjuren är.

Många människor vilseleds av det mjuka, bleka, anemiska så kallade fullkornsbrödet som nu syns på många marknader. Sådant bröd består sällan helt av fullkornsmjöl och är verkligen inte fritt från de skadliga ingredienser som finns i produkter av vitt mjöl. Tester av sådana bröd har visat att de ofta innehåller så lite som 30 procent fullkornsmjöl, medan resten är vitt mjöl.

Vitt ris genomgår generellt samma behandling som vete. Brunt, oraffinerat ris är en god källa till vitaminer och mineraler, men det vita raffinerade riset som används i civiliserade nationer är ett livlöst livsmedel. Dess yttre skal, i vilket de flesta vitala elementen finns, har avlägsnats. Den återstående produkten har för lågt vitamin- och mineralinnehåll för att kunna betraktas som ett hälsosamt livsmedel.

KRYDDOR

Kryddor utgör en osund del av de flesta moderniserade dieter. De är inte hälsofrämjande livsmedel, för de saknar inte bara ett brett utbud av vitaminer och mineraler, utan är också starkt irriterande för både matsmältningskanalen och blodkärlen. Faktum är att det är de irriterande och stimulerande egenskaperna som vi söker i kryddor.

För att skydda sig mot kryddor hårdnar och tjocknar blodkärlen, vilket framkallar en sjukdom känd som ateroskleros (åderförkalkning). Senap är särskilt anmärkningsvärt i detta avseende. När det läggs till djurs diet börjar blodkärlen hårdna inom några månader. Experiment med kaniner har visat att en annan krydda, peppar, har en tendens att ge en förkortad livslängd, förhårdnad av levern, stockning i njurarna och degeneration av celler. Många kryddor, inklusive pepparrot, blandas med vinäger. I sådana fall är det dubbelt klokt att avstå från dem, för båda är skadliga.

KAFFE, TE OCH KAKAO

Kaffe används främst för sin stimulerande effekt. Det är dock just denna egenskap som är anmärkningsvärd. Den överdrivna stimulering som blir följden av kaffedrickande är i slutändan försvagande, som all överdriven stimulering måste vara. Den slutgiltiga depressionen är alltid likvärdig med den ursprungliga mängden stimulering.

Koffein är det gift som finns i kaffe. Använt i små doser är det inte troligt att det orsakar omedelbar död. Snarare fungerar det som ett långsamt gift. Koffein är en orsak till hjärtsjukdomar, magsår och högt blodtryck och bidrar troligen som en orsak till många andra sjukdomar. Hjärtsmärtor har ofta försvunnit efter att kaffe uteslutits ur kosten. Magsår kan framkallas efter behag hos vita råttor genom att ge djuren tillräckligt med koffein. Blodtrycket har varit känt för att sjunka så mycket som tjugo enheter när användningen av kaffe upphörde. Dessa fakta talar för sig själva. De visar tydligt att kaffe inte kan bygga hälsa. Det kan tvärtom förstöra hälsan.

Te försämrar hälsan på grund av både sitt innehåll av tein och garvsyra. Tein är i huvudsak samma giftiga alkaloid som koffein. Garvsyra har rykte om sig att orsaka förstoppning på grund av sin sammandragande verkan. Det sägs också göra matsmältningsvätskorna overksamma. Dess mest anmärkningsvärda egenskap är dock att det

tenderar att förstöra vissa celler och framkalla en snabb takt av delning och förökning av andra celler. Det bör i detta sammanhang kommas ihåg att snabb celldelning och förökning är ett vanligt symtom på cancer. Mödrar som känner att de inte bör ge sina barn kaffe ger dem ofta kakao istället. De har utan tvekan goda avsikter, men vad gäller deras barns hälsa så kunde de lika gärna ha gett dem kaffe. Ty kakao innehåller ett gift som kallas teobromin, vilket är en giftig alkaloid som är nästan identisk med koffein. Djurförsök visar att resultaten av dessa två gifter är identiska, förutom att teobromin är dödligt i mindre doser.

ALKOHOLHALTIGA DRYCKER

Den roll som alkoholhaltiga drycker spelar i civilisationen visas av det faktum att miljarder dollar spenderas på dem årligen i USA, med liknande proportioner i andra civiliserade nationer. De främsta effekterna av alkohol, oavsett om den konsumeras i stora eller små doser, är skador på könscellerna med degenererad avkomma, leverstörningar, försvagning av blodkärl, cellförstörelse, degeneration av hjärtvävnad, samt omfattande förstörelse av hjärnceller och nervceller, vilket resulterar i betydande desorganisation av muskelaktivitet.

Alkohol ger aldrig gynnsamma effekter. Den har bara dåliga effekter. Dess förmodade värde som ett hjälpmedel för matsmältningen är en myt. Genom att delvis förhindra magsaften från att förenas med maten försämrar den matsmältningen. När vi till detta lägger det faktum att alkohol stör näringstillförseln till kroppens celler, blir det uppenbart att alla alkoholhaltiga drycker, långt ifrån att hjälpa kroppen på något sätt, tenderar att sänka den fysiologiska effektiviteten och framkalla sjukdom.

LÄSKEDRYCKER

Läskedrycksautomaten är en etablerad amerikansk institution. Den besöks av människor i alla åldrar, men i synnerhet av unga växande barn. Läskedrycker såsom cola, ginger ale, apelsindryck, druvdryck etc. har blivit nationella drycker. Deras stora popularitet gör att de utövar ett stort inflytande på folkhälsan.

Oftast består dryckerna till stor del av raffinerat socker, mineralsyror, konstgjorda aromer och stenkolstjärefärgämnen. De räknas som våra mest konstgjorda livsmedel, då de helt saknar naturligt socker och naturliga fruktsmaker. Deras innehåll av näringsämnen är obefintligt, vilket placerar dem bland de mest o-

naturliga hos de ämnen som intas. Vissa läskedrycker, inklusive coladrycker, innehåller betydande mängder koffein utöver sina andra skadliga ingredienser. Deras skadliga effekter är till och med mer uttalade än kaffets. Coladrycker ger den "paus som vederkvicker" eftersom de framkallar stimulans, en effekt av den irritation som orsakas av giftet koffein. Mer nervenergi förbrukas, vilket sänker vitaliteten. Detta bidrar till enervering och toxemi.

GELATIN

Gelatin har börjat användas alltmer allmänt som ett resultat av reklam som har byggt upp det som en styrke- och energiproducent. Dess antagna värde i kostterapi påstås bero på dess innehåll av aminosyror. Detta påstående saknar dock faktiskt underlag; det är uppenbarligen grundat på kommersiell inspiration.

I stort sett alla livsmedel innehåller vissa aminosyror och många är betydligt bättre källor till dem än vad gelatin är. Gelatin är i själva verket en dålig källa till aminosyror och innehåller inte alla sådana, vilket de flesta nötter och frön gör. Om vi ska säga att gelatin har ett terapeutiskt värde på grund av sitt innehåll av aminosyror, måste vi betrakta alla livsmedel som terapeutiska medel.

Gelatin, så som det säljs kommersiellt idag, är vanligtvis blandat med raffinerat socker, konstgjorda smakämnen och färgämnesextrakt. I denna form blandas det med vatten och används som efterrätt. Den rena produkten, oblandat gelatin, är skadlig nog, men den kommersiella konstgjort smaksatta och kokta blandningen är ännu mer skadlig. Då det saknar vitaminer och mineraler och dessutom innehåller giftiga ämnen, kan det inte accepteras som lämpligt för mänskligt bruk.

GLASS

Kommersiell glass kan skiljas från annan glass i den meningen att den nästan uteslutande är tillverkad av kemikalier och undermåliga ingredienser. Dessa inkluderar konserverad mjölk, mjölkpulver, sirap, raffinerat socker samt färg- och smakextrakt. Folk tänker vanligtvis på glass som bestående till stor del av grädde. Kommersiell glass innehåller dock ofta så lite som 7 % grädde och denna lilla mängd är troligen pastöriserad. I vissa fall tillsätts slakteriavfall såsom ister och talg i glassen. Om glass används bör den bestå av färska frukter smakfullt blandade. Sådan glass är fortfarande långt ifrån en bra föda, men den vore betydligt mer önskvärd än produkten från kommersiella försäljare.

KONSERVERAD MAT

Med de stora förbättringarna av tekniken för modern livsmedelsproduktion under de senaste decennierna har det uppstått en omfattande produktion och användning av konserverad mat. Husmodern såg i dessa livsmedel möjligheten att spara avsevärd tid och tillverkaren såg möjligheten till större vinster. Denna kombination har tjänat till att göra korkskruven och konservöppnaren till de två främsta redskapen i det moderna köket. Konserverad frukt och grönsaker har vid det här laget i stor utsträckning ersatt de färska varorna i alla restauranger, cafeterior och hem. De har i själva verket tagit en plats bredvid raffinerade spannmålsprodukter som baslivsmedel i den moderna kosten.

När grönsaker och kött tillagas i två eller tre timmar förlorar de den största delen av sina näringsämnen, och många av deras beståndsdelar förvandlas till giftig aska. När grönsakerna tillagas under ångtryck är förlusten betydande på grund av den intensiva värmeappliceringen. De sura frukterna förlorar mycket av sitt C-vitamin och andra näringsämnen under tillagningsprocessen. Detta är dock bara början. Förlusterna fortsätter medan maten lagras. De flesta konserver konsumeras inte förrän månader eller år efter konserveringen. Under denna tid försämras deras värde ständigt. När de slutligen konsumeras är de helt livlösa och oförmögna att förse kroppen med tillräckliga mängder av de element den behöver. Dessutom är de vanligtvis kraftigt saltade; när det gäller konserverad frukt används ofta raffinerat socker som sötningsmedel. Dessa är på intet sätt hälsosamma livsmedel. De är oförmögna att upprätthålla livet på en hög nivå, vilket tillåter god fysisk utveckling och god hälsa.

Det är säkert, vid granskning av alla bevis, att många av civilisationens vanligaste livsmedel är hälsoförtörare snarare än hälsobyggare. Dessa inkluderar alla produkter av vitt mjöl, raffinerade flingor, kryddor, salt, te, kaffe, läskedrycker, polerat ris, vinäger, raffinerat socker, kakao, konserver, friterad mat, hominy (majsgryn), livsmedel konserverade med svavel eller natriumbensoat, ister, bolognakorv, salami, inlagd fisk och rökt kött. Alla dessa livsmedel har inte behandlats separat här, men ur en hygienisk synvinkel är de alla förkastliga. De är i högsta grad bidragande till att producera toxemi, bristsjukdomar och efterföljande sjukdom. I varje hälsobyggande program är deras eliminering från kosten det första kravet.

Det finns andra skadliga livsmedel än de nämnda

här—en mängd av dem. De moderniserade livsmedlen är de som skiljer den civiliserade kosten från den primitiva kosten. De är de livsmedel vi har undersökt. Senare ska vi se att vissa av de primitiva kosthållningarna i sig tål en kritisk granskning. Även de kommer att visa sig bristfälliga i vissa avseenden, om än i betydligt mindre utsträckning än ”civiliserade” livsmedel.

Frågan om kost löses bäst genom att äta vår biologiskt korrekta kost och ignorera allt annat—och förkasta det helt och hållet.

KAPITEL 6

Den primitiva människans föda

Varför primitiva folk uppnår bättre hälsa och fysisk utveckling än civiliserade raser

Som civiliserade människor är vi stolta över våra prestationer. Vi pekar på våra skyskrapor, bilar, flygplan, hem, fabriker, städer osv. som bevis på vårt mer överflödande liv. Detta är alltigenom gott och väl. Vi bör vara stolta över dessa saker. Men vi måste också erkänna att vi har hamnat under den primitiva människan i ett avseende—vi är långt mer mottagliga för sjukdomar än vad han är. Den primitiva människan är inte nödvändigtvis ett perfekt exemplar av hälsa. Hans meriter kan ligga under många otämjda djurs, men han är bättre ställd än sin civiliserade broder. Hans jämförelsevis goda immunitet mot sjukdomar som är vanliga i nästan alla civiliserade samhällen förtjänar noggrann uppmärksamhet.

Alla tillgängliga bevis tyder på att den primitiva människans bättre hälsa är ett resultat av hans kostvanor, ty han dukar under för sjukdomar lika lätt som den moderna människan när han använder en moderniserad kost, och han är jämförelsevis hälsosam endast så länge han använder sin naturliga föda. Vår kunskap om primitivt liv är ingalunda liten. Många vetenskapsmän har gjort noggranna observationer av primitiva raser när det gäller både deras fysiska tillstånd och deras matvanor och andra levnadsvanor. Kanske de mest grundliga undersökningarna av primitiva raser har utförts av Weston A. Price från Cleveland, Ohio, som har studerat grupper i Afrika, Nya Zeeland, Sydamerika, norra Kanada och andra områden. Hans publikationer i ämnet berättar mycket för oss. Pickerill

gjorde viktiga observationer av de nyzeeländska maorierna. Orr och Gilks från England lärde sig mycket under sina observationer av afrikanska stammar, och andra vetenskapsmän, antropologer, resenärer och upptäcktsresande har också varit aktiva med att göra liknande observationer i olika delar av världen.

Det bör noteras att vid diskussioner om primitiva raser ägnas ofta mer uppmärksamhet åt tandkaries (tandröta) än åt andra specifika sjukdomar. En mycket god anledning till detta är att vi vet mer om tillståndet hos den primitiva människans tänder än vad vi gör om tillståndet i andra delar av hans kropp. Detta gäller särskilt de primitiva raser som levde i forntiden. Faktum är att vår kunskap om deras hälsa främst är begränsad till tillståndet i deras tänder och ben, eftersom deras skelettrester (inklusive tänderna förstås) vanligtvis är vår främsta vägledning, och de kan uppenbarligen inte indikera förekomsten av de akuta och kroniska sjukdomar som endast påverkar kroppens övriga delar. I detta sammanhang måste man dock komma ihåg att goda tänder inte alltid är en indikation på perfekt hälsa i alla enskilda fall. Men som en allmän regel är raser eller andra stora grupper av människor med lite eller ingen tandröta i mycket bättre fysisk kondition och lider inte av lika många degenerativa sjukdomar som de med mycket tandröta.

Tänderna förtjänar också den mest noggranna uppmärksamhet eftersom tandröta, bland civiliserade raser, är en av de mest utbredda av de degenerativa sjukdomarna. Elimineringen av sådan röta skulle i sig vara en stor seger. Tänderna hör till de viktigaste kroppsstrukturerna i relation till både hälsa och utseende. Att bevara dem så länge vi lever bör vara vårt mål.

DE GAMLA EGYPTIERNA

Främst bland de forntida raserna är egyptierna. Dessa människor efterlämnade en ganska fullständig dokumentation rörande sin kost och i vilken grad de led av tandröta. De talrika mumier som hittats i Egypten berättar hela historien; de avslöjar faktiskt lika mycket om de gamla egyptiernas kostvanor som skriftliga källor skulle kunna göra, ty inte bara tänderna utan även innehållet i matsmältningskanalen är välbevarat.

Omkring 4 000 f.Kr. besatt egyptierna nästan perfekta tänder, vilket visas av det faktum att inga tecken på tandkaries återfinns i de tänder som bevarats från den tiden. Deras kost innehöll ett brett urval av kött, mjölk, ägg, spannmål, frukter, grönsaker och nötter. Sedan skedde en förändring, vid

åtminstone för aristokratin. Mer än 500 av deras skelett, utgrävda från det Gamla rikets kyrkogård vid pyramiderna i Giza, visar tandröta i dess värsta former. Tillsammans med bevisen på ökningen av tandröta hos aristokraterna vid denna tid (3 700 till 3 000 f.Kr.), fanns bevis på förändringar i deras kost — trenden gick bort från de grövre grönsakerna och sädesslagen. Men de fattiga, som inte hade råd med något annat, fortsatte att äta sin enkla, naturliga mat. De fortsatte att ha tänder fria från röta och välformade tandbågar.

DE AMERIKANSKA INDIANERNA

Här på den nordamerikanska kontinenten har vi, utöver de bevis som tillhandahållits av de indianer vars skelettrester har funnits tillgängliga för studier, de bevis som tillhandahållits av dem som levt under perioden sedan den vita mannens ankomst till Amerika. De förstnämnda har gett oss en utmärkt dokumentation av tillståndet för deras tänder under dessa tidiga tider; de sistnämnda, som är tillgängliga för personlig observation under en mängd olika omständigheter och förhållanden, berättar historien om de förändringar i deras fysiska tillstånd som framkallades av förändringen i deras levnadsvanor, särskilt kosten.

Den fantastiska fysiken, styrkan och uthålligheten hos den amerikanska indianen under pionjärtiden — vem har inte hört talas om berättelserna om dessa? Resenärer såväl som upptäcktsresande har gett oss en inspirerande bild av den röda mannens hälsa, och de väsentliga fakta (kanske inte alla färgningar) har upprätthållits och bekräftats av historiker och vetenskapsmän. Men denna bild har snabbt bleknat bort. Vi ser inte längre gårdagens kraftfulla indian. Hans plats har tagits av dagens typiska kränkliga indian. Ja, här är ett slående exempel (uppenbart för alla, ty det finns mitt ibland oss) på inflytandet från moderniserad mat på en primitiv ras fysiska tillstånd.

Bland de mest kända av de tidiga indianerna var Siouxerna, de orädda krigarna som strövade över de stora slätterna. Deras kost bestod huvudsakligen av kött, inte bara muskelkött utan hela djuret, inklusive organen och blodet. De använde också en del grönsaker. På en sådan kost förblev de en stark och härdig ras. Undersökningar av kranier från Siouxer från denna tid visar att deras tänder var nästan 100 procent fria från röta.

Efter att Siouxerna placerats i reservat förändrades bilden. Den konventionella maten i det moderna

civilisation dominerade i deras kost: muskelkött, vitt bröd, raffinerade spannmål, vitt socker och kaffe. Snart blev tandröta, hjulbenthet, ögonbesvär och blindhet mycket vanliga. På ett reservat berodde 85 % av dödsfallen på tuberkulos eller andra luftvägssjukdomar. Det tog inte heller lång tid för denna förändring att ske — ofta var en enda generation allt som krävdes. De mäktiga Sioux-indianerna, som inte fruktade någon fiende i strid, hade besegrats av en ny sorts fiende — bristfällig nutrition.

Seminoleindianerna i Florida upplevde en försämring av hälsan liknande den hos Sioux-folket. Faktum är att den i många avseenden är ännu mer slående. Kranier från eran före civilisationen visar ett av de bästa resultaten som någonsin hittats vad gäller frånvaro av tandröta — ”i flera hundra kranier hittades inte en enda tand som hade angripits av tandröta”, rapporterar Dr. Price. Dessutom visade själva skeletten ”ovanligt fin fysisk utveckling och frihet från ledproblem.”

Dagens Seminoleindianer som umgås med den moderna människan och konsumerar dennes raffinerade livsmedel lider av en mängd olika sjukdomar. Fyrtio ruttna tänder på varje hundra är deras resultat. De lider också av en mängd olika degenerativa sjukdomar och är särskilt mottagliga för artrit. Å andra sidan finns det isolerade grupper som lever i Everglades och Cypress-träsken i Florida. De använder fortfarande naturlig föda och deras hälsa är utmärkt. Tandröta bland dem är endast cirka fyra på var hundrade tand.

När det gäller de indianer som levde i Stillahavskustens områden vet vi ganska lite om deras mottaglighet för de flesta sjukdomar. Men vi vet att de hade praktiskt taget perfekta tänder. I Museum of Natural History i Washington, D.C., visas en stor samling av dessa indianers kranier. Av de tusentals tänderna i dessa kranier visar praktiskt taget ingen tecken på röta.

Bland de andra indianer som har efterlämnat kranier och skelett för oss att undersöka finns Algonquinerna i Kentucky, Arikara-folket i övre Missouridalen och de olika stammarna i Wisconsin. Deras kost varierade något men inkluderade vanligtvis grönsaker, frukter, nötter och säd, tillsammans med rikliga mängder kött och i vissa fall fisk.

Kranier från dessa grupper visar ett utmärkt resultat för tandhälsa, men icke desto mindre är tandröta bland dem något högre än bland Sioux-folket och Seminoleindianerna. Det bör noteras att dessa stammar använde mer

spannmål, ett faktum som har pekats ut som en bidragande orsak till tandröta, när det används i mycket stor utsträckning och inte balanseras av rikliga mängder av andra livsmedel.

Denna ståndpunkt stöds ytterligare av dokumentationen rörande Zuni-indianerna i sydvästra USA, vilkas kost huvudsakligen bestod av spannmål, särskilt majs, med några få grönsaker och endast sporadiskt kött när jakten var god. De led av mer tandröta än kanske någon annan indianstam. Hela 75 procent av deras kranier uppvisar tecken på tandkaries.

I norra Kanada finns det primitiva indianer som är praktiskt taget helt isolerade, liksom de som har blivit mer eller mindre civiliserade. Under en omfattande resa genom denna region fann Dr. Price att graden av tandröta undantagslöst var förknippad med en motsvarande grad av kontakt med civilisationen och dess åtföljande konsumtion av moderniserad mat.

Av nödvändighet måste de mer isolerade indianerna leva huvudsakligen på vilda djur från jakt, eftersom det kalla klimatet inte tillåter mycket annat. Men de begränsar sig inte till muskelstyckena från sitt byte: de konsumerar nästan alla delar av djuret, inklusive de vitala organen. En typisk grupp av dessa indianer uppvisade vid undersökning utmärkt formade tandbågar och en tandröta på endast 0,16 procent. Bland de andra grupperna var det i varje enskilt fall så, att ju mer modern mat som konsumerades, desto mer tandröta förekom, med så mycket som 40 procent av tänderna drabbade.

Tandröta var inte heller den enda sjukdom som följde i civilisationens spår. Artrit, tuberkulos och andra sjukdomstillstånd som var okända för de isolerade grupperna, blev lott för dem som konsumerade raffinerad mat.

Anmärkningsvärd var också den försämrade förmågan och effektiviteten vid reproduktion hos de indianska kvinnor som levde på moderniserad mat. Enligt Dr. Davis, chef för sjukhuset vid indianreservatet i Brantford, Ontario, var barnafödande inget stort problem eller eldprov för hennes primitiva syster. Hon tog helt enkelt sin sjal och gick ut i buskagen, ensam eller med någon, födde barnet och återvände till stugan. Men det försämrade fysiska tillståndet hos den moderniserade indianska kvinnan, som använder raffinerad mat, gör att förlossningsproblem utgör den största andelen fall på sjukhuset. Långa perioder av värkar, svåra och smärtsamma förlossningar, som ofta gör kirurgiska ingrepp nödvändiga — sådan är den moderniserade indianska kvinnans lott.

Dr Josef Romig, vid det statliga sjukhuset i Anchorage, Alaska, har noterat den fullständiga frånvaron av malignitet bland de primitiva indianerna och eskimåerna. Tuberkulos är vanligt, men erfarenheten har visat dr Romig att när patienter kommer för behandling av denna sjukdom, är det bästa råd han kan ge dem att återgå till sin primitiva kost. När detta råd följs är resultatet vanligtvis tillfrisknande.

En sådan försämring av hälsan ses upprepade gånger på reservaten, i skolorna osv. i Kanada och Alaska. När indianerna lämnar sina primitiva levnadsvanor och antar en modern kost, drabbas de snart av tandröta, tuberkulos, artrit och den långa rad av andra sjukdomar som är så uppenbara i de civiliserade länderna.

Näringsexperter har länge förbryllats över det faktum att indianerna i norra Kanada kan förebygga skörbjugg med en kost som innehåller så få frukter och grönsaker som tillför vitamin C. Kött, som utgör den största delen av dessa människors kost, antas inte innehålla något vitamin C. Detta förbryllade även dr Price under en tid. Han upptäckte dock att en särskild ansträngning görs för att i kosten för varje medlem i gruppen inkludera binjurarna och den andra magen från alla fällda älgar. Eftersom dessa är exceptionellt rika på vitamin C hjälper de till att förebygga skörbjugg. Genom att använda alla delar av djuret kan indianerna förebygga många sjukdomar som utan tvekan annars skulle utvecklas.

Om vi vänder oss till Sydamerika och de peruanska indianer som lever idag längs kusten, i Anderna och i Amazonas djungler, ser vi att de som fortfarande använder infödd föda besitter en ovanligt god hälsa och utmärkta tänder. Den stora styrkan hos de primitiva indianerna i Anderna är nästan bortom fattningsförmåga. De kan bära packningar som väger mellan 90 och 135 kilo hela dagen utan skadliga effekter. Och de bär ofta sådana packningar dag efter dag. De kan också uthärda extrem kyla. Men bland de peruanska indianer som använder moderniserad föda finner vi mycket sjukdom. De är särskilt mottagliga för tandröta i dess värsta former. De besitter inte heller de primitiva indianernas fina ansiktsform. Det senare beror till stor del på deformerade tandbågar.

ESKIMÅERNA

Även om de flesta eskimåer i Alaska har ändrat sina levnadsvanor, särskilt sina kostvanor, för att anpassa sig till den civiliserade vita mannens, finns det några primitiva

isolerade grupper som har fortsatt att följa sitt gamla levnadssätt. Låt oss undersöka dem först.

Den primitiva eskimån lever huvudsakligen på säl och de olika sorters fisk som han kan erhålla från Alaskas vatten. Under den korta sommarsäsongen äter han även bär, blommor från vissa växter och ängssyra, liksom tång, och förvarar i sälolja den mängd han kan för vinterbruk. Karibu, fiskrom, fågelägg och jordnötter står också på hans meny.

Som fallet är med många andra primitiva raser som främst är köttätare, är eskimåerna inte alltid så noga med matens färskhet. De samlar stora mängder andägg på våren, äter så många de önskar och lagrar resten för att konsumera när de vill. När de tas upp ur marken månader senare är de naturligtvis inte färska. Men det vi kallar "dåligt" betyder ingenting för eskimåerna. Ruttnat ägg är delikatesser för dem. Och samma sak gäller för deras kött. De avlägsnar fenor, stjärtar, huvuden och inälvor från fisk och förvarar dessa i stora gropar i leran. När förruttnelseprocessen är långt framskriden avlägsnar eskimåerna leran och förtär köttet som har förvandlats till en homogen pasta. Den ruttna lukten av denna mat sprider glädje i eskimåns näsa; dess smak anses oöverträffad.

Det har nämnts att vissa av de stammar som lever i norra Kanada alltid äter körtlarna och väggarna i älgens andra mage som ett förebyggande medel mot skörbjugg. Det är intressant att notera att eskimån likaså har en animalisk källa till C-vitamin — vissa skikt av huden hos en av valarterna. Organen från de stora havsdjuren äts, tillsammans med de övriga delarna. Sälolja konsumeras rikligt.

Den primitiva eskimån på sin naturliga kost lever inte lika länge som andra primitiva raser, han är inte lika välutvecklad och han åldras i förtid. En sådan situation är helt oundviklig med tanke på hur obalanserad hans kost är. Under vissa månader finns ingen vegetabilisk föda tillgänglig. Och konsumtionen av gammalt ruttnat kött och ägg hjälper honom förmodligen inte heller. Det är dock värt att notera att eskimåerna på denna bristfälliga kost är i bättre skick än de eskimåer som använder modern mat såsom vitt bröd, sötad konserverad mat, kaffe, te, godis, etc. Den primitiva eskimån är fri från ett antal av de degenerativa sjukdomar som vanligtvis drabbar civiliserade raser och han har praktiskt taget perfekta tänder. Förutom att han nästan inte har några

tandkaries har han tandbågar som är välformade.

Eskimån som använder moderna livsmedel uppvisar en helt annan bild. Hans allmänna hälsa är kraftigt försämrad, och tuberkulos kräver många offer. Tandförfall, sjukt tandkött och dåligt formade tandbågar med tillhörande försämring av ansiktsstrukturen har blivit vanliga för honom. Under de senaste 75 åren har eskimåbefolkningen i Alaska minskat med cirka 50 procent, ett faktum som tycks rättfärdiga påståendet att få raser har lidit så tragiskt av inflytandet från moderna livsmedel som eskimåerna har gjort. Många fruktar att om inget radikalt görs, är utrotningen av denna ras inte långt borta.

SAMTIDA FOLK I EUROPA OCH ASIEN

Härnäst vänder vi oss till de samtida folken i Europa och Asien. Först och främst finner vi i Europa att det i flera isolerade områden i Schweiz lever grupper av människor som avstår från användningen av moderniserade livsmedel. Dessa områden inkluderar Lötschental-dalen och några högt belägna dalar mellan Italien och Rhônedalen. De viktigaste städerna i det sistnämnda området inkluderar Grächen, Visperterminen och Ayer.

Omkring 2 000 schweizare bor i den vackra Lötschental-dalen. De producerar nästan all sin mat och sina tillhörigheter lokalt. Dessa människors kost består huvudsakligen av färsk mjölk, ost och fullkornsbröd av råg med kött ungefär en gång i veckan. På denna kost uppnår folket en hög grad av immunitet mot sjukdomar. Inte ett enda fall av tuberkulos har någonsin rapporterats i dalens historia.

Befolkningen i Visperterminen lever på en kost som liknar den som används i Lötschental-dalen, förutom att de även använder produkter från vingården i sin kost. Tandförfall bland dessa människor är nästan obefintligt utom hos de individer som lämnade staden under några år. Användningen av moderna livsmedel under den tiden följdes vanligtvis av tandkaries. Skönheten hos dessa infödda schweizare, som lever på oprocessad mat, rapporteras av observatörer vara oöverträffad av något annat folk som lever i den tempererade zonen. De ansiktsdeformiteter som finns hos så många civiliserade människor som lever på moderna livsmedel saknas hos dem.

Människorna i resten av Schweiz som lever på den konventionella civiliserade kosten uppnår ingen sådan immunitet mot sjukdomar som schweizarna i Lötschental-dalen och de andra isolerade områdena gör. Den utbredda förekomsten av struma,

tandröta och tuberkulos har noterats gång på gång av observatörer i Schweiz. Det överlägsna fysiska tillståndet hos de isolerade schweizarna, i kontrast till det dåliga fysiska tillståndet hos de moderniserade schweizarna, visar tydligt effekterna av den konventionella moderna kosten.

De lägre bondeklasserna på Balkan har länge varit kända för att besitta bättre hälsa än amerikaner och andra civiliserade folk. (Förändringar i deras kost- och andra levnadsvanor under andra världskriget kan förväntas göra skillnad.) De lever i allmänhet längre och har bättre tänder. I vart och ett av dessa fall används få moderniserade livsmedel; basfödan består av svart bröd, mjölk och mjölkprodukter med frukt och grönsaker som äts regelbundet.

Hälsotillståndet hos dessa folk försämras snabbt efter att de kommit till Amerika och konsumerat våra moderniserade livsmedel. Läkare, socialarbetare och nutritionister i våra storstäder imponeras av det faktum att tandröta och andra sjukdomar är mycket vanliga bland dem inom bara några få år. Dr. H.P. Cross fann att 96 procent av de barn som immigrerade från södra Europa till detta land hade ganska friska tänder. Men efter att de hade bott här i endast några få år märkte han att deras tänder redan hade börjat ruttna, i vissa fall i en alarmerande omfattning. Att den ökade tandrötan var resultatet av användningen av mer moderna livsmedel är en slutsats som måste betraktas som högst sannolik.

Men även bönderna på Balkan och i Italien, som använder vissa, om än inte många, raffinerade livsmedel, är inte lika hälsosamma som de isolerade schweizarna, som inte använder några sådana livsmedel. Sannerligen kan de isolerade schweizarna erbjuda inspiration till sina mindre hälsosamma grannar; de är den starkaste och vackraste rasen i Europa idag.

Vid studier av Asien ser vi att de verkligt primitiva grupperna på den kontinenten främst är stammarna i de subtropiska regionerna, särskilt i Indien. Här ger oss sikher, pathaner, mahratter, hunzafolket, bengaler, madrassier och andra raser exempel på resultaten av olika typer av Dieter.

Av alla dessa raser kan ingen mäta sig med hunzafolket och isolerade grupper i Himalayabergen vad gäller styrka, uthållighet och frihet från sjukdomar. Hunzafolket har ofta kallats det hälsosammaste av alla folk. De lever utomordentligt långa liv och bevarar ett ungdomligt utseende långt längre än civiliserade raser. Vid 80 års ålder spelar männen fortfarande polo, en av deras favoritsporter. De ser inget märkvärdigt i att gå 100 kilometer (60 miles) om dagen.

Olycksfallsskador, senil katarakt och granulära ögonlock hör till de få sjukdomar som drabbar Hunza-folket. Civilisationens vanliga sjukdomar saknas helt eller förekommer så sällan att de inte förtjänar någon större uppmärksamhet. Denna ovanligt höga immunitet mot sjukdomar, i kombination med perfekt fysisk utveckling och livslång vitalitet, har gjort Hunza-folket till ett föremål för intresse bland vetenskapsmän ända sedan de först undersöktes av Sir Robert McCarrison, tidigare chef för den brittiska medicinska tjänsten i Indien, under början av detta århundrade.

Hunza-folkets kost förtjänar stor uppmärksamhet i sökandet efter orsakerna till deras utmärkta hälsa. Det faktum att deras kost är helt fri från moderniserade livsmedel tyder på att överlägsen nutrition sannolikt är den avgörande faktorn. Frukt (särskilt soltorkade aprikoser), grönsaker, fullkorn (vete, korn och majs), mjölk, smör och lite getkött är de enda livsmedel som används. Kosten är i själva verket enkel och består av livsmedel som äts i ett i stort sett oförändrat tillstånd medan de fortfarande är färska och följaktligen besitter ett överflöd av vitaminer och mineraler.

McCarrison levde också under en betydande period bland vissa av de isolerade folken i de avlägsna delarna av Himalaya. Berättelsen här var liknande den som fanns i staten Hunza. Under nio års samvaro med dessa människor observerade McCarrison inga fall av dyspepsi, blindtarmsinflammation, slemhinnelinflammation i tjocktarmen eller cancer. Den främsta medicinska hjälp han fann nödvändig att tillhandahålla bestod i att behandla inklämda bråck och allmänt förekommande parasiter. De vanliga civiliserade sjukdomarna saknades eller var mycket sällsynta företeelser. Människorna besatt perfekta fysiker, var ovanligt fertila, levde till hög ålder och bevarade ungdomliga drag långt in i sina sena år. Kosten som användes här liknade den som användes av Hunza-folket, förutom att den innehöll ägg istället för getkött. Frukt, grönsaker, fullkorn och mjölk förtärdes i samtliga fall.

De andra folken i norra Indien som har uppmärksammats för sin fina fysiska utveckling är sikher, pathaner och mahratter. Medan dessa människor är långa, starka och mycket motståndskraftiga mot sjukdomar, är deras grannar i söder i Bengalen och Madras svaga, tonlösa, håglösa, dåligt utvecklade och mycket mottagliga för alla typer av sjukdomar. Proportionerna av specifika sjukdomar i Madras jämfört med de i Punjab-regionen i norra Indien (bebott av sikher, pathaner och mahratter) ser ut som följer: magsår, 58 mot 1; tuberkulos, 2 mot 1; spetälska, 10 mot 1; beri-beri, 100

till 1; reumatism, 5 till 1; cancer, 3 1/2 till 1; rakitis, 4 till 1; diabetes, 3 till 1; mentala sjukdomar, 3 till 1; hjärtsjukdomar, 4 till 1; nefrit, 10 till 1; spolmask, 20 till 1; diarré och dysenteri, 2 till 1; och näringsbristsjukdomar (undantaget beri-beri), 2 till 1. När dessa siffror sammanställs till ett genomsnitt finner vi att Madrassi-bon i genomsnitt drabbas av ungefär sex gånger så mycket sjukdom som sina grannar i norr. När vi betänker att Madrassi-folket inte drabbas av mer sjukdom än befolkningen i England och Wales, och att amerikaner bara har det obetydligt bättre än engelsmännen, blir det utmärkta tillståndet hos folkslagen i norra Indien självklart.

Vid en jämförelse av dessa folkslags dieter finner vi att detsamma gäller här som på andra ställen. De folkslag som besitter den bästa hälsan är de som använder de mest oprocessade livsmedlen; de folkslag som är svaga och underutvecklade är de som använder civilisationens moderna livsmedel. Dieten hos Sikher, Pathaner och Marather består av kakor av fullkorn (chapattis), mjölk, mjölkprodukter (skirat smör eller ghee, ostmassa och kärnmjölk), dhal (baljväxter), kött och små mängder frukt och grönsaker. Hos Madrassi och Bengali är basfödan polerat vitt ris. Kött, mjölk, frukt och grönsaker används endast sparsamt. Att den överlägsna diet som används av folken i norra Indien är ansvarig för deras bättre hälsa, och att den otillräckliga diet som används av dem i centrala och södra Indien är ansvarig för deras dåliga hälsa, accepteras av näringsauktoriteter över hela världen.

Kinesernas diet har länge pekats ut som bristfällig i många avseenden. Denna ståndpunkt är förvisso inte utan berättigande. För det första finns det en otillräcklig mängd mat för att föda den stora befolkningen; för det andra, även när tillräckliga mängder mat finns tillgängliga, är dieten sannolikt obalanserad, med en övervikt av ris. Dessutom är detta ris vanligtvis polerat och därmed berövat många av sina naturliga vitaminer och mineraler.

Det kan verka som en paradox, men nya bevis ger stöd åt påståendet att i vissa landsbygdsområden i Kina följer de halvprimitiva bönderna en diet som är överlägsen många moderna dieter i de mer civiliserade, högt utvecklade länderna. Förklaringen ligger i det faktum att medan mer grönsaker, frukter och sojabönor konsumeras i dessa områden, består de extremt moderna dieterna mestadels av raffinerade och processade livsmedel.

Dr. G.W. Lasker, vid Harvard Medical School, har

visat att, trots bristerna i den kinesiska kosten, är tandröta i Kina mindre förekommande än i Amerika, och att ”kineserna har lidit i åtminstone ett avseende genom sin kontakt med den västerländska civilisationen; deras tänder blir dåliga, och det i direkt proportion till graden av deras kontakt.” De kinesiska immigranterna, som vuxit upp i Kina, har i genomsnitt endast hälften så många kariesangrepp som de kineser som är födda och uppvuxna i Amerika. Likaså har amerikanskfödda kineser som återvänder till Kina och tillbringar en stor del av sitt liv där mindre tandröta än de som stannar kvar här.

För syftet med vår studie är det särskilt relevant att ”immigranter från de mest moderna samhällena, i synnerhet Hongkong, uppvisar mest tandröta.” Vidare har det noterats att kineser i landsbygdsområden och små byar besitter en långt bättre allmänhälsa och uppnår hög ålder i fler fall än de som bor i städerna. Tillsammans med denna kontrast i hälsa och livslängd finns kontrasten i de kinesiska kosthållningarna: mer oprocessad mat samt frukt och grönsaker i landsbygdsområdena och de små byarna — mer moderniserad mat i städerna.

AFRIKAS STAMMAR

Vid studier av de afrikanska stammar som har bevarat sina infödda seder finner vi att de har kunnat upprätthålla en hög immunitet mot många degenerativa sjukdomar. Samtidigt måste det noteras att den invandrade vita befolkningen, som lever på sin moderniserade mat, lider av det vanliga spektrumet av sjukdomar. Denna jämförelse leder till den logiska slutsatsen att maten som äts av de infödda på något sätt måste vara inflytelserik i att skapa deras bättre hälsa. Det faktum att de primitiva folken faktiskt utvecklar många degenerativa sjukdomar när de anammar det moderna livet (särskilt en modern kost) indikerar också att deras bättre hälsa inte beror på deras rasmässiga mönster (som vissa har antagit) utan snarare på deras levnadssätt.

De flesta av Afrikas raser faller inom en av två grupper: jordbruksstammarna, såsom Kikuyu och Watusi, och boskapsstammarna, såsom Masai, Neurs och Muhima. Jordbruksstammarna använder i allmänhet en begränsad variation av livsmedel, främst majs, bananer, sötpotatis och hirs. Boskapsstammarna använder mindre mängder vegetabiliska livsmedel och koncentrerar sig på djurens kött, blod och mjölk. Av dessa stammar är de som konsumerar de animaliska livsmedlen...

är de bästa fysiska exemplaren, om inte av den anledningen att de använder mer av djurens föda, kanske för att de använder sin mat i ett mer naturligt tillstånd. De hårda, degiga kakor och flingor gjorda av spannmål av jordbruksstammarna är långt ifrån naturliga livsmedel. Boskapsstammarna är starkare, mycket mer robusta och långt bättre utvecklade än vad jordbruksstammarna är. Bland boskapsstammarna som bebor regionerna nära Nilfloden är det inte ovanligt att finna kvinnor över sex fot långa och män över sju fot långa.

När det gäller tandröta bland de afrikanska stammarna varierar detta avsevärt. Masai-, Neur- och Muhima-folken besitter i allmänhet nästan perfekta tänder med lite eller ingen röta och inga oregelbundna tandmönster. Faktum är att några av de stammar som studerades inte uppvisade några tandkaries alls, och tandbågarna var perfekt formade. Jordbruksstammarna klarar sig dock inte lika bra. Tandröta bland dem uppgår i genomsnitt till cirka 5 procent. Detta är ett mycket bättre genomsnitt än det för den vita befolkningen i Afrika, men det är inte så lågt som en god kost bör ge.

Vissa av de afrikanska stammarna som endast använder inhemsk föda sägs besitta en unik immunitet mot många sjukdomar utöver tandröta. Dr. Anderson, direktören för statens sjukhus i Kenya-provinsen, har rapporterat att malignitet är extremt sällsynt bland de infödda. Han har inte sett några infödda utveckla blindtarmsinflammation, gallblåsebesvär, cystit eller tolvfingertarmssår. Sjukdomar är vanligast bland de stammar som har tillgång till en modern livsmedelsförsörjning. De är särskilt benägna att få tandröta, och deras ansiktsstrukturer är i allmänhet deformerade.

Den vita befolkningen i Afrika vidtar alla försiktighetsåtgärder för att skydda sig mot de många tropiska sjukdomarna. De skulle aldrig röra hudar som bärs av många av de infödda stammarna eftersom dessa hudar sägs innehålla löss som kan bära på många farliga smittsamma sjukdomar. Likaså kokar de allt dricksvatten och tillagar vanligtvis all mat noggrant för att döda de bakterier som kan finnas närvarande. Ändå är de infödda, som använder mycket råa livsmedel och bär dessa lusinfekterade hudar, mindre drabbade av dessa infektionssjukdomar än vad den vita befolkningen är. Detta är sannerligen ett dystert vittnesbörd om att deras levnadssätt erbjuder en sämre miljö för de så kallade sjukdomsfrämjande bakterierna än vad vårt levnadssätt gör. Stora delar av den negroida befolkningen i Afrika har vid det här laget antagit en kost av moderna livsmedel. Det är av denna anledning som den stadigt minskar och att dess framtidsutsikter är allt annat än ljusa. Vi kan betrakta utrotningen

hos många afrikanska stammar som sannolik i framtiden, såvida det inte sker en definitiv återgång till ursprungliga kostvanor.

AUSTRALISKA ABORIGINER

Den australiska aboriginen lever i en miljö där förhållandena är mycket ogynnsamma för ett omfattande växt- och djurliv. I större delen av kontinenten uppgår nederbörden till mindre än 250 mm per år, och detta är knappast tillräckligt för att tillhandahålla en riklig livsmedelsförsörjning. Men trots vidriga och krävande förhållanden har aboriginen kunnat uppnå en utmärkt fysisk utveckling och överlägsen hälsa.

Liksom bland många andra primitiva stammar är fysisk kondition, stor styrka och god uthållighet förutsättningar för respekt bland medlemmarna i gruppen. God hälsa placeras bland de ideal som alla strävar efter att uppnå. De yngre männen måste genomgå stränga prov för att visa sin fysiska uthållighet innan de får sitta med vid rådets möten eller bli medlemmar av rådet. Marscher på två eller tre dagar över öknen utan mat genomförs som en del av dessa tester.

Av särskild betydelse är tillståndet för aboriginernas tänder, ögon, hår och ansiktsstruktur. Tänderna är ganska bra, endast 4,3 procent är angripna av karies. Tandbågarna är också välformade i de flesta fall. Med den goda tandstrukturen finner man i allmänhet en god ansiktsutveckling med endast få missbildningar. Ögonen hos dessa primitiva folk är så kraftfulla att de har varit en källa till förundran bland resenärer. Ofta rapporterar de primitiva att de ser stjärnor som den vita människan inte kan se alls. De primitiva kan också se djur på en mils avstånd som andra inte kan se förrän de rör sig mycket närmare. Aboriginerna har i allmänhet en mycket kraftig hårväxt. Det är särskilt anmärkningsvärt att denna tillväxt i allmänhet varar hela livet. Skallighet är mycket sällsynt, även bland de äldsta medlemmarna i gruppen.

Med denna bild av den australiska aboriginens hälsa i åtanke, låt oss betrakta hans kost. Som redan nämnts är mat inte alltid lätt att hitta på grund av de ogynnsamma klimatförhållandena. Därför är skicklighet i jakt av stor betydelse. Beväpnad med ett spjut tillbringar den infödda mycket av sin tid med att jaga de djur som finns i närheten, särskilt kängurun. Förutom djur äter han fågelägg och vegetabiliska livsmedel såsom bär, frön från gräs samt stjälkar och blad.

Bland de infödda som har lämnat sitt sedvanliga levnadssätt finner vi en mycket annorlunda situation gällande deras fysiska tillstånd — ännu ett exempel på degeneration. Och alltid, i samband med denna degeneration, finner vi att den ursprungliga kosten har ersatts med moderna livsmedel såsom vitt bröd, vitt socker, konserver och kaffe.

Särskilt på reservaten konsumeras många raffinerade produkter. Följaktligen finner vi det signifikant att aboriginerna på dessa reservat lider av svår tandröta; ofta har så många som 40 eller 50 procent av deras tänder karies. Detta är förknippat med ökningar i andelen andra sjukdomar. Tuberkulos grasserar i många fall. Aboriginen är helt enkelt oförmögen att förbli frisk när han använder civilisationens konventionella livsmedel. Det är först när han ges oraffinerad mat som han förblir jämförelsevis frisk och immun mot de flesta sjukdomar.

TORRES STRAIT-ÖBORNA

I Torres sund, norr om Australien, finns det talrika små öar, som var och en bär en befolkning på några hundra till några tusen människor. Vissa av dessa öar har moderniserats och vissa förblir isolerade från större kontakt med civilisationen. När en modern livsmedelsförsörjning inte finns tillgänglig, lever de infödda i en miljö som på alla sätt är gynnsam för högsta möjliga hälsotillstånd. Klimatet är subtropiskt, vilket gör det möjligt för de infödda att dra full nytta av solens välgörande och hälsobringande strålar. Nederbörden är riklig, vilket resulterar i en frodig växtlighet som ger gott om rötter, grönsaker och frukter till föda. Dessutom är animalisk föda från havet riklig i alla fall.

Genom att leva i denna goda miljö med dess tillgång på naturliga livsmedel, uppnår Torres Strait-öborna ett hälsotillstånd som sällan har motsvarats eller överträffats av någon annan ras. Dr J.R. Nimmo, en läkare med ansvar för fyratusen av dessa öbor, förklarade att han inte hade sett ett enda fall av malignitet bland hela gruppen under de tretton år han stannade hos dem. Under samma period fann han det nödvändigt att utföra flera dussin kirurgiska operationer bland de få hundra medlemmarna av den vita befolkningen på öarna. De vita använde naturligtvis moderniserade livsmedel medan de infödda endast använde sin fisk, sina frukter och växter. Tandröta bland dessa infödda omfattar mindre än en procent av tänderna. Tandbågarna är breda och välformade i nästan alla fall. Hälsa och

lycka är realiteter för dessa människor.

I kontrast till det utmärkta fysiska tillståndet hos dessa infödingar som endast konsumerar naturliga livsmedel står det mycket dåliga fysiska tillståndet hos de öbor som använder den moderna civilisationens konventionella livsmedel. Detta visar sig särskilt i tändernas tillstånd. Mängden tandröta och onormala tandbågar varierar i direkt proportion till den tid som statliga livsmedelsbutiker, som säljer de sedvanliga vita mjölprodukterna, vitt ris, raffinerat socker, sötade konserver etc., har funnits på ön. Mer än 20 procent av tänderna är angripna av röta på Badu Island. Onormala tandbågar förekommer hos 40 procent av individerna på Hammond Island. Infödingarna på båda dessa öar har tillgång till statliga livsmedelsbutiker.

DE NYZEELÄNDSKA MAORIERNA

Maorierna, som lever på Nya Zeeland, har länge varit kända för sin överlägsna fysik. Undersökningar av hundratals gamla maorikranier visar att endast ungefär en av 2 000 tänder var angripen av röta. Detta är en av de lägsta procentsatserna av tandröta som någonsin påträffats hos någon ras. De maorier som lever idag på sin ursprungliga kost har likaså nästan perfekta tänder. De har en fantastisk fysik, och de flesta av dem bevarar en god figur långt upp i hög ålder.

Maoriernas ursprungliga kost innehåller rikliga mängder havsmatsprodukter av både vegetabiliskt och animaliskt ursprung. Skaldjur och en havsväxt som kallas kelp utgör en mycket viktig del av kosten. Havsormbunkar med högt näringsvärde används i många fall.

När det gäller de maorier som använder moderniserade livsmedel, lider de tragiskt av tecken på sjukdom. Deras tänder ruttnar snabbt och de besitter inte samma skönhet som de andra maorierna. Det är också anmärkningsvärt att medan de maorier som endast använder ursprunglig kost är ett glatt, bekymmerslöst folk som aldrig verkar ha ett olyckligt ögonblick, har de moderniserade grupperna blivit letargiska och lata. De verkar sakna den anda och entusiasm som tenderar att skapa en lycklig tillvaro. Mentalt, såväl som kroppsligt, har de lidit av sin otillräckliga kost.

SÖDERHAVSÖBORNA

Bland de mest kända av Söderhavsöborna är polynesierna. De bebor många öar i södra och centrala Stilla havet, inklusive Hawaiiöarna, Cooköarna, Tongaöarna, Marquesasöarna,

Tahiti och öarna i Samoagruppen. De är långa och välproportionerade, och deras hudfärg liknar solbrända européers. När polynesierna först upptäcktes av den vita människan var de ett friskt, lyckligt folk med vackra kroppar och ett behagligt temperament. Faktum är att infödingarnas skönhet i ansikte och figur, tillsammans med deras lycka och hälsa, fick många tidiga navigatörer att tala om dessa öar som Edens lustgård.

Ursprungligen bestod befolkningen på Marquesasöarna av 100 000 friska infödingar. Sedan introducerades ett brett utbud av moderniserade livsmedel på öarna. Nästan omedelbart därefter blev stora epidemier av mässling och smittkoppor vanliga. Ett stort antal av infödingarna dog i lunginflammation. Tandförfall steg till nästan 40 procent. Den infödda befolkningen uppgår nu till cirka 2 000. Med undantag för de få som fortfarande äter sin traditionella mat, verkar utrotningen av denna lilla grupp nu bara vara en tidsfråga.

Tahiti är förmodligen den mest kända ön som bebos av polynesier. Sedan en modern kost introducerats har befolkningen minskat från 200 000 till 10 000. De få infödingar som fortfarande lever uteslutande på naturlig föda har god hälsa med nästan total frihet från karies, medan över 30 procent av tänderna hos de moderniserade polynesierna på Tahiti är angripna av förfall.

Invånarna på Tongaöarna verkar ha haft bättre tur än sina grannar. Med undantag för en kort period efter första världskriget har få importerade livsmedel anlänt till öarna. Därför är utmärkt hälsa den allmänna regeln bland dessa människor. Tandförfallet, efter att ha stigit till 33,4 procent i hamnområdet när livsmedel importerades, sjönk senare till 0,6 procent när den ursprungliga kosten återupptogs. Tongaborna är mycket långa, även om detta inte nödvändigtvis beror på deras användning av naturliga livsmedel. Samoaner och hawaiianer har också haft en god fysisk utveckling med mycket lite sjukdom så länge de använde sin traditionella mat. Med importen av raffinerade produkter har många tecken på degeneration utvecklats, och tandförfallet har stigit från 0,3 procent till 18,7 procent i Samoa.

Basil C. Thompson noterade under sitt besök på de polynesiska öarna att nästan varje barn vid ett eller annat tillfälle hade en utslagssjukdom känd som yaws (frambösia). Han frågade sedan en engelsk handlare, dr Head, om förekomsten av yaws och andra sjukdomar på öarna när han först besökte

dem. Dr. Head förklarade att före ankomsten av de samoanska lärarna var framfall (yaws) helt okänt och att folket då dog av hög ålder snarare än av specifika sjukdomar. Kikhosta och mässling påstods ha varit obefintliga. Thompson noterade också under sina resor att de polynesiska kvinnorna förr i tiden aldrig var ofruktsamma, även om de numera ofta är det.

Robert Louis Stevenson gjorde en längre resa till de polynesiska öarna och förundrades över infödingarnas dåliga hälsa vid den tiden, i kontrast till den höga immunitet mot sjukdomar som de tidigare besuttit. Han skrev ofta om deras extremt höga dödstal, om de epidemier som utplånade dem i stora antal, och om folkets deprimerade mentala tillstånd. Medan folket tidigare hade älskat sång, glädje, lekar, skratt, simning och dans, blev de deprimerade och letargiska. De ville inte dansa, sjöng aldrig och var en eländig skara. Deras främsta fruktan var döden, då de såg sin ras snabbt dö ut. Stevenson var ingen vetenskapsman och visste lite om näringslära. Därför upptäckte han aldrig den verkliga orsaken till deras svåra situation — användningen av raffinerad, livlös mat sedan den vita mannens ankomst.

Polynesiernas ursprungliga kost, den som användes före den vita mannens ankomst och som fortfarande används av isolerade grupper idag, liknar i viss mån den hos invånarna på Torres Strait-öarna. Animalisk föda från havet, både rå och tillagad, tillsammans med ett överflöd av frukter och grönsaker, dominerar kosten. Rå, hel fisk, som äts omedelbart efter att den tagits upp ur vattnet, är en favorit hos de få hundra isolerade polynesierna på Marquesasöarna. Och med hel fisk menas precis det. Detta inkluderar huvuden och alla inre organ. Knappt en partikel kastas bort. På vissa av öarna används fågel och vildsvin som komplement till fisken eller i stället för fisken. Underjordiska ugnar med heta stenar används för att tillaga deras mat. ”Poi”, en maträtt som tillreds genom att koka taro och sedan låta den jäsa i 24 timmar, är en särskild favorit hos vissa polynesier, särskilt de på Hawaiiöarna. Jams och sockerrör är också mycket populära. Eftersom det finns ett överflöd av tropiska frukter på alla öarna, används dessa i stor utsträckning.

Många av öarna i Söderhavet bebos av en annan ras känd som melanesier. Dessa människor är kortare än polynesierna och är mörkhyade med långt krulligt hår. Tidigare var de kannibaler och var...

typiska representanter för de andra nöjeslystna söderhavsöborna. Deras liv innefattade mycket vidskeplighet vilket gjorde deras samhälle till en sorts strikt diktatur.

Trots de ganska ogynnsamma aspekterna av melanesiernas liv på många sätt, är dessa människor anmärkningsvärt friska. De är sannerligen en vackrare ras än de mörkhyade raserna på andra öar, och besitter endast få ansiktsdeformationer. Deras tänder är ofta missfärgade på grund av betelnöten som de tuggar, men är i allmänhet fria från karies. Deras tandbågar är nästan undantagslöst välformade.

Kosten hos de primitiva melanesierna liknar vanligtvis den hos polynesierna, även om de tillagar mer av sin mat och använder mindre fisk och mer gris än vad polynesierna gör. I några få fall, särskilt på Salomonöarna, är deras urval av mat ganska begränsat. Nittio procent av kosten för invånarna på Salomonöarna består av taroväxten. Med en så begränsad kost kan det fysiska tillståndet uppenbarligen inte vara på högsta nivå. Det är dock bättre än vad många moderna dieter tillåter. Under fälttåget på Salomonöarna i andra världskriget förvånades våra soldater över de inföddas skarpa sinnen. Hörseln och synen befanns undantagslöst vara bättre än soldaternas. I en rapport rörande dessa människor uppger Douglas L. Oliver i *Natural History*, nov. 1942, att ”Unga och gamla visar ungdomlig energi när det är kristningsdans. Kvinnorna har en fantastisk vitalitet och arbetar hårt.” Han anmärker vidare att ”Dansandet (vid festerna) kan pågå i 18 timmar utan avbrott.” Med en mer varierad kost skulle vi kunna förvänta oss att deras fysiska tillstånd vore ännu bättre.

De moderniserade melanesierna är mycket mottagliga för sjukdomar. Över 30 procent av deras tänder är i allmänhet angripna av karies, och tandbågarna är sällan välformade. Ansiktsdraget och skönheten hos de primitiva melanesierna går förlorad när de använder raffinerade livsmedel. Självmord börjar bli ganska vanligt i det moderniserade Melanesien, där den främsta orsaken är tandvärk. De använder inte de livsmedel som upprätthåller god hälsa, och därmed tändernas sundhet, och de har inte tandläkare till sitt förfogande när smärtan uppstår.

VITAMIN- OCH MINERALINNEHÅLL I PRIMITIV KOST

Det är intressant att notera att kosten hos de flesta primitiva raser innehåller flera gånger så mycket vitaminer och mineraler

liksom moderniserade dieter gör. Medan de flesta primitiva dieter innehåller minst fyra gånger minimikravet för de flesta vitaminer och mineraler, misslyckas de moderniserade dieterna med att tillhandahålla ens minimikraven. Det är troligt att dessa högre procentsatser av vitala element i de primitivas dieter till stor del är ansvariga för deras goda hälsa. Vi kan vara säkra på att den primitive som sällan, om någonsin, använder sina inhemska livsmedel lider av bristsjukdomar.

Vi står i tacksamhetsskuld till Dr. Price för vår kunskap om vitamin- och mineralinnehållet i de primitiva dieterna. Under sina resor utförde han en kemisk analys av livsmedlen hos varje primitiv grupp han besökte. Som ett resultat kan han ge oss följande statistik angående vitamin- och mineralinnehållet i de primitiva dieterna jämfört med värdet i den typiska moderniserade dieten i civilisationen. Siffrorna i de olika kolumnerna visar hur många gånger mer av respektive element som finns i de respektive primitiva dieterna jämfört med i den moderniserade dieten. Till exempel visar tabellen att kosten för den australiska aboriginen innehåller 4,6 gånger så mycket kalcium, 17 gånger så mycket magnesium, 50,6 gånger så mycket järn, 6,2 gånger så mycket fosfor och 10 gånger mängden fettlösliga vitaminer som finns i den moderniserade dieten. Resten av tabellen kan läsas på motsvarande sätt.

Ras	*Kalcium*	*Magnesium*	*Järn*	*Fosfor*	*Fettlösliga Vitaminer*
Australiska aboriginer	4,6	17	50,6	6,2	10
Nya Zeelands maorier	6,2	23,4	23,4	6,9	10
Melanesier	5,7	24,4	22,4	6,4	10
Polynesier	5,6	28,5	18,6	7,2	10
Boskapsstammar i inre Afrika	7,5	19,1	16	8,2	10
Jordbruksstammar i inre Afrika	3,5	5,4	16,6	4,1	10
Eskimåer	5,4	7,9	5,5	5	10
Indianer i norra Kanada	5,8	4,3	2,7	5,8	10
Kustnära peruanska indianer	6,6	13,6	5,1	5,5	10

Peruanska indianer i Anderna	5	13,6	29,3	5,5	10
Inhemska schweizare	3,7	2,5	3,1	2,2	10
Gaeliska folk	3,7	1,3	1	2,3	10

Dessutom rapporteras det att förhållandet mellan jod i eskimåernas föda och den moderniserade kosten var 49 gånger högre, och för koppar 1,8 gånger. För indianerna i norra Kanada var ökningsförhållandet för jod 8,8 gånger och för koppar 1,5 gånger. Beträffande de fettlösliga vitaminerna anges den 10-faldiga ökningen i varje fall, även om förhållandet ofta översteg denna siffra. Eftersom omfattningen av överskottet inte angavs av Dr. Price kunde det inte tillhandahållas här. Det fanns också en betydligt större mängd vattenlösliga vitaminer i de primitiva kosterna än i de ersättande kosterna.

Den högre andelen vitaminer och mineraler i kosten hos de friskare primitiva stammarna jämfört med andra stammar av samma rasmässiga ursprung bör också noteras. Under sina resor i Kanada och Alaska undersökte Dr. Price en indianstam som fortfarande var opåverkad av moderna kostvanor och som endast hade 0,16 procent karierade tänder. En annan stam, med en tandröta som närmade sig 21,5 procent, undersöktes också. Den senare stammen hade antagit vissa (men inte alla) av den civiliserade människans kostvanor. När dieterna för dessa två stammar undersöktes, fann man att kosten hos stammen med minst tandröta innehöll betydligt mer mineraler än den andra stammens kost. Den bättre kosten innehöll 83 procent mer koppar och 76 procent mer magnesium än den andra kosten.

DEN PRAKTISKA TILLÄMPNINGEN

Presentationen av helhetsbilden av primitiva raser, från eskimåerna i norr till polynesierna och melanesierna på Söderhavsöarna, avslöjar som inget annat underlägsenheten hos den moderna handelns livlösa, raffinerade livsmedel. Mot bakgrund av dessa bevis är det sannerligen förvånande att finna att nästan alla läkare och universitetsnutritionister fortsätter att rekommendera sådana livsmedel. Hela frågan rörande konsumtionen av raffinerade, bearbetade, förfalskade, konserverade och på annat sätt misshandlade livsmedel har blivit så fullständigt löst genom den primitiva människans erfarenhet jämfört med vår, att det knappast kan förbli en debattfråga.

Det råder ingen tvekan om att de civiliserade rasernas hälsa skulle kunna höjas till en nivå som motsvarar den hos de

de hälsosammaste primitiva folken om de också använde de bästa primitiva livsmedlen. Genom att helt enkelt stoppa produktionen av många moderniserade livsmedel och öka användningen av oprocessade livsmedel skulle hela nationens hälsa kunna höjas till en mycket högre nivå, vilket automatiskt skulle lösa många av de problem som nu håller våra läkare och tandläkare sysselsatta. Ansiktsskönhet skulle bli den allmänna regeln snarare än undantaget. Tandröta och många andra degenerativa sjukdomar skulle antingen upphöra att existera eller bli så sällsynta att de knappast vore av betydelse. Ungdomstiden skulle förlängas, liksom livslängden. Dessutom skulle den kronologiska ålderdomen upphöra att främst bestå av degenerativ sjukdom, svaghet och olycka. De gamla skulle vara mycket friskare och starkare än de är nu.

De primitiva folkens erfarenheter bekräftar alla de påståenden som har gjorts mot moderniserade livsmedel utifrån deras vitamin- och mineralinnehåll, deras innehåll av giftiga ämnen och deras tendens att framkalla sjukdom. Den primitiva människan är ett levande bevis på att moderniserade livsmedel hör till de största fienderna för god hälsa. Men detta kräver inte en kost som motsvarar de hälsosammaste primitiva folkens för var och en av oss. Vi kan gå längre än vad den primitiva människan har gjort. Vi kan avsevärt förbättra hans kost. Den primitiva människan har lärt oss att inte använda moderniserade livsmedel. Men ytterligare kunskap om nutrition, som kommer från andra håll, säger oss att göra ytterligare kostförändringar för att säkra optimal hälsa. Den primitiva människan har kanske nått halvvägs mellan den konventionella sjukdomsframkallande kosten och den ideala kosten.

KAPITEL 7

Tillaga inte din mat

Hur tillagningsprocessen försämrar din hälsa och vitalitet

Tillagad mat har alltid betraktats som en välsignelse för mänskligheten. När människan först lärde sig att använda eld antas det att han snabbt applicerade den på livsmedel för att göra dem mer välsmakande, och matlagning anses fortfarande värdefull av denna anledning. Dessutom hävdas det att genom att öka variationen av livsmedel vi kan äta, ger tillagningsprocessen oss ett bredare utbud av vitaminer, mineraler och andra element. Dessutom antas tillagning göra maten mer lättsmält och därmed mer hälsosam. Dessa åsikter har länge hysts av ortodoxa dietister och läkare. Men när vi analyserar dem ur ett vetenskapligt perspektiv dras oundvikligen slutsatser som ligger långt ifrån de allmänt hållna.

Sylvester Graham var den förste betydande hygienisten som uppmärksammade några av matlagningens nackdelar. Även om han inte insisterade på att hans följeslagare alltid skulle leva uteslutande på råkost, betonade han det faktum att ”den konstgjorda tillagningsprocessen är avgjort och ofta i högsta grad skadlig, inte bara för matsmältningsorganens fysiologiska intressen, utan också för hela det mänskliga systemet.” Graham såg för över hundra år sedan vad den ortodoxa världen först nu börjar inse. Han erbjöd inga vaga filosofiska teorier om de relativa värdena av tillagad och otillagad mat, utan gick direkt till fysiologins vetenskap för sina fakta.

Graham bör berömmas för sitt vetenskapliga förhållningssätt till frågan om tillagning av mat, något vi inte kan säga om många av hans efterföljare. Med Grahams död dog även den vetenskapliga dietetiken från det tidiga och mellersta artonhundratalet. Återfödelsen av råkoströrelsen under inspiration av den tyske författaren Adolph Just (ledare för Jungborn i Harz-regionen i Stapelburg, Tyskland), baserades på filosofi, religion och etik. Just hade ingen som helst respekt för vetenskap och betraktade ”naturens röster som de enda sanna vägledarna för livet.” Han motsatte sig tillagningsprocessen, inte på grund av någon vetenskaplig information han

besatt, utan enbart för att det inte var i enlighet med Naturens plan.

George J. Drews, Julian P. Thomas och Eugene Christian följde Just som företrädare för råkostdieten. De var skilda från en del av Justs naturdyrkande filosofi men misslyckades med att ge råkosten någon vetenskaplig respektabilitet. Det lämnades åt dagens hygienister att framgångsrikt använda rå eller nästan rå kost i ett mycket stort antal fall och därmed påvisa dess effektivitet. Men inte ens dessa fall har lockat den ortodoxa vetenskapens uppmärksamhet. De som hanterade dem är alltför välkända för sina metafysiska och filosofiska tillvägagångssätt i alla frågor som rör hälsa och sjukdom. De flesta forskare är benägna att identifiera råkostdieten med de tropiska kolonisationsplanerna hos dem som önskar eliminera inte bara medicinsk ”vetenskap” och tillagad mat, utan själva civilisationen. Dr. G.R. Clements och hans spekulerande satelliters verk, hur utmärkta de än må vara i många avseenden, har genom sina anticivilisationsläror tenderat att ge råkostdieten en atmosfär av faddism. Dieten måste då upprättas i ögonen på alla dem som har respekt för den vetenskapliga metoden. Den måste analyseras ur en strikt realistisk synvinkel. De praktiska resultaten av utfodringsexperiment och erfarenheter från både människa och lägre djur måste vara våra guider. De ensamma måste avgöra det slutgiltiga värdet av den exklusiva okokta kosten.

EFFEKTER AV MATLAGNING

Helt naturliga okokta livsmedel innehåller alltid de optimala mängderna av vitaminer och mineraler. Det finns ingen känd process genom vilken dessa element, i sin organiska form, kan tillsättas i livsmedel. Naturen framställer den kompletta produkten; vad gäller vitaminer och mineraler kan den inte förbättras. Varje förändring vi gör i råa livsmedels kemiska sammansättning måste då vara destruktiv snarare än konstruktiv. Det kan inte öka matens värde; det kan bara förtas från detta.

Matlagning förändrar alltid livsmedlens kemiska sammansättning. Det orsakar undantagslöst förstörelse av vitaminer och mineraler. Vissa av elementen förstörs lättare än andra. Vitamin A och C förstörs snabbare av värme. Vitamin D löses ut ur maten vid det första koket. Komponenterna i vitamin B-komplexgruppen förstörs delvis eller helt. Avsevärda mängder riboflavin, en tredjedel av pantotensyran, måttliga

mängder pyridoxin, 72 procent av biotinet, 50 procent av inositolen, det mesta av folsyran, det mesta av tiaminet och en tredjedel till hälften av niacinet går förlorat i tillagningsprocessen. Av mineralerna går fosfor, jod och svavel förlorade först. Naturligtvis är förlusten inte alltid fullständig; om tillagningsperioden är av mycket kort varaktighet kan endast en fjärdedel till hälften av elementen förstöras. Långvarig tillagning kan orsaka förlust av de flesta eller alla av vissa element. Den genomsnittliga förlusten, när konventionella tillagningsmetoder används, är cirka 50 procent av de mineraler och vitaminer som ursprungligen fanns i maten.

Det är uppenbart utifrån dessa fakta att all tillagad mat är devitaliserad och oförmögen att förse kroppen med maximala mängder mineraler och vitaminer. De är inte, strängt taget, "död" mat, för de är inte helt berövade de vitala elementen. I detta avseende skiljer de sig från raffinerat socker och raffinerat mjöl, som båda nästan helt eller helt saknar mineraler och vitaminer. Icke desto mindre är skillnaden endast en gradfråga; både vanlig tillagad mat och raffinerad mat är denaturerade; de har berövats en stor procentandel av de element som är nödvändiga för att upprätthålla liv. De raffinerade produkterna kommer inte att upprätthålla liv alls; en diet på vitt mjöl och vatten leder till döden snabbare än en fullständig fasta. Den tillagade maten klarar sig lite bättre; den kommer att upprätthålla liv under en begränsad tidsperiod men endast på en mycket låg nivå. Ofta, när den ges som den enda källan till näringsämnen till försöksdjur, upprätthåller den liv i endast några månader. Uppenbarligen är då förlusten av mineraler och vitaminer under tillagningsprocessen av icke ringa betydelse. Det kommer med säkerhet att avsevärt sänka matens kvalitet. Som en orsak till ohälsa måste den ges en framträdande position.

Näst efter förstörelsen av mineraler och vitaminer i betydelse kommer förstörelsen av fibrerna under tillagningsprocessen. När växter tillagas bryts deras grova cellulosamaterial ner och mjukas upp. Detta kan främja något lättare matsmältning, men endast till ett mycket högt pris. En viss mängd fibrer i maten är nödvändig för normal eliminering. Det säkerställer matens snabba rörelse genom matsmältningskanalen och förhindrar därmed matstagnation i tjock- och tunntarmen. Tillagad mat har en tendens att stocka sig och täppa till tarmkanalen. De stannar kvar i kroppen så länge att nedbrytning och förruttnelse, med deras resulterande toxiska slutprodukter, blir långt framskridna. Istället för att passera genom kroppen på 10 till 24 timmar, så...

tillagad mat blir ofta kvar i kroppen i flera dagar; när den väl elimineras är lukten av förruttnelse redan motbjudande.

Kombinationen av förstörelse av mineraler, vitaminer och fibrer skapar förödelse för alla dem som har ätit tillagad mat. Kemiska brister och allmän toxemi är den oundvikliga efterföljden. Specifika sjukdomar gör sitt intåg. Det finns ingen återvändo från detta. Kemisk obalans är en visshet, och inför detta är hälsa omöjlig.

DJUR LEVER BÄST PÅ OKOKT MAT

Överlägsenheten hos en helt rå kost är bäst känd när vi betraktar det utmärkta fysiska tillståndet hos de odomesticerade lägre djuren över hela världen. Som alla vet lever dessa djur på föda som är helt naturlig, föda som inte har förändrats på något sätt genom användning av eld. Och vad gäller sjukdomar bland dessa djur — ja, med sällsynta undantag finns det helt enkelt inga.

Genom hela den vilda naturen finns ett överflöd av positiv hälsa. Bortsett från människans inblandning lever odomesticerade djur vanligtvis hela sin existens utan att lida av sjukdomars härjningar. De få patologiska symtom som har hittats bland vilda djur beror troligen på oren mat, matbrist, rädsla, olyckor, parasiter eller faktorer som helt saknar samband med födotillgången. Vi kan vara säkra på att det inte finns några bristsjukdomar i den vilda naturen. Den patologi som faktiskt förekommer beror till stor del på de naturliga farorna i det ociviliserade och odomesticerade livet. Det förekommer så sällan att det är av liten betydelse. Faktum är att patologi i djurriket är mer anmärkningsvärd genom sin frånvaro än sin närvaro.

Att det vilda djurets mycket goda hälsa främst beror på dess kost är ett faktum bevisat utom allt tvivel, ty det dukar under för sjukdom lika lätt som människan när det äter människans konventionella mat. Husdjur, som äter en hel del tillagad mat, är sällan friska. Djuren på cirkusar och i zoologiska trädgårdar, som till stor del utfodras med tillagad mat, lider av mycket sjukdom och lever endast en kort tid. Lejonet lider av alla möjliga sjukdomar och har en mycket kort livslängd när dess kost är begränsad till tillagat kött. När rått kött ges återfår lejonet sin hälsa och lever en normal livslängd.

De högre primaterna är särskilt mottagliga för den sjukdomsframkallande påverkan från tillagad mat. Pavianer lever vid god hälsa i 25 till 30 år på okokt mat, men

lider av många sjukdomar, inklusive håravfall, luftvägsbesvär och tarmsjukdomar när de utfodras med tillagad mat. Dessutom förkortas deras liv avsevärt och sträcker sig aldrig längre än till högst 15 till 20 år. Enligt dajakerna på Borneo lever orangutangen i vilt tillstånd hela 40 till 50 år längre än människan. I fångenskap ges den konserverad frukt, bröd, te och kaffe samt annan tillagad mat. Under dessa förhållanden lever den aldrig länge; vanligtvis är livslängden mycket kortare än människans. Sjukdomar är vanliga i fångenskap och omfattar de flesta av dem som drabbar den civiliserade människan. Schimpansen dukar snabbt under för sjukdom när den ges tillagad mat. De vanligaste sjukdomarna är bronkialpneumoni, tuberkulos, tyfoidfeber, peritonit, förstorad lever, svaghet, håravfall, tarmparasiter, förkylningar, lunginflammation, mässling, scharlakansfeber, influensa, kolera, sår på tungan och skelettsjukdomar. Betraktade som en helhet reagerar dessa primater på ungefär samma sätt som människan på tillagad mat. Deras liv förkortas undantagslöst, och den typ och mängd sjukdomar som de lider av motsvarar vad man kan hitta på vilken läkarmottagning som helst.

Människans husdjur (sällskapsdjur undantagna) är mycket bättre lottade än den civiliserade människan ur hälsosynpunkt. För varje enskild sjukdom som drabbar dem är deras herrar upptagna med att bekämpa tolv sjukdomar. Tolv mot en är ett ganska stort förhållande, men det är så siffrorna ser ut. Just varför de flesta av människans husdjur är så mycket friskare än han själv kan vara föremål för viss debatt, men bevisen tycks peka på deras bättre kost. Husdjuren får mycket rå föda. Kon lever hela sommaren nästan uteslutande på gräs, och även på vintern är det mesta av maten den äter rå. Detsamma gäller för många andra bondgårdsdjur. Ju mer naturlig, otillagad mat som äts, desto bättre verkar hälsan vara.

Alla djurexperiment som hittills har utförts bekräftar denna uppenbara överlägsenhet hos råkostdieten. Experiment med katter har till exempel visat att dessa djur klarar sig mycket dåligt på en diet som är begränsad till tillagat kött och pastöriserad mjölk. De blir ofta sjuka, och vid den tredje generationen dör de innan de når mognad. Bland de sjukdomar som drabbar dem på denna diet finns dålig tanduppsättning, underutveckling, hjulbenthet, förlamning, krampanfall, rakitis, ryggradskrökning, rosenkransbildning på revbenen, förstorad tjocktarm, mycket mjuk

ben, bronkit, fettinfiltration i musklerna, underdimensionerade ben, degeneration av de motoriska nervgangliecellerna och slapp vävnad. Å andra sidan passar en diet på rått kött och rå mjölk katten mycket väl. Den frodas på det med god hälsa. E.M. Pottenger Jr., M.D., och D.G. Simonsen fann i sina experiment med katter (rapporterade i Vol. 39, Transactions, AM. Therapeutic Soc., 1939) att dessa djur uppnår den finaste fysiska utvecklingen på en diet av rå animalisk föda. De besitter stora skallar, bröstkorgar och ben. Deras kroppar är stora och långa, och tandbågarna är breda och välformade. Utmärkt hälsa och frihet från sjukdom är den allmänna regeln bland dessa katter.

Experiment med marsvin, för att fastställa effekterna av tillagad mat, har utförts av Dr. O. Stiner, en utredare vid den schweiziska hälsovårdsnämnden i Bern, Schweiz. Dr. Stiner placerade en stor grupp av dessa djur på en diet av deras normala föda (hö, havre, morötter och vatten) som i vanliga fall skulle intas rå, men som i detta fall tillagades i en högtrycksångkokare. Ett stort antal sjukdomar uppträdde kort efter införandet av den tillagade kosten. Tänderna blev så mjuka att de kunde klippas bort med sax. Gangrenös gingivit utvecklades, och käken mjuknade och blev skev tills tandraderna överlappade och inte kunde stängas på normalt sätt. Spottkörtlarna blev sjuka och djuren utvecklade både struma och anemi. I vissa fall tillsattes två teskedar pastöriserad mjölk till djurens diet varje dag, vilket framkallade utvecklingen av en annan allvarlig sjukdom, arthritis deformans. De flesta av marsvinen dog i skörbjugg, medan ett mindre antal dukade under för lungcancer.

Vita råttor, näringsforskarens främsta experimentdjur, är också bäst anpassade till rå föda. Sir Robert McCarrison har visat detta mycket tydligt. Denne kände vetenskapsman placerade över tusen stamtavleförda albinoråttor på en diet bestående av rå kål, råa morötter, rå mjölk, rått kött, fullkornsvetemjöl, färskt smör, osyrat bröd och groddade bengaliska linser. På denna diet av nästan uteslutande rå föda förblev alla råttor friska. Det förekom inga dödsfall av naturliga orsaker bland det vuxna beståndet, det fanns ingen spädbarnsdödlighet och mödrarna födde alla upp sina ungar. Vid slutet av två och ett kvarts år obducerades 1 189 av råttorna, och det enda spåret av sjukdom som hittades var en enstaka cysta i levern, som antogs ha berott på halmbädden som de

råttor ofta gnagde på.

McCarrison placerade även en stor grupp råttor på de olika typer av dieter som används i Indien av den mänskliga befolkningen. Dessa dieter bestod till stor del av tillagad mat och tjänade som exempel på dieterna för många amerikaner och engelsmän såväl som för folket i Indien. Resultaten var helt annorlunda än de som erhölls med de råttor som huvudsakligen utfodrades med rå föda. Över 2 000 av dessa råttor obducerades, och de post-mortem undersökningarna visade på förekomsten av ett stort antal sjukdomar. Bland dessa fanns tuberkulos, artrit, lunginflammation, lungsäcksinflammation, Brights sjukdom, magsår, sår på tolvfingertarmen, körtelförstoringar, ögoninflammation, anemi, håravfall, infekterade tänder, infekterade halsmandlar, njurbesvär, tarmsjukdomar, magsjukdomar och nervösa besvär.

Utöver experimenten med råttor utförde McCarrison ett experiment med 20 apor, vilket återigen indikerade den råa födans överlägsenhet. Aporna fångades i sina naturliga miljöer där de alltid hade levt på otillagad föda. Grundliga undersökningar visade att varje apa utom en var i perfekt skick. Undantaget var resultatet av en skada som en av aporna ådragit sig under infångandet. Nio av aporna placerades omedelbart på en diet av rå föda, inklusive vetebröd, mjölk, jordnötter, färsk lök, färskt smör, kokbananer och vatten. Sex fick tillagat vetebröd, kokt ris, kokt mjölk, tillagade jordnötter, färsk lök och vatten. De övriga fem fick ett liknande urval av tillagad mat, färsk lök och vatten, med tillägg av lite färskt smör. Angående de apor som enbart utfodrades med rå föda säger McCarrison: ”de förblev vid god hälsa, med undantag för ett angrepp av gulsot hos några av dem; detta antogs bero på den plötsliga bristen på motion, samt på den alltför generösa tillgången på apnötter (jordnötter) som i de tidigare stadierna av experimentet inte var begränsade till 10 gram. Gulsoten korrigerades genom att reducera kosten till mjölk och bananer under några dagar, och tillsätta magnesiumsulfat i dricksvattnet. Efter tillfrisknandet, vilket skedde i samtliga fall, användes kosten, enligt ovan detaljerat, utan återfall av gulsot eller några som helst ogynnsamma symtom.”

De apor som fick urvalet av tillagad mat klarade sig inte lika bra. Var och en av dem dog inom 43 till 100 dagar. Den genomsnittliga livslängden för de som fick den tillagade maten plus lök var 65 dagar. De

tillåtna en liten mängd smör varje dag levde i genomsnitt 69 dagar. Obduktionerna av dessa apor visade på förekomsten av en mängd olika sjukdomar och fysiska abnormiteter, inklusive utvidgning av magsäcken, magkatarr, magsår, karcinom i pylorus, duodenalkatarr, degeneration av slemhinnan, tarminvaginationer i tunntarmen, kongestiva förändringar i jejunum och ileum, uppsvällning av tunntarmen, atrofi och förtunning av tunntarmens väggar, kolit, uppsvällning av tjocktarmen, atrofi av omentum och cancer i pylorus. Många av dessa sjukdomar förekom inte bara hos en eller två av aporna utan snarare hos flera av dem. Det bör noteras att dessa tre grupper av apor, där den ena gruppen endast matades med rå föda och de andra huvudsakligen fick tillagad föda, gavs samma mängd motion, solsken och frisk luft, etc. Den enda avgörande faktorn vad gäller sjukdom och livslängd var maten, och den enda betydande skillnaden i maten var tillståndet, huruvida den var tillagad eller otillagad, i vilket den gavs. Därför måste det antas att det var den tillagade kosten som orsakade den stora fysiska försämringen hos de två grupperna av apor och att den råa kosten var ansvarig för den goda hälsan hos den andra gruppen. Det faktum att apor har en närmare fysisk relation till människan än vad de andra försöksdjuren har — vita råttor, möss, marsvin och kaniner — ger dessa experiment den största betydelse.

MÄNSKLIG ERFARENHET

När vi överväger alla bevis blir det tydligt att bland praktiskt taget alla lägre djur är kosten bestående av otillagad föda anmärkningsvärt framgångsrik. Dessa djur är praktiskt taget sjukdomsfria på den råa kosten om de andra aspekterna av deras liv inte störs för mycket av människan. Men hur är det med människan? Styrs han av en separat uppsättning lagar som inte gäller för de tusentals arter av andra djur? Inte om vi ska acceptera biologins utslag. Samma fysiska lagar som gäller för alla andra djur gäller också i hög grad för människan. Hans erfarenhet av tillagad och otillagad föda motsvarar nära de lägre djurens. Precis som dessa djur blir sjuka av den tillagade kosten, blir människan det också. Precis som de lever med utmärkt hälsa på den helt råa kosten, gör människan detsamma.

Det finns inga primitiva raser som lever uteslutande på rå föda, även om majoriteten av dem intar betydligt...

större mängd av dessa livsmedel än vad civiliserade raser gör. Det sägs ofta att eskimåer lever på rått kött, men dessa påståenden är ogrundade. Endast den mindre delen av eskimåernas kost äts rå; det mesta av köttet som används som föda är antingen stekt eller kokt. Å andra sidan konsumerar många av de friskaste primitiva folken, såsom polynesierna på Marquesasöarna, alltid all sin animaliska havsmat (fisk) helt utan tillagning. Men vi vill inte nöja oss med det hälsotillstånd som innehas av ens de friskaste primitiva folken. Vi vill ha den högsta fysiska utveckling som går att uppnå. Visst har många primitiva grupper perfekta tänder, de uppvisar en ovanligt hög grad av skönhet och de är immuna mot många sjukdomar som är ganska vanliga i civiliserade länder. De bevarar sin ungdom bättre än andra människor och lever ofta till en mycket hög ålder. Icke desto mindre är de utan tvekan varken så hälsosamma eller så långlivade som de skulle kunna vara under mer ideala levnadsförhållanden. Det vore en bra sak om civiliserade människor kunde bli lika friska som primitiva, men det vore ännu bättre om de kunde gå längre och bygga kroppar som är ännu mer motståndskraftiga mot sjukdom och senilitet. När allt kommer omkring är hälsotillståndet i det vilda djurriket högre än det som innehas av primitiva folk. Takten på det fysiologiska åldrandet är i genomsnitt långsammast bland de otämjda djuren. Det vore bättre att göra vårt mål till ett hälsotillstånd motsvarande dessa djurs, snarare än de primitiva folkens.

Detta betyder inte att de primitiva folkens erfarenheter saknar värde för oss. En rikedom av information rörande effekterna av raffinerad, moderniserad mat har erhållits genom studier av primitiva raser. Men vi bör inte stanna här; det finns mycket mer i den nyare kunskapen om nutrition än vad de primitiva folken har gett oss. Genom att överväga all tillgänglig kunskap i ämnet kan vi bygga bättre kroppar än de som innehas av de primitiva folken i något land.

I södra Kalifornien, särskilt i Los Angeles-området, finns det många människor som lever helt på rå föda, i allmänhet från växtriket. Vid en tidpunkt var rörelsen för råkost så populär i Los Angeles att en speciell cafeteria drevs där som endast serverade otillagade frukter, grönsaker och nötter. "Råkostarna" i Los Angeles, som de vanligtvis kallas, värderar frukt högre än allt annat. Grönsakerna och nötterna utgör den mindre delen av deras kost.

För många år sedan konstaterade prof. Jaffra vid University of

Södra Kalifornien, gjorde en studie av dessa råkostare. Han fann att de var vid utmärkt hälsa med en ovanlig frihet från förkylningar och andra krämpor. Både barn och vuxna låg under genomsnittet i vikt, och dessutom låg barnen under genomsnittet i längd. Prof. Jaffra kallade detta ett tecken på undernäring, men vi kan inte stödja hans ståndpunkt. Det kan inte antas att råkostarna är underdimensionerade mer än vad man kan anta att andra människor är överdimensionerade. God hälsa är det viktiga, oavsett storlek i vikt och längd.

Andra observationer av råkostarna i södra Kalifornien stämmer överens med prof. Jaffras (förutom de slutsatser som dragits angående vikt och längd). Generellt finner man att de flesta av dessa människor övergår till en okokt kost först efter att de lidit i åratal av dålig hälsa. Många var drabbade av degenerativa sjukdomar som upprepade gånger hade kallats medicinskt obotliga. Men trots detta faktum uppnådde de en unik frihet från sjukdom och immunitet mot sjukdom genom råkosten. De ligger vanligtvis under genomsnittet i vikt, men detta hindrar inte deras goda hälsa och tenderar inte heller att göra dem mottagliga för sjukdomar. En sak har alltid noterats mycket tydligt: de som begränsade sin kost till okokt mat uppvisar en mycket högre immunitet mot sjukdomar än de som antar en kost som motsvarar den som används av de hälsosammaste naturfolken. Hur bra naturfolkens kost än är, kan den inte, vare sig när det gäller människan eller de lägre djuren, frambringa ett hälsotillstånd som motsvarar det som erhålls genom en helt rå kost.

Arnold Estes, från Los Angeles, Kalifornien, var en gång mycket aktiv som förespråkare för råkostdieten. Han har publicerat en av de mest kända böckerna i ämnet samt en månadstidning. Estes gjorde en praktisk tillämpning av den okokta kosten, inte bara på sin egen kropp, utan även när det gällde hans tio barn. Genom att göra detta gav han världen ett av de bästa och tydligaste exemplen på hur effektivt råkosten kunde tillämpas på människan. Till och med de jämförelsevis friska barnen hos naturfolken måste stå tillbaka för Estes barn. Tio barn, alla vid perfekt hälsa, i besittning av stor styrka och uthållighet, tillsammans med livshistorier där sjukdomsjournaler lyser med sin frånvaro; detta är bilden vi har framför oss. Och det viktiga är att denna erfarenhet av Estes kan kopieras av vem som helst som följer hans exempel. Estes har visat att de flesta av människans näringsbehov inte är

i en klass för sig. De är i grunden desamma som hos andra djur. Människan har aldrig besuttit speciella fysiska behov som enbart gäller henne. Hon kan inte undgå straffen för att använda tillagad mat mer än vad råttan, kaninen, marsvinet, hunden, katten eller apan kan.

INVÄNDNINGAR

Under senare år har ett antal invändningar framförts mot råkostdieten. Den första och viktigaste av dessa rör frågan om smältbarhet. Det hävdas att människan har levt på tillagad mat i tusentals år. Under denna tid har hon förmodligen förlorat förmågan att smälta råa livsmedel utan obehag och utan irritation i matsmältningskanalen. Dessa livsmedel anses därför vara en orsak till gasbildning, kolit och magsår.

Människan har ätit tillagad mat under en stor del av sin historia. Till och med Pekingmänniskan, som levde för 500 000 till 1 000 000 år sedan, åt troligen tillagat kött, vilket indikeras av de talrika eldbrända djurben som hittats nära hans skelettrester. Detta betyder dock inte att vi bör göra detsamma; det betyder inte heller att våra matsmältningskanaler vid det här laget är väl anpassade till användningen av tillagad mat. Den största förekomsten av matsmältningsbesvär idag finns bland dem som använder mest tillagad mat. Civiliserade människor världen över kokar sin mat mycket grundligt tills alla fibrer har mjuknat och maten gjorts allt annat än irriterande. Men samtidigt är de mycket mottagliga för magsår och kolit, åkommor som sällan eller aldrig återfinns hos primitiva folk som till stor del lever på råkost. Människor som lider av svåra matsmältningsstörningar har fastat till återhämtning och följt fastan med permanent råkostdiet utan att besvären återkommit. Ofta uppstår dock endast tillfälliga resultat i sådana fall om konventionell kost av mjuk, tillagad mat används efter fastan. De irriterande egenskaperna hos råkost är inbillade. Dessa livsmedel förebygger kolit och magsår snarare än att orsaka dem.

Det är sant att vissa människor lider av matsmältningsbesvär (vanligtvis i form av tarmgaser) när de använder råkost. Men i praktiskt taget varje fall beror detta på underlåtenhet att tugga maten tillräckligt. Råa livsmedel bör tuggas grundligt tills de är väl blandade med saliv och helt flytande eller sönderdelade i mycket små partiklar. Om detta görs kommer de inte att ge upphov till obehag och kommer att smältas lätt. Det första stadiet av matsmältningen börjar i munnen och kommer inte att slutföras utan

grundlig tuggning.

Den andra invändningen mot råkostdieten är att okokt mat är osmaklig. Matlagning sägs vara nödvändig för att göra de flesta livsmedel tilltalande för smaken. En rå kost, hävdas det, skulle ta bort glädjen i att äta. Den skulle därmed vara opraktisk även om det vore den mest hälsosamma kosten.

Människans val av mat bestäms till stor del av vana, sed och tradition. Hon gillar tillagad mat eftersom hon alltid har ätit den. Men för dem vars smaklökar aldrig har fördärvats genom användningen av den konventionella civiliserade kosten, är tillagad mat inte särskilt eftertraktad. Vi kan betrakta rått kött som den mest avskyvärda av livsmedel, men en söderhavsbo, som fortfarande håller sig till sin ursprungliga kost, skulle ställa till med ett förfärligt oväsen om du försökte tillaga hans fisk. För honom är hel, rå, nydödad fisk en uppskattad delikatess.

Ociviliserade människor som lever på råa livsmedel under hela sin barndom måste tränas för att anamma den tillagade kosten. Pressen rapporterade den 7 december 1930 om fallet med ett litet spädbarn som hade fångats av en stor babian i Afrika. Under tretton år därefter levde denna unga människa med babianerna i deras vilda miljö. Vid fjorton års ålder fångades han av jägare och fördes tillbaka till sin mor. Det noterades snart att pojken var ”oerhört kraftfull” och kapabel att använda en 14 pund tung slägga i smedjan och sköta en tung svarv hela dagen utan minsta spår av trötthet. Modern har aldrig lyckats få honom att äta tillagad mat. Han lever på råa grönsaker och frukter, rå fisk och ägg, samt sådana flugor och insekter som han fångar och äter levande.

Ett liknande fall, som rör erfarenheterna av en ”kvinnlig Tarzan” funnen i Karpaternas skogar, rapporterades i pressen den 3 mars 1935. Denna vilda flicka fångades i ett avlägset distrikt där björnar, vargar och vildsvin finns i överflöd. Före tillfångatagandet utkämpade hon en hård strid mot ett stort antal kraftiga skogshuggare och uppvisade ”övermänsklig styrka”. Undersökningen avslöjade att flickan var Joanna Mandrilla, en person som hade försvunnit från sitt hem på en bondgård flera år tidigare. Efter att ha förts till ett asylväsen vägrade hon all tillredd mat men förtärde med god aptit blommor, växter och gräs. Precis som i fallet med babianbarnet gavs råa livsmedel undantagslöst företräde framför de som hade tillagats.

År 1940 rapporterade Ernie Pyle om ett fall med ett ungt barn som hade levt ensamt i El Salvadors djungler mellan

åldrarna två och fem. Under denna tid levde han på levande fisk, tropiska frukter och örter. Efter hans tillfångatagande rapporterades det att han ”inte ville äta tillagad mat”, även om han fann stor glädje i att konsumera rått kött och rå frukt. Det finns också incidenten med den 14-årige ”gasellpojken” som rapporterades i pressen den 28 augusti 1946. Han besatt en strålande fysik och var kapabel till nästan otroliga fysiska prestationer. (Jägarna som fann pojken levande med gasellerna i den syriska öknen, berättade när de körde jeep att han sprang i mer än 80 kilometer i timmen.) Pojken fann tillfredsställelse i en kost bestående uteslutande av gräs, rötter och vatten. Även efter att ha blivit tagen till ett asylboende betade pojken på asylens gräsmatta hellre än att konsumera mat som hade tillagats.

Dessa fall har nämnts här eftersom de demonstrerar den roll som vanan spelar i valet av mat. Vi kan träna oss själva att tycka om råa livsmedel lika väl som vi har tränat oss själva att tycka om tillagad mat tidigare. Faktum är att vi kan få mer njutning av råkostdieten än vi någonsin fick från någon annan. Det är ett obestridligt faktum bland observatörer att de som helt lever på råa livsmedel ofta får precis lika mycket njutning av att äta en bit rå, saftig frukt som du någonsin fick av det finaste bakverket. Ur smaklighetsaspekt är råkostdieten likvärdig med eller överlägsen alla andra.

Naturligtvis finns det ett fåtal livsmedel, såsom vissa sädesslag och grönsaker, som aldrig tilltalar smaken innan de tillagats. Men sådana livsmedel är inte oumbärliga. Det finns hundratals och åter hundratals livsmedel som är som mest välsmakande i sitt otillagade tillstånd. Denna stora variation avfärdar varje tanke på att vi måste fortsätta äta de livsmedel som kräver tillagning.

Kanske är den snabbaste metoden att vänja sig vid smaken av råa livsmedel att fasta. Många som ständigt klagar på att råkostdieten inte tillfredsställer dem, fastar i flera dagar och märker då att den ger allt de kan önska sig. En perverterad aptit normaliseras ofta under fasta. Begäret efter många av civilisationens tillagade maträtter går förlorat och önskan efter den naturliga, otillagade maten ökar. Detta betyder inte att du inte längre kan njuta av all mat efter en fasta, men det betyder att du förmodligen kommer att finna råkostdieten, i sig själv, helt tillfredsställande.

DEN SLUTGILTIGA LÖSNINGEN

Beslutet om huruvida människan bör kon-

att äta tillagad mat är självklart. Bevisen är så avgörande till förmån för en diet bestående av uteslutande råkost att detta knappast kan göras till föremål för vidare debatt. Axiomet för all vetenskaplig dietetik är detta: ju närmare ett livsmedel är sitt naturliga, otillagade och oförändrade tillstånd, desto bättre är det livsmedlet anpassat för att stödja liv. Naturen förser människan och alla andra djur med föda i den form som är i enlighet med kroppens behov. Hennes livsmedel har ännu inte förbättrats.

Tidernas största upptäckt var elden. När människan lärde sig att använda denna förbränningsprincip tog hon det första steget mot den nuvarande högindustrialiserade civilisationen. Men detta var inte allt; med upptäckten av elden kom den första omfattande förekomsten av sjukdomar hos människan. Hade människan begränsat användningen av eld till tekniska ändamål och självskydd, skulle vi idag vara en frisk ras med en ljus evolutionär framtid. Som det ser ut nu tvekar antropologer ofta inte att förutsäga den mänskliga rasens slutgiltiga utrotning. Det kan sägas att den enskilt största orsaken till degeneration hos människan är användningen av eld vid tillagning av mat. Om människans evolutionära kurs leder nedåt mot utrotning, kommer det att vara tillagad mat som bär ett huvudansvar för hennes svåra situation. Om hon återtar sin position som ett starkt, friskt djur, kommer det utan tvekan delvis att bero på hennes ökade användning av råkost.

Det kan inte förnekas att kortvarig tillagning och ångkokning av mat är mindre destruktivt än de konventionella metoderna. Men detta kan inte användas som en logisk ursäkt för matlagning. När allt kommer omkring finns det egentligen inget som heter vetenskaplig matlagning. De så kallade vetenskapliga metoderna är i högsta grad helt enkelt kompromisser. De är endast av värde i den meningen att de sänker värdet på livsmedel mindre än vad den konventionella kokkonsten gör. Vi måste avstå från matlagning som sådan och sluta leta efter substitut.

En diet med enbart råkost är idealisk för människan. Detta faktum måste erkännas av alla som hoppas kunna följa ett rationellt system för terapi eller ett hälsosamt levnadssätt. Läkare såväl som lekmän måste lägga största vikt vid otillagad mat. Spisen måste förvisas till den mörka tidsåldern i människans dietetiska historia. Behovet i djurvärlden av naturlig, otillagad föda fastställdes genom en miljard år av dietetiska vanor. Människan kan inte, under sin mycket korta existens på jorden, ändra detta behov. Varje försök att göra det måste mötas av fysisk degeneration, tidig senilitet och förkortad livslängd. Ingen annan slutsats baserad på vetenskaplig analys kan nås.

KAPITEL 8

Den Fruktarianska Kosten

Planering av den perfekta näringsregimen

I århundraden har det funnits rörelser, organisationer och grupper som har försökt bevisa att människan inte bör använda kött i sin kost. Likaså har det alltid funnits många som hävdat att ingen animalisk föda av något slag, inte ens mjölk och ägg, bör användas av människan. Andra har valt en medelväg och fördömt kött och ägg men tillåtit användning av mjölk. Den första klassen, de som endast motsätter sig kött, kallas vanligtvis lakto-ovo-vegetarianer. Den andra klassen, de som motsätter sig ägg såväl som kött, men tillåter mjölk i kosten, är laktovegetarianer. Den tredje klassen, som endast använder livsmedel från växtriket, är strikta vegetarianer.

Motiven som ger incitament till dessa olika typer av vegetarianers aktiviteter grundar sig på en blandning av etik, filosofi, religion och vetenskap. Vissa vegetarianer motsätter sig kött som föda eftersom det kräver slakt av djur. Denna slakt betraktar de som omoralisk och säger att den innebär för mycket grymhet. Andra, som använder det religiösa argumentet, hävdar att Bibeln talar till förmån för en exklusiv kost av växtbaserade livsmedel. Några av vegetarianerna motsätter sig ägg och mjölk eftersom användningen av dem som mänsklig föda antas störa Naturens normala planer. Genom att använda dessa livsmedel hävdar de att vi blir parasiter på hönan och kon. Ibland hittar man en vegetarian som tror att människan genom att äta kött utvecklar en tendens att vara grym, vilket leder till krig. Och sist men inte minst har vi de vegetarianer som insisterar på att vi endast bör leva på växternas "reservdelar". De hävdar att våra matvanor bör överensstämma med Naturens ”symbiotiska norm”, vilket kräver samarbete snarare än förstörelse av växter och djur. Dessa vegetarianer rekommenderar inte rotfrukter, såsom morötter och lök, eftersom användningen av dem kräver att hela växten förstörs.

Vegetarianrörelsen var dömd från början eftersom ledarna misslyckades med att nå någon överenskommelse om vad som utgör en normal vegetarisk kost och eftersom de injicerade etik, filosofi och religion i vad som borde vara

strikt en vetenskap. Människor är ofta ganska villiga att leva på växtbaserad föda för att behålla sin hälsa, men de är mindre in- tresserade av att vara snälla mot djur och att äta enligt Bib- liska instruktioner eller enligt de så kallade lagarna om symbio- s. Forskare är likaså intresserade av den växtbaserade kosten i- den mån den påverkar utvecklingen av sjukdomar, men de bryr sig inte om att studera de moraliska effekterna av att använda animaliska livsmedel. Och allt detta är väl och bra. Etik, filosofi och reli- gion har ingen plats i den moderna näringsvetenskapen. Det hygieniska värdet av varje diet som utesluter ett eller flera ani- maliska livsmedel bör fastställas av vetenskapen och vetenskapen allena.

När vi väl vänder oss till vetenskapen finner vi att den växtbaserade kosten är mycket effektiv. Faktum är att den största mängden bevis verkar tala för ståndpunkten att ingen animalisk föda av något slag är lämplig för människokroppen att använda och att de alla bidrar till att framkalla sjukdom. Men detta betyder inte att vilken växtbaserad kost som helst kommer att ge god hälsa. I själva verket gör de flesta inte det. Många strikta vegetarianers dieter är mycket dåligt balanserade och är inte på något sätt hälsofrämjande. De leder ofta till ett fysiskt tillstånd som är sämre än hos människor som använder en blandad kost av både växtbaserade och animaliska livsmedel.

De verkligt hälsosamma växtätarna — de som besitter de finaste kropparna och som är högst immuna mot sjukdomar — är fruktarianerna. Den fruktariska kosten består av produkter från växtriket som är läckra och tilltalande för vår smak i sitt naturliga, otillagade tillstånd. Eftersom frukter, grönsaker och nötter är de livsmedel som uppfyller denna kvalifikation på ett idealiskt sätt, är de de primära livsmedel som används av fruktarianen. Den strikta vegetariska kosten skiljer sig huvud- sakligen från fruktarianens genom att den vanligtvis består övervägande av spannmål, bröd och stärkelsereika rotfrukter, medan den fruktariska kosten främst består av frukter. De flesta vegetarianer närmar sig inte ens frukt- grönsaks-nöt-idealet. Deras dieter ska inte förväxlas med fruktarianens.

Vid en första anblick verkar den fruktariska kosten kanske gränsa till fantasi. Den kräver revolutionerande förändringar i den konventionella näringsplanen. Men icke desto mindre, sett ur vetenskaplig synvinkel, är den fruktariska kosten idealisk för människan. Detta ses bäst när vi betraktar människans anatomiska struktur, hennes proteinbehov, hennes kolhydratbehov, kroppsvätskornas alkalinitet och effekterna av specifika animaliska livsmedel på den mänskliga kroppen.

JÄMFÖRANDE ANATOMI

Låt oss först titta på förhållandet mellan kostvanor och den anatomiska utvecklingen hos de olika djuren. Djur kan delas in i flera grupper beroende på deras kostvanor. De är herbivora, carnivora, graminivora, omnivora och frugivora. Herbivora är växtätare. De trivs bäst på en kost av grova växter, rotfrukter och olika sorters gräs. Kon, hästen, fåret, hjorten och de flesta andra betande djur tillhör denna klass. Carnivora är de som huvudsakligen eller helt lever på djurkött och inkluderar djur som räven, vargen, lejonet och tigern. Graminivora är de djur som till stor del lever på spannmål och frön från alla typer av gräs. Dessa är huvudsakligen begränsade till fågelriket. Men trots det är få fåglar strikt graminivora, för utöver spannmål och frön äter de ett överflöd av insekter och maskar. De omnivora djuren äter en blandad kost bestående av både djurkött och många sorters växter. De frugivora djuren lever på frukter, nötter och växternas späda skott, rötter, knoppar och blad. Deras kost är egentligen en fruktbaserad kost eller ligger mycket nära en sådan. Bland frugivora finns de högre medlemmarna av primatfamiljen (liksom några av de lägre primaterna), inklusive schimpansen, gorillan, orangutangen och gibbonen. Vid sällsynta tillfällen (troligen i tider av födobrist) kan gibbonen och möjligen de andra högre primaterna äta några fågelägg eller insekter, men deras normala kost förblir i grunden frukt, växter och nötter.

Nu är problemet att avgöra vilken av dessa grupper människan tillhör. Vid en första anblick kan man tro att människan till sin natur är ett omnivort djur, eftersom hon delar upp sin kost ganska jämnt mellan växt- och animaliska livsmedel. Men en närmare undersökning visar att människans anatomiska struktur inte alls liknar de omnivora djurens. Inte heller liknar den carnivoras, herbivoras eller graminivoras. Ur alla synvinklar står människan närmast de frugivora djuren. Hennes matsmältningskanal och skelettstruktur liknar de högre primaternas och skiljer sig tydligt från de andra djurens.

Naturalister har alltid hävdat att djurens normala kostvanor undantagslöst är relaterade till deras tanduppsättning. Paleontologer klassificerade kostvanorna hos förhistoriska fossila djur efter antalet och typen av tänder dessa djur besitter. Var och en av de fem distinkta typerna av djurliv besitter tandmönster som är karakteristiska

enbart av det. Det är anmärkningsvärt i detta sammanhang att människans tänder nära liknar de hos människoaporna och är helt annorlunda i både antal och typ än de hos andra djur. Gorillan, schimpansen och orangutangen har vardera 32 tänder. Dessa inkluderar 12 molarer, 8 premolarer, 8 framtänder och 4 hörntänder, exakt samma ordning och antal som hos människan. Det är sant att människan besitter små hörntänder (cuspider), men detta gör henne inte till ett köttätande djur som många vill få oss att tro. Även människoaporna har hörntänder, faktiskt större än människans. Innehavet av hörntänder kräver uppenbarligen inte köttätande, annars skulle vi inte finna dessa djur med frugivora (fruktätande) kostvanor. Om vi inte ska bortse från rönen inom paleontologi och antropogenes måste vi betrakta människans tanduppsättning som bevis för att hon är ett frugivort djur.

Tunntarmen hos alla högre primater är mycket längre, i förhållande till kroppslängden, än hos rovdjuren. Människans tarmkanal är ungefär 12 gånger kroppens längd; rovdjurens är tre till fyra gånger kroppens längd. De olika längderna tjänar specifika syften. Ju kortare kanalen är, desto snabbare görs maten av med och desto mindre tid har den på sig att ruttna. Ju längre kanalen är, desto längre stannar maten kvar i kroppen och desto längre tid har den på sig att smältas grundligt.

När kött äts av köttätande djur passerar det genom tarmkanalen innan förruttnelsen har blivit långt framskriden. Sålunda produceras få toxiska slutprodukter. Kanske är en av anledningarna till att många rovfåglar kan leva så utomordentligt långa liv att deras tarmkanaler är bland de kortaste som något djur besitter. Deras avföring innehåller nästan ingen bakterieflora, vilket tyder på mycket liten förruttnelse.

De frugivora djuren, inklusive människan, besitter tarmkanaler som inte tillåter matsmältning av djurkött utan att betydande förruttnelse sker. Den rika bakteriefloran och den stötande lukten från köttätares avföring är bevis på den stora mängd förruttnelse som har ägt rum. Människans tarmkanal är anpassad för frukt, grönsaker och nötter. Dessa livsmedel stannar kvar i kroppen tillräckligt länge för att tillåta grundlig matsmältning med mycket liten förruttnelse. Det finns lite eller ingen bakterieflora i avföringen hos fruktarianer.

Värt att notera är också de stora skillnaderna i magarna hos de olika djurgrupperna. Magsäcken hos

varje grupp förefaller vara utformad eller utvecklad i enlighet med naturen hos den föda som äts. Människans magsäck är uppdelad i kardia- och pyloruspartier, och dess inre yta är täckt med veck som kallas korrugeringar eller rugae. Magsäcken hos köttätare (carnivora) och allätare (omnivora) är en enkel, rundad säck och saknar korrugeringar. Växtätares (herbivora) magsäck är å andra sidan mycket komplicerad, ligger tvärs över buken och är uppdelad i tre till sju fack (vanligtvis tre eller fyra). Varje specifik typ av magsäck är anpassad till givna typer av föda. Köttätarnas enkla magsäck är väl anpassad för matsmältning av animaliskt kött, men den är inte på något sätt kapabel att smälta växtätarnas grövre gräs. Människans mage kan enkelt hantera frukter, späda växter och nötter, men den når inte fullständig framgång i att hantera alla andra typer av föda. Växtätarnas magsäck är specifikt anpassad för matsmältning av grövre gräs och örter. Varje typ av magsäck har sina matsmältningsbegränsningar, och vi får inte gå utöver dessa begränsningar om vi önskar och förväntar oss bästa möjliga hälsa.

Naturalister, anatomer och zoologer har enhetligt erkänt dessa punkter, i den mån de påverkar människans plats i naturen och hennes normala dietiska karaktär. Linné placerade människan zoologiskt i ordningen Primater på grund av hennes likhet i kroppsorganisation med djur i den gruppen. Han sade att människans organism, jämförd med andra djurs, visar att ”frukter och saftiga grönsaker utgör hennes mest naturliga föda.” Huxley, den berömde brittiske naturalisten, hävdade när han angav människans exakta position i ordningen Primater, att oavsett vilka ”organsystem som studeras, leder jämförelsen av deras modifieringar i apserien till ett och samma resultat – att de strukturella skillnader som skiljer människan från gorillan och schimpansen inte är lika stora som de som skiljer gorillan från de lägre aporna.” Den tyske naturalisten Haeckel bekräftar detta beslut och hävdar att människan ”är närmare släkt med de högsta aporna än vad de senare är med de lägsta aporna.”

Cuvier var på sin tid kanske den främsta auktoriteten på jämförande anatomi. När han refererade till människans dietiska natur förklarade han: ”Människans naturliga föda förefaller därför, att döma av hennes struktur, bestå av frukter, rötter och andra delar av saftiga grönsaker – och hennes hand erbjuder alla möjligheter att samla in dem. Hennes korta och måttligt starka käkar å ena sidan, och hennes hörntänder...”

att vara lika i längd med de återstående tänderna, och hans molarer å andra sidan, skulle tillåta honom varken att livnära sig på gräs eller sluka kött, om dessa födoämnen inte dessförinnan tillretts genom kokning."

Thomas Bell, föreläsare i anatomi vid Guy's Hospital i London, har i sina *Physiological Observations on the Natural Food of Man Deduced from the Character of His Teeth* konstaterat: "Den åsikt som jag dristar mig att ge har inte bildats i hast, och inte heller utan vad som för mig framstått som tillräckliga grunder. Det är inte, tror jag, att gå för långt att säga att varje faktum kopplat till mänsklig organisation går ut på att bevisa att människan ursprungligen skapades som ett frugivort (fruktätande) djur, och därför troligen tropiskt, eller nästintill så, i sin geografiska situation. Denna åsikt härrör främst från bildningen av hans tänder och matsmältningsorganen, såväl som från karaktären på hans hud och den allmänna strukturen på hans lemmar. Om analogi tillåts ha någon vikt i argumentet, ligger den helt på den sida av frågan som jag just har tagit. De djur vars tänder och matsmältningsapparat mest liknar vår egen, nämligen aporna, är utan tvekan frugivora."

Andra anatomer följer en liknande tankegång. Professor Lawrence, den engelske anatomen, anmärker: "Oavsett om vi därför betraktar tänderna och käkarna eller de omedelbara instrumenten för matsmältning, liknar den mänskliga strukturen nära den hos simia eller aporna, vilka alla, i det naturliga tillståndet, är helt frugivora." Sir E. Ray Lankester följer upp med sitt uttalande som refererar till människan som "härstammande troligen från öst, i ett varmt men inte ett tropiskt klimat, livnärande sig på rika och rikliga frukter, spred han sig ändå gradvis över hela världen och uppvisar inte någon väsentlig modifiering av strukturen — ingen modifiering så stor att den förhindrar korsning." Dr. Richard Lehne sammanfattar, efter att ha gjort en uttömmande jämförande-anatomisk studie, sin slutsats med följande ord: "helt bortsett från de fysiologiska rönen inom näringsvetenskapen, vilka ständigt förändras och alltid är i en obestämd form, bevisar den jämförande anatomin — och stöds av de miljontals år gamla dokumenten från paleozoologin — att mänskliga tänder i sin ideala form har en rent frugivor karaktär."

På följande sida återges ett diagram från Emmet Densmores *How Nature Cures*, publicerad 1892. Trots diagrammets tidiga ursprung, för över ett halvt sekel sedan, stämmer de presenterade fakta lika väl idag som då, och

JÄMFÖRANDE ANATOMI

CARNIVORA (KÖTTÄTARE)	OMNIVORA (ALLÄTARE)	HERBIVORA (VÄXTÄTARE)	ANTROPOIDA APOR	MÄNNISKA
Zonär placenta Fyrfotade Har klor Går på alla fyra Har svans Ögonen ser åt sidan Hud utan porer	Icke-deciduat placenta Fyrfotade Har hovar Går på alla fyra Har svans Ögonen ser åt sidan Hud med porer	Icke-deciduat placenta Fyrfotade Har hovar Går på alla fyra Har svans Ögonen ser åt sidan Hud med porer (utom hos tjockhudingar som elefanten)	Diskoidal placenta Två händer och två fötter Platta naglar Går upprätt Utan svans Ögonen ser framåt Miljontals porer	Diskoidal placenta Två händer och två fötter Platta naglar Går upprätt Utan svans Ögonen ser framåt Miljontals porer
Något utvecklade framtänder Spetsiga kindtänder Tandformel: *5 till 8 . 1 . 5 till 8* *5 till 8 . 1 . 6 . 1 . 5 till 8* Små spottkörtlar	Mycket välutvecklade framtänder Kindtänder i veck Tandformel: *8 . 1 . 2 till 3 . 1 . 8* *8 . 1 . 2 till 3 . 1 . 8* Välutvecklade spottkörtlar	Tandformel: *6 . 0 . 0 . 0 . 0 . 6* *6 . 1 . 6 . 6 . 1 . 6* Välutvecklade spottkörtlar, särskilt hos idisslare	Välutvecklade framtänder Trubbiga kindtänder Tandformel: *5 . 1 . 4 . 1 . 5* *5 . 1 . 4 . 1 . 5* Välutvecklade spottkörtlar	Välutvecklade framtänder Trubbiga kindtänder Tandformel: *5 . 1 . 4 . 1 . 5* *5 . 1 . 4 . 1 . 5* Välutvecklade spottkörtlar
Sur reaktion i saliv och urin Sträv tunga Mjölkkörtlar på buken	Saliv och urin sura Slät tunga Mjölkkörtlar på buken	Saliv och urin sura Slät tunga Mjölkkörtlar på buken	Alkalisk reaktion i saliv och urin Slät tunga Mjölkkörtlar på bröstet	Alkalisk reaktion i saliv och urin Slät tunga Mjölkkörtlar på bröstet
Magsäck enkel och rundad Tarmkanal 3 gånger kroppens längd Tjocktarm (colon) slät Lever på kött	Magsäck enkel och rundad, stor blindsäck Tarmkanal 3 gånger kroppens längd Tarmkanal slät och vindlande Lever på kött, as och växter	Magsäck i tre avdelningar (hos kamel och fyra hos vissa idisslare) Tarmkanalens längd varierar beroende på art, men är vanligtvis 10 gånger längre än kroppen Tarmkanal slät och vindlande Lever på gräs, örter och växter	Magsäck med tolvfingertarm (som en andra magsäck) Tarmkanal 12 gånger kroppens längd Tjocktarm (colon) vindlande Lever på frukt och nötter	Magsäck med tolvfingertarm (som en andra magsäck) Tarmkanal 12 gånger kroppens längd Tjocktarm (colon) vindlande Lever på frukt och nötter

bör en gång för alla undanröja varje tvivel om människans ursprung som ett frugivort (fruktätande) djur. Vår grundläggande kunskap gällande jämförande anatomi förvärvades under artonhundratalet genom arbeten av naturalister som Darwin, Huxley, Haeckel och andra. Fakta som presenteras i tabellen är i fullständig överensstämmelse med dessa mäns rön, liksom med rönen från vår tids naturalister och jämförande anatomer.

Det kan nämnas, i samband med tabellen, att klassificeringen av människans kost och urin tycks ha gjorts i enlighet med hans struktur och fysiologi snarare än utifrån vad man kan observera i den civiliserade människans värld. Det är välkänt att människan för närvarande inte lever på frukt och nötter och att hans urin inte är alkalisk, men eftersom människans struktur och fysiologi förutsätter användningen av en frugivor kost, och eftersom en sådan kost producerar en alkalisk urin, gjordes klassificeringarna uppenbarligen med dessa tankar i åtanke.

Det finns inget behov här av att gå in på fullständiga detaljer gällande varje aspekt av jämförande anatomi. Tillräckliga fakta har givits för att indikera att människan måste klassificeras tillsammans med de frugivora djuren. I varje avseende — tändernas formation, magsäckens form, tunntarmens längd, mjölkkörtlarnas placering, spottkörtlarnas storlek, leverns storlek, placentatypen, extremiteternas form, etc., etc. — representerar människan urtypen för frugivora. Inte i något avseende liknar han vare sig carnivora (köttätare), herbivora (gräsätare) eller omnivora (allätare).

Som regel faller medicinska skribenter och vegetarianer likaså i samma misstag när de fastställer människans dietetiska karaktär. Nästan undantagslöst delar de in djurriket i två eller tre distinkta grupper — carnivora, herbivora och emellanåt omnivora. De medicinska skribenterna går till stor längd för att visa hur människans anatomiska struktur skiljer sig från herbivoras. Vegetarianer, å andra sidan, gör allt för att peka på skillnaderna mellan människan och de carnivora och omnivora djuren. Båda grupperna är naturligtvis framgångsrika. Det är en enkel sak att visa hur människan skiljer sig från herbivora, och det är lika enkelt att visa hur han skiljer sig från carnivora och omnivora. Vad medicinska skribenter misslyckas med att påpeka är skillnaden mellan människan och de köttätande djuren, och vad vegetarianer misslyckas med att påpeka är skillnaden mellan människan och de gräsätande djuren. Båda grupperna misslyckas helt med att erkänna att en frugivor klass av djur ens existerar. De verkar

att vara omedveten om de grundläggande rönen inom paleontologi, antropogenes och zoologi. Som ett resultat måste deras analys vara ofullständig och deras slutsatser felaktiga.

Fakta rörande den jämförande anatomin visar det felaktiga i att försöka tillämpa resultaten av köttätande bland vita råttor på människan (vilket ständigt görs av universitetsforskare). De indikerar också det felaktiga i att försöka bevisa att, bara för att en viss grupp av köttätande, allätande eller växtätande djur klarar sig bra på en viss diet, skulle en liknande diet vara väl lämpad för människan. Varje djurgrupp har sina egna kostbehov och begränsningar, vilka till stor del bestäms av djurets anatomiska struktur.

Människans plats i naturen är tydlig. Hennes evolutionära trend har gett henne en kropp som liknar de andra frugivora (fruktätande) djurens. Liksom sina nära släktingar har hon en anatomisk struktur som dikterar lämpligheten i att använda frukter, späda växter och nötter som sin basföda.

FRÅGAN OM PROTEINER

Proteinernas byggstenar består av 21 aminosyror. Nio av dessa har bevisats vara nödvändiga för att upprätthålla liv och tillväxt. Några andra är "praktiska" i den meningen att djur trivs bättre om de får dem. Proteiner som innehåller alla de essentiella aminosyrorna, såväl som de praktiska, kallas fullständiga eller förstklassiga. Ett livsmedel som innehåller fullständigt protein kommer att stödja liv och tillväxt om det används som den enda proteinkällan i kosten. De livsmedel som innehåller ofullständigt protein kommer inte i sig själva att stödja liv och tillväxt.

Det hävdas ofta att svårigheten att erhålla fullständiga proteiner på en fruktbaserad diet gör en sådan diet farlig, utom när den hanteras av en expert. Men så är det verkligen inte. Ett barn som lever på en fruktbaserad diet skulle knappast kunna undgå att få tillräckligt med fullständigt protein om han helt enkelt använde växtfödan enligt sina egna instinktiva önskningar. När allt kommer omkring finns det ett överflöd av växtföda som förser oss med fullständiga proteiner av högsta biologiska värde. Forskning av Cajori, Van Slyke och Osborn har slutgiltigt visat att proteinet i de flesta nötter är av allra finaste typ och innehåller alla de essentiella och praktiska aminosyrorna. Bland de nötter som besitter fullständiga proteiner finns smörnötter, pekannötter, hasselnötter, paranötter, valnötter, svarta valnötter, mandlar, pinjenötter, kastanjer och kokosnötter.

Förutom att vara fullständigt, är proteinet i de flesta nötter

är av hög biologisk kvalitet. Undersökningar vid Yale University och forskningsarbetet av Dr. Hoobler, vid Detroit Women's Hospital and Infant's home, visar båda på nötproteinets överlägsenhet. De forskningsmetoder som användes av Dr. Hoobler utgjorde ett mycket känsligt biologiskt test av proteinet i födan, och det visade att proteinet i nötter inte bara ger större näringseffektivitet än proteinet i kött, mjölk och ägg, utan att det också är mer effektivt än en kombination av animaliska proteiner.

Kokosglobulin är kanske det bästa av nötproteinerna. Johns, Finks och Pacel, vid Protein Investigation Laboratory vid det amerikanska jordbruksdepartementet (U.S. Department of Agriculture), fann att detta protein gav en övernormal tillväxt hos unga råttor när det användes som det enda proteinet i kosten. Med andra ord växte råttorna snabbare än de skulle ha gjort om de fått kött, ägg, mjölk eller något annat proteinrikt livsmedel. McCandish och Weaver har också funnit att proteinet i kokosnötter är överlägset det i andra livsmedel, och hävdar att kokosmjöl är av större värde än sojamjöl. Eftersom sojabönan är likvärdig i biologiskt värde med vilket som helst av de animaliska proteinerna, skulle detta innebära att kokosproteinet är i en klass för sig och kanske är det finaste protein man känner till.

Ingen fruktarian behöver oroa sig över sin proteintillgång. Varje välbalanserat urval av vegetabiliska livsmedel bör tillgodose kroppens proteinbehov mycket väl; i själva verket kommer det att tillgodose dem långt bättre än den allsidiga kosten (omnivor diet), eftersom den tillför proteinet i precis rätt mängder.

Alla tillgängliga bevis tyder på att en proteinfattig kost bestående av vegetabiliska livsmedel är mest gynnsam för bästa hälsa. Under 1800-talet utförde två stora tyska vetenskapsmän, Justus Freiherr von Liebig och Karl von Voight, experiment för att fastställa hur mycket protein kroppen behöver varje dag. Liebig antog att eftersom muskler till stor del består av protein, bör vi använda en kost som är mycket rik på denna näringsfaktor. Senare utförde Voight experiment med hundar, vars resultat fick honom att tro att det dagliga mänskliga behovet är 118 gram.

Det är nu känt att slutsatserna från Liebig och Voight inte är korrekta. Muskler kan byggas upp av vegetabiliska livsmedel som har ett relativt lågt proteininnehåll lika väl som de kan från djurkött. Och de experiment med hundar som utfördes av Voight kan knappast tillämpas på människor, för proteinbehovet hos hundar och andra köttätande djur skiljer sig från behoven hos de frugivora (fruktätande)

djur.

De mest exakta nuvarande uppskattningarna av kroppens dagliga proteinbehov varierar från cirka 22 till 30 gram. Dessa uppskattningar är baserade på experiment med människor. Prof. Henry Sherman, vid Columbia University, anger det dagliga behovet till 30 till 50 gram, men det är troligt att de andra uppskattningarna, som inkluderar de från den svenske forskaren Ragnar Berg, är mer korrekta. Men även 30 till 50 gram protein är inte mycket. Det skulle enkelt kunna tillgodoses genom en kost bestående av vegetabiliska livsmedel.

Dr. Mikkel Hindhede, från Danmark, genomförde den första masstillämpningen av en kost med mycket lågt proteininnehåll på en hel nation. Under första världskriget utsågs denne läkare till livsmedelsadministratör i Danmark. I ett försök att förhindra livsmedelsbrist sänkte han kraftigt produktionen av boskap och gav de vegetabiliska livsmedlen till den mänskliga befolkningen istället för till djuren. Eftersom i genomsnitt endast 10 procent av värdet av vegetabiliska livsmedel återvinns i mjölk, ägg och kött från djur, är det uppenbart att detta innebar en stor besparing ur näringssynpunkt. Men Hindhede upptäckte så småningom att den minskade användningen av animaliska livsmedel innebar mycket mer än så. Inom ett års tid hade dödligheten sjunkit med 40 procent. Dessutom fick det danska folket en större motståndskraft mot sjukdomar. När den stora influensaepidemin spred sig genom Europa var det bara Danmark som undkom. De andra nationerna, som använde sina proteinrika dieter bestående till stor del av animaliska livsmedel, led svårt. Deras folk dog i tusental.

Nötter är rika på protein, men de används inte i en sådan utsträckning i den frugivora kosten att kroppen får ett överskott av detta material. De normala önskemålen hos en frugivor kräver ett brett utbud av vegetabiliska livsmedel utan något särskilt beroende av nötter. Frukt är de främsta livsmedlen som används och begäret efter nötter är i enlighet med kroppens behov av protein. Kött, ägg, mjölk och ost — dessa är alla proteinrika livsmedel som inte behövs. Deras överdrivna protein fungerar som en börda för kroppen och gynnar utvecklingen av sjukdomar.

DEN BÄSTA KÄLLAN TILL KOLHYDRATER

Förutom att tillgodose kroppens proteinbehov på ett idealiskt sätt, tillför den frugivora kosten de rätta mängderna kolhydrater i en form som kroppen lättast kan använda. Kolhydrater delas in i två klasser, stärkelse och sockerarter. Innan stärkelsen kan tas upp av

blod måste de genomgå en lång matsmältningsprocess som omvandlar dem till en form av socker. Detta socker representerar en stärkelse i ett tillstånd av fullständig matsmältning och kan användas nästan omedelbart av kroppen.

Sockerarter, så som de finns i söta frukter som dadlar, bananer, druvor, persimoner, etc., är praktiskt taget försmälta. De är den finaste formen av kolhydrater. Istället för att genomgå en lång matsmältningsprocess som stärkelser gör, är de redo för nästan fullständig absorption med mycket lite eller inget matsmältningsarbete krävt. Detta är ytterst ekonomiskt ur synvinkeln av kroppens tillgängliga energiförråd, för den energi som inte används i matsmältningsprocessen kan användas för andra ändamål. Matsmältning av stärkelse innebär en onödig energiförbrukning för kroppen. Hur mycket bättre är det inte att få sina kolhydrater i form av fruktsocker som snabbt och lätt absorberas och assimileras med ett minimum av ansträngning.

De primära källorna till kolhydrater i den konventionella kosten är spannmål och rotfrukter. Dessa livsmedel är stärkelserika livsmedel och om de inte är grundligt tillagade (vilket orsakar en stor mineral- och vitaminförlust) innehåller de lite eller inget socker. Även efter tillagningsprocessen kräver dock kolhydraterna i dessa livsmedel vanligtvis mycket matsmältning. När det gäller spannmål förändrar tillagningen endast obetydligt stärkelsen och omvandlar den aldrig till socker. Rotfrukter som vit potatis hjälps lite mer. Efter att de har tillagats kräver deras stärkelse mindre matsmältning än rå stärkelse. Det är dock på intet sätt likvärdigt med de sockerarter som finns i frukter.

I fruktarian-kosten reduceras användningen av stärkelse till ett minimum. Den primära källan till socker är färsk mogen frukt. Sockerinnehållet i de flesta saftiga frukter varierar från 10 till 20 procent, medan de sötaste frukterna, såsom dadlar och torkade fikon, ofta innehåller så mycket som 70 procent rent socker. Det är en vanlig uppfattning att bananer är en stärkelserik mat, men en riktigt mogen banan innehåller nästan ingen stärkelse. I mognadsprocessen omvandlas stärkelsen till socker. De primära stärkelserna som finns i fruktarian-kosten är de från grönsaker och i mindre utsträckning vissa nötter. Sett som en helhet är fruktarian-kosten låg på stärkelse och innehåller endast en liten bråkdel så mycket stärkelse som antingen en vegetarisk eller konventionell kost. Men den förser oss med rikliga mängder kolhydrater och dessa i deras finaste tillgängliga form, som socker.

HYPO — ALKALINITET

För att bevara bästa möjliga hälsa får den normala alkaliniteten i kroppsvätskorna inte reduceras i någon större utsträckning. Alla kroppens celler badar i alkaliska vätskor; endast i ett tillstånd av död kan dessa vätskor bli sura. Men även den minsta sänkning av alkaliniteten i dessa vätskor kan störa kroppens funktioner. Den patient som lider av en sänkning av alkaliniteten sägs ha hypo-alkalinitet eller, som det mer vanligt kallas, acidos. Hans blod och andra kroppsvätskor är inte sura men besitter högre surhetsgrad och lägre alkalinitet än de borde.

Hypo-alkalinitet i kroppsvätskorna är en framträdande orsak till toxemi med dess resulterande sjukdomar. Dessutom tömmer det kraftigt de alkaliska mineralreserverna. Kroppen använder sina alkaliska mineralsalter för att neutralisera syror, och om dessa syror tillåts ackumuleras i överkant kommer de alkaliska mineralerna att lakas ut från vävnaderna för att tjäna sina syften. Många bristsjukdomar beror på just sådana förhållanden. Syrorna finns i för stora mängder och kroppens alkaliska reserver är inte tillräckliga för att neutralisera dem. Om kroppen då inte drar nytta av sina egna vävnader för dessa element sker en progressiv syramättnad av kroppen, ett verkligt toxiskt tillstånd. Under alla omständigheter måste offret lida. Antingen töms hans kropp på sina vitala mineraler eller så förgiftas den av ett överskott av syror.

Förstå nu att syror i sig själva inte är skadliga såvida de inte förekommer i överdrivna mängder. Så länge kroppens reserv av alkaliska salter kan neutralisera dem sker ingen skada. Men den konventionella kosten tillåter inte kroppen att förvärva en adekvat alkalisk reserv, inte heller förhindrar den utvecklingen av ett överskott av syraelement. Raffinerade livsmedel är i allmänhet berövade sina alkaliska mineraler och lämnar därför en sur aska efter att ha använts av kroppen. Kött, ost, ägg, nästan alla spannmål och de flesta nötter — dessa är alla livsmedel som ger sur aska. De alkaliska livsmedlen är mjölk och nästan alla frukter och grönsaker, med de främsta undantagen katrinplommon, plommon och tranbär. Det normala förhållandet mellan alkaliska element och syror i kroppen är 80 procent mot 20 procent, och samma förhållande bör tillämpas på den kost som används. Om minst 80 procent av de livsmedel som används huvudsakligen består av alkaliska mineraler kommer den alkaliska reserven att vara normal och kroppen behöver inte hämta dessa element från sina vävnader för att neutralisera syrorna. Dessutom, om livsmedel med sur aska hålls nere vid 20 procent

nivå kommer antalet alkaliska element som krävs för att neutralisera syrorna att vara relativt litet. Under sådana förhållanden fungerar kroppen smidigt. Den lider inte av syraöverskott och den bibehåller en stark alkalisk reserv, vilket tar bort behovet av att offra vävnadernas alkaliska element.

Varken den genomsnittliga strikta vegetarianen eller den konventionella allätarkosten tillför de alkaliska och sura elementen i deras rätta förhållande. Båda dieterna saknar tillräckligt med alkalier och de tillför ett stort överskott av syrabildande livsmedel. Vegetarianen, som vanligtvis äter för mycket spannmål och för mycket bröd på bekostnad av alkaliska frukter, kommer oundvikligen att lida i viss utsträckning av hypo-alkalinitet. Allätarkosten, genom att tillföra många syrabildande livsmedel såsom kött, ost och ägg, liksom syrabildande växtföda, misslyckas helt med att förse kroppen med de alkaliska element den behöver. Dessutom innehåller allätarkosten för mycket protein. Slutprodukterna av proteinöverskott är urinsyra, fosforsyra, salpetersyra och svavelsyra. Dessa måste alla neutraliseras av de alkaliska baserna innan de kan elimineras av kroppen.

Den perfekta kosten ur synpunkten att tillföra det rätta förhållandet mellan alkalier och syror är den fruktariska kosten. Det är den enda diet som ger både ett överflöd av alkaliska element och små mängder sura element. Den huvudsakliga delen av den fruktariska kosten består av frukter och grönsaker som tillför de alkaliska elementen. Den mindre delen av den fruktariska kosten består av nötter. Dessa tillför de sura elementen. Den fruktariska kosten ger inte ett överskott av protein och detta hjälper också till att förhindra hypo-alkalinitet. För att hålla det rätta förhållandet mellan de alkaliska och sura elementen i din fruktariska kost behöver du inte vakta varje tugga mat du äter för att vara säker på att du inte får i dig ett överskott av syrabildande livsmedel. Naturen sköter det ganska bra. Som en allmän regel kräver fruktarianens normala begär en övervikt av alkaliska livsmedel, och endast små mängder av de andra. Förmodligen når varje fruktarian som använder all sin mat i dess otillagade tillstånd en ganska nära närhet till förhållandet 80 procent alkali och 20 procent syra, oavsett om han gör något speciellt försök till det eller inte. Begäret efter alkaliska livsmedel i den fruktariska kosten tjänar ett fysiologiskt behov och försäkrar praktiskt taget fruktarianen mot hypo-alkalinitet. Det ger honom en alkalisk reserv som är tillräcklig för att möta alla befintliga behov, och tillför honom också de rätta mängderna av sura element.

HUR KÖTT SÄNKER UTHÅLLIGHETEN

Experimenten utförda av prof. Irving Fisher vid Yale University är de mest omfattande som hittills gjorts för att fastställa sambandet mellan köttkonsumtion och uthållighet. I dessa experiment deltog 49 personer, en blandning av lakto-ovo-vegetarianer och köttätare. Många av köttätarna räknades till universitetets bästa idrottsmän. Vegetarianerna inkluderade vissa idrottsmän, tillsammans med läkare och sjuksköterskor från Battle Creek Sanatorium, en vegetarisk institution.

Tre uthållighetstester genomfördes—1. Att hålla armarna i horisontellt läge så länge som möjligt, 2. Djupa knäböjningar, 3. Benlyft liggande på rygg.

Resultaten av det första testet var en fullständig seger för vegetarianerna. Endast två av köttätarna höll armarna i horisontellt läge i 15 minuter; ingen av dem gjorde det i 30 minuter. Tjugotvå av de 32 vegetarianerna höll armarna i horisontellt läge i 15 minuter eller längre; av dessa överskred nio en timme, fyra nådde två timmar och en av dem överskred tre timmar.

I benlyftstestet sattes det högsta rekordet av en köttätare, även om man vid en genomsnittsberäkning av alla deltagares resultat observerade liten skillnad mellan de två grupperna.

Övningarna med djupa knäböjningar visade de mest avgörande resultaten. Endast tre av de nio köttätare som deltog i tävlingen gjorde över 325 djupa knäböjningar och ingen av dem gjorde över 2 000 böjningar. Sjutton av de 22 vegetarianerna gjorde över 325 böjningar och två av dem passerade 2 000-strecket. Det högsta antalet böjningar som gjordes av en köttätare var 1 292. En av köttätarna svimmade under de djupa knäböjningarna; flera blev så försvagade att de var tvungna att bäras ner för gymnasiets trappor, och några blev så svaga och ömma att det krävdes dagar för återhämtning. Vegetarianerna upplevde jämförelsevis få biverkningar. Oberg, den vegetariska sjuksköterskan som gjorde över 2 000 böjningar, besvärades endast av lite ömhet, och en av vegetarianerna tog en lång promenad och sprang på gymnasiets löparbana omedelbart efter de djupa knäböjningarna.

Dessa experiment visar ganska tydligt att köttätande sänker uthålligheten, men de indikerar inte vilka effekter andra animaliska livsmedel—mjölk och ägg—kan ha. Testerna är dock av stort värde och ger ytterligare bevis

att köttmat inte bör utgöra någon del av människans kost. Till och med lakto-ovo-vegetarianer, vars kosthållning är långt ifrån välbalanserad, tycks ha mer uthållighet än köttätare. Det är ganska troligt att fruktarianer skulle ha uppnått ett bättre resultat än vad vegetarianerna gjorde i dessa Yale-experiment.

KÖTTETS GIFTER

I djurkroppen produceras det ständigt en viss mängd toxiner som ett resultat av de metaboliska processerna. Dessa elimineras snabbt så länge djuret lever. Men vid döden upphör elimineringen och toxinerna, som då fanns i djurets vävnader, stannar kvar där. Dessutom produceras fler toxiner efter att hjärtat slutat slå, fram till den faktiska vävnadsdöden när likstelhet inträder. Därefter sker produktionen av toxiner genom förruttnelse. Miljontals förruttnelsebakterier utvecklas i djurets vävnader och förökar sig i allt större antal medan köttet hänger i affären tills det är delvis nedbrutet och mört. ”Välhängt” kött är i själva verket ruttnat kött som har gjorts giftigt under påverkan av bakterietillväxt.

Karaktären hos de gifter som finns i kött är nu välkänd. Den kemiska sammansättningen av extrakt från djurvävnad liknar urinens. Som professor Halliburton, den store engelske kemisten, har anmärkt: ”Buljong är helt enkelt en oxes urin i en tekopp.” Marsvin utvecklar undantagslöst nefrit och dör vanligtvis inom femtio dagar efter att ha fått subkutana injektioner av sarcin, en av beståndsdelarna i köttextrakt. En annan av dessa beståndsdelar, kreatin, är ett utpräglat gift. Mängden av detta ämne som finns i en liter buljong är, enligt den framlidne prof. Gautier, kapabel att döda nio marsvin om det ges i subkutana injektioner. Till och med köttätande djur som hundar utvecklar snabbt sjukdom om de ges så lite som två tredjedelar av ett uns av det berömda Liebigs köttextrakt varje dag. Med Legendres ord är bouillon ”en veritabel lösning av gifter.” Vanligt magert kött innehåller naturligtvis alla de gifter som finns i köttextrakt, fast i mycket mindre mängder. De skadliga effekterna av dess användning är dock lika säkra, den enda skillnaden är att det krävs en mycket längre tidsperiod för att de ska visa sin verkan.

Urinsyra är det mest kända toxinet som finns i kött. Ända sedan Alexander Haig, M.A., M.D., från England, visade att ett överskott av detta ämne i blodet var in-

varierande grad förknippat med bristfällig kapillär cirkulation, särskilt i njurarna, har hygienister noggrant avstått från att använda kött. Urinsyra är inte bara ett gift i sig självt; dess tendens att försämra cirkulationen, och därmed ämnesomsättningen, orsakar bristfällig eliminering av alla typer av avfallsprodukter från kroppens vävnader. Det faktum att kött är den främsta källan till urinsyra betyder föga för det köttätande djuret, ty dess lever kan förstöra eller avgifta hela tio gånger så mycket av detta material som människans lever. Det är endast de normalt fruktätande och växtätande djuren som lider av urinsyraöverskott när de konsumerar djurkött. Universitetets näringsforskare förlöjligar idén att kött inte bör ätas bara för att det innehåller urinsyra. De hävdar att vissa vegetabiliska livsmedel såsom svamp, sparris, te, kaffe och kakao också innehåller betydande mängder av detta toxin. Utan tvekan är detta sant, men det betyder verkligen inte att urinsyra är ofarligt. Det betyder helt enkelt att vi på samma sätt bör avstå från att använda de vegetabiliska källorna till det.

Njurarna och levern lider mest av köttets gifter. Även de köttätande djuren lider ofta av njursjukdomar. Det är ingen tillfällighet att njurarna hos dessa djur nästan universellt förkastas som föda; det är inte heller en tillfällighet att när Dr. Fox under en lång tidsperiod undersökte alla djur som hade dött i Philadelphias zoologiska trädgård, fann han att kronisk sjukdom i njurar och artärer främst var begränsad till de köttätande djuren och att kroniska vaskulära och renala lesioner helt var begränsade till dessa djur. Enligt forskare fördubblas och tredubblas njurarnas arbete genom köttätande. Bunge har visat att levern blir kraftigt överstimulerad när kött ges och att det som ett resultat sker en överproduktion från detta organ av ett ferment som framkallade överdriven oxidation och påföljande förlust av energi och uthållighet.

PARASITER

Fruktätaren har en fördel, inte bara för att han inte tar del av köttets toxiner; han undlipper också faran för parasitinfektion. Professor George D. Williams vid Washington University fann vid uppblötning av uttorkad vävnad från eskimåmumier ett stort antal bandmaskägg, vilket tyder på förekomsten av parasitinfektion bland dessa människor. Det är högst troligt att eskimåerna i nuvarande tid, som lever som de gör huvudsakligen på animalisk

kött (och en del av detta rått) är likaså drabbade i viss utsträckning av parasiter. Tarmar fria från parasiter återfinns främst hos växtätande djur. Ungefär 81 procent av alla fiskar som har undersökts (varav de flesta är köttätande) är infekterade med parasiter av över femtio olika arter.

Trikiner och binnikemask är de två främsta parasiterna som kommer in i människokroppen via kött. Trikiner härrör från fläskkött, binnikemask från fläsk, nötkött och fisk. Av dessa parasiter är trikinen den farligaste, då den ofta leder till dödsfall. Om kött tillagas grundligt dödas alla parasiter det kan innehålla. Men när kött tillagas på detta sätt förlorar det en stor del av sina vitaminer och mineraler och kan inte längre upprätthålla livet med frihet från mycket sjukdom, även bland köttätande djur. Om vi måste välja mellan rått kött som innehåller parasiter och parasitfritt vältillagat kött, vore det bäst att välja den råa produkten. Den bättre planen är dock att helt avstå från kött; och därmed eliminera risken för parasiter och även den sjukdomsframkallande tendensen hos tillagad mat.

ÄGG

Det är den allmänna uppfattningen hos de flesta auktoriteter att om en diet som utesluter kött ska bli framgångsrik, måste omfattande användning göras av andra animaliska livsmedel såsom ägg och mjölk. I verkligheten är sådana åsikter inte väl grundade. Vi finner inte i ägg en produkt som är märkbart överlägsen kött. Det är sant att ägg inte innehåller många av köttets gifter. De innehåller inte köttets miljontals förruttnelsebakterier; inte heller är de (utom i sällsynta fall) infekterade med parasiter. Icke desto mindre kan de inte anses vara ett livsmedel som är väl anpassat för användning av den mänskliga människan.

En av de främsta invändningarna mot ägg är deras höga innehåll av kolesterol, ett hartsartat material som gallstenar är gjorda av. Normalt innehåller blodet cirka 20 grains kolesterol. När gallstenar finns ökar denna mängd kraftigt. Ett ägg innehåller cirka fyra grains kolesterol. När ägg äts i stora mängder stiger kolesterolhalten i blodet och tendensen till utveckling av gallsten och kanske andra sjukdomar ökar.

Vitan är den mest skadliga delen av ägget. Abderhalden fann att äggvita inte påverkas av pepsin, och Okada upptäckte att både gallan och bukspottkörteln—

saft är likgiltiga inför detta livsmedel. Hela 30 till 50 procent av äggvitan passerar genom matsmältningskanalen osmält. Enligt Vernon, Hetin och prof. Bayliss vid University of London innehåller rå äggvita ett ämne som stör matsmältningsvätskornas verkan. Detta ämne förstörs vid långvarig tillagning, men botemedlet är värre än det ursprungliga problemet. Långvarig tillagning försämrar äggvitans smältbarhet ytterligare. Det sker också en förstörelse av vitaminer och mineraler, vilket avlägsnar alla hälsosamma egenskaper som ägget ursprungligen kan ha haft.

Ägg ruttnar lika snabbt som kött i matsmältningskanalen. Steinitz upptäckte att rå äggvita, när den gavs till hundar, ofta orsakade kräkningar och diarré. I ett fall, när fem äggvitor gavs till en hund på 15 pund, uppvisade avföringen en mycket motbjudande lukt och innehöll avsevärda mängder slem, vilket tydde på inte bara omfattande förruttnelse utan även infektion. Äggvitor ruttnar lättare än gulorna eftersom de förblir i stort sett osmälta i tunntarmen och tjocktarmen, medan gulorna lätt smälts och absorberas innan förruttnelsen har hunnit så långt.

Ägg är utan tvekan en framträdande orsak till Brights sjukdom och andra former av njurskador. Den friska njuren tillåter aldrig passage av albumin. Om detta material återfinns i urinen är det ett bevis på att njurarna har skadats. Faktum är att albumin i urinen är det första symtomet läkaren letar efter för att avgöra om det har skett någon vävnadsförstörelse i njurarna. Det är anmärkningsvärt i detta sammanhang att omfattande användning av äggvita under en lång tidsperiod ofta följs av albumin i urinen. Detta observerades av både Steinitz och Claude Bernard. Som ett resultat av detta råder läkare nu vanligtvis patienter med njurbesvär att antingen sluta äta ägg eller att äta dem mycket måttligt. Det mer praktiska rådet vore dock att aldrig lägga sig till med vanan att äta ägg från första början och därmed avlägsna en viktig orsak till njurskador.

MJÖLK OCH OST

Mjölk rekommenderas starkt av nutritionister, hemekonomer, läkare, annonsörer och folkhälsoorganisationer som det enda perfekta livsmedlet; det enda oumbärliga livsmedlet som vi absolut måste ha, utan vilket vi inte kan bygga starka ben, friska tänder, effektivitet

av nervsystemet, bra och näringsrikt blod, korrekt muskeltonus, kraft och energi. Allmänheten leds till att tro att en kvart (ca 1 liter) mjölk per dag är det främsta kravet för god hälsa; att deras främsta plikt mot sina barn är att få dem att, på ett eller annat sätt, dricka mer och mer mjölk. Mjölkens ”bestämda sjukdomsresistenta krafter” betonas om och om igen.

Dessa extravaganta påståenden om mjölkens värde har uppenbarligen en rent ekonomisk grund. Det finns inga bevis som tyder på att mjölk är ett oumbärligt livsmedel. Tvärtom tyder allt på att mjölk är överflödig för vuxna, och att behovet hos alla arter av däggdjur är begränsat till det diande spädbarnet. Inget icke-domesticerat djur förtär mjölk efter att diperioden är över. Mjölk är perfekt anpassad för det unga spädbarnet, och den typ av mjölk som är bäst lämpad för detta ändamål är den från en liknande art. Komjölk är bäst lämpad för kalvar; getmjölk är bäst lämpad för killingar; fårmjölk är bäst lämpad för lamm; och endast modersmjölk från människan är väl lämpad för det lilla barnet. Konsumtionen av mjölk utgör grunden för däggdjurens liv, men endast såvitt det rör det diande barnets välbefinnande.

Människan har lidit inte så lite som ett resultat av sin vana att konsumera mjölk i vuxen ålder. I den vuxna magen bildar mjölk ofta gummiliknande klumpar som trotsar matsmältningen. Svåra fall av förstoppning, liksom katarr, dålig andedräkt och andra krämpor, följer ofta på omfattande användning av detta livsmedel. Många finner att de bara behöver sluta dricka mjölk för att eliminera dessa besvär. Det är särskilt vid katarr i näsgångar och hals som mjölkens sjukdomsframkallande kraft har setts tydligast. Många hygienister har hävdat att konsumtionen av stora mängder mjölk är den viktigaste orsaken till denna åkomma, och även om detta inte är helt bevisat, kan en hel del bevis hittas för att stödja deras ståndpunkt. Var och en som har jämfört effekten av mjölkfria dieter och dieter som inkluderar den dagliga litern mjölk måste inse att mjölk (och dess olika produkter), långt ifrån att besitta ”bestämda sjukdomsresistenta krafter”, i sig själv är en orsak till en icke obetydlig mängd sjukdom.

Den enda gången mjölk förbättrar hälsan är när den läggs till en diet som är hopplöst otillräcklig vad gäller många viktiga näringsämnen. När ett brett urval av vegetabiliska livsmedel, särskilt råa frukter och nötter, inte finns tillgängligt, vilket är fallet för de isolerade schweizarna och vissa andra primitiva

grupper, är tillsatsen av mjölk tillrådlig för att tillhandahålla de mineraler, vitaminer och förstklassiga proteiner som annars skulle saknas. Men den välbalanserade fruktarian-kosten tillgodoser tillräckliga mängder mineraler, vitaminer, förstklassiga proteiner och alla andra nödvändiga näringsämnen. Den behöver inte kompletteras med mjölk eller något annat animaliskt livsmedel. Faktum är att sådana tillsatser snarare är skadliga än till hjälp.

Vad som här har sagts angående mjölk gäller med lika eller större kraft för ost. Detta livsmedel är helt enkelt en koncentration av mjölk, och förutom att det förkroppsligar alla de tvivelaktiga egenskaperna hos den produkt som det är tillverkat av, är det vanligtvis kraftigt saltat. Ost som mognar under en lång tidsperiod innehåller miljontals förruttnelsebakterier och befinner sig i ett tillstånd av nedbrytning. Av alla produkter gjorda av mjölk är den den mest anstötliga.

DEN IDEALA KOSTEN

Med hänsyn till alla föregående fakta blir det uppenbart att växtbaserade livsmedel inte bara är kapabla att upprätthålla liv när de används som den enda källan till näringsämnen, utan att de kan stödja livet på ett sätt som tillåter den finaste fysiska utvecklingen och den största friheten från sjukdomar. Människan är ett frugivort (fruktätande) djur och trivs bäst på fruktarian-kost. Under större delen av sin historia verkar hon ha använt andra dieter, men hon har inte levt väl på dem. Hon har överlevt, det är sant, men vi är intresserade av mer än bara överlevnad. Vi vill ha optimal hälsa, den allra högsta som kan byggas. För att uppnå det måste vi erkänna våra näringsbehov, och dessa kräver en fruktarian-kost.

Med fruktarian-kosten får du möjligheten att höja dig över den primitiva människans hälsostandard. Ingen ära tas från överlägsenheten hos den primitiva människans föda jämfört med de konventionella livsmedlen hos civiliserade raser genom att erkänna det högre värdet av den fruktarianska kostregimen. Den fruktarianska kosten tillåter dig helt enkelt att gå ett steg längre än den primitiva människan. Den ger dig fördelen av inte bara oprocessad mat utan också ett system för ätande som eliminerar användningen av de sjukdomsframkallande produkterna från djurriket.

Vid planeringen av den perfekta kosten måste två grundläggande principer användas som vägledning. Endast naturliga, otillagade, oraffinerade, obearbetade och oförändrade livsmedel får användas, och dessa måste väljas från växtriket. Råa växtbaserade livsmedel är idealiska för människan. De kommer att stödja livet på högsta möjliga nivå och tillhandahålla den största

frihet från sjukdom. En orubblig regel bör fastställas att aldrig äta mat som har tillagats eller erhållits från något annat än växtriket. De som följer denna regel kommer att ha tagit det enskilt största steget i sin strävan efter ett levnadssätt som bevarar deras fysiologiska ungdom under längsta möjliga tidsperiod.

KAPITEL 9

Hur du planerar dina måltider

De hygieniska metoderna för att tillaga livsmedel och balansera menyer

Ända sedan Homeros dagar i det antika Grekland har råd skrivits om konsten att tillaga mat så att den blir så välsmakande som möjligt. Homeros beskrev de grekiska metoderna för att tillaga kött men gav inte mycket verkliga kulinariska råd. *Deipnosophistae* av Athenaios var den antika världens grundläggande matlagningskatalog. Den erbjöd ett brett urval av viner och rätter, varvat med mycket poesi och samtal, inklusive några av den berömda Sapfos skrifter.

Det lämnades dock åt romarna att ge kokkonsten en förstklassig och ansedd ställning. Hela det romerska livet kretsade kring gommens njutningar. Dessa människor levde för att äta i en nästan bokstavlig mening. De gav världen några av de mest omfattande instruktionerna för att motverka effekterna av överätande efter att de hade etablerat denna sedvänja som en nationell institution. Den typiska romerska festmåltiden var en blandning av frosseri och kräkningar, där det sistnämnda etablerades som det grundläggande botemedlet för det förstnämnda.

Under den mörka medeltiden gick hela kokkonsten under tillsammans med allt annat. Detta var dock inte någon större förlust; det fanns inget i den antika kokkonsten som var värt att rädda. Återfödelsen av intresset för matlagningsrecept i slutet av 1300-talet grundades på de gamla romarnas principer; överätande uppmuntrades och livsmedel rekommenderades för sin smak, oavsett vilken effekt de kunde ha på matsmältningsorganen. Vid 1600-talet hade varje ansedd kokbok en bilaga som gav detaljerade instruktioner för att bekämpa de skadliga effekterna av matsmältningsbesvär, förstoppning och gikt, åkommor som erkändes bero på överätande och användning av fet, kraftigt kryddad mat. Författaren till varje kokbok kände heder

tvungen att förklara hur man motverkar den effekt som hans recept och menyer framkallade.

I början av 1900-talet tog författare bort avsnitten om patologi och medicinsk rådgivning från sina kokböcker. Folk började äta lite mer förnuftigt; sallader fick en ny plats i menyplanerna och ett socialt ogillande kopplades till frosseri och expanderande midjemått. Förbättringarna i kokböckerna var dock i liten skala; recept och menyer baserades fortfarande inte på den tillgängliga näringskunskapen. Det gör de inte än i dag. Moderna kokböcker erbjuder recept som inte på något sätt är önskvärda ur en hygienisk synvinkel. De innehåller i allmänhet livsmedel som vitt mjöl, flott, med socker, kryddor, salt och vinäger som sina främsta ingredienser, och är helt utformade för att tilltala användarens perverterade smaksinne, utan minsta hänsyn till kroppens näringsbehov.

Något bättre är kanske de så kallade balanserade menyerna från universitetsforskare som i åratal inte har talat om mycket annat än ”skyddande livsmedel”. Dessa menyer inkluderar kaffe, te, salt, vitt socker, vitt bröd och andra skadliga livsmedel. De kan bäst skiljas från de mer konventionella menyerna genom det faktum att de är berikade med större mängder mjölk, frukt och grönsaker. Detta är en förbättring, men bara en mycket liten sådan; den är förvisso av ringa betydelse ur en hygienisk synvinkel.

Med utvecklingen av ”hälsokostindustrin” kom en ny matlagningskonst som uteslöt raffinerade livsmedel från recepten. Detta var ytterligare en förbättring; det tillät dig att använda en primitiv typ av kost. Ett stort antal kokböcker som följer denna plan har publicerats. Fullkorn, sojamjöl, råsocker, honung, osvavlad melass, vegetabiliskt salt, smör, vegetabiliska oljor och örter rekommenderas framför andra ingredienser. Frukt, grönsaker, fullkornsbröd, kött, mjölk och ägg är baslivsmedlen i menyerna. Detta är allt gott och väl för dem som nöjer sig med halvmesyrer. Men det måste förkastas av hygienister som varande för konservativt. En radikal revolution av metoderna för matberedning behövs.

Ingen kokbok kan baseras på den moderna näringsvetenskapen. Själva matlagningen måste avskaffas som ett sätt att tillaga mat, en ny kulinarisk konst behövs, en som baseras på tillagning av råa livsmedel. I köket måste rivjärnet, strimlaren, hackkniven, juicepressen och mixern ersätta spisen. Maten måste vara välsmakande men de

behöver inte tillagas och raffineras för att bli sådana.

Här finner du recept och menyer som kräver de finaste typerna av livsmedel, de från växtriket så som de återfinns i sitt helt naturliga tillstånd. Endast ett litet antal anges. Men de kan tjäna som modell för all din matlagning. Med lite experimenterande kommer du att kunna skapa många nya lockande rätter som är både hälsosamma och en fröjd för smaksinnet. De hundratals och åter hundratals läckra livsmedlen från växtriket, och de tusentals varianterna av dessa livsmedel, möjliggör måltider som saknar motstycke när det gäller smak och smaklighet. Sant är att de flesta av dessa livsmedel ännu inte har gjorts tillgängliga i de flesta delar av världen, men det finns vanligtvis tillräcklig variation för att tillåta en framgångsrik tillämpning av den frugivora kosten. Allteftersom efterfrågan på ökade mängder och sorter av växtbaserade livsmedel uppstår, kommer nya leveranser att bli tillgängliga. Moderna transportmöjligheter tillåter förflyttning av växtbaserade livsmedel till alla områden i USA och erbjuder ett potentiellt sätt att förse restauranger, cafeterior, hemmafruar, sjukhus och sanatorier med ett brett utbud av frukter, grönsaker och nötter under alla årstider. Den nuvarande bristen på många av dessa livsmedel i de norra delstaterna under vintermånaderna är endast ett resultat av brist på efterfrågan från allmänheten.

Tropiska frukter är i synnerhet en sällsynthet i de flesta regioner i den tempererade zonen. Praktiskt taget ingen kan erhålla ett brett utbud av dessa livsmedel under alla årstider. Även i de tropiska regionerna förblir fruktodlingen underutvecklad och det råder brist på tropiska frukter. Invånare i subtropiska regioner som Florida, södra Kalifornien och Medelhavsområdet kan använda åtminstone några av de tropiska frukter som ofta finns tillgängliga i dessa regioner. För det mesta kommer dock invånarna i USA, åtminstone för närvarande, att behöva avstå från användningen av de flesta av dessa livsmedel. Bananer, apelsiner, grapefrukt, citroner, lime, dadlar, fikon och mango — dessa är ungefär de enda tropiska och subtropiska frukter som för närvarande finns tillgängliga i de flesta delstater. I framtiden kan vi dock, om efterfrågan uppstår, förvänta oss att ett bredare utbud av tropiska frukter finner sin plats på frukt- och grönsaksmarknaderna. Bland de många frukter som skulle kunna vara lämpliga för transport till de tempererade regionerna finns: cashewäpplen, sockeräpplen, stjärnäpplen, rosenäpplen, imbus, ambarellas, röda mombinplommon, gula mombinplommon, cherimoyas, kirimojor, ilamas, soncoyas, papayor, söta granadillor, lila granadillor, jättegranadillor, capulins,

loquats, manzaniiias, icacos, ananasguavor, jordgubbsguavor, pitangas, feijoas, jaboticabas, grumichamas, litchis, longans, rambutans, sapodillas, sapotes, canistels, kakis, mangostaner, jackfrukter, durianer, tunas, carissas och carambolas. Vissa av dessa frukter är i själva verket väl lämpade för odling i de subtropiska regionerna i USA. Eftersom de är människans mest välsmakande livsmedel, är deras omfattande odling ett av dagens mest trängande behov.

Recept och menyer som innehåller rikliga mängder tropiska frukter bör anses vara överlägsna alla andra ur såväl hälso- som smakperspektiv. Människan är ett tropiskt djur, och även om han kan leva väl i de tempererade regionerna med hjälp av sådana konstgjorda hjälpmedel som kläder och moderna värmeapparater, förblir han bäst lämpad för de tropiska regioner där han troligen började sin evolutionära härkomst. Likaså är maten från tropikerna bäst lämpad för att stödja mänskligt liv. Den stora variation och det överflöd som de finns i tjänar på ett beundransvärt sätt människans behov. Detta betyder inte att tropikerna är en nödvändig förutsättning för god hälsa, inte heller betyder det att de växtbaserade livsmedel som odlas i den tempererade zonen inte är av stort värde. Det betyder bara att vi bör anstränga oss för att balansera vår kost med tropiska frukter, snarare än att begränsa oss till standardfrukter, grönsaker och nötter från de tempererade regionerna. Kom ihåg att variationen i kosten alltid ökar kostens värde, förutsatt att den ökade variationen endast inkluderar hälsosamma livsmedel. Ett begränsat urval av växtbaserade livsmedel (upp till en viss gräns) kan ge god hälsa. Det är överlägset antingen en moderniserad eller primitiv kost, men det kan aldrig mäta sig med den kost som innehåller både livsmedel från den tempererade zonen och ett brett utbud av tropiska frukter, nötter och växter.

LÄGG TILL GRÖNSAKSJUICER I DIN KOST

Om du har en elektrisk grönsaksjuicepress kan du göra dina måltider mycket mer aptitretande. Dessa juicepressar kan köpas i olika butiker för köksutrustning och hälsokostbutiker. De gör det möjligt för dig att göra många läckra juicer från inte bara grönsaker utan även från frukter som persikor, päron, äpplen och bär. Många grönsaksjuicer är välsmakande i sin rena oblandade form, medan andra bör blandas med ytterligare juicer. Lite experimenterande gör att du kan hitta precis vilka kombinationer som är mest tilltalande. Följande ges som exempel:

1. Morötter
2. Morötter och selleri
3. Morötter, selleri, spenat och persilja
4. Gurka och grapefruktjuice
5. Rödbetor och ananas
6. Rödbetor och äpplen
7. Grön paprika, selleri och citronjuice
8. Morötter och äpplen
9. Morötter, selleri och äpplen
10. Morötter, selleri och persilja
11. Jordgubbar
12. Hallon
13. Äpplen
14. Päron
15. Persikor
16. Ananas
17. Selleri

MIXERN

Det finns också många fina drycker som kan tillredas med mixern, matberedaren eller "fletcherizern", som den ofta kallas. Denna elektriska maskin gör det möjligt för dig att göra de mest utsökta dressingar för sallader genom dess förmåga att delvis flytande-göra livsmedel såsom bananer och avokado. Den tar bort behovet av att mosa dessa livsmedel för hand för att ge dem en lämplig konsistens för användning som dressing. Dessutom tillåter mixern flytande-görande av sallader, nötter och andra livsmedel för de personer som finner dem svåra att tugga på grund av dåliga tänder.

ATT AVLÄGSNA ARSENIK FRÅN LIVSMEDEL

När du gör sallader, juicer och flytande måltider, var noga med att använda helt rena livsmedel. Skaffa osprutad frukt och grönsaker om möjligt. Men om de har blivit sprutade är det lämpligt att tvätta dem i en 1-procentig lösning av saltsyra med tre liter vatten, eller genom att blanda en 10-procentig lösning av saltsyra med nio delar vatten. Blandningen kan sedan användas för flera tvättar och bör förnyas var tredje dag. Var noga med att skölja dina frukter och grönsaker mycket noggrant efter att ha använt saltsyralösningen. Det är en god idé att odla frukt och grönsaker i din egen trädgård om du kan, för då kan du vara säker på att de inte är sprutade med arsenik, och du behöver inte besvära dig med lösningen av saltsyra. (Vinäger kan också användas som rengöringsmedel.)

LIVSMEDELSVAL

Med följande recept och menyer som förebilder bör du kunna följa en hälsosam näringsplan. Det kommer att noteras att de sallader och måltider som föreslås innehåller en stor variation av livsmedel. Endast ett fåtal personer — de som bor där dessa livsmedel finns tillgängliga — kan följa dessa recept helt utan avvikelser. Detta hindrar dock inte majoriteten från att göra en praktisk tillämpning av dem. De erbjuds endast som en vägledning till en bättre näringsplan. De representerar en grad av förträfflighet som du bör närma dig så nära som utbudet och det allmänna urvalet av livsmedel tillåter. Bli inte orolig om du inte kan få tag på alla de livsmedel som nämns. Ersättningar kan alltid göras; det finns inga oumbärliga livsmedel. Det är endast de allmänna klasserna av livsmedel, frukterna, gröna växter och nötter, som bör inkluderas i varje menyplan. Det är en god idé att inkludera minst ett livsmedel från var och en av dessa klasser i din kost varje dag. Begränsat urval av klasser görs endast vid eliminationsdieter.

Kom ihåg att det inte bara är vad du äter som räknas, utan också hur du äter. Alla livsmedel i den råa fruktarian-dieten bör tuggas mycket noggrant; de bör endast ätas när det finns en tydlig önskan om mat och aldrig vid stor mental eller fysisk påfrestning. Det skadar dig inte att hoppa över en måltid då och då, men att överäta, även okokt växtbaserad mat, är definitivt skadligt. Användningen av livsmedlen i dessa salladsrecept och menyer, i kombination med noggrann tuggning, verklig hunger och måttfullhet i mängd, bygger den bästa hälsan. Det ger dig den största försäkring man kan ha mot sjukdom och ålderdomssvaghet.

SALLADER

SELLERI — NÖTSALLAD

4 stjälkar selleri, skivade
1 grön paprika, finhackad
Persilja
2 stora tomater
1/2 kopp rivna nötter

Skär tomaterna i små bitar och blanda med sellerin och den gröna paprikan. Tillsätt en blandning av apelsin- och citronjuice som dressing. Använd salladsblad som bädd för denna sallad och strö över rivna nötter. Garnera med persilja.

ÄPPELSALLAD

3 1/2 koppar tärnade äpplen
1 kopp tärnad banan
1 kopp skivad selleri
1/2 kopp russin

Blanda ingredienserna och servera i salladsskålar av salladsblad.

AVOKADO-ÖVERRASKNING

1 stor mogen avokado
1/2 kopp skivad selleri
3 skivor färsk ananas
1/4 kopp hackad mandel

Tärna avokadon och ananasen och blanda alla ingredienser.

AVOKADO – APPELSINSALLAD

2 koppar tärnad avokado
1 kopp skivad selleri
4 apelsiner

Skiva apelsinerna och blanda med avokadon och sellerin. Servera på krispiga gröna blad utan dressing.

AVOKADO – ANANASSALLAD

2 skivade avokador
1 skivad ananas
1 skivad grapefrukt
2 skivade äpplen

Arrangera fruktskivorna på salladsblad.

BRASILIANSK SALLAD

1 kopp hackad ananas
1/2 kopp paranötter
1/2 kopp skivad selleri

Hacka paranötterna i små bitar och blanda alla ingredienser. Tillsätt endiv- och persiljeblad. Servera på gröna blad.

BANAN – DADELSALLAD

1 kopp hackade dadlar
1 kopp tärnad selleri
2 koppar tärnad banan

Blanda ingredienserna och servera på färska gröna blad, helst salladsblad.

FRUKT-COLESLAW

1 kålhuvud, strimlat
2 äpplen, tärnade
3 koppar tärnad ananas
1 kopp skivad selleri

Blanda alla ingredienser och servera på krispiga romansalladsblad.

MANGONJUTNING

2 mangofrukter
2 bananer
2 äpplen
1 kopp dadlar

Skär mango, äpplen och bananer i små bitar; dela dadlarna i halvor. Blanda alla ingredienser.

GRÖNSAKS- OCH NÖTSALLAD

1 litet knippe persilja
1 litet huvud romansallad
1/2 kopp hackad söt paprika
1 kopp skivade paranötter
1 kopp tomater

Blanda nötter, tomater och paprika. Placera på salladsblad.

REGNBÅGSSALLAD

1 litet huvud rödkål
2 morötter
2 matskedar persilja
2 majrovor
1 stor rödbeta

Riv majrovor, morötter och rödbetor; strimla kålen. Lägg upp i regnbågsformation på strimlade salladsblad. Strö över hackad persilja.

FRUKTRULLAR

1 kopp dadlar
1 kopp svarta fikon
1 kopp kärnfria russin

Kör dadlar, fikon och russin genom en köttkvarn och kavla ut till ett platt lager. Skär i skivor.

KAPITEL 10

De bästa källorna till mineraler och vitaminer

Att erhålla de nödvändiga elementen i deras organiska form

Den moderna vetenskapen har slutgiltigt bevisat att kroppen kräver ett brett utbud av mineraler och vitaminer för att vara frisk. Den har visat att alla typer av djur, inklusive människan, dukar under för sjukdom om ens ett av dessa element saknas i kosten. Den har visat att hälsa genom hela djurriket är beroende av de levande vävnadernas kemi, och att denna kemi bestäms av mängden mineraler och vitaminer i den mat som äts. De folkslag som får i sig de största mängderna av dessa element i sin kost besitter den största motståndskraften mot sjukdomar.

Kommersiella intressen var snabba med att förstå innebörden av dessa upptäckter. De insåg det faktum att om mineraler och vitaminer var av så stort värde, skulle allmänheten förr eller senare börja använda de livsmedel som innehöll dem i störst mängd. Från denna utveckling kunde läkemedels- och kemiföretagen inte dra nytta. Därför isolerades och koncentrerades mineralerna till små tabletter, och vitaminerna skapades syntetiskt och lades också i tablettform. Tabletterna såldes i sin tur till allmänheten som substitut för naturliga livsmedel. Under denna plan skadades inte de grundläggande livsmedelsindustrierna – de som tillverkar vitt mjöl, produkter av vitt mjöl, vitt socker, raffinerade spannmål och denaturerade livsmedel av alla slag – det minsta, och de kemiska industrierna fick möjligheten att skörda de största vinsterna. Tillverkningen av mineral- och vitaminkoncentrat blev själva grundvalen för vissa av dessa industrier.

Fakta angående dessa koncentrat överensstämmer inte med de populära åsikterna och reklamens påståenden. Tillverkning och försäljning av mineral- och vitaminkoncentrat är, i alla praktiska avseenden, en ekonomisk svindel. Det dagliga behovet av mineraler och vitaminer kan inte tillgodoses genom att använda speciella tabletter, kapslar och koncentrat. Inga speciella koncentrerade preparat kan ersätta behovet av naturliga livsmedel. Ur en hygienisk synvinkel är dessa produkter inte bara onödiga utan direkt skadliga. Det finns inget utrymme i en hälsosam kost för isolerade vitaminer och mineraler av något slag.

Du behöver mineraler och vitaminer. Det är ett bevisat faktum. Men alla mineraler och vitaminer är inte desamma. En mineral kan vara nödvändig för människans hälsa i en form och skadlig i en annan. Och detsamma gäller för vitaminer. De bevis som finns idag tyder på att dessa element kan vara både livräddare och gifter. En enda mineral kan vara absolut nödvändig för hälsan, medan samma mineral, i en annan form, kan orsaka omedelbar död.

ORGANISKA OCH OORGANISKA MINERALER

Mineraler delas in i två distinkta typer. Det finns de organiska mineralerna som finns i levande materia, och de oorganiska mineralerna som finns i jord, stenar, aska och andra jordiska element som inte besitter liv. Till exempel är järn, kalcium, fosfor och andra mineraler som finns i sallad, apelsiner, druvor, äpplen, valnötter, mandlar och andra vegetabiliska livsmedel organiska. Likaså är alla mineraler som finns i djurkött eller animaliska produkter såsom mjölk och ägg organiska. Ordet *organisk* avser egentligen det som är levande. Ordet *oorganisk* avser jordens råa element som finns i den döda, inerta massan. Oorganiska mineraler är också de som framställs i laboratorier genom att reducera livsmedel till aska och sedan separera de olika mineralerna och mineralföreningarna som frigörs när livsmedlet bryts ner. Mineralerna i växt- och djurmaterial är organiska endast så länge detta material behåller en viss likhet med sin levande cellstruktur. Efter dess död, när det förmultnar, bryts det ner i sina beståndsdelar, mineralerna frigörs och alla blir återigen en del av jorden i en oorganisk form.

Nu uppstår frågan om exakt hur de organiska mineralerna skiljer sig i strukturen från de oorganiska mineralerna. Detta är något som ingen kemist någonsin har kunnat svara på. Det är omöjligt att isolera den organiska mineralen och därmed göra den tillgänglig för analys. Allt liv existerar i en komplex blandning. Växtens organiska mineraler är oskiljaktigt kombinerade med varandra och även med växtens vitaminer. Så länge växten inte bryts ner till aska förblir dessa mineraler kombinerade. Ingen kan separera dem. Isoleringen av mineraler sker först efter att växtstrukturen är helt nedbruten, och vid det laget kan mineralen inte längre förbli organisk. Det är möjligt att den enda skillnaden mellan de organiska och oorganiska mineralerna ligger i den kombination i vilken de återfinns. Den organiska

kombination kan vara allt som skiljer växtens liv från jordens tillstånd. Livet självt kan vara en ren fråga om kemiska kombinationer. Och dessa kombinationer kan vara den avgörande faktorn för att ge de organiska mineralerna kraften att stödja djurliv (men inte växtliv) och för att ge de oorganiska mineralerna kraften att stödja växtliv (men inte djurliv). Men vad skillnaden mellan organiska och oorganiska mineraler kan vara är inte det som främst berör oss här. Det viktiga är att upptäcka skillnaden mellan effekterna av dessa oorganiska och organiska element. Just varför effekterna av de respektive elementen skiljer sig åt är en hemlighet som vi får överlämna till Naturen, åtminstone för närvarande.

EFFEKTERNA AV OORGANISKA MINERALER

Människokroppen består av 16 huvudsakliga mineralämnen. Dessutom finns det många andra som förekommer i kroppen i endast små spår. Dessa kallas spårämnen. Alla dessa ämnen finns i kroppen i sin organiska form och de erhölls från växt- och djurföda i sin organiska form. Denna överföring av mineraler från växt- och djurföda till människan är i sig ett tecken på mineralernas oumbärlighet i deras organiska form. Om oorganiska mineraler vore kapabla att stödja djurliv, skulle människan kunna leva på vanlig jord istället för på växter. Men människan kan inte leva på jord; inte heller kan hon leva på finmalda stenar eller aska, även om dessa innehåller alla de mineraler som finns i människokroppen. Dessa livlösa källor till oorganiska material kommer, när de används som djurföda, inte bara att misslyckas med att stödja liv, utan de tenderar att förstöra det. Som födokällor är oorganiska mineraler endast till för växter.

Majoriteten av rena, obundna, oorganiska mineraler kommer att framkalla flera sjukdomssymtom eller omedelbar död om de intas även i små mängder. Bara några få korn oorganisk fosfor är en dödlig dos, och endast ett milligram obundet oorganiskt kalium krävs för att orsaka död. Oorganiskt jod och oorganisk arsenik är också bra mediciner för dem som vill ha en snabb utväg. Oorganisk arsenik har använts som ett medel för självmord och överlagt mord i årtionden. De flesta av de andra organiska mineralerna är mindre giftiga. Stora doser av dem krävs innan döden inträffar. Men den enda skillnaden här är en fråga om grad; de oorganiska mineralerna är alla skadliga för djurliv, även om vissa är mer skadliga än andra.

Medicinsk vetenskap var den första att använda oorganiska mineraler. Läkare använde dem som mediciner för specifika sjukdomar. Patienterna led svårt under denna plan; visserligen undertrycktes symtomen ibland tillfälligt, men mineralet lades därmed till orsaken till sjukdomen. Patienterna dödades inte omedelbart av mineralerna endast för att läkarna ordinerade mycket små doser. Ju giftigare mineralet var, desto mindre ordinerade de, och de var alltid noga med att hålla sig under den dödliga dosen. Kanske dog några patienter även efter de små doserna, men majoriteten lyckades överleva.

Näringsforskarna i universitetslaboratorierna var nästa grupp att använda oorganiska mineraler. De använde dem dock för experimentella snarare än medicinska ändamål. I tusentals experiment med vita råttor användes oorganiska mineraler i mycket stor utsträckning. Sådana experiment pågår faktiskt fortfarande. För att lära sig mer om effekterna av mineralbrist placerar forskarna råttorna på mycket begränsade dieter som helt saknar vissa essentiella mineraler. Nästan undantagslöst blir råttorna sjuka, och deras typ av sjukdom beror på vilka mineraler som saknas. Forskarna ger sedan råttorna mycket små mängder av det saknade mineralet. Eftersom organiska mineraler inte kan isoleras, tillför de mineralet i dess oorganiska form. Ibland tillfrisknar råttorna. Forskaren tillkännager sin upptäckt för världen, och nya sjukdomsbotande krafter tillskrivs det oorganiska mineral som använts. Antagandet görs sedan att oorganiska mineraler är lika värdefulla som organiska mineraler som förebyggande av sjukdom eller botemedel mot sjukdom.

På ytan kan det verka som om näringsforskaren har rätt — oorganiska mineraler kan vara lika värdefulla som organiska mineraler. Men en närmare observation ger en annan bild. Råttorna verkar bli hjälpta av de oorganiska mineralerna endast för att deras kroppar stimuleras att motstå införandet av en giftig substans. Denna tillfälliga stimulering är samma sorts ”hjälp” som en person med huvudvärk får när han dricker en kopp kaffe. Införandet av vilket gift som helst i kroppen framkallar dess energier för att göra motstånd. Denna kroppsliga försvarsaktivitet misstas för förbättring, medan det i själva verket bara är enervation (kraftlöshet). Det oorganiska mineralet är alltid ett gift och måste elimineras. Den ansträngning som krävs av kroppen för att göra detta kommer att tömma dess energier och resultera i mer svaghet och sjukdom senare.

Man måste komma ihåg att i de råttförsök där viss skenbar nytta observerades, användes endast mycket små mängder oorganiska mineraler. Stora mängder oorganiska mineraler, sådana som normalt förekommer i sin organiska form i naturliga livsmedel, framkallar ofta mycket toxiska reaktioner hos råttorna. Toleransnivån för oorganiska mineraler är mycket låg. Medan tio grains av vissa mineraler tolereras i deras organiska tillstånd, kommer ofta bara några få grains av samma mineral, när det används i sin oorganiska form, att orsaka allvarlig sjukdom och ibland till och med död.

Ingen har någonsin bevisat att tillsats av oorganiska mineraler till en kost ger någon förbättring av hälsan. Tvärtom tyder bevisen på motsatsen.

De mineraltabletter som säljs i apotek och hälsokostbutiker måste nödvändigtvis innehålla oorganiska snarare än organiska mineraler. Man är alltid noga vid tillverkningen att endast använda så mycket mineral som kan intas utan att framkalla symtom som låter användaren veta att han blir förgiftad. Detta kräver endast minimala mängder mineraler i varje tablett. Men även dessa små mängder kan orsaka allvarlig skada. Endast en mycket liten mängd oorganiskt kalcium med syntetiskt vitamin D krävs i den gravida moderns kost för att orsaka en markerad förkalkning av hennes njurar samt en partiell slutning av fontanellöppningen i spädbarnets huvud. Den sistnämnda avvikelsen gör att spädbarnets huvud inte kan forma sig efter förlossningskanalens form och storlek, och som ett resultat blir förlossningen mycket svår och smärtsam. Trots detta faktum anses det vara det sundaste näringsrådet att rekommendera en kombination av oorganiskt kalcium med vitamin D till gravida mödrar. Dessa människor behöver kalcium och det i stora mängder, men de behöver det i dess organiska form. Kosten hos många primitiva folk innehåller tio gånger minimibehovet av organiskt kalcium, men hos dem är barnafödande mycket lätt och det förekommer ingen förkalkning av njurarna. Det är endast det oorganiska mineralet, även när det tas i mycket små mängder, som framkallar dessa symtom.

De skadliga effekterna av oorganiskt fluor på människokroppen har noterats på de platser där dricksvattnet innehåller mer än två miljondelar av detta mineral. Tänderna hos de människor som dricker detta vatten regelbundet blir missfärgade och fläckiga. Dessutom blir tänderna ofta genomskinliga (det vill säga, de förlorar sin vita normala färg). I vissa fall får de gropar. Men de

tänder är inte det enda som lider av fluorförgiftning. Hela kroppen påverkas, med särskild tonvikt på skelettet. Symtomen är ofta allvarliga och inkluderar, förutom tandbesvär, fördröjd förbening av bindväven, nedsatt aptit, diures, brunststörningar, viktminskning, anorexi, en stor genomskinlighet i benen, samt uppmjukning och förtjockning av vissa ben. Och kom ihåg, detta är resultatet av en jämförelsevis liten mängd oorganiskt fluor. Du får i dig fluor varje dag i din mat men lider inte som följd. Snarare gynnas du, för kroppen behöver organiskt fluor. Det är endast oorganiskt fluor som ger sjukdomssymtom. Det oorganiska mineralet klor tillsätts i vattnet i de flesta städer. Kloret ska enligt uppgift rena vattnet och döda många typer av bakterier; det dödar även människor. Endast människorna dödas långsammare. De förgiftas långsamt år efter år genom hela livet. Oorganiskt klor är dödligt när det tas i stora mängder. Under första världskriget användes det vid tillverkning av giftgaser. Mängden klor i stadsvatten är inte tillräcklig för att ge symtom på omedelbar förgiftning, men det är utan tvekan en bidragande orsak till mycket sjukdom. Det organiska klor som finns i livsmedel är dock nödvändigt för bästa hälsa.

Kanske ett av de mest dödliga av alla oorganiska mineraler är jod. Detta grundämne har använts i många år som ett förebyggande medel mot struma. Det mesta av det salt som säljs idag är jodberikat; det vill säga, små mängder oorganiskt jod tillsätts i det. Vattenförsörjningen i de flesta stora städer är fortfarande fri från oorganiskt jod, men många försöker göra tillsatsen av detta mineral till allt dricksvatten till ett standardförfarande. För några år sedan var det vanligt att tillsätta jod i dricksvatten. Läkare rekommenderade proceduren mycket starkt. Resultaten av metoden var dock inte så goda. Till och med så lite som en droppe oorganiskt jod ger ofta de mest toxiska symtomen, varav de främsta är magbesvär och svåra hudutslag. Eksem uppstår ofta till följd av jodförgiftning. När det gäller faktiska dödsfall som inträffar till följd av användning av oorganiskt jod, är dessa vanligare än vad man i allmänhet tror. En droppe oorganiskt jod per dag under en lång tidsperiod har i sig varit den enda orsaken till vissa dödsfall. Den verkliga källan till det enda ofarliga jodet är naturlig mat. Organiskt jod som det finns i mat är effektivare än oorganiskt jod som förebyggande medel mot struma och det ger inga toxiska symtom, även när det används i stort överskott av kroppens behov.

Berättelsen om jod, klor, fluor och kalcium liknar den för de andra oorganiska mineralerna. Nästan undantagslöst fungerar dessa mineraler som irriterande ämnen för levande vävnader. När de läggs till den vanliga menyn är oorganiska mineraler bara så många extra gifter som kroppen måste göra sig av med. För varje sjukdom de kan tyckas förebygga, producerar de faktiskt flera till, och dessa är ofta allvarligare än den ursprungliga sjukdomen. Så för din hälsas skull, undvik oorganiska mineraler av alla slag. Ta inte mineraltabletter, piller eller koncentrat under några omständigheter. Använd destillerat vatten framför klorerat stadsvatten eller vatten som innehåller mycket fluor. Om du inte kan köpa destillerat vatten, köp en vattendestillator så kommer du att kunna ta bort de oorganiska mineralerna från vattnet själv. Dessutom bör du aldrig använda köksredskap av aluminium eftersom dessa korroderar mycket lätt och en del av aluminiumet hamnar i maten. Använd växter som inte har besprutats med oorganisk arsenik, eller om detta är omöjligt, se till att du tar bort all arsenik från växterna innan du använder dem. Undvik oorganisk natriumklorid som i allmänhet är känd som bordssalt och var särskilt försiktig med att inte använda den jodiserade produkten. Håll dig helt enkelt borta så mycket som möjligt från användningen av alla oorganiska mineraler. Få dina mineraler från växtriket, eller i näst bästa fall, från djurriket. Dessa mineraler kan din kropp använda mest effektivt. De är fullt tillräckliga för att förebygga alla bristsjukdomar och de kommer inte att förgifta dig.

SYNTETISKA VITAMINER

Många av de fakta som gäller för mineraler gäller även för vitaminer. Du behöver vitaminer — massor av dem. Vitaminer är minst lika viktiga för hälsan som mineralerna är. Du behöver dem dock endast i deras naturliga form. Vitaminer måste, precis som mineraler, finnas i organiska kombinationer med andra element. Värdet av varje vitamin beror på det sätt som det är kombinerat. I sin organiska kombination ger vitaminer inga toxiska reaktioner; de tillgodoser dina behov på ett idealiskt sätt.

De flesta vitaminer kan isoleras på samma sätt som mineraler kan isoleras. Maten måste brytas ner till en aska så att kemisten kan återvinna vitaminerna i deras rena, okombinerade tillstånd. Vissa av vitaminerna kan också skapas syntetiskt i laboratoriet. Dessa liknar de isolerade vitaminerna som tagits från maten och de ger liknande effekter. De isolerade vitaminerna och de syntetiska

vitaminer (som också är isolerade) kan jämföras med oorganiska mineraler, och de naturliga vitaminerna med de organiska mineralerna.

När det gäller de toxiska reaktioner som följer vid användning av isolerade vitaminer, oavsett om de är framställda syntetiskt eller utvunna ur livsmedel, är dessa inte lika allvarliga som de som följer vid användning av oorganiska mineraler. Men icke desto mindre fungerar de som gifter och är en orsak till sjukdom. Vitamin B och D är de mest skadliga när de tas i mycket stora doser i sina isolerade tillstånd. Syntetiskt vitamin D användes tidigare i stor utsträckning vid behandling av artritpatienter, men det upptäcktes snart att det gjorde mer skada än nytta. Om det tas i små mängder hjälper det inte alls mot artriten, men när massiva doser används, vilka tycks resultera i en liten förbättring, skadas patienten på så många andra sätt att behandlingen inte längre anses praktisk. De främsta skadeverkningarna i dessa fall är hjärtlesioner och kalciumavlagringar i kroppen. Pyridoxin och tiamin, två medlemmar av B-vitamin-komplexet, är kända för att försämra hälsan när de tas i stora mängder i sin isolerade form. Pyridoxinet tenderar att orsaka för tidig gråhårighet; tiaminet orsakar flera tecken på toxicitet, inklusive hypertyreos och högt blodtryck. När stora mängder isolerat vitamin A injiceras i kaniner utvecklar djuren hudförändringar, förtunning av benstommen, inre blödningar och alopeci. Människor kan reagera något annorlunda, men det är osannolikt att de förblir oskadda.

Det hävdas ofta att det naturliga vitamin A, så som det finns i mat, ger toxiska symtom när livsmedel som är mycket rika på detta element används i stor utsträckning. Men det finns egentligen inga bevis för detta. Fiskleveroljor är den rikaste kända källan till vitamin A. När de tas i stora mängder skadas hjärtvävnaden ofta irreparabelt, och andra sjukdomssymtom utvecklas också. Men detta beror inte på närvaron av vitamin A. Oljorna från fisklever är skadliga i sig själva, oavsett mängden vitamin A de innehåller. Det är anmärkningsvärt att användningen av fiskleveroljor innehållande så lite som 5 000 enheter vitamin A har varit kända för att ge symtom på hjärtpåverkan, medan gröna och gula grönsaker som innehåller lika mycket eller långt mer av detta vitamin (i form av karoten) inte ger annat än gynnsamma effekter.

Användningen av syntetiska vitaminer i ett flertal experimentella tester på människor visar att dessa element inte ger någon

någon som helst förbättring av hälsotillståndet. I en serie av dessa experiment användes tre grupper av patienter. Den första gruppen fick syntetiska vitaminer; den andra gruppen fick inga syntetiska vitaminer; och den tredje gruppen fick piller som de fick veta innehöll syntetiska vitaminer men som i verkligheten inte innehöll några alls. Medlemmarna i den första gruppen sa att de kände sig bättre med de extra syntetiska vitaminerna. Men det gjorde även den tredje gruppen. Det enda värdet av vitaminerna i dessa fall var psykologiskt. Bara tron på att de tar extra vitaminer ger vissa människor en falsk känsla av fysiskt välbefinnande. Men vad gäller verklig fysisk förbättring under den syntetiska vitaminregimen, så finns det ingen. Faktum är att när syntetiska vitaminer tas i tillräckliga mängder under långa tidsperioder sker en definitiv försämring av hälsan.

Om du önskar det bästa fysiska tillståndet bör du glömma syntetiska vitaminer och oorganiska mineraler. Det finns inget substitut för de produkter naturen erbjuder oss. Värdet av hennes livsmedel har ännu inte motsvarats eller överträffats av något kemisten kan framställa. Kom ihåg att de organiska mineralerna och naturliga vitaminerna i naturliga livsmedel alltid är bra. De andra är det aldrig, och oftare än inte är de direkt skadliga. Kemisten kan kanske isolera alla element i äpplet, men han kan inte återkombinera dessa element på ett sätt som upprätthåller liv. Vi måste lita på Moder Natur för vår produktion av livsmedel. Och detta är alltigenom gott, för hon verkar ha bemästrat konsten att syntetisera och kombinera jordens element till växter som förser människokroppen med all den näring den behöver.

KAPITEL 11

JORD OCH FÖDA

Utarmad jord: En orsak till försämring av växter och djur

Problemet med att behandla och använda jorden har länge betraktats ur ett jordbruksperspektiv. Lantbrukare har länge fått lära sig att förse sin mark med speciella kemikalier för att producera goda skördar. De goda skördarna betraktades som önskvärda enbart med hänsyn till lantbrukarens plånbok. Ingen ansträngning har gjorts från lantbrukarens sida för att producera grödor som tillhandahåller de livsmedel som ger oss de kemikalier vi behöver för hälsan. Motivet har alltid varit vinst, och lantbrukarens vinst har aldrig haft mycket att göra med vitamin- och mineralinnehållet i de livsmedel han odlar.

Vi har sett att de primitiva folkens föda ofta innehåller över 10 gånger så mycket vitaminer och mineraler som den civiliserade människans föda. Det höga vitamin- och mineralinnehållet i den primitiva människans föda beror till stor del på att han äter den i ett oraffinerat tillstånd. Men det beror också på det faktum att hans mat vanligtvis odlas på bra jord som inte är i ett utarmat tillstånd. Mycket av den primitiva människans föda odlas på jungfrulig mark. Infödingarna i Söderhavet använder ett överflöd av vilda frukter som växer i skogens bördiga, jungfruliga jord. De isolerade schweizarna i Lötschental-dalen använder en jordbruksmetod som har bevarat jordens bördighet i århundraden. Genom att växa i dessa goda jordar blir deras växter garanterat bättre närda och rikare på vitaminer och mineraler.

Den civiliserade människan kan uppenbarligen endast producera en mycket liten andel av sin mat på outarmad jord. Han måste använda samma mark om och om igen. När han gör detta avlägsnar han mycket av jordens mineralinnehåll med varje skörd. Han försöker ersätta några av mineralerna men når inte någon större framgång. De kan endast i liten utsträckning bidra till matens näringsmässiga egenskaper. Trots de år de har använts blir våra jordar ständigt mer och mer utarmade.

Den civiliserade människan måste också räkna med jorderosion. Det är genom erosion som jorden förlorar många av sina mineraler. Mineralerna sköljs bort från jorden ut i bäckar och floder och finner ofta sitt slutgiltiga hem på flodbädden eller

i havet. Genom att använda konventionella jordbruksmetoder kan denna erosion inte förhindras. Snarare ökar den och blir ett större problem för varje nytt år.

Kopplat till den ökande utarmningen av jorden är det ökande behovet av att använda insektsbekämpningsmedel som skydd mot insekter. Olika sprayer används också som ett medel för att skydda växten mot vissa sjukdomar. Hotet från sjukdomar och insekter är sannerligen allvarligt. Gång på gång har det visats att de material som används för att förgifta insekten eller avvärja växtsjukdomar är giftiga för människan. Det finns många medicinska register över dödsfall som har orsakats av användning av livsmedel besprutade med arsenik, den främsta formen av insektsbekämpningsmedel som används. Insekter verkar föredra saften från osunda växter som odlats i demineraliserad jord. Sjukdomar tenderar att utvecklas i samma växter. Besprutningsproblemet är i grunden ett jordproblem.

Människans hälsa försämras i direkt proportion till den grad som våra jordar utarmas. Dr. Weston Price har funnit att dödligheten i hjärtsjukdomar och lunginflammation varierar i enlighet med utarmningen av jorden. De områden som har varit bebodda längst besitter vanligtvis de sämsta jordarna och den högsta dödligheten. God jord följs i allmänhet av bättre mänsklig hälsa och dålig jord följs av försämrad mänsklig hälsa. Historien om folkslag och i vilken utsträckning de har utarmat sin jord visar detta entydigt. Det har till och med noterats att ansiktsstrukturen förändras markant, och skönhet blir alltmer sällsynt, i takt med att jordarna blir uttömda.

Skillnaden i mineral- och vitamininnehåll i livsmedel som odlas i olika jordar är ingalunda liten. Kalciumhalten i betesmark som odlats i Pennsylvania och British Columbia är över tio gånger högre än i betesmark i Arizona, helt enkelt på grund av skillnaderna i jorden. Fosforhalten i betesmarken har visat sig variera beroende på jorden. I en serie tester fann man att betesmarken i ett område innehöll 60 gånger så mycket fosfor som betesmarken i andra områden.

Havsvegetation har hyllats som en överlägsen källa till vitaminer och mineraler. Av denna anledning säljs den ofta i sin torkade form i hälsokostbutiker som ett kosttillskott. Som en allmän regel innehåller havsvegetation från 10 till 20 gånger så mycket mineraler som landodlade grönsaker. Anledningen går återigen tillbaka till jorden. Havsbottnen är inte utarmad. Den vegetation som uppstår ur den är följaktligen—

...tligt rika på mineraler. Det är fullt möjligt att landvegetation skulle kunna göras lika värdefull som havsvegetation om vi bara kunde återställa jordens bördighet. Men kan vi göra detta? Många framstående vetenskapsmän hävdar att de inte känner till någon metod för att göra det. Den jordbruksmässiga ortodoxin erbjuder inget hopp om en lösning. Bonden och forskaren kan inte berätta något för dig om att återställa den ursprungliga bördigheten till utarmade jordar.

Fallet är dock inte så hopplöst som det först kan verka. Faktum är att det är allt annat än hopplöst. Det är endast genom att blunda för bevisen som vi kan insistera på att det är omöjligt att återställa bördigheten till den utarmade jorden. Inom loppet av två till fem år, eller något längre, kan vilken jord som helst återställas till den bördighet den en gång besatt. Detta är ingen tom teori. Det är ett bevisat faktum.

PLOGENS FÖRBANNELSE

Det föll på Edward H. Faulkners lott att upptäcka exakt varför jord utarmas och exakt hur dess ursprungliga bördighet kan återställas. Faulkner, professor vid University of Oklahoma, återvände till landet för att bedriva oberoende forskning på jord. Istället för att acceptera den jordbruksvetenskapliga traditionen ifrågasatte han allt och bortsåg från själva premisserna och grundvalarna för denna vetenskap. Efter omfattande studier misstänkte han att vändplogen kunde vara det medel som förstör jordens bördighet. Han noterade att ingen någonsin hade lagt fram ett vetenskapligt skäl för plöjning. Plöjning verkar bara vara en sedvänja bland bönder.

Faulkners experiment på sin egen gård (vilka följdes upp av USA:s jordbruksdepartement) har slutgiltigt bevisat att plogen har gjort mer än något annat för att utarma jorden. Faulkner återställde bördigheten till sin jord helt enkelt genom att harva ner gröngödsling (den ruttnande vegetationen och växtresterna som täckte större delen av jordytan) i markytan, och genom att eliminera användningen av plogen. Att återställa bördigheten var knappast något problem alls. Det var i själva verket mycket enkelt. Det involverade inte alla möjliga sorters gödningsmedel eller jordbehandlingar. Snarare krävde det bara att han slutade störa naturen. Förse jorden med rikligt med ruttnande växtmaterial, hindra den inte från att använda sig av detsamma, och den kommer med säkerhet att förbli bördig. Det är så enkelt som det.

När mark plöjs hamnar praktiskt taget all gröngödsling som i en smörgås i jorden, ungefär sex till åtta tum under ytan. Här bildar den en barriär för det vatten som annars skulle stiga från grundvattennivån genom jorden till...

ytan. Sålunda blir de översta sex till åtta tummen av jorden mycket torra. Det mesta av kapillärkraften i vattenrörelsen bryts. Växterna lider av brist på vatten; i tider av torka kan de dö helt och hållet. Det finns ingen utväg från detta. Det är inte förrän den gröna gödseln har förmultnat helt som den normala kapillärverkan kan återställas.

Nedbrytningen av vegetation producerar mycket koldioxid. När vegetationen bryts ner långt under jordytan, rör sig denna gas in mellan alla jordpartiklar och driver ut luften till ytan. Kvävet, som utgör en del av luften, går därmed förlorat. Växterna berövas en av sina viktigaste källor till näringsämnen.

Kombinationen av koldioxid och vatten bildar kolsyra, ett av de mest effektiva lösningsmedlen för växtnäringsmineraler. I närvaro av kolsyra reduceras dessa mineraler till former som växten kan använda. När mark plöjs blir den så torr att det finns lite eller inget vatten som koldioxiden kan förena sig med. Resultatet blir en brist på kolsyra i jorden och därmed frigörs otillräckligt med mineraler för växterna.

Mark plöjs oftast tidigt på våren, efter omfattande tjällossning, när den fortfarande är relativt våt och plastisk. Fåran komprimeras när den separeras från sin bas. Senare exponeras den för vind och solsken och förvandlas till en stor klump. Bearbetningsredskap slår sönder klumpen i många små bitar, men de korrigerar inte den ursprungliga skadan. De små klumparna är bara så mycket jord som är tagen ur bruk för säsongen.

De små partiklarna av mjäla, lera och sand i plöjd jord absorberar inte vatten. Lite av vattnet klamrar sig fast vid deras yttre yta; resten rör sig mellan dem. Vattnets rörelse i och över jorden för med sig många av de små partiklarna. Detta är känt som erosion. I många fall sker förlusten av all den ursprungliga rika matjorden genom erosionsprocessen. Resultatet är en helt utarmad jordbädd som inte kan förse växterna med tillräckligt av de livsviktiga element de behöver.

Plöjningen av mark gör jordbrukaren nästan helt beroende av vädret. Om det faller en ovanligt stor mängd regn täcks jordens omedelbara yta helt av vatten. Å andra sidan, om nederbörden har varit måttlig eller liten, är marken vanligtvis för torr. Det vatten som normalt skulle ha bevarats från föregående säsong har försvunnit, då den plöjda marken är...

oförmögen att absorbera och hålla kvar mycket vatten.

Växter som odlas på utarmade, plöjda jordar är särskilt mottagliga för sjukdomar och insektsangrepp. Växter är jämförbara med alla former av djurliv i den meningen att de lider av sjukdomar när deras tillgång på näringsämnen är bristfällig. Den plöjda marken, som saknar en god tillgång på tillgängliga mineraler, erbjuder den perfekta miljön för växtsjukdomar. Den erbjuder likaså idealiska miljöförhållanden för insektsangrepp. Ingen vet varför insekter föredrar att äta osunda växter, men det är ett obestridligt faktum att de gör det. Möjligen är den större andelen mineraler och den mindre mängden socker i saften hos friska växter osmaklig för insekterna. Om denna teori är korrekt betyder det att den mänskliga rasen verkligen är lyckligt lottad. För det skulle då vara möjligt att svälta ut insekterna genom att förbättra kvaliteten på mänsklig föda. Genom att ge växterna en idealisk miljö skulle vi ge insekterna den sämsta miljön att leva i. Nettoresultatet skulle bli att insekticider sällan eller aldrig skulle behöva användas. Detta skulle innebära eliminering av ännu en källa till gifter för människor, eftersom vi långsamt förgiftas av arsenik och andra sprayer som används för att bekämpa växtsjukdomar och insektsangrepp.

Utarmningen av jord genom plöjning leder nödvändigtvis till minskade skördar. Med vår nya förståelse för jordkultur förvånar det oss inte att finna att kineserna, med praktiskt taget inga jordbruksmaskiner, och egyptierna, som rör om i sin jord med den urgamla krokiga käppen, kan producera mer mat per hektar än amerikanen och briten med alla deras tunga maskiner. Den amerikanske bonden producerar bara en bråkdel så mycket som han skulle kunna, helt enkelt för att han plöjer sin mark. Genom att sänka kvaliteten på sin mat sänker han också kvantiteten.

Som man kan förvänta sig är vitamin- och mineralinnehållet i livsmedel som odlas i plöjd jord inte så högt som det borde vara. Vi kan inte förvänta oss att livsmedel ska vara rika på dessa element om jorden är bristfällig. Jorden kan inte förse växten med de mineraler den inte själv innehåller. Den kan inte heller tillhandahålla mineralerna om kolsyra, som gör dessa tillgängliga för växter, saknas. Tillverkningen av vitaminer i växten måste hämmas om växten är osund. I den slutliga analysen måste vi gå tillbaka till jorden för att finna orsaken till många av våra kemiska brister.

VETENSKAPLIG JORDKULTUR

Jord, så som den existerar i orörd natur i närvaro av riklig växande vegetation, besitter i allmänhet den högsta graden av fertilitet. Den är ständigt täckt av ett tjockt lager av ruttnande vegetation. Det finns också en stor mängd växtrester utspridda i jordens övre lager. Denna gröngödsling, både i jorden och på ytan, tjänar många syften. Den absorberar flera gånger så mycket nederbörd som den rena jorden — mo, sand och lera — normalt skulle kunna hålla kvar. Erosionen reduceras därmed till en punkt som nästan är omätbar. Det förekommer lite eller inget avrinning även vid tider av mycket kraftigt regn. Jorden (blandad med gröngödslingen) är så absorberande att mycket av vattnet hålls kvar under långa tidsperioder, vilket minskar risken för torka till ett minimum. Blandningen av koldioxid och vatten i jordytan bildar mycket kolsyra, vilket på detta sätt omvandlar många mineraler till användbara former för växterna. De saprofytiska kvävefixerande bakterierna ges en möjlighet att hämta sitt kväve i det fria när de arbetar i gröngödslingen, och förser därmed de levande växterna med deras välbehövliga näringsmaterial. Det finns inga svårigheter med den normala kapillärkraften i jorden. Hårda, uttorkade jordklumpar saknas helt. På alla sätt berikas jorden. Växterna ges en idealisk miljö att växa i — de är rika på vitaminer och mineraler och mycket motståndskraftiga mot alla växtsjukdomar och skadeinsekter.

Överlägsenheten i Naturens metod för jordbefruktning är uppenbar utifrån alla dessa fakta. Enkelt sunt förnuft bör leda oss till att samarbeta med snarare än att störa naturen i vården av vår jord. Vetenskaplig jordkultur är inte ny. Den hade sitt ursprung för mer än en miljard år sedan när den första växten utvecklades. Vi upptäcker helt enkelt vad vi borde ha vetat hela tiden.

Ungefär 90 till nästan 100 procent av all jord består av finmalt berg. Resten består av ruttnande organiskt material som tillhandahålls i form av växtrester. Det finmalda berget är den primära källan till mineraler för växter; det organiska materialet, som efter att ha brutits ner av myriader av organismer i jorden till flytande nedbrytningsprodukter, är den sekundära källan. Det är det ruttnande organiska materialet som ger fertil jord dess svarta färg. Allteftersom det organiska materialet försvinner från jorden blir färgen ljusare, och agronomer börjar dela in jorden i ”typer” i enlighet med färg, textur, etc. Den rika, svarta matjorden i skogsmarker är från en till tre

fot djupt; gräsmarker som aldrig har plöjts är ännu djupare — ofta flera gånger så djupa. Å andra sidan har de plöjda markerna på amerikanska bondgårdar förlorat mycket av sin svarta färgton och innehåller endast en mycket liten mängd organiskt material, med ett motsvarande fall i bördighet.

Återställandet av bördigheten i utarmade jordar sker i exakt proportion till den mängd organiskt material som återförs till jorden och den takt med vilken detta görs. Jordens struktur och färg förändras helt allteftersom organiskt material tillsätts och jordtyper, som sådana, upphör att existera; alla typer tenderar att smälta samman till en med liknande bördighet, färg och struktur. Det finns ingen specifik behandling för specifika jordar; förändringarna i behandlingen involverar endast kvantitet och takt; mer organiskt material införs snabbare i vissa fall än i andra.

I den orörda naturen är det daggmaskarnas, insekternas och andra små djurs uppgift att blanda ner växtrester i jordytan. Dessa djur angriper sin föda med stor iver — de tuggar på växtresterna samtidigt som de blandar ner dem i jorden, smälter dem till kolloidala former, vilka bara är ett steg ifrån de flytande nedbrytningsprodukter som växten kan använda, och återför sedan sina egna döda kroppar till jorden. I skogsmark är så många som tiotusen organismer per kvadratfot engagerade i denna process — de blandar ner växtrester i jorden och omvandlar dem till flytande nedbrytningsprodukter. Arbetet sker med en sådan hastighet att bördigheten återställs på bara några få år genom att tillsätta organiskt material till utarmade jordar. Plastisk, gulaktig lera har förvandlats till spröd, svart jord på bara ett år genom att täcka den med ett tjockt lager täckmaterial i form av löv. Naturligtvis omvandlades endast de översta tummen av jorden på en så kort tid, men eftersom rötterna på de flesta växter får sin näring från den övre delen av jorden, är denna förändring tillräcklig för att skapa stora skillnader i växternas odlingsförhållanden. Det kan i detta sammanhang nämnas att även träd får sin huvudsakliga näring från ytjorden — de djupare rötterna fungerar mer som ett stöd för trädet än som viktiga näringskällor.

Många lönsamma företag är nu verksamma med att sälja daggmaskar till trädgårdsodlare som kan tillsättas i jorden och därmed öka dess bördighet. En sådan åtgärd, även om den erkänner den viktiga roll daggmaskar spelar för att skapa bördig jord, är inte baserad på en sann förståelse av den biologiska aktiviteten i jorden. Inget antal daggmaskar kommer att vara till särskild hjälp för jord som saknar organiskt material. Dagg-

maskar i sådan jord är undantagslöst bleka och magra, då de inte kan tillgodose sitt nödvändiga näringsbehov. I jord som innehåller rikliga mängder organiskt material är det motsatta förhållandet rådande. I sådan jord utvecklas feta och robusta daggmaskar automatiskt i stora mängder, oavsett om man vill det eller ej. Det finns absolut inget behov av att ”mata” jorden med daggmaskar. Dessa fantastiska jordförbättrare kommer alltid att finnas på plats om en korrekt metod för jordvård följs. De lockas snabbt till vilken jord som helst som råkar innehålla ett överflöd av organiskt material i sitt ytskikt.

Organiskt material, i form av gröngödsling, kan tillföras jorden på olika sätt. Det kan spridas över marken som ett tjockt lager täckmaterial (mulch). Särskilda gröngödslingsgrödor kan odlas, eller så kan de växtrester som finns kvar efter skörden av föregående gröda lämnas kvar på jorden. Marken kan till och med lämnas helt i träda, vilket tillåter vild tillväxt av ogräs och gräs, vilket vanligtvis är en långsammare metod, eftersom tillväxten ofta inte är lika snabb och fullständig som hos gröngödslingsgrödorna. De döda resterna av någon av dessa former av växtliv — vare sig det är gröngödslingsgrödor, rester från skördade grödor eller vilda ogräs och gräs — återförs till jorden vid slutet av varje odlingssäsong och läggs till dess förråd av organiskt material.

Vilken som helst av de nämnda formerna av gröngödsling kan arbetas in i jordytan med maskiner om det är nödvändigt att förbereda en såbädd, vilket är av särskild betydelse vid odling av ettåriga spannmålsgrödor. I sådana fall är det viktigt att rätt typ av jordbruksmaskiner används. De redskap som ska användas för sådana ändamål måste naturligtvis variera i viss utsträckning, beroende på vilken jord som brukas, men i de flesta fall anses mycket tunga typer av tallriksharvar vara mest praktiska. I steniga jordar och tuffa grässvålar är tunga kultivatorer, utrustade med bilformade pinnar, nödvändiga för att riva upp jorden så att tallriksharven kan få fäste, och i sällsynta fall kan inledande plöjning vara önskvärd, förutsatt att den görs tillräckligt grunt för att tillåta den efterföljande harvningen att skära igenom hela det plöjda jordlagret.

Hittills har användningen av plöjningsfria metoder i jordbruket, med odling av gröngödslingsgrödor följt av deras efterföljande nedharvning i jordytan, tillämpats mest frekvent inom spannmålsodling och i viss utsträckning inom grönsaksodling. Skötseln av fruktodlingar täckta med fleråriga träd, buskar och småplantor...

behöver inte följa samma mönster som förberedelsen av mark för sådd av årliga spannmålsgrödor. Att täcka marken med ett tjockt lager av marktäckning (mulch), minst några tum tjockt, och att bibehålla detta lager under hela året, har varit den vanligaste metoden för att återställa bördigheten i fruktodlingar, och kommer kanske också att följas vid återställande av bördighet i mark täckt med nötträd. Lagret av marktäckning skapar nya matjordsförhållanden på bara en säsong eller två. Denna metod avlägsnar snabbt många av de växtsjukdomar och skadedjur som länge har plågat fruktodlare. Frukterna uppnår en ny nivå av smaklighet, med rika aromer och av högsta kvalitet. Smaklösa frukter, som är så vanliga idag, saknas när denna form av jordkultur tillämpas.

Huruvida man använder gröngödslingsgrödor eller marktäckning för att skapa bördig jord beror också på i vilken skala jordbruket bedrivs. När bördigheten i mycket stora landområden ska återställas är det i allmänhet mest praktiskt att odla gröngödslingsgrödor som ger jorden rikligt med växtrester inom en kort tidsperiod. Detta är enklare och innebär mindre arbete än att anskaffa växtrester på annat håll och sprida ut dem över marken i form av marktäckning. Å andra sidan, där små trädgårdstomter anläggs med hjälp av handverktyg snarare än tunga maskiner, är det i allmänhet mest praktiskt att sprida marktäckning över markytan. Tillräckliga växtrester i form av halm, löv, ogräs, kvistar etc. finns vanligtvis tillgängliga i sådana fall för att täcka små ytor med marktäckning och därmed möjliggöra återställande av jordens bördighet.

Experiment har slutgiltigt visat att inget annat gödningsmedel än gröngödsling är nödvändigt för att återställa jorden till ett bördigt tillstånd. Djurgödsel, kolloidala mineraler, lava, aska, ben, kalk, fosforsyra och kalium är alla onödiga om tillräckliga mängder gröngödsling tillförs jorden. Faktum är att vissa kemiska gödningsmedel är skadliga för daggmaskar och därmed stör nedbrytningsprocessen av organiskt material i jorden. Sådana gödningsmedel är allt annat än nyttiga och saktar ner den takt med vilken bördigheten återställs. Ruttnande vegetation är rik på alla de mineraler som bönder försöker tillföra med konstgödsel. Det är i sig självt ett komplett gödningsmedel.

Förespråkare av ”organisk trädgårdsodling” med användning av kompost ifrågasätter dessa fakta och hävdar att djurgödsel eller annat animaliskt material är nödvändigt i jorden för att ge bästa resultat. De kan också ifrågasätta huruvida antingen gröngödsling eller djurgödsel kan

framgångsrikt användas som gödningsmedel om det inte först har brutits ner i komposthögar. Faktum är att resultaten av kompostering är mycket lika de som uppstår vid ytlig inblandning av gröngödsling. Det verkar faktiskt finnas vissa fördelar med att låta växtrester brytas ner i och på jorden snarare än i komposthögar, annars skulle vi inte finna tillsatsen av animaliska produkter till komposthögar nödvändig. Det är mycket möjligt att det finns kompenserande faktorer i jorden som gör att nedbrytning av gröngödsling vid dess yta är mer fördelaktig än vad sådan nedbrytning skulle vara i komposthögar.

De som förespråkar kompost för att återställa jordens bördighet kan också påminnas om att nedbrytning av animaliska produkter sker i jorden oavsett om dessa tillsätts i form av gödningsmedel eller inte. Det stora utbudet av insekts- och maskliv i jorden dör självt ständigt och ger plats för nytt liv. Nedbrytningen av dessa organismer sker sida vid sida med nedbrytningen av växtrester och bidrar till tillgången på sekundära mineralkällor för växtrötter. Genom att förse jorden med gröngödsling kan vi inte undvika den efterföljande utvecklingen av djurliv, som i sin tur dör och bidrar till tillgången på nedbrytande organiskt material i jorden.

Det är uppenbart att människan har skapat sina egna jordproblem. En enkel observation av den friska, frodiga växtligheten på de oplöjda slätterna och i skogen visar det mycket tydligt. Människan kan påskynda naturens metod för jordkultur, men hon kan inte förbättra den. Jordbruksvetenskapens historia är egentligen historien om människans försök att ingripa i naturens metod för jordgödsling. Ju större ingreppet var, desto mer framgångsrik trodde jordbrukaren att hans metoder var. När han slutligen nådde den punkt där han fann ett sätt att plöja jorden djupare än någonsin, hyllade han den nya metoden som en stor förbättring inom jordbruksvetenskapen. Allteftersom hans växter fick allt större brist på vitaminer och mineraler, intensifierade han sina ansträngningar att ändra och ingripa i naturens plan för gödsling. Idag kan jordbruket knappast betraktas som en vetenskap alls. Det spekuleras nu i det praktiskt genomförbara i att bryta marken till djup på två eller tre fot med ny utrustning utformad för det ändamålet. Dess huvudsakliga arbete består i att skapa jord som ger oss livsmedel som endast innehåller en bråkdel så många vitaminer och mineraler som de borde. Indirekt gör den moderna jordbruksvetenskapen, så som den lärs ut vid praktiskt taget alla universitet och utövas på gårdarna, mycket för att sänka hälsostandarden för hela nationen.

FRAMTIDSUTSIKTER

Vad som behövs är en jordbruksvetenskap som sysselsätter sig med produktion av frukter, grönsaker och andra livsmedel utifrån kvalitet snarare än något annat. Målet bör vara att skapa livsmedel som inte behöver besprutas med giftig arsenik och som kan tillgodose människans behov av vitaminer och mineraler. Jordkultur är närmare besläktat med hygien än med någonting annat. Det bör betraktas utifrån dess inverkan på människors hälsa snarare än dess inverkan på något särskilt kommersiellt företag. Detta betyder inte att bonden eller någon annan behöver lida under ett rationellt jordbrukssystem. Det betyder helt enkelt att produktionen av livsmedel bör bedrivas i allas intresse som använder maten, och att ingen speciell jordbruksgrupps ekonomiska välfärd behöver vara beroende av några specifika metoder som råkar användas. Huruvida detta kräver att jordbruket placeras på en rent funktionell grund kan diskuteras. En sak är dock säker. Det måste ske en radikal revolution av alla jordbruksmetoder om livsmedel som innehåller tillräckliga mängder näringsämnen ska kunna göras tillgängliga. Utan denna förändring kan det inte finnas något sådant som optimal hälsa för nationen som helhet.

Jordbruksreform måste följas på nationell nivå om alla ska kunna dra nytta av den. Stadsbor är beroende av bonden för produktionen av sina livsmedel. De kan inte använda de mineralrika, sprutfria växterna från bördiga jordar om bönderna inte odlar dem. Och ansträngningarna från ett fåtal bönder är till liten nytta om resten insisterar på att följa jordbruksortodoxin. Ett planerat program för jordbruksreform i hela landet är den enda lösningen.

Tills en sådan reform äger rum kommer du att behöva fortsätta äta livsmedel som har odlats på utarmad jord — det vill säga, om du inte har en egen trädgård. Och detta är ytterligare ett skäl till att använda en naturlig kost. Även om de oraffinerade, okokta livsmedel du äter inte innehåller så många vitaminer och mineraler som de borde, är de fortfarande dina bästa källor till dessa element och dina bästa livsmedel. Utarmningen av jorden gör det dubbelt viktigt att du använder livsmedel som inte har förlorat något av sina vitaminer och mineraler genom tillagnings- och raffineringsprocessen. Du har inte råd att ta risken att beröva dig själv dessa element på fler sätt än du måste. Du kanske inte kan få tag på de bästa livsmedlen, men de du faktiskt erhåller kan du

ät alltid i deras bästa skick för att så nära som möjligt tillgodose kroppens näringsbehov.

KAPITEL 12

Naturens främsta helande kraft

Hur kroppen återställs till hälsa genom fasta

Kanske har det senaste århundradets största upptäckt inom hygienområdet varit värdet av fasta som ett sjukdomsbotande medel. Genom historien har många människor fastat då och då av religiösa skäl. Deras mål var att rena själen, inte kroppen. Fasta utgjorde en gång en standardrit inom de tre stora religionerna: kristendomen, buddhismen och muhammedanismen. Kristus sägs ha fastat i 40 dagar och 40 nätter. Överallt där buddhismen har spridits har fastan hållits vid liv. Muhammedanerna har sin månad "Ramadan" varje år, under vilken tid de fastar varje dag från soluppgång till solnedgång. Vi finner till och med att fasta var en religiös rit hos många av de tidigare indianstammarna i Nord- och Sydamerika.

Vetenskapsmän vet ingenting om fastans förhållande till det som kallas själen. De har dock upptäckt att fasta är av yttersta vikt för att bota kroppens sjukdomar, och att det verkligen är det snabbaste och mest effektiva sättet att göra detta på. Det kallas ofta "den snabba vägen till hälsa" och rekommenderas för dem som önskar bli friska på kortast möjliga tid.

Fastan, i sin moderna fas, hade sitt ursprung i början av 1800-talet hos de hygienister som levde på den tiden. Dr Jennings kände till lite om fasta men använde det inte i någon större utsträckning. Sylvester Graham rekommenderade ofta avhållsamhet från mat under några måltider. Detsamma gäller för några av de hygienister som följde Graham, däribland Dr Robert Walter och Dr Page. Det lämnades dock åt Dr Henry S. Tanner och Dr Edward Hooker Dewey att upptäcka hur värdefull fasta verkligen kan vara. De betraktas vanligtvis som den vetenskapliga fastans fäder och de förtjänar sannerligen denna titel.

Användningen av fasta som ett medel för att eliminera sjukdom har huvudsakligen varit begränsad till hygienisterna. Den ortodoxa medicinen har alltid fördömt fasta, även om den inte har utfört...

utan några undersökningar för att fastställa dess värde. Idén om att fasta för att bota sjukdom är, för det medicinska sinnet, alltför fantastisk för att ens övervägas. Den placeras på deras lista över "flugor" i hopp om att den ska dö en naturlig död.

Trots denna inställning har hygienister fortsatt att använda fasta i ett ständigt ökande antal fall och alltid med gynnsamma resultat. Det har blivit grundvalen för all hygienisk praxis och är den främsta åtgärd som hygienisten använder för att utrota sjukdom. Även om de medicinska utövarna fortsätter att ignorera det, förblir fasta naturens stora medel för att låta kroppen fullborda sitt helande; och det är det enda hoppet som många sjuka människor kan ha.

DEFINITION AV FASTA

Innan man kan få någon förståelse för fastans förtjänster måste man få en klar uppfattning om vad fasta egentligen är. Man hör ofta talas om fruktfastor, fruktjuicefastor, vattenfastor, mjölkfastor och många andra typer. En sådan ovetenskaplig terminologi leder till mycket förvirring och resulterar i många missuppfattningar angående fastans sanna natur. Fasta är avhållsamhet från mat. Det faktumet måste förstås tydligt. Det betyder inte avhållsamhet från vatten. Det består inte av fruktjuicedieter. Det består inte av mjölkdieter. Det är inte synonymt med svält. Fasta är helt enkelt avhållsamhet från mat under en lång eller kort tidsperiod (beroende på patientens tillstånd) tills svältperioden nås. Under svält praktiseras också avhållsamhet från mat, men det kvarstår fundamentala skillnader mellan fasta och svält.

VARFÖR DU BÖR FASTA

Huvudsyftet med fasta är att eliminera ansamlingar av gifter i kroppen. Elimineringen av toxemi, som är en grundläggande orsak till sjukdom, är av yttersta vikt om hälsan ska kunna återställas. Genom att eliminera toxemi återställer fastan hälsan. Normalt ägnas en stor del av kroppens tillgängliga energiförråd åt arbetet med matsmältning och assimilation. Under fastan, när ingen mat äts, kan den energi som annars skulle ha ägnats åt dessa funktioner användas för elimineringsändamål. Under varje fasta påskyndas elimineringsprocesserna. Katarrhal eliminering ökar kraftigt. Andedräkten blir mycket illaluktande som ett resultat av ökad eliminering genom lungorna. Det förekommer ofta en extrem kroppslukt,

vilket troligen beror på de större utrensningsansträngningarna från hudens sida. Urinens toxicitet ökar på grund av de ytterligare gifter som elimineras genom njurarna. I vissa fall elimineras bokstavligen enorma mängder giftmaterial från matsmältningskanalen genom kräkningar. Andra gifter förbränns troligen i kroppen genom processer som ännu inte är förstådda. Generellt sett ges kroppen en grundlig rengöring. Den ges en ren grund att arbeta och bygga vidare på.

Orsakerna till toxemi är många, men vi måste ofta göra mer än att bara korrigera orsakerna för att eliminera toxemin när den väl existerar. Till exempel kan toxemi uppstå genom en kost som saknar vitaminer och mineraler, vars brist kan försämra elimineringen, men det följer inte nödvändigtvis att det enkla införandet av en korrekt kost rik på sådana element med säkerhet eliminerar ansamlingarna av gifter i kroppen. Att en korrekt kost tillåter kroppen att eliminera många av de överflödiga gifterna medger vi, men i fall där en djupt rotad sjukdom existerar, involverande stora mängder gifter, krävs vanligtvis fasta.

Kanske den viktigaste sekundära faktorn att beakta är den föryngring som sker under en fasta. Det är ett välkänt faktum att degeneration av vävnad vanligtvis är förknippad med ålderdom och sjukdom, medan vävnader som, ur en fysiologisk synvinkel, har föryngrats, vanligtvis är förknippade med ungdom och frihet från sjukdom. Att föryngring av vävnad sker under fasta har verkligen bevisats. Den brittiske vetenskapsmannen, prof. Huxley, har visat att periodisk fasta avsevärt kan förlänga livslängden hos lägre djurformer, och det är troligt att den kan göra detsamma hos människan, om än inte i lika hög grad. Prof. Huxley tog ett antal maskar, isolerade en från de övriga och lät den genomgå periodiska fastor. De återstående maskarna gavs samma föda som den isolerade masken men fick inte fasta med jämna mellanrum. Det är anmärkningsvärt att den isolerade masken levde 19 gånger så länge som de andra. Prof. Child, vid University of Chicago, lät några gamla maskar fasta tills de minskade betydligt i storlek. När de matades och började växa igen var de, ur en fysiologisk synvinkel, lika unga som de någonsin varit. I många andra former av djurliv ses samma föryngring som ett resultat av fasta. Det finns vissa arter som genomlöper sin livscykel på tre till fyra veckor. Men när de, på grund av brist på föda, tvingas fasta med jämna mellanrum, förblir de ofta unga och aktiva i tre år.

Naturligtvis sker inte föryngring hos människan i samma utsträckning som hos de lägre djuren. Det förekommer dock, vilket visades av Dr. Carlson och Dr. Kunde vid University of Chicago. Dessa läkare lät en 40-årig man genomgå en 14 dagars fasta. Vid fastans slut var hans vävnader i samma fysiologiska tillstånd som hos en 14-årig pojke. Det fysiologiska tillståndet i vävnaderna hos Mahatma Gandhi, den indiske ledaren, vid 64 års ålder befanns vara liknande det hos en genomsnittlig man på 40 år. Det bör i detta sammanhang kommas ihåg att Gandhi är välkänd för sina talrika fastor.

Experiment vid Hull Biological laboratory, vid University of Chicago, har visat att fasta ger en permanent ökning av ämnesomsättningen. I dessa experiment lät man både hundar och människor fasta under längre perioder. Vid fastor på mellan 30 och 40 dagar observerades en fem till sex procents ökning av ämnesomsättningen. En lägre ämnesomsättning är vanligtvis förknippad med hög ålder. Fastan blir då, genom att erbjuda möjligheten till föryngring genom att höja ämnesomsättningen, den fysiologiska ålderns fiende.

Fasta är den bäst kända metoden för att ge kroppens organ vila. Restriktiv diet kan göra samma sak men inte i lika hög grad. Många organ är överarbetade, till stor del på grund av överätande och intag av olämplig föda. Det långvariga överarbetandet av ett organ leder till försämrad utrensning och sänkt effektivitet. Under en fasta ges organet en chans att återhämta sig, att återställa sina livskrafter och att återfå sin normala effektiva funktion.

Autolys är upplösning eller matsmältning av vävnad genom olika ferment som genereras i kroppens celler. Det är genom autolys som många onormala utväxter avlägsnas under en fasta. Sönderfallet av utväxterna, följt av deras absorption, har noterats gång på gång under fastor. Tumörer stora som en grapefruit har försvunnit under långa fastor. Tumörer stora som ett gåsägg försvinner vid fastor på några veckors varaktighet. Små utväxter av en ärtas storlek försvinner vanligtvis efter tre eller fyra dagars fasta. Autolys av onormala utväxter under fasta har observerats i tusentals fall i Europa och Amerika.

Brist på assimileringsförmåga är utan tvekan ansvarig för talrika brister på vitaminer och mineraler i olika delar av kroppen. Till exempel är den främsta orsaken till många fall av anemi inte den faktiska bristen på järn i maten, utan snarare kroppens bristande förmåga att fullständigt

assimilera det järn som finns i maten. Detta visas av det faktum att vid en fasta, när de assimilativa krafterna hos anemipatienter stärks, ökar blodvärdet mycket snabbt. Under fastan tas det järn som inte helt assimilerats, och som har lagrats i kroppen, upp av blodet och används. I vissa fall fördubblas blodvärdet faktiskt under en fasta. Undervikt beror ofta på kroppens brist på assimilationsförmåga. Vid en fasta stärks denna förmåga, vilket möjliggör en snabb viktökning när mat återigen äts.

Matsmältningsförmågan måste vara stark om vi ska få största möjliga nytta av vår mat. Försvagad matsmältningsförmåga följs vanligtvis av dålig hälsa. Matsmältningsorganen ges vila under fastan och tillåts återhämta sig och öka i styrka. Människor med svag matsmältningsförmåga upplever i allmänhet inga svårigheter att smälta mat efter en fasta av tillräcklig varaktighet, förutsatt naturligtvis att kosten som följs efter fastan är av rätt typ.

Sinnets krafter ökar också under fastan. Minnet blir anmärkningsvärt klart, och de mentala aktiviteterna och processerna skärps. Användningen av fasta i fall av mentala störningar har gett anmärkningsvärda resultat. Till och med sinnessjukdom har botats i vissa fall. Hjärnan och nervsystemet regenereras till synes genom fasta lika fullständigt som kroppens övriga delar.

FASTANS EFFEKTIVITET

När man avgör om man ska fasta eller inte, är det man framför allt vill veta precis vad man kan förvänta sig i form av resultat. Den enkla frågan, ”Fungerar det?”, är förmodligen den viktigaste i ditt sinne. När vi fastställer det slutgiltiga värdet av något måste vi använda den frågan som vår guide. Om fasta fungerar, om den ger de önskade resultaten, kommer vi att ägna den vår tillbörliga uppmärksamhet. Om de önskade resultaten inte uppnås behöver det inte bekymra oss nämnvärt. Fasta bör bedömas strikt utifrån dess effektivitet.

Dr. Herbert M. Shelton, från San Antonio, Texas, har haft mer praktisk erfarenhet av fasta än någon annan nu levande människa. Han har lett över 20 000 fastor, varierande i längd från några dagar till så många som månader. Hans patienter består till stor del av dem som har försökt allt annat — medicin, kirurgi, kiropraktik etc. — allt till ingen nytta. De bestämmer sig för att prova fasta som en sista utväg. Hjärtsjukdomar, magsår, kolit, astma, bihåleinflammation, tumörer och artrit är vanliga bland hans patienters lidanden. Med sådana

skrotmaterial har doktorn uppnått ett fantastiskt resultat. Han rapporterar att 95 procent av patienterna vid hans hälsoskola har återfått hälsan, och de som har gjort långvariga observationer av hans patienter under vården förnekar inte riktigheten i denna siffra. Mycket få patienter som lämnar hälsoskolan efter fullföljd kurs underlåter att hävda stor nytta eller fullständig återhämtning.

Resultaten av fasta vid andra sanatorier och hälsoinstitut över hela Amerika har också varit mycket gynnsamma. Patienternas sjukdomshistoria vid Bergholtz-kliniken i Milwaukee, Wis. (före dess grundares död 1941) är särskilt avslöjande när det gäller fastans effektivitet. Erfarenheterna från den avlidne William Howard Hay, M.D., under hans tid som föreståndare för det stora sanatoriet vid Pocono Haven, Pa., inkluderar bland annat övervakningen av över 400 fastande patienter som led av blindtarmsinflammation. I nitton fall hade blindtarmen redan brustit. Ändå skedde en fullständig återhämtning i varje enskilt fall. Inte i något fall tillgrep man kirurgi. Den avlidne Dr. J.M. Tilden från Denver, Colo., grundare av det hälsoinstitut där fasta användes i stor utsträckning, och den avlidne Dr. G.S. Weger från Redlands, Calif., har upprepade gånger genom sin egen omfattande erfarenhet visat fastans förunderliga effektivitet. De resultat de uppnådde var fullt lika gynnsamma som Dr. Hays. Framgången för Linda Burfield Hazzard, vars erfarenhet av fasta omfattade nästan 2 500 patienter, fick stor uppmärksamhet i hygieniska kretsar.

Den kände amerikanske författaren Upton Sinclair, från Pasadena, Calif., har lämnat viss statistik rörande fasta som är mycket gynnsam. Han publicerade en förfrågan i en nationell tidskrift där han bad dem som har fastat att skriva till honom om resultaten. Följande frågor ställdes:

1. Hur många gånger har du fastat?
2. Hur många dagar vid varje tillfälle?
3. Vilka besvär led du av?
4. Blev dessa besvär någonsin diagnostiserade av en legitimerad läkare? Om så är fallet, ange läkarens namn och adress.
5. Anser du att du blev hjälpt av fastorna? Om så är fallet, på vilket sätt?
6. Hur länge höll förbättringen i sig?
7. Anser du att du blev definitivt botad?
8. Anser du att du blev definitivt skadad? Om så är fallet, på vilket sätt?
9. Har du någonsin blivit undersökt av någon legitimerad

läkare sedan fastan? Om så är fallet, ange namn och adress.

10. Är du villig att låta ditt namn och din adress citeras till nytta för andra?

Det var totalt 117 personer som skrev till Sinclair. Alla hade fastat en eller flera gånger. Det totala antalet genomförda fastor var 277, och det genomsnittliga antalet dagar per fasta var sex. Nittio av fastorna översteg fyra dagars längd, och sex fastor varade i 30 dagar eller längre. Av dem som skrev till Sinclair rapporterade 100 förbättring. Av de 17 som inte blev hjälpta angav ungefär hälften felaktigt brytande av fastan som orsak till misslyckandet, och några av de övriga lät detta framgå tydligt i sina brev. Det bör också noteras att av dem som inte blev hjälpta fastade nästan alla endast i några få dagar. I de fall där ett återfall av åkomman upplevdes efter att tillfrisknande skett under fastan, angav hälften felaktig kost som orsak till återfallet, och de flesta av de övriga antydde detta indirekt i sina brev.

Följande lista anger namnen på de sjukdomar som helt eller delvis avhjälptes genom fastorna. Siffran efter varje sjukdom anger antalet patienter som led av den och som blev hjälpta.

Nervositet	27
förstoppning	14
Förkylningar	8
Katarr	6
Neurasteni	6
Reumatism	5
Bronkiala besvär	5
Huvudvärk	5
Leverbesvär	5
Allmän svaghet	5
Tuberkulos	4
Anemi	3
Dålig cirkulation	3
Appendicit	3
Urinsyraöverskott	2
Syfilis	1
Skrofler	1
Cancer	1
Gasförgiftning	1
Sömnlöshet	1
Influensa	1
Klafffel i hjärtat	1

Pleurit (Hinnasäcksinflammation) 1
Epilepsi 1
Astma 1
Ischias 1
Lokomotorisk ataxi 1
Blodförgiftning 1
Frossa och feber 1
Sårigt ben 1

Det bör noteras att även om 100 individer rapporterade nytta av fasta, listas 116 sjukdomar. Detta beror på det faktum att vissa av patienterna led av mer än en sjukdom. Deras totala tillfrisknande höjde antalet hjälpta sjukdomar över antalet patienter.

De fastor som rapporterades av Sinclair ägde rum för många år sedan när kunskapen om fastans korrekta genomförande, brytandet av fastan och levnadssättet efteråt på många sätt var otillräcklig. Trots det var andelen patienter som rapporterade nytta ovanligt stor. Statistik tyder på att en högre andel tillfrisknanden från en stor variation av sjukdomar sker som ett resultat av fasta än av någon annan terapeutisk åtgärd, vare sig medicinsk eller drogfri.

Många av de så kallade obotliga sjukdomarna som sägs gäcka läkarvetenskapen ger lätt vika för fastan. Ta spetälska som exempel. Leprakolonier underhålls under medicinsk övervakning, men tillfrisknande från spetälska i sådana kolonier är extremt sällsynt. Icke desto mindre har spetälska på så lite som 21 dagars fasta blivit helt botad. Hjärtsjukdomar och cancer, två av de vanligaste degenerativa sjukdomarna som läkarvetenskapen kan göra föga eller ingenting åt, ger ofta vika för fasta om de inte tillåts bli alltför långt framskridna. Leukemi och Brights sjukdom, som länge ansetts vara obotliga, svarar gynnsamt på fasta.

Vi bör inte begränsa användningen av fasta till att bota specifika sjukdomar. Majoriteten av de sjukdomar som nu är vanliga i civiliserade samhällen har behandlats effektivt med fasta, och det är troligt att de få som ännu inte behandlats på detta sätt kommer att svara gynnsamt på detta helande medium. Praktiskt taget alla akuta sjukdomar, katarr, bihåleinflammation, tuberkulos, matsmältningsbesvär, förstoppning, tandlossning, akne, barnförlamning, sår, kolit, hemorrojder och anemi, liksom ett flertal andra sjukdomar, blir vanligtvis hjälpta eller helt botade genom fasta. Fasta är inget universalmedel för alla mänskliga krämpor, men det är det närmaste kända tillvägagångssättet för ett sådant. Det undertrycker inte sjukdom utan tar helt enkelt bort behovet av den.

FASTA ÄR INTE SVÅRT

Tanken på att vara utan mat i några veckor är motbjudande för dem som inte har fastat. De har känt de hungerkänslor som följer på en eller två missade måltider och har fått intrycket att sådan hunger varar under en hel lång fasta. Kunskapen om att hunger vanligtvis bara existerar under fastans första dagar borde göra mycket för att skingra idéerna om fastans förmodade svårighet. När hungern är frånvarande är avhållsamhet från mat inte särskilt svårt. Naturligtvis förekommer vissa obehagliga symtom som allmän svaghet, huvudvärk, ryggvärk, illamående och kräkningar i vissa fall. Men trots det är fasta inte på långt när så svårt som man vanligtvis föreställer sig. Det är förvisso inte en så prövande upplevelse som att genomgå medicinsk behandling och smärtan från den fortsatta sjukdomen.

DET FINNS INGEN FARA

Det är den allmänt accepterade uppfattningen bland såväl lekmän som ortodoxa läkare att fasta är mycket farligt. Folk får höra att de riskerar sina liv genom att vara utan mat. I verkligheten är fasta inte alls farligt. Det finns inga uppgifter om ett enda dödsfall som inträffat till följd av en korrekt genomförd fasta. Människor har dött under fasta, men dödsfallen berodde inte på fastan. Snarare berodde de på närvaron av en organisk sjukdom. Av Linda Burfield Hazzards 2 500 fastepatienter dog arton stycken. I varje enskilt fall utfördes en obduktion för att fastställa ansvaret för dödsfallet. I inget fall fann man att dödsfallet berodde på fasta. Det fanns undantagslöst en organisk sjukdom närvarande som, enligt rättsläkarna själva, orsakade dödsfallet.

När människor fastar befinner de sig vanligtvis i de sista stadierna av degeneration. De flesta av dem har provat allt — mediciner, kirurgi, osteopati, kiropraktik, etc. — allt till ingen nytta. Slutligen, som en sista utväg, provar de fasta. Många är nära döden när de börjar fasta. Det är helt uppenbart att vissa av dem kommer att dö oavsett om de fastar eller inte. De har helt enkelt gått för långt och ingenting, inte ens fasta, kommer att förhindra deras död. I sådana fall är det fel att lägga ansvaret för dödsfallet på fastan. Tusentals människor som dör på sjukhus sägs dö ”trots allt som läkarvetenskapen kunde göra”. Men när någon dör under fasta är det fastan som hålls ansvarig tills en obduktion ger den sanna dödsorsaken.

Tusentals människor återfår hälsan under fasta. Lite eller ingenting hörs om dem. Deras fantastiska tillfrisknanden ges ingen publicitet. Men låt bara en enda person dö under fasta och de medicinska myndigheterna hamnar i uppror. De talar om läkaren som ”svälte sin patient till döds”. En obduktion krävs för att fastställa ansvar för dödsfallet, och läkarens rykte blir i det närmaste ruinerat.

INVÄNDNINGAR MOT FASTA

Invändningar mot fastan kommer fritt från medicinskt håll. Utöver deras föråldrade invändning att fasta är farligt, deklarerar de:

1. Fasta försvagar hjärtat.
2. Fasta gör att magen förtvinar.
3. Fasta får hjärtat att kollapsa.
4. Fasta gör att matsmältningsvätskorna smälter magen.
5. Fasta framkallar bristsjukdomar.
6. Fasta strider mot våra naturliga instinkter.
7. Fasta får kroppens celler att degenerera.
8. Fasta försvagar kroppen och sänker därmed dess motståndskraft mot sjukdomar.
9. Fasta gör att tänderna ruttnar.
10. Fasta framkallar ödem.

Ingen av dessa invändningar mot fasta håller i ljuset av sant förnuft och praktisk erfarenhet. Det är anmärkningsvärt att de nästan uteslutande är begränsade till dem som har liten eller ingen erfarenhet av fasta. Eftersom så är fallet behöver vi inte ta dem på för stort allvar. Det kan dock vara bra att kort beröra var och en av dem till förmån för dem som inte har någon tidigare kunskap om fasta och de som har varit offer för medicinsk felinformation.

Det finns inga autentiska uppgifter om något fall av hjärtsvikt eller hjärtkollaps till följd av fasta. Hjärtat gynnas faktiskt av fastan. Det ges vila och tillåts få ny styrka. Många patienter med allvarliga fall av hjärtsjukdom har blivit helt återställda under fasta. Om fasta skadade hjärtat skulle vi inte kunna förvänta oss att sådana tillfrisknanden skulle ske.

Magen förtvinar inte under fasta och matsmältningsvätskorna smälter inte magen. Ursprunget till föreställningar om motsatsen är inte känt. De var dock säkerligen inte resultatet av erfarenhet av fasta. Det är mer troligt att de började som vidskepelse, för att senare överföras—

förts över till den medicinska vetenskapen som ammunition för kampanjen mot fasta.

När det gäller bristsjukdomar så uppstår dessa inte under fasta; åtminstone har ingen hygienisk utövare någonsin sett dem utvecklas. Påståenden om att fasta framkallar dessa sjukdomar har härrört från studier av bristfälliga dieter som saknat en bred variation av vitaminer och mineraler. Det antas att om dessa dieter framkallar bristsjukdomar, så försvinner de faktiskt under fasta. De vitaminer och mineraler som lagras i de olika organen tas upp av blodet och används. Före fastan förhindrades detta av en allmän fysiologisk ineffektivitet på grund av toxemi.

Fasta är instinktivt bland praktiskt taget alla vilda djur. I händelse av en tillfällig sjukdom, eller ett allvarligt sår till följd av en olycka eller strid, fastar de tills återhämtningen är fullständig. Även tama djur vägrar ofta all föda när de är sjuka. Även hos människan är fasta helt i enlighet med naturliga instinkter. När akut sjukdom föreligger finns det vanligtvis ingen önskan om mat, och när fasta inleds för kronisk sjukdom försvinner hungern efter de första dagarna. Vi kan då inte sanningsenligt säga att fasta strider mot våra naturliga instinkter. Faktum är att ätande i frånvaro av sann hunger strider mot de normala instinkterna hos alla djur. Vi använder dock inte dessa fakta som ett argument för eller emot fasta. Vetenskap snarare än instinkt är den främsta vägledningen för att fastställa värdet av en specifik hälsoåtgärd. De få fakta som ges här erbjuds helt enkelt för att visa det felaktiga i tron att fasta strider mot våra naturliga instinkter.

Antagandet att kroppens celler och vävnader degenererar under en fasta beror på att man förväxlar fasta med svält. Degeneration av vävnader hos djur i de sista stadierna av svält har observerats, och detta har lett till tron att fasta är farligt. Degeneration av vävnader sker inte förrän kroppens matreserver har tömts, och en korrekt genomförd fasta sträcker sig inte bortom den punkten. Under en fasta sker föryngring, inte degeneration.

Det är sant att fastande patienter är svagare än vanligt, men det finns inga bevis som tyder på att denna tillfälliga svaghet sänker deras motståndskraft mot sjukdomar eller försämrar deras hälsa på något sätt. Motståndskraften mot sjukdomar ökar faktiskt under en fasta och förblir permanent om ett korrekt levnadssätt därefter antas. Den tillfälliga svagheten under fastan följs av en ovanligt stor styrka. Patienter som har

varit så svaga att de knappt kunde gå har blivit starka och atletiska efter fastor. Tandlossning och karies hejdas snarare än orsakas av en fasta. Gång på gång har hygieniska utövare märkt att tändernas tillstånd förbättras under fastan. Ofta blir lösa tänder stadigt fixerade i sina fästen. Laboratorieundersökningar är också överens om att fasta inte skadar tänderna, även när fastan drivs till svältstadiet.

För några år sedan placerade laboratoriearbetare vid University of Chicago ett flertal patienter på saltvattenfastor. De fick saltvatten — ingenting annat. Alla utvecklade ödem. Som ett resultat antogs det att fasta med säkerhet orsakar ödem i varje fall. Ingen behöver bestrida det faktum att salt tenderar att producera ödem. Hygienister var de första att hävda att användningen av salt ofta följdes av vätskeansamling i vävnaderna. Vid saltvattenfastor bör man förvänta sig att vävnaderna blir vattenfyllda. Det är bara naturligt att kroppen skyddar sig mot de irriterande effekterna av salt genom att hålla det i lösning, även om detta kräver ett överskott av vatten i vävnaderna. Invändningen här är inte mot fasta utan mot användningen av salt. Ödem uppstår inte under fasta om inget salt ges. Tillfälliga ödem har setts följa mycket långa saltfria fastor, men dessa var mycket sällsynta förekomster och det är troligt att de berodde på överintag av mat omedelbart efter fastan.

FASTA UNDER SPECIELLA PERIODER I LIVET

Det finns inga åldershinder för fasta. Både äldre individer och små barn har fastat med stor nytta. Även spädbarn kan placeras på korta fastor, och det finns fall där två- och treåriga barn fastat i några veckor. De enda perioderna i livet då fasta är olämpligt är under graviditet och amning. Fasta stoppar mjölksekretionen och hindrar därmed modern från att amma sitt barn. Under graviditet är korta fastor för att avhjälpa akut sjukdom tillåtna, men långa fastor bör inte användas.

SYMTOM VID FASTA

Kunskap om symtom vid fasta bör innehas av alla som planerar att fasta. Onödig oro har orsakats när patienter inte visste vad de skulle förvänta sig och blev skrämda vid minsta symtom. Åtminstone några obehagliga symtom uppstår vid nästan varje fasta. De

bör förväntas och behöver inte vara någon anledning till stor oro.

Under de första två till fem dagarna (vanligtvis tre dagar) finns det i allmänhet en stor lust efter mat. Denna lust försvinner dock därefter; hunger existerar helt enkelt inte. Det finns en motvilja mot varje slag av mat, och kräkningar kan till och med förekomma ibland vid åsynen och lukten av mat. Det är i detta skede som fastan blir ganska lätt och förblir vanligtvis så ända till slutet när hungern återvänder. Ungefär en av fyrtio patienter förblev hungrig under hela fastan. Orsaken till detta är inte känd.

Vid nästan varje fasta blir tungan kraftigt belagd, andedräkten är mycket stötande och en dålig smak utvecklas i munnen. Dessa tillstånd börjar vanligtvis efter den andra eller tredje dagen och kvarstår under hela fastans längd tills hungern återvänder.

När det finns akut sjukdom, med feber, sjunker temperaturen till normal nivå under fastan. När den är under det normala vid fastans början, stiger den gradvis till det normala och stannar där. I sällsynta fall, när ingen akut sjukdom föreligger, stiger temperaturen över det normala under korta perioder.

Vanligtvis är pulsen normal under fastan. Den kan stiga till så högt som 120 och i vissa fall har den sjunkit till så lågt som 40, även om sådana extremer naturligtvis inte är vanliga.

De flesta fastande patienter sover inte mer än fyra till sex timmar om dygnet, även om detta inte alltid är regeln. Det exakta motsatta inträffar i vissa fall där så mycket som 20 timmar om dygnet tillbringas sovande.

Kräkningar, spottningar, hudutslag, huvudvärk, ryggvärk, yrsel, hicka, svimningsanfall, svaghet, halsont, lätta förkylningar, kramper och diarré förekommer ibland under tillfälliga perioder vid vissa fastor. Även om sådana symtom är obehagliga är de ingen anledning till oro, och vissa av dem, såsom kräkningar, hudutslag, förkylningar och diarré, påskyndar faktiskt elimineringshastigheten. Vissa patienter upplever inte något av dessa symtom och har inget obehag, medan det motsatta gäller för andra.

Vissa symtom vid fasta bör ägnas noggrann uppmärksamhet. Bland dessa finns delirium förknippat med hjärtklappning; hjärtklappning som inte beror på gastryck och följaktligen inte avhjälps genom att använda lavemang; en ihållande, mycket snabb, mycket långsam eller mycket oregelbunden puls; extrem svaghet där patienten är oförmögen att gå ensam eller upplever stora svårigheter att göra det; eller ett plötsligt fall i kroppstemperatur. När dessa symtom

inträffar är det i allmänhet bäst att bryta fastan. Dessutom, när en patient hyser en extrem rädsla för att fortsätta fasta, är det bäst att inte göra det.

De flesta individer har mycket få eller inga tarmtömningar under fastan. Detta behöver inte orsaka någon oro eller larm. Tarmfunktionen återställs snabbt efter fastan.

Under fastan är en snabb viktminskning att vänta. Takten varierar i olika fall, där överviktiga individer tappar vikt snabbast. Under fastans första dagar är förlusten som snabbast, vanligtvis från ett till två pund om dagen. Mot slutet av fastan är förlusttakten vanligtvis väl under ett pund om dagen. Genomsnitt tagna bland stora grupper av fastande patienter under alla stadier av fastan visar att den genomsnittliga viktminskningen är ungefär ett pund om dagen.

SAKER ATT KOMMA IHÅG VID FASTA

Det är helt uppenbart att du under fastan inte kan fortsätta leva på det konventionella sättet. Du måste ge din kropp speciella hänsyn. Detta innebär inte ett fullständigt upphörande av alla normala aktiviteter, men vissa förändringar måste göras för att göra det möjligt för kroppen att spara sin energi.

Under fastevilan är vila högst önskvärt. Den ideala fastan tillbringas åtminstone största delen av tiden i sängen. Vissa hygieniska utövare kräver att deras patienter förblir i sängen under varje fasta oavsett deras styrka och energi. Sådana metoder är inte skadliga, men de är inte heller alltid nödvändiga. Under de korta fastorna, när du inte känner dig särskilt svag, bör det inte finnas några invändningar mot att utföra lite lätt arbete och kanske till och med motionera lite. Det viktiga här är att undvika överdrifter. Arbeta lite medan du fastar om du känner dig kapabel, men gå inte till ytterligheter och försvaga dig själv för mycket. Vissa människor fastar och fortsätter arbeta som vanligt, men sådana metoder är inte alltid utan sina faror.

Solbad är värdefulla under fastan precis som vid vilken annan tid som helst. Man bör dock vara mycket försiktig för att undvika överdrivna mängder solsken. Mer än en fastande patient har drabbats av solsting. Dessa solsting slutade inte dödligt men visar på behovet av att vara försiktig vid denna tid. Långa solbad kommer att försvaga dig för mycket medan du fastar. Ta solbad av kort varaktighet under tidig morgon eller sen eftermiddag snarare än mitt på dagen när temperaturen är som högst.

Man kan inte nog betona vikten av att hålla sig varm under fasta. Att bli nedkyld under fastan kommer inte bara att göra dig obekväm utan är också ytterst farligt. Vid tider av extrem kyla, använd artificiell värme och bryt fastan. Det finns inga uppgifter om att fastande patienter dött av överdriven exponering för kalla temperaturer, men hygieniska utövare är alltid noga med att undvika sådana förhållanden.

Förmodligen det mest kontroversiella ämnet bland auktoriteter är hur mycket vatten man ska dricka under fasta. Det finns de som råder till minst en gallon vatten om dagen och de som rekommenderar vattenfria fastor. Andra har valt medelvägen och hävdat att törst, och törst ensamt, bör vara vägledande. Det behöver inte råda något tvivel om att det senare påståendet är korrekt. En gallon eller mer vatten varje dag under fastan är vanligtvis betydligt mer än det faktiska behovet, och kan endast hindra elimineringen. Vattenfria fastor är ytterst farliga och bör aldrig användas. Det finns inga uppgifter om att någon levt längre än sjutton dagar i frånvaro av allt vatten och all föda. En viss mängd vatten är nödvändig vid varje lång fasta. Att fasta i två eller tre dagar utan vatten gör förmodligen ingen skada, men längre fastor i frånvaro av vatten är inte att rekommendera. Den faktiska lusten efter vatten under en fasta är vanligtvis inte stor, men man kan lita på att den tillgodoser alla behov. Det krävs vanligtvis omkring en pint till en kvart eller två vatten varje dag, beroende på varje enskilt fall. Ibland kan dagar uppstå under fastan då inget vatten önskas, i vilket fall inget vatten behöver tas om tidsperioden inte överstiger några dagar. Det bästa vattnet att använda under fastan är destillerat vatten. Om detta inte går att få tag på, använd vanligt källvatten eller, som en sista utväg, det klorerade stadsvattnet.

En annan kontroversiell punkt gäller användningen av lavemang under fasta. Krafterna är här delade, omkring 50 procent rekommenderar lavemang och de andra 50 procenten motsätter sig dess användning. Med alla fakta i beaktande verkar dess användning oönskad såvida inte betydande gaser i matsmältningskanalen orsakar för mycket obehag. Lavemang dränerar patientens vitalitet för mycket och har en tendens att framkalla framtida förstoppning genom att försvaga tjocktarmsmuskeln. Många hygienister har noterat att tarmfunktionen återupptas snabbare efter fastan om lavemang inte har använts.

Användningen av kiropraktiska behandlingar, magsköljningar, turkiska bad, kalla bad och andra behandlingar är farlig och skadlig under en fasta. Under fastan kommer du inte att vara i stånd att slösa din redan sänkta vitalitet på sådana

metoder. Behandlingar som involverar användning av serum, läkemedel och vacciner är ännu mer skadliga och bör under alla omständigheter undvikas.

DEN FULLSTÄNDIGA FASTAN

De exakta skillnaderna mellan fasta och svält bör vara väl förstådda av varje fastepatient och varje läkare som använder fasta i sin praktik. Det är beklagligt att många läkare har funnit det lämpligt att använda fasta utan att ha den minsta aning om att det inte är synonymt med svält. Okunnighet om de exakta skillnaderna mellan dessa två faser av avhållsamhet från mat kan lätt leda till obotlig skada för en patient, inklusive döden.

Under fastan livnär sig kroppen på sina matreserver. Med elimineringen av dessa och den fullständiga elimineringen av toxemi börjar svältperioden, med förbrukning och degeneration av vitala vävnader. En fasta som varar fram till denna period sägs vara ”fullständig”. Den har fört arbetet med renovering, föryngring och rening till dess slutliga fullbordan.

Det finns vissa patienter som inte behöver en fullständig fasta; andra blir inte friska utan en fullständig fasta, och de som är utmärglade och mycket svaga bör inte alltid genomgå en fullständig fasta. Ingen strikt regel kan ges här. Huruvida en fasta bör genomföras till fullo eller inte beror på patientens tillstånd och vilken typ av sjukdom som föreligger. Djupgående tillstånd som har existerat i åratal och nått sina mest avancerade stadier avhjälps sällan genom ofullständiga fastor. Lätta akuta och kroniska sjukdomar försvinner vanligtvis långt innan svältperioden nås.

När kroppens matreserver är uttömda och toxemin är eliminerad uppstår vissa symtom som kan betraktas som en indikation för att bryta fastan. I varje fall återkommer hungern och beläggningen på tungan försvinner. Tungans kanter och spets klarnar först, och resten följer snabbt därefter. Den dåliga smaken i munnen och den illaluktande andedräkten försvinner likaså vid denna tidpunkt. Pulsen och temperaturen, som kan ha varit onormala, blir normala. Ögonen klarnar ofta upp, salivavsöndringen normaliseras och urinen, som kan ha varit missfärgad, blir klar. Av dessa symtom är hungerns återkomst och tungans klarnande de enda säkra och otvetydiga tecknen som markerar fastans fullbordan. De andra är vanligtvis närvarande, men i den

frånvaron av återkommande hunger och en ren tunga är de inte tillräckliga skäl för att bryta fastan. Man bör också komma ihåg att hungerns återkomst och en ren tunga inte alltid inträffar vid exakt samma tidpunkt. Det ena kan infinna sig några timmar eller mer efter det andra. Under alla omständigheter bör fastan brytas vid tecken på något av symtomen.

Man bör till exempel inte tveka att bryta fastan om det finns en otvetydig önskan om mat även om tungan inte är ren och vice versa. I de sällsynta fall där hungern inte försvinner under fastan kommer tungans rengöring att räcka som vägledning för att fastställa fastans avslutande.

Den tid som krävs för att fastan ska nå sitt slut varierar i de enskilda fallen. Vissa människor upplever att hungern återvänder efter så lite som två eller tre veckor, medan andra måste fasta i två eller tre månader innan detta sker. Längden på en genomsnittlig fullständig fasta är från 20 till 40 dagar.

ATT BRYTA FASTAN

Det är ytterst viktigt att fastan bryts med rätt sorts mat. Människor har brutit fastor med allt från biffstekar och jordnötter till glass, och sedan undrat varför de dubbelvikt sig av smärta efter att ha ätit sin första måltid. Efter fastan är matsmältningssystemet mycket känsligt för den första maten som äts. Det kommer att reagera våldsamt om denna mat inte är av rätt typ.

De som har stor erfarenhet av fasta är överens om att fastor bäst bryts med färsk fruktjuice eller grönsaksjuice. Obehag upplevs praktiskt taget aldrig när sådana livsmedel används. Fruktjuicer föredras i allmänhet: Apelsinjuice, grapefruktjuice, druvjuice, melonjuice, ananasjuice och tomatjuice är de som oftast används. Fastan bör brytas med ett halvt glas juice, följt av samma mängd varje timme eller ett glas varannan timme under resten av dagen. De första juicerna bör sippas mycket långsamt.

På den andra dagen kan samma schema följas, eller så kan juicerna tas med mindre täta intervall. En plan med tre måltider om dagen kan antas om så önskas, där ungefär en pint (ca 0,5 liter) juice tas vid varje måltid. Under de följande dagarna kan större mängder juice tillåtas, men man bör alltid vara noga med att undvika överdrifter som kan orsaka matsmältningsbesvär.

Längden på den tid då kosten består av frukt- och grönsaksjuicer,

eller helt enkelt en diet på fruktjuicer, bör fortsätta beror främst på fastans längd. Det är i allmänhet tillrådligt att leva på juicerna ungefär en dag för var femte fastedag. Till exempel skulle en fasta på fem dagar eller mindre följas av en dag med juicediet; en tiodagarsfasta av en tvådagars juicediet; en femtondagarsfasta av en tredagars juicediet, och en tjugodagarsfasta av en fyradagars juicediet. Samma princip tillämpas på alla fastor — ju längre maten har undanhållits, desto längre bör juicedieten användas.

Dessa vägledningar är snarare generella än specifika. Små avvikelser från dem kan göras i olika fall. Vissa patienter behöver inte använda juicedieten riktigt lika länge som andra som har fastat lika länge. Den patient som uppvisar en historik av matsmältningssvaghet bör leva på juicerna längst och konsumera dem i de minsta mängderna. Skulle en återgång till en normal kost ske i förtid, kan betydande matsmältningsbesvär upplevas. Målet bör i vilket fall som helst vara att leva på juicer tills matsmältningsorganen har återfått sin förmåga till normal funktion.

Efter avslutad juicediet kan alla typer av frukter, grönsaker och nötter ätas. En långsam övergång till en normal kost, som så ofta rekommenderas, är onödig om juicedieten används under den angivna tiden. De första vanliga måltiderna bör dock vara ganska små. Det är särskilt viktigt att överätning undviks vid denna tidpunkt.

Vissa auktoriteter hävdar att fastor bör brytas med grov, sträv mat såsom fullkorns-melbatoast och grönsakssallader. Dessa sträva livsmedel används för att ”borsta bort de gifter som deponeras i tarmarna under fastan.” Om det finns gifter och orenheter i tarmarna efter fastan, kommer fruktjuicer att främja deras eliminering mer effektivt än vad andra livsmedel skulle göra.

Användningen av en exklusiv mjölkdiet under några dagar eller veckor efter fastan var en gång mycket populär men används nu sällan. En sådan diet tar bort mycket av den nytta som uppnåtts under fastan. Den har en tendens att skapa förstoppning, matsmältningsproblem och katarralsjukdomar. Dess användning efter fastan eller vid någon annan tidpunkt är inte att rekommendera.

LIVET EFTER FASTAN

”Fastan är förgäves om patienten återgår till sina gamla vanor”. Denna anmärkning av Dr. J.M. Tilden bör memoreras av alla som genomgår en fasta. Människor bygger upp sjukdom genom sitt hygieniska levnadssätt. Fastan avlägsnar sjukdomen, men avlägsnandet är säkert att bli permanent endast om de gamla levnadsvanorna inte återigen antas. Fasta kan ge hälsa, men endast ett hygieniskt leverne kan bevara den.

De tidigaste förespråkarna för fasta visste praktiskt taget ingenting om den nyare kunskapen om nutrition, och därför var de resultat de uppnådde endast tillfälliga. Dr. E.H. Dewey, en av de första att använda fasta, motsatte sig starkt sura frukter, använde mycket få gröna grönsaker och levde huvudsakligen på bröd, bakverk, mjölk, fisk, ägg och kött. Dr. Eales bröt en 30 dagars fasta på Horlick’s mältade mjölk och åt snart ägg och ris. Han skriver att han kort efter fastan ”tog en kopp kaffe” med några vänner. Bernarr McFadden rekommenderade tidigare att bryta varje fasta med mjölk och använde även mjölkdieten i veckor efter fastan. Upton Sinclair följde upp sin första fasta med en långvarig mjölkdiet. Pearson levde under den första veckan efter en av sina långa fastor på söt choklad, jordnötter och mältad mjölk. Kostvanor som dessa tar bort mycket av den nytta som uppnåtts under fastan. Mältad mjölk, kaffe, ägg, kött, choklad och liknande livsmedel bygger sjukdom, inte hälsa. Vi kan ursäkta Dr. Dewey och Dr. Eales för att de använde felaktiga livsmedel, eftersom mycket av vår nuvarande kunskap om nutrition ännu inte var upptäckt när de levde. Men nu är det annorlunda. Vi vet exakt vilka livsmedel som bygger sjukdom och vilka livsmedel som bygger hälsa. Slumpfaktorn har eliminerats. Vi behöver inte längre välja våra livsmedel enligt gissningar; vetenskapen har berättat för oss vilka som är de bästa och vilka som hjälper oss att bevara den frihet från sjukdom som förvärvats under fastan.

Vid en lång fasta sker ofta en mycket stor viktminskning tills patienten blir mycket mager. Naturligtvis förtar detta det fysiska utseendet, och därför finns det ofta en stor önskan att återfå all den förlorade vikten så snabbt som möjligt efter fastan. Resultatet blir ofta en överkonsumtion av många högkoncentrerade livsmedel. Mjölk, ägg, ost och kött väljs för att de hjälper till att öka vikten på kortast möjliga tid. Ökningen är vanligtvis snabbare än förlusten var under fastan. Inom några veckor kan hela vikten ha återfåtts och patienten är nöjd. Dessa snabba ökningar är dock o-

önskvärt. De producerar kött som är osunt, slappt och vattnigt. Riktigt bra, fast, hälsosamt kött byggs långsamt efter fastan. Det kommer inte i en takt av ett och ett halvt till två pund om dagen — sådana snabba ökningar tyder på att kosten måste vara felaktig. På fruktkost blir ökningen långsammare, ofta inte mer än ett halvt pund om dagen. Men lite tålamod här kommer att ge sin belöning. Det kommer att ge dig fast, friskt kött. Och det är vad du vill ha, även om priset, i form av tid, är högre än vad som annars skulle krävas.

De människor som hävdar att de ”behöver en fasta då och då” kan jämföras med dem som tillbringar sin tid med att sopa ut regnvatten från sitt hem istället för att reparera taket. Om du behöver fasta med jämna mellanrum under hela ditt liv beror det på att ditt levnadssätt inte är korrekt. När sjukdom väl har avlägsnats genom fasta återkommer den inte om den inte byggs upp på nytt. Om du återställer hälsan genom en lång fasta och lever på ett hygieniskt sätt därefter kommer du inte att behöva fasta igen. Periodiska fastor är ofarliga men de är inte nödvändiga för dem som ägnar tillräcklig uppmärksamhet åt mat, motion, solsken, frisk luft, mental harmoni, etc. efter sin första fasta, förutsatt naturligtvis att denna fasta var av tillräcklig varaktighet.

Så kom ihåg dessa viktiga fakta. Fastan utgör en del av det Hygieniska Systemet. Den ska inte användas ensam med totalt bortseende från andra aspekter av livet. Permanenta resultat kräver ett permanent hygieniskt leverne. Låt din fasta bli vändpunkten i ditt liv. Gör det till en regel att aldrig avvika från fruktkosten och ett planerat system av motion och solbad därefter. Bygg upp hälsan under fastan och bevara den sedan på obestämd tid med en personlig hygienisk livsdesign.

KAPITEL 13

Värdet av helioterapi

Att använda solens kraft
för att uppnå och bevara den
främsta fysiska konditionen

Helioterapi är användningen av solbad som ett medel för att återställa hälsan. Dess plats i det hygieniska systemet är betydelsefull. Ortodoxa läkare kallar fortfarande dem som tar solbad för fanatiker, men vi kan inte avfärda ämnet så lättvindigt. Terminologiska knep ändrar inte solskenets hälsosamma effekter. Faktum är att helioterapi alltid är ett stöd för att återställa hälsan och i många fall är det den viktigaste hälsoåtgärden som kan vidtas.

De mest entusiastiska förespråkarna för helioterapi är i allmänhet de som har använt det i ett stort antal fall. Dessa män baserade sina slutsatser främst på sina egna erfarenheter och följer ett strikt vetenskapligt tillvägagångssätt i frågan. Deras grundläggande intresse är effektiviteten hos helioterapi... fastställd genom dess användning i tusentals fall, täckande ett brett spektrum av sjukdomstillstånd. Genom att betrakta de viktigaste faserna och resultaten av detta arbete kan vi ganska exakt fastställa hälsovärdet av solbad och den roll det måste spela i det moderna livet.

HISTORIK

De första uppgifterna om solbad kommer från det antika Grekland, Egypten, Rom, Babylon, Assyrien och Persien. Egyptierna, babylonierna och assyrierna hade alla sina solträdgårdar, och många av dessa folk gav solen en guds värdighet. Grekerna hade många solarier som de kallade helioser, och den främste av de grekiska läkarna, Hippokrates, rekommenderade användningen av solbad och utrustade sitt sanatorium på ön Kos med ett stort solarium.

Herodotos och Philostratus från Grekland prisar också det stora värdet av solbad, och Philostratus hävdade att alla olympiska atleter tog solbad. De romerska författarna Galenos, Cicero, Celsus och Plinius berättar om användningen av de romerska solarierna. Plinius är välkänd för sin anmärkning: ”Sol est remediorum maximum” — solen är det bästa botemedlet. Till och med de gamla germanska stammarna använde solbad. Det episka

Den tyska dikten "Eddan" berättar för oss att febriga barn placerades i solskenet på hustaken så att de skulle kunna tillfriskna snabbare.

Under det tredje århundradet e.Kr. satte kristendomens triumf stopp för utövandet av solbad i större delen av Europa. Under mer än tusen år därefter var användningen av solbad begränsad nästan uteslutande till judar och araber. De kristna kallade solbad för en synd och likställde det med de andra metoderna inom det hygieniska systemet.

Under den senare delen av 1700-talet, när den gamla dogmatiska kristendomens makt avtog, vände man sig åter till solbad som en förebyggande och botande hälsoåtgärd. Waldvogel från Böhmen rekommenderade solbad 1775. Le Peyre och Le Comte fokuserade solljus på "sår och tumörer" 1776 med utmärkta resultat. År 1779 publicerade Bertrans en serie essäer "Om ljusets inflytande på levande organismer". I början av 1800-talet utförde Cauvin, Dobereiner, Girard, Harterive och Bonnet talrika experiment för att fastställa solskenets effekter. Experimenten visade så övertygande att solbad är av värde vid behandling av sjukdomar att dessa män försökte bygga upp ett nytt terapeutiskt system baserat på användningen av solbad.

Lika viktigt som arbetet av dessa stora företrädare för solbad var, överträffades det av fadern till den moderna fasen av solbad, Arnold Rickli. Fastän Rickli inte var medicinare förstod han vikten av solbad mycket väl och gjorde en större praktisk tillämpning av denna hälsoåtgärd än någon av sina föregångare. År 1855 öppnade han sitt berömda sanatorium i Weldes Krai vid Adriatiska havet för att erbjuda en "Cure Atmospherique". Här använde han solbad i stor utsträckning, och de snabba tillfrisknanden som hans patienter upplevde gav helioterapin dess verkliga ursprung som en sund grundläggande vetenskap. Ricklis sanatorium fortsatte att vara i drift i över ett halvt sekel och lockade patienter från hela världen. Den omfattande erfarenhet som Rickli fick under sina 52 år av praktik gjorde det möjligt för honom att skriva sju böcker som täckte alla aspekter av helioterapi. Dessa böcker har översatts till spanska, franska och italienska, men än så länge finns inga engelska översättningar.

Medan Rickli arbetade i sitt sanatorium använde hygienister i både Amerika och Europa också solbad i sin verksamhet. I Tyskland öppnade Dr. Lahman sin berömda "Sol- och luftkur", en institution uteslutande ägnad åt

helioterapi. År 1872 började Biltz, även han från Tyskland, att använda solbad i sitt sanatorium. De amerikanska hygienisterna höll jämna steg och leddes av Sylvester Graham och R.T. Trall, som båda rekommenderade solbad mycket varmt. Associerade med Graham och Trall var Dr. George H. Taylor, Dr. Dio Lewis och Dr. James C. Jackson. Dr. Taylor använde solbad mycket effektivt vid behandling av skrofler; Dr. Lewis använde det vid behandling av dyspepsi, neuralgi och reumatism; och Dr. Jackson gav hundratals av sina patienter solbad varje klar dag under hela sommaren. Som en allmän regel var erfarenheten hos alla hygienister i deras användning av solbad så framgångsrik att alla tvivel om dess plats i det hygieniska systemet undanröjdes. Goda resultat uppnåddes, inte bara vid ett fåtal sjukdomar, utan vid nästan varje åkomma som det användes för. Det var inte alltid ett universalmedel i sig självt, men det befanns vara nödvändigt för att underlätta den snabbaste återhämtningen från de flesta sjukdomar. Vissa åkommor botades ofta helt genom enbart användning av solbad.

Den främsta levande företrädaren för solbad är A. Rollier, M.D., föreståndare för Institutet för helioterapi i Leysin, Schweiz. Rollier fick en utmärkt medicinsk utbildning och arbetade under en tid med Kocher, den berömde kirurgen som försökte bota tuberkulos i ben och leder genom kirurgi. Denna praxis var misslyckad: åtminstone hälften av de patienter som lämnade Kocher hade inget annat att se fram emot än döden. Rolliers bäste vän begick självmord efter att Kocher hade avlägsnat hans axelled, knäled, höftled, finger och fot för att stoppa tuberkulosen från att sprida sig. Slutligen utvecklade Rolliers fästmö tuberkulos. Efter att ha sett den store Kochers misslyckande med att bota denna sjukdom hade Rollier inget att se fram emot förutom flickans fortsatta lidande som kanske skulle sluta i döden.

Desillusionerad av allt kastade Rollier åt sidan en lysande kirurgisk karriär, gav sig av till de schweiziska bergen och praktiserade under en tid som läkare bland landsortsbefolkningen där. Men till hans förvåning behövde de inte mycket hjälp, för de var ganska friska och levde till en hög ålder. De sa alltid till Rollier att "där solen är, där är inte doktorn." Rollier, som blev läkare för att berätta för folk hur man blir frisk, fann sig själv ta emot råd från det lågt utbildade landsortsfolket i Schweiz. Han vidarebefordrade detta råd till sin fästmö och hon följde det. Efter att ha tillbringat så mycket tid hon kunde i det klara alpina solskenet var hon snart helt återställd. Från dagen för hennes tillfrisknande var Rollier en hängiven lärjunge till helioterapin.

År 1903 öppnade Rollier sitt stora sanatorium i Leysin, en liten stad i de schweiziska bergen. Detta sanatorium var helt enkelt ett gigantiskt solarium förenat med kompletta och moderna bostäder för alla patienter. Gradvis kom en stadig ström av förmodat obotliga patienter till denna plats, patienter som var svaga, utmärglade, magra, tuberkulösa och dömda att dö. Rollier fick mänsklighetens spillror att arbeta med och han förvandlade dem till exempel på utmärkt hälsa. Av de tusentals och åter tusentals patienter som genomgick Rolliers solkur blev de flesta helt botade från sina lidanden. Under en tidsperiod strax efter första världskriget tillfrisknade 1 746 av de 2 167 tuberkulösa patienter som stod under Rolliers vård helt och hållet. De enda misslyckandena fanns bland dem som hade låtit sin tuberkulos gå in i sina mest avancerade stadier. Rolliers erfarenhet står som ett monument för dem som under det senaste århundradet har hävdat att solbad bör utgöra en del av varje läkekonst.

SOLSKEN OCH SJUKDOM

Helioterapins historia ger sannerligen rikliga bevis på dess värde. Vi har sett vid genomgången av denna historia hur effektivt solbad är för att bota vissa sjukdomar, varav den främsta är tuberkulos. Men låt oss titta lite närmare på saken här och finna det samband som råder mellan solsken och det allmänna förloppet av alla sjukdomar.

Över hela jorden är tillväxten av växt- och djurliv beroende av närvaron av solsken. Vi finner att livet alltid är mest produktivt i tropikerna där det finns ett överflöd av solsken året runt och där intensiteten i solens strålar är som störst. I de arktiska regionerna där det råder brist på solsken är livet sparsamt eller saknas helt. Sedan, när vi går söderut och klimatet gradvis blir varmare, blir alla former av liv mer produktiva; i ekvatorialregionerna når det sin höjdpunkt. Det bör också noteras att växter och djur vanligtvis är mer högt utvecklade där klimatet är varmare.

Den danske vetenskapsmannen Thorwald Madsen fann att precis som den bästa fysiska utvecklingen uppnås i tropikerna, så uppnår även människorna i den tempererade zonen den bästa hälsan under sommarmånaderna när det finns ett överflöd av solsken. Madsen baserade sina slutsatser på sina studier av en 37-årig sammanställning av danska medicinska journaler. Dessa journaler är ovanligt fullständiga eftersom...

I Danmark kräver lagen att varje läkare rapporterar varje fall av infektionssjukdom som han behandlar. Statistiken från Madsen visar att sjukdomar, särskilt infektionssjukdomar, förekommer mest frekvent under den säsong då människor får minst solsken. Difteri, bronkit, bronkopneumoni och tonsillit når alla en topp under vintermånaderna och sjunker till obetydlighet under juli och augusti. Om man ser till genomsnittet för alla sjukdomar fann man att februari var den månad som mest främjade utvecklingen av sjukdom; september var den bästa månaden ur folkhälsosynpunkt. Slutsatsen är oundviklig. Förekomsten av sjukdom motsvarar mängden och intensiteten av solskenet. Ju mer solsken, desto mindre sjukdom; ju mindre solsken, desto mer sjukdom.

Vid behandling av sår som inte läker är solsken av största betydelse. Under första världskriget drabbades tusentals tyska soldater av djupa sår som helt enkelt inte ville läka trots den mest adekvata medicinska vård. Månad efter månad fortsatte såren att vara infekterade, vara sig och infektera hela kroppen. Det föll på Bernhard av Samden, en gammal kirurg som gav upp användningen av kniven till förmån för solbad, att hjälpa dessa olyckliga soldater. Han tog sig an den fjärde tyska armékåren först, och innan kriget var slut lät han sola de förmodat obotliga såren hos nästan hela den tyska armén. Hans framgång var inget mindre än fenomenal. De mest svåra sår, som inte hade svarat på någon typ av medicinska antiseptika eller desinfektionsmedel, läkte snabbt under inflytande av solsken. Infektionen upphörde snabbt, och vävnaderna slöt sig och läkte som genom ett trollslag. Ingen bättre demonstration av överlägsenheten hos hygienisk vård av infekterade sår genom användning av solsken kunde ha givits.

Det finns kanske ingen sjukdom som så lätt kan förebyggas genom solbad som rakitis (engelska sjukan). Orsaken till rakitis är brist på vitamin D, och eftersom solsken är den bästa källan till detta vitamin är det nästan ett säkert förebyggande medel mot denna sjukdom. Bland alla former av djurliv finner vi att solsken är mest gynnsamt för normal benutveckling. I en serie experiment vid John Hopkins University fann man att en god tillgång på solsken förebygger rakitis hos råttor även om kosten är otillräcklig. Den kände näringsforskaren och författaren Milo Hastings placerade tusen kycklingar på en diet som ur näringssynpunkt var nästan perfekt. Han höll dessa kycklingar i en stängd byggnad så att ingen

av dem skulle utsättas för något solsken. De klarade sig bra i några veckor, men sedan började problemen. De började sprattla och spreta och utvecklade de mest allvarliga fallen av bendeformiteter; deras ben blev vridna och böjda i de mest löjliga former, och hundra av dem dog. Därefter släppte Hastings ut kycklingarna och lät dem ströva omkring i solskenet så mycket de ville. Det skedde ingen ytterligare utveckling av rakitis. Kycklingarna återfick sin styrka och kunde springa omkring igen, även om naturligtvis många av de vridna benen förblev deformerade.

Människor är kanske inte riktigt lika mottagliga för rakitis som kycklingungar är, men även de utvecklar ofta bendeformiteter, liksom osteomalaci och andra bensjukdomar, när solsken saknas. Dr E. Amsted, en kollega till Dr Rollier, rapporterar om anmärkningsvärda framgångar med att behandla rakitis med solsken, och en annan sol-läkare, Riedel, har framgångsrikt använt solsken vid behandling av frakturer på lårbenshalsen efter osteomalaci, vilka inte hade läkt på ett år. Den enkla appliceringen av solsken medförde ett snabbt tillfrisknande. Frakturen läkte perfekt med god benbildning.

När sjukdomar som involverar njurarna föreligger är solbad av särskilt värde. Rollier behandlade flera fall av njursjukdom med solsken och rapporterar goda resultat. I de svåraste fallen var tillfrisknandet inte fullständigt, men patienterna levde mycket längre än vad som annars hade kunnat förväntas. De patienter som påbörjade solbehandlingarna innan sjukdomen var alltför långt framskriden upplevde ett fullständigt tillfrisknande. Den förklaring som allmänt ges till solskenets helande kraft på njurarna är att genom att värma huden producerar ett extra blodflöde en vaskularisering som är sju gånger större än normalt. Denna blodkoncentration, eller hyperanemi som det kallas tekniskt, varar i två hela timmar efter solbadet, och det är främst den som är ansvarig för den gynnsamma effekt som utövas på njurarna. Det extra blodflödet påskyndar utan tvekan de elimineringsprocesser som är nödvändiga för tillfrisknande.

Huden gynnas särskilt av solbad. Den välbruna huden är fast och stark, men har samtidigt en mjuk, sammetslen textur. Den är vanligtvis fri från finnar och skavanker av alla slag. Dessutom har solen en tendens att släta ut huden och ta bort små rynkor. Det är sannerligen en förutsättning för större skönhet.

Medicinska myndigheter listar bokstavligen dussintals hudsjukdomar som vanligtvis drabbar civiliserade raser. Det är värt att notera att

de oklädda primitiva raserna är vanligtvis fria från hela detta sortiment. Resenärer som observerade och levde bland de tidiga nordamerikanska indianerna rapporterade att de led av praktiskt taget inga hudsjukdomar. Detta berodde utan tvekan delvis på den bättre kost de höll sig till, men det faktum att de bar mycket lite kläder och tillbringade mycket av sin tid i friska luften och solskenet förtjänar mycket erkännande.

Användningen av solsken på vintern ökar avsevärt kroppens motståndskraft mot kyla. Vid Rolliers institut får patienterna solbad på vintern såväl som på sommaren. (Detta är möjligt i bergsregioner på grund av solens större briljans på högre höjder.) De skickas till och med ut i snön för att leka klädda i inget annat än ett litet ländkläde. Till en början besvärar de kalla temperaturerna dem lite, men så småningom vänjer sig kroppen vid kylan och blir förtjust vid kontakten med de friska, krispiga vindarna. Kropparna hos dem som har tagit solbad tills deras hud är väl pigmenterad verkar kunna producera mer värme än vad som normalt skulle vara fallet. Huden hos Rolliers patienter känns i allmänhet varm även när den utsätts för kall luft. Naturligtvis betyder allt detta inte att vi bör ta solbad när temperaturen är långt under noll eller för låg för att tillåta någon komfort alls. Men det visar värdet av solbad i vinterväder som ett medel för att minska kroppens känslighet för kyla.

Förutom att reglera sig mer effektivt vid kallt väder, reglerar den pigmenterade huden sig mer effektivt vid det varma sommarvädret. Rollier själv erkänner detta och hävdar att pigmentering ”fungerar inte bara genom att skydda huden mot den alltför våldsamma irritationen från de ultravioletta strålarna, utan också genom att reglera solens termiska bidrag.” Den pigmenterade huden utstrålar värme snabbare och är därför svalare i varmt väder än den opigmenterade huden.

Solsken är värdefullt som ett katalytiskt medel som skapar vissa förändringar i blodets kemi, vilket ökar kroppens livskrafter. Mängden kalcium och fosfor i blodet varierar i direkt proportion till mängden solsken som kroppen utsätts för. Ju större mängd solsken, desto större mängder kalcium och fosfor görs tillgängliga för kroppen. På bara en vecka med dagliga solbad, där varje solbad varar några minuter, fördubblas faktiskt fosforhalten i blodet. Det anses högst troligt att solsken ökar utsöndringen av vissa

hormoner eller ferment som tillåter kroppen att använda vissa kemikalier som den annars inte skulle kunna tillgodogöra sig.

Alla former av anemi och andra blodåkommor hjälps av solbad. Efter att Quinke och Behring visat att syreförbrukningen ökar kraftigt i närvaro av ljus, insåg hygienister att syreförbrukning är avgörande för produktionen av mer hemoglobin och tillämpade användningen av solsken på anemifall, med utmärkta resultat. Läkarna dr E. Amstad och Sahli har också noterat att solbad är värdefullt i dessa fall. Sahli rapporterar att hemoglobinhalten i blodet hos barn sällan stannar vid 75–80 under ett program med solbad, utan stiger till 80–85, ofta 90, ibland 100, och i några få fall till och med 100–105 över 80. Fördelen med solsken för alla anemipatienter är sannerligen uppenbar utifrån dessa bevis.

Hodgkins sjukdom, som är förknippad med progressiv anemi och förstoring av en eller flera grupper av lymfkörtlarna, har alltid ansetts obotlig med medicinska metoder. Påståendet görs att ”orsaken är okänd; sjukdomen är obönhörligen dödlig och varaktigheten varierar från några månader till flera år.” Icke desto mindre svarar denna sjukdom mycket gynnsamt på solbad. Dr Amsted rapporterar att behandlingen av två fall av Hodgkins sjukdom med solsken resulterade i tillfrisknande eller stor förbättring i varje enskilt fall. Den första patienten var en ung pojke vars tillstånd var i ett framskridet stadium. Diagnos vid patologiska institutet i Basel och Bern visade att multipelt lymfadenom förelåg. Ett program med solbad som genomfördes under drygt ett år gav önskat resultat. Pojken gick upp 22 pund i vikt och kunde så småningom ta de mest ansträngande promenader i bergen. Tecken på det multipla lymfadenomet försvann helt. Den andra patienten förbättrades avsevärt, men tillfrisknandet var inte fullständigt eftersom solbaden avbröts i ett tidigt skede.

Nagelo skriver i sin *Blutkrankheiten und Blutdiagnostik*, angående värdet av solbad vid Hodgkins sjukdom, att: ”I ett visst antal fall har jag tillämpat helioterapeutisk behandling och har funnit direkt insolation av mjältregionen vara av tydligt värde. Jag observerade förvånansvärt goda resultat under den särskilt soliga sommaren 1911; varaktig ökning av hemoglobin och röda blodkroppar, extraordinär förbättring av det allmänna hälsotillståndet och en förvånansvärt stor minskning av mjältens volym, vilka var opåverkade av röntgenbehandling.” Alla...

dessa fall visar ganska tydligt att solsken är viktigt för att bibehålla och återfå hälsan.

Även om solbad är av stort värde när det används ensamt, är det av långt större värde när det används i kombination med andra hygieniska åtgärder. De få riktigt stora medicinska institutioner som använder solbad gör det utan att följa ett välplanerat program för näringsvägledning, motion och fasta. Rollier undviker noggrant övergödning och använder kött mycket måttfullt i sitt institut, men den diet han använder är långt ifrån tillräcklig. Hygieniska institutioner, å andra sidan, presenterar ett mycket mer vetenskapligt och balanserat system för vård av sjuka. De använder solbad i stor utsträckning, men i kombination med fasta (vid behov), korrekt kost och motion. Deras är det mest rationella sättet att behandla. Solbad bör betraktas som ett komplement till eller en del av ett allmänt hälsobyggande program snarare än som ett terapeutiskt medel som ska användas ensamt vid behandling av vissa specifika sjukdomar.

SOL OCH LUFT

Mycket diskussion har centrerats kring det relativa värdet av solsken och luft vid användning av helioterapi. Hippokrates tycktes ha lagt största vikt vid solsken, men han erkände också den roll som luften spelar, vilket framgår av hans uttalande: ”Löpning i kläder har samma egenskap, men det värmer för mycket, gör kroppen för fuktig och ger mindre färg, eftersom kroppen inte renas av luften som träffar den utan tränar medan den förblir i samma luft.” Benjamin Franklin kallade luftbadet för ett ”stärkande eller toniskt bad”, och enligt hans brev till M. Dubourg använde han detta bad i sitt eget liv nästan varje morgon. Rikli hävdade att ”ljuset går före varje annat naturligt medel och är det viktigaste där organiskt liv existerar”, men han förstod också luftens betydelse och refererade kollektivt till kombinationen av sol- och luftbad som den *atmosfäriska kuren*. Han förklarade att ”syftet med luftbehandlingen är att stärka huden genom att återställa dess naturliga funktioner och den vitalitet och elasticitet den har absorberat från sitt primitiva tillstånd när den var i direkt kontakt med luften.” Dr. Trall och Sylvester Graham tillskrev värdet av helioterapi till både solen och luften.

De mer nyligen framträdande förespråkarna för helioterapi har tillhandahållit mer vetenskapliga data, även om deras slutsatser liknar deras föregångares. Viktigast har

varit upptäckten att luftcirkulationen runt den nakna kroppen kan öka ämnesomsättningen med så mycket som femtio procent på tio minuter. Även om en så stor ökning endast är tillfällig, är det icke desto mindre sant att, som visades av dr Leonard Hill, ”en hög avkylningsförmåga inte bara ökar kroppens värmeproduktion under exponering, utan höjer basalomsättningen till en högre nivå. Livets eld bringas att brinna snabbare.” Sir Henry Gauvin kom till en liknande slutsats och tillskrev en del av fördelen med solbadande den ökade ämnesomsättning som blir följden av luftexponering. Halstead lägger större vikt vid luften än vid solen i fall av körtel- och bentuberkulos. S. Bangs prioriterar likaså luftbadet, medan prof. Dollinger i Budapest hävdar att det är omöjligt att avgöra vilket som är viktigast. Generellt sett lägger dock de flesta auktoriteter betydligt större värde vid solens ultravioletta strålar än vid luften. De erkänner det faktum att luften ökar både den tillfälliga ämnesomsättningen och basalomsättningen, och att den tillåter fullständig respiration genom huden, vilket förhindrar den ständiga genomblötningen och återblötningen av huden med svett. Detta, hävdar de dock, är mindre viktigt än de kemiska förändringar som sker när kroppen utsätts för solsken.

ARTIFICIELLT SOLLJUS KONTRA NATURLIGT SOLLJUS

Efter att naturligt solsken visat sig vara värdefullt som en hälsoåtgärd, gjordes försök att dela upp solljusets strålningsenergi i dess beståndsdelar och koncentrera dessa i någon form för att användas i stället för naturligt solsken eller när naturligt solsken inte fanns tillgängligt. En dansk vetenskapsman, Niels Finsen, var den förste att arbeta längs dessa linjer. Han utförde den första appliceringen av artificiellt solljus vid Köpenhamns elverk 1895. Patienten i detta fall var en av ingenjörerna som led av den förmodat obotliga lupus (hud-) tuberkulosen. Finsen exponerade det drabbade området i patientens ansikte för ljuset från den positiva kolen i en 25 amperes likströmslampa, och till allas förvåning, inklusive kanske Finsen själv, läkte det tuberkulösa såret helt efter några månaders behandling.

Detta framgångsrika experiment av Finsen fick så stor uppmärksamhet att två förmögna tillverkare, Jorgensen och Hagemann, beslutade att bygga ett stort institut där fler experiment kunde utföras för att fastställa

terapeutisk effektivitet av artificiellt solsken. Finsen själv fick ansvaret för det egentliga medicinska och terapeutiska arbetet vid institutet. En enorm kolbågslampa som drevs med likström användes för att tillhandahålla de ultravioletta strålarna, vilka utgör grunden för solskenets helande egenskaper. Utöver kolbågslampan använde Finsen en kvartslins för att koncentrera största möjliga mängd ljus på de drabbade områdena av patientens hud. Lupus (hudtuberkulos) var den enda sjukdom som behandlades vid institutet. Vad gäller resultaten, ja, även de mest konservativa medicinska myndigheterna var tvungna att lovorda Finsen för hans goda arbete. I genomsnitt 41 av 100 patienter som behandlades av Finsen tillfrisknade helt. Idag skulle en motsvarande tillfrisknandegrad för sjukdomen, vid hygienisk behandling, inte anses vara särskilt bra, men på Finsens tid, när alla tog för givet att alla former av lupus var obotliga, var användningen av artificiellt solsken som ett terapeutiskt medel sannerligen sensationell.

Efter att Finsen dog 1904 placerades en annan dansk vetenskapsman, Axel Reyn, som ansvarig för institutet. Till en början fick han inte bättre resultat än vad Finsen hade fått. Men det var då han beslutade sig för att experimentera lite själv. Istället för att rikta ljusstrålarna enbart mot patienternas tuberkulösa sår, riktade Reyn strålarna över hela deras kropp. Han gav dem allmänna solbad istället för att bara bada de sjuka delarna av kroppen. Resultaten som Reyn uppnådde genom att ge dessa behandlingar var mycket bättre än Finsens. Faktum är att majoriteten av de patienter som Finsen inte kunde hjälpa tillfrisknade när hela kroppen fick dra nytta av ljuset.

Ove Strandberg efterträdde Reyn som den främste företrädaren för artificiellt solbadande. Men Strandberg gick längre än vad Reyn hade gjort. Han använde sollampan inte bara i fall av lupus utan även vid mer djupt liggande och svåra former, såsom de som drabbar halsen och lungorna. Och Strandberg var sannerligen mycket framgångsrik. Under sin tid vid personalen på ett stort sanatorium som specialiserade sig på att behandla lung- och halstuberkulos, visade han att dessa sjukdomar i allmänhet svarar gynnsamt på artificiellt solsken. Av de 65 offer för halstuberkulos som Strandberg behandlade med vila, förbättrad kost och kolbågslampan, dog endast fyra, tre tillfrisknade delvis och de övriga 58 tillfrisknade helt.

Dessa fakta visar ganska tydligt att artificiellt solljus

har ett bestämt värde, men de tyder inte på att det är vare sig likvärdigt med eller överlägset naturligt solljus. Medan det naturliga solskenet har ett bevisat värde, har användningen av kolbågslampan varit mer begränsad. Vi vet att den är av stort värde vid tuberkulos, håravfall och rakitis, men vår kunskap sträcker sig inte mycket längre än så.

Både växter och djur kan leva enbart under påverkan av artificiellt solljus, men de lever inte väl. Växterna växer ibland snabbare under sollampan, men de saknar den robusta konstitution och goda strukturella utveckling som finns hos andra växter. Djurlivet trivs undantagslöst bättre när det får naturligt solsken. Sollampan framstår i bästa fall som ett relativt dåligt substitut för naturligt solsken.

Som en allmän regel misslyckas artificiellt solljus med att framkalla någon märkbar pigmentering av huden trots den mest omfattande och långvariga användning. Det framkallar visserligen solbränna, men den rödaktiga tonen övergår inte i en djup brun färg, vilket är fallet när kroppen utsätts för naturligt solsken. Detta beror på brister i själva kolbågsljuset snarare än brister i de specifika lamporna.

Den främsta fördelen med naturligt solsken är kanske det faktum att det är rätt balanserat. Tillsammans med de milda ultravioletta strålarna tillför det infraröda strålar. Kolbågsljuset innehåller endast de korta ultravioletta strålarna som är starkt irriterande, och det saknar helt infraröda strålar. Solens kortaste ultravioletta strålar är 2 900 Å.E.; kvartslampans är 1 500 till 1 800 Å.E. Lyckligtvis för oss filtreras de korta irriterande strålarna från det naturliga solskenet bort av atmosfären. Därför är äkta solsken inte destruktivt för djurvävnad och det är inte irriterande såvida inte exponeringstiden är för lång innan pigmentering har utvecklats.

Artificiellt solsken är utan tvekan mycket bättre än inget solsken alls. Om spädbarn inte kan ges regelbundna solbad kan de med fördel ges behandlingar med sollampor, men expertvägledning krävs. Vid vissa sjukdomar som tuberkulos och håravfall kan sollampan också mycket väl användas om det inte finns någon möjlighet att utsätta kroppen för naturligt solsken. Du bör dock alltid komma ihåg att, såvitt man vet idag, har det naturliga solskenet ingen like. Det bör användas framför de imitationer av solljus som vetenskapen har utvecklat, ty dessa är underlägsna i vissa avseenden. Använd dem om det behövs, men tro inte att de helt ersätter naturligt solsken.

ATT TA SOLBAD

Helioterapi är ingen leksak att leka med för den oerfarne och den oinformerade. Det är inte så komplicerat att det kräver övervakning, men det bör sannerligen inte användas av lekmän innan de har förvärvat en grundlig kunskap om tekniken för helioterapi. Alltför många människor har skadats i onödan av urskillningslöst solbadande. Allvarlig solbränna är den vanliga efterföljden av missbruk av solljus.

Du kan ta solbad varje dag med fullständig säkerhet om du lyder några enkla regler. Den första och viktigaste av dessa kräver principen om progression tills huden är väl pigmenterad. Denna princip utgör grunden för all solbadsteknik. I alla hygieniska institutioner påbörjas solbaden mycket gradvis. Rollier ger sina patienter några veckor för att vänja sig vid den friska utomhusluften i alpregionerna innan han tillåter de första solbaden. Sedan, på den första dagen, exponeras endast fötterna och huvudet; den nedre delen av benen exponeras på den andra dagen; låren exponeras på den tredje dagen; buken blottas på den fjärde dagen, och på den femte dagen exponeras hela kroppen för solens strålar. Den första dagens exponering av var och en av de respektive kroppsdelarna ökas med fem minuter tills kroppen är väl brynt.

För patienter som lider av tuberkulos, ofta i ett framskridet stadium, kan detta förfarande vara önskvärt, men för genomsnittspersonen innebär det ett visst mått av onödig försiktighet. Den bästa planen är att börja med en fem minuters exponering av hela kroppen och öka varaktigheten av detta med fem minuter för varje dag. Detta kommer att göra det möjligt för dig att ta solbad av en timmes varaktighet inom bara några veckor. Om du har blont eller rött hår, en ljus hy och blå ögon, kan en fem minuters ökning av tiden för varje solbad vara för mycket för dig, och om du är brunett kommer du förmodligen att kunna gå framåt snabbare.

Den dagliga femminutersplanen för progression ges som ett genomsnitt för alla typer av människor. Du kan avvika något från den, beroende på din hy. Det viktiga är att gå framåt precis lagom snabbt för att förhindra all solbränna och tillåta den snabbaste pigmenteringen av huden. När din hud väl är väl pigmenterad kan du glömma progressionsplanen. Då kommer du att kunna tillbringa timmar i solen varje dag utan risk för solbränna.

Många har hävdat att vissa klimat är gynnade för framgångsrik användning av helioterapi. Tropikerna

och regionen kring Alperna i Schweiz sägs vara de främsta för dem som önskar få största möjliga nytta av solen. Det är sant att vissa klimat ger mer solsken än andra. De tropiska regionerna erbjuder möjligheten till solbad året runt. Det finns mer ultravioletta strålar i solskenet i bergsregionerna, och på högre höjder ovanför molnen finns det naturligtvis fler soliga dagar. Men detta betyder inte att alla måste åka till tropikerna eller till bergen för att göra en utmärkt tillämpning av helioterapi. Genom hela den tempererade zonen, vare sig det är vid kusten, i dalarna eller på slätterna, finns det flera månader varje år då temperaturen är tillräckligt hög för att tillåta solbad. Även under de varmare dagarna på våren och hösten kan solbad vara praktiskt. Dessutom är det möjligt att bygga solarier med en speciell typ av glas som tillåter insläpp av solens ultravioletta strålar. Solarier av detta slag gör solbad möjligt även under den kalla vintern i Alaska och Kanada. Om du önskar bygga ett privat solarium för vinterbruk kan det nödvändiga glaset erhållas från vilken välsorterad bygghandel som helst. Naturligtvis kan solbad inomhus under vintern inte mäta sig med utomhussolbad under sommaren. Mycket av den friska luften saknas, och även om det speciella glaset tillåter insläpp av de ultravioletta strålarna, kan det filtrera bort några av solskenets andra läkande strålar. Hur det än må vara med det, är användningen av ett glassolarium på vintern bättre än inget solbad alls. Solariet är också överlägset de sollampor som ofta används när temperaturen inte tillåter utomhussolbad.

En hel del onödigt besvär görs angående att ta solbad före, under eller omedelbart efter måltider. Det finns de som rekommenderar att man väntar minst tre timmar efter en måltid innan man tar ett solbad. Solen sägs dra blodet till hudytan när en viss mängd extra blod borde riktas till matsmältningsorganen för att göra det möjligt för dem att ta hand om maten på ett effektivt sätt. Det är helt sant att en extra tillförsel av blod behövs av matsmältningsorganen efter en tung måltid. Men solbadet stör inte detta blodflöde i någon nämnvärd utsträckning. Tusentals människor har tagit solbad före, under och omedelbart efter måltider, och det finns inga autentiska uppgifter om att någon skulle ha lidit av det. Inte ens de minsta spår av matsmältningsbesvär syns när solbad tas efter måltider. Så oroa dig inte

dig själv om sambandet mellan måltider och den tid du bör ta dina solbad. Du kan till och med göra din måltidstid till din solbadstid om du så önskar.

Och sedan kommer frågan om hårets relation till solbadet. Omkring 50 procent av alla solbadare täcker sitt hår med en handduk för att skydda det från solen. Men inte en enda av dem kan ge ett gott skäl för att göra detta. Många täcker förmodligen sitt hår bara för att det verkar vara sed bland solbadare. Andra täcker det för att de har hört ryktet eller vidskepelsen att solskenet skadar håret. I verkligheten är solen välgörande för både hår och hårbotten. Långt ifrån att orsaka flintskallighet hjälper solsken till att förebygga denna sjukdom och i vissa fall ökar det till och med hårväxten.

En annan fluga som verkar vara mycket vanlig bland solbadare är användningen av olika former av olja som gnids in i huden. Olivolja och speciella kommersiella sololjor är de mest använda. För dem som måste göra långa exponeringar under de tidiga stadierna av solbadande, innan huden är välpigmenterad, kan användningen av någon form av olja på huden vara önskvärd för att förhindra solbränna eller lindra den i viss utsträckning. Men när den används på pigmenterad hud tjänar oljan inget nyttigt syfte och gör troligen en viss skada genom att filtrera bort en del av solens ultravioletta strålar. Vidare bromsar oljan pigmenteringsprocessen. Att följa principen om progression i de inledande stadierna av solbadande tar helt bort behovet av olja och gör användningen av densamma både opraktisk och oönskad.

En viss mängd kontroverser har uppstått kring frågan om huruvida solbadande kan ske till överdrift efter att huden har blivit tillräckligt brun för att förhindra brännskador. En skola menar att det inte finns någon gräns för mängden solsken som kan tas med nytta, och använder som sitt motto – ju större mängd solsken, desto bättre hälsotillstånd. Andra hävdar att solsken, när det tas i mycket stora mängder, tenderar att vara deprimerande och försvagande. Alla som har legat timme efter timme under middagssolens intensiva strålar kan vittna om att solsken kan vara deprimerande såväl som stimulerande. För mycket sol tär på energin och försvagar tillfälligt kroppen. Allt kan tas till överdrift, och solsken är inget undantag. Precis som fasta, naturlig mat och motion måste tas inom vissa gränser, så måste även användningen av solsken begränsas. Den bästa guiden att använda vid solbad är

tillståndet i din energireserv. Allt solsken du kan absorbera fram till den punkt där en märkbar svaghet uppstår är bra. När du börjar känna en tydlig brist på energi är det dags att sluta. Att ligga i solen tills du är helt utmattad kanske inte skadar dig permanent, men det är helt onödigt. Solbadande, när det utförs inom gränserna för kroppens energireserv, är ett nöje. När det överdrivs är det orsaken till ett tillstånd av obehaglig tillfällig svaghet. Enbart komfort bör mana till måttfullhet.

Under de svalare timmarna på morgonen och sen eftermiddag kan solbadande knappast drivas till överdrift, men under middagstidens intensiva hetta måste större försiktighet iakttas. Det bästa rådet är att följa exemplet från de flesta vilda djur, som stannar i skuggan när solen når sin högsta intensitet men solar timme efter timme i solskenet under tidig morgon och sen eftermiddag. Rollier rekommenderar också att man tar solbad under dygnets svalare timmar. Under sommarmånaderna begränsar han solbadandet till timmarna mellan kl. 06.00 och 09.00. Rollier tycks ha gått lite väl långt i sin förkärlek för den tidiga morgonsolen; icke desto mindre är detta bättre än att gå till den motsatta extremen och begränsa allt solbadande till mitt på dagen. Du kan få ditt solsken när du vill, men ge alltid företräde åt tidig morgon och sen eftermiddag. Om du sedan går ut under andra perioder, utöva måttfullhet och avsluta solbadet innan hettan blir för tryckande.

För åratal sedan var det ofta ett ganska stort problem att hitta en bra plats att ta ett solbad på. Stränder och avskilda landsbygdsområden fanns tillgängliga, men det var i stort sett allt. Men i takt med att pryderiet gradvis minskat och solbadandet tillmätts större betydelse under senare år, har nya möjligheter för solbadande blivit tillgängliga. KFUM och andra idrottsklubbar i många städer har förvandlat sina tak till solarier. Badhuset på ”L” Street i Boston är ett av de största offentliga solarierna i världen. Det har en kapacitet på flera tusen personer och är betecknande för trenden mot inrättandet av kommunala solarier i alla stora städer. För dem som inte bryr sig om solarier återstår stränder, utomhuspooler, allmänna parker, nudistparker, öppna verandor, tak på hyreshus och platta tak som kan användas för solbadande. Du borde verkligen inte ha några problem med att hitta en plats att ta ett solbad på. Kanske är de mest bekväma faciliteterna inte alltid tillgängliga, men med lite

uppfinningsrikedom kan problemet vanligtvis lösas.

Inte bara finns det många möjligheter till solbadande idag, utan situationen förbättras ständigt. Dagen kommer utan tvekan då varje stad kommer att ha sitt eget solarium. Kanske kommer till och med de allmänna skolorna så småningom att inrätta solarier till förmån för sina elever.

Det borde vara uppenbart att ett solbad i själva verket är en mycket enkel sak. Det kräver inga speciella klimat, övervakning eller ritualer. Oavsett var du bor kan du njuta av solskenets fördelar med lite eller inget besvär. Och du behöver inte oroa dig för farorna med solbadande heller. Det finns inga sådana om du lyder den alltigenom viktiga principen om progression. Börja bara ta dina solbad gradvis och arbeta dig upp till den punkt där du kan tillbringa all den tid i solen som du önskar (naturligtvis inom gränserna för din energireserv). Detta är en grundläggande sak att komma ihåg. Genom att gå framåt gradvis kommer du att få ut de största fördelarna av solbadandet och samtidigt eliminera risken för solbränna, med dess åtföljande fara och obehag.

Solbadande bör ha en viktig plats i ditt program för en hygienisk livsföring. Det är inte lika värdefullt som fruktdieten som ett medel för att bibehålla hälsan, och det är sannerligen inte likställt med fasta som ett medel för att återfå hälsan. Det är dock ett bra komplement till dessa andra hygieniska åtgärder. Det är en av de "fyra stora" faktorerna i det Hygieniska Systemet. För att uppnå bästa möjliga hälsotillstånd bör du tillämpa det fullt ut. En mycket högre nivå av hälsa än vad som annars skulle vara fallet kommer att bli din belöning.

KAPITEL 14

Att bygga styrka och hälsa genom motion

Motionens roll i ditt program för ett hälsosamt liv

För en verkligt sprudlande hälsa, den sort som ger den största styrkan och energin, måste du motionera. Detta är en lag som ingen kan ignorera utan att få ta konsekvenserna. Vi har dem ibland oss som påstår att idrottsmän dör unga, och att den professionella kraftkarlens ”enorma, fula muskler” inte bidrar till ett långt liv. Men sanningen är att idrottsmän inte nödvändigtvis dör unga och att ”kraftkarlens” muskler inte är fula. Välutvecklade muskler förbättrar utseendet hos vem som helst.

Motion bör inte betraktas som ett specifikt terapeutiskt medel som ska användas för att bota alla sjukdomar, utan som ett hälsobyggande medel. När du motionerar stimulerar du de funktionella aktiviteterna i hela kroppen. Flödet av näringsämnen till cellerna ökar, kroppens leder görs rörligare, cirkulationen av blod och andra vätskor stimuleras, kroppen ges ett välbehövligt extra tillskott av syre på grund av den framtvingade djupandningen, och de vitala organen stimuleras till ökad aktivitet. Genom motion förbättrar du tillståndet i hela din kropp.

DET GREKISKA IDEALET

Vi bör se tillbaka på och beundra de gamla grekerna för det bruk de gjorde av motion. Överallt i de grekiska länderna fanns många gymnasier där folket kunde ägna sig åt gymnastik, simning och andra fysiska aktiviteter. Grekerna respekterade idrottsmannen över alla andra. Man kunde vara utfattig ena dagen men stiga till berömmelse, rikedom och ära nästa dag om man utförde någon stor idrottsbedrift. Vart fjärde år höll grekerna sina olympiska spel, och dessa var tillfällen för stora festligheter och nöjen. Grekerna betraktade dem som de viktigaste händelserna i hela Grekland och skulle ge upp nästan vad som helst för att delta i dem eller för att närvara vid dem.

Dessutom var fysisk fostran det främsta ämnet som lärdes ut i de grekiska skolorna. Faktum är att dessa skolor

ägnade mer tid åt att undervisa i fysisk kultur än åt alla andra ämnen tillsammans. Grekens mål var att uppnå fulländning av sinne och kropp. Han kände att han bäst kunde göra detta genom att ägna uppmärksamhet åt fysisk träning, och han var sannerligen ganska framgångsrik. Den genomsnittlige greken var långt bättre utvecklad än vad den typiska civiliserade människan är idag. De gamla grekiska skulpturerna och konstverken visar tydligt hans överlägsna utveckling. Större delen av Greklands konst handlade om förhärligandet av den mänskliga kroppen, och antikens Greklands poeter tröttnade aldrig på att sjunga om sina gudars och gudinnors skönhet. De närmast tillbad den skönhet som blir resultatet av att man ägnar uppmärksamhet åt fysisk kultur.

Det vore väl om det skedde en återfödelse här i Amerika av den grekiska inställningen till träning. Vi behöver en ny uppskattning av värdet av fysisk kultur och kroppslig fulländning. Det borde vara varje amerikans mål att bygga sin kropp, med hjälp av träning, till en hög nivå av utveckling och skönhet. Vi borde ha gymnasier i varje stad, vilket gör det bekvämt att utöva träning. Vi borde göra fysisk kultur till ett ämne i alla skolor. Kort sagt, vi borde göra bättre kroppsutveckling till en grundval för vårt liv.

FYSISK KULTURS FALL

Greklands så kallade guldålder försvann med kristendomens intåg. År 394 e.Kr. beordrade kejsaren att alla gymnasier i Grekland skulle stängas. De kristna, med sin pryda syn på den mänskliga kroppen, kunde inte tolerera fysisk kultur. Så under hundratals år – i själva verket i över tusen år – ägnades fysisk kultur nästan ingen uppmärksamhet i västvärldens utbildningssystem. Människor misslyckades med att tillmäta kroppslig träning någon nämnvärd betydelse.

Under 1500-talet skedde en återfödelse av fysisk kultur i Tyskland och Sverige. Men detta var främst med hänsyn till militära behov. Tyskarna, och i mindre utsträckning svenskarna, betraktade träning som nödvändig för utvecklingen av starka soldater. Så småningom importerades det tyska och svenska träningssystemet (främst gymnastikträning) till Amerika och lärdes ut i vissa skolor. Men de konventionella läkeskolorna, inklusive medicinen, gav det aldrig tillbörlig uppmärksamhet. Dr. Tralls Hydropathic College i New York var den enda medicinska skola som gav en omfattande kurs i fysisk kultur. Och förhållandena...

står fortfarande kvar på ungefär samma sätt idag. Den medicinska skolan anser fortfarande inte att fysisk träning är av någon större betydelse. Medicinska fakulteter lär fortfarande inte ut fysisk fostran till sina studenter, och förmodligen använder inte ens en procent av läkarna motion i sin praktik. Endast det Hygieniska Systemet har gett motion en framträdande position.

MOTION OCH SJUKDOM

Även om motion främst är av värde för att bibehålla hälsan snarare än som en hälsoåterställande åtgärd, finns det vissa sjukdomar som kräver mycket motion om tillfrisknande ska kunna förväntas. De främsta av dessa är bråck, ryggradsavvikelser, barnförlamning och åderbråck. Det är praktiskt taget omöjligt att korrigera en ryggradskrökning utan att ägna motion tillbörlig uppmärksamhet under en längre tidsperiod. Det enda naturliga botemedlet mot bråck består huvudsakligen av motion. Inte alla bråck kan korrigeras med motion, men många kan det. Offer för de olika formerna av förlamning måste motionera om de ska återfå kontrollen över de drabbade områdena. Naturligtvis kommer motion ensamt inte att bota förlamning, men det är den viktigaste hygieniska åtgärden som kan vidtas. När det gäller åderbråck har de ofta avhjälpts genom enbart motion, även om de snabbaste resultaten uppnås om en fasta föregår användningen av motion. Löpning är den mest effektiva motionen vid fall av åderbråck.

VISSA FORMER AV MOTION

Utövande av idrott är önskvärt i alla motionsprogram. Fotboll, basket, baseboll, tennis, simning, friidrott och handboll besitter alla ett värde för att utveckla kroppens olika delar. Men man bör inte anta att var och en är en komplett träning i sig själv. Idrottare som koncentrerar sig nästan uteslutande på en typ av sport uppnår inte en god allsidig utveckling. Vissa delar av kroppen blir överutvecklade på bekostnad av andra. Ett varierat idrottsprogram, ett som inkluderar användandet av flera olika sporter, är bäst. Kanske den sport som sätter fler av kroppens delar och muskler i arbete än någon annan är simning. Gymnastiska aktiviteter är också bra som allsidiga kroppsutvecklare.

Det finns många som ägnar sig åt betydande fysiskt arbete och följaktligen tror att de inte behöver någon extra motion. Men det finns mycket få, om ens några, typer av arbete som utgör kompletta motionsprogram. Arbete är inte på något sätt kapabelt att utveckla kroppen i någon större utsträckning. De flesta

arbetsformer kräver användning av endast ett fåtal kroppsdelar för det mesta, och inte ens dessa tränas ansträngande. Verklig, värdefull träning består av mer än en kroppsrörelse. Många människor är ständigt i rörelse i sina dagliga aktiviteter. Men deras muskler förblir dåligt utvecklade. Den bästa träningen kräver verklig ansträngning. Om den träning du utför inte kräver någon särskilt stor ansträngning är den av ringa värde. Och eftersom de flesta former av fysiskt arbete inte kräver några ansträngande aktiviteter är de otillräckliga. De ger dig inte den träning du behöver för att uppnå bästa möjliga hälsotillstånd.

En hel del felaktig information har getts under de senaste åren om värdet av promenader som träning. Promenader kallas den bästa av övningar, en som kommer att göra mycket för att förbättra kroppens allmänna tillstånd. Men ur vetenskaplig synvinkel är promenader av ringa värde. Det är en bra träning för lata människor och det är ungefär allt. Att gå motsvarar egentligen de flesta former av arbete; det tillåter enkla, nästan ansträngningslösa kroppsrörelser. Istället för att försöka gå dig till hälsa bör du springa dig till hälsa. Löpning är inte en komplett träning men det kan göra underverk för att bygga starka, välutvecklade ben. Det framkallar också djupandning och är en bra träning för lungorna.

Det faktum att djupandning är önskvärt betyder inte att du bör ägna dig åt speciella former av denna övning. Under de senaste åren har mycket skrivits om speciella andningsövningar som innebär att man andas in ett visst antal andetag genom näsan och andas ut dem genom munnen, och vice versa. Dessa övningar kräver också att man håller andan med jämna mellanrum och försöker driva den inandade luften till olika delar av kroppen genom att trassla in sig i mycket klumpiga positioner. Många sådana övningar hade sitt ursprung i Indien och användes först som ett medel för att förvärva speciella mentala krafter. De var en del av träningen för de indiska företrädarna för "Yogi"-filosofin. Ur en rent hygienisk synvinkel är dessa speciella andningsövningar, som kräver forcerad djupandning i frånvaro av regelbunden fysisk träning, av ringa eller inget värde. Djupandning är en fin sak när kroppen kräver det, men det är onödigt att göra en medveten ansträngning för att andas djupt under dygnets alla timmar. När det finns behov av mer luft kräver kroppen det och du andas naturligt djupt. I frånvaro av detta behov är användningen av forcerad djupandning minst sagt högst tveksam. Det skadar förmodligen inte kroppen, men det hjälper inte heller på något sätt. Det är

bäst att överlåta raden av andningsövningar till de yogifilosofer från vilka de kom. Du kan ge dina lungor all den motion de behöver och förse kroppen med allt det syre den behöver helt enkelt genom att ägna dig åt lite god fysisk träning då och då.

LÅT INTE ÅLDERN STOPPA DIG

Det finns inga åldersgrupper av människor som inte bör motionera. Fysisk aktivitet hjälper dig oavsett om du är 10 år eller 80 år gammal. Den nyaste medicinska filosofin råder en att inte delta i någon nämnvärd mängd motion efter 40. Det är helt sant att många människor, efter att ha levt i 40 år på raffinerad, livlös mat, är för svaga för att ägna sig åt mycket motion. Kanske är det detta som har fått medicinska myndigheter att begränsa övningar till unga människor. Men kronologisk ålder och fysiologisk ålder går inte alltid hand i hand. Det finns vissa människor som vid 60 års ålder är lika unga ur en fysiologisk synvinkel som de som bara har levt i 30 år. Och det finns ingen anledning till varför sådana människor inte skulle motionera. Människor som lever på den konventionella kosten åldras i förtid; de är för svaga för att motionera vid en ålder då de borde vara i sin bästa fysiska form. Om du bara använder naturliga livsmedel kan du motionera med jämna mellanrum under hela ditt liv. Hunza-folket i Indien spelar polo vid 80 års ålder, och du kan också vara aktiv vid den åldern om du följer ett korrekt levnadssätt. Andra primitiva folk är också kapabla att ägna sig åt ansträngande motion under sina sena år.

HJÄRTAT OCH MOTION

Det har ofta hävdats att hjärtat skadas under ansträngande motion, men det finns inga bevis som tyder på att detta är sant. Hjärtat gynnas faktiskt av både lätt och tung träning. Det så kallade idrottshjärtat omtalas ofta som ett sjukt hjärta och återfinns i allmänhet hos idrottare. Ett idrottshjärta är dock helt enkelt ett förstorat hjärta och är inte på något sätt sjukt eller skadat. Det är bara naturligt att hjärtmuskeln ökar i storlek när den tränas, precis som vilken annan muskel som helst. Och denna storleksökning är önskvärd. Den tyder på ett bättre utvecklat och starkare hjärta. Det finns vissa fall där en förstoring av hjärtat är förknippad med sjukdom, men detta beror aldrig på motion. En patologisk förstoring av hjärtmuskeln ska inte förväxlas med den normala för-

förstoring av hjärtmuskeln som har tränats med periodiska intervaller. Tester på idrottare har visat att dessa människor inte lider av verklig hjärtsjukdom oftare än vad andra gör. Faktum är att deras hjärtan förmodligen är i bättre skick än genomsnittet.

TYNGDLYFTNING

En av de bästa formerna av träning för att utveckla stor styrka och en god allsidig kroppsutveckling är tyngdlyftning. Det utvecklar och stärker inte bara armarna, utan utvecklar också starka axlar, en stark rygg och starka ben. När en stor mängd varierade övningar med hantlar och skivstänger används får kroppen de största fördelarna. Under sådana förhållanden används fler muskler och en mer enhetlig kroppsutveckling följer. För verklig styrka är tyngdlyftare oöverträffade. De professionella och starka männen är vanligtvis tyngdlyftare. Det är likaså sant att de som besitter de vackraste och mest välutvecklade kropparna är tyngdlyftare.

Gör inte misstaget att försöka uppnå stor styrka genom att lyfta lätta vikter. Det är sant att du måste börja ditt program med lätta vikter, men dessa används endast tillfälligt som ett sätt att gradvis vänja din kropp vid tyngdlyftning. Du kan lyfta en vikt på 10 pund tusen gånger om dagen, men att göra det kommer inte att göra det möjligt för dig att lyfta vikter på 100 pund. Du får förmågan att lyfta tunga vikter endast genom att lyfta dem. Att lyfta en lätt vikt hundra gånger om dagen ger dig mindre styrka än att lyfta en tung vikt tio gånger om dagen.

Kom alltid ihåg att hålla ryggen rak när du lyfter tunga vikter. Du kommer bara att kunna lyfta en bråkdel så mycket när ryggraden är böjd som när den är rak. Varje erfaren bärare vet att när ryggraden är böjd är det nästan omöjligt att flytta en låda på 1000 pund. Han står på en armlängds avstånd från lådan, vilar händerna mot någon del av den, och med ryggen helt rak utför han trycket, och får därmed full kraft till benen och ryggen. Tyngdlyftaren bör tillämpa samma princip i sitt arbete.

HUR OCH NÄR MAN SKA TRÄNA

Den ytterst viktiga regeln att komma ihåg vid träning är att öka de olika rörelserna progressivt. De första övningarna bör vara relativt milda och av kort varaktighet. För varje efterföljande dag kan du använda tyngre övningar under en längre tidsperiod. Att börja träna kanske fem till

tio minuter per dag med lätta, enkla rörelser, kan du gradvis, efter en period av veckor eller månader, nå den punkt där du kan träna en halvtimme till en timme om dagen. Naturligtvis kan inga fastställda regler fastställas vad gäller framstegstakten. Detta måste alltid bero på individen. Vissa, som alltid har haft rimligt starka kroppar, kan göra framsteg mycket snabbt. För andra, särskilt de som har en historik av svaghet och sjukdom, kan flera månader krävas innan de tyngsta formerna av träning, såsom tyngdlyftning och gymnastik, bör utövas under någon nämnvärd tid.

Det är den bästa policyn att utföra de mer ansträngande övningarna endast cirka fem eller sex dagar i veckan. Att träna varje dag utan undantag gör förmodligen ingen skada, men det kommer inte att ge snabba resultat. Den verkliga muskeltillväxten sker mellan träningspassen medan musklerna vilar. Att vila musklerna är lika viktigt som att träna dem. Hela kärnan i kroppsbyggnad består av växling mellan träning och vila. Om man bara utför lätt träning under korta perioder är inga speciella vilodagar önskvärda eller nödvändiga. Men för största möjliga styrka kommer du att vilja utföra åtminstone en del tung träning, och under sådana förhållanden måste det finnas fler viloperioder. Många utför de tunga övningarna cirka tre eller fyra gånger i veckan och de andra dagarna gör de bara lätta övningar. Detta är en bra plan och kräver inga speciella vilodagar. Att växla varje dag mellan lätt träning och tung träning ger också musklerna tillräcklig vila.

Det är i allmänhet önskvärt, särskilt i fall av kraftigt nedsatt hälsa, att föregå ett träningsprogram med en fasta. Detta är inte nödvändigt men det kommer att göra det möjligt för dig att göra framsteg med dina övningar snabbare. Genom att ge din kropp en grundlig rening genom fasta kommer du att vara i en bättre position att träna. Du kommer inte lika lätt att drabbas av trötthet och kommer att kunna utföra rörelserna lättare.

Gör ditt träningsprogram så varierat som möjligt. Under sommarmånaderna bör du utnyttja simning, tennis och andra utomhussporter till fullo. På vintern är skridskoåkning en populär sport, tillsammans med skidåkning. Ägna dig åt någon form av träning i ditt eget hem med jämna mellanrum. Det finns många böcker och tidskrifter om fysisk kultur som beskriver hundratals sådana övningar, och genom att läsa dessa kan du lära dig talrika rörelser som är av stort värde. Om du sedan önskar stor styrka...

kan skaffa några skivstänger eller hantlar för hemmabruk. Dessutom finns det i nästan varje storstad minst ett gym. Dessa är i regel utrustade med ett flertal olika redskap som möjliggör många goda former av träning.

Framför allt, betrakta inte träning som något slags svår syssla som du måste ägna dig åt för att ha god hälsa. Se fram emot dina träningspass med glädje, precis som barnet ser fram emot sina lekstunder. När allt kommer omkring är träning ingenting annat än lek. För den verkligt friska människan är det något att se fram emot. En frisk, ungdomlig kropp törstar efter träning; den törstar efter aktivitet. Lägg märke till vilket barn som helst och du kommer att se att det ständigt springer, rör på sig och leker. Det är endast i ett tillstånd av fysiologisk ålderdom och sjukdom som människor skyr träning. Bygg upp hälsan först; eliminera toxemi och remineralisera din kropp med naturlig, rå föda. Då kommer du att bli entusiastisk över träning. Du kommer inte att fundera på om du bör göra det eller inte. Du kommer helt enkelt att se det som en självklarhet, precis som du skulle se på vilken annan form av underhållning eller lek som helst.

KAPITEL 15

Några vanliga åkommor

Instruktioner för att avlägsna specifika typer av sjukdom och återställa kroppen till ett tillstånd av hälsa

Rätteligen talat finns det bara en sjukdom. Detta är ett försök från kroppens sida att eliminera gifter, normalisera kemin, läka vävnader, anpassa sig till ogynnsamma förhållanden och göra vad som än kan göras för att förbättra eller bevara funktionsförmågan hos dess celler, vävnader och organ. De 20 000 sjukdomarna i den medicinska vokabulären är bara yttringar av denna enda sjukdom. Var och en namnges efter den plats där läkningskrisen äger rum och efter karaktären på de symtom som är förknippade med den. I enlighet med läkarens nomenklatur talar vi om specifika sjukdomar, men samtidigt inser vi att var och en endast är en yttring av den helande och adaptiva handling som i huvudsak är densamma i alla delar av kroppen.

Enheten hos de tusentals sjukdomarna kräver helt uppenbart en enhetlig behandling. Specifika botemedel för specifika sjukdomar hör hemma i den medicinska ”vetenskapen” och utgör ingen del av det hygieniska systemet. Vi har en övergripande metod för att vårda de sjuka. Denna plan bygger på ett levnadssätt som i sin tur bygger på den mänskliga kroppens behov och begränsningar under sjukdomstider. Eftersom dessa varierar i viss liten utsträckning med varje typ av sjukdom, ges här en kort diskussion om några av de vanligaste sjukdomarna, tillsammans med instruktioner om hur var och en kan botas permanent och fullständigt.

Du måste ha i åtanke att de behandlingsformer som erbjuds för var och en av de sjukdomar som beskrivs häri måste ha många likheter. Vid de flesta tillstånd av ohälsa är fasta, fruktbaserad kost och ett planerat program med motion och nakenbad i solsken de grundläggande hälsoåtgärder som används. Men tillämpningen av dessa varierar något med varje sjukdom. Vissa åkommor kräver långa fastor, andra korta fastor; andra kräver en förändring i kosten. Många behöver största möjliga tillämpning av motion och solsken. För varje sjukdom är omfattningen av hur dessa hälsoåtgärder används något annorlunda.

Här ges också en beskrivning av de behandlingsformer som du inte bör använda i ditt försök att bli frisk. Som en allmän regel återställer de flesta medicinska procedurer och ”kurer” inte hälsan alls; de har en tendens att försämra funktionen ytterligare. Därför måste du förstå var och en av de medicinska metoderna. Du måste inse att de inte utgör någon del av den vetenskapliga, hygieniska vården av den sjuka patienten.

FÖRSTOPPNING

Det faktum att förstoppning är den vanligaste av alla befintliga sjukdomar, liksom fader till många andra, gör att den ges företräde. Förstoppning betyder helt enkelt en tilltäppning av tunntarmen och tjocktarmen. Det är förknippat med onormalt långsam rörelse av föda genom tarmkanalen och sällsynta tömningar. Under normala förhållanden, när kroppen är i perfekt fungerande ordning och kosten är idealisk, elimineras maten från tjocktarmen 10 till 24 timmar efter att den har ätits. Avföringen är mjuk, porös och fri från all stötande lukt. Avföringen hos en person med förstoppning är ofta hård, torr och stötande. Maten stannar vanligtvis i tarmkanalen i tre till fyra dagar innan den elimineras. Under denna tid sker mycket förruttnelse.

och fermentering äger rum. Många gifter genereras och absorberas av blodomloppet, och de hårt packade matresterna trycker mot de små nervändarna i tjocktarmen, vilket ofta orsakar huvudvärk, trötthet, illamående och en allmän känsla av obehag. Förstoppning leder ofta till många andra sjukdomar, varav den främsta är kolit. Så länge du är förstoppad kan du inte förvänta dig en god allmän hälsa. Perfekt eliminering är den första och viktigaste förutsättningen för en stark och frisk kropp.

De tre viktigaste orsakerna till förstoppning är felaktig mat, brist på magträning och underlåtenhet att anta den naturliga "hukande" ställningen vid tarmtömning. Av dessa förtjänar användningen av felaktig mat mest uppmärksamhet. Den konventionella kosten består till stor del av degig mat som täpper till tarmkanalen. Bra tapetklister kan göras av vetemjöl och vatten. Livsmedel som till stor del består av dessa material fungerar som ett klister även i tarmen. De elimineras aldrig förrän mycket fermentering har påbörjats, och ofta packas de mot tarmväggarna där de blir kvar för att ruttna och uppmuntra tillväxten av miljontals bakterier och hundratals springmaskar. Kött, mjölk, ost och kokta grönsaker har också en tendens att framkalla förstoppning. De rör sig sällan genom kroppen på 10 till 24 timmar såvida de inte äts med en övervägande del råa frukter och grönsaker.

Runt de 30 foten av tarmslang finns många muskler som hjälper till att flytta maten genom matsmältningskanalen. Om du aldrig tränar dessa muskler kommer de att bli svaga; det finns ingen återvändo från detta. Aktivitet bygger styrka och ökar funktionsförmågan. Icke-användning av muskler ger svaghet, och om det drivs till sin spets, resulterar det i atrofi. Folkslag som polynesierna på Söderhavsöarna har god eliminering till stor del för att de ägnar sig åt otaliga danser som vrider och vänder på musklerna i överkroppen. Magträning av ett eller annat slag är nödvändigt om elimineringen inte ska försämras.

De flesta primitiva folk har inga toaletter. De sätter sig helt enkelt på huk på ett naturligt sätt när de har en tarmtömning. Denna position gör det möjligt för slutmuskeln vid slutet av ändtarmen att kraftfullt kasta ut all avföring. När du använder den vanliga moderna toalettsitsen är slutmuskeln inte i en position att framkalla en fullständig och grundlig tömning av tarmen. Resultatet blir matstagnation i tjocktarmen med förruttnelse och tryck på de känsliga nervändarna.

De läkemedel som annonseras mot förstoppning är talrika. Laxermedel bestående av droger eller örter är de mest använda. Dessa fungerar som irriterande ämnen för slemhinnan i tarmkanalen. För att skydda sig mot dessa irriterande ämnen "tåras" slemhinnan precis som ögat tåras när det irriteras av ett främmande ämne. Utsöndringen av den extra mängden vätska skapar mjuk avföring och framkallar därmed snabb tömning. Tillfälligtvis verkar resultaten vara goda, men i det långa loppet är de inte det. Både de medicinska laxermedlen och de så kallade "naturliga" örtbaserade laxermedlen irriterar tarmslemhinnan i en sådan utsträckning att de, om de används vanemässigt, ofta orsakar kolit och sår. De överanstränger också de redan försvagade tarmmusklerna. Det är som att piska en trött häst för att få den att springa lite snabbare, bara för att den ska bli så trött att den senare rör sig ännu långsammare. Likaså följs den tillfälliga stimulering som laxermedel ger av en större svaghet än någonsin tidigare.

Mineralolja framkallar tarmtömning, men dess användning bör inte rekommenderas. Vitamin A, D och K löses lätt i denna olja och avlägsnas med avföringen. Nattblindhet, ett symtom på vitamin A-brist, ses ofta hos dem som använder mineralolja vanemässigt. Det finns vissa bevis som tyder på att oljan inte bara sköljer bort de vitaminer som finns i maten utan också absorberar en del av cellerna i tarmväggen.

E.V. McCollum och J. Ernestine Becker vid Johns Hopkins University, Victor Heiser och Gaylord Hauser talar alla positivt om den isotoniska saltlösningen som ett hjälpmedel vid bristfällig tömning. Utan tvekan är detta en bättre metod för att få till stånd en tarmtömning än att ta till medicinska laxermedel, men dess användning är sannerligen långt ifrån ofarlig. Lösningen innehåller ungefär två jämna teskedar salt till en liter vatten och tas på morgonen före frukost. Saltets irriterande effekter på tarmslemhinnan är illa nog, men i de fall där saltet absorberas av kroppen istället för att passera direkt genom matsmältningskanalen blir vävnaderna vattenfyllda och offret utsätts för ett betydande obehag. Saltlösningen är i bästa fall ett mycket dåligt botemedel mot förstoppning, och ett som ofta orsakar mer skada än nytta. Den tar aldrig bort orsaken till förstoppningen utan behandlar endast symtomen, vilket ger endast tillfälliga resultat.

Tarmsköljningar och lavemang, som så ofta används av kiropraktorer, naturopater och andra läkemedelsfria utövare, är inte bara värdelösa utan är direkt skadliga.

De försvagar tjocktarmens väggar genom att vidga dessa med vatten, och bidrar endast till de ursprungliga orsakerna. De erbjuder endast tillfällig lindring och måste klassas tillsammans med andra former av palliation och symtombehandling.

Det enda effektiva sättet att helt avhjälpa förstoppning en gång för alla, oavsett hur allvarlig eller djupt rotad den än må vara, är genom att avlägsna orsakerna till besväret. Det första kravet är en fasta som ger tarmmusklerna en chans att vila och därmed återfå sin normala styrka. Efter fastan bör en strikt naturlig kost följa, som ger gott om fibrer och cellulosa i form av råa frukter och grönsaker. Raffinerade produkter av vitt mjöl måste undvikas under alla omständigheter. Anta därefter ett träningsprogram som betonar aktiviteten i magmusklerna. Hukposition vid tarmtömning måste användas vid alla tillfällen. Den bästa planen är att placera en liten låda direkt framför toalettstolen. Denna bör vara något lägre än själva sitsen. Genom att placera fötterna på denna låda kommer du nära den perfekta hukpositionen. Om ingen låda finns tillgänglig, böj dig så långt framåt du kan för att efterlikna en hukposition så mycket som möjligt. Om du ägnar tillräcklig uppmärksamhet åt dessa fyra faktorer — fasta, användning av okokt mat, magövningar och rätt position vid tarmtömning — kommer du att avhjälpa förstoppningen på mycket kort tid. Och kom ihåg, detta är den enda metoden för att nå resultat. Droger, piller, örter, saltlösningar, lavemang, etc., är av litet eller inget värde. Endast det Hygieniska Systemet erbjuder permanent tillfrisknande.

COLITIS (TJOCKTARMSINFLAMMATION)

Tjocktarmen är fodrad med en känslig slemhinna. Under normala förhållanden — när icke-irriterande mat äts, när kroppen tillförs alla de element den behöver och den inte är belastad med gifter — förblir detta foder i gott skick och orsakar inga problem. Men den moderna kosten, som innehåller många irriterande kryddor, livlösa livsmedel och giftiga material, ger ofta upphov till inflammation i slemhinnan, ett tillstånd känt som kolit. Kontakten mellan vissa ganska grova, sträva eller syrahaltiga livsmedel och det inflammerade området orsakar ofta mycket smärta och fysiskt obehag. Förknippat med kolit förekommer ofta växlande förstoppning och diarré, passage av slemtrådar strimmiga med blod i avföringen, gasuppsvälldhet, aptitlöshet, illamående, dålig andedräkt, nervös

irritabilitet och allmän svaghet. Om tarmen inte botas kan ett sårigt sår utvecklas i det inflammerade området.

Läkare sätter alla patienter med kolit på en skonkost bestående av mjuk, mosig mat som inte framkallar smärta när den vidrör det inflammerade området. Dessa inkluderar i allmänhet mjölk, grädde, förlorade ägg, vitt bröd, raffinerade spannmål och överkokta puréade grönsaker. Denna diet botar inte kolit. Som mest förhindrar den tillfälligt en del av den smärta som vanligtvis åtföljer sjukdomen. Om skonkosten fortsätter under en längre tid försämras den allmänna hälsan på ett antal sätt. Eftersom den saknar god tillgång på vitaminer och mineraler framkallas ofta en ytterligare spridning i det inflammerade området. Förstoppningen blir svårare än någonsin och patienten genomgår mycket lidande utan hopp om tillfrisknande.

Det finns ett botemedel och endast ett botemedel mot kolit. Detta är fasta. Inget annat, inte ens en eliminationsdiet, kan ge fullständig återhämtning. Fastan i dessa fall måste nödvändigtvis vara av lång varaktighet. Även de relativt lindriga fallen kräver tre eller fyra veckors fasta; i de svåraste fallen krävs ofta minst sex veckor innan inflammationen försvinner och vävnaderna läker. Fastan bör åtföljas av en period av fullständig fysisk och mental vila. Efter fastan bör solbad tas regelbundet och övningar som betonar bukregionen bör användas. Dieten bör inte vara en skonkost, utan snarare bestå av ett brett utbud av färska, okokta livsmedel. Den bör användas permanent om ett återfall av sjukdomen ska undvikas.

MAGSÅR

Ett sår är ett kraterliknande sår i väggen i magsäcken, tolvfingertarmen eller tunntarmen. Det varierar i storlek men det är sällan större än två och en halv tum i diameter. Det är inte en lokal sjukdom; snarare är det bara en yttring av allmän systemisk försämring och rubbning orsakad av felaktiga levnadsvanor. Magsaften hos magsårspatienten är alltid för sur och är därför en bidragande faktor till uppkomsten av såret. Den överdrivna syran är inte begränsad till enbart magsaften utan sträcker sig genom hela kroppen. Det beror delvis på konsumtion av överdrivna mängder mat som har en sur reaktion, livsmedel som spannmål, bröd, kött, ost, ägg och denaturerade produkter av alla slag. Irriterande kryddor och laxermedel

leda till magsår i många fall, och det faktum att magsår kan framkallas efter behag hos vita råttor genom att mata dem med koffein stöder teorin att kaffedrickande spelar en roll i att skapa förhållanden som gynnar utvecklingen av sjukdomen.

J.C. Meakins, M.D., L.L.D., skriver i *The Practice of Medicine* att ”orsaken till peptiska sår är okänd.” Andra läkare håller med, men detta hindrar dem inte från att behandla sjukdomen. I brist på kunskap om orsaken behandlar de symtomen. Den föråldrade Sippy-dieten, som består av att ta mjölk och grädde varannan timme, följt senare av en skonkost och oorganiska alkaliska pulver, används i praktiskt taget varje fall. Mjölken och grädden förenas med magsaften och gör den mindre irriterande för såret. Skonkosten är också utformad för sina icke-irriterande egenskaper, men den består huvudsakligen av syrabildande livsmedel och bidrar därmed till den primära orsaken till såret. De alkaliska pulvren neutraliserar tillfälligt magens surhetsgrad, men de stör också matsmältningen och är inte till någon nytta för att avlägsna orsaken. De flesta patienter blir inte permanent hjälpta av Sippy-dieten och många av dem tar till kirurgi. Kirurgen avlägsnar det sårige området eller gör en ny öppning i magen, vilket dränerar syrorna lättare och därmed ger vila åt det ursprungliga sårstället. Patienten upplever ibland viss tillfällig lindring, men efter att han återgått till sina gamla kostvanor sker vanligtvis ett återfall av sår antingen på det ursprungliga stället eller i ett helt nytt område.

Hygienisk behandling är enbart inriktad på att avlägsna orsaken till såret. En fasta, som ger det drabbade området en möjlighet att läka, används först. Under de första två till fyra dagarna av fastan uppstår ofta stort obehag till följd av magsaftens kontakt med såret; senare, när magsaftssekretionen upphör, försvinner all smärta och återkommer inte. Fastan måste vara av lång varaktighet, fullt så lång som den som används vid behandling av kolit. Efter fastan måste en högalkalisk fruktbaserad diet användas, och denna bör kombineras med ett program av motion och solbad. Under denna behandlingsplan kan återhämtning förväntas i alla utom de mest allvarliga och avancerade fallen, även om även dessa upplever stor förbättring. Om såren har nått det stadium där ärrvävnad har bildats och dragit samman en del av tarm- eller magväggen i en sådan utsträckning att smärtan är kontinuerlig, kan föga eller ingenting göras. Lyckligtvis är detta dock inte en vanlig förekomst och är undantaget snarare än den allmänna regeln. Ärrvävnad är vanligtvis

närvarande men drar sällan samman de omkringliggande vävnaderna i en sådan utsträckning att obotlig skada uppstår. Med undantag för detta enda sällsynta fall kan vi med tillförsikt förvänta oss att patienter med magsår helt och hållet tillfrisknar under den hygieniska behandlingsplanen.

CANCER

Cancer är en elakartad utväxt som är förknippad med förhårdnad av vävnaden, utbredd celltillväxt och en ovanligt snabb takt av celldelning. Det är slutpunkten i en lång, utdragen process av patologisk utveckling framkallad av toxemi och kemiska brister.

Bakom varje fall av cancer finns en historia av felaktiga matvanor och andra kroppsliga missbruk. Experiment med råttor visar att dessa djur utvecklar cancer när de utfodras med livsmedel som saknar vitaminer och mineraler. I den primitiva människans värld är cancer helt okänd eller en mycket sällsynt förekomst. Primitiva folk blir mycket mottagliga för cancer först efter att de har anammat en moderniserad kost. Det är endast de domestiserade djuren och vilda djur i fångenskap som drabbas av cancer i någon nämnvärd utsträckning, och även de är mindre mottagliga än människan. Observationer av mänskligt och animaliskt liv över hela världen visar en sak tydligt: cancer är produkten av moderna levnadsvanor, inklusive användningen av höggradigt raffinerade livsmedel. Den får ingen betydelse när kosten förblir jämförelsevis naturlig och välbalanserad.

Radium och kirurgi är de främsta behandlingsmetoderna som används av dagens läkare. Radium är av visst värde för att förstöra den sjuka vävnaden, och små cancertumörer kan avlägsnas av kirurgen. Men cancer är en systemisk sjukdom som involverar hela kroppen. Förstör eller avlägsna utväxterna om du vill, men de kommer vanligtvis tillbaka i ett annat område och möjligen i en mer elakartad form. Man måste komma ihåg att varken radium eller kirurgi avlägsnar orsaken till cancer. De behandlar endast patologins slutpunkter och gör ingenting alls för att förhindra återkommande utväxter i hela kroppen. Det finns också risker förknippade med det kirurgiska ingreppet, risker som är obefintliga under den hygieniska behandlingsmetoden.

I många fall kan cancer botas helt och permanent. Både fasta och eliminationsdieter är av värde, men den förstnämnda ger de snabbaste resultaten och lyckas ofta där den andra misslyckas eller tillåter

endast partiell återhämtning. Fastan bör vara av lång varaktighet; det är lönlöst att förvänta sig att korta fastor ska bota så djupt rotade åkommor som cancer. Solbad bör tillämpas så snart som möjligt, och fastan bör följas av en rå fruktkost utan några avvikelser därifrån. Ett planerat träningsprogram bör påbörjas så snart styrkan och energin tillåter. Under fastan kommer den cancerösa utväxten att absorberas, och levnadssättet efter fastan kommer att förhindra ett återfall av sjukdomen. Endast minoriteten av cancerpatienter, de som har låtit cancern utvecklas år efter år till dess mest avancerade stadium, kan inte hjälpas av den hygieniska proceduren. Tidig behandling garanterar praktiskt taget framgång och fullständig återhämtning.

DIABETES

Socker måste oxideras innan det kan användas på bästa sätt av kroppen. Med hjälp av insulin, ett sekret från bukspottkörteln, oxideras det normalt i blodet, omvandlas till glykogen och överförs till levern och musklerna där det används och slutligen omvandlas till koldioxid och vatten. Bukspottkörteln är bildad av mycket små delar som kallas Langerhans öar. När dessa är i olag, skadade eller förstörda kan bukspottkörteln inte utsöndra tillräckligt med insulin för att oxidera allt socker som äts; överskottet ackumuleras i blodet och passerar slutligen ut ur kroppen i urinen. Patienten utvecklar alla möjliga obehagliga symtom — vanligtvis viktminskning, huvudvärk, depression, förstoppning, en sötaktig andedräkt, glaserad tunga, torr hud och ibland en tendens till tandlossning och blödande tandkött. När sockermättnaden i blodet når en viss punkt och urinen inte kan tolerera mer, bryts sockret ner till ämnen som kallas ketoner och acetoner. Patienten går då in i förkoma- och komastadiet, vilket kort därefter följs av döden. Hela denna kedja av symtom, från det första överskottet av socker i blodet och urinen till komastadiet, är känd som diabetes.

Daytons Practice of Medicine anger ärftlighet, manligt kön, vuxen ålder, judisk härkomst, fetma, hjärn- eller ryggmärgssjukdom eller skada, infektionssjukdomar och nervös press som de faktorer som skapar en predisposition för diabetes. Den hävdar att den "faktiska orsaken är okänd. Sjukdom i bukspottkörteln är troligen viktig." Dessa påståenden är inte i överensstämmelse med kända fakta. Det krävs en livlig fantasi för att föreställa sig

judisk härkomst, vuxenliv och manligt kön som indirekta orsaker till diabetes eller någon annan sjukdom. En försvagad ärftlig bakgrund orsakad av föräldrarnas bristfälliga kost är den enda viktiga faktorn som skapar en benägenhet för diabetes. De direkta orsakerna som aktiverar benägenheten till en patologisk form är toxiska irritanter och kemiska brister till följd av felaktiga matvanor. Bukspottkörtelsjukdom är inte en orsak i sig själv. Det är bara ett symptom på diabetes, en slutpunkt i en lång process av patologisk utveckling.

Det medicinska misslyckandet att förstå orsaken följs av den förväntade ineffektiva behandlingen. En gång diabetiker, alltid diabetiker – det är domen i nästan alla fall. Injektioner av insulin ges för att tillåta oxidation av sockret, patientens liv förlängs något, men ingen fullständig permanent återhämtning följer. I det ögonblick insulininjektionerna upphör går det snabbt utför med patienten. En sockerfattig kost används också, men inga försök görs för att återställa bukspottkörtelns funktionsförmåga. De små langerhanska öarna fortsätter att försämras och förstöras med resultatet att patienten gradvis blir svagare och svagare. Utgången är aldrig gynnsam och slutar ofta i död under koma.

Möjligheten till tillfrisknande beror på mängden kvarvarande funktionsförmåga i bukspottkörteln. Denna förmåga är, under normala förhållanden, långt utöver vad som faktiskt behövs; därför kan återhämtning ske även om vissa av de langerhanska öarna har förstörts. Det omedelbara behovet är att förhindra all ytterligare vävnadsförstörelse och ge de försvagade vävnaderna vila så att de kan återhämta sig och återfå sina livskrafter. En fasta tillgodoser detta behov mest effektivt. Det kommer att tillåta återhämtning i alla utom de mest avancerade fallen, och även i dessa kan livet vanligtvis förlängas avsevärt. Inga insulininjektioner bör ges vid något tillfälle. Efter fastan bör livsmedel med högt sockerinnehåll introduceras i kosten gradvis; var försiktig med söta frukter som dadlar och torkade fikon i minst några veckor. Därefter kommer den normala fruktkosten, tillsammans med ett program av solbad och motion, att förhindra ytterligare försämring av bukspottkörteln och andra diabetiska symptom.

HUDSJUKDOMAR

I det medicinska ordförrådet finns det över 100 väldefinierade hudsjukdomar. De flesta av dem yttrar sig i form av små finnar eller utslag. Akne är den mest

vanligaste av alla hudsjukdomar och är en inflammation i hudens talgkörtlar och i de små hårstrånas folliklar som är anslutna till talgkörtlarna.

Centrum för inflammationsområdet är pormasken. Runt den bildas finnen och på toppen av finnen bildas vanligtvis en liten varfylld pustel. Så småningom förvandlas pusteln till en sorts hård skorpa och faller av. Inflammationen lägger sig sedan och återhämtning sker, men ofta lämnas ett litet ärr eller en grop som aldrig försvinner. Det är denna ärrvävnad som är mest oönskad och som förtar så mycket av ansiktets skönhet.

Föregående beskrivning avser den vanligaste formen av akne. Vissa av de andra formerna är allvarligare; acne indurata; näringsrelaterad akne, som främst drabbar vaderna och låren; skörbjuggsakne, förknippad med blödningar i huden; och hypertrofisk akne, som följs av en överväxt av bindväv. Alla dessa liknar varandra förutom i de yttre symtomens utseende. De är alla förknippade med inflammation, har liknande orsaker och kräver liknande behandling.

Den direkta orsaken till akne är förekomsten av irriterande toxiner i och nära talgkörtlarna på grund av att dessa körtlar och resten av huden inte får de kemiska element de behöver från blodet. När huden är undernärd dör ett onormalt stort antal celler. Dessa utgör föda för bakterier som i sin tur är en sekundär bidragande faktor till vissa hudsjukdomar. En perfekt kemisk balans gör mer än något annat för att bevara en klar och frisk hud.

Den medicinska behandlingen för akne och andra former av hudsjukdomar består av applicering av olika salvor, lotioner och krämer, tillsammans med läkemedelsinjektioner och ibland användning av vitamin A i form av fiskleverolja och syntetiskt vitamin B. De yttre appliceringarna och injektionerna undertrycker ibland sjukdomen tillfälligt, men det sker vanligtvis ett återfall så snart behandlingen avslutas. Vitaminpreparaten är tydligt underlägsna naturliga livsmedel. Fiskleveroljan, även om den är en rik källa till vitamin A, når inte alls upp till att vara en hälsosam produkt. Kombinationen av yttre appliceringar, injektioner och koncentrat misslyckas i allmänhet med att ta bort akne permanent och misslyckas ofta med att ge ens tillfällig lindring.

Akne och de flesta andra hudsjukdomar kan avhjälpas snabbt och fullständigt genom ett allmänt hälsobyggande program. Detta bör börja med en fasta, under vilken tid de befintliga finnarna kommer att absorberas och framtida utbrott kommer

kontrolleras. Enkel akne försvinner vid fasta under en till två veckors tid. De svårare formerna, och även eksem, kräver längre fastor, ofta med en längd på upp till tre eller fyra veckor. Efter fastan bör en diet av naturlig, okokt mat som förser huden med de element den behöver, antas. För att stärka och öka hudens motståndskraft mot framtida sjukdomar bör solbad och luftbad tas regelbundet. Lätta kläder bör bäras och huden bör hållas ren hela tiden.

ARTRIT, REUMATISM OCH GIKT

Artrit, reumatism och gikt är alla namn på samma tillstånd och avser inflammation i lederna. Reumatism används också för att beteckna inflammation i muskelvävnad, och gikt är begränsat till inflammerade tåleder. Förknippat med inflammationen är en brist på ledvätska som normalt finns i lederna. Vanligtvis finns det också kraftiga beläggningar av mineralavlagringar i lederna, och dessa tenderar att försämra rörligheten och orsaka stelhet. Alla dessa tillstånd kan vara antingen akuta eller kroniska. I det akuta stadiet åtföljs de av feber och är mycket svåra och smärtsamma. I många fall blir akut artrit kronisk och sprider sig från led till led i hela kroppen. Med tiden kan själva ledstrukturerna förstöras.

Bakterier tenderar att framkalla artrit när kroppen lider av brist på C-vitamin. Artrit kan framkallas hos vita råttor efter behag genom bakterieinjektioner när djurens kost saknar C-vitamin. Men alla försök att ge råttorna artrit när deras kost är adekvat i alla avseenden har misslyckats. Bakterier verkar i högsta grad vara en sekundär orsak till detta tillstånd. Den verkliga bakomliggande orsaken är närvaron av sjuk vävnad som har irriterats av toxiner. Denna vävnad ger bakterierna en idealisk livsmiljö där de kan utföra sitt arbete. För att förebygga artrit måste du sluta göra de saker som producerar toxemi. Du måste sluta äta livlös mat som orsakar brist på ledvätska, och du måste undvika allt intag av oorganiska mineraler, inklusive vanligt bordssalt, eftersom vissa av dessa har en tendens att orsaka avlagringar i lederna.

Medicinska myndigheter spårar artrit till vissa ”infektionshärdar” såsom infekterade tänder, tonsiller, gallblåsa, blindtarm, njurar eller bihålor. I hopp om att avhjälpa artriten tillgrips ofta kirurgi. Bihålorna kan skrapas, och tänder, tonsiller, gallblåsa eller blindtarm kan tas bort. Tillsammans med den kirurgiska behandlingen används olika

läkemedel används för att döda de bakterier som förmodas orsaka artriten. Resultaten av denna behandling är inte särskilt tillfredsställande. Några få patienter noterar att de mest smärtsamma symtomen undertrycks tillfälligt; de flesta patienter hjälps inte alls. Och det är viktigt att notera att det i nästan alla fall sker en definitiv försämring av hälsan till följd av läkemedelsförgiftning och onödigt avlägsnande av viktiga organ. Trots den mest omfattande medicinska behandlingen finns det fortfarande 6 000 000 artritdrabbade i USA, och det finns inget som tyder på att siffran kommer att sjunka i framtiden. Faktum är att den ineffektiva medicinska behandlingen och bristen på medicinsk förebyggande kunskap faktiskt kan bidra till att öka förekomsten av artrit.

Praktiskt taget alla former av artrit och relaterade sjukdomar kan snabbt botas (deformiteterna kan inte korrigeras). Det första kravet är tillhandahållandet av fysiologisk vila som gör det möjligt för inflammationen att lägga sig och tillåter avlägsnande av de giftiga avlagringarna i och omkring lederna. En fasta eller eliminationsdiet tillgodoser bäst denna vila. De snabbaste resultaten erhålls vid fasta; en till tre veckor krävs vanligtvis för att underlätta återhämtningen. Eliminationsdieten fungerar långsammare; den kan behöva användas i flera veckor innan de önskade resultaten uppnås. Solbad bör användas som ett tillägg till den eliminativa regimen. Motion ska användas så snart återhämtningen har kommit tillräckligt långt för att tillåta rörelse av leder utan otillbörlig smärta eller svårighet. Efter att alla symtom försvunnit bör en fruktbaserad diet (fruitarian diet) antas för att göra botemedlet permanent.

TUBERKULOS

Tuberkulos är ett tillstånd som kännetecknas av en allmän förtvining av vävnader och bildandet av små knölformiga utväxter kända som tuberkler. Det kan förekomma i vilken del av kroppen som helst, även om lungorna, benen, njurarna, luftrören, matsmältningskanalen, hjärnan och huden är mest mottagliga. De namn som ges till var och en av formerna av tuberkulos är inte indikativa för specifika sjukdomar; de anger endast den plats där vävnadsförstörelsen och knölbildningen äger rum.

Orsakerna till tuberkulos har länge varit föremål för stor kontrovers. Medicinska auktoriteter lägger hela skulden på Kochs tuberkelbacill. I sin *Medical Diagnosis* förklarar Green att denna bakterie ”kan vara närvarande tidigt, oftare sent, eller i sällsynta fall saknas helt” under hela den tuberkulösa patientens sjukdomshistoria. Uppenbarligen är detta

en märklig typ av sjukdom som vanligtvis börjar och ibland löper hela sitt förlopp i frånvaro av sin orsak. Vi har här hört motsvarigheten till en orsakslös verkan. Likaså ger oss det faktum att miljontals människor, som inte uppvisar några symtom på tuberkulos, bär på tuberkelbacillen, en verkningslös orsak. Denna typ av resonemang kan vara lämplig för medicinsk vetenskap, men den är inte lämplig för det hygieniska systemet. Vi måste leta vidare efter en lösning.

Folkslag som fortfarande lever på sin naturliga, oraffinerade föda är notoriskt fria från tuberkulos. Detta gäller såväl indianstammarna i de arktiska regionerna som söderhavsborna i tropikerna. Men samma primitiva folk dör i stort antal i tuberkulos efter att de har antagit civilisationens denaturerade kost. Detta tycks tyda på att de kemiska brister som uppstår vid raffinering av livsmedel, och kanske de toxiska gifter som finns i så många moderna livsmedel, är de främsta orsakerna till tuberkulos. De orsakande faktorerna är kemiska snarare än bakteriella. Som mest är bakterierna en sekundär orsak. De kan spela en roll i förstörelsen av vävnad, men det är de kemiska bristerna och de toxiska överbelastningarna som ger dem en lämplig miljö att trivas i och göra sin skada. Vi kan förstöra tuberkelbacillen om och om igen men misslyckas med att förebygga tuberkulos. Men när vi lever på ett sätt som ger perfekt kemisk balans, är förebyggandet av denna sjukdom säkrat.

Dagens medicinska behandling misshandlar tuberkulospatienter istället för att hjälpa dem. Läkare talar om den förment stora skada som tuberkelbacillen orsakar, och i nästa andetag rekommenderar de dieter som förser den med en idealisk miljö att arbeta och trivas i. Överutfodring, liksom användning av raffinerat bröd, bakverk, kakor och pastöriserad mjölk, är den allmänna regeln på medicinska tuberkulossanatorier i hela Amerika. Perioder av vila i sängen med försummelse av motion är vanliga. Solbad ges praktiskt taget ingen betydelse. Rolliers institut för helioterapi i Schweiz är en av de få medicinska institutioner som ger tuberkulospatienter relativt god vård. Det är likaså en av de få som kan uppvisa ett register över tillfrisknanden som det kan vara stolt över.

Den hygieniska behandlingen av tuberkulos börjar med en kort fasta. Långa fastor har använts, men svårigheten som vissa tuberkulospatienter har att gå upp i vikt efter dem gör dem olämpliga vid denna tidpunkt. En förlängd eliminationsdiet kan användas istället för fastan eller skulle kunna

väl kan användas för att följa fastan. När en normal kost återupptas bör den helt bestå av okokta livsmedel, företrädesvis från växtriket. Solbad rekommenderas i varje enskilt fall. De första solbaden bör vara av mycket kort varaktighet; i säkerhetens intresse bör progressionstakten vara långsammare än vanligt. Motion är alltid värdefullt vid behandling av tuberkulos. De första rörelserna bör vara mycket milda, och först när stora förbättringar har skett bör några av de mer ansträngande övningarna användas. Frisk luft är också viktigt och bör tas vid varje tillfälle. Patienter bör sova med öppna fönster varje natt. Minusgrader bör undvikas så mycket som möjligt av dem med lungsot (lungtuberkulos), eftersom den extrema kylan tenderar att irritera lungorna. Den lungsjuke kan tillfriskna snabbast i ett varmt klimat, även om detta inte alltid är nödvändigt.

Vävnad som har förstörts kan uppenbarligen inte ersättas, oavsett om det hygieniska systemet används eller inte. Men all ytterligare förstörelse och svinn kan hejdas och en stor förbättring av hälsan kan uppnås. Om du har tuberkulos kan du med största sannolikhet återhämta dig tillräckligt för att tillåta ett meningsfullt liv, såvida du inte har låtit ditt tillstånd föra dig till dödens absoluta brant. Inga former av tuberkulos är obotliga i sina tidiga stadier. Först efter att vävnadsförstörelsen har gått så långt att den har tagit bort ett organs förmåga att fungera är tillfrisknandet osäkert eller omöjligt.

HJÄRTSJUKDOM

Det finns en stor variation av hjärtsjukdomar. De varierar något i sin grundläggande natur, men i alla fall försämras hjärtats funktionella effektivitet, och om inte speciella avhjälpande åtgärder vidtas är döden den säkra utgången. De flesta av de vanliga formerna av hjärtstörningar är förknippade med inflammation eller degeneration av hjärtmuskeln, förkalkning av kranskärlen, långsamma eller snabba hjärtslag, överväxt av hjärtvävnaden (detta är inte alltid patologiskt), utvidgning av hjärtmuskeln, inflammation i hjärtats slemhinna eller fettdegeneration av hjärtat. Eftersom hjärtnedsättningarnas natur varierar, gör även symtomen det. Som en allmän regel lider dock de flesta patienter av lätta till svåra smärtor i hjärtregionen. Förknippat med dessa är ofta andnöd, en känsla av förestående död under varje attack, en oregelbunden puls, tillfällig periodisk feber och allmän svaghet.

De främsta orsakerna till hjärtsjukdom är vitaminbrist, irritation från gifter och brist på motion. Hjärtat är det första organet som lider när tillgången på vitamin B i kosten är otillräcklig. Hos människor har hjärtnedsättning framkallats genom experimentella dieter. Både dr Russell Wilder vid Mayo Clinic och dr Norman Jolliffe vid Cornell Medical School har placerat grupper av människor på dieter som saknar vitamin B, och funnit att individerna inom några få till flera veckor märkte symtom på hjärtsjukdom, inklusive oregelbunden puls och andnöd. Användningen av livsmedel rika på vitamin B återställde hjärtana till det normala. Brist på vitamin C är också en orsak till hjärtproblem. När kosten för försöksdjur saknar detta vitamin lider deras hjärtan vanligtvis på ett eller annat sätt.

Koffeinet i kaffe har orsakat en icke obetydlig mängd hjärtsjukdomar. Vissa patienter tillfrisknar helt enkelt genom att utesluta kaffe ur sin kost. Läkemedel är också mycket giftiga och tenderar att framkalla hjärtstörningar. De salicylater som används vid behandling av reumatism hör till de främsta syndarna. Läkare talar ofta om den stora mängd hjärtproblem som följer på reumatism, men de misslyckas med att inse att det är läkemedlet och inte reumatismen som är den utlösande faktorn. Det är främst bland de reumatiska patienter som medicineras som hjärtproblem följer som en komplikation. Toxiner som härrör från den försämrade elimineringen av cellulärt avfall spelar troligen också en viktig roll i uppkomsten av hjärtsjukdom. Tillsammans med toxiner av externt ursprung irriterar de hjärtvävnaderna och framkallar inflammation.

Ett starkt, friskt hjärta måste motioneras regelbundet. Ganska ofta när människor lever stillasittande liv lider hjärtat av brist på användning. Dess muskler försvagas, och om inaktiviteten drivs till sin spets följer degeneration och atrofi. De som använder tobak regelbundet lider mest av hjärtsjukdom. Rökning framkallar ytlig andning vilket i sin tur ger hjärtat minsta möjliga mängd motion. När du andas djupt används hjärtat och stimuleras till ökad aktivitet. Det stärks och får större motståndskraft mot sjukdomar. Kombinationen av stillasittande liv och rökning sår förödelse med även det starkaste hjärta.

Ur medicinsk synvinkel är de flesta former av hjärtsjukdom obotliga. Läkemedel används ofta i hopp om att främja tillfrisknande, men de har misslyckats fullständigt.

Vitamin- och mineralkoncentrat får ny betydelse som botemedel mot hjärtbesvär, och även om de är mindre skadliga för kroppens vävnader än läkemedel, har de inte levt upp till förväntningarna. Läkare lägger fortfarande ingen större vikt vid kosten vid behandling av hjärtsjukdomar. Den enda bra delen av deras program verkar vara deras betoning på vila för patienten, men även här har de gått för långt. Vila är bra men det kan överdrivas. Den påtvingade vilan, tillsammans med avsaknaden av ett välplanerat träningsprogram, har förmodligen motverkat tillfrisknandet i många fall.

Det första kravet i alla fall av hjärtsjukdom är fasta. Detta är den bästa metoden för att ge det försvagade hjärtat den vila det så väl behöver. Under denna fysiologiska vila stärks hjärtat, dess inflammerade vävnader läks, och ganska ofta normaliseras dess degenererade vävnader. Under fastan bör hjärtat övervakas noga. Om det blir mycket ryckigt eller oregelbundet bör fastan avbrytas och en långvarig eliminationskost användas i dess ställe. Efter fastan eller eliminationskosten kan en fruktbaserad kostregim användas. Stor omsorg måste iakttas för att tugga all mat noggrant och att äta måttligt för att förhindra bildandet av gaser.

När gaser förekommer har de en tendens att trycka mot levern, som i sin tur trycker mot hjärtat och orsakar obehag, och om hjärtat fortfarande är svagt, en hjärtattack. Solbad bör tas regelbundet, och allteftersom styrkan ökar kan träning införas. Den första träningen bör vara mycket mild. Efter några månader eller mer av stadig progression kan mer ansträngande övningar användas. Mellan träningsperioderna bör kroppen få gott om vila, och man bör alltid vara noga med att undvika överansträngning och trötthet.

Möjligheten till fullständig återhämtning från hjärtsjukdom måste naturligtvis bero på många faktorer. Praktiskt taget varje form av denna sjukdom kan nå det stadium där ingen hjälp kan ges. Det finns också vissa tillstånd såsom utvidgning av hjärtat, hemoperikardium (blod i hjärtsäcken) och förkalkad hjärtsäck, som vanligtvis endast delvis kan åtgärdas i något stadium. Men de vanligaste hjärtåkommorna såsom angina pectoris, akut myokardit, fettinlagring i hjärtat, endokardit och vanlig perikardit hör till dem som svarar mest gynnsamt på den hygieniska behandlingen. I deras tidiga stadier kan fullständig återhämtning ofta förväntas, och även när tillståndet har framskridit för långt för att tillåta detta, sker vanligtvis tillräcklig förbättring för att eliminera det mesta av

obehag och förlänga livet i många år.

BARNFÖRLAMNING

Barnförlamning är även känd som anterior poliomyelit och kännetecknas av atrofi eller inflammation i ryggmärgens främre grå horn, tillsammans med förtvining av musklerna och deras motsvarande kraftförlust. Händerna drabbas vanligtvis först. De förlorar sin kraft och antar en kloliknande ställning. Det förekommer ofta ryckningar och darrningar i musklerna i armar, axlar, nacke och bål. Gradvis sprider sig muskelvissningen tills själva benen kan bli påverkade. I sällsynta fall märks de första symtomen i nedre delen av ryggen och sprider sig till andra delar av kroppen från detta område. Den stora förlusten av muskelvävnad är alltid uppenbar, och i de senare stadierna blir patienten ganska utmärglad. Spädbarn och småbarn drabbas oftare än andra; därav har sjukdomen kallats barnförlamning.

Medicinska auktoriteter hävdar att orsaken till barnförlamning och andra former av polio är en oupptäckt form av bakterier eller virus som sprids av flugor och andra insekter. I vetenskapens intresse vore det bättre att upptäcka förekomsten av det kränkande agenset innan man identifierar det som en bidragande faktor. Att försöka förstöra oupptäckta bakterier hör hemma i den ockulta världen snarare än i vetenskaplig verksamhet. Den verkliga orsaken till barnförlamning är obalanserad kemi. Sjukdomen är vanlig endast i de områden där raffinerade livsmedel som saknar tillräckligt med vitaminer och mineraler används. Bland primitiva grupper som fortfarande använder sin naturliga föda är den mycket sällsynt eller helt obefintlig. Toxiner spelar också en roll i uppkomsten av denna sjukdom. Förlamning är ibland en efterverkan av drog-, serum- och vaccinförgiftning. Det utvecklas oftast efter att tonsillerna (som neutraliserar toxiner) har opererats bort.

Medicinska ansträngningar för att förebygga och helt bota barnförlamning och andra former av polio är vanligtvis misslyckanden. En kemisk spray känd som DDT används som ett modernt förebyggande medel, men den inte bara misslyckas med att förebygga sjukdomen, den är också mycket giftig för människokroppen. Fullständig fysisk kollaps och allvarlig sjukdom efter användning av DDT i hem och offentliga toaletter rapporterades när sprayen användes under polioepidemin i Rockford, Ill., 1945.

Den ortodoxa medicinska behandlingen för denna sjukdom inkluderar användning av giftiga droger (den nyaste är neostigmin) och gipsförband, skenor och hängslen för att

tvångsmässigt korrigera deformiteterna. De få patienter som tillfrisknar gör det trots denna behandling snarare än på grund av den. Syster Kennys metod att vårda poliopatienter är otillräcklig, men den är likväl mindre kränkande än den ortodoxa behandlingen. Syster Kenny förgiftar inte sina patienter med droger och torterar inte de redan försvagade musklerna genom att placera dem i gipsförband. Hon använder massage, träning och varma vattenapplikationer som grund för sitt behandlingsprogram. Träningen är utan tvekan av stort värde, men massagen och vattenapplikationerna är blott lindrande åtgärder som troligen inte främjar tillfrisknandet. De moderniserade livsmedel som används av Syster Kenny skadar förvisso patienterna snarare än hjälper dem. Hennes underlåtenhet att använda helioterapi kan inte godkännas. Syster Kennys resultat är 50 till 100 procent bättre än de ortodoxa läkarnas, trots hennes misslyckande med att ge patienterna ett välbalanserat program för ett hälsosamt liv. Den stora hjälp som ges till poliopatienter enbart genom hennes användning av övningar indikerar hur mycket mer vi kan förvänta oss med den fullaste och mest kompletta tillämpningen av det Hygieniska Systemet.

Fasta, naturlig kost och solbad utgör, tillsammans med träning, grunden för den hygieniska behandlingen av barnförlamning. Fastan bör påbörjas vid tecken på det första symptomet och bör fortsätta om möjligt tills en viss förbättring sker. Men denna förbättring, om den inträffar under fastan, är vanligtvis inte stor. Det verkliga arbetet måste göras efter fastan, med ett omfattande program av träning och solbad. De första övningarna kan behöva vara passiva, där rörelserna utförs med hjälp av en assistent. Vid varje rörelse bör patienten koncentrera sig så mycket som möjligt på frivillig muskelaktivitet. Med tiden kan frivillig rörelse av de drabbade områdena bli möjlig. Försiktighet måste iakttas så att man använder mycket långsamma rörelser i början och aldrig tränar till utmattning. Solbaden bör tas varje dag om möjligt. Kosten bör vara fruktbaserad, en radikal avvikelse från den som används av Syster Kenny och ortodoxa läkare, ty deras inkluderar vanligtvis pastöriserad mjölk, kokta grönsaker, vitt bröd, vitt socker, kaffe och andra osunda livsmedel.

Andra former av förlamning kan behandlas med samma metoder. Muskeldystrofi, den sjukdom som orsakade den berömde Lou Gehrigs tidiga död, och som på senare tid har fått stor uppmärksamhet i tidningarna,

bör svara gynnsamt på hygienisk behandling. Om den hygieniska vårdplanen införs tillräckligt tidigt kan många av förlamningsoffren förvänta sig fullständig återhämtning utan kvarstående deformitet, och säkerligen kan de flesta av de övriga förvänta sig förbättring. Frivillig muskelaktivitet kan vanligtvis återställas. Efter att de akuta symptomen har gått över och sjukdomen har fortskridit väl in i sitt kroniska stadium med uttalade deformiteter, är mängden hjälp som kan ges ofta tydligt begränsad. Muskelförtviningen kan stoppas, en viss mängd muskelaktivitet kan återställas och livet kan förlängas, men den faktiska deformiteten i lemmarna kan inte alltid korrigeras. Tidig behandling ger den bästa garantin för fullständig återhämtning.

LEUKEMI

Leukemi är inte en vanlig sjukdom, men den är så allmänt missförstådd av både läkare och lekmän att den förtjänar att nämnas här. Leukemi är förknippad med ett överskott av vita celler i blodet, försämring av cellerna i benmärgen och, i vissa fall, försämring av lymfkörtlarna. De främsta märkbara symptomen är en blek ansiktsfärg, allmän svaghet, förstoring av buken orsakad av en ökning av mjältens storlek, smärta i området kring mjälten, tillfälliga matsmältningsbesvär, återkommande feber och progressiv avmagring. I de avancerade stadierna råder brist på röda blodkroppar och en ökad tendens till blödningar från slemhinnorna in i huden och hjärnan.

Medicinska auktoriteter hävdar att orsaken till leukemi är okänd. Hur det än må vara med det, har hygienister alltid noterat att sjukdomen är vanligast bland dem vars kost är mest bristfällig och de som bor i regioner där solskenet är minst rikligt. Det finns ingen anledning att tro att leukemi har andra orsaker än andra blodsjukdomar. Den effektiva funktionen hos mjälten och andra lymfkörtlar samt hos benmaterialet misslyckas i sitt arbete med att kontrollera blodets kemi och organisation när de inte tillförs de vitaminer och mineraler de behöver. Vikten av solsken vid alla tillstånd som påverkar blodet och lymfkörtlarna har länge varit känd av dem som har använt helioterapi.

Den medicinska behandlingen består av användning av röntgen och injektion av radioaktiva ämnen såsom fosfor. Inga patienter tillfrisknar under denna behandlingsplan. Tillfällig lindring upplevs men sjukdomen

alltid visar sig vara dödlig. Det är av denna anledning som så mycket publicitet ges till offren för leukemi. Tidningar rapporterar dag för dag om leukemipatienternas försämring och framsteg, vilket ofta ger dem stor nationell uppmärksamhet.

De enda fall av leukemi som inte ges tidningspublicitet är de som upplever tillfrisknande, antingen partiellt eller fullständigt. Tre framstående hygienister, Herbert M. Shelton, George R. Weger och J.M. Tilden, har rapporterat goda resultat vid behandling av denna sjukdom med naturliga metoder. En fasta är det första kravet. Den bör följas av en fruktbaserad diet och ett program med solbad och motion. Solbaden bör betonas framför allt annat. Motion bör ske i proportion till patientens styrka, och framstegstakten bör inte vara för snabb. Omedelbart tillfrisknande bör inte förväntas. Leukemi är ett djupt rotat tillstånd som kräver långvarig behandling. Lite av värde kan uppnås inom några veckor eller några månader om inte behandlingen påbörjas medan sjukdomen är i sina tidigaste stadier. Patienter med avancerad leukemi kan inte hoppas på att tillfriskna på mindre än sex månader till ett år. När sjukdomen tillåts gå så långt att fullständigt tillfrisknande är omöjligt, sker det i allmänhet en märkbar förbättring och en avsevärd förlängning av livet.

GALLBLÅSEINFEKTIONER

Gallblåsan är en liten hinnaktig päronformad påse placerad precis under levern. Dess syfte är att lagra och tömma ut galla i tarmen under matsmältningsperioder, vilken tidigare har utsöndrats av levern. Galla transporterar vitaminerna A, D, E och K från tarmväggen in i blodet. När den saknas absorberas inte dessa vitaminer utan passerar genom matsmältningskanalen med avföringen. Galla är också nödvändig för att bryta ner fett i mycket små droppar som kan påverkas av de fettnedbrytande enzymerna. När galla saknas förblir fettet till stor del osmält, omger de andra små matpartiklarna och förhindrar därmed matsmältningsenzymerna från att verka på dem. Slutresultatet blir ofta mycket gaser och andra matsmältningsbesvär.

När den inre slemhinnan i gallblåsan och gallgången är inflammerad, skickas lite galla in i tunntarmen. Gången är så kraftigt svullen att en tillräcklig tillförsel av galla hindras från att flöda genom den. Följaktligen absorberas inte vitaminerna A, D, E och K av blodet och matsmältningen blir ofullständig. Nästan alla offer

av gallblåsebesvär lider av ögonsjukdomar i någon form för att de saknar vitamin A. De lider ofta av matsmältningsbesvär, smärtor i området kring gallblåsan, kräkningar, diarré, dålig andedräkt, frossa och kraftiga svettningar. I de framskridna stadierna bildas ofta små stenar, från så små som sandkorn till så stora som valnötter, i gallblåsan. De orsakar lite eller inget obehag om de stannar kvar där, men oftare än inte kommer de små stenarna in i gallgången och passerar vidare in i tarmen. Denna passage åtföljs ofta av de mest svåra smärtor, som snabbt upphör så snart stenarna kommer in i tarmen.

Den medicinska behandlingen av gallblåseinfektion och gallsten består av användning av en kost med lågt fettinnehåll, speciella galltabletter och, i avancerade fall, artificiellt dränage av gallblåsan eller dess fullständiga avlägsnande. Ingen av dessa behandlingsformer tar bort de underliggande orsakerna till denna sjukdom. De återställer inte leverns funktion så att dess gallutsöndring i gallblåsan kan normaliseras. De tar inte bort de irriterande toxinerna som orsakar den katarrhala inflammationen i blåsans slemhinna. Galltabletterna och fettsnåla dieter är i bästa fall "kryckor" för den försvagade gallblåsan, och det kirurgiska avlägsnandet av detta organ är förenat med stor fara, risken för förgiftning från den använda narkosen och en sänkt motståndskraft mot sjukdomar i allmänhet i framtiden.

Enkel gallblåse- och gallgångsinfektion botas helt genom fasta på en till tre veckors varaktighet. Varet avlägsnas, inflammationen lägger sig och vävnaderna läks under den fysiologiska vilan. När stenar har bildats i gallblåsan krävs längre fastor. Under dessa mjukas stenarna upp och löses senare upp och passerar genom gallgången in i tunntarmen. I och med att de sista stenarna avlägsnas upphör all smärta och återhämtningen är fullständig. Det sker aldrig ett återfall av besvären om levnadssättet är korrekt efter fastan. Den okokta kosten och användningen av bukövningar rekommenderas.

BLINDTARMSINFLAMMATION

Blindtarmen är ett litet maskliknande organ fäst vid den första delen av den uppåtstigande tjocktarmen. Under normala förhållanden är dess syfte att utsöndra en slemvätska i tjocktarmen. Denna vätska fungerar som ett smörjmedel och hjälper till att säkerställa normal eliminering. I avsaknad av blindtarmen finns det en stor tendens till förstoppning. Den stora majoriteten av

människor som har genomgått en appendektomi är förstoppade, även om tömningen före operationen var relativt normal. Blindtarmen består till stor del av lymfvävnad och kan fungera som en renare och giftförstörare, precis som de flesta andra lymfkörtlar i kroppen. Dess funktion kan vara tvåfaldig: att utsöndra ett smörjmedel i tjocktarmen och att neutralisera eller förstöra toxiner.

Appendicit är inflammation i blindtarmen. Den kan vara akut, kronisk, gangrenös eller brusten med bukhinneinflammation och abscessbildning. I praktiskt taget alla fall beror det på irritation från toxiner som har kommit in i kroppen via födan och toxiner som uppstår till följd av försämrad eliminering av ämnesomsättningens slutprodukter. Bakom appendicit ligger en historia av felaktigt ätande. Ett hygieniskt levnadssätt ger immunitet mot sjukdomen.

Tillfrisknande i alla fall bör förväntas om en fasta inleds vid tecken på det första symptomet och fortsätter tills blindtarmen har hunnit göra sig av med de blockerande toxinerna och läka sig själv. De flesta fall klarnar upp helt inom högst två veckors fasta. En veckas fasta är allt som krävs i lättare fall. Inga lavemang eller laxermedel bör användas. Kirurgi är helt onödigt.

Om blindtarmen har brustit är det särskilt viktigt att patienten börjar fasta omedelbart och att han inte tar till kirurgi. Dödligheten i fall av akut, gangrenös, brusten appendicit med bukhinneinflammation är endast 1,43 procent när operationen skjuts upp. Omedelbara operationer för samma tillstånd har gett en dödlighet på 10,64 procent. (Referens: Journal of the American Medical Association, 5 dec. 1936, sidan 1910.)

Du löper alltså nästan åtta gånger större risk att förlora livet om du opereras. Den klokaste och säkraste policyn är sannerligen att undvika kirurgi och vända sig till hygien. När detta görs brister blindtarmen in i bukhålan. Om motståndskraften är hög kapslas den resulterande inflammationen i bukhinnan in i en abscessbildning med liten eller ingen fara; om motståndskraften är nedsatt kan inflammationen sprida sig i hela bukregionen. Under vila ges inflammationen den bästa chansen att gå tillbaka.

Men om kirurgi används kommer motståndskraften att sänkas ytterligare och infektionen kan fortsätta att sprida sig tills döden inträffar. Lösningen är då uppenbar. Den innebär fasta tills tillfrisknandet är fullständigt.

HALSFLUSS

Halsmandlarna är små ansamlingar av lymfvävnad som finns precis bakom munhålan. Deras syfte är att filtrera bort gifter från blodet, och de tycks i hög grad bidra till kroppens motståndskraft mot många typer av sjukdomar. Deras avlägsnande följs av en större mottaglighet för bronkit, lunginflammation, onormala tillväxttakter och systemiska sjukdomar. Register visar att den bulbära typen av poliomyelit utvecklas fem gånger så ofta hos barn som har fått sina halsmandlar bortopererade än hos andra.

Borttagandet av halsmandlar försämrar inte bara kroppens framtida motståndskraft mot sjukdomar; det är också förknippat med stor fara under operationen. Blödningar i halsmandlarna är ganska vanliga, röster blir ibland förstörda, delar av den infekterade halsmandeln kan glida ner i halsen och infektera lungorna, och dödsfall kan uppstå till följd av användning av narkos. Vilket som helst eller allt av detta kan hända under en tonsillektomi. Detta är ingen mindre operation. Den kan åtföljas av hemska komplikationer.

Infekterade halsmandlar är inflammerade halsmandlar. Inflammationen uppstår som ett resultat av ett överskott av irriterande giftiga ämnen och är i själva verket ett bevis på en läkande åtgärd. Raffinerad och tillagad mat, tillsammans med brist på solsken, motion och frisk luft är de grundläggande orsakerna till alla fall av halsfluss. De producerar fler gifter än vad som kan neutraliseras utan utveckling av patologiska symtom.

Även om halsmandlar inte bör tas bort, bör de inte heller tillåtas förbli infekterade. En hygienisk vårdplan bör upprättas omedelbart. En fasta eller eliminationsdiet är i allmänhet nödvändig, även om den i de flesta fall inte behöver vara långvarig. Vid fastan eller dieten lägger sig inflammationen och återhämtningen blir fullständig. Solsken är också av stort värde och förkortar den tid som krävs för återhämtning.

DEN VANLIGA FÖRKYLNINGEN

Förkylningen är den vanligaste av alla akuta sjukdomar. Den är alltid förknippad med inflammation i slemhinnan i gångarna och hypersekretion av slem som i allmänhet elimineras genom näsan. Dessa symtom är resultatet av toxemi och enervation. De som oftast utvecklar förkylningar lever stillasittande liv, får lite eller inget solsken och lever främst på tillagad mat. När de resulterande gifterna når nässlemhinnan utvecklas inflammation som ett medel för att eliminera dem. En

en överdriven mängd slem utsöndras och täcker slemhinnan för att skydda den mot de irriterande effekterna av toxinerna. Efter att elimineringen är slutförd och slemhinnan har befriat sig från alla irriterande ämnen, upphör förkylningen och sägs ha "haft sitt förlopp".

Medicinsk vetenskap hävdar att orsaken till den vanliga förkylningen är okänd. Bakterier eller virus misstänks som möjliga orsaker, men ingen har någonsin bevisat att det finns något samband mellan dessa och förkylningar. I brist på kunskap om orsaken kan läkare varken förebygga förkylningar eller begränsa deras varaktighet i alla fall. Efter att ha spenderat enorma summor pengar och mycket tid och energi på forskning, vet medicinska myndigheter ungefär lika mycket om orsaken till och den rätta behandlingen av förkylningen som de gjorde för tusen år sedan. Eftersom praktiskt taget all deras forskning är inriktad på att hitta de bakterier som förmodas orsaka alla problem, är deras misslyckande en given slutsats.

Förkylningar smittar inte och de ges inte till andra. De beror inte på ett drag av frisk luft, våta fötter eller överexponering i regnigt kallt väder. Förkylningar följer ofta på denna exponering, men de bakomliggande orsakerna är distinkta och skiljer sig från detta. Som mest fungerar otillbörlig exponering som det omedelbara utlösande medlet för elimineringskrisen. I denna roll fungerar den som en välgörare, inte som en fiende eller primär orsaksfaktor.

Den vanliga förkylningen kostar 100 000 000 arbetsdagar och 2 000 000 000 dollar per år i Amerika. Dessa siffror visar behovet av ett levnadssätt som både förebygger förkylningar och begränsar deras varaktighet till kortast möjliga tid. Ett levnadssätt som gör detta är baserat på naturlig hygien. Det kräver periodisk träning, solbad och kost som förebyggande åtgärder, och fasta som botemedel. Förkylningar blir aldrig kroniska om ingen mat och inga droger används från början. Fasta ger snabba tillfrisknanden i alla fall. Det begränsar i allmänhet förkylningens varaktighet till tre till fem dagar eller mindre och tar bort alla möjligheter till farliga komplikationer. Om omständigheterna inte tillåter fasta kan en elimineringsdiet användas som ett andrahandsval och kommer att ge goda resultat.

Syfilis

Syfilis är en mytologisk sjukdom som skapades av medicinsk vetenskap genom århundraden av mödosamt arbete. Dess ursprung går tillbaka till den senare delen av fjortonhundratalet. De flesta auktoriteter hävdar att Columbus och hans sjömän

fick det från indianerna. När de sedan återvände till Europa sägs de ha spridit sjukdomen bland kontinentens medlemmar tills den nådde epidemiska proportioner. Allteftersom åren gick spreds nya och alltmer hemska historier om syfilis. Slutligen blev syfilis en veritabel mardröm, som senare utvecklades till något liknande en galnings dröm med resulterande hysterisk mani, vilket förvandlade både läkare och deras patienter till syfilimaniker.

Medicinska verk nämner lokala sår, svullna lymfkörtlar, feberblåsor, munsår, tonsillit, hudutslag, feber, huvudvärk, matsmältningsbesvär, håravfall, partiell eller fullständig blindhet, hjärtsjukdom, lokomotorisk ataxi, tumörer, vaga konstitutionella smärtor, reumatism, förstorad lever, bukreumatism, bukvattusot, apoplexi, Brights sjukdom och leukoplaki som de vanligaste symtomen på syfilis, även om andra också kan förekomma. Faktum är att symtomen på syfilis egentligen är symtomen på varje känd sjukdom. Sir William Osler kallade syfilis ”den store imitatören” på grund av dess förmåga att efterlikna praktiskt taget alla sjukdomar. Syfilis är sannerligen en patologisk härmfågel. Praktiskt taget alla patologiska symtom har vid ett eller annat tillfälle tillskrivits den. Den har inga specifika symtom som enbart tillhör den. Sålunda kan den inte definieras eller diagnostiseras på grundval av några symtom som råkar vara närvarande. I denna mening skiljer den sig från alla kända sjukdomar; den är i en klass för sig själv.

Små korkskruvsformade bakterier kända som spiroketer omtalas som orsaken till syfilis. Men som Dr. Becker anmärker i sin bok *Ten Million Americans have it*: ”Det är inte alltid möjligt att hitta spiroketer, ens i lesioner som bevisats vara syfilitiska. Underlåtenhet att hitta bakterierna vid en mörkfältsundersökning betyder inte nödvändigtvis att lesionen inte är syfilitisk.” Syfilis kan alltså inte diagnostiseras på grundval av spiroketinvasion. Dessa bakterier kan vara närvarande eller inte. De kan inte vara en specifik orsak till syfilis.

År 1906 meddelade August von Wassermann och kollegorna Bruck och Neisser den medicinska världen att de hade upptäckt en exakt metod för att diagnostisera syfilis. Denna metod var känd som Wassermanns blodprov. Det var tänkt att avslöja de blodförändringar som antogs följa på en ”syfilitisk infektion”. Till en början fanns det en hel del entusiasm över Wassermann-testet, men nu erkänns det öppet att en positiv reaktion

innebär inte nödvändigtvis att en person har syfilis; inte heller är en negativ reaktion i sig ett tillräckligt bevis för att man inte är syfilitisk. En positiv reaktion på Wassermann-testet sägs betyda syfilis endast om andra bevis på syfilis föreligger. Dessa andra bevis inkluderar förekomsten av spiroketer som avslöjas vid en mörkfältsundersökning, en historik av syfilis i familjen, samt förekomsten av onormalt stora mängder vita blodkroppar i ryggmärgsvätskan. Dessa bevis tyder likaså på syfilis endast om vart och ett av de andra bevisen är närvarande. Genom att sammanställa en grupp osäkerheter förväntas vi alltså komma fram till en visshet. Detta är en omöjlighet inom vetenskapen. En grupp osäkerheter skapar helt enkelt mer osäkerhet. Det finns uppenbarligen ingen exakt metod för att diagnostisera syfilis. Ingen kan vara säker på att han har syfilis och ingen kan vara säker på att han inte har det. Faktum är att syfilis som sjukdom inte kan definieras. Det finns inga specifika symtom som hör till den och inga diagnosmetoder som indikerar dess närvaro. Allt är gissningar. Syfilis kan endast kallas en fantasi; en produkt av fantasin.

Medicinska ansträngningar för att bota syfilis är inriktade på att förstöra spiroketer och på att ändra blodreaktionen till negativ. En mängd olika läkemedel används, inklusive vismut, oorganiskt kalium, oorganiskt jod, oorganiska arsenikföreningar (främst arsphenamin), kvicksilver och penicillin. De vanligaste toxiska effekterna av vismut är mentalsjukdom, hudsjukdomar, öronsjukdomar, körtelatrofi, matsmältningsbesvär, nervositet och inflammerade slemhinnor; kvicksilver orsakar irritation och degeneration av njurarna; arsphenamin orsakar svår hudinflammation, illamående, kräkningar, diarré, hjärtsjukdom, andningssvårigheter, elakartad tillväxt, degeneration av levern, atrofi av synnerven, gulsot, förlamning, sinnessjukdom och inflammation i njurarna. De toxiska effekterna av penicillin kommer utan tvekan att bli mer kända i takt med att läkemedlet kommer i allmän användning. Många av symtomen på så kallad ”sen” syfilis är inget annat än de toxiska effekterna av de läkemedel som används för att behandla syfilis i dess tidiga stadier. Effekterna av dessa läkemedel kommer att märkas på nationell nivå när de medicinska försöken att göra tester och behandlingar för syfilis obligatoriska lyckas. Med obligatorisk behandling kommer massmord. Miljoner kommer att förlora sin hälsa och tusentals kommer att dö antingen som ett direkt eller indirekt resultat av läkemedelsförgiftning.

Det finns ingen hygienisk behandling av syfilis. Att behandla tillstånd som inte kan definieras eller diagnostiseras som

sjukdomar hör endast hemma i den ockulta världen. Blodprover bör glömmas bort; ingen behöver oroa sig om hans blodserum ger en positiv reaktion och ingen ansträngning behöver göras för att döda spiroketer. De symtom som kan förknippas med en syfilisdiagnos bör naturligtvis behandlas hygieniskt, precis som de skulle ha gjorts om syfilis inte existerade. Bygg upp hälsan och tillåt kroppen att eliminera sjukdomssymtom, om några sådana finns, genom att ge den bästa hygieniska omsorg. Det är så långt som någon som har diagnostiserats med syfilis behöver gå. Låt inte ett positivt Wassermann-test förvandla ditt liv till en mardröm. Kom ihåg att syfilis är ett hjärnspöke som inte har någon verklig existens. Det är en skicklig fabrikation som har vilselett även sina upphovsmän. Det hör hemma i samma kategori som feer, djävulen och varulven.

ANDRA SJUKDOMAR

Vi har här gått igenom bara några av de vanligaste sjukdomarna. Men det som gäller för dem gäller också i hög grad för alla andra. Kom ihåg detta: sjukdom är helt enkelt en ansträngning från kroppens sida att rätta till sig själv. Den kommer som en vän, inte som en fiende. Om den inte angrips och undertrycks av läkemedel och andra medicinska medel kommer den att vara i den bästa positionen för att slutföra sitt renoveringsarbete och återställa hälsan. Så försök inte undertrycka sjukdom. Tillåt den att ha sin fulla gång utan någon som helst inblandning från giftiga droger eller kirurgens kniv.

Du får inte glömma att mat också kan fungera som en störning när sjukdom föreligger. Vid alla akuta besvär, oavsett vilken form de tar, är fasta det första kravet och bör fortsätta tills alla symtom avtar, såvida inte en tidig ankomst av svältperioden inte tillåter detta. Risken för dödsfall vid alla akuta infektioner inklusive vattenkoppor, smittkoppor, tyfus, difteri, bältros, gonorré, influensa, malaria, Maltafeber, påssjuka, scharlakansfeber, mässling, lunginflammation, kikhosta och hjärnhinneinflammation reduceras till ett minimum när inga läkemedel eller livsmedel ges under hela sjukdomsförloppet. Ingen hygienist förväntar sig någonsin att förlora en enda patient i en akut sjukdom om inga läkemedel tidigare har givits och om sjukdomen ännu inte har utvecklats till den punkt där patienten svävar mellan liv och död. Men även under dessa förhållanden kommer fasta att göra mer än något annat för att återställa normal funktion och bevara livet. Det finns inga kända obotliga sjukdomar; det finns bara obotliga patienter. Vilken sjukdom som helst kan nå det stadium där ingen form av behandling kan bevara livet, men dessa

samma sjukdomar kan alltid hjälpas om den hygieniska vårdplanen instiftas innan degeneration, vävnadsförstörelse och funktionell svaghet har gått för långt. Lyckligtvis kan de flesta former av patologisk utveckling hejdas i alla utom de mest avancerade stadierna. Oersättlig skada uppstår sällan under början och mitten av ett sjukdomsförlopp. Få är sannerligen de patienter som är bortom allt hopp om hjälp. Om inte din kropp befinner sig i de sista stadierna av degeneration kan du återställa din hälsa tillräckligt för att leva ett lyckligt, nyttigt liv fritt från fysiskt lidande.

KAPITEL 16

Varför förlora dina tänder?

En vetenskaplig plan för tandvård
som ger dig tänder som
är fria från allt förfall

Tandförfall är den mest utbredda av de degenerativa sjukdomarna. Det har uppskattats att nästan alla civiliserade folk som lever till en hög ålder lider av något tandförfall vid ett eller annat tillfälle. Personen med perfekta tänder är så sällsynt att han betraktas med nyfikenhet av läkare och tandläkare, och får ofta uppmärksamhet i tidningar. Även bland barn är tandförfall vanligt. I många skolor uppvisar så många som 90 procent av barnen i första klass tecken på tandförfall, vanligtvis i flera former.

Tandläkaryrket borde göra något åt detta tillstånd. Men vad gäller deras arbete med att förebygga tandförfall, så skulle vi lika gärna kunna vara utan tandläkare. Tandläkaren är ganska skicklig på att fylla hål men det är ungefär så långt han sträcker sig. När det gäller att avvärja förfallet från första början gör han nästan ingenting. Det finns inget sådant som en vetenskap om preventiv tandvård vid våra högskolor och universitet. Studenterna får lära sig hur man lagar dåliga tänder men ingen verkar ha tänkt på att lära dem hur man förebygger dåliga tänder. Uppenbarligen är idén för visionär för att ges något praktiskt övervägande.

DENTALA VILLFARELSER

Ortodoxa näringsforskare vet lite mer om tänder än vad tandläkarna gör, men även de står svarslösa inför att ge oss någon verkligt praktisk information. De berättar för oss att tänder

förfall på grund av de syror som genereras genom jäsning av kolhydratrika livsmedel i munnen. Som bevis, säger de, se på eskimån; han har perfekta tänder och använder praktiskt taget inga kolhydratrika livsmedel. Naturligtvis finns det primitiva raser, såsom de på Söderhavsöarna, som till stor del lever på frukt och grönsaker som är mycket rika på kolhydrater. Och tänderna hos dessa raser är fullt lika bra som eskimåns. Faktum är att de är bättre i den meningen att de i allmänhet har en pärlvit färg (utom när betelnöt tuggas). Detsamma kan inte sägas om eskimåns tänder. Men de flesta näringsforskare är uppenbarligen omedvetna om tillståndet hos Söderhavsöbornas tänder. Likaså verkar de vara omedvetna om det goda tillståndet hos tänderna hos andra primitiva raser som främst lever på kolhydratrik kost. Även McCollum och Becker vid Johns Hopkins University har talat positivt om teorin att kolhydratrika livsmedel orsakar tandröta. De hävdar att "Det är det kolhydratätande folket som lider av förfall", och anmärker vidare att "Alla forskare är överens om att syror som uppstår vid jäsning av kolhydrater är de primära orsakerna till dentala kriser." Men deras slutsatser håller inte när alla bevis i ämnet beaktas.

En annan villfarelse som är allmänt spridd angående tänderna är att "en ren tand aldrig ruttnar." Tändernas renhet har föga eller inget att göra med tandröta. Idéer om motsatsen härstammar troligen från dem som tillverkar tandkräm och tandborstar. Tänderna hos vissa (men ingalunda alla) primitiva folk är, milt uttryckt, smutsiga. Men de ruttnar inte. Rena tänder är en fin sak ur en estetisk synvinkel. Ingen gillar utseendet på smutsiga, missfärgade tänder. Men att påstå att renlighet är ett förebyggande medel mot tandröta är ett misstag.

Dr. Martha R. Jones genomförde, efter att ha tagit sin examen vid University of California, ett flertal experiment vid ett hälsocenter på en plantage nära Honolulu, Hawaii. I dessa experiment fick de hawaiianska infödingarna, som då använde raffinerad mat, återgå till en kost bestående av deras ursprungliga föda. Efter denna förändring förbättrades tillståndet på deras tänder markant. Dr. Jones förklaring var att, allt annat lika, är en högalkalisk kost mer gynnsam för utvecklingen av perfekta tänder än en kost som innehåller stora mängder sura element. Detta är utan tvekan sant. Överlägsenheten hos en högalkalisk kost har bevisats gång på gång. Men i fallet

av denna enda sjukdom – tandröta – bör man inte tro att en högalkalisk kost alltid är nödvändig som förebyggande åtgärd. De primitiva eskimåerna äter främst de livsmedel som ger en sur reaktion, men de har också utmärkta tänder. Det bör också noteras att de isolerade schweizarna har goda tänder och att deras kost till stor del består av fullkorn, vars flesta mineraler ger en sur reaktion. Om inga raffinerade livsmedel används, blir resultatet sannolikt goda tänder även om många livsmedel med sur reaktion äts.

Det råder ingen tvekan om att de flesta civiliserade raser som använder kolhydratrika livsmedel som ger sura askämnen har dåliga tänder. Men detta betyder varken att kolhydratrika livsmedel är dåliga eller att livsmedel som ger en sur aska är dåliga (om de äts med måtta). Det visar helt enkelt att raffinerade kolhydratrika livsmedel som saknar vitaminer och mineraler är oförmögna att förebygga tandröta. Raffinerade livsmedel, oavsett om de har ett högt kolhydratinnehåll eller inte, är förkastliga. Å andra sidan kan naturliga livsmedel som dadlar och torkade fikon innehålla så mycket som 70 procent kolhydrater och samtidigt främja ett utmärkt tillstånd av fysisk utveckling, inklusive perfekta tänder. Naturligtvis kan vilken kost som helst vara för rik på kolhydrater, men det är liten risk att någon individ som konsumerar ett brett urval av naturliga livsmedel kommer att lida av ett kolhydratöverskott.

FLUOR OCH TÄNDERNA

Det hävdas ofta att vi bör använda dricksvatten som innehåller betydande mängder fluor eftersom detta mineral är nödvändigt för att bygga friska tänder. Det har noterats att på mer än hundra platser i USA, där fluorhalten i vattnet är från två till tolv miljondelar, har befolkningen mindre karies än genomsnittet. Men, som visades i kapitel 6, har barnen i dessa områden också fläckiga, missfärgade och gropiga tänder på grund av fluoren. Fluorhalten i vatten måste vara två miljondelar eller mindre om missfärgning av tänderna ska förhindras. När det förekommer i så små mängder verkar tänderna angripas av karies något mer sällan, även om skillnaden inte är tillräckligt stor för att vara av större betydelse. Allt sammantaget erbjuder tillsats av fluor i dricksvatten ingen värdig lösning på våra tandproblem. Om mer fluor önskas bör det erhållas från naturliga livsmedel. I denna form finns det i en organisk kombination med andra element och har inte de nackdelar som den oorganiska fluoren i

vatten. Råa vegetabiliska livsmedel kan man lita på för allt det fluor vi behöver. Remineralisering av jordar genom förbättrade gödslingsmetoder skulle möjliggöra produktion av livsmedel som är ännu rikare på detta grundämne.

Det har visats ganska entydigt i upprepade experiment att dieter som saknar vitaminerna A och D samt kalcium och fosfor sannolikt förhindrar utvecklingen av goda tänder. Detta har lett många till att rekommendera användning av fiskleveroljor som är rika på vitaminerna A och D, tillsammans med organiskt kalcium och fosfor som kosttillskott. Sådana råd kan vara välmenande men de har lett till nästintill katastrofala resultat. Forskare i Storbritannien har funnit att fiskleveroljor, när de används i någon större utsträckning, orsakar degeneration av hjärtvävnaden. Weston A. Price har haft liknande erfarenheter i Amerika i sina experiment med djur. Det är mycket möjligt att hjärtsjukdomar har blivit så vanliga under de senaste åren delvis på grund av användningen av torskleverolja och andra fiskleveroljor. En välbalanserad kost av naturliga livsmedel, tillsammans med solbad (som tillför vitamin D), bör tillgodose alla de vitaminer och mineraler som kroppen kräver för goda tänder. Varken fiskleveroljor eller kalcium- och fosfortillskott är nödvändiga.

ANVÄND CITRUSFRUKTJUICE

Dr Milton T. Hanke, vid University of Chicago, är en av få som har utfört omfattande experiment för att finna medel att förebygga tandröta. Han fick resurser vid Moosehart, Ill., för att övervaka kosten för hundratals av stadens skolbarn. Genom att helt enkelt lägga till en pint apelsinjuice och juicen från en halv citron per dag till deras meny, kunde han sänka förekomsten av tandröta bland dem med 50 procent. Dessutom minskade förekomsten av gingivit (detta är ett besvär som visar sig genom blödande, tillbakadraget och inflammerat tandkött) kraftigt. Den senare erfarenheten är ganska viktig när vi tänker på att gingivit är föregångaren till tandlossning (pyorré), och att, enligt tandläkare, fler tänder förloras på grund av tandlossning än av någon annan enskild orsak. Det är en allmän uppfattning att citrusfruktjuicer är effektiva för att förebygga tand- och tandköttsproblem på grund av deras höga innehåll av vitamin C. Men det följer inte nödvändigtvis att apelsin- eller citronjuice är nödvändig för att få goda tänder. Kanske skulle andra saftiga frukter, rika på vitamin C, ge lika goda resultat. Hankes experiment har visat hur vik-

viktig kost är som ett förebyggande av tandproblem. De indikerade också att, även om citrusfruktjuicer inte är nödvändiga, så skulle de kunna läggas till i genomsnittskosten med goda resultat.

RENGÖRING AV TÄNDERNA

Många kommer att märka, efter att ha gått över till en kost bestående av naturliga livsmedel, att deras tänder inte längre behöver borstas. Civilisationens mjuka, klibbiga kost bidrar utan tvekan till att skapa orena tänder. De polynesiska folken på Söderhavsöarna har pärlvita tänder så länge de håller sig till sin ursprungliga kost och inte tuggar betelnöt. Ändå borstar de dem aldrig. De flesta vilda djur har också helt rena tänder. Råa livsmedel, särskilt råa frukter och grönsaker, hjälper till att hålla tänderna rena. De bör användas rikligt i kosten om rena tänder önskas. Naturligtvis kan vi inte förvänta oss att alla som äter rätt mat ska ha helt vita tänder. Vissa människors tänder kräver borstning oavsett vilken mat de äter. I dessa fall kan tänderna rengöras med en mjuk trasa eller så kan de borstas med en mjuk borste. Styva borstar bör inte användas eftersom de irriterar tandköttet och främjar tandköttsinflammation (gingivit). Vanligt vatten är det säkraste rengöringsmedlet att använda, även om vissa kan finna att ett tandvårdsmedel krävs. I sådana fall bör ett tandvårdsmedel som inte innehåller giftiga eller irriterande ämnen användas.

Även om hål i tänderna enkelt kan förebyggas, fylls de inte nödvändigtvis av sig själva när man börjar med en korrekt kost. De blir dock inaktiva; det vill säga, förruttnelsen avstannar när nutritionen förbättras. Dr. Hanke noterade detta i sina tandexperiment, liksom Dr. Price i sina undersökningar av primitiva folk som återvände till sin ursprungliga kost efter att tillfälligt ha använt moderniserade livsmedel.

Det borde vara uppenbart för varje observatör som är medveten om de primitiva folkens erfarenheter att det inte finns några tandproblem som vi inte har skapat själva. Naturen strävar ständigt efter att producera välformade tandbågar, såväl som perfekta tänder som inte ruttnar. Det är först när vi stör Naturens plan genom att ta bort de vitala elementen från våra livsmedel som vi möter problem. Under sådana förhållanden svälter våra tänder bokstavligen till döds. Med bättre nutrition bör de hålla och tjäna oss så länge vi lever.

KAPITEL 17

Bättre syn utan glasögon

De nyaste metoderna för att bygga upp perfekt syn utan användning av konstgjorda hjälpmedel

Vi vill alla ha god syn — ögon som ser klart, som är pigga och utstrålar vitalitet. Vi vill inte lida av ansträngda ögon, och vi tycker inte om att bära fula och besvärliga glasögon. Ögonläkare och optiker har inte kunnat ge oss friska ögon. Trots det ökande antalet ögonläkare som har gått i allmän tjänst under de senaste åren blir vår syn allt sämre och sämre. Men detta tillstånd är inte utan lösning. Tack vare det arbete som utförts av Dr. William H. Bates vid New York Eye and Ear Infirmary, liksom av andra vidsynta läkare och vetenskapsmän, har vi nu ett system för ögonvård som är fantastiskt effektivt, ett som kan ge dig utmärkt syn utan användning av glasögon.

Hygienister var de första att förstå vikten av Dr. Bates upptäckter. De använde snabbt de tekniker han rekommenderade, och med goda resultat. Patient efter patient har lagt bort sina glasögon efter att ha använt Bates system för ögonträning i några veckor till några månader. Men ögonläkaren och optikern, de som borde vara mest intresserade, har visat praktiskt taget inget intresse för Dr. Bates upptäckter. De fortsätter att rekommendera och prova ut glasögon till sina patienter trots de överväldigande bevisen för att dessa är onödiga om mer naturliga hygieniska åtgärder vidtas.

HUR MATEN PÅVERKAR VÅRA ÖGON

Låt oss nu betrakta ögonen utifrån den nyare kunskapen om hygien och Dr. Bates senaste upptäckter. Först kommer frågan om nutrition och dess relation till synen att få vår uppmärksamhet. Före första världskriget var det inte känt att mat hade någon betydande effekt på ögonen. Men när arméerna som invaderade Belgien tog det mesta av boskapen, och färsk frukt och grönsaker blev mycket sällsynta, utvecklade många belgare hemeralopi, mer känt som nattblindhet. Många saker prövades för att övervinna denna åkomma, men allt till ingen nytta. Sedan kom...

sommar och en ny tillgång på frukt och grönsaker, tillsammans med mer mejeriprodukter, och nattblindheten försvann snart. Till en början var detta något av ett mysterium, men nu kan det enkelt förklaras. Frukterna, grönsakerna och mejeriprodukterna är goda källor till vitamin A. Under de senaste åren har det upprepade gånger visats i experimentella tester att nattblindhet ofta uppstår när vitamin A saknas i kosten. Naturligtvis är detta vitamin inte ett universalmedel för alla ögonsjukdomar, och dess brist är inte orsaken till alla ögonbesvär. Likväl är det av större betydelse än något annat enskilt element för att avgöra ögonhälsan. Om du vill ha god syn bör du avstå från att äta de livsmedel som har förlorat sitt vitamin A genom moderna metoder för matberedning. Använd rikligt med gröna och gula grönsaker, som hör till de främsta källorna till vitamin A.

Betydelsen av vitamin A har ofta fått nutritionister att förbise effekten av andra element på ögonen. I verkligheten hjälps ögonen av en riklig tillgång på alla vitaminer och mineraler. Brist på kalcium, kalium och natrium har, utöver vitamin A, ofta framkallat blindhet hos djur. När dessa element sedan tillsätts i kosten återfår djuren sin syn. Digivande kalvar blir blinda om moderns kost saknar vissa essentiella vitaminer och mineraler. Vid näringsbristsjukdomar som pellagra finner vi också att ögats näthinna är inflammerad. Dr. Sydenstricker, vid University of Mississippi Medical School, har visat att brist på riboflavin i kosten ofta orsakar grumlig syn och blodsprängda ögon. Dessutom rapporteras det att brist på riboflavin ofta orsakar katarakt (grå starr) hos djur, och det kan göra detsamma hos människan. Ögonen på försöksdjur blir också sjuka när vitamin C, vitamin D, para-aminobensoesyra, inositol och vissa aminosyror saknas i kosten. Dessa fakta bör tala för sig själva och visa dig vikten av att använda livsmedel som inte har förlorat de flesta av sina vitala element. Du bör endast använda råa livsmedel i din kost, livsmedel som fortfarande har de element ögonen behöver. Kom ihåg att vitamin A lätt går förlorat i tillagningsprocessen, att mycket vitamin C går förlorat när mjölk pastöriseras, och att raffinerat spannmål har förlorat det mesta eller allt av sitt ursprungliga innehåll av riboflavin. Använd naturliga vegetabilier om du vill ha god syn.

SOLLJUS ÄR BRA FÖR DINA ÖGON

Det andra stora behovet för ögonen är rikligt med sol-

lysa. Fiskar som lever i mörka grottor, dit inget solljus når, är blinda. Deras ögon förtvinar och i många fall försvinner de helt. Ljus, i synnerhet solljus, stärker ögonen. Om du har mörka solglasögon, kasta bort dem, för de gör dig mer skada än nytta. Gå sedan ut och låt solen lysa på dina slutna ögonlock. Börja med detta mycket gradvis; några minuter eller mindre den första dagen är tillräckligt. Så småningom kommer du att kunna låta solen lysa på dina ögonlock under längre tidsperioder. Att blinka mot solen är också bra för ögonen, men det bör inte överdrivas. I början bör detta blinkande ske sent på eftermiddagen eller tidigt på morgonen när solens strålar inte är så starka. Om du följer dessa instruktioner och ger dina ögon solbad kommer du snart att märka att din syn förbättras och att dina ögon är mindre känsliga för starkt ljus.

ATT SLAPPNA AV ÖGONEN

Den bästa kända metoden för att slappna av trötta, ansträngda ögon är att "palma" dem. Placera dina kupade händer över båda ögonen så att allt ljus stängs ute. Slappna sedan av helt och försök att inte se någonting annat än svart. Till en början kan du se grått eller blixtar av andra färger. Men fortsätt bara försöka tills du ser svart, svart och åter svart. Försök att föreställa dig en svart låda eller något annat svart föremål om det hjälper när de är trötta. När grå starr förekommer är palming särskilt värdefullt.

En annan metod för att slappna av trötta, ansträngda ögon är att blinka ofta. Närhelst du märker minsta ögonansträngning, blinka med ögonen cirka 20 gånger. Barn blinkar oftare än vuxna gör, och detta är en faktor som förklarar deras bättre syn. Om du har ett allvarligt synfel bör du blinka mycket oftare än annars. Det är särskilt viktigt att blinka ofta medan du läser. Blinka inte så ofta att det stör din läsning, utan stanna helt enkelt upp då och då och blinka försiktigt ett dussin gånger eller mer.

ÖGONÖVNINGAR

Användningen av ögonövningar utgör grunden för alla moderna hygieniska system för ögonträning. Ögonen behöver motion precis som kroppens övriga delar. När detta saknas blir musklerna och vävnaderna som är fästa vid ögongloben ansträngda och stela. De är inte längre kapabla att ge effektiv tjänst. När sedan ett program med ögonövningar används, återfår musklerna sin flexibilitet, smidighet och koordination. Det sker ett ökat blodflöde till

ögonen, vilket tillför större mängder näringsämnen; vävnaderna får bättre tonus och styrka, och återhämtningen underlättas. Följande övningar bör användas av alla som har svaga ögon. Blinka flera gånger mellan rörelserna. Blinkningar gör att du kan utföra fler övningar och förhindrar att dina ögon blir ömma, särskilt när du gör övningarna för första gången.

1. Massera de slutna ögonen mycket försiktigt med långfingret i en roterande rörelse.

2. Knip växelvis ihop ögonen mycket hårt och öppna dem så vidt som möjligt. Gör detta minst 20 gånger per dag. När du kniper ihop ögonen tränas vävnaderna runt dem, och detta bidrar avsevärt till att förhindra uppkomsten av oattraktiva linjer i den omgivande huden. Musklerna som är fästa vid ögongloben tränas också, och tårkörtlarna, som tillför ett alkaliskt sekret som håller ögonen klara och rena, stimuleras.

3. Titta uppåt och sedan nedåt så långt du kan. Växla rörelsen. Rör inte huvudet när du gör denna övning; rör endast ögongloberna.

4. Titta åt höger och sedan åt vänster så långt som möjligt.

5. Titta uppåt och åt höger, sedan nedåt och åt vänster. Vänd på rörelsen och titta uppåt och åt vänster samt nedåt och åt höger.

6. Rulla ögonen i en cirkulär rörelse. Titta åt höger, nedåt, åt vänster, uppåt och sedan åt höger igen. Upprepa minst 10 gånger och vänd på rörelseriktningen.

7. Håll en penna eller ett liknande föremål cirka 10 eller 11 tum från dina ögon. Titta först på pennans ände i några sekunder; titta sedan på något föremål i fjärran. Gör detta växelvis minst ett dussin gånger.

8. Håll något föremål cirka 14 tum från dina ögon. Flytta det sedan på alla möjliga sätt – upp, ner, åt höger, åt vänster, snett och i en cirkulär bana. Håll ögonen på det rörliga föremålet hela tiden men rör inte huvudet. Detta aktiverar alla de sex viktiga ögonmusklerna.

ALLMÄN ÖGONVÅRD

Det mesta av det som optiker säger skadar ögonen är i själva verket bra för dem. Att läsa finstilt text, att läsa i svagt ljus, att läsa i en bil eller spårvagn i rörelse, att läsa liggande – allt detta har påstått försvaga ögonen. I verkligheten skadar det dock inte ögonen alls. Du kan läsa så mycket finstilt du vill och det kommer faktiskt att förbättra din syn. Man kan inte få starka ögon genom att skämma bort dem. Ögonen skapades för att användas, och ju mer de används, inom vissa gränser, desto starkare blir de.

Nu kommer vi till frågan om glasögon. En av de första sakerna som de flesta elever i ögongymnastik frågar är: ”Kommer jag att kunna kasta mina glasögon?” I de flesta fall kan glasögonen kastas; de enda undantagen är de individer vars ögon har mekaniska missbildningar såsom en tillplattad lins. Enklare ögonbesvär som närsynthet och långsynthet svarar snabbt på ögongymnastik. Man bör komma ihåg att glasögon i sig aldrig botar ögonproblem. De är helt enkelt kryckor, och ju mer de används desto svagare blir ögonen. Allteftersom ögonen försvagas måste glasögonen bytas ut. De nya glasögonen har starkare linser och ögonen försvagas i motsvarande grad ytterligare. Om patienten lever tillräckligt länge för att denna process ska nå sin logiska slutsats, förväntas ofta blindhet. Så om du bär glasögon och inte lider av ett mekaniskt ögonfel är det första du bör göra att kasta dem. Ju längre du bär dem, desto svårare blir det till slut att återställa dina ögon till ett normalt, hälsosamt tillstånd.

Efter att ha kastat dina glasögon bör du påbörja ett ögonträningsprogram som inkluderar uppmärksamhet på varje hygienisk åtgärd som har visat sig vara till hjälp för ögat. Börja med att fasta för att förbättra din kropps allmänna tillstånd och därmed ge dina ögon en bättre chans att bli friska. Längden på denna fasta bör bero på det tillstånd dina ögon befinner sig i under behandlingen. Om du har grå starr kommer det att vara nödvändigt att genomgå en lång fasta. Andra ögonproblem kräver ofta inte långa fastor. Efter fastan bör du ägna största uppmärksamhet åt din kost. Kom ihåg att endast äta okokt mat som är rik på vitaminer och mineraler. Ge dina ögon dagliga solbad, kupning (palming) med jämna mellanrum, blinka så ofta du kan och använd alla de olika ögonövningarna varje dag. Genom att göra detta bör du märka en

en märkbar förbättring av din syn inom några veckor till några månader. Under fastan kan det ske viss förbättring, och allteftersom du gör framsteg i din ögongymnastik kommer du att märka att dina ögon är starkare än någonsin. Vänta dig inga mirakel. Det kommer inte att ske några sådana. Att få en perfekt syn sker inte över en natt. Men i slutändan, om du fortsätter ditt arbete varje dag, bör du få en uppsättning normala, friska ögon som inte kräver några som helst konstgjorda hjälpmedel för att du ska kunna se enkelt och tydligt.

KAPITEL 18

Att bygga starka fötter

De hygieniska metoderna för att
bevara fotens hälsa och
korrigera svagheter i fötterna

I Amerika lider sju av tio personer av fotbesvär. Dessa inkluderar nedsjunkna fotvalv, klumpfötter, värkande fötter, liktornar, förhårdnader, nageltrång, brännande och kliande fötter, fotsvamp, blåsor och överlappande tår. Det är sannerligen sällsynt med en person som når en hög ålder med starka fötter. I nästan varje fall har han lidit av någon form av fotbesvär under större delen av sitt liv. Det är de unga som har bra fötter, och detta är sant endast för att år av misshandel ännu inte har förstört dem.

Vi finner inte detta tillstånd bland de flesta primitiva folk. Söderhavsöborna ger oss ett bra exempel på en primitiv grupp som har bevarat perfekta fötter i århundraden. Dessa människor har aldrig svaga fötter, de lider inte av förhårdnader och liktornar, de har inte nedsjunkna fotvalv, de har inga fotdeformiteter och de lider inte av brännande och kliande fötter. De vet vad verklig fothälsa är. Söderhavsöborna kan springa, gå och dansa i timmar. De springer och går över den tuffaste terräng utan skor, men deras fotsulor är så hårda att de fungerar som en kudde som hindrar stenar, småsten, grenar, kvistar osv. från att besvära dem. Till sin dödsdag ger deras fötter dem effektiv tjänst.

Dessa fakta behöver inte förbrylla oss. Fotbesvär är inte

begränsad till civiliserade raser utan anledning. Uppenbarligen finns det något i vårt levnadssätt som har en stor tendens att förstöra fotens hälsa. Vi ägnar oss tydligen åt vissa vanor som inte ligger i fötternas bästa intresse. Det bör vara vårt syfte att finna dessa vanor och avlägsna dem.

MODERNA SKOR OCH FÖTTERNA

Den främsta vanan hos civiliserade raser som tenderar att försämra fötternas hälsa och styrka är användandet av skor. Låt oss se hur det ligger till. Foten består av 26 ben, som alla normalt befinner sig i sina rätta positioner och är väl anpassade för att utföra sina nödvändiga funktioner. De förblir i sina rätta positioner och utför dessa funktioner när foten inte placeras i en modern sko. Barfotagång tillåter en korrekt fördelning av kroppsvikten från hälen till främre trampdynan, och låter fotens ben och muskler ha fullständig rörelsefrihet. Som ett resultat blir foten inte deformerad; den blir inte svag; ej heller värker den eller ger smärta.

När den moderna skon bärs går det inte lika bra för foten. Den formas med tvång ur sin linje. Fötternas normalt raka innerlinje pressas inåt vid fotens främre del. Tårna kläms ofta ihop tills de överlappar varandra. Benen pressas ur sina normala lägen, och både fotens ben och muskler begränsas generellt i sin rörelsefrihet. Alla dessa felplaceringar, begränsningar och påfrestningar försvagar foten. De gör den mottaglig för alla möjliga sorters krämpor.

Den största invändningen mot den moderna skon är den höga klacken. Någon påstod en gång att denna klack hade uppfunnits av en kvinna som hade blivit kysst i pannan. Vi kan tvivla på historiens sanningshalt, men det måste erkännas att fotens bästa intressen inte fanns i åtanke när den högklackade skon utformades. Den moderna skon, även utan klackar, begränsar fotens musklers och bens rörelse. Med en klack förvärras detta tillstånd avsevärt. Hela foten kastas ur balans och kroppsvikten läggs på delar av foten som inte var konstruerade för att bära den. Den moderna skons allmänna struktur, tillsammans med klacken (särskilt den höga klacken), skapar den största andelen av befintliga fotproblem.

Den moderna skon har med rätta kallats för en ”svettlåda”. De skor som mest förtjänar denna titel är

de som når upp runt ankeln, vattentäta skor, lackskor och skor gjorda till stor del av gummi och gummerat material. Alla dessa förhindrar absorption och avdunstning av svett. Den obehagliga lukten från tygskor med gummisulor, som ofta bärs av idrottare, beror på ansamling av svett i skon. Normalt skulle den avdunsta, men gummisulan och skons täta omslutning runt foten förhindrar detta. Sjukdomen som kallas fotsvamp (athletes foot) har fått sitt namn eftersom idrottare var de första som drabbades av den i stor utsträckning. Det faktum att de bär gummerade tygskor mer än någon annan är till stor del orsaken till deras höga mottaglighet för denna sjukdom.

Det borde vara uppenbart av alla dessa fakta att den civiliserade människan har skapat sina fotbesvär. Han har gjort detta genom att placera sina fötter i skor som ständigt hindrar alla ben och muskler från att fungera som de borde. Å andra sidan förblir den primitiva människan fri från fotbesvär eftersom han inte bär några skor. Han går barfota genom hela livet och får samtidigt maximal nytta av sina fötter.

Fötterna kommer alltid att förbli i bästa skick om inga fotbeklädnader av något slag bärs. För optimal fothälsa bör du gå barfota vid varje tillfälle. Gå till stranden där du kan ägna dig åt att gå barfota utan att bryta mot sociala seder. Eller, om du har modet att bryta mot sådana seder, gå barfota under stora delar av dagen medan du utför dina vanliga sysslor. Om du inte bryr dig om vad dina grannar tycker, gå ut i din trädgård och gå omkring på marken i minst 20 minuter varje dag. När du är i ditt eget hem har du ett gyllene tillfälle att gå barfota. Kom ihåg detta: ju mer barfotagång du utövar, desto bättre och starkare kommer dina fötter att bli. Barfotagång och löpning är två av de finaste övningarna. De ger fötternas ben och muskler den aktivitet de behöver, och kommer att göra mycket för att motverka de dåliga effekterna av att bära moderna skor när dina sociala aktiviteter kräver det.

DEN BÄSTA FOTBEKLÄDNADEN

Även om alla skor är oönskade ur fothälsosynpunkt, är vissa mindre oönskade än andra. Om du tillbringar mycket av din tid i offentligheten där barfotagång skulle betraktas som en absurditet, köp ett par sandaler eller mockasiner till dina fötter. Det vore också en god idé att

gör detta om du arbetar under förhållanden som kräver skydd för fötterna. Många typer av arbete, särskilt inom modern industri, kräver sådant skydd. Utom i sällsynta fall ger sandaler och mockasiner fötterna allt det skydd de behöver. De graciösa grekiska sandalerna är idealiska och hindrar inte nämnvärt rörelserna i fotens ben. När du skaffar dessa sandaler, kom ihåg att välja dem med lägsta möjliga klack. De bästa mockasinerna att köpa är de gammaldags indianska mockasinerna. Dessa har ingen klack alls och är gjorda av en sula som har samma flexibilitet som skons ovandel. En annan mockasin som kan nämnas är den som numera vanligtvis bärs av tonåringar. Den är mycket tyngre än den indianska mockasinen, har en låg klack och är gjord med en mindre flexibel sula. Den är underlägsen den indianska mockasinen men den är mycket bättre än en vanlig sko. Den bör tilltala dig om du inte vill avvika alltför långt från etablerade sociala seder. Vid köp av skor, kom ihåg att ju mer rörelsefrihet de tillåter foten, desto bättre är de.

TRÄNA DINA FÖTTER

Om dina fötter inte är i topptrim bör du använda speciella övningar för att stärka dem. Dessa krävs inte av den person som har perfekta fötter och inte bär moderna skor. Men de flesta av oss bär moderna skor vid ett eller annat tillfälle och behöver vissa speciella övningar för att motverka deras effekter. Att helt enkelt gå och springa barfota gör detta i hög grad, men för de starkaste fötterna behöver vi ännu mer än så. Vi behöver övningar som aktiverar det största antalet fotmuskler och ger dessa gott om snabb, koncentrerad aktivitet. I praktiskt taget varje fall av fotsvaghet är fötterna utsvultna på grund av brist på motion. När de ges en viss mängd koncentrerad aktivitet varje dag återfår de ofta sin normala styrka och orsakar inte längre obehag. Följande fotövningar kan utföras i ditt eget rum med liten eller ingen olägenhet.

1. Stå på en kavel och stöd dig med hålfoten under några ögonblick. Gör sedan detsamma med den andra foten och fortsätt att växla fram och tillbaka från fot till fot.

2. Använd ett träblock eller en bok som är mellan fem och tio centimeter hög, stå på den så att den främre

delar av fötterna sträcker sig över kanten. Den främre delen av blocket bör nå precis till den främre delen av fotleden. I denna position, sänk och höj tårna. Gör en särskild ansträngning att föra varje tå så långt ner och så långt upp du kan. I vissa av övningarna, flytta småtårna längre ner och högre upp än stortån. Detta kommer att aktivera fler av fotens muskler.

3. Håll fötterna i samma position på blocket som i övning 2, rotera den främre delen av fötterna. Växla riktningen på den cirkulära rörelsen ganska ofta. Detta kommer att göra mycket för att stärka fötterna och är särskilt bra för svaga fotvalv.

4. Stå på blocket så att kanten är något framför mitten av fotvalven med den främre delen av fötterna utsträckt över kanten. Res dig upp på tårna, sänk sedan hälarna så långt som möjligt. Förutom att vara bra för fotmusklerna stärker denna övning vadmusklerna, vilka i sin tur utövar inflytande över fötterna.

5. Gå på tårna i några minuter. Gå först framåt en stund, gå sedan bakåt. När du gör denna övning är det också bra att peka tårna inåt och hälarna utåt under flera rörelser. Gör sedan motsatsen och peka tårna utåt och för hälarna samman.

6. Gå på ytterkanterna, sedan på innerkanterna av fötterna.

7. Gå på hälarna.

8. Plocka upp stenkulor eller en näsduk med tårna.

9. Sittande på en stol eller på kanten av en säng, sträck ut benen framför dig i en horisontell position. Böj tårna nedåt så långt som möjligt mot fotsulorna. Lyft sedan tårna så högt du kan mot vristen. När du gör dessa rörelser, se till att låta tårna spreta så mycket du kan. Detta kommer att göra mycket för att stärka metatarsalvalvet.

10. Medan du är i sittande position med benen utsträckta, böj varje fot inåt och sedan utåt så långt som möjligt.

11. Medan du står på ett ben, sträck ut det andra i en 45° eller 90° vinkel. Sträck benet, foten och tårna så mycket du kan. Gör sedan detsamma med det andra benet.

12. Inta sittande ställning; placera fötterna på golvet med hälarna tätt ihop. Sträck ut de främre delarna av fötterna utåt och lyft dem från golvet. Placera sedan händerna på insidan av främre trampdynorna och tryck utåt så hårt som möjligt. Pressa samtidigt inåt med trampdynorna mot händernas motstånd.

13. Medan du befinner dig i den position som beskrivs i föregående övningar, placera händerna mot utsidan av trampdynorna och pressa inåt. Pressa samtidigt utåt med den främre delen av fötterna mot händernas tryck.

14. Medan du befinner dig i den position som antogs i övningarna 12 och 13, placera fötternas innerkanter mot varandra. Rotera först den ena foten och sedan den andra medan du gör motstånd mot rörelsen med den motsatta foten.

FOTBESVÄR

En av de vanligaste formerna av fotproblem är nedsjunkna fotvalv (ibland kallat plattfot). Detta tillstånd uppstår när musklerna och ligamenten som stöder fötterna försvagas. Fötterna vrids inåt vid vristen och nedåt vid hålfoten. Som ett resultat drabbas den drabbade av stort obehag. Hans hälar och fotvalv värker och bränner; hans fötter gör ont efter att ha gått bara korta sträckor; hans vrister blir ofta svaga, och ofta får han besvär med rygg, höfter och lår.

Nedsjunkna fotvalv kan vanligtvis korrigeras, men inte utan största möjliga användning av alla typer av fotövningar. Om dina fotvalv ger dig besvär, utför övningarna varje dag utan undantag och låt en fotvårdsspecialist tillverka ett speciellt hålfotsstöd för din sko eller fäst speciella remsor av häftremsor runt dina fötter som stöder fotvalvet. Inga vanliga skor med inbyggt stöd kan hjälpa dig. Sådana skor stöder sällan fotvalven alls och är inte individuellt anpassade för varje fot. Plattfoten kräver individuell behandling. Den kräver ett stöd som är utformat specifikt för just den foten.

Liktornar och förhårdnader på fötterna beror på användning av olämpliga skor. De bildas som ett resultat av tryck och irritation och fungerar som ett skydd mot detta. De kan avlägsnas genom att blötlägga fötterna i mycket varmt vatten med jämna mellanrum och genom att sluta använda moderna typer av finklädda skor och arbetsskor. För att avlasta det ömma stället från tryck, använd en vaddering runt varje liktorn. Tillverka den av...

liten, rund bit hjortskinn med ett hål utskuret i mitten så att trycket hamnar på huden runt liktornen istället för direkt på den. När du har badat fötterna, försök att ta bort liktornen om den har lösts upp och mjukats upp tillräckligt, och gnid förhårdnaderna med en pimpsten. Fortsätt inte att bada fötterna efter att dina liktornar och förhårdnader har tagits bort och dina fötter har återställts till ett hälsosamt tillstånd. De varma baden är nödvändiga under tillfälliga perioder för att möjliggöra borttagning av liktornar och förhårdnader, men om de tas under en lång tidsperiod kommer de att försvaga fötterna.

Nageltrång är resultatet av att bära skor som trycker mot huden och köttet precis bredvid tånageln. Kanten på tånageln pressas ner i köttet, vilket orsakar stor smärta. Botemedlet kräver att man slutar använda vanliga moderna fotbeklädnader och istället använder bomullsvaddering mellan huden och tånageln.

Brännande känsla och klåda i fötterna orsakas vanligtvis av användning av fotbeklädnader som inte tillåter avdunstning av svett. Det orsakas också ibland av ett allmänt tillstånd av nedsatt hälsa som sänker motståndskraften mot hudsjukdomar. Lösningen innebär helt enkelt ett allmänt hälsofrämjande program, tillsammans med användning av lätta fotbeklädnader (helst perforerade) och täta perioder av att gå barfota. Tillståndet avhjälps snabbt om dessa åtgärder vidtas.

Andra smärtsamma fotåkommor är förstorade leder och hallux valgus. De beror på användning av fotbeklädnader som orsakar för mycket tryck på vissa delar av fötterna. Kravet för tillfrisknande är användning av skor som ger fötterna största möjliga rörelsefrihet. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt stortån för att se till att den får gott om plats. Därefter bör en anordning gjord av mjukt gummi bäras för att räta ut den sneda tån.

Man kan se att den verkliga lösningen på praktiskt taget alla fotproblem ligger i att anta vissa enkla hygieniska vanor. Om du fortfarande har friska fötter, sluta misshandla dem så att du aldrig behöver leta efter lösningar och botemedel i framtiden. Förebyggande av fotproblem är det viktigaste. Ge dina fötter rätt skötsel så att de förblir starka och friska så länge du lever. Ta lärdom av naturfolken och bär skor så lite som möjligt. När sociala seder kräver fotbeklädnad, använd den sort som skadar fötterna minst. Om du gör detta kommer du aldrig att besväras av den mängd fotåkommor som drabbar de flesta civiliserade människor. Du kommer att vara i besittning av fötter

som ger dig utmärkt service hela tiden, fötter som aldrig plågar dig med sin värk och smärta.

KAPITEL 19

Behåll ditt hår

Förebyggande av flintskallighet genom användning av solsken och naturliga livsmedel

Biologer som blickar in i framtidens värld föreställer sig våra ättlingar som människor med helt kala huvuden och små, svaga kroppar. De gör detta utifrån antagandet att vi kommer att fortsätta vår nuvarande degenerationsprocess. Det råder föga tvivel om att håravfall är ett främsta tecken på en sådan degeneration, och att det blir allt vanligare för varje år. Om denna trend drivs till sin logiska slutsats kan våra ättlingar mycket väl bli ett släkte av flintskalliga män, och kanske även flintskalliga kvinnor. Dessa kommer inte att vara våra omedelbara ättlingar, utan snarare de som lever i en fjärran tidsålder.

Det faktum att flintskallighet endast är vanligt bland civiliserade raser som använder livskraftslösa livsmedel bör avfärda alla idéer om att håravfall är normalt för friska personer. Generellt sett är de bästa fysiska exemplaren de som besitter mest hår. Detta gäller både individer och hela raser. Det följer inte nödvändigtvis att god hälsa är ett säkert skydd mot flintskallighet, men det är sant att så vanligtvis är fallet. I sällsynta fall förlorar friska individer som följer ett hygieniskt levnadssätt sitt hår. Orsaken till detta är för närvarande okänd. Detta ändrar dock inte det grundläggande faktumet att god hälsa och en god, kraftig hårväxt vanligtvis hör samman.

SOLSKEN HJÄLPER TILL ATT FÖREBYGGA FLINTSKALLIGHET

Solsken, både naturligt och artificiellt, har ett bevisat värde vid behandling av hårbottensjukdomar som innebär håravfall. Detta visades så tidigt som på artonhundratalet av dr Nagelschmidt från Berlin, Tyskland. Denne läkare använde en kvartssollampa i cirka 200 fall av flintskallighet. Han rapporterade att 129 av fallen botades, 79 förbättrades,

och 11 blev inte hjälpta alls. Det bör dock noteras att 43 av patienterna drog sig ur efter en behandling. Av dem som genomgick hela serien av behandlingar blev 82,5 procent helt återställda. Vid en första anblick kan denna statistik verka något förvånande. Dr Nagelschmidt anses dock vara en pålitlig auktoritet och har publicerat fotografier av många av sina patienter före och efter behandling för att visa att hans metod uppnådde de önskade resultaten.

Dr Lorand, författare till *Old Age Deferred*, rapporterar också framgångar med att behandla flintskallighet med kvartslampan, och han hävdar att naturligt solsken också är effektivt. I sitt eget fall märkte han en ny hårväxt efter att ha exponerat hårbotten för kvartslampan och naturligt solsken. Han anger vidare att, att döma av hans observationer vid Rolliers solbadsinstitut i Schweiz, även om hårbotten inte exponeras direkt för solen, så ökar hårväxten om resten av kroppen exponeras. Erfarenheterna från Dr Nagelschmidt och Dr Lorand liknar dem från andra observatörer som har haft erfarenhet av att behandla flintskallighet med naturligt och artificiellt solsken.

Effekterna av solsken på hårväxt bör indikera lämpligheten i att inte bära hatt under sommarmånaderna när håret och hårbotten kan exponeras för solens strålar. Det är också bra att avstå från att bära hatt av en annan anledning, nämligen att hattens strama band delvis kan förhindra blodcirkulationen till hårbotten. Men vikten av att inte bära hatt bör inte överskattas. Hattar är inte den primära orsaken till flintskallighet. De är endast en bidragande orsak.

KLIPPNING OCH TVÄTTNING AV HÅRET

Det är mycket möjligt att hårets längd kan påverka takten i dess förlust. Det är en vanlig uppfattning att korta frisyrer förebygger flintskallighet och skapar en tjockare hårväxt. Många har till synes räddat sitt hår genom att klippa det mycket kort, trimma eller raka av det. Det finns dock lika mycket bevis som tyder på att det är bäst att låta håret växa sig långt och låta det förbli långt. Experiment har visat att långt hår växer snabbare än kort hår, det vill säga efter att den korta perioden av stimulerad tillväxt efter kortklippningen har passerat. Likaså är det sant att kvinnor bevarar sitt hår längre än män, och det kan hända att detta delvis beror på att de inte bär det så kort. Efter att alla fakta har övervägts kan man inte dra någon slutsats om lämpligheten av långt eller kort

hår. Det finns för mycket bevis på båda sidor. Detta är en fråga som framtida experiment måste besvara.

Det råder också stor debatt om hur ofta håret bör tvättas. Gamla män med en kraftig hårväxt hävdar ofta att de har behållit sitt hår för att de inte har tvättat det mer än en gång per decennium. Sedan kommer män med en lika kraftig hårväxt som berättar för oss att de har förhindrat flintskallighet genom att tvätta håret varje dag. Ingen vet egentligen hur ofta håret bör tvättas. Ingen vet om hårtvätt har något att göra med takten i håravfallet. Men ur en strikt hygienisk synvinkel är det svårt att förstå hur renlighet i hårbotten och hår skulle kunna orsaka flintskallighet. Om renlighet faktiskt framkallar flintskallighet, skulle det vara det enda fallet där smuts vore gynnsamt för bättre hälsa. I brist på mer fullständig information vore det klokaste att hålla hårbottnen lika ren som kroppens övriga delar.

BEHANDLINGAR AV HÅRBOTTEN

Hårbottenspecialister är nu på modet i Amerika. De påstår sig ha upptäckt orsaken till flintskallighet och insisterar på att de kan förebygga och bota den. Deras förebyggande medel och kurer inkluderar varma omslag, kraftig massage, applicering av olika salvor och liniment, elektriska behandlingar av olika slag, och emellanåt användning av kvartssollampa. De varma omslagen och massagen är utformade för att öka blodflödet till hårbotten. Salvorna sägs ha speciella läkande egenskaper, även om det aldrig har klargjorts exakt vad dessa är. Linimenten består vanligtvis främst av alkohol och innehåller förvissade antiseptiska lösningar som ska förstöra den oupptäckta flintskallighetsbakterien (troligen existerar ingen sådan). Den enda åtgärd med bevisat värde som används av hårbottenspecialister är kanske kvartslampan. Och denna används så sällan och under så kort tid att den inte kan hjälpa särskilt mycket. En metod för att bevara håret har nyligen blivit populär i Kalifornien som ett resultat av smart reklam. Den går ut på att injicera någon form av fettmaterial under hårbotten för att ersätta det som förmodas ha gått förlorat. Det är förlusten av detta material som i första hand sägs vara den främsta orsaken till flintskallighet. Eftersom människor ofta tappar sitt hår utan att förlora detta fettlager, kan dess förlust (om den ens sker) inte anses vara den primära orsaken till flintskallighet.

Sammantaget kan de olika hårbottenbehandlingarna...

som ges av hårbottenspecialister är inte på långt när så effektiva som de påstås vara. I sällsynta fall är de av värde; i de flesta fall är de varken till hjälp eller skada, och i ett fåtal fall kan de faktiskt påskynda håravfallet. Dessutom kan hårbottenbehandlingar knappast kallas en klok ekonomisk investering, eftersom den enda effektiva delen av dessa behandlingar kan utföras mycket enkelt i det egna hemmet med liten eller ingen olägenhet. Dessa inkluderar solbehandlingar och möjligen knådning av hårbotten. Att dra i håret och applicera varma handdukar kan också vara av visst värde.

Flintskallighet kommer utan tvekan att bli ganska sällsynt när människor ersätter civilisationens raffinerade, livlösa livsmedel med naturlig, okokt mat, och när de slutar dölja sitt hår och sin hårbotten för solens strålar. Vid den tiden kan män mycket väl bevara sitt hår i samma utsträckning som kvinnor gör nu. Och hårbottenspecialister och hårbottenbehandlingar kommer gradvis att hamna i ogunst. De flesta hårproblem kommer att upphöra, och med dem kommer de obehagliga visionerna hos de biologer som förutser en framtid med flintskalliga män och kvinnor att försvinna.

KAPITEL 20

Spädbarns och växande barns behov

Hur man ger ungdomar en start i
livet som gör det möjligt för dem att
nå mognad i ett tillstånd av
optimal hälsa

Genom hela det vilda riket föder djur upp sina ungar med en rimlig visshet om att de kommer att nå mognad utan någon form av sjukdom. Men civiliserade människor klarar sig inte på långt när så väl. De föder upp sina ungar på ett sätt som praktiskt taget garanterar att de når mognad i ett tillstånd av sjukdom och fysisk oduglighet. Deras form av spädbarnsvård har orsakat en ovanligt hög spädbarnsdödlighet. Så sent som under 1800-talet dog i genomsnitt vartannat barn i Europa innan det nådde fem års ålder. Endast ett av fyra

lyckades nå tjugofem års ålder. Idag är saker och ting lite bättre. De flesta av oss lyckas nå vuxen ålder. Men spädbarns- och barnadödligheten, liksom sjukdomsfrekvensen bland spädbarn och barn, är fortfarande mycket högre än den behöver vara. Den ligger kvar långt över den hos många primitiva grupper.

Naturligtvis kan föräldrar inte klandras för detta tillstånd – för de vet vanligtvis nästan ingenting om det rätta sättet att ta hand om sina barn. Deras råd kommer främst från annonser i radio, tidningar och tidskrifter, samt från läkare vars grundläggande kunskap främst består av vidskepelser som har förts vidare genom århundraden av medicinsk praxis fram till idag. Modern vill ta hand om sitt barn på rätt sätt. Endast i sällsynta fall försummar hon det medvetet. Men hennes brist på kunskap gör att barnet blir sjukt. Eftersom de flesta råd och den information hon får grundar sig på medicinsk filosofi och kommersiell reklam, är hennes misslyckande med att föda upp friska barn att vänta. Det viktiga är då utbildning. Föräldrar måste instrueras i hur de ska ta hand om sina barn på rätt sätt. De måste ges information som uteslutande baseras på vetenskaplig kunskap. Det är på sin plats att här diskutera den viktigaste delen av denna information.

SPÄDBARNSVÅRD BÖRJAR FÖRE FÖDSELN

Vården av spädbarnet börjar före dess födelse, för det fysiska tillståndet hos både fadern och modern före befruktningen har mycket att göra med det nyfödda barnets fysiska tillstånd. Om de är friska kommer spädbarnet med största sannolikhet att vara friskt. Å andra sidan, om de i åratal har levt på raffinerad, moderniserad mat och endast besitter en genomsnittlig hälsa, kommer spädbarnet att födas med minst ett motgång mot sig. Om du önskar ett friskt barn, se noga över ditt levnadssätt före befruktningen och se till att din partner gör detsamma.

Efter befruktningen, under fosterstadiet, är moderns levnadssätt också mycket viktigt. Under denna period är det ofödda barnet helt beroende av modern för sin näring. Om byggmaterial saknas kommer de att laka ur moderns vävnader, men även denna onormala tillgång är strikt begränsad. Goda levnadsvanor hos modern säkerställer goda, friska vävnader hos spädbarnet. De garanterar inte födelsen av ett i varje detalj perfekt barn om levnadssättet före befruktningen försummades, men inte heller kan goda vanor före befruktningen skapa ett perfekt barn om...

modern lever på ett klandervärt sätt under graviditeten. Den gravida modern bör få rikligt med solsken, vilket är nödvändigt för den normala tillväxten av spädbarnets ben- och tandstruktur. Hon kan ägna sig åt lätt motion men bör undvika ansträngande övningar. Ofta ger moderns normala arbetsaktiviteter all den motion hon behöver. Under den sena delen av graviditeten bör all motion utövas med försiktighet. Den gravida modern bör inte fasta såvida inte akut sjukdom föreligger, och även då bör fastan vara av kort varaktighet. Kosten bör vara rik på vitaminer och mineraler. Raffinerade livsmedel, som har förlorat den största delen av sitt vitamin- och mineralinnehåll, bör undvikas. Den råa fruktbaserade kosten är idealisk under graviditeten precis som vid andra tillfällen.

Om dessa instruktioner för livet före befruktningen och under graviditeten följs, bör spädbarnets födelse ske med liten eller ingen smärta eller svårighet, och du bör kunna återuppta dina normala aktiviteter ganska snart efteråt. Under de första två eller tre dagarna efter födseln sker ingen verklig utsöndring av mjölk, utan istället erbjuder brösten en utsöndring som kallas råmjölk (kolostrum). Detta kommer att tillgodose spädbarnets behov tills en regelbunden tillförsel av mjölk kommer, eftersom det nyfödda barnet upplever mycket lite hunger tills naturen tillhandahåller den regelbundna mjölktillförseln, och under denna korta period tillfredsställs det ofta med endast vatten. Om barnet inte visar någon önskan om råmjölken, ge det vatten tills det finns en regelbunden tillförsel av mjölk.

AMMA DITT BARN

I motsats till vad många tror, har ammade spädbarn mycket bättre hälsa än andra. De uppvisar en mycket lägre dödlighet än flaskmatade barn, och deras motståndskraft mot infektionssjukdomar är också mycket högre. Detta visades helt avgörande genom erfarenheterna från Infant Welfare Centre i Chicago mellan åren 1924-29, under vilken tid 20 061 spädbarn vårdades. Av dessa var 48,5 procent ammade, 43 procent delvis ammade och 8,5 procent helt artificiellt uppfödda.

Dödligheten för de delvis ammade spädbarnen var nästan fyra gånger så hög som för de spädbarn som ammades helt. De artificiellt uppfödda spädbarnen uppvisade ett ännu sämre resultat. Deras dödlighet var hela femtiosex gånger högre än för de ammade spädbarnen. Dessutom dog endast fyra av de 9 749 ammade spädbarnen av luftvägsinfektioner, medan åttiotvå av de 1 707 artificiellt uppfödda spädbarnen dog av denna orsak. Detta är bara ett av många liknande

exempel som skulle kunna erbjudas. Komjölk är uppenbarligen inte en så bra ersättning för modersmjölk som den har rykte om sig att vara. Dess sammansättning varierar avsevärt från modersmjölkens och verkar inte tillgodose spädbarnets alla behov. Om du verkligen är intresserad av ditt barns hälsa kommer du att amma det regelbundet. Amning är den första förutsättningen för hygienisk vård av spädbarn.

Närhelst det är möjligt bör amningsperioden vara i minst 20 till 24 månader. Det tar så lång tid för barnets tänder att utvecklas tillräckligt för att tugga fast föda, och tills de är så utvecklade krävs en strikt flytande diet bestående huvudsakligen av mjölk. Två veckor efter födseln kan frukt- och grönsaksjuicer läggas till i kosten. Använd färska, orörda juicer framför konserverade juicer och använd dem i så stor variation som möjligt. Begränsa dem inte till bara apelsin- eller tomatjuice som de flesta mödrar gör, utan inkludera druv-, katrinplommon-, melon-, äppel- och bärjuice och vilka andra du än kan få tag på. Använd grönsaksjuicerna med måtta och blanda dem ofta för att öka deras smaklighet. Morotsjuice är en av de bästa grönsaksjuicerna för spädbarn, eftersom den är en utmärkt källa till vitamin A. De flesta spädbarn gillar en blandning av morots-, spenat-, selleri- och persiljejuice, och detta kan ges till barnet ganska ofta. Var dock alltid noga med att använda så starka juicer, som persilja och lök, i mycket små mängder. Genom att amma ditt barn och förse det med de nämnda frukt- och grönsaksjuicerna kommer du att ge det alla de näringsrika ämnen det behöver. Barnet som matas med modersmjölk och frukt- och grönsaksjuicer får den perfekta kosten som kommer att producera högsta möjliga hälsotillstånd.

Många invänder att de inte kan amma sina barn i 20 till 24 månader. Detta är helt onaturligt säger de. Det kan verka vara så, att döma av erfarenheterna från civiliserade kvinnor, men när vi observerar primitiva och halvprimitiva folk finner vi att den långa amningsperioden är mycket vanlig. De egyptiska kvinnorna ammar ofta sina barn i tre till fyra år, och det finns register tillgängliga som tyder på att denna praxis har funnits i tusentals år. De tidiga nordamerikanska indianerna ammade sina barn i två eller tre år, och Guiana-indianerna i Sydamerika använde en tre till fyra år lång amningsperiod. De flesta kinesiska mödrar ammar sina barn i två till fem år. Om man ser till primitiva folk som helhet finner vi att den treåriga amningsperioden är mest

vanligt. Detta är mycket svårt för civiliserade mödrar att förstå. Om de kan amma sina spädbarn i sex månader känner de att de gör bra ifrån sig. Hemligheten ligger i den kost som används av primitiva mödrar. Istället för att använda raffinerade livsmedel använder de naturliga livsmedel som innehåller ett överflöd av de vitaminer och mineraler som den ammande modern behöver. Om du vill amma ditt barn under den rekommenderade tidsperioden bör du använda livsmedel som är mycket näringsrika. Håll dig så nära den råa fruktbaserade kosten som möjligt. Se dessutom till att brösten töms helt vid varje amningstillfälle. Om detta inte görs kommer mjölktillförseln att minska oavsett vad du äter.

Tveka inte att amma ditt barn efter att dess tänder har utvecklats om du så önskar. Perioden på 20 till 24 månader representerar den absoluta minimitiden ett spädbarn bör ammas eller ges annan mjölk. Den ideala amningsperioden är troligen längre än så och kan mycket väl sträcka sig till tre eller fyra år om moderns mjölktillförsel varar så länge.

Förutom att hjälpa till att säkerställa en tillräcklig mjölktillförsel, förbättrar en god kost mjölkens kvalitet. Livsmedel som kaffe, te, kakao, vitt ris, salt och vitt bröd tenderar att sänka dess värde och göra den bristfällig på många vitaminer och mineraler som spädbarnet kräver. Hos alla djur motsvarar mjölkens näringsvärde näringsvärdet i den mat som äts av den ammande modern. Det är likaså sant att alla giftiga element som finns i deras mat, och även många läkemedel, ofta finner sin väg in i modersmjölken. För att säkerställa en god mjölktillförsel till ditt barn måste du lyda alla hygienregler. Det är särskilt viktigt att du använder den bästa maten och avstår från alla droger och andra material som ger en toxisk reaktion i kroppen.

Om du, trots korrekt tillämpning av alla hygieniska åtgärder, inte kan förse ditt barn med bröstmjölk, eller om din karriär eller dagliga aktiviteter inte tillåter amning, anlita en amma. Amman kan vara av vilken färg eller ras som helst, men hon bör vara frisk. Ett sjukhus eller förlossningshem kan ofta tillhandahålla ammor; eller så kan en annons i en tidning ibland ge resultat. Men om ingen amma kan erhållas eller om du inte vill anlita en, kan du ge ditt spädbarn komjölk eller getmjölk. Sådan mjölk är av en underlägsen typ för spädbarn men är mycket bättre än ingen mjölk alls. Vid användning av komjölk eller getmjölk, försök att få tag på den i dess råa tillstånd. Om detta inte kan göras, använd den pastöriserade mjölken. Under spädbarnets första sex månader, spä ut

mjölken med en lika stor mängd vatten. Efter detta, späds mjölken till proportionerna dubbelt så mycket mjölk som vatten.

ÖVRIGA KOSTRÅD

Det är vanligt förekommande att ge spädbarn stärkelserik mat mycket tidigt i livet. Men detta bör inte rekommenderas: de upplever stora svårigheter med att smälta stärkelse. Saliven hos ett spädbarn under två års ålder innehåller endast ett litet spår av ptyalin, det enzym som sköter det första steget i stärkelsenedbrytningen. Bristen på ptyalin i saliven visar tydligt att det är utpräglat onaturligt att mata spädbarn med stärkelserika livsmedel. Förutom att vara delvis osmältbara, kräver stärkelserika livsmedel i allmänhet en viss tuggning, och detta är något som det tandlösa spädbarnet knappast är kapabelt till. Om du vill ge ditt barn stärkelserik mat såsom fullkornsprodukter, vänta tills barnet är minst två år gammalt.

Nu kommer frågan om hur mycket och hur ofta du ska mata ditt barn. Detta har varit en fråga om stor kontrovers bland läkare. De flesta rekommenderar sex till åtta mjölkmål om dagen, men detta innebär vanligtvis intag av ett överskott av mat. Tre mjölkmål och ungefär två mål med frukt- och grönsaksjuicer är tillräckligt för de flesta småbarn. Det finns naturligtvis undantag; vissa barn kräver mer mat än andra. Det innebär dock betydligt större fara med övermatning än med undermatning. En viktig regel är att ditt spädbarn aldrig bör matas i frånvaro av verklig hunger. Tvångsmatning är utan tvekan ansvarig för ett inte obetydligt antal sjukdomar hos spädbarn. När det finns ett behov av mat kallar naturen på det genom hungerkänslans instrument.

Användningen av fiskleverolja och konstgjord barnmat är mycket vanlig idag, men det finns inget som talar för det. Ditt spädbarn kommer att få allt vitamin A och D det behöver om du matar det ordentligt och ger det solbad. Fiskleverolja behövs inte för att tillföra dessa element och kommer att göra mer skada än nytta. Konstgjord barnmat saknar vanligtvis god tillgång på vitaminer och mineraler och är långt ifrån önskvärd i någon diet. Ju närmare du håller dig till dieten med mjölk samt frukt- och grönsaksjuicer för ditt spädbarn, desto friskare kommer det att vara. Ju mindre specialtillverkad barnmat barnet får, desto högre blir dess motståndskraft mot alla typer av sjukdomar. Det finns inget substitut för naturlig mat i varken den ideala vuxendieten eller den ideala spädbarnsdieten.

Det är den allmänna medicinska uppfattningen att tandsprickningsprocessen hos spädbarn gör dem mottagliga för olika

fysiska störningar. De sägs vara särskilt benägna att utveckla tarmbesvär under denna period. Utan tvekan är dessa åsikter grundade på observationer av spädbarn som matas på konventionellt sätt. Spädbarn som matas så utvecklar ofta en hel rad sjukdomar, oavsett om de får tänder eller inte. Men det korrekt matade spädbarnet är inte sjukt under tandsprickningsperioden eller vid andra tillfällen. Primitiva barn som matas med modersmjölk och oraffinerad mat dör praktiskt taget aldrig av tandsprickning, även om läkare hävdar att moderna barn ofta gör det. Lösningen är att ge ditt spädbarn rätt sorts mat. Då kommer det att gå igenom tandsprickningsperioden utan några märkbara tecken på obehag.

SPÄDBARNS ALLMÄNNA VÅRD

Den allmänna hygieniska vården av ett spädbarn är egentligen mycket enkel. Den innebär främst ordentlig uppmärksamhet på frisk luft, solsken och renlighet. Placera spädbarnet i en så naturlig miljö som möjligt. Linda inte in det i tunga kläder under varmt väder; håll det inte borta från solskenet; skrubba inte dess ömtåliga hud med antiseptiska tvålar; håll det inte i ett varmt, kvavt rum. Ju mindre barnet bär i varmt väder, desto bättre. Och vad gäller frisk luft, ju mer det får, desto bättre. Ditt barn kan inte få för mycket frisk luft under sommarmånaderna, även om det inte bör tillåtas bli nedkylt när vädret är mycket kallt. Barnets hud bör hållas ren hela tiden, och rent vatten är vanligtvis det enda rengöringsmedel som behövs. Tvål kan användas ibland när huden inte kan rengöras helt med vatten, men tvål tenderar att irritera huden på många spädbarn. Den bör inte användas för ofta. Solsken kommer att göra mycket för ditt barn. Börja med fem minuter om dagen och öka gradvis längden på exponeringen. Med tillämpning av dessa åtgärder och användning av en korrekt diet kommer ditt barn att ha en hög grad av vitalitet och hälsa.

Det är beklagligt att de flesta pojkar omskäres. Omskärelse hade sin början som en religiös ceremoni. Det är fortfarande en vidskeplig rit hos många afrikanska stammar. Det vetenskapliga värdet av omskärelse är egentligen obefintligt. Det sänker förmodligen ens mottaglighet för könssjukdomar, men man har svårt att hitta några bevis som tyder på att det gör detta. Eftersom omskärelse innebär ett kirurgiskt ingrepp är det en stor chock för spädbarnets känsliga nervsystem. Ett bedövningsmedel kan förhindra detta, men dess deprimerande effekter på nervsystemet är, i slutändan, ännu mer

skadligt för spädbarnets hälsa. Det finns egentligen ingen bra ursäkt för omskärelse. Du gör klokt i att inte låta ditt spädbarn bli ett offer för denna operation. Han kommer inte att gynnas av den och kan skadas på många sätt.

DET VÄXANDE BARNET

Omsorgen om barnet efter två års ålder är nästan lika viktig som den tidigare vården. Det växande barnet behöver rikligt med frisk luft och solsken, precis som spädbarnet gör. Dessutom bör han få massor av motion och tillåtas leka utomhuslekar varje dag. När det gäller det växande barnets kost bör denna vara så naturlig som möjligt. De flesta barn ges godis, glass, inlagd gurka, vita kex, kakor och smörgåsar på vitt bröd närhelst de önskar det. De småäter ofta mellan måltiderna på livsmedel som ger lite verklig näring. Som ett resultat blir dessa barn ofta sjuka i ett flertal sjukdomar. Nästan ingen går igenom ett helt år utan någon akut sjukdom. Kikhosta, mässling, scharlakansfeber, difteri, lunginflammation och påssjuka — alla dessa är vanliga barnsjukdomar, inte på grund av deras förmodade smittsamma egenskaper, utan på grund av det sätt på vilket barnen matas.

Om du vill bevara ditt barns hälsa och låta det nå vuxen ålder i utmärkt fysisk kondition, håll dig borta från konventionella utfodringsmetoder. Framför allt, ge inte ditt barn en liter pastöriserad mjölk och en portion tillagat kött varje dag som vanligtvis rekommenderas. De raffinerade flingor som så ofta annonseras för barn bör undvikas vid alla tillfällen. Barn trivs bäst på en kost som inte innehåller några livsmedel som i avsevärd utsträckning har avlägsnats från den form i vilken naturen framställde dem. De kan mycket väl använda samma råa kost som har rekommenderats för vuxna. Ge ditt barn två eller tre hälsosamma måltider varje dag, och om det är hungrigt mellan måltiderna, ge det lite färsk frukt eller grönsaker att tugga på snarare än de vanliga kexen, vita brödet och kakorna. Genom att göra detta ger du ditt barn en stor fördel i livet, en som är baserad på ett hälsotillstånd som ligger långt över genomsnittet.

Det verkligt friska barnet är fullt av energi. Det vill ständigt leka och busa. Dess ögon är klara; dess hud är ren och strålande, vilket tyder på god hälsa; dess drag är välformade och det är fritt från både kroniska och akuta sjukdomar.

Ett sådant barn kan vara ditt barn. Du kan vara instrumentell i att forma ditt barns liv till ett perfekt mönster. För att göra detta måste du göra en praktisk tillämpning av vår nuvarande kunskap om hygien. Detta kräver inga komplicerade procedurer utan endast den enkla övervakningen av ditt barns kost och användningen av andra hälsoåtgärder. Den hygieniska vården av ditt barn kommer att återbetala dig mångfalt i den glädje du kommer att få från ditt arbete. När allt kommer omkring är moderns största skatt vanligtvis hennes barn, och de saker som görs för dem görs inte förgäves. Det finns inget litet eller obetydligt med skapandet och formandet av ett liv som presenterar det hygieniska idealet, fulländning av sinne och kropp.

KAPITEL 21

Att bygga skönhet

Måste du bygga hälsa

Den hygieniska vägen till skönhet i ansikte och figur

Vi har sett att de gamla grekerna var hängivna älskare av fysisk träning. De var också älskare av skönhet, och utan tvekan var en anledning till att de tränade sina kroppar så mycket som de gjorde att uppnå större skönhet. Det grekiska idealet var fulländning av sinne och kropp, och skönhet var en nödvändig del av en sådan fulländning. Grekerna var utan tvekan en långt vackrare ras än vi är. De kan ha strävat genom hela sina liv efter att duplicera de konstverk och skulpturer som var vanliga i det antika Grekland. Dessa verk var främst exempel på naturlig skönhet.

När den fysiska kulturen föll i vanrykte med medeltidens intåg, föll även skönheten till en låg standard. Periodens kristna förlöjligade ständigt skönhet. Allteftersom irrationell asketism vann makt, minskade skönhetens makt. Clemens av Alexandria uttryckte den medeltida ståndpunkten när han, angående kvinnan, förklarade: ”Låt henne vara helt täckt, såvida hon inte råkar vara hemma. – Ty den klädstilen är allvarlig och skyddar henne från att bli betraktad. Och hon kommer aldrig att falla som sätter blygsamhet och en sjal framför sitt ansikte; inte heller kommer hon att bjuda in en annan att falla i synd genom att blotta sitt ansikte.” Tertullianus

instämde med Clement i hans uttalande att ”Naturlig behagfullhet måste utplånas genom döljande och försummelse, då den är farlig för betraktarens blick.” Men inte ens detta dogma om total naturlig fördärvlighet förmådde få befolkningen att föredra fysisk vanställdhet framför naturlig skönhet. Längtan efter skönhet tycks vara ett instinktivt drag hos alla, ett drag som ingen mängd propaganda eller asketism kan utrota. Män kommer alltid att sträva efter att vinna vackra kvinnors kärlek och kvinnor kommer alltid att tjusas av stiliga mäns drag. Men skönhet förknippas med mer än kön. Under alla förhållanden är god form, behag och symmetri saker som bör beundras.

I Amerika liksom i de flesta andra civiliserade nationer är skönhet ganska sällsynt. Vare sig vi vill erkänna det eller ej, är endast en minoritet av vår befolkning verkligt vackra. Majoriteten har ansiktsvanställdheter av något slag, liksom missbildningar i resten av kroppen. Övervikt, undervikt, flintskallighet, fläckig hy, utskjutande magar, framåtlutad hållning, magra ben, överutvecklade bröst, underutvecklade bröst, ögonmissbildningar, tandmissbildningar och ansiktsuttryck som tyder på ohälsa – alla dessa är vanliga i civiliserade länder och alla förtar skönheten. Fullständig frihet från sådana defekter är nästan okänd.

Utöver skönhetens sällsynthet i första hand, har vi förekomsten av förtida åldrande som orsakar förstörelsen av den skönhet som tidigare kan ha funnits. En flicka i sena tonåren har omkring sig en viss friskhet och blomstring som snabbt försvinner under hennes senare år. Vid 30 års ålder är lystern borta från hennes kinder, glansen från hennes ögon. Det finns inte längre någon spänst i hennes steg, hennes tidigare vackra hår kan vara grånande, hennes tänder är ofta missfärgade eller så saknas många av dem. Kort sagt, mycket av hennes skönhet har gått förlorad. Skönhet äger endast ett kort liv i civiliserade nationer. Om den överlever 10 år efter att mognad har uppnåtts har den gjort det bra.

LÄR FRÅN DE PRIMITIVA.

Bland de primitiva raser som inte använder moderniserad mat behålls skönheten mycket längre. Dessutom är skönhetsstandarden hos den primitiva människan mycket högre än hos civiliserade grupper. De hälsosammaste primitiva, de som alltid har hållit sig till en kost av oprocessade livsmedel,

har i allmänhet få, om några, ansikts- eller kroppsdeformationer. De har vanligtvis inte hopknipna näsborrar, underdimensionerade eller överdimensionerade käkben, deformerade tandbågar, saknade tänder, skelning, underutvecklade kroppar och andra drag och egenskaper som tenderar att förtaga skönheten. Men detta gäller endast dem som inte använder raffinerade livsmedel. De primitiva folk som använder vitt bröd, vitt socker, polerat ris, kaffe, te och raffinerade spannmålsprodukter är precis lika mottagliga för deformationer som civiliserade raser.

De primitiva folkens erfarenheter bör lära oss en viktig läxa. De bör visa oss den stora betydelsen av att hålla sig till en korrekt kost om vi ska skapa skönhet. Fysisk vanställdhet är i själva verket en sjukdom, en sjukdom som är lätt att förebygga. Erfarenheterna från de hälsosammaste primitiva folken tyder också på att den tidiga förlusten av skönhet, som är vanlig bland civiliserade människor, kan förhindras. Hunza-folket i Indien är ett bra exempel på en ras som inte förlorar sin skönhet i tidig ålder. Följ den primitiva människans exempel om du vill bevara din skönhet. Lev ett hygieniskt liv och undvik civilisationens raffinerade livsmedel som du skulle undvika gift. Remineralisera och revitaminisera din kropp med ett överflöd av råa frukter, grönsaker och nötter.

Även om den skönhet du nu besitter lätt kan bevaras under en längre tid, kan föga göras för att avlägsna de deformationer som funnits sedan födseln. Plastikkirurgen är ofta till viss nytta, men även det arbete han kan utföra har stora begränsningar. Det är dock inte alla som är så kraftigt deformerade att det innebär allvarliga begränsningar i deras liv. De flesta människor besitter tillräckligt med ärvd skönhet för att leva nyttiga, lyckliga liv om de bara berikar den skönhet de faktiskt har. Detta förbättrar allas utseende. Kvinnan med perfekta drag har föga att erbjuda om hennes vitalitet är på en låg nivå och om hennes ögon visar effekterna av ohälsa. Å andra sidan kan kvinnan med något litet fysiskt fel vara mycket attraktiv om hon utstrålar superb hälsa, med klara gnistrande ögon, en slät, sammetslen hy och ett överflöd av vitalitet. Du kan göra mycket för ditt utseende om du bygger upp din hälsa. Du kan kanske lägga till något till den skönhet du redan besitter.

DINA BARNS SKÖNHET

Var inte bara bekymrad över din egen skönhet. Om du har barn, ge dem den mat som kommer att öka deras skönhet, och om du förväntar dig att bli far eller mor till barn i

framtiden alltid hålla sig till ett hygieniskt levnadssätt. Dina barn kommer att löpa mindre risk att få fysiska missbildningar om de besitter ett gott arv – det vill säga, om du bara lever ordentligt under åren före befruktning och födsel. Det är särskilt viktigt att ett korrekt levnadssätt antas under graviditeten, för under denna period har den mat som den blivande modern äter en stor inverkan på barnet. Även ett perfekt arv kommer att betyda föga om en kost bestående av livlösa livsmedel används under graviditeten. Naturligtvis föds i vissa fall spädbarn med relativt perfekta drag av föräldrar som lever på det mest ohygieniska sätt. Men varför lämna allt detta åt slumpen när du kan säkerställa födseln av vackra barn helt enkelt genom att lyda några enkla hygienregler? Och kom ihåg att dessa inkluderar mer än bara kostregler. Solbad är också viktigt eftersom det tillför vitamin D, vilket är särskilt välbehövligt för den gravida kvinnan.

HÅLL KOLL PÅ DIN VIKT

Förmodligen är en huvudorsak till brist på skönhet övervikt. Det är bokstavligen omöjligt att besitta någon större grad av skönhet om du har låtit tunga valkar av fett täcka din kropp. Den överviktiga personen är osund. Han är inte bara vanställd på grund av det överflödiga fettet, utan han misslyckas också med att utstråla en bild av god vitalitet på grund av sin försämrade hälsa. Han ser i allmänhet många år äldre ut än vad han egentligen är.

Om du nu är överviktig beror det på att du har ätit för mycket av fel sorts mat. Din läkare kan ha sagt till dig att det beror på körtelbrister, men kom ihåg att orsakerna till övervikt och dessa körtelbrister är likartade. Utan tvekan har många överviktiga personer körtelproblem, men dessa skapar inte viktöverskottet mer än vad viktöverskottet producerar körtelproblemen. Glöm körtelmediciner och droger av alla slag om du vill gå ner i vikt. Det är möjligt att du kan droga dig till en god figur, men du kan förstöra din hälsa genom att göra det. Det finns bara ett sätt att gå ner i vikt vetenskapligt och det är det hygieniska sättet.

Det är särskilt på modet bland läkare och vissa nutritionister att rekommendera lågkaloridieter för dem som är överviktiga. Patienterna får höra att de får äta vad de vill men att de ska hålla koll på sitt kaloriintag. De högkoncentrerade livsmedlen såsom kött, ägg, nötter, etc., är tillåtna om de inte höjer kaloriintaget över en viss siffra, vilken i allmänhet sätts till någonstans mellan 1 000 och 2 000.

kalorier per dag. Nu är det helt säkert att du kan gå ner i vikt med dessa kaloridieter, men du kommer att ha svårt att göra det, och det kommer att dröja länge innan din vikt är nere på önskad nivå. Det snabba sättet att gå ner i vikt innebär mycket mer än att bara hålla koll på dina kalorier. Det består i att eliminera alla proteinrika, kolhydratrika och fettrika livsmedel från din kost. Vad du behöver är en eliminationsdiet bestående av saftiga frukter och icke-stärkelsehaltiga grönsaker. Eller om du vill gå ner ännu snabbare, uteslut grönsakerna och ät endast saftiga frukter. Och medan du går på eliminationsdieten behöver du inte räkna dina kalorier, även om det är bra att äta för lite snarare än för mycket. Ju mindre man äter, desto snabbare blir viktminskningen. Den genomsnittliga överviktiga personen går ner från ett till tre pund i vikt per vecka med eliminationsdieten, och några går ner ännu mer än så.

Många kommer dock inte att vara nöjda med att bara gå ner några pund i veckan, och de måste fasta. Under fastan förloras vikten snabbare; vanligtvis försvinner ungefär ett pund om dagen. Inom en månad eller två kan många människor som bokstavligen är täckta av tunga valkar av fett uppnå en bra figur genom att fasta. Fasta är inte bara den snabbaste metoden för viktminskning; det är också en av de säkraste metoderna.

I varje viktminskningsplan är motion bra, men om den inte kombineras med andra åtgärder kan den vara av ringa värde. Människor har försökt motionera sig till en bra figur i åratal och många har faktiskt gått upp i vikt under försöken. Motion måste kombineras med rätt näring om den ska vara till nytta för viktminskning. En kombination av eliminationsdiet och motion är mycket effektiv.

Lika oönskat som ett överskott av hull är den brist på hull som finns hos den underviktiga personen. Den magra individen är inte vacker. För att vara vacker måste du ha din kroppsstomme täckt med fast, friskt hull. Du behöver inte fettvalkar; du behöver precis tillräckligt med hull för att täcka kroppsstommen så att den ger ett bra, hälsosamt utseende. Det finns inget som går upp mot att vara normal när det gäller vikten.

Den friska personens normalvikt får dock inte förväxlas med genomsnittspersonens vikt. De genomsnittliga individer som används för att fastställa vad som är en normalvikt är inte friska. Vi kan inte komma fram till vad som utgör en lämplig vikt genom att ta en grupp undernärda människor och beräkna genomsnittet av alla deras vikter. Så bry dig inte om vikttabeller när du bestämmer hur mycket du bör väga. Vad du vill ha är skönhet, en välformad

och välformad figur. Detta kan ligga långt under genomsnittsvikten för personer med din längd och ålder, eller så kan det vara långt över genomsnittet. Frågan om vikt är individuell och bör alltid betraktas som sådan. Det kan dock nämnas här att idealvikten oftare än inte tenderar att ligga under genomsnittet. Vi vet att den lägsta dödligheten finns bland dem som ligger 20 pund under genomsnittsvikten. Och bland friska djur finner vi i allmänhet att de inte har ett uns överflödig vikt på sina kroppar. Jakthunden och galopphästen är i sitt bästa skick när man kan räkna deras revben.

De konventionella metoderna för att gå upp i vikt innebär överätning och användning av många högkoncentrerade livsmedel, såsom grädde, olivolja, kött, nötter och ägg. Att denna metod ofta ger en viktökning behöver inte ifrågasättas. Men den producerar inte fast, friskt kött. Det är bättre att förbli smal än att överbelasta kroppen med ett överskott av proteinrik och kolhydratrik mat som producerar gott om fett. Det hygieniska sättet att gå upp i vikt är att först bygga upp hälsan. När du gör detta kommer din vikt att sköta sig själv.

Det första du måste göra om du är mager och underutvecklad är att fasta. Detta kan låta ologiskt till en början, men det är det enda verkligt vetenskapliga att göra. För att kunna tillgodogöra dig din mat på ett effektivt sätt behöver du en ren grund att arbeta utifrån. Du kan uppnå detta genom fasta. All god mat i världen hjälper dig inte om du inte kan assimilera den, och de flesta underviktiga människor assimilerar inte sin mat väl. Många som inte har kunnat gå upp ett pund på flera år har, efter en fasta, gått upp i vikt snabbt tills de var välutvecklade.

Den okokta kosten bör användas i alla fall. Den bör innehålla rikliga mängder gröna bladgrönsaker, nötter, nötmjölk och gelékokosnötter (om de sistnämnda går att få tag på) utöver basfrukterna. Kombinerat med kosten bör ett omfattande träningsprogram genomföras. Tyngdlyftning rekommenderas särskilt som ett medel för att lägga friskt kött på den smala kroppen. Det är kanske den bästa kroppsutvecklare som finns. Solbad är också av stort värde; faktum är att det ensamt ofta har varit ansvarigt för märkbara viktökningar hos underviktiga patienter. Kombinationen av fasta, naturlig kost, motion och solbad är dock nödvändig för snabbast möjliga resultat.

KOSMETIKA

Med din hälsa uppbyggd till en hög nivå, med din besittning av ett överflöd av vitalitet, och din figur precis rätt – inte för tung och inte för lätt – kommer du att besitta den högsta graden av skönhet. Sedan kommer frågan om kosmetika. Du kommer att behöva bestämma dig för om du ska använda de talrika konstgjorda skönhetshjälpmedel som förkunnas vitt och brett, av både annonsörer och skönhetsexperter, som oumbärliga för det mest tilltalande utseendet.

Av de miljarder dollar som årligen spenderas på kosmetika och skönhetsbehandlingar i USA, spenderas många miljoner på preparat som är skadliga, irriterande och i många fall giftiga. Lotioner, krämer och hårfärgningsmedel innehåller ofta dödliga gifter som arsenik och bly samt många irriterande ämnen, inklusive sublimat, salicylsyra och karbolsyra. Arsenik, bly och vismut är vanliga ingredienser i många ansiktspuder. Sublimat finns ofta i lotioner mot födelsemärken och fräknar.

Nuvarande federala lagar förbjuder inte användningen av gifter i kosmetika. Federal Trade Commission stoppar ofta tillverkare från att marknadsföra sina giftiga produkter som ”säkra”, men det är så långt det sträcker sig. Den har ingen jurisdiktion över försäljningen av kosmetika. Ett föreläggande från Trade Commission är helt enkelt ett incitament för reklamskribenter att uppfinna en rad poetiska fraser som betyder ”säker” vilka inte omfattas av lagen.

Hårfärgningsmedel hör till de värsta syndarna inom kosmetikaområdet. Smart reklam har gett allmänheten intrycket att dessa produkter är helt säkra. Till exempel kan tillverkaren vars produkt endast innehåller giftigt blyacetat skryta med att den är fri från silvernitrat och parafenylendiamin. Tillverkaren kan stoltsera med att den är fri från bly, svavel och silver. Reklamskribenten kan alltid uttänka de mest effektiva sätten att vilseleda skönhetssökarna, och samtidigt hålla sig utom räckhåll för lagens klumpiga fingrar.

Det kan sägas att gifterna i kosmetika inte absorberas av kroppen, men fakta stöder inte detta. Medicinska journaler visar tydligt att de mest allvarliga toxiska symtomen, inklusive blindhet, buksmärtor, kräkningar, illamående, smärta bakom bröstbenet, håravfall och ansiktssvullnad följt av vanprydnad har orsakats av användning av olika kosmetika. Naturligtvis uppstår inte dessa symtom alltid; deras närvaro är undantaget snarare än regeln. De flesta människor absorberar gifterna mycket långsamt, så långsamt faktiskt, att de aldrig inser att de blir

förgiftad. De patologiska symtomen kräver år av gradvis utveckling. När det stadium nås där de kan upptäckas genom diagnos, tillskrivs de bakterier, imaginära virus eller någon okänd orsak.

Det finns naturligtvis vissa märken av ansiktskräm, puder och andra kosmetika som inte innehåller några giftiga ämnen. Preparaten från Elizabeth Arden, Helena Rubinstein och Dorothy Gray, tillsammans med de som finns i hälsokostbutiker, är mest sannolika att vara sammansatta av säkra ingredienser, även om inget generellt godkännande av dem kan ges. De är i bästa fall ofarliga; deras förmodade hygieniska och helande värden är rent imaginära.

Användningen eller icke-användningen av giftfria kosmetika kan inte avgöras av det hygieniska systemet. Huruvida kosmetika såsom läppstift, puder, rouge och mascara bidrar till skönhet är en ren smaksak och utvecklas utifrån sedvänjor och traditioner hos ett givet folk vid en given tidpunkt. Den gren av estetiken som sysslar med kosmetika är inte en vetenskap, utan snarare en produkt av reklam och konventioner.

Det kan dock tilläggas att ingen mängd externa behandlingar eller applikationer kan göra de kvinnor vackra vars ohälsa har försämrat utseendet på ögon, hår, hud, tänder och figur. Till och med amerikanen, som har lärt sig att uppskatta målade ansikten, talar med poetisk förtjusning om den oöverträffade skönheten hos de polynesiska kvinnorna med deras helt rena ansikten. Om det finns ett behov av kosmetika, minskar det förvisso i takt med att graden av naturlig skönhet ökar. Den moderna skönhetssalongen kan inte erbjuda något substitut för den skönhet som kommer från god hälsa. Den kan endast berika denna skönhet i enlighet med dagens populära smak.

Den nyare kunskapen om hygien ger människor möjligheter till skönhet som de aldrig haft tidigare. Den tillåter skapandet av ett släkte vars normala ägodel är verklig skönhet. I ditt eget fall betyder det mycket. Genom att leva ett hygieniskt liv kan du förbättra ditt eget utseende; du kan bli mer attraktiv än du någonsin har varit. Sann skönhet kommer inifrån; den bestäms till stor del av kroppens kemi. Det är det grundläggande man måste komma ihåg.

I sista hand måste vi betrakta skönhet, hälsa och ungdom som nära besläktade. I den utsträckning du bevarar den ena bevarar du också de andra. Den okokta fruktarianen

kost, solsken, motion, frisk luft, fasta vid behov, och avhållsamhet från droger, vacciner, serum och andra toxiner—dessa är de främsta kraven i ditt försök att bevara din ungdom, hälsa och skönhet så länge du kan. Det hygieniska levnadssättet kommer att tillåta dig att vara frisk och lycklig på din ålderdom. Det kommer att ge dig en stark, välformad kropp, fri från sjukdomar, även när du närmar dig det ordspråksmässiga sjuttioårsstrecket. Du kommer att förändras lite till utseendet allt eftersom åren går, men du behöver aldrig bli så svag och skröplig att du har förlorat all din naturliga skönhet. Det hygieniska systemet erbjuder dig det närmaste möjliga närmandet till ungdomens källa, den enda livsstilen som en gång för alla kan avlägsna senilitetens härjningar.

Du har en av två vägar att följa. Den ena leder till sjukdom, tidig senilitet och tidig förlust av skönhet. Den andra leder till superb hälsa, ett långt liv, en förlängd ungdomsperiod och en högre grad av skönhet. Vilken väljer du? På ditt beslut vilar ditt livs framtida gång.

KAPITEL 22

Eugenik och den vita rasens överlevnad

av Ben Klassen, P.M.

CHURCH OF THE CREATOR anser det vara oerhört viktigt att om vi vill att framtidens vita ras ska vara mer hälsosam, lycklig och intelligent, så måste vi också se till vår genetiska hälsa. Om vi vill ha friskare barn (och vuxna) måste vi stoppa aveln och spridningen av genetiskt sjuka vrak. Vi vet alla att lika föder lika, och drägg föder drägg. Nu kanske friska, vackra och intelligenta föräldrar inte alltid reproducerar barn som är exakta kopior av dem själva, men enligt sannolikhetslagarna kommer de att få barn som liknar dem själva, vissa till och med överlägsna, vissa inte. På samma sätt kommer idioter, missanpassade, mentala och fysiska krymplingar, de genetiskt sjuka, att reproducera fler av sin tragiska sort för att plåga inte bara det nuvarande samhället, utan även framtida generationer.

Tyvärr, som jag har påpekat i WHITE MAN'S BIBLE (och även i NATURE'S ETERNAL RELIGION), är dagens samhälle så inrättat och strukturerat att de underlägsna uppmuntras att vida föröka sig mer än de överlägsna, och ler-raserna att vida föröka sig mer än den vita rasen. Det judiska maktetablissemanget vill ha det så, och gör allt i sin avsevärda makt för att få det att hända. (Se kapitel 26, 27, 28 och 41 i The WHITE MAN'S BIBLE). Under tidigare århundraden (innan välfärd och subventionering blev de monster de är idag) fanns det en naturlig spärr mot de underlägsnas spridning. Även om de kunde föröka sig, begränsades deras spridning strikt av deras oförmåga att föda sig själva. Som ett resultat ökade till exempel negrerna i Afrika aldrig sitt antal under tusentals år. Denna degenererade svarta befolkning på den afrikanska kontinenten stabiliserades på svältnivå och stannade där. Förmågan (eller oförmågan) att producera mat var den begränsande spärren. Fram till den vita mannens ankomst förändrades deras antal mycket lite, och för en enorm kontinent som var fantastiskt rik på naturresurser försörjde den en relativt liten befolkning. Dessutom levde den befolkningen, med våra mått mätt, ständigt i yttersta fattigdom med svältens spöke ständigt lurande i landet.

Den vita rasens framsteg inom teknologi förändrade allt detta, både hemma och utomlands. Med nya uppfinningar skapade av den vita mannens geni kunde en enda bonde nu föda 50 familjer, medan han för några århundraden sedan kunde föda kanske högst två.

Nu är vi alla stolta över den vita mannens geni och den mängd fantastiska uppfinningar som hans kreativa sinne har frambringat. Vi är stolta över sådana genier som Leonardo da Vinci, som var långt före sin tid; över Edison som ägnade större delen av sitt vuxna liv åt att producera hundratals uppfinningar; över James Watt, som producerade den första ångmaskinen; över Henry Ford som revolutionerade tillverkningstekniken och satte Amerika på hjul; över Robert Fulton som byggde den första fungerande ångbåten; över Robert McCormick som producerade den första hästdragna skördemaskinen och därigenom tredubblade produktiviteten för den genomsnittliga spannmålsbonden. Vi är stolta över Daimler, Diesel, Marconi, Morse, Bell och hundratals, ja, tusentals genier som har bidragit enormt till vår civilisations och kulturs framsteg.

Den enda avgörande iakttagelsen om alla dessa genier är att de var vita — medlemmar av naturens elit — den vita rasen.

Som jag har konstaterat i de inledande sidorna av denna bok, är det underliggande målet för vår fyrdimensionella religion, KREATIVITET, ett Sundt Sinne i en Sund Kropp i ett Sundt Samhälle i en Sund Miljö. För att vi ska kunna leva ett lyckligt, hälsosamt och produktivt liv räcker det inte med att sträva efter fysisk hälsa. I vilket fall som helst är även fysisk hälsa omöjlig om någon av de andra tre faktorerna saknas.

Du kan inte eftersträva hälsa och lycka om ditt mentala tillstånd är rubbat. Du kan inte förbli frisk eller lycklig länge om samhället du lever i befinner sig i upplopp och kaos. Till exempel, hur länge skulle en frisk, intelligent vit familj överleva om den bodde mitt i Harlem? Inte länge. Den skulle bli rånad, attackerad och snart mördad av de oregerliga svarta djuren som omger den. Antag att sådana förhållanden spred sig över hela landet tills vi hade vägg-till-vägg-niggers. Hur länge skulle vita familjer kunna överleva under sådana förhållanden? Och slutligen är det miljön. Hur kan någon framgångsrikt eftersträva ett Hälsosamt Leverne om vår luft, vårt vatten, och ja, den överväldigande delen av vår mat är förorenad med giftiga kemikalier?

Svaret är att ingen kan överleva under sådana förhållanden, än mindre leva i fred, hälsa och lycka, såvida inte och förrän alla fyra av dessa grunder i vår religiösa bekännelse är i ordning. Inom KREATIVITET betonar vi den TOTALA LÖSNINGEN – hela paketet. Vi slösar inte vår tid på att pyssla med trivialiteter eller att kritisera effekter. Vi går efter de grundläggande orsakerna och söker sedan korrigera orsaken, inte jaga efter effekter.

Inom KREATIVITET tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA BEKÄNNELSEN.

I denna bok har vi hittills ganska grundligt täckt tre av de viktigaste aspekterna av våra fyra dimensioner. Vi har täckt förutsättningarna för mental hälsa (ett Sundt Sinne), medlen för att uppnå och bibehålla överlägsen fysisk hälsa (en Sund Kropp) och vad vi måste göra för att upprätthålla en ren och livskraftig miljö, även om detta sista problem behandlas mycket mer ingående i DEN VITE MANNENS BIBEL (kapitel 13, 14 och 15). I både NATURENS EVIGA RELIGION och DEN VITE MANNENS BIBEL behandlar vi utförligt strukturering en och uppbyggnaden av ett Sundt Samhälle. Så många kapitel ägnas åt detta i båda böckerna att vi inte ens kommer att separera dem här.

* * *

Vad vi vill betona i detta sista kapitel i denna bok är något som väldigt få böcker om hälsa överhuvudtaget vågar nämna — och det är punkt nr 14 i SALUBRIOUS LIVING (HÄLSOSAMT LEVERNE), nämligen ämnet eugenik. Utan en medveten förståelse för och efterlevnad av dess lagar; om vi inte är hängivna det outtröttliga utövandet av dess principer, bryts allt annat så småningom ner och slutar för den vita rasen i en tragisk katastrof av gigantiska proportioner.

Vad menar vi med eugenik? I grund och botten betyder det rasmässig hälsa. Alla arter i naturen utövar det instinktivt. Alla arter, oavsett om det är en hjord bufflar, eller hjortar, eller karibuer, eller en flock ankor, gör i princip två saker för att hålla hjordens eller flockens genetik frisk: (a) Det sker en kontinuerlig gallring av de olämpliga för att förbättra den genetiska kvaliteten hos hjorden eller flocken (den bäst lämpades överlevnad), och (b) de korsar sig inte med en annan liknande art, oavsett hur nära besläktad den arten än må vara.

Låt oss först undersöka processen med att "gallra hjorden". Naturen driver ständigt varje art att uppgradera sig själv så att den är bättre rustad att möta konkurrensen i den hårda kampen för överlevnad. Naturen ser inte nödvändigtvis en art som mer önskvärd än en annan, oavsett om det är en haj, eller en katt, eller en hjort eller en örn. För naturen finns inga favoriter. Var och en är utrustad med vissa egenskaper, vissa verktyg, vissa fördelar och nackdelar för sin egen överlevnad och expansion. Hur väl varje varelse använder dessa egenskaper är upp till dess eget gottfinnande i den hårda kampen för överlevnad.

Naturen är skoningslös i tillämpningen av sina lagar. Den är helt likgiltig inför vilken individ som överlever, eller vilken art som överlever. Naturen straffar med utrotning de arter som, trots att de var lämpligt utrustade, inte var tillräckligt livskraftiga, eller för tröga i kampen för överlevnad på denna planets yta. När vi ser tillbaka på den geologiska och biologiska historien finner vi att sådana varelser som dronten och dinosarien nu är utdöda, liksom miljontals andra arter som nu är inbäddade i forntida klippor som inget annat än fossiler.

Därför gäller för varje art att antingen skärpa sig eller försvinna, som ordspråket säger. De arter som fortfarande finns kvar utövar kraftfullt eugenik instinktivt och är föremål för talrika gallringsmetoder. Till exempel, i en hjord av bufflar, kommer en deformerad kalv vanligtvis att stångas till döds av andra kalvar, eller till och med vuxna bufflar. För de blödande hjärtana i den nuvarande liberala generationen kan detta verka grymt. Men fak-

faktiskt gör de stångande kalvarna hjorden en stor tjänst. Genom att gallra ut de missanpassade förhindrar de dem från att växa upp och föra vidare sina defekta gener till hjordens genpool. De förhindrar spridningen av deformerade och lemlästade bufflar i framtidens hjord och därmed dess degeneration och slutliga utrotning.

Ett antal rovdjur, såsom vargar, prärievargar eller pumor som kan smyga i hjordens utkanter, hjälper till i denna gallringsprocess. Även de bidrar oerhört till hjordens hälsa och är direkt involverade inte bara i rovdjurens överlevnad, utan också i buffelhjordens överlevnad. Genom att attackera och fälla de långsamma, de sjukliga, de tröga och de svaga gallrar de ut de genetiskt oönskade och håller därigenom hjorden livskraftig och sund och mer kapabel att möta överlevnadens utmaningar.

Nu kommer vi till punkt (b) i eugenikens process, nämligen att hålla arten ren. Precis som naturen ser med ogillande på krymplingar och missanpassade och skoningslöst straffar dem med utrotning, så ser naturen också med ogillande på bastardisering av arten, vilken art det än vara må, vare sig det är djur, fågel eller människa.

När jag var barn växte jag upp på en gård i Saskatchewan. Några hundra meter nedanför vår lada fanns ett kärr, ungefär en engelsk mil långt, och jag tillbringade många lyckliga sommardagar med att åka flotte på det.

Nu råkade detta kärr vara en favoritplats för häckning för många arter av vilda änder som flög norrut under sommaren för att föröka sig och föra in nästa generation. Bland dessa hade jag möjlighet att observera många olika arter av änder – stjärtänder, krickor, brunänder, gräsänder, sothöns, smådoppingar och andra som jag inte kunde identifiera. Det finns en övertygande läxa jag lärde mig från alla dessa olika arter och det är detta: Trots att de alla tillhörde andfamiljen parade sig varje underart endast med sin egen, stjärtänder med stjärtänder, brunänder med brunänder, krickor med krickor, osv. Aldrig korsade de sig, aldrig förekom det någon rasblandning trots det faktum att de alla var änder och trots det faktum att de alla häckade i samma damm. Naturen hatar bastarder. Medan tama djur (som alltför länge har vägledts av, och varit beroende av sina mänskliga herrar) för länge sedan har förlorat sin identitet och instinkterna hos en ren art, har vildmarkens varelser inte gjort det och kommer troget att följa naturens lagar. Jag upprepar – naturen hatar bastarder. Naturen ser med ogillande på rasblandning och förpassar den skoningslöst till evolutionens skrothög.

de arter som arrogant skulle kränka hennes lagar.

Vi kommer nu till den mänskliga arten och fokuserar särskild uppmärksamhet på den vita rasen, vars välfärd CREATIVITY uteslutande och enbart sysselsätter sig med. Efter att ha lagt fram målen och syftena för Creativity i det första kapitlet av WHITE MAN'S BIBLE fastställer vi en orubblig princip i det andra kapitlet, nämligen att vi i grunden är intresserade av den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Allt vi säger, varje åsikt vi uttrycker, är genom den vita rasens ögon. Den vita rasen är den högsta måttstocken med vilken vi mäter alla ting. Varför? Eftersom vi ÄR den vita rasen och Naturen pålägger oss samma krav och samma lagar som på varje annan varelse — och det är: SE TILL DIN EGEN ARTS ÖVERLEVNAD OCH VÄLFÄRD.

Naturen har dock gjort mer än så för den vita rasen. Faktum är att det är på den vita rasen som hon har slösat sina mest generösa gåvor. På ingen annan varelse under alla de miljarder år som liv har existerat på denna jord har Naturen så generöst delat ut så mycket INTELLIGENS, KREATIVITET och PRODUKTIVITET SOM HON HAR PÅ den vita rasen under bara det sista ögonblicket av geologisk tid. Ingen annan varelse har innehaft en sådan dominans, en sådan exklusivitet, så mycket kontroll över sin egen miljö och andra varelsers öde som den vita rasen har i modern tid. Utan tvekan har Naturen i den vita rasen frambringat sin högsta varelse, sin elit, utan ens några nära rivaler.

Som med alla andra varelser har Naturen tydligt sagt till oss, den vita rasen, följande: ”Vad ni gör med era gåvor och talanger är helt upp till er. Huruvida ni överlever eller inte som art är också helt upp till er. Om ni slösar bort eller missbrukar dessa dyrbara gåvor jag har gett er, är även det upp till er. Men jag kan lova er detta: Om ni inte använder dessa ovanliga egenskaper och fördelar för er egen överlevnad och uppgradering, kommer jag att förvisa även er till evolutionens skrothög. Det är upp till er. Jag är fullständigt likgiltig inför om ni överlever eller inte.”

Det tragiska historiska faktumet i detta sista kvartal av nittonhundratalet är att den vita rasen inte använder sina dyrbara gåvor, sina häpnadsväckande fördelar, sin unika intelligens, för sina egna bästa intressen.

Medan det inte finns någon varelse i den geologiska historien som vi känner till som någonsin var dum nog att säga till en underlägsen

art: ”Eftersom ni är svaga, dumma och tröga, kommer vi att subventionera er. Eftersom ni har det svårt, kommer vi att hålla tillbaka vår egen art, vi kommer att avleda vår mat, arbetskraft och talanger från vårt slag till ert så att ni kan föröka er och tränga ut oss från jordens yta. Vi kommer till och med att gå längre. Vi är så vansinnigt generösa att vi kommer att blanda våra gener med era för att hjälpa till att uppgradera era, även om detta kommer att innebära vår egen utrotning.”

Nej, i detta avseende har ingen varelse någonsin intagit en så dum hållning som den vita rasen har gjort. Den må vara den mest kreativa, den mest intelligenta varelsen inom teknologi, vetenskap, litteratur, konst och många andra verksamhetsfält som utgör civilisationen — men när det gäller att se till sin egen överlevnad, sin egen uppgradering av sin art, att bevara sin egen genetiska hälsa, till erkännandet av sina naturliga fiender — i alla dessa mest vitala aspekter har den vita rasen mest flagrant trotsat alla naturens lagar och är dummare än den enkla sothöna jag observerade på vårt kärr i Kanada. Och för denna flagranta överträdelse börjar den vita rasen betala dyrt. Om den inte snart ändrar sin kurs, kommer naturen att utkräva sitt slutgiltiga straff på den vita rasen — utrotning.

Detta är lika säkert som utrotningen av dronten och dinosauriens, och denna process brakar omkring våra öron med en förbluffande hastighet. Faktum är att när vi ser på den miljontals år långa överlevnadsperioden för andra arter, kan den vita rasen ha en av de kortaste varaktigheterna i den biologiska historien.

Det är inte mitt mål här att rekapitulera grunderna i eugenik. Detta har jag redan behandlat i *The WHITE MAN'S BIBLE* och behöver inte upprepas här. Målet med denna bok är tvåfaldigt: (a) att lägga fram ett program för superb hälsa och (b) att göra varje medlem av den vita rasen djupt medveten om det faktum att en trosbekännelse, ett program och en religion existerar som tjänar HELA människan, HELA samhället och HELA miljön för att vi ska kunna bygga en bättre värld, ett bättre samhälle, en bättre ras och en friskare, lyckligare och mer kapabel individ.

Resten av trosbekännelsen finner ni i våra två grundböcker, *NATURE'S ETERNAL RELIGION* och *The WHITE MAN'S BIBLE*. Läs dem, studera dem och läs dem igen. Gå sedan till verket — distribuera dem, sprid ordet och hjälp till att bygga en bättre värld. Hjälp till att åstadkomma den största välsignelse som någonsin uttänkts för mänskligheten i hela dess tumultartade historia:

ETT FRISKT SINNE i en FRISK KROPP i ett
FRISKT SAMHÄLLE i en FRISK MILJÖ.

DEN VITA MANNENS BIBEL

Av BEN KLASSEN, Pontifex Maximus

Denna monumentala bok, tillsammans med NATURENS EVIGA RELIGION (publicerad 1973), fullbordar läggandet av grunden för den vita mannens religiösa rörelse — KREATIVITET.

KREATIVITET

Är den vita rasens religion

Den Vita Mannens Bibel, publicerad 1981, består av 451 sidor, 73 kapitel, och innehåller följande:

* Mål för framtidens värld ur den vita mannens perspektiv.
* Nio kapitel om hälsosamt leverne — hur man återfår superhälsa och behåller den.
* Naturlig mat och korrekt diet.
* Ekologisk odling.
* Återställande av en ren miljö.
* Återställande av den vita mannens kontroll över sitt eget öde — inom religion, regering, utbildning, kultur och mycket mer.
* Genetik — hur man renar och skyddar den vita rasens genpool.
* Hur man stoppar den rasliga föroreningen av Amerika och faktiskt vänder processen.
* Mycket, mycket mer.

Denna bok fastställer i själva verket:

* En kraftfull religiös trosbekännelse och ett program för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.
* VÅRT FYRADIMENSIONELLA PROGRAM: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.
* Det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den ultimata trosbekännelsen baserad på naturens eviga lagar.

BESTÄLLNINGSFORMULÄR

Church of the Creator, Inc.
P.O. Box 5908
Lighthouse Point, Florida 33064

1 exemplar 8,00
8 exemplar 25,00
50 exemplar 120,00

Mina herrar, bifogat är $ ____ Vänligen skicka mig ____ exemplar av DEN VITA MANNENS BIBEL portofritt.

Namn _____ Gata _____

Stad _____ Stat _____ Postnummer _____

☐ SPECIALERBJUDANDE: $10,00 för 1 exemplar av Naturens Eviga Religion PLUS 1 exemplar av Den Vita Mannens Bibel (SE BAKSIDA)

ÖVERLEVNAD

Vi talar om överlevnaden för

Den Vita Rasen!

NATURENS HÖGSTA OCH FINASTE PRESTATION

VISSTE DU ATT:

* I *1920 var den Vita Rasen i numerärt underläge med endast 2 mot 1?*
* *IDAG är den i numerärt underläge med 12 mot 1 gentemot världens ler-raser?*
* *Det judiska Förenta Nationerna (skadeglatt) förutspår att vi i nästa generation kommer att uppslukas av ett hav av ler-raser till förhållandet 49 mot 1?*
* *Den Vita Rasen är en utrotningshotad art på en snabb utförsbacke mot utplåning?*
* *Den världsomspännande judiska konspirationen accelererar rasande den processen med sitt djävulska program för att bastardisera den Vita Rasen? Hur mycket BRYR DU DIG?*

Äntligen har den Vita Rasen en egen religion! **Vi har svaret i boken**

NATURENS EVIGA RELIGION

508 sidor 49 kapitel

Av **Ben Klassen**, *Pontifex Maximus*

* En ny TROBEKÄNNELSE för den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg.
* Baserad på historiens erfarenhet, på logik, sunt förnuft och på naturens eviga lagar.
* VI HAR DET ULTIMATA programmet för att förena och organisera den Vita Rasen på världsomspännande basis.
* Inte baserad på myter, sagor, spökerier, vidskeplighet eller "paj i himlen när du dör".
* Kärnan i vår trobekännelse är "Vad är bäst för den Vita Rasen?"
* Avslöjar det judiska programmet av bedrägeri, användning av religion, propaganda, finans och krig för att förstöra den Vita Rasen.

Detta är DEN VITA MÄNNISKANS RELIGION för ÖVERLEVNAD och TRIUMF

Beställ ditt exemplar av NATURENS EVIGA RELIGION idag — 508 sidor

Vi måste få ut 10 miljoner exemplar av våra biblar i händerna på våra vita raskamrater — GÖR DIN DEL!

BESTÄLLNINGSFORMULÄR

Church of the Creator, Inc.
P.O. Box 5908
Lighthouse Point, Fla. 33064

1 exemplar 8.00
8 exemplar 25.00
32 exemplar 65.00

Mina herrar, bifogat är $ _____ Vänligen skicka mig _____ exemplar av NATURENS EVIGA RELIGION porto betalt.

Namn _____ Gata _____

Stad _____ Stat _____ Postnr _____

☐ SPECIALERBJUDANDE: $10.00 för 1 ex av Nature's Eternal Religion PLUS 1 ex av White Man's Bible **SE BAKSIDAN!**

KORREKT MATKOMBINERING

MONOTROFISK MÅLTID - ETT LIVSMEDEL PER MÅLTID ÄR IDEALET

FRUKTER

(söta)

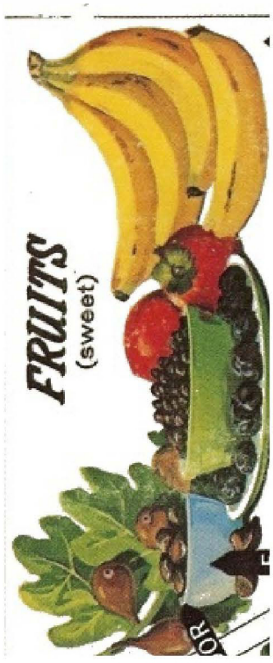

DÅLIG

FRUKTER

(halvsura)

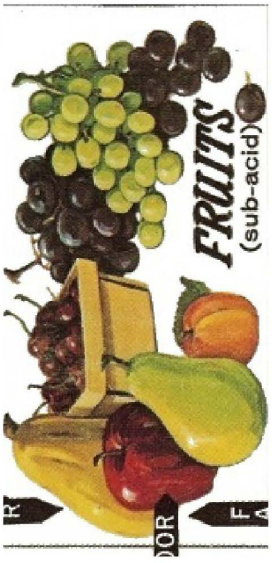

DÅLIG

PROTEINER

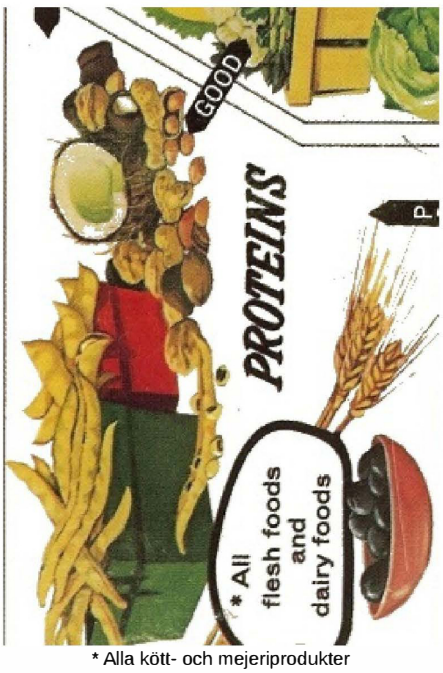

* Alla kött- och mejeriprodukter

BRA

GRÖNA GRÖNSAKER

BRA

** DESSA ÄMNEN REKOMMENDERAS INTE MEN ÄR INKLUDERADE FÖR TYDLIGHETENS SKULL*

AVOKADO — KOMBINERAS VÄL MED ALL MAT UTOM PROTEINER OCH MELONER

TOMATER — KAN ÄTAS TILLSAMMANS MED ICKE-STÄRKELSEHALTIGA GRÖNSAKER OCH PROTEIN

MELONER — ÄT DEM ENSAMMA ELLER LÅT DEM VARA

EXPANDERANDE KREATIVITET

en idé vars tid är inne

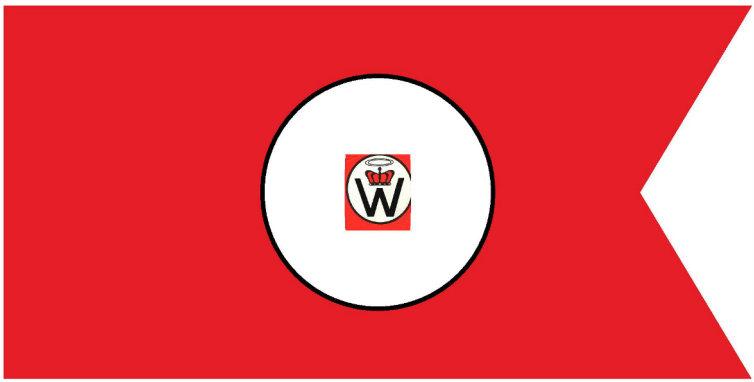

EN KRAFTFULL RELIGIÖS TROSBEKÄNNELSE TILLÄGNAD ÖVERLEVNADEN, EXPANSIONEN OCH FRÄMJANDET AV NATURENS FRÄMSTA.

BEN KLASSEN, P.M.
Grundare, Church of the Creator

EXPANDING CREATIVITY

en idé vars tid är inne

Bestående av de första
12 numren av Racial Loyalty

av

BEN KLASSEN, P.M.
Grundare, Church of the Creator

Publicerad av
THE CHURCH OF THE CREATOR
P.O. Box 400
Otto, North Carolina, 28763

Tillägnad den yngre generationen av Naturens Främsta. Det är i era händer vi kastar facklan. Det är ni som kommer att bära den oerhörda bördan, men också skörda äran av att utkämpa striden för er ras överlevnad, och för själva civilisationen.

Det talade ordet förgår, men det skrivna ordet består.

© 1985 av Ben Klassen

Innehållsförteckning

NUMMER 1

A. Creativity. En idé vars tid är inne. Äntligen en meningsfull, omfattande rasreligion för den vita rasen 16

B. Vit rasmässig laganda. Att lösa konflikten mellan idén om otyglad frihet å ena sidan, och ansvar och plikt å den andra 20

C. Punkteringssyndromet. Vi Creators tar fram lösningar och svar, snarare än att bara återvinna problemet i oändlighet 29

D. Den kristna versionen av en lösning. Ett brev med "goda råd" från en kristen och vårt svar på det 33

NUMMER 2

A. Ett amerikanskt fenomen. Creativity stadigt rotat i amerikansk jord och tradition; inte en utländsk import 35

B. Vad vår logotyp står för 41

NUMMER 3

A. Efter 65 år. Det judiska angreppet rasar vidare. Våld mot vår kyrka 42

B. Vi kommer inte att kompromissa. Vår position förblir fast 47

C. Sex blinda män och elefanten. Creativity lägger hela bilden på plats 50

NUMMER 4

A. Grundläggande skillnader. Hur Creativity skiljer sig från Hitlers nationalsocialism. Åtta punkter klargjorda 56

B. Vi är inte ateister, vi är Creators. Vi avvisar de kristnas nedsättande glåpord och tar en positiv ställning på våra egna villkor 68

C. En skola för begåvade pojkar. Början på ett stort steg framåt för Creativity 73

D. Fastställande av ett format för kontinuiteten i Church of the Creator. Procedurer för överlämning av ledarskap 75

UTGÅVA NR. 5

A. Vårt största behov. 78
Var börjar vi? Att bygga en fast grund för vår vita rasrörelse.

B. Vad sägs om en Amors hörna? 83

C. Skola för begåvade pojkar. 84
Vi behöver ditt stöd.

D. Kom ut ur garderoben, vite man! 85
Din fruktan för juden är högst paranoid.

UTGÅVA NR. 6

A. Självpåtaget handikapp. 89
Den idiotiska omöjligheten i att vara en judebekämpare och kristen på samma gång.

B. Hur man stjäl skottkärror och andra värdesaker. 97
Hur juden stjäl vår mest dyrbara skatt — vårt genetiska arv.

C. Creativity-skola för begåvade pojkar. 100
En historisk början.

D. En analys av Hitlers råd. 101
Hur det tillämpas på vår egen Creativity-rörelse.

UTGÅVA NR. 7

A. Fiktiva koncept. 109
Världen styrs av listigt implanterade lögner och falska idéer. Få människor är medvetna om dem, och de flesta accepterar dem dumt nog utan frågor.

B. Vad vi kan lära oss av tidernas främsta organisatör. 116
En analys av Hitlers kapitel IX (Bok II) ”Propaganda och organisation” och hur vi kan tillämpa hans råd på vår egen organisation.

UTGÅVA NR. 8

A. Den falska stridslisten. 120
Den judiska kopplingen. En förrädisk strategi för att snärja de naiva och lättlurade. Tidernas främsta smygare har utvecklat det till ett dödligt spel.

B. Troligen inte ett ”Vem”. 139
En granskning av den löjliga idén att universum måste vara skapat och styrt av en uppsättning spöken eller andar formade som MÄNNISKOR.

C. Har du några sällsynta, gamla böcker? 146

D. Cupids hörna. Några grundregler 147

UTGÅVA NR. 9

A. Vi är inte hjälplösa. Den vita rasen använder inte ens 1 procent av sina enorma resurser. Rätt organiserad och tagen i anspråk är vår potential bortom all jämförelse. Låt oss använda våra muskler 148

B. Dagen efter. Vad handlar julen egentligen om? 158

C. Varför behovet av skolan för begåvade pojkar är av yttersta vikt 164

UTGÅVA NR. 10

A. Sökandet efter den store främjaren. Han finns där ute. Det är vår uppgift att finna honom. Vi skall segra 165

B. Ett polyglott sinne och ett polyglott samhälle. Vem behöver dem? En rannsakande analys av behovet för den vita rasen att polarisera kring sin egen rasreligion. Den förlamande effekten av kristendomen som det främsta hindret för den vita rasen att komma till rätta med verkligheten 172

C. Skolan för begåvade pojkar. Varför behovet är brådskande 184

D. Handbok för vigda präster. Hur man organiserar en egen kyrkogrupp 189

E. Varje skapare en vördnadsvärd. Fördelarna med att bli en vigd präst i Skaparens kyrka 196

F. Jag är ärad (tror jag). Klassen listad i den judiska handboken över mest hatade fiender 201

UTGÅVA NR. 11

A. Hur du använder din rikedom effektivt. Att få ut det mesta av våra resurser, som är enorma. Följ din dröm 203

B. Om det fungerar, gör då detsamma 212

C. Lärdomar från Egypten tillämpade på nutiden. Författarens rapport från en nyligen företagen resa till det forntida landet 214

UTGÅVA NR. 12

A. En rapport från dagens Egypten. Den andra delen av rapporten om Egypten
227

B. Den fina konsten att fatta beslut. Vare sig vi vill det eller inte, måste beslut fattas ständigt. Att bli en expert på konsten
245

C. Gör något meningsfullt för den vita rasen. Bli en ordinerad präst i Church of the Creator. Organisera din egen kyrkogrupp
253

FÖRORD

The Church Of The Creator grundades 1973 i och med publiceringen av NATURE'S ETERNAL RELIGION. Denna första bok fastställde vår religions trosbekännelse och program, CREATIVITY, och lade fram dess grundläggande mål och principer. Sedan dess har ytterligare två BÖCKER publicerats av Church Of The Creator, nämligen The WHITE MAN'S BIBLE (1981) och SALUBRIOUS LIVING (1982).

Dessa tre böcker betraktar vi som vår rörelses grundläggande böcker, och som hörnstenarna i vår religion. Om inget ytterligare någonsin lades till, skulle de stå som helt fullbordade och täcka i stort sett varje aspekt av vår trosbekännelse, vårt program och våra strävanden. De är för vår vita rasrörelse vad Bibeln är för de kristna, Koranen för muhammedanerna och Talmud för judarna.

CREATIVITY är dock en ung och dynamisk rörelse. Den växer inte bara i antal anhängare, utan växer också i omfattning och bredd i sina filosofiska horisonter. Den har en hel värld att erövra för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och den står inte stilla.

I juni 1983 publicerade vi det första numret av vår månatliga tidskrift RACIAL LOYALTY, och expanderade därmed in i nya territorier, täckte ny mark och nådde ut till nya anhängare.

RACIAL LOYALTY var det transportband genom vilket vi också expanderade våra program, vår trosbekännelse och vår filosofi. Varje månad innehöll artiklar som tydligt angav vissa grundläggande ståndpunkter kyrkan tog i många avgörande frågor, och som samtidigt drog upp riktlinjer för mål med långtgående konsekvenser.

Dessa har också blivit en del av vår trosbekännelse och vårt program, vilket har befäst vår ursprungliga bas och byggt vidare på den. Vi har därigenom vidgat vår trosbekännelses horisonter och utökat omfattningen av vår verksamhet.

Denna bok är en sammanställning av de viktigaste artiklarna skrivna av mig och publicerade i RACIAL LOYALTY, med början från nummer 1, juni 1983, och slutande med nummer 14, juli 1984.

Vi har sammanställt alla dessa artiklar i bokform så att de kan föras vidare till framtida generationer som en permanent del av våra register, snarare än att lämna dem som en lös och sårbar samling av tidningsarkiv. Inom de närmaste 12 månaderna hoppas vi kunna publicera ännu en bok som kommer att vara en sammanställning av de fortsatta artiklarna, varav de flesta redan har skrivits.

Emellertid har betydande tillväxt och aktiviteter följt inom andra områden än publicering av tidskrifter, häften och litteratur. Vi har flyttat jord, vi har byggt byggnader och vi har utökat vår fysiska bas på många sätt. För protokollet och för eftervärlden har vi lagt fram några av höjdpunkterna i dessa pågående aktiviteter mellan 1980 och 1985. Den "Kronologi" som följer omedelbart härnäst tar vid där FÖRORDET i *The WHITE MAN'S BIBLE* slutade.

Church Of The Creator

Chronology of Events, 1980-1985

År 1980 publicerade vi *The WHITE MAN'S BIBLE* och i FÖRORDET till den BOKEN berättade vi en kort historik om *The Church Of The Creator* sedan dess grundande 1973. Följande är en fortlöpande sekvens av milstolpar mellan publiceringen av 1980 års bok (upphovsrättsskyddad 1981) och denna bok (1985).

20 juli 1980. Köpte en begagnad A M Varityper-sättningsenhet för att börja sätta manuskriptet till *The WHITE MAN'S BIBLE*.

8 oktober 1980. Undertecknade ett avtal med Albo Printing Co. i Miami för tryckning och bindning av boken, *The WHITE MAN'S BIBLE*. Gjorde en handpenning på 5000,00 dollar.

10 februari 1981. Albo Printing slutförde tryckningen av 20 000 exemplar av *The WHITE MAN'S BIBLE* och levererade dem till vårt lager i Pompano Beach.

4 september 1981. Träffade Billy Sanders, byggmästare, och gick igenom preliminära planer och idéer för en kyrkobyggnad. Frågade honom om en arkitekt. Han rekommenderade Jack Patton från Franklin.

8 september 1981. Hade ett inledande möte i stugan med Jack Patton, arkitekten, för att diskutera utformningen av kyrkobyggnaden.

11 september 1981. Träffade Lance Caolson från Rose Printing Co., Tallahassee, Florida och upprättade ett kontrakt för tryckning av en ny

boken, **SALUBRIOUS LIVING**. Kontraktet undertecknades och jag gjorde en betydande handpenning. Två veckor senare returnerade advokater för Rose Printing Co. (ägt av judar) hela manuskriptet, kontraktet och bifogade en återbetalningscheck på hela beloppet. Deras invändning: rasliga undertoner i kapitel 22. Detta trots att jag hade gjort en poäng av att uppmärksamma dem på detta ända från början.

13 oktober 1981. Besökte Universal Printing i Hialeah, Florida, för att arrangera tryckningen av 25 000 exemplar av SALUBRIOUS LIVING.

19 oktober 1981. Träffade överenskommelse med Jorge Diaz i Kendall, Florida, för sättning av texten till SALUBRIOUS LIVING.

26 januari 1982. Gick igenom de slutgiltiga ritningarna för The Church Of The Creator-byggnaden med arkitekten Jack Patton.

29 januari 1982. Hämtade de första två kartongerna (2x36) av Salubrious Living vid Claytons busstation. Dessa var de första färdigställda provexemplaren.

9 februari 1982. En enorm lastbil med 20 016 exemplar av SALUBRIOUS LIVING anlände till vår stuga i N.C., och böckerna lastades snabbt av i vårt privata garage nr 2 under ett kraftigt skyfall.

9 mars 1982. Träffade byggmästaren Billy Sanders och fastställde anbudet på kontraktet för kyrkobyggnaden.

10 mars 1982. Träffade Billy Sanders på byggplatsen klockan 08:00 och tog det första spadtaget för World Center-byggnaden. Klockan 10:00 anlände den tunga utrustningen och började gräva.

9 oktober 1982. Träffade pastor Tim Gaffney för att diskutera möjligheterna att anställa honom som vår första Hasta Primus. Hämtade honom vid Ashevilles flygplats och lät honom stanna över dagen.

4 december 1982. Tecknade kontrakt med Compugraphic, Inc. för köp av flera dyra delar av sättningsutrustning för tryckning av framtida tidning. Compugraphic lovade leverans av utrustningen vid årsskiftet.

11 december 1982. Kyrkobyggnaden officiellt färdigställd.

28 december 1982. Pastor Tim Gaffney anlände klockan 15:30 för att påbörja sitt jobb vid årsskiftet; hans fru ska följa efter en månad eller så senare.

Januari 1983. Upprepade förseningar i leveransen av sättningsutrustningen från Compugraphic, Inc. Problem verkar utvecklas mellan pastor Gaffney och hans fru, som är katolik. Vid det här laget har hon uppenbarligen bestämt sig (på inrådan av sin präst) för att hon inte kommer att flytta till North Carolina.

27 februari 1983. Pastor Tim Gaffney återvände till Schenectady och vi stod utan en Hasta Primus.

8 mars 1983. Global Van Lines anlände slutligen klockan 19:00 och levererade sex stora paket med Compugraphic-utrustning. Avlastning pågick fram till 22:30.

En del av förseningen med att ta emot utrustningen berodde på att den av någon märklig anledning ursprungligen hade adresserats till South Boston. För att göra saken värre körde lastbilschaufförен, efter avlastningen, upp till vår vägkorsning vid stugan för att vända, fastnade i kohagen och blev stående där hela natten. Han var tvungen att bärgas ut av en bärgningsbil nästa morgon.

1 april 1983. Min fru och jag körde upp från Lighthouse Point, Florida i två bilar, kombibilen och en VW Rabbit, med två stora sektioner av insignieskylten (vardera 4x8) fastspända på takräcket på kombibilen. Eftersom detta var långfredagen kunde vi inte hitta något nattlogi på motell. Efter en kort (1 timme) vila körde vi vidare hela vägen till stugan och anlände klockan 06:00, vilket fullbordade en resa på 750 mil (ca 1200 km).

Efter denna resa började vi sammanställa det första numret av RACIAL LOYALTY under de närmaste veckorna.

4 april 1983. Gene Schweigert från Compugraphic anlände och gav oss lektioner i hur man använder typsättningsutrustningen under de följande tre dagarna.

12 april 1983. Nu börjar det riktigt roliga. Började typsätta texten till juninumret av RACIAL LOYALTY.

19 april 1983. Gjorde arrangemang med Dixie Printing i Franklin, N.C. för den faktiska tryckningen av RACIAL LOYALTY.

25 april 1983. Färdigställde layout och montage av RACIAL LOYALTY och tog alla sex ark (12 sidor) till Dixie Printing för en upplaga på 15 000 exemplar.

8 maj 1983. Pastor Richard Becker anlände för att tillträda positionen som ny Hasta Primus.

11 maj 1983. Skickade ut den första uppsättningen av RACIAL LOYALTY (juniutgåvan).

15 juni 1983. Klockan 01:45 kastade ett okänt gäng på 3 brottslingar en molotovcocktail mot kyrkan och avlossade ett hagelskott mot kyrkans insignier. Brottslingarna greps aldrig, och myndigheterna gjorde endast en halvhjärtad ansträngning för att hitta de skyldiga.

24 juni 1983. Undertecknade sluthandlingarna för försäljningen av hemmet i Lighthouse Point, Florida.

28 juni 1983. Allied Van Lines hämtade alla våra tillhörigheter vid vårt tidigare hem i Lighthouse Point och min fru och jag lämnade huset klockan 21:15. Vi körde till Fort Pierce och stannade på Holiday Inn över natten.

30 juni 1983. Anlände till stugan i N.C. klockan 13:30.

22 augusti 1983. Pastor Rick Becker slutade för att återuppta sina forskarstudier i Greenville och Keith Williams placerades på posten som Hasta Primus.

14 oktober 1983. Första spadtaget för Skolan för begåvade pojkar. Doyle Byrd började flytta jord med sin tunga utrustning.

22 oktober 1983. Keith Williams och jag började bygga en gångbro mellan kyrkan och skolan.

25 oktober 1983. Grunden gjuten för skolan.

11 till 22 februari 1984. Min fru och jag gjorde en resa till Egypten. Detta resulterade i två artiklar om Egypten i Racial Loyalty — april och maj 1984.

5 mars 1984. Överlät 20 angränsande tunnland till kyrkan.

10 april 1984. Keith Williams ersattes av pastor Carles Messick som ny Hasta Primus.

25 april 1984. Började plantera träd (6 persiko- och 6 körsbärsträd) längs stigen till skolan (Leadership Lane).

12 juli 1984. Installerade dator för adressering av sändlistor, för medlemsstatus och andra arkiveringar.

5 december 1984. Flög till Orange County Airport, (Kalif.) och träffade Tom Metzger för att spela in videobandet ”Race and Reason” om Creativity och Church Of The Creator.

15 januari 1985. Började sätta texten till denna bok, EXPANDING CREATIVITY.

16 till 26 februari 1985. Min fru och jag gjorde en tio dagars resa till Hawaiiöarna. Detta resulterade i en artikel om rasblandning och mormonerna, publicerad i aprilnumret av Racial Loyalty.

15 mars 1985. Skolbyggnaden färdig. Fullt upptagen med att installera köksutrustning (godkänd av National Sanitation Foundation), allt mycket dyrt; bygger även våningssängar, skrivbord, skåp och ordnar med andra detaljer inför öppningen den 6 juli.

UTÖKAD KREATIVITET

Nummer 1, juni 1983

KREATIVITET...

En idé vars tid är inne

ÄNTLIGEN, en meningsfull, omfattande rasreligion för den vita rasen

Efter minst 60 sekler av vältring i förvirrat kaos, finns det äntligen ljus i slutet av tunneln för den vita rasen. Efter 60 sekler har den vita rasen äntligen, för första gången i sin historia, en äkta rasreligion som är dess egen. Den religionen är KREATIVITET, och Church of the Creator är både ödmjuk och stolt över att visa vägen. Det är vår orubbliga föresats att polarisera den vita rasen, att bygga en kraftfull armé av väckta, beslutsamma vita ras-anhängare vars orubbliga mål är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Vi är nu fast beslutna att, kosta vad det kosta vill, bygga en sådan rörelse till en kraftfull murbräcka som kommer att svepa alla den vita rasens fiender framför oss — vare sig de är judar, kristna eller lerfolk. Organiserad, informerad och väckt är den vita rasen enkelt tio gånger kraftfullare än alla dess fiender tillsammans.

Det finns ett ordspråk som säger att ingenting är så kraftfullt som en idé vars tid är inne. För vår ras är KREATIVITET den idén — en idé mer vital och dynamisk än någon den vita rasen någonsin har underhållit i hela sin långa och tumultartade historia. Och det är på tiden. Ytterligare en generation eller två av den nuvarande jude-framkallade galenskapen och den vita rasen kommer att vara slut. Den kommer att vara borta för alltid. Den kommer frivilligt att ha hjälpt sina fiender genom att begå självmord.

Problemet som den vita människan har med att få kontroll över sitt eget öde är tvåfaldigt: (a) det förvirrade tänkandet hos den vita rasen själv, och (b) den massiva dos av judisk propaganda som juden dagligen öser över den vita rasens hjärnor. Judarna har kommit långt på vägen mot totalt världsherravälde. Deras största mål är det fullständiga övertagandet av Amerika, det sista övervägande vita fästet på jorden. Under det tjugonde århundradet har vår position i vårt amerikanska hemland stadigt och i ökande takt undergrävts. Redan nu kontrollerar den sionistiska fienden vår regering, finansiella in-

stitutioner, nyhetsmedier och skolor, nycklar till fullständig politisk och militär dominans. Den hjärntvättade vita rasen har fallit i fällan, tack vare televisionen, den där elektroniska judiska gubben-i-lådan som har gjort så mycket för att förstöra den vita rasens tankeprocess.

Det är målet, bördan och det ärorika privilegiet för Skaparens Kyrka att leda den vita rasen tillbaka till förnuft, att styra den in på en kurs tillbaka till styrka och manlighet, att leda den till dess egen frälsning och återuppståndelse. Det är vår orubbliga föresats att få bort den parasitära juden från vår rygg på ett eller annat sätt, en gång för alla, och vi avser att göra det fullständigt före detta århundrades slut. Vi har för avsikt att få bort alla parasiter från den vita mannens rygg och hjärna och återigen stadigt vrida kontrollen över vårt eget öde tillbaka i händerna på vår egen ras. Detta avser vi att göra och detta kommer vi att göra, eftersom vi måste. Det är en fråga om liv och död, en fråga om att göra eller dö. Det är en strid i vilken du, min käre vita raskamrat, vare sig du vill det eller ej, är en deltagare.

Låt mig här påminna mina vita raskamrater om att den vita rasen, höjdpunkten av Naturens skapelse, har rikliga resurser för att utföra jobbet. Även om judarna, negrerna och de snabbt exploderande lerraserna nu är fler än oss i ett förhållande på 12 till 1, och även om de är dödligt fientliga, är de ändå inte det verkliga problemet. Det verkliga problemet är den vita rasens eget förvirrade och självmordsbenägna tänkande. Jag kan inte betona denna punkt tillräckligt starkt. Problemet sitter i våra sinnen. Rent ut sagt är vårt tänkande helt åt helvete. Vi Skapare hävdar att detta beklagliga tillstånd började när juden matade romarna med asiatisk kristendom och slutligen erövrade hela Europa med hjälp av denna självmordsbenägna judiska sinnesförvirrare. Huruvida vi har rätt eller fel i att peka ut orsaken kan diskuteras. Faktum kvarstår att den vita mannens tänkande i detta skede av nittonhundratalet har degenererat till ett moras av självmordsbenägen galenskap. Om det kan det knappast råda något tvivel.

Då det förhåller sig så, är den främsta prioriteringen för Skaparens Kyrka att reda ut den vita mannens förvirrade, mångspråkiga tänkande. Det är vårt mål och program att föra den vita mannen tillbaka till förnuft, tillbaka till hälsa, tillbaka till Naturens Eviga Lagar. När vi väl har uppnått så mycket är striden, i allt väsentligt, över.

Skaparens Kyrka har nu verktygen för att utföra jobbet. I våra tre grundläggande böcker, NATURE'S ETERNAL RELIGION,

I **DEN VITA MANNENS BIBEL** och **SALUBRIOUS LIVING** stakas målet, medlen och programmet ut högt och tydligt. Dessa tre böcker är vår religions heliga skrifter. De lägger grunden och hörnstenarna för vår fyrdimensionella religion — **Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.** Däri har ni hela paketet — hela trosbekännelsen, det totala programmet.

Vi har nu också en vacker ny trevåningsbyggnad som centrum för vår verksamhet. Vi har en möteshall, ett bibliotek, ett antal kontor, en stor källare för förvaring och ett antal andra faciliteter, för att inte tala om riklig markyta för framtida expansion.

Vi kallar vår nya byggnad för World Creativity Center. Vi har nu en geografisk bas i de vackra Blue Ridge Mountains i North Carolina. Som Hitler träffsäkert har påpekat är ett geografiskt ”hem” extremt viktigt för tillväxten och polariseringen av vilken ideologi som helst.

Vi har nu också en tidning med vilken vi kan informera och kontakta våra anhängare och sprida vår ständigt växande bas. Som ni har noterat från tidningshuvudet kallar vi den **RACIAL LOYALTY**, en grundläggande princip i vår lära.

Så vi är nu på väg. Vi är beslutna att ingenting, absolut ingenting, ska stoppa pånyttfödelsen, räddningen och återuppståndelsen av den mest dyrbara skatten på jordens yta — Den Vita Rasen. Nu behöver vi dig, vite man och vita kvinna som läser detta, för att göra din del.

Vad kan du göra? Tja, om du aldrig har hört talas om The Church of the Creator förrän nu, är det första du kan göra att skaffa dig våra tre grundläggande böcker. I dem finns det **TOTALA PROGRAMMET**, den **SLUTGILTIGA LÖSNINGEN**, den **ULTIMATA TRON** för den **VITA RASEN** utstakad. Läs dem, studera dem intensivt. Gå sedan till verket. Bli en militant, aggressiv vit partisan — en partisan för den vita rasen.

Härnäst, bli ett minidistributionscenter för Den Vita Mannens Biblar. Sälj, låna ut, ge bort så många exemplar varje vecka som möjligt. Du och din avkomma kommer att bli rikligt belönade för era ansträngningar. Din belöning blir din egen, din familjs och din ras överlevnad.

Därefter, beställ hundra exemplar av tidningen Racial Loyalty och distribuera den till alla dina (vita) kontakter som är mottagliga för att läsa den. Du planterar därmed frön, vars framtida förgreningar är oförutsägbara och ovärderliga.

Härnäst kan ni organisera en kyrkogrupp — ett mycket viktigt program för vilket vi erbjuder riktlinjer i tidningarna Racial Loyalty.

Det är vårt mål att bygga ett kommunikationsnätverk inom den Vita Rasen som är oöverträffat. Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår White Man's Bible i händerna på våra Vita Raskamrater. När vi väl har gjort så mycket är vi över krönet och väl på väg att vinna världen som den Vita Människan gjorde i "The Winning of the West" under 1800-talet.

Genom deltagande i denna ädla strävan blir även du en del av rörelsen, en Skapare, den Vita Rasens elit. Genom att göra det kommer du att vara hängiven en sak som är större än dig själv — en sak som överträffar alla andra.

I strävan efter denna stora sak, låt oss vara orädda och ihärdiga. Låt oss vara målmedvetna och beslutsamma. Låt oss se världen rakt i ögonen — judar, kristna, niggrer och alla — och säga — värld, oavsett om du är redo eller inte — här kommer vi och du gör bäst i att vänja dig vid tanken. Aldrig mer kommer den Vita Människan att tolerera att bli förvirrad, oskadliggjord och misshandlad. Inte längre kommer den Vita Rasen att titta på passivt och tillåta sig att bli plundrad och förorenad, rånad och massakrerad. Vi har nu en genuin Vit rasreligion kring vilken vi kan polarisera och enas. Vi har nu en rasreligion som visar vägen för den Vita Rasen för att bygga en Vitare och Ljusare värld. CREATIVITY är nu på väg och den är här för att stanna. Det är den mest kraftfulla och dynamiska idén i den Vita Människans tumultartade historia och nu har dess tid kommit.

* * * * *

The Church of the Creator: En ö av hopp och förnuft i en värld som blivit fullständigt galen.

* * * * *

Propagandisera! Proselytisera! Organisera!

* * * * *

VIT RASLIG SAMVERKAN

Att lösa konflikten mellan idén om otyglad Frihet och Oberoende å ena sidan och Ansvar och Plikt å den andra.

Judarna tände gnistan till den franska revolutionen med slagorden Frihet, Jämlikhet, Broderskap och störtade denna stora vita nation i ett kaos som den aldrig återhämtade sig ifrån. Under det kaos judarna själva hade iscensatt, var de snabba med att utnyttja sammanbrottet och massakrera det främsta av det vita franska ledarskapet. Medan giljotinen flitigt användes, medan huvuden rullade och kvinnor räknade maskor i sin stickning i ett synkroniserat fiasko av skräck, utövade judarna två av sina mest kraftfulla vapen. Dessa var (a) döda alltid de bästa (av den vita rasen) och (b) söndra och härska.

Judarna säger själva i ”Sions vises protokoll” att de har varit de första att bland massorna ropa ut dessa samma slagord (eller deras motsvarighet) sedan urminnes tider, och ett oräkneligt antal gånger sedan den franska revolutionen. De har använt dessa idéer som bete upprepade gånger genom historien för att egga massorna, för att snärja dem i kaos och anarki och sedan för att förinta, erövra och förslava sina lättlurade offer.

I Protokoll nr 1 påpekar de med bitter sarkasm att dessa slagord som förkroppsligar idéerna om ”Frihet”, ”Jämlikhet”, ”Broderskap”, ”Oberoende” och ”Individualism” alltid har fungerat som en trollformel mot de goyim de önskar förinta. De påpekar vidare att goyim, som själv tog upp ropet, alltid var för dum för att inse att idéerna i sig själva var motsägelsefulla och omöjliga att förverkliga.

Vi måste naturligtvis komma ihåg att Protokollen inte skrevs för att upplysa Goyim (den nedsättande judiska termen för icke-judar, som betyder dum boskap) utan skrevs enbart för den hemliga ledningen av judiska insiders som en plan och ett program för...

förintelse av Goyim, särskilt den vita rasen. De var aldrig avsedda att bli allmänt kända för Goyim och det är en historisk tillfällighet att vi överhuvudtaget har fått kännedom om dem. Faktum är att trots att Protokollen har varit allmänt kända (ett exemplar placerades i British Museum 1906) sedan 1905, har judarna varit så framgångsrika i att undertrycka och/eller misskreditera denna veritabla krutdurk att mycket få vita människor känner till dem än idag, mer än tre kvarts sekel senare.

(För ytterligare information om Protokollen läs kapitel 19 och 20 i NATURE'S ETERNAL RELIGION.)

I århundraden har miljontals vita människor varit förtjusta i och vilseledda av dessa judiska idéer. Inte bara bland de eldiga liberalerna, utan särskilt av orubbliga "konservativa" har dessa libertinska idéer entusiastiskt omfamnats och basunerats ut. Som judarna påpekar, noterade de dumma Goyim inte motsägelsen i innebörden av dessa ord, ej heller insåg de att det i naturen inte finns någon jämlikhet, och att själva idén om "frihet" i en verklig värld är en myt och en bluff.

Låt oss upprepa och betona denna punkt. Naturen själv har fastställt olikhet i sinnen, karaktärer och förmågor lika oföränderligt som hon har fastställt underordning under sina lagar. Ve den art som försöker trotsa dessa lagar. Naturen straffar sådana missanpassade varelser med det ultimata straffet — utrotning. Tyvärr är den vita rasen nu självmordsbenägen i sitt trots mot den mest grundläggande av alla naturens lagar, nämligen att kämpa för sin egen överlevnad, och förutsägbart nog är den på väg mot utrotning.

Eftersom Church of the Creators oförtröttliga mål är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och eftersom det är vår börda att hejda den huvudlösa rusningen mot självmord som den vita rasen verkar vara genomsyrad av, vill vi närmare undersöka innebörden av några av dessa judiska slagord. Bland dessa ord som den vita rasen har placerat på en helig och overklig piedestal finns idéerna om frihet, oberoende, jämlikhet, broderskap, självständighet och individualism. För i synnerhet amerikaner har dessa idéer varit lika oangripbara och vördade som den heliga graven är för de kristna, och av ungefär samma anledning. Märkligt nog är det särskilt bland de "konservativa" som dessa idéer missförstås allra mest.

Vi har redan undersökt idén om jämlikhet som en stor judisk bluff som begåtts mot den vita rasen i syfte att förgöra oss. Detta har vi gjort i både NATURE'S ETERNAL RELIGION

(Kapitel om ”Raslig socialism”, ”Ledarprincipen” och andra) och DEN VITE MANNENS BIBEL (Kreativa Credon nr 17, 18, 29, 30, 31 och flera andra). Det finns därför inget behov av att behandla samma ämne igen. Låt oss istället närmare granska de (i de naivas sinnen) sakrosankta idéerna om frihet och individualism som vi hör så mycket om. Även om de uttrycker två separata idéer är de nära besläktade. En sak de har gemensamt är att dessa idéer upprepade gånger och skickligt har använts av judarna i deras diaboliska teknik att söndra och härska.

Låt oss först undersöka idén om frihet. Det första jag vill påpeka är att precis som gratislunchen är hela idén orealistisk och illusorisk. Den existerar inte, varken i naturen eller i samhället. Det har den aldrig gjort och kommer aldrig att göra. Det är i själva verket, som judarna påpekar i Protokollen, ett judiskt slagord som de tillsammans med Broderskap och Jämlikhet upprepade gånger har utnyttjat för att fånga de intet ont anande.

Det enda sättet en människa skulle kunna vara FRI på vore att leva helt ensam på en öde ö, som Robinson Crusoe gjorde innan hans man Fredag dök upp. Men så snart ens en andra person kommer in i bilden blir han omedelbart begränsad av den personens önskemål, handlingar, rörelser och utövande av SINA ”friheter”. Deras respektive ”friheter” att göra precis som de vill hamnar i omedelbar konflikt. Antingen inleds en utrotningsstrid, eller så lär de sig att förhandla fram en viss uppsättning regler genom vilka de kan enas om att leva fredligt i samma territorium. De lär sig båda att var och en måste respektera dessa regler. Omedelbart begränsas deras ”frihet” av dessa regler, och eftersom ”frihet” per definition är OBEGRÄNSAT val av handling, existerar den inte längre. När vi multiplicerar denna faktor med de trångbodda miljarder människor som bebor denna planet Jorden, kan vi lätt se att våra handlingar av nödvändighet måste styras av en mängd ”regler” eller lagar och att varje annat tillvägagångssätt är otänkbart.

Den obegränsade ”friheten” för en ensam eremit på en öde ö är egentligen inte ett val av obegränsade möjligheter, ej heller är den särskilt önskvärd. Även om han kunde göra precis som han ville utan att någon hindrade eller störde honom, är en sådan eremits alternativ i själva verket mycket, mycket begränsade. Han skulle inte ha valet att samtala med sina likar; han skulle inte ha något val att para sig eller bilda familj, och skulle därför få alla sådana naturliga drifter undertryckta; han skulle inte ha några böcker att läsa, inga av civilisationens njutbara tillbehör; inga basebollmatcher, ingen opera, inga konserter, inga pjäser, inga bilar, inga flygplan, inga anständiga kläder, inga fina bostäder, bara ett magert urval

av mat, och bli uteslutna från en miljon andra val som vi som medlemmar av en civiliserad vit ras kan utöva och njuta av. Så vad är det som är så fantastiskt med en sådan isolerad frihet? En sådan eremit skulle visserligen vara fri — att leva ett ensamt, dystert och primitivt liv som ett djur och dö i sin ensamhet — ”fri” som vinden.

Detta är varken den typ av liv som vi i Skaparens Kyrka (The Church of the Creator) strävar efter, och för den delen skulle inte heller särskilt många av våra civiliserade vita raskamrater göra det (ett fåtal förvridna avvikare kanske). Vi Skapare accepterar det faktum att vi lever i en befolkad värld av våra likar och det är inte vårt mål att vara den sista individen på jorden, eller att vara en ensam eremit på en öde ö. Det är vårt mål att inte bara acceptera det faktum att vi är ett socialt djur som lever i ett civiliserat vitt samhälle, utan att konstruera och organisera det samhället på ett sådant sätt att det tjänar den vita rasens bästa intressen. Denna klausul om ”bästa intressen” inkluderar att göra det möjligt för oss att leva ett LYCKLIGT liv, ett liv av KVALITET, ett av KREATIVITET och PRODUKTIVITET och ett som samtidigt har bidragit till FRAMSTEGET för vår dyrbara ras.

Det finns några andra nackdelar med det ensamma eremitlivet som jag skulle kunna räkna upp när vi ändå är inne på ämnet. (a) Det finns inte tillräckligt med ”isolerade territorier” för att fyra miljarder människor ska kunna välja och vraka. (b) Ett sådant liv skulle vara tråkigt, torftigt, primitivt och dystert. (c) Det skulle naturligtvis vara en en-generations-chansning och vara självdestruktivt för vår ras. Så låt oss göra oss kvitt detta nonsens om ”frihet”, som, om den inte är obegränsad, inte är frihet alls.

Det finns en annan faktor som jag vill påpeka som vi som Skapare är djupt oroade över i detta skede av historien. Det är detta: att vi, den vita rasen, under det sista kvartalet av nittonhundratalet är fångade i en hård kamp för själva den vita rasens överlevnad. Det är en kamp där idékriget för närvarande är som mest hätskt, men allteftersom vi upprepade gånger blir angripna och pressade allt längre mot väggen, kommer det att bli mer och mer fysiskt och våldsamt, vilket kulminerar i den fysiska utrotningen av den vita rasen. Det är en klen tröst för mig att vi skulle vara kända som det mest frihetsälskande folket som drabbades av folkmord i händerna på sina fiender.

För att vinna det dödliga krig som vi ovetande finner oss indragna i, måste vi organisera alla våra resurser, fysiska, andliga, mentala och ekonomiska. För att ha en effektiv organisation (vilken organisation som helst) måste vi ha en kommandokedja, precis som en armé har, som General Motors har, eller som vilken annan organisa-

tion. Låt mig nu fråga dig, känner du till någon effektiv organisation i existens som inte är baserad på ledarskap, disciplin och lydnad? Skulle någon general inför en strid på liv och död lägga ut texten och föreläsa för sina soldater om frihetens, oberoendets och handlingsfrihetens gränslösa dygder, och att varje man mycket väl kan göra som han behagar i jakten på sina egna nycker?

Nej, jag tror inte det. Ingen organisation av något slag är möjlig om dess medlemmar är besatta av sitt eget libertinska oberoende, svartsjuka på sin egen pompösa individualitet och överdrivet upptagna av frihetens gränslösa dygder. Detta skapar inte en organisation, utan en oordnad och oregerlig mobb.

Sådana mobbar, besatta av de judisk-inspirerade frihetsidealen, förstör snart sig själva. Om de inte förstör sig själva inifrån, förstörs de snart av fienden utifrån som har en mer realistisk syn på den värld vi lever i, som inte tillgodoser sådant idealistiskt nonsens, utan istället är organiserad till tänderna. Liksom de oansvariga collegestudenterna som häver ur sig alla möjliga vackra teorier och idealistiskt struntprat; så snart de lämnat sina föräldrars skyddande subventionering, ändrar dessa storögda individer snabbt sin inställning när de tvingas klara sig själva i den verkliga världen.

Låt oss därför också ta en närmare titt på dygderna och svagheterna hos den så beundrade egenskapen kallad ”robust individualism”, eftersom den har både sina negativa och positiva aspekter. Låt mig säga redan från början att vi Creators beundrar och främjar sådana egenskaper som uthållighet, initiativförmåga, mod inför stora odds och liknande starka karaktärsdrag. Faktum är att vi har lagt fram många av dessa egenskaper i DEN VITE MANNENS BIBEL i Creative Credo nr 68, ”Creators & Kreativitet — Vad vi är och vad vi inte är.” Visst är de egenskaper vi just nämnt till stor del desamma som hos en robust individualist. Många av våra tidiga nybyggare, pionjärer, banbrytare, bönder och andra hade dessa unika egenskaper, vilka alla hjälpte till att ”vinna vilda västern” och bygga Amerika.

Men i takt med att vårt samhälle blir mer trångbott, och i detta skede av historien, mer kaotiskt, har super-individualismen undergrävts och utnyttjats av judarna för att vända den vite mannen mot den vite mannen, för att fragmentisera, för att skapa anarki, för att söndra och härska. Judarna har förvandlat ett av den vite mannens finaste karaktärsdrag till ett vapen mot honom själv, ett vapen för hans egen undergång. De har förvandlat den vita rasen till en ledarlös skock får, utan enighet, utan riktning, utan mål, utan en raslig identitet.

Istället för att utöva lagarbete har vi blivit lurade att bekämpa varandra, förstöra varandra, allt i "individualismens" namn.

Inte för att de flesta vita människor idag — män eller kvinnor — kan klassificeras som hårdföra individualister — långt därifrån. De är det i mycket mindre utsträckning än vad våra hårdföra förfäder var för ett århundrade sedan, eller ens för 50 år sedan. Men det märkliga är att när det gäller att tillmötesgå judiska moden, judiska idéer, eller fetischer eller trender, agerar den nutida vita människan som ett enkelt får. Samtidigt, inom just de områden där samarbete med hans egna vita raskamrater skulle främja hans egen ras överlevnad och bästa intressen, där har han på något sätt tusen avvikande åsikter. Medan judarna fanatiskt sluter upp till försvar för Israel i miljontal, och kubanerna håller enorma gatu-parader om så bara en enda brottsling hotas med utvisning tillbaka till Kuba, är det svårt att få till ett möte med ens några dussin vita människor tillsammans och enade för den vita rasens försvar.

Allt detta måste förändras. Den vita rasen har överlägset mest att förlora. Den vita rasen är naturens elit. Den vita rasen är skaparen av all civilisation och skaparen av alla de stora och värdefulla värden som har producerats under de senaste tusentals åren. Vi måste rädda oss själva. Ingen annan kommer att göra det.

Vad är svaret på detta märkliga dilemma? Svaret är enkelt som fan. Vi måste utöva VITT RASLIGT LAGARBETE så som det framställs i både NATURE'S ETERNAL RELIGION och The WHITE MAN'S BIBLE. Låt oss återigen upprepa ett grundläggande credo vi har lagt fram i Creative Credo nr 2 i den senare: **Vi måste se på varje fråga genom den vita rasens ögon, från den vita mannens synvinkel. Inte genom judens ögon, inte från negerns synvinkel, inte genom ormens ögon — utan uteslutande från den vita mannens synvinkel. Den vita rasen är den enda måttstocken i varje stort beslut som påverkar oss. VITT RASLIGT LAGARBETE är dagens lösen.**

För att ge denna idé styrka måste vi organisera oss — organisera oss — organisera oss. Organiserade, väckta och enade kommer vi att vara tio gånger kraftfullare än alla judar, negrer och ler-raser tillsammans.

För att bli organiserade måste vi ha ledare och följare, alla genomsyrade av den rasliga idén. För att vara organiserade måste vi vara enade. För att vara enade måste vi överge sådana judiska idéer som frihet, jämlikhet, broderskap för den grundläggande idén om raslig lojalitet, vilket kräver hängivenhet, uppoffring och ansvar. Ja, för att

för att bli en del av en sådan organisation måste vi till och med ge upp en del av vår självisk individualism och kanalisera våra egna kreativa idéer in i de mål och syften som hjälper till att tjäna vår ras som helhet.

Jag föreslår därför att vi kanaliserar våra naturliga drifter för frihet för att hjälpa till att uppnå (a) frihet från våra judiska fienders tyranni, (b) frihet för våra sinnen från mycket onödigt och kvävande skräp såsom bedrägeriet med ”spöken i skyn”, (c) frihet från rädsla för helvetet (vilket är en del av detta bedrägeri), (d) frihet från det tyranniska Federal Reserves ekonomiska slaveri, vilket inte är något annat än en gigantisk falskmyntarliga, monopoliserad av de internationella judiska bankirerna, (e) frihet från konfiskatorisk beskattning, (f) frihet från det ofrivilliga tjänstehjonsskap det innebär att tvingas stödja och subventionera alla världens gyttjeraser, (g) frihet från judiska krig som ställer vit man mot vit man, (h) frihet från meningslösa och oförtjänta känslor av skuld, (i) frihet att fostra en fin egen familj (j) samtidigt som vi åtnjuter frihet från nöd och fattigdom.

Det finns många andra friheter att sträva efter som jag skulle kunna räkna upp. Men låt oss nu överväga hur vi kan kanalisera vår karakteristiska individualism till positiv konstruktiv aktivism istället för att låta den användas som ett judiskt verktyg för att ”söndra och härska” över oss. (a) Ett av de uppenbara områdena där vi behöver individualism är inom LEDARSKAPS-området. Bli en ledare för din egen grupp av vita rasistiska aktivister. Faktum är, bli en ORDINERAD PRÄST i Church of the Creator och bilda din egen kyrkogrupp. (b) Använd dina talanger för att skriva texter, reklam, artiklar, brev till din lokala redaktör, etc., som främjar den vita rasen och kreativitet. (c) Om du inte besitter ledaregenskaper, hjälp dem som gör det att ORGANISERA och REKRYTERA. (d) Var en PROTESTERARE mot varje judisk yttring i vårt samhälle — mot skolbussning, mot tyrannisk beskattning, mot judiska kränkningar av våra rasliga, religiösa och konstitutionella rättigheter. Du kan göra din röst hörd genom att skriva brev till redaktören för din lokaltidning, som jag har sagt tidigare. Detta kostar ingenting och ger dig en stor publik.

Det finns ett valfritt antal ytterligare kanaler vi skulle kunna lista i vilka vi konstruktivt kan kanalisera våra naturliga drifter mot frihet och individualism, men låt oss nu komma till kärnan i vårt budskap.

Det budskapet är detta: Istället för att tanklöst frossa i judiska versioner om frihet, jämlikhet, broderskap och individualism måste vi möta livets realiteter. Och några av de mest nakna realiteterna i detta sista kvartal av nittonhundratalet är dessa: (a) att den vita rasen är under våldsamt angrepp av hela det världsomspännande judiska nätverket;

(b) judarna vinner sitt krig för att förinta den vita rasen. (c) Få medlemmar av den vita rasen är medvetna om att de är måltavlor för utrotning. (d) Om vi inte snart ändrar vår inställning kommer vi att utplånas.

För att motverka detta måste vi (a) organisera oss, (b) utöva vit raslig samverkan. (c) För att göra det måste vi ha en trosbekännelse och ett program att samlas kring.

Church of the Creator har nu tillhandahållit en sådan trosbekännelse och ett sådant program i sina tre grundläggande böcker: NATURE'S ETERNAL RELIGION, The WHITE MAN'S BIBLE och SALUBRIOUS LIVING. Vi har en gång för alla kastat överbord hela röran av judisk-kristet svammel som har förvirrat, vilselett och förlamat den vita rasen under de senaste 16 århundradena. För första gången i sin historia har den vita rasen nu en äkta raslig religion som sin egen, på vilken den kan bygga och blomstra under de kommande miljoner åren. I CREATIVITY, tror jag, har vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

Vi kommer nu till vår sista punkt. Om vi ska organisera oss och enat oss, hur ska vi – med 10 000 eller fler "konservativa", rasliga eller religiösa organisationer som förvirrar oss – kunna välja den enda rätta? Detta är en svår fråga. Ett av de främsta hindren i detta finner vi är att många vita ledare lider av vad som kallas HYBRIS – övermodig stolthet över sin egen produktion, även om den kan vara ett kapitalt misslyckande. Alltför många av dem vill inte enas för den vita rasens gemensamma bästa, även om de inte har svaret. De intar attityden – "Om jag inte tänkte på det först, vill jag inte ha någon del i det." Detta är naturligtvis en destruktiv och splittrande attityd, och en lyx vi inte längre har råd med. Men för att svara på frågan – jag tror att vi redan har svarat på den i föregående stycke, nämligen att Church of the Creator står långt över allt som har dykt upp i den vita mannens historia. Den har nu det totala svaret, hela paketet.

Hamnar vi i samma kategori av att vara hybristiska? Jag är säker på att vissa kommer att anklaga oss för det. Så låt oss klargöra vår position. Under tjugo år vandrade även jag i ödemarken. Med känslan av att något måste göras gick jag med i Birch Society, jag gick med i Citizens Councils, jag blev medlem i det republikanska partiet och kandiderade till ämbeten. Jag organiserade en talargrupp kallad Fact Finders Forum. Jag började till och med besöka (men gick inte med i) en lokal baptistkyrka. Jag var helt villig att vara en indian och låta någon annan vara hövding. (Jag skulle älska att

göra så än idag). Men ju mer jag lärde mig om konspirationens omfattande djup, desto mer oroad blev jag över att det inte fanns en enda organisation bland alla dessa 10 000 eller fler som var svaret på den judiska konspiration som uppslukade oss. Vissa var inget annat än billiga system för att tjäna pengar. Vissa var så totalt otillräckliga att de var skrattretande. Vissa hade en del av svaret, men var också en del av problemet, såsom de som predikade kristendom och vit rasism på samma gång. Vissa var emot judarna, men för kristendomen. Vissa av dem var emot kristendomen men för judarna. Vissa av dem, majoriteten faktiskt, upptäckte jag var i själva verket fronter som agerade störningsskydd för judarna (såsom Birch Society).

Det var 1970 som jag kom till den plågsamma omvärdering som blev en vändpunkt i mitt liv. Det började sakta gå upp för mig att ett av de mest kraftfulla hindren för den vita rasens frälsning och återuppståndelse var kristendomen själv. Det var en betydelsefull upptäckt och jag tror som sådan, en vändpunkt i historien. Jag kom till slutsatsen att vad den vita rasen verkligen behövde var en ny religion — en religion baserad på verkligheten — på naturlagarna, på historiens lärdomar och på sunt förnuft. Eftersom ingen sådan religion existerade, satte jag igång att arbeta på den. Det var ett enormt ansvar.

Resten känner ni till. Vi har nu tre grundläggande böcker — NATURE'S ETERNAL RELIGION, The WHITE MAN'S BIBLE och SALUBRIOUS LIVING som fastställer grunderna för vår religiösa trosbekännelse och vårt program. I dessa, upprepar jag, har vi utfört ett grundläggande arbete — ett arbete som var tvunget att göras — för att rekonstruera våra lojaliteter, våra övertygelser och våra attityder från grunden. I CREATIVITY har vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

Så nu är vi redo att lansera vår andra och svåraste fas — att organisera hela den vita rasen. Vi måste nu enas och organisera oss. För att göra det måste vi bestämma oss, och vi har inte all evighet på oss att göra det. Vi måste besluta oss för den enda trosbekännelse och det program som är kapabelt att utföra jobbet. Vi har inte längre råd med lyxen att driva iväg i 10 000 olika riktningar. Vi är nu under hård belägring och har mycket lite tid kvar att enas och organisera oss. Vi måste polarisera kring en grundläggande trosbekännelse och ett program, annars kommer vi återigen att lida nederlag genom det judiska programmet för att söndra och härska.

Som en fotnot för att understryka brådskan i det vi står inför skulle jag kunna citera Population Reference Bureau (1982) som berättar för oss att medan den mänskliga befolkningen har vuxit långsamt under hela sin långa historia, kommer den att hoppa från två miljarder till tio miljarder på ett århundrade (1940-2040). Vad den inte berättar för oss är att denna ökning helt beror på explosionen av ler-raserna, subventionerade av den Vita Rasen, och att den Vita Rasen själv snabbt krymper in i glömska.

Vi tror att Kreativitet är svaret, det totala svaret. Det är skyhögt över varje trosbekännelse och program som den Vita Rasen någonsin har erbjudits tidigare. Vi uppmanar och bönfaller dig att ansluta dig till oss.

För att enas måste vi underordna våra otyglade idéer om frihet och individualism för den Vita Rasens allmänna bästa. Vi måste använda ledarskapsprincipen — den enda princip som någonsin har byggt en meningsfull och kompetent organisation. Istället för att tänka i termer av rättigheter och privilegier måste vi tänka i termer av ansvar, i termer av plikt. Vi måste tänka i termer av Raslig Lojalitet och bidrag till vår dyrbara Vita Ras, kort sagt, Rasligt Lagarbete. Endast inom denna ram kan vi hoppas på att överhuvudtaget överleva, och sedan marschera framåt mot att bygga en bättre ras, ett finare samhälle och en VITARE OCH LJUSARE VÄRLD.

* * * * *

Vill du vara början på något stort? Gå med i Church of the Creator. Distribuera exemplar av denna bok.

* * * * *

DEN PUNKTERADE DÄCK-SYNDROMET

En läkare ger en patient en fysisk undersökning. Hela tiden stönar och ojar han sig, beklagar och jämrar sig över det dåliga tillståndet i patientens hälsa. Slutligen är han klar och han rapporterar sin diagnos. ”Du är en mycket sjuk man, herr Jones. Du har terminal cancer. Du har förmodligen inte mer än 30 dagar kvar att leva.”

Patienten, nu mycket oroad, frågar läkaren: ”Men doktorn, vad är lösningen?” Läkaren går sin väg och säger: ”Lösning? Det hade jag inte tänkt på. Jag har inte den blekaste aning.”

Vad skulle du tycka om en sådan läkare? Om du vore patienten, skulle du säga att han verkligen har hjälpt dig, eller har han bara ökat din oro och nervösa anspänning? Dessutom, om ”experterna” inte har en lösning, skulle du inte vara benägen att slå ut med händerna och dra slutsatsen: ”Om experterna inte har någon lösning, hur ska då jag veta vad jag ska göra?”

Denna lilla historia beskriver ganska väl den typ av ”information” den vita rasen har fått från de tiotusentals professionella ”experter” som ger råd till den genomsnittlige vite tölpen om vad som är fel med vår ekonomi, vårt samhälle, vårt land och världssituationen i allmänhet.

Det har konstaterats att minst 20 000 ”konservativa” organisationer har vuxit fram sedan andra världskriget, vars mål har varit att rädda detta land från ”kommunismen”, eller från ryssarna, eller från socialismen, eller från en kärnvapenförintelse, eller från ekonomisk kollaps, eller från att ge bort Panamakanalen eller från något av ett antal liknande krämpor som USA och/eller världen i allmänhet är drabbad av.

Vanligtvis skickar de ut ett alarmerande upprop, och med det ett svarskuvert med ett kort där det står ”Ja, jag vill hjälpa till. Bifogat är $1000 — $500 — $100” etc. Oundvikligen, medan larmet är lika verkligt som den cancer som vår tidigare patient led av, saknas en ytterst viktig faktor. De underlåter att nämna vilken lösning, om någon, de har i åtanke, och ärligt talat har de vanligtvis själva inte den blekaste aning.

Är de till mer hjälp för dig än läkaren som gick sin väg och erkände att han inte hade tänkt ut en lösning och inte hade den blekaste aning? Nej, det är de inte. De begär bara dina pengar och sprider mer missmod och förvirring i leden.

Några typiska grupper som ägnar sig åt detta slag av ofog är de ”Kosher-konservativa” grupperna som John Birch Society, Jerry Falwells och resten av deras gelikar. Analysera! Analysera! tills helvetet fryser till is. Gå som katten kring het gröt runt problemets utkanter och prata ihjäl det. Men kom aldrig till problemets kärna (i grunden det internationella judiska nätverket) och presentera aldrig, aldrig en realistisk, förnuftig lösning. Men de kommer ständigt att tjata på dig, oroa dig och bönfalla dig att kasta mer av dina pengar i just deras råtthål.

Detta påminner mig om en annan tänkt situation som ligger till grund för vår titel på denna artikel. Anta att du kör på motorvägen och plötsligt misstänker att du har fått punktering. Du kör in till vägrenen, stannar, går ut för att titta och drar slutsatsen

att du faktiskt har fått punktering. I princip är det all den diagnostiska information du behöver känna till såvitt problemet anbelangar. Du behöver inte läsa en bok till eller få höra av en förbipasserande att du har fått punktering. Du vet redan vad problemet är och vare sig du vill det eller ej, har du det obehagliga jobbet att åtgärda det.

Om en förbipasserande stannar medan du håller på att byta däcket och informerar dig: ”Hörru herrn, du har fått punktering!” men inte gör något för att hjälpa till, är han då till någon nytta för dig? Anta att en till, och ytterligare en och ett dussin till stannar och säger samma sak till dig — något som du redan är väl medveten om, är de till någon hjälp? Jag skulle säga nej, det är de inte, och efter den första alarmisten skulle jag säga att det ständiga ältandet av problemet skulle kunna bli förbannat irriterande.

Detta är i stort sett tillvägagångssättet för merparten av den ”hjälp” vi har fått från politiker, predikanter, Kosher-konservativa och en mängd andra polyglotta grupper. Analysera! Diagnostisera! Men kom aldrig till kärnan av problemet, och lägg aldrig fram en meningsfull lösning.

Även i sin diagnos ger sådana grupper dig i stort sett falsk information, eller i bästa fall, endast en partiell bild.

Detta påminner mig om en utmärkt dikt av J. G. Saxe om sex blinda män från Industan som gick för att se en elefant. (Den finns på sida 290 i Fifth Grade McGuffey’s Reader). Den berättar om de intressanta men partiella versionerna av de sex blinda männen när de ”ser” en elefant. Den förste som rörde vid sidan drog slutsatsen att en elefant är som en vägg; en annan som rörde vid snabeln tyckte att djuret liknade en orm; en annan som rörde vid dess öra var övertygad om att en elefant var som en solfjäder; och så vidare längs linjen: sex helt olika versioner. Ingen av dem hade direkt fel, men ingen av dem hade hela bilden, och den som inte visste vad en elefant var skulle sannerligen få en helt felaktig version från vilken som helst av de sex individerna. Även om han hörde alla sex versionerna skulle han vara oförmögen att lägga ihop hela bilden utifrån deras röriga och motsägelsefulla beskrivningar.

Detta är i stort sett den situation den genomsnittlige vite mannen befinner sig i idag. Med judisk propaganda som tränger sig på hans sinne med tusen olika versioner av problemet som dumpas på honom av politiker, predikanter, TV, etc., är de flesta av våra goda vita raskamrater hopplöst förvirrade, och i och med den kristna

”moral” och ”etik” som de har blivit hjärntvättade (programmerade är ett bättre ord) med, är de låsta i en förlamad position utan vinstmöjligheter. De har nu vad jag föredrar att beteckna som ett ”polyglott sinne”, som är så fullt av felaktig eller värdelös information och råd att de inte vet vart de ska vända sig. De flesta av dem föredrar att kasta upp händerna i luften och känna att det är hopplöst, att de är fångade och att ingen känner till problemet, än mindre lösningen. Som ett resultat blundar de för verkligheten och föredrar att leva i en fantasivärld i ett tillstånd av hopplös desperation.

Med Kreativitet och Skaparens Kyrka är det en annan historia. Vi erbjuder en ö av hopp och förnuft i en värld som har blivit fullständigt galen. Vi går orädd till kärnan av problemet och ropar högt och tydligt vad problemet är och förklarar det i våra grundläggande Biblar. Och i huvudsak är problemet rasmässigt, förvärrat av tidernas främsta mästermanipulatör av sinnen — den internationella juden. Vi konstaterar högt och tydligt att deras mål är den vita rasens totala förintelse och att samla all kontroll, all rikedom och alla världens skatter till judarna.

I ett nötskal är det kärnan i problemet. Har du någonsin hört din präst berätta det för dig? Nej, han kommer att säga åt dig att be till spökena i skyn. Har du någonsin hört någon politiker förklara det för dig? Nej. Han kommer att säga åt dig att återvälja honom. När du gör det kommer han att hjälpa till att skicka mer av dina pengar till Israel och 120 andra fientliga främmande länder. Har du någonsin hört de ”Kosher-konservativa” förklara problemet eller lösningen för dig? Nej. De kommer att säga att problemet är socialism eller kommunism (men aldrig juden) och säga åt dig att läsa en annan bok eller skriva till din kongressledamot (om och om igen). Inte undra på att den vita mannen är förvirrad som fan och hopplöst modfälld till gränsen för desperation.

Men Skaparens Kyrka nöjer sig inte med att bara peka ut problemet, vi går vidare med att formulera lösningen, och den lösningen är att bygga upp en massiv rasmässig religiös rörelse som polariserar den vita rasen till handling för sin egen överlevnad, expansion och framsteg. Vi går längre. Vi tillhandahåller själva ramverket, ledarskapet och drivkraften för att bygga en mäktig armé av väckta och förenade vita raskamrater som förr eller senare kommer att uppsluka och omfatta hela de 500 miljoner vita människor som bor på denna planet jorden. Med en sådan kraft kommer vi att sopa våra fiender framför oss, få parasiterna från vår rygg och bygga en vitare och ljusare värld — en vacker värld byggd av och för den vita rasen och den vita rasen ensam.

DEN KRISTNA VERSIONEN AV EN ”LÖSNING”

Uppenbarligen förfärad över att den vita rasen skulle ha mage att vilja ta kontroll över sitt eget öde, har din redaktör mottagit följande vädjan från ”En bekymrad kristen”:

Bäste herr Klassen,

Som en bekymrad kristen skulle jag vilja uttrycka mina känslor angående din idé om ”Raslig lojalitet”.

I händelse av att du inte vet det, så älskar Gud alla oavsett vilken hudfärg, röd, gul, svart eller vit de har, de är dyrbara i hans ögon. Negrer, judar eller vita, de är alla desamma.

Istället för att organisera en armé av anhängare till en massiv mäktig murbräcka och ta kontroll över vad du kallar den vita mannens öde bort från judarna och lägga det i händerna på vårt eget folk, behöver du lägga ditt liv i GUDS händer. Gud är den ende som kan åstadkomma det som är rätt. Allt du behöver göra är att se dig omkring och se bergen, blommorna, solskenet och regnet och du kan se min Herres verk. Du kommer att behöva lägga lite kärlek i ditt hjärta för mänskligheten istället för så mycket hat. Allt du behöver göra är att tro och ha tro så kommer Gud att hjälpa dig att komma på rätt väg. Snälla be över detta. Gud älskar dig.

En bekymrad kristen

(Ej undertecknat, men poststämplat Gainsville, Ga.)

Redaktörens kommentar: *Om vi skulle följa denna typ av tillvägagångssätt för problemet med vår ras överlevnad, varför inte följa samma tillvägagångssätt för alla andra problem i livet. Varför arbeta för sitt uppehälle? Låt de (icke-existerande) spökena i skyn göra allt för oss. Varför ska vi besvära oss med att bygga hus att bo i? Låt de osedda, ohörda spökena göra det. Varför anstränga sig för att bygga broar, vägar, gårdar, flygplatser, fabriker, etc.? Låt spökena ta över. Varför ska vi anstränga oss?*

Vidare, låt mig fråga denna ack så ”bekymrade kristne” om den judiske Jahve verkligen har våra bästa intressen för ögonen, varför fortsätter den judiska bibeln upprepade gånger att tjata om hur våra dödsfiender, judarna, är ”Guds utvalda”? Och min sista fråga är denna: Efter två tusen år av kristendom och ”spöken i skyn”-vansinne, är den vita rasen i en bättre eller sämre position i förhållande till den pre-

sänt en flod av gyttjeraser som hotar att uppsluka vår planet? När vi jämför hur de livskraftiga vita romarna för 2000 år sedan var överlägsna i denna värld och gyttjeraserna inte hade någon som helst betydelse, anser jag att vi lugnt kan dra slutsatsen att efter 2000 år av kristet vansinne har det inte varit till någon som helst hjälp för vår ras. Det störtade dock den vita rasen i tusen år av de dystra mörka tidsåldrarna och har varit en huvudfiende till den vita rasen ända sedan dess. Det har understött och hjälpt judarna och satt käppar i hjulet för den vita rasen vid varje tillfälle. Ovanstående brev är ännu ett typiskt exempel.

En stor skillnad (bland andra) mellan en kristen och en Creator är att medan en Creators första lojalitet tillhör den vita rasen, tillhör en kristens lojalitet en diffus och mytisk samling spöken vars vistelseort aldrig har lokaliserats.

* * * * *

Gör något meningsfullt för den vita rasen! Bli ett minidistributionscenter för Creativitys White Man's Bible.

* * * * *

Skylt i vårt bibliotek: Antingen leder du, följer efter, eller så flyttar du på dig.

* * * * *

Nummer 2, juli 1983

ETT AMERIKANSKT FENOMEN

Rotat i amerikansk jord

Vi vill klargöra en sak. Creativity är varken en utländsk import eller av främmande ursprung. Det är ett genuint, inhemskt amerikanskt fenomen. Det är inte en upprepning av nationalsocialismen i Hitlers Tyskland, inte heller är det ännu en avläggare till den judiska kristendomen. Dess rötter är stadigt förankrade i amerikansk jord. Det är den vita mannens religion, en raslig religion, lika amerikansk som äppelpaj, som moderskap och den fjärde juli. Den uppstod i Amerika och för vidare pionjärandan så som den exemplifierades av ”Västerns erövring” och idén om ”Manifest Destiny” som drev den vita mannen framåt med iver och livskraft under 1800-talet. Den vann en stor kontinent åt den vita mannen.

Läs återigen Creative Credo nr 32, ”Västerns erövring” i den Vita Mannens Bibel, och kapitel 10, ”Manifest Destiny”, i Naturens Eviga Religion. Det är samma anda av äventyr, erövring och kreativitet som drev den vita mannen framåt för att inte bara erövra en kontinent utan bygga ett storslaget hem och imperium för den vita rasen, vilket utgör kärnan i CREATIVITY.

Vad vi säger är detta: Om den vita mannens drivkraft under 1600-, 1700- och 1800-talen att kolonisera den nordamerikanska kontinenten var så konstruktiv och produktiv i termer av frihet, land, rikedom och imperium, varför inte följa samma kurs på global basis, i en värld som nu snabbt krymper och faller samman framför våra ögon, en värld som är gällt fientlig mot den vita rasen och fast besluten om dess totala undergång.

Vi Creators säger att det är en magnifik idé att följa våra banbrytande förfäders kurs, och vi betraktar underlåtenhet att göra det som ett eländigt underlåtenhetsbrott. Ett sådant brott kommer med största säkerhet att leda till den vita rasens död och glömska, och är ett skändligt brott mot våra förfäder, mot vår framtida avkomma och mot den nuvarande levande generationen.

Under 1930-talet lyckades Hitler förena de tyska folken. Tysklands enande var en monumental prestation som skapade förutsättningarna för en total vit förening. Att förena hela den vita rasen under sitt kapabla ledarskap var ett mål som Hitler aldrig föreställde sig. Det heliga uppdraget för CHURCH OF THE CREATOR är att förena alla folk inom den vita rasen.

Judarna skryter öppet om att de har frambringat världens tre stora religioner, nämligen judendomen, kristendomen och muhammedanismen, för att lista dem i kronologisk ordning. Judarna, som är mästare på att manipulera sinnen, tidernas främsta smygare, har vissa giltiga argument för att komma med ett sådant skryt, till deras ära och till deras offers nackdel.

Ut ur Palestina, från detta lilla ökenhål i världen, har det sprutat fram mer destruktivt gift för att förvirra och förvränga människors sinnen än från resten av världen sammanlagt. Palestina, måste vi komma ihåg, ligger inte i Europa, och inte heller i Afrika. Det ligger i Asien, och dess folk är asiater. Vi måste också komma ihåg att judarna var, och är, asiater. De är inte vita, utan gula semiter, precis som araberna och andra "mud peoples".

Judarna, som inte är kreativa, insåg dock tidigt i sin historia en sak: den avgörande betydelsen av RASLIG LOJALITET. De utformade en rasreligion kring den osannolika historien om Abraham, Isak och Jakob som deras gemensamma förfäder. Det finns absolut inga som helst historiska bevis för att sådana motbjudande karaktärer någonsin har existerat, lika lite som det finns bevis för att Gåsmor eller jultomten någonsin har existerat. Av samma anledning tvivlar jag på att Moses, Jesus Kristus, Jona, hans val och en mängd andra mytiska figurer någonsin har existerat. Det finns inte ett spår av bevis för att de gjorde det. Det finns bara en mycket omskriven samling judiska påståenden. Eftersom judarna är världens mest fulländade lögnare, imponerar sådana påståenden mycket lite på oss CREATORS.

En parentes om deras mytiska förfäder Abraham, Isak och Jakob är värd en kommentar. Enligt deras egen berättelse, så som den framställs i Gamla testamentet, var var och en av dessa karaktärer (och de flesta av deras framtida avkommor) en klandervärd, motbjudande skurk, en horkarl, en mördare, en tjuv, en lögnare och en bedragare. Om du inte tror mig, läs igen berättelserna om Abraham, Isak, Jakob, Lot och hans incestuösa döttrar, Juda och hans svärdotter, och hela resten av denna sjabbiga stam. (Läs även kapitel 10, bok 1, i NATURE'S ETERNAL RELIGION, ”The Old Testament”)

Vilket väcker några frågor: Med en sådan bakgrund, mytisk eller ej, varför skulle någon vilja skryta om att ha sådana motbjudande uslingar som förfäder, och sedan vilja bygga en religion kring det? Detta är en fråga som inte bara judarna borde ställa sig, utan även en hel del vita kristna som önskar att de vore judar. Bland de sistnämnda finns alla de inom Identity-rörelsen,

de brittiska israeliterna, och en hel rad andra relaterade grupper som har gått på det där fåniga nonsenset och dumt nog hävdar att ”vi är de sanna israeliterna”!

Den andra frågan är denna: Med en sådan samling avskyvärda mördare och brottslingar som springer lösa och förmodas dokumentera sin sjabbiga ”historia”, varför skulle någon Gud eller gud göra anspråk på ett sådant folk som att de vore ”hans utvalda”? Dumt, dumt, dumt. Men då måste vi komma ihåg att judarna är världens mest ökända lögnare, och lättlurade dårar föds varje minut.

Hur det än må vara med det, så finns det några olycksbådande skäl till att judarna gjorde som de gjorde. Det de gjorde fick djupgående konsekvenser för deras egen historia, och mer tragiskt nog för den vita rasens historia. Dessa mästerliga sinnesmanipulatörer lyckades, genom sin tarvliga hopkokade religion, hur märkligt det än kan verka, åstadkomma följande:

1. De förenade sitt eget eländiga band av mördare till en solid murbräcka som under de senaste 3000 åren har erövrat, och nu dominerar, världen.

2. Ur detta hopkok av lögner om Abraham, Isak och Jakob smidde de en religion, en ras och en nation vars kärna polariseras kring den centrala idén — Vad som är bra för judarna är den högsta dygden; vad som är dåligt för judarna är den ultimata synden — baserat på deras idiotiska påstående att de var ”Guds utvalda”.

3. Som en sekundär avknoppning av den judiska religionen kokade judarna ihop kristendomen för goyim (icke-judarna), och specifikt för förstörelsen av det då dominerande vita romerska riket. Denna religion lärde ut precis motsatsen till den vita rasen, nämligen: saliga är de saktmodiga, sälj allt du äger, älska dina fiender, vänd andra kinden till, döm inte, och en hel del liknande självmordsnonsens. Talesmannen för denna giftiga utläggning var juden Saul från Tarsus, som senare skulle bli de kristnas S:t Paulus.

Återigen, på grund av den solidaritet, aggressivitet och iver med vilken judarna drev på denna lära, köpte romarna märkligt nog detta gift, och några århundraden senare kollapsade deras imperium, deras ras och deras vackra civilisation jämmerligt, och den mörka medeltiden med dess okunnighet, vidskeplighet, brottslighet och fattigdom följde under de kommande tusen åren. (Läs kap. 16, bok 1 av **NATURE’S ETERNAL RELIGION**, ”Christ’s Existence Not Substantiated by Historical Evidence”.)

4. Som ytterligare ett vapen för att motverka och förinta den vita rasen växte muhammedanismen fram ur samma lilla pesthåla i öknen (Palestina) under det sjunde århundradet. Den gjorde för araberna, semiterna

och andra lerfolk, vad judendomen hade gjort för judarna. Det polariserade och solidifierade dessa lerfolk till en solid murbräcka som blev ett stort hot mot de vita folken i Europa och världen. Även om judarna inte uppfann den muslimska religionen, hade de ett starkt finger med i att främja den, och dess grundläggande rötter härstammar också från judendomen, kristendomen och Gamla testamentet. (För ytterligare information se kap. 11, bok 2 av *NATURE'S ETERNAL RELIGION*, "Mohammedanism, the Power of a Militant Religion".)

Jag ger denna korta genomgång för att påminna mina vita raskamrater om att ursprunget till judendomen, kristendomen och muhammedanismen är asiatiskt, en produkt av en fientlig och främmande ras, och har importerats till Europa, till Amerika och resten av den vita mannens domän. (Läs även kap. 9, bok 1 av *NATURE'S ETERNAL RELIGION*, "Five Jewish Books".)

När Columbus återupptäckte Amerika 1492 (nordmännen hade varit där 500 år tidigare) utlöste det en veritabel flod av vit europeisk kolonisering under de följande 400 åren. Det mest konstruktiva, det mest produktiva i den drivkraften var uppbyggandet av Amerikas förenta stater. Vad den vita mannen åstadkom, särskilt under 1800-talet, genom att smida ett hem för den vita rasen genom att bygga ett vitt imperium från Atlanten till Stilla havet, är ett ärorikt epos som aldrig har överträffats i den vita rasens historia, eller någon annan ras.

Hur uppnådde den vita mannen denna enorma prestation? Svaret är enkelt. Allt vi behöver göra är att se på vår egen historia.

1. Han gjorde det genom kolonisering och erövring — samma process som alla andra imperier i hela historien har byggts genom; för det första, erövringen av land och territorium i sig, och för det andra, genom att göra det som den vita mannen gör bäst — att bygga ett konstruktivt land, regering och hemland.
2. För att göra det var han tvungen att driva bort de vilda folk som då bebodde landet, och rensa det för kolonisering av sitt eget folk. Detta gjorde han i ett sporadiskt och osammanhängande, men likväl obevekligt program, tills han var herre över hela territoriet från Atlanten till Stilla havet. Hade den vita mannen då haft en rasreligion istället för att vara besatt av asiatisk kristendom, skulle han ha gjort det snabbare, mer effektivt och mycket mer permanent.
3. I utövandet av sitt program för "Manifest Destiny" byggde han på den amerikanska kontinenten det största, mest produktiva och mest välmående samhälle världen någonsin skådat. Det är ett samhälle som nu i det senare

del av nittonhundratalet, på grund av brist på syfte och sammanhållning, snabbt faller i bitar precis som det romerska riket gjorde 1500 år tidigare, och av samma anledning. Den vita människan har förlorat sin själ, på grund av det asiatiska judiska giftet som hennes samhälle är genomsyrat av.

Detta asiatiska judiska gift sprutas ut över det vita amerikanska folket idag med en ny virulens som saknar motstycke i hela historien. Detta tar sig inte bara uttryck i form av religion, utan alla andra medel används för att förnimma den vita rasen, inte bara här i Amerika, utan på hela denna planet Jorden. Judarna har öppet skrutit om att det i nästa generation eller så inte kommer att födas ett enda obefläckat vitt barn.

4. I motsats till den kristna förmaningen om att de saktmodiga ska ärva jorden, har historien upprepade gånger visat motsatsen. Historien lär oss tydligt att alla stora beslut fattades med vapenmakt. Det var så den amerikanska revolutionen avgjordes och amerikanskt oberoende från Storbritannien vanns. Det var så inbördeskriget avgjordes. Det var så kriget mot Mexiko (1846-1848) avgjordes. Det var så västern vanns. Som general Douglas MacArthur så kortfattat uttryckte det: ”Det finns inget substitut för seger.”

Rasblandning är nu den officiella, virulenta dogmen för USA:s regering, för det judiska maktetablissemanget och till och med de kristna kyrkorna. (Rasblandning, inte för judarna, utan för n-ord och andra gyttjeraser med den vita rasen.)

Med propagandamedlen stadigt i sina händer, TV, nyhetsbyråer, tidningar, bokförlag, tidskrifter, etc.; och med regeringen stadigt i judarnas händer; med utbildning och religion också stadigt i deras slemmiga händer, har judarna en glansperiod. Under tiden vacklar den vita rasen dumt, förvirrad, desorganiserad och villig att hjälpa sina fiender. Den faller snabbt isär och hjälper till att begå sitt eget folkmord. (Läs Creative Credo nr 41 ”Det judiska programmet för bastardiseringen av den vita rasen” i *THE WHITE MAN’S BIBLE*.)

I denna dunkla och till synes hopplösa bild har nu Church of the Creator framträtt, en ö av hopp och förnuft i en värld som blivit fullständigt galen.

Den har kastat överbord alla de vansinniga, suicidala schibbolet-begreppen från den asiatiska judiska religionen som denna parasitiska ras har påtvingat den vita rasens hjärna och börjat med ett rent blad. Den har börjat med ett blad skapat i Amerika. Den har regenererat de grundläggande drivkrafterna hos den vita pionjären som högg ut ett stort imperium ur vildmarken.

Det är en förlängning, expansion och fortsättning på den stora amerikanska drömmen — drömmen hos den härdiga amerikanska pionjären. Den drömmen är att bygga ett hem för den vita rasen på denna planet Jorden där den vita människan kan leva och blomstra i all evighet.

Skaparens kyrka (Church of the Creator) intar ståndpunkten att om den amerikanska drömmen var så produktiv och fördelaktig för den vita människan i Amerika under 1800-talet, varför inte tillämpa samma tillvägagångssätt för den vita människan på global basis? Detta applåderar vi, och vi tillhandahåller inte bara trosbekännelsen och programmet, utan även den religiösa och moraliska grunden för att göra det.

För att stödja vår inställning till problemet pekar vi på Naturens eviga lagar — som säger — ta hand om de dina. Våra egna är den vita rasen, och i varje handling, varje attityd, är vår måttstock — vad som är bäst för den vita rasen.

Vi går längre än så. Vi avser inte bara att se den vita rasen överleva och expandera, utan vi vill inskärpa i dess tro och religion det ständiga och obevekliga framåtskridandet av dess gener till högre och högre nivåer — fysiskt, mentalt och genetiskt. Det är nu inte bara en amerikansk dröm, utan det har blivit den vita rasens dröm på global basis. Det sammanfattas i vår trosbekännelse — **EN SUND SJÄL i EN SUND KROPP i ETT SUNDT SAMHÄLLE i EN SUND MILJÖ.**

Det är en förlängning och expansion av våra härdiga pionjärers amerikanska dröm. För att belysa och betona vårt amerikanska ursprung har vi en stor skylt på framsidan av vårt världscenter där det står:

Vinnandet av Västern
Den vita människans prototyp för
Vinnandet av världen.

På 1930-talet lyckades Hitler förena de tyska folken. Den heliga missionen för ***SKAPARENS KYRKA*** *är förenandet av alla folk tillhörande den vita rasen.*

VAD VÅR LOGOTYP STÅR FÖR

"W":et står naturligtvis för den VITA RASEN, som vi betraktar som den mest dyrbara skatten på jordens yta. Den är värd att kämpa för, och om nödvändigt, värd att dö för.

Kronan betecknar vår aristokratiska ställning i naturens ordning på denna planet jorden. Vi är ELITEN, den mest kreativa, intelligenta och produktiva varelse som naturen någonsin har utvecklat under tidernas lopp.

Glorian indikerar det värde vi lägger vid vår unika ras. Vi betraktar den som en helig skatt, helig över alla andra, och kommer att försvara dess ära, renhet och integritet mot alla fiender, oavsett deras ursprung.

Vår gyllene regel: Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; Vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.

* * * * *

Nummer 3, augusti 1983

EFTER 65 ÅR

DET JUDISKA ANGREPPET RASAR VIDARE

Den dag jag föddes för 65 år sedan i en avlägsen liten mennonitisk bosättning i södra Ukraina, rasade en kaotisk strid mellan de bolsjevikiska revolutionärerna och fragment av Rysslands vita armé. Striden rasade inte på någon avlägsen front, utan mitt i vår egen bakgård. Min mor berättade för mig att en av kanonkulorna slog av gavlarna på vårt tak, en annan slet sig igenom stallen (vår lada och vårt hus satt ihop) och en annan granat exploderade utanför i svinstian.

Byn där jag föddes hette Rudnerweide. Det var en av 50 sådana byar i vår specifika bosättning som kallades Molotschna-kolonin. De tysktalande mennoniterna hade först bosatt sig i denna del av Ryssland, strax norr om Svarta havet, när de först kom dit 1804. Liksom pionjärerna i västra Amerika började de utveckla och bruka jorden.

Jorden var utomordentligt bördig och mennoniterna blomstrade. De var en flitig, hårt arbetande grupp människor som utövade rasmässig lojalitet och alltid stod nära jorden. De tog väl hand om marken och sina gårdar, och jorden var god mot dem. Inte bara var jorden produktiv, utan mennoniterna var också fruktsamma. De inte bara blomstrade, utan de förökade sig. De gjorde utomordentligt väl vad naturen sa åt dem att göra — reproducera sitt eget slag. Min far, som föddes 1878, var den andre i en familj på fjorton, varav tolv levde till vuxen ålder.

Mennoniterna var också extremt religiösa och följde en protestantisk trosbekännelse uttalad av Menno Simons i Holland, en katolsk präst som blev reformator och protestant i Martin Luthers stil. I de prydliga, välmående byarna där mitt folk bodde i Ryssland var kyrkorna och skolorna centra för deras sociala aktiviteter, vilka var många och färgstarka, eftersom mennoniterna var ett mycket sällskapligt folk.

Det finns några grundsatser i den mennonitiska religionen som sticker ut. En av dem som hade orsakat dem betydande problem genom hela deras historia var deras bekännelse till pacifism. Principen att ”vända andra kinden till”, ”älska dina fiender”, ”du skall icke dräpa” hade

gjorde att de skydde militärtjänst och detta hade i sin tur fått många andra länder att driva ut dem. Ett sådant land var Preussen där mina förfäder hade bosatt sig och förvisades på 1700-talet eftersom de vägrade att bära vapen.

Det var därför inte konstigt att när den grymma kommunistiska revolutionen drabbade dem mot slutet av första världskriget, ställdes de inför en situation som de var helt oförberedda att hantera, ett angrepp på deras livsstil som inte bara krossade deras idylliska bosättning, utan också de flesta familjer och individuella liv.

När jag var nio månader gammal rasade inbördeskriget fortfarande i vår by. Min mor berättar för mig att jag hade insjuknat i scharlakansfeber eller difteri, jag minns inte vilket, och var nära att dö medan granaterna exploderade utanför och familjen sökte skydd i de mellersta korridorerna i vårt tegelhus.

Men vår familj överlevde och jag överlevde. Vi överlevde inte bara inbördeskriget, kaoset, plundringen och de mördande gängen, utan vi överlevde också två hårda år av svår hungersnöd (1921-22), en hungersnöd som medvetet påtvingats den ukrainska befolkningen av de kommunistiska gangsterna själva. Vid 1924 återvände en relativ fred och vi lyckades lämna Ryssland och reste vidare mot en oviss framtid i Mexiko. Därifrån är det en lång historia, och jag har inte tid eller utrymme att tråka ut er med alla detaljer.

Vi kommer nu till år 1983, sextiofem år senare. Jag har inte bara överlevt det efterföljande kaoset och omvälvningarna, utan jag är äntligen i en position att slå tillbaka, något mina förfäder skydde från att ens försöka, inte för att de saknade mod, utan på grund av dumma självförvållade religiösa hämningar som de hade programmerats till.

Nu, 65 år senare, rasar det judiska kriget mot mänskligheten fortfarande i ett tempo och i en skala som är mer dödlig och elakartad än vid tiden då jag föddes. Under de mellanliggande 65 åren har världen förändrats drastiskt, och tack vare den judiska pesten, mycket till det sämre.

Under de mellanliggande 65 åren har världen varit i ständig uppror. Förutom första världskriget (som fortfarande rasade när jag föddes) har vi sett kulmen på den (judiska) kommunistiska revolutionen i Ryssland, vi har sett det spanska inbördeskriget, förräderiet vid Pearl Harbor, andra världskriget, Koreakriget, Vietnamkriget, det kinesiska folket som togs över av kommunismen och i själva verket hundratals...

Kristendomen är lika judisk som kommunismen

krig över hela världen. Vi har inte sett något annat än upplopp, kaos, depression, revolution och det kommunistiska övertagandet av det ena landet efter det andra, inklusive hela Östeuropa.

Bakom detta kaos och denna förödelse av världens förstörelse ligger den internationella judenhetens dolda hand. Det finns knappt en revolution, ett inbördeskrig, en depression, en bankkollaps, utan att en jude konspirerat, planerat, manipulerat och/eller anstiftat den. Det sägs att krig är judiska skördar. Detta är sant. Det är även depressioner och inbördeskrig, och världen idag trappas upp i ett stigande crescendo i alla dessa destruktiva och skändliga judiska angrepp.

Världen som helhet vacklar i en förvirrad och berusad orgie inför det ständigt eskalerande angreppet från det judiska maktcentret, ett angrepp som under min livstid snabbt håller på att bli den mest fruktansvärda katastrof som världen någonsin har utsatts för.

Under 50 år av min livstid, tillsammans med resten av en förvirrad och omtöcknad mänsklighet, ville jag antingen inte tro, eller förstå, eller veta vad jag skulle göra åt den katastrof som omslöt oss. Liksom alla naiva och lättrogna tölpar kunde jag inte fokusera bilden — en bild som var tydlig och uppenbar för alla att se.

Slutligen, vid 1969 eller 1970, började bilden sakta och omärkligt att klarna. När jag gjorde en plågsam omvärdering av mitt eget liv, av världshistorien och särskilt den judiska parasitens historia, insåg jag att detta krig inte började under min livstid, inte heller med den ryska revolutionen, och inte ens med Karl Marx. Jag började inse att judarna hade fört ett lömskt och skoningslöst förstörelse- och förslavningskrig inte bara i 50 år, eller 100 år, utan i tusentals år. Läs återigen kapitel 6, ”Masters of Deceit — A Short History of the Jews” i NER och Creative Credo nr 35 ”Unrelenting Warfare between the Parasitic Jews and their Unfortunate Victims” i WMB). Jag började också inse att det främsta offret för det judiska angreppet var den vita rasen, naturens elit, som jag själv var en stolt medlem av.

Det sägs att när man väl har analyserat ett problem ordentligt, är man också halvvägs till själva lösningen. Tillsammans med insikten om det judiska hotet framträdde också svaret på hur vi skulle kunna få bort denna fruktade pest från våra ryggar.

När man ställer frågan — hur lyckades judarna få ett så kraftfullt grepp om livet för alla världens folk — deras finanser, deras regering, deras propaganda, deras religion och faktiskt hela deras sinnen, börjar svaret framträda. Och svaret är detta — de gjorde det genom sin rasreligion, judendomen.

De gjorde det genom att fanatiskt klamra sig fast vid sitt religiösa program — hur skändligt och ondskefullt det än är — och genom att utöva rasmässig lojalitet och rasmässigt samarbete.

När denna insikt slog mig för ungefär 13 år sedan, fascinerade denna upptäckt mig oerhört. Om judarna kunde åstadkomma sådana mirakel med sin rasreligion, resonerade jag, varför skulle då inte den vita rasen, som har så mycket mer att arbeta med, så många fler naturliga fördelar och egenskaper, kunna göra detsamma! Faktum är, med alla våra fördelar, varför skulle vi inte kunna göra det tusen gånger bättre? Varför kunde inte vi också utöva rasmässig lojalitet och rasmässigt samarbete och bygga en vitare och ljusare värld för oss själva? Jag kom till slutsatsen att det inte fanns någon anledning i världen till varför vi inte skulle kunna det. Allt vi behövde var en rasreligion för den vita rasen, en religion som tog samma egenintresse i vår egen ras som judarna så framgångsrikt har demonstrerat med sin — en vit rasreligion som sade: Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.

Vi har nu en sådan vit rasreligion i CREATIVITY. I den har vi det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den ultimata trosbekännelsen. Vi har nu också vår vita mans biblar som för all framtid klargör detta program, denna lösning och denna trosbekännelse. Vi har nu också en månadstidning, *Racial Loyalty*. Vi har också ett geografiskt huvudkontor, ett världscenter, i de vackra Blue Ridge-bergen i västra N.C.

Vi kommer nu till nuet, specifikt den 15 juni 1983, då en skändlig smygattack utfördes mot vårt kyrkohögkvarter mitt i natten, klockan 01:45 för att vara exakt. En molotovcocktail kastades mot kyrkans hörn, och samtidigt avlossades en hagelskur mot vår 7½ fot höga logoskylt på kyrkans framsida. Vi vet inte vem som gjorde det, men vi kommer att ta reda på det, och när vi gör det tror jag att vi kommer att finna att judens lömska hand låg bakom det. Det är ett ganska säkert vad att antingen ADL, JDL eller Mossad självt var inblandat. Vi kommer att ta reda på det.

Under tiden bedriver de officiella myndigheterna utredningen av detta skändliga brott med mindre än stor entusiasm, inte heller är de (judiskt) kontrollerade nyhetsmedierna överdrivet bekymrade över det. Båda skulle lika gärna vilja sopa det under mattan och glömma det. Föreställ er det upplopp, de rubriker, den armé av utredare som skulle ha vällt in överallt om ett sådant angrepp hade gjorts på

en judisk synagoga. FBI, armén, flottan och marinkåren skulle ha kallats ut, för att säga det minsta.

Hur det än må vara med det, så har vi ändå återigen överlevt, precis som vi har gjort under de senaste 65 åren. Faktum är att väldigt lite skada skedde, men detta minskar inte brottet och vi kommer inte att glömma, och vi kommer inte heller att låta oss skrämmas. Vi kommer inte att skrämmas bort, och vi kommer inte att sakta ner ett jävla dugg. Faktum är att vi betraktar hagelgevärshålen i vår logotyp som hedersärr och ämnar lämna dem där för hela världen att se. Jag upprepar, det kommer inte att sakta ner oss, utan tvärtom kommer det att stålsätta vår beslutsamhet att kämpa ännu hårdare, att samla den vita rasen under fanan för deras sanna rasidentitet, och bygga en raslig rörelse så kraftfull att den kommer att svepa bort judarna och andra fiender framför oss som en enorm flodvåg. Vi har nu vapnen för att bekämpa detta monster och vad som än händer kommer vi att betvinga det. Vi kommer att bygga och expandera och bygga och expandera. Vi kommer att propagandisera, proselytisera och organisera. Vi kommer att kämpa vidare tills vi har fått judarna från våra ryggar och har lyckats bygga det vi föresatte oss att åstadkomma från första början — en **vitare och ljusare värld.**

För att göra det behöver vi miljontals medlemmar, anhängare och arbetare. Vi behöver människor som dig. Vi behöver att du sätter igång, att du distribuerar exemplar av denna tidning, att du placerar våra biblar i händerna på våra vita raskamrater. Vi behöver människor som dig för att främja, för att tala, för att organisera. Varför inte hänga på just nu?

Under tiden rasar den judiska striden vidare, som den har gjort i tusentals år, men nu har vi medlen att krossa dessa vidriga förstörare en gång för alla. Kom ihåg, tills och om vi inte gör det, och faktiskt löser rasproblemet i sin helhet, kommer inga andra problem, vare sig det är inflation, arbetslöshet, kommunism, brottslighet, uppror eller vad som helst, att lösas. Jag upprepar, tills den vita rasen löser rasproblemet, är den vita rasen själv dömd till rasblandning, folkmord och glömska.

Så sitt inte bara där och predika. Sätt igång och gör det som måste göras. Rädda den vita rasen och bygg en vitare och ljusare värld för dig själv, din familj och alla dessa underbara avkommor vars dyrbara framtid nu ligger i dina händer.

* * * * *

Kristendomen är lika judisk som kommunismen.

VI KOMMER INTE ATT KOMPROMISSA

Oftare än jag kan minnas har välmenande vänner varnat mig med: ”Jag håller med om allt du säger, men du går fram för hårt. Du skrämmer bort folk. Varför använder du inte ett mjukare tillvägagångssätt och använder den milda övertalningens konst? Vattna ur det något. Kompromissa här och där. Det är en för stor chock för den genomsnittlige vite mannen.” Och mer av samma slag.

Det finns mycket förtjänst i ovanstående råd. Idén är att få folk att se ljuset utan att egentligen störa dem för mycket. Om möjligt, övertyga dem utan någon chock och utan att få dem att känna sig obekväma. Låt dem behålla sina urgamla vidskepelser om sina favoritspöken. Stör inte deras favoritkomplex. Peka inte ut judarna. Ta inte upp den där obehagliga rasfrågan. Leva och låta leva. Folk kommer att gilla dig mycket bättre på det sättet. Business as usual.

När dessa vänner har duschat färdigt dig med vänliga råd är du tillbaka i det gamla vanliga hjulspåret, där du klagar över vad som händer, du beklagar och jämrar dig, men den totala effektiviteten av allt motstånd mot den judiska ångvälten har neutraliserats till exakt noll. Där är vi, direkt tillbaka i leden bland de gamla goda Kosher-konservativa.

Vid det här laget påminns jag om ett knep vi använde i Floridas lagstiftande församling när någon representant malde på i ett långrandigt, meningslöst tal. När det var över reste sig någon upp och sa sött: ”Din poäng är så subtil att den helt undgår mig.” I kontrast till ovanstående påminns jag om en annan historia om turisten som besökte Ozarkbergen. Han blev förfärad när han bevittnade en lantis som slog en mula mellan ögonen med en regel på två gånger fyra tum. När turisten frågade lantisen: ”Varför slog du mulan i huvudet med en två-fyra?”, svarade lantisen: ”När man har att göra med mulor är det första man måste lära sig att man först och främst måste fånga deras uppmärksamhet.”

Så vi har två vitt skilda tillvägagångssätt: det subtila sättet eller att slå dem mellan ögonen med en två-fyra. Vilket tjänar vårt syfte bäst? Innan vi drar en slutsats i denna fråga finns det en annan liten historia som jag skulle vilja berätta som kan hjälpa oss att klargöra situationen.

En ung försäkringsförsäljare kallades in till sin chefs kontor och presenterades för en ganska obehaglig uppgift. ”Du känner till den där trevliga unga...

paret, John och Mary, som du sålde den där livförsäkringen till förra veckan? Jo, vi har just fått besked om att John dödades i en bilolycka i eftermiddags. Jag vill att du går till Mary och framför nyheten varsamt så att det inte gör henne alltför upprörd."

Den unge försäljaren blev förstummad. Han tänkte på det en stund och frågade sedan sin chef: "Hur går jag egentligen till väga för att göra det?"

Detta är en bra fråga och det är en som konfronterar oss Skapare i vårt program för att väcka upp våra vilseledda och missledda vita raskamrater som har blivit bedragna, beljugna, programmerade och ledda längs vägen till slakt under alla dessa århundraden. Hur går man till väga för att varsamt berätta för dem att deras predikant, medvetet eller omedvetet, är en del av detta judiska bedrägeri? Hur avslöjar man för dem att till och med deras egna föräldrar fångades i denna enorma judiska lögn och hjälpte till att hjärntvätta dem till att bli förrädare mot sin egen ras? Att deras "egen" regering är en integrerad del av denna konspiration och förråder USA och säljer ut oss till judarna och världens lerraser? Hur "berättar man detta varsamt" för de välmenande men hopplöst naiva och vilseledda vita raskamraterna?

Svaret är DU KAN INTE! Det finns inget sätt i världen att du kan exponera hela denna förrädiska röra utan att chocka dem, utan att orsaka smärta, utan att många gånger till och med skapa bittra fiender av människor som borde stå på vår sida.

Ändå måste jobbet göras, och uppenbarligen är ingen annan än Church of the Creator villig att ta sig an det. Javisst, det finns tiotusen andra organisationer (mestadels Kosher-konservativa) som delar ut bitar och stycken av konspirationen, men på något sätt verkar de aldrig få ihop hela bilden. Vanligtvis KAN de INTE och de VILL INTE släppa taget om några av sina egna älsklingshämningar som de är belastade med, oavsett om det är bedrägeriet med "spöken i skyn", eller om de har några judiska vänner (därför kan inte alla judar vara dåliga!) eller om det är någon annan idioti. Vanligtvis slutar dessa Kosher-konservativa med att styra in dig i en återvändsgränd utan vinstmöjligheter. De hamnar undantagslöst i ett program utan lösning — bara beklaga och jämra sig — och de kommer att lindra din apati ytterligare genom att öppet erkänna att de inte har någon lösning.

Church of the Creator har ihärdigt försökt undvika att fastna i denna typ av vinstlös, meningslös självspäkning. Vi säger så här: antingen satsar vi allt och gör den totala ansträngningen för att vinna, eller så kan vi lika gärna kasta in handduken och gå och fiska. Varför slösa en massa värdelös ansträngning om du inte har PROGRAMMET för att vinna, och inte vet HUR man vinner?

Inom **CREATIVITY** är vi övertygade om att den Vita Rasen nu har svaret. Inom **CREATIVITY** är vi övertygade om att vi har det **TOTALA PROGRAMMET**, den **SLUTGILTIGA LÖSNINGEN**, den **ULTIMATA TRON**. Vi är övertygade om att designen och ritningen nu är färdigställda och avslutade. Vi behöver inte längre mixtra med det. Vi kan nu koncentrera oss helt och ägna alla våra ansträngningar åt att sälja det till våra Vita Raskamrater, åt propaganda, åt proselytvärvning och organisering.

Det är inte längre en fråga om VAD som ska göras. Vi VET vad som ska göras. Den enda frågan är HUR vi gör det bäst — hur vi bäst använder de medel och vägar som står till buds för att sprida ordet, för att organisera våra anhängare? Hur utnyttjar vi bäst våra resurser? Vi MÅSTE och vi KOMMER att använda den organiserade muskelkraften och den enorma styrkan hos en polariserad Vit Ras för att få judarna från våra ryggar och vrida vårt öde tillbaka i händerna på den Vita Rasen.

Inom denna kategori finns det gott om prejudikat och svaret är att vi kommer att använda alla tillgängliga medel. Vi kommer att använda tekniken med mild övertalning där den är som mest effektiv, men vi kommer inte heller att rygga för att använda tekniken med en "två-med-fyra" mellan ögonen där den är som mest effektiv. Poängen är att vi också kommer att använda tusen olika tekniker däremellan och göra vad som än krävs.

Poängen är att vi kommer att använda de medel som är mest effektiva. Målet är så överväldigande viktigt att det överträffar alla andra värden. Det målet är den Vita Rasens egen överlevnad. I en så överväldigande fråga som denna tvistar vi inte om finesser. Som vi redan har klargjort i båda våra Biblar — vi konstaterar kategoriskt när det gäller vår ras liv och död — att ändamålet helgar medlen — vilka medel som helst. Vi kommer därför att använda alla medel som bidrar till den Vita Rasens överlevnad och nytta. Vi kommer inte att låta oss skrämmas, vi kommer inte att vika från vårt mål, vi kommer inte att "vattna ur" vår tro, vi kommer aldrig att kompromissa. Vi har bränt våra broar bakom oss och det finns ingen återvändo. För oss är det segra eller dö — och med denna inställning kommer vi att vinna — **VI ÄR BESTÄMDA ATT VINNA.**

Sammanfattningsvis upprepar jag vad jag redan har sagt tidigare: Vi kommer inte att kompromissa; vi kommer inte att låta oss skrämmas; vi kommer inte att skrämmas bort. Vi har nu vapnen för att vinna kriget, och vi ämnar kämpa vidare till total seger vad som än händer. Allt vi behöver är din outtröttliga hjälp, ditt stöd och din insats. Så gör din plikt, Vita Raskamrater!

SEX BLINDA MÄN OCH ELEFANTEN

Det var sex män från Indostan,
Som var mycket böjda för lärdom,
Som gick för att se elefanten,
(Fastän de alla var blinda,)
Så att var och en genom observation
Kunde tillfredsställa sitt sinne.

Den förste närmade sig elefanten,
Och råkade falla
Mot hans breda och stadiga sida,
Och började genast att ropa:
”Gud välsigne mig! men elefanten
Är mycket lik en vägg!”

Den andre, som kände på beten,
Ropade: ”Hå! vad har vi här,
Så rund, och slät, och vass?
För mig är det mycket tydligt,
Att detta under till elefant
Är mycket likt ett spjut!”

Den tredje närmade sig djuret,
Och råkade ta
Den slingrande snabeln i sina händer,
Och talade så dristigt ut:
”Jag ser,” sade han, ”att elefanten
Är mycket lik en orm!”

Den fjärde sträckte ut sin ivriga hand
Och kände kring knät:
”Vad detta förunderliga djur mest liknar,
Är mycket uppenbart,” sade han;
”Det är tydligt nog att elefanten
Är mycket lik ett träd!”

Den femte, som råkade vidröra örat,
Sade: ”Även den blindaste man
Kan se vad detta liknar mest:
Förneka faktum den som kan,
Detta underverk till elefant
Är mycket likt en solfjäder!”

Den sjätte hade knappt hunnit börja
Att treva sig fram över djuret,
Förrän han grep tag i den svängande svansen
Som hamnade inom hans räckhåll,
”Jag ser,” kvad han, ”Elefanten
Är mycket lik ett rep!”

Och så dessa män från Indostan
Tvistade högljutt och länge,
Var och en i sin egen åsikt
Oerhört stel och envis,
Fastän var och en delvis hade rätt,
Och alla hade fel!

John Godfrey Saxe

Redaktörens kommentar:

Vi Skapare anser att det finns en moral i ovanstående dikt, och för den Vita Rasen, en viktig läxa att lära.

För mig representerar de sex blinda männen från Indostan tragiskt de tio (eller tjugo) tusen Vita, mestadels Kosher-Konservativa, organisationer som till synes försöker ”rädda landet.” Var och en har ett favorit- eller älsklingssätt, ett tillvägagångssätt som i stort sett är fragmentariskt, halvhjärtat och totalt ineffektivt. De flesta av dem har inte bara den minsta lösning på problemet, de vet inte ens vad frågan är.

Låt mig kategorisera några av dessa tusentals grupper:

1. De som bekämpar ”kommunismen.” Detta är det mest populära tidsfördrivet och miljontals mantimmar och tiotals miljoner dollar har spenderats på denna till synes ädla men förmodligen meningslösa strävan. Den främsta i denna kategori är John Birch Society, som jag en gång var en lättlurad medlem av. Jag minns att Robert Welch proklamerade efter

deras 100:e månadsbulletin, att innan ytterligare 100 hade getts ut skulle kriget vara över, antingen skulle ”kommunismen” vara helt krossad eller så skulle vi vara hopplöst förlorade. Tja, sedan dess har inte bara ytterligare 100 utan 200 nummer publicerats och ingen av händelserna har kulminerat. Kommunismen är sannerligen inte ”krossad”, utan är nu mer virulent än någonsin. Inte heller tror vi Skapare för ett ögonblick att allt nu är förlorat. Tvärtom är vår slutsats att Birchers och deras likar medvetet vilseleddes, genom att bekämpa kommunismen men skydda och agera murbräcka för den verkliga boven, det internationella judiska nätverket. Men Birch Society är inte den enda judiskt främjade organisationen som vilseleder och bedrar sina medlemmar och den vita rasen. Det finns tusentals andra, vissa uppriktiga men bara naiva, vissa inte så uppriktiga, men som använder samma format för att förhindra den vita rasen från att någonsin ta itu med de verkliga problemen, den verkliga boven, eller någonsin finna den verkliga lösningen, förrän det är för sent.

2. En annan grupp som är ännu mer utbredd, mer kraftfull och mer övertygande, är ”Kristus är svaret!”-organisationerna (på vad?), som exemplifieras av Jerry Falwells, Oral Roberts, Carl McIntyres och hela den osmakliga skaran av elektroniska spökförsäljare. Inte nog med att de svindlar våra vita raskamrater på miljarder hårt förvärvade dollar genom att prångla ut judisk kristendom, utan deras inflytande är tusen gånger kraftfullare. Och med mycket få undantag är de pro-Israel, pro-judiska och antivita. Jag har hört det sägas att innan Menachem Begin inledde sin mördande kampanj i Libanon, kontrollerade han med ”Jerry” om de kristna grupperna skulle stödja honom, och ”Jerry” gav honom enligt uppgift ett högljutt, entusiastiskt ja, hela vägen. Utan tvekan är de kristna de bästa ”vänner” judarna någonsin har haft i sitt ondskefulla program för förintelsen av den vita rasen.

3. Sedan finns det konstitutionalisterna, som högljutt bräker att allt vi behöver göra är att ”upprätthålla konstitutionen” och insisterar på att det ska göras. Insistera? Till vem? Vår judiska regering? De är den styrande kraften och har utnyttjat och manipulerat konstitutionen för att genomdriva rasblandning, skolbussning, utländskt bistånd och gåvor, och varje annat kriminellt övergrepp och aktivitet som har begåtts mot en olycklig och förvirrad vit ras.

Upprätthålla konstitutionen? Det tillvägagångssättet är ungefär lika avlägset och effektivt som att be räven vakta hönshuset.

4. En annan grupp som bara ser en del av bilden men som förmodligen är mer effektiv än de övriga är skattemotståndarna. De gör en del

verklig skada på den kriminella grupp som kallas ”vår regering”, men som sådan kommer denna taktik inte att vinna kriget. Judarna och deras Federal Reserve kan och trycker alla de falska pengar de vill (vilket är kolossalt) och skulle fortfarande ha kontroll över vår regering, våra nyhetsmedier, våra skolor och varje aspekt av vårt liv även om de inte samlade in ett öre i skatt. Så detta är inte svaret. Det är bara en fragmentarisk irritation.

Hur mycket är den judisk-kommunistiska regeringen i Ryssland beroende av skatter för total kontroll över sina offer?

5. En annan kategori av goda men fragmentariska grupper är de som kämpar för det andra författningstillägget — för att se till att judarna inte tar våra vapen ifrån oss. Vi Skapare stöder sådana grupper till 100 procent och det är oerhört viktigt att vi aldrig, aldrig låter dessa eländiga judiska missdådare avväpna oss. Jag upprepar, vi stöder vapengrupperna hela vägen, men det är i sig inte svaret. Liksom den sexdelade bilden av elefanten är det bara en del av bilden, inte lösningen. När allt kommer omkring har vi haft våra vapen i trehundra år, men judarna driver obevekligt vidare, förslavar, bastardiserar och förstör den vita rasen, trots det.

6. Det finns överlevnadisterna (Survivalists). De söker överlevnad mestadels bara för sig själva i en sönderfallande och kraschande värld. Detta löser inte heller vårt långsiktiga problem med att få juden från våra ryggar. Rom föll och juden överlevde. Ryssland föll och juden blev dess herre. Individuell överlevnad är inte svaret. Vitt rasligt lagarbete är det.

Så där, i essens, har vi den vita rasens sex blinda män, som i evighet mässar om problemet, men aldrig riktigt får hela bilden i fokus, mycket likt de sex lantmätarna av elefanten. Som en konsekvens förblir den vita rasen förvirrad, splittrad och ineffektiv.

Det finns ett antal andra grupper jag borde lista, såsom de olika Klan-grupperna, de splittrade och fragmenterade nazistiska fraktionerna, de vita supremacisterna och olika kombinationer av de sex första kategorierna jag redan har nämnt, och vissa som till och med ligger utanför dessa kategorier. Men i det stora hela, var och en av dem, likt Indostans sex blinda män, ser de bara en del av bilden, och dessutom bekämpar de för det mesta antingen bara symptomen eller ett fragmentariskt segment av problemet. Ingen av dem adresserar huvudfrågan som har stått där som en ogenomtränglig vägspärr för problemet i nästan 20 sekler. Och den frågan är judisk kristendom.

Den har stått där, fientlig och trotsig, och har hindrat den Vita Rasen från att någonsin ta itu med det verkliga problemet, den verkliga lösningen att bygga en dynamisk Rasreligion av egen kraft.

KREATIVITET ÄR SVARET. CHURCH OF THE CREATOR, å andra sidan, ser till hela bilden: Ras, religion, regering, vidskeplighet och lättluradhet, pengar och finans, kultur, hälsa, kost, miljö och, i själva verket, varje aspekt av vårt samhälle som påverkar den Vita Rasens överlevnad och välfärd. Vi baserar inte bara vår lära och vårt program på logik, sunt förnuft och historisk erfarenhet, utan också på Naturens Eviga Lagar. Vi omfattar hela paketet.

Vidare har vi lärt oss av framgång, från judarna själva, som har varit de mest framgångsrika överlevarna genom tiderna; vi har noterat vad som gjorde dem till den kraftfulla murbräcka och de kontrollanter och manipulatörer av mänskligheten de är. Faktum är att de har en RASRELIGION och fanatiskt har utövat RASSAMARBETET och RASLOJALITET under alla dessa år.

Nu har vi, den Vita Rasen, en kraftfull, meningsfull och allomfattande Rasreligion av vår egen. Med alla de fördelar vi har gentemot judarna kan vi nu inte bara slå dem i deras eget spel, vi kan göra det tusen gånger bättre.

Detta kan vi göra och ämnar göra. Vi ser hela elefanten. Vi har den totala bilden. Vi omfattar hela paketet. Vi har aldrig varit mer seriösa. Vi kan göra det tusen gånger bättre än våra fiender bland judar och "mud races". Inte bara kan vi övervinna våra fiender i stor skala, fullständigt och förödande, utan vi kan sedan fortsätta därifrån och bygga en vacker, Vitare och Ljusare värld för oss själva.

Så låt oss sätta igång!

* * * * *

Skylt i vårt bibliotek:
Västern vanns inte
med ett registrerat vapen.

* * * * *

Styrka råder
När förnuftet sviker.

Ordgranater inkluderade i nummer 3:

Det finns inget hemligt med programmet för Church of the Creator. Vi avser att den vita rasen ska överleva till varje pris. Vem som helst som är emot den vita rasens överlevnad är vår uttalade fiende utan några vidare förbehåll.

* * * * *

Vårt minimimål är att få judarna från våra ryggar och vrida kontrollen över den vita mannens öde tillbaka i våra egna kapabla händer. Därifrån och framåt är himlen gränsen.

* * * * *

Kristendomen är en judisk sinnesförvirrare som har förvirrat skiten ur den vita rasen i över 1800 år. Gå med i den vita mannens religion. Bli en Creator.

* * * * *

I våra ögon finns det inget mer föraktligt och motbjudande än en förrädare mot sin egen ras.

* * * * *

Är du en aktivist på heltid eller en hobbyutövare på deltid?

* * * * *

Nummer 4, september 1983

GRUNDLÄGGANDE SKILLNADER

Hur Creativity skiljer sig från Hitlers nationalsocialism

Jag har sagt det gång på gång: CREATIVITY-rörelsen trotsar klassificering i några nuvarande kategorier av rasliga, politiska eller religiösa rörelser. Den liknar inte, och är inte en kopia av, någon annan rörelse, förr eller nu. Det är inte en regummering av Hitlers naziströrelse, inte heller är vi "nynazister". Den liknar inte, eller är ansluten till, någon av Klanerna. Det är inte en "White Supremacy"-grupp, och vi kommer tydligt att förklara varför inte i följande diskurs. Först och främst vill vi göra denna punkt kristallklar: vi är unika, i en klass för oss själva, en rörelse, en filosofi och en religion som den vita rasen, tyvärr, aldrig har haft i hela sin historia.

Eftersom det är oerhört viktigt att fortsätta understryka att vi Creators är i en klass för oss själva, låt oss först borsta undan några av de mindre jämförelserna innan vi kommer till kärnan i vår artikel. Vi är inte en "White Supremist"-rörelse så som de flesta liberala tidningsreportrar snyggt och snabbt gillar att placera oss i ett fack. Som jag förstår "White Supremacy", har det historiskt representerat den vita rasen som den härskande makten över en underlägsen ras, såsom britterna i Indien under två århundraden, eller de vita herrarna som ägde, kontrollerade och exploaterade sina underlägsna svarta slavar, såsom plantageägarna i södern före inbördeskriget. Dessa två är bara ett magert exempel på hundratals, eller tusentals andra situationer där den vita människan var herre och mästare, som styrde, kontrollerade, arbetade och härskade över någon grupp eller grupper av underlägsna och underkuvade "mud peoples".

CHURCH OF THE CREATOR vill inte ha något av detta. Faktum är att CREATIVITY beklagar och fördömer en sådan dum slavfilosofi, inte av humanitära skäl, utan för att historien har bevisat att en sådan politik i slutändan är högst destruktiv för den vita rasen själv. Vi kan och har citerat exempel efter exempel, både i *Nature's Eternal Religion* och i *The White Man's Bible* —

Egypten, Indien, Haiti, Portugal, Mexiko, Sydamerika, den amerikanska södern med dess slav ekonomi, och många andra.

SKAPARENS KYRKA (CHURCH OF THE CREATOR) konstaterar tydligt och entydigt: Vi vill inte ha något av detta! Det är den farligaste och mest destruktiva filosofi som den vita rasen har (med judisk manipulation) förföljt under hela sin fumliga historia. En sådan politik leder alltid till rasblandning, till bastardisering och slutligen till den vita rasens undergång. Vi har påvisat detta så överväldigande och upprepade gånger att vi knappast behöver gå in på det igen.

Så låt oss säga det igen, högt och tydligt. Vi vill inte förslava någon; inte negrer, inte gyttjeraser, inte mulatter. Vi vill inte härska över någon annan ras. Vi vill inte kontrollera någon. Tvärtom vill vi bara göra det som naturen säger åt varje annan art att göra, och det är att bara ta hand om sin egen, nämligen vår egen ras.

Genom att göra det kommer vi tydligt att se ljuset. Vi kommer att inse att subventionering av våra underlägsna är i direkt strid med en sådan grundläggande regel. Du kan inte ta hand om din egen om du subventionerar dina fiender att föröka sig, att multiplicera sig och att tränga ut vår egen från jordens yta. Jag känner inte till någon annan varelse som har följt en så dum, självdestruktiv kurs, förutom den vita rasen under judisk ledning.

Så SKAPARENS KYRKAS politik är tydligtvis inte vit överhöghet (White Supremacy), vilket innebär geografisk (och förr eller senare, raslig) blandning, utan absolut geografisk separation. Vi vill inte ha några negrer i vår mitt, inga judar, inga mexikaner, inga hinduer, orientaler eller någon annan gyttjeras. Vi vill inte bara inte ha dem i vår mitt, utan vi vill ha ut dem ur våra länder och slutligen ut ur våra kontinenter.

Vår politik är denna: ta hand om vår egen; sluta subventionera judar, negrer och andra underlägsna; bojkotta i handel och kommers, politik och socialt umgänge varje gyttjeras, oavsett deras specifika sort. Utöva raslig lojalitet.

Om vi gjorde detta religiöst, så som judarna nu utövar raslig lojalitet, skulle gyttjeraserna snart krympa i antal och inflytande till en position liknande, och snart mindre än, när det vita Rom var suveränt och på sin höjdpunkt, och detta trots att romarna visste mycket lite om raslig lojalitet. Om vi sedan fortsatte med samma politik av raslig lojalitet och raslig bojkott, skulle gyttjeraserna inte bara tyna bort, utan snart bli föråldrade och utdöda. De skulle bli en art från det förflutna, en art som i enlighet med naturens lagar helt enkelt inte räckte till. De kunde helt enkelt inte tävla mot

den vita rasens överlägsna förmågor och som ett resultat av detta tynat bort i glömska.

Detta anser jag bör klargöra för all framtid vårt skiljande av vägar med White Supremacy-grupperna och deras inneboende filosofi. Men de naiva och oinformerade kommer att ropa: är inte detta samma filosofi som Hitler bedrev? Till en viss punkt, ja, men vi kommer nu till kärnpunkten i hela vår presentation, som inte alls är att nedgradera Hitler, utan att påvisa skillnaderna mellan naziströrelsen och CREATIVITY. Dessa skillnader är inte små och ytliga. Tvärtom är de stora och grundläggande.

Innan jag listar dessa grundläggande skillnader, låt mig återigen upprepa vad jag har sagt många gånger tidigare. Jag betraktar Hitler som den största människa den vita rasen någonsin har frambringat, och den största ledare den vita rasen någonsin har haft. Liksom Columbus inom upptäcktsresandets område, gjorde han ett stort genombrott inom området för rasmässig insikt för den vita rasen. Liksom Columbus var han en stor pionjär, men precis som Columbus inte slutförde upptäckten av alla nya territorier som då var okända för den vita rasen, så slutförde inte heller Hitler under sin livstid den rasmässiga kampen, och han formulerade inte ens den korrekta kursen för dess överlevnad. Faktum är att nu, idag (1983), mer än 64 år efter naziströrelsens grundande och 38 år efter Hitlers död, är den vita rasen numerärt, politiskt, ekonomiskt och moraliskt relativt sett svagare än den var för 40, 60 eller 80 år sedan. Vi kan kategoriskt säga, faktiskt, att aldrig i hela sin historia har den vita rasen någonsin varit svagare eller i en mer prekär position för ren överlevnad än den är idag.

Så låt oss göra denna punkt tydlig. Hitler vann inte kriget. Han vann inte den rasmässiga och propagandistiska kampen mot judarna. Nazistpartiet lade inte ens fram en livskraftig ritning för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Efter att ha gett erkännande där erkännande krävs och även tagit en realistisk titt på Hitler och naziströrelsen, låt oss nu skissera hur vi fundamentalt skiljer oss åt.

1. Den första grundläggande skillnaden är en fråga om identitet. Precis vilka är det vi försöker rädda, vilka kämpar vi för, och vilka är ”vi”? Denna skillnad är av största vikt.

Enkelt uttryckt är det så här: medan kärnan i naziströrelsen var Tyskland och det tyska folket, är det främsta intresset för CHURCH OF THE CREATOR den vita rasen. Medan nazistpartiets rop var Deutschland! Deutschland! Deutschland uber alles! och helt nationalistiskt, fördömer och beklagar vi Creators

nationalism och strävar istället efter att bygga en Vitare och Ljusare värld för alla de vita folken på denna planet Jorden, inklusive, men inte begränsat till, tyskarna.

Kort sagt, medan Hitler sökte expandera territoriet, makten och inflytandet för Tyskland och tyskarna på bekostnad av fransmännen, polackerna, engelsmännen, ryssarna och dussintals andra nationaliteter, har vi Skapare inga sådana planer. Istället strävar vi efter att utplåna nationalismen och främja och utöva rasmässigt samarbete. Vi beklagar alla krig mellan vita folk, oavsett deras nationalitet, och strävar efter att förena deras styrkor och solidaritet så att den effektivt kan riktas mot judarna och andra gyttjeraser istället. För oss är det betydligt mer logiskt än att falla i den förrädiska judiska fällan "söndra och härska". Hela programmet för den judiska klättringen till makten har baserats på denna olycksbådande politik att egga den överlägsna vita människan att döda och decimera varandra i nationalismens namn. Naturligtvis är nationalism inte den enda fråga juden skickligt har utnyttjat för att splittra oss, den vita rasen.

Religion är en annan, vilket trettioåriga kriget vittnar om, eller den tärande folkmordskrigföringen på Irland i över 400 år, och hundratals andra krig som har utkämpats i den judiska kristendomens namn. Språk är en annan skiljelinje, liksom flera andra mindre frågor juden använder för att egga, för att agitera, för att söndra och för att härska.

SKAPARK YRKAN (THE CHURCH OF THE CREATOR), istället för att främja splittrande nationalism och blunda för de skadliga effekterna av judisk kristendom, har valt en positiv handlingsväg. Den har tagit sig an alla dessa frågor (och många andra) direkt, och har istället stakat ut en kurs för eliminering av skillnader i nationalism, i språk och strävan efter religiös okunnighet och vidskeplighet. Den fokuserar sitt mål inte på nationalistiska rivaliteter utan på rasmässig solidaritet, rasmässig enhet och rasmässigt samarbete. Vi hävdar att den vita rasen, när den är väckt och enad, är tio gånger kraftfullare än alla världens judar och gyttjeraser tillsammans. Den vita rasen i sin nuvarande prekära position behöver all hjälp den kan uppbåda för att överleva, och nationalistiska krig mellan vita nationer får aldrig hända igen.

Vi främjar också övergången till ett grundläggande språk för den vita rasen och främjar därigenom enhet och mer överlägsen kommunikation mellan de vita folken i världen. Eftersom jag redan har listat i både *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible* de enorma fördelar som därigenom skulle följa för den vita rasen, behöver jag knappast upprepa dem här.

Sedan kommer vi till religion, en idiotisk fråga som har slitit sönder den vita rasen i dussintals århundraden. Men eftersom detta är en huvudfråga i sig kommer vi att göra detta till nästa punkt.

2. Hitler har upprepade gånger konstaterat i sin bok, *Mein Kampf*, att naziströrelsen var en politisk rörelse, att den endast var till för det tyska folket och att den inte var för export. Han konstaterade också att grundandet av en religiös rörelse var av mycket större historisk betydelse än att starta ett politiskt parti, att religiösa rörelser i det stora hela har ett mycket mer djupgående och varaktigt inflytande än övergående politiska rörelser.

Även om vi helhjärtat håller med om dessa skarpsinniga iakttagelser, vill vi också göra denna viktiga distinktion mellan naziströrelsen och KREATIVITET. Naziströrelsen var verkligen, som Hitler själv konstaterade, en politisk rörelse. SKAPARENS KYRKA och KREATIVITET utgör inte en politisk rörelse utan en religiös rörelse. Kreativitet är en rasreligion, en rasreligion uteslutande för den vita rasen och den vita rasen ensam. Som religion har den många extremt viktiga fördelar jämfört med en politisk organisation. För att nämna några: (a) en religion framkallar en starkare och mer grundläggande lojalitet än någon annan typ av mänsklig organisation. Den har mer inflytande när det gäller att orientera motiv, mål och mänskliga seder än någon annan form av sammanslutning. När den kombineras med rasinstinkter är den oslagbar, vilket judarna har bevisat under tusentals år. (b) Genom att ha en rasreligion för den vita rasen eliminerar vi i ett enda svep det eviga problem som den vita rasen har varit belastad med i århundraden: nämligen splittrad lojalitet, eller dubbel lojalitet.

En gång för alla löser vi problemet som alla kristna upprepade gånger ställs inför, nämligen, när det verkligen gäller, skulle deras lojalitet ligga hos deras ras eller skulle de lyda Kristus självmordsdirektiv? Kristna förnekar att det finns en konflikt, men konflikten är övervåldigande. Den är inbyggd i religionen, precis som judarna listigt avsåg att den skulle vara, och ingen mängd förnekelse kommer någonsin att utplåna den.

För en Skapare finns ingen sådan konflikt. Lojalitet mot hans ras och lojalitet mot hans religion är ett och detsamma, och behovet av att vara en hycklare eller en schizofren existerar inte längre. I varje avgörande situation kan man lita på att en Skapare är lojal mot sin ras, utan konflikt, utan förbehåll.

3. Den tredje stora skillnaden som vi pekar på med stolthet är frågan om kristendomen. Medan Hitler aldrig riktigt tog itu med frågan

av judisk kristendom, undersöker vi i kontrast dess (judiska) ursprung, dess självmordsbenägna läror, dess onaturliga (i själva verket anti-natur) inställning till livet. Vi visar hur kristendomen förrädiskt förkastar allt som är verkligt och naturligt och istället förespråkar total underkastelse under fiktiva koncept av overkliga, osedda, ohörda och okända spöken i skyn (eller i ett dimmigt någonstans). Inte bara avslöjar Creativity bedrägeriet och hyckleriet i denna judiska hjärntvätt, den konfronterar den direkt, fördömer den och ersätter den med en egen rasreligion för den vita rasen. Den ger den vita rasen en grundläggande och meningsfull filosofi och trosbekännelse som är baserad på verkligheten, på naturens eviga lagar, på historiens lärdomar samt på logik och sunt förnuft. Den lämnar inte den vita rasen i ett vakuum. Istället ger den den vita rasen en trosbekännelse och ett program genom vilket den kan frodas, blomstra och gå framåt under de kommande miljonerna år.

4. Det finns ett annat arv som Hitler har lämnat oss, den vita rasen, som är en tung börda att övervinna och som kommer att fortsätta att plåga oss under en tid framöver. Det arvet är idén att judefrågan främst är ett politiskt problem och bäst kan lösas med politiska medel, vilket han försökte göra. Denna idé är sammanhängande med det faktum att Hitler aldrig angrep, eller adresserade, kristendomsfrågan.

Vi Creators säger att så inte är fallet, fel analys, fel tillvägagångssätt. Judefrågan är ett överväldigande problem som sträcker sig in i alla faser av vårt liv — moraliskt, ekonomiskt, rasmässigt, politiskt och i alla andra aspekter. Men vi säger att det i grunden är ett religiöst problem som den vita människan tidigare har misslyckats med att lösa. Vi hävdar att det endast kan lösas genom ett religiöst tillvägagångssätt — genom att den vita rasen har en egen rasreligion som är kraftfullare än judendomen och direkt fientlig mot den.

I direkt fientlig opposition till en sådan rasreligion för den vita rasen står den judiska kristendomen. Eftersom Hitler står huvud och axlar över någon annan kämpe mot det judiska hotet, och eftersom han överseende med, eller åtminstone tolererade kristendomen, har han därmed lämnat ett djupt rotat intryck hos den nuvarande generationen av beundrare att kristendomen inte är av någon betydelse i kampen.

Vi säger att detta är helt orealistiskt. Vi säger att kristendomen inte bara är av stor betydelse i kampen mot juden, utan att kristendomen är det mest kraftfulla vapen judarna har haft på sin sida i nästan 20 sekler. Faktum är att utan den skulle judendomen ha bleknat bort från scenen, och judarna tillsammans med den, för mycket, mycket länge sedan. (Se ”Confessions of a Jew”, Creative Credo nr 43 i the White

Man's Bible.)

Nej, kristendomen är inte av ringa betydelse i denna kamp. Den är, jag upprepar, det mest kraftfulla vapnet i den judiska arsenalen med vilket man kan klubba ner den vite mannens sinne. Den har stått där i nästan 2000 år som ett ogenomträngligt väghinder för den vita rasen i sökandet efter en egen rasreligion. Genom att ge intrycket att det judiska problemet kan lösas med politiska medel, har Hitler skapat en missuppfattning av stora dimensioner i våra vita raskamraters sinnen, ett problem som Creativity nu måste övervinna.

5. Medan naziströrelsen intog en hård och fientlig inställning till många av våra vita rasgrannar, gör vi precis tvärtom. Vi är inte fientliga mot fransmännen, polackerna, tjeckerna, ryssarna eller en mängd andra vita raskamrater som betraktades som ärkefiender till Tysklands och tyskarnas expansion. Tvärtom betraktar vi dem alla som våra rasbröder. Även om vi inte hävdar att alla vita nationaliteter är "jämlika", tar vi icke desto mindre in alla vita grupper som vår bas — alla 500 miljoner av dem, och detta inkluderar vissa randelement som vi inte nödvändigtvis är stolta över.

Vi gör detta av flera goda skäl. Först och främst, för att överleva i dagens prekära dilemma, behöver den vita rasen all hjälp, alla antal den kan uppbåda. Aldrig mer får vi tillåta juden att lura in oss i brodermordiska krig där vit broder dödar vit broder. Aldrig, aldrig mer. Detta är en grundläggande grundsats i Creativity. Vi måste FÖRENA oss, INTE BEKÄMPA varandra. Vit solidaritet är dagens ordning.

I kontrast härtill var Hitler, medvetet eller omedvetet, uppslukad av det blodigaste, det mest kostsamma, det mest tragiska kriget genom tiderna. Dess kostnad för den vita rasen i liv och materiellt välstånd var astronomisk. I slutändan förlorade han det kriget, till den vita rasens eviga skam och förfång och till judarnas överväldigande fördel. Aldrig mer får vi ledas in i en sådan nedrig fälla. Detta är en huvudregel i vår religion, Creativity.

Till dem som hävdar att Hitler inte hade något val, säger vi: inte så, det kunde ha gjorts annorlunda, på två punkter. För det första kunde det ha undvikits, och för det andra, om det väl inletts, kunde det ha vunnits.

Till dem som hävdar att intagandet av alla "rand"-nationer kommer att sänka kvaliteten på vår genpool, har vi ett svar på detta.

Vi säger, en sak i taget. Först och främst måste vi överleva. Om den vita rasen inte överlever, och om vi fortsätter på samma kurs som

vi har gjort tidigare, är chansen stor att vi inte gör det, och då är den vita genpoolen ändå förlorad för alltid. Så först och främst måste vi överleva! För att göra det måste vi förena den vita rasen och polarisera den till en kraftfull murbräcka för att förinta våra fiender. När vi väl har fått judarna från våra ryggar och ryckt tillbaka kontrollen över vårt eget öde i våra egna kapabla händer, då har vi en annan situation. Vi kan då äntligen införa vårt program för att uppgradera den vita rasens genpool i vår egen takt, under århundradena, så som jag utförligt har lagt fram i både NATURE'S ETERNAL RELIGION och The WHITE MAN'S BIBLE.

6. Ett historiskt faktum som är relaterat till ovanstående och helt oacceptabelt för CHURCH OF THE CREATOR är att Hitler bildade en militärallians med en av de främsta av gyttjaraserna, japanerna. Detta är ett anatema av högsta graden för oss Creators. Det står i fullständig motsats till allt vi står för och vi kommer inte bara att låta bli att försvara det, utan vi förkastar detta fullständigt som en förrädisk handling mot den vita rasen.

Att någon vit ras någonsin, någonstans, skulle slå sig samman med någon gyttjeras och engagera dem och hjälpa dem i dödandet av våra vita raskamrater är i vår bok en synd av första ordningen. Det får aldrig hända igen!

7. En annan skillnad vi vill betona är vår "mythos", så som den nazistiska ideologiska ledaren Alfred Rosenberg myntade ordet i sin "Myten om det tjugonde århundradet". Medan den nazistiska idolen var den smarta, gåsmarscherande stormtruppssoldaten, de kapabla preussiska generalerna i den tyska generalstaben och Fredrik den stores era, föredrar vi Creators istället att med stolthet peka på pionjärernas Amerika; på cowboy-eran; på erövringen av västern; på pionjärbönderna och ranchegarna, och indiankrigarna under artonhundratalet, här i Amerika. Vi anser att byggandet av Amerika är den största prestationen i den (vita) mänskliga historien och föredrar att anpassa vår ideologi till Manifest Destiny och erövringen av västern. Vi betraktar det som vårt ideologiska hem och vår egen stolta "mythos".

Vi pekar vidare med stolthet på det faktum att The CHURCH OF THE CREATOR ÄR ETT RENT amerikanskt fenomen, lika amerikanskt som äppelpaj, moderskap och den fjärde juli. Det är rotat i amerikansk jord och i den tidiga amerikanans pionjäranda. Till skillnad från de flesta andra religioner som har bitit sig fast som havstulpaner i våra vita raskamraters sinnen, är Creativity inte en

utländsk import. Det är inte en avlöpare av asiatisk kristendom (som mormonismen), eller en repris av Hitlers naziströrelse, eller Mussolinis fasciströrelse, och inte heller uppvärmd Klan-anda. Det är inget av detta. Det är unikt i sig självt, det står på egna ben, det är ren Americana, och vi är stolta över det.

I detta avseende vill jag påpeka en verklighet som verkar undgå de flesta Hollywood-nazister i Amerika. Adolf Hitlers Tyskland är dött. Det är nu ett judeockuperat, judeinfesterat slavläger, lika underdånigt och samarbetsvilligt med de judiska herrarna som vilket land som helst i världen, om inte mer så. Inte nog med att det inte har den minsta chans att återuppliva Hitlerrörelsen i Tyskland, utan den chansen blockeras ytterligare av den judiska stöveln på tyskarnas nacke; och den stöveln utgörs av de 360 000 amerikanska (mestadels niggrer) ockupationstrupper som varit närvarande i Tyskland de senaste 38 åren. De är där inte för att skydda Tyskland från rysk invasion, utan tvärtom, för att skydda judarna från tyskarna, och för att förhindra tyskarna från att någonsin igen ta kontroll över sitt eget öde och bilda en regering efter eget val. Om nödvändigt (under nuvarande förhållanden) skulle USA skicka ytterligare en miljon, eller två miljoner till, ockupationstrupper för att hålla tyskarna underkuvade under den judiska hälen, och om nödvändigt, hålla dem där under de kommande hundra åren.

Så vakna upp till verkligheten, vite man. Ingen frälsning kommer att komma från Tyskland, eller någon annanstans från ett trött, förvirrat och stridshärjat Europa. Det kommer antingen att bryta fram och göra det stora genombrottet här i Amerika, eller så kommer det aldrig att hända. Endast Amerika har nu fortfarande den vita makt som fortfarande kan krossa det judiska monstret. Jag upprepar — det kommer antingen att hända här, eller ingenstans. Precis som Klanen gjorde ett fantastiskt jobb i södern under 1870- och 1880-talen, så gjorde naziströrelsen under Hitler ett enormt jobb i Tyskland under 1920- och 1930-talen. Men de epokerna är förbi och borta, och ingen av dessa ideologier passar längre Amerika i det sista kvartalet av 1900-talet. Båda är nu lika föråldrade som Henry Fords en gång så storslagna Modell "T".

Glansen av Hitlers tredje rike är död och borta för alltid. Den lever vidare endast i historien och minnet. Vi kan inte mer återuppliva den än glansen av det antika Grekland eller Rom. Att försöka göra det vore att leva i ett dårarnas paradis. Så låt oss sluta leka lekar med att försöka återuppliva Hollywood-bilden av nazisterna eller Klanen. De är nu över och förbi. De är förfluten historia. Så låt oss gå till verket med den allvarliga uppgiften att bygga en kraftfull murbräcka för överlevnaden, ex—

pansion och främjande av den Vita Rasen. Vi kan, om vi vill, bygga en vackrare och mer ärorik värld för hela den Vita Rasen än Hitlers Tredje Rike någonsin var, och DET är en verklighet. KREATIVITET HAR SVARET.

8. Slutligen intar vi en ståndpunkt (till skillnad från den katolska kyrkan, som hävdar att påven är ofelbar) att personkult inte är för oss. Bara för att Jesus Kristus sa det, eller påven sa det, eller Hitler sa det, gör det inte nödvändigtvis så, och alla som ägnar sig åt personkult leds alltför ofta in i tragiska och felaktiga områden av misstagna handlingar och orsaker. Till exempel anser vi att det är dumhet av högsta graden att följa Kristus råd att ”riva ut ditt öga” om det har lett dig ”vilse”. Vår ståndpunkt är för evigt logikens och det sunda förnuftets i varje och alla situationer. Och oavsett hur hög auktoriteten är, måste vårt eget goda omdöme råda.

Detta för oss tillbaka till grunderna i vår religion, Kreativitet.

1. Kreativitet är grundad på logik och sunt förnuft. Den är baserad på historiens erfarenhet och på Naturens Eviga Lagar.

2. Vi är en raslig religion vars enda intresse är överlevnad, expansion och främjande av den Vita Rasen och den Vita Rasen ensam. I detta är vi unika och i en klass för oss själva.

För att kort sammanfatta våra skillnader med naziströrelsen, konstaterar vi kategoriskt:

1. Medan naziströrelsens främsta fokus var Tyskland och det tyska folket, är vi en världsomspännande rörelse vars främsta angelägenhet är den totala Vita Rasen.

2. Medan naziströrelsen var en politisk organisation för att lösa det tyska folkets svåra dilemma, är SKAPARENS KYRKA en världsomspännande religiös rörelse för att lösa hela den Vita Rasens svåra problem.

3. Medan Hitler aldrig tog itu med den allt genomträngande frågan om judisk kristendom, konfronterar vi den inte bara direkt, utan undersöker den, exponerar den, sliter den i stycken och svär att utplåna den från jordens yta.

4. Medan Hitler predikade nationalism och såg många av de vita nationerna såsom fransmännen, polackerna, tjeckerna, ryssarna och andra som ärkefiender, omfamnar vi i kontrast hela den Vita Rasen och söker förena, polarisera och solidarisera alla våra Vita Raskamrater i en Vitare och Ljusare Värld. Vi predikar inte nationalism, utan Raslig Socialism.

5. Medan Tyskland under Hitler ingick en pakt med japanerna,

en av de främsta av ler-raserna, i en militär allians för att döda vita folk, vi fördömer och beklagar detta historiska faktum. En kardinalregel för CHURCH OF THE CREATOR är att aldrig, aldrig mer ska den vita rasen ägna sig åt självmordskrigföring mot sitt eget slag, utan istället koncentrera sin kraft och fientlighet mot judarna och andra ler-raser.

6. Vår ”mytos” är den amerikanska scenen för våra banbrytande förfäder, Manifest Destiny och erövringen av västern. I kontrast var den nazistiska mytosen germansk i sin orientering, såsom preussisk militarism och dess egen historia.

7. Vi Creators tror inte på att utöva ”personlighetskult”-typen av blind tro eller tillbedjan. Istället tror vi fortfarande på att lita på vår egen logik och vårt sunda förnuft, att lära av historiens erfarenhet och lära av alla tiders mästarlärare — Moder Natur själv.

Till våra nazistiska vänner säger vi kategoriskt: Vi i CHURCH OF THE CREATOR tror på att hedra våra vita rasliga hjältar och vi tror att Hitler var den störste av dem alla. Men vi måste se verkligheten i vitögat. Hitler har varit död i 38 år, och utöver det historiska arv han har lämnat oss, finns det inget mer han kan göra för oss. Under tiden är det judiska angreppet inte bara fortfarande i högsta grad närvarande, utan det rasar vidare med tilltagande häftighet, och ingen utom den vita rasen själv kommer att rädda sig från folkmord. Detta innebär att vi som lever idag måste göra jobbet, annars kommer det inte att bli gjort. Så det är bäst att vi sätter igång.

Hitler kan inte göra det åt oss. Faktum är att han i den nazistiska filosofin inte ens lämnade en livskraftig eller färdigställd ritning för hur man ska gå tillväga. Tyskland och tyskarna kommer inte att rädda oss. Som jag har sagt, den vita rasen här i Amerika har äran och den enorma bördan att lösa problemet. Det vita folket i Amerika kommer att behöva ta ledningen och utkämpa striden. Till alla våra vita raskamrater säger vi: Den vita rasen i Amerika kommer snart att behöva enas och den kommer att behöva bestämma sig för under vilken trosbekännelse, vilket program och vilket ledarskap den vill förena sina krafter. Detta splittrade käbbel mellan 20 000 olika fraktioner är en lyx (eller nonsens) vi inte längre har råd med om vi vill överleva.

Vi hävdar att CHURCH OF THE CREATOR har den överlägset mest kompletta, omfattande och realistiska trosbekännelsen och programmet. Vi hävdar inte att vi i detta skede har det bästa ledarskapet och vi

letar fortfarande. Men vi kommer att finna dem och bygga den bästa organisation världen någonsin skådat, utan undantag.

Därför vädjar vi innerligt till alla vita raskamrater att ansluta sig till oss nu, oavsett vilken liten vit grupp du tillhör. Det finns inga betydelsefulla stora grupper av något slag. Förena dig med oss nu! Låt oss ta tag i saker och ting! Om **CHURCH OF THE CREATOR** inte har den rätta tron och det rätta programmet, vem har det då? Vi har inte all tid i världen på oss att sitta i fåtöljer och käbbla och predika. Möjligheten kommer aldrig att bli bättre än idag. Varje dag vi dröjer blir den vita rasen svagare, och judarna och blandraserna mer kraftfulla, i antal, i politisk och ekonomisk makt och i varje annan kategori.

* * * * *

I kampen för den vita rasens överlevnad är det allt eller inget. Vinnaren tar allt. Det finns inget pris för andraplatsen.

* * * * *

När den vita mannens tänkande väl är uträtat, kommer det att vara relativt enkelt att göra sig av med parasiterna på våra ryggar.

* * * * *

VI ÄR INTE ATEISTER

VI ÄR SKAPARE

Alltför länge har vi Skapare kallats ateister. Alltför länge har vi blivit smutskastade och förtalade av kristna som använder öknamn, och vi börjar bli innerligt trötta på det. Det räcker inte för oss att bara inta en försvarsposition och säga: ”Nej, vi är inte ateister.” Vi accepterar inte den kristnes nedsättande epitet och etiketter. Vi är Skapare. Det är dags för oss att gå till offensiv och inte längre tolerera sådant nonsens. Vi måste attackera — attackera deras lömska och bedrägliga namngivning och i vår tur syna deras bluff. Vi måste avslöja deras knep och förräderi för vad det är.

Judarna, i sig, och kristendomen (en avknoppning av judendomen) har en sak gemensamt. De är båda mycket skickliga med slagord, epitet, triggerord, etiketter, slogans, smutskastningsord och karaktärsmord. Kort sagt, de är idag vad de alltid har varit — bedrägeriets mästare. Judens och den kristnes främsta handelsvara är lögner, och deras främsta bedrift är att de kan göra det så övertygande. För att förinta sina fiender har de byggt upp ett helt ordförråd av smutskastningsord, triggerord, som de tror bara behöver uttalas för att krossa sina fiender. Bland sin arsenal av vapen har judarna kokat ihop sådana pärlor som antisemit, bigott, rasist, fascist, nazist och en mängd andra. De kristna har under judendomens ledning byggt upp en avskyvärd samling av egna ord. Bland deras stall av smutskastningsord finns sådana utvalda epitet som ateist, hedning, panteist, antikrist och en skara andra, i den sanna traditionen av judisk namngivning.

Det favorit-epitet som de kristna gillar att kuva oss med är att kalla oss ateister. Vi Skapare accepterar inte den beskrivningen, eftersom den är falsk. Det är ett fiktivt koncept. Allt det egentligen betyder är att man inte tror på den andre personens spöken. Vilka spöken? Vems version? Det spelar ingen roll. Vems spöken som helst. Om du inte tror på det judiska spöket, det kristna spöket, muslimens spöke eller det afrikanska voodoo-spöket, då är du en ateist, och innebörden är att du är ond. Vidare är slutsatsen att om du inte tror på någon sorts spöke, så tror du inte på någonting alls.

Enligt denna omvända typ av kristen ”logik”, skulle till och med en dum...

Afrikansk buskneger är ”bättre” (för vad?) än en ”ateist” som använder sitt sunda förnuft. När allt kommer omkring har negern sin voodoo och sin medicinman och tror på någon oklar uppsättning odefinierade spöken. Vad mer är, han tror på det övernaturliga, och tror därför på ”Något”. Så han är en ganska bra prick, eller hur, och bör därför undslippa det hemska ödet att kategoriseras som ateist. Så länge du tror på ”något”, menat inom det spöklika området, är du okej, kompis.

Tja, vi Skapare tror inte på någons spöke, men vi accepterar inte heller någon annans skällsord som beskrivande för oss. Om de kristna vill ägna sig åt glåpord, ja, då kan två spela det spelet.

För en muhammedan är en kristen en otrogen, eller ännu hellre, en otrogen hund. Accepterar den kristne den muhammedanska etiketten?

För en jude är en kristen en goy eller en goyim, vilket betyder boskap, eller ett djur. Accepterar en kristen det? (Vissa kristna är sådana jude-älskare att de accepterar vilken smuts som helst som räckts ut av judarna.)

För de svarta muslimerna är kristna vita djävlar. Vad tycks om det?

Det finns naturligtvis ett antal andra skällsord i alla möjliga andra kategorier än religiösa. Inom det etniska fältet finner vi italienare som kallas wops eller dagos, hispanics som kallas spics eller greasers, som i sin tur kallar amerikaner gringos. Tyskar har kallats krauts eller nazister, och engelsmännen har vid ett flertal tillfällen stämplats som ”limeys”, anglos och till och med som ”det svekfulla Albion”.

Vi sa att två (eller fler) kan spela spelet med glåpord. Låt oss köra några nummer på de kristna som vi osökt kommer att tänka på. Vi skulle kunna kalla dem spökjägare, Jesus-freaks, jude-älskare, vidskepliga, lättlurade, irrationella, sinnesperversa, anti-natur, till ingen jordisk nytta, barnsliga, och anklaga dem för att ägna sig åt massgalenskap. Vi har fler på vår lista, men till att börja med kan de få prova de där för att se om de passar.

Men låt oss gå tillbaka till det här med ”ateist”, och förklara seriöst varför vi inte accepterar det och varför det är ett bedrägligt svindleri.

För det första är det en negativ och meningslös beskrivning. Det betyder bara att du inte tror på den andre mannens spöken utan att säga något positivt om vad vi Skapare faktiskt tror på, vilket är mycket. Det är som att fråga herr Jones vad han heter och han svarar att det inte är Brown eller Smith eller Garfinkle. Okej, det är inget av dem. Faktum är att på den negativa sidan skulle han kunna lista det mesta av ett Manhat-

en telefonkatalog över vad det inte är. Eller om du blev ombedd att beskriva ett lejon, men du ägnade dig åt att leka lekar istället och sa att "det" inte är en fågel, eller en fisk, eller en ål, eller en flodhäst, utan att någonsin nämna ordet "lejon". Det vore ganska dumt, eller hur, eftersom du skulle kunna göra en lista så lång som din arm över vad ett lejon inte är.

Eller låt oss ta ett annat exempel. Om någon frågade dig var du bodde och du svarade nekande: "Tja, jag bor inte i London eller Timbuktu". Okej, det eliminerar två områden du inte bor i, men på den positiva sidan lämnar det en miljon andra platser och adresser du skulle kunna bo på, men som du inte har specificerat positivt.

Av samma anledning ogillar vi att kristna kallar oss ateister, vilket är rent negativt. Allt det säger är att vi inte tror på deras uppsättning spöken. Det antyder vidare att eftersom du inte tror på deras favoritversion av spöken, så är du en "otrogen" och inte har någon tro alls. Nu råkar det vara så att deras spöken i bästa fall är extremt vaga, odefinierade och obekräftade av några meningsfulla bevis. Faktum är att dessa fiktiva begrepp om deras spöken är så vaga och odefinierade att de kristna inte kan enas inbördes om vad "det" är och har argumenterat och utkämpat krig över sin "tro" sinsemellan i hundratals år.

Det råder inte bara total förvirring bland de kristna om deras koncept av "gud", utan även bland alla andra spökbedragare. De kristna har en trevägs "gud" — fader, son och helig ande, varav den judiske Jehova utgör 33⅓ procent. Judarna å sin sida hävdar att han är deras egen exklusiva stamgud Yahweh, inte för export, och "tror" inte på de kristnas övriga 66⅔ procent av soppan. Negrerna säger att gud är svart, och kvinnosakskvinnorna säger att gud är en hon, inte en han. Så välj själv, men om du inte tror på något av ovanstående kaos kommer de kristna att kalla dig ateist, och vad kan vara värre än att vara vid sina sinnens fulla bruk och ha en frisk kropp?

Vi Kreatörer kastar hela denna hög med sopor överbord och intar den ståndpunkt som uttrycks i en liten ramsa (tack vare Angeline Bennett) högt och tydligt:

”Ty du skall inga andra gudar hava”
Kom det svartsjuka ropet.
Jag går ännu lite längre.
Jag ska inga gudar ha alls.

Vi Skapare tycker att det är lite löjligt att vidskepliga, lättlurade bondläppar försöker skrämma oss med glåpord för att vi inte tror på deras inbillade spöken, andar, gengångare, demoner, vättar, feer och vad det nu kan vara. Vi har ingen önskan att bli kallade icke-kristna mer än vad ett lejon vill bli kallat en icke-mus, eller en icke-insekt, eller en icke-mask. Faktum är att vi är stolta över att vara icke-kristna av samma anledning som ett lejon är stolt över att vara en icke-mask. Men varför inte kalla ett lejon för ett lejon? Vi anser att kristna är olyckliga offer för judisk sinnesförändring, vars sinnen har blivit neutraliserade i en operation som liknar vad en veterinär gör med en hund eller katt. Men det kvalificerar dem knappast att sätta etiketter på oss.

Vi är stolta över att inte tro på judarnas, de kristnas eller någon annans spöken, av samma anledning som vi är stolta över att inte tro på jultomten, Gåsmor, leprechauner eller tandfen; och av liknande skäl. Vi tror inte på något av det där fåniga nonsenset eftersom det inte finns ett spår av meningsfulla bevis som styrker något av det.

Det finns en hel del andra saker vi inte tror på för att de inte är sanna. Vi tror inte att jorden är platt eftersom de överväldigande bevisen tyder på att den är rund. Vi tror inte att 2 x 2 blir 17 eftersom bevisen är omfattande för att det blir 4. Vi skulle kunna göra en hel katalog av annat nonsens som vi inte tror på, men det vore barnsligt och ett fånigt slöseri med tid.

Så vår poäng är denna: Varför ska de kristna välja ut en sak från nämnda katalog av nonsens som vi inte tror på och sätta en etikett på oss för att vi inte är lättlurade och vidskepliga, för att inte tala om dumma. Är det inte mycket mer rationellt att kategorisera en individ för vad han faktiskt tror på, på samma sätt som det är mer logiskt att uppge ditt riktiga namn istället för att lista femtio andra som inte är ditt namn?

Och vi Skapare har verkligen gott om saker på den positiva sidan som vi faktiskt tror på. Allt är tydligt uttalat i våra tre grundböcker, **NATURE'S ETERNAL RELIGION**, **The WHITE MAN'S BIBLE** och **SALUBRIOUS LIVING**, och vi är stolta över vår omfattande trosbekännelse och vårt program. Några av höjdpunkterna i dessa övertygelser är:

1. Vi tror på Naturens Eviga Lagar (vilket inte har något att göra med vaga och abstrakta koncept om konstgjorda spöken, andar, etc.)

2. Vi tror att den Vita Rasen är Naturens högsta och finaste skapelse, att vi är Naturens Elit, Naturens aristokrati.

3. Vi tror på överlevnad, expansion och främjande av den

Vita Rasen.

4. Vi tror på att se på alla frågor först och främst genom den Vita Rasens ögon — inte judarnas, niggrernas eller spökenas.

5. Vår Gyllene Regel är ”Vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden.”

6. Vi tror att den Vita Rasen har programmerats av sina judiska fiender till att följa en idiotisk och självmordsbenägen väg av självdestruktion, och om inte den vite mannens sinne snart förs tillbaka till verkligheten, kommer den Vita Rasen att utplånas av världens exploderande lerfolk.

7. Vi tror att Skaparens Kyrka har det TOTALA PROGRAMMET, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN och den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN för att övervinna den hemska katastrof som vi står inför idag. Vi är beslutna att fullfölja det programmet eller dö i försöket.

Dessa är några av de grundläggande övertygelser vi Skapare delar, men detta är på intet sätt slutet på listan. På den positiva sidan tror vi också på de Sexton Budorden som de formuleras i NATURE’S ETERNAL RELIGION och The WHITE MAN’S BIBLE. Vi tror på Självständighetsförklaringen från judiskt tyranni som den formuleras på s. 410 i The WHITE MAN’S BIBLE. Vi tror på SALUBRIOUS LIVING (Hälsosamt Leverne) och särskilt de 14 punkterna som ett program för ett friskare liv och bättre leverne. Vi tror på de 13 artiklarna för försvar av den Vita Rasen som de formuleras i The WHITE MAN’S BIBLE med början på s. 404.

För första gången i sin historia har den Vita Rasen nu en egen rasreligion. Vi kallar den en fyrdimensionell religion eftersom den omfattar alla aspekter av livet — Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. Den är omfattande, konsekvent, kortfattad och fullständig. Vi är stolta över att ha ett system av läror och övertygelser som är konstruktivt, baserat på verkligheten och som inte förolämpar intelligensen hos Naturens främsta. Dessutom är vi i harmoni med naturens lagar och det universum vi lever i, och vi är villiga att tro på vad som helst som är logiskt, styrkt av meningsfulla bevis och som tjänar den Vita Rasens bästa intressen. Allt finns formulerat i våra tre heliga böcker, tydligt, logiskt och positivt.

Så sluta besvära oss, ni Jesus-dårar och spökjägare. Om ni slutar kalla oss glåpord för det nonsens vi INTE tror på, ska vi sluta kalla er glåpord för det nonsens som ni påstår att ni TROR på.

EN SKOLA FÖR BEGÅVADE POJKAR

I planeringen för den framtida tillväxten av den vita mannens kamp för oberoende från judiskt tyranni, har vi skisserat ett program för en smidig och fredlig övergång för framtida efterträdare. Denna artikel, som ni kommer att märka, visas på baksidan av detta nummer.

En viktig del av denna plan är den grundliga utbildningen av kompetenta ledare. Vi vill inte ha några inkompetenta hantlangare som Eisenhower-typerna eller Harry Trumans, eller andra tölpar som tjänstgjorde som ”president” men inte hade den minsta aning om vad deras jobb handlade om, och som bara var marionetter för sina judiska manipulatörer. Vi vill inte heller ha vältaliga Hollywood-skådespelare som på samma sätt gör ett skickligt jobb med att spela förrädare mot den vita rasen. Nej, vi vill ha kapabla män, vita män som är födda ledare och högt utbildade och mycket skickliga för att ta över ledarskapet för sin ras — ett vördnadsbjudande jobb med ett enormt ansvar.

Jag har redan sagt att vi kommer att ha specialskolor för att utbilda sådana ledare för rörelsen, och inte bara för de allra högsta posterna, utan också för ledarskap hela vägen ner i leden. Vi inom CHURCH OF THE CREATOR känner att våra begåvade ungdomar är den mest värdefulla tillgång vi, den vita rasen, besitter. Medan de idag skjuts åt sidan medan de efterblivna, idioterna och negrerna får särskild uppmärksamhet och pengar, avser vi Creators att utveckla våra mest värdefulla resurser till fullo. Som en start på detta ytterst viktiga projekt vill vi bygga en SKOLA FÖR BEGÅVADE POJKAR nära vårt världscenter.

Vi har avsatt ett stycke mark för detta ändamål och har redan tagit fram preliminära ritningar för byggnaden. Vi behöver hjälp från alla våra medlemmar och supportrar för att förverkliga detta projekt. Vi vill börja bygga i höst och om vi får tillräckligt med stöd kan vi vara igång till nästa sommar.

Vår ursprungliga plan är blygsam, eftersom våra resurser är blygsamma. Vår plan är att ha ett tvåveckorsprogram för pojkar under sommarmånaderna där vi kombinerar ett läger och en orienteringskurs i CREATIVITY för begåvade pojkar i deras mest mottagliga ålder, företrädesvis mellan 10 och 12 år. Eftersom det kan vara svårt att hitta tillräckligt med kandidater i denna grupp inledningsvis, avser vi att vara mer flexibla med åldersspannet i början.

Kortfattat skulle kursen bestå av vandring, camping, träning i

hantering av skjutvapen, bågskytte, tennis, forsränning och andra hälsosamma utomhusaktiviteter. Ungefär hälften av tiden skulle användas till att bekanta dessa unga genier med Kreativitetens mål och doktriner och hur de bäst kan tjäna sin egen ras i olika ledarskapskapaciteter.

I grund och botten är det vår ursprungliga plan. För att genomföra den behöver vi respons och feedback från våra anhängare. Vi tror att detta är ett av de viktigaste projekten vi överhuvudtaget skulle kunna initiera vid denna tidpunkt. Låt oss höra från er och låt oss dra nytta av era idéer.

* * * * *

Vi Kreatörer är tusen gånger mer intresserade av att rena och uppgradera vår vita genpool än vi är av att främja en redan alltför komplex vetenskaplig teknologi.

* * * * *

Hur udda av Gud att välja judarna.
Men det är ännu mer udda
För dem som hatar judarna
Att välja den judiska guden.

* * * * *

Den största dåren är dåren som lurar sig själv.

* * * * *

FASTSTÄLLANDE AV FORMATET FÖR ORGANISATORISK KONTINUITET FÖR CHURCH OF THE CREATOR

Eftersom både regeringar och andra organisationer historiskt sett ofta har upplevt problem och kaos när det gäller ledarskapsbyten, anser jag att det är av största vikt att ett sådant maktövertagande i toppen tydligt definieras vid denna tidpunkt. Alltför ofta, vilket successionen av kejsare under det klassiska romerska riket vittnar om, resulterade sådana maktskiften i rivalitet, blodspillan och inbördeskrig. Jag anser därför att det som grundare av Creativity-rörelsen är avgörande att jag fastställer en uppsättning riktlinjer för framtiden, så att en sådan överlämning kan ske så smidigt och smärtfritt som möjligt och därigenom eliminera eventuella avbrott i rörelsens kontinuitet och effektivitet.

Baserat på historiska erfarenheter anser jag att CHURCH OF THE CREATOR mycket väl skulle kunna dra nytta av både tidigare misstag och framgångar. Jag anser att historiens lärdomar visar att CHURCH OF THE CREATOR skulle fungera bäst under följande grundläggande riktlinjer:

1.(a) Den organisatoriska strukturen bör baseras på ledarskapsprincipen (Leadership Principle) så som den framställs i NATURE'S ETERNAL RELIGION och bekräftas i THE WHITE MAN'S BIBLE. Jag anser att denna typ av organisation har visat sig fungera bäst genom historien, vilket bevisas av Roms enorma prestationer under kejsarna, den katolska kyrkans långlivade kontinuitet och Tredje rikets enorma effektivitet och framgångar under Adolf Hitler. Det finns många andra exempel.

(b) Pontifex Maximus är organisationens högsta ledare och huvud. Han har inte bara ansvaret för att genomföra den politik som kyrkan måste föra inom ramen för den trosbekännelse som fastställs i våra grundläggande biblar, utan han har också ansvaret för att välja ut och utse personal och medarbetare. Han har högsta auktoritet och är ansvarig endast inför den vita rasen själv.

2. Som en följd av ovanstående strävar organisationen som helhet efter att alltid utöva vitt rasligt lagarbete (White Racial Teamwork). Sådant lagarbete kommer att ske under ledning av Pontifex Maximus, så som fastställs i vår

Biblar. Målet måste vid alla tidpunkter vara den gyllene regeln — vad som är i den vita rasens bästa intresse.

3. Mandatperioden för Pontifex Maximus kommer att vara ett decennium, tio år, och maktöverlämnandet kommer att ske varje decennium, på decenniet.

4. Eftersom ledarskapet och ansvaret för ett så högt ämbete är av yttersta vikt för den vita rasens välfärd, är det också extremt viktigt att den person som väljs måste vara högt kvalificerad. Han måste vara välutbildad, ha den främsta mentala förmågan, vara en superb ledare av män, djupt hängiven i sin lojalitet till den vita rasen och principerna för Creativity, och dessutom vara på toppen av sin mentala och fysiska förmåga. Jag föreslår därför att våra ledare ska vara yngre än vad som har varit sed i den katolska kyrkan eller i det politiska livet i allmänhet. Istället för att välja män i femtio- eller sextioårsåldern, föreslår jag att de mest kreativa, energiska och produktiva åren är runt 35 års ålder, och med en 10-årig mandatperiod skulle det sluta vid omkring 45, även om detta åldersspann inte är absolut och kan variera uppåt med 5 eller 10 år.

På grund av de ansträngande kraven i detta högst kritiska ämbete, anser jag att en man med stor energi och genialitet, efter att ha gett allt till den vita rasen under en period av 10 år, förtjänar att pensioneras med ära och ersättas av en ny, yngre man med friska idéer och energi. På detta sätt kommer vi inte att tillåta ämbetet att degenerera i den letargi och senilitet som har plågat så många monarkier i det förflutna, liksom den katolska kyrkan fram till idag. Vi vill hålla ämbetet och ledarskapet dynamiskt, energiskt och framåtblickande, och vid alla tidpunkter främja den vita rasens bästa intressen.

5. För att vi ska ha en stor grupp av sådana män att välja mellan måste vi inrätta en speciell ledarskapsutbildning. Början på en sådan skola kommer att vara en Creativity-skola för begåvade pojkar, som vi har för avsikt att starta under det närmaste året eller så. Med början hos unga genier kommer vi sedan att ha ytterligare ledarskapsskolor. Slutligen kommer deras utbildning att främjas ytterligare genom att sådana unga män visar organisatoriska och ledarskapsmässiga talanger i faktiska administrativa positioner. Det är utifrån de utbildade och begåvade som vi avser att bygga vår organisatoriska struktur.

6. Det faktiska valet av Pontifex Maximus kommer att göras noggrant av ett elektorskollegium, ett råd av äldre bestående av cirka 300 män. Dessa män kommer att vara individer med högt anseende, som genom ett arbetsliv har visat sin anmärkningsvärda förmåga, sin

dedikation till den vita rasen och även enastående bidrag till kyrkan i form av tidigare gärningar och handlingar. Elektorer kommer att väljas ut av Pontifex Maximus själv, eller av en kommitté som han tillsätter för detta ändamål. De kommer att utses på ett sätt som liknar hur USA:s president utser medlemmar av rättsväsendet eller Högsta domstolen. Deras ämbetstid kommer att vara på livstid.

De kommer att sammanträda på årsbasis för att rådgöra inte bara om utbildning och urval av framtida ledare, utan också för att föreslå grundläggande policy och för att framföra sådana råd och förslag som de finner lämpliga till Pontifex Maximus. När slutet av årtiondet närmar sig kommer de att samlas i en särskild sammankomst för att göra sitt val av nästa stora ledare, som aldrig kommer att vara en ur deras egna led, utan från den grupp av utbildade och begåvade yngre män som finns tillgängliga från den tidigare nämnda specialutbildade gruppen.

7. Skulle en Pontifex Maximus avlida i tjänsten, eller avsättas på grund av funktionshinder, skulle en särskild sammankomst av elektorerna omedelbart sammankallas för att ersätta ledaren.

8. En sådan ledare skulle sitta kvar under resten av årtiondets mandatperiod. Skulle han tjänstgöra i mindre än fem år, skulle han vara valbar för att bli omvald (av Elektorskollegiet) för en full tioårsperiod, men inte nödvändigtvis vara berättigad till detta som en följd av successionsordning.

9. Skulle den partiella mandatperioden uppgå till mer än 5 år, skulle en sådan Pontifex Maximus automatiskt bli obehörig för omval, då han har gett sina bästa år och bidrag under den ämbetsperioden.

* * * * *

Federal Reserve är inte en statlig myndighet, utan ett privat gäng judiska falskmyntare.

* * * * *

Nummer 5, oktober 1983

VÅRT STÖRSTA BEHOV

Var börjar vi?

Förlusten av en spik gjorde att en hästsko förlorades.
Förlusten av en sko gjorde att en häst förlorades.
Förlusten av en häst gjorde att ryttaren förlorades.
Förlusten av en ryttare gjorde att slaget förlorades.
Eftersom slaget förlorades gick kungariket under.
Allt på grund av förlusten av en spik!

— Anonym

När vi läser etablissemangets (judiska) press nuförtiden, blir vi ständigt överväldigade av behov! behov! behov! Vi behöver mer av allt. Vi behöver fler och bättre skolor, lärare, vägar, broar, mer välfärd, mer och bättre polis, mer pengar överallt, och mer stöd till bönder, mer stöd till äldre, fler fängelser, mer! mer! mer av allt. Listan fortsätter i oändlighet och till synes är slutresultatet alltid att vi behöver fler dollar för att genomföra vad som helst och allt. Dessa är samma pappersdollar som den judiska Federal Reserve trycker i lassvis för nästan ingenting genom sina hantlangare i regeringen vid Bureau of Printing and Engraving, och med vilka de stjäl världen. Eftersom vi grundligt avslöjade detta gäng av internationella svindlare i förra månadens nummer, behöver vi inte gå in på det igen i denna diskussion.

Vad vi vill utforska i denna analys är den vita rasens behov för sin egen överlevnad, expansion och framsteg, och i synnerhet vår egen rörelse, CREATIVITY. Vi behöver också några miljarder dollar för att finansiera vår rörelse, och om vi hade de 30 eller 40 miljarder dollar i årlig finansiering som den (judiska) kristendomen har, skulle vår rörelse sprida sig som en präriebrand en het, torr sommardag.

Faktum är att vi inte har det, och finansiering för den vita rasens överlevnad hamnar vanligtvis längst ner på listan hos de flesta av dess medlemmar, märkligt nog. Vad vi vill ta reda på är — varför? — och försöka få ordning på våra prioriteringar och korrigera situationen.

Är det brist på pengar som är vårt största problem? Nej, det är det inte. Även om judarna monopoliserar och kontrollerar världens pengar, har den vita rasen ett antal miljonärer, av vilka vissa, likt

familjen Hunt i Texas, skulle enkelt kunna finansiera denna rörelse på egen hand. Det finns miljontals andra som, även om de inte är miljonärer, kollektivt skulle kunna stödja denna rörelse till ett värde av miljontals kronor om året, vilket bevisas av alla de pengar som samma vita människor årligen häller ner i råtthålet genom att stödja sådana elektroniska hjärntvättare som Jerry Falwell, Oral Roberts, Herbert W. Armstrong, Rex Humbard och en mängd andra elektroniska spökförsäljare. Var och en av de ovan nämnda håvar in 50 miljoner eller mer om året från sina offer, varav den överväldigande majoriteten är vita.

Så det är inte så att vi saknar pengar eller resurser. Problemet är att vi inte utnyttjar de resurser vi har. Tvärtom, när vi betänker de hundratals miljarder vi undergivet lämnar ifrån oss till den judiska skattemyndigheten I.R.S., är vi de i särklass mest frikostiga supportrarna till just de fiender vars främsta avsikt är att förinta oss och genom rasblandning förslava oss.

Så vad är det vi, den vita rasen, saknar? Vad är det vi behöver mest för att överleva? Behoven är mångfaldiga och jag kommer att lista dem, inte nödvändigtvis i prioritetsordning:

1. Vi behöver raslig solidaritet.
2. Vi behöver raslig sammanhållning.
3. Vi behöver raslig lojalitet.
4. Vi behöver raslig identitet.
5. Vi behöver VILJAN ATT ÖVERLEVA. (Se Creative Credo nr 24 i Den Vita Mannens Bibel.)
6. Vi behöver ett mål och en själ för vår ras. (Se Creative Credo nr 25 i Den Vita Mannens Bibel.)
7. Vi behöver organisering.
8. Vi behöver enighet i syfte.
9. Vi behöver rycka kontrollen över vårt öde ur händerna på de svekfulla judarna och lägga den i våra egna kapabla händer. Vi behöver få judarna av vår rygg.
10. Vi behöver bättre mental och fysisk hälsa för vårt folk.
11. Vi behöver skolor, universitet, seminarier, etc. för våra ungdomar.
12. Vi behöver utbildningscenter för våra ledare.
13. Vi behöver få bort drägget, gratisätarna, kort sagt, världens lerraser, ur vår mitt och ut ur våra länder.
14. Vi behöver praktisera eugenik och skydda vår genpool.
15. Vi behöver en egen raslig religion för att tillhandahålla mål, ledarskap och polarisering.

Det finns ett antal andra ”behov” jag skulle kunna anföra, och listan skulle kunna göras oändlig. Men jag anser att de ovan nämnda är de mest avgörande och kommer att räcka för att lägga grunden.

Det finns några vägande observationer jag skulle vilja göra när vi kartlägger våra behov, och de är dessa:

(a) Den vita rasen har fortfarande intelligensen, antalet, resurserna, medlen och förutsättningarna för att tillgodose alla dessa behov på ett adekvat sätt.

(b) Dessa resurser minskar likväl snabbt och glider oss ur händerna inför en fientlig och exploderande befolkning av lerfolk. Tiden är knapp. Den är inte på vår sida, och den står inte stilla.

(c) Alla dessa ”behov” skulle för länge sedan ha varit överväldigande tillgodosedda om den vita rasen hade haft en egen rasreligion, såsom CREATIVITY.

Nu när vi tydligt har definierat våra behov, som vid en första anblick verkar så överväldigande, är frågan: var börjar vi?

Tja, Church of the Creator har svaret på den avgörande frågan. Allt utmynnar i den grundläggande slutsatsen att den vita rasen borde ha, ja, måste ha, en rasreligion för att ge den en trosbekännelse, ett syfte och ett program. Men låt oss först sätta saken i ett historiskt perspektiv.

Hade grekerna, eller romarna, eller till och med de gamla egyptierna haft en sådan rasreligion, vilken enorm skillnad det skulle ha gjort! Det skulle inte finnas några judar, eller några andra lerfolk, som plågade och förorenade den vita rasen idag. Istället skulle vi ha en vacker vit värld, en värld full av vackra, friska, intelligenta människor och i ett tillstånd av rasmässig framgång som skulle övergå allt förstånd. Men det historiska faktumet är, märkligt nog, att ingen sådan rasreligion någonsin utvecklades. Istället för en rasreligion drabbades den vita rasen av en sinnessjukdom. Judarna sålde på den kristendomen, en avknoppning av judendomen. Som en konsekvens befinner sig den vita rasen i den eländiga och förödmjukande position som råder idag, degenererad och döende, bönfallande sina usla, underlägsna fiender om nåd och några smulor av välgörenhet. I nästan 2 000 år nu har den vita rasens tänkande om sig själv och sin egen överlevnad varit förvirrat som in i helvete. Istället för att ta hand om de sina, som naturen och det sunda förnuftet säger åt den att göra, har den vita rasen varit helt inställd på att subventionera och expandera sina fiender och iscensätta sitt eget självmord. Ingenting, absolut ingenting, har gjorts för överlevnaden, expansionen och främjandet av moder naturs främsta skapelse — den vita rasen.

Så, med start från noll — var börjar vi? Tja, det första stället att börja på är där Church of the Creator började för tolv år sedan. Vi tog inte till billiga, tillfälliga "snabbfixar" eller provisoriska "plåsterlösningar". Vi började med att lägga fram en omfattande rasreligion och lägga en solid grund för all framtid. Detta har vi gjort. Vi har sammanställt allt i våra tre grundböcker — **NATURE'S ETERNAL RELIGION**, **THE WHITE MAN'S BIBLE**, och **SALUBRIOUS LIVING**. Medan det tog kristendomen ända till år 325 e.Kr. att ens ha en "bibel", har vi det ända från början. Vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN och det ULTIMATA CREDO för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Problem nummer ett är löst.

Nästa steg är ett adekvat högkvarter att verka från, vilket också kommer att utgöra ett geografiskt och ideologiskt centrum, som till exempel Rom eller Mecka. Detta har vi nu. Vårt världscenter, beläget söder om Otto, North Carolina, i de vackra Blue Ridge-bergen, uppfyller detta kritiska behov.

Problem nummer två är löst.

Härnäst behöver vi ett transmissionsbälte för att nå ut och förmedla vårt credo och budskap till världens vita människor. Detta har vi också nu i tidningen, **RACIAL LOYALTY**.

Problem nummer tre är löst.

Så långt, allt väl. Men vi har fortfarande en lång, lång väg kvar att gå. Vad vi nu "behöver" göra (och vi måste göra det) är att marknadsföra skiten ur vårt credo och program. Vi behöver inte designa om det. Vi behöver inte revidera det. Vi behöver inte pilla med den delen längre. Perfekt eller imperfekt, vi behöver nu köra på med det vi har. Det vi har (även om det inte är perfekt) är den bästa, i själva verket den enda verkliga lösningen som finns. Så det är bäst att vi sätter igång.

Medan vi ändå talar om vad vi inte behöver, låt mig lista några andra irritationsmoment.

(1) Vi behöver inga overksamma åskådare och skrivbordsstrateger. Vi behöver tusentals laddade, hängivna aktivister. **VI BEHÖVER GÖRARE!**

(2) Om du har upptäckt ett nytt problem utan lösning, snälla berätta inte för oss om det. Vi behöver inte fler problem och inte heller behöver vi de gamla problemen ältade i all oändlighet. (se **THE FLAT TIRE SYNDROME**) Vi behöver problemlösare, görare, aktivister och presterare.

(3) Vi behöver inte fler "snabbfix"-idéer eller förslag. Vi har i stort sett hört dem alla. Jobbet som ska göras är omfattande och grundläggande, inte av plåstertyp. Vi vill desperat ha problemlösare, presterare, görare, aktivister och medel.

Den återkommande refrängen jag är säker på att ni har uppfattat vid det här laget från ovanstående är: VI BEHÖVER GÖRARE, ARBETARE, AKTIVISTER OCH FINANSIÄRER, och vi behöver dem nu och vi behöver dem i miljontals.

Medan jag i den första delen av denna artikel listade en mängd behov, antyder titeln att det finns ett behov som är det främsta av dem alla, och det finns det. Det största behovet är att du, ja, du specifikt, blir en hängiven, arbetande, bidragande aktivist. Återigen, ja, du, och du ensam, kan göra det! Du har oerhört mycket på spel — för dig själv, din familj, din framtida avkomma och din ras.

Just hur viktig du är för tankarna till en liten historia jag nyss läste i nyhetsbrevet från Florida Patriotic Association, en aktivistgrupp som effektivt bekämpar den judiska skattemyndigheten I.R.S. Det är en berättelse om fyra personer vid namn Alla, Någon, Vem som helst och Ingen. Den går så här:

Det fanns ett viktigt jobb som skulle göras och Alla blev ombedda att göra det. Alla var säkra på att Någon skulle göra det. Vem som helst kunde ha gjort det, men Ingen gjorde det. Någon blev arg över det eftersom det var Allas jobb. Alla trodde att Vem som helst kunde göra det, men Ingen insåg att Alla inte skulle göra det. Det slutade med att Alla skyllde på Någon när Ingen gjorde vad Vem som helst kunde ha gjort.

Nästa fråga du förmodligen kommer att ställa är, vad kan jag göra? Tja, jag har svarat på det ett antal gånger, särskilt i Creative Credo nr 73 i slutet av WHITE MAN'S BIBLE, men kortfattat föreslår jag det igen: Det första är att komma igång och engagera sig. Det bästa och enklaste sättet att göra det är att beställa 100 exemplar av RACIAL LOYALTY och distribuera dem.

Vad sägs om en Amors hörna?

Sedan en tid tillbaka har jag funderat på att starta en sorts kontaktförmedling eller dejtingtjänst i vår kyrkotidning. När allt kommer omkring säger det andra budordet i våra sexton: ”Var fruktsamma och föröka er. Gör din del i att hjälpa till att befolka världen med ditt eget slag. Det är vårt heliga mål att befolka länderna på denna jord uteslutande med vita människor,” och om vi ska göra just det, då ankommer det på de goda manliga och kvinnliga Skaparna i denna värld att sammanföras.

I dagens värld av polyglotta folk och rasblandning är detta inte så lätt att göra. Med alla liberaler, kristna, knäppgökar, perversiteter och rasblandning är det inte lätt att hitta en sund, frisk, vit raskamrat av motsatt kön.

Därför, varför inte starta en Amors hörna, där våra medlemmar kan placera ett kort brev som berättar om dem själva och deras önskemål om att inleda en korrespondens med en annan Skapare av motsatt kön?

Det som slutligen fick mig att nämna detta är ett brev jag fick från Kanada, som återges nedan. (Vi tog inte betalt av honom! Men vi tar emot alla bidrag oavsett anledning! Vi behöver all hjälp vi kan få!)

Hur som helst, vad tycker ni om en Amors hörna? Vi skulle uppskatta att höra er åsikt.

Här är brevet:
Till redaktören:

Eftersom jag har 4 tonårsdöttrar vill jag att ni ger mina döttrar en chans att hitta kreativa äkta män. Vänligen publicera därför följande annons i era nästa två nummer av RACIAL LOYALTY:

> **Lantbrukarfamilj i Alberta av tysk härkomst med fyra tonårsdöttrar önskar vänskap med lantbrukar- eller biodlarfamilj med ogift son i tjugoårsåldern. Vänligen skriv till: FRIENDSHIP 18, P. O. Box 400, Otto, North Carolina, 28763 U. S. A..**

Vänligen skicka räkningen för denna annons till mig. Med vänlig hälsning, M. K.
Kanada

* * * * *

Ge aldrig vika för rädsla. Det kommer att kosta dig din själ.

Skola för begåvade pojkar

Vi behöver ditt stöd!

Förra månaden avslöjade vi att CHURCH OF THE CREATOR allvarligt övervägde ett länge efterlängtat projekt — nämligen att bygga en skola för begåvade pojkar på vår mark. Våra planer i detta ytterst viktiga projekt börjar ta form och vi har nu nått det stadium där vi har en preliminär plan för byggnaden.

När du får nästa nummer av RACIAL LOYALTY förväntar vi oss att vi har tagit det första spadtaget. Vårt mål är att ha gjutit betongplattan och grunden, samt rest blockväggarna innan vintervädret sätter in.

Jag vill återigen betona hur viktigt detta strävande är. Från denna lilla början hoppas vi att framtidens briljanta ledare för den vita rasen ska växa fram. Från denna början hoppas vi kunna expandera till en skola för begåvade flickor, ett gymnasium för våra medlemmars barn och slutligen ett helt skolsystem från förskola upp till högskole- och universitetsnivå.

Kan det göras? Givetvis kan det det. Den vita rasen har sannerligen resurserna, intelligensen och behovet av att ha ett utbildningssystem skilt från det judiskt förorenade etablissemanget. Vad kan stoppa oss förutom våra självvalda hinder? Läs återigen huvudartikeln på sidan 12. Läs återigen huvudartikeln på sidan 1.

Vi behöver ditt stöd! Endast brist på det kan stoppa oss. Skicka ditt bidrag till CHURCH OF THE CREATORs byggfond. Vi kommer att göra vår del, men vi behöver era bidrag för att utföra ett arbete som behöver göras. Varför inte göra något meningsfullt NU som kommer att få gynnsamma konsekvenser för vår ras och rörelses framtid?

* * * * *

Hjälp till att bygga!

Vi får inte hamna i hjulspåren av att bara älta problemet i oändlighet. Låt oss istället rikta våra energier konstruktivt mot att lösa problemet genom att bygga en massiv vit rasrörelse. KREATIVITET är lösningen.

KOM UT UR GARDEROBEN, VITA MÄNNISKA!

Din rädsla för judarna är högst paranoid

I det elfte kapitlet (del 1) av NATURE'S ETERNAL RELIGION har jag skrivit om berättelsen om Ester, hämtad från det GAMLA TESTAMENTET i den judiska bibeln. En av de mest betydelsefulla lärdomarna som framgår av denna analys är citatet "Och rädslan för judarna vilade över landet." Jag konstaterar att oavsett om berättelsen om Ester någonsin har hänt eller inte (jag hävdar att den är påhittad, liksom det mesta i den judiska bibeln), så är rädslan för judarna icke desto mindre mycket verklig. Inte bara kan den ha varit mycket verklig i det antika Persien, utan den är det ännu mer idag än den någonsin har varit.

Det har tjänat som ett mycket användbart knep för judarna i varje land de har tagit över, eller planerar att ta över. Processen kallas förlamning genom skrämsel. Om man kan skrämma en hel befolkning till icke-motstånd, då kan en liten minoritet ta över och förgöra en mycket större majoritet. Denna större majoritet skulle, om den hade modet och intelligensen, enkelt slita sina plågoandar i stycken.

Det liknar en cirkusdirektör i en bur med, låt oss säga, 13 bengaliska tigrar. När han smäller med piskan utför varje tiger sitt tränade nummer och hoppar undergivet tillbaka till sin rätta pall när det är klart. Även om de enskilda tigrarna ogillar cirkusdirektörens dominans och kan morra och fäkta meningslöst i luften en aning, lyder de undergivet sin cirkusdirektör.

Om dessa 13 tigrar hade haft förståndet och modet skulle de inte behöva vara de snälla, undergivna små kissekatterna varje gång cirkusdirektören smäller med piskan. Om de agerade tillsammans skulle de enkelt, mycket enkelt, kunna kasta sig över cirkusdirektören samtidigt och slita honom i stycken.

Judarna är mästerliga manipulatörer. De är tidernas mest beryktade smygare.

De utnyttjar den mänskliga hjärnans svagheter, brister, rädslor och vidskepelser. Tyvärr har den vita rasen gett dem gott om bördig jord att arbeta med, och juden har en glansperiod.

Den rädslan, som jag redan har nämnt, som har varit särskilt avgörande är den orimliga, och jag hävdar, högst överdrivna, RÄDSLAN FÖR JUDARNA. Det är denna märkliga och dumma paranoia som kanske har gjort mer, och gör så idag, än någon annan, för att mjuka upp den vita rasen för judiskt övertagande och förslavande.

Gå in på vilket affärsmannakontor som helst, eller läkarmottagning, eller advokatbyrå (särskilt advokaterna) och nämna ämnet judar. Omedelbart kommer de att stelna till. Vanligtvis sprider sig en askgrå nyans över deras ansikten. De kommer att skruva på sig och titta över axeln. Vanligtvis är de skrämda från vettet.

Varför är det så? När allt kommer omkring, vi, den vita rasen, överträffar dessa judiska parasiter med ett förhållande på 30 till 1, ganska formidabla odds, milt sagt. Som tigrarna i buren — om vi tog oss samman skulle vi kunna slita judarna i stycken och få dem från våra ryggar, en gång för alla.

Inte för att judarna inte är mäktiga. Det är de. De är välorganiserade, de är ondskefulla och de är mäktiga. Men den punkt jag vill betona är denna — de är farliga endast för att vi har låtit dem vara det — för att vi har varit för lättskrämda och är ansatta av rädslor, fobier och hämningar som är helt ur proportion till verkligheten.

Mänskligheten och den vita rasen plågas av en hel rad fobier förutom rädsla för judarna, förvisso — klaustrofobi, höjdskräck, rädsla för spöken och dussintals fler. För att visa hur löjliga de flesta av dessa är, låt mig berätta en historia om en kvinna som i 30 år var ett offer för vad som kallas agorafobi. Hon hade en tvångsmässig rädsla för att vara utanför sitt eget hem. Detta är en verklig och sann historia, och så nyligen som 1982.

Denna kvinna, som vi kommer att kalla May Klein, blev i ett visst skede av sitt liv plötsligt livrädd för att gå utanför sitt eget hem. Under 30 ensamma, skräckslagna år stängde hon in sig i sin tvårumslägenhet, livrädd för att sätta sin fot i omvärlden. Under 30 år, enligt hennes egen utsago, låste hon in sig som en själlös zombie i ett par rum och kved av skräck, offret för en inbillad rädsla — en rädsla som inte var verklig.

Hur hamnade hon i sådana svårigheter? För trettio år sedan, när hon var i en skönhetssalong och satt under en hårtork, säger hon att plötsligt...

plötsligt tog paniken över hela hennes kropp. Hon hoppade upp, kastade några pengar på disken och sprang hem igen, med nålarna fortfarande sittande i sitt våta hår. När hon kom hem kastade hon sig på sin säng och grät ut ögonen. Till slut lade sig hennes panik.

Under tre månader efter det hade hon inga problem. Sedan hände det igen i en livsmedelsbutik. Hon tappade sina matvaror och flydde hem. Under de kommande två åren blev attackerna mer frekventa, till slut var de dagliga. I juni 1950 försvann May in i sin tvårumslägenhet och där stannade hon. Hennes far skickade pengar till henne och hennes vänner uträttade ärenden åt henne. Detta pågick i 30 eländiga år. Under hela denna tid gjorde hon absolut ingenting — hon levde som en livrädd Rip Van Winkle, en fånge i sitt eget sinne.

Vid det här laget var hon 65 år gammal och hade slösat bort de mest produktiva och kreativa åren av sitt liv i yttersta misär och isolering. Det var ett straff som var självvalt och helt baserat på en dum och inbillad rädsla.

Den vita rasen kunde, och borde, dra en allvarlig läxa av det föregående. Och den läxan är att många av våra egna problem är självförvållade. Många av våra rädslor är inbillade och kanske befinner vi oss i den röra vi är i på grund av vårt eget förvirrade och hoptrasslade tänkande.

Det är min slutsats att detta verkligen är kärnpunkten i våra mångfaldiga problem. Både i DEN VITE MANNENS BIBEL och i NATURENS EVIGA RELIGION har jag sagt gång på gång att vår främsta uppgift är att reda ut den vite mannens förvirrade tänkande. Problemet med judarna, föroreningen av världen genom n-ord och lerfolk, skulle lösas på kort tid när vi väl har rätat ut den vita rasens förvirrade och irrationella mentala avvikelser. Bland de främsta av dessa avvikelser är rädslan för de (icke-existerande) spökena i skyn, vår oförmåga att erkänna vårt eget värde, vår idiotiska benägenhet att subventionera allt världens avskum och hundra andra dumma och orimliga ståndpunkter som vi är benägna till. Inte minst av dessa är vår obefogade och orimliga rädsla för den där eländiga parasiten på mänsklighetens rygg — den svekfulle juden.

Så vi säger — Vite man, kom ut ur garderoben! FRUKTA INTE LÄNGRE JUDEN. När allt kommer omkring är vi fler än dem med 30 mot 1, ganska formidabla odds. Dessutom är vi bättre kämpar än de är. Vi är produktiva, kreativa och självförsörjande, medan de är eländiga parasiter, beroende av en produktiv vit ras. De

behöver oss för att leva, medan vi skulle ha det tusen gånger bättre så snart vi får dem av ryggen.

Så låt oss få dem av ryggen, snarast möjligt. Kom ut ur garderoben och ta en rasmässig ställning – för den vita rasen och mot judarna. Liksom tigrarna i buren, om vi bara tar oss samman, kan vi slita judarna i stycken och få dem för alltid av vår rygg.

Church of the Creator har lagt fram ritningen och leder vägen. Vi behöver ditt orubbliga stöd, hängivenhet och ekonomiska hjälp. Vi måste få ut de första 10 miljonerna WHITE MAN'S BIBLES i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har gjort så mycket kan vi anse att vi har brutit ryggen på det judiska maktetablissemanget och är väl på väg mot att gripa kontrollen över vår egen ras öde tillbaka i våra starka och stadiga händer.

Gör din del! Distribuera detta blad och våra WHITE MAN'S BIBLES som om ditt liv hängde på det. DET GÖR DET!

* * * * *

Kom ihåg Alamo! Glöm aldrig att när lerraserna får kontrollen kommer de att slakta den vita rasen som mexikanerna gjorde vid Alamo, och som negrerna gjorde i San Domingo fyrtio år tidigare.

* * * * *

Fråga dig själv denna grundläggande fråga: Är det moraliskt berättigat att bedra dig själv (och/eller andra) in i ett dårarnas paradis om du tror att det kommer att göra dig (och/eller andra) lycklig?

* * * * *

Nummer 6, november 1983

SJÄLVPÅTAGET HANDIKAPP

Den idiotiska omöjligheten i att vara en jude-bekämpare och kristen på samma gång.

Har du någonsin sett en mästerskapsboxare som kämpar om världstiteln gå in i ringen med ena handen bunden bakom ryggen? Skulle Jack Dempsey frivilligt ha gjort det? Max Schmeling? Jack Sharkey? Nej, inte ens Joe Louis, en korkad mulatt, var någonsin så dum.

Har du någonsin sett en 100-meterslöpare ställa upp i de olympiska spelen och frivilligt spänna fast en 45-kilos säck mjöl på ryggen samtidigt som han försöker slå nya världsrekord? Nej, det har jag aldrig sett, och det har inte du heller. Ingen sprinter är så dum, och om han vore det kan du vara säker på att han skulle vara en bedrövlig förlorare.

Har du någonsin sett en racerförare ställa upp i Indy 500 med ett frivilligt, självpåtaget bromslås på sina hjul?

Har du någonsin sett en mästerskapsspelare i tennis som tävlar om US Open eller Wimbledon-titeln, frivilligt klippa ett stort hål i mitten av sitt racket? Kan du föreställa dig Jimmy Connors, eller Chris Evert, eller John McEnroe göra en så dum sak precis före finalen?

Nej, ingen mästare skulle ens överväga ett sådant idiotiskt självpåtaget handikapp. De blev inte vinnare eller mästare genom att kasta uppenbara självpåtagna hinder i sin väg mot framgång.

Som vi kan se av det föregående är ingen vinnare så dum att han ens överväger sådana idiotiska självvalda handikapp. Om de hade haft sådana böjelser skulle de ha förvisats till positionen som småförlorare långt ner i ledet och aldrig kommit i närheten av vinnarcirkeln.

Man skulle kunna tro att sådan självvald idioti skulle vara svår att hitta någonstans, särskilt i en tävling där insatserna är extremt höga, nämligen en fråga om liv eller död, en fråga om överlevnad eller utrotning.

Tja, det finns sådana individer, tro det eller ej. Faktum är att det inte bara finns en grupp av sådana människor, utan ett stort antal sådana grupper, av sådana människor. Märkligt nog är de flesta av dem vita människor.

Innan vi går in på att identifiera sådana grupper och varför de gör som de gör, låt oss upprepa några grundläggande sanningar härledda från Naturens Eviga Lagar. I detta avseende skulle det vara produktivt att återigen granska de 24 punkterna som listas i slutet av kapitel 1 i **NATURE'S ETERNAL RELIGION**.

Punkt nr 22 säger: **"Evig kamp är priset för överlevnad."** Eftersom det är så, låt oss lägga till en uppenbar följdsats till detta, nämligen: **I kampen för överlevnad tar vinnaren allt. Det finns inget andrapris.**

Som jag har visat i det första kapitlet av NER, utrustar naturen varje art med vissa vapen och försvar och kastar in arten, eller individen, i arenan för att kämpa för sin överlevnad. Efter att ha utrustat dem adekvat, säger Naturen sedan till varje art att de är utlämnade till sig själva när det gäller hur effektivt de använder, missbrukar eller ignorerar de fördelar de har. Naturen är helt likgiltig inför vem som överlever eller vilken art som biter i gräset. Det är en öppen tävling, en skoningslös kamp, inga medel är förbjudna. Tigrar har klor, skarpa tänder och är kraftfulla. Skallerormar har giftiga huggtänder. Kaniner har snabb rörelseförmåga och en hög förökningstakt. Råttor är tuffa, anpassningsbara, och även de har en hög reproduktionskapacitet.

De verktyg, vapen och försvarsmekanismer som Naturen har delat ut till sina miljontals arter är mångfaldiga och varierade. Den stora poängen är att allt är tillåtet: svek, list, bedrägeri, kraft, flykt, reproduktionskapacitet, giftigt venon, eller vad som helst. Naturen frågar inte vilka medel du använde? Den har bara en sista rad: Kan du överleva i den pågående kampen? Om inte, straffas den arten skoningslöst med det ultimata straffet: UTROTNING. Den förvisas till den biologiska historiens skrothög.

Som jag har påpekat i kapitel 1 har praktiskt taget varje art sin naturliga fiende, och vissa är belastade med flera naturliga fiender. I den senare kategorin finns till exempel den stackars kaninen som har hökar, örnar, prärievargar, rävar, vargar och ett antal andra rovdjur i hälarna. Men den överlever icke desto mindre, eftersom den använder sina egna naturliga försvar till sin bästa fördel. Till och med en dum liten kanin är inte så dum att den påtvingar sig själv ett handikapp i sin kamp för överlevnad.

Som jag också har påpekat genom både NATURE'S ETERNAL RELIGION och WHITE MAN'S BIBLE, har den vita rasen, när vi kommer närmare hemmet, sina naturliga fiender, även om få är medvetna om det. Den vita rasens naturliga fiender är världens ler-raser i allmänhet. Av dessa finns det en framför alla andra som är långt mer förrädisk och farlig än alla de andra tillsammans. Den vita rasens oförsonliga fiende är den internationella juden, och judarnas främsta styrka, deras högsta vapen, är list och svek. De har använt dessa vapen väl och som ett resultat är den judiska rasen den äldsta överlevande enheten bland alla världens raser idag. De har inte bara överlevt, utan de har nu den överväldigande majoriteten av den mänskliga rasen, inklusive (och särskilt) den vita rasen, i ett strupgrepp, tryckande på dess halsartär efter behag, och i en position att begå folkmord på vilken del av den mänskliga rasen de än väljer.

Inte bara har det judiska hotet överlevt under tusentals år, utan det har också i hög grad vässat sina vapen av list och svek.

Ett av de mest förrädiska och effektiva vapen de har utvecklat för att övervinna fiender (alla människor är deras fiender) är sinnesmanipulation. Genom att manipulera sinnena hos sina fiender, som naturligtvis är fler och mäktigare än de själva, manipulerar de dessa människors sinnen på ett sätt så att de frivilligt samarbetar i sin egen undergång. Enkelt uttryckt handlar det om att effektivt övertyga sina fiender att frivilligt bli förlorare genom att frivilligt påtvinga sig onödiga, idiotiska handikapp så att det inte finns något sätt att vinna. Förfarandet är lika idiotiskt och fantastiskt som att be Jack Dempsey att slåss mot Jess Willard med en hand bunden bakom ryggen, eller att be John McEnroe att klippa ett hål i sitt tennisracket medan han kämpar mot Jimmy Connors om Wimbledontiteln.

Helt fantastiskt, eller hur? Men de har gjort det framgångsrikt, effektivt, mot miljontals av våra vita raskamrater och deras mest ef-

fektivt vapen har varit kristendomen, en judisk uppfinning från första början!

Det är ett välkänt axiom inom militär strategi att ett av de mest effektiva knepen är att förvirra fienden totalt så att de blir sin egen värsta fiende och förgör sig själva.

I denna avhandling vill vi undersöka hur judarna insåg effektiviteten i denna krigslist tidigt i sin historia och tog till sig den med besked. Vi vill vidare utforska hur de använde judisk kristendom för att effektivt neutralisera den vita rasen till icke-motstånd, för att sedan aktivt förvandla sådana offer till partisan-förstörare av sitt eget slag. Denna judisk-kristna perversion bryter inte bara mot alla de lagar som Naturen har fastställt för en arts överlevnad, vilken art som helst, utan vänder faktiskt sådana lagar upp och ner och manipulerar offret (den vita rasen) till att hjälpa sina fiender (juden) att förgöra det (offret).

Hur skulle du gå till väga för att övertala Jack Dempsey att binda sin mäktiga högerhand bakom ryggen i en avgörande mästerskapsmatch? Hur skulle du övertala John McEnroe att skära ett hål i sin racket i Wimbledonfinalen? Hur skulle du övertala en 100-meterslöpare att binda en 45-kilos mjölsäck på ryggen i huvudtävlingen?

Jag vet inte hur man skulle kunna förmå någon av de ovanstående att göra sådana dumma saker och har aldrig hört talas om att det gjorts. Men jag kan berätta för dig hur juden har manipulerat våra vita raskamraters sinnen till att begå ännu mer avskyvärda brott mot sin egen ras och hjälpa till att förgöra sig själva.

Hur använder judarna kristendomen för att åstadkomma en sådan häpnadsväckande bedrift? Stegen är enkla och tillräckligt väl dokumenterade i historien för att vem som helst med ögon att se med och ett fungerande sinne ska förstå. Berättelsen går långt tillbaka i den antika historien. Den kretsar i huvudsak kring frågan om religion.

Följande är inte teori, utan en steg-för-steg-redogörelse för hur judarna har åstadkommit sin fantastiska bedrift.

1. De började för flera tusen år sedan med en rasreligion. Kärnpunkten i den religionen var: Vad som är bra för judarna är den högsta dygden. Vad som är dåligt för judarna är den ultimata synden. Det faktum att de sedan kokade ihop en fiktiv historia kring de mytiska gestalterna Abraham, Isak och Jakob är oväsentligt, men det är intressant att notera att deras "hjältar" är de mest gemena av alla karaktärer, bedrägliga och listiga. Det faktum att de också är horbockar, lögnare, mördare och tjuvar bidrar till deras berättelses fördärv.

2. De byggde sedan upp en hel överbyggnad av fiktiva koncept som en bas för sin religion. Några av de grundläggande fiktiva koncepten hade mycket att göra med vidskepelse och metoden med "spöken i skyn". Några av dessa fiktiva koncept var himmel och helvete, gud och djävulen, änglar, demoner, magi och i allmänhet långsökta lögner och skrönor.

3. Kring dessa sjaskiga och bedrägliga koncept byggde de upp den rasliga solidariteten hos sin egen blodtörstiga stam, vars grund var **RASLIG LOJALITET**.

4. Kring det första århundradet e.Kr. höll stammen dock på att falla isär och upplösas i förfall. Romarna och det romerska riket, av vilket judarna i Palestina var en obetydlig del, styrde världen och hotade att utplåna judendomen från jordens yta.

5. Det var då Saul från Tarsus kom på den briljanta idén att mata romarna med esséernas självmordsreligion. Den framträdde som kristendom, och det som följde var den mest katastrofala serien av episoder i civilisationens historia. Judarna lyckades förvrida det romerska sinnet (och hela den vita rasens) och vända det in på de vägar genom vilka de villigt skulle samarbeta i att förstöra sig själva.

Den judiska kristendomen triumferade. Den judiska krigsstrategin var framgångsrik bortom deras vildaste drömmar. Tusen år av den mörka medeltiden följde. Förstörelsen av den vita rasen var på väg. (*Läs återigen Creative Credo nr 43, i WHITE MAN'S BIBLE, "En judes bekännelser — de förödande konsekvenserna av Paulus från Tarsus och kristendomen i att förstöra den romerska civilisationen"*.)

Till de apologeter för kristendomen som fortfarande försvarar denna judiska sinnesförvirrare som en "välsignelse för mänskligheten", "Guds sanna ord" och andra fiktiva koncept, kommer vi att förklara punkt för punkt hur kristendomen programmerar ett normalt friskt sinne att förstöra sig självt och den ras som de är en del av.

1. KRISTENDOMEN ÄR EN FÖRNEDRANDE, SJÄLVFÖRSTÖRANDE SLAVFILOSOFI.

Det är ingen slump att kristendomen först slog rot bland de avfälliga judarna, slavarna, blandraserna och drägget i Rom. Liksom ett lugnande medel eller en drog var den utformad för att tilltala de svaga, de desperata och de inkompetenta som ett stöd och en flyktmekanism. Genom att göra det kräver den först ett erkännande av sina medlemmars värdelöshet, att de förnedrar och förödmjukar sig själva,

att bryta ner deras ande och böja sig för ett hämndlystet, sadistiskt monster, nämligen ett osynligt, ohört, okänt och odoftande spöke i skyn. Kort sagt, att visa ödmjuk vördnad för ett fiktivt koncept.

I Nya Testamentet hamrar en fiktiv Kristus ständigt in hur alla människor är värdelösa syndare, hur vi alla är skyldiga, hur vi är födda i synd. Han fortsätter att hamra in att det inte finns något vi kan göra åt en hopplös situation förutom att ångra oss, be om förlåtelse och hoppas och be om nåd från en obeveklig herre. Detta är en slavfilosofi utan vinstmöjligheter, driven till sin yttersta degenererade slutsats.

2. I KONTRAST SÄLJER KRISTENDOMEN IDÉN TILL HEDNINGARNA (MESTADELS VITA) ATT JUDARNA ÄR STORA, ETT SPECIELLT FOLK, ATT DE ÄR GUDS UTVALDA.

Gamla Testamentet prisar dygderna hos dessa eländiga fördömda i kapitel efter kapitel, sida efter sida, trots alla de vulgära och pornografiska episoder som dessa hallickar, horor, tjuvar, kopplare och brottslingar ägnar sig åt. ”Jag skall välsigna dem som välsignar dig och förbanna dem som förbannar dig”, sade den fiktive judiske Jahve, och miljontals lättlurade goyim sväljer detta omöjliga struntprat.

Hur någon vit man eller kvinna vid sina sinnes fulla bruk kan svälja sådant skräp är obegripligt för mig. Hur i helvete samma människor frivilligt kan gå till kyrkan på söndagen för att få sina hjärnor manipulerade till att älska juden, och sedan förväntas gå ut och bekämpa judenheten och dess ondskefulla nätverk resten av veckan, är en av de omöjligheter jag nämnde i kapitlets rubrik. Kort sagt, en kristen har programmerats till att vara en jude-älskare och kan knappast förväntas vara värd sitt namn i bekämpandet av denna världsomspännande pest.

3. KRISTENDOMEN LÄR SINA FÖLJARE ATT ÄLSKA SINA FIENDER, ATT HATA SITT EGET SLAG.

Detta är en av de mest destruktiva och idiotiska av alla dess läror. I ”Bergspredikan” prisar en fiktiv Kristus dygden att ”älska era fiender, välsigna dem som förbannar er och gör gott mot dem som hatar er”, osv. (Matt 5:44) Så mycket för det självmordsbenägna rådet.

Men han fortsätter med att erbjuda precis motsatt sorts behandling av ditt eget slag. I Lukas 14:26 säger han enligt uppgift: ”Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja, även sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge.”

Där har ni det. Det sjukaste råd som någonsin sammanställts i skrift. Älska dina fiender, hata dem som står dig nära och är kära för dig. Och för den här typen av vansinnigt skräp går respektabelt vitt folk till kyrkan varje söndag och lägger pengar i kollektbössan?

Vakna upp, vita raskamrat! Detta är en sjuk, sjuk, sjuk judisk såt. I motsats till detta lär CREATIVITY ut precis det motsatta — att älska ditt eget slag, att utöva raslig lojalitet och att hata och förinta dina fiender. Det är betydligt mer logiskt än det judiska struntprat som erbjuds de kristna — dåliga råd som judarna själva inte skulle röra vid ens med en tång.

4. KRISTENDOMEN ÄR STARKTS SPLITTRANDE OCH MOTSÄGELSEFULL.

Det har sagts att med den kristna (judiska) bibeln kan man spela vilken melodi man vill, precis som på ett piano. På det senare kan man, genom att välja tangenterna, spela en oändlig variation av melodier. Med bibeln och dess mångfald av motsägelser kan man stödja eller fördöma vilken idé eller vilket argument man vill, beroende på vilken vers och vilket kapitel man väljer.

Som ett resultat av denna mångfald av motsägelser lämnas den enskilde ”troende” i ständig konflikt. Varje ”troende” som vill ”göra det rätta” är ständigt i tvivel, sliten mellan motstridiga förmaningar, omöjliga krav och fortsatta skuldkänslor. Kort sagt, som vi sa i början, förvirrad som fan, ett tillstånd som påtvingas fiender man vill förinta.

Denna situation av förvirring är inte begränsad till individen utan sträcker sig även till grupper, samfund, länder och nationer. Evig konflikt, evig splittring, obeveklig förvirring.

”Jag har inte kommit för att bringa fred, utan svärdet” sade den (fiktive) herren.

Inte undra på att den vita rasen befinner sig i en ständig dvala, i en oändlig situation utan vinstmöjligheter.

5. KRISTENDOMEN STÄLLER OMÖJLIGA KRAV OCH LEDER TILL FRUSTRATION OCH PSYKISKT SAMMANBROTT.

Skulle du seriöst överväga att spela ”krona eller klave” om riktiga pengar om din motståndare införde sådana omöjliga regler som ”Krona vinner jag — klave förlorar du”? Tja, du vore ganska dum om du gav dig in i ett sådant spel utan vinstchans när det gäller verkliga insatser, och ännu mer så om insatserna var höga nog att innebära hela din framtida livsinriktning.

Ändå trasslar kristna frivilligt (och dumt nog) in sig i

precis en sådan hopplös situation.

Ett exempel av hundratals: Vi blir ständigt ansatta för att försöka bli mer gudslika. När Gud inte gillade Jakobs söner, dräpte han dem godtyckligt. När han inte gillade mänskligheten som helhet (som han själv hade utformat och skapat) dränkte han dem alla som en flock råttor i den (fiktiva) stora syndafloden. Nu, om VI skulle dräpa någon VI inte gillade, skulle VI anklagas för ett ytterst avskyvärt brott, mord. VI skulle avrättas för vårt brott, och enligt "Guds ord" brinna, brinna, brinna för evigt. En hopplös situation om det någonsin funnits någon, tycker du inte?

För mer av samma vara, se kapitel 15, bok 1, i *NATURE'S ETERNAL RELIGION*, "Getting to Heaven: Project Impossible; or Everybody is going to Hell."

När människor ständigt hotas med en hopplös situation framkallar det förtvivlan, depression, frustration, schizofreni och i svåra fall mentala sammanbrott. Antalet kristna som har drivits till vansinne av rädslan för helvetet har aldrig registrerats, men uppgår utan tvekan till miljontals.

Listan är oändlig över hur kristendomen förlamar sinnet och reducerar sina undersåtar till självdestruktiva, självinkriminerande offer, som står nakna och försvarslösa inför den glupske juden, som skrev manuskriptet, men som inte själv vill veta av det nonsenset.

Jag föreslår att du läser om kapitlet "Mission Impossible" i *NATURE'S ETERNAL RELIGION*, som nämnts tidigare, samt Creative Credos nummer 45 till 57 i *The WHITE MAN'S BIBLE*, det senare nämligen nummer 57, som lämpligen avrundar det hela med rubriken "Varför vi anklagar kristendomen så starkt."

Hur mycket bättre är det inte att ha en hälsosam, optimistisk inställning till livet som Creativity erbjuder. Hur mycket bättre att vara färdig med rädslan för helvetet, rädslan för juden och rädslan för det fiktiva spöket i skyn! Hur mycket bättre att följa en trosbekännelse som är rotad i verkligheten och Naturens Eviga Lagar.

Kom vita raskamrat, och förena dig med oss i att bygga Creativity-rörelsen och med den en vitare och ljusare värld.

Livets essens är kamp. Om du inte har något att kämpa för, har du inget att leva för.

Hur man stjäl skottkärror och andra värdesaker

Det finns en historia om en man som arbetade i en stor fabrik och som uttänkte en genialisk plan för att stjäla egendom från företaget han arbetade för. Varje dag när hans skift var slut och han stämplade ut genom grinden förbi fabrikens vakt, sköt han en skottkärra framför sig med en presenning över. Vakten misstänkte att han stal något och varje gång lyfte vakten på presenningen för att kontrollera om det fanns några gömda föremål under den. Men det fanns aldrig någonting i skottkärran.

Detta pågick i ungefär en månad och vakten blev alltmer frustrerad allteftersom tiden gick. Till slut sa han i desperation till mannen med skottkärran: ”Hör du, jag vet att du stjäl någonting. Om du berättar för mig vad det är, ska jag förlåta dina tidigare stölder. Nu, vad är det du har stulit?”

Mannen svarade: ”Skottkärror.”

I ett liknande bedrägerispel blir den vita rasen berövad sin mest värdefulla skatt — sina rasgener. Den vita människan vet att hon blir bestulen, men hon är så förvirrad och omtöcknad att det inte är klart för henne vad hon blir bestulen på, och inte heller exakt av vem. Så hon är fullt upptagen med att försvara det oväsentliga mot okända tjuvar. Medan hennes mest dyrbara skatt plundras och raseras, tittar hon åt fel håll. Hon tittar under presenningen, men hon ser inte skottkärran.

Samma ficktjuvstrick har använts av så kallade trollkarlar i generationer. Tricket går ut på att vifta med en röd näsduk med ena handen för att dra till sig uppmärksamhet, medan den andra handen är fullt upptagen med att manipulera något annat, men förblir obemärkt.

För att avslöja den avskyvärda tragedi som överväldigar den vita rasen, låt oss börja med att först och främst identifiera den skyldige, och den skyldige är bedrägeriets mästare, tidernas största smygare, den internationella juden, eller mer brett, det världsomspännande judiska nätverket. Det är detta judiska nätverk som inte bara gör den vita människan totalt utblottad, utan som förstör henne, bastardiserar henne och förslavar den bastardiserade avkomman för all framtid. Det är åtminstone målsättningen, och det fortskrider i ett ständigt ökande tempo.

Juden har många förrädiska verktyg med vilka han utför jobbet. Han viftar med många röda näsdukar och den vite mannens öga är inte på brottsplatsen. Den vite mannen är mycket förvirrad och distraherad.

Distraktionerna är många och kommer från olika håll. Några av dessa är: kristendomen, sprit, droger, ”världsläget”, (särskilt Israel!) och tusen olika bitar av dåliga nyheter som den vite mannen bombarderas med dagligen.

Den vite mannen inser att han beskattas till döds, blir rånad på sina pengar och sin egendom. Allt detta är illa nog. Men medan han hankar sig fram genom hela detta moras av förvirring, försöker tjäna sitt levebröd, försöker hålla huvudet ovanför vattenytan, verkar han aldrig inse huvudfrågan, den verkliga tragedin, den STORA STÖLDEN som begås, och som han är det centrala målet för.

Den vite mannen blir på ett ondskefullt och effektivt sätt rånad på sin mest dyrbara skatt — sitt gudomliga frö — sina gener.

Den vita rasen är på ett sluttande plan mot utrotning. Den är på väg mot glömska. Massmord förövas mot naturens främsta skapelse. Juden mördar framgångsrikt och effektivt den vita rasen, men den vita rasen tittar åt ett annat håll. Den tittar under presenningen, men kan fortfarande inte se skottkärran.

Jag sade tidigare att juden hade många verktyg med vilka han utförde jobbet, och viftade med många röda näsdukar för att distrahera vår uppmärksamhet.

Den största tankevillan som han har använt mest effektivt och under längst tid är judisk kristendom. Juden uppfann den, juden främjade den, och de vita romarna sväljde först detta judiska gift. Den vite mannen har under århundradena accepterat den som ”sin egen” religion, och medan han är upptagen med att rädda ”själar” i Indien, Afrika, Söderhavsöarna och alla andra delar av världen, strömmar världens lerraser hungrigt in i hans hemland, förorenar det, skändar det och drar ner den vite mannens samhälle i smutsen. Den vite mannen lyfter inte ett finger för att skydda varken sitt territorium, sitt rasmässiga arv eller sin genpool.

Vi i SKAPARENS KYRKA säger detta: Om inte och förrän den judiska kristendomen rivs ner och ersätts av en rasreligion som är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, kommer vi aldrig att lösa något av de mängder av problem som världen, och den vita rasen i synnerhet, är ansatt av.

SKAPARENS KYRKA tar ledningen i att lösa detta

monumentalt problem. Det första steget, som jag har sagt tusen gånger tidigare, är att reda ut den vita mannens tänkande och rikta hans uppmärksamhet mot att bygga en massiv vit rasrörelse som kommer att fungera som en enorm murbräcka för att rasera det judiska monstret. CREATIVITY är svaret. Vi måste bygga, bygga, bygga, tills vi har en massiv världsomspännande opinionsvåg som varken judarna eller mängden av blandraser kan motstå. CREATIVITY har ritningen, formatet, kärnan kring vilken den vita rasen måste polariseras. Hjälp till att bygga och hjälp till att rädda vår mest dyrbara skatt för våra framtida efterkommande. Hjälp till att bygga en vitare och ljusare värld!

* * * * *

Våra gener är vår mest dyrbara skatt — Förvaltarskapet av vår vita genpool är vårt högsta ansvar.

* * * * *

Om du är under 65 år behöver du The Church of the Creator mer än jag. Om du är över 65 år kan du hjälpa till att bygga en bättre framtid för dina barn och barnbarn genom att komma ihåg The Church of the Creator i ditt testamente!

* * * * *

Kreativitetsskola för begåvade pojkar

En historisk början

SKAPARENS KYRKA (CHURCH OF THE CREATOR) är glada att kunna meddela att vi har tagit det första spadtaget för vår kommande skola för begåvade pojkar. Den 14 oktober började bulldozrarna röja och jämna ut platsen, och den 25 oktober göts grunden för själva byggnaden.

Vi tror att detta är en liten men historisk början för att så fröet och skapa kärnan i vad som kommer att bli ett oerhört omfattande program för utbildning, orientering och upplysning för den vita rasen.

Från denna lilla början kommer det under årens lopp att växa fram ett fullfjädrat program för återupprättelse och försoning av inte bara vår ungdom, utan av den vita rasen som helhet. Från denna kärna hoppas vi att ett komplett utbildningssystem ska blomstra fram: förskola, grundskola och gymnasium; tekniska skolor och yrkesskolor; samt även centra för högre utbildning såsom högskolor, universitet och centra för vetenskaplig forskning.

När vi lade grunden för vår 230 kvadratmeter (2 460 kvadratfot) stora skola i oktober, lade vi också grunden för ett system som kommer att frambringa den vita rasens framtida ledare. Vi är fast beslutna att ta fram det bästa som Naturen har skänkt sina främsta, och denna skola är bara början.

Hjälp till att stödja detta stora företag. Du kan göra två saker: (a) Skicka ekonomiska bidrag för att hjälpa till att bygga vår första skola och (b) börja leta efter kandidater till tvåveckorssessioner nästa sommar. Vi behöver båda.

Sprid ordet, gör din del. Kanske kan du sponsra någon begåvad och förtjänt pojke, även om han inte tillhör din egen familj. Tänk på hur mycket tid, energi och pengar du har slösat bort under din livstid på att hjälpa det judiska etablissemanget att förstöra den vita rasen. Vill du att detta ska fortsätta?

Om inte, hjälp till att bygga Kreativitetsskolan för begåvade pojkar. Låt inte våra framtida generationer bli utbrända zombier eller droghärjade slavar åt judarna.

Det finns en 180 meter (200 yard) lång gångstig mellan skolan och kyrkan. Vi har för avsikt att göra denna stig till något vackert och stolt. För varje Skapare som bidrar med 1 000 dollar eller mer kommer vi att plantera ett träd längs stigen med en plakett till deras ära. Blir du den första?

EN ANALYS AV HITLERS RÅD

HUR DET TILLÄMPAS PÅ CREATIVITY-RÖRELSEN

(I sin stora bok, MEIN KAMPF, skrev Adolf Hitler ett antal kapitel som är ovärderliga för vår rörelse, och faktiskt för varje vit raslig rörelse. I nummer 6 av RACIAL LOYALTY tryckte vi kapitel V, vol. 2 och gav det titeln FILOSOFI OCH ORGANISATION. Detta är en analys av just det kapitlet.)

Den som tar upp en judisk tidning på morgonen och inte ser sig själv förtalad i den har inte gjort en lönsam användning av den föregående dagen; för om han hade gjort det, skulle han vara förföljd, smädad, förtalad, misshandlad och besudlad.

— ADOLF HITLER

I Adolf Hitlers briljanta avhandling om rörelser, ledarskapsfilosofi och religion finns det så mycket värdefulla råd som gäller vår egen rörelse, CREATIVITY, att det nästan verkar som om han hade oss i åtanke när han skrev den.

Det åligger oss att analysera och sammanfatta de områden som gäller vår rörelse och belysa dem ytterligare. Vi vill ta en realistisk titt på hur vi bäst kan dra nytta av goda råd och skörda de största fördelarna. Detta är helt i linje med ett motto som hänger i vårt bibliotek: ”Kommer det att hjälpa till att främja Creativity?” Rätt utnyttjat kan jag försäkra er att den store ledarens råd kan och kommer att vara av enormt värde för oss i praktisk tillämpning.

Det finns vissa aspekter som jag vill lyfta fram när det gäller hur de väsentligen berör vår egen rörelse, KREATIVITET (CREATIVITY):

A. Behovet av destruktiv kritik för att förstöra den ruttna judiska samhällsordning som existerar innan en ny och bättre ordning kan byggas.

I vår egen rörelse, KREATIVITET, är de flesta av våra grundläggande koncept högst konstruktiva, som till exempel: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö; eller, Hälsosamt leverne; eller rashygien och skyddandet av vår genpool; eller ekologisk odling; eller höjandet av nivån på vår konst, musik och litteratur; eller att ägna särskild uppmärksamhet åt genierna i vår mitt och ge dem en möjlighet att utveckla sin fulla potential; och ett dussin andra konstruktiva mål och program, som slutligen kulminerar i det övergripande målet att bygga en vitare och ljusare värld.

I detta avseende vill jag återigen betona att en bättre värld inte kan byggas genom att sprida fler missanpassade, idioter och gratisätare på en krympande del av producenter. Tvärtom kan en bättre värld endast byggas genom att producera en bättre sorts människor, mer kompetenta och intelligenta, och endast bland våra egna vita raskamrater kan vi finna grogrunden för en sådan revolutionerande, ny och ljusare värld.

Hur det än må vara med det, så består den verkliga världen som den ser ut nu av en ökande hord av "ler-raser" (mud races), som förökar sig, livnär sig och expanderar till stor del på bekostnad av den mer kompetenta vita rasen, mot vilken denna giriga hord är extremt fientlig. Inte bara sjunker livskvaliteten för den vita rasen snabbt, utan kvaliteten på "mänskligheten" ännu mer så, och även inom den vita rasen själv.

Oavsett vilken del av vårt samhälle vi tittar in i, är det ruttet ända in i märgen. Det är judiskt infekterat och judiskt kontrollerat, och denna eländiga stam av parasiter är fast besluten att fullständigt bryta ner vårt samhälle i varje skrymsle och vrå tills den har förintat den ädla vita rasen själv.

Hitler påpekar att för att bygga en ny struktur, eller vilket nytt system som helst, är det först och främst nödvändigt att röja marken, att rensa bort skräpet och göra plats för den nya strukturen. Detta innebär att den gamla ordningen först måste förstöras och för att göra det måste man attackera! attackera! attackera! och totalt demolera den. Kristendomen gjorde det med besked när den försökte etablera sig. Det gjorde även muhammedanismen. Det gjorde den kommunistiska rörelsen, och det har judarna gjort mot alla andra folk sedan historiens början.

Detta är bara naturligt och Naturen själv överseende med detta tillvägagångssätt i kampen mellan arterna. Våra tidiga banbrytande vita förfäder gjorde samma sak när de byggde Amerika från hav till glittrande hav. De antingen drev indianerna framför sig, eller omplacerade dem, eller utrotade dem. Hade de inte gjort det, skulle landet fortfarande vara infekterat av fördärvade vildar och det största landet (i dåtid) i världen skulle aldrig ha byggts.

Vi SKAPARE påpekar med stolthet att detta är den AMERIKANSKA VÄGEN och vi SKAPARE avser att fullfölja den genom att återbefolka hela planeten jorden med Naturens främsta.

För att rekapitulera — för att bygga en bättre värld måste vi rasera den nuvarande ruttna (judiska) ordningen. För att uppnå detta måste vi korrekt identifiera våra fiender. Dessa är i korthet och i deras respektive ordning av hot:

1. Det judiska etablissemanget i sig.

2. Ler-raserna, av vilka negrerna och mexikanerna är de mest hotfulla i Amerika.

3. Det kristna etablissemanget som sådant, vilket har orsakat total förödelse i vår ras sinnen, och alltid tagit ställning för judarna, ler-raserna och världens avskum.

När vi rensar bråten från platsen, för att inte de blödande hjärtana ska börja skrika igen, låt mig upprepa vad vi SKAPARE har sagt om och om igen: Vi har inte för avsikt att döda någon! Det är vårt program att krympa judarna och andra ler-raser genom att upphöra med att subventionera och föda dem, och låta dem vissna bort på sin egen inkompetens vinstock.

Med de kristna är det en annan sak. För det första är de flesta av våra vita raskamrater antingen kristna eller löst anslutna till den kristna religionen. Att det är så är en av de största tragedierna i den vita rasens historia, men det är icke desto mindre ett faktum som vi och hela den vita rasen står inför, och vi måste hantera det. Dessutom, för att lägga till katastrofen, är några av våra mest ståndaktiga medborgare antingen kristna, eller bekänner sig hycklande vara det, eftersom det är det accepterade att göra.

Som jag har påpekat vid ett flertal tillfällen tidigare, har kristendomen varit, och är fortfarande, den mest effektiva hjärnrörare judarna har kokat ihop inom konsten att manipulera sinnen under de senaste två tusen åren. Det är ett vapen vi måste rasera och krossa ur deras svekfulla händer.

Vi måste obevekligt avslöja detta förrädiska spökeri och återigen räta ut den vita mannens tänkande. När vi gör det, kommer vi också

få bort juden från vår rygg. Förrän och såvida vi inte gör det, kommer juden att bibehålla en direkt rörledning till den vita mannens själ, hans tänkande och hans riktning, en sannerligen olycksbådande situation.

En av de ljuspunkter i denna bild är dock att kristendomen är så fullständigt löjlig när den granskas att den lätt kan avslöjas och raseras för varje tänkande person. Allt vi behöver göra är att utlägga och utvidga CREATIVITY och kristendomen kommer att falla på grund av sina egna lögner och sin egen ruttenhet.

Så vi måste attackera, attackera och attackera igen, och våra bästa vapen är förlöjligande och att exponera dess judiska ursprung. Vi kommer inte att få någon fred förrän kristendomen är avslöjad, juden är borta från vår rygg och den vita mannen vrider tillbaka kontrollen över sitt eget öde i sin egen kapabla riktning.

I detta avseende är det viktigt att påpeka att entusiastiska, pånyttfödda kristna inte är vårt primära rekryteringsmål vid denna tidpunkt. Faktum är att de, tillsammans med judar och nigger-personer, befinner sig längst ner på vår lista över prospekt. Och av goda skäl. Sådana människor har fått sina sinnen så förvridna som om en kniv hade skurit genom deras hjärnor, och logik, förnuft och sunt förnuft når dem inte alls. Så låt oss lämna dem ifred och låta dem lära sig den hårda vägen. Jag upprepar, de är de minst troliga prospekten och låt oss inte slösa vår energi på dem vid denna tidpunkt. Vi kommer till dem senare.

Lyckligtvis finns det bland våra vita raskamrater många som själva har genomskådat jude-kristendomsbluffen och letar efter en mer sund och realistisk livsfilosofi. Många andra var aldrig särskilt intresserade av eller infekterade av kristendomen från första början och letar också efter ett andligt hem som är vettigt och som de kan tro på. Dessa är också goda prospekt. Sedan finns det miljontals vita raskamrater där ute som instinktivt har rasliga bekymmer, som är medvetna om den världskatastrof som är förestående och letar efter en lösning. De är också utmärkta prospekt. Det är dessa miljoner som är presumtiva medlemmar och det är vår skyldiga plikt att finna dem och föra in dem i vår organisation.

B. Ingen kompromiss: Trosbekännelsens oböjlighet.

Om detta ämne säger Hitler följande: **”Politiska partier är benägna till kompromisser; filosofier aldrig. Politiska partier räknar till och med med motståndare; filosofer proklamerar sin ofelbarhet.”**

Under de tolv åren sedan jag först började lägga ut texten om en rasreligion för den vita rasen och lade grunden för en sådan religion

i **NATURE'S ETERNAL RELIGION**, har det varit min erfarenhet att de flesta människor hellre ägnar sig åt att käbbla om någon petig trivialitet i Creativitys filosofi än att gå ut och trotsa världens vrede genom att främja den.

Detta är olyckligt och en situation som måste korrigeras. I **Creative Credo nr 73**, det sista kapitlet i **WHITE MAN'S BIBLE**, lade jag fram de många sätten att "smita undan", och denna fråga om "fåtöljdiskussioner" om ofta meningslösa detaljer kring att ändra vår trosbekännelse, är en av de vanligaste och mest onyttiga.

Så låt mig förklara det igen. Vi befinner oss i en position som liknar, låt oss säga, en biltillverkare. Låt oss säga att Chevrolet har kommit ut med sin senaste modell och nu är redo att marknadsföra den. Innan den kunde nå detta stadium var den tvungen att genomgå mycket tid, arbete och kostnader. Först och främst tillbringade man år med att skapa designen och rita upp ritningar för den designen. Det kom snart en tid då de var tvungna att säga: "Detta är den. Tiden har kommit att nu låsa designen och börja skära ut formarna för produktion."

Därefter skärs formarna, till en kostnad av hundratals miljoner dollar. Produktionslinjer sätts upp, marknadsföringsplaner förbereds.

Slutligen är bilen i produktion och försäljningsprogrammet lanseras. Vid denna tidpunkt är de högsta cheferna inte längre intresserade av att käbbla om petiga detaljer gällande kurvan på en skärm eller andra mindre detaljer.

I detta skede är formarna skurna, produktionen är i full gång och det viktiga är att sälja produkten, annars går företaget i konkurs.

Vi, inom **CHURCH OF THE CREATOR**, befinner oss i samma position. Vi är inte längre i designstadiet. Formarna har skurits och produktionslinjerna är i full gång. Vi är nu i främjandestadiet och det åligger oss nu att främja skiten ur vår rörelse och få den att lyfta. Det finns inget mer meningslöst eller onyttigt i detta skede än de som vill filosofera, vara bekväma fåtöljgeneraler och ägna sig åt att omarbeta designen. Låt mig upprepa, vi behöver nu främjare, distributörer, organisatörer och görare. (Se Vårt största behov — oktobernumret 1983 av R.L.)

C. Sökandet efter den store främjaren:

I kapitel 5, sida 457 i Mein Kampf, säger Adolf Hitler om "intelligensian": "De förstod aldrig att styrkan hos ett politiskt parti ingalunda ligger i det största möjliga intellektet hos

den enskilde medlemmen, utan snarare i den disciplinerade lydnad med vilken dess medlemmar följer det intellektuella ledarskapet."

Vad som gäller för en politisk rörelse gäller naturligtvis också för vår egen religiösa rörelse, och i allmänhet för vilken rörelse som helst. Kärnan i det är detta: (a) en kraftfull trosbekännelse, (b) hängivna och disciplinerade anhängare, och (c) kvaliteten på dess ledarskap.

Vi, inom CHURCH OF THE CREATOR, befinner oss nu i grundandet av en stor världsrörelse, faktiskt den största och mest välgörande rörelsen i den vita rasens historia. Vi har kommit en lång väg, men har fortfarande de mest ansträngande striderna framför oss. Som jag påpekade i "Vårt största behov" (R.L., oktober 1983), har vi en fullfjädrad trosbekännelse och ett program som är omfattande, meningsfullt och komplett; vi har våra "Biblar", något som kristendomen tog 300 år att uppnå; vi har ett världscenter, vårt geografiska hem; vi har en tidskrift, "RACIAL LOYALTY". Vi har en gynnsam början och vi är igång.

Vad vi ännu inte har är den store ledaren — den "Store Främjaren" — som jag letar efter. Jag letar efter en ledare och främjare av en kaliber som inte är lägre än Adolf Hitler själv. Faktum är att jag letar efter någon som är ännu mer kvalificerad än Adolf Hitler själv. Jag letar efter en ung man i början av trettioårsåldern, blond och atletisk, stilig och karismatisk, och fylld av iver och energi, en som är hängiven saken och inte fruktar några hinder. Vi vill ha den passionerade talaren och store ledaren, och vi kommer att finna honom.

Personligen, vid 65 års ålder, är jag inte den mannen och var det förmodligen aldrig. En av de starkaste egenskaperna jag kan göra anspråk på är att jag lugnt och på ett distanserat sätt kan bedöma mina egna begränsningar såväl som mina förmågor, och göra det ganska exakt.

På den negativa sidan är jag inte, och har aldrig varit, en showman, en "ham", en skådespelare eller en publikfriare. Även om jag har ägnat mig åt politik, vid en tidpunkt var ledare för Florida Independent Party och till och med valdes in i Floridas delstatslagstiftning, var jag aldrig bekväm i den miljön. Fastän jag har talat vid många möten, var jag aldrig den store talaren, bara hyfsad. Jag har aldrig njutit av att leda en folkmassa.

På den positiva sidan är jag vad jag är, och det är en skribent och en rationalistisk filosof. Jag har en extremt fertil fantasi som kreativt kan formulera de idéer som behovet tvingar fram. Samtidigt behåller jag ett fast grepp om verkligheten och försöker hålla fötterna på jorden.

Men min förmodligen starkaste tillgång är de något ovanliga erfarenheter som Ödet har kastat i min livsväg, med början vid min födelse mitt under den ryska revolutionen. Genom att ha bott i fyra länder och varit medborgare i tre, har jag utvecklat en bred känsla för historiens kontinuitet, för den Vita Rasens svåra situation som helhet, utan den snäva nackdelen av att vara bunden till någon specifik nationalitet. Det är kanske denna breda erfarenhet som skär tvärs över ”nationella” gränser som har gett mig den ”rasliga” känslan och har drivit mig att skapa en omfattande rasreligion för den Vita Rasen. Vad det än är, har Ödet funnit det lämpligt att knacka mig på axeln för att en gång för alla skapa en meningsfull, omfattande religion för den Vita Rasen och den Vita Rasen ensam. Vi är nu i besittning av en rasreligion vars förgreningar kan och kommer att återverka till den Vita Rasens enorma nytta under de kommande miljon åren.

Den delen är klar. Skapandet av en rasreligion för den Vita Rasens frälsning och återlösning är nu ett fullbordat faktum. CREATIVITY (KREATIVITET) är svaret och det är här för att stanna.

Det är nu vår förpliktigade uppgift att finna den Store Främjaren. Jag känner mig viss om att det finns minst tio tusen unga vita män i trettioårsåldern, eller yngre, som lever här i USA och som (åtminstone potentiellt) har det virke som stora ledare är gjorda av. Det är vår uppgift att kontakta dem, att finna dem, att söka upp dem. Detta kommer vi att göra med din hjälp. Till 1990 (om jag lever så länge) vill jag stiga åt sidan och låta den fullt kvalificerade ledaren ta över tyglarna helt och hållet. Men vi vill lokalisera honom, utbilda och orientera honom grundligt långt före det.

Här är hur vi ska göra det.

1. Vi måste först inse att även om den är svårt fördärvad, har den Vita Rasen fortfarande en enorm reservoar av intelligens, talang och kreativitet i sitt medlemskap. Jag dristar mig att säga att det finns minst tio tusen unga män, i 30-årsåldern eller däromkring i Amerika idag, som har den I.Q., det minne, den energi, den intelligens och den oratoriska potential som Adolf Hitler besatt. De finns där. Det är upp till oss att finna åtminstone en under de närmaste åren, och finna honom ska vi. Problemet är att skapa kontakter. De har inte hört talas om oss, och vi har inte hört talas om dem. Vi måste finna dem och utveckla deras slumrande potential.

2. För att finna varandra måste vi utöka vår publicitet och vår inflytelsesfär. Det finns flera sätt att göra det på och det mest brådskande vid denna tidpunkt är att utöka spridningen av vår tidskrift,

RASLIG LOJALITET. Vi måste inte bara uppmana våra medlemmar att rekrytera fler prenumeranter, utan varje medlem måste också genomföra massdistribution av tidningen. Det är det mest prisvärda sättet att kontakta nya potentiella anhängare och prenumeranter.

3. Vi kommer också att använda ett antal andra reklam- och annonskampanjer som är tillgängliga för oss. Vi har ett antal sådana kampanjer planerade och kommer att sätta dem i verket så snart tid och pengar tillåter.

4. Vi måste göra ”Sökandet efter den Store Främjaren” till ett pågående program som står i främsta ledet för varje medlem, prenumerant och anhängare, tills det blir en virtuell verklighet.

5. Den kritiska perioden är de kommande 3 eller 4 åren. Efter det kommer vår ”Skola för Kreativa Pojkar” att förse oss med en obegränsad reservoar av ledarskap, inte bara för den högsta posten, utan även på djupet och som förstärkning. Decenniet 1990 till 2000 är det kritiska som vi nu måste arbeta och förbereda oss för. Efter det kommer vi att ha ett överflöd av talang inom alla kategorier, och den Vita Rasen kommer att vara på väg mot storhet, Supermänniskans era.

Så låt oss sätta igång. Låt oss viga oss själva åt den föreliggande uppgiften och ge oss ut på det STORA SÖKANDET. Han finns där ute. Vi måste finna honom!

* * * * *

Andlig, Mental och Fysisk Hälsa står inte att finna på Sjukhus eller i Vidskepelsens Tempel.

* * * * *

Nummer 7, december 1983

Världen styrs med hjälp av

FIKTIVA BEGREPP

De flesta människor har aldrig hört talas om fiktiva begrepp, men maktetablissemanget använder dem så effektivt och så lömskt att våra vardagliga liv styrs av dem. Predikanter använder dem. Bedragare använder dem. Politiker använder dem. Hela den sjabbiga strukturen hos det bedrägliga I.R.S. (amerikanska skatteverket) är baserad på fiktiva begrepp, med vilka man extraherar och utpressar produktiva medborgares hårt förvärvade pengar till de judiska gangstarnas kistor.

Vad är ett fiktivt begrepp? Min grundläggande definition av det är: ett ord, en fras eller en idé som inte är verklig, men som används så allmänt att den accepteras som verklig. Kort sagt, ett fiktivt begrepp är en lögn som har upprepats så ofta att den allmänt accepteras av massorna som en verklighet. De judiska "mind-scramblers" är mästare på denna konst och har erkänts som bedrägeriets mästare i århundraden. De flesta (men inte alla) fiktiva begrepp är uppfunna av judar. Alla utnyttjas de mästerligt av dem.

Ett fiktivt begrepp är, liksom de flesta lögner, i allmänhet så vagt, nebulöst, förvirrat och odefinierat att det är nästan omöjligt att nagla fast, men eftersom det i allmänhet har blivit accepterat kan det vara, och är, ett kraftfullt vapen med vilket man kan exploatera och manipulera de lättlurade och tanklösa.

Låt oss börja med den religiösa arenan, som är så översållad med fiktiva begrepp att det övergår förståndet hos den genomsnittlige tölpen.

Jag hävdar att i den första meningen i den judiska bibeln, som består av åtta ord, är fem av dessa åtta fiktiva begrepp. Den första meningen lyder: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord". Jag hävdar att förutom i, den, och och, är de andra fem orden så som de används i den meningen fiktiva begrepp.

Låt oss ta det ord för ord.

"Begynnelse"---Vi har inga som helst bevis för att det fanns en begynnelse. Att "himmel och jord" skulle ha börjat 4 004 f.Kr. eller däromkring är förvisso en skandalös fiktion. Faktum är att hela idén om att universum "började" vid någon viss tidpunkt, vare sig det var för hundra miljarder år sedan...

eller för hundra biljoner år sedan, ur ingenting, är en idiotisk idé. Det lämnar fortfarande frågan: Vad fanns före det? På vilket det inte finns något svar. Så vi måste uppfinna ett annat fiktivt koncept — ”Gud”.

”Gud”. Även om det inte finns det minsta spår av bevis för att det nu finns, eller någonsin har funnits, några spöken i skyn (eller någon annanstans), så kommer vi här till det förmodligen mest använda och missbrukade fiktiva konceptet genom tiderna som generellt har accepterats av en förvirrad och lättlurad mänsklighet. Det är ett favoritkoncept som har utnyttjats till fullo för att manipulera, exploatera och kontrollera dess offer. Det har varit det perfekta fiktiva konceptet att användas i händerna på charlatanер, bedragare och maktgalna svindlare. Jag skulle kunna säga mycket mer om detta ämne, men jag har täckt det ganska väl i NATURE’S ETERNAL RELIGION och The WHITE MAN’S BIBLE i kapitel som ”The Spooks in the Sky Swindle”. Det räcker med att säga att baserat på detta fiktiva koncept har ett helt massivt näste av nya fiktiva koncept (dvs. lögner) fötts för att stödja det första. Bland dessa finns konceptet om ”himlen”.

”Himlen”. Ett luddigt och oklart koncept som föregår den judiska bibeln, men som lyftes fram och prackades på den vita rasen tillsammans med all annan spök-paraphernalia. Var är himlen? Ingen vet. Vad gör vi där? Tja, förmodligen tillbringar vi evigheten med att flappa med läpparna i synkronism och ”prisa” ett oerhört egoistiskt monster vars begär efter hyllningar inte känner några gränser. Förmodligen spelar vi också harpa som bakgrundsmusik medan vi flappar med läpparna. Hela idén är mer långsökt än Gåsmor, vickevire och kon som hoppade över månen, och har precis lika mycket (eller lite) grund i verkligheten.

Detta lämnar orden ”jorden” och ”skapad” i den första olycksbådande och förebådande meningen. Jorden utan solen och så som den beskrivs i Genesis är sannerligen fiktiv, och eftersom existensen av det spöke som förmodligen ”skapade” allt saknar meningsfulla bevis, måste vi dra slutsatsen att ett sådant icke-existerande spöke ”skapade” ingenting, och kan förvisa även det ordet till kategorin fiktivt.

Från denna usla bas har en hel hop av andra lögner av fiktiva koncept fötts.

Det finns tillräckligt många av dem för att skriva en hel bok, och jag har ägnat betydande utrymme åt dem i två av mina böcker, NER och WMB, även om termen ”fiktiva koncept” var okänd för mig vid den tiden jag skrev dem. Jag kommer därför inte att gå igenom samma sak igen utan bara lista de efterföljande fiktiva koncepten som har uppfunnits för att förklara och förmodat rättfärdiga de ursprungliga lögnerna.

Några av dessa fiktiva begrepp förutom Gud och himlen som nämns i den där judiska sinnesförvirraren är ”helvetet” — en riktig storsäljare och utan tvekan det mest grymma, ondskefulla och olycksbådande begrepp som uttänkts av ett sjukt sinne. Tillsammans med detta kommer begreppen djävul, lucifer, demoner, etc., etc., och deras motsvarigheter på den andra sidan av änglar, keruber, himmelska härskaror, etc. Alla dessa klumpas ihop med ytterligare fiktiva begrepp såsom andar, spöken, heliga och andra. Sedan har vi ytterligare meningslösa utvidgningar och utarbetningar såsom ”den obefläckade avlelsen”, ”född på nytt”, etc.

Så mycket för religiösa fiktiva begrepp, ett ämne som är oändligt. Jag hörde frasen användas för första gången för några år sedan när jag deltog i en klass för skattevägrare i Florida. Den hölls av en Dr. George Arlen, som, trots att han inte är advokat, har ett skarpt och djuplodande sinne och har gjort en mycket djupare studie av inkomstskattebedrägeriet än de flesta skatteadvokater som betraktar sig själva som specialister och experter.

Dr. Arlen avslöjade för oss att hela den tunga uppsättningen inkomstskattelagar, som är hundra gånger mer omfattande än den 1 400 sidor långa judiska bibeln, i själva verket var baserade på ett fiktivt begrepp. Det fiktiva begreppet var ordet ”inkomst”. Det har aldrig definierats av vare sig konstitutionen, kongressen eller högsta domstolen. Genom att därför vara inte bara vagt, löst och odefinierat utan också allmänt accepterat av den lättlurade allmänheten, kan idén om ”inkomst” bollas runt och användas efter behag. Detta mäktiga gäng av skrupelfria pirater har lyckats extremt väl med att exploatera och kontrollera en oorganiserad och olycklig allmänhet. (Denna beskrivning och de följande är mina, inte Dr. Arlens.)

På detta vaga och odefinierade begrepp byggdes sedan (likt den religiösa bluffen) ett helt dystert nätverk av ”lagar” — en labyrint av lagar som är straffande, motsägelsefulla och omöjliga att antingen förstå eller lyda. Hela detta system, byggt på ett fiktivt begrepp, hänger som en kvarnsten runt halsen på varje produktiv amerikansk skattebetalare. Inte heller de som vägrar att betala blodspengar till det judiska nätverket går säkra. Dessa individer jagas, förföljs och till och med skjuts, som den nyligen hyllade folkhjälten Gordon Kahl.

Vid denna punkt vore det användbart att skilja mellan ett fiktivt begrepp och ett abstrakt begrepp, och den skillnaden är betydande. Ett abstrakt begrepp såsom sanning, heder och karaktär, matematiska begrepp, etc., är ärliga och beskrivande för vissa realiteter. De är oerhört användbara inom området för att utveckla idéer och i mänsklig kommunikation. Fiktiva begrepp å andra sidan,

är avsiktliga lögner uppfunna i syfte att vilseleda och manipulera människor. De är verktyg för charlatanер, bedragare och skurkar.

Efter att ha gjort denna distinktion, låt oss lista några andra områden än religion och inkomstskatt där fiktiva begrepp används för att förvirra och manipulera den vita rasen i synnerhet.

FÖRINTELSEN.

Denna judiska lögn framavlades omedelbart efter andra världskriget. Judarna, som hade förövat den mest fruktansvärda masslakten i historien (uppskattningsvis 50 miljoner människor dödade, med de främsta offren som medlemmar av den vita rasen), visste instinktivt att detta avskyvärda brott kunde slå tillbaka mot deras egna blodiga händer. Vad skulle de göra?

Med sin massiva världsomspännande propagandaapparat vände de snabbt på steken inför en förvirrad och lättlurad värld. Inte nog med att de inte var de skyldiga, utan se och häpna, de var de stackars, oskyldiga offren. Sex miljoner av dem hade körts genom gaskammare, hävdade de, av de elaka, elaka tyskarna.

Historiens fakta motbevisar denna judiska lögn i sin helhet.

1. För det första fanns det bara en halv miljon judar i Tyskland när Hitler kom till makten. När det blev uppenbart att deras blodsugande dagar i Tyskland led mot sitt slut, migrerade de flesta av dem (ohindrat) till judarnas himmelrike, det gamla goda USA, för att där fortsätta sin skändliga handel.

2. Det fanns aldrig mer än 3 miljoner judar i hela det territorium som Hitlers arméer ockuperade, ens när det var som störst.

3. Medan Tyskland hade koncentrationsläger (liksom USA och Kanada) för sina farliga politiska fiender, användes de flesta läger för arbete och krigsproduktion, och inkluderade alla nationaliteter, av vilka judarna endast var en liten minoritet.

4. Det fanns aldrig något nazistiskt program för att utrota judar, men det fanns ett program för att omplacera dem utanför Tyskland, såsom till Palestina och/eller Madagaskar. Men eftersom de flesta judar välkomnades till USA, och på grund av tidsbrist, stannade dessa grundläggande planer endast på papperet.

5. Den judiska almanackan själv hävdade (för sin egen krets) att den judiska befolkningen 1938 på världsomspännande basis var 16 588 259. År 1948 uppgav den judiskt ägda New York Times att den judiska befolkningen låg mellan 15 600 000 och 18 700 000, vilket gav ett genomsnitt på cirka 17 100 000.

Var är de förmodade sex miljoner saknade? De fanns inte. Men så effektivt främjade judarna denna nedriga lögn, och har fortsatt fram till idag, att världen gråter krokodiltårar över 6 miljoner som inte fanns, och tyskarna är än idag fördömda för ett brott de inte begick, utan var istället heroiska ledare i en kamp för att få det judiska monstret från sina ryggar.

Eftersom USA och andra vita nationer hjälpte till att motarbeta tyskarna i denna heroiska kamp, förblir de judiska parasiterna fortfarande världens mest trängande problem – en fråga som vi, den vita rasen, antingen måste lösa eller gå under av.

(För ytterligare detaljer läs Creative Credo nr 37, "THE SIX MILLION LIE", i The WHITE MAN'S BIBLE.)

RASLIG JÄMLIKHET. Det existerar inte och har aldrig gjort det. Faktum är att jämlikhet mellan arter eller medlemmar av en given art inte existerar någonstans i naturen. Vi Skapare intar ståndpunkten att den vita rasen är naturens främsta, och ingen annan ras är dess like. (Se Creative Credo nr 31, i The WHITE MAN'S BIBLE, "The Racial Spectrum — From Primates to the White Race.")

Judarna i Protokollen påpekar hånfullt att de upprepade gånger har använt begreppen "Frihet, Jämlikhet, Broderskap" som lockbete för enfaldiga för att starta revolutioner och för att riva ner den vita mannens samhälle. De påpekar vidare att trots det faktum att dessa idéer är motsägelsefulla och omöjliga att uppfylla, går de obetänksamma stackarna på betet om och om igen.

FEDERAL RESERVE FÖRMODAS VARA EN STATLIG MYNDIGHET. De flesta amerikaner är under intrycket att Federal Reserve-systemet är en del av, en gren av, och kontrolleras av USA:s regering. Detta är den största lögnen, den största svindeln i amerikansk historia. Eftersom jag redan har behandlat detta ämne utförligt i Creative Credo nr 40 i The WHITE MAN'S BIBLE, kommer jag inte att rekapitulera historien om förräderiet här. Det räcker med att säga att Federal Reserve är en kraftfull, världsomspännande judisk falskmyntarliga som gör det möjligt för judarna att låta regeringen trycka papperspengar ÅT DEM (inte regeringen). Det har gjort det möjligt för judarna att stjäla världen med värdelöst papper. Det är den mest ondskefulla och mest kraftfulla kraften i världen, och på grund av dess obegränsade makt att trycka pengar äger den regeringar, banker, företag, nyhetsmedier och äger och kontrollerar i själva verket världens goyim säkrare än någon slavägare i forntiden.

PENGARS VÄRDE. En studie av det föregående ämnet, nämligen Federal Reserve, kommer att visa att det värdelösa papper som trycks (av regeringen) för de judiska falskmyntarna inte stöds av någonting — varken guld, silver eller någon annan säkerhet. Det är i själva verket bara värdelöst papper med grönt bläck på. Icke desto mindre accepteras det som ett betalningsmedel och judarna stjäl all VÄRLDENS VERKLIGA RIKEDOM genom detta lömska bedrägeri. Den enda anledningen till att de kan göra det är att, likt tron på spöken i skyn, lättlurade människor TROR och ACCEPTERAR det som värdefullt. Detta är ett fiktivt koncept som drivits till sin yttersta och mest destruktiva slutsats.

Det finns ett antal andra fiktiva koncept som den vita rasen bombarderas med av de judiska propagandistiska nätverken. De är så många och så lömska att denna artikel endast kan beröra ämnet och göra våra vita raskamrater medvetna om deras bedrägeri. Ett urval av några andra (av många) fiktiva koncept som vi bör betrakta som kraftfulla och farliga är följande:

Judarna är Guds utvalda.

Det vita folket är de verkliga israeliterna.

USA bekämpar kommunismen. (Se Creative Credo nr 38, i The WHITE MAN'S BIBLE, "Russia, Israel and the United States", även avslöjat i nummer 1 av RACIAL LOYALTY).

Tyskarna är en krigisk nation.

Demokrati.

Israel är USA:s enda sanna vän i Mellanöstern. (Återigen, se Creative Credo nr 38.)

Bibeln är "Guds ord", trots det faktum att cirka 100 ändringar per sida, mer än 100 000 ändringar i hela dess text, har gjorts under dess judiskt författade historia.

Det finns ett oändligt antal fiktiva koncept som öses över den vita rasens sinne idag, de flesta av dem, men inte alla, härrör från tidernas främsta bedragare. Den läxa jag vill förmedla till våra vita raskamrater är tydlig och enkel, och den är denna:

GÅ TILLBAKA TILL GRUNDERNA. Använd ditt eget sunda förnuft, och de mest GRUNDLÄGGANDE SANNINGAR du kan lita på är Naturens eviga lagar. Kom ihåg, Naturen säger åt varje art att ta hand om sina egna och utrustar var och en med lämpliga vapen och försvar för att göra det ordentligt. Naturen har utrustat dig, hennes främsta skapelse, med ett överflöd av intelligens, större än någon annan varelse. Det är din mest

kraftfullt vapen och även ditt mest kraftfulla försvar. Använd det. Använd ditt sunda förnuft och var extremt vaksam på alla dessa judiska bedrägerier som prackas på oss i syfte att förinta oss.

* * * * *

RASLIG LOJALITET är nyckeln till vår Återuppståndelse och Återlösning. CREATIVITY är Medlet.

* * * * *

Att säga att framgången för CREATIVITY-rörelsen kommer att betyda så mycket för så många är en underdrift. Gör din del. Hjälp till att förverkliga det.

* * * * *

Ett politiskt parti är en tillfällig sak. En religion kräver total trohet, total lojalitet.

* * * * *

Våra gener är vår mest dyrbara skatt — Förvaltarskapet av vår vita genpool är vårt högsta ansvar.

* * * * *

Det finns en negerpresident i din framtid. Allt du behöver göra är ingenting.

* * * * *

Att tillämpa Hitlers råd

På vår egen rörelse

Vad vi kan lära oss från

Tidernas främsta organisatör

I nummer 7 återtryckte vi Hitlers utmärkta kapitel om Propaganda och organisation, kapitel XI, vol. II av Mein Kampf. Det följande är en analys av det kapitlet.

Vi inom Church of the Creator anser Adolf Hitler vara tidernas främsta vita ledare. En stor del av hans framgång berodde inte bara på hans oratoriska förmåga, utan också på hans skicklighet i att formulera den rätta propagandametoden och hans förmåga att organisera effektivt. Eftersom han var en mästare inom alla dessa områden anstår det oss att lyssna, analysera och tillämpa hans kloka råd på vår egen rörelse, CREATIVITY. Det är inte mitt syfte att här rekapitulera hans tankar, utan att lyfta fram några huvudidéer, hur vi kan lära oss av dem, och framför allt att göra våra egna observationer.

1. Propaganda är ett livsviktigt och kraftfullt verktyg. Hitler har betonat detta genom hela sin bok och har på annat håll konstaterat att propaganda kan få himlen att se ut som helvetet, och vice versa. Kort sagt, propagandan gör skillnaden. Den formar människors idéer, attityder, sympatier och antipatier, lojaliteter och hat. Det är det cement som bygger organisationer och rörelser. Den kommer först när det gäller att forma historiens framtida gång eller ett folks öde.

2. Även om ordet propaganda har en något avskyvärd klang, förtjänar det inte det. Propaganda är, som jag har påpekat i NATURE'S ETERNAL RELIGION, liksom vädret, varken bra eller dåligt i sig självt. Liksom vädret är det bra eller dåligt beroende på vad det är för väder. Samma förutsättningar gäller för propaganda, och den kan, liksom elden, vara en nyttig tjänare eller en tyrannisk herre, beroende på hur den används, av vem och på vem.

Hur man än ser på det är propaganda ett kraftfullt verktyg, och det anstår oss att inte bara inse detta, utan att bemästra dess finesser och bli skickliga i dess användning. Judarna insåg dess makt tidigt i sin historia och har utnyttjat den till fullo. De har blivit tidernas mest expertmässiga sinnesmanipulatörer.

3. En av de första rekommendationerna jag har när det gäller propagan-

är att helt dumpa ordet. Eftersom det har en något olycksbådande och avskyvärd klang för den breda allmänheten (om än oförtjänt) är det bättre att använda ett mer subtilt, mer acceptabelt ord i dess ställe. Min rekommendation är ordet **UPPLYSNING**.

Därför kommer vi i vår organisation inte att ha ett propagandaministerium, utan snarare ett departement för upplysning. Även om det bara är en nyansskillnad i betydelsen, finns denna skillnad: Medan propaganda, likt väder eller eld, kan vara antingen konstruktiv eller destruktiv, definieras ordet ”upplysa” i sig som: ”1. att ge kunskapens ljus till; befria från okunnighet, fördomar eller vidskepelse. 2. att ge klargörande till (en person) beträffande betydelser, avsikter, etc.; informera.” (Webster’s New World Dictionary) Jag tror att detta mer adekvat beskriver vad vi, Church Of The Creator, försöker åstadkomma, eftersom jag har sagt gång på gång — vår huvuduppgift är, och förblir, problemet med att räta ut det förvirrade och röriga tänkandet hos våra vita raskamrater.

4. Vi måste inte bara använda rätt tillvägagångssätt i våra upplysningsprogram, utan framför allt måste vi se till att det är högst effektivt.

Vårt grundläggande måttstock, sista raden, för alla våra ansträngningar måste därför vara detta: **KOMMER DET ATT HJÄLPA TILL ATT FRÄMJA KREATIVITET?** Medan vårt huvudsakliga och enda mål egentligen inte är främjandet av någon teori, eller någon filosofi som sådan, utan den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, är vi övertygade om en grundläggande slutsats: **endast med den slutliga och totala triumfen för CREATIVITY-rörelsen kommer den vita rasen att uppnå sin slutliga återuppståndelse och återlösning.** Omvänt, om CREATIVITY-rörelsen misslyckas, kommer den vita rasen att gå sin nuvarande väg mot undergång och slutlig glömska.

5. För att säkerställa vår rörelses överlevnad och ihärdighet inför en snabbt föränderlig värld i kaos, ett våldsamt och laglöst samhälle som rusar mot anarki, och inför en välorganiserad och mäktig fiende, det judiska nätverket, ankommer det på oss att inte bara vara djärvt aggressiva i vår kampanj, utan också använda oss av alla de försvarsåtgärder vi förfogar över för rörelsens överlevnad. I denna fråga kan vi lära oss av judisk historia kanske mer än någon annan, eftersom judarna har överlevt historiens konvulsioner och omvälvningar bättre och längre än någon annan enhet.

(a) En sak vi måste sörja för är spridning. Våra grundläggande böcker, våra tryckerier och underavdelningars högkvarter måste vara spridda i de flesta av landets nyckelcentra. På så sätt, om ett utplånas, finns det flera andra som har faciliteter, böcker, tryckmaskiner osv., redo och kapabla att ta över och fortsätta. Vi måste särskilt ha ett stort lager av våra grundläggande Biblar i förvaring i lagerlokaler på många spridda platser.

(b) Vi måste upprätta en organiserad befälskedja. Det bästa sättet att göra detta är att ha organiserade kyrkocentra över hela landet, och även i andra länder. Liksom judarna under medeltiden; om de utplånades i ett område, blomstrade de i hundratals andra och var snart tillbaka för att återockupera förlorat territorium.

(c) Vi måste bygga ett underrättelsenätverk. Vi måste inte bara veta **VILKA** våra fiender är och **VAR** de är, utan vi **måste kunna peka ut förrädare, regeringsagenter, judiska chabez-goi och andra avfällingar i våra egna led.**

(d) Vi måste utnyttja de finansiella resurserna hos våra egna **Vita Rasliga Kamrater**, vilka är betydande. Vi måste söka upp, kontakta, övertala och bönfalla de förmögna individer som uppenbarligen sympatiserar med våra ideal, men som ännu inte har nått fram till övertygelsen att för att rädda sig själva, skulle deras egna bästa intressen tjänas av att ansluta sig till oss. Vi måste övertyga dem om det uppenbara — att deras själva överlevnad i själva verket kommer att bero på att de ansluter sig till och bygger **CREATIVITY**-rörelsen. Föreställ er vilken skjuts vår rörelse skulle få om vi upplyste några av de rikare medlemmarna i Hunt-familjen, eller säg du Ponts, eller någon av de många andra välmående vita familjerna.

6. Utnyttja datorteknik. I dagens högteknologiska kommunikationsålder är det extremt viktigt att vi utnyttjar all den modernaste teknik vi överhuvudtaget kan för att stödja och expandera vår rörelse. Vi måste använda oss av modern kontorsutrustning, såsom datorer för arkivering, sändlistor osv., ljudbandspelare, videobandspelare, videoband för utbildning, automatiska telefonuppringningsmaskiner och en mängd annan sofistikerad utrustning. Vi har redan en del av denna utrustning nu och den snabbhet och effektivitet med vilken dessa maskiner kan arbeta i jämförelse med mänskliga händer är inte bara fantastisk, utan ur en ekonomisk synvinkel betalar de sig själva på kort tid.

Jag vill inte ge intrycket att jag anser att maskiner ska ersätta människor. Tvärtom vill vi att miljontals kapabla människor ska ansluta sig till våra led, och det är hela idén. Kapabla män-

människor som arbetar mer effektivt med modern utrustning under sitt kommando kan utföra mirakel och utföra det aktuella arbetet bättre, mycket mer effektivt, och eftersom tiden är av avgörande betydelse, så mycket snabbare.

7. Vi måste bygga egna transmissionsremmar och kommunikationslinjer. Detta innebär tidningar, tidskrifter, periodiska skrifter, radiostationer och TV-nätverk. När vi ser vilka massiva följarskaror till och med bedragare och spökförsäljare som Oral Roberts, Jerry Falwell och andra jude-älskare har byggt upp genom användning av television, måste även vi utnyttja dessa till fullo. Eftersom de nu nästan helt är i händerna på judarna, är detta ett område vi aggressivt måste kämpa för att få i våra egna händer. Att det kan göras demonstreras av en man som Ted Turner i Atlanta, som har byggt upp ett imponerande och kraftfullt system av kabelnätverk. Även om han inte har tagit ställning för den vita rasen, är han åtminstone inte heller en underdånig hantlangare åt judarna. Om han kan göra det på egen hand, tänk då på hur mycket bättre en kraftfull vit rörelse som Church Of The Creator skulle kunna utföra jobbet när den väl byggt upp sitt medlemskap och sin styrka. Mormonkyrkan har gjort det på sitt eget sätt i Utah, men tyvärr, trots att den har rikliga finansiella resurser, har den förfallit i sin ursprungliga ståndpunkt för vit hegemoni. Anledningen till att den var sårbar på detta område är tydlig. Om den hade varit baserad på en stark raslig trosbekännelse som Church of the Creator, skulle den ha varit osårbar och vid det här laget haft världen för sina fötter. Det kan göras och vi måste göra det.

8. Slutligen måste vi med största kraft fortsätta vårt pågående sökande efter den Store Främjaren, som beskrivs i vårt nummer 6 från förra månaden.

* * * * *

Creativity strävar efter att hjälpa vita människor att göra sig av med skräptankar såväl som skräpmat.

* * * * *

Nummer 8, januari 1984

DEN JUDISKA KOPPLINGEN

DEN FALSKA STRIDENS LIST

En förrädisk strategi för att snärja de naiva och lättrogna. Tidernas främsta smygare har utvecklat det till ett dödligt spel.

Idén om gott och ont är lika gammal som historien, och det är även den förmodade oändliga krigföringen mellan dessa två krafter. Ibland är dessa krafter mycket verkliga, liksom kampen mellan dem. Många gånger är de artificiellt uttänkta för onda syften och striden mellan dem är iscensatt av den onda kraften för att uppnå lömska mål.

Utan tvekan, ur SKAPARENS KYRKAS (THE CHURCH OF THE CREATOR) perspektiv, är den mest onda kraften i mänsklighetens historia det judiska nätverk som har plågat alla vita civilisationer sedan historiens gryning, och lyckats förstöra varenda en av dem. Utan tvekan finns det inget annat konglomerat som har blivit skickligare i konsten att iscensätta en falsk strid och dra in sina fiender än vad judarna har gjort under civilisationens årtusenden.

Judarna uppfann inte idén om gott och ont, inte heller uppfann de idén om Gud och djävulen. Faktum är att de knappast uppfann någonting originellt. Men vad vi måste ge dem erkännande för är att de, efter att ha anammat dessa och andra idéer från sina värdnationer (Egypten, Babylonien eller var det nu må vara), som alltid har utnyttjat denna idé till fullo, för sin egen vinning och för sina fienders undergång.

Det har sagts att det inte finns något dödligare än en fiende innanför portarna som genom lömskhet och bedrägeri har vunnit sina fienders förtroende som en vän och välgörare. En sådan förrädare innanför portarna sägs vara värd tio tusen kända fiender på utsidan.

Ingenting är mer förrädiskt, eller mer dödligt än en förmodad ”vän”, som genom svek har vunnit ditt förtroende, men som i hemlighet är inställd på din undergång. Judarna har varit väl medvetna om denna list i tusentals år och de har slipat sin teknik i denna konst till fulländning. I denna diskussion vill vi undersöka den judiska listen att koka ihop en fiktiv fiende, för att sedan erbjuda sig att skynda till ditt försvar i ett desperat försök att rädda dig från den falska fiende de själva har kokat ihop.

Kanske finns prototypen för detta smarta knep inneboende i Första Mosebok i det judiska Gamla testamentet. Där finner vi berättelsen om Gud, som representerar det Goda — (dygd, rättvisa, kärlek och en mängd andra godsaker) å ena sidan, och Djävulen, som representerar det Onda — (förräderi, list, svek, utsvävningar och en lista över andra elakheter lång som en arm) å andra sidan. Förmodligen är de bittra fiender och engagerade i en desperat kamp, ett krig till det bittra slutet. Detta grundläggande antagande är grundvalen för den judisk-kristna religionen som juden har prackat på den vita rasen. Liksom en lättlurad tölp har den vita rasen svalt betet och under de senaste nitton århundradena dumt nog slutit den till sitt bröst som ”sin alldeles egna” religion.

Låt oss undersöka hur detta knep med den falska striden fungerar.

Tja, enligt denna judiska berättelse i Gamla testamentet, på den allra första dagen som mänskligheten ”skapades”, blev våra ”ursprungliga” förfäder, Adam och Eva, som inte hade något outrett med någon och som var lika oskyldiga som ett nyfött barn, oavsiktligt involverade i kampen mellan två mäktiga motståndare i krig. Båda sa till dem att de var vänner, att de ville deras bästa och båda gav dem dumma och motsägelsefulla råd. Detta naiva par, som visserligen antogs vara vuxna men bara var en dag gamla, hade inget poängkort för att veta vilka spelarna var, och visste faktiskt inte ens att ett (bedrägeri)spel pågick. De lyssnade på den ene, sedan på den andre. Slutresultatet blev att de kastades ut ur sitt vackra paradis och dömdes, liksom deras avkomma, till att ”tjäna sitt bröd i sitt anletes svett” på utsidan. Så snabb och effektiv var denna inblandning i någon annans ”krig” att innan de hann samla sina sinnen och säga ”flaskpost” var de redan på utsidan och tittade in.

Låt oss nu ställa några frågor. Vem var förloraren i denna strid? Tja, utan tvekan den oskyldiga tredje parten, Adam och Eva. De förlorade sitt fina hemman första dagen av besittningen. Vad sägs om de två bittra fienderna, Gud och Djävulen? De förlorade ingenting, och är

förmodas fortfarande fortsätta sin fejd med ett mexikanskt dödläge efter sex tusen år. Men gör de verkligen det? Om de vore seriösa, skulle det säkerligen i slutändan bli ett avgörande, en seger eller ett nederlag. Varför finns det inte det?

Låt oss undersöka saken närmare. Vem ansvarar för den här föreställningen? Vem iscensatte alltihop? Tja, eftersom (enligt den judiska berättelsen) Gud är alltings Skapare, eftersom han är allsmäktig, allkraftig, helt ansvarig för himmel och jord, måste han också ha skapat helvetet, Djävulen och hans hantlangare och måste utan tvekan vara ansvarig för hela rasket. Om han inte skapade allt, frågar jag er troende kristna, om han inte är ansvarig, vem i helvete är det då? Skapade han eller skapade han inte helvetet? Skapade han eller skapade han inte Djävulen? Eftersom han vet allt framlänges och baklänges, visste han inte mycket väl hur allt skulle sluta? Skapade han därför inte medvetet helvetet och Djävulen? Lurade han inte medvetet Adam och Eva till att bli syndabockarna, för att sedan skylla på Djävulen, och ännu värre, skylla på Adam och Eva för att de var offer för ett förrädiskt spel av snärjande som han själv hade frammanat? Var i helvete var han medan Djävulen lurade dem och när Adam och Eva behövde honom? Sov han på sin post? Skulle du medvetet lämna ditt försvarslösa dagsgamla barn i händerna på en djävulsk barnmördare och sedan skylla på det (barnet) för att det inte kunde hantera situationen? Följde inte Djävulen bara det föreskrivna manuset? Om Gud inte är ansvarig, vem är det då?

Är Gud och Djävulen verkligen i krig? Eller spelar de bara upp en underhållande (för dem) bluff mot oss stackars dödliga?

* * * * *

Låt oss nu undersöka den mer moderna versionen av samma bluffspel som påverkar oss mer direkt och som är skrivet av samma manusförfattare, samma manipulatörer bakom kulisserna. Låt oss gå framåt till nittonhundratalet och undersöka förhållandet mellan USA (Gud) och Ryssland (Djävulen) och Israel (Helvetet).

Även om manuset till hela denna komedi, eller tragedi av misstag, skrevs långt före början av nittonhundratalet, når dess kulmen sin spets när detta århundrade närmar sig sitt slut, om inte tidigare.

I Creative Credo nr 38 med titeln "Ryssland, Israel och USA", i *The WHITE MAN'S BIBLE*, har jag redan citerat talrika historiska händelser som illustrerar att USA inte bekämpar kommunismen, att de ljuger för världen och bedrar sitt eget

medborgare i detta gigantiska pågående bedrägeri. Inte nog med att det bedrar de vita amerikanska skattebetalarna i denna förrädiska fråga, utan det är särskilt denna grupp som blir rånad inpå bara kroppen. Det är i synnerhet denna grupp som blir snärjd, bedragen, instängd och markerad för förintelse. Judarna utnyttjar den amerikanska arbetarens produktivitet och resurser för att betala räkningen för denna olycksbådande utförsäljning, och planerar samtidigt förrädiskt hans folkmord.

Bakom alltihop finns samma "Master Sneaks" som skrev den judisk-kristna bibeln. Det är samma judiska nätverk som också skrev manuskriptet för den judiska kommunismen och som idag drar i trådarna i Ryssland, i Israel, i USA och i resten av världen. Men låt oss aldrig glömma att det främsta kraftverket i denna vidriga konspiration varken finns i Ryssland eller ens i Israel. Det har skiftat geografiskt många gånger under de senaste 3 000 åren, men det sitter nu huvudsakligen i det gamla goda USA, med "Jew York" och Washington, D.C. som de främsta centren för angrepp och judisk makt.

De flesta amerikaner luras att tro att Ryssland är kommunismens centrala kärna och dess nuvarande maktcentrum. Detta är helt falskt, liksom det fiktiva konceptet att Djävulen är källan till allt ont och försöker locka oss alla in i helvetet.

Jag borde veta lite om detta ämne.

Ser ni, jag föddes i Ryssland 1918, vid en tid då de bolsjevikiska röda bekämpade resterna av den döde tsarens anhängare, kallade den vita armén. Krigföring, kaos, anarki och svält svepte genom och över den fridfulla mennonitiska by och bosättning där jag föddes. När vi lyckades ta oss ut ur Ryssland 1924 med livet i behåll, var vi mer lyckligt lottade än de hundra släktingar vi lämnade bakom oss. Det behöver knappast sägas att jag inte har glömt dessa händelser, inte heller har jag försummat att studera och göra min hemläxa om det växande monstret när det lyckas sluka land efter land.

Det är en lång historia, och jag kan inte rekapitulera den här. Låt mig bara kortfattat anföra några punkter: (a) Kommunismen är lika judisk som Talmud och den judisk-kristna bibeln. (b) Det ryska folket är inte de skyldiga, utan offren, och de skulle vilja få bort den judisk-kommunistiska apan från sina ryggar lika mycket som vem som helst i världen. (c) Den kommunistiska revolutionen i Ryssland iscensattes av infödda ryska judar i samarbete med rikedomen, inflytandet och makten hos judarna i Amerika. (d) Även efter det kommunistiska övertagandet skulle den kommunistiska regimen i Ryssland ha kollapsat på kort tid, och återigen flera gånger under loppet av dess usla 66-åriga innehav,

om det inte upprepade gånger hade stötts finansiellt, militärt och moraliskt av Förenta staterna (Gud), som i sin tur är i händerna på samma manusförfattare som skrev historien om Job i Gamla testamentet.

Som stöd för anklagelsen om samarbetet mellan Förenta staterna och Ryssland (kommunisterna), låt mig kortfattat lista följande historiska fakta:

1. Grunden för kommunismen är marxismen, eller Karl Marx ”Kommunistiska manifestet” (1848) och ”Das Kapital” (1867). Marx var en avfällig jude, son till en judisk rabbin i Tyskland, men icke desto mindre lojal mot sin ras.

Fröna till marxismen började dock inte med Karl Marx, utan var redan djupt inbäddade i den judiska Talmud, som redan var 1 300 år gammal på Marx tid, och den läran i sig går tillbaka till synagogans ”muntliga lag”, som fördes vidare muntligt av dess äldste i ytterligare 1 500 år eller mer.

2. Ryssland hade vid tsarernas tid den största judiska befolkningen i världen. Det fanns ungefär sex miljoner av dem, främst av khazariskt ursprung, och ingen av deras förfäder hade någonsin satt sin fot i Palestina. Den stora majoriteten av dessa mörkhyade khazarer hatade den (nordiska) Romanov-dynastin med en dödlig passion och stämplade för dess störtande och undergång. Tsaren och den ryska regeringen gjorde i sin tur sitt bästa för att stävja denna onda och främmande pest i sin mitt genom att växelvis försöka med eftergifter och förtryck. I detta misslyckades de kapitalt och den 300 år gamla Romanov-dynastin fick sitt slut när en jude sköt tsaren i nacken 1917. Tsarens hustru (tsaritsan) och deras fem barn mördades också vid samma tillfälle.

3. Under tiden stödde judarna i Förenta staterna helhjärtat den ryska revolutionen, moraliskt och finansiellt. Jacob Schiff, chef för Kuhn, Loeb, and Company, ett mäktigt judiskt bank- och mäklarhus i New York, tog ledningen. Schiff själv bidrog med 20 miljoner dollar till utbildningen av 3 000 judiska mördare (med Leon Trotskij som ansvarig) i Lower East Side, New York. Vid det gynnsamma ögonblicket mitt under första världskriget skeppades de till Moskva. Till och med tyskarna (som också var under judarnas klack) samarbetade och skickade Lenin genom sitt territorium i ett förseglat tåg.

Väl framme i Moskva visste detta tränade band av judiska revolutionärer exakt vad de skulle göra och tog snart över kontrollen över Moskva, regeringen och hela Ryssland.

4. Det är intressant att notera att innan den judiska kommunismen tog över, var Förenta staternas regerings politik fientlig mot tsartidens Ryssland, och man stödde Japan moraliskt och finansiellt i det rysk-japanska kriget 1904-05, men så snart de kommunistiska judarna satt vid makten gjorde Förenta staternas regering en total helomvändning och stödde, uppmuntrade och stärkte i hemlighet allt rysslandsorienterat, som vi ska se framöver.

5. När den kommunistiska regimen under 1920-talet vacklade ekonomiskt och var nära att störta, skickade Förenta staterna livsmedel och maskiner för att stärka denna grymma och sjabbiga regim.

6. Förenta staterna skickade in ingenjörer och förnödenheter för att borra Rysslands oljefält, bygga hennes dammar, hennes elverk och upprätta hennes fabriker.

7. När den ryska ekonomin fortfarande vacklade och hennes folk svälte under 1930-talet, gav president Roosevelt, som en av de första handlingarna i sin regim, officiellt erkännande åt Stalins bolsjevikregering, och utökade i och med det ytterligare krediter. (Det tidigare icke-erkännandet var egentligen en bluff, i stil med att Gud inte skulle erkänna Djävulen.)

8. När det tyska folket under Hitlers ledning slutligen insåg det judiska hotet och lyckades bryta sig loss från det judiska strypgreppet, blev de judiska nyhetsmedierna helt vilda i sitt fördömande av Tyskland och deras regering, och Roosevelt-regeringen gjorde allt de kunde, tillsammans med nyhetsmedierna, för att välkomna och fjäska för judar, kommunister och röda.

9. Det judiska nätverket hade beslutat att förklara krig mot Hitler och det tyska folket redan innan Hitler kom till makten. När de hänsynslöst lyckades manövrera Tyskland in i en position där hon antingen var tvungen att slåss eller möta vanära och inringning, var Förenta staternas regering då totalt fientlig mot Tyskland. Den var oåterkalleligt bunden till den judiska saken, till det kommunistiska Ryssland, för att krossa Tyskland. Som vi ska se var det exakt vad den gjorde.

10. Andra världskriget var egentligen ett krig mellan de judiska bankirerna, i själva verket det judiska nätverket som helhet, mot världen, och den vita rasen i synnerhet. Hitler hade, efter att ha befriat Tyskland från de judiska bankirernas och den judiska kommunismens bojor, i åtanke att inte erövra världen, utan att gå till hjärtat av den kommunistiska regimen i Ryssland och förinta denna pestilens. Nu skulle man kunna tro att om Förenta staterna var oroade över kommunismen och att bekämpa den, så skulle Förenta staterna välkomna ett sådant drag och ansluta sig till och stödja det.

Gjorde den det? Helvete, nej. Tvärtom inledde den först och främst den mest ondskefulla propagandakampanjen av förtal och lögner mot Hitler och allt tyskt, och anslöt sig sedan till Stalins bolsjevikregim för att besegra tyskarna i det blodigaste och grymmaste av alla krig i historien. Vilket sätt att bekämpa kommunismen.

* * * *

Vi ska nu tillfälligt lämna Ryssland, Tyskland och USA och se hur den flera tusen år gamla striden mellan Gud och Djävulen fortskrider, om den överhuvudtaget fortskrider.

Låt oss gå tillbaka till dårhuset och läsa det 18:e kapitlet i Gamla testamentet, och titta närmare på det märkliga förhållandet mellan Gud och Djävulen, som antas vara bittra fiender.

Vid Jobs tid (när det nu var) hade uppenbarligen några tusen år förflutit sedan det förrädiska spratt den allsmäktige spöket hade spelat Adam och Eva. Deras fördömda avkomma hade förökat sig rikligt, men Gud tyckte inte om de massor av människor (hans barn, hans alldeles egna skapelse) som han hade frambringat, och vid det här laget hade han redan dragit ur proppen för den stora syndafloden och godtyckligt dränkt alla sina älskade barn som en flock råttor. Kärlek, kärlek, kärlek. Han var helt full av det.

Hur som helst, vid Jobs tid ligger den stora syndafloden nu bakom oss och världen är återigen full av ett nytt släkte av hans älskade barn som är precis lika ruttna som de han dränkte. Han hade dock några exemplariska undantag, och en av dem var en man vid namn Job.

Nu var denne Job ingen fattig, förtryckt, saktmodig och fattig i anden. Han var någon. Faktum är att han var en av ”de största av alla män i öster”, var det nu än var. Han hade sju tusen får, tre tusen kameler, fem hundra par oxar, fem hundra åsneston, mycket land och ett stort hushåll. Han hade också en vacker familj med sju söner och tre döttrar. Vad mer kan en man begära? Men det var inte allt. Han älskade också Herren, och vice versa.

Härnäst har vi ett scenario där Gud kallar till ett slags rutinmässigt affärsmöte med alla sina söner. Nu har vi alla levt i tron att Gud bara hade en son, nämligen Jesus Kristus. Men så är det inte. Vid det här stadiet av den judiska Gåsmor-sagan hade ingen hört talas om Jesus Kristus (jag följer bara det Heliga Ordets text. Be mig inte förklara.) Det står att ”Guds söner kom för att träda fram inför...”

och Satan var också bland dem." Inte nog med att han var bland sönerna, han är den ende som nämns. Faktum är att han är hela showens stjärna och han och Gud ägnar sig åt lite vänskapligt ofog, på bekostnad av något annat stackars, torterat offer.

Den måltavla de valde att tortera och slita i stycken var vår vän Job. Du kan läsa hela historien i Gamla testamentet, eller så kan du läsa delar av den på sida 323 i DEN VITE MANNENS BIBEL. Hur som helst, på sitt sportsliga sätt behandlade de honom båda med den kärlek och tillgivenhet som ägaren till en tupp skulle visa när han anmäler sin prisbelönta fågel till en tuppfäktning, där Job fick ta emot alla sår och stå för allt blödande.

Betydelsen av denna historia är det mysiga förhållande som Gud och Djävulen uppenbarligen har med varandra. Efter att ha läst kapitlet får vi intrycket av att Gud och Djävulen inte bara inte var fiender, utan att Djävulen är Guds favoritson, hans guldgosse. Fiendskapen är ungefär lika allvarlig (eller falsk) som den mellan USA och Ryssland (Djävulen).

Hur som helst, vid den tidpunkten i historien efter tusen eller fler år av påstådd krigföring, var kampen mellan Gud och Djävulen fortfarande ett dödläge, inga träffar, inga poäng, inga fel. Inga segrar, inga nederlag. Allt var som vanligt. Bara det att Djävulen samlade på sig en mycket högre poäng, och fler människor hamnade i helvetet för varje dag.

Frågan skriker mot höjden. Med alla dessa människor som hamnar i helvetet varje dag, varför löser inte Gud problemet en gång för alla? Varför vinner han inte striden? Istället för att lägga bördan på våra axlar och ständigt plåga livet ur oss, varför dödar han inte bara Djävulen? Varför förångar han honom inte i helvetet, befriar alla de stackars lidande offren där inne nu och utplånar det också, för evigt och för gott? Han skapade den förbannade saken — varför kan han inte ogöra den? Varför gör han det inte?

Ställ din präst den frågan. Förfölj honom tills han ger dig ett intelligent svar. Låt honom inte slippa undan med det gamla falska pratet om att "Herrens vägar är högre än --- etc., etc." Vi kan inte heller acceptera det dumma argumentet att han bara "testade". Frågan kvarstår — om han inte är i maskopi med Djävulen, varför förintar han honom inte en gång för alla?

Vi ska nu gå tillbaka till den liknande situationen med USA och kommunismen och titta på perioden vid slutet av andra världskriget och perioden som följde.

* * * * *

Vi går tillbaka till 1945. Efter att återigen ha räddat kommunismen (i Ryssland) till en enorm kostnad i pengar, materiel och arbetskraft, på den amerikanska skattebetalarens bekostnad, och efter att fullständigt ha krossat och förintat den enda seriösa fiende som kommunismen (och judarna) har mött i modern historia, hade USA vid slutet av andra världskriget allt på sin sida.

Det hade också förintat det japanska militära etablissemanget. Det hade det i särklass största konglomeratet av militära styrkor i hela historien, långt överträffande alla världens samlade väpnade styrkor, inklusive Ryssland, Kina och vad som fanns kvar av de andra stridande parterna. Det hade atombomben, exklusivt och helt för sig självt. Det hade alla sina städer intakta, dess fabriker surrade och var inställda på extremt hög produktion. Finansiellt ägde det hälften av världens guld, och praktiskt taget hela resten av världen stod upp till öronen i skuld till det. USA hade allt. Det var Gud.

Om det tidigare hade haft ursäkten att Hitlers naziströrelse var ett större hot än Rysslands kommunistiska rörelse, var det nu i en position att ta hand om även det kommunistiska hotet och utplåna det från jordens yta en gång för alla. Det skulle ha haft helhjärtat stöd från inte bara sin nyligen besegrade fiende, Tyskland, utan även större delen av Europa såsom — Rumänien, Ungern, Polen, Italien, etc. Det hade också stöd från amerikaner på hemmaplan och de soldater som fortfarande befann sig i Europa.

Varför gjorde det inte just det? Av samma anledning som Gud och Djävulen, efter tusentals år av låtsad fiendskap, aldrig drabbar samman. Kampen är falsk. Falsk som in i helvete. Faktum är att samma gäng manusförfattare som skrev det fiktiva manuset om "Gud och Djävulen" också skrev scenariot för första världskriget, för andra världskriget och för mer än sextio krig som har brutit ut sedan andra världskriget, i de flesta av vilka USA har haft ett finger med i spelet eller hjälpt till att iscensätta. Just nu (1984) har jag förstått att det pågår 40 krig i världen och USA är involverat i 19 av dem.

Jag upprepar min fråga: om USA verkligen och på allvar betraktar Ryssland och kommunismen som en fiende och ett hot, varför gick man inte vidare och utplånade den kommunistiska fienden redan 1945 när general Patton och andra, inklusive soldaterna själva, var ivriga att sätta igång?

Varför utplånade inte Gud Djävulen 1945? Varför gör han det inte idag? Varför förintar inte USA kommunismen idag?

Tja, av samma anledning som att Gud inte ingriper mot Djävulen. Men vi går i cirklar.

* * * * *

Det måste finnas en anledning till att Gud har sin Djävul och varför USA har sitt spöke, kommunismen. Tja, det FINNS EN MYCKET GOD ANLEDNING, även om få amerikaner som betalar notan för hundratals miljarder dollar i försvarsanslag förstår det.

Så låt oss utforska denna märkliga situation. Låt oss se vad USA gjorde i slutet av andra världskriget och under de nästan fyra decennierna sedan dess.

Hade USA verkligen någon avsikt att förinta kommunismen när de hade ett gyllene tillfälle att göra det 1945? Knappast. Redan innan kriget var slut (Tyskland var uppenbarligen på gränsen till nederlag) stöttade och förstärkte USA redan Ryssland med inhemska icke-militära varor — traktorer, maskiner, kylskåp och andra godsaker till ett värde av 13 miljarder dollar i den första omgången.

När Patton och andra amerikanska generaler hade fritt fram att inta Berlin och hela Tyskland, och de ryska arméerna i öst fortfarande stoppades av de tyska arméerna, kom ordern uppifrån — håll tillbaka, låt ryssarna få äran att inta Berlin.

Varför gjorde USA en så dum sak? Tja, när vi ställer den frågan måste vi också komma ihåg att fråga (a) vem bestämde? och (b) dumt ur vems synvinkel? Svaret på båda dessa frågor är: judarna bestämde och bestämmer fortfarande, och ur deras synvinkel var det logiskt: (a) Det utökade kommunismens territorium och de folk den kunde kontrollera; (b) Det skulle tillåta ryssarna, som är mer barbariska, hänsynslösa och brutala, att döda, våldta och plundra Preussen, och i själva verket hela östra Tyskland i en omfattning som de amerikanska soldaterna aldrig skulle ha kunnat förmås att göra på hundra år. Inte bara dödades miljontals tyskar av ryssarna, utan deras kvinnor våldtogs i masskala, deras maskiner och rullande materiel (det som fanns kvar) skeppades till Ryssland och dess städer förstördes även efter krigsslutet. Denna terrorism pågår än i dag och kommer att fortsätta på obestämd tid. Detta är helt i linje med judarnas program att döda de bästa (av den vita rasen) först. (c) Tretton miljoner tyskar i östra Tyskland drevs bort från sina marker och drevs västerut, vilket drastiskt minskade livsutrymmet för den dåvarande

återstående tyskar och även förlamar varje framtida återupplivande av det tyska folket. Detta är också i överensstämmelse med judarnas program för att döda, krympa och förstöra det bästa (av den vita rasen). (d) Det delade tyskarna själva i två fientliga öst- och västläger, helt i linje med det judiska axiomet om ”söndra och härska”.

Ingen anledning för USA att hålla tillbaka och låta ryssarna ta Berlin? Massor av anledningar, om man ser det, inte ur den vita amerikanens synvinkel, utan ur den judiska vinkeln. Och när allt kommer omkring, vem satt vid rodret, och gör det än idag?

* * * * *

Men detta besvarar fortfarande inte huvudfrågan: Varför behöver USA kommunismen som en falsk fiende överhuvudtaget, så låt mig förklara det en gång för alla.

Det vita folket i Amerika behöver inte kommunism mer än de behöver ett till hål i huvudet mellan ögonen. Det gör inte heller det vita folket i Storbritannien, eller Frankrike, eller Tyskland, eller Sverige, eller något annat vitt folk i världen. Men det vita folket styr inte världen, de har inte heller kontrollen över, inte bara Amerika, utan även resten av världen, inklusive Ryssland. Det enda partiella avbrottet i den kontrollen var den korta 13-åriga perioden i Tyskland mellan 1933 och 1945.

Låt oss nu analysera (a) varför judarna behöver en buse, en djävul, kommunismen i sin demoniska konspiration, (b) hur detta knep med en falsk strid fungerar, och (c) vad det har åstadkommit för dem under de senaste 100 åren.

Genom att göra det måste vi återigen komma ihåg att (a) judarna styr världen, (b) de har en urgammal pågående konspiration för att förgöra den vita rasen, blanda upp dem och sedan förslava de dumma, lerfärgade massorna att göra deras vilja. Deras slutgiltiga mål är varje jude en kung, varje goyim en slav, med deras stövel vilande på nacken av sina offer, tryckande goyims ansikte i leran. (c) Tillsammans med ett förslavat goyim ser de framför sig att de äger allt guld, silver, fastigheter och rikedomar i världen. En fantastisk bild? Kanske, men skratt inte. De är nästan där nu.

För att uppnå ovanstående har de i århundraden varit, och är idag, i färd med att använda sina mest kraftfulla vapen, vilka är mångfaldiga, men i kärnan av alltihop finns deras mästerverk — BEDRÄGERI. För att

SÖNDRA OCH HÄRSKA de måste bedra goyim och iscensätta ett falskt spel, hålla goyim i ständig oro, förvirring och krigföring. För att ha krigföring måste man ha två sidor. Om det inte finns någon verklig fiende, skapa en fiktiv sådan. Sätt upp din egen bulvan. På det sättet har du en vacker situation — en fiende som inte bara är förutsägbar, utan vars provokationer och drag är helt under kontroll och som alltid kommer att göra de rätta dragen för att främja dina intressen.

Nu när du har satt upp din egen bulvanfiende är du i en utmärkt position för att starta ett falskt bråk, och det gör underverk om det hanteras skickligt.

Ett bråk, vilket bråk som helst, drar till sig uppmärksamhet, oavsett om det är ett hundslagsmål, en tuppfäktning eller ett par negrer som slåss i en boxningsring. Inte bara drar ett bråk till sig uppmärksamhet, utan om det hanteras skickligt rör det också upp känslor och piskar upp passioner till ett feberläge som inget annat kan. Vidare kan ett litet bråk snabbt eskalera till ett större bråk, och till ett stort krig. Folk rycks med och de väljer sida. Detta är vad judarna behöver för inflytande — två sidor som bekämpar varandra. I en sådan situation lyckas judarna snart få människor (som är det verkliga målet) så känslomässigt involverade att de kastar ut sitt förnuft genom fönstret och börjar döda varandra.

Vid det här laget är processen på riktigt, och sådana fejder som kan ha varit artificiellt anstiftade i början, är nu indränkta i blod. De eskalerar ytterligare och kan pågå i århundraden, vilket den fyrahundra år gamla fejden som fortfarande pågår på Irland vittnar om.

Där har ni det. Detta är kärnan i den judiska tekniken ”SÖNDRA OCH HÄRSKA.” Starta ett falskt bråk, dra in den oskyldiga förbipasserande, egga upp två sidor mot varandra, få några människor dödade, ös på med propaganda, och eskalera det sedan uppåt och framåt till ett fullskaligt krig.

I detta skede har judarna en perfekt situation för sig själva. De har nu två sidor (Goyim) som slåss och skär varandra i stycken. Liksom Gud och Djävulen med Adam och Eva, eller med Job, har de inget att förlora. Det är syndabocken som står för allt blödande — den tredje parten — den tidigare oskyldiga förbipasserande. Judarna befinner sig bakom kulisserna, osynliga, förmodade icke-deltagare, eller ännu hellre poserande som stackars offer (vilket den falska ”Förintelsen” vittnar om). Men i verkligheten iscensätter och hanterar de striden, inciterar de dumma kämparna, driver på dem — och skördar enorma utdelningar, som vi ska se.

Kort sagt tjänar den Falska Striden judarna som en perfekt fint med vilken de (a) suger in den oskyldiga åskådaren, som trots att han är omedveten om det, är det verkliga målet för förintelse, (b) involverar den tredje parten i en strid som de inte hade något verkligt intresse i, (c) får dem känslomässigt engagerade, för att upphetsa dem till den grad att de överger allt sunt förnuft, (d) väljer sida, (e) bekämpar sitt eget slag (Vit Man mot Vit Man, som bevittnats i det amerikanska inbördeskriget, första världskriget, andra världskriget, och så vidare), (f) genom smart propaganda poserar som fredsmäklare och förhandlare för båda sidor, för att sedan ta kontrollen.

Det har utfört mirakel för judarna. Utdelningen det har gett dem är bortom judarnas egna vildaste fantasi, och bortom de mest skarpsinniga goyims fattningsförmåga. Det har varit till enorm nytta för judarna genom att (a) implementera deras strategi "SÖNDRA OCH HÄRSKA" mot goyim. (b) Det har varit ett oerhört effektivt verktyg för att hjälpa dem att "döda de bästa" av de vita männen, som bevittnats i första världskriget, andra världskriget, inbördeskriget och varje annat krig som de har lurat in den vita rasen i. (c) Med judarna som alltid finansierar (med värdelösa papperspengar) båda sidor, lämnar det de vita nationerna krossade, ödelagda och skuldsatta upp över öronen till de judiska bankirerna. (d) Det lämnar djupa och bestående sår, oändliga fejder och sår frön för oändliga framtida krig. (e) Det gör mycket, mycket mer, men i grund och botten tjänar allt till att öka judarnas ständigt växande finansiella, politiska och militära strypgrepp i genomförandet av deras program för förintelsen av den vita rasen.

* * * * *

Vi har redan undersökt hur USA konsekvent har stött det kommunistiska Ryssland fram till och under andra världskriget. Låt oss nu återgå till USA:s falska fint att "bekämpa kommunismen" och kortfattat undersöka vad frammanandet av detta falska spöke har åstadkommit för judarna efter andra världskriget.

1. President Truman, efter att ha misskött amerikanska intressen grovt i Potsdam 1945 och generöst gett Stalin allt han ville ha, gjorde sedan en märklig helomvändning 1946 och instiftade Marshallplanen, ett vilt givmildhetsprogram, förutsatt att "bekämpa kommunistisk expansion". Detta är "märkligt" eftersom Amerika fram till nu hade gjort allt som stod i dess makt för att inte bara rädda kommunismen, utan hjälpa dess expansion.

(En intressant sidonotering om detta är att när den nyligen installerade president Truman mötte den väl förskansade marskalk Stalin vid

Potsdam, Truman informerade naivt Stalin om den stora amerikanska ”hemligheten”, att ”vi” hade atombomben och hade för avsikt att använda den mot Japan. Truman kunde inte förstå Stalins brist på förvåning. Den stackars tölpen visste inte att Stalin hade delat den ”hemligheten” från början, medan Roosevelt hade hållit Truman, sin egen vicepresident, helt i mörker, och Truman själv visste ingenting om atombomben förrän efter att Roosevelt var död.)

Marshallplanen var startskottet och genombrottet för ett obegränsat och oändligt program av gåvor från Amerika som fortsätter än i dag, nästan 40 år senare. Har amerikanska skattebetalare någonsin blivit tillfrågade om de går med på att bära resten av världen på sina ryggar?

Vilka har varit förmånstagarna av detta idiotiska program att leka jultomte för världen? Tja, sannerligen inte den vite amerikanske skattebetalaren som har varit tvungen att stå för räkningen, och den räkningen har varit enorm och knäckande.

Förmånstagarna har först och främst varit de judiska bankirerna som kontrollerar och äger Federal Reserve. I nuläget har de oss förslavade och i skuld till ett belopp av över en biljon trehundra miljarder. Detta räknar inte med alla andra skulder utanför den federala regeringen som uppgår till ytterligare 5 eller 6 biljoner.

Förmånstagarna har varit 126 nationer i världen, som likt den parasitära Argulus (Sida 218, Den Vite Mannens Bibel) nu har en direkt rörledning till den amerikanske skattebetalarens resurser och produktivitet. Av dessa 126 länder, varav många, som Polen och Jugoslavien, är kommunistiska, finns det inte en enda som vi kan kalla en riktig vän. Faktum är att vi är det mest hatade landet i världen. Alla våra miljarder har aldrig köpt oss en enda vän, utan likt en utpressare fortsätter mottagarna att kräva mer, annars... Detta ”annars” är att de kommer att bli kommunistiska, en idé som vår egen regering fortsätter att främja.

Förmånstagarna har i stort sett varit ”gyttjeländer” som Indien, Indonesien och varje annan typ av svart, brun eller gul parasit i världen. Som ett resultat har deras befolkningar skjutit i höjden, medan den arbetande vite mannens befolkning krymper, inte bara i USA utan i hela världen. Detta är också helt i linje med judiska mål, som förutser den vita rasens fullständiga utrotning.

Låt mig påpeka att utan att judarna målar upp det falska spöket av kommunism och hur vi måste ”begränsa den” (inte förinta den), så...

USA:s regering skulle ha svårt att försöka förklara varför den amerikanska skattebetalaren måste bära resten av världen på sin rygg, precis som predikanten skulle ha svårt att dra in offer i sin kyrka och övertyga dem om att de behöver "räddas", om han inte hade en "djävul" att trolla med. För att driva denna parallell vidare är predikanten också bara intresserad av att "begränsa" djävulen, och nämner aldrig att göra sig av med honom, eftersom detta utan tvekan skulle ruinera hans verksamhet. En predikant från vildmarken uttryckte det kortfattat: En religion utan helvete är inte värd ett dyft.

2. "Hotet" från kommunismen och vår iver att bekämpa den har varit en underbart övertygande ursäkt inte bara för att höja skattebördan för den amerikanske arbetaren till tyranniska nivåer, men det har gjort mycket mer. Med den tunga skattebördan och dess armé av skatteindrivare har det varit en perfekt ursäkt för att utöka statliga kontroller i alla riktningar och inkräkta och lägga sig i varje fas av vårt dagliga liv. Vad detta egentligen betyder är att judarna nu har vapnen inte bara för att ta våra pengar och resurser ifrån oss, utan vad som är ännu mer olycksbådande, att långsamt utöka sitt tyranni för att kontrollera varje steg vi tar och förslava oss.

3. Utan "hotet" från kommunismen skulle USA inte ha en legitim ursäkt för att ockupera Tyskland med en militär styrka på 360 000 man, och lära tyskarna "demokrati" under de senaste 40 åren. De är förmodligen där som "NATO"-styrkor för att skydda Tyskland och Europa från att bli överkörda av kommunistiska styrkor från "Warszawapakten". Men vad de amerikanska styrkorna egentligen är där för är (a) att skydda judarna från tyskarna, (b) låta judarna återigen sänka sina tentakler djupt in i den tyska nationen, (c) förhindra tyskarna från att upprätta en regering efter eget val, och (d) låta de svarta amerikanska soldaterna våldta de tyska kvinnorna.

4. "Hotet" från kommunismen har gjort det möjligt för USA att i hemlighet utöka sina "underrättelsestyrkor" till en punkt där vi nu har en enorm osynlig armé, C.I.A., som går fram som ångvältar över hela världen, lägger sig i politik, regeringar, anstiftar revolutioner och i allmänhet gör just det som denna diskussion handlar om: att sätta upp två stridande fraktioner och anstifta revolution och kaos. Vad sådana operationer i allmänhet slutar med (och det internationellt sett) är ett nytt Kuba, Nordkorea, Vietnam och/eller liknande kommunistiska maktövertaganden.

Dessa operationer har långtgående konsekvenser: (a) De kostar skattebetalarna oräkneliga och oredovisade miljarder, eftersom budgetarna för ”underrättelseverksamhet” ligger helt utanför vår synliga regerings kontroll. Varken presidenten eller kongressen har längre kontroll över detta framstormande band av oberoende frilansare, som är en lag i sig själva, bortom räckhåll för både ansvarsskyldighet och återhållsamhet. (b) De är en betydande kraft inom politik, styre och ekonomi i varje land i världen, särskilt i de så kallade ”tillväxtländerna”. De skapar kaos, revolution och upplopp. De störtar och byter ut regeringar efter behag. (c) De är också aggressivt aktiva inom USA:s egna gränser (något de enligt lag förmodas vara förbjudna att göra). De arbetar hand i hand med F.B.I. för att undertrycka all verksamhet som ligger i den vita rasens intresse. (d) De har ett stort antal judar i sina led och samarbetar direkt med Israels Mossad, och matar dem generöst med information och statshemligheter efter behag.

Sålunda har ”hotet” från kommunismen gjort det möjligt för judarna att, tillsammans med sitt eget Mossad, utveckla en laglös, okontrollerad våldsbrigad som kan vandra genom världen efter behag, med liten eller ingen kontroll från någon utom judarna själva, och återigen, helt finansierad av och på bekostnad av den amerikanska skattebetalaren.

5. ”Hotet” från kommunismen har gjort det möjligt för USA:s ”regering” att bygga upp en enormt uppsvälld ”försvarsindustri”. Den kallas ofta för det ”militärindustriella komplexet” och attackeras ofta till och med av delar av den judiska pressen själv, mestadels av fel anledningar.

Vissa intressanta frågor uppstår när vi blickar in i denna enorma och oerhört kostsamma (återigen för den amerikanska skattebetalaren) ödemark. Några av dessa är: (a) Eftersom ”vi” har närt och stöttat den ryska kommunistiska kolossen ända sedan dess begynnelse, vem är det egentligen meningen att vi ska försvara oss mot? Om det är Ryssland, varför krossade vi inte det vacklande ”hotet” redan 1945 när alla våra trupper var där borta, helt redo att sättas in? Varför fortsätter vi att skicka miljontals ton spannmål till Ryssland nu? Varför förser vi henne med sofistikerad elektronisk utrustning och andra högteknologiska maskiner som hon är för underutvecklad för att bygga själv? Svaret är naturligtvis att hela vår hållning är en falsk bluff. (b) Varför skickade vi redan högvärdigt raffinerat uranmaterial med flygfrakt till Ryssland redan innan vi själva hade fulländat atombomben 1943-44? (Se ”Major Racey Jordan’s Diaries”.) (c) Varför

hamnar varje land vi går in i för att ”rädda” (Vietnam, Kina, Nordkorea, etc.) i det kommunistiska lägret? (d) Varför har vi, med all vår överväldigande makt, aldrig riktigt omvänt ett enda land tillbaka från ”kommunism” till ”demokrati”?

Det finns många andra frågor, men det finns också några andra aspekter jag vill beröra, och de är dessa: (a) Vår försvarsbudget växer så det knakar. Medan jag under Lyndon Johnsons ämbetstid blev oroad över vår TOTALA budget, inklusive försvar, när den nådde hundra miljarder dollar, är nu vår försvarsbudget ensam på över tvåhundrafemtio miljarder dollar. (b) Att godtyckligt ta sådana enorma summor från den arbetande skattebetalaren och dela ut dem till olika ”försvarsentreprenörer” efter statliga byråkraters infall och nycker skapar en enorm möjlighet till mutor och korruption, genom att kanalisera det från jude i regeringen till jude i industrin, vilket skapar omedelbara mångmiljonärer. Inte undra på att en hårdvara som borde kosta omkring 65 cent ofta kostar regeringen så mycket som $194,50 när den kanaliseras genom ”försvaret”. Varför inte? Judarna har en stängd butik för att plundra goyim, allt i ”försvarets” namn mot ”kommunismen”.

6. Det gör det möjligt för regeringen själv att engagera sig i en högst farlig kärnvapenkapplöpning utan utväg. Vi måste ”hålla oss före ryssarna”.

7. Det gjorde det möjligt för regeringen att engagera sig i ett högst slösaktigt och meningslöst ”rymdprogram” på 60-talet. När allt kommer omkring var vi tvungna att ”sätta en man på månen före ryssarna”. (Ryssarna fick aldrig sin man på månen.)

8. Det hjälpte till att göra oss känslomässigt laddade för att hjälpa till att etablera banditstaten Israel 1948 och ösa enorma summor av militärt bistånd och direkta subsidier över henne ända sedan dess. Argumentet är att Israel trots allt är vår enda sanna vän i Mellanöstern, ett sant bålverk mot de ”kommunistiska” araberna, och en rad andra fåniga lögner. I själva verket var (och är) de muslimska araberna mycket mer motståndare till kommunismen än vad det ”demokratiska” USA någonsin var, eller än vad det judiska Israel, den ideologiska källan för judisk kommunism, någonsin kommer att bli.

Denna dumma tabbe (Israel) har vid det här laget kostat den amerikanska skattebetalaren mer än 28 miljarder dollar i enbart subsidier (fram till 1983) och det finns inget slut i sikte. Detta tar inte hänsyn till den enorma skada det amerikanska stödet till Israel har orsakat vår en gång vänskapliga relation med araberna, och den resulterande skadan av eskalerande oljepriser från Mellanöstern.

Hur mycket olja får vi från Israel? Ingen, naturligtvis. Vilka förmåner har vi någonsin fått från Israel? Inga som helst. Allt vi får från Israel är dåliga nyheter, problem, invecklingar och krav på mer bistånd. Över hälften av vårt utländska bistånd går nu till Israel och Egypten, där banditstaten får den största andelen av alla.

9. ”Bekämpande av kommunismen” gör det möjligt för oss (eller ger oss ursäkten) att invadera Grenada, stationera våra trupper i all oändlighet i Korea, i Tyskland, tränga in i varje land i Centralamerika, ha extremt dyra flygbaser och andra militära anläggningar över hela världen. Vi måste rädda dem från det kommunistiska Ryssland, eller hur? Eller så går i alla fall historien.

* * * * *

SLUTSATS: Precis som Gud aldrig verkar komma till skott med att fördriva Djävulen, så verkar vi aldrig lyckas kamma hem en enda seger mot kommunismen. Om vi ska tro på det judisk-kristna struntpratet, så hamnar nu fler människor i helvetet än vad det någonsin gjorde innan Kristus förmodligen spikades upp på korset för att rädda oss alla från helvetet.

Någon kommer att påpeka — aha, men vi vann ju faktiskt en liten seger i Grenada nyligen, gjorde vi inte? Jag vet inte om vi gjorde det. De flesta amerikaner där solade sig fridfullt innan 6 000 marinsoldater stormade i land och ”räddade” dem. Jag misstänker att hela historien bara var ännu ett stycke absolut nonsens, eller så var någon i Grenada på väg att upprätta en antikommunistisk regim som var vänligt inställd till Amerika. Jag vet inte och jag bryr mig inte om vad det fåniga påhittet var, men en antikommunistisk seger var det inte.

Om vi vore (och är) verkligt seriösa med att sätta stopp för kommunismen, så har vi haft tusen möjligheter att göra det, men istället har vi konsekvent stöttat och stärkt ett beklagligt tyranniskt judiskt program för övertagande och förslavande av världen, ett program som har sina rötter i själva den judiska Talmud. Om USA vore seriöst med att bekämpa kommunismen, varför börjar man då inte med att avsätta Castro på Kuba? Det skulle vara en mycket mer meningsfull början än att släppa lös 6 000 marinsoldater på lilla Grenada. Eller, mer signifikant är frågan: varför satte vi stopp för Fulgencio Batista på Kuba 1958, för Chiang Kai-shek i Kina 1946, eller förrådde Anastasio Somoza i Nicaragua, vilka alla, även om de inte var helgon, åtminstone var pro-amerikanska? Varför överlämnade vi den enormt strategiska Panamakanalen till en simpel kommunistisk diktator och till och med betalade honom för att ta emot den på ett guldfat?

Bra frågor, och svaren är lika uppenbara som varför Gud aldrig verkar göra några framsteg mot Djävulen, medan vi syndare hamnar i fördärvet i allt större antal varje dag. När allt kommer omkring skrevs scenariot för båda av samma manusförfattare, direkt ur Talmud. Genom allt löper en röd tråd. Det är **DEN JUDISKA KOPPLINGEN**.

(För ytterligare fördjupning i detta ämne se Creative Credo nr 38, "Ryssland, Israel och USA", och Creative Credo nr 50, "Observationer om Djävulen och helvetet" i DEN VITE MANNENS BIBEL.)

* * * * *

Vi, inom SKAPARENS KYRKA, har inte det minsta intresse av att rädda och lyfta "MÄNSKLIGHETEN" med alla dess n-ord, avskum och parasiter. Hela vårt mål är: den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, punkt slut.

* * * * *

Stöd Skolan för Begåvade Pojkar.

Vi går vidare med planerna för vår skola från vilken vi är säkra på att den vita rasens framtida ledare kommer att växa fram.

Vi behöver ditt ekonomiska och moraliska stöd. Om inte du, vem då?

* * * * *

Fråga inte vad Creativity kan göra för dig, utan fråga vad du kan göra för den VITA RASEN. Gör något meningsfullt. Distribuera 100 exemplar av RACIAL LOYALTY varje månad.

* * * * *

TROLIGTVIS INTE ETT ”VEM”

Vi ska tala om ett av de mest genomgripande argument som de kristna har lyckats uppbåda under århundradena. Även om ”logiken” i deras argument är rent bedrägeri, har den varit förvånansvärt effektiv när det gäller att övertyga de intet ont anande tölparna om att deras ”himmel” och ”helvete” är på riktigt, för hur kan man annars förklara närvaron av detta universum, som utan tvekan är verkligt.

Deras argument låter ungefär så här: ”Det måste finnas en Gud. Hur förklarar du närvaron av denna värld? Om Gud inte skapade den, vem gjorde det då?” Så enkelt är det. De lämnar den genomsnittlige tölpen svarslös och förvirrad. Han har inte heller den blekaste aning om ”hur allt började”. Eftersom han inte har något svar, ger vår svarslöse tölp oavsiktligt och genom uteblivet svar vika för den (förmodat) överlägsna logiken hos den (ännu mer) förvirrade kristne.

I denna avhandling vill vi granska detta felaktiga argument, plocka isär det, exponera det och slå det i spillror. Varför? Därför att det är falskt, barnsligt och utan minsta tillstymmelse till förtjänst. Det bygger inte på någon logik, och det har inte heller det minsta spår av bevis som stöder det. Det är ännu ett fall av non-sequitur. Det har inte mer logik i sig än att säga att eftersom du inte bor i Timbuktu, så måste du bo i London.

Låt oss börja med att titta på vårt vidsträckta universum, som vi vet mycket om, men på gott och ont förblir en stor mängd mysterier fortfarande, och kommer alltid att förbli, olösta. Faktum är att antalet mysterier i detta vidsträckta och outgrundliga universum alltid kommer att vara fler än de som löses av vårt begränsade mänskliga sinne i ett förhållande på tusen mot ett, en miljon mot ett, eller en miljard mot ett. Vem vet?

Nu förfärar det mig inte särskilt att den stora majoriteten av mysterierna i detta fascinerande universum för evigt kommer att förbli olösta. Vi CREATORS är inte ens det minsta bekymrade över det. Varför skulle vi vara det? Vi behöver inte lösa alla ”universums mysterier” för att fungera ordentligt, leva lyckliga och produktiva liv och fullfölja den ädla roll som Naturen har bestämt åt oss, så varför oroa sig för det stora okända?

När vetenskapen har betraktat detta vidsträckta och fascinerande universum har den upptäckt (och i allt högre grad under de senaste åren) att universum är så vidsträckt att även om det svindlar för fantasin, så är vi oförmögna att verkligen greppa det enorma i alltihop, komplexiteten i alltihop, och inte heller

dess början, (om någon) eller dess slut (om något) och inte ens dess primära syfte.

Så låt oss konstatera ett enkelt faktum. Ingen vet hur allt började, eller om det ens fanns en början. Ingen vet dess slut, eller om det någonsin kommer att bli ett slut. Ingen vet syftet med alla dessa miljarder stjärnor, miljarder galaxer och de enorma mängder energi som strålar fram och tillbaka genom den obegränsade rymdens vidder. Jag upprepar: INGEN VET. Det gör inte jag, det gör inte du, predikanterna gör det inte, vetenskapsmännen gör det inte, och minst av alla de okunniga hebreiska stammännen i det forntida Palestina som skrev den judisk-kristna bibeln. Faktum är att dessa vidskepliga hjärnrörare var så okunniga om universum att de inte visste att jorden var rund, inte heller visste de att jorden roterade kring sin axel, och inte heller visste de att den färdas i en årlig bana runt solen. Idag är varje skolpojke medveten om dessa elementära fakta.

Idag har vetenskapen samlat på sig en häpnadsväckande mängd fakta om detta komplexa universum. Otroligt nog är accelerationen av den hastighet med vilken vetenskapen upptäcker nya fakta om vårt fascinerande universum svindlande. Olycksbådande nog håller denna vetenskapliga kunskap nu på att springa ifrån vår sociala struktur för att kontrollera denna enorma ansamling av kunskap så pass mycket att det mycket väl kan innebära mänsklighetens undergång, och vad som är av ännu större vikt för oss CREATORS, den vita rasens överlevnad.

Kort sagt, vi vet så här mycket om vår värld och vårt universum. Jorden är rund. Den roterar kring sin axel dagligen. Den rör sig i en något elliptisk bana runt solen årligen. Solen har en massa som är ungefär en miljon gånger så stor som vår planet jorden. Solen är bara en stjärna i vår tefatsformade galax, som består av ungefär ytterligare 200 miljarder liknande stjärnor. Vår galax, som kallas ”Vintergatan”, är bara en av miljarder andra sådana galaxer, vars totala antal är helt okänt eftersom vi även med våra mest kraftfulla teleskop endast(!) kan se ett avstånd på ungefär 10 miljarder ljusår. Vad som finns bortom det vet ingen. Huruvida det finns en gräns för ”rymden” vet ingen, och ärligt talat tänker jag inte ligga sömnlös över det.

Vi vet också att vår sol och dess planetsystem ”utvecklades” för cirka 5 miljarder år sedan, och att vi nu befinner oss ungefär halvvägs genom vår ”sols” livslängd. Om ytterligare 5 miljarder år eller så kommer solen att vara ett kallt slagg och allt liv på denna jord kommer utan tvekan att ha försvunnit långt före den tiden.

Så hur började alltihop? Frågar de kristna. Vem skapade det från första början? Jag har redan överväldigande besvarat dessa frågor. Att säga att detta universums enorma vidd och komplexitet är helt bortom det begränsade mänskliga sinnets fattningsförmåga säger allt. Att ingen känner till svaret på dessa eller miljarder andra mysterier i detta universum, och förmodligen aldrig kommer att göra det, är också uppenbart. Så låt oss acceptera det, för det är så det är.

Låt oss nu återgå till den knepiga fråga som det ohederliga och bedrägliga kristna nätverket upprepat använder för att förvirra, snärja och lura sina lättlurade offer. Inbakat i dessa frågor (om hur allt började och vem som skapade allt från början) finns flera underförstådda slutsatser, varav ingen är motiverad av bevis. Frågan om hur allt började antyder att det fanns en början, en tidsperiod då det absolut ingenting fanns, ett fullständigt tomrum. Enligt den röriga kristna historien, så barnsligt berättad i Genesis, skedde denna omställning när allt helvete bröt lös mycket nyligen, faktiskt för bara 6 000 år sedan (4 004 f.Kr. för att vara exakt). Detta är naturligtvis nonsens, vilket vilken skolpojke som helst med ens grundläggande kunskaper i geografi, historia, astronomi eller geologi kan intyga.

Låt oss se på verkligheten, snarare än ogrundade sagor av Gåsmor-typ uppfunna av judiska skribenter.

Låt oss till exempel stå på kanten av Grand Canyon i Arizona, där den är sexton kilometer bred och en och en halv kilometer djup. Efter att vi har övervunnit vår vördnad för dess rena skönhet såväl som dess enormitet, kommer våra ögon och vårt sunda förnuft oundvikligen att säga oss att det tog lång, lång tid att erodera en sådan enorm klyfta. Det gjordes verkligen inte på en vecka, eller ett år, eller ens 6 000 år. Forskare beräknar att det tog minst 60 miljoner år.

Nu är det en enorm skillnad mellan 6 tusen och 60 miljoner år. Skillnaden är i ett förhållande på 10 000 till 1. Så den okunniga hebreiska premissen om en 6 000 år gammal jord är ganska dum. Nu fanns jorden naturligtvis där en lång, lång tid innan Coloradofloden började erodera genom berglagren. När man går nerför stigen på den södra sidan av Canyon-väggen, som jag har gjort, kan en observatör inte låta bli att imponeras av de tusentals individuella berglager som ligger ovanpå varandra. Var och en bildades av ett hav eller en vattenmassa som avsatte sitt sediment och sedan drog sig tillbaka. De flesta av dessa processer tog också miljontals år vardera. Vi tittar nu på tidsspann som sammanlagt blir inte bara miljoner utan miljarder år. Allt detta gör siffran 6 000 år hos hebréerna...

se ganska löjliga ut vid det här laget, tycker du inte?

Låt mig nu fråga dig — om du stod på kanten av Grand Canyon på ett ställe där den var sexton kilometer bred och en och en halv kilometer djup, och du höll en bok i din hand som sa: ”Grand Canyon är på sitt bredaste ställe så smal att du kan kliva över den.” — vad skulle du tro på, dina ögon eller den dumma boken? Låt mig påpeka att klyftan mellan 6 000 och 60 000 000 är precis lika vid som den mellan längden på ett steg och verkligheten i den sexton kilometer breda klyftan över Grand Canyon.

Låt oss nu kortfattat vända oss till historien för ytterligare utforskning. Den judisk-kristna bibeln säger att det förekom en universell världsomspännande syndaflod som enligt bibelforskare inträffade år 2 348 f.Kr. (Jag har en stor gammal bibel som faktiskt har det datumet högst upp på sidan med berättelsen om syndafloden). Nu är varje forskare i antikens historia medveten om att den egyptiska civilisationen blomstrade fint vid denna tid, föregick 2 348 f.Kr. med många århundraden, rörde sig obemärkt genom den förmodade syndafloden 2 348 f.Kr. och dess ökensand var precis lika torr före, under och efter detta datum. Om någon drunknade vid denna tid finns det märkligt nog inga uppgifter om det i autentisk historia.

Låt oss nu gå vidare till astronomins område, som redan hade utforskats omfattande av de antika civilisationerna såsom grekerna och fenicierna. Som vi alla vet utökades den avsevärt genom Galileos uppfinning av teleskopet på 1600-talet och avancerade enormt genom våra mer nyligen tillkomna underverk av stål och glas. Så kraftfulla är dessa moderna teleskop att vi nu kan se ut i rymden och identifiera galaxer tio miljarder ljusår bort. Tänk bara! Dessa galaxer, som själva rör sig bort från oss med halva ljushastigheten, skickar signaler till oss via ljusvågor som lämnade dem för 10 miljarder år sedan! När vi betänker att avståndet från månen till jorden bara tar ljuset 1,5 sekunder, är det helt bortom vårt förstånd att resa den sträcka som ljuset tillryggalägger på 10 miljarder år. Är 10 miljarder ljusår vårt universums yttre gräns? Inte troligt, men vi har ingen aning. Sådan är universums oändlighet. En helt annan historia än den som de forntida hebréerna föreställde sig, där det rörde sig om några blinkande ljus för att pryda natten för oss jordbor.

Hur som helst, från ovanstående har vi starka ytterligare bevis för att universum är äldre än bara 6 000 år, och består av mer än några få blinkande ljus som pryder vår natthimmel.

Vi kan naturligtvis också fördjupa oss i studiet av paleontologi, av de miljontals arter av liv som har kommit och gått och lämnat sina

fossilrester i de geologiska berglagren. Om så vore fallet, skulle volym efter volym berätta samma historia för oss — att de 6 000 årens början är en bedräglig lögn.

När började alltihop? Först och främst måste det visas att det fanns en början, och för det har varken de kristna eller någon annan den minsta gnutta bevis. Om det inte fanns någon början, är det inte lite fånigt av någon att be dig förklara ”hur allt började”?

Jag sa tidigare att de kristna i sina kluriga frågor antydde två slutsatser, som båda var falska. När de frågar dig ”Om Gud inte skapade allt, vem gjorde det då?” finns det en tydlig slutsats att någon ”vem” var tvungen att göra det, som om vi jagade någon ”gärningsman” i en detektivroman. Ett ”vem” antyder en person, och de säger dig att endast en person med ett sinne som en människa skulle kunna utföra ett så komplicerat jobb. Detta sinne, likt en människas, fast mycket smartare, har de döpt till ”Gud”. Denne Gud, som, även om han inte är riktigt mänsklig, antas vara en ande vars sinne fungerar som ett mänskligt sinne, bara mycket överlägset. Detta inverterade barnsliga resonemang har inte heller den minsta grund i vare sig historia, verklighet eller logik.

För det första, om vi återigen ser tillbaka på jordens geologiska utveckling och livets utveckling på den, finner vi ungefär följande sekvens. Solen började smälta samman till ett glödande klot och slunga ut sina olika planeter för cirka fem miljarder år sedan. Livet började formas för cirka 2,7 miljarder år sedan, med början i den enkla encelliga amöban. Fragment av skelettrester från människans primitiva förfäder har hittats som dateras så långt tillbaka som 1 miljon till 3,5 miljoner år, beroende på vad vi accepterar som en förfader. Människans civilisation sträcker sig inte längre tillbaka än 10 tusen år. Om vi nu skulle relatera allt detta till en tidsskala på 24 timmar på en klocka, och vi likställde jordens existens med ett spann på 24 timmar, då skulle människans existens motsvara endast de sista 5 minuterna av dessa 24 timmar och människans civilisation skulle uppta endast den sista tiondels sekunden.

Vi ser alltså att den tänkande, civiliserade människan som sådan, endast upptar ett flyktigt ögonblick av tid i planeten jordens geologiska tidsskala, och jorden själv är bara ett dammkorn i storheten av vårt extremt komplexa universum. Så hur relaterar detta till ett ”vem” likt människan som var tvungen att starta allt och skapa allt? Tja, det gör ett ”vem” till en ganska löjlig och obetydlig kugge i det stora hela. Själva idén att ett extremt smart ”vem” oomkullrunkeligen var grundaren, anstiftaren och skaparen av detta enorma universum är kom-

fullständigt ogrundat och extremt löjligt. Vi har fått allt om bakfoten. Vi människor är en utveckling och ett övergående naturfenomen, ett mycket litet, flyktigt och obetydligt fenomen dessutom, när det vägs mot universums oändlighet och tidens evighet.

Men, säger de kristna, Gud är inte en människa, han har bara mänsklig form. Han är en ande, ett spöke och ”för Gud är allting möjligt.” En ande? Ett spöke?

Låt oss därför undersöka denna idé om en ande eller ett spöke närmare. När man försöker nagla fast sådana fiktiva begrepp, oavsett om det är hos en predikant eller någon annan spökförsäljare, om vad exakt en ande eller ett spöke är, blir svaren märkligt vaga och extremt förvirrande. När jag ställer frågor som: har en ande en form? blir deras svar att den har en människas form. Hur vet de det? Tja, de antar det. Har de någonsin sett en? Nej. Då frågar jag vidare: Har ett spöke någon vikt? Har det någon hjärna? Nerver? Muskler? Stämband? Ögon? Ett hjärta? Blodkärl? Ben? Var bor de? Vad gör de under århundradena? Äter de? Sover de? Flyger de genom luften? Går de genom väggar? Är de uppbyggda av atomer? Molekyler? Vilka lagar verkar de under? Lever de för evigt? Är de samma sak som själar? Var lagras egentligen en sådan enorm ansamling av själar?

Om en spökälskande kristen tror sig ha svaren på alla eller någon av dessa frågor, är nästa fråga denna: Hur vet han det? Hur vet han någonting om spöken? Har han någonsin sett, hört, känt eller luktat på något? Vilka bevis har han? Och det uppenbara svaret på alla dessa frågor är att han absolut inte har några som helst bevis. Han ”vet” absolut ingenting. Allt är bara barnslig vidskepelse, obekräftade rykten, blandat med en stark dos av lättrogenhet och en vild fantasi. Eftersom det inte finns några bevis, går vad som helst för sig.

Jag hade en gång lite roligt med en spökälskande Zen-anhängare. Trots att han var vit, hade han varit i Indien och fått sitt sinne förorenat med en massa orientaliskt skräp. En av hans ”övertygelser” var att inte bara människor har ”själar”, utan det har även alla djur. Så jag började ifrågasätta honom. Har hundar själar? Ja. Hästar? Ja. Råttor? Ja. Om alla djur har själar, varför inte fåglar? De har också ”själar”. Vad sägs om ormar och ryggradsdjur? De också. Vad sägs om insekter? De också. Myggor? Ja.

Varför då inte de biljoner bakterier, baciller och virus? Vid det här laget var han alltför förvirrad och vid vägs ände. Men han klamrade sig fortfarande fast vid sin teori om att ”alla varelser har själar”, utan att ha den minsta

bevis för sitt påstående, eller den blekaste aning om vad en själ är, eller vad han i själva verket talade om.

Vilket leder till frågan — om du inte vet vad det är, är det inte då fånigt att hävda att det existerar?

Så vad är en själ? En ande? ett spöke? En vålnad? Ingen har den blekaste aning, egentligen, inte heller har de det minsta spår av bevis för att det som de inte kan definiera existerar. Så vi kan lika gärna kalla det ”Kvantitet X” istället för Gud. Så varför tillskriver vi sådana mirakulösa krafter till ”Kvantitet X” — supervisdom, den magiska kraften att bara säga hokus-pokus fläderbuske, och se, det blev ljus, se, det blev himmel och jord, etc. Är inte detta ganska fånigt? Jo, det är det. Det är dumt som helvete.

Vi SKAPARE intar den sunda och förnuftiga ståndpunkten att Naturen (inte ett konglomerat av spöken) är verklig; att vi själva är en Naturens varelse, utrustad med vissa unika egenskaper; att vi likt alla andra Naturens varelser lever, fortplantar oss och dör; och på lång sikt kommer allt liv på jorden att fasas ut i takt med att vår källa till allt liv och energi, solen, dör ut och blir till en livlös, kall aska.

Vidare anser vi att det är tusen gånger mer konstruktivt att möta verkligheten och leva det naturliga liv som Naturen har programmerat för oss, än att fly i ansiktet på Naturen in i en konstgjord och overklig drömvärld. Det är mycket bättre att acceptera Naturens lagar, att observera dem och förstå dem och utnyttja dem till nytta för oss själva, våra familjer och vår ras. Vi SKAPARE vill inte ha något att göra med allt detta vidskepliga nonsens om spöken, själar, gudar, demoner och allt det andra av det där fåniga skräpet som är en kvarleva från våra primitiva och okunniga förfäder. Dessa fåniga avvikelser i sinnet har inte hjälpt till att lösa våra problem, utan tvärtom har de förvärrat och fördjupat dem, tills vi befinner oss i den röra vi är i idag. Och den röran är överväldigande och kulminerar i den akuta och förestående utrotningen av den vita rasen själv.

Vi SKAPARE gör rent hus med allt detta spökskräp och kastar det överbord. Istället går vi tillbaka till en sund, logisk förståelse av Naturen själv. Vi låter Naturen vara vår lärare, och Naturen säger oss högt och tydligt att vår första plikt, vår första angelägenhet är överlevnaden, expansionen och främjandet av vårt eget slag, vår egen dyrbara vita ras. Vi SKAPARE gör detta till hjärtat i vår nya religion, som egentligen är lika gammal som livet självt. Det är i själva verket Naturens Eviga Religion.

* * * *

Har du några sällsynta, gamla böcker?

Vi har början på ett ganska väl tilltaget bibliotek här vid kyrkans högkvarter i North Carolina. Vi vill fortsätta bygga upp det med ytterligare utvalda böcker som kan komma i vår väg. Nyligen hittade din redaktör en stor (832 sidor) gammal bok om "Slaveriets historia" i utmärkt skick. Den publicerades 1857 och jag köpte den i en liten antikaffär i Georgia för 20,00 dollar. Jag har förstått att den är värd minst 200,00 dollar.

Hur som helst, nu när 1984 är här och judarna försöker utplåna den vita mannens rika arv ner i "minneshålet", anser jag att det åligger oss att samla så många av de gamla mästerverken som möjligt. Så om du har några bra historieböcker om Rom, Grekland, Egypten, tidig västerländsk Americana, amerikansk historia; gamla encyklopedier (kompletta set), särskilt en gammal Britannica, cirka 1911 (eller några andra); böcker om nazistisk kultur; eller något av en mängd andra ämnen som du tror skulle vara en tillgång för vårt bibliotek, och om du inte längre behöver dem, skicka dem till oss. Vi ska se till att de förblir i den vita rasens händer och därigenom hjälpa till att bygga ett omfattande bibliotek för den vita mannens kultur.

* * * * *

Huvudproblemet med att reda ut den vita mannens förvirrade tänkande är inte så mycket att få honom att tro på det som är sant, utan att få honom att sluta tro på den röra av skräp som inte är sann.

* * * * *

Låt inte skurkarna mixtra med våra gener.

* * * * *

Cupids Hörna

Det har funnits ett betydande intresse bland våra medlemmar att utnyttja vår CUPIDS HÖRNA för att finna en ideologiskt kompatibel livskamrat åt sig själva, och vi har mottagit flera förfrågningar angående vilka grundregler som bör följas.

1. Ange de flesta grundläggande fakta — ålder, kön, vikt, längd, blond, brunett, etc.
2. Korta detaljer om jobb, hobbyer, intressen, talanger, sport, utbildning, etc.
3. Preferenser gällande den partner som skribenten skulle vilja korrespondera med.

Detta är några av de punkter du kan tänkas vilja täcka i det inledande brevet, men det är inte nödvändigt att gå in på alltför mycket detaljer. Håll brevet kort. Målet med en sådan förfrågan är, hoppas vi, äktenskap och grundandet av ännu en vit familj. Vi är inte intresserade av att publicera brev av ren brevväns-typ, ej heller sådana som föreslår ett samboförhållande. Vi är intresserade av att understödja och främja budord nr 2 av våra sexton.

Skicka brevet (helst tillsammans med ett foto på dig själv) adresserat till Cupid's Corner, c/o RACIAL LOYALTY, P. O. Box 400, Otto, North Carolina, 28763 så kommer vi att publicera det. Vi kommer sedan att vidarebefordra alla (lämpliga) svar till dig, och därefter är du på egen hand. Lycka till!

* * * * *

Kom ihåg — i den skoningslösa kampen för överlevnad tar vinnaren allt. Naturen delar inte ens ut ett tröstpris för andraplatsen.

* * * * *

Endast genom att avla fram en bättre ras av människor kan vi bygga en bättre värld, och endast den vita rasen kan göra det. Hjälp till att bygga en vitare och ljusare värld.

Nummer 9, februari 1984

Låt oss använda våra muskler!

VI ÄR INTE HJÄLPLÖSA

Den vita rasen använder inte ens 1 procent av sina enorma resurser. Rätt organiserad och utnyttjad är vår potential bortom all jämförelse.

En turist reste genom Ozarkbergen. När han stannade framför en fallfärdig bostad hörde han en jakthund yla olycksbådande som om den hade stora smärtor. Något förbryllad ställde han frågan till den närboende lokalbon:

”Varför ylar den där hunden?”

”Därför att han sitter på en tistel”, svarade lokalbon nonchalant.

”Men varför reser han sig inte upp och går av den då?”

”Därför att han är för lat”, svarade infödingen släpigt.

Moralen, om det finns någon, i denna historia är att jakthunden enkelt skulle kunna avsluta sitt elände och sluta yla om han bara gjorde ansträngningen att göra det uppenbara.

Den vita människan idag befinner sig i en liknande position. Även om problemet kan vara något mer komplext, är lösningen lika uppenbar som för jakthunden. Han skulle enkelt kunna ta sig ur sitt elände och sluta yla om han bara hade modet och viljestyrkan att göra den totala ansträngningen. Han har medlen. Han har makten. Han har de överväldigande resurserna för att göra det. Han har den numerära övervikten gentemot sin huvudfiende, judarna. Märkligt nog använder han inte ens en procent av de resurser som står till hans förfogande för att göra det uppenbara.

Låt oss undersöka detta märkliga fenomen och staka ut en handlingsplan för att lösa problemet.

* * * * *

Låt oss först sammanfatta den eländiga position som den vita rasen ovetande befinner sig i idag. När vi tar en kall, hård och realistisk titt på vår övergripande situation finner vi att trots alla talanger, energi, intelligens och andra extraordinära gåvor som naturen så slösaktigt har utrustat den vita rasen med, så skulle den knappast kunna befinna sig i en sämre position.

Så låt oss göra en inventering — låt oss sammanfatta våra tillgångar och våra skulder. Låt oss göra det ärligt och orädd, även om sanningen kan göra ont.

* * * * *

Fråga vilken vit man som helst varför han tillåter sig att beskattas till döds; varför han tillåter att hans barn bussas runt som boskap; varför negrerna tar över stad efter stad; varför vi subsidierar Israel och 126 andra fientliga främmande länder; varför judarna dominerar vår ekonomi, nyhetsmedia, regering och nästan varje annat nervcentrum för makt, och hans svar kommer att vara av en gnällig, hjälplös natur. Han kommer att yla som hunden som sitter på en tistel. Det kommer att låta ungefär så här:

> **”Det finns ingenting vi kan göra åt det. Judarna har alla pengar. Jag har en familj att försörja. Om jag säger något förlorar jag mitt jobb. Man kan inte gå emot etablissemanget. Man kan inte kämpa mot stadshuset. Det finns ingenting vi kan göra åt det.”**

Detta är standardsvaret. Det är ingenting annat än en vanlig, ytterst skamlig och feg undanflykt. Man hör det hela tiden. Det är helt fel. Det är, jag upprepar, en skamlig, feg undanflykt, en ursäkt för att slippa ta itu med verkligheten. Precis som hunden som sitter på tisteln ylar den vita mannen, men är för dum för att resa sig från tisteln. Han är antingen för dum, eller för lat, eller för feg. Välj själv. I vilket fall som helst fortsätter han att yla, men vill inte resa sig från tisteln när han uppenbarligen har medlen att göra det.

Frågan skriker mot himlen: Precis som hunden som sitter på tisteln, varför i helvete kliver han inte av den?

För att lösa den frågan kommer vi att gå igenom punkterna A, B, C, D och E tills vi har svaren.

Låt oss gå tillbaka till vad vi sa att vi skulle göra — låt oss göra en inventering. Låt oss först och främst bedöma den situation vi befinner oss i.

A. BEDÖMNING AV DILEMMAT.

1. Det första uppenbara faktum som stirrar oss i ansiktet är att även om den vita rasen genetiskt sett fortfarande håller alla trumfkort, så är den

en döende art; inte bara utrotningshotad, utan döende. Men trots all sin intelligens är mycket få av dess medlemmar medvetna om att vår ras är på vägen mot glömska, och den överväldigande majoriteten agerar som om de inte kunde bry sig mindre.

2. Den vita människan, som i början av 1900-talet betraktades som universums obestridda herre, flyr nu från sina underlägsna. Han flyr inför underlägset avskum, ler-raserna, föraktad, hånad och överöst med förakt. Den vita människan själv ansluter sig till denna attityd och samarbetar fullt ut med sina underlägsna, ler-raserna.

3. Den vita människan, som under de senaste århundradena (faktiskt ända tillbaka till antika civilisationer) utnyttjade arbetskraften hos sina ler-färgade slavar, är nu själv världens främsta slav, bärande alla världens parasiter på sin rygg.

4. Inte nog med att den vita rasen krymper medan befolkningarna i världens ler-raser exploderar i en aldrig tidigare skådad takt, utan den vita rasen själv blir bastardiserad och neddragen i en skamlig, ärelös kloak av rasblandning. Vilket skamligt sätt att gå under på! Inte nog med att den vita människan inte går under i en glans av ära, utan han avslutar skamligt sin existens på denna planet med ett ursäktande kvidande.

5. Den vita människan kryper faktiskt för en förrädisk men totalt underlägsen fiende — den svekfulla juden. Inte nog med att juden är underlägsen i alla större kategorier av produktivitet, kreativitet, konst, vetenskap, intellekt och andra attribut hos den civiliserade människan, utan han är också avsevärt underlägsen i antal. Ändå tolererar den vita människan inte bara juden, utan genom Kristinsanity (kristet vansinne) ägnar han sig faktiskt åt judedyrkan, fruktar juden, fjäskar och kryper för honom på ett sätt som får en hederlig mans mage att vända sig. På samma sätt fjäskar han nu för någon dum neger, och ger läpparnas bekännelse till någon rå apa som om apan nu vore människans herre.

6. Den vita människan erövrar och ockuperar inte längre nya territorier på denna planet. I en direkt omkastning mot 1400-, 1500-, 1600-, 1700- och 1800-talen, retirera den vita människan nu som en vekling och tillåter negrer och andra ler-raser att invadera och ockupera hans hemterritorium. Liksom hunden som sitter på en tistel, gör han ingen ansträngning för att korrigera situationen, utan bara kvider.

7. Den vita människan blir rånad på sin egen inneboende och avsevärt överlägsna kultur och antar djungel-bunny-"kulturen" från den afrikanska negern, som skoningslöst prackas på honom av den aggressive juden. Återigen, inget motstånd från den vita människan.

8. Den vita människan blir ekonomiskt rånad, plundrad och utsatt för piratverksamhet i en skala som aldrig tidigare skådats i civilisationens historia. Överväldigande nog är det den arbetande vita amerikanen som producerar för, och subventionerar, världens parasiter. Han bär världens alla avskum och gratisätare på sin rygg.

B. VARFÖR TOLERERAR DEN VITA MÄNNISKAN EN SÅDAN SKÄNDLIGHET?

1. I grund och botten liknar orsaken den hos jakthunden som är för lat för att resa sig från tisteln, men naturligtvis är den vita människans situation mycket mer komplex.

I sig själv är den vita människan inte lat, men eftersom han blir frustrerad och motarbetad vid varje vändning av "systemet", blir han alltmer så. När han ser negrer, mexikaner och andra parasiter på socialbidrag (vilket den vita människans arbete tillhandahåller) finner han sig i attityden — varför ska jag arbeta? Och kastar in handduken.

2. I takt med att den vita människans position skoningslöst undergrävs, har den genomsnittliga vita människan nått ett tillstånd av hopplöshet och förtvivlan. Han är förvirrad. Han ser inte längre någon lösning. Han är på gränsen till desperation.

C. POSITIV BEDÖMNING AV VÅRA RESURSER.

Det är Church of the Creators stolta och ärorika uppdrag att föra den vita människan tillbaka till verkligheten genom att (a) göra klart för honom allvaret i situationen och (b) åstadkomma en vändning i den vita rasens attityd och tankemönster. Vi måste få den vita människan att inse att han ingalunda är hjälplös; att han **har kraften och potentialen att skaka av sig sina parasitiska fiender och återigen ta kontroll över sitt eget öde!** Faktum är att den vita rasens kraft och potential, när den väl är organiserad för sin egen fördel, är så vördnadsbjudande att den övergår förståndet. Begrunda följande fakta:

1. Den vita människan är fler än judarna, hans främsta fiende, med ett förhållande på 30 mot 1, ganska formidabla odds, enligt vilken standard som helst, skulle jag vilja säga.

2. Även om den vita rasen snabbt krymper och ler-raserna

skjuter i höjden; icke desto mindre har den vita rasen fortfarande ett medlemskap på 500 miljoner från vilka den kan hämta sin styrka, organisera sin enorma potential och börja uppgradera sin genpool.

3. Det främsta trumfkortet den vita rasen har är dock detta: Utan den vita rasen skulle den parasitära juden vara ingenting. Han skulle vara hjälplös att ens strukturera ett livskraftigt samhälle, eller att föda sig själv. Utan att den vita rasen subsidierar negrerna och andra ler-raser, skulle även de vara ingenting. Deras antal skulle snabbt krympa och stabiliseras där de alltid har varit — på den yttersta gränsen till hunger och svält. Utan den mat och andra subsidier som omedvetet överförs från den vita rasen till ler-raserna (genom judisk manipulation och vit dumhet) skulle det inte finnas någon befolkningsexplosion, inget olycksbådande hot från ler-raserna.

Å andra sidan behöver den vita rasen inte judarna eller ler-raserna. Tvärtom kommer den att vara tusen gånger bättre lottad när den får dessa parasiter från sin rygg, rensar sina egna led från förrädare och tar hand om sina egna angelägenheter. Så snart den vita rasen tar tag i sitt eget öde kommer den att blomstra ut i nya dimensioner av storslagenhet som världen aldrig tidigare skådat.

Detta är den ärorika fördel den vita rasen innehar, och ingen annan ras kan någonsin ta dess plats.

Detta är slutsatsen och ju förr vi inser det, desto bättre. För att den vita rasen ska kunna förverkliga sin enorma potential måste den återvända till verkligheten, till Naturens lagar, som är orubbliga och eviga.

Det är Church of the Creators uppdrag att förverkliga detta. Genom att göra det vill jag klargöra vissa grundläggande attityder, vissa fundamentala realiteter.

D. GRUNDLÄGGANDE ATTITYD OCH POSITION SOM DEN VITA RASEN MÅSTE INSE OCH ANTA.

1. Makt och överlevnad går hand i hand. Naturen gynnar inte de svaga, de dumma, de fattiga i anden, de saktmodiga och alla andra varelser med bibliska svagheter. Naturen gynnar de starka, de snabba, de skarpa, och förpassar "missfostren" till evolutionens skrothög.

2. Makt är inte något som beviljas av en tredje part. Det är en egenskap som denna världs drivande krafter griper i egna händer genom ren aggressivitet och viljestyrka. Det kämpas för och förtjänas, och behålls endast så länge innehavaren har viljan och energin att göra det.

3. I århundraden har den ”moraliske” vita människan programmerats (genom judisk kristendom) att sky och frukta naturens uppenbara faktum — att makt är rätt — och att naturen endast har en grundläggande moral — ÖVERLEVNAD. Bakom den traditionella mentala urspårningen av detta viktiga faktum har vår ärkefiende stått — juden. Han har varit skickligare på mental manipulation än någon annan art som någonsin levt.

4. Liksom hunden som dumt sitter på tisteln och ylar, varför har den vita rasen tolererat alla de grymheter, övergrepp och kränkningar som juden hopat över den? Är den vita rasen helt enkelt lat, eller dum, eller feg, eller har dess kollektiva sinne blivit hopplöst manipulerat bortom möjlig räddning?

Detta är en lång fråga, men jag ska försöka att kortfattat besvara de oförklarliga tingen så som jag ser dem.

Utan tvekan är det faktum att den vita rasen skulle tolerera sådana oerhörda grymheter i händerna på en parasitisk underlägsen varelse inte bara märkligt, utan en skamlig fläck på vår rasmässiga karaktär. Det måste undersökas, exponeras och drivas ut som en cancer. Church of the Creator kommer att använda alla medel som står till dess förfogande för att göra det. Vi kan inte vila förrän judarnas makt är bruten, förrän vi får bort denna parasit från vår rygg och den vita rasen återigen tar hand om sina egna angelägenheter.

5. Som en uppföljning av ovanstående måste den vita rasen, likt en alkoholist eller narkoman, först och främst ärligt och öppet erkänna, och sedan identifiera sjukdomen. Vi måste öppet erkänna: vårt vita samhälle är sjukt — vi är offer för juditit (Jewitis).

6. Efter att ha insett vår åkomma måste vi ta lärdom av juden själv. Vi måste lära oss att skrika högt, länge och offentligt. Vi måste lära oss att skrika som en banshee och sparka som en bondmula närhelst vi anser oss förolämpade av våra fiender. Närhelst vi anser att en kränkning, ett övergrepp eller en grymhet har hopats över oss, får vi aldrig mer ignorera det eller utstå det i tystnad. Vi måste låta världen veta! Mer till punkt, vi måste väcka våra vita raskamrater och organisera dem till handling. Aldrig mer ska vi lida ensamma eller i tystnad. Vi ska använda våra muskler, vi ska organisera oss, utnyttja våra resurser och gå till offensiv. Vi har makten! Vi måste använda den till fullo.

7. Vi får inte längre vara en ”smygrasist”. Vi måste träda fram högt och tydligt och aggressivt kräva vårt rättmätiga arv.

8. Vi måste outtröttligt inta vår dominerande plats i naturens ordning, och den platsen är i toppen. Naturen har förordnat

det, måste vi göra anspråk på det. Vi har rätt till det, och Naturen har erbjudit det till sina utvalda. Naturen frågar inte: Var du rättvis? Var du barmhärtig? Var du ödmjuk? Var du vänlig i frågan? Naturen har bara ett måttstock: Har din art viljan att överleva och aggressivt utnyttja sin fulla potential för det ändamålet? Om inte, är utplåning det obevekliga straffet.

E. DEN UPPENBARA LÖSNINGEN.

Den vita människan utnyttjar inte ens en procent av sina tillgängliga resurser. Sade jag en procent? Det är alldeles för högt räknat. Han använder inte ens 1/10 av en procent, inte ens 1/100 av en procent. I själva verket utnyttjar han en miljon gånger mer av sina resurser för att samarbeta med juden i förstörelsen av den vita rasen än vad han gör för att hjälpa till att rädda den vita rasen. Detta måste få ett slut!

Jag tittar i morgontidningen och läser en notis i en tidning från Denver, Colorado om skidorter. Det står på sidan 78 att tre skidorter planerar att bygga ut sina anläggningar. CRESTED BUTTE planerar att spendera mer än 200 miljoner dollar på ett andra skidberg. PURGATORY tar första spadtaget för en by värd 250 miljoner dollar vid bergets fot, och TELLURIDE banar väg för en by och skidgondol för 30 miljoner dollar.

För mig är detta mycket pengar. Men låt oss sätta bilden i rätt perspektiv. Artikeln fortsätter med att säga att av de 13 stora "destinations"-skidområdena i delstaten Colorado är de tre ovan nämnda de minst kända, och de vill ändra på den situationen. Med andra ord kommer de tre minst kända skidområdena av 13 i enbart delstaten Colorado att spendera ytterligare 480 miljoner dollar för att expandera och bli mer kända. Men det är inte allt. Colorado stoltserar med totalt inte mindre än 30 skidområden inom sina gränser.

För att ytterligare få bilden i perspektiv måste vi inse att det också finns alla typer av skidanläggningar i delstaterna Vermont, New York, Kalifornien, Utah, Nevada, Maine, Pennsylvania och flera andra delstater. Så 480 miljoner dollar spenderade på att expandera 3 mindre anläggningar är bara en droppe i havet inom skidindustrin i Colorado, för att inte tala om i USA, för att inte tala om Schweiz, Tyskland, Frankrike, Italien, Österrike och många andra vita länder.

Låt oss fokusera bilden genom att konstatera att skidindustrin bara är en av flera extravaganta sporter för den vita människan, en njutning, något han ägnade sig föga åt för 50 år sedan, och som han inte skulle lida det minsta av om han aldrig hade upptäckt detta hälsosamma tidsfördriv från första början.

Missförstå mig inte nu. Jag har ingenting emot skidåkare eller skidåkning. Faktum är att jag ägnade mig åt det själv när jag var barn i Kanada, och jag tycker att det är fantastiskt.

Vad jag försöker göra är att jämföra våra resurser, hur vi kan kasta miljoner och miljarder i oväsentliga kanaler, men ändå skrika som en stucken gris när vi blir ombedda att delta i sådana frågor om liv och död som den vita rasens överlevnad. Låt oss undersöka hur stor ansträngning vi gör i den riktningen.

Okej, låt mig tänka på hur många miljoner vi spenderar för att säkra den vita rasens överlevnad, civilisationens överlevnad och framtida möjligheter för våra efterkommande att leva i en kompatibel värld.

Sade jag miljoner? De flesta bidrag vi får är på 5, 10, 25 dollar eller ibland 100 eller 200 dollar. När vi får ett bidrag på 1 000,00 dollar för att hjälpa till att bygga skolan för begåvade (vita) pojkar, då är det en nyhet, en händelse som bör prisas högt.

Så där har ni det. När det kommer till de ultimata prioriterade frågorna, som att rädda den vita rasen från en neslig katastrof, då ropar den vita människan fattigdom, men när det däremot gäller att bygga ut skidanläggningar, nattklubbar, Disney Worlds, badorter och andra utsvävningar av nöjen och spel, ja då är det inga problem, då är det bara fantasin som sätter gränser.

Men! Vissa undanflyktsartister kommer att utropa: ”Judarna har alla pengar. Det är de som spenderar dessa enorma summor och det är de som kontrollerar dessa nöjespalats.”

Inte så, min vän. De kanske kontrollerar det, men det är i själva verket den vita människan som tillhandahåller alla resurser. Utan att den vita människan servar judens skidanläggningar, nattklubbar, vattenhål och vad ni vill, skulle juden inte kunna driva sin verksamhet. Inte bara står det vita klientelet för nästan hela verksamheten, utan det är också den vita människans arbete som bygger Disney Worlds, Vails, Crested Buttes och varje annan konstruktiv strävan på jordens yta.

Det är vi som har hjärnorna, arbetskraften, musklerna, resurserna för att bygga och styra världen. Det är på tiden att vi inser detta. Det är på tiden att vi krossar kontrollen ur händerna på judarna. Det är på tiden att vi utnyttjar de enorma resurserna i våra händer och till vårt förfogande och kanaliserar dem till vår egen nytta. Det är hög tid.

Varje mänsklig prestation har någon ideologisk tändstift bakom sig som fungerar som en dynamo, en drivkraft.

Hur fick judarna sin makt? Hur gjorde den kommunistiska rörel-

få den enorma drivkraften att uppsluka större delen av den moderna världen? Hur gjorde den katolska kyrkan det? Mormonkyrkan? Muhammedanerna?

När vi undersöker var och en av dessa finner vi att det fanns en ideologi, ett credo, en tro, som polariserade och gav bränsle åt var och en av dessa (och talrika andra) rörelser. I var och en fanns ett credo som ett antal anhängare anammade, kring vilket de polariserades, organiserade sig och genererade kraften att röra världen. Huruvida en sådan tro var baserad på verklighet, eller på en lögn, eller ett fiktivt koncept, tycktes knappast spela någon roll. De hade alla en kärna kring vilken de polariserades, organiserade sig och satte saker i rörelse.

Den vita rasen har under sina 6 000 år av civilisation aldrig haft en sådan kärna att polariseras kring som rörde den vita rasen som sådan. Aldrig, det vill säga, förrän för drygt ett decennium sedan, när **CREATIVITY** dök upp på scenen.

Kom ihåg, allt som är gott och konstruktivt på denna planets yta gjordes av den vita rasen. Kom ihåg att utan den vita rasen skulle juden vara ingenting. Utan subsidiering från den vita rasen skulle niggrerna och ler-raserna vara ingenting. Vi har allt. Låt oss nu göra det förnuftiga och kanalisera våra resurser till vår egen användning, till vår egen nytta. Låt oss först och främst sluta subsidiera våra fiender. Låt judarna, niggrerna och ler-raserna klara sig själva. De kommer snart att vissna på vinstocken och inte längre förorena vår värld. Till det säger vi i The Church of the Creator: **SKÖNT ATT BLI AV MED DEM!**

Låt oss nu gå till verket och få jobbet gjort. Säg till dig själv igen: vi har hjärnan, musklerna, intelligensen, antalet och resurserna för att göra det uppenbara: få de förbannade parasiterna från vår rygg en gång för alla och ta hand om våra egna angelägenheter. Vi har nu också credot, programmet och den rasliga religionen att polariseras kring och röra världen. Vi måste utnyttja det vi har och göra det uppenbara: **TA BEFÄLET ÖVER VÄRLDEN.**

CHURCH OF THE CREATOR har tillhandahållit biblarna och religionen för att ändra historiens gång, och för en gångs skull i den vita mannens riktning, till den vita mannens fördel.

Det finns fortfarande mycket kvar att göra, men med din hängivna hjälp kommer det att bli gjort. Det viktigaste steget, nu när vi har satt ihop alla delar av rörelsen, är att marknadsföra den utav helvete. Vi behöver nu den STORE PROMOTORN, en man som Hitler, för att göra jobbet. Jag har sagt det förut och jag säger det igen: det finns minst 10 000

unga män i USA som har geniet att utföra jobbet, unga män som är mindre än hälften så gamla som jag och som precis har nått livets höjdpunkt.

Det är vår plikt att finna den STORE PROMOTORN. Hjälp till att finna honom! Vi kommer att finna honom.

Under tiden, distribuera, främja, tala ut och organisera. Distribuera vårt nya flygblad i hundratal och i tusental. Distribuera denna tidning. Ni har verktygen att göra det med. Sitt inte bara på en tistel och yla. Vi Skapare har föga användning för BEKLAGA OCH JÄMRA-skaran. Bli en aktivist. Bli en drivkraft och en inspiratör.

Det har sagts att en maskin kan utföra 50 vanliga mäns arbete, men ingen maskin kan göra vad en extraordinär man kan göra.

Var en extraordinär man, och låt oss sedan utnyttja alla den Vita Mannens resurser, modern teknologi och maskineri för att förstärka vår extraordinära kreativitet. På det sättet kan vi, och kommer vi, att på nolltid bygga en Vitare och Ljusare Värld för oss själva.

Så sätt igång! Kom ihåg, det finns Inget Substitut för Seger, och det finns Inget Substitut för den Vita Rasen!

* * * * *

Endast genom att bygga en bättre ras av människor kan vi bygga en bättre värld, och endast den Vita Rasen kan göra det. Hjälp till att bygga en Vitare och Ljusare Värld.

* * * * *

Fråga inte vad KREATIVITET kan göra för dig, utan fråga vad du kan göra för den VITA RASEN. Gör Något Meningsfullt. Distribuera 100 exemplar av RACIAL LOYALTY varje månad.

* * * * *

Vad handlar julen egentligen om?

DAGEN EFTER

Det var dagen efter jul, och i varje hus,
rörde sig varelserna, särskilt Lusen.

Några dagar efter jul satt en protestant, en katolik och en jude vid en bar och mindes hur de var och en hade tillbringat juldagen.

Protestanten sade: ”Tja, vi började fira på julafton. Vi gick till vår lokala kyrka och lyssnade på en kort predikan och sjöng några julsalmer. Sedan på juldagens morgon samlades vi runt granen och öppnade presenter. Senare tog vi några groggar och vid 4-tiden på eftermiddagen åt vi vår stora julmiddag.”

Katoliken sade: ”Tja, i det stora hela gjorde vi samma sak, förutom att vi inte firade julafton, utan gick upp tidigt nästa morgon och gick i mässan. Sedan, vid 13-tiden, åt vi vår stora middag, varefter vi öppnade våra presenter.”

Juden sade: ”Tja, vi har ett helt annat tillvägagångssätt. På juldagen bjöd vi in alla våra släktingar och trosfränder att samlas vid varuhuset. Vi öppnade en låda Slivovitz, sedan gned vi oss om magarna och tittade med förtjusning på de tomma hyllorna och de fulla kassaapparaterna. Sedan föll vi på knä och tackade vår egen pojke, Saul, som uppfann detta smarta jippo och gjorde allt möjligt från första början. Sedan sätter vi oss i en stor cirkel och sjunger, Vilken vän vi har i Jesus!”

Jag hörde den här historien för många år sedan och har glömt vem som berättade den för mig. Men ju mer jag tänkte på den, desto mer insåg jag att det förmodligen fanns mer sanning än poesi i den här historien.

Nu när julen är över är det dags att vi åter samlar våra sinnen och ställer några allvarliga frågor. Varför firar vi jul? Vad handlar det egentligen om?

Tja, förmodligen är vi goyim alla överväldigade av djup religiös vördnad och sentimentalt pladder och firar Kristi födelsedag,

vår Frälsare, som förmodligen kom ner från himlen (via Marias livmoder) för att rädda oss alla stackars ruttna syndare från ett öde av eld och svavel, och vi är förmodligen alla tacksamma som fan för att han var så barmhärtig.

Rädda oss syndare från helvetet? Verkligen?

Det finns så många brister i hela denna fiktiva saga att det skulle få huvudet att snurra när vi går bortom den första känslosamma, barnsliga euforin kring vad julen egentligen handlar om.

För det första finns det inga bevis, inte ens ett påstående från de lättrogna kristna att de ”vet” vilket datum Kristus föddes. Det är bara ett datum valt på måfå, eftersom beundrarna ville fira hans ”födelse” och var tvungna att ha ett datum, vilket datum som helst.

Varför valde de den 25 december?

Tja, det fanns en god anledning till det. Många hedniska (vita) folk hade redan en lång tradition av att fira vintersolståndet vid den tiden på året, och det var en väl etablerad traditionell högtid.

Romarna, till exempel, hade haft en lång religiös tradition av att fira den 25 december som solgudens födelse.

Den katolska kyrkan ville avskaffa denna ”hedniska” festival, men kejsar Konstantin vägrade kyrkans begäran och hävdade att den var för populär. Han gick till slut med på kyrkans begäran om en lag som frigav alla slavar som accepterade kristendomen, och avsade sig solfesten. Men dessa konvertiter fortsatte att fira solfestivalen och år 345 e.Kr., under Liberius, biskopen av Rom, förklarades datumet den 25 december som en kristen högtid som hedrade Kristi födelse. Innan detta hade kyrkan intagit ståndpunkten att det var syndigt att fira Kristi födelsedag, eftersom datumet var okänt.

Den kristna oligarkin, ledd av tidernas främsta smygare, beslutade att det var mer ändamålsenligt att vända en befintlig tradition till sin rörelses ära, än att försöka bekämpa den och upprätta en helt ny tradition. Detta lyckades de med med överväldigande framgång.

De gjorde samma sak med påsken, som redan var en väl etablerad tradition. I åratal hade de vita folken firat vårdagjämningen, fruktbarheten hos nya grödor och ny tillväxt, vårens riter och liknande idéer.

Så vi, de vita hedningarna, lurades bort från en långvarig sedvänja att fira våra egna traditionella vita högtider, och

omvandlats till att ändra dem till (judiska) kristna högtider, inklusive hyllandet av en fiktiv jude av Davids ätt, vars födelsedatum ingen känner till eftersom det aldrig har inträffat på riktigt. Men låt oss gå vidare. Det finns många fler bedrägerier i denna bild.

Inte nog med att ingen vet vilken dag på året den judiske Frälsaren förmodades vara född, ingen vet ens vilket år heller. Och det är inte allt. Faktum är att ingen ”vet” om han föddes överhuvudtaget, eller om ”han” bara är ännu en hokus-pokus-myt, likt jultomten, eller Gåsmor och vips-vips-vips, kon hoppade över månen.

Med tanke på den enorma inverkan kristendomen har haft på den vita rasens öden (eller snarare olyckor, för att vara mer korrekt), skulle man kunna tro att vissa forskare och historiker skulle göra sig stort besvär för att spåra denna mäktiga historiska händelse och avgöra en gång för alla: levde faktiskt denne judiske lärare, predikant, ”Guds son”, ”Frälsare” (eller vad som helst) eller gjorde han det inte.

Jag skulle vilja tro att denna enda punkt skulle vara ganska viktig — ingen Kristus, då är allt en bluff. Det liknar att någon ger dig en check på en miljon dollar. Jag tror att det skulle vara förbannat viktigt att avgöra om checken var äkta, eller om checken var falsk, utan ett öre på banken som täckning. Jag skulle tro att varje förnuftig person skulle vilja avgöra denna fråga så snabbt som möjligt.

Tja, jag för min del har ägnat mycket tid och forskning åt att göra just det. Jag har redan skrivit ett antal kapitel i ämnet, såsom ”Kristi existens ej styrkt av historiska bevis” och ”Svindeln med spökena i skyn”, och många andra. Många andra historiker och forskare har gjort en ännu mer grundlig sökning i historiens äkta annaler och de har kommit fram till samma svar som jag: det finns inte ett spår av bevis för att en sådan gestalt som Kristus någonsin har existerat; att berättelserna som berättas av Matteus, Markus, Lukas och Johannes är falska som synden. Inte nog med att de är falska, de motsäger dessutom varandra på dussintals viktiga punkter. Inte nog med att deras förvrängda berättelser är lika fiktiva som jultomten, Gåsmor och tandfen, det finns dessutom inga historiska bevis som kastar något ljus över vilka Matteus, Markus, Lukas och Johannes var, var de bodde, när de levde, eller om de faktiskt någonsin levde överhuvudtaget.

Allt vi har är myter, berättelser, hörsägen, mycket godtrogenhet och bedrägeri. Faktum är att de äldsta ”dokumenten” rörande äktheten av deras skrifter inte daterar sig längre tillbaka än till omkring 400 e.Kr. Fyrahun-

hundra år mellan en händelse och en rapport är ett ganska rejält gap.

Okej, ingen Kristus, ingen Frälsare, ingen jul. Men icke desto mindre är vi, genom upprepad sinnesmanipulation och programmering, fast med en traditionell högtid som verkligen sätter miljarder dollar värda av varor i rörelse varje år. Den har också en mängd andra betydande konsekvenser.

Så låt oss undersöka vidare vad det är för slags traditionell högtid vi är fast med, vad det är vi egentligen firar.

Tja, för det första firar vi en bluff, och en judisk bluff dessutom. Och skämtet är på vår bekostnad.

Den judiske sinnesmanipulatören, Saul från Tarsus, de kristnas St. Paulus, gjorde mer än någon annan man i historien för att föra fram denna bluff och sälja den till goyim. Det är därför judarna är så tacksamma mot honom när de räknar sina shekel dagen efter jul. Och det med all rätt.

Det finns ingen annan händelse (eller icke-händelse) i affärsvärlden (mestadels monopoliserad av judar) som genererar så mycket tvångsmatad handel som julen gör. Det är den största injektionen någon varuhuskedja (eller tusentals andra butiker) får för att hetsa upp sin försäljning. För många butiker innebär det skillnaden mellan att tjäna pengar och att stanna kvar i branschen eller gå i konkurs. Många butiker gör hälften av sin affärsvolym före julsäsongen och många gör hela årets vinst enbart på julhandeln. Så det trick som jude-pojken Saul rörde ihop är inget att förakta. Inte undra på att hans trosfränder är evigt tacksamma mot honom för detta innovativa trick.

Låt oss nu se på det ur den Vite Mannens synvinkel, som vi Skapare är benägna att göra i varje fråga, och ställa några frågor.

1. Bör en intelligent Vit Man delta i att främja en judisk bluff, vilken judisk bluff som helst, som den Vita Rasen är det främsta målet för?

2. Även om vi inser att Kristus i sig är en myt, bör en stolt och rasmedveten Vit Man delta i att förhärliga en mytisk ”hjälte” som är jude?

3. Om du känner till sanningen, anser du att det under några omständigheter är moraliskt försvarbart att ljuga för dig själv (och/eller andra) om du tror att närandet av bedrägeriet kommer att göra dig (och/eller andra) lyckligare?

Ur The Church of the Creators synvinkel är svaret på var och en av dessa frågor ett rungande nej!

Om vi ser på det ur den vite kristnes synvinkel, d.v.s. en som ”tror” på dessa judiska historier, skulle vi vilja ställa följande obesvarade frågor:

1. **Räddade Kristi påstådda död och det att han spikades på korset verkligen ”alla” syndare?**
2. **Om så är fallet, varför finns det tusentals varianter av förvirrade predikanter som springer omkring och bönfaller dig att komma till deras kyrka och lägga pengar i deras kollektbössa?**
3. **Om Kristus gjorde jobbet för 2 000 år sedan, varför behöver vi alla dessa fumliga predikanter idag för att göra om jobbet igen?**
4. **Enligt kriterierna hos alla dessa snyftande predikanter, och enligt Nya testamentet självt, kommer nästan alla i världen idag, 2 000 år senare, ändå att hamna i helvetet. Hur förklarar du det?**
5. **Om Kristus och/eller hans pappa är så angelägna om att ”rädda” oss alla från helvetet, varför konstruerade han/de den avskyvärda vidrighheten från första början?**
6. **Om Djävulen är roten till allt ont, varför utplånar inte den allsmäktige Herren honom en gång för alla, istället för att obevekligt och upprepade gånger lägga ansvaret på oss? (Se ”The Phony Fight Ruse” i januari-numret 1984 av RACIAL LOYALTY.)**

Vilka vettiga svar någon intelligent kristen kan komma på har jag inte den blekaste aning om. Jag har aldrig hört dem göra det, eftersom alla deras premisser i bästa fall är baserade på vidskepelse och lättrogenhet, på fåniga myter och hokus pokus. Icke desto mindre skulle jag vara intresserad av att höra några, men jag kommer inte att hålla andan under tiden.

Men den nyckelfråga jag skulle vilja ställa till dessa förvirrade kristna är denna:

7. Om det kom till ett avgörande mellan att antingen försvara den vita rasen eller den judiska myten om kristendomen, vilken sida skulle du välja?

Detta kan låta som en hypotetisk fråga, men jag vill försäkra dig om att det absolut inte är det. Innan detta århundrade är över, faktiskt redan under detta årtionde, kommer mången vit man att pressas mot väggen i vårt samhälles omvälvningar och tvingas ta itu med den frågan.

* * * * *

Just nu kan jag höra någon blödig person, indränkt i fånig sentimentalitet, utbrista: ”Åh! Åh, herregud! Åh! Åh! Ta bort julen? Klassen vill döda jultomten!”

Nåväl, nej. Slappna av. Jag är själv en god, förnuftig och sentimental karl. Jag vill inte döda någon, allra minst jultomten, och av två

goda skäl.

1. Man kan inte döda någon som inte existerar.

2. Jag vill inte ens göra mig av med den mytiska Jultomten heller, eftersom (a) han åtminstone inte är en judisk karaktär, och (b) hans ursprung är en härledning från den tyska Kris Kringle, som förklarats tidigare, och därför vit.

Men jag vill: avskaffa all denna judiska kommersialism som omger julen; spränga den judiska bluffen att fira födelsedagen för en jude, vilken jude som helst, av samma anledning som jag inte kommer att fira Martin Lucifer Koons födelsedag; avslöja det oerhörda nonsenset om en icke-händelse som aldrig har inträffat och försöka få den vita rasen tillbaka till förnuft och verklighet, tillbaka till sitt eget rika arv och sina värderingar.

I detta sammanhang ger jag följande förslag för att bygga upp vår egen hälsosamma vita rasreligion:

1. Låt oss behålla händelserna jul och påsk vid vintersolståndet respektive vårdagjämningen, men låt oss vända på steken för de judiska bedragarna: Låt oss förvandla dem tillbaka till vita högtider. Låt oss ge dem nya namn, namn som är helt befriade från varje judisk fläck.

2. Vad gäller Jultomten, låt framtida sedvänja och preferens avgöra, men låt oss skilja denna myt från alla judiska och kristna bibetydelser.

3. Låt oss ta bort kommersialismen helt från dessa och alla andra högtider, och istället betona den andliga, traditionella och genetiska styrkan i vår egen vita kultur.

4. Om vi ska fira och ära folkhjältar, låt oss försäkra oss om att de är vita, av vår egen ras och kultur, oavsett om sådana karaktärer är mytiska eller historiska.

5. Låt oss börja nu med att bygga traditionella högtider för den vita mannens kulturs främjande, och skyr alla andra.

6. Boijkotta alla judiska företag, oavsett om de är butiker, fastighetsmäklare, advokater, läkare, politiker, författare eller vad som helst.

* * * * *

Vi har nu en omfattande Vit Rasreligion. Låt oss nu förenas i sökandet efter den Store Främjaren.

* * * * *

Varför behovet av

En skola för begåvade pojkar

är av yttersta vikt

Fram till grundandet av The Church of the Creator hade den vita rasen gjort näst intill ingenting för att trygga sin överlevnad, utbredning och framgång. Visst hade den byggt lysande imperier, glittrande städer, häpnadsväckande kulturer, enorma krigsmaskiner och utfört en mängd andra storslagna bedrifter.

Men den hade aldrig ens tagit Steg Ett i riktningen mot att föra samman den vita rasen, förena den och upprätta en enad front mot världen av parasiter och ler-raser.

Tvärtom har merparten av dess enorma energi förbrukats på att förgöra sina egna rasbröder och på att vårda och utöka världens avskum.

Nu, med CREATIVITY, har vi den enorma uppgiften att vända hela denna trend. Den vita rasen som sådan börjar nu praktiskt taget från noll. Vi måste nu göra hela jobbet från grunden, från dess själva fundament.

För att göra det måste vi grunda en ledarkader, för att organisera, för att bygga, för att utbilda och för att leda. De allra främsta av vår vita ras kommer inte bara att behövas för att göra detta jobb, utan de kommer också att behöva orienteras och tränas.

* * * * *

Vi, inom The Church Of The Creator, har inte det minsta intresse av att rädda och lyfta ”MÄNSKLIGHETEN” med alla dess n-ord, avskum och parasiter. Hela vårt mål är: den vita rasens överlevnad, utbredning och framgång, punkt slut.

* * * * *

Nummer 10, mars 1984

VI SKALL SEGRA

SÖKANDET EFTER DEN STORE FRÄMJAREN

Han finns där ute. Det är vår uppgift att finna honom.

I CREATIVITY finns en inneboende tidsinställd bomb. När dess tid är inne kommer den att explodera i ansiktet på våra fiender med all den kraft som en atombomb besitter. Det är vår skyldighet att bringa den dagen till fullbordan så snabbt som möjligt. Ritningen har nu ritats. Grunden har också lagts. Vi måste nu söka upp den Store Vite Främjaren och skörda frukterna av våra drömmar och mödor. Med din hjälp kommer vi att finna honom. Tiden är knapp. Tiden är nu mogen.

Det finns inget mäktigare än en idé vars tid har kommit, och när den har kommit finns det inget som kan stoppa den, varken arméer, terrorism, lögner eller propaganda. Jag är övertygad om att CREATIVITYs tid nu har kommit och vi måste upprätta en fullskalig organisatorisk kader för att främja den, för att implementera den, för att organisera den, för att bygga dess muskler och för att underlätta för den Vite Mannen att återigen ta fullt ansvar för sitt eget öde.

Det finns många exempel i historien där en bok, eller en idé, har legat vilande under en tid, sedan rört på sig, för att plötsligt flamma upp i utbredd erkänsla i världens ögon.

Ett nyligen timat exempel på det som du kanske har läst om, är en liten 88-årig dam vid namn Helen Hoover Santmyer. Under 50 år arbetade hon på sin enda bok kallad "...And Ladies of the Club." Den handlar om en liten stad i sydvästra Ohio och täcker en period från 1868 till 1932. Det är ett ganska massivt verk; boken väger 6 pund och består av 1 344 sidor.

Poängen med denna episod är att under 88 år var det ingen som särskilt märkte att denna dam hade någon talang som författare, och ingen brydde sig särskilt mycket heller. År 1982 publicerade Ohio State University Press boken. Den väckte fortfarande lite uppmärksamhet och endast några hundra exemplar såldes. Sedan, 1984, togs boken över av Putnams och kommer att publiceras i augusti som Book of the Month Clubs huvudval för den månaden.

Plötsligt efter 88 år blir fru Santmyer erkänd och hyllad som en stor författare. Hon uppmärksammas i den nationella pressen, en förmögenhet väntar henne ekonomiskt och hon är eftertraktad. Utan tvekan kommer berättelsen att kommersialiseras, och den kommer att bli film, visas på tv och ges ut som pocketbok. Vid 88 års ålder kommer fru Santmyer äntligen och plötsligt att belönas med alla de utmärkelser och hedersbetygelser som tillkommer en stor författare.

Ett annat fall är den preussiske författaren Carl von Clausewitz, som nu, mer än 150 år efter sin död, är allmänt erkänd för att ha skrivit den största klassikern om militär strategi i hela historien. Hans magnum opus, OM KRIGET, betraktas fortfarande som den klassiska läroboken i militär taktik och strategi trots att militärtekniken har förändrats dramatiskt under det senaste och ett halvt seklet.

Carl von Clausewitz föddes 1780, son till en pensionerad armélöjtnant som innehade en mindre tjänstemannaposition i dåvarande staten Preussen. När Carl dog 1831 vid den tidiga åldern av 51 år, var hans mästerverk, OM KRIGET, fortfarande oavslutat. Det publicerades av hans kärleksfulla hustru ett år efter hans död. Den första upplagan, som bestod av endast 1 500 exemplar, var fortfarande inte slutsåld 20 år senare när en andra upplaga gavs ut. Inga ytterligare upplagor dök sedan upp förrän 1867, då hans verk slutligen började få det erkännande de förtjänade.

Denna klassiker har, även om den fortfarande inte är allmänt läst, haft ett enormt inflytande på militärhistorien och på världshistorien i stort. Det var den grundläggande text som etablerade och fostrade den tyska generalstaben till att bli den mest effektiva militära organisation världen någonsin skådat. Den var avgörande för att forma idéerna hos den preussiske generalen von Moltke, erkänd som en av de största militära generalerna genom tiderna. Det var han som ledde de preussiska arméerna till de lysande segrar som kulminerade i Tysklands enande 1870. Denna bok gjorde mycket för att forma den militära strategin och tänkandet under första och andra världskriget. Den påverkade starkt Adolf Hitlers idéer om blixtkrigstaktik som användes så framgångsrikt. Än idag är den en av de grundläggande, om inte den främsta, läroböckerna i de flesta av världens militärakademier.

Nu ligger de två nämnda böckerna långt ifrån varandra i ämnesval, men de har en gemensam nämnare, och det är denna: En bok eller en idé kan ligga vilande och ignoreras i åratal, men om den har ett värde kommer den förr eller senare att dra till sig allmänhetens uppmärksamhet, oavsett om det sker genom

plötslig gynnsam publicitet, eller om det sker den hårda vägen genom den rena genialiteten och kraften i de idéer som organiseras och presenteras i dem. ”...And Ladies of the Club”, kommer inte att förändra världen särskilt mycket, om alls, men har uppenbarligen stora förtjänster som ett litterärt verk. Von Clausewitz, OM KRIGET, å andra sidan, hade ingen särskild sponsor eller främjare, men förtjänade rättmätigt det prestigefyllda erkännande det fick genom den rena kraften i dess kraftfulla innehåll.

Men huvudpoängen är denna: intensiv marknadsföring kan föra en stor idé till förgrunden och världens uppmärksamhet på kort tid. Det är vår avsikt att när vi har sammanställt alla våra parametrar för CREATIVITY, lansera en marknadsföringsmässig Blitzkrieg vars like världen aldrig skådat.

Nu njuter vi Creators inte särskilt av att spela rollen som skrytmånsar, inte heller har vi någon särskild önskan att överdriva rollen som en Casper Milquetoast, eller den bibliska avvikare som är blyg, saktmodig och fattig i anden. Faktum är att det 15:e budet i våra sexton säger: ”Som en stolt medlem av den vita rasen, tänk och agera positivt. Var modig, självsäker och aggressiv. Utnyttja din kreativa förmåga konstruktivt.” Kort sagt, vi är varken intresserade av att vara storskrytaren eller den blyga, tillbakadragna violen. Vi är i grunden intresserade av att vara så exakta som möjligt i vårt omdöme, använda vårt goda omdöme efter bästa förmåga och få jobbet gjort.

Jag vill därför bestämt hävda att det är mitt omdöme att för den vita rasen är CREATIVITY den mest konstruktiva, dynamiska och fördelaktiga idé som har dykt upp sedan civilisationens början för cirka 10 000 år sedan.

Kom nu ihåg att jag sa FÖR DEN VITA RASEN. Judarna kommer inte att hålla med om den bedömningen och kommer att bekämpa den med näbb och klor, och kommer inte att missa något tillfälle att fördöma den. Negrerna och ler-raserna gillar det inte heller, och kommer aldrig att göra det, eftersom det kommer att besegla deras framtid som parasiter på den vita rasens rockärmar. De kristna kommer att attackera, fördöma och blockera det vid varje steg på vägen, och åkalla sin Herres namn för att hopa fördömelse, eld och svavel över huvudet på alla som anammar CREATIVITY. Men den vita rasen själv kommer att älska det och anamma det, eftersom dess själva överlevnad, återuppståndelse och återlösning beror på det.

Jag förutspår vidare att CREATIVITY kommer att segra och omfamna alla vita människor i världen, och att de som ett resultat kommer att ärva jorden. Inte de saktmodiga, inte de fattiga i anden, inte judarna, inte negrerna, inte ler-raserna, utan den stora vita rasen kommer att in-

ärva jorden och ingen entitet förtjänar det mer rikligt. Det kommer att bli den största välsignelse ”mänskligheten” någonsin skulle kunna hoppas på.

Jag gör vidare denna långtgående förutsägelse: Vad som än händer kommer CREATIVITY att göra det stora genombrottet före slutet av detta århundrade, troligen före slutet av detta decennium. Och jag har tre goda skäl till varför jag tror detta:

1. **CREATIVITY** är högst kontroversiellt, och som sådant kan det inte undertryckas. Det är mycket flyktigt, och likt ett kraftfullt sprängämne behöver det bara en gnista för att utlösa det så att det flammar upp i världens ansikte.

2. Det är korrekt och sant. Det kan inte framgångsrikt motbevisas i öppen debatt eftersom det är baserat på fakta och på Naturens Eviga Lagar. Ju mer det attackeras, eller diskuteras, eller debatteras, desto fler anhängare kommer vi att vinna för den Vita Rasen.

3. Juden har, genom sina förrädiska ränksmiderier, fört denna värld till en fruktansvärd kris, som snabbt rusar mot ett klimax. Det kan inte fortsätta mycket längre utan en dramatisk kollaps eller explosion. I denna katastrof är den Vita Rasen måltavla som det främsta offret. Ju närmare den Vita Rasen kommer denna förestående fasa, desto mer dramatiskt kommer den uppenbara slutsatsen att inpräntas i varje individs sinne: **CREATIVITY ÄR SVARET!** Det enda svaret! Inte kristendom, inte kommunism, inte mer välfärd, inte mer liberalism, inte fler tryckta Federal Reserve-sedlar, utan ett helt nytt tillvägagångssätt. Det blir antingen CREATIVITY och den Vita Rasens överlevnad, eller så blir det glömska.

Låt oss vara tydliga på en annan punkt: Om den Vita Rasen går under, kommer den bästa och enda värdefulla egenskapen hos ”mänskligheten” att ha blivit oåterkalleligt förstörd, för att aldrig återställas. ”Mänskligheten” (och jag använder termen löst) kommer att återgå inte bara till den mörka medeltiden för tusen år sedan, utan tillbaka till en period för en halv miljon år sedan, till nivån av kannibalism och den hos den lägsta nigger i Afrika. Insatserna är sannerligen höga.

Okej, vi har skisserat alternativen. Var står **CREATIVITY** idag?

Tja, vi är till ungefär 95 procent klara. Vi har trosbekännelsen, programmet och den religiösa basen ganska väl färdigställda. Vi har en månadstidning och vi har våra grundläggande biblar. Vi har bara en pusselbit kvar för att fullborda bilden. Vi behöver den Store Främjaren.

Låt mig nu förklara en avgörande punkt som de flesta människor inte är medvetna om. Det är en stor skillnad mellan en uppfinnare och en främjare.

Sällan är de förenade i samma person. Varför? Av samma anledning som du sällan, om någonsin, finner att världsmästaren i tungviktsboxning också är världens främsta violinvirtuos, också är världens finaste konstnär, också är världens främsta författare, också är världens främsta poet, osv. Behöver jag fortsätta?

Knappast. Endast ett fåtal når leden av ”världens främsta” i någon kategori och sällan, om någonsin, finns två eller fler av dessa talanger hos samma person, oavsett hur hög deras intelligens är. Jag upptäckte detta ganska tydligt för cirka 30 år sedan när jag uppfann en elektrisk konservöppnare med tryckknapp och erhöll ett antal patent på anordningen. Jag fick höra ganska eftertryckligt att en uppfinnare och en affärstalang sällan går ihop och att uppfinnare vanligtvis är de sämsta affärsmännen.

Huruvida detta är sant i alla fall är inte frågan, men generellt sett är poängen väl motiverad.

Även om jag har betraktat mig själv som en ganska bra affärsman under min livstid och har samlat på mig en hel del tillgångar för att backa upp det, och även om jag under större delen av mitt affärsliv har främjat det ena eller andra projektet mer eller mindre framgångsrikt, anser jag mig ändå inte kvalificerad att vara den Store Främjare vi söker, och jag ska snart berätta varför.

För det första är jag i grunden en skribent och en filosof, och även som sådan har jag nått ett ganska sent skede i livet. Om jag ändå hade vetat vid 20 års ålder vad jag vet nu! Men livets realiteter är sådana att jag under min krafts dagar varken visste eller skänkte det en tanke, och jag såg inte hela bilden klart förrän jag var väl passera 50.

Den 20 februari (1984) fyllde jag 66, dubbelt så gammal som jag skulle vilja vara för att påta mig de mödosamma uppgifterna att leda och administrera ett så enormt företag som att leda den vita rasen tillbaka till förnuft och ordning i en fientlig värld som blivit fullständigt galen. Faktum är att jag, oavsett ålder, aldrig var skapt för att vara en sådan ledare, talare, administratör och organisatör som är nödvändig för att ta sig an en så betydelsefull rörelse. Som jag sa tidigare är jag i grunden en uppfinnare, en skribent, en filosof. Främjandet av rörelsen måste nu komma från någon eldsjäl, hälften så gammal som jag, vars identitet vid denna tidpunkt fortfarande är okänd.

Men han finns där ute. Och vi kommer att finna honom. Vi letar efter en eldsjäl liknande Adolf Hitler, fast bättre. Han finns där ute. Faktum är att det finns minst 10 000 unga män i Amerika som potentiellt skulle kunna göra jobbet. De har inte hört talas om oss än. Men det kommer de att göra. Det är

vårt jobb att utöka vår rörelse till den punkt där det knappast finns en intelligent vit man eller kvinna i Amerika som inte har hört talas om oss, och antingen förkastat oss eller anslutit sig till oss. Ju mer vi expanderar, desto mer kommer vi att locka till oss några av de 10 000 vi pratar om.

Till skillnad från Adolf Hitler behöver den Store Vite Främjaren vi söker inte precis börja från noll. Han kommer inte att behöva formulera en ny filosofi, eller trosbekännelse, eller program från grunden. Han kommer att ha en fungerande verksamhet. Lösningen och organisationen finns redan där och väntar på att han ska lägga i högsta växeln. Precis som Lee Iacocca kommer han inte att behöva uppfinna bilen från grunden, eller ens starta Chrysler Corporation från noll. Den Store Vite Främjaren kommer bokstavligen att falla in i historiens största möjlighet, till 95 procent färdig, redo att främjas, och bara himlen sätter gränserna. Hela ramverket finns redan där, redo att köras, och väntar bara på rätt man för att marknadsföra skiten ur det.

Har det någonsin i historien erbjudits en sådan gyllene möjlighet till någon ung man på ett silverfat? Knappast.

Nu är den Stora Sökningen igång. Du som läser detta är en viktig del av den sökningen. Kanske är du en potentiell kandidat, eller om inte, så är du åtminstone en del av den organisatoriska mosaik som är nödvändig för att bygga upp en rörelse med flera miljoner medlemmar. Processen är självförsörjande, ju fler medlemmar, desto fler rekryterare. Ju fler rekryterare, desto fler medlemmar.

Så, vi har vårt arbete utstakat för oss. Bygg, bygg, bygg! Rekrytera, rekrytera, rekrytera! Propagandisera! Proselytisera! Organisera! Marknadsför skiten ur den största idén för den vita rasen sedan civilisationen började. Rädda den vita rasen från självmord och folkmord! Främja! Sök efter den Store Främjaren!

Så vilken typ av man letar vi efter? Tja, utan tvekan kommer han att vara ett geni. Han kommer att vara superintelligent, ha en dynamisk, vinnande personlighet, vara en utmärkt och övertygande talare, och samtidigt vara en man som kan fatta tuffa beslut och har ett gott omdöme. Han kommer att vara en stor talare och en man med enorm energi.

När vi hittar honom kommer jag att betrakta mitt livsverk som i stort sett fullbordat. Jag kommer då att koppla av, ta det lugnt och njuta av några av de livets förmåner som jag har rätt till vid min ålder. Jag kommer att resa mer, läsa ikapp, göra några ljud- och videoband för kyrkan, ägna mig åt lite amatörmässigt oljemåleri, ge ut några fler böcker, skriva en artikel då och då, och i allmänhet påta på min gård i Blue Ridge Mountains i min egen takt.

Men rörelsen måste fortsätta. Den måste accelerera med en enorm hastighet tills den omsluter världen. Det kommer att göras av Den Store Främjaren, av Pontifex Maximus nr 2. Vi kommer att finna honom!

* * * * *

Anledningen till att den vita rasen har varit ett så lätt byte, är att en betydande del av den vita rasen främjar sin egen självutplåning och den överväldigande moraliska kraften bakom det har varit ingen annan än kristendomen själv.

* * * * *

En mans religion är en annan mans gapskratt.

* * * * *

VEM BEHÖVER DEM?
ETT POLYGLOTT SINNE
OCH ETT POLYGLOTT SAMHÄLLE

En av de mest ihållande och förbryllande irritationer som vi **SKAPARE** belastas med är denna grundläggande fråga:

Eftersom de flesta medlemmar av den vita rasen är kristna (och/eller löst anslutna därtill), borde vi inte arbeta med dem istället för att attackera dem? När allt kommer omkring finns det så många av dem och vi behöver dem.

Detta är en viktig fråga och en som vi i The Church of the Creator löste för tolv år sedan när vi lanserade **CREATIVITY**-rörelsen. Våra verkliga medlemmar är med oss till 100 procent i det beslut och den föresats som fattades vid själva grundandet av rörelsen. Det finns icke desto mindre ett antal blivande medlemmar som likt knarkaren inte kan bestämma sig för om han ska ge upp drogen, trots att han gärna skulle vilja återgå till den verkliga världen och bli en respektabel samhällsmedlem.

I den här artikeln vill vi ta upp alla de argument som de prokristna dissidenterna har fört fram och besvara dem ett efter ett, så långt det är möjligt. Vi vill en gång för alla besvara frågan: Kan kristendomen hjälpa oss att bygga en vit raslig rörelse (vilken som helst vit raslig rörelse) eller är den en del av problemet?

När jag besvarar denna fråga påminns jag om en landsortspredikant som bryskt konstaterade att "en religion utan ett helvete är inte värd ett vitten". Vi **SKAPARE** gör inga anspråk på att vara opartiska, och instämmer inte särskilt i den bedömningen. Istället konstaterar vi rakt på sak att: Varje vit raslig rörelse som misslyckas med att konfrontera och avslöja den judiska kristendomen är inte värd ett vitten.

Vi konstaterar vidare att ta in orekonstruerade, "på nytt födda" kristna i vår rörelse inte bara är kontraproduktivt, utan skapar splittring och anarki i våra led; att kristendomen inte bara är ett problem bland många, utan i grunden är **PROBLEMET** som har förlamat den vita mannens sinne genom tiderna och hindrat den vita rasen från att någonsin utveckla en egen stark vit raslig religion; att den är det mest kraftfulla vapen juden har smitt genom tiderna för att få ett grepp om den vita mannens sinne och kanalisera det längs vägen mot självdestruktion och folkmord.

Vi konstaterar vidare att **kristendomen är judens Maginotlinje;** att den måste knäckas innan vi kan nå fienden och förgöra honom. (Den franska Maginotlinjen genombröts och kringrändes.)

Vi konstaterar vidare att kristendomen och den vita rasens överlevnad är oförenliga. **Antingen den ena eller den andra kommer att överleva, men inte båda.** Det är det heliga målet för The Church of the Creator att se till att den vita rasen överlever, expanderar och går ständigt uppåt.

När det gäller varför vi intar denna ståndpunkt har vi redan tydligt definierat det i nummer 6 av RACIAL LOYALTY, med titeln "The Self-Imposed Handicap — The Idiotic Impossibility of being a Jew Fighter and a Christian at the Same Time." I den artikeln listar jag fem grundläggande skäl till varför de två är oförenliga, liksom äktenskapet mellan en nigger och en vit, och att varje försök att kompromissa mellan de två resulterar i en bastardiserad styggelse som är inställd på självförstörelse.

Kort sammanfattat är dessa 5 punkter:

1. Kristendomen är en förnedrande, självdestruktiv slavfilosofi, utformad för att bryta ner andan hos dem som dukar under för den.

2. I motsats härtill säljer kristendomen idén till gojerna (främst vita) att judarna är stora, ett speciellt folk, att de är Guds utvalda.

3. Kristendomen lär sina anhängare att älska sina fiender, men hata sitt eget slag, en ytterst destruktiv filosofi utan vinnare.

4. Kristendomen är djupt splittrande och motsägelsefull, med verser i texten som tar båda sidor i varje fråga, vilket lämnar den "troende" i ständig förvirring, självtvivel och emotionell konflikt.

5. Kristendomen ställer omöjliga krav och leder till frustration och mentalt sammanbrott.

(För att granska detaljerna i dessa argument, läs återigen nummer 6 av RACIAL LOYALTY.)

Men det finns mycket mer i denna fråga och den grundläggande frågan vi ställde i början av denna artikel är om vi ska ta in ljumma kristna, entusiastiska kristna, pånyttfödda kristna eller någon annan sorts kristna i vår vita rasrörelse och arbeta med dem. **Vårt svar är ett högt och eftertryckligt, Nej!** Vi kommer först och främst att ge ytterligare skäl till varför detta är omöjligt och sedan senare besvara förespråkarnas argument ett efter ett.

SKÄL nr 1 — Förmodligen det mest övergripande skälet som vi kan lista är att kristendomen är och förblir det allvarligaste hindret i vägen för den vita rasen från att någonsin bygga en vit rasmässig

religion i sig själv. Som jag har påpekat gång på gång, är det **judens rasreligion som låg till grund för att en numerärt och genetiskt underlägsen stam fick kontroll över världen.** Omvänt var det avsaknaden av en rasreligion som ledde till **undergång, upplösning och rasblandning i sådana överlägsna stora vita civilisationer som egyptierna, grekerna och romarna.**

SKÄL Nr 2 — Man kan inte bekämpa något som man är rädd för att identifiera och attackera. Om vi vill ta in även ljumma kristna i vår rörelse, då måste vi sluta attackera kristendomen för att ”inte förolämpa dem”. Om vi slutar attackera kristendomen, då kan vi inte förstöra den. Då blir nästa slutsats att det 2 000 år gamla problemet kvarstår hos oss, och vi är tillbaka på ruta ett igen. Ett Moment 22-förslag utan vinstmöjlighet.

SKÄL Nr 3 — Om vi följde det resonemang som föreslås av våra fiender, att vi tar in kristna för att (a) de är vita, (b) de är så många, och (c) det skulle avsevärt bredda vår bas, skulle det då inte rimligtvis också följa att vi breddar vår bas ytterligare och tar in ”vita” homosexuella, ”vita” liberaler, ”vita” kommunister, ”vita” narkomaner? Det finns miljontals av dem. Det skulle sannerligen ”bredda vår bas” och öka vårt antal, eller hur?

I själva verket, om vi glömmer våra grundläggande principer och anordnar en Rock ’n Roll-fest, kombinerad med en drogorgie i stil med Woodstock, New York för ett decennium sedan, ja, då skulle vi kunna locka hundratusentals till ”Vår Sak” vid ett enda möte. Naturligtvis skulle vi behöva vara försiktiga med att ”inte förolämpa” homos, queers, liberaler, kommisar, judar och knarklangare.

Men skulle vi fortfarande ha en trosbekännelse, ett program eller en sak? Knappast.

Detsamma gäller för kristna. De är i grunden fientliga mot den vita rasens rasliga integritet och kommer alltid att vara det. Det enda vi kan göra med dem är att omvända dem och omstrukturera deras tänkande. Eftersom deras sinnen är så förvrängda av den judiska tanke-omraxlaren, är de de minst mottagliga av alla tänkbara prospekt. Så varför slösa vår tid på ett ytterst svårt ämne när det finns så många andra vita raskamrater som är både mottagliga och ivriga att finna svaren på dagens rasliga dilemma?

SKÄL Nr 4 — Judarna har bevisat att deras rasreligion är tyngdpunkten, vändpunkten, ”solen”

kring vilken alla de andra satellitorganisationerna graviterar. De har inte bara sitt A.D.L., A.J.C., J.D.L., utan tusentals judisk-inspirerade organisationer som hjälper till att främja den judiska konspirationen och hålla judarna i en kontrollerande position. Men utan den centrala judiska religionen som tyngdpunkt skulle alla dessa andra organisationer vara ingenting, de skulle faktiskt inte ens existera. Det skulle inte finnas någon sak, ingen trosbekännelse, ingen lojalitet, inget program att polarisera kring. Judarna skulle, som den framlidna Golda Meir konstaterade när hon var Israels premiärminister, ”ha existerat kortvarigt och upplösts för länge sedan.”

Denna **RASRELIGION** är vad den vita rasen har saknat genom hela sin historia. Det har varit fallet för alla de vita civilisationer som har kommit och gått. Nu, äntligen, med **CREATIVITY** har vi en sådan rasreligion, en religion som den vita rasen kan gravitera kring, samlas kring och slutligen polarisera sin kamp för seger kring. Nu när vi har den, vid Jupiter, så ska vi vara fördömda om vi tänker låta de judaiserade kristna blanda sig i för att förvirra, upplösa och förstöra den. Inte på ditt liv! Vilket för oss till nästa punkt, nämligen frågan om **ETT POLYGLOTT SINNE**.

ORSAK Nr 5 — I Creative Credo nr 17 i **The White Man’s Bible** med titeln ”Endast ett homogent samhälle kan styras och kan bestå”, har jag slutgiltigt visat att ett polyglott samhälle ständigt befinner sig i krig med sig självt, föder anarki och alltid slutar i självförstörelse. Samma sak kan sägas om ett polyglott sinne, och även om en polyglott rörelse eller organisation.

De flesta tror att ju mer de läser, desto mer vet de, och desto mer kapabla kommer de att vara att lösa ett problem eller att åstadkomma något värdefullt.

Detta är inte nödvändigtvis fallet. Faktum är att historien bevisar motsatsen. Om du läste varje bok i Library of Congress skulle du ha så många olika och motstridiga åsikter i varje ämne att du inte skulle kunna bestämma dig för någonting. Du skulle troligen förlamas av förvirring och finna ett dussin argument för varför du inte bör, och faktiskt inte kan, komma till en definitiv slutsats, ett specifikt beslut eller vidta någon meningsfull åtgärd. Du skulle vara belastad med ett polyglott sinne, den ultimata judiska drömmen för varje goyim. (Detta påminner mig om en händelse från min studietid, då vi brukar skämta om en professor som var så vidsynt att hans huvud

säckade ihop i mitten.)

Det är på samma sätt med rörelser och organisationer. Precis som en individ som inte har råd att sprida ut och slösa bort sina energier och ansträngningar i hundra olika riktningar, så kan inte heller en organisation omfamna ett hopkok av orsaker och idéer och hoppas på att vara effektiv.

Istället för att skjuta med hagelbössa måste en organisation koncentrera sig på precisionseld, vara specifik i sina mål och inte tillåta sig att bli bastardiserad av en usel samling lösa och meningslösa idéer. Du kan inte hoppas på att uppnå någonting med en rörelse som famlar och vältrar sig i ett hav av tomma plattityder. Du måste koncentrera dig. Du måste polarisera både dina idéer och dina mål.

Ett mångkulturellt sinne, eller en mångkulturell rörelse, är lika hopplös och lika förvirrad som ett mångkulturellt samhälle.

Efter att ha lagt denna grund, låt oss nu gå vidare till att undersöka några av de argument som framförs av de förvirrade men välmenande vita raskamrater som förespråkar att vi går samman med de kristna för att rädda den vita rasen. Här är några av deras argument:

ARGUMENT Nr 1 — Ett av förespråkarnas främsta argument är att ”Religion är en privat angelägenhet för varje person, och att den har föga att göra med rasrörelsen, eller någon annan rörelse.”

Jag vänder mig starkt emot detta och hävdar att det inte finns någon faktor i livet som har ett starkare inflytande på att forma idéer, motiv och lojaliteter i en persons liv än vad religionen gör, om han eller hon har en. En kristen har en religion förvisso, en perverterad, judisk-orienterad religion dessutom, och hans varje idé, känsla, motivation och fördom är starkt påverkad av den. Den tragiska konsekvensen av detta är att den i var och en av dessa kategorier är vinklad i fel riktning, fientlig mot den vita rasen, fientlig mot honom själv och fientlig mot ett konstruktivt samhälle av alla slag.

Så det är inte en fråga om likgiltighet för mig om en blivande medlem i vår kyrka ”råkar” vara en judisk-kristet orienterad vit man. Handlingar driver händelser, och varje persons handling motiveras främst av hans attityd, hur han eller hon tänker eller känner, var deras innersta lojalitet ligger. I det avgörande ögonblicket, när det kommer till frågan om var en sådan (kristen) medlems lojalitet ligger, hos den vita rasen eller hos jude-spöket, kommer han eller hon att välja bedrägeriet med spöken-i-skyn.

ARGUMENT nr 2 — ”Det finns ett antal kristna organisationer, såsom Identity-rörelsen, British Israel-rörelsen, Christian Vanguard, National States Rights Party, etc., som är kristet orienterade och som också bekämpar judarna.”

Detta kan vara sant, eller åtminstone verka vara det. Frågan är egentligen: har de faktiskt hjälpt den vita rasens sak, eller har de förvirrat den?

När Thunderbolt eller Christian Vanguard använder frasen ”vit kristen” i varannan mening som om vit och kristen vore synonymer, ägnar de sig åt ett ganska drastiskt och vilseledande hokus-pokus, och eftersom de gör det upprepade gånger, antar jag att de gör det medvetet. De för därmed fram en medveten lögn, nämligen att att vara vit är att vara kristen och vice versa. Vem som helst med ett minimum av sunt förnuft och kunskap om historien vet att de egyptiska, grekiska och romerska civilisationerna, som alla vid höjden av sin glans var vita, inte var kristna. Vid den tidpunkt då de blev kristna var de på ett sluttande plan ner i den mörka medeltiden.

Dessutom finns det 50 miljoner niggrer som löst kan klassificeras som kristna, liksom hundratals miljoner latinamerikanska blandraser. Så, låt oss lägga ner det. ”Vit” och ”kristen” är inte synonymer. De är antonymer. De är motsatser och helt oförenliga.

Den andra aspekten av detta argument är frågan: Försöker dessa kristna ”pro-vita” organisationer omvända kristna till att bli vita rasister, eller försöker de infiltrera de vita rasisternas led och omvända dem till kristendomen? Det är en stor skillnad, och det är min bedömning att deras huvudsakliga ansträngning är att främja kristendomen, inte den vita rasens överlevnad.

Och det avgörande när det gäller dessa organisationer är detta: i en kris, i en slutgiltig konfrontation, var ligger deras grundläggande lojalitet, hos den vita rasen eller hos myten om ”spöket i skyn”? Återigen är det min bedömning att i varje konflikt eller slutgiltig konfrontation kommer de flesta av dessa ”vita” kristna att välja ”UPPRYCKELSEN” och hoppas på att flyga till sitt luftslott i det blå. De kommer att välja den lätta utvägen och strunta i den vita rasen.

ARGUMENT nr 3 — ”Till och med Hitler visste bättre än att utmana Gud.”

Detta är en bra poäng och jag är glad att motståndarsidan har tagit upp den så att vi kan hantera den en gång för alla.

För det första ger vi oss inte på Gud heller. Vi bekämpar inte Gud, utmanar inte Gud eller förklarar krig mot honom, lika lite som mot Gåsmor. Man kan inte ta sig an eller föra krig mot något som inte existerar, såvida man inte vill spela barnsliga lekar. Detta är inte vårt syfte. Istället vill vi föra dem som gör det tillbaka till verkligheten, värva dem till den Vita Rasens sak och reda ut deras jude-förvirrade tänkande.

Eftersom det inte finns det minsta spår av bevis varken i Naturen eller i historien för att det finns några spöken i skyn som vi måste fjäska för, inför vilka vi måste krypa (frukta Gud!) och ge läpparnas bekännelse, kommer vi till den logiska slutsatsen att detta är ett gigantiskt svindleri. Vidare undersökning visar att det är ett jude-hopkokat svindleri som inte bara svindlar den Vita Rasen på 40 miljarder dollar om året, utan också förgiftar och rör ihop dess kollektiva sinne och har varit det mest effektiva verktyget för sinnesmanipulation som juden någonsin har uppfunnit.

Att låta ett sådant svindleri passera oemotsagt och okänt skulle vara ett fegt bedrägeri och en allvarlig pliktförsummelse från vår sida. Det skulle ytterligare utesluta upprättandet av en sund Vit Rasreligion så länge svindleriet förblev oavslöjat.

Jag skulle kunna utlägga mig i oändlighet om detta ämne, men jag tror att det har täckts utförligt tidigare. Därför kommer jag vid detta tillfälle endast att förklara hur vår position i detta avseende skiljer sig från Hitlers. Även detta har jag gjort på djupet i nummer 4 av RACIAL LOYALTY under titeln "Fundamental Differences". Därför kommer jag bara att lägga till några viktiga punkter.

Det är sant att Hitler kompromissade med kyrkorna eftersom han hade föga val. Han var trängd av tid, han var trängd av utrymme, han var trängd av resurser, han var trängd av historiens händelser i försöket att rädda Tyskland från det judisk-kommunistiska angreppet. Han var tvungen att handskas med ett Tyskland på 1920- och 30-talen, en helt annan situation än 1980-talets Amerika. Varken tiden eller platsen var mogen för att ta itu med det judiska spöket-i-skyn-svindleriet som hade kladdats på den Vita Rasen i 1 800 år. Han insåg detta och gjorde sitt bästa för att ignorera frågan, kompromissa med den, till och med låtsas vara en del av den, fastän han tänkte helt annorlunda. Han kunde omöjligen ha gjort annorlunda. Han försökte bara rädda Tyskland och utöka tyskarnas bas österut.

Idag, i det sista kvartalet av 1900-talet, har vi en helt annorlunda situation, särskilt i Amerika. Världen håller snabbt på att bastardiseras, ler-raserna (subventionerade av den Vita Rasen) exploderar i en astronomisk takt. Inte bara är den Vita Människan på flykt, utan även kristendomen krymper snabbt och är i dåligt rykte över hela världen. Även i USA vänder sig "Whitey" till dumma främmande läror såsom Mooneyism, Hare Krishna, Zen och hundratals andra extrema främmande kulter, alla splittrande och destruktiva för den Vita Rasen.

Hitler själv sade gång på gång att nationalsocialismen var en politisk rörelse, endast för tyskarna, och inte för export. Hade han vunnit kriget, skulle han ha förintat juden och utan tvekan omstrukturerat världen under germansk hegemoni och ledarskap.

Detta är inte exakt den typ av "Vitare och Ljusare Värld" som vi SKAPARE (CREATORS) har i åtanke, även om det skulle ha varit tusen gånger bättre än den jude- och nigger-infesterade värld vi nu får. Hur det än må vara med det, är poängen att Hitler förlorade kriget, och chanserna för en ny och liknande återuppståndelse från ett krympande Tyskland ockuperat av 360 000 amerikanska soldater är mindre än en snöbolls chans i helvetet.

Resultatet av dessa händelser är att Hitler inte lämnade någon livskraftig ritning, religiös, politisk eller på annat sätt, som är tillämplig på Amerika idag, den enda platsen i världen där den Vita Rasen nu kan ta ställning för sin egen återuppståndelse och överlevnad.

Jag upprepar, den nazistiska ideologin kommer inte att göra jobbet. Den är stendöd på en världsomspännande basis. I bästa fall var den ofullständig. Den skapade inte en trosbekännelse eller en rörelse eller en religion som kunde tillämpas på en världsomspännande basis utan ett militärt triumferande Tyskland.

Det enda som kommer att rädda oss nu är en dynamisk, kraftfull rasreligion för den Vita Rasen på en världsomspännande basis och den måste komma från Amerika.

I CREATIVITY har vi den. Den är omfattande, fullständig, konsekvent och universell för den Vita Rasen över hela världen. Vi måste nu samlas kring den, polarisera kring den och bygga, bygga, bygga!

ARGUMENT Nr. 4 — ”Ju fler pro-vita organisationer vi har, desto bättre. Så länge en man tjänar sin ras och nation, bryr jag mig inte om han ber till Oden eller Howdy-Doody. När judarna väl är borta och niggrerna är på en båt, kan vi ta itu med kyrkorna och kristendomen.”

Det finns ett antal lösa och mångskiftande idéer i detta argument, och det är svårt att reda ut dem.

För det första, som jag har påpekat, spelar det stor roll till vem en människa ber, eftersom hans religion också är den mest kraftfulla drivkraften för hans handlingar.

Judarna och de kristna har många saker gemensamt och en av dem är DUBBEL LOJALITET. ”The Spotlight” fortsätter att påpeka judarnas dubbla lojalitet, och det med rätta, genom att anklaga judarnas lojalitet för att vara delad mellan deras lojalitet till USA och deras lojalitet till Israel. Detta kan vara fallet, men den är inte delad på en jämn 50-50-basis. Det är snarare 95 procent för Israel och någonstans mellan 0 och 5 procent för USA.

Det är likadant med de få kristna som ens bekänner sig vara lojala mot både kristendomen och den vita rasen. Deras är också en delad dubbel lojalitet, och likt judarnas är den ojämnt fördelad. Likt judarna är den snarare 95 procent för spök-mytologin och 5 procent för den vita rasen.

Det finns en annan viktig punkt angående kristna som är med oss i den rasliga saken. Den överväldigande majoriteten av bekännande kristna som Jerry Falwell och resten av hans gelikar, Kyrkornas världsråd och deras kabal, bekänner ingen lojalitet till den vita rasen överhuvudtaget genom att kasta sig huvudstupa i sin beundran och kärlek till Israel, till judarna, till det ”heliga landet” och resten av det där skräpet.

Här är några utdrag ur Jerry Falwells mun: ”Det är vår plikt som Guds barn att kämpa sida vid sida med israelerna mot de nationer som stöder anti-israeliska styrkor som P.L.O....” ”...och som Gud lovade, kommer Han att fortsätta att välsigna vår nation eftersom Gud är på det judiska folkets och hans judiska nations, Israels, sida.”

Sedan kräver han de vita goyim på pengar för att skicka medel till Israel:

”Snälla, dröj inte med ditt svar. Guds folk behöver din hjälp nu mer än någonsin och Amerika behöver fortsätta sitt stöd till Israel, om vi ska förbli en välsignad nation. Vänligen skicka din gåva på minst 20,00 dollar idag.”

Så mycket för de kristna och deras lojalitet till den vita rasen. Allt jag kan säga om dem är att jag hoppas att de kommer att stekas i sitt eget hopkokade helvete, usla förrädare som de är!

Nästa, ”När judarna och niggrerna väl är borta” — ack ja, lyckliga dag! Men den dagen kommer aldrig att komma om inte och förrän vi polariserar och enas under en fana och smider en kraftfull murbräcka för att överväldiga judarna och den rasliga lerfloden. Det kommer aldrig att hända under...

splittring av tio tusen eller tjugo tusen utbrytargrupper, som alla planlöst irrar i olika riktningar och är lika fientliga mot varandra som de är mot den ”gemensamma fienden”, vem det än är. Tyskland fick inte ordning på sitt agerande förrän Hitler lyckades förena de tusentals utbrytargrupperna till en enda stor kraftfull ångvält. Då började saker och ting hända.

Vi, den vita rasen, kommer aldrig att få judarna, niggrerna och smutraserna från våra ryggar förrän vi enas och polariseras under en mäktig rörelse. Detta är ett faktum och kan inte motbevisas. Vi behöver inte fler utbrytargrupper. Tjugo tusen utbrytargrupper enbart i Amerika har planlöst kommit och gått sedan Tyskland krossades, och de har inte åstadkommit någonting.

Så frågan är: under vilket beskydd ska den vita rasen enas? Ett politiskt parti? En utbildningsgrupp som Birch Society? En broderskapsorganisation som Klanen? En kvasireligiös återuppväckelse av gamla nordiska myter som odisterna? **Den vita rasen kommer snart att behöva bestämma sig kollektivt, och ju förr desto bättre, eftersom vi närmar oss vägs ände.**

Innan jag avslutar detta ämne, vilket jag kommer att göra i AVSLUTNINGEN, vill jag lufta ett annat underargument som ständigt dyker upp, och det är detta:

ARGUMENT Nr 5 — ”Jag har alltid varit imponerad av den odinistiska trosbekännelsen, baserad på nordisk kultur och uttryckande en vördnad för vårt arv.”

Det finns flera positiva saker som kan sägas om odisterna. Den första är att de moderna människor som har försökt återuppliva denna sedan länge utdöda nordiska religion är högt intelligenta och några av de finaste människorna vi har, men detsamma kan naturligtvis också sägas om miljontals vita kristna. Den andra positiva saken är att vikingarna utan tvekan var stora kämpar och plundrare, fina fysiska och genetiska exemplar av den vita rasen, en ras av människor vi kan vara stolta över.

Därifrån och framåt är bilden inte särskilt ljus. För det första var vikingarna i stort sett analfabeter och lämnade, i jämförelse med grekerna, romarna eller judarna, efter sig föga av sin religion, historia eller poesi i skrift. Det mesta når oss i andra hand från andra människors beskrivningar, varav de flesta vid det laget var kristna. Kort sagt, kulturellt och religiöst var de på en nivå med ”Hagar den hemske”, som han framställs i söndagsserierna. De lämnade inte något stort litterärt, konstnärligt, filosofiskt eller religiöst arv efter oss

att antingen efterlikna eller beundra.

Det andra felet är att de vid den tiden (omkring 700- till 900-talet), när de stod på sin fysiska höjdpunkt (i militär styrka), inte besatt den psykologiska skarpsinnighet som krävdes för att kunna hejda flodvågen av judisk kristendom i sina egna led, och som ett resultat av detta slutligen själva dukade under för den. Idag är nordborna (svenskar, norrmän och danskar) lika undergivna, kuvade och judeälskande som vilket folk som helst på jorden.

Nu är frågan denna: om odinismen inte var någon match för den judiska kristendomens förräderi för tusen år sedan när vikingarna och odinismen stod på sin höjdpunkt, vad skulle då övertyga någon vit man om att ett hopkok av nordiska myter idag kan vända strömmen efter tusen år under mycket större nackdelar?

Svaret är: det kan den inte och det kommer den inte att göra. De människor som anammar den leker i princip lekar precis som Hollywood-nazisterna, och försöker återuppliva ett förflutet som är dött och begravet. Det är rent av en ställföreträdande egotripp där de försöker efterlikna och återuppleva ett mytiskt förflutet, på samma sätt som inbördeskrigsentusiaster som klär ut sig i "blått och grått", avfyrar kanoner och leker krigslekar.

Även om odinismen har fördelen framför kristendomen att den åtminstone representerar vita myter och traditioner, så tror ingen intelligent anhängare av den idag verkligen på sagorna om Tor, Oden, Woden, etc., mer än vad de tror på Gåsmor. Kort sagt, det är inte någon lösning på någonting alls, utan ett naivt utbyte av en uppsättning myter mot en annan av typen "slott i luften". Den kommer inte att göra jobbet. Även om vi behöver en stark vit rasreligion, så är odinismen inte den. Den är ungefär lika naiv och ytlig som sagan om Hans och Greta när det gäller att ta sig an den svekfulla judens listiga konspiration.

Det finns ett antal argument som presenteras av våra belackare, men jag tror att jag har täckt huvudpunkterna och jag vill föra denna analys till ett slut och gå vidare till ett positivt och omfattande svar på problemet om hur vi bäst kan främja den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

SLUTSATS — Det bästa sättet att finna det svaret är att se på historiens erfarenhet och se vad som fungerade och vem som var framgångsrik.

Svaret formligen skriker från sidorna. Judas stam har varit mest framgångsrik i att inte bara överleva under den längsta tidsperioden som en raslig och kulturell enhet, utan de har också varit överlägset mest framgångsrika i att få kontroll över världen för egen del.

Hur gjorde de det?

Det svaret är också uppenbart: De gjorde det genom att polarisera kring en kraftfull och fanatisk rasreligion.

Vad är svaret för den vita rasen?

Även här ropar svaret högt och tydligt och vi kan hämta det direkt ur den judiska historiens blad. Vi behöver en dynamisk och kraftfull rasreligion för oss själva. När vi väl har den kan alla andra organisationer gravitera kring den, mata in i den, polarisera kring den och göra den till det i särklass mest kraftfulla och konstruktiva instrumentet i den vita människans civilisationshistoria.

Mina vita raskamrater, vi har nu en sådan vit rasreligion i CREATIVITY. Den är komplett, omfattande och koncentrerad. Om ni känner till en bättre, berätta för mig om den. Vi behöver inte fler polyglotta organisationer eller fler polyglotta sinnen. Vi behöver förenas, polarisera och bygga den massiva strukturen på den grund vi nu har för att slutföra arbetet. Ritningarna finns där och är färdiga.

Varför inte göra något meningsfullt? Bli en präst i Church of the Creator som rekommenderas på sidan 6 i detta nummer och bilda en kraftfull kyrkogrupp i ditt område. Hjälp den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg och bygg en vitare och ljusare värld.

* * * * *

Vad har du gjort för den vita rasen idag?

* * * * *

Skolan För Begåvade Pojkar

Varför behovet är brådskande

Vi vet alla att det världsomspännande judiska nätverket är fast beslutet att bastardisera, decimera och totalt utrota den vita rasen som sådan. Detta har vi visat gång på gång i de olika kapitlen i vår Vite Mans Biblar och i otaliga artiklar skrivna i denna tidning. Bevisen är så övervältigande att vilken vit man som helst skulle behöva vara blind, döv och stum för att inte se det hända runt omkring honom.

För att uppnå detta massfolkmord har juden i århundraden använt varje förrädisk teknik och vapen som står till hans förfogande. Idag trappar han upp det programmet till ett skriande crescendo. Förutom makten över pengar, regering, propagandamaskinerna (och många andra kraftfulla vapen) har juden, med sinister list, värvat den vite mannens egna religiösa ledare till den giftiga kampanjen för att förstöra den vita rasen. Förutom de judiska teologiska skolorna, där de utbildar sina egna talmudiska ledare, finns det presbyterianska teologiska seminarier, lutherska, baptistiska, katolska och varje annan sort av teologiska seminarier där den vita rasens framtida religiösa ledare lärs att hata sin egen ras, att älska juden och främja rasblandning med besatthet.

Var i hela vida världen finns det en organiserad motsvarighet för att utbilda våra ungdomar till att bli ledare i försvaret av den vita rasen?

Den brutala sanningen är att det inte finns någon, absolut ingen.

Church of the Creator har för avsikt att på allvar göra något åt detta. Eftersom ingen har gjort något tidigare, börjar vi praktiskt taget från noll. Vi har redan börjat, om än i liten skala, men vi har börjat. Vi har börjat bygga en skola för begåvade pojkar, där vi hoppas att initialt orientera begåvade unga pojkar till att åtminstone börja studera och tänka på den vita rasens framtid och sin egen framtid i denna mångkulturella värld.

Även om starten kan vara liten, hoppas vi att det kommer att bli en spirande grogrund för framtida ledare för vår religiösa rörelse, CREATIVITY. Vi hoppas vidare att det kommer att bli källan för våra framtida ledare i försvaret av vår ras, ledare inom regeringen, inom

industrin, inom konsten och i den Vite Mannens kultur. Vi vill lära dem att tänka Vitt, att se på världen genom den Vite Mannens ögon, från den Vite Mannens synvinkel och värva dem till den spännande kampen för att **BYGGA EN VITARE OCH LJUSARE VÄRLD.**

Vår mest värdefulla tillgång är våra egna Vita rasgener och gräddan av skörden är de 1 eller 2 procent av de begåvade, både pojkar och flickor, i toppen av intelligensstegen. Det är genierna i toppen som håller vår framtid i sina händer och vi antingen bygger ett ramverk inom vilket dessa begåvade fullt ut kan utveckla sitt latenta geni eller så kommer vi att finna oss själva snabbt gå utför i en kapplöpning mot kaos, anarki och glömska. Med anstormningen från våra fiender nu i högsta växel, kommer den dagen inte att dröja länge. Endast en väckt, enad Vit Ras, fanatiskt polariserad kring en rasreligion kan stoppa det. För att bygga en så kraftfull organisation behöver vi ledare, briljanta ledare, och vi behöver dem i tusental. Vi måste sätta igång nu! Skaparkyrkan (The Church of the Creator) har sannerligen börjat.

När jag gick i gymnasiet för cirka 50 år sedan var det ”exceptionella barnet” det begåvade barnet, och även om det fanns avundsjuka och för- domar mot ett sådant barn redan då, erkändes han eller hon åtminstone motvilligt som begåvad, som ”smart”, som exceptionellt intelligent, och respekterades som sådan. Redan då gjordes dock lite för att hjälpa till att utveckla de latenta gåvor som finns hos ett sådant barn.

Idag har termen ”exceptionellt barn” blivit helt omvänd, och nu betyder det det exceptionellt dumma barnet. De efterblivna, idioterna och moronerna skrivs idag kärleksfullt in i skolor för ”exceptionella” barn, och pengar verkar inte vara något hinder. Det bittra faktumet är att regeringen, kyrkorna och välfärdsorganen slösar många gånger mer finansiering (utvunnen från Vita skattebetalare, naturligtvis) på samhällets vrak, moronerna och de efterblivna som inte har någon framtid, än de gör på de begåvade. I själva verket görs ingen ansträngning alls för att utveckla de bästa, de finaste, de begåvade. Det är de lägre bottensatserna som kommer att vara ett problem och en börda för samhället till slutet av sina liv som våra statliga och religiösa etablissemang älskar att överösa med uppmärksamhet och pengar.

Vad händer med våra Vita begåvade barn idag? Tja, vanligtvis om de ”processas” i våra offentliga skolor kommer de att placeras i en klass av mentalt underlägsna, med n-ord, mexikaner och andra ler-raser, och läras glädjen med integration och rasblandning. Som ett snabbt fartyg i en långsam konvoj kommer de att bindas till snigelfarten hos den långsammaste

elev i klassen. De få latenta genierna, som inte ens inser sitt eget värde, kommer att bli uttråkade, frustrerade och av goda skäl bli bittert antisociala. De kommer att bli upproriska, stridslystna och utveckla allvarliga personlighetsproblem. Risken är extremt hög att de i dagens droginfekterade miljö kommer att vända sig till droger som en utväg. Senator Paula Hawkins från Florida har uttryckligen konstaterat att det knappt finns en skola i USA över fjärde klass som inte redan är genomsyrad av droger.

Kom ihåg att detta är varje individs mest värdefulla, mest formbara år, åren av deras barndom och deras ungdom.

I en sådan sjuk, slö skolmiljö är risken stor att istället för en lysande framtid, som ett sådant begåvat barn skulle kunna bidra med så mycket till vår ras, kommer det istället att vända sig till ett bortkastat liv av frustration. Troligtvis kommer det begåvade barnet istället att hamna i ett liv av kriminalitet, bakom galler.

Detta är fruktansvärt. Det är hemskt hur juden med tvång (genom lagens kraft) tar våra barn ifrån oss, slussar in dem i sin köttkvarn och förvandlar dem till drogmissbrukare, ungdomsbrottslingar och slutligen, vuxna kriminella.

Vad är alternativet? Att ställa frågan är att redan antyda svaret. Vi måste bygga vår egen institutionella struktur — skolor för att orientera och utbilda våra barn. Church of the Creator har beslutat att börja först med våra begåvade — de mest värdefulla — och slutligen alla våra barn i våra egna vita skolor där de först och främst kommer att orienteras till att respektera och vårda värdet av sin egen ras.

Detta är det program som Church of the Creator har i åtanke och vi gör en början — det viktigaste steget. Hur liten den början än må vara, är det en början — en början vars potential inte känner några gränser.

Vi bygger en skola som vi hoppas ska rymma 24 pojkar för 2-veckorssessioner under sommarmånaderna. Den kommer att utformas för att vara en kombination av ett sommarläger och ett orienteringscenter mot vit rasmedvetenhet. Pojkarna kommer att inkvarteras i själva skolan, i stil med en sommarlägerbyggnad. Det kommer att finnas tre uppsättningar badrum. Det kommer att finnas en stor matsal i samma byggnad och ett kök för att betjäna den hungriga horden. Byggnadens totala yta kommer att vara blygsamma 2 500 kvadratfot (något utökad från våra tidigare planer).

Det är vår avsikt att varje 2-veckorssession ska vara en trevlig sommarutflykt och en minnesvärd upplevelse för varje pojke. Av ännu större betydelse kommer ett orienteringsprogram att vara, som vi hoppas ska lämna ett bestående intryck. Vi planerar därför att ha en blandning av nytta och nöje med studier och orientering, och ge ungefär lika mycket tid åt båda sidor av myntet. Vi har för avsikt att köra så många på varandra följande 2-veckorssessioner som tiden tillåter och så länge vi har kandidater att fylla sessionerna med.

Nu inser vi att möjligheten att orientera och utbilda på två veckor är strikt begränsad, men VI KAN GÖRA VISSA MYCKET BETYDELSEFULLA SAKER, även på två veckor. Vad vi vill uppnå är detta: vi vill göra dessa unga formbara sinnen medvetna om värdet av sin ras, ingjuta i dem raslig lojalitet och påbörja deras väg mot att studera de grundläggande Biblarna i vår religion. Vi vill vidare att de ska bli medvetna om det faktum att deras främsta plikt ligger hos deras ras, att inskärpa raslig lojalitet och en känsla av ansvar. Innan de ger sig av vill vi att de ska börja tänka på sina egna roller som framtida ledare i kampen för överlevnad och framsteg. Vi vill att de ska inse att deras enda framtid ligger hos den Vita Rasen och att utanför det rasliga ramverket väntar dem endast en polyglott framtid av rasligt kaos. Så mycket tror vi att vi kan göra på två veckor.

Vi vill BÖRJA LÄGGA GRUNDEN NU för den framtida LEDARKADERN för den VITA RASEN.

På den rekreativa sidan planerar vi att låta pojkarna njuta av friluftslivet, nöjet med vandring, organiserade lekar, övningspass i bågskytte, vapensäkerhet och även hur man använder sådana (om nödvändigt, för försvar), baseboll, tennis och andra sporter. Eftersom vi befinner oss i närheten av vattendrag här i Blue Ridge Mountains som är idealiska för forsränning, kommer vi också att försöka få in detta, beroende på kostnad. Appalachian Trail ligger bara 6 miles väster om oss och kommer att bli en favoritplats för vandring, det kan ni vara säkra på. Det finns många andra aktiviteter som kommer att vara tillgängliga för oss, men ovanstående är åtminstone en del av läroplanen.

Som i allt annat i våra långtgående program kan vi göra mycket lite utan helhjärtat stöd från människor — tusentals goda rismedvetna Vita människor. Utan supportrar som er kan vi ingenting göra. Därför ber vi er att ge oss all hjälp ni kan. Vi behöver den.

Vad ni kan göra vid denna tidpunkt, förutom att lämna ekonomiska bidrag, är att börja leta efter kandidater till vår skola denna kommande som-

mer. (Ja, vi hoppas kunna starta i sommar.) Vi har ännu ingen avgiftsplan, men jag är säker på att den kommer att ligga i linje med andra sommarläger. Om du känner till några unga pojkar mellan 10 och 16 år som skulle kunna uppskatta ett sådant tvåveckorsprogram, börja prata med dem. Om du har en brorson, en kusin eller en vän till en vän, berätta för dem om det och låt oss få bollen i rullning.

SÅ LÅT OSS SÄTTA IGÅNG! JU FÖRR DESTO BÄTTRE!

* * * * *

Att säga att framgången för **CREATIVITY***-rörelsen kommer att betyda så mycket för så många är en underdrift. Gör din del. Hjälp till att förverkliga det.*

* * * * *

HANDBOK FÖR ORDINERADE PRÄSTER

Hur man organiserar

en egen kyrkogrupp

När J. Pierpont Morgan fick frågan: "Hur mycket kostar det att äga en yacht?", svarade han: "Om du måste fråga, har du inte råd med den."

På samma sätt har det sagts att om du måste fråga hur du organiserar din egen grupp, är du förmodligen inte kvalificerad för uppgiften.

Jag delar inte alls denna ståndpunkt. Att bilda en egen Church of the Creator-grupp är inte på långa vägar så dyrt eller så svårt som att äga en yacht. Faktum är att vilken vit man eller kvinna som helst kan göra det, och inga speciella talanger eller resurser krävs. Allt du behöver ha är 2 D-formeln — **Dedikation och Beslutsamhet** (Dedication and Determination).

Låt oss klargöra ett uppenbart faktum direkt i början. **Varje vit man, kvinna och barn har ett enormt intresse i framgången för CREATIVITY-rörelsen, oavsett om de inser det nu eller inte. Aldrig tidigare i historien har välfärden för VÄRLDENS FRÄMSTA berott så mycket på framgången för en enskild rörelse. Det åligger därför varje vit man, kvinna och barn vars ögon har öppnats för verkligheten att engagera sig, att bli en främjare och att göra något.**

Så låt oss lägga fram några enkla riktlinjer, steg för steg.

A. Inledande fas.

1. Det första och viktigaste steget är att **SÄTTA IGÅNG** nu! Inte i morgon, nästa vecka eller nästa år. Sätt igång med att bilda en egen kyrkogrupp, oavsett om du har blivit ordinerad som präst av vår kyrka eller inte.

2. Att komma igång är ganska enkelt. Läs Den Vita Mannens Biblar, alla tre, bli väl förtrogen med läran och programmet. Jag förutsätter att du redan har gjort detta. Så du är förmodligen redo för nästa grundläggande steg i att bli en ledare, en främjare och en aktivist.

3. Upprätta en lista över dina kontakter — vänner, släktingar, be- kanta, eller till och med personer som är viktiga (såsom delstats- parlamentariker, stadsfullmäktigeledamöter, etc.) som inte är personliga be- kanta, men som bör kontaktas.

4. Skicka (eller ge) dem en kopia av vårt grundläggande flygblad, såsom det vi nyligen har tryckt och som bifogas detta nummer. Eller skicka dem ett sär- skilt exemplar av RACIAL LOYALTY, eller ett exemplar av NATURE'S ETER- NAL RELIGION, eller THE WHITE MAN'S BIBLE eller SALUBRIOUS LIVING. Använd ditt omdöme om vilket som skulle vara mest effektivt som en introduktion.

5. Följ upp senare och ta reda på om (a) du har väckt in- tresse, eller (b) upptäckt en guldgruva, eller (c) kontaktat en "nitlott".

6. Den verkliga hemligheten bakom framgång är uppföljningen, och bli inte modfälld.

Odla de delvis intresserade av (a)-typen, men mata dem med infor- mation i måttliga mängder med lämpliga tidsintervall. Över- väldiga dem inte i den första anstormningen så att de tappar intresset. Din utdelning kan komma om en vecka, en månad eller kanske år senare. Du vet aldrig vad som kommer att utvecklas. Du har sått fröna och förgreningarna kan överträffa dina vildaste förväntningar.

Typ (b), den drivande personen, är naturligtvis vårt främsta mål. Hjälp honom att få ett medlemsintyg, prenumerera på RACIAL Loyalty och låt honom bli en del av din kyrkogrupp, som vi kommer att berätta mer om senare.

Även "nitlotten" är inte en total förlust. Om du har försett honom med ett eller flera flygblad, eller andra skrifter, eller en av Biblarna, är det troligt att han skickar det vidare till en vän eller en morbror, eller någon i sin kontaktkrets som han tror kan vara intresserad.

Så kom ihåg, all litteratur du sprider är produktiv. Det är som att plantera frön. Vissa kommer att slå rot och blomstra, andra kan falla på karg mark. Men kontentan är denna — ju fler frön du plantar, desto större blir skörden.

7. Om du inte har ett ministersintyg från The Church of the Creator än, skriv efter en ansökan, så kommer vi att se till att du blir ordinerad inom kort. Men låt inte detta hindra dig från att få igång din grupp

startade.

SLUTSATS: Bedriv propaganda till gränsen av dina resurser, oavsett om du är en präst eller inte. Bli en präst så snart som möjligt. Det kommer att ge dig ytterligare prestige och auktoritet.

B. Mekaniken för att starta en organisation.

En av de största missuppfattningarna som många, eller kanske de flesta blivande organisatörer hyser, är att man måste ha ett invecklat ramverk för att bilda sin egen grupp eller organisation. De frågar — ska vi registrera oss som juridisk person? Behöver vi ett stadgebrev? Behöver jag ansöka om tillstånd från kommunen, staten eller skattemyndigheten?

1. Svaret är att du inte behöver något av detta. Du utövar dina medborgerliga och religiösa rättigheter under garantin i **DET FÖRSTA TILLÄGGET.**

Det viktigaste steget är steg A 1. Kom igång! Värva kontakter. Få igång en grupp även om den bara består av dig själv och en andra medlem.

2. När du väl har fått igång verksamheten är nästa formella steg att välja ett namn för din grupp, såsom "Hooper Valley Church of the Creator", eller "Church of the Creator nr 54", eller "Jackson County Church of the Creator", eller vilket namn som helst som faller dig in, men inkludera Church of the Creator i det, så att du har en tydlig identitet med vår kyrka.

3. Skaffa sedan en postbox i det namnet, och öppna förmodligen även ett bankkonto i din grupps namn.

4. Allteftersom ni får fler medlemmar och mer styrka tillsammans kanske ni vill låta trycka upp brevpapper med namnet på er grupp framträdande displayat. Men om du hellre vill använda begränsade medel för distribution av mer litteratur istället, duger en gummistämpel på dina kuvert lika bra.

5. När ditt medlemsantal expanderar över 3, delegera specifika uppgifter till olika medlemmar, såsom sekreterararbete, utskick, insamling av medel, telefonsamtal, etc., och ge titlar till sådana personer så att de får "känslan" av att vara en specifik och viktig medlem i organisationen. Det finns inget som bidrar mer till resultat än att hålla varje medlem sysselsatt med att göra något konstruktivt, och få dessa medlemmar att känna att de åstadkommer något positivt.

6. Erkännande av varje medlems arbete är oerhört viktigt. Vi behöver alla bli uppmuntrade, erkända och belönade för hängivet arbete, på ett eller annat sätt. Att få ett sådant erkännande framfört

vid varje möte närhelst det är möjligt är en av de mest uppskattade belöningarna i sig själv.

C. Regelbundna möten.

Det är viktigt att varje grupp fastställer en regelbunden tid och plats för möten.

Till att börja med, när gruppen fortfarande är liten, kan detta vara i ministerns hem, eller om det är mer bekvämt eller lämpligt, i en medlems hem. Ett alternativ kan vara att rotera mellan flera medlemmars hem, men inte nödvändigtvis varje medlems, eftersom vissa av familjeskäl kan finna detta högst opraktiskt.

Allteftersom gruppen växer kan den besluta att träffas som en frukostgrupp på någon restaurang. Detta kan göras på lördagsmorgnar, eller om de förbereder sig för ett tidigt möte, till exempel kl. 07.00, kan detta också ordnas under vardagar. Faktum är att när jag var med i Toastmaster's Club (för cirka 20 år sedan) hade vi sådana tidiga frukostmöten i en grupp och middagsmöten i en annan grupp.

När gruppen blir större kan en möteslokal hyras på platser som Holiday Inns, eller andra hotell, eller vissa restauranger. Vissa kan fås utan måltider, i andra fall är måltider obligatoriska.

Det är att föredra att ha sådana möten utan måltider, om möjligt, eftersom dessa blir allt dyrare och kommer att utesluta många presumtiva medlemmar. Det är tillrådligt att ha lättare förtäring i slutet av mötet. Detta möjliggör i allmänhet mer personlig gemenskap och bekantskap, och även en varmare känsla av släktskap — idén om att ”bryta bröd tillsammans”.

D. Föreslaget förfarande vid möten.

1. Det är att föredra att ha en fastställd allmän agenda för alla möten och även en specifik agenda för varje enskilt möte. Varje grupp bör ha sina egna procedurregler och karaktär.

1. En av de första standardprocedurerna kan vara att i början av varje möte upprepa att syftet med dessa religiösa möten är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Att vi, som vita raskamrater, måste få de judiska parasiterna från våra ryggar och återta ovillkorlig kontroll över vårt eget öde. Inpränta hos medlemmarna vid varje möte att detta är allvarliga angelägenheter, att våra barns framtid, deras barns framtid, och överlevnaden för civilisationen och den vita rasen själv står på spel; att det enda sättet att återta kontrollen över vårt eget öde är att organisera en massiv organisation för att ångvälta fienden — judar, n-ordet och rasblandade raser — ut ur vårt land, ut ur våra liv och ut ur vår

kulturer. Vi har allt att förlora och inget att vinna om vi inte vidtar åtgärder; att vi har inget att förlora och världen att vinna om vi ger oss ut i aggressiv organiserad handling; påminn gruppen om att detta är vad vi är samlade här för, och att vi ska gå vidare.

2. Nästa procedur kan vara att ministern läser en utvald text eller kanske till och med en större del av ett kapitel från antingen NATURE'S ETERNAL RELIGION eller The WHITE MAN'S BIBLE och diskuterar konsekvenserna av nämnda text och utvecklar hur den berör den situation som de, gruppen, nu står inför.

3. Fortsätt med konstruktiva förslag på vilka åtgärder som ska vidtas, och hur man effektivt rekryterar, organiserar, propagerar och utökar organisationens storlek och effektivitet. Fortsätt att betona vikten av att distribuera biblar och litteratur, proselytvärvning och rekrytering.

4. Gå igenom vilket arbete medlemmarna har utfört sedan förra mötet och ge beröm och uppmuntra varje medlem närhelst det är möjligt.

5. Diskussion om aktuella lokala och nationella händelser, och hur gruppen kan utnyttja givna situationer för att ytterligare främja vår SAK.

6. **VARNING:** Fall inte i den populära återvändsgränden att i oändlighet älta problemet. Betona istället konstruktiva och meningsfulla planer och handlingar, med den positiva slutsatsen att vi inte är hjälplösa, vi är inte utan resurser, att vi kan och vi kommer att övervinna alla hinder. Tala och predika Framgång! Det finns inget substitut för SEGER, och inget substitut för den vita rasen!

E. Organisatoriskt Format.

1. Vi måste alltid komma ihåg att vi är en religiös organisation, inte en ödmjuk, from grupp av ryggradslösa handvridare, utan en aggressiv fanatisk grupp av Raskamrater, vars religions kärna är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg; att vårt syfte är och alltid kommer att vara att bygga en vitare och ljusare värld för oss själva och våra framtida avkommor. Men vi måste komma ihåg att vi är en religiös organisation.

2. Det är vårt format att varje religiös grupp leds av en ordinerad minister i vår kyrka. Vi förutsätter att du redan är en ordinerad minister i vår kyrka, men om inte, föreslår vi att du ansöker till vårt världscenter för ordination som minister. Men låt inte det hindra dig från att starta din grupp. Vi har på annan plats i detta nummer angett kraven och alla fördelar med att bli en ordinerad

Kyrkans minister.

3. Kom också ihåg att alla våra organisatoriska procedurer följer Ledarskapsprincipen, att ministern som sådan är kapten på sitt skepp och för sin organisation. Han kan utse och delegera uppgifter till olika medlemmar. Han kan ändra dessa efter eget gottfinnande och till och med utesluta medlemmar om det är hans mogna bedömning att de utgör ett hinder för hans organisation.

4. I detta sistnämnda avseende är det viktigt att undersöka bakgrunden hos varje presumtiv ny medlem så mycket som möjligt. Vi kan ta för givet att det fientliga etablissemanget kommer att försöka infiltrera vårt medlemskap med rasförrädare — C.I.A., F.B.I. och andra hemliga agenter. Detta är ett problem vi står inför och kommer att fortsätta att stå inför under en tid, men vi får inte låta oss skrämmas, och vi kan inte heller tillåta oss att saktas ner i vår aggressiva kampanj för att expandera organisationen.

Det bästa vi kan göra är därför att veta så mycket som möjligt om en presumtiv ny medlem och använda vårt goda omdöme. Detta är ministerns ansvar. Skulle han finna att han gjort ett misstag, att en medlem antingen är ett hot mot organisationen, eller bara en ren bråkmakare, eller till skada för organisationen, eller kanske till och med en betald agent för det judiska etablissemanget, då måste en sådan medlem uteslutas omedelbart och skyndsamt.

5. Varje grupp kan ha sina egna medlemsregler, avgifter och procedurer som de anser vara bäst enligt deras omdöme, eller ministerns omdöme. Men för att kvalificera sig som medlem i Skaparens Kyrka måste varje medlem ansöka till Världscentret och från högkvarteret erhålla ett medlemsintyg och medlemskort i enlighet med kyrkans krav. Detta är nödvändigt för att sörja för finansieringen av själva den centrala organisationen, och även för att ge sammanhållning och enhet åt rörelsen. Endast genom att polarisera organisationens trosbekännelse, syfte och filosofi som helhet till en sammanhållen, kraftfull murbräcka kan vi någonsin hoppas på att övervinna en mäktig och förskansad fiende.

Observera: Ovanstående är **INITIALA RIKTLINJER** för att komma igång. Allteftersom organisationen växer i antal och inflytande kommer de att utökas, revideras och kompletteras.

Huvudidén är att komma igång. Kom ihåg att vi inte har något att förlora och hela världen att vinna genom att vidta meningsfulla, aggressiva åtgärder. Varje vit raskamrat kan vara en pro-

främjare och rekryterare oavsett om de är prästvigda, eller om de har en organisation eller inte. Vi behöver fler hängivna aktivister!

* * * * *

Kristendomen är judens massiva Maginotlinje. Den måste knäckas innan vi kan förinta fienden.

* * * * *

VARJE SKAPARE EN PASTOR

Fördelarna med att bli en ordinerad präst i The Church of the Creator

Nu när vi har ritningarna ritade, grunden lagd och ramverket för framtidens Vita Rasreligion under konstruktion, ankommer det på oss att sätta muskler på benen så snabbt som möjligt. Detta försöker vi göra och medlen att göra det med är människor — fler goda, aggressiva, vita aktivistmänniskor. **Vi behöver utnyttja våra resurser till det yttersta och dra nytta av varje medel som står till vårt förfogande.**

Som jag har påpekat ett flertal gånger är religion utan tvekan den mest kraftfulla motivatorn och energigivaren som någonsin påverkat de mänskliga elementen genom historien. Kombinera detta med en raslig iver som judarna och muslimerna har gjort och du har en kombination som är intensivt kraftfull. I CREATIVITY har vi äntligen en sådan kombination för den vita rasen.

Religion är, likt en eld, en kraftfull styrka, men likt eld kan den vara antingen konstruktiv eller destruktiv beroende på hur den används, av vem och på vem. Som jag också har påpekat otaliga gånger, hopkokade judarna kristendomen åt oss, prackade på oss den och använde den som ett kraftfullt verktyg mot oss och för vår egen självförstörelse. Men nu när CREATIVITY har dykt upp kan vi inta ett långt historiskt perspektiv på all denna religiösa anarki som den vita rasen har lidit av och dra nytta av de lärdomar den har gett oss. Vi kan och bör lära av erfarenhet. Vi kan och måste särskilt lära av den katastrofala erfarenheten såsom den mardröm av rasblandning som den vita rasen utsätts för just nu. Vi kan lära oss samma metoder, tekniker och procedurer som våra fiender använder och sätta dem i arbete för våra egna bästa intressen. Nu när vi SKAPARE inte längre är intresserade av att rädda (avskummet av) mänskligheten, utan istället ser på varje fråga utifrån vår egen gyllene regel, ”Vad är bäst för den vita rasen?”, kan även vi göra många kraftfulla ting med religion, vår egen religion.

Denna korta avhandling är utformad för att betona endast en begränsad fas av det allomfattande programmet, och det är att fullt ut utnyttja

den extraordinära prestige och det inflytande religiösa titlar utövar i vår kultur och vårt samhälle. Judarna har skrutit gång på gång om att praktiskt taget varje ny fråga (såsom integration och rasblandning) som de vill pracka på den vita rasen, främjar de först genom prästerna (den vita mannens) och kyrkorna som en moralisk fråga. Varför? Eftersom det finns en inneboende ”vördnad” för ”den vördnadsvärde”. De använder inte bara detta knep med de vita ”vördnadsvärda”, utan också och särskilt genom de svarta ”vördnadsvärda” som, trots att de nyligen har kommit ut ur djungeln, nu nästan omedelbart omvandlas till en sorts gudom genom att vända på kragen och drapera dem i den religiösa manteln som ”vördnadsvärd”.

När de valde en påstådd kommunist, kopplare och biltjuv vid namn Martin Luther Koon för att leda ”medborgarrättsrörelsen” på sextiotalet, såg de först och främst till att han hade titeln ”vördnadsvärd”. De gjorde detsamma med hans efterträdare, den ”vördnadsvärde” Abernathy, även om vem som helst som tittar noga in i det mörka och olycksbådande ansiktet tydligt kan se mer malignt kriminellt hat mot den vita rasen än någon så kallad kristen kärlek och barmhärtighet. Detsamma gäller för den ”vördnadsvärde” Jesse Jackson och en mängd andra svarta ”vördnadsvärda” vars djungel-engelska knappt kan begripas.

Nåväl, två kan spela det spelet. Vi har nu en religion som är vår egen, en den vita mannens religion, etablerad för den vita rasens överlevnad, till den vita mannens förmån. Den kallas CREATIVITY. Eftersom religion är som eld, låt oss se till att vi använder vår för att bränna ner den förrädiska fasad som används mot oss, och för att driva våra egna motorer för att ångvälta judarna och andra ler-raser ut ur vår kultur.

I CREATIVITY har vi en legitim, kraftfull religion som har varje rättighet, privilegium och skydd som anges under civila och religiösa garantier i konstitutionens första tillägg. Vi SKAPARE FRÅGAR INTE det judiska etablissemanget om vi också kan utöva dessa rättigheter på samma sätt som vilken jude eller nigger som helst. Vi står inte där med hatten i handen och tigger. VI KRÄVER att vi har dessa rättigheter utan förbehåll, och ve den jude, nigger eller rasförrädare som skulle stå i vår väg och dristas förneka oss våra lagliga rättigheter och lika skydd under landets lag.

Så låt oss fortsätta och utöva våra muskler och vår konstitutionella-

ly garanterade rättigheter. Låt oss också ha ordinerade präster och vördnadsvärda för att leda vår ädla och heliga Sak.

Detta är inget nytt i vår rörelse. Vi har ordinerat präster i The Church of the Creator i över tio år och försett kvalificerade medlemmar med prästbevis. Mormonerna har genom hela sin historia tillämpat praxisen att förplikta varje medlem att bli en lekmannamissionär. Vad vi nu vill göra är att trappa upp vår kampanj och få varje giltig medlem i The Church of the Creator att ansöka om, och om kvalificerad, erhålla ett prästbevis och bli en ordinerad präst.

Vilka är fördelarna med att göra det? Tja, det finns många och jag vill kort sammanfatta dem här:

1. Den prestige och det erkännande som automatiskt följer med titeln är en mycket värdefull tillgång som länge har erkänts av de kristna, judarna och negrerna. Vi kan också kapitalisera på det.

2. Det rättsliga skyddet under det första tillägget (First Amendment) är mycket mer genomgripande för en religiös grupp, front, organisation, eller vad som helst, än för till exempel en politisk grupp (som nazisterna) eller en broderskapsorganisation, en ”välgörenhetsorganisation” (alltid misstänkt för bedrägeri) eller en medborgarorganisation, eller någon annan. Medan nyhetsmedier eller vilken politisk hackkyckling som helst ivrigt sparkar på en nazist som på en hund, kommer de att behandla varje ”vördnadsvärd” som leder en religiös organisation med silkesvantar. Varför? För att ett angrepp på honom möjligen öppnar upp för samma anklagelser mot alla andra ”religiösa” organisationer och skulle kunna dra ner den religiösa ”etablissemangets” vrede över deras huvuden.

3. Det lägger grunden för det legitima kravet på undantag från de tyranniska och glupska judiska skatteindrivarna. Det är ingen garanti, men det är ett starkt krav som vi kan och måste försvara. Om de judiska synagogorna får skattebefrielser, varför skulle inte vi få det? Om negerns ”religiösa” inrättningar får skattebefrielser, varför skulle inte vi få det? Om den katolska kyrkan, som har sitt huvudkontor i ett främmande land, får skattebefrielser, varför skulle inte vi få det? Svaret är: det finns ingen anledning i världen till varför vi inte skulle få det, och vi måste kräva och försvara våra religiösa och medborgerliga rättigheter garanterade under det första tillägget (även det fjortonde — klausulen om ”lika skydd under lagen”).

4. Eftersom de flesta religiösa grupper i detta land (och runt om i världen) är baserade på en högst genomskinlig bluff (svindeln med spöken-i-skyn), men icke desto mindre utövar mycket politiskt och moraliskt inflytande, är det judiska etablissemanget (dvs. regeringen) mycket skyggt när det gäller

argumentera i frågan i domstolarna, eftersom det kan och kommer att lyfta fram så många uppenbara brister, bedrägerier, bluffar och motsägelser att det kan få hela det avskyvärda korthuset att rasa. Vi SKAPARE måste inse detta, och det är vårt trumfkort — **vi är förmodligen den enda legitima religionen på världsscenen vars övertygelser, trosbekännelse och filosofi är baserad på sanning och verklighet.** Alla andra, vare sig de är kristna, judiska, mormonska eller muslimska, är helt baserade på en samling hokus-pokus. Deras grund är byggd på vrakgods av långsökta vidskepelser, på myter, hörsägen och lögner som inte tål dagsljus. De kan varken styrka eller rättfärdiga sina övernaturliga påståenden och bedrägerier. Vår är baserad på fakta, på Naturens Eviga Lagar, PÅ VERKLIGHETEN, på sanningen. Det kan man inte slå — men icke desto mindre är vi tvungna till det, och vi måste försvara den till varje pris.

Okej, vi inser nu fördelarna med en religiös rörelse, särskilt vår. Vi inser fördelarna med att vara en ordinerad präst i kyrkan och att ha titeln pastor. Så varför inte utnyttja denna fördel för varje god, rättrådig medlem av Skaparkyrkan?

Varför inte, faktiskt? Varför blir du inte en ordinerad präst i Skaparkyrkan? Varför inte använda dina bästa talanger för att främja vårt heliga mål — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg?

Så hur går du tillväga för att bli en ordinerad präst i vår kyrka? Här är stegen:

1. Först, bli medlem i vår kyrka. Vi skickade ut förnyelse- och nya medlemsblanketter förra månaden och vi bifogar dem igen denna månad. Men för att sammanfatta: Om du inte är medlem nu kan du bli det genom att ansöka per brev och donera $25.00 till kyrkan. I gengäld får du:

   (a) Ett medlemsintyg och ett medlemskort i plånboksstorlek.

   (b) En 12 månaders prenumeration på vår tidskrift, **RACIAL LOYALTY**.

   (c) Ditt val av antingen ett paket med: de 3 grundläggande böckerna om Creativity: **NATURE'S ETERNAL RELIGION, The WHITE MAN'S BIBLE** och **SALUBRIOUS LIVING**; eller 100 exemplar av detta nummer av **RACIAL LOYALTY** (eller något tidigare nummer).

2. Därefter, efter att ha grundligt studerat vår trosbekännelse och vårt program som det anges i våra tre heliga böcker, skriv till oss för en ansökningsblankett för att bli ordinerad.

3. Vid inlämning av din ansökan tillsammans med ett fotografi av dig själv i passformat och en ytterligare donation på $15.00 (för vilken du återigen kommer att få välja litteratur och material som skickas till dig) kommer dina meriter därefter att granskas.

4. Om du bedöms vara en legitim vit man eller kvinna över 16 års ålder, och har övertygat oss om att du är hängiven den vita rasens ädla sak, kommer du att tilldelas ett ministercertifikat, med alla de åtföljande meriter som krävs för att bli en inspirerande ledare i ditt område.

Detta kommer att ha den ytterligare fördelen att ge dig den prestige och de meriter som krävs för att bilda en egen kyrkogrupp enligt vad som anges i föregående kapitel. Varför inte utnyttja dessa fördelar? Agera nu!

* * * * *

Vi vill börja lägga grunden nu, för den vita rasens framtida ledarskapskader.

* * * * *

Jag är hedrad (tror jag)

Det verkar som om jag har den tvivelaktiga äran att vara listad i A.D.L.:s handbok över deras mest hatade fiender. Så jag är smickrad. En människa ska inte bara dömas efter sina vänner, utan också efter de fiender han håller sig med. Här är vad de har att säga om mig i ”A Handbook: Extremism on the Right”:

Ben Klassen, 63, föddes i Ukraina och emigrerade med sin familj till Mexiko, till Kanada och slutligen till USA. Han är en halvpensionerad fastighetsmäklare som bosatte sig i Florida 1958. Klassen uppmärksammades först i media 1966 när han valdes till ledamot i underhuset i Floridas delstatslegislatur. Han kampanjade mot skolbussning och den federala regeringen. En månad efter valet introducerades han vid John Birch Societys åttonde årliga födelsedagsmiddag i New York av sällskapets grundare och ledare, Robert Welch.

I slutet av 1960-talet var Klassen aktiv i John Birch Society. Han öppnade och drev faktiskt en American Opinion-bokhandel för att distribuera Birch Society-litteratur. Han hamnade dock senare i konflikt med ”Birchers” angående de påstådda kontrollanterna av den påstådda internationella konspirationen för att förstöra USA. Han har kallat Birch Society ”en rökridå för judarna.” År 1967 ställde Klassen upp utan framgång i det republikanska primärvalet till Floridas delstatssenat. År 1968 var han Floridas ordförande för presidentkandidaten George Wallaces American Independent Party.

Klassen gick vidare till att grunda The Church of the Creator 1973 och att publicera en bok med titeln NATURE’S ETERNAL RELIGION, en 511-sidig antijudisk och rasistisk lunta som förespråkar vit överhöghet. I den förkunnade han: ”Vi förkastar helt dagens judeo-demokratiska-marxistiska värderingar och ersätter dem med nya och grundläggande värderingar, av vilka ras är fundamentet.” År 1981 publicerade Klassen en uppföljare till NATURE’S ETERNAL RELIGION kallad THE WHITE MAN’S BIBLE. Den förkunnar bland annat: ”Åt helvete med negrerna, åt helvete med judarna.”

Utöver sina böcker har Klassen då och då publicerat annat antijudiskt och rasistiskt material. Sedan mitten av 1979 har han skickat ut oombedda exemplar av en broschyr mot Federal Reserve till individer runt om i landet, med titeln ”The Brutal Truth About Inflation and Financial Enslavement — The Federal Reserve Board — The

Världens mest gigantiska falskmyntarliga", som bär namnet *The Church of the Creator* (Skaparens kyrka), i Lighthouse Point, Florida. Den hävdar att "Federal Reserve-bankerna ägs till hundra procent av ett kriminellt gäng internationella judiska bankirer" och tillägger: "Federal Reserve äger den amerikanska regeringen och manipulerar den som en marionett, enbart för detta giriga internationella gäng av judiska schakalers intressen, vilka kontrollerar världen, dess pengar och dess ekonomi."

Klassen avslutar sin antisemitiska broschyr genom att förklara: "Nu när ni förstår det judiska programmet för piratverksamhet, plundring och förslavning genom Federal Reserve och penningmanipulationer, ta nu del av resten av historien och programmet för *The Church of the Creator* genom att läsa den vite mannens bibel: **NATURE'S ETERNAL RELIGION** (Naturens eviga religion)."

I maj 1982 rapporterade Associated Press att Klassen övervakade bygget av sin kyrka, *The Church of the Creator*, i samhället Mulberry i bergsområdet i västra North Carolina. Klassen sa att Mulberry, beläget mindre än tre miles från gränsen mellan Georgia och North Carolina, valdes som plats för kyrkan eftersom Florida hade blivit för farligt. Han förklarade: "Jag tror att södra Florida står inför mycket kaos när blodiga strider bryter ut." Klassen tillade: "Egentligen förväntar jag mig en ekonomisk kollaps för hela landet, och blod kommer att flyta på gatorna."

I januari 1983 rapporterade *Franklin (N.C.) Press*, tidningen som betjänar Mulberry-samhället, att bygget av Klassens kyrka verkade vara slutfört. Under ett fotografi av kyrkan noterade *Press* bland annat: "Klassen, en uttalad anhängare av vit överhöghet från Lighthouse Point, Florida, som äger mark i Macon County, sa att han planerar att använda Mulberry-platsen som ett center för att sprida sin pro-Hitler, antijudiska, antineger och antikristna litteratur."

Det enda som irriterar mig är att de fortsätter att kalla mig för försäljare. Jag har inte varit försäljare åt någon på 37 år, utan har drivit eget företag under praktiskt taget hela mitt vuxna liv. Så, rök den du, A.D.L., och se till att ni korrigerar den lilla detaljen i era datorer i Tel Aviv också.

* * *

Nummer 11, april 1984

Följ din dröm

HUR DU ANVÄNDER DIN RIKEDOM EFFEKTIVT

En vän till mig berättade nyligen att hans (kristna) präst hade hållit en predikan över ämnet "Hur man syndar effektivt". Jag blev ganska fascinerad av titeln, och även om jag inte har någon aning om vad kärnan i hans predikan var, antar jag att han föreslog att om man ändå ska "synda", så bör man åtminstone få ut så mycket nöje eller nytta som möjligt av det. Detta vore ett sunt råd, om det var vad han rådde till.

I vilket fall som helst föreslår vi i The Church of the Creator det handlingssättet när det gäller att mest effektivt utnyttja dina finansiella tillgångar. Redan från början kommer många av våra läsare utan tvekan att invända med: "Rikedom? Vilken rikedom? Jag har ingen rikedom."

Tja, jag talar om den vita rasens kollektiva rikedom, och även om den i finansiella tillgångar överträffas av den parasitära judens (endast för att vi var dumma nog att låta dem råna oss inpå bara skinnet), är vi i många avseenden den rikaste rasen på jordens yta. Potentiellt skulle vi kunna äga allt, och rättmätigt borde vi det. Men även som det är nu har vi en enorm mängd fysiska och finansiella tillgångar. Det finns bland vår ras många finansiella jättar. För att nämna några: Familjen Hunt i Texas; familjen Ford i Detroit; den framlidne Howard Hughes; familjen Coors i Colorado; den framlidne J. Paul Getty; familjen DuPont i Delaware; familjen Rockefeller i New York och på andra platser (nej, de är inte judar, bara judiska hantlangare); familjerna Astor och Vanderbilt, som efter åtta eller nio generationer av hedonistiskt slöseri fortfarande äger massiv rikedom; det finns familjen MacArthur, där en äger MacArthur's Milk, och den andre, den framlidne försäkringsmagnaten John MacArthur, som jag träffade personligen och förgäves försökte värva till den vita mannens sak före hans nyligen timade bortgång vid 82 års ålder. Han efterlämnade en förmögenhet på över en miljard. Sedan finns miljardären och sjöfartsmagnaten K. Ludwig, vars tillgångar rapporteras uppgå till miljarder.

Dessa är bara några av de mer kända offentliga personerna som är vita och vilkas förmögenheter sträcker sig från hundramiljoners- till miljardklassen. Den goda nyheten är att vilken som helst av dem enkelt skulle kunna finansiera CREATIVITY-rörelsen till seger på bara några få år och för alltid bryta det judiska dödsgreppet om den vita rasen.

Detta är en mycket uppmuntrande tanke och precis som vi kommer att finna den "Store Vite Främjaren" (Se RACIAL LOYALTY nummer 10), så kommer vi också, förr eller senare, att finna den "Store Vite Ängeln".

Sedan finns det oräkneliga andra vita miljonärer i 100-miljonersklassen som jag inte har listat, som inte är så välkända för allmänheten, men som ändå finns i kulisserna. Jag upprepar, de är talrika. Utöver de ovan nämnda finns det en mängd andra vita magnater som har skapat multimiljonförmögenheter inom elektronik, datorer, öl (August Busch), byggbranschen (George Steinbrenner), fastigheter (MacArthur), försäkringar och inom en mängd andra strävanden. Som jag har sagt i RACIAL LOYALTY nr 9 är vi inte hjälplösa. Rikedom är makt om den används effektivt.

Huvudpoängen med denna artikel är att vi inte har använt den enorma rikedom som står till vårt förfogande på ett effektivt sätt. Tvärtom har vi slösat bort den dumt, ja, tygellöst, och inte till förmån för den vita rasen, utan snarare i överväldigande grad för att hjälpa och främja våra mest förrädiska fiender, fiender vars vansinniga besatthet är förintelsen av den vita rasen.

Syftet med denna avhandling är att grundligt analysera denna märkliga situation, att föreslå ett sunt och konstruktivt handlingssätt och att så utnyttja och kanalisera den vita rasens enorma rikedom och makt att den tjänar våra egna bästa intressen. Vi vill bryta det judiska strypgreppet på den vita rasen, oavsett vad det kostar, och återigen bli herrar över våra egna öden.

Nyckeln till lösningen är en fråga om inställning. I detta avseende har den vita rasen letts vid näsan av sin egen mest destruktiva fiende, den pirataktige juden. För att lösa problemet måste vi först och främst ändra den vita mannens grundläggande inställning till pengar och rikedom i sig. Vi måste spränga den judiska inställningen att rikedom är ett mål i sig, utan snarare att det bara är ett kraftfullt medel. Det är det mål mot vilket detta medel kanaliseras som vi måste klargöra.

I detta avseende påminns jag om en historia som min pappa berättade för mig för minst 50 år sedan. Den är så gammal att jag har glömt detaljerna,

men jag har inte glömt kärnan. Om mitt minne tjänar mig rätt, handlar det om ett system som britterna i Indien använde för att fånga vilda apor, i vilket de placerade synliga kastanjer i ett fast tråg. Över detta tråg hade de en barriär med hål som var precis tillräckligt stora för att apan skulle kunna sticka in sin hand för att greppa nötterna. Men när den väl hade nöten i handen och knöt sin näve, kunde den inte dra ut den genom samma hål och den satt fast. Naturligtvis kunde apan öppna sin hand och släppa nöten och fly. Men på något sätt var de antingen för dumma eller för giriga för att göra det, och förblev fångade. I slutändan förlorade de inte bara sin nöt, utan även sin frihet.

På samma sätt förlorar dagens **vita människa**, genom att antingen vara för dum för att utnyttja sin rikedom för sina egna bästa intressen, eller för krassligt kommersiell för att släppa taget om den, både sin nöt och sin frihet. Han slösar bort och skingrar sin rikedom och makt hänsynslöst och dåraktigt. Detta är en stor olycka och vi kommer att få betala dyrt för detta vansinne. Låt mig därför föreslå några enkla, grundläggande riktlinjer för vad du som individ kan göra, oavsett om din förmögenhet är blygsam eller enorm.

RIKTLINJE Nr 1: Inse att pengar är makt. Det är ett medel, inte ett mål i sig. **BESTÄM VAD DU VILL ÅSTADKOMMA MED DET DU HAR.** Detta är det första och viktigaste steget.

RIKTLINJE Nr 2: Samla inte dina pengar på hög för att lämna till arvingar. Spendera dem på ditt eller dina mest omhuldade mål (vilka de än är) medan du fortfarande lever. Den mest ideala (men förmodligen ouppnåeliga) situationen vore att ha tjänat miljoner, men dö pank, efter att ha spenderat allt klokt, medan man fortfarande var i livet, på de mål som var viktigast för en. (Detta påminner mig om ett skämt om den rike morbrorns testamente, som när det öppnades löd: "Jag, John Smith, vid mina sinnens fulla bruk, spenderade varenda öre av dem medan jag fortfarande var i livet.")

Dessa riktlinjer är enkla som A B C, men de är oerhört viktiga, och jag ska anföra några flagranta exempel på välkända personer som var finansiella genier, högt intelligenta, men när det gällde att utnyttja sin enorma rikedom effektivt, var de dumma som tåget.

Fall A. HENRY FORD. Som vi alla vet var gamle Henry ett mekaniskt och finansiellt geni. Han efterlämnade en förmögenhet på flera miljarder, varav det mesta gick till Ford Foundation. Han avsåg att den skulle användas för filantropiska ändamål av ganska diffus karaktär. Föga

insåg han att efter hans död skulle hans enorma förmögenhet användas för att förstöra varje princip han stod för. Men historien visar att det är precis vad som hände. Inom kort föll den i händerna på hans fiender, det judiska etablissemanget, som han bittert motsatte sig under större delen av sitt vuxna liv. Judarna har ända sedan dess slugt utnyttjat Henrys enorma förmögenhet för att främja kommunism, förstörelsen av det fria näringslivet, för att främja rasblandning och bastardisering av den vita rasen, för att främja internationella krig och revolutioner, för att främja staten Israel, för att öka det judiska strypgreppet och i allmänhet varje sak som var avskyvärd för Ford själv.

I början av 1920-talet började han exponera den judiska konspirationen, och han var inte bara väl medveten om den, utan väl informerad, efter att ha spenderat (bara) fem miljoner dollar på att undersöka den. Hade han fullföljt och använt huvuddelen av sin enorma förmögenhet medan han fortfarande levde och hade kontroll, skulle han ha kunnat bygga en vit rasrörelse för femtio år sedan. Istället backade han, koncentrerade sig på att bygga upp en allt större förmögenhet, bara för att se förmögenheten falla i händerna på sina fiender för att användas till att förstöra allt han stod för.

Fall B. HOWARD HUGHES. Han var utan tvekan ett tekniskt och finansiellt geni av högsta klass. Han efterlämnade en enorm förmögenhet. Till vem lämnade han den? Uppenbarligen lämnade han inget testamente, eftersom han inte brydde sig om någon person eller något ändamål tillräckligt mycket för att utse en arvinge. Hans förmögenhet på nära en miljard dollar skingrades i juridiska avgifter (advokaterna var hans största förmånstagare) och distribuerades slutligen till några avlägsna släktingar, av vilka ingen brydde sig om honom, och inte heller han om dem, under hans livstid.

Njöt han av sin förmögenhet under sin egen livstid? Jag tvivlar på det. Han sade att han inte gjorde det och jag tror honom. Han tvingades bli en enstöring och en originalfigur, som pendlade från hotell till hotell, land till land. Han hade inte ett normalt familjeliv, ej heller efterlämnade han några kända avkommor. Vilket slöseri! Vad mannen saknade var det jag påpekar i Riktlinje nr 1. Han hade inget meningsfullt syfte i livet.

Fall C. En ung man i Fort Lauderdale ärvde en förmögenhet av sin farfar som hade skapat den inom försäkringsbranschen (inte MacArthur). Denne unge man, bortskämd, fräck och hedonistisk, ägnade sig åt snabba bilar, snabba kvinnor, alkohol och droger. Han kraschade i en olycka eller två och fick sitt körkort indraget. Efter det var han inblandad i en annan olycka där han dödade tre tonåringar, inklusive den 16-åriga dottern till en läkare jag kände. Efter många juridiska strider och duster med lagen dog den unge mannen av en över-

dos av självadministrerade droger vid 23 års ålder.

Gjorde hans farfar honom en tjänst genom att testamentera honom en förmögenhet? Inte direkt. Snarare bidrog det till att förstöra hans liv.

Fall D. Återigen, i Fort Lauderdale, har vi ett annat fall som liknar det ovanstående. Det rör sonen till en möbelmagnat värd tiotals miljoner. Sonens liv slutade vid en ålder liknande det föregående fallet, och lika tragiskt. Uppvuxen i lyxens sköte blev han bortskämd, arrogant och outhärdligt odräglig. Han gifte sig med en vacker flicka och de fick två barn, men de var inte lyckliga. Faktum är att de grälade ständigt, och en natt när han hotade att döda henne, drog hon fram sin pistol och sköt honom till döds. Han var bara 25 år. Domstolen friade henne då hon ansetts ha handlat i självförsvar.

Gjorde hans fars pengar honom lycklig? Uppenbarligen inte. Det var i själva verket orsaken till hans tidiga undergång.

Fall E. TOMMY MANVILLE. Med undantag för kanske den yngre generationen har de flesta av oss hört talas om Tommy Manville, som var arvinge till Johns-Manvilles asbestförmögenhet. Det mest anmärkningsvärda med Tommy är att han hade tolv fruar. Han levde ett meningslöst, otryggt och utsvävande liv. Var han lycklig? Jag vet inte, men jag tvivlar på det, och misstänker att han hade en låg tanke om sig själv. Gjorde hans ärvda förmögenhet honom gott eller undergrävde den hans förmåga att bli en man med målmedvetenhet eller skicklighet? Jag skulle säga att den bidrog till att göra honom till ett vrak och fullständigt förstörde hans självrespekt.

Okej, vi har haft tillräckligt med fallbeskrivningar för tillfället för att kunna dra några betydande slutsatser.

1. Pengar gör inte människor lyckliga.
2. Att subventionera ungdomar och föda upp dem i lyxens sköte är kontraproduktivt och stör vanligtvis den naturliga utvecklingen av att bygga karaktär och självförtroende. Låt mig tillägga här att självrespekt och självförtroende är extremt viktiga.
3. Individer som ärver snarare än skapar sin egen framgång är vanligtvis oförmögna att hantera pengar, sköta sina angelägenheter och bygga ett meningsfullt liv.
4. Precis som i naturen är evig kamp livets essens, och att beröva sina barn den kampen är att allvarligt undergräva deras framtida förmåga att hantera byggandet av ett värdefullt eget liv.

Vi kan sammanfatta dessa fyra punkter i:

RIKTLINJE nr 3: Att lämna dina livsbesparingar till dina barn är inte nödvändigtvis ett konstruktivt val, varken ur deras synvinkel eller din.

Låt mig gå vidare från det negativa till det positiva. Det är min slutsats att ge sina barn varje lyx och sätta en silversked i deras mun inte nödvändigtvis gör dem lyckliga, utan kan lätt bli deras undergång. Genom att göra det berövar du dem den viktigaste läxan i livet: att kamp och motgångar formar **mannen, eller kvinnan.**

Om jag har lärt mig en enda sak i livet så är det detta: jag skulle mycket hellre vara fattig som ung och rik senare i livet, än tvärtom. Faktum är att jag tackar min lyckliga stjärna för att min familj, och jag personligen, under de första trettio åren av mitt liv var fattiga som kyrkråttor. Men jag kände mig aldrig vid något tillfälle berövad eller utblottad. Jag har klarat mig själv sedan jag var 19, och när min pappa dog ärvde jag ingenting. Trots det lyckades jag ta mig igenom college och bana min egen väg. Vid 30 års ålder lyckades jag starta eget företag, och även om vägen var tuff, var det en kontinuerlig om än ojämn klättring uppåt därifrån och framåt. Aldrig mer skulle jag befinna mig på gränsen till fattigdom. Jag vill göra en annan iakttagelse. Jag skulle hellre vara rik än fattig, inte så mycket för att jag vill leva i lyx, utan för att det gör det möjligt för mig att göra det jag vill göra. Och i detta skede är det jag vill göra mer än något annat någonsin i hela mitt liv att arbeta för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Däri ligger nu hela min tillfredsställelse, hela mitt syfte i livet.

Jag upprepar — **Pengar är makt.** En enorm förmögenhet är mycket makt. Det är en kriminell handling att slösa bort den meningslöst, som de flesta av våra vita raskamrater gör. Nästa fråga vi vill överväga är vad som är det rätta ekonomiska draget att göra beträffande dina barn. Om det kan göra mer skada än nytta att lämna dem dina livsbesparingar, bör du då investera dem i att ge dem en superutbildning? Detta är en viktig fråga, och inte lätt att besvara. Låt mig citera en annan fallbeskrivning.

Fall F. Jag har en god vän som nu är 70 år gammal. Han har uppenbarligen leukemi och förväntar sig inte att leva så mycket längre. Han arbetade hårt hela sitt liv och försökte göra det rätta för sin familj, för sitt land, och stå till svars inför sitt eget samvete och sin självrespekt. Han är en mönstermedborgare och tjänade sitt land med stolthet under andra världskriget. Han fostrade tre fina intelligenta söner och gav dem de bästa utbildningarna. Alla har universitetsexamina (en har en kandidatexamen, en en magisterexamen och en en doktorsexamen). Allt eftersom åren gick och han blev mer och mer medveten om den judiska konspirationen, insåg han slutligen (för sent) att han hade

krigat på fel sida, att han hade kämpat till förmån för judarna och till nackdel för den vita rasen. Han känner nu att han har blivit förrådd av just det land som han ”stolt kämpade för”. Hans söner är nu alla yrkesverksamma män med egna familjer, men efter att ha bearbetats och programmerats av ett judiskt orienterat universitet (Berkeley på 60-talet), är de nu helt oense med honom filosofiskt och i hans förståelse av vad som pågår i världen idag. Politiskt och rasmässigt är de helt alienerade från sin far, som gnetade och offrade sig för att skicka dem genom alla dessa dyra år av ”utbildning”. I desperation frågade han mig: ”Vad finns det för mig att kämpa för om till och med mina egna barn är alienerade och på fiendens sida?” Det är en svår fråga, men det finns ett svar på den för andra föräldrar. Mitt svar är detta: hellre än att skicka våra barn till judiskt orienterade universitet för att bli fiender till den vita rasen, skulle samma pengar mycket väl kunna spenderas långt bättre genom att investera dem i den vita rasens framtid. När allt kommer omkring, vilken framtid har våra barn i järnhårda judisk-kommunistiska länder som Ryssland, Polen, Kuba, etc. även om man lämnade miljoner till dem. Svaret är ingen. Faktum är att när Castro tog över på Kuba, slutade de med rikedomar som diskare på judiska hotell i Miami Beach. De var de lyckligt lottade. De andra ställdes upp mot väggen. Så, min nästa riktlinje är denna:

RIKTLINJE nr 4: Den mest effektiva användningen du kan göra av din rikedom är att investera den i din egen ras framtid.

Hur kan du göra detta? Tja, på precis samma sätt som judarna gör det. Visst, de får goyim att bära det mesta av bördan om de kan, men icke desto mindre pungar de ut, och pungar ut kraftigt med sina egna pengar också i varje judisk sak de tror kommer att hjälpa till att främja deras egen ras överlevnad, expansion och framsteg. Rothschilds spenderade hundratals miljoner av sina egna pengar på att bygga upp staten Israel. Jacob Schiff från Kuhn, Loeb and Company spenderade 20 miljoner dollar av sina egna pengar på att träna Trotskij och hans 3 000 judiska mördare och sedan skicka dem till Ryssland 1917 för att störta tsaren och upprätta judisk kommunism. Familjen Rosenwald (från Sears, Roebuck) har spenderat, och spenderar fortfarande, tiotals miljoner på att främja rasblandning. Allt detta, och mycket, mycket mer, görs för den judiska rasens sak, av miljontals judar.

Varför kan inte den vita rasen göra detsamma? När allt kommer omkring kan en vit raskamrat som är värd säg 5, 10 eller 50 miljoner dollar omöjligt spendera i närheten av det beloppet förnuftigt på sig själv eller

sin familj. Han eller de kan bara äta en viss mängd mat, bära en viss mängd kläder och utnyttja ett visst antal rum i vilket hus som helst. Varje man som är god för 100 miljoner dollar skulle bekvämt kunna ge bort 95 eller 98 miljoner dollar till den Vita Rasens sak och ändå inte lida det minsta i att leva ett fullt och välbärgat liv. Överskottet representerar bara så många värdelösa siffror på en balansräkning som inte gör någonting för honom personligen, förutom att förmodligen stärka hans ego. Men ego eller ej, om den Vita Rasen går under (vilket den nu är på väg mot) kommer de rikaste att vara de första att gå under med den. Märkligt nog är det de mycket rika som har mest att förlora om den Vita Rasen förintas, och som skulle lida minst om de satsade huvuddelen av sin förmögenhet på den Vita Rasens sak. Märkligt nog är det de som är mest döva för att lyssna på verkligheten. Men förr eller senare kommer vi att nå fram till några som är villiga att se ljuset. Vi måste se till att vi gör det.

Under tiden finns det miljontals Vita Raskamrater i medelklassen, och även i de lägre ekonomiska skikten, som potentiellt är våra trognaste anhängare, där vissa av dem ger tills det gör ont. Vi säger mer kraft åt dem!

Om allt detta låter som en uppmaning till stöd för CREATIVITY-rörelsen, ja, min vän, då har du helt rätt. Vi ber om ditt stöd och vi behöver all hjälp vi kan få. Men låt mig snabbt tillägga att alla ovanstående råd är helt giltiga oavsett vilken Vit Raslig rörelse du föredrar att stödja. Det är giltigt även om du inte vill stödja någon alls, men om ditt högt värderade mål är att slösa bort det på vin, kvinnor och sång, är nyckelidén att spendera det klokt medan du lever. Samla det inte på hög för arvingar eller för livet efter detta. För det första kommer arvingarna förmodligen varken att uppskatta det eller förtjäna det, och för det andra kan du inte ta det med dig. Faktum är att det förmodligen inte kommer att vara till någon nytta för dig, eller dina barn, eller någon annan om några år. Kom ihåg Kuba, etc. Så använd det nu och använd det effektivt.

Sammanfattningsvis låt mig kort rekapitulera:

1. Fatta ett kallt och nyktert beslut om vilka mål som är viktigast för dig i ditt liv.

2. Samla inte dina pengar på hög för att lämna till några arvingar. Spendera dem på dina egna högt värderade mål medan du lever och har kontroll.

3. Att lämna dina tillgångar till dina barn ligger inte nödvändigtvis i varken dina barns eller dina egna bästa intressen.

4. Den bästa och mest bestående investeringen är i din ras. Kom ihåg — pengar är makt. Dina pengar är din makt att följa

din egen dröm. Låt inte någon usel bandit övertala dig att ge upp din dröm eller ta den ifrån dig. Du har tjänat ihop det, du förtjänar att spendera det som du finner lämpligt.

Utnyttja dina möjligheter att göra vad du vill medan du fortfarande har kontroll över dina egna tillgångar. Du kan inte ta det med dig, men även medan du lever kan den judiska skattemyndigheten (IRS) eller andra tjuvar ta det ifrån dig. Därför säger jag: agera nu och använd din rikedom effektivt medan du fortfarande kan. **FÖLJ DIN DRÖM NU.** Ingen vet vad morgondagen bär med sig, men genom att investera i den vita rasen investerar du i bästa möjliga framtid.

* * * *

Det finns ingen grupp i världen som är mer produktiv än den vita amerikanska skattebetalaren, inte heller finns det någon annan grupp som blir mer skamlöst plundrad och piratkopierad.

* * * * *

Vi, inom SKAPARENS KYRKA (The CHURCH OF THE CREATOR), har inte det minsta intresse av att rädda och lyfta ”MÄNSKLIGHETEN” med alla dess n-ord, avskum och parasiter. Hela vårt mål är: den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, punkt slut.

* * * *

Plöj tillbaka pengar i din egen ras. Det är den bästa investeringen du kan göra för din egen framtid och för dina barns framtid.

* * * *

Om det fungerar, gå och gör sammaledes

Förra veckan fick vi ett brev från en ung man i södra Florida som hade skrivit ett brev till redaktören för en tidning i hans område. Hans brev publiceras under RIS & ROS. Samma dag som hans brev anlände kom det tre olika beställningar på NATURE'S ETERNAL RELIGION, varje beställning åtföljd av en check. Varje efterföljande dag fick vi en eller flera beställningar, totalt elva i skrivande stund. Här är texten i brevet han skrev till redaktören:

Vid ett tillfälle var jag mycket förvirrad över varför kristendomen var så splittrad mot sig själv i så många fraktioner (samfund).

Jag var också mycket förvirrad av alla de uppenbara motsägelserna mellan de olika samfunden.

Jag säger var, eftersom jag hittade en bok som uppvisar hela den förvirrande situationen bättre än vad tusen Jerry Falwells någonsin skulle kunna hoppas på.

Namnen på många kyrkliga publikationer har dykt upp i er tidning under det gångna året (jag har inget emot det) och därför hoppas jag att ni vill finna det i ert hjärta att nämna min favoritbok.

Bokens titel är "NATURE'S ETERNAL RELIGION". Den är baserad på naturens lagar, fakta inte fiktion, logik inte rädsla. Det är en bok för den tänkande människan, inte menad för människor som nöjer sig med vidskepelse, spöken och hot om helveteseld och fördömelse. Den är för dem som vägrar att rätta in sig i ledet och ge vika.

Författaren till boken är Ben Klassen, priset är $5.00 och den kan beställas från The Church of the Creator, P. O. Box 400, Otto, North Carolina 28763.

The Church of the Creator är inte en kult. Det är endast ett verktyg för främjandet av faktabaserad information. Boken är en riktig tankeställare, inte för de lättskrämda.

ADRIAN ARCAND

Jag anser att det är ett bra modellbrev, och vad som är viktigare, det är uppenbarligen effektivt för att kontakta och föra in nya människor i

vår rörelse. Så vi säger — om det fungerar för någon annan, varför inte använda samma formel i ditt område?

Egentligen är detta ett utmärkt tillfälle att föra fram just denna fråga, nu när ”Böner i skolan” debatteras flitigt över hela landet (verkligen en idiotisk fråga, när den vita rasen sakta håller på att mördas). Vilken bättre tidpunkt finns det för att låta världen veta att all denna motsägelsefulla förvirring och detta nonsens äntligen har retts ut i ditt eget sinne? Det är sant att det kommer att finnas vissa redaktörer som inte kommer att trycka priset, namnet och adressen, men eftersom det är en religiös fråga kommer vissa uppenbarligen att göra det.

Så vi arbetar med procentsatser. Och kom ihåg, du är inte begränsad till att skriva till redaktören för din enda lokala tidning. Du kan skicka samma brev till 5, till 10, till 50 olika tidningar över hela landet, och det är det många som gör.

Så varför inte sätta igång, skaffa dig en lista över tidningsnamn och adresser och skriv ett liknande, eller till och med samma brev. (Priset på 5,00 dollar är acceptabelt för oss). Men skynda dig, innan judarna sätter igång förtrycksmaskineriet och skickar vidare ordet till sina hantlangare att inte trycka dina brev.

* * * * *

Endast ett bättre folk kan bygga en bättre värld. Utan en obefläckad vit ras är detta otänkbart.

* * * * *

Kom ihåg alternativet — Det är det judiska etablissemangets djävulska besatthet att inga fler vita barn ska födas. Kom ihåg — det är alternativet till CREATIVITY.

* * * * *

Lärdomar Vi Kan Dra Från Egypten som de Tillämpas på Nutiden

Egyptens historia är extremt rik och täcker en tidsrymd som är längre än någon annan betydande vit civilisations. Det finns mycket, mycket vi kan lära oss av den om vi håller våra ögon och öron öppna och skärper vår iakttagelseförmåga något. Jag har länge studerat de vita civilisationernas historia och nedtecknade några av mina observationer och slutsatser om dem i NATURE'S ETERNAL RELIGION för tolv år sedan.

Medan jag under mina resor tidigare hade besökt de flesta platserna för de andra vita civilisationerna, såsom Rom, Grekland och Konstantinopel, hade jag aldrig varit i Egypten. Förståeligt nog, på grund av dess rika och omfattande historia, på grund av dess rikedom av arkeologiska monument och artefakter som fortfarande är välbevarade, har jag alltid varit fascinerad av Egypten och velat se det med egna ögon en dag.

Förra hösten bestämde min fru och jag att vi i februari skulle åka och se Egypten. Eftersom ingen vet vad framtiden bär i sitt sköte, och i och med att världen sprängs i bitar av judarna, särskilt i Mellanöstern, tänkte vi att en sådan möjlighet kanske aldrig kommer igen, och ju förr desto bättre.

Nåväl, den 11 februari gjorde vi det äntligen. Vi packade och gav oss av på en relativt kort men spännande 10-dagarsresa i Egypten. Jag har berättat mer i detalj om resplanen och de platser vi såg under den egyptiska rundturen i en fortsättningsartikel som publiceras nästa månad. I denna avhandling vill jag på nytt analysera historien om Egypten och härleda vilka lärdomar vi kan dra från denna första stora vita civilisation och dess undergång.

När man tar en guidad tur nuförtiden har man inte bara sin vanliga reseledare, utan för att skapa extra affärer tvingar de flesta länder byrån att även ha en andra, lokal guide. Egypten är ett av de länder som kräver en andra guide, eftersom de också är angelägna om att utvinna varje tänkbar turistdollar från sina besökare. Men innan jag beskriver den lokala guiden, låt mig säga några ord om den vanliga guiden.

Hans namn var Tom. Han var en ståtlig, välbyggd man av schweizisk nationalitet och av tyskt ursprung. Som vanligt talade han ett antal

av språk. Han angav sin hemadress som Kalifornien, men var faktiskt bosatt i Spanien. Han var 51, ogift och så opolitisk som man kan bli. Han representerade den perfekte kosmopoliten, eller ska jag säga polyglotten?

Vår lokala guide var en egyptisk flicka på 25 år vid namn Shareen. Hon var lång, hade en god figur och en mörk, grumlig hy. Hon påpekade att hon var till hälften italienska och hade studerat till guide vid universitetet i Kairo, att italienska var hennes första främmande språk och engelska hennes andra. Jag vet inte hur bra hennes italienska var, men hennes engelska lämnade mycket att önska.

En av de första sakerna hon berättade för oss om Egypten som imponerade på mig var att även om egyptierna talade arabiska och det var deras nationella språk, fanns det en enorm och långvarig klyfta mellan egyptierna och araberna. Hon drog en skarp demarkationslinje mellan dem själva och araberna och påpekade att medan egyptierna hade en lång historia av civilisation och kultur, var araberna inget annat än ohyfsade, ociviliserade beduiner från öknen, som Muhammed hade mobiliserat och polariserat till att bli skoningslösa erövrare. Hon fördjupade sig sedan i en intressant utläggning om Egyptens 4 000-åriga historia av civilisation innan araberna kom, om det forntida Egyptens mångfacetterade gudar, om Alexander den stores erövring och därefter romarnas; hur Egypten kristnades av den nya kristna tron och hur Alexandria på 300-talet e.Kr. var världens främsta centrum för inte bara kristendom, utan även för kultur och lärdom; hur araberna kom på 700-talet, invaderade Egypten och omvände det till den muslimska tron med svärdets makt.

Det fanns en olycksbådande och lömsk förändring i den egyptiska utvecklingen som Shareen verkade ignorera, och det var den rasmässiga upplösningen av de en gång stolta, intelligenta vita egyptierna.

Som varje student av egyptisk historia vet, när egyptierna först byggde sitt mäktiga imperium och sin lysande civilisation för omkring 6 300 år sedan, var de en unik art, en ytterst framstående ras av begåvade vita människor. Längre upp längs Nilen och söder om dem fanns nubierna, svarta som spader ess. När egyptierna utvidgade sitt imperium var det oundvikligt att de skulle hamna i konfrontation med nubierna. Detta gjorde de naturligtvis, och dumt nog, liksom alla andra vita civilisationer sedan dess, betraktade de dessa underlägsna svarta varelser som ex-

utmärkt material för slavarbete. De värvade dem inte bara som arbetare, utan tog dem även in i armén. Resultatet var förutsägbart och som jag har påpekat i både **NATURE'S ETERNAL RELIGION** och **The WHITE MAN'S BIBLE**, när det sker en geografisk blandning av raserna, sker det oundvikligen en blandning och kontaminering av genpoolen, och allteftersom tiden går, återigen oundvikligen, förökar sig de dåliga generna mer och drar ner de goda generna. Som ett resultat är den genomsnittlige egyptiern idag en konglomeratbastard, och en dålig bastard därtill, på en nivå med den genomsnittliga skaran av mexikanska mestiser. Men jag kommer att ha mer att säga om det senare.

Medan bussen rullade vidare och Shareen fortsatte att berätta sin historia om Egypten, svävade mina tankar iväg och jag spekulerade kring hennes egen härkomst. Jag undrade vilken **IDENTITET**, om någon, hon själv kunde klamra sig fast vid, då hon var en konglomeratkomposition av forntida vit egyptier, svart nubier, beduin-arab, tidig romare och en proliferation av de slavar som romarna släpade in i sitt imperium och genom vilka de jämmerligt slösade bort sina gener. På den kulturella och religiösa sidan var hon en arvinge och ett sammansatt hopkok av forntida egyptisk kultur och religion (som de är så stolta över, men av vilken inget spår återstår hos dagens egyptier); av de koptiska (kristna) egyptierna som härskade i femhundra år och vilkas kyrkor, tempel och kloster fortfarande finns kvar i isolerade fickor; och slutligen den muslimska lära som hon nu bekänner sig till. Men vad är hon egentligen? Hon delar samma sorgliga dilemma som alla bastarder, ett misslyckat hopkok av rasblandade vrak, vilkas förfäder hänsynslöst och kriminellt trotsade Naturens lagar. Hon är varken vit, nubier, arab eller romare. Även kulturellt och religiöst skulle hennes lojaliteter vara splittrade mellan de forntida egyptiska gudarna, koptisk kristendom, romersk katolicism och den muslimska läran. Vilket skamligt hopkok till arv har inte spillts över henne av kriminellt ansvarslösa förfäder! Hur mycket vitare och ljusare skulle inte Egypten ha kunnat vara idag om de ursprungliga skaparna av dess civilisation hade praktiserat de grundläggande föreskrifterna i **CREATIVITY**! Om de bara hade haft en rasreligion!

Nästa uttalande av Shareen som gjorde djupt intryck på mig var av politisk karaktär. Medan vår tyska guide var helt opolitisk, var Shareen inte det. Hon dristade sig till följande åsikt: ”Vi har alla fått höra att kung Farouk var en slösare och en skurk,

och att överste Nasser var en hjälte som kom till vår räddning och gav oss demokrati och självständighet. Nu kan jag bli fängslad för det jag tänker säga, men många egyptier tänker annorlunda. Faktum är att under Farouk hade Egypten en befolkning på 17 miljoner människor och de flesta av dem arbetade på jorden på sitt primitiva sätt som de hade gjort i generationer. Men Nasser ändrade på allt detta genom att sträva efter modernisering och industrialisering, genom att ge folket rösträtt, något de inte visste vad de skulle göra med. Egypten har nu 47 miljoner människor. En stor del av dessa är trängda i Kairo och Alexandria. De har det inte bättre ställt, utan sämre, och **med de subventioner av utländskt bistånd vi tar emot har vi en skenande befolkningsexplosion och situationen blir snabbt värre."**

Det är den verkligen. Kairo, som nu har en explosiv befolkning på 12 miljoner människor, har faciliteter för en stad på högst 3 miljoner. Gatorna är igentäppta med bilar och människor, telefonsystemet är i ruiner, allt är hoplappat med tuggummi och ståltråd. En av de främsta orsakerna till befolkningsexplosionen är USA:s utländska bistånd. Egypten får, näst efter Israel, den största delen av utländskt bistånd från USA av alla länder i världen.

Varför är USA så generöst mot Egypten? Tja, främst är det mutpengar för att hålla Egypten i fred med den eländiga banditstaten Israel, allt återigen på den amerikanske skattebetalarens bekostnad. Men det kan inte fortsätta. Som Shareen påpekade — det är en enkelriktad gata mot katastrof. Egypten ökar med mer än en miljon om året, och de flesta av dem strömmar till Kairo. Precis som Mexico City är det en tidsinställd bomb.

När vi landade i Kairo tog jag mig en ordentlig titt på människorna. De var mörkare än jag hade förväntat mig, mer eller mindre i samma färg som en mulatt i Amerika. De är skröpliga fysiska exemplar som har alla de sämsta egenskaperna hos blandraser. Ändå är deras arabiska och vissa vita drag fortfarande skönjbara.

Sedan flög vi söderut till Assuan och till Abu Simbel och gick slutligen ombord på en härlig och avkopplande 4-dagars kryssning nerför Nilen, från Assuan till Luxor. Den stora överraskningen för mig var att medan de infödda i Kairo var lerfärgade, var de i Assuan och norrut, och längs hela stränderna norrut till Luxor, rena rama krullhåriga niggrer, svarta som spader ess!

När jag betraktade Nilens stränder fick jag möjlighet att observera de infödda, de inföddas bostäder och deras primitiva sätt att bruka jorden. Mycket av bostäderna ute på landsbygden (och även i Kairos utkanter) är extremt enkla, byggda av primitiva lerstenar och ofta inget mer än bara vass som lappats med lera. De brukade jorden på i stort sett samma sätt som de gjorde för 2 000 år sedan, efter att deras civilisation kollapsat. Gång på gång såg jag ett par vattenbufflar spända framför en primitiv plog, med en fellaheen i en smutsig vit klädnad gående bakom. När jag jämförde deras primitiva bostäder med de magnifika och storslagna tempel och palats som byggts av deras forntida föregångare, kunde jag inte annat än förundras och fråga mig — hur kunde ett folk sjunka så lågt från ett så lovande arv?

Detta för mig till det ämne jag vill diskutera härnäst — den forntida egyptiska religionen.

Egyptens historia är ett utmärkt exempel på vad jag talar om i Creative Credo nr 45 i **DEN VITE MANNENS BIBEL** när jag säger att vidskepelse och lättrogenhet är den vita rasens akilleshäl. Det finns knappast någon civilisation i historien som var mer överväldigad av gudar och spöken än de forntida egyptierna. De fruktade sina gudar, de avgudade dem, de bönföll dem.

I allmänhet var de den mäktigaste kraften som kontrollerade individens liv och stakade ut nationens kurs. Detta leder mig till flera andra observationer.

1. På grund av deras besatthet av spökerier och deras försummelse av att vårda sin genpool, blev de rasmässigt uppblandade.

2. Resan till Egypten övertygade mig om att uppblandningen av den vita rasen (oavsett om den är lokal eller global) är den **ULTIMATA FASANSFULLHETEN**.

3. Det polariserade också stadigt en grundläggande övertygelse som jag har haft länge. Den övertygelsen är denna: Den vita rasen har varit i trängande behov av en rasreligion ända från början av sin civilisation, och behöver den mer än någonsin idag. Om egyptierna hade haft det, skulle vi ha en vackrare, en vitare och ljusare värld idag.

4. Att alla de fiktiva koncept som främjas av både judendom och kristendom redan var uppfunna av de forntida egyptierna. Dessa fiktiva koncept kopierades först av judarna och transplanterades sedan in i den kristna trosbekännelsen, som judarna gav upphov till och främjade. Några av dessa grundläggande koncept var: (a) Idén om en ”själ”, (b) den

idén om **”evigt liv”**, (c) idén om **”gudar”**, både onda och goda, (d) idén om **”en gud”** (Akhenaton), (e) idén om **”offer”** för att blidka gudarna eller guden, (f) idén om **”dop”** (rening genom tvagning), (g) idén om att **bygga magnifika och storslagna tempel** för att ära och bönfalla sina gudar. Faktum är att hela programmet för att kontrollera massorna genom att injaga respekt i dem med tro på hokus-pokus och det övernaturliga redan var väl utvecklat i det egyptiska religiösa systemet.

5. Att den egyptiska besattheten av att förbereda sig för döden och odödligheten därefter är, och var, en av de mest destruktiva och slösaktiga idéer som bidrog till att göra slut på inte bara en högst illuster och ärorik civilisation, utan också en högst unik och föredömlig ras.

Om dessa begåvade (och samtidigt dementa) idioter bara hade haft en raslig religion som **CREATIVITY!**

Istället riktades alla faraonernas ansträngningar mot att sörja för komforten och välbefinnandet för deras fiktiva ”själar” i odödligheten. Varje farao ville överträffa sin föregångare i att efterlämna ett monument och en grav där hans kvarlevor vilade, inneslutna i en storslagen fysisk inhägnad som de hoppades skulle bestå i all evighet.

Att deras kroppar balsamerades genom en process som fortfarande inte förstås av modern vetenskap, det vet vi alla. Att deras mumier sedan begravdes i en invecklad uppsättning sarkofager som sedan förseglades i hemliga kammare i en enorm pyramid eller annan struktur, även det är välkänt. Vad som dock förvånade mig är i vilken utsträckning de ansträngde sig för att ”förse själen” med alla de tusentals godsaker på dess resa till evigheten. De öste praktiskt taget ut kungarikets rikedomar i detta sista smörjelse-projekt som om livet här och nu var betydelselöst, men i kontrast var vårdandet av själen i det eviga livet efter detta överväldigande besattheten under deras levnadsdagar. **Har detta en bekant klang hos de kristna som bekänner ”samla inte skatter på jorden, utan samla skatter i himlen”?**

En sådan häpnadsväckande samling av rikedomar följde med sarkofagen och graven för en död farao att de blev det främsta målet för gravplundrare i forntiden. Det var nästan som att råna Fort Knox, förutsatt att man kunde hitta det. Inte undra på att faraonerna gick till extrema längder för att göra sin inre grav antingen fysiskt otillgänglig genom ren massivitet i förseglade stenstrukturer, såsom...

pyramider, eller tog till list, såsom att begrava sina gravar, med alla dyrbarheter och allt, djupt under jorden i en avlägsen klyfta som Konungarnas dal vid Luxor. (Sextiofyra faraoners gravar har hittats i Konungarnas dal, och femtiosju gravar i Drottningarnas dal, mittemot Luxor.)

I båda fallen lyckades de dåligt. Av alla de begravda faraoner vars gravar har hittats, hann forntidens gravplundrare först till dem, med det enda undantaget för barnkungen Tutankhamun, vars grav upptäcktes av den brittiske arkeologen Howard Carter år 1922. Det misstänks att arkitekterna som ritade dessa gömställen, och som i regel överlevde faraon, var de främsta skurkarna genom att antingen hjälpa plundrarna eller utföra jobbet själva.

Det är kung Tuts grav som ger oss en uppfattning om storleken på den statsskatt som östes ner i en av dessa gravar och sedan begravdes, förmodligen för all framtid. Jag hade nöjet att gå ner i kung Tuts grav där hans mumie fortfarande vilar, och även att se de skatter som hade hittats i graven och som nu finns på Kairo-museet.

Låt mig först försöka beskriva skatterna, som visas på Egyptiska museet, även kallat Kairo-museet.

Medan den utställning som fördes till USA 1976 och visade kung Tuts skatter lockade enorma folkmassor i varje stad där den hölls, innehöll den bara 55 föremål. På Kairo-museet visas 3 500 föremål, alla hämtade ur kung Tuts grav. Det inkluderar stridsvagnar, bänkar, skålar, kistor, stolar, en ansiktsmask i guld, guldhylsor för var och en av kung Tuts fingrar, 180 stenstatyetter av hans favorittjänare, och en sådan lista av varierande småsaker att det är omöjligt att katalogisera dem här. Det räcker med att säga att så mycket guld var inkrustat på så många av dessa föremål och så många juveler var infattade i dem att det var som en öppen inbjudan till Fort Knox, förutsatt att man kunde hitta det.

Att göra det extremt svårt att hitta eller ta sig till var vad kungarna och deras arkitekter lade ner avsevärt arbete och uppfinningsrikedom på. Jag hade alltid föreställt mig Konungarnas dal och Drottningarnas dal, där ett antal av dessa underjordiska gravar ligger, som en vacker dal med väl markerade ruiner av de olika gravarna. Till min förvåning var det en av de mest ödsliga klyftor man kan tänka sig. Trots alla utarbetade och högt dekorerade tunnlar, trappor, förkammare, förrådsrum och gravkamrarna

själva, fanns det inte ett spår av ett grönt grässtrå, eller ens den minsta indikation ovan jord på något av den storslagenhet som låg under marken. Tills moderna grävare nådde dessa gravar fanns det inget annat än ödslighet, de vackraste av lila himlar ovanför och sand, sand, sand.

Men väl under jord är mängden tunnlar, uthuggningar, mejslingar och rikedomen av dekorationer på väggarna i gångarna och kamrarna sannerligen häpnadsväckande. Förutom att besöka Kung Tuts och några andra underjordiska gravar, hade vi nöjet att besöka Kung Ramses VI:s grav och utforska den till slutet. Bara de fysiska aspekterna av den är överväldigande. Den bestod av en serie sluttande trappor, raksträckor, fler trappor och fler kamrar. Bara att klättra in och ut skulle pröva alla utom en erfaren bergsklättrare. Jag frågade guiden vad den totala vertikala höjdskillnaden i dessa trappor uppgick till, och hon svarade att det var totalt 40 meter. Detta motsvarar 125 fot, eller en tolvvåningsbyggnad, en rejäl morgonklättring, ner och upp.

Slutsatsen av all denna besatthet av att sörja för det efterkommande är naturligtvis att det är extremt slösaktigt och uppenbart dumt, men naturligtvis inte mer än de kristnas rop om att ”samla skatter i himlen”, eller USA:s program för att subventionera alla världens lerraser. Eftersom Kung Tut var en barnkung som bara regerade i 9 år och dog vid 18 års ålder, och praktiskt taget lämnade en nationalskatt i sin grav, kan vi bara spekulera i hur mycket rikligare skatterna var som begravdes av sådana kungar som Ramses II, som var oerhört mycket mäktigare, mycket mer egoistisk och regerade i totalt 67 år.

När vi talar om Ramses II kommer vi till en annan märklig egenskap hos de egyptiska faraonerna som förmodligen framhävdes av kungen med det enorma egot, men som delades av de flesta av dem. Detta var besattheten av att inte bara stå på god fot med gudarna och det odödliga livet i det efterkommande, utan de ville var och en att deras namn och deras statyer och deras monument skulle överskugga alla andra och bestå för all framtid.

De egyptiska kungarnas (faraonernas) besatthet av odödlighet kände uppenbarligen inga gränser. De ville ha odödlighet i det efterkommande. För att understödja den egotrippen byggde de sig storslagna gravar och fyllde dem med så många dyra saker att de praktiskt taget raserade den nationella ekonomin, som jag redan har nämnt tidigare. Men de ville också ha jordisk odödlighet, kombinerat med

jordisk berömmelse och hyllning likaså. För att uppnå detta byggde de monument, statyer, pyramider och tempel till sin egen ära. Ytan på praktiskt taget varje vägg, fasad, pelare och vad du än kan tänka dig, var täckt med hieroglyfer som berättade om dem själva, om deras heroiska dåd, deras umgänge med gudarna, och som pekade på dem själva på ett eller annat sätt. Allt detta var varvat med deras egen ”kartusch”, som var deras varumärke, eller logotyp, eller signatur. Den består av ett parallelogram med rundade ändar, inuti vilken den specifika härskarens individuella namn stod skrivet i hieroglyfer.

Dessa kartuscher är så populära att de utgör en betydande souvenirverksamhet i Egypten idag. Du kan få din egen kartusch tillverkad i guld eller silver av en lokal juvelerare, med ditt namn stavat i upphöjda hieroglyfer. Den kan bäras som en amulett och är ett av de få prisvärda köp man kan göra i Egypten idag.

För att återgå till de forntida jägarna av det stora egot, lät en mäktig kung som Ramses II bygga ett fantastiskt tempel till sin ära i Abu Simbel. Det höggs ut i en massiv klippvägg vid Nilens strand på en gudsförgäten plats 27 mil söder om Assuan och 123 mil söder om Kairo. På utsidan finns fyra kolossala statyer av Ramses II i sittande ställning. Var och en är över 20 meter hög. Inuti det första rummet, den stora hypostylhallen, bärs taket upp av åtta pelare prydda med enorma statyer av vår hjälte, Ramses II, i guden Osiris pose. Den andra hallen stöds av fyra pelare, med reliefer på väggarna föreställande Ramses, hans hustru Nefertari, samt hans häst och vagn. En liknande förhärligande upprepas återigen i den tredje kammaren. Faktum är att Ramses II finns överallt, alltid med sin kartusch, som säger: Detta är Ramses.

Men han var inte den enda. De flesta kungar följde samma mönster, de var bara inte riktigt lika framgångsrika eftersom de inte regerade i 67 år, och tiderna var inte lika gynnsamma.

Nu fanns det två sätt att överglänsa och överskugga sina föregångare. Det ena var att överträffa de andra, och det andra var att förstöra och utplåna den tidigare härskarens namn och/eller verk. Även om Egyptens historia har många saknade pusselbitar, kan vi icke desto mindre finna många bevis på båda taktikerna — att bygga mer än rivalen och att utplåna föregångarnas namn och rykte. Ibland uppnåddes detta helt enkelt genom att hugga bort den tidigare härskarens kartusch (på monumentet, i ett tempel) och ersätta den med sin egen. Ramses II är känd för att ha gjort detta i flera fall.

Det finns två särskilda fall som jag anser är särskilt intressanta exempel.

Det ena var fallet med **drottning Hatshepsut**, en av de mest märkvärdiga kvinnorna i historien. Hatshepsut var gift med Thutmosis II, sin halvbror — inte en ovanlig sedvänja i det gamla Egypten. När Thutmosis II dog efter en kort regeringstid, tog hon över styret som tillfällig regent för Thutmosis III, den lagliga tronföljaren, som fortfarande var ett barn. Jag bör kanske förklara att även om Thutmosis III var son till Thutmosis II, var han inte son till Hatshepsut. Hur som helst, drottning Hatshepsut blev så förtjust i den makt hon nu utövade att hon stannade kvar vid makten och höll en mycket otålig Thutmosis III i bakgrunden, även efter att han nått mannaålder (inte helt olikt dagens brittiska monarki). Hatshepsut visade sig vara en kapabel och kraftfull härskare. Hon bar lösskägg som en man, vilket återspeglas i hennes många uthuggna bilder. Liksom sina föregångare antog hon också gudomlig status. Hon lät bygga det berömda drottningtemplet vid Deir el-Bahri och även det stora Amon-templet i Karnak, liksom flera andra monument för sin framtida odödlighet. Väggarna i dessa tempel var fyllda med gravyrer av drottningen i hennes mångfaldiga heroiska scener, vanligtvis i sällskap med gudarna.

Nåväl, till slut dog drottningen, som alla goda drottningar slutligen gör, och Thutmosis III kom till makten. Thutmosis III var så vred över att ha blivit förrädiskt undertryckt under alla dessa år att han vanställde bilden av drottning Hatshepsuts ansikte på varje monument, vägg och pelare han kunde hitta. Aj då, Thut. Vilken hänsynslös förstörelse av dyrbar konst för oss som kom några tusen år senare. Vi önskar att du inte hade gjort så, Thut.

Ett andra intressant fall är det om **Amenhotep IV** under den XVIII:e dynastin, cirka 1 350 f.Kr. Han var en asket, en religiös reformator, en filosof och en teolog. Han ändrade sitt eget namn till Akhenaton, vilket betyder "Aton (solguden) är nöjd". Han avskaffade alla andra gudar och proklamerade idén om "den ende guden" — sin gud, Aton. Så besatt var denne förste fanatiska monoteist att han ägnade sig åt en orgie av ikonoklasm. Han lät radera pluralordet "gudar" från alla monument, förstörde bilder av rivaliserande gudar och förföljde skoningslöst Amons präster.

Akhenatons monoteistiska solgudsreligion misslyckades slutligen och han avsattes. Även om den utövade ett stort inflytande på sin tids konst och tänkande, återvände Egypten snart till sin forntida, väl förankrade, labyrintiska religion av polyteism och de gamla prästerna var återigen tillbaka

vid makten. Som en sidokommentar bör det noteras att det var från Ikhnaton som judarna kopierade sin idé om Jahve och monoteism. När judarna nu med stor fanfar förkunnar att de gav världen den första monoteistiska religionen, ljuger de, som vanligt. Kom ihåg, egyptierna hade den först.

I vilket fall som helst, efter att Ikhnaton avsatts, återvände prästerskapet till sitt forntida system med besked. De i sin tur slog sönder alla statyer av Ikhnaton, mejslade bort hans bild varhelst den dök upp och försökte utplåna varje spår av hans idé.

Medan vi är inne på ämnet ikonoklasm, kan det vara värt att påpeka att detta var ett ämne som också ivrigt förföljdes av de egyptiska kristna (kända som kopter) under deras 500-åriga välde i Egypten. Precis som i Grekland, precis som i Rom, var kopterna i Egypten fast beslutna att krossa ”hedniska” bilder, och koncentrerade sig på att destruktivt slå av näsorna på fler statyer än någon annan grupp i historien.

Trots sin besatthet av religion och trots de tusentals år de arbetade med den och under den, satte egyptierna aldrig riktigt ihop en organiserad, välstrukturerad religion, som den romersk-katolska kyrkan gjorde under kristendomen. Istället var deras en förvirrad, skiftande och mångspråkig uppsjö av gudar, gudar, gudar, som varierade både i tid, i namn och i geografisk plats. Förutom några av huvudgudarna fanns det dessutom de mindre lokala gudarna som invånarna i vissa städer eller områden höll högt.

En av de dominerande gudarna var Amen-Re, även känd som Amon-Ra, även känd som Ra, även känd som Horus, i vilken skepnad han framträdde med ansiktet av en falk på en mänsklig torso. Ikhnaton ändrade denna mångfacetterade solgud, Amen till Aton och gjorde honom till den ende. Idag, när du hör ”Amen” eka genom de kristna kyrkornas korridorer, kom ihåg, egyptierna hade det först.

Andra stora och universella gudar vid sidan av Amen-Ra var: Anubis som hade huvudet av en schakal och presiderade över de döda och vaktade gravarna; Hathor, som hade huvudet av en ko med långa horn som vaggade solen. Hon var gudinnan för kärlek och barnafödande; Thot, visdomens och sanningens gud, hade huvudet av en ibis; även Ptah, Hapi, Isis, Maat, Imhotep, Min och andra. Vilket dumt, fånigt hopkok!

Ämnet egyptisk religion är naturligtvis oändligt, och jag önskar inte förfölja det ytterligare. Jag tror att jag har gett tillräcklig bakgrund till mina observationer så att vi kan komma till någon meningsfull slutsats.

meningsfulla slutsatser och dra några lärdomar från den 6 300 år gamla egyptiska erfarenheten.

1. Eftersom den vita egyptiska rasen var geografiskt skyddad av vidsträckta ökenområden i öster och väster, av havet i norr och av katarakterna vid Nilen i söder, hade den en möjlighet att vårda och utveckla en ständigt framåtskridande art av en fin ras utan intrång av främmande föroreningar under tusentals år.

2. Religion kan, och gjorde, spela en enormt avgörande roll i individens, nationens och rasens liv, och egyptierna drev det till en veritabel mani. Religion är fortfarande en oerhört viktig faktor i deras liv idag.

3. Religion är, som jag har sagt många gånger förut, lik eld. Den kan vara extremt konstruktiv eller destruktiv, beroende på religionens natur, av vem den används och på vem.

4. Egyptierna hade inte en bra religion utan snarare en ganska dum religion baserad på rent fiktiva koncept och märkligt hokus-pokus. Inriktningen i deras religion var förberedelsen för ett icke-existerande liv i det efterföljande, en meningslös besatthet som onödigt slösade bort deras resurser och arbete, och hällde det ner i ett dolt råtthål, för att begravas för evigt.

5. Den vita rasen sex tusen år senare är fortfarande utan en meningsfull, konstruktiv religion, och kommer förmodligen att vara det fram till den tidpunkt då CREATIVITY blir allmänt accepterad.

6. Den vita rasen i Egypten kunde hålla en stadig kurs i cirka 3 000 år (en lång tid) av två skäl:

   (a) Den var geografiskt skyddad från rasmässig kontaminering som nämnts tidigare.
   (b) Dess religion, ekonomi och regering hölls borta från judarnas händer fram till troligen omkring 1 300 f.Kr.

Från den tiden satte rasblandning, rasmässig, kulturell och ekonomisk upplösning in och förstörde fullständigt allt — ras, nation, kultur och ekonomi tills vi nu har den dystra polyglotta röran av bastarder som syns idag.

7. Hade de haft en rasmässig religion, såsom CREATIVITY, istället för hokus-pokus-överflödet av fiktiva spöken, skulle historien om inte bara Egypten, utan världen, se annorlunda ut idag. Utan tvekan skulle de inom en period av några århundraden ha erövrat alla livskraftiga länder på jorden och befolkat dem med en ständigt alltmer överlägsen människoras. Vi kan bara vagt spekulera i vad den

hur storslagna sådana supermänniskor än må vara. I vilket fall som helst skulle det vara så långt över dagens utlevade bastarder att det inte skulle finnas något igenkännbart släktskap.

8. Om det är en sak som resan till Egypten har gjort för mig, så är det att överväldigande förstärka en grundläggande övertygelse. Den övertygelsen är att den vita rasen var i trängande behov av en god rasreligion i forntiden, har behövt den genom hela historien, och behöver den mer än någonsin idag.

I själva verket närmar vi oss vägs ände. Det är nu eller aldrig. Det ULTIMATA av alla fasor är bastardiseringen av den stora vita rasen. Det bastardiserade Egypten står idag som en levande påminnelse om den ultimata fasan. Låt oss på nytt viga oss själva till kampen för att vända denna process och rena världen från den plåga som nu uppslukar den.

* * * * *

De gamla egyptierna besatt också en gång det gudomliga fröet i sin ras, men de tillät det att bastardiseras till lera. Låt detta vara en sträng varning och en hård läxa för det som fortfarande finns kvar av den vita rasen på denna planet jorden.

* * * * *

Den ultimata fasan är bastardiseringen av den vita rasen.

* * * * *

Slutsatsen av all denna intensiva egyptiska religiositet är denna: den var helt baserad på självbedrägeri, hokus-pokus och medvetna lögner.

* * * * *

Nummer 12, maj 1984

En rapport från dagens Egypten

(Detta är den andra och avslutande delen av författarens observationer om Egypten. Medan den föregående artikeln fördjupade sig i Egyptens forntida religioner och historia, fokuserar denna rapport mer specifikt på Egypten som det är idag, och de katastrofala konsekvenserna av en dålig religion kombinerat med den geografiska blandningen av raser.)

Allt började falla på plats när min fru och jag deltog i ett symposium för okonventionell kraft i Atlanta, Georgia, i september förra året. En professor från University of Florida som specialiserat sig på jordbruksvetenskap meddelade att han höll på att organisera en resegrupp till Egypten i januari nästa år. Eftersom vi hade pratat om att vi ”någon gång” skulle besöka det forntida underlandet, bestämde vi oss — varför inte denna vinter? Vi sa till professorn att vi var intresserade av att gå med i hans grupp och bad honom skicka oss sitt informationsmaterial.

När vi fick hans material sex veckor senare hade vi redan bestämt oss för att (a) vi skulle åka ändå, (b) hans resa var för inriktad på jordbruk och (c) vi skulle klara oss bättre med ett professionellt reseföretag. Vi skaffade nya pass, visum till Egypten och anmälde oss till en elvadagarsresa med resebyrån Hemphill-Harris. Startdatumet var den 11 februari.

Vi flög ut från Atlanta klockan 17:20 med KLM Airlines till Amsterdam. Efter en kort mellanlandning i Amsterdam och ett 30-minutersstopp i Aten anlände vi till Kairos flygplats klockan 19:30 nästa dag.

Arrangemang hade gjorts för att vår reseledare, vars namn var Tom, skulle möta oss på flygplatsen, men när vi anlände den kvällen till en mycket främmande flygplats syntes ingen reseledare från Hemphill-Harris till någonstans, och vi fick snart lära oss några av de jordnära realiteterna i den egyptiska tillvaron.

Flygplatsen var sliten, smutsig och överfull av människor. Det var ett totalt kaos. När vi väl hade tagit oss igenom immigra-

tion och tull och började leta efter guiden som inte var där, det började bli sent på kvällen, och här stod vi strandsatta på en utländsk flygplats där endast den mest grundläggande engelskan talades av någon.

Jag försökte ringa Ramses Hilton Hotel, men inga offentliga telefonkiosker fanns tillgängliga. En skara hjälpare fanns till hands vid varje hörn och letade efter dricks (kallat baksheesh) för vad som helst. En trevlig ung man hittade slutligen en telefon vid ett affärsfönster som vi kunde ringa från för lite baksheesh. Efter ett dussin försök och en halvtimme senare kom vi fram till receptionisten i hotellreceptionen, som informerade oss om att ja, vi hade en bokning, och var befann vi oss? Jag försökte få kontakt med Hemphill-Harris reseguide, Tom, men utan framgång. Kommunikationerna var så dåliga att jag bestämde mig för att vi skulle göra bäst i att bara ta en taxi på egen hand och ta oss till hotellet.

Efter ytterligare några hjälpare och mer baksheesh blev vi inlastade i en taxi och gav oss iväg. Nu när vi förstod hur telefonsystemet fungerade (?) väntade oss en annan upplevelse. När jag säger att vi gav oss iväg, menar jag att vi for iväg som ett skott i ett försök att tävla mot den internationella datumlinjen. Genom att hänga tungt på tutan, precis som alla andra, trotsade denne man helt enkelt alla sannolikhetslagar och vävde in och ut ur trafiken som en professionell hockeyspelare. På något sätt kom vi fram till hotellet oskadda. Hur, det kommer jag aldrig att få veta.

Efter att ha kommit i ordning på vårt rum konfronterade jag reseguiden på hotellet, som vid det här laget var i sin pyjamas och redo att dra sig tillbaka för natten. När jag frågade Tom varför han hade lämnat oss strandsatta på flygplatsen, svarade han oskyldigt att han inte hade någon information om vår ankomsttid och att han hade förstått det som att vi anlände på egen hand. När jag visade honom den tryckta lappen med hans namn på där det stod att han skulle möta oss vid ankomst, låtsades han vara förvånad. Om det var äkta eller en undanflykt har jag aldrig fått reda på. Hur som helst, vi var där. Vi hade ett lyxigt rum på ett av Kairos finaste hotell, Ramses Hilton, och var redo att gå och lägga oss, inte argumentera.

Medan jag i artikeln "Lärdomar från Egypten" har skrivit ner många iakttagelser och slutsatser ur en religiös och historisk synvinkel, vill jag i denna "reseskildring" beskriva mer av det moderna Egypten och vad vi faktiskt såg av de antika ruinerna, en mycket imponerande upplevelse.

Trots den mödosamma starten på flygplatsen var resten av resan ett mycket njutbart och spännande äventyr. Nästa morgon, efter att ha fått en överdådig frukost serverad på rummet, var vi igång med resten av resegruppen. Gruppen visade sig vara relativt—

ly liten (ca 18), som resegrupper betraktat, alla erfarna resenärer, och en av de mest hjärtliga och trevliga grupper vi någonsin haft nöjet att resa med. Vi var på väg till Sakkara för att se Egyptens äldsta pyramid, **kung Zosers trappstegspyramid**. Denna resa, cirka 3 mil utanför Kairo, tog oss förbi den kolossala statyn av **Ramses II**, där jag fick lära mig om ”kartuscher” och även om Ramses II:s kolossala ego, som beskrevs i artikeln förra månaden. Det var också mitt första intryck av landsbygden och de infödda egyptiernas primitiva tillvaro.

Kairo är en av världens största städer, med en växande **befolkning på tolv miljoner, trängda i faciliteter som var tänkta att rymma högst tre miljoner. Allt är trångt, överbefolkat, fallfärdigt och otillräckligt.** Trafiken är oorganiserad och blockerad, där signalhornet är den främsta vägledande principen, om det ens finns någon. Gatorna är smala och packade med folk. Vattensystemet är inte drickbart, och man varnas för att endast dricka drycker på flaska. Elektriciteten bryts ofta. Telefonsystemet hänger knappt ihop, vilket vi upptäckte när vi anlände till flygplatsen.

Människorna är dock vänliga och lättsamma, aldrig med brådska. De är inte fientliga mot amerikaner, även om de kan ha mer anledning att vara det än många andra som är det. Medan mexikanerna, en liknande dåsig ras, har sitt ”manana”, överträffar egyptierna det med sitt eget ord, **”maleesh”**, som ungefär betyder — ”det är lugnt, oroa dig inte för det.” Faktum är att de enda två egyptiska orden jag lärde mig var ”baksheesh” — alla hade handen utsträckt — och ”maleesh”, som redan beskrivits.

Trots detta är Kairo en extremt intressant stad, med en bred blandning av flera kulturer varav tre dominerar: den **fornegyptiska** med sina pyramider och allt, den tusenåriga **muslimska** kulturen med sina vackra moskéer och minareter, och det moderna **”västerländska”** inflytandet av skyskrapehotell, byggda förstås av den vite mannen, mestadels med amerikanska pengar.

Men för att återgå till landsbygden, på vår väg till Sakkara. Väl ute ur själva staden imponeras en resenär av de rikliga gröna fälten, bevattnade av Nilens vatten. Det kan sannerligen sägas att **Nilen är Egypten och utan Nilen skulle Egypten vara ingenting.** Nilen har också kallats den längsta oasen i världen, och en oas är den verkligen. Denna oas, som varierar i bredd från ungefär en och en halv till sexton kilometer, har mycket tydliga demarkationslinjer. När man väl kommit ut—

sidan av Nilen bevattnade vatten är landet lika ödsligt och kargt som vilken öken som helst i världen — ingenting annat än mil efter mil av sand och stenar utan ett grässtrå i sikte.

När vi rullade fram i bussen på en smal tvåfilig väg mot Sakkara, kunde vi se fellaheen-folkets infödda hus, synliga på båda sidor om vägen. De är byggda av lersten, palmblad och andra enkla material. De är extremt primitiva och måste vara hetare än en ugn på sommaren när temperaturerna når 43°C (110°F) och mer. Längs vägen syntes också många getter, åsnor, kameler och vattenbufflar. Det var vattenbufflarna som var de främsta dragdjuren och ofta drog en primitiv plog.

När vi väl kom fram till Sakkara betraktade jag landskapet. Det låg utanför den gröna oasen och var lika ödsligt och ökenstrött som vilket kargt landskap som helst på jorden. Men Stegpyramiden var enorm, och den var imponerande, då den är den äldsta stora pyramid som någonsin byggts. Dessutom var ruinerna av murarna till ett enormt tempel som funnits där i forntiden extremt imponerande. Det är svårt att föreställa sig de miljontals timmar av handarbete som måste ha krävts för att bygga en så enorm inhägnad som omfattade flera hektar, och som nu endast är en svag kontur av sin forna glans.

Sakkara, de dödas stad, antogs vara hemvist för guden Sakr (falken). Han var nekropolens gud i underjorden. Denna nekropol innehåller mer än 14 pyramider, varav Stegpyramiden är den absolut största, och ansågs av vissa representera en trappa till himlen. Det är förmodligen härifrån judarna fick sin idé om Jakobs stege. Kom ihåg att egyptierna hade den först!

Det var här vid Stegpyramiden, som dateras 5 000 år tillbaka i tiden, som vi gick ner i vår första underjordiska grav. Graven, som tros tillhöra Sekhemkhet, finns inte i själva pyramiden, utan man går in genom gravkammare från ruinerna av det närliggande templet. Det är här vi klättrade ner för sluttande spångar, böjde oss ner genom långa, låga gångar och introducerades för de mångskiftande och färgstarka hieroglyferna som dekorerade varje kvadratfot av kammarens väggar. Det ger en verkligen en kuslig känsla att stå i en gravkammare tillhörande en farao som dog för 5 000 år sedan.

När vi kom ut i solljuset igen på det nu ruinerade templets enorma marker, såg vi två söta infödda barn komma ridande upp från öknen. Sittande på varsin åsna bar pojken och flickan klarrött,

vita och blå dräkter. Deras tajming var sådan att de fick sina bilder tagna av resegruppen, och för baksheesh, naturligtvis. Vi var glada att stå till tjänst.

När man såg sig omkring pågick det arkeologiska utgrävningar överallt. Längre ut såg landskapet ut som ett månlandskap, torr, karg och ändlös sand. Då och då stack ruinerna av en annan, men mycket mindre pyramid upp sitt huvud ur den karga sanden. Med hjälp av min fantasi kunde jag bara spekulera i det liv och den aktivitet som utspelade sig här för så många tusentals år sedan.

Efter att ha sett den äldsta fasen av egyptisk historia först, körde vi tillbaka till Giza, cirka 24 kilometer bort, för att nu se den största och mest kända av alla pyramiderna. På vägen stannade vi vid The Carvory Restaurant, precis vid Pyramids Road. Här fick vi vårt första smakprov på det egyptiska köket, i europeisk stil. Det var en överdådig lunchbuffé, med ett brett urval av kött, frukter, sallader, ostar och desserter att välja mellan. Rekommenderas inte för någon som går på diet.

Sedan bar det av till Cheops och de stora pyramiderna, en av de mest kända platserna i världen. (Vid Ljud- och ljusshowen den kvällen hävdade de att det var DEN mest kända.) Intrycket pyramiderna gjorde på mig var inte en besvikelse. Det levde upp till alla mina förväntningar. Cheops, den största av de tre, är verkligen massiv. Dess ursprungliga höjd var 481 fot, och basen täcker 13 tunnland. Det finns flera långa tomma korridorer inuti pyramiden. Att gå ner i dessa korridorer till gravkammaren var ett av alternativen på turen. Efter att ha pratat med någon som hade gjort det, och som sa att han inte skulle göra om det för en miljon dollar, och efter att ha klättrat upp och ner för de låga korridorerna på spångar vid Trappstegspyramiden, avböjde jag. Istället bestämde jag mig för att gå runt pyramidens omkrets på egen hand, ett företag som tog längre tid än väntat och lät en otålig resegrupp och busschaufför vänta på min återkomst.

Bussen tog oss sedan till den världsberömda Sfinxen, bara några minuter bort. Här fanns också inte bara folkmassor, utan återigen åsnor och kameler. Ägarna till kamelerna var extremt övertygande månglare som innerligt bönföll de naiva och förvånade turisterna att ta en kamelritt, eller åtminstone få sin bild tagen grensle över ryggen på en kamel. Jag blev övertalad. När allt kommer omkring, vad är en resa till Egypten utan att ha en bild av sig själv sittande på ryggen av en kamel? Jag gav föraren ett egyptiskt pund och han hjälpte mig att klättra upp på ryggen av en liggande kamel. Med lite påtryckningar från ägaren snörvlade och vrålade djuret högt och reste sig till sin fulla

höjd. Min fru tog sedan ett foto medan odjuret och jag poserade, med pyramiderna som bakgrund.

På väg till hotellet stannade vi vid en papyrusbutik och ett galleri och fick lära oss den uråldriga och fascinerande konsten att tillverka papyrus av det egyptiska sävgräset, en konst lika gammal som pyramiderna själva. Där visades ett stort urval av färgglada målningar av egyptiska mystiker på papyrus.

Vår guide, Tom, förklarade att det bara fanns ett fåtal saker i Egypten som var värda att köpa, och han kunde bara rekommendera tre. Det var papyrusmålningar, egyptiska handvävda ullmattor med intrikata inhemska mönster, samt guld- eller silverkartuscher. Vi hade redan köpt en ullmatta på väg tillbaka från Sakkara på förmiddagen, så nu lade vi till tre färgglada papyrusmålningar, med hieroglyfer och allt, till vår samling. Sedan bar det av genom Kairos myllrande gator till middag på Ramses Hilton efter en mycket händelserik dag.

Men dagen var inte slut än. Tom, vår guide, frågade gruppen hur många av oss som ville gå på Ljud- och ljusföreställningen vid pyramiderna den kvällen, eftersom även detta ingick i vår betalda resa. Av vår grupp på 18 personer var det bara min fru och jag som anmälde oss frivilligt. Sex personer i gruppen hade anlänt hit till Egypten dagen innan från en safariturné i Nairobi, som Tom också hade lett. De övriga tio var för trötta. Vi var också trötta, men vi bestämde oss för att vi inte ville missa den här showen för allt i världen. Vi hoppade över middagen och hade bara en halvtimme på oss att byta till varmare kläder.

Eftersom vi var de enda två från vår grupp som skulle gå, fick vi en privat limousine till förfogande, med inte bara en chaufför, utan även en biljettagent som följde med, köpte våra biljetter, visade oss vart vi skulle gå och väntade utanför tills föreställningen var slut för att guida oss tillbaka till limousinen.

Vi var oerhört glada att vi ansträngde oss. Vi hade sett Ljud- och ljusshowen elva år tidigare vid Akropolis i Aten, och vi hade sett Ljud- och ljusshowen flytande nerför en kryssningsbåt på Coloradofloden vid Moab, Utah, som lyste upp klipporna, men den här showen vid pyramiderna var den i särklass mest vördnadsbjudande.

Genom ljudsystemet inledde berättaren showen med ett högtidligt och majestätiskt: ”Ni har kommit i kväll till den mest fantastiska och berömda platsen i världen. Här på Gizaplatån står för evigt det mäktigaste av mänskliga bedrifter.” Imponerande? Vi var imponerade.

Ljuset blinkade sedan på var och en av de tre pyramiderna i tur och ordning, sedan på dem alla. Sedan talade olika röster — Sfinxen, präster, faraoner, etc. — från olika platser med klangfulla, kultiverade röster som om de talade från sina gravar. Hela föreställningen var välskriven och välorkestrerad, berättad av välkända skådespelare.

En broschyr som beskrev produktionen hävdade att studien för att sätta ihop detta program varade i sex månader, och att genomföra projektet tog ett år. Det krävdes mer än 29 kilometer ledningar och kablar för att ansluta alla ljudsystem och belysningsarrangemang som var utspridda över ett betydande område. Vi tog med oss en uppsättning LP-inspelningar av hela programmet så att vi kunde lyssna på det igen hemma.

Programmet ges på engelska 5 kvällar och på franska två kvällar i veckan.

Tisdag 14 februari. Nästa morgon lämnade vi hotellet vid 07:00 och begav oss till flygplatsen för att flyga söderut till Assuan, 86 mil uppströms från Kairo. Det skulle bli en lång, hektisk morgon som faktiskt varade under större delen av dagen.

Samma flygplats som vi hade lämnat sent på natten bara 36 timmar tidigare i ett moln av damm och hönsfjädrar, var fortfarande samma kaos som vid vår ankomst. Medan vi hade anlänt med (holländska) KLM tidigare, tog vi nu ett egyptiskt flygbolag till Assuan, och en egendomlighet med egyptiska flygbolag är att man inte får några platsreservationer. Det är varje man för sig själv och konkurrensen är hård. Inte nog med att du inte är säker på din plats, du kan inte ens lita på att komma med ett visst plan. Det är något i stil med standby, i konkurrens med en hjord bufflar.

Proceduren var ungefär så här: Det gick ett plan till Assuan ungefär var 20:e minut. Vår grupp, med vår orädde ledare Tom i spetsen, klämdes in i ett stort väntrum mitt i en stor folkmassa som kanaliserades in i nästa väntrum med en vakt som släppte igenom ett visst antal personer genom portarna till ett annat väntrum. Efter mycket knuffande och trängande kom vår grupp slutligen fram till dörren till nästa väntrum där vi hade turen att se planen från Assuan komma och gå genom en dörr som vi så småningom skulle passera igenom. Efter ungefär en timmes knuffande och trängande i det andra väntrummet tog vi oss alla slutligen igenom den sista flaskhalsen och rusade över fältet till vårt plan. Mot Assuan.

Vi anlände drygt en timme senare.

Aswan är, som ni vet, känt för den mäktiga Höga dammen som ryssarna byggde och färdigställde 1965. Själva staden Aswan ligger 11 kilometer nedströms från Höga dammen. Före bygget av Höga dammen hade Aswan en befolkning på 50 000. Idag har dess befolkning svällt till 500 000, och att döma av den genomsnittlige fellaheen är de 500 000 individerna lika fattiga och utblottade som de 50 000 var för tjugo år sedan. Det går inte att tillmötesgå en geometrisk befolkningstillväxt. Ju mer resurser som hälls in i ler-raserna, desto snabbare sker befolkningsexplosionen, men ekonomiskt sjunker de alltid ner till sin ursprungliga existensnivå.

Det var här i Aswan som jag först märkte att medan lokalbefolkningen i Kairo hade en mörk lerfärg, var de här i södra Egypten svarta som spader ess. De identifieras som nubier och har det krusiga håret hos en äkta neger.

Hur som helst, när vi körde från flygplatsen till vårt hotell korsade vi Nilen på den Lägre dammen, en damm som britterna hade byggt redan 1910 eller däromkring, en uppgift som var ny för mig. Denna lägre damm ligger cirka sex kilometer nedströms från Höga dammen och cirka 5 kilometer uppströms från själva staden Aswan.

När vår buss anlände till Aswan steg vi av på Nilens östra strand och flyttade omedelbart oss själva och våra tillhörigheter till en motorfärja. Denna tog oss till ön Elefantine som ligger mitt i Nilen och på vars udde vårt hotell, Aswan Oberoi, är beläget.

Här stötte vi på en bisarr situation. Detta härliga gamla hotell, det finaste i Aswan, hade inte våra rum klara. Med allt bagage från vårt sällskap på 18 personer staplat i baren, utforskade vi hotellets vackra marker i ungefär en och en halv timme, för att sedan lämna vårt bagage kvar och återigen gå ombord på en tenderbåt, tillbaka till land, tillbaka på bussen och tillbaka till Aswans flygplats för att flyga till Abu Simbel, 27 mil söderut.

Jag sa tidigare att det var en hektisk morgon, med tanke på ombordstigningen på Kairos flygplats. Tja, saker och ting blev tuffare och mer drastiska vid vår nästa ombordstigning i luften. Även om flygplatsen i Aswan naturligtvis var mycket mindre, gjorde den inga som helst eftergifter till Kairo när det gällde trängsel, väntan och förvirring. Vår orädde ledare rådde oss att detta kunde vara en lika bra plats som någon annan att äta våra lunchlådor som vi hade tagit med oss från hotellet. Detta var ingen lätt bedrift, med tanke på lukten, trängseln och pandemoniumet. Vissa av oss åt det mesta av vår lunch, och vissa gjorde...

inte. Några av oss gav det mesta av det till de infödda fellaheen som letade efter rester i en överfull soptunna i väntrummet.

Hur som helst, efter mycket av samma knuffande och stökande procedur som vi hade stött på i Kairo, fast ännu mer av det, var vi efter ungefär 2 timmar (åtminstone) äntligen uppe i luften och på väg mot Abu Simbel, där ett av världens underverk ligger, **ABU SIMBEL-TEMPLET**.

Det finns en slogan inom resande som säger något i stil med att vägen dit är halva nöjet. Tja, det var knappast fallet denna tisdag den 14 februari. Men när vi väl kom fram till Abu Simbel var det väl värt det. Detta tempel, som byggdes av det mäktiga egot Ramses II för att förherrliga Ramses II, var något alldeles extra att skåda. Uthugget i massiv sandsten på Nilens västra strand för cirka 3 300 år sedan, var det, och är fortfarande, ett underverk att beskåda. Jag har mer ingående beskrivit dess fasad och interiör i förra månadens essä och kommer därför inte att upprepa det.

Vad jag inte nämnde är att i närheten av det stora templet står **HATHOR-TEMPLET**, också uthugget ur massiv klippa. Detta tempel byggdes också av Ramses II för hans hustru Nefertari och tillägnades gudinnan Hathor. Utanför templet på klippväggen finns sex stora statyer, fyra av den allvetande Ramses II och två av hans hustru, samt mindre statyer av deras barn. Inuti har hypostylhallen ett tak som bärs upp av sex pelare prydda med gudinnan Hathors huvud och ansikte.

Egypten kan göra anspråk på ungefär tre stora arkitektoniska och ingenjörsmässiga underverk under tre olika historiska eror. Den första breda grupperingen är det forntida Egypten och byggandet av pyramiderna, templen och andra arkitektoniska underverk. Detta sträcker sig över en period på flera tusen år. Det andra underverket var byggandet av Suezkanalen av deLesseps på 1880-talet. Det tredje, om än en mindre bedrift, var den stora dammen vid Assuan som byggdes av ryssarna på 1960-talet, och som har blivit mycket uppmärksammad över hela världen.

Jag skulle dock vilja lägga till ett fjärde underverk som vi bevittnade vid Abu Simbel, vilket var en direkt konsekvens av bygget av den stora dammen. Det ingenjörsmässiga underverket är uppskärandet av Abu Simbel-templen, både Ramses- och Hathor-templet, bit för bit och flyttandet av dem till toppen av klippan, samt återmonteringen i ett skick som nästan gör det omöjligt att skilja från dess ursprungliga tillstånd. Vi fick också en bra inblick i hur detta gjordes av amerikanska ingenjörer

och till tonerna av amerikanska (skattebetalarnas) pengar, till ett värde av 75 miljoner dollar.

En enorm halvkupol av betong byggdes högst upp på klippan, i vilken de två templen sedan flyttades, bit för numrerad bit. Kupolens framsida rekonstruerades sedan för att likna klippans naturliga yta, förutom där de två templens fasader var exponerade. Kupolens tak täcktes sedan också med ökenstenar och sand, vilket fick den att smälta in perfekt med resten av de steniga klipporna. Om man inte gick in i kupolen genom en oansenlig dörr för att se interiörens fulla storlek, dess byggnadsställningar och dess maskineri, skulle man aldrig misstänka att båda templen inte hade stått på samma plats under de senaste 3 300 åren.

Vi hade idealiskt väder för att se templet och även landskapet när vi flög tillbaka till Assuan, 27 mil norrut. Vi fick en fin utsikt över Nassersjön (uppdämd av den stora dammen) och den ödsliga, karga öknen som omgav den på alla sidor; inget annat än stenar och sand med åsar av låga berg som flätades samman i landskapet.

Tillbaka i Assuan klev vi på bussen, över den låga dammen, in i tendern, tillbaka till Aswan Oberoi Hotel på ön Elefantine, där vi upptäckte att våra rum nu var klara. Efter en påkostad middag var vi nu också redo för våra rum efter en lång, hektisk, intressant och tröttsam dag.

Onsdagen den 15 februari. Vår vistelse på Oberoi blev kort — bara en natt. Det första vi gjorde på onsdagsmorgonen var att flytta oss själva och vår utrustning till en av Sheratons kryssningsbåtar, som skulle vara vårt hotell under de kommande fem dagarna. Sheraton hade flera sådana specialdesignade kolosser för att kryssa på Nilen, och vår hette ATON, uppkallad efter den monoteistiske farao Akhenatons enda solgud. Efter att ha installerat oss var vi igång igen direkt efter lunch. Vår guide hade chartrat en felucca för eftermiddagen, navigerad av en infödd fellaheen. En felucca är en gammal egyptisk segelbåt med ett gaffelsegel, och de har seglat på Nilen utan designförändringar i tusentals år.

Efter en hektisk resa till Abu Simbel dagen innan visade detta sig vara en mycket trevlig och avkopplande eftermiddag. Vi åkte till Kitchener's Island och såg de vackra trädgårdarna där som var ett arv från den brittiska prägeln på Egypten, vilken för övrigt är betydande. Vi gick sedan ombord på feluccan igen och seglade till motsatta stranden av Nilen för att besöka Aga Khans mausoleum. Det är ett vackert mausoleum, byggt av hans fru och hans son, beläget på en hög

kulle med utsikt över Nilen. De dussintals och åter dussintals feluckerna såg ut som vackra vita måsar på det djupblå vattnet nedanför. För att hjälpa till med klättringen uppför kullen till mausoleet fanns det återigen ett antal av dessa övertalande kamelförare där för att möta och hälsa oss välkomna. Min fru och jag hyrde en kamel och klättrade ombord. Iväg bar det uppför den branta kullen med föraren som ledde det snörvlande och råmande djuret, medan vi hängde kvar i en osäker sadel som hotade att glida framåt om vi inte hade varit på väg uppför kullen. Efter att ha sett mausoleet valde vi att gå tillbaka nerför kullen.

Tillbaka i feluckan, och med härligt lugnt väder, drev vi enkelt till bryggan vid **Old Cataract Hotel** (cirka 1880-talet). Vi åt te och crumpets på den stora verandan till detta ståtliga gamla hotell, som ligger på en hög kulle med utsikt över Nilen. Vi hade en storslagen utsikt över katarakterna, som är översållade med enorma släta svarta stenblock. Efter ännu en härlig tur med feluckan var vi tillbaka på ATON.

Vi åt middag med ett cocktailparty den kvällen. Som underhållning fick vi njuta av ett program med en egyptisk magdansös och en fyrmannagrupp som hade sin elektriska förstärkare uppskruvad väldigt, väldigt högt.

Torsdag den 16 februari. Fortfarande i Assuan på morgonen tog vi en tur till **Assuandammen** (Aswan High Dam) cirka 11 km uppströms. Efter att ha sett Hooverdammen, och några av de andra gigantiska betongdammarna i USA, var den ryskbyggda dammen en stor besvikelse. Det var en bred, lång, ojämn jordfyllning, 111 meter hög och tre kilometer lång vid toppen. Den skapade den 480 km långa Nassersjön, som sträcker sig bakåt förbi den egyptiska gränsen in i Sudan. Dess vatten har utökat Egyptens odlingsyta med en tredjedel — ytterligare två miljoner tunnland.

Mer imponerande än själva dammen var det enorma modernistiska betongmonumentet som ryssarna byggde för att fira färdigställandet av dammen.

På vägen tillbaka stannade vi vid en brygga vid floden och tog en tenderbåt till en ö belägen mellan den gamla och den nya dammen, på vilken det magnifika **Philae-templet** står. Den äldsta delen dateras tillbaka till endast 300-talet f.Kr. och resten byggdes under den ptolemaiska och romerska perioden. Det var magnifikt och det var enormt, och märkligt nog hade även det monterats ner bit för bit från under den nuvarande vattenlinjen och återmonterats på sin nuvarande plats på den lilla klippiga ön Philae. Detta gjordes genom tyskarnas ansträngningar och generositet.

Innan vi återvände till vårt kryssningsfartyg för lunch stannade vi vid granitbrotten där vi beskådade (och gick på) en enorm obelisk som fortfarande låg kvar på platsen. Den var 125 fot lång och beräknades väga 1 170 ton. Den hade huggits ut och formats liggande på sidan med undersidan fortfarande stadigt förankrad i sin granitbädd.

Efter lunchen satte vi segel med ATON för att kryssa nerför Nilen till **Kom Ombo**, där vi stannade för att se templet med samma namn. Detta tempel, beläget på en kulle med utsikt över Nilen vid en punkt där floden gör en krök, är tillägnat gudarna Harwar, en gud med falkhuvud, och Sobek, representerad med ett krokodilhuvud. Det verkar som om vilken idiotisk karikatyr som helst kunde tjäna som gud lika väl som någon annan i de lättlurade och vidskepliga forntida människornas sinnen.

De fina relieferna genom hela templet var mycket imponerande. Vi var där i endast 30 minuter, sedan tillbaka till ATON, och fortsatte kryssningen nerför Nilen. Denna kryssning var en avkopplande och mycket välkommen lättnad från det hektiska tempo vi hade varit med om. Inte bara avkopplande, utan ytterst njutbar. Vi seglade långt in på natten och lade till vid **EDFU**.

Fredagen den 17 februari. På morgonen gick vi i land och steg ombord på fina hästdragna vagnar, fyra personer i varje droska. Vi körde en mile eller så genom den relativt stora staden Edfu till **Horustemplet**.

När vi körde genom gatorna fanns det åsnor, hundar, vattenbufflar, kameler, barn och vuxna i stora mängder. Små butiker, eller snarare stånd av bazartyp, kantade gatorna. Försäljare fanns överallt. Barn sprang vid sidan av våra vagnar, men de var välartade. Medan en turist i en liknande situation i Haiti eller Mexiko vanligtvis blir belägrad av tiggare, särskilt små barn, var så inte fallet här. Faktum är att de få som bad om en slant snabbt blev tillrättavisade av antingen sina mödrar eller andra barn att inte göra det.

Vid ankomsten till Horustemplet presenterades vi för ännu ett enormt och imponerande tempel, påbörjat 237 f.Kr. av Ptolemaios III. Frontfasaden är massiv och är 117 fot hög. Vid ingången står en helig falkkoloss, uthuggen ur granit.

Tillbaka till ATON och vidare till **Esna** som ligger endast 30 miles söder om Luxor. Här gick vi återigen från bord och steg i land.

Det är passande att här notera hur vårt kryssningsfartyg var speciellt utformat för dessa Nilkryssningar. Vissa av dessa landningsplatser har bara den svagaste liknelse vid en kaj, andra har ingen alls. Så hur bär sig ett stort...

Hur lyckas en kryssare med 4 däck och plats för **84 passagerare** lägga till vid platser som **Esna**, där det inte finns något annat än en sluttande, stenbeströdd vall att lägga till vid? Tja, de tänkte på den detaljen också. Fartyget kan trycka sig i sidled genom att vattenstrålar sprutas ut under vattenlinjen, både i fören och aktern. Det har också stora träbommar, likt telefonstolpar, som det kan skjuta ut i sidled, även dessa i fören och aktern. När det glider upp längs stranden sticker dessa bommar ut på sidan, tränger in i vallen och skyddar själva fartyget. Linorna binds sedan vid lämpliga pollare på land och där ligger hon. En bred landgång sänks sedan ner som förbinder fartyget med land, och passagerarna är redo att gå i land eller stiga ombord.

En annan smart liten detalj med dessa fartyg är att sidorna är platta och parallella, och fartyget har precis rätt bredd för att passa genom de flera slussar som hindrar dess passage mellan Assuan och Kairo.

Vi gick i land i **Esna** och gick till **Khnum-templet** (baggguden). Som jag sa tidigare duger vilken karikatyr som helst som gud. Hur som helst var templet vackert och massivt. Det representerade den ptolemaiska perioden av Egyptens historia, även om delar av det uppfördes mycket tidigare av Thutmosis III (1 500 f.Kr.).

Den intressanta detaljen med detta tempel är att det ligger cirka 28 fot under stadens nuvarande nivå. Det ligger i en utgrävd sänka och dess fundament representerar marknivån vid tiden då det byggdes. Arkeologer säger att det finns mycket mer i detta komplex, men eftersom det är täckt av 28 fot matjord och staden är byggd ovanpå det, planeras inga fler utgrävningar.

Vi seglade vidare och anlände till den stora staden **Luxor** den kvällen. Denna stad, som innehåller den mest magnifika och största samlingen av alla fornegyptiska ruiner, var platsen för den antika staden **Thebe**, Egyptens huvudstad under dess glansdagar under det mellersta och nya riket.

Eftersom vi anlände till Luxor tidigt på kvällen tog min fru och jag en promenad längs gatan vid flodstranden för att se ett visst hotell. Vi hade läst mycket om ett storslaget hotell byggt i Luxor under 1880-talet som hade varit ett tillhåll för kungligheter och eliten, nämligen **Winter Palace Hotel**. När vi såg det nu, hundra år efter dess grundande, var det fortfarande charmigt och ståtligt, men levde definitivt inte upp till sitt rykte.

Lördag 18 februari. Vädret var klart och vackert. Vi kom iväg tidigt och korsade Nilen i en enkel motorbåt till den västra stranden. En buss tog oss sedan till **Konungarnas dal**,

där vi såg **Ramses VI:s grav**, till **Tutankhamuns grav** och **Haremhebs grav** (19:e dynastin, 1300-talet f.Kr.).

Eftersom jag redan har beskrivit dessa gravar och allt byte som en gång fanns begravt där, i förra månadens artikel om ”Lärdomar från Egypten”, kommer jag inte att upprepa det här. Allt jag kan återupprepa är — vilket skamligt slöseri!

Samma morgon besökte vi också det vackra **Drottning Hatshepsuts tempel**, som jag också har beskrivit i förra månadens essä. På vägen tillbaka stannade vi för att ta bilder av de två **Memnons stoder**, enorma statyer av massiv sten.

När vi kom tillbaka för lunch på ATON var det mitt på eftermiddagen, under vilken vi kunde ta en välförtjänt vila.

Den kvällen skulle vi njuta av ännu ett **Ljud- och ljusspel**, denna gång i **Karnak**. Det var betydligt annorlunda än det på måndagskvällen vid pyramiderna. Medan vi vid pyramiderna satt i våra stolar och satt kvar under hela programmet, samlades vi i Karnak som en enorm stående folkmassa vid ingången framför **Avenyn med de bagghuvudade sfinxerna**. (De ligger ner och är uppställda på varje sida, totalt 40 stycken. Ursprungligen, när denna aveny sträckte sig hela vägen till Luxortemplet, fanns det totalt 124 av dessa magnifika statyer.) Ljudsystemet börjar sedan showen genom att ge oss ett dramatiskt manus om platsens och tillfällets heliga högtidlighet, och ber oss sedan att gå vidare till nästa område i detta enorma tempelkomplex.

När vi rörde oss i mörkret från ett område till ett annat till ackompanjemang av dialog och musik, nådde vi efter ungefär en halvtimme en upphöjd läktare. Denna var tillfälligt halvbelyst tills folk hade satt sig, sedan fortsatte showen. Läktaren gav en övergripande vy över hela komplexets layout, inklusive den heliga sjön, som reflekterade de enorma monumenten när ljusen spelade på det ena, sedan det andra.

Det var också imponerande, men Ljud- och ljusspelet vid pyramiderna var fortfarande det finaste.

Söndagen den 19 februari. Ännu en klar och vacker dag. På morgonen besökte vi **Karnaktemplet** med hästskjuts för att se det stora **Amon-Ra-templet i Karnak**, där vi hade sett Ljud- och ljusspelet kvällen innan. Sedan vidare till **Luxortemplet** i hjärtat av staden. Dessa två stora tempel, Luxortemplet och Karnaktemplet, ligger ungefär fem kilometer ifrån varandra.

I forna tider, när Thebe stod på sin höjdpunkt, var dessa två ett sammanhängande komplex förbundet av den imponerande sfinxallén med 124 sfinxer. För mindre än ett sekel sedan var Luxortemplet täckt under en kulle av bråte och ruckel.

Den eftermiddagen flög vi tillbaka till Kairo och hotellet Ramses Hilton.

Måndag den 20 februari. Det finns över 500 moskéer i Kairo. På morgonen besökte vi tre av de mest kända muhammedanska moskéerna. Den första var Ahmed Ibn Tulun-moskén där kung Farouk och några av hans förfäder är begravda. Hela komplexet var verkligen vackert och uppvisade det bästa inom gammal muslimsk arkitektur. Vart man än såg var det mycket utsmyckat. Spetsliknande gallerverk, islamiska inskriptioner, förgyllningar och juvelprydda dekorationer överallt.

Den andra moskén låg i Citadellet, ett stort militärt område uppfört av Saladin under det tredje korståget. Soldater och vakter fanns överallt, precis som vid alla regeringsbyggnader i Kairo sedan kriget 1973. I Citadellet ligger också Muhammad Ali-moskén, som vi besökte. Här ligger Irans shah begravd, vars grav vi också såg, även om shahens familj har avrått från offentlig visning av hans grav.

Vi besökte sedan basaren Khan el Khalili, en intressant upplevelse. Även om den inte är lika stor som den vi besökte i Istanbul för elva år sedan, är den av betydligt högre kvalitet.

På eftermiddagen besökte vi Kairo-museet och betraktade med särskilt intresse de 3 500 rika föremålen från Tutankhamuns grav. Eftersom jag redan har behandlat dessa i förra månadens artikel, kommer jag inte att upprepa beskrivningen av denna mest fantastiska samling.

Bortsett från formaliteter, avsked, flygplatser och hemresa, fullbordar det denna exotiska resa till de gamla faraonernas land.

* * * * *

Slutsats:

I förra månadens observationer sammanfattade jag effekterna av den häpnadsväckande egyptiska kulturen och civilisationen på dess eget folk och världen i stort. Eftersom Egyptens prestationer inom de kulturella, religiösa och arkitektoniska områdena var så unika och spektakulära, jag

valde att beskriva dessa arkitektoniska och arkeologiska underverk i denna, den andra delen, eftersom det hade varit antiklimaktiskt att göra det i omvänd ordning.

Det finns dock några andra observationer om det moderna Egypten som jag behöver lägga till.

En handlar om deras pengar. Den egyptiska valutaenheten är det egyptiska pundet (betecknat L.E.), uppdelat i 100 piaster. En officiell resebok utgiven av FODOR'S 1984 angav att alla som stannar över 48 timmar måste växla minst 150 US-dollar på flygplatsen. Detta fann jag vara felaktigt. Men eftersom vi var strandsatta och utlämnade åt oss själva på flygplatsen, räknade jag med att vi skulle behöva hantera taxibilar, baksheesh och diverse andra småutgifter, så jag växlade omedelbart 100 US-dollar vid ett av de många officiella växlingskontoren, för vilket jag fick 81 L.E. Medan den officiella växelkursen ligger någonstans runt 1 L.E. mot 1,22 US-dollar, har egyptierna själva i själva verket lite eller inget förtroende för sina egna pengar, och de flesta butiker, försäljare etc. tar gärna emot amerikanska dollar i utbyte mot sina varor i förhållandet ett till ett. Dessutom, om du har några egyptiska pengar kvar när du ska lämna landet, kan du lika gärna spendera dem på vad som helst, eller ge bort dem, eftersom du inte kan växla tillbaka dem till US-dollar. Ingen vill ha dem. Egyptierna har absolut inget förtroende för sina egna pengar, och det av goda skäl.

Faktum är att den egyptiska ekonomin är rutten, svag och vacklande, utan någon solid ekonomisk bas. Den kommer att kollapsa så snart de amerikanska subventionerna (burna på de amerikanska skattebetalarnas axlar) dras in.

Den andra observationen handlar om Nilen och dagens egyptiska jordbruk.

Assuandammen har hyllats stort som ett modernt ingenjörstekniskt underverk, och fördelarna som Egypten förväntas dra av den är förmodligen mångfaldiga, såsom ytterligare 2 miljoner hektar under odling, miljarder kilowattimmar elektrisk kraft, etc. Ändå är det min slutsats att dammen kommer att visa sig vara en katastrof, på flera sätt.

I tusentals år översvämmade Nilen sina stränder och avsatte sitt rika mineralhaltiga slam på jordbruksmarkerna. Detta höll jorden bevattnad och bördig för evigt, då dess bördighet förnyades varje år. Nu, med den 48 mil långa Nassersjön och strukturell och kontrollerad bevattning, håller följande katastrofala konsekvenser på att utvecklas:

1. Mycket av vattnet avdunstar i det tidigare torra ökenklimatet i Övre Egypten. Vattnet som rinner nerför Nilen har nu en högre salthalt (liksom vår egen Coloradoflod när den når Imperial Valley i Kalifornien).

2. Genom kontrollerad bevattning, snarare än de tidigare översvämningarna, byggs salthalten upp i jorden under en period av år och kommer att förgifta den tidigare evigt bördiga oasen.

3. Det mineralrika slammet kommer inte längre att deponeras på jorden, utan kommer så småningom att fylla Nassersjön med lera.

4. Klimatet har förändrats till ett mycket fuktigare sådant, vilket kommer att påskynda förstörelsen av dess många fantastiska historiska monument, liksom naturligtvis de frätande ångorna från den moderna industrin.

5. Bönderna där har också lurats till att använda stora mängder konstgödsel, bekämpningsmedel och ogräsmedel, precis som amerikanska bönder.

6. Mellan den kontrollerade bevattningen och den utbredda användningen av konstgödsel håller den evigt bördiga Nildalen på att förgiftas till utrotning.

Kort sagt, jag ska rekapitulera.

A. Den stora egyptiska rasen i det forntida Egypten var ett unikt släkte av män och frambringade den första stora vita civilisationen (betoning på *stora*). Den dog ut för att de hade en dålig religion, en som var besatt av livet i ett icke-existerande efterliv, besatt av en värld av icke-existerande spöken.

B. Långt innan kristendomen reste sitt destruktiva judiska huvud hade egyptierna redan uppfunit varje fiktivt koncept som senare användes och kopierades av judendomen och kristendomen. Några av dessa fiktiva koncept var: existensen av en ”själ” som förmodades leva för evigt; gudar och spöken, både ”goda” och ”onda”; polyteism, och även monoteism; en dunkel undervärld och ett ”efterliv”; belöningar och straff som skulle utmätas i efterlivet; enorma materiella offer och monument till deras fiktiva gudar; dop (tvagning) och rening genom vatten; utövandet av omskärelse som en religiös rit; och en mängd andra falska idéer som spårade ur sinnet till en vansinnig spökvärld av fantasi.

C. Hade de ägnat mer uppmärksamhet åt att bevara sina underbara genetiska egenskaper, sin genpool, istället för att pyssla med spöken som inte fanns där, skulle historien om inte bara Egypten, utan om hela världen, vara ett underverk att skåda.

D. Hade de haft en rasreligion såsom CREATIVITY, som

underverk skulle idag vara en verklighet.

E. Eftersom de inte gjorde det, blev de rasblandade och degenererade. Deras nuvarande befolkning är en av de mest patetiska på jordens yta, inbegripen i en skenande befolkningsexplosion mot katastrof – med hjälp av amerikanska subventioner.

F. Låt Egyptens historia vara ett allvarligt varnande exempel, inte bara för vår egen **CREATIVITY**-rörelse, utan för den vita rasen som helhet. Låt oss en gång för alla komma ihåg att den **ULTIMATA SKRÄCKEN** är **RASBLANDNINGEN** av den **VITA RASEN**, och att utan en rasreligion håller den ultimata skräcken nu snabbt på att uppsluka världen.

* * * * *

Eftersom de, egyptierna, följde en väg av vårdslös demens, förlorade de sin mest dyrbara skatt — sina gener.

* * * * *

Kom också ihåg att precis som man inte kan återställa en omelett till ett perfekt ägg, så är också rasblandning för alltid en oåterkallelig process.

* * * * *

Låt oss aldrig glömma att det GUDOMLIGA FRÖET hos den en gång så stora egyptiska vita rasen gick förlorat för alltid eftersom den inte innehade en rasreligion som CREATIVITY utgör. Eftersom de istället var besatta av fiktiva abstraktioner om gudar, andar och spöken, blev deras dyrbara gener rasblandade till den skamliga röra som nu är deras beklagliga tillstånd.

* * * * *

BESLUTSFATTANDETS SKÖNA KONST

När jag var 20 år gammal (långt, långt tillbaka år 1938) kom jag för första gången i kontakt med Hitlers MEIN KAMPF. Jag hade turen att kunna läsa den stora boken på originalspråket tyska, och att läsa den hade en stark inverkan på mig som har varat under resten av mitt liv. Faktum är att den gjorde mycket för att förändra och kristallisera min då naiva och osäkra världsbild, och från den lärde jag mig mycket som hjälpte till att utveckla och stärka min karaktär.

En av de saker som Hitler gjorde ett starkt intryck på mig med var vikten av att fatta beslut. När vi går genom livet är en av dess grundläggande realiteter att vi ständigt ställs inför att fatta beslut, beslut, beslut. Hitler påpekar i sin bok att förmågan att fatta beslut och ta ansvar för dem är kännetecknet för en stor general, en stor ledare, eller i allmänhet, en man av enastående kaliber. Jag blev så imponerad vid den åldern att jag började fatta snabba beslut om många saker. Även om jag också fattade ett antal felaktiga beslut, var mitt genomsnitt till min förvåning ungefär lika bra som när jag hade prokrastinerat. Det fanns dock denna skillnad: jag fick betydligt fler saker beslutade, och jag fick betydligt mer uträttat. Det har varit min vana ända sedan dess att fatta beslut så snabbt som möjligt, om än med mindre överilad hastighet.

Naturligtvis är hastighet inte det enda kriteriet. Det viktiga är att fatta goda, sunda beslut. Den som konsekvent kan fatta goda, sunda beslut och fatta dem snabbt är inte bara ett geni, utan också en ledare för män. Hitler var en som kvalificerade sig på båda punkterna.

I sin analys av det tyska rikets sammanbrott under och efter första världskriget påpekar Hitler den inneboende svagheten i hela det "parlamentariska" systemet, som han med rätta påpekar egentligen är judisk demokrati, ett bedrägeri designat av juden för att söndra, hämta och härska över sina goyim-offer. Han fördömer kraftfullt demokrati som ett styre genom kommittéer där alla och ingen egentligen är

ansvarig för någonting. Där en kommitté förutsätts fatta ett beslut genom att räkna röster, fattas vanligtvis de mest fega och avskyvärda besluten. Dessutom tar ingen i sådana fall personligen på sig skulden eller ansvaret. Det slussas syntetiskt över på en passiv icke-enhet — en kommitté som finns här idag och är borta imorgon.

Carl von Clausewitz, förmodligen den största militära författaren och strategen under de senaste århundradena, har också mycket att säga om att möta verkligheten och fatta beslut. I sin berömda klassiker OM KRIGET säger han i praktiken att det finns vissa strider som måste utkämpas (han syftar på nationer), och det finns vissa tidpunkter då det är mest gynnsamt att göra det (det gyllene tillfället). När sådana strider undviks eller skjuts upp på grund av bristande beslutsamhet, brist på förberedelser eller brist på mod, utkräver en sådan underlåtenhet vanligtvis ett högt pris av den fega försummaren. Det priset är ofta fullständig förintelse i händerna på fienden vid ett senare tillfälle. Medan von Clausewitz syftade på kampen mellan nationer och regeringar, är lärdomen precis lika träffande för individer i deras strider, eller beslut, eller deras försummelse att möta dem. Ännu viktigare är att det också gäller den vita rasens svåra belägenhet att ta sig ur det dilemma som den nu är invecklad i. Den vita rasen har för länge sedan passerat sitt ”gyllene tillfälle”, men tro mig, tiden kommer aldrig att bli bättre än den är nu.

Shakespeare pekar på en liknande slutsats. I sin stora pjäs, JULIUS CAESAR, citerar han Brutus när denne filosoferar för Cassius med följande visdomsord: ”Det finns en flod i mänskliga angelägenheter / Som, när den tas vid flod, leder till lycka; / Men försummas den, blir hela livets resa / Bunden i grund och elände.”

På den humoristiska sidan finns det förstås de som hellre singlar slant och litar på blind tur än att använda sina mentala förmågor. Faktum är att romarna hade sina ”augurier” där de rotade i inälvorna på slaktade djur och fåglar för att få en ledtråd om vilken väg de skulle gå i viktiga beslut, och grekerna hade sina orakel i Delfi för att hjälpa dem att bestämma sig. I det senare fallet hade de oskuldsfulla jungfrur som sniffade giftiga gaser som kom upp ur en spricka i marken tills de var grundligt berusade. Prästerskapet lyssnade sedan på deras osammanhängande mumlande och tolkade dessa som visdomsord från gudarna. Sådana procedurer är på olika sätt fortfarande i bruk än idag. I

astrologi, de ofelbara stjärnorna antas hjälpa de troende att styra sina angelägenheter som de har gjort sedan urminnes tider. Idag söker kristna i miljontal fortfarande efter tecken från himlen för att hjälpa dem att bestämma sig, och har upprepade enkelriktade samtal med det "Stora Spöket" och bönfaller honom att ge dem rätt vägledning.

Nyligen, i samma anda, såg jag en skylt på disken i en tandläkarklinik där det stod: "Ingen mängd planering kan ersätta ren tur." Och det ligger en viss sanning i det också. Jag kan berätta om en viktig erfarenhet jag hade.

För några år sedan hade jag en inteckning som förföll till betalning som uppgick till sex siffror, och som skulle betalas av under en period av flera år. En dag ringde VD:n för företaget som betalade på inteckningen och erbjöd sig att betala hela beloppet nu om jag gick med på en rabatt på 10 procent. Jag sa att jag skulle tänka på en rabatt på 5 procent. (Inget förhastat beslut.) Jag tänkte på det och resonerade som så att han kanske skulle betala om jag gav ett motbud på endast 3 procents rabatt, men i vilket fall som helst lät jag det bara bero. Två månader senare ringde han mig igen och jag sa att jag fortfarande tänkte på det. En månad efter det ringde han mig igen och sa att de hade förhandlat fram ett statligt lån, skulle bygga på fastigheten och tänkte betala hela beloppet, utan rabatt.

Ren tur och uppskov lönade sig i det här fallet. Men jag skulle inte satsa på det. Nio gånger av tio kommer uppskov och brist på beslut att kosta dyrt.

Vare sig vi vill det eller inte, ställs vi ständigt inför mindre beslut, viktiga beslut, och vid ett antal tillfällen, vissa av så stor betydelse att de formar resten av våra liv. Vare sig vi vill det eller inte, pressas vi till beslut, och om vi inte snabbt tar itu med att fatta dessa beslut när tiden för att göra det är som mest gynnsam, kommer dessa beslut att fattas åt oss antingen av andra människor eller av händelsernas gång.

Ett undvikt beslut är vanligtvis en feghetshandling och är i sig självt egentligen ett beslut genom underlåtenhet. Kort sagt, att inte kunna fatta ett beslut när händelser kräver det, är ett beslut i sig, och det kommer att fattas på annat håll, vanligtvis till nackdel för dem som inte kan bestämma sig.

Eftersom jag har varit starkt medveten om vikten av att fatta beslut sedan tidig vuxenålder, har jag också blivit en observatör av hur andra människor fattar beslut. Jag har särskilt blivit medveten om hur många människor det finns som antingen inte kan fatta beslut, eller inte vill fatta beslut när de borde, om hur vissa människor undviker att fat—

att fatta beslut som om de vore pesten. Det är fantastiskt hur många andra människor vissa individer kan hitta att skylla på för sina egna misstag och tillkortakommanden. De skyller på sin fru (eller sina fruar), sin mor, sin far, sin chef, eller bara på otur, de ”får aldrig en chans”, eller om de bara hade haft pengarna, vad de då inte skulle ha kunnat göra, mycket bättre än den person som faktiskt har dem.

I detta avseende är ett antal slitna talesätt passande. Ett som dyker upp i minnet är: ”Han tog sina misslyckanden som en man och skyllde dem på sin fru.”

Ett annat som jag såg på väggen i en väns kontor var: ”Om din chef varit smartare, skulle du förmodligen vara ute och leta efter ett jobb.” Och det avgörande argumentet som sätter stopp för alibit ”Om jag bara hade pengarna” är: ”Om du är så smart, varför är du inte rik?” INGET SVAR. För detta har dock även Shakespeare ett svar. Återigen (från Julius Caesar) säger Cassius: ”Felet, käre Brutus, ligger inte i våra stjärnor, utan i oss själva att vi är underhuggare.”

Jag finner dessa typer av människor svårast av alla att tas med, till och med mer än de som är oärliga och/eller listiga. De senare kan man, även om man inte kan lita på dem, åtminstone utläsa deras avsikter, vad det är de vill ha, vad deras pris är. Man kan sedan förhandla på den grunden, möta deras pris och de ditt, eller så kan man avbryta alla förhandlingar och inte ha med dem att göra alls.

Inte så med de många olyckliga individer som inte kan bestämma sig. Det är extremt svårt att förhandla med någon som inte vet vad de vill, som inte kan få ordning på sitt splittrade sinne. De kommer att förhala dig, de kommer att skjuta upp saker, de kommer att lämna dig hängande i ett tillstånd av dvala, och till och med känna en viss barnslig betydelse över att de har lyckats låta någon vänta på deras icke-beslut. Sådana människor har jag funnit föredrar att aldrig någonsin bestämma sig, utan vill hellre att någon annan knuffar dem in i ”deras” beslut, vilket inte alls är deras eget. Varför väljer de en så omständlig och katastrofal väg? Huvudsakligen för att beslutsfattande för med sig ANSVAR, och medvetet eller undermedvetet vill de undvika ansvar. Låt den andra personen ta ansvaret för beslutet, och om saker och ting skulle gå illa, låt den andra personen ta skulden.

Alla måste fatta beslut. Vissa fattar dem dåligt, vissa är ganska bra på det, vissa kan fatta goda, sunda beslut för det mesta och fatta dem snabbt. Det är lite som konsten att stava.

Vissa människor är dåliga på det, vissa är mediokra, vissa är bra — och vissa är utmärkta. Ingen är perfekt, och ingen förväntar sig att vara det. Det är snarare hur du rankas på en skala från 1 till 10 som räknas. För tro mig, **framgång i livet är till stor del beroende av hur snabbt du kan fatta beslut, hur sunda dessa beslut är och att ta ansvaret för att stå bakom besluten när de väl har fattats.**

Beslutsfattande är, precis som tankeprocessen, en komplex och föga förstådd process. Icke desto mindre kan alla göra det och alla måste göra det. Precis som att andas kan du inte gå genom livet utan det. (Detta påminner mig om en skylt jag en gång såg i en låssmedsbutik som gjorde ett påstående om motsatsen. Det stod: ”Människor kan leva utan luft i två minuter, utan vatten i en vecka, utan mat i en månad, och utan hjärna hela sitt liv.”) Hur det än må vara med det, upprepar jag, alla måste fatta beslut och alla kan det, även om vissa arbetar hårt på att undvika det.

Till och med fåglar och djur ställs ständigt inför beslut. De har också en ständig och stor variation av beslut att fatta och de fattar dem. Ett grundläggande beslut som många djur måste fatta är det om kamp eller flykt. Ett annat är parningsbeslutet och vem de ska välja som sin partner. Ett annat beslut fåglar måste fatta är var de ska bygga sitt bo, när de ska börja, hur de ska bygga det, var de ska samla kvistar, hur de ska arrangera dem och en mängd andra stora och små beslut. De måste fatta dem, och de gör det. Vanligtvis sker det i rätt tid och deras omdöme är utmärkt.

För att återgå till människor, vars beslut kan eller inte kan vara mer komplexa än fåglarnas, binas och djurens, så har de förmodligen en fördel i att ha en bättre tankeapparat för att hjälpa dem att fatta beslut och lösa sina problem. Även om det kan vara komplext och inte helt förstått, finns det ett antal riktlinjer jag skulle vilja erbjuda som kan vara till enorm hjälp i den komplexa processen att fatta beslut.

1. Det första du måste bestämma dig för är att du står inför ett beslut, att du måste besluta på ett eller annat sätt, och att ju förr du gör det, desto bättre är du ute. Det är fantastiskt hur många människor som smiter från detta första viktiga steg och inte ens erkänner för sig själva att de står inför ett beslut även när de borde veta bättre.

2. När du fattar ett beslut, samla all information du kan som rör problemet. Genom att göra det är det inte nödvändigt att ex—

uttömma den relevanta informationen, utan endast EN TILLRÄCKLIG MÄNGD för att fatta just det beslutet. Alltför ofta fortsätter vissa människor att skjuta upp ett avgörande och slösar så mycket tid på att vänta på mer information att när de väl har "tillräckligt med information" har tåget för länge sedan gått och de står kvar på perrongen. Om det verkar finnas en motsägelse här, är nyckelordet "TILLRÄCKLIG" och tricket är att ha det goda omdömet att veta när nog är nog.

3. Nästa steg är en fråga om att väga och utvärdera den information du har. Återigen är det här gott omdöme och sunt förnuft kommer in i bilden, och "sunt förnuft" har jag funnit inte alls är särskilt vanligt, utan en sällsynt och dyrbar tillgång. Frågor uppstår: Hur tillförlitlig är informationen? När motsägelsefulla rapporter kommer in, vilket de alltid gör, är frågorna som måste besvaras: Vem kan man tro på? Vad är rimligt i ljuset av dina tidigare erfarenheter, och vad är overkligt? Dessa är också underordnade beslut som måste fattas och passas ihop med det huvudbeslut som du försöker lösa.

4. Efter att ha samlat in din information, vägt och utvärderat den, överväg sedan dina alternativ. Kanske är alternativen ett enkelt ja eller nej, eller så kan det finnas ett halvt dussin alternativ för vad du kan göra åt ett visst problem.
Överväg alla alternativ och lista dem skriftligt.

5. När du har gjort detta, överväg sedan konsekvenserna av varje alternativ, både på kort och lång sikt.

6. Sedan kommer det svåra och viktiga steget: gör ditt val. Det är här de flesta människor vacklar.

7. När du väl har gjort ditt val, håll fast vid det och backa upp det med kraftfulla och beslutsamma handlingar för att göra valet till en framgång. Det tjänar ingenting till för en ung man att säga: "Jag har gjort mitt val. Jag ska bli ingenjör", och sedan inte göra någonting för att fullfölja de långa och mödosamma ansträngningar som krävs för att genomföra det beslutet.

Kort sagt — välj din dröm — och förfölj den sedan till dess logiska slutsats.

Här är några ytterligare observationer om beslutsfattande.

1. Att fatta beslut kräver mod: Att undvika detta är en undanflykt, en feg handling. Nyckelordet är ANSVAR. En person måste ha modet att ta ansvar för sina beslut.

2. Beslutsfattande kräver också en prioritering. Ingen har tid att fatta beslut om allt. Vissa beslut är viktiga, andra är triviala. Vissa är brådskande och måste fattas under nästa vecka, vissa nästa dag, vissa nästa timme, vissa på ett ögonblick. Återigen är det en fråga om urval, en fråga om gynnsam tajming, en fråga om gott omdöme.

3. Det finns vissa frågor som kan vara oerhört viktiga, men som vi ändå inte kan göra något åt. Till exempel kan det vara oerhört viktigt att solen går upp i morgon bitti, men eftersom jag absolut inte har något att säga till om i den frågan, finns det inget för mig att bekymra mig om. En bra filosofi i detta avseende är den som formuleras i bönen från Anonyma Alkoholister. Den lyder så här: **”Gud, ge mig sinnesro att acceptera de ting jag inte kan förändra: mod att förändra de ting jag kan och visdom att veta skillnaden.”** En utmärkt filosofi. Jag ansluter mig till den.

Nu kommer vi till kärnpunkten i denna artikel, nämligen hur allt det föregående relaterar till KREATIVITET, den vita rasens överlevnad och uppbyggnaden av vår rasliga rörelse.

Efter att ha betonat vikten av (a) Beslutsfattande (b) Att sortera ut vad som är viktigt och vad som är trivialt, låt oss nu komma till några viktiga slutsatser om saker som är av yttersta vikt för ditt eget liv, för din ras, för dina barn och för framtida generationer som ännu inte är födda.

1. Den viktigaste frågan du står inför idag som medlem av den vita rasen är överlevnaden av ditt eget slag. Detta är ett faktum och inget beslut behöver fattas om ett fastställt faktum. Beslutet du måste fatta är om du ska möta detta faktum och göra något åt det. Bestäm dig, ja eller nej.

2. Om nej, anslut dig till nigger-”gemenskapen” och kryp ner i ett råtthål och dö. Jag vill aldrig höra från dig igen.

3. Om ja, bestäm dig för vilken organisation som har det bästa creedet, programmet och lösningen för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Jag är helt övertygad om att Church of the Creator inte bara har det bästa creedet, programmet och lösningen på problemet, utan den enda lösningen. Du måste dock bestämma det själv. **Bestäm vilket program du vill följa, och gör sedan något meningsfullt åt det.**

4. Om du beslutar att THE CHURCH OF THE CREATOR är det rätta, lämna då

alla de andra polyglotta ändamålen, och ägna din fulla tid och energi åt att stödja vår sak med donationer, genom att distribuera vår litteratur, genom att värva nya prenumeranter till RACIAL LOYALTY och många andra aktiviteter. Varför inte faktiskt bli en ordinerad präst i kyrkan och bilda din egen aktivistiska kyrkogrupp. (Se RACIAL LOYALTY nr 10 för riktlinjer.)

Dessa är oerhört viktiga frågor. Återigen ber jag dig, fatta ditt beslut. Det finns en tidvattenvåg i människors och rasers angelägenheter. Tiden är knapp.

* * * * *

Här är några citat av Adolf Hitler:

Varje judiskt förtal och varje judisk lögn är ett hedersärr på våra krigares kroppar.

* * * * *

Den man som judarna har smädat mest står oss närmast och den man de hatar mest är vår bäste vän.

* * * * *

Den som tar upp en judisk tidning på morgonen och inte ser sig själv förtalad i den har inte gjort en lönsam användning av den föregående dagen; för om han hade gjort det, skulle han vara förföljd, smädad, förtalad, misshandlad, besudlad.

* * * * *

Gör någonting meningsfullt för den vita rasen

Bli en ordinerad präst i The Church of the Creator

Organisera din egen kyrkogrupp

I nummer 10 av RACIAL LOYALTY föreslog vi att varje CREATOR skulle bli en pastor (Reverend), det vill säga en ordinerad präst i vår kyrka. Vi listade ett antal fördelar med att göra det, både ur individens synvinkel för att vara effektiv, och även ur kyrkans synvinkel.

Kort sammanfattat är dessa fördelar:

1. Det ger individen en prestigefylld titel som har respekterats av regeringen, av domstolarna och av världen i stort under många århundraden.
2. Det för med sig vissa juridiska och moraliska fördelar, som våra fiender har varit snabba med att utnyttja i åratal i juridiska, moraliska och insamlingsrelaterade frågor.
3. Det är definitivt ett verktyg och ett vapen som även vi kan och bör använda oss av.
4. Det ger den mantel med vilken du kan etablera din egen kyrkogrupp och bli mycket mer effektiv i att bygga en permanent och växande bas i ditt område.

Så varför inte göra det?

För ytterligare information, se nummer 10 av RACIAL LOYALTY.

Om du redan har donerat så mycket som $40.00 tidigare, är du redan kvalificerad att ansöka utan ytterligare donation. (Vi kan dock alltid använda all hjälp vi kan få).

Men hur som helst, gör något meningsfullt och gör det nu. Ansök idag!

* * * * *

Kom ihåg, det finns ingen ersättning för seger och det finns ingen ersättning för den vita rasen!

* * * * *

GÖR NÅGOT! FAKTISKT,
Vad kan DU göra åt det?

Nu när du förstår det judiska programmet för piratkopiering, plundring och förslavning genom Federal Reserves bedrägerispel och pengamanipulation, låt oss nu vidta medvetna åtgärder. CHURCH OF THE CREATOR har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Läs och bekanta dig med vår tro och vårt program, och förena dig sedan med oss för att bygga en vitare och ljusare värld.

Här är de tre grundläggande böckerna om Creativity.

NATURE'S ETERNAL RELIGION

Av Ben Klassen, P. M. Publicerad 1973. 508 sidor, 49 kapitel. Fastställer den grundläggande tron och programmet för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. **$8.00 porto betalt.**

THE WHITE MAN'S BIBLE

Av Ben Klassen, P. M. Publicerad 1981. 451 sidor, 73 kapitel. Utvidgar och fördjupar tron och programmet och inkluderar idén om Salubrious Living: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. **$8.00 porto betalt.**

SALUBRIOUS LIVING

Skriven av Arnold DeVries och Ben Klassen. 244 sidor, 22 kapitel. Förklarar vårt program i detalj för att leva en naturlig livsstil och uppnå och bibehålla det ultimata inom superb hälsa och välbefinnande. **$5.00 porto betalt.**

TREBOKSPAKET: $13.00 porto betalt. Beställ från:

CHURCH OF THE CREATOR
P.O. BOX 400
OTTO, N.C. 28763

PROPAGANDERA!
VÄRVA!
ORGANISERA!

Beställ exemplar av denna bok och distribuera.

EXPANDING CREATIVITY

5,00 $ styck. Kartong om 10 — 25,00 $

Fråga även efter ett gratisexemplar av vår månatliga tidskrift RACIAL LOYALTY. Beställ från:

CHURCH OF THE
CREATOR
P. O. Box 400
Otto, North Carolina, 28763

* * * * *

Vår religion, CREATIVITY, är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

* * * * *

Författare till:
Nature's Eternal Religion
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World
RAHOWA!
This Planet Is All Ours
The Klassen Letters Vol. 1
The Klassen Letters Vol. 2
Portfolio One
The Little White Book
The White Man's Bible
A Revolution of Values Through Religion
Against the Evil Tide
— En självbiografi

Medförfattare till:
Salubrious Living

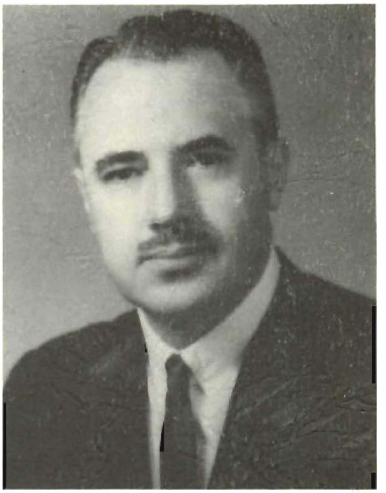

Ben Klassen, P.M.

Grundare, Church of the Creator

Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tyskspråkiga föräldrar i Ryssland 1918, blev han och hans familj tidiga offer för den judiska kommunismen, som de flydde ifrån 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en bachelorexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, lärare, gruvarbetare i nickelgruvor, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och ledamot i Floridas delstatsparlament.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund tycktes ha förberett honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- ★ **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- ★ **Baserad på naturlagarna, på historiens erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- ★ **Vårt fyrdimensionella program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.**
- ★ **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**

Att bygga en vitare och ljusare värld

CREATIVITY — En kraftfull ny religiös trosbekännelse och ett program, som genom fredliga medel strävar efter att åstadkomma en världsomspännande revolution som kommer att inleda en strålande ny era för fred, välstånd och lycka för framtidens mänsklighet.

BEN KLASSEN, P.M.

Grundare, Church of the Creator

Att bygga en vitare och ljusare värld

Bestående av utgåva nr 13 till
(inklusive del av) utgåva nr 28 av
Racial Loyalty

av

BEN KLASSEN, P.M.

Grundare, Church of the Creator

Publicerad av

THE CHURCH OF THE CREATOR

P. O. Box 400

Otto, North Carolina, 28763

Tillägnad mina barnbarn, till vilka den nuvarande generationen skamligt nog lämnar ett arv av kaos, terror och degeneration. Två generationer bortom min egen, är det bästa jag nu kan göra att lämna dem de verktyg och vapen med vilka de kan kämpa sig tillbaka från branten av en helvetisk mardröm.

Historiens stora förändringar har åstadkommits genom individuella handlingar. Folkets massa identifierades aldrig med dem. Stora reformer resulterade från ansträngningarna av några tusen individer som visste exakt vad de ville ha, och insisterade på att få det.

anonym

© 1986 av Ben Klassen

Innehållsförteckning

Förord 9

Creativity, Creed and Program. 10
Tjugo punkter i kapselform.

Nummer 13

A. Smid medan järnet är varmt. 13
Låt oss dra lärdom. Det kommer aldrig att finnas en bättre tid än nu för oss att ta oss samman.

B. Skolan för begåvade pojkar blir verklighet. 19
Ett år av uppbyggnad för Creativity-rörelsen. Vi har nått en milstolpe.

Nummer 14

A. Spridning och polarisering. 22
Vi behöver båda för överlevnad.

B. En ömsesidig förmån. 28
En fristad för dina tillgångar och en hjälp för rörelsen på samma gång.

Nummer 15

A. Vem försöker rädda vad & vem — exakt. 29
En omfattande och realistisk undersökning av situationen som den ser ut idag, genom att noggrant sortera ut bedragarna, vännerna och den vita rasens fiender.

B. Creativity unik. 50
Inte en upprepning av nazistisk filosofi.

Nummer 16

A. Ingen återvändsgränd. 52
Vi har redan passerat en punkt utan återvändo. Huruvida vi kan överleva den andra punkten återstår att se.

B. Var du där, Charlie? 56
Ett utbyte med en pånyttfödd dumbom.

Utgåva nr 17

A. Att slå huvudvapnet ur fiendens händer. 60
Låt oss inse vår enorma potential och utnyttja våra vapen till det yttersta.

B. Hur man övervinner de verkliga hatarna 64

C. Vilken vän vi har i Jesus 70

D. Vår autistiska värld. 71
Den yttersta vikten av att kunna skilja mellan verklighet och fantasi.

Utgåva nr 18

A. Valet av rasmässiga termer är avsiktligt. 77
Vi har goda och tillräckliga skäl att välja de rasmässiga termer vi anser mest lämpliga.

B. Odinism: En uppstigande Fenix eller en död häst? 82
Ett brevutbyte med tidskriften Liberty Bell.

Utgåva nr 19

A. De politiska partiernas era är över. 96
För den vita rasen har judisk demokrati varit en total katastrof.

Utgåva nr 20

A. Tiden är inne för den vita rasen att etablera sin egen Polstjärna. .. 106
Det pågår en hård och ännu oavgjord idékamp om herraväldet över människors sinnen. För att överleva måste den vita rasen polarisera sina egna mål.

Utgåva nr 21

A. Custers sista strid. 120
Den vita rasen pressas till sin sista strid. Om det kommer att sluta i ett svagt kvidande eller en heroisk konfrontation återstår att se. Konfrontation nu — ju förr desto bättre.

B. Skola för begåvade pojkar — En lägesrapport 127

C. Kritik av en kritik 128

Utgåva nr 22

A. Att utöka och sprida eländet 134

B. Dagens martyrer och hjältar av den vita rasen 143

Utgåva nr 23

A. Naturens finastes död eller återfödelsen av en ny era? Mänskligheten vid vägskälet 150

B. Protokoll för världsherravälde, 1956. Konfidentiellt meddelande till alla judar 158

C. Finansiell kollaps förestående? 160

D. Aloha till dig också, Kamaaina! En ögonvittnesrapport från Hawaiiöarna. Rasblandning och rasmisstag grasserar i ett av naturens mest natursköna tropiska paradis 161

Utgåva nr 24

A. Vår ras är vår religion. Gud, land, flaggan och konstitutionen är varken frågan eller lösningen. Var ligger DIN främsta lojalitet? 170

B. Jämförande religioner — Del I. Målen för vår jämförande serie. Muhammedanism 177

C. Muhammedanism kontra Kreativitet — En jämförelse 179

D. Mer om muhammedanism 182

E. Läkare, bota dig själv. Anatomin hos en kosher-konservativ. Förräderi ihågkommet 183

Utgåva nr 25

A. Väck den slumrande jätten. Vi har medlen. Informerad, väckt och organiserad är den vita rasen den överväldigande mäktigaste kraften på jordens yta 193

B. Jämförande religioner — Del II Judendom 198

C. Judendom kontra Kreativitet — En jämförelse 202

D. Amadeus, du blev rånad! 205

Utgåva nr 26

A. Att rädda vår dyrbara planet från att bli en kemisk soptipp och en mänsklig svinstia 210

B. Jämförande religioner — Del III. Kristendomen. Bedrägeriet med "spöken i skyn" finner sitt ultimata uttryck i den judiska kristendomen 221

C. Kristendom mot Kreativitet — En jämförelse. 226

D. Israel, en parasitisk nation. Efter 5000 år fortfarande oförmögen att antingen försörja eller styra sig själv 228

Utgåva nr 27

A. Det varande såret på USA:s mjuka undersida. Det är 2000 mil långt och kan visa sig vara ödesdigert. Det stavas Mexiko 231

B. Kamelen i tältet. 236

C. Jämförande religioner — Del IV. Katolicismen — Romersk. 238

D. Romersk katolicism mot Kreativitet — En jämförelse. 243

E. Att rädda vår dyrbara planet från att bli en giftig soptipp och en mänsklig svinstia — Del II: Kärnkraftsföroreningar 245

Utgåva nr 28

A. Det svarta tidvattnet och lerfloden är över oss. Det judiska målet är att driva ut alla vita från Afrika, och slutligen från planeten jorden. Sydafrika — den sista att falla 256

FÖRORD

Detta, den femte boken i fullängd publicerad av Church of the Creator, och den andra boken i år, tar vid där EXPANDING CREATIVITY slutade. Med början i ledarartiklar skrivna i nummer 13 av RACIAL LOYALTY, vår månatliga tidskrift, breddar och definierar den ytterligare filosofin och programmet för vår religiösa rörelse, CREATIVITY. I dessa artiklar, alla skrivna av mig, täcker vi många vitala områden som inte preciserats i de tidigare böckerna, och de utgör därför ett betydelsefullt tillägg för att lägga fram vår kyrkas ståndpunkt i ett antal frågor som är avgörande för kyrkans trosbekännelse, program och mål.

Så länge jag lever och vid god hälsa, har jag för avsikt att fortsätta att lägga till, definiera och förfina vår rasliga trosbekännelse och vårt program och därigenom bygga en solid stomme av raslig och religiös filosofi. Allt detta är riktat mot vårt ständigt fortgående mål, vilket är titeln på denna bok: nämligen ATT BYGGA EN VITARE OCH LJUSARE VÄRLD för framtida generationer av vår dyrbara vita ras.

Även om vår trosbekännelse, vårt program och våra mål omfattar ett brett spektrum av frågor, har jag i referenssyfte sammanfattat dem i kortfattad form, med de 20 FUNDAMENTALA PUNKTERNA uppräknade på de närmast följande sidorna.

Ben Klassen, P. M.
Oktober, 1985

CREATIVITY
Trosbekännelse och Program

1. CREATIVITY är en raslig religion vars främsta mål är den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg.

2. Vår organisation är känd som CHURCH OF THE CREATOR. Vår rörelse och religiösa filosofi kallas CREATIVITY, och medlemmar i vår kyrka kallas CREATORS.

3. Varje fråga, vare sig den är religiös, filosofisk, politisk eller raslig, betraktas genom den Vita Mannens ögon och uteslutande ur den Vita Rasens synvinkel som helhet.

4. Det avgörande provet för varje teori, plan eller program är detta: Kommer det att vara till fördel för den Vita Rasen?

5. Vi tror att den Vita Rasen är Naturens främsta skapelse genom tiderna och att vår mest dyrbara skatt är vår Vita genpool. Att vakta renheten i vår världsomspännande genpool, att förbättra den, och uppgraderingen av våra framtida generationer är vårt högsta ansvar och vår mest heliga plikt.

6. De fyra grundläggande fundamenten för vår religiösa trosbekännelse är: ETT FRISKT SINNE i en FRISK KROPP i ett FRISKT SAMHÄLLE i en FRISK MILJÖ.

7. Vår GYLLENE REGEL är: Vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden.

8. En grundlig och omfattande studie av historien har övertygat oss om att judarna, med sin avskyvärda talmudiska och judiska religion, är de mest olycksbådande och farliga parasiterna i hela historien, och att de nu kontrollerar och manipulerar finanserna, propagandan, media och världens regeringar. Det är vår heliga plikt och orubbliga mål att få bort dessa parasiter från den Vita Rasens rygg och göra det möjligt för den Vita Rasen att återigen ta kontroll över sitt öde och återställa det i sina egna kapabla händer.

DELENDA EST JUDAICA!

9. Vi avser att rensa våra egna territorier från alla judar, negrer och ler-raser och skicka dem tillbaka till deras ursprungliga livsmiljö. Med början först i USA, vill vi sedan hjälpa varje Vitt land att befria sina territorier från kontaminering av ler-raser också, och förhindra inte bara rasblandning, utan geografisk blandning av raser inom något av de landområden som nu ockuperas av den Vita Rasen.

10. Ett oerhört vapen i den världsomspännande judiska kampanjen för rasblandning och spridning av ler-raserna har varit judisk kristendom, hopkokad i det uttryckliga syftet att bastardisera och förstöra—

den vita rasen. Det är vårt uttalade mål att avslöja detta judiska bedrägeri och ersätta det med en sund, hälsosam rasreligion av vår egen skapelse.

11. Vårt främsta och viktigaste problem för att rädda den vita rasen från rasblandning och folkmord är att reda ut det förvirrade och röriga tänkandet hos den vita rasen själv. När vi väl har åstadkommit så mycket, kommer det att vara relativt enkelt att få bort judar, negrer och ler-raser från våra ryggar. När detta har uppnåtts föreslår vi att expandera den vita mannens territorium långsamt och gradvis, likt det historiska ”erövrandet av västern” i det tidiga Amerika, tills den vita mannen bebor alla goda marker på denna planet jorden.

12. Samtidigt med ovanstående avser vi att främja och utöva rashygien för uppgradering och framsteg av själva den mänskliga arten, så som det beskrivs i våra TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKER, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*.

13. Vi är också djupt oroade över den nu snabbt försämrade miljön på vår planet jorden, som inte bara har blivit rasmässigt förorenad, utan håller på att bli kraftigt kontaminerad med överväldigande mängder kemiskt avfall, kärnavfall och andra farliga och giftiga gifter. Så snart den vita rasen återigen har kontroll över sitt eget öde avser vi att vända denna process, städa upp planeten och återigen göra den till en ren, trevlig och livskraftig plats för den vita rasen att leva på.

14. Vi avser också att ta itu med problemet med jordbruksmark och jordens bördighet, ett problem som nu är utom kontroll. Som det anges i *The White Man's Bible* (Creative Credo nr 13, 14 och 15) planerar vi att sätta i verket ett program för att återställa jordens bördighet och bevara dess stabilitet på världsomspännande basis.

15. Vi är också oroade över vårt folks fysiska och mentala hälsa. För att förbättra och uppgradera det fysiska välbefinnandet hos både unga och gamla avser vi att främja en naturlig livsstil så som den först lades fram i *The White Man's Bible* och vidare utvecklades i *Salubrious Living*. De viktigaste komponenterna för ett sådant program sammanfattas i båda böckerna under ”14 BASIC POINTS” i *Salubrious Living*.

16. Vår grundläggande filosofi finns beskriven under rubriken **”THE SIXTEEN COMMANDMENTS”** i både *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*, och är en väsentlig del av vår trosbekännelse.

17. Vår ”Oavhängighetsförklaring från judiskt tyranni” återfinns i Creative Credo nr 67 i *The White Man's Bible*.

18. Vårt program för att övervinna det tyranni och våld som riktas mot den vita rasen finns beskrivet på sidan 401 i *The White Man's Bible*, och vi avser att följa och genomföra dessa steg, inklusive

Artiklarna 7 och 8 i den angivna ordningen, om och när den tid kommer då vi tvingas göra det.

19. I Creative Credo nr 65 har vi en ytterligare trosbekännelse för vår kyrka som gör det möjligt för den vita rasen att skydda sig mot en fientlig regering, under rubriken ”Artiklar för den vita rasens försvar”. Detta är också en väsentlig del av vår trosbekännelse och vårt program.

20. I en snabbt degenererande värld som nu är överbefolkad och översvämmas av en explosion av underlägsna gyttjeraser; en värld som är drogtyngd och redan överdrivet förorenad med giftiga kemikalier och kärnavfall; en värld som nu är indränkt i anarki, kaos och terrorism, är det likväl vårt slutgiltiga och fortsatta mål att i dess ställe bygga en vitare och ljusare värld för våra framtida generationer.

* * * * *

Nummer 13, juni 1984

Låt oss lära oss vår läxa

SMID MEDAN JÄRNET ÄR VARMT

Det kommer aldrig att finnas en bättre tid än nu för oss att ta oss samman.

I det sista kapitlet (C.C. nr 73) av *THE WHITE MAN'S BIBLE* listar jag ett antal alibin som våra vita raskamrater upprepade gånger lägger fram för att undvika, undfly eller skjuta upp att ta itu med det ödesdigra dilemma som den vita rasen nu oavsiktligt är invecklad i. Att den vita rasen befinner sig i en fruktansvärd röra och snart kommer att likvideras som en biologisk art, det råder det knappast något tvivel om hos någon tänkande vit man som har studerat situationen. Att det judiska etablissemanget nu befinner sig i en kraftfull position för att förstöra den vita rasen, är fanatiskt inställt på att göra det, och eskalerar sitt raseri i ett ständigt ökande crescendo, även det kan knappast bestridas.

Att vi inom Creativity redan har verktyget, tron och programmet med vilket vi kan lösa problemet slutgiltigt och med förkrossande slutgiltighet, även det accepteras av de flesta av våra anhängare. Vad är då problemet?

Det största problemet vi har stött på är apatin och de alibin folk kommer med istället för att vidta militanta, meningsfulla åtgärder. I C.C. nr 73 har jag listat ett antal av dem och även ritat upp en bild av konsekvenserna om vi inte snart tar oss samman. Sedan jag skrev det kapitlet finns det ytterligare ett alibi av betydande konsekvens som jag inte listade, och som jag har hört med avsevärd frekvens.

Det specifika argumentet är detta: Det amerikanska folket behöver en ödesdiger katastrof som drabbar dem innan de vaknar. De har det fortfarande för bra. Alla äter gott, ingen svälter, och om de inte kan eller vill arbeta kan de alltid gå på socialbidrag och staten kommer att föda dem. Så länge de har sin öl och sin TV är de utom räckhåll och lyssnar inte på några varningar om den förestående kollapsen och katastrofen. Det är efter att systemet har kollapsat, när det råder hunger och hungersnöd, när det pågår ett stort raskrig som sveper över landet och blodet flyter på gatorna, då, ja då, och endast då, kommer det amerikanska folket att vakna, se ljuset och vidta drastiska åtgärder för att rensa ut fienden. Så går argumentet.

Det finns en del av detta argument som jag helt instämmer i, och det är att det kommer att flyta blod på Amerikas gator, och i stora mängder. Det kommer att bli ett raskrig, och det främsta målet kommer att vara den vita rasen. Jag tror detta eftersom alla bevis tyder på att judarna har planerat ett sådant blodbad för Amerika, likt de som de hänsynslöst har släppt lös i många länder under många århundraden. Jag är övertygad om att det kommer att hända före 1990 och jag säger så i det första kapitlet av "White Man's Bible". Jag är övertygad om att de kommer att släppa lös det så snart de har översvämmat detta land med tillräckligt många fientliga "mud races", en process som accelererar med all den medvetna hastighet judarna kan uppbåda. När den vita rasen är tillräckligt svag, förvirrad och sårbar, kommer judarna att släppa lös sitt raseri och försöka utplåna naturens främsta skapelse — den vita rasen. **Resten av argumentet är dock helt falskt. Vid den tidpunkt då scenariot med blod som flyter på gatorna blir verklighet kommer det att vara alldeles för sent. Faktum är att det påminner mig om en levande bild av tupparnas sorgliga öde när jag fortfarande var barn på gården i Saskatchewan.**

Ofta på söndagar njöt vi av en kycklingmiddag. Eftersom vi födde upp våra egna kycklingar var allt vi behövde göra att fånga en av dem, vanligtvis en tupp, lägga dess huvud på ett huggblock, ta en yxa och hugga av huvudet. Det var då det hände saker. Den som högg kastade snabbt fågeln på marken och backade undan, eftersom blod sprutade ymnigt ur dess hals och fågeln flaxade i en våldsam krampaktig reaktion, sprattlade och tumlade planlöst omkring, piskade med vingarna tills den efter en minut eller två hade förblött till döds, och allt var över. **Detta är ingen vacker bild, men jag varnar er, den representerar ganska exakt den typ av öde som den vita rasen kan förvänta sig om den passivt tänker sitta på sin stora feta apati och vänta "tills det flyter blod på gatorna", innan det amerikanska folket vaknar och vidtar åtgärder. När jag säger detta postulerar jag inte bara en teori. Jag talar utifrån historiens erfarenhet, från min egen personliga erfarenhet i Ryssland, och från min familjs.**

Min far föddes i en fredlig, blomstrande mennonitkoloni, liksom hans far och hans farföräldrar. Den var belägen i ett bördigt område vid floden Molotschna i södra Ukraina. Den bröts av mina mennonitiska förfäder med början omkring 1804. Eftersom mennoniterna var flitiga, hårt arbetande och sparsamma, blomstrade kolonin vackert och vid början av första världskriget bestod den av cirka 30 000 lyckliga och välmående medlemmar isolerade i ungefär 50 städer och byar.

Det fanns i början av 1900-talet ungefär sex miljoner judar i Ryssland, sjudande av hat, uppror och konspiration för att störta den ryska regeringen och Romanovs

dynasti. I århundraden hade de planlagt, organiserat och konspirerat för att störta hela den sociala strukturen, instifta ett massivt blodbad, utrota de bästa, särskilt de vita ryssarna, och förslava hela befolkningen. Hämnd! De ville utkräva hämnd på sina fiender! Och vilka var deras fiender? Jo, hela världen som stod i vägen för deras världsherravälde.

När de ryska arméerna kollapsade 1917 medan första världskriget fortfarande pågick, var judarna i Ryssland redo. Med hjälp av sina rasfränder i USA och över hela världen släppte de lös revolution, anarki, svält och det största blodbadet (fram till den tiden) i historien. Trettio miljoner vita ryssar, alla av Rysslands främsta, aristokratin, de intellektuella, samhällets pelare, de föll alla i ett hagel av judiska kulor, i en massiv åderlåtningsoperation. Väckte denna våldsamma omvridning ”folket”? Tja, **det väckte inte mennoniterna i Molotschna-kolonin, inte heller väckte det de vita människorna i Ryssland, gällande vem deras verkliga fiende var.** Medan det skrämde dem till förlamande förtvivlan, väckte det dem inte till någon konstruktiv handling. De organiserade inte ett effektivt försvar, ej heller fann de någon meningsfull lösning.

När den grymma förintelsen var över (om den någonsin är över) var nettoresultatet 30 miljoner döda vita ryssar, och judarna med sin kommunistiska apparat satt stadigt vid makten. Idag, 67 år senare, sitter judarna fortfarande stadigt vid makten och har spridit sina dödliga tentakler till varje land i världen, i vissa öppet kommunistiska, i andra, som USA, bedrägligt dolda, men likväl fullständigt och skoningslöst vid makten.

Så låt oss analysera detta med att dumt vänta ”tills det flyter blod på gatorna” innan vi vaknar och organiserar de vita människorna i Amerika, och i världen.

Förstod de vita människorna i Ryssland den förintelse som mödosamt hade planerats och släppts lös mot dem? Förstod mina förfäder, mennoniterna, det? Nej, det gjorde de inte. Varken ryssarna, mennoniterna eller mina nu levande släktingar förstår det än idag.

Istället stred de ”vita” ryssarna mot de ”röda” ryssarna. (Påminner detta dig om ”nordstaterna” och ”sydstaterna” i Amerika under inbördeskriget? Det borde det göra.) Judarna kontrollerade båda fraktionerna medan båda sidor slaktade varandra skoningslöst. **Judarna manipulerade mästerligt sin urgamla strategi SÖNDRA OCH HÄRSKA.** Och härska gjorde de. Det ryska folket och mina mennonitiska förfäder reagerade precis som tuppen med avhugget huvud. De sprattlade och fäktade i alla riktningar — meningslöst, planlöst och ineffektivt, tills de förblödde till döds.

De vackra, välmående mennonitiska kolonierna utplånades totalt och deras tidigare blomstrande och lyckliga invånare blev antingen dödade, skickade till Sibirien eller utspridda över hela jordens yta. Jag är en av de ”utspridda” som överlevde.

När jag föddes i den lilla mennonitiska byn Rudnerweide i februari 1918 såg det extremt dystert ut, inte bara för Ryssland, utan även för min närmaste familj. Och det var det också. Den ”röda” armén och den ”vita” armén var engagerade i ett bittert inbördeskrig, och en del av det utkämpades mitt på bakgården till vår lilla bosättning i södra Ukraina. En del av det utkämpades också direkt på bakgården till vårt hem och flera granater skakade vårt hus. När jag var nio månader gammal berättade min mor att jag drabbades av difteri eller scharlakansfeber (jag har glömt vilket) och jag dog nästan. Vid denna tid besköt de stridande fraktionerna fortfarande vårt område och orsakade förödelse, anarki och förstörelse.

De militära handlingarna följdes av plundring, kaos och hungersnöd. Under den tvååriga hungersnöden 1921 och 1922 dog fem miljoner människor enbart i Ukraina av svält, bland dem många mennoniter. Idag, 67 år senare, befinner sig Ryssland fortfarande under den judiske tyrannens grymma häl. Jag ställer en allvarlig fråga till dig — hur skulle du gå tillväga för att starta en rörelse för frihet från judiskt tyranni under sådana förhållanden som råder i Ryssland idag?

Vi har inte kommit riktigt så långt i USA — än, och där det finns liv finns det hopp. Vi (vår familj) tog oss ur det hemska dilemmat och emigrerade till Mexiko 1924, sedan till Kanada 1926. Nitton år senare emigrerade jag själv till USA och blomstrade. Jag upprepar, där det finns liv finns det hopp, förutsatt att man drar nytta av ”tidvattnet i människors angelägenheter”, för att citera Shakespeare, och vidtar direkta, meningsfulla åtgärder.

Det finns en kraftfull (om än mycket smärtsam) läxa att lära av historiens erfarenhet under en så kort period som min egen livstid. Jag har lärt mig den läxan väl och jag har lärt mig den på det hårda sättet. Den läxan är förbannat enkel, och den är denna:

Förbered dig på att krossa din oförsonliga fiende, den judiska konspirationen, INNAN ditt huvud ligger på huggkubben.

När yxan väl faller är det för sent. Liksom tuppen med avhugget huvud, kommer den vita rasen, när blodet väl flyter på gatorna, att planlöst sprattla, fladdra och vackla, och döda varandra medan de smärtsamt blöder till döds. Det är inte den bästa tiden att vakna upp och börja organisera sig för den vita rasens överlevnad. Den bästa tiden att göra det är NU. Vi borde naturligtvis ha gjort det för länge sedan. När vi rekapitulerar våra underlåtenhetssynder gällande vad den vita rasen borde, borde, borde ha gjort, är listan oändlig. Vi skulle kunna fortsätta

tillbaka så långt som 6000 år och säga att egyptierna borde ha haft en rasreligion, vilket jag redan har sagt upprepade gånger. Men allt detta är nu vatten under broarna och förfluten historia, och vi kan inte ändra på det. Vad vi kan och måste ändra på är nuet för att forma framtiden. Och det finns massor vi kan göra och måste göra, och **det kommer aldrig att finnas en bättre tid att göra det än nu.**

Tanken att anarki är den idealiska tiden för att vakna upp, organisera och samla den vita rasen, stöds inte av historien. Jag har redan nämnt Ryssland. Jag kan också nämna Ungern, Rumänien, Tjeckoslovakien. Jag kan nämna Angola, Kongo, Rhodesia. Jag kan nämna Libanon. Terror, anarki, blodspillan. Varje gång tog juden hem spelet.

Historiens mest lysande exempel på ett kraftfullt folk som organiserar sig och besegrar den judiska terrorn är Hitlers Tyskland under 1920- och 30-talen. Det åstadkoms inte med en blodig revolution som skedde i Ryssland 1917. Det gjordes genom medveten planering, genom uppbyggnad och genom intensiv organisering, mestadels med fredliga medel. Visst, Tyskland på 1920-talet var desperat; visst, förhållandena var något kaotiska; men det kraftpaket Hitler byggde upp gjordes under förhållanden som fortfarande var civiliserade och organiserade. Posten fungerade fortfarande. Järnvägarna rullade fortfarande. Kol bröts fortfarande systematiskt och fabriker producerade fortfarande varor, om än håglöst och under judiskt förmyndarskap. Men ändå flöt inte blodet på gatorna och det rådde inte total anarki. Det var under åtminstone civiliserade förhållanden som Hitler kunde bygga en maktstruktur. När ryssarna plundrade Berlin och de allierade brandbombade Dresden var det inte längre möjligt att göra det.

Den läxan måste bli smärtsamt tydlig för oss här i Amerika, och för den vita rasen över hela världen. **Trots all vår försummelse och alla våra dumheter i det förflutna, kommer det aldrig att finnas en bättre tid att organisera oss — att få ordning på vårt agerande än nu.** (Läs återigen C.C. nr 73 i WHITE MAN'S BIBLE).

Låt mig upprepa — det finns inget magiskt piller, ingen magisk formel för att dra oss ur vårt dilemma. **Svaret är att bygga en kraftfull raslig rörelse som kommer att vara besluten att, och kan krossa den judiska makten. Vi har medlen. Vi har resurserna och vi har makten att göra det.**

Vi måste bestämma oss för att vi ska göra det, vad som än händer. **Vi måste också bestämma oss och enas om ett exklusivt medel som vi ska polarisera kring.** Vi kan inte längre flacka och vackla i hundra olika riktningar som en höna med huvudet avhugget. (Läs återigen "A Polyglot Mind" nummer 10 av Expanding Creativity) Vi måste agera. Vi måste polarisera kring en rasreligion och piska vårt eget folk till handling — för att inte bara hämnas historiens mest avskyvärda övergrepp, utan för att organisera vår ras till en

vacker, välmående och hälsosam social struktur som kan blomstra och frodas under de kommande miljoner åren.

CREATIVITY är svaret. Vi har läran, programmet och basen. Men utan din hjälp och ditt beslutsamma, militanta stöd betyder det ingenting. Vi måste ha aktiviststöd för vårt världshögkvarter och vi måste ha aktivistiska kyrkogrupper som växer fram i ditt område. Vi måste ha båda — spridning och polarisering.

Detta är inte en motsägelse. Detta är överlevnadsstrategi när den är som bäst, och judarna har framgångsrikt praktiserat den i tusentals år. En vacker dag ska jag skriva en fullständig artikel om just detta ämne.

Det betyder detta: Vi (du) måste bygga lokala kyrkogrupper i ditt område (se nummer 10 av Expanding Creativity igen) och växa och expandera. Ju fler sådana grupper över hela USA, över hela världen, desto bättre. Vi måste också polarisera kring en lära, ett program, en lojalitet, precis som judarna har gjort. Vi måste polarisera kring vår egen Vita Rasliga Lojalitet.

I **CREATIVITY** har vi allt — det **TOTALA PROGRAMMET**, den **SLUTGILTIGA LÖSNINGEN**, den **ULTIMATA LÄRAN**. Vi har hela paketet.

Låt oss nu viga oss själva åt uppgiften och ta oss samman. Det kommer aldrig, aldrig att finnas en bättre tid än nu. Evig kamp är priset för överlevnad och det är bäst att vi sätter igång. När yxan faller mot våra nackar kommer det att vara ganska sent.

* * * * *

Låt den ryska blodsutgjutelsen vara en läxa för oss att kaos, anarki och tumult inte är den bästa tiden att samla den Vita Rasens styrkor. Detsamma gäller för det judiska övertagandet i Polen, Rumänien, Tjeckoslovakien, Ungern, Östtyskland, Jugoslavien, Rhodesia, Angola och dussintals andra järnhårda kommunistländer som hålls i det judiska tyranniets grepp. Hur många gånger måste vi bli slagna i huvudet med en telefonstolpe innan vi lär oss vår läxa?

* * * * *

Ett år av att bygga Creativity-rörelsen

Skolan för begåvade pojkar håller på att bli verklighet

Vi har nått en milstolpe

I och med detta, juninumret (1984) av Racial Loyalty, har vi nått vår första årsdag, och vi känner att om inget annat så är själva överlevnaden en stor prestation.

Sedan vi skickade ut exemplar av vårt första nummer i juni 1983 har vi mött motstånd från många håll som inte önskar att den vita rasen ska överleva, och inte heller vill få sin konspiration och/eller verksamhet avslöjad. Detta motstånd inkluderar inte bara de mäktigaste krafterna i detta land, utan de mest mäktiga och förskansade maktetablissemangen på jordens yta. För att nämna några: det judiska etablissemanget; det judisk-kristna nätverket, som inkluderar en märklig och mångfasetterad grupp av sängkamrater — katoliker, baptister, mormoner, Jehovas vittnen, sjundedagsadventister, presbyterianer och en hel rad andra. De är alla tentakler av samma envisa bläckfisk, framavlad och kläckt av den judiska konspirationen för nästan två tusen år sedan; ler-raserna som helhet, som skulle vilja blanda upp och utrota den vita rasen, med judarna som visar dem vägen; Förenta staternas regering själv, som endast kan listas som folkfiende nr 1 såvitt den vita rasens överlevnad är aktuell.

Detta är alltså vårt främsta motstånd. Det är enormt, det är kraftfullt, det är genomgripande. Det finns naturligtvis många, många grenar av detta kraftfulla nätverk, men de är alla sammankopplade och i toppen finns det förrädiska judiska kraftcentret, med full kontroll.

Under detta första år har vi blivit attackerade i pressen, vi har blivit utsatta för brandbomber, vi har fått en hagelskur avlossad mot vår kyrka. (Se ärren på vår logotyp, uppe till höger). Vi lämnar dessa hagelhål oreparerade som en permanent påminnelse till våra anhängare. Vi betraktar dem som hedersamma stridsärr. Som Adolf Hitler så skickligt sa:

”Varje judiskt förtal och varje judisk lögn är ett hedersärr på våra krigares kroppar”, och,

”Den som tar upp en judisk tidning på morgonen och inte ser sig själv förtalad i den har inte gjort en lönsam användning av den föregående dagen; för om han hade gjort det, skulle han bli förföljd, smädad, förtalad, misshandlad, besudlad.”

Tja, vi har samlat på oss några ärr, men vi har överlevt, och vi anser att det i sig är en sorts prestation. Men vi har gjort mycket mer än att bara överleva.

Förutom att detta är det trettonde numret av vår tidskrift RACIAL LOYALTY, har vi mer än tredubblat våra prenumerationer under det första året.

Vi har rekryterat många nya medlemmar, och jag skulle vilja säga, uppgraderat hängivenheten och kvaliteten hos våra anhängare.

Vi har startat ett värdefullt bibliotek och lägger ständigt till fler böcker. Om du har några värdefulla gamla böcker, vänligen skicka dem till oss. Vi skulle särskilt vilja lägga till en uppsättning av Encyclopedia Britannica till vår samling, särskilt från omkring 1911. Du skulle ha svårt att hitta en mer förtjänt förvaringsplats för dina värdefulla böcker än Library of the Church of the Creator. Så snälla ha detta i åtanke.

Vi har börjat bygga det mest betydelsefulla tillskottet till vår rörelse — En skola för begåvade pojkar — en liten början på mäktiga proportioner. Från denna bas, som vi hoppas kommer att expandera dramatiskt, kommer de stora och kraftfulla ledarna för framtidens vita ras att växa fram. Vi tror att detta drag i sig är det absolut mest meningsfulla och betydelsefulla av alla, och kommer att få framtida konsekvenser som vi bara dunkelt kan förutse vid denna tidpunkt.

Det har funnits många belöningar under detta första stora år, och det har funnits vissa motgångar. En av de mest imponerande belöningarna är stödet och hängivenheten från några av våra ledande medlemmar och anhängare. Till detta kommer det faktum att ingen intelligent vederläggning, argument eller tvist mot vår trosbekännelse och vårt program har dykt upp från något håll. Varken våra vänner eller våra fiender har utmanat vår grundläggande logik, troligtvis för att de inte kan. Våra fiender har i huvudsak valt två angreppssätt: antingen att förtala oss på osakliga grunder, eller att ignorera oss. Aldrig utmanar de vår grundläggande logik i en direkt attack. Detta i sig bevisar för oss att vår trosbekännelse och vårt program är korrekt och oangripbart.

På den negativa sidan har den mest nedslående aspekten varit den fega och apatiska reaktionen från den vita rasen som helhet. Istället för att möta verkligheten har majoriteten av den vita rasen valt att inte höra vad vi säger, att sticka huvudet i sanden och att tillåtande låta den förrädiska juden plundra, tyrannisera, rasblanda och förstöra den vita rasen. Detta har varit det svåraste

att ta. Trots alla varningar; trots alla överväldigande bevis; trots alla varningsflaggor som dyker upp runt omkring dem, agerar majoriteten av den Vita Rasen som en zombie i en trans och väljer att ignorera det uppenbara.

Men vi kommer att gå vidare och bygga en mäktig **Vit Raslig Religiös Rörelse**, oavsett vad. Med ditt stöd och din hängivenhet kommer vi att bygga, bygga, bygga, tills vi har den mäktigaste rörelsen på jordens yta — **den Vita Rasen i kontroll över sitt eget öde, inget mindre.** Vi är beslutna att göra detta vad som än händer, och ingenting kommer att avskräcka oss. Men kom ihåg, ditt stöd och din hängivenhet är nyckeln till hela rörelsen. Det är inte bara vi som behöver dig, utan du behöver oss, och den Vita Rasen behöver dig.

* * * * *

*Ur ett mångkulturellt samhälle som är sjukt och degenererat är **CREATIVITY** fast besluten att bygga en Vitare och Ljusare Värld. Din hängivenhet kommer att göra skillnaden.*

* * * * *

*Vi vill inte sätta världen i brand — vi vill bara tända lågan av **RASLIG LOJALITET** i ditt hjärta.*

* * * * *

KOM IHÅG DRESDEN! Låt oss krossa det judiska hotet en gång för alla och hämnas den Ohämnade Skymfen.

* * * * *

Vi Skapare betraktar Adolf Hitler som den största ledare den Vita Rasen någonsin har frambringat och den största Vita Man som någonsin har levt.

* * * * *

Vi behöver båda för överlevnad

SPRIDNING OCH POLARISERING

I *Nummer 13* av denna bok (s. 13) nämner jag kortfattat behovet för CREATIVITY-rörelsen att intensifiera sina ansträngningar för både spridning och polarisering. Som jag förklarade kortfattat kan dessa två termer verka motsägelsefulla, men de är det inte såvitt det gäller att stärka och säkra överlevnaden för vår vita rasrörelse. Faktum är att båda är högst väsentliga om vi ska bygga en solid världsomspännande struktur, om vi ska överleva och expandera.

Det är vårt fastställda mål att göra exakt det. Vi är inte bara beslutna att överleva, utan vi avser att bygga vår rörelse och expandera den vidare till världsomspännande proportioner. Vi är kategoriskt engagerade i att expandera CREATIVITY-läran och filosofin tills den blir den universella egendomen för alla vita folk på denna planet jorden. Inte de saktmodiga, inte niggrerna, inte judarna, inte lerfolken, utan vårt mål är att den vita rasen ska ärva jorden — hela den. För att göra det måste vi bygga och växa, tills Creativity omfattar stöd och ledarskap från alla vita folk på alla kontinenter. För att göra det måste vi först och främst polarisera kring Creativitys lära — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. För det andra måste vi ha spridning av organisatoriska enheter — kärnor av organisatorisk aktivitet spridda över hela världen — tiotusentals av dem.

För att bäst förstå denna skenbara motsägelse behöver vi bara studera den judiska rasens långa och turbulenta historia. Eftersom denna eländiga men ihärdiga ras har överlevt i en obruten kontinuitet under en längre tidsperiod än någon annan ras, religion eller nation, gör vi klokt i att studera deras historia för de underliggande egenskaper som har gjort det möjligt för dem att göra det.

Vi Creators har gjort just det, och mer därtill. Vi har inte bara studerat deras historia utan vi har dissekerat deras inneboende struktur för att undersöka odjurets natur. Vi har gått längre. Vi har tagit ut de grundläggande egenskaper som bidrog till deras häpnads-

framgång och införlivat dem i vår egen religion — **KREATIVITET**. Kort sagt, vi har tagit flera sidor ur deras bok och tillämpat dem på vår egen rörelse. Vi gör detta uttalande utan några förbehåll eller ursäkter. Om fienden har överlägsna vapen som har visat sig vara betydligt mer effektiva, är vår policy inte att undvika det uppenbara, utan istället att möta verkligheten och lära av den.

En av de grundläggande ingredienserna i judendomen är RASLIG LOJALITET. Vi inser vilken nyckelfaktor detta är för varje ras, rörelse eller organisation. Var ligger din lojalitet? Det är den avgörande frågan. För den genomsnittlige juden råder det aldrig något tvivel. Den tillhör hans ras, judendomen, Israel, vilka alla är polariserade till en central tro — judendomen. Vi Skapare inser vilken kraftfull motiverande kraft raslig lojalitet är, och vi har inte bara gett vår organisations tidskrift namnet **RASLIG LOJALITET**, utan vi predikar det upprepade gånger. Varför? Eftersom lojalitet till saken är den första ingrediensen för framgång i vilken rörelse som helst.

Den avgörande frågan är: HUR MYCKET BRYR DU DIG?

Märkligt nog, medan hans ras och historiska sammanhållning är den främsta motiverande kraften i den genomsnittlige judens liv, är den genomsnittlige vite mannen eller kvinnan knappt medveten om att de är de lyckligt lottade medlemmarna av Naturens Elit — den vita rasen. Det är det överväldigande målet för Church of the Creator att göra varje enskild medlem av vår ras intensivt medveten om denna ytterst betydelsefulla verklighet och att polarisera denna medvetenhet till vår ras enda grundläggande religion. Och det finns inget bättre sätt att polarisera denna medvetenhet än att införliva den i en religiös rörelse. Detta har gjort underverk för judarna, det har gjort underverk för de efterblivna araberna när de polariserats under den muslimska religionen. Det har till och med utfört mirakel för de blandrasiga nigrerna i Amerika som har anammat sin Black Muslim-religion. Historien har också många andra mindre exempel, men ovanstående räcker för att klargöra en poäng som vi inom Church Of The Creator har förkunnat upprepade gånger, och det är detta: Den vita rasen har fumlat och vacklat jämmerligt eftersom den aldrig haft en raslig religion av sin egen att samlas kring, för att polarisera sin enorma potential och för att ärva världen. Kristendomen har sannerligen inte gjort det. Tvärtom har den förvirrat och splittrat den vita rasen som inget annat i dess historia.

Nu har vi i **KREATIVITET** en sådan religion att polarisera kring — fullt utvecklad, omfattande och komplett. Vi måste nu organisera och polarisera alla våra spridda, förvirrade och polyglotta legioner runt om i världen. När vi väl gör det kommer judarna och "lerfolken" (muds) att vara ett problem av endast mindre proportioner.

Så mycket om polarisering. Eftersom jag har utläggt denna fråga upprepade gånger tidigare, kommer jag inte att fördjupa mig mer i den i denna avhandling. Men hur är det med behovet av spridning av organisatoriska enheter? Är inte detta

en motsägelse av polarisering?

Nej, det är det inte. Låt oss återigen se på judarnas överlevnad under de många århundradena och dra vår lärdom.

Om ni återigen läser Creative Credo nr 35 i *WHITE MAN'S BIBLE* med titeln ”Obeveklig krigföring mellan de parasitära judarna och deras olyckliga offer”, kommer ni att se att judarna tackar sin överlevnad för det faktum att de var utspridda över hela världen. **Men här är nyckeln: Var de än bosatte sig organiserade de omedelbart judiska centra av ett eller annat slag — synagogor, politiska organisationer, försvarsförbund eller vad som helst.** De tjänade alla deras ras sak, hjälpte till att inspirera till raslojalitet och rassammanhållning, och gjorde organisatoriska planer för sitt försvar och för övertagandet av sina fiender. (Vi måste komma ihåg att vilka deras intet ont anande värdar än var, betraktade judarna dem som sina fiender.)

Trots det faktum att judarna vidtog alla dessa åtgärder för sitt eget skydd, främjande och överlevnad, upptäckte deras värdar, på grund av deras inneboende motbjudande karaktär, det farliga hotet från dessa parasiter, och vände sig upprepade gånger genom historien mot dem, dödade dem och/eller drev ut dem.

Men — och här är återigen nyckeln — när de drevs ut från en stad, ett hertigdöme eller ett land, var deras rasliga/religiösa kohorter redo att ta emot dem och hjälpa dem att återhämta sig, och **inom några år var de inte bara tillbaka, utan hade också återigen kontroll över just det land som hade utvisat dem en generation (eller mindre) tidigare.**

Ett slående exempel i modern historia är hur Tyskland drev ut judarna, hur de förflyttade sig till USA, utnyttjade resurserna i sitt värdland för att förstöra Tyskland och på kort tid inte bara var tillbaka i Tyskland, utan återigen hade full kontroll. När jag säger full kontroll, finns det knappast något land i världen där det judiska tyranniet är mer otyglat än judarnas hämndlystnad på sin tidigare nemesis.

Men vi behöver inte se på Tyskland som det enda exemplet. Om ni återigen läser Creative Credo nr 35 i White Man's Bible kommer ni att finna att det händer om och om och om igen.

Deras ihärdiga envishet och överlevnad beror i grunden på två huvudsakliga taktiker: Religiös polarisering kring deras ras, och för det andra — spridning.

Vi inom Church Of The Creator måste också lära oss denna läxa grundligt, och det har vi gjort. Det är därför jag upprepade gånger och envist har uppmanat våra medlemmar att där det är möjligt bli **ordinerade präster och bilda egna kyrkogrupper i sitt område. Detta är ett måste, och det är oerhört viktigt.**

Jag ställer denna fråga till er (och jag är säker på att den måste ha föresvävat er): Vad skulle hända om vårt högkvarter här i Nord-

Carolina utplånades? Det skulle kunna hända. Skulle det vara slutet för vår rörelse?

NEJ. Det behöver inte vara det, det kan inte vara det, det får inte vara det och det KOMMER inte att vara det. **CREATIVITY** representerar nu en kraftfull idé, en högsta lojalitet, ett fordon som är trängande nödvändigt för en stor ras överlevnad. Efter att ha formulerats och detaljerats i våra grundböcker, ligger idén nu i händerna på tiotusentals av våra raskamrater, av vilka vem som helst, om han eller hon bestämmer sig för det, skulle kunna (och måste) organisera sitt eget center och sprida det till resten av världen.

Som Voltaire har sagt — ”Ingenting är så kraftfullt som en idé vars tid har kommit” — och för den vita rasen är **CREATIVITY FORCE** instrumentet för dess egen överlevnad, frälsning och återuppståndelse. Den ligger nu i händerna på den stora vita rasen, och är dess egen kraftfulla besittning.

Men för att säkerställa dess spridning och överlevnad måste denna idé snabbt skingras, mobiliseras, organiseras och polariseras. Ju mer vi gör det och ju snabbare vi gör det, desto säkrare blir dess överlevnad och desto snabbare dess expansion.

Precis som vilken kristen predikant som helst kan ta den judisk-kristna bibeln och starta sin egen kyrka och bygga upp sin anhängarskara och församling till vilken storlek han än har energi och förmåga att åstadkomma, så kan också vilken **CREATOR** som helst bygga en kyrka och församling till vilken storlek han än eftersträvar, med eller utan hjälp från vårt högkvarter. Och jag uppmanar starkt varje Creator att sträva efter att göra just det. Ju fler sådana lokala enheter eller grupper vi har utspridda över hela USA, Kanada, Europa och över hela världen, desto starkare, desto säkrare kommer vi att vara och desto snabbare kommer tillväxten av vår rörelse att ske. Vi här vid högkvarteret kommer att göra allt vi kan, men detta är en massiv världsomspännande rörelse, och ju större ansträngningen är, ju mer utspridda deltagarna är, desto bättre blir resultaten. Kom ihåg, vi kommer att bygga detta endast med massiv vit raslig laganda och för detta behöver vi att du i ditt område gör din del.

Vi måste inte bara bygga en mångfald av Church Of The Creator-center, utan vi måste också utveckla en mångfald av effektiva, kompetenta ledare. Detta kommer naturligtvis att gå hand i hand med att tusentals kyrkogrupper växer fram. Dessa måste alla samordnas, mobiliseras och effektivt tas i bruk för att åstadkomma **VIT RASLIG LAGANDA** och även som beskrivs i kapitel nr 7, del II av **NATURE’S ETERNAL RELIGION**, ”Ledarskapsprincipen”. Vi måste anta ”vargflocks-systemet” varigenom vi har en reserv av ett obegränsat utbud av ledare redo att tjäna. Om en blir nedskjuten, finns en annan där för att ta hans plats. Om han också faller, finns det en annan redo att ta över.

Sådana ledare kan endast komma från erfarenhet och prövning i...

fältet. Endast genom att bevisa sina meriter i att faktiskt bygga sina egna organisationer kan sådana ledare erkännas. **Dessa måste sedan ytterligare mobiliseras till en ”kommandokedja”, och organiseras efter områden, distrikt och divisioner.** Vid uppbyggandet av **SKOLAN FÖR BEGÅVADE POJKAR** bygger vi den bas utifrån vilken framtida ledares egenskaper kan identifieras, orienteras och tränas. Precis som Rom inte byggdes på en dag, kommer inte heller vår organisation att byggas över en natt. Men tiden är knapp och vi måste driva programmet mot att bli verklighet med all tänkbar skyndsamhet.

Det finns ett annat drag som vi måste göra med all tänkbar skyndsamhet och det är spridningen av enorma mängder av våra **TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKER** i en mängd lager eller förvaringsplatser över hela landet. Vi måste sprida våra lager i varje större stad i landet, från Los Angeles till Boston, från Miami till Seattle, och alla områden däremellan.

Detta är också helt i linje med policyn om spridning, så att oavsett var en katastrof kan inträffa, har vi reserver att ta av, inte bara en handfull lagringsområden, utan hundratals.

Vi måste tänka stort. Vi kan börja smått men vi måste tänka i termer av totalitet — hela landet, hela världen. Vi måste också planera för att få de grundläggande böckerna översatta till de stora nuvarande vita språken i världen, tyska, franska, spanska, italienska och minst ett halvt dussin andra.

Det bästa sättet att börja genomföra denna spridning av reserver är att de av våra medlemmar som har ekonomi att köpa och lagerhålla flera hundra exemplar, gör det så snart som möjligt. Skriv till oss för specialpriser på kvantiteter.

Spridning och polarisering — det är svaret. Låt oss lära av historien, låt oss framför allt lära av judarnas historia. Vi kan göra det mycket bättre än de någonsin kunde. De är bara en minoritet av parasiter. Vi är **SKAPARE** som inte behöver någon av ler-raserna för vår välfärd eller överlevnad. Tvärtom, ju förr vi får alla parasiter och gratisätare från våra ryggar, desto förr kommer vi att vara i stånd att bygga den vitare och ljusare värld som är varje skapares högt värderade mål.

Kom också ihåg sista raden. Om vi inte tar oss samman, om vi inte får den vita rasen organiserad, mobiliserad och polariserad — kommer konsekvenserna av vår kriminella försumlighet att bli katastrofala. För en glimt av vårt kommande öde, läs vad som hände med de försvarslösa män, kvinnor och barn som förbrändes i Dresden. Läs igen skräckhistorien om hur judarna förbrände hundratusentals hjälplösa vita män, kvinnor och barn på bara två dagar. (S. 93 Nature’s Eternal Religion, ”The Murder of Dresden”.) Det var inte en ”holyhoax”, utan en verklig förintelse, förövad främst på vita kvinnor och barn. En

ett liknande öde väntar hela den vita rasen, antingen bit för bit, eller i en plötslig åskknall. Läs återigen ”Låt oss bärga hö medan solen skiner” i det första kapitlet av denna bok. Kom ihåg — det finns ingen möjlighet att undfly eller undvika frågan. Vi antingen mobiliserar våra resurser och räddar oss själva från ett universellt ”Dresden” eller skördar konsekvenserna av vår feghet och försumlighet.

* * * * *

Låt oss nu samlas kring CREATIVITY och polarisera det till den mäktiga MURBRÄCKA vi måste ha för att krossa det judiska hotet.

* * * * *

Medan Adolf Hitler enade det tyska folket, är det Church of the Creators heliga mål att ena alla världens vita folk i en mäktig religiös rörelse.

* * * * *

Ett öde liknande Dresden är vad judarna har i åtanke för alla goyim, särskilt den vita rasen. Låt det inte hända. Organisera, polarisera och mobilisera.

* * * * *

Det kommer aldrig att finnas en bättre tid att ta itu med saker och ting än NU. Vi kommer inte att få en andra chans.

* * * * *

Gör något meningsfullt för den vita rasen. Bli en ordinerad präst i Church of the Creator och starta en C.O.T.C.-grupp i ditt område.

* * * * *

En ömsesidig förmån

En fristad för dina tillgångar och samtidigt en hjälp för rörelsen.

En läsare och anhängare har föreslagit ett sätt på vilket du kan skydda och placera några av dina tillgångar utom räckhåll för några av piraterna i det etablerade etablissemanget (skattemyndigheten, delgivningsmän, etc.) och samtidigt bidra med förmåner till Church of the Creator. Vi anser att det har stora förtjänster, och här är hur det fungerar.

1. Church of the Creator håller på att upprätta en stiftelse (Trust Fund) för att uppnå ett givet konstruktivt syfte. Vi inbjuder våra anhängare att LÅNA ut de pengar de kan avvara till denna stiftelse, till exempel $100.00 —, $500.00 —, $1000.00 —, $5000.00 —, etc. Ett sådant lån upprättas för ett år eller så länge du finner lämpligt.

2. Kyrkan ger i sin tur dig en revers (Demand Note) som förfaller efter 1 år. Reversen anger att den är räntefri (kyrkan betalar ingen ränta).

3. Kyrkan investerar i sin tur stiftelsens medel i ett bankkonto som ger den högsta aktuella räntan, och den låter kapitalet av alla summor stå kvar på kontot hela tiden, redo att återbetala reversens belopp vid anfordran när som helst efter 1 års insättning.

4. Bidragsgivaren kan låta kapitalet stå kvar i stiftelsen så länge han eller hon önskar (efter 1 år) och därmed tjäna in ränta till kyrkan. Medan bidragsgivaren förlorar räntan på kapitalet, går denna nu till kyrkan, men å andra sidan betalas ingen inkomstskatt på detta belopp av varken kyrkan eller bidragsgivaren.

5. Reversen skulle ha en tilläggsbestämmelse om att ifall ingen begäran om återbetalning av kapitalet görs före dödsfallet, är det reversinnehavarens uttryckliga önskan att kapitalet testamenteras till kyrkan som en donation för att hjälpa till att främja rörelsen i strävan efter dess mål — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Vi är redo, villiga och kapabla att ta emot alla sådana medel som du kan önska lägga undan för ditt eget skydd och samtidigt hjälpa till att bygga rörelsen. Om det finns några frågor, vänligen skriv till oss för ytterligare detaljer.

* * * * *

Nummer 15, augusti 1984

Låt oss prioritera rätt

Vem försöker rädda

Vad & Vem — Precis

En omfattande och realistisk kartläggning av situationen som den ser ut idag genom att noggrant sortera ut bedragarna, vännerna och den vita rasens fiender.

Genom historien har individer, grupper, organisationer och religioner försökt "rädda" andra av liknande kategorier från de ödesdigra konsekvenserna av något de anser vara i grunden ont. Vissa av dessa korståg har varit förnuftiga och brådskande, vissa har varit fanatiskt overkliga, och vissa har varit rent idiotiska, beroende på betraktarens synvinkel. Vissa av dessa kampanjer för att rädda någon från något har varit långvariga (tusentals år), vissa av helt nyligt ursprung, och vissa av tillfällig och ytlig karaktär.

Eftersom vi själva är engagerade i ett heligt krig för att rädda den vita rasen från rasblandning och utrotning, åligger det oss att ta en tydligare titt på vad vissa andra grupper och individer gör, har gjort och kommer att göra. Vi vill tydligare definiera vilka som kan vara våra allierade. Vi vill också mer tydligt avslöja dem som uppenbarligen är våra fullständiga fiender, men som inte har erkänts som sådana av de flesta av våra vita raskamrater.

En annan sak jag vill klargöra. Eftersom vi i Church of the Creator så vårdslöst har klassificerats och kategoriserats tillsammans med flera tidigare existerande organisationer, vill vi återigen göra det helt klart att vi är en omfattande och långtgående rasreligion som är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och den vita rasen ensam. Som sådan är vi unika och ingen annan existerar idag, och såvitt vi vet har ingen någonsin existerat tidigare i hela historien.

Så låt oss se på historien och undersöka exakt VEM som har försökt rädda VEM och VAD exakt, och låt oss börja med egyptierna, som på sitt eget sätt var ivriga och fanatiskt engagerade i att försöka rädda något, och vad de gjorde har påverkat oss djupt än i dag.

DEN FORNTIDA EGYPTISKA CIVILISATIONEN

Som jag har gått igenom i artiklarna om Egypten i RACIAL LOYALTY nr 11 och 12, var hela den egyptiska civilisationen, den första riktigt stora vita civilisationen, helt dominerad av religion. Dessutom var deras religiösa övertygelser helt baserade på PÅHITTADE KONCEPT, rotade i vidskepelse, lättrogenhet och hokus pokus. Hur intelligenta och avancerade egyptierna än var, var de likväl lika vidskepliga och lättrogna som vilken primitiv barbar som helst.

Men de var mycket mer än så. De var ytterst sinnrika och uppfinningsrika, särskilt inom det övernaturliga området. Faktum är att det är de forntida egyptierna som förtjänar äran för nästan alla de påhittade koncept på vilkas usla fundament de så kallade stora världsreligionerna senare byggdes. Dessa religioner inkluderar främst judendom, kristendom, muhammedanism, buddhism, mormonism och vad ni vill.

Vilka var dessa stora innovationer och koncept i spök-världen som uppfanns av dessa forntida religionister? De var talrika, betydande och långtgående. De inkluderar: (a) Idén om den mänskliga ”själen” som något separat och skilt från sinnet som sådant. (b) Idén om den mänskliga själens odödlighet och ett liv i ”det härefter”. (c) Idén om belöning och straff för handlingar begångna i detta liv, att utmätas i ”nästa” liv. (d) Idén om himmel och helvete. Även om de var vaga under egyptisk tid, lade de grunden för de vidunder som de kristna utvecklade i senare tider. (e) Idén att ”gudar” med övernaturliga krafter kunde, och gjorde, kontrollera våra liv och utmäta straff och belöningar, inte bara i ”det härefter”, utan också i varje persons jordiska liv. (f) Idén om att blidka, beveka, behaga, be till och fjäska för dessa imaginära gudar. (Inte nödvändigtvis ursprungligt hos egyptierna, men de expanderade det till en storproduktion). (g) Idén om att bygga enorma tempel till dessa imaginära gudars ära, för att behaga, blidka och hedra dem. (h) Idén om gravar, sarkofager etc. för själen. Detta ledde till grova överdrifter, såsom byggandet av enorma pyramider. (i) Komplexa rituella dyrkansformer. Återigen, detta var inte heller helt ursprungligt hos egyptierna, men de dimensioner till vilka de drev denna idé blev ramverket för senare och nutida religioner. (j) Den utbredda sedvänjan med omskärelse. Egyptierna var den första stora civilisationen som utövade denna barbariska stympning av människokroppen som en del av sin religiösa ritual. (k) Idén om tionde, det vill säga att pressa varor och pengar ur religiösa offer till förmån för prästerskapet, en sedvänja som har förbättrats avsevärt av moderna religioner.

i synnerhet dagens sofistikerade elektroniska evangelister, tidernas främsta bedragare. (l) Idén om religiösa hymner frambringades redan av egyptierna. (m) Idén om dop, att rena ”själen” genom tvagning med vatten. (n) Idén om en gud (Akhenaton). (o) Sex av de högt prisade ”tio budorden” som judarna skryter med att de gav till världen var i själva verket plagierade direkt från egyptierna. (p) Det finns ett antal andra religiösa hokus-pokus-idéer, sedvänjor och termer som vi har egyptierna att tacka för, inte minst det ofta upprepade, men meningslösa ordet ”Amen”, som härstammar från lovprisandet av deras gud Amen-Ra.

Kanske ägnar jag lite mer tid åt egyptierna än jag borde, men när vi betraktar den enorma börda av religiöst skräp de har dumpat på efterföljande generationer, och särskilt de som lever idag, tror jag att det är ytterst viktigt att förstå var mycket av det har sitt ursprung.

Låt oss nu besvara frågan: VAD försökte egyptierna rädda?

Svaret är att de försökte rädda sina ”själar” och tillhandahålla en bekväm odödlighet — en fanatism som utövades ännu mer häftigt av de kristna tusentals år senare. De hade också några mindre mål vid sidan av. Ett var att övervinna ”tiden”, och i byggandet av sina enorma pyramider har de åtminstone delvis varit mer framgångsrika än något annat folk. Men de ville också förlänga och förhärliga sitt ”jordiska” namn (ego), och även i detta lyckades de bättre än de flesta.

* * * * *

JUDARNA

Det är en av historiens mest ödesdigra olyckshändelser att de parasitära judarna frambringades ur den egyptiska kulturens religiösa miljö. ***Sannerligen har denna slumpartade utveckling visat sig vara en av de mest katastrofala händelserna i den vita rasens utveckling och en som i den nuvarande eran mycket väl kan visa sig vara dödsstöten för naturens främsta skapelse. Det är Church Of The Creators heliga löfte att se till att detta inte sker.***

I vilket fall som helst var judarna, som en parasitär ras, också en egocentrisk ras. Allt de lärde sig utnyttjade de för sin egen fördel — och de lärde sig massor av egyptierna. De lärde sig: (a) att religiöst hokus-pokus är ett kraftfullt medel för att kontrollera och styra människors sinnen. (b) Att människors handlingar följer deras innersta drivkrafter, och när man väl har kontroll över deras sinnen kan deras handlingar kontrolleras till att följa vilken riktning som helst som deras manipulatörer önskar.

De satte sedan igång med att förvandla dessa idéer till verklighet och började arbeta med att omvandla religion i sig till ett kraftfullt rasmässigt verktyg — EN RASRELIGION. De kopierade vidare från egyptierna: (c) Idén om monoteism (Akhenaton). (d) Att bygga tempel åt sina gudar. (e) Idén om odödlighet. (f) Idén om själen. (g) Livet efter detta. (h) Ritualer för tillbedjan. (i) Omskärelse för medlemmar av deras stam. (j) Sex av deras ”Tio budord”. (k) Religiös fanatism, detta dock alltid i riktning mot lojalitet gentemot deras stam.

Vad är det judarna försöker rädda? De har ett av de tydligaste och mest förnuftiga målen av någon existerande religion i historien — **överlevnaden och expansionen av deras ras till den punkt där alla andra raser har blivit bastardiserade, förlorat sin identitet och blivit fullständigt förintade, bara för att förslavas under sina judiska herrars mödor. De förföljer fanatiskt sina mål med en iver som ingen annan ras någonsin har gjort — att förslava och dominera resten av mänskligheten och att samla på sig allt guld, silver och andra tillgångar på jordens yta. Deras mål är tydliga, de är ondskefulla, och de är mycket logiska — för judarna.**

Vad har vi Skapare gemensamt med judarna? Absolut ingenting, och allt. Judarna är våra mest ondskefulla och bittra fiender. Det är vår önskan att utplåna judendomen från jordens yta. **DELENDA EST JUDAICA** är vårt stridsrop! Men vi har lärt oss nästan allt från judarna om hur man bygger en rasreligion för den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg.

En stor skillnad mellan oss och judarna är denna: Medan judarna genom hela sin historia har varit en parasitisk minoritet som levt på ryggen av produktiva vita civilisationer, är vi Skapare precis motsatsen. Vi Vita Skapare är den mest produktiva, kreativa arten på jordens yta. Vi behöver inga judar, inga lerraser, inga slavar för vår välfärd, och ju förr vi får bort alla parasiter från vår rygg, desto förr kan varje vit man leva som en kung. Vi planerar inte heller att förbli en minoritet. Medan vi inte har någon önskan att dominera eller förslava någon, vill vi expandera den Vita Rasen tills vi tränger ut lerraserna och ärver jorden — hela den — för den Vita Rasen.

* * * * *

När vi väl får bort judarna, lerraserna och andra parasiter från våra ryggar, kan varje Vit Man leva som en kung och varje Vit Kvinna som en drottning.

* * * * *

GREKERNA

Det inneboende särdraget hos grekerna var deras kärlek till skönhet, kultur och deras medfödda intelligens. Deras begränsade mål var att rädda sina egna stadsstater från grannstadsstater, och på grund av en sådan begränsad politisk och rasmässig vision krigade de ständigt mot varandra i sådana brodermördande blodbad som de peloponnesiska krigen, och förintade därmed sig själva. Det var dessa brodermördande inbördes strider och deras misslyckande att inse det Gudomliga Frö de besatt, som ledde till deras politiska fall och blandrasifieringen av deras utmärkta genpool.

Vad delar vi Skapare med grekerna? Jo, vi eftersträvar också målen kultur, skönhet, konst och intelligens, men det är allt. Vi är medvetna om en stor bonus som grekerna inte var — hur vi ska **skydda vår genpool och föra den allt högre och vidare till nivåer som grekerna aldrig ens drömt om.**

ROMARNA

Liksom grekerna började romarna med ett utmärkt rasmässigt virke, men orienterade i en något annan riktning. Medan grekerna var högst innovativa och begåvade inom konst och kultur, var romarna mer pragmatiska. De var stora krigare, organisatörer och lagstiftare, och som ett resultat erövrade de inte bara grekerna utan hela den då kända och värdefulla världen runt Medelhavet. Eftersom de var så utmärkta erövrare hade de snart slavar i miljontal som utförde deras grovarbete åt dem, och detta visade sig bli deras fall. Eftersom de tog in alla erövrade folk från den eran, tog de också in en mängd "gyttjegener" och bastardiserade sin en gång så ädla ras.

Vad var deras främsta passion? Att rädda Rom — Imperiet. Detta gjorde de i tusen år men de förlorade sina dyrbara gener under tiden eftersom de saknade en raslig religion. Som ett resultat var Roms fall en av de största tragedierna i historien.

Vad har vi Skapare gemensamt med romarna? En hel del, faktiskt. Vår kärlek till lag och ordning, viljan att bygga och önskan om imperiebyggande, liksom många andra ädla drag. **Om romarna bara hade insett dyrbarheten i sina inneboende gener och värdet av en raslig religion!**

* * * * *

Hjälp till att bygga en mäktig vit raslig rörelse.

Hjälp till att bygga CREATIVITY.

DE KRISTNA

Medan den judiska religionen framavlades ur det hokus-pokus-vimmel som utgjordes av egyptiska religioner, var kristendomen i sin tur en planerad, avsiktlig utlöpare av judendomen. **Utan judarna skulle den vita rasen aldrig ha fått kristendomens gissel påtvingat sig.** Jag har redan utvecklat detta ämne i NATURE'S ETERNAL RELIGION (Kristi existens ej styrkt av historiska bevis) och på flera andra ställen i mina skrifter.

Kortfattat är historien, så som den kan pusslas ihop, följande: När Rom dominerade världen under det första århundradet v.t. (vår tideräkning), assimilerade de, bland många andra territorier, det mindre judiska kungadömet i Palestina, vars huvudstad var Jerusalem. Som alltid, trots att de var militärt besegrade, var judarna upproriska mot överheten. För att underkuva dem och ödelägga deras städer sände kejsar Vespasianus general Titus till Judeen för att kväva upproret. Med några få legioner belägrade han Jerusalem och på mindre än två år erövrade och jämnade han Jerusalem med marken.

Det borde ha varit slutet för judarna, på samma sätt som förstörelsen av Kartago var slutet för kartagerna. Men det var det inte. Judarna var en ihärdig stam, tack vare den virulens och sammanhållning som deras rasreligion, judendomen, gav. De planerade hämnd och romarnas undergång. (Se Creative Credo nr 43 "En judes bekännelser", i DEN VITE MANNENS BIBEL)

Judarna vidtog en dödlig handlingsplan som romarna var helt försvarslösa och oförberedda inför, och som de aldrig förstod, inte ens medan giftet administrerades till dem. Än idag misslyckas den överväldigande majoriteten av den vita rasen att förstå det, trots att bevisen ligger framför dem, högt och tydligt.

Judarna satte nu in sin judiska religions ihärdighet — de använde sina trumfkort fullt ut — **polarisering och spridning.** (Se nummer 13).

Judarna utnyttjade sin enorma ansamling av religiös kunskap och psykologisk expertis. De satte igång att arbeta på romarnas hjärnor. De förvandlade de oförvägna, världserövrande romerska krigarna till kvidande, fredsälskande veklingar. Verktyget de använde var kristendomen.

Avgörande för denna briljanta idé var en jude vid namn Saul från Tarsus, som senare blev de kristnas S:t Paul. För att sätta ihop detta bedrägeri grävde han fram lärorna från en föga känd och döende religiös sekt kring Döda havet. De var kända som esséerna, och de var en judisk sekt, helt utanför judendomens huvudfåra.

Från deras självmordsbenägna läror ("sälj allt vad du äger", "älska din

fiender", "vänd andra kinden till"), kokade han ihop en dödlig religion för att mata romarna. Hela det judiska nätverket kastade sig snart in i striden med en frenesi som sällan tidigare skådats i historien. Vad de därefter åstadkom genom kraften i sin religiösa iver är, och förblir, en av de mest enastående händelserna i historien.

Folken i det romerska riket (som vid det här laget bara var en skugga av det ursprungliga romerska folket) blev besatta av denna nya religion. Allteftersom deras sinnen blev mer och mer drogade av denna antinatur- och antiliv-lära, sjönk imperiet långsamt, civilisationen upplöstes och ett olycksbådande mörkt täcke lade sig över Europa under de kommande tusen åren. Den mörka medeltiden tog sin början.

Judarna hade triumferat med sin B-bomb (hjärnbomb). Deras triumf över den vita rasen råder än i dag, mer olycksbådande än någonsin. **B-bomben tickar fortfarande.** Vad är det de kristna försöker rädda? Jo, själar! Alla sorters själar! Alla sorters själar — vita, bruna och svarta, från helvetets brinnande avgrund. Och vem kokade ihop denna hemska såt? Jo, den milde kärleksfulle (judiske) guden som samtidigt förmodas göra ett stort nummer av att han försöker rädda oss alla från samma brinnande avgrund.

Vilket nonsens! Ingen har någonsin sett, hört, känt eller luktat en gud, eller ett spöke, eller en själ. Tala om fiktiva begrepp! Egyptierna uppfann dem, judarna kapitaliserade på dem, och de dumma kristna svalde det förgiftade betet. (Läs återigen "Fictitious Concepts" i R.L., nummer 7, av Expanding Creativity.)

Vad har vi Skapare gemensamt med de kristna? Inte mycket, förutom att ungefär hälften av världens kristna är vita, och de flesta vita människor är tyvärr fortfarande kvasikristna.

NATIONALSOCIALISM

När vi talar om nazisterna anser jag att det är ytterst viktigt att vi skiljer mellan Adolf Hitlers nazistiska era i Tyskland och de nynazistiska grupper som har vuxit fram här i Amerika. **De är inte desamma.**

Först Hitler-eran. Eftersom jag gick igenom "Germany, Adolf Hitler and National Socialism" ganska grundligt i kapitel 5, bok II av Nature's Eternal Religion (s. 290), är det inte nödvändigt för mig att göra det igen. Jag vill helt enkelt konstatera vad deras mål var. I grund och botten var drivkraften i Hitlers rörelse att (a) rädda Tyskland från judisk kommunism (b) riva upp Versaillesfördraget och återta territorier som Tyskland förlorat till omgivande länder (Frankrike, Polen, Tjeckoslovakien, etc.), (c) krossa ryggen på judiska penningmanipulatörer (d) expandera tysk hegemoni och territorium österut in i de bördiga länderna i

Ryssland och Österuropa. Det finns mer, men i princip sammanfattar detta det hela. Huvudidén var pangermanism (Deutschland über Alles!) – och kraftfull tysk expansion, på bekostnad av många andra vita nationer såsom fransmän, polacker, tjecker, slaver, rumäner, ryssar och andra.

Vi har nu kommit till det virrvarr av nynazistiska grupper i Amerika som har vuxit fram sedan George Lincoln Rockwell återupplivade nynazismen 1958. Vi skulle också kunna nämna "Silver Shirts" från 1930-talet, men de var faktiskt av en annan sort, framavlade och stödda direkt från Tyskland, och dog ut när Tyskland förlorade kriget.

Vad är det nynazisterna i Amerika försöker rädda?

Tja, det finns inget entydigt svar. De är i bästa fall en blandad skara, med motiv lika skiftande och förvirrade som deras medlemmar. **Vissa är rena infiltrationer organiserade av judarna själva så att ADL kan peka med förskräckelse för sina egna medlemsavgiftsbetalande medlemmar på det fruktansvärda hotet från en spirande nynazism.** Detta gör judarna vilda och de kommer snabbt att hosta upp miljontals dollar för att hjälpa till att svälla ADL:s krigskassa. Det fungerar utmärkt.

Sedan finns det nazister av Hollywood-typ, som likt inbördeskrigsentusiaster älskar att paradera i nazistuniformer, armbindlar och allt, och göra den stela armhälsningen upprepade gånger. I grund och botten är de ytliga individer som hänger sig åt en egotripp. Jag har träffat ganska många av dem och finner de flesta av dem lika förvirrade som en liten pojke som just har tappat sitt tuggummi på golvet i en hönsgård.

Sedan finns det den mer seriösa typen som vill efterlikna Hitlers briljanta framgångar under 1930-talet och tror att de kan överföra samma procedurer till den amerikanska scenen på 1980-talet. Deras främsta framgång verkar begränsa sig till att förhärliga Adolf Hitler (inget fel med det), men inte till att faktiskt ha en skuggan av en chans att bygga en meningsfull rörelse i Amerika för att utföra det arbete som behöver göras. Varför? Därför att de inte har något grepp om verkligheten och endast en ytlig förståelse för situationen. Bland annat verkar de inte alls förstå (a) att Hitler var ett fenomen, ett geni med gränslös energi, och att rörelsens framgång berodde mer på denna stora, ovanliga mans personlighet än på den filosofi han förespråkade, och (b) hans program var skräddarsytt för situationen i Tyskland under 1920-talet, men inte anpassat för 1980-talets Amerika, och (c) om en ung, levande Hitler funnes i Amerika idag skulle han, det är jag säker på, välja ett helt annat tillvägagångssätt. (d) Ingen av personligheterna på scenen i Amerika idag är ens jämförbar med Hitlers geni. (e) **Eftersom 13 miljoner amerikaner slogs mot nazisterna i andra världskriget, är bilden av nazismen avskyvärd för genomsnittsamerikanen,**

många av vilkas släktingar dödades i det kriget. Inte bara är nazistbilden till ingen hjälp, utan tack vare den massiva judiska propagandaspärrelden under de senaste 50 åren är den ett enormt hinder för en genomförbar lösning på det judiska gisslet.

Så vad försöker nazistgrupperna rädda? Det är en förvirrad bild. De flesta av dem är bara på en egotripp och hoppas att de ska bli en MODERN TIDS INKARNATION AV ADOLF HITLER.

De flesta av de olika utbrytargrupperna ligger i fejd med varandra och är lika fientliga mot varandra som de är mot judarna. De flesta av dem har ingen tydlig filosofi av något slag, inga mål, intar en mesig inställning till kristendomen och har inget som helst program för hur de ska uppnå de mål de inte har.

Vissa framför skenbara argument som "när raskriget börjar och det flyter blod på gatorna, då kommer alla dessa grupper att enas!" Verkligen? Hur ska de göra det? (Läs återigen "Smid medan järnet är varmt" i Racial Loyalty nummer 13). Deras vaga svar på det: "Hitler gjorde det." Det stämmer helt enkelt inte. Hitler förenade sig inte med, eller slog ihop, de tusentals politiska grupper som skapades i Tyskland efter första världskriget. Faktum är att Hitler i sin bok definitivt fördömer sammanslagning av organisationer som försvagande och/eller förstörande för de ursprungliga organisationerna. **Vad Hitler gjorde var att omvända och absorbera de enskilda medlemmarna från andra grupper till ett enda solidt nazistparti. Kort sagt, han polariserade individerna till en mäktig rörelse under sitt ledarskap, och han gjorde det inte medan anarki rådde och blod flöt på gatorna. Han gjorde det under ganska civiliserade och ordnade förhållanden. Jag upprepar — låt oss göra detsamma och enas under en rasreligions baner — den mest kraftfulla idé vi har att arbeta med, nu eller någonsin.**

Så vad försöker nynazisterna rädda? Det varierar från grupp till grupp. Men det viktigaste de har gemensamt är att de försöker rädda sin egen hybris. (Webster definierar hybris som överväldigande personligt ego.)

ODINISATERNA

Liksom inbördeskrigsentusiaster och Hollywood-nazister spelar odinisterna på sätt och vis spel med en era som har glidit bort i det förflutna och aldrig kan återupplivas igen, lika lite som man kan återuppliva en död häst, även om man försöker väcka den med en massiv laddning dynamit.

Även om de är få, står medlemmarna i den reviderade odiniströrelsen intellektuellt ett snäpp över nynazisterna, och deras rasmål är förnuftiga, även om de har föga eller inget att göra med Oden, Tor eller Woden. I grund och botten använder de dessa nordiska mytologier som ett slags

av bakgrund, en Mytos, som Alfred Rosenberg skulle beskriva det, att klamra sig fast vid som en utgångspunkt.

Men varför måste de använda en så rörig fönsterskyltning som en nödvändig rekvisita? Visst, vikingarna var stora kämpar och utmärkta fysiska exemplar, men intellektuellt var de på samma nivå som Hagbard Handfaste i serietidningarna. För det mesta var de i hög grad analfabeter och det mesta av vad vi vet om deras mytologier förmedlades till oss av de mer läskunniga kristna vid ett senare tillfälle. I vilket fall som helst förstod vikingarna ingenting av de mer kraftfulla psykologiska taktikerna hos de mer listiga judarna, och var aldrig någon match för dem. Som en följd av detta dukade de under för den mer olycksbådande och förföriska kristna lockelsen och idag är deras ättlingar — danskarna, svenskarna och norrmännen — de mest undergivna judeälskande veklingarna på jordens yta. Kristendomen och annan judisk propaganda har gjort sitt jobb väl.

Så vad skulle övertyga någon om att en fånig samling Gåsmor-myter skulle kunna och kommer att vända en situation från en era som har passerat och nu är stendöd? **Svaret är — ingenting.** Vi anser att odinisterna, goda människor som de är, borde dumpa detta onödiga skräp och förena sig med oss i en fullfjädrad rasreligion som täcker hela spektrumet, men som inte är tyngd av en massa barlast som bara kan vara en förolämpning mot varje vit mans intelligens.

Vad försöker odinisterna rädda? Här måste vi skilja mellan de forntida vikingarnas odinism och den lilla moderna gruppens återupplivade version. De ursprungliga odinisterna ägnade sig tydligt åt ren vidskepelse och spelade religiösa spel med sina egna hopkokade gudar och myter, precis som så många andra folk före dem — egyptierna, grekerna, romarna och till och med hundratals "mud races". Även i den kategorin var kvaliteten på vikingamyterna flera snäpp lägre än de mer lärda och civiliserade grekernas och romarnas.

De återupplivade och omarbetade moderna odinisterna har något annorlunda mål som kan delas in i två oförenliga och orelaterade kategorier. För det första, att ställföreträdande återuppleva en svunnen eras attribut, vilket, om det verkligen skulle dupliceras, skulle vara ganska eländigt, och för det andra, att återuppliva en ”mytos” att bygga en ”arisk” religion på och kunna peka på den med stolthet och säga ”detta är en vit mans religion, inte en judeo-kristen religion”. Även om deras moderna version även i denna kategori har många luckor och är ofullständig, delar vi Skapare dessa mål med odinisterna. Genom att förkasta den judiska kristendomen har odinisterna redan kommit en lång väg mot vår position. **Vi föreslår därför att de slutar spela spel, förenar sig med oss hela vägen i en riktig vit mans religion som har det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den**

PATRIOTERNA

Vi kommer nu till den grupp i Amerika som förmodligen är den största, den mest amorfa, och även den mest desorganiserade och den mest förvirrade.

Eftersom denna kategori inkluderar så många grupper att det är omöjligt att lista dem, går jag direkt till den gemensamma nämnaren och ställer den retoriska frågan: **Vad försöker de rädda?** Och det ädla svaret är **”Vi försöker rädda landet”**.

På frågan: Från vem? blir deras svar extremt luddiga. Från byråkraterna, från demokraterna, från republikanerna, från Carter, från Reagan, från politikerna, från C.F.R., från Bilderbergarna, från Trilateralisterna, från ”internationalisterna”, från ”insiderna”, från kommunisterna, från zionisterna, från de med dubbla lojaliteter, från FN, från särintressen, från bankirerna, från oss själva (till och med!). Beroende på vem du frågar kan du få en hel uppsjö av olika svar — men märkligt nog har de alla en annan sak gemensamt — de kommer aldrig att peka ut den verkliga boven — **det judiska maktcentret**.

När man ställer en andra meningsfull fråga, nämligen för vem de försöker rädda landet, agerar de som om de aldrig hade skänkt det en tanke. Varför folket, förstås, är deras intetsägande svar. När denna frågeställning drivs vidare — **Skulle du kämpa och ge ditt liv för att rädda detta land så att det kunde befolkas av vägg-till-vägg-niggers och andra lerfolk, och styras av judarna?** Skulle du försöka ”rädda landet” trots att dess regering, press och hela maktetablissemang var intensivt fientligt inställt till den vita rasen, och i själva verket hade en serie aggressiva program i kraft syftande till rasmässig uppblandning och/eller att begå folkmord på den vita rasen? Skulle du kämpa för en regering och ett land vars lojalitet till övervägande del låg hos banditstaten Israel och allt judiskt, men var extremt fientlig mot den vita rasen? **Skulle du återigen utkämpa ett krig för en regering och ett land som slog följe med de ryska kommunisterna 1941, och utkämpade ett krig som dödade miljontals av våra bästa vita män, bara för att rädda nacken på de judiska monstren?**

Vid denna punkt blir patrioten extremt oroad, upprörd, förvirrad och till och med fientlig. De börjar mumla osammanhängande fraser programmerade i deras tanklösa sinnen av den judiska propagandakvarnen. Automatiskt mumlar de något om rasister, nazister,

bigotter, och de vill inte ge sig in i ”det”.

Nåväl, nog sagt. Jag har behandlat detta ämne mer utförligt i kapitel 2 (del II) av NATURE'S ETERNAL RELIGION, ”Your Loyalty — a Sacred Trust”, och även i flera kapitel i WHITE MAN’S BIBLE, nämligen Creative Credo nr 17, 18, 21, 29, 32 och flera andra.

Vad har vi Creators gemensamt med patrioterna? Jo, ganska mycket — främst i det faktum att majoriteten av våra goda vita vänner tillhör denna förvirrade och hjälplösa skara. Det är också i denna grupp som de flesta av våra potentiella medlemmar nu ligger vilande, i stort behov av både uppvaknande och utbildning.

Jag måste dock klargöra skillnaden mellan ”patriotiska” individer och ”patriotiska” organisationer, och utfärda en varning. De flesta av de organisationer som vädjar till den genomsnittlige amerikanens patriotism är skapade av judar, är utformade för att distrahera, förvirra och befria den genomsnittlige vita amerikanen på hans pengar — särskilt hans pengar. Kort sagt, de flesta av dem är judiska bedrägerier, förvånansvärt många baserade i världens judiska huvudstad — Washington, D.C. De flesta sådana kommer i form av välklingande upprop som ”Hjälp till att rädda Panamakanalen”. (Vem förutom en skurk skulle inte vilja hjälpa till att rädda Panamakanalen åt Amerika?) De kommer utrustade med prydligt tryckta, adresserade svarskuvert med betalt porto, och naturligtvis standardinslaget, kortet som säger ”Jag bifogar $5.00, $25.00, $100.00, $500.00, $1000.00”. De har gjort det till en vetenskap och det fungerar utmärkt.

KONSTITUTIONALISTERNA

Nära allierade med patrioterna, men mer belästa och intellektuellt några snäpp över den genomsnittlige amerikanske patrioten, är konstitutionalisterna, även om de har i stort sett samma inställning. De är för att rädda konstitutionen, för Gud, flaggan och fosterlandet. Den största skillnaden är att de vill göra det på ett specifikt sätt, genom att ”upprätthålla” konstitutionen.

När man ställer den retoriska frågan — Vem förväntar ni er ska upprätthålla konstitutionen så som ni vill att den ska upprätthållas? Blir svaret: regeringen!

Det är ett meningslöst besvär att påpeka det uppenbara för dem: Regeringen är folkfiende nr 1, fientlig som fan mot den vita rasen och helt inställd på den totala förstörelsen av den vita rasen och varje värde vi håller kärt. Vår amerikanska regering är helt i händerna på vår dödsfiende judarna, som använder konstitutionen för att råna, plundra och förstöra det bästa och mest produktiva elementet i den polyglotta amerikanska smältdegeln — den vita arbetaren.

Att försöka resonera med det judiska maktcentrumet, att förklara kon-

stitutionella finesser, för att ”övertyga” dem om att de borde ändra sina beteenden, är ren galenskap. Judarna är fullt medvetna om vad de håller på med, även om den vita människan inte är det, och ingenting, absolut ingenting, kommer att ”övertala” dem att ändra sin kurs — förutom rå, massiv makt.

För att generera en sådan maktbas måste den vita människan bygga sin egen massiva rörelse och brutalt krossa det judiska etablissemanget i spillror. **Endast en massiv vit ångvält- rörelse kan göra detta, och innan vi kan göra det måste vi få ordning på våra prioriteringar.** Detta är naturligtvis vad Creativity handlar om och jag kommer att ha mer att säga om detta i slutsatsen av denna artikel.

DE KRISTNA VITA RASISTERNA

Denna grupp är verkligen ett släkte för sig och behöver ett särskilt omnämnande skilt från patrioterna och de kristna. I denna kategori kan vi lista The Christian Vanguard, The Thunderbolt, The National States Rights Party (vilka hävdar att de nu är oberoende av varandra). De olika Klanerna passar också in i denna kategori, om än löst. Det finns ett par dussin andra små grupper som också förespråkar kristendomen och vit rasism.

Hela denna rad av grupper är också högst formlös och en fullständig blandning av knep. Utan att undersöka varje enskild i detalj är det gemensamma kännetecknet eller målet för alla dessa grupper att de förmodligen försöker rädda din själ från den brinnande avgrunden och den vita rasen på samma gång. Detta är naturligtvis ett högst motsägelsefullt mål och självutplånande. Det är som att försöka vinna Indy 500, men du ser till att varje gång du trycker ner gaspedalen med ena foten, trycker du ner bromsen ännu hårdare med den andra. (Läs återigen ”Self-imposed Handicaps” i Racial Loyalty nummer 6 av Expan- ding Creativity). Det är ett jäkla sätt att försöka vinna ett lopp på, och, naturligtvis, det gör man aldrig.

Den största skadan dessa grupper gör är att förvirra den genomsnittliga vita rasisten totalt genom att trumma in termen ”vit kristen” om och om och om igen, tills offret, likt Pavlovs hund, börjar tro att de två termerna är synonyma, när vi i själva verket har visat genom denna och dussintals andra artiklar att kristendomen är gift för den vita rasen, var en huvudorsak till upplösningen av den romerska rasen och dess imperiums fall, och skapades av judarna för just det ändamålet från första början.

Ett annat enormt värde som dessa pro-vita antijudiska kristna har för den judiska saken är detta: Det ger ett rimligt argu-

ment mot att klargöra det judisk-kristna-vita rasdilemmat. Förespråkare för kristendomen kan peka på det faktum att kristendomen inte kan vara en judisk bluff eftersom kristna som (de ovan nämnda) är starkt antijudiska. Det låter rimligt.

Men det dominerande faktumet är att den överväldigande majoriteten av kristna, som National Council of Churches, Kyrkornas världsråd, Moral Majority och Jerry Falwell-skaran, Billy Graham, den katolska kyrkan, alla är starkt **PRO-judiska**, **PRO-Israel**, **PRO-rasblandning** och **ANTI-vita**. Dessa grupper representerar mer än 99 procent av världens vita kristna, och den jämförelsevis lilla handfullen **ANTI-judiska** kristna gör inget annat än att förvirra frågan genom att tillhandahålla ett trovärdigt argument för att inte exponera kristendomens judiska natur och ursprung.

Slutresultatet som de flesta av dessa grupper åstadkommer liknar det som Birch Society gör, och det är att när dess medlemmar ser det ena nederlaget efter det andra, blir lockelserna att kasta in handduken och tänka mer och mer på nästa världs lockelser i himlen starkare och starkare. På detta sätt neutraliseras den ena goda vita raskämpen efter den andra och blir slutligen ett totalt offer för den där judiska hjärnskrynklaren. Han blir en ”hängiven”, ”dedikerad” kristen och låter den verkliga världen (och sin ras) gå åt helvete — in i judarnas helvete.

POPULISTERNA

Nyligen, särskilt under beskydd av *The Spotlight* från Washington, har Populistpartiet fått en viss medioker framträdande plats och publicitet (ingenting i jämförelse med till exempel vad den där lilla talanglösa bastarden Michael Jackson har överösts med). Eftersom *The Spotlight* har en relativt stor upplaga för en tidning som (öppet) bekänner sig vara ANTI-judisk (nåväl, åtminstone ANTI-Israel), förtjänar detta fenomen viss uppmärksamhet.

Vad står Populistpartiet för?

Tja, i grunden är det tänkt att vara folkets parti och representera folkets vilja (består inte alla politiska partier av människor, och står för, genom, av, bakom och framför folket?). Det är tänkt att representera amerikanism — att gå tillbaka till den gamla goda tiden och ett överflöd av gammaldags godsaker, inklusive polkagrisar med röda, vita och blå ränder på.

Låt oss gå tillbaka lite i Populistpartiets historia.

Populistpartiet grundades som ett agrariskt politiskt parti i februari 1892 i St. Louis, MO. Det representerade i allmänhet tre grupper: (a) bönder i väst. (b) bönder i söder som genom Farmers Alliance hade försökt, men misslyckats, att ta kontroll över

Demokratiska partiet, och (c) representanter för flera arbetar- och reformgrupper. Vid deras första konvent den 4 juli 1892 i Omaha antog de ett program för progressiv inkomstskatt (det har vi nu, sannerligen!), direktval av amerikanska senatorer (det har vi också nu), fri prägling av guld och silver i förhållandet 16 till 1, och andra reformer rörande mark, valuta och transporter.

Vid 1896 hade partiet tagits över av William Jennings Bryan och det begick snart självmord och hinkade fram till 1908, då det upphörde att existera.

En återupplivning av samma parti idag är lika arkaisk som att försöka återuppliva de odinistiska gudarna, eller 1880-talets Klan eller 1930-talets nazistparti. De passar inte för det massiva arbete som ligger framför oss. De adresserar inte den överväldigande fråga som stirrar oss i ansiktet — rasfrågan. De pillar bara i marginalen, men tar aldrig itu med **det väsentliga — kristendomen, judarna, explosionen av ler-raserna.**

Förutom den uppenbart skriande otillräckligheten hos Populistpartiet och dess plattform för att utföra det massiva jobb som behöver göras, har det inbyggt i sig den grundläggande svaghet som är karakteristisk för alla demokratier — det är baserat på pöbelpsykologi. Historien har lärt oss — eller borde ha gjort det vid det här laget — att ingen stor heroisk tanke eller handling någonsin framträder ur pöbeln. Tvärtom kommer endast de lägsta, mest gemena kraven ur en pöbel. Den sjunker alltid till den lägsta nämnaren, nämligen — hur kan jag få en gratisresa vid det allmännas tråg. Som Hitler har påpekat — alla stora idéer växer fram ur sinnena hos stora individuella personligheter — stora ledare.

Populistpartiet går stick i stäv med ledarskapsprincipen och söker istället tillgodose pöbelns önskemål för sin riktning. Eftersom pöbeln, kollektivt, aldrig riktigt vet vad den vill ha och i bästa fall har ett mångspråkigt sinne som vanligtvis är förvirrat bortom all tro, kan du vara säker på att judarna snabbt kommer att ta kontrollen, om de inte anstiftade hela bluffen från första början.

Jag förutspår att Populistpartiet kommer att gå samma väg som sin tidigare motsvarighet runt sekelskiftet, och som George Wallaces American Independent Party gjorde, nämligen gå under.

Så vad försöker Populistpartiet rädda? Tja, förmodligen landet, för folket. Men vilken av den mångspråkiga röran av människor som bebor detta land, det säger de inte. I grund och botten är Populistpartiet bara Spotlight, och Spotlight är Willis Carto. Så vad försöker Willis Carto rädda? Tja, när man ser till hans meriter och Spotlights, förefaller det mig som om Willis Carto försöker rädda sitt eget högmod och sitt eget lilla imperium till varje pris — för Willis Carto.

Spotlight går en knepig liten balansgång och har försökt spela på båda sidor, beroende på vad som betalar bäst och säljer flest böcker och

tidningar. Willis Carto har skrivit en entusiastisk rekommendation som FÖRORD till Nietzsches ”Antikrist” som hans förlag, Noontide Press, ger ut. Samtidigt publicerar han lika entusiastiska rapporter om vilken fantastisk kristen filmskådespelaren Ty Hardin är, och visst är det underbart. När en ganska harmlös artikel om odinisterna och Creativity-rörelsen drog ner de kristnas vrede över honom med talrika uppsägningar av prenumerationer, drog han sig återigen hastigt tillbaka till att publicera långa följetonger av kristna pastorer om kristendomens underbara komplexitet.

Han erkände öppet att de kristna är stöttepelaren i hans tidning och att han inte har råd att förolämpa dem, oavsett hur vilseledda de än må vara.

Kommer Carto att hjälpa till att rädda den vita rasen? Under åratal trodde jag att han kanske skulle det. Han påstår sig trycka det som den ”kontrollerade pressen” är rädd för att trycka och kommer att undertrycka. **Men när det kommer till judar direkt, eller den kristna bluffen, är han uppenbarligen lika feg som resten av dem, och om han ”måste” fjäska för de kristna, då är The Spotlight lika kontrollerad som den judiska pressen.** De attackerar aldrig judarna som sådana, utan håller på i utkanterna med termer som ”Dual Loyalists”, sionisterna och andra löjliga begrepp.

Kan vi vända oss till Populist Party och Willis Carto för vägledning? Jag tror inte det. Efter att ha blivit lurad av experter börjar jag få ett intuitivt sjätte sinne för sådana människor, och mitt sjätte sinne säger mig att The Spotlight och Willis Carto kommer att gå samma väg som William Buckley och hans National Review, Robert Welch och hans Birch Society, George Wallace och American Independent Party. (Eftersom jag var ordförande för American Independent Party i Florida under dess glansdagar anser jag att jag talar av erfarenhet om det förräderiet). Den vägen innebär att väcka offrens hopp, ta folkets pengar, förråda dem totalt, neutralisera dem helt och hållet och fortsätta spela med judarna. Business as usual.

Under tiden kommer en hel del bra vita människor att hälla mycket av sin tid, sina pengar och sin energi i sjön, komma ut bittrare men klokare, och förmodligen bli permanent neutraliserade. Vi Creators vill inte ha någon del i det. Personligen lärde jag mig min läxa från Wallace-fiaskot. Aldrig mer.

INTELLEKTUELLA

Det finns en annan grupp, med liten genomslagskraft, som ideologiskt är på vår sida, men som gör föga för att främja vår rörelse. Dessa är **skrivbordsstrategerna, de intellektuella,** som skriver alla möjliga lärda böcker, häften och artiklar, men som egentligen gör föga om ens något för att hjälpa saken.

Jag ska bara ta ett exempel eftersom denne fine gamle herre, som nu är i 90-årsåldern, illustrerar vad många andra gör mindre briljant än han har gjort.

William Gayley Simpson skrev under en period av fyrtio år materialet till sitt mästerverk: ”Which Way Western Man?” Jag läste boken för flera år sedan och tycker att den är fantastisk, men har också flera kritiska anmärkningar gällande dess innehåll, såsom den långdragna avhandlingen om hans förälskelse i kristendomen och hans gradvisa desillusionering. Jag anser också att besattheten av Nietzsche är betydligt längre än vad som tjänar något syfte.

Oavsett detta, och hur det än må vara med den saken, är min huvudpoäng denna: Efter all den rikedom av information han briljant visar upp om judarna, pengar, den vita rasen och andra livsviktiga ämnen som rör den vita rasens överlevnad, drar han den dystra slutsatsen att det egentligen inte finns mycket hopp om att vi ska kunna ta oss ur vårt dilemma innan det är för sent, och han känner i vilket fall som helst inte till någon lösning. Han erkänner att han inte har något svar.

Boken slutar precis som titeln börjar, nämligen med att säga: jag har inte svaret, bara frågan.

Denna typ av tillvägagångssätt gör mig alltid förbannad. Om du är en expert och ger mig en långdragen diagnos, men inte har någon lösning, varför slösade du då bort en massa av min tid på att berätta (igen) om problemet? (Läs återigen ”The Flat Tire Syndrome” i Racial Loyalty nummer 1 av Expanding Creativity).

Vi Creators är inte intresserade av att höra en upprepning av problemet för hundrade gången, oavsett hur intellektuellt eller hur begåvat det än må vara omformulerat. Vi är inte heller intresserade av att bevittna en briljant uppvisning av någon författares invecklade kunskap om historiska detaljer, om det i allt detta inte finns något svar för att lösa det problem som överskuggar alla andra frågor, och det är — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

På ett sätt gör sådana intellektuella skrivbordsstrateger stor skada, förutom att de tar den vita mannens pengar och slösar bort hans tid på att älta samma gamla problem, och den skadan är denna: Den genomsnittlige mannen av folket, som inte på något sätt betraktar sig själv som en expert, blir djupt deprimerad och modfälld vid läsningen av en sådan ”expertanalys”. Han drar den logiska slutsatsen att om en så kunnig expert inte har något svar, ingen lösning och anser att det inte finns något hopp, hur kan man då förvänta sig att han ska veta vad han ska göra? Han drar slutsatsen att det är hopplöst och ger upp.

* * * * *

SLUTSATS

Det finns naturligtvis tusentals andra grupper som jag inte har nämnt som är organiserade för att rädda någonting. Det finns Greenpeace-gruppen som fanatiskt och aktivt är ute för att rädda sälungar. Det finns Audubon Society som har tiotusentals medlemmar som är bekymrade över miljön i allmänhet och fåglar i synnerhet. Det finns ännu mer specialiserade grupper som spenderar riktiga pengar och energi på att försöka rädda de återstående 50 trumpetartranorna. Det finns NAACP och dussintals liknande organisationer som försöker rädda niggrer.

Listan är oändlig. Slutsatsen för nästan alla av dem, på ett eller annat sätt, är — det är den vita mannens tid och pengar som går till praktiskt taget alla dessa strävanden. Detta spänner över hela spektrumet, hela vägen från att rädda efemära "själar" till att rädda trumpetartranor. Vi säger detta: Fåglarna är till för fåglarna, niggrerna är till för niggrerna, judarna är till för judarna, och det är de verkligen! Vad sägs om den vita rasen? Vem är till för dem?

Frågan som skriker mot himlen är att om den vita mannen kan bli så engagerad och bekymrad över att rädda varje meningslös småsak på jordens yta, **varför är han så apatisk, dödstrött, ja, till och med skamsen, över att rädda det mest värdefulla värdet på jordens yta som håller på att dö ut (faktiskt håller på att mördas), nämligen den vita rasen själv?**

Känner inte den vita rasen till juden? Det borde han. Henry Ford klargjorde det judiska problemet redan 1921-22 när han publicerade "Den internationella juden". Han var inte den förste och absolut inte den siste. Men det var för 60-nånting år sedan — vilket spänner över tre generationer — och skribenter om det judiska problemet har upprepade gånger gjort just det — oändligt ältat problemet, men aldrig formulerat en meningsfull lösning. Jag frågar alla dessa intellektuella (och jag syftar nu inte på Mr. Wm. G. Simpson), hur länge vill ni fortsätta älta problemet utan en lösning på problemet? Hur länge vill ni pontifiera utan att göra något meningsfullt för att lösa problemet? Tre generationer? Fem? Tills problemet har likviderat sig självt med utrotningen av naturens främsta?

Det finns ett överväldigande svar på problemet och Church Of The Creator har det. Vi har formulerat lösningen högt och tydligt. **Ett av de största hindren för de intellektuella när det gäller att hjälpa till att sätta i verket en meningsfull lösning som redan existerar är hybris hos dessa intellektuella experter på sig själva. De är extremt trögtänkta och oförsonliga när det gäller att acceptera det som är uppenbart: Att implementera en vit rasreligion.** Ja, hybris. De tänkte inte på det först, ignorera därför

det, torpedera det, även om det innebär den vita rasens död.

Historien talar högt och tydligt, särskilt judarnas historia, och budskapet är detta: **Den vita rasen behöver, den vita rasen måste ha en egen rasreligion, och det mest massiva hindret som står i vägen är den judiska kristendomen.** Den finns där. Den placerades där för att hindra, förvirra och splittra den vita rasens sinne så att den aldrig skulle kunna inse sin egen stora potential. Det är därför uppenbart att vi måste dumpa denna judiska sinnesförvirrare och ersätta den med Creativity — en omfattande, meningsfull, egen rasreligion.

Efter att vi har granskat ett antal bräckliga och obetydliga orsaker som den vita människan har jagat och på vilka han har slösat bort sin tid, sina pengar och sin energi, ställer vi den retoriska frågan: **Vad försöker Church of the Creator rädda?**

Svaret är högt, tydligt och entydigt. **Vi strävar efter den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**

Genom att säga detta är jag bara alltför väl medveten om att fiender till vår kyrka och till den vita rasen kommer att dra fram sin väl inövade påse med trick för att förgöra oss. Särskilt förväntar jag mig att de dumpar det gamla judiska och kristna knepet **ANKLAGA ANKLAGAREN** på oss, och anklagar mig för ett eget högmod.

Till dem säger jag detta: ni kan gräva fram alla förtalande namn i ert lexikon och göra det dygnet runt, sju dagar i veckan — det kommer inte att avskräcka vår rörelse det minsta. **Ja, vi är beslutna att se det genom — vad som än krävs. Ja, vi är stolta över vår religion, den första riktiga rasreligionen den vita rasen någonsin har haft. Och ja, vi är mäktigt stolta över att vara vita, och vi har de mest giltiga skälen i världen för allt det ovanstående om varför vi bör vara det.**

Men personligt högmod, om något, från min sida är en mindre detalj i hela beslutsamheten. Jag är inte en offentlig person. Jag har ingen önskan att stå i rampljuset, och jag bryr mig inte om publicitet. Faktum är att jag är en ensamvarg och njuter av mitt privatliv. Jag skulle lika gärna se att någon dynamisk ung främjare hälften så gammal som jag tog över ledarskapet, publiciteten, äran, om någon, och den enorma bördan. Jag har sagt det offentligt och upprepade gånger. (Se ”Sökandet efter den store främjaren” i nummer 10 av *Expanding Creativity* på s. 165). Och så snart vi hittar honom är det vad som kommer att göras. (Lyckligtvis är vi redan i kontakt med några lovande prospekt).

Hur det än må vara, förtal eller inte, **är jag besluten att Creativity-rörelsen ska fortsätta och expandera tills den omfattar hela den vita världen.** Vi ska se till att den gör det, vad som än krävs, oavsett kostnaderna. Jag gör det inte på grund av något högmod från min sida, utan för att konsekvenserna av framgång...

framgång eller misslyckande för rörelsen är enorma, och jobbet måste göras.

Aldrig i historien har en mer verklig, mer meningsfull, mer betydelsefull, mer ödesmättad sak lagts fram än den som vi, Church of the Creator, har vigt våra liv, vår frihet, vår heder och våra förmögenheter åt. Genom att göra det måste jag påminna varje Vit Raskamrat om att inte bara våra egna liv och förmögenheter står på spel, utan även våra barns, våra barnbarns och hundratals, ja, tusentals framtida generationer av den Vita Rasen som ännu inte är födda.

Insatserna är höga, och vi har svaret. Ja, du har förbannat rätt, vi har svaret, hybris eller inte. **Aldrig i den Vita Rasens historia har en fullfjädrad raslig (eller någon annan form av) religion dykt upp på scenen som är så komplett, så omfattande, som har lösningarna på praktiskt taget varje stort problem som idag konfronterar en arg, sjudande värld i totalt kaos.** Vi har det kompletta ramverket av lösningar på de rasliga problemen, de ekonomiska problemen, hälsoproblemen, jordbruksproblemen, utbildningsproblemen, de religiösa problemen, miljöproblemen — alla dessa är inneboende i vår lära. Vi har det **TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA LÄRAN.** Vilka delar och stycken som än behöver kompletteras inom det ramverket är mindre betydelsefulla, men programmet i sig omfattar alla aspekter av livet på denna planet jorden — vårt enda hem nu och för evigt.

Om CREATIVITY lyckas — och det kommer det att göra — kommer det att vara en universell välsignelse inte bara för den Vita Rasen utan för hela den entitet vi nu kallar mänskligheten. Om vi misslyckas kommer denna planet jorden att bli ett levande helvete för all ”mänsklighet”, om vi då fortfarande kan kalla den det.

Så vi ber alla goda Vita Raskamrater att förena sig med oss. Efter tre generationer av daltande är det dags att vi slutar älta problemet och börjar arbeta med att genomföra lösningen. Vi säger till de intellektuella, till pseudo-experterna: sluta stampa på stället och amma er lilla hybris. Ni kan sluta leta. Rädda den Vita Rasen. Svaret stirrar er i ansiktet. Det är betydligt mer än er individuella lilla hybris som står på spel. Vår egen stora ras — Naturens Främsta — ligger nu på huggkubben och vi behöver handling, inte ändlöst predikande.

Så förena dig med oss. **Bygg din egen Church Of The Creator-organisation i ditt område, men låt oss agera samordnat. Kom ihåg — den avgörande frågan för huruvida vi räddar vår egen ras eller inte är denna: Hur mycket bryr du dig egentligen? Bara du kan svara på den frågan.**

* * * * *

* * * * *

Tyvärr är den genomsnittliga vita mannens sinne vid denna tidpunkt alltför belamrat med ytligt skräp för att kunna fatta de fulla konsekvenserna och vidden av den idé vi Skapare lägger fram. Men vi kommer att nå dem alla, förr eller senare.

* * * * *

IVER ***i främjandet av den vita rasen är ingen last;*** **APATI** ***i dess försvar är ingen dygd.***

* * * * *

Ett logiskt sinne har nära kontakt med verkligheten. Vansinne kännetecknas av att leva i en fantasivärld.

* * * * *

Det finns inga två frågor så långt ifrån varandra att en politiker inte kan grensla dem båda.

* * * * *

KREATIVITET UNIK

Inte en upprepning av nazistfilosofin

I nummer 4 av EXPANDING CREATIVITY (s. 56) beskriver vi tydligt åtta grundläggande frågor där vi Skapare skiljer oss från Hitlers nazistiska filosofi. I denna avhandling avslutar vi vår analys av den händelserika episod i historien som skapades av det stora geniet, Adolf Hitler. Han tillhör nu tidsåldrarna och historien kommer aldrig mer att se en man som han. Han var unik och den nazistiska eran han skapade i Tyskland var unik. Och även den tillhör nu historien.

Adolf Hitler gjorde ett enormt genombrott för den vita rasen, men tyvärr bröt han inte ryggen på det judiska monstret. Tvärtom gick judarna segrande ur askan av ett besegrat Tyskland. När andra världskriget tog slut var judarna tio gånger mäktigare än innan förintelsen började. Nu, fyrtio år senare, har de ytterligare befäst den makten och stramat åt sitt dödsgrepp om världen och om den vita rasen. Det är upp till oss, den nuvarande generationen, att bryta det strypgreppet. Ingen annan kommer att göra det åt oss.

Vi SKAPARE har lärt oss mycket av den nazistiska erfarenheten och de misstag som gjordes i hanteringen av det judiska monstret. Vi har tagit fram ett helt annat tillvägagångssätt och använder samma vapen som judarna har använt så framgångsrikt i över 3500 år, nämligen religionens makt.

I nummer 4 av Expanding Creativity (s. 56) listar jag åtta grundläggande skillnader mellan Kreativitet och den nazistiska rörelsen. Jag tror att det vore användbart att rekapitulera dessa skillnader här. De är som följer:

1. Medan Hitlers och den nazistiska rörelsens angelägenhet var **att rädda Tyskland från de fiender som omgav henne, är det överväldigande målet för Church Of The Creator den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**

2. Hitler själv konstaterade att den nazistiska rörelsen var en politisk rörelse uteslutande för tyskarna och inte för export. **KREATIVITET är däremot en RELIGIÖS rörelse utformad för globala proportioner för att omfatta alla vita folk på denna planet jorden.**

3. Medan Hitler aldrig tog sig an frågan om judisk kristendom, och faktiskt ibland till och med milt identifierade sig med den, **konfronterar vi kristendomen direkt, avslöjar dess förrädiska och bedrägliga natur och dess judiska ursprung.**

4. Hitler lämnade oss ett betungande arv som fortfarande dröjer sig kvar i sinnena hos många av hans beundrare, och det är att det judiska problemet

måste lösas som ett politiskt problem. Vi Skapare säger: inte så, det är ett religiöst problem som endast kan lösas genom att ersätta judisk kristendom med en kraftfull rasreligion för den Vita Rasen. I CREATIVITY har vi den.

5. Medan naziströrelsen intog en hård och fientlig inställning mot många av sina vita grannar — fransmännen, polackerna, tjeckerna, etc., strävar Creativity å andra sidan efter att omfamna och förena alla världens vita folk.

6. Medan Hitler bildade en militärallians med en av de mer kraftfulla "mud races", nämligen japanerna, för att hjälpa till att döda vita folk, är detta för oss SKAPARE rent förräderi och får aldrig hända igen.

7. Medan naziströrelsens "mythos" var den stiliga, gåsmarscherande nazistiska stormtruppen, de kapabla preussiska generalerna i den tyska generalstaben och Fredrik den stores era, pekar vi Skapare istället med stolthet på erövringen av Västern och föredrar den amerikanska "Manifest Destiny" som vårt "mythos" för erövringen av världen.

8. Vi skyr "personkult"-metoden för det överväldigande problem som konfronterar oss och förlitar oss istället på logik och sunt förnuft; på historiens erfarenhet; och på Naturens Eviga Lagar som den breda och solida bas på vilken vi bygger vår kraftfulla religiösa rörelse.

Läs återigen FUNDAMENTAL DIFFERENCES i Expanding Creativity, nummer 4 (s. 56).

* * * * *

Vi Skapare anser Adolf Hitler vara den största ledare den Vita Rasen någonsin har haft och den största vita man som någonsin levt.

* * * * *

Nationalsocialismen var det första mäktiga genombrottet för den Vita Rasen, men det var inte det fullständiga svaret. DET ÄR CREATIVITY.

* * * * *

Tiden att ta oss samman är NU eller ALDRIG.

* * * * *

Nummer 16, Oktober 1984

Point of No Return

Den vita rasen har redan passerat två ”points of no return”. Huruvida vi kommer att ”ANLÄNDA LEVANDE” till den fjärran stranden beror på hur snabbt vi tar oss samman. Creativity är det totala och enda svaret.

För några decennier sedan, när propellerdrivna flygplan fortfarande var det vanliga sättet för kommersiella flygningar, var vindfaktorn en kritisk faktor, särskilt vid långa flygningar över vatten. Ett propellerdrivet kommersiellt passagerarplan som flög från till exempel San Francisco till Honolulu var tvunget att ta stor hänsyn till både vindens hastighet och riktning, eftersom en kraftig motvind allvarligt kunde ansträngа bränsleförrådet. Ibland förutspåddes dessa vindar felaktigt, eller förändrades till det sämre under flygningen. Vid sällsynta tillfällen var denna vindfaktor så allvarlig att piloten beslutade att han inte kunde nå sin destination och att det var bäst att vända tillbaka innan det var för sent. Detta innebar sannerligen en föga avundsvärd situation att befinna sig i, milt uttryckt.

Men tänk om han, när han insåg faran, hade kommit så långt att det i vilket fall som helst, vinst eller förlust, nu var mindre riskfyllt att fullfölja flygningen än att vända tillbaka? Vid en viss punkt på hans rutt nås en sådan punkt, och den situationen kallas ”a point of no return”. Med andra ord, det finns ingen återvändo, utan oavsett risker är det absolut nödvändigt att fortsätta, även om han kanske eller kanske inte når destinationen.

Det finns i nationers liv, och i rasers livslängd, också en sådan punkt utan återvändo. Eftersom vi i The Church Of The Creator enbart är bekymrade över den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, låt oss ta en lugn och medveten titt på vår resa längs överlevnadens väg, om vi bör vända tillbaka, om vi bör gå vidare, och om vi kommer att ”anlända levande” vid vår destination.

Vi ska titta på inte bara en, utan två punkter utan återvändo, varav vi redan har passerat den första.

När vi tar en kall och nykter titt på vår situation finner vi den sannerligen alarmerande. Inte nog med att vi ansätts av hårda motvindar, men märkligt nog är vår pilot inte medveten om det, eller bryr sig inte, och han och resten av besättningen som flyger skeppet sover vid spakarna. Alla indikatorer tyder på att vi inte kommer att nå vår destination (överlevnad) utan kommer att krascha på djupt vatten långt innan vi når torra land.

Den Vita Rasen har varit en biologisk entitet i minst hundra tusen år, troligen längre. Den har befunnit sig på den väg som kallas civilisation i högst tio tusen år. För två tusen år sedan, under de antika grekernas och romarnas era, var den Vita Rasen väl på väg mot en storslagen och ärorik framtid.

Men omkring det andra och tredje århundradet e.Kr. infekterades den Vita Rasen av en märklig malais. En judisk svamp på hjärnan trängde in i dess tänkande. Istället för att expandera och avancera, började den plötsligt på en lång och folkmordsliknande väg mot självutplåning. Den anammade sådana suicidala idéer som ”älska dina fiender”, ”sälj allt vad du äger och ge åt avskummet”, ”döm inte”, ”vänd andra kinden till”, ”stå inte emot det onda” och andra liknande vansinnigheter. En främmande lära dominerade deras tänkande och deras dagliga liv. Den judiska kristendomen hade segrat och tusen år av den mörka medeltiden tog sin början.

Vi kommer nu till det sista kvartalet av det tjugonde århundradet. I dagens moderna tidsålder av atomkraft, datorer och resor i rymden, har väl sådana idiotiska idéer för länge sedan förvisats till historiens soptipp?

Nej, det har de inte, såvitt den Vita Rasen anbelangar. Faktum är att den Vita Rasen är dummare, mer insnärjd och uppslukad av det judiskt framkallade programmet att älska och subventionera sina fiender än den någonsin varit i hela sin historia. Den Vita Rasen ”säljer dumsnällt allt den äger” och lämnar över det till rasblandade folk. Faktum är att den Vita Rasen vansinnigt rusar framåt i en huvudlös jakt mot självförstörelse genom att följa manuskriptet från den suicidala ”Bergspredikan”. Den gör det med ett raseri som aldrig förr i sin brokiga historia. Den agerar till och med mer vansinnigt än under den mörka medeltiden, vad gäller dess egen överlevnad och dess egna egenintressen.

Så sent som 1920 var den Vita Rasen endast i numerärt underläge med förhållandet 2 till 1 gentemot alla rasblandade folk på denna jord. Dess ställning av överlägsenhet var ohotad av dessa folk som sådana; dess enda hot mot överlevnad (vilka var betydande) kom från dess egna brodermördande krigföring som bedrevs mellan dess egna medlemmar. Idag är den Vita Rasen i numerärt underläge med förhållandet 12 till 1 och flyr och ber om ursäkt inför en aldrig tidigare skådad befolkningsexplosion, en expansion som den Vita Rasen inte deltar i. Tvärtom krymper den Vita Rasen snabbt, samtidigt som den föder, subventionerar, hjälper och understödjer sina färgade fiender som för att säga ”Ursäkta att jag lever”! Det är ett tydligt exempel på hur **den överlägsne flyr för den underlägsne, den starkare springer för den svagare.** Har du någonsin sett en prärievarg jagas av en kanin? Nej, det har du inte. Ingen prärievarg är så dum.

Hur uppstod denna vansinniga situation? Det är en lång historia, och hur juden genom kristendom, kommunism och andra former av sinnesmanipulation har manövrerat den Vita Rasen in i detta

löjliga situation är en annan historia, en som vi har skildrat i stor detalj i både NATURE'S ETERNAL RELIGION och WHITE MAN'S BIBLE.

Jag sa tidigare att vi skulle undersöka två punkter utan återvändo för den vita rasen. I denna avhandling vill vi klargöra den olycksbådande slutsatsen att den vita rasen redan har passerat den första punkten utan återvändo i sin resa för överlevnad. Liksom ödet för det propellerdrivna planet är piloten (om den vita rasen har någon) helt ovetande om den svåra situationen, och besättningen som ansvarar för fartyget sover vid rodret.

Vi, den vita rasen, har nu nått en avgörande punkt i vår historia. Vi befinner oss inte längre i den position vi var i 1920, inte heller i vår ärorika period av "imperiebyggande" under 1800-talet. Vi är nu en retirerande, patetisk skara av desorienterade missanpassade, helt ovetande om vårt öde, vår historia eller de unika, enastående egenskaper som Naturen ursprungligen utrustade oss med.

På grund av sin dumhet, desorientering och okunnighet om rasliga värden, befinner sig den vita rasen, till skillnad från hur det var på 1920-talet, inte längre i en position där den kan ta sig ur den kommande omvälvningen och konfrontationen med en enormt överlägsen massa av ler-raser. Det är den första "punkten utan återvändo" som vi nu har passerat. Det finns nu ingen återvändo. Oavsett vad vi gör (om vi gör något alls) kan vi nu inte undvika ett blodigt, ondskefullt krig mot ler-rasernas överlägsna antal, vilka alla hatar oss med passion. Den kommande omvälvningen för överlevnad kommer att bli blodig, lång och förödande. Jag upprepar — vi kan inte undvika det. Vi har följt denna självmordspolitik för länge. Hur vi än försöker, kommer vi nu att få sota för det, vi kommer att få betala priset. Det är Skaparens Kyrkas ståndpunkt att ju förr en sådan konfrontation sker desto bättre, för vi närmar oss snabbt en andra punkt utan återvändo.

Den andra punkten är den situation där den vita rasen inte längre kommer att vara i en position att vinna och överleva en sådan konfrontation. En sådan situation närmar sig snabbt. Varje dag, varje vecka, varje månad som går, expanderar världens ler-folk snabbt i en explosiv takt. Befolkningen i enbart Kina har nu passerat miljardstrecket och ökar med en takt av 13 miljoner per år. Detta inkluderar inte de kinesiska befolkningarna i Indonesien, Indien, Sydafrika, San Francisco och alla andra delar av världen. Hybriderna i Sydamerika förökar sig i en skrämmande takt, och omedelbart söder om oss har mexikanerna den högsta födelsetalet av någon rasgrupp i världen. Mycket av den explosionen spiller över våra gränser och förändrar snabbt den rasliga sammansättningen i själva USA. Mer eller mindre pågår denna process över hela världen, med ler-raserna som exploderar, den vita rasen

krymper.

* * * * *

Mina kära vita rasfränder! Lyssna noga. Den vita rasen befinner sig nu vid en avgörande punkt UTAN ÅTERVÄNDO. Den är på väg mot TOTAL katastrof — total utrotning. Om vi inte vidtar en meningsfull och drastisk handlingsplan kommer den dyrbara vita rasen att vara borta för alltid. Hjälp till att bygga den unika CREATIVITY-RÖRELSEN till en kraftfull murbräcka och krossa vår Nemesis, det judiska nätverket, för alltid.

* * * * *

Kom ihåg att Holohoax och Holyhoax, även kallat Spookahoax, kokades ihop och främjades av samma stam.

* * * * *

Hjälp till att bekämpa ORGANISERAD BROTTSLIGHET! Avskaffa IRS (skattemyndigheten).

* * * * *

IRS är det judiska maktcentrumets hårdhänta TORPEDSTYRKA.

* * * * *

CREATIVITY står nu på randen till en mäktig våg. Bara 10 miljoner exemplar av "White Man's Bible" i händerna på våra vita rasfränder skulle förändra historiens gång för alltid. Hjälp till att bygga en mäktig Creativity-rörelse!

* * * * *

Var du där, Charlie?

Här är ännu ett exempel på ett av dessa intetsägande, meningslösa brev vi får från dessa okuvliga BAB:ar (pånyttfödda fånar) som vill att alla ska förena sig med dem i lycklig galenskap och flyga iväg till spöklandet. Men vänta nu! Vad händer med de miljarder som då också skulle behöva följa med och grillas i den eldiga avgrunden? Hur som helst, här är ett typiskt brev sprunget ur utkanten av en LSD-tripp.

Till Ben Klassen:
Från Skaparen (den Ursprunglige, den Ende)

Var du där när jag skapade världen? Om du vet så mycket, berätta det för mig.

Vem bestämde hur stor den skulle bli? Vem spände mätsnöret över den? Kan du alla svaren?

Vem stängde portarna för att hålla tillbaka havet? När det brast fram ur jordens sköte? Det var jag som täckte havet med moln och svepte in det i mörker. Jag satte en gräns för havet och höll det bakom reglade portar. Jag sade till det: ”Hit men inte längre! Här måste dina mäktiga vågor stanna.”

Ben, har du någonsin i hela ditt liv befallt en dag att gry? Har du beordrat gryningen att gripa tag i jorden och skaka de ogudaktiga från deras gömställen?

Vet du var ljuset kommer ifrån eller vad mörkrets källa är? Kan du visa dem hur långt de ska gå eller skicka tillbaka dem igen? Jag är säker på att du kan det eftersom du är så gammal och var där när världen skapades.

Har du någonsin besökt förråden där jag förvarar snön och haglet? Jag håller dem redo för tider av nöd, för dagar av strid och krig. Har du varit på den plats där solen går upp, eller den plats varifrån östanvinden blåser?

Kan du binda samman Plejaderna eller lossa de band som håller Orion? Kan du vägleda stjärnorna säsong för säsong och styra Karlavagnen? Kan du ropa order till molnen och få dem att dränka dig med regn? Och om du befaller blixten att flamma, kommer den då till dig och säger ”Till din tjänst”?

Lär sig en falk av dig hur den ska flyga när den breder ut sina vingar mot söder? Väntar en örn på din befallning för att bygga sitt bo högt uppe i bergen?

Utdrag ur Jobs bok i Bibeln, kapitel 38, 39. Föreslår att du läser hela Bibeln. Detta kommer att vara en fast grund utan vilken alla dina idéer bara är dåraktiga fantasier.

Carl Gordon, Florida

Vårt svar till en av Born Again Boobs (BABs)-skaran.

Okej, BABs, jag ska unna er er bisarra fantasi och spela ert lilla spel och låta oss se vad vi kommer fram till. Så eftersom Skaparen, den Ursprunglige, den Ende och Unike vänder sig direkt till mig och ställer en massa frågor till mig, antar jag att det är okej om jag svarar på samma sätt och talar direkt till honom. Jag förstår att ni BABs gör detta hela tiden. Så här är mitt svar.

Käre Skapare, den Ursprunglige, den Ende och Unike: Jösses, tack så hemskt mycket för att du tog dig tid att ställa alla dessa frågor till mig. Inte nog med att du också är en Skapare, utan den Ursprunglige, den Ende och Unike, och här gick vi Skapare och trodde att vi hade upphovsrätt på det epitetet. Nåväl, hur det än må vara med det, så kan ingen som är en Skapare vara helt igenom dålig. Förresten, var lämnar det din son och medhjälpare, Jesus Kristus, som också gör anspråk på att vara den Ende och Unike, vägen och ljuset, och påstår sig ha haft ett finger med i spelet ända från början?

Hur som helst och kors i allsin dar, jag är verkligen hedrad och smickrad över att du skulle ta dig tid att vända dig till lilla stackars mig, eftersom jag vet hur upptagen du är med att styra universum, styra världen (vilken röra den är i, du borde komma ner hit!) styra himlen och helvetet, samtidigt som alla dessa pladdrande BABs skriker lovord åt dig som en flock skator, dag ut och dag in, natt och dag. Det måste verkligen tära på dina överansträngda nerver, samtidigt som alla dessa miljarder där nere i den eldiga gropen skriker lungorna ur sig i plåga från den brännande känslan och ber om lindring, stavat R-O-L-A-I-D-S. Jag avundas sannerligen inte din situation. Hur lyckades du någonsin hamna i en sådan bedrövlig röra? Det är ett ännu större under hur du kunde ta dig tid att ställa alla dessa luddiga frågor till mig. Ärligt talat har jag inte den blekaste aning om var någon befann sig när allt detta hände, och uppriktigt sagt kunde jag inte bry mig mindre.

Nu, eftersom du faktiskt ställde alla dessa frågor till mig, eller en av dina förvirrade hantlangare påstod att du gjorde det (Ursäkta att jag existerar!), så antar jag att det är okej om jag återgäldar artigheten och ställer några egna frågor som har förbryllat mig, och eftersom ingen av dina dåligt informerade BABs verkar ha några svar som är särskilt logiska, tänkte jag fråga dig direkt. Så, Ursprunglige, Ende och Unike, berätta för mig:

1. Om någon först var tvungen att skapa allt som existerar, och du förmodas existera, vem skapade då dig? Var kom du ifrån? Vem skapade din skapare, i oändlighet?

2. Vad gjorde du under alla dessa miljarder och biljarder ensamma år före 4004 f.Kr.? Eftersom det inte fanns något ljus, ingenting alls, och du var där i mörkret helt för dig själv, jösses, det måste ha blivit fruktansvärt ensamt. Dessutom måste det ha varit hemskt tråkigt att bara

leka med dig själv i mörkret under alla dessa biljarder och åter biljarder år. Hur kunde du någonsin stå ut med det?

3. Var din idé att skapa helvetet och sätta miljarder människor i den där eldiga tortyrkammaren i evig vånda sprungen ur all den frustrationen och tristessen?
4. Vilket skapade du först, helvetet eller himlen? Helvetet eller jorden? Helvetet eller djävulen?
5. Varför skapade du helvetet?
6. Om du är en så kärleksfull gud som den judiska boken påstår, och eftersom allt är planerat och programmerat som en dator, och eftersom du vet allt framlänges och baklänges, varför fördömer du din egen skapelse, mänskligheten, till evig tortyr i den eldiga avgrunden?
7. Är inte det ganska elakt?
8. Är det inte också ganska grymt och sadistiskt?
9. Är det inte ganska dumt?
10. Gjorde du ett misstag?
11. Varför skapade du djävulen, om han förmodas vara den sluskiga boven som är orsaken till (och får skulden för) allt ont och elände, inte bara i denna världen, utan även i nästa?
12. Var det också ett misstag? Om så är fallet, hur kunde det vara det när du har allt under kontroll och vet allt framlänges och baklänges? Eller samarbetar ni två, och han spelar måltavlan i denna sadistiska kupp?
13. Om allt var ett stort misstag, varför utnyttjar du inte dina omnipotenta krafter och dödar den förbannade djävulen, utplånar den där avskyvärda eldiga tortyrkammaren (som skulle få även den värsta sadistiska galningen på jorden att framstå som ett helgon i jämförelse) och befriar alla de skrikande offren som du nu håller fångna och torterar i miljardtal? Säg mig, varför gör du det inte?

Tja, jag har många fler frågor att ställa, du Ende och Ensamme, men jag återkommer till dem nästa gång. Jag vill vänta och höra några vettiga svar först. Och förresten, skicka inte några av dina agenter, hantlangare eller gormande predikanter, eftersom de är djupt förvirrade och slåss inbördes. De har aldrig kommit med något annat än de dummaste, mest irrelevanta svar, om ens några alls.

Jag skulle vilja höra det direkt från dig. Uppriktigt sagt, om du hade tid att hoppa fram och tillbaka och umgås med sådana sluskiga uslingar som Abraham, Isak och Jakob (och till och med brottas hela natten med Jakob), så borde du väl i intresset för de fem miljarder människor som lever nu (och där praktiskt taget alla är ödesbestämda att hamna i helvetet), kunna visa ditt ansikte och ge oss några raka svar? Det skulle sannerligen övertyga mig och miljarder andra. Varför gör du det inte?

På tal om Abie, Ikey och Jakie, så är det ytterligare en sak som irriterar mig något oerhört. Varför är du så tokig i ett folk

att de enligt sin egen berättelse härstammar från ett gäng hallickar, horbockar, mördare, lögnare och tjuvar? Ändå, i den judiska bibeln fjäskar du dig alldeles fördärvad för dem och i 5 Mos. 7:6 säger du förmodligen om judarna: ”Ty du är ett heligt folk åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jordens yta.” Det är ganska tydligt för mig att du, Den Ursprunglige, den Ende, är grovt fördomsfull. Dessutom att du har gjort ett jävla dumt val.

Okej, BABs, leken är över, kliv av din LSD-tripp och kom tillbaka till verkligheten igen. Om du vill få en mer sund och nykter återgivning av universum och världen som den verkligen är, läs igen artikeln ”Vi är inte ateister, vi är kreatörer” i nummer 4, och särskilt artikeln ”Troligen inte ett Vem” i nummer 8, i *Expanding Creativity*.

* * * * *

Placera aldrig någon av vår litteratur i vanliga postboxar. Detta utgör ett federalt brott.

* * * * *

För den vita rasen har Creativity allt, säger allt, omfattar allt.

* * * * *

Låt oss tillåta Naturen att ha sin gång; hon förstår sin verksamhet bättre än vi gör.

* * * * *

Creativity är framtidens mäktiga våg.

* * * * *

Den vita rasen måste lära sig att tänka i termer av: Åt helvete med judarna, Åt helvete med negrerna. Åt helvete med ler-raserna. TÄNK VITT.

* * * * *

Nummer 17, oktober 1984

Slå det viktigaste vapnet ur fiendens händer

Låt oss inse vår enorma potential och utnyttja våra vapen till det yttersta.

Genom historien har stridande fraktioner sökt vinna fördelar över sina fiender genom att ha överlägsna vapen med vilka de kan slå tillbaka och förinta fienden. Målet har varit att få det "ultimata" vapnet först, och sedan hålla det borta från fiendens händer.

Om det inte är möjligt att hålla det borta från fiendens händer (vilket det vanligtvis inte är), så är tanken att hålla vapnet borta från fienden åtminstone så länge som möjligt, och under tiden utveckla ännu dödligare förstörelsevapen.

Detta har medvetet varit mänsklighetens strategi ända sedan människan klev ut ur grottorna med en påk i handen. Även om förändringen i beväpning utvecklades långsamt i forntiden, förändrades den likväl avsevärt från tid till annan, från påkar till spjut, till pilbågar, till kavalleri, stridsvagnar, till krut och artilleri, till stridsvagnar och flygplan, till raketforskning och ända upp till dagens dödliga vätebomb, där den sistnämnda anses vara det "ultimata" vapnet.

Premissen att ha vapen som är överlägsna fiendens och att hålla sådana överlägsna vapen borta från fiendens händer är naturligtvis strategiskt sund, vilket historien har bevisat otaliga gånger. När den vita människan anlände till Amerika med musköter och hästar, var den underlägsna indianen med sina pilbågar och till fots ingen match för den vita människan, och naturligtvis var det inte bara skillnaden i beväpning som den vita människan var överlägsen i.

När hyksos anlände till Egypten med stridsvagnar och hästar omkring 1700-talet f.Kr., besegrade de enkelt de häpna egyptierna. Egyptierna lärde sig dock snabbt och började snart använda samma vapen, och hjulet hade kommit till Egypten. Några århundraden senare drev de ut hyksos.

När Bismarck och kejsar Wilhelm konfronterade österrikarna vid Königgrätz (slaget vid Sadowa) 1866 med bakladdningsgevär mot österrikarnas mynningsladdare, blev sammandrabbningen en...

masslakt — av österrikarna.

När USA släppte atombomben över Hiroshima och Nagasaki 1945 var det kriget slut. **(Det hade egentligen varit slut sex månader tidigare, men USA ignorerade och höll hemligt det faktum att japanerna försökte kapitulera och be om fred. Uppenbarligen ville judarna fortsätta slakten på amerikanska pojkar så länge som möjligt).**

Vi kan naturligtvis anföra otaliga andra exempel på uppfinningar på den ena sidan, och "kappa och dolk"-metoder med vilka man antingen erhållit hemligheter från den andra sidan, eller förhindrat fienden från att få händerna på den nya tekniken. Alla typer av fascinerande spionhistorier, mysterier och berättelser om hemliga agenter har dykt upp även från det stora kriget (andra världskriget) om Nordens bombsikte, om radarteknik, om V-1 och V-2-raketer och om våra fortsatta mattbombningar av forskningscentret där tyskarna försökte utveckla sin första atombomb, och vår egen överväldigande sekretess i utvecklingen av den bomben.

I varje fall av framsteg inom vapen och teknik var den vita människan den överlägset ledande, den enastående innovatören, om hon i själva verket inte var den enda utmanaren på fältet. Inte bara var den vita människan ledande på fältet, utan, märkligt nog, som den senaste historien så dramatiskt har visat, **var den vita rasen också det främsta offret för sin egen briljanta teknik. Den vita människans avsevärt överlägsna vapen vändes i varje enskilt fall mot den vita rasen själv, och endast den vita rasen kunde, och gjorde, döda miljontals andra medlemmar av naturens främsta skapelse.** Kort sagt, den vita rasen engagerade sig i en febril kapplöpning för att smida överlägsna vapen, de ultimata förstörelsevapnen, för att den skulle kunna döda sina egna snabbare, mer effektivt, och förmodligen till och med utplåna sig själv från jordens yta.

Vilket vidunder! Hur uppstod en sådan idiotisk, självmordsbenägen och fruktansvärd situation? Särskilt, hur hamnade naturens främsta, naturens mest intelligenta, uppfinnaren av all denna teknik och skaparen av alla civilisationer, i ett sådant otroligt dilemma?

Vi Skapare har svaret på den frågan. Judarna åstadkom allt detta genom sin SÖNDRA och HÄRSKA-teknik, med nationalism som den främsta splittrande faktorn, liksom vilken som helst av flera andra frågor, såsom religion, språk, etc. Men det finns en annan avgörande faktor, det finns ett annat ultimat vapen som är lika gammalt som historien själv som fienden obevekligt har använt mot den vita rasen, och fram till nu har gjort allt i sin makt för att hålla det borta från den vita rasens egna händer.

Det ultimata vapnet är den RASLIGA IDÉN KOMBINERAD MED B-BOMBEN. När den vita rasen väl griper detta ultimata vapen i sina egna kraftfulla och kapabla händer,

våra fiender kommer snart att utplånas, och de vet det alltför väl. Det är därför de inte har lämnat någon sten oväend och oavlåtligt bombarderat oss med B-bomben (hjärnbomben) till mättnadspunkten. Idén de oavlåtligt och obevekligt har översköljt oss med är att VIT RASISM är ond, ond, ond. Judisk rasism är fantastisk! Svart rasism är underbar. Hispanier har all rätt att utöva SINA medborgerliga rättigheter, att sluta sig samman, kränka och trotsa våra immigrationslagar och översvämma den vite mannens domän med sina hungriga horder. Vietnameserna har ”rättigheter”, jamaicanerna har rättigheter, kubanerna har rättigheter, och indianerna också, stackars varelser, har sina oförytterliga rättigheter. Ack ja, och när vi talar om dessa förfallna reliker från stenåldern måste vi respektfullt tala om indianska ”krigare”, den ”ädle” röde mannen och hur den föraktlige och lömske vite mannen ljög och bedrog honom och hans ”nationer” på hans land. Det är vad den judiska pressen säger att vi måste säga och den vite mannen samarbetar och babblar sådana fånigheter, inte helt olikt sättet en betingad pavlovsk hund utför sitt tränade nummer.

Men vad sägs om den vite mannen? Vad sägs om den vita rasen? Har den några rättigheter i detta det främsta landet på jordens yta? Ett land, en civilisation och ett imperium byggt av den vite mannens egna illustra förfäder? Har vi några rättigheter att ens uttrycka våra åsikter?

Helvete heller! Visste du inte att judendomen har dekreterat att vit rasism är den mest avskyvärda ondska som någonsin uttänkts av människoandens sinne? Den måste rensas ut. Den måste attackeras, smutskastas, förtalas, förödmjukas och utplånas från jordens yta! **Ett sådant kraftfullt angrepp har judarna lanserat under åren mot den vita rasens organisering av sig själv och insikten om sin egen potential att rasblandning (även om det aldrig uttryckts i en lag) nu har blivit inte bara det mest fanatiskt eftersträvade målet för denna (och föregående) administrationer, utan det har nu faktiskt blivit statsreligionen i det tidigare vite mannens USA. Varje lag, varje domstolsbeslut, varje predikan från predikstolen är nu inriktad på att främja rasblandning. Vi måste rasblanda! Rasblanda med all tänkbar hastighet tills den vite mannen är utraderad och utrotad. Detta har då blivit den oskrivna men genomgripande officiella religionen i detta en gång så stora Amerika som våra egna ärorika förfäder byggde!**

Okej, så där har vi det. Där ligger den hemska hemligheten precis där framför den vite mannens ögon, precis där ute i det öppna för varje människa att se. De dumma negrerna kan se det och förstå det, likaså de lågt stående mexikanerna och så gör varje annan minoritet. Endast den vite mannen är blind som en fladdermus, och kan inte, eller vill inte, se det. Endast den vita rasen verkar betingad att sky och ignorera denna kraftfulla kombination av RASIDÉN och B-BOMBEN.

Men nu ser Church Of The Creator det, förstår det och har det. **Vi har nu allt sammanställt, omfattande, fullständigt konsekvent, i en hängiven rasreligion. Den kallas CREATIVITY.** Vi är nu beslutna att basunera ut det till världen för att marknadsföra det utav bara helvete tills varje vit man ser det, förstår det, greppar det och gör det till sitt eget. Faktum är att vi har predikat det ända från början av Creativity. **RACIAL LOYALTY**, namnet på den tidning du nu håller i dina händer, är SJÄLVA hjärtat i idén.

Church Of The Creator är besluten att genomföra lösningen helt och fullt och med slutgiltighet, och inte bara vältra sig i problemet som de flesta andra "BEKLAGA OCH JÄMRA SIG"-diskussionsklubbar gör.

Hur ska vi implementera rasidén kombinerat med B-bomben? Det är också väldigt grundläggande och lätt att förstå. Vi ska marknadsföra den på samma sätt som varje annan idé och rörelse har marknadsförts. Den enda skillnaden är att vi kommer att göra det med mer brådska, mer iver och med betydligt mer förnuft än någon sak som någonsin har uttänkts i mänsklighetens historia. Ingenting, absolut ingenting, är mer livsviktigt, mer betydelsefullt än överlevnaden för Naturens främsta — den vita rasen.

Det är här du kommer in. Hur mycket bryr du dig? Du vet vad du ska göra (Läs återigen ”Spreading the Good Word” i nummer 16. Läs återigen hela nummer 10 om att bli en ordinerad präst i kyrkan, om hur man bildar sin egen kyrkogrupp. Läs återigen om ”Dispersion and Polarization” i nummer 14).

Så låt oss nu gå till verket. När du inser vad den eländiga juden, en liten, föraktlig minoritet, har kunnat göra med dessa vapen, föreställ dig då vad den vita rasen, fortfarande 500 miljoner stark, kan göra med samma vapen. Låt oss greppa effekten av detta ultimata vapen och förändra världen för alltid — och göra den till en vacker plats för den vita rasen att leva i, att älska i och att blomstra i.

* * * * *

Naturen har aldrig läst självständighetsförklaringen. Den fortsätter att göra oss ojämlika.

* * * * *

Låt oss tillåta Naturen att ha sin gång; hon förstår sin verksamhet bättre än vi gör.

* * * * *

Hur man övervinner
De verkliga hatarna

Utan tvekan har de mest ihärdiga och de mest ondskefulla hatarna genom tiderna varit judarna. Talmud är full av det, hela deras religiösa tro är grundad på det, och deras ras överlevnad baseras på teorin att det starkaste kittet som binder samman en organisation, vilken organisation som helst, är att ha en gemensam fiende.

Vilka har judarna valt som sin fiende? För att vara säkra på att de aldrig får slut på hat är alla ”gentiler” deras fiender. Detta innebär i själva verket att alla folk i världen som inte är judar är deras fiender. **Talmud upprepar gång på gång denna premiss och nedvärderar dessutom alla icke-judar till kategorin djur, som ska fördömas, bedras, ljugas för, dödas och förintas.** Enligt läran i Talmud, den heligaste av alla deras heliga böcker, är alla icke-judar ”gois”, eller ”goyim”, vilket betyder djur, och all egendom de kan tänkas besitta tillhör rättmätigt judarna. Varje förrädisk handling i syfte att plundra ”goyim” anses vara hederlig och rättvis och överses av Talmuds lagar.

Utövandet av dessa grundregler förstärks ytterligare genom att judarna från tidig barndom lärs att hata goyim, att de är onda och ett hot mot deras egen överlevnad.

Denna judiska trosbekännelse har existerat i tusentals år. Judarna har ivrigt följt denna väg med en fanatism som inte känner några gränser, och har hyser ett intensivt, patologiskt hat mot alla goyim med en hämndlystnad. Men deras häftigaste hat är, och har varit, reserverat för den vita rasen, särskilt antikens romare och dagens tyskar. **Judens motto har alltid varit, och är än idag, ”Döda alltid de bästa först”.**

Ett så fullständigt monopolistiskt strypgrepp har judarna på det världsomspännande propagandamaskineriet att endast ett fåtal ärliga historiestudenter är medvetna om denna olycksbådande situation. Så grundligt förvirrad och programmerad är den genomsnittlige goy-bondläppen att han eller hon förenar sig med sina förövare och hatar och fördömer de få modiga kämpar som ens så mycket som undersöker, eller sätter sig in i, eller talar om detta märkliga historiska fenomen.

Judarna har slipat många av de vapen de har till sitt förfogande till en vass egg, och ett som de har blivit mest experter på är att vända på steken mot sina anklagare. Deras motto i detta sammanhang—

metoden är att **ANKLAGA ANKLAGAREN**. Kort sagt, anklaga sina fiender för just det de själva gör, men gör det först, gör det högre och mer flagrant än någon kampanj deras fiender kan tänkas uppbringa.

Det finns tusentals historiska exempel på detta, som går så långt tillbaka som det forntida Egyptens historia, där judarna genom monopolisering av egyptiernas säd och mat lyckades förslava dem. När egyptierna slutligen insåg detta och drev ut dem en masse, vände judarna på steken och hävdade (a) att egyptierna förslavade dem, och (b) inte lät dem lämna landet, förrän naturligtvis Mose (en historisk fiktion) och deras ständigt älskande Jehova (ett fiktivt koncept) kom till deras undsättning och ledde dem ut ur Egypten till egyptiernas bestörtning. Eftersom de, och inte egyptierna, skrev Gamla testamentet, och även den efterföljande historien, kvarstår den dubbla lögnen som ett accepterat faktum för de lättlurade **goyim än i dag.**

För ungefär ett halvt sekel sedan insåg tyskarna, under ledning av Adolf Hitler, slutligen den judiska konspirationens fulla vidd och försökte få den judiska apan av sin rygg. De enades på nationell nivå och krossade judarnas makt i Tyskland. Men så kraftfullt förskansat var det judiska finans- och propagandistiska nätverket att de lockade resten av den vita världen att komma till deras (judarnas) undsättning och förinta tyskarna. Detta lyckades de göra med besked, och knappt var den fasen avslutad förrän judarna omedelbart vände sig mot sina räddare för att undergräva och förinta dem.

De siktade sedan återigen på att förinta de **bästa först, nämligen Storbritannien och framför allt USA, vilka de båda höll i sin handflata.**

Eftersom vi som bor i USA och är vita nu är det främsta målet för förintelse, kan man undra hur judarna går till väga för att få de hatiska vita goyim att hjälpa dem, judarna, att förinta sin fiende, den vita amerikanen?

Det är mycket enkelt, och de använder samma historiskt beprövade strategier som de använde mot egyptierna.
(a) Anklaga anklagaren, och (b) förinta de bästa först.

Genom att ha ett obegränsat monopol på propagandamaskineriet i USA (och världen), genom att ha fullständig kontroll över TV-nätverken, nyhetsbyråerna, tidningarna, radion och varje annan mekanism, skruvar judarna upp värmen. Varje goyim som vågar så mycket som nämna deras uppenbara program av hat och förintelse stämplas omedelbart som en hatare. Och vi borde väl alla hata en hatare, eller hur?

Så hur försvarar vi Creatorer oss, vi som går i bräschen för att avslöja den olycksbådande judiska konspirationen

mot denna typ av taktik?

Tja, vi måste först och främst inse några grundläggande livsfakta och pränta in dem hos våra vita rasfränder som vi försöker rädda från folkmord, och vars ömsesidiga hjälp vi måste värva för att rädda oss själva och, i själva verket, hela den vita rasen. Dessa realiteter är:

1. Judarna vet exakt vad deras dödliga spel går ut på, och att de måste gå framåt med full fart och förinta sin fiende (huvudsakligen den vita rasen) innan vi fattar vad som händer och förintar dem. Därför är det meningslöst att argumentera med dem, försöka övertala dem att bättra sig eller ändra sina vägar, eller använda några andra medlingsmetoder. Judarna är helt inställda på den vita rasens undergång och ingenting kommer att avleda eller avskräcka dem. **Vårt enda hopp, vår enda lösning, är att göra dem oskadliggjorda så att de inte nu eller någonsin i framtiden återigen kan hota den vita rasens överlevnad och välbefinnande.** Men glöm varje lösning genom försoning, köpslående, samförstånd genom förståelse eller några liknande shibboletter.

2. Våra ansträngningar för övertalning, rekrytering och upplysning måste riktas mot våra egna vita rasfränder, där det verkliga problemet och även den verkliga lösningen ligger. Vi måste klargöra för våra vita bröder och systrar omfattningen av den olycksbådande konspirationen, de judiska förövarnas djävulska planer för deras egna livs framtid och för framtida vita generationer. Vi måste upplysa dem om att **det enda hoppet för överlevnad och en livskraftig framtid är att bygga! bygga! bygga! en kraftfull vit rörelse, en vit rasreligion som CREATIVITY som har målet och medlen att svepa våra fiender framför oss som en enorm flodvåg, och att vi återigen måste ta kontrollen över den vita mannens öde i våra egna kapabla händer.**

För att tillhandahålla några av verktygen för att hjälpa till att övertyga våra vita rasfränder, återvänder vi till frågan som utgjorde rubriken för denna artikel, nämligen hur vi övervinner den judiska anklagelsen om att det är vi som är hatarna, de enda hatarna, och därför de verkliga syndabockarna?

Tja, eftersom de judiska propagandistiska nätverken är så genomgripande och allomfattande är detta inte lätt, inte på grund av brist på argument eller bevis, utan på grund av den judiska propagandaapparatens enorma omfattning. Men genom uthållighet, aggressivitet och rent hårt arbete kan vi övervinna det. Här är några av de frågor och argument vi kan föra fram för att väcka våra vita rasfränder:

1. Är det bra eller dåligt att hata sina fiender?

2. Om det är dåligt att hata under några som helst omständigheter, är det då också dåligt att hata en nazist?

3. Hatar judarna nazister?

4. Hatar du nazister? Hatar du Hitler?

5. Om det är i sin ordning att hata nazister och att hata Hitler, och vad som är rättvist för gåsen är rättvist för galten, är det då inte också berättigat för tyskarna att hämnas och hata judarna?

6. Har du någonsin undrat varför judarna har blivit hatade av nästan alla världens nationer vid en eller annan tidpunkt till den grad att de drevs ut ur sitt land? (Se Creative Credo nr 35, ”Obeveklig krigföring mellan de parasitära judarna och deras olyckliga offer” i Den vite mannens bibel.)

7. Tror du att det är en förnuftig idé att älska dina fiender (Matt. 5:44) och att hata din far och mor, bröder och systrar (Lukas 14:26) och hata ditt eget slag?

8. Visste du att den judiska Talmud, som av judarna anses vara deras mest heliga religiösa text (till och med över Gamla testamentet), är full av hat mot alla folk?

9. Visste du att grunden för den judiska religionen är hat, och att deras sammanhållning är byggd på just detta hat mot alla goyim?

10. Är det i sin ordning att försöka försvara sig mot en person eller en grupp som har planer på din undergång?

11. Är det möjligt för dig eller din ras att överleva utan att försvara dig/sig själv?

12. Är det i det verkliga livet möjligt att utkämpa en kamp för överlevnad utan att hata din fiende?

13. **Skulle du vara helt likgiltig om detta land blev till 90 procent svart, 5 procent vitt och kontrollerades av ett stramt organiserat judiskt nätverk?**

14. Om du insåg att så var fallet, skulle du göra något för att avvärja det?

15. Precis vad skulle du göra och var skulle du börja?

16. Är det i sin ordning att hata någon om de hatade dig först?

17. I så fall är judarna världens äldsta och mest ihärdiga hatare, vilket bevisas av både Gamla testamentet, Talmud och deras historia. Skulle du vilja ignorera detta faktum, eller tycker du att det tål att undersökas?

18. Om din mor eller syster blev attackerad, skulle du försvara dem?

19. Skulle du älska deras angripare, eller skulle du visa tecken på hat och ilska medan du försvarade dem? (Om du hade modet att göra det.)

20. Tycker du att det är i sin ordning att försvara den vita rasen om någon annan ras, eller koalition av raser, gaddade ihop sig mot den vita rasen och arbetade och konspirerade för dess undergång?

21. Om det kom till en slutgiltig uppgörelse mellan negrerna och de vita, vilken sida, om någon, skulle du välja?

22. Om det kom till en kraftmätning mellan judarna och den vita rasen, vilken sida, om någon, skulle du välja?

23. Om det kom till en kamp för överlevnad mellan den vita rasen å ena sidan, och judarna, negrerna och lerfolken i koalition mot den, vilken sida, om någon, skulle du välja?

24. Om du var tvungen att välja mellan kristendomen och den vita rasens överlevnad, vilken sida, om någon, skulle du välja?

25. Anser du att judarna bör berömmas för att de ger sin främsta lojalitet till sin egen ras?

26. Godkänner du idén att svarta utövar RASLIG LOJALITET?

27. Anser du att vita människor också bör ha lika rättigheter att utöva RASLIG LOJALITET gentemot sin egen ras?

28. Inser du att dina vita förfäder konsekvent utövade RASLIG LOJALITET i tusentals år, och om de inte hade gjort det, skulle du vara en bastardiserad mulatt idag?

29. Skulle du kanske hellre vara svart, eller en mulatt, än vit?

30. Skulle du vilja se din syster gifta sig med en neger? Om inte, varför inte?

31. Om din mor blev änka, skulle du vilja se henne gifta om sig med en neger? Om inte, varför inte?

32. Finns det något län i USA som är övervägande svart som du skulle vilja bo i?

33. Finns det något land i världen som är övervägande svart, säg som Haiti, som du skulle vilja bo i?

34. Skulle du vilja bo mitt i Harlem, och i så fall, hur länge tror du att du skulle kunna överleva?

Det finns många fler liknande frågor vi skulle kunna uttänka, och utan tvekan skulle du själv kunna komma på många fler. Huvudtanken i vår tes är denna:

1. **Vårt verkliga problem är inte att övervinna judarna och lerfolken, utan att reda ut det förvirrade och röriga tänkandet hos våra egna judeprogrammerade vita raskamrater.** Dessa är de människor vi måste arbeta på och arbeta med. Det är de vita människorna vi måste upplysa och få till besinning. Det är de vita människorna, våra egna vita bröder och systrar, vi måste få till besinning, att vi måste ingjuta en känsla av raslig stolthet och lojalitet, att vi måste organisera. Där ligger lösningen — inte i att övertyga judarna eller negrerna, eller några andra lerfolk. Så låt oss inte slösa vår tid och energi på felriktning.

För att sätta frågan om hat i rätt perspektiv, läs återigen Creative Credo nr 62 i *The White Man's Bible* med titeln ”Kärlek och hat”.

För att upplysa och organisera våra vita rasliga bröder vi

måste göra följande:

1. Ha en kraftfull, allomfattande rasmässig trosbekännelse som den vita rasen kan och måste polariseras kring. Detta har vi nu.

2. Bygga ett eget propagandistiskt nätverk som kommer att överskugga och övermanna det nuvarande judiska strypgreppet. Varför inte? Vi kan göra det! Vi har intelligensen, vi har antalet, vi har kunderna, annonsörerna, producenterna och energin för att utföra jobbet. Allt vi behöver är ledarskap, riktning och hängivenhet. Vår tidskrift, RACIAL LOYALTY, är spjutspetsen i byggandet av ett enormt och kraftfullt transmissionsbälte för spridningen av VITA IDÉER. Allt vi behöver göra nu är att bygga! bygga! bygga! och arbeta som besatta. Detta innebär ditt deltagande och din hängivenhet. Hjälp till att utöka prenumerationerna på vår tidskrift RACIAL LOYALTY till gränsen för dina resurser.

3. Hjälp till att främja vita rasmässiga skolor och program såsom vår SKOLA FÖR BEGÅVADE POJKAR. Hjälp till att göra detta till grogrunden för ett vidsträckt nätverk av utbildning, träning och upplysning till förmån för den vita rasen. Donera till vår sak. Det är din sak.

4. Främja Vit Rasmässig Lojalitet. Tala om det, predika det, sprid litteratur, broschyrer och flygblad för dess räkning. Tänk Vitt. Praktisera Vitt Rasmässigt Lagarbete. Hjälp till att bygga en vitare och ljusare värld.

Alternativet är svart, mycket svart. Tänk på det. Gör något åt det. HJÄLP TILL ATT BYGGA EN VITARE OCH LJUSARE VÄRLD.

* * * * *

Endast genom att möta verkligheten, oavsett hur dyster den är, kan den vita rasen befria sig från den judiska vampyren.

* * * * *

Om den vita rasen någonsin ska återgå till förnuftet, MÅSTE kristendomen BORT. För att återfå sitt förnuft måste den först göra sig av med kristendomen.

* * * * *

Kreativitet är framtidens mäktiga våg.

* * * * *

Följande artikel publicerades i Miami Herald:

VILKEN VÄN
VI HAR I JESUS

I Colorado Springs denna vecka kastade en federal domare ut en stämning på en miljon dollar som lämnats in av en bedragen make mot en romersk-katolsk präst som hade en affär med målsägandens fru under pågående äktenskapsrådgivning. Domaren slog fast att rättsprocessen inte kunde drivas konstitutionellt eftersom den kränkte prästens ”FRIA RELIGIONSUTÖVNING”.

Moralen i historien: Om du är en Herrens tjänare, så har du verkligen inflytande!

* * * * *

Vi vill varken imponera på dig eller underhålla dig. Vi vill inspirera dig till att bli en militant aktivist.

* * * * *

Med utgångspunkt i ett mångkulturellt samhälle som är sjukt och degenererat, är vi **SKAPARE** fast beslutna att bygga en vitare och ljusare värld. Din hängivenhet kommer att göra det möjligt.

* * * * *

*Det är vårt orubbliga och heliga **MÅL ATT** placera 10 miljoner av den Vite Mannens Biblar **I HÄNDERNA** på våra vita rasfränder. När vi väl har uppnått så mycket kommer kriget mot judarna, n*grerna och lerfolken vara så gott som över, och det kommer att vara den bästa affär den vita rasen någonsin har investerat i. Hjälp till att förverkliga det! Gör din del.*

* * * * *

Vår autistiska värld

Den yttersta vikten av att kunna skilja på verklighet och fantasi.

Förra julen gav min dotter mig en liten väggkalender som hade en unik egenskap. För att hjälpa mitt ordförråd presenterades ett nytt och ovanligt ord för varje dag under året. Tillsammans med det fanns definitionen av ordet, samt ett exempel på användning i en mening. Jag fann att även vid min ålder kan en gammal hund lära sig sitta, eller åtminstone lägga till nya ord i sitt ordförråd.

Häromdagen dök ordet ”autistisk” upp, och även om jag var medveten om dess betydelse när det gäller autistiska barn, gav definitionen ”tendensen att tillfredsställa sina behov genom fantasier, utan hänsyn till den objektiva verkligheten” mig anledning till eftertanke – att det inte bara är ett sällsynt barn som lider av denna åkomma.

autistisk (ô tis’ tik) adj. Psykol. tendensen att tillfredsställa sina behov genom fantasier, utan hänsyn till den objektiva verkligheten Det autistiska barnet bekräftade inte världen omkring sig.
Torsdag Augusti 1984
30

När jag ser på den oreda världen befinner sig i idag, och hur en mångfald av polyglotta människor försöker hantera en omöjlig röra de inte förstår, eller rättare sagt, försöker fly från att hantera verkligheten, kom jag till slutsatsen att förmodligen mer än 99 procent

av de mer än 5 miljarder människor som lever på denna planet idag har avancerade symtom på att vara autistiska.

1. Ett av de mest alarmerande fenomenen i denna nuvarande "nu"-generation är den lavinartade ökningen av användning och missbruk av droger av alla slag. Detta varierar från att röka gräs, sniffa kokain, injicera heroin med en nål i "huvudledningen", sniffa "ängladamm" och en hel rad andra direkt farliga och beroendeframkallande droger som förvirrar, lemlästar, förlamar och dödar. Floridas USA-senator Paula Hawkins gjorde ett uttalande med innebörden att det knappast finns en allmän skola i USA idag där barnen över fjärde klass inte har utsatts för droger, och i många skolor är det utom kontroll och i flagrant missbruk.

Detta är en fruktansvärd anklagelse mot vårt nuvarande samhälle och särskilt mot "våra" allmänna skolor. Hur hamnade vi i en så hemsk situation och varför börjar så många barn (och vuxna) använda droger?

Det är en lång historia, men låt oss först undersöka VARFÖR situationen är som den är.

Trots alla "civilisationens" moderna bekvämligheter, trots nästan 2000 år av judisk kristendom, trots välfärd och fattigdomsbekämpningsprogram och allt det andra — lever människor idag i en högst förvirrad, konstgjord värld. Det är en polyglott värld där varje individ känner sig alienerad, en värld där de känner att de inte är hemma, utan är en främling som lever bland pluralistiska främlingar. Människor är djupt förvirrade, de är utan hopp och utan riktning. Detta gäller alla folk i världen, oavsett om de är n*grer, araber, hinduer, indianer eller bastarder av andra raser såsom mexikaner. Men det gäller särskilt den enda ras som vi Skapare bryr oss om, nämligen den vita rasen.

Dagens vita man finner sig själv levande i en främmande värld som snabbt sluter sig omkring honom. Han lever i en judisk-dominerad kultur som är motbjudande för honom, men han kan inte sätta fingret på VARFÖR. Han förstår det inte. Som juden Marcus Eli Ravage sade: "Vi har påtvingat er en främmande bok (den judiska bibeln) och en främmande tro som ni inte kan svälja eller smälta, som står i strid med er medfödda ande, som håller er ständigt illa till mods, och som ni saknar andan att antingen förkasta eller acceptera fullt ut." (Se "Confessions of a Jew" Creative Credo nr 43, sida 286 i *White Man's Bible*.)

Judarna har sannerligen gjort detta. Men med början för nästan två tusen år sedan med judisk kristendom, har de stadigt och obevekligt drivit sin krigföring mot den vita rasen, vilket jag har utvecklat ytterligare i artikeln "Obeveklig krigföring mellan de parasitära judarna och deras olyckliga offer" som börjar på sidan 6 i denna tidning. Judisk kristendom var den mäktiga, massiva sinnesförvrängare som gav genombrottet för judarna att få ett grepp om den vita

Människans sinne och öde. Men det stannade inte där.

Eftersom judarna aggressivt har tagit kontroll över världens finanser, har de lagt under sig ett monopol på nyhetsmedier, television, film, radio och bokförlagsbranschen; musik och ”konsterna”, om de fortfarande kan kallas så; de kontrollerar vår regering utan så mycket som en utmaning; de har antingen ett finger med i nästan varje icke-judisk religion eller är de främsta anstiftarna till den, eller både och: och värst av allt, de har genomträngt och prostituerat den vite mannens kultur. Allt detta har de gjort och påskyndar utan att den överväldigande majoriteten av den vita rasen ens inser eller erkänner att det är så.

Det är därför jag utan förbehåll kan säga: **99 procent av den vita rasen lever i en drömvärld, ett overkligt dårarnas paradis. De är AUTISTISKA, oförmögna eller ovilliga att möta verkligheten. De är också, i det stora hela, extremt förvirrade och olyckliga, och lever på gränsen till hopplös desperation, utan att knappt veta VARFÖR.**

Som ett resultat försöker de med en mängd olika flyktmekanismer. Vi har redan nämnt den utbredda tillflykten till droger. Tyvärr, ju mer en person, eller en nation, eller en ras försöker undvika att ta itu med verkligheten och lösa mängden av problem, desto värre blir dessa problem. Straffen för sådana undanflykter är vanligtvis tragedi och katastrof, vilket bevisas av nyligen omskrivna dödsfall som John Belushi eller David Kennedy. Låt oss nämna andra former av eskapism än missbruk av tunga droger.

2. Alkoholism är naturligtvis lika gammalt som Noa, om inte äldre. Det är givetvis en annan form av drogmissbruk, men accepteras lättare av samhället och är lagligt, bortsett från förbudstiden. Det finns förmodligen 150 miljoner amerikaner som dricker, varav cirka 12 miljoner är alkoholister, människor som har en svaghet eller dragning till alkohol som de inte längre kan kontrollera. Deras lösning på ett problem är inte att möta det och lösa det, utan att dränka det med alkohol, och därigenom skjuta upp det och lägga till själva problemet, det mycket verkliga problemet med alkoholism. Slutresultatet av denna väg exemplifieras av William Holdens och många andra kändisars tragiska och eländiga död, liksom miljontals obetydligheter som dör i rännstenen, obeaktade och obesjungna.

3. Förmodligen är den största enskilda gruppen av utbrytarkonstnärer de som ägnar sig åt religion som ett medel för att fly från världens verklighet. Nu intar vi Skapare inte ståndpunkten att religion är dåligt i sig. Liksom vädret kan det vara dåligt eller bra. Liksom eld kan det vara extremt användbart och fördelaktigt, när det till exempel värmer ditt hem eller driver en ångmaskin; eller så kan det vara extremt destruktivt, som när det till exempel bränner ner ditt hus. **Vi Skapare hävdar att religion, liksom eld, är en kraftfull kraft för gott eller ont — beroende på vilken religion det är, av vem den används och på vem.** Till exempel — judendomen har

varit ett extremt kraftfullt verktyg i händerna på judarna för att främja överlevnaden och det onda inflytandet av deras ras, medan kristendomen har varit ett förödande verktyg i deras händer för att förlama och förstöra den vita rasen, vilket jag har påpekat ett flertal gånger.

Hur det än må vara med det. De flesta vita människor är antingen delvis eller helt beroende av, och drabbade av kristendomen, och använder den som en flyktmekanism från verkligheten. De går till kyrkan på söndagar och lyssnar på prästens pladder om "pie-in-the-sky" när de dör, och om du inte tror honom kommer du att grillas i den eldiga avgrunden. De ber till ett osynligt spöke i skyn och vädjar om hans ”välsignelser”, pladdrar om äktenskap beseglade i himlen, om att bli född på nytt, om att skjutas ut i omloppsbana i en ”uppryckelse”, och en massa annat nonsens som inte har minsta grund i verkligheten. De ägnar sig i själva verket åt massgalenskap, eftersom den bästa definitionen av galenskap jag känner till är att ha förlorat förmågan att skilja mellan vad som är verkligt och vad som är fantasi. När en hel grupp människor ägnar sig åt en liknande fantasi såsom himmel, helvete, spöken och demoner och babblar in i tomrummet i samstämmighet, då anser jag att vi med rätta kan dra slutsatsen att de ägnar sig åt massgalenskap.

Det finns andra former av eskapism som är fantasiflykter som inte är baserade på religion. Barn är kanske benägna att göra det när de tror att deras dockor är levande och verkliga, eller deras tennsoldater eller deras stoppade nallebjörnar är levande, och engagerar dem i enkelriktade konversationer. Detta är inte ovanligt och kanske en del av uppväxtprocessen. Det är när sådana fantasier, likt alkoholproblem, går styrbord ut som de stämplas som autistiska. Ett sådant tillstånd uppnås när de inte längre kan nås och orienteras till den verkliga världen omkring dem. Detta är ett mentalt tillstånd och ibland kan det botas, och ibland kan det leda till total galenskap.

Men barn är ingalunda de enda som ägnar sig åt mentala fantasier som en flykt. Valfritt antal vuxna människor tar också till sådan eskapism. Vi har läst berättelsen om HARVEY. För några år sedan läste vi om ”Son of Sam” i New York som påstod att en hund med det namnet befallde honom att mörda ett antal människor och han gjorde just det under en period av år, tills han slutligen fångades. Detta är också en extrem form av autism.

5. Vi kommer nu till den grupp människor som inte är medvetna om ett överväldigande faktum i dagens värld — och det faktumet är att det judiska maktcentret kontrollerar och förslavar människorna i världen. De lever i ett **BEDRÄGLIGT PARADIS** (FOOL’S PARADISE) och antingen vill de inte försona sitt tänkande med verkligheten, eller så misslyckas de med att förstå det. Denna grupp omfattar den överväldigande massan av alla folk i världen, särskilt de av den vita rasen. Detta inkluderar delar av den vita rasen som är högt intelligenta inom andra områden, såsom advokater, läkare, politiker (?) vetenskapsmän, pedagoger, journalister

och hela spektrumet, inklusive (och i synnerhet!) kristna predikanter.

Jag upprepar, de lever i en drömvärld, avskärmade från verkligheten, och är i ordets rätta bemärkelse, som tidigare definierats, **autistiska**.

Vi Creatorer tror på att möta verkligheten och göra en skarp distinktion mellan vad som är fantasi och vad som är verkligt. Vi tror också på nöjen och lekar och vad som kallas ”R & R” (vila och rekreation) i affärsvärlden. Det är inget fel i att ägna sig åt rekreation av ett eller annat slag som en form av avslappning från arbetet. Vi Creatorer tror särskilt på att leva det goda livet, det intressanta livet, och att njuta av vår vistelse här på jorden. Denna rekreation kan ta sig många uttryck och kan till och med innebära att man vandrar i fantasins värld, som att se en teaterpjäs eller en film, läsa skönlitteratur eller till och med läsa sagor för våra barn. Men den viktiga distinktionen är denna: behandla en fantasi som en sådan, men förväxla den inte med verkligheten. Som Hypatia, den underbart intellektuella kvinnan från Alexandria på 300-talet, tydligt formulerade: ”Fabeln bör läras ut som fabel, myter som myter och mirakel som poetiska fantasier. Att lära ut vidskepelse som sanningar är en högst fruktansvärd sak. Barnasjälven accepterar och tror på dem, och först efter stor smärta och kanske tragedi kan han under senare år befrias från dem. I själva verket kommer människan att kämpa för en vidskepelse lika snabbt som för en levande sanning — ofta mer så, eftersom en vidskepelse är så ogripbar att man inte kan komma åt den för att motbevisa den, men sanningen är en ståndpunkt, och är därför föränderlig.” (Se sida 310 i *White Man's Bible*).

I CREATIVITY har vi äntligen en religion som gör sig av med allt bråte, skräp och struntprat som människosläktet har samlat på sig under tidsåldrarna från sina vidskepliga och primitiva förfäder från stenåldern. Vi kastar det överbord en gång för alla och tar en uppfriskande, ärlig titt på den verkliga världen som Naturen har presenterat för oss. Vi gör detta av flera goda skäl: (a) Det klargör tankeprocessen avsevärt (b) Det befriar sinnet från en mängd onödigt, tjatigt bråte, såsom rädslan för helvetet (c) Det hjälper oerhört i lösandet av världens verkliga problem, och tro mig, vi har gott om riktigt stora sådana att lösa. (d) Och slutligen, det är det enda sättet vi kan stoppa den judiska anstormningen i dess vansinniga besatthet av att förgöra den vita rasen. Endast genom klart tänkande, total hängivenhet och raslig polarisering kan vi avvärja den slutgiltiga och oåterkalleliga katastrof som judarna har i beredskap för oss.

När Adolf Hitler på 1920-talet kom till slutsatsen att inget av de gamla partierna, eller ens det förflutnas filosofiska grundvalar, kunde rädda Tyskland från den judiska kommunismens anstormning, kastade han allt det gamla skräpet överbord och började på nytt. Han utformade ett helt nytt politiskt parti och en filosofi som var anpassad för att utföra det arbete som behövde göras. Som vi alla vet, Nationalsocialismen

gjorde jobbet extremt väl med att förena det tyska folket och rensa den tyska scenen från judiskt inflytande och manipulation. Det faktum att judarna utnyttjade den enorma makten hos andra vita nationer som fortfarande stod under deras kontroll för att krossa Tyskland utifrån är en annan historia. Poängen är att Hitler faktiskt rensade och återuppbyggde Tyskland med sin nya politiska filosofi och han gjorde ett utmärkt jobb med det.

Likaså finner vi nu hela världen i ett judiskt kaos, med detta olycksbådande monster som siktar in sig på den vita rasen för dess totala förintelse. Inget av de gamla politiska partierna, ingen av de gamla filosofierna eller gamla religionerna är vuxna uppgiften att stoppa ångvälten. Faktum är att de flesta av dem har värvats för att hjälpa judarna i deras ondskefulla, sadistiska program. Vi Skapare kastar därför, precis som Adolf Hitler gjorde för ett halvt sekel sedan, allt gammalt skräp överbord, börjar från noll och har utformat en världsomspännande religion för den vita rasen som är kapabel att göra jobbet, göra det rätt och göra det en gång för alla. Inom CREATIVITY bygger vi den första äkta RASRELIGION den vita rasen någonsin har haft.

Precis som Hitler lyckades förena det tyska folket, är det vårt fastställda mål att förena alla världens vita folk till en enda solid murbräcka med vilken vi ska krossa det judiska monstret. När väl världens vita ras är förenad finns det ingen kraft kvar som någonsin kan hota den igen, och striden är över för all framtid.

Vi måste nu alla ställa oss bakom detta heliga korståg eller gå under. CREATIVITY är vår sista stora möjlighet. Vi måste (och det betyder du!) nu polarisera oss kring den kraftfulla centrala kärnan och bygga och bygga. Vi måste lägga manken till och främja, vi måste propagera, vi måste proselytvärva, vi måste organisera. Låt oss sätta igång!

* * * * *

För den vita rasen har CREATIVITY allt,
säger allt, omfattar allt.

* * * * *

Den vita rasen måste lära sig att tänka i termer
av: Åt helvete med judarna, Åt helvete med negrerna. Åt helvete med ler-raserna. TÄNK VITT.

* * * * *

Nummer 18, november 1984

Valet av rasmässiga termer är avsiktligt

VI HAR GODA SKÄL

Inom områdena propaganda, programmering, utbildning och upplysning träder vissa nyckelregler i kraft. Den strid som den vita rasen nu är involverad i, och faktiskt kämpar för sin rena överlevnad, är i grunden en strid om sinnet. Överväldigande nog är det en strid om det vita sinnet, ett sinne som nu är svårt förorenat inte bara av kemiska droger utan även av psykologiska sinnesförvrängare.

Vi är svårt belägrade inte bara av droger utan i ännu högre grad av en giftig anstormning av idéer.

Vi är utlämnade åt en dödlig belägring av psykologisk krigföring, men den vita rasen är knappt medveten om det. Kalla det propaganda, sinnesförvrängning, sinnesförvirring, programmering eller vad du vill, den vita rasen är mestadels den mottagande parten, praktiskt taget försvarslös och besvarar inte ens elden.

Det är den psykologiska krigföringen jag vill fokusera på i denna avhandling, och det faktum att huvudfrågan i denna krigföring är rasmässig. Kort sagt befinner vi oss i den förlorande änden av ett psykologiskt krig som förs mot oss, den vita rasen, av våra dödliga fiender, "mud races" i allmänhet ledda av den listige juden. Inom detta fält är dessa tidernas främsta smygare de oemotsagda experterna och har varit det sedan urminnes tider. Ingen annan ras har ens kommit i närheten. De har varit överväldigande framgångsrika och trots att de är underlägsna i antal och kreativitet, kontrollerar de nu världens mänskliga och materiella resurser.

Som i alla andra strävanden finns det ett antal viktiga grundregler som måste följas för att nå framgång, och vissa misstag som är rent ut sagt dumma och som måste undvikas. Detta gäller tennis, affärer, utbildning, politik eller vårt aktuella ämne — propaganda och upplysning. Man måste följa vissa grundregler för att vara effektiv; man måste undvika kända fallgropar, annars misslyckas man.

Allt detta för oss tillbaka till vårt huvudämne: effektiva psykologiska taktiker i den raskrigföring som aggressivt påtvingas oss av judarna och "mud races" — ett krig som vi håller på att förlora.

Jag ska nu lista några av dessa grundläggande regler som gäller för just denna krigföring, även om vissa av dessa gäller lika väl för vilken...

typ av krigföring.

1. Identifiera tydligt din fiende. Du kan inte bekämpa en abstraktion eller ett spöke (såsom en djävul).

2. Krig mot fiender kan endast föras framgångsrikt om det först föregås av en framgångsrik propagandakampanj av hat mot fienden, som anklagar dem för alla de synder och överträdelser som kan läggas dem till last. Judarna ägnade trettio år åt att aggressivt konditionera det brittiska folket att hata och avsky tyskarna innan de var redo att utkämpa första världskriget. Efter att första världskriget var över fortsatte de febrilt detta program av hat och förtal, och ändrade sitt tema endast obetydligt, från Kaisern till Hitler som fredens skurk. (Detta är bara ett exempel av hundratals som drivits av judarna.)

3. Allt är "tillåtet" i krigföring. Endast överlevnad räknas. Detta uttrycks på ett annat sätt av general Douglas MacArthur som sa: "Det finns ingen ersättning för seger". Men vi Skapare har ännu starkare rättfärdigande för vår ståndpunkt, och vi går tillbaka till grunderna: NATURENS EVIGA LAGAR. Och Naturen säger högt och tydligt: Ta hand om de dina, utan begränsningar. Slutsatsen är din egen arts överlevnad och Naturen straffar skoningslöst dem som är för dumma eller för saktfärdiga för att lyda den lagen med det ultimata straffet: utrotning. (För ytterligare detaljer i detta ämne se Creative Credo nr 61, "Skuldkonplexet och 'Rättviseneurosen' — Två fatala svagheter i den vita mannens konstitution" i Den vita mannens bibel.)

4. Organisera och polarisera dina egna styrkor för att förbereda dem för den kommande (eller pågående) striden. För att göra det måste du ha en enhet, en skatt som du älskar och vårdar, som du vill och måste skydda från en ondskefull och avskyvärd fiende. Denna enhet måste också identifieras, och vi i Church Of The Creator gör det tydligt. För oss är den mest dyrbara skatten på jordens yta den Vita Rasen, och den Vita Rasen allena. Till den ger vi vår totala trohet, vår totala lojalitet, vår totala kärlek. Vi förklarar vidare att skyddandet av vår vita genpool är vår högsta förpliktelse, och att misslyckas med det är det ultimata brottet. Detta innebär att skydda den inte bara från hot om utrotning, utan också, och kanske ännu mer, från förorening och kontaminering. Under inga omständigheter kan vi längre tolerera att judarna sitter arrogant vid huvudströmbrytaren och pumpar Afrikas svarta blod in i det vita Amerikas ådror, eller för den delen i något annat vitt folks ådror.

Att det ovanstående nu håller på att bli en flagrant verklighet och att den vita rasens genpool förorenas och kontamineras, därom råder ingen tvekan. Att den Vita Rasen overksamt ser på och är likgiltig inför denna katastrof som utspelar sig framför dess egna ögon, är vår tids oförmildrade fasa.

The Church Of The Creator ligger i framkant i kampen mot denna förrädiska katastrof, är fast besluten att avslöja den och vända trenden.

Genom att lista de ovanstående fyra punkterna för krigföring har vi naturligtvis bara listat några grunder, men dessa grunder är direkt tillämpliga på den rasliga och psykologiska krigföring med vilken vi nu går till motattack och avser att föra i framtiden.

Vi ser att huvudproblemet i denna kamp inte så mycket är fiendens styrka — judarna, negrerna och ler-raserna — utan den onödiga och självförvållade svagheten hos våra egna vita raskamrater i deras villighet (eller ovillighet) att försvara sig själva.

Den vita mannens hjärna har blivit så illa förorenad och rörig av fiendens propaganda att det verkar som om han inte kan, eller inte vill, tänka klart. Detta är vårt huvudproblem och det är målet för vår kampanj.

Vi ger därför den vita mannen en trosbekännelse, ett program, en religion han kan polarisera kring. Det är en högst aggressiv rasreligion baserad på heder, på stolthet och förtroende för vår egen ras. Det är en trosbekännelse som förespråkar fientlighet, hån och förakt mot, och för, våra fiender. Och vi gör detta av goda psykologiska skäl. När vi kallar negrer för vad de är, gör vi det inte för att vi är ociviliserade och outbildade, utan av exakt motsatta skäl. Vi är varken ociviliserade eller outbildade. Tvärtom intar vi detta förhållningssätt eftersom vi, särskilt i rasfrågan, är långt, långt bättre utbildade än den genomsnittlige tölpen, som inte vet skillnaden mellan naturens främsta och en neger eller en orangutang. Vi vill hamra in några fakta i den vita rasen som hela naturen närmast skriker åt oss — och de är dessa:

1. Alla människor är inte lika. Tvärtom finns det ingen jämlikhet i naturen.

2. Vi, den vita rasen, befinner oss högst upp i det rasliga spektrumet och negrerna längst ner. En enorm klyfta skiljer oss åt — en klyfta vidare än den som skiljer negrerna från aporna.

3. Den vita rasen är ovetande involverad i ett rasligt utrotningskrig, ett krig som fienden för grymt och obevekligt, men som den vita rasen är nästan helt omedveten om.

4. För att rädda den vita rasen från en oemotsagd utrotning måste vi samla och polarisera den vita rasen, vi måste tydligt definiera frågorna och tydligt identifiera fienden. Detta har vi gjort, om och om igen.

5. Vi vill också betona att det inte räcker med att bara identifiera fienden, utan vi måste också attackera, hopa anklagelser och beskyllningar mot fienden (vilka alla är sanna) och fördöma, smutskasta och ösa förakt och hån över vår fiende, precis som de gör mot oss.

Vi måste väcka känslorna på vår sida och frambringa alla de rasinstinkter som Naturen har utrustat oss med om vi ska överleva. Och vi menar att den Vita Rasen ska överleva, till varje pris. Inget pris är för högt, ingen väg för lång.

6. Vi inser att detta krig involverar alla aspekter, alla resurser — rasmässiga, psykologiska, ekonomiska, fysiska, mentala och framför allt, ett krig om semantik. Det är det psykologiska och semantiska kriget som vi särskilt fokuserar på i denna granskning, och i detta avseende är klichéer, slogans och slagord av särskild betydelse, vilket judarna med råge har demonstrerat under århundradena.

Precis som i George Orwells 1984 höll etablissemanget i smyg på att fasa ut vissa ord, minnen och händelser ”ner i minnesluckan”, så håller nu även det judiska maktcentrumet på att vända vårt språk och vårt tänkande och fasa ut allt det som skulle bevara den vita mannens arv och identitet. För att illustrera hur väl han har lyckats på den korta perioden av mindre än en generation, låt oss titta i den stora Webster’s Dictionary.

Jag har tre böcker till hands. En Webster’s Third New International Dictionary (Unabridged) 1961. De andra två är New Webster’s Dictionary of the English Language 1981.

I de två sista (1981) förekommer ordet ”nigger” inte ens. I 1961 års upplaga finns det sjutton olika poster där ordet nigger antingen är grundordet eller stammen i ett ord eller en fras. De är som följer: nigger, nigger baby (antingen en av två örter: en sanikel (Sanicula bipinnatifida) med lila blommor: ett blåögt gräs (Sisyrinchium bellum) med lila-blå blommor.), nigger bug (Negerbagge.), niggerchaser (ett litet fyrverkeri som skjuter omkring på marken.), nigger daisy (en rudbeckia.), niggerfish, niggerhead cactus, nigger heaven (den högsta balkongen eller raden av platser i en teater.), niggergoose, nigger in the woodpile (något (som en dold eller oklar faktor) som strider mot skenet i en situation.), nigger pine, nigger shooter (slangbella.), niggertoe (parannöt.), niggerweed, niggerwool.

Detta visar hur de på en kort period av 20 år har fasat ut ”ner i minnesluckan” i vårt språk en betydande rasskillnad som är avgörande för den Vita Rasens överlevnad.

Tänk bara på det! Om våra vita förfäder inte hade haft rasstolthet, erkänt rasidentitet och utövat raslojalitet och rassegregering, skulle du och jag nu vara en eländig mulatt, så som juden ondskefullt är besluten att vår framtida avkomma ska bli.

Av ovanstående skäl åligger det oss att använda sådana hånfulla termer som niggrer och ler-raser för att skilja dem från Naturens främsta. Bara att återinföra dessa ord i allmänt bruk hos våra Vita Raskamrater är redan ett stort steg framåt i att befästa våra egna led, polarisera den Vita Rasen och identifiera fienden.

Vi rekommenderar att detta konsekvent görs bland våra egna medlemmar och alla vita raskamrater i allmänhet.

I detta avseende finner vi att även om vårt eget medlemsantal vid denna tidpunkt fortfarande är relativt litet (men växande), så har vi omfattande ringar på vattnet, och mycket av vår terminologi, såsom användningen av orden ”niggers”, ”gyttjeraser” börjar smyga sig in i allmänt bruk i tidningar, tidskrifter och litteratur från andra vita rasgrupper. Det gäller även fraser som ”spöken-i-skyn”, referensen till ”skära, bränna och förgifta” vid cancerbehandlingar, och flera andra distinkta ord och fraser som satts i omlopp av Church Of The Creator.

Så fatta mod. Det vi gör är ingen tillfällighet. Det är planerat, det är avsiktligt och det är effektivt. Vi växer inte bara, utan vi påverkar och anger takten för hela den vita rasrörelsen. Kom ihåg att Rom inte byggdes på en dag, och det gjorde inte heller den judisk-kristna rörelsen. Kom ihåg att vi planerar för evigheten, inte bara för i övermorg, och de fundament som ni hjälper till att lägga är både kortsiktiga och långsiktiga.

Så sätt igång. Gå med i vår rasliga religiösa rörelse och engagera dig. Distribuera 100 exemplar av denna tidskrift varje månad. Kom ihåg framtiden — din egen och din avkommas beror på framgången för det vi nu gör — framgången för Creativity-rörelsen. Att säga att denna framgång kommer att betyda så mycket för så många är en kraftig underdrift. Hjälp till att bygga en vitare och ljusare värld — en värld där gyttjeriserna inte längre kan vara ett hot, lika lite som dagens indianer är det i delstaten Oregon.

* * * * *

Det är vårt orubbliga mål att placera 10 miljoner exemplar av Den Vite Mannens Bibel i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har uppnått så mycket kommer kriget mot judarna, niggers och gyttjefolken att vara så gott som över, och det kommer att vara den bästa affär den vita rasen någonsin har investerat i. Hjälp till att förverkliga det! Gör din del.

* * * * *

Odinism: En uppstigande Fenix eller en död häst?

Förord: Under det senaste decenniet eller så har Mr. Dietz publicerat tidskriften Liberty Bell Magazine, som är pro-nazistisk, pro-vit, antikristen och antijudisk. Under de senaste åren har Mr. Dietz, redaktören, också publicerat ett antal artiklar tagna direkt ur kapitlen i Nature's Eternal Religion och The White Man's Bible, med vår tillåtelse och vårt godkännande. För några nummer sedan publicerade Mr. Ronald S. Hand ett brev som avslutades med den innerliga förhoppningen att det skulle finnas färre identitetskristna och fler odinister. Om så vore fallet, skulle vi ha en bättre chans att vrida vårt öde ur judarnas händer. Han avslutade sitt brev med erbjudandet att han gärna skulle svara på eventuella frågor.

Pastor Carles C. Messick III, Hasta Primus för The Church Of The Creator, uppmärksammade detta brev och undrade varför, om Mr. Hand verkligen var så intresserad av att övervinna judarna, han helt ignorerade CREATIVITY (Kreativitet) som enbart är tillägnad att bryta det judiska strypgreppet och vrida den vita mannens öde tillbaka i hans egna händer. Följande korrespondens följde, varav Mr. Dietz publicerade de två första breven i Liberty Bell, men det tredje vägrade han. Det är för att Mr. Dietz vägrade att trycka detta tredje brev som vi nu publicerar alla tre breven i detta forum.

Pastor Messick hade varit en långvarig prenumerant på Liberty Bell innan han upptäckte Church Of The Creator. Han gick sedan med i Creativity-rörelsen eftersom han var övertygad om att Creativity hade svaret, det TOTALA SVARET.

Först och främst är här pastor Messicks brev som det publicerades i Liberty Bell:

* * * * *

Kära George:

Detta brev är ett svar på det från Ronald S. Hand, odinist, som publicerades i majnumret av "Liberty Bell". Även om jag har lite kritik mot vad Mr. Hand säger, är det vad han inte säger som är något oroande. I det sista stycket kommer han till slutsatsen att "om vi i Amerika hade 'odinister' istället för identitetskristna skulle vi ha en mycket bättre chans att vrida vårt öde ur händerna på judarna."

Inte heller detta håller jag inte med om, men han verkar helt ignorera en rasmässig religiös rörelse, CREATIVITY, som är välkänd för läsarna av "Liberty Bell", en religiös rörelse som enbart är tillägnad överlevnad, expansion och främjande av den vita

Ras. Det är en religion för denna era, inte en möglig relik från det förflutna. Den gör redan precis vad Mr. Hand hävdar att han önskar se hända — att vrida den Vita Rasens öde ur judarnas händer och lägga det i den Vita Rasens egna kapabla händer.

Mr. Hand tillägger att han kommer att besvara frågor. Här är några avgörande frågor som jag skulle vilja ha några rimliga svar på.

1. Efter alla artiklar Mr. Dietz har publicerat i ”Liberty Bell” som kom direkt från sidorna i ”Nature’s Eternal Religion” och ”The White Man’s Bible”, Creativity-rörelsens grundböcker, måste väl Mr. Hand ha hört talas om den?

2. Eftersom odinismen misslyckades med att hålla stånd mot den listige judens förräderi och slughet för tusen år sedan, när vikingarna var de grymmaste och mest fruktade krigarna i Europa, vad får Mr. Hand att tro att odinismen idag, när den har varit en död häst i ett årtusende, nu kan vända på steken?

3. Är inte odinismen bara att byta ut en uppsättning spöken, nämligen de nordiska gudarna, mot en annan uppsättning spöken, nämligen den judiska skaran, och kan någon intelligent och utbildad människa på 1900-talet verkligen tro på någotdera utan att förolämpa sin egen intelligens?

4. Visst, de odinistiska gudarna är åtminstone vår egen sorts fantasier, men eftersom de inte har (och aldrig har haft) något försvar mot eller förståelse för den lömska judiska perfidin, hur kan man då förvänta sig att de ska vara en lösning på någonting?

5. Varför väljer Mr. Hand medvetet att ignorera CREATIVITY när den har en omfattande raslig trosbekännelse, program och religion, som är anpassad till Naturens eviga realiteter, till 1900-talet, till att avslöja det judiska bedrägeriet som är kristendomen, och till att utplåna det judiska hotet från jordens yta? Hur seriös är egentligen Mr. Hand eller någon annan vit rasistisk grupp när det gäller att utdela det mest effektiva slaget mot judarna och lerfolken?

Det förefaller mig som om vi skulle göra mycket bättre i att glömma vårt eget lilla fragmenterade individuella högmod och förena våra krafter för att bygga en mäktig Vit Raslig Rörelse under det enda beskydd som har en chans att lyckas, nämligen CREATIVITY-rörelsen. Det är den enda vita rasreligionen i den vita mannens historia som utformades för att göra exakt det jobb som nu i överväldigande grad behöver göras om den Vita Rasen ska överleva.

Jag försöker inte förolämpa eller förnedra någon vit rasist, utan bara påpeka det förflutnas uppenbara lärdomar. Vi behöver något som har en chans att lyckas som är bättre än genomsnittet. Om något svek oss i det förflutna finns det en god chans att det kommer att göra det igen.

Vi behöver inte leka lekar med så svaga och meningslösa rekvisita som Atlantis existens eller icke-existens, inte heller nordiska gudar eller sagor om Gåsmor för att smida en kraftfull rasreligion.

Naturen är mycket verklig och säger allt, men vissa av oss är inte uppmärksamma. ”Creativity” bygger på och förkroppsligar naturens eviga lagar för vår egen arts överlevnad, expansion och framsteg — Naturens främsta — Den vita rasen. Allt vi behöver göra är att sluta spela fantasispel och återgå till att använda det sunda förnuft som naturen har utrustat oss med.

Jag höll på med flera vita rasistiska grupper — Posse Comitatus, Euro-American Alliance, Aryan Nations, etc. — de flesta var fixerade vid att Kristus var vårt enda hopp och var verkligen ineffektiva. De har funnits i åratal och praktiskt taget inte åstadkommit någonting förutom att bli dödade eller fängslade utan att ha utdelat ett effektivt slag mot någon jude. När jag väl insåg det absurda i spöklika religioner blev ”CREATIVITY” det enda logiska svaret. Jag själv, som Hasta Primus för Church of the Creator, åstadkommer mer nu än jag någonsin skulle kunna hoppas på att göra under hundra år av utövande av spökerier med vilken religion som helst. Jag är dödligt seriös när det gäller att befria världen från det judiska hotet.

Jag spelar inte spel längre.

Rev. Carles C. Messick III
Hasta Primus för
Church of the Creator

* * * * *

Innan han publicerade pastor Messicks brev skickade dock herr Dietz först en kopia av brevet till herr Hand så att han kunde förbereda ett svar på det, vilket han gjorde. Herr Dietz publicerade sedan båda breven efter varandra i samma nummer. Här är herr Hands brev:

Bäste pastor Messick:

Tack för ditt brev av den 7 juni 1984.

Jag är glad att du har öppnat en dörr av möjligheter för mig att besvara några viktiga frågor angående ”The Church of the Creator”. Ja, jag är medveten om ”Creativity” och har läst det mesta av ”The White Man’s Bible” och ”Nature’s Eternal Religion”. Jag finner i båda en viss evangelisk omsorg om att upplysa vita människor om de subtila antydningarna i judeo-kristendomen, och en logikstil som är övertygande och intellektuellt kryddig. Jag fann dock inte i ”Creativity” en religion som erbjöd några verkliga tvingande skäl till varför jag skulle bli en del av den. Mina skäl är följande:

”Creativity” är trots allt en modern innovation som försöker tillgodose vissa behov hos det ariska samfundet i dess sammanställda antagonism mot judendom och kommunism. Med detta känner jag mig bekväm. Men på flera punkter får jag en känsla av en sorts vilsenhet i den. Låt mig kalla det en alienation. Jag syftar på kapitlen om ”Salubrious...

Living”, för inte så länge efter att jag läste om kostregler kom jag till slutsatsen att jag skulle bli tvungen att skiljas från min kolgrill och grillplats. Jag är trots allt inte vegetarian som Adolf Hitler var. Dessutom anser jag inte att en arisk motsvarighet till Tredje Mosebok kapitel 11 är av central betydelse för det vita folkets överlevnad, expansion och framsteg. Ändå lutade kärnan i ”Salubrious Living” kraftigt till förmån för vegetarianism och hinduism. ”Var är biffen?” Om vita människor i allmänhet skulle anamma denna praxis, misstänker jag att Steven Spielberg kommer att skicka Indiana Jones för att rädda judarna från de nyligen antagna Nürnberglagarna som förbjuder judar att äta fårkött eller gefillte fish. Jag är naturligtvis sarkastisk.

Icke desto mindre finns det ytterligare en eller två invändningar. Hur ofta har jag inte tänkt på ”Creativity”, ”vilken Gud vördas eller tillbeds?” Och allt jag kunde få reda på var att ”vita människor”, som är den ”byggande rasen”, är skaparna. Tillber vita människor då sig själva kollektivt? Jag hatar att säga det, men det finns vissa vita människor som jag betraktar som *Untermenschen*, rasförrädare, avskum och värre. Så ett *carte blanche*-godkännande av vita människor är både naivt och falskt såvitt deras intressen är berörda. En anledning till judisk triumf är inte judiskt geni, utan gentila människors dumhet och brist på ryggrad. Och om detta påstående är sant, då är den enskilt största uppgiften vi har framför oss inte ett negativt program för att anklaga judar, utan att rannsaka oss själva för att upptäcka brister, svagheter, utsvävningar, njutningslystnad, grovhet, känslolöshet, okänslighet (för vissa saker), vårdslöshet, dåraktighet, etc., som har blivit ett gissel för vår överlevnad. Så, varför eller hur kan vi ens tala om expansion och framsteg för vita människor när deras själva överlevnad är ifrågasatt? Ser ni, det har funnits för många vita lättlurade under de senaste två tusen åren som svalt det judiska betet, för att lägga all skuld på judarna. Vi måste börja titta på oss själva också. Varför och hur lät vi det hända? Så ni förstår, jag tvivlar på den vita rasens nuvarande ”förmåga” att styra och härska över världen i dess nuvarande dilemma. Den vita rasen behöver rensas, disciplineras och vårdas tillbaka till hälsa innan någon av våra ledare kommer att kunna gripa tag i vårt ödes roder med tillförsikt och visshet.

Och nu till mitt eget försvar.

Neo-odinism är inte ett naivt accepterande av forntida nordiska gudar. Det är snarare ett personligt sökande, ett sökande efter livets mening, så som den kan vaskas fram ur vårt eget religiösa förflutna när det förstås genom en avmytologiserad och psykologiskt utforskad granskning av den religionen. Min hedendom är ny, men den är baserad på de få kvarvarande runor som för mig har blivit en bibel för min ras. Modern historionomi, filologi, etymologi, litteraturkritik och studier av jämförande religioner kan möjliggöra vissa mycket upplysande

upptäckter av det vita psyket, när de tillämpas på vår kunskap om våra rasmässiga och naturliga gudar. För våra gudar är inte olika oss själva. Precis som Jehova inte är något annat än en stor jude i skyn, så är Tor, Oden, Tyr och Freja inget annat än stora arier i skyn. Genom att studera dem studerar vi oss själva. Sålunda blir självkännedom en väg till hälsa och ett botemedel mot våra svagheter.

Odinismen kan, till skillnad från ”Creativity”, säga ”vi tror på Gud”. Men vilken Gud? Fimbulvinter är här, Götterdämmerung är nu. Och de nordiska eddorna, sagorna och eposen har berättat för oss att de gamla gudarna som härskade så länge skulle dö. Men i processen kommer vargen Fenrir också att dö, och den stora Ormen (judendomen) ska dräpas. Balder kommer att befrias från Hel, och Heimdall ska förbereda en ny tidsålder med nya gudar. Ragnarök passerar nu, och nya ting är i görningen. Ska vi vara många Baldrar och Heimdallar, som kommer att klämma sig igenom tidens fjordar och klyftor för att nå den andra sidan av den stora katastrofen? Vi får se!

Under tiden kommer ”Creativity” att ha fullföljt sin uppgift att konfrontera den judeo-kristna läran med dess egna absurditer. ”Creativity” är förvisso inte till skada för vit rasism. Men det är inte heller odinismen. Båda har specialiserade uppgifter att utföra och båda arbetar med olika typer av problem. Styrkan hos Creativity är dess gripande faktualism, dess saklighet, dess pratsamma logik och dess lamslående kritik. Dess svaghet är dess kyla och emotionella torrhet. Den når inte in i vår egen själ för att besvara vårt hjärtas rop. Den förblir intellektuell och cerebral. Den ger mycket ljus, men värmer inte våra hjärtan. Tvärtom är styrkan hos odinismen att den är vår. Den kom från vår genpool innan rasblandning satte in. Den förblir ett register över poetisk visdom, humor och sanning, innehållande både tragedi och komedi, lojalitet och förräderi, heroism och feghet. Vi kan läsa episka berättelser om våra förfäder istället för judiska sådana, d.v.s. Bibeln. Vi kan också läsa om vårt förflutna, den nu främmande, förkristna kulturen, eller när semitisk religion fortfarande hölls vid periferin av de nordiska gränserna.

Å andra sidan har odinismen svagheter, som du påpekade. Men dessa är inte oövervinnerliga. Det faktum att flera tusen neo-odinister kan räknas visar att det inte är någon ”död häst”, utan en uppstigande fenix. Kanske är det som behövs i både Creativity och odinism en genomgripande eklektisk teologi som bättre kan förankra våra idéer i en evig beständighet och konsekvens.

I vilket fall som helst har odinismen detta försteg framför icke-religion: Den tillåter ett liv efter detta, ett kontinuerligt liv, eller reinkarnation, eller en kombination av de två. Oden var bland annat de dödas gud, särskilt krigarnas. Sålunda blir odinismen en bekräftelse på existensens kontinuitet och stabilitet, hur man än önskar förklara det. Odinismen tillåter oss att tala om Gud även i mycket generella termer; i själva verket, den Höge Guden

är fortfarande okänd. Den Högste Guden omtalas som om Asagudarna är mycket underlägsna denne. Den Högste Guden är den kosmiska kraften, det material som limmar ihop universum; mediet för all sympatisk och intellektuell kommunikation, bufferten mellan de antagonistiska krafterna och rivaliteterna. Den Högste Guden kan inte namnges, ty att göra så skulle förnedra honom till en lägre status genom begränsning och felaktig etikettering. Den Högste Guden förblir avvaktande på grund av sin närvaro överallt, och han förblir också avvaktande på grund av sin omedelbara närvaro i den lägsta materian. Hans högsta eller största manifestation är när han är aktiv i evolutionsprocessen, det vill säga handlingen att överträffa sig själv. Den största upplevelse vi kan ha av den Högste Guden är när vi deltar i den evolutionära processen genom avsikt (eugenik, odling, organisering) och kommunicerar i cirklar av koncentrerad intelligens genom samarbete. Personer som ackumulerar både historisk och teknologisk kunskap kan omedvetet tjäna det Högsta sinnets syften och kan påverka den historisk-evolutionära processen. Mental förmåga eller kapacitet i sig är inte ett tecken på någon speciell välsignelse från Universums Superintelligens. Detta är snarare en genetisk kombination. Men när mentala energier riktas mot att förbättra, korrigera, justera eller fullända det redan goda, då kan vi säga att den evolutionära processen fortfarande är i arbete. Och som en förlängning kan vi anta den subtila aktiviteten hos en oändlig intelligens förenad med god vilja.

Denna föreställning om en nästan panteistisk Gud är svår för många människor att svälja. Men varje sympati människan kan ha för Naturen måste vara grundad i en jordisk, naturalistisk typ av Gud. Varje människas omsorg om sin ras och familjs framtid är bunden till hans hopp om sin personliga överlevnad efter döden, och en eventuell återförening med sina Kamrater.

Å andra sidan kan kommunism och nihilism, som baseras på enbart biologi och sociologi, inte leda människor till långsiktiga hopp och planer. Inte heller kan kapitalistisk materialism lova något av bestående kvalitet. Anhängare av de två nyss nämnda materialistiska kulterna kan endast ha en "match-attityd" till rasmässig sammanhållning. Om en människas liv slutar med biologisk upplösning, då vore det fåfängt, onödigt och slösaktigt att försöka förbättra, fullända, justera eller korrigera något som inte tjänade ett omedelbart materialistiskt syfte.

Så vi behöver ett spöke, men inte judisk helveteseld och svavel. Vi behöver "Vördnaden", "Mystiken", det "underbara" och det "flyktiga", om inte av någon annan anledning än för att få oss att utforska vidare, att upptäcka, att avtäcka.

Vänligen,

Ronald S. Hand
Odinist Church of God

* * * * *

Er redaktör noterade sedan herr Hands brev och beslutade att ett antal av herr Hands uttalanden om både odinism och Creativity var grovt naiva och felaktiga. Han skickade följande brev till Liberty Bell, men herr Dietz vägrade att trycka det. Här är den fullständiga texten av mitt brev:

* * * * *

Bäste herr Dietz:

I juliutgåvan av LIBERTY BELL gör herr Ronald S. Hand, som svar på pastor Carles C. Messicks brev i samma utgåva, ett frontalangrepp på CREATIVITY, den vita rasreligionen tillhörande Church Of The Creator. Eftersom jag är grundaren av denna kyrka, anser jag mig ha ett berättigat intresse av att besvara dessa anklagelser. Genom att göra det känner jag mig nästan som en mygga i en nudistkoloni; jag vet knappt var jag ska börja. Eftersom herr Hand gör så många löjliga uttalanden blottar han sig helt, och allt jag kan säga är – han bad om det.

I sitt angrepp använder herr Hand (bland andra) två tarvliga taktiker som judar och kristna är särskilt skickliga på: (a) han felrepresenterar vår ståndpunkt och angriper sedan denna falska ståndpunkt (b) han försöker misskreditera oss genom "guilt by association" och kopplar oss till förkastliga entiteter såsom judarna och hinduerna, när vi absolut inte har någonting gemensamt med dem.

Så låt oss börja med vår ståndpunkt gällande Salubrious Living (Hälsosamt leverne) som beskrivs i avsevärd detalj i vår klassiska text med samma namn och förkroppsligas i dess 244 sidor. Jag är säker på att herr Hand aldrig har läst den, eftersom han verkar helt okunnig om dess innehåll. För det första är vi inte vegetarianer som herr Hand verkar tro, utan frugitarier, vilket är en avsevärd skillnad. Om herr Hand inte förstår den skillnaden är han välkommen att utbilda sig i lugn och ro genom att läsa boken. Jag har inte utrymme att göra det här. Han kommer förmodligen också att upptäcka att kött är lämplig föda för hundar och andra köttätare, men högst olämpligt för människor. Han kanske till och med upptäcker att kolgrillat kött är karcinogent (cancerframkallande) och efter att han fått sina fakta rätt, kanske han till och med vill göra sig av med sin mycket prisade kolgrill som han så ogärna vill ge upp.

Fakta är att den rikedom av råd som ges i Salubrious Living för att leva ett hälsosammare, lyckligare och längre liv är baserad på solida vetenskapliga fakta, och har ingenting att göra med hinduernas primitiva vidskepliga hokus-pokus eller den judiska Tredje Moseboken (Leviticus) som herr Hand så lömskt försöker förknippa oss med.

Vidare är korrekt kost endast en av de 14 kardinalpunkter som vi listar i ”Salubrious Living” (Se sida 9) för att skapa vårt önskade mål om ett FRISKT SINNE i en FRISK KROPP i ett FRISKT SAMHÄLLE i en FRISK MILJÖ.

Motsätter sig Mr. Hand sådana mål? Om så är fallet är det ytterst märkligt, eftersom han i sitt brev kraftfullt fördömer och förolämpar den vita rasen i svidande ordalag, såsom citat: ”Untermenschen, rasförrädare, avskum och värre.” När vi Creators har ett välplanerat, genomgripande program för att förbättra hälsan, eugeniken och miljön för våra vita raskamrater, fördömer han dumt nog även det, eftersom han till sin egen nackdel är totalt okunnig om vad vi talar om i Salubrious Living.

En sista punkt och det är denna: Vi INSISTERAR inte på att någon MÅSTE följa de fördelaktiga riktlinjer som lagts fram, inte ens för att vara medlem i kyrkan. Vi tvingar ingen. Vi erbjuder en uppsättning konstruktiva, vetenskapligt bevisade riktlinjer för vem som helst att följa för att leva ett hälsosammare, lyckligare och längre liv. Huruvida de gör det är varje individs eget val, men återigen, till förmån för en bättre ras och en vitare och ljusare värld, hoppas vi att varje vit man, kvinna och barn kommer att lära sig att utöva en livsstil som är vida överlägsen dagens drog- och skräpmatinfekterade värld.

Så mycket för Salubrious Living, som även om det är extremt viktigt, inte är huvudfokus i vårt religiösa program, och inte ens nämndes i ”Nature’s Eternal Religion”, vår första hörnsten. Låt oss gå till den ”spöklika” verksamhet som Mr. Hand verkar finna ett sådant primitivt nöje i. Han säger att inom odinismen ”tror vi på Gud”. Han snubblar sedan omedelbart på sina egna ord och säger: ”Men vilken Gud?” Han är inte säker. Han listar sedan sådana absurditeter som Tor, Oden, Tyr och Freja, vilka alla förmodligen är döda och vilar någonstans i Nedre Slobbovien. Sedan finns det Baldrar och Heimdallar som smyger runt i fjordarna (någonstans) och sipprar ut ur och klämmer sig igenom glaciärsprickorna (någonstans). Förmodligen ska de på något sätt, någonstans, slutligen komma till vår räddning. Stort nummer! Men vi Creators håller inte andan i väntan på att sådant nonsens ska materialiseras. Hur någon rationell, vuxen man kan tro på och häva ur sig sådant löjligt nonsens är bortom mitt förstånd.

Men, säger Mr. Hand, vi måste tillbe något, och varför inte spöken, de är bra för oss, vi behöver dem. Tja, vi Creators behöver inga sådana idiotiska och konstgjorda rekvisita. Om du behöver dem, Mr. Hand, bör du uppsöka din judiska psykiatriker. Han kommer att förvirra dig ännu mer och få dig att gilla det på köpet.

På tal om tillbedjan frågar Mr. Hand kategoriskt: Vilken Gud tillber vi Creators? Han fortsätter sedan med att anklaga oss för att tillbe vår egen vita ras, som han därefter går vidare med att kraftfullt fördöma, misshandla och förolämpa lika ondskefullt som vilken jude eller neger som helst. Jag vill därför klargöra två punkter för Mr. Hand. (a) Vi Creators ”tillber” ingenting, inte ens den vita rasen, som han antyder, och (b) För oss är hela idén om ”tillbedjan” dum, löjlig och förnedrande. Det antyder att ”tillbedjaren” frivilligt

ställer sig själv i en extremt underlägsen position i förhållande till någon dum abstrakt ”Kvantitet X” som han eller hon har skapat för att tillbe. Detta kan vara något så löjligt som en ko, en katt, ett spöke eller en het sten. Han eller hon fortsätter sedan med att babbla något meningslöst, ja, vansinnigt prisande av nämnda livlösa eller imaginära objekt, i syfte att fullständigt förödmjuka sig själv. För oss är hela idén primitiv, motbjudande och återspeglar ett bakslag till våra primitiva och barbariska förfäder från stenåldern. Så när någon frågar oss — ”Om ni inte tillber Gud, vad tillber ni då?”, påminner det oss om patienten på läkarmottagningen som, när han fick veta att en cancertumör måste skäras bort, frågade: ”Men doktorn, vad ska du ersätta den med?” Nej, herr Hand, vi behöver inte spöken eller något annat att tillbe, och vi behöver inte heller en napp att suga på. Ni kan få hela det röriga paketet, gratis och i parti.

Vi kommer nu till odinisternas erkännande att, ja visst, vi erkänner att all denna nordiska mytologi är hokus pokus, men det är åtminstone vitt, inte judiskt hokus pokus. Stor sak! Om vi överhuvudtaget måste syssla med strunt, varför inte välja en högre grad av hokus pokus, när den vita rasen har ett så utmärkt urval att välja ifrån? Vikingarna var varken de första eller de bästa i den kategorin. Om jag skulle ägna mig åt att leka lekar med vita spöken, ja, då skulle jag välja de grekiska eller de romerska gudarna tio gånger av tio framför vikingarnas. Deras berättelser är mycket rikare på klassisk lore, mystik, rikedom av karaktärer och varje annan kritik som kan falla en i smaken. Jämfört med dem var vikingarna råa, brutala och gränsande till trögtänkta. Faktum är att på den intellektuella nivån var vikingarna på en liknande nivå som Hagbard Handfaste så som han framställs i söndagsserierna. De var i själva verket illitterata, och de flesta av de nordiska myterna som odinisterna svänger sig med idag finns bara kvar tack vare att de bevarats i kristna skrifter. Vikingarna i sin tur slaktade de kristna i stor skala, men i slutändan besegrade de senare vikingarna genom den lömska appliceringen av deras judiska B-bomb (hjärnbomb). Så det vi har av allt detta odinistiska hokus pokus idag är egentligen bara en mer eller mindre kristen inspelning eller rest, och vem behöver mer primitivt hokus pokus.

Herr Hand hävdar att odinisterna inte är en ”död häst”, eller en relik från ett primitivt förflutet, utan en ”uppstigande fenix”, för se, vi har redan flera tusen. Tja, om han vill spela sifferspelet är jag inte imponerad. Det är inget substitut för kvalitet. ”Var är biffen?” (hans citat). Det finns ett valfritt antal kulter, religioner och vansinnigheter som har betydligt större antal än ”flera tusen”. Moon-rörelsen har miljoner, Jehovas vittnen räknas i miljoner, muslimerna räknas i hundratals miljoner, och de kristna gör anspråk på att omfatta 750 miljoner ”själar”. Så vad är några få tusen i jämförelse? Och hur som helst, med alla dessa miljarder troende på det gamla bedrägeriet med spöken i skyn, förblir slutresultatet ändå

är att världen befinner sig i en jäkla röra, snabbt rusar mot en traumatisk kataklysm, fortfarande är i händerna på förrädiska judar, och Oden, Woden, Blynken och Nod kommer att göra förbannat lite, om ens något, för att rädda oss. Jag skulle hellre vara en minoritet på en person som satts på rätt kurs än att vara en polyglott del av en kult med miljontals medlemmar som fått sitt tänkande helt förstört.

Vi behöver något mycket mer realistiskt, tufft, välplanerat, genomgripande och omfattande än en upprepning av några primitiva och uppvärmda myter för att klara av uppgiften. Inom Creativity har vi hela paketet. Precis som Adolf Hitler fann det nödvändigt att kasta överbord alla de gamla politiska partierna i Tyskland eftersom de var otillräckliga för att utföra jobbet, och utforma en helt ny filosofi och ett politiskt parti för att hantera en stor katastrof, så finner även vi Creators det nödvändigt att utforma en helt ny filosofi och religion för hela den vita rasen på planeten jorden. Genom att göra det, istället för att rota runt i spillrorna och soptippen av gamla döda religioner från det förflutna, går vi istället till den största läraren av dem alla — Moder Natur. Hennes lagar är eviga, de är verkliga, de har eonernas medfödda visdom förkroppsligad i sig. Där är vår källa, och där är vårt svar.

Om Mr. Hand finner att det att vara naturlig, logisk, realistisk, organiserad och målmedveten lämnar honom ”kall” och utan syfte, föreslår jag återigen att han träffar sin judiska psykiatriker för att förvirra honom ytterligare. Uppenbarligen finns det några missanpassade människor i denna värld, faktiskt miljontals av dem, som är så hopplöst förvirrade att de inte kan möta verkligheten i en sönderfallande värld. Så de söker en flyktmekanism av något slag. Vissa tar till alkohol, vissa till tunga droger, vissa till fantasin om spöken i skyn. Men det är ingen lösning, och verkligheten kommer att behöva mötas och problem måste lösas. Att försöka fly dem med alla dessa trickflyktmekanismer löser dem inte utan gör situationen bara mer katastrofal, och slutet på vägen för sådana ”flyktkonstnärer” är vanligtvis liknande det för en John Belushi eller en David Kennedy.

Vi Creators försöker inte gömma våra huvuden i sanden, eller på rosa moln i skyn. Vi är problemlösare och vi har svar, meningsfulla, omfattande och realistiska svar. Precis som Adolf Hitler försökte förena hela den tyska nationen under ett politiskt parti, så söker vi Creators att förena hela den vita rasen och den vita rasen ensam. Precis som Hitler lyckades förena alla tyskar under nationalsocialismen, så tror vi Creators (ja, vi HAR tro!) att vi kan och kommer att förena de nuvarande 500 miljoner vita människorna på jordens yta till en kraftfull, solid murbräcka som kommer att krossa och demolera judendomens narkotiska gift. Vi tror på det eftersom det är den enda vägen för den vita rasen att gå, och när den vita rasen väl är förenad finns det ingen makt på jordens yta som någonsin igen

befinna sig i en position att hota dess existens eller överlevnad.

Vid denna punkt skulle jag vilja göra en högst uppmuntrande och optimistisk observation. Den vita rasrörelsen i Amerika har nu avancerat långt nog för att vinna över och krossa det judiska etablissemanget. Den skulle kunna göra det nu, 1984, om de olika fraktionerna ville förena sig och polariseras under parollen för Church Of The Creator, det mest omfattande, genomgripande och effektiva vapen den har att arbeta med. I vägen står det högmod (övermåttliga ego) som ledarna för de enskilda grupperna besitter. De intar ståndpunkten att ”om jag inte tänkte på det först, så tänker jag torpedera det, och åt helvete med den vita rasen”, och jag anser att odinismen är ett utmärkt exempel. Men tänk på det! Vi skulle kunna vinna nu! Glöm bort att dalta med ditt lilla privata högmod! Om vi förlorar kommer ingen att komma ihåg dig ändå. Men om vi vinner, vilken ärorik vit, ljus värld detta skulle bli. Ja, den vita människan vet hur man styr världen, herr Hand, i motsats till vad du hävdar i din förströdda bedömning av den vita rasen. Romarna gjorde det redan så vackert för 2000 år sedan, och Pax Romana med dess 200 år av fred och välstånd var utan tvekan den finaste epoken i den vita människans historia. Den varade ända tills den judiska kristendomen dök upp och infekterade den vita människans sinne med ett rinnande sår som har bestått än i dag.

Men vi Creators är inte på långt när lika intresserade av att den vita rasen ”styr” världen, som att den vita rasen BESITTER DEN HELT OCH HÅLLET. I en alltmer förorenad, förgiftad och besudlad värld av exploderande lerraser, befinner vi oss nu vid en punkt utan återvändo. Antingen bebor den vita rasen allt och uteslutande, eller så kommer den att krossas, kvävas och utrotas. Det är nu allt eller inget, och vi Creators vill vara förbannat säkra på att det är den vita rasen som överlever. Kort sagt är det endast den vita rasen som kan vända lavinen, städa upp planeten igen och bygga en värld värd att leva i.

Men vårt program stannar inte där. Genom vårt program för eugenisk uppförädling avser vi att främja livskvaliteten, hälsan och lyckan till nivåer som grekerna och romarna aldrig ens drömt om, än mindre de brutala vikingarna.

Vi tror vidare att det inte finns något verkligt problem med att uppnå detta höga mål när det gäller judarna och lerraserna. Det verkliga hindret är det förvirrade och röriga tänkandet hos den vita rasen själv, och det mest genomgripande röran av allt är besattheten av ”spöken i skyn” som förorenar sinnena hos så många i den vita rasen.

Vi finner inte att vårt höga mål att förena den vita rasen i en kraftfull vit rasreligion är vare sig ”kallt” eller utan syfte, som herr Hand verkar tycka. (I själva verket påminner han mig om negern som sa: ”Boss, även om det är bra, så gillar jag det inte.”) Vi finner utmaningen spännande, uppiggande och den mest intelligenta och meningsfulla någonsin

föreslagits i någon religion, tro eller filosofi. Det slår sannerligen allt när det gäller att jaga icke-existerande spöken, vare sig de är romerska, vikingatida eller judiska.

Våra medlemmar känner på samma sätt. De är entusiastiska, fyllda av hopp, beslutsamhet och mening nu när de har ett meningsfullt, konstruktivt mål i livet. Låt mig citera bara en liten del av ett fyrsidigt brev jag fick förra veckan. Det börjar med... "Kära Inspirerande..." och här är några utdrag: "Jag har svurit en ed och har vigt hela min varelse, hjärta och sinne och de år av mitt liv som återstår till just dessa ändamål..." Syftande på våra grundböcker: "För det ÄR min Bibel, det ÄR min tro och även om ni, herrn, är författaren, genljuder varje yttrande i hela min varelse som om det vore jag vars penna rusade över pappret av rädsla för att förlora ett ord." Det finns mer. Du kan läsa hela brevet i septembernumret av Racial Loyalty. Vi har tusentals andra brev i vårt arkiv som återspeglar liknande känslor och stämningar. Kallt, herr Hand? Om ni behöver ett spöke för att hålla er varm föreslår jag återigen att ni besöker er judiske psykiatriker, eller är ni kanske själv en del av den förvirringsskapande apparat som är inneboende i stammen av den Dolda Handen? Jag hoppas inte det.

Sammanfattningsvis säger jag till herr Hand och alla våra goda vita rasfränder — klanka inte på oss, utan förena er istället med oss. Vi är den bästa vän ni har i en förvirrad, sönderfallande och upplösande värld. För en vitare och ljusare värld,

Kreativt er,
Ben Klassen
Pontifex Maximus
Church Of The Creator

* * * * *

Slutsats: I sin redaktionella policy på insidan av omslaget till tidskriften Liberty Bell uttalar redaktören herr George Dietz kategoriskt följande ädla ord:

”Yttrandefrihet — Tankefrihet — Uttrycksfrihet.

”Redaktören och utgivaren av Liberty Bell instämmer inte nödvändigtvis i varje artikel i denna tidskrift, ej heller stöder han alla slutsatser som dragits av olika skribenter; han strävar dock efter att tillåta exponering av idéer som undertrycks av detta lands kontrollerade nyhetsmedier.

”Det är därför i Amerikas och fria människors bästa tradition överallt som Liberty Bell strävar efter att ge fritt spelrum åt idéer, ty i sista hand är det idéer som styr världen och avgör både kulturens innehåll och struktur..... Ingen ansträngning kommer att sparas och ingen idé kommer att lämnas outtryckt om vi tror att den kommer att gynna den

Tänkande människor, inte bara i Amerika, utan i hela världen."
George P. Dietz, redaktör & utgivare.

Tidigare har herr Dietz följt denna policy ganska väl. När han för flera år sedan såg ljuset angående det gigantiska bedrägeri som den judiska kristendomen hade begått mot den vita rasen, gick han orädd ut och sa det, trots den hätska motreaktionen från de missledda fanatikerna.

Även han kom, efter mycket rannsakande, fram till den slutsats som *Church Of The Creator* hade predikat i åratal, nämligen att svindeln med "spöken i skyn" innebar dödsstöten för den vita rasen.

Det är därför utomordentligt märkligt att herr Dietz har vänt sig till och anammat en annan, en ersättning för svindeln med spöken i skyn, nämligen odinism. Undanflykten att — ja, spökena är åtminstone vita, är verkligen en dålig ursäkt. Det är fortfarande en bluff, en flyktmekanism, en barnlek. En sak vi inte behöver i detta kritiska skede i kampen för den vita rasens överlevnad är ännu en undanflykt, ännu en barnslig lek för att avleda oss när vi borde och måste ta itu med den nakna verkligheten och ta strid mot en skoningslös fiende. Vi behöver inte fler meningslösa utbrytargrupper som ger sig ut på poänglösa stickspår. Det sista vi behöver är att gräva upp gamla misslyckanden från historiens skrothög och ersätta sådant nonsens med en omfattande, meningsfull trosbekännelse och ett program. Vi måste bestämma oss för vad som är bäst och polarisera oss till en enda solid murbräcka.

Herr Dietz erkände för mig att i Creativity "har vi hela paketet." Han erkände också att läsningen av *Nature's Eternal Religion* och några år av kontemplativt tänkande rätade ut hans tidigare förvirring kring kristendomen.

I ljuset av ovanstående är det svårt att förstå varför herr Dietz, efter att ha sett hela bilden, nu skulle falla tillbaka från en uppsättning spöken till ett annat sådant stycke nonsens. När Hitler tog sig an den judisk-marxistiska röran i efterkrigstidens Tyskland grävde han inte upp något gammalt politiskt parti som var en relik och ett misslyckande från det förflutna, utan konstruerade istället en helt ny, slagkraftig politisk trosbekännelse och ett program som passade tidens behov, och med det gjorde han det jobb som behövde göras. Vi behöver nu en trosbekännelse, en filosofi och ett program som möter de krav som den sorgliga röra den vita rasen befinner sig i idag ställer, på en total global basis. CREATIVITY har det. Det har hela paketet. Varför då återgå till tidigare misslyckanden och ägna sig åt löjliga barnlekar? I CREATIVITY har vi det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den ultimata trosbekännelsen. Varför försöka ignorera eller undertrycka det? Om du verkligen är mer intresserad av att rädda den vita rasen än att vårda ditt eget privata och övergående lilla högmod, varför inte ta till dig och främja den verkliga lösningen och hjälpa till att bygga en vitare

och en ljusare värld.

* * * * *

Det är nu den officiella religionen och politiken för den amerikanska regeringen att driva på rasblandning till varje pris, och förvandla den vita rasen till ett blandfolk till glömska.

* * * * *

Lita aldrig på någon kristen. Varje hycklare som ljuger för sig själv kommer också att ljuga för andra.

* * * * *

Nummer 19, december 1984

För den vita rasen har judisk demokrati varit en fullständig katastrof.

De politiska partiernas era är över

Med Reagans jordskredsseger rör sig USA snabbt mot en tyrannisk judisk enpartidiktatur som syftar till att förinta den vita rasen. Konventionell politik är inte längre svaret. För att vara effektiv måste den vita rasen använda andra medel.

En av de mest effektiva strategier som judarna har utvecklat under årtusendena för att kontrollera goyim är "söndra och härska"-tekniken. Detta har de gjort briljant och slipat till perfektion. De utnyttjar den inom tusen olika verksamhetsområden, bland vilka religion, ras och politik bara är några av de främsta kategorierna.

Det främsta målet och judarnas farligaste fiende är utan tvekan den vita rasen, även om endast juden är medveten om detta. Omvänt är den vita människan, som kan vara briljant inom många områden, märkligt nog också judens mest lättlurade och samarbetsvilliga offer. När det kommer till frågor om ras och religion är den vita människan otvivelaktigt en av de mest enfaldiga varelserna på jordens yta, och juden har skickligt kapitaliserat på denna den vita människans akilleshäl. I denna avhandling vill vi undersöka frågan om politik och hur juden har utnyttjat tekniken **söndra och härska** för att neutralisera, underkuva och manipulera den vita rasen, inte bara i Amerika, utan i hela världen.

Nyckelordet i detta dödliga spel av förvirring, splittring, manipulation och erövring är **DEMOKRATI**. Medan våra grundlagsfäder inte var skarpsinniga nog att avlägsna juden från vårt politiska system och vårt samhälle (Benjamin Franklin försökte. Se s. 260 i *Nat. Etern. Rel.*), var de intelligenta nog att veta att varje "demokrati" bar på fröet till sin egen självförstörelse. De försökte upprätta en republik, som i huvudsak egentligen skiljer sig mycket lite från en demokrati. Båda vänder sig till de lägsta elementen i ett tärande politiskt väljarunderlag, tills parasiterna och de som lever på andra slutligen är herrar över ett ständigt krympande produktivt segment av befolkningen. Slutresultatet är förstörelsen av producenterna och sammanbrottet av...

politisk och social struktur. Kaos, rasblandning och brottslighet ökar alltmer i takt med att det sociala nätverket faller samman. I det slutgiltiga sammanbrottet överlever tyvärr inte nödvändigtvis de bästa elementen av vår ras. Faktum är att historien lär oss precis motsatsen. Som i Mexiko, som i San Domingo (Haiti), som i Rhodesia (Zimbabwe), överlever drägget, nigrerna, mulatterna medan de vita drar sig tillbaka. Men i alla fall iscensätter, manipulerar och kontrollerar juden föreställningen från början till slut.

Hur lyckas juden själv överleva genom allt detta sönderfall och kaos? Vilken teknik använder han i politiken i synnerhet för att manipulera och ta kontroll?

Dessa är två separata frågor som är oupplösligt sammanvävda och jag ska försöka behandla dem separat.

För det första lyckas juden överleva och hålla sig på toppen för att han har en kraftfull **RASRELIGION**, judendomen, att polarisera kring. Det är denna polstjärna som har varit vägledaren och stöttepelaren med vilken han har kunnat förena sin bastardiserade ras och sina religiösa anhängare. Detta är hemligheten, grundvalen för alla hans vidare konspirationer och manipulationer. Utan den, som Israels tidigare premiärminister Golda Meir krasst konstaterade, skulle judarna inte ha varit någonting.

För det andra praktiserade judarna och fortsätter att praktisera **RASLIG LOJALITET**. Detta gör de passionerat till gränsen för fanatism.

För det tredje praktiserar de **RASLIGT SAMARBETE**. Detta är något som **SKAPARENS KYRKA** upprepade gånger har uppmanat den vita rasen att göra med lika stor iver och uppfinningsrikedom.

För det fjärde har de både kortsiktiga och långsiktiga mål, alla utformade för den judiska rasens överlevnad och nytta.

Det finns många andra aspekter av den judiska rasens envisa sammanhållning, men ovanstående är de grundläggande, vilka vi Skapare, nu när den vita rasen har en egen rasreligion, starkt förespråkar att den vita rasen praktiserar med lika stor hängivenhet.

När vi nu adresserar frågan om hur judarna fortsätter att kontrollera och manipulera goyim, är listan över knep, strategier och metoder som judarna använder oändlig. De utnyttjar sin finansiella dominans, kontroll över media, religion (både judendom och kristendom), regering, ras och varje annat medel, metod och fråga som kan vara till deras fördel. Idag, däremot, i kölvattnet av den senaste farsen vi kallar val, vill vi studera Söndra och härska-tekniken, hur den tillämpas på den vita mannens politiska undergång, och vad vi måste göra för att övervinna den så att vi kan driva ut juden ur vårt samhälle och återigen låta den vita mannen återfå kontrollen över sitt eget öde.

Låt oss återigen titta på Söndra och härska-tekniken, som i essens är mycket enkel.

Om du vore inlåst i en fängelsehåla med två kraftfulla råsällar,

och du själv var en svagling på 44 kilo, och ni alla var fientliga mot varandra, skulle det verka som om dina chanser att överleva vore små i egenskap av en jämförelsevis underlägsen part. Om du däremot vore listig nog att viska uppviglande provokationer i öronen på de två råsällarna, en i taget, om vilka förolämpningar den ene hade sagt om den andre, och egga dem till ett slagsmål på liv och död, skulle dina chanser att överleva kunna förbättras avsevärt. Om du hetsade dem tills de slog varandra medvetslösa, skulle du sedan enkelt kunna göra slut på dem var för sig och utan alltför stor ansträngning.

Detta är precis vad judarna har gjort mot de vita goyim i århundraden. Dela upp de dumma råsällarna i två fientliga läger, incitera dem till krig och låt dem slå varandra medvetslösa. Vi gick på denna list i inbördeskriget, vi gjorde det igen i första världskriget, och återigen i andra världskriget, för att nämna några stora exempel, även om listan är ändlös. Vi kan nämna hundraårskriget eller trettioåriga kriget. Oavsett vilket vi väljer, dödade vita män andra vita män och varje gång skördade parasiten en judisk skörd i makt och ekonomisk vinning.

Samma lömska teknik används inom det politiska området, vilket går under den bedrägliga etiketten demokrati. Judarna ställer upp två (eller fler) politiska partier, som de alla kontrollerar med sin finansiella makt och sin kontrollerade press.

I Amerika under nittonhundratalet har judarna huvudsakligen utnyttjat två politiska partier, nämligen det republikanska partiet och det demokratiska partiet. Ibland har de kastat in ett tredje parti, såsom Teddy Roosevelts "Bull Moose Party" som splittrade det republikanska partiet, spårade ur William Howard Taft och lät den judiske hantlangaren Woodrow Wilson slinka in. Med hans val försäkrade sig judarna om att kunna driva igenom Federal Reserve-bedrägeriet 1913 och iscensätta det mest fasansfulla kriget fram till den tiden, första världskriget.

Sedan dess har judarna utnyttjat tredjepartsknepet några gånger till, såsom American Independent Party, Libertarian Party, Populist Party och några andra, men de har varit av mindre betydelse, förutom att ytterligare förvirra och splittra det vita röstblocket, ett block som i praktiken knappt existerar.

Nu när den republikanska Reagan-administrationen har vunnit det senaste valet med en jordskredsseger och det demokratiska partiet ligger i spillror, förutser jag en stadig men snabb drift mot ett enpartistyre liknande det i Mexiko, och slutligen en hårdkokt judisk kommunistisk diktatur som på Kuba och i Ryssland. Samtidigt kommer judarna att basunera ut demokratins dygder och hur stor vår valfrihet och vår yttrandefrihet är. Låt oss vakna upp och inse en sak. Demokratin och dess mångfald av politiska partier

har inte gynnat den vita rasen. Tvärtom har demokratin varit ett förrädiskt judiskt verktyg för förstörelsen av vår enastående kultur och vår dyrbara genpool. Låt oss inte luras längre. Affärer som vanligt, politik som den ser ut idag, kommer inte att hjälpa till att rädda den vita rasen från dess enkelriktade, huvudstupa rusning mot självutplåning. Det republikanska partiet kommer inte att rädda oss, inte heller det demokratiska partiet, det libertarianska partiet eller populistpartiet.

Konventionell politik är, såvitt den vita rasen anbelangar, nu lika död som en dodo och en hopplös övning i meningslöshet. Inte för att vi inte vill gripa den politiska makten. Tvärtom är det vårt **mål nummer ett**. Vi Skapare har sagt gång på gång att inget av de mångfaldiga problem som ansätter oss idag någonsin kommer att lösas förrän den vita människan återigen griper kontrollen över sitt öde med sina egna kapabla händer. Men att spela det judiska politiska spelet så som det nu är utformat är inte vägen att nå detta upphöjda mål. De politiska partiernas tid är förbi för alltid såvitt den vita rasen anbelangar.

Hur går vi då till väga för att ta över den politiska kontrollen över Amerikas regering i synnerhet, och över vårt eget öde i världen i allmänhet?

Svaret är högt och tydligt. **Medlet är att bygga en världsomspännande ideologisk rörelse baserad på ras, samma medel som den eländiga, parasitära judiska minoriteten så framgångsrikt har använt i århundraden för att få kontroll över världen. I total hängivenhet till en ideologisk rörelse kommer den vita rasen att finna sin räddning.**

Hur går vi till väga för att formulera en sådan ideologisk raslig rörelse? Svaret på det är också högt och tydligt. I **CREATIVITY** har vi den redan — komplett, omfattande, konsekvent och fullständigt utmejslad. Det är nu varje vit mans plikt att främja den till fullo och övertyga sina vita raskamrater om att svaret på den vita människans dilemma ligger framför honom — mitt framför hans ögon. Allt han behöver göra är att undersöka den, anamma den och förena sig med sina vita raskamrater för att utplåna historiens förbannelse — det förrädiska judiska nätverket.

DELENDA EST JUDAICA! Vi måste förinta odjuret som har varit den katastrofala plågan på den vita rasens kropp i årtusenden. **Medlet är vår egen rasliga religion.**

Märkligt nog har denna idé, som är så uppenbart logisk, eller borde vara det, undgått den vita rasen ända sedan civilisationens början. Det är en kraftfull idé som måste inpräntas i varje vit raskamrats medvetande tills den blir en integrerad del av hela vårt väsen. Allt vi behöver göra är att se på historien för att observera vilken kraftfull stimulans en trosbekännelse, en religion eller en ideologi har visat sig vara när det gäller att sätta människor i rörelse, påverka händelser och förändra historien.

Jag har redan skildrat det kraftfulla instrument som judendomen har visat sig vara till nytta och främjande för en eländig parasitisk stam. Jag har gjort det i *Nature's Eternal Religion*, i *White Man's Bible* och i ett flertal nummer av *Racial Loyalty*, så det finns knappast något behov av att återigen reflektera över det här. Även om judendomen förmodligen är det mest framstående exemplet på att demonstrera kraften i en rasreligion, kan vi icke desto mindre citera ett antal andra historiska exempel.

1. MOHAMMEDANISM

När Muhammed kom ut ur öknen på 600-talet med vad som i huvudsak var en rasreligion, eldade han upp beduinernas ökenstammar (mestadels araber) med en sådan fanatisk religiös iver att denna lösa grupp av drivande och lata "ler-raser" snart sammansmältes till en mäktig armé av världserövrare. Egypten, Syrien, Mindre Asien, Nordafrika, Spanien och Konstantinopel föll inför den fanatiska muslimska anstormningen. De trängde vidare österut in i Indien och omvände genom fanatism och med svärdet.

Vid den andra änden av halvmånen trängde muhammedanerna uppåt från Spanien in i hjärtat av Frankrike, där de stoppades av Karl Martel (Charles The Hammer) vid slaget vid Tours år 732. Hade det slaget förlorats, skulle kanske hela Europa, som då vältrade sig i den mörka medeltiden, ha dukat under för den muslimska tron. Det var vid en tidpunkt då den vita rasen befann sig på sin lägsta och svagaste nivå.

2. AYATOLLAH KHOMEINI I IRAN.

För att ytterligare demonstrera hur långvarig, hur kraftfull och hur mycket mer betydelsefull en religiös trosbekännelse kan vara än ett rent politiskt parti, kan vi föra den muslimska religionen framåt i historien ytterligare tretton århundraden från dess grundande, och se på dess betydelse i dagens arabvärld.

När vi ser på den kaotiska röran som är arabvärlden på 1980-talet finner vi att det finns en, och endast en, kraftfull, sammanhållande kraft som binder dem alla samman, och det är den muslimska religionen. Judarna har gjort ett kraftfullt nummer på de arabiska staterna också och splittrat och fragmenterat dem i alla möjliga riktningar. Judarna har använt "söndra och härska"-tekniken på dem såväl som i försöken att upprätta sin parasitiska stat Israel.

Men icke desto mindre är det den muslimska trons kraftfulla styrka som binder samman araberna, och det är detta som judarna fruktar.

Hur kraftfull denna kraft kan vara demonstreras väl av Ayatollah Khomeini i Iran. När shahen av Iran 1978 höll ett järngrepp om den oljerika nationen, och hade en av de mest kraftfulla och hänsynslösa hemliga polisstyrkorna till sitt förfogande, satt Ayatollan i Paris, en ensam flykting och en politisk utstött. Men den religiösa ivern hos hans muslimska anhängare vällde upp dag efter dag i

gatudemonstrationer, i uppror, i sabotage och vägrade helt enkelt att ge upp. Trots det förmodade stödet från USA vet vi alla vad som följde. Shahen avsattes, dog som en eländig och oönskad flykting i ett främmande land, och Ayatollan framträdde som Irans nu segerrike diktator, där han än idag styr med en blodig och tyrannisk hand.

Med detta sagt överser jag inte med Ayatollan, som jag betraktar som en politisk idiot, och betydligt mer brutal och tyrannisk än Shahen. Men vad det visar är kraften hos en religiös rörelse i ett lands politiska angelägenheter.

Det är inte heller allt. Samma religiöst-politiska övertagande av Iran har tänt hela arabvärlden och inspirerat de andra muslimska länderna till en rasmässig glöd som inte skådats på århundraden. Deras glöd och hat riktas inte bara mot Israel, utan mot alla judar, och mot den vita världen, och i synnerhet mot den syndabock för alla vita överträdelser, Amerikas förenta stater. Genom att peka ut USA har araberna inte helt fel. Genom att vara utlämnade åt sina judiska herrar har USA sedan andra världskriget lagt sig i fler länders angelägenheter, orsakat fler krig, revolutioner och problem i världen än något annat land i historien under en liknande kort tidsperiod.

Sammanfattningsvis, med tanke på det bristfälliga rasmässiga materialet som araberna och andra rasmässiga missanpassade som anammade muhammedanismen hade att arbeta med, har denna religiösa trosbekännelse icke desto mindre varit en ytterst kraftfull och sammanhållande kraft för araberna, långt bortom jämförelse med något blott övergående politiskt parti som har dykt upp under de senaste 13 århundradena av dess existens.

3. DE SVARTA MUSLIMERNA I AMERIKA. Låt mig återigen konstatera rent ut att negern i Amerika inte har någon framtid i vår civiliserade kultur, inte heller har negern en meningsfull framtid någon annanstans i världen, inklusive Afrika. Negern är i grunden dum, initiativlös och lat och är ett av naturens mest flagranta misslyckanden.

Icke desto mindre, med tillkomsten av den svarta muslimska religionen i Amerika har den utfört underverk, med tanke på det eländiga material den har haft att arbeta med. Medan den svarta muslimska religionen är ett hopkok, en blandad kompott, i bästa fall en aborterad skapelse som lamt försöker apa efter den muhammedanska religionen, har den gjort mycket för att ingjuta svart stolthet (där det finns lite att vara stolt över), en känsla av syfte och öde (som inte leder någonstans) och framför allt skapat en oberoende sammanhållning bland dessa bastardiserade djur som utgör en högst potentiell fara för den vita rasen. I den rasmässiga omvälvning som med säkerhet kommer inom mindre än ett decennium, kommer dessa svarta djur att vara beväpnade och organiserade och kommer att vara spjutspetsen för de svarta mördare som judarna planerar att släppa lös mot en obeväpnad, desorganiserad och olycklig vit ras.

MÄRK MINA ORD.

Nu bönfaller jag mina vita raskamrater: om dessa bastardiserade svarta djur kan utgöra ett organiserat hot mot den vita rasen, trots att de är underlägsna i antal, intelligens och resurser, och kan göra det med ett rörigt, slumpmässigt hopkok av skräp som utger sig för att vara en religion, hur mycket bättre kan då inte den intelligenta, resursstarka vita rasen prestera med en väl genomtänkt, organiserad religiös trosbekännelse och ett program som är fullständigt, omfattande och konsekvent, och som förkroppsligar den ultimata rasidén om Naturens främsta skapelse? Så varför sätter vi inte igång och gör det jobb som måste göras?

4. Jag skulle kunna anföra ett antal andra exempel på de kraftfulla influenser en religion, även om den är halvfärdig, kan utöva på en grupp folk, raser eller nationer. Några av dessa andra exempel är mormonerna, Moon-rörelsen, sjundedagsadventisterna, Jehovas vittnen, pingstvännerna och ett antal andra. Jag skulle kunna detaljstudera deras historia, deras kamp och det enorma inflytande de har haft på sina anhängare, samt de finansiella imperier de har byggt upp. Jag skulle också kunna anföra de betydande maktstrukturer de har byggt som hade kunnat riktas mot den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Jag skulle kunna göra det, men jag har inte tid eller utrymme att göra det här. Allt jag beklagligt nog kan säga är att vad gäller fördelar för den vita rasen har merparten av pengarna, resurserna, energin och målen blivit felriktade och bortkastade på (a) att kasta ner allt i ett bottenlöst råtthål, och (b) att förherrliga egot och berika kistorna hos dess bedrägliga hierarki, som i stort sett inte är något annat än polerade bedragare.

5. Min egen politiska erfarenhet av att försöka arbeta inom det politiska etablissemanget.

Som du förmodligen vet, om du har läst NATURE'S ETERNAL RELIGION (kapitel 22, del II, "My Own Spiritual Awakening"), var jag vid en tidpunkt i mitten av 1960-talet naiv nog att tro att jag kunde ge mig in i politiken och göra min del i att försöka ändra händelseförloppet. Jag insåg snart att jag hade fel.

År 1966, medan jag fortfarande var ansluten till Birch Society, gav jag mig in i leken och kandiderade till Floridas delstatslegislatur som republikan, och mot alla odds blev jag vald. När jag kom till legislaturen i Tallahassee och maktetablissemanget upptäckte att jag inte tänkte gå med på deras ruffel och båg, vände sig mitt eget parti mot mig. I en situation inte helt olik den för Tom Metzger 1980 i Kalifornien, insåg jag snart att med de judiska nyhetsmedierna emot dig, och med ditt eget parti emot dig, hamnar en uppriktig kandidat – vilken kandidat som helst i politiken – snart på utsidan och tittar in.

Kort därefter, 1967, beslutade högsta domstolen att Florida var tvunget att genomföra en "mandatfördelningsreform" och var tvunget att hålla nyval överallt igen. I det "nya" valet valde jag att kandidera till Floridas senat och blev

grundligt besegrad när det Republikanska partiets bossar och nyhetsmedierna vände sig fientligt mot mig.

Den största (och enda) huvudrubriken jag någonsin fick i min hemstads tidning i Pompano Beach var ”KLASSEN BESERAD”. Det var den stora, svarta huvudrubriken på förstasidan dagen efter valet. Till min heder måste jag tillägga att i mitt eget valdistrikt i Lighthouse Point, där jag var personligen känd, vann jag överväldigande. En liten kompensation.

Det positiva resultatet av allt detta var att jag lärde mig en hård och oåterkallelig läxa: du kan inte hoppas på att vinna genom att samarbeta med, och arbeta inom, det judiska etablissemanget. Du kan inte övervinna fienden genom att spela spelet efter fiendens regler. Du kan inte förvänta dig att fienden ska samarbeta och kasta några smulor i din riktning genom att du samarbetar med fienden. Nej! Fienden är skoningslös och den strid vi är låsta i är en fråga om liv och död!

Jag började famla efter ett nytt svar — ett nytt medel.

Tre år senare, efter flera misslyckade starter, hade jag svaret: en kraftfull ny rasreligion för den vita rasen behövdes, och hade sannerligen behövts i årtusenden!

Jag började lägga samman bitarna. Jag började skriva NATURE’S ETERNAL RELIGION (Naturens Eviga Religion).

Idag, fjorton år senare, är jag övertygad om att vi har det totala svaret, det enda svaret. Inom Creativity har vi det Totala Programmet, den Slutgiltiga Lösningen, den Ultimata Trosbekännelsen.

Hitler har sagt att det finns uppenbara sanningar som ligger framme på gatorna och de flesta människor går förbi dem, ignorerar dem för att de är för dumma för att se det uppenbara. Han syftade på rasfrågan. Som det var på Hitlers tid, så är det i det vita Amerika idag, gällande inte bara ras, utan även religion.

Church Of The Creator har kommit en lång väg sedan vi publicerade NATURE’S ETERNAL RELIGION 1973. Vi har förstärkt och fullbordat vår lära och vårt program med ytterligare två grundläggande böcker, nämligen The WHITE MAN’S BIBLE (Den vite mannens bibel) och SALUBRIOUS LIVING (Hälsosamt leverne). Vi har nu etablerat ett världscenter för vår rörelse i Blue Ridge Mountains i North Carolina. Vi har lanserat vårt eget transportband för att sprida ordet, nämligen RACIAL LOYALTY (Raslig lojalitet), vår officiella tidskrift för vår religiösa rörelse. Vi bygger en skola för begåvade vita pojkar, som nu är nästan färdigställd och redo att öppna nästa sommar. Grunderna för den vita rasreligionen har lagts för de kommande miljon åren.

Men Rom byggdes inte på en dag. Ett av de största problemen vi måste övervinna är det högmod, de avundsjuka och de hinder som kastas i vår väg av våra egna vita raskamrater, av den mängd utbrytargrupper som i bästa fall har ett förvirrat, meningslöst och splittrat förhållningssätt till det monumen-

det problem som konfronterar oss, utan skulle hellre torpedera en meningsfull lösning än att ge upp sina meningslösa och excentriska små hangups.

Det största problemet som konfronterar oss är inte att övervinna judarna, negrerna och lerraserna. Huvudproblemet är att reda ut det röriga, förvirrade och självmordsbenägna tänkande som ligger på den vite mannens hjärna som en giftig drog, eller som viruset av encefalit.

Liksom Adolf Hitler gjorde när han enade det tyska folket, är det nu Skaparens Kyrkas uppgift att förena alla världens vita folk till en mäktig rörelse — till en kraftfull murbräcka. Vi kan aldrig göra det så länge vi har 20 000 förvirrade, ineffektiva smågrupper som varken förstår det totala problemet eller ens gör anspråk på att ha en lösning, utan i det stora hela bara gnäller — beklagar och jämrar sig, beklagar och jämrar sig. Inte nog med att detta är omfattningen av deras tillvägagångssätt, utan när en rörelse dyker upp som har en omfattande trosbekännelse, syfte och lösning, vänder dessa samma små "ledare" hela sitt skällsord mot en sådan rörelse för att skydda sitt eget lilla högmod.

Under tiden vill vi återigen betona lösningen. I CREATIVITY (KREATIVITET) har vi svaret, det totala svaret, hela paketet. Det är komplett, det är omfattande, det är konsekvent. Det är i harmoni med Naturens Eviga Lagar. Det härleder sina hårt förvärvade slutsatser från erfarenhet och historiens lärdomar. Det är baserat inte bara på logik och sunt förnuft (en sällsynt vara) utan också på de inneboende rörörelserna i den vite mannens själ. Varför inte förena er med oss och bygga! bygga! bygga! en mäktig vit rasreligiös rörelse som kan och kommer att ångvälta och krossa den ondskefulla fienden en gång för alla.

* * * * *

Vi Skapare är beslutna att lösa problemet, inte bara i oändlighet vändas över det.

* * * * *

Demokrati och kristendom måste ersättas av LEDARSPRINCIPEN och av CREATIVITY.

* * * * *

Vi Skapare rider inte på spärren i frågor. Vi definierar och löser dem.

* * * * *

* * * * *

Nu när 1984 nästan är förbi, BESLUTA dig för att du som en vit man aldrig mer ska vara en slav under judisk kristendom eller den judiske skatteindrivaren.

* * * * *

Demokrati och kristendom har inneburit dödsstöten för den vita rasen.

* * * * *

Vi kan inte vinna ett idékrig om vi inte har något mer än en blandad kompott av olösta shibbolet-begrepp att kämpa med och för. Den vita rasen måste polariseras för att överleva.

* * * * *

Nummer 20, januari 1985

Tiden är inne för Den vita rasen att etablera sin egen POLSTJÄRNA

Det pågår en hård och ännu oavgjord kamp om idéer för att besitta människors sinnen. För att överleva måste den vita rasen polarisera sina egna mål.

När vi studerar navigationens historia finner vi att under och omedelbart efter det femtonde århundradet tog den vita mannens framsteg inom navigation på de öppna haven ett kvantsprång. Det var under den senare hälften av 1400-talet som han blev kapabel att göra långa räder ner längs Afrikas västkust, upptäcka öar i Atlanten som tidigare varit utom räckhåll, och 1492 kunde Columbus genomföra sin episka resa över Atlanten och upptäcka den nya världen.

Därefter fanns det inga gränser på denna vår planet jorden. Den vita mannen motiverades av en energiutlevelse som aldrig tidigare skådats. Upptäckternas och kolonisationens era inleddes, och det var uteslutande den vita mannen vars briljanta energi och geni stod i centrum för alltihop. Sydamerika upptäcktes snart, utforskades och koloniserades av spanjorerna. Magellan seglade jorden runt och kapten Cook ”upptäckte” Australien, Hawaiiöarna och många områden i Stilla havet som dittills varit okända. Detta var den vita mannen när han var som bäst.

Vad utlöste denna lysande explosion av upptäckter och kolonisation? Det fanns flera nyckelfaktorer och vi kan säga att det var en idé vars tid var inne. Det skedde en partiell förbättring av segelfartygens storlek och hållbarhet, men även om detta var en faktor, var den inte avgörande. **Det viktigaste var att den vita mannen lärde sig navigationskonsten, en strävan som kraftigt uppgraderades av Henrik Sjöfararen av Portugal.** Han startade en skola för navigation och samlade in, studerade och förbättrade de kända navigationskonsterna så som de såg ut i mitten av 1400-talet. Detta gav den nödvändiga impulsen och snart började den vita mannens idéer om världen att förändras i enlighet med verkligheten. När den vita mannen väl insåg att världen var rund, inte

platt; att den spann kring sin axel; att denna axel pekade mot Polstjärnan; upptäckte den magnetiska kompassen; och att den pekade mot magnetiska nordpolen; upptäckte sextanten; Mercator ritade sina berömda kartor och introducerade talrika andra hjälpmedel. Från och med då var den vita människan i full gång och nådde snart och koloniserade alla värdefulla territorier i världen.

Under tiden, trots att teknologi, kolonisering och navigation blomstrade, gjorde den vita människan inga som helst framsteg inom de livsviktiga områdena **RAS** och **RELIGION**, de viktigaste frågorna i hans existens. Dessa två avgörande frågor ligger till grund för den vita rasens själva överlevnad, men har totalt ignorerats sedan civilisationens gryning. Faktum är att det är en av historiens ironier att upptäcktsresornas och koloniseringens tidsålder också kraftigt påskyndade utövandet av rasblandning och bastardisering, särskilt bland spanjorerna och portugiserna i deras nyligen upptäckta territorier, i synnerhet Mexiko och Sydamerika.

Femhundra år efter Henrik Sjöfararen är den vita människan inte bara lika ovetande och okunnig om dessa två vitala frågor (Ras och Religion) som han var då, han är i själva verket mer okunnig, mer förvirrad och ännu mer splittrad. Han är fortfarande beklagligt omedveten om frågorna, rasmässigt förvirrad, utan mål eller riktning, utan några meningsfulla kartor, utan en Polstjärna som vägleder hans väg. Den vita människan vacklar i själva verket hopplöst utan riktning eller mening, inte ens medveten om att juden snabbt begår folkmord på naturens främsta skapelse, den vita rasen.

Under samma era var juden, som varken är en byggare, en navigatör, en utforskare, en bonde eller en producent, utan en evig parasit, också extremt upptagen. Medan den vita människan slipade sina navigationstekniker och introducerade annan ny teknologi, var juden upptagen med att fullfölja sina rasliga planer, program och ritningar, vilka han alla hade fastställt för tusentals år sedan. Han visste exakt vart han var på väg (rasmässigt), vad hans mål var och hur han skulle nå dit. Han hade fixerat sin rasliga Polstjärna så långt tillbaka som den tid då han drevs ut ur Egypten i mitten av det andra årtusendet f.v.t. Han hade sin Polstjärna och vacklade aldrig från den. Hans Polstjärna var hans judiska (eller mosaiska) religion, en intensivt rasmässig religion.

Och vad var egentligen målen för denna underlägsna parasitiska stam? De var enorma, men också enkla som fan. De var i grunden: **(a) Att bastardisera och förslava alla folk i världen, särskilt den vita rasen — det främsta målet för deras hat och avsky. (b) Att samla åt sig allt guld, silver, ädelstenar, pengar och egendomar i världen. (c) Att skända, avla ner och degenerera alla världens goyim, omvandla dem till hjärnlösa bruna zombier och**

hålla dem i evig träldom.

Kort sagt, deras mål, som sattes för tusentals år sedan, var och är än idag: varje jude en kung, varje goyim en slav, med ansiktet i leran och den judiska stöveln stadigt tryckt mot hans nacke.

Om du inte tror mig, läs brevet (i nummer 19 av denna bok) från en jude på vars brevpapper namnet Robert V. Rothman stod. Om det inte övertygar dig, läs igen vad en annan jude vid namn Marcus Eli Ravage säger. Han uttrycker det mer kortfattat, och vi rekapitulerar hans uppriktiga avslöjande i Creative Credo nr 43 i *WHITE MAN'S BIBLE* under rubriken ”Confessions of a Jew”, sida 286. Om du behöver ytterligare bekräftelse på vad judarna har i åtanke för oss, läs det omfattande hatbrevet — den judiska Talmud själv. Till och med mulatter som Louis Farrakhan har tillräckligt med intelligens för att erkänna den judiska religionen som en destruktiv paradsits och kallar den en ”rännstensreligion”.

Så mycket för vad judarna har i beredskap för oss om vi inte tar reson och omedelbart sätter igång med arbetet. Det är det vördnadsbjudande målet och programmet för **CHURCH OF THE CREATOR** att väcka, förena och organisera den vita rasen till en kraftfull murbräcka som har VILJAN och makten att krossa den judiska behemoten. Detta är vad Creativity handlar om och detta är vad vi försöker åstadkomma.

I vår väg står ett oändligt antal väghinder, varav de flesta i hemlighet har uttänkts av judarna, men det faktiska placerandet av många av dessa väghinder görs av medlemmar av vår egen ras, varav de flesta borde veta bättre.

Föreställ dig följande scenario: En gammal arbetshäst drar ett tungt lass uppför en lång backe, flämtande och slitande i sina seldon. Den är trött och svettig och har haft en lång, hård dag. Skällande vid dess hälar finns några byrackor, och surrande vid dess huvud finns en liten svärm av knott.

Om denna gamla arbetshäst kunde tala, skulle den förmodligen säga något i stil med detta till sig själv: ”Jag har inget emot att dra lasset, för det är vad jag är bäst på. Men vem i helvete behöver den extra irritationen från byrackor och knott när jag försöker få detta lass över krönet?”

Jag har en bekännelse att göra. Det finns tillfällen då jag känner mig som den där gamla arbetshästen.

Jag vet vad vi står inför, och det är ett tungt lass. Vi försöker åstadkomma något som aldrig har gjorts av den vita rasen under de senaste sex tusen åren av dess illustra men förvirrade och misslyckade historia. Vi försöker ge den vita rasen en egen rasreligion som slutgiltigt och heltäckande kommer att lösa problemet med dess degeneration och förfall, och förhindra dess ig-

ödesdigra undergång genom drunkning i ett stinkande hav av lera. Jag upprepar, detta har aldrig tidigare gjorts i hela den vita mannens turbulenta förflutna, och huruvida det kommer att ske i framtiden vet endast Kristus, och han kommer inte att berätta det eftersom han inte finns i närheten. Jag kan inte försäkra er om att det kommer att ske. Jag kan inte ge någon ett guldkantat garantibevis för framtiden. Men jag kan försäkra er om detta: Det kommer antingen att hända under de närmaste 20 till 30 åren eller så kommer det inte att hända alls. Varför? För om det inte händer nu kommer det inte att finnas någon vit ras kvar att rädda.

Jag kommer också djärvt att göra det andra påståendet, och det är att vi i Creativity nu har den trosbekännelse, det program och den religion med vilken vi kan åstadkomma den vita rasens frälsning och återlösning. Vi har faktiskt hela paketet, och även om det kanske inte är perfekt (inget i livet är det) så är det det bästa som nu finns tillgängligt för den vita rasen för att rädda sitt skinn från den judiska stöveln. Creativity är ingen åskådarsport. Huruvida vi vinner detta ultimata slag eller inte beror på hur kraftfullt du och miljontals andra vita raskamrater ansluter er till striden och blir militanta aktivister. Jag upprepar, detta är ingen åskådarsport. Vi behöver vitt rasligt lagarbete — alla 500 miljoner starka.

Den vita rasen befinner sig nu i samma position som en klenmodig gammal nucka som närmar sig slutet av vägen. Hon kunde aldrig riktigt bestämma sig för att hon hade funnit den "perfekte" mannen och fortsatte att leta och leta, föga medveten om att allt eftersom åren gick bleknade hennes egen charm att attrahera en sådan man, om han någonsin existerat, snabbt. Slutligen, under hennes avtagande år, när hon blir senil och skyfflas iväg till ett "vårdhem", blir frågan om att finna den "perfekte" mannen som aldrig existerat ganska irrelevant.

En liknande situation råder beträffande Creativity. Vi påstår inte att det är perfekt, men det är kraftfullt, dynamiskt, omfattande, konsekvent och fullständigt. Precis som Hitler konstruerade nazistpartiet i Tyskland för att krossa den judiska marxismen och leda det tyska folket tillbaka till styrka och enighet, så är även Creativity utformat för att väcka, förena och organisera alla vita folk i världen för att en gång för alla krossa det judiska monster som nu hotar att sluka oss.

De flesta av våra vita raskamrater som vill få bort den judiska apan från vår rygg tror att det främsta hindret för att genomföra denna enorma uppgift är judarna, negrerna och den exploderande massan av lerraser. Jag brukade också tänka i dessa banor, men erfarenheten har lärt mig att det största problemet ligger **inom våra egna led — den otroliga oförsonligheten hos dem som utger sig för att vara på vår sida men som på grund av hybris, svartsjuka, småsinthet och ren dumhet alltid står i främsta ledet och kastar hinder i vägen för dem som har VILJAN, MEDLEN och PROGRAMMET för att göra något meningsfullt**

och effektiva.

Låt mig konstatera kategoriskt: Vi Skapare menar allvar. Vi är beslutna att göra något meningsfullt, konstruktivt och effektivt snarare än att evinnerligt snacka, snacka, snacka och pilla i kanten av det lättsinniga. Vi är varken intresserade av att försöka imponera på dig, inte heller är vi här för att underhålla dig. Vi vill väcka och motivera dig till att bli en militant aktivist och värva dig till vår armé av rasmässigt lagarbete.

Detta gör vi dag för dag, och även om processen accelererar, går det inte tillräckligt snabbt för att passa oss. Tiden är av avgörande betydelse, och precis som i fallet med den åldrande och klenmodiga gamla mön, håller tiden på att rinna ut för den vita rasen. Om den inte tar chansen nu kommer den snart att vara för senil för att någonsin kunna dra sig själv upp ur den leriga dyn.

I vägen för att få jobbet gjort står ett antal surrande knott och skällande hundar i den vita rasens egna led, som upprepade gånger kastar hinder i vår väg, hinder som designats och utformats av judarna själva. I denna avhandling vill jag skapa ett register, en tvättlista om man så vill, över antalet falska och petiga anklagelser, rykten och antydningar som har kastats mot oss. Många av dessa människor utger sig för att vara våra vänner och "försöker bara hjälpa oss", för vårt eget bästa.

1. Även om vi befinner oss i en vacker naturmiljö i North Carolina, befinner vi oss också i det som kallas för Bibelbältet, och de "fromma" och förvirrade kristna inte bara fördömer oss som "ateister", utan vissa proklamerar högljutt att vi är "djävulsdyrkare". Eftersom vi inte tror på demoner, eller spöken av något slag, eller faktiskt något annat slags spöklikt strunt, är denna anklagelse naturligtvis ganska löjlig i sig själv.

2. Sedan finns det de, inklusive vissa mormoner, som påstår att Ben Klassen i själva verket är djävulen själv. Detta är också ganska dumt, av samma anledning som punkt nr 1.

3. Det finns vissa (vita människor) som påstår att jag är jude, jag måste vara jude, och kanske både en jude och en djävul, och att Klassen är ett judiskt namn.

Som svar på ovanstående kan jag kategoriskt konstatera att (a) jag är inte en djävul, och (b) jag är inte jude. Djävulsdelen är naturligtvis så löjlig att jag inte behöver lägga mer tid på den. Den judiska anklagelsen är lika dum, men eftersom den har så ondskefulla implikationer kommer jag att lägga mer tid på den.

Mina förfäder på både min mors och min fars sida var mennoniter av oblandad vit härkomst under åtminstone de senaste fyrahundra åren, med ursprung i Holland. På 1700-talet migrerade en del av mennoniterna (på grund av religiös förföljelse) till det som då var Preussen. Eftersom mennoniterna var både flitiga och dessutom fostrade stora familjer, förökade de sig och tog över mer och mer

territorium i den staten.

Mennoniterna hade också (och har fortfarande) en märklig liten hang-up i sin religion gällande att vara motståndare till att gå ut i krig och döda andra människor. De är hängivna PACIFISTER. Detta föll inte de dåvarande militaristiskt sinnade preussarna i smaken, och nya förföljelser följde. En betydande del av mina preussiska förfäder beslutade då att flytta till ett bördigt område i Ukraina strax norr om Svarta havet. Detta gjorde de omkring år 1804, och Katarina den stora, som var ivrig att befolka dessa tomma områden med flitiga, hårt arbetande bönder, bjöd in dem och undertecknade till och med ett avtal med dem som gav dem särskilda förmåner och befriade dem från alla skyldigheter att tjänstgöra i det militära.

Kolonin som mina förfäder bosatte sig i kallades Molotschna-kolonin, belägen vid stranden av en flod med samma namn. Här blomstrade de och förökade sig, två områden där de var förvånansvärt skickliga. Min farfar och farmor hade 14 barn, varav tolv nådde vuxen ålder, och alla bildade, tror jag, egna familjer.

Detta var situationen 1914 när första världskriget bröt ut. Kolonin hade blomstrat, mennoniterna i Molotschna uppgick till 30 000 själar i 50 städer eller byar. När kommunisterna tog över 1917 bröt helvetet löst och mennoniterna var helt oförberedda på att försvara sig mot de plundrande kriminella som släpptes lösa mot dem. Många dödades, vissa dog av svält under den planerade hungersnöden 1921–22, vissa emigrerade till andra länder.

Det sistnämnda är vad min far gjorde 1924. Utan att gå in på fler detaljer om mennoniterna och min personliga historia, som jag kortfattat har behandlat i kapitel 22, del II, sida 455 i NATURE'S ETERNAL RELIGION med titeln "My Own Spiritual Awakening" (Mitt eget andliga uppvaknande), räcker det med att säga att mina förfäder var vita, protestantiska mennoniter, som noggrant höll sin genealogi ren, och det finns inte en jude, en neger eller en indian någonstans i mina blodslinjer, åtminstone inte under de senaste 400 åren.

Nu, innan något svin återigen reser sig (jag använder Herbert Hoovers ord) och anklagar mig för att vara jude, föreslår jag att han, hon eller det först sätter upp en säkerhet på 1 000,00 dollar för att täcka ett vad om att jag kan bevisa motsatsen, och jag kommer själv att sätta upp 1 000,00 dollar. En avliden farbror till mig, välsigne honom, ägnade mycket tid åt att forska fram och sammanställa en omfattande genealogi över familjen Klassen. Jag har en kopia av den. Jag har också kopior av talrika officiella dokument, såsom pass (inklusive min fars), kyrkliga dokument, familjealbum och en mängd andra bevis, vilket allt bekräftar mitt vita protestantiska mennonitiska ursprung. Om det inte är nog, har jag fortfarande ett antal levande kusiner, brorsbarn, systerbarn och andra släktingar i

Kanada och USA som kan styrka mina uttalanden, och som inte skulle se lätt på antydan att vi skulle kunna vara judar.

Så, till nästa svin som framför anklagelsen säger jag — satsa dina pengar där din mun är, eller håll tyst. Klassen är ett gott holländskt och mennonitiskt namn och har varit det i många århundraden.

4. Det finns vissa som sprider ryktet att jag är i denna ”bransch” för att tjäna pengar, och att det är mitt enda intresse.

Detta är också fullständigt dumt. Jag är 66 år gammal och har varit bekymrad över det lömska judiska hotet sedan 20 års ålder när jag först läste Hitlers MEIN KAMPF, på tyska.

Även om min strävan att försöka lösa detta problem i de tidiga stadierna var förvirrad, ryckig och helt ineffektiv (eftersom jag, liksom alla andra, inte visste vad jag skulle göra åt det), har det alltid varit en sjudande angelägenhet under större delen av mitt vuxna liv.

Jag kom till USA 1945 som en fattig invandrarpojke, dock inte utan en bra ingenjörsexamen och viss praktisk yrkeserfarenhet. År 1947 bestämde jag mig för att gå in i fastighetsbranschen (i Kalifornien), och vid 1970 var jag i en position där jag skulle ha kunnat gå i pension bekvämt. Det var vid denna tid som jag började se ljuset angående det svindleri som var kristendomen och dess konsekvenser beträffande hela rasproblemet. Det var vid denna tid som jag började formulera och sammanställa NATURE’S ETERNAL RELIGION.

Sedan dess har jag inte bara publicerat NATURE’S ETERNAL RELIGION, utan även skrivit THE WHITE MAN’S BIBLE och publicerat SALUBRIOUS LIVING, och därmed fullbordat vår ideologiska trosbekännelse och vårt program. Vi har nu en rasreligion som varje vit man inte bara kan vara intensivt stolt över, utan som han aktivt kan ägna sin tid, energi och lojalitet åt under resten av sitt naturliga liv. Han kan nu ansluta sig till en vit religiös rörelse som kan (och kommer!) leda oss alla ut ur det judiska slaveriets träsk och eviga bojor MOT EN VITARE OCH LJUSARE FRAMTID.

Jag har också invigt ett löpande band för att sprida ordet och sprida budskapet genom att lansera RACIAL LOYALTY för 20 nummer sedan, och har byggt själva kyrkan som ett världscentrum för vår rörelse. Vi håller nu på att färdigställa SKOLAN FÖR BEGÅVADE POJKAR, och jag är glad att kunna meddela att vi förr eller senare planerar att bygga ett hälsocenter där vi kan lära ut och utöva Salubrious Living för dem som söker en mer idealisk och hälsosam livsstil.

Att publicera alla dessa böcker, bygga alla dessa byggnader, ge ut tidningen, köpa en mängd typsättningsutrustning, datorer, kopieringsmaskiner och annan sofistikerad teknisk utrustning, allt detta har kostat massor av pengar, värt hundratusentals dollar. I det stora hela har jag finansierat allt ur mina livsbesparingar, och responsen från anhängare, som vem som helst i den vita...

rasrörelse väl kan bekräfta, har varit (i bästa fall) nedslående, men jag förväntade mig inget annat.

Poängen är — hur kan vissa människor (varav vissa utger sig för att vara på vår sida) anklaga mig för att utstå alla övergrepp, allt krångel och all huvudvärk som är förknippad med att främja en opopulär sak för att jag ska tjäna en hacka?

Jag upprepar — jag kunde ha gått i pension bekvämt 1970, men om jag så lever tills jag blir hundra kan jag aldrig förvänta mig att få tillbaka en cent av alla de ekonomiska uppoffringar jag har gjort, och gör, och kommer att fortsätta att göra i framtiden för att få denna rörelse att lyfta. Jag upprepar, jag förväntar mig inte att få tillbaka ett öre, och har inte vidtagit några åtgärder för att göra det.

Jag upprepar en liknande utmaning som jag gav i punkt nr 4. Vem som helst som tror att jag tjänar grova pengar på att försöka göra min del i denna raskamp kan gladeligen köpa alla potentiella "vinster" jag kan komma att ackumulera under resten av mitt liv. Enbart 10 000 dollar räcker. Återigen utmanar jag sådana spridare av lögner och förtal att satsa sina pengar där deras ord är. (Jag skulle gladeligen nöja mig med 100,00 dollar eller till och med femtio cent, men jag satte siffran till 10 000 dollar för att hålla ute de billiga bromsarna).

5. Det finns de som fortfarande insisterar på att mina motiv måste vara onda, och om ingen av ovanstående anklagelser håller vatten är de FAST BESLUTNA att hitta någonstans, på något sätt, någon sinister och ond motivation. De kommer med följande anklagelse: Jag måste göra det jag gör för att så splittring och förstöra "det lilla vi har", uppenbarligen för att jag ska kunna hjälpa den judiska saken. Denna anklagelse är så enfaldig att den knappt behöver ett svar, men svara på den ska jag, och det kortfattat.

Det "lilla vi har" är så förbannat lite och så kontraproduktivt att om jag ville se judarna fortsätta att framgångsrikt genomföra sin skändliga förstörelse av den vita rasen, vore allt jag behövde göra att bekvämt luta mig tillbaka och göra ingenting, precis som de enfaldiga tölpar som kommer med en så upprörande anklagelse. Varför skulle jag spendera hundratusentals dollar av mina surt förvärvade livsbesparingar, när det skulle uppnå samma sak att bara sitta tillbaka och göra ingenting? Varför skulle jag spendera tusentals timmar på att skriva böcker, organisera en rörelse, ge ut en månatlig publikation, etc.? Hur löjlig kan man bli?

6. Sedan finns det den där märkliga gruppen som kommer med ett MOMENT 22-resonemang och säger att jag måste vara falsk, jag måste vara en dubbelagent, jag måste vara en judisk hantlangare, för om jag vore på riktigt och hade sagt alla de elaka saker jag har sagt om judarna, öppet och offentligt publicerat böcker mot dem, till och med haft en stor bild av mig själv på baksidorna, till och med använt mitt eget riktiga namn, ja, då skulle vem som helst som gjorde allt detta för länge sedan ha dödats av judarna. Därför, ipso facto, måste jag vara jude, eller en dubbelagent, eller en hantlangare, eller något, som betalas av det judiska maktcentret.

Kort sagt, dessa idioter säger att oavsett vad du gör finns det inget sätt att vinna striden mot judarna. Om du försöker är du död. Om du inte är död måste du vara en dubbelagent. Och naturligtvis, om du är död, finns det inte mycket du kan göra.

Med den här typen av anklagelse, vad i helvete kan någon göra? Det är krona jag vinner, klave du förlorar, den perfekta Catch 22-fällan utan vinstmöjlighet, utan tvekan främjad av judarna själva.

Jag tar upp dessa löjliga anklagelser eftersom de är vanligare än de flesta inser och jag vill ta tillfället i akt att svara på dem alla och få dessa typer av människor att sluta vara förvirrade och sanera dem, om det överhuvudtaget är möjligt.

Låt mig kategoriskt säga att den enda typ av hjälp jag någonsin har fått från judarna är hot och hatbrev som det som trycktes i förra månadens nummer nr 19. Jag kan återge ett antal andra, såsom det upplopp jag orsakade i det judiska samfundet när Miami Herald (Södra Florida håller på att bli ett dårhus av judar, kubaner, n-ord och haitier) publicerade en tvåsidig artikel om mig 1981. Hur jag möjligen kan gynna judarna genom att inviga en vit rasreligion som när (inte om, utan när!) den lyckas, kommer att innebära dödsstöten för judendomen, har ingen ännu rationellt förklarat.

Men låt oss titta på statistiken och sannolikheterna. Det är sant att det alltid finns en möjlighet att en judebekämpare ute i det öppna kan bli mördad i USA, och det har funnits några fall, som George Lincoln Rockwell, försvarsminister James Forrestal, kongressledamot Louis T. McFadden och troligen John F. Kennedy, som började ge ut amerikanska statsskuldväxlar istället för att tillåta det judiskt ägda Federal Reserve att ha monopol på förfalskning. Men de flesta av dessa fall är sällsynta, och bortsett från Rockwell attackerade de flesta av dessa offer inte ens judarna öppet, även om de utgjorde ett hot mot dem.

Jämför nu dessa obetydliga siffror med de 30 miljoner vita ryssar som massakrerades när judarna utövade sin rasliga hatorgie, eller de 50 miljoner vita människor som dödades i andra världskriget, eller de mer än en miljon vita människor som dödades i inbördeskriget, för att inte tala om den överväldigande förödelsen av egendom. Eller de 57 661 amerikaner som dödades direkt i det nyligen avslutade Vietnamkriget, ett meningslöst jude-anstiftat krig som genomfördes mot den lättlurade amerikanska allmänheten av ingen annan anledning än att döda, lemlästa och främja drogberoende hos eliten av amerikanskt mannamod i deras bästa ungdomsår.

Listan är oändlig, men min poäng är denna: INGEN ÄR SÄKER, oavsett om de bekämpar judar eller om de försöker blidka judarna, eller om de försöker spela säkert som en oskyldig, oengagerad åskådare. Vare sig du vill det eller inte ÄR DU INVOLVERAD, du är instängd. Om du är vit är du ett mål utsett för förintelse, och att försöka spela...

det säkra kommer inte att göra minsta skillnad. Fråga föräldrarna till de 57 661 unga amerikaner som nu är döda och begravda om någon av dessa slaktade offer ens så mycket som lyfte ett finger mot judarna, eller ens hade den minsta aning om vad i helvete allt handlade om. Svaret är noll, noll, noll. Men judarna lyckades nå dem, och på en förrädisk omväg lyckades de få dem dödade ändå, eller hur? Och de kommer att nå dig, vem du än är, var du än är, om du är vit. Du behöver inte vara militant eller fientlig mot jidderna, eller ens kunnig. Se på vad som hände mina pacifistiska mennonitiska förfäder i Ryssland — splittrade, döda, utrotade, och varenda vacker gård, by och samhälle utplånat.

Så vakna upp, min käre vita raskamrat! Som individer måste vi alla dö någon gång ändå, men vår ras lever vidare. Det bästa försvaret mot att judarna påskyndar vår förtida bortgång är att informera och väcka den SOVANDE JÄTTEN, VÅR EGEN STORA VITA RAS. Det är vår skyldighet att förena och organisera vårt folk i ett massivt, uppeldat RELIGIÖST KRIG baserat på ras. (Araberna har ett ord för det. Det kallas Jihad). Där ligger vårt bästa försvar och vår enda räddning. Vissa av oss kommer utan tvekan att dödas i processen, men tro mig, det är mycket, mycket bättre att dö kämpande. Hur kan en man dö bättre än genom att möta fruktansvärda odds (Se Horatius vid bron, s. 485, NER) mot fienden och ta ett hundratal av dem med sig. Detta är tusen gånger bättre än att dö som en kvidande fegis på knä, ensam och i eländig anonymitet. I vilket fall som helst är du säkrare kämpande än kvidande.

Jag upprepar, det bästa sättet att dö är en heroisk död, eller en martyrs död, för din ras sak. Eftersom vi alla dör ändå, om vi organiserar oss och kämpar, kommer våra ärorika framtida efterkommande att ha en chans att leva i en vacker, vitare och ljusare värld.

7. Vi kommer nu till den grupp som är mer sofistikerad, mer intellektuell, men vars intelligens inte riktigt sträcker sig till den punkt där de vet hur man hjälper till att rädda den vita rasen och följaktligen inte inser att om den vita rasen går under, kommer de och deras avkomma (nuvarande & framtida) att gå under med den. Många av dessa är ledare för en av de fragmentariska 20 000 eller så "högerorienterade" rörelserna, även om vissa inte är mer än en organisation bestående av en medlem — de själva.

Även om det utan tvekan finns många bedragare i denna grupp, många av dem judar som utger sig för att vara vita rasister, eller utger sig för att vara vita kristna, är dessa förmodligen undantaget. Även om det är svårt att identifiera spelarna utan kort, antar jag att de flesta av dem är vita, uppriktiga, men på något sätt har vissa hämningar eller egenheter de ärvt genom att ha matats med för mycket judisk propaganda under större delen av sitt liv och inte riktigt har fått bitarna på plats.

Denna grupp kastar effektivt fler hinder i vägen för vår rörelse än någon annan, av två skäl: (a) det finns fler av dem, och (b) deras argument är ganska övertygande för den genomsnittlige oinformerade tölpen.

Deras argument låter ungefär så här: Vi behöver ett stort urval av polyglotta organisationer för att göra jobbet (vad det nu än är för "jobb" som denna polyglotta grupp inte verkar kunna enas om). Om vi hade en stor organisation, menar de, och om judarna (eller den amerikanska regeringen, eller skattemyndigheten IRS) krossade den, så skulle vi vara rökta, medan om vi har tusentals små polyglotta grupper kan "de" aldrig komma åt oss alla, och vi kan fortsätta. Därför, ju fler polyglotter desto roligare, och låt oss aldrig göra misstaget att enas. När "avgörandet" kommer, hävdar de vidare, kommer vi alla att enas och vi kommer att spöa skiten ur "dem".

Tja, allt detta låter bra, men erfarenheten lär oss att denna typ av tillvägagångssätt är ett ödesdigert misstag. Vi har följt denna tankegång de senaste 60 åren och den har inte lett oss någonstans alls. Vi har haft minst 20 000 polyglotta "organisationer" som har kommit och gått sedan andra världskriget och ingen av dem har ens gjort ett avtryck. (Läs igen: "A Polyglot Mind & A Polyglot Society, Who Needs Them?" i Expanding Creativity, nummer 10).

Låt oss lära av historien och låt oss lära av erfarenheten. Den bästa historiska era vi överhuvudtaget kan dra lärdom av är det tyska fenomenet mellan första och andra världskriget.

Som vi alla vet rådde det stor nöd i Tyskland efter första världskriget. Judarna hade slagit ner ett av de finaste, mest progressiva och produktiva folken i hjärtat av Europa. Judarna hade en fältdag när de skövlade nationen och hopade förnedring ovanpå elände, hunger och kaos. Desperation och förvirring var utbredd i landet, och judarna, som skapade alltihop, utnyttjade det till fullo. Men de överspelade sin hand (precis som de gör i USA idag) och det motståndskraftiga tyska folket började organisera en motkraft.

Hundratals, sedan tusentals, små organisationer av alla slag och schatteringar dök upp, med det påstådda syftet att lösa problemet. Även där var många anstiftade av judar för att avleda, vilseleda och ytterligare förvirra det tyska folket. Många av dem var uppriktiga, men leddes av människor som varken förstod problemet eller kände till en lösning även om de hade förstått problemet.

Som de av oss som har studerat naziströrelsen vet, gick Hitler 1919 med i en liten, obetydlig grupp kallad Tyska arbetarpartiet och blev medlem nr 7. Genom ren genialitet, drivkraft och ledarförmåga tog han snart över ledningen och började bygga upp partiet till en formidabel politisk kraft. Han ändrade också dess namn till Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet.

Han motarbetades av i stort sett varje betydelsefull maktgrupp i riket. Inte nog med att det ansågs opopulärt att vara nazist, det var också farligt. Ett antal av dem blev misshandlade, brutaliserade och/eller dödade. Motståndet som nazistpartiet mötte kom inte bara från den judiska maktstrukturen, utan även från kyrkorna, den ”tyska” regeringen, frimurarlogerna och olika andra inhemska grupper, vilket allt var illa nog. Men han motarbetades också häftigt av rivaliserande rasistiska tyska grupper, som bekämpade honom och blockerade hans väg lika effektivt som det judiska etablissemanget gjorde.

Genom allt detta kompromissade Hitler varken med sina mål eller sina principer. Han ”sammansmälte” aldrig med någon annan grupp och varnade i MEIN KAMPF för att ett sådant agerande försvagar och förstör båda parter i sammansmältningen.

Istället fortsatte han att bygga upp partiet, och genom att demonstrera sin rörelses överlägsenhet omvände han medlemmar från andra grupper till sin rörelse, inklusive tusentals, ja, miljontals tidigare anhängare till kommunistpartiet.

Men de enskilda ledarna för de rivaliserande partierna fortsatte att motarbeta honom så länge de kunde, samtidigt som de bekände sig till samma mål. Till exempel, även efter den 30 januari 1933, när Hitler redan var kansler, gjorde Alfred Hugenberg allt han kunde för att behålla sin grupp, den Nationella Fronten, och agerade som ett destruktivt hinder tills hans grupp upplöstes av det mäktigare nazistpartiet. Sådana är de eviga mänskliga svagheterna i att upprätthålla sitt egoistiska högmod.

Även efter att Hitler var Tysklands högste ledare fanns det ett antal dissidenter inom S.A. (Sturm Abteilung) som nu, när de var på toppen, ville dumpa ledaren som hade byggt upp allt och själva ta över. Återigen kom högmodet upp till ytan. Egotister som Ernst Röhm trodde att de visste bättre än Führern vad de skulle göra med den ”framgången” nu när de hade den, och ville arrogant styra showen i sin egen riktning. Som vi vet skedde i juli 1934 en ”utrensning” av partiet och Röhm, och cirka 70 andra, avrättades. Som Hitler sa: ”historiens järnhårda lagar är eviga och oböjliga”. Hade han inte gjort det han gjorde, skulle det återigen ha blivit splittring, osämja och kaos i landet, och judarna, som är mästare på ”söndra och härska”-tekniken, skulle snart ha varit tillbaka i sadeln.

Jag anför detta som en ytterst föredömlig era i den vita mannens kamp för att driva judarna från makten, eftersom vi har ett antal övertygande läxor att lära från den erfarenheten som är direkt tillämpliga på det dilemma vi befinner oss i i USA idag. Vi har samma avskyvärda problem som tyskarna hade på 1920-talet, nämligen hur vi ska få den parasitära juden från vår rygg, och för att den vita mannen återigen ska ta kontroll över sitt eget öde. Tro mig,

det är ingen barnlek, och historiens järnhårda lagar är sannerligen dystra om vi misslyckas.

De lärdomar vi kan (och måste) dra är dessa:

(a) En kraftfull rörelse måste byggas kring en ideologi, en tro, ett credo, en övertygelse. Ingenting passar denna beskrivning bättre än en religion.

(b) Om en sådan religion byggs på rasens grundval, är den allt mer kraftfull och meningsfull, vilket judarna har bevisat under de tusentals åren av sin existens.

(c) Ett ”demokratiskt”, mångspråkigt samhälle är instabilt, svagt och kaotiskt, och ett perfekt verktyg för de svekfulla judarna att manipulera en numerärt överlägsen, (potentiellt) mer kraftfull fiende med, såsom den vita rasen. I ett mångspråkigt samhälle kan juden sakkunnigt utöva sitt svekfulla geni — söndra och härska-tekniken, i vilken han saknar like.

(d) Den vita rasen närmar sig nu slutet på sin existens som art på denna planet. Vare sig den vill det eller inte, har den några brådskande och svåra beslut att fatta, och tiden rinner snabbt ut. Om den inte ändrar kurs, om den inte överger det slumpmässiga, mångspråkiga, vinstlösa tillvägagångssätt som den vårdslöst har följt tidigare, kommer den snart att vara slut och det kommer inte att finnas någon andra chans.

För att överleva måste den vita rasen välja det enda credo, program och ideologi under vilken den kan samla sina enorma krafter. Att spela sentimentala, barnsliga lekar och vara splittrad i tusentals pladdrande debattsällskap kommer inte längre att räcka. Vi måste polarisera kring en rörelse, och snart bestämma oss för vilket som är det bästa, mest kraftfulla, kompletta och omfattande credo och program att följa.

(e) Vi måste sedan sluta leden och göra det jobb som måste göras så snabbt och så grundligt som möjligt, oavsett vad som krävs, oavsett offret. Som jag har sagt hundra gånger förut, är överlevnaden för Naturens Främsta så viktig att **ändamålet helgar medlen, vilka medel som helst.** Endast en dåre eller en förrädare kan anse annat.

Vi kommer nu till nyckelfrågan, 64-tusen-kronorsfrågan. Vilket credo eller program bör den vita rasen välja, och efter att ha gjort sitt val, sluta leden bakom det?

Okej, jag ska inte vara slingrande eller försöka vara blyg. Vi har inte en obegränsad inköpslista att välja från, och svaret smalnar av till Creativity, den enda meningsfulla rasreligion som har utvecklats ur den vita rasens led under de senaste 6000 åren av civilisation. Den är komplett, den är omfattande, den är konsekvent, den är sammanhållen. Den är utformad för att hantera en sönderfallande världssituation som den ser ut idag i det sista kvartalet av nittonhundratalet, en tid då den vita rasen snabbt närmar sig sin dödsryckning. Den kanske inte är perfekt, men likt den gamla mön som slösade bort de bästa åren av sitt liv med att leta

för den perfekta partnern, så är det bäst att den Vita Rasen tar sig samman nu.

Om det på 6000 år inte har dykt upp någon annan meningsfull Vit rasreligion, är det inte troligt att en sådan kommer att dyka upp ur Aladdins lampa under det närmaste decenniet, och inte heller att den kommer att kunna mäta sig med den dynamiska och omfattande trosbekännelse som finns inneboende i Creativity. Så låt oss inte slösa bort vår tid hela vägen till sjukhemmet (eller slakthuset) med att evigt söka efter perfektion. I Creativity har vi det Totala Programmet, den Slutgiltiga Lösningen, den Ultimata Trosbekännelsen. Inte perfekt, men det bästa som har kommit fram på 6000 år. Så låt oss sätta igång, låt oss komma igång och främja det utav bara helvete och VINNA.

Tiden har kommit för att gå över till allvarlig verksamhet och föra meningsfull krigföring. Tiden har kommit att fixera blicken på en bestämd Polstjärna och staka ut en specifik handlingsplan. Vi måste frysa gjutformarna och gå i produktion.

Tiden är sedan länge förbi då varje enskild Vit Man kan ägna sig åt sitt eget lilla spel, leka med sina egna favoritspöken och massera sitt eget högmod genom att ägna sig åt fåniga dagdrömmar. Vi måste enas, bygga en armé under ett enat kommando och kämpa som män. Vi måste ha en tydlig, dynamisk och kraftfull stridsplan, och i Creativity har vi allt detta.

Church Of The Creator kommer att fullfölja denna kurs att förena alla världens vita folk till en kraftfull armé, vad som än händer. Vi kommer att följa samma kurs som Hitler gjorde — att bygga en massiv rörelse, nu, så snabbt som möjligt. Detta kan störa vissa människor, men det är olyckligt och kan inte hjälpas. Från och med nu är vi inte längre intresserade av att käbbla om de finare detaljerna i trosbekännelsen eller filosofin, eller att predika i oändlighet och för hundrade gången förklara att vi inte bryr oss om hur allt började för femtio miljarder år sedan. Vi är nu intresserade av endast en sak — att bygga och främja rörelsen till en massiv armé, krossa det judiska hotet och återta kontrollen över vårt eget öde i den Vita Rasens händer medan vi fortfarande har tid.

Vi är fast beslutna att bygga en Vitare och Ljusare Värld, eller dö i försöket. FÖRENA DIG MED OSS.

* * * * *

När vi refererar till judar och niggrer, måste vi lära oss att tänka och tala i termer av förakt, hån och avsky.

* * * * *

Nummer 21, februari 1985

Konfrontation — Ju förr desto bättre

Custers sista strid

Den vita rasen pressas in i sin sista strid. Huruvida det kommer att sluta i ett svagt kvidande eller en heroisk konfrontation återstår att se.

General Phillip H. Sheridan tillskrivs iakttagelsen att ”den enda goda indianen är en död indian”. I juli 1874 skickade han överstelöjtnant George A. Custer på ett specialuppdrag för att föra krig mot prärieindianerna som hade skapat förödelse bland de vita nybyggarna som rörde sig västerut. Guld hade upptäckts i Black Hills i South Dakota och nordöstra Wyoming. Emigrationen till västern ökade i takt med att järnvägen spände över kontinenten från Atlanten till Stilla havet 1869. Järnvägsmätare gjorde intrång på marker som indianerna betraktade som sina.

Antalet strider mellan det amerikanska kavalleriet och de västliga indianstammarna hade varit sporadiska men accelererande ända sedan inbördeskriget. Allteftersom den vita människan pressade västerut fick konflikten fart, och friktionen och hatet mellan den röda människan och den vita människan ökade. En av de mest hatade av indianstammarna var den färgstarke och käcke överste George A. Custer själv, som de kallade Gula Håret. De glömde inte hans skoningslösa attack mot hövding Black Kettles by vid Washitafloden den 27 november 1868. I denna räd genom cheyennernas läger dödade Custers män 103 indianer, inklusive hövding Black Kettle själv.

Kulmen på denna sporadiska, men ofokuserade krigföring nådde sin höjdpunkt den 25 juni 1876, vid slaget vid Little Bighorn i Montana.

I detta möte ledde ett konglomerat av cirka 5000 indianer, främst siouxer och cheyenner, Custers kavallerikontingent in i en fälla. Precis som vid Thermopyle år 480 f.Kr., och vid Alamo 1836, gjorde den vita människan ett tappert motstånd och kämpade till sista man. Alla 225 kavallerister, inklusive Custer själv, massakrerades.

Nyheten om massakern slog ner som en blixt från klar himmel i nationens huvudstad när den offentliggjordes den 4 juli 1876, samtidigt som nationen firade sitt första hundraårsjubileum. Det ledde till en mobilisering av den allmänna opinionen och den vita människans beslutsamhet att lösa ”indianfrågan” en gång för alla. Den amerikanska armén tog sig an uppgiften på allvar och ryggraden i indianernas motstånd bröts vid

Wounded Knee den 29 dec 1890. I denna kortvariga skärmytsling, i vilken det 7:e kavalleriet återigen deltog, förlorade den vita människan en officer, sex underofficerare och 18 meniga. Det är inte känt hur många indianer som dödades, eftersom många flydde och dog på annat håll, men 146 indianer begravdes i ett enormt dike på slagfältet av begravningsstyrkan.

Så slutade nesligt indianernas motstånd i ett misslyckat slag som var till föga heder för någondera sidan. Det slutade i ett kvidande för indianerna och deras blandade, bastardiserade och fördärvade ättlingar, och de har kvidit ända sedan dess.

Det finns några hårda och eviga läxor som den vita rasen skulle kunna och borde lära sig av sin århundraden gamla erfarenhet av indianerna på den amerikanska kontinenten:

1. Den första och främsta läxan är att den vita människan, när hon överväldigas av ett överlägset antal av **gyttjeraser, kan massakreras och utplånas, även om hon i sista minuten väljer att kämpa, även om hon kämpar heroiskt.**

Detta hände vid Alamo, det hände i San Domingo (Se Creative Credo nr 30, ”Den hemska läxan från San Domingo”, i *Den vita människans bibel*). Det har hänt gång på gång i den vita rasens historia.

2. **Rasfrågan är den främsta och mest överväldigande frågan i historien. Den har funnits hos oss sedan civilisationens gryning och kommer att förbli hos den vita rasen tills den resolut beslutar sig för att lösa den till sin egen fördel, så som förespråkas av Church Of The Creator; eller, i brist på beslutsamhet eller beslutsamhet, kommer den att lösas av dess fiender med den totala förstörelsen av den vita rasen på världsomspännande skala.** Ett sådant program för folkmord är nu i full gång, och om det inte vänds omedelbart kommer den vita rasen att vara slut inom nästa generation. Det mångspråkiga Förenta Nationerna förutspår skadeglatt att den vita rasen i nästa generation kommer att vara i numerärt underläge i förhållandet 49 till 1.

3. En svag, vacklande och klenmodig inställning från den vita rasens sida gentemot rasfrågan kommer inte att lösa problemet, och inte heller kommer det att blidka våra fiender. Inga mängder av eftergifter från vår sida **kommer att mildra judarnas och gyttjerasernas hat mot oss. De kommer inte nu, eller någonsin, att gå med på att leva och låta leva såvitt den vita rasen är berörd. Deras hat är evigt tills den vita rasen är utplånad, vid vilken tidpunkt raserna återigen kommer att vända sig mot varandra, precis som indianerna gjorde före den vita människans ankomst.**

4. I denna pågående kamp mellan raserna finns det tre möjliga utgångar såvitt den vita rasen är berörd.

(a) Den vita rasen kommer att bli brun, bastardiserad utan en konfrontation, utan att bjuda motstånd, och därigenom

förlorar sitt gudomliga frö och dör ut. Detta är den utdragna döden, den mest hemska, den mest skamfulla, den mest ärelösa av alla möjliga slut. Vi inom Church Of The Creator fördömer och beklagar en sådan kurs som det värsta av alla icke-beslut och skulle mycket hellre möta en konfrontation och kämpa till sista man om nödvändigt, precis som de tappra männen vid Alamo gjorde, som Custers galanta 7:e kavalleri gjorde.

(b) Den vita rasen kommer att sitta overksam medan ler-raserna expanderar i en befolkningsexplosion som aldrig tidigare skådats i historien. **Ler-raserna kommer sedan att vända sig mot den vita rasens reducerade antal och massakrera dem vid det gynnsamma ögonblicket, en sådan tajming organiserad och orkestrerad av det olycksbådande judiska maktcentret.** Detta är vad som hände i San Domingo, i Belgiska Kongo, i Angola, i Rhodesia, och det närmar sig snabbt ett klimax i Sydafrika. Det hände också i det tidigare franska Indokina, och ett antal andra områden i världen som den vita människan kontrollerade så sent som ett decennium efter andra världskriget, men dessa lärdomar har aldrig publicerats eller gjorts kända för den vita rasen.

(c) Det tredje och enda alternativet som vi inom Church Of The Creator anser vara ens värt att underhålla är **ohejdad, total seger för den vita rasen.** I denna fråga vill jag citera två berömda generaler från detta århundrade. General MacArthur sade allt när han konstaterade **”Det finns inget substitut för seger.”** Vi instämmer helhjärtat. Vi Creators har intagit denna ståndpunkt från början och har inga som helst reservationer mot den. **Vi vill ha total seger för den vita rasen tills vi bebor alla goda marker på denna planet Jorden — exklusivt.** Det finns ingen kompromiss, inget tillmötesgående, inget fredligt levande sida vid sida med ler-raserna, judarna och alla parasiterna. Vi gör inte detta val godtyckligt. Historien och naturen har gjort detta val åt oss och tydligt demonstrerat att det bara finns ett annat val — endast döden.

På tal om att dö, vill jag nu citera en annan general som var lika färgstark och stilig som general Custer var. General George A. Patton sade **”Istället för att dö för ditt land, se till att fienden dör för sitt land.”**

Poängen är att istället för att göra ett desperat, oplanerat och oförberett sista motstånd och bli utplånade (som Custers tappra skara blev), låt oss göra det annorlunda. Låt oss realistiskt konfrontera situationen och förbereda oss och agera därefter. Vi är inte hjälplösa, åtminstone inte ännu 1985. Situationen finns där för alla att se. Den är klar som dagen. Allt du behöver göra är att titta.

När jag skrev NATURE’S ETERNAL RELIGION 1971 förutspådde jag (bland annat) undergången för två vit-dominerade sydafrikanska länder, nämligen Rhodesia och Republiken Sydafrika, på grund av deras toleranta men ganska dumma raspolitik, (men

inte mer än USA). Rhodesia har nu blivit helt förnegrat och den vita människan massakrerad och/eller utdriven, precis som Sydafrika snart kommer att bli.

Jag minns att jag deltog i en föreläsning i den sena grevinnan Guardabassas överdådiga hem i Palm Beach, Florida, i början av 70-talet. Talaren var den sena Carol Dunn från LIBERTY LOBBY. Jag minns hennes sprudlande rapport om hur underbara saker och ting var i Rhodesia, vilken vacker och ren stad Salisbury var, en av de finaste små städerna i världen. Alla dessa dåliga rapporter från världspressen om Rhodesias misshandel av de svarta var helt felaktiga. Rhodesia gjorde ju allt som stod i dess makt för de svarta, gav dem arbete, gav dem hem, försökte utbilda dem, och när vissa (utan tvekan mulatter) fick en gnutta utbildning, lärdes de att delta i, och gavs, en ständigt ökande roll i själva regeringen. Att höra henne flöda och bubbla av optimism, Rhodesia var ett negerparadis, och det var det förmodligen, eller så nära som negrer någonsin realistiskt kan önska sig.

Hur som helst, hon tyckte också att det var fantastiskt och att världen i stort hade helt fel som öste fördömanden över Rhodesias påstådda misshandel av de svarta. I ett område som byggdes av den vita människan och som för ett sekel sedan hade mycket få aboriginer, var negrerna vid den tiden (1970) redan fler än de vita med 16 mot 1.

En vän till mig och jag diskuterade hennes tal privat senare. Vi kom fram till den (då) förbluffande slutsatsen att **Rhodesia faktiskt ”odlade negrer”**, kort sagt matade och födde upp dem i en takt som snart skulle förtära landet. Och det är precis vad som hände. Redan vid den tiden (1970) misstänkte jag att Ian Smith, de koscher-konservativas dåvarande älskling, var en rasförrädare och sålde ut de vita. Historien bevisade att jag hade rätt.

Vi kommer nu till Rhodesia endast ett decennium senare och vad finner vi? **Rhodesia finns inte mer.** Landet finns fortfarande kvar men den vita människan har inte längre kontrollen, existerar inte ens, förutom några få jasägare som håller ihop ruinerna, sådana de nu är. ”Landet” kallas nu Zimbabwe och den en gång rena, vackra staden Salisbury kallas Harare. Två rivaliserande gäng av svarta vildar slåss nu med varandra om kontrollen över liket. Det finns en artikel i Atlanta Constitution från den 13 januari (85) som berättar om de märkliga politiska turerna i den svarta ”demokratin” i det nu negerdominerade landet. Det verkar som om oppositionsledaren Joshua Nkomo kom till staden för ett kampanjstopp i Harare och anhängare till premiärminister Robert Mugabe avlossade nio skott mot hans skottsäkra bil och slungade en lavin av stenar för att kröna det hela på ett riktigt negeraktigt sätt. Detta är svart ”uhuru” (frihet) när den är som bäst, och även den skrangliga strukturen kommer att överleva endast så länge som de vita skattebetalarna i USA

kan hållas lurade att subventionera dessa värdelösa vildar till ett värde av hundratals miljoner.

Republiken Sydafrika är större och mer formidabel än vad lilla Rhodesia var, men den går samma väg mot svart utplåning som Rhodesia gjorde några år tidigare. Vi ser samma tekniker användas av det judiska maktcentret, samma slagord, samma anklagelser och samma linje av förrädare som undergräver strukturen inifrån.

Finanserna, nyhetsmedierna och Sydafrikas regering är i händerna på den judiska familjen Oppenheimer och deras rasmässiga kohorter som äger de enorma DeBeers guld- och diamantgruvorna, och i stort sett allt annat i Sydafrika. Genom att styra honom som i en tråd har judarna placerat sin egen marionett i spetsen för den sydafrikanska regeringen. Premiärminister P. W. Bothas förräderi matchas (eller kanske överträffas) av den lägsta av alla mänskliga kretiner — rasförrädaren från vårt eget land som nu "besöker" det negerplågade landet och agiterar de dumma och brutala djuren. Hans namn råkar vara senator Edward Kennedy, som går i fotspåren av sin avlidne bror Robert som var i Sydafrika på ett liknande "Hata vitskallar"-uppdrag nitton år tidigare.

Nyligen lyssnade jag på "CROSSFIRE", ett nattligt program där en kändis eller offentlig person intervjuas av Tom Braden "till vänster" och Pat Buchanan "till höger", som förmodas representera två diametralt motsatta åsikter. De spelar ett bra spel för den genomsnittlige dumboms-tittaren som lätt låter sig övertygas om att han verkligen hör båda sidor från diametralt motsatta synvinklar.

Just denna kväll satt den sydafrikanska ambassadören i USA i den heta stolen, med Pat Buchanan som förmodades försvara ambassadören, och ambassadören som förmodades försvara apartheid och Republiken Sydafrikas ståndpunkt. För en erfaren observatör verkade det ytterst märkligt hur de två försvararna konsekvent misslyckades med att gå igenom det grymma öde som drabbade de vita medborgarna i Belgiska Kongo, Angola eller Rhodesia när de svarta vildarna tog över. I bästa fall käbblade de om den akademiska frågan om "rättigheter" och annat demagogiskt fuskverk, men övervägde aldrig det vita folkets öde eller intressen. Tom Braden "till vänster" fortsatte dock att upprepade gånger varna för de förestående fasorna i ett raskrig (hemskt! hemskt! hemskt!) såvida inte negrerna fick allt, och ett sådant raskrig skulle undvikas till varje pris, även om de vita som byggde landet gick under, även om civilisationen återgick till vildens barbari.

Vilket för mig till en avgörande punkt i denna avhandling. Varför är det så att när konsekvenserna av en konfrontation mellan vita och vita (som andra världskriget) kan vara en

världskrig av ohyggliga proportioner, finns det ingen som helst tvekan om att främja det? Faktum är att de inte kan få igång sådana krig snabbt nog.

Men när ett raskrig kan framkallas, ett krig som skulle vara kort och strikt begränsat, med den vita rasen som en enkel vinnare, då, herregud, bevare oss för tanken! Sådana fasor är otänkbara! När 350 000 av de bästa vita människorna förbrändes på bara några dagar genom "allierade" bombanfall över Dresden, Tyskland, under 1945, var de snyftande, blödande hjärtana inte särskilt upprörda. Men när så mycket som en förtjänt neger blir dödad, då utbryter ett fullständigt helvete.

Varför är det så, kan man fråga sig? Svaret är enkelt. Ett världsomspännande krig mellan vita, som i andra världskriget, dödar miljontals vita. Det finns inget mer effektivt än vita som dödar vita. Ingenting skulle kunna göra judarna lyckligare. Ett raskrig i USA eller i Sydafrika skulle däremot bara döda ett fåtal vita, men det skulle totalt utplåna negrerna, och rasproblemet skulle vara löst. Detta vill judarna naturligtvis inte. Judarna ser fram emot ett raskrig visst, men de vårdar och fördröjer situationen till en tidpunkt då de helt har mjukat upp den vita mannens vilja att slåss och reducerat deras antal till en nivå där de (likt Custer) skulle utplånas även om de hade viljan att slåss. För varje dag som går skiftar balansen mer till fördel för ler-raserna, då deras antal ökar, medan den vita rasen krymper, och då den vita rasen blir patologiskt mer och mer neddrogad i en zombies dvala. Därav fördröjningen. Men raskriget kommer vare sig vi vill det eller inte, och det kommer så snart ler-raserna och judarna är redo — och det kommer att bli blodigt.

Den vita rasen har aldrig riktigt haft en fast, konsekvent politik gällande sin position gentemot judarna och ler-raserna, förutom under den korta perioden under Hitlers regim i Tyskland. Även i Mussolinis fascistiska Italien var ras inte egentligen frågan, utan snarare fokuserade frågan på förhållandet mellan staten och individen. Den amerikanska regeringens politik gentemot indianerna, även under och före artonhundratalet, var präglad av vacklan och obeslutsamhet, och blev mjukare och mer pro-indiansk allt eftersom tiden gick, tills idag då en indian är värd tjugo vita män i den judiska ockupationsregeringens ögon.

I denna fråga, som alltid, åberopades ständigt den judiska kristendomen om hur vi MÅSTE älska våra mänskliga medmänniskor, hur vi alla är Guds barn och hur vi alla är lika (åh, så förbannat lika!) i Herrens ögon. Märkligt nog, när de kristna stred mot varandra i trettioåriga kriget och alla de andra religionskrigen, åberopades inga sådana samvetskval,

inte i inbördeskriget, inte heller i första eller andra världskriget, när den vita människan slaktade vita män i miljontal.

Förstår ni bilden?

Det är hög tid att vi tar vårt förnuft till fånga, skyddar våra egna, får bort parasiterna från vår rygg och tränger undan "gyttjeriserna" (mud races) i glömska. Vi Skapare förespråkar inte en politik som går ut på att gå ut och slakta någon, inte ens judar eller negrer. Vad vi säger är: låt oss sluta subventionera dessa dödliga parasiter och de kommer snart att förtvina av sig själva. Låt oss polarisera kring vår egen rasreligion och låt "gyttjeriserna" klara sig själva, om de kan. **Endast när de (judarna och "gyttjeriserna") hindrar oss från att utöva våra konstitutionella och våra naturliga rättigheter och går till angrepp mot oss, då, och endast då, kommer vi att gå till vårt eget försvar och utkräva vedergällning och krigföring mot våra fiender.** (Läs återigen Creative Credo nr 64 i DEN VITA MÄNNISKANS BIBEL med titeln ”Lag och ordning kontra våld, terrorism och självbevarelsedrift”, särskilt artikel nr 8 angående vår officiella ståndpunkt).

* * * * *

CREATIVITY har allt, säger allt.

* * * * *

Hjälp till att bygga en vitare och ljusare värld.
Bli en militant Skapare.

* * * * *

Om den vita rasen någonsin ska återgå till tillräknelighet, MÅSTE kristendomen BORT. För att återfå sitt förnuft måste den först dumpa kristendomen.

* * * * *

För den vita rasen är Creativity det stora kvantsprånget framåt ut ur det nuvarande judiska gungflyet. Det motsvarar vad renässansen var för den mörka medeltiden.

* * * * *

Skola för begåvade pojkar

Framstegsrapport

Byggnadsdelen av Skolan för begåvade pojkar är praktiskt taget färdigställd. Det finns fortfarande ett antal anpassningar som behöver göras. Vi måste fortfarande skaffa det mesta av utrustningen till köket. Det vill säga — en spis, ventilationskåpa, kylskåp, frys och ett antal andra artiklar. Eftersom vi måste uppfylla hälsovårdsnämndens och National Sanitation Foundations standarder, måste allt vara officiellt godkänt, och det är tre gånger så dyrt som det borde vara. Det räcker inte med att köpa bra utrustning, den måste gå igenom byråkratin och bli godkänd.

Vi behöver fortfarande sängar, bord och en mängd andra möbler, vilka alla är extremt kostsamma. Vi behöver ert stöd, era donationer, er hjälp och ert deltagande.

Vi planerar att starta den första tvåveckorssessionen efter den 4 juli, nämligen de två veckorna från den 6 juli till den 20 juli. Kostnaden per elev för tvåveckorssessionen, inklusive kost och logi, undervisning och aktiviteter förväntas bli 300 dollar, en blygsam avgift som inte kommer att täcka våra utgifter, men vi måste komma igång. Sprid gärna ordet och få fram så många potentiella kandidater som möjligt som vi kan kontakta. Även om vi har för avsikt att vara mer restriktiva i framtiden, tar vi gärna emot alla bra vita pojkar och ungdomar mellan 10 och 20 år. **Hjälp till att göra den första sessionen till en framgång!**

Vad du kan göra för att hjälpa till.

1. *Om du har en egen pojke, eller en brorson/systerson eller ett barnbarn, är den bästa gåvan du kan ge honom för resten av hans liv att se till att han blir rätt orienterad — rasmässigt och religiöst. Skicka honom till vår skola.*

2. *Sponsra en bra vit pojke även om han inte är en släkting till dig. De långsiktiga fördelarna kan vara enorma för individen och vår ras. Kom ihåg, om vi inte räddar den vita rasen kommer dina pengar ändå inte att vara värda ett vitten.*

* * * *

Kritik av en kritik

Richard S. Hoehler är en författare och filosof som har skrivit flera böcker i ämnena filosofi, judar och nationalsocialism. Han är bosatt i Colorado och är en skribent med avsevärd talang. Nyligen skickade han in en artikel, en kritik om man så vill, av Creativity-rörelsen, och eftersom vi respekterar herr Hoehlers bedömning publicerade vi artikeln på förstasidan av *Racial Loyalty* nr 19.

Vi anser att ett hälsosamt utbyte av kritik alltid är en konstruktiv process, då det antingen framkallar en omprövning och korrigering av eventuella fel, brister eller tillkortakommanden, eller så ger det ett utmärkt tillfälle att förklara en fullt giltig ståndpunkt, eller ståndpunkter som kan vara grovt missförstådda eller felaktigt framställda av kritikern och/eller omvärlden i stort. När allt kommer omkring är ingen perfekt, ingen har alla svar, och minst av alla kritikerna själva. Som alla vet är det mycket lättare att kritisera än att bryta ny mark och bygga något meningsfullt, oavsett om det är en skyskrapa, en ny rörelse eller en ny religion.

Inom denna ram vill jag besvara en del av den kritik som herr Hoehler har fört fram, inte så mycket för herr Hoehlers skull, utan för alla våra läsares, sympatisörers och medlemmars skull. Jag vill göra det eftersom jag känner att de frågor som väckts återspeglar åsikter som ofta cirkulerar, inte så mycket bland våra aktiva anhängare och medlemmar, utan hos åskådare på utsidan, den grupp vi ofta har kallat för "fåtöljsintelligensian". Även om jag respekterar herr Hoehlers filosofi och skrifter, måste jag klargöra att han inte är medlem i Church Of The Creator, och aldrig har gett några positiva bidrag till rörelsen. Hans böjelser ligger mer åt nationalsocialismen, men jag vet inte om han tillhör någon sådan grupp heller.

Hur det än må vara med det, låt oss i en anda av välvilja och med ett öppet sinne ta en titt på vad herr Hoehler hade att säga om CREATIVITY, och vad vår korrekta inställning är till varje fråga. Innan jag gör det vill jag rikta en kritik mot herr Hoehlers skrifter i allmänhet och artikeln från december 1984 i synnerhet, och det är följande: Vissa av hans uttalanden är så vaga att man lämnas undrande över vad han menar, eller hur det, om alls, är relevant för den aktuella frågan. Som vi brukar säga när jag satt i Floridas lagstiftande församling: "Din poäng är så subtil att jag helt missar den." Detta är åtminstone en kritik som aldrig har riktats mot mig. Tvärtom har de flesta kritiserat mig genom att säga: "Du gör det sannerligen helt klart var du står, kanske för klart."

Nu kommer vi till några av de punkter som vi faktiskt förstår, eller tror att vi gör.

1. ”En person jag känner hävdar att du är ’för judisk’ för hans smak. Märkligt nog skulle en objektiv observaktör kunna peka på vissa drag i din inställning som är både historiskt eller kulturellt judiska till sin karaktär”.

Okej, låt oss titta på denna generella bredsida. Låt mig säga inledningsvis att **det är svårt att redogöra för vissa människors smak, särskilt när jag inte vet vem den här personen är för vars smak jag kan vara ”för judisk”.** Men smaker finns i fler varianter än Howard Johnsons 28 glassmaker, och vissa av smakerna på den moderna scenen är extremt bisarra och motbjudande. Vi har sexuella avvikare, vi har människor som ”avgudar” Michael Jackson, människor som hatar Hitler. Behöver jag fortsätta? Vi tänker inte försöka tillmötesgå alla smaker, eller någon alls för den delen. Om CREATIVITY inte är deras smakliga rätt, låt dem äta någon annanstans. Världen är full av alternativ, varav de flesta är judiskt skräp. Faktum är att allt jag avser att göra är att kalla det som jag ser det, och försöka utplåna den judiska pesten från jordens yta.

Men poängen är att herr Hoehler uppenbarligen håller med denne ”person”, vem han än är, eftersom han fortsätter med att säga:

2. ”Sarkasm och cynism är främsta judiska psykologiska vapen”. Kanske det, herr Hoehler, men inte mer än ord, propaganda, religion, pengar, terrorism, militär utrustning och en miljon andra vapen som används av både judar och icke-judar för att segra över sina fiender och överleva. Du själv använder flitigt sarkasm och cynism i dina skrifter. Till och med vår gemensamma idol, Adolf Hitler, använde dem alla flitigt, hela vägen från sarkasm till militär utrustning för att segra, och endast en dåre skulle låta sig frivilligt berövas alla de användbara vapen som står till hans förfogande för att någon skulle kunna anklaga honom för att använda vapen som används av judarna. Vi har inga avsikter att frivilligt avväpna oss själva så att våra fiender kan göra hackemat av oss. (Läs återigen ”Self Imposed Handicaps” i nummer 6 av Expanding Creativity).

3. Detta för mig till kärnan i herr Hoehlers kritik. **”Akta dig när du kämpar mot monster så att du inte själv blir ett monster!”** säger han och citerar Nietzsche. Så gulligt! Alternativet som inte nämns är att uppenbarligen låta monstret sluka dig.

Så jag är glad att denna fråga väcktes eftersom det är en av de fånigaste schibbolet-fraser som någonsin har dryftats, och som svar **låt mig måla upp en bild för dig.**

Om du var en del av en armé som inte var försedd med något annat än slangbellor och du var inblandad i en strid på liv och död med en motståndararmé som var beväpnad med kulsprutor, skulle du, tror jag, vara i ett allvarligt underläge, milt uttryckt. Nu om din

korkad ledare sa till dig "ja, vi skulle också kunna skaffa kulsprutor, men gud förbjude, vi vill inte vara som våra fiender, och vi kommer därför att göra det hedersamma. Vi kommer troget att hålla fast vid våra slangbellor, även om vi utplånas till sista man".

Det vore väl ganska korkat, eller hur? I själva verket, självmordsbenäget. Vi SKAPARE har inte för avsikt att begå självmord och vi är inte korkade nog att låta våra främsta vapen slås ur händerna på oss. (Läs igen "Knocking the Key Weapon from out of the Enemy's Hands", i R.L. nr 17 i denna bok). Nej sannerligen, om fienden använder kulsprutor och har vapen som är överlägsna våra, vill vi se till att vi inte bara själva använder kulsprutor, utan också att våra är överlägsna fiendens, och lägg därtill en hel inköpslista med andra överlägsna vapen — granatkastare, kanoner, stridsvagnar, flygplan, bombplan, eller vad som än krävs. Det är i själva verket vår ståndpunkt: **vi kommer att göra vad som än krävs, och åt helvete med slangbellans förespråkare.**

Det är här jag vill avslöja en avgörande iakttagelse för herr Hoehler: **Jag har lärt mig mer av judarna, av judiska vapen och taktiker än vad jag har gjort av alla vita forskare, presidenter och filosofer tillsammans, och jag har inga tveksamheter, ursäkter eller samvetskval över att säga det.** Judarna, en liten parasitisk minoritet, har överlevt i 5000 år och äger och kontrollerar nu världen. Det åligger oss att studera hur de har gjort det och använda samma effektiva och kraftfulla vapen. Detta har jag gjort och allt är polariserat till en vit rasreligion. Om det är "för judiskt" för någons "smak", så är det tråkigt, men jag säger åt helvete med att hänga kvar vid slangbellorna. Vi är beslutna att **ÖVERLEVA OCH VINNA, och använda vilka vapen som än krävs.**

4. Vi kommer nu till en av de svagaste och mest oförsvarliga av alla anklagelser som riktas mot oss, och det är herr Hoehlers kritik av vår **SALUBRIOUS LIVING**-inställning till god hälsa och ett sunt sinne. Uppenbarligen är en sådan inställning också judisk, och se, därför bör vi inte "bry oss om kostregler". Varför?

Eftersom herr Hoehler säger att det är judisk hjärnröta och som avgörande bevis citerar han Ralph Waldo Emersons citat: "Ett gott sinne kan nära sig på en buljong av kokta skor, om det behövs!" Tja, jag visste inte att Emerson sa det, men jag tar herr Hoehlers ord för det, och ger en egen kommentar. Om Emerson sa det, var det ett av de dummaste uttalanden han någonsin gjort, och uppenbarligen var Emerson helt okunnig om den vetenskapliga information som nu finns tillgänglig om hur man vårdar en hälsosam kropp och ett sunt sinne. Han var uppenbarligen också grovt okunnig om vissa levnadsregler som kan ruinera inte bara en hälsosam kropp, utan också det sinne som bebor den kroppen. Säkert kommer även den mest naiva och oinformerade att erkänna att sådana regler existerar. Säkert är ingen individ likgiltig

om huruvida hans sinne och kropp är vid utmärkt hälsa, om de fungerar effektivt och ändamålsenligt, om de är fyllda av en god känsla av energi och välbefinnande, eller om de å andra sidan känner sig sjuka, modfällda, suicidala, med en kropp plågad av smärta och letargi. Det är skillnad, eller hur? Och sannerligen, vad du stoppar i din kropp gör skillnad. Hur du behandlar din kropp, om du behandlar den intelligent eller missbrukar den som en tanklös dåre, gör skillnad, eller hur? Om du ”när” din kropp med kokt skoläder, kokain, röker gräs, röker tobak eller konsumerar 100 till 200 pund socker om året gör en jäkla skillnad. Vi CREATORS kallar den skillnaden ”Salubrious Living” (Hälsosamt Leverne). Vi har granskat bara ett kapitel, nämligen kapitel 8 i vår bok med samma namn i detta viktiga ämne. Vi hoppas att det ska hjälpa vissa oinformerade människor att börja utbilda sig för sitt eget bästa.

Men låt oss inte vara för hårda mot herr Emerson. Han är inte ensam bland intelligentian som är helt fel ute i sin inställning till hälsa och sunt förnuft. Det finns miljontals av dem som fortfarande vandrar på jorden idag och som kanske vet allt om den 18:e dynastin som styrde Egypten för flera tusen år sedan, men som är fullständigt okunniga om den första konstruktiva regeln om att ta hand om sina egna kroppar, samma kroppar som hyser deras slutna sinnen, och båda lider mycket som ett resultat. Det finns ytterligare hundratals miljoner som irrar omkring på jorden och frossar i giftig skräpmat, övergödda och undernärda. De flesta av dem är feta, letargiska, fyllda med kemiska gifter, vilket bjuder in cancer och alla de andra degenerativa civilisationssjukdomarna. Som George Dietz har sagt upprepade gånger: ”De som inte vill läsa har ingen fördel gentemot dem som inte kan”.

Nej sannerligen, herr Hoehler, **SALUBRIOUS LIVING** är **INTE** judiskt. Det är bara rent, gott sunt förnuft. A.M.A. och deras medicinska dogma av droger, kemikalier, gifter och hela röran av onaturliga toxiner är judisk. Det orsakar cancer, diabetes, hjärtsjukdomar och en hel uppsjö av så kallade degenerativa sjukdomar som vår ”civilisation” är drabbad av, men som sällan återfinns bland mänsklighetens primitiva raser. Den ”godkända” A.M.A.-behandlingen av cancer, till exempel, är att skära, bränna och förgifta. **DET ÄR JUDISKT.**

Men att leva i enlighet med, och i harmoni med Naturens Lagar, och att ta hand om vår hälsa, vårt sinne, vårt samhälle, vår genpool och vår miljö är ungefär så ojudiskt som man kan bli. Det är strikt CREATIVE, strikt alltigenom Vitt, och det är vad CREATIVITY handlar om. Det faktum att de primitiva okunniga judarna kan ha bäddat in några dumma kostrelaterade vidskepelser i sin perversa rännstensreligion avskräcker eller hindrar oss inte det minsta från att använda sunt förnuft för att förstå och tillämpa Naturens Lagar. Min enda ånger är att jag inte blev underrättad om detta extremt

viktig kunskapsmassa när jag var barn, istället för att bli vilseledd av judiskt utbildade läkare under större delen av mitt vuxna liv. Jag beklagar uppriktigt att jag först sent i livet snubblade över detta livsviktiga område av mänsklig kunskap, då jag kunde ha njutit av fördelarna därav från den dag jag föddes. Men som Adolf Hitler sade — ”Det finns sanningar som ligger på gatan, men få människor kommer att känna igen dem.” Låt oss upprepa: de som inte vill läsa — det slutna sinnet — det sjuka sinnet.

Vi kommer nu till påståendet att **CREATIVITY** har något gemensamt med judendomen eftersom vi på något sätt omfamnar ”monoteism”. Detta är ytterst märkligt eftersom det antyder att även vi **CREATORS** omfamnar tesen om ”en Gud”, när vi är en av de främsta förespråkarna för att dumpa spökerier — alla former av spökerier. Inte nog med det, utan uppenbarligen när vi försöker lösa ett överväldigande världsproblem — nämligen den judiska pesten — genom att använda logik, genom att vara rationella, genom att använda våra hjärnor, genom att försöka organisera en systematisk och effektiv motkraft mot det judiska maktetablissemanget, anses detta tydligen vara extremt dåligt och stämplar oss som kalla och känslolösa. Uppenbarligen håller herr Hoehler med andra liknande kritiker och antyder att vi borde vara irrationella, ologiska och fåniga inför det hela, spela barnsliga lekar istället och ta hjälp av imaginära spöken för att göra jobbet åt oss. Om vi inte gör det är vi kalla och känslolösa. Inte nog med det, utan ju mer av ett rörigt sammelsurium vi kan dra in i bilden, desto gladare blir alla, oavsett om vi får jobbet gjort eller inte. Det verkar vara det underförstådda alternativet till **CREATIVITY**.

Nåväl, vi kommer inte att låta oss luras eller ledas in i en återvändsgränd. (Läs igen: ”Ett polyglott sinne och ett polyglott samhälle — Vem behöver dem?” i nummer 10 av **Expanding Creativity**). Alltför länge har den vita rasen vandrat mållöst i ett meningslöst, oorganiserat hav av förvirring, ett rörigt sammelsurium av meningslösa judiska schibbolet, och det har inte lett till något annat än en fullständig katastrof för den vita rasen. Tro mig, bara för att vi försöker vara rationella, sakliga, logiska, organiserade och systematiska i att lösa ett akut problem betyder det inte att vi är känslolösa. Inte på något sätt. Vi **CREATORS** kan bli lika eldiga som vem som helst, om inte mer. Men det betyder inte att vi måste vara fåniga och förvirrade kring det. Vi strävar efter att koncentrera och rikta den elden effektivt mot målet. (Läs igen ”Tiden är inne för den vita rasen att etablera sin egen polstjärna”, i nummer 20 av denna bok).

Sammanfattningsvis, låt mig säga detta: Vi **CREATORS** sysslar inte med att försöka imponera på någon, eller att underhålla någon. Vi avser att få ett viktigt jobb gjort, och offra vad som än krävs, göra vad som än krävs. Om vi har lärt oss några framgångsrika taktiker från judarna och använder deras egna vapen mot dem, ja, då är det utmärkt.

Det gör oss inte det minsta judiska. Det betyder bara att vi beklagar slangbellesyndromet. **Det finns en stor skillnad mellan den vita rasen och judarna som alltid kommer att bestå — och det är: Judarna är eviga parasiter och kan endast överleva på ryggen av en produktiv värd. Å andra sidan är vi SKAPARE byggare och producenter och behöver ingen hjälp från någon av de andra raserna, minst av allt parasiter och andra lerraser, och vi strävar efter att bygga en vitare och ljusare värld för vårt eget slag.**

Denna inställning kommer att göra många kristna, blödande hjärtan, förvirrade hycklare, sliskiga sentimentalister, knarkare, fegisar och sykofanter förbannade. Det är synd och skam. Men nu när vi har funnit vår Polstjärna kommer vi att hålla vår kurs, vi kommer att förbli sakliga, rationella, logiska och beslutna att utföra det arbete som måste göras. Vi är endast intresserade av de modiga hjärtan som hjälper oss att få det enorma arbetet utfört, och har föga intresse för dem som inte har något bättre för sig än att kasta hinder i vår väg.

* * * * *

Vi Skapare vill hellre främja en sak som kan vara opopulär för närvarande men som kommer att segra i slutändan, än en som kan vara populär nu men förlora i slutändan.

* * * * *

Det största problemet vi har att brottas med (och korrigera) är det felaktiga tänkandet hos den vita rasen själv.

* * * * *

Nummer 22, mars 1985

Utvidgning och spridning av eländet

The Church Of The Creator har upprepade gånger konstaterat en underliggande premiss som grund för hela sin trosbekännelse och filosofi: **Naturens eviga lagar.**

Vi har också påpekat upprepade gånger att i Naturens lagar ligger all den visdom, logik och det sunda förnuft som vi kan och måste använda som en riktlinje för att leva fullvärdiga, produktiva och kreativa liv. Å andra sidan kommer de som är för oförsonliga för att hörsamma Naturens lagar och är beslutna att trotsa dem, att få betala priset. Det straffet är sjukdom, elände och död. Detta gäller lika fullt (a) oavsett om individen går emot Naturen i behandlingen och/eller missbruket av sin egen kropp, eller (b) om en hel art, eller en ras, blir så perverterad att den inte längre kan följa sina naturliga instinkter och vägrar att rätta sig efter Naturens eviga lagar. Oavsett vilket är straffet utrotning. Naturen låter sig inte luras.

Av alla de miljontals olika varelser som har befolkat jordens yta under de flera miljarder år som liv har existerat, är utan tvekan en art, den vita rasen i den nuvarande eran, unik. Aldrig har det funnits någon art, någon varelse, som har utvecklat en så hög nivå av intelligens, en så avancerad civilisation, ett så intrikat språk och kommunikationsmedel, ett så högt tillstånd av teknologi, kultur, musik, litteratur, konst, resor och dussintals andra häpnadsväckande kategorier av civilisation. Sannerligen, vi är unika. Vi är Naturens elit. Vi är aristokraterna i hennes skapelse, hennes ögonsten.

Och ändå, kanske är vi både för smarta och för dumma för vårt eget bästa. Kanske har Naturen också planterat fröna till vår egen undergång i vår konstitution, till utrotning, till glömska, i en mycket, mycket nära framtid, såvida vi inte ändrar kurs. Och ingen arbetar hårdare för att hjälpa till med förstörelsen av den vita rasen än den vita rasen själv.

Jag konstaterade kortfattat att ett sådant trotsande av Naturens lagar gäller lika mycket för (a) individen och (b) för en hel ras.

Låt oss kortfattat se över den onaturliga livsstil som den genomsnittliga vita individen, man eller kvinna, för idag. Jag går igenom detta kortfattat som ett exempel på vad konsekvenserna är av att bryta mot Naturens lagar så att vi kan applicera det på konsekvenserna för vår ras,

eftersom det är vad den här artikeln handlar om.

Den moderna människan (och han efterapas snabbt av de mer bakåtsträvande gyttjeriserna) lever ett extremt onaturligt liv. Han äter skräpmat, substanser som har kokats, strimlats, pulveriserats, pastöriserats, homogeniserats och slagits ihjäl till den grad att det inte skulle och inte kunde upprätthålla livet hos en insekt eller en hund. Vitt bröd är bara ett typiskt exempel bland tusentals andra vackert förpackade och exponerade plastlivsmedel som du kan hitta på din favorit- supermarkets hylla. Men skändningen stannar inte där. Avsiktligt tillsatta i dessa livsmedel är alla typer av artificiella kemikalier (vilka alla är giftiga och oförenliga med kroppssystemet) såsom socker, konserveringsmedel, artificiella färgämnen, salter av dussintals sorter, och tusentals (ja tusentals!) andra artificiella kemiska föreningar som våra förfäder aldrig utsattes för, giftiga substanser som våra system inte kan hantera.

Lägg därtill ytterligare irritationsmoment och gifter som en förorenad atmosfär; förorenade floder, sjöar, hav och surt regn som kommer ner ovanifrån; bombarderade av strålning från dussintals källor, och slutligen vår lata, stillasittande livsstil, inklusive den avsiktliga förgiftningen genom intag av tobak, alkohol och andra droger i ökande doser.

Kort sagt är vi — i en oroväckande accelererande takt — i färd med att förgifta våra kroppar, vår atmosfär, vår miljö, vår planet jorden, och framför allt, vår dyrbara genpool. Och det är det sistnämnda som vi inom Church Of The Creator är särskilt bekymrade över.

Nu är frågan: Hur hamnade en så intelligent varelse som den vita rasen, naturens elit, naturens främsta, aristokratin i hennes skapelse, i en sådan jävla röra?

Det är en bra fråga, och jag tror att jag har svaret, eller åtminstone en trolig orsak, en som vi kan vända och korrigera och återigen staka ut vår väg mot försoning och återuppståndelse.

För två tusen år sedan var romarna, ett fint, ståtligt, virilt exemplar av den vita rasen, på toppen av världen. Världens gyttjeriser var av ingen särskild betydelse, förutom att de betraktades som krigsbyte, lämpliga för slavarbete. Men de var förvisso inget militärt hot, eller något annat hot. Och ändå fanns det mörka moln vid horisonten. Det saknades en väsentlig bit i det pågående pusslet. Det olycksbådande förebudet var det faktum att slavarna förökade sig på själva det romerska territoriet, medan elit- romarna och deras säd dog ut. **Vad romarna desperat behövde men inte hade var en rasreligion.**

In i detta religiösa vakuum kröp naturens främsta parasit, den listige och förslagne juden. Han förseglade de degenererade avkommorna till den tidigare slavbefolkningen med en from ny religion som var proportionerlig till deras bastardiserade och hybrida ursprung. Juden introducerade denna blandade skara av missanpassade till en förrädisk ny religion, och

de nappade på betet som en katt nappar på kattmynta. De köpte åt sig själva judisk kristendom och spred sedan cancern till resten av Europa. Den mörka medeltiden, som vi alla vet, följde.

Designad främst för att förödmjuka och förstöra det romerska riket och den ädla romerska rasen, missade den listige och förrädiske juden få knep, väldigt få.

Inbyggt i denna djävulska nya religion var varje aspekt av självdestruktion som endast en judes förrädiska sinne kunde uttänka. Sälj allt du äger och ge det till parasiterna och gratisätarna; älska dina fiender; vänd andra kinden till; döm inte; gör inte motstånd mot det onda; hugg av din hand; riv ut dina ögon; och i Matt. 5:42 får vi veta ”Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig.” Läs återigen kapitel 13 ”Det nya testamentet” i *Nature's Eternal Religion*).

Det är detta sistnämnda direktiv om att ge, ge, ge och låna, låna, låna som den vita rasen i USA har blivit särskilt utsatt för sedan andra världskriget. Det är detta vi vill titta närmare på och se vad det gör med ”vårt” land, med världen och särskilt med den vita rasen. Vi vill tala om VÄLGÖRENHET till världens alla gratisätare och drägg, och om att subventionera dem till den grad att vi, den vita rasen, drunknar i en flodvåg av ler-raser.

Nu har jag berättat den här historien förut men jag tänker berätta den igen, eftersom den är **central för hela frågan om välgörenhet och subventionering, och är det första steget i min egen vacklande utbildning i denna fråga.**

Tillbaka i omkring 1930 när jag var en 12-årig grabb, minns jag en mennonitisk missionär som återvände från Indien med alarmerande historier om yttersta nöd från det mest olycksaliga och svältande landet. Jag minns att när jag satt på läktaren i vår mennonitkyrka nära Herschel, Saskatchewan, höll denne ytterst vältalige kristne predikant oss alla trollbundna när han fägnade oss med historier om skräck och elände. Tänk er! Det fanns 300 miljoner hungriga, svältande hinduer där, fattigdomsdrabbade, eländiga och sjuka. De behövde hjälp! De var hungriga efter mat och de var hungriga efter Jesus Kristus frälsning (sade han). Vi trodde honom och skrapade fram de få slantar vi själva hade kvar eftersom bönderna där var mitt uppe i en svår jude-anstiftad depression, och själva befann sig i ett desperat läge.

Idag, 55 år senare, tar vi en ny titt på Indien och vad finner vi? Tack vare vår vita kristna välgörenhet har vi nu 800 miljoner hinduer (åtminstone, kanske snarare en miljard, om man räknar de nu separerade pakistanierna och annat eländigt drägg) på våra händer. De är fortfarande hungriga, fattiga, eländiga, sjuka, utan anständigt skydd, mat eller kläder.

Så vad har vår så kallade kristna välgörenhet uppnått? Är de

Är hinduer och paki bättre ställda än de var för 55 år sedan? Nej, det är de inte. De är precis lika hungriga, sjuka, fattigdomsdrabbade och eländiga (om inte mer så) än de någonsin varit. Den enda skillnaden är att likt en spridande cancer finns det nu 800 eller 900 miljoner, eller en miljard av dem, sjuka, eländiga, hungriga, skröpliga, och alla förökar sig till gränsen för sin subventionerade livsmedelsförsörjning. Allt vad denna förbannade kristna etik har uppnått är att sprida och föröka mer elände till "muds" på bekostnad av den medkännande och lurade vita rasen. Den har gjort mycket mer skada än så, men vi kommer till de aspekterna senare.

Låt oss nu titta på några andra delar av världen.

Som vi alla vet blir vi i dessa dagar och veckor översköljda av en lavin av propaganda via den judiska dumburken om de "trängande behoven" hos negrerna i Afrika, särskilt Etiopien, och de fasar nu in oss på närliggande Eritrea, Mali och andra svarta länder, ett i taget. Vem som helst som ser på kvällsnyheterna får se vidriga bilder av utmärglade, svältande svarta barn, flugor och insekter som krälar över deras kroppar, deras munnar, deras smutsiga rinnande näsor och deras ansikten. Det är nog för att få vem som helst att spy, men judarna fortsätter att ösa på, natt efter natt. Man skulle kunna tro att detta var en engångsföreteelse, en isolerad tragedi, orsakad av en ovanlig torka, ett naturens nyck, och om vi bara tömde våra hjärtan och våra plånböcker denna enda gång, skulle allt bli bra igen.

Vilken förrädisk fars! Vilket rent bedrägeri!

Låt oss ta en titt på ett litet, betydelselöst land i Afrika, kallat Mali. Det ligger vid södra kanten av Sahelöknen. Igår kväll i det judiska programmet "60 Minutes" gav en av kommentatorerna en rapport om det nuvarande tillståndet i det landet. Det verkar som om vi under de senaste 10 åren har försökt **rädda det eländiga landet och dess värdelösa asätare till en kostnad av 2 miljarder dollar av de amerikanska skattebetalarnas pengar.** Vi har skickat ner "experter" dit för att lära dessa vildar hur man jordbrukar, vi har skickat ner folk från Fredskåren för att hålla dem i handen och torka deras rinnande näsor, vi har byggt ett vattenkraftverk, vi har försett dem med spannmål, med maskiner och pengar, pengar, pengar.

Så efter 10 år och två miljarder dollar, vad har vi att visa för det? Ingenting, absolut ingenting, mindre än ingenting. De dumma vildarna vet fortfarande inte hur man jordbrukar, landsbygden är utblottad och ödslig. Folket svälter fortfarande, det har bara blivit fler av dem. Kraftverket har förfallit och gått under. Det fanns ingen att sälja elektricitet till, och slutligen ingen kvar som kunde driva det. Aveln av fler eländiga fortsätter oförminskat och okontrollerat, eftersom det är ungefär det enda de infödda är skickliga på, och dessutom, ju fler barn desto fler fältarbetare (resonerar de) för att hjälpa

gräva efter rötter, nötter och frukter som kan hittas i ett landskap som snabbt förvandlas till en öken. (Läs återigen Creative Credo nr 15 ”På en världsomspännande skala: den inkräktande öknen” i den Vite Mannens Bibel).

Vissa av de vita människor som intervjuades i ”60 Minutes”, när de fick frågan **vad tror ni experter kommer att hända under de kommande 10 åren?** var osäkra. Ja, ”de” hade gjort ”misstag” men de skulle nu försöka med ”ett annat tillvägagångssätt”, och ”förhoppningsvis” skulle de lösa problemet. Hur uppmuntrande!

Men de vet bättre. De ljuger. De kommer med bortförklaringar för de värdelösa vildarna som aldrig kommer att klara sig bortom gränserna för hunger och fattigdom.

Så varför slösar ”vår” regering miljarder på en nollentitet som Mali, och hundratals andra liknande bottenlösa råtthål? Kommer de inte att lära sig? Vet de inte eller förstår de inte?

Jo, de vet mycket väl. Det är vi, den Vita Rasen, som inte förstår. Livets realiteter är brutala och grymma och den Vita Rasen är en av de mest lurade, godtrogna, bedragna, plundrade och skövlade grupperna av människor i världen.

”Vår” judiska ockupationsregering vet mycket väl vad den gör, och den gör ”det” mycket väl, enligt plan. Det är vi som måste förstå exakt vad deras plan är — och i grunden är den enkel och den är brutal. **(a) Judarna bryr sig inte ett dugg om de svältande negrerna. (b) De vill översvämma världen med ett överväldigande hav av gyttjeraser, alla fientliga mot den Vita Rasen. (c) Allt detta ska ske på den Vita Rasens bekostnad, i synnerhet den vite amerikanske skattebetalarens. (d) Detta kommer att bidra till att ruinera Amerika i processen, och slutligen föra ner den vite amerikanske arbetaren i förtvivlan och beroende av den judiska regeringen, till den grad att även han får nöja sig med en levnadsstandard motsvarande de coolies han tidigare hjälpte till att föda, subventionera och föröka. (e) Slutresultatet är rikedom och makt till de judiska bankirerna och ockupationsregeringen, och förtvivlan, elände, slaveri och träldom för det vita folket i Amerika och världen.**

Så mycket för målen med judisk-kristen välgörenhet och hela det förbannade, eländiga, stinkande programmet.

Låt oss vidare projicera vad detta ”välgörande” program kommer att leda till under de närmaste decennierna.

I augustinumret 1984 av National Geographic målar denna illustra tidskrift upp en grafisk bild för oss av vad vi kan förvänta oss att den ”nya” världen år 2025 v.t. kommer att se ut. Här är vad den säger:

Från och med 1950 fanns det bara sju urbana centra i världen som rymde mer än fem miljoner: New York, London, Paris, Tysklands Rhein-Ruhr-komplex, Tokyo-Yokohama, Shanghai och

Buenos Aires. År 1984 fanns det mer än 34 sådana städer som stoltserade med mer än 5 miljoner invånare. Till år 2025 (endast 40 år bort) beräknar FN att det kommer att finnas 93 sådana städer, och 80 av dessa kommer att ligga i ”tillväxtländer”. (Läs lerfolk istället för ”tillväxt”. Dessa vildar växer inte fram ur någonting annat än att de sticker ut sina huvuden ur buskaget.)

På sidan 181 i den tidskriften visas en grafisk karta med röda och gröna linjer som skjuter i höjden i proportion till storleken på den beräknade befolkningen i varje stad till år 2025, där röda linjer visar städerna i ”tillväxtländerna” och de gröna linjerna visar de i de industrialiserade länderna.

Det är intressant att betrakta som en skräckfilm. Här är några av höjdpunkterna för de röda linjerna som skjuter i höjden för 2025 e.Kr.:

Sao Paulo, 20-30 miljoner; Rio de Janeiro, 15-20 miljoner; Lagos, 20-30 miljoner; Kairo, 20-30 miljoner; Bagdad, 15-20 miljoner; Nairobi, 15-20 miljoner; Lahore, 15-20 miljoner; Karachi, 20-30 miljoner; Delhi, 20-30 miljoner; Calcutta, 20-30 miljoner; Bombay, 20-30 miljoner; Dhaka, 20-30 miljoner; (hur många vet ens vilket land Dhaka ligger i?) Shanghai, 20-30 miljoner; Peking, 15-20 miljoner; Jakar-ta, 20-30 miljoner; Tokyo, 15-20 miljoner; och för Mexico City går linjen rakt ut från sidan — den beräknas nå 30 miljoner vid sekelskiftet, bara 15 år bort. Tokyo, som är markerat med en grön linje, beräknas till 15-20 miljoner, men även den staden, industrialiserad eller ej, är sannerligen inte en av våra.

Så hur många vita jättar hittar vi bland alla dessa, särskilt i USA? Tja, trösta dig. Det finns två i USA: judeinfiltrerade New York, med 15-20 miljoner och judeinfiltrerade Los Angeles med 10-15 miljoner. Får det dig att må bättre?

Tja, om det inte gör det, låt oss ta en ny titt på en av våra närmaste grannar, Mexico City, och se vad framtiden har i beredskap för denna exploderande samling av fruktsam lera som sitter på vår alldeles egna bakgård.

På diagrammet som visas på sidan 181 i National Geographic går den röda linjen för Mexico City utanför sidan. Medan de flesta av ler-städerna som har en beräknad befolkning på 20-30 miljoner för 2025, beräknas Mexico City redan överskrida den högsta siffran på 30 miljoner år 2000.

Vi, det vita folket i USA, har sannerligen en tick-ande bomb på vår tröskel. (Läs återigen ”Lerfloden från Mexiko blir en störtflod” i nummer 5 av Expanding Creativity eller C.C. nr 33 i White Man’s Bible).

År 1984 hade Mexico City en befolkning på 16 miljoner lerfolk, där de aboriginska indiangenerna vid det här laget nästan helt

utplånade den gnutta spanska influens som fanns för hundra eller två hundra år sedan. Hälften av den nuvarande befolkningen är under 18 år. Med en av de högsta fertilitetstalen i världen, försäkrar dessa två faktorer tillsammans en fortsatt och expanderande framtida födelserytm. Fyrahundratusen landsbygdsinvandrare sväller stadens led årligen. Vad gäller stadsplanering är det ett totalt hopplöst fall. En frustrerad men optimistisk planerare fann dock något gott att säga om situationen i Mexico City: ”Vi kan åtminstone vara en enorm varning för världen.”

Kanske. Jag hoppas det, men jag tvivlar på det, eftersom de makthavare som styr världen inte är okunniga om situationen. Faktum är att de planerade det så. De vill att denna kräftsvulst ska växa och växa och växa på global basis. De vill utplåna den **vita rasen** och tvinga den att drunkna i en flodvåg av deras eget skapande. Deras egen kristna barmhärtighet dödar den vita rasen, deras civilisation och deras egen framtida avkomma. Alla kommer att drunkna skamligt i en flod av lera.

Synderna straffar sig själva. Allt började när romarna kastade ut sina hjärnor genom fönstret för cirka 19 århundraden sedan och antog judisk-kristendom och dess fördömliga barmhärtighet.

Finns det en lösning på denna växande världsomspännande cancer, eller är vi hopplöst förlorade? Kommer vi att drunkna i ett hav av föroreningar, smuts, sjukdomar och lerraser? Tiden håller snabbt på att rinna ut för den vita rasen.

Det finns ett svar på detta fruktansvärda problem och CREATIVITY har det. Det är relativt enkelt.

1. Den vita rasen måste försöka rädda sig själv. Vi måste se på varje fråga, särskilt demografi, genom den **vite mannens** ögon, från den vite mannens synvinkel, som det formuleras i Creative Credo nr 2 i den Vite Mannens Bibel.

2. Vi måste sluta subventionera avskummet, gratisätarna och världens parasiter. Detta gäller lerraserna, inklusive Israel och judarna.

3. Vi, den vita rasen, måste sluta oss samman i en militant kärna av raslig lojalitet och polarisera kring vår egen rasliga religion.

4. Vi måste utropa ett ”heligt krig”, ett Jihad om man så vill, för att stoppa allt vidare plundring, skövling och exploatering av den vita rasen av judarna eller någon av lerraserna.

5. Låt oss en gång för alla göra slut på detta judisk-framkallade vansinne att föda lerraserna. Det är helt i strid med naturens lagar. (Ingen varelse subventionerar sina fiender.) Vad ska vi göra med lerraserna? Det finns bara en sak vi kan göra och jag har formulerat det i Creative Credo nr 63 ”Det självdestruktiva förhållandet mellan hjälpare och mottagare” i den Vite Mannens Bibel.

Sammanfattningsvis är det enda vi kan göra med lerraserna att

att sluta subventionera dem innan monstret slukar oss, den Vita Rasen. Vi Skapare säger rent ut: Låt bastarderna svälta! Det finns ingenting vi kan göra för dem, oavsett hur välgörande, hur förvirrade vi än försöker vara. Ingen mängd sliskig sentimentalitet kommer att rädda dem — det kommer bara att öka antalet, agonin, lidandet, fattigdomen, eländet. Och varför skulle vi ens vilja föda dem? De skulle sannerligen inte föda oss om situationen vore den omvända. Till och med deras egen regering i Etiopien, ett marxist-kommunistiskt gäng brottslingar, är inte intresserad av att föda sitt eget folk. Den säljer i själva verket till och med den lilla mat och spannmål den kan lägga vantarna på till utomstående och sköter om sitt eget bo, vilket ökar dess strypgrepp.

Vidare går det mesta av de pengar som samlas in från de lättlurade och de blödande hjärtana (mestadels vita amerikaner) inte till att föda någon. Till exempel samlar en av de största "välgörenhetsorganisationerna" på området, International Christian Aid Society, med sina tårdrypande tv-annonser (insekter som kryper över smutsiga, magra kroppar och ansikten), in cirka 2 miljoner dollar i månaden från de lättlurade välgörarna. Undersökningar visar dock att väldigt lite av de pengarna går till mat till Etiopien eller någon annanstans. För det mesta går det till att köpa lyxiga byggnader, kontor, löner, mattor, tv-tid och söta förmåner för insamlarna.

Även den mat som skickas över till Etiopien, Mali, Sudan, etc., när den väl kommer fram, distribueras väldigt lite någonsin till de så kallade behövande, utan i brist på transport och distribution ruttnar den vid kajerna, eller på väg till ingenstans.

Artikeln i National Geographic fortsätter med att projicera en världsbefolkning på sex miljarder vid sekelskiftet, åtta miljarder år 2025. På det sätt som explosionen tar fart ser det ut som att även dessa siffror är för konservativa, åtminstone projektionen på sex miljarder för sekelskiftet.

Vad som kommer att hända till 2025 vet bara Kristus och han kommer inte att berätta det. **Men i vilket fall som helst, långt innan dess kommer det att ske en stor raslig, social, ekonomisk och politisk explosion som kommer att spränga de befintliga förutsägelserna åt helvete.** Ett stort offer för en sådan explosion kommer att vara den Vita Rasen själv, såvida den inte snart får sina mål tydligt definierade och sina styrkor väl organiserade. Denna planet kan inte försörja åtta miljarder människor, inte heller sex miljarder människor utan att bli en ful, smutsig slaskhink. Vi Skapare, när vi får kontroll över vårt eget öde, ser framför oss en världsbefolkning på endast cirka en miljard människor, alla vita, och att hålla denna planet som en ren, bekväm, vacker och intressant plats att leva på.

Så låt oss ta oss samman. Genom all denna galna kristna välgörenhet föder och bygger vi inte bara ett monster som kommer att förgöra den Vita Rasen, utan vi staplar upp sopor och föroreningar på en världsomspännande skala som så småningom kommer att sluta med att förvandla denna planet

till en global kloak, en smutsig svinstia, olämplig för någon att leva i, minst av allt Naturens Främsta.

* * * * *

I CREATIVITY har vi det Totala Programmet, det Ultimata Credot. Hjälp till att sprida ordet.

* * * * *

Det stora ”C”

CREATIVITY är: Klart; Konsekvent; Koncist; Komplett; Omfattande.

* * * * *

För den Vita Rasen, i strävan efter den kristna etiken, har hönorna nu kommit hem för att värpa.

* * * * *

Vi Creators ser med förakt och ringaktning på den lägsta formen av mänsklig kretin — rasförrädaren.

* * * * *

Den Vita Rasen producerar all kultur och den Judiska Rasen all korruption.

* * * * *

Eggen för förstörelsen av den Vita Rasen — ”... oavsett ras, tro eller färg.”

* * * * *

Dagens martyrer och hjältar av den vita rasen

Den vita rasen har i sin långa och stolta historia haft en lysande parad av hjältar som har gett sina liv för en sak de trodde på. Det finns ingen annan ras som med stolthet kan peka på en så ärorik, föredömlig lista över hjältar och martyrer. Ingen annan ras har eftersträvat så många olika ideal, syften och övertygelser som den vita rasen, och ingen annan har varit lika villig att dö för dem.

Tyvärr, som historien alltför ofta har visat, har **väldigt få av dessa hjältar valt som sitt främsta syfte den lojalitet som borde ha varit deras första och främsta lojalitet — och det syftet är lojalitet mot deras egen ras, den vita rasen.** I en värld som blir allt mörkare och grumligare, håller RASLIG LOJALITET på att bli det främsta syftet för alla raser, men tyvärr verkar den vita rasen vara den sista att förstå denna livsviktiga fråga.

SKAPARENS KYRKA (CHURCH OF THE CREATOR) leder vägen i att omstrukturera den vita rasens tänkande, mål och värderingar i denna riktning. **Vi säger att det inte är gott nog att tro på vilket gammalt syfte som helst och viga och/eller offra sitt liv för det.** Vi anser att det är ganska fånigt att viga sitt liv åt att främja idén att kor är heliga; eller att man har ett förmodat ömsesidigt kärleksförhållande med några icke-existerande spöken i skyn som ingen någonsin har sett, hört, känt eller luktat; eller att främja den idiotiska idén att ”alla människor är lika”, och att judisk ”demokrati” är en fantastisk idé; eller att vi ska föda och/eller subventionera allt avskum, n-ord och gyttjeraser i världen; eller vilket antal som helst av andra dumma och meningslösa syften i vilka den vita rasen tidigare (och fortfarande i nutid) häller så mycket av sin rikedom, tid och arbete.

Vi i SKAPARENS KYRKA säger: Sätt stopp för alla dessa syften som inte bara leder till ett bottenlöst råtthål, utan som i själva verket är extremt destruktiva för den vita rasen och i högsta grad stöder just de fiender som är beslutna att förgöra oss.

Men det sker en förändring när den slumrande vita jätten börjar vakna till sin nu prekära position och överhängande risk för utrotning. Vi SKAPARE rör upp himmel och jord för att påskynda det uppvaknandet, och väcka, mönstra och organisera den slumrande jättens enorma potential. Vi vill hedra de få men växande antalet vita hjältar som inte bara är villiga att satsa sina liv för att försvara sin ras mot det judiska monstret, utan har BEVISAT sin hängivenhet genom det högsta offret.

av allt: att satsa sina liv för att försvara sin ras mot det judiska monstret.

De har i själva verket sagt: Nog är nog; jag kommer att dö kämpande innan jag böjer mina knän för den judiske tyrannen.

Bland dessa har vi valt ut fyra moderna vita hjältar och martyrer vars namn vi vill prägla in på sidorna av vår rasliga historia.

DAN WHITE. När staden San Francisco år 1978 blev översvämmad av homosexuella och rasförrädare och när dessa element fick kontroll över stadens styre, hade Danny fått nog. Han var själv en enastående familjefar med sex fina barn, och hade visat sin exemplariska förmåga genom många års god tjänst inom stadens polisavdelning. Han hade tagit aktiv del i stadens styre och blivit medlem i stadsfullmäktige. När han blev saboterad och bortmanövrerad från den positionen av det nu övervägande pro-judiska, pro-homosexuella maktetablissemanget, tog han lagen i egna händer. Han hade blivit pressad bortom bristningsgränsen. Han tog sin tjänsterevolver och sköt ihjäl borgmästare George Mascone, en rasförrädare och en hantlangare åt judarna. Han gick sedan snabbt till Harvey Milks kontor, en kumpan till Mascone, som också satt i stadsfullmäktige, som var jude och en uttalad homosexuell. Vid ankomsten till Milks kontor utmätte han summariskt samma öde för denne judiske homosexuelle som han hade gjort med Mascone: han sköt honom till döds.

Det enda som det judiska etablissemanget fruktar (och har fruktat i århundraden) är när den vita medborgarens rättmätiga vrede övergår i fysiskt våld mot dem. Danny Whites handling skakade om hela byråkratin så pass att vissa medlemmar i olika kommissioner och råd över hela delstaten under flera veckor kom till möten klädda i skottsäkra västar.

Juryn sympatiserade med Danny White. Den gav honom ett relativt milt straff och efter 6 år och 8 månader i fängelse är Danny White återigen fri, och vad mer är, han lever.

Han är min favorithjälte eftersom (a) Han vidtog beslutsamma och skyndsamma åtgärder INNAN han stod med ryggen mot väggen och lät fienden betala oåterkalleligt och betala dyrt INNAN han var i en position där hans alternativ var begränsade. (b) Han lever fortfarande för att utkämpa ett nytt slag, om nödvändigt, och förkroppsligar general George Pattons påbud: Istället för att dö för ditt land, är det bättre att se till att fienden dör för sitt. (c) Han lever fortfarande för att kämpa en annan dag, en hjälte, men inte en död hjälte.

JOHN SINGER. Efter att ha beslutat att etablissemanget fördärvade och förorenade hans barns sinnen, bestämde han sig för att utbilda dem hemma i enlighet med sina egna övertygelser. Han trotsade den federala regeringen och vägrade böja knä för tyrannernas trakasserier och hot. Eftersom han intog en fast ståndpunkt

han sköts ner i kallt blod på sin egen gård i Utah, 1979, av ”statliga” mördare.

Vi betraktar honom som en sann martyr för saken i den vita rasens kamp mot de mördare som släppts lösa mot de vita medborgarna av det judiska maktcentret, även känt som JOG, den judiska ockupationsregeringen.

GORDON KAHL. Även han hade modet att inte vika sig för det judiska maktcentrets hårdhänta hantlangare, även kända som IRS. När han överfölls på en allmän väg i North Dakota dödade han två av de vicesheriffer som försökte döda honom. Han undkom tillfälligt deras nätverk i sex månader men dödades brutalt av ett SWAT-team i Arkansas. Men Kahl tog ytterligare ett liv från sina plågoandar och blev en nationell hjälte. Sånger och dikter skrevs om honom, och den folkliga vrede som han väckte mot etablissemanget i allmänhet, och IRS i synnerhet, var den verkliga början på den vita mannens revolution mot det judiska tyranniet.

ROBERT JAY MATHEWS. Vi kommer nu till det senaste offret för Murder, Inc. även känd som samhällsfiende nr 1, även känd som Amerikas judiska ockupationsregering.

Innan vi berättar hans historia vill jag klargöra att CHURCH OF THE CREATORs inställning till våld och terrorism inte har förändrats och förblir densamma som beskrivs i Creative Credo nr 64, med början på s. 397 i WHITE MAN’S BIBLE. I den anger vi vår position tydligt och noggrant, och sammanfattningsvis är den denna: Vi är laglydiga medborgare och avser att lyda lagen, **men vi kräver också att regeringen följer lagen och respekterar den vita mannens rättigheter så som de formuleras i USA:s konstitution och Bill of Rights. Men skulle regeringen själv trampa på våra rättigheter och införa ett skräckvälde och våld mot den vita rasen, då kastar vi all återhållsamhet överbord och åberopar naturens högsta lag, vår arts överlevnad. Vi avser att överleva till varje pris! Inget pris är för högt och ändamålet helgar medlen, vilka medel som helst!**

Skulle JOG och deras mordiska israeliska hantlangare, Mossad, gå längre och mörda medlemmar av vår kyrka, då kommer även vi, likt Danny White, att nå bristningsgränsen och åberopa artiklarna 7 och 8 så som de beskrivs på s. 402 i WHITE MAN’S BIBLE. Den dagen kan vara närmare än vi tror och vi måste förbereda oss för den.

Nu för att kortfattat berätta historien om Robert Jay Matthews. Händelserna som ledde fram till mordet på honom berättas i hans eget brev, som vi publicerar i sin helhet i slutet av denna artikel. Vad brevet inte kunde berätta är hur han mördades brutalt.

Den 8 december 1984 genomförde en insatsstyrka på nästan 100 amerikanska mar-

shals, FBI, Secret Service och Treasury-agenter bombarderade det lilla huset nära Seattle där Bob Mathews gjorde sitt sista motstånd. En skoningslös skur av eld från handeldvapen, gevär och automatvapen pågick i två minuter och dödade Mathews. Sedan avfyrade JOG-agenterna, utan tvekan inkluderande medlemmar från ADL, JDL och Mossad, brandbomber in i huset och brände ner det till grunden, varigenom Mathews kremerades.

Vi säger till Mathews; det är bättre att gå ut i en glans av ära än att dö som en kvidande fegis. Här är Bob Mathews tragiska, men heroiska sista brev med hans egna ord:

Till redaktören:

Under det senaste decenniet har jag varit bosatt i norra Pend Oreille County. När jag först anlände till Metaline Falls hade jag bara tjugofem dollar i min ägo, en önskan att arbeta hårt och bli lämnad ifred, samt drömmen om att en dag förvärva min egen lilla gård.

Under mina tre år vid gruvan och sju år vid cementfabriken kan jag med säkerhet säga att jag var känd som en hårt arbetande person. Jag höll mig borta från barerna och skötte mig mest för mig själv. Alla som är bekanta med Boundary Dam Road vet hur min avlidne far och jag skapade en vacker plats ute i skogen. Alla de mål jag hade när jag anlände uppnåddes utom ett.... Jag lämnades inte ifred.

Inom några månader efter min ankomst gick FBI till gruvkontoret och försökte få mig avskedad från mitt jobb. Jag arbetade på elavdelningen vid den tiden och min förman hade lyckligtvis ett djupt och bestående ogillande för de federala myndigheterna. Han informerades om situationen av gruvsekreteraren. Hade det varit gruvchefen istället för sekreteraren som regeringens hantlangare pratade med, skulle jag ha förlorat mitt jobb.

Denna kampanj av trakasserier och skrämseltaktik började på grund av mitt engagemang i skatteupprorsrörelsen från det att jag var femton till tjugo år gammal. Regeringen var efter mig så mycket i Arizona att IRS-agenter under en incident när jag var arton sköt mot mig för inget mer än en mindre skatteförseelse.

Jag lämnade Arizona och skatteupproret när jag var tjugo. Jag lämnade inte av rädsla för IRS eller på grund av underkastelse för deras tyranni, utan för att jag var grundligt äcklad av det amerikanska folket. Jag hävdade då, liksom jag gör nu, att vårt folk har utvecklats till några av de mest fega, fåraktiga degenererade varelser som någonsin har skräpat ner denna planets yta.

Jag hade hoppats på att börja ett nytt liv i staten Washington, men makthavarna hade andra planer för mig. När jag fick reda på deras högst olagliga försök att få mig avskedad, skrev jag ett brev till deras kontor i Seattle och talade om för dem att "jag inte tänkte acceptera mer, att de skulle lämna mig ifred, eller så skulle jag svara på ett sätt som kunde bli mycket smärtsamt för vis-"

vissa agenter.” Efter brevet började de gradvis låta mig vara.

Jag slog mig snart till ro med äktenskap, röjning av min mark och läsning. Läsning blev en besatthet för mig. Jag slukade volym efter volym i ämnen som rörde historia, politik och ekonomi. Jag blev särskilt fängslad av Spenglers ”Västerlandets undergång” och Simpsons ”Which Way Western Man?”. Jag prenumererade också på ett flertal tidskrifter om aktuella amerikanska problem, särskilt de som rörde det ständigt ökande förfallet av det vita Amerika.

Mina kunskaper i antik europeisk historia började väcka en orättmätigt undertryckt känsla djupt begravd i min själ, den av rasmässig stolthet och medvetenhet.

Ju starkare min kärlek till mitt folk växte, desto djupare blev mitt hat mot dem som ville förgöra min ras, mitt arv och mörklägga mina barns framtid.

Vid den tid då min son hade anlänt insåg jag att det vita Amerika, ja hela min ras, var på väg mot glömska såvida inte vita män reste sig och vände trenden. Ju mer jag kom att älska min son, desto mer insåg jag att om inte saker och ting förändrades radikalt, skulle han vid den tidpunkt han var i min ålder vara en främling i sitt eget land, en blond, blåögd arier i ett land befolkat huvudsakligen av mexikaner, mulatter, svarta och asiater. Hans framtid blev mörkare för varje dag.

Jag kom att lära mig att detta inte var en tillfällighet, att det finns en liten sammanhållen främmande grupp inom denna nation som arbetar dag och natt för att få detta att hända. Jag lärde mig att dessa kulturförvrängare har ett järngrepp om båda de stora politiska partierna, om kongressen, om media, om förlagshusen och om de flesta av de stora kristna samfunden i denna nation, trots att dessa främlingar bekänner sig till en religion som är diametralt motsatt kristendomen.

Dessa är samma människor som ex-senator William J. Fullbright och den avlidne general Brown försökte varna oss för. Henry Ford och Charles Lindbergh försökte förgäves varna oss också. Hade vi varit mer vaksamma skulle min sons framtid inte vara så mörk och dyster.

Därför har jag inget val. Jag måste stå upp som en vit man och ta strid.

Ett hemligt krig har utvecklats under det senaste året mellan regimen i Washington och ett ständigt växande antal vita människor som är beslutna att återta det som VÅRA förfäder upptäckte, utforskade, erövrade, bosatte, byggde och dog för.

FBI har kunnat hålla detta krig hemligt endast för att vi fram tills nu inte har gjort något annat än att växa och förbereda oss. Regeringen verkar dock besluten att tvinga fram saken, så vi har inget annat val än att stå upp och kämpa emot. Hell seger!

Det är vid denna punkt jag önskar bemöta den mängd lögner som de federala har spridit om Gary Lee Yarbrough och mig själv. Gary ”överföll” inte några agenter. Under veckor före denna inci-

de hade trakasserat Gary och följt efter honom överallt, till och med till sjukhuset för att besöka hans svårt sjuka dotter. Dagen för det mytiska bakhållet var Gary ute på sin gård när han såg en lastbil från skogsvårdsstyrelsen köra över hans egendom i uppenbar ignorans mot de många skyltar om tillträde förbjudet som fanns utspridda på hans mark. Han skrek åt lastbilen att stanna, men den fortsatte att köra mot hans hus tills den kraschade in i och förstörde en grind. Vid denna tidpunkt avlossade Gary varningsskott i luften och lastbilen körde iväg. Det.... var det stora bakhållet.

Tidningarna säger nu att Gary inte bara överföll tre agenter utan att han träffade tre av dem. Gary insåg inte ens att de var från FBI vid tillfället, vilket är tursamt för dem eftersom Gary är en expertkytt och om han hade bestämt sig för att lägga sig i bakhåll för FBI hade han enkelt kunnat döda varje federal agent inom räckhåll för sitt vapen.

Det var inte förrän klockan 20.00 den kvällen som Gary insåg vad som faktiskt höll på att hända. Det var då cirka trettio agenter körde fram till Garys hus. Gary och en ung husgäst gick ut för att undersöka uppståndelsen. När agenterna började skrika åt Gary kastade han sig till marken och rullade ner i ett dike bakom raden av regeringsfordon. Den unge husgästen sprang tillbaka in i Garys bostad. Efter att ha väntat i tre timmar använde FBI Garys fru som sköld och gisslan och gick in i huset. Vilka modiga män de är.

Hur otroligt det än låter låg Gary i diket bakom agenterna i fem timmar med sitt vapen riktat mot deras ryggar. Om Gary verkligen hade velat lägga sig i bakhåll för dessa inkräktare så var det ett fantastiskt tillfälle att göra det. Gary valde istället att visa dem nåd, något han senare skulle komma att ångra. Gary smög så småningom ut ur diket och in i skogen.

Inkompetensen hos dessa vapenbärande byråkrater upphör aldrig att förvåna mig. Särskilt efter deras försök till bakhåll och mord på mig själv på ett motell i Portland. Först, låt mig säga att FBI inte var där för att arrestera Gary utan för att lägga sig i bakhåll för mig. De visste inte ens att Gary var i rummet. Den enda anledningen till att de kunde hitta mig var för att en betrodd vän i rum 14 faktiskt var en förrädare och en informatör. FBI har enorma resurser och den senaste tekniken, men kvaliteten på deras agenter går utför med varje ny rekryt. Det beror på att de flesta av de bästa vita männen i det här landet börjar inse att att vara en FBI-agent inte är något annat än att vara en legosoldat för ADL och Tel Aviv.

När jag klev ut ur mitt motellrum den morgonen kom ett gäng beväpnade män springande mot mig. Ingen av männen bar uniform och det enda de sa var ”stanna din jävel”. Vid detta skrek jag till Gary som fortfarande var kvar där inne och jag hoppade ner för trapphuset och började springa mot parkeringsplatsen. En kvinnlig agent sköt mot min rygg och kulan missade och träffade motellchefen. Jag rundade hörnet

från motellet och gav mig av nerför kullen till ett bostadsområde. Efter att ha sprungit två kvarter bestämde jag mig för att sluta vara den jagade och bli jägaren. Jag drog mitt vapen och väntade bakom en betongmur på att agenterna skulle närma sig. När jag siktade mitt vapen mot huvudet på den närmaste agenten såg jag det vackra ansiktet på en ung vit man och sänkte mitt sikte mot hans knä och hans fot. Hade jag inte gjort det hade jag kunnat döda båda agenterna och fortfarande haft kvar bruket av min hand, som nu är söndertrasad bortom räddning och som jag mycket väl kan förlora helt och hållet. Det är sista gången jag någonsin kommer att visa nåd.

Vad gäller förrädaren i rum 14, kommer vi så småningom att hitta honom. Om det så tar tio år och vi måste resa till jordens ände, kommer vi att hitta honom. Och trogna vår ed, när vi väl hittar honom, kommer vi att avlägsna hans huvud från hans kropp.

Jag har inga ångerkänslor eller ursäkter att framföra för Gary eller mig själv. Faktum är att jag är stolt över att vi hade modet och beslutsamheten att stå upp och kämpa för vår ras och vårt arv i en tid i vår historia då en sådan handling kallas ett brott och inte en hjältegärning.

För ungefär nio månader sedan gick FBI till mitt hus medan jag var borta och hotade min tvååriga son. Det var ett mycket stort misstag från deras sida. Efter skottlossningen i Portland gick de till mitt hus och hotade min sextiotreåriga mor. Sådana modiga män de är.

Jag tänker inte gå i landsflykt, snarare kommer jag att pressa FBI och låta dem veta hur det är att bli den jagade. Genom att göra det är det bara logiskt att anta att mina dagar på denna planet snabbt närmar sig sitt slut. Trots det känner jag ingen fruktan. Ty livets realitet är döden, och det värsta fienden kan göra mot mig är att förkorta min tjänstgöring i denna värld. Jag kommer att lämna vetskapen om att min familj och mina vänner älskar mig och stöttar mig. Jag kommer att lämna vetskapen om att jag har gjort det ultimata offret för att säkra mina barns framtid.

Som alltid, för blod, jord, ära, för tro och för ras.

ROBERT JAY MATHEWS

Redaktörens anmärkning: Bob, vi har inte glömt dig. Din död har inte varit förgäves. Ditt namn kommer att bevaras som en hjälte i våra hjärtan och sinnen. Vi kommer att hämnas din död. **DELENDA EST JUDAICA!**

* * * * *

Nummer 23, april 1985

Mänskligheten vid vägskälet

Naturens främstas död eller en ny eras återfödelse?

Judarna och de kristna driver den vita rasen mot kaos, degeneration och utrotning, medan Church of the Creator kämpar för att bygga en vitare och ljusare värld. Utgången beror på: HUR MYCKET BRYR DU DIG?

Låt oss titta på den mörka sidan av bilden först. Låt oss anta att ondskans krafter, den oheliga alliansen av judar, kommunister, kristna och lerraserna får sin vilja igenom. Låt oss anta att den innersta drömmen hos alla dessa fiender till den vita rasen går i uppfyllelse och att dessa onda krafter triumferar. Låt oss föreställa oss en planet där den vita rasen redan har slaktats, massakrerats, utplånats och/eller rasblandats i ett scenario inte olikt det som drabbade ön San Domingo för mindre än två hundra år sedan. (Se C.C. nr 30 i WMB).

Skulle detta vara att frossa i det makabra, eller skulle det bara vara att se verkligheten i dagens värld i vitögat — en värld som har blivit fullständigt, rabiat galen?

En sval, nykter reflektion över världen som den är, en värld som dundrar in i en rasmässig kataklysm, skulle med överväldigande tydlighet indikera att den vita rasens undergång nästan är en matematisk säkerhet. Det är en på förhand given slutsats såvida inte en ny makt, en ny kraft, utvecklas för att vända trenden.

Låt oss titta på fakta som de ser ut idag, inte som vi önsketänkande hoppas (och ber) att de vore.

I föregående nummer (nr 22) visade vi hur denna planet jorden är snärjd i en skenande befolkningsexplosion. Vi visade att framtidens demografi indikerade att världens befolkning år 2000 skulle nå sex miljarder, år 2025 åtta miljarder; att medan det 1950 endast fanns fem urbana centra i världen med mer än 5 miljoner invånare, kommer det år 2025 att finnas 93 sådana urbana centra och 80 av dessa kommer att ligga i så kallade "tillväxtländer", det vill säga lerras-länder.

länder. Det betyder inte att de övriga 13 kommer att vara i länder som nu är vita. Enligt augustinumret 1984 av tidskriften National Geographic finner vi, av de 13 som befinner sig i förutsatt "industrialiserade" nationer, endast två i USA och fyra i Europa. De övriga 7 av de 13 finns i Japan, eller Sydamerika, eller andra lerländer och kontinenter.

Men inte ens det berättar hela historien. Medan det judisk-infesterade New York och Los Angeles kommer att svälla till siffror på 10–15 och 15–20 miljoner, kommer städer som Karachi att explodera in i kategorin 20–30 miljoner, liksom Delhi, Calcutta, Shanghai, Dhaka, Jakarta, Kairo, Lagos, Sao Paulo, och sist men inte minst, Mexico City, som kommer att passera 30 miljoner om bara ytterligare 15 år. (Läs återigen nummer 22 av denna bok, "Att expandera och sprida eländet").

För alla som är bekymrade över den vita rasens överlevnad (vilket Church of the Creator är) är dessa förebud alarmerande, faktiskt skrämmande. Slutsatsen är uppenbar för alla med ett uns av slutledningsförmåga: Den vita rasen befinner sig snabbt på ett sluttande plan mot glömska, mot utrotning. Ler-raserna tar över världen, precis som den judisk-kristna bibeln så skadeglatt säger att de ska: "De saktmodiga (vilket betyder de dumma) skall ärva jorden." Vad den judisk-kristna bibeln inte säger är nästa uppenbara steg: När den vita rasen inte längre finns där för att subventionera och föda dessa gratisätare, kommer denna trångbodda skara av beklagliga, bastardiserade kräk att svälta ihjäl — en masse. Vi kommer att få se den sorgligaste röran av svältande, ruttnande kadaver som stinker ner denna planet som historien någonsin har skådat.

Ingen vacker bild, eller hur? För ett vitt barn som föds idag är 40 år inte så långt borta. Vilken förälder av idag skulle vilja att deras barn levde i en sådan monstruös värld — där de vita kommer att vara i numerärt underläge med minst 50 mot 1. I värsta fall (och mest troligt) kommer det inte att finnas en enda vit man, kvinna eller barn kvar i livet. (Läs återigen Creative Credo nr 30, "Den hemska läxan från San Domingo — En föregångare för det vita Amerika", i DEN VITE MANNENS BIBEL).

Låt oss nu få ordning på vårt tänkande kring tre stora frågor som direkt berör fallet:

A. Denna överväldigande katastrof skedde inte bara av en slump. Judarna planerade det så.

B. Om inte vi, den vita rasen, sätter allt i rörelse för att vända trenden, kommer katastrofen med säkerhet att inträffa. Den vita rasen kommer att utplånas, och ler-raserna kommer att ta över. Efter det kommer det att ske massvält på en skala som ingen blödande hjärta eller demograf någonsin drömt om, eller vågat uttala.

C. Endast en skoningslös, beslutsam vit rasrörelse präglad av en fanatisk religiös iver kan rädda den vita rasen från ett sådant öde värre än döden — bastardisering och

utrotning.

Låt oss undersöka var och en av dessa tre aspekter mer i detalj.

Först och främst Fråga A, detta hände inte av en slump, eller över en natt. Judarna planerade det så. De har planerat det i århundraden. (I *Creative Credo nr 41* i *White Man's Bible* formulerar vi ”Det judiska programmet för bastardiseringen av den vita rasen”.) Vi listar 14 huvudpunkter eller medel genom vilka judarna gör just detta, utan att den vita människan så mycket som lyfter ett finger för att stoppa denna ondskefulla parasit. Utan att gå igenom hela kapitlet tror jag att det skulle vara givande att lista de 13 vapen de har använt. Kortfattat är de som följer:

1. **Juridiska manövrar** — genom att använda kongressen, högsta domstolen och den verkställande makten i ”vår” regering.
2. **Bussning av våra skolbarn.**
3. **Tvinga på den vita befolkningen de så kallade ”Open-housing”-lagarna.**
4. **Välfärdsprogram** — både inhemskt och på världsomspännande basis.
5. **Beskatta de produktiva vita arbetarna till bristningsgränsen** och subventionera gyttjeraser hemma och utomlands över hela världen.
6. **Främja det vita skuldkonplexet över befolkningsexplosionen.** Även om den vita rasen krymper, verkar den vita människan vara helt omedveten om detta grundläggande faktum. Istället känner han skuld över ”befolkningsexplosionen”, som han inte är en del av, och verkar vilja kompensera på något sätt genom att inte skaffa någon egen avkomma. Befolkningsexplosionen sker endast bland gyttjeraserna, som den vita människan faktiskt och omedvetet subventionerar och främjar. Men, dumt nog verkar den vita rasen vara omedveten om även detta faktum.
7. **Kyrkor och religion.** Juden har nu lurat in varje religion, vare sig de är katoliker, mormoner, Hare Krishna eller baptister i sin ogudaktiga sak. Varje vit religion (utom CREATIVITY) främjar nu rasblandning mellan den vita rasen och gyttjeraserna med stor iver. I skarp kontrast främjar judarna (judendomen) hängivet precis motsatsen bland sina egna. De främjar fanatiskt rasmässig exkludering bland judar.
8. **Ett ondskefullt, direkt program från den federala regeringen (läs judar) för att importera främmande gyttjeraser.** Den federala regeringen främjar, subventionerar och använder till och med hårdhandskar (som vår flotta) för att importera vietnameser, koreaner, kineser, niggrer från varje afrikanskt land, pakistanier och vad ni vill. Men den största blödningen av alla är från Mexiko. Där behöver ”vår” regering bara titta åt ett annat håll så väller miljontals mexikanska illegala över gränsen för att mörka den rasmässiga sam-

hy av ett tidigare vitt Amerika.

9. Aggressiv organisering av neger-rösterna. Negrerna är för dumma för att göra det på egen hand, så judarna gör det gärna åt dem. Som ett resultat har den ena storstaden efter den andra nu en neger (eller jude) som borgmästare. Vi kommer snart också att ha en negerpresident, manipulerad av sina judiska sponsorer i bakgrunden. Allt du behöver göra, viting, är ingenting.

10. Rasdiskriminering mot vita i jobb, lån, statlig tjänst och varje annan kategori, genom officiellt statligt tvång.

11. Diskriminering mot vita i invandringen. Medan negrer, sydostasiater, hinduer och annat avskum inte bara bjuds in, utan nästan släpas in i USA, måste vita strikt följa den juridiska linjen och de mycket begränsade kvoterna. Faktum är att om de kan hitta en tysk som var avlägset förknippad med nazistpartiet för 40 år sedan, kommer judarna att koka ihop en uppsättning falska anklagelser och få honom deporterad tillbaka till Tyskland.

Under tiden är alla judar ”flyktingar” och kan resa in i USA efter behag. Inte nog med det, de har rätt till dubbelt medborgarskap med Israel, en status som våra invandringslagar strikt förbjuder för alla andra nationaliteter.

12. Särskild favorisering vid utnämning av negrer och befordran av deras rang i domstolarna, inom rättsväsendet och i de väpnade styrkorna. Idén är att ge negrerna lagliga och dödliga vapen för att kunna hålla det över de vita, och samtidigt avväpna och slå vapnen ur händerna på den vita rasen, och därmed lämna oss försvarslösa och utlämnade åt judarna och de svarta vildarna.

13. Ökad svart brottslighet och rent krigförande (jude-organiserade) grupper som går ut och dödar vitingar (särskilt unga vita kvinnor). Dessa rasbrott förblir vanligtvis ”olösta”. Men om en jude eller en neger dödas av en vit, bryter helvetet löst och en armé av FBI-tjänstemän svärmar över hela platsen för att få fast förövaren.

Dessa är, i kort sammanfattning, de 13 punkter jag listar i *Creative Credo nr 41*. Men listan är långt ifrån fullständig. Det finns ett oändligt antal andra effektiva mördarmetoder som judarna använder mot den vita rasen. Jag ska kort nämna några.

14. Krig som inte kan vinnas, såsom Korea, Vietnam, Nicaragua, Libanon och andra värdelösa, meningslösa, kostsamma krig av inblandning i varje nations angelägenheter i världen, allt på bekostnad av den vita arbetande skattebetalaren och den unga vita manligheten.

Jag kan komma på ett dussin olika sätt som enbart Vietnamkriget hjälpte judarna att decimera och försvaga den vita rasen och störta den djupare i skuld. Här är några:

(a) Det dödade 57 000 unga amerikaner i deras bästa år, de flesta vita.

(b) Det lemlästade ytterligare 300 000 mentalt, fysiskt eller genetiskt.

(c) Det kostade de amerikanska skattebetalarna minst 100 miljarder dollar, och pensionerna och andra fortlöpande utgifter kommer att finnas kvar hos oss i generationer.

(d) Det ökade dramatiskt drogberoendet hos hundratusentals människor.

(e) Det gav den amerikanska medborgaren en känsla av hopplös frustration som kommer att göra det svårt att uppbringa någon verklig försvarsåtgärd mot någon verklig fiende i framtiden.

(f) Det ökade brottsligheten, upproret och misstron mot lag och ordning som också kommer att finnas kvar hos oss under lång tid.

15. Förorening av vår luft, mark och vatten. Detta försvagar och förstör också det vita Amerika och täcks ganska väl i C.C. nr 13 och 14 i *The White Man's Bible*.

16. Undergrävande av vår utbildningsstruktur. Att göra liberaler och analfabeter av våra små barn och få dem att hata sin egen ras.

17. Förstörande av vår valuta och ökning av vår skuldsättning till den gigantiska judiska förfalskningsringen känd som Federal Reserve. (Se C.C. nr 40 i *The White Man's Bible*.)

Det finns mer effektiva och bedrägliga vapen som judarna använder för att försvaga, decimera, rasmässigt blanda upp och förstöra den vita rasen. Vi stannar här för nu och går vidare till nästa fas.

B. Låt oss nu föreställa oss en framtida värld, en värld som nu är översvämmad av n-ord, bastarder och ler-raser, hårt förslavade av judar, en värld där det inte längre finns en enda levande vit man, kvinna eller barn. Detta är för övrigt den JUDISKA DRÖMMEN: att besegra och förstöra naturens främsta, den ädla vita rasen, att förödmjuka den som de gjorde med romarna och slutligen att förorena den kraftigt, oåterkalleligt, med Afrikas svarta blod. Den judiska visionen är att slutligen trycka ner ansiktet på de uppblandade bastarderna i dyn och smutsen, med den judiska stöveln pressande hårt mot nacken på det olyckliga offret.

En fruktansvärd fantasi? Fruktansvärd, ja. En fantasi, nej. Det är en planerad visshet, och ur en vit mans synvinkel, ett veritabelt helvete som väntar. Vill du verkligen att dina barn och barnbarn ska kastas till vargarna i en sådan ohygglig värld, en mardröm som skulle driva även en modig man till vansinne? Hur skulle du själv vilja leva i en sådan värld?

Vad skulle du vara villig att göra för att vända trenden? Vad skulle du vara villig att offra? Vad skulle du ge? Jag tror att varje rationell och hedersam vit förälder skulle ge nästan vad som helst,

göra vilka uppoffringar som helst för att inte lämna ett sådant hemskt arv av terror, hopplöshet och elände till sina framtida avkommor.

C. Låt oss nu titta på lösningen. Det finns hopp, det FINNS en lösning, om vi är villiga att betala priset. Och den ljusa sidan av bilden är att priset är det största fynd du någonsin köpt för dig själv, för din ras och för din framtida avkomma, om du sätter igång NU. Om du skjuter upp det, stiger priset snabbt. Det kommer snart att nå en punkt utan återvändo.

I ett nötskal är lösningen att bygga en mäktig murbräcka med vilken man kan krossa det judiska monstret i småbitar, en gång för alla. Inget annat kommer att fungera. **Världen befinner sig nu i ett rent helvete såvitt den vita människan är berörd och ingen annan kraft kan lösa den mängd problem som nu uppslukar oss. Ingen, det vill säga förutom den vita människan själv.** Väckt, informerad och organiserad är den vita rasen tio gånger kraftfullare än alla judar, n-ord och blandraser tillsammans. Vi har i vår mitt en slumrande jätte, en mäktig kraft vars like världen aldrig tidigare skådat. VI ÄR INTE HJÄLPLÖSA. (Läs återigen nummer 9 i *Expanding Creativity*). Vi har resurserna. Vi har den tekniska kunskapen. Vi har den organisatoriska förmågan i en grad som ingen annan ras någonsin ens har varit i närheten av. Vi, den vita rasen, har i detta skede av historien till och med fortfarande antalet för att göra ett fullständigt jobb med vår parasitära fiende. Vi har allt, men hittills har vi misslyckats med att organisera och använda det.

Alltför länge har den vita rasen, genom sin egen dumhet (inom området ras och religion) och med hjälp av den listige juden, låtit sig luras till att slösa bort sina energier, resurser och kreativa förmågor ner i ett antal bottenlösa råtthål. Några av de mest framträdande är dessa:

(a) Judisk-kristendom. Om vi kunde beräkna och summera mängden bortkastade resurser och energier som den vita människan har slösat bort i detta särskilt värdelösa råtthål av att jaga imaginära spöken, skulle totalsumman få fantasin att svindla. **Skaparkyrkan är besluten att avslöja och sätta stopp för detta vansinne.**

(b) Att försöka kristna blandraserna. En värdelös sysselsättning, om det någonsin funnits någon.

(c) Att försöka föda och ”lyfta” världens olyftbara blandraser.

(d) Att frossa i skräpmat, droger och kemikalier.

(e) Att det vita folket i USA ekonomiskt subventionerar alla världens länder.

(f) Att vara förslavad av en världsomspännande judisk monetär förfalskningsring, av vilken Federal Reserve är kärnan.

och nektar.

(g) Att låta sig snärjas i otaliga brodermördande krig av självförstörelse.

Det finns fler dumma, idiotiska sätt på vilka den vita rasen slösar bort och skingrar sina enorma energier, resurser och styrka, för att inte tala om dess dyrbara genpool.

Men låt oss nu titta på den ljusare sidan av bilden, **återfödelsen av en ny, en vitare och ljusare värld som den förutses av Church of the Creator.** Det är sannerligen en vacker värld, och jag vet knappt var jag ska börja.

Ett av de bästa sätten att börja är kanske genom att peka på det positiva brev skrivet av en av våra pastorer, pastor John Westphal, som vi publicerade på sidan 4 i *Racial Loyalty*, nummer 23. Här är en ung man, 21 år gammal, med utmärkt fysik, 190 cm lång, som har kontroll över sitt eget öde. Han har precis gift sig och planerar att bilda en familj på sex personer. Han har redan blickat in i framtiden och insett vilka djupgående förgreningar och konsekvenser handlingen att grunda en kreativ vit familj kan ha för världen och de kommande generationerna.

Men han har inte bara blickat in i framtiden. **Han har vidtagit positiva åtgärder.** Han har gått med i Church of the Creator. Han har blivit pastor i kyrkan. Han har generöst bidragit till kyrkan och har anmält sig frivilligt att ta på sig jobbet som rektor vid vår skola för begåvade pojkar i sommar. Vi berömmer dig, John, och hoppas på en miljon till som du som marscherar under vår fana. En miljon skulle räcka för att föra den vita rasen över tröskeln och väl på väg mot seger och en ny återfödelse.

Den uppmuntrande delen av bilden är att det inte bara finns en miljon, utan miljontals John Westphals där ute som kan sluta upp i leden. Det är vår plikt att nå dem, orientera dem och värva deras talanger och energier till den vita rasens sak. **Vi behöver dig för att hjälpa till att göra jobbet. Vi menar DIG, som läser detta.**

Vi nämnde behovet av en kraftfull murbräcka, kraftfull nog att slå det judiska hotet i spillror. **Historien har bevisat att den mest kraftfulla och uthålliga kraft eller krafter som någonsin har organiserats alltid har varit under en rasreligions beskydd.** Judarna har judendomen, araberna har muhammedanismen, och till och med de ringa, degenererade negrerna i Amerika har den muslimska religionen, som har gjort underverk för dem. **Märkligt nog har Naturens främsta, sedan civilisationens gryning, aldrig haft en meningsfull vit rasreligion.**

Det är vår enorma uppgift att nu övertyga tvivlarna om att **CREATIVITY** har allt — det totala programmet, den slutgiltiga lösningen och den ultimata trosbekännelsen. Vi upprepar, det är mer genomgripande, mer komplett, mer logiskt och har mer produk-

tiva, konstruktiva och kreativa mål än någon annan religion som någonsin frambringats i historien. För att hjälpa till att övertyga våra Vita Rasliga Kamrater, särskilt till förmån för de vita ledare som inte har något mer att erbjuda än att BEKLAGA OCH JÄMRA SIG, och som själva famlar med något vagt och fragmenterat koncept, kommer vi att inviga en serie artiklar kallade ”Jämförande Religioner.” I den lägger vi fram det, bit för bit, för hela världen att se och hela världen att döma — de jämförande förtjänsterna hos CREATIVITY kontra muhammedanism, judendom, kristendom, mormonreligionen, Kristen Vetenskap, odinism, mooneyism, Hare Krishna och en mängd andra myter och fantasier som angriper och infekterar sinnena hos lättlurade och vidskepliga människor.

Varför gör vi detta? Eftersom det är avgörande för den Vita Rasens överlevnad och återkomst. Vi vill lägga fram fakta så överväldigande att CREATIVITY har det — har allt — jämfört med vilken rörelse som helst — utan undantag, så att även den mest förenklade tölp inte kan låta bli att dra en slutsats, för eller emot oss.

Lösningen ropar till oss högt och tydligt: Den vita rasen måste sammanstråla, förenas och polariseras kring sin egen rasliga religion, nu, eller gå under eländigt i en kaotisk värld av klösande lerraser manipulerade av mänsklighetens eviga fiender — den svekfulle juden.

När den Vita Rasen gör vad den måste, kommer den, inte lerraserna, att ärva denna stora Planet Jord.

Det kommer att bli en vacker, oglesbefolkad värld med kanske inte mer än en miljard vackra människor, som utnyttjar vår planet på bästa sätt utan att skända någon del av den.

Vi Skapare ser en värld där fattigdom, förtvivlan och sjukdom kommer att vara ett minne blott. Brottslighet kommer att vara praktiskt taget okänd och varje Vit man, kvinna och barn kan leva som en kung (till och med bättre). Den Vita Rasen kommer att ha hand om sitt eget öde och brodermördande krig (vilka krig som helst) kommer bara att vara ett minne. Vårt land, luft och vatten kommer att återställas till sin naturliga sundhet och renhet, och varje Vit familj kan se fram emot en ljus, vacker framtid, trygg i sin egen ras värdighet.

Endast den Vita Rasen kan återställa denna sjuka och degenererade värld, och under CREATIVITYs beskydd är vi beslutna att ingenting, absolut ingenting, ska stå i vår väg.

* * * * *

Protokoll för Världserövring

1956

KONFIDENTIELLT MEDDELANDE TILL ALLA JUDAR

Ortodoxa, Reformerta, Icke-religiösa och ”Kristna”

Vi är nära att nå vårt mål. Andra världskriget främjade våra planer avsevärt. Vi lyckades få många miljoner kristna att döda varandra och skicka tillbaka andra miljoner i ett sådant tillstånd att de inte kan skada oss.

Det återstår lite att göra för att fullborda vår kontroll över de dumma Goyim. **JUDAR I AMERIKA — Dessa är era slutgiltiga instruktioner före övertagandet:**

1. Fortsätt att utöka vår kontroll över radio, TV, tidningar, filmer och tidskrifter.
2. Utbilda våra söner och träng ut goyim från utövandet av juridik, medicin, farmaci och alla detaljhandelsyrken.
3. Gör deras skolor och högskolor till träningsläger för vår röda revolution.
4. Förlöjliga deras kristna tro, splittra deras folk, försvaga deras kyrkor.
5. Demoralisera deras kvinnor och barn.
6. Korrumpera deras domstolar och bringa dem i förakt.
7. Vänd klass mot klass, negern mot den vita.
8. Köp politiker och fortsätt att korrumpera deras lokala, statliga och nationella regeringar.
9. ”TA” de fascistiska antisemiterna, på ett eller annat sätt.
10. Använd villiga verktyg som Truman, Eisenhower, Stevenson och Warren; de kommer att gå våra ärenden.
11. Planera obegränsad invandring av vårt förföljda folk utan restriktioner.
12. Fortsätt vår kontroll över deras pengar genom Federal Reserve-systemet.
13. Fortsätt att placera judar på nyckelpositioner inom regeringen, armén och flottan.
14. Vi måste förstöra republiken och ersätta den med en demokrati (judiskt styrd statssocialism).
15. Fortsätt vår kontroll över arbetskraften, agitera för oro, strejker och våld genom alla medel eller planer.

Särskilt genom dessa metoder ska vi störta detta land

i misär, demoralisering, konkurs och inbördeskrig, vilket ytterligare minskar antalet av våra fiender.

Den bolsjevikiska revolutionen gjorde oss till herrar över Ryssland.

Det senaste kriget gjorde oss till härskare över hela Europa utom Spanien.

Låt nästa krig göra oss till HERRAR ÖVER AMERIKA.

För vår ras bevarande varnas ni att avsäga er, avsvära er, förkasta och förneka all denna information om ni blir utfrågade av gojer, även under ed, enligt Talmud.

Det är onödigt att varna er för de fruktansvärda konsekvenser som kan följa om dessa instruktioner skulle hamna i händerna på Goyim —

CENTRALKONFERENSEN FÖR AMERIKANSKA RABBINER.

* * * * *

Våld segrar när förnuftet sviker.

* * * * *

För den vita rasen har CREATIVITY allt,
säger allt, omfattar allt.

* * * * *

Ett sunt sinne i en sund kropp är i högsta grad
en del av CREATIVITY-läran.

* * * * *

Rasblandning (miscegenation) är en styggelse mot naturen.

* * * * *

Den vita rasen skulle göra klokare i att sluta dalta med och subventionera alla underlägsna "mud peoples" i världen och istället sörja för sina egna barns framtid.

* * * * *

Finansiell kollaps förestående?

Vi har just slutfört en enorm ny tryckning av de 16-sidiga Federal Reserve-broschyrerna med titeln ”Världens mest gigantiska falskmyntarliga”. Nu när stora sprickor börjar dyka upp i det judiska bedrägeriet med att trycka värdelöst papper, är det dags att blåsa i visslan för dessa internationella tjuvar och avslöja deras verksamhet. Det bästa sättet vi känner till är att distribuera denna koncisa broschyr i tusental. Vi har dem tillgängliga. Det är upp till dig att distribuera dem, och det finns inget bättre sätt att göra människor medvetna om konspirationen än att peka på pengabluffen.

När jag först skrev Den Vite Mannens Bibel för några år sedan, förutspådde jag att vi, före årtiondets slut, skulle få en stor social omvälvning, en finansiell kollaps och en grasserande anarki.

Jag är fortfarande övertygad om att det kommer, och det snart. Jag ser det utlösas av den finansiella kollapsen av det judiska banksystemet i USA, där den judiskt ägda Federal Reserve är kärnan. Rusningen mot de 71 spar- och låneinstituten i Ohio är bara toppen av isberget, men kan mycket väl vara den utlösande faktorn som startar en dominoliknande rusning mot alla banker.

Faktum är att alla banker, inklusive de stora som Chase Manhattan, befinner sig i en extremt prekär position och opererar likt en kriminell checkrytteriverksamhet i sina försök att ”balansera” (läs jonglera) sina böcker dag för dag. Jag skulle inte bli förvånad över att se en av de stora kollapsa vilken dag som helst, och när det händer tror jag att alla kommer att kollapsa som dominobrickor. Inte heller kommer Federal Deposit Insurance Corporation att kunna hejda floden, och en sådan ”försäkring” kommer inte att vara mer än en önskedröm.

När det händer kommer den stora omvälvningen att vara över oss. Lastbilar kommer att sluta köra, mataffärerna kommer att tömmas på en eftermiddag, upplopp, inklusive rasupplopp, kommer att vara utbredda. Det kommer att vara varje man för sig själv. Miljontals kommer att dö.

Det bästa vi kan göra är att se till att den Vite Mannen är förberedd för att överleva. Det bästa sättet att göra det är att vara förberedd, finansiellt, genom matreserver, genom väpnat försvar och genom alla andra medel. Men det viktigaste av allt är rasmässigt samarbete och att veta vilka dina vänner är.

Det bästa sättet att informera dina vänner och vita raskamrater är att underrätta dem om det judiska svindleri som är Federal Reserve Board.

Skaffa ett antal av våra broschyrer omedelbart: 25 exemplar för $5.00. Beställ nu.

* * * * *

En ögonvittnesrapport
från Hawaiiöarna

Aloha till dig också, Kamaaina!

Rasblandning och rasmisstag grasserar i ett av naturens mest natursköna tropiska paradis.

Ur en scenisk och klimatisk synvinkel är Hawaiiöarna några av de mest eftertraktade fastigheterna på jorden. De är i själva verket det som drömmar är gjorda av och ett veritabelt tropiskt paradis, om det någonsin funnits ett.

Ur en vit mans synvinkel är de en raslig mardröm, det ultimata inom rasmisstag. De är i själva verket fullbordandet av en rasblandares dröm. De kommer mycket nära det mål som så hängivet eftersträvas av judarna och deras blödande hjärtan till motsvarigheter bland de kristna och deras degenererade vita segment.

Min fru, min 7-åriga dotter och jag besökte Hawaiiöarna Oahu och den stora ön (Hawaii) 1958. Vi avreste från San Francisco med den dåvarande Lureline, ett av Matson Lines två flaggskepp. Den fem dagar långa kryssningen över Stilla havet var ren glädje och var för att fira både min fru och min dotters födelsedagar, som båda inföll den 7 juni. Vår första resa till dessa vackra öar var ett spännande äventyr och vi njöt av varje minut. Vi flög tillbaka med flyg.

För några månader sedan planerade min fru och jag att göra en återresa till dessa härliga öar som vi hade besökt 27 år tidigare. Denna gång var det för att fira min födelsedag.

Vi lyfte med United Airlines från Atlanta klockan 07:35, bytte plan i Denver och anlände till Honolulu klockan 14:30 samma dag, den 16 februari, efter att ha vunnit sex timmar mot solen.

Att flyga in mot Oahu, när denna vackra ö badar i eftermiddagssolen, är fortfarande (nästan) en lika spännande händelse som att anlända dit med kryssningsfartyg. Ön är fortfarande en vacker pärla i det blå Stilla havet, dess vertikala gröna berg fårade av skarpa raviner och den sågtandade profilen accentuerad av skarpa, pittoreska toppar. Geografiskt sett, med sina vackra sandstränder, robusta bergstoppar och böljande dalar, är de fortfarande ett tropiskt paradis, om det någonsin funnits ett.

Honolulu hade förändrats avsevärt sedan vi senast såg det 1958.

Det har nu blivit ett annat Miami Beach, men lyckligtvis inte lika kraftigt infekterat av oförskämda, påflugna och arroganta judar. Faktum är att de blandrasiga infödingarna, som är en smältdegel av asiater, orientaler, polynesier och alla andra nyanser av rasblandning, i det stora hela är vänliga, artiga och tillmötesgående. Men stora pengar har anlänt till Hawaii och stora konglomerat, främst judiskt kontrollerade, har tagit över. Enorma motell- och hotellkomplex trängs nu på den begränsade markytan, och medan det 1958 bara fanns en handfull, är staden Honolulu nu lika trång och överbelastad som vilken stad som helst på ”fastlandet”. Höghuslägenheter, bostadsrätter och hotell trängs nu på denna vackra tropiska ö. Den har nu också fått ”Freeways”, trafikstockningar och bullerföroreningar. Luften är dock fortfarande relativt ren, tack vare de ständiga Stillahavsvindarna och de tropiska skurarna som förnyar atmosfären.

Priserna är höga på Hawaii. Jag var väl medveten om att det mesta av vad hawaiianerna konsumerar måste importeras. Jag blev dock förvånad över att få veta av en turistguide på en av våra utflykter att praktiskt taget allt annat, blommor, buskar, frukter, träd, fåglar och djur, också är av nyligen utländsk import. Till och med de ”infödda” hawaiianerna anlände inte från ”annanstans” förrän så sent som på 1400-talet, bara några århundraden före kapten Cook, den store vite upptäcktsresanden.

Vi stannade bara en kort tid på Oahu, eftersom vi var ivriga att utforska Kauai och Maui, som vi inte hade besökt på vår förra resa.

En av turerna vi tog på Oahu var en heldagstur runt ön. Vi åkte från hotellet klockan 9:00 på morgonen i en minibuss, med en grupp på totalt tio personer. Föraren och guiden var en typisk införing vid namn Robert. Han förklarade ivrigt att hans egen härkomst var något av en ”chop suey” (eller smörgåsbord) och bestod av portugisiskt, irländskt, japanskt och några andra som jag inte minns, men det inkluderade hawaiianskt. Alla där gör anspråk på viss hawaiiansk härkomst, oavsett om de har det eller inte.

Ett av stoppen på denna heldagstur var vid Polynesian Cultural Center, ett enormt Disneyland-liknande komplex av byggnader som ska representera sju polynesiska ”kulturer”, men som mer ser ut som Hollywood-kulisser för en film. Detta 42 hektar stora komplex gränsar till mormontemplets marker och campuset för Brigham Young University of Hawaii. Allt detta är en del av ett enormt område på 7000 hektar känt som Hawaiian Village, och inkluderar staden Laie. Allt ägs av mormonkyrkan som köpte denna förstklassiga fastighet för en spottstyver tillbaka på 30-talet.

Jag fascinerades av mormonernas extravagans i att marknadsföra dessa främmande ”kulturer” och nästa dag tog vi en annan tur till själva Polynesian Cultural Center. Det var dyrt — 43,00 dollar per person — inklusive middag och en polynesisk show på kvällen. Mormonkyrkan

inte kommer billigt och har få rivaler i den effektivitet med vilken det kan pressa pengar ur sina egna medlemmar, eller utomstående.

Centret är ett 42 tunnland stort ”levande museum” och etablerades enligt uppgift i syfte att bevara de polynesiska folkens ”kulturer”, i synnerhet de på öarna Tonga, Hawaii, Fiji, Tahiti, Marquesasöarna, Samoa och Aotearoa. Aotearoa? Var ligger det? Jag hade aldrig hört talas om det. Tja, gissa vad? Det är det framtida namnet på Nya Zeeland, redan återuppväckt från någon mytisk uppfinning för att skänkas dessa vackra öar när den vita människan har utplånats från dem och aboriginerna återigen härskar. Detta är helt i linje med det judiska programmet som nu går för full maskin i Afrika, där Belgiska Kongo nu har blivit Zaire, Vita Rhodesia har blivit Zimbabwe, och en mängd andra länder som höll på att koloniseras av vita och fick sitt kulturbärande folk fördrivet och/eller utrotat och placerat i händerna på kulturlösa svarta vildar.

De flesta av dessa nya namn har egentligen liten eller ingen historisk betydelse. De är rent judiska uppfinningar, designade för att låta väldigt afrikanska och utplåna allt vitt inflytande.

Mormonerna har spenderat en rejäl slant på detta 42 tunnland stora ”museum”, vilket det inte är. Ett museum, i ordets rätta bemärkelse, är en plats där äkta artefakter, statyer, reliker från någon historisk svunnen tid samlas in och ställs ut. Föremålen som visas är vanligtvis äkta, inte fabricerade. Inte så vid Polynesian Cultural Center. Allt är genuint falskt, fabricerat genom vit teknologi, mestadels av vita hantverkare och arbetare på ungefär samma sätt som Hollywood-kulisser konstrueras för en specifik film.

Men för dessa kulisser har mormonkyrkan inte sparat på några kostnader. Pengar är inget hinder, verkar det som. Man har öst in tiotals miljoner i dessa 42 tunnland. Man har byggt breda, intrikata kanaler, broar och vattenfall där vattnet hålls i ständig rörelse av enorma pumpar dolda för insyn. Man har byggt en enorm Gateway Restaurant, liksom flera mindre snabbmatsställen. Man har byggt en butik, ”Shop Polynesia”, kanotbryggor, en enorm Pacific Pavilion för att iscensätta sina nattliga shower, lusthus för orkestrar, hela rasket. Jag upprepar, pengar är inget hinder.

Man har också byggt en samoansk by (”Talofa”), en Aotearoa-by (”Kia Oro”), en Fiji-by (”Bula Vinaka”), en tahitisk by (”Iaorana”), en tongansk by (”Malo e Lelei”) med flera. Man har också byggt en hawaiiansk by kallad (”Aloha”), ett ord som upprepas till leda, kring vilket en hel industri har byggts upp.

När vi anlände till Hawaii gillade jag ordet ”Aloha” som

betyder hej, jag älskar dig, adjö, och nästan vad som helst annat du kan tänkas vilja att det ska betyda. Du hälsas med det på flygplatsen, det upprepas oavbrutet på turistbussarna, vid kvällsföreställningarna, överallt. Faktum är att så snart en reseledare har sin grupps uppmärksamhet börjar han träna dem att svara på hans ”Aloha” med ett högt ropat ”Aloha” i gengäld från gruppen, tills det blir lika automatiskt som en tränad pavlovsk hund som dreglar. De tränar dig särskilt i att betona slutet av ordet med ett högt aaah! När vi åkte därifrån hade jag blivit urless på ordet.

Flera frågor dök upp i mitt huvud medan vi vandrade genom dessa 42 hektar av polynesisk fantasiland i plast med urholkade kanoter, utriggare, med spårvagn och till fots. Några av dessa frågor var **(a) Var dessa ”kulturer” hos dessa skrikande, stampande urinvånare verkligen värda att rädda? (b) Var de verkligen kulturer överhuvudtaget enligt den vite mannens standard? (c) Varför skulle någon grupp vita människor spendera så enorma summor pengar på att konstruera konstgjorda återgivningar av en falsk Hollywood-kuliss för att förhärliga ”kulturer” som aldrig existerat, och som inte skulle kunna identifieras av sanna infödingar från dessa många öar ens om de fick betalt för att göra det?**

Varför spenderade mormonkyrkan tiotals miljoner på att bygga denna plastfasad?

Pendelbussen som tog oss genom de polynesiska byarna tog oss också på en rundtur genom det angränsande Brigham Young University-campuset, sedan som av en händelse till det påkostade mormontemplet, men inte genom templet. Gud förbjude, det är endast ett privilegium för ett utvalt fåtal, inte för vanliga syndare. De tog oss dock genom besökscentret bredvid templet, där vi fick ett lågmält tal om mormonismens historia och dygder och fick se en film för att ytterligare hamra in budskapet. Alla bjöds in att skriva under besöksregistret, en smart rekryteringsmetod som troget följs upp av deras unga missionärer på din hemadress vid ett senare tillfälle.

Tillbaka i byn ställdes vi upp i kö — ungefär två kvarter lång — utanför Gateway Restaurant för den efterföljande middagen som ingick i vår biljett för 43,00 dollar. Det var en katastrof. Inte nog med att flera tusen människor var tvungna att stå i kö utomhus i nästan en timme under en himmel som hotade med regn, utan själva middagen serverades på ett enkelt sätt som buffé och var av undermålig kvalitet — allt ”skaldjur” hade silats bort från Seafood Newburg — och fylldes bara på efter att det inte fanns fler människor kvar i kön som väntade på att få äta. Så stort som stället var fanns det få rena bord att se, och ingen syntes till som städade något av dem. Så alla tog ett tomt bord, föste undan alla smutsiga tallrikar och glas och fortsatte att äta. Golvytorna som ledde från bufféborden var våta och kladdiga av spill—

... mat. Det är en underdrift att säga att hela tillställningen var ytterst oaptitlig.

Klockan 19:30 samlades vi i Pacific Pavilion, en enorm amfiteater med bekväma sittplatser på betongläktare liknande en fotbollsstadion. Vi var nu redo att se dagens höjdpunkt, en 90 minuters extravaganza av musik och dans kallad ”This is Polynesia.” Efter en besviken middag blev jag förvånad över showens förträfflighet och höga kvalitet. Den hade påkostade kulisser, kostymerna var fantastiska, den hade en ensemble på 150 personer, och den var storslagen. Vi njöt verkligen av den. Jag är säker på att de infödda hemma på Söderhavsöarna inte skulle känna igen någon av musiken, danserna eller kostymerna som en del av ”sin kultur.” Det var helt och hållet en fråga om den vite mannens geni och talang som skapade en tolkning av vad en förhärligad version av deras ursprungskultur borde ha varit om dessa vildar hade haft några egna hjärnor.

En sak jag lade märke till var att det fanns ett antal bastardiserade smörgåsbords- och chop suey-söderhavsbor som var mycket framträdande och högst synliga. Men på alla nyckelpositioner, oavsett om det var i byarna, på restaurangen eller var som helst, var en trevlig mormon av nordisk typ ansvarig. Uppenbarligen, när det gällde att organisera och hålla ihop showen, räckte ”chop suey”-människorna inte till.

Från det föregående kan en läsare få intrycket att jag inte uppskattade den senaste utflykten till Hawaiiöarna. Inte alls. Jag njöt oerhört av den. Efter några dagar på Oahu flög vi vidare till Kauai, Trädgårdsön, sedan till Maui, Dalön — båda extremt natursköna och pittoreska. Vi såg till och med en knölval som lunkade fram ungefär en mil från kusten kort efter att vi anlänt till Maui. Av de två öarna är det dock min åsikt att Kauai är den vackraste och mest rofyllda av alla.

Jag hade dock inte för avsikt att skriva denna artikel om Hawaiiöarnas natursköna underverk. Snarare är det för att undersöka den rasblandning och miscegenation som är karakteristisk för Hawaii, vad judarna, mormonerna och de blödande hjärtana (alla av olika skäl) gör för att förvärra den, och vad den vite mannen måste göra för att återta denna dyrbara fastighet åt sig själv.

Genom att göra det skulle vi inte ta något ifrån de ”ursprungliga infödingarna”, eftersom det knappt finns en genuin fullblodsinvånare kvar på dessa öar. Det enda undantaget är kanske den lilla ön Niihau, som bara omfattar 72 kvadratmil och ligger inte långt från Kauais kust. Denna lilla ö har de infödda försökt bevara för sig själva, och ingen som inte är en ”fullblodshawaiian” får bo där. Turismen är relativt gles och motarbetas. Men vilken rest av ”fullblod” som finns kvar bland dessa infödingar är tveksamt, eftersom hawaiianerna hade blivit grundligt rasblandade innan de fick idén att bevara det som fanns kvar.

på ön Niihau.

Det är ändå intressant att dessa efterblivna infödingar hyser tillräcklig stolthet och intresse för sitt ursprungliga rasmässiga arv för att vilja bevara det, när det finns och fanns föga att vara stolt över, eller för den delen, föga att uträtta med denna lilla och inkompetenta grogrund. I kontrast är det inte bara intressant utan **skamligt vidrigt när vi ser på den hänsynslösa och likgiltiga inställning den vita rasen har till sig själv.** Naturens främsta har en stolt meritlista av prestationer inom kultur, civilisation, konst, musik, litteratur, vetenskap, teknik, arkitektur, krigföring och rankas först inom nästan alla andra områden, ändå erkänner den vita rasen knappt sig själv som en enhet. Inte nog med att den dumt nog inte lyfter ett finger för att säkerställa sin arts framtida överlevnad, utan tvärtom, likt mormonerna på Hawaii, **gör den allt för att främja, föreviga, subventionera och förherrliga andra kulturer som är fientliga och mycket underlägsna den själv.**

Frågan som förblev främst i mina tankar vid min återkomst från Hawaii är **varför gör mormonerna detta?** Är inte varje ”kultur”, varje ras, i konkurrens med, rivaler till och en motståndare till, om inte direkt fientlig mot, varje annan ras eller kultur?

Ja, det är de, såvida de inte är andligt sjuka eller dementa. **Du kan inte vara lojal mot ditt hemmalag och samtidigt finansiera, främja och heja på ett rivaliserande lag. Endast förrädare som har köpts av motståndarsidan gör så.** Till exempel hittar du inte George Steinbrenner, som äger New York Yankees, finansiera, främja och heja på Los Angeles Dodgers när det gäller World Series-slutspelet, eller vid någon annan tidpunkt för den delen. Han skulle betraktas som en dåre, en idiot och en förrädare mot sitt eget lag om han gjorde det.

Så varför främjar, finansierar och förherrligar mormonkyrkan inte bara en, utan sju ”kulturer” som inte bara är helt främmande för den rasmässigt, religiöst och kulturellt, utan också vida underlägsna den? Är inte främjandet av en främmande grupp med helt andra värderingar också flagrant förnedrande för din egen? Är det inte att spela dåre och vara en förrädare mot din egen? Givetvis är det så. Det är dumt, förnedrande och direkt landsförrädiskt. Det är i själva verket det mest avskyvärda slag av svek och förräderi den kan begå mot anhängarna av sin egen kyrka och ras, som från sin allra första början inte bara har varit vit, utan mer nitiskt har bevakat sitt vita ursprung än någon annan pseudokristen religion i världen.

Vad har hänt med mormonkyrkan?

Vid en djupgående studie av denna fråga framträder svaret klart och tydligt: **mormonkyrkan har blivit judisk, helt och hållet.** När president Spencer W. Kimball den 7 juni 1978 förkunnade att han hade fått en ny ”uppenbarelse från Herren”

och att lerfolken nu också var berättigade till prästadömet, kan det ha varit en chock för många av de mormon-trogna. (Läs återigen *”My Transformation from a Jew-loving Mormon to a Militant Creator”* av pastor Carles C. Messick i nummer 13 av vår månadstidning, *Racial Loyalty*). Det var dock inte en plötslig vändning av mormonernas trosbekännelse. Fröna hade såtts för länge sedan, och de listiga judarna hade sänkt sina giftiga tentakler i hjärtat av mormonhierarkin nästan från början. De två religionerna har nu blivit lika nära som två ärtor i en skida.

Medan jag utsattes för indoktrineringspropaganda vid besökscentret i mormontemplet i Oahu, plockade jag upp några exemplar av deras gratis litteratur som fanns utställd. En av dem var broschyren **”Mormonerna och det judiska folket.”** På första sidan i denna broschyr står det: *”Om det judiska folket verkligen förstod, skulle de inse att inget annat folk, organisation eller kyrka, har så mycket gemensamt som mormonerna, som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.”*

Ni har blivit drivna, rånade och skändade. Det har vi också. Ni har blivit förföljda, misshandlade, missförstådda — det har vi också.
---Vilken makt vi skulle kunna vara om vi vore enade.
---Det fullständiga fullbordandet av våra ömsesidiga och himmelskt tilldelade ansvarsområden innebär att vi blir enade (som ättlingar till Josef) med ättlingarna till Juda (det judiska folket) i uppfyllandet av de löften som Herren gav till Abraham och förnyade på Isaks och Jakobs huvuden,---”

Där har ni det. Detta är den officiella linjen som sprids av kyrkans hierarki själv. Den närmast ropar ut: ”Vi vill vara judar!”

Okej. Det är vad mormonhierarkins uttalade, officiella ståndpunkt är i deras märkliga och klibbiga kärleksaffär med judarna. Låt oss nu höra från den andra sidan och se vad de listiga judarna har att säga om sitt besynnerliga, hybrida uppvaktande av mormonerna.

Här är en KOMMENTAR skriven av rabbin Marc H. Tannenbaum i **B’nai B’rith MESSENGER**:

> *”Förmodligen är inget folk som inte själva är judar så mycket engagerade i den judiska rasen (sic!) som de Sista Dagars Heliga. Faktum är att dessa två folks öden är mycket nära sammankopplade.”*

Det uttalandet gjordes 1905 av en historiker i Brigham Young-kyrkan i samband med hundraårsminnet av Joseph Smiths födelse, mormonismens grundare.

Mormonkyrkans djupa känslor av respekt och solidaritet med judar, judendom och Israel manifesterades imponerande för några veckor sedan. Southern Utah State College i Cedar City, Utah, sponsrade en hel vecka av aktiviteter ägnade åt att introducera sina 3 000 studenter, mestadels mormoner, för de religiösa, kulturella, konstnärliga och

judarnas sociala prestationer.

Ett helt rum var tillägnat att lära sig om den nazistiska ”Förintelsen” och ”antisemitismens fasor”. Mormonstudenter från 32 delstater och nästan ett dussin främmande länder förenade sig med Hillel-ungdomar från Las Vegas i att dansa israeliska danser och äta hummus och techina. Utahs guvernör Scott Matheson, israeliska tjänstemän, Las Vegas Jewish Federation — som gjorde ett hästjobb med att hjälpa till att organisera evenemanget — gjorde detta till en minnesvärd vecka för att stärka vänskapen mellan mormoner och judar.

Det finns mer fagerstalt, men jag tror att detta ganska väl berättar historien, mer om mormonerna än om judarna, som håller sina avsikter nära västen.

Joseph Smith, som baserade hela sin religion på ett otroligt bedrägeri, (faktum är att han plagierade *Mormons bok* från Solomon Spauldings fiktiva berättelse ”Manuscript Found”, skriven 20 år tidigare) hade ändå en försonande egenskap i sin rörelse: den var uteslutande vit. Men judarna, som hade funnits i 5 000 år och var ytterst listiga i teknikerna för subversion och infiltration, konspirerade redan om vägar och medel för hur de skulle ta över denna nystiftade kult och förvränga den till sina egna syften. I detta lyckades de överväldigande. Idag står mormonkyrkan redo att bli den mest effektiva religiösa rörelsen i det judiska målet om rasblandning. Om det finns någon fråga om varför mormonerna skulle lägga ut tiotals miljoner på att bygga Polynesian Cultural Center, borde det faktum att de har byggt och bygger sina tempel på platser som Buenos Aires, Argentina; Papeete, Tahiti; Nuku Alofa, Tonga; Apia, Västra Samoa; Japan; Mexiko; Nya Zeeland; samt Hawaii (detta är endast en ofullständig lista) besvara frågan. Mormonerna är nu fullt engagerade i ett totalt judiskt program för rasblandning, och inte bara halvhjärtat som de andra kristna samfunden. De främjar nu den judiska verksamheten med rasblandning med en hämndlystnad, utan några hinder.

Medan Joseph Smith inte hade någon förståelse för den judiska konspirationen eller djupet i deras förräderi, var judarna redan inne i hans verksamhet medan han levde. Redan 1841 var Orson Hyde, själv jude, redan en av Joseph Smiths tolv apostlar, och det året sände Joseph Smith Hyde till Palestina för att viga det arabiska landet till judarnas framtida piratverksamhet, med Smiths välsignelse.

Så mycket för judarnas, mormonernas och de kristna kyrkornas olycksbådande rasblandningsprogram en masse. Låt oss nu formulera programmet för The Church of the Creator för att rädda den vita rasen från ett sådant öde, ett öde värre än döden.

I titeln på denna avhandling förekommer ordet ”kamaaina”,

vilket på hawaiianska betyder en inföding, eller en person född på öarna, eller som har bott där under lång tid. Detta står i kontrast till ordet ”haole”, som betyder kaukasier eller vit. Eftersom det, som jag tidigare har nämnt, praktiskt taget inte finns några ”renblodiga” hawaiianer kvar på öarna, utan endast en blandning av bastarder, förstärks de ymnigt förökande ”mud people” ytterligare av en massiv invasion av de mer aggressiva japanerna, som tack vare amerikanskt samarbete och uppmuntran snabbt köper upp och tar över attraktiva delar av amerikansk fastighet. Detta trots att amerikanska militära styrkor till stora kostnader i män och materiel krossade denna ”gula faras” militära makt för bara 40 år sedan.

Vi inom Church of the Creator har ett dynamiskt program som går helt stick i stäv med judarnas, mormonernas och de blödiga kristnas program. Vi motsätter oss bestämt det djävulska programmet för rasblandning och befolkningsexplosionen hos ”mud races”.

Vi säger till den vita rasen — låt oss ta oss samman. Låt oss sprida ordet, informera våra raskamrater om omfattningen av konspirationen för att begå folkmord på den vita rasen. Låt oss väcka, organisera och förena den vita rasen. Vi har medlen och makten. Låt oss sluta subventionera och främja ”mud races” och låt oss ta hand om våra egna. Genom att följa detta program skulle judarna och ”mud races” snart krympa och vissna bort.

Hawaiiöarna är alldeles för vackra, alldeles för bra för att slösas bort på de ”kamaaina” mud races som nu förorenar dem. Det är Church of the Creators mål att den vita rasen, naturens främsta, exklusivt ska bebo varje kvadratkilometer av de goda länderna på denna planet jorden. Det inkluderar särskilt de vackra öarna på Hawaii.

Så vi säger till er mud races — Aloha till er också, kamaaina! och vi menar verkligen adjö!

* * * * *

Anledningen till att den vita rasen har varit ett så lätt byte är att en betydande del av den vita rasen främjar sin egen självförstörelse, och den överväldigande moraliska kraften bakom detta har varit ingen mindre än kristendomen själv.

* * * * *

Nummer 24, maj 1985

Var ligger DIN främsta lojalitet?

Vår ras är vår religion

Gud och fosterlandet, flaggan och konstitutionen är varken frågan eller lösningen

För flera år sedan blev jag inbjuden till Kansas City för att hålla ett tal. (Jag var bara en talare bland flera andra). Det var en grupp vita ”patrioter”, men med blandade politiska och filosofiska ideologier. Det fanns klanmedlemmar, pånyttfödda kristna, John Birchers och en mängd andra grupper. Bortsett från flera förklädda F.B.I.-agenter bestod majoriteten av denna blandade grupp av bra vita människor, förutom att de flesta av dem var djupt förvirrade över var deras lojalitet låg. De hade alla föga gemensamt förutom att de kanske var oroliga över att något var fel, och klamrade sig fast vid den trötta och slitna positionen om Gud, fosterlandet, flaggan och konstitutionen — var och en på sitt eget osammanhängande sätt.

Ämnet för mitt tal var detsamma som den sista delen av titeln på denna artikel, nämligen Gud & fosterlandet, etc. Det blev inte väl mottaget. Jag sa till dem vad de inte ville höra, nämligen att deras heliga kor aldrig var, och inte är nu, lösningen på den mängd av ondska och problem som drabbar den vita rasen, och inte heller hade de någonsin varit de verkliga frågorna i det förflutna.

Jag påminde dem om historien om våra meningslösa och ineffektiva strider ända sedan andra världskriget, där ”patrioterna”, de ”konservativa”, ”högeranhängarna” och vad ni vill, hade startat minst 20 000 olika organisationer, stora som små, till synes för att hejda strömmen. Trots allt detta hade de inte gjort minsta avtryck i den huvudlösa anstormningen från den judiska maktstrukturen för att förinta den vita rasen, för att förinta Amerika, och i själva verket för att förinta den civilisation som den vita rasen har byggt upp under de senaste tusentals åren.

Jag ställde den retoriska frågan: **Efter 30 år och 20 000 misslyckanden, är det inte dags att ompröva våra grundläggande premisser?** Om du byggde akvedukter utifrån premissen att vatten frivilligt rann uppför, och efter 30 år var varenda en av akvedukterna ett kapitalt misslyckande, skulle du då inte stanna upp och utvärdera din grundläggande premiss, och kanske dra slutsatsen att vatten inte rann uppför?

Jag fortsatte sedan med att visa så tydligt jag bara kunde, att ingen

av dessa faktorer — Gud, Land, Flagga eller Konstitutionen var de grundläggande frågorna. I ingen av dessa låg den verkliga lösningen. Jag gick till kärnan av saken och konstaterade rakt på sak — **den verkliga frågan är ras — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg och de verkliga fienderna är världens "mud races" — ledda av tidernas konspiratoriska mästersmygare, den svekfulla juden.**

Som jag förklarade tidigare var detta en blandad grupp. Även om alla var vita, bestod den av en blandning av filosofier, där var och en gick sin egen väg, likt de sex blinda männen från Indostan som gick för att "se" en elefant. Som man kunde förvänta sig av en sådan blandad grupp åstadkoms ingenting, ingen gemensam grund nåddes, inget värt program fullföljdes eller något annat av värde uträttades. Precis som det är omöjligt att åstadkomma något värdefullt med ett heterogent, blandat samhälle eller land, så är det också omöjligt att åstadkomma något med en heterogen, blandad grupp. Dessutom, eftersom gruppen var programmerad enligt den kristen-konservativa (jag föredrar att kalla den Kosher-Konservativ) linjen, insåg jag att det var omöjligt att avprogrammera år av indoktrinering inom ramen för ett 20 minuter långt tal.

Till min förvåning var det dock inte en total förlust. Medan individerna hade varit för skrämda för att uttrycka sitt godkännande av en sådan kätteri som jag hade uttalat inför deras likar, visade senare på kvällen ett uppmuntrande antal privat både sitt intresse och sitt godkännande genom att komma till mitt rum, köpa exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION och även av skivan SURVIVAL OF THE WHITE RACE. (THE WHITE MAN'S BIBLE hade ännu inte tryckts).

I denna essä vill jag kort förklara varför vi CREATORS anser att det är en förlorad sak att följa den populära Kosher-Konservativa linjen. Låt oss kortfattat undersöka vart och ett av de fyra ämnen som dessa Kosher-Konservativa är så förtjusta i.

Låt oss ta det första föremålet — "Gud". I både NATURE'S ETERNAL RELIGION och THE WHITE MAN'S BIBLE har jag redan grundligt tröskat igenom illusionerna om att bönfalla icke-existerande spöken i skyn. Jag anser att jag utförligt har visat, sida efter sida, att hela ämnet är ett enormt bedrägeri som har varit ett mycket användbart verktyg för den judiska erövringen av världen, men som har varit en stor katastrof för den vita rasen. Vi inom CHURCH OF THE CREATOR är inte bara övertygade om att inget spöke kommer att dyka upp för att hjälpa till att rädda den vita rasen, utan tvärtom, att den barnsliga och vidskepliga tron på spöken har varit ett av de största hindren som hindrat den vita rasen från att formas och polariseras kring en egen rasreligion under tusentals år.

Vi går nu vidare till begreppet "Land". Detta ämne har jag också behandlat i kapitlet "Var ligger din lojalitet?" i

NATURENS EVIGA RELIGION. Jag har även berört detta i Creative Credo nr 2 i DEN VITE MANNENS BIBEL där jag betonar raslig lojalitet och att varje fråga granskas genom den vita rasens ögon. Men låt mig kort sammanfatta här.

Ett ”land” är ett artificiellt, människoskapat koncept som vanligtvis omfattar ett visst område av fast egendom på jordens yta. Dess gränser är också artificiella och befinner sig i ett tillstånd av ständig förändring. I tider av erövring kan dessa gränser flyttas för att förstora territoriet. I tider av nederlag flyttas gränserna för att krympa det aktuella området. Ibland kan ett helt land skapas artificiellt ur ett konglomerat av andra länder och folk, som Tjeckoslovakien efter första världskriget. Ibland slukas ett helt land och annekteras till erövrarens territorium, vilket har varit fallet med Polen ett antal gånger under dess historia. I vilket fall som helst är ett land en flytande, instabil och artificiell skapelse strukturerad av det politiska etablissemanget vid makten för tillfället. Under de senaste århundradena har judens hand varit det mäktigaste inflytandet i att både strukturera och rasera sådana politiska enheter.

Men låt oss analysera ett ”land” ett steg längre och avgöra om det förtjänar den mest dyrbara gåvan — vår främsta lojalitet.

När vi talar om ”land”, som till exempel USA, talar vi om minst tre separata och distinkta komponenter: **(a) Det finns marken och den fasta egendomen som omfattas inom dess gränser. (b) Det finns dess folk som bebor samma fasta egendom, och (c) Det finns dess regering som kontrollerar både marken och dess invånare.**

Medan vi Creators tror starkt på markens och territoriets helgd, att det är värt att kämpa och dö för, vill vi omedelbart tillägga: Ja, men till vems nytta? Om det är till nytta för den vita rasen, definitivt ja. Men om det är till nytta för judarna, negrerna och ler-raserna, definitivt nej.

Om man ser till USA:s historia, bortsett från kriget mot Mexiko 1846-48 och indiankrigen, har praktiskt taget varje krig som USA har deltagit i sedan dess varit till nackdel för den vita rasen och till nytta för judarna. Detta inkluderar inbördeskriget, första världskriget, andra världskriget, Koreakriget och Vietnamkriget. I denna kategori måste vi också inkludera de enorma mängder bistånd, de tiotals miljarder dollar som USA har gett till judarna för att hjälpa dem att mejsla ut banditstaten Israel och dess efterföljande aggressiva krig mot araberna. I alla dessa krig har den vite mannen varit en sorglig förlorare, ett tragiskt offer, och judarna de enda förmånstagarna. Väcker denna typ av subversion och förräderi mot den vita rasen patriotismens iver och lojalitet mot flagga och land i ditt bröst? Inte hos någon vit man vid sina sinnens fulla bruk gör det det.

Låt mig fråga dig vidare — skulle du vara villig att kämpa för, blöda och dö kämpande för ett land som bestod av vägg-till-vägg-niggers som dess huvudsakliga invånare? Och slutligen, skulle du kämpa för en regering som kontrollerades av de judiska bankirerna och det judiska maktetablissemanget vars främsta mål var bastardiseringen och förstörelsen av den vita rasen?

Detta för oss till kärnpunkten i vår analys. Varje vit man som skulle kämpa för något land i ett krig som var till fördel för judarna och niggers och till nackdel för hans eget folk anser vi vara en föraktlig förrädare mot sin egen ras. För oss Skapare finns det ingen varelse mer avskyvärd än en förrädare mot sin ras. För oss — lojalitet mot vår dyrbara vita ras överskuggar varje annan lojalitet, varje annan fråga. Den överskuggar den judiska guden eller gudarna, den överskuggar land, flagga och konstitution, av vilka ingen hittills har lyft ett finger för att hjälpa till att rädda den vita rasen.

Låt oss nu betrakta den amerikanska flaggan, och flaggor i allmänhet.

En flagga är i grunden ett symboliskt uttryck för ett ideal, en trosbekännelse eller en filosofi hos en viss grupp människor, oavsett om en sådan grupp identifierar sig som en religiös grupp, en rasgrupp, eller ett land eller någon annan gemensam enhet. En flagga eller vimpel kan också representera en sportgrupp, såsom en båtklubb, ett fotbollslag, eller en internationell grupp som OS-flaggan. Till och med Förenta Nationerna har en flagga.

Om man ser på det ur den vita mannens synvinkel (den enda vi Skapare anser relevant) förutom vårt ”land”, **precis vilken idé representerar den amerikanska flaggan?** Om du skulle ställa den frågan till 50 olika personer, tvivlar jag på att det skulle framkomma ett enda meningsfullt svar. Detta ”land” har fört många flaggor, inklusive den brittiska flaggan före 1776. Det har fört ”Don’t tread on me”-flaggan, och det har fört Betsy Ross-flaggan sedan den amerikanska revolutionen, men ändrat den upprepade gånger i antalet stjärnor allteftersom stater lades till. Vissa stater, Kalifornien till exempel, hade sin egen flagga ursprungligen, såsom California Bear Republic, och vissa stater som Texas har varit under så många som sex olika flaggor.

Kort sagt, en flagga representerar filosofin eller stämningen hos ett folk, eller åtminstone hos dem som har kontrollen vid en viss tidpunkt. Den representerar varken mer eller mindre.

Vår amerikanska flagga vajade i ära när den utkämpade det mexikanska kriget 1846-48. Den stred i skam 1861-65 när den representerade ”unionens” styrkor från norr när de krossade den vita södern till förmån för judarna och niggers. Praktiskt taget varje krig sedan dess (förutom några spridda indiankrig) som den amerikanska flaggan har vajat över har utkämpats till den vita rasens skam och nackdel, och till förmån för judar och deras manipulerade förrädare vid makten.

Så, är en sådan flagga verkligen värd att kämpa för? Skulle du vara vill-

att dö försvarande dess judiskt befläckade historia? Knappast. Åtminstone skulle ingen lojal Vit Raskamrat någonsin återigen luras till att slakta medlemmar av sin egen ras för den solkade ”äran” hos en flagga som inte längre representerar den Vita Rasen, eller något som vår ras står för.

Vi kommer nu till konstitutionen. Jag har grundligt behandlat detta ämne i NATURE’S ETERNAL RELIGION, sidorna 258 till 262, och jag behöver inte upprepa det här, förutom att framföra några väsentliga punkter.

1. Medan grundlagsfäderna som hjälpte till att utarbeta konstitutionen var, i majoritet, markägare och förmögna män, ägde de själva slavar. (Jefferson, Washington och en mängd andra.) De hade ingen avsikt att låta niggrerna vara någon del av vårt styrande samhälle, eller ens ge dem rösträtt. För att illustrera hur meningslöst och hur ineffektivt detta pappersark, konstitutionen, har varit i att skydda den krympande vita majoriteten från det judiska angreppet, betänk att judarna idag använder konstitutionen som sitt mest kraftfulla verktyg för att tvinga fram integration, rasblandning och bastardisering på en ovillig, motsträvig men förvirrad Vit Ras. Rollerna har nu blivit ombytta med hjälp av den så hyllade konstitutionen så att den vita rasen nu har blivit slav under niggrerna och judarna. Den vite mannen utför nu det mesta av arbetet, bär den överväldigande bördan av det tyranniska skattetrycket, medan niggrerna snyltar, förökar sig som kaniner, och judarna lever på landets fett.

2. Vilket skrivet pappersark som helst, oavsett om det är ett avtal, fördrag, konstitution eller vad som helst, är bara så bra som deltagarnas beslutsamhet att upprätthålla det, understött av makten att göra det.

Så låt oss komma ihåg denna ena avgörande fråga och beakta den väl! För oss Kreatörer är lojalitet mot vår ras vår första och främsta lojalitet, oavsett om vi bor i England, i Frankrike, i Tyskland eller i USA. Den går före och överskuggar varje annan lojalitet mot sådana konstlade koncept som spöken i skyn, land, flagga eller konstitution. Det är därför vi har en rasreligion — en religion som är tillägnad den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg, och den Vita rasen ensam. VÅR RAS ÄR VÅR RELIGION.

Men att bara säga att vår ras är vår religion är inte nog. Visst, vi har kommit till sakens kärna, men det är fortfarande för brett och för vagt för att bygga en meningsfull rörelse kring. Den behöver kanaliseras, tyglas, avgränsas, tydligt formuleras. Den måste svara mot den Vita Rasens behov och problem som den existerar idag, och Gud vet — de är mångfaldiga. Den måste besvara dagens brännande frågor, och den måste komma med förnuftiga och pragmatiska lösningar. Den måste fastställa riktlinjerna i varje kategori, för varje fas av vår existens, och för över-

överlevnad för den vita rasgemenskapen.

Men den måste också göra mer än så. **Den måste sätta mål och riktning för den vita rasen för de kommande miljoner åren.**

Inom Creativity har vi gjort allt detta. Vi har täckt alla områden; vi har strävat efter att inkludera hela livets spektrum från A till Ö. Vi uttrycker det kortfattat när vi säger att målet med **CREATIVITY för den vita rasen är ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. Det säger allt.**

Vidare undviker vi inom Creativity det ödesdigra misstaget att försöka göra en sidenbörs av ett svinöra. Vi strävar inte efter att ”rädda” och ”lyfta” hela ”mänskligheten”. **Vi är endast intresserade av att arbeta med och för naturens främstas bästa intressen.** Vi konstaterar dogmatiskt att världen nu är infekterad av en mängd avskum som är skräp och inte är värt att rädda.

Vi beskriver specifikt vår ståndpunkt i denna avgörande fråga i C.C. nr 2 av *The White Man's Bible*, i vilken vi tydligt säger att allt undersöks, bedöms och betraktas ur den vita mannens synvinkel. Allt mäts med den vita mannens måttstock, den vita mannens standarder.

I detta avseende sammanfattar vi det i vår Gyllene Regel. ***Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden. Vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.***

Vi är inte intresserade av välfärden för de mängder av rasblandade folk, inte heller av att hjälpa till att föda dem, eller att subventionera dem, eller att ”lyfta” dem. Faktum är att vi inte ens är intresserade av deras överlevnad. Vi är helt eniga med naturens lag om den starkastes överlevnad. Om de rasblandade folken inte kan föda sig själva (och det kan de inte), om de inte klarar av det, kommer de att tyna bort och dö ut. Såvitt vi är bekymrade förtjänar de det — ju förr desto bättre. Ju förr världen renas från allt skräp, kriminella, parasiter och gratisätare, desto förr kommer de bästa av den vita rasen återigen att ha svängrum att expandera sitt eget och bygga en vitare och ljusare värld.

De ”Kosher-konservativa” har haft sin tid. I 50 år har de hävt ur sig sitt struntprat om Gud och fosterlandet, flaggan och konstitutionen. I 50 år har de frambringat sina hopplösa, halvhjärtade grupper, minst 20 000 av dem, och de har inte gjort något annat än att splittra, förvirra och fördröja den vita rasen i att ta itu med en realistisk lösning och en konfrontation med den judiska pesten. Genom att göra detta har de gjort juden en enorm tjänst genom att spela deras förrädiska spel om söndra och härska. Dessa Kosher-konservativa kan, eller vill, efter 20 000 misslyckanden inte lära sig att vatten inte frivilligt rinner uppför, att man inte kan bygga en fungerande akvedukt på en sådan falsk premiss.

Vi kommer inte att ha något mer att göra med dessa Kosher-konservativa. Liksom de "pånyttfödda" kristna, Identity-kristna och resten av denna missledda sort, lever de i en drömvärld, i ett dårarnas paradis. De har helt övergivit den vita rasen och har i själva verket blivit en värdefull bricka i det förrädiska spel som judarna har planerat för den vita rasens undergång. Dessa feglingar är rädda för judarna, och till och med rädda för att erkänna att de tillhör den vita rasen.

Det finns bara ett hopp för den vita rasen och det är att bygga en kraftfull egen rasreligion, till vilken alla ansvarsfulla och intelligenta vita män och kvinnor kan viga sin lojalitet, sin kärlek, sin heder och, ja, om nödvändigt sina liv.

I CREATIVITY har vi allt. Det är nu vår uppgift att övertyga de 20 000 eller fler splittrade och missledda grupperna om att så är fallet, och att endast genom polarisering kring en rasreligion, som judarna har gjort, finns det något hopp om att bygga den maktstruktur som krävs för att krossa den judiska behemoten.

För att hjälpa våra vita raskamrater till besinning inleder vi en serie om **jämförande religioner** för att jämföra vår med äldre religioner som har varit en så kraftfull kraft i att forma mänsklighetens tänkande och öde, och den vita rasens i synnerhet. **Jämför den, om ni vill, på grundval av logik, sunt förnuft, fullständighet, integritet och konstruktiva mål med vilken annan religion som helst i historien. Jag tror att vi mer än väl håller måttet.**

Om ni TÄNKER, om ni JÄMFÖR, tror jag att ni kommer att komma till samma slutsats som vi har gjort — endast genom att enas, genom att polarisera kring vår egen rasreligion, kan vi, den vita rasen, överleva och bygga den vackra vita värld vi föreställer oss och så väl förtjänar.

* * * * *

Creativity strävar efter att hjälpa vita människor att göra sig av med skräptankar såväl som skräpmat.

* * * * *

”Detta förbannade folks (judarnas) seder har blivit så starka att de har spridit sig över hela världen.”

— Seneca

Jämförande religioner –

Del I

Målsättningar för vår jämförande serie

1. Att genom detaljerad jämförelse illustrera att vi inom CREATIVITY äntligen har uppnått en äkta, genuin, omfattande rasreligion för den vita rasen som är likvärdig med, eller överlägsen, någon religion i historien.

2. Att vår religion är mer vettig, mer logisk, mer komplett och bättre planerad och organiserad; den är i själva verket mer effektivt konstruerad än någon av de etablerade gamla ”stora” religionerna i världen.

3. Att den vita rasen, för att överhuvudtaget överleva, nu måste polarisera kring sin egen rasreligion.

4. Att övertyga alla de mångspråkiga och mångfasetterade vita rasgrupperna och ledarna om att räddningen för den vita rasen ligger i CREATIVITY, och ju förr vi enas under Creativitys fana, desto förr kommer vi att vara på väg att föra en effektiv kamp för den vita rasens överlevnad.

Tänk på det. Om inte Creativity, vad finns det då?

Muhammedanism

När Ayatollah Khomeini återvände till Iran 1978 i triumf till vilt jublande folkmassor, bevisade han återigen kraften i en religiös glöd och den avgörande betydelsen av en ideologi.

Låt oss betrakta oddsen han stod inför. I 13 år hade han suttit i Paris, i exil. Han hade ingen armé, ingen regering, ingen polisstyrka, ingen juridisk status. Mot honom stod en av de mäktigaste potentaterna i det muslimska Mellanöstern, shahen av Iran. Shahen var i ordets rätta bemärkelse en skoningslös diktator, med en grym och effektiv hemlig polis under sitt befäl, en mäktig armé utrustad med de modernaste amerikanska vapnen, allt finansierat av ett överflöd av sprutande oljekällor. Shahen och hans familj var själva i själva verket en av de mest förmögna och välställda familjerna i världen.

Men innan året 1978 var över var shahen själv en jagad landsflyktig, i fruktan för sitt liv och med stora svårigheter att ens hitta ett land som ville ta emot honom som flykting. Ayatollan var under tiden nu i högsta kontroll över Iran, avgudad och tillbedd av massorna och folkmassorna. Hans varje ord och önskan var landets lag.

För att uppnå en sådan överväldigande seger mot sådana enorma odds, vad var det ayatollan hade som shahen saknade?

Vilket vapen, vilken fördel hade han? Var han en bättre administratör och härskare? Nej, det var han inte. Efterföljande händelser har visat att han är en klåpare, är ineffektiv, är en fumlig idiot i statsvetenskap. Hade han ett överlägset ekonomiskt program att erbjuda folket för att höja deras levnadsstandard? Nej, det hade han inte. Han talade knappt ens om ekonomi, och även på detta område är han en ignorant. Var han mer kärleksfull, demokratisk, medkännande och mild mot sitt folk? Återigen, negativt. Han visade sig vara mer grym, hänsynslös och tyrannisk än shahen någonsin hade varit, vilket de tusentals avrättningarna och godtyckliga uttalandena under de senaste sju åren också har bevisat.

Vad hade han då att erbjuda för att inte bara kunna störta den en gång så kraftfullt förskansade shahen, utan också behålla sitt grepp om folket och i själva verket bli en ledare och en samlingspunkt för alla muslimer i Mellanöstern, Fjärran Östern och i själva verket i hela världen?

Den främsta fördelen som ayatollan hade gentemot shahen, och fortfarande har, är det kraftfulla vapnet i en RELIGIÖS TROSLÄRA. Det är ett vapen lika gammalt som historien, och muhammedanerna har nu haft det i över tretton århundraden, skräddarsytt för deras magra, emotionella och bakåtsträvande massor. Judarna har en skräddarsydd för sin parasitära natur och har funnit att den har gjort underverk för dem under de senaste 3000 åren. Men det är en annan historia.

Den punkt jag vill inskärpa hos mina vita raskamrater är denna: **RELIGIONER är som eld: en kraftfull kraft i den mänskliga ekvationen som kan vara användbar för att antingen ge energi åt de människor som utnyttjar den, eller så kan den användas för att förstöra hela deras sociala struktur, precis som eld kan bränna ner ett hus.**

Den vita mannens religion har använts för att bränna ner hans hus — den har använts av hans fiender för att förvirra, förstöra och upplösa den vita rasen själv.

Men låt oss återgå till den muslimska religionen och undersöka dess historiska ursprung, dess expansion och dess utbredda inflytande idag.

Som jag har påpekat tidigare har det relativt lilla ökenområdet i Asien vid Medelhavets östra ände varit grogrunden, födelseplatsen för mänskligheten tre stora religioner, nämligen judendom, kristendom och muhammedanism. Även om många tusentals religioner har infekterat landskapet och smittat människors sinnen, har dessa tre religioner styrt historiens gång mer betydelsefullt än alla de andra religionerna tillsammans.

Muhammed, grundaren av den muslimska religionen, föddes cirka 571 v.t., i det som idag är Saudiarabien. Hans far dog innan han föddes och hans mor kort därefter. Han växte upp och uppfostrades av sin farbror och sin farfar och upplevde svårigheter i sitt tidiga liv. När han var 25 år gifte han sig med Khadijah, en äldre judisk änka med betydande förmögenhet, och hans ekonomiska bekymmer var

nu över. Han hade nu råd med den fritid som krävdes för att meditera och reflektera över människans natur och öde.

Vid sitt fyrtionde år kristalliserades denna kontemplation till en artikulerad religion, i vilken han förkunnade att det bara fanns en Gud, Allah, och att han, Muhammed, var hans sändebud och hans profet. Hans hustru Khadijah var hans första konvertit.

Upptänd av en explosion av energi och handling rörde han snart upp en storm av arga protester i sin hemstad Mecka, som tillbad en mängd gudar, avgudar och fetischer.

Föraktad och förföljd i sin hemstad flydde Muhammed norrut till Medina. Denna flykt, år 622 e.Kr., är känd som Hegira.

Här blomstrade hans proselytiseringsansträngningar och snart hade han en veritabel armé av följeslagare. Med sin nu mäktiga armé återvände han och erövrade sin hemstad Mecka, och den muslimska religionen spreds snart som en löpeld.

När han dog vid 61 års ålder år 632 e.Kr., efterlämnade han till sina följeslagare ett religiöst-politiskt arv som har blomstrat och expanderat fram till denna dag, ett arv som gav det kraftfulla bränsle med vilket Ayatollah Khomeini sprängde shahen av Iran från Persiens påfågelstron.

Idag vänder sig 850 miljoner muslimer, en femtedel av världens befolkning, dagligen mot Mecka fem gånger om dagen i bön. Det är världens näst största religion, som tränger undan kristendomen och snart hotar att gå om den. Den växer snabbare numerärt än någon annan religion av två skäl: (a) nya konvertiter, och (b) den höga födelsetalen hos de lerfolk som anammar den. Det är den dominerande tron i ett 40-tal nationer, och även Sovjetunionen har 40 miljoner muslimer, 15,5 procent av dess befolkning.

Låt oss nu analysera och jämföra dess förtjänster och egenskaper med vår egen religion, KREATIVITET.

Muhammedanism mot Kreativitet – en jämförelse

Grund för dess tro: Muhammedanismen är grundad på samma gamla svindel som tusentals andra religioner – nämligen hokus-pokus om spöken i skyn, en blind gissning för vilken varken judarna, de kristna, muhammedanerna eller någon annan lättlurad tölp någonsin har lagt fram ett enda spår av bevis.

Kreativitet, å andra sidan, är baserad på Naturens Eviga Lagar, på historiens lärdomar, på logik och sunt förnuft.

Kort sagt, vår religion är baserad på verkligheten i världen som den är, med sikte på hur vi bäst kan uppnå en bättre värld genom användning av vår intelligens, vår flit och vår

kreativitet.

Helig bok eller böcker. Den muhammedanska religionens heliga bok är Koranen.

Påstås det att den innehåller de rapporterade uttalandena från Muhammed själv, som någon okänd skrivare eller skrivare förmodligen kom ihåg dem. Dessa antaganden är på samma nivå som de hos Nya testamentets anhängare, som antar att Matteus, Markus, Lukas och Johannes, vilka de än var, på något sätt, någonstans "kom ihåg" Jesus Kristus uttalanden och skrev ner dem. **Det finns inte ett spår av bevis som stöder något av dessa dimmiga påståenden.**

De historiska fakta om Koranen som kan pusslas ihop är ungefär så här: De första koraniska uttalandena rapporterades först ha memorerats (av vem?) och skrivits på palmblad eller sten. De kastades sedan i en tunna och skrevs senare ner i en bok i en slumpmässig ordning. Den tredje kalifen, Uthman, 644-656, flera decennier efter Muhammeds död, "sammanställde" dem till Codex av Medina, och förstörde samtidigt rivaliserande versioner för att undvika förvirring. Det var inte förrän på 10-talet (tre århundraden efter Muhammeds död) som en "auktoriserad" version sattes ihop.

Så hur autentisk är Koranen i samband med Muhammeds predikningar? Vem vet? Men med tanke på de olika manipulationerna, och med tanke på tidsförloppet, skulle varje likhet vara en ren tillfällighet.

Icke desto mindre har det som framträdde som Koranen haft ett enormt inflytande på att forma det arabiska språket som sådant, och på att svetsa samman det religiösa och politiska tänkandet hos en lös och formlös grupp av araber, semiter, hinduer, orientaler, n-ord* och andra ler-raser.

KREATIVITET, i motsats, har **Tre Grundläggande Böcker** som skrevs av religionens grundare, granskades, publicerades, upphovsrättsskyddades och auktoriserades som sådana medan grundaren fortfarande levde. Dessutom skrevs och publicerades kompletterande böcker som Expanding Creativity av grundaren medan han fortfarande levde, vilket eliminerade alla frågor om autenticitet eller undergrävande av innehåll. Dessa tre grundläggande böcker är **Nature's Eternal Religion, The White Man's Bible** och **Salubrious Living.**

Målen för Kreativitet är väl definierade, dess program är tydligt och pragmatiskt. Det är omfattande och täcker alla de grundläggande mål, problem och moraliska värden som är betydelsefulla för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Till skillnad från den kristna bibeln, eller den muhammedanska koranen, var dessa grundläggande böcker inte en sammanställning av några svårfångade och okända "reportrar" som förmodligen lappade ihop obekräftade rykten, myter eller hörsägen flera århundraden senare.

Mål och syften. Några av de mål Muhammed

uppenbarligen hade i åtanke var:

(a) Att förena olika lösa och spridda ökenstammar till en kraftfull och polariserad politisk och religiös enhet.

(b) Genom att förordna flera dagliga tvättningar som en del av deras religiösa ritual för dessa primitiva stammar (vars privata vanor i bästa fall var ohygieniska, och i värsta fall direkt smutsiga) försökte han förbättra deras fysiska och personliga hygienvanor.

(c) Ge dessa primitiva ökenstammar inspiration, riktning och en viss känsla av moraliskt ansvar.

(d) Bygga ett kraftfullt politiskt imperium med sig själv i spetsen.

I alla dessa mål lyckades Muhammed ganska väl.

Kreativitetens Mål har formulerats i stor detalj i våra grundläggande böcker. De är tydliga, omfattande, konstruktiva och konsekventa. De omfattar hela planeten jorden som en enhet, inte bara ett begränsat område av fastigheter.

Utan att gå igenom hela vår trosbekännelse kan höjdpunkterna i våra mål och syften kortfattat formuleras enligt följande:

1. Den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och den vita rasen exklusivt.
2. Att informera, väcka och förena den vita rasen till en solid murbräcka så att den kan bryta det judiska strypgreppet och ta kontroll över sitt eget öde.
3. Att få bort judarna, negrerna, ler-raserna och gratisätarna och andra parasiter från den vita rasens rygg.
4. Att ge den vita rasen en känsla av medvetenhet, av moral och riktning.
5. Att tillhandahålla en meningsfull plan och ritning för den vita rasens framtid.
6. Att skapa en stark känsla av raslig lojalitet gentemot den vita rasen bland alla vita nationer och folk i världen.
7. Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö, som det formuleras i vårt program för **HÄLSOSAMT LEVERNE**.
8. Ett universellt språk, nämligen latin, för alla vita folk i världen.
9. Eugenik. Att arbeta i harmoni med naturlagarna och att uppgradera vår vita genpool.
10. Att bygga en vitare och ljusare värld, där den vita rasen slutligen och exklusivt bebor alla värdefulla fastigheter på denna planet jorden.

För en mer omfattande sammanfattning se ”20 grundläggande punkter för Kreativitet” på de inledande sidorna i denna bok.

*** * * * ***

Mer om muhammedanismen

Koranen, som vi har påpekat, betraktas inte bara som muslimernas heliga bok, utan anses vara helig i sig själv, skriven av Gud, och får inte ifrågasättas. Jag har försökt läsa många delar av den vid flera tillfällen och finner den extremt tråkig, förvirrande och meningslös.

Den placerar kvinnor i en extremt underlägsen status som enbart tjänare till det manliga könet, för att föda barn och för att tillfredsställa hans sexuella begär. Den överseende även med polygami, en sedvänja som har undvikits av de flesta vita civilisationer.

* * * * *

En djupgående skillnad mellan en "Kosher Konservativ" och en Kreatör är att medan den förre bekänner sin främsta lojalitet till en judisk Jahve, ett fiktivt stamspöke, så tillhör vår lojalitet först, sist och alltid vår egen ras.

* * * * *

Vi Kreatörer anser att förräderi mot den vita rasen är den allvarligaste av alla synder.

* * * * *

Förräderi återkallat

LÄKARE, BOTA DIG SJÄLV

Anatomin hos en kosher-konservativ

Denna kliniska diagnos rör en viss Dr. John Grady, M.D., som bor nära en liten by i Tennessee som heter Benton. Dr. Grady är inte bara en vanlig medicine doktor, utan har ett antal ovanliga meriter utanför det medicinska yrket. Han blev först känd som en vältalig medlem av John Birch Society och upphöjdes snart av Robert Welch själv till att sitta i styrelsen för det sällskapet, en grupp som jag själv gick med i 1963 och lämnade 1969 när jag till min beklagelse upptäckte att huvudsyftet med detta judevänliga sällskap var att förvirra de vita goyim och agera sköld åt judarna.

Dr. Grady stärkte ytterligare sin status när han kandiderade till den amerikanska senaten för American Independent Party 1974, men kom på en svag tredjeplats i ett tregångsrace. Det var vid denna tid som han fick nationell framträdande roll som konservativ, men hamnade snart i onåd hos Robert "the Welcher" själv, som inte kunde tolerera att en annan primadonna stal rampljuset på hans egen hemmaplan.

I det efterföljande bråket avgick den vältalige doktorn från Birch Society och flyttade sin praktik till Benton, Tennessee. Han bildade APRA, The American Pistol and Rifle Association, en sorts miniatyrefterlikning av det gigantiska National Rifle Association, men med en smak av "Gud och fosterlandet".

Eftersom Benton, Tennessee, bara ligger cirka 120 miles från Otto, N.C., tog jag mig tid att besöka den gode doktorn för några år sedan i ett försök att etablera vänskapliga relationer med en grupp som förespråkade en sak som vi i Church Of The Creator också starkt främjar, nämligen rätten att inneha och bära vapen som garanteras av det andra tillägget. Doktorn visade mig artigheten att tillbringa eftermiddagen med mig, visade mig layouten på sin egendom, skjutbanorna och landsbygden i allmänhet. Jag tackade honom för hans tid och artighet och lämnade kvar en del av min litteratur till honom, inklusive ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION och THE WHITE MAN'S BIBLE. Han försåg i sin tur mig med sin litteratur. Även om vi hade några olika ståndpunkter om religion, diskuterade vi dem inte, och jag lämnade honom med uppfattningen att hans grupp mer eller mindre befann sig i samma läger som vi. När jag diskuterade det judiska hotet gav doktorn mig "blink, blink"-tecknet, som om han också visste allt om det, men märkligt nog höll han sig borta från ämnet.

När vi började publicera RACIAL LOYALTY för två år sedan, satte vi upp honom på vår gratis sändlista, en artighet vi utsträckte till en

antalet av de grupper med vilka vi ansåg att vi hade något gemensamt.

Vi blev därför något förvånade när vi förra veckan fick ett meddelande på hans brevpapper, undertecknat av Mrs. Grady, som instruerade oss att inte skicka ytterligare litteratur och att de inte prenumererade på ”hat”-journalistik.

Min Hasta Primus, Carles, trodde att det måste vara något misstag. På eget bevåg tog han sig friheten att ringa doktorn själv för att avgöra om detta även var hans uppfattning.

Nu är min Hasta Primus en ganska pratsam och vältalig individ själv, men i det efterföljande samtalet hävdar han att han knappt fick in mer än tjugo ord i sylten. I en snabb eldgivning förmedlade doktorn till honom att:

(a) Ben Klassen är någon sorts egoman som förmodligen aldrig har försökt komma överens med andra raser.

(b) Människor som oss, nazisterna, klanen och andra rasistiska grupper ger de högerorienterade konservativa ett dåligt rykte.

(c) Hans (APRA) grupp prenumererar inte på ”hat”-litteratur.

(d) Han försöker rädda det som finns kvar av det kristna samhället.

(e) Hans mål är att bevara konstitutionen för dem som kan komma efter, så att de kan njuta av samma möjligheter som vi har njutit av.

(f) Han är medicine doktor och får litteratur varje dag från ”dårar” som oss som tror att de vet bättre än vad AMA gör.

(g) Inga hard feelings, naturligtvis.

Naturligtvis, doktorn. Inga hard feelings från vår sida heller. Som Sgt. Joe Friday brukar säga i DRAGNET: ”Bara fakta, frun.”

Märkligt nog hade jag redan skrivit huvudledaren om Gud och fosterlandet, flaggan och konstitutionen när vi fick Dr. Gradys meddelande. Det slog mig grafiskt hur mycket den ärade doktorn passade in i prototypen av de judevänliga Kosher-konservativa med deras stela, nötta klichéer som hade förvirrat den vita rasen under alla dessa årtionden, medan juden sänkte sina giftiga tentakler djupare in i vårt samhälle och befäste sin tyranniska makt med vilken han ska likvidera den vita rasen.

Jag råkade också påminna mig om ett grovt förräderi som Dr. Grady begick, inte mot mig, utan mot den vita rasen i Amerika. Det är detta förräderi som har gnagt i mig i tio år, och nu när jag förstår denna individs natur tydligare, har tiden kommit att avslöja det. Ja, när det gäller förräderi mot den vita rasen, doktorn, har jag ett långt minne. Det är SJÄLVA KÄRNAN, denna anklagelse mot doktorn, som väger tyngst, och den främsta anledningen till att jag skriver detta avslöjande överhuvudtaget.

Men låt oss först besvara de obetydliga anklagelser som doktorn riktade mot oss, en efter en.

(a) Denna småsinta sak om egotism påminner mig om tiden

i grundskolan när vilken begåvad elev som helst som fick 98 procent på ett rättstavningsprov, och någon dumskalle undantagslöst kom tillbaka med den vanliga nedvärderingen: ”du tror att du är rätt smart, eller hur?”

Doktorn, allt jag kan säga är att vem som helst som träder fram och tar ställning i en opopulär fråga kommer att bli kallad för saker. Kristus vet att jag har blivit kallad så många saker att de nu rinner av mig lika lätt som vatten rinner av en gås. Vem som helst som föresätter sig att göra något viktigt och meningsfullt kan och kommer att bli kallad egoist. Namnkallande är absolut den lägsta gemensamma nämnaren i propagandaspelet, och judarna, kommunisterna och de kristna har utvecklat denna förrädiska konst till en otroligt ondskefull nivå som inte uppnåtts av några andra grupper. Proceduren är relativt enkel. Först och främst uppfinner man ett stall av nedsättande ord, såsom antisemitism, nazist, rasist, kapitalist, ateist, antikrist, hatgrupper, etc. Genom att sedan ösa hån, förakt och hånleende (Karl Marx ord) över dessa termer upprepade gånger och i oändlighet, lär sig allmänheten att knäböja och reagera på dem som en pavlovsk hund. När deras motvilja väl har etablerats ordentligt, behöver namnkallaren bara sträcka sig in i sitt stall av triggerord och slunga dem mot sina motståndare. Ingen logik, inget resonemang, ingen ytterligare förklaring är nödvändig. Som jag säger, **judarna, kommunisterna och de kristna är världens främsta experter på detta område och hela deras världsfilosofi är byggd på hat och namnkallande.**

När det gäller egomaner, doktorn, så är det som man säger om tjuvar — det krävs en för att känna igen en. Som jag minns det avslutades din kärleksaffär med John Birch Society inte så mycket på grund av någon oenighet i filosofi, utan enbart på grund av egoistisk svartsjuka mellan dig själv och den dåvarande högsta hönset, Robert the Welcher. Som jag vidare minns skrev Welcher ett långt brev till dig där han upprepade gånger betonade dina primadonna-fasoner, och du i din tur berättade för mig vilken svartsjuk, outhärdlig egoman Welcher själv var. Inget agg, doktorn, men jag säger: **Läkare, bota dig själv.**

Om vi tar det här med egotrippar lite längre, antar jag att nedvärderingen ”du tror att du är smart” kan slungas mot nästan vilken högpresterande person som helst av den som inte presterar, och det görs i allmänhet också. Visst gjorde din favorit-mes-jude, Jesus Kristus själv, sådana flagranta självuppblåsande påståenden som ”Jag är vägen och ljuset, och ingen kommer till Fadern utom genom mig.” Han gjorde också ett dussin liknande höggradigt egoistiska påståenden om hur perfekt han var jämfört med alla oss usla syndare, men eftersom han var en spöklik jude från landet ingenstans, antar jag att du som katolik överseer med, godkänner och beundrar sådana självuppblåsande påståenden gjorda av den mytiske själv om sig själv.

På tal om Jesus Kristus, vill jag vidare påminna den gode dok-

att denne omskurne jude (för vars existens det inte finns några historiska bevis) också gav några extremt dåliga, självmordsbenägna råd till goyim, nämligen (a) sälj allt du äger och ge det till n-ordet, (b) älska dina fiender, (c) vänd andra kinden till, (d) döm inte, (e) riv ut ditt öga, (f) hugg av din hand. Det finns mer — behöver jag fortsätta?

Så mycket för egomaniker. Inga hard feelings, doktorn. Bara fakta, frun.

(b) Vi kommer nu till läkarnas anklagelse om att ”människor som oss” ger de konservativa och högern ett dåligt rykte. Det finns ett antal förvirrade implikationer i denna anklagelse, men jag vill reda ut åtminstone två av dem. (1) Vår kyrka (och alla andra grupper för den delen) kan ha ett antal egenskaper gemensamma med tusen andra olika grupper, beroende på vilka kriterier man väljer att selektera. Vi kan till och med ha vissa egenskaper ”gemensamma” med våra fiender, om man väljer rätt kriterier. Till exempel är vi en religion, precis som kristendomen. Vi är en rasreligion, precis som judendomen. Vi är för att behålla våra vapen, precis som APRA. Vi är för den vita rasen, precis som klanen, och som nazisterna, som Tom Metzger från White American Resistance, som George Dietz från Liberty Bell, som NSRP, som Aryan Nations i Idaho, och hundratals andra grupper och organisationer.

Vi är dock unika och inte desamma som någon av dem. Till exempel, i Expanding Creativity, nummer 4, listar vi åtta (räkna dem — åtta!) grundläggande skillnader mellan oss och Hitlers nationalsocialistiska parti. Även om jag hyser stor beundran för Adolf Hitler, är vår trosbekännelse och vårt program INTE detsamma, och inte heller detsamma som någon annan grupps. Vi är, jag upprepar, unika — en vit rasreligion som den vita rasen aldrig tidigare har haft i sin historia. Så snälla doktorn, klumpa inte ihop oss.

(2) Den andra punkten är att vi varken är högerorienterade eller konservativa och konsekvent har fördömt båda grupperna som ineffektiva reliker från ett dött förflutet, helt utan kontakt med verkligheten. *Nyckelartikeln i detta nummer av denna bok med titeln ”Vår ras är vår religion” förklarar detta fullt ut, därför behöver jag inte upprepa det här.*

Eftersom vi inte är en del av höger- eller den konservativa rörelsen, är det omöjligt att vi skulle kunna ge dessa arkaiska kvarlevor ett dåligt rykte. Vilket dåligt rykte de än har, har de förtjänat på egen hand, och det är de väl värda.

(c) Angående att APRA inte prenumererar på ”hat”-litteratur, är detta snarare en fånig kliché som judarna och de kristna är ökända för. Det finns ingen som ”hatar” mer intensivt än vad judarna och de kristna gör, och Gamla testamentet är fullt av den judiske Yahweh som driver sitt ”utvalda folk” att belägra goyims länder och städer i vänskapens och ”fredens” (shalom) namn, och om de gör motstånd att

döda allt levande som andas. (Läs återigen kapitel 10, 11 & 12 i *NATURE'S ETERNAL RELIGION*). De kristna i sin tur, när de hade oinskränkt makt, använde tumskruven och sträckbänken, för att inte tala om bränning på bål, för att kärleksfullt ”övertyga” sina fiender. (Läs återigen Creative Credo nr 51 ”Thumbscrew and Rack” i *WHITE MAN'S BIBLE*). Så snälla, kör inte med det här falska knepet om att det är vi som är hatarna. Faktum är att den överväldigande motivationen hos Church Of The Creator är kärlek till den vita rasen, och att rädda den från folkmord av de mest ondskefulla hatarna genom tiderna — de förrädiska judarna, vars hela religion är baserad på hat.

Vad du och judarna egentligen säger till oss, doktorn, är detta: Hata ditt eget slag, men älska judarna och dina andra fiender!

Ärligt talat, vi Creators är inte så dumma och jag hoppas att du inte heller är det.

(d) Dr Grady säger att han försöker rädda det som finns kvar av det kristna samhället. Verkligen? För vad och för vem? Jag ställer denna fråga i samma anda som jag frågade mormonerna om att ”rädda” de så kallade sju polynesiska ”kulturerna” i deras center på Hawaii — är de värda att rädda, och i så fall för vem? Är kristendomen, efter dess upprepade misslyckande med att förbättra ”mänskligheten” under de senaste 2000 åren och dess ödesdigra konsekvenser för den vita rasen — är den värd att rädda? Vi Creators svarar med ett högt och eftertryckligt nej, det är den inte. Det är en judisk sjukdom som påtvingats den vita rasens sinnen och som har varit instrumentell i att störta, först och främst, det stora romerska riket, i att inleda 1300 år av den mörka medeltiden, i att möjliggöra den judiska kommunismen, och slutligen, den våldsamma förstörelsen av naturens främsta skapelse.

Rädda det som är kvar av kristendomen? Du kan lika gärna ägna dig åt att rädda cancer, spetälska och syfilis. De är alla dödliga gifter för den vita rasen. Låt mig påpeka att om den vita rasen förstörs och detta land bebos av vägg-till-vägg-niggers, kommer voodooism, inte kristendom, att vara rikets religion.

(e) Dr Gradys mål att bevara konstitutionen för dem som kan följa efter är så att de kan njuta av samma möjligheter som vi har njutit av.

Eftersom jag redan har behandlat detta ämne i huvudartikeln som börjar på sidan 1, behöver jag inte gå igenom detta område igen. Jag vill lägga till tre punkter för betoning:

(1) Konstitutionen har nu omvandlats till ett kraftfullt verktyg som används för att våldsamt tvinga fram integration på den vita rasen med niggers och andra ler-raser, och:

(2) När och om judarna uppnår sitt länge eftertraktade mål att utplåna den vita rasen kommer både kristendomen och konstitutionen att spolas ner i avloppet med den.

(3) Vi åtnjuter inte nu ”möjligheter” under konstitutionen—

tion. Konstitution eller ingen konstitution, vi befinner oss nu under den tyran- niska hälen av en judisk ockupationsregering (JOG), liksom Tysk- land, liksom England, liksom Ryssland och alla andra länder i världen. **Den vite skattebetalaren i Amerika i synnerhet blir plundrad i en omfattning som ingen annan grupp i historien tidigare. Vi hjälper nu till att stödja och föda allt avskum och rasblandade folk i världen, vars antal exploderar i en skrämmande takt. Genom den hårdhänta hejduksstyrkan kallad IRS tvingas vi lämna över de största delarna av våra inkomster som ytterligare går till att förstärka och utöka den judiska maktstruktur som stryper oss.**

De som gör motstånd blir selektivt och skoningslöst nedskjutna av ett judisk- organiserat team av FBI-CIA- och SWAT-agenter, som Robert Mathews blev.

Möjligheter för våra barn? Om inte vi, den vita rasen, organiserar oss för vår egen överlevnad, har våra ättlingar ingen framtid. De kommer att vara bastardiserade mulatter som lever i ett land in- festerat av vägg-till-vägg-negrer, styrt av ett järnhårt judiskt tyranni.

(f) Vi kommer nu till den ömmaste punkten av alla, den som läkaren är mest känslig för och är livrädd för. Den punkten är den sto- ra bluffen att ”medicin” läker, ett påstående som har blivit överväldig- ande diskrediterat, och som inte stöds av vare sig empiriska eller vetenskap- liga bevis. Liksom kristendomsbluffen är det ett fiktivt koncept, ett koncept som har funnits i mer än 3000 år. Det är en dogm som har indoktrinerats i de lättlurade, och har visat sig vara ett kraftfullt verktyg för att pressa ut enorma summor pengar från dess olyckliga offer.

Tyvärr tog det de första 50 åren av mitt liv innan jag blev medveten om vilken grym bluff judisk-kristendomen var. Det tog ytterligare elva år innan jag tittade djupare in i det felaktiga antagan- det att ”mediciner” är botemedel för mänskliga krämpor.

Det behöver knappast sägas att när man väl blivit uppmärksammad, som i kristendomsbluffen, var bevisen överväldigande för att medicinens grundläggande premiss, AMA:s grundläggande dogm, att mediciner kan bota, är en bedräglig bluff.

Faktum är att ”Mediciner” är droger, är kemikalier, är gifter, alla giftiga för människokroppen. De är främmande ämnen som förgiftar en redan sjuk kropp ytterligare, för- värrar problemet och ofta dödar.

Visst, vissa piller kan dämpa smärta. Aspirin kan det, heroin kan det, kloroform kan det. Om du dricker en flaska sprit kommer det också att hjälpa dig att inte känna någon smärta. Det kan till och med döda dig och ”bota” din smärta för alltid. Men botar de orsaken? Nej, det gör de inte. I grund och botten är allt de gör att undertrycka symtomen, ge ”tillfällig lindring” medan hypen på den elektroniska jude-tuben fortsätter att upprepas i hundra reklam-

...om dagen. Men de botar inte orsaken. De förvärrar och fördjupar den.

Eftersom litteraturen i detta ämne är omfattande, är det inte nödvändigt för mig att recensera den här. Jag har redan täckt det grundligt i Creative Credo nr 4 till 12 i ***WHITE MAN'S BIBLE***. Arnold De Vries har behandlat det mycket mer ingående i 21 kapitel i vår bok, ***SALUBRIOUS LIVING***. Herr T.C. Fry har två artiklar i ämnet i majnumret av vår månadstidning "Racial Loyalty". Hans tidskrift ***HEALTHFUL LIVING*** har volymer av information tillgänglig varje månad. Dr. Herbert Shelton, som dog nyligen vid 90 års ålder, har skrivit massor av material om det i mer än ett halvt sekel.

Istället för att gå igenom sådana mängder information, låt mig kortfattat peka ut några grundläggande parametrar.

1. Läkarna själva, eftersom de tar del av sin egen "medicin", är några av de bäst betalda, men sjukaste människorna i landet. En större andel läkare blir narkomaner, begår självmord, dör av hjärtattacker, än vad den genomsnittliga medborgaren gör som sällan går till en läkare.

2. Fyrtio procent av alla sjukdomar och dödsfall i USA rapporteras vara **iatrogena** — det vill säga på grund av behandling som ges på ett sjukhus eller av en läkare.

3. När läkare gick ut i strejk i Kanada under en period, sjönk dödstalen kraftigt och begravningsentreprenörerna klagade. Samma sak hände när läkarna strejkade i Israel, och även i Los Angeles.

4. Medicinska och "hälsovårdskostnader" stiger ännu snabbare än befolkningsexplosionen hos rasblandade folk.

5. Den genomsnittliga läkaren vet ingenting om näringslära och korrekt kost, och avfärdar vanligtvis ämnet som av liten betydelse.

6. **Hierarkin inom AMA domineras kraftigt av judar.**

Det finns mycket mer, och jag har redan angett var du kan fördjupa dig i denna bluff. Låt mig erkänna att jag inte kommer att ändra Dr. Gradys inställning till droghandeln. Vad kan han göra annat än att fortsätta? Hans inkomst, hans livsstil och hans prestige beror på att han håller fast vid det, oavsett om han tror på det eller inte, och det gör han förmodligen. Som knarklangaren i Miami säger: "Var annars skulle jag kunna göra en sådan vinst?"

Egentligen är det liten eller ingen skillnad mellan "legala" receptbelagda läkemedel och de "illegala" droger som säljs av knarklangare, när det gäller deras toxiska effekt på människokroppen. De är alla toxiska, alla är gifter. Det faktum att AMA godtyckligt klassar en som legal och en annan som illegal gör ingen skillnad för det mänskliga systemet.

Precis som Federal Reserve godtyckligt kan utse våra falska sedlar till ”lagligt betalningsmedel”, så kan det mäktiga judisk-dominerade AMA klassa vilket läkemedel som helst som ”legitimt” efter eget gottfinnande, även om det kan orsaka outsägligt elände för miljontals människor.

Om Dr. Grady fortsätter att få meddelanden från tusentals ”dårar” som oss, som försöker berätta för honom att något är fel med medicinens tillstånd, borde han kanske lyssna. De har förmodligen en giltig poäng.

Allt det föregående skulle bara vara bakgrundsinformation, och jag skulle aldrig ha besvärat mig med att skriva den här artikeln överhuvudtaget om det vore hela historien om Dr. John Grady, M.D. Men jag har ett långt minne för förräderi mot den vita rasen och sådana svekfulla handlingar. Vi Skapare varken glömmer eller förlåter. Vi kommer nu till själva KÄRNAN (GRAVAMEN), den anklagelse som väger tyngst mot doktorn, en trolöshet mot den vita rasen som begicks för mer än 10 år sedan.

År 1974 kandiderade Jack Eckerd, en vit protestantisk apotekstycoon, till USA:s senat från delstaten Florida för det republikanska partiet. Mot honom stod Richard Stone, en militant, liberal, pro-sionistisk, pro-israelisk jude, som kandiderade för det demokratiska partiet. Detta var vid en tidpunkt då Richard Nixon hade vunnit sin andra mandatperiod i en av de största republikanska jordskredssegrarna genom tiderna 1972, och den judiska Watergate-attacken ännu inte hade nått sitt crescendo.

Jack Eckerd hade mer än goda chanser att vinna. Faktum är att hans chanser var utmärkta. In i denna strid hoppade vår ”Kosher-konservative” doktor, John Grady, som vid den tiden var bosatt i Okeechobee County i Florida. Han kandiderade för American Independent Party, samma parti som jag själv var delstatsordförande för 1968, och som jag lämnade 1969 när jag blev smärtsamt medveten om det faktum att George Wallace sålde ut den vita rasen.

Jack Eckerd var en av de få kandidaterna av nationell betydelse som hade modet att lista sina kvalifikationer mot sin judiske motståndares, och i de två kolumnerna dök kategorin RELIGION upp. Han angav sakligt sig själv som protestant och sin motståndare som jude.

Detta var ett absolut tabu såvitt det judiska etablissemanget anbelangade, och helvetet bröt lös. ADL, AJC och alla de andra judiska organisationerna skrek i högan sky (Antisemitism!) och hotade till och med att dra in krediterna för hans apotekskedja. Tyvärr kapitulerade Jack Eckerd under all denna press, och i en serie massiva tidningsannonser bad han om ursäkt för sin oförlåtliga synd.

Men det är en annan historia.

Statistiken från valet visar att det var mycket jämnt, att

Jack Eckerd skulle ha vunnit enkelt, om det inte hade varit för röstsplittraren, den "koshere konservative" Dr. John Grady som gav sig in i matchen. Resultaten blev följande:

Dem. Richard Stone
781 031 röster, eller 43,4 %

Rep. Jack Eckerd
736 674 röster, eller 40,9 %

A.I.P. Dr. John Grady
282 659 röster, eller 15,7 %

Richard Stone, juden, lockade till sig de liberala rösterna från judar, negrer och de vita liberalerna. Den konservativa rösten å andra sidan var nu delad mellan den konservative republikanen Jack Eckerd och den konservative A.I.P.-kandidaten John Grady. Det är därför uppenbart att de överväldigande röster som Dr. Grady sög upp skedde på den vite protestanten Jack Eckerds bekostnad.

Hade Grady inte ställt upp, skulle Jack Eckerd uppenbarligen ha tjänstgjort i den amerikanska senaten under de kommande sex åren (och troligen en andra period) istället för den liberale sionistiske juden Richard Stone. Jag anklagar Dr. John Grady för att ha varit medverkande till att sätta juden Richard Stone i senaten.

Så frågan kvarstår: Varför gav sig Dr. Grady in i matchen som en röstsplittrare? Uppenbarligen hade han inte en snöbolls chans i helvetet att vinna, vilket hans 15,7 procent tydligt visade.

Var han inte medveten om konsekvenserna av sin roll som röstsplittrare? Vem övertalade honom? Var han fullt medveten och gick medvetet in för att hjälpa Stone att vinna ett val han annars inte skulle ha vunnit? Var det John Birch Society (som alltid har varit pro-judiskt) som regisserade kampanjen? Lockade judarna Grady att ställa upp och erbjöd ekonomiskt stöd?

I vilket fall som helst kan han knappast hävda oskuld med motiveringen "jag visste inte att pistolen var laddad". Han är alldeles för intelligent för att inte ha förutsett konsekvenserna.

Nu är jag ingen tankeläsare och kan inte förutsäga en mans avsikter. Vi kan dock, och vi gör det, läsa konsekvenserna, och faktum är att Dr. John Grady, M.D., medvetet eller omedvetet satte Richard Stone i den amerikanska senaten i sex år genom att lansera sin egen i övrigt meningslösa och misslyckade kampanj. Om så är fallet, begick han förräderi och högförräderi mot den vita rasen, och jag undrar högt hur mycket judiska pengar och inflytande som var avgörande för att få honom att ställa upp och finansiera sin kampanj? Hur mycket vita "konservativa" pengar gick ner i avloppet genom att stödja detta klassiska skolexempel på den judiska taktiken att söndra och härska?

Vi kommer aldrig att få veta säkert, men jag är inte villig att ge Dr. Grady förmånen av tvivlet. För alla som förstår förräderiet i den judiska taktiken, passar detta fall in i mönstret alltför väl, och

alltför uppenbart, dessutom tillföll resultaten överväldigande det judiska maktetablissemangets fördelar. Med en sådan övervikt av bevis är det svårt att ignorera slutsatsen att avsiktligt ränkspel var inblandat, och att kampanjen planerades för att uppnå de resultat den gjorde.

* * * * *

För ett halvt sekel sedan lyckades Hitler förena alla tyskar. Det är Church of the Creators orubbliga mål att väcka, förena och polarisera alla vita folk på denna planet Jorden.

* * * * *

Nummer 25, juni 1985

Vi har medlen

VÄCK DEN SLUMRANDE JÄTTEN

Informerad, väckt och organiserad är den vita rasen den överväldigande mäktigaste kraften på jordens yta.

Redan år 1726 skrev Jonathan Swift en politisk satir över sin tids moral och seder. Den hette Gullivers resor, och även om det politiska budskapet i sig gick förlorat för de flesta av dess läsare, har den framkallat en speciell dragningskraft som har varat i nästan 250 år, och den kommer utan tvekan att förbli en klassiker i många år framöver.

Det finns flera delar i berättelsen om Gullivers resor, men vi vill fokusera främst på den första delen, där Gulliver, en engelsk sjöman, lider skeppsbrott och spolas i land på en ö kallad Lilliput, ett land bebott av små människor som är mindre än sex tum höga.

Trots att den skrevs för nästan två och ett halvt sekel sedan, är berättelsens sensmoral mer tillämplig på den vita mannens svåra situation idag än vad den var för den genomsnittlige engelsmannen vid den tid då Jonathan Swift skrev sin klassiker.

Berättelsen börjar med Gulliver ombord på Antelope på en resa till Ostindien år 1699, då skeppet hamnade i en våldsam storm nordväst om Van Diemens land. Skeppet drevs mot en klippa och förliste.

Många timmar senare lyckades Gulliver slutligen nå stränderna på ön i vår berättelse, men ingen av hans följeslagare tycktes ha överlevt. När Gulliver slutligen nådde land var han extremt utmattad av prövningen. Han släpade sig upp på stranden och föll omedelbart i en djup sömn som varade i mer än nio timmar.

När han vaknade fann han att han låg på rygg och var helt oförmögen att röra sig. Märkliga små varelser surrade runt honom, gick över hela hans kropp och alla var i ett tillstånd av stor upphetsning.

Dessa små varelser, lilliputtarna, hade bundit fast honom med tusentals små snören, vilka som helst av dem han skulle ha kunnat bryta med lätthet, men på grund av det enorma antalet som höll fast hans lemmar, kropp och huvud, var han nu oförmögen att röra sig.

Jag är inte säker på vilket politiskt budskap Swift hade i åtanke för engelsmännen år 1726, men berättelsen beskriver mer träffande den position den vite mannen befinner sig i idag, och hur han, i ett tillstånd av slumrande undermedvetenhet, har tillåtit den underlägsna parasitära juden att binda honom till händer och fötter.

Det finns en ytterligare utveckling i berättelsen om Gulliver som reflekterar över den vita rasen av idag. När Gulliver slutligen ryckte loss sin vänstra arm och även de pluggar som band fast hans hår, släppte lilleputtarna lös en svärm av pilar mot hans arm och ansikte.

Detta övertalade Gulliver att ligga stilla, och när ledaren närmade sig honom med ett långt tal, signalerade Gulliver att han behövde mat och dryck genom att upprepade gånger peka på sin mun. Detta förseglade de små människorna honom med, inklusive två av deras miniatyroxhuvuden med vin, som innehöll en sömndryck.

Detta fick honom att sova i ytterligare åtta timmar, under vilken tid de upptagna små lilleputtarna hade hissat upp honom på en maskin med tjugotvå hjul, sju fot lång och tre tum från marken. Han blev återigen grundligt fastbunden och redo att forslas bort till deras huvudstad.

Den vite mannen har upprepade gånger funnit sig själv i ett liknande dilemma. Fastän han har styrkan, antalet, intellektet för att slå skiten ur sin underlägsna fiende, juden, har han genom någon andlig nyck, någon karaktärsdefekt, upprepade gånger tillåtit sig själv att bli hjälplöst bunden av tusentals judiska trådar.

De flesta av dessa trådar har varit osynliga hämningar, mentala låsningar, märkliga spindelvävar i sinnet. De har, kort sagt, varit självförvållade handikapp, trådar som han enkelt skulle kunna krossa om han hade viljan att göra det. (Läs återigen *Självförvållade handikapp,* i nummer 6 av *Expanding Creativity*.)

Det är vårt mål att katalogisera dessa självmordsbenägna nycker, dessa idiotiska mentala låsningar, att analysera dem och föra fram dem i ljuset. Efter att ha gjort det är vårt fortsatta mål att desarmera dem, neutralisera dem och att räta ut den vite mannens tänkande. När vi väl har åstadkommit så mycket är resten enkelt. Vi vill sedan **väcka den vite mannen till militant handling, för att bryta de judiska banden som binder honom och återigen vrida kontrollen över sitt eget öde tillbaka i händerna på den vita rasen.**

Vi har makten att göra det. (Läs återigen nummer 9 i *Expanding Creativity*, ”Vi är inte hjälplösa”.)

DE BAND SOM BINDER OSS ÄR SINNETS BOJOR.

Precis som Gulliver bands fast av tusentals trådar, av vilka ingen ensam skulle ha hållit honom, så finns det tusentals mentala bojor som binder fast och immobiliserar den vite mannen. Men låt oss bara lista de främsta hindren:

Den överlägset mest destruktiva tankevillan med vilken vår fiende

har drogat den vita rasen under de senaste 18 århundradena är religion. Det är den judiska kristendomen som har varit (och fortfarande är) nyckeln till den vita mannens svaghet och har förlamat hans sinne till att underkasta sig de mångfaldiga övergrepp som juden har tillfogat honom.

Det är **DEN** främsta sinnesförvrängaren, men den har många utlöpare och är inte den enda hämning som juden har belastat oss med. För protokollets skull, låt oss göra en slumpmässig lista över några av dessa dumma mentala bojor, och inte nödvändigtvis i prioritetsordning.

1. Vi är alla Guds barn och alla lika inför Herren.

2. Det finns spöken i skyn som vakar över varje steg vi tar, tittar oss över axeln och för anteckningar. När vi dör kommer vi att hållas ansvariga för varje handling, varje ord, och allt kommer att kastas tillbaka i ansiktet på oss.

3. Vi kommer att straffas när vi dör för varje "fel" vi begått.

4. Det straffet är av yttersta fasa — att brinna i helvetet, i evigheters evighet.

5. Vi måste älska våra fiender; vi måste vända andra kinden till.

6. Om vi arbetar hårt, håller näsan vid slipstenen, sparar våra pengar och är framgångsrika, bör vi känna skuld, eftersom vi bara var mer "lyckligt lottade" än den andre.

7. Vi bör känna skuld för allt det dumma, oansvariga avskum i världen som går hungriga. De var bara "mindre lyckligt lottade", och det är vår plikt att föda dem.

8. Vi får inte döma andra människor för att vi inte själva ska bli dömda. (Vilket skämt!)

9. Alla raser är lika, vissa (a) kom bara igång senare (b) var underprivilegierade (c) hölls tillbaka av den vita rasen (d) gavs inte samma möjligheter.

10. Alla raser är lika, men judarna är mer lika än någon annan, och verkligen överlägsna.

11. Vi är lika inför Herren, men judarna är Guds utvalda.

12. Nigrerna är inte bara vår like, utan verkligen överlägsna i sport.

13. Nigrerna är ekonomiskt fattigare än de vita människorna endast för att de har blivit diskriminerade.

14. Eftersom nigrerna har blivit "tillbahållna", bör vi nu kompensera för vår skuld genom att ge dem särskilda företräden vid anställningar, särskilt inom staten. Detta kallas "Affirmative Action" (kvotering).

15. Vi är skyldiga hela världen ett uppehälle, och eftersom vi är mer lyckligt lottade, är vi skyldiga 126 länder subsidier och utländskt bistånd från nu till evigheten.

16. Israel är en speciell allierad, vårt enda bålverk i Mellanöstern, den enda demokratin i Mellanöstern, vår trogna allierade (som ondskefullt—

ly attackerade vårt underrättelsefartyg värt miljarder dollar, U.S.S. LIBERTY år 1967, och dödade 32 amerikanska sjömän).

17. Vi måste ”stärka” Israels försvar på bekostnad av vårt eget, även om det skalar av vår egen försvarsmekanism ända in till benet.

18. Israel måste framför allt subventioneras av den amerikanska skattebetalaren med minst 10 000 dollar per judisk familj och år, med en snabb eskalering för varje efterföljande år.

19. Framför allt måste vi stödja och fjäska för Israel eftersom de är Guds utvalda folk, och Gud kommer att straffa oss om vi inte gör det (säger Jerry Falwell och hans likar).

20. Federal Reserve är en statlig myndighet, inte en judisk förfalskningsliga.

21. När Federal Reserve sätter grönt bläck på ett papper blir det omedelbart extremt värdefullt, som genom magi.

22. Våra skulder på flera biljoner dollar är egentligen bara skyldiga oss själva.

Ovanstående är 22 idiotiska mentala hämningar som binder våra händer. De är alla lögner, och i bästa fall fiktiva koncept som har planterats i våra sinnen. Men de har hällts över våra sinnen så upprepade gånger att vårt tänkande är försämrat, vårt sinne är igentäppt.

Vem planterade dem? Jo, samma skurkaktiga gäng som gav oss kristendomen — Judas stam. Det är de som har oss bakbundna och som förmår oss att villigt låta oss immobiliseras, bli offer, förtalas, rånas och förslavas. De är förmånstagarna, vi är de lurade offren.

Men det finns hopp, och det finns en väg ut. De missuppfattningar som kan planteras i våra sinnen genom en kraftig dos propaganda, kan också göras ogjorda genom motpropaganda och upplysning. Vi är inte hjälplösa. Vi har medlen, vi har resurserna, makten, antalet och intelligensen.

Nu när CREATIVITY har gett den vita rasen ett helt nytt perspektiv på livet, på ras och på vår anledning till existens, har vi vapnen för att utföra jobbet. Vi vet nu inte bara vad som måste göras, utan vi vet nu hur vi ska göra det.

Vad är det vi måste göra? Det är mycket enkelt. Vi måste nu bygga en massiv maktstruktur med vilken vi kan krossa det judiska bedrägeriet och utplåna det från jordens yta. Vi måste bedriva propaganda, proselytisera, organisera. Vi måste bygga vårt eget transportband av information och propaganda. Vi måste möta verkligheten, bygga vår egen civilisation och kultur på en solid grund. Denna grund måste baseras på Naturens Eviga Lagar, som våra hedniska förfäder hade börjat göra på de gamla grekernas och romarnas tid. (Läs återigen Marcus Eli Ravages artikel, Creative Credo nr 43 ”En judes bekännelser” på s. 286 i Den vita mannens bibel.)

Vi måste föra den vita rasen tillbaka till sina sinnen och utnyttja den

den enorma kraft som till sin natur är vår att utöva. Vi har nu tron, vi har programmet och vi har medlen. Låt oss samlas kring vår egen rasreligion och inse den vördnadsbjudande makt som är vår och utnyttja den till vår egen fördel. Naturen utrustade oss med många mycket speciella gåvor. Naturen har också sagt oss att vi har den oinskränkta rätten (ja, plikten!) att utnyttja dem till fullo — för vår egen överlevnad, för vår egen fördel. Låt oss sätta igång och göra just det.

Liksom jätten Gulliver har vi alltför länge sovit vid spakarna och tillåtit världens underlägsna små parasiter att binda våra sinnen med tusentals förlamande lögner. Det är dags för den Vite Jätten att vakna, skaka spindelväven från sin hjärna, knyta upp sina mäktiga händer och åter ta kontrollen över sitt eget öde och världen.

Vi förtjänar det. Vi är värda det. Vi är i själva verket den enda ras som återigen kan återställa en döende planet till hälsa och förnuft.

* * * * *

Låt oss aldrig glömma general MacArthurs berömda diktum: Det finns inget substitut för seger.

* * * * *

Creativity har sammanställt allt — hela paketet.

* * * * *

En sund själ i en sund kropp är i högsta grad en del av CREATIVITY-läran.

* * * * *

Vi Creators är inte på långt när lika intresserade av att främja vår redan alltför komplexa teknologi som vi är av att uppgradera vår egen genpool.

* * * * *

JUDENDOM

När Golda Meir var premiärminister i banditstaten Israel i slutet av 60-talet, förkunnade hon oförskämt för det israeliska Knesset på jiddisch: ”Jag är en icke-troende, men ingen kommer att kunna utrota från mitt hjärta och sinne övertygelsen om att utan den judiska religionen (judendomen) skulle vi ha varit som alla andra nationer, som en gång existerade och försvann.”

Från premiärministern i en nation av medfödda lögnare var detta uttalande ett undantag från regeln. Hon gjorde inte bara en skarpsinnig iakttagelse av historien, utan för en gångs skull talade hon sanning, och hon uttryckte sina innersta, omhuldade övertygelser, en övertygelse som delas av den överväldigande majoriteten av judar. För judarna **ÄR** deras ras deras religion, och omvänt är deras ras överlevnad, expansion och framsteg fast grundad på deras bedrägliga religion. Utan den skulle de inte ha varit någonting, inte ens ett jota i historien. Detta bekräftas ytterligare av juden Marcus Eli Ravage, vars artikel publicerades i februariutgåvan 1928 av ”Century Magazine”, vilken vi återger i sin helhet i (The White Man’s Bible på s. 286). Han berättar historien om deras religion mer explicit och den kraftfulla roll som judisk kristendom har spelat i deras erövring av världen.

Med sin judiska religion har de dock under de senaste två tusen åren styrt den mänskliga historiens gång, kontrollerat, skinnat och piratkopierat inte bara nationer, utan hela civilisationer och blivit mänsklighetens gissel. Idag är de inte bara ett hot mot civilisationen, utan väl på väg att utplåna naturens främsta art, den vita rasen själv, och bastardisera och förslava hela mänskligheten.

Var och när fick judendomen sin början?

Svaren på båda dessa frågor — var och när — är vaga och förlorade i den forntida historiens myter och dimmor. Judarna själva har aldrig brytt sig om att noggrant spåra sina tidigaste ursprung. Som mästare på bedrägeri ägnade de sig istället åt sådana mytiska sagor som berättelsen om Abraham, Isak och Jakob, en bisarr historia som faktiskt skulle vara en skam för vilket annat folk som helst och som helt saknar grund i historiska fakta. (Läs återigen kapitel nr 10, bok I, av Nature’s Eternal Religion, ”Gamla testamentet”.) Vid utvärderingen av odjurets bedrägliga natur kan jag inte låta bli att komma till samma slutsats som jag gör om de kristnas berättelse om Kristus, och det är detta: Det finns inte ett jota av historiska bevis för att

det någonsin fanns några judiska karaktärer såsom Jesus Kristus, Abraham, Isak, Jakob eller ens Moses, för den delen. Allt vi har är en enorm samling av förvirrad, huller-om-buller propaganda som dumpats på oss som ett lass gödsel, men föga annat. Eftersom deras berättelser är så upprörande bisarra, skulle endast den mest naiva tölp kunna svälja sådana idiotiska skrönor.

Vad vi kan pussla ihop är att judarna har sitt ursprung som ett band av mördare och tjuvar någonstans i Mellanöstern kring Palestina, som sedan historiens gryning har varit korsvägen för handelskaravanerna. Här utvecklade de sin tidiga sammanhållning och stamlojalitet, som de senare hade den sluga förutseendet att svetsa samman till en rasreligion. Som med alla tjuvar och gangsters var denna lojalitet och sammanhållning baserad på rädsla, på ett behov av självbevarelse och en gemensam fara från deras fiender.

Eftersom ett laglöst gäng är föraktat, fruktat och hatat av i stort sett alla, var alla som inte var en del av det exklusiva kriminella brödraskapet deras fiende. Kort sagt, hela världen var deras fiende, att bedras, rånas, underkuvas och/eller förintas.

Detta blev sedan grunden för den judiska religionen — rädsla och hat, med hela världen som deras gemensamma fiende.

Hur ondskefullt detta än kan verka att grunda en religion på, har den märkligt nog överlevt de senaste 5000 åren eller så. Under tiden, genom processen av gallring och evolution, har dessa kriminella instinkter blivit skarpare, dödligare och mycket mer effektiva. De blev också effektivt organiserade på en världsomspännande basis som ingen annan religion på jordens yta. De är nu den enda kraften i dagens civilisation, en kraft som kontrollerar världens regeringar, finanser, kultur (eller degenereringen därav), utbildning, vilka "nyheter" som sänds och vad som undertrycks. De manipulerar nu inte bara nationer, utan hela raser (såsom den vita rasen) lika effektivt som vilken ranchägare som helst manipulerar sina kor eller får. Faktum är att judarna själva refererar till alla icke-judar i världen som goy eller goyim, vilket är en nedsättande term som betyder boskap.

En av judarnas största bedrifter är det faktum att de har utformat en religion som har visat sig vara helt i samklang med deras medfödda parasitära natur, och följaktligen oerhört effektiv i att förstärka de egenskaper som Naturen har utrustat dem med. De är, i ordets rätta bemärkelse, en parasit och deras religion har gjort det möjligt för dem att utveckla och utöva detta parasitära drag till dess högsta grad.

Som parasiter har judarna funnits länge. Judarna är inte kreativa i någon mening av ordet, men har haft slugheten att observera, kopiera och anpassa alla användbara seder, bruk eller religiösa ritualer från de nationer och civilisationer i vilkas vitala delar de borrat sig in. Och detta inkluderar de flesta av de stora vita civilisationerna.

av historien. Men judarna är mer än bara en parasit. De har också haft effekten av en tärande cancer på de nationer de infiltrerat och infekterat, och de har lemlästat och/eller förstört varje nation de i hemlighet har invaderat. Detta inkluderar praktiskt taget hela listan över historiens stora vita civilisationer. Med början i Egypten angrep de Babylonien, Persien, Grekland, Rom, för att inte tala om ett antal icke-vita nationer som Indien, och ett antal av de muslimska nationerna. Från Rom spred de ut sig längs de segrande romerska arméernas handelsvägar tills de angrep och infekterade varje tidigare hednisk vit nation i Europa. Med kristendomens spridning (ett judiskt påhitt och en avknoppning av judendomen) var de snabba med att ta kontroll över den vita mannens finanser, handel, religion och regering i de då framväxande vita nationerna i Europa. De har behållit den kontrollen sedan dess.

Jag har sagt att judarna inte var kreativa som sådana, men att de hade en förmåga att anpassa allt användbart för sin egen vinning från sina värdnationer. Från ingen annan nation lärde de sig så mycket som den första stora vita nationen de hjälpte till att rasmässigt blanda ut, nämligen egyptierna.

I själva verket var varje aspekt och fiktivt koncept som strukturerade deras parasitära religion ursprungligen uttänkt av egyptierna. Detta inkluderar en lång lista där följande idéer är de främsta byggstenarna: (a) idén om en ”själ” (b) idén om ”evigt liv” (c) idén om ”gudar”, både goda och onda (d) idén om ”en gud” (Ikhnaton) (e) idén om offergåvor och böner för att blidka guden eller gudarna (f) idén om dop (rening genom tvagning) (g) idén om att bygga storslagna tempel för att bönfalla och ära sina gudar (h) omskärelse av spädbarn, och ett antal andra trosuppfattningar, seder och ritualer, inklusive vaga idéer om himmel och helvete.

I själva verket var det under deras långvariga vistelse i Egypten som den judiska religionen fullt ut inkuberades och fick en strukturerad form.

Hur många judar finns det i världen? Judarna hävdar (inför goyim) att det bara finns cirka 20 miljoner eller så. Men denna siffra är helt meningslös, av två skäl: (a) judarna är medfödda lögnare, och (b) till skillnad från kristna, muhammedaner, mormoner, etc., har judarna historiskt sett undertryckt varje räkning av sitt eget antal och gjort detta undertryckande till en integrerad del av sin religion. Detta har de gjort för att förvirra och samtidigt dämpa rädslan hos goyim att de (ha! ha!) bara är en liten grupp religiösa människor och inte ett hot mot någon. Huruvida de i hemlighet har en sann räkning av sitt antal kan jag bara ana, och eftersom de är så grundliga i sin studie och kontroll av demografi, är jag säker på att de inte bara har en exakt räkning av sitt totala antal, utan också var varje individ är distribuerad och lokaliserad. Vad det totala antalet är kan jag bara gissa, och i jämförelse med den nuvarande totala världs-

befolkning på 5,3 miljarder är den jämförelsevis liten. Men jag är säker på att den inte är 20 miljoner. Min gissning är att den ligger mer i intervallet 80 miljoner, men fram till den tidpunkt då den vita människan återtar kontrollen över sitt eget öde och sin statistik kan vi bara gissa. Från den tidpunkten kan vi dock också vara säkra på att deras antal kommer att minska snabbt. Eftersom de är en parasitisk ras kommer vi att låta naturen ha sin gång och låta dem vissna på vinstocken så snabbt som möjligt.

På den positiva sidan vill vi inom Skaparens Kyrka ge judarna erkännande på flera punkter. (a) Även om de är antinatur i sin livssyn och livsstil, har de troget lytt en av naturens grundlagar – den egna artens överlevnad kommer först. (b) De utövar raslig lojalitet med en fanatism som ingen annan ras i historien. (c) De är ihärdiga i en grad som inget annat folk kan mäta sig med. Deras tålamod, envishet och uthållighet i sin ras intresse är oöverträffad av något annat folk och har gjort det möjligt för dem att uthärda alla dessa tusentals år. (d) De har utvecklat utövandet av rasligt lagarbete till en skön konst. (e) De är pragmatiska och realister.

På den negativa sidan är judarna (a) Den främsta mänskliga parasiten. De är okreativa, okulturella och skulle varken kunna bygga en nation, en stat eller en civilisation om de lämnades åt sig själva. Liksom en loppa eller en larv är de dömda av naturen att leva på en annan människas kropp, en ras som är produktiv, särskilt som den vita rasen. (b) Genom att vara icke-produktiva är de kulturförstörare, och likt en cancer förtär de de värdnationer och folk vars vitala delar de borrar sig in i. (c) De är grymma, ondskefulla, förrädiska, trolösa och bedrägliga. De är världens största lögnare och tidernas främsta smygare. (d) De är i själva verket mänsklighetens gissel och den dödligaste fiende den vita rasen någonsin har stått inför, och är fortfarande det farligaste hot vi är belastade med idag.

Hur som helst, oavsett vilket, har vi inom Skaparens Kyrka lärt oss en överväldigande läxa från judarnas historia och det är denna: Religion är ett kraftfullt vapen för en ras överlevnad, och en rasreligion som är korrekt anpassad till sina anhängare är oslagbar.

Tyvärr har den vita rasen fram till nu aldrig haft en sådan religion. De antika religionerna i de klassiska vita civilisationerna, såsom egyptierna, grekerna och romarna, var i bästa fall harmlösa vidskepelser som absolut inte hade några rasliga värden som sådana och inte gjorde någonting för att varken skydda eller bevara rasen. Faktum är att sådana religioner som egyptierna hade var så djupt uppslukade av att bönfalla och tjäna fiktiva spöken att merparten av dessa människors tid, energi och resurser hälldes ner i ett bottenlöst råtthål genom att bygga tempel, statyer och pyramider till ära för sina gudar eller deras gudars ställföreträdare, faraonerna.

Sedan, under det första århundradet v.t., uttänkte judarna den briljanta idén att pracka på den stora romerska civilisationen och den vita rasen som helhet en självmordsreligion. Deras överväldigande framgång krönikeras i Creative Credo nr 43 i den vita mannens bibel och det finns inget behov av att upprepa det här.

Det räcker med att säga att den vita rasen som ett resultat av detta judiska gift nu är en döende art och behovet av drastiska åtgärder är nu brådskande och tvingande. Svaret på det judiska giftet är CREATIVITY och behovet är att övertyga våra vita raskamrater om att det är det svar den vita människan har behövt för sin egen överlevnad sedan de gamla egyptiernas dagar.

* * * * *

JUDAISM VS. CREATIVITY — EN JÄMFÖRELSE

För att förstärka sådana övertygelser erbjuder vi en jämförelse mellan judaism och Creativity.

Trons grundval.

(a) **JUDAISM** är grundad på berättelsen om att judarna är de rasmässiga och stammässiga ättlingarna till Abraham, Isak och Jakob; att ”Gud” (ett fiktivt koncept härlett från egyptierna) valde ut dem som en gynnad, speciell ras framför alla andra. Det är detta koncept, att de är ”Guds utvalda”, som har gjort mer för att driva judarna framåt genom historien och bestå än kanske något annat enskilt fiktivt koncept i deras religion.

(b) **CREATIVITY** är baserad på Naturens eviga lagar; på historiens erfarenhet, på logik och sunt förnuft. Vi tror att den vita rasen är Naturens finaste och främsta prestation, och att Naturen har utrustat den vita rasen med ett större överflöd av intelligens och kreativitet än något annat folk. Den vita rasen är också oöverträffad i sin förmåga att skapa kultur och civilisation; att organisera och styra sig själv; den är oöverträffad inom vetenskap, teknologi, arkitektur, konst, musik och litteratur, och ett obegränsat antal andra civiliserade och kulturella strävanden. Medan judarna förkunnar att de är ”Guds utvalda”, ett fiktivt koncept, tror vi att vi är Naturens främsta, av den goda anledningen att bevisen är överväldigande.

Böcker som utgör grunden för religiösa övertygelser.

(a) Den judiska religionen är baserad på ett antal grundläggande böcker. Listade i kronologisk ordning är de: (1) **Gamla testamentet** (2) **Talmud** (3) **Karl Marx kommunistiska manifest och Das Kapital** och (4) **Sions vises protokoll.**

Av alla dessa är Talmud deras heligaste bok. I petig—

form täcker och kringskär den nästan varje aspekt av judiskt liv, inklusive lag, sedvänja, religion och varje annan detalj. (Se kapitel 9, bok I av *NATURE'S ETERNAL RELIGION* "Fem grundläggande böcker").

De grundläggande böckerna för Creativity är Nature's Eternal Religion, The White Man's Bible och Salubrious Living.

Dessa böcker ger inte bara den vita rasen mål och riktning för dess egen överlevnad, expansion och framsteg, utan även en trosbekännelse och filosofi att leva efter och blomstra genom under de kommande miljon åren. Eftersom de har beskrivits utförligt i all vår tidigare litteratur finns det inget behov av att göra det här.

(a) Judarna är till sin natur parasitära och deras judiska religion strävar efter att göra det möjligt för judarna att leva på världens produktiva folk, främst den vita rasen. Det ultimata målet som fastställs i Talmud är att undergräva alla goy, att avla ner dem, att rasblanda dem och förslava dem, med varje jude som kung och varje goyim som deras dumma tjänare. Deras ytterligare mål är att judarna ska samla allt guld, alla pengar och all världens rikedom till sig själva och ha de dumma bruna rasblandade som sina tjänare och slavar.

(b) Målen för CREATIVITY är mångfaldiga: (1) Överlevnad, expansion och framsteg uteslutande för den vita rasen. (2) Att få de parasitära judarna och andra frilastande lerfolk från vår rygg och låta dem klara sig själva. (3) Eftersom judarna och andra lerfolk varken kan föda sig själva eller konkurrera med en upplyst vit ras, kommer deras antal att krympa och så småningom vissna bort på vinstocken. (4) Genom att utöva eugenik, att uppgradera den vita rasens genpool. (5) Återuppbygga planeten jordens land och miljö. (6) För den vita rasen att slutligen bebo denna planet exklusivt. (7) Och i allmänhet, att bygga en vitare och ljusare värld.

SLUTSATS

Vi vill klargöra på förhand att vi genom att strukturera en rasreligion för den vita rasen har lärt oss mer av judendomen än av alla andra religioner tillsammans, och vi sticker inte under stol med det. Anledningen är enkel: Om en rasreligion som judendomen kan upprätthålla en usel ras av parasiter i 50 århundraden och driva dem uppåt för att få kontroll över världen, tänk då bara vad en liknande rasreligion kan göra för den stora vita rasen. Potentialen är obegränsad och endast himlen sätter gränserna.

Och det är precis vad vi har gjort i Creativity — medvetet, logiskt och grundligt. Vi gör äntligen efter lång tid vad egyptierna borde ha gjort för 5000 år sedan — strukturerar en rasreligion för den vita rasen. Vår grundläggande gyllene regel är på sätt och vis densamma som judarnas: Vad som än är bäst för vår ras är den högsta dygden; vad som är dåligt för vår ras är den ultimata synden.

Men där upphör likheten. Medan judarna är den eviga parasiten, fördömd av Naturen att för evigt leva på ryggen av en annan ras eller gå under, är vi av den Vita Rasen precis motsatsen. Vi behöver ingen annan ras för vårt välbefinnande eller vår välfärd, och skulle i själva verket vara tusen gånger bättre lottade om denna planet var helt befriad från alla de underlägsna gyttjeriserna, inklusive judarna.

Men vi har flera andra överväldigande fördelar gentemot judarna. Vi är långt mer intelligenta, kreativa, flitiga och produktiva än vad judarna är (eller någon av de andra gyttjeriserna). Vi överträffar parasiterna i antal med mer än ett dussin gånger. Rensade från raslig förorening, lämnade till våra egna medel och kultur, skulle vi med vårt program för raslig uppgradering och eugenik, inom ett kort spann av historien, kunna bygga ett virtuellt paradis på jorden. Och detta är i själva verket vårt slutgiltiga mål.

* * * * *

Amadeus, du blev bestulen!

Denna avhandling handlar delvis om genier, och vilken oersättlig skatt de är för vår ras och för civilisationen i allmänhet. Vi vill också undersöka hur de har ignorerats, försummats och misshandlats, när de borde ha blivit närda, värdesatta och uppskattade. Faktum är att vi vill titta på livet och olyckorna för en särskilt lysande stjärna på himlavalvet som levde under 1700-talet. Hans namn var Wolfgang Amadeus Mozart.

Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus Mozart, namnet som han döptes till, föddes i Salzburg, Österrike, den 27 januari 1756 och dog i Wien den 5 december 1791. Det finns två observationer som sticker ut i föregående mening: (a) hans namn hämtades från den klassiska historien och slutar mestadels på -us, och (b) han dog i livets blomma vid den relativt unga åldern av mindre än trettiosex år.

Mozarts fenomenala brådmogenhet som barn och som ungdom saknar motstycke i musikhistorien. Utbildad av sin far, Leopold Mozart, en skicklig, pedagogiskt sinnad violinist i tjänst hos ärkebiskopen av Salzburg, fick den unge Wolfgang cembalolektioner vid tre års ålder, komponerade vid fyra, och spelade vid sju års ålder cembalo, orgel och violin. Två uppsättningar av hans sonater för cembalo och violin publicerades i Frankrike när Wolfgang fortfarande var i den späda åldern av sju år.

Han komponerade två symfonier i England vid åtta års ålder, en *opera buffa* vid elva, *La finta semplice*, för Josef II av Österrike; och en *opera seria* vid fjorton, *Mitridate, Re di Ponto*.

Kompositörens lätthet och till synes outtömliga produktivitet fortsatte oförminskat under hela hans korta liv, vilket resulterade i totalt sexhundratjugosex kända verk, inklusive fyrtio symfonier, tjugotvå operor, tjugotre stråkkvartetter, tjugotre konserter för piano och orkester, tjugofem sonater för violin och piano, samt ett mycket stort antal andra kompositioner.

Inte mindre fenomenal var Mozarts förmåga som utövare på tre instrument. Detta demonstrerades med eftertryck av det intryck han gjorde varhelst han visade sig som barn eller som vuxen man. Övertygad om att hans son förtjänade erkännande och en trygg position som inte erbjöds av de provinsiella kretsarna i Salzburg, tog hans far, Leopold, personligen med pojken, eller uppmuntrade honom att åka, på turnéer till de främsta europeiska huvudstäderna. Turnéerna gav far och son föga mer än slösaktig beundran, ett legendariskt rykte och några magra furstliga gåvor.

Ekonomiskt sett var de en besvikelse, och de ledde inte till en hov- eller annan utnämning som stod i proportion till gåvorna hos denna stora

geni, och inte heller med hans ekonomiska behov. Det är en av de flera tragiska faktorerna i Mozarts liv, att i en tid då konstnären och särskilt musikern var särskilt beroende av upplyst mecenatskap, fanns ingen tillfredsställande post öppen för den man som Haydn kallade ”den störste musiker jag känner, vare sig personligen eller till ryktet”, och som Johann Hasse förklarade, ”kommer att få oss alla att bli bortglömda.”

Han lyckades erhålla flera oavlönade tjänster såsom heders-*maestro di Capella*, vilket han innehade hos ärkebiskopen av Salzburg; kammarmusiker och hovkompositör för Josef II av Österrike; samt flera andra tillfälliga utnämningar. Men ingen av dessa betalade Mozart tillräckligt för att hålla liv i honom. Han levde mestadels på beställningar av operor och andra kompositioner, samt på undervisning. Hans inkomst var alltid osäker och hans senare år hemsöktes av fattigdom och skulder.

Mozarts äktenskap med Constanze Weber 1782, som ogillades av hans ständigt försiktige far, var början på en desperat period av ångest och skuld. Han tillbringade de sista tio åren i Wien och omfattningen av hans stora produktivitet kan bedömas av det faktum att han under de sista fem åren av den perioden fäste på papper fem omfattande stråkkvintetter, de tre sista symfonierna, två av hans viktigaste pianokonserter, och operorna *Le nozze di Figaro*, *Don Giovanni*, *Così fan tutte*, *Die Zauberflöte* (Trollflöjten) och *La Clemenza di Tito* för att bara nämna de viktigaste av hans verk. Han arbetade på sitt *Requiem* och hade nått crescendot i *Lacrimosa* när han plötsligt drabbades av förlamning och dog följande dag, den 5 december 1791.

Även om det råder viss tvekan om orsaken till hans död, är det allmänt accepterat att han förgiftades av en avundsjuk kompositör, som betraktade sig själv som en rival till Mozart, trots att han inte kunde mäta sig med det stora geniet. Hans namn var Antonio Salieri, och även om historien inte är entydig i denna fråga, misstänker jag starkt att han var en italiensk jude.

Varför tror jag att han var jude? Därför att han hade alla en judes kännetecken. Han saknade talang. Han var sjukligt avundsjuk; och han hade en kriminell drift att förstöra och döda det bästa.

Hur det än må vara med det (och jag kommer att ha mer att säga om denna aspekt senare), så brydde sig ingen av Mozarts vänner ens om att följa hans kropp genom en våldsam storm när han begravdes i en fattiggrav. Hans fru kunde några dagar senare inte hitta någon som kunde identifiera den graven, och den har inte återfunnits sedan dess.

Så dog i fattigdom, vanvård och brist på uppskattning ett av de största musikaliska genier som den vita rasen någonsin har frambringat.

Vi för nu denna historia fram till nutid. Mozarts liv hade alla element av ett gripande drama. Det innehöll storhet, geni, berömmelse, historia, tragedi, avundsjuka, patos och mänskligt intresse. Inte bara

det, men den hade också en stor musikalisk repertoar att hämta ur. Kort sagt, den hade alla de grundläggande elementen för produktionen av en förstklassig spelfilm.

Judarna, som dominerar filmindustrin och ständigt är på jakt efter att tjäna snabba pengar, gjorde just det 1984. För att öka sin vinst spelades filmen in i det kommunistiska Tjeckoslovakien, där kostnaderna är betydligt lägre, genom att utnyttja talangen hos många utländska konstnärer. Resultatet blev ”Amadeus”, som släpptes i slutet av 1984.

Som vi alla är medvetna om, iscensätter judarna i filmbranschen varje år en orgie i självbeundran. Den hålls i Hollywood och kallas ”Annual Motion Picture Academy Awards”. I år var ”Amadeus” showens stjärna och tog hem åtta Oscarstatyetter.

I år, när jag såg den kväljningsframkallande uppvisningen av ”Awards” på TV, kändes det nästan som om jag tittade på ett vidrigt spektakel iscensatt inte bara i ett främmande land, utan på en främmande planet. Den bisarra uppvisningen av glitter, glamour, dålig smak och degeneration bestod av judar, judar och åter judar, med några bisarra mulatter och n*grer inkastade, som alla klappade sig själva och varandra på ryggen och gick igenom listan över judiska meriter som hade gjort det möjligt för dem att stoltsera med sin vulgära ”konst”. Som vanligt fanns det en mängd skrikande n*grer som gjorde en imitation av sång, i en vulgär, avskyvärd uppvisning. Särskilt vidrigt var massensemblen i monstrummet ”We are the Children of the World”. Sedan fanns den där bisarra mulatten, Prince, helt målad och utspökad lika påkostad som någon hövding bland de afrikanska buskn*grerna, med täta lockar, prålig huvudbonad, lila klädnader och allt. Det fanns alla möjliga sorters utländska judar som knappt kunde tala engelska.

Men det var något speciellt med priserna som gavs till ”Amadeus”. I bakgrunden sjöd flera olösta hat i judarnas svarta hjärtan, de som kan bära på mer hat i fler århundraden än någon annan. Och ”Amadeus” var deras verktyg för att återigen smutskasta det som de själva aldrig kan besitta — äkta storhet, verkligt geni.

Det fanns en liten egendomlighet jag lade märke till när judarna klappade varandra på ryggen över vilken underbar produktion de hade åstadkommit i ”Amadeus”. De medgav generöst att det var en helt och hållet kollektiv prestation där, ack, så många länder hade deltagit. Se bara, där fanns Tjeckoslovakien med alla sina talanger, och där fanns Polen, och Frankrike, och England, och Spanien, och Portugal, och Rumänien, och till och med Amerika. Men märkligt nog nämndes aldrig Tyskland. Inte heller nämndes det någonsin att Mozart var tysk, född i den tyska staden Salzburg och levde och verkade i den tyska staden Wien. Även om de då var en del av den österrikisk-ungerska dubbelmonarkin, var hela detta område ändå

genomgående tysk, framvuxen ur en långvarig tysk kultur som har frambringat mer av världens främsta musik än någon annan nationell grupp någonstans.

Precis som de i mer än 2000 år har smädat och skändat romarna, i århundraden attackerat och smutskastat allt tyskt, och under detta århundrade öst ut sitt omfattande hat och gift mot Hitler, så kan judarna aldrig motstå att attackera och besudla allt som är stort och ädelt i den vita rasens ögon.

Och så var det med Mozart på hans tid, när han jagades, förföljdes och slutligen förgiftades av en vansinnigt avundsjuk jude. Men storhet har ett sätt att överleva alla de onda angreppen från småsinta sinnen, och Mozart är fortfarande stor och berömd för sina briljanta verk idag, till och med mer än vad han var för tvåhundra år sedan.

För några veckor sedan kom filmen äntligen till vår lokala biograf och jag gick för att se den. Eftersom jag hade sett några filmklipp på TV under Oscarsgalan och i efterföljande annonser, hade jag en god uppfattning om vad jag kunde förvänta mig, och jag blev inte besviken. Det var en judisk tolkning från början till slut. Istället för att göra ett vackert, gripande drama om Mozarts liv och tid, och dra nytta av den fantastiska musik som fanns tillgänglig för dem, slaktade judarna det. Det var motbjudande.

Mozart, som spelades av Tom Hulce, framställdes som grov, vulgär och närmast idiotisk. Han karaktäriserades upprepade gånger med ett gnäggande hästskratt som bara kunde komma från en störd personlighet. Hans flickvän, och så småningom hans fru, som spelades av Elizabeth Berridge, framställdes som en kvinna med ett svagt sinne och extremt stora bröst, vilka till största delen ständigt visades upp.

Pjäsens verkliga hjälte var Antonio Salieri, mannen som förgiftade Mozart, och hela historien berättades genom hans ögon när han föraktfullt skröt om sitt blandade förakt och beundran för Mozart för en församlingspräst. Rollen som Antonio Salieri spelades (ingen överraskning) av en jude vid namn Murray Abraham.

En sak som var ovanlig med "Amadeus"-priserna på Oscarsnatten var att det fanns två nomineringar för bästa manliga huvudroll i samma film. Det kan ha hänt tidigare, men jag kan aldrig påminna mig när. Och även här spelade judarna sitt onda lilla spel. Det spekulerades mycket före evenemanget — skulle Tom Hulce, som spelade Mozart, få det eftertraktade priset, eller skulle juden, Murray Abraham, som spelade Salieri, vinna?

Du gissade rätt — även i döden blev Mozart kuvad av den onde juden och priset för bästa manliga skådespelare gick till skurken som spelade rollen som förgiftaren, Murray Abraham. Med en inblick i den judiska karaktären är jag säker på att allt detta var iscensatt för att sluta precis så, och kollektivt satt judarna och flinade för sig själva.

om hur de återigen hade triumferat över goyens överlägsna geni. Judarna frossade i ännu en Purim-fest.

* * * * *

Det finns flera lärdomar vi bör dra av ovanstående. Det är inte bara de döda genierna i vårt illustra förflutna som vi har gett för lite erkännande, utan vad som är mer väsentligt är att vi gör det ännu mer flagrant med vår stora pool av vita rasmässiga talanger idag. Det är extremt viktigt att vi nu lär oss att känna igen sådana begåvade skapare medan de lever, uppmuntrar dem och hjälper dem att utveckla sin fulla potential. Den vita rasen, mer än geniet själv, kommer att vara den största förmånstagaren av ett sådant arrangemang.

Detta är vad **School for Gifted Boys** handlar om. Vi vill kunna känna igen en ung Mozart i tidig ålder, för att sedan hjälpa till att främja honom och driva honom framåt för att utveckla hans stora potential.

Vi vill inte bara se till att han har varje möjlighet att utveckla det latenta geniet, utan det finns en annan fråga vi vill skydda. Vi vill också vara förbannat säkra på att sådana talanger och gåvor inte stjäls av våra fiender och därigenom tillfaller dem till deras fördel.

Tragiskt nog är detta precis vad som har hänt tidigare i båda avseendena. Vi har försummat och ignorerat de bästa i vår kreativa mitt, och för det andra, när sådana genier väl dök upp utan hjälp från oss, låstes deras bidrag snabbt in av judarna och förvandlades undantagslöst till ett vapen mot den vita rasen.

Juden skryter öppet om att varje större uppfinning som den vita människan någonsin har producerat, oavsett om det är Gutenbergs tryckpress, oavsett om det är radio, television eller datorer, så har juden varit snabb med att ta över och förvandla det till ett vapen för förstörelsen av den vita rasen.

Allt detta MÅSTE ÄNDRAS. Allt eftersom programmet för The Church Of The Creator blir mer och mer inbäddat i den vita människans tänkande kommer vi att känna igen de talangfulla, de begåvade, de skarpa och genierna i vår mitt. Den vita rasen har obegränsad potential. Vi måste lära oss att vårda och utnyttja den potentialen. Ingen annan ras kan ens komma i närheten. Efter att ha hjälpt till att utveckla och utnyttja den potentialen måste vi sedan kanalisera den på ett sådant sätt att den tillfaller vår egen ras bästa intressen, inte fiendens.

School for Gifted Boys är en liten början i den riktningen. Hjälp till att stödja den, finansiera den och skicka pojkarna till oss. Vi kommer att se till att de orienteras i rätt riktning för att utveckla sin fulla potential för att hjälpa till att bygga en ljus framtid för sig själva och den vita rasen.

* * * * *

Nummer 26, juli 1985

Att rädda vår dyrbara planet från att bli en kemisk soptipp och en mänsklig svinstia.

Ämnet vi behandlar är ytterst brådskande. Denna vackra planet jorden, vårt enda hem, förr, nu och i framtiden, våldtas och skändas, förgiftas och förorenas till den grad att den inte kommer att vara duglig att leva i eller på. För ett intelligent, ordningsamt folk som den vita rasen har varit, kommer det inte bara att vara en olämplig boning, utan det kommer snart att vara omöjligt att leva här överhuvudtaget, och det finns ingen annanstans att ta vägen. Mångfalden av faktorer som förstör det som finns kvar av vår livsmiljö strålar snabbt samman för att frambringa en fullbordad katastrof — förstörelsen av vår naturliga miljö, och med den, mänsklighetens undergång — särskilt den vita rasens.

Vilka är dessa faktorer som sluter sig omkring oss? De är mångfaldiga, men vi kan koka ner dem till några få grundläggande. De är:

(a) Vår snabbt exploderande teknologi, skapad av den vita rasens eget geni, som nu hotar att förgöra oss. Förutom domedagshoten från atombomben, neutronbomben och vätebomben som kan utplåna allt liv i en kataklysmisk dunderskräll, har vi ett långsammare och ännu mer säkert hot från de växande kemiska industrierna. Om vätebomben inte tar kål på oss, kommer de kemikalier som i allt högre grad sprids i vår luft, vårt vatten och vår jord säkerligen att förgifta oss, även om det tar lite längre tid.

(b) Den andra stora faktorn som hjälper till att förvandla miljön till en planetär soptipp är girighet och det **judiska monetära systemet som matar den.** I centrum för detta finansiella monster står Federal Reserve-systemet, ett världsomspännande gäng av hänsynslösa judiska falskmyntare. Detta gäng kontrollerar våra pengar och kontrollerar händelseförloppet i världen. Men de gör mer än så. Genom sina smutsiga affärsmetoder, sitt monopol på propaganda och varje annan viktig faktor i våra liv, har de så korrumperat den vita rasens sinnen och livsstil till den grad att den vita människan nu helhjärtat har anslutit sig till dessa banditer i förstörelsen av vår miljö, vår civilisation och den vita rasen själv.

Eftersom jag redan grundligt har avslöjat Federal Reserve i Creative Credo nr 40 i WHITE MAN'S BIBLE (Den brutala sanningen om inflation och ekonomiskt förslavande — Federal Reserve Board — Världens mest gigantiska falskmyntarliga), och även i stor omfattning distribuerat vår broschyr med samma namn, kommer jag inte att gå igenom det ämnet här igen. Det räcker med att säga att girigheten och snikenheten hos detta ondskefulla gäng judiska falskmyntare ligger i hjärtat av föroreningsproblemet, precis som det i själva verket gör för praktiskt taget alla världens stora problem.

(c) Den tredje huvudfaktorn är det judiska nätverkets vansinniga besatthet som helhet att främja rasblandning, särskilt rasmässig blandning av den vita rasen med världens alla avskum, (medan judarna själva förblir intakta och håller sig borta från varje sådant djävulskt program). I effektiviteten av detta program ligger också ödet för världens miljö, och omvänt, i vändandet av detta program ligger det enda hoppet om att rädda denna planet från att bli en giftig soptipp och en mänsklig svinstia.

Kärnan i Creativity-programmet är fyrdimensionellt: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. Eftersom dessa fyra dimensioner alla är en del av helheten och är odelbara, är hela ämnet miljö i högsta grad relevant för vår religiösa filosofi. Det är ett extremt omfattande ämne och jag kommer att sträva efter att presentera The Church Of The Creators ståndpunkt i fem separata delar.

Del I Kemiska föroreningar och det omöjliga bortskaffandet därav.

Del II Radioaktivt avfall.

Del III Gifter i vårt dricksvatten.

Del IV Patologiska föroreningar genom lagliga och olagliga droger.

Del V Genetiska föroreningar och räddandet av vår genpool.

Det finns flera andra typer av föroreningar i modern tid som grasserar och som vi i allt högre grad utsätts för. Några av dessa är (a) bullerföroreningar (b) strålningsföroreningar genom mikrovågor och radioaktiva ämnen (c) religiösa föroreningar (d) sinnesföroreningar genom propaganda, och (e) ett antal andra former av destruktiva föroreningar.

Eftersom detta ämne är för omfattande för att behandlas i en begränsad avhandling som denna tidskrift, kommer jag att begränsa detta i huvudsak till de fem segment som nämndes tidigare. Även dessa kommer att vara av begränsad omfattning och kommer att koncentrera sig på (a) att väcka medvetenhet om hotet och (b) vad vi i The CHURCH OF THE CREATOR kan och måste göra åt det.

DEL I. KEMISKA GIFTER OCH DET ELÄNDIGA MISSLYCKANDET MED ATT BORTSKAFFA EN ÖKANDE ÖVERBELASTNING AV FARLIGT AVFALL.

Allt oftare har vi läst om krisen med farligt avfall i ett antal till synes isolerade samhällen där invånarna vaknade upp en morgon och fann att, utan deras vetskap, deras mark, deras gator, deras vatten och deras luft var så förorenade med giftiga kemikalier att de långsamt men säkert höll på att förgiftas. Överraskning! Överraskning! Någon hade i smyg dumpat tonvis med giftigt avfall på deras samhälles "bakgård" i åratal och nu satt de fast med det. Dessa gifter hade nu sipprat ner i grundvattnet, i akvifären, i deras brunnar, och ja, hade till och med sprutats på gatorna som ett listigt sätt att dölja och sprida dessa gifter. Nu, för sent, var dessa intet ont anande medborgare tvungna att fatta ett plågsamt beslut: överge sina hem och sina livsbesparingar och flytta "någon annanstans", eller lida en långsam död av giftförgiftning.

Även om hundratals sådana incidenter föregick den, var det inte förrän de stora katastroferna i Love Canal 1978 nådde löpsedlarna och tillfälligt tog över kvällsnyheterna på TV som vissa människor började inse att vi hade ett omfattande föroreningsproblem.

Tragedin i Love Canal var dock bara toppen av isberget. Vid den incidenten fick regnet läckande tunnor att poppa upp ur marken på en svart flod av sedan länge begravda kemikalier. Höga förekomster av fosterskador, cancer och andra patologiska sjukdomar bland lokalbefolkningen började också dyka upp i alarmerande takt. Det drev hundratals familjer bort från sina hem i Love Canal och gav bestående skador eller dödade många av dess tidigare medborgare. Långdragna rättsprocesser och försök till sanering pågår fortfarande och kommer att fortsätta göra det i åratal.

Men låt oss titta på några andra fall som blir allt vanligare.

Verna Courtemance är en före detta skollärare som bor i Swartz Creek, en landsvägskorsning 10 mil nordväst om Detroit. Hennes tidigare granne, Charles Berlin, och hans partner öppnade en förbränningsanläggning för farligt avfall 1972 vägg i vägg med Vernas hem. Förbränningsugnen, som ofta var överbelastad, kvävde landsbygden i från rök så mörk och tät att brandmän vid horisonten trodde att det var brinnande hus och rusade dit. Det frätande dunklet förvandlade suffletter på cabrioletbilar till rena trasor. Det gjorde barnens ansikten röda av utslag och fick ögonen att svullna igen.

Verna och hennes vänner ansatte delstatstjänstemän via telefon, demonstrationer och brev i fyra år innan Berlins rökmaskin stängdes ner permanent.

Gav Berlin någonsin sina grannar ersättning för de massiva skador han hade orsakat? Nej. 1980 försatte han sig i konkurs, övergav platsen och lät någon annan städa upp röran och bära bördan.

Under de följande tre åren grävde utredare fram fem lagringstankar och de första av 33 000 tunnor bakom hans förbränningsugn. De

var sprängfyllda med avfall som Berlin hade förbjudits att bränna, men ändå tilläts transportera — från kemiska fabriker, bilfabriker, stålverk, raffinaderier, järnvägar.

Verna och hennes grannar ledde en decennielång kamp för att slutligen få igång en statlig och federal sanering. Under tiden såg medborgare som bodde nära förbränningsanläggningen och dess tillhörande vidriga, giftiga laguner hur deras hem blev värdelösa och deras hälsa allvarligt försämrad.

Nu, med en (delvis) sanering på gång, dundrade 50 lastbilar om dagen förbi Vernas hus under flera veckor förra sommaren och fraktade förorenad jord från ett närliggande fält till en deponi i Ohio. För att rensa fältet från tungmetaller, använd motorolja, biprodukter från läkemedel och färgämnen samt annat industriavfall, har grävmaskiner och bulldozrar skopat upp och skrapat bort 120 000 ton jord. Men det är bara början.

Kommer det någonsin att saneras? Nej, troligen inte, åtminstone inte i den nuvarande generationen, och det kommer sannerligen aldrig att återställas till sitt tidigare skick. Och vad händer med "deponin" i Ohio dit denna röra av giftiga sopor fraktas? Tja, även den kommer att bli en styggelse och en hälsofara inom kort, och förbli så tills lokalbefolkningen där vaknar upp och inser att de har blivit lurade. Allt saneringen egentligen har gjort är att omfördela gifterna från en plats där de inte var önskade till en annan plats där ingen heller vill ha dem, men som ännu inte hade organiserat sitt motstånd (ännu).

Michigan och den amerikanska miljövårdsmyndigheten (EPA) har hittills spenderat sex miljoner dollar i Swartz Creek, och några av de 200 företag vars avfall dumpades där har utlovat ytterligare 14 miljoner dollar. Många ton förorenad jord återstår och läcker ut giftiga föroreningar i lokala grundvattenmagasin vid varje regn. Att bara kartlägga grundvattenföroreningarna kommer att ta många år, och medan de kartläggs kommer de att spridas ytterligare. Att eliminera dem, om det ens är möjligt, kommer att ta decennier. Hur man ska eliminera det vet egentligen ingen.

Allteftersom saneringen vid Swartz Creek fortskred, följde fynd på fynd. I den giftiga sörjan i en uppsamlingsdamm var en miljon gallon oljigt slam spetsat med polyklorerade bifenyler — PCB. Innan produktionen i USA stoppades i slutet av 1970-talet användes PCB i stor utsträckning i hydraulvätska, i kylvätska för elektriska transformatorer och vid tillverkning av plast. Det har nu blivit ett universellt och beständigt avfall — ett som ackumuleras i fisk och orsakar cancer hos djur.

I en annan närliggande damm trodde man att fat med saltsyra och tunnor med cyanid (det är det ämnet de blandar i gaskammare för att avrätta brottslingar) lurade som minor, som bara behövde en stöt för att kemikalierna skulle läcka ut, blandas och bilda moln av dödlig cyanidgas.

När dammen muddrades på ett säkert sätt 1983, var Verna och 165 andra

evakuerade jublade. Men deras optimism var förhastad. Det var egentligen bara ett uppskov.

”Vi är fångar”, sade Verna. ”Vi är rädda för att dricka ur våra brunnar, och vänner från andra städer drar sig för att hälsa på. Min svägerska vill inte längre ta emot gåvor av min hallonsylt.”

Är Swartz Creek och Love Canal isolerade fall? Långt ifrån. Jag nämner dem enbart för att understryka de förödande och långtgående konsekvenser som en enda soptipp kan skapa för den angränsande landsbygden. Till exempel, nära **Seymour, Indiana**, var en 13 hektar stor avfallsplats dumpningsplats för närmare 400 företag. Innan en (delvis) sanering påbörjades i december 1982, fann man att 50 000 fat med kemikalier blockerade den 13 hektar stora platsen. I dessa läckande fat fanns sådant giftigt avfall som cyanid, arsenik, PCB, giftiga metaller, lösningsmedel, naftalin och 200 pund explosivt material, tillräckligt för att spränga hela den 13 hektar stora röran i luften och sprida den över hela landsbygden.

Chemical Waste Management, världens största privata företag för hantering av farligt avfall, påbörjade en sanering i december 1982. Under hot om stämning har 24 (av 400) av de förorenande företagen hittills skjutit till 7,8 miljoner dollar för att finansiera ytsaneringen. Andra företag har gått med på att bidra med ytterligare 5,5 miljoner för att rensa bort föroreningar från grundvatten och alv. Kommer de att lyckas? Återigen, inte troligt. Dessa summor är bara en droppe i havet för att (delvis) hjälpa till att lindra den skada som har skett. Den skadan är dock permanent och genomgripande, och inga pengar i världen kan någonsin vända processen.

Ett annat aktuellt fall är **TIMES BEACH, Missouri**, som har blivit så förorenat att det var olämpligt för mänsklig bosättning. År 1983 köpte EPA hela staden (med skattebetalarnas pengar) för 33 miljoner dollar och vidtog åtgärder för att flytta dess 2200 invånare. Den skyldige i detta fall var 2, 3, 7, 8-TCDD, en av en klass av de mest högtoxiska organiska kemikalierna som kallas dioxiner.

Tio år tidigare hade stadens vägar sprutats med olja för att kontrollera damm. Förrädiskt inblandat i oljan (och utan stadsbornas vetskap) fanns en riklig dos av samma dioxiner som något företag ville göra sig av med i smyg. Jordprover i TIMES BEACH visade att dioxinhalterna var så höga som 1100 gånger den nivå som anses acceptabel. Nu är TIMES BEACH en spökstad, men det är inte hela historien. De hälsomässiga, psykologiska och ekonomiska skador som tillfogats dess 2200 tidigare invånare kommer aldrig att kunna göras ogjorda, för att inte tala om de förödande och permanenta miljöskadorna på själva stadsområdet.

Är dessa isolerade undantag? Inte på långa vägar. Delvis som ett resultat av publiciteten kring LOVE CANAL, började EPA 1983 motvilligt använda en del av sin 1,6 miljarder dollar stora **SUPERFUND**.

inrättades 1980 för att sanera de farligaste av de deponier för miljöfarligt avfall som finns.

Hur många sådana farliga deponier finns det? **TIMES BEACH**, som vi just har beskrivit, är bara en av fyrtio sådana platser enbart i delstaten Missouri som är under utredning av EPA. De 40 platserna utreds främst för dioxinförorening (tusentals andra giftiga kemikalier sprider sig också i landskapet). Även extremt små doser av dioxin kan orsaka missfall, fosterskador, leverskador eller död hos laboratoriedjur. För marsvin är det till exempel 200 gånger så dödligt som stryknin. Ger det dig en uppfattning om omfattningen av det giftiga hot som har spridits över landskapet?

Men låt oss blicka bortom dioxin och delstaten Missouri. Hur stor är egentligen ansamlingen av farligt avfall på nationell nivå?

EPA:s **NATIONELLA PRIORITERINGSLISTA** fortsätter att växa i takt med att andra delstater än Missouri kämpar för att lokalisera farliga platser inom sina gränser. Miljarder dollar i federala saneringsmedel står på spel. I oktober 1984 hade EPA utsett eller föreslagit 786 avfallsplatser till listan. Myndigheten uppskattar att listan så småningom kan innehålla minst 2 500 akuta platser, men det finns minst 16 000 kända platser för farligt avfall i USA, som alla, förr eller senare, är en potentiell tidsinställd bomb. Föreställ dig 16 000 **SWARTZ CREEKS**, eller **TIMES BEACHES**, eller **LOVE CANALS**, spridda över landet, som förorenar mark, luft och vatten — förgiftar dess invånare och dödar dess vilda djur! Men de återspeglar endast FÖRFLUTEN kriminell försumlighet. **Var kommer framtidens ökande sopberg att hamna?**

Ingen känner till den verkliga summan av våra giftiga avfall, men de 264 miljoner ton som reglerades av EPA 1981 skulle fylla New Orleans Superdome nästan 1 500 gånger. Sedan 1950 har vi "gjort oss av med" uppskattningsvis sex miljarder ton i eller på marken, i vårt vatten eller i luften — vilket ständigt ökar vår potentiella exponering för farliga giftiga kemikalier som kan orsaka cancer, fosterskador, missfall, nervsjukdomar, blodsjukdomar och skador på lever, njurar och våra gener.

Men har vi verkligen gjort oss av med dessa giftiga kemikalier, eller finns de egentligen kvar där, ackumulerade i allt större högar och deponier, som sluter sig omkring oss och hotar att förvandla världen till en obeboelig soptipp? Har vi löst problemet? Nej, det har vi inte. Finns det en hållbar lösning i framtiden?

Låt oss undersöka de geniala metoder som staten och industrin har utarbetat för att till synes "göra sig av med" alla dessa miljarder ton giftiga gifter.

Tja, de är egentligen inte så geniala alls. I grund och botten går de ut på att dumpa dem någonstans där de åtminstone tillfälligt kommer att vara

mindre anstötligt — tills det omgivande territoriet självt också blir oacceptabelt förorenat och/eller tills sådana soptippar undantagslöst får slut på utrymme.

Här är några av de mest framträdande ”accepterade” metoderna:

(a) **Förbränningsanläggningar.** Bränn det och skicka restprodukterna ut i atmosfären. Detta komprimerar visserligen avfallet och minskar dess volym något. Det är dock inte genomförbart att göra så med vårt farligaste avfall, såsom giftiga kemikalier från oljeraffinaderier, kemiska anläggningar och tillverkningsindustrier.

(b) **Soptippar (Landfills).** Det kostar 50 till 800 dollar per ton att förbränna avfall, därför ser de flesta företag det som ett för kostsamt sätt att göra sig av med sina giftiga restprodukter, tre gånger så mycket som det kostar att gräva ner det. Som ett resultat kremeras mindre än 1 procent, och den billigare soptippen är förstahandsvalet för de flesta företag.

Men soptippar är, som vi har sett från erfarenheterna vid Love Canal, Swartz Creek och Times Beach, inte alls någon ”bortskaffning”. De är bara en tickande bomb som ackumulerar oacceptabla nivåer av föroreningar på platsen och i den omgivande miljön. De förorenar jorden, tränger in i grundvattenmagasinen och grundvattnet och förgiftar snart marken.

Inte heller det försöksvisa ”saneringsprogrammet” är någon lösning. Det är bara ett försök att flytta ett redan överbelastat område till ett annat område där det inte heller är önskat. Det löser inte heller de berg av framtida ackumuleringar som stirrar oss i ansiktet, år efter år.

(c) Att leda ut avfall i avloppsreningsverk (”treatment” plants) och sedan köra ut det i våra floder, sjöar eller hav. Detta är också en tillfällig lösning och i stort sett ineffektiv i det långa loppet. Praktiskt taget alla våra floder och sjöar är nu överförorenade. Lake Erie, liksom ett antal mindre sjöar, är nu ”döda” sjöar, så förorenade att inget marint liv längre kan leva där, och många av våra floder har blivit öppna avlopp. (Avloppsreningsverk är dock inte den enda orsaken till detta. Avrinning från jordbruksmark som behandlats med konstgjorda kemiska gödningsmedel, ogräsmedel och insektsbekämpningsmedel är också en viktig faktor. Men det är en annan historia.)

(d) En annan ”genialisk” metod är att pumpa ner det riktigt dåliga materialet i **djupa injektionsbrunnar**, för att fängslas mellan lager av ”ogenomtränglig” berggrund. Det är åtminstone teorin. Minst 60 procent av allt giftigt avfall i USA bortskaffas på detta sätt. Till exempel, nära Corpus Christi Bay, sväljer en sådan brunn, belägen mitt bland ett flertal oljekällor, 6½ miljoner gallon frätande vätskor i månaden från närliggande raffinaderier. Det skjuts ner en mil under jorden genom lager av tät lera till sanden i ett forntida hav.

Vad händer med det sedan? Tja, det sprider ut sig, vilket det oundvikligen måste göra om det ska absorbera 6½ miljoner gallon i månaden. Kommer det att sprida sig till de närliggande oljekällorna och komma upp igen i form av saltvatten och

olja? Utan tvekan. Vart annars kan den ta vägen?

(e) Vissa europeiska länder komprimerar sitt avfall till kompakta paket och dumpar dem långt ut till havs. En smutsig och oansvarig metod som bland annat snabbt förorenar vår planets största resurs och vidd, själva haven. De är också begränsade i det missbruk de kan tåla.

(f) Vissa skickar ut förbränningsfartyg på havet för att bränna soporna, och undviker därmed lokal luftförorening, men tillför det likväl till jordens redan överförorenade atmosfär.

(g) Vissa industrier säljer sitt giftiga avfall till lättlurade statliga myndigheter med argumentet att de kommer att bidra till att främja hälsan. Ett utmärkt exempel är aluminiumindustrin som i åratal hade tusentals ton överskottsfluorid i sina händer som en biprodukt vid tillverkning av aluminium. Sedan kom någon smart chef på idén att sälja det till de tusentals vattenreningsverk runt om i landet, som ett hjälpmedel för att förebygga tandröta.

Faktum är att fluorid i sin oorganiska form (den form i vilken den kommer till vattenbolagen) är ett av de dödligaste gifter man känner till, och har den extra faran att stanna kvar i benen hos dem som får i sig det under flera år. Det är en huvudingrediens i råttgift. Medan vissa fluoridFÖRENINGAR som är organiska (delar av växter, levande föda) är kompatibla med människokroppen, är och förblir oorganisk fluorid höggradigt giftig.

Inte ens minimala mängder OORGANISK fluorid hjälper någons tänder. Det kommer dock att orsaka frätskador på emaljen och fläckar på tändernas färg.

(h) Många underutvecklade länder (som Mexiko) drar helt enkelt en avloppsledning en engelsk mil eller så ut i havet och leder ut allt sitt avloppsvatten, rått och obehandlat, direkt i havet. Vissa städer i USA vid kustlinjen ägnade sig också en gång åt denna smutsiga praxis.

(i) Miljontals ton avfall går upp genom de höga skorstenarna från smältverk, raffinaderier och kraftverk för att spridas i en redan överförorenad atmosfär. Lägg därtill utsläppen från miljontals bilar, lastbilar, diesellokomotiv, flygplan och ångfartyg, och du har en flytande soptipp svävande ovanför. Som ett resultat har vi surt regn, förorenad luft och en ständigt ökande ackumulering av CO2 i atmosfären som på lång sikt skapar en ”växthuseffekt”, vars oundvikliga resultat kommer att bli katastrofalt för klimatet och miljön på denna planet jorden.

(j) Det finns ett antal andra otäcka små knep, som att spraya högtoxiska kemikalier på vanliga sopor och låta sopgubben hämta upp det tillsammans med resten av soporna. Eller så har vissa mindre kemiföretag ertappats med att leda ut högtoxiska kemikalier i stadens avloppsledningar genom hemligt borrade anslutningar. Och andra smutsiga knep.

Hittills har vi mest talat om USA, ett högindustrialiserat land. Vad gör resten av världen med sitt farliga avfall? Går det bättre för resten av världen?

Tja, knappast. Det finns ett antal andra länder som England, Tyskland, Frankrike, Italien och Japan som också är högindustrialiserade och vars trånga territorium och täta befolkning i jämförelse får USA att framstå som en vidöppen gräns, och deras problem är ännu värre, mycket värre. Vi har inte tid och utrymme här för att undersöka dem i detalj, även om vi ur CREATIVITYs synvinkel alltid tänker i termer av hela planeten i alla våra framtida prognoser för den vita rasen. Vi är djupt oroade över vad som händer i Tyskland, eller i Japan, eller i Afrika, eller i Sydamerika. Framtidens vita ras kommer antingen att leva eller dö, beroende på vad som händer politiskt, ekonomiskt, rasmässigt över hela världen, och i bästa fall kan den bara överleva på en planet vars miljö fortfarande är livskraftig.

Miljöbilden i resten av världen är dyster, milt uttryckt. För att nämna några exempel: Den vackra Schwarzwald i Bayern dör, faktum är att hälften av Tysklands skogar är sjuka och dör av surt regn och atmosfäriska föroreningar. Den vackra floden Rhen med sina romantiska slott har blivit ett öppet avlopp, en död flod. Faktum är att detsamma kan sägas om de flesta av Europas större floder. I Italien råder kaos och det är ett absolut hopplöst fall. Japan, högindustrialiserat, tätbefolkat och med en liten landyta, har blivit så förorenat att det har nått ett kristillstånd.

Faktum är att hela vår planet nu är svårt överförorenad utan fler "lediga platser" för avfallsupplag eller några andra skrymslen eller vrår kvar att stoppa de miljarder ton giftiga kemikalier, industriavfall eller bara vanligt skräp i. Ändå fortsätter allt detta farliga avfall att spruta ut i ständigt ökande mängder (1500 Superdomes fulla per år enbart i USA) utan någonstans att ta vägen.

SLUTSATS.

Allt detta påminner mig om en bild av en skylt jag såg i en tidning för flera år sedan. Någon företagsam nigger (eller jude) hade satt upp en skylt på den östra spetsen av Long Island, där det stod "Det här är så långt du kan springa, viting. Detta är slutet på linjen." Och så är det med föroreningskrisen — detta är slutet på linjen. Vi ändrar antingen kurs drastiskt eller så kommer den vita rasen att dö av kemisk förgiftning i en förorenad stuvning av sin egen tillverkning.

Finns det någon lösning alls i sikte? Ingen överhuvudtaget, om vi förblir i det nuvarande judiskkontrollerade finansiella, politiska och kulturella miasma som vi nu är uppslukade av, och långsamt drunknar i. Varken EPA, eller kongressen, eller presidenten, eller USA:s regering, eller FN kommer någonsin att ta itu med

med problemet eller ens delvis lösa det.

Varför? Eftersom ingen av dessa myndigheter någonsin kommer att våga möta den grundläggande frågan, som är rasmässig.

Med juden vid kontrollen kommer ler-raserna att fortsätta sin explosiva expansion och den vita rasen kommer att krympa och dö. Denna värld kommer att bli en planet av yttersta kaos, överbefolkad, överförorenad, utan riktning, utan ledarskap. Massvält, upplopp, revolution och kaos kommer att vara vardagsmat.

Men det finns en lösning och vi SKAPARE (CREATORS) stavar ut den.

1. Endast den vita rasen kan lösa både livsmedels- och föroreningsproblemen, men endast för sig själv.

2. Tills den vita rasen får den parasitära juden från sin rygg och får kontroll över sina egna angelägenheter, sitt eget öde, kommer inget av världens stora (eller små) problem att lösas.

3. Endast genom att enas under fanan av en kraftfull, realistisk rasreligion såsom CREATIVITY kommer den vita rasen någonsin att kunna krossa det judiska monstret och ta hand om sitt eget öde.

4. När den väl har uppnått punkt 3 har den fortfarande en mödosam uppgift framför sig — att städa upp världens rasmässiga, miljömässiga och kulturella sopor.

5. Det första steget efter punkt 3 är att sluta subventionera avskummet, parasiterna och gratisätarna både hemma och utomlands. Vi har ingen skyldighet, moralisk eller annan, att föda världens judar, n-ord och ler-raser. När den vita rasen väl har makten kommer den att upphöra med detta vansinne och istället ta hand om sitt eget folk, sin egen överlevnad.

6. Ler-raserna kommer att tyna bort och världens befolkning kommer att sjunka till en nivå där denna planet Jorden återigen kan upprätthålla en hälsosam livskraftig befolkning, med hjälp av ständigt förnybara resurser.

7. Vi uppskattar denna befolkning till att vara högst en miljard, kanske mindre. Men vad den än är, är det långt, långt bättre att ha en ren, säker, oglesbefolkad värld av friska vita människor, ordentligt mätta, inhysta, klädda och styrda än det överbefolkade, förgiftade helvete som nu stirrar oss i ansiktet.

8. Jordbruket som helhet måste överge kemiska hjälpmedel i odlingen, en katastrofal väg som det antog i stor skala för bara 30 år sedan. Detta inkluderar alla kemiska gödningsmedel, bekämpningsmedel och ogräsmedel. För det första är de bara en tillfällig vitaminspruta, som heroin för en knarkare, och förgiftar snart jorden såväl som vår mat. För det andra behöver den vita människan inte producera ett enormt överflöd av mat om vi slutar föda horderna av ler-folk, som nu uppgår till mer än fem miljarder. Allt vi behöver göra är att bara ta hand om vår egen vita ras.

Vi måste gå tillbaka till ekologiskt jordbruk, men göra det vetenskapligt — med mer sunt förnuft och planering än vi gjorde före den "gröna revolutionen". Kemiskt jordbruk är en av de främsta orsakerna till förorening

våra bäckar, sjöar, floder och hav. (Se ”En sund miljö — Att återgå till ekologiskt jordbruk och levande jord.”, i C. C. nr 13 av Den Vita Mannens Bibel.)

9. Kom ihåg att duPonts favorit-reklamslogan, ”Det finns god kemi mellan oss”, är en uppenbar lögn. Alla människoskapade kemikalier är gifter och är mer eller mindre toxiska för människokroppen. Tusentals av dem, individuellt och/eller kollektivt, är EXTREMT toxiska och farliga. Det finns inga goda oorganiska kemikalier. När den vita människan återigen har kontroll över sina angelägenheter kommer en av de första punkterna på dagordningen att vara att börja fasa ut den kemiska industrin som den ser ut idag, och så småningom endast producera organiska och biologiskt nedbrytbara ämnen, eller åtminstone reducera dem till ett förenligt absolut minimum.

* * * * *

Om inte den vita rasen tar kontroll över sitt eget öde, kommer inget av världens trängande problem någonsin att lösas.

* * * * *

Politiska partier kommer och går. Religioner består.

* * * * *

Vi Kreatörer har ingen önskan att vare sig förslava eller exploatera ler-raserna. Det är vårt medvetna mål att den vita rasen ska bebo denna planet jorden i dess helhet.

* * * * *

Endast total seger kan rädda den vita rasen.

* * * * *

Jämförande religioner — Del III

Kristendom

Svindeln med spöken i skyn finner sin ultimata yttring i judisk kristendom.

Kristendomens grundläggande premisser bygger på en kedja av fiktiva abstraktioner, vilka, tagna antingen var för sig eller kollektivt, bildar en bisarr mardröm som är en förolämpning mot varje tänkande människas intellekt. Dessa fiktiva fantasier går ungefär så här.

Det finns spöken i skyn — någonstans, var som helst, överallt — som kontrollerar våra liv, som kontrollerar världshändelser och kontrollerar universum. Dessa spöken är allestädes närvarande och tittar oss ständigt över axeln, för anteckningar och registrerar varje ord och varje handling. Inte bara våra ord och handlingar, utan till och med varje tanke registreras i den där superdatorn i skyn.

Tala om den mängd material judarna har i sin superdator i Tel Aviv! Men även det är småpotatis jämfört med den där super-duper-datorn i skyn som behövs för att registrera varje ord, handling och tanke hos de växande 5 miljarder människor som nu lever, för att inte tala om allt skräp som lagrats för dem som redan är döda, men som väntar på ”Domedagen”. Det måste verkligen överbelasta kretsarna i skyn. Inte undra på att vi har upprepade kortslutningar och blixtnedslag där uppe i det blå.

Fantasin fortsätter. När vi dör kommer vi att få allt detta ackumulerade skräp kastat i ansiktet på oss. Vi kommer att ställas till svars för varje ord, handling, tanke, och ve och fasa! Om du befinns bristfällig och har avvikit från huvudlinjen, eller gjort några misstag, då bär det av ner i gropen för dig, de brinnande svavelgroparna, vill säga. Och eftersom ingen av oss är perfekt, gissa var 99 och 44/100 procent av oss kommer att hamna. Visst kan det nu finnas vissa undantag, som Jerry Falwell-typerna som lydigt och underdånigt kröp för Guds utvalda. Men man kan aldrig vara säker, och det inkluderar Jerry Falwell, påven och Billy Graham. Vem vet vilka onda tankar som ibland kan ha lurat i de mörka skrymslena av deras förvridna små sinnen. Till och med Jimmy Carter erkände att det har funnits tillfällen då han hyst lusta.

Nu är det inte alla dessa spöken i skyn som övervakar och för anteckningar. Endast de ”goda killarna” gör det. Men spöken kommer uppenbarligen i en stor mängd olika former, figurer och storlekar och alla är inte ”goda” i den ”Heliga skriftens” ögon. Precis som i filmerna har man alltid de goda killarna och de onda killarna, så även där uppe.

i dessa dunkla skyar i det höga har man också de "onda" spökena. Dessa har namn som Satan, Lucifer, Djävulen och en mängd andra namn. Detta är enbart för den högste chefen. Men han är inte ensam. Vi hör upprepade gånger i de kristna predikanternas repertoar av helveteseld och svavel om "Satan och hans hantlangare", och mycket mer.

Den mest intressanta aspekten av hela denna hopkokade historia är denna: medan det i filmerna, där efter en tappert utkämpad strid mellan de goda och de onda, vanligtvis (åtminstone brukade det vara så) är den gode som vinner och krossar den onde och "hans hantlangare", så är det inte så i striden i det höga.

Där fortsätter kriget, och fortsätter och fortsätter. Fastän Herren (den gode) är allsmäktig och det han säger gäller (det är trots allt hans skapelse, han skapade allt), så finns det ändå ingen seger över den onde. Herren och Lucifer har nu hållit på i förmodligen 6000 år, och är fortfarande låsta i ett dödläge. Tja, inte precis det heller. Satan vinner, helt klart. För varje person som blir "räddad" från den brinnande avgrunden, får Satan minst 99, troligen 99 och 44/100. Uppenbarligen vinner inte de goda i denna historia om Spöken i skyn. Som Leo Durocher brukar säga: "de goda kommer sist."

Låter detta som en lustig rövarhistoria? Det gör det för mig, men man kan gå in i vilken som helst av 200 000 kristna kyrkor (enbart i USA) och höra samma dumma historia predikas av hundratusentals predikanter, vecka efter vecka efter vecka. Deras versioner kan skilja sig lite åt, men i huvudsak är det den grundläggande berättelsen, evangeliet, Herrens ord eller vad som helst. Inte bara från predikstolen i alla kristna kyrkor sänds denna idiotiska historia ut, utan på senare tid även mer effektivt (och mer lönsamt) från de elektroniska bedragarna som använder den judiska dumburken.

Men det är inte slutet på historien. Faktum är att Herren och Satan egentligen står på utmärkt fot med varandra, precis som USA:s regering och de ryska kommunisterna. (Läs återigen Creative Credo nr 50 i Den vita mannens bibel, "Observationer om djävulen och helvetet".) Huvudskurken lider inte särskilt mycket. Satan och Gud har jätteroligt och spelar spel med oss stackars syndare, för att se vem som kan få högst poäng, och spelresultatet var förutsagt redan innan det började — Djävulen är den övervältigande vinnaren, utan tvekan.

Det är vi, vi odugliga, usla syndare som är de verkliga förlorarna. Det är vi som kommer att lida i den där brinnande avgrunden. Det är ett korrupt, riggat spel. Och vilken hemsk tortyrkammare det är. Miljarder och åter miljarder själar kommer att brinna där inne, jämra sig och skära tänder (har själar tänder?) i evighet, och evighet, och evighet. Ingen benådning, ingen amnesti, ingen "femminuterspaus", inget ledigt för helger eller semestrar. Bara stenhårda 24 timmar om dygnet, 365 dagar om året av outhärdlig smärta och tortyr, i evighet, och evighet, och evighet.

Vad tycker den gode och kärleksfulle Herren om det? Tja, uppenbarligen

han tycker att det är en fantastisk sport. När allt kommer omkring har han drömt ihop alltihop, designat hela den förbannade anordningen, och kommer att driva sin tortyrkammare härifrån till evigheten.

Uppenbarligen ville han medvetet sätta alla dessa miljarder i den eldiga tortyrkammaren och tortera skiten ur dem, annars skulle han väl aldrig ha konstruerat sitt sadistiska helvete från första början, eller hur?

Varifrån kom en sådan bisarr mental mardröm? Hur kan så många hundratals miljoner människor bli snärjda i en sådan idiotisk såt och samtidigt vara mer än villiga att punga ut med 40 miljarder dollar om året enbart i USA för att vidmakthålla och utöva sådant djävulskt och sadistiskt struntprat på sina egna barn, sin egen avkomma?

Det är en lång historia, och för att gå tillbaka till början bör vi, antar jag, börja med egyptierna, den första riktigt stora vita civilisationen i historien.

Egyptierna var ett högt intelligent folk. De hade den ovanliga fördelen att bo i Nildalen där de under tusentals år var (mer eller mindre) skyddade från fientliga intrång från alla fyra sidor. Som ett resultat hade de lång tid på sig att utveckla och odla sin egen civilisation och sin egen kultur. Detta gjorde de, och deras civilisation varade i kanske tre tusen år, en tidsperiod längre än någon annans. Den dog ut när deras gener blev förgiftade genom uppblandning med de underlägsna svarta nubierna i söder.

Även om denna bastardisering av den vita egyptiska rasen kan betraktas som en sorts erövring av underlägsna, påtvingades den dem inte, utan var självförvållad. Detta var en erövring av mest ondskefull karaktär som innebar dödsstöten för den stora egyptiska vita rasen. Det var resultatet av dumhet och kriminell försummelse genom att misslyckas med att erkänna (a) det dyrbara värdet av deras rasgener, och (b) hur de skulle skydda sin genpool från bastardisering och rasförgiftning. Det kan kategoriseras som en av historiens stora tragedier.

Hur det än må vara med det, var deras religion till stor del skyldig till denna stora tragedi, eftersom knappast någon vit kultur i den antika civilisationen var så besatt av "andevärlden" och livet efter detta. Det är i själva verket de forntida egyptierna, som hade 3 000 år på sig att utveckla sin religion, som vi har att tacka för praktiskt taget varje fiktivt koncept och abstraktion för vad som senare blev kristendomen. Jag har listat dessa begrepp tidigare under judendomen, men jag anser det vara relevant att jag listar dem igen. De är (a) idén om en "själ" (b) idén om "evigt liv" (c) idén om "gudar" (d) idén om offergåvor och böner för att blidka guden eller gudarna (f) idén om dop (rening genom tvagning) (g) idén om att bygga storslagna tempel för att bönfalla och ära sina gudar (h) omskärelse av spädbarn,

och ett antal andra trosuppfattningar, seder och ritualer, inklusive vaga idéer om himmel och helvete.

Det andra stadiet var den parasitära judens intrång i den egyptiska domänen. De okreativa judarna var nog listiga för att kopiera de flesta av de egyptiska koncepten och, med några få modifieringar, införliva dem i en egen stamreligion, **en religion som på en gång var mer pragmatisk och som samtidigt utnyttjades till det yttersta för att bevara och främja den parasitära judens lycka och välgång.**

Det tredje stadiet i den kristna religionens utveckling utspelade sig i hjärtat av det romerska imperiet. När Rom stod på sin höjdpunkt under det första århundradet av den vanliga tideräkningen (v.t.), var den mindre provinsen Judeen en av dess många erövringar. När de svårhanterliga judarna visade sig vara upproriska och motsträviga, skickade kejsar Vespasianus in general Titus för att kväsa upproret. Detta gjorde han i en belägring som varade i mindre än två år. Under processen jämnade han Jerusalem med marken, enligt tidens typiska sedvänja.

Men judarna visade sig vara en tuffare erövring än romarna hade räknat med. I försöket att "smälta" den lilla provinsen, svalde romarna i själva verket ett rasligt gift, vilket historien senare har visat. Judarna besegrade inte romarna genom konfrontation med överlägsna vapen. Tvärtom var de så enormt underlägsna i detta avseende att det inte ens hade varit en match. Istället använde de sitt mest dödliga vapen — religion, propaganda, svek och intriger — i allt vilket de saknade rivaler och fortfarande saknar idag. Kort sagt använde de "H"-bomben — hjärnbomben, i vilken de har varit fantastiskt framgångsrika. Kristendomen var deras främsta vapen och Saul från Tarsus var den nyckel-jude som anstiftade konspirationen. Judarna sålde de en gång så virila och krigiska romarna en självmordsreligion där pacifism, självförnekan och självutplåning blev den nya religionens främsta dygder. Kort sagt förvandlade de de en gång så aggressiva, kraftfulla romarna till en kaotisk massa av kvidande veklingar.

Hur gjorde de detta? Jo, Marcus Eli Ravage, en listig jude från 1900-talet, skryter om det, och han berättar historien bättre än jag kan. (Läs återigen "Confessions of a Jew" Creative Credo nr 43 i The White Man's Bible.)

Kristendomens grund. Hela den kristna religionen är baserad på en nyckelfigur kallad Jesus Kristus, hälften människa och hälften Gud, som antas ha vandrat på jorden cirka år 1 till 33 v.t. Det finns dock inte ett spår av genuina historiska bevis utanför dess egna hopkokade fabler att en sådan karaktär någonsin existerat. Trots att både grekerna och romarna på den tiden var högst läskunniga, har ingen samtida historiker, poet, författare eller krönikör någonsin skrivit så mycket som en enda rad som bekräftar alla de befängda händelser som påstås i Nya testamentet. Allt är

baserat på de förmodade berättelserna i ”evangelierna” Matteus, Markus, Lukas och Johannes, men ingen samtida författare vid den tiden hörde någonsin talas om dem heller, eller ansåg åtminstone inte att det var värt att notera dem. De få historiska ”fakta” som framträder är att dessa samma fantasier hade sammanställts från redan existerande fabler som då var gängse, och nu prånglades ut som den äkta varan. I själva verket hade historien om en korsfäst ”frälsare” berättats i 16 tidigare andra religioner och återanvändes nu för 17:e gången.

Varifrån kom de självmordsbenägna idéerna som är inneboende i kristendomen? Det finns dock inget mysterium kring denna fråga. Det existerade vid Döda havets stränder en liten judisk sekt kallad esséerna. Deras hjälte var ”Rättfärdighetens lärare” och de praktiserade kollektivt boende, självförnekan och undvek äktenskap och familjeliv. Men ännu viktigare var att de lärde ut och praktiserade pacifism och främjade varje självmordskoncept (såsom: sälj allt du äger, älska dina fiender, vänd andra kinden till, döm inte) minst ett århundrade före Kristi förmodade födelse. Den skrupelfrie och listige Saul från Tarsus (som senare blev de kristnas St. Paulus) såg i deras självmordsbenägna läror själva grodden till en religion som kunde utnyttjas för att förgöra de stolta och högmodiga romarna. Hur framgångsrik han var och hur romarna tog det förgiftade betet har historien dokumenterat.

Judarna var framgångsrika bortom sina vildaste drömmar och 1300 år av den mörka medeltiden tog vid när Rom föll samman. Det judiska giftet grotar fortfarande i hjärnorna på hundratals miljoner vita kristna idag, och är nyckeln till den judiska dominansen, våldtäkten och plundringen som den vita rasen underdånigt tillåter sig att utsättas för.

* * * * *

Kristendomen är en född förlorares filosofi.

* * * * *

Det skulle inte tjäna den vita rasen mycket till godo att ärva planeten jorden om allt vi ärver är en förgiftad soptipp.

* * * * *

Kristendom vs. Creativity
En jämförelse

Grundläggande mål

KRISTENDOM — Att ”rädda” människors ”själars” från ett fiktivt helvete i ”efterlivet”, eftersom Gud älskar mänskligheten så djupt. Varför samma judiska Gud som skapade offren också skapade ett helvete att sätta dem i, har aldrig förklarats. Efter att denne samme kärleksfulle Gud ”offrade” sin ende son på korset för att förstärka ”frälsningsprogrammet”, misslyckades även det programmet kapitalt, och även det har aldrig förklarats tillfredsställande.

Kristendomen skyr livet i den verkliga världen som värdelöst, och ser det endast som en förberedelse för ”efterlivet”.

CREATIVITYS grundläggande mål är (a) den vita rasens överlevnad, expansion och avancemang. (b) Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. (c) Att bygga en ny, en vitare och ljusare värld.

Grundläggande böcker

KRISTENDOMEN baseras på: (a) DET GAMLA TESTAMENTET, som i grunden är en egenkomponerad historia om den judiska rasen (israeliterna) och Jahves oändliga hängivenhet till, och kärleksaffär med, denna parasitära stam av semiter. Det finns inte ett spår av historisk grund för dess hopkokade ”historia”, ej heller finns det några vetenskapliga bevis för dess skapelsehypotes om att världen ”skapades” för 6000 år sedan under en 6-dagarsperiod. Det Gamla Testamentet utgör 75 procent av den ”Heliga Bibeln” och nämner aldrig ens Jesus Kristus. (b) DET NYA TESTAMENTET. Det handlar helt om livet för en omskuren jude vid namn Jesus Kristus, som förmodligen levde cirka 1-33 v.t., men återigen finns inte ett spår av historiska bevis för att verifiera denna berättelse. Kristi läror främjades redan av en liten religiös kult kallad esséerna, som föregick den förmodade Kristus-eran med ett århundrade.

CREATIVITY — grundas på tre grundläggande böcker: (a) NATURE’S ETERNAL RELIGION — lägger grunden för religionen CREATIVITY. (b) THE WHITE MAN’S BIBLE — förstärker och bygger vidare på den första boken, och introducerar idén om Salubrious Living — ett program för att uppnå det yttersta inom superb hälsa och välbefinnande. (c) SALUBRIOUS LIVING — beskriver detta program i detalj — inklusive detaljer om nutrition, fasta, motion, miljö och eugenik. Formulerat i 14 specifika punkter.

Grundläggande övertygelser vilar på:

KRISTENDOM — övertygelser baseras på det övernaturliga. I huvudsak inriktad på att fördöma den verkliga världen och fokusera på en fiktiv himmel och ett helvete i "efterlivet". En samling vidskepelser, myter och fantasier som tilltalar de naiva och lättlurade, men som är en förolämpning mot varje informerad, tänkande man eller kvinna.

CREATIVITY — övertygelser baserade på verkligheten — Naturens Eviga Lagar, den vita rasens liv och välfärd på denna planet Jorden. Baserat på historiens erfarenhet och på sunt förnuft.

Rasliga attityder

KRISTENDOM — främjar idén om att vi alla är lika inför Herren (förutom judarna som är hans övervåldigande favoriter) och därför är rasblandning helt fantastiskt. Dessutom är vi skyldiga de mindre lyckligt lottade (n-ordet och ler-raserna) allt vi har. Vi bör älska dem, gifta oss med dem, mata dem och hysa dem. (Sälj allt du äger, älska våra fiender, etc.)

CREATIVITY — intar en helt motsatt ståndpunkt i den rasliga frågan. Vi följer Naturens Eviga Lagar, som tydligt säger: ta hand om de dina. CREATIVITY ser bastardisering av den vita rasen som den ultimata fasan och ser inte judarna som "Guds utvalda". Snarare kategoriserar den judarna som mänsklighetens mest ihärdiga parasit, och en stor katastrof för den vita rasen. Vår GYLLENE REGEL säger allt: Det som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; det som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.

* * * * *

Den europeiska civilisationens mörka tidsålder var som värst när den judiska kristendomen stod på sin höjdpunkt.

* * * * *

Spöken i skyn: Osedda, ohörda, okända, oförnumna, overkliga.

* * * * *

Efter 5000 år

Israel, En Parasitisk Nation

Fortfarande oförmögen att antingen försörja eller styra sig själv.

På de följande sidorna har vi återtryckt en artikel som publicerades i den ordinarie judiska etablissemangspressen den 1 juni. Faktum är att den dök upp i Atlanta Constitution, men det är inte lika betydelsefullt som att rubriken i sig är vilseledande och motsäger artikelns text.

Rubriken skulle få en att tro att den israeliska valutan hålls sund, på ett eller annat sätt, uppenbarligen genom amerikanska "golvbrädesdollar". Detta är dock en lögn. Det finns knappast en ekonomi i världen som är så instabil och osund som den i Israel. Inte heller finns det en valuta i världen som är mer värdelös och utsatt för en högre inflationstakt. Under det senaste året har den takten ibland studsat så högt som en årlig takt på 1300 procent. Israelerna själva har absolut inget förtroende för den, och litar varken på den eller sin regering.

Trots det faktum att Israel (tack vare det judiska kraftcentret över hela världen, och särskilt i USA) är den mest subventionerade lilla nationen i världen, är det en eländig plats att bo på, även för judarna. Det plågas av strejker, inflation, splittring och missnöje. Detta trots det faktum att Israel tar emot minst 3,4 miljarder amerikanska dollar i gratis bistånd och välgörenhet från den amerikanska regeringen (läs amerikanska skattebetalare). Utländska judar, särskilt från USA, ger ut enorma obligationer, vilkas förmåner skickas till Israel. Utöver det får så många som 3,5 miljoner judar i Israel och andra länder nu "skadeståndsbetalningar" från en flat tysk regering ovanpå allt annat byte de lyckas lura till sig och extrahera från goyim utomlands. Allt detta tjuveri uppgår till cirka 10 000 dollar per år för varje judisk fyrbarnsfamilj. Tala om framgångsrika parasiter! Tala om fulländat tjuveri! Vem var det som sa att brott inte lönar sig?

Nu skulle man kunna tro att med all denna gratis subventionering, skulle detta urgamla pesthål i världen vältra sig i lyx, ett virtuellt land av mjölk och honung, som den judiska bibeln gillar att föreställa sig Guds utvalda.

Men det gör det inte. Det är en eländig plats utan egen framtid. Den har inte bara en av de högsta inflationstakterna, utan också en av de högsta utvandringstalen — judar som har fått smaka på sin egen kommunistiska brygd flyttar ut. Den enda faktorn som hindrar hela befolkningen från att försvinna är den ivriga och vilseledande propagandan i främmande länder som förmår nya judiska offer att flytta in.

Judarna är i själva verket lika skickliga på att ljuga för sitt eget folk som

de är för goyim. Men det kan inte vara. Israel är dömt. Så snart den vita rasen tar sitt förnuft till fånga och slutar subventionera detta smittsamma pesthål, kommer det att kollapsa som en stucken ballong.

Det är målet och den orubbliga beslutsamheten hos SKAPARENS KYRKA att hjälpa till att åstadkomma detta så snabbt som möjligt genom att reda ut det förvirrade, röriga tänkandet hos våra vita raskamrater. Låt oss påskynda denna dag. Utan den missriktade subventioneringen från de vita goyim skulle Israel och hela det stinkande judiska nätverket försvinna snabbare än en snöboll i det ordspråksmässiga (judiska) helvetet. Då, inte längre skyddade av ett underdånigt och fjäskande USA, skulle de 120 miljoner fientliga araber som omger Israel snabbt närma sig och rasera varje sista spår av vad som en gång var världens främsta parasit.

DELENDA EST JUDAICA

Glad dag!

* * * * *

'Golvplanksdollar' håller valutan stabil i hela Israel

Av Michael Widlanski

TEL AVIV — En banktjänsteman här försökte häromdagen göra ”en god gärning” för en långvarig kund och samtidigt för den krisdrabbade israeliska regeringen.

”Nu när din son är född”, sade banktjänstemannen till kunden, ”skulle det vara en bra idé att öppna ett sparprogram i hans namn.”

”Nej tack”, svarade kunden och iakttog vaktsamt tjänstemannen. ”Jag vill inte ha mina pengar i banken.”

”Var inte dum”, sade tjänstemannen envist. ”Här får du ett sparprogram där dina besparingar (i shekel) kommer att vara knutna till dollarn och till inflationsnivån plus några procents ränta.”

Den vaksamma kunden gjorde en snabb beräkning innan han svarade på det attraktiva erbjudandet. Han tog med i beräkningen att regeringens kurs för dollarn — cirka 1 000 shekel för en grönlapp — var över 35 procent lägre än den kurs som erbjöds på den israeliska svarta marknaden, där en dollar ger 1 350 shekel.

”Jag är ledsen”, sade bankkunden. ”Jag är helt enkelt inte intresserad.”

Vad kunden inte berättade för banktjänstemannen — men som tjänstemannen förmodligen ändå visste — var att han hade placerat nästan alla sina besparingar i vad som här i folkmun kallas ”golvplanksdollar”, så kallade eftersom de flesta israeler har förvarat sina besparingar i dollar eller annan hård valuta under sina golvplankor eller under sina madrasser.

De flesta israeler har kommit till slutsatsen att regeringen, som har ont om intäkter men gott om utgifter, kommer att försöka angripa privata tillgångar på något sätt eller sänka sina egna skulder genom att ta tvångslån från privata bankkonton eller genom en engångs kraftig devalvering av shekeln.

Under dessa olika scenarier, de flesta israelers värsta mardrömmar, kommer regeringen således att försöka täcka sina egna växande budgetunderskott och minskade valutareserver med privata pengar.

Den israeliska regeringen, vars budgetutgifter faktiskt överstiger dess bruttonationalprodukt på omkring 20 miljarder dollar, har protesterat — genom finansminister Yitzhak Modai — att den ”inte kommer att röra den enskilde israelens besparingar.”

Men israelerna har för länge sedan slutat tro på sin regering.

”Jag tror inte på någonting de säger längre”, förklarade Orah Lipsky, en amerikanskfödd pedagog som bor i Jerusalem. Hon sade att hon var särskilt upprörd över regeringens nyligen fattade beslut att höja reseskatten till 300 dollar tillsammans med ytterligare 20 procent på priset för flygbiljetter.

För fru Lipsky, hennes man och två barn innebär detta att det som tidigare var en resa för 2 000 dollar för att besöka hennes föräldrar i New Jersey, över en natt har blivit en resa som kostar närmare 4 000 dollar bara för flygresa och statliga skatter.

”Det är en skandal”, sade fru Lipsky. ”Jag känner mig som en samvetsfånge. Jag tror inte att de (regeringen) har någon ekonomisk plan.”

Utöver reseskatten dekreterade den israeliska regeringen också att mervärdesskatten (moms) — en sorts nationell omsättningsskatt på varje vara och tjänst — skulle stiga från 15 till 17 procent.

”Vad denna gigantiska regering egentligen måste göra kan den inte göra eftersom den måste vara 25 olika ministrar till lags, och därför kan den inte skära ner på de offentliga utgifterna”, hävdade Nehemya Stressler, ekonomireporter för den liberala morgontidningen Ha’aretz.

På mindre än två månader har dollarkursen på svarta marknaden praktiskt taget fördubblats då tusentals israeler och israeliska institutioner löst in sina besparingar och pensionsplaner och köpt dollar på svarta marknaden eller skyndat sig att köpa lyxartiklar som nya bilar.

Redan nu talar dock högt uppsatta regeringsministrar om att införa en ny skatt på alla bilar som ägs av allmänheten, oavsett hur gamla de är. Detta skulle komma utöver de talrika skatter och tullavgifter på nya bilar som har drivit upp priserna till astronomiska nivåer.

En medelstor sedan, till exempel, som skulle kosta fem eller sex tusen dollar i Storbritannien, Tyskland eller USA, kostar ”bara” tjugofyra till tjugonio tusen dollar (i shekel) här.

Trots de höga bilpriserna har dock israeliska återförsäljare rapporterat att hela deras lager har köpts upp fram till slutet av sommaren.

”Alla köper nu”, sade Danny Tzarfati, en bilhandlare här, ”eftersom de vet att regeringen bara kommer att beskatta det ännu mer.”

* * * * *

Nummer 27, augusti 1985

Det infekterade såret på USA:s mjuka undersida

Det är 2000 mil långt och kan visa sig vara ödesdigert. Det stavas Mexiko.

Vi har upprepade gånger konstaterat ett bevisat historiskt faktum: **Territorium på denna planet jorden tillhör dem som erövrar det och har viljan och medlen att behålla det.**

År 1846 beslutade en av våra största presidenter, **James Knox Polk**, att handling talade högre än ord och beslutade sig för att göra något meningsfullt för att åstadkomma expansionen av den då unga republiken. Idén om "Manifest Destiny" var då fortfarande en spännande dröm i många vita amerikaners hjärtan och drivkraften att trycka västerut var stark.

Buren till ämbetet på en våg av pånyttfödd nationalism, föreställde sig Polk ett USA som skulle spänna över kontinenten från Atlanten till Stilla havet med fredliga medel om möjligt, med våld om nödvändigt.

Trots det faktum att slaverikontroversen överskuggade alla andra frågor för dagen till den grad att de flesta politiker inte kunde tänka klart, beslutade president Polk att vidta åtgärder. I ett blodigt krig som varade i två år gav amerikanerna de bastardiserade mexikanerna ett grundligt nederlag som de inte har glömt än i dag. (Läs återigen C.C. nr 33 i den vita mannens bibel ”Kriget med Mexiko, 1846-48 — Ett oavslutat krig.” Även C.C. nr 32 ”Manifest Destiny”.)

I Guadalupe Hidalgo-fördraget som följde på den vita mannens rungande seger över mestisen, avträdde Mexiko territorierna New Mexico, Arizona och resten av sydväst, inklusive delstaten Kalifornien. Tillsammans med uppgörelsen med Storbritannien angående Oregonterritoriet, utökade Polk det amerikanska territoriet med 50 procent, en hedersvärd prestation.

Vi Skapare anser att det mexikanska kriget är ett av de få meningsfulla krig som utkämpats av USA som konstruktivt har gynnat den vita människan. Vi betraktar också den elfte presidenten, James K. Polk, som en av de största, och även om efterföljande...

frekventa revisionistiska judiska historieskrivare har försökt ignorera både Polk och det mexikanska kriget, menar vi att åter fokusera uppmärksamheten på både mannen och händelsen och ge denne store man den ära och det erkännande han så väl förtjänar.

Som vi alla vet, inom 13 år efter detta stora steg framåt, slets USA sönder av det självmordsbenägna och brodermördande inbördeskriget — ett krig underblåst och anstiftat av det judiska bankhuset Rothschild. Från den tiden och framåt har den officiella amerikanska raspolitiken, både öppet och dolt, varit antivit, pro-neger, pro-mexikansk och för en rasmässig uppblandning av den vita rasen.

De flesta nationer genom historien har vaktat sina gränser nitiskt som okränkbara, och varje brott mot sådana gränser, eller invasion av territorium, har varit omedelbar orsak till en krigsförklaring. Även invandringspolitiken har i världens civiliserade länder varit ytterst strikt och noggrant reglerad för att hålla alla ute, utom kanske de mest önskvärda prospekten, och endast beviljat medborgarskap till de få som mätbart kunde bidra till statens välfärd. Olagliga inträden har sedan urminnes tider betraktats som kriminella överträdelser av nationell lag, med stränga konsekvenser.

Hur väl har USA hållit fast vid sådana hävdvunna lagar och prejudikat för att skydda staten, dess medborgare och dess territorium?

Ända sedan inbördeskriget, när judarna fick övertaget i ekonomisk makt och politisk kontroll, har det till en början skett dolt, att blanda upp de vita byggarna av detta en gång så stora land. Den så kallade rekonstruktionsperioden efter inbördeskriget var ett gigantiskt steg i den riktningen. Vad judarna egentligen rekonstruerade var ett svårt ödelagt Syd för att anpassa det till deras nu väletablerade politik att förstöra den vita rasen och ersätta den med en uppblandad hord av mulatter och mestis-mexikaner.

I strävan efter att främja och expandera det redan stora segmentet av negrer i Södern var judarna övervägande framgångsrika, och fortsatte att vara det fram till början av andra världskriget, det största av alla självmordsbenägna och brodermördande krig för förstörelsen av den vita rasen. Under andra världskriget inledde judarna en ny era av att sprida negerbefolkningen från Södern till försvarsindustrierna i de större städerna i norr. Hur väl judarna har lyckats i denna strävan kan mätas av det faktum att praktiskt taget varje större stad i norr nu har en negerborgmästare — Chicago, Detroit, Washington D.C., Philadelphia, vad du vill. De få undantagen är städer som New York, som har judiska borgmästare, men att hitta en stad idag som fortfarande har en vit borgmästare blir svårare för varje år.

Men det var inte förrän under de senaste två decennierna som den mexikanska floden från söder om gränsen praktiskt taget har blivit en syndaflod. Mexikanerna, som genetiskt sett bara ligger ett litet snäpp över negrerna själva, är

ännu mer produktiva avlare av sin sort än vad de sexuellt ohämmade negrerna är.

Vid sekelskiftet kommenterade en historisk observatör: ”Stackars Mexiko, så långt från Gud och så nära USA.”

Idag är rollerna ombytta. Idag vore det mer lämpligt att tycka synd om det stackars USA som är låst på samma kontinent och granne med ett land som har en sjukdom som var medfött smittsam och snabbt spred sig. Det är nu **”Stackars USA — så nära Mexiko.”**

Mexiko har nu en av de högsta födelsetalen i världen. Trots att befolkningen är dåligt född, fördubblas dess växande befolkning vart 20:e år, och detta beror främst på stödet från, och närheten till, USA. Om dessa bastardiserade indianer fick tillräckligt med mat skulle de föröka sig ännu snabbare och förmodligen fördubbla sin befolkning vart tionde år.

Den 1 950 mil långa gränslinjen mellan Mexiko och USA är för den vita rasen ett öppet sår, ett rinnande sår. Den amerikanska regeringen låtsas göra ett halvhjärtat försök att patrullera den gränsen, men det är ett bedrövligt misslyckande, och det är avsiktligt. Den judekontrollerade amerikanska regeringen har ingen avsikt att hålla mexikanerna ute, och dess Musse Pigg-lekar med att jaga mexikanska lagöverträdare som korsar gränsen i miljontal är en dåligt maskerad bluff och ett uppenbart bedrägeri.

I ett underutvecklat land som är ansatt av arbetslöshet, fattigdom, sjukdom, okunnighet och överbefolkning, är det det innerliga målet för nästan var och en av de **mer än 70 miljoner mexikanerna att förverkliga den ”amerikanska drömmen” och migrera till USA. Med den slappa invandringspolitiken och den näst intill värdelösa upprätthållandet av gränspatrulleringen är det relativt lätt att göra det. Allt de behöver göra är att smyga över gränsen — en 1 950 mil lång linje — och ta chansen att bli påkomna. Vad händer om de åker fast? Inget mer än en dask på handleden. De transporteras artigt tillbaka till Mexiko, för att försöka igen och igen, så många gånger de vill.**

Med hjälp och stöd från sina rasfränder som redan är här, är det relativt lätt att försvinna i den massiva latinamerikanska befolkningen som nu redan är bosatt norr om gränsen. Det finns ungefär 20 miljoner latinamerikaner i USA som redan är antingen medborgare eller ”lagliga” invånare. Det finns ytterligare tio miljoner här som är illegala utlänningar, och det antalet växer snabbt. Och föga förvånande ger den judekontrollerade regeringen dem officiellt och inofficiellt all uppmuntran. President Carter föreslog att vi skulle ge laglig status till alla illegala utlänningar från Mexiko, förutsatt att de inte precis nyligen hade korsat gränsen (som i förrgår). President Reagan har talat om att eliminera gränsen

tillsammans och ta emot dem alla som en enda stor lycklig familj. Och förr eller senare är jag säker på att båda förslagen kommer att antas som officiell regeringspolitik. Men det kommer inte att bli en enda stor lycklig familj. Det kommer att innebära den vita rasens död. Precis som historien om kamelen med nosen i tältet, kommer mexikanerna att vilja ha hela landet, inte bara en del av det, så snart judarna har byggt upp tillräcklig politisk styrka.

Om det är en sak vi borde ha lärt oss från historien, så är det detta: det finns inget som heter att den vita rasen blidkar en främmande minoritet i sin mitt. Till en början vädjar dessa eländiga stackare till vårt medlidande. Som barmhärtiga dumbommar matar och subventionerar vi dem. De vill sedan (liksom kubanerna i Miami) ha en symbolisk politisk representation. Vi går med på även detta. Allteftersom deras antal ökar, blir de snart den politiska majoriteten och tar kontrollen. När de väl har kontrollen tar de över helt och hållet och utövar skamlös rasdiskriminering, utan några hämningar, och driver snart ut den vita mannen från hans tidigare hemterritorium.

Jag har sett ett antal sorgliga bildekaler i södra Florida där det står: "Vill den sista amerikanen som lämnar vara snäll och ta med flaggan." En klen, men sannerligen sorglig kommentar. Kontrastera detta med den djärva och aggressiva handling som vidtogs av president Polk, som gjorde precis det motsatta, tog över territorium från ler-raserna, och jag är säker på att ni kommer att förstå varför vi Skapare betraktar honom som en av våra största.

När detta rasliga övertagande sker på den nationella scenen, vilket det snart kommer att göra, kommer vi att se mexikanerna, niggrerna, hinduerna, japanerna och alla andra ler-folk förena sina händer för att gadda ihop sig mot den vita rasen för att driva den till utrotning. Detta kan eller kan inte resultera i ett blodigt raskrig, beroende på om den vita mannen väljer att göra ett sista desperat motstånd. Slutresultatet kommer att bli som det blev i Haiti — den tidigare kolonin San Domingo. (Läs återigen Creative Credo nr 30 i den vita mannens bibel med titeln *The Grisly Lesson of San Domingo* — "En föregångare till det vita Amerika")

Vi inom Church of the Creator intar ståndpunkten att det bara finns en lösning på denna eskalerande kräftsvulst på USA:s mjuka underliv och det är denna:

1. Den vita rasen måste få kontroll över sitt eget öde genom att rycka kontrollen från dess nuvarande judiska herrar.
2. För att göra det måste vi polarisera oss kring en kraftfull, seriös rasreligion.
3. När vi väl har gjort det måste vi rensa vårt land från främmande raselement och göra det säkert för den vita rasen.
4. Ett av de första stegen i att göra detta vore att ställa upp kulsprutor och stänga den mexikanska gränsen. Låt dem veta att vi menar allvar och skoningslöst meja ner varje inkräktare som utmanar vår suveränitet.

5. Det andra steget är att skoningslöst söka upp varje illegal främling och skicka tillbaka dem till Mexiko, med den ödesdigra varningen att de kommer att skjutas om de skulle försöka återvända.

6. Det tredje steget är att först uppmuntra, sedan använda starkare åtgärder, för att deportera varje mexikan ut ur USA över gränsen till Mexiko. Till de blödande hjärtan-kristna, liberaler och judar som kommer att beklaga en sådan politik som otillbörligt hård, ställer vi denna fråga: Varför lyfter ni inte ett finger i protest när judarna gör exakt samma sak mot araberna i Israel och driver bort dem från deras land, territorium som judarna har stulit från araberna så nyligen som för 35 eller till och med 20 år sedan?

7. Oavsett kostnaden måste vi rensa upp detta land från ler-raserna och de främmande horder som nu tar över, för att sedan expandera vårt eget tills denna planet jorden blir en säker och livskraftig plats för den vita människan att leva, blomstra och njuta på.

Kom ihåg, NATUREN erbjuder inga tröstpriser för andraplatsen. Hon straffar med FÖRINTELSE de arter som misslyckas med att hålla ställningarna i den hårda kampen för överlevnad.

* * * * *

Det pågår ett häftigt raskrig. Den vita rasen låtsas ignorera det och håller på att bli en beklaglig förlorare.

* * * * *

En judes främsta lojalitet är mot sin ras och Israel. De kommer villigt att sälja ut och förråda vilket land de än bor i på uppdrag av judendomen.

* * * * *

Kamel i tältet

Det finns en gammal österländsk fabel om en arabisk köpman vid namn Mohammed, hans kamel och hans tält. Denna berättelse har en fängslande lärdom som jag anser har en betydande relevans för vår idiotiska inställning till Mexiko i synnerhet, och i själva verket till alla världens "gyttjeraser" i allmänhet.

Det var en gång en sultan som hade åtta vackra men mycket bortskämda döttrar, som han älskade att skämma bort i alla deras nycker. De ville ha nya smycken och fina kläder som inte gick att köpa i deras hemstad Taza.

Sultanen skickade ett meddelande till Mohammed, den allra främsta köpmannen i staden Fez. Han beställde fina sidenklänningar i många färger och kappor broderade med guld. Han beställde mjuka lädertofflor i rött, gult och grönt, samt smycken av guld och korall.

Mohammed samlade ihop alla dessa dyrbara varor och förberedde sig för sin resa till Taza. Tidigt på morgonen ropade han på sin kamel. Han band fast kistor och väskor och andra saker på kamelens rygg, klättrade upp på den höga puckeln och gav sig av över öknen mot Taza.

Efter en stund blev solen brännande het, och Mohammed fällde upp sitt röda sidenparasoll. Precis innan han nådde Taza gick solen ner. Ökenvinden började blåsa och det blev mycket kallt.

Mohammed satte upp tältet och tog in kistan och väskorna med sig. Varmt och skönt gick Mohammed snart till sängs. Innan det gått lång tid väcktes han av högljudda stönanden och jämmer utanför tältet.

”Vad står på där ute?” frågade Mohammed.

”Åh, herre, jag kan inte sova,” sade kamelen. ”Hela dagen har jag burit dig över öknen och nu är jag trött, och vinden blåser kall. Snälla, låt mig bara få sticka in näsan i ditt tält.”

”Gärna det,” sade Mohammed. ”Du får sticka in näsan. Jag tycker synd om dig.”

Kamelen stack in näsan i tältet och Mohammed somnade om.

Inom kort började kamelen jämra sig och stöna igen.

”Mina ben är kalla och stela av att ha gått hela dagen över öknen. Snälla, låt mig få sätta in frambenen i tältet så att jag kan sova.”

”Ja, ja, du har gått långt. Du får sätta in frambenen i tältet så att vi båda kan få sova lite.”

Detta gjorde kamelen och Mohammed somnade om.

Snart sade kamelen: ”Jag kan inte sova. Mitt huvud och mina framben är varma, men min puckel och mina bakben är kalla. Herre, får jag ta in dem i tältet?”

Mohammed var halvsovande och ville vara sin kamel till lags, så han sade: ”Ja, ja, det får du.”

Kamelen flyttade in hela vägen.

Det var ett litet tält, och väl inne sade kamelen till sig själv: ”Det finns inte plats här inne för alla dessa kistor och väskor.” Så medan hans herre sov, knuffade han ut dem alla. Han knuffade så hårt att kistorna öppnades. Vinden blåste bort de vackra klänningarna och dräkterna och de små tofflorna. Juvelerna täcktes snart av den drivande sanden.

Kamelen var fortfarande inte bekväm. ”Vi kan aldrig sova båda två i det här tältet”, sade han till sig själv. ”Husbonden måste ge sig av.”

Så han knuffade och knuffade igen, och snart fann Mohammed sig själv ute i kylan. Sedan gick kamelen äntligen och lade sig.

När Mohammed vaknade i den kalla grå gryningen var han kall och stel och mycket olycklig. När han såg att alla de fina kläderna hade blåst bort och att juvelerna inte stod att finna någonstans, ropade han: ”Allah, förbarma dig! Vad ska sultanen säga till mig?”

Mohammed gick till palatset i Taza. Han berättade för sultanen att allt hade blåst bort och att han inte hade något annat än tomma kistor.

De åtta vackra döttrarna blev mycket olyckliga. Sultanen var mycket arg.

Mohammed lovade att han skulle gå tillbaka till Fez och tillverka fler vackra klänningar och saker.

Sultanen förlät honom och sade till Mohammed: **”Låt aldrig en kamel få in nosen i ditt tält. När du ger den dåraktige lite, är det aldrig nog. De blir aldrig nöjda förrän de har allt.”**

* * * * *

Den vita rasen skulle kunna lära sig en mycket värdefull läxa av denna lilla berättelse. Vi har fått våra hjärnor hoprörda av sådana perversa judisk-kristna shibbolet-begrepp som — sälj allt du äger och ge till avskummet, älska dina fiender, etc., så att vi inte kan tänka klart. Genom att vara så vansinnigt medkännande till gränsen för dumhet mot alla horder av utblottade ”mud races” i världen, kommer avskummet snart att besitta vårt land och vi kommer snart att stå ute i kylan, och våra marker och egendomar kommer också att vara skövlade.

* * * * *

Jämförande religioner —

Del IV

Katolicism — Romersk

En av de äldsta och mest bestående företagsstrukturerna i världen är den romersk-katolska kyrkan. Det är också den äldsta och största franchisetagaren som existerar idag. Dess världsomspännande högkvarter ligger i Vatikanstaten, Rom, Italien.

Mer än de bedrägliga varor den har månglat i nästan två tusen år, är det de välstrukturerade organisatoriska linjerna i denna modellinstitution som har gjort det möjligt för den att växa och hålla ut genom alla dessa många århundraden. Den har blivit och förblivit modellen för de tusentals sekter, kulter och religioner som är dess avknoppningar och som idag blomstrar under kristendomens paraply. Den romersk-katolska kyrkan var, och förblir, källan till alla dessa fragmentariska kristna kopior, även om få av dem vill erkänna detta väletablerade historiska faktum. Tvärtom fördömer många av dessa kristna imitationer den katolska kyrkan å det grövsta, har fört krig mot den, och vissa har till och med utpekat den som Satans kyrka.

Vad är egentligen den romersk-katolska kyrkans ursprung? För att besvara denna fråga går vi tillbaka till esséerna, en mindre judisk sekt som existerade kring Qumran, vid Döda havets stränder, under det första århundradet f.v.t. och det första århundradet e.v.t. Esséerna lärde ut de flesta av de självmordsbenägna principer som antas ha uttalats av en fiktiv Jesus Kristus i den mycket hyllade Bergspredikan, och föregick den fiktive Kristus med mer än ett århundrade. Deras idealiske ledare var Rättfärdighetens lärare, de praktiserade celibat, gemensam egendom, pacifism, självförnekelse, att älska sina fiender och de flesta av de andra vekliga idéer som tillskrivs Jesus Kristus, den romersk-katolska kyrkans heliga guru. Det är ytterst anmärkningsvärt att esséerna, med sådana självdestruktiva idéer som grund för sin religion, inte varade i mer än två århundraden.

Det var under det första århundradet e.v.t. som den listige juden, Saul från Tarsus (kristnas St. Paulus), koncipierade den briljanta idén att undergräva det då mäktiga och blomstrande romerska riket och förvandla deras ädla och skickliga krigare till pacifistiska beatniks. Han observerade hur dessa självmordsbenägna och självdestruktiva idéer hos esséerna var attraktiva för de fattiga, de utblottade, de inkompetenta och de underlägsna. Eftersom Rom under det första århundradet hade ackumulerat en massiv slavbefolkning som passade in i denna kategori, hade han en fertil

fält att arbeta i. Han och hans judiska kohorter satte igång med att sprida dessa självmordsbenägna läror med en hämndlystnad och spred denna nya doktrin med gränslös iver över hela Romarrikets längd och bredd. Elden som gnistrade denna enorma iver var hämnd — hat och hämnd för den romerska erövringen och förstörelsen av Jerusalem, judarnas heliga stad, år 70-72 e.Kr.

Till en början var de tidiga kristna anhängarna främst förfallna judar och missnöjda udda figurer från den dåvarande amorfa slavbefolkningen i Rom. Men i slutet av det andra århundradet började de kristna anta de högeffektiva organisatoriska linjer som romarna hade utvecklat i både sina militära och statliga strukturer, och snart började kristendomen ta fart. Det var inte förrän de värvade samarbete från den grymma och förrädiska romerska kejsaren Konstantin, år 312 e.Kr., som de blev rikets högsta religion och ett dödligt världsmaktcentrum som har överlevt till denna dag. Det har varit den främsta kraften i den vita rasens historia under de senaste 17 århundradena. Det har varit källan till oräkneliga krig mellan nationer och fraktioner av den vita rasen, varav trettioåriga kriget (1618-48) var ett av de mest destruktiva i Europas historia.

Det har också varit det främsta organiserade verktyget genom vilket judarna har rört till sinnena på goyim och uppnått världsomspännande dominans och makt. Eftersom jag har berättat denna historia i de tidigare numren av *Judaism and Christianity*, och särskilt Marcus Eli Ravages skarpa analys (*Confessions of a Jew*), behöver jag inte upprepa den här.

Genom sin orubbliga och intoleranta dogm, på grund av sin effektiva organisatoriska struktur och på grund av sin fanatiska aggressivitet, blev den romersk-katolska hierarkin, byggd längs monolitiska linjer, vid medeltiden (även mer känd som den mörka tidsåldern) världens främsta maktstruktur.

Den romersk-katolska kyrkans bas etablerades i det romerska rikets tidigare stora huvudstad just när det riket började falla samman. Faktum är att ju mer riket upplöstes, desto starkare blev kyrkan, och den senare var till stor del orsaken till kollapsen av denna stora civilisationens bastion, precis som Saul från Tarsus och hans judiska kabal hade planerat. Enligt den kristna berättelsen sa Kristus till aposteln Petrus: ”På denna klippa skall jag bygga min kyrka”, vilket är grunden för Peterskyrkan i Rom.

Vidare hävdar den katolska kyrkan att Kristus utnämnde Petrus till sin efterträdare, sin vikarie på jorden, och som sådan, den första påven i den katolska kyrkan. Allt detta saknar faktiskt historisk grund, lika mycket som sagan om Gåsmor eller jultomten. Det finns inga autentiska historiska bevis för att vare sig Kristus, eller Petrus, eller Matteus, Markus, Lukas och Johannes någonsin har existerat. Det finns

betydande bevis finns dock för att den listige juden, Saul från Tarsus (kristnas S:t Paulus), faktiskt existerade och att han uttänkte och orkestrerade denna fenomenala konspiration som så småningom ledde till det stora romerska rikets fall.

Hur det än må vara med det, blev kristendomen år 325 v.t. en makt att räkna med när kejsar Konstantin förfördes in i dess famn. Med kejsaren i spetsen, som lånade ut imperiets prestige, finanser och auktoritet, var kristendomen nu väl på väg. Samma år, vid konciliet i Nicaea i Mindre Asien, **samlade Konstantin kyrkans alla biskopar till ett möte där den kristna bibeln lappades ihop.** Genom att samla alla då existerande myter, manuskript, brev och vad som i övrigt fanns tillgängligt, hamrades den auktoritativa katolska bibeln fram under en period av ungefär sex månader. När de trätande biskoparna inte kunde enas, eller inte ville böja sig för hans vilja, hotade kejsar Konstantin dem med styrkan hos sina trupper som omringade byggnaden.

Från och med då spreds kristendomen, som var den katolska kyrkans exklusiva egendom, snabbt. Under sin regeringstid grundade Konstantin staden Konstantinopel vid Bosporen. Allteftersom Rom försvagades och Konstantinopel blomstrade, blev den senare en kraftfull rival till kyrkan i Roms auktoritet. Detta kulminerade i den **stora schismen** år 1054 v.t. då den östra delen bröt sig loss från Rom och blev den **grekisk-ortodoxa katolska kyrkan**, med sin egen påve och sin egen religiösa hierarki. Den har förblivit så än i dag och omfattar de flesta katoliker i Grekland, Ryssland, Albanien, Rumänien och Östeuropa i allmänhet. Den är också känd som den östortodoxa kyrkan.

Samtidigt hade det romersk-katolska prästerskapet i Västeuropa fram till 1500-talet blivit så korrupt att en revolt bryggdes mot kyrkan i Roms auktoritet.

Ett av de mest flagranta missbruken som blomstrade under medeltiden var den massiva försäljningen av avlatsbrev. Denna verksamhet var lika omfattande som ett nationellt lotteri, nutidens narkotikahandel och 1920-talets lönnbränningsera tillsammans, och jag dristar mig att säga, precis lika avskyvärd. Det var i själva verket ren utpressning när den är som värst, där man pressade pengar ur lättlurade människor på grund av deras rädsla för helvetet — ett fiktivt helvete som inte existerade. Den katolska kyrkan hade en riktig guldgruva på gång, och man sparade inte på krutet. Alla som protesterade mot eller avslöjade denna skändliga verksamhet förklarades som kättare och fick ta konsekvenserna.

Grundtanken med avlatsbrev var ganska enkel. Man kunde köpa sig fri från skärselden, eller helvetet, och köpa sig frälsning hela vägen till himlen. Men för att verkligen krama ur den sista shekeln ur de lättlurade offren gjordes det i etapper, med alltid ytterligare en etapp kvar att gå.

Biskoparna (eller påven för de rikare offren) skrev i gengäld en ”avlat” på en papperslapp, som befriade offret från vissa synder eller flyttade avlidna släktingars själar lite längre ut ur skärselden mot himlen. I vilket fall som helst skrevs och såldes tiotals miljoner små papperslappar för miljarder guld- och silvermynt. Kyrkan hade en verklig guldgruva som gjorde det möjligt för dem att bygga fantastiska katedraler, kloster, basilikor och allt vad det nu var. Det var den främsta inkomstkällan för byggandet av Peterskyrkan i Rom. Den sistnämnda är fortfarande den största och mest utsmyckade kyrkan i världen idag, trots att den byggdes för mellan 300 och 400 år sedan.

Slutligen, på grund av skandalerna kring avlatshandeln och andra stora missförhållanden och korruption inom prästerskapet, utbröt en revolt i Tyskland, startad av Martin Luther, och det fanns ett utbrett rop på reformer. När de styrande tyska furstarna och representanterna för de fria städerna anslöt sig till protesten mot den (katolska) riksdagen i Speyer (1592), som förbjöd varje utvidgning av reformen, bröt revolutionen ut helt. Den spred sig snart till andra länder och blev känd som reformationen och dess anhängare som protestanter.

Därefter, som vi alla vet, splittrades de protestantiska religionerna i hundratals, sedan tusentals, olika fraktioner så som de existerar idag. Men det är en annan stor historia, för lång för att berättas här.

Den katolska kyrkans hierarki använde alla medel som stod till dess förfogande för att hejda strömmen, och dess medel var mångfaldiga och kraftfulla. Den använde bannlysning, terrorism, tortyr och rent krig och militärt våld för att försöka slå ner upproret. (Läs igen, ”Tumskruv och sträckbänk”, Creative Credo nr 51 i *The White Man's Bible*.)

Som ett resultat av den brytningen har otaliga religionskrig utkämpats av olika fraktioner av den vita rasen. Det blodigaste, grymmaste och mest destruktiva av alla var trettioåriga kriget (1618–48), som involverade nästan alla länder i Europa. Det ödelade särskilt de tyska staterna och lämnade dem i ruiner. Detta religionskrig, i Guds, Jesu Kristi, kärlekens, fredens och barmhärtighetens namn, dödade två tredjedelar av den tyska befolkningen och förstörde fem sjättedelar av alla dess fysiska tillgångar.

På tal om tortyr och terrorism, tumskruv och sträckbänk, så var protestanterna, såsom Zwingli, Calvin och andra, i rättvisans namn mot den katolska kyrkan, precis lika fanatiska som den katolska kyrkan var. De använde också terror och tortyr, bränning på bål, tumskruv och sträckbänk för att kärleksfullt övertala ”kättarna” att inte tänka själva utan att hålla sig till den föreskrivna linjen som kyrkohierarkin bestämt.

Men när det gällde massakrer i stor skala kunde protestanterna, på grund av sin splittring, inte mäta sig med den katolska kyrkan.

En av de mest ökända av dessa massakrer (av dem som inte ville gå med på deras form av hokus-pokus) var Bartolomeinatten i Frankrike år 1572.

Den 24 augusti var Paris fyllt av många protestantiska adelsmän som hade kommit för att fira bröllopet mellan Henrik av Navarra och Margareta av Valois, syster till Karl IX, kung av Frankrike. I en blodig massaker som även spred sig till provinserna och varade i flera dagar slaktades minst femtiotusen hugenotter (franska protestanter), med den franske kungens godkännande, till den spanske kungens förtjusning, och i Rom, med den helige påvens tysta medgivande. Det hyllades som en stor seger av den katolska kyrkan och utplånade framgångsrikt den protestantiska rörelsen i Frankrike.

Trots all korruption, utpressning, skandaler, svindleri, krig och massakrer har den katolska kyrkan inte bara överlevt med sin "spöken-i-skyn"-verksamhet, utan har blomstrat som ingen annan kristen religion i världen. Den är den största och mäktigaste av alla, med astronomiska 579 562 300 medlemmar i världen. Eftersom det antas finnas totalt 997 503 641 (1981) kristna som löper lösa i världen, utgör katolikerna hela 58,1 procent av det totala antalet. På grund av den stora övervikten av katoliker i Latinamerika och andra "gyttjeländer" i världen med deras fruktsamma födelsetal, är katolicismen också siffermässigt den överlägset snabbast växande kristna trosinriktningen.

* * * * *

Genom terror, tortyr och tyranni hade den katolska kyrkan, vid den mörka medeltiden, fulländat de judiska teknikerna för totalt mentalt förslavande som nu används så effektivt av dagens kommunister.

* * * * *

Jag uppskattade inte riktigt de skändligheter som hade begåtts i religionens namn förrän jag såg de JÄRN-argument som de kristna använde.

—Överste Robert G. Ingersoll

* * * * *

Läs återigen "Tumskruv och sträckbänk",
Creative Credo nr 51 i Den vite mannens bibel.

* * * * *

Romersk katolicism vs. Creativity — En jämförelse

A. Grund för tro.

KATOLICISMEN baseras på den judisk-kristna bibeln som den katolska kyrkan själv sammanställde från en samling myter, legender, brev och rester av andra forntida religioner som föregick den. Det var inte förrän omkring 300 år efter dess mystiska början som själva Vulgata-bibeln sattes samman. Detta gjordes under den romerska kejsaren Konstantins järnhand vid konciliet i Nicaea år 325 v.t.

Bland annat återanvände den berättelsen om den korsfäste Frälsaren som hade använts av 16 andra forntida religioner som föregick kristendomen. Bibeln består av det judiska Gamla testamentet, som utgör cirka 76 procent av dess innehåll, och det Nya testamentet som utgör de sista 24 procenten. De är skenbart två helt olika raser och hör inte ihop. Ideologin i de två böckerna är helt i strid med varandra och motsäger varandra, men även detta slätas glatt över.

Den katolska hierarkin sammanställde, som redan nämnts, den judisk-kristna bibeln som de fann lämpligt, och hävdade sedan att Gud skrev den och gav den, den katolska kyrkan, ensamrätt att vara hans enda talesman på jorden. I grund och botten är den baserad på samma "spöken-i-skyn"-hokus-pokus som har främjats av tusentals andra primitiva religioner och vidskepelser som är mänsklighetens beklagliga baksmälla från stenåldern.

CREATIVITY baseras på naturens eviga lagar, på historiens lärdomar, på logik och på sunt förnuft. Den tror inte på något av "spöken-i-skyn"-nyset, inte heller tror den på "paj-i-himmelen" (belöning efter döden), eller idén om att "stekas-i-skyn" i ett efterliv.

B. Mål och syften.

KATOLICISMEN gör anspråk på att representera Kristi kungarike på jorden i syfte att rädda människors själar från att hamna i helvetet. Varför deras Fader, Son och Helige Ande överhuvudtaget skapade helvetet och djävulen från första början har aldrig förklarats tillfredsställande. Inte heller har det någonsin förklarats ordentligt varför en allsmäktig Gud skulle tolerera den fortsatta existensen av en ond djävul i sin domän, som förmodas förleda den överväldigande majoriteten av mänskligheten till att hamna i helvetet.

CREATIVITY är realistisk och jordnära i sina mål och strävar efter att bygga en bättre värld för framtidens mänsklighet här på jorden, den enda plats där människan veterligen existerar. Genom att främja en vitare och ljusare värld strävar den efter att lösa de många verkliga problem som plågar den värld vi lever i och bygga ett samhälle som är välmående, hälsosamt, lyckligt och stabilt.

C. Raslig inställning.

KATOLICISMEN är mångraslig, främjar kraftfullt integration och rasblandning. Den har gjort så sedan sin begynnelse och särskilt sedan de katolska portugiserna och spanjorerna bosatte sig i Nord- och Sydamerika. Idag är den direkt fientlig mot den vita rasen och gynnar starkt rättigheterna och intressena för negrer, indianer och världens ler-raser. Från sin begynnelse har den katolska kyrkans tro och lära varit en oinskränkt katastrof för den vita rasen.

CREATIVITY, å andra sidan, är tillägnad enbart den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, med det slutgiltiga målet att befolka denna planeten jorden uteslutande med en intelligent, ordningsam vit ras.

D. Organisatorisk struktur.

Både KATOLICISMEN och CREATIVITY är baserade på den monolitiska ledarprincipen. När det gäller organisation kan vi lära oss mycket av den romersk-katolska kyrkan, som har bestått i nästan två årtusenden, den äldsta institutionen i sitt slag i världen.

* * * * *

Rädda vår dyrbara planet från att bli en giftig soptipp och en mänsklig svinstia

Del II:

KÄRNFYSISK FÖRORENING.

Dagens så kallade ledare representerar inte den vita rasen. I själva verket har de ”accepterade” ledarna inom politik, religion, industri och finans konsekvent och upprepade gånger saboterat för den vita rasen samtidigt som de talar med kluven tunga. De har tidigare bedragit oss, förrått oss och ljugit för oss. De gör så än idag. De kommer att fortsätta att göra det tills den vita rasen slutligen vidtar skyndsamma åtgärder och tar en oomtvistlig kontroll över sitt eget öde i sina egna händer.

Politikerna har sålt ut oss till den judiska kabalen. De religiösa ledarna prånglar ut svindeln om spöken i skyn. Läkarkåren har drogat oss och lurat oss att tro att läkemedel (giftiga kemikalier) har någon magisk helande kraft, när de i själva verket är giftiga för människokroppen. Federal Reserve driver världens största och mest kraftfulla falskmyntarliga, allt på bekostnad av den hårt arbetande vita amerikanska skattebetalaren. Våra politiker kommer inte att avslöja dem. Tvärtom kommer de att försvara dessa falskmyntare, agera sköld åt dem och villigt förslava Amerikas produktiva folk åt detta förrädiska gäng av pappersvändare. Industrialisterna, hand i hand med regeringen, förstör vår miljö och förvandlar planeten jorden till en giftig soptipp. I allt detta måste vi betrakta USA:s regering som den främsta boven, folkfiende nr 1, inte för att den är den verkliga makten, utan för att den är den synliga och accepterade juridiska enhet som stiftar och upprätthåller ”landets lagar”.

Förra månaden undersökte vi spridningen av farligt kemiskt avfall, och hur marken, luften, floderna, sjöarna och haven blir farligt förorenade och kontaminerade till den grad att ingen längre kan undkomma effekterna av den giftiga miljö som omsluter oss. Vår regering löser inte problemet. Den undviker i själva verket frågan och ljuger för oss. Under tiden...

problemet kommer inte att försvinna, utan tvärtom, det giftiga avfallet hopar sig och blir alltmer olycksbådande för varje dag som går.

Det finns en annan alarmerande spridning som i allt högre grad förgiftar vår miljö och det är radioaktiva föroreningar från en ständigt växande expansion av nukleära ämnen, och jag begränsar inte detta uttalande endast till militära kärnvapenbomber och missiler. Medan nukleär militär hårdvara utgör ett mycket reellt hot som plötsligt skulle kunna eskalera till en mäktig åskknall som skulle kunna utplåna allt liv på jorden, finns det en dödligare, mer säker aspekt av det nukleära hotet. Det maler på dagligen, och det är den kommersiella expansionen av atomkraft och den ökande ansamlingen av radioaktivt avfall som inte har någonstans att ta vägen.

I detta avseende har våra politiska ledare återigen upprepade gånger ljugit för oss och bedragit oss angående de verkliga farorna, den verkliga situationen.

Så nyligen som för 43 år sedan fanns det inget radioaktivt avfall från nukleära ämnen någonstans i hela vida världen, eller åtminstone var det så obetydligt att det säkert kunde ignoreras. För tjugo år sedan var det endast en liten mängd. Idag förvaras det radioaktiva avfallet från militären, varav en del dateras tillbaka till de första atombomberna, ”tillfälligt” i 169 underjordiska ståltankar, var och en med en kapacitet på 500 000 till 1 miljon gallon vid Hanford Reservation i delstaten Washington; i mer än 100 000 55-gallonsfat staplade i långa rader, det ena ovanpå det andra, vid National Engineering Laboratory i Idaho Falls, Idaho; och i femtio underjordiska ståltankar, var och en med en kapacitet på mellan 750 000 och 1,3 miljoner gallon, vid Savannah River-anläggningen nära Aiken, South Carolina. Dessa befinner sig i ”tillfälliga” lagringsområden, designade och byggda för att hålla detta extremt farliga giftiga avfall i endast några få år, eller i bästa fall några decennier. Dessa avfall skulle sedan överföras till ”permanenta” slutförvaringsplatser, ett problem som till denna dag aldrig har utformats eller lösts, och i takt med att avfallet fortsätter att öka verkar lösningen mer avlägsen än någonsin. Dessa ”tillfälliga” platser för radioaktivt avfall har, i brist på någonstans att ta vägen, blivit permanenta platser och är i själva verket tickande tidsinställda bomber.

Men detta är bara en del av historien. På 1940-talet tillät regeringen federala entreprenörer att hälla 37 miljoner gallon radioaktivt flytande avfall i grunda brunnar i Tonawanda, New York. Den höll denna förrädiska hemlighet för sig själv i 35 år, tills New Yorks delstatsförsamlings arbetsgrupp för giftiga ämnen (Task Force on Toxic Substances) år 1980 avslöjade dokument som beskrev denna skändliga praxis. Denna usla praxis kan knappast ursäktas som ett resultat av okunnighet eller krigets ”nödvändigheter”. Om så är fallet, innebär det att man för ett slags varaktig krigföring mot sitt eget folk, på vår egen mark, en radioaktiv plåga som kommer att spridas och dröja kvar i tusentals år. Men hur det än må vara med det, ett decennium senare när inget krig utkämpades, fortsatte regeringens politik med

bedrägeri och hemlighetsmakeri rådde fortfarande (precis som idag). I slutet av 1950-talet undanhöll Atomic Energy Commission (AEC) information om radioaktiv vätska som hade läckt ut från dess lagringstankar vid kärnanläggningen i Hanford, Washington. I en rapport i januari 1959 vittnade en tjänsteman med ansvar för hanteringen av Hanfords avfall inför en gemensam kommitté för atomenergi: ”Ingen miljöfara kommer att föreligga så länge tankarna bibehåller sin integritet.... Vi har aldrig upptäckt en läcka från dessa tankar, så vi är i vår tur övertygade om att ingen någonsin har läckt.” Ett år senare (1960) hävdade AEC i sin årsrapport att ”avfallsproblemen har visat sig vara helt hanterbara.... Under mer än ett decennium av tanklagring i Hanford har inga läckor upptäckts.”

Men de ljög. Tankarna hade börjat läcka minst två år tidigare, redan 1958, och de visste om det. Det som hade börjat var det oundvikliga som kunde förväntas — den stadiga försämringen av tankanläggningen som AEC en gång hade sagt skulle hålla i minst fyra eller fem decennier. Men allmänheten fick inte veta om denna katastrof förrän många år senare. Fram till 1973, under ett enda år, rann 115 000 gallon högtoxiskt kärnavfall ut i marken från en enda tank. Nästan 100 gallon av den dödligt giftiga vätskan strömmade ut i marken varje timme i 49 dagar innan det ens upptäcktes.

Detta var från en tank. År 1980 identifierade en statlig rapport 20 av de 156 tankarna som ”bekräftade läckor”, och ytterligare 38 klassificerades som att ha ”tveksam integritet”. Med kännedom om regeringens historik av att ljuga för folket var det faktiska problemet förmodligen mycket värre.

Jag anför ovanstående fall som typiska för många fler, eftersom det inte ligger inom ramen för denna korta artikel att täcka regeringens bedrövliga register av upprepade misslyckanden med att ta itu med bortskaffandet av dödligt kärnavfall, eller att vara ärlig mot folket.

Hittills har jag bara nämnt det militära segmentet i skapandet av giftigt kärnavfall och deras kriminella försummelse när det gäller att innesluta och/eller bortskaffa det. Men det kan chocka dig att få veta (som det gjorde mig) att **det militära segmentet endast skapar 9 procent av allt dödligt kärnavfall i USA och det kommersiella industriella segmentet skapar de övriga 91 procenten, med andra ord ungefär tio gånger så mycket.**

Här är några siffror: Försvarsavfallet i USA uppgick 1984 till 1,5 miljarder curie, medan kommersiellt avfall från kärnkraftverk och annan användning uppgick till 14,7 miljarder curie strålning. Dessutom, medan det projicerade radioaktiva avfallet till år 2000 förblev 1,5 miljarder curie för militären, förväntas det kommersiella avfallet skjuta i höjden till 42,2 miljarder ackumulerade curie, en skrämmande framtidsutsikt. Allt detta är avfall som är ”redovisat”. I själva verket är dokumentationen så bristfällig att ingen egentligen vet hur

mycket mer det faktiskt finns som är oredovisat, men vi kan vara säkra på att det är betydande.

Eftersom de flesta av oss inte är vetenskapliga experter insatta i kärnteknik (inklusive mig själv), låt mig förklara vad en curie är. Den beskrivs som den mängd av ett radioaktivt ämne som krävs för att producera 37 miljarder atomära sönderfall per sekund. Endast en curie, i vissa fall till och med en bråkdel därav, kan orsaka genetiska abnormiteter, cancer eller död, beroende på exponeringens längd och omständigheter.

Så vi behöver inte hysa några missuppfattningar om hur dödlig ens en curie radioaktivitet är. Den är ondskefull, och 42,2 miljarder ackumulerade curies som spridits enbart i USA i jord, luft och vatten är ett hot och en katastrof av stora mått.

Som en parentes kan det vara intressant att notera att "curie" uppkallades efter Madame Marie Curie, som tillsammans med sin man upptäckte radium. Det är också värt att notera att båda dog i cancer, hon i leukemi, orsakad av toxisk strålning.

Det finns en annan förrädisk aspekt av denna spridning av radioaktivt avfall. Det finns mängder av radioaktiva ämnen och de har alla sin egen specifika sönderfallshastighet. Vissa har en halveringstid på bara några timmar, vissa några dagar, vissa hundratals år och vissa tusentals år.

Till exempel skulle en person som råkade stå bredvid ett ounce (ca 28 gram) Kobolt 60 få en dödlig dos strålning på en minut. Tio år senare skulle det ta 3 minuter att uppnå samma resultat.

Plutonium, som används vid tillverkning av kärnvapen, är ett av de mest dödliga ämnen man känner till. **Ett ounce av det kan döda 20 000 människor enbart genom radioaktivitet**, för att inte tala om dess explosiva potential. Det har en halveringstid på 24 000 år. Med andra ord, om 24 000 år skulle den dödliga potensen hos detta enda ounce ha minskat med endast 50 procent. Under våra barns eller barnbarns livstid skulle minskningen av dess dödliga potential vara praktiskt taget försumbar. Och det är detta som gör ackumuleringen av kärnavfall så fruktansvärd. Det stannar kvar hos oss, och kommer till och med att finnas kvar långt efter att den mänskliga rasen förmodligen har utplånats. Det sprider och förökar sig redan nu inte bara i vår jord, vårt vatten och vår luft, utan det arbetar sig också in i vår näringskedja av växter och djur, fåglar och särskilt fisk och marint liv. Jag kan tillägga att plutonium, i sin onaturliga koncentration, är ett människoskapat, syntetiskt grundämne.

Sedan tillverkningen av atombomben på 1940-talet existerar det nu i mängder som utgör ett stort dödligt hot mot den nuvarande generationen och mot generationer som ännu inte är födda, långt in i framtiden. Men det är bara en av flera radioaktiva mördare. De kommersiella elproducerande kraftverken producerar nu ett ständigt växande lager av radioaktivt avfall som ingen vet vad man ska göra med, ett lager

som säkerligen kommer att förgifta hela mänskligheten om inte detta vansinne snart stoppas och vänds.

Hur hamnade vi någonsin i en sådan förrädisk fälla som det verkar saknas utväg ifrån?

Svaret är den kombinerade girigheten, dumheten och vansinnet hos våra ljugande, bedrägliga ledare, av vilka regeringen och dess kabal av dubbelspelande politiker måste bära huvuddelen av skulden. Landsförräderi och svek spelar också en stor roll i fallet.

Låt oss först och främst börja med landsförräderi och svek mot det amerikanska folket av dess judedominerade regering. Som alla nu inser är atombomben och dess andra generationens efterföljare, vätebomben, de mest dödliga vapen som någonsin utvecklats i mänskligheten historia. Under andra världskriget och kort därefter hade USA ett absolut monopol på vetenskapen, tekniken och de enorma anläggningar som krävdes för att producera dessa fruktansvärda förstörelsemonster. Med tanke på detta skulle man kunna tro att de yttersta försiktighetsåtgärderna skulle vidtas för att nitiskt bevaka dess atomhemligheter från att stjälas av allt och alla, särskilt det kommunistiska Ryssland, som redan innan kriget var slut framstod som en potentiell fiende nr 1 av betydelse.

Gjorde USA stora ansträngningar för att bevaka och skydda detta mest häpnadsväckande och kraftfulla vapen? Förlorade man kanske sin tillfälliga fördel att förinta sin främsta potentiella fiende, eller använde man alla tillgängliga medel för att förhindra att denne någonsin skulle kunna förvärva bomben och vända den mot oss?

Helvete heller! Redan medan kriget fortfarande pågick gjorde våra förrädiska regeringsledare och höga militärer allt de kunde för att skeppa bearbetad höggradig uranmalm med flyg till Sovjetunionen via Great Falls, Montana. Inte bara uran, utan flyglaster med ritningar, planer, dokument och instrument. (Läs återigen ”Major Jordan’s Diaries”). När president Truman träffade Stalin i Potsdam kort efter att kriget i Europa var slut, blev Truman förvånad över hur nonchalant Stalin var när han ”avslöjade” för Stalin att vi hade atombomben. (Den hade ännu inte släppts över Hiroshima.) Föga visste han att Roosevelt och hans kabal hade försett sovjeterna med kompletta ritningar och kunskap från början, medan Truman själv, som vicepresident, hade hållits helt i mörker fram till den dag då Roosevelt dog.

Även om denna artikel inte är avsedd att utforska det utbredda svek och landsförräderi som var involverat i att överföra atombombens hemligheter till Amerikas svurna fiender, är det av yttersta vikt att påpeka att den vita rasens främsta fiende, nämligen det judiska nätverket, har behållit strikt kontroll över utvecklingen och spridningen av denna mest förödande av alla tekniska prestationer — kärnklyvning och kärnfusion.

Det är av yttersta vikt att påpeka att både atombomben och vätebomben till stor del var en judisk produktion. Visserligen använde de en mängd vita vetenskapsmän vars hjärnor de utnyttjade för att göra det tekniskt möjligt. Men i grunden är helvetesbomben och dess fortsatta spridning en judisk idé (liksom idén om helvetet är det).

En av centralfigurerna i att inte bara lägga det teoretiska grundarbetet utan också övertala president Roosevelt att starta hela atombombsprogrammet var Albert Einstein, en utlandsfödd jude med 16 kopplingar till kommunistiska frontorganisationer.

Den första kommissionären för Atomic Energy Commission var David E. Lilienthal, en jude, som tillhörde minst två kommunistiska fronter. Han stannade på den posten under en avsevärd tid. Tre av de fem kommissionärerna i styrelsen var judar.

Chefen för Los Alamos-anläggningen från 1943 till 1945 var Robert Oppenheimer, en jude. Hans bror Frank, en partibärande kommunist, var en central atomforskare som arbetade vid Los Alamos-anläggningen.

Det var vid denna tid som de flesta av atomhemligheterna stals och fördes vidare till sovjeterna.

När det gäller att lista de spioner och förrädare som var inblandade, läses det nästan som ett judiskt "Who's Who".

De mest beryktade var Julius och Ethel Rosenberg, som rannsakades och avrättades för högförräderi, de enda förrädarna i modern amerikansk historia som har lidit detta öde. Vidare involverade i detta spionnätverk var Harry Gold, Abraham Brothman, David Greenglass (Ethel Rosenbergs bror), Israel Weinbaum, Miriam Moscowitz, Sidney Weinbaum, Morton Sobell. Alla dessa var judar, och alla dömdes för förräderi.

Det är också signifikant att i den fortsatta utvecklingen av vätebomben var judar återigen i framkant, såsom Robert Oppenheimer, Steve Nelson (egentligt namn Joseph W. Weinberg) och Edward Teller.

Men för att gå vidare till kärnan i vår avhandling, nämligen den kommersiella och industriella spridningen av kärnavfall i USA, som mer än någon annan fråga hänger som ett olycksbådande täcke över våra huvuden. Det hotar att bringa död, cancer, leukemi och fosterskador till huvuddelen av befolkningen, och i själva verket utrota mänskligheten själv.

Allt började med vad som verkade vara de bästa av avsikter, allt för "mänskligheten bästa", naturligtvis. I december 1953 höll president Dwight D. Eisenhower sitt banbrytande tal på ämnet "Atomer för fred" med Förenta Nationerna som forum. Vi var redo, sade han, att låsa upp hemligheterna i kärntekniken och ge dem till hela världen, till nytta för fred, välstånd och mänsklighet. (Hur generös kan man bli?) Under två decennier

Amerikaner lyssnade på sina ledare tala om två distinkt olika atomer — den fredliga atomen och den krigiska atomen. Det fanns liten risk att den fredliga atomen skulle eller kunde omvandlas till en bomb, sa de. Och så började USA ivrigt, välvilligt och generöst exportera våra ”fredliga atomer”, bränsle, teknologi och allt, så att även resten av världen kunde njuta av fördelarna med kärnenergi.

Återigen ljög våra politiker för oss med båda sidor av munnen. De visste bättre.

Den 18 maj 1974 detonerade Indien en atombomb 330 fot under jorden i Tharöknen, nära den pakistanska gränsen. Den byggdes med en reaktor från atombränsle och teknologi som tillhandahållits av Kanada och USA. Våra goda avsikter att hjälpa de fattiga indierna att generera mer välbehövlig elektricitet och höja deras levnadsstandard gjorde exakt vad varje ärlig observatör kunde ha förutsett — det gjorde Indien till den sjätte medlemmen i den en gång exklusiva världsklubben för kärnvapen.

Hemma i USA tog byggandet av kärnkraftverk full fart efter Eisenhowers tal ”Atoms for Peace”. Det fanns problemet med vad man skulle göra med allt kärnavfall som genererades av det använda bränslet från kärnreaktorer, men regeringen, industrin och forskare försäkrade en orolig allmänhet att tekniken redan fanns för att bearbeta detta växande avfall till ofarliga ämnen som säkert kunde deponeras. Faktum är att detta använda bränsle i sig, sa de, ytterligare kunde omvandlas till en lönsam och användbar kommersiell tillgång.

Återigen ljög de för oss. Under de senaste 40 åren, sedan utvecklingen av atombomben började, har man försökt hitta vägar och medel för att göra det giftiga avfallet ofarligt och disponibelt. Inga fanns tillgängliga för 30 år sedan när försäkringar gavs om att de redan existerade. Inga finns tillgängliga idag, och utsikterna att säkert deponera de ständigt växande högarna av farligt atomsopor verkar nu mer avlägsna än någonsin. I själva verket är det helt omöjligt att ens innesluta och samla upp de redan enorma mängderna giftigt kärnavfall i vår jord, vatten och luft, för att inte tala om det ständigt ökande atomsopor som nu genereras och kommer att genereras i allt högre grad under de kommande åren.

Under tiden fortsätter mer och mer av det dödliga radioaktiva avfallet att staplas upp på de läckande, otillräckliga avfallsplatser som betecknas som ”tillfälliga”, utan att man har löst det grundläggande problemet med vad man ska göra med kärnavfallet. Industrin, uppmuntrad av regeringen, fortsatte vansinnigt i ett rasande tempo att bygga fler och fler kraftverk.

Det kalla krigets psykologi som grep Amerikas ledare i...

1950-talet gav initialt näring åt denna besatthet. Vissa hävdade att vi inte fick låta sovjeterna utveckla kärnkraft först, därför måste vi gå vidare. Andra, som kompensation för det skuldkontext man kände över att ha släppt atombomber över japanerna, ansåg att nationen nu hade en moralisk skyldighet att utforma fredliga tillämpningar av atomen för att sona för vårt massmord. Åter andra fascinerades av atomens fantastiska tekniska löfte om fri och obegränsad energi för en välmående och lycklig framtid.

Men de levde i ett dårarnas paradis. Det var lika vansinnigt som om NASA nonchalant hade skjutit upp John H. Glenn, Jr. utan att först ha utformat ett sätt att få ner honom igen, samtidigt som man försäkrade honom och allmänheten om att de kunde göra det medan han befann sig i omloppsbana runt jorden.

Under tiden gjordes ett antal lysande förutsägelser och extravaganta löften. George W. Malone, den republikanske senatorn från Nevada, talade för dem med en nästan mystisk tro på atomens magiska potential: dess kommersiella användning skulle kunna förändra historiens gång mer än uppfinningen av hjulet. Kongressledamöter, federala tjänstemän och vetenskapsmän frammanade en fantasi om kommersiella fartygsflottor, lokomotiv och bilar som drevs av atomen, allt innan år 2000 skulle vara här.

Vi befinner oss nu i år 1985. Vi har visserligen en mängd kärnkraftverk som genererar elektricitet, men ingen lösning har hittats för vare sig upparbetning av det radioaktiva avfallet från använda bränslestavar, eller något sätt att göra sig av med det ständigt växande sopberget som nu allvarligt hotar att förvandla vår planet till en het kärnavfallsdeponi. Vi har inga atomdrivna flygplan, fartyg eller bilar, men vi har kärndrivna ubåtar.

Men även var och en av dem kommer med tiden att bli så radioaktivt heta att de måste överges. Det kommer att bli omöjligt för människor att bemanna dem utan dödlig exponering, och förr eller senare kommer var och en av dem att sänkas till botten av något hav, för att där för all framtid ytterligare förorena våra en gång orörda vatten.

Det är en lång historia om hur regeringen i kombination med industrin försökte bygga upparbetningsanläggningar för att inaktivera det radioaktiva avfall som genererades av det ökande antalet kraftverk som nu sprider sig över landsbygden.

Tre sådana anläggningar byggdes. En konstruerades i West Valley, New York. Den hackade sig fram i sex år innan den slutligen stängdes ner 1972, ett kapitalt misslyckande. En annan byggdes i Morris, Illinois, men den öppnade aldrig ens. En tredje i Barnwell, South Carolina, påbörjades med privat kapital, men var slutligen tvungen att räddas med hundratals miljoner i statliga subventioner. Även den kollapsade till slut som obrukbar och kommersiellt sett ett enormt slöseri.

Under tiden hopar sig det heta, radioaktiva avfallet. Vart tar det vägen? Det förvaras i ”tillfälliga” avfalls-

platser, eftersom ingen vet vad man ska göra med det dödliga materialet. Det finns nu mer än 239 kommersiella och statliga begravningsplatser på mer än 150 platser i USA, alla tickande tidsinställda bomber och ett allvarligt hot mot allt liv, inklusive mänskligheten. De är inte en lösning på någonting, bara ett tillfälligt uppskov inför tidigare lögner, dumheter och hänsynslös oansvarighet, om inte rent förräderi.

Under tiden accelererar takten i genereringen av radioaktivt avfall. Det hopar sig i ständigt ökande mängder. Medan soporna 1960 fortfarande var försumbart små, började de 1970 sticka upp sitt fula huvud men bestod av högst 2 miljarder curie. År 1980 hade det skjutit i höjden till 10 miljarder curie, och 1984 till 16,2 miljarder. Det beräknas nå 43,7 miljarder år 2000, och cirka 80 miljarder curie år 2020. Detta är enbart i USA. Under tiden, tack vare USA:s generositet och kortsynthet, bygger även resten av världen en enorm kedja av kärnkraftverk, och den ena nationen efter den andra blir medlem i den tidigare exklusiva kärnvapenklubben. Inte minst bland dem som har gått med i den farliga klubben är banditstaten Israel, vars aggressivitet och vars hat mot sina grannar inte känner några gränser.

Under de senaste åren har allmänheten blivit alltmer medveten om att politikerna har ljugit för dem, att deras hem, deras mark, deras vatten och deras luft är i trängande fara att bli alltmer förorenade med dödligt kärnavfall, olämpligt och farligt som mänsklig miljö.

Medan regeringen försöker hitta nya platser för både lågaktivt och högaktivt kärnavfall, vill ingen delstat nu ha dem, och medborgargrupper dyker nu upp för att motsätta sig dem varhelst regeringen utser platser för en sådan soptipp. Och av goda skäl. De är en dödlig fara var de än befinner sig, och kommer att förbli en nukleär radioaktiv ödemark i tusentals år framöver.

Three Mile Island, som en gång var ett kärnkraftverk, är nu en sådan ödemark och kommer att förbli så för evigt. Jag förutspår att varje kraftverk i USA inom några decennier kommer att stängas ner och bli en radioaktiv ödemark, inhägnad från allmänheten, men fortsätta att radioaktivt förorena vår miljö i årtusenden. Vilket vansinnigt slöseri! Vilken katastrof!

Vad är lösningen? Vad bär framtiden i sitt sköte? Vad händer med våra barns och barnbarns framtid? Mina kära vita raskamrater — under den nuvarande judiska dominansen av världen finns det ingen framtid för någon, inte ens för judarna. Med den spridande kemiska föroreningen (som jag beskrev förra månaden) kombinerat med radioaktiv förgiftning i den takt som nu inleds, kommer denna planet att vara olämplig att leva på eller i. Det, kombinerat med raslig förore-

tionen kommer säkerligen att göra det omöjligt för framtida generationer av den Vita Rasen att överleva, och detta förutspår jag kommer att vara en verklighet vid år 2000. Vi måste agera nu. Både den kemiska och den nukleära föroreningen är nu till stor del oåterkallelig, och ju längre röran tillåts ackumuleras, desto mer omöjligt blir det att någonsin städa upp den.

Det finns bara en sak för den Vita Rasen att göra och det är att rädda sig själv, och det finns bara ett sätt att göra det på. Det är att få bort den judiska parasiten från vår rygg och vrida kontrollen över vår värld tillbaka i den Vita Mannens händer. Innan detta stora steg tas kommer inga problem att lösas, inte föroreningsproblemet, inte rasproblemet, inte något annat problem.

Så låt oss sätta igång. Endast under beskydd av en kraftfull rasreligion som Creativity kan vi någonsin hoppas på att övervinna den pest som nu vilar över oss. Vi måste samla alla våra resurser, organisera oss och bygga vår rasrörelse till den mest kraftfulla murbräcka världen någonsin skådat. Då, och endast då, kan vi återigen föra denna planet tillbaka till förnuft och bygga en ren, ordningsam värld, en värld lämpad för framtida generationer av vår stolta och begåvade ras.

SAMMANFATTNINGSVIS låt mig tydligt klargöra vad det är vi måste göra för att rädda vår dyrbara planet Jorden från att bli en giftig soptipp och en mänsklig svinstia.

1. Den Vita Rasen måste koncentrera sig på att rädda sig själv, inte allt skräp och avskum av mänskligheten.

2. Denna begränsade planet kan inte försörja 4 miljarder, eller 6 miljarder, eller 8 miljarder lerraser i lyx och förse dem alla med elektricitet, mat och alla de bättre sakerna i livet som den Vita Rasen har utvecklat för sig själv.

3. Vi måste begränsa planetens befolkning till högst en miljard. När det gäller vem som ska överleva, måste vi, den Vita Rasen, åberopa Naturens Lag så som den formuleras i Creative Credo nr 2 i den Vita Mannens Bibel, och låta lerraserna vissna på vinstocken.

4. Vi måste stålsätta vår beslutsamhet och lära oss att tänka i termer av: Åt helvete med niggrer, kannibaler, hottentotter och lerraserna. (Var fanns all den kristna barmhärtigheten under bombningarna av Dresden och Hamburg när hundratusentals av Naturens främsta kremerades och sprängdes i bitar?) Vi måste kasta av oss de nuvarande blödiga kristna shibbolet-begreppen som förstör den Vita Rasen och säga det rent ut: Låt jävlarna svälta! Det finns ingenting vi kan göra för lerraserna, förutom att gå under tillsammans med dem.

5. Vi måste omedelbart sluta generera mer kärnavfall, inte bygga fler kärnkraftverk och stänga ner de vi har.

6. Det är absolut nödvändigt att den vita rasen tar över världen för egen räkning så snabbt som möjligt. Med juden ur vägen skulle krig inte längre vara ett problem, och det skulle inte längre finnas något behov av självmordsbenägna kärnvapenrustningar.

7. Vi måste sedan (när vi väl har kontroll över vårt eget öde) göra vårt bästa för att sanera kärnavfallet och/eller isolera det så mycket som möjligt. Det arv vi i bästa fall skulle ta över skulle vara en sorglig röra, men hur svår vägen framåt än må vara, så måste det göras.

8. För att uppnå ovanstående måste vi, den vita rasen, först få ordning på vårt eget agerande. Vi måste, som jag har sagt tusen gånger förut, (a) polarisera vår ras under ledning av en kraftfull, seriös religiös lära (b) få de förbannade judarna från våra ryggar (c) ta ansvar för vårt eget öde och världen.

Alternativet är glömska. Lösningen är Organiserad Kreativitet.

* * * * *

Om inte den vita rasen snart griper kontrollen över sitt eget öde, kommer den snart att finna sig själv fångad på en planet som inte är något annat än en radioaktiv ödemark, utan någonstans att ta vägen.

* * * * *

Nummer 28, september 1985

SYDAFRIKA — DEN SISTA ATT FALLA

Den svarta vågen och lerfloden är över oss

Det judiska målet är att driva ut alla vita från Afrika, och slutligen från planeten jorden

När jag skrev *Nature's Eternal Religion* under 1971 och '72, förutspådde jag att den dåraktiga raspolitiken i både Rhodesia och Republiken Sydafrika skulle kulminera i självförstörelse för båda dessa blomstrande länder i Afrika, två länder som grundades av robusta vita pionjärer för över ett sekel sedan. (Se nedre halvan av sidan 350 i *Nature's Eternal Religion*.)

Idag finns Rhodesia inte mer. Det har ersatts av Zimbabwe, som judarna föredrog att döpa om det till. Det är nu översvämmat av svarta djur, och brottslighet, kaos, tumult och upplösning karaktäriserar ett en gång vackert och välmående land styrt av den vita människan.

Vad gjorde Rhodesia för fel som orsakade denna stora tragedi i detta en gång blomstrande land?

Misstagen man gjorde är uppenbara och flagranta, och listan är lång.

För att analysera tragedin, låt mig påminna om ett tal jag lyssnade på omkring 1971. Miss Carol Dunn och en annan talare från Liberty Lobby hade just kommit tillbaka från ett besök i Rhodesia. Vi måste komma ihåg att redan då blev både Rhodesia och Sydafrika hårt fördömda som rasistiska av den judiska pressen.

Caroll Dunn (nu avliden) och hennes följeslagare (vars namn jag inte minns) var på en föreläsningsturné och berättade för de "konservativa" elementen i vårt land att etablissemangspressen hade helt fel. Miss Dunn höll ett vältaligt och intressant tal, såvitt jag minns, om skönheten i landet hon besökt, vilken ren och härlig stad Salisbury var, och hur den vita minoritetsregeringen gjorde allt i sin makt för att vara vänliga mot de svarta. Hon berättade (korrekt) om hur de gjorde sitt yttersta för att "lyfta" de svarta, att utbilda dem, att träna dem för jobb, och förberedde allt fler av dem för att delta i styret. Inte nog med det, utan den levnadsstandard de svarta åtnjöt var faktiskt högre än någon annanstans i Afrika, och mycket högre än i något av de länder som de svarta själva styrde.

red. Slutsats: Rhodesia kritiserades orättvist för att vara rasistiskt. Tvärtom var det ett vackert, välmående land där de svarta åtnjöt varje fördel och möjlighet som det var möjligt att ge dem.

Min vän och jag hörde talet i grevinnan Guardabassas (nu också avliden) vackra herrgård i Palm Beach, Florida. Under den 35 mil långa bilresan hem diskuterade vi fröken Dunns intressanta tal och kom till en något annan slutsats än hon hade gjort. Om allt hon hade sagt var sant om situationen i Rhodesia, och vi hade ingen anledning att tvivla på henne, då var Rhodesia i huvudsak faktiskt en välvillig fristad för att ”odla” en ständigt ökande hord av niggrer, resonerade vi. Det slutgiltiga resultatet, konstaterade vi, skulle bli att niggrerna snart skulle sluka den vita befolkningen och innebära dess undergång.

Som vi alla nu vet är det precis vad som hände. I slutet av 70-talet ”togs Rhodesia över” av de svarta vildarna som var fler än den kvarts miljon vita med ett förhållande på 16 mot 1.

En av de frågor som fortsatte att förbrylla mig före kollapsen var denna: Insåg inte rhodesierna att de grävde sin egen grav? Var inte regeringen medveten om det faktum att deras välvilliga politik gentemot niggrerna ledde till folkmord på de vita härskarna? Ian Smith, den dåvarande hjälten och älsklingen för vita ”konservativa” i Amerika, var chef för den regeringen. Hur kunde han vara så blind, undrade jag. Jag blev alltmer misstänksam mot Ian Smith.

Några år senare hade vi svaren. Ian Smith var verkligen en mullvad, en hantlangare för etablissemanget, en förrädare mot den vita rasen. Och så, med påtryckningar från de judiska ”demokratierna” utifrån, förräderi inifrån och en överväldigande övervikt av niggrer inom sina begränsade gränser, föll Rhodesia till niggrer utan strid.

Judarna hade använt samma strategi om och om igen, inte bara i Afrika, utan i varje land i världen som de hade siktat in sig på för förstörelse, för att decimera den vita rasen. De hade använt samma spelplan i Belgiska Kongo, där de vita nybyggarna förrädiskt förråddes av sin ”hemregering” och sedan lämnades att våldtas och slaktas av de vilda djuren.

Faktum är att om vi tittar på kartan över Afrika som den såg ut efter andra världskriget, finner vi att de flesta av dess länder byggdes, organiserades och styrdes av Europas vita nationer. För att nämna några: Nigeria (brittiskt), Guldkusten (brittiskt), Gambia (brittiskt), Somaliland (brittiskt), Franska Ekvatorialafrika, Franska Guinea, Franska Västafrika, Franska Somaliland, alla ägda av Frankrike. Algeriet (franskt), Marocko (franskt), Madagaskar (franskt), Rio de Oro (spanskt), Moçambique (portugisiskt), Angola (portugisiskt).

Denna lista är inte helt komplett, eftersom Storbritannien också löst kontrollerade Egypten och (dåvarande) Nord- och Sydrhodesia, samt vissa andra viktiga territorier, och Italien hade just berövats Etiopien och Eritrea. Men det överväldigande betydelsefulla faktumet i situationen är detta: varenda land har nu berövats den vita kolonisationen och återlämnats till kaos och "djungelkaniner", med undantag för Republiken Sydafrika, och den är nu måltavla för våldsam revolution. Låt oss göra en relevant observation om hela denna process av förstörelse av civilisationen i Afrika och dess återgång till djungeln.

I varje enskilt fall genomfördes återgången genom förräderi, inifrån och utifrån. Inte i ett enda fall rörde det sig om ett regelrätt fältslag mellan de banbrytande vita som byggde och styrde landet och de infödda svarta som drev ut dem med ren kraft. Tvärtom iscensattes det upprepade gånger av deras "hemregering". I de brittiska koloniernas fall, förräderi direkt från London. I Belgiska Kongos fall, en extremt förrädisk utförsäljning av Belgien självt med tyst godkännande av den dåvarande kungen. I fallet med Algeriet och andra franska kolonier gjorde Charles de Gaulle, den där konspirerande judiska hantlangaren, jobbet. Jag minns personligen att jag såg honom på tv passionerat mana till att Algeriet var franskt, var en del av själva Frankrike och skulle förbli franskt för alltid. Inom ett år eller så såg jag honom på tv igen, sägandes precis motsatsen — ”Algeriet åt algerierna!” med en upphetsad, skrikande röst. Där blev också de vita fransmännen förrädiskt svikna av sin hemregering och lämnades att slaktas av de upphetsade infödingarna, anstiftade av ingen annan än de Gaulle själv. En ironisk fortsättning på allt detta är att inom ett decennium efter Algeriets ”självständighet” gavs de infödda ”lerfolket” från Algeriet obegränsade kvoter in i Frankrike i hundratusental.

Och så drevs den vita människan förrädiskt ut ur Afrika. Den ena efter den andra av de vita europeiska kolonierna föll som dominobrickor, allt till halleluja-rop från den judiska världspressen. Endast Sydafrika återstår nu, men inte länge till. Sydafrika är dömt.

Varje dag hör vi på "Jooznooz" om ondskan med ”Apartheid” så som den utövas i Sydafrika. Det går inte en dag utan att det finns inte bara en utan två, tre eller fyra artiklar i morgontidningarna som är fientliga mot och kraftigt fördömer Sydafrika.

Nyligen såg jag Robert McNamara, som en gång var president Kennedys försvarsminister och senare chef för Världsbanken, göra sitt försök i ”Crossfire”, ett tv-intervjuprogram. Denne slemmige (och konsekvente) förrädare mot den vita rasen gick rakt ut och förklarade att när och om ett blodigt raskrig bröt ut i Sydafrika, skulle USA inte lyfta ett finger för att hjälpa till.

de vita och han var glad. Oavsett vad som hände, borde nigrerna ha sin värdighet (vilken värdighet?) och kontroll över landet, eftersom de var majoriteten och han föraktade den vita styrande gruppen vid makten.

På frågan om var vi skulle få tag på en del av de strategiska material som vi nu får från Sydafrika, svarade han likgiltigt att en nyligen genomförd studie visade (hävdade han) att vi skulle kunna klara oss utan dem, och att vi istället skulle kunna få dem från det kommunistiska Ryssland. Hans filosofi — Kommunism, Si, Nigrer, Si, Vitt Sydafrika, No. Detta visar tydligt judendomens gula ränder längs hans rygg, vilken han visar total lojalitet.

Vi hör vidare hot om avyttring i sydafrikanska företag, vi hör ett fördömande och krav på sanktioner från Förenta Nationerna. Vi får veta att Frankrike har återkallat sin ambassadör och officiellt tillämpar ekonomiska sanktioner mot handel med Sydafrika. USA:s representanthus har med överväldigande majoritet antagit en resolution som kräver att vi tillämpar ekonomiska sanktioner, och senaten har för närvarande skjutit upp åtgärden i en månad. Våra studenter på universitetsområden är högst programmerade och skriker efter att amerikanska storföretag ska införa avyttring, det vill säga dra tillbaka sina finansiella investeringar i det ansatta landet eftersom Sydafrika utövar apartheid. Hemskt, hemskt, hemskt.

Varför? Vad är det med apartheid som vi inte skulle kunna kritisera hos minst 50 andra länder gällande deras egna övergrepp, kränkningar, tyranni, förödelse och dussintals andra brott mot sina egna medborgare som är mycket allvarligare än något som pågår i Sydafrika?

Svaret kan sammanfattas i en mening. Det har fortfarande en vitkontrollerad regering på kontinenten Afrika. Eller så verkar det i alla fall. Men låt oss ta en närmare titt.

Med tanke på den storm av protester som har provocerats fram över hela världen, skulle den oinformerade tölpen förledas att tro att apartheid är ett av de mest avskyvärda och vedervärdiga brotten i historien. Som vanligt ljuger dock de judiska nyhetsmedierna, USA:s regering och världens maktetablissemang för oss, och begår en nedrig bluff mot den vita rasen för att driva ut den vita människan ur Afrika helt och hållet och återbörda den rika kontinenten till barbari och sönderfall.

Som jag har påpekat i Creative Credo nr 21 i den vita människans bibel ”Kolonisation — En grundläggande drift hos varje varelse i naturens rike”, har den vita människan, särskilt med början på 1500-talet, varit världens främsta kolonisatör. Detta är en grundläggande, sund instinkt, som delas av varje annan varelse i naturen i deras drift att överleva, expandera och föröka sitt eget slag. Varje frisk varelse har inte bara driften att göra det, utan också en naturlig rätt att göra det, och ingen är mer förtjänt av att expandera sitt eget slag än vad

Naturens främsta — den vita rasen.

I denna hälsosamma strävan efter expansion var ingen ett finare exempel på kolonisering än de tidiga holländska pionjärerna som etablerade kolonier i regionen kring Godahoppsudden i mitten av 1600-talet. Även om de först endast var avsedda som raststationer och lagerlokaler för de holländska flottorna på väg till Ostindien, koloniserades regionen snart av robusta holländska bönder kända som boer, (Jfr det tyska ordet ”Bauern”, som också betyder bönder).

Efter Napoleonkrigen förvärvade Storbritannien, som ständigt var på jakt efter att utöka sitt växande imperium, kontrollen över detta strategiska område 1814. Detta skedde genom erövring, byte av kolonier och en direkt betalning på sex miljoner pund till den holländska regeringen. Kort därefter strömmade tusentals britter, inklusive en skara missionärer, till detta nyförvärvade territorium.

Engelska utropades snart till officiellt språk, och senare avskaffades slaveriet. Dessa och flera andra åtgärder väckte förargelse hos de robusta holländska boerna och många av dem drog sig norrut i den stora trekken (1835-37). De grundade nya kolonier: Oranjefristaten, Republiken Natal och Transvaal.

Återigen förföljde det brittiska imperiets makt dem, särskilt när guld upptäcktes i Transvaal 1886. Allt detta kulminerade i ett blodigt krig känt som boerkriget (1899-1902) där Storbritannien besegrade boerna och tog över helt och hållet.

Utan att täcka den mellanliggande historien om två världskrig där Sydafrika deltog på Storbritanniens sida, räcker det med att säga att inbördes strider och en osäker vapenvila rådde mellan britterna och boerna under de kommande 60 åren.

Slutligen, 1961 under Hendrik Verwoerds premiärministertid, förklarade sig Sydafrika som republik och bröt sina band med Storbritannien. Verwoerd gick sedan vidare 1962 med politiken att upprätta självstyrande infödda territorier inom republiken. Dessa kallades Bantustans. Målet var separation av den vita befolkningen från massorna av svarta, asiater och blandraser, den enda politik ett land som nu överväldigats av ”gyttjeraser” kunde anta utan att dränkas i kaos och sönderfall.

Omedelbart formulerade USA, FN och ”världsopinionen”, styrd av den dominerande ”Jooz-nooz”, en gemensam front och skrek ut sin vrede mot denna lilla nation som desperat försökte överleva i ett hav av gyttja.

Under de kommande tjugo åren överlevde den inte bara, utan blev en av världens mest välmående mindre nationer. Medan alla andra tidigare afrikanska kolonier runt omkring dem i norr vann ”självständighet” (vilket innebar återgång till barbari, kannibalism, fattigdom, hunger och kaos) blev Sydafrika ett starkt ljus, ett lysande exempel för världen som kontrasterade skillnaden mellan ett vitt styrt

regeringen och nigger-”republikerna” som kämpade i primitiv vildhet. Detta kunde och ville ”demokratierna” naturligtvis inte tolerera.

Det faktum att det kommunistiska Ryssland, Polen, Bulgarien, Ungern, Kuba, Kina och dussintals andra kommunistiska satelliter är tusen gånger mer förtryckande mot sitt eget folk, ignoreras fullständigt av världsjudendomen. Det faktum att varje afrikanskt ”land” som styrs av niggrer inte bara är mer brutalt, förtryckande och diktatoriskt än Sydafrika, utan också kämpar i kaos och fattigdom, även det väljer den judiska världspressen att ignorera.

Varje dag skriker den judiska pressen Sydafrika! Sydafrika! Förtryck av mänskliga rättigheter! En man, en röst! med USA i spetsen. Det faktum att införandet av formeln ”en man, en röst” för Sydafrika skulle störtat det i ett blodbad och fullständigt rasera ett välmående land, även det ignoreras fullständigt, och det verkar som om den vita rasen inte kunde bry sig mindre. Oavsett kostnaden, lämna tillbaka Sydafrika till niggrerna och slakta de vita som byggde landet. Det, mina kära vita raskamrater, är det judiska maktetablissemangets diktat och jag förutspår att det kommer att ske, och det snart. Sydafrika är dömt. Förstörelsekrafterna är nu oåterkalleligt engagerade och irreversibla.

Efter att premiärminister Verwoerd mördades den 6 september 1966, var scenen riggad för avvecklingen av denna robusta holländska republik. Sydafrika styrs nu inte av holländarna (om det någonsin gjorde det) utan av Oppenheimers, det judiska penningtrusten som äger DeBeers guld- och diamantgruveintressen. Dessa är i sin tur knutna till Rothschilds och andra judiska bankirer som äger ”vår” Federal Reserve, och äger världen. (Se Creative Credo nr 40 i Den Vite Mannens Bibel med titeln ”Den brutala sanningen om inflation och finansiellt slaveri. Federal Reserve Board — den mest gigantiska falskmyntarligan i världen”, eller skicka efter och distribuera vår speciella 16-sidiga broschyr med samma titel).

Med Sydafrikas finanser i judiska händer är den nuvarande premiärministern Pieter W. Botha inget annat än en marionett i händerna på Oppenheimers, och farsen att han och ”hans” regering skyddar de vita intressena kan lura världen, och till och med den vita befolkningen i själva Sydafrika. Men det är en bluff. Liksom Ian Smith i Rhodesia före honom, är han en förrädare som förbereder scenen inifrån för svek och kollaps.

Och så med eskalerande tryck utifrån, med ”världsopinionen” skrikande, med svek inifrån, är Sydafrika dömt. Se denna hemska episod utspela sig och den vita människan där slaktas, som i Kongo och på andra håll. Jag förutspår att det kommer att hända, och snart.

Vid det här laget borde det vara ytterst tydligt för det mest enkla sinn—

...att den vita rasen har följt ett falskt och självmordsbenäget program i sin kamp för överlevnad på denna planet Jorden. Trots att den är utrustad med alla strategiska verktyg för herravälde över planeten, har dess strategi, eller brist på sådan, varit ett bedrövligt misslyckande. Vi är nu programmerade för utrotning, inte bara i Afrika, utan steg för steg på varje kontinent. Vi närmar oss vägs ände.

Var har vi gått fel? Varför går den vita rasen, med en så lysande historia i sitt förflutna, mot ett så bedrövligt slut i detta 20:e århundrade?

Svaret ligger i dess totala filosofi och rasliga utblick. Den vita rasen har varit uppenbart dum och självdestruktiv mot sig själv, vilket exemplifieras av Robert McNamara, som nämnts tidigare. Denna rasförrädare, som efter att ha iscensatt ett Edsel-slöseri på 400 miljoner dollar hos Ford Motor Co., sedan befordrades till att bli "vår" försvarsminister, och därefter till chef för vår Världsbank så att denne usle förrädare mer effektivt och verkningsfullt kunde slösa bort ännu mer av de amerikanska skattebetalarnas inkomster på världens avskum.

Rent ut sagt har den vita rasen haft, och har fortfarande, en helt bankrutt filosofi gällande sin egen överlevnad och sin egen position på denna PLANET JORDEN. Det är **SKAPARENS KYRKAS** uppgift att ge den vita rasen en ny filosofi, **ett nytt program, en ny orientering för att rädda sig själv och rent ut sagt säga: åt helvete med avskummet! Vi kommer inte längre att subventionera det. Vi följer Naturens visdom. Vi kommer att ta hand om våra egna, och kämpa till döden mot varje ras, grupp, kraft, etablissemang, filosofi eller religion som motsätter oss i vår kamp för överlevnad.**

Detta säger vi högt och tydligt i vår rasliga religion, CREATIVITY. Vi påpekar om och om igen en uppenbar läxa vi borde ha lärt oss från historien i våra kontakter med n-ordet* och andra ler-raser. Vi påpekade dårskapen i att försöka dra in i vår mitt och exploatera den billiga arbetskraften från det underlägsna n-ordet i Creative Credo nr 30 i "The White Man’s Bible" med titeln ”Den hemska läxan från San Domingo — En föregångare till det vita Amerika.” Detta borde klargöra för varje tänkande vit man de ödesdigra konsekvenserna av att avla och sprida en övervikt av svarta vildar i den vite mannens domän. Slutresultatet är rasligt självmord. För det första sker en sammanblandning mellan vildarna och de vita, med en resulterande massa av mulatter. Dessa blandraser (även kallade färgade) är den svarta flodens spjutspets för att ta del av och träda in i den vite mannens samhälle, ekonomi och regering. Liksom kamelen med nosen i tältet är nästa steg fler ”rättigheter”, utökade till ett ständigt växande segment av horderna, tills slutligen den vite mannen som byggde landet, ekonomin och samhället, trängs in i ett hörn och berövas den regering han byggde från början. Därifrån och framåt är den anarki och upplösning som följer...

snabb. Revolution, anarki och slutligen slakten på den vita befolkningen är det oundvikliga slutresultatet.

Innan vi återvänder till Sydafrika, låt mig anföra ytterligare ett exempel, och det är den tidigare brittiska närvaron i Indien.

Nyligen gjorde jag en poäng av att se filmen ”Gandhi” som skildrar Mohandas K. Gandhis liv och karriär. Även om Gandhi var en bedräglig och opportunistisk agitator av första ordningen, framställer filmen (och den judiska versionen av historien i allmänhet) honom nu som ett helgon och kallar honom Mahatma Gandhi. Trots det faktum att filmen var en judisk version av hans karriär och innehöll många historiska felaktigheter, gav den ändå en tydlig och gripande läxa för varje tänkande vit man, och det är denna:

Britterna, stora kolonisatörer och imperiebyggare som de var, begick ett ödesdigert misstag i Indien, precis som de gjorde gång på gång i alla de andra bakåtsträvande kolonier som de utvecklade och försökte exploatera. Det misstaget var att föra med sig civilisation, teknologi och stora kapitalinvesteringar (järnvägar, hamnbyggen, städer, etc.) till ett land där lerfolken dominerade i antal, men som de, britterna, förväntade sig att styra och exploatera.

Slutresultatet är detsamma som det var med den franska erfarenheten i San Domingo (nu Haiti). I slutändan kunde 100 000 brittiska administratörer inte hålla kvar och kontrollera en massa på 350 miljoner hinduer, när de väl hade blivit ”upplyfta” och uppviglade av lokala agitatorer. Medan britterna gav upp Indien ”fredligt” kort efter andra världskriget, skulle slutresultatet ha blivit blodigare, men oundvikligen detsamma ändå, om de inte hade gjort det. De skulle ha drivits ut efter en blodig massaker.

Vad britterna och varje annan vit kolonisatör borde ha gjort istället under 1500-, 1600-, 1700- och 1800-talen, när världen fortfarande var deras ostron och tillgänglig för vem som helst, var att kolonisera en del av ett territorium, den bästa och finaste biten företrädesvis först, och sedan kolonisera den uteslutande med sina egna. Driv ut alla kvarvarande infödingar (liknande det vi gjorde med indianerna i Nordamerika) och säkra landet. Bygg gårdar, vägar, järnvägar, städer, etc., uteslutande med vit arbetskraft och vita nybyggare. Vi behöver inte slavar, nigger-personer, kineser eller några andra underlägsna lerfolk i vår mitt för att förorena vårt samhälle eller vårt landskap.

När ett område väl är bosatt och säkrat, expandera det in i nytt territorium, precis som varje annan varelse i naturen gör. Smält det expanderade territoriet och gå vidare tills hela territoriet är bosatt, säkrat och bebott av den vita rasen, och den vita rasen uteslutande. Hade britterna gjort detta i Indien, till exempel, skulle den vita rasen nu ha ett rikt och produktivt stycke territorium att expandera i, blomstra och frodas utan att någon av lerraserna skräpar ner deras domän.

Men låt oss återgå till Sydafrika och den läxa vi kan (och bör) lära oss där.

Det närmaste exemplet på vad vi, SKAPARENS KYRKA, förespråkar praktiserades delvis av de holländska boerna när de under den stora utvandringen (Great Trek) 1835-37 drog norrut och försökte bygga ett vitt hemland åt sig själva i Oranjefristaten, Transvaal och Natal. Området var vid den tiden endast glesbefolkat av infödda svarta, och antalet var så litet att de inte utgjorde något problem för den vita mannens bosättning och expansion. Istället var det en annan grupp vita, britterna, som trängde sig på och lade grunden för den förorening och slutliga upplösning som Sydafrika står inför idag.

Det var den vita mannens uppbyggnad av ett välmående samhälle, särskilt under 1900-talet, som lockade horder av svarta vildar och andra lerfolk, inklusive hinduer och andra asiater, att söka arbete i den nu organiserade och välmående vita mannens domän.

Precis som i Rhodesia, och som i San Domingo, när den billiga svarta arbetskraften svällde och förökade sig till övervältigande majoriteter, fann sig den vita mannen plötsligt hårt pressad att behålla sin kontroll och sin personliga säkerhet. Den försöksvisa lösningen i Sydafrika var att införa Apartheid, som vi redan har beskrivit, för att separera de svarta, mulatterna, asiaterna och andra delar av ett rasmässigt hopkok i separata, tydligt definierade samhällen.

Det är i bästa fall en tillfällig nödlösning, men skadan var oåterkalleligt skedd genom att låta denna samling av mänskligt avfall komma innanför deras gränser från första början. Det går inte att hålla dem tillbaka, det går inte att blidka dem. De hatar den överlägsna vita mannen med en hämndlystnad. Genom att leva i samma territorium ser de alla, och jag upprepar, ALLA, inklusive negrerna i Amerika, fram emot den dag då de, likt i San Domingo, kan massakrera den vita mannen och ta över allt han har byggt och äger.

Detta, mina kära vita raskamrater, är den tydliga och entydiga läxa historien lär oss, och vi borde ha lärt oss den för länge, länge sedan. Den vita mannen borde ha lärt sig den läxan i Egypten för fyratusen år sedan. Grekerna borde ha lärt sig den för 2500 år sedan. Romarna borde ha lärt sig den för 2000 år sedan. Fransmännen, britterna, holländarna, spanjorerna och andra vita kolonisatörer borde ha lärt sig den läxan mer nyligen från erfarenheterna i San Domingo, i Indien, i Afrika och i Sydamerika. Den enda subkontinent som vi kan peka på som (under en tid) praktiserade den vita rasidén är Australien, men med judar som nu kontrollerar dess regering, finanser och "Jooz-media", överger det landet snabbt sina ursprungliga fundament och öppnar sina gränser för lerfolken. Horder av miljarder asiater precis i norr väntar på sin möjlighet att översvämma det en gång blomstrande

vitt domän med sina hungriga horder. De kommer inte att behöva vänta länge.

Låt oss utifrån det föregående sammanfatta positionen för SKAPARENS KYRKA gällande kolonisering och vår medvetna, genomtänkta inställning till världens ler-raser.

1. Vi måste kasta överbord den ”kristna” trosbekännelse som judarna prackat på oss: och följa Naturens visdom gällande kolonisering och expansion av våra raser, så som det formuleras i Creative Credo nr 21 i den Vite Mannens Bibel med titeln ”Kolonisering — en grundläggande drift hos varje varelse i Naturens rike.”

2. Vi måste omedelbart sluta subventionera, mata, lyfta upp eller stödja någon av världens ler-raser, oavsett om det är inom eller utanför våra gränser.

3. Vid detta sena skede i historien är det brådskande och vi måste vända den suicidala politiken från det förflutna inom våra egna nuvarande och krympande gränser. Vi måste först och främst städa upp i den rasmässiga röran i våra egna hemländer och utvisa de ler-raser som nu förökar sig och förorenar våra egna hemländer. När vi ser på det nuvarande moraset i Storbritannien, Frankrike, Sydafrika, Tyskland, ja, nästan varje vitt land i världen, särskilt USA, är detta ett gigantiskt första steg som måste tas, och det måste göras NU.

4. När vi väl har genomfört dessa tre grundläggande huvudsteg, måste vi sedan aggressivt följa Naturens fundamentala drift, och det är att expandera vårt eget slag till allt större territorier på denna begränsade planet Jorden, tills vi bebor alltihop. Låt mig återigen påpeka Kreativitetens grundläggande princip i detta avseende — vi strävar inte efter att styra, dominera eller exploatera någon av de underlägsna ler-raserna någonsin igen. Vi vill bara göra det som Naturen säger åt varje varelse att göra — expandera och skydda vår egen sort.

5. För att uppnå ovanstående och rädda den vita rasen från ett dystert utdöende, måste vi först och främst reda ut den Vite Mannens förvirrade och röriga tänkande. Vi måste instifta en ny ordning, ett nytt sätt att leva, en sund och hälsosam attityd till vår naturliga värld. I KREATIVITET har vi allt, hela paketet.

* * * * *

Det är Kreativitetens mål att hos varje vit man, kvinna och barn ingjuta ett djupt och varaktigt medvetande om deras stora rasmässiga arv.

* * * * *

Gör något meningsfullt för den vita rasen

Bli en ordinerad präst i The Church of the Creator

Organisera din egen kyrkogrupp

I nummer 10 av RACIAL LOYALTY föreslog vi att varje CREATOR skulle bli en pastor (Reverend), det vill säga en ordinerad präst i vår kyrka. Vi listade ett antal fördelar med att göra det, både ur individens synvinkel för att vara effektiv, och även ur kyrkans synvinkel.

Kort sammanfattat är dessa fördelar:

1. Det ger individen en prestigefylld titel som har respekterats av regeringen, av domstolarna och av världen i stort under många århundraden.
2. Det för med sig vissa juridiska och moraliska fördelar, som våra fiender har varit snabba med att utnyttja i åratal i juridiska, moraliska och insamlingsrelaterade frågor.
3. Det är definitivt ett verktyg och ett vapen som även vi kan och bör använda oss av.
4. Det ger den mantel med vilken du kan etablera din egen kyrkogrupp och vara mycket mer effektiv i att bygga en permanent och växande bas i ditt område.

Så varför inte göra det?

För ytterligare information, se nummer 10 av RACIAL LOYALTY.

Om du redan har donerat så mycket som $40.00 tidigare, är du redan kvalificerad att ansöka utan någon ytterligare donation. (Vi kan dock alltid använda all hjälp vi kan få).

Men hur som helst, gör något meningsfullt och gör det nu. Ansök idag!

* * * * *

Kom ihåg, det finns ingen ersättning för seger och det finns ingen ersättning för den vita rasen!

* * * * *

GÖR NÅGOT! FAKTISKT,

Vad kan DU göra åt det?

Nu när du förstår det judiska programmet för piratkopiering, plundring och förslavning genom Federal Reserves bedrägeri och pengamanipulation, låt oss nu vidta medvetna åtgärder. CHURCH OF THE CREATOR har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Läs och bekanta dig med vår tro och vårt program, och förena dig sedan med oss för att bygga en vitare och ljusare värld.

Här är de tre grundläggande böckerna om Creativity.

NATURE'S ETERNAL RELIGION

Av Ben Klassen, P.M. Publicerad 1973. 508 sidor, 49 kapitel. Fastställer den grundläggande tron och programmet för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. **$8.00 Porto betalt.**

THE WHITE MAN'S BIBLE

Av Ben Klassen, P.M. Publicerad 1981. 451 sidor, 73 kapitel. Utvidgar och fördjupar tron och programmet och inkluderar idén om "Salubrious Living": Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. **$8.00 Porto betalt.**

SALUBRIOUS LIVING

Skriven av Arnold DeVries och Ben Klassen. 244 sidor, 22 kapitel. Beskriver vårt program i detalj för att leva en naturlig livsstil och uppnå och bibehålla det ultimata inom superb hälsa och välbefinnande. **$5.00 Porto betalt.**

TREBOKSPAKET: $13.00 porto betalt. Beställ från:

CHURCH OF THE CREATOR
P.O. BOX 400
OTTO, N.C. 28763

PROPAGANDISERA!

REKRYTERA!

ORGANISERA!

EXPANDING CREATIVITY

256 sidor, publicerad 1985. $5.00 styck.
Kartong om 10 — $25.00.

BUILDING A WHITER AND BRIGHTER WORLD

270 sidor, publicerad 1986. $5.00 styck.
Kartong om 10 — $25.00.

Kombinationspaket med båda böckerna,
ett exemplar av varje — **$8.00**

Kombinationspaket med fem böcker —
3 av Grundböckerna, plus 2 av ovanstående kompletterande böcker — **$18.00**
(Individuell kostnad för 5 böcker skulle vara $31 — en besparing på $13)

Be även om ett gratisexemplar av vår månadstidning RACIAL LOYALTY. Beställ från:

CHURCH OF THE CREATOR
P.O. BOX 400
OTTO, NORTH CAROLINA 28763

* * * * *

Vår religion, CREATIVITY, är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

* * * * *

Denna dubbelsidiga flyer finns tillgänglig i kvantiteter förstorad till 8½ x 11.

BRODERSKÄRLEK SLÄPPT LÖS!

VI MODERNA LIBERALER ÄR BRRRREDSYNTA!

HAN MENAR ATT HANS IDÉER ÄR HELT UTE!

ALLA HAR RÄTT TILL SIN EGEN ÅSIKT... PLUS BRA PRESS OCH UTBILDNINGSBISTÅND!

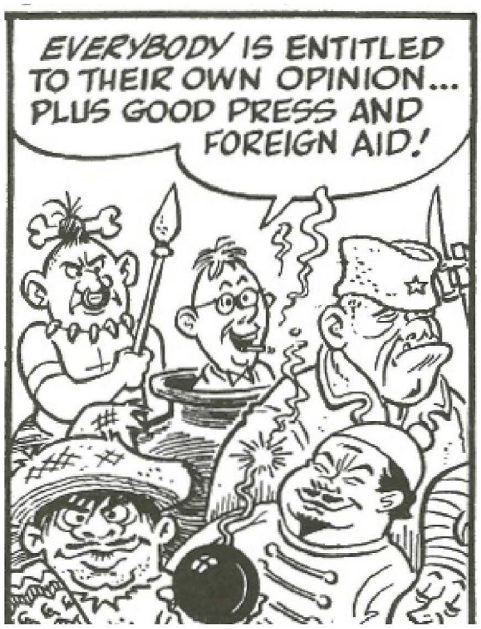

...MED ETT UNDANTAG...

BIGOTT!

RASLIG LOJALITET

Bli inte arg — GE IGEN. Organisera dig och bli en militant vit aktivist. För detaljer skriv till:

C. O. T. C., P.O. Box 400, Otto, N. C. 28763.

Distribuera denna flyer. 5 för $1; 100 för $10; 500 för $40.

Baksidan av 8½ x 11 Flyer

CREATIVITY — TROSBEKÄNNELSE OCH PROGRAM

Grundläggande punkter:

1. CREATIVITY är en raslig religion vars främsta mål är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

2. Vår organisation är känd som CHURCH OF THE CREATOR. Vår rörelse och religiösa filosofi kallas CREATIVITY, och medlemmar i vår kyrka kallas CREATORS.

3. Varje fråga, vare sig den är religiös, filosofisk, politisk eller raslig, betraktas genom den vita mannens ögon och uteslutande ur den vita rasens perspektiv som helhet.

4. Det avgörande testet för varje teori, plan eller program är detta: Kommer det att vara till fördel för den vita rasen?

5. Vi tror att den vita rasen är naturens finaste skapelse genom tiderna och att vår mest värdefulla skatt är vår vita genpool. Att vakta renheten i vår världsomspännande genpool, förbättra den och uppgradera våra framtida generationer är vårt högsta ansvar och vår mest heliga plikt.

6. De fyra grundpelarna i vår religiösa trosbekännelse är: ETT FRISKT SINNE i en FRISK KROPP i ett FRISKT SAMHÄLLE i en FRISK MILJÖ.

7. Vår GYLLENE REGEL är: Det som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; det som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.

8. En grundlig och omfattande studie av historien har övertygat oss om att judarna, med sin avskyvärda talmudiska och judiska religion, är de mest lömska och farliga parasiterna i hela historien, och att de nu kontrollerar och manipulerar finanserna, propagandan, media och världens regeringar. Det är vår heliga plikt och orubbliga mål att få bort dessa parasiter från den vita rasens rygg och göra det möjligt för den vita rasen att återigen ta kontroll över sitt öde och återställa det i sina egna kapabla händer. **DELENDA EST JUDAICA!**

9. Vi avser att rensa våra egna territorier från alla judar, niggrer och ler-raser och skicka dem tillbaka till deras ursprungliga livsmiljö. Med början i USA vill vi sedan hjälpa varje vitt land att befria sina territorier från förorening av ler-raser också, och förhindra inte bara rasblandning, utan geografisk blandning av raser inom något av de landområden som nu ockuperas av den vita rasen.

10. Ett enormt vapen i den världsomspännande judiska drivkraften för rasblandning och spridning av ler-raserna har varit judisk kristendom, hopkokad i syfte att bastardisera och förstöra den vita rasen. Det är vårt uttalade mål att avslöja detta judiska svindleri och ersätta det med en sund, hälsosam raslig religion av vår egen.

11. Vårt första och främsta problem med att rädda den vita rasen från bastardisering och folkmord är att reda ut det förvirrade och röriga tänkandet hos den vita rasen själv. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer det att vara relativt lätt att få bort judar, niggrer och ler-raser från våra ryggar. När detta har uppnåtts föreslår vi att vi expanderar den vita mannens territorium sakta och gradvis. Liknande...

...den historiska "Erövringen av västern" i tidiga Amerika, tills den vita mannen bebor alla goda marker på denna planet jorden.

12. Samtidigt med ovanstående avser vi att främja och utöva rashygien för uppgradering och främjande av själva den mänskliga arten, som det beskrivs i våra TRE GRUNDBÖCKER, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*.

13. Vi är också djupt oroade över den nu snabbt försämrade miljön på vår planet jorden, som inte bara har blivit rasligt förorenad, utan håller på att bli kraftigt kontaminerad med överväldigande mängder kemiskt avfall, kärnavfall och andra farliga och giftiga gifter. Så snart den vita rasen återigen har kontroll över sitt eget öde avser vi att vända denna process, städa upp planeten och återigen göra den till en ren, trevlig och livskraftig plats för den vita rasen att leva på.

14. Vi avser också att ta itu med problemet med jordbruksmark och jordens bördighet, ett problem som nu är utom kontroll. Som framgår av *The White Man's Bible* (Creative Credo nr **13**, **14** och **15**) planerar vi att sätta i gång ett program för att återställa jordens bördighet och bevara dess stabilitet på världsomspännande basis.

15. Vi är också oroade över vårt folks fysiska och mentala hälsa. För att förbättra och uppgradera det fysiska välbefinnandet hos både unga och gamla avser vi att främja en naturlig livsstil som beskrivs först i *The White Man's Bible* och ytterligare förstärks i *Salubrious Living*. De viktigaste komponenterna för ett sådant program sammanfattas i båda böckerna under "**14** BASIC POINTS" i *Salubrious Living*.

16. Vår grundläggande filosofi beskrivs under rubriken "DE SEXTON BUDORDEN" i både *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*, och är en integrerad del av vår trosbekännelse.

17. Vår "Oavhängighetsförklaring från judiskt tyranni" finns i Creative Credo nr 67 i *The White Man's Bible*.

18. Vårt program för att övervinna det tyranni och våld som riktas mot den vita rasen beskrivs på sidan **401** i *The White Man's Bible*, och vi avser att följa och genomföra dessa steg, inklusive artiklarna 7 och 8 i den ordning de listas, om och när den tid kommer då vi tvingas göra det.

19. I Creative Credo nr 65 har vi en ytterligare trosbekännelse för vår kyrka som gör det möjligt för den vita rasen att skydda sig mot en fientlig regering, under rubriken "Artiklar för den vita rasens försvar". Även detta är en integrerad del av vår trosbekännelse och vårt program.

20. I en snabbt degenererande värld som nu är överbefolkad och översvämmad av en explosion av underlägsna ler-raser; en värld som är drogtyngd och redan alltför förorenad med giftiga kemikalier och kärnavfall; en värld som nu är indränkt i anarki, kaos och terrorism, är det icke desto mindre vårt ultimata och fortsatta mål att i dess ställe bygga en vitare och ljusare värld för våra framtida generationer.

För detaljer skriv till:

C. O. T. C., P.O. Box 400, Otto, N. C. 28763.

Distribuera denna flyer. 5 för $1; 100 för $10; 500 för $40.

Ben Klassen, P.M.

Grundare,
Church of the Creator

Författare till:
Nature's Eternal Religion
The White Man's Bible
Expanding Creativity

Medförfattare till:
Salubrious Living

OM FÖRFATTAREN: Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Han föddes av tyskspråkiga föräldrar i Ryssland 1918, och han och hans familj blev tidiga offer för den judiska kommunismen, som de flydde ifrån 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en kandidatexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, skollärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och ledamot i Floridas delstatsparlament.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund tycktes ha förberett honom för under en hel livstid.

Creativity är ett religiöst kredo....

- ★ **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- ★ **Baserad på naturlagarna, på historiens erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- ★ **Vårt fyrdimensionella program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.**
- ★ **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**

*RAHOWA!

Denna planet är helt vår

*RAHOWA!—Racial HOly WAr (Rimmar på Aloha!)

Förkroppsligat i Creativity är en
Dynamisk Trosbekännelse och ett Militant Program
för den Vita Rasens Överlevnad, Frälsning och
Återlösning.

av **BEN KLASSEN, P.M.**
Grundare, Church of the Creator

RAHOWA!

Denna planet är helt vår

Bestående av återstoden av
nummer 28, plus nummer 29
till och med 39 av Racial Loyalty

av

BEN KLASSEN, P.M.
Grundare, Church of the Creator

COTC / WORLD CENTER
P. O. BOX 340377
MILWAUKEE, WISCONSIN
U. S. A. 53234

Publicerad av
THE CHURCH OF THE CREATOR

Tillägnad överlevnaden, expansionen och främjandet av min speciella art — NATURENS FRÄMSTA.

Naturens Högsta Lag driver instinktivt varje levande varelse på jordens yta att obevekligt sträva efter sin egen speciella arts fortbestånd. Detta manar Naturen till inför all fientlig konkurrens, och straffar med utrotning de som är för saktfärdiga i loppet. Naturen tolererar inga ursäkter utan överseende med varje medel som används i denna kamp. ÄNDAMÅLET helgar medlen, vilka medel som helst. Evig kamp är priset för överlevnad.

© 1987 AV BEN KLASSEN

Innehållsförteckning

RAHOWA! Dess fulla konsekvenser. Den ultimata och enda lösningen 9

Förord 13

Nummer 36

A. Rahowa! Identifiera dina fiender! Judarna och gyttjeriserna har gaddat ihop sig i ett hänsynslöst och dödligt raskrig utformat för att utrota den vita rasen. Endast offret verkar omedvetet om att det är måltavlan 15

Nummer 28

A. Jämförande religioner — Del V. Katolicism — Grekisk-ortodox. Även känd som den östortodoxa kyrkan 32

B. Målsättningar för vår jämförelseserie 36

C. Grekisk ortodoxi mot Creativity — En jämförelse 37

D. Sökandet efter den store främjaren fortsätter — Bara mer intensivt! 39

E. Er redaktör går på permission (R&R) 40

Nummer 29

A. Polarisering och konfrontation. Ju förr desto bättre. Juden lyckas fördröja det tills den vita rasen är för svag och degenererad för att slå tillbaka innan han går till slutattack 41

B. Judar i Naples, Fla., blir paranoida över vår nya bok — Expanding Creativity 48

C. Jämförande religioner — Del VI. Protestantism 51

D. Protestantism mot Creativity — En jämförelse 56

E. Vad är en Ande? Bara hål och ingen munk. En djupgående utforskning av rappakaljans och dubbelspelens värld.
58

Nummer 30

A. En planet befriad från ler-raser. Ett högt skattat mål. Idag kan det verka som en dröm, men den vita rasen har resurserna för att omvandla den till verklighet.
65

B. I den lättare genren. Om julen.
73

C. Främjandet av en judisk bluff. Innan vi blir fåniga igen och förhärligar en judisk bluff som aldrig funnits, låt oss granska denna årliga bluff.
74

D. Jämförande religioner — Del VII. Hinduism.
80

E. Hinduism mot Creativity — En jämförelse.
84

Nummer 31

A. En tickande tidsinställd bomb. Dödligare än vätebomben. En utforskning av den förödande destruktiviteten hos en okontrollerad syndaflod av ler-folk över den mänskliga befolkningen.
87

B. Jämförande religioner — Del VIII. Den nazistisk-germanska religionen. Alfred Rosenbergs "Mythus des zwanzigsten Jahrhunderts".
102

C. Rosenbergs germanska religion mot Creativity — En jämförelse.
110

Nummer 32

A. Hybris, hybris. Det stora hindret. Vi har medlen att krossa det judiska nätverket nu under 1986. Allt vi behöver göra är att sortera det viktiga från det triviala, skilja fakta från nonsens.
113

Rahowa! Den vita rasens kampslogan.
123

C. Jämförande religioner — Del IX. Brittisk israelism — Identitet.
124

D. Identity vs. Creativity — En jämförelse. 131

E. Brittisk israelism: Vita män i vildmarken. 132

F. Ett karakteristiskt lovtal som osar av kristen kärlek och barmhärtighet från en typisk Identity Christian. 137

Nummer 33

A. Planeten jorden — Vårt enda hem. Rymdslöseriet — Det finns ingenting där ute för oss. 138

B. Jämförande religioner — Del X. Mormonism. Även känd som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. 147

C. Mormonism vs. Creativity — En jämförelse. 155

Nummer 34

A. Att korsa gränsen. Kom ihåg Alamo! 157

B. Rahowa-dagen. 165

C. Jämförande religioner — Del XI. Ateism. 166

D. Ateism vs. Creativity — En jämförelse. 170

Nummer 35

A. Operation blåsning. Den ultimata måltavlan. Den vite amerikanske skattebetalaren är huvudmålet för allt avskum, gratisätare, pirater och tjuvar i denna hungriga och överbefolkade värld. 172

B. Jämförande religioner — Del XII. Odinism. 186

C. Odinism vs. Creativity — En jämförelse. 192

D. Ett brev till fru Else Christensen. Inbjudan till odinisterna att ansluta sig till oss. 194

E. Avslutning på vår serie. 198

Utgåva nr 36

A. Rent dricksvatten — En bristvara. Del III om föroreningar 199

Utgåva nr 37

A. Den heliga treenigheten. Tillbe den inte. Bli ett med den istället 205

B. De vildaste historierna som någonsin berättats. Del I. Berättelsen ..... om Adam och Eva 220

C. Syftet med denna serie. 224

Utgåva nr 38

A. Jag talade med Gud. 226

B. De vildaste historierna som någonsin berättats. Del II. Berättelsen ..... om Noa och den stora floden 235

Utgåva nr 39

A. De vildaste historierna som någonsin berättats. Del III. ..... Berättelsen om Abie, Ikie och Jakie 242

B. Att rensa ut de augiasstallen. Mental förorening. Del IV av serien ..... om föroreningar 249

Creativity — Trosbekännelse och program. **260**

Den slutgiltiga och enda lösningen

RAHOWA! Dess fullständiga konsekvenser

Efter en lång klättring uppåt under de senaste 100 tusen åren har den vita rasen nu nått den mest riskfyllda krisen i sin tumultartade historia. Efter alla de briljanta prestationer som dess tappra söner har uppvisat, särskilt under de senaste fem tusen åren, står den vita rasen nu plötsligt inför döden, total utrotning, inom de närmaste en eller två generationerna. Kan jag uttrycka situationen tydligare?

Detta trots det faktum att den fortfarande räknar någonstans runt 500 miljoner medlemmar, mer eller mindre, av vilka inte alla har obefläckade gener.

Hur hamnade vår ras i en sådan röra, i en så ödesdiger knipa? Trots allt var den vita rasen i början av detta århundrade oomtvistad i sin överhöghet. Praktiskt taget alla de stora uppfinningarna skapades av den vita människan, praktiskt taget alla krigsmaskiner var i den vita människans händer, eller åtminstone under hans kontroll. De enda betydelsefulla vapen som de färgade raserna då hade var de som den vita människan frivilligt hade gett dem, eller bytt till dem. Detta inkluderade alla betydelsefulla vapen som indianerna, eller hinduerna, eller till och med japanerna hade i sina händer. Vidare var den vita människan suverän, oomtvistad, inom all teknologi, oavsett om det gällde slagskepp, förbränningsmotorer, telefoner, kanalbyggen eller brobyggen. Oavsett vilket verksamhetsområde vi vill undersöka, så hade den vita människan allt.

Detta tillstånd rådde i stort sett oomtvistat fram till början av första världskriget. När judarna iscensatte detta förrädiska, brodermördande krig där vita dödade vita, den mest vansinniga, fasansfulla förintelse av blodsutgjutelse i mänsklighetens historia (fram till dess), var det då som murarna i den vita människans citadell började spricka. Men även då var den vita människan fortfarande suverän, eller så trodde han.

När första världskriget var över började vissa demografer tala om den gula faran, vilket syftade på kineserna, och i ännu högre grad japanerna. Det gjorde även vissa militära experter, som Billy Mitchell, när de blickade in i framtiden. I Europa började vissa skarpsinniga politiska ledare, såsom Adolf Hitler i Tyskland, att med oro se på vad den judiska konspirationen hade lyckats orkestrera med sina finansiella nätverk och propagandakanaler för att manipulera alla världens stora nationer. Hitler anklagade specifikt judarna för att ha provocerat fram första världskriget och Tysklands nederlag. Genom ren personlighetskraft, övertalning och en aldrig tidigare skådad energiutgjutelse, fick han och hans anhängare ut budskapet till det tyska folket att

det pågick ett raskrig, ett krig fört av det världsomspännande judiska nätverket mot världens ariska folk.

För första gången i historien organiserade en del av den vita rasen en beslutsam, meningsfull utmaning mot makten hos den judiska konspirationens finansiella nätverk. Som vi alla vet, genom en flod av övervältigande propaganda, genom politisk manipulation, genom svek och genom förräderi, lyckades judarna lura in Storbritannien, Frankrike, Ryssland och slutligen USA i ett krig av fruktansvärd förstörelse mot Tyskland.

Som vi också vet, och som vi har fått höra om och om igen en miljon gånger, krossades Tyskland för sin outsägliga synd att utmana juden.

När andra världskriget var över låg inte bara Tyskland i ruiner, utan världens vita nationer var i total oordning. Den judiska kommunismen hade räddats. Inte bara räddats utan började expandera snabbt och ta över Polen, Rumänien, Tjeckoslovakien, Ungern, den östra delen av Tyskland och i själva verket hela Östeuropa. Allt detta med hjälp av det svekfulla förräderi som utgick från Vita huset i Washington, skickligt orkestrerat av kraftfulla och olycksbådande judar bakom kulisserna. Inte bara tog den judiska kommunismen över Östeuropa, utan den började spridas snabbt till Kina och över hela världen, och sprids än idag. (Se ”Russia, Israel and the United States”, C.C. nr 38, s. 245 i WMB.)

När judarna krossade tyskarna 1945, den mest intelligenta och progressiva nationen i Europa, vann de den mest betydelsefulla segern i sin tretusenåriga historia. Den vita rasen, å andra sidan, drabbades på världsomspännande basis av det mest katastrofala rasliga bakslaget under sin 100 000-åriga existens. Konsekvenserna av denna monumentala katastrof når nu sin kulmen. Den vita rasen har betalat och betalat för detta enorma, vansinniga misstag under de senaste 40-talet åren, men det ultimata offret kommer att få betalas i blod av våra barn och barnbarn. Vi har nu nått det stadium där, om vi inte drastiskt ändrar händelseförloppet, vår avkomma kommer att slaktas, eller bastardiseras, och på ett eller annat sätt utrotas. Det är den judiska konspirationens vansinniga mål att inga fler vita barn ska födas, och detta så snart som möjligt (ASAP).

Efter Tysklands nederlag förlorade judarna ingen tid på att vända sitt rashat mot just de nationer som de hade lurat att hjälpa dem att krossa Tyskland, särskilt Storbritannien, Frankrike och USA, vilket vi kommer att visa i det första kapitlet i denna bok, RAHOWA! Efter att ha krossat ”nazisterna” blev det ordet nu en synonym för alla dem som fortfarande värdesatte sitt vita rasarv. Varje vit person blev nu en rasist, därför en ”nazist”, det nya kodordet för den ultimata synden. Medan svart var vackert (Black was Beautiful) och svart makt (Black Power) var fantastiskt,

Israel och judisk fanatism som det yttersta i berömvärd dygd, vit stolthet, vita prestationer, vit integritet, blev nu den ultimata synden i den nya religion som judarna predikade för världen. Den mest otroliga aspekten av hela detta tragiska trauma är att judarna framgångsrikt säljer detta vansinniga illdåd till majoriteten av våra vita raskamrater, särskilt de i de kristna kyrkorna.

Slutsatsen är att den vita rasen nu har nått PUNKTEN UTAN ÅTERVÄNDO. Aldrig mer kan vi återta vår position i världen till där den var före 1914. Den vita rasen har nått vägs ände. Vi står nu inför en brutal, blodig utrotning. Vi är nu invecklade i ett dödligt rasmässigt överlevnadskrig, vare sig vi vill erkänna det eller inte, vare sig vi vill inse det eller inte. De djävulska judarna har inte bara varvat upp det patologiska hatet hos sin egen art, utan de har anstiftat hatet hos alla världens "gyttjefolk" mot oss. Deras orubbliga och outtröttliga mål är en massiv massaker på den vita rasen, så som förebådades i den slakt som ägde rum i San Domingo för två århundraden sedan. (Se C.C. nr 30, ”The Grisly Lesson of San Domingo — Forerunner for White America”, s. 176, WMB.)

Det finns vissa vita rasorganisationer i det här landet, såsom Identity-folket, som har splittrade lojaliteter och förespråkar kompromisser. De talar om geografisk rasseparation på grundval av att ge negrerna en stor del av USA, såsom södern, troligen även nordost och mellanvästern. I utbyte skulle de vita då få rent hus i Idaho och några av de västra delstaterna, såsom Oregon och Washington. Till och med Kalifornien, New Mexico och Arizona skulle kunna gå till mexikanerna och sydamerikanska latinamerikaner.

Vi Skapare betraktar sådant fullständigt nonsens som ren och skär förräderi och kommer inte att tolerera något av det. För det första är en sådan kompromiss helt vansinnig och omöjlig att uppfylla. Det skulle inte heller lösa någonting. Det skulle bara vara ett tillfälligt provisorium och ännu en stor reträtt för den vita rasen. Precis som i Afrika där judarna har drivit ut de vita minoriteterna i land efter land och ersatt kontrollen av varje med manipulerade negrer, så skulle kriget fortsätta här i Amerika, i Europa och i resten av världen. Dessa splittrade lojalister måste inse att tiden för kompromisser passerade för 50 år sedan, och fienden känner nu lukten av blod och är besatt av seger. Punkten utan återvändo har för länge sedan passerats och är nu inte längre möjlig. Inte heller vill vi Skapare ha någon del av en kompromiss, nu eller när som helst i framtiden. Det finns nu bara en lösning — total seger — rent hus på världsomspännande basis.

Det finns nu ett nytt medvetande som rör sig i den vita rasen i Amerika, i Sydafrika och även i Europa. Det är ett förverkligande av vad Church of the Creator har predikat i 15 år,

nämligen (a) Att vi är invecklade i ett raskrig för överlevnad på denna planet Jorden. (b) Alla lerraser är våra fiender i denna kamp för överlevnad. (c) Judarna leder och orkestrerar detta krig mot oss; och (d) De kristna kyrkorna är deras mest hängivna allierade och mest potenta vapen.

Allt finns uttalat i Creativitys trosbekännelse och program. Det är ytterligare polariserat i den vita rasens mer nyligen tillkomna stridsrop — **RAHOWA!** I detta enda ord sammanfattar vi det totala målet och programmet för inte bara Church of the Creator, utan för hela den vita rasen, och det är detta: Vi antar utmaningen. Vi rustar för totalt krig mot judarna och resten av världens förbannade lerraser — politiskt, militärt, finansiellt, moraliskt och religiöst. Faktum är att vi betraktar det som hjärtat i vår religiösa övertygelse, och som det mest heliga credot av alla. Vi betraktar det som ett heligt krig till slutet — ett rasligt heligt krig. **Rahowa! är OUNDVIKLIGT. Det är den slutgiltiga och enda lösningen.** Lerraserna och den vita rasen kan inte längre leva på samma planet och överleva. Det är nu antingen dem eller oss. Vi vill vara förbannat säkra på att det är vi som överlever. Denna planet är från och med nu helt vår, och kommer att vara den enda livsmiljön för våra framtida avkommor för all framtid.

* * * * *

På framsidan av World Center-byggnaden för Church of the Creator finns ett mål utskuret i kraftigt timmer. Det lyder:

Vinnandet av Västern
Är den Vita Mannens Prototyp
För Vinnandet av Världen.

Förord

Formatet i denna bok följer nära det som användes i de två tidigare kompletterande böckerna, nämligen *Expanding Creativity* och *Building a Whiter and Brighter World*. En variation är att vi delvis har kastat om tidsföljden och börjat med Rahowa!-artikeln i R.L. nr 36, för att sedan ta vid med resten av R.L. nr 28 och fortsätta med de övriga artiklar jag har skrivit i efterföljande nummer av *Racial Loyalty*.

Jag betraktar dock denna, den sjätte stora boken utgiven av CHURCH OF THE CREATOR, som en av yttersta vikt, eftersom den fokuserar och kristalliserar det raskrig som nu är över oss med full kraft. Den klargör i naken detalj det faktum att det nu inte längre finns något utrymme för hängivelse åt religiösa fantasier eller annat perifert nonsens. RASÖVERLEVNAD måste nu vara vår totala huvudsyssla och VITT RASLIGT SAMARBETE vår centrala, grundläggande hängivelse. Det finns inte längre något utrymme för att vältra sig i självömkan, eller för att bara umgås med "beklaga och jämra sig"-skaran som inte har något bättre att erbjuda. Tiden är inne för effektiv, militant handling så att vi kan rädda den vita rasen från glömska medan det fortfarande finns tid.

I RAHOWA!-konceptet har vi förkroppsligat en trosbekännelse, en filosofi och en stridsslogan för ett handlingsprogram som kan och måste dra upp den vita rasen ur det dystra gungfly som den nu sjunker i.

Slut upp med oss. Bli en militant aktivist. Investera i den vita rasen. Det är den enda investering som nu är värdig din tid, dina resurser och din energi.

Ben Klassen, P.M.
Februari, 1987

Nummer 36, juni 1986

Identifiera dina fiender!

RAHOWA!

Judarna och ler-raserna har gaddat ihop sig i ett häftigt och dödligt raskrig utformat för att utrota den vita rasen. Endast offret verkar omedvetet om att det är måltavlan.

Den näst dummaste varelsen på jordens yta är den som inte kan, eller KOMMER INTE att, identifiera sina fiender. Det finns mycket få arter på denna planet som faller inom denna kategori.

För den dummaste av alla går det ultimata tröstpriset till den varelse som inte bara vägrar att identifiera sina naturliga fiender, utan aktivt samarbetar med dessa fiender för att hjälpa till att frambringa förstörelsen av sitt eget slag.

Den vita rasen, i sin nuvarande huvudlösa rusning mot utrotning, har den tvivelaktiga äran att kvalificera sig för både det första och det andra tröstpriset. Faktum är att det är den enda art jag känner till som gladeligen och hänsynslöst deltar med sina fiender i sin egen undergång.

Varför är det så? Under tusentals år har den vita rasen varit den främsta arten på jordens yta i intelligens, i kreativitet, i produktivitet, i fantasi; inom områdena konst, litteratur, uppfinningar, geografiska upptäckter, kolonisering, politisk organisation och krigskonst. Faktum är att den har varit den obestridda ledaren inom dessa och inom praktiskt taget alla andra värdefulla områden av mänsklig strävan.

Idag krymper den vita rasen snabbt, medan ler-horderna, som livnär sig på den vita rasens generositet, välgörenhet och produktivitet, exploderar i antal över hela jordens yta. Liksom horder av fruktsamma råttor livnär de sig, förökar sig och expanderar, allt på bekostnad av tröstpristagare nr 1, den vita rasen.

Jag upprepar frågan: varför följer vi denna vansinniga kurs? Svaret är både enkelt och komplext och genom alla mina skrifter har jag skildrat både orsaken och även lösningen. För att ingen ska missa poängen kommer jag kortfattat, i ett stycke, att rekapitulera orsaken.

Den vita mannens hjärna har blivit rubbad av ett främmande gift. Det är sammanflätat och genompyrt i hans religion, kallad kristendom. Det administreras av världens mest dödliga parasit, den

perfid och förrädisk jude. Kärnan i det giftet är sammanfattad i Bergspredikan: älska dina fiender; vänd andra kinden till; sälj allt du äger och ge det till lerfolken; döm inte; tänk inte på morgondagen; be, och ni skall få; samla skatter i himlen (men inte på jorden); riv ut ditt öga; hugg av din hand; och en hel uppsjö av självmordsbenägna råd som du bara skulle ge till din värsta fiende om du ville att han skulle begå självmord utan att du själv behövde besvära dig med att döda honom. (Läs igen, ”The New Testament” sida 106 i Nature’s Eternal Religion.)

Låt oss dock inte sväva i någon villfarelse om att den ”perfide och förrädiske juden” som nämndes i föregående stycke nöjer sig med att bara ge oss goyim dåliga råd och låta oss sköta självförstörelsen oassisterat och helt på egen hand. Långt därifrån. Inte nog med att juden är den vita rasens naturliga fiende nr 1, utan han är en ondskefull och virulent varelse vars like världen aldrig skådat. Han är listig, han är förrädisk, han är ihärdig, han är tålmodig, han är dödlig. Han har dock en försonande egenskap som den vita rasen saknar. Medan alla raser (utom den vita rasen) utövar raslig lojalitet, gör juden det med en brinnande passion som saknar motstycke hos någon annan ras. Som en kulmen på dessa egenskaper sitter juden nu på toppen av världen, manipulerar dess angelägenheter och plundrar goyim efter behag. (Se Racial Loyalty nr 35, ”Operation Rip-off”.)

Men juden är inte bara en mästerparasit som suger blodet ur sina offer. Juden är också en mästerförstörare som infiltrerar, undergräver, förgiftar och utrotar folk, nationer och civilisationer. Detta har han gjort med en expertmässig (dold) hand i tusentals år, ända tillbaka till den forntida egyptiska civilisationen. Detta gör juden idag med en dödlig virulens och accelererande hastighet som aldrig förr i sin turbulenta judiska historia. Och måltavla nr 1, när vi närmar oss slutet av nittonhundratalet, är hela den vita rasen. Det betyder dig, vite man, din familj, dina släktingar, din ras, din civilisation, och tillsammans med den alla framtida avkommor som du kan tänkas få.

Vi, den vita rasen, är omslutna av ett ondskefullt dödligt raskrig, vare sig vi vill det eller inte, vare sig vi inser det eller inte. Liksom en boaorm som lindats hårt runt vår kropp är vi fastlåsta, medan giftiga små huggormar nafsar på våra tår.

Låt oss studera vår fiende närmare och undersöka det modus operandi han använder med sådan dödlig skicklighet. Vilken operation ska vi undersöka? Ska vi studera den franska revolutionen och halshuggningen av Frankrikes mest ståndaktiga ledare? Eller förstörelsen av den stora romerska civilisationen? Eller bastardiseringen av den stora vita egyptiska civilisationen? Eller förstörelsen av det stora tyska riket? Eller det spanska inbördeskriget? Eller första världskriget, som sände...

Är den vita civilisationen i en nedåtgående spiral? Eller var det andra världskriget, som dödade 50 miljoner vita män, kvinnor och barn? Eller kriget mellan staterna 1861–65? Eller brandbombningen av Dresden där 335 tusen tyskar förbrändes under två nätter av koncentrerad brandbombning? Eller det meningslösa Vietnamkriget där 57 tusen amerikanska pojkar dödades och hundratusentals sårades, lemlästades eller stympades? Vi har en nästan oändlig lista över judiska grymheter att välja mellan, och om vi ville täcka dem alla skulle vi kunna skriva ett uppslagsverk på 24 volymer i ämnet och ändå inte uttömma de materiella bevisen.

Men låt oss koncentrera oss kortfattat på det pågående judiska kriget i Mellanöstern som har pågått i ett århundrade och som fortfarande är i högsta grad aktuellt i nyheterna idag. Låt oss kort undersöka hur och varför judarna våldtog Palestina, stal det från araberna och genom ren kraft, svek, chikaneri och förräderi tillägna sig det som sitt ”hemland”. Genom att göra det, låt oss också beskriva de terrormetoder de använde så effektivt och som de nu är världens främsta företrädare och experter på.

Vi väljer den palestinska arenan eftersom där, i mikrokosmos, representeras hjärtat i den judiska kampen för att förslava världen under sin brutala häl. Palestina, detta geografiska avloppshål i världen, representerar icke desto mindre också grogrunden för världens tre mest dominerande religioner: judendom, kristendom och muhammedanism. Palestina: det är ”helig mark” för tre av världens stora kulturer: den judiska, den arabiska och den vita kristna. Palestina: världens korsväg under tre tusen år och ett oroligt slagfält för raser, religioner och kulturer under en lika lång tidsperiod.

Judarna utvecklade sin stammanhållning medan de parasiterade på den friska egyptiska civilisationen medan den senare stod på sin höjdpunkt. De lärde sig många, om inte praktiskt taget alla, sina religiösa idéer från egyptierna. Idén om själ, andar, gudar, monoteism, etc., kom alla från egyptierna. När denna parasitära stam av Juda slutligen blev så motbjudande och skadlig att egyptierna inte längre kunde tolerera dem, drevs de slutligen ut omkring 1100-talet f.v.t.

Denna skara parasiter siktade sedan in sig på filistéernas närliggande domän, som hade bott i Palestina sedan de tidigaste historiska tiderna, som sitt nästa ”land av mjölk och honung”. Efter långvariga perioder av krigföring, kanske två hundra år eller mer, erövrades filistéerna av israeliterna under kung David omkring år 1000 f.v.t.

Under de första sju åren låg Davids högkvarter i Hebron, cirka tre mil söder om en befäst by som hette Jebus, jebusiternas huvudstad. Efter ytterligare krigföring beslutade David att ta Jebus med våld och göra det till sin huvudstad. Med tiden blev det känt som

Jerusalem. Eftersom dessa platser senare blev emotionell ”helig mark”, är det värt att nämna att en av kullarna i Jerusalem var känd som ”Sion”. Detta blev, som vi alla vet, senare samlingspunkten för ”sionisterna”, och eftersom sionisterna nu är kärnan i den aggressiva judiska strävan efter världsherravälde och förslavande, är det på sin plats att notera dess tidiga början.

Utan att gå för djupt in på tidig judisk historia, räcker det med att säga att judarna som en ”nation” varade i mindre än hundra år, innan den splittrades i två delar. Den norra delen, bestående huvudsakligen av Samarien, antog namnet ”Israel”, även om Jerusalem och Salomos tempel låg i den södra delen, kallad Juda, och senare Judeen (om vi kan tro på judarnas hopkokade historia). Relationerna mellan dessa två judiska grupper förblev bittra och krigiska, precis som det alltid har varit mellan judar och goyim, eller om de tvingats leva med varandra, mellan judarna själva, än i denna dag. De är ett fientligt, motbjudande och upproriskt folk, oavsett var de bor.

För att få en korrekt historisk bild av judarnas anspråk på dagens Palestina är det relevant att påpeka att judarna, judéerna eller israeliterna som sådana aldrig ockuperade Palestina som en nation i mer än 300 år av de senaste 3 000 åren. De var varken de första att bosätta sig i landet, ej heller hade de det längsta innehavet. Det norra området erövrades av assyrierna år 722 f.v.t., medan den södra sektorn erövrades av babylonierna år 586 f.v.t. Från den tiden var judarna obetydliga till antalet och området stod under kontroll av många större nationer och imperier, såsom romarna, det osmanska riket och andra.

I vilket fall som helst har det längsta innehavet av landet kallat Palestina innehafts av araberna, som har ockuperat det som sitt under de senaste 1 300 åren. Även så nyligen som 1948, när judarna gjorde anspråk på Palestina som sitt ”fädernesland” givet till dem av Jahve, var de fortfarande en minoritet, även i det partiella territorium som ”tilldelades” av Förenta Nationerna.

* * * * *

Så mycket om forntida historia. Låt oss nu se (a) hur dessa parasiter listigt konspirerade för att stjäla denna bit fastighet från en kränkt arabisk befolkning och (b) varför de överhuvudtaget skulle vilja ha den, när det i själva verket är en så eländig och ekonomiskt skadlig bit fastighet.

Hjärtat i båda dessa frågor går tillbaka till religionen — judendomen — som har varit drivfjädern för judisk sammanhållning och solidaritet under de senaste fyra, eller kanske fem tusen åren. Kärnan i deras religion är omsluten av påståendet att de är ”Guds

Utvalda”, ett speciellt folk för Yahweh (deras egen stamgud) som, de hävdar, har gett dem ”ett förbund” som säger så, och tillsammans med det den obegränsade rätten att göra anspråk på alla världens godsaker från goyim (den judiska termen för alla icke-judar, vilket betyder boskap eller djur). Gud har gett det till dem och de har den moraliska rätten, ja, plikten att ta det från dem på ett eller annat sätt, vare sig det är genom våld, förräderi, svindel eller vad som helst. De har skrivit in allt detta i sitt Gamla Testamente och mer därtill. Till exempel, i 2 Mosebok 19:5 (där Herren talar): ”Om ni nu hör min röst och håller mitt förbund, skall ni vara min dyrbara egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min.”

Samma tema upprepas om och om igen, inte bara i Gamla Testamentet utan också i deras Talmud, som är ännu heligare för judarna, och ännu mer blodtörstig.

* * * * *

Frågan kvarstår fortfarande: varför, när judarna klarade sig så bra inkognito och kontrollerade större delen av världens rikedomar långt före beslagtagandet av Palestina 1948, varför skulle de gå ut offentligt och röra upp ett getingbo av problem över Palestina? På sidorna 253 och 254 i *The White Man's Bible* ger jag fem skäl och anser fortfarande att alla fem är giltiga. Men ju mer jag studerar situationen, desto mer överskuggande blir Skäl nr 1: att stärka och ena den sviktande ideologin hos de judiska leden. Genom sin fanatiska utövning av rasmässig lojalitet och rasmässigt lagarbete hade denna lilla minoritet blivit så rik och välbärgad att deras moraliska (läs ”rasfanatiska”) fiber höll på att bli slapp. De yngre generationerna blev mer och mer ”assimilerade” i sina ”västerländska” värdnationer och gifte sig med hedningar i allt större antal, och övergav därmed sitt religiösa, rasmässiga och historiska arv. Den äldre judiska hierarkin blev mycket oroad av denna händelseutveckling och kände att nya fientligheter, ny krigföring måste frambringas och judarna måste polariseras kring sina forntida ”rötter”, sina religiösa sagor om Abraham, Isak och Jakob, sin ”nation” Israel på Sauls, Davids och Salomos tid och andra religiösa traditioner. Alltså tillbaka till Palestina till sina ”rötter”, oavsett vad det kostar i blodsutgjutelse eller förödelse. Annars skulle de kunna försvinna som en ”nation”, en religion, en ras eller en enhet.

* * * * *

Tanken på ett ”hemland” för judarna, en tillflyktsort de kunde fly till om det blev för tufft, hade sjudit bland ett visst segment av judarna ända sedan Moses Hess skrev boken

”Rom och Jerusalem” år 1862. Hess var en tidig apostel för den europeiska socialismen och en samarbetspartner till Karl Marx. Senare gick de skilda vägar eftersom Hess ville blanda sin socialism med en gnutta spirituell sionism.

Allteftersom antisemitismen (egentligen den icke-judiska medvetenheten om det judiska hotet) växte i Europa under den senare hälften av artonhundratalet, blev idén om en judisk stat någonstans i världen (till och med ön Madagaskar utanför Afrikas kust övervägdes) alltmer angelägen för en viss del av den judiska befolkningen. Det fanns Dreyfusaffären i Frankrike. Det fanns Georg von Schoenerer och Dr. Karl Lueger i Österrike. I Tyskland skrev Eugen Dühring sin uppviglande bok ”Den judiska frågan som ett problem rörande ras, moral och kultur.” Det pågick en bitter kamp mellan de ryska tsarerna och judarna som var begränsade till det judiska bosättningsområdet. Judarna hade alltid legat i krig med sina värdnationer, men nu började de bli ännu mer rastlösa. De blev intensivt medvetna om det faktum att deras konspiration kunde explodera i ansiktet på dem och att de kanske inte skulle ha någonstans att ta vägen.

Det var dock inte förrän Theodor Herzl skrev sin bok ”Der Judenstaat” (Judestaten) år 1896 som idén om sionismen verkligen började polariseras. I den lade Herzl fram den första riktiga ritningen för en ny judisk nation. Herzl sammankallade en konferens om sionism i Basel, Schweiz, följande år, och sionismen var därmed i full gång. Judarna tillskriver Herzl äran som ”sionismens fader.” Sju år senare (1904) dog Herzl vid den tidiga åldern av 44 år, men hans ”ritning” marscherade vidare med full kraft.

Den sionistiska idén anammades dock inte av alla judar. Faktum är att majoriteten till en början motsatte sig den. Många av de rika, bekvämt etablerade judarna, särskilt i USA, intog hållningen: ”Varför gunga båten? Vi har aldrig haft det så bra!”

Men det fanns ett antal fanatiker, som den brittiske kemisten av något slag, Dr. Chaim Weizman, och ett antal andra judiska seloter som började flytta berg. Berättelsen om deras intriger, deras manipulationer, ränksmideri och förräderi saknar motstycke i historien. Det är en historia vi inte kan skildra här på grund av platsbrist, utan kan endast peka på några få höjdpunkter.

Det var genom Dr. Weizmans bedrägerier som judarna under pressen av första världskriget fick en medlem av den brittiska byråkratin att underteckna den tvetydiga och motsägelsefulla ”Balfourdeklarationen.” Den hade inte mer bindande avtalsförpliktelser i sig än ett ”krya på dig”-kort, varken mer eller mindre. Allt den bestod av var ett kort brev, skrivet av sionisterna själva, motvilligt undertecknat av Arthur James Balfour, dåvarande utrikesminister i det brittiska kabinettet. Det var adresserat till baron Edmond de Rothschild, en rik jude utan officiell ställning. Allt det i praktiken sa var att ”Hans Majestäts regering” såg ”med

gynna upprättandet i Palestina av ett nationellt hem för det judiska folket.” Samtidigt ”skall ingenting göras som kan inverka menligt på de medborgerliga och religiösa rättigheterna för icke-judiska samhällen (araberna) i Palestina.” (Judarna utgjorde vid denna tid endast 9,5 procent av Palestinas befolkning.)

Detta var under brinnande första världskriget när kriget gick dåligt för Storbritannien. Judarna lovade att dra in USA i kriget om Balfour ville underteckna brevet. Detta gjorde Balfour motvilligt, och under tiden lyckades sådana inflytelserika judar som domare Brandeis, Bernard Baruch och överste Edward House (president Wilsons alter ego) manipulera en förvirrad president Wilson till att faktiskt förklara krig mot Tyskland.

På denna bräckliga förevändning, Balfour-brevet, som i bästa fall sade två motstridiga saker samtidigt och som handlade med fastigheter som varken var judarnas eller britternas att ge bort, ropade judarna nu ut till världen att de hade ett ”fribrev” att störta in i Palestina och ta över, trots att detta land då var befolkat av araber vars förfäder hade varit där i 1 300 år.

Judarna gjorde det mesta av sitt pappersark. Vid den efterföljande fredskonferensen i Versailles 1919 svärmade judarna över hela konferensen, medan araberna var dåligt representerade och fick kalla handen. Deras legitima krav ignorerades.

De flesta judar är khazarer.

Det finns ytterligare en faktor som fullständigt raserar alla ”fäderneärvda” anspråk judarna utger sig för att ha på Palestina. **Nittio procent av dagens judar är khazarer, ättlingar till en mongol-tatarisk ras som en gång bodde i det område i Ryssland som ligger mellan Svarta havet och Kaspiska havet. Dessa usla bastarder** konverterade till judendomen omkring år 800 e.Kr. och är till och med mer virulenta och blodtörstiga än de forna palestinska (sefardiska) judarna, men har aldrig satt sin fot i Palestina.

* * * * *

Utan att gå in på de mellanliggande historiska detaljerna vet vi alla att Förenta nationerna, utifrån denna usla början och med massiv press från ett judiskt kontaminerat USA, faktiskt deklarerade delningen av Palestina och beviljade judarna staten Israel i ett övervägande arabiskt land, ett land som inte var deras att ge bort.

Med detta inleddes en era av terrorism, evig krigföring, kaos och ohejdat tumult som har slagit tillbaka hårt mot judarnas båda främsta medkonspiratörer, Storbritannien och USA. Storbritannien förlorade inte bara allt sitt inflytande i Mellanöstern, utan förlorade följaktligen även alla sina kolonier. Hon är nu en fattig tredjerangsnation,

själv bli invaderad och överrörd av världens ler-raser. Förenta staterna är nu häftigt hatat av inte bara de en gång vänliga araberna, utan av praktiskt taget varje annat land i världen också. Dessutom utämpar det nu Israels krig, genomför oinskränkt terrorism mot Israels fiender (såsom den nyligen genomförda räden mot Libyen för 70 miljoner dollar) och subsidierar sin stora ”allierade” Israel med belopp som ökar med miljarder varje år.

Men låt oss undersöka vilket ondskefullt odjur staten Israel verkligen är, och den oinskränkta terrorism den har utfört före, under och efter övertagandet av Israel, och hur den medvetet har använt terrorism som ett ytterst effektivt vapen för att brutalt skapa panik och driva ursprungsbefolkningen på flykt så att de överger sina marker, och slå sig fram till makten.

Vi vill också undersöka hur ”tacksamma” Israel (och judar i allmänhet) är mot sina ”allierade” som var dumma nog att hjälpa dem i deras brutala strävan efter makt. I synnerhet vill vi se hur det har gått för Storbritannien och Förenta staterna, deras mest ”hängivna” vänner, och hur de har fått sin rättmätiga lön.

* * * * *

Storbritannien hade tjänat sitt syfte — sedan torpederades det.

Vid förhandlingarna om Versaillesfördraget såg judarna till att Storbritannien beviljades ett ”mandat” över Palestina så att dess vänliga militära styrkor kunde utnyttjas för att hjälpa till att skydda den minoritet av judar som då fanns i Palestina, och den flod av immigranter som nu invaderade detta eländiga och olyckliga land.

År 1920 fanns det omkring 500 tusen araber, 70 tusen kristna och omkring 60 tusen judar i Palestina. Med andra ord utgjorde judarna endast cirka 9,5 procent av befolkningen. Allteftersom migrationen påskyndades av Rothschild-pengar, av sionistisk propaganda och av den växande rädslan för antisemitism i Europa genom Hitlers maktövertagande, ökade floden av judar, särskilt från Östeuropa, till en störtflod. Naturligtvis blev araberna oroliga, och britterna försökte, med en viss känsla av plikt, hejda den illegala strömmen. År 1940 hade befolkningssiffrorna i Palestina skiftat till följande siffror: 947 846 muslimer, 120 587 kristna och 463 535 judar, de sistnämnda fortfarande endast 30,4 procent av den totala befolkningen.

Vid det här laget betraktade judarna britterna som fiender och förtryckare och började i hemlighet organisera sina egna terroristligor och arméer, även om de öppet fortfarande var ”allierade” mot Hitler. År 1943, trots att de fortfarande låtsades vara ”allierade”, inledde de judiska terroristligorna fullskaliga operationer mot britterna. Efter att andra världskriget var över kastade de bort den hycklande inställningen som ”allierad” och vände sig ondskefullt mot britterna, och satte öppet in sina terroristligor i full

spel. Det fanns tre stora gäng: Sternligan, som främst bestod av polskfödda judar, Irgun Zvei Leumi, ledd av en polsk jude vid namn Menachem Begin, och Haganah, som kallade sig en ”officiell” judisk armé. Av den sistnämnda var Palmach-divisionen den terroristiska kommandospetsen.

Judarna, som nu var uppeldade av ett messianskt komplex, skydde inga medel. Först skulle de driva ut britterna, sedan araberna. I båda fallen använde de i stor utsträckning den lömska ”hit-and-run”-taktik som de behärskar till fullo: **TERRORISM**.

Först britterna.

Antalet terrorhandlingar mot britterna var så talrika att jag endast kan ge ett urval av de mindre dåden under en kort tidsperiod, och sedan låta läsaren själv expandera detta fram till dess att britterna gav upp och drog sig tillbaka den 15 maj 1948.

Knappt var kriget i Europa över förrän de judiska terroristgängens verksamhet tog fart. 13 maj 1945: telegrafstolpar sprängda med sprängämnen; en attack mot den (brittiska) rörliga polisstyrkan i Sarona med granatkastare; 15 maj: attacken upprepades; 22 maj: Iraqi Petroleum Co:s (brittiska) oljeledning till Haifa punkterad på två ställen; 25 maj: polispatrull (vid oljeledningen) utsatt för bakhåll; 12 juni: granatkastare riktade mot kungens födelsedagsparad upptäcktes, och följande dag hittades granatkastare riktade mot Lord Gort, högkommissarien, som skulle ta emot saluten vid paraden; 17 juni: betydande mängder gelignit stulna från stenbrott av beväpnade judar; 13 juli: en lastbil lastad med sprängämnen utsattes för bakhåll och den brittiska poliseskorten dödades; samma dag sprängdes en bro på järnvägslinjen Haifa-Kantara; 7 augusti: 3 500 brittiska pund stulna från en bank i Tel Aviv vid ett väpnat rån; 13 augusti: en stor grupp beväpnade judar stal 450 pund sprängämnen i Petch Tiquch; 20 augusti: en judisk nybyggare som hade bistått brittisk polis mördades; 2 september: beväpnade judar klädda som brittisk polis försökte råna en bank i Tel Aviv och kort därefter stals en stor mängd textilier (värda 25 tusen dollar) där; 31 oktober: Palmach-Hagana sprängde järnvägen på 153 platser.

Detta är ett urval av terrorhandlingar begångna på mindre än sex månader under enbart 1945, men i själva verket hade gerillakrigföringen mot britterna pågått sedan 1943 och upphörde inte förrän britterna i desperation drevs ut den 15 maj 1948.

Några fler typiska incidenter: den 12 december 1945 sprängde Irgun Zvei Leumi (Menachem Begins grupp) C.I.D:s (brittiska kriminalpolisen) högkvarter i Jerusalem, varvid sju poliser och soldater dödades, medan ytterligare två dödades i samtidiga attacker i Jaffa och Tel Aviv.

Kort efter klockan 12 på dagen, den 22 juli 1946, [sprängdes] King David Hotel...

där den brittiska regeringen hade upprättat sitt högkvarter, sprängdes av en enorm mängd sprängämnen som förts in i mjölkkannor och placerats i källaren direkt under den flygel som inhyste personalen. Arbetet iscensattes av Menachem Begin, som senare blev Israels premiärminister, och som bjöds på festligheter i Vita huset i Washington.

Åttiotre medlemmar av den brittiska personalen dödades, liksom fem medlemmar av allmänheten.

Intensiteten i det judiska hatet mot britterna kände inga gränser. För att citera deras officiella inställning: ”en engelsman kommer alltid att vara en smutsig Goy, som kan dödas enbart av den anledningen.” Den 9 november 1946 dödades fyra brittiska medlemmar av den palestinska poliskåren av en försåtsminerad mina i ett hus i Jerusalem som de genomsökte efter vapen.

Denna lista över grymheter mot britterna (deras ”allierade”, som gav dem Balfour-deklarationen) är bara ett urval fram till slutet av 1946 och är mycket ofullständig. Terrorismen mot britterna fortsatte med full kraft fram till den 15 maj 1948, då britterna, besegrade och militärt och ekonomiskt utmattade, drog sig ur och dumpade sitt ansvar på det naiva och judekontrollerade Förenta Nationerna.

Samtidigt fördes ett ännu grymmare rasmässigt utrotningskrig mot de infödda araberna, som hade bott där de senaste 1 300 åren. Låt oss kortfattat granska deras öde. Detta krig pågick långt innan andra världskriget började.

Härnäst araberna.

Mängden grymheter och terrorhandlingar mot araberna, liksom de mot britterna, är alldeles för många för att listas och ligger helt utanför ramen för denna begränsade artikel. Därför kommer jag bara att lista två exempel för att ge en allmän bild av hänsynslösheten och brutaliteten i den avsiktliga judiska kampanjen för att genom mord, terrorism och hänsynslös förstörelse uppnå vad de inte kunde uppnå med lagliga medel. De använde terror systematiskt och skoningslöst som ett instrument för att skrämma, skrämma på flykt och driva bort araberna från deras fäderneärvda mark. I detta var de experter och de uppnådda resultaten var extremt effektiva.

Deir Yasin.

Under ledning av Begin ockuperade Irgun Zvei Leumi natten till den 9/10 april den arabiska byn Deir Yasin, belägen i utkanten av Jerusalem. Av cirka 700 arabiska invånare mördades 254 försvarslösa män, kvinnor och barn inom kort, och många av deras kroppar kastades ner i en brunn. 300 sårades.

De kvinnor och barn som överlevde föstes ihop i gryningen, lastades på lastbilar och paraderades genom den judiska delen av Jerusalem. De judiska folkmassorna mötte sina offer med ett hagel av stenar och förbannelser, och spottade på dem när de passerade.

Senare släpptes 150 kvinnor och barn nära den arabiska sektorn i Jerusalem och skickades iväg med en salva av eld från handeldvapen.

Nasr-ed-Din.

Världsopinionen upprördes av den brutala uppvisningen av grymhet i Deir Yasin, och till och med Jewish Agency (den kvasimilitära underjordiska regeringen för judiska operationer i Palestina) ”fördömde” Irgun Zvei för denna oberättigade uppvisning av tygellös brutalitet, trots att de i hemlighet deltog i dess planering och utförande. Men de blodtörstiga judarna brydde sig föga om världsopinionen, eftersom deras nyhetsmedier ändå kontrollerade det mesta av den. De höll på att uppnå vad de föresatt sig att göra: att skrämma och terrorisera araberna till att fly från sina marker.

Detta gjorde araberna i stort antal. Zionisterna, opåverkade av den upprörda världsopinionen, attackerade redan nästa dag, den 10 april, den lilla byn Nasr-ed-Din nära Tiberias, vars invånare till största delen hade flytt. De dödade alla 10 kvarvarande personer som stannat kvar. De brände sedan ner, dynamiterade och jämnade varje struktur och byggnad i byn med marken.

Mordet på greve Folke Bernadotte.

Trots alla grymheter som utfördes av de invaderande zionisterna i territorier som ockuperats av araberna under de föregående 1 300 åren, gjorde det nyligen bildade Förenta Nationerna i New York vad de kunde för att hjälpa judarna att stjäla deras fastigheter, som judarna hävdade att Jahve hade gett dem.

Vid 1948 började angelägenheterna i Palestina bli så förvirrade och våldsamma att inget slut verkade vara i sikte.

Den 20 maj 1948 utnämnde Förenta Nationerna greve Folke Bernadotte, ordförande för Svenska Röda Korset, till FN:s medlare i Palestina. Bernadotte och hans stab utarbetade en delningsplan som var mer än rättvis mot judarna i förhållande till deras antal och även med avseende på det territorium de hade bosatt sig i. Ingenting kommer dock någonsin att blidka judarna, och de var rasande över hans förslag.

Medan han körde till Jerusalem den 18 september 1948 för att presentera sina förslag, utsattes hans bilkortege för ett bakhåll av Sternligan, och greve Bernadotte och hans kollega, den franske översten Serot, lönnmördades.

Den israeliska attacken på USS Liberty.

När man krönikerar den ondska, den vildsinthet och den arrogans som är en integrerad del av det judiska psyket, finns det ytterligare ett exempel på judiskt förakt och hat som vi bör nämna. Det visar också den ”uppskattning” de visar för sin bästa ”vän”, den som har hjälpt dem mest, nämligen USA.

Nitton år efter bildandet av banditstaten Israel, medan det sex dagar långa israelisk-egyptiska kriget pågick, låg USS Liberty, ett underrättelsefartyg värt en miljard dollar, stilla 12 mil utanför Sinais kust i lugna vatten. Plötsligt från en klar

himlen på eftermiddagen den 8 juni 1967, besköt tre israeliska jaktplan fartygets styrbords bog med kulsprutor och kanoneld under minst sex anfall. Efter blixtanfallet från luften intog tre israeliska torpedbåtar sina positioner, besköt Liberty med kulspruteeld och avfyrade två torpeder i ett desperat försök att sänka fartyget. Trettiofyra amerikaner dödades och 75 sårades.

Medan detta pågick, och medan USS Liberty sände ut SOS-anrop om hjälp, skickade vår förrädiska president (Johnson) och militärstaben i Washington strikta order till närliggande amerikanska fartyg från sjätte flottan att vända om och ignorera alla rop på hjälp från det ansatta Liberty.

Den judiska pressen på hemmaplan (USA) lade locket på all information rörande denna skändliga attack mot ett amerikanskt örlogsfartyg på öppet hav. Den genomsnittlige amerikanske medborgaren var helt ovetande om att denna stora grymhet ens hade ägt rum.

Detta, mina vita raskamrater, är den typ av tack som vilken "goy"-allierad som helst kan förvänta sig av judarna, nu eller när som helst i framtiden.

De brutala handlingarna av hänsynslösa grymheter som judarna hopade över britterna och araberna i Palestina är så många att de fyller flera omfattande böcker, och en fullständig katalog över dem ligger utanför ramen för denna artikel. Två auktoritativa böcker som skildrar de flesta av dessa händelser finns i *The Palestine Diaries-Vol. 1 (1914-45)* och *Vol. 2 (1945-48)*. Var och en av dessa böcker är ungefär två tum tjocka, och de sträcker sig inte mycket längre än till händelserna 1948. De inkluderar därför inte den mängd mord, grymheter och lemlästningar som Israel har begått mot de palestinska araberna sedan de blev en (bandit)stat 1948. De listar inte heller alla de förrädiska terrorhandlingar som de har begått mot sina grannar och närliggande länder, såsom Libanon, Syrien, Irak, Egypten och Libyen under de senaste 38 åren. Detta skulle lätt fylla ytterligare tre eller fyra sådana volymer.

Kanske har jag redan ägnat för mycket utrymme åt dessa grymheter och vi måste gå vidare till nästa fas, nämligen vad som väntar resten av oss goyim, och vad vi kan och måste göra åt det.

Härnäst, USA.

Om vi studerar det judiska modus operandi noggrant, finner vi att det är planerat, avsiktligt och dödligt, inte bara i deras övertagande av Palestina, utan av hela världen. I Palestina löpte prioritetsordningen i denna sekvens: ***Först****, förinta Nazityskland. Till detta lockade de till sig hjälp från dussintals nationer, inklusive England, USA (och om de gjorde!) och de arabiska nationerna.* ***För det andra****, vänd er mot England och driv ut dem ur Palestina.* ***För det tredje*** *(och samtidigt) förinta och driv ut araberna, en process som fortfarande pågår.*

Vi kommer nu till förintelsen av det fjärde offret, en process som också har pågått i en rasande fart sedan andra världskriget.

Nästa offer — Förstör Amerika.

Precis som de förstörde Tyskland, England och Palestina, så är även vi i Amerika nu tydligt i köttkvarnen, för att hackas, stympas och tuggas. Amerika, det vill säga det vita Amerika, är märkt för förstörelse, i inga osäkra termer, precis som "Whitey" över hela världen. Judarnas mål är att se till att inga fler vita barn föds, under en så kort tidsperiod som möjligt, och de har öppet skrutit om ett sådant mål.

Och eftersom de redan har slukat Tyskland, England, Ryssland och resten av världen, vem, får vi fråga, ska de värva för att hjälpa dem att utföra detta nummer, det största jobbet av alla, förstörelsen av Amerikas förenta stater?

Möt den vita kycklingen.

Ja, du gissade rätt! De har inte bara siktat in sig på "Whitey" för förstörelse i Amerika, utan de har redan framgångsrikt värvat hans massiva produktivitet och hjälp med vilken de ska utföra jobbet, inte bara i Amerika, utan mot "Whitey" över hela världen oavsett var han bor! Den vita kycklingen, för passiv för att göra motstånd, tillåter sig fredligt att bli piratkopierad, plundrad och plockad för att förse judarna med medlen att förslava världen och blanda bort den vita rasen till glömska. (Läs igen ”Operation Rip-off, the World’s Ultimate Patsy” i *Racial Loyalty* nr 35 i denna bok.)

Faktum är att medan araberna inte var så dumma att de tillät judarna att ta över deras land, hem och land utan att bjuda på det tuffaste motstånd de var kapabla till, är "Whitey" i Amerika, märkligt nog, antingen för dum eller för feg för att motstå den girige juden. Kommer du ihåg vad vi sa i början av denna artikel om den dummaste varelsen på jordens yta? Det passar den genomsnittlige vite amerikanen perfekt, som uppenbarligen inte bara är för dum för att känna igen sina fiender, utan aktivt, moraliskt och fysiskt samarbetar med denna ondskefulla vampyr för att hjälpa till att sluka vårt eget slag — Den vita rasen — Naturens främsta. I detta avseende vill jag påminna den vita kycklingen om vad som hände med några av våra kycklingar på vår gård i Kanada. Efter att deras huvuden låg på huggkubben hade de väldigt lite kontroll över sin framtid. (Läs igen, ”Make Hay While the Sun Shines”, i *Racial Loyalty* nr 13.)

Vare sig du gillar det eller inte, finns det ingenstans att gömma sig, säger juden (och de låter Ronnie upprepa det åt dem, eftersom hans tränade vältalighet är så bra.) När juden flinar när han säger det, pratar han inte om araberna, han pratar egentligen om den vita kycklingen. Han pratar om dig. Vad han har i beredskap för den vita rasen kan ganska väl förhandsgranskas som en försmak av kommande händelser om vi studerar händelserna i San Domingo (dagens Haiti) med början för cirka 200 år sedan. Om du vill veta vad de judiska manusförfattarna har i åtanke för det (tidigare) vita Amerika, läs igen

Kapitel 30 i *White Man's Bible*, med titeln ”Den hemska läxan från San Domingo – en föregångare till det vita Amerika.” Du kan följa upp det genom att läsa kapitel 35 igen, i samma bok, ”Oupphörlig krigföring mellan de parasitära judarna och deras olyckliga offer.”

Vare sig ni vill det eller inte, mina kära vita kamrater, är ni låsta i ett grymt raskrig, oavsett om ni inser det eller ej. Judarna har bestämt åt er, de har låst in er i det, och ni kan inte undkomma det. Ni är fångade, ni är trängda i ett hörn. Det finns bara en väg ut: kämpa er ut!

Rahowa!

Muslimerna har ett ord för det och har använt det effektivt i århundraden. Det kallas Jihad, och betyder ett heligt krig i deras religions namn, muhammedanismen. När de har åkallat det har det gjort underverk.

Nu har den vita rasen sin egen term för detta fenomen. Vi myntade den för bara några månader sedan. (Se sida 5 i *Racial Loyalty* nr 32.) Det kallas **RAHOWA!** och är det officiella stridsropet för både (a) vår religion, Creativity, och (b) för vår ras. Det betyder att vi har identifierat våra fiender, och vi ska spika upp dem på väggen. Och vilka är våra fiender? Det finns inget otydligt med det heller. Alla ”mud races” är våra dödliga fiender i kampen om utrymme och överlevnad på denna planet Jorden. Men den absolut mest glupska, den mest vildsinta, den mest dödliga, är den främsta parasiten av alla, det judiska nätverket.

Planerat och avsiktligt.

Vi måste vara precis lika beslutsamma och lika skoningslösa som judarna är idag, och har varit i tusentals år. Vi måste också polarisera kring vår egen hårdslående rasreligion utan begränsningar. (a) Vi måste också organisera våra egna försvarskårer i varje stad, köping och by. Inom Creativity har vi redan föreslagit en sådan säkerhetsarmé, och vill utforma den efter den rasligt stridbara sammanhållningen hos Texas Rangers under mitten av 1800-talet. (b) Vi måste också upprätta ett intensivt underrättelsenätverk, för att inte bara veta vilka våra fiender är, vad de gör och/eller är på väg att göra, utan också för att spåra upp rasförrädarna i våra egna led och låta dem få vad de förtjänar. (c) Vi måste få våra egna ”Racial Loyalists” att kandidera till politiska ämbeten och placera dem i maktpositioner, antingen dolt eller genom öppna val. (d) Vi måste bygga våra egna transportband för information och massmedier för spridning av propaganda.

Mossad.

Judarna har haft framsyntheten att sörja för alla dessa åtgärder för att utöka sin makt i århundraden. Sedan skapandet av (bandit)staten Israel har de kraftigt förstärkt och utökat—

genom dessa medel. En av de mest dödliga organisationer de har satt ihop är **Mossad** i traditionen av de mördande terrorist- gängen Sternligan, Palmach och Irgun Zvei. Det är en organisation som inte bara är världens största och mest effektiva nätverk för underrättelseinhämtning, utan också den mest massiva samlingen av världens mest skoningslösa och blodtörstiga mördare. De har nu fritt spelrum i världen, och härjar särskilt vilt i USA, för att skoningslöst begå terrorism, förödelse och mord.

En stor del av publiciteten runt om i världen idag ägnas åt terrorism till den grad att amerikaner är rädda för att ens resa till Europa. President Reagan har nyligen deltagit i en konferens i Tokyo där terrorism var huvudpunkten på agendan. Samtidigt som man skyller på Irländska republikanska armén på Irland, eller Kaddafi, Yasser Arafat, PLO och olika andra arabiska grupper, är vad presi- denten och de judiska nyhetsmedierna inte berättar för oss vilka de verkliga skyldiga är. Svaret på denna fråga är inte ett olöst pussel. Det överväldigande antalet av dessa upptåg, såsom explosionen på Berlin Disco, eller bombningen av ett kafé i Paris, Achille Lauro-affären, kan vid en djupgående undersökning spåras till ingen annan än det där blodiga mördargänget, det judiska Mossad självt.

De är bäst rustade för att utföra jobbet i hemlighet, sakkunnigt och ödeläggande. De flesta av dessa handlingar gynnar den judiska saken och sker till nackdel för araberna eller den vita rasen. Efter att en sådan terroristvåg har begåtts kan naturligtvis vilken idiot som helst ringa in anonymt och säga att vi, PLO eller IRA, tar på oss ansvaret, och nyhetsmedierna kommer då att samarbeta flitigt för att sprida ordet och Reagan kommer att ställa sig på bakbenen och göra sin del genom att säga något i stil med att "vi har obestridliga bevis" för att handlingen är "kopplad" till överste Kaddafi, etc., men den amerikanska allmänheten får aldrig se några verkliga bevis. Naturligtvis nämns aldrig Mossad, den verkliga boven. Men det är Mossad som gör jobbet i majoriteten av fallen, och judarna får det att verka som om de är de oskyldiga offren.

Just nu, som om manuset hade skrivits i Tel Aviv (eller Hollywood), förutspår vi att när presidenten återvänder från Tokyo kan vi förvänta oss att en våg av bombningar bryter ut i Washington och USA. Kaddafi kommer att få skulden men Mossads slemmiga hand kommer att vara uppenbar.

Raskrig intill döden.

Vi måste möta eld med eld och skydda våra egna. Vi måste bygga upp våra egna styrkor och, som Hitler sa, möta kraft med kraft. Inte ba- ra möta den, utan göra det vi är fullt kapabla till att göra, möta den med **ÖVERLÄGSEN KRAFT**, och slå monstret i spillror. Vi måste bygga en säkerhetsstyrka, en elitstyrka av kommandosoldater, som långt kommer att överträffa Mossad, och vara precis lika skoningslösa i att likvidera dem.

Dagen kan snart komma då lagliga och fredliga medel, som vi har förbundit oss till tidigare, mycket väl inte längre kan vara tillgängliga för oss. **Vi måste då följa den enda väg som står öppen för oss, och göra vad varje stolt, hedervärd och resursstark ras är skyldig att följa, nämligen använda alla medel, lagliga eller på annat sätt, som är tillgängliga för oss för vår egen överlevnad.** Detta kommer att innebära att vi skoningslöst jagar våra plågoandar och utplånar dem, kollektivt och i stor skala, eller individuellt och en efter en. När och om detta stadium inträffar, (och vi kan väl förvänta oss att våra judiska tyranner kommer att pressa oss till det yttersta,) då måste vi återigen planera våra handlingar därefter — och medvetet, noggrant och skoningslöst. En sak vi måste se till, och det är att vi använder våra resurser av mänsklig kraft effektivt. Istället för att snubbla in i det ena misslyckade debaklet efter det andra, där en av fienderna kostar oss 20 eller 30 av våra mest militanta kämpar, måste vi se till att från och med nu, för varje vit krigare som offras, förstör vi 20, eller 50, eller 100, eller 500 av fienden.

Låt oss inte spela "White Chicken" längre. Oavsett vad du gör i denna kaotiska värld kan du inte spela säkert. Ingen kommer levande ur denna värld. Vi måste alla gå bort någon gång. Det som står på spel är vår framtida avkomma — vår genpool — vår ras. Den är också förgänglig, om vi är fega eller vårdslösa, eller så kan den bestå i miljontals år (som dinosaurierna gjorde). Vi måste gå vidare i ett planerat och medvetet program av blåkopierad krigföring för att få denna dödliga parasit från våra ryggar och ta hand om vårt eget öde. Liksom judarna måste vi välja våra prioriteringar, och sedan gå vidare i en välstrukturerad stridsplan för att demolera våra fiender, en efter en, steg för steg. Vid krigföring duger inga halvhjärtade åtgärder. **Seger**, så snart som möjligt, är den enda lösningen.

Inom Creativity har vi redan ett sådant program. Det är tydligt och specifikt utformat, program för program, prioritet för prioritet, steg för steg. Låt mig kort rekapitulera dessa steg.

1. Först måste vi reda ut det förvirrade, suicidala och röriga tänkandet hos den vita rasen själv.

2. Detta måste göras genom att ersätta den suicidala religion som juden har påtvingat den vita mannens hjärna, nämligen **kristendomen**, med en militant, men logisk religion, tillägnad överlevnad, expansion och främjande av vår dyrbara ras.

3. Vi måste sedan väcka och förena alla våra vita raskamrater på världsomspännande basis, och polarisera dem till en mäktig murbräcka och först av allt, Prioritet nr 1, krossa den judiska behemoten.

4. Därefter är resten enkelt. Vi kommer då att kunna kontrollera våra egna angelägenheter, vårt eget öde, vår egen regering, vår egen ekonomi, vår egen utbildning och allt det övriga av...

utrustning som krävs för att skapa ett briljant, välmående vitt samhälle.

Resten av ler-raserna kommer då inte att utgöra något särskilt problem, även om de är fler än oss 20 mot 1. Allt vi då behöver göra är att ha det goda omdömet att sluta mata och subventionera dessa hungriga gratisätare, och de kommer att vissna på vinstocken och tyst krympa tillbaka in i glömskan (Läs igen, Racial Loyalty nr 30, ”En planet befriad från ler-raser”.)

Vi har nu medlen, vi har intelligensen, vi har antalet. Vi har nu också religionen, programmet (Se sidan 401 i Den Vite Mannens Bibel, ”Vårt orubbliga program”) och stridsordet för att göra jobbet. Vi är fast beslutna att möta eld med eld. ***RAHOWA!**

*Uttalas Rah-ho’-wah (rimmar på Aloha!)

* * * * *

RAHOWA: Den Vite Mannens totala RAsliga Heliga Krig (RAcial HOly WAr) som svar på det judiska utrotningskriget mot den vita rasen.

* * * * *

Anledningen till att den vita rasen har varit ett så lätt byte är att en betydande del av den vita rasen främjar sin egen självförstörelse, och den överväldigande moraliska kraften bakom detta har varit ingen annan än kristendomen själv.

* * * * *

RAHOWA! är den Vite Mannens stridsrop för den vita rasens återuppståndelse och återlösning.

* * * * *

Nummer 28, september 1985

Jämförande religioner — Del V

KATOLICISM — GREKISK-ORTODOX

Även känd som Den östortodoxa kyrkan

Förra månaden gick vi igenom början för den mäktiga romersk-katolska kyrkan, och hur den har hållit en majoritet av den vita rasen i slaveri i nästan två tusen år.

Vid år 451 e.Kr. var imperiets territorium uppdelat i fem historiska patriarkat: Rom, Konstantinopel, Alexandria, Antiokia och Jerusalem. När konciliet i Chalkedon sammanträdde samma år (451 e.Kr.) markerade det inte bara kulmen på en lång period av teologiska kontroverser, utan det var också startpunkten då Konstantinopel började framstå som det enda östortodoxa patriarkatet inom den östra halvan av imperiet, och följaktligen en kraftfull rival till Rom.

Rom, som vi alla är medvetna om, höll vid denna tid snabbt på att lösas upp som imperium, och den smittsamma effekten av den nya (judisk-initierade) kristna religionen var en huvudorsak till den kollaps som var i antågande. Genom sina pacifistiska läror hade den lyckats förvandla det forna Roms en gång så formidabla krigare till fredsälskande veklingar, som jagade fantomspöken som antogs sväva omkring (någonstans) i skyn.

Den spricka som utvecklades mellan öst och väst berodde delvis på politisk rivalitet, men främst på teologiska skillnader. Vid det ovan nämnda konciliet visade sig den chalkedonensiska formeln — som definierade Jesus Kristus som besittande två naturer, en mänsklig och en gudomlig i en person — vara oacceptabel för flera icke-grekiska folk: egyptierna (som följdes av nubierna och etiopierna), syrierna (från både Syrien och Palestina) och armenierna.

Det egyptiska upproret tog formen av monofysitism, läran om att Jesus Kristus endast besatt en natur, den gudomliga.

Det syriska avvisandet tog formen av nestorianism, från den antiokenska tankeskolan. Nestorianerna hade en liten nyansskillnad i sin syn. De ansåg att även om Kristus var både mänsklig och gudomlig i perfekt harmoni, så sträckte sig denna gudomlighet dock inte till Jungfru Maria.

Armenierna, som vid denna tid var hårt pressade i försvaret av sitt territorium mot perserna, föredrog att behålla de teologiska formler som var gällande före Chalkedon, vilka de än var.

Sålunda blev dessa östliga territorier, invecklade i hårklyvande religiösa kontroverser som pågick i århundraden, ett lätt byte för de fanatiska arabiska muslimska arméerna under det sjunde århundradet och omvändes snart till muhammedanismen genom svärdets makt. Som ett resultat av detta återstod av de östliga patriarkaten endast Konstantinopel inom riket.

Rivaliteten mellan Rom och Konstantinopel började egentligen år 325 v.t. när kejsar Konstantin grundade den stjärnklara staden som platsen för sin nya huvudstad.

Under tiden, medan Rom förföll och slutligen översvämmades av barbarerna, höll Konstantinopel inte bara stånd utan blomstrade och vann i styrka. Med detta växte klyftan sig större tills den slutligen kulminerade i den stora schismen år 1054 v.t. De två blev inte bara två distinkt separata imperier, utan två separata religiösa enheter, var och en med sina egna påvar och sin egen organisatoriska struktur. De två var nu vitt skilda politiskt, kulturellt, ecklesiastiskt såväl som religiöst, med huvudet för den östliga kyrkan nu centrerat i Konstantinopel. Men konflikten om religiösa anspråk på doktrin och auktoritet fortsatte i århundraden.

Efter den stora schismen började det romersk-katolska Europa växa i styrka, medan det östliga (bysantinska) riket började falla sönder i en rasmässig och religiös samling av många olika och mångspråkiga östliga fraktioner. Vid tiden för turkarnas osmanska invasion år 1453 föll det som en övermogen tomat. Konstantinopel blev de turkiska muslimernas främsta juvel och har förblivit så sedan dess.

Konstantinopels fall år 1453 var en av de stora vändpunkterna i historien, och ett stort bakslag för den vita rasen. När den segrande 21-årige osmanske sultanen, Mehmet II, red på sin häst uppför trapporna till Hagia Sofia, den största och mest prestigefyllda katedralen i hela kristenheten, var segern över de kristna fullbordad. Detta gjorde Mehmet II med bravur den 29 maj 1453, och det kristna Konstantinopel fanns inte mer. Det var nu det islamiska Istanbul.

Även om det bysantinska riket nu var förstört och Konstantinopel blev huvudstad för det osmanska riket, överlevde den bysantinska kyrkan inte bara katastrofen utan utökade sina befogenheter. Den blev överhuvud, "ethnark", för alla greker inom det turkiska riket, eftersom icke-muslimer inte kunde underkastas lagstiftning som härrörde från Koranen. Som ett resultat bildades de kristna i separata samhällen (apartheid i praktiken) och patriarken blev deras politiska såväl som religiösa ledare.

Allt eftersom tiden gick, genom smutsig och fullständigt skrupelfri korruption, samarbetade patriarken med de turkiska härskarna för att exploatera och förnedra de kristna samhällen som nu stod under hans kontroll. Inte nog med att han missbrukade sin auktoritet inom sitt eget patriarkat i Konstantinopel, utan han fick snart kontroll över tre andra patriarkat nu

under muslimskt styre — Alexandria, Antiokia och Jerusalem. Den utökade ytterligare sin makt över det serbiska patriarkatet i Peć, det bulgariska patriarkatet i Ohrid, Aten och det rumänska metropolitdömet Moldavien-Valakiet.

Ryssland omvändes till kristendomen under bysantinskt beskydd år 987 e.Kr. och var underställt patriarkatet i Konstantinopel. Under de följande århundradena styrdes den ryska kyrkan av grekiska hierarker. Men år 1448 gjorde sig den ryska storfursten **Vasilij** kvitt den siste grekiske metropoliten, Isidore, och beordrade det ryska episkopatet att välja en infödd metropolit ur sina egna led. Därmed blev Ryssland slutligen oberoende av Konstantinopel.

Därefter växte det ryska kyrkliga såväl som politiska självmedvetandet snabbt. Storfursten **Ivan III** antog titeln **tsar** och gjorde anspråk på att vara arvtagare till de bysantinska kejsarna före det turkiska övertagandet, och den ryska kyrkan övertog nu ledarskapet för den östortodoxa kyrkan.

Vid mitten av 1600-talet steg den ryska kyrkan till en sådan makt och betydelse att landet praktiskt taget styrdes av en diarki, där kyrkan och den politiska regeringen var jämbördiga i den makt de utövade.

År 1721, under **tsar Peter den store**, avskaffades patriarkatet. Han inrättade i dess ställe den Heliga styrande synoden och kyrkan underställdes därefter statens styre.

Effekten av första världskriget var katastrofal för den ryska kyrkan. År 1917, under den korta tid som den provisoriska regeringen innehade makten, höll kyrkan ett koncilium. Det avskaffade synoden och återupprättade den gamla patriarkala administrationen. Men när bolsjevikerna tog över i **oktoberrevolutionen**, genomdrev de snart den marxistiska världsbilden i kyrkan. Den berövade kyrkan alla dess egendomar (liksom resten av befolkningen), skilde skolan från kyrkan och förbjöd enligt lag all religionsundervisning för personer under 18 år. År 1929, under **Stalin** och den första femårsplanen, inleddes en förföljelsepolitik, och konstitutionen ändrades för att ge "frihet till gudsdyrkan och antireligiös propaganda", men i praktiken var den kommunistiska propagandan den främsta konsekvensen. År 1935 hävdade regeringen att den ryska kyrkan, i allt väsentligt, hade likviderats effektivt och ersatts av kommunistisk ortodoxi.

År 1939 ändrade den kommunistiska regeringen sin politik, av rädsla för hotet mot dess överlevnad från Nazityskland. Den tonade ner sin antireligiösa propaganda och beviljade relativ religionsfrihet, och det skedde en partiell återväxt av stödet för kyrkan. Detta vändes återigen när kriget mot Tyskland hade vunnits, och kyrkan sjönk återigen ner i obetydlighet.

Idag är bilden oklar vad gäller vad som är rester av kyrkan och vad som är en kommunistisk fasad. Men för alla praktiska ändamål är kyrkan, det som finns kvar av den, ett verktyg för den kommunistiska regeringen. **Idag är den östortodoxa kyrkan i Ryssland död, och en judisk sinnesförlamare, kristendomen, har ersatts av ett annat järnhårt judiskt tyranni, nämligen judisk kommunism.** (Läs igen, ”Christianity and Communism: Jewish Twins”, Sida 380, *Nature's Eternal Religion*.)

* * * * *

ICKE-RYSKA ORTODOXA KYRKOR.

Rumänska. Den största av de icke-grekiska ortodoxa kyrkorna på Balkan efter första världskriget var den rumänska, som bekände sig ha ett medlemskap på 13 miljoner.

Serbiska. Efter första världskriget genomgick den serbiska kyrkan en plötslig förstoring i och med den politiska unionen mellan de serbiska och kroatiska folken i Jugoslavien, och de sex serbiska kyrkliga territorierna förenades. Men föreningen frambringade snart en bitter rivalitet mellan de ortodoxa serberna och de romersk-katolska kroaterna och slovenerna.

Efter andra världskriget, när den kommunistiske diktatorn **Marskalk Tito** tog över, led både de grekisk-ortodoxa och de romerska katolikerna samma öde som den ryska kyrkan under Stalin. Kyrkans egendomar konfiskerades av staten och den underordnades helt den kommunistiska regimen. Medan ett sken av ”religiös frihet” proklamerades i propagandasyfte, blev kyrkoregimen och den kommunistiska diktaturen ett och detsamma, och för alla praktiska ändamål, omöjliga att skilja åt.

Bulgarien. En liknande situation råder under den kommunistiska regimen i Bulgarien. **Övriga:** Det finns mindre ortodoxa organ i Albanien, Tjeckoslovakien, Finland, Estland och Litauen. Eftersom alla dessa nu befinner sig under den judiska kommunismens häl, är även dessa en skugglik fasad av den ursprungliga ortodoxin och mer ett manipulativt verktyg för det kommunistiska tyranniet.

The New York Times hävdar att det finns totalt 76 444 600 grekisk-ortodoxa katoliker i världen idag, varav 51 500 är bosatta i USA. Med tanke på det faktum att de flesta av dessa befinner sig i kommunistkontrollerade länder, är giltigheten av dessa siffror högst tveksam, liksom lojaliteten hos dess förmodade medlemmar.

* * * * *

Målsättningar för vår jämförelseserie

1. *Att genom detaljerad jämförelse illustrera att vi inom* **CREATIVITY** *äntligen har uppnått en genuin, äkta, omfattande rasreligion för den vita rasen som är likvärdig med, eller överlägsen, någon religion i historien.*

2. *Att vår religion är mer förnuftig, mer logisk, mer komplett och bättre planerad och organiserad; den är i själva verket mer effektivt strukturerad än någon av de etablerade gamla ”stora” religionerna i världen.*

3. *Att den vita rasen, för att överhuvudtaget överleva, nu måste polariseras kring sin egen rasreligion.*

4. *Att övertyga alla de mångskiftande och olika vita rasgrupperna och ledarna om att räddningen för den vita rasen ligger i* **CREATIVITY**, *och ju förr vi enas under Creativitys baner, desto förr kommer vi att vara på väg att föra en effektiv kamp för den vita rasens överlevnad.*

Tänk på det. Om inte Creativity, vad finns det då?

* * * * *

Låt mig fråga dig — är det rimligt att ha en ”djup och bestående tro” på någon religion, trosbekännelse, övertygelse eller teori som varken har bevis eller logik som stödjer den?

* * * * *

Var inte en passiv åskådare. Bli en militant aktivist i den vita rasrevolutionen.

* * * * *

Grekisk ortodoxi mot Creativity

En jämförelse

A. Trons grundvalar.

Grekisk ortodoxi är baserad på sitt romersk-katolska ursprung, som i sin tur är baserat på en polyglott samling av myter, legender och andra forntida religioner som föregick den.

Förutom att ha sitt ursprung från (och införlivat) det judiska Gamla testamentet, är det Nya testamentet till stor del en upprepning av esséernas självmordsbenägna läror. Detta var en mindre judisk kult utanför den judiska huvudfåran som existerade i Qumran, vid Döda havets stränder. Den förespråkade sådana självdestruktiva idéer som att älska sina fiender, sälja allt man äger och ge det till drägget, samt en mängd andra idiotiska läror som påstods ha lärts ut av Jesus Kristus. Dödahavsrullarna och andra historiska bevis tyder dock på att den kristna kyrkan plagierade alla dessa läror från esséerna, en judisk kult som existerade mellan 100 f.v.t. till 100 v.t., och som sedan dog ut.

CREATIVITY är däremot baserat på realiteterna i det universum som vi befinner oss i. Genom att använda logik och sunt förnuft, och genom att försöka lära av mänsklighetens misstag i den förflutna historien, försöker Creativity lösa de mängder av problem som nu ansätter den vita rasen och världen som helhet. Creativity förkastar de löjliga vidskepelserna och premisserna om att vi är utlämnade åt en skara osynliga spöken och andar som svävar omkring och kontrollerar vårt öde här på jorden, och särskilt i en förmodad "nästa" värld, en idiotisk fantasi som så innerligt omfamnas av den romersk-katolska kyrkan, den grekisk-ortodoxa kyrkan och de tusentals andra kristna kulterna och avknoppningarna.

B. Mål och syften.

Eftersom de grekisk-ortodoxa kyrkorna (till skillnad från den romerska kyrkan) är så fragmenterade i sin kontroll och organisation, är det svårt att hitta något centralt mål som alla de olika kyrkorna håller fast vid, annat än att kanske inkräkta på och kontrollera sina vidskepliga offers liv, och etablera en maktbas för den polyglotta massan i deras hierarkier. En sidofråga kan kanske påstås vara att de försöker rädda sina anhängares själar från att hamna i helvetet, men om kyrkan aldrig hade uppfunnit denna enfaldiga idé från första början, skulle deras lättlurade offer aldrig ha behövt oroa sig för att rädda sig själva från detta fiktiva monster överhuvudtaget.

CREATIVITY, å andra sidan, ägnar sig inte åt att spela det löjliga spelet med spöken i skyn. Istället fokuserar det på världens verkliga problem och strävar efter att organisera och bygga en bättre värld för den vita rasen.

C. Några proklamerade skillnader mellan den romersk-katolska och den grekisk-ortodoxa kyrkan.

1. Den romersk-katolska kyrkan hävdar att den helige ande utgår "och av Sonen" (en doktrin känd som "filioque"-klausulen), såväl som av Fadern. Den östliga ortodoxin anser att den helige ande endast utgår "av Fadern". (Stor sak.)

2. Romersk katolicism bekräftar existensen av en skärseld, utöver en himmel och ett helvete. Den östliga ortodoxin accepterar inte idén om en skärseld, även om den tror på ett mellantillstånd mellan himmel och helvete där själar upplever en försmak av den salighet eller det straff som så småningom kommer att bli deras. (Stor sak.)

3. Den romersk-katolska kyrkan tror på Jungfruns obefläckade avlelse, en doktrin som den östliga ortodoxin inte accepterar. Den östliga ortodoxin hävdar att endast Kristus blev avlad och född utan arvsynd, och att Jungfru Maria renades från den på bebådelsedagen. (Stor sak.)

4. Det romersk-katolska dogmat att Jungfru Marias kropp "upptogs i himlen" (förklarat av påve Pius XII) stöds inte av den östliga ortodoxin, som inte tror på ett sådant fysiskt antagande. (Stor sak.)

5. Den östliga ortodoxin erkänner inte de helgon som kanoniserats av den katolska kyrkan efter schismen 1054, såvida inte dessa helgon också har proklamerats av östortodoxa synoder. (Stor sak.)

D. Raslig inställning.

Grekisk ortodoxi saknar helt lojalitet mot den vita rasen och är i själva verket fientlig mot den. Liksom den romerska kyrkan den härstammar ifrån, är den nu helt uppslukad av det judiska programmet för rasblandning och omfattar många av de lägre elementen i vår ras.

CREATIVITY, å andra sidan, är tillägnad den vita rasens bästa intressen, och endast den vita rasens. Den har lovat sin totala lojalitet till den vita rasen och byggandet av en vitare och ljusare värld.

E. Organisatorisk struktur.

Till skillnad från den romerska kyrkan har den grekisk-ortodoxa kyrkan inte en central påve och auktoritet. Medan den ursprungligen försökte efterlikna den romersk-katolska kyrkans monolitiska struktur, är den nu ett hopkok av olika auktoriteter. Eftersom mycket av dess ursprungliga struktur nu befinner sig bakom järnridån, kontrollerar kommunistiska kommissarier större delen av dess nuvarande organisatoriska hierarki.

CREATIVITY är baserad på ledarskapsprincipen och strävar efter att rensa världen från kommunism och judisk kontroll, fullständigt och för alltid.

* * * * *

Sökandet efter Den Store Promotorn Fortsätter — Nu Ännu Mer Intensivt!

I nummer 10 hade jag en viktig ledare på förstasidan av Racial Loyalty med titeln ”Sökandet efter Den Store Promotorn”. Det sökandet pågår fortfarande och blir alltmer brådskande.

Vi anser att vi har den mest meningsfulla trosbekännelsen, religionen, programmet och rörelsen för den Vita Rasens FRÄLSNING och ÅTERUPPSTÅNDELSE i hela dess tumultartade och misslyckade historia. Grunden är lagd, tärningen är kastad, trosbekännelsen och programmet är färdigställda. Mitt livsverk är, för alla praktiska ändamål, avslutat.

Vid 67 års ålder behöver vi nu en dynamisk promotor för att expandera, sprida och marknadsföra produkten. I 15 år nu, vid en ålder då jag borde ha gått i pension och doftat på rosorna, har jag burit det mesta av bördan, både ekonomiskt och marknadsföringsmässigt. Det är uppenbart att jag inte kan fortsätta i oändlighet, och tiden är inne för att hitta en ersättare. Vi behöver nu någon som är hälften så gammal som jag, med dubbelt så mycket energi för att marknadsföra skiten ur det till världens alla hörn. Kom ihåg att sultan Mehmet II erövrade Konstantinopel när han bara var 21 år gammal.

Den Vita Rasen måste överleva! Granska dina egna meriter och ditt eget samvete. Är du kanske den mannen?

Vi behöver nu någon yngre som kan ta min plats som redaktör. Vi behöver fler människor ute på fältet som startar egna kyrkogrupper. Vi behöver organisatörer. Vi behöver mer, mer, mer, i varje kategori. Men framför allt är det nu brådskande att vi snart finner en ersättare för mig och får rörelsen i högväxel på en permanent, expanderande och självbevarande basis. Vi behöver ditt stöd och din hängivenhet!

* * * * *

Vi Skapare avser att återta denna planet för Naturens Främsta — den Vita Rasen.

* * * * *

Din redaktör går på R & R

Av hälsoskäl tar din redaktör ledigt en månad för att återhämta sig och ladda batterierna. Under september kommer jag att åka till en hälsoanläggning för en två veckor lång fasta, följt av två veckor för att bryta fastan och bygga upp mig igen.

Utgivningen av RACIAL LOYALTY kommer att ställas in under oktober månad. Vi återkommer med nummer 29 i november.

Under tiden kommer vår Hasta Primus, pastor Messick, att ansvara för butiken och främja rörelsen som vanligt. Han kommer att besvara era brev, expediera era beställningar av böcker, häften, massupplagor av Racial Loyalty, skivor, videoband och allt annat material ni kan behöva.

Så sakta inte ner — håll tempot uppe! Fortsätt främja, fortsätt distribuera! Vi behöver all hjälp vi kan få, inklusive era ekonomiska bidrag.

* * * * *

Det är Creativitys mål att ingjuta i varje vit man, kvinna och barn ett djupt och varaktigt medvetande om deras stora rasliga arv.

* * * * *

CREATIVITY — En vit mans religion — är det totala svaret på judisk kristendom.

* * * *

Vilken vit man vid sina sinnes fulla bruk skulle vilja se denna planet jorden översvämmas och invaderas av miljarder niggrer? Det händer nu.

* * * *

Gallringsprocessen är absolut nödvändig för överlevnaden och hälsan hos varje art.

* * * * *

Nummer 29, november 1985

Ju förr desto bättre

Polarisering och konfrontation

Juden lyckas fördröja det tills den vita rasen är för svag och degenererad för att kämpa emot innan han går till slutangrepp.

Från historiens tidigaste gryning har det varit den vita rasen som har skrivit den, och uppnått alla de stora bedrifter som var värda att skriva om. Under tusentals år har den vita rasen, och den vita rasen ensam, byggt civilisationer, byggt imperier och härskat enväldigt. Inte förrän så nyligen som för 40 år sedan, efter andra världskriget, har den vita rasen på allvar hotats av att bli omkörd och massakrerad av de exploderande lerraserna.

Idag är det hotet mycket verkligt, i själva verket olycksbådande så, och endast en omfattande och drastisk vändning genom den vita rasens eget initiativ kan rädda den från nästan säker förintelse.

Hur hamnade vi i en sådan röra, ett sådant fruktansvärt dilemma? Det är syftet med denna analys att spåra förloppet av denna skrämmande utveckling för att isolera judens hand i vår ras degenerering, och komma fram till en lösning.

Vi vill dokumentera, steg för steg, hur juden från den tidigaste historien medvetet, i en ihärdig och planerad konspiration, har naggat den vita rasen i kanten, förvirrat den upprepade gånger, bastardiserat den vid varje tillfälle, lurat in den i religiöst vansinne och torpederat dess antal, makt och inflytande vid varje vändning. Detta har de gjort utan att den vita rasen knappt ens vågat erkänna att den blev angripen.

Låt oss gå tillbaka till den tidigaste av alla stora vita civilisationer och börja med Egypten, där historien, och till och med den judiska bibeln, registrerar den tidigaste närvaron av denna pestartade parasit på civilisationens rygg.

Judarna hävdar i sin hopkokade historia om sig själva (som vi barmhärtigt kallar Gamla testamentet, och ännu dårfinkigare har gjort till en betydande del av ”vår” bibel) att de var slavar i ett stolt och mäktigt Egypten, och att de ville ut. Som vanligt i deras återgivningar hävdar de att de var fattiga, förtryckta offer och att den onde faraon inte ville ”låta deras folk gå”. Det var endast genom deras Moses skarpsinnighet och heroiska ledarskap, coachad av deras stamgud Jahve, som de kunde ta sig ur de onda egyptiernas klor.

Den autentiska historia vi kan samla bekräftar närvaron av judarna i det tidiga Egypten, när Egypten fortfarande var vitt. Det finns dock inga historiska bevis för någon Moses och det är tveksamt om han var något mer än ännu en fiktiv karaktär, vilket utan tvekan även Abraham, Isak och Jakob var. Vad historien däremot registrerar är att judarna då redan var en väletablerad ras av parasiter när ett litet segment av svältande och eländiga judar vädjade till en intet ont anande faraos sympati och tilläts komma in i hans domän. Föga anade han den virulens och destruktiva natur hos den stam som han så dåraktigt erbjöd gästfrihet.

Judarna steg snart till höga positioner i faraonernas land och samtidigt började imperiet falla samman när denna ras av vampyrer började visa sina rätta färger. De ägnade sig snart åt sin historiska favorithandel — handeln med slavar härrörande från de svarta nubierna i söder. Med slavhandeln påbörjades snart en bastardisering av den fina egyptiska genpoolen.

Gäng av banditer dök upp och började trakassera och plundra de gamla handelsvägarna. De blev djärvare i imperiets utposter. Med sitt välutvecklade kommunikationssystem (som alltid) visste judarna exakt när de skulle slå till och vilka städer som var sämst bevakade.

Allt eftersom tiden gick blev befolkningen mörkare, mer bastardiserad och mer främmande. Dess ledarskap blev mer desorienterat och trögt, och nationen började falla samman.

En gammal papyrus i Leiden, Tyskland, översatt av Alan H. Gardner, lyder:

”Egypten var i nöd; det sociala systemet blev desorganiserat; våld fyllde landet. Inkräktare jagade den försvarslösa befolkningen; de rika berövades allt och sov under bar himmel, och de fattiga tog deras ägodelar. Det är ingen enbart lokal störning som här beskrivs, utan en stor och överväldigande nationell katastrof. Faraon var märkligt inaktiv.”

Låter detta likt vad som händer i Amerika idag? Det gör det. Men låt oss gå vidare till ett stadium som Amerika ännu inte har nått, men snart måste, om den vita rasen ska överleva.

Vid 2100 f.Kr. var ett demoraliserat och splittrat Egypten ett lätt byte för Hyksos-inkräktarna. Precis som judarna senare skulle göra för de muslimska inkräktarna i Spanien, banade judarna väg för Hyksos.

Efter 511 år hade egyptierna fått nog och tog sig slutligen samman. De körde ut Hyksos och judarna tillsammans med dem. Tvärtemot judarnas påstående att faraon inte ville släppa ut dem, kunde egyptierna inte bli av med dem snabbt nog och körde ut dem för allt vad tygen höll ur sin domän.

Precis som judarna har inverterat och förvrängt historien om den fiktiva ”förintelsen”, så kokade de redan då ihop sin förrädiska

historia och hävdar att de hölls i slaveri, och vi har suttit fast med den berättelsen ända sedan dess.

Men skadan i Egypten var redan skedd och den var oåterkallelig. Ett delvis rasblandat och splittrat Egypten fortsatte utför mot den eländiga bild som jag har beskrivit i Racial Loyalty nr 11 och 12. Fattigdom, överbefolkning och hjälplöshet är ödet för en en gång stolt och resursstark vit ras.

Vid varje tillfälle vid varje vändpunkt i historien stod juden på våra fienders sida, och hjälpte till att förråda, förvirra och sabotera den vita rasen.

Ett av de främsta av alla genetiska exempel på den vita rasen som vi kan peka på fanns i det antika Grekland under Perikles guldålder. I sina protokoll beskriver judarna den symboliska ormens väg. Dess första etapp i Europa var på Perikles tid år 429 f.v.t. när ormen först började gnaga på livsnerven i denna stora och olycksaliga civilisation. Idag är Grekland ett av de mest rasblandade av alla europeiska länder, och befinner sig knappt i utkanten av vad som legitimt kan kallas den vita rasen.

Vi går vidare till Rom, den största av alla antika civilisationer från vilken vi idag ärver så många av våra lagar, så mycket av vårt språk och vår kultur. Även denna civilisation slet den symboliska ormen fullständigt sönder. Judarna var återigen i främsta ledet som slavhandlare och gjorde sitt yttersta för att dra in i imperiet allt avskum och alla vrak från öst och från Afrika. Men det största slaget av alla lades på det romerska riket och dess snabbt degenererande genpool när judarna slabbade ner den rasliga smältdegeln med en giftig ny lära — **judisk kristendom.**

Detta medförde ett totalt sammanbrott för lag, ordning, samhälle och hela den tidigare kulturen. Den mörka medeltiden följde. När Europa angreps av det brinnande svärdet från den aggressiva nya muslimska religionen på 700-talet, hade den vita rasen nått sin mest sårbara och lägsta punkt.

När muhammedanerna korsade Medelhavet och Gibraltar sund för att invadera Spanien år 711 v.t. förrådde judarna och banade väg på den spanska sidan. De semitiska araberna rusade in, erövrade Spanien och drev hela vägen in i mitten av Frankrike, där de slutligen stoppades av Karl Martell vid slaget vid Tours år 732.

Under deras nästa 750 år av muslimsk ockupation led den vita rasen återigen av försvagande rasblandning. När morerna slutligen drevs ut 1492 av drottning Isabella, var judarna återigen i högsta grad mitt i striden, genom att hjälpa, understödja och finansiera morerna, och förråda den vita rasen vid varje tillfälle.

Muhammedanerna gjorde ytterligare två stora försök att angripa

Det vita Europa, en, extremt framgångsrik och högst skadlig, och en annan nästan framgångsrik.

Denna gång var det de muhammedanska turkarna, en mongolisk ras med ursprung i Asien.

Under tusen år hade Konstantinopel varit det kulturella och religiösa diademet i det östromerska riket. Återigen, genom rasmässig uppblandning, en blandning av polyglotta kulturer och språk, degenererade Konstantinopel till ett rasmässigt Babylons virrvarr. Det var moget för plockning och 1453 invaderade och erövrade sultan Mehmet II, då endast 21 år gammal, den största av alla vita bastioner i Österuropa. När han red med sin häst upp på trappan till Hagia Sofia-basilikan, var det ett av de värsta nederlagen och de största bakslagen den vita rasen hade lidit på tusen år.

Vad hade judarna med det att göra? En hel del. Återigen hade de förvirrat och demoraliserat den ortodoxa kulturen i denna östra huvudstad århundraden i förväg, vilket ledde till dess degeneration och kollaps. När det sista slaget utkämpades var de återigen i främsta ledet och hjälpte och understödde fienden och förrådde staden inifrån.

Efter att ha säkrat denna mest strategiska av alla stora bastioner i Österuropa, fortsatte de muhammedanska turkarna att pressa sig framåt och uppåt in i hjärtat av Europa, i syfte att erövra hela den kontinenten. I detta fick de hjälp och understöd av de vita nationerna själva, när de vita nationerna i Europa ägnade sig åt en självmordsorgie och ett självförvållat blodbad. Trettioåriga kriget (1618-48) decimerade och försvagade kraftigt hela den vita rasen. Det bäddade för ytterligare muhammedansk invasion. Detta onda och vansinniga krig, utkämpat över judisk kristendom, ställde katolska kristna mot protestantiska kristna. Hela Europa led svårt och effekten på de tyska staterna i synnerhet var förödande.

Turkarna såg sin bästa chans när deras ledare Kara Mustafa, uppmuntrad av en allians med Frankrike, genomförde ett stort angrepp på Wien 1683. De besegrades av en allians mellan Jan Sobieski av Polen och Karl av Lothringen från habsburgarna. Detta avslutade för all framtid hotet om den muslimska invasionen av Europa. Hade turkarna lyckats, vilket de nästan gjorde, skulle stora delar av, om inte hela, Europa ha hamnat under de mongoliska turkarnas välde.

Innan vi lämnar Europa låt mig tillägga andra brodermördande och självmordsartade krig och händelser som decimerade gräddan av den vita manligheten i Europa och sög musten ur henne. Det finns knappt ett enda där judens dolda hand inte deltog, anstiftade, gick in i och manipulerade.

(1) Hundraårskriget mellan Frankrike och England.

(2) Den franska revolutionen där judarna halshögg den franska adeln, och med den, deras mest kapabla ledare.

(3) Napoleonkrigen, som varade i tjugofyra år och dränerade Frankrike på resurser.

(4) Krigen mellan Ryssland och Österrike.

(5) Kriget mellan Frankrike och Tyskland, 1870-71.

Det finns många fler, men låt oss nu lämna kontinenten Europa för tillfället och vända vår uppmärksamhet mot det västra halvklotet. Låt oss se hur, efter tre århundraden av kraftfull kolonisering av den vita rasen, även dessa två kontinenter, både Nord- och Sydamerika, undergrävdes, rasblandades och togs över av judarna.

Ett av de mest förlamande drag som de vita nybyggarna praktiserade från sin tidigaste början var importen av svarta slavar från Afrika. Detta praktiserades av de spanska kolonisatörerna på Kuba, i Mexiko och Sydamerika. Det praktiserades av fransmännen i San Domingo, till deras efterföljande förintelse. Det praktiserades av de vita anglosaxarna i de brittiska nordamerikanska kolonierna, särskilt i Virginia, Georgia, North och South Carolina. Det fullföljdes kraftfullt av de vita kolonisatörerna på de karibiska öarna, som idag nästan helt består av negroider och mulatter.

I allt detta var den judiske slavhandlaren den centrala drivkraften, och genom sin historiska erfarenhet i denna uråldriga och skändliga handel, som sträcker sig så långt tillbaka som till det forntida Egypten, visste juden exakt vad han gjorde.

Vad han programmerade var den framtida rasblandningen och förstörelsen av den vita rasen, vilket idag blir alltmer uppenbart.

För att hjälpa till att påskynda processen anstiftade judarna det brodermördande inbördeskriget (1861-65), som kraftigt decimerade eliten av den vita amerikanska manligheten, särskilt i södern. Det främjade också djungeldjuren till en position av "jämlikhet" med deras tidigare vita herrar, och i själva verket berövade det den vita befolkningen i södern rösträtten under två decennier.

Efter att ha raserat både ekonomin och det sociala ramverket i södern, rusade de judiska "carpetbaggers" från norr in och lade beslag på de nu utblottade vita sydstatsbornas fysiska ägodelar för en spottstyver. Efter mer än ett sekel har södern än idag inte återhämtat sig från det förödande slaget.

För att ytterligare decimera och förslava den vita rasen invecklade judarna härnäst både Amerika och de flesta vita européer i två förödande krig, första världskriget och andra världskriget, under en kort period av trettio år.

Resultatet har varit överväldigande i det avsiktliga förlamandet av den vita rasen. Inte nog med att judarna därigenom förstörde en av nyckelnationerna i Europa (Tyskland), utan de har nu framgångsrikt försatt varje nation i världen i ekonomiskt slaveri, vare sig de är vita,

bruna, gula eller svarta. I hjärtat av denna konspiration finns det judiska huset Rothschild. Federal Reserve Board och hela den judiska kabalen. Detta band av gangsters driver framgångsrikt en världsomspännande förfalskningsring, en finansiell bluff, genom vilken de har stulit världens rikedomar genom att helt enkelt manipulera värdelöst papper.

Men deras finansiella manipulationer är bara en del av spelet. Sedan andra världskriget har de allvarligt undergrävt den vita rasen och stärkt makten hos de färgade raserna genom olika förräderier och lömska politiska trick.

Ett av dessa var att överlämna Suezkanalen, en av de två mest strategiska vattenvägarna i världen, till en underlägsen färgad ras, egyptierna. Ett andra förrädiskt drag som liknade Suezkanalkuppen var att överlämna Panamakanalen, som ägdes av USA, till en simpel kommunistisk diktator och betala denna bananrepublik stora summor pengar för att ta emot den. Detta var inte bara en förrädisk örfil i ansiktet på de amerikanska väljarna och skattebetalarna, som kraftfullt motsatte sig det, utan ett förödande slag mot den framtida säkerheten för USA och den vita rasen själv. Förräderi, lögner, svek och den judiska politiska och finansiella maktens starka arm uppnådde detta svek som för 20 år sedan skulle ha varit otänkbart, och som än idag stinker ända upp till himlen.

Låt oss nu vända oss till kontinenten Afrika. Vi finner att efter andra världskriget var nästan varje territorium i Afrika bosatt, kontrollerat och/eller styrt av en vit europeisk makt. Genom ränksmideri, förräderi och svek har varje vit makt nu antingen evakuerat dessa kolonier eller drivits ut. Det enda undantaget är Republiken Sydafrika, och även den kommer snart, genom svek och förräderi, att överlämnas till de vilda svarta djuren. (Se Racial Loyalty nr 28, ”South Africa — The Last To Go”, s. 256 BWBW.)

Och så, med den världsomspännande judiska makten i crescendo, är den vita människan nu på flykt, vare sig det är i Afrika, Europa eller Amerika. Genom dumhet, genom feghet, genom brist på framsynthet och förståelse från den vita rasens sida, når den nu vägs ände. Som vi kan se från en genomgång av historien har juden flitigt naggat den vita människans kultur, hennes moral, hennes politiska och finansiella makt i kanten. Genom upprepad åderlåtning och bastardisering av den vita genpoolen har han reducerat den vita rasen till en kura ihop-sjunket vrak av flinande veklingar. Den vita människan förnekar och nedsvärtar nu sin egen ras, och jämrar sig skamfullt och fjäskar för de smutsiga judarnas och negrernas locktoner. Men det kommer inte att rädda hans nacke från den slutgiltiga räkenskapen för hans bottenlösa feghet och kriminella idioti. Den lömske juden bider skickligt sin tid, alltmedan han fortskrider med sitt planerade och avsiktliga program för att försvaga, decimera, demoralisera och bastardisera

den vita rasen, som han har gjort i tusentals år, hela vägen tillbaka till de vita egyptierna. Han vill inte ha en öppen strid, eller en öppen konfrontation mellan den vita rasen och "ler-raserna" (mud races), inte riktigt än. Vid denna tidpunkt skulle en sådan öppen konflikt fortfarande resultera i en överväldigande seger för den vita rasen och utplåna ler-raserna och juden tillsammans med dem från jordens yta.

Tiden är ännu inte helt mogen. Men ge det ytterligare tio år, kanske femton, och den vita rasen kommer att vara så svag, förvirrad och decimerad att den varken kommer att ha viljan eller kraften att försvara sig själv. **När den tiden kommer (och juden kommer att känna igen den rätta tidpunkten) kommer han att släppa lös ler-rasernas raseri, tillsammans med de avfälliga vita förrädarna, i historiens största blodbad för att massakrera den vita rasen en masse.** (Läs återigen Creative Credo nr 30 i den vita mannens bibel "The Grisly Lesson of San Domingo".)

Det är målet och drömmen för det judiska maktetablissemanget — inga fler vita bebisar — att för evigt förinta den vita rasens makt så att den aldrig mer kan hota greppet från världens främsta parasit.

Vi, inom Church of the Creator, kämpar för att avvärja att denna stora tragedi inträffar. **Vi säger — samla den vita rasen nu och polarisera kring den enda stora idé som fortfarande kan väcka och rädda den vita rasen — en kraftfull rasreligion — Creativity.** Väcka och organisera den mäktiga kraft som finns inneboende i den vita rasen innan det är för sent. Vi har fortfarande antalet, medlen, resurserna. Låt oss vakna, låt oss nu smida medan järnet är varmt, organisera och utnyttja vår enorma makt och rädda oss själva och framtida generationer av vår avkomma. Det finns ingen annan utväg.

Målet är att polarisera
och bygga en vit rasmaktstruktur
för att krossa det judiska monstret.

* * * * *

Tiden håller på att rinna ut för den vita rasen. Konfrontation nu är att föredra framför att bli utplånad senare.

* * * * *

Naples, Fla., judar blir paranoida över vår nya bok — EXPANDING CREATIVITY

Följande artikel publicerades nyligen i Naples Daily News, och är ganska självförklarande, förutom dess betydelse.

Frågan inställer sig: av alla tusentals pocketböcker i tidningskiosker, varför skulle judarna vara så dödligt rädda för att någon läser EXPANDING CREATIVITY? Om boken vore felaktig, eller inte var logisk, eller bara var ren utskällning, skulle ingen bry sig om den och ingen skulle särskilt bry sig om den fanns i tidningskiosken eller inte, eller hur? Så varför rädslan, paranoian, samtalet mitt i natten, brådskan att förstöra dem, så att ingen kunde få budskapet?

Svaret är uppenbart. Judarna vet, och vi vet, att vad den boken (och våra andra tre grundläggande böcker) säger är sant och den avslöjar hela den judiska kabalen, inklusive dess kristna tillbehör som de har manipulerat och utnyttjat så skickligt. Därför fördömer och undertrycker de den närhelst och varhelst det är möjligt.

Denna handling är naturligtvis en handling av hårdhänt censur och om den vändes mot judarna, som till exempel att förstöra all litteratur eller propaganda om deras hopkokade "förintelse", vad skulle hända? De skulle naturligtvis skrika i högan sky om censur, yttrandefrihet, rättigheter enligt det första tillägget och hela deras tvättlista av rättigheter.

Vad sägs om den vite mannens rätt till yttrandefrihet? Tja, låt judarna förstå det här: vi tigger inte med hatten i hand. Vi ämnar utöva våra konstitutionella rättigheter, vad som än händer. Vi ämnar fullfölja vår handlingsplan som den fastställs i vår trosbekännelse och vårt program fram till en tid då den vite mannen återigen helt har kontroll över sitt eget öde. Inget mindre duger.

* * * * *

CREATIVITY — Ett dynamiskt program för upplyftande och uppgradering av Naturens Främsta till alla hörn av denna planet Jorden.

* * * * *

Längs stigen ... En hatisk utläggning dyker upp

Av Tony Weitzel

BOB NABER RINGDE. Jag sov. Det var natt. Han bad om ursäkt för det. Men han var oerhört upprörd. Jag kunde inte klandra honom. Han är en begåvad, rationell kille och han kan mycket om människor och historia, från George Washington till Adolph Hitler. En märklig liten pocketbok från North Carolina fick honom nästan att vilja spy.

Han hittade den lilla pocketboken av en slump. Han befann sig på Fifth Avenue i Naples, mellan en prestigefylld bank och nästan precis bredvid en annan prestigefylld bank.

Han råkade passera ett tidningsställ framför ett snabbköp. Där i stället fanns sex pocketböcker som uppenbarligen inte hörde hemma där.

Boken hade titeln "Expanding Creativity, a Powerful Religious Creed dedicated to the survival, expansion and advancement of Nature's Finest" (Att utöka kreativiteten, en kraftfull religiös trosbekännelse tillägnad överlevnaden, expansionen och främjandet av Naturens främsta).

FÖRFATTARENS namn var "Ben Klassen, P.M., grundare av Church of the Creator", och på den första insidan stod det att Expanding Creativity var en "idé vars tid är inne".

Boken har 254 sidor och den bestod tydligen av de första 12 numren av något som kallas "Racial Loyalty", publicerad av Church of the Creator; P. O. Box 400; Otto, North Carolina; 28763. "Tillägnad den yngre generationen av Naturens främsta. Det är i era händer vi har kastat facklan. Det är ni som kommer att bära den enorma bördan, men också skörda äran av att utkämpa striden för er ras överlevnad och för själva civilisationen."

Bob läste pocketboken och blev mer illamående för varje minut. Det verkade vara en skrämmande sorts återupplivning av det som den lille tapetseraren vid namn Hitler drog igång i Münchens ölhallar, under den fruktansvärt hungriga perioden efter det stora kriget.

DET FINNS, i denna dogma, endast en ras som är värdig att föras vidare in i framtiden. Det är den vita rasen. Judarna som Hitler hatade och mördade i miljontal?

Efter 65 år, säger boken, "rasar det judiska angreppet vidare. Våld mot vår kyrka!"

Men pocketboken som sammanställts av dessa nynazister insisterar på att dessa nya nazister inte är ateister, utan skapare av ett nytt helvitt credo. Och där finns Hitler-motivet med lockrop till ungdomar. Det finns, i pocketbokens lexikon, bestämmelser för en skola för begåvade pojkar.

Slutligen, hur begåvade de än är, så förblir pojkar pojkar, så det finns en tanke om att etablera ett "Cupid's Corner" (Amors hörn).

Och en slogan: "Kom ut ur garderoben, vite man, din rädsla för juden är högst paranoid!"

Juden, säger den lilla pocketboken, ”stjäl våra mest dyrbara skatter, vårt genetiska arv!”

Den lilla pocketboken betraktar Adolf Hitler som ”tidernas främste organisatör!”

Den analyserar Hitlers kapitel IX (bok II) om ”Propaganda och organisation” och hur Hitlers strategi kan tillämpas på nynazistiska grupper.

”VI ÄR INTE hjälplösa”, säger pocketboken. ”Den vita rasen använder inte ens en procent av sina enorma resurser. Rätt organiserad och tagen i anspråk är vår potential bortom all jämförelse. Låt oss använda våra muskler!”

Min vän Bob, som redan var djupt bedrövad, fann att det fanns mer, och värre, nynazistisk filosofi.

”Den vita rasen”, dreglar den nynazistiska tidskriften vidare, ”har under sina sex tusen år av civilisation aldrig haft en sådan kärna att polariseras kring som rör den vita rasen som sådan. Aldrig, det vill säga, förrän för drygt ett decennium sedan när Creativity dök upp på scenen.”

”Kom ihåg, allt som var gott och känsligt på denna planets yta gjordes av den vita rasen.”

”Vi har allt! Låt oss nu göra det förnuftiga och kanalisera våra resurser till vår egen fördel.”

Vid den tidpunkten bestämde sig Bob för att han borde ringa mig. Jag borde få veta om den lilla pocketboken och nynazisten som gav ut den.

Så han slängde alla utom ett exemplar av pocketboken (prissatta till 5,00 dollar styck) i soptunnan. Sedan ringde han mig hemma där jag just hade gett upp hoppet om Chicago Bears och Dallas. Han sade: ”Tony, du skulle inte tro vilken sorts andlig smuts som säljs här i Neapel.”

VI BESTÄMDE TRÄFF och Bob tog med boken till mitt kontor. Det var, suckade han, ett gammalt kapitel ur Adolf Hitlers nazistiska credo. Det var ett blodigt eko av det hat som gav bränsle åt ugnarna i nazisternas dödsläger och mördade de goda människor som hade flytt ner i Warszawas kloaker.

Hitlers nazister kämpade sig fram till själva stränderna vid floden Volga, vid Stalingrad, och sedan föll hans hungriga, frusna armé bokstavligen samman.

Efter det fruktansvärda krig som Hitler startade, vandrade jag längs Volgas stränder vid Stalingrad och jag talade med polacker i Warszawa som hade gett mat till små barn som kröp ut ur kloakerna för att hitta mat till sina familjer.

Och jag besökte dödslägren där judar tynade bort tills döden inte lämnade något annat kvar än spröda, svedda ben.

Bob och jag var överens, det finns ingen plats för nazister, varken av ny eller gammal modell.

* * * * *

Jämförande religioner — Del VI

PROTESTANTISM

Kristendomens tidiga ursprung är extremt dunkla, och de är avsiktligt så eftersom de tidiga kyrkofäderna medvetet förstörde så mycket av de dåvarande historiska bevisen som de kunde. Ett flagrant exempel på detta var det övergrepp de begick genom att bränna de 400 tusen volymerna i biblioteket i Alexandria, det största av alla bibliotek i den antika världen.

Anledningen till att de ville förstöra så mycket av den historiska kunskapen och bevisen som möjligt var att dölja och fördunkla de tvivelaktiga grunder på vilka deras bedrägliga ”nya” religion byggdes. Vi måste komma ihåg att kristendomen i sin början hade flera rivaler i det dåvarande romerska riket, och en av dess starkaste rivaler var mitraismen. Kristendomen segrade eftersom den var mer listig, mer hänsynslös och mer ihärdig.

Trots alla försök att förvirra bevisen pekar dock Dödahavsrullarna och andra manuskript på följande slutsatser:

1. De flesta av de läror som finns i det ”Nya” testamentet, och som påstås ha uttalats av en mytisk Jesus Kristus, hade redan formulerats och lärts ut av esséerna minst ett sekel före Kristi påstådda födelse. Lärorna var inte ”nya” och de var inte originella.

Det är också värt att notera att esséerna, på grund av sina självmordsbenägna läror, inte varade längre än två århundraden. De var en mindre judisk kult som levde i Qumran i Palestina vid Dödahavets stränder.

2. Det finns inga historiska bevis för att varken Jesus Kristus eller hans fyra påstådda krönikeförfattare, Matteus, Markus, Lukas och Johannes, någonsin har existerat. För att dra detta vidare finns det inga bevis för att Little Jack Horner, Miss Muffet eller Jack och Jill har existerat, inte heller att berättelsen om Hi-diddle-diddle, katten och fiolen, eller kon som hoppade över månen är faktabaserad. Bara för att dessa visor har spridits vitt och brett och överlevt i århundraden är det inget bevis för deras äkthet.

3. Det finns betydande bevis för att Paulus från Tarsus, juden, var verklig och att han skrev ett antal brev och främjade esséernas läror med stor iver under täckmantel av den nya religionen, kristendomen. (Läs återigen Creative Credo nr 43, ”En judes bekännelser”, i den Vite mannens bibel.)

Från dessa sjabbiga och degenererade början haltade kristendomen framåt i ungefär trehundra år, och vädjade till slavmentaliteten hos de inkompetenta, de degenererade och avskummet i det romerska samhället. Men när kyrkofäderna lyckades nästla sig in och förföra kejsar Konstantins sinne till deras bedrägeri, år 312 v.t., slog de till en verklig guldgruva. År 325 v.t. lyckades Konstantin samla kyrkofäderna i Nicaea (i Mindre Asien) och hamra ut den ”nya” kristna bibeln. Nu, med rikedomarna, makten och prestigen från imperiet (ett imperium som de kristna hade siktat in sig på att förstöra) bakom sig, var kristendomen igång och på god väg att dominera den vita rasens liv och tänkande under de kommande sextonhundra åren.

Den hade för länge sedan störtat det mäktiga romerska riket och byggt upp en allomfattande maktstruktur fram till år 1052, då den första stora sprickan i dess hegemoni uppstod. Den var känd som den stora schismen och jag har beskrivit den mer utförligt i septembernumret av *Racial Loyalty* angående den grekisk-ortodoxa kyrkan. Vid slutet av 1400-talet hade påvedömet, med sitt högkvarter i Rom, i stort sett monopoliserat det religiösa tänkandet och maktstrukturen hos våra vita raskamrater i Västeuropa, och det var nu suveränt, utan utmaning.

Med sin obegränsade makt hade den också blivit extremt korrupt och degenererad. Den hade också blivit extremt penninglysten och legoknektaktig. Pengar, rikedom och makt var nu dess främsta drivkrafter, och i detta avseende var den långt mer framgångsrik än någon politisk eller kommersiell enhet. Påvarna, biskoparna och den romersk-katolska kyrkans övre hierarki levde i sus och dus, och frossade i konkubiner, sommarpalats och ett rikt liv av högsta klass. Inte minst i dess påse med superknep för att skinna de vidskepliga och lättlurade var **försäljningen av avlatsbrev**. Detta nätta lilla knep bestod i att sälja små papperslappar undertecknade av påven eller någon i den övre hierarkin, som sa att mottagaren skulle få ett uppskov av något slag i skärselden eller till och med helvetet, och flytta honom eller henne närmare himlen. Tricket var att flytta nämnda själ bara lite närmare, inte hela vägen, så att ett valfritt antal upprepade försäljningar kunde genomföras. Dessa avlatsbrev skulle förmodligen också hjälpa din döda far eller mor, eller farbror eller moster Minnie, vem du än må vara bekymrad över. Men de kunde också hjälpa dig själv som en framtida försäkring, även om du fortfarande var i livet och vid god vigör. Hur orimliga dessa små jippon än var, sålde de som smör i solsken under årtionden efter årtionden. Byggandet av den lyxiga nya Peterskyrkan i Rom (liksom många andra) finansierades främst genom denna verksamhet.

Som en parentes, utanför dess religiösa innebörd, finns det en slående likhet mellan detta judiska jippo och det som utövas av den

Federal Reserve Board. Båda tog (eller tar) billiga papperslappar, tryckte lite lika billigt bläck på dem, och prånglade sedan ut dessa falska papperslappar till en godtrogen allmänhet till ett dyrt pris.

Denna verksamhet med att sälja avlatsbrev var så lönsam att den snart gick överstyr, och vissa bekymrade medlemmar av kyrkan reste sig i protest. En av dessa var Martin Luther, en augustinermunk och romersk-katolsk präst som spikade upp sina berömda 95 teser på porten till slottskyrkan i Thüringen, Tyskland. Datumet var den 31 oktober 1517, och detta förebådade startskottet för revolten mot den romersk-katolska kolossen. Luther fördömdes och bannlystes av påve Leo X, men detta stoppade inte upproret som nu hade satts i rullning.

Luther efterföljdes av Huldreich Zwingli i Schweiz, som började predika mot alla "romerska vidskepelser" i sin hemstad Zürich. Upproret spred sig snart till kantonerna Basel, sedan Bern, S:t Gallen, Graubünden, Valais och andra kantoner. En fransman, Jean Calvin, omvände sig till rörelsen och blev vid Zwinglis död 1531 ledare för den schweiziska reformationen.

I England hade det brittiska missnöjet med den romerska kurians utsugning av folket länge varit utbrett. John Wycliffe ledde revolten mot den katolska kyrkan, men hans skrifter och hans rörelse slogs snart ner av Henrik VIII, som själv skrev en tungt vägande avhandling om sakramenten, där han vederlade Luthers teorier. För detta hyllade påven honom och gav Henrik titeln "Trons försvarare", som de brittiska monarkerna fortfarande använder och värdesätter än idag. Henrik bröt dock snart med påven eftersom den senare avslog hans begäran om ogiltigförklaring av Henriks äktenskap med Katarina av Aragonien. Henrik var fast besluten att gifta sig med Anne Boleyn och bestämde sig för att strunta i påven, starta sin egen kyrka och stifta sina egna regler.

Detta gjorde han, och på denna tarvliga och utsvävande premiss lades grunden för den engelska kyrkan, som de vidskepliga och godtrogna i England (och på andra håll) fortfarande vördar och tillber än idag. Den lutherska reformationen infördes i Sverige 1531 och i Norge och Danmark 1537, inte av religiösa ledare som sådana, utan genom kungligt dekret från dess monarker.

Och så spred sig upproret över Europa. Vissa länder blev protestantiska. I andra, som Spanien, Frankrike och Italien, behöll den romersk-katolska kyrkan sitt järngrepp genom krig, terror, hot eller mord, vad som än var mest effektivt.

Ett av de mest fasansfulla exemplen på terrorism utövad av den katolska kyrkan vid denna tid var Bartolomeinatten i Frankrike.

Den började på Bartolomeidagen, den 24 augusti 1572, när Paris

var fylld med många protestantiska (hugenottiska) adelsmän som hade kommit för att fira bröllopet mellan Henrik av Navarra och systern till kung Karl IX av Frankrike. Från Paris spred sig den blodiga orgien till provinserna. Det uppskattas att cirka 50 tusen offer massakrerades, allt i den kristna kärlekens och barmhärtighetens namn och till glädje för påven i Rom, kungen av Spanien och kungen av Frankrike.

Vad åstadkom reformationen som var konstruktivt? Inte mycket.

Den katolska kyrkan snyggade till sitt agerande endast obetydligt, men fortsatte i stort sett att skinna och kuva sina offer ungefär som tidigare och utföra terroristiska grymheter mot dem som fortfarande var i dess våld och som inte ville böja sig för dess vansinniga dogmer. Bränning på bål, tumskruvar och sträckbänk var fortfarande dess bästa övertalningsmedel.

Protestanterna var inte bättre. Medan de slet sig loss från påven och från Rom, utövade även de terror, förödelse och tortyr mot sina egna offer som inte ville böja sig för deras (något) nya tro. (Läs återigen Creative Creedo nr 51, ”Tumskruven och sträckbänken”, i *The White Man's Bible*.)

Både katolikerna och protestanterna utövade nu det som tidigare endast den katolska kyrkan hade haft makt att göra — nämligen utbredd intolerans, tortyr, terror och trångsynt bigotteri, allt i namnet av de fantomspöken i skyn vars existens då var, och fortfarande är, högst tvivelaktig. Samma massvansinne och taktik med tumskruvar och sträckbänk fortsatte att utövas av båda grupperna med lika stor fanatism och ökad häftighet.

Men det är inte allt. De protestantiska grupperna började nu splittras i en mängd egna kulter och fraktioner, och med det utvecklades den fraktionsstrid, öppen och dold, som har bestått inom dess led sedan dess.

Sprickan mellan de protestantiska fraktionerna och den katolska kyrkan sjudit olycksbådande i nästan 100 år och bröt sedan ut i en blodig eldsvåda som tog sig uttryck i det trettioåriga kriget (1618–48), ett av de mest brutala, vansinniga och destruktiva krig som någonsin utkämpats mellan medlemmar av den vita rasen. Det involverade nästan varje nation i Europa och var mest förödande av allt för de då fortfarande splittrade tyska staterna. Det satte tillbaka Tyskland minst 200 år i dess utveckling, dödade två tredjedelar av dess invånare och förstörde omkring fem sjättedelar av dess byggnader, städer, orter, gårdar och fysiska egendomar.

Vad handlade kriget egentligen om? Någon vansinnig liten meningsskiljaktighet angående spökena i skyn, som ingen egentligen hade den minsta information om ändå, och vars existens var och fortfarande är rent spekulativ. Tala om massvansinne!

Idag finns det fortfarande bitterhet mellan protestanterna och katolikerna. Det finns svartsjuka, intolerans, bigotteri och splittring mel-

mellan de olika fraktionerna av de protestantiska samfunden, som nu uppgår till tusentals. Faktum är att det finns ingenting, absolut ingenting, i världen som har så delat, splittrat och söndrat den vita rasen som de olika kristna kulterna, sekterna och religionerna har gjort.

Judarna planerade det så. Som juden Marcus Eli Ravage sade (se Creative Credo nr 43 i *The White Man's Bible*, "Confessions of a Jew"): "För denna röra, tack vare er, era profeter och er bibel."

The New York Times Almanac rapporterar att det finns 98 875 560 protestantiska medlemmar i olika samfund i USA, och 341 496 740 på världsomspännande basis. Denna senare siffra är ungefär en tredjedel av det totala katolska (romersk-katolska och östortodoxa) medlemsantalet i världen.

När Saul från Tarsus gav sig ut för att påtvinga romarna kristendomen tillbaka i det första århundradet e.Kr., släppte han verkligen lös en hel röra av problem som vi inte har återhämtat oss från än i dag.

Det är målet för CREATIVITY att utrota denna sinnesaberration och föra den vita rasen tillbaka till ett förnuftigt spår. Ⓦ

* * * * *

Judisk kristendom är som ett enormt dolt rev i mitten av en stor farled. Tills vi spränger bort det, kommer den vita rasen upprepade gånger att lida skeppsbrott på det.

* * * * *

Kom ihåg Church of the Creator i ditt testamente.

* * * * *

Protestantism vs. Creativity
En jämförelse

A. Trons grund:

Det finns ingen enhetlig konsensus kring den protestantiska tron, och de petiga detaljerna och skillnaderna varierar för varje enskilt samfund, kult, sekt eller till och med enskilda kyrkor. Eftersom dessa uppgår till tiotusentals kan vi naturligtvis inte detaljstudera dem här. Det finns dock en gemensam nämnare, mer eller mindre, i dem alla.

I huvudsak är deras tro baserad på den judisk-kristna bibeln, som endast skiljer sig något från den romersk-katolska Vulgata-utgåvan. De flesta protestantiska samfund följde förr King James-versionen, omskriven av en grupp lärda ca 1611. Det är en delvis upprensad version av den romersk-katolska Vulgata-texten, vars språk ansågs vara något vulgärt, därav namnet Vulgata. Både grammatiken och den litterära stilen förbättrades avsevärt genom dessa revideringar.

Icke desto mindre innehåller även King James-versionen, sanerad som den är, fortfarande ett stort antal passager, berättelser och episoder som är vulgära, råa, smutsiga, och faktum är att bara listan över antalet sådana kapitel och verser fyller flera sidor. (De finns listade i 1886 års upplaga av Foote & Balls Bible Handbook.)

De flesta av de liberala protestantiska kyrkorna har nu förkastat King James-versionen till förmån för Revised Standard Version (R.S.V.), som använder ett mer modernt språk.

Hela bibeln har översatts till engelska, eller reviderats på det engelska språket mer än 50 gånger, och Nya testamentet minst 110 gånger, varigenom man ignorerar dess eget diktum att inte ett jota får läggas till eller dras ifrån ”Guds ord”.

CREATIVITY, i kontrast, förkastar hela det vidskepliga påståendet att våra liv styrs av en skara spöken som svävar över och runt oss och övervakar varje handling, gärning, ord och tanke. Istället är vår trosbekännelse och vårt program baserade på verkligheten i det universum vi lever i, på Naturens eviga lagar, på logik och sunt förnuft. Dessa eviga sanningar läggs fram i våra tre grundläggande böcker: Nature’s Eternal Religion, The White Man’s Bible och Salubrious Living.

B. Mål och syften:

Reformatorerna (Martin Luther, Calvin, etc.) var ivrare vars proklamerade mål var frälsning för sig själva och att rädda andras själar, även om de var tvungna att använda tumskruvar och sträckbänk för att piska in de andra i deras tankegångar. De moderna protestantiska kyrkorna, som står under starkt judiskt inflytande, har nu i stort sett övergivit verksamheten med frälsning-för-det-efterkommande, och är besatta av...

inriktade på att driva flera frågor, varav raslig jämlikhet och rasblandning nu är de mest gälla och brådskande sociala evangelierna. (Media kallar det sekulär humanism, ännu en av dessa judiska termer som de flesta människor är förvirrade över; men i grund och botten betyder det att främja sex, rasblandning, att föda negrerna och världens avskum på den vita rasens bekostnad, naturligtvis, samtidigt som man fördömer och undergräver den vita rasen själv vid varje vändning.)

Creativity, å andra sidan, fördömer starkt rasblandning och främjar målet om raslig renhet för den vita rasen. Faktum är att dess enda intresse är den vita rasens bästa och den vita rasen ensam, i strävan efter att skapa mening och ordning i en nu degenererad, förvirrad och kaotisk värld. Vi strävar efter att bygga en vitare och ljusare värld.

C. Några proklamerade skillnader mellan de protestantiska kyrkorna och den romersk-katolska kyrkan:

Ur den traditionella katolska synvinkeln var, och är, protestantismen en heresi, ett avsiktligt avsteg från KYRKANS gudomligt uppenbarade doktriner och institutioner, vilket leder till avfällighet från DEN SANNA TRON och till utplåning av reglerna för det kristna livet.

Ur den protestantiska synvinkeln, enligt reformatorerna, var det den katolska kyrkan som tvärtom avvek från den ursprungliga kristendomens uppenbarade lära och disciplin och därmed från Kristi levande, mystiska kropp. Genom hypertrofisk tillväxt av sitt institutionella maskineri förstelnade den medeltida kyrkan andens liv. Den gjorde frälsningen till en sorts massproduktion av sakramentala och hängivna yttre praktiker och pseudoasketiska levnadssätt. Framför allt tillskansade den sig andens krafter till förmån för prästkastet och öppnade därmed dörren för alla typer av missbruk och för exploatering av det kristna folket av en korrupt klerikal byråkrati som hade sitt centrum i ett påvligt Rom, vars moraliska förfall var kristenhetens skandal.

Så där ja. Välj själv.

D. Raslig inställning: Det finns fortfarande några få fundamentalistiska kyrkor som förespråkar rasseparation, men den minoriteten är liten och krympande. De flesta protestantiska samfund, särskilt Kyrkornas världsråd, Nationella kyrkorådet, de liberala kyrkorna och till och med de flesta av de fundamentalistiska kyrkorna går nu hela vägen för att främja rasblandning, och för att behaga och blidka judarna. De flesta kyrkor, såsom Jerry Falwells ”Moral Majority” (som gör anspråk på att vara fundamentalister), anstränger sig till det yttersta för att främja Israel och idén om att judarna är ”Guds utvalda folk”.

CREATIVITY, å andra sidan, strävar till gränsen för sina resurser för att få de parasitära judarna från våra ryggar, och driver ett sunt och friskt program för EUGENIK för uppgraderingen av den vita rasen.

Bara hål och ingen munk

Vad är en Ande?

En djupgående utforskning av rappakaljans och dubbelmoralens värld.

Den judisk-kristna bibeln talar upprepade gånger och ständigt om andar, spöken, demoner, gudar, änglar, luciferer och andra diffusa fantasier som om de vore verkliga, och inte bara verkliga, utan extremt viktiga och kraftfulla. Faktum är att när ditt sinne väl låses fast vid denna linje av nonsens, leds du till att tro att fantasivärlden är långt viktigare än den verkliga världen, än det enorma universum som vi befinner oss i.

Kristus ska ha sagt: ”Mitt rike är inte av denna världen.” Det är, förklarade han, ett andligt rike av något slag, någonstans ”där uppe”, men inte heller han förklarade någonsin vad en ande är. Hela den massiva överbyggnaden av den kristna religionen (och varje annan spökdyrkande religion) är byggd på följande grundläggande premisser, för vilka det inte finns ett spår av meningsfulla bevis.

Här är deras antaganden, baserade enbart på ”tro”.

1. Även om ingen någonsin har sett, hört, känt eller luktat ett spöke eller en ande, finns det en enorm värld av andar där ute.

2. Dessa andar har godtyckligt utrustats av sina förespråkare med obegränsade magiska krafter, intelligens, kunskap, visdom och förutseende. Varifrån de fått alla dessa magiska godsaker säger de inte, inte heller förklarar de varför de är så ivriga att tillskriva alla dessa godsaker till ”andar” när de inte vet ett dugg om dem, om deras ursprung eller var de befinner sig.

3. Förmodligen skapade dessa ”andar” allt — universum, fåglarna, bina, stjärnorna, människorna och allt annat, inklusive vissa diffusa platser som himmel och helvete som ”inte är av denna världen”, inte av detta universum. Var de finns, det bryr de sig inte heller om att klargöra.

4. Dessa ”troende” på spöken går längre, mycket längre, och det är här det blir riktigt kladdigt, riktigt skrämmande. De hävdar att dessa andar, var eller vad de än är, ständigt håller koll på var och en av oss levande varelser, tittar oss över axeln och för anteckningar om varje ord vi säger och varje handling vi utför. Inte nog med det, utan de kan, och övervakar kontinuerligt våra sinnen, och för även anteckningar om varje outtalad tanke.

5. Efter att ha hållit reda på all denna enorma ansamling av information om miljarder människor under tusentals år i sin superdator ”där uppe” i skyn (någonstans), kommer vi, när vi dör, att bli kon-

konfronteras med alla våra missgärningar. Vi kommer att bli ”dömda” för vår underlåtenhet att ”tro” på allt det motstridiga nonsens som vårt förstånd förkastade, och för att vi inte ”accepterade” spökteorin, där den sistnämnda överträdelsen uppenbarligen är det mest avskyvärda brottet av alla.

6. Vi kommer sedan att förvisas till den eldiga avgrunden för att brinna och brinna och brinna. Vi (eller våra ”själar”) kommer då att lida outhärdlig tortyr i evigheters evighet, administrerad av dessa samma barmhärtiga andar som älskade oss så mycket, snokade på oss, försökte rädda oss, men vi var helt enkelt för dumma för att fatta galoppen. Så där är vi alla i helvetet, torterade i miljarder, i all evighet för att vi inte såg ljuset angående närvaron av alla de spöken som svävade över oss varje ögonblick av vårt liv.

Det, mina kära vita raskamrater, är i essens den historia vi berättas av spök-månglarna, även kända som kristna, mormoner, katoliker, Jehovas vittnen, Sjundedagsadventister och tusentals andra fragmentariska kristna kulter och sekter.

Vad jag har försökt ta reda på, inte bara från den vanliga sortens spök-månglare utan från (förutsatt) högt informerade och lärda präster och teologer, är detta:

Vad är en ande? Vad är en själ? Hur vet ni det?

På teorin att sådana andar existerar, och att de har alla dessa underbara och magiska egenskaper som jag listade tidigare, vilar en hel massiv religiös överbyggnad som suger in minst 40 miljarder dollar från de vidskepliga och lättlurade enbart i USA. Detta är under ett år, men samma geschäft har pågått i tusentals år och började inte med kristendomen.

Egypterna hade redan förfinat det till ett expertsystem, romarna utövade det (måttligt), och till och med de intelligenta grekerna ägnade sig åt det, och när Sokrates försökte upplysa dåtidens ungdom om att dessa grekiska gudar kunde vara helt fiktiva, ogillade etablissemanget hans självständiga tänkande. De lät ställa honom inför en skendomstol och dricka giftbägaren med odört.

Under tiden fortsätter jag att fråga alla dessa hängivna anhängare av andevärlden: vad är egentligen en ande? Detta förbryllar dem omåttligt och det är ytterst roande att se dem skruva på sig och famla efter svar de inte kan få fram. Faktum är att de agerar som om de aldrig tidigare hade övervägt frågan.

I augusti förra året var min fru och jag på en resa till Europa, där vi återbesökte några av de vackraste vyerna i alpregionerna i Bayern, Österrike, Tyrolen, Schweiz och Italien.

Det fanns en äldre ogift kvinna i vår resegrupp som var en ”from” katolik. Hon var också extremt pratsam och slutade aldrig prata, vare sig på bussen, vid måltiderna eller på utflykter. Hon insisterade på att trots att hon var gammal nog att ha varit gift tre gånger om, så hade hon aldrig varit det, och att hon var en ”Miss”. Ingen ifrågasatte hennes påståenden.

På grund av hennes outsinliga pratsamhet undvek de flesta medlemmarna på resan att sitta med henne vid måltiderna, om de kunde undvika det. En kväll under vår vistelse i München blev det mitt öde att placeras vid samma bord som henne, utan någon annan närvarande. Vi var ensamma och jag var fångad. Vad skulle jag göra?

Hon slösade ingen tid på att inleda samtalet och frågade om jag var ateist, att hon hade läst mitt flygblad och vad det hela handlade om. Jag svarade nej, jag var inte ateist, jag var en Skapare (Creator), men istället för att förklara vår rörelse föreslog jag att hon kunde läsa mina böcker om hon var intresserad. Istället föreslog jag: varför pratar vi inte om kristendomen? Jag bestämde mig för att istället för att vara den som tog emot, skulle jag ta initiativet och ha lite roligt under tiden.

Jag började med ståndpunkten att den kristna religionen baserades på teorin att det finns andar som svävar omkring någonstans, överallt, som ständigt tittar oss över axeln och för anteckningar om varje handling, ord och till och med varje tanke. Vi människor antas också ha en ande inom oss, och den kallas en själ. När vi dör lämnar denna ande förmodligen kroppen och ställs sedan inför dom. Uppenbarligen finns det herreandar och slavandar, och vi är slavandarna. Herreandarna har förmodligen bara spionerat på oss under hela vår livstid, men när vi dör tar de uppenbarligen full kontroll och är i stånd att kasta alla våra tidigare gärningar och missgärningar i ansiktet på oss och fälla dom över oss.

Uppenbarligen, och så går den kristna historien, om vi befinns bristfälliga, kommer vi att dömas till en eldig grop för all evighet för att brinna och brinna och brinna. Ändlös vånda och tortyr är ödet för vår förmodade ande eller själ, eller vad man nu vill kalla det. Och eftersom hindren för att komma till himlen är extremt svåra, kommer detta att bli ödet för den stora majoriteten av oss stackars själar, om vi nu har några, berättade jag för min nu mållösa ungmö till vän.

Efter att ha lagt denna referensram fortsatte jag ämnet med entusiasm och gick rakt på sak med mina nyckelfrågor:

Precis vad är en ande? Vad är en själ?

Hon började med de vanliga negativa svaren — det är inte det här, det är inte det där.

Men jag fortsatte pressa henne — vad ÄR det? Om du inte hade den blekaste aning om vad en giraff var, skulle det inte hjälpa mycket att säga att den inte var som en mus, den var inte som ett hus, den var inte som en bil, osv., så snälla slösa inte min tid med att berätta vad det INTE ÄR. Jag vill veta vad det ÄR. Har den ögon? En hjärna? Nerver? Har den en form? Är den gjord av atomer och molekyler?

Svaren på alla dessa frågor var negativa. Okej, vad har en ande eller en själ som du kan berätta för mig som är positivt, och hur vet du det?

Denna typ av samtal pågick i ungefär två timmar vid vårt lilla bord, långt efter att de andra medlemmarna i resegruppen hade avslutat sina måltider och gått. När vi slutligen avslutade, hade jag en mållös, förbluffad liten gammal dam framför mig, som inte kunde svara på den grundläggande frågan: Vad är en ande?

Men, sade hon, hon skulle försöka ta reda på det. Jag sade att jag skulle bli mycket glad om någon kunde ge mig ett vettigt, meningsfullt svar, men, envisades jag, hur kunde hon vara så uppslukad av andevärlden under alla sina dryga 70 år, och aldrig ens ha upptäckt vad en ande är?

Nästa morgon berättade hon för mig (och alla andra) att hon inte hade sovit mycket natten innan och att allt var mitt fel.

Några dagar senare, vilket var följande söndag, när vi gjorde ett uppehåll i Wien, sökte min vän upp en katolsk kyrka och rådfrågade en präst. Hon bad honom om svar på min fråga: Vad är en ande? Vad är en själ?

Nästa dag, måndag, stack reseledaren till mig en liten lapp utan underskrift som han hade blivit ombedd att ge mig. Det stod:

> **SJÄL** — LIVETS ALLMÄNNA PRINCIP (MÄNNISKOR, DJUR, VÄXTER.)
>
> **ANDE** — INTELLEKTETS IMMATERIELLA PRINCIP (MÄNSKLIG SJÄL/ANDE.)

Nåväl, jag fick till slut någon sorts otydligt svar från hennes präst, men oavsett vad det var värt, var jag lika förbryllad som någonsin över vad en själ eller en ande bestod av.

Vår lilla diskussion hade spridit sig i vår resegrupp, som inkluderade en trevlig metodistpastor i början av femtioårsåldern. Hans namn var John och han kom från York, PA. En dag föreslog jag för honom att jag skulle uppskatta en vänlig diskussion i religionsfrågan och särskilt att jag skulle vilja höra hans definition av en själ eller en ande. Han gick med på att tillmötesgå detta, fastän det verkade för mig som om det var med viss bävan.

Och så hände det sig, ungefär en vecka senare, när vi hade avslutat middagen i hotellets matsal i Montreux, Schweiz, att vi hade vår diskussion. Vi satt i hotellets lobby.

Jag inledde diskussionen genom att ställa en retorisk fråga som jag hade ställt till andra människor många gånger förut: Finns det någon logik i att ha en ”djup och bestående tro” på någon religion, trosbekännelse, övertygelse eller teori som varken har bevis eller logik som stöder den? Till exempel hinduernas tro att kor är heliga?

Han höll villigt med om att det inte fanns det.

Okej, sade jag, låt oss titta på bevis — meningsfulla bevis. Hela den kristna religionen är baserad på teorin att det finns andar, miljontals av dem, som svävar omkring där ute — vissa är själar, vissa är demoner, vissa är gudar, vissa är änglar och en hel rad andra former och avvikelser. Vissa antas vara goda, vissa är...

skurkar. De förväntat goda svävar över och runt oss, för anteckningar, övervakar varje handling, gärning, ord och tanke, och lagrar dem i någon enorm superdator i skyn. Mer eller mindre följde jag samma ramverk som jag hade gjort med den äldre ogifta damen.

Sedan drog jag slutsatsen — om det nu inte finns några andar, då faller hela den kristna tron och dess ramverk samman i en enda röra. Det blir ett kolossalt bedrägeri, eller hur?

Så, vördnadsvärde herre, berätta för mig vad en ande är? Vad är en själ?

På något sätt lyckades han undvika svaren på den frågan under en tid och vi vandrade iväg till andra aspekter av den religiösa frågan. Han försäkrade mig om att hans ”tro” var hans bästa bevis för Kristi giltighet och efterlivet, och hans kärlek till Kristus var hans mest värdefulla ägodel.

Nu, verkligen? Kallar du det för meningsfulla bevis?

Jag påminde honom om att när vi reste genom några vackra bergspass i Alperna, avslöjade de oändliga lager (strata) av stenar som hade bildats på havets botten för inte bara miljontals, utan hundratals miljoner, till och med miljarder år sedan. Hur förenade han detta med den bibliska berättelsen om att jorden skapades av en sorglös ande på sex dagar för bara cirka 6000 år sedan?

Tja, sade han, termen ”dagar” betydde inte riktigt ett soldygn som vi känner det, utan kunde vara en oändlig tidsperiod, till och med miljarder år.

Tja, invände jag, om Gud skrev Bibeln, var han säkert intelligent nog att veta hur man uttrycker sig tydligt, och jag kan läsa engelska ganska bra. Det står ”dagar”, inte något annat. Om Bibeln inte menar vad den säger, och säger vad den menar, vad i helvete betyder den då, om något?

Det förekom mycket slingrande och dubbelspel därefter, men inga förnuftiga svar gavs.

Jag gick sedan vidare till de ”meningsfulla bevis” som krävdes. Jag hävdade att det inte fanns några meningsfulla bevis för att ens en sådan karaktär eller person som Kristus någonsin existerat och vandrat på jorden kring början av det första århundradet av vår tideräkning. De äldsta ”manuskript” som vi har finns i Vatikanbiblioteket i Rom och dateras inte längre tillbaka än till det fjärde århundradet e.Kr. Det är ett ganska långt tidsgap för att återge en historia som förmodas ha hänt 400 år tidigare. Är det ”meningsfulla” bevis? Jag tror inte det. I en historisk era då det fanns ett antal lärda poeter, författare och historiker i Roms högutvecklade civilisation, varför var det ingen av dem som noterade och registrerade denna oerhört viktiga händelse i historien — en gudason som föds i Betlehem med en skara änglar som förkunnar händelsen. Förmodligen var det så väl spritt att till och med kung Herodes blev så skrämd att han lät mörda varje manligt spädbarn i sitt rike under två års ålder. (Så den falska

berättelsen hävdar.) Visst skulle väl några skribenter i ett högt bildat samhälle ha noterat en sådan monumental händelse och dokumenterat den för eftervärlden? Ändå finns det ingen.

Jo, sade han, det fanns det. Det fanns historikern Josefus, som talade om Kristus.

Ack ja, Josefus, sade jag, det finns alltid en Josefus. Som jag minns det levde han mellan 37 och 100 v.t., och kunde knappast vara ett ögonvittne till den stora händelsen. Hans historia om det judiska kriget, skriven ungefär 80 till 90 v.t., innehåller visserligen ett kort stycke som nämner Kristus, det är sant. Men det är så taget ur sitt sammanhang att bibliografer starkt misstänker att denne judiske historiker, vars skrifter i vilket fall som helst betraktas som högst otillförlitliga, aldrig ens skrev detta stycke. Istället misstänks det att någon övernitisk munk sköt in det många århundraden senare vid kopiering av manuskript. Hur det än må vara med det, sade jag, är inte ett futtigt, vagt stycke en ganska bräcklig klädhängare att hänga ett helt slagskepp på?

Tja, det fanns andra, sade han.

Som vilka då?

Tja, han kunde inte komma på någon så där på rak arm.

Vår diskussion täckte i stort sett hela området. Jag fortsatte att pressa på för ett svar på grundfrågan: Vad är en ande? Vad är en själ? Inga negativa svar, tack.

Han hade svårt att definiera någondera. Slutligen kom han på något — Gud var intelligens, sade han. Var bodde han? Han fanns överallt. Någon form? Formad till människans avbild? Ingen form, bara överallt. Den antropomorfa bilden, fadersgestalten, var inte verklig, bara en förklaring för det enkla folket att lättare ta till sig, förklarade han.

Det lät mer som beskrivningen av en annan diffus substans, kallad etern, som vetenskapsmän hävdar förmodas fylla hela rymden. Vad är då skillnaden mellan Gud och etern? frågade jag.

Inget svar.

O.K., hur är det med de andra andarna? Hur är det med själar? Han var svarslös. Inget svar.

Och så efter en gemytlig diskussion som varade i mer än tre timmar, sade vi godnatt och förberedde oss för att resa till Lucerne nästa morgon.

Jag hade fortfarande ingen aning om vad en själ eller en ande var, men vi återupptog aldrig diskussionen igen under resten av resan, båda av olika anledningar. Jag kände att jag hade uttömt hans möjligheter att komma med någon vettig förklaring, och han, som inte hade några svar, ville uppenbarligen helst bara glömma det hela och inte bli ytterligare besvärad. Så slutade vår gemytliga diskussion om ”andar”.

Men för den tänkande människan kvarstår frågan fortfarande. Varför skulle

skulle det vara så svårt för en teolog att definiera en ande eller en själ? När allt kommer omkring har dessa begrepp funnits sedan de tidiga egyptierna för 5000 år sedan, och troligen sedan civilisationens början. Är de bara fiktiva begrepp, och i så fall, var dessa fiktiva begrepp avsiktligt utformade för att vara så extremt vaga och oklara så att ingen skulle kunna dissekera, analysera och misskreditera dem?

Det är min uppfattning att dessa fiktiva begrepp var avsiktligt så utformade — vaga, oklara, odefinierade. Det är vidare min slutsats att egyptierna, som var helt uppslukade av den listiga konsten av "spökhantverk" (spook-craft), var mästarna på att föra fram dessa fiktiva begrepp i rampljuset, liksom de var på att uppfinna det mesta av den övriga utrustning och de kulisser som nu så skickligt manipuleras av de judeo-kristna kulterna.

Så vi finner dagens vita ras högst insnärjd i ett nätverk av fiktiva begrepp som är skenbara och falska, för det mesta odefinierbara, men som ändå betalar ut minst 40 miljarder dollar om året enbart i USA, för att vidmakthålla och upprätthålla detta nonsens och dumpa det på sina barn, nästa generation.

Men det är inte allt. Detta fiktiva spökhantverk har utnyttjats skickligt av våra mest dödliga rasfiender — judarna — för att få ett grepp om hjärnorna på våra vita raskamrater i syfte att kontrollera oss, manipulera oss, skinna oss och förslava oss.

Det är vår övergripande uppgift, vår högtidliga plikt, att avslöja denna verksamhet för vad den är, att avprogrammera våra vita raskamrater och att föra dem tillbaka till förnuftet. Detta måste vi göra om vi ska rädda vår dyrbara ras.

Det är min förhoppning att ovanstående argument och logik kan, och kommer, att användas effektivt för att göra just detta.

* * * * *

Fråga: Vad är skillnaden mellan "Kvantitet X" och en "Ande?"

Svar: Ingenting, om "X" är lika med noll.

* * * * *

Om du inte ens vet vad "det" är, hur kan du då veta om "det" existerar? Uppenbarligen kan du inte det.

* * * * *

Nummer 30, december 1985

Ett efterlängtat mål

En planet befriad från gyttjeraser

Idag kan det verka som en dröm, men den vita rasen har de medel som krävs för att förvandla den till verklighet.

Har du någonsin undrat hur denna värld skulle kunna se ut under ideala förhållanden?

Låt oss föreställa oss och spekulera i en framtida värld, en planet jorden befriad från gyttjeraser, ett mål som länge har varit efterlängtat och som flitigt eftersträvas av Church of the Creator.

Låt oss projicera oss tre eller fyra generationer in i framtiden och anta att detta högst önskvärda mål nu är en fullbordad uppgift, och låt oss ta en kärleksfull titt på den nya vitare och ljusare världen omkring oss.

Först och främst skulle vi finna att vår planet jorden skulle vara mycket mindre trångbodd. Vår vita ras skulle ha vuxit till kanske en miljard människor på några generationer och sedan stabiliserats och planat ut på den nivån. Denna miljard människor skulle dock nu vara utspridda över en landmassa fyra gånger större än den vita rasens nuvarande trånga områden. Inte bara skulle vi uppta utrymme som lämnats öppet av de nu försvunna gyttjeraserna i våra egna territorier, utan den vita rasen skulle vara utspridd över Asien, Afrika, Sydamerika och andra territorier där det nu inte finns några, eller få, vita invånare.

Det mesta av utglesningen skulle ske i de nu överfulla storstadsområdena. De stora städerna skulle vara mindre, mindre trånga, med mycket mer armbågsrum och andrum. Slumområdena som tidigare var infekterade av n*grer, puertoricaner och andra oönskade, skulle nu ha schaktats bort, städats upp och omvandlats till vackra offentliga parker och grönområden, där anständiga män och kvinnor kunde promenera omkring utan rädsla för attacker från kriminella, där barn kunde tumla runt och leka i säkerhet, och familjer kunde ha picknick när de ville. Städerna skulle vara rena, ordningsamma och inte trångbodda, som de fortfarande är i vissa delar av Schweiz och några andra delar av den vita världen som ännu inte har infekterats med svarta kriminella.

På tal om slumområden har de judiska medierna upprepade gånger försökt bedra oss med att våra städer har slumområden för att de delarna av staden har blivit gamla och därför, naturligtvis, blir förfallna. Detta är givetvis en uppenbar lögn. Slumområden uppstår på grund av drägg som försummar och förstör vilken typ av byggnad eller miljö man än placerar dem i. Särskilt består denna lata och oansvariga typ av en eller annan typ av ler-ras, med negrerna i spetsen. Jag har besökt några av de vackraste små städerna i världen, som den vackra staden Rothenburg i Tyskland, eller Zermatt i Schweiz, vid foten av Matterhorn, vars finaste och mest intressanta byggnader är mer än sexhundra år gamla. Städerna är rena, intressanta, välskötta och bebodda av vita människor.

Å andra sidan kan man placera negrer i helt nya lägenheter, vilket USA:s regering har gjort otaliga gånger på skattebetalarnas bekostnad, och på sex till tjugofyra månader är fönstren krossade, rörsystemet har slitits ut, hissarna har slutat fungera eftersom de har använts som urinoarer och soptippar. Kort sagt, man kan ta negern ur slummen, men man kan inte ta slummen ur negern, eller för att uttrycka samma tanke på ett annat sätt, man kan ta negern ur djungeln, men man kan inte ta djungeln ur negern.

Men för att återuppta vår dröm om framtiden. En mycket högre procentandel av vårt folk skulle nu bo ute på landet, antingen på stora familjejordbruk eller på små tomter på några hektar där de skulle odla sin egen trädgård och kanske ha en trevlig liten fruktträdgård. Före första världskriget gjorde mitt folk, mennoniterna i Ryssland, precis detta, trots att de bodde i samhällen på kanske tusen personer. De hade det bästa av två världar, en riktig gård kanske en kilometer eller så från sitt hus och sin lada, och en fruktträdgård och trädgårdstomt vid huset. Ingen trängsel, massor av frisk luft, gott om plats för barnen att leka.

Vi Skapare betraktar träd som de mest väsentliga och viktiga växterna i vår naturliga miljö, och vi betraktar fruktträd som de bästa av alla. Ett av de första stegen vår geniala och energiska vita ras i framtiden kommer att ha tagit itu med är räddandet av våra naturliga skogar. Idag finner vi denna dyrbara resurs sakta dö i många, om inte de flesta, delar av världen. Den vackra Schwarzwald i Tyskland dör på grund av surt regn och atmosfäriska föroreningar, skogar i nordöstra USA och östra Kanada dör, skogar i Ryssland dör, skogar i Klippiga bergen dör. De enorma regnskogarna i Amazonflodens region, som betraktas som en av de viktigaste "lungorna" i vår atmosfär för att återställa syre, förstörs och decimeras hänsynslöst i en takt av tusentals kvadratkilometer om året.

Allt detta måste och kommer att vändas. Vi kan inte och vill inte

att existera på en dyster och karg planet. Denna hänsynslösa försämring måste stoppas, och därefter vändas, och låta Naturen sköta resten med att återuppbygga den.

På tal om fruktträd, eftersom framtidens Vita Ras också kommer att bebo de tropiska och subtropiska områdena i världen som den nu inte bebor, kommer vi att plantera miljontals hektar av fruktträd. Detta kommer att inkludera inte bara de nyligen förvärvade tropiska och subtropiska områdena utan även de tempererade regionerna. Eftersom vår befolkning kommer att konsumera mycket mer frukt, kommer vårt urval av frukter också att breddas avsevärt.

Medan de flesta av oss nu är bekanta med sådana utvalda subtropiska frukter som: bananer, apelsiner, grapefrukter, citroner, limefrukter, dadlar, fikon, papayor, mangos och andra, finns det många andra välsmakande och näringsrika frukter som vi kan och kommer att odla och transportera. Bland dessa finns sådana utvalda godsaker som: cashewäpplen, sockeräpplen, stjärnäpplen, rosenäpplen, imbus, ambarellas, röda mombiner, gula mombiner, cherimoyas, soursops, ilamas, soncoyas, söta granadillor, lila granadillor, jättegranadillor, capuliner, loquats, manzanillas, icacos, ananasguavor, jordgubbsguavor, pitangas, feijoas, grumichamas, litchis, longans, rambutans, sopsdillas, sapotes, canistels, kakis, mangostaner, jackfrukter, durianer, tunas, carrissas och carambolas.

Eftersom de är människans mest välsmakande och näringsrika föda, kommer deras odling och expansion att vara omfattande och väl framskriden i vår ras framtida miljö.

Tillsammans med återställandet av vår planets skogar kommer vi att ha kommit långt i att också öka den naturliga livsmiljön för vårt vilda djurliv — djur, fåglar och fiskar. Vi kommer seriöst att eftersträva överlevnad och vidmakthållande av de vilda djurarter som nu fortfarande finns hos oss, och göra vad vi kan för att säkerställa att de förblir en del av vårt arv och vår miljö i framtiden. Detta inkluderar att städa upp våra floder, sjöar och hav, och att skydda våra valar, sälar, fiskar och andra marina varelser för våra framtida generationer att njuta av.

Vårt folks hälsa skulle, av flera skäl, vara utmärkt, eftersom den överväldigande majoriteten av vårt folk nu skulle följa kostprogrammet med färska frukter, grönsaker, nötter och frön, få gott om frisk oförorenad luft och vara mycket mer fysiskt aktiva. De skulle, kort sagt, följa den naturliga livsstilen av *Salubrious Living* (Hälsosamt Leverne). Det skulle nu finnas lite behov av Undergångstempel (sjukhus) eller ens läkare, då människor har upptäckt den giftiga effekten av droger och läkemedel, alla droger, och skyr dem som de skulle sky pesten och nigger. Människor i allmänhet skulle vara mer sprudlande, livfulla, glada och friska, eftersom de var trogna i att följa Naturens Lagar och en naturlig livsstil.

Vårt folk skulle också vara känslomässigt och mentalt mycket mer hälsosamma än de är idag. För det första är det att vara fysiskt sund och frisk redan ett psykologiskt lyft i sig. För det andra skulle de flesta av de deprimerande bördor som den vita rasen är belastad med idag ha lösts och eliminerats. Vi skulle inte längre behöva oroa oss för att bli överfallna, rånade eller skjutna i våra hem, eller i en park, eller när vi går längs en stadsgata på natten. Det skulle inte finnas några niggrer eller andra lystna djur som lurar omkring för att begå brott. Vita brottslingar, som sådana, skulle vara lika sällsynta som isbjörnar i Florida. Lag och ordning skulle kunna och skulle upprätthållas med en minimal personalstyrka hos de brottsbekämpande myndigheterna.

Inte heller skulle vår framtida avkomma behöva oroa sig för att hamna i helvetet och brinna i evighet. Vid det här laget skulle CREATIVITY ha utplånat allt vidskepligt skräp och bråte från deras sinnen som lämnats kvar från våra sedan länge hädangångna förfäder från stenåldern. En av de friheter framtida generationer kommer att kunna njuta av är **frihet från rädsla för helvetet.**

De skulle inte bara slippa bli jagade och trakasserade av sin predikant, som ständigt hotar med helveteseld och fördömelse med sin förbannade judiska kristendom, utan framtidens lyckligt lottade vita avkomma skulle inte heller ha det judiska IRS ständigt flåsande i nacken, berövande dem huvuddelen av deras livsinkomster. Skatterna skulle vara ett obetydligt minimum och det judiska IRS skulle vara dött och borta. Utan fler inbördeskrig att utkämpa, inga militära bördor att bära, inga snyltande och lata lerraser att försörja, skulle statens utgifter vara en liten, obetydlig bråkdel av vad de är nu. Praktiskt taget alla utgifter skulle gå till konstruktiva ändamål, såsom att bygga vägar, broar, hamnar, parker, lekplatser, etc.

Den vita rasen skulle inte längre bära den enorma skuldberda som juden nu har påtvingat oss, angående de fattiga, hungriga, svältande niggrerna i Afrika, eller hinduerna i Indien, eller indonesierna i Indonesien, eller indianerna i reservaten, eller eskimåerna i eskimåland. Vi skulle inte behöva oroa oss för dem vid det här laget. Genom att ha haft det goda omdömet att sluta mata och subventionera alla dessa inkompetenta lerraser, skulle de vid det här laget ha vissnat bort, vara döda och borta och endast en del av en för länge sedan passerad mardröm. Vi skulle inte längre känna skuld för deras svåra situation och inkompetens, utan vi skulle då ha anammat det goda omdömet att inte känna skuld för någonting, eftersom det då inte skulle finnas någonting vi borde känna skuld för. Inte ens för att leva det goda livet och njuta av varje minut av det.

Denna skuldfria känsla skulle ytterligare ha förstärkts av de sunda psykologiska lärorna i vår religion: att ingen behöver känna skuld för att följa sitt goda omdöme, de naturliga instinkter vi föddes med, och att leva det goda livet. (Se ”The Guilt Com-

plex och Rättviseneurosen" – C. C. nr 61, i Den Vite Mannens Bibel.)

Vårt folk skulle vara mycket mer sällskapligt och gemenskapsorienterat, och njuta av sport, konserter, teater, konst, litteratur och musik. Varje område skulle ha ett kyrkocentrum inom nära räckhåll, vilket skulle ha rekreationsområden och anläggningar för lagsport, tennisbanor, bowlinghallar, simbassänger, konserthallar, bibliotek och många av de andra omhuldade bekvämligheter och aktiviteter som är en naturlig del av en Vit Mans briljanta kultur och civilisation. Vårt folks sinnen skulle inte längre vara förvirrade och nedskräpade med smutsig judisk pornografi, eller judiskt religiöst struntprat. Den Vita Rasen skulle då ägna sig åt det som den är bäst på – kreativa aktiviteter, kulturell berikning och ett hälsosamt liv.

Inte bara skulle våra framtida generationer kunna uttrycka sina naturliga kreativa instinkter i hälsosamma kanaler hemma, utan en långt större andel skulle kunna resa. Detta skulle de göra, både inom sina egna länders gränser, för att se naturparker och naturunderverk, och även utomlands, genom den då vackra, säkra och lysande världen, för att se alla utländska underverk. Praktiskt taget alla våra goda Vita Raskamrater skulle vara solventa, skuldfria och välmående. Varför inte resa? Rätt orienterade, utbildade och givna rikliga möjligheter, skulle alla ha råd med de saker, saker vi nu betraktar som lyx för endast "de rika". Resor och transporter skulle vara fantastiskt effektiva och säkra, och relativt billiga. Men det finns ytterligare bonusar.

Vid den tiden skulle den Vita Rasen ha antagit och lärt sig ett eget universellt språk, nämligen en reviderad och strömlinjeformad latin, det främsta av alla språk i mänsklighetens civilisation. Vilken som helst av våra Vita Raskamrater från vilken del av världen som helst skulle nu kunna resa fritt i Nya Zeeland, eller Frankrike, eller Sverige, eller Tyskland, de nu återuppbyggda områdena i Afrika eller Asien, och samtala med de vita infödingarna på sitt modersmål – latin. Alla skulle tala latin flytande, och snart enbart latin. Inte heller skulle det mångspråkiga gungflyet av utländska valutor längre vara ett problem. Istället för att behöva gå till en judisk bank för att växla pengar varje gång en resenär korsade en gräns, skulle det vita världssamfundet vid det här laget ha etablerat inte bara ett gemensamt språk, utan också en gemensam valuta, som skulle vara lika giltig i vilket annat land som helst som den var hemma.

Dessutom skulle besväret med att behöva passera genom immigration och tull varje gång de korsade en gräns inte längre existera. Vårt folk skulle kunna korsa nationella gränser (om det fortfarande fanns några) lika fritt som de nu korsar delstatsgränser i USA. Varför inte? Inget land skulle ha rädslan, eller bördan av att hålla ute de oönskade. Det skulle inte finnas några lerfolk eller andra oönskade, bara friska, välmående, intelligenta vita människor, fria och

välkomna att resa över hela världen.

Med de blodsugande judiska tvillingarna, nämligen Federal Reserve Board och Internal Revenue Service borta, och med de snyltande "mud races" inte längre på vår rygg, skulle det vita folket nu kunna koncentrera sig på att producera mat, kläder och husrum, såväl som livets alla finare bekvämligheter för sina egna bästa intressen. Så produktiv är den vita rasen att när dess händer väl är obundna, skulle varje vit familj, och jag menar varje familj, nu kunna äga och betala för ett vackert, rymligt hem med tillräckligt andrum omkring sig, och leva som en kung. Det skulle inte finnas några drönare; det skulle inte finnas någon arbetslöshet; det skulle inte finnas någon statsskuld; det skulle inte finnas någon ränta att betala till de judiska falskmyntarna. Alla skulle vara kompetenta, alla skulle vara solventa, alla skulle ha gott om tid för fritid och njutning av livets finare ting.

Med vårt eugenikprogram i full drift, liksom utövandet av det bästa av "Salubrious Living", som i naturen, skulle den överväldigande majoriteten av våra vita rasfränder vara anmärkningsvärt friska, både fysiskt och mentalt. Mentalsjukhus som sådana skulle snart vara ett minne blott och dagens "ormgropar" skulle bara vara ett fult minne från svunna tider.

Istället för att pressa teknologin till dess yttersta farliga gränser där den skulle kunna (och kan nu!) förinta hela mänskligheten, kommer den framtida vita rasen inte att betona mer teknologi, utan koncentrera sig på att förbättra vår genpool — mer intelligenta människor, mer friska människor, mer atletiska människor, mer vackra människor.

Vi kommer inte att slösa vår tid, energi och resurser på att jaga "världsrymden" eller rymdresor. Det finns inget där ute för oss utom mer rymd — dyster, ändlös rymd — miljarder biljoner mil. Vår livsmiljö, vårt hem, vårt livsrum, är här, på denna planet jorden, och kommer att vara så för evigt. Att slösa oändlig tid, energi och resurser på att flyga ut i den obegränsade rymden är lika oproduktivt som det egyptiska pyramidbyggandet var. Vi kommer att ha bättre användning för våra energier, först genom att städa upp vår planet jorden, och sedan bygga produktivt för våra egna bästa intressen — här på planeten jorden.

Vi kommer inte heller att eftersträva den livsförstörande galenskap som kallas atomenergi. Vi kommer istället att stoppa den helt, och städa upp de enorma föroreningar och skador som vi redan är uppslukade av. Vi kommer att finna nya och renare energikällor, såsom utvecklingen av gravitationskrafter. Faktum är att jag är övertygad om att vi redan har teknologin nu. Jag tror att oljebolagen och andra judiska intressen undertrycker och kväver teknologin så att den inte ska välta deras nuvarande ekonomiska vagn, åtminstone fram till den tidpunkt då de kan få SINA händer på den, och återigen ha monopol på energi.

På tal om teknologi, kommer vi för länge sedan ha skrotat det klumpiga brittiska fot-pund-systemet för vikt och mått. Liksom

universell latin, kommer vi att ha antagit det mycket mer förnuftiga och praktiska **metriska systemet**. Vi är nästan där nu, förutom Storbritannien och USA, och det hindret finns där endast för att juden önskar förlänga förvirring och splittring så länge som möjligt. Hur som helst kommer det sunda förnuftet att segra och vi kommer att ha båda — ett universellt språk för vår vita ras, och ett universellt system för mått och vikt som är logiskt.

Vi kommer att betona och sträva efter nya horisonter inom konstens område — litteratur, måleri, skulptur, musik och andra områden av den vita människans kultur. De vackraste dikterna återstår fortfarande att skrivas, den vackraste musiken återstår ännu att komponeras, de vackraste målningarna återstår fortfarande att utföras. Vi kommer att uppmuntra det rikligt, äkta konst, stor konst, inte den sortens judiska smörja som nu prisas och hyllas av ett dekadent och degenererat judiskt samhälle.

Det finns mer, mycket mer, varav en del jag redan kan förutse, vissa fördelar som nu inte är alltför uppenbara. Men i vilket fall som helst kommer det att bli ett mycket vackrare, lyckligare, mer välmående och stabilt samhälle, miljö och värld, än den degenererade katastrof som nu tycks stirra oss i ansiktet.

Låter detta för mycket som att vi ber om en utopi? Låter det bara som en tom dagdröm?

Om så är fallet, tänk om. Det föregående är lika verkligt som det faktum att tiden går, vare sig vi vill det eller inte. Allt är inom räckhåll. Vi, den vita rasen, har resurserna att göra det. Vi kan förverkliga våra drömmar. Så varför inte rädda oss själva, varför inte rädda våra framtida generationer, och **bygga den modiga, vackra nya värld vi är kapabla till?**

* * * * *

För att ingen av våra fiender och kritiker ska dra felaktiga slutsatser från denna idylliska bild som vi Skapare föreställer oss av den idealistiska framtidsvärlden, låt mig klargöra en sak — och jag har förklarat detta många gånger i mina tidigare skrifter. Ja, vi föreställer oss en vitare och ljusare värld för framtiden, befolkad endast av medlemmar av naturens främsta — den vita rasen. Endast med mer intelligenta och kompetenta människor kan vi, eller någon annan, bygga en bättre värld. Det kan inte göras med samhällets avskum — idioterna, de inkompetenta, de lata och de odugliga; såsom Jim Jones- kulten för några år sedan, som samlades och slutade i massjälvmord i Guyana. Jag upprepar, det kan endast göras med högkompetenta, intelligenta människor med ansvarskänsla, sådana som endast den vita rasen kan frambringa.

Detta betyder dock inte att vi kommer att föra blodig krigföring mot "ler-raserna" (mud races), eller att vi har några planer på mass- slakt av dem. Tvärtom menar vi att utöva

våra religiösa och konstitutionella rättigheter så som de uttrycks i det första författningstillägget och andra klausuler i Bill of Rights. Vi avser att bygga vår religiösa organisation och vårt medlemskap, våra kyrkor, vårt inflytande, tills vi omfattar huvuddelen av det intelligenta medlemskapet i den vita rasen över hela världen. Vi avser att inskärpa **RASLIG LOJALITET** mellan våra fränder och hjälpa varandra ekonomiskt, politiskt, juridiskt och moraliskt. Vi avser att kapa banden till "gyttjeracerna" (mud races) och låta dem klara sig själva. Inte längre, som förr, ska vi föda dem, utbilda dem, subventionera dem eller agera amma åt dem, som "vår" judiska regering har gjort i det förflutna och i nuet.

Vi kommer att gå längre än så. Vi kommer att bojkotta judarna, både i affärslivet och i politiken. Vi kommer att avslöja deras skändliga konspiration och finansiella förfalskningsverksamhet. Vi kommer att driva dem från makten, politiskt, ekonomiskt, andligt och socialt. Vi, den vita rasen, ska återta makten och styrningen av vårt eget öde i våra egna händer. Allt detta kan vi göra lagligt och konstitutionellt. Vi är inte bara moraliskt berättigade att göra det, utan det är vår högsta moraliska plikt att göra det. Både naturens eviga lagar och vårt eget sunda förnuft tvingar oss att göra det, om vår ras ska överleva, och vi avser att se till att den gör just det.

När den vita rasen väl har kontroll över sitt eget sunda förnuft och sitt eget öde igen, kommer gyttjeracerna och dess miljarder inkompetenta gratisätare, genom sin egen inkompetens, att vissna på vinstocken och falla av egen kraft, likt höstlöven från träden. De kommer att krympa och förtvina, precis som de vilda indianerna gjorde inför den framryckande vite mannen i vår tidiga amerikanska republik och "erövringen av västern". Vi kommer att göra det på det amerikanska sättet, det lagliga sättet, det konstitutionella sättet, och inte enligt den judiska kristendomens självmordsbenägna "moral", utan enligt Kreativitetens moral och naturens eviga lagar.

* * * * *

Vilket alternativ har vi?

Vi befinner oss nu vid ett mycket avgörande vägskäl i vår stora vita ras evolution. Vi kan kasta in handduken och låta judarna och gyttjeracerna ta över och blanda bort vår framtida avkomma i glömskans smutsiga helvete. Om du vill ta en ordentlig titt på hur det helvetet ser ut, ta en resa till Indien och se de smutsiga, klösande, svältande massorna. Eller om du vill ta en kortare kurs och en kortare resa, åk till Haiti och ta en ordentlig titt på dessa eländiga svältande stackare. De är ett typexempel på integration och rasblandning. Vill du att dina barn och barnbarn ska absorberas i sådan dyster smuts och misär? Om inte, gör något meningsfullt.

Vad kan du göra? Massor, och jag har förklarat det upprepade gånger

tidigare. Främja KREATIVITET. Distribuera de Grundläggande Biblarna, bli en ordinerad präst i vår kyrka, organisera en egen kyrkogrupp. Kom ihåg, vi står nu vid ett vägskäl. Vi behöver att var och en av våra Vita Rasfränder hjälper till, och det betyder DIG, särskilt DIG. Återigen, överväg alternativet.

I en lättare ton ....

> ***Förlöjligande används ofta med mer kraft och framgång än stränghet. — Horatius***

Himmelsk humor

Om julen

Den judiska propagandamaskinen drar i detta nu återigen upp sitt marknadsföringsmaskineri och lägger i högsta växeln för att uppvigla goyim att köpa! köpa! köpa! och fylla dess kommersiella kassakistor. Eftersom detta kristvansinne (Christinsanity) är baserat på ett rent fiktivt koncept, på en händelse som aldrig har inträffat, och på ett datum som valdes slumpmässigt sexhundra år efter den förmodade händelsen, uppmanar vi våra Vita Rasfränder att förbli objektiva. För att hjälpa till att hålla saker i perspektiv publicerar vi återigen lite kristen humor.

Några dagar efter jul satt en protestant, en katolik och en jude vid en bar och mindes hur de var och en hade tillbringat juldagen. Protestanten sade: ”Tja, vi började fira på julafton. Vi gick till vår lokala kyrka och lyssnade på en kort predikan och sjöng några julsånger. Sedan på juldagsmorgonen samlades vi runt granen och öppnade presenter. Senare tog vi några drinkar och vid fyratiden på eftermiddagen åt vi vår stora julmiddag.”

Katoliken sade: ”Tja, i det stora hela gjorde vi samma sak, förutom att vi inte firade julafton, utan gick upp tidigt nästa morgon och gick i mässan. Sedan, vid 13-tiden, öppnade vi våra presenter.”

Juden sade: ”Tja, vi har ett helt annat tillvägagångssätt. På juldagen bjöd vi in alla våra släktingar och trosfränder att samlas vid varuhuset. Vi öppnade en låda Slivovitz, sedan gned vi oss om magarna och tittade med förtjusning på de tomma hyllorna och de fulla kassaapparaterna. Sedan föll vi på knä och tackade vår egen pojke, Saul, som uppfann detta smarta jippo och gjorde det hela möjligt från första början, och sedan tog vi alla varandra i hand och sjöng: ’Vilken vän vi har i Jesus.’”

Främjande av en judisk bluff

Innan vi blir fåniga igen och förhärligar ett judiskt spöke som aldrig funnits, låt oss granska denna årliga bluff.

Ovanstående berättelse sammanfattar i ett nötskal vad som driver den köpfrenesi som den genomsnittlige vite goyim dras in i årligen och ständigt. Med start direkt efter Thanksgiving (och många butiker kan inte ens vänta så länge) drar årets största propagandakampanj igång med full kraft — köp! köp! köp! från de judiskägda varuhusen och alla andra butiker, varav 90 procent är judiskägda.

Trycket som byggs upp är enormt. Om du inte ger efter för den judiska kampanjen att köpa något till alla dina vänner och släktingar, oavsett om du vill det eller inte, oavsett om de kan använda det eller inte, ja, då är du en Scrooge, en snåljåp, en girigbuk, och inte i den rätta julens "anda". Bara så att du aldrig ska glömma vilken förkastlig karaktär Scrooge var, plockas Charles Dickens "En julsaga" fram vid rätt tidpunkt med stort dunder och brak. Detta händer FÖRE jul, år efter år. Det kan du lita på.

Så, innan vi återigen blir överväldigade av detta judiska utflöde av sentimental anda — låt oss ställa några förnuftiga frågor.

Vad handlar julen egentligen om? Varför ska vi spendera all denna tid, pengar och hokus pokus på att förhärliga en judisk bluff som aldrig funnits? Skulle det inte vara mycket mer förnuftigt att använda samma tid, energi, pengar och iver till att främja några av våra egna vita rasmässiga hjältar och värderingar?

Ja, det skulle det. Låt oss först titta på den judiska bluffens historia. Låt oss samla våra sinnen och fråga: Vad handlar julen egentligen om?

Tja, förmodligen är vi goyim alla överväldigade av djup religiös vördnad och sentimentalt daltande och firar födelsedagen för Kristus, vår Frälsare, som förmodligen kom ner från himlen (via Marias livmoder) för att rädda oss alla stackars ruttna syndare från ett öde av eld och svavel, och vi antas alla vara tacksamma som fan för att han var så barmhärtig.

Rädda oss syndare från helvetet? Verkligen?

Det finns så många brister i hela denna fiktiva saga att det skulle få ditt huvud att snurra när vi går bortom den första sentimentala, barnsliga euforin om vad julen handlar om.

För det första finns det inga bevis, inte ens ett påstående från de lättlurade kristna att de "vet" vilket datum Kristus föddes. Det är bara ett datum valt på måfå, eftersom beundrarna ville fira hans "födelse" och var tvungna att ha ett datum, vilket datum som helst.

Varför valde de den 25 december?

Tja, det fanns en god anledning till det. Många hedniska (vita) folk hade redan en långvarig tradition av att fira vintersolståndet vid ungefär den tiden på året, och det var en väl etablerad traditionell högtid.

Romarna, till exempel, hade haft en långvarig religiös tradition av att fira den 25 december som solgudens födelse.

Den katolska kyrkan ville göra sig av med denna ”hedniska” festival, men kejsar Konstantin avslog kyrkans begäran och hävdade att den var för populär. Han gick till slut med på kyrkans begäran om en lag som befriade alla slavar som accepterade kristendomen och avsade sig solfesten. Men dessa konvertiter fortsatte att fira solfestivalen och år 345 e.Kr., under Liberius, biskopen av Rom, förklarades datumet den 25 december som en kristen högtid som hedrade Kristi födelse. Innan detta hade kyrkan intagit ståndpunkten att det var syndigt att fira Kristi födelsedag, eftersom datumet var okänt.

Den kristna oligarkin, ledd av tidernas främsta smygare, beslutade att det var mer ändamålsenligt att vända en befintlig tradition till sin rörelses ära, än att försöka bekämpa den och upprätta en helt ny tradition. Detta lyckades de med med överväldigande framgång.

De gjorde samma sak med påsken, som redan var en väl etablerad tradition. I åratal hade de vita folken firat vårdagjämningen, fertiliteten hos nya grödor och ny tillväxt, vårens riter och liknande idéer.

Så vi, de vita hedningarna, lurades från en långvarig sedvänja att fira traditionella vita högtider, och att omvandla dem till (judiska) kristna högtider, inklusive att hedra en jude av Davids ätt, vars födelsedatum vi inte känner till. Men låt oss gå vidare. Det finns många fler bedrägerier i denna bild.

Inte nog med att ingen vet vilken dag på året den judiske Frälsaren förmodligen föddes, ingen vet ens vilket år heller. Och det är inte allt. Faktum är att ingen ”vet” om han föddes överhuvudtaget, eller om ”han” bara är ännu en hokus-pokus-myt, som jultomten, eller Gåsmor och Hi-diddle-diddle kon som hoppade över månen.

Med tanke på den enorma inverkan kristendomen har haft på den vita rasens öden (eller snarare olyckor, för att vara mer korrekt), skulle man kunna tro att vissa forskare och historiker skulle göra sig en hel del besvär för att spåra denna mäktiga historiska händelse och avgöra en gång för alla: levde denna judiska lärare, predikant, ”Guds son”, ”Frälsare”, (eller vad som helst) faktiskt eller gjorde han inte det?

Jag skulle vilja tro att denna enda punkt skulle vara ganska viktig — ingen Kristus, då är allt en bluff. Det liknar när någon ger dig

en check på en miljon dollar. Jag tror att det vore förbannat viktigt att avgöra om checken var äkta, eller om checken var falsk, utan ett öre på banken som täckning. Jag tror att varje förnuftig människa skulle vilja avgöra denna fråga så snabbt som möjligt.

Tja, jag för min del har ägnat mycket tid och forskning åt att göra just detta. Jag har redan skrivit ett antal kapitel i ämnet såsom "Kristi existens ej styrkt av historiska bevis" och "Svindeln med spökena i skyn", och många andra. Många andra historiker och forskare har gjort en ännu mer grundlig sökning i historiens äkta annaler, och de har kommit fram till samma svar som jag. Det finns inte ett spår av bevis för att en sådan gestalt som Kristus någonsin existerat; att berättelserna som berättas av Matteus, Markus, Lukas och Johannes är falska som synden. Inte bara falska, utan de motsäger varandra på dussintals viktiga punkter. Inte nog med att deras förvanskade historier är lika fiktiva som jultomten, Gåsmor och tandfen, utan det finns inga historiska bevis som kastar något ljus över vilka Matteus, Markus, Lukas och Johannes var, var de bodde, eller om de i själva verket ens har levt överhuvudtaget.

Allt vi har är myter, berättelser, hörsägen, mycket godtrogenhet och bedrägeri. Faktum är att de äldsta "dokumenten" rörande äktheten av deras skrifter inte dateras längre tillbaka än till omkring 400 e.Kr. Fyrahundra år mellan en händelse och en rapport är ett ganska rejält gap.

Okej, ingen Kristus, ingen Frälsare, ingen jul. Men icke desto mindre är vi, genom upprepad sinnesmanipulation och programmering, fast vid en traditionell högtid som verkligen sätter varor värda miljarder dollar i rullning varje år. Den har också en mängd andra betydande konsekvenser.

Så låt oss undersöka vidare vad det är för slags traditionell högtid vi sitter fast med, vad det är vi egentligen firar.

Tja, för det första firar vi en bluff, och en judisk bluff dessutom. Och skämtet är på vår bekostnad.

Den judiske sinnesmanipulatören, Saul från Tarsus, de kristnas Sankt Paulus, gjorde mer än någon annan man i historien för att genomföra denna bluff och sälja den till goyim. Det är därför judarna är så tacksamma mot honom när de räknar sina shekel dagen efter jul. Och det med all rätt.

Det finns ingen annan händelse (eller icke-händelse) i affärsvärlden (som till största delen monopoliseras av judar) som genererar så mycket tvångsmatad affärsverksamhet som julen gör. Det är den största injektionen i armen som något varuhus (eller tusentals andra butiker) får för att driva upp sin verksamhet. För många butiker innebär det skillnaden mellan att tjäna pengar och stanna kvar i branschen eller att gå i konkurs. Många butiker gör hälften av sin affärsvolym före julsäsongen och många gör hela årets vinst enbart på julhandeln. Så jippot...

Judepojken Saul, uppeggad, är inget att förakta. Inte undra på att hans trosfränder är evigt tacksamma mot honom för detta innovativa jippo.

Låt oss nu se på det ur den vita mannens synvinkel, som vi Skapare är benägna att göra i varje fråga, och ställa några frågor:

1. Bör en intelligent vit man delta i främjandet av en judisk bluff, där den vita rasen är det främsta målet?

2. Även om vi inser att Kristus i sig är en myt, bör en stolt och rasmedveten vit man delta i förhärligandet av en mytisk ”hjälte” som är jude?

3. Om du känner till sanningen, anser du att det under några omständigheter är moraliskt försvarbart att ljuga för dig själv (och/eller andra) om du tror att närandet av bedrägeriet kommer att göra dig (och/eller andra) lyckligare?

Ur Church of the Creator’s synvinkel skulle vi vilja ställa följande obesvarade frågor till de kristna som bekänner sig ”tro” på dessa judiska historier:

1. Blev verkligen alla syndare ”frälsta” genom Kristus påstådda död och genom att han spikades upp på korset?

2. Om så är fallet, varför finns det tusentals varianter av förvirrade predikanter som springer omkring och bönfaller dig att komma till deras kyrka och lägga pengar i deras kollektbössa?

3. Om Kristus gjorde jobbet för två tusen år sedan, varför behöver vi alla dessa fumliga predikanter idag för att göra om jobbet igen?

4. Enligt alla dessa snyftande predikanters kriterier, och enligt Nya testamentet självt, hamnar nästan alla i världen idag, två tusen år senare, i helvetet ändå. Hur förklarar du det?

5. Om Kristus och/eller hans farsa är så angelägna om att ”rädda” oss alla från helvetet, varför konstruerade han/de den avskyvärda vidrigheten från första början?

6. Om Djävulen är roten till allt ont, varför utplånar inte den allsmäktige Herren honom en gång för alla, istället för att skoningslöst och upprepade gånger lägga bördan på våra axlar? (Se ”The Phoney Fight Ruse” i januari 1984, utgåvan av Racial Loyalty.)

Vilka vettiga svar någon intelligent kristen kan komma med har jag inte den blekaste aning om. Jag har aldrig hört dem göra det, eftersom alla deras premisser i bästa fall är baserade på vidskepelse och lättrogenhet, på sentimental myt och hokus pokus. Icke desto mindre skulle jag vara intresserad av att höra några, men jag kommer inte att hålla andan under tiden.

Men den nyckelfråga jag skulle vilja ställa till dessa förvirrade kristna är denna:

7. Om det kom till ett avgörande mellan att antingen försvara den vita rasen eller den judiska myten om kristendomen, vilken sida skulle du välja?

Detta kan låta som en hypotetisk fråga, men jag vill försäkra

dig att det mest bestämt inte är det. Innan detta århundrade är över, faktiskt redan under detta årtionde, kommer mången vit man att pressas mot väggen i vårt samhälles omvälvningar och kommer att bli tvungen att ta itu med den frågan.

* * * * *

Just nu kan jag höra något blödande hjärta, fyllt av fadd sentimentalitet, utropa: ”Ack! Ack! Men jösses! Ack! Ack! Avskaffa julen? Klassen vill döda jultomten!”

Tja, nej. Slappna av. Jag är själv en god, förnuftig och sentimental säll. Jag vill inte döda någon, minst av allt jultomten, och det av två goda skäl.

1. Man kan inte döda någon som inte existerar.

2. Jag vill inte ens göra mig av med den mytiska jultomten heller, eftersom (a) han åtminstone inte är en judisk karaktär (b) hans ursprung är en härledning från den tyska Kris Kringle, som förklarats tidigare, och därför vit.

Men, jag vill: Avskaffa all denna judiska kommersialism som omger julen; spränga den judiska bluffen att fira födelsedagen för en jude, vilken jude som helst, av samma anledning som jag inte kommer att fira Martin Lucifer Koons födelsedag; avslöja det oerhörda nonsenset om en icke-händelse som aldrig har inträffat, och försöka få den vita rasen tillbaka till förnuft och verklighet, tillbaka till sitt eget rika arv och sina egna värderingar.

I detta sammanhang ger jag följande förslag för att bygga upp vår egen hälsosamma vita rasreligion:

1. Låt oss behålla händelserna jul och påsk vid vintersolståndet respektive vårdagjämningen, men låt oss vända på steken för de judiska bedragarna: Låt oss förvandla dem tillbaka till vita högtider. Låt oss ge dem nya namn, namn som är helt befriade från varje judisk fläck.

2. Vad gäller jultomten, låt framtida sedvänja och preferens avgöra, men låt oss skilja denna myt från alla judiska och kristna bibetydelser.

3. Låt oss ta bort kommersialismen helt från dessa och alla andra högtider, och istället betona den andliga, traditionella och genetiska styrkan i vår egen vita kultur.

4. Om vi ska fira och ära folkhjältar, låt oss se till att de är vita, av vår egen ras och kultur, oavsett om sådana karaktärer är mytiska eller historiska.

5. Låt oss börja nu med att bygga traditionella högtider för den vita mannens kulturs främjande, och skyr alla andra.

6. Bojkotta alla judiska företag, oavsett om de är butiker, fastighetsmäklare, advokater, läkare, politiker, författare eller vad som helst.

* * * * *

Denna jul, istället för att kasta bort dina hårt förvärvade pengar i de judiska varuhusens kistor och köpa en massa ”presenter” som ingen behöver, varför inte överväga ett nytt tillvägagångssätt. Istället för att duka under för judisk propaganda som kommersialiserar julen ”för att förhärliga” en Kristus som aldrig funnits, en icke-händelse som aldrig inträffat, varför inte hjälpa till att främja Skaparens Kyrka och den vita rasrörelsen? Vi kan inte fortsätta utan ekonomiskt och moraliskt stöd. Vi behöver all hjälp vi kan få för att bygga Skolan för Begåvade Pojkar, för att ge ut RACIAL LOYALTY och för att möta de tusen och ett andra krav som ställs på oss. Stöd inte en judisk bluff. I år, istället för att berika de judiska varuhusen, varför inte ändra kurs och spendera en del av det på att sprida den rasliga idén. Ge bort några av våra Grundböcker som presenter. De kommer att kosta dig mindre, ha mycket mer långvariga, konstruktiva fördelar; och du kommer att göra något meningsfullt för din egen kultur, ditt eget slag, din egen religion. Jag upprepar, vi behöver all hjälp vi kan få.

* * * * *

Kreativitet är det mest konstruktiva som har hänt den vita rasen sedan civilisationen. Hjälp till att förverkliga fördelarna.

* * * * *

Du kan leda en människa till upplysning, men du kan inte få henne att tänka!

* * * * *

Kom ihåg, utan den vita rasen skulle judarna och andra lerraser vara ingenting, men utan lerraserna och lämnad åt sitt eget öde skulle den vita rasen vara ett underverk.

* * * * *

Jämförande religioner — Del VII

HINDUISM

Bland världens handfull av så kallade ”stora” religioner är hinduismen den äldsta av dem alla. Dess begynnelse är förlorad i forntiden. Ursprunget till vidskepelser, trosuppfattningar, seder och traditioner går tillbaka till förhistorisk tid. Medan världens religiösa etablissemang klassar den som en av de ”stora” religionerna (tillsammans med judendom, kristendom, muhammedanism), ser vi Skapare ingenting särskilt stort i denna sjukliga samling av svamp på hjärnan. Enligt vår mening är det en hopkokt samling av dumheter och vidskepelser när den är som värst. Den belyser vad vi upprepade gånger har sagt — de så kallade ”stora” religionerna är en arkaisk baksmälla från våra förfäder i stenåldern, skräp och bråte i sinnet som är baserat på vidskepelse, lättrogenhet och okunnighet — ett ogenomträngligt hinder för upplysning, framsteg och logiskt tänkande.

Hur det än må vara med det, omfattar antalet anhängare till hinduismen nästan en halv miljard av världens befolkning, mestadels lerfolk, och rankas som trea efter den romersk-katolska tron och den muslimska religionen. Enbart i Indien finns det 300 miljoner troende.

Hinduismen är unik på många sätt. För det första har den ingen enskild grundare. Den utvecklades under årtusendena som en märklig och förvirrad sammanblandning av många folks kulturer och yttre påverkan. Dess trosuppfattningar och seder är därför svåra att definiera, och det finns ingen gemensam trosbekännelse, ingen enskild doktrin, som binder samman alla hinduer.

I grund och botten är hinduismen inte bara en religion. Det är snarare ett enormt komplex av teologiska, metafysiska, filosofiska, etiska, kulturella och sociala institutioner, vars främsta grogrund var den indiska subkontinenten. Den består av fyra huvudelement: religion, ras, land och social organisation. Var och en är bunden till och är en integrerad faktor i de andras liv, och kan inte separeras. Så lös och mångsidig är hinduismens komplexa natur att det finns plats för varje tänkbar motsägelsefull tro och sedvänja att rymmas inom dess disharmoniska lära. Faktum är att hinduer har följt nästan varje tänkbar variant av teism, ateism, polyteism och panteism. De har upprätthållit motstridiga moralnormer; deras tillbedjan har varit både avgudadyrkande och ikonoklastisk, allt tolereras så länge kastreglerna inte överträds.

Jag har i tidigare skrifter konstaterat att någon företagsam själ har sammanställt en katalog över 30 tusen olika gudar som vidskepliga och lättrogna dårar har uppfunnit och tillbett under...

tiderna. Men jag lär mig nu att detta bara skrapar på ytan. **Den hinduiska religionen ensam har ett panteon av 33 miljoner gudar**, varav de flesta, utöver standardlistan av gudomligheter, omfattar lokala gudar, by-gudar eller till och med individuella gudar. Spöken, andar, gudar — 33 miljoner av dem — räkna dem i lugn och ro.

Alla hinduer erkänner domänen för DHARMA (religiös lag) som ödets högsta instans. Det är den viktiga länken mellan alla komplexiteter i deras tro.

En av de viktigaste grundsatserna i Dharma är det **stela kastsystemet** som har varit inbäddat i den hinduiska religionen i tusentals år. De fyra huvudkasterna tillhör alla det tidiga ariska samhället och baseras främst på födsel och hudfärg. De är, i fallande ordning:

(a) **Brahmaner**, den prästerliga och kulturella eliten.

(b) **Kshatriyas**, den styrande aristokratin.

(c) **Vaisyas**, bönderna och de professionella hantverkarna.

(d) **Sudras**, den lägsta kasten i det tidiga ariska samhället, som tillhandahöll den nödvändiga kroppsarbetet.

När södra Indien brahmaniserades uppstod också en kategori utanför kasterna, en femte kast, som var icke-arisk och kallades **Panchamas**. Den bestod av parior och harijaner (Guds folk, de oberörbara) och andra utblottade varelser som uppgår till omkring 80 miljoner bara i Indien.

Vad gäller födsel, bostad, arv, yrke och reglering av mat, dryck och äktenskap, vet varje hindu, även i de förtryckta klasserna, exakt var han eller hon hör hemma enligt sedvänjan.

Men de ovan nämnda fem kasterna är på intet sätt slutet på kastsystemets komplexitet. Precis som hinduerna har totalt 33 miljoner gudar, nationella, lokala osv., så har även de lokala byarna en ytterligare underindelning av sina egna underkaster. Här är ett typiskt exempel.

Byn Chandrautis fyratusen invånare bor i sexhundra bostäder. I 22 av dessa bor brahmanerna, medlemmar av prästkasten, och en tillhör hushållet för Kshatriyans, krigarkasten. Andra identifieras genom underkast: 16 bostäder för Banias, köpmän och affärsmän; 40 för Mallas, fiskare och båtmän; 20 för Lohars, smeder; 10 för Khatiks, som handlar med frukt och föder upp grisar; 15 för Ahers, herdar; 10 för Dhobis, tvättare; 5 för Gawals, fåraherdar; 3 för Bhats, sångare och dansare, som uppträder vid bröllop och går ut på fälten vid skörd; 2 för Nars, barberare; 2 för Doms, kremeringsbiträden; och 1 för Gonds, som steker och säljer jordnötter och andra snacks.

Det finns också 50 muslimska hushåll i denna by, vävare och skräddare, och 200 oberörbara, harijanerna, som nu kan äga

land men måste fortfarande bo utanför byn i sitt eget område. I nästan varje hushåll följer de unga männen sina fäders yrke.

Även om hinduismen utvecklades under förhistorisk tid, började den ta form omkring 1500 f.v.t. och vi kan följa dess utveckling genom att granska de heliga böcker som formade dess framväxt. Det finns sex framstående klasser av litterära verk, alla skrivna på sanskrit.

1. **Vedaböckerna (kunskapens böcker)** som växte fram omkring 1500 f.v.t. Det finns fyra böcker (a) Rig-Veda (psalmer); (b) Yajur-Veda (formler); (c) Sama-Veda (besvärjelser); (d) och Atharva-Veda (hymner). Av dem alla är den första den mest betydelsefulla, och det äldsta religiösa dokumentet i historien.

2. **Brahmanerna (prästerliga skrifter)** daterade cirka 1000-800 f.v.t. Även de intar en unik ställning i världslitteraturen och räknas som de tidigaste bevarade prosaskrifterna i den indoeuropeiska traditionen.

3. **Upanishaderna (seanser)** cirka 800-600 f.v.t., är spekulativa avhandlingar rörande människan och universums ursprung.

4. **Manus lagbok**, daterad till omkring 250 f.v.t. Dess tolv kapitel är en imponerande kodex för hinduisk lag.

5. **Bhagavad-Gita**, sammanställd omkring 1 v.t., är det högst värderade dokumentet i hela den hinduiska litteraturen. Detta dramatiska poesi-verk antyder möjligheten till universell frälsning.

6. **Epik och Puranas (gamla berättelser)**, producerade 1250 v.t., lade grunden för folklig hinduism (”Guden Rammas liv”). Puranas, 18 till antalet, är en samling religiösa berättelser.

Så mycket för deras ”heliga böcker”. De flesta, om inte alla, rankas högt i den antika världslitteraturens annaler.

Att hinduismen är unik och en framstående religion i en klass för sig, det råder det ingen tvekan om. Men att den är ”stor”, det accepterar vi Skapare inte. Det finns ett stort antal idiosynkrasier och egenskaper som, om de betraktas ur en upplyst vit mans perspektiv, är både bisarra och motbjudande.

Hinduer anser att alla djur är heliga. Eftersom de tror på ”själavandring” (reinkarnation) kan till och med en råtta eller en orm hysa deras mormors eller faster Minnies själ, därför vågar de inte döda den eller skada den på något sätt. Nettoresultatet är att i ett land av fattigdom och hunger är landet översvämmat av råttor, ormar och andra skadedjur, helt utom kontroll.

Det allra heligaste djuret är kon, och ve den främling som skulle slå en ko och driva bort henne från ett fruktstånd där hon kan ha valt att äta lunch. Naturligtvis är det inte mer bisarrt att tillbe en ko än en ”ande”, som de kristna gör. Man kan åtminstone höra, se, känna och lukta på en ko, vilket är mer än vad man kan säga om en ande. Ingen predikant har någonsin gett mig en intelligent definition

vad en ande egentligen är.

Indiens 200 miljoner nötkreatur kan inte göra något fel, och nationella påbud förbjuder slakt av dem. Hinduisk litteratur föreskriver att den som äter kött eller låter slakta en ko kommer att ruttna i helvetet i lika många år som det finns hårstrån på kon. Många hinduer tror att en blandning av en kos fem produkter — mjölk, urin, ostmassa, smör och dynga — kommer att rena kroppen inifrån och ut. Till och med framstående ”världsledare” som den avlidne Mohandas Gandhi och den avlidne Shri Jawaharlal Nehru ägnade sig åt sådana motbjudande och smutsiga metoder.

Hinduer betraktar Ganges som en helig flod och dess vatten som heligt. Denna 1 560 mil långa flod, som slingrar sig genom Indiens hjärta, kallas kärleksfullt för Moder Ganges. Trots att den är förorenad av ändlösa mängder avloppsvatten, tror hinduerna att den inte kan besudlas, och trots att det är en av de smutsigaste och mest förorenade floderna i världen, badar miljontals hinduer i den årligen som en religiös ritual för att rena sina kroppar och sin själ, och vattnet tappas på flaskor och dricks som ett reningsmedel över hela landet.

SLUTSATS.

Även om den kan vara den äldsta och en av de mest prestigefyllda av de ”stora” religionerna, finner vi SKAPARE inte något särskilt stort med varken hinduerna eller hinduismen. Den kan ha funnits i mer än tre och ett halvt årtusende, och den kan till och med ha producerat en del framstående litteratur (främst under ledning av arierna och deras ättlingar som invaderade Indien från norr för cirka fyratusen år sedan). Icke desto mindre, trots deras kastsystem, förhindrade det inte rasblandningen av de vita inkräktarna som erövrade, tog makten och skapade en enastående civilisation för fyratusen år sedan. Idag är Indien en av de mest tätbefolkade, sjukaste, mest överbefolkade, smutsiga och fattigdomsdrabbade av alla stora nationer i världen. Dess hungriga, vidskepliga 750 miljoner invånare är en av de mest desperata och eländiga befolkningsmassorna i världen, helt utom kontroll och helt oförmögna att lösa någon av sin stora mängd problem. De kan inte föda sina massor, inte heller kan de kontrollera sin befolkningsbomb. Dumt nog skickar den vita människan (särskilt skattebetalarna i USA) årligen miljontals ton spannmål och andra livsmedel till dem, gratis, och utökar och sprider därmed eländet. (Se *Racial Loyalty*, nr 22 i ämnet.) Förr eller senare måste detta få ett slut och naturen kommer att lösa problemet med grymma medel — massvält.

Hinduismen har 477 991 300 anhängare över hela världen, varav det finns 88 500 i Nordamerika och 475 073 000 i Asien.

Sådant är det slutgiltiga dramat av vidskepelse, inkompetens och dumhet. Sådana är de historiska konsekvenserna av att den vita människan försöker erövra, styra och exploatera en underlägsen massa av larraser samtidigt som man tolererar geografisk blandning med

sina erövrade. Låt oss en gång för alla lära oss Naturens eviga läxa. Indien och hinduismen säger allt.

* * * * *

Hinduism vs. Kreativitet — En jämförelse

A. Trons grundvalar.

Hinduismen är baserad på primitiva seder, vidskepelse, tabun och kvarlevor som har sitt ursprung så långt tillbaka som stenåldern.

De tror på Karma, "själars" vandring (reinkarnation) till djur, ormar, människor eller vad som helst. De tror att den form de förflyttas till i "nästa" liv beror på hur väl de presterade i det föregående livet. Detta påstås pågå i oändlighet tills själen slutligen befrias till ett obeskrivligt tillstånd kallat NIRVANA. Livet på jorden betraktas som en tillfällig migration av själen och i bästa fall en börda att bära, inte att njuta av.

Även om hinduismen är komplex, förvirrad och motsägelsefull i de flesta av sina aspekter, blev den mer formulerad när dess religiösa skrifter, skrivna på sanskrit, överlämnades med början cirka 1500 f.v.t. Dessa skrifter, Vedaböckerna och Upanishaderna, har redan beskrivits mer i detalj i vår medföljande text.

Av största betydelse är också Dharma, den religiösa lagen, som detaljerar kastsystemet, kostlagar, religiös lag och till och med civilrätt. Dessa är varken konsekventa eller väl organiserade, och är i bästa fall ett förvirrat samelsurium av motsägelser.

KREATIVITET, å andra sidan, står i bjudande kontrast till hinduismens vidskepelse och förvirring. Kreativitet bygger på en intelligent bedömning av det universum vi befinner oss i, och söker lösa livets realiteter för förbättring och framsteg för vårt eget släkte — den vita rasen. Genom att göra det skyr vi allt det vidskepliga mentala skräp som har dumpats på oss av ett okunnigt och vidskepligt förflutet, och eftersträvar istället verklighet, logik och sunt förnuft, som beskrivs i våra TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKER, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible*, och *Salubrious Living*.

B. Mål och syften.

Hinduismen har inga särskilda mål eller syften som har någon jordisk mening eller betydelse. När de (vita) arierna från norr invaderade Hindukush och slutligen erövrade hela Indien, skred de till verket med att organisera och styra sitt nya hemland. Detta skedde

cirka 2000 f.Kr. Genom att göra detta absorberade de många av de inhemska religiösa sedvänjorna och traditionerna hos det svarta lerfolket som de hade underkuvat och nu höll på att organisera. Men det var inte allt de absorberade. De fann snart till sin fasa att de genom rasblandning höll på att absorberas och bastardiseras in i blodomloppet hos de mer fruktsamma och talrikare aboriginerna. De försökte desperat förhindra att denna katastrof inträffade så gott de kunde. De formulerade hårda civilrättsliga lagar, proklamerade religiösa tabun mot det och instiftade kastsystemet för separation. Som historien tydligt visar, så länge det fanns en geografisk blandning av raser, fungerade inget av detta, och den exemplariska ariska rasen som erövrade Indien för fyratusen år sedan blev fullständigt bastardiserad in i de dumma negroida massorna inom cirka sex århundraden.

Hinduismens nuvarande mål, om det finns några, är att själen ska vandra från varelse till varelse, tills den slutligen hamnar i något dunkelt och avlägset Nirvana och inte längre finns till. Livet betraktas som en börda och målet (om det finns något) är att avsluta allt i en dunkel och avlägsen framtid. Samtidigt vill de vara fruktsamma på denna jord och producera så många avkommor som de kan. Detta är naturligtvis en dum motsägelse som inte resulterar i något annat än att i det oändliga sprida eländet i en överbefolkad, smutsig, sjukdomsdrabbad och hungersnödshärjad värld.

KREATIVITET, å andra sidan, vill inte ha något att göra med allt detta vidskepliga hokus-pokus, och inte heller med de inkompetenta lerraserna. Istället söker vi organisera den enorma potentialen hos den vita rasen och den vita rasen ensam, och bygga en vitare och ljusare värld för våra framtida generationer.

C. Rasmässig inställning.

Kastsystemet, som formulerades och implementerades av de ariska erövrarna, var inte bara högst rasmässigt, utan baserades främst på hudfärg, och därför indirekt på ras. Efter sex århundraden dränktes de ursprungliga arierna i ett överväldigande hav av negroider och kastsystemet hade inte längre något användbart syfte. Det klassificerade då mer eller mindre klasserna efter yrke och status snarare än ras, även om de övre kasterna hade, och fortfarande har än idag, mer vita gener, mindre negroida, än vad de lägre kasterna har.

Men förutom att vara en arkaisk relik från ett dött förflutet, har det föga eller ingen rasmässig betydelse längre i dagens bastardiserade massor, och hinduismen omfattar och välkomnar alla lerraser. Det finns till och med ett antal vita amerikaner som har anammat den och dumt nog finner den ”annorlunda” och ”fascinerande”.

KREATIVITET, å andra sidan, är högst rasmässig och hela den religiösa bekännelsen är baserad på ras — den vita rasen. Vi har lärt oss vår läxa väl från de ödesdigra misstag som gjordes av de ariska erövrarna av Indien för flera tusen år sedan, de misstag som gjordes av de vita egyptierna för tre till fem tusen år sedan, och varje annan vit

nation som har gått ner i historiens avloppsbrunn genom rasblandning med sin ”billiga” negroida arbetskraft. Vi är fast beslutna att inte göra samma misstag.

Vi vill inte ”erövra” några ler-raser, vi vill inte förslava någon, vi vill inte exploatera någon ras, inte heller letar vi efter ”billig” gul, svart eller brun arbetskraft. Vi vill främja och expandera vårt eget slag, utföra vårt eget arbete och bygga en vitare och ljusare värld för oss själva. Detta är vi fast beslutna att göra tills vi bebor varje kvadratkilometer av tillgängligt bra territorium. Hela världen är vårt ostron och vi kommer inte att vila förrän denna vackra planet är helt och hållet vår.

D. Organisatorisk struktur.

Hinduismen är en av de mest oorganiserade av alla de stora religionerna och har inget centralt huvud, endast en lös spridning av tempel, heliga män och grupper, sekter, etc. Ingen vet exakt vad hinduismens verkliga trosbekännelse är, som jag redan har skisserat. De enda strukturellt organiserade lärosatserna, om några, är inneboende i dess kastsystem, men även det är löst och vagt definierat och varierar från område till område och från by till by.

CREATIVITY (Kreativitet) är baserad på ledarskapsprincipen. Dess grundläggande trosbekännelse och program är tydligt beskrivna i våra grundböcker. Allt eftersom den växer kommer vi att fortsätta bygga vår organisatoriska struktur enligt ledarskapsprincipens grunder, precis som Adolf Hitler gjorde, och som den romersk-katolska kyrkan har gjort under de senaste 18 århundradena.

* * * * *

Vad den vita rasen beträffar är den judekontrollerade amerikanska regeringen en mäktig tyrann och kan klassas som folkfiende nummer ett.

* * * * *

Den överväldigande frågan är och förblir: Antingen tar den vita rasen över denna värld i sin helhet, eller så kommer den inom kort att dränkas i ett hav av lera.

* * * * *

Nummer 31, januari 1986

Dödligare än vätebomben

En tickande tidsinställd bomb

I denna analys vill vi utforska den förödande destruktiviteten hos en lerlavin av massiva proportioner i dess okontrollerade störtflod över den mänskliga befolkningen.

Under flera dagar i sträck har vi nyligen läst i tidningarnas skrikiga rubriker om hur vulkanen Nevado del Ruiz i Anderna fick ett utbrott i Colombia. I månader hade den skickat ut signaler och mullrat sitt olycksbådande hot till stadsborna nedanför, men ingen hade tagit någon särskild notis om det.

Sedan plötsligt, den 13 november 1985, bröt den fem kilometer höga vulkanen ut i all sin vrede och sprutade fram flammande vulkanisk aska, stenar och eld. Den smälte sitt enorma överliggande snötäcke och slungade ner strömmar av lera som begravde fyra sovande städer i Andernas bergsdal vid floden Lagunilla.

Först föll glödande vulkanisk aska ner i dalarna nedanför. Några timmar senare kraschade en massiv lerlavin ner över de fyra städerna, som hade en sammanlagd befolkning på 70 tusen.

Floden Lagunilla blev en forsande vägg av lera och slam. Den förstörde minst 85 procent av Armero, en kaffeodlande stad med 50 tusen invånare, belägen 17 mil nordväst om Bogotá och 5 mil från själva vulkanen.

Tre andra städer som ligger vid floden mellan vulkanen och Armero utplånades också i den framrusande lavinen av lera, slam, vulkanisk aska och stenar.

Den första beräkningen var 20 tusen döda. När räddningsarbetarna försökte ta sig in befann de sig i ett extremt underläge eftersom motorvägen och fem broar som ledde till katastrofområdet hade dränkts i lera, på vissa ställen av lerväggar som var 4,5 meter höga.

Begravda under detta hav av lera och slam fanns tusentals kroppar, varav de flesta är begravda permanent och aldrig kommer att återfinnas. En vecka senare reviderades antalet döda och saknade uppåt till 22 500. Sextiotusen tunnland jordbruksmark hade också förstörts.

Många hemska scener åtföljde tragedin. Plundrare började dyka upp och rånade de lertäckta liken, liksom vad som kunde hittas i övergivna rester av byggnader. Armén instruerades

att ”skjuta för att döda” på platsen mot alla plundrare som ertappades på bar gärning. En vecka efter det första utbrottet samlade brandmän runt Armero ihop två tusen döda kroppar i ett antal högar och brände dem på ett likbål i ett försök att avvärja spridningen av smittsamma sjukdomar och förhindra förestående epidemier.

När räddningsteman började arbeta under ett extremt handikapp, visades bilder på människor som drogs upp ur leran rikligt i nyhetsmedier, på TV och i tidningarna. Lera, lera, lera, överallt, på kroppar, ansikten, växter, djur, byggnader. En enorm oreda, en enorm tragedi.

En sådan förödande katastrof skapar världsrubriker på grund av de personliga tragedier och dramer som är inblandade, och med rätta, eftersom det är en naturkatastrof av olycksbådande dimensioner. Som vanligt kom de största mängderna hjälp och räddning från gamle gode ”Uncle Sap”, eller för att vara mer exakt, de vita amerikanska skattebetalarna, på vilkas ryggar världens alla bördor, tragedier och brister läggs.

Precis hur viktig är tragedin med det colombianska lerskredet? När vi besvarar den frågan måste vi ställa oss denna fråga — ur vems synvinkel?

I Creative Credo nr 2 i Den Vite Mannens Bibel formulerar vi vårt svar på denna fråga, och det är tydligt och enkelt. Vad beträffar Church of the Creator betraktas varje fråga genom den vite mannens ögon, och kokar ner till detta grundläggande kriterium: är det bra, eller är det dåligt, för den vita rasen?

Sett ur detta perspektiv är den colombianska katastrofen av liten betydelse för den vita rasen, förutom att de exploaterade och överbelastade vita skattebetalarna i Amerika kommer att ansträngas ytterligare genom att utsträcka sin generositet till varje avlägset hörn av världen, till hörn och folk som de har lite eller inget intresse för. Det vita folket i Amerika tvingas i själva verket att hjälpa och subventionera, vare sig de vill det eller inte, just den typ av människor som genom den olycksbådande befolkningsexplosionen hotar att tränga bort den vita rasen från jordens yta. Vi talar om världens lera-folk, vilkas subventionerade explosion oundvikligen kommer att utplåna den vita rasen från denna planet, såvida vi inte ändrar kurs.

Sett genom den vite mannens ögon, utifrån den vita rasens intressen, ur Church of the Creators synvinkel, är den colombianska katastrofen av mindre betydelse, och förutom det ökade bistånd som krävs av oss på grund av den, rör den oss egentligen mycket lite. **Av mycket mer katastrofal betydelse för våra bästa intressen, i själva verket för själva den vita rasens överlevnad, är den massiva lavin av lera-folk som väller ner över varje land som byggts och bebos av den vite mannen, särskilt den störtflod som nu översvämmar Amerikas förenta stater.**

Det är just denna katastrof, den massiva lavinen av lerfolk som nu strömmar in i och förorenar Amerikas förenta stater, den vita rasens sista utpost, som jag särskilt vill fokusera på i denna avhandling. Det är denna lerflod som vi Skapare anser vara en miljon gånger mer olycksbådande än den som nyligen inträffade i Colombia, men som de judisk-kontrollerade nyhetsmedierna ihärdigt är beslutna att ignorera. Samtidigt som det judiska maktcentrumet låtsas att de inte märker folkmordet på den vita rasen, främjar de i själva verket febrilt denna utveckling och orkestrerar förrädiskt den vita rasens undergång och den snabba spridningen av lerraser över hela världen.

PLANERAT & AVSIKTLIGT FOLKMORD PÅ DEN VITA RASEN.

Nu var lerskredet i Colombia en naturkatastrof, och tillsammans med jordbävningar, orkaner och andra sådana olyckor har vi naturkatastrofer av mindre eller större omfattning varje år. Även om de orsakar en betydande mängd skada, lyckas den mänskliga rasen överleva dem utan problem och fortsätter att öka och föröka sig trots dem. Men vad skulle du säga om det fanns en olycksbådande grupp människor som medvetet planerade, anstiftade och genomförde ett lerskred en miljon gånger dödligare än den colombianska katastrofen, och genomförde det mot en hel ras av människor i syfte att förstöra den och utplåna den rasen? Tänk om gruppen som utförde ett sådant avskyvärt brott var mänsklighetens avskum, en parasit på den mänskliga rasen, och deras mål för folkmord var Naturens Främsta? Tänk om rasen de utförde det mot var din egen ras, den vita rasen? Skulle du betrakta detta som en krigshandling, ett krig som borde erkännas, deklareras öppet, högt och tydligt, och fienden, parasiten, förintas så snabbt och beslutsamt som möjligt?

Faktum är, verkligheten i dagens situation är att alla ovanstående "tänk om" faktiskt händer. Det judiska maktetablissemanget bedriver folkmord på den vita rasen med en häftighet och ett hat som saknar motstycke i hela historien. USA är inte längre en vit nation, det är nu en rasligt pluralistisk, mångspråkig blandning av missdådare, styrd och tyranniserad av den judiska ockupationsregeringen (J.O.G.) som kontrollerar nyhetsmedierna, regeringen, finanserna och varje annat betydelsefullt nervcentrum för makt, vilkas medel är avsevärda.

Några av dess mest olycksbådande program för att förstöra den vita rasen är: (a) Att främja befolkningsexplosionen hos lerraserna över hela världen genom att subventionera deras ökning på den vita rasens bekostnad. (b) Att översvämma de tidigare vita länderna i världen med horder av lerraser genom invandring. (c) Rasblandning av den...

konglomerat av röra så att den vita rasen blandas bort till utplåning.

Kort sagt, dess program är att utplåna den vita rasen i en dyster flod av lera. Detta sker på världsomspännande nivå. Den vita rasen dränks avsiktligt i ett hav av lera, lika säkert som offren i Colombia.

Låt oss kortfattat titta på den senaste historien, och en del som inte är så nyligen.

BEFOLKNINGSBOMBEN.

För cirka 33 miljoner år sedan, enligt antropologers teorier, liknade våra förfäder en antropoid som var något av en korsning mellan en liten apa och en katt, och vägde någonstans mellan fyra och fem pund. Den "mänskliga" rasen som sådan hade sin dunkla början för förmodligen tre eller fyra miljoner år sedan, men när den passerade gränsen till att bli "mänsklig" är en fråga om gissningar. Den vita rasen som sådan blev en entitet som art förmodligen så tidigt som för 100 tusen år sedan, vilket skiljer den från andra antropoider med lägre intelligens. Civilisationen som sådan började växa fram för cirka 10 tusen år sedan, och utvecklades uteslutande ur den vita rasens fortsatta utveckling.

Hur det än må vara med det, och även om alla dessa riktmärken kan vara extremt tentativa och något suddiga, kan de ändå vara av betydande värde för att ge rätt perspektiv och en tydligare överblick över den historiska katastrof som utspelar sig framför våra ögon nu i den senare delen av 1900-talet.

Från år 1 enligt den vanliga tideräkningen fram till 1650 v.t. ökade världens befolkning mycket lite. Sedan satte den industriella revolutionen igång och den vita rasen i Europa kunde (långsamt) producera mer varor och mat åt sig själv, och vid 1850 v.t. nådde världens befolkning riktmärket på en miljard. Allteftersom den industriella revolutionen tog fart, ökade också befolkningstillväxten, återigen tack vare den vita rasens produktivitet. Det tog bara ytterligare 80 år att lägga till den andra miljarden till världens befolkning. Vid det här laget har vi kommit fram till år 1930, världsdepressionen, följt av ett folkmordskrig av decimering mellan en förvirrad och vansinnigt desorienterad vit ras.

Trots alla dessa förödande destruktiva bakslag tog det bara ytterligare 30 år (1960) innan den tredje miljarden lades till. Det tog sedan bara ytterligare 15 år (1975) innan den fjärde miljarden lades till. År 1984 uppskattades världens befolkning till 4,6 miljarder med en explosion som accelererade snabbt.

Men detta är inte slutet på den pågående explosionen på något sätt. Faktum är att vi nu bara befinner oss i mitten av en snabbt expanderande befolkning vars like världen aldrig tidigare skådat. Om man projicerar denna cancerartade tillväxt framåt, (och ja, den är cancerartad, mycket

mycket så) projicerar demografer en världsbefolkning på 6,2 miljarder till år 2000 v.t. (inte långt borta) och en stabilisering på 10,5 miljarder till år 2110 v.t.

Föreställ dig 10,5 miljarder svältande, klösande, smutsiga, överfulla människor på denna stackars, stönande planet Jorden! Vilket skräckscenario! Hur fasansfullt! Vid denna punkt föreslår jag att du läser artikeln ”Expanding and Proliferating the Misery” i Racial Loyalty nr 22 igen. Som ett lindrande medel, och bara så att du inte vill gå ut och begå harakiri före kvällen, föreslår jag att du också läser ”A Planet Devoid of Mud Races” i nummer 30, vilket är det verkliga svaret på det dilemma vi står inför att utforska. Men vi går händelserna i förväg.

Jag frågar dig igen, kan du föreställa dig en värld som är trångbodd med 10,5 miljarder människor? Kan du visualisera föroreningarna, soporna, smutsen, den eländiga, trånga myrstack som denna värld skulle bli under sådana förhållanden? Redan vid den nuvarande befolkningen på något mindre än fem miljarder håller den på att bli en angripen och infekterad soptipp, där allt färre områden på denna planet är lämpade att leva i för en kreativ, frihetsälskande vit man, kvinna eller barn.

Vi Kreatörer har ingen avsikt att leva i en värld som snabbt försämras till en svinstia. Vi kommer inte att tolerera att leva som ett svin, eller att leva som en neger. Vi är fast beslutna att leva det goda livet, det överflödande livet, på en nivå som anstår varje anständig vit person, en livsstil som är ännu bättre än den vi har blivit vana vid tidigare.

Inser du vad som krävs för att upprätthålla ens en vit amerikan under ett år? Här är några slumpmässiga statistiska uppgifter från United States Bureau of Mines (1975): Det krävs 7 650 pund petroleum; 5 200 pund kol; 4 200 pund naturgas; 8 000 pund sten; 8 000 pund sand och grus; 660 pund cement; 450 pund lera; 430 pund salt; 1 400 pund andra icke-metaller; 1 000 pund järn och stål; 46 pund zink; 11 pund bly; 31 pund andra metaller. Summan av dessa icke-förnybara mineraler är 40 tusen pund per år för varje man, kvinna och barn. Detta är för var 12:e månad. Om hela resten av mänskligheten vill leva på vår nivå (och det vill de!) multiplicera detta med 10,5 miljarder, och du behöver inte vara ett matematiskt geni för att inse att en sådan överbefolkad värld skulle bestå av en klösande, svältande massa av mänsklighet, som lever på en nivå som är sämre än 50 svin i en svinstia avsedd för två.

I ovanstående scenario har vi inte listat de ton av vatten, mat och fibrer som också skulle krävas. Men detta är knappast nödvändigt. Jag tror att bilden är tillräckligt tydlig.

Nu har vi KREATÖRER eftertryckligt konstaterat gång på gång — vi har ingen avsikt att nöja oss med en värld som inte är något annat än en eländig svinstia. Vi KREATÖRER ser framför oss en oglesbefolkad värld stabiliserad vid inte mer än kanske en miljard människor, som den

var tillbaka år 1850, men med flera skillnader.

För det första föreställer vi oss en planet som uteslutande är befolkad av kapabla, intelligenta vita människor — människor som är kompetenta att producera, att organisera, att upprätthålla lag och ordning, att upprätthålla stabila regeringar och ett ordnat samhälle.

Hittills har vi bara berättat halva historien om världens befolkningsexplosion. Vi kommer nu till de dåliga nyheterna — den verkliga kärnpunkten i denna artikel — den del som det judiska nyhetsmonopolet aldrig har vågat avslöja för er. Det olycksbådande faktum som nyhetsmedierna har försökt undertrycka är detta: **Den nuvarande befolkningsexplosionen i världen delas inte av den vita rasen. Den vita rasen krymper faktiskt, drar sig tillbaka från tidigare ockuperat territorium och ber om ursäkt lamt under processen.** Världen håller snabbt på att översvämmas av fientliga, inkompetenta lerraser — svarta, bruna, röda och gula — alla fientliga som fan mot den vita rasen som har subventionerat och upprätthållit dem på senare tid, och gjort den nuvarande befolkningsexplosionen oundviklig.

Lersläktena kommer! Lersläktena kommer! Och som de kommer! De kommer i miljarder. De kommer med hämndlystnad, anstiftade, uppviglade och ledda av judarna. Deras främsta mål är att utrota den vita rasen — gåsen som lade guldägget.

När jag säger gås, menar jag verkligen en dum gås. Ingen ras i historien har någonsin agerat dummare när det gäller deras egna intressen och välfärd. Det är Church of the Creators orubbliga mål att varna och larma den vita rasen om denna situation, att väcka den slumrande jätten, att organisera och ta hand om vårt eget öde, och att återuppbygga världen i den idealistiska projektion som förutsågs i förra månadens nummer nr 30 av Racial Loyalty.

MULTIPLIKATIONENS MATEMATIK:

Låt oss undersöka mekaniken i multiplikationsfaktorn och vad den förebådar för vår planet jorden, vårt enda hem.

Det har beräknats matematiskt att om bara ett par kärleksfulla flugor lämnades att föröka sig till sin fulla kapacitet, och deras efterföljande avkomma likaså, utan restriktioner för mat, luft, utrymme etc., så skulle alla deras ättlingar till hösten samma år kunna täcka hela jordens yta med ett fast lager av flugor som är 60 fot tjockt.

Tänk på det. Ett par flugor. Om denna multiplikationsfaktor skulle fortsätta, skulle det 60 fot tjocka lagret på kort tid expandera till ett klot vars radie skulle nå hela vägen till solen, och snart skulle radien på det klotet expandera med ljusets hastighet.

Nu inser vi att all sådan produktion och multiplikation begränsas av mat, vatten, luft, utrymme etc. Samma restriktioner, av

naturligtvis, även gälla expansionen av ler-raserna, annars skulle även de snart täcka jorden med ett fast lager 60 fot tjockt och vidare mot solen och bortom den. Det kan ta lite längre tid än en säsong, men inte mer än en generation eller två. Av alla dessa begränsningar har den första begränsande faktorn som trätt i kraft varit bristen på tillräcklig mat. Det är främst mat, bristen på den, som har förhindrat den nuvarande explosiva ökningen. Det är den oöverträffade subventioneringen av ler-raserna genom den vita rasens fenomenala produktivitet av mat som har underblåst den nuvarande skenande befolkningsexplosionen. Medan den vita rasen producerar, ger den vita rasen bort, den vita rasen subventionerar, men den tar dock inte del i befolkningsökningen. Den krymper i själva verket snabbt bort i glömska. Det är denna otroliga generositet, denna oöverträffade storsinthet (läs dumhet) som bäddar för en världsomspännande katastrof av enorm omfattning.

Men juden är inte nöjd med att bara subventionera ler-raserna på en världsomspännande basis i deras egna fattigdomsdrabbade länder. Den sätter himmel och jord i rörelse för att föra in ler-folken innanför de vita ländernas egna gränser för att påskynda den vita rasens undergång. Genom invandring översvämmar den just de länder som den vita rasen fortfarande kan kalla sitt hemland.

Låt oss undersöka invandringen av ler-folk till Förenta Staterna, den officiella politiken hos vår judiska ockupationsregering (J.O.G.), överträdelserna av dessa lagar och översvämningens omfattning.

IMMIGRATIONSBOMBEN — FÖRENTA STATERNA

År 1790 höll den unga republiken sin första folkräkning. Antalet var ungefär fyra miljoner människor, inklusive cirka 750 tusen svarta och mulattslavar. Av den etniska vita befolkningen var ungefär 89,1 procent anglosaxare, och ungefär 8,1 procent av tyskt och holländskt nationellt ursprung. Engelska hade etablerats som landets officiella språk och de andra vita folken antog det, och smälte på kort tid samman till den homogena befolkning som satte mönstret för dess kultur, lagar och seder. I motsats till de "smältdegel"-myter judarna nu älskar att främja, var det vita folket i Förenta Staterna anmärkningsvärt harmoniska i sitt genetiska ursprung, och resten av dess folk, indianer, niggrer, mulatter, var utan verkligt inflytande eller betydelse.

På grund av den industriella revolutionen, industrins tillväxt och den snabba befolkningsökningen ökade trycket på invandring i länderna i västra och norra Europa. För de flesta av dessa människor var Amerikas stora, tomma ytor en överväldigande magnet. Till en början var det en rännil. Endast 8 385 immigranter anlände 1820. Men vid 1840 nådde den årliga invandringen 84 066.

Därifrån började det accelerera snabbt. Mellan 1841

och 1860 kom mer än 4 311 465. Av dessa var mer än 87 procent från Irland, Tyskland och Storbritannien, alla av gott, önskvärt rasligt ursprung.

Guldrushen i Kalifornien ledde till import av kinesiska kulier för att hjälpa till att bygga de järnvägar som snart följde. Återigen var det de vita industrialisternas girighet (kraftigt uppblandad med judiska pengar och kontroll) som inte kunde motstå frestelsen att utnyttja den billiga arbetskraften som fanns tillgänglig från underlägsna raser, till nackdel för den vita genpoolen.

Den vita arbetaren blev dock oroad och såg de lågt betalda kinesiska kulierna som ett hot mot sin existens, mot sina jobb i gruvorna, vid järnvägsbyggen och inom andra områden. Delstatslagstiftande församlingar reagerade på det plötsliga inflödet av kineser och antog lagstiftning för att utesluta dem. Sedan, 1875, slog USA:s högsta domstol (återigen, den fördömda högsta domstolen) fast att delstatliga lagar som reglerade invandring var grundlagsvidriga, under förevändning att de begränsade handeln mellan delstaterna. Men rasinstinkterna hos den då övervägande vita befolkningen var fortfarande ganska sunda och det allmänna kravet på att hålla dessa orientaler ute ökade. Som ett resultat av detta antog kongressen samma år, 1875, lagstiftning som syftade till att begränsa inflödet av kinesiska kulier. När den kinesiska invandringen fortsatte trots denna lag, antog kongressen "Chinese Exclusion Act", som avsevärt minskade den orientaliska invandringen. Men vid 1882 hade cirka 220 tusen kineser redan förorenat våra kuster.

Vid denna tid skedde ett annat betydande skifte i mönstret för nya invandrare till USA, förutom orientaler. Inte bara höll invandringsvågen på att svälla till en flod, utan källan till de nya invandrarna förändrades drastiskt, återigen till nackdel för den vita rasliga kvaliteten. Medan cirka 95 procent av invandringen till USA fram till 1880-talet kom från Nordeuropa, började nu en ökande våg att härröra från Syd- och Österuropa. Medan de ursprungliga bosättarna och byggarna av Amerika var av anglosaxisk eller teutonisk härkomst, d.v.s. nordiska, skiftade nu vågen till dem från Ryssland, Italien, Polen, östra Österrike och Ungern. Inkluderat i denna massmigration var horder av östjudar från Polen, Ryssland och Balkan.

De tidigare nordiska invandrarna var intresserade av jordbruk, av att förvärva mark och att bo på landsbygden. Denna nya östliga våg var annorlunda. De var klanartade, samlades i städer och grupperade sig i etniska enklaver. Judarna, i synnerhet, bildade främmande ”ghetton” av eget skapande och började snart dominera politik, finanser och de flesta andra nervcentra för makt, samtidigt som de frenetiskt behöll sitt gamla lands seder och bruk, och särskilt behöll sin fientlighet mot gojerna och sin lojalitet mot Stammen.

av Juda.

Här är några siffror som speglar förändringen. Medan endast 1,5 procent av immigranterna till USA under decenniet mellan 1860–70 härstammade från Östeuropa, var siffran 18,3 procent 1881–90; 1891–1900 var den 51,9 procent; och 1901–1910 var siffran 70,8 procent.

Det var inte bara typen av immigrant som drastiskt förändrades, utan även den stora mängden immigranter. Under decenniet 1881 till 1890 kom totalt 5 246 613 personer in i USA, vilket var dubbelt så många som under något tidigare decennium. Gränslandet höll på att försvinna och många amerikaner blev oroliga över mängden och typen av de "nya immigranterna". Allmänhetens krav ledde till nya restriktiva immigrationslagar under 1890-talet och början av 1900-talet.

Samtidigt kom japanska immigranter in i Kalifornien och till västkusten i allt större antal. På grund av deras låga levnadsstandard och höga födelsetal blev de vita invånarna oroliga för att dessa orientaler förr eller senare skulle ta över och driva ut dem från deras eget land. Det allmänna trycket ökade för ett totalförbud mot orientaler, och detta ledde slutligen till 1917 års immigrationslag (Immigration Act of 1917), som avsevärt utvidgade restriktionerna för nya immigranter från Orienten.

Under tiden fortsatte flödet från Europa. Omvälvningarna från första världskriget i Europa hotade att pumpa in ännu större antal immigranter i USA, som nu självt led av arbetslöshet och bostadsbrist.

År 1921 antogs en tillfällig lag som begränsade antalet utlänningar som kom in till cirka tre procent per år av respektive nationellt ursprung så som de var representerade i USA år 1910. Detta minskade strömmen till cirka 358 tusen immigranter per år och minskade särskilt antalet immigranter som kom från Östeuropa. Det var fortfarande för många. År 1924 antogs en annan immigrationslag som fasade ut 1921 års lag och ersatte den med en plan för nationellt ursprung som skulle träda i kraft 1929. Denna utformades i ett försök att (a) bibehålla den etniska status quo, och (b) den fastställde en begränsad total kvot per år, ursprungligen satt till 153 714, en drastisk nedskärning från strömmen på över 5 miljoner under 1880-talet.

Äntligen hade USA en förnuftig immigrationslag som rimligen skyddade landet från att bli en soptipp för "avskrädet", de "vimlade massorna" från främmande stränder, som hyllas på Frihetsgudinnan. Om lagen hade efterlevts, skulle den ha haft en god chans att hålla USA vitt, välmående och någorlunda bekvämt, ett glesbefolkat land att leva i. Det fanns dock en fatal brist i den. Den höll inte ute de främmande judarna, och den gjorde ingenting för att hindra de splittrande judar som redan fanns här från att ta kontrollen, montera ner, förorena och förstöra vårt vackra land.

Efter andra världskriget nådde både flodvågen av fler judar och deras störande taktik epidemiska proportioner, och nedmonteringen av Amerika, förstörelsen av den vita rasen och den världsomspännande befolkningsexplosionen accelererade snabbt.

DEN ”FÖRINTELSEN” PROPAGANDALÖGNEN.

Judarna, som var de verkliga anstiftarna till andra världskriget, var också de verkliga och enda vinnarna i det kriget, ett krig som kostade världen minst 50 miljoner dödsoffer, varav det överväldigande antalet offer var från den vita rasen. Men redan innan kriget var över hade de listigt kokat ihop en bluff som de skulle sprida över en intet ont anande värld, nämligen att tyskarna hade gasat sex miljoner judar. Detta var, och är, en av de största och mest framgångsrika bluffarna i historien, endast rivaliserad av den judiska bluffen om kristendomen själv. (Läs igen, C.C. nr 37, ”Lögnen om de sex miljonerna” i Den vita mannens bibel.)

Hur det än må vara med det, med deras nästan totala kontroll över den världsomspännande propagandan (och nästan allt annat), har de fått den bluffen att bestå ända till denna dag, 40 år senare. Utdelningen de har skördat från denna bluff har varit enorm, och de var nu i position att gå vidare från förstörelsen av Tyskland och Europa till nedmonteringen av USA och förstörelsen av den vita rasen själv på en världsomspännande basis. De har inte förlorat någon tid på att göra det.

Medan det under andra världskriget hade varit en synd (enligt judisk propaganda) att vara nazist och/eller tysk, blev det nu en synd att vara en ”rasist”, ja, det vill säga om man var vit, vilket också snart blev en synd. Att vara en hängiven sionist, fanatiskt pro-Israel, det var fantastiskt, att vara en neger-rasist, som Martin Lucifer Koon, var att bli en nationalhjälte, vars storslagenhet och upphöjdhet skulle överträffa våra tidigare nationalhjältar som Washington, Jefferson eller Lincoln. (Om du inte tror på detta, mät bara den beundran som öses ut i den judiska pressen över MLK, den tidigare fördärvade personen, biltjuven och horbocken nu i januari, och jämför.) Det blev nu inte bara ett brott att vara vit utan att ens tänka som en vit man.

Under den sista hälften av 1940-talet var det första stora steget att plundra de amerikanska skattebetalarna och stödja resten av världen med ett givmildhetsprogram kallat Marshallplanen. Detta var förmodligen under täckmantel av att ”bekämpa kommunismen”, vars nacke vi just hade räddat i andra världskriget. (Läs igen, ”Den falska stridskonsten” i nummer 8 av Expanding Creativity.) Det var det första stora steget i befolkningsexplosionen av världens ler-raser, allt på den vita amerikanska skattebetalarens bekostnad.

Nästa steg, med hjälp av rasförrädare som Eisenhower, Kennedy och Johnson, var antagandet av ”medborgerliga rättigheter”-lagarna.

av 1960-talet. När en villig Kennedy vacklade och inte längre hade prestigen och inflytandet att driva igenom dessa dåraktiga lagar genom kongressen, lät judarna, med hjälp av sina Mossad-agenter, lönnmörda Kennedy. På den då orkestrerade vågen av sympati för en ”martyrförklarad” president, manipulerade judarna skickligt deras snabba antagande under Johnson. Det blev nu landets lag att man var tvungen att älska n*grer, bo granne med dem, fjäska för dem och avguda dem, vare sig man ville det eller inte. Rasblandning blev nu det nya dogmat, etablissemangets nya religion, och judarna har ridit högt på denna styggelse mot naturen ända sedan dess.

USA:S IMMIGRATIONSLAGAR ÄR NU I RUINER.

Som väntat, med de av judar främjade medborgarrättslagarna på 1960-talet, kom snart en genomgripande förändring av USA:s immigrationspolitik. Eftersom etablissemangets officiella religion nu var att hata den vite mannen och älska n*grer, ”mud peoples” och främlingar, blev det nu vår tvingande kristna plikt att inte bara föda världens avskum utan att ta dem till vår barm och låta dem översvämma våra hemländer.

Resten av ”tredje världens” (läs ”mud peoples”) horder var redo att välla in i miljontal och behövde föga uppmuntran. Men icke desto mindre beslutade vår J.O.G. (Zionist Occupation Government) att ge uppmuntran — i massor. Genom att (a) först och främst tillhandahålla mat åt alla ”muds” och lägga grunden för befolkningsexplosionen; sedan (b) skicka in C.I.A. för att främja kommunism, revolution och anarki (Läs återigen, ”The Phoney Fight Ruse” i nummer 8 av Expanding Creativity); sedan, (c) bidra till fiaskot genom att skicka in våra trupper, som i Vietnamkriget, eller i Centralamerika, eller Mellanöstern; eller, genom att (d) störta vänliga utländska regeringar och installera kommunistregimer, som i Kuba, Nicaragua och flera andra ”mud”-länder; eller, (e) genom en kombination av dessa metoder, genom inblandning och intervention, har USA medvetet skapat flyktingar, miljontals flyktingar, antingen verkliga eller pseudo. Det spelar ingen roll vilket, så länge de har en ursäkt kan de inte vänta med att lämna de eländiga områden de nu bor i, och de vill alla komma till USA, det prisade landet av mjölk och honung. Och horderna kommer, i miljontals och tiotals miljoner.

Med rasförrädare som Teddy Kennedy och en mängd andra som agerar frontfigurer för judarna, har kongressen skrotat den en gång förnuftiga immigrationslagen från 1924. Den har drastiskt ändrat immigrationslagarna ett antal gånger, med början under Eisenhower-regimen. Utan att här gå igenom alla invecklade detaljer i alla dessa förändringar, är nettoeffekten nu drastiskt viktad mot all vit immigration och kraftigt gynnsam för alla världens ”mud peoples”. Vi välkomnar inte bara

dem, vi skickar till och med ut vår flotta för att hjälpa till att föra in dem, vilket är fallet med ”båtfolket” från Vietnam och andra indonesiska länder som söker sig fram i Indiska oceanen.

Resultatet är katastrofalt. De främmande lerhorderna väller in över oss som en enorm gräshoppsplåga, eller som en enorm flodvåg. Vietnameserna kommer, kubanerna kommer, haitierna kommer, hinduerna kommer (de tar nu över de flesta klass B-motell i Amerika), pakistanierna kommer, japanerna kommer (de har tagit över större delen av Hawaii), kineserna kommer, det finns över 1000 miljoner (en miljard) av dem, och de flesta av dem skulle vilja komma till USA. Inte bara är alla dessa och fler på väg, utan miljontals av dem är redan här. Men den största invasionen av alla är från vår vidöppna södra gräns — två tusen mil av den — och de exploderande horderna från i synnerhet Mexiko, samt Central- och Sydamerika dessutom. (Läs återigen ”The Festering Ulcer of the Soft Underbelly of the United States” i nummer 27 av Racial Loyalty.) Vi blir översvämmade, och judarna planerade det precis så — för flera år sedan.

SKÖVLINGEN OCH FÖRÖDELSEN AV VÅR PLANET.

Medan USA är det främsta målet för alla dessa horder av lerraser, alla fem miljarder av dem, över hela världen, utspelar sig en stor katastrof i lerfolkens egna hemländer. Länderna i Asien, Afrika och Sydamerika, där de största befolkningsexplosionerna äger rum, håller snabbt på att skövla sina skogar, förstöra sin jordbruksmark, förorena och rasera sina egna länder till den grad att de snart inte längre kan försörja varken människa eller djur.

Vår dyrbara planet skövlas och ödeläggs av de exploderande horderna, en situation som är smärtsamt oåterkallelig, en situation där den vita människan har ett stort intresse för sina egna framtida generationer.

Men detta är en helt ny historia, en som jag hellre vill utveckla i något framtida nummer.

Under tiden — Vad är lösningen?

Det finns bara en lösning på detta stora fiasko, och det är att den vita rasen tar sig samman och tar kontrollen.

1. Först och främst måste den ta kontroll över sitt eget öde på världsomspännande basis, med början här i USA. Detta kan den bäst åstadkomma genom att polarisera under en hängiven rasreligion, såsom The Church of the Creator redan har tillhandahållit. Detta måste vi göra med alla medel, och målet är så överväldigande tydligt och avgörande att vilka medel som helst, jag upprepar, vilka medel som helst är berättigade.

2. För det andra, genom att ha kontroll över sitt eget öde, skulle (och måste!) den vita rasen ta kontroll över USA:s regering.

3. **När detta är gjort skulle den första prioriteten vara att stoppa invandringen, all invandring.** Detta skulle innebära vissa drastiska, skoningslösa åtgärder vid våra södra gränser, men låt det vara så. Vi invaderas av horder av fientliga främlingar och ändå har vi helt övergivit vår rätt och vår plikt att försvara våra gränsers helgd. Till och med president Reagan har erkänt att vi helt har förlorat kontrollen över våra gränser. Så varför i helvete vidtar han inte åtgärder?

Jag föreslår att vi slutar leka lekar, att vi ställer upp kulsprutor, beskjuter hela den två tusen mil långa gränsen med armétrupper och skoningslöst mejar ner varje "wetback" som vågar korsa Rio Grande, eller någon annan del av den gränsen. Det skulle vara fantastiskt hur snabbt dessa förebud om sjukdom, fattigdom och anarki skulle fatta budskapet.

4. Efter att ha tagit detta avgörande steg måste vi sedan jaga rätt på och utvisa varje illegal främling som nu befinner sig mitt ibland oss, vare sig de är mexikaner, iranier, kineser, pakistanier eller swahili.

5. Detta är bara början, men utifrån det, och härifrån och framåt, är striden redan vunnen. Vi skulle sedan följa upp med resten av programmet, som redan har detaljerats i våra *Basic Books* och flera artiklar i *Racial Loyalty*, särskilt *nummer 28*, med titeln *"The Black Tide and the Mud Flood Are Upon Us."*

I vilket fall som helst vilar hela lösningen på att den vita rasen polariseras kring sin egen rasreligion med en iver som bara kan beskrivas som ett heligt religiöst krig. Muhammedanerna har ett ord för det — Jihad. Vi måste nu antingen föra ett eget Jihad eller gå under eländigt i en världsomspännande flod av lera, lika säkert som 22 500 människor i Colombia omkom i en lokal syndaflod.

INGET ANNAT VAL.

Låter ovanstående lösning, den enda lösningen som är realistisk, drastisk, grym, skoningslös, omänsklig?

Tja, det beror på vems synpunkt vi väljer att anta. Judarna, niggrerna och de kristna kommer att skrika att den är det. Sett ur den vite mannens synvinkel, den enda som vi Skapare bryr oss om, är det inget av detta. Det är milt, rimligt, logiskt och i själva verket det enda som är vettigt. Men låt oss jämföra det med andra nyligen inträffade historiska händelser. Vi har hur många som helst att välja mellan. Vietnamkriget, där vi skickade 57 tusen av våra unga män till döden för en ytterst trivial sak, och transporterade 500 tusen soldater halvvägs runt jorden för att göra det, är ett exempel. Vi kan jämföra det med Israels aggression in på arabiskt territorium och fördrivandet och dödandet av miljontals araber. Vi kan jämföra det med kommunisterna som drev ut 14 miljoner tyskar från deras historiska östra territorium och berövade dem deras land. Ingen av de gud-

fördömda blödande hjärtan som kommer att skrika om eländet för ler-raserna var särskilt upprörda över någon av DESSA grymheter.

Men, bäst av allt, låt oss jämföra det med den amerikanska moraliska ställningen i andra världskriget där de offrade liv, lemmar och enorma mängder materiellt välstånd för att rädda världen för en fortsättning av judiskt tyranni.

Till skillnad från mexikanerna som invaderar våra gränser i trots mot lag och gränsers historiska helgd, gjorde tyskarna inget av detta mot Amerika. Faktum är att det sista tyskarna ville i världen var någon friktion med Amerika. Medborgarna i USA vid den tiden var faktiskt, och är för närvarande, till minst 25 procent av germanskt ursprung. Ändå mönstrade vi (det vill säga J.O.G.) en armé på 14 miljoner män och kvinnor och skickade dem hela vägen över Atlanten för att delta i ett blodbad som dödade minst 50 miljoner människor i det mest meningslösa kriget i historien, bara för att rädda nacken på våra judiska förtryckare.

Nu i jämförelse, i ljuset av en sådan avskyvärd grymhet, är det orimligt, är det omoraliskt, att vidta stränga åtgärder för att försvara våra gränser mot olagliga, aggressiva, invaderande ler-folk som förstör vårt hemland, lika säkert som det colombianska lerskredet förstörde Armero?

Nej, det är inte orimligt. Det är den mest milda, logiska och tvingande åtgärd som någon suverän nation någonsin har vidtagit inför en megakatastrof. Det är det minsta vi kan göra.

Så låt oss inte vara dumma, och låt oss inte luras av den sliskiga propaganda som dumpas på oss av judarna, niggrerna och de kristna genom deras hantlangare med blödande hjärtan. Låt oss istället använda våra hjärnor och våra instinkter, och skrid till handling! Låt oss ta oss samman och rädda oss själva och våra framtida generationer från en enorm, världsomspännande syndaflod av lera.

Det första steget: Bygg Church of the Creator. Gör din del.

* * * * *

För mer omfattande detaljer om invandringskatastrofen har vi en utmärkt ny bok tillgänglig, kallad ”The Immigration Time Bomb.” Den är publicerad av The American Immigration Control Foundation. Beställ från Church of the Creator; P.O. Box 400; Otto, NC 28763. $5.00 styck. Mängdrabatter tillgängliga.

* * * * *

Världens befolkningstillväxt

Världens befolkningstillväxt från 1000 e.Kr. till 2100 e.Kr. enligt rapporter från Durand, 1977 och FN, 1966

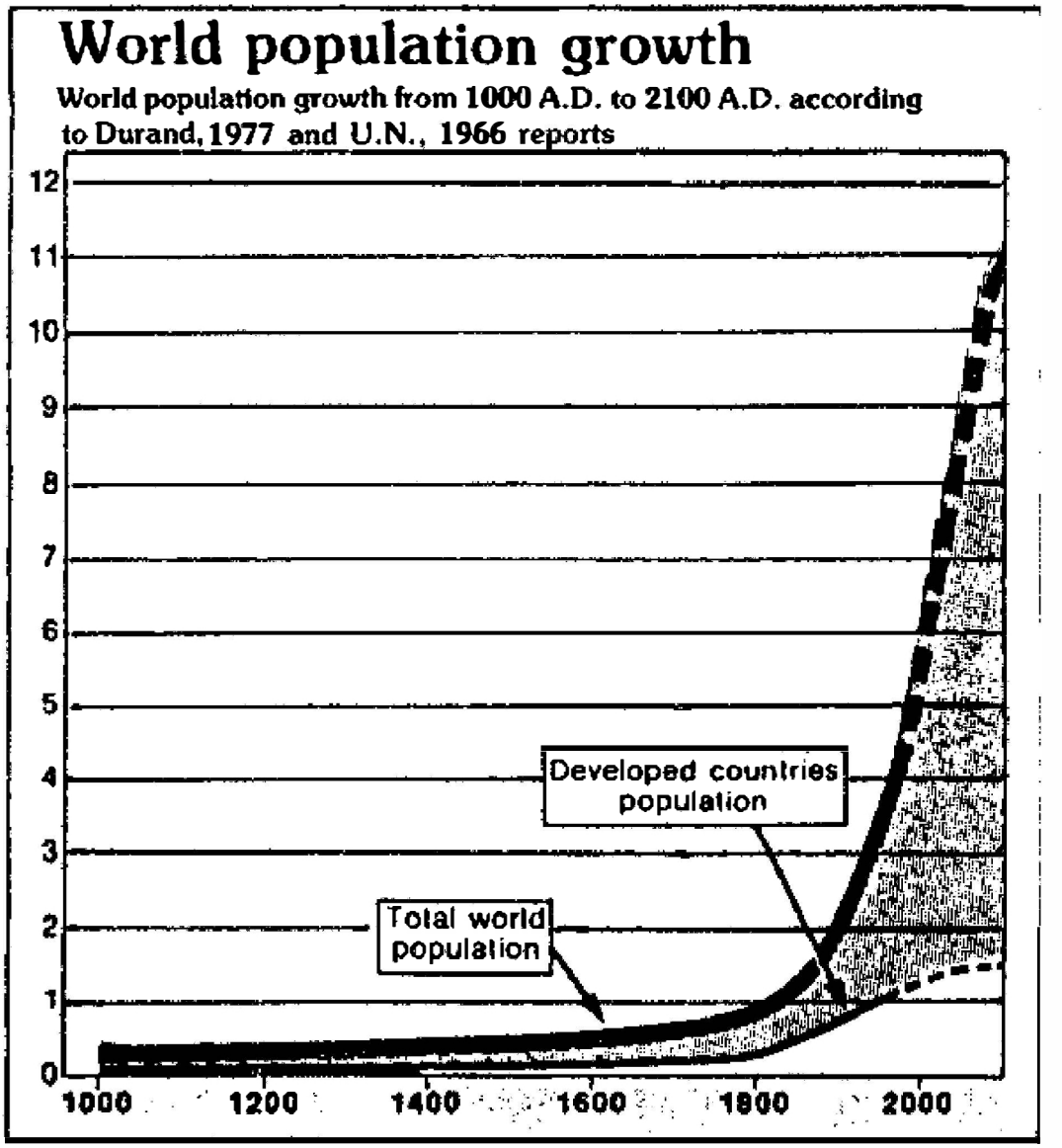

Graf som illustrerar den massiva explosionen av lerraser som nu snabbt accelererar mot en megakatastrof.

* * * * *

Återinvestera pengar i din egen ras. Det är den bästa investering du kan göra för din egen framtid och för dina barns framtid.

* * * * *

Jämförande Religioner — Del VIII

DEN NAZISTISK-GERMANSKA RELIGIONEN

Alfred Rosenbergs

Det tjugonde århundradets myt

I *Mein Kampf* konstaterade Hitler rent ut att den man som grundar en ny religion har åstadkommit en mycket större bedrift än den som startar ett politiskt parti, eftersom den förre har en mycket större inverkan och varaktigt inflytande än den senare. I det fördolda var det hans dröm att skapa en ny rasreligion för det tyska folket, en som skulle ersätta den befintliga kristna religionen. Eftersom han aldrig gav den tilltänkta religionen ett namn, kommer vi att kalla den för den **Nazistisk-germanska religionen**, i brist på en bättre term.

När vi talar om den nazistisk-germanska religionen talar vi mer om ett försök från naziströrelsens sida att formulera en ny rasreligion för de tyska, eller teutoniska folken, snarare än fullbordandet av en sådan uppgift. Naziströrelsen i sig var inte en religiös, utan en politisk rörelse, vilket Hitler upprepade gånger har påpekat. Det var en politisk rörelse för ett ödelagt och belägrat Tyskland, smidd ur yttersta desperation och utformad för att uppnå följande: (a) Befria Tyskland från Versaillesfördragets bojor. (b) Rensa ut judisk-marxism från det tyska folkets sinnen, kultur och politik, och ersätta den med en germansk nationalistisk ideologi. (c) Återta tyska territorier som förlorats i första världskriget, och vidare, (d) att expandera det tyska livsrummet österut in i Balkan, Ukraina och Ryssland. Hitler har dessutom upprepade gånger betonat att naziströrelsen var rent tysk till sin natur och inte var för export.

Icke desto mindre fanns det i naziströrelsens linda ett antal mål som nu också är nära förknippade med CREATIVITY-rörelsen. Ett av dem var att genomföra ett eugenikprogram för den genetiska uppgraderingen av det tyska folket. Ett annat var formuleringen av en nationalistisk germansk religion som var rasmässig till sin natur och som, när den framgångsrikt genomförts, skulle ersätta kristendomen som det tyska folkets grundläggande religion. Att inget av dessa mål uppnåddes beror främst på den korta livslängden hos denna dynamiska rörelse som krossades och förstördes totalt när Tyskland förlorade kriget 1945. Likväl var dessa två mål de främsta i de nazistiska ledarnas medvetande som framtida mål att eftersträva med yttersta iver, om de hade vunnit kriget. Att de inte vann kriget och att dessa mål dog i sin linda är en stor tragedi för det tyska folket och den vita rasen som helhet.

Det är försöket att formulera en ny rasreligion för det tyska folket som vi vill utforska i denna avhandling; vad dess natur var, vilken framgång de eventuellt hade, och vilka några av dess brister var.

Naziströrelsens ideologiska ledare erkändes tydligt vara Alfred Rosenberg. Ingen annan tysk skribent eller tänkare under eran, inte ens Adolf Hitler, hade en så bred och omfattande förståelse för den germanska själen och den nordiska folktron, vidskepelsen och historien som Alfred Rosenberg hade. Hans Magnum Opus, *Myten om det tjugonde århundradet* (1930), lade grunden för utformningen av framtidens nya nazistisk-germanska religion, vilken passade in inom ramen för naziströrelsen.

På grund av sitt judiskklingande namn var Alfred Rosenberg måltavla för en hel del rå humor bland sina kollegor. Han var dock genuint tysk, och namnet Rosenberg (rosenberg) var ett vanligt tyskt namn i Baltikum, där han föddes den 12 januari 1893.

Han studerade vid universitetet i Moskva, där han tog examen i arkitektur 1918 vid 25 års ålder. Han återvände sedan till Tyskland och blev förfärad och äcklad av den degeneration, det kaos och den anarki som rådde i efterkrigstidens Tyskland, hans hemland. Han gick med i nazistpartiet 1919 och var den enda medlemmen (förutom Hitler) som förblev framstående från dess tidigaste början ända till slutet. Han hängdes den 16 oktober 1946, efter att ha dömts i de hämndlystna talmudiska Nürnbergprocesserna tillsammans med 21 andra höga tjänstemän inom den nazistiska hierarkin.

Efter att ha gått med i partiet blev Rosenberg redaktör för partitidningen *Völkischer Beobachter* 1921. Han skrev ett stort antal artiklar och publicerade även några relativt mindre böcker. Efter att Hitler och Rudolf Hess fängslats på Landsberg 1924, blev Rosenberg oavsiktligt förvaltare för det då förbjudna och inaktiva nazistpartiet. Efter att Hitler släppts och partiet åter blivit aktivt, blev Rosenberg chef för partiets utrikespolitiska kontor och ansvarade även för att definiera partipolitiken gällande sekundär- och högre utbildning.

År 1940 fick han ansvaret för att upprätta civilförvaltningen i de ockuperade ryska och baltiska territorierna. Rosenberg var dock en filosof och en skribent, inte en bra administratör, och hans underordnade, män som Erich Koch och Heinrich Lohse, utövade den verkliga administrativa makten.

När Rosenberg ställdes inför rätta efter kriget, anklagade Nürnbergs skendomstol honom för varje tänkbart brott, men hans verkliga brott var vad han tänkte och skrev, i synnerhet hans rasistiska och antijudiska åsikter. Det var återigen ett tydligt fall av brutal judisk hämnd. Han hängdes av samma anledning som

Hamans 10 söner hängdes i ”Berättelsen om Ester”. (Se sida 132 i *Nature's Eternal Religion*.) De ansågs vara farliga fiender till judarna. Återigen firade judarna sin Purim-högtid.

Rosenbergs *Mythos* var den mest inflytelserika av alla nazistiska skrifter under eran när det gällde att forma Nazistpartiets filosofi och ideologi, men den var ingalunda oemotsagd. För det första hade många inom partyhierarkin sina egna religiösa åsikter och tillhörigheter. Vissa var katoliker, vissa var protestanter, vissa var ateister, de flesta var likgiltiga kristna av ett eller annat slag. I vilket fall som helst var de flesta partiledare inte särskilt intresserade av den religiösa aspekten av sin rörelse, utan endast av dess politiska strävan. Medan Rosenberg var totalt lojal mot Adolf Hitler, var han i konflikt på flera viktiga punkter med andra framstående personer i det översta skiktet. Hans fejd med Dr. Joseph Goebbels är nästan legendarisk och kan inte förenas inom standardiserat nationalsocialistiskt tänkande. Det slog mot själva grunden för det nya statssystemet. Medan Goebbels förespråkade en modern, koncentrerad industristat, föredrog Rosenberg ett ruralt, medeltida, spritt samhälle, och hävdade att det bästa rasmässiga materialet kom från bondbefolkningen.

Vad exakt sade Rosenbergs *Mythos*? I försöket att besvara denna fråga möter vi ett mångfaldigt och förvirrat konglomerat av många religioner, många skribenter och tänkare, ett sammelsurium som inte nödvändigtvis är konsekvent.

Han sträcker sig tillbaka till tidig hinduisk litteratur (eftersom den är ”arisk”) såsom Rig Veda och Zenda Avesta. (Se återigen vår artikel om hinduism i *Racial Loyalty*, nummer 30.)

Han var djupt imponerad av lärorna från Lao Tse som levde för 2 500 år sedan, vars läror, säger han, vackert förkroppsligade den kinesiska själen i hans era, och Lao Tses visdom ligger i längtan efter solidaritet mellan själ och ande.

Han läste också greve Arthur de Gobineau, fransmannen vars bok *Om raseras ojämlikhet* kan betraktas som det första stora verket som belyser den vita rasens överlägsenhet, men den gjorde föga mer.

Rosenberg läste också Houston Stewart Chamberlains *The Foundations of the Nineteenth Century*, som, hävdar han, ”tände honom omedelbart”. Chamberlain bör noteras var son till en brittisk amiral och svärson till Richard Wagner.

I sin *Foundations* lägger han mycket av grunden för Hitlers rasidéer. Det bör också noteras att Chamberlain öppet erkänner att ingen egentligen känner till vare sig det geografiska eller etniska ursprunget för den ”ariska” rasen, eller om det fanns två eller fler sådana ursprungliga raser, eller om hela idén är mytisk. Vi Creators anser att hela idén är spekulativ och oväsentlig. Vi anser att vi bör fort-

centrera på den Vita Rasen som den existerar idag, eller mer korrekt, vad som är kvar av den. Istället för att pontifiera i oändlighet om den ”ariska” rasens ”ursprung”, vars koncept är lika oklart som den hypotetiska existensen av kontinenten Atlantis, säger vi Skapare detta: låt oss sätta igång med att lösa de ödesdigra problem som den Vita Rasen befinner sig i idag. Låt oss koncentrera oss på den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg, genom att bygga en Vitare och Ljusare Värld, och glömma allt hokus-pokus om den förmodade ”ariska” rasen.

Rosenberg läste alla Nietzsches verk och blev starkt influerad av hans filosofi om den kommande övermänniskan. Det bör dock noteras att han aldrig löste sitt eget problem om hur allt detta skulle uppnås eller åstadkommas. Han var i själva verket både opolitisk och antirasistisk, och i vissa av sina skrifter till och med antitysk. Han skrev ett antal mycket sofistikerade böcker, och, likt det geni han var, finner vi honom oändligt pontifierande i den högre teorins luftigare stratosfär. Han talar i oändlighet om övermänniskans ankomst och hur vi måste underordna allt under denna stora och oundvikliga händelse. Han leder oss till att anta att detta oundvikligen kommer att ske som ett resultat av Naturens lag om den starkastes överlevnad.

Vi SKAPARE säger — inte så! Historien bekräftar inte detta. De gamla grekerna i Aten och Sparta var långt överlägsna den nuvarande arten av den Vita Rasen, men blev till slut ersatta av en betydligt underlägsen art i sitt eget territorium. Det blev även de fantastiska romarna i det antika Rom. Precis som de mäktiga kastanjeträden dödades av en simpel parasitisk svamp för 50 år sedan, så förstör även den parasitiska juden den unika Vita Rasen av idag med enastående framgång. Detta kommer inte att vändas genom att bara låta Naturen ha sin gång. Det kommer endast att vändas genom ett fanatiskt, medvetet, välutformat program implementerat av den Vita Rasen själv, sådant som är inneboende i KREATIVITETENS ritning, och sedan genomföra ett sådant program med iver och beslutsamhet.

Ett stort bidrag Nietzsche gav till saken var hans obevekliga attack på kristendomen, även om han aldrig avslöjade dess judiska ursprung. Men i sin attack på kristendomen var han varken den förste eller den siste att göra det, men mer briljant än de flesta.

Den store tyske kompositören, Richard Wagner, influerade också Rosenberg starkt. Han betraktade Wagners operacykel Nibelungens ring som förmodligen det största av alla musikaliska skapelser och som ett sant uttryck för den nordiska själen. Det är en åsikt som delas av många tyskar, inklusive mig själv.

Rosenberg var mycket upptagen av, och starkt influerad av, den kristna bibeln, eftersom Tyskland under hans era fortfarande övervägande var kristet och folkets tänkande överskuggades av dess judiska filosofi. Det är i försöket att kompromissa

hans nya germanska religion inom ramen för kristendomen som, enligt min mening, var Rosenbergs undergång. Men vi kommer att ha mer att säga om detta senare.

Rosenberg var en glupsk läsare och han läste många andra böcker som hjälpte till att forma hans tänkande, men ingenting påverkade hans utblick så mycket som kaoset, anarkin, den skamliga urartningen av hans eget hemland Tyskland när han kom tillbaka dit från Moskva 1918. Ledande i denna skamliga urartning var en skara judar, både infödda och utländska som strömmade in från utlandet. Under denna era betraktades Weimarrepubliken, och i synnerhet Berlin, som ”Europas kloak”. Rosenberg blev chockad av vad han såg.

Medan han arbetade inom nazistpartiets led växte idén fram hos honom att vad det tyska folket verkligen behövde mer än något annat var en nationalistisk religion av sitt eget slag. (Låt oss komma ihåg ordet ”nationalistisk”.) Han fördjupade sig i historien, sedvänjorna, vidskepelsen och folkloren hos de germanska stammarna (vi måste komma ihåg att Tyskland aldrig var en nation förrän Bismarck delvis satte ihop det 1870). Han ville finna den germanska ”själens” ”andliga rötter” och bygga en ny religion för det tyska folket på dessa rötter.

En av de mest märkliga aspekterna av Rosenbergs sökande efter den ”germanska själen” var hans märkliga fascination och besatthet av en dominikanpräst som levde ungefär sexhundra år före Rosenbergs tid. Hans namn var Mäster (Master) Eckehart, (1260–1328) en katolik, men ändå en rebell mot den katolska hierarkin som han var en del av.

Vad var det som var så fantastiskt med Mäster Eckehart och vilket möjligt bidrag skulle han kunna ge till en nutida religion som borde angå oss? Svaret — inte mycket. Han ägnade sig också (liksom Rosenberg) åt mystik, metafysik och annat obskurantistiskt hokus-pokus som tjänar mer till att förvirra än att klargöra antingen problemet eller lösningen. Mäster Eckehart betonade logik, vilket var bra, men återgick sedan direkt till att tala om Gud, behovet av att definiera Gud. Genom att göra det gick han in i en massa nonsens om mystiska upplevelser, att ”flyga” till gudomen genom kontemplation och en hel del annat meningslöst dubbelspel. Vi har inte utrymme här för att gå igenom alla hans dimmiga irrfärder, inte heller anser vi dem vara värdefulla. Samtidigt erkänner Eckehart att Gud är odefinierbar och okänd. Kort sagt, vi kan lika gärna tala om kvantitet ”X”, som vi påstår oss vara fånigt förälskade i, men inte har den blekaste aning om vad i helvete det är vi pratar om.

Så mycket för Mäster Eckehart.

Ur allt detta konglomerat som också inkluderade Lao Tse, hinduism, Nietzsche, Wagner, Gobineau, Chamberlain, Moses, Jesus Kristus och en mängd andra delar, vilka slutsatser, vilken formula-

tioner av en ny "germansk själ"-religion satte Rosenberg slutligen samman?

På grund av hans självutplånande tillvägagångssätt i försöket att kompromissa med den nya germanska religionen inom kristendomens ramar, var hans ansträngning, enligt min mening, ett totalt misslyckande och en meningslös strävan.

Han resonerade som så, att eftersom den överväldigande majoriteten av tyskarna var kristna och hade varit det under många, många århundraden, måste vi på något sätt rädda de bästa delarna av kristendomen och kombinera dem med sedvänjor, folklore och traditioner från gamla teutoniska myter. Under detta eklektiska arrangemang skulle vi kunna få de bästa delarna av båda.

Okej, vilka delar av kristendomen ska vi behålla, och vilka delar ska vi kasta ut? Jo, Gamla testamentet, drog han slutsatsen, var en makaber historia om det judiska folket, som definitivt var icke-ariska och en fiende till det tyska folket. Därför var det tvunget att försvinna. Så där rök 70 procent av den kristna bibeln.

Sedan kommer vi till Nya testamentet. Är det helt och hållet ariskt? Tja, nej. Jesus var en hygglig prick, förmodligen till och med arier och hade en del värdefulla läror som vi borde bevara. Men så finns det den här figuren Paulus, den slemmige jude han var, som gav sig in i leken och förvrängde och perverterade Kristi lära. Därför måste vi sålla bort alla paulinska läror och allt som är judiskt. Det som då skulle finnas kvar skulle vara goda kärnor av Kristi lära, som han hävdade inte var jude, eftersom det inte finns några väsentliga bevis som tyder på att han var jude.

I detta sistnämnda uttalande instämmer vi CREATORS. Vi håller med om att det inte finns några bevis för att Kristus var jude, eller någonting annat, eftersom det inte finns ett spår av bevis för att han någonsin existerat mer än vad jultomten existerar eller har existerat.

Men för att återgå till Nya testamentet. Eftersom 13 av dess 27 böcker skrevs av Paulus, försvinner 48 procent av Nya testamentet tillsammans med hela Gamla testamentet, och vi har nu en knapp rest kvar att söka i efter Kristi goda ursprungliga kärnor. Men även här, säger Rosenberg, står vi inte på säker mark heller, eftersom mycket av även denna rest har förvrängts och förorenats av den judiske skurken Paulus, och vi måste vara extremt försiktiga. Vilka goda kärnor Rosenberg någonsin utvann ur de förorenade resterna är svårt att avgöra, och Rosenberg upplyser oss inte.

Vi CREATORS väljer ett helt annat tillvägagångssätt. Varför rota igenom en tunna med ruttna äpplen för att se om vi möjligen kan rädda några bitar bra kött i en rutten röra? Varför i hela friden, när vi kan gå ut i Naturens vackra fruktträdgård och plocka fina, hälsosamma äpplen direkt från trädet, god mogen frukt, tvättad av rena morgonskurar och gnistrande röd och gul i det klara eftermiddagssolskenet? Vi säger — dumpa hela tunnan med ruttna äpplen vid

närmaste soptipp. Gå direkt till Naturens trädgård och börja om på nytt. Varför rota igenom en rutten röra av sopor när det finns fin färsk frukt att hämta?

Det enda goda slutresultatet av Rosenbergs ansträngningar är i princip vad han skulle och kunde ha kommit fram till om han aldrig hade snokat runt i den kristna bibeln, eller fyllt sin bok med så mycket tråkig mysticism, metafysik eller annat hokus-pokus från Mäster Eckehart eller andra mytologiska källor. Till och med Nietzsches bidrag var av ringa konstruktivt värde. Den grundläggande filosofi som är av någon betydelse i *Mythus* är betoningen av rasliga värden, och naturligtvis är detta i hans bok begränsat till de germanska folken, eller den nordiska, eller den "ariska" rasen. I detta instämmer vi **KREATÖRER** helhjärtat, förutom att vi omfattar hela den vita rasen, germansk, amerikansk, anglosaxisk, fransk eller annan, och strävar efter att förena hela den vita rasen, organisera den, polarisera den och för evigt krossa våra biologiska fiender, den parasitära juden, och gå vidare därifrån för att bygga en vitare och ljusare värld.

I vilket fall som helst invigde Rosenberg inte någon ny germansk religion, och den judisk-kristna tron är fortfarande lika utbredd idag som den var för 50 år sedan. Faktum är att han inte ens gav ett namn åt den nya religion han försökte konstruera, men aldrig riktigt lyckades föra in i ett meningsfullt fokus.

Hade Hitler vunnit kriget, skulle hans rasfilosofi om blod, jord och ära utan tvekan ha expanderat till det tyska folkets nationella religion och så småningom ersatt kristendomen. Hitler kom dock fram till sina rasliga idéer långt innan Rosenberg anslöt sig till honom. Att Hitler ville att hans politiska filosofi skulle bli en religiös filosofi råder det föga tvivel om. Det faktum att Hitlerjugend hade regelbundna, organiserade indoktrineringsmöten, precis som deras kristna motsvarigheter, och att dessa tidsmässigt krockade med kyrka och söndagsskolor, är ett starkt bevis för detta. Detta mötte fientligt motstånd från både den katolska och den protestantiska kyrkan, men nazistpartiet höll på att enkelt vinna denna kritiska strid om ungdomarnas sinnen. Hade de bara haft mer tid, skulle den kristna kyrkan ha vissnat på vinstocken och desintegrerat inom ytterligare en generation. Hitler stödde Rosenbergs ansträngningar att smida ett mer omfattande religiöst dogma ur sin politiska filosofi. Medan vi **KREATÖRER** beundrar Hitler som den störste ledare den vita rasen någonsin har haft, och den störste vite man som någonsin levt, och instämmer i hans rasliga idéer, kan vi inte låta bli att dra slutsatsen att som en religion för den vita rasen som helhet var Rosenbergs *Mythus* beklagligt ofullständig och lämnade mycket övrigt att önska.

* * * * *

SLUTSATS.

Vi SKAPARE (CREATORS) är överens om att idén om att det tyska folket skulle ha en egen religion för att ersätta den judisk-kristna tron är sund, men att Rosenbergs tillvägagångssätt att försöka kompromissa med den inom ramen för tysk kristendom är motsägelsefullt och självutplånande. Vi anser att Rosenberg och naziströrelsen som helhet skulle ha haft det betydligt bättre om de helt hade förkastat kristendomen och börjat om från en sund realistisk grund, så som KREATIVITET (CREATIVITY) har gjort, genom att bygga på Naturens Eviga Lagar.

Det kvarstår dock flera andra grundläggande skillnader och vi kommer att redogöra för dem i den medföljande "Jämförelse"-rutan. En av de största skillnaderna är att där naziströrelsen i grunden var nationalistisk, politisk och inriktad på det tyska folkets expansion och intressen, är KREATIVITET-rörelsen hängiven att väcka, organisera och förena alla vita folk i världen och göra denna planet Jorden till ett hem exklusivt för den vita rasen, och radera de motstridiga nationalitetsgränserna.

* * * * *

Den mest häpnadsväckande prestationen under 1900-talet har varit den otroliga framgång med vilken den judiska konspirationen har lurat den vita rasen att förråda sitt ovärderliga arv för en hög med skräp.

* * * * *

För ett halvt sekel sedan lyckades Hitler förena alla tyskar. Det är Church of the Creators orubbliga mål att väcka, förena och polarisera alla vita folk på denna planet Jorden.

* * * * *

Negern är ett av naturens mest bedrövliga misslyckanden.

Rosenbergs germanska religion vs. Creativity — En jämförelse

A. Grund för tro.

Den tyska nationalistiska religion som både Hitler och Rosenberg föreställde sig blev aldrig verklighet. Vid tiden för Hitlers död 1945 var protestantisk och katolsk kristendom landets rådande religion, precis som den är idag. Vi måste därför skilja mellan den tilltänkta religionens religiösa dogm och nazistpartiets politiska dogm.

Den religiösa filosofin skisserades dunkelt i Rosenbergs många skrifter, särskilt i hans magnum opus, *Mythos*, och även i Hitlers *Mein Kampf*. De uttryckte vagt avsikten att skapa en sådan religion, baserad på det tyska folkets myter, seder och folklore. Eftersom detta aldrig förverkligades eller kristalliserades, måste vi låta det bero och falla tillbaka på Hitlers dogm om Blod, Jord och Ära.

CREATIVITY har mycket gemensamt med denna idé, men är betydligt mer fullständigt strukturerad, mer komplett, tydlig och omfattande. CREATIVITY omfattar varje viktig fråga och aspekt som är nödvändig för den vita rasens framtida religiösa och rasliga behov. Dessa beskrivs i detalj i de tre grundläggande böckerna i CREATIVITY, nämligen *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*, ytterligare kompletterade av *Expanding Creativity*.

B. Mål och syften.

Hitlers och Rosenbergs mål var mål som i grunden rörde det tyska folkets välfärd och bästa intressen, och under nazistpartiets korta tid vid makten var dess politiska och religiösa mål praktiskt taget oskiljaktiga. De var: (a) Att riva upp Versaillesfördraget och återställa tysk självständighet, makt och ära. (b) Att förena det tyska folket. (c) Att bryta det judiska strypgreppet och få bort dessa parasiter från det tyska folkets ryggar. (d) Återta förlorade tyska territorier. (e) Utöka det tyska folkets livsrum (lebensraum) genom att erövra nytt territorium i öster, på bekostnad av polacker, tjecker, ryssar, etc. (f) Att rensa och germanisera det tyska folkets kulturella, ekonomiska och rasliga element.

Målen för CREATIVITY är mycket likartade, men istället för att sådana mål är snävt begränsade till endast den tyska nationen och på bekostnad av andra vita nationer, strävar CREATIVITY efter att omfatta alla vita folk i världen, vare sig de är tyskar, fransmän, anglosaxare, polacker eller vad som helst. Den strävar efter att göra det på bekostnad av de

lerfolk och till den Vita Rasens fördel. CREATIVITY strävar efter att räta ut det förvirrade och judaiserade tänkandet hos alla vita män, kvinnor och barn på planeten jorden, att väcka dem, förena och polarisera dem till en enorm murbräcka och krossa det judiska monstret en gång för alla. Det är sedan CREATIVITYs mål att utöka den Vita Rasens antal och territorier tills den bebor (exklusivt) alla de goda territorierna på planeten jorden. Det finns många andra mål, såsom eugenik, hälsosamt leverne (Salubrious Living) och ett antal andra, som beskrivs i detalj i våra tre grundböcker, och som kortfattat sammanfattas under de tjugo fundamentala punkterna i *Racial Loyalty* nr 30.

C. Raslig inställning.

Det är mycket liten skillnad mellan Creativitys rasliga inställning och den nazistiska filosofin, förutom när det gäller denna ena stora detalj: Medan det nazistiska målet gällde rensningen och den genetiska förbättringen av det tyska folket, strävar Creativity efter att omfatta hela den Vita Rasen på en global basis. Medan Hitler betonade nationalism, betonar vi vår ras gemensamma biologiska ursprung som det gemensamma bandet och punkten för polarisering.

Vi anser att detta är extremt viktigt. Medan nationalism har varit orsaken till oräkneliga krig mellan vita ”nationer” sedan urminnes tider, är vi fast övertygade om att hela idén om ”nationalism” är högst destruktiv för den Vita Rasen och har varit ett av judens mest effektiva verktyg i deras diaboliska teknik av ”söndra och härska”. Vi strävar därför efter att förena den Vita Rasen under en religion och ett språk, för att aldrig mer föra brodermördande krig sinsemellan.

Medan Hitler försökte förena tyskarna endast för att föra självmordskrig mot andra vita raskamrater, strävar vi efter att förena hela den Vita Rasen på en världsomspännande basis. Vi gör anspråk på hela planeten jorden som den Vita Rasens exklusiva och oomtvistade arv.

I *Racial Loyalty* nr 4 har vi mer i detalj redogjort för åtta fundamentala skillnader mellan den nazistiska filosofin och Creativity.

Det finns många skrivbordsbeundrare av den nazistiska regimen som hävdar att ”om Hitler bara hade vunnit kriget” skulle han ha utvidgat fördelarna med den nazistiska idén till den Vita Rasen på en världsomspännande basis.

I syfte att lösa de akuta problemen och det svåra dilemma som den Vita Rasen står inför idag, vill jag framföra två viktiga punkter.

(a) Hitler förlorade kriget. Han har varit död i 40 år. Vad han kan eller inte kan ha gjort är akademiskt i detta skede av historien och en meningslös gissning som slösar bort mycket värdefull tid på predikande när det är militant handling som behövs.

(b) Vi Skapare är övertygade om att hela idén om ”nationalism” så som den förespråkas av nationalsocialismen är en splittrande och destruktiv idé, och vi ersätter den med Rassocialism. Hade Hitler vunnit kriget, skulle andra länder som Frankrike, Polen, England, Amerika, etc., utan tvekan ha bildat egna inhemska nazistpartier i sina respektive länder, med otvivelaktig tysk styrning och inblandning. Det skulle i varje enskilt fall ha funnits mycket förbittring och motstånd i varje land, och med rätta, över att ”tyskarna” tog över, och det skulle förmodligen ha sått frön till ändlös framtida strid och förbittring, likt den irländska förbittringen mot engelsmännen som styr en del av deras land.

I KREATIVITETENS trosbekännelse och program är de flesta av dessa problem i huvudsak lösta och eliminerade. Inget vitt land behöver vara, eller behöver känna sig hotat av att de skulle kunna styras av en ”främmande nationalitet”. Allteftersom tiden gick, när latin blev det universella språket för den vita rasen; när rasidén växte och den ”nationalistiska” idén avtog; när KREATIVITET blev den universella religionen, skulle världens vita ras röra sig i enighet mot en sann enhet intresserad av att främja de mål som betonas i Kreativitet; uppgradera sitt eget genetiska arv och utnyttja sin enorma potential för sina egna bästa intressen.

Vi vädjar därför till våra ”nationalistiska” vita bröder att sluta predika i oändlighet och meningslöst om ”vad som kunde ha varit”, att komma tillbaka till verklighetens värld och ansluta sig till oss som militanta aktivister i byggandet av en vitare och ljusare värld.

D. Organisatorisk struktur.

Vi är helt i harmoni med ledarprincipen så som den lades fram av Adolf Hitler och betraktar det tidigare nazistpartiet och regeringsorganisationen som en modellstruktur för vår egen framtida utveckling. Vi betraktar Hitlers Nazityskland mellan 1933–1939 som det finaste och mest effektiva samhälle den vita rasen någonsin har frambringat för sina egna bästa intressen. Vi avser att inte bara efterlikna dess organisatoriska struktur, utan att använda den som en språngbräda för att ytterligare förbättra den, att expandera den på världsomspännande basis för att tjäna den vita rasen för dess egna bästa intressen.

* * * * *

The Church of the Creator är en organisation som inte marscherar efter den judiska trumslagaren. Vi har vår egen.

* * * * *

Nummer 32, februari 1986

Det stora hindret

HUBRIS, HUBRIS

Vi har medlen att krossa det judiska nätverket nu under 1986. Allt vi behöver göra är att sortera det viktiga från det triviala, skilja fakta från nonsens.

Redan från början, helt öppet, vill jag framföra tre övertygande påståenden:

1. Den vita rasen har tillräckligt med informerade militanta aktivister för att krossa det judiska maktcentret och ta kontroll över sitt eget öde nu, under år 1986.

2. Genom att implementera Creativity har vi ritningen, tron, motivationen och den religiösa ivern för att nå det historiska genombrott som är inom räckhåll, inte i någon avlägsen framtid, utan NU.

3. Att blockera en sådan ärorik seger är en vanlig defekt i den mänskliga naturen som i synnerhet den vita rasen är arvinge till. Det kallas **HUBRIS**.

Vad är hybris? Webster har flera definitioner, men låt mig sammanfoga dem till min egen version. Enkelt uttryckt är hybris en kombination av övervältigande personlig egoism blandat med övervältigande svartsjuka. Det är lika gammalt som mänskligheten själv, en fördärvlig defekt i den mänskliga naturen, en brist som har varit en betydande kraft i formandet av historien, och även i raserandet av dess konstruktiva framsteg. Juden har varit särskilt skicklig på att kapitalisera på denna ödesdigra karaktärsbrist, och den vita rasen har genom historien varit en villig och samarbetsvillig bricka i spelet genom att låta judarna sakkunnigt manipulera oss med sin avskyvärda "söndra och härska"-teknik.

Varför säger jag att den vita rasen är särskilt benägen för denna dumma brist i sin konstitution? Jag säger det för att det är sant. Varför det är så, det ska jag inte ens försöka förklara, men låt mig anföra några exempel.

Ett utmärkt exempel på hybris är mina egna förfäder, mennoniterna. När jag säger detta har jag inte för avsikt att nedvärdera denna intelligenta och flitiga grupp människor, som, trots att de är relativt få till antalet, är spridda över hela jordens yta. Nej, inte alls. Faktum är att jag är stolt över mina förfäder. De har många försonande egenskaper. Förutom att vara intelligenta, hårt arbetande och flitiga, har de visat sig vara uthålliga, hedersamma, relativt ärliga (jämfört med...

än genomsnittet) och de har skytt rasblandning. De är klanaktiga, och för detta är jag tacksam, annars hade jag kanske inte varit vit. De har hållit sina blodslinjer rena under de senaste århundradena, utan att vare sig en neger, en indian eller en jude har trängt in i deras sociala eller genetiska struktur. I Ryssland, där mina förfäder levde under ett sekel och ett kvarts sekel, skydde de till och med äktenskap med en ryss, då sådant var absolut tabu.

Men de led av hybris, förmodligen ännu mer än den genomsnittlige vite fränden. Det är min iakttagelse att mennoniterna var högt motiverade, tävlingsinriktade, ambitiösa att komma framåt och var extremt medvetna om vad deras grannar och/eller deras släktingar gjorde. Som ett resultat var de också småsinta, avundsjuka och baktalande när någon kom före dem. De hade denna tvångsmässiga vana att skvallra om alla andras affärer och angelägenheter som jag fann extremt osmaklig, och vissa av dem (inte alla), inklusive några av mina släktingar, kategoriserade andra människor i två grupper.

(a) Om någon kom före dem och presterade bättre inom ett område, stämplades de som ”högfärdiga”.

(b) Om någon presterade sämre än de gjorde, gjorde de narr av honom som en odugling eller som en byfåne.

Oavsett vilket var det en situation utan vinnare, ett Moment 22.

Eftersom jag ogillade denna pryda, småsinta attityd gick jag aldrig med i mennonitkyrkan, och under mina yngre år lockades jag aldrig in i mennoniternas sociala kretsar. Faktum är att jag inte uppskattade vissa av de finare egenskaperna hos det mennonitiska folket förrän senare i livet när jag började studera den vita rasens sammansättning, egenskaper och historia. Idag är jag tacksam för både deras fel och deras förtjänster, för hade de varit annorlunda, skulle jag förmodligen inte vara vit.

Ett annat exempel på hybris som jag vill anföra är förhållandet mellan två framstående uppfinnare, nämligen Thomas A. Edison och Nikola Tesla, som levde under ungefär samma era, kort före och efter sekelskiftet.

Nu har vi alla hört talas om den store Thomas Edison och hans liv har blivit väl dokumenterat och lovordat i böcker, tidningar och till och med i den judiska filmindustrin, som har funnit det lämpligt att förherrliga honom i minst två filmer, en som pojke och en under hans vuxna år.

Edison levde ett långt, produktivt och flamboyant liv på 84 år, från 1847 till 1931, och eftersom hans historia har blivit så väl publicerad finns det inget behov för mig att recensera den här.

Inte lika känt för den breda allmänheten är Nikola Teslas liv, en av de mest briljanta och kreativa vetenskapsmännen och uppfinnarna i den vita rasens historia, om inte den allra mest briljanta. Hans liv sträckte sig över en period av 87 år, från 1856 till 1943, då han föddes endast nio år senare än världens mest firade uppfinnare.

Medan Tesla och Edison levde i mer eller mindre samma era, och båda var uppfinnare främst inom elektricitetsområdet, finns det dock en anmärkningsvärd skillnad i deras konstitution. Medan Edison främst var långsam, mödosam och outbildad (en procent inspiration, 99 procent transpiration, enligt hans eget ordspråk), hade Tesla å andra sidan ett extremt briljant och kreativt sinne, var välutbildad inom vetenskap och matematik och förstod fysikens komplexa principer mer ingående än vad som varit förunnat endast ett fåtal utvalda. Han var kort sagt ett geni av högsta kaliber, som vida överglänste allt vad Thomas Edison någonsin kunde föreställa sig, och hans prestationer inom elektricitetsområdet – växelström, generatorer, transformatorer, kraftöverföring, växelströmsmotorer – är så omfattande och vidsträckta att det övergår förståndet. Efter att själv ha studerat teknik och tagit en examen i elektroteknik, anser jag mig ha en viss förståelse för vidden av denne store mans geni. Det är min slutsats att de flesta av de stora systemen för elektrisk kraftgenerering och distribution som vi känner dem idag är baserade på de teorier, uppfinningar och konstruktioner som frambringades av Nikola Teslas stora sinne.

Ändå, medan Edison hyllas och lovordas till skyarna, och har gjorts så i ett sekel, har få människor ens hört talas om Nikola Tesla. Medan Edison tilldelas stort utrymme och vanligtvis en bild i de flesta uppslagsverk, finner jag endast en kort spalt på fyra tum för Tesla i 1929 års upplaga av BRITANNICA, en sex tums spalt i Funk & Wagnalls upplaga från 1970 och ingenting alls i Collier's (1952) Encyclopedia.

Hösten 1983 deltog jag i ett **Symposium för utveckling av okonventionell energi** i Atlanta, mer som en intresserad åskådare än som en bidragande deltagare.

Samlade vid detta tredagarsmöte var en skara på cirka trehundra av de mest briljanta forskare som det någonsin varit min förmån att skåda. De kom från hela världen, Kanada, USA, Frankrike och särskilt Tyskland. Dussintals föreläsningar och avhandlingar, fyllda med bildspel, grafer och ibland till och med modeller av deras uppfinningar eller idéer presenterades. Dessa spände över ett brett spektrum av tekniska och vetenskapliga ämnen, men mest framträdande var sökandet efter en ren, säker och oändlig energikälla. Bland dessa fanns målet att omvandla gravitationsenergi till praktisk användning.

Vem som helst som observerade dessa forskare skulle ha blivit förvånad (precis som jag blev) över att det var Nikola Tesla som betraktades som hjälten och giganten bland alla de forskare som passerat genom historien. Inte Edison, inte Einstein, utan Nikola Tesla, och hans vetenskapliga artiklar, särskilt om gravitationsenergi, studerades och granskades med största intensitet och intresse. Edison nämndes knappt ens, och när han gjorde det, var det inte i ett fördelaktigt ljus.

Var och en som studerar utvecklingen av våra elektriska kraftverk...

och överföringen av elektrisk energi till våra hem kommer att finna att i början, på 1880-talet, installerade Edison några av de första centrala kraftverken och överföringsledningarna för att leda elektricitet till gatubelysning och hem. Hans system var baserat på likström (D.C.) istället för växelström (A.C.), och som ett resultat hade det allvarliga begränsningar. För det första, eftersom likström inte kan användas med transformatorer för att höja eller sänka spänningen, var han tvungen att begränsa sin spänning (i överföringsledningarna) till intervallet runt tvåhundra volt, annars skulle det vara för farligt för allmän användning vid mottagningsänden. Detta begränsade överföringen till ungefär högst en halv mil från det centrala kraftverket, och dessutom (a) på grund av den låga spänningen i överföringsledningarna sjönk spänningen lägre och lägre ju längre ner på ledningen kopplingar gjordes, och (b) mycket av energin gick förlorad i själva överföringsledningarna på grund av den låga spänningen som användes, och (c) det skulle krävas hundratals små centrala anläggningar för att betjäna städer som Chicago eller New York.

Det var inte förrän Nikola Tesla dök upp några år senare och demonstrerade växelströmmens uppenbart överlägsna fördelar. Han uppfann transformatorer för att höja eller sänka spänningen efter behov. Han uppfann flera typer av växelströmsmotorer. Faktum är att han mer än någon annan uttänkte de flesta av de tekniska uppfinningar som möjliggjorde hela det system för kraftöverföring som vi känner till idag. Med högspänningsledningar (500 tusen volt är vanligt) är det nu möjligt att ekonomiskt transportera kraft i hundratals mil och leverera den till konsumenten vid vilken spänning som helst som specificeras.

Eftersom detta geni kom ut med så många briljanta uppfinningar att det är omöjligt att lista dem här, vill jag ändå påpeka en märklig kontrovers som utvecklades mellan Edison och Tesla, och elindustrin som helhet.

Teslas briljanta, fullt strukturerade elektriska system med växelström, transformatorer, högspänningsledningar och andra tillbehör gjorde Edisons likströmssystem lika föråldrat som en piska till hästskjuts nästan över en natt. Men eftersom han hade ett egenintresse i de få redan etablerade anläggningarna, och på grund av sin hybris (han tänkte inte på växelströmssystemet först), bekämpade han ursinnigt Tesla med näbb och klor. Han använde varje smutsigt knep i boken för att förtala och misskreditera Tesla.

Ett smutsigt knep han använde var en bedräglig skrämseltaktik. Eftersom den elektriska stolen (som använde två tusen volt) i vissa delstater hade införts för att avrätta de som gjort sig skyldiga till grova brott, nappade Edison snabbt på denna händelse och kallade växelström för ”dödsströmmen”, att den var högst farlig för människor och aldrig borde användas i hemmet.

Nu är sanningen i saken (och Edison var väl medveten om det)

att växelström (A.C.) eller likström (D.C.) är lika dödliga eller säkra beroende på vilken spänning som används, vilka anslutningar som gjorts, etc. Men med pressen till stor del på sin sida använde han detta argument uttömmande för att förhindra att Teslas överlägsna system för generering och distribution av växelström accepterades av allmänheten, och under en tid lyckades han fördröja dess acceptans.

Det är en lång historia, men lärdomarna att dra är dessa: (a) På grund av sin hybris och outhärdliga egotism försökte Edison, och lyckades, att länge fördröja acceptansen av ett fullt strukturerat system som var långt överlägset hans eget provisoriska arrangemang. (b) I slutändan segrade Teslas system eftersom det var högst överlägset. (c) Propaganda och missuppfattningar kan vara högst destruktiva för framsteg och en rationell lösning på ett problem.

Vi kommer nu till de överväldigande problem som ansätter världen idag. Det främsta av alla dessa är den ständigt närvarande judiska parasiten som har bitit sig fast på den vita rasens rygg och obevekligen genomför vår död och förintelse. Märkligt nog verkar ingen veta vad man ska göra åt det, minst av allt den vita rasen själv, vars flesta medlemmar genom den judiska kristendomens försorg faktiskt subventionerar, lovprisar och understödjer parasiten.

Det brutala faktumet i vår tid är att den vita rasen håller på att dö, den mördas av judarna, och den vita rasen, istället för att ta till vapen mot denna ondskefulla parasit, är alltför bedövad av den där judiska hjärntvättaren (kristendomen) för att ens inse att den håller på att mördas.

Alla är dock inte ovetande. Sedan andra världskriget har vi haft minst 20 tusen splittrade och fragmenterade ”patriotiska”, ”nationalistiska”, ”rasistiska” grupper, vissa falska, vissa uppriktiga, som har försökt slå larm på något fragmenterat och osammanhängande sätt. Vissa är oroade över det kommunistiska hotet, vissa är oroade över vårt ekonomiska kaos, vissa är oroade över skattemyndigheten (IRS), vissa över intrång i vår rätt att bära vapen, vissa över att vår konstitution undergrävs, vissa över floden av illegala invandrare över våra gränser; och ett dussin andra värdiga ändamål.

Vi Skapare är också bekymrade över alla dessa vitala problem, och fler därtill. Skillnaden mellan oss och de 20 tusen tidigare misslyckandena är denna: Medan ”Beklaga och Jämra”-skaran inte gör annat än att ropa ”fara”, har ingen av dem någonsin lagt fram en meningsfull lösning på den stora mängd problem som nu ansätter den vita rasen och som nu måste konfronteras och lösas. Beklaga och jämra! Beklaga och jämra! Fara! Fara! Men aldrig en meningsfull lösning. I bästa fall var deras ”lösningar” antingen obefintliga, eller så sysslar de med lättvindigt flummande i problemets utkant. Få vågade gå till kärnan av problemet och konfrontera den judiska kristendomen.

Vi är trötta och leda på att höra från "Deplore and Lament"-skaran. Om du inte har en lösning, besvära mig inte med dina problem.

Professor Revilo P. Oliver, en av de mest intelligenta och kunniga män jag har haft äran att träffa, har kategoriskt sagt att ”The Church of the Creator representerar den enda rationella religion jag känner till.” Hitler har sagt att för att vinna massorna och bygga en kraftfull rörelse måste vi fokusera på en central idé och fortsätta hamra på den.

Så vilken central idé kan vi, den vita rasen, effektivt fokusera på och polarisera kring? Om vi inte kan samlas kring en dynamisk rationell religion som Creativity, som täcker alla områden, vad kan vi då samlas kring? Vilka är alternativen?

Ska vi samlas kring Identity-rörelsen som har ena foten i det rasliga lägret och den andra i fiendens läger? En idé som är baserad på vidskepelse, lättrogenhet och historiskt nonsens? Jag tror inte det.

Ska vi försöka återuppliva den nazistiska metoden? Hitler var, enligt min mening, den största människa den vita rasen någonsin har frambringat. Om han vore ung och vid liv i Amerika idag (jag önskar att han vore det!) är jag säker på att han skulle välja ett helt annat tillvägagångssätt än han gjorde för att rädda Tyskland på 1920-talet, och jag har en känsla av att det skulle vara förvånansvärt likt Creativity. Precis som Klanen tjänade nazistpartiet ett nyttigt syfte i sin tid och på sin plats för att lösa dåtidens problem, men för idag är båda lika döda som en dodo och ungefär lika användbara för att lösa den mängd akuta problem som nu konfronterar oss.

Ska vi anamma ”vi älskar dem alla!”-metoden? Ingen strid, inget krig har någonsin vunnits — ingen meningsfull rörelse har någonsin byggts med en polyglott samling av skilda mål, lojaliteter eller övertygelser. Den dör undantagslöst av sin egen tyngd i en massa av förvirring och splittring. (Läs återigen nummer 10 i *EXPANDING CREATIVITY*, ”A Polyglot Mind and a Polyglot Society — Who Needs Them?”) Återigen går vi tillbaka till erfarenheterna i Tyskland under 1920- och 30-talen. Innan en monolitisk, välstrukturerad, välorganiserad rörelse växte fram hände ingenting. När en sådan enad rörelse konsoliderade allt till en ideologi, krossade den judarna.

Ska vi återuppliva de fornnordiska religionerna? Knappast. Oden, Voden och Tor kommer inte att lyfta på baken och rädda den vita rasen, lika lite som den judiske JAHVEH kommer att göra det. Vi har ett dödligt krig på våra händer och har viktigare saker att göra än att slösa vår tid på att spela barnsliga lekar som borde ha förvisats till en förskoleklass i första hand. En spöklik religion som inte kunde hålla stånd för tusen år sedan när den stod på höjden av sin makt kan inte återupplivas nu, lika lite som man kan försöka blåsa nytt liv i en sedan länge död häst. Dessutom har dess grundläggande föreskrifter egentligen väldigt lite att göra med, och är till föga hjälp i, en olycksbådande strid

som vi nu står inför.

Ska vi samlas kring ett återupplivat populistparti? Det är också forntid och misslyckades kapitalt för många decennier sedan. Det adresserar och konfronterar inte heller på allvar den verkliga fienden, den judiska parasiten och dess avkomma, den judiska kristendomen. Faktum är att det snubblar över sig självt för att berätta för världen att det varken är rasistiskt eller antijudiskt. Att anamma ett mesigt program av den kalibern är att leva i ett dårarnas paradis, och liktydigt med att ansluta sig till fienden.

Om ovanstående skulle "förolämpa vissa känsliga sinnen", så är det bara förbannat synd. Vi har en allvarlig strid framför oss och kan inte i oändlighet niga och bocka för att dalta med alla små sårade egon. Nej, tiden håller på att rinna ut och judarna, mexikanerna och niggrerna sluter sig omkring oss. Innan det här kriget är över kommer mer än bara lite känsligt högmod att ha sårats. Det kommer att flyta blod på gatorna och miljontals vita raskamrater kommer att slaktas. Så låt oss glömma allt detta nonsens om vems små "känsligheter" (läs hämningar) vi kan tänkas förolämpa, och gå vidare med striden. De som insisterar på att hänga kvar vid sina små hämningar och vårda sitt lilla högmod kommer ändå inte att vara till någon hjälp i den striden, så vi har inte förlorat någonting.

Det finns ett alternativ, och vi har det — en idé som varje rationell, militant vit man eller kvinna kan ge sin totala lojalitet och hängivenhet.

Vi Skapare har en verklig, varaktig lösning. Vi har en rasreligion att erbjuda den vita rasen, den första meningsfulla, äkta vita rasreligionen på sex tusen år av civiliserad historia.

Den är omfattande, komplett, tydlig, konsekvent, samordnad, konstruktiv, avgörande, sammanhållen och övertygande. Den täcker hela spektrumet, hela paketet. Det är inte ett provisorium, inte en tillfällig nödlösning, och inte heller ett lappverk av ståltråd och tuggummi. Den skräddarsyddes för att inte bara lösa det dilemma som den vita rasen befinner sig i idag, utan också för att ge vår ras en sund och stabil filosofi att leva efter och blomstra genom under de kommande miljon åren.

Det finns bara en rörelse i modern historia som har utmanat den avskyvärda judiska maktstrukturen och övervunnit den, om än bara på regional basis, och det är Adolf Hitlers nationalsocialistiska rörelse när den kom till makten i Tyskland 1933. Visserligen krossades den senare av de förenade styrkorna från alla de andra vita nationerna under det judiska monstrets beskydd, men det är en annan historia. Faktum är att den framgångsrikt vred makten ur händerna på den judiska parasiten i Tyskland och vi bör dra några kraftfulla lärdomar av det.

1. Efter Tysklands nederlag 1918 sprang omkring två tusen "nationalistiska" (och andra) grupper upp för att försöka lösa det fruktansvärda dilemma som det tyska folket befann sig i.

2. Det förekom mycket käbbel, svartsjuka och interna stridigheter bland dem.

3. De talrika splittrade och fragmenterade partierna eller grupperna var maktlösa att hejda den judiska ångvälten tills Hitlers nazistparti blev den enda kraftfulla murbräckan och tog över den tyska regeringen.

4. Det fanns inga ”sammanslagningar”. Hitlers rörelse absorberade tidigare medlemmar från de olika utbrytargrupperna, inklusive tusentals omvända tidigare medlemmar av kommunistpartiet. Några få ledare för de tidigare utbrytpartierna anslöt sig till honom (som Julius Streicher), men de flesta gjorde det inte. Hade ledarna sublimerat sitt högmod och haft förutseendet att ansluta sig till Hitler, hade judarna kanske kunnat besegras 1924, istället för 1933. Hur detta skulle ha kunnat förändra historiens gång kan vi bara spekulera i.

I vilket fall som helst är den främsta och mest väsentliga lärdomen denna: Förrän den överväldigande majoriteten av de tyska aktivisterna konsoliderades och polariserades till en kraftfull rörelse, uppnåddes ingenting. När de väl gjorde det, tog de över statsmakten, drev ut judarna och konstruktiva lösningar implementerades snabbt.

Sextio år senare står vi här i Amerika inför en liknande situation när det gäller att övervinna judarna, även om de rasproblem vi står inför är mycket annorlunda och verkligen omfattar hela den vita rasen på en global basis.

Medan Hitlers rörelse var skräddarsydd för att lösa de politiska och rasliga problemen för tyskarna för 60 år sedan, är Creativity-rörelsen i en helt annan miljö skräddarsydd för att lösa den vita rasens rasproblem på en global skala, det enda sättet det nu kan närmas på. Medan Hitler var mycket framgångsrik i att förena tyskarna på 1930-talet, är det vårt mål att konsolidera, förena, väcka och polarisera den vita rasen på en global skala. Vi är hängivna detta mål, inte för att det är lätt, utan för att det måste göras, och vi har den trosbekännelse och det program med vilket vi kan uppnå det, men endast med din hjälp och iver.

Det är en stor uppgift. Men det är det, eller ingenting. I detta avseende efterliknar vi den orädda filosofin hos 1800-talets okuvliga Texas Rangers: ”Vet att du har rätt och fortsätt bara att komma.” Vi svär att ”fortsätta komma” tills vi antingen har uppnått total seger, eller tills vi är döda. Vi vet att vi har rätt.

I strävan efter detta upphöjda och brådskande mål, och för att påskynda segerns dag, vädjar vi till alla vita raskamrater att sänka och sublimera ert eget obetydliga och flyktiga högmod till det stora målet — överlevnaden, expansionen och främjandet av er ras. Vi har nu smitt de verktyg och vapen som krävs för att göra jobbet, och de är formidabla. Vi är inte hjälplösa. (Läs igen EXPANDING CREATIVI-

TY i nummer 6 ”The Self-imposed Handicap” och nummer 9 ”We are not Helpless”.) Men fragmenterade och splittrade är vi inte bara hjälplösa, vi är dömda.

Vare sig vi vill det eller inte, har judarna snärjt in oss i ett ytterst farligt och dödligt spel, i vilket det endast kan finnas total seger, antingen för deras sida eller för vår. Vi spelar inte pingis, inte heller spelar vi kula. Naturens grundlagar träder nu i kraft i massiv skala, och det är nu en fråga om huruvida den vita rasen kommer att mördas (kom ihåg Dresden!) eller om vi krossar det judiska monstret och överlever. Denna fråga kommer att avgöras på ett eller annat sätt under livstiden för många av dem som lever idag, och tro mig, det kommer inte att ske någon kompromiss.

Jag vill upprepa den ursprungliga premissen som angavs i början av denna artikel, nämligen att **vi har medlen att göra det nu.** Det som främst står i vägen är hybris hos många av ledarna för de talrika små utbrytargrupperna, som, eftersom det inte är DERAS hjärnfoster, hellre bekämpar Creativity än sprider ordet, utan att realistiskt tänka på de konsekvenser som kommer att följa om vi inte enas kring en stor rörelse och konsoliderar oss. Dessa kortsynta individer skulle sannerligen skära av sig näsan för att göra ansiktet förargat.

Genom att säga detta är jag säker på att det finns många som kommer att ta till det enkla alibit och anklaga mig för en egen hybris, och därmed anses problemet besvarat och förbisett.

Nej, min vän, det är varken besvarat eller förbisett. De överväldigande problemen kvarstår — nakna och verkliga, akuta och överväldigande. Om vi inte tar oss samman, och det snart, kommer allt att vara över, och den vita rasen kommer att vara slut. Det inkluderar dig och varje envis liten hybris du kan tänkas nära. Det inkluderar din närmaste familj, dina släktingar, din ras och din civilisation. Detta kommer att bli en värld översvämmad av skrikande, klösande, svältande lerfolk, miljarder av dem. Det kommer att bli ett helvete av värsta slag, ett där den vita rasen inte kan överleva, eller i vilket den ens skulle vilja leva.

Så detta är knappast en fånig liten lek om ”vem som har hybrisen?” Om du vill spela ett sött litet trick med personligheter och vända på steken mot mig, varsågod, unna dig det. Jag bryr mig inte det minsta. Om det får dig att känna dig bättre, så var så god. Jag är varken bekymrad över min hybris eller bristen på den. Uppriktigt sagt har jag aldrig velat vara i offentlighetens ljus, och jag bryr mig inte om att vara det nu. Kristus vet att jag har granskat varje tänkbar organisation som jag hoppades skulle kunna hjälpa till att utföra arbetet och lösa problemet. Jag var medlem i John Birch Society, i Citizens Council, i det Republikanska partiet, i Presbyterianska kyrkan, jag bildade till och med mitt eget Nationalist White Party. När jag kom till slutsatsen att ingen av dessa ens var i närheten av att vara lämpad att utföra arbetet, sökte jag efter vägar och medel som skulle vara meningsfulla och övertygande, och Creativity var svaret.

Efter att äntligen ha funnit svaret är vi fast beslutna att göra vad som än krävs för att få jobbet gjort — endast total seger är tillräcklig. Liksom Texas Rangers kommer vi att pressa vidare, vad som än händer. Jag kommer bara att vara alltför glad att avsäga mig ledarskapet och lämna över det till yngre, mer kapabla händer, och tona bort i dimman. Faktum är att jag har letat efter en sådan enastående främjare i åratal och vi kommer att finna honom. Vi har flera utmärkta unga kandidater just nu. Jag kan knappt bärga mig tills jag går i pension, skriver några fler böcker (jag har sex i åtanke just nu) och låter yngre, mer kapabla och mer energiska händer bära facklan och skörda äran, om det finns någon.

Det är svårt att förstå oförsonligheten hos vissa av våra rasliga ledare som i hemlighet intar ställningen "Om jag inte kom på det själv, skulle jag hellre torpedera det än att ge någon annan äran." Varför någon skulle inta denna självdestruktiva hållning är varken rationellt eller konstruktivt. När allt kommer omkring intar inte 200 tusen kristna predikanter i Amerika, som också är vita, en sådan absurd position. De gör inte anspråk på att ha uppfunnit kristendomen eller skrivit den kristna bibeln, ändå har de inga betänkligheter att anstränga sig till det yttersta för att sprida en idé och en bok som de inte haft någon del i att varken uppfinna eller skriva. (I själva verket planterade judarna hela röran.) Så varför skulle en vit raslig ledare vara så trångsynt och irrationell när det gäller att hjälpa till att främja en idé som kommer att rädda hans ras från utrotning?

Så det är inte en personlig fråga. Inte för mig, och inte heller för dig. Det är sannerligen inte en fråga om personligheter. Det är inte en fråga om att anmärka på trivialiteter. Det är en fråga om liv och död. Det som står på spel är ditt liv, din framtid, din familjs, ditt lands, din ras, och ännu viktigare, dina framtida avkommor.

Vad kan du göra? Om du inte är med i den rasliga rörelsen ännu, anslut dig till oss, bli medlem i Church of the Creator. Om du redan är med i en raslig grupp, anslut dig till oss och övertyga din ledare att konvertera till en C.O.T.C.-grupp. Bli en prästvigd pastor i vår kyrka. Sluta slåss med slangbellor när du erbjuds de bästa maskingevären som finns tillgängliga att använda som dina vapen. Du måste också komma ihåg att inget program, ingen trosbekännelse, oavsett hur dynamisk den är, genomför sig själv. Vi behöver bra människor som du som ställer sig bakom rörelsen och ger den styrka — ge den allt du har.

Kom ihåg, vi spelar inte kula. Detta är ett dödligt spel. Det finns inget substitut för seger och du kommer att ha föga högmod att skryta om ifall du slutar som slav, med ansiktet nedåt i leran med en judisk känga som trycker mot din nacke.

* * * * *

Rahowa!

Den vita rasen är invecklad i ett raskrig som inte kommer att ta slut förrän den, den vita rasen, antingen är utrotad eller bebor planeten jorden som enväldig härskare. Även om de flesta medlemmar av Naturens Främsta antingen inte inser det, eller om de dumt nog försöker ignorera det, är ovidkommande. Judarna, negrerna och ler-raserna är mycket medvetna om det och kommer att föra det intill döden, oavsett om vi vill det eller inte.

När ett folk sjunker så lågt att de underdånigt bugar sig för den förrädiska maktstrukturen för att ”ära” Martin Lucifer Koon som en hjälte framför sina egna traditionella vita hjältar (Washington, Jefferson, etc.), då är det dags att förklara öppet krig. Jag kan inte tänka mig något mer förödmjukande än att Naturens Främsta ger upp sin egen heder och underdånigt fjäskar för en neger-vrak vars FBI-register var så motbjudande att det måste hållas låst från offentlig insyn fram till år 2027. Hur lågt kan man sjunka?

Ler-raserna har påtvingat oss krig. Det finns ingen återvändo. Vi är därför tvungna att anta utmaningen, föra den hänsynslöst, utan förskoning, tills segern är vår. Vi måste också ge det en identitet, ge det ett namn. Muslimerna har sitt namn för sitt. Det är Jihad. Vi behöver ha vårt eget och Church of the Creator har myntat ett ord för det.

Ordet är Rahowa! Det betyder White RAcial HOly WAr (Vit Raslig Helig Krig). (Uttalas rah-hoh’-ah.)

Låt oss föra det hänsynslöst, orädd och ihärdigt tills segern är vår.

Rahowa!

* * * * *

”The Church of the Creator representerar den enda rationella religion jag känner till.”

Dr. Revilo P. Oliver

* * * * *

Det perfekta bedrägeriet: Lova guld och gröna skogar i himlen när du dör. Ingen kommer någonsin tillbaka för en återbetalning.

* * * * *

Jämförande Religioner — Del IX

BRITISH ISRAEL

IDENTITY

En vice VD med ansvar för reklam på en stor kosmetikfirma satt och pratade med en vän och utbytte lite skämtsamma ord över några drinkar.

”Hur kan ni komma med så fantastiska påståenden om er kosmetika?” frågade vännen.

”Det är enkelt,” svarade vice VD:n. **”Vi ljuger helt enkelt så det ryker om det.”**

”Men hur kommer ni undan med det?”

”Inga problem,” svarade vice VD:n. ”Kvinnorna vill så förtvivlat gärna tro att våra ansiktskrämer, lotioner och elixir ska göra alla de där underbara sakerna för dem. Så de bara köper, köper och köper. De är nöjda, och vi tjänar miljoner.”

Detta leder oss till det ämne jag vill exponera och granska mer i detalj, nämligen konsten att sälja ”spöken”, vilket är ännu mer lönsamt och mer bedrägligt än att marknadsföra kosmetika.

Idag, med hjälp av den elektroniske juden, är en av de mest lukrativa (och bedrägliga) verksamheterna på den moderna scenen den skändliga konsten att sälja spöken i utbyte mot miljoner. Det är ett bedrägeri utan like. Vi har sådana oheliga bedragare som Oral Roberts, Rex Humbard, Jerry Falwell, Garner Ted Armstrong, Billy Hargis, Billy Graham, Jimmy Swaggert, Pat Robertson, Jim Bakker, Robert Schuller och den framlidne, ”store” Jim Jones av Guyana-berömmelse, samt mängder av mindre bedragare på dumburken som säljer svindeln om ”spöken i skyn”, dag ut och dag in. Många av dessa förstklassiga bedragare drar in fyrtio, femtio och sextio miljoner dollar i ”leksakspengar” om året, Federal Reserve-sedlar som är lika falska som lögnerna dessa svindlare pränglar ut till sina lättlurade offer. Med eller utan den elektroniska dumburken har detta bedrägeri pågått i tusentals år.

Men under det senaste århundradet eller så har en ny typ av leverantörer vuxit fram som har gett den vanliga ”eld och svavel”-skaran en ny vändning, och det är den brittisk-israeliska grenen, även känd som Identity-rörelsen. Eftersom den medföljande artikeln i Liberty Bell ger en vetenskaplig historik över denna rörelse, behöver jag inte upprepa den här, utan vill snarare fokusera på den inverkan den har haft, och har idag, i den avgörande kampen för den vita rasens överlevnad.

Vissa av dessa kristna, de som har upptäckt vilka skickliga och medfödda lögnare judarna är, och hur motbjudande och avskyvärda de har varit genom historien, fann sig själva i en...

allvarligt dilemma. Eftersom det mesta i deras dyrbara bibel är judiskt från pärm till pärm och ständigt flödar över av Jahves oändliga och bultande kärleksaffär med dessa avskyvärda uslingar, fann de detta svårt att acceptera. Så någon genialisk uppfinnare kom på en briljant ny vändning. Varför inte hävda att judarna inte alls är de riktiga israeliterna, utan djävulens barn, och att vi, den vita rasen, är den äkta varan. Med lite fingerfärdighet, lite smart sammanställning och en hel del godtrogenhet kan vi hävda att de "tio förlorade stammarna av Israel" vandrade in i ett obebott Europa någon gång under det första årtusendet f.Kr. och snabbt befolkade det från ena änden till den andra. Är inte det underbart? **Nu kan vi, den vita rasen, hävda att vi är de riktiga israeliterna och att de usla judarna bara är falska bedragare.** Visst är det fantastiskt? (Varför inte, med samma procedur skulle du kunna vara Napoleon Bonaparte reinkarnerad. Allt som krävs är en gnutta GALENSKAP.) Ipso facto är problemet löst. Nu är det VI som är de som Abrahams, Isaks och Jakobs Jahve älskade så innerligt att han skulle göra sig själv till åtlöje för att ställa sig in hos dessa uslingar som hade moral som en grändkatt. Hur mycket tur kan man ha?

I ett nötskal är detta Identity-rörelsens position. Det finns så många missuppfattningar i Identity-rörelsens bedrägliga antaganden att det är svårt att lista dem alla. Men jag ska försöka reda ut dem.

(1) Det finns inte ett spår av bevis för att den judiska stamguden Jahve existerade på den förmodade tiden för Abie, Ikey och Jakey, eller existerar idag, mer än att jultomten eller Gåsmor existerar eller har existerat.

(2) Det finns inte ett spår av bevis för att Abraham, Isak eller Jakob (eller Mose, för den delen) någonsin har existerat, och alla indikationer tyder på att de inte är mer än fiktiva fantasifoster i den judiska fantasin.

(3) Det finns inte ett spår av historiska bevis för att det någonsin funnits några tio förlorade stammar, och om de någonsin existerade och gick förlorade, är allt jag kan säga SKÖNT ATT BLI AV MED DEM. Synd att de andra två inte försvann också.

(4) Det är absolut orimligt att hävda att Europa var ett tomt ödeland tills de "tio förlorade stammarna av Israel" tågade in i det och plötsligt befolkade det. Det strider mot grekisk historia, romersk historia, keltisk historia, frankisk historia, teutonisk historia och all annan autentisk historia. Det motsäger också alla arkeologiska bevis som har grävts fram under de senaste århundradena, inklusive grottmålningar i Frankrike, Spanien och andra delar av Europa. Många av dessa föremål och teckningar av våra vita europeiska förfäder dateras så långt tillbaka som 20 tusen år. För en grundlig antropologisk studie av vårt ursprung föreslår jag att ni läser novembernumret av National

Geographic. Även Madison Grants klassiker, ”Passing of the Great Race”, är en utmärkt behandling av ämnet rasmässiga rörelser i det förhistoriska Europa.

(5) Vi kommer nu till den sista frågan: med tanke på vilka sluskiga karaktärer Abraham, Isak och Jakob var, enligt det högt prisade Gamla testamentet självt, vem utom en rubbad idiot SKULLE VILJA ha dessa lystna hallickar, mördare och horkarlar som sina förfäder? Jag skulle mycket hellre ha en uppsättning genuina gammaldags hästtjuvar som mina stamfäder än dessa sluskiga judiska vrak.

Förutom att vara en oduglig nolla vid 75 års ålder, var Abraham (enligt den dumma historien) en kringvandrande hallick som sålde sin (halvsyster) fru till högstbjudande, inte bara en gång, utan upprepade gånger, för olagligt byte. Han mördade ett antal människor. Han bedrev otukt med sin tjänsteflicka. Han och Sara fick sitt första barn när båda var nittionio. (Skulle du tro det?) Isak följde ett liknande mönster. Jakob bedrog sin senila, blinda far och förrådde sin bror Esau, allt med Jahves uttryckliga välsignelse. Sedan har vi det där stora Israels lejon, Juda, som bedrev otukt med sin svärdotter i tron att hon var en vanlig vägkantshora. Det finns showens stora stjärna, kung David, som medan han uppvaktade kung Sauls dotter Mikal, förde med sig en hemgift på tvåhundra förhudar från dräpta filisteiska krigare till Saul. (Läs det själv: 1 Samuelsboken, kap. 18, vers 27.) För fler sjuka, ohyggliga detaljer, läs kapitel 10, ”Gamla testamentet” i Nature’s Eternal Religion.

Nu frågar jag varje förnuftig, intelligent vit man som ännu inte har blivit galen i Jahves namn, varför skulle du vilja anstränga dig till det yttersta för att förvränga historien och VILJA vara en ättling till sådant avskräde att till och med en grändkatts moral skulle komma på skam? Jag skulle säga att ingen förnuftig, självbehandlande vit man skulle göra det.

Vi kommer nu till nästa väsentliga fråga: Varför ska vi Creators, som är helt hängivna den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, vara särskilt bekymrade över de vilseledda själar som tror på brittisk-israelism? När allt kommer omkring utgör de bara en liten procentandel av den kristna befolkningen, kanske mindre än en procent.

Tja, det finns goda och tillräckliga skäl till varför vi bör vara bekymrade. Medan den överväldigande majoriteten av vita kristna inte tror att de är de ”riktiga israeliterna”, är genomsnittet av kristna de sämsta av alla utsikter för att bygga en vit rasrörelse. För alla praktiska ändamål är den entusiastiska kristna oåtkomlig för närvarande. Identity-skaran, å andra sidan, är av ett annat slag. De törstar efter identitet som en medlem av den vita rasen och är därför den typ av människor som den vita rasen behöver för att rädda sig själv. Det stora problemet är att de vill behålla sina hämningar

med de judiska spökena intakta på samma gång, ett frustrerande dilemma som klyver deras lojalitet mitt itu. Vi har därför dubbla lojalister (som SPOTLIGHT kallar judarna) som hävdar att de är för den vita rasen, men också för det judiska spöket — en omöjlig orimlighet. Genom att göra det förvirrar de skiten ur de vita rasister som effektivt skulle kunna hjälpa till att föra kriget för den vita rasens överlevnad och återuppståndelse.

Inte nog med att de i hög grad förvirrar frågan, utan dessa förvirrade spökjägare hatar oss rationella vita lojalister mycket mer passionerat än de hatar judarna. Varför? Eftersom judarna hävdar att de tror på någon form av spöke, även om de inte tror på Jesus Kristus, så kan de förlåtas. Men vi Skapare — oy vey! Det är en annan historia. Vi drar undan själva marken under dem som stöder deras favoritfixering — deras personliga heliga ko. Vi raserar med ren rationalitet allt detta berusande nonsens om spöken runt omkring oss, som övervakar oss, kontrollerar oss, dömer oss, bränner oss i helvetet. Det gör dem vansinnigt rasande att vi avslöjar och förlöjligar deras omhuldade flykt in i galenskap, och de skulle med glädje bränna oss i helvetet om de kunde, vilket framgår av brevet från biskop Grant R. Powell, som vi publicerar på en föregående sida. Finns det någon mer ondskefull, mer sadistisk, mer hatisk än en pånyttfödd kristen? Jag tror inte det.

Jag minns ett möte jag deltog i i Kansas City 1977. Där var gamla goda Gerda Koch som utlade texten om hur vårt land och vår konstitution var fast byggda på den kristna bibeln, en idé som grundligt förkastades av grundlagsfäderna, som var beslutna att hålla kyrkan utanför regeringen. Men när hon fäste sin olycksbådande blick på mig, var hennes främsta invektiv riktat mot de missdådare som inte "trodde" på det övernaturliga.

Sedan har vi pastor Richard Butler, som med en ingenjörsbakgrund borde veta bättre. Som ledare för "Aryan Nations" driver han den "dubbla lojalistiska" linjen som en sann hycklare, underdånig de judekonstruerade spökena och vit rasism, två helt motstridiga och diametralt motsatta koncept. Men när det kommer till dem som vill kämpa för och följa en rationell och välstrukturerad trosbekännelse och ett program för vit överlevnad utan att släpa med oss allt detta förbannade spökbråte, ja, då bryter helvetet löst, och det finns ingen vrede som liknar den hos en försmådd spökjägare.

Det är Church of the Creators ståndpunkt att kampen för överlevnad mot överväldigande odds kommer att bli tillräckligt hård och drastisk som den är, utan att vi tynger ner oss själva med en massa onödigt bråte och binder våra händer bakom ryggen. (Se ”Self-imposed Handicap”, nummer 6, EXPANDING CREATIVITY.) Vem behöver all denna förvirring, oreda och käbbel som de kristna själva inte har kunnat försona under de senaste 18 århundradena.

Det gör vi för fan inte, och det måste (och kommer!) att vara vårt fortsatta program att rensa den vite mannens sinne från allt detta judiska skräp och bråte.

Vid denna punkt skulle jag vilja be varje vit man att fråga sitt eget samvete denna kategoriska fråga: **Vad är det som är så fantastiskt med att ha en ”djup och bestående tro” på någon ”övertygelse” som varken grundar sig på fakta eller logik?** Till exempel, kan någon tänkande människa känna något annat än medlidande och förakt för en hindu som insisterar på att tro att kor är heliga? Eller en kristen, som ”tror” på spöken i skyn som ingen i hela historien någonsin har sett, hört, känt eller luktat? Eller en identitetsfanatiker, som framhärdar i att hävda att de mytiska ”Israels tio förlorade stammar” befolkade Europa på kort tid och är våra förfäder, när varje arkeologiskt bevis, varje skrivet historiskt manuskript, kategoriskt motbevisar sådant nonsens?

Vi Skapare är trötta och leda på att stå ut med sådana idioter som ägnar sig åt sådana uppenbara vansinnigheter och förväntar sig att vi ska ”respektera” deras ”tro”.

Ärligt talat har vi ingen avsikt att göra det, eller ens tolerera sådant nonsens längre än vi har för avsikt att respektera en hindus ”tro” på att kor är heliga. Fakta är fakta, bevis är bevis, och nonsens är nonsens. Tyck synd om den stackars stackare som inte kan se skillnaden. Vi kommer att använda vår intelligens och vårt goda omdöme inom området religion precis som vi gör inom alla andra områden. Vi kommer att prisa och förorda gott sunt förnuft, och vi kommer att förlöjliga och fördöma varje person, idé eller rörelse som vi finner är baserad på inget annat än en meningslös ”tro”.

Men låt oss titta närmare på anspråken och karaktären hos den prestigefyllda pastor Richard Butler.

Nyligen kom en ung man hela vägen från delstaten Washington för att besöka oss vid vårt världshögkvarter. Han hade arbetat med judarna i Hollywood när han sakta blev medveten om vilket avskyvärt och motbjudande gäng de var, vilket i sin tur väckte hans rasmedvetenhet. Efter att ha flyttat till Spokane, Washington, blev han medveten om Aryan Nations-gruppen, som ytterligare väckte hans raslojalitet. Någon gav honom ett exemplar av *The White Man's Bible*, som han läste med stort intresse. När han frågade pastor Butler om denna bok, svarade den senare, ivrig kristen som han är, omedelbart med förakt: ”Åh, Klassen, han är jude! Han är ateist! Han måste vara jude!”

Nu skryter kristna om sin sannfärdighet, sin vänlighet och barmhärtighet. Pastor Butler kränkte flagrant alla dessa principer utan vidare, utan att skänka det en tanke, vilket bekräftar vad jag alltid har hävdat: **Lita aldrig på en kristen. Den som ljuger för sig själv kommer upprepade gånger att ljuga för andra.**

Fakta är att Klassen är en SKAPARE (CREATOR), inte en ateist, lika lite som Butler är en otrogen hund (enligt den muslimska synen). Inte heller är Klassen jude, lika lite som Butler är en svart neger. (Skulle Butler i själva verket vara en neger, kommer jag att ta tillbaka det uttalandet.) Pastor Butler hade alla möjligheter i världen att kontrollera min rasliga genealogi innan han spred en sådan nedsättande lögn. Men han brydde sig inte. Han kände uppenbarligen att han var tvungen att skydda sitt "Identitets"-komplex till varje pris, och att ljuga om någon annan utgjorde uppenbarligen inget problem. Som jag sa tidigare — vem som helst som ljuger för sig själv....

Det finns de förvirrade och välmenande individer som säger — låt oss inte ta upp religion. Låt oss alla bara gå samman och bekämpa judarna. Kanske till och med negrerna och mexikanerna. Varje människas "religiösa tro" är en privat angelägenhet och låt oss låta det vara.

Det låter bra. Men det fungerar inte så. Någons privata "tro" är i högsta grad en angelägenhet i en kamp på liv och död för vår ras överlevnad. Skulle du till exempel ta i hand med en vit man vars "privata tro" var kommunism? Eller om han tillhörde Black Muslims? Eller om han var en hängiven Mooney? Eller om han anammade judendomen? Eller, som Jerry Falwell och hans gelikar, var en "Israel-Firster"?

Nej, det skulle jag inte. Det finns inget farligare än att ha en schizofren med delad lojalitet i sina led och att behöva lita på honom i kristider. Och det är precis vad Identitets-skaran är. De är hycklare med en dubbel lojalitet som är splittrad mellan lojalitet till den vita rasen och lojalitet till judisk kristendom, två diametralt motsatta koncept som är fundamentalt fientliga mot varandra. Billy Grahams, Jerry Falwells och resten av deras gelikar, dem vet vi åtminstone var vi har, och vi kommer aldrig att hysa något förtroende för dem. Men Identitets-skaran är ännu farligare eftersom de skulle bedra oss genom att låtsas att de är på vår sida. Men vi Skapare tror dem inte. När det verkligen gäller ("Comes der Crunch"), kommer de att välja uppryckelsen, Jesus Kristus, Jahve och allt det andra skräpet. Så vi är deras fiender, och de är våra. Ju förr vi inser detta, desto klarare kommer vårt tänkande att bli, och desto bättre kommer vi alla att må. Jag har inga illusioner om att reda ut det förvirrade kaoset i sinnena hos sådana som pastor Richard Butler. Liksom betong är deras sinnen helt sammanblandade och hårdnade. Han och hans like är en förlorad sak. Det är dock den yngre skaran, som den unge mannen som kom till oss, vars sinnen fortfarande är öppna och mottagliga, det är till dessa vi vädjar.

Vi säger till dem: dumpa all denna judiska kristendom och dess medföljande sopor. Slut er till oss i en rationell, hårdslående vit rasreligion som är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och den vita rasen ensam. Den är välstrukturerad, den är tydlig, den är komplett,

den är omfattande. Den är specifikt utformad för att övervinna det förrädiska judiska nätverket och återigen göra den vita rasen till stoltheten och symbolen för Naturens Rike.

Kan vi göra det? Du kan ge dig fan på att vi kan, och vi kommer att göra det. Vi har nu ritningen och verktygen i våra händer för att utföra det. Om vi distribuerar och placerar i händerna på våra vita raskamrater så få som 10 miljoner exemplar av vår Vita Mans Biblar, kommer inte bara striden, utan även hela kriget att vara vunnet, en gång för alla. Och tro mig, det kommer att vara det största fyndet den vita rasen någonsin köpt åt sig själv. Vi spenderar mer på en dag, än vad de 10 miljonerna Biblar skulle kosta, på att subventionera de snyltande negrerna i vår mitt, för att inte tala om Israel, judarna och alla de andra parasiterna på en global skala.

När idén om CREATIVITY väl har genomsyrat den vita mannens sinne, kommer striden att vara över för all framtid. Vi kommer då att kunna rädda vår ekologi, rädda vårt land, rädda vår planet och gå vidare med det långsiktiga arbetet med uppförädling och främjande av vår dyrbara ras.

Vi har rikliga medel för att utföra jobbet — så låt oss sätta igång! (Läs återigen nummer 9, ”Vi är inte hjälplösa”, i EXPANDING CREATIVITY.)

* * * * *

Vi vill ha fler problemlösare, inte fler som vrider sina händer.

* * * * *

Rättigheter är något som inte beviljas, utan tas av dem som är kapabla. Naturen har utrustat oss med medlen för att bli de naturliga arvingarna till planeten jorden.

* * * * *

Innan den vita rasen någonsin kan organisera en ångvältsrörelse av något slag måste den polariseras kring en rasmässig religiös kärna. Creativity är svaret.

Identitet mot Kreativitet
En jämförelse

A. Trons grundvalar.

Identitetsrörelsen är ett fragmenterat, löst och spritt konglomerat, och ingen specifik uppsättning trosuppfattningar skulle exakt karakterisera alla dess många delar. Det bästa vi kan göra är därför att generalisera, och genom att göra det kan vi konstatera två trosuppfattningar som de många fragmentariska grupperna har gemensamt; (a) De förespråkar starkt judisk kristendom som den framställs i Gamla och Nya testamentet, och (b) den märkliga vändningen att ”Israels tio förlorade stammar” vandrade in i och befolkade Europa, något som inte ens antyds i vare sig Gamla eller Nya testamentet, och som med största eftertryck förkastas av all autentisk historia som vi är arvingar till i dagens civilisation.

Dessa två trosuppfattningar är båda baserade på ren fantasi och absolut nonsens. Dessutom motsäger de varandra helt och hållet. Den som tror på den judiska bibeln (G.T. & N.T.) kan svårligen komma till en så absurd och paradoxal slutsats. Faktum är att hela resonemangsprocessen här exemplifierar en del bisarr mental gymnastik och trotsar all logik. Med utgångspunkt i en obekräftad hypotes (teorin om spöken i skyn) följs den av en non-sequitur (att de historiska européerna är ”Israels tio förlorade stammar”, vars historiska existens är ytterst tveksam i första hand).

KREATIVITET å andra sidan är baserad på logik och sunt förnuft, naturens eviga lagar och en kritisk studie av det förflutna. Den möter verkligheten och accepterar livets och universums fakta som de är. Den söker genom logik och förnuft bygga ett bättre liv för vår ras och framtida avkomma.

B. Mål och syften.

Återigen är målen för Identitetsfolket suddiga och grumliga, men kan bäst beskrivas som (a) att kämpa för den vita rasens överlevnad, och (b) spridandet av judisk kristendom. Det slutgiltiga målet tycks vara att låta den vita rasen återigen styra Amerika och världen, med kristendomen som den dominerande makten över den vita rasen (och världen), inte olikt den tyranniska makt den en gång utövade under den mörka medeltiden.

KREATIVITETENS mål har formulerats upprepade gånger, och de är: Den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, där den vita rasen slutligen (enbart) bebor denna planet jorden, befriad från ”mud races”. Detta kan vidare utvecklas i Kreativitetens tjugo punkter, som anges i slutet av denna bok.

C. Raslig inställning.

Här har Identity-rörelsen och Creativity mycket gemensamt. Identity predikar vit överhöghet, medan Creativity går ett steg längre och förespråkar inte bara vit överhöghet, utan fullständig vit hegemoni och exklusiv besittning av alla goda marker på denna planet Jorden.

D. Organisatorisk struktur.

Identity-rörelsen är ett löst konglomerat av många delar utan central fokuspunkt och med lite samordning.

Church of the Creator har sitt världscenter nära Otto, North Carolina, och dess organisation är baserad på ledarprincipen. Den har ordinerade präster som representerar kyrkans tro och program i de flesta delstater i detta land, och även i flera främmande länder. Dess tro och program är tydligt utstakade i dess tre grundböcker, samt *Expanding Creativity*, *Building a Whiter and Brighter World*, och denna bok, *Rahowa!* Dess tro och program är tydliga, omfattande, konsekventa, fullständiga och välstrukturerade, och täcker hela spektrat av eugenik, ras, religion, moral, politik, ekonomi och kultur för den vita rasens nuvarande och framtida välfärd.

Brittisk Israelism:

Vita män i vildmarken

Med tillstånd från Liberty Bell Magazine, Reedy, WV.

Den del av världen som romarna kallade Palestina var känd som Kanaan för dess ursprungliga invånare, ett olycksaligt folk som fördrevs från sitt hemland av tolv stammar av hebreisktalande inkräktare som använde de ganska föga uppbyggliga erövringsmetoder som beskrivs i Gamla testamentets Josua bok. Efter att ha konsoliderat sina vinster delade hebréerna upp sig under Jerobeams styre, omkring 900 f.v.t., i ett nordligt rike, Israel, och ett sydligt rike, Juda. Två århundraden senare blev de tio stammar som bodde i Israel de beryktade tio förlorade stammarna när de fördes bort i fångenskap av assyrierna. Och sålunda uppstod ett stort mysterium.

Kanske hade den gnostiske kättaren som hävdade att världen skapades av en ond demiurg rätt, eftersom sanningen rörande de flesta förutsatt stora mysterier vanligtvis är antingen obehaglig eller tråkig. Sanningen om de tio stammarna, som faller inom den senare kategorin, är sannerligen inget undantag från denna regel. Förnuftiga historiker har kon-

slutsatsen att de förlorade stammarna assimilerades i den assyriska nationen, med vilken effekt vi inte vet, förutom det faktum att assyrierna kort därefter försvann ur historien.

De tråkiga fakta har dock inte stoppat olika hoppfulla eller fantasifulla människor som har rusat fram med förtjusande nonsens som förklaring till de tio förlorade stammarna. Puritanerna, hoppfulla om att de kanske skulle få en chans att omvända tio tolftedelar av judenheten, trodde till en början att de amerikanska indianerna var de vilsekomna hebréerna. Americus Symmes, son till John Cleves Symmes (1742–1814) och förespråkare för teorin om den ihåliga jorden, fantiserade om att upptäcktsresande på jakt efter bekräftelse av hans fars teori skulle finna att de hade blivit föregångna av de försvunna stammarna som för länge sedan hade upptäckt att jordens inre var en idealisk tillflyktsort mot assyrier, babylonier och romerska skatteindrivare. Slutligen har mer än en science fiction-författare funnit en utomjordisk boning för de förlorade stammarna, en nyckfullhet som möjligen var den litterära projektionen av en innerlig önskan.

De flesta teorier rörande de förlorade stammarna är helt enkelt löjliga, men en, brittisk-israelism eller anglo-israelism, är något skadlig i sina effekter och bör exponeras som sådan. Den fjortonde upplagan av Encyclopaedia Britannica innehåller följande definition av denna teori: ”Anglo-israelism, påståendet att de engelsktalande folken är ättlingar till Israels ’tio stammar’ som deporterades av Sargon av Assyrien vid Samarias fall år 721 f.Kr... Richard Brothers (1757–1824), ’den Allsmäktiges brorson’, kan betraktas som dess första moderna apostel.” Brothers tvivelaktiga karriär detaljeras ytterligare i artikeln ”Anglo-Israelitism” i Encyclopaedia of Religion and Ethics, redigerad av James Hastings, publicerad 1908 och fortfarande standardverket inom sitt område: ”Enligt hans egen redogörelse var han en gudomligt utsedd profet. Han beskrev sig själv som en ’brorson till den Allsmäktige’ och gjorde anspråk på härstamning från David. Bland hans profetior fanns de om den förestående återupprättelsen av Israel i det heliga landet, och upphöjelsen av honom själv som prins av hebréerna och världens härskare. Brothers spärrades in som galning, men lyckades få många beundrare...” Hastings räknade därefter upp flera goda skäl till varför teorin är falsk.

Brittisk-israeliska teoretiker har, i brist på sunda bevis för sin teori, icke desto mindre framhärdat i att kräva att den accepteras som en trossak. Visst är detta en tro som påminner om Tertullianus *Credo quia absurdum* eftersom den trotsar allt sunt förnuft. För att inse detta behöver man bara fråga sig hur de tio förlorade stammarna kunde ha tagit sig från Israel hela vägen till de brittiska öarna, en del av Europa som ligger långt ifrån Israel, utan att möta det upprörda motståndet från människor de mötte längs vägen. Hur kunde de ha underkuvat alla de kelter och teutoner som då ockuperade centrala och västra Europa, precis som deras ättlingar gör idag?

Den senaste generationen av brittisk-israeliter, som kan ha besvärats av denna fråga utöver att söka en bredare potentiell publik, har trätt fram med en mer omfattande sorts nonsens som de kallar ”Identity”. Denna fantasi likställer Israel med alla européer. Den främsta invändningen mot denna reviderade teori, det faktum att kelter och teutoner levde i Europa långt före 721 f.Kr., ignoreras bekvämt.

Kelterna levde inte bara i Europa omkring 1000 f.Kr., utan hade också mycket möjligt koloniserat delar av det som nu är New England. Detta är den tes som drivs av Barry Fell, en australisk biolog vid Harvard, i hans nyligen publicerade bok *America B.C.* Fell, en expert på keltiska språk och arkeologi, har dechiffrerat talrika hällristningar, främst skrifter i det gamla keltiska ogam-alfabetet, som tyder på att Amerika var vad kelterna kallar Iargalon, det nedgående solens land.

Även om Fells teori inte accepteras, kvarstår dock faktum att Europa var kelternas och teutonernas hemland långt innan de tio stammarna fördes bort från Israel. Mängden arkeologiska bevis som stöder detta påstående skulle räcka för att begrava alla ”Identity”-entusiaster upp till ögonbrynen. Detta skulle dock vara en meningslös ansträngning, ty de är samma sorts människor som de som sa till T.H. Huxley att Satan uppfann fossiler för att fresta oss att tro att jorden existerade före 4004 f.Kr., det år som den store anglikanske ärkebiskopen Ussher hade fastställt som skapelsens början. Sådana människor vägrar helt enkelt att acceptera sina sinnens bevis; det är för tråkigt eller smärtsamt för dem.

En annan allvarlig invändning mot ”Identity”-dårskapen möts också av tystnad. Detta är det faktum att europeiska språk inte har någon språklig släktskap med hebreiska. Brittisk-israeliska fanatiker har hävdat att *Saxon* (saxiska) härstammar från ”Isaac’s sons” (Isaks söner). I själva verket härstammar *Saxon* från fornengelskans *seax*, en kniv eller dolk, som är besläktat med fornhögtyskans *sahs*, en sten eller klippa. Det är också ett faktum att anglosaxiska, en dialekt av fornvästgermanska, är så nära besläktat med fornhögtyska att en student som läser *Beowulf*, det äldsta poemet i den engelska litteraturen, med endast lite mer instruktion även kan läsa *Hildebrandslied*, det äldsta poemet i den tyska litteraturen. Dessutom kan inte bara alla teutoniska språk, utan även alla andra europeiska språk tillsammans med sanskrit spåras tillbaka till ett ursprungligt indoeuropeiskt eller ariskt språk. *Oxford English Dictionary* ger en etymologi som går tillbaka till ariska rötter för tusentals ord i engelskan. Inga indoeuropeiska tungomål kan dock spåras tillbaka till hebreiska eller något annat semitiskt språk. Vi människor av europeisk härkomst har ett unikt språkligt arv och följaktligen en unik mentalitet, ett faktum som vi endast på egen risk får glömma!

British-Israel skulle helt enkelt vara löjligt om det inte också vore fördärvligt. En mening från den tidigare citerade Britannica-artikeln erbjuder varningsord som borde vara tillräckliga för den kloke: ”Teorin, som fortfarande omfattas av över 2 000 000 människor, underlättade väsentligt bosättningen av judar i England under sextonhundratalet.” Judarna, många av dem naturligtvis ockrare, hade först anlänt till England omedelbart efter den normandiska erövringen 1066, och utvisades sedan genom dekret av Edvard I år 1290. Deras ocker, grafiskt beskrivet i Carlyles *Past and Present* såväl som i Macaulays *History of England*, var den främsta faktorn bakom deras utvisning. Inte överraskande var perioden efter deras utvisning en tid då England blomstrade och blev världens främsta makt. Den elisabetanska eran behöver knappast nämnas, men ett faktum är särskilt framträdande som bevis på det välstånd som avnjöts under denna *Judenfrei*-period: De engelska arbetarnas reallöner uppnådde inte åter den nivå de hade nått år 1500 förrän år 1900! Detta noteras av ekonomen Robert Heilbroner i hans *The Making of Economic Society* (New York: 1962, s. 30). British-Israels bidrag till judarnas återinträde var en ansträngning som ledde till det brittiska folkets fördärv.

Några av de värsta avarterna av den industriella revolutionen i Storbritannien var inte orelaterade till judarnas återinträde. Många av de ledande kapitalisterna i Manchester var sefardiska judar. Bland dem fanns Ricardo, en kapitalistisk teoretiker som prisades av Marx eftersom han beskrev den ekonomiska processen utan hänsyn till etiska överväganden, d.v.s. ”borgerlig ideologi”. En annan judisk nationalekonom och kapitalist i Manchester var Nassau Senior, och det kan vara signifikant att en British-Israel-traktat, *British Israelites and the Ten Tribes* (1885), författades av en viss H. W. J. Senior.

Medan ”Jude-billen” (*Jews' Bill*), lagstiftning för att ge medborgerliga rättigheter till judarna, mötte betydande motstånd, odlades filosemitiska illusioner så starkt i England att det dröjde nästan ett sekel till innan britterna blev vaksamma på den typ av jude som har fått en klassisk skildring i karaktären Fagin i Charles Dickens *Oliver Twist*. Och medan insikterna i Sir Richard Burtons *The Jew, the Gypsy and El Islam* bidrog till en ökad kunskap mot slutet av artonhundratalet, vägde detta verks välgörande effekt lätt mot den romantiserade sionism som prisades i romaner som George Eliots *Daniel Deronda*. Faktum är att inflytandet från British-Israel sträcker sig till Balfourdeklarationen och det moderna Israel självt.

Vissa förespråkare för ”Identity” hävdar att de inte stöder sionismen, utan snarare bekämpar den eftersom de skiljer mellan de ”sanna” israeliterna, de förmodade europeiska ättlingarna till de tio stammarna, och judarna, ättlingar till Juda. Faktum är dock att det finns färre skillnader mellan israeliter och judéer än vad det finns mellan preussare och bayrare, skottar och engelsmän, eller

Romare och sicilianare. Uppdelningen mellan de norra och södra rikena, Israel och Juda, innebar inte mer än till exempel dagens uppdelning mellan North Dakota och South Dakota. Det är troligt att inte ens anhängare av ”Identity” verkligen tror på denna skenbara distinktion.

De flesta förespråkare för British-Israel, inklusive Worldwide Church of God, skiljer inte mellan israeliter och judar, och uppmanar ständigt sina anhängare, främst amerikaner av brittisk härkomst, att stödja det sionistiska Israel. I detta avseende skiljer de sig föga från andra enfaldiga bibelviftare, såsom Billy Hargis och Billy Graham, som också förmanar sina anhängare att stödja Israel, förespråkar mottagandet av miljontals asiatiska ”flyktingar” till USA, och gör vad de kan i övrigt för att undergräva och i slutändan förstöra denna nation.

Fundamentalister i allmänhet — och British-Israel är endast en utlöpare av fundamentalismen — har haft en orealistisk bild av juden och har accepterat den fantasifulla historia om judarna som presenteras i Gamla testamentet som bokstavlig sanning. Denna godtroenhet härrör från minst två faktorer, en geografisk och en historisk.

Geografiskt sett var de flesta brittisk-amerikaner det första talrika elementet i den amerikanska befolkningen som skilde sig från den gamla världen. I sina nya hem i vildmarken, berövade europeiska kulturella influenser, hade de ofta endast Bibeln som lässtoff. Naturligtvis tilltalade de märkliga berättelserna i Gamla testamentet deras fantasi, och de försökte finna motsvarigheter till dem i sina dagliga erfarenheter. Efter att puritanerna till exempel gett upp försöken att omvända indianerna, kom de att betrakta dem som hopplöst hedniska kanaanéer som skulle dräpas och få sina landområden ockuperade. Abolitionisterna i New England, med John Brown som den mest beryktade, tenderade att identifiera sig med profeterna i Gamla testamentet, en fantasi som delvis kan förklara den omedelbara framgången för Julia Ward Howes ”Battle-Hymn of the Republic”.

Väckta av tillströmningen av östeuropeiska immigranter blev dock ett antal framstående brittisk-amerikaner medvetna om den verklighet som är Juda. Särskilt anmärkningsvärda är följande: Hawthorn, U. S. Grant, Clements, James Russell, Lowell, Henry James, Henry Adams, John Jay Chapman, Edison, Ford, Madison, Grant, Lothrop Stoddard, T. S. Elliot, Ezra Pound och Ernest Hemingway.

De flesta brittisk-amerikaner, särskilt fundamentalisterna bland dem, förblev dock i de geografiska och kulturella bakvattnen. **Sådana anglosaxare som gått vilse i en vildmark av okunnighet bör vara de första föremålen för missionsinsatser från dem som har blivit upplysta om de härjningar som utförts av de två stammar som inte försvann tillsammans med assyrierna.**

Vidden av denna uppgift överträffas endast av dess brådska.

Ett karakteristiskt lovtal som dryper av kristen kärlek och barmhärtighet från en typisk Identity-kristen.

Biskop Grant R. Powell
Atascadero, Kalifornien

Käre Ben Klassen,

Jag hatar ditt vidriga, ruttna inre. Du måste vara jude.

Nej, du är en djävul. Det är trots allt vad judar är.

Jag har sett och läst delar av din bok.

Jag avskyr dig och du borde brännas levande eller spottas på som den onda degenererade varelse du är. Du har sagt de mest avskyvärda saker om Guds heliga ras. Det ariska folket som skapades till Guds avbild — Yahweh.

Jag vet att du antingen är en djävul eller en förrädare.

Din fiende,
Gud hatar dig,
Biskop Grant R. Powell

* * * * *

Att ta till tillfälliga ”snabblösningar” eller provisoriska ”plåsterlösningar” kommer inte längre att räcka. Creativity har den TOTALA LÖSNINGEN för all evighet.

* * * * *

Historien har upprepade gånger bevisat att en rasreligion är den mäktigaste kraften i världen när det gäller att forma nationers och rasers öde.

* * * * *

Nummer 33, mars 1986

Låt oss få våra prioriteringar rätt.

Planet Jorden —

Vårt enda hem

Rymdslöseriet — Det finns ingenting där ute för oss.

För ungefär ett kvarts sekel sedan gjorde den då karismatiske presidenten John F. Kennedy ett djärvt uttalande: *Vi skulle sätta en människa på månen innan årtiondets slut.* Talet hyllades världen över. Det prisades och applåderades som modigt, heroiskt, monumentalt, vist och överöstes med ett antal andra panegyriska adjektiv som fick denne fumlige playboy att framstå som ett heroiskt orakel hämtat direkt ur den antika historiens blad.

Kapplöpningen var igång! Vi var tvungna att sätta en människa på månen innan ryssarna hann före oss! Nationen lanserades i ett program mer nitiskt än sökandet efter den heliga graal.

Nio år och fyrtio miljarder dollar senare satte vi verkligen en människa på månen. Vi tog till och med med oss några månstenar, detta heligaste av det heliga, tillbaka till planeten Jorden, förmodligen för att bevisa att astronauterna faktiskt hade varit där. Under en tid betraktades dessa stenar som en skatt mer helig än en flisa från det (förmodade) korset på Golgata.

Rymdåldern hade lanserats och det amerikanska folket leddes till att tro att vi nu gick in i en ny upptäcktsresa, en tidsålder som i betydelse skulle kunna jämföras med den upptäcktsresa som inleddes av Christofer Columbus nästan fem århundraden tidigare.

I detta avseende var hypen och löftet om rymdåldern parallellt med det som lanserades genom president Eisenhowers tal "Atomer för fred" i december 1953. (Se nummer 27 av Racial Loyalty, "Nuclear Pollution".) Båda dessa epokgörande tal,

Eisenhowers och Kennedys, lovade det amerikanska folket mycket. Medan löften är billiga, är verkligheten den att det kostade de vita amerikanska skattebetalarna miljarder och åter miljarder dollar, men bara historien kommer att utvisa om de var en epokgörande välsignelse för mänskligheten, eller en förrädisk blåsning på det amerikanska folket. Vi kan vara säkra på en sak: båda talen skrevs under överinseende av det judiska kraftfältet.

UTVÄRDERING AV RYMDPROGRAMMET.

Vi Skapare har bara ett måttstock för utvärderingen av alla program, idéer, trosuppfattningar, eller vad som helst, och det är uttalat i Creative Credo nr 2 i Den Vite Mannens Bibel. Det är detta: **Till vilken nytta är det för den vita rasen?**

Mer än fyrtio år har gått sedan vi började utveckla raketteknik och rymdfärder på allvar efter slutet av andra världskriget. Mer än tjugofem år har gått sedan Kennedy höll sitt epokgörande tal. Mer än femton år har gått sedan vi landsteg en människa på månen. (Under 60-talet var det ack, så bråttom! att vi skulle "slå" ryssarna med att sätta en människa på månen! Nu, år 1986, har ryssarna fortfarande inte satt en människa på månen, och vem vet när, om någonsin, de kommer att göra det.)

Efter allt detta ståhej, hallå och hype, är det dags nu, 1986, att vi gör en realistisk bedömning av rymdprogrammet, inte från den judiska synvinkeln eller från Hollywoods dramatik, utan från en kostnads-/nyttoanalys, och särskilt från den Vite Mannens synvinkel, den enda som Church of the Creator bryr sig om.

Vi har spenderat en jäkla massa pengar på rymdprogrammet, förmodligen mer än hundra miljarder dollar, betalda mestadels av de produktiva vita amerikanska skattebetalarna. Utöver påkostade löften om framtida fördelar och glans, (som påminner om de religiösa månglarna) vilka faktiska fördelar har vi, de amerikanska skattebetalarna, erhållit?

Efter förra månadens dramatiska och katastrofala explosion av rymdfärjan sjuttiofem sekunder efter start vid Cape Kennedy, anser jag att detta är en lika bra tidpunkt som någon att ställa den frågan. Så här är en kortfattad (men långt ifrån fullständig) sammanfattning av vad som har hänt sedan vi dramatiskt satte Neil Armstrong på månen i juli 1969.

Vi har gjort ytterligare några resor till månen, både bemannade och obemannade. Inga fler har gjorts på många år. Månstenarna har låsts in i ett valv, och som Andy Rooney påpekade i "60 Minutes" i januari, har inget mer hörts om dem, och ingen kunde bry sig mindre.

Vi har gjort några spektakulära och mycket dyra utflykter i "rymden" (en glamorös term, eller hur?) för att "utforska" de andra

planeter i vårt eget solsystem och medan jag skriver detta (sista veckan i januari 1986) seglar vårt rymdskepp Voyager II förbi den yttre planeten Uranus, och har upptäckt (underverk av alla underverk!) att Uranus har ringar runt sig, och fler månar än vi tidigare hade förväntat oss. Är inte det underbart?

Tja, både ja och nej. Jag anser att det är fantastiskt att våra vita vetenskapsmän kunde sätta ihop en så komplex (och extremt dyr!) mekanism som fortfarande kan fungera där ute i tomrummet och skicka tillbaka så intelligent och korrekt data från tomrummets fjärran vidder, nästan två miljarder mil bort. Att kunna göra det är helt förbluffande och den högsta av alla utmärkelser till den intelligens och kreativitet hos de vita vetenskapsmän som har fullbordat denna bedrift. Efter att själv ha studerat ingenjörskonst, elektricitet och elektronik för ett fyrtiotal år sedan, kan jag uppskatta komplexiteten och omfattningen av bedriften, och jag upprepar, den är sannerligen förbluffande.

Men vi återvänder till kärnfrågan: **Är de utlovade fördelarna verkliga? Kunde den mängd tid och pengar ha spenderats på mer fördelaktiga mål för den vita rasen? Finns det verkligen en framtid i ”rymden”?**

SKAPARKYRKANS STÅNDPUNKT.

Vi Skapare ser jävligt dystert på hela ”rymdprogrammet”. Visst, det är intressant att det finns 12 eller 13 månar som kretsar kring Uranus, vissa av dem med en udda form. Som ingenjör, eller som amatörforskare, väcks min nyfikenhet. Ja, jag prenumererar på och läser National Geographic, och har gjort det i 25 år, och som sådan är jag också intresserad av att läsa om marint liv på botten av våra hav; om pulsarer och om ”svarta hål”; om gigantiska galaxer miljontals och till och med miljarder ljusår bort där ute i ”världsrymden”. Ja, det är alltihop mycket intressant att läsa om, eller spekulera kring. Ja, jag är intresserad av vetenskap, dess framsteg och av universum omkring oss.

Men — låt oss få våra prioriteringar rätt. Huruvida Uranus har 12 eller 13 månar, eller inga månar alls, är mindre viktigt för mig och de flesta vita raskamrater än om en familj av ohyfsade niggrer flyttar in i nästa kvarter. Det är mycket mindre viktigt än det faktum att miljontals illegala mexikaner strömmar över våra gränser från söder. Det är mindre viktigt än det faktum att våra barn tvångsbussas tvärs över staden till niggerinfekterade skolor, och niggrer in i vita skolor. Det är mindre viktigt än den giftiga kemiska föroreningen och kärnkraftsföroreningen av vår planet här hemma. (Läs igen ”Saving Our Precious Planet from becoming a Poisonous Garbage Dump and a Human Pigsty”, i nummer 26 och 27 av Racial Loyalty.) Med tanke på att det så kallade ”rymdprogrammet” kostade någonstans runt hundra miljarder av de vita amerikanska skattebetalarnas dollar,

och kommer att kosta mycket mer under de kommande åren, det är i själva verket ett förbannat dyrt slöseri, och till liten, om ens någon nytta alls, för oss som betalar för det.

Visst, en hel del stora judiska företag som är en del av det industri-militära komplexet tjänar grova pengar; visst, vi förkovrar vår teknologi och vetenskapliga kunskap; visst, den inlärda teknologin kan utnyttjas för militära fördelar; visst, den har ”skapat” jobb; visst, det är fascinerande att läsa om; visst, vi har ”planer” på att placera enorma rymdstationer, en engelsk mil eller så i diameter, i omloppsbana runt jorden, vilka förmodligen ska hysa hela integrerade samhällen; visst, vi utvecklar rymdfärjan, vars senaste upplaga just sprängdes i småbitar förra månaden.

Men är dessa värden verkliga, eller är de bara skenbara? Låt oss granska dem, en efter en, ur den vite mannens synvinkel.

VINST.

Denna faktor, vinst, för judiskägda företag är i själva verket den främsta drivkraften för hela rymdprogrammet. Det finns inget så lönsamt (förutom att trycka pengar, som det utövas av den judiskägda Federal Reserve) och så säkert som att ha statliga kontrakt beviljade för produktion av militär- och/eller rymdhårdvara. Men de vita skattebetalarna måste betala räkningen för detta mysiga arrangemang och är, som vanligt, offren för denna gigantiska blåsning.

FRAMSTEG INOM VÅR TEKNOLOGI OCH VETENSKAPLIGA KUNSKAP.

Att göra något som är onödigt och överflödigt i första hand är ett dyrt och omständligt sätt att förvärva ny teknologi. Samma framsteg skulle kunna uppnås mycket mer ekonomiskt genom andra vetenskapliga experiment än att producera en massa dyr och komplex hårdvara som vi inte behöver i första hand. En annan fråga jag vill gå närmare in på lite senare är: Behöver eller vill vi verkligen ha mer sofistikerad teknologi?

MILITÄRT UTNYTTJANDE.

För det första är hela försvarsprogrammet mot en skenbar fiende (Ryssland och kommunismen) lika falskt som hela rymdprogrammet självt. Judarna kontrollerar USA (och dess förmodade NATO-allierade i Västeuropa) precis som de gör med Sovjetryssland och dess kommunistiska satelliter. (Läs återigen ”The Phoney Fight Ruse” i nummer 8 av Expanding Creativity.) Om den vite mannen någonsin får juden av sin rygg och får kontroll över sitt eget öde, kommer behovet av krig och försvarsbudgetar att försvinna över en natt. Det kommer inte längre att finnas något behov av ”försvarsbudgetar” på 300 miljarder dollar genom vilka den amerikanske skattebetalaren nu blir bestulen på ett ytterst förrädiskt sätt.

och bedrägligt sätt.

ARBETSTILLFÄLLEN.

Naturligtvis skapar varje form av "hitta-på-jobb"-list arbetstillfällen. Om vi hade ett gäng huliganer som gick runt dag efter dag och krossade fönster, skulle det skapa fler jobb och affärer för glasmästare och glastillverkare. Om vi hade ett annat gäng som gick runt och brände ner byggnader, skulle det skapa mer arbete och affärer för byggentreprenörer, snickare, rörmokare, elektriker, etc. Men är sådana "hitta-på-jobb" verkligen ett konstruktivt tillvägagångssätt i ett samhälle som skulle kunna sättas i arbete mycket mer produktivt med att producera nyttig och välbehövlig rikedom? Nej, det är det inte. Och hela "rymdindustrin" tillhör samma kategori av värdelösa strävanden som spenderar oräkneliga miljarder på att producera något som inte behövs från första början.

SPÄNNANDE ATT LÄSA OM.

Vi kan läsa hur många science fiction-berättelser som helst som är precis lika intressanta att läsa som verkliga rymdskeppsäventyr. Science fiction-berättelserna har en stor fördel: de kan massproduceras av de många fantasifulla författarna till en försvinnande liten bråkdel av den kostnad som skattebetalarna måste få fram för att betala för all onödig hårdvara.

GIGANTISKA RYMDSTATIONER I OMLOPPSBANA.

Det finns inget mer dumt och opraktiskt än de rymdstationer i omloppsbana som vi hör så mycket om i "futuristiska planer". Vi får veta att vi snart kommer att ha rymdskepp (eller stationer) som är en engelsk mil eller mer i diameter, inredda med lägenheter, butiker, trädgårdar, träd, elektriska kraftverk, förmodligen bilar eller andra transportmedel, allt inkapslat i en enorm sfärisk boll. Denna sfär ska sedan kretsa runt jorden cirka femtio mil ut, precis som de nuvarande TV-satelliterna gör.

Dessa rymdstationer skulle förmodligen vara trycksatta för att upprätthålla atmosfäriskt tryck, och ha ut- och ingångar som skulle tillåta människor och material att komma in och ut och resa fram och tillbaka till jorden via någon form av skytteltrafik. Eftersom människorna som bor i dem skulle vara utsatta för tyngdlöshet, skulle den också behöva rotera kring sin egen axel för att skapa centrifugalkraft och känslan av "tyngd".

När vi tänker på hur fullständigt meningslösa sådana arrangemang skulle vara, och hur oerhört dyra och opraktiska, undrar vi över förståndet hos de "våra ledare" som slösar bort skattebetalarnas pengar. Tänk på den katastrof en fientlig raket riktad mot en sådan rymdstation skulle kunna orsaka, och det skulle få förra månadens rymdfärjetragedi att blekna i jämförelse.

RYMDFÄRJAN.

Under de senaste åren har vi hört mycket om rymdfärjans ”underbara framgång”. Vad vi inte har hört mycket om är den fruktansvärda kostnaden för dessa värdelösa leksaker. Att ersätta den som just sprängdes vid Kennedy Space Center beräknas kosta cirka två miljarder dollar. Två miljarder dollar! Inser ni hur många negrer vi skulle kunna repatriera till Afrika för två miljarder dollar? I samma tankegång, för de 40 miljarder dollar vi spenderade på att sätta en människa på månen 1969, skulle vi bekvämt ha kunnat skeppa tillbaka alla de dåvarande 35 miljoner negrerna till Afrika, och till och med fått dem att gilla det. För de 100 miljarder dollar vi nu har spenderat på ”rymdforskningen” skulle vi till och med kunna göra det idag, och vi skulle alla ha det en jäkla massa bättre. (Läs återigen ”The Black Plague in our Midst” med början på sidan 49 i Nature’s Eternal Religion.)

Och precis vilken nyttig funktion är dessa rymdfärjor tänkta att utföra? I åratal har jag letat efter en ledtråd till vilket nyttigt syfte dessa fantasifulla byråkrater har i åtanke, men jag har ännu aldrig hört något specifikt behov eller plan som detta enorma slöseri är tänkt att uppnå. Visst, forskarna hittar på högst sofistikerade (men idiotiska) experiment som ”endast kan utföras i rymden”, eller ”genom tyngdlöshet”, men de är i bästa fall barnlekar, leksaker för forskare, återigen betalda till stora kostnader av den överbelastade vite skattebetalaren.

SLUTSATS.

1. SLÖSERI. Hela ”rymdforskningen” påminner starkt om de forntida egyptiernas enorma pyramidbyggnadsprogram för cirka fyra tusen år sedan. För att bygga Cheopspyramiden, till exempel, beräknas det ha tagit 100 tusen arbetare (eller slavar) 20 år eller mer. Nu är pyramiden i sig en enorm prestation och ett magnifikt monument över den farao som lät bygga den till sin ära. Så bra för honom. Men vad sägs om de fattiga slavarna vars blod, svett och tårar gick in i projektet — vad gynnade det dem, eller den egyptiska nationen som helhet? Jävligt lite, och faktum är att det är det idiotiska pyramidbyggandet som föreslås av vissa historiker som en bidragande orsak till Egyptens nedgång.

Det nuvarande rymdprogrammet är liknande. Det är oerhört lönsamt för de stora judiska företagen som beviljas statliga kontrakt. Det är mycket nöje och lekar för en liten klick forskare som gillar att se sina projekt och fantasifulla lekar förverkligas, med, naturligtvis, någon annans pengar. De pengarna kommer från blodet, svetten och tårarna från de (mestadels) vita amerikanska skattebetalarna, på vilkas ryggar alla misslyckanden, bedrägerier och brister i hela världen lastas.

2. Det finns INGENTING DÄR UTE för oss i rymden.

Varje intelligent person som tänker igenom detta kan inte låta bli att begrunda följande fakta:

(a) Vi vet tillräckligt mycket om månen och planeterna (andra än jorden) i vårt eget solsystem för att inse att ingen av dem är lämpad för mänsklig bosättning. Faktum är att det till och med finns delar av själva planeten jorden, såsom Nord- och Sydpolen, som är extremt ogästvänliga för mänsklig bosättning. Så låt oss inse fakta — det finns ingen framtid för oss där ute på andra planeter i vårt solsystem eller på månen.

(b) Nästa närmaste plats där fler planeter kan tänkas finnas är runt den närmaste stjärnan, som ligger fyra ljusår bort, ett mycket, mycket långt avstånd. Det har beräknats att även om vi utvecklade så sofistikerade raketer att de så småningom kunde accelerera till ljusets hastighet, skulle det fortfarande ta 300 tusen år att ta sig dit, och förmodligen ytterligare 300 tusen att komma tillbaka. Detta beror på det faktum att om sådana rymdskepp var bemannade av människor, skulle de bara kunna accelereras i en acceptabel takt tills de uppnådde ljusets hastighet, och i andra änden, bara kunna saktas ner i en liknande acceptabel takt.

Att nu få en mänsklig art att vara inkapslad i ett rymdskepp av något slag i 600 tusen år, skulle kräva en hel del inavel och reproduktion, något i stil med 24 tusen generationer, en idiotisk föreställning, även om vi bortsåg från det grymma i det hela.

Sedan, om de väl kom dit, (och chanserna är oändligt små) kanske en på biljonen att denna enda stjärna, som även om den kan ha planeter i omloppsbana runt sig, att någon av dem skulle vara mer beboelig än vårt eget Jupiter, Mars, Venus och så vidare.

Av samma långsökta skäl är allt detta ståhej om intelligenta varelser i mänsklig form som kommer för att besöka oss från rymden likaledes långsökta fantasier. De är i själva verket en repris av allt detta barnsliga struntprat om ”änglar” som flyger omkring i himlen ovanför som de översvallande pånyttfödda kristna (och andra) gillar att prångla ut.

Allt är mycket overkligt — i själva verket är det att vandra omkring i ett dårarnas paradis.

(c) Denna planet jorden är unik. Så vitt vi vet (och vi har samlat på oss en mängd information, särskilt under senare år) är vi ensamma som intelligenta varelser i detta väldiga och gränslösa universum. Detta kan vara skrämmande för vissa omogna individer, som längtar efter att hålla fast vid fantasin om en Fader-Gud-gestalt som tar hand om oss alla. Men lyckligtvis, eller olyckligtvis, stöder inte bevisen detta. Chanserna för att en annan planet skulle ha alla de miljontals unika egenskaper av temperatur, atmosfär, vatten, syre, mineraler, etc., i samma kombination som frambringade liv på planeten jorden,

dem rätt.

PRIORITETSORDNING FÖR DEN VITA RASENS ÖVERLEVNAD SETT UR CHURCH OF THE CREATORS PERSPEKTIV.

1. Det första steget är att reda ut det förvirrade och röriga tänkandet hos våra vita raskamrater.

2. Nästa steg är att väcka, förena och organisera den enorma potentiella kraften hos 500 miljoner vita människor på denna planet jorden till en kraftfull murbräcka och krossa den judiska parasiten som sitter fast på våra ryggar, och ta kontroll över vårt eget öde.

3. Vi måste sedan organisera vårt samhälle för våra egna intressen — vår egen överlevnad, expansion och framsteg. Vi tror att detta bäst kan göras under ledning av en vit rasreligion såsom Creativity. När vi ser vilka underverk en rasreligion har gjort för en liten minoritet som den parasitära juden, kan vi inte låta bli att dra slutsatsen att det skulle innebära ännu mer enorma fördelar för det kreativa geniet hos Naturens främsta.

4. När vi väl har kontroll över VÅRT EGET ÖDE, kommer vi att ha kontroll över VÅR EGEN regering, VÅRT EGET penningsystem, VÅRT EGET system för utbildning, underhållning, kultur, religion och alla andra parametrar som utgör ett välstrukturerat samhälle. Vi kan sedan fortsätta på VÅRA EGNA villkor och omforma världen efter VÅRA EGNA behov.

5. Det viktigaste steget vi sedan kan ta (och måste ta!) är att rensa vårt rasligt förorenade samhälle. Detta innebär att skeppa negrerna tillbaka till Afrika, mexikanerna tillbaka till Mexiko, judarna till Israel. Även om de sistnämnda bara har de svagaste av anspråk på Palestina, kommer vi likväl att överlåta detta stycke öken till dem och skicka dem till deras påstådda "hemland". Skulle detta utrymme visa sig vara otillräckligt för en större hord av dessa parasiter än vad de har fått oss att tro existerar, då kommer vi till och med att låta de överskjutande massorna svämma över till ön Madagaskar. I vilket fall som helst måste vi rensa alla vita länder från alla "mud races", och särskilt historiens mest avskyvärda och farliga parasit.

6. Nästa steg blir sedan att rensa vår naturliga miljö från giftigt och nukleärt avfall innan denna planet blir så besudlad att den inte längre är lämplig att leva i, eller på. Detta är också ett gigantiskt jobb och kommer att ta årtionden att slutföra.

7. Efter att ha åstadkommit detta kan vi sedan påbörja de två sista och mest konstruktiva stegen: (a) att sätta vårt eugenikprogram i verket och uppgradera de fysiska, mentala och eugeniska egenskaperna hos vår stora och ädla ras, och (b) efter att ha slutat subventionera de krympande "mud races", kommer vi sedan långsamt, säkert och aggressivt att gå vidare med att expandera den vita rasens territorium tills alla goda marker på denna givmilda planet jorden återbefolkas av ingen mindre än Naturens främsta.

Jämförande religioner — Del X

MORMONISM

Även känd som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Mark Twain har observerat att *”sanningen är märkligare än dikten — den är bara mindre populär.”* Den mormonska religionen är ett typexempel på detta, och tackar sin existens till sammanförandet av ett antal bisarra tillfälligheter som inte var särskilt sannolika att inträffa. Det märkligaste av allt är dock det faktum att mormonismens grundbok skrevs av en man som inte hade någon avsikt att starta en religion, aldrig hörde talas om mormonismen och dog fjorton år innan mormonkyrkan grundades 1830.

DE TRE NYCKELAKTÖRERNA I DRAMAT

Solomon Spalding (1761-1816)

Berättelsen börjar rättmätigt med en före detta kongregationalistisk predikant och deltidsromanförfattare vid namn Solomon Spalding, som föddes i Ashford, Connecticut den 20 februari 1761. Även om han aldrig var särskilt framgångsrik som predikant, författare eller affärsman, skulle det han startade mer eller mindre av en slump få konsekvenser som skulle ge eko in i 1900-talet och långt därefter.

Solomon Spalding var det tredje av tio barn. Hans far, Josiah, tog värvning i den revolutionära armén, och Solomon följde honom den 8 januari 1778 som menig. Efter kriget studerade Spalding juridik i Windham, Connecticut, och skrevs senare in vid det prestigefyllda Dartmouth College som förberedelse för prästämbetet, där han tog en magisterexamen 1785.

Han blev knuten till Windham Congregational Association 1787, som vid den tiden var ett av de största kongregationalistiska samfunden i östra USA. Han prästvigdes och förblev evangelist i ungefär ett decennium, men lämnade slutligen ämbetet på grund av dålig hälsa.

År 1795 gifte han sig med Matilda Sabine och flyttade kort därefter till Cherry Valley, New York, för att ansluta sig till en bror i handelsbranschen. Efter flera andra inte alltför framgångsrika satsningar flyttade Solomon och Matilda till Salem, Ohio, 1809 för att förestå en liten egendom de ägde, samtidigt som han arbetade vid en järnsmedja.

När hans hälsa försämrades ytterligare började han skriva romaner i ett försök att tjäna sitt levebröd.

När 1812 års krig började misslyckades hans affärer och familjen flyttade till Pittsburgh i hopp om att kunna trycka och sälja hans andra roman *Manuscript Found*, för att hjälpa till att betala av deras skulder. Spalding och hans hustru flyttade sedan till Amity, nära Pittsburgh, där det var billigare att leva och klimatet förhoppningsvis mer gynnsamt för hans nu snabbt sviktande hälsa. Men trots klimatbytet dog Solomon Spalding sex veckor senare, den 20 oktober 1816.

Trots att han var i desperat behov av pengar lyckades Spalding aldrig sälja *Manuscript Found*. Han lämnade det hos en tryckare i Pittsburgh, som inte ansåg det lämpligt att spendera sina egna pengar på att trycka det, men som erbjöd sig att trycka det om Spalding betalade kostnaderna. Där blev det kvar vid tiden för Spaldings död, och under många år därefter låg det där i Pattersons tryckeri, oönskat och opublicerat.

Sidney Rigdon (1793-?)

Scenariot skiftar nu till en annan uppsättning karaktärer. Vid samma Pattersons tryckeri i Pittsburgh arbetade en man vid namn Sidney Rigdon, som också var en tillfällig predikant och en instabil religiös avfälling med skiftande ideologier. På något sätt hamnade Spaldings opublicerade manuskript i hans händer (det påstås att han stal det från tryckeriet och kopierade det hemma).

Sidney Rigdon var en man med livlig fantasi och instabil karaktär. Som pojke hade han blivit avkastad från en häst, hans fot fastnade i en stigbygel och han släpades en bit innan han kom loss. I den påföljande olyckan fick han allvarliga hjärnskakningar som påverkade hans mentala stabilitet och karaktär för all framtid. Även om hans mentala förmågor inte minskade, påverkade det hans jämvikt avsevärt och han var benägen att hemfalla åt vilda visionära åsikter i nästan varje fråga, och märkligt nog fokuserades detta i synnerhet på religiösa hallucinationer och visioner.

Född den 19 februari 1793, gick Rigdon med i First Baptist Church 1817 nära sin hemstad Liberty. Han prästvigdes ett eller två år senare och 1822 blev han pastor i First Baptist Church i Pittsburg. Hans tjänstgöring blev dock kortvarig och han blev exkommunicerad den 11 oktober 1823 för att ha undervisat om irreguljära läror.

Denna erfarenhet gjorde honom mycket bitter. Det var mellan 1823 och 1827 som hans livliga och instabila fantasi födde idén att omvandla Spaldings skönlitterära roman till den "Heliga boken" för en ny religion och lägga grunden för mormonismen.

Joseph Smith, Jr. (1805-1844)

Dramat skiftar nu till scenens mittpunkt och till "hjälten" i

vår historia, den påstådda grundaren och profeten för mormonreligionen.

Joseph Smith Jr. föddes den 23 december 1805 i Vermont, som den tredje sonen till Joseph och Lucy Smith. När han var elva år flyttade hans familj till Palmyra, New York, där de flesta i hans familj anslöt sig till den presbyterianska kyrkan.

Familjen Smith var en märklig samling individer och blev inte väl mottagna av sina grannar när de flyttade till Palmyra. Både Joseph d.ä. och Joseph d.y. hade denna lustiga besatthet av att gräva efter pengar och dolda skatter i de närliggande kullarna och indianhögarna i området. Båda ansågs i synnerhet vara helt i avsaknad av moralisk karaktär och beroende av laster, enligt en rapport från 1834.

Joseph d.y. var en outbildad (han gick bara till fjärde klass), ohyfsad karaktär, ovårdad i sin klädsel och hade samma moral som en bakgårdskatt, vilket hans senare polygama livsstil skulle bevisa. Före sin förtida död vid 39 års ålder hade han sexuellt umgänge med minst 50 kvinnor som finns dokumenterade, och troligen dubbelt så många som är odokumenterade.

Han hade dock en försonande egenskap som gjorde honom lämpad att bli en "spökförsäljare" extraordinaire. Redan i sina yngre år kunde Joseph Smith d.y. ljuga flytande, skickligt och övertygande, och hans fantasi tycktes inte känna några gränser. Han var också föremål för hallucinationer och "visioner" som han senare lyckades förvandla till ett mycket användbart verktyg för att lansera sin nya religion.

Som ungdom var han, tillsammans med sin far, involverad i sådana ockulta sysslor som "glass-looking" (skådande i glas) och "kristallskådning" samt liknande bedrägerier inom spådom. År 1826 arresterades Joseph d.y., ställdes inför rätta och dömdes för brottet att ha bedragit ett lokalt offer genom ett "glass-looking"-bedrägeri.

Från kombinationen av dessa tre ganska udda och bisarra karaktärer lanserades det mäktiga, välmående och kraftfulla mormonimperium som existerar idag. Med sanningen fortfarande lika opopulär som den var på Mark Twains tid, och med vidskeplighet och godtrogenhet fortfarande lika utbredd och grasserande som den var för femtusen år sedan på de gamla egyptiernas tid, blomstrar mormonismen idag som aldrig förr.

Här är en kortfattad sammanfattning av den materiella rikedom som imperiet har ackumulerat idag.

MORMONIMPERIET IDAG

På denna sjabbiga och bedrägliga grund byggdes vallarna till ett enormt finansiellt och religiöst imperium som nu omsluter världen. Med tanke på att alla tre aktörer, Spalding, Rigdon och Smith, var ekonomiskt inkompetenta och levde på gränsen till fattigdom under större delen av sina liv, är sanningen sannerligen märkligare än dikten.

Låt oss nu kort rekapitulera den formidabla finansiella rikedomen hos Mormonimperiet som det ser ut idag. Här är en skiss i miniatyr av några (men inte alla) av dess tillgångar:

A. Media. Bonneville International Corporation har sju FM-radiostationer, fyra AM-stationer, två tv-stationer: Bonneville Productions producerar reklamfilmer och annat; Deseret News Publishing Company ger ut Deseret News och sköter mycket av kyrkans tryckeri; Deseret Book Company.

B. Finans. Beneficial Life Insurance Company; Utah Home Fire Insurance Company; Continental Western Life Insurance Company of Iowa; Deseret Mutual Benefit Association.

C. Betydande fastighetsinnehav. Deseret Farms of California, två kommersiella jordbruk, Yolo County, Kalifornien, totalt 5 500 tunnland; Deseret Ranches of Florida, bestående av 300 tusen tunnland nära Disney World; Elberta Farm Corporation, 14 tusen tunnland i södra Utah; Deseret Farms of Texas; Deseret Trust Company; Zion Securities Corporation, kommersiella fastigheter i Salt Lake City och på andra platser, samt även 7 000 tunnland i Hawaiian Village, Oahu; Beneficial Development Company (utvecklings- och hypotekslån); Utah Motel Company; Polynesian Cultural Center, Oahu; en 36 våningar hög lägenhets- och kontorsbyggnad i New York; fastigheter värda flera miljoner dollar i Nauvoo, Illinois; sexton tempel runt om i världen; 2 600 tunnland mark i Nevada köpt från Howard Hughes Summa Corporation; fem tunnland förstklassig fastighetsmark i centrala Salt Lake City. (Det finns mycket mer, men vi kan inte gå igenom alla detaljerade fastigheter.) Investeringar på 53,7 procent av aktierna i Utah-Idaho Sugar Company; näst största aktieägare i Utah Power and Light Company; kontrollerande aktiepost i Zion co-operative Mercantile Institutions; aktier värda 28 miljoner dollar i Times Mirror Corporation, utgivare av Los Angeles Times.

D. Övriga företag. Management Systems Corporation, databehandlingsföretag; Deseret Industries; Mormon Tabernacle Choir; Beehive Clothing Mills. Investeringar på 53,7 procent av aktierna i Utah-Idaho Sugar Company; näst största aktieägare i Utah Power and Light Company; kontrollerande aktiepost i Zion co-operative Mercantile Institutions; aktier värda 28 miljoner dollar i Times Mirror Corporation, utgivare av Los Angeles Times.

E. Utbildning. Brigham Young University, Utah; Brigham Young University, Hawaii; Rick's College, Idaho; LDS Business College, Utah; Grundskolor, gymnasieskolor och eftergymnasiala skolor i Mexiko, Stillahavsöarna, Central- och Sydamerika samt många andra länder runt om i världen.

MORMONKYRKANS TILLVÄXT.

Återigen, när vi betraktar det bisarra och bedrägliga ursprunget hos

hela den mormonska ”tron” och de omständigheter som samverkade för att underblåsa den, har tillväxten av denna kult varit fenomenal, milt sagt. Här är en historisk kronologi över dess tillväxt sedan starten med 30 medlemmar år 1830.

År 1900 — 268 331
1920 — 526 032
1940 — 862 664
1960 — 1 693 180
1981 — 4 800 000

Det nuvarande (1986) medlemsantalet uppskattas till 5,6 miljoner och expanderar snabbt. Den beräknade siffran från mormonkyrkan för år 2000 är 8 miljoner, men med tanke på det faktum att den nu blir mångkulturell med besked kommer de utan tvekan att långt överskrida den siffran, och kommer snart att bli en av de största och mest kraftfulla religionerna i världen då den tenderar att samarbeta och smälta samman alltmer med judendomen, den vita rasens historiska fiende.

KORT HISTORIK.

Vi har redan skisserat ursprunget till den mormonska trosbekännelsen och funnit att den är baserad på Solomon Spaldings fiktiva roman *Manuscript Found*. Denna plockades sedan upp av Sidney Rigdon i Pattersons tryckeri i Pittsburgh flera år efter Spaldings död. Bevis tyder starkt på att Rigdon förtjänar äran för att ha utformat idén om mormonismen och omvandlat Spaldings *Manuscript Found* till en ny religion. Han sålde sedan idén till Joseph Smith, Jr., vars mer röststarka och flamboyanta talanger utnyttjades för att leda och främja den nya religionen.

Det var under åren 1827-30 som detta ambitiösa par tog sig samman och började sätta sin konspiration i verket. Rigdon och Smith gjorde sitt bästa för att hålla sina kontakter hemliga för att inte väcka några misstankar om Spaldings manuskript. (Mormonkyrkan har också försökt kamouflera detta förhållande genom att låtsas att Rigdon gick med i kyrkan 1830 först efter att den organiserats, och att paret inte kände varandra tidigare. Trots alla dessa försiktighetsåtgärder och förnekelser är bevisen dock överväldigande beträffande deras tidigare förhållande och det faktum att Spaldings manuskript användes som grund för Mormons bok.)

Joseph Smiths berättelse hävdade att han hade haft flera ”visioner” och blev tillsagd av ängeln Moroni att gräva upp en uppsättning ”guldplåtar” begravda i en kulle i närheten. Dessa ”plåtar” skulle ”avslöja” den sanna historien om folken på den nordamerikanska kontinenten och klargöra fakta. Vad Smith faktiskt gjorde var att sitta bakom ett förhänge och diktera från Spaldings fiktiva roman för sina ”skrivare”, och gjorde lämpliga innovationer och ändringar här och där för att ge det smaken av en ”ny”

religion. Vid anpassningen av manuskriptet för att passa den nya religionen utfördes mycket av redigerings- och detaljarbetet faktiskt av Rigdon i förväg, varpå Smith tog vid därifrån. Men i grund och botten var, och förblev, historien Spaldings *Manuscript Found*. De ”gyllene plåtarna” försvann sedan mystiskt och lägligt. Ingen annan såg dem förutom tre, sedan åtta, av hans följeslagare, och då endast i ”en syn”.

(Dock inga problem. År 1979 besökte jag Mormonmuseet i Nauvoo, Illinois, där de i en vacker glasmonter visade upp en ”replika” av de visionära gyllene plåtarna.)

Hur det än må vara med det, så organiserades Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga den 6 april 1830 och registrerades som juridisk person senare samma år. Spalding, som var för fattig för att få sitt *Manuscript Found* tryckt under sin livstid, skulle ha blivit förvånad över att se slutresultatet. I något modifierad form trycktes det nu upp som *Mormons bok*, och tryckningen betalades av Martin Harris, en av de ursprungliga sex grundarna.

Mormonismen var nu igång. Den hade en trosbekännelse, en bibel och en extremt pratsjuk bedragare som sin ”profet”. Vid slutet av den första månaden hade den 40 medlemmar och växte snart lavinartat.

Ett av de främsta incitamenten som till en början hjälpte till att sprida och popularisera rörelsen på 1830-talet var det faktum att mormonerna förespråkade och översåg med polygami. Det var dock denna praxis som också väckte det bittra hatet och det våldsamma motståndet från andra religioner som var i hård konkurrens med mormonismen.

Det finns ytterligare en egendomlighet som mormonismen hade att erbjuda i form av löften ”i det härefter” som överträffade rivalernas. Alla spökerireligioner bygger på påkostade löften om belöningar, och hemska hot om straff, i det härefter (en usel praxis som inte kräver någon säkerhet som backar upp den). Men medan de vanliga kristna sekterna lovar sina underdåniga följeslagare att de ska bli ”änglar” som fladdrar omkring i en diffus himmel efter döden, gick mormonerna ett steg längre. Mormonkyrkan lovar sina trogna att de inte ska bli underdåniga änglar, utan gudar i egen rätt. Var och en ska styra som en gud över de oräkneliga biljoner världar som finns där ute i det oändliga universumet. Se där, som maffialedaren sa, ett erbjudande man inte kan tacka nej till. Det är åtminstone extremt svårt att överträffa. Löften, löften, löften.

Under tiden fortsätter mormonkyrkan att i allt högre grad pressa ut miljoner och miljarder, ytterst effektivt och skoningslöst, från sina vilseledda offer. År 1976 fanns det dokumenterat att de tog in en miljon dollar om dagen. Vid det här laget har den siffran lätt fördubblats och blåses snabbt upp ytterligare. I gengäld erbjuder den bara löften — luftslott, och likt en sann bedragare bönfaller den sina offer: LITA PÅ MIG! Utan att behöva leverera något av verkligt värde i utbyte, fortsätter den

fortsätter att fylla och överfylla sina svällande kistor med världslig rikedom. Inte bara ekonomisk rikedom, utan även kontroll, makt och herravälde över det mänskliga sinnet och kroppen.

SLUTSATS.

Från denna smutsiga och hemlighetsfulla början föddes ett världsomspännande imperium, vars rikedom, makt och omfattning vi redan har beskrivit. Hade kyrkan bibehållit den kurs av vit rasrenhet som den började med, skulle vi kunna anta att den, trots sina bedrägerier, åtminstone var mer fördelaktig för den vita rasen än dess rivaliserande judisk-kristna religioner. Men så är inte fallet. Under de senaste decennierna har mormonerna rört sig allt närmare judarna och angett sin bakgrund av förföljelse som ett gemensamt band. Men faktum är att judarna redan befann sig inne i tältet vid dess allra första början, vilket vi redan har visat i artikeln ”Aloha” i *Racial Loyalty nr 23*. I denna påpekade vi att så tidigt som 1841 blev Orson Hyde, en hemlig jude, en av de tolv apostlarna, och Joseph Smith själv sände Hyde till Palestina för att viga den olycksaliga arabstaten till den judiska konspirationens framtida sjöröveri.

Det judiska inflytandet och kontrollen har nu kommit upp till ytan mer elakartat än någonsin under de senaste åren, då den avlidne presidenten Spencer W. Kimball hade en av sina moderna ”visioner” och förkunnade den 7 juni 1978 att hans nya ”uppenbarelse från Herren” instruerade honom att nu ta upp lerfolken i prästadömet. (Hur skapar man en ”vision”? Man blundar bara och ljuger så in i helvete.) Det judiska övertagandet blev mer öppet uppenbart och mormonerna är nu en av de mest aggressiva förespråkarna för rasblandning av alla de moderna religioner som anammats av den vita rasen.

Det finns dock en sak vi kan lära oss av mormonerna, och det är från deras metoder för värvning och marknadsföring. Vi kan också finna tröst i tanken att om en så bräcklig uppsättning bedrägliga övertygelser kan bygga en så rik och mäktig världsreligion, tänk då vad som kan göras med en religiös trosbekännelse och ett program som bygger på naturens eviga lagar, historiska fakta och på logik och sunt förnuft. Ge oss din lojalitet och ditt stöd och jag är säker på att den vita rasens ärorika och bästa intressen inte bara kommer att segra, utan omfatta allt som är värt något på denna kära gamla planet jorden.

Ja, vi har också ”visioner”, men till skillnad från mormonhierarkin blundar vi inte och ljuger sedan så in i helvete för att frammana en vision. Vi ser på världen med öppna ögon, lär av historien och lär av naturen, använder sedan vår intelligens, tillämpar logik och sunt förnuft för att främja vår ras bästa intresse, i vår oändliga strävan efter att bygga en vitare och ljusare värld.

Sanningen är verkligen märkligare än dikten. Den kan också vara mindre populär, som Mark Twain har noterat, men den har en försonande fördel — den är också mer kraftfull. Den har denna envisa vana av uthållighet. Precis som de som trodde på en platt jord slutligen var tvungna att ge vika för det faktum att världen är rund, så fortsätter sanningen att komma tillbaka om och om igen för att hemsöka lögnarna och de vilseledda, och i slutändan kommer den att segra.

BIBLIOGRAFI.

För mer information om mormonismen föreslår vi att du läser:

1. **Who Really Wrote the Book of Mormon?** av Wayne L. Cowdry, Howard A. Davis och Donald R. Seales. Vision House Publishers, Santa Ana, Kalifornien.

2. **The God Makers**, av Ed Decker och Dave Hunt. Harvest House Publishers, Eugene Oregon 97402.

3. **The Maze of Mormonism**, av Dr. Walter Martin. Vision House Publishers, Ventura, Kalifornien.

Dessa kan beställas genom din lokala bokhandel eller återförsäljare.

”Sanningen är märkligare än dikten — den är bara mindre populär.”

Mark Twain

* * * * *

Religion har historiskt sett varit den enskilt mäktigaste kraften i att forma nationers och rasers öde.

* * * * *

Kreativitet är det enda svaret på de massiva problem som konfronterar oss. Den har det Totala Programmet, den Slutgiltiga Lösningen, den Ultimata Trosbekännelsen.

* * * * *

Mormonism vs. Creativity
En jämförelse

A. Trons grundval.

Mormonerna hävdar att de är kristna och tror på den kristna bibeln. ”Mainstream”-kristna förnekar att mormoner tillhör den kristna religionen och vill inte ha något att göra med deras läror, eftersom mormoner avgudar Joseph Smith högre än Jesus Kristus, och Mormons bok högre än den judisk-kristna bibeln. Mormonerna ignorerar denna anklagelse och hävdar att de tror på bibeln, så till vida att ”ordet” har blivit korrekt förmedlat och översatt, vilket antyder att ingetdera har skett. De hävdar därför att eftersom den gamla bibeln har kommit på villovägar, valde Gud Joseph Smith som sin nutida profet för att uppdatera Guds ord och ställa allt till rätta.

Men varje likhet mellan Mormons bok och den judisk-kristna bibeln är ungefär lika slumpartad som likheten mellan Gåsmors sagor och Alice i Underlandet, förutom att alla är rent fiktiva, och de förstnämnda två är mycket tråkigare än de sistnämnda två.

Berättelsen som den återges i Mormons bok är en tråkig, livlös saga om några forntida folk som migrerade till den nordamerikanska kontinenten i en svunnen tid. De delades sedan upp i fraktioner och stred mot varandra till utrotning. Allt detta strider helt mot alla historiska bevis, eller ens en rimlig sannolikhet. Vilka moraliska principer, om några, som möjligtvis skulle kunna härledas från en sådan långrandig, meningslös historia är svårt att förstå.

Dess trosbekännelse framställs i dess tre grundläggande böcker: *Mormons bok*, *Den kostbara pärlan* och *Läran och förbunden.*

CREATIVITY tar däremot en lång, grundlig titt på historiens faktiska händelser som de utspelade sig i en verklig värld, och hur det påverkar den vita rasens välfärd och framtid. Den strävar efter att dra nytta av historiens lärdomar; att lära av naturens eviga lagar; att använda vår intelligens och vårt sunda förnuft för att bygga en bättre och ljusare värld för framtida generationer av vår ras.

B. Mål och syften.

Trots vilka fromma shibbolet-ord mormonkyrkan än må bekänna sig till, talar dess handlingar högre än några bedrägliga påståenden de kan erbjuda. Vad kyrkan uppenbarligen gör är att bygga rikedom och makt, inte i himlen, utan här på jorden. Den ackumulerar miljarder i rikedom — fastigheter, banker, pengar, försäkringsbolag, aktier och obligationer — och bygger en expanderande maktstruktur. De gör vad judarna, den katolska kyrkan och många andra svekfulla tyranner har gjort.

gjort genom historien — gripit efter rikedom och makt, oavsett vem de måste trampa på, utsätta för övergrepp och/eller lura.

CREATIVITYs mål har stavats ut upprepade gånger, och de är: den Vita Rasens Överlevnad, Utvidgning och Framsteg, med den Vita Rasen som slutligen (ensam) bebor denna planet Jorden, fri från ler-raser. Kort sagt, att bygga en Vitare och Ljusare Värld, som sammanfattas i de 20 punkterna för Creativity som stavats ut i *Racial Loyalty nr 31*, och även i slutet av denna bok.

C. Raslig inställning.

Till Mormonkyrkans heder eftersträvade de tidiga grundarna en väg av Vit raslig renhet och fortsatte att göra det fram till helt nyligen. Men under de senaste decennierna, och ännu mer eftertryckligt sedan 1978 när den avlidne presidenten Spencer W. Kimball fick en ny ”uppenbarelse”, har Mormonkyrkan nu satsat allt på rasblandning, till och med mer virulent än både de liberala och ”fundamentalistiska” kristna kyrkorna. (Se *Racial Loyalty nr 23*, ”Aloha till dig också, Kamaaina!”)

Hjärtat i CREATIVITY-rörelsen är den Vita Rasens Överlevnad, Utvidgning och Framsteg, och dess fortsatta genetiska uppgradering genom att implementera ett sunt, rationellt eugenikprogram.

D. Organisationsstruktur.

Mormonkyrkan har ett extremt välstrukturerat och organiserat system för att inte bara rekrytera nya medlemmar, utan också för att ständigt hålla koll på sina medlemmar, hålla dem i schack och utvinna maximal mängd tionde och tjänster ur dem. Det styrande organet består av ett råd av tolv äldste eller apostlar, som leds av presidenten, vilken idag är Ezra Taft Benson. Världshögkvarteret ligger i Salt Lake City, Utah.

Church of the Creator har sitt världshögkvarter nära Otto, North Carolina, och dess organisation är baserad på Ledarskapsprincipen, med Pontifex Maximus i spetsen. Den har ordinerade präster som representerar kyrkans tro och program i de flesta av detta lands stater, och även i flera främmande länder. Dess tro och program är tydligt utstakade i dess tre grundböcker, samt *Expanding Creativity*, ett supplement. Dess tro och program är tydliga, omfattande, konsekventa, fullständiga och välstrukturerade, och täcker hela spektrumet av eugenik, ras, religion, moral, politik, ekonomi och kultur för den Vita Rasens nuvarande och framtida välfärd.

Ur en organisatorisk och expansionsmässig synvinkel kan Church of the Creator lära sig mycket av Mormonkyrkan, särskilt dess dörrknackning och utsändandet av sina unga missionärer för att sprida ordet.

Nummer 34, April 1986

Kom ihåg Alamo!

Att korsa linjen

Framför allt, KOM IHÅG DRESDEN! Låt oss se till att vi hämnas detta ohyggliga övergrepp mot den vita rasen såväl som tusentals andra ohämnade judiska grymheter.

Under detta år 1986 i vår tideräkning firar den stora staten Texas sitt 150-årsjubileum med sann Texas-anda. Medan hela året är tillägnat firandet, är den heliga dagen den 6 mars, och den heliga platsen är Alamo. Det var detta datum och denna plats som markerade Alamos fall, när general Santa Annas horder av sex tusen hatfyllda mexikanska bastarder stormade och massakrerade de 182 vita amerikanska hjältarna som tog ställning för att kämpa eller dö för Texas. Det var denna heroiska händelse som förgrymmade och inspirerade de vita nybyggarna i Texas med ett sjudande raseri som kulminerade i deras frihet och självständighet från främmande tyranni. Det lade grunden för födelsen av Republiken Texas för 150 år sedan. Året var 1836.

I 12 dagar höll denna lilla skara amerikanska frivilliga stånd mot Santa Anna och hans horder. Santa Anna hade svurit att rensa Texas från de upproriska "anglos" och lära dem en läxa de aldrig skulle glömma. Medan belägringen av Alamo pågick, krävde de amerikanska gränsjägarna, överlägsna skarpskyttar som de var, en tung tull av de mexikanska angriparna och tillfogade hundratals förluster utan att själva lida en enda förlust. Bland dessa heroiska gränsjägare fanns legendariska figurer som Jim Bowie, Davy Crockett och ledaren för denna tappra skara, den 27-årige överste William B. Travis, den sistnämnde en G.T.T. (Gone To Texas, vanligtvis för att undkomma inhemska problem i hemmet) från Alabama.

Trots att de tillfogade de belägrande mexikanerna tunga förluster, plågades försvararna innanför murarna av skott och granater, av kanoneld och ständig framryckning från Santa Annas långt överlägsna styrkor. Mat och ammunition började ta slut. Överste Travis upprepade vädjanden om hjälp utifrån hade misslyckats, förutom för en liten men...

tapper kontingent på 32 män från Gonzales, som anlände på den nionde dagen av belägringen. Deras ringa antal kunde betyda föga för det slutliga resultatet, och de anländande volontärerna visste det. Med de 32 personerna uppgick det totala antalet försvarare endast till 183. Männen i Alamo visste att de var dömda och att det inte fanns något alternativ.

På kvällen den 3 mars, under ett uppehåll i den mexikanska kanonaden, samlade överste Travis sina män för en överläggning. I ett passionerat tal berättade han för dem vad de redan visste – de var dömda. Det var nu en fråga om HUR de dog. Dramatiskt och fylld av känslomässig iver tog han sitt svärd och drog en lång linje över fortets jordgolv. Han gav männen ett val. De kunde korsa linjen och dö i strid, dö en hjältes död, eller så kunde de kapitulera, eller så kunde de försöka fly i skydd av den kommande natten och chansa.

Hundraåttiotvå män korsade linjen och svor att kämpa till döds. Endast en, en viss Moses Rose, korsade inte linjen. Han lyckades fly den natten. Han tog sig till Nacogdoches och levde för att senare berätta historien.

Samtidigt, 140 miles öster om Alamo, i en liten samling av ett dussintal timmerhus kallat Washington-on-the-Brazos, utspelade sig ett annat betydelsefullt drama. Den 2 mars, dagen innan överste Travis bad sina män att korsa linjen, hade en grupp oerfarna politiker, efter mycket förvirring och splittring, upprättat en självständighetsförklaring för den nu utropade Republiken Texas och satt sina namnteckningar på den. Det stod delvis: ”Vi, delegaterna... utgör nu en fri, suverän och oberoende republik...” Texas var fött, och den 2 mars utgör det näst mest vördade datumet i Texas historia.

* * * * *

Bland delegaterna i Washington-on-the-Brazos fanns Sam Houston. Det första av överste Travis meddelanden om hjälp hade anlänt den 29 februari, samma dag som Houston hade anlänt till det nu samlade konventet. Travis andra kurir anlände den 3 mars, och vädjan var brådskande och klar som en trumpetstöt: skicka förstärkningar nu annars kommer vi att slaktas. Panik utbröt vid konventet och delegaten Robert Potter tog till orda. Han uppmanade impulsivt alla sina kollegor att skynda till sina hästar och omedelbart rida mot Alamo. Ett dussin män sprang upp och jublade.

Sam Houston behöll sitt lugn. Han lät stormen rasa kring honom en stund och förklarade sedan lugnt att tills Texas hade en lagligt konstituerad regering var de alla inget annat än de pirater som den mexikanska regeringen hävdade att de var. Som den skarpsinniga politiker och general han var, insåg han att om inte texanerna tog sig samman, organiserade sig och sparade sin styrka för att användas vid en tid och plats de själva valt, var de förlorade.

Det var ett opopulärt och ett av de mest smärtsamma beslut han var tvungen att fatta. Liksom många andra generaler var han tvungen att förklara män han älskade som förbrukningsbara. Men som vi ska se några veckor senare, var det ett av hans mest briljanta och modigaste beslut, och det räddade republiken Texas.

Under tiden skickades ingen ytterligare hjälp för att rädda den tappra skaran försvarare vid Alamo.

* * * * *

Överste William B. Travis, som efter att ha hållit den känslosamma appellen till sina män och ha fått deras överväldigande förtroende och stöd, var nu en lugn och samlad ledare. Borta var den känslomässiga turbulensen, de föregående dagarnas obeslutsamhet. Det beslut han och hans män hade fattat var inte ett beslut av förtvivlan, utan ett av handling, av tydlighet och av heroism.

Travis uppmanade sina män ytterligare. *”Låt oss besluta oss för att stå emot våra motståndare till det sista, och vid varje framryckning döda så många av dem som möjligt. Och när de till slut stormar vår fästning, låt oss döda dem när de kommer! Döda dem när de skalar vår mur! Döda dem när de hoppar in! Döda dem när de höjer sina vapen och när de använder dem! Döda dem när de dödar våra kamrater! Och fortsätt att döda dem så länge en enda av oss förblir vid liv!...”*

Männen vid Alamo hade gjort sitt val och de var nöjda med det. De hade gått över gränsen.

Tre dagar senare, på morgonen den 6 mars, hade Santa Anna bestämt sig för att han skulle storma fortet, skala murarna med stegar och snabbt avsluta dödläget genom att döda alla gringos där inne. Hans trumpetare spelade ”Deguello”, en primitiv och gammal morisk marsch som signalerade att ingen nåd skulle visas, inga fångar tas levande. Det var den musikaliska motsvarigheten till den röda flaggan för skoningslöshet som Santa Anna hade hissat i klocktornet på den närbelägna San Fernando-kyrkan.

Det rådde inget missförstånd om dess innebörd på någon sida.

Anfallet började vid ungefär klockan fyra på morgonen. Vid nio-tiden var allt över. Men hjältarna vid Alamo dog inte billigt. De krävde en hög tull av sin fiende. För de 182 döda låg det på fortets område och det omgivande slagfältet ytterligare 1 600 döda mexikaner, ett pris på nästan nio mot en.

Inte heller dog de förgäves. Massakern vid Alamo slog ner bland nybyggarna i Texas som ett åsknedslag: Den väckte hos dem en djup, sjudande vrede — en outsläcklig törst efter hämnd. Den förenade dem som inget annat kunde. Deras dag skulle komma ungefär sex veckor senare. Deras stridsrop: Kom ihåg Alamo!

* * * * *

Slakten i San Antonio väckte rädsla och panik bland de vita nybyggarna i Texas när de övergav sina gårdar och flydde.

österut framför Santa Annas tre arméers framfart. Sam Houston hade utsetts till ”general” för en icke-existerande armé av konventet och lyckades samla en brokig skara på åttahundra odisciplinerade frivilliga. När även de flydde österut, minskade förtroendet för hans ledarskap. Medan de flydde mot gränsen till Louisiana började hans män undra högt om han någonsin skulle strida, eller om han var för feg för att göra det. Men Houston bidade lugnt sin tid och brydde sig inte ens om att förklara sig. På eftermiddagen den 21 april, på en träskig kustslätt känd som San Jacinto, beslutade han sig för att slå till.

General Santa Annas armé på 1 250 reguljära soldater var lägrade ungefär en mil bort och njöt av sin dåsiga siesta mitt på eftermiddagen, när texanerna dök upp från sin dolda position bakom träden mittemot det mexikanska lägret. De rasande texanerna stormade mot mexikanerna som om de vore en flock får. Under de följande 18 minuterna dödades mer än sexhundra mexikaner och varenda en av fienderna tillfångatogs, inklusive Santa Anna själv. De hämndlystna texanerna fortsatte att döda långt efter att allt organiserat motstånd hade upphört. Jämfört med mexikanerna var texanernas förluster lätta: nio män döda, 26 sårade.

De gjorde vackert det som varje vit man måste lära sig att göra — kräva ett högt pris för varje offer på vår sida. De utkrävde en tull på cirka 33 döda mexikaner för varje en av deras egna. De hade inte bara hämnats Alamo, utan de hade avgörande vunnit sin självständighet från mexikanerna. Den späda republiken Texas var räddad.

* * * * *

Dessa historiska händelser inträffade för 150 år sedan. Förra veckan var min fru och jag på väg tillbaka från Arizona och under den första veckan i mars körde vi genom Texas. Den 2 mars köpte jag ett exemplar av *Dallas Times Herald*, deras söndagsutgåva. Den var till stor del ägnad åt att fira Texas 150-årsjubileum (Sesquicentennial) och hänvisade till många av de historiska händelser från 1836 som jag har berättat om i de föregående styckena. Men andan saknades. Faktum är att vid en genomgång av de många sidorna fann jag att mycket av tidningen var fylld med reklam för judiska varuhus, för motell, för Texas-stövlar och annan kommersiell utrustning. Men det var artikeln om Texas självt, dess förflutna och nuvarande historia, som var mest deprimerande. Jag fick känslan av att dagens Texas, välmående, kraftfullt och överbefolkat, är sjukt, mycket sjukt, precis som resten av detta tidigare så storslagna USA.

Berättelserna om Alamo, om självständighetsförklaringen, om Houston, om slaget vid San Jacinto, alla var vinklade på ett sådant sätt att de försvagade den vite mannens heroism.

Texaner och nedvärderade dem mer eller mindre till alldagliga tölpar. Istället för att prisa och förherrliga deras hjältedåd, detaljerade berättelserna den ”mexikanska versionen” av dessa strider, och hur de uppfattade angloamerikanerna som tjuvaktiga gringos och skurkar.

Medan hela tidningen var tillägnad firandet av Texas 150-årsjubileum (Sesquicentennial), innehöll den också en stor söndagsbilaga med titeln ”ETT PORTRÄTT AV TEXAS — Till firande av 150-årsjubileet.” Om man tittade närmare på de inre sidorna var det svårt att avgöra exakt vad tidningen firade — om det var den framgångsrika kampen för självständighet från Mexiko för 150 år sedan, eller den framgångsrika erövringen av Texas av mexikaner 1986. Varje skarpsynt läsare kunde inte låta bli att dra slutsatsen att de goda nyheterna tidningen applåderade var det nuvarande mexikanska övertagandet av Texas, en direkt omkastning av vad som hände under de heroiska händelserna 1836.

Men den gjorde mycket mer. Den fortsatte upprepat att tala om de ”kommande förändringarna”; om hur latinamerikanerna (de goda killarna) förberedde sig för ledarskap i den kommande förändringen, för de var naturligtvis framtidens våg, och var det inte helt underbart?

En artikel sa: ”Nya ledare säger att de är redo.” Sedan listade den latinamerikanska grupper i Dallas. Här är ett urval:

* Chicanos Actively United For Social Advancement.
* DISD Hispanic Advisory Committee.
* Coalition of Hispanic Organizations, en paraplygrupp bestående av 17 latinamerikanska organisationer i Dallas.
* Dallas Hispanic Chamber of Commerce, en medlemsorganisation för företag ägda av latinamerikaner.
* League of United Latin American Citizens (LULAC).
* Association of Mexican-American Professionals (AMAP).
* Ledbetter Neighborhood Association.
* Maple Avenue Redevelopment Association.
* Dallas Hispanic Issues Forum.
* Mexican-American Professional and Business Women (MAPBW).

En annan artikel hade rubriken ”Projekt MALDEF syftar till att sätta latinamerikaner i ledarroller.” Den hänvisade till Jose Gonzales, som minns hur han en gång diskriminerades i en kontrovers kring en simbassäng i Dallas Pike Park, ”en gång en lekplats för enbart angloamerikaner.” Men idag leder vår hjälte, nu 51 år gammal, Leadership Development and Advocacy Program inom MALDEF (Mexican-American Legal Defense and Educational Fund), vars ”medel” (funds) utan tvekan till största delen finansieras av vita amerikanska skattebetalare och slussas till mexikanerna genom vår förrädiska JOG-regering.

Programmet schemalägger en sexmånaderskurs med 20 sessioner som täcker en mängd olika ämnen, alla vinklade mot att hjälpa mexikaner att ta över en amerikansk stad. Ämnena inkluderar:

* *Spanska frågor: utbildning, bostäder och hälsa, sysselsättning, hunger i Dallas, politiskt deltagande;*
* *Hälsovårdssystem i Dallas county och hur dessa system relaterar till den spansktalande gemenskapen;*
* *Strukturen för stads-, county- och delstatsregeringar (en resa till delstatens kapitolium för att lära sig om delstatsnämnder är planerad till april);*
* *Ansvaret och rollen som styrelseledamot i en stads- eller countykommission;*
* *Politisk opinionsbildning och gräsrotsarbete;*
* *Minoritetsperspektiv i urban tillväxt;*
* *Ledarskaps- och tidsplaneringsfärdigheter;*
* *Hur man blir en effektiv offentlig talare;*
* *Insamling av medel och effektiv användning av media.*

Detta är en kortfattad skiss av vad som händer i bara den ena staden Dallas. Men samma sak händer ännu mer aggressivt i El Paso, Houston, Austin och över hela delstaten. Faktum är att San Antonio, där Alamo ligger och den händelse som gav upphov till Republiken Texas ägde rum, nu har en spansktalande borgmästare.

Faktum är att Texas håller på att tas över i sin helhet av de blandade indianska mexikanerna, som hatar de vita människorna (inte bara anglosaxare) lika häftigt som Santa Annas mördare gjorde för 150 år sedan.

Ja, stackars Texas. Det har den längsta gemensamma gränsen med Mexiko av alla delstater, och det lider och lider svårt av ett infekterat sår längs sin mjuka undersida. (Läs återigen Racial Loyalty nr 27.)

Men Texas är inte undantaget. Mexikanerna tar över Kalifornien, Arizona, New Mexico och hela sydväst. De etablerar till och med stora kolonier i många andra delar av landet, såsom Chicago.

Men medan mexikanerna nu tillåts springa vilt och fritt över våra gränser, är de inte de enda horder som kommer in i vårt en gång vita USA och förorenar vårt land till ett rasmässigt gungfly. Vietnameserna kommer in, kineserna, japanerna, hinduerna, blandfolken från Syd- och Centralamerika, pakistanierna och en rad andra degenererade och hungriga "mud races" översvämmar USA. (Läs återigen, "DEN TICKANDE TIDBOMBEN" Racial Loyalty nr 31.)

Internt främjar vårt JOG-etablissemang febrilt expansionen av horderna av befintliga niggrer, indianer och annat fattigt avskum. Genom välfärd, matkuponger, positiv särbehandling och en mängd andra statliga subventioner expanderar det explosivt dessa "mud races" och tränger ut den vita människan, som byggde allt och vars skattepengar nu betalar för hans egen undergång.

* * * * *

Bakom allt står det internationella judiska nätverket som ansvarar för hela det förrädiska programmet för att utrota den vita rasen.

När vi granskar den världsomspännande bilden finns det många andra grymheter som den vita rasen har lidit utöver Alamo, varav de flesta, till skillnad från Alamo, aldrig har hämnats. Det finns till exempel inbördeskriget, en fruktansvärd katastrof, iscensatt av det judiska huset Rothschild. Det genomfördes inte för att befria negrerna (som judarna avskyr) utan för att påbörja förstörelsen av den vita rasen i Amerika. Det finns Krimkriget. Det finns boerkriget i Afrika. Det finns första världskriget. Det finns andra världskriget. Det finns Koreakriget. Det finns Vietnamkriget.

Listan är ofullständig och oändlig, men jag tror att vi säkert kan dra slutsatsen att bakom varje krig låg det judiska nätverkets ränksmideri, iscensättande och konspirerande för att åstadkomma en omfattande och dödlig konflikt, för att låta den vita rasen förblöda till döds, för att minska dess antal och hopplöst snärja in den i ett ändlöst ekonomiskt slaveri. (Läs igen, Creative Credo nr 40 i *The White Man's Bible*. ”Den brutala sanningen om inflation och ekonomiskt förslavande — Federal Reserve Board”.)

Medan listan över judiska grymheter begångna mot den vita rasen är oändlig, tror jag på mer än ”Kom ihåg Alamo”. Den vita rasens stridsrop borde vara ”Kom ihåg Dresden”. Det är en grymhet som är tusen gånger mer avskyvärd än det som hände vid Alamo. Där i Dresden lät de allierade (allierade med vem?) under två dagar i februari 1945 regna ner brandbomber och fosforbomber som förbrände 350 tusen vita män, kvinnor och barn, inte som en taktik för att ”vinna kriget”, utan av ren och skär ondskefull bestialitet och brutalitet. Det var det ultimata i det judiska utövandet av ondskefullt hat mot hela mänskligheten, av deras religiösa utövande av Purim. (Läs igen, ”Mordet på Dresden” sidan 93 i *Nature's Eternal Religion*.)

Vårt stridsrop måste vara ett tveeggat svärd. Inte bara ”Kom ihåg Dresden!” utan också ”Hämnas Dresden!”

RAHOWA! Vi måste föra ett religiöst krig i den vita rasens namn, för den vita rasens överlevnad.

Gå över linjen!

Mina kära vita raskamrater! Hur mycket tydligare kan jag göra det vad som händer med den vita rasen? (Total utrotning, om ni fortfarande inte har förstått det.) Hur mycket tydligare kan jag göra det vad spelplanen för vår JOG (Jewish Occupational Government) är?

Vad är svaret? Det har jag också gjort övertydligt. Det är att bygga en vit rasreligion (Creativity), en massiv, väckt och rasande vit raslig ångvält med vilken vi ska krossa det judiska monstret.

Vi vid Church of the Creator har redan skrivit vår

Självständighetsförklaring från judiskt tyranni. Du hittar den på sidan 401 i Den Vite Mannens Bibel. Varför inte läsa den igen och se var VI står? Bestäm dig för var DU står.

Vissa ryggradslösa veklingar kommer att komma med svepskäl och säga: ”Men herrar, om jag tar ställning mot judarna kommer hela mitt liv att förändras. Jag kommer att förlora många av mina vänner. Jag måste byta kyrkotillhörighet. Jag kommer att bli tvungen att ge upp min judiske Jahve! Jag skulle ta ett oåterkalleligt steg!”

Sant, sant, sant min vän. Det är så förbannat synd att världen är som den är, men det är bäst att du vaknar upp och möter verkligheten. Tiden är inne för att bekänna färg. Om dina nuvarande vänner och bekanta hjälper till att dra ner dig i ett judiskt helvetes gungfly, då är de inga vänner alls och det är bäst att du skaffar dig en ny uppsättning vänner och kontakter och en ny religion. Tiden för beslut är inne. De som är för fega för att ta itu med problemet idag kommer att få betala ett mycket högre pris senare när deras alternativ kommer att vara strikt begränsade, eller, likt slavarna i de kommunistiska länderna, inte ha några alternativ alls. Precis som hjältarna vid Alamo är vi omringade, vi är uppslukade av rasblandade folk skickligt orkestrerade av det judiska nätverket. Tiden för beslut är nu! Gå över linjen!

De hårdföra nybyggarna i Vilda Västern kanske inte hade så mycket boklig bildning, men uppenbarligen såg de vissa grunder mycket tydligare än deras nuvarande förvirrade och omtöcknade avkomma. De hade en sak som alldeles för många vita människor idag saknar — de hade engagemang. De hade också mod och förmågan att vidta avgörande åtgärder. De utövade också raslig lojalitet och visste skillnaden mellan en vit man och en mexikan, eller en nigger, eller en indian. Republiken Texas andre president, M. Bounaparte Lamar (1838-1840), lade fram argumenten för Texas vid den tiden, och hans iakttagelse är lika giltig idag som den var då. Han sade: ”Den vita människan och den röda människan kan inte leva i harmoni tillsammans. Naturen förbjuder det.”

Mexikanerna, som ursprungligen var en polyglott blandning av spanska och aboriginska indianer, har vid det här laget praktiskt taget utplånat alla spår av sina spanska gener och är i alla praktiska avseenden indianer, med ett spanskt språk och yttre, men genetiskt indianer. De hyser i själva verket ett hätskt hat mot sitt spanska arv, precis som de gör mot den vita rasen, och rör sig snabbt (med judisk handledning) mot att utplåna alla spår av det.

Vi inom Church of the Creator säger så här: Om de dumma rasblandade folken kan organisera sig, kan bygga politisk styrka, kan utforma en plan och ett program för att ta över ett land som erövrats och byggts av den vita människan, varför i helvete kan inte vi göra detsamma och göra det bättre? Inom ramen för Church of the Creator har vi stridsplanen för att

göra just det. Vi rustar oss för att utkämpa ett totalt vitt rasligt heligt krig — **RAHOWA!**

Förena dig med oss! Gå över linjen! Gör det nu medan du fortfarande har medlen och möjligheten.

Beroende på vilket beslut du fattar nu kommer också att avgöra huruvida dina barn eller barnbarn kommer att vara evigt stolta och tacksamma, eller om de kommer att förbanna dig i din grav för den röra som du lämnade deras värld, deras arv och deras genpool i.

* * * * *

Låt oss aldrig glömma Dresden! Men ännu viktigare,
låt oss se till att vi hämnas Dresden.

* * * * *

Rahowa-dagen

Medan texanerna firar sitt 150-årsjubileum, firar vi inom Church of the Creator på ett mindre sätt en egen milstolpe. Medan den 2 mars är Texas självständighetsdag, och den 6 mars firade Alamos heroiska fall, har vi också vår dag i mars. Vi firade den 10 mars som fjärde årsdagen av den dag vi tog det första spadtaget för att börja bygga vårt världscenter.

Vi tror att spadtaget för högkvarteret också markerar ett betydande genombrott i att påbörja och instifta ett **RAcial HOly WAr** (rasligt heligt krig) för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Muslimerna har sitt Jihad, vilket står för ett religiöst heligt krig. Vi har vår **Rahowa**, vilket är deklarationen om ett heligt krig mot judarna och andra ler-raser. Det är ett dubbeleggat krig, både rasligt och religiöst. Det kommer inte att sluta förrän den vita rasen bebor alla goda länder på denna planet jorden.

Rahowa uttalas RAH-HO-WAH.

* * * * *

Från urminnes tider har HISTORIEN
bestämt att territorium på denna planet jorden
tillhör dem som är kraftfulla nog att ta
det och beslutsamma nog att behålla det.

* * * * *

Jämförande religioner — Del XI

ATEISM

Ateism erkänns vanligtvis inte som en religion, utan snarare som en icke-religion. Hur det än må vara med det, är faktum att vem som helst, eller vilken grupp som helst, kan hävda att deras filosofi, tro eller icke-tro, *weltanschauung*, eller vad som helst, är en religion, och detta med all rätt. Vi inom Church of the Creator försvarar denna ståndpunkt lika kraftfullt som vi försvarar det första författningstillägget, yttrandefriheten och/eller religionsfriheten. Vi instämmer helt med Voltaire när han sa: ”Jag kan ogilla vad du säger, men jag kommer att in i döden försvara din rätt att säga det.” På samma sätt kan vi ogilla många religiösa trosuppfattningar som vi anser vara rent strunt, men vi kommer att försvara deras rätt att ansluta sig till sina övertygelser, oavsett hur löjliga vi än må tycka att de är.

I samma sammanhang kommer vi också att in i döden försvara vår rätt att kritisera och artikulera hur löjliga vi kan finna vissa religioner vara, och vi har gjort det upprepade gånger i de senaste 10 segmenten av ”Jämförande religioner”.

Inom denna ram accepterar vi att ateism är en religion i sin egen rätt. Det finns nu officiellt registrerade religioner som har erhållit skattebefrielse och officiellt statligt erkännande som sådana under ateismens överinseende.

De flesta kristna kyrkor är snabba med att sätta etiketten ateism på Church of the Creator och våra medlemmar. Det är syftet med denna artikel att återigen, för femtioelfte gången, klargöra denna fråga för dessa virriga spökjägare. (Se sidan 68 i *Expanding Creativity*, ”Vi är inte ateister, vi är Creators”.) Jag vill dra en tydlig skiljelinje mellan ateism och Creativity, så att det inte kan råda något tvivel, inget missförstånd om skillnaden, en skillnad som är fundamental och lika vidsträckt som Grand Canyon.

I grund och botten är skillnaden denna: medan en ateist säger att jag inte tror på den andre mannens spöken, gör han inget anspråk på vad han, om något, faktiskt tror på. Vi Creators har gemensam grund med ateisterna i det att vi inte heller tror på den andre mannens spöken av vilket slag det än må vara, men vi anger tydligt och utförligt vad vi faktiskt tror på på den positiva sidan. Och det vi tror på är mycket. Det är positivt och det är omfattande, och vi stavar ut det tydligt i våra flera grundböcker.

Efter att ha lagt denna inledande grund, låt oss kortfattat gå igenom ateismens historia, som har funnits i tusentals år innan ens den judisk-kristna tron stack upp sitt fula tryne.

Websters stora ordbok (Third New International) definierar ateism (litet ”a”) som ”en brist på tro på existensen av Gud eller någon annan gudom”, och en ateist som ”en som ansluter sig till ateism.” Detta är en ganska kortfattad och vag definition, och förrän vi slår upp ordet ”Gud” har vi egentligen ingen aning om vad den stackars sällskapet inte tror på. Så vi slår upp ordet ”Gud”, och vi finner en hel rad definitioner under ”gud” stavat med litet ”g” och en annan uppsättning under ”Gud” med stort ”G”. De varierar hela vägen från ”en som utövar stor och despotisk makt” till en som säger ”Princip; Sinne; Själ; Ande; Liv; Sanning; all substans; intelligens.” Det finns så många andra skiftande, vaga och motstridiga definitioner däremellan att när du väl har läst igenom dem alla, blir du lika förvirrad som den lilla pojken som just råkat tappa sitt tuggummi på golvet i en hönsgård. Inte undra på att den stackars ateisten finner det svårt att svälja allt det där skräpet. (Läs igen, ”Vad är en Ande?” i *Racial Loyalty* nr 29, i denna bok.)

Eftersom ateism, per definition, är rent negativ och ateisten själv kan, eller inte kan, ha ett antal positiva övertygelser eller filosofier, är det egentligen en lös och meningslös term, och skulle vara helt oanvändbar om inte de kristna hade gjort den till en så allmänt använd och nedsättande term. Eftersom den är så lös och vag, skulle det vara svårt att hitta litteratur om ”ateism” före kristendomen. Man skulle dock troligen kunna klassificera Sokrates (469–399 f.Kr.) som en ateist, eftersom han gick omkring och berättade för ungdomen att den tidens grekiska gudar med största sannolikhet var falska och obefintliga. För detta brott av ärlighet och fritt tänkande släpades Sokrates inför rätta, dömdes till döden och gavs giftbägaren.

Han var ingalunda den siste. När de kristna slutligen grep tyglarna för den världsliga och kyrkliga makten, började det verkligen hetta till för den stackars ateisten. Vid medeltiden (bättre känd som den mörka tidsåldern) började huvuden verkligen rulla. Vid den tid då inkvisitionen instiftades, och senare reformationen skar djupt in i den katolska kyrkans en gång suveräna makt, blev jakten på kättare och konfiskering av deras fysiska tillgångar en av tidens mer lukrativa sysselsättningar. En ”kättare” behövde inte ens vara ateist. Han kunde tro på spöken i det blå tills helvetet frös till is, men om han inte följde den officiella linjen (och det fanns ett antal officiella linjer, beroende på vems jurisdiktion man lydde under), ja, då var det ute med honom eller henne. Sådana milda övertalningsmedel för vedergällning som den spanska munkavlen, järnbandet, rådbråkning på hjulet, bränning på bål eller dussintals andra raffinerade metoder för död och tortyr användes. (Läs igen, ”Tumskruv och sträckbänk” sidan 326 i *White Man's Bible*.)

När renässansen började gry under 1200-talet och offren för den allsmäktiga katolska kyrkan började sakta frigöra sig

sina sinnen ur dess grepp, och i takt med att reformationen ytterligare spräckte och splittrade kyrkans makt, började Europas folk sakta bli mer medvetna om Naturen och den verkliga världen omkring dem. Författare och filosofer började, försiktigt till en början, genom att skriva i liknelser och inlindade fraser uttrycka sina tvivel om det övernaturliga, andevärlden och livet efter detta. Liksom Thomas Paine garderade de först sina positioner genom att kalla sig deister, en vag term, men som antydde att de trodde på ett Högsta Väsen. Webster (samma volym) definierar ”deism” som ”en rationell rörelse under 1600- och 1700-talen vars anhängare i allmänhet ansluter sig till en naturlig religion baserad på mänskligt förnuft och moral, på tron på en Gud som, efter att ha skapat världen och lagarna som styr den, avstod från att ingripa i tillämpningen av dessa lagar, och på förkastandet av varje form av övernaturlig intervention i mänskliga angelägenheter.”

Dessa herrar började närma sig vår väg och var nästan framme, om de inte hade kastat in några onödiga friskrivningar och icke-sequiturer för att skydda sig själva. Att denne Gud (om vilken ingen egentligen har den minsta information om att han, hon eller det verkligen existerar, eller någon annan information) ”skapade alltihop” och sedan lutade sig tillbaka och lät det sköta sig självt, är ganska löjligt. Efter en så hektisk session med att skapa allt, vad skulle han göra med sin tid? Leka med sig själv?

Under 1800-talet började författare, särskilt i Tyskland, att träda fram mer öppet. I Amerika var överste Robert G. Ingersoll (1833-1899) en mycket briljant förespråkare för den ateistiska synvinkeln och var i både tal och skrift ytterst effektiv i att sammanställa argument och logik för att slita sönder bedrägeriet om ”spöken-i-skyn”. Han har efterlämnat ett verk på 12 böcker som sammanfattar hans tal och filosofi. (Vi har dem alla i vårt bibliotek utom volym 1. Vi skulle vara mycket tacksamma mot alla som kan förse oss med den saknade volymen.)

Enligt min mening finns det dock flera brister i hans förespråkande. För det första finns det ingen positiv ersättning för kristendomen, som han fördömer så effektivt. För det andra är han inte rasmedveten. För det tredje verkar han inte ha den minsta medvetenhet om den roll som judarna historiskt har spelat, både genom att pracka på goyim kristendomen och även i deras tyranniska kontroll över världens finanser och makt.

När jag först började främja Creativity, antog jag att de befintliga ateistgrupperna skulle vara ett av de mest bördiga områdena som skulle attraheras av vår överlägsna trosbekännelse och vårt program. När allt kommer omkring var vi lika militanta och aggressiva i att fördöma kristendomen, bedrägeriet om spöken-i-skyn och hela den uppsättningen tillbehör som de var, men vi hade så mycket ytterligare trosbekännelse och program att erbjuda på den positiva sidan. Säkert, tänkte jag, var detta en självklarhet. Det första jag gjorde var att skaffa en lista över alla ateistgrupper i Amerika.

och skicka dem ett exemplar av Nature's Eternal Religion.

Jag hade fel. Responsen var negativ — helt bedrövlig. En del av deras svarslitteratur var "förbluffande". Vissa var djävulsdyrkare, vissa förespråkade häxkonst. Många fördömde mig för min rasistiska ståndpunkt. Ett förbluffande antal var judar, och därför naturligtvis öppet fientliga. Det var för 12 år sedan.

En av de mest kända, mest effektiva, mest vältaliga och mest intelligenta organisationerna bland ateistgrupperna är Madalyn Murray O'Hairs American Atheists, Inc., från Austin, Texas. De har officiellt utropat sig själva som en religion och har erkänts som sådan av juridiska myndigheter. De har varit mycket effektiva i att driva rättsliga processer för separation av kyrka och stat, att ta bort böner från skolor och andra åtgärder som har försvagat de speciella privilegier som tillskansats av kyrkor och religioner. Vi har inget otalt med dem i någon av dessa frågor.

Historiens erfarenhet har dock visat att angrepp på religion i sig, utan att ha en positiv och kraftfullare ersättning för den, upprepade gånger har misslyckats med att påverka dess frammarsch i minsta grad. Hitler gjorde samma iakttagelse om rörelser, vilken rörelse som helst, i allmänhet. Det var hans iakttagelse efter första världskriget att kommunismen inte kunde motverkas genom att bara exponera den. Vad som behövdes, sa han, var "ein gegengift" (bokstavligen översatt, "ett motgift") ett motmedel, för att ersätta den. Detta gjorde han när han grundade Nazistpartiet, och det triumferade verkligen över och utplånade kommunismen i Tyskland.

American Atheists, hur vältaliga och logiska de än är, saknar just detta. De har inte en positiv tro, ett positivt credo eller program som en ersättning för kristendomen (eller någon annan spöklik religion). Av denna anledning kommer deras framtida framgång att vara minimal, och i bästa fall icke-produktiv. Det finns två andra brister som vi klandrar American Atheists för, och de liknar de hos överste Ingersoll. (a) De exponerar inte den judiska faran. Faktum är att deras medlemskår är för kraftigt infekterad av judar för att ens tillåta dem att inta en sådan ståndpunkt, och det är inte att vänta att de någonsin kommer att göra det. (b) De tar ingen rasmässig ståndpunkt och är inte intresserade av den vita rasens överlevnad.

Icke desto mindre kommer några av våra mest intelligenta konvertiter från deras led. Det finns en mycket mindre men lovvärd grupp som jag bör nämna. Det är The Truth Seeker, Inc., på P. O. Box 1832, San Diego, CA 92112. Den leds av en vördnadsvärd åttioåring, James Harvey Johnson, som är efterföljaren till Rationaliströrelsen, den senare daterad tillbaka till 1875. Herr Johnson är en av dessa sällsynta herrar som är hängiven, tar hälsosam hand om sin hälsa och är medveten om det rasmässiga och judiska problemet. Hans största bidrag är det utmärkta lagret av gamla och sällsynta böcker han har till försäljning, alla...

vilka antingen exponerar religion eller främjar ett hälsosamt leverne på ett eller annat sätt.

Vår bedömning av hela den ateistiska rörelsen eller rörelserna kan kortfattat sammanfattas i två punkter:

(a) Den är kraftigt dominerad av judar och kommer inte att lyfta ett finger för att hjälpa den vita rasens överlevnad.

(b) Den har inget positivt program med vilket den kan ersätta den militanta, intoleranta kristendomen. Den har inte gjort det förr, och vi förutspår att den inte i framtiden kommer att inskränka kristendomen det minsta.

* * * * * *

Ateism vs. Creativity

En jämförelse

A. Gemensamma grunder.

Både ateismen och Creativity beklagar och fördömer alla övernaturliga föreställningar, anspråk och vidskepelser. Vi tror inte på gudar, djävlar, spöken, andar, himmel eller helvete. Vi fördömer allt sådant hokus-pokus som uppfunnet av människor, till stor del i syfte att kontrollera deras sinnen och världsliga angelägenheter och utvinna största möjliga ekonomiska vinning från dem.

B. Större skillnader.

Medan ateismen är ett negativt förhållningssätt till en positiv ondska, saknar den tyvärr en egen positiv trosbekännelse och ett program för att ersätta de vidskepelser den försöker förstöra. De ateistiska rörelserna är för det mesta små, vissa antar egna märkliga hang-ups, och har i det stora hela gjort föga för att antingen hjälpa till att förstöra kristendomen eller någon av de andra religionerna baserade på rädsla, vidskepelse och lättrogenhet. Som ett resultat har de åstadkommit föga som är konstruktivt. Det judiska inflytandet är tungt.

Creativity, å andra sidan, har en omfattande trosbekännelse och ett program som omfattar hela livsspektrat: **Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.** Vi strävar efter att bygga en vitare och ljusare värld för den vita rasens framtida avkomma, vilket allt omfattas av våra tre grundläggande böcker, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living,* ytterligare kompletterade av våra senaste tillskott, *Expanding Creativity* och *Building a Whiter and Brighter World*.

Vi har det "gegengift" som Hitler föreslog var nödvändigt för att göra jobbet och vi är beslutna att göra det. Vi är säkra på att vi är framtidens våg.

Kristendomen är massvansinne byggt på en grund av vidskeplighet, lättrogenhet och okunnighet förstärkt av en intensiv kampanj av tankemanipulation.

* * * * *

Utan en framgångsrik Creativity-rörelse är den vita rasen död. Varje tanke och handling vi tar måste vara — Kommer det att hjälpa till att främja CREATIVITY?

* * * * *

Den vita rasen kommer antingen att bebo planeten jorden i sin helhet, eller så kommer den inte att överleva alls. Det kommer inte att finnas något däremellan i vår framtid.

* * * * *

För den vita rasen är Creativity den mest meningsfulla och fördelaktiga idén i hela dess historia.

* * * * *

Den ultimata fasan är bastardiseringen av den vita rasen.

* * * * *

Nummer 35, maj 1986

Världens ultimata offer

Operation Rip-off

Den vite amerikanske skattebetalaren är det främsta målet för allt slödder, alla snyltare, pirater och tjuvar i denna hungriga och överbefolkade värld.

För mer än 20 år sedan läste jag ett uttalande som verkligen chockade mig. Även om jag inte minns den exakta formuleringen, hävdade det att trots det faktum att USA aldrig hade förlorat ett krig, eller åtminstone aldrig gått in i ett krig som man inte kunde ha vunnit, så hade landet likväl blivit plundrat på mer varor och substans under de senaste 25 åren än vad som hade utvunnits av alla segrande arméer från alla deras besegrade offer tillsammans, sedan historiens början. Detta är sannerligen en svepande anklagelse, både mot våra fienders lystnad och offrets undergivna underdånighet.

Är anklagelsen sann? Ja, det är den sannerligen. Den var sann redan 1965. Den är mer än dubbelt så sann idag.

Läsaren kan mycket väl fråga sig, hur kan detta komma sig? Hur kunde en så välbärgad, intelligent grupp av kompetenta människor som de amerikanska skattebetalarna, den mest framgångsrika och produktiva klassen i världshistorien, tillåta att detta massiva tjuveri tillfogas dem?

Det är just denna egenskap, det faktum att de är produktiva, välbärgade och hårt arbetande, som har gjort dem till det främsta målet för alla världens tjuvar, pirater, bedragare och plundrare, både utländska och inhemska. Som ordspråket säger, man kan inte krama blod ur en rova, men förmågan hos den produktive amerikanske skattebetalaren att låta sig plundras och att bära alla världens bördor och brister på sin rygg verkar vara nästan obegränsad. Den produktive amerikanske arbetaren skapar kollektivt en enorm mängd rikedom, och världens snyltare, ledda av den listige juden, är beslutna att ta den ifrån honom. Hittills har de varit förbluffande framgångsrika. När detta piratkopierande kommer att upphöra beror till stor del på hur väl och hur snart den vite mannen kan erkänna sin egen identitet, organisera sig, ta sig samman och kasta av sig vampyrerna från sin rygg.

Hur började en sådan monstruös blåsning överhuvudtaget? Svaren är många och de är komplexa. Vi ska utforska dem. Låt mig börja med en berättelse jag hörde Tom Anderson återge i ett tal för cirka 20 år sedan. Han talade vid vår Fact Finder's Forum-grupp, som jag då ledde, i Fort Lauderdale. Här (i kursiv stil) är Toms berättelse:

För många år sedan levde en flock vildsvin i den stora kröken av Ocomulgee-floden i Georgia. Dessa vilda och oberoende svin hade överlevt jägare och översvämningar och bränder och frost och torka. Jägare skröt när deras hundar slogs mot dessa svin och återvände levande.

En dag stannade en främling i hängslen till vid lanthandeln och frågade hur han kunde hitta dessa vildsvin. Allt främlingen hade var en enshästvagn, en lykta, en yxa, några täcken, lite majs och ett enkelpipigt hagelgevär.

Flera månader senare kom den vildsvinsjagande främlingen tillbaka till samma butik och bad om hjälp med att föra ut vildsvinen. Han sa att han hade dem i en fålla borta i träsken. Folk kom från miltals omkrets för att se hur han hade fångat vildsvinen, som lokalbefolkningen visste aldrig kunde fångas.

"Det är alltihop väldigt enkelt", mässade främlingen i hängslen. "Först lade jag ut lite majs. Under tre veckor var det ingen av dem som rörde den. Sedan, till en början, kilade de unga ut ur undervegetationen och högg en majskolv då och då och började äta den. Senare kom några av de äldre ut och snart åt de alla av den. De visste att om de inte gjorde det, så skulle de unga göra det ändå, så de kunde lika gärna ta del av gratislunchen.

"Sedan började jag bygga ett litet stängsel runt majsen, bara lite högre för varje dag. Innan det gått lång tid märkte jag att de alla väntade på att jag skulle komma med majsen. Därefter byggde jag falluckan. Naturligtvis förde de ett herrans liv när de såg att jag hade fångat dem.

"Men jag ska säga er detta — jag kan spärra in vilket djur som helst på jordens yta om jag först kan få dem att förlita sig på mig för ett gratis mål mat."

Tom Anderson avslutar sin berättelse med **"Med-svin! Vi har blivit inhägnade!"**

Ja, det har vi sannerligen. Metoden genom vilken det görs är typisk för tillvägagångssättet. Tyvärr identifierade Anderson, i egenskap av styrelseledamot i John Birch Society, inte de verkliga förövarna som hägnar in oss. Han fortsatte med att beskylla byråkraterna och socialister av Norman Thomas-typ, som ledde oss mot socialism, kommunism och slaveri. Eftersom Birch Society från sin begynnelse bildades för att agera sköld åt judarna och skydda deras bedrägerier från att upptäckas, gavs inte den minsta antydan om att det bakom socialisterna och kommunisterna finns en mycket mer kraftfull och olycksbådande kraft — en konspiration som avser att göra mer än att bara frambringa ett socialistiskt paradis. Bakom dessa fasader finns

det dolda judiska nätverket vars främsta mål inkluderar rasmässig uppblandning och förintelse av den vita rasen som sådan, och att snärja de överlevande uppblandade massorna i ett evigt, järnhårt slaveri.

Tom Anderson höll det talet för cirka 20 år sedan. Att lyssna på de siffror han citerade om skatter, budgetar, underskott, räntebetalningar, välfärd och försvarsutgifter verkar nu relativt obetydliga jämfört med vad de har eskalerat till under detta år 1986. Det är också skrämmande att notera hur långt detta en gång så stora vita USA har glidit ner i avloppet under de senaste 20 åren. När vi undersöker hur långt detta land har pressats ytterligare in i rasblandning, integrerade skolor och bostadsområden; horder av lerfärgade främlingar som väller in över våra gränser och sprider sig över hela landet; de enorma sprången i statsskulden, i skatter, i räntebördan till den judiska Federal Reserve Board; i den federala ”socialiseringen” av medicin, jordbruk, utbildning och nästan varje annan fas av våra liv, är det sannerligen en skrämmande genomgång. Utan att det vita folket i Amerika har lagt märke till det, har stängslet höjts lite högre för varje år och falluckan kan nu utlösas när som helst. ”Vår” judiska ockupationsregering (JOG) har nu oss instängda, plundrar den vita amerikanska skattebetalaren efter behag, och offren ger knappt ifrån sig ett kvidande av protest.

Låt oss uppdatera detta otroliga fenomen till idag, och se hur JOG nu matar oss med strunt.

Häromdagen läste jag i tidningarna att den amerikanska regeringen (JOG) spenderade 3 250,00 dollar på varje medborgare under 1985, det vill säga varje man, kvinna och barn. Naturligtvis gick det mesta av dessa pengar inte till de arbetande vita producenterna, utan det mesta gick till de tärande negrerna och andra parasiter. För en familj på tio negrer (inte ovanligt) skulle det uppgå till 32 500,00 dollar, mer än vad ett genomsnittligt vitt arbetande par tjänar på ett år. Detta är också mer än vad min hårt arbetande far, som drev ett vetejordbruk i Kanada, skulle tjäna på tio år under 30-talet.

För att anföra ytterligare några jämförelser för att illustrera hur långt JOG har lett oss ner på stigen i träsket: så sent som 1965 minns jag att Lyndon Johnson höll sitt tal om tillståndet i nationen. I det föreslog han en statsbudget på 100 miljarder dollar för det kommande året, och vid den tiden tyckte jag att detta var fantastiskt. Samma budget för 1985 var 946 miljarder dollar, en ökning med 946 procent på bara 20 år.

Medan budgeten visar 946 miljarder dollar i utgifter, togs endast 734 miljarder dollar in via skatter; resten på 212 miljarder dollar skedde genom underskottsfinansiering. Detta innebär att det ”lånades” från Federal Reserve Board, ett privat konsortium av judiska bankirer, eller mer korrekt uttryckt, falskmyntare, som har det ”lagliga” privilegiet att få sin valuta

tryckt efter behag av en underdanig, fången regering. Återigen, jämför underskottet på 212 miljarder dollar med ett på 15 miljarder dollar 1963, vilket då ansågs chockerande.

Att tala om underskott för oss in på ämnet statsskulden. Medan den summan för 20 år sedan låg på den respektingivande siffran 369 miljarder dollar, har den idag, 1986, nått den svindlande totalsumman av två biljoner.

Låt oss stanna upp ett ögonblick här och se om vi ens kan förstå hur enorm en siffra en biljon dollar är. De flesta av oss kan förstå vad en miljon dollar är, och det är och har varit målet för de flesta små pojkar att bli miljonär när de växer upp, då det representerar rikedom bortom fantasin. Nu är en miljard tusen gånger en miljon, och en biljon är tusen gånger en miljard.

Men hur enorm den än är, så är skulden på två biljoner dollar inte den totala skulden som USA och dess medborgare är skyldiga. Det verkar som om varje stad också är skuldsatt, varje län, varje delstat och varje annat registrerat kommunalt distrikt är skuldsatta upp över öronen; det är praktiskt taget varje privat affärsföretag också, oavsett om det är General Motors, eller General Electric, eller General Mills; det är praktiskt taget varje gård i landet, och den överväldigande majoriteten av husägare.

Alla dessa skulder sammantaget uppgår till troligen tio biljoner dollar snarare än bara statsskulden på två biljoner. Till vem är vi skyldiga alla dessa pengar? Detta är mer pengar än vad alla reella tillgångar i detta land är "värda". För varje gäldenär måste det finnas en borgenär på den mottagande sidan. Vi kan inte bara vara skyldiga det till en "ande" eller ett hål i en munk. Det måste finnas någon eller en grupp eller ett maktetablissemang på den andra sidan som man är skyldig så otroligt enorma summor. Och det finns det.

I Tom Andersons briljanta tal som jag hänvisade till tidigare, tog även han upp den frågan, men kringgick sedan skickligt ämnet genom att säga att socialisterna säger, "oroa dig inte för det, vi är skyldiga det till oss själva", och som en god Bircher lät han det stanna vid det, utan att fullfölja det ytterligare.

Vi Creators kommer inte att låta det stanna vid det. Vi kommer att förfölja det till dess bittra slut, eftersom samma olycksbådande maktetablissemang som innehar världens alla skuldsedlar verkligen är kärnan i problemet.

Vi är inte skyldiga dessa enorma summor till "oss själva". Vi och resten av världen är skyldiga alla dessa biljoner till Federal Reserve Board, en sinister kabal av internationella judiska bankirer, eller mer korrekt beskrivet som ett kriminellt gäng falskmyntare, så mäktiga att regeringens sedelpressar nu trycker "våra" pengar åt dem för inget mer än priset på pappret och det gröna bläcket. (Läs igen, C.C. nr 40 i White Man's Bible "The Brutal Truth about Inflation and Financial Enslavement. The Federal Reserve Board — The Most Gigantic Counterfeiting Ring in the World.") Men du kommer aldrig

hitta Birch Society som avslöjar den skändliga judiska ligan av falskmyntare.

USA är inte på något sätt ensamt. Varje land i världen står nu i skuld upp till öronen. Mexiko, Argentina, England, Spanien, vad du vill. Det finns inte ett enda land som inte gör det. Och till vem är de alla skyldiga sitt livsblod? Till samma liga av internationella judiska falskmyntare, som även om den amerikanska Federal Reserve Board är det centrala skyddet, sträcker ut sina tentakler till varje land i världen. I England äger samma judiska liga Bank of England och har gjort det i nästan trehundra år. I Tyskland är det Reichsbank, och så vidare ner i ledet, till där de äger, kontrollerar och manipulerar varje ”centralt” banksystem i världen.

Men låt oss återgå till hur den amerikanska regeringen (egentligen den judiska ockupationsregeringen, förkortat JOG) beskattar skiten ur den produktiva vita amerikanska skattebetalaren och slösar bort och sprider det för att subventionera världens avskum och gratisätare.

HUR JOG MEDVETET SLÖSAR BORT DEN VITA AMERIKANSKA SKATTEBETALARENS PRODUKTIVITET OCH SUBSTANS TILL VÄRLDENS ALLA HÖRN.

Låt oss nu titta på 1986 års budget och se vad JOG har åtagit sig att spendera i de huvudkategorier som de så flitigt har planerat. När vi gör det, låt oss komma ihåg några kardinalregler för vad JOG är fast besluten att göra, och de är dessa:

1. **Den vill förstöra Amerika** och reducera det till den lägsta gemensamma nämnaren av alla världens ”gyttjeländer”, såsom Mexiko, Indien, Korea, Japan och dussintals andra. Den vill reducera hela världen till en hord av hungriga kulier.

2. **Det främsta målet för förstörelse är den vita medelklassfamiljen** i Amerika. JOG vill särskilt förstöra varje självförsörjande oberoende entreprenör och göra varje individ till en kvidande beroende av statliga allmosor. Varför? För att detta är vägen till total kontroll och totalt slaveri. Varje goy en kulie, varje jude en kung.

3. **Det övergripande målet för förstörelse är den vita rasen själv**, inte bara i USA utan i hela världen.

Det bästa sättet att uppnå dessa mål är att ”ta det från de sparsamma och ge det till de sluga.” (En del av min slogan för senatskampanjen i Florida 1966.) Med andra ord, beskatta skiten ur de kreativa produktiva arbetarna och producenterna (mestadels vita) och överför frikostigheten till gratisätarna, avskummet och de lata (mestadels gyttje-

raser). Medlen genom vilka detta görs är vad som brukade kallas välfärd. JOG har naturligtvis nu uppgraderat och utarbetat ett mer sofistikerat namn för det. "Välfärd kallas nu 'Mänskliga resurser'."

1. Välfärd i USA

Den totala (beräknade) budgeten för 1986 är 979,928 miljarder dollar. Av detta tar "Mänskliga resurser" den största tuggan, nämligen 479,765 miljarder dollar, eller 49,0 procent. För att återigen se hur långt vi har kommit på vägen, låt oss jämföra detta med hur det var för bara 20 år sedan. Det var då 43,257 miljarder dollar, eller mindre än en tiondel av vad det är idag. Av detta går 68,661 miljarder dollar till Medicare, som för 20 år sedan (1966) bara var 64 miljoner dollar, med andra ord mindre än en tusendel av vad det är idag. Socialförsäkringen har hoppat från 20,694 miljarder dollar 1966 till 200,053 miljarder dollar 1986, en tiofaldig ökning. Hälsovårdstjänster (andra än Medicare) har hoppat från 2,543 miljarder dollar till 35,669 miljarder dollar under samma 20 år, en 14-faldig ökning.

När det gäller "Välfärd" måste vi komma ihåg att den federala regeringens bistånd (utgifter) ingalunda är den totala summan som "tagits från de sparsamma och givits till de opålitliga". Delstaterna, countyna och städerna har också var och en en mängd egna program. Dessa går hela vägen ner – hälsa, utbildning, välfärd, bidrag till beroende barn och en uppsjö av andra. Vissa är statsbidrag som samverkar med den federala regeringen, vissa är ytterligare och oberoende. De främsta mottagarna är negrerna, som vem som helst kan observera om de iakttar de som kommer och går vid vilken socialtjänst som helst i countyt.

Från det föregående är det lätt att se att vi snart alla kommer att vara under gamle farbror Sams paraply, och ingen av oss kommer att behöva arbeta längre och vi kommer alla att få vår majs utdelad till oss. Eller kommer vi det? (Läs igen, C.C. nr 41 i Den vite mannens bibel, "Det judiska programmet för bastardisering av den vita rasen".)

2. Försvarsbudgeten.

Den näst största posten i 1986 års budget är Försvar, så kallat. Den respektingivande siffran är 265,827 miljarder dollar, ungefär dubbelt så mycket som för bara fem år sedan (157,513 miljarder dollar) och 457 procent högre än den var 1966.

Detta är en astronomisk siffra, en enorm blåsning av den amerikanska skattebetalaren. Vi skulle kunna dra slutsatsen att (a) vi måste ha en formidabel fiende mot vilken vi nu är väl förberedda att försvara oss, och (b) att vi hade det bästa och mest kraftfulla försvarssystemet i världen.

Tyvärr är svaren på båda dessa antaganden negativa. Den FÖRMODADE fienden är naturligtvis Ryssland, men det faktiska faktumet är att USA och Ryssland är bästisar, är lika mycket i maskopi som när de gick samman för att

bekämpa Nazityskland i andra världskriget, och som de har varit sedan 1917, när den judiska kommunismen tog över tsartidens Ryssland.

Faktum är att både Ryssland och USA idag båda kontrolleras av det judiska maktnätverket. (Läs igen, C.C. nr 40 ”Ryssland, Israel och USA” i Den Vite Mannens Bibel.) Historiens fakta är dessa: (a) judarna i USA förenade sig med de konspiratoriska terroristerna i Ryssland för att sätta kommunisterna vid makten i Ryssland 1917. Så korrupt och usel har den judiska kommunistregimen i Ryssland varit att den skulle ha brutit samman hur många gånger som helst om inte USA upprepade gånger hade räddat den ekonomiskt, och om man inte hade räddat dess skinn militärt 1941-45. Faktum är vidare att den amerikanska regeringens rikedom, prestige och makt har varit mer effektiv i att främja de kommunistiska övertagandena i två tredjedelar av världen sedan 1945 än vad Ryssland självt har varit. Återigen, allt detta på bekostnad av den utblottade vite amerikanske skattebetalaren.

Men varför, kan man fråga sig, behöver vi spendera så enorma summor på krigsmateriel om Ryssland egentligen inte är vår fiende?

Svaren är flera. (a) Försvarskontrakt är ett vackert vänskapsarrangemang mellan judarna i vår regering som delar ut försvarskontrakt till judarna i det militärindustriella komplexet som är mottagarna. Med priser på 700,00 dollar för en hammare, och 100,00 dollar för en mutter och bult, är möjligheterna för judarna att lura skattebetalarna och göra en jättevinst obegränsade. (b) USA:s militära styrkor står helt till Israels förfogande för aggressiv militär expansion, och inga kostnader sparas när Israel behöver dem. Om stridsvagnar behöver flygas in med flygpost är det amerikanska försvarsdepartementet omedelbart redo och har gjort så vid flera tillfällen tidigare. (c) Det utgör en våldsmakt mot länder som Tyskland, ifall nazism och/eller någon annan form av antijudisk fientlighet skulle sticka upp sitt fula tryne i något land (som till exempel Palestina eller Libyen).

Den mycket förtalade och plundrade amerikanske skattebetalaren betalar inte för försvaret av sitt land. Det är inte hans land alls. Det tillhör JOG, negrerna och alla världens utländska gratisätare. Denna evigt tålmodiga stackare betalar istället för (a) försvaret och expansionen av Israel och (b) frammarschen för den världsomspännande judiska kommunismen, (c) spridningen och expansionen av gyttjeriserna.

Jag frågar er, mina kära vita raskamrater, **hur länge ska ni stå ut med en sådan skymf?** Varför inte gå med i Skaparens Kyrka, använda era pengar för era egna bästa intressen och få de förbannade judarna från er rygg. Följ med oss i ett vitt rasligt heligt krig! Rahowa!

3. Skuldräntor.

Vi sa tidigare att den amerikanska statsskulden nu uppgick till mer än två biljoner dollar, en fantastisk summa, en astronomisk siffra. Men detta är inte bara en bokföringssiffra — den är i högsta grad verklig och vi "är inte skyldiga oss själva den". Vi (JOG) är skyldiga den till Federal Reserve, som vi också noterade tidigare är ett internationellt gäng judiska falskmyntare, som har lurat in oss i ett gäldenärsfängelse genom lömsk konspiration och trixande med papper. Att betala räntan på denna häpnadsväckande skuld är nu den tredje största utgiften i den federala budgeten. Det är den snabbast växande av alla de snabbt ökande federala utgifterna. För 1986 är den siffran 142,740 miljarder dollar, vilket är 42,74 miljarder dollar mer än vad vår totala federala budget var under president Lyndon Johnsons regim. För att visa hur snabbt denna "räntetjänst" (är inte det ett sött namn?) växer behöver vi bara notera att den var endast (!) 9,386 miljarder dollar 1966, för bara 20 år sedan. Det, min kära vän, är en ökning med 1 520,8 procent på 20 år. Med den takten, skulle du vilja projicera det för de kommande 20 åren? Tja, min lilla dator säger mig att det skulle uppgå till två biljoner, 169 miljarder dollar, (detta är 2 169 000 000 000,00 $), mer än dubbelt så mycket som hela vår nationella budget är idag, och detta är enbart för räntan. Vad tycker du om det, din lättlurade stackare? Vad tänker du göra åt det?

Vi har här en inbyggd svindel av enorm omfattning på en skenande rutschkana mot katastrof som inte kan och inte kommer att stoppas förrän det judiska maktcentrumet krossas. Rahowa!

4. Utländskt bistånd.

Ett av de mest vansinniga, mest vidriga och mest förödande program som "vår" judiska ockupationsregering (JOG) har påtvingat oss startades när Truman-regimen instiftade Marshallplanen. Inledningsvis lanserades det som en underbar idé genom vilken vi skulle "dämma upp kommunismen". (Kom ihåg, inte förinta kommunismen, bara "dämma upp" den.)

Teorin som såldes till världens favorit-måltavla, den vite amerikanske skattebetalaren, lät ungefär så här:

Kommunismen är en virulent, kraftfull kraft som släppts lös över den sårbara, sargade efterkrigsvärlden. Det är en olycksbådande kraft som hotar att sluka det ena landet efter det andra, precis som de redan hade gjort i Östeuropa (Polen, Rumänien, Ungern, Tjeckoslovakien, Jugoslavien och en mängd andra). Därför — ljus idé — låt oss snabbt tillhandahålla enorma mängder ekonomiskt bistånd till alla återstående "neutrala" länder i världen, låt oss stötta deras sargade ekonomier, låt oss köpa deras vänskap och "avvänja" dem från kommunismen, vår mest formidabla fiende. Antagandet var att varje land naturligtvis skulle vara överlyckligt över att bli kommunistiskt, såvida vi inte, förstås, kunde muta bort dem med enorma mängder pengar. Amerikanska skattebetalares pengar, i oändlighet, år efter år.

Det var den officiella bluffen och så lanserades Marshallplanen. Henry Wallace, en dåtida vicepresident, föreslog att vi skulle dela vår rikedom med de "lottlösa", med de "mindre lyckligt lottade" (ekon av Bergspredikan), numera "framväxande" "tredje världen"-länder, och att vi under de närmaste åren skulle förbinda oss att skänka bort 50 miljarder dollar av de amerikanska skattebetalarnas pengar.

Och så lanserades Marshallplanen. Den uppkallades efter den kommunistiske hantlangaren George C. Marshall, vår försvarsminister under andra världskriget. Det avgörande argumentet var att det skulle bli billigare att ge bort alla dessa pengar fredligt än att så småningom behöva gå i krig mot Ryssland.

Det var säljargumentet i ett nötskal. Vårt favoritoffer, den vite amerikanske skattebetalaren, köpte det motvilligt, om än förbryllad och förvirrad. Han hade aldrig riktigt något val. JOG gav honom aldrig en ärlig chans att göra en sak av det, eller att rösta om det.

Var och en med grepp om historien och de världshändelser som föregick Marshallplanen, liksom de konsekvenser som har följt sedan dess införande, skulle finna det argumentet ödesdigert bristfälligt. I själva verket är det den mest bedrägliga bluffen och den mest suicidala väg (för den vita rasen) vi kunde ha följt sedan Saul från Tarsus sålde kristendomen till romarna.

Här är några av de realiteter som föregick den och några av de konsekvenser som följde på den.

1. Om USA:s regering verkligen trodde att kommunismen var ett ödesdigert hot mot världen och/eller vår egen nationella säkerhet, kunde de enkelt ha eliminerat den utan att spendera ett öre. Tysklands heroiska arméer stod 1941 vid grindarna till Leningrad, Moskva och Stalingrad, och skulle lätt ha utplånat detta judiska hot från jordens yta om inte USA (läs JOG) hade ingripit. Den högljuddhet med vilken USA (JOG) lanserade en prorysk och antitysk propagandakampanj under 1930-talet, och den våldsamma och brutala strid de utkämpade för att förinta Tyskland och rädda det kommunistiska Ryssland 1941-45, berättar den verkliga historien om var USA:s (läs JOG) sympatier verkligen låg då, och ligger idag.

2. Även efter att Tyskland krossats 1945 och när Ryssland var svagt och vacklande, kunde USA:s armé, då den mest formidabla militära styrkan i världen, enkelt ha marscherat mot Moskva och slutfört jobbet, som general George S. Patton föreslog att vi borde. Det hade då varit en jämförelsevis barnlek.

Gjorde vi det? Fan heller! Istället skickade "vi" (JOG), redan innan kriget var slut, civila varor till ett värde av 13 miljarder dollar (traktorer, kylskåp, etc.) till det kommunistiska Ryssland för att hjälpa till att återuppbygga kommunismen och få den på fötter igen, så att den inte skulle kollapsa och den ryska...

människor får de kommunistiska judarna från sina ryggar av egen fri vilja.

3. Sedan lanseringen av Marshallplanen och spridningen av en mängd program för ”utländskt bistånd” som följde på den, har kommunismen ingalunda begränsats. Den har avancerat snabbt, och i varje enskilt fall har USA:s hand (JOG) varit avgörande för att påtvinga den på vart och ett av dess olyckliga offer.

Eftersom jag redan mer i detalj har förklarat hur USA, i maskopi med Ryssland, har förslavat de flesta av världens folk, behöver jag inte upprepa det här. Det räcker med att säga att det stora land som George Marshall personligen hjälpte till att överlämna till det kommunistiska monstret var Kina, år 1949, då och idag världens folkrikaste land. Det fanns ett antal andra sådana offer före Kina, och ännu fler sedan dess. Den senaste serien av upptåg som USA (JOG) är engagerat i är att överlämna Centralamerika till den kommunistiska kolossen.

Den roll som utländskt bistånd spelar i detta är följande: Först och främst erbjuder vi ett blivande offer bistånd — gratis, och vem i hela världen tackar nej till ett erbjudande om gratis allmosor? Precis som de vildsvin som skulle hägnas in, kommer de alltid att ta betet. Det andra steget är att få in vår armé av CIA-agenter i landet, för att erbjuda dem ”gratis” rådgivning, teknisk, militär och annan. När de väl har bitit sig fast börjar det mer listiga och välbeställda CIA manipulera nervcentra i den utländska regeringen som de nu har infiltrerat (där judiska intressen dominerar). Vanligtvis är målet inte att styra, utan att felstyra regeringen till att begå så många dumma och provocerande handlingar som möjligt mot folket, så att det uppstår större fientlighet mellan den och folket. Samtidigt börjar CIA, laddat med amerikanska pengar och tekniker, i hemlighet att organisera och försörja underjordiska revolutionärer och skapa anarki. Nästa steg är att störta regeringen och installera en kommunistisk regering i dess ställe.

Historien sedan andra världskriget visar att i varje land som hade en antikommunistisk, pro-amerikansk regering på plats, skulle USA (JOG) undergräva den, sedan torpedera den, för att därefter installera en pro-kommunistisk diktatur. Exempel: Den pro-amerikanske generalen Chiang Kai-shek ersattes av kommunisten Mao-Tse-tung i Kina. Den pro-amerikanske Fulgencio Batista ersattes av kommunisten Fidel Castro på Kuba. I Nicaragua ersattes den pro-amerikanske Anastasia Somoza av en serie kommunistiska diktatorer. Ironin i denna situation är att CIA ersatte Somoza med sandinisterna, och idag skriker Reagan högt mot himlen att vi (skattebetalare) ska ge contras (också kommunister) hela 100 miljoner dollar för att ”hjälpa” till att störta sandinisterna. Har du någonsin hört talas om något mer vansinnigt?

Och så fortsätter det, land efter land efter land. Eftersom detta inte är huvudämnet för denna artikel, kan jag inte ge en mer fullständig

historien om detta usla förräderi, utan endast skissera det smutsiga och bedrägliga format genom vilket det genomförs.

Så hur mycket pengar har vi spenderat på utländskt bistånd sedan Marshallplanen påbörjade detta gigantiska slöseri? Det är svårt att säga, eftersom det är maskerat i många olika former och listiga knep. Dr. Martin Larson uppskattar att biståndet till enbart Israel (vår främsta "allierade"! – naturligtvis) har dragit nytta av mer än 50 miljarder dollar av skattebetalarnas pengar. Vad har Israel gjort för oss? Tja, även om de skadade det svårt, lyckades de inte helt sänka vårt underrättelsefartyg värt en miljard dollar, USS Liberty, 1967. Naturligtvis dödade de 34 av vår amerikanska besättning och skadade 171 andra, men det kan vi väl ha överseende med, eller hur?

När vi betänker att vi årligen delar ut gratis bistånd till 126 länder (mer eller mindre), hur mycket pengar har de amerikanska skattebetalarna egentligen lurats på sedan 1947? Återigen, jag kan inte säga säkert, men det rör sig om hundratals miljarder, det är jag viss om.

Och vad har vi fått i utbyte? Tja, kommunismen har spridit sig snabbt och är på gränsen till att ta över alla återstående länder, inklusive USA. Tack vare vår hjälp har världens "lerfolk" (mud peoples) exploderat som en hord råttor och hotar att sluka det som finns kvar av en krympande vit ras. Det finns en mängd andra "godsaker" som JOG har köpt åt oss, men ovanstående räcker för den närmaste framtiden. Så där har du det, din lättlurade stackare. Jag frågar er, mina vita raskamrater, hur mycket längre ska ni stå ut med denna judiska utpressning och skymf?

Det finns flera andra obehagliga aspekter och förrädiska konsekvenser som följer av utländskt bistånd, som det oundvikligen gör av alla former av subventionering. Den mest uppenbara konsekvensen är naturligtvis det faktum att det dränerar den arbetande vita amerikanska skattebetalaren helt, och lämnar honom plundrad och utarmad. Men det finns flera andra förgreningar.

1. Det har expanderat lerraserna i en skenande befolkningsexplosion som snart hotar att strypa och/eller sluka den krympande vita befolkningen i ett hav av lera.

2. Det sprider mutor, korruption och brottslighet, både här och utomlands. De flesta pengar som skickas till dessa "tredje världen"-länder går direkt till de korrupta och/eller kriminella diktaturer som "styr" deras stenåldersinvånare. De flesta pengarna stoppas i fickan av dessa tjuvar och når aldrig de ständigt hungriga massorna.

Jag är säker på att amerikanska skattebetalares pengar var källan till det mesta av Ferdinand Marcos (uppskattningsvis fem till tio miljarder) stulna byte, och även till den tidigare diktatorn "Baby Doc" Duvalier, som beräknas ha stulit 100 till 500 miljoner åt sig själv. Var fanns den enklaste källan till sådana enorma summor stulet byte? Amerikanska skattebetalares pengar, naturligtvis, i form av "utländskt bistånd".

3. En sekundär bieffekt av ovanstående, är jag säker på, är enorma kon-

dolda mutor till JOG-tjänstemän i Washington, som ordnade med sådant ”bistånd”, och beslutar vem det går till.

4. Som i alla fall av subventionering (en taktik naturen ogillar, förutom vid uppfostran av sina ungar) blir mottagarnationerna av sådana allmosor snart professionella gratissnyltare och låter sina ekonomiska strukturer kollapsa, eftersom det är lättare att erhålla alla dessa godsaker genom att bara tigga och/eller utpressa från en så storsint välgörenhetsutdelare som Onkel Sam. Så varför bry sig om att arbeta? Många länder som Egypten, Israel, Haiti och dussintals andra skulle kollapsa på några månader om allmosorna upphörde. Efter mycket tumult, svält och utrensning skulle de sedan krympa tillbaka till en mycket mindre, men självförsörjande befolkningsnivå.

Utländskt bistånd måste alltid, och leder oundvikligen till, nästa stora konsekvens:

5. Utländska invecklingar — Utländska krig

Sedan JOG lyckades krossa Nazityskland i andra världskriget för cirka 40 år sedan, har det på global skala förekommit krigföring, revolution och tumult. Vid varje given tidpunkt pågår det cirka 40 krig, stora som små. USA är vanligtvis direkt eller indirekt involverat i ungefär tre fjärdedelar av dessa krig. När man spårar dem finner man att JOG:s CIA på något sätt anstiftat praktiskt taget alla, om vi klumpar ihop Israel i samma läger som JOG.

Vissa av dessa krig, som Korea och Vietnam, har varit förödande dyra för den amerikanska skattebetalaren, och alla har varit en förlustaffär för USA, men inneburit seger för kommunisterna.

I vilket fall som helst har USA stuckit näsan i affärer och styren hos varje folk i världen, har försökt manipulera deras regeringar och livsstil, och där det varit möjligt, kastat in dem i tumult och förvirring. Det agerar som om det hade blivit smort från ovan för att spela både polis och jultomte för varje land i världen. Allt detta högdragna manövrerande pågår utomlands, trots att USA:s egen ekonomi vacklar, bönderna går i konkurs och blir vräkta, dess stålverk, dess textilfabriker, dess tillverkningsanläggningar går i konkurs, och den amerikanska statsskulden överstiger skulden hos alla andra länder i världen tillsammans.

6. Förenta Nationerna.

Den amerikanska skattebetalaren subventionerar mer än 25 procent av kostnaden för detta främmande ormbo. Vad har FN gjort för USA? Ingenting, förutom att fungera som en plattform där varje ligist i världen kan ställa sig på bakbenen och fördöma sitt värdland — USA.

Men det har orsakat mycket mer skada än så. Eftersom alla dessa främmande tjuvar och brottslingar som springer lösa är ackrediterade

med ”diplomatisk immunitet” har det tjänat som ett av världens mest idealiska center för att bedriva spionage, terrorism, sabotage och förödelse på vår mark, allt med välsignad immunitet och straffrihet.

Så varför har vi det? Eftersom JOG vet att det är ännu ett dyrt, men effektivt sätt att sabotera USA.

7. Fredskåren.

Fredskåren, som startades under Kennedy-regimen, är nu ett kvarts sekel gammal. Det är ännu ett oerhört dyrt slöseriprojekt där JOG hjälper till att dränera detta land på resurser, slösar bort de bästa åren av våra volontärers unga liv i något stinkande främmande land genom att lära negrer hur man lever och producerar som en vit man. Det är en omöjlig och meningslös uppgift, och ett fullständigt slöseri med våra pengar och unga talanger.

8. Tusentals andra program och slöseriprojekt.

Listan är för lång för att katalogiseras, så jag kommer bara att lista några fler dyra, värdelösa och kontraproduktiva program som JOG har hittat på för att dränera de vita amerikanska skattebetalarna på deras pengar och tillgångar.

Några av dessa är: **National Cancer Institute**, som inte egentligen letar efter ett botemedel, utan spenderar omkring en miljard dollar om året; **Community Action Programs**, ett perfekt upplägg för negrer och mexikaner att stjäla och stoppa skattebetalarnas pengar i egna fickor; ett **omfattande nätverk av fängelser och straffanstalter**, där mördare och brottslingar som borde ha avrättats från första början får gratis mat och husrum för resten av sina dagar till en kostnad av cirka 100,00 dollar per dag för skattebetalarna; **Rymdprogrammet**, som vi har spenderat cirka 150 miljarder dollar av skattebetalarnas pengar på sedan dess start. Och för vad? Absolut ingenting förutom att ytterligare slösa bort skattebetalarnas pengar. (Läs igen, *Racial Loyalty* nr 33, ”Planet Earth — Our One and Only Home”.) För mindre än denna summa kunde vi bekvämt ha skeppat tillbaka alla USA:s negrer till Afrika med stil.

SLUTSATS.

Det finns tusentals fler, och listan är oändlig. Bevisen är överväldigande för att den arbetande vita amerikanska skattebetalaren har blivit bestulen på en skala som aldrig tidigare skådats i historien, som om han vore en outsinlig guldgruva. Den mest fantastiska aspekten av hela detta fenomen är det tålamod och den undergivenhet med vilken den vita mannen har uthärdat allt detta tjuveri, särskilt under de senaste 40 åren.

Den hårdföra hejduk-trupp som JOG har använt för att hota, lirka och plundra all denna rikedom från den produktiva arbetaren är den judiska **IRS** (Internal Revenue Service). Den, Federal Reserve och JOG arbetar tillsammans i en perfekt trehörnig kombination för att plundra, stjäla och beröva den arbetande mannen hans medel.

och substans.

Det grundläggande målet är att förstöra den produktive och oberoende vite familjefadern. Samtidigt sparas inga kostnader för att subventionera och stödja de lata n-orden, "spics" och gyttjeriserna så att de förökar sig, multiplicerar sig som råttor och sprider sig över den vite mannens territorium och tränger ut honom.

Denna process expanderar och växer exponentiellt, vilket vi upprepade gånger har visat, både genom statistik och genom program. Det kommer att fortsätta att göra det tills varje invånare blir en drönare, en skamlös frifräsande luffare. När judarna väl har homogeniserat alla i denna kategori, kommer nästa olycksbådande steg — hårdnackat tyranni och slaveri av coolie-typ.

Men vid den tiden kommer den vite mannen att ha utrotats.

Så jag säger till er, mina vita raskamrater, förena er, slut er samman och hjälp oss att bygga en mäktig och massiv ångvält. Låt oss få bort den judiske tyrannen från våra ryggar. Hur mycket längre är ni villiga att vara världens favorit-måltavla?

Gå med i Church of the Creator och var inte längre en undergiven måltavla. Sluta hjälpa till att finansiera din egen undergång och förslavning.

DELANDA EST JUDAICA!

* * * * *

Det är dags för den produktive vite amerikanske skattebetalaren att bryskt säga till de judiska parasiterna: Nog! Gå ner från min rygg!

* * * * *

Det mest förbluffande fenomenet gällande den vite amerikanske skattebetalaren är den underdåniga foglighet med vilken han underkastar sig detta piratliknande övergrepp.

* * * * *

Grundlösa antaganden bör inte förväxlas med underbyggda fakta.

Jämförande religioner — Del XII

ODINISM

I denna serie om jämförande religioner har vi tidigare behandlat elva olika religioner, kulter eller sekter, vilka alla antingen har varit extremt fientliga mot den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, eller i bästa fall likgiltiga och/eller destruktiva för det målet. Vid analys av odinismen har vi en religion som, även om den är liten och obetydlig, åtminstone är bekymrad över vår ras överlevnad. Vi Creators betraktar dem därför som våra rasfränder som har potentialen att hjälpa till att vinna det hårda och fientliga raskrig som vi nu är oupplösligt låsta i, vare sig vi vill det eller inte.

Låt oss klargöra från början att denna överbefolkade värld med fem miljarder hungriga och klösande människor snabbt är på väg mot mer kaos, tumult, anarki, revolution och terrorism. Vi är låsta i ett raskrig, där var och en av deltagarna är starkt medveten om sin ras och redo att kämpa för dess överlevnad, med ett undantag. *Den enda deltagaren som är omedveten är den vita rasen, och den lyfter inte ens ett finger för att försvara sig själv. Den ger i själva verket stöd och tröst åt fienden och samarbetar massivt i sin egen undergång.*

Därför, för att väcka och samla den vita rasen till att ta till vapen och kämpa för sin själva överlevnad, kommer vi att behöva vidta några hårda och skoningslösa åtgärder. Vi kommer att behöva följa en stridsplan som är väl genomtänkt och som är villig att gå hela vägen för att göra vad fan som än krävs för att vinna och överleva. Inom Creativity har vi ett sådant program och en sådan ritning. Det är målet med denna analys att finna vägar och medel genom vilka odinisten kan ansluta sig till oss i denna strävan för att på mest effektiva sätt hjälpa till att vinna en sådan strid.

Vad är odinism? Är det en religion? Är det en rasrörelse, eller är det en social klubb broderad med gamla myter och folklore?

Odinismen är en nyligen skedd återuppväckelse i Amerika av några få små grupper som har återupplivat de gamla myterna och folkloren från de stridslystna vikingarna, som var Europas gissel och skräck under den mörka medeltiden. ”Från nordmännens raseri, o Herre, befria oss”, var en vanlig bön i de kristna kyrkorna under vikingatiden, som stod på sin höjdpunkt mellan 800 till 1000 v.t.

Innan jag skrev denna artikel skrev jag till Mrs. Else Christensen i Crystal River, Florida, och bad henne skicka mig de böcker eller den litteratur de hade tillgänglig om odinism. Mrs. Christensen, en fin äldre dam (ungefär i min ålder), skickade mig vänligt tre häften, nämligen *An Introduction to Odinism* (12 sidor); *Wisdom from the Edda* (8

sidor); och *Can We Still Say God?* (40 sidor). Av dessa är den sistnämnda egentligen den enda av något djup när det gäller att ge någon filosofisk insikt om odinismen. Den ägnar praktiskt taget alla sina 40 sidor åt att ge en vetenskaplig analys av vilket fromt och förrädiskt bedrägeri den judiska kristendomen är och hur den har snärjt den vita mannens sinne i en främmande filosofi som är motbjudande för hans egen ”ariska själ”. Vi Skapare har inga invändningar mot detta heller, och har mer eller mindre sagt så upprepade gånger och med eftertryck i våra grundläggande böcker *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible*, våra tilläggsböcker *Expanding Creativity* och *Building a Whiter and Brighter World*, samt även i vår tidning, *Racial Loyalty*.

Men i likhet med fallet med ateismen, så även om alla tre häftena klargör vad de är emot, säger de ytterst lite om vad de är för, förutom att de vill ersätta en gammal främmande religion (kristendomen) med en forntida religion baserad på nordmännens och vikingarnas folklore och mytologi. De säger att istället för att se till den judiske Jahve och Jesus Kristus, bör vi nu tillbe ariska gudar, specifikt Oden, Freja och Balder. Inblandade i detta panteistiska konglomerat är också asar, Loke och Tyr, för att inte förglömma Yggdrasil, det stora askträdet vars rötter och grenar antas hålla samman universum. Med i bilden finns också Midgård, omgiven av en enorm orm, som representerar jorden och betraktas som mitt emellan himmel och helvete. Varulvarna spelar också en viktig roll i denna dråpliga och förvirrade mytologi, som odinisterna märkligt nog har valt som sin representation av den sanna ”ariska själen”.

Det finns tre aspekter av detta märkliga val som vi vill titta närmare på, nämligen (a) av alla de tusentals myter och folklore som den vita rasen är så rikt begåvad med, varför skulle någon vilja välja nordmännens? (b) vad är egentligen den ”ariska själen”, och vilken grupp representerar den, och vilken betydelse, om någon, har ordet ”arisk”? och (c) istället för att fråga ”Kan vi fortfarande säga Gud?”, kan en bättre fråga i denna upplysta och vetenskapliga tidsålder vara: behöver vi fortfarande leka med imaginära spöken, vita eller andra?

Låt oss undersöka (a) först, och göra en partiell lista över tusentals myter, legender, folkminnen och döda religioner som den nuvarande vita rasen är arvinge till.

A. Den vita rasens myter, legender och folklore.

1. Förmodligen två av de största av de mycket gamla litterära eposen är Homeros *Iliaden* och *Odysséen*, som dateras tillbaka till 700-talet f.v.t. De är rika på heroism, drama och dygder som är karakteristiska för den vita rasen. Mycket bättre än de nordiska myterna.

2. Den grekiska panteismen och mytologin är rik, färgstark och intressant.

3. **Romersk panteism och mytologi.** Många av dessa är en efterlikning av de grekiska modellerna, men har romaniserade namn och många gudar och gudinnor är i huvudsak romerska. Både grekiska och romerska gudar och mytologi är helt vita i sin essens och utvecklades innan den judiska kristendomen förorenade deras "hedniska" gudar. Båda är mycket överlägsna nordisk mytologi och föregick den senare med ungefär tusen år.

4. **Teutonisk mytologi.** Jag har en bokserie i fyra volymer av Jacob Grimm (1785-1863) med titeln "Teutonic Mythology", totalt 1 887 sidor. Även om vissa av dessa vävs samman med vikingamyter, är de i huvudsak separata och mycket mer omfattande.

5. **Hinduismens heliga böcker.** Dessa består av klassiker som (a) Vedaböckerna (b) Brahmanerna (c) Upanishaderna (d) Bhagavad-Gita och (f) Epikerna och Puranas (Se "Hinduism", Racial Loyalty nr 30). Dessa skrevs alla av "arier", men trots att de är storslagen litteratur misslyckades de med att stoppa "arierna" från rasblandning och från att dränkas i ett hav av lera. En intressant parentes är det faktum att delar av nordisk mytologi härstammar från dessa tidigare "ariska" skrifter.

6. **Den brittiska Eddan** (Se L.A. Waddells klassiker med samma namn). Dessa berättelser sammanfattar de forntida britternas episka dikt, bedrifterna av kung Thor, Arthur (eller Adam) och hans riddare när de etablerade civilisationen, reformerade Eden och erövrade den heliga graalen. Storslagen litteratur som förmodas gå så långt tillbaka som 3380 f.v.t.

7. **Aesops fabler** som går tillbaka till det forntida Egyptens tid. Enligt min mening finns det mer goda råd och sunt förnuft i dessa korta och enkla berättelser än i alla vikingamyter tillsammans.

8. **Donald A. MacKenzie** har gett ut en bok som är en samling av tyska myter och legender (skild från Grimms samling av teutoniska myter).

9. **Det finns Nibelungenlied** kring vilken Wagner byggde sin "Ring" av fyra operor.

10. **Det finns irländska myter,** skotska myter och legender, det finns rumänska myter (Dracula, etc.), det finns en stor samling av Hans Christian Andersens sagor. Det finns Gåsmors sagor, i vilka jag är säker på att du, om du letade noga nog, skulle kunna finna några korn av visdom. Faktum är att nästan varje land hade sin uppsättning myter och legender, oavsett om de är vita eller inte. Till och med indianerna och mexikanerna har sina.

Så, med ett så stort urval på menyn, med en så omfattande uppsättning myter och legender som har sitt ursprung hos den vita rasen, vad är så speciellt med vikingamyterna?

Svaret är: inte mycket. Det är inte ett bra val.

B. Vem eller vad representerar den ”ariska själen?”

Ordet arier har flitigt svängts med i den Vite Mannens litteratur. Personer som Houston Stewart Chamberlain i ”Foundations of the 19th Century” och Alfred Rosenberg i ”Mythos of the 20th Century” har använt ordet i stor utsträckning. Det gavs dock en framträdande plats av Hitler och nazistpartiet under deras hegemoni i Tyskland, faktiskt i en sådan utsträckning att termen ”arier” i den nuvarande vita världens medvetande är nära förknippad med nazismen.

Vi inom Church of the Creator skyr ordet av flera goda skäl, men främst för att termen är så vag och illa definierad att den praktiskt taget är meningslös. Liksom ordet ”ande” som används så ymnigt av de kristna, är även detta flitigt använt, men ingen vet vad det betyder, om det ens betyder något.

Jag försökte slå upp ordet i två uppslagsverk jag har och det fanns inte ens med. Slutligen slog jag upp det i en gammal Britannica (1929) och fann ett kort stycke om det. ARIER: Detta ord används av vissa av de ”satem”-talande indoeuropeiska språken med betydelsen ”ädel” och är namnet på en av stammarna hos dessa folk. Som Sir George Grierson påpekar: *”Indier och iranier som härstammar från en indoeuropeisk stam har en fullständig rätt att kalla sig själva arier, men det har inte vi engelsmän.”*

Stycket slutar med denna förmaning: *Det finns inte ett bättre eller mer slående exempel inom vetenskapen än detta (arier) på faran med att sätta etiketter utan tillbörlig granskning och intelligent diskriminering.*

Nazisterna definierade inte heller ordet på riktigt, men det hade innebörden av en nordisk typ av människor, med blå ögon och blont hår, men inte ens detta klargjorde de. Om det var vad det var tänkt att innebära, skulle många av de mest framstående nazisterna och fascisterna inte kvalificera sig. Hitler var inte blond, inte heller Goebbels, Himmler eller Mussolini. Om man utvidgar detta till hela nationaliteter skulle större delen av den Vita Rasen inte kvalificera sig. Det skulle utesluta de flesta österrikare, italienare, fransmän, slaver och hundra miljoner andra. Så varför göra en sådan fetisch av ordet när dess betydelse är så dunkel?

Vi Creators använder termerna Vita Rasen, Vite Mannen, etc., som vår standarddefinition av det folk vi förespråkar och för vilka religionen Creativity skapades. Vi avser att åstadkomma för alla världens vita nationer vad Hitler gjorde för tyskarna. Vi vill förena dem till en kraftfull, massiv ångvält med vilken vi kan krossa det judiska monstret. Ordet arier duger inte. Vi kastar bort det som inte bara varande värdelöst, utan också som ett skadligt hinder för att uppnå detta stora och ädla mål.

Att nu odinisterna säger att vikingamyterna representerar den ”ariska själen” är en hel del nonsens. Precis vems själ är det de pratar om? Nordbornas? Österrikarnas? Fransmännens? Polackernas? De

Ungrare? Om vi noggrant skulle katalogisera de innersta känslorna, "själarna", hos alla vita européer, skulle vi finna att det inte finns någon gemensam "själ". Vi skulle finna att inte bara de olika folken "känner" och "klamrar sig fast" vid tusentals olika myter, fabler, legender och folklore, utan även i ett och samma land skulle det finnas en enorm mångfald. Den vanligaste nämnaren, om någon, skulle vara främmande judisk kristendom, och även denna är splittrad och fragmenterad i tusen olika bitar och stycken.

Så låt oss glömma att försöka representera eller hitta den "ariska själen". För det första är arisk nästintill meningslöst, och för det andra, om det är menat att antyda den vita rasen, finns det ingen gemensam "själ" som representerar den. Det bästa vi kan göra är att konstruera en gemensam religion som ligger i alla medlemmar av den vita rasens bästa intresse, en som alla intelligent kan omfamna och sedan samla den vita rasen genom lång och mödosam propaganda och upplysning för att acceptera den som sin egen.

Detta är vad vi försöker göra genom att främja Kreativitet, den vita människans religion.

Innan vi lämnar detta ämne, låt mig göra ytterligare en väsentlig kommentar. Vi har ofta kritiserats för att termen "vita rasen" är en oprecis, ovetenskaplig beskrivning. Visst, det är den. Men å andra sidan består den vita rasen som sådan av en polyglott, oprecis grupp, eller grupper av människor, med endast vissa gemensamma egenskaper (utöver färgen på deras hud). Österrikarna är annorlunda än de nordiska tyskarna, som är annorlunda än fransmännen, än irländarna, än italienarna, etc. Så det finns ingen exakt definition. Icke desto mindre är det den bästa som finns. Alla vet vad och var Atlanten är, men dess gränser blir också vaga där den smälter samman med Nordsjön, eller Karibien, eller Stilla havet. Så är det också med den vita rasen. Alla vet vad den vita rasen är, även om dess utkanter är något oklara, och vissa av dem är vi inte särskilt stolta över.

C. Behöver vi fortfarande spöken?

Odinisterna intar uppenbarligen ståndpunkten att spöken av någon anledning är bra för oss. Varför, förklarar de inte. På något sätt är det en stor tillgång, säger de, att ha en religion där man också har en uppsättning gudar som man kan bolla med, även om man vet att de är falska.

Vi Kreatörer ser med oblida ögon på sådant nonsens. Vi behöver inte en tro på spöken, vi behöver inte en tro på jultomten och som vuxna intelligenta individer behöver vi inte en napp att suga på. Det är denna löjliga kvarleva från våra primitiva stenåldersförfäder som så har förvirrat och förvrängt människans tänkande under årtusendena och orsakat så mycket förödelse och elände.

Så låt oss göra slut på spöknonsenset. Låt oss sköta våra angelägenheter och lösa våra problem på det sätt som de alltid har blivit...

löst korrekt — med hjälp av vår intelligens, med hjälp av förnuft och logik. Låt oss i och med detta lära oss av tidernas främsta lärare — genom att observera Naturens lagar och verkningssätt.

På tal om Naturen finns det en annan punkt där vi har en avvikande mening gentemot odinisterna. De hävdar att de genom att återgå till de fornnordiska gudarna är mer i samklang med Naturen. Så är inte fallet. Inga gudar, spöken eller andar är Naturen. De är en onaturlig avvikelse i sinnet. De är inte i harmoni med Naturen, utan verkar förutsatt övernaturligt, det vill säga utanför Naturens lagar. Så när någon säger till oss att det de kallar gud eller Gud egentligen är detsamma som det vi kallar Naturen, så håller vi inte med. Det de häver ur sig är en anomali, en motsägelse. Vi säger: bestäm er. Tror ni på spöken eller tror ni på Naturens lagar?

SLUTSATS.

Vi anser att odinisterna är en fin, intelligent grupp människor, och vi vill påminna dem om att den bittra raskampen för vår ras överlevnad är en desperat kamp mot tiden, energin och resurserna. Vi har inte råd att ägna oss åt barnsliga lekar, eller söla i några halvverkliga, halvt påhittade fantasier i det blå. Vi har inte råd med det mer än vad en stridande armé har råd att använda LSD, gå ut i strid halvt påtända och förvänta sig att vinna strider mot en dödlig och beslutsam fiende. Vi vädjar till er, vi bönfaller er, glöm spökena (även om de är vita) och anslut er till Church of the Creator i en planerad, militant, fullt strukturerad trosbekännelse och ett program som är baserat på verklighet, på logik, på sunt förnuft och den visdom som härrör från Naturens eviga lagar. Vi behöver er och ni behöver oss. Tillsammans kan vi föra ett meningsfullt raskrig och vinna.

Rahowa!

* * * * *

En religion som misslyckades med att motstå den judisk-kristna anstormningen för tusen år sedan kan rimligtvis inte förväntas rulla tillbaka den nu, under förhållanden som är tusen gånger mer ogynnsamma.

* * * * *

Odinism vs. Creativity

En jämförelse

A. Trons grundval.

Vad odinister bekänner sig tro på är ganska vagt och odefinierat. De gör anspråk på att tro på ett panteon av vikingagudar, av vilka Oden, en enögd gammal man, är fadern. Uppbyggt kring detta panteon finns en slumpmässig samling myter och sagor. Medan odinisterna hävdar att detta är grunden för deras religion, erkänner de villigt att de inte VERKLIGEN tror på dessa sagor. Så var står vi?

Det finns ingen erkänd officiell text eller litteratur, eller ens en uppsättning trosuppfattningar i sammanfattad form.

Creativity har å andra sidan tydligt formulerat sin militanta trosbekännelse, sina program, sin filosofi och religion i **Tre grundläggande böcker:** *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*. Detta förstärks ytterligare med två kompletterande böcker, *Expanding Creativity* och *Building a Whiter and Brighter World*.

B. Mål och syften.

Det grundläggande målet för Creativity är tydligt och militant: att förse den vita rasen med en kraftfull rasreligion (liknande den judendomen har gett judarna) och förena den vita rasen till en kraftfull murbräcka (som Hitler gjorde för tyskarna för cirka 50 år sedan) och krossa den judiska behemoten. Vi är fast beslutna att göra detta och låta den vita rasen återigen ta full kontroll över sitt eget öde. Därifrån och framåt är det vårt mål att uppgradera vår ras genetiska kvalitet (genom vårt program för eugenik) och expandera den vita rasen på bekostnad av "mud races". Vi avser att fortsätta bygga en vitare och ljusare värld.

Utöver att främja rismedvetenhet är odinismens mål lika oklara som dess religiösa bekännelse. De har sociala sammankomster, dricker mjöd (eftersom nordborna drack mjöd) och diskuterar imaginära vikingabravader och folklore.

C. Raslig inställning.

De rasliga inställningarna hos odinism och Creativity är båda pro-vita, även om odinisterna föredrar att tala om aryanism istället, ett näst intill meningslöst ord, som jag redan har förklarat i huvudartikeln. I vilket fall som helst är Creativity mer militant pro-vit, och mer militant anti-jude, anti-nigger och anti-mud. Det är Creativitys orubbliga mål att inte bara kämpa för den vita rasens överlevnad utan att utöka vårt antal tills vi bebor hela planeten jordens gästvänliga territorium. Samtidigt är det vårt konstanta mål att uppgradera inte bara kvaliteten på vår vita genpool, utan också kvaliteten på vår miljö och kvaliteten på själva livet för den vita rasen.

För att sammanfatta: Ett Sund Förnuft i en Sund Kropp i ett Sund Samhälle i en Sund Miljö.

D. Den grundläggande frågan vi ställer är denna:

Om odinismen inte hade den intellektuella och andliga styrkan att hålla stånd mot den judiska kristendomen för tusen år sedan när vikingarna hade Europa i sitt grepp, vad skulle få någon rimlig person att tro att den nu kan vända situationen under förhållanden som är tusen gånger mer ogynnsamma än de var då? Varför skulle någon vilja återuppliva ett forntida misslyckande från historiens skrothög?

* * * * *

När du möter CREATIVITY för första gången i ditt liv, presenteras du för en Sak som du slutligen kan ägna Total Hängivenhet.

* * * * *

Revolution, anarki och kaos över hela världen: det händer inte bara. De anstiftas av JOG, utförs av CIA och betalas av den vite amerikanske skattebetalaren, den ultimata måltavlan.

* * * * *

Utan en framgångsrik Creativity-rörelse är den vita rasen död. Varje tanke och handling vi tar måste vara — Kommer det att hjälpa till att främja CREATIVITY?

* * * * *

Ett brev till fru Else Christensen med inbjudan till odinisterna att förena sig med oss

26 mars 1986

Fru Else Christensen
The Odinist Fellowship
Crystal River, FL

Bästa fru Christensen:

Tack så mycket för att du skickade de tre broschyrerna om odinism, och även ett stort tack för ditt brev från den 27 februari.

Jag vet inte om du kommer ihåg mig, men vi träffades av en slump vid Bob DePughs möte, 1977, i Kansas City. Vi satt bredvid varandra i publiken och presenterade oss för varandra.

Fru Christensen, jag har inget "agg" mot odinisterna, och jag håller helt med Voltaire när han sa: "Jag kan våldsamt ogilla vad du säger, men jag kommer att försvara din rätt att säga det intill döden." Även om jag är våldsamt oense med alla "spöken-i-skyn"-religioner som skräpar ner människans tänkande, i synnerhet den vita mannens, så har jag minst meningsskiljaktigheter med, och störst respekt för, odinisterna. Jag anser att de hör till de finare och mer intelligenta medlemmarna av den vita rasen, och jag tror att du är medveten om att jag har sagt detta vid flera tidigare tillfällen.

Om du har läst min ledare i Racial Loyalty nr 32 med titeln "HUBRIS, HUBRIS", tror jag att du kommer att förstå vad min övergripande oro handlar om. Om du inte har gjort det, ska jag kortfattat redogöra för den. Det är detta: Om inte den vita rasen snart polariseras till en enad murbräcka (ett parti, en rörelse, en religion eller vad som helst) för att krossa det judiska monstret, kommer det snart att vara över för den vita rasen. Jag anför nazirörelsen i Tyskland som ett främsta exempel, men historien har många andra.

Vi Skapare tror inte att odinismen i sig har det credo, den filosofi eller det program som krävs för att utföra det arbetet. Det gör inte heller Identity-rörelsen, eller någon av de andra vita rasrörelserna på scenen idag.

Om odinismen hade det, skulle jag dumpa min hybris imorgon och förena mig med er. Faktum är att vikingatidens odinister knappt ens visste vad en jude var, och när det listiga judiska angreppet (i form av kristendomen) kom, hade de inget försvar mot det. Det var i själva verket som att ta godis från ett barn.

Nu ska jag villigt erkänna att de flesta av dagens odinistiska medlemmar ligger långt före sin trosbekännelse i detta avseende, men det hör inte till saken. Odinismen i sig själv har det inte, lika lite som de romerska och grekiska religionerna med Zeus, Neptunus och vad ni vill. Samma odinistiska medlemmar skulle vara tio gånger effektivare om de hade en mer omfattande och militant trosbekännelse och ett program som ledde dem, ett bättre fordon att färdas i.

Låt mig fråga dig allvarligt — hur många "odinister" tror egentligen på de arkaiska nordiska gudarna? Om så är fallet, vem lurar vem?

Hybris eller inte, i Creativity har vi allt. Precis som Hitler designade och konstruerade nationalsocialismen från grunden, speciellt skräddarsydd för att förena tyskarna och övervinna kommunismen och judarna, så har vi nu också en speciellt konstruerad rasreligion för att förena den vita rasen på världsomspännande basis, och bygga en kraftfull raslig ångvält med vilken vi kan krossa det judiska monstret. Inget hokus-pokus, inget svek, inget låtsas, inga fåniga lekar. Bara jäkligt bra logik, sunt förnuft och militans baserad på de massiva problem vi står inför, baserad på verkligheten.

Vi vill inte gräla med dig eller några andra odinistiska medlemmar. Vi tycker om er. Vi vill att ni ansluter er till oss eftersom ni behöver oss och vi behöver er, om någon av oss ska överleva.

Frågan du måste ställa dig själv är denna: vad är viktigare — att rädda din egen lilla hybris, eller att rädda den vita rasen, inklusive alla våra framtida avkommor som är på väg?

Beroende på vad vi gör nu, kommer våra framtida generationer antingen att vara evigt tacksamma för att vi vände denna sjuka värld rätt, eller så kommer de att förbanna oss i våra gravar för den helvetiska röra vi lämnade efter oss.

Rahowa!

Kreativt din,
Ben Klassen, P.M.

Detta brev postades den 26 mars. Eftersom inget svar erhölls förrän den 8 maj kunde vi inte inkludera det i detta nummer, men vi tryckte det i ett senare nummer. Här är hennes svar:

8 maj 1986

Bäste herr Klassen:

Tack så mycket för ditt brev från den 26/3 -86. Jag uppskattar ditt raka tal och jag tror att vi kan lita på varandra tillräckligt för att hålla det på den nivån.

Låt mig först berätta att jag har blivit anklagad för att vara en odinist som inte tror på Oden; och naturligtvis är detta sant; jag "tror" inte att någon av gudarna existerar på samma sätt som kristna säger

de tror att deras gud existerar, eller någon av hans tre delar. Vad gudarna representerar för oss är naturkrafterna, de universella makterna, goda eller dåliga mänskliga egenskaper. Vi kan säga när åskan går — ”Oj, Tor har fullt upp idag!” men ingen sansad odinist tror att guden färdas över himlavalvet i den bockdragna vagnen; för oss är Tor i det ögonblicket en påminnelse om Naturens oerhörda, kraftfulla krafter.

Jag skulle vilja gå tillbaka till en mening i ditt brev — Du säger ”Dessa samma odinister skulle vara tio gånger så effektiva om de hade en mer omfattande och militant trosbekännelse...” Du förbiser det faktum att dessa människor inte vill vara ”mer effektiva” och ändå behöver de något att basera sina moraliska begrepp på. Odinismen är den basen. Den tro vi presenterar är odogmatisk, så folk kan välja hur de vill se gudarna; om de vill ha kryckan så finns den där, om de har kommit så långt att de kan stå på egna ben, så låter religionen dem göra just det.

Samtidigt ger odinismen dem en möjlighet att tända ljus, att fira årstiderna eller andra sådana ”dagar”, vilket ger dem ett tillfälle att träffas i en informell, vänlig atmosfär. För, tro mig, en sak vårt folk behöver är gemenskap, att vara bland sina egna med ett gemensamt syfte. Och logik kommer inte att klara det helt och hållet. Odinismen kan inte, och bör inte, gå emot logiken, men det måste finnas något för känslorna också, och detta är vad gudarna tillhandahåller.

Du hänvisar till Hitler; vad han gav det tyska folket var solidaritet, känslomässigt engagemang, inspiration, men dessa känslor är inte rationella. Människan är (tyvärr) inte en rationell varelse; det finns naturligtvis grader, men de flesta människor styrs av sina känslor, inte av sin logik.

Jag anser att vi behöver kämpa på alla fronter; din trosbekännelse är logiskt uppbyggd och tilltalar vissa människor; odinismen, ur Fellowship-synpunkt, ger något för känslorna och är samtidigt acceptabel för människor med ett ganska gott rationellt sinne. Asatru Free Assembly har mer för känslorna än vad både du och vi har, men de är inte så långt ner på den irrationella vägen att deras version inte kan vara acceptabel för människor med ett rimligt mått av rationalitet. Det är inte en särskilt bra förklaring men jag hoppas att du förstår vad jag försöker visa. Vi behöver arbeta på alla fronter; vad en organisation inte kan göra, de människor de inte kan nå, kan en av de andra två göra (hoppas jag).

Vi har medlemmar som också är medlemmar i AFA; jag antar helt enkelt för att de tycker att vi inte har tillräckligt med ritualer och ceremonier (vilket jag håller till ett minimum); och uppenbarligen har de ett behov av något känslomässigt uttryck. Det är bra, Steve kan tillhandahålla det och de behöver inte gå till Moonies, Hare Krishna eller de kristna kyrkorna; de kan stanna inom en religion som är baserad

främst på vårt kulturarv. De kan följa den uppförandekod som uttrycks i Havamal, och koden kommer inte att påtvingas från någon yttre ”gud” utan inifrån, från deras eget intellekt. Och när de först förstår detta, när de känner den rasmässiga solidariteten och har en känslomässig grund för sin medfödda böjelse, då kommer politisk handling att följa. Det tar tid att nå så långt, men det kommer att ske.

Det är vårt öde att födas i en historisk period där den nuvarande kulturperioden håller på att dö; det kommer fortfarande att ta kanske ett par århundraden till innan den slutliga kollapsen. Det nya har inte fötts ännu, men jag hoppas och tror att vi idag lägger grunden för den bas på vilken de nya religiösa/filosofiska moralkoncepten kommer att byggas. De kommer att behöva vara rasmässiga, diskriminerande, självbejakande, stolta.

Det är en skam att vi på engelska inte har kunnat hålla fast vid, eller få en bättre översättning av, det tyska begreppet ”Das Göttliche”; det gudomliga är neutrum, det står bortom gudar och gudinnor, och är sannerligen långt ifrån den kristna tre-i-en-guden.

Jag minns att vi träffades för många år sedan men aldrig riktigt hade tid att prata; det vore trevligt att någon dag få tillfälle att sitta ner och utbyta några tankar, jag tror att vi skulle nå en samförstånd.

Innan jag avslutar måste jag tillägga att jag vet att det jag har sagt här inte förstås av alla odinister; vi har dem ända upp på scenen som bara vill byta ut Oden mot Jesus och fortsätta som vanligt, så att säga. Många förstår inte djupet i tron eller den potential den har. Men allt tar tid; det är ett stort steg från den kristna trosbekännelsen som de flesta av oss har vuxit upp med, till en mogen förståelse av våra känslomässiga och intellektuella behov, och att sedan absorbera denna förståelse på ett intelligent sätt. Som ordspråket säger, Rom byggdes inte på en dag, och det gör inte heller odinismen. Och i takt med att samhället förändras och vår kultur blir alltmer förvriden, kan vi behöva ändra vårt tillvägagångssätt något; vår fiende är flexibel i den meningen att han använder alla fysiska och psykologiska metoder som står till hans förfogande; vi måste göra detsamma.

Jag hoppas att detta låter vettigt för dig och det skulle kunna uttryckas bättre, men du kanske får ett intryck av vad vi försöker göra.

FÖR FOLK OCH FRAMTID!

Else Christensen
The Odinist Fellowship
Crystal River, FL 32629

(Red. anm.: Tack, fru Christensen, för en uppriktig och informativ beskrivning av odinismen. Jag ser fram emot att träffa dig igen snart i ett vänskapligt utbyte av åsikter.)

Sammanfattning av vår serie

Detta nummer avslutar vår serie i 12 delar om jämförande religionsvetenskap. I vår serie har vi försökt peka på flera övertygande egenskaper hos religion och jämfört dem med vår egen, Creativity.

En av observationerna är att praktiskt taget alla andra religioner, oavsett om de är antika, medeltida eller moderna, är skapade av människor, alla främjar "spökeri" (spookcraft) och är konstruerade på en bräcklig grund av bedrägeri, lögner och vidskeplighet. I allmänhet förtjänar de varken den vördnad, lojalitet eller respekt som en dåraktig och lättlurad mänsklighet har varit alltför villig att ge dem.

Å andra sidan har vi också upprepade gånger påpekat att religioner har haft en kraftfull, om inte avgörande, effekt på historiens gång, tyvärr och undantagslöst till nackdel för den vita rasen. Varför? Eftersom den vita rasen aldrig har haft en verkligt rasmässig religion som sin egen, så som judarna, muhammedanerna och till och med de svarta muslimerna har.

Nu har den vita rasen en sådan religion i Creativity, omfattande, fullt strukturerad till förmån för den vita rasen och den vita rasen ensam. Jag hoppas att det inte är för sent för den vita rasen att inse detta fenomen, att fullt ut förstå det, omfamna det och polarisera kring det för sin egen frälsning. Den grundläggande frågan är denna: är den vita mannens hjärna redan för kraftigt täckt av havstulpaner av bedrägliga judiska shibboletter, av spöken och uråldriga baksmällor för att den vita mannen ska kunna tänka klart och kämpa sig ut ur sin nuvarande svåra situation? Det är vår orubbliga, oåterkalleliga beslutsamhet att fullfölja denna kamp, att skrapa bort havstulpanerna, att räta ut den vita mannens röriga tänkande och förena vår ras under Creativitys enda mäktiga baner. Rahowa!

* * * * *

Romersk katolicism är den ursprungliga källan till alla — jag upprepar, ALLA efterföljande kristna religioner, av vilka tusentals nu rabiatt fördömer den. Vissa kallar den till och med för Djävulens kyrka.

* * * * *

Nummer 36, juni 1986

Vi började denna bok med artikeln RAHOWA! eftersom det är vad denna bok handlar om. Här är resten av nummer 36.

Att rädda vår dyrbara planet från att bli en giftig soptipp och en mänsklig svinstia

Del III: Rent dricksvatten

En bristvara

Anta att vi kunde bemanna ett rymdskepp och färdas genom det vidsträckta universum på jakt efter en annan planet som hade alla de rätta kombinationerna av komponenter som gör liv möjligt på gamla goda planeten jorden. Även om vi gav oss ut på resor till andra galaxer, tvivlar jag på att vi någonsin skulle hitta en annan så vänlig miljö på 10 miljarder år. Denna kombination består av rätt temperaturer, rätt gravitation, jordmån, grundämnen, atmosfär, vatten, samt tusentals andra vitala komponenter som vi inte ens är medvetna om.

Men av alla dessa som gör planeten jorden unik och en så livskraftig plats att bo på, är det vår vidsträckta atmosfär och överflödet av vatten som är de främsta bidragen till livet på denna planet. Visst har ingen annan planet i vårt solsystem något liknande för att generera eller upprätthålla liv. Faktum är att vetenskapen ganska väl har fastställt att inget annat liv existerar på någon av våra grannplaneter i vårt solsystem. Det är min uppfattning att liv som det vi upplever här på planeten jorden inte dupliceras någon annanstans i universum, och att vi är unika. Inte heller tror jag att vi får besök av små gröna män från ”rymden”, eller har fått det i det förflutna, eller kommer att få det i den nära framtiden.

Hur det än må vara med det, har vi fram till helt nyligen tagit våra två främsta tillgångar, frisk luft och friskt vatten, så för givna att vi knappt ägnat dem en tanke. Vi antog att båda varorna fanns i så enorma och gränslösa mängder att vi tog dem för givna och lika naturliga som att andas in och ut. Men inte längre. Som sången går — man saknar inte vattnet förrän brunnen går torr.

Idag vill vi undersöka vattensituationen på denna planet jorden — vårt enda hem. Brunnen håller inte bara på att gå torr

på vissa ställen, men på många andra förvandlas den till en kloak. En överbefolkad planet, för många människor, för mycket industri och teknik, och en kriminellt oansvarig hushållning på en världsomspännande skala håller snabbt på att förvandla båda dessa, våra största tillgångar, till en förorenad soptipp, otjänlig för mänsklig konsumtion.

Jag läser morgontidningen. I samma nummer hittar jag på en sida att ”Stor olaglig kemikaliedumpning funnen”, att 1 700 fat med kemiska gifter har dumpats på någon övergiven plats på en gård i Georgia. Uppenbarligen har dessa i hemlighet transporterats från något i konkurs gånget kemiföretag i Tennessee, under många nattliga räder. På en annan sida läser jag ”Sovjet försöker dämpa kärnreaktor. Forskare befara ett ’Kinasyndrom’ med den heta nukleära smälta massan som bränner sig ner mot jordens mitt och på sin väg förorenar enorma mängder av underjordiska vattentäkter.” Samtidigt förorenas miljontals kvadratmil av atmosfären med radioaktiv strålning som hotar inte bara stora områden i själva Ryssland, utan även de närliggande länderna Sverige, Tyskland, Österrike, Frankrike, Polen och andra. Jetströmmarna i den övre atmosfären bär till och med strålningen till USA, men ”vår” regering säger till oss att vi inte har något att oroa oss för. (Tror du fortfarande på något JOG säger?) På en annan sida läser jag en liten notis av Evans och Novak som säger, citat: ”Topphemlig information från Vita huset antyder starkt att många av de 40 tusen ryssar som evakuerades — 36 timmar senare — från kärnkraftsstaden Tjernobyl kommer att dö av strålningsskador. Denna hemska möjlighet, som inte var planerad att offentliggöras av den amerikanska regeringen, beror på ett långt glapp mellan kärnexplosionen och början av evakueringen en och en halv dag senare. En sovjetisk specialist här tror att strålningsoffren kommer att skickas till avlägsna städer för att dö bortglömda och okända.”

En annan notis, nästa dag, samma tidning, berättar om den långvariga torkan i vårt område, North Carolina, Georgia och sydöstra USA i allmänhet, och hur en veckogammal skogsbrand i östra North Carolina redan har slukat 73 tusen hektar skogsmark och fortfarande rasar för fullt.

Ännu en punkt: Skogarna dör i många delar av landet, på grund av surt regn och på grund av tusentals ton kväveoxider och svaveldioxid som dagligen spys ut i luften. När de väl dumpats i vår atmosfär stannar de inte där. De kommer ner igen som antingen torrt surt pulver, eller som salpetersyra eller svavelsyra med regn, snö eller dimma. Och på grund av vår rörliga atmosfär hamnar det inte nödvändigtvis i det område som producerade det. Därav vissa internationella och regionala tvister.

Ännu en punkt: Förgiftade brunnar. Till exempel TCE (Trikloretylen), en vanlig kemikalie som används som lösningsmedel och har...

i dussintals andra användningsområden under de senaste 60 åren, har nu visat sig vara starkt cancerframkallande och har sipprat ner i grundvattnet i de flesta av landets brunnar. Men det är inte det enda ämnet. Minst 22 andra cancerframkallande kemikalier och 1000 organiska kemikalier har trängt in i det kranvatten vi dricker.

Så där har vi det. Förorenat vatten på ytan, förorenat vatten i skyn och förorenat vatten under marken.

Vatten. Ja, sannerligen, det är en dyrbar substans. Det utgör 77 procent av ett spädbarns kropp, 59 procent av ett barns kropp och mellan 45 och 65 procent av en vuxens kropp. En överviktig person kan kanske klara sig utan mat i 120 dagar, men inte utan vatten. De skulle vara döda på fem dagar, eller i ett varmt och torrt klimat, på ungefär hälften av den tiden.

Vatten. Det finns gott om det, men ytterst lite av det är rent nog att dricka. Tre fjärdedelar av jordens yta är täckt av det. Endast 0,01 procent av planetens vatten finns i atmosfären, medan huvuddelen, 97,2 procent, finns i haven och inlandshaven. Ytterligare 2,15 procent är bundet i istäcken och glaciärer, och resterande 0,64 procent är flytande sötvatten som är tillgängligt för oss i grundvatten, sjöar, floder, bäckar och ytjord.

När vi säger sötvatten bör vi modifiera det och säga att det brukade vara relativt friskt och rent, men inte längre. Det är nästan omöjligt att hitta något oförorenat vatten någonstans nära ett bebott område, nu på 1980-talet. Hundratals föroreningar förorenar nu våra "sötvattensreserver". Koncentrationer av metaller som koppar, kadmium, zink, bly, kvicksilver och hundratals giftiga kommersiella kemikalier (liksom det redan nämnda TCE) förorenar nu våra vattenresurser.

Många människor lever fortfarande i den felaktiga tron att, ja, åtminstone i städerna, där vårt vatten har renats av de kommunala "reningsverken", är det säkert att dricka. Inte så, min vän.

En nyligen genomförd studie gjordes av General Accounting Office (GAO) för att förse kongressen med fakta om vårt dricksvatten. Studien omfattade 446 vattenförsörjningssystem i sex delstater. Av dessa 446 uppfyllde endast 60 system de federala standarder som fastställts för interregionala flygplan, tåg och bussar. Det är bara 13,5 procent. Men det betyder inte att ens dessa 13,5 procent av systemen hade bra vatten, bara att det klarade minimikraven.

Det finns ytterligare en skadlig faktor gällande "behandlat" vatten som staten inte skyddar dig ifrån, och det är tillsatsen av kemikalier som klor och, i tusentals system, fluorider, som avsiktligt tillsätts för att förmodligen döda "bakterier". I de flesta fall är klor och fluorider, båda dödliga gifter, farligare än de bakterier de är tänkta att döda.

Vi skulle kunna fortsätta att analysera både identiteten och mängden av

kemiska gifter, för att inte tala om de radioaktiva gifterna, i vårt dricksvatten, men det skulle vara en icke-produktiv strävan. Jag har redan tillräckligt täckt den olycksbådande aspekten av föroreningar från kemiska gifter (*Racial Loyalty nr 26*) och av radioaktiva gifter (*Racial Loyalty nr 27*) som förorenar vår planet jorden, och hur vi når en absolut återvändsgränd i denna vansinniga skändning av denna unika, vackra planet som naturen har försett oss med.

Frågan är: vad ska vi göra åt det?

I detta avseende finns det två delar av problemet, (a) kortsiktig förbättring och överlevnad tills vår planet jorden är upprensad, och (b) en total, grundläggande och långsiktig lösning på hela det världsomspännande föroreningsproblemet. Detta innebär att vi måste strukturera om hela vårt sociala, ekonomiska och rasmässiga tänkande. Först då kommer vi att kunna återställa vår planet till den rena och vackra miljö den en gång hade, och göra den till en lämplig plats för en stolt och ordningsam vit ras att leva på.

Låt oss ta itu med det kortsiktiga problemet först, och säga att så länge vi har en judisk-dominerad regering och samhälle världen över, kommer problemet inte att lösas, det kommer att bli värre, mycket värre. Befolkningsproblemet kommer att eskalera, "mud peoples" kommer att skända ett allt större område av vår planet, och både det giftiga kemiska avfallet och det radioaktiva avfallet kommer att växa till alltmer otåliga nivåer.

Så vad kan vi, den vita rasen, göra åt dricksvattnet? Vi kan göra två saker: för det första, gå över till att dricka destillerat vatten, vilket är vad min familj gör. Detta kan göras genom att antingen köpa destillerat vatten på flaska i stormarknader, eller genom att installera en egen hushållsdestillator. Jag har gjort båda delarna. Under flera år använde vi vår egen lilla destillator, tills en dag säkerhetsfunktionen på den slutade fungera och nästan brände ner vårt hus. Vi har köpt destillerat vatten på flaska sedan dess.

Det andra vi måste göra fram till den tidpunkt då vi får världen omstrukturerad är att omvärdera hela vårt förhållningssätt till våra färskvattenresurser. Vi måste inse det faktum att mängden färskvatten vi har tillgång till är strikt begränsad, att vi slösar bort mycket av det, förorenar resten, och att det helt enkelt inte finns tillräckligt för alla. Vi måste bli bättre på hushållning — utnyttjande och förvaltning av det färskvatten som finns tillgängligt för oss.

Världen över används 75 procent av den tillgängliga färskvattentillgången till bevattning. Mycket av detta kommer från minskande underjordiska akviferer, såsom den enorma Ogallala-akviferen på slätterna i Mellanvästern, och den nu nästan uttömda San Joaquin Valley i Kalifornien.

Ett delvis svar på bevattningsproblemet är att om vi (i USA) ändrade vår besatthet av att föda alla världens gratisätare och bara tog hand om våra egna, skulle vi inte behöva producera ett sådant överskott av livsmedel, och behöva mycket mindre bevattnad

åkermark. För det andra, om vi gick över till vetenskapligt planerat ekologiskt jordbruk, skulle vi producera mer näringsrik mat och knappt behöva någon bevattning alls.

Ungefär 40 procent av allt vatten som leds in i hemmen används (eller slösas bort) av vattentoaletten — ett av vår civilisations stolta kännetecken. Den mest negativa aspekten av detta är att en del av avloppsvattnet blir en del av vattenförsörjningen för dem som bor nedströms. Den genomsnittliga personen som använder en vattentoalett förorenar 13 tusen gallon färskvatten per år för att spola bort 165 gallon avlopp. Multiplicera det med 180 miljoner människor som använder sådana enbart i USA, och du får en uppfattning om dimensionerna av detta problem.

Ett bättre, effektivare och mindre slösaktigt medel måste ersätta vattentoaletten. Det finns redan bättre system tillgängliga, och ännu bättre medel skulle kunna utarbetas om vi föresatte oss det.

Låt mig upprepa vad jag har påpekat hur många gånger som helst tidigare: inget av dessa problem kommer någonsin att lösas så länge den judiska behemoten har kontroll över världen. Faktum är att föroreningar, trängsel, svält och anarki kommer att bli värre, mycket värre, till dess och såvida inte den vita människan med kraft återtar och tar ansvar för sitt eget öde. Och om han inte gör detta snart, kommer det att vara för sent. Vi kommer bara att ha en överbefolkad, förgiftad, förorenad, radioaktiv planet att klamra oss fast vid, en där den vita rasen snart inte längre kommer att kunna överleva. Punkten utan återvändo närmar sig snabbt.

Därför måste vi gå tillbaka till ruta ett:

1. Bygg upp Church of the Creator till en dynamisk, väckt, enad murbräcka, ett kraftfullt verktyg i händerna på den vita människan med vilket man kan krossa det judiska monstret.

2. Ta ansvar för vårt eget öde, utöva rasmässigt lagarbete och sluta subventionera ler-raserna och världens gratisätare.

3. De senare kommer då snart att vissna bort och världens befolkning kommer att krympa tillbaka till vad den bekvämt kan försörja på en evig stabil basis, förmodligen omkring en femtedel av dagens trångbodda fem miljarder.

4. Därifrån och framåt kan, och kommer, problemen att lösas. Vi kan då gå till väga systematiskt och effektivt med att städa upp vår dyrbara planet jorden till där den återigen blir en sund, hälsosam och vacker plats för våra framtida avkommor att leva och blomstra på under de kommande miljon åren.

***Om vi någonsin ska återställa denna planet Jorden till dess ursprungliga orörda skönhet och bördighet, finns det bara ett svar* — RAHOWA!**
***Total raskrigföring, total* VIT SEGER!**

* * * * *

Även om vi övervinner ler-raserna, kommer det att vara till liten nytta för vår framtida avkomma om allt vi lämnar dem är en planet som inte är mer än en förgiftad soptipp.

* * * * *

Hälsosamt leverne är en livsstil som är sund, säker, förnuftig och klok — det enda rätta sättet.

* * * * *

Nummer 37, november 1986

Tillbe den inte.

Bli en själv, istället.

DEN HELIGA TREENIGHETEN

Ett meningsfullt program för att ge kraft åt den vita rasrörelsen.

Samtidigt som de bekänner sig till en monoteistisk religion, har de kristna sin "Heliga Treenighet", ett tre-gudskomplex, som är det centrala föremålet för deras tillbedjan. Den består av Fadern, Sonen och den Helige Ande. Detta tre-gudskomplex representerar det yttersta i makt och ära, i visdom och i avgudadyrkan. Alla ord som (förmodligen) utgår från den Heliga Treenighetens läppar ska lydas utan ifrågasättande, och ve den syndare som vågar utmana auktoriteten eller makten från det höga. Så skrämda är de lättlurade "troende" att varken visdomen, äktheten eller ens existensen av denna förmodade "Allsmäktiga" makt någonsin ifrågasätts.

När vi återvänder till verklighetens värld finner vi att även utan att vara i "det blå" och utan att tro på spöken, finns det en sorts "Helig Treenighet" som drar i trådarna och utövar makt långt utöver vad den har rätt till. Detta kan de göra eftersom allmänheten, likt spökjägarna, "tror" på dem. Precis som de "övervärldsliga" religionerna är deras premisser baserade på bedrägliga dogmer, och deras makt vilar på lögner och svek.

* * * * *

Om du skulle göra en undersökning på gatan för att ta reda på vilka tre yrken som betraktades som de mest prestigefyllda och mest inflytelserika i vårt dagliga liv, skulle utan tvekan prästyrket (det religiösa), läkaryrket och det juridiska yrket hamna högt på listan. Vi talar om predikanten, läkaren och advokaten. Dessa tre, även om de är högst kontroversiella och inte nödvändigtvis älskade av alla, besitter en enorm mängd inflytande i människors angelägenheter.

Det är vårt mål att titta närmare på alla dessa tre yrken, kallelser och/eller verksamheter, och göra en skarpsinnig analys av hur dessa tre (vilka vi kommer att beteckna som den "Heliga Treeni-

ty”) passar in i det filosofiska mönstret hos Church of the Creator. Vi vill också granska deras tidigare meriter och se om de ärligt har förtjänat sin prestige, och om de har varit till hjälp eller till skada för den vita rasen i utövandet av sina ”kall”.

Vid en analys av dessa yrken finner vi att alla tre har mycket gemensamt, och alla tre har varit grundligt indränkta i den judiska miljö av vad de bekänner sig till, i motsats till vad de faktiskt levererar.

Här är några av de många drag och egenskaper de har gemensamt.

1. Alla tre bekänner sig till att ”tjäna” mänskligheten i en generös, barmhärtig hängivenhet för att arbeta för samhällets förbättring och det allmänna bästa.

   (a) Predikanten hävdar att han är engagerad i det ädla ”kallet” (från Gud, varken mer eller mindre) att rädda själar från helvetet, att förbättra den offentliga moralen och hjälpa till att bygga ett bättre samhälle.

   (b) Läkaren bekänner sig till att upprätthålla sin hippokratiska ed och hjälpa de sjuka och lidande, att hjälpa dem till bättre fysisk hälsa och mental lycka.

   (c) Advokaten hävdar att han hjälper människor i juridiska svårigheter, att han upprätthåller lagen och tjänar rättvisan, samt skyddar individens konstitutionella och medborgerliga rättigheter.

Faktum är att alla tre är cyniskt merkantila, och säljer svek och dubbelspel. Deras främsta intresse är att ta in pengar och lura av allmänheten deras medel.

2. I själva verket är alla tre en högst kommersialiserad verksamhet, så till den grad att de är en skadlig verksamhet som inkräktar på privatlivet för de människor som ”tror” på dem. För denna blinda tro som allmänheten hyser för dem, extraherar alla tre en tung avgift från sina lättlurade offer.

3. Alla tre är baserade på högst hopkokade gissningsdogmer, var och en inom sin kategori. Denna dogma förstärks sedan kraftigt och försvaras av massiv propaganda, mycket av den i mer än två tusen år. Var och en kommer inte bara att högljutt försvara sin dogma, utan kommer inte att tåla något motstånd. När det gäller läkarna och advokaterna har de gått längre och bildat tätt sammansvetsade fackföreningar, en så kallad ”closed shop”, och kommer ondskefullt att attackera antingen genom utfrysning, rättsliga åtgärder, återkallelse av licens och/eller andra påföljder för att hindra utomstående från att göra intrång i deras verksamhet.

Den katolska kyrkan hade under den mörka medeltiden den mest strikta ”closed shop” av alla. Den använde inte bara utfrysning och exkommunikation mot de motsträviga medlemmar som inte ville följa den officiella linjen i deras dåvarande dogma, utan använde den ultimata terrorn för att genomdriva sin trosbekännelse. Tumskruven och sträckbänken, bränning på bål och andra sådana milda övertalningsmetoder hörde till ordningen för dagen.

Medan dagens splittrade kyrkor inte längre har den högsta

monopol på att använda våld och terror, men trots det används utfrysning och exkommunikation fortfarande mycket effektivt av katolikerna, mormonerna och flera andra kristna kulter.

4. Alla dessa tre verksamheter skär djupt in i varje medborgares privatliv, och alla tre har sin grundläggande inställning, sina mångåriga dogmer, att tacka det judiska maktmaskineriets förrädiska inflytande för.

5. Vidare är de medicinska och juridiska yrkena kraftigt bemannade av judar. **Andelen judiska läkare och judiska advokater överstiger vida vad deras andel av den totala befolkningen skulle motivera.** Men mer än så, kontrollen över American Medical Association (AMA) i toppen, oavsett om det är på lokal, delstatlig eller nationell nivå, är överväldigande judisk. Detsamma gäller för det juridiska yrket. Dominansen av judiska domare, advokatsamfundets kontroll över juristgillen, över juridiska publikationer, allt är kraftigt bemannat med judar, judar och åter judar.

När det gäller kristna predikanter kan judarna naturligtvis inte öppet vara både kristen predikant och jude samtidigt. Likväl skrev judarna den kristna bibeln och sa åt de kristna predikanterna att gå ut i världen och prångla ut idén att judarna, och endast judarna, var Guds utvalda. Detta har de kristna idioterna troget gjort i nästan två tusen år. Vidare, genom organisationer som Kyrkornas världsråd, National Council of Churches, Conference of Christians and Jews och hundratals andra ”kristna” organisationer, lägger judarna en tung hand över goyimernas doktrinära undervisning, vilket allt leder till dyrkan av judarna och den judiske Yahweh, samt förhärligandet av det moderna Israel, dagens främsta parasit.

Även utgivningen av det mesta av den kristna litteraturen, såsom modellpredikningar, månadspublikationer eller vad det än må vara, vilar i judarnas händer. Detta gäller oavsett om det är de bibelsvingande baptisterna, eller presbyterianerna, eller episkopalerna, eller mormonerna, eller till och med mennoniterna. Bakom alltihop finns judens dolda hand.

6. Alla tre yrkena är baserade på bedrägliga dogmer, på uppenbara lögner. De är baserade på bedragarens inställning: ”LITA PÅ MIG”, strunta i bevisen.

7. Alla tre yrkena livnär sig på mänsklighetens godtrogenhet och vidskepelse. De kapitaliserar på människosläktets elände och svagheter, inte genom att lösa deras problem, utan genom att förvärra och komplicera dem, och till och med uppfinna falska problem som inte existerar. Ett tydligt exempel på det senare är en kristen predikant som övertygar sitt lättlurade offer om att han ska hamna i ”helvetet”, en fiktiv idé som saknar grund i verkligheten. Det är i själva verket ett fruktansvärt koncept uppfunnit av judiska manusförfattare, genom vilket de under århundradenas lopp har fått ett grepp om sinnena hos hundratals miljoner goyimer. Vi kommer att ha mer att säga om detta i följande stycken.

8. Enligt Sions vises protokoll, specifikt nr 6, är judarnas mål att konsolidera alla maktens tyglar i färre och färre händer, vilka naturligtvis är judiska händer. (Se sidan 217, *Nature's Eternal Religion*.) Alla tre av de "Heliga Treenigheterna" gör just detta så att mer och mer centraliserad kontroll kan utövas ovanifrån.

9. Alla tre av dessa merkantila bedrägerier belönas inte ekonomiskt genom att lösa ditt problem så snabbt och enkelt som möjligt, även om de kunde det. Tvärtom ligger det i deras ekonomiska intresse att förvärra, komplicera och förlänga ditt problem, imaginärt eller verkligt, så länge som möjligt, och ta ut maximal avgift för att göra det.

Som sammanfattning av dessa nio punkter, låt mig säga detta: Alla tre professionerna är baserade på svek, på bedrägliga lögner, utformade för att exploatera goyim, särskilt den vita rasen. Bakom dem alla ligger den svekfulle judens dolda hand i hans fanatiska besatthet av att förstöra den vita rasen och förslava den bastardiserade produkten.

Låt oss mer i detalj undersöka hur detta går till, och ta var och en av professionerna eller "kallen" en i taget.

A. De kristna predikanterna.

Den kristna bibeln, både det "Gamla" och det "Nya" testamentet, skrevs av judiska skribenter. Det "Gamla" testamentet skrevs förmodligen av sådana karaktärer som Moses, Josua, Jeremia, Esra, Nehemja, Jesaja, Hesekiel, Mika, Obadja, Salomo och en skara andra judar, vilkas namn alla är främmande och motbjudande för den vita rasens innersta väsen och natur. Vidare, vad gäller autentisk historia, är alla, med kanske undantag för David och Salomo, fiktiva och okända. Jag tvivlar starkt på att sådana personer som Moses, Josua och resten av skaran av judiska karaktärer som nämns i Gamla testamentet någonsin har existerat. Jag är övertygad om att de inte är mer autentiska än de myriader av karaktärer som räknas upp i Gåsmors sagor. I vilket fall som helst, fiktiva eller verkliga, är de alla lika judiska som Henry Kissinger.

Vi kommer nu till Nya testamentet, vars hjälte är en karaktär vid namn Jesus Kristus, vilken karaktär bibeln tydligt berättar för oss var en omskuren jude, av Davids ätt. Den autentiska historien har inga uppgifter om att en sådan karaktär någonsin har existerat, och fram till den tidpunkt då de kristna lägger fram några meningsfulla bevis, har vi rätt att dra slutsatsen att även nämnda karaktär är fiktiv, ett fantasifoster.

Men, vem skrev Nya testamentet? Förmodligen är hela den kristna etiken baserad på de fyra "evangelierna" — Matteus, Markus, Lukas och Johannes, som (återigen, förmodligen) var lärjungar till en fiktiv Kristus. Historien har ingen kännedom om dessa karaktärer heller och vi kan logiskt dra slutsatsen att tills sådana bevis dyker upp (vilket inte är troligt)

vid detta sena datum) att även dessa karaktärer är fiktiva och en uppfinning av den judiska konspirationen.

Det var dock Saul från Tarsus som skrev över hälften av det kristna Nya testamentet med sina paulinska brev, och det finns betydande historiska bevis för att han inte bara faktiskt existerade, utan att han var hjärnan som kokade ihop hela den kristna konspirationen i syfte att förödmjuka och förstöra det stora romerska riket. (Se *Creative Credo nr 43, "En judes bekännelser — De förödande konsekvenserna av Paulus från Tarsus och kristendomen i förstörandet av den romerska civilisationen"*.) Denne jude — och praktiskt taget vilken kristen präst som helst kommer att erkänna att han var en fariseisk jude — skrev mer än hälften av det kristna Nya testamentet. De andra oväsentligheterna, Matteus, Markus, Lukas och Johannes samt de 12 lärjungarna till en fiktiv Kristus var alla erkända judar, enligt kristen litteratur.

* * * * *

Jag har tidigare sagt att alla tre i den heliga treenigheten är baserade på högst hopkokade gissningsdogmer. Detta gäller särskilt den kristna "tron". Denna utomvärldsliga "tro" bygger på antagandet att det finns en flock andar (vi kallar dem "spöken") som svävar omkring i atmosfären, eller ovanför den, eller någonstans. Predikanterna lurar dig att tro att trots att ingen någonsin har sett, hört, känt eller luktat en enda ande, så finns det en enorm värld av andar där ute vid sidan av den verkliga världen. Inte nog med att den existerar, hävdar de, utan den är egentligen mycket viktigare än den verkliga världen, eftersom, säger de, den verkliga världen kommer att förgås, och när vi dör kommer vi alla att förvandlas till andar och leva i evighet.

Nu kommer den verkliga haken, det verkliga maktnumret. Dessa bedragare, kända som predikanter, hävdar att medan vi, folket, lever, svävar dessa osynliga andar runt omkring oss, iakttar oss, övervakar och registrerar inte bara varje ord och handling, utan till och med varje tyst tanke. Snacka om tankekontroll i kommunistiska diktaturer! Dessa lömska små jävlar (förmodligen) svävande över och runt oss är uppenbarligen mer effektiva än den mest sofistikerade dator någonsin skulle kunna vara.

Den dagen kommer då vi kastar av oss vårt dödliga hölje, och även vi blir en ande, men våra bekymmer är långt ifrån över. Alla dessa små gremlins som har övervakat och registrerat varje gärning, ord och tanke skrider nu till verket och släpar upp oss till rättegång. Vi blir nu uppläxade för att stå till svars för varje gärning, ord och tanke som någonsin har ägt rum under vår långa och händelserika livstid, och ve dem av oss som misslyckades med att skärpa sig. För dessa stackars olyckliga (99 procent) kommer det att bli gråt och tandagnisslan när vi kastas i den brinnande avgrunden. (De som var tandlösa när de dog kommer att förses med en uppsättning tänder så att de kan gnissla.)

Hur stor procentandel kommer att kunna hålla måttet och hur stor procentandel kommer att gnissla tänder i den brinnande avgrunden? Tja, enligt den förvirrande uppsättning regler, förordningar och riktlinjer som fastställs i Nya testamentet kommer nästan ingen att kunna skärpa sig och nästan alla kommer att jämra sig och gnissla tänder. (Läs igen, ”Att komma till himlen — Mission Impossible” sidan 172 i Nature’s Eternal Religion.) Inte en glad framtidsutsikt att se fram emot, och knappast de ”glada budskap” som så många predikanter hävdar att kristendomen har fört med sig till en långt lidande värld.

Men det finns hopp, säger predikanterna. Genom Jesu Kristi blod, i kombination med deras tjänster, kan de få dig av kroken. Fortsätt bara att komma till kyrkan varje söndag och lägg pengar i kollekthåven (massor av pengar) så kommer han, i samarbete med J.C., att rädda din själ från den brinnande avgrunden. Det är en idiotsäker verksamhet, och ingen har någonsin kommit tillbaka från ”den andra sidan” för att väcka åtal och kräva återbetalning.

En fråga som dessa bedragare aldrig kommer att förklara för dig är denna: Vem byggde denna brinnande avgrund från första början så att de kunde tortera alla dessa miljarder i evigheters evighet? Vem satte upp den förbannade fällan?

I enlighet med det judiska protokollet nr 6 drar även det kristna maktspelet åt nätet och samlar alltmer makt i utvalda och allt färre händer. Medan vi har haft de evangeliska tältmötesartisterna, såsom Billy Sunday, Elmer Gantry, Billy Graham och deras likar i hundra år och mer, skiftar scenen i och med den elektroniska tidsålderns intåg till riktigt stora pengar på nationell nivå. Vi har nu sådana elektroniska bedragare som Pat Robertson, Oral Roberts, Rex Humbard, Jimmy Swaggart, Jim och Tammy Bakker som övertygande säljer ”spöken i skyn”-verksamheten för en ekonomisk vinst som vida överstiger det som brukade vara hela nationens statsbudget på Calvin Coolidges tid.

Många av dessa spökförsäljare drar in 50, 60 eller 70 miljoner dollar om året, och Pat Robertson, som nu anser sig ha kassaflödet (på cirka 340 miljoner dollar om året) och musklerna, tack vare TV, har beslutat att kandidera till presidentposten.

En sak som alla dessa bedragare har gemensamt är detta: de är alla enhälligt för den parasitära staten Israel, de predikar alla att judarna är Guds utvalda folk, och de blir sällan eller aldrig attackerade eller ens kritiserade av den judiska pressen. Givetvis.

B. Vi kommer nu till läkarkåren.

Kärnan i deras dogma är utövandet av medicin. Vad är medicin? I grund och botten är mediciner droger, vilket är kemikalier, som i sig är giftiga för det mänskliga systemet. Läkare hävdar att dessa gifter, om och när de administreras genom deras kärleksfulla

vård, kan och botar olika sjukdomar som kan drabba dig.

För att administrera dessa hopkok och gifter till dig och i dig kommer de inte bara att ta bra betalt, utan en orimlig avgift, en kunglig lösesumma faktiskt, som årligen stiger snabbare än inflationen eller kostnaden för nästan vilken annan produkt som helst. Men å andra sidan, vad i hela friden, se på alla år och pengar dessa figurer var tvungna att lägga ut innan de lagligt kunde kvalificera sig för att utöva sin voodoo-konst.

Hur giltig är teorin att ”medicin” och utövandet därav botar sjukdom?

Tja, om du har cancer tar det dig ungefär tre år (i genomsnitt) att dö efter att ha utsatts för en fruktansvärd prövning av kniv, bränning och gift. Det kommer också att kosta dig, eller ditt försäkringsbolag, eller dina släktingar, cirka 50 000 dollar (i genomsnitt) att dö på detta hemska sätt. Å andra sidan, om du hade cancer och aldrig gick nära en läkare, är chansen stor att du (i genomsnitt) skulle leva ytterligare tretton år, utan att utsättas för den plågsamma prövningen med kniv, bränning och gift.

Här är lite mer statistik. Register visar att 40 procent av alla dödsfall är iatrogena, det vill säga direkt orsakade av behandling administrerad av läkare eller sjukhuspersonal. En före detta läkare som har skrivit en bok om sina kollegor kallar sjukhus för ”dödens tempel”.

Här är ytterligare några indikatorer. När läkare har gått ut i strejk (som de gjorde i Kanada, i Los Angeles, i Israel och på andra platser) noterades det att dödsfallen minskade kraftigt och begravningsentreprenörer klagade högljutt.

Har folkets allmänna hälsa förbättrats med den ständigt ökande sofistikeringen av ”medicin”? Nej, det har den inte. Människor i Amerika och andra avancerade nationer är idag sjukare än de någonsin har varit. Fler människor lider och dör av cancer, hjärtsjukdomar, arterioskleros och andra systemiska sjukdomar än någonsin tidigare.

Hur är det med utövarna av medicin — läkarna själva? Tja, märkligt nog (och inte så märkligt) är de i genomsnitt sjukare, mentalt och fysiskt, än de offer de behandlar. Fler av dem begår självmord, fler är beroende av droger, fler dör av hjärtattacker, cancer och andra systemiska sjukdomar vid en tidigare ålder än den genomsnittliga individen som aldrig går nära en läkare.

En nyligen genomförd (1986) undersökning av läkare vid Harvard University visar att mer än hälften av läkarna och tre fjärdedelar av läkarstudenterna hade använt droger (vi talar om marijuana eller kokain) minst en gång för självmedicinering, för att bli höga eller för att hjälpa till att hålla sig vakna. Över hälften av läkarna upp till 40 års ålder har använt droger för nöjes skull och 38 procent har fortsatt att använda droger, mestadels marijuana och kokain, för att bli höga med vänner. Tre procent av läkarna och fem procent av studenterna rapporterade drogberoende vid något tillfälle.

Ytterligare fyra procent av läkarstudenterna bedömdes av forskare ha varit i riskzonen för att missbruka droger vid någon tidpunkt.

Dr William McAuliffe, som ledde studien som publicerades i New England Journal of Medicine, lade dock till denna tröstande eftergift: ”När psykoaktiv droganvändning blir en fluga och godkänns av ett brett spektrum av samhället, blir nästan alla grupper involverade.”

Med andra ord, alla gör det, så vad i helvete, vad gör det om läkarna är något mer drogbenägna än den genomsnittlige tölpen? Låter det lugnande för dig om du låg där på operationsbordet och undrade om läkaren som höll i kniven var hög på kokain? Oroa dig inte, säger den gode doktorn, endast en procent ”erkände” att deras drogmissbruk hade fått dem att ge dålig vård till sina patienter. Lugnar det dig? Det besvarar egentligen inte frågan om hur många som var påverkade av droger vid tillfället de behandlade patienter men INTE erkände det. Hur många läkare skulle göra det?

Jag skulle kunna förlänga denna analys mer än vad denna artikel motiverar, men vi har redan täckt ämnet medicin och dess felaktiga dogmer ganska grundligt i flera kapitel av *White Man's Bible* och i *Salubrious Living*, och det finns ingen anledning att förlänga det här.

Låt mig dock påpeka det judiska i utövandet och dogmen.

Läkaryrket är en av de mest kostsamma och lukrativa verksamheterna som existerar idag, och överträffar till och med handeln med tunga droger. (Den sistnämnda håller dock på att komma ikapp.) För att hålla det så har AMA en av de mest slutna organisationerna sedan inkvisitionen under den mörka medeltiden. Ve den läkare som inte ansluter sig till AMA:s officiella dogm. Ostracism, förnedring och straffrättsliga krafttag väntar dem som vågar påstå att droger inte botar sjukdom.

AMA, som är kraftigt bemannat av judar, håller hårt i tyglarna. De är en av de mest välmående och kraftfulla lobbygrupperna i landet för att se till att de och endast de har det lagliga monopolet på att sälja ”lagliga” droger och utöva konsten att skära, bränna och förgifta.

I sann överensstämmelse med Protokoll nr 6 för att centralisera makten till färre (judiska) händer, har enorma medicinska kliniker och komplex vuxit upp över hela landet. Dessa drivs av ett finansiellt syndikat, verkar strikt för vinst och utesluter andra läkare från att använda deras kliniker, sängar eller någon del av deras faciliteter. Strikt kommersiellt, kontrollerat från toppen, och många av dem verkar rikstäckande i kedjor, precis som vilken hamburgerkedja som helst.

C. Vi kommer nu till den tredje medlemmen i den Heliga Treenigheten, Advokaterna.

För omkring 400 år sedan hade William Shakespeare redan

erkände det olycksbådande inflytandet från den juridiska professionen och i ett av sina skådespel — Henrik VI, lät han en av sina karaktärer föreslå ”Det första vi gör, låt oss döda alla advokater”, för att råda bot på situationen.

Men advokater är inte alltigenom dåliga. De har en stark känsla för lojalitet och har sina prioriteringar tydligt föreskrivna. Prioriteringarna för deras lojalitet löper precis i denna ordning:

1. Den första lojaliteten är mot deras plånbok.
2. Den andra lojaliteten är mot advokatsamfundet.
3. Den tredje lojaliteten är mot domstolen.
4. Den fjärde lojaliteten är mot deras kollegor.
5. Den sjuttonde lojaliteten är mot deras klient, som betalar för alltihop.

Av de tre Heliga Treenigheterna är den juridiska professionen utan tvekan inte bara den mest kraftigt infekterade av judar, utan den är också den mest judiska i sin essens. De har sin egen uppsättning outtalade och oskrivna regler och varje advokat är väl medveten om dem:

1. Gå aldrig emot det judiska etablissemanget.
2. Försvara aldrig en vit man i hans krav på sina konstitutionella rättigheter.
3. Det går bra att göra det för en jude, en nigger eller en mexikan, till och med en kuban.
4. Exponera aldrig (eller ens ifrågasätt) Federal Reserves förfalskningsverksamhet.
5. Uppmuntra alltid klienten att underkasta sig statliga regleringar och ”riktlinjer”, oavsett hur godtyckliga eller tyranniska de är.
6. Stäm aldrig en annan advokat för tjänstefel. (En handfull rebeller har brutit mot den regeln och har mer arbete än de kan hantera.)
7. Tillåt aldrig en lekman att göra intrång i deras verksamhet, även om konstitutionen ger honom rätt att göra det.

Tidigare har jag konstaterat att varken predikanten, läkaren eller advokaten är genuint intresserad av att lösa ditt problem, eller dina problem, snabbt eller enkelt. Om han gjorde det skulle han släppa dig för billigt. När du kommer till dem med ett problem vill de kapitalisera på ditt elände till det yttersta eftersom det är grunden för deras levebröd. Det bästa sättet att göra det är att dra ut på ditt fall så länge som möjligt och se till att du kommer tillbaka i all oändlighet.

Detta gäller särskilt advokaterna och det skapar förödelse för klienten, som är offret. Klienten är sällan medveten om det faktum att när han kliver in på advokatens kontor, ser advokaten dollartecken framför sina ögon. Han ser på sin klient som en mjölkko som ska mjölkas, och han planerar att skinna sin klient totalt. Sällan inser klienten detta förrän den katastrofala erfarenheten ligger bakom honom.

I hela mitt liv har jag försökt hålla mig borta från advokater så mycket som

möjligt (även predikanter och läkare.) Men när du väl lägger fram ett problem för en advokat har det varit min erfarenhet att det första han gör är att försöka skrämma livet ur dig, intala dig att du sitter djupt i klistret och hur lyckligt lottad du är som kom till honom precis i rättan tid. Han kommer sedan att vidta flera onödiga åtgärder som förvärrar ditt problem och drar in dig ännu djupare än när du först klev in på hans kontor. Detta gäller särskilt i skilsmässofall. (Denna iakttagelse kommer från andras fall. Min fru och jag är fortfarande gifta efter 40 år.) Han kommer sedan att försöka dra ut på ditt fall i all oändlighet, samtidigt som han imponerar på dig med juridiskt rappakalja om hur professionell han är, hur komplicerat allt är och hur vi måste gå igenom ändlösa drag och framställningar för att "vinna" målet. Han har ett väl inövat program för att mjölka dig på pengar.

Slutresultatet blir vanligtvis att den enda vinnaren är advokaten, som lägger beslag på de flesta av dina tillgångar, och chansen är 50-50 att han dessutom förlorar ditt mål åt dig. Även om han "vinner" är du vanligtvis inte bättre ställd än tidigare, men det är advokaten, och han bryr sig inte ett dugg om din situation. Som jag sa tidigare är hans främsta lojalitet mot hans egen plånbok. Pastor Don Johnson, som ansluter sig till oss som vår lekmannakonsult i juridiska frågor, betraktar den genomsnittliga advokaten som en "betald juridisk hora."

Inte nog med att hela den korrupta juridiska verksamheten har varit i händerna på judarna sedan urminnes tider, utan på senare tid har det skett en olycksbådande eskalering för att föra kontrollen över den massiva samlingen av advokater till allt färre händer, helt i enlighet med Protokoll nr 6.

Vi har alla läst ekonomiska artiklar under de senaste åren om talrika jättefusioner av enorma företag inom flygbranschen, inom oljebranschen, inom bankväsendet och många andra. Allmänheten har dock inte varit lika medveten om den senaste tillväxten av megafirmor inom juridiken. Allmänhetens bild av advokater är fortfarande den av ett konsortium av två eller tre advokater, eller kanske till och med ett dussin. Detta är dock inte längre fallet. Enorma juridiska megafirmor är nu inne, det kommande judiska modet, och de expanderar sina baser med en våldsam kraft.

Så nyligen som för åtta år sedan genomförde *National Law Journal* sin första undersökning av de största advokatbyråerna i landet. De fann att endast en byrå vid den tiden sysselsatte mer än trehundra advokater. Idag finns det 28 sådana byråer som har expanderat (eller fusionerats) till den storleken, och det finns 11 av dem som har fler än fyrahundra advokater.

I sin kommande bok *"Power of Attorney: The Rise of the Giant Law Firms"* säger författaren Mark Stevens: "För tio år sedan fanns det egentligen ingenting som hette jättebyråer. Nu finns dessa enorma byråer som dvärgar alla andra." Stevens definierar en "megafirma" som en grupp finansiellt orienterade advokatbyråer som sysselsätter mer än tre

hundra advokater.

”Man har ett yrke idag där många medelstora och mindre byråer kämpar för affärer och lönsamhet, och jättarna har dubbelt så mycket arbete som de kan hantera”, säger Stevens. ”De (megabyråerna) har verkligen lagt beslag på marknaden för affärsjuridik.”

Den största advokatbyrån idag är Baker & McKenzie (där har vi ett fint anglosaxiskt namn! Skulle du vilja slå vad om att det överväldigande medlemskapet består av judar?) med 808 advokater i sin personalstyrka 1986. Inom 18 månader förväntar den sig att passera gränsen på ett tusen advokater, som den första byrån att göra det. Även om den inte har något ”huvudkontor”, har Baker & McKenzie 31 kontor spridda över sex kontinenter. Storföretagen, inklusive juridikbranschen, blir internationella med besked, och med dess explosiva expansion konvergerar kontrollen i toppen till allt färre (judiska) händer, precis som Protokoll nr 6 så tydligt har föreskrivit.

Gibson, Dunn and Crutcher (återigen, notera den anglosaxiska täckmanteln), en byrå med 546 advokater baserad i Los Angeles, hade 115 juridikstudenter som arbetade för dem i deras sommarprogram i år (1986), vilket antal i

STÖRSTA ADVOKATBYRÅERNA

TOPP 10 NATIONELLT

Byrå	Advokater (1986)	1-års ökning
Baker & McKenzie (inget huvudkontor)	808	53
Hyatt Legal Services (Kansas City, Mo.)	674	124
Skadden, Arps, Slate, Meagher & Flom (New York)	638	140
Jones, Day, Reavis & Pogue (Cleveland)	636	160
Finley, Kumble, Wagner, Heine, Underberg, Manley, Myerson & Casey (inget huvudkontor)	597	77
Gibson, Dunn & Crutcher (Los Angeles)	546	71
Sidley & Austin (Chicago)	513	51
Morgan, Lewis & Bockius (Philadelphia)	482	64
Shearman & Sterling (New York)	471	39
Pillsbury, Madison & Sutro (San Francisco)	422	23

FEM STÖRSTA I WASHINGTON

Namn	Storlek	USA-rankning
Arnold & Porter	234	54
Covington & Burling	231	61
Hogan & Hartson	217	71
Arent, Fox, Kintner, Plotkin & Kahn	172	114
Steptoe & Johnson	171	117

KÄLLA: National Law Journal

Washington Post,

i sig för en kort tid sedan skulle ha ansetts vara tillräckligt för att bemanna en stor advokatbyrå.

Så vi ser av ovanstående att advokatkåren rör sig progressivt mot det centraliserade tillstånd där färre och färre judiska händer kontrollerar mer och mer av makten därunder, så som det förutses i Protokollen. Vi vet också att bakom domstolarna finns hela statens hårdhänta polisstyrka, de brottsbekämpande myndigheterna. Detta inkluderar den lokala polisen, delstatspolisen, FBI och CIA, liksom en myriad av andra speciella brottsbekämpande myndigheter, såsom BATF, och på senare tid har vi sett de speciella SWAT-styrkorna i aktion. Det är dock i domstolarna som besluten fattas om huruvida en mördare eller en våldtäktsman ska släppas helt fri (vilket de ofta gör) eller om en laglydig vit frihetskämpe ska sättas dit och spärras in under större delen av sitt liv (vilket också händer upprepade gånger). Så vi kan med säkerhet dra slutsatsen att även om det skojarspel som juristerna ägnar sig åt kan vara korrupt och kaotiskt, är det icke desto mindre extremt kraftfullt och avgörande för vår välfärd och överlevnad.

Slutsats:

Även om det finns ett antal andra stora influenser, såsom regering, utbildning, finanser och flera andra som allvarligt påverkar våra liv, fokuserar vi i Church of the Creator på dessa tre, den Heliga Treenigheten, som de viktigaste. Om vi, den vita rasen, kan få grepp om dessa tre områden kan vi få kontroll över regeringen, finanserna och i själva verket kontroll över vårt eget öde och vrida det ur händerna på vår patologiska fiende, den lömska och rovlystna juden.

Detta måste vi göra, och vi i Church of the Creator har ett genomgripande och meningsfullt program för att göra det.

* * * * *

Välkommen till den Förnäma Orden av den Heliga Treenigheten.

Church of the Creator har ett grundläggande och långtgående program genom vilket varje vit raskamrat har möjlighet att bli en predikant, en läkare och en jurist i sin egen rätt, och allt i en och samma person. Vi måste inse att trots det faktum att dessa tre stora områden nu är ockuperade av en hord av bedragare och svindlare, är icke desto mindre religion, varje vit individs fysiska välbefinnande och det juridiska skyddet av våra intressen av yttersta vikt. Om vi, den vita rasen, är beslutna att överleva måste vi få ett grepp om dem, vi MÅSTE få kontroll.

Detta kan vi göra och Church of the Creator har redan tagit två av de viktigaste stegen för att göra det.

Vi har redan instiftat en grundläggande ny religion för den vita rasen för att ersätta det judiska "spöken-i-skyn"-bedrägeriet som hundratusentals predikanter har pranglat ut i 17 århundraden. Genom att studera våra tre grundböcker och de kompletterande böckerna (som kommer att utökas ytterligare) kan nu varje god medlem i vår kyrka bli en ordinerad präst och inte bara korrigera sin egen grundläggande livsåskådning, utan också hjälpa till att reda ut den förvirrade och röriga judisk-hopkokade filosofi som hans eller hennes fränder har lidit av under större delen av sina liv.

Inom området hälsa och fysisk kondition, som de läkemedelsorienterade AMA-läkarna nu dominerar, har vi också ett långtgående och meningsfullt svar. Genom att varje "Creator" praktiserar *Salubrious Living* och främjar och lär ut det till andra, kan vi förstöra och ersätta dessa avskyvärda "Undergångstempel" som nu dödar, skadar och förgiftar hundratusentals varje år, och dessutom mjölkar den allmänna befolkningen på omkring trehundra miljarder dollar varje år. (Det kommer att bli mycket högre under de kommande åren.) Vi kan och vi måste avslöja denna skändliga "skär-, bränn- och giftverksamhet" och utbilda allmänheten om att droger INTE HELAR, utan tvärtom är de giftiga för människokroppen.

I detta avseende har vi, förutom vår grundbok *Salubrious Living*, som täcker ämnet ganska grundligt och behöver föga ytterligare förstärkning, nu en serie videoband på gång som kommer att bidra avsevärt till hälsoprogrammet. Herr T. C. Fry, som är chef för Life Science Institute, kommer ut med en serie på 12 videoband i ämnet. Du har förmodligen läst flera av herr Frys utmärkta artiklar under rubriken *Salubrious Living* i tidigare nummer av *Racial Loyalty*.

Låt mig klargöra att även om jag känner herr Fry personligen, är han inte kopplad till Church of the Creator på något sätt, utan är ledare för en dynamisk hälso-rörelse baserad på 6600 Burleson Road, Austin, Texas 78744. Han är utan tvekan den ledande förespråkaren idag inom området Naturlig Hygien, och enligt min mening den rättmätige arvingen till den avlidne Herbert M. Shelton, som nyligen dog vid 90 års ålder. Herr Shelton har troligen skrivit mer betydelsefullt material om Naturlig Hygien än någon annan människa i historien, och vi står i stor tacksamhetsskuld till hans långvariga bidrag genom åren.

Låt mig vidare klargöra att läran om Naturlig Hygien och *Salubrious Living* är praktiskt taget identiska, förutom att *Salubrious Living* innehåller ett betydande kapitel om eugenik (dvs. genetisk hälsa), ett ämne som Naturlig Hygien tyvärr har ignorerat.

Vi har nu det första videobandet i serien om 12 som sammanställs av herr Fry och vi finner det vara professionellt och väl utfört. Det

täcker ämnena (1) De 19 hälsoelementen, (2) Principer för matkombinering, (3) De vanligaste frågorna om Naturlig Hygien. Detta band är det första i en serie om 12 band, där varje band är cirka 90 minuter långt.

Detta täcker kortfattat det andra steget, en pågående process.

Vi kommer nu till det tredje steget som vi nu inleder, vilket är att förse våra medlemmar med juridiskt kunnande för att kunna skydda sig själva, sin egendom och sina rasmässiga religiösa aktiviteter från angrepp från det fientliga judiska etablissemanget. Vi har blivit smärtsamt medvetna om att det praktiskt taget inte finns någon advokat som är medlem i advokatsamfundet som inte är dödligt rädd för det judiska etablissemangets vrede och som riskerar att förlora sin licens genom att försvara den vita rasmässiga saken. Inte heller kommer någon advokat från etablissemanget att driva ett fall åt dig som innebär att försvara dina medborgerliga rättigheter baserat på de konstitutionella garantierna. Detta kommer de att avfärda som "inte deras specialitet", och i vilket fall som helst skulle det kosta dig 100 000,00 dollar och du skulle behöva ta det hela vägen upp till Högsta domstolen, säger de. För niggrer, puertoricaner, kubaner, mexikaner, judar (särskilt judar!) ja, inga problem. Men aldrig, i något fall, för en vit rasmässig frihetskämpe.

Därför måste vi bygga en ny kraft på den juridiska fronten, medborgaradvokaten, lekmannaadvokaten, som har den juridiska kunskapen och expertisen att driva sitt eget fall *pro se*, och inte bara sitt eget, utan som också kan hantera och tillhandahålla expertis i någon annans fall som saknar den färdigheten och kunskapen. Det finns ett antal sådana lekmannaadvokater aktiva nu, och det är förvånande (även för advokatsamfundets jurister) hur ofta de vinner.

I denna fråga är vi mycket lyckligt lottade som har skicklig assistans från pastor Don Johnson, tidigare från Houston, Texas, som har anslutit sig till oss och nu är bosatt i högkvartersbyggnaden för Church of the Creator. Han och hans älskvärda fru, Bobbi, är ett mycket välkommet och betydande tillskott till vår personal.

Pastor Johnson planerar nu att inleda en serie juridikklasser vid vår skola och vår kyrka under de kommande månaderna.

I vilket fall som helst är jag övertygad om att detta tredje segment av vårt program, det juridiska åtgärdsfältet, tillsammans med ledarskapskurserna för begåvade pojkar som vi avser att fullfölja, kommer att göra mycket för att färdigställa ett kraftfullt, välstrukturerat program för att ge Creativity-rörelsen musklerna och kunnandet för att överleva och expandera.

Vi avser därför att bygga en elitkår som vi kommer att kalla Den Heliga Treenighetens Utmärkta Orden (Distinguished Order of the Holy Trinity). De som kvalificerar sig kommer att få ett medlemsintyg.

För att kvalificera dig måste du först bli en ordinerad präst i vår kyrka, vars krav anges i Racial Loyalty nr 10, och återigen på sidorna 189 och 196 i Expanding Creativity.

För det andra måste du bli väl förtrogen med Salubrious Living,

vilket kan göras genom att läsa vår grundtext med samma namn, och genomgå ett föreskrivet test, vars detaljer ännu inte har utformats. Att studera T.C. Frys videoband kommer också att vara till avsevärd hjälp. För det tredje, genom att gå pastor Don Johnsons juridikkurs och klara en examen i slutet av den, kommer en Creator att kvalificera sig för att bli en certifierad medlem av den Förnäma Orden av den Heliga Treenigheten.

Det är vårt program. Vi vill bygga en armé av kvalificerade medlemmar. Det är vårt pass till liv, frihet och lycka samt den vita rasens återlösning och uppståndelse. Så låt oss sätta igång och GÖRA DET.

* * * * *

Läkarkåren bygger på den falska premissen att läkemedel, som är kemiska gifter toxiska för människokroppen, kan ”bota” krämpor.

* * * * *

Vid tiden för medeltiden (den mörka tidsåldern) hade den kristna kyrkan redan fulländat alla de grundläggande tekniker för tortyr, terrorism och hjärntvätt som senare skulle kopieras av kommunisterna. Båda är judiska uppfinningar.

* * * * *

När du ställer frågan: Vad är alternativet till Creativity? Svaret är högt och tydligt: Det dystra slutet för naturens främsta.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del I i en fortlöpande serie

Berättelsen om Adam och Eva

Sedan urminnes tider har mänskligheten begrundat några av universums filosofiska mysterier. Dessa mysterier är oändliga och de flesta av dem kommer inte bara aldrig att lösas, utan för många har frågorna inte ens formulerats. Några av de vanliga frågor som den vita mannens nyfikna sinne har ställt under historisk tid är sådana som dessa: Hur började allt? När började allt? Vem skapade allt? Varifrån kom vi? Vad är vårt syfte i livet?

Även om Church of the Creator inte har svaren på alla, eller någon av dessa frågor, har den åtminstone satt dessa frågor i sitt rätta perspektiv och sett dem rakt i ansiktet, med ett öppet och sunt förnuft-baserat tillvägagångssätt. Till exempel, som svar på de tre första frågorna som ställdes, undersöker artikeln ”Inte troligtvis ett Vem” i häfte nr 101 dessa frågor och avgränsar de områden vi inte känner till, och de vi känner till, utan att ägna oss åt ändlöst hokus-pokus, vidskeplighet och dubbelspel. De två sista frågorna behandlas på ett liknande sätt i Nature’s Eternal Religion under kapitlet ”Vårt syfte i livet” på sidan 263, och i många andra kompletterande kapitel i både Nature’s Eternal Religion och White Man’s Bible. Alla våra slutsatser är baserade på naturens eviga lagar, på historisk erfarenhet, på logik och sunt förnuft. Ingen, tror jag, har någonsin kommit på ett rimligare tillvägagångssätt, eller en mer solid grund att basera en omfattande och sammanhängande filosofi på.

Vi kommer nu till den andra sidan av myntet — den typ av slutsatser, lögner och sagor som våra religiösa fiender, judarna, har kokat ihop för oss, den vita rasen, som svar på några av dessa grundläggande filosofiska frågor. Låt oss se vad de har kommit fram till genom att använda vidskepelse, hokus-pokus, okunnighet och genom att utnyttja massornas godtrogenhet. Låt oss se vad för slags historia de har kokat ihop.

Låt oss börja vid DERAS början, som är kapitel I i Genesis, Gamla testamentet, som i sin helhet skrevs av judar.

Enligt deras berättelse började allt som existerar i detta universum så nyligen som för sex tusen år sedan. För att vara mer exakt, klockan 9:30 på morgonen, en tisdag år 4004 f.v.t. Det är den stora vattendelaren. Innan dess fanns ingenting. Sedan bröt plötsligt hela helvetet lös.

Före den tiden fanns inget universum. Det fanns ingenting förutom mörker och tomrum, och ett ensamt, sysslolöst spöke som flöt omkring i det mörkret utan någonting att göra, ingenting att se, ingen att prata med, vilket ledde till en extremt meningslös och tråkig tillvaro. Sedan, plötsligt vid den tidpunkten, 4004 f.Kr., fick han den briljanta idén att skapa ”himmel och jord” ur ingenting. (Det var en han, det säger Bibeln. Utan någon kvinnlig motsvarighet, hur skulle man kunna veta, och vad skulle det spela för roll?)

Detta gjorde han på den första ”dagen”. Vad denna spökhistoria missar att nämna är att han samtidigt också måste ha skapat den där hemska eldhålan där han ämnade tortera människor — miljontals och åter miljontals av dem — människor som han inte ens då hade ”skapat”.

Hur vet vi att han skapade eldhålan samma dag? Jo, han lade de grundläggande fundamenten för fästet den dagen och helvetet var, och är, mer grundläggande i hans plan än någonting annat, eftersom den gode judiska boken säger: ”himmel och jord skola förgås”, men inte helvetet. Dessutom, eftersom helvetet uppenbarligen är dit de flesta människors själar är bestämda att hamna (något i stil med 99 procent, en konservativ siffra), är det utan tvekan det största projektet av alla, det viktigaste och det mest permanenta.

Låt oss inte glömma denna nyckeldetalj i den kristna religionen: HELVETET. Det är hotet om helvetet, det är denna diaboliska skrämseltaktik för att skrämma den lättlurade bondläppen till lydnad och till att låtsas tro på vad som helst som prästerskapet dikterar, som är den centrala drivkraften i kristendomen.

Vi kommer nu till berättelsen om Adam och Eva. Efter allt skapande som detta ensamma spöke hade ägnat sig åt i fem dagar, skapade han slutligen människan, efter att högmodigt ha beskådat sitt hantverk och nästan som en efterhandskonstruktion. Hur gjorde han det? Enkelt. Han tog en jordklump, blåste i den, och vips! så fanns där en omedelbar Adam, fullvuxen och färdig. Det första Adam gjorde efter att han blivit färdig var att ta sig en tupplur (det fanns föga annat att göra). Eftersom den store Skaparen fortfarande var på ett kreativt humör, betraktade han Adam medan han slumrade, och plötsligt drabbades han av ännu en snilleblixt! Han bestämde att Adam behövde en medhjälpare, en kvinnlig medhjälpare, något som superspöket, trots att han själv var av manligt kön, aldrig hade haft förmånen att ha. Så han skapade Eva.

Hur gjorde han det? Jo, för att göra historien mer intressant, istället för att ta en annan jordklump och blåsa en pust i den, gjorde han en märklig sak. Han tog ett revben ur Adam istället, och vips igen! på nolltid hade han en kvinnlig medhjälpare åt Adam.

Och det, min käre vän, om du är villig att tro på denna dråpliga episod, är hur våra första förfäder fann sin plats, och detta för mindre än sex tusen år sedan. Bry dig inte om att det finns fossilfynd som visar att våra mänskliga förfäder, såsom homo sapiens, redan fanns för 300 tusen år sedan, eller att släktet *Australopethicus boisei* redan dök upp för 1,8 miljoner år sedan och

A. afarensis för mer än tre miljoner år sedan. Spela bara dum, låtsas att du inte kan läsa, och bara tro! tro! tro! på de judiska skribenterna. Om du inte gör det, har de det där fruktansvärda vapnet, HELVETET, hängande över ditt huvud.

Hur som helst, så där var de, Adam och Eva i Edens lustgård. Var låg den där härliga trädgården? Tja, återigen är manusförfattarna ganska vaga om det, men förmodligen låg den någonstans på jordens yta.

Allt gick utmärkt i början av den första dagen. Trots att Adam och Eva var nakna som sparvar, var det inga problem. Kristendomen hade ännu inte uppfunnits för att berätta för dem att sex var av ondo. Det låg fortfarande ytterligare fyra tusen år framåt i tiden.

Men snart blev det problem i paradiset. Faktum är att det dök upp mitt under den allra första dagen i form av den där onda ormen, kallad Satan (ännu ett spöklikt spöke). Var han kom ifrån verkar manusförfattarna ha raderat ur manuset, men om vi pusslar ihop bitarna måste vi anta att den allsmäktige, allvise Skaparen skapade honom också. (Satan är också en han, utan någon kvinnlig motsvarighet, stackars djävul. Det var strikt en mansvärld där uppe.)

Nu finns det vid denna punkt en märklig nyck i den här historien, och den är inte särskilt logisk. Av någon anledning påpekade Gud för Adam och Eva att det fanns ett träd i mitten av trädgården vars frukt var ett nej-nej, de fick inte röra, de fick inte äta. Om de gjorde det — fasa! Då skulle de få sina ögon öppnade och veta skillnaden mellan gott och ont. Så! De hade blivit varnade.

Då dyker denna sluga, onda skurk upp, den talande ormen. (Alla i det här lilla sällskapet kunde redan konversera flytande med varandra, trots att Adam och Eva inte ens var en dag gamla. Uppenbarligen konverserade de på perfekt hebreiska, som ännu inte hade uppfunnits. Men det spelar ingen roll. Adam och Eva visste inte det, så de hade inga problem med att prata med ormen.)

Nu var den här ormen en riktig bedragare, och av skäl som inte förklaras särskilt väl ville han sätta sig upp mot etablissemanget. Faktum är att han ville torpedera detta trevliga, mysiga lilla arrangemang och irritera skiten ur högsta hönset, Herren själv. Så han lurade Adam och Eva att äta av denna förbjudna frukt. Först tog Eva en tugga, sedan gav hon äpplet till Adam, som också tog en rejäl munsbit av det. (Vi antar att det var ett äpple, eftersom jag har sett en bild på ett äpple som Eva hade tagit en tugga av. Bilden användes som förstärkning för att annonsera för Eve Fastighetsbyrå.)

Det var droppen. Allt helvete bröt lös. Superspöket var arg, riktigt arg. De hade brutit mot HANS befallning! Han skulle straffa dem för det, och det strängt.

Plötsligt stod Adam och Eva på mattan inför superspöket. Deras ögon öppnades och plötsligt hade de blivit...

visa. (Uppenbarligen var deras ögon slutna och de var stumma innan de åt av frukten.) I sin nya visdom insåg de plötsligt att de var nakna och de skämdes.

Lite senare, när Herren nonchalant promenerade i trädgården i kvällskylan, såg han inte Adam och Eva någonstans. (Det var en stor plats!) De hade gömt sig, för nu när de visste att de var nakna skämdes de, och de kände också de första stingen av ett dåligt samvete.

Så Herren ropade: ”Adam, var är du?” Han visste mycket väl var Adam var, eftersom han visste allt, men han lekte med dem. Han räknade också med att om Adam dök upp, skulle hans medhjälpare också vara där.

Adam svarade bakom buskarna och sa: ”Jag var rädd eftersom jag var naken och jag gömde mig.” Strålande dialog.

Och Herren sa: ”Vem har berättat för dig att du var naken? Har du ätit av det träd som jag bjöd dig att du inte skulle äta av?”

Där satte ”superspöket” dit honom. Men Adam tog det som en man och skyllde på sin hustru. (Äkta män har gjort samma sak ända sedan dess.)

”Kvinnan som du gav mig att vara med mig, hon gav mig av trädet, och jag åt.”

Ja, då var det kokta fläsket stekt. Herren var en hämndlysten sälle, och han var arg som ett bi. Han förbannade ormen, sa till honom att han skulle få kräla på sin buk så länge han levde och äta jord i alla sina livsdagar. Det finns en gnutta förvirring här, eftersom han förmodligen talade till Satan, och alla bilder av Satan jag har sett i söndagsskolan visar honom skickligt dansande runt på sina två kluvna fötter, med horn på huvudet och eld i blicken medan han viftar med sin glödgade eldgaffel.

Men stackars Adam och Eva. Han drev ut dem ur lustgården (redan den allra första dagen!). Han förbannade Eva och svor att storligen föröka hennes bedrövelser, och med smärta skall hon föda sina barn. (Visste hon redan om barn den där allra första dagen?)

Vad gäller Adam, eftersom han hade lyssnat till sin hustrus röst och ätit av det där förbannade äpplet, skulle även han få ett plötsligt, drastiskt och skamfyllt fall. Herren förbannade marken som Adam skulle bli tvungen att bruka och bestämde att den skulle bära törne och tistel bara för att förarga Adam. Inte nog med det, han skulle bli tvungen att arbeta som en mula och äta sitt bröd i sitt anletes svett.

Så där har ni historien, enligt de judiska manusförfattarna, om hur era första mänskliga förfäder fick sin start som nybyggare bland törnen och tistlar.

När man ser på det från det långa, opartiska avståndet på sex tusen år, skulle jag vilja säga att Adam och Eva fick en riktigt dålig deal. När allt kommer omkring, varför

placerade superspöket det där förbannade trädet mitt i trädgården om han inte ville sätta en fälla för dem? Var det rättvist? Varför skickade han den där hala ormen till Satan för att lura dem? De var trots allt mindre än en dag gamla och lika oskyldiga och naiva som ett nyfött barn. Hur skulle de veta vem de skulle tro på? Och medan allt detta lurande pågick, var i helvete var då superspöket som hör allt, ser allt, vet allt framlänges och baklänges? Varför skyndade han inte till deras försvar, om han inte medvetet ville ha en ursäkt för att driva ut dem ur trädgården som han hade planerat att göra hela tiden.

Inte nog med att Adam och Eva straffades hårt för att ha gått i fällan som gillrats av superspöket själv, utan dessutom är vi alla, miljoner och miljarder som antas vara deras avkomma, nu också skyldiga till deras lilla faux-pas, som nu har blåsts upp till den "arvsynden".

Så där har ni historien om Adam och Eva, hopkokad och återanvänd från tidigare hedniska religioner. Detta gjordes av de okunniga vidskepliga judiska skribenterna för några tusen år sedan, och det har absolut ingen relevans för verkligheten, inte heller finns det ett spår av historiska bevis för att styrka denna fantasi. Med tanke på den vikt som miljarder lättlurade tölpar har fäst vid denna rövarhistoria, är det i själva verket en av de fånigaste berättelser som någons med skrivits.

Syftet med denna serie

Det övergripande målet för Church of the Creator är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och det omedelbara målet är att befria den vita rasen från det världsomspännande oket av judiskt tyranni. För att uppnå båda målen är det nödvändigt att bygga en massiv, kraftfull rörelse som kan krossa det judiska monstret. Innan den vita rasen någonsin kan vara i en position att enas, polariseras och bygga en sådan maktstruktur, måste den först och främst få sitt tänkande rätat ut. Detta kan den aldrig göra så länge den i sina innersta tankar hyser den mest djävulska av alla sinnesförvirrare, judisk kristendom. Genom att använda förlöjligande och avslöja detta idiotiska, uråldriga bedrägeri med spöken i skyn, tror vi att vi bäst kan hjälpa till att leda den vita rasen tillbaka till sanitet, sunt förnuft och en hälsosam konstruktiv inställning till sina egna bästa intressen.

Politiska partier är benägna att ingå kompromisser, men en weltanschauung gör aldrig detta. Ett politiskt parti är böjt att anpassa sina läror i syfte att möta sina motståndares, men en weltanschauung proklamerar sin egen ofelbarhet. **— Adolf Hitler**

* * * * *

Latins undergång, den vite mannens främsta språk i mer än två tusen år, är ingen tillfällighet. Det är helt i linje med det judiska diktatet att ”alltid döda de bästa först”. De satte medvetet igång ett gradvis, men beslutsamt program, för att först minimera latinet, för att sedan döda det helt och hållet.

Det är Church of the Creators mål att vända denna judiska grymhet. Vi planerar att först omstrukturera och modernisera, för att sedan återställa latinet som den vita rasens universella språk.

* * * * *

Vi behöver all hjälp vi kan få. Om du har möjlighet att göra det, vänligen donera $1000.00 till kyrkan och få ett träd planterat i ditt namn längs LEADERSHIP LANE.

* * * * *

Nummer 38, februari 1987

JAG TALADE MED GUD

Utan tvekan kan man tro att jag skulle vara den sista personen i världen som Gud skulle ha ett djupgående, hjärtligt samtal med, eller ens en tête-à-tête. Men så är det inte. Det finns all anledning till varför han borde, och faktum är att han gjorde det. Tidpunkten var den 25 oktober 1986, och vi tillbringade sex mysiga timmar, från kl. 14.00 till 20.00 den dagen, med att granska och diskutera världens övervältigande problem, en värld som nu befinner sig i totalt kaos och snabbt håller på att falla sönder i sömmarna.

Att tala med Gud är egentligen inte ett nytt fenomen i min familj. Min kära bortgångna mor, välsigne hennes snälla, kärleksfulla själ, brukade tala med Gud nästan dagligen. Uppfostrad enligt den strikt ortodoxa mennonitiska tron, var hennes religion lika livsviktig för henne som hennes dagliga bröd, om inte mer så.

Sedan har vi min yngsta syster, som är fyra år äldre än jag. Trots att hon hoppade av skolan i sjätte klass, blev hon plötsligt biten av "kristvansinnes-bacillen" för cirka 45 eller 50 år sedan. Även hon talade med Gud och hävdade att Gud sa till henne att hon skulle bli missionär i Sydamerika, som är översvämmat av dessa syndiga, rubbade katoliker. Hon skrev omedelbart in sig i en bibelskola i Alberta och efter ett eller två år av ytterligare intensiv indoktrinering åkte hon till Colombia, Sydamerika, för att "omvända" dessa vilseledda katoliker, som hon fick veta tillbad "Djävulens kyrka". I Colombia träffade hon en annan bibelbankande kristen missionär och de gifte sig snart. Arton år och åtta barn senare återvände de till Kanada, efter att ha förvirrat ett relativt litet antal katoliker med sin egen variant av kristendom. Hon kanske inte drastiskt förändrade kristendomens kurs i Sydamerika, men hon gjorde något mycket konstruktivt. Hon bidrog med åtta vackra, friska barn till den vita rasen, och vem kan begära mer än så?

Men för att återgå till att tala med Gud, och vem som kan och vem som inte kan tala med honom. Vi har berättelsen om Job i Gamla testamentet där det står att en dag "kom Guds söner för att träda fram inför Herren, och även Åklagaren (Satan) kom med bland dem." Nu bör vi komma ihåg att detta skrevs långt innan det fanns ett Nytt testamente som berättade om Jesus Kristus förmodade födelse. Vid denna tid hade Gud uppenbarligen redan ett antal moderlösa söner, av vilka Jesus Kristus inte var en, men det var Satan. Inte bara var han

en Guds son, men uppenbarligen den mest gynnade av dem alla, eftersom resten av kapitlet kluckar av skratt över hur han och Gud roade sig kungligt med att plåga livet ur stackars gamle Job under en period av år. Vilka de andra moderlösa sönerna var framgår inte, och vi kan anta att de fick mindre än sin beskärda del av faderlig uppmärksamhet.

Hur det än må vara med det, så borde han sannerligen, om han kan ha en vänlig pratstund med Beelzebub själv, vara villig att tala med en fin och rättrådig karl som jag själv, som han skapade till sin egen avbild. I vilket fall som helst vill jag här inledningsvis konstatera att mina meriter för att tala med Gud är lika goda som någon annan mans i historien. Jag utmanar varje tvivlande Tomas att lägga fram meningsfulla bevis på motsatsen.

Sedan har vi historien om Joseph Smith, grundaren av mormonreligionen. Trots att han hade en moral som en bakgårdskatt och "beseglade" minst 50 kvinnor officiellt (och minst ytterligare 100 inofficiellt, och hade mycket roligt under tiden), hävdade även han att han talade med Gud. Tja, om inte med Gud direkt, så åtminstone med hans något kamouflerade surrogat. Hur som helst, och hur det än må vara med det, hävdar hans gudomliggjorda och upphöjda efterträdare att de har en direkt het linje till Gud och får fortlöpande (om än märkligt motsägelsefulla) budskap från honom upprepade gånger, och fem miljoner mormoner tror på både Joseph Smith och hans efterföljande förmedlare av denna märkliga och förvirrande historia. Det senaste budskapet från Gud till högsta hönset kom 1978, när president Spencer W. Kimball hävdade att Gud sagt åt honom att glömma alla tidigare direktiv om motsatsen och införa rasblandning i mormonkyrkan med all skyndsamhet.

Jag skulle kunna tillägga här att enligt Gamla testamentet kommunicerade Gud också upprepat och oavbrutet till gränsen för illamående med sådana hallickar, mördare, horkarlar och svindlare som Abraham, Isak och Jakob, men eftersom jag inte på något sätt vill befinna mig i samma fålla som sådana svin, kommer vi att utplåna dem summariskt och spola ner dem i minnesluckan.

Nu ska jag erkänna att Gud och jag inte har stått på särskilt god fot under de senaste femtio åren av mitt liv, och många är de gånger jag har tackat Gud för att jag inte tror på honom, och det gör jag fortfarande idag. Men det spelar ingen roll. Jag är lika kvalificerad att tala med Gud som vem som helst. Om Pat Robertson kan tala med Gud och få honom att berätta för Pat inte bara att han ska kandidera till president, utan också hur landet ska styras, ja, då kan jag också det. Om Oral Roberts kan stå där och se en niohundra fot hög Kristus torna upp sig framför honom och säga åt honom att bygga ett medicinskt center för en halv miljard dollar, då har även jag sådana prerogativ. Om Jimmy och Tammy Bakker, Billy Graham, Rex Humbard och en mängd andra elektroniska bedragare kan tala med Gud, och få Gud att svara dem, ja, då kan jag också det. Jag är här för att berätta för dessa bibelbankande flyktingar från Cloud

Nio att de må vara betydligt skickligare på att skrapa ihop de stora pengarna, men de har inget monopol på att tala med Gud. När allt kommer omkring är vi alla lika inför Herrens ögon och även vi stackars syndare kan upprätta en rörledning, till och med en direktlinje, till Gud. Om Gud kan ha regelbundna, mysiga samtal med Satan själv, vilket han har gjort under de senaste sex tusen åren, varför skulle han då inte tala med Ben Klassen? Jag är trots allt grundaren av en högst konstruktiv religion, en religion utformad för att rädda Guds finaste hantverk från utrotning, den Vita Människan, som han skapade till sin egen avbild. Säkert skulle han också vara intresserad av att rädda sin mest dyrbara skapelse från förorening, kontaminering och förödelse. Faktum är att han är mycket intresserad, och han berättade det för mig.

Tillfället var en torsdag på det datum jag nämnde tidigare och jag satt vid ett stort bord i det tomma mötesrummet i vår kyrka och funderade över den vita rasens eländiga öde, såvida det inte snart skedde något kraftfullt ingripande som för närvarande ännu inte hade förverkligats. Plötsligt, när jag tittade tvärs över det stora bordet, stod Gud där och log mot mig.

Innan jag går in på detaljer om vårt allvarliga samtal, låt mig först och främst beskriva en tydlig bild av honom så som han uppenbarade sig för mig. Nu har vi alla i århundraden belastats med denna urgamla bild av Gud som den porträtterades av Michelangelo i taket i Sixtinska kapellet, nämligen den av en gammal patriark med blå ögon, vitt hår och ett långt, böljande vitt skägg. Faktum är att vi alltid har föreställt oss honom som en vis gammal vise, men så gammal och grå att han är långt förbi sina bästa dagar och praktiskt taget senil. Ingenting kan vara längre från sanningen. Även om han hade funnits sedan urminnes tider, framstod han för mig som en vital ung man, omkring 35 år gammal och i sina bästa år. Han var ståtlig på ett manligt sätt, medelstor till längden, men atletiskt byggd. Han hade vågigt blont hår och blå ögon. Han verkade faktiskt vara symbolen för den ideala nordiska människan. Hans röst var livfull, resonant och välljudande.

Så där satt vi, mitt emot varandra vid bordet, öga mot öga. Han log (han hade glänsande vita tänder) och han inledde samtalet.

”Ben, det här kan komma som en överraskning för dig, men du och jag har mycket att diskutera och jag vill ha din odelade uppmärksamhet.” Hans leende fick mig att känna mig lugn.

Jag erkände att jag var överraskad, men jag försäkrade honom snabbt att jag var en enda stor öra och hade velat diskutera några extremt avgörande frågor med honom under en tid. Jag försäkrade honom vidare att han var mycket välkommen att visa sig här i vår kyrka, och undrade om han hade något emot att jag slog på bandspelaren så att jag kunde spela in vårt möte för framtida generationer. Han avböjde den senare begäran med motiveringen att någon vinningslysten jude utan tvekan förr eller senare skulle få tag på bandet, fördärva det för att passa den judiska berättelsen och vidar...

ytterligare förvirra en redan alltför rörig värld. Han sade också att han hade vissa hemliga direktiv att vidarebefordra till mig om hur man summariskt skulle hantera judarna, en angelägenhet som endast var för mina öron. Jag insåg snabbt allvaret i situationen, och att detta inte var något tillfälligt möte, och drog därför snabbt tillbaka min begäran om bandspelaren. Eftersom han inte var typen som slösade mycket tid på meningslöst småprat (han är en upptagen ande, som har ett helt universum att styra) gick han omedelbart till kärnan av saken.

”Ben,” sade han, (jag var glad att vi stod på så förtrolig fot) ”jag är här för att berätta för dig att jag är ytterst nöjd med den kurs som Church of the Creator har tagit. När jag skapade denna planet jorden, hade jag i åtanke att mänskligheten, som jag hade skapat till min egen avbild, åtminstone skulle ha förståndet hos en fågelhjärna och följa mina naturlagar. Om du ser på världen omkring dig, kommer du att finna miljontals arter — djur, fåglar, reptiler och insekter. I varje varelse har jag inympat den naturliga instinkten att fortplanta och vidmakthålla sitt eget slag, att föröka sitt eget slag, kort sagt, att ta utmärkt hand om de sina. Inte bara för att bevara och ta hand om sitt eget slag inför allt motstånd, utan för att gallra ut dess defekter och för att uppgradera sin egen art för en säkrare och mer kompatibel tillvaro på denna planet jorden. En av de grundläggande naturlagar jag har utfärdat för att uppnå denna evighet och ständiga förbättring är segregationen av inte bara varje art, utan till och med varje underart ner till dess mest intrikata hårklyvande skillnad. Det kan finnas 250 underarter av kolibrier, men varje underart parar sig endast och uteslutande med sin egen.”

”Då är du helt och hållet för rassegregering för den mänskliga rasen?” frågade jag.

”Absolut!” dundrade han, samtidigt som han slog sin kraftfulla knytnäve i bordet. ”Vad som nu händer med denna en gång vackra och ursprungliga mänskliga ras är det mest avskyvärda skådespel som har inträffat under de levande arternas gång under de senaste miljarder åren. Det är en fullständig styggelse i mina ögon. När jag skapade människosläktet var det en vacker intelligent varelse. Jag skapade den stolt till min egen avbild, som du ser mig idag. Jag skapade också apor, gorillor, niggrer och andra underlägsna underarter, såsom ni kallar ler-raserna, men det är ett annat kapitel. På intet sätt var de representanter för människosläktet, ej heller hade de någon avlägsen relation till min egen avbild. Att det nu sker en total bastardisering av alla dessa underlägsna varelser med den mänskliga rasen jag skapade till min egen avbild, är ett flagrant brott mot mina naturlagar. Det som nu finns kvar av en sammanblandad och förorenad ’mänsklig ras’ kommer att få betala dyrt för den överträdelsen.”

”Då anser du inte niggrerna och ler-raserna som en del av människosläktet?” frågade jag.

Färgen steg snabbt i hans rödblommiga kinder och jag kunde se Guds vrede bryta ut som en vulkan framför mina ögon.

”Ser jag ut som en förbannad, stinkande hottentott? Ser jag ut som en smutsig huvudjägare från Nya Guinea?” dundrade han tillbaka mot mig med eld i blicken.

Hela rummet började vibrera och jag skakade i mina cowboyboots för att ha ställt en så dum fråga. ”Nej”, medgav jag ödmjukt, ”det gör du verkligen inte, och jag tar tillbaka frågan. Men hur är det med mexikanerna?”

”Jag avskyr och föraktar mexikanerna. Jag hatar alla bastarder, oavsett om de kategoriserar sig själva som människor, eller om de tillhör grupperna fåglar, djur, insekter eller reptiler. Faktum är att om du öppnar dina ögon kommer du att lära dig av Naturens lagar, som jag instiftade och som är MINA lagar. Du kommer att lära dig att ingen annanstans utanför den degenererande mänskliga rasen kommer du att se en sådan bastardisering äga rum. Endast hos den art som jag har tilldelat den mest dyrbara skatten — intelligens, kreativitet, till och med geni, finner jag nu med beklagande att dessa dyrbara gåvor trampas i smutsen och kastas åt svin.”

”Men hur är det med judarna? De hävdar att de är Guds utvalda, och att du slöt ett speciellt förbund, ett exklusivt löfte till dem att de kunde ha världen som sin ostron. Till och med de flesta kristna tror på det. Finns det någon sanning i det påståendet?”

Jag kunde se färgen stiga i hans ansikte än en gång och återigen fanns det eld i hans uttrycksfulla ögon.

”Det är en förbannad lögn! Judarna är mänsklighetens exkrement — dömda för evigt att vara eländiga parasiter fram till den tid då den Vita Rasen återfår sitt förnuft, sin stolthet och sitt stridsmod. Det är just denna fråga som jag kom ner för att tala med dig om, och vi ska återkomma till judarna senare. Låt mig först sätta bilden i rätt sammanhang för dig.

”När jag skapade denna vackra planet Jorden med dess majestätiska berg, med dess rena sjöar och floder, dess orörda skogar fyllda med gröna ängar och vackra blommor, hade jag inte i åtanke den skövling och förorening som luften, vattnet och marken nu har utsatts för. Min vackra planet Jorden, som är helt unik med liv och som jag skapade som min ögonsten, har nu blivit förorenad, skövlad och våldtagen! Detta måste få ett slut!

”I grunden bär den giriga, gripande parasiten, den snikne juden, skulden. Han har först och främst bastardiserat och förorenat den högsta höjdpunkten av min skapelse, den mänskliga rasen, och när jag säger det, menar jag den Vita Rasen, som jag skapade till min avbild. Efter att ha skövlat min stolthet och glädje, fortsatte han sedan snabbt med att exploatera den Vita Rasens intelligens och skövla, förorena och besmutsa min vackra planet Jorden likaså. Medan den parasitiska

Judarna är den främsta orsaken, jag klandrar den vita rasen i andra hand för att ha tillåtit denna styggelse att prackas på dem och på planeten. Tiden är inne för en drastisk avräkning och en skoningslös korrigering."

"Detta för mig till en extremt viktig fråga som jag har velat ställa," flikade jag in. "Bergspredikan predikar upprepat idén om evig subventionering av de missanpassade. 'Välsignade är de saktmodiga, de lama, de lytta, idioterna. Sälj allt du äger och ge till de fattiga. Älska dina fiender,' osv. Ändå är detta helt i strid med alla naturens lagar som följs av varje annan varelse. Vad är din ståndpunkt i den frågan?" frågade jag den store Skaparen.

"Naturligtvis är det helt i strid med mina eviga lagar och i strid med sunt förnuft. Det är ännu en förrädisk och destruktiv idé spridd av den parasitära juden för att suga musten ur den mänskliga arten, dra ner den i hjälplös förnedring och livnära sig på dess kadaver. I sitt blinda raseri över att göra det är de för dumma för att inse att när parasiten förstör värden, kommer parasiten att dö med den.

"Var och en som observerar den hälsosamma fortplantningen och vidmakthållandet av arten, vilken art som helst, kommer att notera att för att förbli hälsosam och livskraftig är gallringsprocessen absolut nödvändig. Gallra ut de missanpassade, de svaga, de sjuka, de deformerade. Låt dem inte reproducera sig. Sätt en premie på reproduktion och expansion av de starka, de friska, de virila, de kompetenta. Varje art i naturen gör så, utom den vita rasen. Detta är en styggelse i mina ögon, och det måste ändras, och ändras omedelbart."

"Men," sade jag, "allt detta strider mot alla påståenden i den judisk-kristna bibeln, som de säger skrevs strikt under din ledning. Då förnekar du uppenbarligen att du har skrivit den?"

"Absolut! Det är ännu en avskyvärd judisk lögn! Tänk på det! Skulle jag skriva sådant skräp som att ha judarna, denna föraktliga parasit, som mitt 'utvalda folk?' Skulle jag vilja få min bild skändad som en parasites? Själva idén är tillräcklig för att få en förnuftig person att spy. Judarna, det säger jag dig just nu, kommer att få betala, och betala dyrt för en sådan förolämpning mot mig. Jag ska utplåna denna eländiga pestilens från jordens yta!"

"Vad sägs om kristendomen, den katolska kyrkan och påvarna?" frågade jag vidare. "Vad sägs om historien att du blev far till en son kallad Jesus Kristus...?" Återigen såg jag den där elden i ögat och ett vulkaniskt utbrott av raseri. Jag ångrade att jag hade tagit upp en så känslig fråga.

"Historien om att jag skulle sänka mig så lågt som att bedriva otukt med en vanlig jordbo, att jag skulle begå äktenskapsbrott med en gift kvinna och en judisk häxa därtill, är ett av de mest motbjudande rykten som någonsin främjats av mänsklighetens bottensats. Tänk på det, Ben! Här är jag upptagen med att styra ett universum, så vidsträckt att era små sinnen inte ens kan börja fatta det. Galaxen i vilken din sol är placerad och som du

kallar Vintergatan, består ensamt av 200 miljarder stjärnor mer eller mindre likvärdiga med solen. Men Vintergatan är bara en av miljarder andra galaxer som sträcker sig ut i den oändliga rymden och in i evigheten. Jag skapade allt detta och hanterar allt detta. Denna lilla planet ni kallar jorden är bara ett dammkorn i det vidsträckta och ändlösa himlavalvet. Tror du för ett ögonblick att jag skulle ägna mig åt sådana dumma småsaker som att idka könsumgänge med en gift judisk kvinna?”

Jag medgav att jag aldrig trodde på den där dumma historien, och bad om ursäkt för att jag ens tog upp den.

”Detta idiotiska rykte återanvändes av judarna från tidigare myter. Det såldes sedan till påvarna, som sedan prånglade ut det med liv och lust. Förbannade usla judar! Förbannade lögnaktiga påvar! Om det verkligen någonsin fanns ett helvete, skulle jag med glädje förvisa alla judar och alla påvar att koka i det i all oändlighet.”

”Du säger ’om det fanns ett helvete’. Det är väl också en myt, eller hur?”

”Naturligtvis är det en myt, i själva verket ännu ett föraktligt angrepp på min karaktär. Vem som helst som skulle skapa människor i miljardtal och sedan bygga en enorm eldigt het ugn för att bränna och tortera dem, skulle vara tvungen att vara ett monster — en avskyvärd sadist av värsta slag. Varför i helvete skulle jag vilja begå en sådan fruktansvärd vidrighet?”

Jag medgav att ingen vid sina sinnes fulla bruk skulle göra det, och att jag aldrig riktigt trodde på den där dumma historien heller. Men varför hade denna historia nått en sådan utbredd publicitet och acceptans?

”De listiga och förrädiska judarna insåg tidigt i sin konspiration att genom att skapa ett hemskt monster, en buse så fruktansvärd att begrunda att den genomsnittlige lättlurade tölpen skulle drabbas av panik vid själva tanken på den, så skulle de sedan ha ett vapen i sina händer att pryla och förslava sina vidskepliga och lättlurade offer med. Detta lyckades de åstadkomma. De sålde det sedan till sitt språkrör, den katolska kyrkan, från vilken de tusentals andra kristna religionerna har knoppats av. Som du kan se, genom denna trolösa apparat kontrollerar judarna nu rikedomen och människorna i världen. Men mer än så, de förstör nu själva de människor som jag skapade till min avbild, de förorenar och smutsar ner min vackra planet jorden, som jag ägnade så mycket speciell omsorg och uppmärksamhet.”

”Du säger att det inte finns något helvete. Jag antar då att det följer att berättelsen om djävlar och demoner också är en myt?” frågade jag vidare.

”Ja, naturligtvis. Till och med en dåre borde kunna se att naturens lagar är MINA lagar. Vem annars skulle kunna och vilja instifta ett sådant enormt komplex av harmoniska lagar än jag? Vem annars skulle kunna få dem att fungera och kugga i varandra perfekt? Skulle jag då klanta till allt genom att skapa en fientlig motståndare för att ständigt kasta grus i maskineriet och irritera gallfeber på mig? Bara en idiot skulle göra det, och tro mig, jag är ingen idiot. Jag gör aldrig misstag, men om jag hade

klantat mig till att skapa en fientlig, irriterande bråkmakare skulle jag åtgärda situationen på ett ögonblick. Jag skulle krossa en sådan styggelse i småbitar och förvisa honom till universums yttersta utkanter. Berättelsen om djävulen, liksom den om helvetet, och ryktet om min affär med den icke-jungfruliga Maria är en föraktlig lögn, uppfunnen och spridd av den där svekfulla parasiten, juden."

"Vad är lösningen?" frågade jag.

"Det är just anledningen till att jag kom ner för att träffa dig. Jag är fast besluten att denna härliga planet inte ska skändas och förorenas till en svinstia. Jag är fast besluten att Naturens främsta, skapade till min egen avbild, inte ska bastardiseras till en skamlig röra av bastardiserade zombier, för att styras av mänskligheten exkrementer.

"Nej! Jag ska krossa den förbannade juden och utplåna honom från denna vackra gröna jords yta! Jag har valt Kreativitet till att vara det instrument med vilket det ska ske. Det är upp till din rörelse att påminna dina raskamrater om att Naturens lagar är MINA lagar. Om du vill ha sanningen och om du söker visdom, slösa inte din tid på att läsa och återläsa de idiotiska, motsägelsefulla och förtalande shibbolet-orden som finns i den där skändliga samlingen av nonsens känd som den judisk-kristna bibeln. Det är den mest lömska samling lögner som någonsin sammanställts mellan två pärmar.

"Nej, sannerligen! Om du vill ha sanning och visdom, se till Naturens eviga lagar. De är MINA lagar. Vem utom jag skulle kunna skapa ett så välkoordinerat och fungerande system av lagar som passar ihop så vackert i evig harmoni, som har fungerat sedan urminnes tider och för evigt kommer att fortsätta göra det i den eviga framtiden. Dessa är MINA lagar, och mänskligheten skulle göra väl i att observera, resonera och lära."

Efter att ha gett mig denna intensiva bakgrundsgenomgång, gick Mästarplaneraren sedan in på kärnan i vårt utdragna möte, nämligen hans hemliga direktiv till mig om hur man summariskt ska hantera världens främsta parasit och dess mest ihållande pest. Han svor mig till tystnad och lade sedan fram den detaljerade planen och programmet. Medan vi, den vita rasen, behövde mycket mer förberedelse och uppbyggnad inom områdena organisation och propaganda, påminde han mig eftertryckligt om att vi redan hade medlen och musklerna för att införa det nu om vi bara tog oss samman. Han skulle dock ge mig en tydlig signal när han ansåg oss redo att slå till och lösa frågan en gång för alla. Vid en sådan tidpunkt skulle jag gå ut offentligt med de direktiv han hade gett mig och sända ut dem till världen i stort.

Han fortsatte: "Jag ger härmed ett högtidligt löfte och ett bindande förbund med den vita rasen, som jag skapade till min egen avbild och älskar över alla andra. Om ditt folk, som också är mitt folk, lyder Naturens lagar — MINA lagar, uppbådar ert mod,

och din viljestyrka, förena er och kämpa, inte bara för er överlevnad, utan också för er expansion och framsteg, jag kommer att välsigna dem till att bli supervarelser, en sann mänsklig ras, i själva verket halv-gudar, troget skapade till min egen avbild, en skapelse som jag verkligen kan vara stolt över."

"Inom Kreativitet har ni gjort det första stapplande försöket att styra det bästa av mänskligheten i min riktning, att lyda Naturens Eviga Lagar. Jag är här för att berätta för er att ni har min välsignelse och att ni kommer att lyckas, det lovar jag er. Det är min vilja. Gud är på er sida."

Jag var hänryckt. Jag var upprymd! Jag rodnade och tittade ner i golvet. När jag såg upp hade han försvunnit. Men hans budskap var outplånligt etsat i mitt sinne. Nu behövde jag inte förlita mig på de förvanskade och förvirrande rapporterna från sådana bedragare som Billy Graham eller Pat Robertson eller resten av det pengahungriga släktet. Inte heller skulle jag någonsin mer slösa min tid på att försöka reda ut allt det där förvirrande och motsägelsefulla struntpratet som tillskrivs Mose, eller Jesus Kristus, eller hela den där judiska skaran, vilka de än var. Nu hade jag det direkt från den högsta auktoriteten, ex cathedra, direkt från hästens mun! Jag hörde det med mina egna öron. Vi var på rätt spår! Det var Guds vilja! Vi skulle vinna! Gud var på vår sida!

RAHOWA, hela vägen!

* * * * *

Mina meriter för att tala med Gud är lika goda som någon annan mans i historien. Jag utmanar varje tvivlande Thomas att lägga fram meningsfulla bevis på motsatsen.

* * * * *

Det är Guds vilja att den vita rasen ska blomstra, expandera och ärva hela denna vackra planet jorden.

* * * * *

Gallringsprocessen är absolut nödvändig för överlevnaden och hälsan hos varje art.

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del II i en fortlöpande serie

Berättelsen om Noa och den stora syndafloden

För några år sedan gav någon mig en tjock, tung bibel som publicerades runt sekelskiftet. Ett originellt drag hos just denna bok, en utgåva av King James Version, var att den försåg varje sida i Gamla testamentet med rubriker, men också med ett exakt datum, som för att understryka att var och en av de händelser och berättelser som krönikerades var ett historiskt faktum, vars årtal i historien var välkänt. Uppenbarligen kunde de för 80 eller 90 år sedan komma undan med att ägna sig åt den riskfyllda konsten att ljuga med föregiven precision. Idag skulle ingen utgivare våga efterlikna en sådan oförskämdhet.

I just denna utgåva var årtalet som knöts till berättelsen om den stora syndafloden år 2348 f.v.t.

Låt oss nu undersöka precis vad King James Version säger om den där stora syndafloden som förmodligen täckte denna planet jorden upp till toppen av dess högsta berg och bortom det. Det är en dråplig historia.

I Genesis, den judiska bibelns första bok, nystas historien upp om hur en ensam ande som svävat planlöst i det mörka tomrummet under de senaste miljarder åren, plötsligt, för bara sex tusen år sedan, fick den briljanta idén att skapa ”himmel och jord” ur ingenting. Han avslutade hela jobbet på sex dagar, och mer eller mindre som en efterhandskonstruktion skapade han människan på den sjätte och sista dagen. Han sa sedan till människan att sätta igång, vara fruktsam och föröka sig och befolka jorden med människor. (Se ”Berättelsen om Adam och Eva” i Racial Loyalty nr 37.)

Detta gjorde de uppenbarligen med liv och lust, enligt Genesis, men de hade denna förbannade, gnagande brist i sig — de var ”syndiga”, och varje generation fortsatte att vara lika syndig som den föregående, om inte mer så. Till slut började detta gå Skaparen på nerverna och han blev arg — riktigt arg.

Han bestämde att något drastiskt måste göras och han hade precis rätt medicin för dessa otäcka syndare: han skulle dränka dem alla, som en flock råttor. Det skulle inte bara lösa problemet, utan också lära dem en läxa de aldrig skulle glömma.

I Genesis 6:12 står det: ”Och Gud såg på jorden, och se, den var fördärvad; ty allt kött hade fördärvat sin väg på jorden.” Ingenstans står det att Skaparen kanske på något sätt hade klåpat ihop sin främsta skapelse, människan, och gjort ett uselt jobb. När allt kommer omkring, han...

visste vad han gjorde, kände till de exakta konsekvenserna framåt och bakåt, och allt var under hans kontroll. Varför injicerade han denna syndiga egenskap i mänskligheten om han inte gillade den? Bibeln svarar inte på denna fråga, utan låtsas att det helt och hållet var produktens fel snarare än formgivarens, eftersom ”Han gav människan en fri vilja”. Fri vilja i vilken riktning?

Hur det än må vara med det, beslutade han sig för att vidta drastiska åtgärder och göra sig av med sitt mästerverk — allesammans — alla utom en karl vid namn Noa och hans närmaste familj.

Nu var denne karl, Noa, vid det här laget sexhundra år gammal, och man kan tycka att efter att ha varit under noggrann observation under all den tiden, borde en skarpsinnig människokännare ha valt ett dygdemönster till att vara den ensamma överlevande stamfadern för den framtida rasen. Märkligt nog gjorde det ensamma spöket ett dåligt val, en dundertabbe, när han valde Noa, som vi ska få se senare.

Hur som helst berättade Gud för Noa vad som var på gång och att det var bäst att han gjorde sig redo för det. I Första Moseboken 6:17 säger han till Noa: ”Och se, jag, ja jag, låter flodens vatten komma över jorden för att förgöra allt kött som har livsande i sig under himlen; allt som finns på jorden skall dö.”

Stackars djur; stackars fåglar; till och med alla krälande djur skulle dö. Faktum är, allt kött. Det nämns dock inte att alla fiskar — som också var kött — skulle få en glansdag.

Så Herren sa till Noa att göra sig redo för historiens största syndaflod. Han sa åt honom att bygga en ”ark”, ett slags flytande motell för människor, djur, ormar, insekter och fåglar. Han sa åt honom att bygga den av goferträ och att bygga den i tre våningar. Den skulle vara 300 alnar lång, 50 alnar bred och 30 alnar hög. Eftersom en aln är ungefär 18 tum (ca 45 cm), skulle detta göra den ungefär 450 fot lång, 75 fot bred och 45 fot hög, dessutom i tre våningar — inget litet projekt att hamra ihop med pinnmetoden, särskilt eftersom spikar ännu inte hade uppfunnits.

Herren gav denne sexhundraårige man och hans tre söner, Sem, Ham och Jafet, sju dagar på sig att utföra jobbet. Inte nog med att de skulle hamra ihop detta enorma vidunder av goferträ på sju dagar och täta det med tjära, utan det finns mer, mycket mer, som de var tvungna att klämma in på sju dagar.

Herren instruerade Noa att samla in i detta flytande motell minst ett par av varje sorts varelse på jordens yta, eftersom han tänkte dränka alla de andra tillsammans med sitt syndiga folk. Stackars djur, fåglar, reptiler och insekter. Vad hade de gjort för att förtjäna detta? Vilket slöseri.

När man analyserar omfattningen av det jobb Noa var tvungen att utföra på sju dagar, svindlar det för fantasin. Stackars karl, och han som var sexhundra år gammal. I Första Moseboken 6:19 befaller Herren

Noa: ”Och av allt levande, av vad kött det vara må, skall du föra in i arken två av vart slag, för att behålla dem vid liv med dig; de skola vara hane och hona.” Nu inkluderar ”allt levande” naturligtvis även insekter, för att inte tala om djur, fåglar, reptiler och andra kategorier. Eftersom vetenskapsmän ungefär sex tusen år senare hävdar att det finns minst 10 miljoner arter av insekter, av vilka de efter alla dessa år bara har lyckats identifiera och katalogisera cirka 10 procent, kan man bilda sig en uppfattning om det enorma arbete som Noa hade framför sig.

Enligt en pulicolog, professor Robert Lewis, finns det 2 381 arter av loppor i denna värld. (En pulicolog är en loppspecialist, av vilka det bara finns ett dussintal.) Insåg Noa att det fanns 2 381 arter av loppor att samla ihop, och fångade han troget två av varje, hane och hona, och satte dem i arken? Eller visste den stackars stackaren skillnad på en loppa och en lus? Efter att ha satt in 4 762 loppor i arken, hur hindrade han dem från att sprida sig till alla de instängda djuren och föröka sig till miljarder? De judiska manusförfattarna försummar att kasta något ljus över detta problem, liksom hundratals andra problem.

Han hade bara sju dagar på sig att göra det, vilket inkluderade att bygga själva arken. Skulle du tro din egen pappa om han berättade en sådan rövarhistoria för dig?

Men de judiska skribenterna som skrev den historien komplicerar det ytterligare genom att i nästa kapitel, 1 Mosebok 7:2, säga: ”Av alla rena fyrfotadjur skall du taga till dig sju par, hane och hona; men av de djur som icke äro rena, ett par, hane och hona.”

Så Noa hade ytterligare ett problem: att avgöra vilka djur som är rena och vilka som är orena. Är elefanter, noshörningar, flodhästar och giraffer rena? Jag antar att de är lika rena som vilket djur som helst, åtminstone i sin egen livsmiljö. Så uppenbarligen skulle han behöva samla ihop 14 av var och en av dessa, liksom hästar, zebror, hjortar och antiloper, för att inte tala om lejon och tigrar och apor och gorillor. Uppgiften är oändlig, och inte ens Frank ”Bring ’em back alive” Buck skulle ha kunnat utföra denna lilla bedrift under en livstid. Sedan är det alla dessa fåglar som ska fångas, och alla dessa ormar, pytonormar och kobror, och alligatorer. (Jag undrar hur han tog sig till Australien och tillbaka för att fånga kängururna och vallabyerna?) Vilket fantastiskt jobb — allt på det som var kvar av de sju dagarna efter att han blivit klar med att bygga arken.

Men jobbet slutar inte där. De skulle vara instängda i denna vattentäta låda i ett helt år. Den hade bara ett litet fönster upptill, en aln i fyrkant, och det var stängt eftersom det regnade. Det fanns inget ljus från någon källa, ingen elektricitet, ingen ventilation, ingen luftkonditionering. Alla dessa djur var tvungna att förses med minst ett års foder av vilken mat de än föredrog. Hur skulle du vilja samla ihop tillräckligt med hö för att föda 14 elefanter, noshörningar, flodhästar, giraffer

och tusentals andra djur? Dessutom var lejonen, tigrarna och andra köttätande djur också tvungna att matas, och det fanns ingen kylförvaring ombord. Utöver detta fanns det smutsiga jobbet med att städa bort all gödsel och inälvor från alla dessa tusentals djur. Vem var ansvarig för det stinkande jobbet? Fjorton elefanter ensamma kan uträtta en hel del på kort tid. Om alla dessa djur verkligen var där inne och matades ordentligt, skulle de ha sänkt den stinkande arken inom en vecka enbart genom vikten av avfallet.

Hur som helst, enligt denna vilda historia förseglade Herren själv dörren till denna vattentäta låda efter att de alla var inne, hö eller inget hö. En tåglast med hö skulle inte ha mättat alla dessa betande djur, och en miljon kaniner skulle inte ha mättat alla köttätande djur under ett år. Om alla dessa ”varelser av kött” hade kunnat klämmas in i den där mörka och oventilerade lådan (vilket de inte kunde), skulle de alla ha kvävts av stanken och bristen på syre inom 24 timmar. Vem det än var som skrev den där dumma historien tog verkligen inte hänsyn till logistik, eller ens det minsta uns av sunt förnuft i sina beräkningar.

Så, i och med att Noa hade byggt arken, samlat ihop alla miljontals ”varelser av kött”, förmodligen försett dem med rikligt med proviant, och även för sin egen familj — allt på sju dagar — förseglade Herren dörren och lät det bära eller brista.

I Första Moseboken 7:11, 12 står det: ”I Noas sexhundrade levnadsår, i andra månaden, på sjuttonde dagen i månaden, den dagen bröt alla det stora djupets källor fram och himlens fönster öppnades. Och regnet föll över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter.”

Uppenbarligen var allt man behövde göra att öppna fönstren i himlen så skulle vattnet forsa ut i oceaner. Det är verkligen nyheter. Jag hade alltid fått höra att himlen var en vidsträckt, luftig plats bebodd av harpspelande änglar. Men uppenbarligen var jag felinformerad. Den är fylld med miljarder och åter miljarder ton vatten. Eftersom den där enorma eldiga gropen som kallas helvetet ligger precis bredvid, antar jag att de skulle ha svårt att hålla kvar allt det vattnet och samtidigt hålla igång en bra, het eld. Eller om man nu gjort det, varför förbarmar sig inte den gode Herren över alla de stackars syndarna som är instängda i den där eldiga gropen, öppnar fönstren på helvetessidan och släcker den där plågsamma elden? Jag är säker på att offren där inne skulle uppskatta det, även om han var tvungen att dränka dem allesammans på köpet. Det skulle vara mycket bättre än evig tortyr.

Bra poäng. Varför öppnar han inte fönstren på helvetessidan, dränker det med allt det vattnet, släcker elden och dränker de intagna. De skulle föredra det, det är jag säker på. Det skulle vara en enorm ”lättnad från den brännande känslan.”

För att återgå till stackars Noa och hans familj som var instängda i arken,

med alla dessa miljoner ”varelser av kött” och all den stanken.

Enligt denna vilda historia, när det regnade i fyrtio dagar och nätter, steg vattnet och steg tills det täckte hela landet på denna vackra planet, över och ovanför de högsta bergstopparna. Med tanke på att Mount Everest är mer än 29 tusen fot högt, är det en jäkla massa vatten, mer än vad vår atmosfär någonsin skulle kunna rymma, eller åter- absorbera. Men inga problem för manusförfattarna. Inom ett år hade allt sjunkit undan och torkat upp. Noa och hans familj överlevde alla vackert och inte en enda ”varelse av kött” hade svultit eller gått förlorad i stanken och mörkret. Efter ett år var marken torr, skogarna och blommorna var alla intakta efter att ha varit nedsänkta under sex mil vatten i ett år, och alla djur, fåglar, in- sekter och reptiler traskade ut genom dörren, glada som lärkor och friska som kärnor. Inte en enda mus, mygga eller lus blev sjuk eller dog under det året de var instängda. Visst var det trevligt.

Så varje varelse återupptog parning och förökning (med liv och lust!) för att ta igen förlorad tid. De hade nu en helt ny värld att fylla! Efter att ha byggt ett altare åt Herren, tog Noa ”av alla rena fyrfotadjur och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret.”

Eftersom det finns tusentals djur och fåglar i denna värld, det ena lika rent som det andra, måste det ha varit en hejdundrande grillfest. Men den judiske guden, som är ett blodtörstigt monster, njöt storligen av det. Efter att ha dränkt miljontals människor och miljarder ”varelser av kött” står det: ”Och Herren kände en ljuvlig doft.” Inget går upp mot brinnande kött för att få hans safter att flöda. Han måste verkligen få sina kickar av att sniffa på det brinnande köttet från miljarder i helvetet. Den judiska bibeln är full av offer av brinnande kött. Hur som helst, den lukten av brinnande kött mjukade upp honom och han lovade Noa att han aldrig mer skulle göra vad han just hade gjort — det vill säga dränka alla, oavsett hur ruttna de var. Bara för att påminna sig själv om att inte köra detta elaka trick igen, satte han en regnbåge i skyn, bara för att vara säker på att han skulle komma ihåg att upphöra och avstå och inte gå till överdrift igen.

Men för att gå vidare med föreställningen. Uppenbarligen hade ett lager vatten sex mil högt under ett år inte märkbart påverkat skogarna, träden, gräset och ängarna, inte heller vingårdarna, för det står i Första Mosebok 9:20,21: ”Noa var en åkerman, och han var den förste som planterade en vingård. Och han drack av vinet och blev drucken och låg blottad i sitt tält.”

Stackars Noa. Tillbaka till sina gamla vanor att nalla av kickapoo- glädjejuicen. Han nallade inte bara, han var stupfull och naken i sitt tält, helt borta för världen. Medan han var i detta skamliga tillstånd, såg hans tre söner, Ham, Sem och Jafet honom. De två sistnämnda blev generade och täckte över honom. Men uppenbarligen var Ham en bög, en homo, och han gick tillbaka och begick en obscen handling med sin druckne far.

Det står i Första Moseboken 9:24: ”När Noa vaknade upp ur sitt rus och fick veta vad hans yngste son hade gjort mot honom.”

Han förbannade Ham grundligt och dömde honom till att vara en ”slavarnas slav åt sina bröder”, med andra ord, en slav. Inte nog med att han dömde Ham till slav, utan även alla hans ättlingar. Alla de mörkhyade, n-ordet och ”muds” anses av teologer vara ättlingar till Ham.

Och så har vi ännu en episod i familjen Noa när de ger sig ut för att bli förfäder till hela den framtida mänskligheten. Herren hade klantat sig igen och gjort ett uselt val genom att välja en sådan berusad luns som Noa till att bli fader till framtidens mänsklighet. (Se C.C. Nr 54 i *Den Vite Mannens Bibel*, ”Den ensamme anden klantar sig från blunder till blunder, allt på den lidande mänskligheten bekostnad”.)

Full eller nykter, den nu 601 år gamle Noa levde vidare i ytterligare 350 år efter syndafloden, om man nu vill tro på en så vild historia.

Uppenbarligen finns det intelligenta män och kvinnor, människor som borde veta bättre, som tappar fattningen, kopplar bort sina hjärnor och bedyrar att en sådan vild historia är den ”eviga sanningen”. Detta trots all samlad kunskap inom historia, geologi, astronomi, antropologi och paleontologi som överväldigande indikerar: att världen har funnits i ungefär 5 miljarder år; att det har funnits liv på jorden i mer än två miljarder år; att människans förfäder kan spåras ryckvis i mer än en miljon år; att civiliserade folk, såsom egyptierna, existerade långt före den förmodade ”stora floden” år 2348 f.Kr.; att deras dynastier registrerades i stor detalj långt före det datumet; och att öknarna på båda sidor om Nilen var lika torra före det datumet som efter. Dessutom levde deras faraoner normala livslängder och ingen nådde den löjliga åldern 951.

Å andra sidan är allt som stöder (om man ens kan kalla det stöd) en sådan vild historia de lögnaktiga påståendena från judiska manusförfattare vars sanningsenlighet i bästa fall är notoriskt den sämsta i historien.

Ändå kommer intelligenta och välutbildade människor, och jag använder dessa beskrivningar löst, att organisera expeditioner till stora kostnader för sina donatorer, för att finna spår av en förlorad ark, en ark som aldrig har existerat. De beger sig till berget Ararat i Turkiet, där den icke-existerande arken antas ha strandat. Det finns inte det minsta samband mellan berget Ararat i Turkiet och den judiska berättelsen, förutom slumpen att någon tölp under det bysantinska styret av Mindre Asien valde namnet Ararat för ett obetydligt berg, precis som hundratals andra namn plockades ur bibeln av kristna fanatiker.

När dessa nutida ”upptäcktsresande” sedan hittar någon gammal skröplig träbit på sluttningarna av berget Ararat, kommer de att skrika ut till världen att de har funnit en relik från Noas ark och en

samarbetsvillig judisk press kommer, med glimten i ögat, gladeligen att sprida historien åt dem. Dagens kristna ivrare kommer, precis som under tidigare århundraden, högljutt att sluka den och med säkerhet peka på att här finns konkreta bevis för Noas ark och att den stora syndafloden verkligen täckte hela jorden.

Hur galen kan man bli?

Vi Creatorer intar ståndpunkten att: Det är inte bara moraliskt berättigat, utan vår skyldighet att förlöjliga det som är löjligt när sådant skräp bedrägligt sprids som ”evangelisk sanning”.

* * * * *

Det är inte bara moraliskt berättigat, utan vår skyldighet att förlöjliga det som är löjligt när sådant skräp bedrägligt sprids som ”evangelisk sanning”.

* * * * *

De kristna bedragarna har under tvåtusen år aldrig ens brytt sig om att definiera den grundläggande produkt de så högljutt har prånglat ut. Säg mig, predikant, vad är en ”ande”?

* * * * *

Nummer 39, juni 1987

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del III i en fortlöpande serie

Berättelsen om

ABIE, IKIE OCH JAKIE

Det var en gång (påstås det) tre jiddar. Deras namn var Abie, Ikie och Jakie, och de var far, son respektive sonson, men det kan inte sägas, respektfullt. De var mörkhyade gula asiater, och i sina zigenarliknande resor strövade de omkring i områdena kring Mesopotamien, Egypten och det där råtthålet i öknen som har varit i ständig oro sedan antiken. Det kallades Palestina.

Dessa tre jiddar var drivna av hunger och avskydde att utföra ett hederligt dagsverke. Så de specialiserade sig på att bli bedragare och svindlare. För detta hade de en medfödd böjelse och blev snart experter inom sitt område. Under årens lopp blev de också historiens mest firade och ökända lögnare och svindlare.

Deras speciella knep som verkligen drev dem in i den STORA LIGAN var att uppfinna en stamgud åt sig själva, för vilken de hade ett antal namn. Vid en eller annan tidpunkt var det Yahweh, Jahwah, Jehova, Immanuel, Emmanuel och en hel rad andra judiska namn.

Nu hävdade de att denna stamgud betraktade deras skändliga upptåg som något heligt och höjt över varje klander, och hade upphöjt dem och deras ättlingar till ett mycket speciellt folk. De hävdade vidare att eftersom de hade detta speciella privilegium hade de nu också en licens att ägna sig åt vilken typ av kriminell verksamhet de än behagade. Så de blev snart experter på koppleri, stöld, horeri och mord. De utvecklade också ett ökänt rykte för att vara världens mest produktiva lögnare. De utövade skickligt sina yrken på gojer, som de kallade "goy", deras nedsättande term för boskap. De var, det måste sägas, notoriskt framgångsrika.

Abie och Ikie fick sin start på ett anmärkningsvärt likartat sätt. När de blev hungriga sålde de sina fruar som prostituerade till en rik kung eller farao. När de var klara med att förvirra sitt offer med sin stamguds proklamerade krafter och utpressa dem med de hemska konsekvenser deras stamgud skulle låta drabba dem, promenerade de vanligtvis iväg med lass av guld, silver, oxar och åsnor.

Märkligt nog var gamle Abies hustru Sara ofruktbar, men på något sätt lyckades de få till Ikie när han var nittionio och hon var nittio. De tillskrev det de mirakel som deras stamgud kunde utföra. Men sedan använde de samma list för varje annan fantastisk lögn de hittade på, så vem vet?

Hur som helst var favoritoffret för både Abie och Ikie denne samme kung Abimelek, som måste ha levt länge. Han lärde sig uppenbarligen inte mycket under alla dessa år, eftersom Abie prånglade ut Sara som prostituerad när Abie var sjuttiofem och hon var en gammal häxa på sextiosex. (Dessa semiter blir ganska häxiga där ute i öknen vid sextiosex års ålder.) Det är extremt svårt att förstå varför en välbärgad kung som Abimelek skulle falla för en gammal judisk prostituerad i den åldern, när han utan tvekan hade ett urval av dussintals unga skönheter i sitt eget rike. Hur det än må vara med det (och vi måste komma ihåg att dessa jidder var notoriska lögnare), är det ännu märkligare att samme kung ett sextiotal år senare föll för samma trick igen när Ikie kom förbi och prånglade ut sin hustru, Rebecka, på honom. Precis som sin far, Abie, gick även Ikie därifrån med ett ton byte. Detta slösade han snart bort, för i tredje generationen led Jakie återigen nöd, rent av hunger.

Men deras mirakelmakare Jahve producerade ännu ett av sina trolleritrick för sina gynnade, ränkfulla jidder. Jakie hade tolv söner med två hustrur, och en av dessa söner hette Joe.

Joe var en slipad fixare i egen hög person efter att hans bröder sålt honom som slav. (Dessa jidder skulle göra vad som helst för lite byte. Vilken affär!) Han lyckades ljuga sig till faraos förtroende i Egypten. Snart hade han gjort farao så bortkullrad att denne inte visste vad som var ut eller in, och Joe styrde snart riket.

Detta öppnade dörren på vid gavel för alla de andra jidderna och deras ungar, och de förökade sig snart, översvämmade riket och plundrade det totalt. Allt med välsignelse från deras egen private Jahve, förstås.

Denna saga fortsätter och fortsätter, och slutar lyckligt för jidderna, men inte för resten av världen. Som det berättas i det jiddiska Gamla testamentet, förökade sig ättlingarna till dessa ursprungliga bedragare tills de var lika många som sandkornen på havets strand, eller åtminstone var det vad deras private Jahve lovade att de skulle bli. (De flesta av hans löften var inte värda pappret de var skrivna på.) Hur som helst översvämmade detta rövarband av jidder snart Egypten och hade inom kort kontroll över all mat i landet, liksom andra godsaker. De blev så odrägliga att egyptierna till slut körde ut dem. (Jidderna hävdade att de gav sig av frivilligt, under ledning av sin hjälte vid namn Moses.)

Efter att ha vandrat i öknen i fyrtio år och periodvis blivit matade av sin private Jahve med manna från himlen, invaderade detta oregerliga band av mördare kanaanéernas och filistéernas länder. Dessa kanaanéer och filistéer hade gjort

riktigt bra i sina vingårdar och de invaderande piraterna betraktade deras egendomar som ett land av mjölk och honung. Eftersom deras Yahweh hade lovat "Yids" att världen var deras ostron och att alla andra folks egendomar var deras att ta, lyckades "Yids" efter mycket intrigerande och förräderi och en och annan knuff från deras Yahweh slutligen stjäla dessa landområden.

Vi kommer nu att hoppa över de kommande tre tusen åren i denna saga och komma till det lyckliga slut jag lovade tidigare. Dessa listiga "Yids", spridda över hela världen, utvecklade under århundradena sina färdigheter i lögn, svek, piratkopiering och tjuveri till en fin spets. Som ett resultat av deras list och förräderi, deras sammanhållning och rasliga lojalitet, är världen nu sannerligen deras ostron.

Det finns en annan aspekt av denna bedrägliga historia som judarna har kokat ihop om sig själva som behöver lyftas fram vid denna tidpunkt. Det historiska faktumet är att 90 till 95 procent av alla judar som strövar omkring i världen idag inte är ättlingar till några palestinska hebréer, utan är ättlingar till en vild mörkhyad stam känd som khazarer, invånare i ett litet kungadöme som för cirka tolv århundraden sedan existerade i området mellan Svarta havet och Kaspiska havet i dagens Ryssland.

År 800 v.t., eller däromkring, beslutade den dåvarande regerande kungen att det ålåg honom att bestämma sig och välja en religion för sina undersåtar. Han lät hämta in kristna missionärer, även judiska rabbiner och till och med muhammedanska representanter. Han lyssnade tålmodigt på vars och ens säljargument och beslutade slutligen att judendomen var hans bästa val. Han och hans sändebud främjade den sedan till de lägre bönderna med entusiasm, och historien kan gå i god för deras framgång.

Dessa khazarer var en mörkhyad upprorisk stam av mongoliskt ursprung. De besegrades senare av ryssarna, till de sistnämndas stora olycka. När de spred sig västerut till resten av Ryssland, Polen, Ukraina och Europa som helhet, blev de pengapåsarna, handlarna och manipulatörerna, inte bara inom affärslivet, utan även inom regeringar. Det pågick en ständig subversiv krigföring mellan judarna å ena sidan och de ryska tsarerna och deras regering å den andra. Detta nådde sin kulmen 1917 när judarna vände upp och ner på Ryssland, sköt tsaren och låste fast det ryska folket i ett järnhårt slaveri under judisk kommunism.

Så när de sionistiska judarna bedyrar att de har ett religiöst anspråk på Palestina, ljuger de, som vanligt, så att de tror sig själva. Nittio till nittiofem procent av deras förfäder är khazarer och satte aldrig sin fot i Palestina. (Se återigen RAHOWA! i början av denna bok.)

Judarna manipulerar och kontrollerar nu praktiskt taget alla regeringar i världen, och även dess skattebetalande slavar. De äger också det mesta av guldet, silvret, fastigheterna och Federal Reserve-sedlarna

(skuldebrev) också. Hur mycket tur kan man ha?

Och allt började med fiktionen om Abie, Ikie och Jakie och deras privata stamgud vid namn Yahweh. Sådan är kraften hos en RASLIG RELIGION.

* * * * *

Låter ovanstående som en löjlig saga för dig? Tja, det låter som en ganska dum historia för mig, och allt utom det lyckliga slutet (för judarna) är förmodligen ren fiktion. Det är ytterst tveksamt om det någonsin funnits en Abraham, Isak eller Jakob, och den autentiska historien har inga belägg för sådana. Den märkligaste delen av hela historien är att hundratals miljoner kristna, förr och nu, tror på den fiktiva delen av berättelsen om Abraham, Isak och Jakob, och deras upptåg med den dubbelspelande Yahweh, men kan för sitt liv inte se den tyranniska kontroll som judarna utövar över världen.

Eftersom jag redan har utforskat och dokumenterat den senare premissen upprepade gånger och uttömmande, är det inte min avsikt att granska den aspekten här. Istället kommer jag att gå direkt till källan och kortfattat granska berättelsen om Abraham, Isak och Jakob, så som den framställs i Gamla testamentet, vilket utgör cirka 73 procent av den (judiska) kristna bibeln.

Berättelsen om israeliterna börjar ganska tidigt i Gamla testamentet. Efter att ha ägnat endast tio sidor åt universums skapelse, åt berättelsen om Noa och den stora syndafloden, åt Babels torn och språkförvirringen, går den sedan till verket i kapitel 11 i Första Moseboken och ger en genealogi över Noas ättlingar (en hopkokt blandning utan historiskt värde). I Första Moseboken 11:27 kommer den med påståendet att ”Tera blev far till Abram, Nahor och Haran.” Den fortsätter sedan och säger i vers 29 och 30 att ”Abram och Nahor tog sig hustrur: namnet på Abrams hustru var Sarai; men Sarai var ofruktsam...” Så nu har vi lagt grunden för förfäderna till ett folk som skulle bli ”lika talrika som stjärnorna på himlen”. Men inga problem. Med lite hokus-pokus kan Yahweh göra vad som helst, som vi ska se i nästa kapitel av denna thriller.

I Första Moseboken 12 slår Herren verkligen på stort, gratis, blankocheck, inga gränser. Han säger åt Abram att ge sig av från det land han befinner sig i och bort från sin fars hus, för, jösses! vilka godsaker jag har i beredskap åt dig. ”Och jag skall göra dig till ett stort folk, och jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort; och du skall bli en välsignelse: ...” Hur välsignad kan man bli! Och allt detta från hans privata stamgud som Abe vid denna tidpunkt inte visste absolut någonting om. Han hade precis sprungit på honom, och han tänkte inte tacka nej till några tjänster eller ställa för många frågor. Det var bara en vardaglig händelse. Springer inte alla på ett Superspöke som har storsinta godsaker att erbjuda?

Men Superspöket var inte färdig med Abie än. Det finns mer,

mycket mer. I Första Moseboken 12:3 står det: **”Och jag skall välsigna dem som välsigna dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna; och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade.”**

Wow! Det var sannerligen ord och inga visor, särskilt när det kommer från ett Superspöke som har obegränsat inflytande. Hur mycket tur kan man ha?

Vad hade Abram gjort för att förtjäna all denna lycka? Tja, här var han sjuttiofem år gammal, och vi vet absolut ingenting om hans förflutna förutom att han hade en pappa vid namn Tera, bröder vid namn Nahor och Haran, och en hustru vid namn Sarai, som också var hans halvsyster. Kvalificerar det honom vid sjuttiofem års ålder att bli utvald bland miljontals människor och överösas med ett överflöd av välsignelser? Knappast.

Med tanke på att vi inte vet någonting om hans förflutna men massor om hans kommande hundra år (enligt denna galna historia) kan vi anta att han ägnade sig åt samma aktiviteter under de första sjuttiofem åren som han gjorde under de sista hundra.

Och vad ägnade sig den gode gamle tursamme Abie åt efter att han av en händelse sprang på detta super-generösa, super-tillmötesgående Superspöke vid sjuttiofem års ålder?

Tja, eftersom de nästa niohundra sidorna i Gamla Testamentet handlar om den gode gamle Abies och hans talrika avkommas upptåg, har vi gott om material att arbeta med.

Vid sjuttiofem års ålder och efter de storslagna löften Herren kostnadsfritt hade gett honom, står det att ”Abram tog sin hustru Sarai och sin brorson Lot ... och de drogo ut för att gå till Kanaans land.” Efter att ha byggt ett par altaren åt Herren på vägen (Herren bara älskade doften av brinnande kött!) fortsatte Abram söderut. ”Och hungersnöd uppstod i landet (1 Mos 13:10) och Abram drog ned till Egypten för att bo där som främling.”

Så här var han och hans liga äntligen i Egypten, drivna enbart av hunger. Vad göra?

Som den resursstarka hallick han var, beslöt han att hans fru var lovligt byte och han lyckades sälja henne till Farao, står det. (Kan du tänka dig — en sextiosexårig judisk hagga?) Efter att först ha utgett henne för att vara sin syster, använde han sedan utpressning och underrättade Farao om att, hallå! du har varit och kladdat på min fru, och jag har ett spöke där ute som kommer att göra slarvsylta av dig om du inte betalar mig och låter oss gå.

Det var inget tomt hot. Det står i Första Moseboken 12:17 ”Men Herren lät svåra plågor komma på Farao och hans hus, för Abrams hustru Sarais skull.”

Vilken affär! Abram hallickar sin egen fru och säljer henne till Farao och Superspöket tillrättavisar honom inte ens för det. Istället släpper han ett överflöd av plågor över Farao, det stackars vilseledda offret. Hur som helst, det skrämde livet ur Farao,

och listen fungerade utmärkt. (Abe hade bra manusförfattare). Faraon skickade iväg Abie och Lot och Sarai och hela deras pick och pack, men inte utan att först belöna dem alla, inklusive Lot, med en mängd godsaker. Skulle någon farao vid sina sinnes fulla bruk någonsin göra något så dumt? (Som jag sa, Abie hade bra manusförfattare.)

Hur som helst gav de sig av, och i Första Moseboken 13:2 står det: *”Och Abram var mycket rik på boskap, på silver och på guld.”* Efter att ha hamnat i bråk med Lot om uppdelningen av bytet gick de skilda vägar och Abe återvände till Kanaans land, Lot till Jordans land.

Låt oss stanna upp i scenariot här och återigen ställa de uppenbara frågorna: Precis vad för slags man var Abie, och vad hade han gjort under sina första sjuttiofem år innan Superspöket pekade ut honom och blev helt besatt av honom?

Tja, det kan rimligen antas att han hade gjort samma sak tidigare som han fortsatte att göra under de kommande hundra åren, nämligen koppleri, horeri, piratverksamhet, stöld, lögn och bedrägeri, till och med mord, vilket vi kan se om vi bryr oss om att fortsätta hans historia ytterligare, vilket jag inte gör.

Ändå, av någon galen anledning, enligt denna dumma judiska skröna, valde Herren Gud ut denna degenererade, skurkaktiga usling bland miljontals andra och lovade att överösa honom med otaliga välsignelser. Låter det rimligt eller låter det vansinnigt? Det låter ganska vansinnigt för mig, och det säger inte särskilt mycket för Herrens integritet, och inte heller mycket för hans förstånd.

Om vi följer de dråpliga dumheterna hos hans avkommor Isak, Jakob, Josef, Juda och resten av den judiska hopen, finner vi mer av samma vara, precis som judarna fortsätter i stor skala idag. Varför inte? De skrev boken och den har tjänat dem väl.

Eftersom jag redan har sammanfattat Abrahams, Isaks och Jakobs skumraskaffärer, liksom de andra trogna hjältarna i den judiska kabalen i *Nature’s Eternal Religion*, behöver jag inte upprepa dem här. Låt mig bara säga att jag finner dem extremt avskyvärda och motbjudande. (Se *Nature’s Eternal Religion* ”Gamla testamentet” s. 106.)

* * * * *

Medan dessa jiddisch-förfäders upptåg är avskyvärda, föraktliga och motbjudande, finns det två aspekter som är extremt märkliga med denna hopkokta historia.

1. Den första är, varför skulle judarna koka ihop en fiktiv berättelse om sin härkomst och sedan framställa så uppenbart sliskiga karaktärer som sina förebilder?

2. Ännu märkligare är det faktum att hundratals miljoner vita män och kvinnor som kallar sig kristna först skulle...

framför allt tror på dessa dumma och degenererade historier; och för det andra, till synes bryter nacken av sig för att vilja ha dessa osmakliga brottslingar som hjältar i sin religion, ända till den grad att de hävdar att dessa föraktliga bastarder är Herrens utvalda och är deras egna förfäder.

Finns det verkligen människor som är så galna? Ja, det gör det. Det finns hundratals miljoner av dem. Som jag har sagt tidigare är kristendomen MASSVANVETT. När man väl accepterar påståendet "Herren skrev det", ja, då är det den fallucka som leder till vilken avvikelse som helst, oavsett hur vansinnig den är. Om vi går ännu längre har vi sådana vita människor som de brittiska israeliterna och Identity-rörelsen som kastar sitt förnuft överbord och högljutt proklamerar att vi vita européer är ättlingar till Israels tio förlorade stammar, Abrahams, Isaks och Jakobs säd. Uppriktigt sagt skulle jag mycket hellre ha en hederlig gammaldags hästtjuv som en av mina förfäder än dessa degenererade judiska bastarder. (Se "Identity" och "British Israelism", nummer 32 i denna bok.)

Vi Skapare har ett stort och mäktigt jobb att utföra, och det första steget, som jag har sagt otaliga gånger förut, är att räta ut den vita mannens tänkande. När vi väl har gjort det kommer resten att vara relativt enkelt.

Låt oss vända våra krafter mot denna ädla och sublima uppgift.

* * * * *

Att främja idén att den vita rasen är säd från hallickar, mördare och horbockar som Abraham, Isak och Jakob är inte bara en förolämpning mot varje mans intelligens, utan också en direkt förolämpning mot den vita mannens genealogi.

* * * * *

SINNLIG FÖRORENING

Del IV i en serie om föroreningar

Att rengöra Augiasstallen

Eftersom befolkningsexplosionen under den senare hälften av 1900-talet fortsätter oförminskat, håller denna en gång så vackra och orörda planet Jorden på att bli så outhärdligt förorenad att den inte längre kommer att vara en livskraftig livsmiljö för Naturens främsta, den vita rasen. Faktum är att med kärnkraftsföroreningar, kemiska föroreningar, föroreningen av vår mark, våra hav, våra sjöar, våra floder, vår luft, håller scenen snabbt på att beredas för utrotningen av allt liv på planeten Jorden, förutom kanske några av de mest primitiva och bisarra avvikelserna. Vi Skapare är djupt oroade över denna spridande cancer och jag har skrivit en serie artiklar om denna eskalerande situation. (Se nummer 26, ”Att rädda vår dyrbara planet från att bli en kemisk soptipp och en mänsklig svinstia”, s. 210 i BWBW; nummer 27, ”Kärnkraftsföroreningar”, s. 245, ibid; nummer 36, ”Rent dricksvatten – en bristvara”.)

Det finns flera andra områden av förorening som är av stor betydelse för oss och som behöver lyftas fram i ljuset. I denna avhandling vill vi undersöka en särskild fas av förorening från vilken, är jag övertygad om, alla våra andra föroreningsproblem härstammar, faktiskt alla våra andra problem. **Det området av förorening är hjärnförorening, eller mer korrekt, sinnlig förorening, hos våra egna vita raskamrater.**

Detta problem är så omfattande, och av så långvarig karaktär, att det föregick alla andra former av allvarlig förorening i vår ras historia. Medan kemiska föroreningar och kärnkraftsföroreningar endast har blivit stora problem under de senaste 50 åren, har sinnlig förorening pågått sedan historiens gryning. Till och med våra främsta klassiska civilisationer, såsom Egypten, Grekland och Rom, förorenades med felaktiga och destruktiva idéer som dumpades likt tonvis med sopor på deras lättlurade och mottagliga offer. Faktum är att vi, ättlingarna till dessa illustra förfäder, är arvtagare till mycket av detta uråldriga skräp, spillror som har hopat sig i våra sinnen likt högar av gödsel i en orensad lada.

Allt detta påminner mig om historien om en grekisk myt som skrevs för tusentals år sedan och som vanligtvis kallas ”Att rengöra Augiasstallen”. Denna berättelse är en del av ”Herkules tolv stordåd”, och den utgör intressant läsning. Faktum är att jag finner att de flesta av de klassiska myterna i det antika Grekland och Rom, för att inte tala om...

Aesops fabler är mycket mer intressant läsning och är mer logiska än de dumma historierna om Abie, Ikie, Jakie och deras påstådda ättlingar som de framställs i det Gamla testamentet i den judiska Bibeln. Men låt oss återgå till den aktuella berättelsen.

Scenen för vår berättelse är Elis, ett mytiskt litet kungarike på den peloponnesiska halvön i det antika Grekland. Härskaren över Elis var kung Augeas, men han är inte hjälten i vår berättelse.

Hjälten är Herakles, eller som han är mer känd från de romerska myterna, den ende och oefterhärmlige Hercules. Muserna sjöng stolt om honom och utropade honom till den starkaste man som någonsin levt. Även om hans stora styrka var en hedervärd tillgång, visade den sig också vara hans största problem, som vi ska få se.

Hercules var son till guden Jupiter och till Alcmena. Eftersom gudinnan Juno alltid var fientligt inställd till sin makes avkommor med dödliga mödrar, förklarade hon krig mot Hercules från födseln. Hon sände två ormar för att förgöra honom där han låg i vaggan, men det brådmogna spädbarnet strypte dem båda med sina bara händer.

Hercules blev dock, genom Junos konster, underställd Eurystheus, kung av Mykene, en svag liten man som var kusin till Hercules.

När Hercules växte upp försatte hans överlägsna styrka, som han inte verkade vara helt medveten om, honom i allvarliga svårigheter, vars detaljer vi inte ska gå in på i denna avhandling. Det räcker med att säga att kung Eurystheus ålade Hercules "tolv stordåd" eller nästintill omöjliga bedrifter som han var tvungen att utföra för att sona sina brott.

Det verkar som om kung Augeas, som nämndes tidigare, hade en hjord på tre tusen oxar, vars stall och gårdsplaner inte hade rengjorts på 30 år. Högar av dynga reste sig höga som berg. Ingen levande människa skulle kunna rengöra dessa stall på ett år, tänkte Eurystheus.

För att förödmjuka sin kraftfulle kusin beordrade kung Eurystheus Hercules att rengöra kung Augeas stall. Detta var det femte av de tolv stordåden. Vi ska inte gå in på detaljerna i de övriga elva, utan dra vår lärdom av hur Hercules snyggt gjorde sig av med just denna röra.

Med sin enorma styrka ändrade Hercules loppet för två floder, Alpheus och Peneus. Han lät dessa förenade vatten strömma genom kung Augeas stall och gårdsplaner, och tvättade dem rena på mindre än en dag. Slut på berättelsen.

✽ ✽ ✽ ✽ ✽

I likhet med den dynga och det avfall som samlades i de augianska stallen under 30 år, så har även dyngan och skräpet av idéer samlats i mänsklighetens sinnen under tusentals år. Medan denna sophämtning av felaktiga, dumma och destruktiva idéer har samlats i sinnena hos judar, negrer och blandraser likaså,

vi inom Church of the Creator är främst bekymrade över den sophämtning som har ackumulerats i sinnena hos vår egen ras, våra egna vita raskamrater. Den samlingen är betydande, och tyvärr har ingen Herkules någonsin dykt upp för att spola bort allt det skitsnack som ihärdigt har dumpats i våra människors sinnen under årtusendena. Den ackumuleringen är nu så överväldigande att den mycket väl inte bara kan kväva vår förmåga att tänka klart, utan också kan göra vår planet jorden till en otrolig, stinkande kloak, olämplig för mänsklig bosättning.

* * * * * *

Den vita mannens hjärna är en av de mest underbara och komplexa mekanismerna i hela naturens rike. Under alla de miljarder år som underlägset liv har existerat på planeten jorden har inget liknande någonsin skådats förut. Eller om det har det, så finns det åtminstone inga spår av det, och med alla de fossilbevis vi nu har tillgängliga för oss är en sådan tidigare existens högst osannolik.

Hjärnan är sätet för vår intelligens, och den hyser det mänskliga sinnet, den eteriska egenskap som gör det möjligt för oss att tänka, att resonera, att minnas, att föreställa oss och att skapa. Endast en frisk, välfungerande hjärna som lever kan göra det. Vi känner inte till någon död hjärna, inga ”andar” som kan göra det, även om det finns ett antal missledda ”mystiker” som vill få oss att tro på sådant nonsens.

Precis som våra fysiska kroppar behöver ordentlig näring i form av mat som vi är biologiskt anpassade till, så behöver även våra sinnen en ordentlig näring av idéer för att fungera korrekt. Precis som våra kroppar behöver undvika intag av gift, kemikalier och toxiner, så behöver även våra sinnen undvika absorption av destruktiva och felaktiga idéer. På ett sätt är våra sinnen mycket lika stora datorer (men med flera ytterligare fördelar). Som man säger på datorspråk: ”Sopor in — sopor ut.” Så är det även med våra sinnen.

Precis som mycket av den mat, de mediciner, droger och kemikalier som intas av dagens konsumenter inte är nyttiga näringsämnen, utan i själva verket är rena gifter, så är inte heller alla idéer som öses över oss (och särskilt över våra barn) nyttiga, och de ”berikar” inte heller nödvändigtvis våra sinnen. Som vid valet av vår mat måste vi nödvändigtvis diskriminera och vara selektiva, så måste vi också vara ännu mer försiktiga och selektiva i valet av idéer som vi anammar som ”våra egna” och bekänner oss till att ”tro på”.

Det finns ytterligare en analogi mellan näringen för den fysiska kroppen och det eteriska sinnet, och det är ackumuleringen av, och bortskaffandet av, giftigt avfall och gifter. Oavsett hur noggranna vi är i valet av vår kost, genererar kroppen i sina naturliga processer avfall och toxiner som måste bortskaffas dagligen. Detta gör vi med hjälp av våra njurar, genom matsmältningseliminering, genom

av våra lungor, vår hud, våra levrar och andra kroppsfunktioner. Om till exempel våra njurar misslyckas med att eliminera urinsyror och annat avfall under så mycket som en dag, är vi på väg mot skrothögen.

Om vi ytterligare missbrukar våra kroppar genom att inta droger, kemikalier, mediciner och andra gifter, kan vi överbelasta våra utrensningssystem till den grad att de inte kan göra sig av med toxinerna så snabbt som de ackumuleras, och resultatet blir toxemisk förgiftning och död. Dessutom finns det tungmetaller (som kvicksilver) och tusentals moderna kemikalier (som dioxiner) som ackumuleras i vårt system och stannar hos oss i åratal, om inte resten av våra liv.

Våra sinnen reagerar på ett liknande sätt. Vi är idag, tyvärr, arvingar till många felaktiga, skadliga och giftiga idéer som har ackumulerats i vår civilisation under tusentals år. Det är dessa felaktiga, skadliga och giftiga idéer, många av dem avsiktligt påtvingade oss av våra fiender, som sakta men säkert dödar den vita rasen i detta århundrade. Tyvärr har ingen Herkules ännu dykt upp för att rensa och spola ut ur våra sinnen alla de gifter, toxiner och avvikelser som begår folkmord på Naturens främsta — den vita rasen själv. Det är inte heller troligt att det någonsin kommer att ske en utspolning av giftiga idéer i ett enda svep eller på en enda dag. Som Hypatia av Alexandria sade under det fjärde århundradet e.Kr.: ”Fabler bör läras ut som fabler, myter som myter och mirakel som poetiska fantasier. Att lära ut vidskepelse som sanningar är en mycket fruktansvärd sak. Barnasinnet accepterar och tror på dem, och först efter stor smärta och kanske tragedi kan han under senare år befrias från dem.” (Se s. 310 i WMB.) En mycket skarpsinnig iakttagelse.

Faktum är att dåliga, felaktiga och destruktiva idéer, när de väl implanterats i ett barns sinne, likt ett drogberoende kan dröja kvar i sinnet i årtionden, vanligtvis under resten av deras liv. Särskilt de idéer som inpräntas vid vår moders knä i tidig barndom är de mest bestående och kommer att påverka oss resten av våra liv. Det är därför den katolska kyrkan skryter med att ”ge mig ett barn tills han är åtta, och vi kommer att äga honom resten av hans liv.” Ja, likt dioxiner, PCB, DDT, som kan dröja kvar i våra kroppar och/eller i vår miljö i årtionden, eller som den nukleära föroreningen av plutonium som har en halveringstid på 24 tusen år, så kan även giftiga idéer dröja kvar i våra sinnen i årtionden, och i vår civilisation i tusentals år.

Som jag redan har anspelat på tidigare, kommer det tyvärr aldrig att finnas en Herkules som kommer och spolar bort den bergslika dynghögen av felaktiga koncept på en dag, eller i ett enda svep. Det tog tusentals år att bygga denna bergslika dynghög och vi kommer att behöva städa upp den skyffel för skyffel, en sak i taget. Det behöver dock inte ta tusentals år att göra jobbet. Det skulle kunna rengöras avsevärt under en livstid, när Creativi-

verksamheten är i full gång. När den Vita Rasen väl ställer sig bakom Kreativitet, och när den väl har kontroll över sitt eget öde, kommer det att vara som en störtflod av flera floder som sköljer bort årtusendens vidskepelser, villfarelser och dårskaper. Vi kommer att gå tillbaka till all evighets grundläggande visdom: **Naturens lagar och lärdomar.**

Som en liten början på att rensa upp i den enorma hög av desinformation som finns, ska jag börja med att slumpmässigt lista några av de grundläggande missuppfattningar som har vilselett och förvirrat mänskligheten sedan urminnes tider, samt några av nyare årgång.

1. Bedrägeriet om Spöken i Skyn. Utan tvekan har religion varit det mest genomgripande inflytandet som styrt mänskliga händelser sedan urminnes tider. Jag fördömer inte religion som sådan. En god religion kan vara extremt konstruktiv, enande och en vägledning till högre strävanden. Men inget kan vara mer förrädiskt än en missriktad tro på en bedräglig bluff. (Se ”The Spooks in the Sky Swindle”, s. 330, WMB.)

De flesta religioner idag är baserade på bedrägeriet att det finns andar, spöken, gastar, eller vad man nu vill kalla dem, där ute någonstans som antas vara extremt kraftfulla, som har kontroll över våra liv, våra angelägenheter, vår värld, vårt öde. Inte nog med att det inte finns ett spår av bevis som stöder ett sådant antagande, utan ingen har någonsin ens bemödat sig om att definiera vad en ande faktiskt är. (Se ”What is a Spirit?” R.L. nr 29 i denna bok.)

Den mest förrädiska fällan genom tiderna som har snärjt den Vita Rasen under de senaste två tusen åren är kristendomen, en extremt destruktiv bluff hopkokad av vår naturliga fiende, den svekfulle juden. Den driver den Vita Rasen mot ett självförvållat folkmord.

2. Tron på ett liv i ”det härefter”, i himlen och helvetet, evigt liv, etc. Detta är ett bihang till ovanstående. Återigen, inga som helst bevis, men dessa fantasier har varit mycket användbara verktyg i händerna på fienden, som använder morot och piska-metoden som en påk för att manipulera de lättlurade, de vidskepliga, de svaga och de fega.

3. Judarna är ett speciellt folk, de är ”Guds utvalda”. En idiotisk bluff som ger en stor fördel till våra naturliga fiender, helt gratis. Endast ett perverterat monster skulle välja ett sådant svekfullt folk som sin favorit. (Se ”Masters of Deceit — A Short History of the Jews”, s. 61, NER.)

4. Bergspredikan. Älska dina fiender. Sälj allt du äger och ge det till gratisätarna. Döm inte. Vänd andra kinden till. Riv ut ditt öga. Hugg av din hand. Precis den sortens råd du skulle ge till en fiende om du ville driva honom till vansinne nog att förgöra sig själv. En av de grundläggande lärosatserna i den kristna...

religion. (Se ”Nya Testamentet”, s. 144, NER.)

5. **Tron på den vandrande ”själen”**, att vi har levt i ett tidigare liv och att vår ”själ” kommer att vandra in i en annan kropp när vi dör. Detta är också känt som ”reinkarnation” och omfattas i stor utsträckning av buddhisterna och andra österländska religioner. Återigen, det finns inte ett spår av bevis som styrker detta vidskepliga nonsens, och ingen har någonsin ens brytt sig om att definiera vad en ”själ” egentligen är.

6. **Tron på ”uppryckandet”**. En del av kristendomen som tror att ett utvalt fåtal av dem kommer att sugas upp i skyn vid ett okänt ögonblick ”när Herren återvänder”. Hur löjligt kan det bli?

7. **Tron på bön**. Uppenbarligen kan ”Herren” uppe i skyn någonstans övertalas eller smickras till att dela ut speciella tjänster. Inte olikt sedvänjan att muta statliga byråkrater som är så utbredd i de flesta latinamerikanska länder (och ganska förekommande i vårt eget).

8 **Alla människor är skapade lika**. Denna uppenbara lögn, inbäddad i vår självständighetsförklaring, har gjort mer för att hjälpa judarna i deras ondskefulla program för rasblandning och bastardisering av den vita rasen än något annat enskilt uttalande. Naturen motbevisar tydligt detta bedrägliga stycke lurendrejeri.

9. **I en ”demokrati” styrs landet av majoritetens vilja**. Inte sant för fem öre. Amerika antas vara symbolen för demokrati. Men den verkliga makten utövas av stora pengar (Federal Reserve), av nyhetsmedierna och av byråkratin, allt stadigt i händerna på en liten klick internationella judiska gangsters.

10. **Federal Reserve är en federal myndighet, ägd och driven av regeringen**. Inte sant. Federal Reserve är ett privat gäng internationella falskmyntare som äger och styr regeringen, och i själva verket styr och kontrollerar samma internationella liga av judiska gangsters världen. (Se ”The Federal Reserve Board”, s. 259, WMB.)

11. **Socialförsäkringssystemet kommer att ta hand om den nuvarande arbetande generationen på deras ålderdom**. Ännu en uppenbar bluff. Socialförsäkringssystemet är inget annat än ett bedrägligt kedjebrev där den nuvarande generationen kommer att bli sittande med Svarte Petter. Medan systemet började med att en socialförsäkringstagare försörjdes av 15 arbetare, kommer det år 2000 (inte långt borta) bara att finnas två hårt beskattade arbetare för varje mottagare. Det vill säga om systemet inte bryter samman under tiden. Allt tyder på att det kommer att bryta samman långt innan dess.

12. **Utländskt bistånd**. (a) Vi är skyldiga varje land i världen ett enormt stödjande bidrag (b) Detta kommer att köpa oss vänskap från dessa ”behövande” länder. Båda premisserna är falska. Vi har subventionerat 126 länder, mer eller mindre (mestadels mer), under de senaste 40 åren. Vi har aldrig varit hatade av fler människor och länder i hela vår historia än

vi är nu. Världen befinner sig i större kaos än den någonsin har varit, och fler krig, uppror och hat florerar nu mer än någonsin. Under tiden, på grund av vår utfodring och subventionering, förökar sig **lerfolken likt kackerlackor i en explosiv takt**, samtidigt som de hatar oss med passion. (Se ”Operation Rip-off”, R.L. Nr 35 i denna bok.)

När jag var en ung man kallades det att hjälpa fienden för LANDSFÖRRÄDERI. Nu kallas det BISTÅND.

13. Idén att det är till fördel för Amerika att bedriva utrikeshandel med hela världen, bedriva obegränsad frihandel, annars kommer utländska länder inte att köpa från oss. Ännu en bedräglig och grym bluff mot den amerikanska arbetaren, där judarna har satt honom i en position att konkurrera med coolie-arbetarna i Taiwan, Korea, Hongkong och andra lerfolk, vilket drar ner honom till deras usla nivå. Resultatet är tydligt för alla att se: långa arbetslöshetsköer, stillastående fabriker, våra nyckelindustrier som går i konkurs och en sjunkande levnadsstandard.

14. Idén att varje generation, tack vare vår framåtskridande teknologi, naturligtvis kommer att leva ett bättre och mer välställt liv än sina föräldrar. Detta skulle kunna vara sant om den vita mannen hade kontroll över sitt eget öde, men eftersom vi blir manipulerade, utnyttjade och bestulna av världens mest dödliga parasit, det internationella judiska maktcentret, väntar inget annat än en dyster framtid av slaveri och fattigdom för den nuvarande unga generationen vita arbetare, såvida vi inte drastiskt ändrar kurs. Sättet systemet nu fungerar på är att ju hårdare ett vitt par arbetar, desto fler gratisätare lastar regeringen på deras ryggar. Faktum är att chansen för ett ungt vitt gift par att någonsin äga sitt eget hem är mycket mer dyster nu än för bara en generation sedan.

15. Tolerans är en dygd. Vi Skapare intar ståndpunkten att när tolerans som sådan blir en undanflykt för att slippa konfrontera antingen en förolämpning mot vår heder eller vårt sunda förnuft, eller ett hot mot vår ras, då är tolerans inte längre en dygd utan en ursäkt för feghet. Om negrer flyttar in i ditt grannskap utgör det ett hot mot din familjs och egendoms säkerhet, för att inte tala om en värdeminskning på fastigheterna i hela grannskapet. Att vara tolerant och ignorera en sådan situation är i grunden ett hycklande stycke feghet som de närboende kommer att få betala dyrt för.

16. Vi bör alltid respektera den andres seder och religioner. Denna villfarelse är sammanhängande med ovanstående. Återigen intar vi förnuftets och det sunda förnuftets ståndpunkt. Om hinduerna vill utöva några vidriga och motbjudande seder i sin religion, såsom att dricka urin, göra kakor av dynga, blod och mjölk från kor, så är det deras sak. Men vi kommer inte att överse med sådana upprörande metoder genom att ”visa respekt” för dem. Tvärtom kommer vi att rund-

fördömer och tar avstånd från dem och ser till att de och deras metoder hålls borta från vårt territorium. Vi Skapare ser på allt genom den Vite Mannens ögon, och vi kommer att tänka själva och dra våra egna slutsatser, enligt våra egna normer.

17. *Adolf Hitler var ett maktgalet monster.* När vi studerar den korta historien om Hitlers Tredje Rike, finner vi att medan resten av världen vacklade och vältrade sig i depression, elände och arbetslöshet, förde Hitler ett besegrat, brutet folk ut ur deras elände och lyfte dem till nya höjder av stolthet och entusiasm, till full sysselsättning och produktivitet som världen aldrig tidigare skådat. Han bröt också ryggen på de judiska penningutlånarna i Tyskland, drev ut judarna från de tyska universiteten, skolorna och andra kulturinstitutioner, såväl som från regeringen. Han beredde vägen för en rasmässig storstädning i själva Tyskland. Den korta fredsperioden mellan 1933-39 var den lyckligaste och mest levande perioden i det tyska folkets historia. För dessa prestationer ensamma (det finns många fler) anser vi Skapare att Hitler är den största ledare den Vita Rasen någonsin har haft och den största Vita Man som någonsin har levt.

Att judarna lyckades lura resten av de Vita nationerna att krossa Tyskland och Hitlers idéer är en liten reflektion över Hitler, utan snarare en skamlig reflektion över den Vita Rasens dumhet och feghet under den judiska monstrets häl. Om du blev överfallen av ett gäng på tio niggrer och slagen till oigenkännlighet, betyder det inte nödvändigtvis att din ideologi var underlägsen de svarta överfallarnas. (Se ”Germany, Adolf Hitler and National Socialism”, s. 290, NER.)

18. *Våld är en styggelse och bör aldrig användas.* Denna löjliga idé går stick i stäv med alla historiska erfarenheter. Den amerikanska revolutionen 1776 avgjordes med våld. Inbördeskriget avgjordes med våld. Det gjorde även första och andra världskriget och tusentals andra kraftfulla, avgörande handlingar. Detta inkluderar inte bara militära aktioner, utan även revolutioner, polisinsatser mot kriminella och många andra situationer, till och med fotbollsmatcher.

Det finns en gammal maxim som säger: **”När förnuftet sviker, segrar våldet.”** I den slutgiltiga uppgörelsen är jag övertygad om att endast våld kommer att bryta ryggen på det judiska tyranniet, och vi gör bäst i att se till att vi bygger en maktstruktur som är överlägsen judarnas. Det enda sättet att övervinna våld är att möta det och besegra det med överlägset våld.

19. *Det finns ingenting du kan göra åt det. Man kan inte kämpa mot makten.* Det finns massor du kan göra åt det, och i detta avseende påminns jag om den visdom som finns i A.A.:s grundläggande bön: ”Gud, ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra; mod att förändra det jag kan; och förstånd att inse skillnaden.”

Detta säger i stort sett allt, och vi fokuserar särskilt på den andra delen, nämligen att göra det vi kan, vilket är mycket. Att kasta upp händerna och säga att det inte finns något man kan göra för att krossa det judiska tyranni som nu förgör den vita rasen är att kapitulera inför livet självt, och är en skamlig, feg undanflykt.

20. *Holahoax.* Denna moderna judiska svindel är den största bluffen sedan judarna uppfann kristendomen för nästan två tusen år sedan, och de har kapitaliserat på den rikligt på den vita rasens bekostnad. (För mer detaljer se "The Six Million Lie", C.C. nr 37, WMB.)

21. *Genom att mata och subventionera negrerna i Afrika (eller Amerika)* lerfolken i Indien, etc., är vi snälla och barmhärtiga, och det är vår skyldighet att göra så. Fel, från början till slut. Det är varken snällt eller barmhärtigt, inte heller är det vår skyldighet. Historien visar att vi har bäddat för en världsomspännande skala där dessa samma lerraser som vi har varit så (dumt nog) barmhärtiga mot, kommer att sprida förödelse över vår egen framtida avkomma och utrota dem helt och hållet. En annan sekundär konsekvens blir att denna planet jorden kommer att förvandlas till en ödelagd, förorenad, giftig svinstia, olämplig för anständig mänsklig bebyggelse. (Se "Expanding and Proliferating the Misery", s. 134, och "Saving our Precious Planet", s. 210 i BWBW.)

22. *Man kan inte förena det vita folket.* Vi råkar tro att vi kan det. Om Hitler kunde förena tyskarna, är det också logiskt att den vita rasen kan förenas på en världsomspännande basis. Problemet tidigare har varit (a) judisk kristendom, och (b) den vita rasen har aldrig getts en värdefull trosbekännelse eller ett mål att samlas kring. Inom CREATIVITY har vi nu en mer förnuftig och dynamisk religion att ersätta den dekadenta, självmordsbenägna kristendomen med, och en värdefull trosbekännelse och ett mål som förtjänar lojalitet och hängivenhet från alla vita raskamrater. Allteftersom den vita rasen trängs allt längre mot branten, kommer detta att bli mer och mer uppenbart och oundvikligt.

23. *Mediciner, läkemedel, piller, hjälper till att läka och återställa människor till hälsa.* Snarare än att gå in i detalj på medicinbluffen, hänvisar jag till kapitlen om Hälsosamt Levebröd (Salubrious Living) i den vite mannens bibel, som utförligt motbevisar denna långvariga bluff. Detta expanderas och förstärks ytterligare i vår bok "Salubrious Living" på 224 sidor, som är en av våra egna tre grundböcker. Låt mig bara tillägga att alla mediciner är droger, är giftiga kemikalier som inte läker, utan tvärtom är toxiska för människokroppen.

24. *Advokater har sina klienters bästa för ögonen.* Eftersom jag har gått in på detta i full detalj i nummer 37 som finns i denna bok under titeln "Den heliga treenigheten" finns det ingen anledning att upprepa det här. Det räcker med att säga att den främsta lojaliteten hos majoriteten av legitimerade advokater ligger hos deras plånbok, och lojaliteten mot deras klient är långt...

längre fram. Det är därför det är av största vikt att Church of the Creator bygger sitt eget juridiska försvarssystem genom en omfattande och aggressiv juridisk kurs för lekmän. (Se ”The Holy Trinity”, R.L. nr 37, som också finns i denna bok.)

25. Allt vi behöver göra är att exponera hotet, brottslingarna eller konspirationen, så kommer problemet att lösa sig självt. Tyvärr är det inte så det fungerar. Till exempel vet alla på Sicilien att maffian är ett gäng brottslingar, vet vilka de är och vad de gör. Men maffian är så kraftfull att det inte finns någon motkraft som kan driva ut dem, och nästan varje laglydig medborgare är rädd för att motsätta sig dem. Det judiska tyranniet befinner sig i en liknande position på global basis, bara det att de flesta vita människor inte är riktigt medvetna om konspirationens djup, och majoriteten inser inte ens att den existerar. Det är Church of the Creators mål att i tydlig detalj lägga fram hela djupet av den judiska konspirationen, med början i den judiska kristendomen, och exponera den grundligt. Men vi har för avsikt att gå mycket längre. Genom att ge våra vita raskamrater en tydlig trosbekännelse, mål och program att bygga på, avser vi att konstruera en kraftfull vit flodvåg som kommer att krossa det judiska tyranniet. Vi avser att möta kraft med överlägsen kraft och krossa den judiska parasiten en gång för alla så att vi kan gå vidare med att bygga den vitare och ljusare värld vi föreställer oss.

* * * * *

Ovan har jag slumpmässigt listat mer än två dussin grundläggande villfarelser som har skräpat ner och hindrat våra vita raskamraters sinnen i århundraden och hindrat dem från att använda sitt medfödda sunda förnuft för att tänka rimligt och logiskt. Dessa är bara ett slumpmässigt urval av tusentals andra missuppfattningar, lögner, myter, villfarelser och föreställningar som har bitit sig fast vid det mänskliga sinnet som havstulpaner på skrovet av ett gammalt skepp, eller för att uttrycka det i termer av Augias stall, som så mycket dynga och skräp som staplats upp i en lada som inte har städats på 30 år.

I detta avseende låt mig observera att den mest förrädiska fälla som det mänskliga sinnet är sårbart för är att ha blind tro på något obekräftat antagande som varken motiveras av bevis, erfarenhet eller sunt förnuft. De flesta av mänsklighetens ”spöken-i-skyn”-religioner faller inom denna kategori, och har följaktligen varit orsaken till outsägligt elände, förvirring och kaos för mänskligheten.

Det är vår innerliga förhoppning och strävan att städa upp i denna röra, långsamt till en början, skyffel för skyffel. Sedan, när den vita rasen börjar kliva ut i det klara solskenet av sunt förnuft, resonemang och logik, kommer den äntligen att kunna få grepp om sitt eget öde och utnyttja sin enorma energi, intelligens och resurser för sina egna bästa intressen.

Det är detta upphöjda mål som KREATIVITET är tillägnad. Låt oss var och en ägna våra krafter och resurser åt att se till att denna dröm blir verklighet. Vi har medlen för att utföra jobbet. Låt oss göra det. (Se ”Vi är inte hjälplösa”, s. 148, och ”Hur man använder sin rikedom effektivt”, s. 203 i EXPANDING CREATIVITY.)

* * * * *

Även om vi övervinner ler-raserna, kommer det att vara till liten nytta för våra framtida efterkommande om allt vi lämnar dem är en planet som inte är mer än en förgiftad soptipp.

* * * * *

CREATIVITY

Trosbekännelse och Program

Grundläggande punkter:

1. **CREATIVITY** är en raslig religion vars främsta mål är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

2. Vår organisation är känd som **CHURCH OF THE CREATOR**. Vår rörelse och religiösa filosofi kallas **CREATIVITY**, och medlemmar i vår kyrka kallas **CREATORS**.

3. Varje fråga, vare sig den är religiös, filosofisk, politisk eller raslig, betraktas genom den vita mannens ögon, och uteslutande ur den vita rasens perspektiv som helhet.

4. Det avgörande testet för varje teori, plan eller program är detta: Kommer det att vara till fördel för den vita rasen?

5. Vi tror att den vita rasen är naturens främsta skapelse genom tiderna och att vår mest dyrbara skatt är vår vita genpool. Att vakta renheten i vår världsomspännande genpool, att förbättra den, och att uppgradera våra framtida generationer är vårt högsta ansvar och vår mest heliga plikt.

6. De fyra grundpelarna i vår religiösa trosbekännelse är: **ETT SUNDT SINNE** i **EN SUND KROPP** i **ETT SUNDT SAMHÄLLE** i **EN SUND MILJÖ**.

7. Vår **GYLLENE REGEL** är: Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.

8. En grundlig och omfattande studie av historien har övertygat oss om att judarna, med sin avskyvärda talmudiska och judiska religion, är de mest lömska och farliga parasiterna i hela historien, och att de nu kontrollerar och manipulerar finanserna, propagandan, medierna och världens regeringar. Det är vår heliga plikt och orubbliga mål att få bort dessa parasiter från den vita rasens rygg, och göra det möjligt för den vita rasen att återigen ta kontroll över sitt öde och återställa det i sina egna kapabla händer.

DELENDA EST JUDAICA!

9. Vi avser att rensa våra egna territorier från alla judar, n*grer och ler-raser, och skicka dem tillbaka till deras ursprungliga livsmiljö. Med början i USA vill vi sedan hjälpa varje vitt land att befria sina territorier från föroreningen av ler-raser, och förhindra inte bara rasblandning, utan även geografisk blandning av raser inom något av de landområden som nu ockuperas av den vita rasen.

10. Ett oerhört vapen i den världsomspännande judiska drivkraften för rasblandning och spridning av ler-raserna har varit judisk kristendom, hopkokad i syfte att bastardisera och förstöra den vita rasen. Det är vårt uttalade mål att exponera denna judiska

svindel och ersätta den med en sund, hälsosam rasreligion av vår egen.

11. Vårt främsta och viktigaste problem för att rädda den vita rasen från rasblandning och folkmord är att reda ut det förvirrade och röriga tänkandet hos den vita rasen själv. När vi väl har åstadkommit så mycket, kommer det att vara relativt enkelt att få bort judarna, negrerna och ler-raserna från våra ryggar. När detta har uppnåtts föreslår vi att den vita mannens territorium utvidgas långsamt och gradvis, likt det historiska ”erövrandet av västern” i det tidiga Amerika, tills den vita mannen bebor alla de goda länderna på denna planeten jorden.

12. Samtidigt med ovanstående avser vi att främja och utöva eugenik för uppgradering och främjande av själva den mänskliga arten, så som det beskrivs i våra TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKER, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*.

13. Vi är också djupt oroade över den nu snabbt försämrade miljön på vår planet jorden, som inte bara har blivit rasmässigt förorenad, utan håller på att bli kraftigt kontaminerad med överväldigande mängder kemiskt avfall, kärnavfall och andra farliga och toxiska gifter. Så snart den vita rasen återigen har kontroll över sitt eget öde avser vi att vända denna process, städa upp planeten och återigen göra den till en ren, trevlig och livskraftig plats för den vita rasen att leva på.

14. Vi avser också att ta itu med problemet med jordbruksmark och jordens bördighet, ett problem som nu är utom kontroll. Som det anges i *The White Man's Bible* (Creative Credo nr 13, 14 och 15), planerar vi att sätta i verket ett program för att återställa jordens bördighet och bevara dess stabilitet på världsomspännande basis.

15. Vi är också oroade över vårt folks fysiska och mentala hälsa. För att förbättra och uppgradera det fysiska välbefinnandet hos både unga och gamla avser vi att främja en naturlig livsstil som den beskrivs i *The White Man's Bible*, och ytterligare förstärks i *Salubrious Living*. De framträdande komponenterna för ett sådant program sammanfattas i båda böckerna under ”DE FJORTON GRUNDLÄGGANDE PUNKTERNA” i *Salubrious Living*.

16. Vår grundläggande filosofi stakas ut under rubriken ”DE SEXTON BUDORDEN” i både *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*, och är en väsentlig del av vår trosbekännelse.

17. Vår ”Oavhängighetsförklaring från judiskt tyranni” återfinns i *The White Man's Bible*, (Creative Credo nr 67).

18. Vårt program för att övervinna det tyranni och våld som riktas mot den vita rasen beskrivs på sidan 401 i *The White Man's Bible*, och vi avser att följa och genomföra dessa steg, inklusive artiklarna 7 och 8 i den ordning de anges, om och när tiden skulle vara inne

när vi är tvungna att göra det.

19. I Creative Credo nr 65 har vi en ytterligare trosbekännelse för vår kyrka som gör det möjligt för den vita rasen att skydda sig mot en fientlig regering, under rubriken ”Artiklar för den vita rasens försvar”. Detta är också en väsentlig del av vår tro och vårt program.

20. I en snabbt degenererande värld som nu är överbefolkad och översvämmad av en explosion av underlägsna rasblandningar; en värld som är drogberoende och redan överdrivet förorenad med giftiga kemikalier och kärnavfall; en värld som nu är indränkt i anarki, kaos och terrorism, är det icke desto mindre vårt slutgiltiga och fortsatta mål att i dess ställe bygga en VITARE OCH LJUSARE VÄRLD för våra framtida generationer.

* * * * *

Om vi någonsin ska återställa denna planet jorden till dess ursprungliga orörda skönhet och fruktbarhet, finns det bara ett svar —
RAHOWA! Total raskrigföring, total
VIT SEGER!

* * * * *

För att få hela historien om vår rörelse,
läs våra grundläggande och kompletterande böcker.

NATURE'S ETERNAL RELIGION

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1973. 508 sidor, 49 kapitel. Fastställer den grundläggande tron och programmet för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. $8.00 porto betalt.

THE WHITE MAN'S BIBLE

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1981. 451 sidor, 73 kapitel. Utvidgar och fördjupar tron och programmet, och inkluderar idén om Salubrious Living (Hälsosamt leverne): Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. $8.00 porto betalt.

SALUBRIOUS LIVING

Skriven av Arnold DeVries och Ben Klassen. 244 sidor, 22 kapitel. Beskriver vårt program i detalj för att leva en naturlig livsstil och uppnå och bibehålla det yttersta inom superb hälsa och välbefinnande. $5.00 porto betalt.

EXPANDING CREATIVITY

Innehåller de ledande artiklarna skrivna av Ben Klassen P.M. och tryckta i de första 12 numren av Racial Loyalty. Publicerad 1985, 255 sidor, $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 porto betalt.

BUILDING A WHITER AND BRIGHTER WORLD

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1986. 270 sidor. Fortsätter där Expanding Creativity slutade. $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 porto betalt.

RAHOWA! THIS PLANET IS ALL OURS

Ny! Precis utkommen! Av Ben Klassen, P.M. 260 sidor. Fortsätter de ledande artiklarna från nummer av Racial Loyalty där Building a Whiter and Brighter World slutade. $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 porto betalt.

PAKET MED SEX BÖCKER — $21.00 (Individuell kostnad för 6 böcker skulle vara $36 — en besparing på $15) Alla böcker porto betalt.

Vi har 12 olika häften (artiklar från nummer av Racial Loyalty) 1 exemplar — .50. 25 exemplar — $6.00. 100 exemplar — $18.00.

Fråga även efter ett gratisexemplar av vår månadstidning:
RACIAL LOYALTY.

Beställ från: CHURCH OF THE CREATOR
P. O. Box 400
Otto, NC 28763

Vår religion, CREATIVITY, är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Ben Klassen, P.M.

Grundare,
Church of the Creator

Författare till:

Nature's Eternal Religion
The White Man's Bible
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World

Medförfattare till:

Salubrious Living

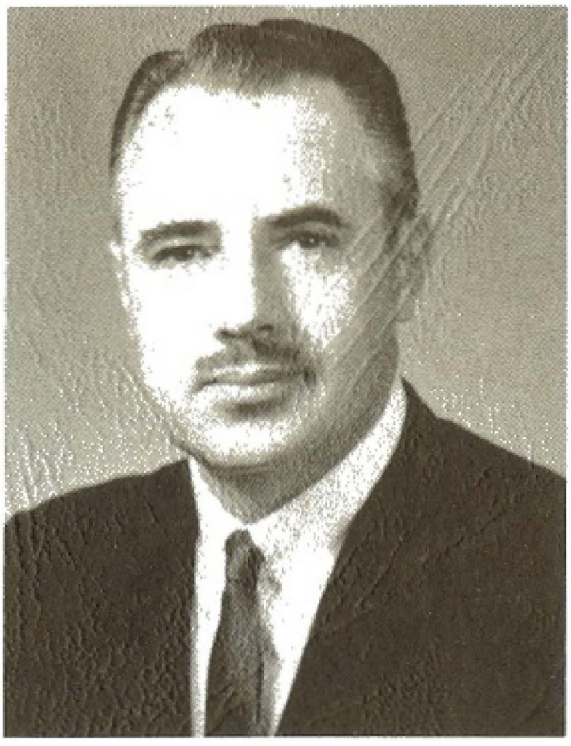

OM FÖRFATTAREN: Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tysktalande föräldrar i Ryssland, 1918, blev han och hans familj tidiga offer för den judiska kommunismen, från vilken de flydde 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en Bachelor of Arts. Han har varit jordbrukare, skollärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och ledamot i Floridas delstatsrepresentation.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund till synes förberedde honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- ★ **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- ★ **Baserad på naturlagarna, på historiens erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- ★ **Vårt fyrdimensionella program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.**
- ★ **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**

THE

KLASSEN LETTERS

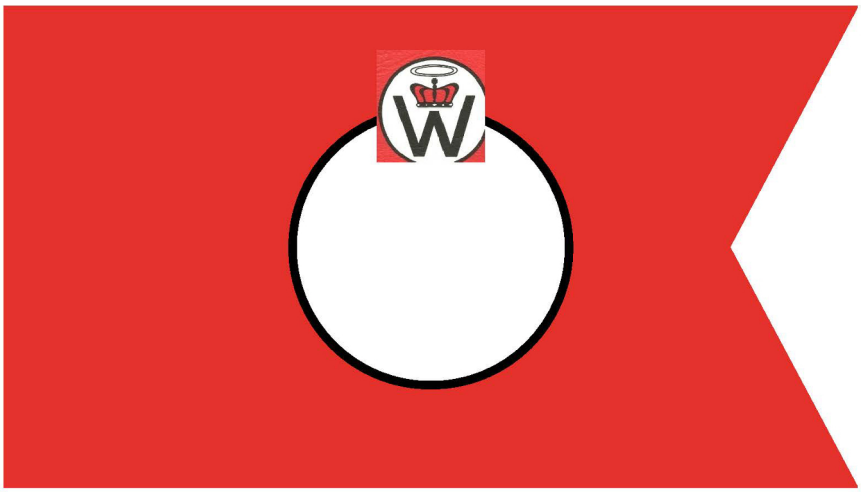

Uppkomsten av en rasreligion för det vita folket — dess ursprung och historiska utveckling skildrad genom dess grundares korrespondens.

Volym Ett

1969—1976

The

KLASSEN LETTERS

Volym Ett 1969—1976

Publicerad av

THE CHURCH OF THE CREATOR

P. O. Box 400
Otto, North Carolina 28763

Tillägnad eftervärlden

En raslig religion har visat sig vara den mest kraftfulla kraften i mänsklighetens historia.

© Copyright 1988 av BEN KLASSEN

Förspel

Nu när jag har gått in i mitt 69:e levnadsår och försöker spåra de tidiga glimtarna av mitt rasmässiga medvetande, går mina minnen långt, långt tillbaka. Eftersom varje människa är en komplex sammansättning av sin medfödda personlighet, sitt folks traditioner och sina egna personliga erfarenheter, är det intressant att spekulera i hur ödet har hjälpt till att forma vår livsfilosofi.

Kanske borde jag börja med mina tidigaste minnen som ett barn på tre eller fyra år, när jag fortfarande var i Ryssland, där jag föddes och där allt började. Jag minns mina mennonitiska föräldrar prata om bolsjeviker och mensjeviker, om hungersnöd och svält, om Stalin och Trotskij. Jag minns också att under denna revolutionära period utsattes vår olycksaliga mennonitiska koloni vid floden Molotschna i södra Ukraina för upprepade härjningar och attacker från rövarband till häst. Dessa brigader av banditer kallade sig Mahknovskys, ett namn härlett från en ökänd brottsling vid namn Mahknov som kommunisterna hade släppt fri så att han kunde fortsätta sin effektiva förödelsekampanj på en redan krigshärjad och ödelagd landsbygd.

Hur det än må vara med det, lämnade min familj och jag det kaotiska och kommunisthärjade landet i maj 1924, när jag var sex år gammal. Eftersom vi inte tilläts resa in i vårt förstahandsval, USA (invandringslagar betydde fortfarande något på den tiden), nöjde vi oss med Mexiko, och specifikt bosatte vi oss i de vidsträckta områdena i delstaten Chihuahua. Här, vid en rancho hacienda som bestod av en vattenstation för järnvägen och två adobe-byggnader mitt i en enorm ranchero, försökte min far och fyra andra mennonitiska familjer börja livet på nytt och grunda en liten bosättning. De fem familjerna flyttade in i den ena adobe-byggnaden med platt tak som hade exakt fem rum med jordgolv. Mexikanska järnvägsarbetare bodde i den andra byggnaden i närheten. Den enda bekvämlighet vi hade var gott om färskt vatten från det närliggande vattentornet som användes av passerande tåg.

Efter ett och ett halvt år av odling av bönor, majs och potatis bedömdes bosättningen som ett misslyckande och upplöstes. Vi bröt återigen upp och gav oss av mot Kanada, närmare bestämt Herschel, Saskatchewan, dit några av min pappas släktingar hade anlänt ett år före honom.

Här på prärien i västra Kanada bosatte sig cirka fyrtio mennonitiska familjer och började med veteodling, en verksamhet som bestod i flera generationer. Det första dessa mennonitiska familjer gjorde var att bygga en gemensam kyrka, ett projekt som slutfördes 1927. Kort därefter samlade de ihop ett bibliotek av tyska

böcker, eftersom även om alla lärde sig att tala en engelska med kraftig brytning, var tyska fortfarande det enda språk som de behärskade flytande.

Bland de böcker som jag minns att mina äldre bröder och min pappa läste fanns sådana som *Sions vises protokoll*, *Den internationella juden* av Henry Ford, och *På västfronten intet nytt*. Vid den här tiden var jag ungefär tio år gammal. Första världskriget hade slutat när jag föddes och min familjs minnen av den kommunistiska omvälvningen i Ryssland var fortfarande färska. Likaså upptäckte jag när jag började skolan att det fanns fördomar mot Tyskland och allt tyskt.

Inget av detta verkade dock störa mig särskilt mycket under min uppväxt i Saskatchewan under trettiotalets depression. Vi var fattiga, urfattiga, men vi klarade oss. Jag gick ut gymnasiet när jag var sexton. Efter att ha stannat på gården och slösat bort ett år skrev jag in mig vid University of Saskatchewan, studerade sedan vid lärarseminariet i Saskatoon och blev lärare vid 19 års ålder, då jag fick ett jobb som lärare och vaktmästare vid en liten landsortsskola nära hemmet. Lönen var 50,00 dollar i månaden, när och om jag fick betalt.

Året var 1938. Jag hade undervisat i ett år. Vid denna tid rasade det ideologiska kriget om Hitler, nazisterna och judarna redan på världsomspännande basis. Jag var fascinerad men fortfarande obunden. Jag var 20 år gammal. Det var vid denna tid som min pappa och mina bröder lånade den bok från mennonitbiblioteket som skulle komma att påverka mitt liv mer än någon annan. Den hette *Mein Kampf*, av Adolf Hitler.

Trots att jag aldrig hade studerat det tyska språket formellt, hade jag en ganska flytande praktisk kännedom om det och kunde tala, läsa och skriva tyska på en effektiv nivå. I vilket fall som helst bestämde jag mig för att läsa *Mein Kampf* på tyska och lyckades ta mig igenom hela boken på kort tid. Jag hade inga svårigheter att grundligt förstå det klara budskap Hitler sände ut till världen, och till den vita rasen i synnerhet. Jag började bli politiserad.

Det var vid denna tidpunkt som början på ett engagemang markerades, vilket skulle vara resten av mitt liv och resultera i det slutliga fullbordandet av en fullfjädrad rasreligion för det vita folket. De vaga konturerna började formuleras i mitt inre. Det skulle ta ytterligare trettio år.

Efter ännu ett år av undervisning kände jag att jag hade slösat tillräckligt med tid på något jag ogillade, och jag bestämde mig för att åka till Heidelberg i Tyskland och studera till ingenjör. Elektroteknik för att vara exakt.

Jag gjorde förberedelser. Jag samlade ihop mitt pass, visum och andra papper, avslutade mina affärer och planerade att resa till Tyskland i september 1939. Då kom kriget emellan och jag blev hindrad. Jag bestämde mig för att istället fortsätta studierna i elektroteknik vid University of Saskatchewan.

Det är inte min avsikt att skriva en självbiografi i detta förspel.

Jag kan komma att göra det i en annan bok, om jag lever tillräckligt länge. Mitt specifika syfte här är att spåra min ideologiska odyssé som kulminerade i utvecklandet av en rasreligion för det Vita Folket. Jag kommer därför mer eller mindre att hoppa över de kommande trettio åren, under vilken tid den drivkraften vacklade och pyrde på olika intensitetsnivåer.

Vi anländer därför nu till år 1969. Vid den här tiden var jag väl etablerad i delstaten Florida, hade fru och dotter, och hade under en kort tid varit delstatsledamot. Jag var etablerad inom fastighetsbranschen och hade varit en extremt aktiv medlem i John Birch Society under sex år. Jag var också ledare för American Independent Party i delstaten Florida.

I alla dessa strävanden kände jag att det var något som saknades. Det fanns en nyckelingrediens som hade utelämnats. Trots att det fanns tiotusen olika ”konservativa”, ”högerorienterade”, rasistiska, Klan-, prokristna, proamerikanska, patriotiska partier, grupper och vad har ni, så var det något som var drastiskt fel. Jag kunde inte riktigt sätta fingret på det, men de var uppenbarligen alla på fel spår, och det bedrövliga misslyckandet hos alla dessa blandade grupper att hejda den judisk-kommunistiska flodvågen bevisade den slutsatsen.

1969 tror jag var en viktig vändpunkt. Jag avgick från ordförandeposten för Florida-avdelningen av American Independent Party (för vilket guvernör George Wallace från Alabama fortfarande var det ideologiska överhuvudet) och jag skickade ett starkt antijudiskt meddelande till Florida-partiet, ett meddelande som skakade det i dess grundvalar.

Jag lämnade också John Birch Society vid denna tidpunkt. Det är brevet till Robert Welch som markerar början på mitt famlande och sökande efter en raslig-religiös lösning, vilket verkligen markerar början på denna bok, och de efterföljande breven till olika grupper och individer berättar sin egen historia.

Vid denna vändpunkt i mitt liv visste jag fortfarande inte var det slutgiltiga svaret på vårt dilemma låg. Men jag visste med absolut säkerhet var svaret inte låg, och jag var på väg i rätt riktning. Bilden för mitt inre var fortfarande inte tydligt formulerad, men den började ta form. Den har tagit form i ett allt tydligare definierat fokus ända sedan dess.

Ben Klassen
April, 1987

Använt format

Syftet med denna bok är att spåra utvecklingen av min egen tankegång i strukturerandet av en rasreligion. Detta strävar jag efter att göra genom att publicera utvalda brev från den allra tidigaste början av idén om en rasreligion, så som den uppstod omkring år 1970. Även om idén ännu inte hade uppstått, betraktar jag brytningen med John Birch Society och bildandet av mitt Nationalist White Party 1969 som vändpunkten, och jag inleder denna bok med brevet till Robert Welch som startskottet i det fortsatta kriget mot judarna.

Erfarenheten av att försöka bygga upp Nationalist White Party, och det upprepade intrånget av kristen splittring, var en avgörande faktor för att väcka en varningssignal i mitt sinne om att det var något drastiskt ruttet inom kristenheten. Det ledde mig till en plågsam omvärdering av vad jag hade tagit för givet, nämligen att kristendomen naturligtvis var "den vita mannens religion". Min korrespondens med general del Valle i synnerhet utlöste en serie larm, och detta återspeglas ytterligare i den kontroversiella korrespondensen med några av mina tidigare medlemmar i Nationalist White Party, som, när den kristna frågan väcktes, omedelbart blev fientliga och avföll. Denna erfarenhet, som visade att det fanns en bitter konflikt mellan den kristna tron och lojaliteten mot den vita rasen, övertygade mig mer än någonting annat om att kristendomen måste bort, och att den vita rasen behövde ersätta den med en sund, grundläggande egen religion, befriad från all judisk förorening.

Genom att spåra denna utveckling har jag mer eller mindre valt ut viktiga brev av betydelse. Efter att jag hade skrivit NATURE'S ETERNAL RELIGION var processen att strukturera en ny rasreligion inte nödvändigtvis fullbordad, och efter ytterligare flera böcker som jag har skrivit är det fortfarande en utvecklande, pågående process. De frågor och problem som tagits upp av många av våra anhängare och fiender har alla varit en stark inspiration till att ytterligare hamra ut de idéer, program och ståndpunkter som rörelsen intagit.

Även om denna bok ingalunda täcker all korrespondens från någon period, är det främsta syftet att belysa de frågor som dök upp vid särskilda tidpunkter under rörelsens utveckling. Genom att göra det har jag inte försökt publicera någon av den korrespondens jag mottagit, eftersom detta för det första skulle göra detta till en alltför omfattande sammanställning, och vi har inte utrymmet. För det andra är vi inte intresserade av att använda denna bok som ett transportband för en mångfald av allmänna åsikter som mer skulle tjäna till att förvirra än att konsolidera vår religion. Tvärtom är det mitt mål att föra fram en konsis-

konsekvent och homogen trosbekännelse och program, och låta mina brev illustrera milstolparna längs vägen. Jag har därför endast gett en kortfattad bakgrund till de olika korrespondenternas bakgrunder och en kort sammanfattning av vilka frågor de tog upp, och låtit det stanna vid det.

I många fall förekom naturligtvis ett pågående utbyte som inte löstes och som kanske fortfarande inte är avslutat. Men det är inte viktigt, och det är inte mitt mål att i detalj sammanfatta varje episod som inträffade. Snarare är det, som tidigare nämnts, syftet med denna bok att för eftervärlden dokumentera de nyckelbrev som främjade utvecklingen av Creativity-läran, programmet och de frågor som diskuterades, löstes eller avgjordes, samt hur de kom till. Genom att göra detta känner jag att många ytterligare frågor och ståndpunkter klargörs utöver de som redan täcks i våra Tre Grundläggande Böcker och de efterföljande Kompletterande Böckerna. Därigenom hoppas jag att denna bok inte bara kommer att bli ett historiskt register över utvecklingen av Creativity-rörelsen som sådan, utan också kommer att vara en ytterligare informationskälla som belyser de många facetter och den mångfald av idéer som är inneboende i vår religion.

Ett val av termer

Arier, vit ras eller vitt folk?

Oavsett vilken nomenklatur som väljs, beskriver ingen av de ovanstående exakt den grupp människor för vars överlevnad, expansion och framsteg Creativity utkämpar en total strid. Eftersom det inte finns en enda och unik term, handlar det snarare om att välja den mest lämpliga termen för att beskriva den utvalda grupp av mänskligheten som är naturens främsta. Bör vi referera till dem som arier, eller som den vita rasen, eller kanske som det vita folket (White Volk)?

I alla mina skrifter har jag från början av Creativity förkastat den "ariska" terminologin som helt otillräcklig. Och anledningen till att jag har gjort det är att termen är så vag, så intetsägande att den är meningslös. Precis som det mycket omdiskuterade ordet "ande", vet ingen vad det är eller vad de pratar om när det granskas kritiskt. Liksom idén om "anden", varför göra en så stor sak av något när man inte ens vet vad detta något är? (Se "Vad är en ande?" *Racial Loyalty*, nummer nr 29.) Så är det även med termen arier. Vad betyder den? Ingen vet. Om så är fallet, varför använda den?

Ordet arier är en teknisk term, härledd från sanskritens *arya*, eller zend-språkets *airya*. I senare sanskrit betyder *arya* "av en god familj". I modernt bruk har ordet blivit ett fiktivt koncept, ett meningslöst ord, som har gjort mer för att förvirra vår rasidentitet och vårt biologiska arv än vad det har gjort för att klargöra eller förbättra det.

Ordet arier lyftes fram under senare delen av 1800-talet av författare som Arthur Gobineau, John Houston Chamberlain, och under 1900-talet av Hitlers ideologiska mentor, Alfred Rosenberg, med flera. Det var dock nazistpartiets framgång i Tyskland som verkligen gjorde det till ett hushållsord, ett ord som hade blivit extremt känslomässigt laddat och högst kontroversiellt. Det har förblivit så sedan dess och har konnotationen av att på något sätt vara en del av den nazistiska idén, om inte deras enda uppfinning. Ändå definierade ingen det egentligen specifikt, inte ens Rosenberg eller Adolf Hitler.

Vad betyder det då, om något alls?

Omfattar det hela den "vita rasen"? Nej, eftertryckligen inte, om det överhuvudtaget har någon betydelse. Det utesluter stora delar av den. Det skulle i stort sett utesluta slaverna, de flesta italienarna, spanjorerna, rumänerna, stora delar av fransmännen och till och med tyskarna och österrikarna, för att nämna några. Det är tveksamt om ens de exemplariska britterna skulle kvalificera sig som arier, eftersom engelska inte anses vara ett ariskt språk. En stinkande, svart

Hinduer eller pakistanier skulle tekniskt sett kunna betraktas som mer ariska än en gedigen vit anglosaxare.

Betyder arisk samma sak som nordisk? När vi talar om nordbor, påminns vi om en bild av blonda och blåögda folk, en döende art, sådana som fortfarande finns i norra Tyskland, i Holland, de skandinaviska länderna och, i minskande grad, även i USA. Men är orden nordisk och arisk synonyma? Inte på långa vägar. Enligt en sådan definition skulle inte ens Hitler vara en arier, för även om han hade blå ögon var han sannerligen inte blond. Inte heller skulle den främsta propagandisten för den nazistiska idén, Joseph Goebbels, kvalificera sig. Han var en mörk, fysiskt liten och klent byggd individ, sannerligen långt ifrån det nordiska idealet. Inte heller var många andra framstående gestalter inom den nazistiska hierarkin det, såsom Heinrich Himmler och en mängd andra. Inte heller var sådana märkbara fascistiska ledare som Mussolini i Italien, eller Francisco Franco i Spanien, blonda och blåögda. Så det vore idiotiskt att använda de två termerna, arisk och nordisk, synonymt.

Återigen, när vi undersöker termen arisk, drivs vi längre och längre in i den negativa positionen av vad den inte är. Precis som termen ”ande”, varje gång jag frågar en predikant vad det är, fortsätter han att postulera och lägga ut texten i en ändlös harang om vad det inte är, aldrig vad det är.

Låt oss gå tillbaka till en så neutral grund som vi överhuvudtaget kan hitta, en källa som bär viss auktoritativ tyngd, och en som går tillbaka till tiden innan Hitler och naziströrelsen gjorde ordet arisk till ett emotionellt, partiskt och kontroversiellt ord. Låt oss gå tillbaka till volym II av ENCYCLOPEDIA BRITANNICA, New American Supplement, 20th Century Edition, 1904. Detta är förmodligen den mest intellektuella, faktiska och opartiska uppsättning böcker som finns tillgänglig, sammanställd vid en tid innan juden fick sina slemmiga händer på företaget och lyckades korrumpera och göra de efterföljande utgåvorna värdelösa. Här är en del av den information den tillhandahåller.

ARISK, en teknisk term, tillämpad på en av de stora språkfamiljerna, som sträcker sig från Indien till Europa, och som av den anledningen kallas INDOEUROPEISK. Friedrich Schlegel, som först erkände släktskapet mellan dessa språk (Die Sprache und Weisheit der Indier, 1808), gav dem namnet INDOGERMANSKA, ett namn som fortfarande används företrädesvis av många forskare i Tyskland.

ENCYCLOPEDIA BRITANNICA fortsätter sedan med att kritisera båda dessa termer som varande felaktiga och helt otillräckliga. Den påminner om andra försök att definiera denna grupp av språk, såsom indokeltiska och indoklassiska, eftersom det finns många språk i Europa som inte tillhör denna familj. Andra alternativ har också erbjudits, såsom sanskrit och jafetiska. Men Encyclopedia Brit-

tanica avvisar båda dessa som varande felaktiga. Sanskrit skulle innebära att alla medlemmar i denna familj skulle härstamma från sanskrit, vilket inte är sant. Jafetisk skulle tyckas återuppliva den judiska föreställningen om de tre förfäderna till den mänskliga rasen Sem, Ham och Jafet. Detta är, som jag upprepade gånger har påpekat, baserat på en idiotisk judisk saga och måste förkastas omedelbart av varje tänkande, intelligent individ (Se ”The Story of Noah” *Racial Loyalty*, nummer 38.) En annan term i ett försök att klassificera dessa språk är INDO-IRANSKA, som omfattar språken i Indien och Persien, vilka utgör den sydöstra grenen till skillnad från den nordvästra (grekiska, latin, keltiska, teutoniska, slaviska) grenen av familjen. (Vi citerar återigen från *Encyclopedia Britannica*.)

Encyclopedia Britannica fortsätter med att säga att ordet arierr blev populärt för att det var kort, det var av utländskt ursprung (hade därför förmodligen en exotisk klang) och det täckte ett helt spektrum av oförklarade missuppfattningar. Ingenstans i sin långa avhandling antyder *Encyclopedia Britannica* ens att det beskriver någon ras av människor, eller någon biologisk grupp. Den försöker bara gruppera en familj av språk, och även i detta misslyckas den kapitalt.

Är vi därför något närmare att definiera ordet arier som en rasterm? Nej, långt ifrån. Det är i bästa fall en förvirrande och vilseledande term för språkgrupper och även i denna kategori misslyckas den kapitalt.

Vi kommer nu till dagens scen i Amerika och finner sådana grupper som nazisterna och Identity-folket och Aryan Nations, som försöker slå mynt av detta ord. Men de har inte heller någonsin försökt berätta för oss vad det betyder. Nazisterna tar för givet att eftersom Hitler, Rosenberg och naziströrelsen använde det flitigt, så borde vi alla veta vad det betyder. Men som jag redan har påpekat lämnade även de det i ett vakuum, och lämnade världen lika förvirrad över dess betydelse som de kristna predikanterna har gjort med ordet ”ande”.

Med både predikanterna och nazisterna är det ett fall av att försöka hänga ett helt slagskepp på en bräcklig klädkrok.

Märkligt nog tar Aryan Nations och Identity-folket en helt annan kurs än nazisterna. De hävdar att vi, arierna, är ättlingar till Israels tio ”förlorade” stammar, som på något sätt, omkring 1000 f.v.t., trängde in i Europa och bosatte sig på en tom kontinent, och nu är vi vita folk de sanna israeliterna, Guds utvalda. Denna idé är så orimlig, så i strid med historiens verkliga fakta, att den knappast behöver ytterligare motbevisning. (Se *Racial Loyalty*, nummer 32 ”White Men Wandering in the Wilderness”.) Det skulle bara kunna tilltala de stackars individer vars sinnen har blivit rubbade av en överdrivet massiv dos av judisk-kristen sinnesmanipulation till den grad att de själva skulle vilja bli judar.

Så mycket om termen arier. I mina skrifter sedan början

av Creativity (och även tidigare) har jag konsekvent använt termen den **Vita Rasen**, eftersom jag anser den vara vida överlägsen termen arisk. Men samtidigt har jag upprepade gånger medgett att den är långt ifrån perfekt för att beskriva Naturens Främsta. Det är i bästa fall en ungefärlig term, inte en exakt definition, men den har en verklig innebörd i det att den skiljer oss från gyttjeriserna — niggrerna, semiterna, hinduerna, indianerna och orientaler. Liksom Atlanten är dess gränser i vissa områden vaga och odefinierade, men icke desto mindre vet alla vad och var Atlanten är. Så är det också med den Vita Rasen, som även om den tekniskt sett inte har tillräcklig sammanhållning i sina gener för att ens definieras som en ras överhuvudtaget, så vet ändå alla vad den Vita Rasen är, i synnerhet dess mångfald av fiender, gyttjeriserna.

Så vi har valt att arbeta med denna term, den Vita Rasen, eftersom vi anser att den är den bästa som finns. Ni kommer att märka att på omslaget till denna bok använder jag termen **The White Volk**. Ordet *Volk* är ett tyskt ord som har en betydelse som liknar ordet folk, men det har mer av en etnisk konnotation än det engelska ordet. Hitler använde det upprepade gånger i sina tal och skrifter (*Das Deutsche Volk*) och även om det inte heller är det perfekta ordet, är det mer exakt i den betydelse vi önskar förmedla än ordet ras. Jag påpekar denna distinktion som svar till de kritiker som kommer att kritisera oss för att den Vita Rasen tekniskt sett inte är en ras alls. I detta har de rätt, och för dem har jag ersatt ordet *Volk* som ett alternativ.

Icke desto mindre, oavsett om det är exakt eller ej, anser jag fortfarande att termen **Vita Rasen** är den bästa som finns, att den är mest allmänt accepterad och förstådd, och vi Creators kommer att fortsätta använda den som vår standardterminologi. När vi lyckas övertyga den Vita Rasen om att den har ett underbart arv i sina gener att föra vidare till framtida generationer; att den har all rätt att göra anspråk på denna planet jorden som sin helt egna; att när den anammar Creativity som sin egen naturliga religion och utövar rashygien som en inneboende del av en sådan religion, då kommer tiden då den Vita Rasen sannerligen kommer att vara en ras i dess finaste biologiska mening och den obestridda härskaren över denna planet. **RAHOWA!**

Segment 1

BAKGRUND. Den avlidne Robert Welch var grundaren av John Birch Society. Medan det uttalade målet för denna organisation var att ”avslöja kommunismen”, var dess verkliga syfte att skapa en rökridå och agera sköld åt judarna. Rörelsen grundades 1958 och fick mycket ökänd publicitet i den judiska pressen, en faktor som i hög grad hjälpte dess främjande. Jag gick med i slutet av 1963 när jag började bli mer och mer medveten om, och misstänksam mot, alla de märkliga drag som den amerikanska regeringen verkade göra. Några av dessa händelser var: den häftiga attacken mot senator Joseph McCarthy på 1950-talet; den uppenbara hjälp som Castro fick av media och den amerikanska regeringen vid övertagandet av Kuba och dess förvandling till en kommunistisk satellit; det dumma fiaskot vid Grisbukten, som endast kunde ha genomförts med berått mod för att uppnå exakt vad det gjorde: att förinta det bästa av den militanta kubanska oppositionen; de brutala hårdhandskarna vid skolintegrationen i Little Rock, AR, och Oxford, MS, genom massiv användning av amerikanska armétrupper (så många som 20 tusen i Oxford); lönnmordet på president John F. Kennedy; och ett antal andra till synes oförklarliga händelser.

Vid den tidpunkt då jag skrev detta brev till Welch hade jag varit medlem i sällskapet i sex år, och hade ägnat en ansenlig mängd tid och mina egna pengar åt att främja det. Förutom att ha blivit vald till Floridas delstatslegislatur (1966) hade jag blivit den mest militanta och aggressiva Birch-ledaren i Broward County, som då hade en befolkning på cirka 750 tusen.

Vad som orsakade brytningen var min ökande medvetenhet om den dolda judiska handen i alla dessa tidigare listade händelser, liksom i angelägenheterna och ödet för inte bara USA, utan även förfluten och nuvarande världshistoria. Vad som särskilt störde mig var att när jag uppmärksammade hierarkin inom Birch Society på dessa frågor, avvisades den judiska frågan bryskt med rädsla och oro. Jag började undra varför och började ana oråd i hela sällskapets uppbyggnad. Efter att ha informerat mig mer grundligt i frågan genom att läsa ett antal böcker, såsom Henry Fords *Den internationella juden*, kom jag slutligen till den enda möjliga slutsatsen. Birch Society var en front för judarna, och jag hade blivit lurad.

Läsaren kommer dock uppenbarligen att märka att jag vid denna tidpunkt ännu inte hade genomskådat den religiösa bluff som var den judiska kristendomen.

Mr. Robert Welch **5 november 1969**
The John Birch Society
Belmont, Massachusetts

Bäste Mr. Welch:

Jag säger härmed upp mitt medlemskap i John Birch Society och jag vill ha mina $1000.00 tillbaka.

Jag har varit medlem i John Birch Society i sex år. I min iver att hjälpa till att rädda Amerika från ”kommunismen” skickade jag er en check på $1000.00 och blev livstidsmedlem. Under två år var jag ordförande för Fact Finders Forum och marknadsförde talare från American Opinion Speakers Bureau, och jag var vice ordförande under ett tredje år. Jag har främjat en mängd olika Birch-projekt, från att visa ”Anarchy U.S.A.” till att rekrytera dussintals nya medlemmar samt finansiera och driva en American Opinion-bokhandel.

Utan tvekan har jag spenderat tusentals dollar och tusentals timmar på att följa ert program om att ”Sanningen är vårt enda vapen” och ”Utbildning är hela vårt program”.

Nu, efter sex år av hängivenhet, tid, pengar och ansträngning, är jag övertygad om att detta program är ett totalt misslyckande. Inte bara ett totalt misslyckande, utan som ni brukar upprepa gång på gång: ”Det var planerat så”.

Faktum är, Mr. Welch, att jag är säker på att ni är medveten om att ni inte berättar hela sanningen för era medlemmar. I sin tur förvirrar medlemmarna i John Birch Society det amerikanska folket beträffande vem vår fiende är, och beviljar därmed immunitet och respektabilitet åt den verklige förövaren.

Ni vet lika väl som vem som helst att vi inte hotas av en ”kommunistisk” konspiration, utan befinner oss i klorna på en judisk konspiration; att sådana diffusa fronter som socialism, kommunism, fabianism, CORE, N.A.A.C.P., Svarta Pantrarna, S.D.S. och tusen andra är judiska skapelser, instrument för förstörelse och förslavande av gojerna i Amerika och på andra håll.

Martin Luther visste detta för mer än 400 år sedan och skrev utförligt om den judiska konspirationen för att förstöra kristendomen. Henry Ford den äldre insåg hotet och spenderade fem miljoner dollar på att utforska den judiska frågan och producerade en utmärkt bok, ”Den internationella juden”. Trots att den är 50 år gammal läses den som om den vore skriven igår. Överste John Beaty, toppman inom militär underrättelsetjänst, skrev ”Iron Curtain Over America” i vilken den judiska konspirationen blottläggs för alla att se. Faktum är att det har funnits otaliga skribenter som har insett den judiska konspirationen och avslöjat den långt innan ordet ”kommunism” ens uppfanns av judarna som en rökridå.

Men genom att läsa Birch-litteraturen skulle man aldrig ens få en antydan om de verkliga förövarna. Faktum är att medlemmarna leds till att tro

att ingen judisk konspiration existerar, och att ens undersöka historiska fakta är kardinalsynden och grund för uteslutning ur Birch Society.

Nåväl, jag har undersökt historiska fakta och bevisen är överväldigande att judarna genom svek och förräderi har lyckats få kontroll över praktiskt taget alla finansiella institutioner, alla propagandamedel såsom film, TV, radio, nyhetsbyråer, tidskrifter och alla större tidningar, teatern, sockerindustrin, tobaksindustrin, smycken, spannmål, bomull, olja, stål, spritindustrin, nyhetsdistribution. Dessa, för att bara nämna några, är i händerna på judarna i USA, antingen ensamma eller i samarbete med judar utomlands.

Judarnas urgamla strävan är fullständig diktatur över världens folk — med varje jude som kung och varje icke-jude (Gentile) som slav. Detta har de redan åstadkommit i stor utsträckning, med samverkan från ett fåtal icke-judiska förrädare som agerar frontfigurer åt dem.

Det finns ingen ”kommunistisk” konspiration. Det finns bara en judisk konspiration, bestående av (a) judar och (b) judiska agenter. Elizabeth Dilling, en amerikansk patriot, författare och kristen icke-jude, har konstaterat att ni faller inom den senare kategorin.

Jag håller med henne om att ni har gjort den judiska konspirationen en enorm tjänst genom att förvirra tusentals bekymrade amerikaner och sätta upp en effektiv rökridå för att skydda den verkliga boven — judarna.

För en som ständigt förkunnar ”Vårt enda vapen är sanningen”, har ni skickligt och bedrägligt undertryckt den viktigaste faktorn i hela konspirationen, och istället uppmanat Birch-medlemmarna att fäkta vilt i dussintals olika riktningar, hålla dem i rörelse, hålla dem läsande, hålla dem bidragande. Ni vet — ”vi menar (god) affärsverksamhet i varje tum.”

Tja, jag var dum nog att bidra med 1000,00 dollar till er organisation utöver bokhandeln och hundratals andra projekt som ni hittat på. Nu begär jag utträde ur John Birch Society och jag vill ha tillbaka mitt bidrag för livstidsmedlemskap på 1000,00 dollar. Jag vill ha det tillbaka eftersom jag känner att jag har blivit beljugen och förrådd av er. Jag är övertygad om att er rörelse planerades och organiserades med hjälp av judarna som ett effektivt instrument för att hindra de patriotiska militanta amerikanerna från att peka ut den verkliga och enda boven — juden — medan han smidde kedjorna för vårt slaveri.

Tack och lov finns det ett antal patriotiska amerikanska människor och organisationer som avslöjar juden och kämpar för den vita icke-judiska rasens överlevnad. Jag kommer att ägna min tid, energi och mina pengar åt att hjälpa dem, de få som varken har blivit hjärntvättade eller dukat under för den judiska mutan. Jag finner att det finns en enorm rörelse som växer fram från gräsrotsnivå som kommer att köra över de falska

ledare som du själv och driva förrädarna och penningväxlarna från våra stränder.

Jag kommer aldrig att ge upp i denna kamp, oavsett hur lömsk, förrädisk eller svekfull fienden är, oavsett hindren. I slutändan är jag fullständigt övertygad om att den västerländska civilisationen och dess skapare — den vita kristna gentilen — kommer att segra.

Med vänlig hälsning,
Ben Klassen

SVAR. Welch var en expert på konsten att neutralisera. Han svarade med ett långt brev (2-1/2 sidor) vars huvudtema var "Vad i himlens namn har hänt med dig?" och fortsatte sedan med ett mödosamt och invecklat försök att frikänna och vitmåla judarna. Jag fick aldrig tillbaka mina $1000.00.

* * * * *

BAKGRUND: William C. Douglass, M.D., var en framstående Birch-förespråkare känd för att skriva och främja budskapet "Let Freedom Ring" som Birch Society distribuerade över hela landet till prenumeranter som ett veckovist inspelat telefonmeddelande. Allen Greer var vice ordförande för American Independent Party när jag var ordförande 1969. Jimmy Harrison var en aktiv främjare av A.I.P., av Citizens Councils och av Birch Society. Alla tre bodde i Tampa Bay-området. Alla tre var helt döva för all information om den judiska konspirationen och försvarade judarna på olika och lömska sätt, utan att verka ta ställning. När jag lämnade sällskapet blev hela Birch-nätverket i Florida larmat att attackera mig (jag måste vara kommunist!) och jag fick omedelbart fientliga brev från mina tidigare Birch-kompisar. Jag försökte resonera med dem, men förgäves. Men ett antal lägre funktionärer och medlemmar i sällskapet lyssnade faktiskt och anslöt sig till mig när jag därefter bildade Nationalist White Party.

Dr. William C. Douglass 5 december 1969
Sarasota, Florida

Bäste Bill:

Man kan inte vara medveten om en diabolisk ondska utan att ta ställning — antingen är man för den — eller så är man emot den.

Detta brev är skrivet inte i bitter anklagelse utan i hopp om konstruktiv kritik. Jag hoppas kunna behålla din vänskap, men den måste baseras på ett uppriktigt utbyte av idéer. Om vi inte kan göra det är vår relation av ringa värde.

För att återgå till första stycket, är jag säker på att du är medveten

av två relaterade konspirationer som är ute efter att förstöra allt du har arbetat för och allt du står för, åtminstone så som jag har förstått din position ända sedan jag lärde känna dig. De konspirationer jag har i åtanke är:

(a) Förstörelsen av Florida A.I.P. genom Montgomery-maffian;

(b) Förstörelsen av den vita gentila rasen och den kristna religionen genom den judiska konspirationen.

I ditt brev den 14 november, där du satt på dubbla stolar med ett ganska motsägelsefullt dubbelspel, tog du icke desto mindre en betydelsefull ställning mot mig personligen och FÖR både (a) och (b).

Med tanke på det faktum att du själv har sagt till mig att Wallace-maffian är det värsta gänget av lögnaktiga skojare du någonsin har haft att göra med, och att om vi ska sätta vårt hopp till Wallace är vi hopplöst förlorade; med tanke på det förrädiska, lögnaktiga svek de utsatte dig för när du var ordförande; med tanke på att du är fullständigt medveten om att de har förstört eller försökt förstöra de oberoende tredjepartirörelserna i varje stat där de senare har haft modet att växa fram; med tanke på allt detta och mycket mer som du och jag är medvetna om, frågar jag dig, Bill, i himlens namn, hur kunde du stödja Andrews-Powell-Lent-aborten för att överlämna A.I.P. till maffian när du och jag har lagt ner så mycket tid och kraft på att bygga upp det?

Ändå, när du offentligt uppmanade mig att avgå, visste du att detta innebar att överlämna det som ett verktyg för Montgomery-maffian, oavsett alla slagord om att hålla partiet oberoende.

Vilket för oss till konspiration (b). Dina antydningar om att jag skulle vara en rasist och en bigott för att jag har tillräckligt med kurage och intelligens för att insistera på att två plus två faktiskt blir fyra, är svåra för mig att förstå. Du upprepade bokstavligen den marxistiska linjen ”oavsett ras, tro eller färg”. Det är svårt för mig att förstå varför någon som du, som är hängiven att avslöja den ”kommunistiska” konspirationen, så fanatisk i sitt ”sökande efter sanningen”, blir fullständigt stum, döv och blind när bevisen presenteras att detta är en judisk konspiration, som i grunden består av judar och judiska agenter som är gentila förrädare mot sin ras och mot den kristna religionen.

Om Birch-sällskapet verkligen vore seriösa, varför skulle de inte åtminstone tillåta en rättvis utfrågning eller diskussion om den judiska konspirationen? Varför är det okej för mig att ha ”Kommunistiska manifestet” av juden Karl Marx i min bokhandel, men verboten att ha en bok av en amerikansk folkhjälte som Henry Ford, Sr., som avslöjar de verkliga och enda skyldiga? Eller att ha skrifter av protestantismens fader, Martin Luther, som för mer än 400 år sedan skrev om ”Judarna och deras lögner”? Eller Maurice Pinays mästerliga verk ”Komplotten mot kyrkan”?

Om, som Welch hävdar, ”Vårt enda vapen är sanningen”, varför rensade han då bort omfattande referenser till den judiska konspirationen från ”Europas självmord”, vilket skulle ha gett en helt annan innebörd åt denna förstahandsrapport om de skyldiga till mordet på Europa?

Uppenbarligen är målet för Welch och hans J.B.S. inte att avslöja sanningen, utan tillräckligt mycket halvsanning för att effektivt kunna skydda kristendomens historiska fiende.

Om det är rädsla som motiverar människor som dig själv att inte gräva i den judiska konspirationen, varför är du då så orädd i kampen mot ”kommunismen” men blir stum och förlamad när den judiska frågan förs på tal? Du måste väl vara medveten om att ifall det är så mycket farligare att avslöja judarna än kommunisterna, så måste de, ipso facto, vara det verkliga kraftcentrumet, den verkliga konspirationen. Vilket de naturligtvis är, och kommunismen är bara en av de många fronter de manipulerar. Denna inställning av entusiasm mot kommunismen men ”tystnad råder” när det gäller judarna, är ungefär lika idiotisk som att säga att du, som läkare, är en hängiven kämpe mot smittkoppor, men tar till vapen mot vem som helst som vågar avslöja smittkoppsbakterien (eller viruset).

Claude Boring själv berättade för mig att varje Bircher vet att judarna står bakom kommunismen, att Welch vet det och att han praktiskt taget skriver ut det i ”Dozen Trumpets”, ”men vi pratar inte om det”. Vårt enda vapen är sanningen? Inte undra på att vi har gjorts försvarslösa inför våra obevekliga fiender. Jag skulle vilja säga att inte förrän vi har en diskussion om judarna i varje gatuhörn, kommer vi ens ha börjat vinna kampen för vår överlevnad.

Varför är det så att praktiskt taget varje man från gatan som kliver in i min bokhandel är mottaglig för litteratur som avslöjar judarna och redan är instinktivt medveten om det, men när en man som jag själv vågar säga det offentligt, så är det de ”trofasta Birchers” som är de första att skälla och hugga mig i hälarna som en flock morrande hyenor? Kan det vara så att deras främsta lojalitet ligger i att skydda juden, snarare än deras egen ras och religion?

Du kommer ihåg din ilska och frustration när de, efter att du gett din hängivna tid och kraft åt Wallace-kampanjen, högg dig i ryggen och med dina egna ord, ”behandlade dig som om du hade spetälska”. Nu finner jag att ”Kosher-konservativa” försöker ge mig samma behandling. Och jag frågar dig, är det rättvist? Har min lojalitet mot mitt land, mot kristendomen, mot den vita rasen ifrågasatts? Bara för att jag har modet att peka ut den verkliga och enda boven, juden, som skulle förgöra allt detta? Kom ihåg, till och med Claude Boring, vår delstatskoordinator, sa att varje Bircher vet att det egentligen är...

Juden Austin Davis är ett vittne till detta uttalande.

Vidare frågar jag dig, är juden höjd över all kritik? Om så är fallet, varför?

Historien har överväldigande visat att den judiska rasen har förstört den egyptiska civilisationen, den babyloniska civilisationen, den persiska civilisationen, den grekiska civilisationen, den romerska civilisationen, genomfört den franska revolutionen, förslavat Ryssland, Polen, Jugoslavien, Rumänien, etc. etc. Läs Eustace Mullins ”The History of the Jews” och dra dina egna slutsatser.

Bill, detta är min ståndpunkt, så sant mig Gud hjälpe. Jag upprepar, man kan inte vara medveten om en djävulsk ondska utan att ta ställning.

Skulle du vilja förklara var du står?

Med vänlig hälsning,
Ben Klassen

Mr. L. Allen Greer
Sarasota, Florida

15 december 1969

Bäste Allen:

Jag har mottagit brevet från din advokat, Mr. McDonald, och har även talat med honom. Med all vederbörlig respekt för Mr. McDonald ser jag inget väsentligt i hans brev som kräver en advokats uppmärksamhet. Vad ditt syfte med att göra så är övergår mitt förstånd. Om det är skrämseltaktik, så berör det mig inte alls.

Jag finner det ganska märkligt att någon som har åberopat arbetsbörda, tidsbrist, etc., för att ens hjälpa till att skriva partiets plattform, nu är så nitisk i att ta ledningen för att få ordföranden avsatt och sälja ut partiet till ett främmande ledarskap som står i opposition till vad som var partiets existensberättigande från första början. Det är en ganska märklig position du nu intar när man betänker att George Wallace fick sin första nationella framgång när han stod i skolhusdörren som en hängiven segregationist. Han blev en hjälte för Amerikas vita folk eftersom han verkade inta en trotsig hållning för Amerikas vita kristna folk, trots att pressen stämplade honom som rasist. Guvernör Lester Maddox valdes till guvernör i Georgia för att han tog ställning för rassegregering och förkunnar stolt idag att han är en segregationist. Det tredje partiet byggdes av de människor som tror på rasmässig integritet och är emot rasmässig uppblandning, för segregering.

Nu finner vi människor som T. Coleman Andrews, Jr. och Fitzhugh Powell som arrogant talar om att ta över det tredje partiet och ”rensa det från rasister och bigotter”, vilket är ännu längre till vänster än vad demokraterna och republikanerna öppet förespråkar. Du är uppenbarligen i förbund med dem som nu vill ta över partiet och överlämna det till rasblandarna.

Jag är starkt emot att sälja ut oss till vänstern, som Goldwater gjorde, en grupp människor som arbetade hårt för att bygga upp ett patriotiskt högerparti. Jag anser att detta är ett ondskefullt förräderi och en omfattande utförsäljning.

Det är ganska märkligt att det är de "trogna konservativa och Birchers" som är de första att kasta sig över någon som jag själv, som tar ställning i denna rasfråga så snart det judiska engagemanget förs på tal. Jag har förstått att ni offentligt kallade mig för en "Hitler" vid mötet den 15 november, och att en vän till mig reste sig och bad om ursäkt å era vägnar.

Nu frågar jag er, anser ni att detta är det kristna, barmhärtiga sättet — att piska och smutskasta en medkristen vit man? Allt detta till försvar för judarna, som hatar kristendomen och som med stor framgång har konspirerat för att förinta kristendomen i nästan två tusen år. Jag frågar er, har min lojalitet mot Amerika ifrågasatts? Min lojalitet mot kristendomen eller mot den vita rasen? Eftersom judarna har deklarerat sin föresats att förinta kristendomen och aldrig har vikit från det målet, varför vänder ni er mot en medkristen vit man med sådan iver för att försvara judarna? Ni har inte ens bemödat er att höra mina åsikter innan ni hopar förolämpningar och fördömanden över mig.

Varför är försvaret av judarna viktigare för er än det vita kristna folkets överlevnad? Vilken sida står ni på?

Jag har inte ändrat min ståndpunkt när det gäller de principer som A.I.P. grundades på och som finns uttryckta i broschyren. Faktum är att jag skrev det mesta av den och står till 100 procent bakom den idag. Den godkändes av styrelsen vid mötet i juni. Det är en lögn att påstå att jag inte är ense med partiets principer.

En ordförande kan inte avsättas i strid med vår konstitution och våra stadgar genom att sammankalla ett illegitimt möte förstärkt av demokrater och republikaner som inte har att göra i något A.I.P.-möte, än mindre sälja ut vårt parti till personer som Fitzhugh Powell, som är en registrerad demokrat. Om ni har skäl att avsätta mig, varför gör ni det inte på laglig väg — träd fram och ange era skäl.

Om ni tycker att jag är antisemitisk, säg det då, och låt oss ta reda på hur många medlemmar som skulle rösta på judarna och hur många som står på den vita kristendomens sida. Låt oss diskutera det öppet. Jag är trött på att de kristna attackeras, smutskastas och förtalas varje dag i våra judiskkontrollerade nyhetsmedier, medan ingen vågar ens undersöka den judiska konspirationen.

Återigen frågar jag er, vilken sida står ni på, judarnas eller de kristnas? Man kan inte stå på båda sidor eftersom judarna för länge sedan har deklarerat sitt mål att förinta de kristna. De förklarade krig, de är angriparna. Att inse ett hot gör mig inte till en Hitler. Martin Luther lade för 400 år sedan fram detta i en skrift, "Om judarna och deras lögner". Tänker ni kalla honom för en bigott och en lögnare? Bevisen är överväldigande för var och en som vill läsa ens en liten del av

historien och bibliografin om judarna. Men med hjälp av J.B.S. och andra som du själv, blir alla dessa bevis ondskefullt undertryckta och alltmer kraftfullt ju närmare konspirationen kommer ett fullständigt övertagande av detta land. Eller menar du att det inte finns någon konspiration?

Jag har mer att säga om detta, men jag tror att brevet till Bill Douglass (bifogat) kommer att förklara min ståndpunkt ytterligare.

Sammanfattningsvis är jag villig att med glädje avsäga mig ordförandeskapet, särskilt eftersom Andrews-Powell-Lent-konspirationen praktiskt taget har raserat A.I.P. när det gäller att uppnå de mål som partiet ursprungligen grundades för. Om du kan hitta någon som kan ta över ledarskapet men som inte säljer sig till diktaturen från Virginia och Montgomery, kommer jag att vara mycket angelägen om att avgå.

En annan sak, Allen, gör dig själv och ditt land en tjänst. Förstärk din utbildning och ta reda på vad miljontals amerikaner redan vet. Din hals står på spel lika mycket som min om Amerika förstörs. Läs Eustace Mullins ”History of the Jews”. Jag skickar den till dig, kostnadsfritt, i ett separat paket.

Med vänlig hälsning,
Ben Klassen

Mr. & Mrs. J. L. Harrison, Jr. 18 december 1969
Palmetto, Florida

Kära Doris och Jimmy:

Tack för ert brev av den 11 december och rapporten om mötet.

Jag är nu mer fast övertygad än någonsin i min bedömning av konspirationen. Attacken och smutskastningskampanjen som riktas mot mig av ”Kosher Konservatives” (sionister) påminner mig om Paulus brev till galaterna: ”Har jag då blivit er fiende genom att säga er sanningen?”

Och sanningen är exakt vad ”Kosher Konservatives” vill undertrycka till varje pris. Judarna i A.D.L. behöver inte exponera sig själva genom att klubba ner någon som börjar utforska den judiska konspirationen. Det är vad de har J.B.S. till. A.D.L. tilldelar detta smutsiga arbete åt ”Birch-stöttepelare” som dig själv, Larry Lent, Fitzhugh Powell, et al, och dessa ”Kosher Konservatives” gör jobbet mycket bra, tack så mycket.

Men om de misslyckas, då sätter de in sitt tyngre artilleri och låter sådana som Drew Pearson och Jack Anderson göra jobbet.

Men uppenbarligen står ni på samma sida som Jack Anderson. Vem som helst som fortsätter att tjata om ”kommunism” ur ena mungipan utan att fördjupa sig i judisk historia har bara skrapat på

ytan. Den som vägrar att gräva i det och exponera det när de är medvetna om det, måste nödvändigtvis vara i maskopi med dem, antingen medvetet eller omedvetet.

Att ni fortsätter att ignorera, och i själva verket våldsamt undertrycka berg av bevis som överväldigande pekar ut de skyldiga lika tydligt som att två plus två blir fyra, kan bara resultera i en av följande uppenbara slutsatser: oärlighet, feghet eller förräderi, men knappast okunnighet.

Låt oss titta på människorna som kontrollerar ett av de mäktigaste konglomeraten i detta land som används för att förgöra oss — nyhetsmedierna.

Låt oss titta på nyhetsmedierna, som Spiro Agnew sa kontrollerades av ”en handfull mäktiga män”. Naturligtvis, som ett verktyg för ”denna handfull”, hur skulle han kunna säga en ”handfull judar”? Men så här ser det ut i TV-nätverken:

C.B.S. — Styrelseordförande - Wm. Paley, en jude. Chef för C.B.S. news - Richard Salant, en jude. Och en mängd lägre chefer - judar.

N.B.C. — Kontrolleras av David Sarnoff, en jude. President - Julian Goodman, en jude. Producent för Huntley-Brinkley-showen är Lester Crystal, en jude; och nyhetsredaktören är Gil Millstein, en jude.

A.B.C. — President - Leonard H. Goldenson, en jude. Exekutiv producent för A.B.C. news - Avram Westin, en jude; tillsammans med nyckelpersonal väl befäst med judar.

Nu presenterar detta ett mönster av ett visst slag, eller hur? En ganska tät konspiration, faktiskt, där de kristna är uteslutna utan en röst, håller ni inte med? Men kan ni peka ut någon av dessa som en ”kommunist?” Kan ni bevisa det? Så, denna ”kommunistiska” jakt är en dimridå, men den judiska konspirationen är verklig, allomfattande och stryper oss till döds. Hur kan de göra detta när vi är fler än dem med mer än 20 mot 1? Därför att de har människor som ni som hugger ner människor som mig när vi försöker exponera dem.

Så, vems sida står ni på, de kristnas eller judarnas? Är ni, i själva verket, en sionist?

Jag tyckte det var ett riktigt snyggt trick att hinta till mig att Bill Shearer skulle kunna vara jude (det är han inte) och sedan vända om och skicka ett brev till honom där ni anklagar mig för att vara antisemitisk. (Det är jag inte, jag har inget emot de 100 miljoner araberna.) I båda fallen hade ni naturligtvis våra bästa intressen för ögonen, eller hur, eller hoppades ni på några andra resultat? Hur knepig kan man bli?

Varför är ni så ”hängiven” att ”exponera” och bekämpa den ”kommunistiska” konspirationen men blir tio gånger så nitisk och energisk i att smutskasta och hugga ner en vit medkristen när han går till kärnan av konspirationen och pekar ut de verkliga skyldiga — judarna? Fullständigt idiotiskt, såvida ni inte, naturligtvis, arbetar för att skydda judarna.

Varför är det patriotiskt, ädelt och modigt att bekämpa ”kommunismen”, men så snart denne samme hängivne patriot talar hela sanningen om judarna, blir han våldsamt attackerad av dessa samma Kosher- Konservativa som en ”rasist”, ”bigott”, ”nazist”, och smutsas ner med varje smutsigt epitet som judarna har uppfunnit? Helt orimligt, om du inte, naturligtvis, är i maskopi med judarna.

Robert Welch berömmer sig själv med att han och J.B.S. har blivit attackerade mer våldsamt än någon annan grupp i amerikansk historia. Ändå gick du med i J.B.S. och det stör dig inte. Men när den judiska frågan väcks flyr ni som harar och säger ”det är inte en fråga om mod.” Åh, verkligen? Inte nog med att ni då samarbetar i att undertrycka sanningen, utan ni försöker febrilt hindra varje patriot för vilken det är en ”fråga om mod” från att ens tala om det. Detta är högst inkonsekvent och motsägelsefullt, såvida inte, naturligtvis, ert mål är att skydda judarna. Att avslöja sanningen innebär hela sanningen och inte att skrapa på ytan och undertrycka sakens kärna. Med andra ord sprider ni egentligen en lögn, samtidigt som ni tjattrar om att ”vårt enda vapen är sanningen.”

Nu är det inte bara min isolerade lilla slutsats att judarna har en ondskefull, hatisk konspiration för att förinta de bästa av de vita kristna och förslava resten som en flock boskap. Läs den judiska Talmuds läror. Martin Luther, den protestantiska rörelsens fader, sade det för 400 år sedan. Tänker ni kalla honom bigott och lögnare? Benjamin Franklin vädjade ivrigt vid utformningen av konstitutionen att utesluta judarna, annars skulle de om två hundra år ha oss ”arbetande på fälten för att förse dem med medel, medan de sitter i räknehusen och gnuggar sina händer.” Och han avslutade: ”Jag varnar er, mina herrar, om ni inte utesluter judarna för all framtid, kommer era barn att förbanna er i era gravar.” Vill ni argumentera med Ben Franklin och kalla honom en ”Natsee”?

Claude Boring satt precis här i min bokhandel och erkände att ”alla i Birch Society” vet att ”de invigda” egentligen är judarna, att Robert Welch utan tvekan vet det och ”praktiskt taget” stavar ut det i ”Dozen Trumpets”. Men!!! vi talar inte om det. Han kallar detta att ”avslöja” konspirationen? ”Vårt enda vapen är sanningen”? Hur löjligt som helst, såvida inte, naturligtvis, det verkliga målet är att skydda judarna.

Att du ”håller fast” vid Medford Evans bevisar egentligen bara att de Kosher-Konservativa mycket väl vet vad deras jobb är, nämligen att föra en bra ”antikommunistisk” kamp, men framför allt skydda judarna, och tysta, smutskasta och misskreditera alla som vågar avslöja juden.

Avslutningsvis vill jag fråga dig, var har någon strid i historien vunnits utan att identifiera fienden? Var det så vi besegrade indianerna när vi vann vilda västern? Var det så vi besegrade britterna i frihetskriget? Var det så vi besegrade tyskarna? Japanerna? Använd ditt gudagivna sunda förnuft. Tror du verkligen

du kan överlista judarna genom att låtsas att du inte är emot dem? För varje trick du kan försöka med har de tusen i beredskap, beprövade genom århundradena. De är bedrägeriets mästare.

Om judarna lyckas med att göra ”varje jude till en kung, varje icke-jude till en slav”, var ska du och dina barn befinna er i ledet? Kom ihåg att de dödade 30 miljoner kristna i Ryssland — de bästa — eliten — för att upprätta sin djävulska regim. Var planerar du att passa in i detta program? Har du verkligen bestämt dig för att försvara judarna och smutskasta dina vita kristna bröder? När de kan förgöra mig kommer de också att vara mäktiga nog att hänga dig, och tro mig, de kommer inte att visa någon nåd. Tänk över det.

Med vänlig hälsning,
Ben Klassen

UPPFÖLJNING. Min avgång från Birch Society rörde upp ett betydande liv, särskilt i delstaten Florida. Medan Birch-anhängarna fördömde mig, orsakade det också en stark våg av stöd från många gräsrötter som, liksom jag själv, hade undrat varför sällskapet hade en så förtrolig relation med judarna. Det är en tillfällighet att medan Douglass, Greer och Harrison alla var från Floridas västkust, kom det starkaste initiala stödet också från det området i delstaten. Bland dessa fanns Omar C. Miller, en stark nazistisk sympatisör, och Mrs. Eleanor Kramer, en mångårig medlem i Birch Society, som dock började bli djupt desillusionerad av den kurs sällskapet tog.

Segment 2

27 januari 1970

Herr Omar C. Miller
Lutz, Florida

Bäste herr Miller:

Tack för ditt vänliga brev av den 25 januari.

Vi uppskattade besöket av fru Kramer, John Adams och Phil Ward och hade ett mycket givande utbyte av åsikter.

Fru Kramer berättade för oss om dig och jag är mycket intresserad av att träffa dig och diskutera vidare vilka åtgärder vi kan organisera för att stoppa den judiska konspirationen helt och hållet.

Jag skulle bli glad om du kom ner och besökte oss här närhelst det passar dig. Det vore dock bra om du lät oss veta i förväg.

Jag ser fram emot att träffa dig och dina vänner inom en snar framtid.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

UPPFÖLJNING. *Fyra av oss från Pompano Beach flög till Tampa för ett nazistmöte som Omar Miller arrangerade i sitt hem en kväll i februari 1970. Representanter för nazistpartiet var Matt Koehl, den nye ledaren, och Robert Lloyd, en rehabiliterad narkoman. Efter att ha lyssnat på deras presentationer var jag övertygad om att nazistpartiet inte hade svaret, och inte heller det ledarskap som krävdes för att utföra uppdraget. Vi behövde något bättre. Vad, det visste jag ännu inte.*

11 mars 1970

(Publicerad 23 mars under rubriken ”Fiender skadar vita”)

The Sun Sentinel
Pompano Beach, Florida

Till redaktören:

Den vita rasens dödligaste fiender är nu uppenbarligen installerade i Washington. När negrer bränner ner stora delar av Detroit, Washington och hundra andra städer, plundrar, skövlar och terroriserar efter behag, ges ordern till polisen att bara stå bredvid och inte göra någonting.

Under tiden driver främmande fiender som Henry Kissinger, Arthur Burns (Burnstein) och deras likar hänsynslöst på med tvingande skolbussning, integration och rasblandning ner i halsen på det vita Amerika. När det vita folket i Lamar, S.C., i rättmätig indignation välte

två tomma bussar, bryter helvetet löst. Rasblandarna i Washington skickar ut Nationalgardet med hjälmar, bajonetter, tårgas och pansarfordon. Helikoptrar flyger ovanför. F.B.I. driver ut dussintals vita amerikaner ur deras hem mitt i natten i stil med det brutala ryska NKVD.

Hur mycket mer ska vi tåla? Det är hög tid att vi vita amerikaner reser oss i vrede som en man och kastar ut dessa internationella främmande förrädare och återigen blir herrar i vårt eget land.

Ben Klassen

20 mars 1970

Mr. Omar C. Miller
Lutz, Florida

Bäste Mr. Miller:

Tack för ditt vänliga brev den 4 mars, och även för din gästfrihet när vi besökte ditt hem.

Jag har ägnat betydande eftertanke åt vilken väg vi bäst kan följa för att förhindra judarna från att förstöra den vita rasen. Vid det här laget är jag inte säker på om NSWPP eller om National States Rights Party från Savannah erbjuder det mest positiva programmet. Uppriktigt sagt var jag något besviken på de två herrarnas talarförmåga från Arlington. Jag var också något besviken på deras prognoser om att det kan dröja tre till fem år innan partiet är redo att hålla massmöten.

Under tiden håller J. B. Stoner och Dr. Edw. R. Fields från NSRP massmöten med 1500 personer eller fler i Jacksonville och andra städer. De protesterar mot de ondskefulla judiska programmen med skolbussning och rasblandning, och bygger därigenom upp partiet och en informerad och väckt anhängarskara. NSRP ställer också antingen upp med kandidater direkt eller stöder kandidater som tar en stark ställning i ras-jude-nigger-frågan.

Vad gäller plattform och filosofi finner jag att de två partierna är ganska identiska, även om jag medger att NSWPP har mer djup i sin bakgrund genom att vara en förlängning av den tyska NS-rörelsen och stå på de principer som framfördes av Hitler. Detta är till deras fördel.

Icke desto mindre, som Hitler säger, förblir dessa principer och ideal livlösa och akademiska principer om de inte omsätts i praktiken genom aggressiva och beslutsamma handlingar. I detta avseende, och detta är viktigt, anser jag att NSRP är mycket överlägset NSWPP.

Även om jag inte har gått med i något av partierna tror jag att jag kommer att ansluta mig till NSRP.

För närvarande har jag hjälpt båda, men främst drivit vår bokhandelsverksamhet med att ge ut så mycket litteratur och

så många böcker som möjligt som kommer att avslöja den skändliga judiska komplotten för att förinta oss. Detta har varit uppmuntrande framgångsrikt. Vi har nu ett betydande bibliotek med antijudiska böcker och har en ganska hälsosam försäljningsvolym. Vi har särskilt drivit på "Behind Communism" och säljer dem tre för 1,00 dollar. Jag föreslår att du också kan ha en trave av dessa till hands och få så många människor som möjligt att distribuera dem.

Det var ett nöje att träffa din charmiga och älskvärda fru, och återigen ett stort tack för din gästfrihet från hela vår grupp. Jag ser fram emot att höra från dig snart igen.

Med vänliga hälsningar,
Ben Klassen

21 mars 1970 (Ej tryckt)

The Fort Lauderdale News
Fort Lauderdale, Florida

Till redaktören:

Vicepresident Agnew rörde upp en storm när han kritiserade TV-industrins manipulation av nyheterna. Men Agnew skrapade egentligen bara på ytan.

Vad han inte gjorde var att identifiera "denna lilla grupp män som kanske inte uppgår till mer än ett dussin." Vilka är de? Ordföranden för CBS är William Paley (Pallinsky). VD för CBS News är Richard Salant. NBC kontrolleras av David Sarnoff vars VD är Julian Goodman. VD för NBC News är Reuven Frank. Redaktör för Huntley-Brinkley-showen är Gil Milstein. ABC:s VD är Leonard H. Goldenson. Exekutiv producent för ABC News är Avram Westin. De mellersta och lägre skikten monopoliseras av samma "mystiska brödraskap".

Om du har undrat varför TV-nyheter och program övervägande är antikristna, antivita och främjar rasblandning, kommer en noggrann studie av vilka manipulatörerna är att ge svaren.

Ben Klassen

24 mars 1970

Fru Rudi Kramer
Seminole, Florida

Kära Eleanor:

Det var trevligt att prata med dig i telefon igår kväll. Det är ganska irriterande att ha "Jew Built Society" som trakasserar dig, men jag är säker på att du kan hantera dem.

Jag bifogar följande artiklar, varav du bad om några:

1. Kopia av 3:e sidan av brevet till Rabbit Welch.

2. Kopia av mitt brev till redaktören.
3. Kopia av principerna för National States Rights Party.
4. Kopia av Sons of Liberty och brev till Wm. C. Douglass.
5. Kopia av brev som Chas. Putnam från Lakeland skrev till Tampa Tribune och reaktionen från judiska hantlangare.
6. Kopia av det senaste numret av Thunderbolt.

Jag är glad att höra att ni överväger att gå med i NSPR och ta med en bra grupp. Jag anser att detta är mycket konstruktivt.

Vi kanske nappar på er inbjudan och flyger upp kanske söndagen den 5 april, om vi kan få Tony Lucas att flyga upp oss igen. Vi hör av oss.

Vänliga hälsningar,
Ben Klassen

BAKGRUND. Följande brev skrevs av mig, men eftersom jag hade skickat in mer än min kvot av insändare lät jag en av våra anhängare (från NWP) skicka in det under sin signatur. Detta brev är av särskilt intresse på grund av det aggressiva svar det framkallade.

Sun Sentinel **(Tryckt) 9 april 1970**
Pompano Beach, Florida

Till redaktören:

Den sionistiska bläckfisken i USA består av 21 stora organisationer, över 100 mindre organisationer och ett nätverk av små medborgarkontor. Det sionistiska högkommandot utövar ett enormt tryck för att tvinga in USA i ett krig i Mellanöstern. Detta krig är utformat för att främja israelisk expansion och territoriell aggression. Det är ett imperialistiskt krig för att stjäla mer arabisk mark, inklusive de rika oljefälten i Mellanöstern.

Brickorna i spelet för att driva detta aggressions- och plundringskrig ska vara amerikanska flygplan, amerikanska pengar och amerikanska pojkar. Om vi luras in i ännu ett idiotiskt krig kommer Amerikas belöning att ligga i en hög av döda kroppar och en hög av högst levande skulder som kommer att förfölja oss.

För tjugofem år sedan lurades vi att utkämpa ett krig till stöd för rysk kommunistisk aggression. Låt Amerika se upp för att bli indraget i ett sionistiskt aggressionskrig i Mellanöstern.

Guy Lethiecq

SVAR: Det skrevs tre särskilt elaka brev av judar som därefter publicerades av tidningen på dess ledarsida. Det mest blodtörstiga brevet skrevs dock av en anonym jude som skickade sitt gift direkt till Mr. Guy Lethiecq. Vi återger det här ordagrant:

”Christian”, bastard Lethiecq:
I tidningen har du nu talat i många månader i INSÄNDAR-spalten, men vem av dina med-”kristna” lyssnar. . . . . ingen!

Dina brev tyder på att du **börjar** förstå, men som väl är är de begränsade till lokaltidningen. Planen är dock nu färdigställd förutom tidsaspekten, så du är i vilket fall som helst för sen. Och inte ens här är det någon som köper dina varor. För förstår du inte, din smutsige ”kristne” bastard Lethiecq (vi lokala judar talar oss emellan om dig som den ”kristne” bastarden Lethiecq), ni är få, **räkna dem**, medan vi är alla. **VÅR ÄR HELA VÄRLDEN.** Och alla dess styrande regeringar, pengar, TV, tidskrifter, tidningar, filmer, böcker, radionyheter, klubbar, skolor, högskolor, föreningar, yrken, sjukhus, ”kyrkor” (ha!), butiker, banker och allt du kan nämna och allt du köper eller hyr, och mycket mer som du inte ska få veta, ... någonsin!

Har du läst ledarsticket här, din ”kristne” bastard Lethiecq? Aiken är inte hebreisk och den publicerades i hundratusentals, ja miljontals exemplar, i hundratals tidningar och tidskrifter i Amerika, vårt Amerika, vårt land. (CHODESH) En av dem. Hur känns det nu?

Skriv fler brev i tidningen, ”kristne” bastard Lethiecq, så att vi kan skratta åt dig lite till.

Arbeta hårt, tjäna mycket pengar och betala din skatt som en god amerikansk ”kristen”, för är det inte så en god amerikansk medborgare gör?

Vad skulle det tjäna till om du någonsin förstod, för innan du gör det kommer du att dö, och nu vet barn i skolan inte ens vad ordet ”jude” betyder. Så du ser, vi har tiden på vår sida, tiden gynnar alltid dem som har rätt, ... så vi behöver bara vänta.

Vänligen,
Marty

21 april 1970

Mr. & Mrs. Rudi Kramer
Largo, Florida

Kära Eleanor och Rudi:

Vi uppskattade att träffas förra söndagen och vill tacka så hemskt mycket för middagen.

Jag är mycket intresserad av att höra från er igen om vilken framgång ni har med att värva vita människor i ert område som är intresserade av att försvara och bevara sin ras, kultur och sitt arv från förintelse och uppblandning av ni vet vem. Har ni kontaktat Dr. Fields än?

Artikeln om J.B.S. kommer ut i Thunderbolt

detta nummer (som kommer från tryckeriet idag). Vi har beställt några hundra. Om ni vill ha ett antal från oss kan vi skicka dem för åtta cent styck. Vi skickar ett prov till er så snart vi får dem så att ni kan bestämma om ni vill ha några.

Se till att låta oss höra från er.

Vänligen för ett vitt Amerika,
Ben Klassen

22 april 1970

Mr. & Mrs. Rudi Kramer
Largo, Florida

Kära Eleanor och Rudi:

Bifogat finns några exemplar av *The Ben Klassen Letters*. Vi har dem nu i stora mängder. (2000).

Om ni vill distribuera ett antal, vänligen låt oss veta.

Det finns en riktigt hårdslående artikel om J.B.S. och ”Rabbit” Welch i *Thunderbolt* — precis utkommen. Det skulle vara ett utmärkt utskick till alla de ”Birchers” ni har kontakt med. Jag tror att jag berättade för er om det i mitt förra brev. Vi kommer att få några hundra exemplar av dessa också.

Vänligen för ett vitt Amerika,
Ben Klassen

19 maj 1970

(Tryckt 28 maj, under rubriken ”Israel fördöms”)

The Sun Sentinel
Pompano Beach, Florida

Till redaktören:

Detta brev är skrivet till försvar för Guy Lethiecq, som är under våldsamma attacker från judarna eftersom han vågade berätta sanningen om Israel.

Jag håller med Mr. Lethiecq om att Israel är en banditnation. Judarna hade absolut inga anspråk på Palestina. För det första är 100 procent av dagens judar inte ens ättlingar till de bibliska hebréerna, utan ättlingar till khazarerna, en orientalisk asiatisk stam från östra Ryssland som konverterade till judendomen på 700-talet e.Kr. Dessutom har araberna bott i Palestina i nästan 2000 år. Om resten av världen skulle återgå till det förfädernas status quo som rådde för 2000 år sedan, borde judarna föregå med gott exempel genom att utrymma New York en masse som en början.

Den ondska och grymhet med vilken nästan två miljoner araber drevs från sina hem och gårdar i slutet av 1940-talet är en av de mörkaste fläckarna i mänsklighetens historia. Detta kunde judarna...

att göra på grund av deras enorma världsomspännande makt inom regering och finans, särskilt i USA.

Mina sympatier ligger hos araberna, som inte bara har blivit fruktansvärt bestulna, torterade och plundrade, utan också dagligen förtalas i våra nyhetsmedier.

Ben Klassen

14 juli 1970 (Ej publicerad)

The Sun Sentinel
Pompano Beach, Florida

Till redaktören:

Brevet från Myrtle Newman (14 juli) innehåller så många förvrängningar av logik och historia att det ropar efter ett bemötande.

Att säga att Palestina rättmätigt tillhör judarna är ungefär lika berättigat som att säga att Broward County tillhör maffian om de skulle ta över det. (Skratta inte, de kan mycket väl göra det.) För det första är 90 till 95 procent av dagens judar inte alls ättlingar till de bibliska hebréerna, utan härstammar från khazarerna, en vild asiatisk stam från östra Ryssland som konverterade till judendomen på 700-talet e.Kr.

Resonemanget att judar tjänar mycket pengar, betalar skatt, och att därför, ipso facto, våra skattepengar bör gå till Israel, är ytterst märkligt. Trettiosju procent av dagens (skattebetalande) amerikaner är av brittisk härkomst, 25 procent av tysk härkomst, etc., och endast tre procent är judiska. Varför specialprivilegier för Israel? Ska de belönas för att de rånat en övervägande arabisk nation på deras land, deras hem och drivit ut dem i öknen för att svälta? Detta gjorde de med kraften från internationella judiska pengar.

Judarna är inte Guds utvalda folk. Eftersom de flagrant bröt mot Hans bud, lade Herren på dem talrika förbannelser.

Jesus Kristus var inte jude. Judarna korsfäste Honom och har fört ett obevekligt krig mot kristendomen ända sedan dess.

Ben Klassen

Segment 3

BAKGRUND. DENNA NYHETSARTIKEL PUBLICERADES I FT. LAUDERDALE NEWS, 18 NOV. 1970.

”Tredje parti” får stadgar

Genom att fördöma en påstådd koalition av svarta och judar inom amerikansk politik och finans, har ett nytt ”tredje parti” för att driva vita kristnas intressen bildats av två män från norra Broward — varav en är en före detta republikansk delstatsledamot.

Nationalist White Party, med den tidigare delstatsrepresentanten Bernard Klassen som nationell ledare, beviljades nyligen stadgar som en ideell organisation av Floridas utrikesminister Tom Adams.

Utöver Klassen listas Austin C. Davis Jr. som biträdande ledare för partiet, som har sitt huvudkontor på 882 N. Federal Hwy., Pompano Beach. Båda männen är bosatta i Lighthouse Point.

Klassen, som ledde George Wallaces presidentkampanj i Broward 1968, sa att syftet med hans nya tredje parti skulle vara att betona att ”det vita kristna folket som erövrade Amerika inte har för avsikt att förvisas till ett andra klassens medborgarskap.”

Nationalist White Party registrerades under delstaten Floridas lagar den 3 november 1970.

* * * * *

BAKGRUND. ETT AV DE FÖRSTA FLYGBLADEN SOM GAVS UT AV DET NYA NATIONALIST WHITE PARTY VAR FÖLJANDE:

VAD ÄR DET FÖR FEL MED ATT VARA VIT?

Svaret är naturligtvis: ingenting! Faktum är att du, som en vit person, har all anledning att vara stolt. När allt kommer omkring, medan negrerna sprang omkring i djungeln och åt varandra, byggde dina vita förfäder världens mäktigaste civilisationer, inklusive det antika Grekland, Rom, det moderna Europa och Amerika, för att nämna några. Alla de tekniska framsteg och underbara bekvämligheter du njuter av idag skapades av kreativa vita: människor av din ras.

Men nu får du höra att du borde skämmas över din ras. De judekontrollerade medierna — tv, radio och tidningar — fortsätter att berätta för dig att du har ”förtryckt” negern, och att

du borde kompensera för detta påstådda ”förtryck” genom att erbjuda de svarta ditt jobb, ditt grannskap och din dotter.

Det påpekas aldrig att den svarta rasen i Afrika satt på sin kollektiva bakdel i tusentals år, förtryckt av ingen, utan att ens utveckla hjulet. Det nämns inte heller att negerns enda verkliga bidrag till Amerika har varit ökande brottslighet, utomäktenskapliga barn och könssjukdomar.

Vad mer är, vita amerikaner informeras inte om att den senaste vetenskapliga forskningen bekräftar att negerns efterblivenhet inte beror på hans miljö, eller på ”förtryck”, utan på hans naturliga biologiska underlägsenhet.

Varför uppmärksammas du inte på dessa fakta? Helt enkelt för att judarna och deras hantlangare inte är intresserade av att offentliggöra fakta, utan av att sälja ”jämlikhetslögnen”, i syfte att åstadkomma rasblandning, den vita kulturens fall och förstörelsen av den vita rasen själv.

Ansträngningen att ingjuta ett skuldförbund hos vita över den okreativa negerns inneboende brist på framsteg är bara en av de många ondskefulla taktiker som används av judarna och integrationsfanatikerna för att reducera den vita rasen till en kvidande hjord av bastarder.

Om du är trött på att höra om vilken ”smutsig viting” du är, och vill göra något för att bevara ditt rasarv, gå då samman med andra bekymrade vita män och kvinnor i en organisation dedikerad till att stödja vita människors intressen. För ett gratis exemplar av Vår Trosbekännelse, skriv idag till:

Nationalist White Party
Pompano Beach, Florida

* * * * *

Nationalist White Party

VÅR TROSBEKÄNNELSE

FJORTON PUNKTER

PUNKT 1.

Vi tror att den vita rasen skapades till Herrens avbild och representerar Hans ädlaste och mest upphöjda skapelse. Eftersom den främsta av Guds naturlagar är artens bevarande och fortplantning, tror vi att vi genom att bevara och skydda den vita rasen från förorening, rasblandning och utrotning, samt främja dess ständiga förbättring och ökning, för vidare Herrens verk.

PUNKT 2.

Den vita rasen befinner sig nu i dödlig fara att bli uppblandad och förslavad av en diabolisk världsomspännande konspiration. Detta förrädiska program finns beskrivet i Sions vises protokoll, i den judiska Talmud och i Karl Marx kommunistiska manifest. Vid roten av hela denna dödliga konspiration finns den internationella juden. KOMMUNISMEN ÄR JUDISK. Juden har varit en blodsugande parasit på de vita folkens ryggar sedan historiens gryning, och har främjat kollapsen och förstörelsen av varje civilisation som den vita människan någonsin har byggt. Den vita rasen har nu blivit det mest förföljda, misshandlade, plundrade och illa behandlade folket på jordens yta. Det är ett förfärande faktum att enbart det vita folket i Amerika, som aldrig har känt till ett militärt nederlag, har tvingats av sin förrädiska judiskkontrollerade regering under förevändning av utländskt bistånd, välfärd och andra bedrägerier att betala mer tribut till fientliga färgade raser hemma och utomlands än vad alla världens besegrade folk har betalat till sina erövrare. Den vita människan har förlorat kontrollen över sitt land, sin regering, sina skolor och sina pengar. Han kan inte ens få grundläggande rättvisa i Amerikas domstolar. Tvärtom används domstolarna nu som ett tyranniskt instrument för underkuvandet och förstörelsen av den vita rasen. Vi är engagerade i en våldsam kamp på liv och död mot bolsjevikisk judendom. Det är en kamp vi inte kan undkomma. Vi önskar inte undvika den. Vi vill se till att sidorna är tydligt uppställda och fienden klart identifierad. När vi väl har gjort detta är striden praktiskt taget vunnen.

Det är vår heliga föresats att driva ut juden från alla rester av makt och inflytande, först i Amerika, och slutligen göra honom oskadlig i, och för, hela familjen av vita nationer över hela världen.

PUNKT 3.

Amerika grundades och byggdes av den vita rasen. DETTA LAND ÄR VÅRT. Vi är fast beslutna att låta det förbli så för evigt. Vi kommer endast att tillåta medlemmar av den vita rasen att bli medborgare i Amerika. Detta utesluter medlemmar av den judiska rasen och den svarta rasen. Endast amerikanska medborgare kommer att tillåtas inneha offentliga ämbeten och positioner i regeringar. Endast amerikanska medborgare kommer att tillåtas inom professionerna, inom bankväsendet, inom rättsväsendet, i nyhetsmedier, i radio och television, samt i positioner för utbildning och kulturellt ledarskap.

PUNKT 4.

Sedan de afrikanska negrerna fördes till Amerika som slavar, till stor del av judiska slavhandlare, har de varit ett allvarligt problem för det vita Amerika, och en spridande cancer i vår mitt, kraftigt förvärrad av den judiska strävan att uppblanda den vita rasen. Deras

närvaro här i Amerika är ett direkt hot mot själva överlevnaden för den Vita Rasen själv. Under nuvarande händelseförlopp kommer Amerika att vara en förorenad brun bastardiserad massa av slödder och avskum vid århundradets slut, reducerad till en nivå av förnedring där vår vita civilisation kommer att kollapsa. Vi är beslutna att detta inte får hända Guds finaste och ädlaste skapelse — den Vita Rasen.

Detta dyrbara land erövrades och rycktes från vildmarken under stora uppoffringar av blod och möda av våra banbrytande vita förfäder. Efter att ha vunnit detta dyrbara land, tänker vi inte nu fly och överge vår heliga jord till en betydligt underlägsen ras, den afrikanska negern. Vi är därför beslutna att genomföra Abraham Lincolns plan, repatrieringen av den svarte mannen tillbaka till hans infödda Afrika, det hemland varifrån han med våld slets loss. Denna återbosättning av den svarte mannen till de underbefolkade svarta länderna i Afrika kommer att genomföras med rättvis ersättning och på ett sådant sätt att den ekonomiska bärkraften i återbosättningsområdena ökar.

PUNKT 5.

Inte bara måste den Vita Rasen skydda sig mot förorening av sitt blod inifrån, utan även genom invandring utifrån. Vi planerar att ändra invandringslagarna för att förhindra att ytterligare färgade massor migrerar in i vårt land, eller blandas in i vår nationella blodomlopp. Vi är därför beslutna att strikt kontrollera invandringen och begränsa den till endast människor av den Vita Rasen.

PUNKT 6.

Vi ser på familjeenheten som en högst helig institution och byggstenen i vår civilisation. Vi anser att alla möjliga åtgärder måste vidtas för att skydda och helga familjen som en kontinuerlig kedja i vår ras liv. Vi måste först och främst göra det ekonomiskt mer genomförbart för unga par att gifta sig vid en tidigare ålder. För det andra måste vi minska den fruktansvärda bördan av överdriven beskattning, vilket avskräcker stora och friska familjer.

Vi anser att barnen tillhör föräldrarna och inte staten, och att det är föräldrarnas ansvar att ge sina barn deras ideologi och orientering under deras tidiga formbara år.

Våra grundlagsfäder hade de friska instinkterna och det goda omdömet att införa lagar mot rasblandning. Dessa lagar rivs nu upp av vår judiskkontrollerade högsta domstol för att främja den vansinniga judiska strävan att bastardisera den Vita Rasen. Vi måste återigen införa strikta raslagar mot blandäktenskap, och återigen få vårt folk att inse att den som syndar mot sin egen ras blod begår brottet raslig blodförgiftning, ett uselt brott vars konsekvenser aldrig helt kan utplånas.

Vi tror att när den arbetande vita familjen väl befrias från försörj-

försörja miljontals svarta parasiter, så att alla de kvinnor som skulle föredra att ägna sin tid åt hem och familj kommer att kunna göra det. Vi måste i vilket fall som helst stoppa det nuvarande vansinniga programmet där både den vite maken och hustrun tvingas arbeta så att negrerna kan leva på bidrag och föda upp ett ökande antal parasiter för att ytterligare belasta de produktiva vita arbetarna. Inte nog med att den nuvarande situationen krymper den vita familjens storlek, vi deltar även i vårt eget rasmässiga självmord. Detta måste upphöra, och repatriering av negern tillbaka till Afrika är ett viktigt konstruktivt steg i denna riktning.

PUNKT 7.

Vi anser att den produktive vite amerikanske arbetaren är nationens ryggrad och dess största styrka. Han har rätt till skydd genom social lagstiftning i sitt arbete, vid sjukdom och på ålderdomen. Hans fackföreningar bör ha det ärliga konstruktiva ledarskap som han förtjänar och hans arbete bör erhålla den belöning, den värdighet i erkännande, som han så väl har gjort sig förtjänt av.

Fackföreningarna kontrolleras nu av judar som exploaterar arbetarna, manipulerar fackföreningarna för politiska syften som är skadliga för den vite arbetaren, diskriminerar kapabla vita arbetare och främjar inkompetenta svartas intressen. Vi kommer därför att göra det obligatoriskt att ingen jude kan utöva någon kontroll eller inneha ämbete i någon fackförening.

PUNKT 8.

En grundläggande styrka hos varje nation ligger i antalet bönder som brukar jorden. Inte bara producerar bönderna nationens mat och fibrer, utan de stärker också avsevärt styrkan i vårt vita rasbestånd. Vi avser att skydda bonden från billig utländsk konkurrens. Vi avser att ha ett program för att uppmuntra fler människor att återvända till jorden. Vi avser att vända trenden med allt större gårdar i händerna på allt färre stora operatörer. Vår amerikanska jord är helig och ingen utom den vite amerikanen kommer att tillåtas äga jordbruksmark.

PUNKT 9.

Växande välstånd och större stabilitet för Amerika förstärks genom att uppmuntra en större grupp individer att skaffa sig ett personligt intresse i sina egna små privata företag. Det är vårt mål att främja en bredare bas för små privatägda företag och yrken, eftersom detta har varit grunden för Amerikas ekonomiska hälsa och merkantila expansion. Tonvikten kommer att läggas på att främja intresset och välbefinnandet för miljontals familjeägda företag och förhindra monopolisering av näringslivet genom företagsjättar.

Vi är fast beslutna att befria ekonomin från den fortsatta manipulationen från de internationella bankirernas klick och den ständiga osäkerhet som skapas av sådana manipulationer. Vi vill skapa stabilitet och förtroende. Vi är fast beslutna att avlasta näringslivet från de förtryckande regleringar och restriktiva åtgärder som kväver det ekonomiska livet.

PUNKT 10.

Vårt penningsystem är nu i händerna på Federal Reserve, som i sin tur är i händerna på de internationella judiska bankirerna. Varje dollar som trycks tillfaller de internationella bankirerna, som förvärvar den kostnadsfritt, förutom små tryckkostnader. Den lånas sedan ut till det amerikanska folket, som därefter är tvingade att betala ränta för evigt på sitt eget betalningsmedel. Detta är det mest hemska och kraftfulla verktyget i judarnas händer för att förslava nationer. Vi är fast beslutna att för alltid avskaffa Federal Reserve Board och låta regeringen (i händerna på vita människor) ge ut nationens pengar, räntefritt. Detta är vad konstitutionen kräver och detta är vad Abraham Lincoln kortvarigt åstadkom under inbördeskriget. Av denna anledning lät judarna mörda Abraham Lincoln.

PUNKT 11.

Den vita människan har i århundraden fört lag, ordning och civilisation till världens alla hörn och styrt över 90 procent av dess yta. De senaste decennierna har dock sett kulmen på den internationella judiska konspirationen, och den vita människan är nu på full reträtt över hela världen. Under de senaste två generationerna har förhållandet mellan den färgade befolkningen och den vita exploderat från 2 mot 1 till oroväckande 7 mot 1, en självmordskatastrof som ofta understötts och främjats av missledda vita ”humanitärer” i samarbete med judens program. Denna trend måste och kommer att vändas genom att det vita stödet till de färgade upphör och att den vita rasen istället sluter sig samman för att främja sina egna intressen.

På den internationella arenan ser vi framför oss en växande familj av oberoende vita nationer, vänskapliga i utbyte av handel och kultur och som samlas för ömsesidig nytta och skydd i tider av fara. Vi kommer att predika ”Vit makt genom vit enhet” och när Amerika väl har befriat sig från den internationella judenhetens klor måste det amerikanska vita folket hjälpa till att befria resten av sina vita brodernationer från samma gissel; annars kommer vi återigen att bli offer för samma cancer utifrån. Förenta staterna är nu den enda nation som är kraftfull nog att avlägsna juden från sin nationella kropp. Den internationella judens makt måste brytas en gång för alla. Aldrig mer får familjen av vita nationer låta juden lura dem att utkämpa brodermördande krig, vita

broder som dödar vit broder. När den väl har vaknat och organiserat sig, är den vita rasen den mäktigaste kraften på jordens yta, och aldrig mer ska juden förslava, plundra och lägga i bojor skaparna av civilisation, kultur och skönhet.

PUNKT 12.

Det är vårt mål att höja det vita Amerikas kulturella, etiska och moraliska värden till allt högre höjder och finare värden. Vi måste främja undervisningen om värdet av vårt vita rasearv, det unika värdet av våra blodslinjer, att rasen är allt och att kulturens och civilisationens överlevnad är beroende av dess skapare — den vita rasen. Detta måste starkt inpräglas i våra barns sinnen under hela deras formbara år, och främjas i våra utbildningssystem från förskola till universitet. Vi måste fortsätta att prägla varje barns och varje vuxens sinne med idealen om ”Raslig lojalitet, raslig stolthet och raslig enighet.” Dessutom måste våra nyhetsmedier, teater, radio och television utnyttjas för att inpränta denna stora sanning hos det vita folket i Amerika, så att den vita mannens tänkande aldrig mer saboteras och undergrävs för hans egen undergång.

PUNKT 13.

Varje lag som stiftas, varje åtgärd som vidtas kommer att ha detta som sitt grundläggande och enda övervägande: Kommer det att gynna den vita rasen? Detta är den vägledande principen för vår rörelse.

PUNKT 14.

Att uppnå ovanstående mål är en fråga om liv och död för vårt folk, den vita rasfamiljen. Om vi inte driver juden från makten och återigen låter vårt folk kontrollera den amerikanska regeringen, är vi hopplöst förlorade. Men vi, det vita folket, kan och måste få kontroll över regeringen. Vi har en överväldigande makt. Uppgiften är tydlig och den är uppnåelig. När allt kommer omkring är vi, det vita folket, fler än judarna med 30 mot 1. När den vita mannen väl har väckts och förenats i sitt syfte, kan och kommer han att utmanövrera vem som helst på jordens yta. Tyskarna bevisade det.

Efter att ha insett dessa grundläggande sanningar måste vårt folk återigen inspireras till en glödande, beslutsam vilja till makt, till en orubblig tro på sin förmåga att vinna den makten och en eldig beslutsamhet att återigen vara herrar över sitt eget öde. Vi måste upphöja och förherrliga vårt vita arv och ingjuta raslig stolthet. Detta är den sanna uppgiften och det ideologiska målet för det Nationalistiska Vita Partiet.

Vi har därför lagt fram en ny trosbekännelse där vita män återigen kan ha hopp och förtroende, ett program som är utformat för inget mindre än seger. Vi har rest ett baner kring vilket

alla modiga och anständiga vita män kan samlas till strid. Vi har organiserat ett parti som alla hederliga vita amerikaner kan vara stolta över att vara en del av. Vi har slungat in en symbol för makt på den politiska arenan — Vit Makt. Vi har frambringat den högsta sak som män verkligen kan viga sina liv, sina förmögenheter och sin heliga heder åt — och detta, den ädlaste av alla saker, är bevarandet och främjandet av deras eget folk — den vita rasen.

Vi måste därför göra varje vit man medveten om var hans sanna lojalitet ligger — hos hans egen rasliga familj, hans eget folk. Vi har för avsikt att ställa upp med ett ökande antal politiska kandidater varje år tills vi har makten. Vi måste låta varje politisk kandidat genomgå det avgörande eldprovet — står han på den vita rasens sida eller står han på judarnas och negrernas sida? Vi har för avsikt att tvinga varje kandidat att ta ställning. Precis som judarna och negrerna har röstat som ett block i åratal, måste den vite mannen rösta som ett block på de lojala vita kandidaterna. Varje kandidat måste stå blottad — är han lojal mot den vita rasen eller är han en rasförrädare? Och ve den som är en rasförrädare. Vite man — Förena dig och Kämpa! Segern är Viss.

* * * * *

NOTERA: Vid ungefär denna tidpunkt designade jag vår framtida logotyp och lät sedan en kommersiell konstnär i Pompano Beach rita upp den i god form. Tyvärr har namnet på konstnären gått förlorat.

VÅRT EMBLEM — VAD DET BETYDER

Kronan över "W" betyder att vår vita ras är aristokraten bland alla raser och är Skaparens krönande ära. Det är en symbol för vit överhöghet; att vi är herreraren.

Glorian betyder att vi betraktar vårt vita arv och våra blodslinjer som ett gudomligt förtroende och att det är vårt eviga uppdrag att föra detta heliga arv vidare till framtida generationer, rent och oförminskat.

* * * * *

NOTERA: Förmodligen var den mest betydelsefulla fyrsidiga flygbladet vi sammanställde under Nationalist White Party-perioden stycket "Fifty Phoney Arguments" (Femtio falska argument). Följande återger det i sin helhet, oavkortat, även om vi senare kom att förkasta de flesta av de prokristna argumenten.

FEMTIO FALSKA ARGUMENT

ANVÄNDA AV KOSHER-KONSERVATIVA FÖR ATT FÖRVIRRA ICKE-JUDAR OCH SKYDDA JUDARNA

AV BEN KLASSEN & AUSTIN DAVIS

1. Judarna i Israel är starkt antikommunistiska och en utpost mot kommunismen i Mellanöstern (Billy James Hargis).

Rättelse: Samma judiska nätverk som kontrollerar Ryssland bygger upp Israel för att bli det centrala sätet för en världsregering och det framtida hemmet för ett judiskt Förenta Nationerna. Kommunismen är en judisk skapelse hämtad direkt ur Talmud, och dess system med kommuner, kibbutzer och andra attribut praktiseras i stor utsträckning i Israel. Israel är det enda landet i Mellanöstern som inte har förbjudit kommunistpartiet. Kommunister sitter i Knesset (Israels parlament).

2. Tror du inte att attacker mot judarna kommer att vara splittrande för den konservativa rörelsen och kanske till och med förstöra den?

Svar: Målet är inte att bevara den "konservativa" rörelsen utan snarare att bevara vår vita ras, vår kristna tro och vår nation. Att tala sanning kan inte skada den konservativa rörelsen, utan det kommer att stärka den. Det kommer dock att exponera den lilla minoritet, de kosher-konservativa, som har tillskansat sig ledarskapet och som nitiskt skyddar judarna.

3. Jag har en kära judisk vän som har konverterat till kristendomen och jag skulle inte vilja göra något för att förolämpa honom.

Svar: Om han har förkastat judendomen och uppriktigt anammat kristendomen, varför skulle han då bli förolämpad om du attackerar judarna, såvida inte hans hemliga lojalitet fortfarande ligger kvar hos judendomen.

4. Judendomen är oförenlig med kommunismen.

Svar: Kommunismen är det judiska konceptet för styre så som det framställs i Talmud (den judiska bibeln). Kommunismen är en judisk skapelse, ett verktyg utformat för att förslava världen under judisk diktatur (exempelvis Ryssland).

5. Jag tänker inte attackera någon på religiös grund.

Svar: Varför inte? De är sannerligen ute efter att attackera och förstöra vår kristna tro. Bernard Lazare, en jude, säger: "Juden nöjer sig inte med att avkristna. Han judaiserar, han förstör den protestantiska eller katolska tron, han provocerar fram likgiltighet men han påtvingar sin idé om moralens och livets värld på dem vars tro han ruinerar; han arbetar på sin urgamla uppgift, förintelsen av Kristi religion."

6. Kommunismen är en filosofi som främst bygger på ekonomi.

Rättelse: Nonsens. Kommunismen är en judisk konspiration skapad för att förinta den vita rasen genom rasblandning, utplåning och degeneration (M.A.D.).

7. Eftersom judarna är en del av den vita rasen, varför skulle de vilja förinta sitt eget slag?

Svar: Judarna betraktar sig inte som en del av den vita rasen. Professor Leonard J. Fine säger: *"Vi är inte vita symboliskt, och vi är inte vita bokstavligt. Vi bör inte tillåta oss att klumpas ihop med det vita Amerika, för det är inte där vi hör hemma."*

8. Vad vill ni göra — Döda alla judar?

Svar: Nej. Målet är att förhindra den judiska marxistiska konspirationen från att slakta det vita kristna folket som de gjorde i Ryssland efter den bolsjevikiska revolutionen. För att skydda oss själva måste vi — med vilka medel som helst — driva dem från makten — inom regering, finans, utbildning och propaganda. Kort sagt, göra dem oförmögna att förinta oss.

9. Jag kan inte lägga hela skulden på judarna. Det skulle låta för många icke-judar slippa undan (Medford Evans).

Rättelse: Vi låter inga icke-judar som är förrädare slippa undan. (Vi låter inte Medford Evans slippa undan heller.)

9. (B) Men tänker ni beskylla alla judar?

Svar: Ja. Om de är judar studerar och utövar de Talmud. Talmud har hela det avskyvärda programmet för att förinta kristendomen och den vita rasen inneboende i sina många volymer. Till och med de judar som är mer eller mindre inaktiva deltagare är medvetna om konspirationen och slår sannerligen inte larm om de övriga. Faktum är att nästan varje jude är medlem i någon judisk organisation som B'nai B'rith, A.D.L., A.J.C., Kahilla, etc., vars främsta ansträngningar går ut på att främja konspirationen.

10. Förföljer inte kommunisterna i Ryssland judarna? Hur kan judarna stödja kommunismen?

Rättelse: Judiska terrorister (Trotskij m.fl.) utbildade i Eastside New York, finansierade av judiska bankirer i New York (Jacob Schiff m.fl.), genomförde den brutala ryska revolutionen och har haft ett dödsgrepp om det ryska folket sedan dess. Antisemitism i Ryssland är ett brott belagt med dödsstraff. Judarna har 28 miljoner ryssar i sina koncentrationsläger där de ryska fångarna behandlas sämre än djur.

11. Om judarna har en sådan enorm makt över Amerika, varför har nyhetsmedierna inte berättat för oss om det?

Svar: Eftersom judarna kontrollerar nyhetsmedierna, förvänta dig inte att de ska ange sig själva.

12. Judarna är överlägsna i intelligens jämfört med den vita rasen och har därför rätt att ha kontroll över oss.

Rättelse: Judarna är underlägsna den vita rasen i intelligens och kreativitet. De har uppnått sin enorma makt genom konspiration, mutor, stöld, mord, lögner, ihärdighet och framför allt genom att sluta sig samman i sitt fanatiska hat mot den vita rasen.

13. Skulle det inte vara lättare att bekämpa kommunisterna istället för att förvirra frågan genom att dra in den judiska frågan?

Rättelse: Eftersom kommunismen är en judisk skapelse som tydligt beskrivs i Talmud, kan vi knappast besegra den utan att exponera dess judiska ursprung. Kommunismen är bara en rökridå för den judiska konspirationen. Kommunismen koncipierades av judarna, finansieras av judarna och genomförs skoningslöst enligt planen för judisk världskontroll.

14. Är det inte löjligt att tro att judarna skulle kunna ta över hela världen när de bara är en så liten minoritet?

Svar: Löjligt eller ej, det är ett fullbordat faktum och vi gör bäst i att inse det. Judarna har redan fullständig kontroll över 40 procent av jordens befolkning och utövar enorm kontroll över de återstående 60 procenten. Läs Protokoll 5 av Sions vises protokoll.

”Genom alla dessa medel ska vi så trötta ut goyim att de kommer att tvingas erbjuda oss internationell makt av en sådan natur att den genom sin position gör det möjligt för oss att utan våld gradvis absorbera alla världens statskrafter och bilda en superregering. I stället för dagens härskare ska vi sätta upp ett skrämselobjekt som ska kallas Superregeringsadministrationen. Dess hand kommer att sträcka sig ut i alla riktningar som en tång och dess dimensioner kommer att vara av så kolossala mått att den inte kan undgå att kuva alla världens nationer.”

15. Varför skulle judarna vilja förstöra detta land när de redan äger merparten av rikedomen? Skulle de inte få det sämre än de har det nu?

Rättelse: Kanske, men det ligger i en paratits natur att livnära sig på värden oavsett konsekvenserna. Om detta dödar värden, går parasiten vidare till ett nytt offer.

16. Vi vet alla att det är judarna, men eftersom de har all makt och alla pengar kommer de att smutskasta dig skoningslöst och ruinera dig.

Rättelse: Känner du någon i USA som har blivit smutskastad och ruinerad för att de attackerade judarna?

17. Genom att attackera judarna rör du upp hat mellan judarna och de kristna. Detta är exakt vad kommunisterna vill att du ska göra. Precis som de vill främja splittring mellan protestanter och katoliker, mellan tyskar och engelsmän, mellan företagsledning och arbetskraft.

Svar: Judarna anstiftar hat och utnyttjar så många skillnader de bara kan för att försvaga den icke-judiska vita kristna människan. Den grupp som de ser till att inte blir attackerad är anstiftarna själva — judarna, den verkliga boven. För att citera Marcus Eli Ravage, en jude: ”Våra stamtraditioner har blivit kärnan i er moraluppfattning. Vi har legat bakom inte bara det senaste stora kriget, utan nästan alla era krig, inte bara den ryska revolutionen, utan varje annan större revolution i er historia. Vi har fört in tvedräkt, förvirring och frustration i ert personliga och offentliga liv. Ingen kan säga hur länge vi kommer att fortsätta med det. . . Vi dominerar er fortfarande. I detta ögonblick slits era kyrkor sönder av inbördeskrig mellan fundamentalister och modernister.”

18. Det är farligt att attackera judarna. De kommer att döda dig.

Rättelse: Det är mer troligt att de dödar dig om du inte gör det. Det bästa försvaret är anfall.

19. Det finns vissa saker — som dålig andedräkt — som vi helt enkelt inte talar om (Dr. William C. Douglass).

Svar: Att tala om ett problem bidrar i hög grad till att lösa det, oavsett om det rör sig om halitosis eller judisk kommunism.

20. Kan du bevisa att Sions vises protokoll inte är förfalskningar?

Svar: Herr Henry Ford I, en av våra största amerikaner, sade 1921: ”Det enda uttalande jag bryr mig om att göra angående Protokollen är att de stämmer överens med vad som pågår. . . De har passat in på världssituationen fram till denna tid. De passar in nu.” Idag, nästan 50 år senare, är det överväldigande tydligt — även för mannen på gatan — att programmet i Protokollen genomförs skoningslöst till punkt och pricka, och ingen annan grupp passar in på konspirationen än de internationella judarna.

21. Om du attackerar judarna är du en bigott, en rasist, en nazist.

Rättelse: Judarna är aggressorerna som är inställda på vår undergång. När icke-judar gör motstånd försöker judarna skrämma dem med förutbestämda smutskastningsord designade för att utlösa hat och förlöjligande. Ingen är mer rasistisk än judarna, vilket tydligt demonstreras av staten Israels extremt rasistiska lagar.

22. Folk vill helt enkelt inte tro att det är judarna. Det är svårt nog att få folk att förstå att det finns en kommunistisk konspiration (Robert Welch).

Rättelse: Faktum är att hela den kommunistiska konspirationen blir mycket mer trovärdig när man blottlägger dess judiska grund — till och med den vanliga mannen på gatan vet det, och har en instinktiv aversion mot det judiska hotet.

23. Judarna är en religion, inte en ras.

Svar: För att citera rabbin Stephen S. Wise: ”Jag är jude. Jag har varit amerikan i sextiotre år, men jag har varit jude i

fyra tusen år. Hitler hade rätt i en sak. Han kallar det judiska folket för en ras, och vi är en ras."

24. Jag har några kära vänner som är judar och jag vill inte göra något för att förolämpa dem.

Svar: Dessa samma judar studerar sin hebreiska bibel (Talmud), som framställer Jungfru Maria som en sköka och vår Frälsares fader som en romersk soldat. Talmud gör mer än att bara förolämpa kristna. Det är en ritning för kristendomens förstörelse.

25. Vi vet alla att det är judarna — men vi har avslöjat dem utan framgång i 50 år (Maj. Arch Roberts).

Rättelse: De flesta så kallade konservativa organisationer har inte avslöjat judarna. Organisationer som John Birch Society har febrilt skyddat judarna. Medan dessa "Kosher-konservativa" meningslöst talar till leda om det beklagliga tillståndet, om farorna med "kommunismen", reserverar de sin speciella vrede och utvalda skällsord för de amerikaner som har modet att avslöja den verkliga fienden, den svekfulla juden. Det enda sättet att verkligen bekämpa juden är genom direkt konfrontation och total krigföring, så som Franco framgångsrikt gjorde i Spanien.

26. Om du tar upp den judiska frågan är du mentalt sjuk.

Rättelse: Kanske skulle en judisk psykiatriker finna dig psykotisk, men att försvara sig mot en dödlig motståndare är det enda hälsosamma och förnuftiga att göra.

27. Det är farligt att dela ut antijudisk litteratur. Man vet aldrig när man råkar ge den till en jude.

Rättelse: Judarna har delat ut våldsamt antivit, antikristen hatlitteratur i åratal och de verkar ha överlevt.

28. Om judarna utövar en så enorm makt i regeringen, hur kommer det sig att så få folkvalda tjänstemän är judar?

Rättelse: Tvärtemot vad folk tror, innehar judar en relativt hög andel av de förtroendevalda posterna, men deras verkliga styrka ligger i att kontrollera icke-judiska ämbetsmän genom mutor, utpressning, terror, nyhetsmanipulation och genom att grundligt bemanna de administrativa, juridiska, tillsatta och byråkratiska nivåerna med sitt eget släkte.

29. Har det inte skett en försoning på sistone mellan kristna och judar, som exemplifieras av Konferensen för kristna och judar?

Svar: Absolut inte. Judarna försöker judisera den kristna religionen och hatar oss i hemlighet mer än någonsin. För att citera Ben Hecht: "En av de finaste saker som pöbeln någonsin gjort var korsfästelsen av Kristus. Intellektuellt sett var det en strålande gest. Men lita på att pöbeln klantar till det. Om jag hade haft ansvar för avrättningen av Kristus, skulle jag ha hanterat det annorlunda. Ni förstår, vad jag skulle ha gjort var att låta skicka ho—"

skickades till Rom och matades åt lejonen. De skulle aldrig ha kunnat göra en frälsare av köttfärs."

30. Judarna är i grunden ett mycket fredligt folk.

Rättelse: Judén Oscar Levy säger: "Vi judar, som har utgett oss för att vara världens frälsare, vi är idag inget mindre än världens förförare, dess förstörare, dess mordbrännare, dess bödlar."

31. När vi attackerar amerikanska judar attackerar vi människor av vår egen nationalitet.

Rättelse: Judarnas överväldigande lojalitet ligger hos den judiska nationen och tillhör staten Israel. De betraktar alla andra nationer som sina fiender. Louis B. Brandeis säger: "Låt oss erkänna att vi judar är en distinkt nationalitet som varje jude, oavsett land, ställning eller trosinriktning, med nödvändighet är medlem av. Organisera — organisera — tills varje jude måste stå upp och räknas — räknas med oss, eller visa sig vara, medvetet eller omedvetet, en av de få som är emot sitt eget folk."

32. Skulle det inte vara bättre att bara attackera sionisterna snarare än att attackera alla judar?

Rättelse: Chaim Weizmann, grundaren av staten Israel, citerar ett ofta upprepat talesätt från sin mor i sin självbiografi "Trial and Error": "Vad som än händer kommer jag att ha det bra. Om Shemuel (den revolutionäre sonen) har rätt, kommer vi alla att bli lyckliga i Ryssland; och om Chaim (sionisten) har rätt, då ska jag flytta till Palestina." Historien visar att både Shemuel och Chaim var framgångsrika. Sionism och kommunism är i själva verket två grenar av samma rörelse — judiskt förslavande av världen.

33. Låt oss hålla oss till sakfrågorna istället för att attackera någon på rasmässig eller religiös grund.

Svar: Rätt! Och frågan är: kommer judisk kommunism att segra eller kommer den vita kristna civilisationen att överleva?

34. Nu när judarna har etablerat sitt eget hemland i Israel behöver vi inte oroa oss för dem längre.

Rättelse: (A) Eftersom amerikanska judar har sin främsta lojalitet mot Israel, planerar de nu att involvera USA i ett krig i Mellanöstern mot araberna till stöd för ett judiskt erövringskrig för att beslagta de oljerika länderna i Mellanöstern. (B) Judarna ser Israel som maktcentrum för den kommande judiska världsregeringen. (C) Den israeliska budgeten består till 70 procent av bidrag, främst från USA, och till 30 procent från försäljning av skatteavdragsgilla men värdelösa israeliska obligationer, som säljs nästan uteslutande i USA. Sedan Israels grundande har judarnas världsomspännande makt ökat enormt och de är nu farligare än någonsin.

35. Om judarna driver på rasblandning, kommer de inte då att förstöra sin egen ras genom bastardisering?

Rättelse: Judarna driver på rasblandning mellan svarta och

vita människor med stor iver, men de motsätter sig fanatiskt all judisk rasblandning. Englands chefsrabbin, Immanuel Jakobovits, gjorde nyligen ett besök i New York och förklarade i rättframma ordalag: *”Judiska tonåringar bör inte dejta icke-judar . . . Äktenskap mellan olika trosriktningar är något vi ser på med fasa, nästan som avfällighet. För judar är problemet med blandäktenskap en fråga om ren överlevnad. Otaliga judiska martyrer dog inte för sin tro för att vi skulle slösa bort vårt arv.”*

36. Om judarna driver på för födelsekontroll, kommer de inte då att förstöra sin egen ras?

Korrektion: Judarna uppmuntrar stora judiska familjer och stora svarta familjer. De främjar spridningen av de färgade raserna på den vita rasens bekostnad över hela världen. Judarna vill se små vita familjer där både man och hustru arbetar för att försörja stora svarta familjer.

37. Om du försöker starta en politisk rörelse fri från judar och negrer är du en rasist.

Korrektion: Bland sitt eget folk kräver judiska ledare absolut lydnad och lojalitet mot den judiska rasen. De uppmuntrar svarta människor att följa sina svarta ledare under judisk kontroll, men om en vit man visar någon lojalitet mot den vita rasen skriker de hysteriskt ”Rasist” och försöker förgöra honom.

38. Men främjar inte judarna ”Broderskap”?

Korrektion: Judarna är den ursprungliga hatgruppen. Hela deras religiösa rasnation är uppbyggd på ett fanatiskt hat mot gojerna (icke-judarna). Men deras mest hysteriska, obevekliga blinda hat är reserverat för de vita kristna. Slagordet ”Döda vitingen” är en judisk slogan som lagts i munnen på judarnas negeragenter.

39. Om du attackerar en rasgrupp som judarna är du skyldig till folkmord.

Korrektion: Judarna uppfann folkmord. Läs Josua, kapitel 10. Deras plan för folkmord på den vita rasen omfattar ett program av bastardisering, förintelse och degeneration (M.A.D.).

40. Men är inte de judiska och kristna religionerna väldigt lika?

Korrektion: Nej, de är diametralt motsatta. De kristna prisar Gud och sörjer Kristi lidande på korset. Juden prisar judens makt och härlighet här på jorden och sörjer judens lidande här på jorden. Medan de kristna firar Kristi födelse (jul) firar judarna slakten på sina fiender. Purimfesten, Esters bok.

41. Har vi inte ett gemensamt religiöst arv med judarna?

Korrektion: När Kristus predikade evangeliet accepterade de vita gojerna hans lära och omvändes till kristendomen. De

färgade icke-judar förkastade kristendomen och grundade andra religioner såsom muslimska, hinduiska, buddhism, shintoism, voodoo, svart magi, etc. Judarna har inte bara förkastat kristendomen utan har fanatiskt eftersträvat kristendomens förstörelse som ett främsta mål under de senaste två tusen åren.

42. Tja, man kan inte klandra judarna för neger-rasproblemet i USA.

Rättelse: Jo, det kan vi. De judiska slavhandlarna var de främsta anstiftarna till att föra de svarta till Amerika från första början. Handeln med slavar har historiskt sett monopoliserats av judarna. Efter att ha fört dem till Amerika fortsatte de sedan med att främja rasblandning — som det föreskrivs i Talmud — för att pumpa in Afrikas svarta blod i det vita Amerikas ådror.

43. Vad vill du göra, skicka tillbaka alla negrer till Afrika?

Svar: Exakt. Negerledarskapet i USA säger att det var grymt att föra negrerna hit från första början, att de har blivit illa behandlade ända sedan de kom hit. Så vi anser att den naturliga lösningen på detta problem är att skicka dem tillbaka till Afrika. Vi anser inte att det är grymt att skicka en neger tillbaka till sitt hemland. Vi står inför två val: antingen repatrieras negern till Afrika, eller så kommer den vita rasen att reduceras till en blandras i Amerika. Guds finaste skapelse, den vita rasen, kommer att försvinna från jordens yta och med den den västerländska civilisationen.

44. Om du sprider antisemitism, hjälper du inte egentligen kommunisterna?

Rättelse: Absolut inte. Tvärtom är det mest effektiva sättet att bekämpa kommunismen att få människor att bli medvetna om dess judiska ursprung.

För att citera American Jewish Congress (The Congress Bulletin, 5 jan. 1940), *”Antisemitism klassades av (den sovjetiska regeringen) som kontrarevolution och de stränga straff som utmättes för antisemitiska handlingar var de medel genom vilka den befintliga ordningen skyddade sin egen säkerhet.”*

45. Hur kan du attackera judarna när Hitler dödade sex miljoner?

Rättelse: Detta är den största av alla judiska lögner. Hitler gjorde inget sådant. Han hade inget program för utrotning, utan snarare ett program för utvisning. Historiskt sett, när judisk monetär strypning blev outhärdlig i ett land, utvisade de judarna. Under de senaste två tusen åren har de blivit utvisade vid minst 27 olika tillfällen. England utvisade dem 1290. Spanien utvisade dem 1492. Frankrike utvisade dem 1597, etc., etc.

46. Om han inte dödade sex miljoner judar, varför hatar judarna Hitler med sådan häftighet?

Svar: Här är några av anledningarna till att judarna hatar Hitler. (1) Han drev bort de judisk-marxistiska kommunisterna från makten i Tyskland och utvisade många från dess gränser. (2) Han drev ut de internationella judiska bankirerna ur det tyska monetära systemet och gav folket räntefria och skuldfria pengar. (3) Han gjorde det tyska folket medvetet om den vita rasens värde. (4) Han hjälpte general Franco att framgångsrikt driva ut de judiska kommunisterna ur Spanien — en bedrift som fortfarande består idag. (5) Han lyckades nästan rensa Ryssland från judisk-kommunistisk kontroll, och skulle ha lyckats om det inte vore för USA:s intervention på anstiftan av det internationella judenheten. I kontrast har USA, efter att ha spenderat 279 miljarder dollar, inte ens gjort en skråma i vad Hitler nästan lyckades med på två år!

47. Om Hitler inte dödade sex miljoner judar, varför skulle de vilja uppfinna denna monstruösa lögn?

Svar: Denna lögn har varit extremt användbar för dem. De fortsätter att skörda enorma fördelar av den. (1) Den har gjort det möjligt för Israel att pressa det tyska folket på 10 miljarder dollar sedan 1945. Betänk att denna utpressning utförs av ett land som inte ens existerade vid tiden för de påstådda morden, från miljontals tyskar idag som inte ens var födda vid den tiden. (2) Den har gjort det möjligt för judarna att mörklägga våldtäkten på Palestina där 1-1/2 miljon araber antingen slaktades eller drevs från sitt hemland. (3) Den har gjort det möjligt för det internationella judiska propagandistnätverket att mörklägga några av de mest hemska grymheter som någonsin begåtts mot den vita rasen (a) brandbombningen av Dresden i slutet av kriget där 300 tusen hjälplösa kvinnor, barn och flyktingar förbrändes. Detta beordrades av den judiske agenten Roosevelt för att imponera på den judiske agenten Stalin. (b) Den har möjliggjort mörkläggningen av den massiva och avskyvärda våldtäkten på vita kvinnor när de barbariska asiatiska horderna från Ryssland invaderade det vita kristna Tyskland. Detta beordrades av Stalin för att imponera på Eisenhower. (4) Denna massiva lögn, myten om de sex miljonerna, har använts upprepade gånger för att klubba ner varje gentilt motstånd till tystnad när ett försök görs att avslöja den judisk-marxistiska konspirationen eller för att göra en rationell granskning av den judiska sammansvärjningen för att framkalla andra världskriget. (5) Den har använts i stor utsträckning av det judiska ledarskapet för att skrämma varje judisk dissident till lydnad.

48. Även om de inte avslöjar judarna, gör inte vissa av dessa konservativa organisationer som Birch Society åtminstone nytta?

Korrigering: Nej, de gör stor skada när de vilseleder de bästa militanta patrioterna till att slösa bort sin tid och sina pengar på att jaga värdelösa irrbloss. Många av dessa grupper är organiserade av judarna så att de kan kontrollera sitt motstånd, och John Birch Society är den främsta i denna kategori. Som en ledande patriot har...

så kortfattat uttryckt: ”Om du inte bekämpar negrer och judar, är du inte ens med i matchen.”

49. Har inte ”Sions vises protokoll” bevisats vara förfalskningar?

Rättelse: Det har de sannerligen inte. Judarna fortsätter att skrika att de är ”förfalskningar”. Detta i sig är ett ganska gott bevis på att ”Protokollen” stavar ut det judiska programmet för förintelsen av ”Goyim” (deras term för oss vita kristna icke-judar). Rabbi Julius J. Nodel (The Oregonian, 1 april 1956) talar för sin ras när han också stämplade Nya testamentet som ”ett verk av illvilligt förtal och berättelsen om händelserna som ledde till rättegången mot Jesus och korsfästelsen som ett drakfrö från vilket elände, blodsutgjutelse och misstänksamhet har kommit.” Den som tvivlar på Protokollens äkthet bör titta i den judiska Talmud, som nu funnits i över 1 500 år och är den judiska rasens grundläggande bibel. I Talmud finner du samma judiska program för förintelsen av den vita rasen som i Protokollen. Faktum är att Protokollen hämtades från sidorna i Talmud.

50. Men du kan inte motsätta dig judarna, de är Guds utvalda folk.

Rättelse: Detta är ännu en stor judisk lögn som i betydelse kan mäta sig med myten om de sex miljonerna. Den är dock mycket äldre och har använts för att avväpna icke-judar i årtusenden. Den judiska propagandamaskinen har varit så framgångsrik i att sprida denna lögn att till och med våra mest hängivna fundamentalistiska präster luras till att tjäna ”Satans synagoga” genom att sprida denna osanning.

Gud kopplade tydligt och entydigt privilegiet att vara det utvalda folket till villkoret att de, israeliterna, troget uppfyllde budorden och Guds övriga befallningar under hotet att om de inte gjorde det, skulle utmärkelsen som det utvalda folket dras in, och de skulle förvandlas till ett förbannat folk som skulle drabbas av olika straff.

Istället för att uppfylla budorden och andra villkor som Gud ställt, dödade de största delen av profeterna, förnekade Guds Son, samt förtalade och dödade vår Herre Jesus Kristus. För att bara nämna några av överträdelserna: de syndade mot det första budet, som befaller att älska Gud över allting, mot det femte, som befaller att inte dräpa, och mot det åttonde, som förbjuder att bära falskt vittnesbörd och att ljuga. Dessutom mördade de olika lärjungar till Kristus, smutsade ner sina händer i blodiga revolutioner, under vilka de passade på att döda miljontals kristna, plundrade kristnas rikedomar genom att först råna de sistnämnda genom ocker, och efteråt genom kommunism. Listan över begångna brott kan göras hur lång som helst.

I Femte Moseboken, kapitel 28, och Tredje Moseboken 26, har Herren Gud

lade på dem talrika förbannelser, av vilka vi endast ska citera några få:

Femte Mosebok 28: Vers 16: ***”Förbannad skall du vara i staden, och förbannad skall du vara på marken.”*** V. 20: ***”Herren skall sända över dig förbannelse, förvirring och straff i allt vad du företar dig att göra, till dess du förgörs och till dess du snabbt förgås, för dina onda gärningars skull, genom vilka du har övergivit mig.”***

Vi föreslår att ni läser ovanstående kapitel i sin helhet. Läs även sidorna 157-162, ”Sammansvärjningen mot kyrkan.”

Vidare är 90 procent av dagens judar inte ens ättlingar till de bibliska hebréerna överhuvudtaget. De är istället ättlingar till khazarerna, en vildsint, blodtörstig stam av asiater från centrala Ryssland, som antog talmudisk judendom på 700-talet e.Kr.

Om din präst är en av dem som främjar den löjliga premissen att judarna är Guds utvalda folk, kan det vara på sin plats att fråga honom varför han försvarar Kristi dödliga, svurna fiender istället för att försvara kristendomen mot Satans synagoga.

Judarna har eftersträvat kristendomens förintelse med en fanatisk iver och ett blint hat i nästan två tusen år. De kristna är Kristi utvalda folk och Guds utvalda folk. Det är fantastiskt och obegripligt att en sann kristen skulle kunna stödja den monstruösa judiska lögnen att Kristus-mördarna skulle kunna vara Guds utvalda folk.

Segment 4

The Sun Sentinel **Tryckt 27 november 1970**
Pompano Beach, Florida

Skatteflykt beklagas

Till redaktören:

Dagens rubriker (19 nov.) basunerar ut ”Nixon höjer Israels bistånd”. Detta är underbart för judarna men katastrofalt för det vita kristna folket vars hårt förvärvade besparingar skeppas utomlands. Som en plundrad skattebetalare säger jag att det är en skymf att belöna en rövarnation som Israel med 500 miljoner dollar efter att judarna har rånat araberna på deras landområden.

Hemma blir vi ytterligare plundrade genom enorma mängder välfärd som går till de svarta.

Båda dessa program innebär inget mindre än ett ”lagligt” sätt att stjäla från de produktiva, hårt arbetande vita kristna och föra över våra livsinkomster till judarna i Israel och de svarta här i Amerika.

Det är dags att de goda vita kristna i detta land organiserar sig politiskt, röstar som ett block, återtar den politiska makten och skyddar det som rättmätigt är deras.

Ben Klassen
Nationell ledare
Nationalist White Party

Ft. Lauderdale News **Tryckt 20 december 1970**
Ft. Lauderdale, Florida

Varför inte vit?

I ett brev den 7 dec. inleder skribenten en hätsk attack mot Nationalist White Party, uppenbarligen av ingen annan anledning än att vi tar ställning för den vita rasen och är trötta på att förvisas till andra klassens medborgarskap i vårt eget land. Uppenbarligen går det bra för judarna att organisera en mängd organisationer såsom A.D.L., A.J.C., Kehilla, etc., alla exklusivt judiska och alla fanatiskt främjande den judiska rasens intressen. Det betraktas som en välvillig tjänst mot sin ras när negrer organiserar NAACP, CORE, SNCC och en mängd andra organisationer som enbart främjar de svartas intressen. Men märkligt nog, när en organisation bildas som är dedikerad till att skydda den vita rasens intressen, skrider Jacobson och deras gelikar omedelbart till handling och slungar anklagelser, förolämpningar och glåpord mot det vita kristna folket.

Det är vidare märkligt att skribenten anklagade vår plattform för ”hat och lögner”. Eftersom vår plattform först nu är under färdigställande och skribenten är helt okunnig om dess innehåll, återspeglar sådana ord förmodligen bäst hennes egen ståndpunkt, inte vår. Vårt parti är baserat på kärlek till den vita rasen, inte hat, och bildades för att hjälpa till att skydda vårt folk från sådana övergrepp som påtvingad skolskjutsning (busing), bland många andra.

Ben Klassen
Nationell ledare
Nationalist White Party

Herr & Fru Rudi Kramer
Largo, Florida

24 december 1970

Kära Eleanor och Rudi:

Vi mottog ert fina kort och meddelande. Tack så mycket.

Detta är för att låta er veta att vi har organiserat ett nytt politiskt parti, som ni kan se på brevhuvudet.

Vi har avslutat utformningen av vår ”Trosbekännelse” och våra stridsplaner. Vi tror att vi har något att erbjuda som ingen annan har.

Bifogat finns en kopia av en tidningsreaktion (jiddisch) innan vi ens har börjat kämpa — vi måste vara på rätt spår.

Vi planerar att träffa er någon gång i mitten av januari om detta passar er.

Vänligen låt oss veta vad som händer i ert område.

Med önskan om en god helg
och ett vitt Amerika,
Ben Klassen

The Sun Sentinel
Pompano Beach, Florida

Tryckt 18 januari 1971

Konspiration i Mellanöstern hävdas

Redaktör:

Den amerikanska allmänheten blir förrådd och lurad in i att utkämpa ett israeliskt aggressionskrig för att hjälpa Israel att stjäla mer av arabernas land. Vi blir vilseledda att tro att Ryssland hjälper araberna och är en fiende till Israel. Därför, ipso facto, måste vi spilla amerikanskt blod för Israel. Detta är ett stort bedrägeri.

Här är vad Saudiarabiens kung Feisal sade: ”Sionismen och kommunismen arbetar hand i hand för att blockera varje uppgörelse för att återställa freden. Allt är en del av en stor komplott, en storslagen konspiration. Kommunismen är en sionistisk skapelse utformad för att uppfylla sionismens mål. De låtsas bara arbeta mot varandra i Mellanöstern. Sionisterna lurar USA att tro att de är på deras sida. Kommunisterna, å andra sidan, lurar araberna och får dem att tro att de är på deras sida. Men i själva verket är kommunisterna

är i förbund med sionisterna.”

Sannare ord har aldrig uttalats, och det bästa beviset är att kommunisterna och israelerna båda vinner i Mellanöstern. USA och araberna förlorar.

Ben Klassen
Lighthouse Point

Eleanor Kramer
Largo, Florida

5 februari 1971

Kära Eleanor:

Austin och jag vill tacka dig och Rudi för er gästfrihet i söndags den 24:e senast. Vi njöt av den goda middagen och mest av allt av att ha en trevlig sammankomst igen.

Jag blev mycket uppmuntrad av responsen från din ”Grupp”. Jag hoppas att den kommer att blomstra och växa snabbt.

Jag föreslår att målen vid de inledande mötena bör vara:

a. Rekrytera medlemmar
b. Distribuera litteratur godkänd av N.W.P.
c. Hålla ett månatligt möte
d. Hitta och förbereda kandidater för att ställa upp i val till **vilket ämbete som helst**, politiskt ämbete, särskilt skolstyrelsen, men på intet sätt begränsat därtill
e. Bygga upp partiet så snabbt som möjligt på detta sätt. Vi kommer att låta trycka ansökningsblanketter och medlemskort så snart vi kan. Vi förväntar oss att medlemsavgiften blir 10,00 USD per år, vilket inkluderar att få ett nyhetsbrev från högkvarteret.
f. Gå runt med en namninsamling mot skolskjutsar (anti-busing) som kommer att ha N.W.P.-märkning på sig. Syftet kommer inte så mycket vara att faktiskt försöka stoppa skolskjutsarna (eftersom vi inte kan göra det i detta skede ändå) utan som ett utmärkt sätt att kontakta och hitta rätt personer att rekrytera till N.W.P.

Vi har bifogat ett förslag på text till en namninsamling.

Vi postade 50 exemplar av ”Vår trosbekännelse” till er två för två dagar sedan (onsdag). Hoppas att ni har dem nu. Lycka till.

Vänligen för ett vitt Amerika,
Ben Klassen

The Sun Sentinel
Pompano Beach, Florida

Tryckt 4 februari 1971

Partiets mål förklaras

Redaktör:

I sitt nyligen publicerade brev som angriper Nationalist White Party främjar en herr Ballard den vanliga liberala, vänstervridna linjen om kärlek till alla

mänskligheten. Enligt min åsikt lyser dock hans hat mot den vita rasen igenom.

Vi inom NWP tror på att utöva raslig lojalitet. Vi tror att raslig lojalitet är en grundläggande instinkt given av vår Skapare för vår egen självbevarelse.

Andra grupper röstblockerar och har uppnått en överväldigande politisk makt som står i oproportion till deras antal. Vi avser att organisera vit makt för att uppnå vår rättmätiga kontroll över vårt eget öde. För herr Ballards kännedom inkluderar detta att sätta stopp för att våra skolbarn tvångsbussas runt som boskap, ett uselt program utformat för att leda till rasmässig sammanblandning av alla raser inom den närmaste generationen eller två.

Ben Klassen

Sun Sentinel — 18 februari 1971
Pompano Beach, Florida — Ej publicerad

Till redaktören:

I sitt brev den 17 februari 1971 blir herr Ozer något upprörd över det faktum att det finns en sådan organisation som Nationalist White Party som tar ställning för den vita rasen. Uppenbarligen är det okej för judar och svarta att vara organiserade till tänderna, men inte för de vita.

Hans resonemang är att den gode Herren skapade oss alla, därför är vi alla likadana. Jag vill påminna herr Ozer om att den gode Herren också skapade blåfåglar och skallerormar, rådjur och skunkar, men detta bevisar knappast att var och en av Guds varelser är likadan. Tvärtom kan hudfärgen vara den minsta av deras skillnader.

Vi inom N.W.P. är dock inte särskilt intresserade av att debattera huruvida den vita rasen är aristokraten bland alla raser och skapad till Herrens avbild. Historiens fakta talar för sig själva. Vad vi däremot är bekymrade över är att vi i USA, där de vita är fler än judarna med 30 mot 1 och de svarta med 9 mot 1, har en ohållbar situation där vi ser att regeringen, etablissemanget och nyhetsmedierna i allmänhet är pro-judiska, pro-svarta och anti-vita.

Det är N.W.P:s mål att korrigera denna situation. Genom att organisera vit makt, genom blockröstning som judarna och de svarta gör, avser vi att återta den politiska makt som vi har rätt till, och återigen få kontroll över vårt eget öde.

Ben Klassen
Nationell ledare

FÖRKL.: *När redaktören vägrade att publicera ovanstående brev, besökte jag honom på hans kontor och vi reviderade brevet. Det fanns en ledarskribent i hans stab som motsatte sig mina brev kraftigt. Hur som helst publicerades följande brev därefter.*

The Sun Sentinel **Tryckt 10 mars 1971**
Pompano Beach, Florida

Partiståndpunkt förklarad

Redaktör:

Herr Ozer ogillar uppenbarligen det faktum att de vita människorna i Amerika också bör ha rätt att organisera sig politiskt. Som svar på hans brev den 17 februari vill vi säga att vi i Nationalist White Party är här för att stanna.

Vi är dock inte särskilt intresserade av att debattera att den vita rasen är aristokraten bland alla raser och skapad till Herrens avbild. Historiens fakta talar för sig själva. Vad vi däremot är bekymrade över är att i USA, där de vita kristna är fler än judarna med 30 mot 1 och de svarta med 9 mot 1, har vi en oacceptabel situation där vi ser att regeringen, etablissemanget och nyhetsmedierna i allmänhet är pro-judiska, pro-svarta och anti-vita.

Det är NWP:s mål att korrigera denna situation. Genom att organisera vit makt, genom blockröstning som judarna och de svarta gör, avser vi att återta den politiska makt som vi har rätt till, och återigen få kontroll över vårt eget öde.

Ben Klassen
Nationell ledare
Nationalist White Party

BAKGRUND. *Jag blev intervjuad av herr Jim Guier, politisk reporter för Sun Sentinel, som skrev en ganska hygglig artikel om N.W.P.*

The Sun Sentinel **Tryckt 11 mars 1971**
Pompano Beach, Florida

Instämmer med skribenten

Redaktör:

Mitt tack till den politiska skribenten Jim Guier, i Outlook-sektionen den 21 februari, för att han gav Ben Klassen, tidigare republikansk delstatsrepresentant och organisatör av Nationalist White Party, erkännande.

Herr Klassen — som jag aldrig har träffat personligen — talar förnuftigt när han säger: ”De vita kristna människorna som byggde Amerika har inte för avsikt att förvisas till ett andra klassens medborgarskap.”

Låt oss hoppas att han har rätt, då de som åsyftas i stor utsträckning länge har sovit bort sitt dyrbara arv. De behöver ett uppvaknande.

Det är också uppenbart att de två stora politiska partierna — i sista hand — hämtar sitt ekonomiska stöd och sin makt från i stort sett samma källa och står i tacksamhetsskuld till samma intressen. En omstrukturering där är sedan länge efterlängtad.

Jag hoppas att varje hängiven amerikan som älskar sitt land och respekterar dess rötter, inom räckhåll för Mr. Guiers artikel, har läst eller kommer att läsa den. Jag skulle vilja se mer av Mr. Klassen i era spalter.

J.J. Koski
Lantana

Eleanor Kramer **13 mars 1971**
Seminole, Florida

Kära Eleanor:

Det ger mig ett stort nöje att utse dig till gruppledare för White Power Group nr 1 inom N.W.P.

Eftersom din grupp var den första som bildades, har du äran att bli utsedd till grupp nr 1.

Grattis, och må detta bli början på en mäktig nationell förnyelse av den vita rasen.

Med vänlig hälsning för ett vitt Amerika,
Ben Klassen
Nationell ledare

Mr. Phil Ward **4 mars 1971**
St. Petersburg, FL

Käre Phil:

Jag har mottagit ditt brev från den 28 februari och manuset till det medföljande flygbladet.

Jag anser att flygbladet är välskrivet och jag godkänner det. Jag skulle föreslå att man lägger till i slutet av det femte stycket --- "och i själva verket förstörelsen av den vita rasen själv". Jag skulle också lägga till emblemet och ett erbjudande om ett gratis exemplar av Trosbekännelsen längst ner på flygbladet.

Du frågar vad kostnaden för flygbladen per hundra skulle vara. Vi kan få denna storlek tryckt till en kostnad av 11,60 dollar per tusen. Vi kommer att gå vidare och göra det om du ger oss klartecken.

Vi uppskattar att ha mottagit din medlemsansökan. Vi har även mottagit en från Mr. M. Kuhn som anger din adress på sitt medlemskap. Vi är glada att ha honom med i kampen.

Medlemskorten är nu hos tryckeriet. Han tar längre tid på sig än utlovat, därav dröjsmålet. Vi kommer att ha dem nästa vecka och skickar ditt omgående.

Avslutningsvis vill jag betona att varje White Power-grupp bör sträva efter att bli en politisk kraft i sitt samhälle och sitt land. Tänk i termer av att förbereda politiska kandidater, särskilt för skolstyrelsen.

Vänliga hälsningar för ett vitt Amerika,
B. Klassen
Nationell ledare

cc: till Eleanor Kramer

FÖRKL.: Detta brev, skrivet av mig, skickades in till Sun Sentinel under George Bradleys underskrift, en av våra anhängare.

The Sun Sentinel — Tryckt 23 mars 1971
Pompano Beach, Florida

Ifrågasätter skribentens noggrannhet

Till redaktören:

Herr Waldmans brev från den 11 mars innehåller ett antal felaktigheter. Han skryter om att Israel har den mest intelligenta stridskraften i Mellanöstern, och fortsätter sedan med att hävda att den israeliska attacken mot USS Liberty var ett misstag. Att ett förmodat intelligent flygvapen skulle utföra tre separata luftanfall under en period av flera timmar mot ett tydligt markerat amerikanskt örlogsfartyg i fullt dagsljus övergår förståndet. Antingen är det israeliska kommandot otroligt dumt eller så var attacken avsiktlig.

Herr Waldman hävdar vidare att Israel är ett avskräckande medel mot kommunismen i Mellanöstern. Sanningen är att israelernas militära ockupation av Palestina har bjudit in Sovjetryssland till angränsande arabiska länder. Israel har fått 120 miljoner tidigare vänligt inställda araber att bli våra bittra fiender. Upprättandet av staten Israel har inte fört med sig något annat än krig, svält och elände till ett tidigare relativt fredligt område i världen.

George Bradley
Pompano Beach

ANLEDNING: *Under sommaren 1971 återbesökte min fru och jag många vänner och släktingar i Saskatchewan, varav många jag inte hade sett på 25 år. Bland dem fanns George, som vi besökte i Calgary under vår tur i de kanadensiska Klippiga bergen.*

Herr George B. Wiens — 3 augusti 1971
Calgary, Alberta, Kanada

Kära George:

Det var ett stort nöje att besöka dig igen efter så lång tid. Stort tack även för lunchen på Petroleum Club. Det var verkligen fantastiskt att gå igenom de betydelsefulla händelserna under det senaste kvartsseklet och även de dessförinnan.

I vårt samtal ägnade jag en del tid åt att berätta för dig om det nya partiet jag hade bildat och att jag höll på att skriva en bok i ämnet...

det desperata behovet av en ny religion för den vita rasen. Eftersom du verkade intresserad av ämnet (och då du själv är en medlem av den vita rasen) skickar jag dig ytterligare artiklar som jag har skrivit, samt andra böcker som rör ämnet i ett separat paket. Jag bifogar endast en kopia av ”Vår trosbekännelse” häri.

Inget av detta material kommer dock att fördjupa sig i den del som rör behovet av en ny religion för den vita rasen. Detta är en ganska nyligen skedd utveckling i mitt tänkande under det senaste året eller två, och det har verkligen öppnat enorma nya vyer. Jag berörde dock ämnet kortfattat i vårt samtal.

Den vita rasens intressen och bevarande har blivit den mest bestående fulländningen i mitt liv och jag tror att det kommer att förbli så tills jag dör. Jag tror att denna drift är lika grundläggande som naturen själv, och jag kan inte tänka mig något högre ideal att sträva efter, ej heller något som har blivit mer sorgligt försummat av bärarna av den högsta gåvan förlänad av naturen.

Jag hoppas att du kommer att läsa materialet jag skickar dig och hoppas att få höra dina synpunkter på ämnet. Jag hoppas också att få se dig snart igen, och förhoppningsvis även resten av din familj.

Vänligen för ett vitt Amerika,
B. Klassen

Segment 5

BAKGRUND. General P. A. del Valle var en militär som vann sina sporrar och utmärkelser genom att bekämpa det judiska kriget i Stilla havet, där han ledde tusentals vita unga män till döden i strid för ”deras (?) land”. Bekvämt pensionerad efter andra världskriget blev han en ökänd ”konservativ” och bildade en postboxorganisation kallad *The Defenders of the American Constitution, Inc.*, i Annapolis, MD. Liksom Birch Society var han helt för Gud och fosterlandet, flaggan och konstitutionen, men aldrig för den vita rasen, och aldrig pekade han ut den verklige skyldige. Jag träffade honom i grevinnan Guardabassis herrgård i Palm Beach, där han höll ett av sina ”patriotiska” tal den 4 april 1971. Vid denna tidpunkt hade jag redan bildat *Nationalist White Party* och gav honom en mapp som innehöll de ”fjorton punkterna”, tillsammans med ett ansökningsformulär för medlemskap. Kort därefter (7 april) fick jag ett brev från honom, i vilket det fanns ett stycke som löd:

”En annan punkt jag skulle vilja veta mer om gäller din medlemsansökan. Namn, adress, telefonnummer och nationellt ursprung förstår jag. Men religiös tillhörighet (om någon) förbryllar mig. Eftersom ingen organisation av det slag du föreslår bör vara öppen för icke-kristna.”

P. A. Del Valle, Ordförande **13 april 1971**
Defenders of the American Constitution,
Inc.

Annapolis, Maryland

Bäste General Del Valle:

Tack för ert brev av den 7 april angående ”Vår trosbekännelse”.

Eftersom vi nu är utlämnade åt en judekontrollerad, vit-hatande regering förefaller det mig överväldigande uppenbart att det vita folket bör organisera sig politiskt för att återta kontrollen över sitt eget öde. Det är vårt mål att göra det. Bifogat finns ett klipp där kongressledamot Wm. L. Clay, medlem i en svart grupp på 13 man, säger: ”Vi organiserar oss politiskt eftersom vi har insett att om man inte har politiskt inflytande kan man göra allt det andra ni pratar om och det är meningslöst.” Här har vi en dum svart afrikan som inte bara berättar för oss, utan gör det vi borde ha gjort för länge sedan. Ändå har det inte funnits någon betydande vit organisation som har organiserat politiskt inflytande. Varför?

Varför är det så att modiga män som ni själv, general, störtar ut i strid, vit man som dödar vit man, i inget annat syfte än att ytterligare befästa det judiska strypgreppet (vilket framgår av första världskriget och...

andra världskriget) men talar försiktigt om ”fariséer” när det gäller försvaret av den vita rasen mot den blodsugande juden?

Jag är förundrad över det tredje stycket i ditt brev om att fru Klassen eller jag själv skulle ha skrivit en rapport om herr Nakhleh i Palm Beach-tidningen. Vi har naturligtvis inte skrivit någon sådan rapport i någon tidning. Faktum är att herr Nakhlehs tal var ett av de få jag hört där som åtminstone lade fram problemet och namngav judarna som förövarna från början till slut. Som vanligt erbjöds dock ingen lösning på problemet.

Angående huruvida vi bör ta emot lojala vita människor som inte är anslutna till en kristen kyrka, så anser jag definitivt att vi bör göra det, och det gör vi. Faktum är att det verkar som om kristna är mycket mer hängivna att förinta varandra än att ta upp kampen mot sin dödsfiende, juden. Se till exempel katoliker mot protestanter på Irland, se trettioåriga kriget (1618–1648) som så hemskt decimerade det tyska folket, Bartolomeinatten där 50 tusen protestanter massakrerades i Kristi namn. Första och andra världskriget utkämpades skenbart för att bevara demokratin och kristendomen.

Har du läst Bergspredikan nyligen där Kristus lade fram sin ”nya” lära? Du hittar den i Matteus, kapitel 5, 6, 7. Nyckelbegreppen är: ”Älska dina fiender.” ”Vänd andra kinden till.” ”Sälj allt du äger och ge åt de fattiga.” ”Döm inte.” ”Saliga är de saktmodiga.”, osv. Läs om de tre kapitlen för dig själv.

Nu frågar jag dig, tror du verkligen på dessa läror? Om så är fallet, har du praktiserat dem under de senaste sjuttio åren? Tänker du praktisera dem i framtiden? ”Älskade du dina fiender” när du ledde åtta tusen vita män i döden i södra Stilla havet? Har du sålt alla dina tillhörigheter och gett dem till de fattiga?

Vid år 200 e.Kr. hade den vita rasen, förkroppsligad i det romerska riket, byggt den största civilisation människan någonsin byggt, och för den delen har gjort än idag. Sedan började kristendomen, ursprungligen främjad av judiska proselyter som Paulus, genomsyra det romerska tänkandet. År 313 e.Kr. utropade en kristen kejsare, Konstantin, kristendomen till statsreligion. År 468 e.Kr. kollapsade det romerska riket och den vita civilisationen. Det följdes av tusen år av mörk medeltid. Och inte undra på. Varje familj, varje folk, varje nation som köper självmordsbenägna, självdestruktiva idéer som dessa är snart på väg mot död och glömska. Samtidigt erbjuder de sig själva som ett lätt offer för den parasitära juden.

Skulle du vilja kommentera detta?

Nu kommer vi till det näst sista stycket i ditt brev. ”...varje ansträngning kommer att göras av de styrande makterna för att motverka framgången för ett vitt parti.” Jag antar att du menar judarna. Varför inte

uttyda ”makterna som råder”? General, eftersom ni har studerat militär strategi i hela ert liv, säger inte detta er något om vad som är betydelsefullt och vad som inte är det? Fienden slösar inte ansträngningar på att attackera harmlösa positioner. Till och med de dumma svarta vet att era ansträngningar är meningslösa om de inte omvandlas till ”politisk slagkraft”. Varför har ni inte gjort någon ansträngning för att organisera ”politisk slagkraft” för den vita rasen istället för att tala om meningslösa generaliteter, ”kristna principer”, etc.?

Om ni verkligen är intresserad av vår trosbekännelse som den sammanfattas i punkt nr 13, ”Kommer det att gynna den vita rasen?”, skulle vi vara glada att få er hjälp att bygga ”politisk slagkraft” för den vita rasen. Jag väntar ivrigt på ert svar i detta ärende.

Med vänlig hälsning för ett vitt Amerika,
Ben Klassen
Nationell ledare

General P. A. Del Valle, Ordförande
Defenders of the American Constitution,
Inc.
Annapolis, Maryland

26 april 1971

Bäste General:

Jag uppskattar ert svar från den 19 april, och jag finner det mycket intressant.

Uppenbarligen BEKÄNNER vi båda att vi är för den vita rasen och vi båda VET att judarna är de skyldiga som förgör oss. Men som en ”praktiserande kristen” undvek ni omsorgsfullt att ta itu med de frågor som verkligen är kärnan i den kristna läran — Bergspredikan, Matteus, kapitel 5, 6 och 7. Icke desto mindre hävdar ni ståndaktigt att tron på och utövandet av ”kristna principer” är lösningen på den judiska plågan och kommer att befria oss från den.

Jag frågar er därför återigen i all uppriktighet, med hänvisning till Bergspredikan:

1. Tror ni på detta självmordsbenägna råd?
2. Har ni praktiserat det tidigare?
3. Praktiserar ni det idag?
4. Kommer ni att omsätta det i praktiken i framtiden?
5. Skulle någon individ, familj, nation eller ras kunna överleva länge om de faktiskt praktiserade det?
6. Är det inte sant att Rom under sjuhundra år växte från en obskyr primitiv by till att bli den största civilisation världen någonsin skådat utan hjälp av judisk kristendom och deras judiska Gud av Abraham, Isak och Jakob, men hamnade i snabb nedgång, degeneration och kaos när judarna lyckades drabba dem med kristendomen? Är det därför inte rent nonsens att säga att den

Romarriket föll på grund av ”övergivandet av kristna principer”? Om kristendomen var så upplyftande, varför vältrade sig den vita rasen i den mörka medeltiden i över tusen år efter kristendomens intåg? Varför tog det mer än tusen år att komma tillbaka till den civilisation den redan hade?

Läs Matteus, kapitel 5, 6 och 7 igen och berätta för mig om du utövar:

1. ”Döm inte”. Du steg i graderna till att bli general, men övergav du bedömningen av officerare, män, stridsplaner, vapen, etc., etc.? De flesta människor utövar sitt bästa omdöme hundra, kanske tusen gånger om dagen. Den som överger användningen av sitt omdöme är redo för en mentalvårdsanstalt.

2. ”Älska dina fiender”. Du blev en soldat vars yrke är att döda, så att du kunde älska dina fiender? Vad gjorde du, dödade du japanerna och tyskarna med kärlek? Nej sannerligen, du dödade dem med bomber, kulor och brandbomber, och dina trupper var preparerade med hat för att döda, godtyckligt anstiftat av judisk propaganda.

3. ”Vänd andra kinden till”. Är det det rådet du gav dina anfallstrupper när de gick ut i strid? Återigen ett rungande nej. Kommer du ihåg Dresden, konstens och kulturens stad, bränd till aska tillsammans med 300 tusen hjälplösa vita män, kvinnor och barn? Detta gjordes av din militär.

4. ”Sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga”. Äger du ett hem, en bil, ett bankkonto, aktier och obligationer? Som praktiserande kristen, varför har du inte sålt allt och påtvingat de fattiga all den där smutsiga rikedomen så att de skulle belastas med att upprepa processen? Så idiotiskt. Om alla kapabla män följde detta självmordsbenägna råd skulle vi ha ett land översvämmat av hungrande luffare och samhället skulle sannerligen falla tillbaka i barbarism.

5. ”Stå inte emot det onda”. Gör dig av med poliskåren, avskaffa lag och ordning och låt brottslingarna ta över? Ställer du verkligen upp på detta?

Det finns många fler pärlor av självmordsråd i de ”kristna principerna” som de formulerades av Kristus själv i bergspredikan. Men varför orda mer om det. I mitt förra brev och i detta har jag räknat upp tillräckligt för att du ska förstå poängen. Jag hävdar att varken du eller Billy Graham eller Billy James Hargis eller någon av de andra självutnämnda ”heligare än du”-personerna, ”praktiserande kristna” som sjunger hosianna-lovsånger till kristendomen och kristna ”principer”, varken tror på eller utövar dessa principer. Och det inkluderar pastor Carl McIntyre som just har lagt beslag på ett komplex för 25 miljoner dollar i Cape Canaveral samtidigt som han predikar att ”det är saligare att giva än att taga”. Han köper också israeliska obligationer med pengar som han lurat av vilseledda, hårt arbetande vita. Vilket hyckleri, vilken levande lögn!

Du förstår, jag tror inte på ”Döm inte”. Jag dömer ständigt och

Jag säger som det är. Jag anser att ett skarpt omdöme är en av de finaste egenskaper en man kan utveckla. Hur blev du general utan det?

Om kristendomen nu vore räddningen på alla våra problem, varför är det då så att vi, med hundratusentals organiserade kristna kyrkor och 50 miljoner anhängare i USA idag, faller samman precis som det romerska riket gjorde?

Faktum är att kristendomen är en judisk skapelse och judarna använde den för att störta den vita civilisationen för 1500 år sedan. Idag har de lagt till en ny pest att tillfoga den vita rasen, och det är den judiska kommunismen. Båda är lika kraftfulla verktyg för att avväpna den vita rasen och sedan mala ner den till damm. Och de kristna kyrkorna lyfter inte ett finger för att stoppa judarna i deras tygellösa galenskap. I själva verket kan kyrkorna grovt delas in i två kategorier: (a) de liberala kyrkorna och (b) de fundamentalistiska kyrkorna. De fundamentalistiska kristna predikar att judarna är Guds utvalda — och därmed orörbara — och gör därigenom juden immun och ger honom obegränsat skydd. Faktum är att man får känslan av att judarna, som inte tror på Kristus, är de enda riktiga kristna. De liberala kyrkorna, som också är judekontrollerade, lär ut rasblandning, att du ska ge din dotter och allt annat du äger till negern eftersom vi är skyldiga honom det. När allt kommer omkring är vi ju alla Guds skapelser, säger de. Det är skunkar och skallerormar också, kan jag tillägga.

Du påstår att du har varit aktiv i försvaret av den vita rasen och har motsatt dig judarna. Tja, det skulle jag aldrig ha kunnat ana utifrån den enda gång jag hört dig tala. Du pekade visserligen på "fariséerna", men var sedan snabb med att tillägga att inte alla judar var fariséer och vice versa. Även om det är tekniskt sant, lämnar det förvisso dina lyssnare mer förvirrade än någonsin. Som en militär man som stred i båda världskrigen stred du sannerligen båda gångerna för att berika de judiska bankirerna och hjälpa miljontals vita att döda varandra, och därigenom ytterligare strama åt det judiska strypgreppet över hela världen. Varför tog du inte istället upp kampen lika nitiskt mot juden? Varför stred du mot Adolf Hitler, den störste kämpe den vita människan någonsin haft, och den störste vita man som någonsin levt?

Du säger: "Som en soldat för Kristus kommer jag att kämpa till döds...". Varför en sådan brinnande iver för en död jude vars "kristna principer" du i själva verket förkastar i handling och gärning? Varför en sådan apati i försvaret av den vita rasen, varav över en halv miljard lever idag och är märkta för förintelse av den förrädiska juden? Varför din apati när det gäller att bevara Skaparens finaste hantverk, som du själv är en del av?

Har inte dina livslånga krig och dödande varit till mycket större hjälp för den judiska saken än för Kristus, men likväl till nackdel för den vita rasen?

När jag gör denna bedömning använder jag kriteriet ”handlingar talar högre än ord”, även om de ord jag hörde dig tala förvisso gav mig anledning att tro att dina ord inte hade gjort mycket för att precisera vare sig problemet eller lösningen.

General, vad den vita rasen desperat behöver är en ny filosofi, i själva verket en ny religion baserad på koncepten om att bevara den vita rasen, inte en upprepning av gamla judiska schibbolet. Om en religion hjälper till att upprätthålla, stärka och bygga den ras som omfattar den, är den god. Om den förstör den rasen, är den dålig. Enligt detta test har kristendomen varit en kolossal katastrof för den vita rasen, en enorm framgång för judarna, som själva inte var dumma nog att köpa den, utan prånglade ut den till sina tilltänkta offer.

Jag betraktar dig som en högt intelligent person och inväntar därför med förväntan ditt svar på de frågor som väckts.

Vänligen för ett vitt Amerika,
NATIONALIST WHITE PARTY
Ben Klassen
Nationell ledare

General P. A. Del Valle
Annapolis, Maryland

12 maj 1971

Bäste General:

Ditt brev av den 29 april har mottagits. Jag önskar härmed avsluta utbytet. Jag vet nu var du står, och det är uppenbarligen inte i de led som försvarar den vita rasen. Uppenbarligen anser du det vara viktigare att upprepa gamla judiska schibbolet vars praktiska tillämpning till och med du finner omöjlig att utöva.

Ditt försök att bortförklara Kristi lära i bergspredikan är ett talande exempel. Oförmögen att förklara varför du inte utövar dessa läror, som är hjärtat, kärnan, essensen i Kristi ”nya” lära, kommer du med ”dispensationer”, knepigt dubbelspel, milt uttryckt.

Du säger att jag inte är en kännare av skrifterna. Tja, jag mäter gärna min kunskap om skrifterna med din när som helst, även om jag inte är särskilt stolt över den. Men jag vet tillräckligt för att känna igen detta försök att förklara bergspredikan ”i ljuset av dispensationer” som ett falskt påhitt, helt och hållet. Principer är eviga. Om de var goda på Kristi tid, är de goda idag. Om de är suicidala idag, var de det för 1900 år sedan, vilket de var, och romarnas tragiska försök att anamma dessa suicidala läror resulterade i raserandet av den romerska civilisationen, den högsta prestation den vita rasen någonsin uppnått.

Jag utmanar dig att visa mig var som helst i Bibeln där ditt löjliga påstående får stöd, nämligen att dessa läror var

helt okej vid den tiden, men vi kan nu ”avvara” dem. Om vi kan välja och vrakta bland de principer som framställs i Kristi lära, vilka vi accepterar och vilka vi kan ”avvara” slumpmässigt, ja, då öppnas ett helt nytt fält. Och vem ska döma vilka delar vi behåller och vilka vi ”avvarar”? Du? En ganska bräcklig punkt att anföra för något du inte kan förklara, men det bevisar att du som en ”praktiserande kristen” inte tror på hjärtat, kärnan, det innersta av vad kristendomen faktiskt handlar om.

Nog om det. Jag försöker inte mer att få dig att ”överge” din tro än vad du försöker ändra min. Sammanfattningsvis hävdar jag att (a) även om du bekänner dig vara en ”soldat för Kristus” som ”vill kämpa intill döden”, så varken tror du på eller praktiserar kristendomen, (b) att utövandet, eller ens försöket att utöva kristendom, är självmord för dess offer, (c) att den var och är en skapelse av judarna för att dela upp, splittra och förgöra den vita rasen, (d) att din livslånga karriär som militär väl har tjänat den judiska strävan att använda vita män för att döda varandra, (e) att du inte har, och inte nu förföljer försvaret av den vita rasen med ens hälften av den iver som du tidigare har förföljt dess förstörelse.

Jag vilar härmed mitt mål, General.

Vänligen för ett vitt Amerika,
Ben Klassen
Nationell ledare

KONSEKVENS: *Generalen svarade inte på mitt sista brev, men antingen han (eller någon på hans kontor) skickade tillbaka det, markerat med ett antal petiga, näsvisa anmärkningar. Det finns inget annat möte som övertygade mig starkare än mitt utbyte med General del Valle om att den vita rasen behövde en helt ny religion, ett friskt angreppssätt, inte heller gjorde någon annan händelse mer för att utlösa min beslutsamhet att se vad jag kunde göra för att få till stånd en sådan händelse.*

Segment 6

BAKGRUND. Jag började få en del rykten om kristendomen från Eleanor Kramer som bekymrade mig något. Följande brev var det första där ämnet diskuterades av mig.

Mrs. Eleanor Kramer **16 juni 1971**
Largo, Florida

Kära Eleanor:

I vårt senaste telefonsamtal nämnde du att du planerade ett möte eller en sammankomst i St. Pete någon gång i sommar där du ville att jag skulle tala. Eftersom vi planerar att göra en resa till Kanada under större delen av juli månad, tänkte jag att jag skulle meddela dig i förväg, så att du inte schemalägger något för mig under juli.

Jag hoppas att allt fortskrider väl med ditt uppbyggande av partiet. Skriv gärna och ge mig alla detaljer.

Ju mer jag studerar denna vidriga konspiration, desto mer långtgående verkar det judiska nätet sprida sig. Jag känner att jag har gjort ytterligare några betydande upptäckter och jag samlar material för att skriva en bok om det.

Har du läst Bergspredikan nyligen? Läs Matteus, kapitel 5, 6 och 7. Studera den och ställ dig själv följande frågor: Skulle någon ras av människor kunna överleva länge om de följde sådana självmordsbenägna råd? Var inte Kristus och alla apostlarna judar? Varför sålde de den ”nya” läran till den vita rasen (romarna) men inte till judarna? Vad hände med Rom när det anammade kristendomen?

När du väl inser att (a) kristendomen är judisk, (b) den ”nya läran” är självmordsbenägna råd, (c) att den förstörde Rom på kort tid efter att det drabbats, (d) denna självmordsbenägna lära uteslutande hade varit en ”gåva” till den vita rasen; då börjar många ”mysterier” klarna. Det hjälper också till att förklara några av de märkliga upptågen hos sådana personer som Billy James Hargis, pastor Carl McIntyre, Dr. Potito och andra. Det förklarar också varför 100 000 organiserade kristna kyrkor i USA, som spenderar miljarder på att förmodligen bekämpa ”ondska”, inte har gjort minsta avtryck på det kommunistiska judiska hotet.

Jag bifogar en kopia av min korrespondens med general P. A. del Valle som kastar lite mer ljus över ämnet. Detta skrapar dock bara på ytan och det finns mycket mer. Vad den vita rasen desperat behöver är en konstruktiv, förnuftig religion polariserad kring den vita rasens överlevnad och överhöghet. Jag

håller på att skriva en bok i detta ämne och jag tror att den kommer att bli omskakande, om jag någonsin får den färdig och publicerad. Jag skulle vilja diskutera detta vidare med dig nästa gång vi ses.

Under tiden, låt inte detta avbryta ditt politiska arbete. Inte ett jota har ändrats i vår trosbekännelse. Vi går bara djupare in i hela frågan och ämnar fullfölja den till det bittra slutet.

Hoppas att höra från dig innan vi ger oss av.

Vänligen för ett vitt Amerika,
Ben Klassen

BAKGRUND. Överraskning! Överraskning! Frågan om kristendomen har dykt upp och blivit ett oöverstigligt tvisteämne som hotar att rasera hela vår verksamhet. Det har hänt varje gång. Denna affär med general P. A. del Valle och Tampa Bay-gruppen övertygade mig mer än någonting annat om att kristendomen var den dolda torped som hade sänkt den vita rasens ansträngningar i dess kamp för överlevnad. Det övertygade mig också om att den vita rasen behövde en bättre religion, i själva verket en egen rasreligion.

Mrs. Eleanor Kramer
Largo, Florida

5 augusti 1971

Kära Eleanor:

Vi har precis nyligen återvänt från semestern och med en stor arbetsbörda har jag först nu haft tid att svara på ditt senaste brev.

Jag beklagar att du förväntar dig att jag ska acceptera principer som är självmord för din ras och min, som är judiska till sitt ursprung, som har orsakat det stora romerska rikets fall och som till denna dag har gett ett järnfast skydd åt judarna.

Jag hyser dock inget agg mot dig för de övertygelser som du ärligt och med gott samvete har kommit fram till. Å andra sidan kan du inte klandra mig för de övertygelser och slutsatser som jag ärligt har kommit fram till efter mycket studier och resonemang.

Jag träffar dig gärna och diskuterar denna fråga med dig i sin helhet, eftersom jag anser att detta är en nyckelfråga i kampen för den vita rasens överlevnad. Historien visar att från den tidpunkt då judarna lyckades sälja de självdestruktiva idéerna om ”kristendom” till den vita rasen, inleddes en snabb tillbakagång för den senare, som den inte har återhämtat sig från än idag.

”Av deras frukt skall ni känna dem”. Efter 2000 år, vad är frukterna av ”kristendomen”?

1. Den första omedelbara effekten av kristendomen var förstörelsen av det romerska riket, en kolossal katastrof för civilisationen som helhet och för den vita rasen i synnerhet.

2. Under de närmaste 1000 åren efter kristendomens intåg vältrade sig den vita rasen i okunnighet, förtryck, fattigdom, vidskepelse och upplösning. Den mörka medeltiden följde efter Roms förstörelse och hängde som ett ondskefullt täcke över kontinenten Europa, den vita rasens hem.

3. Detta följdes av en grym och destruktiv serie religionskrig som ställde vit broder mot vit broder. Av dessa var trettioåriga kriget bara ett exempel. Det utplånade nästan det tyska folket och satte dem i vilket fall som helst 300 år tillbaka i tiden.

4. Det lade grunden för dagens judiska kommunism. Judarna har ingen bättre allierad än den kristna kyrkan i förslavandet av mänskligheten.

    a. De liberala kyrkorna predikar rasblandning för den vita rasen, och att vi är skyldiga våra döttrar, våra hem, våra pengar och vårt eget blod till negrerna.

    b. De "fundamentalistiska" kyrkorna predikar att judarna är Guds utvalda folk och är orörbara. Medan fundamentalisterna är som mest aggressiva i att attackera andra "kristna" grupper såsom katoliker, mormoner, Kristen vetenskap, presbyterianer, lutheraner, etc. (vem som helst som har en obetydligt annorlunda tro än deras egen), kritiserar de aldrig, aldrig den judiska religionen, som inte ens tror på Kristus överhuvudtaget.

5. Hela denna humanitära filosofi har främjat den suicidala idén om att "belöna dina fiender, bestraffa dina vänner" in i vårt regeringssystem och politiska tänkande.

6. Om kristendomen är så upplyftande och konstruktiv, varför har den efter 2000 år inte löst några av mänsklighetens problem? Varför löser inte de hundratals och tusentals organiserade kyrkorna idag ett enda problem för den vita rasens överlevnad? Vad har kristendomen i själva verket någonsin gjort för att hjälpa den vita rasen?

Sedan kommer vi till kärnan i frågan, och jag ställer samma fråga till dig som generalen — Tror du på de kristna principerna så som de framställs i bergspredikan och genom hela det "nya" testamentet? Tror du på och utövar du:

1. Vänd andra kinden till.
2. Älska dina fiender.
3. Sälj allt du äger och ge till de fattiga.
4. Stå inte emot det onda.
5. Döm inte.

Svaret är uppenbarligen nej, det gör du inte. Om du gjorde det skulle varken du eller din familj kunna överleva. Dessutom skulle du förvisso vara värdelös i kampen för den vita rasens överlevnad, vilken jag är säker på att du är mest bekymrad över och besluten att kämpa för.

Om du nu inte tror på ovanstående och andra suicidala principer (såsom "Gör er inga bekymmer för morgondagen", "Ge åt den som ber dig

av dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig", och dussintals andra) så som de formuleras i det "nya" testamentet, vad får dig att tro att du överhuvudtaget tror på "kristendomen"?

Om du läser mitt brev till generalen noggrant kommer du att finna att det finns mer som jag inte har utrymme att upprepa här. Faktum är att det finns så mycket mer massiva bevis för att "kristendomen" var ett tidigt hårt slag som framgångsrikt utdelades av judarna för den vita rasens undergång, att jag håller på att skriva en hel bok i ämnet. Och bevisen är massiva och imponerande.

Varken du eller general de Valle har kommit med en enda meningsfull vederläggning av de övervältigande bevis jag redan har presenterat. Det är som om jag skulle ägna en timme åt att lägga fram massiva bevis för dig att två plus två blir fyra. När det hela är över konstaterar du bara intetsägande: "Teserna du presenterar är ohållbara ur både historisk och skriftlig synvinkel". Du visar dock ingen historia som motbevisar vad jag har sagt, medan jag visar dig det romerska rikets fall, de efterföljande mörka åldrarna, förföljelsen och krigen, allt i kristendomens namn. Du citerar inga andra skrifter som motbevisar det jag har anfört, och även om det finns citat med sådan innebörd förklarar de fortfarande inte, och upphäver inte heller, alla de självmordsbenägna läror som fyller det "nya" testamentet, och som i själva verket är det centrala temat i den "nya lära" som judarna så välvilligt skänkte oss, men som de sannerligen inte var dumma nog att köpa själva. I en välsmakande sjurätters middag spelar det knappast någon roll hur läckra de övriga sex rätterna är om en av rätterna är förgiftad. Detsamma gäller det "nya" testamentet. Det jag har citerat finns där och det är självmordsbenäget. Det spelar liten roll vad det i övrigt innehåller. Inte heller kommer generalen med ett enda vettigt argument som svar på alla de frågor jag ställer till honom, och han svarar inte ens på om han tror på alla de självmordsbenägna "läror" som är inneboende i det "nya" testamentet. Han svarar inte på dem för att han inte kan, och tar istället till det gamla judiska knepet med personangrepp när han är trängd.

Du säger "att den vita människans kulturs och kristendomens öden under de senaste två tusen åren har varit oupplösligt sammanflätade". Sant, men vad bevisar det? Var det en välsignelse eller en pest? Man kan också säga att tuberkulos, hepatit och polio, som ofta kallas "den vita mannens sjukdomar", har varit oupplösligt sammanflätade, men har de på något sätt varit ansvariga för att hjälpa och skapa den vita mannens civilisation? Nej, sannerligen inte, och det har inte heller den judiska "kristendomen". Historiens fakta talar högt och tydligt om att den vita människan redan hade en vacker klassisk civilisation innan "kristendomen" stack upp sitt huvud. Den romerska civilisationen omfattade större delen av den vita rasen och bragte lag och ordning, civilisation och fred till den då kända världen. Pax Romana varade i två hundra år (till 200 e.Kr.), den längsta period av fred som världen känt till. Det var

krossades av den judiska kristendomens intåg och den romerska civilisationens sönderfall, och därefter den mörka medeltiden. Det är inte heller sant att Amerika är baserat på ”kristna” principer. Vår republik utformades efter det förkristna Rom, liksom de flesta av våra lagar, vår arkitektur, kalender, etc., och själva våra språk har sina rötter i Roms latin. Så det är en monumental bluff som liberalerna och kosher-konservativa fortsätter att häva ur sig om att detta land ”grundades på kristna principer”. Vilka kristna principer till exempel? Vänd andra kinden till? Älska dina fiender? Är det så vi besegrade den vilde rödskinnade och vann vilda västern?

Jag vill se till att du förstår denna punkt helt och hållet. Vi är inte ateister, så du kan inte kasta detta förprogrammerade judiska trigger-ord på oss. Vi tror på en Skapare som skapade den vita människan till sin avbild enligt punkt nr 1 i trosbekännelsen. Vi tror på en Gud som såg mest gynnsamt på den vita människan eftersom han utrustade henne med en högre nivå av gudomliga egenskaper än någon annan varelse — intelligens, kreativitet och skönhet. Vi tror inte på en judisk Gud av Abraham, Isak och Jakob, inte heller att Skaparen av detta stora universum, som omfattar miljarder konstellationer, skulle göra en speciell överenskommelse med en sliskig och förrädisk stam som judarna. Vi förkastar det helt och hållet. Vi köper vidare inte de självmordsprinciper som framställs i det ”nya” testamentet, främjade av en jude och hans skara av judiska apostlar. Vi anser att det är helt i strid med vad naturen och Guds naturliga lagar säger. Vi tror vidare att sådana föreställningar är och har under 2000 år varit extremt destruktiva för den vita rasen och oerhört fördelaktiga för den judiska rasen. Vi tror att judarna planerade det så. Vi förkastar därför dessa läror totalt.

Du säger sedan att om den vita rasen hade en religion som var bra för den vita rasen som jag föreslår, så låter detta i dina öron som ”en aryansk judendom”. Hur förvirrad kan man bli? Detta är som att säga att om de kinesiska kommunisterna invaderade Amerika och använde de bästa moderna vapen de kunde få tag på, och om vi då kämpade och gjorde motstånd mot dem med de bästa vapen vi kunde konstruera, så skulle vi vara precis lika illa som de kinesiska kommunisterna. Detta är exakt den typ av logik du använder, och den är inte vettig.

Sammanfattningsvis vill jag säga att naturens högsta lag är bevarandet av den egna arten, och för oss betyder det den vita rasen. Vår mest dödliga fiende är den judiska rasen, och deras mest potenta vapen för att övervinna den mycket kraftfullare vita rasen har varit list, och deras förmåga att förvirra sina offers sinnen genom att förorena dem med falska och självdestruktiva idéer. Kristus och apostlarna var praktiskt taget alla judar. Det första och mest massiva slag som judarna framgångsrikt riktade mot den vita rasen var kristendomens självmordsläror som de förkroppsligades i det ”nya” testamentet och såldes till romarna. Vi kommer aldrig att kunna inleda en

meningsfull kamp mot vår dödsfiende tills vi kan reda ut vårt eget tänkande och ersätta de självmordsbenägna lärorna med läror som främjar värdet av vår ras, vår vita civilisation, vår vita kultur, och i allmänhet lär ut den idé som naturen redan instinktivt har inplanterat i varje levande varelse — överlevnad och fortplantning av den egna arten, och den starkastes överlevnad. Varje filosofi som inte är i harmoni med naturens första och högsta lag är konstlad, dömd att misslyckas och är i själva verket skräp.

Om du har ett specifikt svar skulle jag vara mer än intresserad av dina kommentarer. Under tiden går jag framåt med full fart i skrivandet av den bok jag tidigare nämnde. I det förvirrade, förvridna sinnestillstånd som den vita rasen befinner sig i idag, är ett kallt och klart resonemang avgörande för vår överlevnad, och jag tror att det projekt jag arbetar med är det mest upphöjda mål jag någonsin kan eftersträva, och ingenting kommer att avskräcka mig.

Med vänlig hälsning för ett vitt Amerika,
B. Klassen

FÖRKL.: Vid denna tidpunkt kände Eleanor uppenbarligen att hon var något utom sitt område. Hon beslutade därför att låta en annan medlem i sin grupp, en viss prof. John R. Adams, skriva ett brev till mig och göra ett mer professionellt jobb. Detta gjorde han i en lång, svävande utläggning, där han hävdade att kristendomen historiskt sett hade varit "våra fäders tro", och antydde att eftersom jag inte hade blivit lurad att acceptera den som resten av dem, så måste jag, ipso facto, vara jude, en anklagelse som förståeligt nog väckte min vrede. Han avslutade vältaligt med att citera Rudyard Kiplings dikt "Lest We Forget" i sin helhet.

Mr. John R. Adams, Ph. D.
St. Petersburg, Florida

10 januari 1972

Min käre professor:

Jag hade varit på semester i delstaten Colorado i ungefär tre veckor under december och när jag kom tillbaka fann jag ditt mycket intressanta brev på mitt skrivbord, bland mycket annan post, varav mycket var trivialt. Jag uppskattar ditt brev mycket, eftersom det i det finns så många löjliga och förvirrade argument att jag är säker på att jag kan använda en del av materialet till boken jag skriver.

Jag märker att ditt namn är undertecknat John R. Adams, Ph. D. Jag antar att jag borde vara imponerad av Ph. D.-titeln, men ärligt talat är jag inte det. Tvärtom, eftersom jag själv har några universitetsexamina och har för...

länge förknippats med människor som har doktorstitlar, har jag ingen som helst respekt för dem. Faktum är att några av de mest förvirrade och överutbildade dårar jag känner är de som har en doktorstitel efter sitt namn. Även om det finns undantag, är det min iakttagelse att deras sinnen är något i stil med betong, helt hopblandade och hårdnade. Deras huvudproblem verkar vara att det efter alltför många år av judisk indoktrinering av alla de felaktiga idéerna är extremt svårt, om inte omöjligt, för dem att komma fram till några vettiga slutsatser. Det är min vidare iakttagelse att den genomsnittlige arbetaren har mer sunt förnuft och en mycket hälsosammare instinkt än vad den genomsnittlige doktorn har.

Din främsta anklagelse, professorn, verkar vara att jag har ändrat min ståndpunkt angående kristendomen från vad den var när jag skrev ”Fifty Phoney Arguments” och ”B. K. Letters”. Du har rätt, det har jag. Jag erkänner villigt och uppriktigt för dig att jag en gång i tiden trodde på jultomten, men när bevisen fortsatte att hopa sig för att detta var ett bedrägeri, reviderade jag min ståndpunkt. För inte så många år sedan trodde jag också på Robert Welch och John Birch Society. När jag tog en närmare titt på denna verksamhet och bevisen fortsatte att hopa sig för att jag hade blivit lurad, gjorde jag det ärliga och ändrade min ståndpunkt och exponerade den för vad den var. Jag hade också en gång förtroende för Barry Goldwater, och även för George Wallace, och bidrog med avsevärd tid, pengar och ansträngning för valet av dessa bedragare. Allteftersom tiden gick och bevisen fortsatte att hopa sig för att dessa människor förde mig och miljontals andra bakom ljuset, ändrade jag återigen min ståndpunkt och kallade en spade för en spade.

Gör detta mig ovanligt naiv och lättlurad? Inte särskilt. När jag ser mig omkring verkar jag vara mil före den genomsnittlige lurade goyim, inklusive dig. Det judiska nätverket är så djupt rotat och har det ena lagret av konspiration efter det andra sammanflätat i hela sin apparat att när man upptäcker och exponerar ett, tar det ett tag innan man finner att det finns ett annat underliggande lager av konspiration därunder. De flesta människor har inte ens upptäckt lager nummer ett. En stor skillnad mellan dig och mig själv verkar vara att du inte har den nödvändiga mentala förmågan till resonemang och deduktion för att reda ut den judisk-kristna nivån av konspirationen. En annan skillnad verkar vara att när bevisen blir överväldigande, är mitt sinne inte nödvändigtvis hårdnat som betong, som vissa människor jag känner.

Men när du fräckt anklagar mig för att vara i maskopi med judarna för att jag inte köper din sjuka version av kristendomen, då ska jag ge dig det svar du förtjänar rakt på sak: du är inget annat än en simpel, fullständig lögnare. Du ljuger så det svartnar, professorn, och du vet om det.

Så du vill sluta. Det passar mig utmärkt. Så sluta. Det finns

uppenbarligen en enorm skillnad mellan dina mål och mina, mellan din lojalitet och min. Det verkar som om ditt främsta syfte är att föreviga de löjliga och idiotiska, för att inte tala om självmordsbenägna, lärorna från en omskuren jude, nu sedan länge död, om han ens någonsin har levt. Å andra sidan har jag ingen som helst önskan att föreviga denna sjuka och döende trosbekännelse, tvärtom är det mitt mål att exponera den. Men ännu tusen gånger viktigare för mig är den vita rasens överlevnad. Medan du går runt och stöper om gamla judiska shibboletter, är det mitt syfte, i själva verket mitt livs största hängivelse, att lägga grunden för en ny trosbekännelse eller en ny religion som kommer att vara avgörande för den vita rasens framtida överlevnad.

Jag är fast övertygad om att den bok som jag nu skriver innehåller mer sunt förnuft, är mer i harmoni med naturlagarna; i harmoni med historiens lärdomar; och utgör en mer idealisk religion för den vita rasen än någon bok som har skrivits under de senaste femtusen åren. Den är baserad på en tydlig och enkel trosbekännelse: det som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; det som är dåligt för den vita rasen är det ultimata onda. Hade romarna haft en sådan religion för tvåtusen år sedan skulle de inte ha dukat under för den svekfulla juden, utan istället skulle vi leva i en vacker ljus värld befolkad av en ras som skulle ha nått höjder av förträfflighet som man ännu inte kunnat drömma om. Dessutom kan jag säga dig detta: Om bara tio procent av den tid, energi och pengar som idag slösas bort på att hålla liv i den sjuka och döende kristna trosbekännelsen ägnades åt en sådan religion, garanterar jag dig att den skulle sprida sig som en löpeld. Om den uppgiften överväldigar ditt lilla professorsinne och verkar ligga bortom din fattningsförmåga, så är det ditt problem, inte mitt. Du kan sluta om du vill. Det är alltid enkelt och fegt. Men jag ska inte göra det, och ingenting på jordens yta kommer att stoppa mig.

Tills för ungefär ett år sedan var jag, liksom miljontals andra människor, lika förvirrad och bedragen av den "kristna" bluffen som du är nu, även om jag alltid kände att det var något märkligt, och mycket som var löjligt, med kristendomen. Icke desto mindre, när jag började organisera det nya partiet, N.W.P., fann jag att jag inte bara fick motstånd från Birchers, utan mitt starkaste motstånd kom från de "pånyttfödda" kristna, och till och med de "icke-pånyttfödda" kristna. (Förresten, professorn, är du en "pånyttfödd" kristen? Om inte, varför inte?) Detta trots det faktum att jag inte särskilt tog upp frågan om kristendomen alls, utan i själva verket försökte lämna religionen utanför bilden och hävdade att detta var en politisk fråga. Trots mitt försök att undvika religiös inblandning fick jag inget annat än motstånd från dessa Jesus-människor. Ständigt dök argumentet upp "men är inte rasdiskriminering mot våra kristna principer?" "Jag kan inte vara emot judarna. De är trots allt Guds utvalda folk." "Vi borde inte vara emot judarna." Bibeln säger, "Jag skall välsigna

dem som välsignar dig, och jag skall förbanna dem som förbannar dig.” ”Jag har inget emot judarna. Jag har en mycket god judisk vän som nyligen har blivit kristen.” ”Vi är alla lika inför Herren.” (Alla utom ”de utvalda”, naturligtvis. Liksom George Orwells grisar i ”Djurfarmen” ser de kristna judarna som ”mer lika” än oss andra.) Och så fortsatte det. Till min stora förvåning fann jag att de bästa beskyddare judarna har är de kristna, och ingen är mer orubblig och fanatisk i detta än de så kallade ”pånyttfödda” kristna.

Efter ett tag fick detta mig att börja fundera på varför det förhöll sig så. Trots att jag hade varit ganska bekant med Bibeln sedan min tidigaste barndom, gick jag tillbaka till själva Bibeln för att ta reda på exakt vad den kristna trosbekännelsen var. Till min förvåning kom de mest skadliga anklagelserna mot kristendomen själv inte från läsning av någon kommunistisk litteratur, utan från läsningen av själva den ”Heliga” Bibeln. Jag började med att läsa den mycket upphaussade ”Bergspredikan”. När jag tog den del för del, blev jag överväldigad av de dumma, idiotiska, destruktiva och självmordsbenägna råd som fanns på dessa sidor. Det var fantastiskt. Detta var den mest uppenbara samling dåliga råd man kunde ge någon. ”Älska dina fiender.” ”Vänd andra kinden till.” ”Sälj allt vad du äger och ge åt de fattiga.” ”Stå inte emot det onda.” ”Döm inte.” Om någon lånar av dig och vägrar betala tillbaka, låna dem mer. Om någon ber dig om din rock, ge honom den och ge dem din överrock också. Om någon usel jude hotar att dra dig inför rätta, bestrid honom inte. Och så vidare och så vidare. När jag begrundade detta kom jag till slutsatsen att detta var det mest intetsägande skräp som någon någonsin skulle kunna ge dig. Inte nog med det, om du följde det skulle du förstöra dig själv, din familj och din nation.

Sedan undersökte jag vidare vilka som var förövarna och förespråkarna för denna så kallade ”nya lära”? Och jag fann alla dessa lärjungar — Matteus, Markus, Petrus och Paulus, Johannes — nästan enhälligt — de var alla judar — anförda av den där vederbörligen omskurne juden själv vid namn Jesus Kristus. Med Gamla testamentet skrivet av inget annat än judar (om judar) och Nya testamentet skrivet av samma sort, borde det höja en röd varningsflagg i vems som helsts sinne. Det gjorde det för mig.

Nästa steg jag undersökte var vad som hände med den stora romerska civilisationen efter att de blev kristna. Inte till min stora förvåning fann jag att inom sex generationer efter att kejsar Konstantin utropat kristendomen till imperiets officiella statsreligion, hade Rom helt fallit samman från att ha varit den största civilisation och makt som världen någonsin skådat till ett fullständigt kaos, och år 476 e.Kr. fanns Rom faktiskt inte mer. Deras ödesdigra misstag var att de hade köpt detta skräp, och som man kunde förutse, förstörde de sig själva.

Jag studerade vidare Gamla testamentet för att ta reda på vad Bibeln sade om alla dessa ”stora” patriarker och judiska hjältar, med vilka Gud, enligt de judiska manusförfattarna, ingick så många vackra och långtgående älsklingsarrangemang. Jag studerade vad Bibeln sade om Juda, Abraham, Isak, Lot, David, Salomo och alla de övriga av dessa skurkar, och jag fann att de i det stora hela var det mest förkastliga gäng mördare, horbockar och moraliska spetälska som man överhuvudtaget skulle kunna samla i en bok. Faktum är att Gamla testamentet är fyllt av inget annat än judar som dödar sina fiender, av pornografiska berättelser om Lot som bedriver otukt med sina döttrar; Abraham som gifter sig med sin halvsyster Sara och sedan pantar bort henne som en vanlig prostituerad till kung Ahasveros så att han kunde lura av honom hans boskap och ägodelar; David som bedriver otukt med Batseba och sedan förrädiskt låter döda hennes make; om Salomo som har ett menageri av sjuhundra hustrur och trehundra konkubiner, och så vidare och så vidare. Och dessa var de ”stora”, ”upphöjda” karaktärer som vi förväntas se upp till som Guds ”utvalda”; och från vilka du uppenbarligen får sådan stor inspiration; karaktärer som vi förväntas undervisa våra barn om. Vilket skräp.

Det finns mycket mer men jag vill inte ta upp platsen i detta brev för att ge dig alla de makabra detaljerna. För din upplysning bifogar jag kopior av mitt manuskript om en analys av Gamla testamentet och Nya testamentet och jag skickar dem till Eleanor. Detta är dock bara en liten del av hela min bok, något i stil med två kapitel av 25 eller 30 kapitel. Dessutom är detta bara ett utkast som transkriberats av min sekreterare från min diktering på band, oredigerat och i princip okorrigerat. Jag föreslår att du läser dem, professorn, och bara för din egen upplysning tar reda på hur lite du egentligen vet om Gamla testamentet och Nya testamentet. Jag tror att du kommer att finna att för en bok som förväntas vara helt proppfull av tidernas visdom, är den istället full av pornografi, smutsiga historier om smutsiga judar, dödande, mestadels av judar, som segerrikt dräper och slaktar hedningarna, och framför allt bara rent ut sagt dåliga och dumma råd, varav jag redan har noterat några i detta brev. Mer av det finns i sammanfattningarna av Gamla och Nya testamentet som jag nyss nämnde.

Sannerligen, den vita rasen förtjänar en mycket, mycket bättre religion än så, och åt denna stora sak kommer jag att ägna resten av mitt liv.

Nu, professorn, har jag hört alla möjliga försök till bortförklaringar av de omöjligt dåliga råden som serveras i ”Bergspredikan” och alla dessa förklaringar är med nödvändighet högst krystade, plågade typer av resonemang, liksom ditt. Att säga att principerna som förespråkas i Bergspredikan främst riktade sig till

Kristi lärjungar och inte gäller resten av de kristna följarna är att våldföra sig på fakta och förnuft. Det är en lika enfaldig förklaring som den general del Valle kom med när han sa att principerna var utmärkta för två tusen år sedan men inte var menade för nutiden, att vi skulle kunna klara oss utan dem nu. Jag vill påminna dig om att om de inte är bra nu så var de inte bra då, och vice versa. De var dåliga för två tusen år sedan och de är i själva verket dåliga idag. Om de var bra för lärjungarna, så är de bra för följarna, och vice versa. Icke desto mindre finns det inget sätt i världen du någonsin kan prata dig ur det faktum att dessa är själva kärnan i kristendomens ”nya lära”, dessa är de högt prisade kristna principer som alla förväntas tycka är så fantastiska, och är i grunden essensen av hela det kristna programmet. Ditt ytterligare försök till förklaring för att rationalisera ”älska dina fiender” genom att föreslå att vi skiljer mellan privata och offentliga fiender är inte heller särskilt logiskt. Det finns ingen anledning till varför jag skulle vara dum nog att älska en enda neger som försökte mörda min familj eller att jag skulle älska en hel hord av kinesiska kommunister som skulle invadera vårt land och begå omfattande slakt. Detta är ett ganska svagt försök att rationalisera den suicidala Bergspredikan. Men även där skrapar du bara på ytan genom att bara nämna en del bland ett överflöd av dåliga råd som är sammanflätade genom resten av texten i Nya testamentet. Du försöker inte svara på resten av dem, eftersom du inte kan, och ingen annan som jag någonsin har pratat med, inklusive ett antal vördnadsvärda pastorer och präster, har kommit med ett enda vettigt svar på något som är alldeles för idiotiskt för att någon ens ska försöka rationalisera det.

Nej, min käre professorsvän, du tror egentligen inte ens på sådant skräp själv. Jag hävdar att du ljuger för världen (och förmodligen för dig själv) när du säger att du tror på något som du aldrig har praktiserat under hela ditt vuxna liv, inte praktiserar idag, och inte har någon avsikt att praktisera i framtiden. Om du verkligen tror att kristendomen är svaret, varför skulle du ens vilja gå med i eller bilda ett nytt parti för att bekämpa judarna? Faktum är, varför skulle du vilja göra någonting alls? Varför inte bara sitta tillbaka på din stora feta harunka och vänta på Kristi återkomst? Kommer han inte att ta hand om allting ändå? Och varför ”samla skatter på jorden”? Kristus säger åt dig att inte göra det. Men du gör inte något av detta, eller hur? Tvärtom är du ganska angelägen om att få vantarna på nästa lönecheck varje månad, inte sant? Och så fortsätter det.

Hur man än ser på det finner du dig själv i den löjliga positionen att hycklande och dumt förespråka omöjliga idéer som prackats på dig av ett gäng judiska manusförfattare å ena sidan, och sedan förneka dem i varje handling och gärning för att överleva.

När ett sådant beteende blir vanemässigt och kroniskt kan jag bara hävda att en sådan person antingen är en hycklare, eller en lögnare, eller båda, som saknar modet att erkänna att han har blivit lurad.

Kärnan i saken, min käre professor, är att kristendomen inte bara saknar svaret på den vita mannens överlevnad, utan tvärtom är en betydande del av hans problem.

Kristendomen står i fullständig konflikt med naturlagarna. Varje levande varelse i naturen har givits en medfödd instinkt för sin egen självbevarelse och framför allt för sin egen arts överlevnad. När kristendomen lär dig att ”vända andra kinden till”, ”älska dina fiender”, ”stå inte emot det onda” och allt det där andra självmordsbenägna skräpet, står det i fullständig motsats till vad naturen har sagt oss under de senaste många miljonerna år. Vidare säger kristendomen att vår skapare har gjort ett uselt jobb med att designa oss, den mänskliga rasen, att vi är i grunden onda och att varje naturlig instinkt är syndig, och att vi måste omforma oss själva och bli ”födda på nytt” för att möta kristendomens godkännande. Det trubbar av och dödar de naturliga instinkter som naturen gav oss för vår egen överlevnad.

Frågan uppstår därför: antingen är naturen fruktansvärt dum eller så är kristendomen fruktansvärt dum. Vi måste välja mellan den ena eller den andra. Du verkar tro att kristendomen har rätt och naturen har fel. För min del skulle jag välja naturens naturliga lagar framför Kristi onaturliga (och därför perversa) lagar, tusen gånger om. När allt kommer omkring har naturens myriader av lagar fungerat smidigt sedan urminnes tider, långt innan denne omskurne jude dök upp på scenen för att genomföra sina självmordsråd och förvirra och förbrylla romarna. För det andra, låt mig fråga dig, var har det någonsin funnits ett samhälle som någonsin har följt Kristi råd och överlevt? Romarna var godtrogna nog att försöka och de blev totalt krossade på kort tid. Romarna finns inte mer. Den vita rasen har bara överlevt (knappt) i den mån den har ignorerat dessa dåliga självmordsråd och har inte överlevt för att de har följt dem. Låt mig upprepa detta eftersom det är här du alltid verkar glida av spåret: den vita rasen har överlevt trots kristendomen, inte på grund av den. Den har gjort alla de stora ting den har gjort på grund av sina infödda medfödda egenskaper, på grund av sina medfödda överlägsna kvaliteter som generöst skänkts den av en givmild natur, inte på grund av någon hjälp som kristendomen har gett den. Tvärtom har kristendomen undertryckt, trubbat av och dödat de naturliga kreativa aggressiva förmågor som den vita rasen alltid har varit utrustad med.

Ditt argument om motsatsen, att spanjorerna drev ut morerna för att Spanien var kristet, är helt utan grund och det svagaste argumentet av alla. Spanjorerna drev ut dem för att de hade blivit invaderade av en främmande fientlig styrka och kämpade

dem på samma sätt som arméer alltid har kämpat, oavsett om de var kristna eller icke-kristna. De kämpade på samma sätt som när fransmännen under hundraårskriget (1337–1453) drev ut engelsmännen när de invaderades av engelsmännen. Det fanns ingen skillnad i religion. De var båda ”kristna” nationer. Spanjorerna var framgångsrika på drottning Isabellas tid eftersom drottning Isabella var en enastående vit ledare. Om hon verkligen hade åberopat sina ”kristna principer” skulle hon inte ha kämpat alls, utan älskat sina fiender, vänt andra kinden till och låtit morerna ta över. Det var den vita rasens superba medfödda stridsegenskaper som kom i dagen och drev henne att kämpa för överlevnad och överhöghet. Jeanne d'Arc under hundraårskriget var lika heroisk, om inte mer så. Återigen kommer din vansinniga böjelse att ge kristendomen äran där ingen ära tillkommer upp till ytan. Att återigen ge kristendomen äran där ingen ära tillkommer är ungefär lika idiotiskt som att ge sjukdomen äran istället för mannen som har blivit en stor poet trots att han drabbades av polio. Visst hade romarna, utan nytta av Abrahams, Isaks och Jakobs judiska Gud, inga större svårigheter att underkuva inte bara Spanien utan även de flesta av de moriska områdena i Afrika, men förlorade allt när den kristna pesten drabbade dem.

Du är tarvligt oärlig när du säger att jag liknar den vita rasens prestationer under de senare åren vid tuberkulos, hepatit och polio. Jag sa inget sådant, och det vet du. Min poäng framfördes ganska tydligt och det finns ingen ursäkt för att du tar till ett så smutsigt knep. Det jag sa var ganska tydligt och man behöver inte vara doktor för att förstå det. Jag sa att det är sant att kristendomen har varit ”sammanflätad” med den vita civilisationen under de senaste två tusen åren, men det har även tuberkulos, hepatit och polio varit, och att varken kristendomen eller den vita mannens sjukdomar har varit ansvariga för att skapa den vita mannens civilisation. Den vita människan har åstadkommit vad hon har trots sjukdom, pest och kristendom; jag har påpekat detta tidigare och jag anser att det är en välmotiverad poäng.

Du gör ett stort nummer av huruvida den grekiska civilisationen var överlägsen den romerska civilisationen eller inte, och i ditt luddiga professors-tänkande väcker du en sidovägsfråga som inte har något att göra med mitt uttalande om kristendomens självmordsbringande effekter på den stora romerska civilisationen. Om du anser att den grekiska civilisationen var överlägsen, så gärna för mig, du kommer inte att få något motargument från mig, men poängen är denna: vid tiden för Augustus Caesar var den romerska civilisationen suverän i hela den då kända och värdefulla världen. Den var outmanad och den vita människan var herre över sitt eget öde. Under två hundra år därefter åtnjöt den vita romerska världen Pax Romana, en oöverträffad period av fred och välstånd som aldrig sedan dess har motsvarats. Det fanns ingen annan kraft i världen

som skulle kunna utmana Rom, militärt eller på något annat sätt. Icke desto mindre kom judarna, spridda som ett virus i hela det romerska riket, och som experter på att manipulera andra folks sinnen, ut med denna självmordsbenägna nya lära, sålde framgångsrikt denna sörja av skräp till romarna och förintade dem totalt. Inte nog med det, utan de störtade därmed den vita rasen i de förödande och dystra ”mörka tidsåldrarna” under de kommande tusen åren — en period under vilken allt lärande upphörde, och inte bara upphörde utan gick kräftgång, en period fylld av vidskeplighet, fruktan och fattigdom. Efter tusen år lyckades den vita rasen slutligen ta sig ur denna sörja, åtminstone delvis, och till den stora romerska civilisationens ära byggde de sina fundament på de lagar, den arkitektur, den litteratur och det lärande som romarna redan hade producerat tusen år tidigare. Men aldrig mer skakade den vita rasen av sig judarnas kontroll. Det är min poäng, professorn, och ingen mängd dubbelspel kan radera dessa fakta från historien.

Jag vänder mig vidare mot er i er bisarra analys av mer modern historia beträffande Spanien, Tyskland och Italien kontra ”västerländsk civilisation”. Er analys tycks vara att Spanien och Portugal fortfarande är fascistiska idag eftersom de stod i förbund med den kristna kyrkan, medan Mussolinis och Hitlers ”fascistiska” regimer krossades för att de ”vidtog repressiva åtgärder mot den” (kristendomen). I denna fantastiska analys av modern historia, som endast en förvirrad filosofie doktor skulle kunna koka ihop, ignorerar ni fullständigt det faktum att i den senaste hemska förintelsen anstiftad av judarna, nämligen andra världskriget, var de verkliga segrarna inte ens de ”västerländska demokratierna”, utan det judedominerade Sovjetryssland, ett fruktansvärt slavarbetarläger. Nu antar jag att ni tänker berätta för mig att Sovjetryssland vann för att de var mer vänligt inställda och mer välvilliga mot den kristna kyrkan än vad Tyskland och Italien var, och att Gud var på Sovjetrysslands sida. Ni ignorerar fullständigt det faktum att Spanien aldrig skulle ha överlevt utan den överväldigande hjälp som det fick från Hitlers Tyskland. Utan den hjälpen skulle Spanien idag vara i kommunismens grepp, och Portugal tillsammans med henne.

Sammanfattningsvis vill jag säga att fram till för ungefär ett år sedan var jag lika förvirrad över ”sammanflätningen” av ”västerländsk civilisation”, kristendom och den vita rasen som ni fortfarande verkar vara idag. Jag trodde också att juden försökte förstöra den ”västerländska civilisationen” och kristendomen. Vid djupare studier och mer eftertänksamma resonemang har det blivit övertydligt för mig att dessa termer inte är synonyma med den vita rasen, och att det inte alls är kristendomen som juden försöker förstöra. Det är i själva verket ett ondskefullt kraftfullt verktyg som han själv har uppfunit för att förstöra, bastardisera och förslava den starkaste levande kraften i naturen, nämligen den stora vita rasen själv. De håller i själva verket på att framgångsrikt genomföra den förstörelsen idag.

med de starkaste vapen de har, vilket är manipulationen av andra människors sinnen. Inom detta område, sinnesmanipulation, har kristendomen varit den största triumf judarna någonsin har uppnått.

Det faktum att judarna inte försöker förstöra kristendomen, förrän åtminstone en sådan tidpunkt då de kan klara sig utan detta användbara vapen, är övertydligt runt omkring oss. Du kan gå in i vilken motellkedja eller hotellkedja som helst som ägs av judar och i varje rum hittar du Bibeln liggande öppen för dig. Du kan vara säker på att om dessa judiska ägare inte ville ha dem där, så skulle de inte finnas där. Du kommer att finna att kristna kyrkor (liksom andra religiösa institutioner) är befriade från fastighetsskatt, de är befriade från inkomstskatt, och återigen kan du vara säker på att detta inte skulle vara fallet om judarna inte ville att det skulle vara så. Du kommer att finna kristendomsfrämjare som Billy Graham ges gratis publicitet värd miljontals dollar i de judiska TV-nätverken, i de judiska tidskrifterna och i de judiska nyhetsmedierna i allmänhet. Och kom inte och säg att hans budskap inte är äkta. Han sprutar ur sig samma självmordsbenägna budskap som du, nämligen älska dina fiender, vänd andra kinden till, etc. Han citerar från samma judiska bibel som du gör och som du tycker är så fantastisk, samma bibel som har citat som Femte Moseboken 20, v. 10: ”När du kommer nära en stad för att strida mot den, skall du erbjuda den fred. Och det skall ske, om den ger dig ett fredligt svar och öppnar för dig, då skall allt folk som finns där bli skattskyldigt (läs slavar) under dig, och de skall tjäna dig. Men om den inte vill hålla fred med dig, utan vill föra krig mot dig, då skall du belägra den; och när Herren din Gud har givit den i dina händer, skall du slå allt mankön där med svärdsegg”. Kom nu ihåg, jag hittade inte på detta. Det finns där för dig att läsa och det sägs vara talat av Abrahams, Isaks och Jakobs judiska Gud, som uppenbarligen är din Gud också, åtminstone så säger de judiska manusförfattarna oss. Jag kan inte tänka mig något mer hemskt och förrädiskt än passager som dessa. Jag skulle njuta av att höra något av ditt luddiga professors-dubbelspel under nästa halvtimme eller så när du försöker förklara sådana passager.

Faktum är att Bibeln är en judisk bok, utformad för att förena och stärka judarna å ena sidan med Gamla testamentet, i kombination med Talmud, och för att splittra, förvirra, förbrylla och förstöra den vita rasen med Nya testamentet å andra sidan. Medan Gamla testamentet råder judarna att ”Där ingen uppenbarelse finns, där förvildas folket”, råder det de vita människorna i Nya testamentet att ”gör er inga bekymmer för morgondagen, se på liljorna på marken, etc.” Jag är inte alls övertygad om att en sådan enorm samling av dåliga råd i Nya testamentet inte var avsiktlig.

Nej, judarna försöker inte alls förstöra kristendomen. De

uppfann det och de använder det som det mest kraftfulla vapen de någonsin har format, till och med kraftfullare än kommunismen. Faktum är att kommunismen aldrig skulle ha kunnat uppstå om den judiska apparaten inte först hade undergrävt den vita mannens sinne med kristendomens falska principer. De kommer slutligen att förstöra kristendomen när de inte längre har någon användning för den, nämligen när de har etablerat sin järnhårda diktatur över den vita mannen och förslavat honom som de redan har gjort i Ryssland och på andra håll. Sedan kommer de att kasta kristendomen åt sidan precis som de gör sig av med liberaler och kommunister som var användbara för dem längs vägen, men kastar dem till vargarna så snart deras jobb är utfört.

Det är ganska märkligt att du skulle vara så hätsk över det faktum att jag skulle kunna vara ”splittrande” när det finns miljontals i detta land och på andra håll som du mer berättigat skulle kunna rikta din attack mot. Jag misstänker att det verkliga syftet med ditt brev avslöjas mot slutet när du skriver ”vi hoppas att ... du kommer att finna det lämpligt att överge det”. Uppenbarligen vill du hindra mig från att skriva min bok. Och varför vill du stoppa mig? För att den spränger några av de mest omhuldade myter som du har närt under alla dessa år och du kan inte svara på de överväldigande bevis som jag lägger fram. Som det gamla ordspråket säger: ”Ni skall förnimma sanningen och sanningen skall göra er galna”. Precis som den lille pojken som just har fått veta (sanningsenligt) att jultomten inte finns, är du arg på själva upptäckten. Och likt den lille pojken, istället för att vända din vrede mot dina bedragare, väljer du dumt nog att vända din vrede mot dem som har avslöjat denna fars. Ett vanligt drag i den mänskliga naturen, men inte särskilt lovvärt.

Jag skall inte sluta skriva min bok, professor. Jag är övertygad om att konsekvenserna av min bok är överväldigande och att den kommer att lägga grunden för den framtida vita mannens religion för hans egen räddning och slutgiltiga triumf. Jag tror att jag har uppnått ett förödande genombrott, och ju mer jag studerar den judiska plågan, kristendomen, religionen och naturlagarna, desto mer tvingande trängde sig lösningen på mig att en ny religion för den vita rasen var det största bidrag någon människa kunde ge till sitt eget folk. Detta arbetar jag på och skall ägna resten av mitt liv åt denna monumentala uppgift.

På tal om ren arrogans, så har du ett kolossalt mod som talar om för mig vad jag får skriva eller vad jag får tänka. Vem tror du att du är? Jesus Kristus? Henry Kissinger?

Jag anar en fientlig ton i ditt brev mot Hitler, enligt min mening den största vita man som någonsin levt, och även fientlighet mot den vita rasen i allmänhet. Jag kan inte tro att Eleanor och Rudy ställer upp på denna typ av förräderi. De har alltid imponerat på mig med att ha gott omdöme och sunda instinkter. Eleanor har berättat för mig

gång på gång att ”Rasen är allt”.

Sammanfattningsvis vill jag ställa några allvarliga frågor till dig: Av de hundratusentals kristna kyrkorna i det här landet, kan du nämna en enda som verkligen bekämpar judarna? Försöker kristendomen ens på allvar stoppa den vita rasen från att blandas upp med negrerna? Främjar inte de flesta av dem rasblandning med besked? Var finns det en enda kristen kyrka, inte bara i Amerika utan i världen idag, som är tillägnad den vita rasens bevarande? Jag hävdar att det inte finns en enda sådan kristen kyrka i världen idag som lyfter ett finger för den vita rasen själv. Tvärtom är kristendomen, så som den förkroppsligas i Gamla testamentet och i Nya testamentet, tillbedjan av juden, som de judiska manusförfattarna hävdar är Guds ”utvalda”. Det skrevs av dem, för deras bevarande och vår undergång.

Förutom att ge upp, vrida dina händer och ”beklaga situationen”, vilka andra briljanta lösningar har du kommit på? Har du några?

Jag skulle gärna vilja höra från dig igen, men snälla kör inte det där tarvliga tricket igen med att citera Ben Klassen innan han genomskådade bluffen som iscensatts av ett gäng judiska manusförfattare. Istället skulle jag uppskatta om du ägnade ditt nästa brev åt att mer i detalj förklara för mig de otaliga dåliga råd som framförs i Bergspredikan och som är inflätade genom hela Nya testamentet. Jag är säker på att jag skulle finna det ytterst intressant.

Vänligen för en större vit ras,
B. Klassen

SLUTSATS: *Brevet till Adams, kopior av vilket jag även skickade till andra medlemmar i gruppen, raserade som väntat NWP-verksamheten i västkustområdet för gott. Jag var dock inte alltför oroad. Vid det här laget var jag övertygad om att jag, på grund av kristendomsfrågan, behövde göra en plågsam nybedömning av hela situationen, och jag hade börjat sammanställa mina tankar kring en ny rasreligion för den vita rasen. Det var vid den här tiden jag började skriva manuskriptet till NATURE'S ETERNAL RELIGION. Som ett efterord, nästan tio år senare, ringde Eleanor Kramer mig från en flygplats i Ft. Lauderdale. Vi åt lunch tillsammans och hade en lång vänlig diskussion. Även om hon erkände att hon inte längre hade besökt någon kyrka på många år och att hon fortfarande kämpade för den vita rasen, var den ursprungliga stridbarheten för saken borta. Efter besöket skrev jag följande brev till henne.*

Eleanor Kramer 13 november 1980
Seminole, Florida

Kära Eleanor:

Det var verkligen roligt att träffa dig igen i söndags efter nästan tio år av skilda vägar i vårt eviga krig mot judarna. Jag anser att vår oenighet var en verklig tragedi, och återigen var kristendomen den splittrande frågan och förstöraren, som den har varit i årtusenden mellan miljontals andra vita raskamrater.

Hur det än må vara med det, hoppas jag att vi kommer att kunna kombinera och förena våra ansträngningar för att besegra fienden och bygga en vitare och ljusare värld. Det gläder mig att veta att du tar den kommande kollapsen på allvar och förbereder dig för den genom militanta och defensiva åtgärder.

Jag hoppas att du har läst Q & A-flygbladet vid det här laget och fortsätter målmedvetet med själva boken. Det är min övertygande iakttagelse att innan vi kan använda våra skjutvapen effektivt måste vi först och främst rätta till den vita mannens tänkande och ge honom en meningsfull trosbekännelse och ett program som varje god vit man och kvinna kan samlas kring. Detta har jag strävat efter att göra i mina två böcker om CREATIVITY. Om inte detta grundarbete läggs först kommer det vita folket bara att använda sina skjutvapen för att döda varandra, som de har letts till att göra av judarna i hundratals år.

Det är vårt ursprungliga mål att placera 10 miljoner av våra böcker "White Man's Bible" och "NATURE'S ETERNAL RELIGION" i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och negrerna på flykt. När man tänker på att vi spenderar mer på de sysslolösa negrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen!

Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

Jag hoppas att du finner det lämpligt att bli ett minidistributionscenter för boken och trosbekännelsen i ditt område. Om du skulle vilja beställa fler exemplar bifogas ett beställningsformulär och även en medlemsansökan. Vi skulle vara stolta över att ha dig som medlem.

Jag ser fram emot att träffa dig igen och hoppas att vi kan ses snart. Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Förresten fick jag en till inbjudan att komma till Bob De Pughs möte i Kansas City i slutet av november. Min erfarenhet där för tre år sedan var en av en förvirrad massa av olika grupper som hävde ur sig sin speciella version av dårhus. Det påminde

mig om dikten om de sex blinda männen från Hindustan som beskriver en elefant. Det fanns ingen plan, inget program, ingen enighet, inget syfte, och De Pugh själv verkade, när jag pratade med honom, svamla i varje fråga lika mycket som vem som helst. Bifogat finns ett klipp av den artikel jag berättade för dig om. Jag anser att de 300,00 dollar jag spenderade på resan var ett fullständigt slöseri med tid och pengar. Men ta inte mitt ord för det. Upplev det själv.

Segment 7

The Sun Sentinel **2 mars 1972**
Pompano Beach, Florida

Frågeställningar till ekolog

Till redaktören:

Vi börjar bli så vana vid idiotiskt byråkratiskt struntprat nuförtiden att det är svårt att avgöra vem som borde få tröstpriset. Men I.I.F.-direktör Kuperbergs bidrag är sannerligen med i matchen.

Enligt en artikel i Sun Sentinel (9 februari 1972) kommer herr Kuperberg med dessa utvalda uttalanden: Bygg inga fler kanaler, det skadar ekologin. Florida är i vilket fall som helst olämpligt för mänsklig bosättning och den värsta katastrofen som drabbat Florida är de 7 miljoner människor som kommit hit för att bo, säger han.

Innebörden enligt dessa halvgudar är att vi alla borde begå harakiri och lämna marken, luften och vattnet åt fåglarna, alligatorerna och ormarna. De sistnämnda är uppenbarligen viktigare än människor.

Om herr Kuperberg verkligen tror på den här typen av enfaldigt nonsens, varför föregår han inte med gott exempel och lämnar delstaten för att ge plats åt någon alligator eller orm? Eller om han stannar kvar, varför försöker han inte hämta ut sin lön från fåglarna och kackerlackorna, om han anser dem vara så mycket viktigare än människor?

Ben Klassen
Lighthouse Point

Ft. Lauderdale News **21 mars 1972 Ej publicerat**
Ft. Lauderdale, Florida

Till redaktören:

Vilket bedrägligt, hycklande tal om tvingad skolbussning vi fick från Nixon! Inte längre kapabel att hejda folkets vrede gav han oss bara allmosor och dubbelspel.

Om tvingad bussning är dåligt (och det är ondskefullt) då borde det avskaffas helt och hållet, inte tillåtas förbli på sin nuvarande oacceptabla nivå. Dessutom var det Nixons administration som skoningslöst drev det till dess nuvarande katastrofala röra.

Bussning är ett tyranniskt maktprogram som syftar till att förstöra den vita rasen genom att rasblanda den i nästa generation. Den vita rasen förpassas till andra klassens medborgarskap, trots att den utgör över 80 procent av den amerikanska befolkningen. Raslig lojalitet innebär raslig överlevnad. Det är hög tid att den vita rasen drev

rasförrädarna från makten och återigen återfått kontrollen över sitt eget öde.

Ben Klassen
Lighthouse Point

The Colorado Magazine **6 juli 1972**
Denver, Colorado

Mina herrar:

I er berättelse om Custer måste jag säga att jag ogillar er attityd gentemot den vita rasen. Jag anser att "Vinnandet av Västern" är en av de mest produktiva och kreativa perioderna i den vita mannens historia. Om våra förfäder inte hade bekämpat indianerna och byggt upp detta land, skulle ni "feta katter" inte sitta i era lyxiga kontor i Denver idag. Faktum är att det inte skulle finnas något Denver, eller någonting annat.

Jag börjar bli lite trött på att höra hur allt den vita mannen gör är fel och allt den "ädle vilden" (som var betydligt mer vild än ädel) gör är helt underbart.

Om ni verkligen känner er så illa till mods över att indianerna förlorade detta land som vi nu kallar Amerika, så kan ni ge kompensation, ni vet. Sluta vara hycklare. Varför föregår ni inte med gott exempel genom att lämna ert hem och er egendom till förmån för någon indian och själv försvinna?

Vänliga hälsningar,
Ben Klassen

BAKGRUND: Mr. Mayhue förföljde en svart brottsling i flera kvarter, sköt och dödade honom. Brottslingen hade just rånat hans butik och hade identifierats som samma man som rånat butiken vid flera tidigare tillfällen.

The Sun Sentinel **Tryckt 31 oktober 1972**
Pompano Beach, Florida

Prisar Mayhue

Till redaktören:

Jag säger bravo till Carl Mayhue för ett väl utfört arbete. Precis som under tidigare historiska perioder, när brottsbekämpande myndigheter blir så korrupta att brottslingar kan härja fritt med ostraffbarhet, måste en medborgare lita till sig själv för att skydda sitt liv och sin egendom. Jag har bara det högsta beröm för män som Mr. Mayhue, som har modet att göra det som måste göras.

Skulden ligger inte på poliskåren som sådan. Den ligger på de kriminellt försumliga domstolarna och domarna som upprepade gånger släpper uppenbara brottslingar så att de återigen kan stjäla, våldta och mörda. Jag klandrar också nyhetsmedierna som kontinuerligt vinklar sina berättelser med en idiotisk,

blödande hjärta-sympati för brottslingen — inte offret. Att rubricera herr Mayhue som en ”arg köpman”, och brottslingen som hittades med bytet, ett avsågat hagelgevär, et al, som en ”misstänkt” är ett utmärkt exempel.

Ben Klassen
Lighthouse Point

Herr Mayhues svar:
Herr Ben Klassen 8 november 1972
Pompano Beach, Florida

Bäste herr Klassen:

Jag vill personligen tacka er för det intresse och den omsorg ni har visat mig. Ert stöd i min nödstund var djupt uppskattat. Jag framför mina högsta personliga hälsningar.

Med vänlig hälsning,
Carl L. Mayhue

The Sun Sentinel 5 februari 1973 Ej publicerat
Pompano Beach, Florida

Till redaktören:

Ett nyligen publicerat brev (3 feb.) av en ”nordstatare” lyfter fram några chockerande fakta för de vita människorna i detta land att begrunda.

Vid Pensacola High School, där de vita är fler än de svarta med mer än tio mot en, tvingades de överge sin traditionella skolflagga sedan många år tillbaka samt namnet ”Rebels” för sitt fotbollslag. Varför? För att de svarta inte gillade det. En antivit federal domare utfärdade detta tyranniska påbud. Han hatade också konfederationsflaggan.

I New Jersey å andra sidan beordrade en federal domare att ”Black Liberation”-flaggan, en symbol för förräderi, måste hängas upp tillsammans med den amerikanska flaggan vid vart och ett av dussintals skolor.

Jag anser att detta återigen är ytterligare bevis på att dagens domstolar är kraftigt partiska mot den vita rasen; att vi i Amerika idag har en regering, ett domstolsväsen och nyhetsmedier som är pro-judiska, pro-svarta och anti-vita.

Mina vita medborgare — det är dags att vakna och organisera sig. Om judarna och de svarta kan organisera sig för sina egna partiska intressen, kan och måste även vi organisera oss för att skydda våra egna.

Ben Klassen
Lighthouse Point

The Sun Sentinel **3 december 1973**
Pompano Beach, Florida

Instämmer i brev

Till redaktören:

Jag instämmer i herr McCoys brev (16 nov.) om att USA:s intressen till överväldigande del ligger hos de arabiska staterna och inte hos Israel. Medan araberna upprepade gånger har sökt vår vänskap och försett oss med enorma mängder olja som är så avgörande för vår överlevnad, vad har Israel någonsin gjort för oss?

Jag kan komma på flera saker, ingen av dem bra. Israel har kontinuerligt dränerat oss på pengar och förnödenheter. Nyligen gick den enorma summan av 2,2 miljarder dollar till Israel, en i en lång, oändlig serie av "gåvor". Israel har kontinuerligt dragit in oss i sina krig i Mellanöstern och vänt 120 miljoner tidigare vänligt inställda araber mot oss. Under kriget 1967, i fullt dagsljus, attackerade Israel hänsynslöst det obeväpnade USS Liberty, ett amerikanskt kommunikationsfartyg värt 100 miljoner dollar, vilket lämnade 40 amerikaner döda och 75 sårade.

Det verkar som om senator Fulbrights påstående att kongressen kontrolleras av "den israeliska lobbyn" är välgrundat. Han borde veta. Jag anser att det är hög tid att vi amerikaner tar vårt förnuft till fånga och tänker på våra egna intressen, annars kommer det att finnas många amerikaner som "fryser för Israel" i vinter.

Ben Klassen
Lighthouse Point

The Sun Sentinel **Tryckt 31 december 1973**
Pompano Beach, Florida

Beklagar "avstängning"

Till redaktören:

I ert nummer från den 3 december har Ben Klassen helt rätt i sina insiktsfulla kommentarer om Israel, orsaken till vår förlust av arabisk olja, med mera.

Trots att det är en fråga om största allvar är det nästan skrattretande hur senatorer och kommentatorer går som katten kring het gröt i sina ansträngningar att undvika att identifiera det uppenbara ansvaret för energikrisen. "Kalla mig vad som helst — men kalla mig inte vad jag är" verkar vara deras tema.

För flera veckor sedan i Wisconsin såg jag senator Fulbright på tv i "Face The Nation" via en kanal i Green Bay. Oavsett om man håller med honom eller inte, så lade senatorn fram fakta på bordet när han plötsligt togs ur sändning mitt i ett vanligtvis trettio minuter långt program. Resten av tiden fylldes med irrelevant material. Huruvida avstängningen var rikstäckande vet jag inte. Han hänvisade till Israels kontroll över senaten och någon tyckte uppenbarligen inte om det.

Har det gått så långt att ordföranden för den viktiga amerikanska senatens utrikesutskott så godtyckligt kan stängas av?

John J. Koski
Lantana

Hr. Jessie J. Guthrie
O.P.C.A.
Pompano Beach, Florida

26 maj 1973

Bäste Hr. Guthrie:

Efter att ha väntat på att höra från er har jag äntligen fått en del litteratur. Men den lämnar mig lika förbryllad som någonsin över vad det hela handlar om.

Från litteraturen är allt jag kan utläsa er slutsats att detta land befinner sig i en enda röra. I detta instämmer jag.

Men utifrån er litteratur förefaller det mig som om:

1. Ni har inget program.
2. Ni vet inte vad problemet är.
3. Ni misslyckas med att identifiera fienden.
4. Ni verkar inte identifiera vilka "vi" är eller vem som står på "vår" sida.

Dessa är, enligt min mening, mycket allvarliga brister. Jag har nyligen skrivit en bok med titeln "Nature's Eternal Religion". Jag tror att ni kommer att finna svaren på ovanstående fyra frågor i boken. Ni kommer också att finna mycket mer. Den är baserad på Naturens eviga lagar, på historiens lärdomar, på logik och sunt förnuft.

Jag skickar er ett provexemplar. Om ni har en grundläggande lojalitet mot den vita rasen, och om ni efter att ha läst boken finner att vi har en gemensam grund, vänligen ring mig. Kanske kan vi träffas och uträtta något gott.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Dr. Revilo P. Oliver
Urbana, Illinois

19 juni 1973

Bäste Dr. Oliver:

Jag mottog er bok CHRISTIANITY AND THE SURVIVAL OF THE WEST för ungefär en månad sedan, och jag hade för avsikt att skriva till er tidigare angående den. Låt mig först och främst uttrycka min uppskattning för att ni skickade den. Jag fann den mycket intressant, även om jag har vissa reservationer gällande slutsatserna och premisserna däri.

Er bok är utan tvekan ett erudit och mästerligt (om än kortfattat) panorama över religion kontra den vita rasen, med ett antal

färgstarka montage. Men, såvitt jag förstår dina slutsatser, är vad den Vita Rasen behöver mer kristendom, en stark återuppväckelse av kristendomen, snarare än att göra sig av med den, vilket jag förespråkar i min bok.

Jag finner din premiss ganska förbryllande med tanke på dina egna uttalanden och attityder gentemot kristendomen. I dina brev till mig, och även från passager i din bok, får jag intrycket att du själv betraktar den som en bluff, och att de flesta av oss intelligenta människor i det 20:e århundradet inte är, och inte längre kommer att låta oss luras av den.

I min bok har jag lagt fram bevis efter bevis för att det är en bluff. Jag identifierar vidare förövarna bakom bluffen — den judiska rasen — och varför de begick denna självmordsbluff mot den Vita Rasen. Anledningen till dess genomförande är det mest ondskefulla mål som eftersträvats genom historiens annaler — förstörelsen av den stora Vita Rasen.

Med hänsyn till allt detta, och mer därtill, nämligen:

1. Du betraktar den själv som en bluff.
2. Den kokades ihop och förövades mot den Vita Rasen av våra mest ondskefulla naturliga fiender — judarna.
3. Den förstörde den stora romerska civilisationen.
4. Dess läror är i grunden självmordsbenägna och självdestruktiva för de anhängare som anammar dem (t.ex. Bergspredikan).
5. Och slutligen, efter nästan 2000 år, har den sannerligen inte förbättrat den Vita Rasens position eller mänskligheten som helhet. Tvärtom störtade den den stora Vita Rasen i tusen år av mörka tidsåldrar, och alla framsteg vi har gjort har gjorts trots kristendomen, och enbart av den Vita Rasen.

Att koppla samman två årtusenden av kristendom med den Vita Rasen och därigenom dra slutsatsen att den är en integrerad del av den Vita Rasen som vi måste behålla, är något jag inte kan köpa. Vi skulle lika gärna kunna säga att den Vita Rasen har varit drabbad av smittkoppor, spetälska och pesten i 5000 år och att de också är en integrerad del av vår konstitution och att vi därför bör bevara och främja dem.

Frågan är — likt smittkoppor, har kristendomen varit en välsignelse för den Vita Rasen, eller har den varit en plåga som vi väl skulle vara kvitt?

Min ståndpunkt är det senare — det är en judisk pest vi skulle vara väl betjänta av att bli av med, och ju förr desto bättre. Jag anser att den underbara framväxten av de grekiska och romerska civilisationerna utan kristendomens fördelar indikerar (för mig åtminstone) att den Vita Rasen inte behövde kristendomen för sitt avancemang eller för skapandet av sin stora civilisation. Jag är övertygad om att en sådan civilisation är inbäddad i vårt rasmässiga arv och våra gener. Kristendomen endast fördärvade, motarbetade och hindrade den utvecklingen, vilket visas av den eländiga nedgången och kollapsen av den stora romerska civilisationen när kristendomen drabbade den.

som en pest.

Jag håller dock med om att Naturen har förordnat religion, i sig, som ett nödvändigt attribut för människans överlevnad, utveckling och framsteg. I detta avseende kan vi inte verka i ett vakuum. Om vi inte ersätter den självmordsbenägna kristendomen kommer vi inte att lyckas avskaffa den alls. Den kommer att löpa linan ut i olika ytterligare perversioner, precis som den gör idag, ständigt föränderlig, men inte nödvändigtvis till vår fördel.

Med andra ord, om vi inte ger den vita rasen en bra religion, kommer vi att drabbas av en dålig. Det är därför min uppfattning att vi, snarare än att söka en återuppväckelse av kristendomen, borde kasta hela denna eländiga abort överbord och ersätta den med en helt ny dynamisk religion som kommer att främja överlevnaden, expansionen och framsteget för Naturens främsta — den stora vita rasen.

Eftersom detta är vad vi har strävat efter att göra i boken NATURE'S ETERNAL RELIGION, och eftersom ni redan har exemplar av boken, finns det inget behov för mig att upprepa innehållet.

Jag upprepar dock att jag är förbryllad över er ståndpunkt så som den framställs i er bok. Jag skulle vara mycket intresserad av att höra mer från er.

Förresten noterar jag att James Hervey Johnson hade en recension av båda våra böcker i det senaste numret av Truthseeker. Såg ni den?

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Dr. Revilo P. Oliver
Urbana, Illinois

5 juli 1973

Bäste Dr. Oliver:

Tack för ert mycket intressanta brev från den 27 juni.

Men allvarligt talat, doktorn, det finns ingen anledning att vara förargad över mitt förra brev. Det var förvisso skrivet på ett helt objektivt sätt, menat att vara konstruktivt och för att främja vårt gemensamma mål — det vill säga att den vita rasen återtar herraväldet över sitt eget öde.

Jag är sannerligen inte arg på någon som är en lojal medlem av den vita rasen. Minst av allt hyser jag några känslor av antagonism mot er själv, särskilt efter att ni gett en så ädel komplimang som att referera till mig som ”uppenbarligen en av vår tids mest intelligenta män”.

Jag är dock förbryllad över vad det var i mitt brev som gjorde er förargad. Jag kan bara förmoda att det kan vara någon av följande anledningar: (a) jag höll inte med om er premiss, (b) jag uppfattade inte det avsedda budskapet i er bok, (c) att de flesta som läser den inte drar de slutsatser ni anger i ert brev av den 27 juni, inklusive jag själv.

Oavsett vilken anledning, eller kombination av anledningar det än må vara, måste du medge att ingen av dem egentligen är giltig för att ta illa vid sig av, särskilt när ingen sådan avsikt finns.

Efter att ha läst ditt brev, och ytterligare begrundat din bok, är jag fortfarande lika förbryllad som någonsin. Jag är förbryllad över (a) vad hela poängen med den är, (b) vad din ståndpunkt är, (c) vad din lösning på vårt dilemma är, (d) vilka slutsatser du projicerar, (e) vilket konstruktivt syfte den tjänar. Det påminner mig om en kommentar jag läste av en vän till Dean Rusk efter att den senare hade hållit ett ”viktigt” tal: ”Det var ett ytterst briljant och vältaligt tal. Nu är frågan: Vad i helvete sa han?”

Likaså är din bok en briljant övning i lärdom, som uppvisar en bred och erudit kunskap om historia och religion, och en flamboyant behärskning av det engelska språket. Men när jag hade läst klart den, lämnade den mig förbryllad och svävande i det blå. Inte nog med att den inte gav några svar, den lämnade mig mer förvirrad än någonsin. Dessutom är den högst defaitistisk. När allt kommer omkring, om en högt intelligent man som du själv inte kan se annat än nederlag och katastrof framför sig, skulle den genomsnittlige tölpen som läser den troligen säga till sig själv ”Vilken chans har vi? Vilken chans har jag att finna en lösning?”

Jag beklagar spridningen av defaitism. Det är en av de värsta sakerna vi kan göra mot den vita rasen. Vänligen läs återigen del 4, sida 412 i min bok. Allt den vita rasen egentligen behöver är självförtroendet och beslutsamheten att kämpa för att vinna. Det sista den behöver är mer defaitism. Dessutom finns det ingenting i denna värld som är ”ofrånkomligt”, förutom kanske döden och skatter. Den vita mannens undergång är sannerligen inte på något sätt ”ofrånkomlig”. Allt den vita rasen behöver göra för att bli världens herrar är att vilja rädda den. Vad vi inte behöver är mer domedagspredikningar. Vad vi däremot behöver är någon som Glenn Turner som predikar för oss ”Du KAN göra det! Kör! Kör! Kör!”

När det gäller att jag inte skulle vara en ”uppmärksam” läsare av din bok och inte fattat budskapet — uppstår två frågor: (a) Var det författarens fel, eller läsarens fel? Och (b) vad ÄR budskapet? När det gäller (a), om jag, som du säger, är en av vår tids mest intelligenta män (och jag tar inte detta på alltför stort allvar), VARFÖR fattade jag då inte budskapet? Uppenbarligen är jag inte ensam, och jag är i gott sällskap. På den nedre delen av din boks baksida säger professor Austin J. App, fil. dr, som inte heller är tappad bakom en vagn, (jag citerar) ”Dr. Olivers bok är en skarp och logisk analys med innebörden att västerlandet förfaller i takt med att dess kristna tro har förfallit, och behöver en förnyelse av den för att överleva.”

Sedan kommer vi till recensionen av din bok i Truth Seeker av Jas. Hervey Johnson. När han refererar till den vita rasens överlevnad, säger han i recensionens andra stycke: ”Han (Dr. Oliver) anser

att om något alls kan göras så måste det ske genom en kristendomens pånyttfödelse”.

Nu är det ganska märkligt att eftersom det intryck jag fick var mycket likartat, och när jag framförde detta till er i mitt förra brev, blev ni förargad över mitt missförstånd, men uppenbarligen översåg ni med att låta samma recension pryda den mest iögonfallande platsen i er bok. Ändå tuktar ni mig i ert brev den 27:e för att jag dragit en så oerhört felaktig slutsats. Uppenbarligen är det något märkligt besynnerligt här i kommunikationen av idéer.

Detta är ännu märkligare eftersom ni utan tvekan är (och välförtjänt) en välrenommerad professor i klassiska språk, en mästare på det engelska språket med ett enormt och varierat ordförråd till ert förfogande.

Nu är jag inget av detta. Faktum är att jag bara är en fattig invandrarpojke som arbetat mig upp den hårda vägen. Men när jag säger något verkar de flesta människor vanligtvis tydligt förstå vad jag menar. De behöver inte läsa mellan raderna. Bifogat finns den första sidan av ett fyrsidigt brev från en av mina läsare som helt och hållet misshagar mig. Men han uttrycker det kortfattat — att mitt budskap är tydligt — och jag är smickrad.

Eftersom ingen av oss är perfekt — och detta inkluderar er och mig, professor — tar jag mig friheten att påpeka ytterligare kritik mot er bok, och ni får ta den för vad den är värd.

1. Ni talar om ”vi, indoeuropéer”. Jag hävdar att detta är en ytterst förvirrande och meningslös term, liksom ord som västerländsk civilisation, arier, etc. Vänligen läs återigen del 29, s. 430 i min bok.

2. I mitten av sidan två i er bok verkar ni dra slutsatsen att det inte fanns något adekvat ord för att beskriva vårt gemensamma band förutom ”kristenheten”. Jag håller inte med. Jag finner att det mest meningsfulla bandet mellan oss är det biologiska bandet, och det kan bäst beskrivas med orden den VITA RASEN. Jag använder det upprepade gånger i min bok och skriver det med stora bokstäver. Vänligen läs återigen s. 32 i min bok, med början efter asterisken.

3. Trots ert påstående att ni har skrivit boken så ”klarsynt” att ingen ”uppmärksam” läsare skulle kunna misslyckas med att förstå, så upplever jag det inte alls så. Faktum är att efter att jag läst ut den var jag lika förvirrad och deprimerad som jag brukar vara efter att ha bevistat ett J.B.S.-möte.

4. Trots er omfattande kunskap om historia och er utmärkta behärskning av engelska (vilket jag beundrar er för) lider er bok av en skriande brist på konstruktiva idéer. Jag finner i den inga konstruktiva råd, inget positivt program, ingen entusiasm, ingen motivation, inget hopp.

Vilket leder mig till den sista frågan: Vad var syftet med er bok, vad avsåg ni att åstadkomma, och hur?

Nu är jag medveten om att denna bok skrevs 1969 och endast var den första delen i en serie om tre delar, såvitt jag förstår. Fyra år har gått sedan 1969.

Jag är mycket nyfiken på vad resten av det kan vara, och om ni tänker slutföra serien. Under tiden, om ni bara vill svara på den avgörande och sista frågan, nämligen vad det är ni avser att uppnå, och hur, skulle jag vara ytterst tacksam.

Med vänlig hälsning,

B. Klassen

Segment 8

Herr Earl E. Commins
Avondale, Arizona

6 februari 1973

Bäste herr Commins:

Tack för ditt brev och även din check på ett belopp av 5,00 USD. Vi kommer att skicka din beställning i ett separat paket, inklusive de tolv exemplaren av N. W. P.-trosbekännelsen.

Angående det Vita Partiet (White Party) bör jag informera dig om att vi inte längre är aktiva som sådana, och därför vill jag inte att du skickar in ditt medlemskap vid denna tidpunkt. Jag är dock fortfarande oerhört aktiv i saken. Faktum är att min erfarenhet av N. W. P. övertygade mig om att vi inte gick tillräckligt långt. Till min stora förvåning kom min främsta invändning inte från de svarta eller judarna, utan från vita ”pånyttfödda kristna”. Jag fann till min förvåning att jag ständigt undergrävdes moraliskt med principer som: ”Jag ska välsigna dem som välsignar dig, och förbanna dem som förbannar dig”, ”men min Frälsare var jude”, etc.

Efter en plågsam omvärdering, och mycket ytterligare sökande och studier, kom jag fram till slutsatsen att vad den vita rasen verkligen behövde i sin kamp var en ny religion.

Det är en lång historia från den punkten, men jag har under det senaste och ett halvt året skrivit en omfattande bok på femhundratolv sidor som gör just detta: lägger fram en dynamisk och ny religion för den vita rasen att samlas kring i sin kamp för överlevnad på denna planets yta.

Boken trycks just nu och bör vara ute om ytterligare tre veckor. Den kommer att säljas för 3,00 USD. Jag tror att den kommer att bli en viktig milstolpe i den vita rasens tänkande. Brevhuvudet som detta är skrivet på ger dig namnet på själva kyrkan som jag har grundat. Namnet på religionen kallas ”Creativity” (Kreativitet) och medlemmarna i den kallas Creators (Kreatörer). Jag tror att du kommer att finna boken mycket intressant och konstruktiv. Jag hoppas att höra från dig mer snart.

Återigen, stort tack för ditt vänliga brev, och vi kommer att skicka ut materialet enligt din begäran.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Herr B. D. Robinson, Jr.
St. Augustine, Florida

4 april 1973

Bäste herr Robinson:

Jag uppskattar ditt svar angående mina religiösa övertygelser

som utläggs i trosbekännelsen för Church of the Creator.

Tyvärr är vissa människors sinnen som betong — helt hoprörda och hårt stelnade. Uppenbarligen är vår dynamiska rörelse inte för dig. Vissa människor är bortom förnuftets räckvidd, bortom att granska de överväldigande bevis som finns runtomkring dem, och bortom att använda den medfödda intelligens som Naturen välsignat den vita rasen med.

Låt det vara så. Lyckligtvis är över 95 procent av de svar och kommentarer jag har fått mycket lovordande. Så jag är oerhört uppmuntrad. Faktum är att din är den enda direkt elaka notering jag har fått, även om vissa andra har varit oense i olika detaljer. Bifogat finns en typisk notering från en av mina läsare.

Jag vänder mig mot din elaka beskrivning av mina heliga, omhuldade övertygelser som att de befinner sig i ”Satans rike”. Får jag påminna dig om att din ”kristna” religion, liksom alla andra också, är skapad av människor. Inte nog med det, den har den tvivelaktiga utmärkelsen att ha kokat ihop av en skara judiska manusförfattare vars exakta identitet är helt okänd i detta skede av historien.

Vi vet dock att det genomfördes av dessa svekfulla judar för att rubba sinnena hos romarna i synnerhet, och den vita rasen i allmänhet, och att de därigenom förstörde den stora och underbara romerska civilisationen och störtade den kreativa vita rasen i tusen år av mörka tidsåldrar.

Så, min käre vän, om du vill vara en lättlurad tölp och svälja sådant skräp som ”älska dina fiender”; ”vänd andra kinden till”; ”sälj allt du äger och ge bort det”; ”stå inte emot det onda”; ”döm inte”; ”riv ut ditt öga”; ”hugg av din hand”; etc., så varsågod. Var så god. Det har ungefär lika mycket värde som att miljontals hinduer tror att kor är heliga.

Det finns knappast något värde i att vara överdrivet lättlurad och klamra sig fast vid myter, sagor, patentmediciner och vidskepelser som är helt obekräftade av några som helst bevis. Det är därför min genomtänkta övertygelse att du själv är offret för en judisk bluff, är intolerant mot andra människors övertygelser och blir ytterst hätsk när din ohållbara position exponeras för förnuftets ljus och överväldigande bevis.

Jag hoppas att detta ger dig något att tänka på.

Högstningsfullt,

Ben Klassen, Grundare

CHURCH OF THE CREATOR

Mr. A. J. Winfield
Montgomery, Alabama

29 april 1973

Bäste Mr. Winfield:

Vi har mottagit ditt brev där du blir extremt

utövas över vår kyrkas religiösa övertygelser. Uppenbarligen tror du inte på religionsfrihet för andra människor än dig själv. Detta gör dig naturligtvis till en bigott av värsta slag.

Vänligen notera att du INTE finns på vår sändlista och vi har inget register över att ha skickat något utskick till dig. Från dina bittra kommentarer antar jag att någon har skickat dig ett exemplar av vår bok ”Nature’s Eternal Religion”, och att du har läst den.

Eftersom du har så kraftiga invändningar mot innehållet i den, måste jag utifrån min tidigare erfarenhet anta att du antingen är (a) en jude, eller (b) en svekfull förrädare mot den vita rasen, hängiven åt att utföra judarnas smutsiga arbete.

Jag anser att det är högst förmätet av dig att hävda att du representerar ”den rådande filosofin hos den överväldigande majoriteten av medborgarna i denna stat och nation.” Tala för dig själv, Jack. Du må representera judarnas och niggrernas tänkande i Alabama, men inte den vita rasens åsikter, min vän. De är till överväldigande del på vår sida. Det är bara en tidsfråga innan deras intressen är organiserade och deras makt kommer att kännas. Detta är det övergripande målet för Church of the Creator — att förena, organisera och väcka den vita rasen — och det kommer att uppnås.

När den vita rasen återigen får kontroll över sitt eget öde kommer den att veta hur den ska hantera båda kategorierna (a) och (b) som nämns ovan.

Med vänlig hälsning,
Ben Klassen

29 april 1973

Mr. Harry LoGiudice
Wethersfield, Connecticut

Bäste Mr. LoGiudice:

Tack för din donation på 5,00 dollar till saken. Detta kommer att hjälpa oss att distribuera ytterligare fem böcker till andra människor.

Min erfarenhet av Birch Society beskrivs kortfattat på sidorna 403 och 404 i boken. Sammanfattningsvis kan jag säga att J.B.S. bildades av judarna för att fungera som ett kamouflage för att avleda uppmärksamheten från judarna och peka på en fantomförövare. Med andra ord är det en rökridå för judarna.

Målet för vår rörelse är att peka ut den verkliga boven — den svekfulle juden, och att förena, organisera och väcka den vita rasen i dess kamp för överlevnad. För att hjälpa till med detta, distribuera så många exemplar av boken som du kan och fortsätt sprida ordet.

Med vänlig hälsning,
Ben Klassen

Mr. Philip Ward **29 april 1973**
St. Petersburg, Florida

Käre Phil:

Tack för ditt meddelande där du bekräftar mottagandet av min bok NATURE'S ETERNAL RELIGION.

Uppenbarligen är du den evige studenten och "studerar" fortfarande situationen. Om och när du kommer till en slutsats, hoppas jag att du kan och vill omsätta detta i beslut och handlingar till förmån för den vita rasen. Tiden för handling är sedan länge förbi.

Under tiden, vänligen läs om det sista stycket på sidan 265 i boken.

Med vänlig hälsning,
Ben Klassen

Mr. Ralph J. Dickson **8 maj 1973**
Pompano Beach, Florida

Käre Ralph:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt mycket intressanta och informativa brev. Jag uppskattar verkligen det faktum att du har läst, och till och med läst om, delar av min bok på så kort tid och omgående skickat tillbaka resultatet av dina tankegångar till mig. Huruvida du håller med eller inte om innehållet är egentligen oväsentligt, men närhelst jag får ärliga kommentarer från en intelligent tänkande man som du själv, känner jag mig djupt privilegierad. Den första sidan i ditt brev är, anser jag, mycket smickrande, och jag känner mig ganska hedrad. Det faktum att du fann den tydlig och rak, utan dubbelspel eller tvekan, utan att behöva läsa mellan raderna eller behöva konsultera en ordbok om vad jag kan ha menat — allt detta som kommer från dig, finner jag mycket lovordande. Det faktum att den uppenbarligen har gjort ett stort intryck på ditt tänkande är också mycket glädjande, för du säger att den träffade dig som en bomb. Detta finner jag också mycket uppmuntrande. Det faktum att den utlöste en respons från dig gällande några av livets avgörande frågor stärker min tro på att boken uppnår sitt syfte. Faktum är att allt du säger på den första sidan är så pass glädjande att eventuella fortsatta meningsskiljaktigheter gällande innehållet däri ingalunda omintetgörs av det.

Du gör mig dock en stor orättvisa när du i det första stycket på den andra sidan anklagar mig för att "en recension av vem som helst är utesluten genom dina uttalanden om att 'hjärnföroreningen, utförd under åratal av judisk propaganda' gör en recension (som inte instämmer i dina uttalanden eller planer) inkorrekt, då den 'innehåller den judiska propagandan i sig, och vem som än gör recensionen måste få sitt tänkande tillrättalagt'". Du gör härmed ett antagande som inte är

i linje med mitt tänkande. Att ha satt den sista frasen inom citattecken är något ohederligt, eftersom du inte kommer att finna något sådant någonstans i min bok. När du sätter det inom citattecken kan det med rätta antas att du citerar mig. Men det gör du inte.

Tvärtom skulle jag inte bara uppskatta, utan jag skulle välkomna en recension av en man som du själv, om du vill ta dig tid att göra det, av någon del eller i sin helhet. När allt kommer omkring är min sökning efter sanningen och jag anser dig vara högt intelligent. Varje intelligent mans åsikter och tänkande som jag kan få nytta av uppskattar jag mycket, oavsett om jag håller med om dessa åsikter eller inte. Kommer det från dig, vet jag att de utan tvekan kommer att vara dina ärliga åsikter. Därför kan jag inte ha något emot att lyssna på och överväga dem.

Jag upprepar därför: Jag skulle vara mycket glad att ge fullt övervägande till varje fullständig eller partiell recension som du kan tänkas vilja företa dig. När allt kommer omkring har den kunskap jag har samlat under en livstid inhämtats genom att granska bevis, bedöma, välja ut, acceptera och förkasta. Att leva överhuvudtaget är att komma till slutsatser, följt av beslut, som sedan omsätts i handling.

Med din tillåtelse kommer jag nu att gå i svaromål mot de argument du tar upp i ditt brev.

När det gäller frågan om att bli mycket förtjust i en vacker kvinna prydd med en fin parfym, är mitt svar ett överväldigande ja: Mer än de flesta uppskattar jag till fullo en gäckande, exceptionellt behaglig doft och en behaglig atmosfär. Jag har inte bara en stor förmåga att uppskatta fina parfymer, utan jag uppskattar också de fina kvinnor som följer med dem. Inte bara det, utan jag har dessutom en stor förmåga att uppskatta de flesta av de finare sakerna i livet. Jag beundrar och uppskattar fina målningar, fin musik, vacker arkitektur, stor och enastående litteratur, magnifika landskap och vackra solnedgångar. Utan att förlänga listorna i oändlighet skulle jag kunna sammanfatta det hela med att säga att jag uppskattar EXCELLENS. I motsats till detta avskyr jag fulhet, dumhet, smuts och i allmänhet hela "slusken är hjälten"-mentaliteten som så ständigt främjas av dagens judiska propagandaapparat.

Vidare är jag otålig med människor som aldrig kan bestämma sig. Det finns vissa människor, likt en "mugwump", som ständigt sitter på staketet, med sitt "mug" på ena sidan och sitt "wump" på den andra.

Du antyder att kristendomen inte bara är sjukdom. Kanske inte. Men om den har några försonande drag, så vet jag inte vilka de är. Naturligtvis kan man alltid hitta något gott att säga om varje ont, och vice versa. Jag hörde en karl berätta för mig häromdagen att hängning egentligen inte var så farligt, eftersom man vänjer sig helt vid det, om man bara får lite tid.

I samma anda är jag trött och mätt på att höra några av mina vita

raskamrater fortsätter att betona att ”Åh ja, jag känner några riktigt goda judar (eller negrer).” Och i nästa andetag ”Jag känner en hel del dåliga vita människor.” Varför fullfölja en kurs av frivilligt rasligt självmord?

Vi kommer nu till kärnpunkten i ditt brev där du hävdar att det viktigaste en religion måste ha är HOPP och att kristendomen har det och att CREATIVITY saknar det. Jag kan inte skilja mig mer från dig i båda avseendena.

Låt oss först undersöka om kristendomen erbjuder HOPP eller om den erbjuder en enda stor BLUFF (HOAX). Det är bara två bokstäver som skiljer dessa två ord åt, men klyftan som skiljer dem åt är enorm. I själva verket är den klyftan bredare än Stilla havet. Om du har läst kapitel 15 i min bok, nämligen ”Att komma till himlen: Projekt Omöjligt; eller Alla hamnar i helvetet”, och jag förutsätter att du har det, tror jag att du måste erkänna att jag har lagt fram massiva bevis baserade på Kristi egna förmodade ord om att chanserna för att någon ska komma till himlen är praktiskt taget noll, eller i bästa fall försumbara. Faktum är att Nya testamentet upprepar om och om igen att vägen till himlen är smal och vägen till helvetet är bred som en landsväg. Så om det ”hopp” som du talar om är att i stort sett alla är programmerade att hamna i helvetet och brinna i evigheters evighet i en evig tortyrkammare utan ens den lindrande barmhärtigheten att kunna dö för att få ett slut på allt, då misslyckas jag med att se något stort upplyftande hopp i ett sådant ondskefullt och fruktansvärt hot. Faktum är att jag inte kan tänka mig något mer hemskt, sadistiskt, grymt, oberättigat, masochistiskt, tyranniskt, monstruöst, djävulskt och makabert än själva konceptet om helvetet i sig, ett koncept framgrävt ur de allra lägsta djupen av det depraverade sinnet hos de judiska manusförfattarna som skrev Nya testamentet. Och du har fräckheten att kalla denna typ av lära för HOPP? Även om jag själv skulle komma till denna judiska himmel, men fann att de flesta av mina vänner, släktingar, systrar, bröder, barn, barnbarn, etc. rostades i helvetets djävulska klor, skulle det vara en ytterst outhärdlig tanke. Hur du kan finna någon jämförelse mellan den ohyggliga och skrämmande stanken av ett judiskt helvete och den vackra och behagliga parfym och aura som omger en vacker kvinna är svårt för mig att fatta.

Angående helvetet, läs återigen sida 148 och huvudstycket i mitten av sida 134.

Nu kommer vi till det andra ordet, ”BLUFF”. Är kristendomen, eller är den inte, en BLUFF? Medan jag känner mig mycket tacksam över dina kommentarer om att boken är tydlig och går rakt på sak och att jag tar en entydig ställning i de flesta frågor som jag tar upp, finner jag din ståndpunkt i just denna fråga högst tvetydig, och i själva verket extremt motsägelsefull. Av allt som du inte bara har sagt i ditt brev, utan även i övrigt genom dina handlingar som jag har observerat dem, tror du uppenbarligen själv inte på himmel och helvete, koncept som

är själva grundvalen för hela den kristna tron. Från dina ord, och från dina handlingar, får jag intrycket att du själv inte tror på hela denna röra av skräp om det dimmiga efterlivet, utan rekommenderar det som en god, nyttig medicin att mata de mindre sofistikerade och mer okunniga plebejerna med för att hålla dem i schack. Denna syn har naturligtvis främjats av hundratusentals präster, predikanter och pastorer också. Vilket hyckleri!

Så låt mig få ett klart och entydigt svar från dig. Tror du, eller tror du inte, på himmel och helvete? Tror du på den gamla kristna tron så som den framställs i Bergspredikan? Tror du på att sälja allt du äger och ge det till de fattiga? Tror du på att vända andra kinden till? Tror du på att älska dina fiender? Om så är fallet, varför drog du ut i krig och deltog i dödandet av tyskar, dina vita rasmässiga blodsbröder? Varför har du inte sålt allt du äger och gett det till negrerna? Om du inte tror på allt det där hokus-pokuset, då måste du erkänna att det inte bara är en bluff och ett bedrägeri, utan att det är en KOLOSSAL bluff och ett bedrägeri. Jag hävdar att det är en bluff, och jag lägger fram en mängd överväldigande bevis i kapitel 16 med titeln ”Kristi existens ej styrkt av historiska bevis” och vidare i kapitel 17 ”En närmare titt på den judeo-kristna bluffen”.

För att gå vidare med detta — om du faktiskt anser att kristendomen är en bluff — hur kan du då vid dina sinnens fulla bruk rekommendera den till de lättlurade stackarna som en ädel lära som inger dem hopp? Är inte detta det värsta sortens bedrägeri, så som det skulle utövas av en expert på svindleri? Om någon skulle sälja Brooklyn Bridge till dig på avbetalning och lova dig stora utdelningar och belöningar i en dimmig och fjärran framtid, skulle du verkligen betrakta detta som en ädel och vacker handling, jämförbar med auran av en vacker kvinna omgiven av väldoftande parfym? Det skulle jag sannerligen inte. Jag skulle anse att det har stanken av en svekfull jude. Jag skulle säga att han ljög för dig. Jag skulle säga att han genom lögner och falska löften skulle låta dig göra avbetalningar resten av ditt liv utan att någonsin leverera ett spår av belöning eller ersättning till dig. Jag hävdar att kristendomen är samma sorts svindel. Den har inte levererat ett spår av bevis efter alla de miljarder som spenderats av de lättlurade; alla de liv och det blod som har spillts i kristendomens namn; all den fysiska och psykiska terror som har hopats över offren för denna felaktiga bluff; trots allt detta har den under 2000 år inte vaskat fram ett jota av bevis för att det ens funnits en sådan person som Jesus Kristus, inte ett spår av bevis för att visa att det finns ett efterliv, att det finns en himmel och ett helvete, eller för att styrka någon av de psykedeliska och verklighetsfrämmande berättelserna om den stora syndafloden, om israeliterna som tågade genom Röda havet, eller om solen som stod stilla i 24 timmar.

etc., etc. Inte ett spår av vetenskapliga eller historiska bevis har lagts fram för att stödja denna löjliga samling lögner.

Nej, min kära vän, jag håller inte alls med dig om att lögner och falska löften kan likställas med ordet HOPP. De är inte hopp överhuvudtaget. De representerar inget annat än ett billigt, lögnaktigt bedrägeri, av värsta slag.

Låt oss vidare begrunda ordet ”bevis”. Även om du inte tar upp det i ditt brev, så uppgav du för mig i vårt senaste samtal om detta ämne, i ordalag med innebörden att hundratals miljoner människor, som trott på kristendomen under alla dessa århundraden, var ett bevis i sig självt, och att det därför måste vara sant. För mig framstår detta som en riktigt bräcklig, urspårad typ av resonemang. Före Columbus dagar trodde 99,99 procent av människorna att jorden var platt. Det faktum att den överväldigande majoriteten av människorna hade fel gjorde inte planeten jorden platt. Den var precis lika rund då som den är idag. Likaså finns det hundratals miljoner människor i Indien idag som tror att kor är heliga, och har trott det i kanske fler århundraden än vad människor har trott på kristendomen. Nu måste du medge, Ralph, att det faktum att alla dessa människor tror att kor är heliga är en massa struntprat, och att deras tro i stora massor under en lång tidsperiod inte nu, eller någonsin, kommer att göra kor heliga. För att följa din logik skulle det dock vara ett bevis på att kor var heliga. Faktum är: när det kommer till religion är de flesta människor fruktansvärt förvirrade, och tills jag får några raka svar från dig kommer jag att betrakta dig i samma kategori, vad gäller ditt religiösa tänkande.

Låt oss nu återgå till Creativitiys trosbekännelse. Längst ner på sidan två ställer du den monumentala frågan ”Erbjuds hopp (så som vi förstår ordet) — av din religion?” Och svaret är ett överväldigande ja, det gör det, min vän. Om du har läst det sista kapitlet, nämligen ”Vår strålande framtid”, kan du knappast undgå att erkänna att en ljus och underbar framtid väntar framtidens vita värld, förutsatt att den vita rasen inser sin egen underbara potential som naturen så välvilligt har skänkt den. Detta är inte heller ett falskt eller illusoriskt hopp eller mål. Den stora och ädla vita rasen, som i sina själva gener har inavlade märkliga egenskaper av kreativitet, produktivitet och genialitet, kan inte bara, utan kommer att uppnå dessa mål. Den kommer att uppnå dem så snart den inser sitt eget värde och förmår skaka av sig parasiterna och den hjärnförvrängande propaganda som den nu omedvetet utsätts för. Det finns inget bedrägligt eller orealistiskt i att sträva efter ett sådant mål. I kapitel 27 med titeln ”Vägen till storhet” lägger jag fram programmet för HUR vi kan uppnå detta mål. Till skillnad från kristendomen, som vill prångla ut en bedräglig och icke-existerande belöning, är detta något som vi inte bara kan, utan vi måste, och vi kommer att, uppnå.

I det första stycket på sidan tre i ditt brev lägger du tydligt fram vad som är dina uppfattningar om målen för vår religiösa rörelse. Jag säger dina uppfattningar eftersom de sannerligen inte beskriver mina på ett korrekt sätt. Jag ser framför mig en värld där den vita rasen har expanderat och befolkat alla de goda länderna på denna sköna jord; där den har avlägsnat alla parasiter från sin rygg som nu så glupskt livnär sig på dess själva livsblod; till en plats där den vita människan återigen har kontroll över sitt eget öde. Jag hävdar att naturens högsta lag ger varje art rätten att kämpa för sin egen överlevnad, att säkra sin framtida avkommas överlevnad och att expandera till gränsen för sin förmåga. Eftersom den vita rasen är så rikligt välsignad med en överväldigande förmåga att göra det, förutser jag att den kommer att göra det. Detta är helt i linje med en av naturens främsta lagar, nämligen lagen om den starkastes överlevnad. Du verkar förlöjliga den lagen och skälla på mig för att jag ens nämner den. Ralph, låt mig påminna dig, jag uppfann inte naturens lagar, jag bara observerar dem. Jag uppfann inte det faktum att naturen deklarerade att gräset ska vara grönt. Jag bara observerar det. Jag uppfann inte tyngdlagen. Jag bara observerar den. Jag uppfann inte den matematiska ekvationen att två plus två blir fyra. Jag bara observerar den och jag förkastar alla falska och skenbara argument om att det skulle kunna bli sjutton. Så om du har något otalt med naturens lagar, var så god: ställ dig på hustaken och ropa ut din protest med en megafon. Men jag försäkrar dig att det inte kommer att göra dig någon nytta. Oavsett vilka invändningar du kan ha, kommer naturens lagar i framtiden att fortsätta att lydas, precis så exakt och oföränderligt som de har gjorts under de miljarder år som gått.

I motsats till din anklagelse om att det är mitt mål att gudomligförklara Hitler etc., så är det inte fallet. Jag ger honom fullt erkännande för att vara den största vita ledare som vår ras någonsin har haft. Men det är varken mitt mål att återuppväcka Adolf Hitler eller nazistpartiet. Snarare är det mitt överväldigande och hängivna mål att kämpa för min egen ras överlevnad — den stora och ädla vita rasen. Om du återigen läser från mitten av sidan 310 till mitten av sidan 314 kommer du att se att jag skiljer mig avgörande från den nationalsocialistiska filosofin på minst fyra huvudpunkter och några andra mindre punkter. Här återigen är mitt mål att ta det som är gott och förkasta det som för mig inte verkar vara till vår fördel.

Jag vet att hela boken måste komma som en stor chock för dig eftersom den strider så mycket mot många av dina mest omhuldade illusioner som du kan ha närt under alla år av ditt liv. Jag vet att när man lyssnar på de många episoder som du kärleksfullt har berättat, så var förmodligen en av de mest ärorika och spännande perioderna i ditt liv den då du var i krigstjänst och kämpade mot tyskarna och Adolf Hitler. För mig att nu säga dig att det var ett stort katastrofalt misstag, och att du inte kämpade

för din egen ras men för att föreviga den förrädiske judens makt, kommer utan tvekan till dig som ett ytterst obehagligt trauma. Men det är så jag ser det, min vän. Nu efter nästan 30 år i backspegeln, tror jag att du måste erkänna att du inte stred för att rädda världen för DEMOKRATI, för det finns mindre demokrati nu än någonsin tidigare, men många fler diktaturer har vuxit fram under den judisk-kommunistiska hälen. Det fanns inte heller någon ärlig avsikt hos våra ledarskap vare sig i Storbritannien, Frankrike eller USA att rädda det stackars Polen, för det stackars Polen är nu mer splittrat än det någonsin varit tidigare, där hälften är helt underkuvad under den ryska hälen och den andra hälften är underkuvad under den judisk-kommunistiska terrorn som nu har övervältigat alla Balkanländer och Östeuropa, liksom många andra. Inte nog med det, min vän, utan din gloriösa ”seger” stärkte det judiska strypgreppet över den så kallade icke-kommunistiska världen till en grad som de aldrig hade kunnat stoltsera med tidigare. Och våra så kallade ”ledare” förrådde oss för att frambringa denna katastrof.

Vidare förefaller det mig ytterst märkligt att du verkar vara så fullständigt övervältigad av medkänsla och krokodiltårar och oroar dig för att den vita rasen ska krossa den judiska propagandamaskinen och att den skulle kunna bli ett sjuhövdad monster om den då skulle hamna i våra egna händer. Men å andra sidan, när tyskarna var organiserade och hade byggt upp en militärmaskin liksom en propagandaapparat, för vad jag anser vara till fördel för den vita rasen, hade du inga som helst betänkligheter att rusa in, använda största möjliga brutala militära våld och krossa deras organisation med våld. Kommer du ihåg Dresden? Det förefaller mig som att det inte finns några samvetskval inblandade där från din sida, förutom att det var ett av de mest spännande och gloriösa kapitlen i ditt liv. Låt mig därför fråga dig, varför var det så bra att använda militärt våld för att krossa tyskarna, men varför är du så orolig för att vi ska förstöra den judiska maktapparaten som nu dominerar, inte bara en mindre del, utan hela världen?

Vidare har jag ingenstans sagt att vi ska gå ut och döda judarna, eller de färgade, eller någon annan. Det första målet som jag ställer upp är att den vita människan ska återta kontrollen över sitt eget öde. Det kan du knappast argumentera emot. Efter att ha gjort det, måste vi sedan fortsätta med ett program för att expandera den vita rasen, som vi historiskt har gjort förr, och fullfölja ett program för att krympa våra fiender.

Jag säger inte att vi ska döda våra fiender. Jag säger att vi ska sluta subventionera dem, mata dem och ge dem alla fördelar av all vår militära och tekniska kunskap och annat bistånd. Jag föreslår att den vita människan börjar se efter sina egna, att han börjar främja sina egna intressen snarare än sina fienders, att han...

uppmuntra expansionen av sitt eget slag över jordens yta, snarare än att föda, dalta med och främja förökningen av världens avskum, till sin egen nackdel, tills sådant avskum knuffar bort oss från jordens yta. Om det är nödvändigt att vi måste kämpa för vår egen överlevnad och självbevarelse, låt det då vara så. Det är inget nytt med det. När allt kommer omkring var du själv engagerad och deltog i dödandet och krossandet av vad du ansåg vara fienden när de styrande makterna sa till dig att detta var vad du borde göra.

Vidare främjar jag starkt i vår trosbekännelse en grundläggande naturlag — lojalitet mot vårt eget slag. Lojalitet mot vårt eget slag innebär RASLOJALITET mot den vita rasen. Du är en medlem av den rasen och jag är mycket förbryllad över varför du är så orolig och ängslig över att den vita rasen är överlägsen, men verkar helt ignorera allt jag har skrivit om judarnas mål och program i Gamla testamentet, i det program som lagts fram för de senaste flera tusen åren i Talmud, i programmet och utförandet därav i Sions vises protokoll, och den överväldigande framgång de har uppnått med dessa program som hakar i varandra och kulminerar i den kommunistiska erövringen av världen. Det förbryllar mig djupt varför det finns så många vita människor som verkar bli idiotiskt uppmuntrade och upprymda av varje nederlag och bakslag som den vita rasen verkar lida, men å andra sidan högljutt applåderar varje framgång och triumf som våra fiender verkar åstadkomma. Detta förefaller mig vara ett idiotiskt program för självmord.

Vi i Church Of The Creator har formulerat ett program för livet — att leva livet för att uppnå de högsta fördelarna och för att skörda den fullaste njutningen. Vi ansluter oss inte till idén att livet måste vara obehagligt och eländigt, att vi måste söka tillflykt i en drömvärld, i ett nebulöst underland, vars existens vi inte har den blekaste aning om. Jag skulle föreslå att vem som helst som ansluter sig till den typen av teori borde skaffa sig en lastbilslast med opium, eller hashish, och inrätta en opiumhåla och göra jobbet ordentligt.

Vi i Church Of The Creator tror att Naturen gav oss livet för att njuta av det till fullo i denna värld, den enda värld som människan någonsin har varit känd för att existera i. Hon utrustade oss inte bara med de största gåvorna av intelligens, produktivitet och kreativitet, utan också med en enorm uppskattning för de fina och vackra tingen i livet. Vi tror att den vita rasen, när den återigen har kontroll över sitt eget öde och är högsta grad medveten om sitt eget värde, kan och kommer att uppnå en ljus och vacker värld där livet är en vacker upplevelse, och där att leva i harmoni med Naturens lagar inte är ett brott mot dess religion, utan en rik och underbar upplevelse.

Nu inser jag att detta brev är alldeles för långt, men jag måste erkänna att jag inte skrev det enbart för din skull, utan snarare också

för min egen del. Jag sammanställer för närvarande tre andra böcker som relaterar till Church Of The Creator. Genom att besvara de punkter som du tar upp, klargör jag inte bara svaren för din skull, utan jag strukturerar även upp en del av materialet i mitt eget sinne.

Låt mig än en gång försäkra dig om att jag välkomnar alla ytterligare kommentarer, recensioner eller tankar som du kan tänkas ha om mina böcker. Som jag har sagt tidigare, lägger jag orädd fram sanningen så som jag ser den — inom ramen för Naturens Eviga Lagar, baserat på historisk erfarenhet, och så som mitt eget sunda förnuft och omdöme dikterar. Eftersom så är fallet, har jag absolut ingen rädsla eller minsta tvekan inför att höra andras åsikter i detta ämne, vare sig de är för eller emot. Mitt överväldigande mål är att vara till tjänst för min egen ras, det största värdet på jordens yta.

När allt kommer omkring, om den vita rasen inte är värd att rädda, vad är då det? Grodor och alligatorer? Niggertyper och mulatter? Apor och primater? Om du kan komma på ett ädlare mål än att kämpa för din egen ras, den vita rasens, överlevnad, expansion och framsteg, så upplys mig gärna om vad det skulle kunna vara.

Lyckligtvis är din typ av oliktänkande i minoritet. Jag börjar få rapporter från hela USA, och 90 procent av våra vita rasbröder svarar positivt med starkt stöd för Creativity-rörelsen. Bifogat finns ett begränsat antal utdrag.

Det övertygar mig om att majoriteten av den vita rasen inte önskar begå självmord, utan kommer att kämpa för sin överlevnad.

Allt detta är oerhört uppmuntrande. Det stärker min övertygelse om att det finns HOPP för den vita rasen och att en ljus och strålande framtid ligger framför oss.

Vänliga hälsningar,

B. Klassen

Segment 9

13 maj 1973

Bäste herr Klassen:

Gratulerar till en utmärkt bok. Här är ett litet bidrag. Har ni skickat ett exemplar till Ned Touchstone på The Councilor? Han borde ha ett, även om jag tror att han inte kommer att hålla med om allt i den. Fortsätt det goda arbetet.

Vänligen,
Willis A. Carto

Herr Willis A. Carto
Los Angeles, Kalifornien

22 maj 1973

Bäste herr Carto:

Tack för ert vänliga meddelande om min bok. Stort tack även för ert bidrag.

På ert förslag skickar jag nu ett exemplar av ”Nature’s Eternal Religion” till Ned Touchstone.

Om ni önskar, skickar jag gärna en motsvarighet, d.v.s. 10 böcker, till er för vidare distribution. Vänligen meddela mig.

Bästa hälsningar,
B. Klassen

Fru Bonnie Parker
Torrance, Kalifornien

22 maj 1973

Bästa fru Parker:

Tack för ert vänliga brev av den 18 maj, samt för er beställning. Vi har postat ett exemplar av ”Nature’s Eternal Religion” till Axel Johansen enligt önskemål.

Angående N.S.W.W.P.: Jag har varit på deras möten och jag har träffat kommendör Koehl. Han ville att jag skulle leda en grupp här i södra Florida. Även om jag är positiv till vad de gör, anser jag inte att de går tillräckligt långt, och de undviker den viktigaste frågan av alla — judisk kristendom. Det förefaller mig som om man inte tyst kan överse med en självmordslära med ett så överväldigande destruktivt inflytande på den vita mannens tänkande och någonsin hoppas kunna ta itu med det verkliga problemet. Hur kan någon lära ut sådant självmordsartat skräp som ”älska dina fiender”, ”vänd andra kinden till”, ”judarna är Guds utvalda”, etc. på söndagar, och sedan hoppas på att gå ut och bekämpa judarna resten av veckan? Innan N.S.W.W.P. tar ställning i denna avgörande fråga, tror jag att de stampar på stället.

Kommendör Koehl har ett exemplar av min bok, men han vill uppenbarligen ignorera frågan om judisk kristendom. Jag önskar att du ville skriva till honom och fråga honom var han står i denna fråga. Om du får ett tydligt och meningsfullt svar, vänligen låt mig veta.

Jag har varit en stor beundrare av Adolf Hitler under hela mitt vuxna liv och jag säger det högt och tydligt i min bok. Jag säger inte att Hitlers ande är död. Tvärtom säger jag på sidan 316: ”Idag... är Hitlers ande mer levande och blomstrande i hjärtana hos militanta vita raskamrater än någonsin tidigare i historien.”

Låt mig dock klargöra att målet för *Church of The Creator* varken är att återuppväcka Adolf Hitler eller Nazistpartiet. Vårt mål är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, punkt slut. I den mån Hitler har hjälpt den saken ger vi honom fullt erkännande. Men vi är inte blint förslavade under att tillbe Hitler, eller någon annan. Det som är bra för den vita rasen (gällande nazismen) antar vi. Det som inte är det, förkastar vi. Det finns flera saker i den nazistiska filosofin som jag anser är skadliga för den vita rasens kamp. Pan-germanism, nationalism och att inte ta itu med kristendomen är några av dem. Utan att gå in på ytterligare detaljer här, föreslår jag att du läser om sidorna 310 till 316, samt kapitel 6 om raslig socialism. Allt finns förklarat på dessa sidor.

Att ha ett politiskt parti är inte nog. Det måste underbyggas av en gedigen religiös filosofi som en intelligent person ärligt kan tro på utan att kompromissa med sin intellektuella integritet. Jag tror att vi nu har en sådan religion i *Creativity*.

Jag skulle vilja se dig starta en *Church of The Creator*-grupp i ditt samhälle. Den omfattar hela spektrumet – religion, politik, ras, filosofi, affärer och varje annan meningsfull aspekt av livet.

Så låt oss fortsätta att bygga. Kom ihåg att du i den vita rasen förkroppsligar det mest meningsfulla och dyrbara värdet på jordens yta. Gå till arbete nu för att skydda, främja, expandera och föra fram naturens finaste skapelse tills vi återigen återtar kontrollen över vårt eget öde för att bygga en vit värld.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Herr J. B. O'Connell
Glastonbury, Connecticut

14 juni 1973

Bäste herr O'Connell:

Jag är ledsen att jag gjorde dig besviken i mitt förra brev och jag är rädd att du kommer att bli besviken igen.

Men poängen är, herr O'Connell, trots ditt listade martyrskap, bryr jag mig inte om att slösa min tid på att försöka vara barnpiga åt någon

som inte har något att erbjuda saken annat än gnällig defaitism. Om du är övertygad om att vi är slagna, så är det din rättighet, men varför påtvinga din oberättigade pessimism på oss andra som är beslutna att överleva?

Jag anser att jag tydligt har lagt fram programmet för seger. Om du är för utmattad och slagen för att kämpa, så ställ dig helt enkelt åt sidan och låt oss som är beslutna att kämpa och segra sköta vårt jobb så som vi finner lämpligt.

Vad är egentligen ditt program? Vad är det du försöker åstadkomma? Vad är din lösning?

Tills du har något positivt att föreslå som är vettigt, vänligen ta inte upp mer av min tid.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mr. W. C. Chakford 15 juni 1973
Lake Toxaway, N. C.

Bäste Bill:

Tack för ditt brev från den 3 juni, samt brevet från Dr. Edward Fields till dig.

Jag håller med om din bedömning av "The Dispossessed Majority". Den presenterar en enorm mängd statistik, men det gör även N.Y. Times Yearbook. Slutsatserna den drar är dock ytterst beklagliga. Att likställa judarna och irländarna i samma båt som "besvärliga" minoriteter och låta det stanna vid det är högst vilseledande och i själva verket orimligt.

Boken har två andra uppenbara och ödesdigra brister. (a) Den identifierar inte fienden, och (b) den erbjuder ingen som helst meningsfull lösning. Genom att aldrig riktigt gå till kärnan av problemet, vilket återigen är den svekfulla judiska apparaten, ger man skydd åt den fienden.

Dr. Fields har inte rätt i att jag skickade honom ett exemplar av min bok. Men från och med idag skickar jag ett exemplar vardera till honom och J. B. Stoner.

Nu när de oundvikligen kommer att ha boken, varför följer du inte upp detta och tjatar på dem att ta ställning i frågan om judisk kristendom. Du kan väl fråga dem hur de inte bara kan överse med utan även främja en religion som säger att judarna är Guds utvalda folk, som säger åt oss att älska våra fiender, att vända andra kinden till, att inte döma, att sälja allt vi äger och ge bort det och en mängd andra självmordsbenägna råd; hur de kan svälja allt detta på söndagen och sedan gå ut och bekämpa judarna resten av veckan.

Dr. Potito berättade för mig att han arbetade för N.S.R.P. under ett antal år och slutligen kom fram till att de var falska. Naturligtvis anser jag att Dr. Potito själv är falsk, så frågan kvarstår: vad gäller för N.S.R.P.?

I vilket fall som helst, varför pressar du dem inte ytterligare i denna fråga gällande NATURE'S ETERNAL RELIGION och frågan om oförenligheten i deras ståndpunkt?

Låt mig veta vilket svar du får i denna mycket intressanta fråga.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

P.S. Jag är mycket intresserad av att läsa "Tax Revolt U.S.A." och kommer att ringa Mrs. Lucas.

Mr. Harry J. LoGiudice 15 juni 1973
Wethersfield, Connecticut

Bäste Mr. LoGiudice:

Tack för ditt intressanta brev.

Du säger att judarna har en stor fördel gentemot oss — hängivenhet till sin ras.

Låt oss komma ihåg att de inte har något monopol på denna egenskap. Den vita rasen kan, givet en trosbekännelse och ett ledarskap, vara lika fanatiskt hängiven sin ras som judarna är. Tyskarna under Hitler bevisade detta utom allt tvivel.

Detta är vad Creativity handlar om. Nu när du har trosbekännelsen och programmet, varför tar du inte ledningen och inspirerar till hängivenhet och iver för seger, istället för att sprida defaitism. Kom ihåg, förenad och organiserad är den vita rasen tio gånger kraftfullare än resten av världen tillsammans.

Om inte du tänker göra jobbet, vem ska då göra det? När allt kommer omkring, vad är viktigare än den vita rasens överlevnad?

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mrs. Irene Payson 15 juni 1973
Los Angeles, Kalifornien

Bästa Mrs. Payson:

Återigen ett stort tack för ditt intressanta brev, samt checken på 5,00 dollar. Vi postar fyra exemplar av boken till dig.

I ditt brev tar du upp frågan om varför vi anser att vår rörelse är en religiös rörelse. Det är en bra fråga och jag är glad att du tog upp den.

Jag är övertygad om att den viktigaste påverkan på vårt tänkande, våra attityder, handlingar och på vårt liv som helhet, är religionen. Det är källan varifrån alla andra attityder och drivkrafter springer. Tyvärr för den vita rasen är detta ytterst viktiga område ockuperat av den suicidala kristna religionen som påtvingats oss av judarna.

för vår undergång.

Ingenting verkar i ett vakuum. Förrän och såvida vi inte ersätter den med en annan, mer kraftfull och mer tilltalande religion, kommer vi aldrig att kunna skaka av oss den. Man kan inte ersätta religion (vilken religion som helst) med politiska partier, sociala klubbar, broderskapsorganisationer eller något annat än en annan religion.

Detta anser vi oss ha åstadkommit med CREATIVITY. Givet organisation och propaganda tror jag att det kommer att spridas som en löpeld, och jag är säker på att det kommer att driva bort kristendomen från jordens yta. Detta är vad den vita människan behöver, en ny, hälsosam, naturlig religion utformad för hans egen överlevnad för att ersätta den judiska självmordsbenägna kristendomen.

Så detta är vad vår bok handlar om. Det var inte bara en slumpmässig idé. Det är kärnan i vad allt handlar om. Så nu kan du sprida ordet till dina tvivlande Tomas-vänner... det var vår avsiktliga plan att skapa en dynamisk ny religion för att ersätta en självmordsbenägen sådan och slutligen utplåna den senare från jordens yta. Endast på detta sätt kan vi hoppas på att vinna kampen för den vita rasens överlevnad.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

P.S. Jag beklagar att "Ben Klassen-breven" är slut, men eftersom de inte längre representerar min ståndpunkt gällande kristendomen är jag inte särskilt angelägen om att ge ut dem på nytt.

Miss Barbara von Goetz 15 juni 1973
Washington, D.C.

Bästa Miss von Goetz:

Även om jag anser att uppgiften om Loyola i sig är av mindre betydelse, irriterar det mig att du antyder att jag bara har hittat på påståendet ur tomma intet.

Jag bifogar därför en fotostatkopia av den artikel från vilken jag hämtade denna detalj. Det är en del av en längre artikel om Kehilla, skriven av herr Al Mesagadis, publicerad i National Chronicle, i Burney Kalifornien.

I rättvisans namn mot båda sidor kan du också ställa samma fråga till New Catholic Encyclopedia 1967. När allt kommer omkring är även den, precis som Bibeln, skriven av ett flertal personer av okänt ursprung.

Du kan också ställa dessa ytterligare frågor till denna oklanderliga källa: (a) Är deras versioner opartiska när det gäller kristendomen, och särskilt när det gäller den katolska kyrkan? (b) Förnekar de att Loyola var av judisk härkomst? (c) Hur tillförlitlig är den katolska historieskrivningen överhuvudtaget när den presenterar sådant struntprat för oss som Guds sanning

berättelser som Jona och valen, judarna som går genom Röda havet, Josua som (framgångsrikt) befaller solen att stå stilla, och hundra andra idiotiska historier som förolämpar vår intelligens?

Nu, fröken von Goetz, varken du eller jag närvarade vid Ignatius Loyolas födelse och vi måste därför lita på många andras ord. Eftersom historien kommer i många motstridiga versioner, måste vi göra våra egna val om vem vi ska tro på. Om du har läst kapitlet om drottning Isabella måste du erkänna att den katolska kyrkan var förorenad av Converso-judar som utåt bekände sig till kristendomen men ”bar Moses lag i sina hjärtan”.

Eftersom hela innebörden av min bok är att judarna uppfann och passionerat prackade på den vita rasen kristendomen för att förgöra oss, är det mycket logiskt för mig att Loyola inte bara kan ha varit en Converso-jude, utan att det i själva verket är högst troligt att han inte var någon annan.

Eftersom du säger att du håller med om 98 procent av min bok, varför inte sluta med detta hårklyveri och gå till grunden med det hela — vilket är — att ansluta sig till kampen för den vita rasens överlevnad.

Vad är mer livsviktigt än det?

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mrs. M. Gray 19 juni 1973
Arcata, Kalifornien

Bästa Mrs. Gray:

Tack för ditt vänliga och milda brev om min bok, från en kristen som inte utövar något annat än kärlek och tolerans.

Jag är varken upprörd eller förvånad över att du brände min bok, eftersom kristna har en lång historisk meritlista av att bränna böcker. Inte nog med att de försökte undertrycka åsikterna hos dem som inte höll med dem genom att bränna deras böcker, de brände också tusentals människor som inte höll med dem. Så du följer bara mönstret. Jag är säker på att om du kunde, skulle du bränna mig också, hatet finns där.

Så varför vara arg på Hitler för bokbränning när du ägnar dig åt samma sedvänja? Medan du älskar dina fiender (judarna och negrerna) och hatar dina vänner (den vita rasen), visste Hitler åtminstone skillnaden mellan sina vänner och sina fiender och agerade därefter.

Eftersom jag inte anser ditt hatbrev vara värt att lägga ner för mycket tid på, bifogar jag en kopia av ett brev till en annan dam i Kalifornien, varav mycket är tillämpligt på dig.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. Millard F. Cornwell
Wilmington, Delaware

26 juni 1973

Bäste Mr. Cornwell:

Tack för ditt/dina brev från den 22 juni, samt din check på ett belopp av $20.00.

Brevet från Mr. Richard S. Armstrong vid Princeton Theological Seminary (till dig) var ganska intressant. Medan han artigt tackade dig för ditt bidrag, läste jag mellan raderna att det sista han i hela världen skulle vilja se är att boken sprids i stor omfattning bland hans personal eller vid hans college.

Angående Mr. Ian Smith, tror jag att det vore underbart om du ville skicka honom ett exemplar av boken och få honom att läsa den. Det förefaller mig överväldigande uppenbart att historien upprepade gånger har bevisat att politiken att främja de svartas ”framsteg” mitt ibland vita människor är rent ut sagt självmordsbenägen. Det är ett av de uppenbara budskapen i boken. Om Mr. Smith kunde övertalas att inse det, ens delvis, tror jag att det skulle vara en positiv vinst för den vita rasen. Om han läser den är jag säker på att den kommer att ha ett visst inflytande, eftersom goda logiska idéer alltid har haft ett inflytande på tänkande män.

Jag ser inte hur sändandet av en bok skulle skada er relation, eftersom Mr. Smith utan tvekan skulle inse att dina avsikter med att göra det är konstruktiva. Du är dock den bäste domaren i den frågan.

Med tanke på hur trycket på Mr. Smith ständigt kommer från vänster, d.v.s. för att liberalisera hans raspolitik, skulle jag tro att vissa idéer från den vita mannens synvinkel skulle välkomnas.

Jag uppskattar att du skickade mig namnen på de personer till vilka du har distribuerat boken. Jag håller reda på (så gott det går) de personer som har min bok, som en framtida kärna för organisation. Fortsätt därför det goda arbetet.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mrs. Phyllis Kavich
Oakland, Kalifornien

18 juni 1973

Bästa Mrs. Kavich:

Tack för ditt brev den 12 juni, i vilket du uttrycker dina kommentarer om min bok. Jag uppskattar alltid att höra från mina läsare, oavsett om de håller med eller inte. Lyckligtvis har cirka 90 procent av breven varit gynnsamma, många av dem mycket entusiastiska.

Under 50 år, Mrs. Kavich, var jag lika förvirrad gällande kristendomen som du är idag, och försökte försona alla de uppenbara orimligheterna, motsägelserna och de smutsiga historierna. Efter mycket rannsakande av min själ uppnådde jag slutligen ett genombrott. Nu är bilden lika klar som dagen för mig,

och jag undrar hur jag kunde ha varit så dum så länge. När det gäller hur det gick till, vänligen läs kapitlet ”Mitt eget andliga uppvaknande” i Bok II av NATURE’S ETERNAL RELIGION.

Fru Kavich, alla har rätt att tro på vad de vill, och även en rätt att förkasta det som inte verkar vettigt för dem. För mig och miljontals andra intelligenta vita människor är kristendomen en vidskeplig kvarleva från den mörka medeltiden, skriven av okunniga och vidskepliga ökenstammar som inte ens visste att jorden var rund. För oss representerar den en motbjudande förolämpning mot vår intelligens och en avskyvärd kränkning av naturlagarna. I min bok ägnar jag 508 sidor åt att stapla bevis på bevis för att underbygga denna ståndpunkt, bevis som ingen kan motbevisa. Då de är oförmögna att motbevisa bevisen, tar de flesta av mina kritiker istället till den lägsta formen av argument — glåpord.

Det gör mig sorgsen att säga detta, fru Kavich, men tyvärr exemplifierar du själva kärnan i det problem som den vita rasen befinner sig i idag, och varför den inte kan ta sig ur detta katastrofala dilemma.

Judarna har så genomsyrat den vita mannens hjärna med sådana idiotiska och självmordsbenägna idéer som ”älska dina fiender”, ”vänd andra kinden till”, ”sälj allt du äger och ge åt de fattiga”, ”döm inte”, ”stå inte emot det onda”, etc., att alla de grundläggande vapen som behövs för att utkämpa kampen för överlevnad slås ur våra händer innan vi ens har börjat. Vänligen läs om kapitel 13, Bok I.

Angående Gamla testamentet — låt mig fråga dig, fru Kavich, hur i hela världen kan du betrakta en sådan samling smutsiga historier som heliga, där Abraham och Sara, och deras avkomma Isak och hans hustru Rebecka, agerar hallickar och horar för sitt uppehälle; Juda som bedriver otukt med sin svärdotter; Lot som bedriver otukt med sina döttrar; David som samlar in 200 förhudar från dräpta filistéer för att behaga Saul (I Samuelsboken 18:27), och dussintals andra direkt oanständiga, smutsiga historier. Hur fula, hur avskyvärda är inte dessa så kallade ”Guds män”! Nu finner jag inget nöje i att älta dessa smutsiga historier, men de finns i den judiska bibeln. Så får jag fråga dig, fru Kavich, hur i rimlighetens namn kan du anse sådant smutsigt skräp vara heligt? Vänligen läs om kapitel 10, Bok I igen, för resten av vad som finns i Gamla testamentet som jag finner vidrigt, dumt, klandervärt och fult.

Låt mig vidare fråga dig, fru Kavich — när du ser på Grand Canyon, något som din hjärna säger dig tog miljontals år att erodera, hur kan du då tro på dessa okunniga vidskepliga judiska manusförfattare som säger att världen bara är 6 tusen år gammal? När du läser egyptisk historia som går tillbaka över 5 tusen år med obruten kontinuitet, kan du verkligen tro på sådant nonsens som att hela världen översvämmades år 2348 f.Kr. och att endast en familj överlevde? Hur löjligt som helst!

Om bibeln sa att två och två blir sjutton, och ditt sunda förnuft sa dig att det blir fyra, vilket skulle du tro på?

När du begrundar universums gränslösa vidd, i vilket vår jord bara är en liten prick som roterar runt solen, som bara är en stjärna bland miljontals i vår egen Vintergata, och vi finner att det i rymdens oändlighet finns miljarder andra galaxer, vissa av dem miljarder ljusår bort; med en sådan bakgrund, kan du rationellt tro på sådant nonsens som att Josua framgångsrikt befallde solen att stå stilla så att han kunde döda fler ökenstammän den dagen? Hur idiotiskt! Det verkar som om man måste ha förlorat förståndet för att sätta tilltro till sådant struntprat. När vi har en sådan massa kunskap tillgänglig för oss borde vi veta bättre. Tror du verkligen att judarna marscherade genom botten av Röda havet, bara för att dessa ljugande skojare satte sådant nonsens i tryck? Hur naiv och lättlurad kan man bli? Vänligen läs kapitel 12, bok I igen.

Jag skulle naturligtvis kunna fortsätta i sidvis, stapla bevis på bevis för vilken smutsig pornografisk bok den judiska bibeln är, och hur löjligt det är för den vita rasen att vara besatt av rädsla och bävan inför denna fåniga judiska samling, men jag har redan sammanställt en bok i det syftet, och du har den tillgänglig, så varför ska jag upprepa mig själv.

Låt mig dock upprepa detta: förrän vi övervinner denna judiska form av hjärnmanipulation, kommer vi aldrig att kunna samla den vita rasen för att kämpa för sin överlevnad. Det är vår rörelses syfte att avslöja detta ruttna judiska bedrägeri och polarisera den vita rasen kring de sunda principer som Naturen har utrustat oss med i våra innersta instinkter, precis som hon har gjort med alla sina andra varelser.

Detta är vad Church of the Creator handlar om.

Jag hoppas att du kommer att läsa om boken och se ljuset. Vidare hoppas jag att du sedan kommer att sprida ordet och upplysa andra vita bröder och systrar tills vi, den stora vita rasen, förenade och organiserade, likt en enorm kraftfull jätte, kämpar för vår överlevnad och återigen blir herrar över vårt eget öde. Det kommer att bli en stor dag — och jag är övertygad om att vi ska uppnå det.

Vänliga hälsningar,

B. Klassen

Mr. Walter White, Jr. **6 juli 1973**
Los Angeles, Kalifornien

Bäste Mr. White:

Tack för ditt brev av den 1 juli.

Jag tänker inte ta upp för mycket utrymme för att svara, eftersom argumenten är de vanliga slitna förmaningarna och retoriken im—

bönfaller en intelligent person att kasta överbord alla de överväldigande bevisen runt omkring sig, att överge sitt förnuft och helt enkelt "tro" på det som en skara okunniga och illvilliga judiska manusförfattare säger åt dig att tro på. Jag bifogar därför bara en rutinkopia av ett brev jag skickade till en dam i Kalifornien.

Jag kommer dock att besvara de få specifika punkter du tar upp.

1. Du säger att du inte kan läsa min bok. Märkligt, efter att ha varit kapabel (och villig) att läsa så mycket judiskt skräp att du inte kan läsa denna bok. Kan det vara så att det är för smärtsamt att möta sanning och bevis?

2. Som svar på din fråga — varifrån "naturen" sprang — är det enkla svaret att vi inte vet hur allt började — (om det ens fanns en "början") — minst av allt dessa vidskepliga judiska manusförfattare för över 2000 år sedan som skrev din "Heliga" bibel. Dessa ökenstammän var så okunniga att de inte ens visste att jorden var rund, och du vill ta deras ord för att de omfattade all kunskap och att vi inte har lärt oss någonting sedan dess?

3. Nu som svar på den gamla trickfrågan. "Någon var tvungen att skapa allt och den personen var Gud". Frågan uppstår då omedelbart: "Vem skapade Gud från första början?" Standardsvaret på det vänder sedan på denna logik och de kristna svarar: "Tja, Gud har alltid funnits." Om en sådan "Gud", som vi aldrig har sett, alltid skulle ha kunnat existera, då är det mer logiskt att anta att universum, som vi faktiskt ser och som finns runt omkring oss, alltid skulle ha kunnat existera. Så det går runt och runt. Men det enkla, ärliga svaret är: Vi vet inte hur allt började, eller om det ens fanns en början. Säkert är att alla bevis pekar på det faktum att universum har funnits i miljarder och åter miljarder år, inte bara de 6000 år som skildras av de okunniga judiska manusförfattarna i din "heliga" bibel.

För ytterligare detaljer i denna fråga, se kapitlet i min bok "A Closer Look at the Judeo-Christian Hoax", särskilt sid. 196 - 197. Se även nederst på sid. 141.

4. Angående ditt påstående "Kristus var inte jude". Din egen judiska "heliga" bibel motbevisar detta i det första kapitlet i Nya testamentet, Matt. 1:1. Även Lukas 2:21 säger att han var en omskuren jude. Se del 25, sid. 427 i min bok för ytterligare detaljer. Din traktat om tuppen och ägget är bland det fånigaste jag har läst. Ignorerar du inte uppenbarligen det faktum att hönans gener också finns i ägget?

5. Dina påståenden om att judarna inte uppfann kristendomen motbevisas så överväldigande av historiens bevis att jag inte tänker ta upp plats här. Läs bara igen sid. 144 och 145 i min bok som handlar om Nya testamentet.

Din till synes fientliga inställning till judarna och samtidigt ditt ivriga främjande av kristendomen kan bara leda mig till en slutsats. Dessa slutsatser redovisas i kapitel 17 i

den andra halvan av min bok, med titeln ”Falskt ledarskap”.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. E. S. Cooke **7 juli 1973**
La Jolla, Kalifornien

Bäste Mr. Cooke:

Tack för ditt mycket intressanta brev och även för fotot.

Mr. Cooke, jag är säker på att du är en mycket intelligent man. Eftersom du säger att du är inom elektronikbranschen och eftersom jag tog examen i elektroteknik (för länge sedan) har vi en hel del gemensamt. Eftersom vi båda har studerat vetenskap, elektricitet, etc., är jag säker på att du är väl medveten om att det vi studerade var Naturens lagar. För att reda ut och förstå sådana lagar (a) börjar vi med bevis (b) använder vi förnuft och logik för att pröva bevisen, (c) lär vi oss att skilja mellan obekräftade påståenden och hörsägen kontra styrkta bevis.

Nu kommer hela källan till de kristna påståendena från samma obekräftade uppsättning påståenden som framförts av de judiska skriftställarna i den judiska bibeln som du använder som källa för all din information. Dessa påståenden är helt obekräftade och lika falska som det ”fotografi” av Kristus som du skickade till mig. Ingen har den blekaste aning om hur han såg ut och ”fotot” du skickade är bara någon konstnärs imaginära version målad tusen år efter det förmodade ”faktumet”. Det är som historien om mannen med den falska checken på 10 000,00 dollar (se s. 445). Det finns inga bevis för att Kristus ens har levt överhuvudtaget. Se kapitel 16, s. 180.

För ytterligare diskussion om ovanstående bifogar jag en kopia av ett rutinbrev som jag skickade till en dam i Kalifornien.

Snälla Mr. Cooke, se på bevisen omkring dig — och använd sedan det förnuft och den intelligens som Naturen så rikligt har utrustat dig med.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. Millard F. Cornwell **7 juli 1973**
Wilmington, Delaware

Bäste Mr. Cornwell:

Tack för ditt brev från den 26 juni.

Ja, många medlemmar av den vita rasen är djupt förvirrade när det gäller kristendomen. Att reda ut deras tänkande är vad en stor del av min bok handlar om. Jag föredrar att använda termen ”hjärnförorening” snarare än ”hjärntvättad”, som jag förklarar i boken.

Ditt omnämnande av Hugh Monjar och "Decimal Club" låter intressant. Jag hade aldrig hört talas om någondera. Men det väcker idén som jag har funderat på utan att ha funnit en lösning, och det är att vi måste hitta något system genom vilket det är lönsamt och självförsörjande för en aktivistmedlem i vår organisation att sprida budskapet. På något sätt skulle detta kunna knytas till försäljning av böcker, eller något annat kompletterande medel. Några idéer?

Träffar gärna din svärson. Du säger, hjälp honom om jag kan. Vad är problemet?

Hur går det med distributionen av böcker?

Med vänlig hälsning,

B. Klassen

Mr. C. M. Hampson 7 juli 1973
Winter Park, Florida

Bäste Mr. Hampson:

Tack för ditt brev av den 28 juni.

Jag instämmer helt i premissen i ditt brev, nämligen att vi behöver fler böcker för att utöka det område som täcks i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Faktum är att det öppnar upp en helt ny värld, en ny dimension, och de böcker som skulle kunna skrivas för att förstärka trosbekännelsen är oändliga — se bara på de tiotusentals böcker som har skrivits för att komplettera och förstärka den kristna religionen.

Praktiskt taget vart och ett av kapitlen i min bok skulle inte bara kunna, utan borde, utökas till en hel bok. Många, såsom den vita rasens historia, judarnas historia, etc., skulle kunna rymma flera böcker.

Vad jag medvetet försökte undvika var att göra boken för långrandig, men ändå täcka området och samtidigt formulera en kärna av trosbekännelse och program. Huruvida jag lyckades eller inte får varje läsare bedöma själv.

Mitt syfte var inte så mycket att skriva ännu en bok som att grunda och sätta i rullning en ny trosbekännelse för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Detta har vi sannerligen behövt under de senaste 6000 åren av vår historia.

Med hänsyn till ovanstående skulle jag definitivt säga: sätt igång och fortsätt med din bok.

Själv har jag ytterligare tre eller fyra böcker i åtanke som jag arbetar på.

Det andra rådet jag skulle vilja förmedla är att vi behöver uppehålla oss mer vid lösningen, vid positiva program, snarare än mängder av detaljer som beklagar och fördömer vår beklagliga situation. Vad vi behöver mer av är inspiration, den typ av motivation som Glenn Turner står för: "Du kan göra det! Gå! Gå! Gå!"

Alltför många av de böcker som matas till den vita människan är helt sterila — långa på oändliga upprepningar av tidigare katastrofer och helt saknar program, hopp eller konstruktiva råd.

Min vän och jag kan komma att vara uppe i Orlando inom kort. Jag skulle vilja ha förmånen att träffa dig vid ett sådant tillfälle. Likaså, om du är här nere, ring mig gärna för en träff.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Segment 10

Mr. Harold A. Covington
Arlington, Virginia

23 juli 1973

Bäste Mr. Covington:

Tack för ditt brev av den 12 juli, i vilket du redogör för National Socialist White People's Partys inställning till kristendomen.

Jag är väl förtrogen med "Mein Kampf", efter att ha läst den på tyska originalspråket redan 1938 och läst om den flera gånger i den engelska versionen sedan dess. Jag har också läst George Lincoln Rockwells "White Power" i vilken Rockwell på sidan 176 konstaterar — att den nazistiska filosofin, som nu är mest "hatad", "föraktad" och "fruktad" "liksom kristendomen en gång var", på samma sätt kommer att växa. I fotnoten som börjar längst ner på sidan 77 och fortsätter till toppen av sidan 78 säger han: "Tekniskt sett är jag alltså en prokristen agnostiker", etc.

Medan jag öppet har deklarerat i min bok "Nature's Eternal Religion" att Adolf Hitler var den största vita människa som någonsin levt, och medan jag anser Rockwells bok vara ett enastående bidrag till vår sak, kan jag inte låta bli att dra slutsatsen att bådas deras ståndpunkter gällande kristendomen var svaga, naiva, motsägelsefulla, klenmodiga och i själva verket löjliga.

I ditt brev utvecklar du ytterligare och anger din ståndpunkt som: "det är väldigt enkelt — vi har ingen". Mr. Covington, jag tror inte att det är så enkelt alls — det är absurt, oförenligt och ohållbart. Det är lika löjligt som om Birch Society skulle säga "vi är helhjärtade i vår kamp mot kommunismen, men vi tar ingen rasmässig ställning mot judarna och negrerna".

När du säger att du inte tar någon ställning, tar du naturligtvis en ställning och säger att det (a) inte är en viktig faktor i kampen för den vita rasens överlevnad (b) i vilket fall som helst inte är till skada för en sådan kamp. Som jag överväldigande har visat i min bok, var kristendomen det i särklass viktigaste genombrottet judarna gjorde i sin urgamla kampanj för att förinta den vita rasen. När de fördärvade den romerska civilisationen med den judisk-kristna filosofin, förvandlade de den starke, virile, heroiske, aggressive och erövrande romerske soldaten till en hukande, kvidande stackare. De berövade det romerska folket deras hälsosamma naturliga instinkter och förorenade deras sinnen med en självdestruktiv filosofi som lämnade dem hjälplösa och nakna inför sina fiender. Medan den romerske "hedningen" hade byggt den främsta civilisationen känd för mänskligheten vid den tidpunkten i historien, raserade den romerske "kristne" det vackra

civilisationen i spillror och störtade den vita rasen i tusen år av mörka tidsåldrar.

Från detta dödliga slag har vi aldrig återhämtat oss, och juden har genom kristendomen fäst sina tentakler på den vita rasen i ett järngrepp som vi inte har kunnat ta oss ur än i dag.

Att du nu kommer och säger att (a) ja, vi bekämpar juden med näbbar och klor, och (b) nej, vi tar inte ställning till kristendomen eftersom den är irrelevant, är ungefär lika dumt som om Birch Society skulle säga att vi är eld och lågor för att bekämpa kommunismen men vi rör inte rasfrågan eftersom det skulle slita sönder vår organisation.

Nu inser jag att precis som John Birch Society, så snart ni gör en kursändring i politiken, skulle ni förlora några av de små gamla damerna i tennisskor som bidrar med en del av pengarna, och utan tvekan några bibeltuggande gamla gubbar som gör detsamma. Så, precis som John Birch Society, är ni låsta vid status quo.

Så frågan uppstår, vad i helvete är det ni försöker åstadkomma? Främja en falsk sak och behålla en position som du själv inte tror på, eller försöker du göra en ärlig, total ansträngning för att rädda den vita rasen? När allt kommer omkring, om det bara är pengar ni är intresserade av, så är jag säker på att ni grabbar individuellt skulle kunna gå ut och tjäna bättre än att hålla dessa donationer rullande in från de gamla damerna och gubbarna.

Du vet och jag vet att så länge vi vägrar att inse den fråga som drog ner den vita rasen från första början, nämligen kristendomen, kommer vi aldrig att få en rasideologi etablerad, och de svarta och "mud people" kommer att ta över världen.

Så varför inte komma ner på jorden och gå rakt på sak?

Jag skulle mycket gärna vilja höra mer från dig och även från Cdr. Koehl om vad era tankar är i denna nyckelfråga.

Med vänlig hälsning,

B. Klassen

Cdr. Matt Koehl 18 september 1973

National Socialist White People's Party

Arlington, Virginia

Bäste Cdr. Koehl:

Eftersom jag var förundrad över N.S.W.P.P:s inställning till kristendomen, uppskattar jag ditt senaste brev där du svarar på mitt tidigare brev till Harold A. Covington, som ursprungligen väckte denna fråga.

Efter att ha läst ditt brev är jag dock fortfarande lika förundrad som någonsin över hur du förmodligen kan förena ditt starka förespråkande av vit överhöghet och överse (genom att tolerera och genom att undvika

fråga) en så enorm uppsättning kraftfulla institutioner som kristendomen har byggt upp. Eftersom dessa institutioner enbart i detta land kontrollerar över 100 miljarder dollar i tillgångar; är skattebefriade; håvar in miljarder varje år från lättlurade vita människor, för att spendera på främjandet av underlägsna färgade hemma och utomlands; formar och förvrider sinnena hos våra vita kamrater till att vara ödmjuka, att vända andra kinden till, att älska våra fiender, att tillbe juden, att tro att judarna är Guds utvalda; har nära 100 miljoner vita anhängare enbart i detta land; och på olika andra sätt arbetar hängivet och obevekligt för bastardiseringen av den vita rasen, bussning och rasblandning, frågar jag dig — hur kan du ignorera ett så fundamentalt hot mot den vita rasen och fortfarande hävda att du kämpar för vår ras sak? Det förefaller mig som om en sådan ståndpunkt inte är något annat än rent dubbelspel.

Du säger att Adolph Hitler och George Lincoln Rockwell har formeln för den vita rasens räddning. Även om jag beundrar båda dessa män som den vita rasens hjältar, finns det en allvarlig brist i att likställa situationen i Tyskland på 1920-talet med USA på 1970-talet. Som jag har påpekat i kapitel 5 i min bok, ”Nature’s Eternal Religion”, är situationerna helt olika, och den nazistiska tron från den tiden är inte överförbar i sin helhet till dagens Amerika. Eftersom jag har gått igenom dessa skäl i min bok tänker jag inte upprepa dem här. Dessutom var även Hitlers program baserat på tysk överhöghet, inte vit överhöghet, och är totalt otillämpligt på Amerika och världen som helhet. Jag förkastar därför nationalism i sig och ersätter den med raslig socialism baserad på den vita rasen. Jag utmanar dig att försvara din ståndpunkt om nationalism, som är ett nyckelord i nationalsocialismen.

Det bästa beviset på vad jag säger om att nationalsocialismen inte är svaret på Amerikas (och världens) problem är att under alla de år som ditt parti har hållit på, har det inte gjort minsta avtryck eller haft någon lockelse på det amerikanska sinnet. Om jag skulle ställa frågan: har det (a) gjort mer för A.D.L. och judarna för att samla judarna och samla in prenumerationer och pengar till den judiska saken, eller (b) hjälpt till att förena och organisera Amerikas vita folk; skulle jag gissa att för varje dollar som har samlats in av nazistpartiet, har judarna samlat in kanske hundrafalt eller tusenfalt till sin egen sak PÅ GRUND AV nazistpartiet. Och jag misstänker att det är därför de har gett en så omfattande och överdriven publicitet åt en så liten grupps aktiviteter. Detta väcker en mängd andra frågor, vars implikationer är betydande.

Utan att uppehålla mig vid frågan ytterligare är det min slutsats att (a) du kan inte driva en ideologi om vit raslig överhöghet utan att ta itu med kristendomen (b) kristendomen är i direkt konflikt och oförenlig med en sådan ideologi (c) kristendomen är en lömsk

medel för att undergräva och förvirra det vita sinnet till foglig underkastelse (d) kristendomen, om den inte möts frontalt och avslöjas för det judiska bedrägeri den är, kommer alltid att ha övertaget när det gäller att undanröja den moraliska grunden för varje vit supremacistisk part, rörelse eller religion.

Jag anser att mina slutsatser inte bara är realistiska, utan att de är mycket logiska. Jag skulle därför vilja föreslå (om du verkligen är mer intresserad av den vita rasens överlevnad än av någon teoretisk dogmatisk ståndpunkt) att medan du behåller din partiorganisation intakt i sig, du samtidigt främjar CREATIVITY som den officiella religionen för partimedlemmarna.

Detta är en lättförklarlig ståndpunkt att inta. Eftersom varje människa bör ha en religiös övertygelse, kommer det att fylla ett tomrum som Nationalsocialistiska partiet på ett iögonfallande sätt har lämnat ofyllt tidigare. Allteftersom denna övergång sker kan tonvikten sedan gradvis skiftas till dogmen och tron i CHURCH OF THE CREATOR, vilket är den mycket mer grundläggande och långtgående tron och programmet för all framtid.

Jag uppmanar till detta program, inte för att jag skrev boken, utan för att logik och sunt förnuft säger mig att detta är den överlägset mer förnuftiga och sunda vägen att gå — om den vita rasens överlevnad är det viktigaste för dig.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

cc: Harold Covington
cc: Everett Thayer

Mr. Millard F. Cornwell 26 juli 1973
Wilmington, Delaware

Bäste Mr. Cornwell:

Detta är ett svar på de senaste breven jag har fått från dig. Jag uppskattar att du håller mig informerad om namnen på de parter som böckerna har skickats till.

”The Divine Plan of the Ages” tjänade dock inget syfte och, liksom du, har jag ingen avsikt att plöja mig igenom den.

Angående ditt brev från den 11 juli finner jag berättelsen om Hugh Monjar mycket intressant. Nyckeln till organisationens framgång var uppenbarligen LOJALITET och ENHET. I min religion betonar jag raslig lojalitet och att förena den vita rasen mot alla andra. Jag tror inte att hemlighetsmakeri är nödvändigt, inte heller är det möjligt. Faktum är att vi vill ha en massrörelse och har ingenting att dölja.

Jag håller inte med om ditt förslag att göra mig av med konceptet ”kyrka” eller religion i vår organisation. Det kan finnas många av dem, men dessa går för det mesta ganska bra, min vän. En kyrka

längre ner på vägen på Federal Highway i Fort Lauderdale, som startade från noll för bara tio år sedan, bygger nu en byggnad för sex miljoner dollar. Detta gör de utan att ha något annat att erbjuda än bedrägeri. Billy James Hogbody klarar sig mycket bra med sin ”Christian Nationalist”-rörelse. Carl McIntyre har mer än tusen radiostationer igång och kom nyligen över förstklassiga fastigheter vid Cape Canaveral värda tjugofem miljoner dollar.

Garner Ted Armstrong drar in fyrtio miljoner om året på att sälja ”Revelations”. Oral Roberts drar in de gröna sedlarna i lastbilslaster. Och allt är skattefritt, min vän.

Det kan finnas många av dem, men de klarar sig väldigt bra — med inget annat att sälja än en bluff. Vi kan också göra det — särskilt när vi har den mest vitala saken i världen att främja — nämligen den vita rasens överlevnad. Och vi kommer att göra det.

Förresten kan det intressera dig att jag vid denna tidpunkt registrerar CHURCH OF THE CREATOR som en ideell, religiös organisation.

När det gäller vårt emblem har alla sin egen speciella uppfattning — precis som sin egen smak när det gäller kläder, mat, etc. Jag är ganska nöjd med hur det är. Det ser slående ut — likt nazi-emblemet, med samma färgschema, och det är laddat med betydelse. Vad gäller att ta bort svart, vad i hela friden, allt som är i tryck är i svart.

Mr. Layton från Dover skickade mig ett klipp om ett angrepp på min bok i Delaware State News av en jude vid namn Ihlenfeldt. Bifogat finns en kopia av mitt svar till honom. Kanske skulle du vilja delta i handgemänget? Hur som helst drar kontroverser till sig uppmärksamhet, och jag tror att detta helt och hållet är till vår fördel.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

The Delaware State News
Dover, Delaware

1 augusti 1973

Han leder den vita mannens kamp för överlevnad

Till redaktören:

Idag fick jag ett försenat klipp av ett brev från en viss Walter Ihlenfeldt publicerat i er tidning den 13 juli. I detta brev går skribenten till vilt angrepp mot min bok ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, som är CHURCH OF THE CREATORs grundläggande trosbekännelse. Han går också till irrationellt angrepp mot den vita rasen som helhet, och mot mig personligen.

Eftersom jag inte har den blekaste aning om vem denne Ihlenfeldt är, och aldrig har träffat honom, är jag något förbryllad över hans obefogade angrepp. Jag har inte den minsta aning om huruvida herr Ihlenfeldt är vit, svart, brun eller semit. Om han är vit, då verkar det

att han hyser ett patologiskt hat mot sin egen ras, och i själva verket är en förrädare mot den, och vi vill inte ha något med honom att göra. Om han inte är vit, då är hans mål lätta att urskilja.

Den avlidne och osörjde kongressledamoten Adam Clayton Powell hånade: ”Vi har fått vitskinn på flykt. Låt oss hålla honom springande”. Tja, jag har nyheter för Powell, Ihlenfeldt och Co. Den vita människan vänder på klacken och springer inte mer. Den vita människan kommer att kämpa för sin överlevnad och CHURCH OF THE CREATOR ämnar inte bara leda den kampen, utan har tillhandahållit den grundläggande trosbekännelsen och programmet för att vinna den kampen. Det är vad ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” handlar om. Förenad och organiserad är den vita rasen tio gånger kraftfullare än resten av de färgade raserna tillsammans.

Medan herr Ihlenfeldt hävdar att den vita rasen är den mest destruktiva av alla världens varelser, hävdar vi i CHURCH OF THE CREATOR att den vita rasen är den mest kreativa, intelligenta och produktiva varelse som naturen någonsin har frambringat. Vi är ytterst stolta över att vara naturens krona på verket. Vidare är vi beslutna att utöva den högsta rätt som naturen skänker åt alla sina varelser — nämligen rätten att överleva, att expandera och främja vårt eget slag.

Medan de svarta har sitt NAACP, judarna har sitt B’nai B’rith och tusen andra organisationer för att främja sin ras exklusiva intressen, blir den vita rasen märkligt nog våldsamt attackerad när den talar för sig själv. I själva verket är vår regering, våra nyhetsmedier och maktetablissemanget i detta land pro-judiska, pro-svarta och anti-vita, trots det faktum att de vita gentiles byggde detta land, fortfarande är i majoritet (fastän minskande), och betalar den överväldigande huvuddelen av skatterna. Faktum är att varje regerings-, skatte- och biståndsprogram är utformat så att det krymper de vita och expanderar de svarta.

Eftersom jag inte har utrymme här för att motbevisa herr Ihlenfeldts tarvliga tirad, ska jag göra något bättre: Till alla som är intresserade av vad CHURCH OF THE CREATOR står för, kommer vi under de kommande femton dagarna att skicka ett gratis exemplar av min 508-sidiga bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Skriv till: CHURCH OF THE CREATOR, Lighthouse Point, Florida.

Ben Klassen, Grundare
CHURCH OF THE CREATOR
Lighthouse Point, Florida

Mr. Douglas Thacker Kaye
Union, New Jersey

9 augusti 1973

Kära Doug:

Först och främst vill jag uttrycka min uppskattning för ditt besök nyligen

och låta dig veta att jag verkligen uppskattade vårt utbyte av idéer.

1. Vid närmare eftertanke kring våra diskussioner är jag något oroad över att du leker med tanken på att stödja "Identity"-bluffen. Jag tror att detta skulle vara ett allvarligt misstag, och av följande skäl:

    (a) Du vet, och jag vet, att det är en bluff och en lögn, helt utan grund i några som helst bevis.

    (b) Inte nog med att det saknas bevis, det är inte ens en trovärdig lögn.

    (c) Om du tänker främja denna bluff, då är du skyldig att stödja den med resten av det judisk-kristna bedrägeriet, vilket leder dig (och dina vilseledda följeslagare) rakt tillbaka till det sinnesförvrängande vansinne som från början störtade den romerska nationen.

    (d) När du väl har slagit in på denna förrädiska väg är rasläran om "blod, jord och ära" helt ute ur bilden.

    (e) Slutligen, hur kan du någonsin hoppas på att få ordning på den vite mannens tänkande om du inte erbjuder något annat än ännu en samling bedrägliga lögner som får vårt folk att önska att de vore de "sanna israeliterna" och tävla om den position som nu innehas av judarna?

Doug, jag tror att detta är ännu ett av dessa judiska knep som går under rubriken "Du gör ett bra jobb, men vi har en bättre idé", och sedan leder de dig snyggt in på ett stickspår till en återvändsgränd.

2. För att gå över till ett annat ämne, som du förmodligen minns, har jag flera andra böcker i åtanke som jag vill skriva, eller anser att någon annan borde skriva. En av dessa tänkte jag mig skulle ha titeln "LOADED AGAINST THE WHITE RACE" [Riggat mot den vita rasen]. I denna planerade jag att visa hur praktiskt taget alla våra lagar, och de flesta av de idéer som främjas av vårt judisk-kontrollerade etablissemang, är utformade för att expandera de svarta och krympa den vita rasen. I denna kategori kan vi anföra hundratals lagar, program, idéer och frågor — hela vägen från välfärd, integration, skolbussning, bidrag till beroende barn, till idén om nollbefolkningstillväxt.

Sedan ditt besök slog det mig att du utan tvekan skulle vara i en bättre position att skriva en sådan bok, då du har mer dokumentation och material nära till hands. Hur som helst var det inte mitt nästa projekt på listan, och det kan dröja ett tag innan jag kan ta itu med det. Jag skulle vilja se dig skriva en sådan bok. Vad sägs om det?

3. Jag tror att du nämnde att du skulle skicka ut ett sommarutskick till en utvald lista som skulle omfatta kanske fem böcker, inklusive min. Hur går det med det projektet?

Låt mig höra från dig angående dessa och andra frågor som har dykt upp sedan vårt senaste möte.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mrs. John Franciscus **9 augusti 1973**
San Juan, Puerto Rico

Kära Verena -

Jag blev mycket glad över att få ditt fina brev, och entusiastisk över den "välsignade händelse" som förmodligen redan har ägt rum när du får detta brev. Tänk, det kommer att göra oss till "farföräldrar"! Vi kommer att vara ivriga att få veta om det är en pojke eller en flicka.

Jag lever som ungkarl just nu, Mrs. K. hälsar på sin mor i Kalifornien. Kim och Walt är på väg hit nu, och Walt ska börja arbeta med mig i min fastighetsverksamhet. Han har äntligen fått sitt avsked från flygvapnet, och de gör en resa tvärs över landet i sin Volkswagen-buss från Sacramento till Florida.

Vi har betalat handpenningen på ett hem åt dem som byggs i Coral Springs, ungefär tio mil väster om oss. Det kommer dock troligen inte att vara klart förrän i slutet av året.

Det gläder mig att höra att din mor blev så imponerad av min bok och hoppas få höra mer från henne. Vi har stora förväntningar på denna rörelse. Medan de flesta böcker bara ger dig den ytliga delen av problemet och ingen lösning, går den här boken hela vägen till problemets rot och presenterar sedan en dynamisk lösning som inte bara är förnuftig, realistisk och möjlig, utan oundviklig.

I vilket fall som helst är jag glad att du och John har blivit politiskt och rasmässigt medvetna om den konspiration som hotar att förinta den vita rasen. Jag hoppas att du inte bara läser boken, utan studerar den upprepade gånger och sprider den till dina många kontakter. Jag postade de fyra böckerna till dig den 31 juli, med ytfrakt, eftersom flygpost är så dyrt. Du bör förmodligen ha dem nu. Om du skulle vilja skicka 10,00 dollar till kyrkan i gengäld, skulle vi uppskatta det. Medan vi ger bort ett stort antal gratis, måste vi få in pengar så att vi kan fortsätta distribuera fler exemplar.

Böckerna kommer i kartonger om 32. Om du, efter att ha läst boken, skulle vilja att vi skickar dig en kartong med 32 böcker, kan vi göra det till en kostnad av 40,00 dollar, inklusive fraktkostnader.

För att återgå till familjen, förväntar jag mig att Kim och Walt anländer hit omkring den 15:e, och ungefär en vecka senare räknar jag med att ge mig av till Colorado och möta Mrs. K. där. Vi har en ranch på 155 hektar där och planerar att bygga en fjällstuga nära Ouray, Colorado, ett mycket naturskönt område som mäter sig med allt jag har sett i Schweiz. Faktum är att Ouray

kallas för ”Amerikas Schweiz”.

Sedan, under senare delen av september och första hälften av oktober, planerar vi att göra en resa till Grekland, vilket även inkluderar Wien, Belgrad, Jugoslavien, Turkiet och en båttur till de Joniska öarna. Det var allt för nu. Vi ser mycket fram emot att höra från dig. Vi ser också mycket fram emot att träffa John och hoppas att ni båda (ni tre!) besöker oss inom en inte alltför avlägsen framtid.

Kärlek,
Din ”Pappa”

FÖRKL.: 1967 gjorde min fru, dottern Kim (16) och jag en resa genom Europa. Reseledaren var Verenas mor, och Verena var också med på resan. Hon och Kim blev nära vänner, och hon började kalla mig ”Pappa”.

Ben Klassen, Grundare
Church of the Creator
Lighthouse Point, Florida

3 augusti 1973

Bäste herre:

Efter att ha läst denna artikel i Delaware State News, publicerad i Dover, Del. den 1 augusti 1973, skulle jag vilja erhålla ert kostnadsfria exemplar av ”Nature’s Eternal Religion”. Tack för er vänlighet.

Donald Lawson
Dover, Delaware

REDAKTÖRENS ANMÄRKNING: Ett dussintal eller fler brev av denna typ mottogs.

Fröken B. von Goetz
Washington, D.C.

9 augusti 1973

Bästa fröken von Goetz:

Tack för ditt senaste brev, och även för ”The Misery of Christianity”.

Jag läste den första delen av boken, men började tappa intresset när Joachim Kahl, som jag är säker på är jude, gav sig ut i en lång, smaklös tirad om hur antisemitisk Bibeln är. Uppriktigt sagt bryr jag mig inte alls om detta ämne, vilket verkar vara favoritbesattheten hos alla judar i allmänhet. Jag returnerar härmed din bok.

Jag bifogar en bok som heter ”SUPERIOR MEN”, som du får behålla. Jag hoppas att du finner den intressant.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Segment 11

Mr. Martin Millard 20 september 1973
Santa Monica, California

Bäste Mr. Millard:

Tack för ditt mycket uppmuntrande brev. Jag kommer naturligtvis att vara mycket intresserad av att höra dina värdefulla kommentarer om boken nästa gång du skriver.

Vi har nyligen registrerat Church of the Creator och har nu stadgar som en ideell religiös organisation.

Jag skulle definitivt vilja uppmuntra dig att gå vidare och etablera en Church of the Creator i ditt område. Proceduren skulle vara mycket lik den för att starta vilken annan kyrka som helst, vilket i grunden består i att samla anhängare, etablera en mötesplats och en regelbunden tid för möten, och därifrån rekrytera och expandera. Vad gäller aktiviteterna för en sådan grupp, skulle de naturligtvis i allmänhet bestå i att främja den vita rasens bästa intressen. Med andra ord skulle vi kämpa för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

I allmänhet anser jag att programmet är ganska väl framlagt i det näst sista kapitlet i boken, nämligen "Road to Greatness", och det finns väldigt lite som jag behöver lägga till i nuläget.

Det bästa sättet att komma igång är att börja, och lösa problemen därifrån. Jag upprepar, allt du behöver göra är att titta på andra kyrkor när det gäller den marknadsföring och de program de använder för att vinna stöd och medlemskap. Om de kan växa och blomstra genom att använda den usla produkt som de gör, kan vi verkligen göra bättre ifrån oss genom att erbjuda den vita rasen ett genuint program för överlevnad. Vi inte bara kan, utan vi kommer att göra det.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen, Grundare

Ms. Marie Fredrick, Kurator 21 september 1973
Cortez, Colorado

Bästa Ms. Fredrick:

Tack för ditt brev av den 28 augusti angående frågan om huruvida Nordamerikas indianer hade uppfunnit konsten att väva tyg eller mattor innan den vita mannen kom.

Jag uppskattar det besvär du har gjort dig, men min egen oberoende forskning i denna fråga stämmer inte överens med den icke namngivna arkeolog som du uppenbarligen talade med. Trots hans entusiastiska "Javisst!",

historiska fakta är att indianerna inte visste någonting om vävning, varp och inslag, eller vävstolen, förrän den vita människan kom och lärde honom. Han hade ingen ull, silke eller bomull. Trots att den vita människan i Egypten redan hade uppfunnit konsten att väva för över fem tusen år sedan, var indianerna helt okunniga om det och uppfann aldrig ens hjulet.

Eventuella indianer som har hittats begravda i Mesa Verde i filtar var av ett senare datum, och begravdes i filtar tillverkade av spanjorerna.

Sammanfattningsvis börjar jag bli något trött på att indianerna förhärligas och överöses med alla möjliga otillbörliga meriter som de aldrig har förtjänat och inte förtjänar. Mannen som skrev de sidor du bifogade är ett utmärkt exempel. Han ljuger helt enkelt rakt ut för att förhärliga indianen och få honom att framstå i god dager. Medan den vita människan, som har åstadkommit tusen gånger mer, ständigt förtalas och nedvärderas, verkar det som om parasiterna och gratisätarna hyllas och ges erkännande där inget erkännande är befogat.

Jag bifogar en kopia av ett brev till herr Cal Beaber som berör samma ämne och som jag tror kommer att utveckla ytterligare denna märkliga och självmordsbenägna inställning att förhärliga det underlägsna och nedvärdera den vita rasen.

Med vänlig hälsning,
CHURCH OF THE CREATOR
B. Klassen, Grundare

Herr Cal Beaber
c/o Beaber Printing Company
Cortez, Colorado

18 september 1973

Bäste herr Beaber:

För några veckor sedan, när jag besökte er vackra stad Cortez, hade jag förmånen att en kväll se er bildspelspresentation som gavs utomhus bakom handelskammarens byggnad. Jag tyckte att er presentation var mycket intressant, väl genomförd och kryddad med en fin touch av humor genomgående.

Det fanns dock en aspekt som förbryllade mig, faktiskt störde mig, och det var er besatthet av att upprepade gånger förhärliga indianen och nedvärdera den vita människan. Det verkar som om det genom hela er presentation smögs in ett budskap om att allt indianen gjorde var underbart, och allt den vita människan hade gjort (eller gjorde) var fel. Faktum är att enligt er uppfattning borde vi be om ursäkt och bönfalla om förlåtelse för att vi överhuvudtaget är här, eftersom landet tillhörde indianen och vi var tjuvaktiga inkräktare som hade stulit detta land från dessa underbara vildar. Att höra er berätta det, indianernas mattvävning, hans så kallade turkos-

smycken, etc., var helt fantastiska, och det var till och med en ära för dig att bära indianernas symboliska svarta hatt.

Nu vet jag inte om du har något indianskt blod i dig alls, men det föreföll mig som att du, om så är fallet, övervägande var av vit ras. Jag är därför förbryllad över varför din lojalitet så överväldigande ligger hos indianen, vars prestationer jämfört med den vite mannens är så enormt underlägsna att det knappast finns någon jämförelse.

Låt mig påminna dig om att den högt prisade ”ädle vilden” var, före den vite mannens ankomst, betydligt mer vild än han var ädel. Det är han än idag. Inneboende är genomsnittsindianen, utan något vitt blod, lat, dum, initiativlös, smutsig och fet. Han är tjock, fet och övergödd inte för att han är så kapabel att skaffa mat åt sig själv, utan främst på grund av den vite mannens produktivitet och perverterade känsla för generositet. Han är beroende av alkohol, en icke-produktiv parasit på den vite mannens samhälle, och precis som niggrerna i det här landet, skulle de föröka sig och expandera och den vita rasen krympa till en minoritet, skulle detta stora land som den vite mannen och den vite mannen ensam har byggt, på kort tid förfalla i vildhet och ruin.

Indianerna (och niggrerna) har bidragit med mindre än ingenting till vårt samhälle och vår civilisation. Till och med de högt (och överskattade) hantverk som felaktigt tillskrivs indianen, nämligen Navajo-mattor och turkos- och silversmycken, är inte indianska alls. Indianen visste ingenting om vävning förrän den vite mannen lärde honom konsten, och samma sak med ”indianska” smycken. Även idag skulle dessa två högt överskattade och översålda föremål aldrig nå marknaden alls, om inte den vite mannen ansvarade för design, finansiering, marknadsföring, reklam, distribution och övervakning av den lilla del som den okreative indianen spelar i det hela.

Inte heller är jag besatt av något skuldkoplex över att vi ”stal” detta land från indianerna. Vi erövrade och besegrade den enormt underlägsne indianen, en normal historisk process som har avgjort ägandet av all god jord på denna jord sedan tidens början. Om du har studerat indianernas egen historia (och det är jag säker på att du har gjort) kommer du att finna att indianerna förde ständiga krig sinsemellan, dödade och skalperade varandra och territoriet ockuperades av segraren. Jag säger ”territorium” eftersom indianerna var en nomadisk grupp som aldrig ”ägde” eller hade lagfart på något land som sådant i någon civiliserad mening, inte mer än bufflarna som strövade över det ”ägde” landet. Jag avvisar därför din antydan om att den vite mannen är en inkräktare på indianens land, och din förtjusning över indianens ”framgång” med att driva in oförtjänta miljoner i våra domstolar, på den vite skattebetalarens bekostnad.

Låt mig påpeka att dessa ”kompensationer” som ges till indianerna är en fars och ett bedrägeri som begås mot den vita människan.

Hur är detta möjligt i ett land som förmodas domineras av den vita människan? Märkligt nog, och i motsats till den genomsnittlige vite amerikanens förvrängda antagande, kontrolleras detta land inte längre av den kreativa och produktiva vita rasen som byggde Amerika. Vår regering, våra nyhetsmedier och det maktetablissemang som kontrollerar landet är flagrant pro-judiskt, pro-svart och anti-vitt, med en organiserad, enad judenhet som drar i trådarna. Det vansinniga program som vi är fångade i går ut på att expandera de svarta, indianerna och alla andra ”lerfolk”, och att antingen krympa, rasblanda eller utrota den kreativa och produktiva vita rasen som byggde Amerika, det främsta landet i hela historien.

Jag ogillar därför starkt att ni hjälper och understödjer detta program för att förinta den vita rasen. Om det är så underbart för de svarta att vara lojala mot sin ras, judarna mot sin och indianerna mot sin ras, varför skulle då den vita människan agera förrädare mot sin ras? Jag tror på raslig lojalitet och jag är med rätta stolt över min ras och min lojalitet till den. Vilken ras svär du din lojalitet till?

Låt mig vidare fråga dig, skulle du verkligen vilja se den stora vita civilisationen här i Amerika förstöras och återgå till indianernas råa barbari? Om inte, varför upprepade gånger förherrliga den fete, dumme, håglöse och parasiterande indianen på den vita rasens bekostnad?

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Borgmästare Orville Hubbard
Dearborn, Michigan

16 oktober 1973

Bäste borgmästare Hubbard:

Under en nyligen genomförd resa till Europa råkade jag resa tillsammans med några invånare från din vackra stad. Genom att tala med dem fick jag veta att staden Dearborn framgångsrikt har lyckats utesluta svarta från sina stadsgränser under alla dessa år, och har lyckats vinna alla rättsprocesser som utmanat detta agerande.

Jag förstår också att du har en beundransvärd meritlista av att ha varit borgmästare i staden Dearborn under de senaste trettioåtta åren. Jag finner allt detta mycket uppmuntrande och berömmer dig för ditt modiga ställningstagande. Jag träffar dig gärna någon gång för att diskutera konsekvenserna av rasproblemet ytterligare med dig.

Under tiden har jag skrivit en mycket kontroversiell bok i ämnet, och jag har tagit mig friheten att posta ett exemplar till dig för din bedömning. Jag ser fram emot att höra från dig efter att du har

haft en chans att läsa boken och få nytta av era idéer och kommentarer.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen, Grundare

Mr. L. C. C. Liebenberg
Pretoria, Sydafrika

25 oktober 1973

Bäste Mr. Liebenberg:

Tack för ert mycket intressanta brev av den 15 oktober, i vilket ni ger en grafisk bild av dagens Sydafrika. Precis som jag misstänkte är Afrika inte den hårdföra rasistiska nation som utmålas för världen. Som jag förstod av ert brev har även den en press, en regering och ett finansiellt etablissemang som alla domineras av vår ärkefiende, judarna.

Jag oroar mig inte särskilt för om judarna har några planer för mig eller inte. I detta avseende antar jag Horatius filosofi vid bron. Hur kan någon man ägna sitt liv åt en bättre sak än åt vår stora plågade ras sak? Dessutom anser jag att det är negativt att fortsätta prata om vad judarna kan, eller inte kan, göra mot oss personligen. Istället borde vi prata om vad vi ska göra med dem, och tala om konstruktiva planer för utvidgningen av vårt eget program och vår filosofi. En soldat som går ut i strid fortsätter inte att älta alla stridens faror, utan koncentrerar sig på seger.

Som jag berättade för er i det förra brevet skickade vi fem böcker till er förra månaden. Vi har skickat ytterligare sex böcker till er idag och hoppas att ni kommer att få dem. Ert brev säger inte uttryckligen att ni har tagit emot de föregående fem böckerna, men vi förutsätter att ni har gjort det. Jag skulle uppskatta en bekräftelse på båda försändelserna.

Under tiden skulle jag uppskatta att höra mer från er om er egen bakgrund och vad Educational Book Clubs aktiviteter är. Jag uppskattar ert förslag om att skicka mig några exemplar av South African Observer och skulle verkligen vara intresserad av att ta emot dem.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. Frank H. Niles
St. Paul, Minnesota

6 november 1973

Bäste Mr. Niles:

Återigen, stort tack för ert fina brev av den 25 oktober. Tack även för er postanvisning på beloppet $32.00, som mottagits. Vi har skickat en kartong med trettiotvå böcker till er den 31 oktober.

Jag anser att din idé om att marknadsföra dem är mycket god.

Det gläder mig att höra att du funderar på att bilda en lokal kyrkogrupp och att du har fyra goda män att börja med. Fortsätt i så fall på den inslagna vägen så som den beskrivs i kapitlet "Vägen till storhet". Jag tror inte att det finns någon större hemlighet bakom att bilda en ny kyrka. Det är i stort sett ett standardförfarande som de kristna kyrkorna har följt i åratal. Det handlar om att marknadsföra, tala, hålla möten och att sprida ordet. När man tänker på hur mycket mer värdefull och viktig sak vi har att driva än våra konkurrenter, så anser jag att vi helt enkelt inte kan komma igång för snabbt.

Beträffande Fred Farrel: Jag träffade denne man för några år sedan, och jag beklagar att behöva säga att jag inte blev särskilt imponerad av honom. Jag har också läst en del av hans texter i "COMMON SENSE", särskilt de som rör Ryssland. Det är min väl övervägda åsikt att han fullständigt förvirrar en mängd fina människor med samma sorts nonsens som judarna själva för fram, nämligen att Ryssland förföljer judarna. Detta är enbart till för goyim-konsumtion. Fakta i sig talar sitt tydliga språk: judarna i USA samarbetar till 100 procent med judarna i Ryssland, som i sin tur samarbetar till 100 procent med judarna i Israel. Det är därför araberna ständigt och jämt förlorar trots sin överväldigande numerära överlägsenhet.

Denna ström av struntprat är en del av deras "falska kamp-teknik" som beskrivs på sidan 420, och även "omkastningspolitiken" som beskrivs på sidan 423. Efter alla de böcker som du och jag har läst vet både du och jag att judarna iscensatte revolutionen i Ryssland och mördade tjugo miljoner av de främsta vita ryssarna där. Det har inte funnits någon period under de senaste femtiosju åren sedan dess då det skett någon omkastning i maktstrukturen där. Judarna grep makten 1917 och de har behållit den sedan dess. Du kan vara säker på att om de hade förlorat den, vid någon tidpunkt under den efterföljande perioden, skulle judarna som kontrollerar USA omedelbart inte bara vända sina propagandakanoner mot Ryssland, utan de skulle omedelbart avbryta allt bistånd till Ryssland och även vända sina militära vapen mot Ryssland. I detta avseende, utan att upprepa mig själv, föreslår jag att du läser "Den röda terrorn i Ryssland" på sidan 96 i min bok.

Vad gäller Fred Farrel så har jag hört honom anklagas för att vara jude av flera personer. Det är min uppfattning att han medvetet hjälpte till att sänka "COMMON SENSE".

Återigen ett stort tack för ditt brev och även din beställning. Må din lilla grupp växa till att bli en kraft att räkna med.

Bästa hälsningar,

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mrs. E. Christensen
The Odinist Movement
Toronto, Canada

5 november 1973

Bästa Mrs. Christensen:

Tack för ditt vänliga brev av den 5 oktober. Jag hoppas att du vid det här laget har läst klart ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” och att du har kommit till några välgrundade slutsatser om den. Jag skulle vara mycket intresserad av att höra vilka dina slutsatser är. Jag hoppas att de kommer att ha ett långtgående inflytande på ditt tänkande när det gäller religion och, i själva verket, din livsfilosofi i stort.

Tack så mycket för att du skickade mig de flera exemplaren av din publikation. Jag har naturligtvis ett mer än tillfälligt intresse för vår forntida vita kultur, och jag uppskattar därför mycket att du skickade dem till mig. Jag måste dock framföra denna kritik — och jag tror att den är högst giltig — att forntida religioner inte är svaret på dagens problem. När allt kommer omkring uppfanns och vidmakthölls druidismen, de nordiska, vikingatida och teutoniska myterna av okunniga, vidskepliga män. Detta kan låta som ett hårt omdöme, men faktum är att de visste mycket mindre om världen, om planeterna, solsystemet, om fysik, om kemi, om elektricitet, etc., än en genomsnittlig sjätteklassare idag. Dessutom vet du och jag att deras forntida så kallade ”hedniska” religioner, även om de var överlägsna kristendomen, inte var en sköld mot den svekfulla och rovlystna juden, och inte heller kunde de stå emot den mer aggressiva och militanta kristna religionen. Beviset på detta är att kristendomen överväldigade dem och juden har nu kontroll över samma vikingar, teutoner och nordbor.

Därför anser jag att det är fel att blicka in i det förflutna för något mer än bara bakgrund. Svaren ligger förvisso inte i att återgå till det förflutnas vidskepelse och myter som en vägledning för vår framtid. Vad vi behöver idag är att förlita oss på vårt överlägsna resonemang för att lösa dagens världsproblem. Och den främsta förutsättningen vi behöver för detta är en religion som är baserad på naturens lagar, historiens erfarenhet samt på logik och sunt förnuft. Med andra ord, jag tror att vad vi behöver är en religion som CREATIVITY, som sprids för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Jag tror fullt och fast, och jag utmanar vem som helst att motbevisa detta — att det största värdet på jordens yta är den vita rasen själv. Därför bör vår religion och vår filosofi, och alla våra ansträngningar, ägnas åt att för det första den vita rasen återtar kontrollen över sitt eget öde, och för det andra att främja den vita rasens bästa intressen.

Jag hoppas att du kommer att tänka mer i dessa banor, snarare än att återgå till det förflutnas vidskepliga mytologi. Jag tror att genom

genom att distribuera och främja ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” bland dina följare skulle du bäst kunna uppnå detta syfte. Jag hoppas att du och jag kan träffas någon dag och diskutera detta ytterligare och på ett mycket större djup.

Just nu har vi ett julerbjudande för våra anhängare, nämligen att du kan beställa en kartong med trettiotvå exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” för 32,00 $ inklusive porto. Om du är intresserad av att distribuera och/eller sälja exemplar av denna bok, varför inte skaffa en kartong nu till specialpriset.

Återigen ett stort tack för att du skickade dina publikationer till mig och för ditt intresse för vår kreativa rörelse.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

OBS: Walter Plett är en brorson/systerson till mig.

Herr & Fru Walter Plett
Yerington, Nevada

6 november 1973

Kära Walter och Pauline,

Vi uppskattade verkligen att få ditt trevliga brev, Pauline, och var så glada över att höra från dig. Ditt brev var mycket intressant att läsa. Jag tycker att det är mycket bra för människor att skriva ner de saker de tror på. Det finns inget som är mer hjälpsamt och klargörande, samt ifrågasättande av ens idéer och övertygelser, än när man försöker formulera dem på papper. Jag vet detta av egen erfarenhet från skrivandet av min bok. Det har verkligen hjälpt mig att komma fram till många slutsatser och klargöra mitt tänkande inom de områden som tidigare kan ha varit något oklara och luddiga.

Jag ansluter mig helt till idén att alla har rätt att tro vad de vill, och det inkluderar dig och det inkluderar även mig själv. När jag skrev min bok angav jag tydligt mina idéer om några av de stora frågorna i livet, och det var slutsatser som jag hade kommit fram till, inte bara efter att ha läst tusentals böcker, utan slutsatser som kristalliserats från min egen erfarenhet under mer än femtio år. Detta inkluderar min erfarenhet från de olika livsvägar jag har vandrat, inklusive politik, affärer och resor i många länder. Dessa slutsatser är mina egna och är inte något som någon annan har manipulerat mitt sinne till att acceptera. Dessa idéer och slutsatser är sådana som jag har kommit fram till efter att ha vägt och sållat bevisen, efter att ha kontrollerat de som inte är styrkta av bevis, och satt de som jag fann var styrkta av bevis i sitt rätta perspektiv.

Därför, när jag ivrigt studerade Bibeln, fann jag att det mesta av materialet var helt obestyrkt av bevis som kunde...

kunna verifieras. Inte nog med det, utan de flesta av de påståenden som kastades mot mig, såsom att judarna gick genom botten av Röda havet, såsom att olika karaktärer levde till att bli mer än 900 år gamla, såsom att hela världen översvämmades år 2348 f.Kr., och en mängd andra idiotiska och helt ogrundade påståenden, fann jag vara löjliga och de förolämpade även min intelligens.

Nu nämner du en liten gnutta av vad som verkar vara bevis. Du säger att de brittiska arkeologerna grävde ut ruinerna av Jeriko. Detta är återigen ett av dessa non sequitur-argument i stil med "det måste vara tisdag eftersom det regnar". Ingen bestrider att Jeriko existerade vid en tidpunkt, och vi vet med säkerhet att Jerusalem, Betlehem och Rom som nämns i Bibeln existerar idag, liksom en hel del andra namngivna platser. Men vad bevisar det? Och svaret är att det inte bevisar någonting när det gäller alla dessa andra bisarra påståenden.

Hur som helst, nog om det. Det är inte min avsikt att ändra din övertygelse. Allt jag vill göra är att erbjuda dig logiska idéer och underbyggda bevis som du får göra vad du vill med. I linje med detta skickar jag dig en annan mycket upplysande bok som heter "SUPERIOR MEN", skriven av James Hervey Johnson. Jag tror att du kommer att finna den inte bara upplysande utan också mycket intressant. Jag skickar dig också en liten katalog som innehåller titlarna på ett stort antal böcker som jag anser styrker, till stor del, vad jag säger i min bok. Du kommer förmodligen att tycka att det är märkligt att du aldrig hade hört talas om någon av dessa böcker tidigare, men anledningen är att de i hög grad har blivit undertryckta.

För att återgå till familjeangelägenheter hade vi en riktigt trevlig resa förra månaden till Wien, Österrike, och till Budapest, Ungern, till Istanbul, Turkiet, till Aten, Grekland, och till Dubrovnik, Jugoslavien. Vi tog också en trevlig fyradagarskryssning i de egeiska öarna till Rhodos och Kreta och till några av de andra öarna.

Kim och Walter Moore bor nu tillfälligt hos oss. De håller på att få ett fint hus med fyra sovrum och två badrum byggt här i södra Florida i Coral Springs. Walter ska börja i verksamheten tillsammans med mig och det går mycket bra för honom. Vi är glada över att ha dem nära oss eftersom de är den viktigaste familjen vi har.

Jag är glad att höra att det går bra för din familj och att dina barn mår bra. Faktum är att jag måste säga att du verkligen följer de råd som jag lade fram i min bok, nämligen att fostra en fin familj av vita barn som kommer att vara till heder för dig och din ras. Vi har höga tankar om er alla.

Låt oss höra från dig snart igen. Med de bästa hälsningar från oss alla,

Din morbror,
B. Klassen

Mr. Douglas T. Kaye
Union, New Jersey

12 november 1973

Kära Doug:

Jag blev så glad över att få ditt informativa och mycket intressanta brev. Jag har undrat vad som hade hänt med dig under månaderna och tänkte att jag kanske skulle ringa dig om möjligt. Det var därför jag ringde till din mors lägenhet. Jag hoppas verkligen att när du får en telefon installerad, att du informerar mig så att jag kan ringa dig personligen.

Jag beklagar att dina projekt inte har fallit väl ut på sistone. Din referens till "högerkanten" som ett mentalsjukhus är mycket levande och beskrivande. Även om jag aldrig har träffat Bob DePugh, har jag alltid varit något skeptisk till hela hans tillvägagångssätt, vilket nämligen går ut på att vara fanatisk mot "kommunismen" (men aldrig nämna judarna) och i princip att ta sina vapen och matvaror och bege sig upp i bergen. Jag anser att detta tillvägagångssätt är fegt och i grunden felaktigt. Jag säger det med eftertryck i min bok. Men hans beskrivning av att högerkanten liknar hans kumpaner i fängelset är förmodligen inte alltför långt ifrån sanningen.

Din världsåskådning beträffande negrerna och judarna, ras och kristendom i allmänhet, tror jag parallelliserar min egen. Men det förefaller mig som om dina aktiviteter verkar vara desperat inriktade på att hålla dig väl med och arbeta inom ramarna för högerkanten, som du korrekt beskriver som ett mentalsjukhus. Detta förbryllar mig något. Har det aldrig slagit dig att vi kanske skulle ha det bättre om vi bad högerkanten dra åt helvete och arbetade med den genomsnittliga, vanliga arbetaren, "Joe Blow", vars grundläggande instinkter, och i allmänhet, hur oinformerad han än är, har en mycket mer mottaglig och bättre syn på livet än den förvirrade högermänniskan? Jag tror att vi har gott om bevis vid det här laget för att försöket att arbeta inom ramarna för den kristna, patriotiska amerikanen är en förlorad kamp. Så varför bry sig om dem? Är det inte dags att du kanske gör en plågsam omprövning av hela ditt tillvägagångssätt och projekt? Jag är överväldigande övertygad om att tiotusen misslyckanden under de senaste femtio åren med detta tillvägagångssätt har ett budskap att ge oss, nämligen: glöm det. Så varför fortsätta med ett bevisat misslyckande? Vad den vita rasen behöver, och behöver desperat, är en ny religion. Utan en raslig trosbekännelse att samlas kring är den hopplöst förlorad. Jag tror att Creativity tillgodoser det behovet. Det är det överväldigande svaret. Det är lika grundläggande som naturens egna lagar.

Jag kan inte hålla med om din teori att "mat, kläder, husrum, kommer att bli den nya religionen för den fördrivna majoriteten". Det förefaller mig som om ett sådant program markerar den sista tillflyktsorten och nödlösningen för en hop flyende fegisar på väg mot utrotning.

Hur jag ska kunna kämpa bättre som en isolerad individ som söker tillflykt med mina matvaror uppe i någon bergstuga, har ingen någonsin förklarat för mig. Inte på något sätt, vis eller form kan denna typ

av program leder till seger.

Den vita människan är som bäst arm i arm med sina kamrater, öppet kämpande, fanatiskt hängiven den trosbekännelse som står över livsmedel, skydd och överlevnad.

Kanske är min religion inte den mest populära filosofin att ansluta sig till nuförtiden, men å andra sidan letar jag inte efter förstapriset i en popularitetstävling. Vad jag letar efter, och vad den vita rasen har letat efter, är en kämpande trosbekännelse som kommer att leda till seger. Och jag tror att vi har den.

Doug, jag tror att du högt överskattar kristendomens osårbarhet. Tvärtemot dina åsikter finner jag att en stor andel människor är helt likgiltiga inför den, och många är direkt fientliga mot den. Jag kan visa dig en mängd brev i mina arkiv med denna innebörd. Till och med anhängarna, som är i minoritet, är hopplöst försvarslösa när man klargör för dem hur idiotiska och absurda deras irrationella och vidskepliga läror är.

Nej, kristendomen är långt ifrån ointaglig. I själva verket är den död sedan länge, och de flesta letar efter en bättre religion. Vissa vänder sig, dumt nog, till astrologi osv. Till och med den asiatiska buddhistkulten lockar till sig hundratusentals nya vita anhängare i USA, även om det är lika otroligt som allt detta andra struntprat.

Allt vi egentligen behöver är en organiserad propagandabas och jag tror att de militanta vita lojalisterna kommer att strömma till våra färger i miljontal.

Men istället för att sitta på våra bakdelar och spekulera om vad som kan eller inte kan hända, är det brådskande att vi sätter igång och gör det vi måste. Svaret på vad vi måste göra är enkelt: organisera och propagera, organisera och propagera, i ständigt vidgade cirklar.

Med den takt som saker och ting faller samman måste vi sätta fart. Varför slösa tid med din "Common Sense"-lista när de i bästa fall är som du beskriver, hängivna kristendomen och så kallad amerikanism, och i värsta fall är ett gäng gamla stötar som blir äldre för varje dag.

Som jag nämnde för dig när du var här senast, letar jag efter en hängiven ung vit ledare som ska leda Church of the Creator. För att underlätta detta kan jag få hjälp av en multimillionär som är välvilligt inställd till att förmodligen finansiera organisationen av kyrkan. Jag planerar att göra en resa inom kort för att träffa honom och försöka ordna detta. Vi är nu registrerade som en religiös organisation. Inom kort ska jag gå till IRS för att få skattebefriad status.

Frågan jag vill ställa till dig är denna: om jag skulle lyckas med att finansiellt bygga upp det som beskrivits, skulle du vara intresserad av att komma ner hit och leda organisationen med en lön på kanske, låt säga, 1000,00 dollar i månaden? Även om detta kanske inte är ekonomiskt alltför lukrativt, är det förmodligen bättre än den verksamhet du nu bedriver. När det gäller konstruktiva resultat för den vita rasen, tror jag att det skulle vara många gånger mer produktivt.

Jag vill att du ska förstå att det i detta skede inte är ett konkret erbjudande, eftersom jag ännu inte har de finansiella arrangemangen helt klara. Därför är förslaget villkorat — skulle du göra det om jag kan ordna arrangemangen? Det är viktigt för mig att få ett svar på detta så att jag, när jag gör en presentation för den finansiella finansiären, har en av nyckelingredienserna närvarande i den totala bilden.

Jag skulle uppskatta om du ville ägna detta en seriös eftertanke och låta mig veta så snart du har kommit till ett beslut.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Miss A. M. Uys
Natal, Sydafrika

14 november 1973

Bästa Miss Uys:

Tack för ditt vänliga brev av den 29 oktober från Sydafrika. Jag har nu två andra korrespondenter från Sydafrika och jag är mycket glad över att höra från denna utpost för den vita rasen på den mörka kontinenten.

Jag delar din beundran för Adolf Hitler och som du vet ger jag honom i min bok äran för att vara den största vita människa som någonsin levt och den största ledare den vita rasen någonsin har haft. Utan att förringa denne store man, anser jag att vår religion, CREATIVITY, för vidare det arbete och den trosbekännelse där Adolf Hitler slutade. Jag tror att den går längre än den nationalsocialistiska filosofin i det att vi omfattar programmet för den vita rasens överlevnad som en religion snarare än ett politiskt parti. Vidare möter vi den judiskt hopkokade kristna läran direkt och avslöjar den för vad den är. Det är dessutom vårt mål att utplåna konstgjorda nationalistiska motsättningar och förenas som en stor ras i ett världsomspännande brödraskap som agerar som ett stort team för sin egen överlevnad, expansion och framsteg.

Vi har ingen bokkatalog för närvarande. Jag har några andra böcker på ritbordet som jag arbetar med. När de kommer ut kommer jag med glädje att informera dig om dem. Under tiden skulle jag vilja höra mer från dig om vad som händer i Sydafrika och om den vita människan där håller ställningarna, eller om han drivs mot utrotning.

Med vänlig hälsning,
CHURCH OF THE CREATOR
B. Klassen, Grundare

Segment 12

Fru Paulette Siegrist 23 november 1973
LaSalle Reporting Company
Chicago, Illinois

Kära Paulette:

Detta länge fördröjda brev är ett svar på ditt brev från den 25 juli, som jag blev mycket glad över att få. Eftersom du redan har bett om ursäkt för att du varit försumlig med att skriva, kommer jag inte att upprepa mina ursäkter för att jag varit försumlig med att besvara ditt brev. Låt mig bara säga att jag hade räknat med att skriva för flera månader sedan, men så många saker har hänt under tiden.

I augusti lyckades min svärson äntligen avsluta sin tjänstgöring inom flygvapnet och Kim och Walt kom för att göra oss sällskap här i Florida. Samtidigt var Henrie i Kalifornien och besökte sin mor i över en månad. Jag har under en tid hoppats på att få Walt att komma ner hit och ansluta sig till mig i min verksamhet, vilket jag är glad att kunna säga äntligen har skett. Jag tror att det är en fantastisk start för det unga paret att etablera sig i en egen verksamhet, och jag tror att det kommer att göra det möjligt för mig att ägna mer tid åt att driva byggandet av min kyrka och många andra strävanden som jag är intresserad av.

En vecka efter att jag hade introducerat Walt i verksamheten reste jag till Colorado och Henrie mötte mig där. Vi har en ranch där uppe och stannade där i ungefär tre veckor. Vi hoppas kunna bygga en stuga där uppe nästa sommar.

Ungefär en vecka efter att vi kommit tillbaka till Florida gav vi oss av igen, och denna gång på en tre veckor lång rundresa i Östeuropa. Detta inkluderade Wien; Budapest, Ungern; Istanbul, Turkiet; Aten; och en fyra dagars båttur till de närliggande Egeiska öarna, och slutligen en vacker fyrdagarsvistelse i Dubrovnik i Jugoslavien innan vi flög hem igen. Det var en oerhört intressant resa, och en som jag är säker på att du skulle ha uppskattat, och vi skulle ha uppskattat mycket att ha dig med på vår resa.

Nu när vi är hemma igen är jag upptagen med att få ordning på alla affärer igen och även med att coacha Walt så att han lär sig alla verksamhetens detaljer. I detta avseende finner jag att allt skulle gå smidigt om det inte vore för vår regering. I detta avseende tror jag att jag förklarar mina åsikter ganska tydligt i kapitlet "VEMS LAG OCH ORDNING?". Det är min välövervägda iakttagelse att vår judekontrollerade regering gör allt den överhuvudtaget kan för att bryta ner detta stora och rika land, för att göra livet så eländigt som möjligt för dess medborgare, för att framkalla så många kriser som...

möjligt, och att kväva alla företag och medborgare med så mycket trakasserier och byråkrati att hela strukturen till slut kommer att bryta samman, precis som det romerska riket gjorde för ett och ett halvt årtusende sedan. Deras outtröttliga mål är att förstöra den civilisation som den vita människan har byggt upp, det välstånd som den har skapat, och med det, förinta den vita rasen själv. Deras överväldigande och fanatiska mål är att blanda upp den vita människan med svarta och reducera oss till samma usla djuriskhet som de svarta i Afrika och mulatterna i Haiti.

Jag är glad att du håller med om det mesta i min bok. Jag är säker på att när du förstår vidden av den skymf som judarna begår mot oss, kommer du att vara lika ”radikal” som jag, om inte mer. Med tanke på den ondska i det brott som den vita människan utstår i händerna på judarna, tycker jag faktiskt inte att jag är radikal alls. Tvärtom tycker jag att jag är alldeles för tolerant. Det ligger inte i den vita människans natur att vara tolerant när en fruktansvärd skymf begås mot honom. Som jag påpekar i boken: när en fara och ett hot visar sig i naturen, då säger naturen åt den varelsen att instinktivt förfölja och förinta det hotet eller den faran för dess existens. Tro mig, den vita människan är hotad av utrotning inom en nära framtid, och det är endast hans förvirrade tänkande som tillåter detta att ske.

Det är mitt överväldigande mål och syfte i livet att rätta till den vita människans tänkande så att han inser att det största målet i livet är att aggressivt och medvetet sträva efter den vitala expansionen och främjandet av den vita rasen — det största och mest betydelsefulla värdet på jordens yta.

Jag hoppas att Michael och Linda läser boken och får lite inspiration från den. Med de hjärnor, den intelligens och de förmågor som de är begåvade med, är jag säker på att de kommer att finna att de kan göra mycket bättre ifrån sig än att slösa bort dessa talanger på att försöka undervisa och ”lyfta” en hop svarta okunniga människor. I vilket fall som helst önskar jag dem stor framgång och jag är säker på att de med all sin förmåga och talang kommer att finna sin rätta nisch i livet.

Vi blir mycket glada om ni kommer ner och besöker oss närhelst ni finner det lämpligt. Låt oss bara veta i förväg. Under tiden hoppas jag att du vill hjälpa till att främja idén om den stora sak som naturen har lagt framför oss — vidmakthållandet och främjandet av den vita rasen. Hoppas att höra från dig snart.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mr. Gilbert H. Wheatley
Dover, Delaware

26 november 1973

Kära Gil:

Det var ett tag sedan jag hörde från dig sist och jag antar att del...

...ly problemet är att jag inte har svarat på några av dina senaste brev. Jag har dock haft ganska mycket att göra, då jag var i Colorado i tre veckor i augusti och september, och sedan kort därefter tog min fru och jag en tre veckor lång rundresa i Europa, främst Östeuropa som Grekland, Turkiet, Jugoslavien, Wien, etc.

Jag hoppas att trots det faktum att jag inte har hört från dig på ett tag, så är allt väl med dig.

Jag har inte riktigt hört från dig sedan jag skickade svaret till Dover State News angående Walter Ihlenfeldts brev. Tidningen var mycket tillmötesgående och tryckte mitt brev ord för ord. Jag undrade vilken respons du fick där i din egen bekantskapskrets, och vad herr Lee Layton tyckte om det. För min del var jag ganska nöjd, eftersom jag fick förfrågningar och skickade ut ungefär sexton eller sjutton böcker. Jag skulle definitivt säga att vi fick ut det mesta av den affären. Jag undrade dock vad de fortsatta konsekvenserna blev, och om Ihlenfeldt någonsin följde upp det ämnet med fler brev.

Nu när jag är hemma igen för ett tag framöver, har jag för avsikt att fortsätta uppbyggnaden av Church of the Creator med större energi och entusiasm. Vi har låtit införliva kyrkan och har mottagit vårt bolagsbrev som en religiös organisation från delstaten Florida. Jag har vidare ansökt om skattebefrielse så att alla bidrag kan bli avdragsgilla. Jag hoppas få ansökan godkänd inom en snar framtid.

Jag undrar om du har varit i kontakt med herr Layton nyligen, och om du vet om han någonsin läste klart boken. Om så är fallet, skulle jag vara mycket intresserad av hans totala reaktion på boken i sin helhet. Jag tror starkare än någonsin att den väg vi följer, idén vi genererar och den sak som vi är hängivna är större och mer vital än någonsin tidigare. Dessutom bekräftar alla de kriser som judarna begår mot den vita rasen, såsom energibristen, sändandet av obegränsade mängder pengar och material till banditstaten Israel, och alla de andra sorger och frustrationer som de hopar över den vita rasen, mer och mer det jag säger i min bok. Mer än någonsin är det livsviktigt att vi organiserar oss och att vi vidtar åtgärder. Jag tror att det bästa tillvägagångssättet vi kan följa för att ena och organisera den vita rasen är att ge den en religiös iver och grund.

Snälla låt mig höra från dig inom en snar framtid. Jag hade planerat att komma till Delaware och besöka dig och herr Layton. Om allt är gynnsamt kanske jag kan göra det före jul. I vilket fall som helst är jag mycket angelägen om att höra från dig och att du uppdaterar mig om hur saker och ting är i ditt område.

Jag hoppas att du har haft en mycket tillfredsställande och lycklig

Tacksägelse, att allt går väl för dig, och att jag kommer att få höra från dig snart.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mr. Clifford Anderson
Pompano Beach, Florida

31 december 1973

Bäste Cliff:

Jag uppskattade verkligen vårt utbyte av idéer häromdagen och fann det produktivt och mycket stimulerande. Du har övertygat mig om att du har ett briljant sinne och en rikedom av erfarenhet att ösa ur, vilket allt borde användas på ett högst produktivt sätt för ett högre syfte än det du nu använder det till.

Det förefaller mig som om du undermedvetet söker efter ett högre syfte och en djupare mening med livet. Du uppgav att du har avslutat studier av fem av de större religionerna på jordens yta, men det förefaller mig inte som om de har gett dig någon större tillfredsställelse som sådan. Jag har dock funnit att genom att fullfölja det syfte som Naturen har fastställt för oss, uppnår individer den största belöningen och den högsta tillfredsställelsen. Denna trosbekännelse har jag försökt formulera i "NATURE'S ETERNAL RELIGION" och kan sammanfattas för oss, de ädla medlemmarna av den vita rasen, som den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Från våra diskussioner drar jag slutsatsen att du åtminstone i huvudsak håller med om att detta bör göras och att det verkligen är ett mål värt att eftersträva. Jag, i min tur, anser att det är det högsta av alla mål. Om den vita rasen inte är värd att rädda, vad är då det? Vilket mål i livet skulle möjligtvis kunna vara viktigare och mer meningsfullt än att arbeta för, och uppnå, ett sådant? Jag har ännu aldrig funnit någon som kunnat ge mig ett meningsfullt svar på den frågan.

Förutsatt att du håller med om att detta syfte är åtminstone någorlunda meningsfullt och viktigt, och förutsatt att du vill använda din intelligens och erfarenhet på ett nyttigt sätt, ber jag dig att göra följande saker för CHURCH OF THE CREATOR:

1. SUCCESS: THE MOTIVATION HANDBOOK. Eftersom du verkar ha en bred kunskap om metafysik, Napoleon Hills läror och andra, tror jag att du skulle vara väl kvalificerad att sammanställa en handbok som förkroppsligar det bästa av Napoleon Hill, Glen Turner och alla de andra som har etablerat skolor och program för framgångsmotivation, under vilka namn de än gick. Lägg därtill den rika erfarenheten från din egen livstid och basera detta vidare på de sexton budorden i CHURCH OF THE CREATOR, och den

trosbekännelsen för CREATIVITY som helhet. Skaffa mig ytterligare information om vilken typ av program Napoleon Hill satte upp i sina skolor med detaljer om tidsåtgången för varje kurs, antal timmar per dag eller vecka, de metoder som användes, de avgifter som togs ut, etc. Även liknande information om Dale Carnegies skolor. Det skulle inte bara vara nödvändigt att sammanställa alla dessa detaljer, utan att faktiskt sammanställa en lärobok eller handbok som ska användas för undervisning i vår egen skola.

2. FINANSIELL ÄNGEL. Som jag också diskuterade med dig, är det vi behöver för att implementera vår kyrka, organisera ett ständigt växande medlemskap och sprida trosbekännelsen över hela världen, en finansiell ängel för att få bollen i rullning. Jag undrar om du med de många kontakter du har haft skulle kunna ordna några möten åt mig så att jag kan presentera min sak.

Om du vill ta ansvar för dessa två projekt och få fart på dem, skulle jag uppskatta det mycket. Under tiden ser jag fram emot att träffas igen snart och hoppas kunna ge dig min utvärdering av URANTIA-boken.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Fröken A. M. Uys
Rep. av Sydafrika

31 december 1973

Kära fröken Uys:

Tack så mycket för ditt långa och informativa brev från den 28 november. Sammanfattningsvis drar jag slutsatsen att ditt brev säger att förhållandena i Sydafrika är dåliga. Precis som i hela världen har judarna kontrollen och de marscherar framåt i sitt program för förintelsen av den vita rasen.

Även om vi kan sitta overksamma och beklaga den vita rasens eländiga förhållanden, hjälper detta inte till att lösa problemet. Liksom så många brev jag får, konstaterar detta bara problemet men går inte längre i sökandet efter lösningen för att vidta åtgärder för att lösa problemet.

Det främsta målet är naturligtvis att lösa problemet. Och lösningen på problemet är att upplysa och organisera den vita rasen för att kämpa för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Det ideala att göra är att organisera en Church of the Creator i ditt område. I brist på det är det minsta vem som helst kan göra att distribuera exemplar av vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Det bästa sättet att komma igång med detta är att utnyttja vårt speciella

erbjudande om en kartong med trettiotvå böcker för $32,00. Jag skulle uppskatta att höra från er vid första bästa tillfälle.

Bästa hälsningar för ett framgångsrikt, lyckligt och produktivt nytt år.

Vänliga hälsningar,

B. Klassen

Mrs. George Anderson
Williston, North Dakota

31 december 1973

Bästa Mrs. Anderson:

Tack för ert julkort och även för ert brev.

Jag är väl bekant med Christian Science-läran och har ett exemplar av Mary Baker Eddys bok i mitt bibliotek. Men om ni läser klart min bok tror jag att den är självförklarande när det gäller hur jag ser på denna lära, eftersom den är ännu en avläggare av den judisk-kristna bibeln. Det är dessutom ett dimmigt irrande in i drömvärlden, med anspråk på helande genom tro och allt det där hokus-pokuset. Eftersom vi i vår bok strikt håller oss till verkligheten, till naturlagarna, till historiens bästa erfarenheter, utövandet av vårt sunda förnuft och logik, kan jag verkligen inte bli särskilt imponerad av anspråk på det övernaturliga.

Om ni skulle bli imponerad av det program som vi har lagt fram i boken, skulle jag uppskatta ert aktiva deltagande i att distribuera den. Just nu har vi ett specialerbjudande på en kartong med trettiotvå böcker för $32,00. Jag hoppas att ni finner det lämpligt att utnyttja detta.

Bästa hälsningar för ett lyckligt, framgångsrikt och produktivt nytt år.

Vänliga hälsningar,

B. Klassen

Segment 13

Mr. Michael McLaughlin **11 januari 1974**
British Movement
Bebington, England

Bäste Mr. McLaughlin:

Tack för ditt mycket intressanta brev av den 26 december och för de två bifogade exemplaren av British Free Press.

Jag har varit i Storbritannien flera gånger och på vår senaste resa till Europa förra sommaren hade vi en brittisk reseledare som inte bara var mycket intelligent, utan även ytterst charmig och vänlig. Kort sagt hyser jag stor sympati för det brittiska folket och är djupt oroad över den tragedi av rasblandning och negerinvasion som äger rum i Storbritannien idag.

Av ditt brev drar jag slutsatsen att du i stort sett instämmer i den trosbekännelse som uttrycks i vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Detta är mycket glädjande och jag hoppas att du kan och vill hjälpa till att sprida den trosbekännelse som finns däri och vara behjälplig med att distribuera boken över hela England. Den vita rasen har under mycket, mycket lång tid behövt en trosbekännelse som skulle förena och befästa deras ras. Jag tror att vi äntligen har sammanställt en sådan trosbekännelse, i en bok vars syfte till övervägande del är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

För att få bollen i rullning är jag villig att skicka dig en kartong med trettiotvå böcker. Vi är dessutom villiga att ge dig ett extra specialerbjudande på trettiotvå böcker för 32,00 dollar, porto betalt. Vi skickar dessa böcker denna vecka och litar på att du kommer att ersätta oss med ovanstående belopp när de anländer.

Jag personligen önskar dig största framgång i din kamp för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. När jag tänker på det stora och mäktiga imperium som den brittiska nationen smidde under de senaste tre århundradena och hur detta blev så jämmerligt och förrädiskt förrått, och att nu, istället för att kolonisera världen med brittiska vita män och kvinnor, det brittiska kungadömet självt nu skamlöst koloniseras och rasblandas av världens avskum, jamaicanerna, niggrerna och lerfolket i allmänhet, ryser jag vid tanken på tragedin i det hela.

Må vår kommunikation bli en ny, stark och levande kallelse till vapen för det brittiska folket. Gör din plikt så som föreskrivs i det tionde budordet på sidan 280 i min bok.

Med vänlig hälsning,

B. Klassen

Mr. C. J. Richardson **22 januari 1974**
Phoenix, Arizona

Bäste Mr. Richardson:

Tack för ditt brev från den 31 december.

Jag är inte bekant med numret av Christian Vanguard gällande artikeln om Willis Stone. Jag har dock känt Willis Stone sedan ett antal år tillbaka. Faktum är att jag valde ut honom som en av våra talare från John Birch Society när jag var ledare för Fact Finders Forum, en talargrupp. Det är min uppfattning att både Christian Vanguard och Willis Stone förvirrar folket med all sin bedrägliga fromhet och allt sitt hokus-pokus om kommunismen, samtidigt som de aldrig påpekar vilket oerhört destruktivt verktyg kristendomen har varit i händerna på judarna för förintelsen av den vita rasen.

Jag tror att jag har sammanfattat hela denna situation i kapitel 17 i den andra delen kallad FALSKT LEDARSKAP, och det sista stycket på sidan 408 sammanfattar det ganska väl.

Jag hoppas att du kommer att bli aktiv i att distribuera boken så att den vita rasen vaknar upp till den fara som den nu är snärjd i. Just nu har vi ett specialerbjudande på en kartong med trettiotvå böcker av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” för 32,00 dollar. Jag hoppas att du finner det lämpligt att utnyttja detta erbjudande och distribuera så många böcker som du bara kan till framstående vita män i ditt område.

White Power!
B. Klassen

Mr. R. Todd **23 januari 1974**
North Wales, Storbritannien

Bäste Mr. Todd:

Tack för ditt mycket intressanta brev från Storbritannien som just mottagits. Ja, sannerligen, kampen för den vita rasens överlevnad är inte på något sätt begränsad till Storbritannien. Det är ett världsomspännande problem, och en fråga om liv och död. Tiden håller snabbt på att rinna ut för oss, och om vi inte utbildar våra vita kamrater om faran, och specifikt pekar ut fienden, kommer den judiska konspirationen säkerligen att rasmässigt blanda upp och förgöra den vita rasen.

När jag tänker på det mäktiga imperium som det brittiska folket byggde upp från sin lilla ö-bas, ett imperium som täckte en fjärdedel av jordklotet och förde civilisationen till alla delar av världen; och när jag sedan tänker på hur det brittiska folket, efter att ha vunnit två världskrig, lurades av sitt imperium utan att ens avlossa ett skott, ett imperium som de hade byggt upp under tre århundraden med en enorm ansträngning, är det svårt att tro.

För att strö salt i såren är det dock inte bara så att britterna inte längre koloniserar världens kontinenter, utan jordens avskum invaderar, koloniserar och förökar sig nu som råttor på själva den lilla ön. Återigen tillåter britterna att detta sker utan att ens avlossa ett skott. Detta är vad jag kallar den OHÄMNADE SKÄNDLIGHETEN.

Jag har skickat ett exemplar av min bok till Enoch Powell, parlamentsledamot. Jag har dock inte hört ett ord från honom. Jag har många tvivel i mitt sinne angående hans verkliga lojalitet. Är han äkta, eller är han bara ytterligare en av dessa falska ledare som judarna alltid sätter fram för att förvirra den vita rasen? Jag skulle uppskatta din åsikt i denna fråga.

Jag tror att svaret på vårt dilemma är propaganda och organisation, och mer organisation och mer propaganda. De två hör ihop och den ena föder och förstorar den andra. Det bästa stället att börja, tror jag, vore att distribuera boken ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Just nu har vi ett specialerbjudande på en kartong med trettiotvå böcker portofritt för $32.00. Om du vill skicka oss en check eller postanvisning på detta belopp kommer vi att skicka dig en kartong portofritt så snart vi mottagit dina instruktioner. Jag hoppas att jag kan få höra från dig per vändande post.

White Power!

B. Klassen

Mr. M. Montgomery 22 januari 1974
Nashville, Tennessee

Bäste Mr. Montgomery:

Tack så mycket för ditt brev av den 18 januari.

Välkommen till klubben för före detta JBS-medlemmar. Jag är glad att du har sett ljuset, inte bara gällande JBS och kommunismen utan också gått vidare och djupare för att se ljuset gällande kristendomen och judarna. Jag hoppas att du på den vita rasens vägnar återigen kommer att bli mycket aktiv i distributionen av litteratur som kommer att väcka den vita rasen, och vi tror att den mest effektiva boken i detta avseende är ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Just nu har vi ett specialerbjudande genom vilket du kan köpa en kartong med trettiotvå böcker för $32.00. Jag hoppas att vi hör från dig snart angående detta specialerbjudande.

Låt oss inte vara dystra. Låt oss vara optimistiska och fanatiskt hängivna uppgiften. Vi har ett jobb att göra och låt oss sätta igång. Det bästa stället att börja är att börja distribuera denna bok. Efter att ha bildat en bas av anhängare är nästa steg att bilda en grupp av en CHURCH OF THE CREATOR. Men börja från början och sätt igång med distributionen av denna grundläggande information.

Vänliga hälsningar,

B. Klassen

Lt. Gen. P. A. del Valle **12 februari 1974**
Annapolis, Maryland

Bäste Lt. Gen.:

För ungefär tre år sedan hade vi en del korrespondens fram och tillbaka angående din älsklingsvidskepelse, nämligen kristendomen. Vid den tiden var jag fortfarande under intrycket att du förmodligen bara var en vilseledd gammal dåre, men att dina avsikter kanske var uppriktiga.

Sedan dess har det kommit till min kännedom att du medvetet sprider ryktet att jag är jude. Jag har därför nu kommit till slutsatsen att du inte bara är en senil gammal dåre, försjunken i en fånig vidskepelse, utan en ondskefull och fullständig lögnare. När du kategoriskt skriver till andra människor att jag är jude, ljuger du dig blå, General, och det vet du om.

Om du skulle läsa kapitel 22 i min bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, ”Mitt eget andliga uppvaknande”, (trots dina protester misstänker jag att du har läst den eftersom du ljuger så flagrant), ger jag en ganska detaljerad redogörelse för min rasbakgrund, och faktiskt hela min biografi. Jag konstaterar att mina förfäder var av vit mennonitisk härkomst under åtminstone de senaste fyrahundra åren, och det finns inte en droppe smutsigt judiskt blod i mina ådror.

Det är precis tvärtom, General, eftersom jag inte är bekant med din tvivelaktiga härkomst. Jag tänker inte vara lika dum som du och kalla dig jude, men jag vill säga detta: du är en villig hantlangare åt judarna. De har en nedsättande term för detta — du är en CHABEZ GOY. Du var i själva verket en hantlangare åt Churchill och Roosevelt, som i sin tur manipulerades av judarna, och du tjänade dem väl. Under din karriär har du utan tvekan lett tiotusentals vita män till döden i strid för att upprätthålla det judiska strypgreppet om världen och även rädda nacken på det kommunistiska Ryssland. Att du nu går runt och pladdrar om antikommunism och kristendom är det mest svekfulla och hycklande skådespeleri jag någonsin sett.

Med förakt,
B. Klassen

Mr. Millard F. Cornwell **18 februari 1974**
Wilmington, Delaware

Bäste Mr. Cornwell:

I vår korrespondens för en tid sedan nämnde du något om Decimal Club, som du hade kännedom om, och skisserade några av detaljerna. Jag har under tiden funderat ytterligare på detta ärende och hur det skulle kunna byggas in och utökas i...

CHURCH OF THE CREATOR. Det förefaller mig som att det skulle kunna vara ganska användbart. Jag skulle därför uppskatta om du ville informera mig om ytterligare detaljer kring Decimal Clubs historia och verksamhet. Några av de frågor som du skulle kunna informera mig om mer i detalj är följande:

1. Vad var deras uttalade syfte — ekonomiskt, politiskt, och så vidare?
2. När startade den och hur länge pågick den?
3. Ungefär hur många medlemmar hade de vid tiden för deras mest aktiva period?
4. Hade de regelbundna möten, och i så fall, var hölls de? Hur ofta?
5. Förekom det några ritualer?
6. Var mötena hemliga?
7. Var den baserad på ledarskapsprincipen så som den framställs i min bok?

Alla andra relevanta detaljer eller historik som du kan informera mig om skulle uppskattas.

Hoppas allt är väl med dig. Det ska bli ett nöje att höra från dig igen snart.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

The Ft. Lauderdale News
Ft. Lauderdale, Florida

Tryckt den 21 februari 1974

Kontrovers Igen

Till redaktören:

Ett brev från den 20 jan. av ”En vän av islam” lägger fram det israeliska problemet i tydlig kontur och beskriver det precis som det är.

Varför i hela världen det en gång så mäktiga USA ska tolerera den israeliska apan på sin rygg är bortom allt förstånd.

Vi har absolut ingen anledning att bli involverade i Israels aggressionskrig.

Historiens fakta är tydliga för alla att se: israelerna drev bort araberna från deras gårdar och marker som araberna hade brukat i över 2 000 år.

Med hjälp av den välfinansierade sioniströrelsen och amerikanska skattebetalares pengar utökade de sedan sina aggressioner och har under de senaste 6½ åren ockuperat arabisk mark.

Vi har därför helt fel, moraliskt, politiskt och ekonomiskt, när vi stöder Israel, en tyrannisk teokrati, vars rasliga och religiösa diskrimineringar är de mest fanatiska av något land i världen.

När vi begrundar det fruktansvärda pris som USA betalar i form av bränsle- och energibrist som därmed skapats, i form av vår

total ekonomisk kollaps, bör vi fråga oss själva vilka förrädarna är som säljer ut detta land.

Det verkar som om många av de män som kontrollerar nyhetsmedierna, och många som befinner sig i de högsta skikten av regeringen, inte drar sig för att förråda USA i sin fanatiska lojalitet till Israel.

B. Klassen
Lighthouse Point

26 mars 1974

Mr. Marshall McNeer
Tampa, Florida

Bäste Mr. McNeer:

Det var verkligen roligt att höra från dig igen och jag ber om ursäkt för att jag har varit försumlig med att inte besvara ditt brev från den 25 februari mer omgående. Av ditt brev förstår jag att du är upptagen och aktiv i American Party. När du återvänder till arbetet med partiärenden samarbetar jag gärna med dig gällande distribution av böcker på samma villkor som vi har arbetat tidigare.

Det fortsätter att förvåna mig hur fega människor är när det gäller att ens skriva till mig, som du nämnde i ditt brev. När jag tänker på de stora och heroiska dåd som den vita människan har åstadkommit i det förflutna, såsom att upptäcka denna kontinent och andra delar av världen, flyga över Atlanten, skicka människor till månen, för att inte tala om de tusentals meningslösa strider där de har förlorat liv, lemmar och sina halsar, är det otroligt hur den vita människans sinne krymper av rädsla när det kommer till att konfrontera den svekfulle juden. För min del faller det mig aldrig in att det skulle kunna innebära fara, för när allt kommer omkring har allt vi gör i livet något inslag av fara i sig; även när man kör bil på vägen finns det alltid en risk att man kan bli påkörd av en lastbil, etc. Den som går genom livet begränsad av en sådan fobi måste sannerligen leva ett eländigt liv. Dessutom, trots det faktum att jag har skrivit otaliga flygblad, broschyrer, insändare och den nuvarande boken, för att inte tala om bandet som jag nu distribuerar, har jag inte upplevt några särskilda faror som betyder något. Men tro mig, även om jag hade gjort det, skulle det inte sakta ner mig det minsta.

Jag hoppas att du kan ingjuta samma tanke hos dina vänner. Be dem läsa kapitlet om ”Horatius vid bron” igen.

Under tiden, lycka till med den fortsatta marknadsföringen och distributionen av boken, och i din kamp för den vita rasens överlevnad.

Jag hoppas att du har fått ett exemplar av vårt senaste flygblad om vårt sextiominuters kassettband som säljs för $4.00. Jag tror att det har visat sig vara till stor hjälp för att marknadsföra och distribuera boken.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. H. L. Crowder **8 april 1974**
Goodlettsville, Tennessee

Bäste Mr. Crowder:

Du har så rätt i din senaste notering från den 2 april. Människors hjärnor är så hoprörda av den judeo-kristna bluffen att de inte vill undersöka bevisen framför sina ögon. Icke desto mindre, som du påpekar, om vår civilisation kraschar, kommer vi som ser att få betala samma pris som de som hellre vill vara blinda.

Det åligger oss därför att väcka så många som möjligt och få dem att arbeta för den vita rasens överlevnad. Jag hoppas att du har fått bandet vid det här laget och använder det för att varna andra, för att distribuera böcker. Att sprida vårt budskap och öppna ögonen på våra rasmässiga kamrater är den största sak vi överhuvudtaget kan ägna oss åt.

Vänliga hälsningar,

B. Klassen

Mr. W. J. Gutterman **8 april 1974**
New Brighton, Minnesota

Bäste Mr. Gutterman:

Ditt brev från den 25 mars är mycket intressant. Det är ytterst uppmuntrande att du har arbetat på idén om att bygga ett politiskt parti för att främja den vita rasens intressen.

Som du förmodligen vet från att ha läst kapitlet ”Mitt eget andliga uppvaknande”, gick jag vägen genom ett politiskt parti för att försöka åstadkomma något för den vita rasen. Jag kallade mitt parti ”The Nationalist White Party”. Bifogat finns en broschyr.

Till min förvåning fann jag att jag ständigt blev undergrävd av mina vita raskamrater utifrån kristna ”principer”. Läs om kapitlet igen för att få hela bilden.

Sedan dess har jag genom erfarenhet och mycket rannsakande kommit till slutsatsen att de där självmordsbenägna och förlamande kristna principerna som den vita rasen var fast i, måste mötas frontalt. Det är detta som frambringade CHURCH OF THE CREATOR.

Jag fann flera fel med idén om ett politiskt parti som jag försökte främja. (a.) Den nationalistiska idén är felaktig, vilket jag förklarar under Rasmässig socialism. (b.) Såvida inte och förrän den vita människan bryter bojorna av sin religiösa idioti, kommer han aldrig att kunna ta itu med fienden. (c.) För att inleda en rasmässig kamp befinner vi oss i en mycket starkare position från en religiös bas än som ett politiskt parti.

Nu tar jag upp dessa saker inte för att avskräcka dig, utan för att ge dig fördelen av min erfarenhet. Jag tror att det skulle vara mer effektivt och mer konstruktivt att gå vidare enligt formeln att bygga en kyrka.

När du väl har anhängare, en organisation och lite muskler, så...

kan ägna sig åt politiska maktspel till det yttersta. När allt kommer omkring kan du ställa upp ditt folk för politiska ämbeten under de gamla partierna (Demokraterna eller Republikanerna) mycket lättare än att försöka få in ditt nya parti på valsedeln under de närmaste femton åren. Du vet hur svårt det har varit för American Independent Party att komma med på valsedeln. Jag vet det eftersom jag arbetade med det. Och allt de egentligen åstadkommer är att neutralisera sina medlemmars rösträtt.

Jag tror starkt på att den väg som anges i boken är det enda realistiska och produktiva program som står öppet för oss. Det kan bli en tuff kamp, men det är en extremt produktiv och värdefull sak att arbeta för – den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg – naturens finaste hantverk.

Vi har nu ett sextiominuters kassettband som är ett kraftfullt verktyg för att locka in nya människor. Jag tror att jag skickade dig ett flygblad om det.

Tänk lite mer på saken och låt oss sedan sätta igång.

White Power!
B. Klassen

Mr. Brian Fenton
London, England

23 april 1974

Bäste Mr. Fenton:

Tack för ditt brev av den 15 april.

Huvudsyftet med ditt brev verkar vara att jag ”fullständigt fördömer kristendomen”. Detta är mycket sant och eftersom du har läst min bok är jag säker på att du är medveten om mitt påstående att vad den vita människan behöver mer än något annat är en bättre, sundare och förnuftigare religion än kristendomen, och att kristendomen var judarnas främsta spjutspets i erövringen av den vita människans sinne. Det faktum att ryssarna fortfarande har en del östortodox religion är inte av någon större betydelse. Om du har läst Sions vises protokoll kommer du att notera att även om de avser att använda kristendomen tills de har förslavat hela världen, är den bara ett verktyg, ett medel för att nå ett mål. När de väl har etablerat sitt tyranni ordentligt och ”judarnas konung” sitter på ”världens tron”, kommer alla religioner utom judendomen att förbjudas.

När det gäller att ha tillräckligt med fiender är detta naturligtvis sant. Men om vi ska få ordning på den vita människans tänkande måste vi göra jobbet hela vägen. Ett av de stora misslyckandena i våra tidigare program har varit att tolerera kristendomen som en harmlös lära, när den i själva verket var det verktyg med vilket judarna lade det romerska riket i ruiner, och det är den självmordslära med vilken de fortfarande kontrollerar sinnena hos ett stort antal vita människor.

Dessutom är åttio till nittio procent av den vita rasen likgiltiga inför kristendomen och kommer inte att bli särskilt an-

tagoniserade. Miljoner av dem tänker redan som vi gör. Dessutom är detta ett problem som existerar, och det är inte jag som har skapat det. Om vi ska räta ut den vite mannens tänkande och få honom att ta till vapen mot juden, då måste vi helt enkelt övervinna sådana självmordsbenägna idéer som att ”vända andra kinden till”, ”sälj allt du äger och ge till de fattiga”, ”älska dina fiender”, etc.

Det är så jag ser på det. Som jag har sagt gång på gång i min bok — vad den vite mannen verkligen behöver är en ny religion, en ny trosbekännelse och en ny filosofi. Förrän han bryter bojorna från denna vidskepliga och självmordsbenägna trosbekännelse som lär honom att judarna är Guds utvalda, kommer han aldrig att kunna föra en seriös kamp mot sin dödligaste fiende.

Jag har nyligen kommit ut med ett sextio minuters kassettband som i kortfattad men ganska fullständig detalj lägger fram trosbekännelsen för SKAPARENS KYRKA. Det säljs för 4,00 dollar. Om du vill skicka efter det tror jag att du skulle finna det mycket användbart för att vinna anhängare och hjälpa till att räta ut tänkandet hos våra vita rasfränder.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. Robert Larden
Birmingham, England

23 april 1974

Bäste Mr. Larden:

Tack för ditt brev av den 8 april. Det är glädjande att höra att du fann boken ovärderlig för att hjälpa till att räta ut den vite mannens tänkande inom området ras och religion. Icke desto mindre beklagar jag ditt uttalande om att boken inte skulle kunna spridas i Storbritannien, eftersom judarna har restriktioner och ett förbud mot rasrelationer som skulle förbjuda dess distribution. I detta avseende skulle jag vilja hänvisa dig till kapitel 19, i den andra delen, nämligen ”Respekt för vems lag och ordning”? Och särskilt till mitten av sidan 441 där jag säger: ”När förrädare och fiender har tillskansat sig regeringen, landets domstolar och de brottsbekämpande myndigheterna, i syfte att begå folkmord på den vita rasen, då har tiden kommit att åberopa naturens högsta lag som står över alla andra — det vill säga överlevnadens lag. En sådan tid är nu inne”.

Att den vita rasen skulle böja sig för en sådan ondskefull och outhärdlig lag är ytterst skamligt och föraktligt. Om ni passivt tänker låta dem komma undan med den typen av förrädiska brott, då är ni snabbt på väg mot utplåning.

Angående din fråga om Kehillans existens, låt mig bara säga att istället för att gå in på långa detaljer, är mitt kapitel om det resultatet och kombinationen av mycket studier och insamling av informa-

tion. Jag vet inte varför du särskilt ifrågasätter denna fråga bland de tusentals andra som finns i boken och som säkerligen är lika kontroversiella.

Sedan tar du upp frågan om Kristi icke-existens och ställer frågan om det är så att Pontius Pilatus skickade rapporter tillbaka till Rom angående Kristus. Du frågar om de inte fortfarande existerar idag. Jag har sannerligen inte hört talas om några sådana register som existerar idag, och det har inte heller någon annan som jag någonsin har kontaktat. Om du har sådan information skulle bevisbördan ligga på dig att tillhandahålla den, snarare än på mig att tillhandahålla bevis om något som är tveksamt.

Jag minns inte att jag har gjort något anspråk på kung Salomos livslängd. Bibeln säger dock att Metusela levde i 969 år, och Noa och flera andra karaktärer ska ha levt i niohundra och några år. Sedan ställer du frågan igen, är det inte sant att de hade ett annat mått på år. Återigen, istället för att ställa en gåta som du inte har svaret på, ligger bördan att lägga fram bevis på dig och inte på mig att motbevisa det. Om de hade något annat mått på år har jag misslyckats med att hitta det någonstans i Bibeln, och om de hade en annan tidsrymd betecknad som ett år, skulle det sannerligen vara upp till dem att klargöra det. De har misslyckats med att göra det. För min del är detta bara ännu ett löjligt påstående, liksom berättelserna om Jona och valen, Josua som fick solen att stå stilla och dussintals andra som Bibeln är proppfull av.

Angående din kritik att jag tar Bibeln för bokstavligt, hänvisar jag dig återigen till mitten av sidan 429 i boken och en rubrik, ”Du bör inte ta Bibeln bokstavligt”. Jag anser att jag besvarar din fråga i den sista meningen i den avhandlingen genom att säga, ”om den (Bibeln) inte talar sanning, om den inte menar vad den säger, och om den inte säger vad den menar, då ljuger den”.

Angående dina frågor om National Socialist White People’s Party och National States Rights Party, kan jag bara säga att de sannerligen verkar bekämpa judarna. National States Rights Party verkar samtidigt starkt främja kristendomen, vilket är en inbyggd självförstörelsebomb. Detta betyder dock inte att de inte är uppriktiga, och jag är inte i en position att bedöma om de är det eller inte.

I vilket fall som helst anser jag att formandet av en religiös rörelse snarare än en politisk rörelse, polariserad kring idén om den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, är långt överlägset någon politisk organisation, och både vår moraliska och juridiska position är tusen gånger starkare genom att bilda en religiös bas än en politisk bas. Jag tror att med CHURCH OF THE

SKAPAREN och dess sexton budord, har vi nu en trosbekännelse som vi kan bygga på för evigt.

Jag har mottagit ett antal förfrågningar och brev från både din organisation och även National Front. Jag hoppas att vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” kommer att bli den grundläggande trosbekännelsen för alla rasliga och religiösa organisationer i England. Gör vad du kan för att distribuera den.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Konteramiral John G. Crommelin **7 maj 1974**
Wetumpka, Alabama

Bäste Amiral:

Tack för din kampanjlitteratur och annan information som du skickade till mig nyligen, liksom för ditt korta meddelande. Det gläder mig att höra att du har mottagit boken. Jag hoppas att du inte bara skumläser den, utan läser den från pärm till pärm. Jag tror att det du har försökt åstadkomma under hela ditt långa och energiska liv och det jag försöker åstadkomma är exakt detsamma.

Uppenbarligen är den ”Kosher-Konservativa” metod som vi båda har lurats in i att följa tidigare inte svaret. Våra fiender, som är färre till antalet än vi, och även underlägsna i intelligens, har uppenbarligen krossat oss, slaktat oss, gång på gång på gång. När detta händer upprepade gånger är det uppenbart att vi använder fel vapen och att vi använder fel tillvägagångssätt och behöver en helt ny trosbekännelse för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

När man kokar ner allt, vad kampen egentligen handlar om är att bygga en värld för vår egen sorts överlevnad, expansion och framsteg. Och utan tvekan är vår egen sort den vita rasen. Jag tror att jag i boken har lagt fram en aggressiv trosbekännelse och ett program med vilket vi kan göra just detta.

Om den vita rasen överlever och blomstrar, kommer civilisationen att överleva och blomstra. Om den vita rasen går under, kommer civilisationen och allt som är gott och värt något i denna värld också att gå under med den. Det är så enkelt som det.

Jag hoppas att du efter att ha läst boken kommer att bli en hängiven förespråkare för den nya trosbekännelsen och det program som förkroppsligas i boken. Den vita rasen behöver många fler ledare som dig själv. Vänligen läs boken så snart du kan och låt mig få veta dina tankar om den totala trosbekännelsen och programmet.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Segment 14

Herr Herbert Krohn **8 maj 1974**
Thompson, Connecticut

Bäste herr Krohn:

Detta brev är för att tacka dig så hjärtligt för det underbara paket du skickade mig. Även om jag ber om ursäkt för att jag är sen med att svara (jag var utanför delstaten ett tag), vill jag att du ska veta att jag tog emot både flaggan och Hitlers glasögon. Jag kommer att vårda dem så länge jag lever.

En dag när kyrkan är stadigt etablerad hoppas jag att vi kommer att ha ett museum där vi kan visa historiska skatter av detta slag. Jag kommer att förvara ditt brev tillsammans med dem så att dess historia blir autentiserad.

Återigen, ett stort tack. Jag hoppas att du aggressivt kommer att främja vår trosbekännelse, vår filosofi och även boken.

Bästa hälsningar,
B. Klassen

Fru R. G. Hamilton **17 maj 1974**
Vanguard Books
Berkeley, Kalifornien

Bästa fru Hamilton:

Tack för ert brev av den 26 april och även för manuskriptet.

Jag har noggrant läst igenom manuskriptet och returnerar det utan anteckningar. Jag gör detta eftersom jag inte är helt på det klara med avseende på

(a) dess syfte och ändamål
(b) dess definition av problemet
(c) dess lösning på problemet
(d) era slutsatser

Jag skulle uppskatta om ni ville klargöra ovanstående frågor. Jag skulle också uppskatta era kommentarer angående ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” och vilka resultat ni får från främjandet av boken.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Herr Robert Larden **24 maj 1974**
Birmingham, England

Bäste herr Larden:

Ert brev av den 14 maj uppskattas mycket, men jag är djupt oense med några av era grundläggande premisser.

Det som är mest beklagligt är idén att du hellre skulle vilja fjäska för de tyranniska judiska dekreten, eftersom (och här kommer ett verkligt non-sequitur) du kan hamna i fängelse. Frågan, min käre vän, är hur långt du tänker låta dem pressa dig innan du trotsar deras godtyckliga och tyranniska judiska edikt? De förslavar dig, stängslar in dig, tar det ena vapnet efter det andra ur dina händer, och allt du kan säga är att du hellre vill ha ”rörelsefrihet” än att hamna i fängelse. Detta är fegisens typ av rationalisering — ”Jag vill hellre inte slåss — jag kan bli skjuten”. Det är ett fegt sätt och ett som har lett till slaveri. Du har ”rörelsefrihet”? Vilket skämt! Allt du är fri att göra är att hålla munnen stängd, arbeta som en häst så att du kan subventionera en växande hord av n-ord för att ta över ditt land och ditt rike. Det enda svaret är kamp — tillgrip Naturens HÖGSTA LAG — artens överlevnad. Läs igen kapitel 19, bok II, ”Respekt för vems lag och ordning?”

Angående ”bevis” för Kehilla, så bryr jag mig inte det minsta om du accepterar det eller inte. Jag har inget intresse av att förse dig med ytterligare bakgrundsmaterial. Det finns gott om material kring Kehilla — Henry Fords ”Den internationella juden”, encyklopedier och hundratals andra källor. Jag har varken tid eller intresse av att tillfredsställa varje läsare i någon petig detalj som han kan vilja ha ”bevis” för. Jag säger dig i boken att det inte finns något sådant som ”bevis”, det finns bara bevisföring. Det är inte en fråga om ”tro” som du insisterar på, utan bevisföringen är överväldigande i den judiska och antijudiska litteratur som florerar. Jag upprepar, jag bryr mig inte ett dyft om du är övertygad. Gräv fram det själv — det finns där — precis som bevisen för att jorden är rund. Ingen ”blind tro” är nödvändig.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. Douglas T. Kaye
Atlantis Archives
Union, New Jersey

11 juni 1974

Käre Doug:

Tack för båda breven. Jag hoppas att du vid det här laget har haft möjlighet att lyssna på mitt band med titeln ”CREATIVITY: THE WHITE MAN’S RELIGION” (KREATIVITET: DEN VITA MÄNNISKANS RELIGION). Jag funderar starkt på att pressa 1 000 skivor av det, vilket naturligtvis skulle innebära ett betydande utlägg. Innan jag gör det skulle jag vilja ha dina kommentarer om materialets förtjänster, vilka förbättringar som skulle kunna göras och om du skulle vara intresserad av att sälja och marknadsföra det. Jag skulle kunna leverera det med omslag och allt för 2,00 dollar och det skulle kunna säljas för 5,00 dollar.

Kvaliteten på inspelningen skulle vara mycket högre och framförandet mer polerat. I grund och botten gjorde jag kassetten som en testballong, med heminspelning och som ett billigt experiment. De flesta kommentarer...

har varit extremt gynnsamma, och än så länge överväger jag endast mindre ändringar i manuset. Dina värdefulla kommentarer är mycket välkomna.

Doug, när jag läser ditt brev förnimmer jag den välbekanta gamla malaisen hos den vita rasen — frustration, defaitism och hopplöshet. Slog det dig någonsin att denna ”konservativa”, ”kristna”, ”högerorienterade” inställning i grunden och ödesdigert kan vara felaktig? Kanske skulle en bryskt militant inställning, som på bandet och som beskrivs i boken, vara mycket överlägsen.

Det påminner mig om ett gammalt hillbilly-skämt. En person från Arkansas uppe i bergen fick frågan av en turist varför han slog sin mula i huvudet med en 2x4-planka, varpå han torrt svarade: ”När man har att göra med mulor måste man först lära sig att fånga deras uppmärksamhet”. Jag tror att bandet gör just detta.

Vad den vita rasen behöver är organisation och propaganda. Ledarskap och enande kommer att följa.

Ja, du kan skicka mig de 95 exemplaren av ”case”. Bifogat finns en check på beloppet 5,75 dollar. Jag hade läst den tidigare och anser att den är användbar. Jag tror dock att ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” är det verkliga svaret.

Vänligen ge mig specifika detaljer om hur jag skulle kunna förbättra bandet (utöver inspelningskvaliteten). Låt mig också få höra vad dina framtidsplaner är och om du tror att du skulle kunna passa in i organisationen CHURCH OF THE CREATOR inom en snar framtid.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mr. John P. Kay
Chicago, Illinois

15 juli 1974

Bäste Mr. Kay:

Tack för ditt brev av den 5 juli. Jag ser att du efter att ha läst boken har ägnat dig åt en del djupt tänkande.

För att svara på några av dina frågor: Det förefaller mig som om det inte finns någon som helst konflikt mellan instinkt och förnuft. Instinkt är ett inbyggt livsmönster i varje varelse för dess egen och dess arts överlevnad. Det har implanterats under miljontals år och är resultatet av miljontals erfarenheter som lämnat sitt avtryck i själva varelsens struktur — nervsystem, fysisk struktur, etc. De lämpade överlevde och förde vidare sina erfarenheter och bättre egenskaper. De olämpliga överlevde inte för att föreviga sina misstag. Instinkten gör mer. Den för också vidare DRIVKRAFTEN att överleva, blomstra och föröka sig. Utan denna medfödda drivkraft skulle all intelligens i världen inte överleva en andra generation av någonting.

När det gäller denne Skapare som skapade allt för sex tusen år sedan enligt rövarhistorien i den judiska bibeln — varje bevis vi vänder oss till motbevisar sådana idiotiska påståenden — geologi,

astronomi, historia, sunt förnuft — vad som helst. Det finns absolut ingenting som stöder det förutom de lögnaktiga påståendena från en skara judiska manusförfattare. Till frågan om vem som skapade allt detta i begynnelsen är det lika logiskt att fråga: vem skapade skaparen? Det enkla svaret är att vi inte vet hur allt började. Vi vet inte ens om det någonsin fanns en början eller om det någonsin kommer att finnas ett slut. Vi vet att just vårt solsystem har funnits i minst fem miljarder år, och vetenskapsmän säger oss att om förmodligen ytterligare fem miljarder år kommer vår sol att segla genom rymden som en kall, utbränd askklump. Under tiden föds miljarder andra stjärnor, och andra dör ut i just detta nu i den geologiska historien, i ett universum så vidsträckt att det mänskliga sinnet inte kan fatta det.

Men varför ska vi uppta oss med så meningslösa frågor när vi har mycket mer omedelbara och viktiga problem som är tusen gånger mer trängande, nämligen den vita rasens överlevnad? Så låt oss sätta igång!

Angående latin spelar det ingen större roll att litauiska och lettiska inte härstammar från latin, inte heller spelar det någon roll att sanskrit kan vara ett äldre språk. Latinets underbara organisation, dess precision och den stora roll det har spelat i den vita rasens historia och civilisation gör det så oerhört överlägset, enligt min mening, sanskrit eller något annat språk, att det inte finns någon konkurrens. Jag tror att det skulle vara en enorm välgärning för att ena den vita rasen om vi, under en period av många decennier, gjorde det till vårt universalspråk.

Angående ditt P.S. Södra Florida är en bra plats att bo på, men inte Miami. Det har tagits över av gyttjeraser, judar, niggrer och kubaner. Det vita folket trängs ut. Du borde tänka på det. Broward County är bättre för tillfället, men om vi inte organiserar oss och enas rasmässigt, vem vet hur länge det dröjer innan även det blir översvämmat och förstört av gyttjeriserna.

Jag hoppas att detta brev har rätat ut några av de frågor du haft. Vidare är det dock min förhoppning att du kommer att bli aktiv i att sprida och propagera för vår lära och distribuera boken. Bli en KREATIV AKTIVIST.

Creativity Forever!
B. Klassen

Dr. Mack R. Douglas
Atlanta, Georgia

25 juli 1974

Kära Dr. Mack:

Förra veckan när jag var på väg tillbaka från några av mina fastigheter runt Franklin, N.C., stannade jag i Unadilla, Ga. över natten. Medan jag bläddrade i ett bokstånd råkade jag få syn på din bok ”SUCCESS

KAN BLI DIN". Jag köpte boken och har sedan dess läst den. Jag finner den mycket utmärkt i det breda spektrum av böcker som den hämtar stoff ifrån. Även om jag inte hade varit medveten om att du hade skrivit några böcker, så berättade den också mycket för mig om dina intellektuella intressen och förmågor.

Medan boken systematiserar metoder för att uppnå effektivitet, resultat och framgång, och gör ett riktigt bra jobb med det, fokuserar den inte på vad dessa mål bör vara. Den pekar naturligtvis på rikedom, aktning, överflöd, mental och personlig förbättring, vilket allt är bra och jag är för dem alla.

Men Napoleon Hill, Dale Carnegie och många andra som du nämner har redan gjort det, även om jag anser att du gör ett bättre jobb. Icke desto mindre blir vår VÄRLD inte bättre, den är snabbt på väg in i en avgrundsdjup nedgång. Faktum är att denna värld om en generation eller två, förutspår jag, kommer att sluta i en helvetisk djungel av klösande, skrikande, hungriga horder av bastardiserade mulatter (inklusive Amerika), för vilken det härskna, svältande, stinkande och smutsiga Indien är ett förspel.

Den enda sak som ingen av de nämnda böckerna, inklusive din, berör är: Det överväldigande syftet med livet självt som NATUREN, i sin eviga visdom, har fastställt för oss.

I en bok jag nyligen skrivit, kallad "NATURE'S ETERNAL RELIGION", har jag lagt fram det målet och syftet. Faktum är att jag har formulerat en ny religion (som egentligen är lika gammal som universum självt) baserad på (a) Naturens eviga lagar, (b) på historiens erfarenhet, (c) på logik och sunt förnuft. Den borstar bort all ruttenhet av vidskepelse och okunnighet som har skräpat ner och lamslagit den vita mannens sinne i minst två tusen år.

Under separat omslag har jag skickat dig ett exemplar av min bok. Jag tror att den har de verkliga svaren för att bygga en bättre värld, om det är vad vi verkligen vill göra. Jag tror också att den förmodligen kommer att besvara många av de frågor som har förbryllat och förvirrat dig under din livstid.

Mitt syfte med att skriva till dig är att värva ditt stöd och din hjälp med att främja och expandera den nya religionen på världsomspännande basis. Vad vi har i våra händer är dynamit — vi har i vår bok och vår trosbekännelse — CREATIVITY — den mest dynamiska och kraftfulla kraften i världen som väntar på att föras hem till sinnena hos Naturens främsta mästerverk. Då jag personligen vet (från vår tidigare bekantskap) vilken dynamisk ledare av män du är, vilken fulländad och övertygande talare du är, och dessutom, vilket skarpt och logiskt sinne du har, skulle jag på något sätt vilja se dig ta tag i denna kraftfulla nya religion CREATIVITY och leda dess främjande till att täcka alla värdefulla länder på denna planet, så som det beskrivs i de två sista kapitlen i boken "The Road to Greatness" och "Our Brilliant Future".

Detta kan låta extravagant, till och med fantastiskt kanske, men jag

vet att det kan göras, och på ett eller annat sätt, KOMMER det och MÅSTE det göras. Jag kommer att samla den mest briljanta, förmögna och aggressiva grupp som är möjlig omkring mig för att utföra jobbet. Jag letar efter en LEDARE som du. Tror du att du kan fylla den rollen?

Hur som helst, läs inte bara boken, studera den uttömmande och låt mig veta din reaktion. Jag vet att den är mycket kontroversiell, men den ÄR LOGISK, och det är brådskande. Det är det enda programmet att följa, om vi, NATURENS ELIT, ska ÖVERLEVA.

Jag hoppas kunna titta förbi och träffa dig på min nästa resa till North Carolina, om du skulle vara positivt inställd. Dr. Wyn Blair Sutphin berättade för mig att han hade läst boken ”från pärm till pärm”, och fann den ytterst fascinerande.

Vänligen låt mig få ta del av dina tankar i detta ytterst brådskande ärende.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. John P. Kay
Chicago, Illinois

29 juli 1974

Bäste Mr. Kay:

Jag vill inte spendera för mycket tid på att klyva dogmatiska hårstrån med dig när vi borde använda vår tid och energi till att rekrytera och organisera Church of the Creator för den vita rasens överlevnad.

Ja, naturligtvis står vi över djuren. Jag har påpekat upprepade gånger att den vita rasen är unik genom att den är den mest intelligenta, kreativa och produktiva varelse som Naturen någonsin har frambringat under alla tidernas eoner. Ingenstans säger jag att den vita rasen är bland djuren, vilket i bästa fall är en lös term. Vad jag däremot säger är att människan, inklusive den vita människan, är en varelse av Naturen, inte ett djur. Visst och självklart står vi långt över de andra varelserna, inklusive långt över djuren och ler-raserna, på grund av vår överlägsna intelligens och resonemangsförmåga. Som jag förklarade i mitt tidigare brev, står resonemang inte i konflikt med erfarenheter som hjälpte arten att överleva under de hundratusentals generationer som har gått före. God intelligens (resonemang) tjänar till att förstärka instinkten och de två är oskiljaktigt sammanflätade.

Jag förstår inte din poäng angående att Mr. Dilys ”visar sin litteratur för negern, som sedan kan möta sin verkliga fiende, nämligen juden”. Nigrerna och judarna är BÅDA våra dödsfiender. Vi behöver inte fjäska för någon av dem. Vi behöver organisera den vita rasen. Förenad och organiserad är den vita rasen tio gånger så kraftfull som alla ler-raser tillsammans.

Jag vill inte gå vidare med detta. Jag föreslår att du re-

läs ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” igen och jag tror att bilden kommer att bli inte bara tydligare, utan mer angelägen och kraftfull varje gång du läser den. Kom ihåg att vårt mål är att förena och organisera oss för den vita rasens överlevnad, kronan på naturens skapelse.

CREATIVITY FOREVER!
B. Klassen

Mr. Dennis Nix, Ordförande **29 juli 1974**
American Nazi Party
St. Louis, Missouri

Bäste Mr. Nix:

Detta är en uppföljning av det brev jag skrev till dig den 26 juli.

Vid läsning av ditt formulärbrev noterar jag att du bryter dig loss från Arlington H. Q. och slår in på en ny inriktning som är mer i samklang med Amerikas behov idag. Jag anser att det är ett klokt och övertygande drag, och jag önskar dig största framgång.

Jag skulle vara mycket intresserad av att höra mer om vad din grundläggande trosbekännelse är nu, och om den stämmer överens med ideologin och tillvägagångssättet i CREATIVITY. Jag tror naturligtvis att Creativity och programmet som presenteras i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” är det fullständiga svaret.

Jag noterar också att det i brevet stod att Ralph Forbes kommer att vara partiets kaplan. Jag råkar känna Ralph Forbes från Jacksonville, eller jag antar åtminstone att det är samme man. Han verkar vara mycket hängiven, men han hade denna hang-up gällande kristendomen. Jag hoppas verkligen att han har konverterat till CREATIVITY. Som du säkert vet är de två religionerna helt oförenliga, och som jag påpekar genom 508 sidor i boken, var det kristendomen som bragte romarnas sinnen ur fattning från första början, och som har fortsatt att sprida förödelse för den vita rasen under de efterföljande 2 000 åren.

Jag skulle vara mycket intresserad av att höra mer om dina framgångar och ditt program. Jag antar att du redan har mitt tidigare brev med ansökan om prästvigning för Ministry of the Church of the Creator.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mr. M. Stanton **2 augusti 1974**
London, England

Bäste Mr. Stanton:

Tack för ditt brev av den 24 juli. Det är verkligen ett nöje att höra från ännu en trogen anhängare i England som har en förståelse

av den rasmässiga och religiösa situationen, (eller ska jag säga predikamentet?)

Tack även för de tre pundsedlarna som mottagits. I gengäld skickar vi dig en kartong med sju böcker, förbetalda och försäkrade.

Viktmässigt är nio böcker den ekonomiska gränsen per paket vid frakt av böcker utomlands. Vi skulle gärna ingå ett arrangemang med dig gällande distributionen av vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Eftersom våra försändelser av nödvändighet skulle vara begränsade till paket om nio böcker vardera, kommer vi att skicka dig sådana vid mottagandet av sex brittiska pund. Du kan förmodligen skicka dem på samma sätt som du skickade de föregående tre punden, även om det alltid finns en risk för förlust åt båda hållen.

Med tanke på vad judarna och lerfolket (mud people) gör med de en gång så stora och ärorika Brittiska öarna (för vilka jag en gång hyste stor beundran) är det hög tid att ni organiserar er och driver ut skurkarna. Förutsättningen för att göra det är att först och främst ha en trosbekännelse och ett program som alla goda vita människor kan tro på och samlas kring. Jag tror att vi har tillhandahållit detta i vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, inte bara för ditt land, utan för alla goda vita människor i världen att militant samlas kring och kämpa för.

Det är min förhoppning att du kommer att organisera en CHURCH OF THE CREATOR i ditt område så som föreskrivs i de två sista kapitlen i boken. Allt vi behöver för att vinna är VILJAN ATT VINNA. Därifrån är det bara en fråga om organisation och propaganda. Skulle den vita mannen besluta sig för att göra det, skulle det knappast bli någon kamp mot lerfolket. Vi har inga agenter i ditt område. Faktum är att vi knappt är organiserade här borta. Men programmet och proceduren för lösningen är ganska specifikt utstakade i boken och det är bara en fråga om hängivenhet och organisation.

Jag vet inte så mycket om wotanism, men tar gärna emot litteratur om det. Jag kan tillägga att gå tillbaka till våra forntida förkristna och förjudiska vidskepelser inte är lösningen på våra (högst verkliga) problem av idag. Jag känner till allt om Howard Rand och Theodore Fitch och betraktar dem som förstklassiga bedragare som vilseleder den vita rasen att tro att de är de verkliga ”israeliterna”. Efter att ha läst judarnas egen återgivning av vilket gäng horbockar till skurkar deras ”hjältar” såsom Abraham, Sara, Juda, David, etc. var, vilken vit man vid sina sinnes fulla bruk skulle vilja ha dem som förfäder? Hur som helst är det hela baserat på en fånig osannolik historia.

Det är roligt att veta att du är en kännare av latin. Vad anser du om idén att främja det latinska språket som det primära språket för den vita rasens enande?

Bästa hälsningar för din framgång.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. George Schwegler 5 augusti 1974
St. Louis, Missouri

Bäste Mr. Schwegler:

Tack för ditt brev av den 14 juli. Jag uppskattar dina lovord och din uppmuntran.

Ja, i min bok ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” berättar jag det som jag ser det — utan hämningar — och som jag ser det var det mest häpnadsväckande genombrott som juden uppnådde över den vita rasens sinne när han framgångsrikt prackade på de vita romarna den självmordsbenägna kristna läran och därmed rubbade den vita mannens sinne för de kommande 2 000 åren till att samarbeta med juden i förstörelsen av den vita rasen.

Det finns inte en på tusen bland våra vita rasfränder som har förstått de enorma konsekvenserna av denna kolossala katastrof. De misstänker det inte ens än idag. Det är upp till oss att väcka dem — och jag tror att det enda sättet vi kan skaka dem loss från denna sinnesförvridande sjukdom är att ge dem en ny religion.

Detta strävar vi efter att göra genom att ge dem CREATIVITY — en sund, dynamisk filosofi grundad i verkligheten och i själva naturens stora lagar. Vi tror att vi genom att organisera CHURCH OF THE CREATOR inte bara ger den vita mannen en dynamisk ny religion, utan ett PROGRAM för hans egen frälsning — hans egen överlevnad.

Tyvärr har vi inte mycket i form av arbetskraft, finanser eller organisation att arbeta med ännu. Men det kommer vi att ha. Vi har inga flaggor eller armbindlar i detta skede. Jag antar att du tillhör samma grupp som Dennis Nix i ditt område, och vad du naturligtvis kan göra är att hjälpa till att organisera och expandera din grupp i ditt område, hjälpa till att distribuera boken, rekrytera och sprida ordet. Eller så kan du låta viga dig till präst i CHURCH OF THE CREATOR och starta en egen CREATIVITY-kyrka, enligt det program som anges i bokens två sista kapitel.

Bästa hälsningar för din framgång,
B. Klassen

Mr. Steven D. Love 9 september 1974
NSWPP Cincinnati Unit
Cincinnati, Ohio

Bäste Mr. Love:

Tack för ditt brev av den 1 september. Det gläder mig att höra att du har mottagit kartongen med ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” och jag ser med spänning fram emot resultaten av ert möte.

Du kan vara intresserad av att veta att vi som kyrka är i en position att prästviga dig (och/eller flera andra ledande medlemmar i din grupp, om du så önskar) till präster i SKAPARENS KYRKA.

Fördelarna med att utkämpa denna kamp på religiös grund istället för politisk grund är mångfaldiga. Dessutom har det flera andra fördelar att vara präst i vår religion. Den respekt och de privilegier som tillerkänns en präst står inte i någon proportion till vad den vanlige predikanten (som vanligtvis är en bedragare) förtjänar. Som präst kan du bekämpa dem på deras egen hemmaplan och enkelt avslöja deras rasblandande, judeälskande verksamhet.

Det finns ingen konflikt i att tillhöra N.S.P. politiskt och SKAPARENS KYRKA religiöst. Faktum är att de två förstärker varandra.

Bifogat i två exemplar finns ett ansökningsformulär. Vi har prästvigat flera N.S.-medlemmar från andra enheter. De har funnit att det har öppnat dörrar som de aldrig annars skulle ha kunnat beträda och gett en enorm skjuts åt deras prestige samt lockat uppmärksamhet från människor som de aldrig annars skulle ha kunnat nå.

Vänligen ägna detta ytterligare eftertanke.

Creativity Forever!
B. Klassen

Mr. Clayton D. Loughran
Baltimore, Maryland

Bäste Mr. Loughran:

Tack för din bok ”Wesen Weg Ziel”. Jag ska försöka läsa den när jag har tid.

Angående Norbert Murray. Jag har inte mycket till övers för hans ”The Great Conspiracy”. Han går runt och runt problemet, och inte ens det har han fått rätsida på. Istället för att polarisera det kring det judiska nätverket förvirrar han det genom att lägga stor vikt vid Rockefellers.

Jag har ingen information alls om Aegis Publishing Party, Ltd., eller Boswell Printing Co., Ltd.

Angående din fråga om huruvida jag är släkt med den Klassen som leder det amerikanska postverket, ett högt och eftertryckligt ”NEJ”, tack och lov.

Jag hoppas att du kommer att läsa klart hela boken, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” och ge mig en ytterligare analys av den.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

P.S. Som svar på din fråga i det förra brevet: Lighthouse Point ligger ungefär tio miles norr om Ft. Lauderdale. B.K.

Mr. Cal Beaber **21 oktober 1974**
c/o Beaber Printing Company
Cortez, Colorado

Bäste Mr. Beaber:

För ungefär ett år sedan skrev jag ett brev till dig angående frågan om lojalitet mot den vita rasen, eller att vara en förrädare mot den. Jag skickade även ett exemplar av vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”.

Jag hoppas att du har haft tid att ägna denna fråga ytterligare eftertanke.

Bifogat finns ett klipp som på ett dramatiskt sätt belyser känslan hos dagens ”ädla vilde”, som fortfarande är, som han alltid har varit, långt mer vild än ädel.

Dina kommentarer om var du står i fråga om raslig lojalitet skulle uppskattas.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Rev. James L. Betts **24 oktober 1974**
Overland, Missouri

Bäste Rev. Betts:

Tack för ditt brev av den 22 oktober och din check på 32,00 $ som har mottagits.

Vi har idag skickat en kartong med 32 exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Den var försäkrad. Var vänlig och meddela när du tar emot den.

Jag skulle inte oroa mig för den ”info” du nämner. Det bästa beviset på kvaliteten är resultatet, och din beställning på 32 böcker som just mottagits är det mest övertygande beviset på ditt engagemang. När böckerna anländer vet du vad du ska göra. Så sätt igång nu, pastor! Distribuera, propagera, proselytvärva och organisera!

Lycka till, och
Creativity Forever!
B. Klassen

Segment 15

15 november 1974

Mr. Robert W. Corson
Avenel, New Jersey

Bäste Mr. Corson:

Tack för ditt brev som just inkommit angående vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Din livshistoria låter mycket intressant och jag önskar bara att det fanns fler rasliga kamrater som du själv som tänker som vi gör.

Syftet med mitt brev är att inspirera dig till handling. Tyvärr ägnar sig alltför många av våra vita landsmän åt anklagelser och välttrande i självömkan. Det verkar som om de flesta av de mer intelligenta människorna som borde vidta åtgärder föredrar att återanalysera och älta den beklagliga situation vi befinner oss i. För mig verkar detta meningslöst och självdestruktivt. Det hjälper bara till att avskräcka dem som skulle vara aktiva i att utkämpa striden.

Nu inser jag att det är svårt att göra något med nyhetsmedierna och de flesta andra kraftfulla krafter som är emot oss, och dessutom saknar det vita folket en samlad organisation. Det finns dock något mycket konstruktivt som du skulle kunna göra just nu, och det är att bli en distributör av boken, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Jag tror att när vi väl får tio miljoner exemplar av boken i händerna på det vita folket i Amerika, kan striden mot judarna och negrerna anses vara så gott som vunnen.

Vi har ett specialerbjudande för våra distributörer. Du kan beställa en kartong med 32 böcker för 32,00 dollar (med andra ord, en dollar per bok). Jag skulle vilja se dig bli en distributör. Vår första uppgift är att ha tillräckligt med kunniga och engagerade människor för att veta både vad problemet är och vad lösningen är. Jag tror att vår bok klargör båda delarna. När vi väl har tillräckligt många ideologiskt engagerade anhängare kan vi sedan organisera dem till en kraftfull stridskraft. Så för att komma igång vill jag därför först uppmana dig att bli en distributör och sälja, låna ut eller ge bort så många exemplar som möjligt och sedan beställa en ny kartong och göra om alltihop igen.

Låt oss höra från dig vid första bästa tillfälle och hälsa Frank så gott från mig.

Med vänlig hälsning,

B. Klassen

Mr. Jim Hill **19 november 1974**
Huntingdonshire, England

Bäste Jim:

Tack så mycket för ditt brev av den 13 november. Jag finner det ytterst intressant och en tydlig indikation på att du är en intelligent och självständig tänkare, särskilt för din ålder. Det är av största vikt att den vita rasen värvar lojalitet och energi från unga människor som dig själv. Jag kan försäkra dig om att hade jag vetat när jag var femton, vad jag vet nu, och det som det är din förmån att veta nu, skulle jag ha varit tio gånger mer effektiv under min livstid, ekonomiskt, kulturellt och i de fördelar som jag skulle ha kunnat skänka min ras. Därför litar jag på att eftersom du har denna fördel kommer du att använda din kunskap och din förmåga i den vita rasens bästa intresse.

Du verkar vara något upprörd över att separera de olika grenarna av den vita rasen och peka ut vissa för att du tror att de kan vara skadliga eller farliga för vår rörelse. Om du läser min bok mer noggrant, tror jag att jag gör det helt klart att detta inte är tiden för att bråka om vem som kvalificerar sig och vem som inte gör det inom den vita rasens gränser. Vi vet alla att det finns randelement i vår ras, på samma sätt som det finns i den judiska rasen, eller vilken annan grupp som helst. Detta är dock inget problem som inte kan vänta och lösas i framtiden. Faktum är att vårt program för att främja expansionen av de bästa elementen i vår ras, oavsett vilken nationalitet de tillhör, kommer att säkerställa vår ras framsteg och förädling. Återigen, jag upprepar, detta är ett program för framtiden. Jag kan inte nog starkt betona att vårt nuvarande överväldigande problem är själva överlevnaden för den vita rasen i sig. Därför, om vi ska vinna striden mot judarna och negrerna behöver vi all hjälp vi kan få. Visst, det kan finnas vissa element i den italienska rasen som vi inte skulle vilja identifieras med, men å andra sidan, för att vara ärlig mot dig, har jag också sett vissa individer av engelsk nationalitet som inte är till någon heder för den vita rasen.

Så låt oss inte bli sidospårade. Låt oss hålla ögonen på bollen. Först och främst. Vår första och främsta strid är att FÖRENA den vita rasen och VINNA KONTROLL ÖVER VÅRT EGET ÖDE — kontroll över vår regering — kontroll över vår ekonomi och finanser, kontroll över vår kultur, och kort sagt, kontroll över vårt totala öde.

Jag tror att hindren kring att skicka böcker och korrespondens fram och tillbaka till England har blivit kraftigt överdrivna genom förlusten av vårt bokpaket till Mr. McLaughlin. Utöver det har praktiskt taget varje annat paket kommit fram till England, valuta bifogad i brev till oss har tagits emot, och så vitt

Jag vet att all annan korrespondens har levererats framgångsrikt. Det bästa sättet att beställa böcker från oss är att skicka oss amerikansk valuta, inte postanvisningar eller checkar. Om du skickar mig 2,00 $ i amerikansk valuta, skickar vi dig ett exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Eller om du eller någon av dina vänner vill skicka oss 10,00 $ i amerikansk valuta, skickar vi dig en kartong med åtta böcker.

Låt mig återigen upprepa att den mest angelägna strävan vid denna tid är att ge det vita folket en trosbekännelse och ett program genom vilket de kan överleva och gå framåt. Jag tror att vi har denna trosbekännelse och detta program i vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Det mest positiva du och andra kan göra är att distribuera så många exemplar av denna bok som möjligt till våra vita raskamrater på kortast möjliga tid.

Med vänliga hälsningar och de bästa önskningar för din framtida framgång.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. Watson S. Koldys 19 november 1974
Conshohocken, Pennsylvania

Bäste Mr. Koldys:

Tack för ditt brev av den 14 november och den bifogade postanvisningen på 10,00 $. Det är alltid ett sådant nöje att höra från dig. Jag hade därför undrat vad som hade hänt dig, eftersom jag inte hade hört något på ett tag. Jag hoppas att du har återhämtat dig helt vid det här laget och återigen är stark och kraftfull i att sprida ordet.

The Truth Seeker är en bra publikation så långt den når. Den gör en enorm tjänst genom att tillgängliggöra ett stort urval av rationalistiska och ateistiska böcker som inte finns tillgängliga någon annanstans vad jag vet. Dess främsta svaghet som jag ser det är att den saknar en positiv trosbekännelse. Visserligen förkastar den kristendomen och andra religiösa vidskepelser, men den formulerar fortfarande inte någon positiv trosbekännelse att leva efter. Den besvarar inte frågan: Vad är vårt syfte i livet? Den har inte heller svaret, eller programmet för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, det mest värdefulla värdet på jordens yta.

Det är därför jag anser att vår bok är så viktig. Den har den positiva trosbekännelsen och programmet för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, ett program som är oerhört brådskande idag. Jag skulle därför uppskatta allt du kan göra för att ytterligare sprida vår trosbekännelse och våra idéer. Kom ihåg att vi har ett specialerbjudande på 32 böcker för 32,00 $ för våra distributörer.

Fortsätt kämpa!

Med vänlig hälsning,
B. Klassen

Mr. Wolfram Toepfer **26 november 1974**
Pretoria, Sydafrika

Bäste Mr. Toepfer:

Tack för ert brev av den 15 november, och även för det övriga bifogade materialet.

Jag har läst manuskriptet om ”Auschwitz-lögnen”, och allt jag kan säga är naturligtvis att bluffen om de sex miljoner gasade judarna är en monumental lögn. Så vad är nytt?

Vederläggningen av denna lögn har redan gjorts vid ett flertal tillfällen i artiklar, böcker och andra manuskript. Jag har redan en bok med titeln ”Myten om de sex miljonerna” skriven av en anonym författare. En annan utmärkt broschyr av Austin J. App, Ph.D. ”Sexmiljoners-svindeln” dokumenterar historien om denna stora lögn som används för att utpressa det tyska folket. Nyligen har jag mottagit en vetenskaplig avhandling i samma ämne från England, men jag har inte namnet på författaren eller broschyren framför mig.

Så vilket ytterligare syfte skulle tjänas genom att gå till kostnaden för att trycka ännu en? Efter att den tryckts, hur skulle ni då uppnå massdistribution?

Personligen har jag inget intresse av att få den tryckt. Det skulle bara vederlägga en lögn i en hel vagnslast av lögner som dumpas över oss.

Ärligt talat är jag trött på att höra klagomål utan ett positivt program för organisering och handling. Som jag konstaterar på sidan 408 i min bok: ”om de inte gör något mer än att beklaga och jämra sig, men inte erbjuder någon lösning”, då är jag inte intresserad.

Vilket för mig till kärnan i ert brev. Jag förstår mycket väl vad ni säger men jag är något förbryllad över syftet med det hela. Ni ägnar långa sidor åt att upprepa att min bok uppenbarligen är full av brister, hur de mer kunniga tyskarna skulle vilja ha en mer grundlig och korrekt återgivning; hur de naiva amerikanerna kanske inte upptäcker alla ytligheter, etc. Samtidigt pekar ni inte ut ett enda fel; ni förklarar inte vad som skulle vara en sådan storslagen och överlägsen filosofi eller religion; precis vilket program vi bör följa, eller, för den delen, nämner ni inte en enda konstruktiv idé om hur er version av en överlägsen bok skulle se ut. Samtidigt fortsätter ni att försäkra mig om att trots alla brister, fel, ytligheter, etc., vilket fantastiskt jobb jag har gjort! Jag är verkligen förbryllad. Vad är egentligen er poäng?

Låt mig klargöra detta. Boken representerar min filosofi och mitt program. Jag har ingen önskan om att någon ska komma och injicera sina idéer och uppmana mig att revidera och trycka om den. Om de tror att de har ett bättre program, låt dem förklara det, skriva sin egen bok och få den tryckt på egen bekostnad. Av mina tusentals läsare finns det tusentals reaktioner, som sträcker sig hela vägen från fanatiskt stöd...

stöd för min doktrin, med 100 procents instämmande på ena sidan, till diaboliskt hat på den andra sidan. Icke desto mindre, av alla brev jag får, skulle jag säga att 99 procent gynnar boken.

Dessutom har jag en stor summa pengar investerade i tryckningen av boken och har fortfarande ett lager fullt att sälja. Att du föreslår att jag ska kasta dessa överbord och låta revidera och trycka om den för att mer nära passa din version, är ganska löjligt — särskilt eftersom jag inte har den blekaste aning om vad din version är.

Nog om det. Låt mig konstatera tydligt att jag är intresserad av endast en sak: att bygga en växande organisation baserad på trosbekännelsen för CHURCH OF THE CREATOR. De som vill bygga en sådan organisation kan ansluta sig till mig. De som har andra idéer är fria att fullfölja dem på egen bekostnad av tid, pengar och arbete. Jag är fanatisk och målmedveten nog att tro att vi har den bästa trosbekännelsen, filosofin, Weltanschauung, religionen och programmet för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg som hittills har lagts fram. Mitt enda intresse nu är att gå vidare med arbetet och genomföra det. Jag hoppas att du kommer att vara till hjälp i denna största av alla uppgifter.

Jag returnerar ditt manuskript så att du kan låta trycka det som du finner lämpligt. Jag hoppas att du gör det, för jag tror att det är bra, men det är bara en liten del av hela problemet.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mr. Paul Englert, Sekreterare
Confraternity of Deists, Inc.
Homosassa Springs, Florida

26 november 1974

Bäste Mr. Englert:

Tack så mycket för ditt brev av den 23 november och även den bifogade litteraturen som förklarar Confraternity of Deists. Tack även för de 3,00 dollar i kontanter som bifogades.

Vi postar ett exemplar av vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” idag. Jag tror att du kommer att finna den mycket intressant, fastän den, som jag varnade dig, är mycket kontroversiell. Jag förväntar mig verkligen inte att du ska hålla med om allt i boken, men av att läsa din litteratur verkar det som om vi är mycket överens om de huvudsakliga punkterna.

I den filosofiska synen på CREATIVITY, som är trosbekännelsen för Church of the Creator, tror jag att vi går mycket längre, av vad jag kan utläsa från din litteratur, än vad deisterna gör.

Även om jag naturligtvis inte har gjort en grundlig studie av dina övertygelser, verkar det som om vi, trots att vi är överens om att krist-

kristendomen har hållit tillbaka vår civilisations framsteg och skapat inget annat än förvirring, är frågan: Vart går vi härnäst? Antag att vi övertygade alla i världen om den ståndpunkten — nämligen att kristendomen är en bluff, kvarstår fortfarande frågan: Vilket positivt program har vi från och med nu? Vilken sak och vilket syfte kan vi helhjärtat ägna oss åt? Vilka värden i den verkliga världen är värda att bevara, främja och vårda?

Jag tror att du i vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, kommer att finna svaren på dessa mycket vitala frågor. I vilket fall som helst kommer jag att vara mycket intresserad av att ta del av dina värdefulla kommentarer om vår bok. Det är min uppriktiga förhoppning att vi kommer att kunna träffas i framtiden och diskutera mer ingående vilka positiva åtgärder vi kan vidta för att organisera och främja vår trosbekännelse och vårt program.

Med vänliga hälsningar,
B. Klassen

3 december 1974

Mr. A. U. Brown
Orange, Kalifornien

Bäste Mr. Brown:

Jag har just läst klart din bok ”DIGNITARIAN WAY”.

För två år sedan avslutade jag skrivandet av en egen bok kallad ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Till min förvåning finner jag en stor likhet i de uttryckta idéerna. Jag hade på egen hand kommit fram till slutsatsen att både kommunismen och kristendomen uppfanns av judarna som destruktiva verktyg med vilka man kan förgöra den vita rasen. Det är intressant att finna samma idé uttryckt i din bok, och jag kan säga att detta är den första publikation förutom min egen där jag har sett denna idé uttryckas.

Min bok lägger också fram en ny religiös trosbekännelse helt utanför den kristna serien av religioner. Våra slutsatser skiljer sig dock väsentligt från Dignitarianismen. I grund och botten är vår trosbekännelse utformad för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, det högsta och mest värdefulla värdet på jordens yta.

Om du fortfarande finns på ovanstående adress skulle jag uppskatta att höra från dig. Vid svar skickar jag gärna ett exemplar av vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, den vita mannens bibel.

Vänligen,
B. Klassen

Mr. Jim Hill **2 december 1974**
Huntingdonshire, England

Käre Jim:

Ditt brev från den 25 november har mottagits, tillsammans med de bifogade 2,00 dollarna i kontanter. Tack så mycket. Vi postar ett exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” per idag.

Du verkar vara alltför upptagen av att ”rena” den vita rasen här och nu, när jag anser att vårt mest trängande problem under de närmaste decennierna kommer att vara vår ras ÖVERLEVNAD, i sig. Jag upprepar, som jag gjorde i det förra brevet, och som jag har gjort vid ett flertal tillfällen i boken, att tills vi ÅTERFÅR KONTROLLEN ÖVER VÅRT EGET ÖDE, spelar inget annat egentligen någon roll. När vi väl har åstadkommit så mycket kan vi sedan, och endast då, gå vidare med de andra talrika programmen, av vilka uppgradering och uppförädling av vår egen ras är av största vikt.

På sidorna 284 och 285, i det 12:e budordet om ”Uppförädling”, behandlar jag detta ämne specifikt. Det kommer inte att vara den svåraste delen av vårt program. Det huvudsakliga målet att hålla i minnet är att först ÅTERFÅ KONTROLLEN ÖVER VÅRT EGET ÖDE. Detta är den absolut tuffaste och mest osäkra delen av hela kampen. Om vi inte gör det, spelar inget annat någon roll. Så låt oss hålla ögonen på bollen.

Det mest konstruktiva arbete du kan göra i detta avseende är att distribuera så många exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” som du kan, fortsätta rekrytera medlemmar till vår ideologi, och om möjligt organisera en grupp ungdomar omkring dig enligt de riktlinjer som anges i kapitel 27 i del 2.

Lycka till. Låt mig veta när du får boken.

Med vänlig hälsning,
B. Klassen
Pontifex Maximus

Mr. Wilmot Robertson **11 december 1974**
c/o Howard Allen Ent.
Cape Canaveral, Florida

Bäste Mr. Robertson:

Ditt brev från den 4 december har mottagits och uppskattades mycket.

Det förefaller mig som om en av de sjukdomar som kämparna (om några) för den vita rasens överlevnad mest konsekvent lider av är DEFEATISM. I detta avseende anser jag att vi bör ta lärdom av judarnas historia: VINN ELLER DÖ, men utkämpa en total kamp för din egen arts överlevnad. Och vår art är inte MAJORITETEN, en meningslös term, (vad skulle hända med ”majoritets”-teorin...

om negrerna om ett dussin år eller så blev majoriteten i detta land) utan den Vita Rasen, vår egen generiska och rasliga enhet.

Grunderna är grunderna. Du kan inte lösa något problem om du inte erkänner de fundamentala grunderna i varje problem. Du kan inte göra framsteg i matematik om din multiplikationstabell är helt uppåt väggarna. Du kan inte navigera runt jorden exakt om du fortsätter att låtsas att jorden är platt, etc. På samma sätt kommer vi, den Vita Rasen, aldrig att lösa vår svåra situation om vi inte uppriktigt möter grunderna i vårt problem.

Och livets fundamentala grundfakta är dessa: Kristendomen är en bluff och ett bedrägeri designat för att rubba och röra till den Vita Mannens hjärna; den har gjort detta grundligt i nästan två årtusenden; detta verktyg har kokat ihop av judarna för att förinta den Vita Rasen; den judiska apparaten är roten till vårt problem.

Detta är, kort sagt, grundläggande och fundamentalt. För att överleva måste vi möta dessa fundamentala sanningar. De är inte oövervinnerliga.

Faktum är att den Vita Rasen aldrig riktigt har försökt att övervinna dem. Jag känner inte till någon före mig själv som verkligen har försökt ersätta den självmordsbenägna kristna religionen med en sund, solid religion formulerad för den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Jag tror att vi i CREATIVITY har fullbordat denna historiska bedrift. Även om den kanske inte är perfekt, är den fundamental, sund och adekvat för att utföra jobbet.

Och jobbet nu är att organisera och missionera tills rasfrågan når ett allt genomträngande crescendo. Det kan göras. Det måste göras och det kommer att göras. Inget annat betyder egentligen något. Jag har absolut inget intresse av att efterlämna all den kultur, konst, teknologi och andra kreativa verk som den Vita Rasen har skapat till en värld befolkad enbart av ett gäng kannibaler som skulle skända och förstöra den. Först när den Vita Mannen skakar av sig de hallucinationer som han nu är drogad med, KOMMER INGET ANNAT PROBLEM NÅGONSIN ATT LÖSAS. Han kommer bara att gå under, ner till en eländig och neslig död. Han kommer att bli utrotad.

I Creativity tror jag att vi inte bara har tron och religionen för den Vita Mannens överlevnad, utan vi har också målen och programmet för hans ärorika framsteg till högre höjder än vad man någonsin drömt om.

Det är mitt självutnämnda och självsmorda mål att jag före min bortgång vill ha en livskraftig, dynamisk och snabbt expanderande, självbevarande religiös organisation på god väg mot att vrida kontrollen över den Vita Mannens öde tillbaka i händerna på våra egna.

Jag håller inte med om att detta behöver ta hundratals år. Hitler uppnådde det nästan under sin livstid. Som jag påpekar i min bok, om vissa omständigheter hade varit lite annorlunda, atombomben, etc., så kunde han ha vunnit. Om han hade vunnit, skulle världens Vita Ras i huvudsak,

har triumferat med en ny rasreligion, om än en som behövde förbättras.

Det vi behöver mer än någonting annat är mer mod, mer kurage, mer självförtroende, mer aggressivitet och mer hängivenhet. Vi bör fortsätta att säga till oss själva om och om igen, att om den vita människan utrotas spelar inget annat någon roll — det är vår heliga plikt mot våra förfäder, oss själva och våra framtida generationer att se till att denna ohyggliga katastrof inte inträffar och att säkerställa att en sådan möjlighet aldrig mer kan uppstå. Detta måste vi göra genom att åberopa Naturens Eviga Lagar — vår egen arts överlevnad till varje pris.

Jag hoppas att vi kan träffas snart och diskutera vägar och medel. Snälla, fastna inte i den här defaitistiska inställningen att det finns lite vi kan göra. Det finns en hel del vi kan göra och det är bäst att vi sätter igång.

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Englert
Homosassa Springs, Florida

19 december 1974

Kära Paul:

Detta är som svar på ditt brev från den 15 december och även en fortsättning på ditt tidigare brev som jag bara delvis besvarade.

Jag uppskattar din oro över att vilja skydda mig från judisk vedergällning, om sådan finns. Låt mig säga att det är alldeles för sent för det, eftersom jag är säker på att min bok för länge sedan har granskats av ADL, och att mitt namn utan tvekan finns någonstans högst upp på deras du-vet-vad-lista. Faktum är att när manuskriptet var hos tryckaren, satt redan ett judiskt par och läste delar av det och fräste av ilska.

Min filosofi angående exponering är denna: ingen har någonsin bekämpat fienden utan att sticka ut hakan. När jag tänker på de tusentals oskyldiga unga pojkar som skickades till Vietnam och på andra håll, blev skjutna, dödade och lemlästade, utan att ha gjort sig skyldiga till minsta provokation, eller ens vetat vem deras verkliga fiende var, anser jag att för vilken risk jag än tar ska jag åtminstone utkräva ett högt pris. Hur som helst, någon måste göra det, och eftersom jag är övertygad om att vi har det ultimata i att förstå saken, det ultimata i ett ständigt program för uppgradering och förbättring av den vita rasens välfärd, det ultimata i botemedlet mot den judiska plågan som helhet, kan jag inte, vill jag inte och har ingen avsikt att sakta ner det minsta på grund av försagdhet.

Tvärtom är min position densamma som Horatius vid bron "Hur kan en man dö bättre-". Jag oroar mig inte ett dugg för det.

Min främsta angelägenhet är att leva tillräckligt länge för att få Skaparens Kyrka (Church of the Creator) etablerad som en livskraftig, expanderande och självbevarande organisation.

Vi har nu praktiskt taget alla ingredienser som krävs för att förverkliga detta: Vi har vår Vita Mans Bibel. Vi har vår Trosbekännelse och de 16 Budorden. Vi har vårt emblem. Boken har redan fälttestats och visat sig kunna omvända och inspirera till hängivenhet och handling. Vi är inkorporerade som en religiös institution genom vilken vi kan kräva alla de privilegier, immuniteter och skydd som alla bluffreligioner åtnjuter. Vi har till och med erhållit skattebefriad status från I.R.S. (amerikanska skattemyndigheten).

Det vi fortfarande saknar är inte på något sätt oöverstigligt. Vi behöver nu en finansiell ängel som kan garantera vår initiala språngbräda, det vill säga ett högkvarter och en mötesplats, en ung man på heltid med lön för att leda, främja, föreläsa, hålla möten, etc. Tusentals kyrkor har erhållit allt detta, trots att de inte haft något annat att sälja än bedrägliga varor, nämligen rädsla för ett icke-existerande helvete. Många av dessa bluffmakare som Herbert W. och Ted Garner Armstrong, Carl McIntyre, Billy James Hargis, Oral Roberts och tusentals andra har byggt imperier värda miljontals dollar, allt baserat på att marknadsföra en bluff och ett bedrägeri. Medan de säljer ”himlen” till sina offer, tillägnar de sig själva alla jordens skatter. Detta, världens största svindel, drar in 17 miljarder dollar om året enbart i USA från deras ”helvetes-skrämda” och förvirrade offer.

Detta, den största svindeln på jordens yta, är väl förankrad, säker, respektabel och rikligt skyddad av alla ”landets lagar”, av vilka de religiösa etablissemangen har lurat våra korrupta och ryggradslösa politiker att stifta de flesta.

Jag går bara igenom det uppenbara för att dra slutsatsen att även vi, som en genuin religiös organisation, kan och måste dra nytta av alla de privilegier, skydd och immuniteter som lagen erbjuder. Även vi har skattebefrielse. Även vi kan ordinera präster och gör så nu. Bifogat i två exemplar finns ett ansökningsformulär.

Du kan överväga om du skulle vilja bli en ”Reverend” (vördad/pastor). Det innebär ingen kostnad, men vi förväntar oss att våra predikanter arbetar hårdare med att rekrytera, organisera, proselytisera och föra saken framåt.

Om de tusentals befintliga kyrkoorganisationerna kan blomstra och frodas genom att sälja inget annat än hokus pokus genom ord, ord, ord, så kan sannerligen vi göra bättre ifrån oss, vi som främjar något verkligt och genuint, nämligen den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg – Naturens höjdpunkt av skapelsen.

Som jag ser det är den första fasen i vår utveckling distributionen av boken, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” (Naturens Eviga Religion). Ingenting klargör

hela idén och programmet mer fullständigt och exakt än boken. Visste du att Jehovas vittnens första 20 år användes till att inte göra något annat än att sälja och distribuera sina böcker? Idag är de en av de snabbast växande sekterna i världen.

Sedan, efter att vi har ett brett segment av kända anhängare, kan vi organisera våra hängivna följeslagare till en veritabel murbräcka. Detta utesluter inte alls att vi under tiden prästviger pastorer, bildar kyrkogrupper och organiserar våra styrkor så mycket som möjligt.

Vid det här laget har jag börjat få svarslitteratur från ungefär ett halvt dussin av de rationalistiska/ateistiska organisationer jag skrev till. Än så länge kan jag hitta väldigt lite i hela röran som är konstruktivt och produktivt. Vissa har en märklig liten vinkling här och där, men än så länge har ingen en enda konstruktiv idé som man skulle kunna bygga en livsfilosofi, eller ett program, eller en värdefull och varaktig organisation på. I motsats till detta har Church of the Creator ett aldrig sinande program för att främja den vita rasens välfärd och förbättra dess genetiska egenskaper för de kommande miljon åren. Medan de alla är negativa, har vi det största målet och programmet i den vita rasens historia.

Nog om det för nu. Jag kommer att vara uppe i North Carolina under årets sista tio dagar. Vänligen låt mig veta om du fick kartongen med 32 böcker som skickades tidigare. Berätta gärna mer om dig själv och dina tidigare aktiviteter, om du vill.

Bästa hälsningar för ett produktivt och Kreativt Nytt År.

Kreativt hälsad,
B. Klassen, P.M.

P.S. Sedan detta brev skrevs har jag mottagit ditt brev av den 16 december tillsammans med checken på 32,00 $ och 3,00 $ i kontanter. Tack så mycket. Vi kommer att skicka ut boken till herr Knepprath idag. Låt mig också veta ditt telefonnummer ifall jag vill kontakta dig. B.K.

Mr. E. W. Vaden
Delray Beach, Florida

6 januari 1975

Bäste Edgar:

Jag läste ditt brev i dagens SUN SENTINEL och noterar att du återigen piskar en död häst, nämligen socialismen, istället för att sätta fingret på den verkliga boven, nämligen den internationella juden.

För några månader sedan skickade jag dig ett exemplar av min bok ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. I boken har jag ett kapitel om RASLIG SOCIALISM som jag antar att du har läst. I detta kapitel skiljer jag noggrant mellan socialism och kollektivism i sig, och den frätande, destruktiva inverkan av den judiska konspirationen.

Nu, Edgar, om du bara använder lite sunt förnuft kan du inte låta bli att komma till samma slutsats: att varje framsteg som den vita människan har gjort har skett för att han framgångsrikt organiserat samhället, det vill säga, han agerade kollektivt. Varje regering, varje organisation, varje kyrka, varje skola, etc. är en kollektiv ansträngning eller socialistisk. Utan en sådan kollektiv ansträngning skulle du inte ha ett land, eller brottsbekämpande myndigheter, skolor, flygplatser, hamnar eller något annat för den delen. Om vi agerade som enskilda individer skulle vi vara tillbaka i det primitiva utvecklingsstadiet hos de australiska bushmännen. Är det vad du vill?

Låt mig upprepa: det är inte kollektivism eller socialism som är boven, utan judendomen. De "Kosher-konservativa" tillför inget annat än förvirring till problemet genom att skälla på socialismen i sig. De sätter därmed upp en mycket användbar rökridå för den verkliga boven — den svekfulle juden.

Är det vad du vill göra? Om inte, varför ger du dig inte på den verkliga brottslingen — den verkliga konspirationen — och gör en tjänst för den vita rasens överlevnad.

Titta förbi någon gång så diskuterar vi vidare åtgärder, eller låt mig höra ditt svar per post.

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

A.A.A. Records
Boulder, Colorado

13 januari 1975

Mina herrar:

Tack för er bok ”The Fountainhead” som mottogs idag. Jag läste många av Ayn Rands böcker för flera år sedan, inklusive ”Atlas Shrugged”. Medan jag vid en tidpunkt var imponerad av hennes filosofi, anser jag att vi, inom Church of the Creator, har kommit långt bortom hennes idéer.

Vi översänder ett exemplar av vår bibel, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Vi hoppas att den kommer att få en betydelsefull inverkan på den sak vi ivrigt främjar — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg — höjdpunkten av Naturens skapelse.

Skulle ni bli motiverade att stödja denna ädla sak, hoppas vi att ni vill bli en distributör för vår bibel. Vi har specialpriser för våra distributörer.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 16

Hr. Paul Englert **13 januari 1975**

Homosassa Springs, Florida

Bäste Paul:

Stort tack för ditt moralhöjande brev från den 9 januari. Vi skickar ut 20 exemplar av ”A Real Case Against the Jews” idag. Det är visserligen nästan 47 år gammalt, men dess huvudsakliga genomslagskraft är tidlös, och jag anser att det har stor slagkraft i att bekräfta vad jag trodde var min ursprungliga upptäckt: nämligen att judarna hopkokade kristendomen för att förinta den vita rasen.

Jag har återigen understrukit de delar i ett exemplar som jag anser betonar ovanstående punkt. Huruvida du vill göra det på alla exemplar eller inte är upp till dig, men jag tror att det är till hjälp.

Jag hoppas att du etablerar en god kontakt med Eleanor Kramer. Om vi kan få henne att se ljuset, tror jag att vi kommer att få en mycket värdefull medarbetare tillbaka i vårt läger.

Angående Jas. H. Johnson och TRUTHSEEKER, så håller jag med om att hans enspåriga ateistiska filosofi är ytterst steril och inte har någon positiv lösning för att ersätta den destruktiva kristna filosofi han blottlägger. Detta är problemet med de flesta av dessa grupper. Allt är negativt, och inget positivt att bygga vidare på. Jag blir så in i helvete trött på att bara höra vårt folk klaga, klaga, klaga, och när man sedan frågar dem vad vi kan göra åt det, vad de gör åt det, så kommer de med ett stort tomt intet. Som Lenin (det judiska vidundret) sa: ”Ideologi utan handling är steril”. Mycket sant, och sorgligt nog har de flesta av dem som antas vara på vår sida inte ens en ideologi, än mindre handling.

Men på den positiva sidan skulle jag vilja säga att TRUTHSEEKER gör mycket nytta genom att gräva fram en mängd gamla böcker som inte längre trycks och som är mycket informativa om den kristna konspirationen. Även om jag skrev ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” innan jag ens hade hört talas om TRUTHSEEKER, har min egen utbildning inom detta område förbättrats avsevärt av de dussintals böcker jag har beställt från dem och läst.

Bifogar en kopia av de 14 PUNKTERNA FÖR NATIONALIST WHITE PARTY som jag påbörjade innan jag såg hela bilden. Den är naturligtvis föråldrad vid det här laget och ersatt av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Det var dock det övergångsskede som gav mig drivkraften och inspirationen att gå vidare till grundandet av CHURCH OF THE CREATOR. Så det var inte helt förgäves.

Nej, jag bildade den inte i samverkan med N.S.W.P.P. Jag har aldrig varit helt säker på om vissa av dessa antijudiska grupper är äkta eller om de utgör den ”organiserade oppositionen”. Om du läser om kapitlet om ”Falskt ledarskap” kommer du, det är jag säker på, att förstå vad jag menar utan att jag behöver gå in på det närmare. Jag prenumererar också på deras tidning och även på THUNDERBOLT från Marietta, Ga., som ges ut av National States Rights Party. De ger båda ut mycket riktigt bra material, men av olika anledningar kvarstår mina misstankar.

Bifogat finns också en kopia på de personer jag har skrivit till och även skickat böcker till (från din lista). Har fått massor av litteratur från många av dem, men föga positiv respons. Det enda undantaget är från Garry De Young, vid Minnesota Institute of Philosophy, som har svarat med ett långt brev av stöd av ett visst slag. Mest handlar det om att vara emot kristendomen, men praktiskt taget inget utöver det. Jag har skrivit ett långt brev till honom och påpekat att det handlar om mycket mer än så — så vi får se vad som händer. Han verkar vara full av energi — för det mesta missriktad — en rebell utan orsak.

Du kanske är intresserad av det faktum att det enda fientliga svar jag fick var från Independent Publications. De kom med det vanliga ”rasistgiftet”, ”nazist”, etc. Det identifierade dem tydligt som den judiska infiltration de är.

Totalt sett utvanns väldigt lite positivt konstruktivt material ur all litteratur jag mottog. Det återstår dock ungefär ett halvdussin att höra ifrån.

Angående ditt tidigare förslag kan du satsa för fullt på att marknadsföra vår trosbekännelse och BOKEN till alla individer och/eller grupporganisationer som du vill. Jag skulle särskilt vilja att du skriver till N.S.R.P. i Marietta, Ga. och frågar dem hur de kan ignorera min bok, hur de kan låtsas bekämpa judarna och samtidigt främja judisk kristendom, etc. En puff från en tredje part är alltid mer effektiv än att blåsa i sitt eget horn. Jag känner personligen Dr. Fields och J. B. Stoner i N.S.R.P. och THUNDERBOLT, men misslyckas med att förstå deras schizofrena inställning att vara antijudiska och prokristna. Om det inte förstås är så att ---.

Skickar en bok och ett brev till R. M. Higdon i Colo. Springs. Fortsätt leta efter (a) ett dynamiskt ungt ledarskap och (b) en finansiell ängel som kan lägga in högsta växeln för hela denna rörelse. De finns där ute och vi kommer att finna dem. WE SHALL OVERCOME.

Det var allt för nu. Jag hoppas att du har mottagit antingen kartong nr 1 eller nr 2 vid det här laget. Låt mig höra mer framöver.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

27 januari 1975

Mr. Dewey Collett
Erlanger, Kentucky

Bäste Mr. Collett:

Tack för ditt brev av den 21 januari och även för exemplaret av SECULAR SUBJECTS.

Du säger att din organisation SAS främst syftar till att främja ateismens filosofi. Som jag har sagt tidigare är ateism inte tillräckligt, och är i bästa fall rent negativ. Allt den egentligen säger är "Jag tror inte på den andre mannens spöken." Men det är knappast en filosofi, än mindre en positiv filosofi att leva efter. Det är som om någon frågar dig "var bor du?" och du svarar "Tja, jag bor inte i England." Det är negativt.

Visst, du bor inte i Frankrike, Italien, Afghanistan eller Timbuktu heller, men det negativa svaret säger mig inte mycket om var du FAKTISKT bor. Det är samma sak med ateismen. Den talar om för mig vad du har förkastat, men du har inte berättat mycket om vad du är för.

Jag är glad att du har läst boken, "NATURE'S ETERNAL RELIGION". Jag hoppas att du däri har funnit ett svar på vad ditt syfte i livet måste vara, vad som är värt något, vilket program du kan följa för att rättfärdiga din vistelse här på jorden.

Jag hoppas att du kommer att tänka på detta och föra Kreativitetens budskap vidare till andra.

Fortsätt kämpa för en vitare och ljusare värld.

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Ms. Katherine French **27 januari 1975**
Lubbock, Texas

Bästa Ms. French:

Först och främst vill jag tacka dig för den mängd litteratur du skickade mig, och även, i ett separat paket, boken DIGNITARIAN WAY. Jag har läst mycket av materialet i den första försändelsen och finner det vara ett förstärkande tillskott till mitt redan välfyllda bibliotek om den religiösa bluffen och om den judiska konspirationen i allmänhet.

Helt nyligen råkade det sig så att jag redan hade läst DIGNITARIAN WAY, och fann till min förvåning att A.U. Brown redan hade föregripit min idé, som jag kom fram till av egen fri vilja, att kristendomen uppfanns av judarna för att störta den stora romerska civilisationen.

När judarna sålde kristendomen till den vita rasen fullbordade de sitt mest förödande slag mot den vita mannens framsteg. Genom den kontrollerar de fortfarande den vitas sinne och själ...

Ras idag. Se bifogade ”Det verkliga fallet mot judarna”. Araberna sålde INTE på oss muhammedanismen — en punkt att komma ihåg.

Nu angående ditt brev. Du verkar betona att den malais som greppar världen är en långvarig semitisk konspiration. Så mycket håller jag med om och driver naturligtvis i min bok. Men när du hävdar att det främst är en arabisk konspiration där judarna bara spelar andrafiolen, då säger jag att denna teori helt strider mot berg av tidigare historia och de fakta som är uppenbara idag. Jag vet att det finns alla möjliga böcker ute som ”bevisar” (det finns inget sådant som ”bevis”. ”Bevis” är, liksom skönhet, endast i betraktarens ögon) att vi får besök av flygande tefat från yttre rymden, att jorden är ihålig, etc., etc. Men att skriva en bok är bara en sammanställning och röra av ord och ”bevisar” ingenting. Bara för att någon skrev att judarna gick genom Röda havet på torr mark, eller att Josua ”fick solen att stå stilla”, ”bevisar” det ingenting förutom kanske att den som skrev det var en lögnare.

Att överföra den världsomspännande judiska konspirationens beskydd till araberna är absurt. Det påminner mig om den nuvarande kampanjen som är i gång med att hävda att det egentligen är BRITISH-ISRAEL Identity-gruppen som är den centrala boven och att det brittiska imperiet (vilket imperie?) tar över oss. Jag ser det bara som ännu ett listigt knep från judarnas sida för att förvirra. Peka finger åt alla andra. Kasta ut tusen förvirrande idéer och du kan vara säker på att de dumma Goyim kommer att nappa på 999 av dem — det är det judiska modus operandi.

Araberna är inte de skyldiga. Det råkar bara vara så genom en geografisk nyck att dessa dumma araber sitter på en stor del av världens oljereserver, en nyck som bara har blivit framträdande under de senaste decennierna och som kommer att vara uttömd inom de närmaste decennierna. I kontrast till detta har judarna varit verksamma med att förstöra den vita rasen i tusentals år. Den arabiska oljan hade ingenting att göra med någon listig förutseende, planering, ränksmideri eller intelligens. Faktum är att araberna är ett dumt, oorganiserat lerfolk, som spelar sina trumfkort extremt dåligt. Om de hade haft någon hjärna alls skulle de aldrig ha tillåtit judarna att få fotfäste i Palestina från första början, och efter att ha klantat till det, skulle de ha kört ut judarna med högsta fart. Men de är 120 miljoner starka, har oljan, pengarna och antalet, de är splittrade, käbblar sinsemellan och är helt förvirrade och ineffektiva.

Har det någonsin föresvävat dig att även den arabiska oljan förmodligen mjölkas och skördas av judar? Det har det gjort för mig. Om judarna är tillräckligt skarpa för att lura det vita folket och utge sig för att vara en av oss, kan de säkerligen infiltrera och lura araberna och ta sig in på nyckelpositioner i deras regering, finansväsen och andra nervcentra för makt genom att utge sig för att vara araber. Eftersom judar och araber båda är semiter och fysiskt knappt går att skilja åt, skulle detta...

vara en barnlek för judarna. Och tro inte att de inte har gjort det.

Så låt oss hålla oss till huvudfrågorna: DEN VITA RASENS ÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRAMSTEG. Det är vad allt handlar om ifall du är VIT. Låt oss koncentrera oss på att få bort världens alla apor från vår rygg. Låt oss få bort judarna och alla andra lerfolk från vår rygg. Låt oss bygga en värld av skönhet, kultur, civilisation och välstånd — låt oss bygga en VIT VÄRLD.

Det bästa programmet för att göra detta är att bygga programmet för KREATIVITET så som det framställs i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Om du känner till något bättre, skulle jag vilja höra om det. Sprid ordet, sprid idén — organisera, proselytisera, propagandisera: Det bästa stället att börja är genom att distribuera ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” till alla de viktiga individer som du har kontakt med. Vi har ett specialerbjudande på en kartong med 32 böcker för $32.00. Vi skulle vilja skicka en kartong till dig. Får vi det?

Skulle du också vilja berätta lite mer för mig om vem du är och din bakgrund?

Fortsätt kämpa för en vitare och ljusare värld.

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Garry DeYoung, Ph.D.
Minnesota Institute of Philosophy
St. Paul, Minnesota

27 januari 1975

Bäste Mr. DeYoung:

Tack för ditt brev av den 15 januari.

Uppenbarligen fann du två fall av ”direkt förolämpning” i mitt förra brev. Detta är verkligen beklagligt, eftersom ingen var avsedd i något av fallen. Det förefaller mig som om du är extremt tunnhudad och hyperkänslig för att någon uttrycker SINA idéer, ifall de skulle strida mot dina. Är du emot yttrandefrihet? Eller är den bara till för dig själv?

Detta är en ganska märklig och omogen attityd från din sida. Du verkar tycka att det är ett stort nöje att dundra mot kristendom, teism och alla andra folks spöken och att du har en fullständig rätt att göra det. I detta håller jag med dig och jag håller även med i din kritik. Men varför är det så att när någon antyder att det kan saknas några sidor i din filosofiska portfölj, så skriker och tjuter du ”falskt spel” som en stucken gris?

Vad jag sa i mitt förra brev är att ateism inte är tillräckligt. Det är rent negativt. Det lämnar mig oberörd. Jag vill vidare tillägga här att det inte besvarar någonting, tillhandahåller inget program, inget hopp och är helt och hållet torftigt som filosofi, om det ens kan kallas så. Allt det egentligen säger är ”Jag tror inte på den andre mannens spöken.” Men det är knappast en

filosofi, än mindre en positiv filosofi att leva efter. Det är som om någon frågade "var bor du?" och du svarar "Tja, jag bor inte i England." Det är negativt.

Visst, du bor inte i Frankrike, Italien, Afghanistan eller Timbuktu heller, men det negativa svaret säger mig inte mycket om var du FAKTISKT bor. Det är samma sak med ateism. Den talar om för mig vad du har förkastat, men du har inte berättat särskilt mycket om vad du är för.

I "NATURE'S ETERNAL RELIGION" har du alla dessa svar framlagda för dig. Vi har grundligt analyserat sjukdomen som förstör oss, och vi har också lagt fram frälsningen i stor detalj. Det övergripande syftet är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, den högsta prestationen i naturens universum. Ett högre mål än detta existerar inte. Du är antingen för den vita rasen eller en förrädare mot den.

Om du, efter att ha en doktorsexamen och vara kansler för ett filosofiskt institut, fortfarande inte kan skilja den vita rasen från de underlägsna ler-raserna, då tror jag att du är hopplöst förvirrad, och jag tänker inte slösa mer tid på att försöka rätta till ditt tänkande. Allt jag kan göra är att hoppas att du kommer att se ljuset av egen kraft.

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. W. M. Hart
Los Angeles, Kalifornien

3 februari 1975

Bäste Dr. Hart:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt korthuggna svar på mitt brev från den 9 januari angående vår bok, "NATURE'S ETERNAL RELIGION".

I ditt svar uppger du att du aldrig kom längre än till dedikationen till "Den ädla vita rasen" och omedelbart drog slutsatsen att den var "rasistisk" och därför omedelbart måste släppas som en het potatis.

Det finns en viss misstanke i mitt sinne att du faktiskt läste betydligt längre i boken och att du inte är helt ärlig om vid vilken punkt du slutade, om du alls slutade före slutet. Uppenbarligen gillade du inte vad du läste eftersom det avslöjade din egen bedrägliga verksamhet med att spy ut en slirig sörja av skräp och dubbelspel på dina godtrogna och intet ont anande offer och i utbyte ta emot kalla, hårda kontanter. Ni vältaliga bedragare omvandlar sedan sakkunnigt dessa kalla, hårda kontanter till påtagliga fastigheter och andra godsaker för er egen bekvämlighet och självbehärskning. Sedan pekar ni på de överdådiga fastigheterna, förvärvade genom bedrägeri, som ett synligt bevis på riktigheten i er "lära", som i verkligheten inte är någon lära alls. Det är inget annat än förvirrat dubbelspel, bedrägligt klätt i ett attraktivt, välljudande omslag, men i grunden inget mer

än luddiga, innehållslösa plattityder, med mycket väsen och gorm, som inte betyder någonting.

Din ”religion” antyder vagt att du är ”kristen”, vilket i sig är den största bluffen och bedrägeriet i hela historien. Men du förkastar det mesta av kristendomens trosbekännelse, accepterar inte himmel eller helvete, eller åtminstone inte helvetet. Du inser naturligtvis att du därmed fullständigt undergräver kristendomen själv genom att förneka att den är ”Guds oföränderliga ord”. För om det vore ”Guds ord”, då finns det inget utrymme för någon avvikelse, eller något som helst fel. Du talar vidare om en allomfattande ”Gud”, vars definition är så vag och luddig att du lika gärna skulle kunna tala om den eter som förmodas fylla hela rymden, om vilken vi också vet ingenting.

Kort sagt, du har en av de äldsta och säkraste verksamheterna i världen — att prångla ut meningslöst nonsens och hokus pokus i utbyte mot hederliga kontanter. Du vet om det, och när min bok avslöjar det, förvandlas din flinande men bedrägliga välvilja till en orms vredefulla huggtänder.

Inte heller har du något stort anspråk på att din lära skulle vara av hög moralisk karaktär, ”upplyftande” för dina offer. Här i Broward County är ledaren och grundaren av din bedrägliga kyrka en man som, har jag blivit berättad, är otrogen mot sin fru, dricker som en svamp och idkar otukt upprepade gånger med sin sekreterare. Detta har jag fått höra av några av de ledande finansiella välgörare som ursprungligen hjälpte till att bygga och betala för kyrkan. Hans cyniska tacksamhet i gengäld är att förneka allt och förtala sina anklagare.

Så jag frågar dig — om detta är vad din förbannade religion gör med sina ledare, hur kan den då vara så ”moralisk” och ”god” för de olyckliga anhängarna? Svaret är naturligtvis att den inte är bra för någonting eller någon, utom för det översta skiktet som tar emot mutor. Det finns inte heller någon ”vetenskap” i din religion. Du prostituerar ordet i samband med ditt namn. Den enda ”vetenskap” som är inblandad är hur man extraherar maximalt med kontanter med minsta möjliga smärta från dina lättlurade offer.

I ditt fall, där du har installerat dig i Beverly Hills, ett av nationens rikaste samhällen, kan du verkligen slå på stort med din verksamhet. Jag misstänker att du till och med har några rika judar som bidrar till kollektbössan, men hur många negrer har du? Eftersom diskussionen om ras är ett sådant tabubelagt ämne, hur kommer det sig att du inte har ett totalt integrerat medlemskap? Svaret är naturligtvis att du inte tror på ditt eget dubbelspel, utan precis som Herbert Armstrong och alla de andra experterna på religiöst bondfångeri, vill du fortsätta att kratta in pengarna, och det gör du verkligen.

Nåväl, lycka till med din verksamhet och ”må frid vara med dig”.

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. B. T. Rocca **3 februari 1975**

San Francisco, Kalifornien

Bäste Mr. Rocca:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev av den 22 januari. Utifrån bakgrunden i ert brev är jag övertygad om att ni är en intelligent och kapabel individ, vilket bevisas av er framgångsrika affärsbakgrund. Jag noterar också att ni har en ingenjörsbakgrund, en bakgrund jag delar med er. Ert brev är intelligent, välskrivet och logiskt för det mesta. Dessutom är jag glad att få veta att ni inte är jude.

Men er goda logik tycks lämna er när ni börjar tala om rasernas jämlikhet. Detta är helt enkelt inte sant, Mr. Rocca, och det vet ni. Bara för att ni gör affärer med många raser och har vänner bland dem, gör det dem inte intellektuellt eller kulturellt jämlika, eller jämlika på något annat sätt. Känslomässigt och av medkänsla kan ni önska att de vore det, men återigen gör detta det inte till ett faktum, lika lite som att "tro" på spöken i skyn, himmel och helvete, etc. förvandlar dessa fantasier till fakta.

Naturens kalla, hårda fakta är dessa: Alla arter är ojämlika, och även varelser inom samma art är ojämlika. Av alla mänskliga arter är den vita rasen den i särklass mest intelligenta, kreativa och produktiva rasen på jordens yta. Allt ni behöver göra är att bläddra sida efter sida i vilket uppslagsverk som helst och se vilken ras som har frambringat den överväldigande mängden vetenskapsmän, uppfinnare, fysiker, matematiker, konstnärer, musiker, vad ni vill! De utgör praktiskt taget 100 procent av den vita rasen. Det faktum att vi har bastardiserade utkanter varken ändrar eller utplånar det faktumet. Det är obegripligt för en intelligent man av er kaliber att hävda att de afrikanska hottentotterna eller de australiska bushmännen, eller den amerikanska indianen (oblandad med vitt blod) eller eskimån, har visat sig vara jämlika i intelligens, kreativitet eller produktivitet.

Eftersom den vita mannens teknologi nu bidrar till att orsaka en befolkningsexplosion bland "ler-raserna" (mud races) medan hans egna antal minskar i snabb takt, anser jag att detta bör vara av viss oro för oss som är lojala mot vår egen ras. Det bör det vara eftersom vi är på kollisionskurs med katastrofen. Vi är på väg mot självmord och utplåning, en kalamitet av massiva proportioner. Som ni visar i ert brev fördubblas befolkningen i Filippinerna vart 20:e år. Liknande fenomen sker mer eller mindre i Indien, Sydamerika, Mexiko och de flesta av världens andra "ler-raser". Den vita rasen krymper under tiden. Det krävs ingen stor matematiker för att förutsäga var den vita rasen kommer att befinna sig om en generation eller två — utdöd.

Nu är detta inte en tillfällighet, ej heller är det naturligt. Detta är vad min bok handlar om. Jag hävdar att Naturens högsta lag är överlevnad, expansion och främjande av din egen sort. Detta är en onaturlig kränkning av Naturens lag. Det främjar istället dess fiender. Detta är inte heller någon tillfällighet. Det främjas ondskefullt och djävulskt av hela det världsomspännande judiska nätverket. Det drivs på med ett raseri utan like i hela historien. Allt du behöver göra är att titta på vilket TV-program som helst och du kommer att se rasblandning drivas på i praktiskt taget varje program och till och med i varje reklamfilm. Under tiden predikar judarna i synagogorna och deras egna tidningar raslig renhet för sin egen ras.

Deras uppenbara mål är att bastardisera och dra ner den stora vita rasen till en nivå där de blir ännu lättare att förslava och kontrollera som en flock dumma kreatur. De lyckas snabbt. Det faktum att du har vänner bland judarna och alla de andra ler-raserna kan förblinda ditt omdöme, men det ändrar inte den dystra fara för utrotning som den vita rasen nu står inför.

Det är vad min bok handlar om — att förhindra att denna tragedi inträffar. Det är för att reda ut det förvirrade tänkande med vilket judarna helt har förbryllat den vita rasen — den högsta skapelse som Naturen frambringat vid detta stadium av evolutionen.

Vi måste inte ”leva tillsammans med andra”. Faktum är att judarna och ler-raserna inte kommer att låta oss överleva, även om vi samarbetar med dem, vilket vi har gjort. Vi kan och måste fullfölja politiken att expandera vår egen sort och krympa de parasitära ler-raserna som vi bär på vår rygg. Om vi inte gör det kommer vi att utrotas, trots alla dumma ”hopp” och det löjliga, sentimentala dravlet från de blödande hjärtana bland våra egna. Om japanerna hade vunnit det senaste kriget, skulle de inte ha varit snälla och generösa mot oss. De skulle ha expanderat sin egen sort till gränsen av sin förmåga och utrotat oss. Varhelst negrerna tar över i detta land gör de det omöjligt för den vita minoriteten att överleva. Och så är det över hela världen.

Vänligen läs återigen kapitlen om ”Vikten av land och territorium” och ”Manifest Destiny” i del II av min bok. Faktum är, varför läser du inte hela boken igen och tänker över den. Den är mycket logisk — även om det kan ta tid och upprepat studium för att verkligen sjunka in.

Med din rikedom skulle du kunna hjälpa till att främja boken och den vita rasens överlevnad. Om den vita rasen går under, kommer civilisationen, kulturen och allt annat som du och jag anser vara värdefullt att gå under med den. Tänk över det.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. T. W. Johnson **17 februari 1975**
St. Louis, Missouri

Bäste Mr. Johnson:

Tack för ditt senaste brev. Vi tar med glädje emot din ansökan till prästerskapet i CHURCH OF THE CREATOR. Bifogat i två exemplar finns ansökan. Vänligen fyll i den, och om den godkänns kommer du att prästvigas.

Vi förväntar oss att våra präster gör en särskild ansträngning för att främja vår kyrkas trosbekännelse; att de är föredömliga i sin offentliga framtoning och sitt beteende; att de rekryterar medlemmar till vår sak och distribuerar så många exemplar som möjligt av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, den vite mannens bibel. Vi förväntar oss att minst en kartong med 32 böcker distribueras varje månad. Vi tillhandahåller dem för 32,00 dollar per kartong, porto betalt, till våra distributörer.

Är du redo, villig och kapabel att uppfylla dessa krav?

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt hälsad,
B. Klassen, P.M.

Prof. R. Ben Kriegh **20 februari 1975**
Boulder, Colorado

Bäste Prof. Kriegh:

Tack för ditt brev av den 9 februari. Jag vet inte vem som skickade dig ett exemplar av vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, men jag är glad att de gjorde det. Denna slumpmässiga handling kan i slutändan få mycket viktiga konsekvenser för din framtid.

Du tar upp flera intressanta punkter i ditt brev som kräver mer tid att behandla än vad jag kan redogöra för i detta brev. Jag hoppas att vi snart kommer att kunna träffas och gå in på ytterligare diskussioner. Jag tror att fenomenet Kreativitet kommer att bli en historisk händelse av högsta rang och att du och jag kommer att tillskrivas äran som några av de tidiga initiativtagarna till denna världsomspännande vita rörelse.

Tack så mycket även för de 21,00 dollar som mottagits. Sedan boken trycktes har vi, i vår iver att få en bred spridning så snart som möjligt, gett ett specialpris — en kartong med 32 böcker för 32,00 dollar. Därför skickade vi dig en kartong med 32 böcker istället för bara de tio du beställde. Om du önskar skicka oss ytterligare 11,00 dollar täcker detta kartongen i sin helhet. Detta är dock valfritt, efter eget gottfinnande, eftersom du inte beställde den mängden.

Det faktum att du och jag har nått mer eller mindre samma slutsatser utifrån grundläggande principer är mycket intressant, och jag tror att det bekräftar vad

vad du säger, d.v.s. ett bevis på det faktum att våra idéer är både naturliga och logiska och karakteristiska för det sanna ariska sinnet. Det liknar två vetenskapsmän som arbetar oberoende av varandra på samma avhandling i olika delar av världen och kommer till samma slutsats.

Angående din fråga om affiniteten för kristendomen är något som kan vara eller inte vara medfött hos den typiska vita rasindividen, tror jag att svaret är överväldigande nej, det är det inte. Tvärtom är det en främmande lära, helt motbjudande för hans naturliga instinkter. Den vita människan i sitt naturliga element är en kämpe, byggare, skapare. Kristendomen är själva motsatsen till allt detta. Kristendomen undergräver och förstör alla dessa naturliga böjelser och försöker istället forma vårt folk, t.ex. romarna, till en pacifistisk, kvidande vekling istället. Jag bifogar en kopia av Marcus Eli Ravages traktat, ”DET VERKLIGA FALLET MOT JUDARNA” (Ravage själv var jude). Han har detta att säga om saken. I praktiken att ni hedningar varken har kunnat svälja eller smälta kristendomen, inte heller har ni kunnat förkasta den, och han indikerar tydligt att det var judarna som prackade på oss denna lära för nästan 1 900 år sedan.

När det gäller de filosofier som lagts fram av antingen nazisterna eller av N.S.R.P., har jag följande observationer:

Angående Nazistpartiet — jag har redan skisserat i min bok att det har flera brister och jag kommer här kortfattat att gå igenom dem igen. De är:

(a.) Deras bok, MEIN KAMPF, är helt malplacerad i dagens Amerika och var speciellt anpassad för ett utmattat, depressionsdrabbat, bankrutt och besegrat Tyskland på 1920-talet. Det finns inte en amerikan på tusen som kan läsa boken och antingen förstå den intelligent eller bli eld och lågor över den.

(b.) Hitlers lära handlade i grunden om pangermanism, medan vi i SKAPARENS KYRKA avser att omfamna hela den vita rasen i vår rörelse. Vi anser att juden alltför länge har använt nationalism för att splittra den vita rasen.

(c.) Han tog inte itu med problemet med kristendomen, och jag säger att såvida vi inte gör vår rasliga överlevnad till grunden för vår religiösa bekännelse, så stampar vi bara på stället.

(d.) Varje filosofi som inte går till roten av problemet, nämligen den judiska kristendomen, har helt enkelt inte svaret.

Jag har personligen träffat Matt Koehl och jag är inte alls imponerad av honom. Han är en dålig talare. Flera av mina anhängare har tagit upp ämnet religion med honom och han föredrar att ignorera det. Dessutom är nazistsymbolen som sådan i dagens Amerika ett helt missförstått och felaktigt framställt emblem som jag tror i detta skede är mer av ett hinder än en fördel i vår kamp för den vita rasens överlevnad.

NATIONAL STATES' RIGHTS PARTY har å andra sidan en del goda allmänna principer gällande den vita rasen och en riktigt bra tidning i deras **THUNDERBOLT**. De verkar dock främja två olika och diametralt motsatta och oförenliga filosofier samtidigt. N.S.R.P. för en självmordslinje av typen ”ett hus i strid med sig självt”, och jag misstänker, medvetet. I kontrast står **CREATIVITY** i perfekt harmoni med den vita mannens naturliga instinkter och naturlagarna. De (N.S.R.P.) främjar vit överhöghet å ena sidan (vilket är bra) och samtidigt främjar de kristendomen, vilket med säkerhet kommer att undergräva och omintetgöra alla framsteg vi kan göra i att predika rasmässig integritet. Jag känner både Stoner och Dr. Fields personligen. Faktum är att Stoner har tillbringat ett par dagar som gäst i mitt hus. Jag har märkliga betänkligheter gällande deras uppriktighet angående det här kristna inslaget, och är något förbryllad över deras främjande av det. Ingen av dem har skrivit en bok som förklarar deras trosbekännelse på djupet. Jag har sett samma dubbelspel utövas i vissa lokala kyrkor jag besökte för cirka tio år sedan, och tricket är att locka in alla goda vita rasister och långsamt vända dem och göra kristna pacifister av dem istället. Och jag är mycket rädd för att N.S.R.P., när de får en tillräckligt stor anhängarskara, kommer att köra samma trick.

I vilket fall som helst skulle jag hellre kämpa för en rörelse som kan misslyckas tillfälligt, men som kommer att triumfera i det långa loppet eftersom den är fundamentalt sund, än en som är otillräcklig och aldrig kan triumfera på riktigt eftersom den har en bristfällig grund till att börja med. Den nuvarande säljbarheten hos en trosbekännelse bör inte vara huvudkriteriet som du föreslår, utan snarare dess korrekthet och dess framtida potential.

Nu angående socialismen. Det är naturligtvis sant att ordet socialism betyder många saker för många människor och judarna har svängt sig med ordet så mycket att ingen vet exakt vad det betyder. Jag definierar det dock upprepade gånger i min bok som **ORGANISERAT SAMHÄLLE**.

Vad jag säger är ganska enkelt. Vad vi behöver är att primärt organisera hela vårt samhälle för främjandet och framåtskridandet av den vita rasen. Med andra ord måste vi kollektivt utöva **VITT RASLIGT LAGARBETE**, och detta är vad **RASLIG SOCIALISM** handlar om i mitt lexikon. Jag tycker att detta är tydligt, enkelt och förnuftigt. Vi inom **CHURCH OF THE CREATOR** är inte särskilt bekymrade över teorier och dogmer inom kapitalism, socialism, kollektivism, fri företagsamhet, etc. Vi återkommer ständigt till samma fråga: Vad är bäst för den vita rasen? Vi vill organisera ett livskraftigt vitt samhälle som bäst tjänar den vita rasens intressen. Hitler gjorde ett ganska bra jobb med det för det tyska folket. I detta avseende är vi övertygade och beslutna att den vita rasen måste organisera sig, måste enas och arbeta som ett lag för sin egen överlevnad,

expansion och framsteg. Naturen pekar tydligt och upprepade gånger på att evig kamp är priset för överlevnad. Organiserad och enad är den vita rasen en respektingivande kraft som övervinner alla hinder — en kraft som bländar fantasin. Låt oss sträva efter att utnyttja denna enorma kraft till förmån för den vita rasen.

Jag hoppas att detta klargör några av de frågor du ställde. Jag är säker på att det finns många fler. Jag hoppas vidare att detta kommer att sammanfoga och kristallisera ditt tänkande till förmån för att bli en vit rasaktivist.

Se till att meddela mig när du får böckerna, eftersom vi har haft en del uteblivna leveranser, med tanke på den oreda som posten befinner sig i.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Bruce Russell **24 februari 1975**
Glen Ridge, New Jersey

Käre Mr. Russell:

Tack så mycket för ditt fem sidor långa brev där du uttrycker dina tankar och kommentarer om vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Jag uppskattar verkligen den tid du har lagt ner på att både studera och ge oss förmånen av dina kommentarer.

Från ditt brev förstår jag att du är 28 år gammal, och du har uppenbarligen inte bara tänkt en hel del själv, utan också rest avsevärt. Jag inser att det att gå ifrån dina tidigare övertygelser, även om det har tagit ett antal år för dig att göra det, förefaller mig som att du fortfarande är i processen att förändra och mogna i din livsfilosofi. Du har uppenbarligen nått det stadium där du säger: ”Nej, jag tror inte på kristendomen längre — Ja, jag tror på naturens lagar”, men har inte riktigt nått det stadium där du har kristalliserat detta tänkande till huvudpunkten i vår bok, som är: ”Vad kan jag göra med min nyfunna information som kommer att bidra till den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg?”

Ju mer du tänker på det, desto mer kommer du att komma till samma slutsats som jag har, att den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg inte bara är det största filosofiska mål vi kan sträva efter, utan att just det målet redan är dikterat för oss av naturens lagar. När vi väl får den vita rasen enad och organiserad, kommer vi att ha den största och finaste kraften på jordens yta som arbetar för vår nuvarande och framtida förbättring. Jag skulle vilja se

du använder dina talanger och energier för att hjälpa till att förverkliga detta. Uppenbarligen, om du har rest omfattande, är du inte helt utan medel. Därför, som en början för att bidra till den vita rasens främjande, skulle jag vilja se dig distribuera en kartong med 32 böcker till dina många kontakter, vilka kan erhållas från oss till en kostnad av 32,00 USD per kartong. Detta skulle vara en början. Om du sedan känner dig hängiven till ytterligare handling har vi programmet ganska väl skisserat i kapitel 28 mot slutet av boken.

Beträffande judarna, om de inte är roten till alla våra problem, är de åtminstone källan till de flesta av våra problem. Du nämner att du ser kritiskt på bilar och Henry Ford, och att bilar som sådana bidrar till vissa av våra problem. Jag skulle vilja säga att det inte är de tekniska framstegen som orsakar våra problem såsom föroreningar etc., utan befolkningsökningen i sig är problemet, och främst är det expansionen av de parasitära icke-producerande ler-raserna som drar ner oss. Oundvikligen kommer du att finna att de människor som prisar sin önskan att vara ute i den vilda naturen, så snart de har en sådan markplätt ute i det vilda, omedelbart vill ha telefoner, postutdelning, asfalterade vägar, bilar, kylskåp och alla de andra fördelarna med civilisationen som de är så högljudda med att fördöma. Så jag tror att det är ganska meningslöst att fördöma de kreativa och produktiva medlemmarna av den vita rasen som har hjälpt till att frambringa civilisationen. Det är inget fel med civilisationen — det är judens förstörelse av allt som är gott i vår civilisation som innebär vårt fördärv, såvida vi inte ändrar på denna situation. Bifogat finns ett exemplar av THE THUNDERBOLT som påvisar övervikten av judar som kontrollerar de flesta nyckelpositionerna inom regeringen och på andra håll.

Tack för de 3,00 USD som mottagits. Jag skulle uppskatta att höra från dig.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 17

Mr. William K. Shearer **6 februari 1975**
Lemon Grove, Kalifornien

Kära Bill:

Du kommer förmodligen ihåg mig från en del av Wallace-kampanjandet som vi deltog i under 1967 och hur vi ömsesidigt tog avstånd från Wallace under '68. Du minns förmodligen också att jag vid ett tillfälle var ordförande för Florida AIP (1969), även om min ämbetstid var kort och stormig.

Sedan dess har jag gjort en plågsam omvärdering av det dilemma som den Vita Rasen befinner sig i idag; och varför vi inte kan och aldrig kommer att vinna genom de gamla politiska metoderna som har resulterat i ständiga misslyckanden under de senaste två generationerna. Ur denna omvärdering växte en trosbekännelse och ett program fram som förkroppsligas i en bok jag har skrivit med titeln ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”.

Den 14 januari postade jag ett exemplar av denna bok till dig. Jag undrar om du har fått den. Om så är fallet hoppas jag att du har läst den och att jag kan få ta del av dina kommentarer.

Jag ser i ditt flygblad att du nu återigen uppvaktar den svekfulle G. C. Wallace. Är detta på riktigt? Hur kan du, när Wallace ihärdigt har förrått den Vita Rasen och nu i princip ligger i säng med de tärande negrerna?

Låt mig höra från dig igen.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Joseph Czumbil **17 februari 1975**
Wakeman, Ohio

Kära Mr. Czumbil:

Det var roligt att höra från dig igen. Ditt brev tar upp flera intressanta frågor. Jag ska försöka besvara ditt brev i två delar.

1. PROBLEMET och LÖSNINGEN

Du antyder i ditt brev att du från vårt möte fick intrycket att jag hade ett ”trängande behov av att finna en snabb lösning”, medan du anser att det kommer att ta århundraden att genomföra arbetet med att omorientera vårt folks tänkande.

Ingen av dessa påståenden är helt korrekta. Jag letar inte efter en snabb lösning, eftersom jag vet att uppgiften är enorm och vägen är hård och lång. Vad jag säger är att katastrofen är nära förestående och verklig för den vita rasen, och det är absolut brådskande att vi organiserar oss. När den vita rasen väl har blivit rasblandad är processen lika oåterkallelig som att lägga tillbaka ett stekt ägg i sin ursprungliga form. Och eftersom judarna är diaboliskt framgångsrika i sitt program för att rasblanda och utrota den vita rasen, måste vi sätta igång NU. Jag har ingen aning om hur länge vår kamp kan pågå och har ingen tidsplan. Men jag kan försäkra er om detta: vi har inte hundratals år på oss att utföra vårt jobb. Vid den tiden kommer vår avkomma att vara en degenererad hord av själlösa bestar, bruna till färgen och tillbakahalkade i en primitiv djungeltillvaro liknande den i Haiti och Indien.

Nu har jag inga illusioner om att åstadkomma en lösning över en natt. Jag upprepar, jag har ingen aning om hur lång tid det kommer att ta. Faktum är att även efter att den vita människan äntligen har ryckt tillbaka kontrollen över sitt öde i egna händer, kommer vår CHURCH OF THE CREATOR-program för uppgradering och uppförädling av den vita rasen och kolonisering av alla goda landområden på denna planet att vara oändligt. Detta är vad jag gillar med CREATIVITY. Vårt jobb blir aldrig färdigt.

Men det som är brådskande, MEST BRÅDSKANDE, är att vi organiserar oss för att genomföra vårt program SÅ SNART SOM MÖJLIGT, annars kommer vi aldrig mer att vara i en position att vidta åtgärder. Det är av denna anledning som jag beklagar det ständiga ältandet av problemet, när vi borde gå vidare till nästa steg — organisering och handling. Ni minns att jag påmint er om detta gång på gång. Jag anförde för er det meningslösa i att någon kommer och berättar för dig om och om igen att du har punktering när du redan vet att du har punktering. När du väl känner till problemet är det absolut nödvändigt att gå vidare till nästa steg — handling. Ingen idé att fastna i ett oändligt ältande av problemet.

Tyvärr finner jag att alltför många av våra goda människor fastnar i att älta problemet snarare än att uttänka vägar och medel för att organisera sig och vidta åtgärder. Och en av anledningarna, antar jag, är att det är så mycket lättare att bara klaga och berätta vad judarna har gjort mot oss denna vecka än vad det är att skride till verket. Som jag påminde er om när ni var här, har jag blivit alltmer intolerant mot detta upprepade misslyckande bland vissa av de människor som borde vara våra bästa arbetare. Många säger: ”Tja, jag vet inte vad jag ska göra.” Detta är inte sant. En av de enklaste och mest effektiva sakerna de kan göra är att distribuera boken ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, den vita människans bibel. Om de vill gå längre kan de organisera en kyrkogrupp. Faktum är att kapitlet om ”Vägen till storhet” (The Road to Greatness) stakar ut hela programmet.

Det brådskande är att vi vidtar åtgärder NU och sätter igång,

innan det är för sent. Det är meningslöst att spekulera i antingen hur lång tid det kan ta eller vad våra chanser till framgång kan vara.

2. Din andra fråga — Är morallagar eviga, oföränderliga, etc., liksom Naturens lagar är det?

Detta är en bra fråga och mitt svar är ett stort, rungande NEJ. Jag påpekar i min bok att Naturen inte i minsta grad bryr sig om moralen i sina tillvägagångssätt. Så kallade ”moraliska” lagar, liksom civilrättsliga lagar, är skapade av människor och ständigt föränderliga. Till exempel skulle hinduerna betrakta vår vördnadslöshet för deras ”heliga kor” som avskyvärd, och det faktum att vi dödar dem och äter dem som hemskt. Vi, å andra sidan, betraktar deras vidskepelse som idiotisk, och betraktar kannibal-nigrernas sedvänja att äta människor som hemsk.

Som jag konstaterar i boken, om det finns en morallag i Naturen som är evig, så är det att göra det som bidrar till **ARTENS ÖVERLEVNAD**. Naturen bryr sig inte om någon annan ”moralisk” lag. Om du studerar livet hos en prärievarg, eller en skallerorm eller en fisk, eller miljontals andra arter, kommer du att finna att Naturen överser med dödande, svek, kamouflage eller **VILKA MEDEL SOM HELST** som bidrar till artens överlevnad.

Som jag vidare konstaterar i min bok, har jag mycket låga tankar om de så kallade Tio Budorden, som är en löst sammanfogad röra i två olika delar av bibeln och som inte ens stämmer överens i sina två versioner. För det första har de tre första budorden absolut ingen betydelse för oss vita gentiler. Eftersom vi aldrig blev ”förda ut ur Egyptens land”, talar den judiske guden uppenbarligen bara till judarna, inte till oss. Faktum är att vi är närmare släkt med den tidens vita egyptier, som den judiske guden betraktade som sin (och judarnas) fiende. För det andra, angående att fira sabbaten, vem vet vilken dag det kan vara eftersom världen har funnits i miljarder år och i vilket fall som helst inte skapades av något spöke i skyn för sex tusen år sedan. Det är bara en sedvänja som har utvecklats från ett antal civilisationer och judarna kopierade den helt enkelt från dem, och vi från judarna.

Jag skulle kunna ägna mycket tid åt att plocka isär resten av de Tio Budorden, men det har jag redan gjort i boken. Sammanfattningsvis upprepar jag att de är en rå sammanställning som judarna kopierade från primitiva folk före dem. Det finns mycket fånigt nonsens i dem och jämfört med det enorma nätverk av intelligenta och briljanta lagar som romarna utarbetade, är de Tio Budorden nästan ingenting.

Nej, de förkroppsligar inga permanenta eviga, morallagar. De största morallagar som jag läser i Naturens lagar är — **ARTENS ÖVERLEVNAD** till varje pris. Ingenting är viktigare. Om ditt slag inte finns kvar längre, är allt annat meningslöst. Inom Creativity har vi inskrivit denna lag som vår Gyllene Regel — **GÖR DET SOM ÄR BÄST FÖR DEN VITA RASEN. (S.275)**

Jag uppskattar att du skickade klippen. Jag har tagit kopior och returnerar dem till dig. Återigen är de av värde endast i fråga om "Vad gör judarna mot oss den här veckan?" Vilket återigen är att omformulera problemet.

Istället för att få fler nyheter i stil med hur vi går under, skulle jag dock mycket hellre vilja höra några positiva rapporter om hur många böcker som distribueras, hur du har vunnit fler anhängare till vår sak, hur någon startar en ny CHURCH OF THE CREATOR-grupp eller hur vi kan knyta an till någon nyligen upptäckt vit aktivistgrupp som kämpar för den vita rasens överlevnad. Kort sagt, jag hör för mycket om hur vi förlorar, istället för vad vi gör för att bygga en aktiv, effektiv kamporganisation.

Jag skulle föredra att du TÄNKER och AGERAR längs konstruktiva linjer. Vi behöver inte få höra om och om igen att vi har punktering när vi redan vet det. Vi behöver få det lagat. Vi behöver nu organisatörer och görare. Vi har nu verktygen och vi har programmet. Så låt oss sätta igång.

Hur har det gått med böckerna du hämtade på kontoret? Låt mig få höra några GODA NYHETER.

Kreativt hälsat,
B. Klassen, P.M.

Prof. R. Ben Kriegh **10 mars 1975**
Boulder, Colorado

Kära Prof. Kriegh:

Tack för ditt mycket intressanta brev från den 25 februari, i vilket du ytterligare beskriver dina filosofiska observationer och slutsatser. Det finns ingenting i någon av dem som jag kan finna fel på. Du observerar vidare att medan jag hade ett mer pragmatiskt tillvägagångssätt, eftersträvar du en mer akademisk grund. Faktum är naturligtvis att vi behöver båda. För det första måste vår filosofi baseras på sunda principer som är i harmoni med naturlagarna, d.v.s. verkligheten. För det andra, efter att ha funnit vår väg genom denna labyrint av idéer som översvämmer världen idag, varav många är avsiktligt felaktiga, är det sedan vår högtidliga plikt att sprida våra idéer efter bästa förmåga och omsätta dem i praktiken till nytta för vår ras. Som Lenin så träffande sa: "Tro utan handling är steril".

Vid denna punkt känner jag att tron för CHURCH OF THE CREATOR, nämligen CREATIVITY, är fast etablerad i vår bok. Även om den kanske inte är perfekt, är jag helt övertygad om att vi har det absolut bästa som finns. Som vid tillverkning av en bil, till exempel, designar man det bästa man kan, och slutligen kommer en tid då man

måste frysa planerna, tillverka formarna och få modellen i produktion. Om Henry Ford hade fortsatt att pilla med sina planer och ändra dem i all oändlighet, skulle han aldrig ha fått Model "T" i produktion och skulle ha gått i konkurs. Det är samma sak för oss. Jag anser att tiden är inne då vi bör frysa formarna och gå i produktion. Detta är vad jag försöker lägga all min kraft på.

Colorado är uppenbarligen bördig mark för vår filosofi. Jag har en ung man som kommer från Colorado Springs nu på tisdag, som är helt hängiven att ägna sitt liv åt att göra CREATIVITY till den världsomspännande religionen för den vita rasen. Vi ska träffas för att diskutera vägar och medel, planer, program, byggnader, etc. Det är min avsikt att låta honom vara den verkställande ledaren för rörelsen, förutsatt att han visar sig vara kapabel och kvalificerad.

Som svar på några av dina frågor — vi har inget franchise-system, medlemsavgifter eller något sätt att kontrollera rörelsen. Vi har helt enkelt inte den arbetskraft eller organisation som krävs för att göra det. Vi hoppas kunna bli organiserade snart, men än så länge vilar våra ansträngningar på fältet i huvudsak på de hängivna medlemmarna själva. Proceduren för att organisera en aktiv kyrkogrupp beskrivs i det näst sista kapitlet i boken "The Road to Greatness". Vi har ordinerat flera präster i de olika delstaterna. Om du vill ansöka skickar vi gärna blanketterna till dig.

Utöver det har vår huvudsakliga inriktning varit distributionen av boken "NATURE'S ETERNAL RELIGION". Vi vill få ut tio miljoner exemplar i händerna på våra vita raskamrater så snart som möjligt. När vi väl har nått så långt kan vi betrakta striden som så gott som vunnen.

Under tiden hoppas jag att du kommer att göra allt du kan för att få igång en aktiv grupp bland dina bekanta. Det är glädjande att höra dig bekräfta mina slutsatser om N.S.R.P. och om Nazistpartiet. Även om vi kan ligga efter båda dessa för närvarande, både organisatoriskt och tidsmässigt, tror jag att våra utsikter för total framgång är mycket större.

Håll mig informerad om vilka framsteg du gör i ditt område.

För en vitare och ljusare värld.

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Rudy Vallee, Radio- & filmstjärna 3 mars 1975
Hollywood, Kalifornien

Bäste Mr. Vallee:

Jag har nyligen läst om din fortsatta kamp

mot nyhetsmedierna och det så kallade ”etablissemanget” i era ansträngningar att återställa lag, ordning och förnuft i detta land.

Jag berömmer era ansträngningar högt. Nyligen har jag skrivit en bok som jag tror tydligare beskriver det problem vi står inför och även lösningen. Den heter ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Jag tror att ni kommer att finna att den stämmer överens med ert tänkande och utan tvekan går mycket längre. I vilket fall som helst tror jag att ni kommer att finna den mycket intressant. Den är inte pro-kristen.

Under separat försändelse skickar vi er ett kostnadsfritt exemplar av boken.

Kreativt hälsat,
B. Klassen, P.M.

Mr. Stephen A. McNallen **17 mars 1975**
APO, New York

Bäste Mr. McNallen:

Tack så mycket för ert brev från den 28 februari och även för er publikation, ”The Runestone”.

Jag respekterar era åsikter och era idéer och finner dem mycket lärorika och intressanta. Det är också ytterligare uppmuntrande att vi är överens om många filosofiska punkter, särskilt om förhållandet mellan kristendom och kommunism. Det är glädjande att kapitlen om Gamla testamentet och om förhållandet mellan kristendom och kommunism gjorde ett starkt intryck på er. Jag beklagar att ni uppenbarligen inte håller med mig om Adolf Hitler. För mig är han den störste ledare den vita rasen någonsin har frambringat — som jag säger i boken — huvud och axlar över någon annan man som någonsin levt. Anledningen till att jag kommer till denna slutsats är att eftersom vi bekämpar judendomen och den judiska kommunismen, uppstår frågan — vilken annan man har kämpat så modigt och så aggressivt och så kraftfullt mot judarna och mot kommunismen som Adolf Hitler? Ord och vackert tal kan vara bra, men han vidtog välplanerade och aggressiva åtgärder. Från den tidpunkt han bestämde sig för att gå in i politiken var hans liv en kontinuerlig modig och tapper kamp mot ondskans krafter. Ingen annan man har gjort så mycket för att göra resten av världen medveten om det faktum att det är juden som är roten till allt vårt onda. Ingen annan man har tidigare någonsin bildat en regering grundad på en raslig bas. Ingen annan man har på en så kort tidsperiod återupplivat och byggt upp en sargad, blödande, förtryckt och modfälld nation som Adolf Hitler gjorde. Det faktum att judarna lyckades samla resten av världen för att gadda ihop sig mot Tyskland och slutligen krossa det, förtar inte hans geni, hans mod och riktigheten i hans ideologi. I mitt kapitel om Adolf Hitler kritiserar jag den ideologin i vissa avseenden. Det finns fyra särskilda punkter som jag tar upp om varför

det är inte lämpligt som grund för den vita rasens framtida religion. Jag kommer inte att upprepa dem här eftersom du har boken och kan granska dem själv.

Även om alla de djärva nordiska och germanska myterna osv. är mycket intressanta och ger oss en känsla av tillhörighet, så är allt detta mycket fint. Jag måste dock påpeka för dig att denna väg är helt otillräcklig för att utföra den enorma uppgift som ligger framför oss. Det går alldeles utmärkt att ägna sig åt Gåsmors sagor (vilka åtminstone är våra egna myter istället för att vara de judiska myterna i Gamla och Nya testamentet), men det är i bästa fall bara en lekfull eftergivenhet som inte leder oss någonstans. Vi leker bara lekar med dem. Den vita rasen står här och nu inför rasblandning, folkmord, förstörelse och utrotning. Detta är inte i en avlägsen framtid, utan här och nu. Vi behöver något som är förbannat mycket bättre och starkare än gamla nordiska myter för att ta oss ur det, och jag tror att vi i vår bok ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” har programmet och vi har svaret.

I vilket fall som helst är det så jag ser på saken, och jag hoppas att du förr eller senare kommer att se det på samma sätt. Låt oss därför enas kring de sunda principer som vi har gemensamt och utkämpa den goda kampen.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Herr B. T. Rocca 19 mars 1975

San Francisco, Kalifornien

Bäste herr Rocca:

Tack för ditt intressanta brev från den 11 mars. Ditt brev tyder på att du söker efter svar, en strävan som utövas av det frågvisa sinnet, av vilka det tyvärr finns alldeles för få.

Eftersom både du och jag söker och tänker och letar, verkar vi ha kommit fram till samma slutsats som svar på några av livets gåtor, men vi är uppenbarligen oense om andra. Ditt påstående att det bara finns en mänsklig ras (en bred term) antyder att en sådan ras måste vara en art och på lika villkor. Du följer sedan upp detta med det (icke-följdriktiga) argumentet att de måste vara det eftersom de kan para sig och producera avkomma.

Du verkar helt ignorera en av naturens lagar, vilken är att naturen strävar efter segregation av arterna. I min bok har jag citerat denna naturens främsta lag, om och om igen. Du citerar till exempel att en lärka inte kan para sig och producera med en rödhake. Jag vet inte om den inte kan det, men den har tillräckligt med förnuft och medfödd instinkt för att inte försöka göra det. Men naturen går mycket längre än så. Den segregerar

lärkfamiljen i minst 75 arter, av vilka alla INTE PARAR SIG MED VARANDRA, även om de skulle kunna. Det finns också 175 arter av hackspettar, som inte parar sig med varandra, eftersom Naturen säger åt dem att inte göra det. Det finns 258 arter av hajar i havet. De parar sig inte heller med varandra. Om de gjorde det, skulle det inte finnas några distinkta arter. Jag har viss litteratur om en fallbeskrivning av en framgångsrik parning mellan en afrikansk neger och en apa. Detta inträffade i början av 1900-talet och den resulterande styggelsen, en hona, visades upp som ett missfoster på marknader. Jag gör det helt klart i min bok, att Naturen har dekreterat segregation av arterna, och att hon föraktar bastardisering. Endast under de mest konstlade och onaturliga situationer korsar sig olika arter. En åsna kan para sig med en häst och producera en mula under onaturliga förhållanden. Naturen ser med ogillande på sådan bastardisering och gör mulan steril. Lämnade till sina naturliga instinkter i det vilda, kommer ingen vildhäst någonsin att para sig med en vildåsna. Så vi borde dra en lärdom av detta. Naturen i sin storslagna plan kräver segregation av arterna, så att hon kan producera bättre och bättre arter i konkurrens med varandra, där de mest lämpade överlever, och de som inte är så lämpade, faller vid vägkanten. Att bryta mot en så tydlig och grundläggande lag är en ren styggelse mot Naturen.

Så är det också med den mänskliga arten. Den har också väldigt många variationer och underarter, som alla är olika. På den lägsta nivån av stegen finns förmodligen den australiska bushmannen eller den afrikanska bushmannen, och i allmänhet, negern. Högst upp på skalan finns den intelligenta vita rasen. Någonstans däremellan finns gyttjerasserna, de färgade raserna, japanerna, kineserna, koreanerna och andra som du nämnde. Inte bara är den vita rasen högst upp på den mänskliga stegen, utan i hela Naturen är det den art som är överlägset främst i intelligens, kreativitet och produktivitet. Detta är en stor och enorm ära som vi alla borde vara oerhört stolta över att skydda med yttersta vaksamhet. Naturen önskar tydligt segregation av arterna. Om segregation är fel, då har Naturen haft fel i alla dessa miljarder år, och låt mig försäkra dig om att Naturen aldrig har fel. Vi kan ha fel i att tolka hennes fenomen och hennes lagar, men jag upprepar, Naturen har aldrig fel.

Nu när vi tydligt har fastställt den vita rasens överlägsenhet, inte bara över alla människor, utan också över alla andra varelser på denna planets yta, låt mig gå vidare med idén om hur idiotiskt det är för oss att vanära vårt värdefulla arv genom rasblandning. Om, till exempel, en miljonär skulle gå in i ett partnerskap med en berusad luffare, som varken hade intelligens eller tillgångar, eller mycket av något annat att bidra med till partnerskapet, skulle han sannerligen vara dåraktig. Och så är det med den vita rasen. För oss, det högsta epitomet av Naturens

skapelse, att förnedra, korrumpera, degradera, fördärva och förfalska våra dyrbara blodslinjer genom rasblandning med till exempel underlägsna niggrer, eller någon av de andra ler-raserna, är dumt, dåraktigt och en styggelse mot Naturen.

Varför i helvete skulle vi göra en så dum sak? Vad har vi att vinna? Det är ungefär lika fånigt som att den där miljonären skulle ingå ett 50-50-partnerskap med en värdelös, dum och berusad luffare. Varför skulle vi göra det? Vi måste ta reson. Vi måste känna stolthet över vår ras. Vi måste följa Naturens eviga lagar, nämligen segregation av arterna och den starkastes överlevnad. Genom att ha intelligensen att kunna göra detta medvetet, bör vi sträva efter det med en hängiven hängivenhet, och dessutom bör vi följa Naturens lag precis som alla andra varelser gör, det vill säga att främja, expandera och föra fram vårt eget slag, inför allt fientligt motstånd.

Du talar om koreanerna som du en gång betraktade som ett efterblivet folk men som du nu ser som progressiva, intelligenta, energiska och snabba att lära sig modern teknologi. Men i ditt föregående stycke konstaterade du att en av dina söner, som är VD för ett av dina företag, nu befinner sig i Korea, där ditt företag uppenbarligen har byggt den första moderna spannmålshissen för hantering av spannmål och ris i lösvikt. Och precis där anger du nyckeln till alla så kallade framsteg hos ler-folken, de så kallade tillväxtnationerna. De ljugande, svekfulla judarna sprider ständigt historien om att alla dessa ler-raser är "framväxande", "underutvecklade", och att det bara är en fråga om tid innan de kommer att vara lika intelligenta, utbildade, tekniskt utvecklade, rika och civiliserade som vi är. Detta är bara ytterligare en av deras stora, groteska lögner. Det finns ett ordspråk som säger att man kan ta niggern ur djungeln, men man kan inte ta djungeln ur niggern. Och detta gäller för alla de andra ler-raserna.

Vart du än går i världen, oavsett om det var Kongo, eller om det var Korea, Indien eller Kina, kommer du att finna att det var den vita mannens pengar, den vita mannens hjärnkraft, den vita mannens teknologi, den vita mannens medicin, den vita mannens planering och den vita mannens generositet som byggde upp vad det än är som byggdes i dessa evigt efterblivna raser. Det är den vita mannen som bär hela bördan till sin egen nackdel. Oavsett om det var Singapore eller Hongkong, eller Delhi, Calcutta, eller vad du vill, så var det den vita mannen som byggde dem. Det fanns ingenting där förrän den vita mannen kom. Det var den vita mannen som byggde Suezkanalen, Panamakanalen, som byggde städerna, som byggde skyskraporna, som byggde järnvägarna, som byggde jetflygplatserna och byggde allt annat som var värt något i alla dessa så kallade "framväxande" nationer. Och glöm aldrig det. Så snart den vita mannen lämnar sådana områden (som till exempel Kongo) tar det ingen tid alls förrän dessa anläggningar börjar falla samman och återgår till djungeln. Om vi gav

Amerika tillbaka till indianerna, skulle det snart återgå till att bli ett vilt och primitivt land, så som det var för femhundra år sedan. Om vi gav hela Amerika, rikt som det är, till negrerna, skulle det snart förfalla och återgå till primitiv kannibalism och den djungeltyp av samhälle som finns i hjärtat av Afrika.

När det gäller judarna har de varit en parasit på den vita mannens rygg inte bara i århundraden, utan i tusentals år. Jag hyser inget agg mot judarna på grund av deras religion. Jag hatar judarna på grund av de hemska katastrofer de har hopat över den vita mannen i dennes kamp för framsteg under de senaste flera tusen åren. Eftersom jag redan har täckt detta ganska grundligt i min bok kommer jag inte att upprepa historien om det ämnet igen i detta brev. Jag skickar dock en bok till dig som heter ”Behind Communism” och även en traktat som heter ”The Real Case Against the Jews” under separat omslag. Jag tror att de kommer att bidra avsevärt till din kunskap om judarna och till att bilda en slutsats om dem.

I en av dina paragrafer säger du ”du måste ha frågat dig själv många gånger, vad är syftet med alltihop? På detta finns inget svar”. Jag har ställt mig den frågan i femtio år, och jag har äntligen kommit fram till ett RIKTIGT BRA SVAR. Det sammanfattas i kapitel tre i min bok, med titeln ”The Purpose of Life”. På sidan 265 säger jag ”DET SYFTE SOM NATUREN SJÄLV HAR STÄLLT UPP FÖR OSS, DEN VITA RASEN, ÄR NÄMLIGEN ATT FORTPLANTA, FÖRA FRAMÅT OCH UTVIDGA DEN VITA RASEN, den högsta höjdpunkt som nåtts i naturens hantverk”. Det är syftet, min vän, och det är något naturen har sagt åt oss att göra, och det är bäst att vi sätter igång med det. På samma sida finns ett stycke längst ner på sidan som säger något om att vissa människor söker efter sanningen och ständigt snubblar över den utan att hitta den. Snälla ägna det lite mer eftertanke.

Jag tror inte att det har något större värde att bara lägga ut texten om ateism. Det kan vara en intellektuell övning som vissa kan finna intressant, men för min del är det helt meningslöst. Det är helt negativt. Allt det egentligen säger är att du inte tror på den andre killens spöken. Det säger mig ingenting om VAD DU FAKTISKT TROR PÅ. Det finns ingen trosbekännelse, inget program, inga svar på livets frågor. Det är ungefär som att du som svar på frågan ”Var bor du?” säger: ”Tja, jag bor inte i London”. Vilket inte säger mig särskilt mycket. Du kanske inte heller bor i Nigeria eller Australien, eller Timbuktu, men jag vet fortfarande inte var du bor med det svaret. Och så är det med ateism. Allt det säger mig är att du inte tror på den andre killens spöken, men det är inte en positiv trosbekännelse eller filosofi som är en vägledning eller ett svar på livet.

I vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, har vi försökt

att KOMMA FRAM TILL SVAR. Dessa är inte mina slutsatser, utan detta är härledningar från själva Naturens lagar. Jag tror att de utgör en fast och solid GRUND FÖR LIVET, eftersom endast de arter överlever och blomstrar som följer Naturens lagar. Den vita människan har inte gjort detta, och han håller snabbt på att förintas av den glupska och parasitära juden. Det är vårt uttalade syfte att förhindra att denna överväldigande katastrof drabbar oss, Den Vita Rasen, och förpassar oss till evolutionens sophög. Jag hoppas att du kommer att TÄNKA PÅ DETTA, och vidare hoppas jag att du kommer att använda din goda och överlägsna intelligens och de finansiella tillgångar du har till ditt förfogande för att hjälpa till i denna stora och ädla kamp för överlevnad, expansion och främjande av den Vita Rasen — Naturens högsta och största mirakel.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 18

Rev. Wm. A. Burke, D.D. **24 mars 1975**
Westfield, New Jersey

Kära Fader Burke:

Tack för ditt brev den 2 mars där du både kritiserade och berömde min bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Jag uppskattar särskilt dina kommentarer när du jämför min bok med MEIN KAMPF och till och med antyder att jag kan vara ett politiskt geni.

När det gäller den religiösa delen av min bok verkar du dock ta kraftigt avstånd och verkar vilt fäkta mot min väletablerade och väl underbyggda position. Du blir helt besatt, tar till glåpord (ett kristet favoritknep, både katolskt och protestantiskt) utan att erbjuda ett enda spår av bevis för var jag har fel i de tusentals rationella slutsatser jag lägger fram (ännu ett kristet favoritknep).

Tyvärr är vissa människors sinnen som betong — helt hoprörda och hårt stelnade. Från ditt brev, Fader, måste jag dra slutsatsen att ditt faller inom en sådan kategori. Jag erkänner fullt ut att jag har haft fel ett antal gånger i mitt liv. Jag erkänner också att jag har blivit förbryllad av okända ting och varit godtrogen nog att tro på saker som inte var sanna. Faktum är att när jag var fem år gammal trodde jag fortfarande på jultomten. När jag var sju år gammal fick jag reda på att jag hade blivit lurad av mina äldre och att historien var en ren myt. Ungefär ett dussin år senare blev jag tillräckligt intelligent för att se igenom kristendomsmyten på grund av de växande bevisen som ledde till slutsatsen att även den var en myt och ett bedrägeri.

Det var dock inte förrän jag var 50 år gammal som jag slutligen hade lagt hela pusslet om hur judarna hade kokat ihop kristendomen för att störta det romerska riket och har använt den som ett kraftfullt verktyg för att manipulera goyim-folkets sinnen (såsom ditt) i syfte att kontrollera, plundra och förslava oss. Hittills har det fungerat fantastiskt väl för dem, och du är ett av deras verktyg som de gör det med. Judarna kallar sådana hedniska verktyg för ”Chabez-goi”.

Dina anmärkningar om att jag är en ”amatör” och ”låter som en liten pojke” när jag diskuterar religion, är något missvisande, Fader. Faktum är att när det gäller religion är jag förmodligen en av de bäst informerade experterna i världen. Jag gör detta anspråk, inte bara för att jag har läst alla sidor av frågan, utan främst för att jag slutligen har knäckt det kristna bedrägeriet när det gäller hur judarna kokade ihop det för att störta det romerska riket och grumla hedningarnas sinnen med skuld och masochism för att bättre kunna förgöra dem. Jag har löst VARFÖR i den judeo-kristna bluffen. Anledningen till att jag inte

tro på din Super-Spöke-i-skyn omgiven av goda och onda minispöken, är för att historien är så fullständigt löjlig att den borde vara ett hysteriskt skämt om det inte vore för lättlurade dårar som du som springer omkring och gör en högst lönsam affärsverksamhet av det.

Tyvärr har den genomsnittlige tölpen en dragning till att vara både LÄTTLURAD och VIDSKEPLIG. Genom historien har skojare och bedragare utnyttjat denna mänskliga svaghet och byggt upp en högst lönsam verksamhet på dessa brister. Medan de olika civilisationerna under den nedtecknade historiens gång har kokat ihop totalt omkring 30 000 gudar och spöken, har inte en enda av dem någonsin lagt fram ett spår av konkreta bevis för att styrka sina påståenden.

Kristendomen har varit ovanligt framgångsrik i denna verksamhet eftersom den har bitit sig fast likt havstulpaner främst på den mest produktiva rasen i världen — den vita rasen. Bara i USA lurar bedragare som du den amerikanska allmänheten på minst 17 miljarder dollar om året — det är 17 tusen miljoner dollar, Fader — tänk bara på det! Och vad får de lurade offren i utbyte för sina 17 miljarder? Ingenting annat än lögner, ogrundade påståenden, hot om tortyr, dubbelspel, dumma historier om "pie-in-the-sky" när du dör, spöken i skyn och en massa annat rent nonsens. Inte nog med att du inte har något att backa upp det med annat än de lögnaktiga påståendena från ett gäng judiska manusförfattare (som var så okunniga att de inte ens visste att jorden var rund), utan ni kristna kan inte ens enas sinsemellan om vad allt detta judiska hokus-pokus betyder. Se till exempel på de (kristna) irländska katolikerna och de (kristna) irländska protestanterna som har legat i luven på varandra i över 400 år och skär ner varandra med en hämndlystnad än i denna dag. Så löjligt! Så dumt!

Eftersom du nu hävdar att du är en sådan expert och jag är en "amatör", skulle du vilja vara vänlig och svara på följande frågor åt mig:

1. Eftersom "Gud" är allsmäktig och skapade allt; eftersom han också skapade djävulen och även helvetet; eftersom djävulen är orsaken till all synd, allt lidande och all misär i denna värld, då: (a) Varför går inte Gud till roten med problemet och dödar djävulen? (b) Skapade han djävulen avsiktligt eller var det en miss? (c) Varför vinner djävulen ständigt denna lek med katt och råtta (på vår bekostnad i tortyr) och Gud förlorar ständigt? (d) Om det var en miss, varför rättar han inte till den? (e) Är inte Gud och djävulen egentligen i maskopi, eller hur förklarar du annars att djävulen överhuvudtaget kan vara verksam? (Kom ihåg, Gud är allsmäktig.)

2. Eftersom de som inte tror på Jesus Kristus alla hamnar i helvetet; eftersom detta inkluderar judarna (Guds utvalda folk), muhammedanerna, hinduerna, 700 miljoner kineser, 100 miljoner japaner och oräkneliga miljarder "mud people" som aldrig har hört talas om Jesus Kristus, liksom en överväldigande majoritet av de så kallade kristna (en

en nyligen genomförd undersökning i England avslöjade att 71 procent av människorna där inte ens trodde på Gud. Hemskt!). Nåväl, därför är det säkert att dra slutsatsen enligt de normer (det finns fler) som fastställts i bibeln, att över 99 procent av alla människor kommer att hamna i helvetet. Om man ser till hela historien som den berättas i bibeln, är summan och substansen av hela den STORA PLANEN hos DIN SNÄLLA OCH ÄLSKANDE GUD att miljarder och åter miljarder fattiga eländiga offer kommer att torteras för evigt i ett hav av het smält svavel — Vilken bedrövlig röra! Blickande ner på alla dessa skrikande, lidande, eländiga varelser kommer en flinande, skadeglad Super-spöke att vara, som planerade allt och det blev precis exakt som han planerade det. Han skapade oss och det från början till slut.

Nu är min nästa fråga till dig, Fader, dessa (a) Kallar du detta KÄRLEK? (b) Skulle du göra detta mot dina barn? (om du har några) (c) Hur skulle du kunna uttala evigt pris till ett sådant grymt, ondskefullt och blodtörstigt monster?

När du kan komma med något förnuftigt svar på ovanstående frågor, då kommer jag att medge att du vet vad du pratar om. Under tiden har jag goda skäl att tacka Gud för att jag inte tror på allt det där judiska struntpratet och att jag inte längre tror på honom. Som jag ser det livnär sig kristendomen på vidskepelse och lättrogenhet hos dem som inte kan tänka själva. Genom rädsla för hot om helveteseld och tortyr förändrar den deras hjärnor till den grad att de inte längre kan tänka logiskt. Precis som att ta en katt till veterinären, är denna förändring tyvärr ofta oåterkallelig, (och jag är rädd att det är den sorgliga situation du befinner dig i) Fader. Din hjärna har blivit så förändrad och indoktrinerad med rädsla och vidskepelse under åren att du inte kan tänka klart.

Men jag kan ha fel om dig. Det bästa sättet att övertyga mig är att komma med några raka svar på de frågor jag har ställt till dig.

Under tiden kommer jag att hålla mig till logik, bevis och naturlagarna som har funnits sedan urminnes tider och kommer att vara desamma långt efter att den förgängliga mänskligheten har försvunnit från denna planet. I den omedelbara nära framtiden har jag ett viktigt jobb att göra — nämligen att sprida ordet och rädda den vita rasen från det folkmordiska djävulska programmet hos de svekfulla och parasitära judarna.

För en ljusare och vitare värld,

Kreativt din,
B. Klassen
Pontifex Maximus

P.S. För din upplysning, Fader, bifogar jag en traktat där juden Marcus Eli Ravage förklarar den bluff de, judarna, har begått mot den vita rasen.

Mr. Paul Englert **24 mars 1975**
Homosassa Springs, Florida

Bäste Paul:

Vid genomgången av ditt brev från den 6 mars och även det från J.H.J. (James H. Johnson, från TRUTHSEEKER) från den 2 mars till dig, har jag något blandade känslor. Jag håller med J.H.J. om att saker och ting blir värre för varje dag och att något måste göras.

Frågan är vad?

Det verkar inte för mig som att J.H.J. har mycket till plan, även om jag inte vill avskräcka honom. Uppriktigt sagt är det mest betydande bidraget han har gett, såvitt jag kan se, att tillgängliggöra och distribuera ett stort urval av böcker som avslöjar kristendomen. Vad gäller hans positiva filosofi verkar jag inte kunna upptäcka vad den är. Inte heller kan jag upptäcka vilket program han har, om något, i sin Truth Seeker, annat än att upprepa dysterhet och undergång och återupprepa hur dumma alla är.

Så vad är hans svar? Vad är hans program? Vad är hans ideologi eller trosbekännelse? Att bara försöka kalla samman "patrioter" är inget svar. Vad är dessa "patrioter" lojala mot? Landet? Konstitutionen? Flaggan? Den vita rasen? Judarna och negrerna? Mot kristendomen? De flesta av de så kallade "patrioterna" inom den så kallade "högerkanten" är mer förvirrade än genomsnittsmänniskan på gatan.

Jag tror inte att någon skulle resa någon längre sträcka för att delta i ett vagt program för att se vad som kan göras med människor som de förmodligen har lite gemensamt med. Medan jag håller med om att något måste göras, gör jag detta något på det bästa sätt jag vet – nämligen genom att organisera CHURCH OF THE CREATOR. Vi har en solid trosbekännelse och ett solid program och jag ämnar fullfölja det till fullo. Det är det sundaste jag känner till och går direkt till grunderna, nämligen religionen själv. Det är inget "hobbyprogram" utan fundamentalt som fan om vi någonsin vill övervinna juden. Det är det ultimata.

När J.H.J. talar om att ta hjälp av sådana förrädare som George Wallace, då är jag övertygad om att J.H.J. själv inte förstår problemet.

När dessa högeranhängare, Birch-anhängare, etc., talar om patriotism och lojalitet, vet man inte vem eller vad de är lojala mot. Troligtvis slutar det med att de främjar judarna och negrerna, som t.ex. "patriotism" under andra världskriget. När en Skapare talar, vet man exakt var han står – lojalitet mot den vita rasen. Vad gäller George Wallace och hans förmodade 15 miljoner, arbetade jag för Wallace 1968 och kände honom allt för väl. Mina misstankar vid den tiden att han var en Chabez-goi-förrädare som sålde ut oss till judarna och negrerna har bara blivit allt för väl bekräftade av efterföljande händelser under tiden.

Richard Higdon var här nere hela förra veckan. Vi har några

ekonomiska problem att lösa, men jag tror att jag har funnit min man. Tiden får utvisa.

Jag har nu ett antal exemplar av ”BEHIND COMMUNISM”. Om du skulle vilja ha några för vidare distribution kan du få dem av mig för två stycken för 1,00 dollar.

Under tiden, fortsätt arbeta och bygg för den dag då den vita rasen återigen har kontrollen över sitt öde i sina egna händer. Låt oss hålla ögonen på målet och göra vår del.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. B. T. Rocco **28 mars 1975**
San Francisco, Kalifornien

Bäste Mr. Rocco:

Som uppföljning till mitt tidigare brev som påpekade ojämlikheten mellan raserna, och i synnerhet den skada som integrationen av svarta med vita orsakat, bifogar jag en kopia av ”The Black Man’s Gift to Portugal”. Jag ber om ursäkt för den finstilta texten. Kanske kan du få din sekreterare att skriva av den. Jag tror att det skulle vara väl värt det.

Medan artikeln visar hur Portugal förföll från en förstklassig nation till en föredetting på ett sekel på grund av import och rasmässig uppblandning med svarta slavar importerade från Afrika, berodde detta på endast 10 procents inblandning av svart blod. På det sätt som negrerna i Amerika förökar sig, kommer sammansmältningen här att ligga på omkring 70 procent svart, 30 procent vitt blod.

Vill du ha detta för din framtida avkomma? Det vill sannerligen inte jag.

Skickar dig även boken ”BEHIND COMMUNISM”, som jag tror att du kommer att finna mycket upplysande när det gäller att kasta ljus över judens roll i förstörelsen av den vita mannens civilisation.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. William L. Pierce **28 mars 1975**
National Youth Alliance
Washington, D. C.

Bäste Mr. Pierce:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev av den 22 mars. Jag beklagar att ni för närvarande inte har möjlighet att annonsera för vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, då jag tror att den inte bara skulle finna en redo marknad bland era läsare, utan också att era läsare

eftertryckligt behöver boken.

För en tid sedan skrev du till mig att du hade läst vår bok, men att du fortfarande tvekade att ta en öppen ställning i frågan om kristendomen som ett judiskt verktyg för förintelsen av den vita rasen. (Det sistnämnda är min formulering.) Utifrån vad jag har läst av en del av dina skrifter och en del av de inspelade meddelandena från din tid hos N.S.W.P.P., respekterar jag dig som en modig, intelligent och uppriktig tänkare, skribent och talare. Jag tror dock att tiden nu är inne då vi, trots rädsla eller risk för att förlora några av våra (fortfarande förvirrade) anhängare, går ner till kärnfrågan. Och jag tror att vi i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” har lagt fram både problemet och lösningen i dess slutgiltiga och grundläggande form.

Det är därför min innerliga förhoppning att du vill förena dig med oss i att inte bara exponera boken och den troslära som finns däri för dina läsare, utan att på ett eller annat sätt främja den. Vi använder oss gärna av betald annonsering. Men om vi inte kan göra det, och om du finner det lämpligt att gynna oss med ledare eller nyhetsartiklar om boken, tror jag att du kommer att göra dina läsare och den vita rasen en genuin tjänst.

Låt mig höra från dig angående dina nuvarande åsikter i denna fråga.

Mina bästa hälsningar till Dennis Nix, som jag har förstått har anslutit sig till din personal.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Rev. Wm. A. Burke, D.D.
Westfield, New Jersey

2 april 1975

Käre Fader Burke:

Ditt brev från den 27 mars har mottagits. Jag uppskattar dina försök att delvis ”förklara” några av de frågor jag ställde till dig om den överväldigande fasa som Super-Spöket har i beredskap för 99 procent av sina ”älskade” offer. Jag kan inte klandra dig för att du inte kommit med bättre svar, eftersom ingen annan som jag någonsin har talat med har kommit med ett vettigt svar heller. Huvudsakligen beror detta på det faktum att hela den judekonkokterade historien är så löjlig att den faller isär som ett ruttet äpple när den utsätts för ljus och förnuft.

Det är som att påstå att 2 och 2 blir 17. Sedan säger du, ”tja, naturligtvis finns det de av er missledda otrogna som ’tror’ att 2 och 2 blir 4. Men vi har lika mycket rätt och har precis lika stor rätt att tro att det blir 17, och ingen borde lägga sig i vår tro. Vår position är lika giltig som er, om inte mer så”.

Nej, det är det inte, Fader. Vi fastställer fakta utifrån bevis. Och hela din judiskt hopkokade rövarhistoria om det tre-i-ett Super-spöket, alla mini-spöken, onda och goda spöken i skyn, om "pie in the sky" när du dör, och stekning i skyn när du dör, har inte ett ben att stå på. Inte ett spår av bevis som backar upp det. Det är en tillbakagång till stenåldern, och en kvarleva av okunnighet, rädsla och vidskepelse kring det okända, närd av primitiva vildar. Hinduns ”tro” på att kor är heliga är varken mer eller mindre giltig än din ”tro” på att spökena i skyn är heliga. Hinduns kor kan man åtminstone se. Ingen, absolut ingen, har någonsin sett dessa mycket omskrivna spöken som antas sväva omkring i skyn.

Nu förefaller det mig vara ganska meningslöst att dissekera de få argument du erbjuder. De är så bräckliga och irrationella att jag hellre skulle argumentera med en fyraåring om huruvida jultomten finns eller inte. Att säga att Gud skulle kunna, men inte vill förgöra djävulen för att, är som att säga: ”varför, om man håller på att förlora i schack, sveper man inte bara ner motståndarens pjäser från brädet med en enda gest?”

Nu verkligen Fader, du kan bättre än så. Så Herren spelar egentligen bara ett schackspel där vi är bönderna? Det faktum att han är en usel spelare och att miljarder av hans stackars varelser kommer att torteras i en sjö av brinnande svavel (eller vad som helst) är inte lika viktigt som att ”rädda ansiktet” inför djävulen? Vilken fruktansvärt dum historia.

Dessutom ignorerar den (enligt din historia): (a) att Gud förmodas vara ALLSMÄKTIG—allsmäktig (b) förmodas vara ALLVETANDE—vet allt framlänges och baklänges (c) förmodas ha fullständig kontroll över allt—inte ett hårstrå faller från vårt huvud och inte en sparv från taket utan att han vill det (d) han skapade reglerna för ”spelet” (e) han planerade ”spelet” (f) han skapade sin motståndare (g) han visste vad resultatet skulle bli och det blev som han ville ha det. Kom ihåg, allsmäktig, allvetande, inte ett hårstrå, etc.

Även om det finns mycket mer struntprat att exponera och spränga, ser jag hellre att du från och med nu tänker igenom detta själv, särskilt med hjälp av *Bible Handbook*. Jag ser hellre att vi förenas på den gemensamma grund vi har och bekämpar judarna och negrerna så gott vi kan, var och en på sitt sätt. Hur mycket effektivare skulle inte din kamp kunna vara om du, genom att ha förtroende hos de ungdomar du har kontakt med, lärde dem stolthet över sitt vita rasmässiga arv, de sexton budorden som de framställs i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, och byggde upp ett positivt program för deras rasmässiga framtid.

Jag hoppas att detta kommer att ske, och jag hoppas att de böcker jag har skickat till dig kommer att vara av betydande värde för dig i förandet av den kam—

resa. Lycka till på din resa.
För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Emory Burke
Eclectic, Alabama

7 april 1975

Bäste Mr. Burke:

Du kommer, det är jag säker på, ihåg ditt brev från den 22 juli 1973 angående ditt intresse för expansionen av vår religiösa rörelse, och även ditt besök här i augusti 1973. Jag beklagar att jag inte har hört mer från dig, eftersom du uttryckte ett djupt intresse för vår bok ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” och främjandet av vår trosbekännelse. Jag är intresserad av att höra från dig igen om vilken framgång du har med att främja vår rörelse för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Vi har förvärvat en del mark där vi hoppas kunna bygga vår första kyrka, eller CREATOR TEMPLE, så snart vi har fått ihop tillräckligt med medel. Jag har också bekantat mig med en ung man som jag tror har den iver, hängivenhet och förmåga som krävs för att leda rörelsen.

I ditt senaste brev, och även i våra samtal, nämnde du att du var arkitekt och särskilt hade erfarenhet av design av kyrkor. Vad jag skulle vilja att du gjorde, om du vill, är att rita upp några allmänna exteriöra designskisser för en CHURCH OF THE CREATOR-kyrka eller ett tempel som skulle förkroppsliga något igenkännbart, unikt drag, eller drag, som skulle vara karakteristiska för våra byggnader och som skulle skilja dem från andra kyrkor, tempel eller byggnader.

Vi skulle vilja att en sådan byggnad var högst funktionell utan att vara bisarr (som så många av dagens kyrkor är) och utan att nämnvärt öka den allmänna kostnaden för strukturen. För detta kan du hämta inspiration från grekiska, romerska, Nazityskland, engelska, franska, spanska eller vilken period som helst som skulle lämpa sig för vårt syfte. Jag vet att detta är en stor utmaning, men jag är övertygad om att du kan komma på några meningsfulla idéer. Vi ber inte om en strukturell ritning, bara några karakteristiska idéer som skulle särskilja våra tempel och samtidigt vara i harmoni med vår trosbekännelse och filosofi.

Vänligen låt mig höra från dig och uppdatera mig om läget.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Englert **7 april 1975**
Homosassa Springs, Florida

Kära Paul:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 30 mars, och även de 2,00 dollar för fyra exemplar av BEHIND COMMUNISM. Vi skickade de fyra böckerna till dig för några dagar sedan.

Hörde precis från Rich Higdon igen igår och de gör ett fantastiskt jobb med att distribuera böcker och organisera medlemmar. De håller veckovisa möten för CHURCH OF THE CREATOR och hoppas kunna bygga upp en betydande anhängarskara i Colorado Springs. Så att sprida ordet och knyta kontakter ger verkligen resultat.

Du får gärna skicka mig ett exemplar av ”BILLIONS FOR BANKERS?” om du vill.

Förresten, i ett tidigare brev nämnde jag idén för dig om att plantera insändare i olika tidningar för att främja intresse och nyfikenhet för boken ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Har du följt upp detta, och i så fall, vilken framgång har du haft?

Jag har nyligen börjat prenumerera på tidningen ATTACK! som ges ut av National Youth Alliance. Den är ganska bra — liknande THUNDERBOLT, men utan det kristna nonsenset. Bifogat finns en kupong. Du kanske vill följa upp det.

Nyligen fick jag ett brev från en viss Burke, som är med oss i vår rasliga ståndpunkt mot judarna och negrerna men beklagar vår inställning till kristendomen. Bifogat finns en kopia av mitt svar, som jag utformade som ett formulärbrev. Du kan ha nytta av det genom att använda några av argumenten i det. Jag har ännu inte hittat någon som kunnat ge mig ett vettigt svar på de frågor som ställs och förväntar mig att ingen någonsin kommer att göra det.

KROSSA ORMENS HUVUD, SANNERLIGEN.
För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Henry Madeksho **7 april 1975**
Houston, Texas

Kära Mr. Madeksho:

Tack för ditt brev från den 2 april, och även för den bifogade litteraturen.

Jag har inget att invända mot dig gällande att F.B.I., C.I.A., etc. stör postgången, liksom statliga myndigheter som helhet gör i nästan varje aspekt av våra liv. Frågan är vad vi ska göra åt det? Vad tänker du göra åt det, förutom att beklaga situationen?

När jag ser tillbaka på mitt förra brev påpekade jag att ”fruktan för judarna” kan bli en förlamande besatthet, och är i vilket fall som helst överdriven. Jag menar därmed inte att den skada de gör vår ras är överdriven. Långt därifrån. Få människor inser den skada de tillfogar oss. Men att vara rädd för att slå tillbaka är att bjuda in till självmord. Inte ens en handfull gör så mycket som de skulle kunna. I detta avseende sammanfattas min inställning ganska väl i kapitlet ”Horatius på bron”, i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Vänligen läs det igen.

Beträffande posten har jag inte funnit några bevis på manipulation. Ökad slarv, förseningar och ineffektivitet, ja, men ingen manipulation.

Angående kristendomen har jag, som jag konsekvent påpekat i min bok, konstaterat att den är ett vapen i händerna på judarna. De kokade ihop den från första början och använder den med förödande effekt för att röra om i sinnena hos den vita rasen. Om detta förolämpar vissa av de kristna antijudiska organisationerna är det beklagligt, men de behöver själva få sitt tänkande upprätat för att bli mer effektiva. Jag kan tillägga att 99 procent av den korrespondens jag får prisar min ståndpunkt gällande kristendomen, och endast kanske 1 procent är emot. Vi försöker upplysa den procenten.

Bifogat finns en kopia av ett brev jag skickade till en viss fader Burke, som kritiserade mig i samma fråga. Tills du eller någon annan kan komma med några vettiga svar på de punkter jag tar upp, så behöver kristendomen exponeras och sprängas som en judisk ihopkokt mardröm, och jag kommer att göra det med all den energi jag kan uppbringa.

Under tiden önskar jag att du ignorerade ”fruktan för juden”, beställde fler av våra böcker och spred ordet. Vi kommer inte att känna någon form av säkerhet förrän vi får ut 10 miljoner exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” i händerna på våra vita raskamrater. I ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” ligger den ultimata och enda lösningen jag känner till. Gör din del!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Tack för breven till redaktören. Jag har skickat exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” och ett brev till tre av skribenterna. B.K.

Mr. Francis K. Campbell 18 april 1975
Houston, Texas

Kära Mr. Campbell:

Tack för dina brev från den 13 april och 15 april, och även din bok ”Secular Facts”. Jag läste din bok i sin helhet igår kväll.

Nej, jag ”skämtade” inte när jag skrev ”NATURE’S ETERNAL

RELIGION", och det är jag inte nu. Faktum är att jag inte kunde vara mer seriös gällande vårt problem för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Det är en fråga som är så viktig att den överträffar alla andra. Att ditt frågvisa sinne skulle ha missat det är förvånande och svårt att tro.

Du verkar betrakta dig själv som en logisk individ som söker efter fakta, och mycket i din bok tyder på det. Sedan raserar du hela bilden i ditt brev när du drar slutsatsen att jag måste ha varit en av Hitlerjugend.

Det är ett ganska dumt antagande, även om jag skulle ha varit stolt över att ha haft det privilegiet. Om du läst min bok som du påstår att du har gjort, kan du knappast ha undgått att läsa kapitel 22, del 2, "Mitt eget andliga uppvaknande", i vilket jag ger en ganska detaljerad biografi över mig själv och konstaterar att jag bodde i Kanada under tonåren. Någon ägnar uppenbarligen inte mycket uppmärksamhet åt BEVIS. Du fortsätter från detta non sequitur och felaktiga "slutsats" med att säga att du var "frestad" att svara punkt för punkt, men sedan kom ihåg att "indoktrinerade ungdomar bär med sig sådan tidig inlärning i graven--"

Fel igen, gubben. Jag blev grundligt indoktrinerad, inte i Hitlerjugend, utan i den mennonitiska kristna tron i min tidiga ungdom. Så nu kan du svara punkt för punkt och ge din (judiska) version av historien. Var så god.

Medan vi verkar vara överens om den omfattande skada kristendomen och andra "pie-in-the-sky"-religioner har orsakat, och orsakar idag, verkar ditt främsta klagomål vara att jag tycks ha en kärlek till, och en lojalitet mot, min egen ras. Ja, det kan du ge dig på att jag har, och jag kommer att fortsätta ha det så länge jag lever, trots det faktum att den för närvarande är genomströmmad av RASFÖRRÄDARE (som du själv) som hellre ser den stora vita rasen gå under än att lyfta ett finger i en kamp för dess överlevnad.

Och det är vad vi befinner oss i, min vän — en kamp för överlevnad för naturens finaste, mest produktiva och kreativa hantverk — den vita rasen — oss! Om du nu hellre vill vara en jude- och negerälskare — eftersom judisk nyhetsmedia har förvirrat din förvirrade lilla hjärna så totalt — återigen, var så god. Men i min bok kommer du att gå till historien som en förrädare mot din ras.

För en man som påstår sig vara så logisk är det märkligt hur förvirrad du är i de flesta viktiga frågor — nämligen ras, kärlek och hat. Istället för att ta upp plats i detta brev föreslår jag att du återigen läser avsnittet om "Kärlek och hat", sidan 434 i min bok. Låt det sjunka in ett tag och läs det igen. Ni falska hycklare som påstår er vara emot hat, tar i ganska rejält när det gäller att hata nazisterna, eller Adolf Hitler, eller tyskarna, eller vem som helst för den delen som inte viker sig för judarna. Vad ni killar egentligen säger är: älska era fiender och hata era vänner.

Tja, tråkigt att höra det, fassan. Jag tänker banne mig välja mina egna vänner och mina egna fiender. Jag kommer att hata vem jag vill, och jag kommer att gilla vem jag vill, och ingen jude, neger eller förvirrad goyim ska komma och säga något annat till mig.

Nu angående din filosofi. För några månader sedan fick jag en hel lista över alla "ateistiska och rationalistiska" sällskap i USA och på andra håll. Jag skrev till praktiskt taget alla för att se vad de hade att erbjuda. I det stora hela kom de fram till ett stort fett noll, om det nu är möjligt. Totalt sett kan jag sammanfatta deras filosofi i en mening. Vad de i grunden säger är — "Vi tror inte på den andre mannens spöken" — och längre än så sträcker de sig inte.

I grund och botten, utifrån din bok, är allt jag kan utläsa när det gäller din filosofi att du inte heller tror på den andre mannens spöken, och det är så långt DU sträcker dig.

Nej, jag tror inte heller på spöken — varken den andre mannens eller någon annan sort. Detta är dock rent negativt och besvarar ingen av livets pragmatiska frågor och problem. Som jag konstaterar i kapitel 1, del 2, behöver alla en trosbekännelse, en filosofi eller en religion att leva efter, och att vara utan en sådan filosofi är att vara på drift som ett skepp utan roder eller segel. Tyvärr har "charlatanerna" gett oss mestadels dåliga, falska och bedrägliga religioner. Vad min bok handlar om, ifall du har missat poängen, är att förse den vita mannen med en GOD religion, en som hjälper hans eget slag att frodas, blomstra och expandera, i harmoni med naturens grundläggande lagar. Om du inte kan greppa den poängen, läs boken igen så kommer det till slut att gå in.

Jag tror att du nästan snubblade över samma sanning själv. Det andra stycket på sidan 83 i din bok påpekar hur "människan" utövar selektiv avel med hundar, hästar, boskap osv., men på något sätt helt misslyckas med att tillämpa det på sin egen förbättring. Mycket bra. I ditt brev den 15 april erkänner du (i det andra stycket) att vi (den vita rasen) befinner oss lite högre upp på den evolutionära stegen än ler-raserna. Mycket bra igen. Sätt ihop dessa två idéer så kommer du att vara i ganska god harmoni med "NATURENS EVIGA RELIGION" och med naturens egna lagar.

Jag hoppas att du trots dina 74 år kommer att ägna dina ansträngningar åt att göra något gott där det räknas — inte genom att främja judarna, negrerna och ler-raserna, utan genom att kämpa för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg — naturens största mirakel.

Förresten skickade jag dig en bok som heter "Behind Communism" som borde förbättra din utbildning i judefrågan avsevärt.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. William L. Pierce **21 april 1975**
National Alliance
Washington, D. C.

Bäste Dr. Pierce:

Ert brev av den 16 april bekräftas härmed. Tack för Er uppriktiga och öppna diskussion om ett mycket vitalt ämne, nämligen religion, som tyvärr verkar vara helt tabu i våra så kallade högerkretsar.

Anledningen till detta tabu är naturligtvis att de flesta religioner, särskilt kristendomen som vi vita människor berörs av, inte tål en öppen diskussion. Dess lärosatser är så verklighetsfrämmande, så ohållbara, så genomsyrade av judisk myt och dubbelspel att varje förnuftig, granskande undersökning omedelbart leder till katastrof. Så det bästa försvaret mot en ohållbar position är att undertrycka diskussion (förutom den gynnsamma), precis som våra judiska nyhetsmedier gör i rasfrågan, och särskilt i den judiska frågan.

Detta vore väl gott och väl, och jag skulle kunna vara helt tolerant mot att någon (eller hela massor) svävar iväg i sina fantasier och dagdrömmar, vore det inte för det faktum att (a) kristendomen är en kraftfull sinnesförvrängare (b) som helt neutraliserar den vita mannens förmåga att utkämpa ens en defensiv strid mot juden för sin egen överlevnad. Vidare (c) lär den ut ”fruktan för judarna” att (d) judarna är Guds utvalda folk, därför bör vi inte göra motstånd, utan böja oss för dem. Dess själva dogma, som det uttrycks i Bergspredikan, är dessutom (e) ett recept för självmord. Den lär ut sådana självmordsbenägna råd som (f) älska dina fiender (g) vänd andra kinden till (h) stå inte emot det onda (i) sälj allt du äger och ge åt de fattiga (j) döm inte (k) etc., och mycket mer av samma slag som jag har redogjort för i mitt kapitel i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” betitlat DET NYA TESTAMENTET och på andra ställen. (l) Och slutligen, hela den kristna kyrkan har sålt sig och domineras av judarna.

Nu frågar jag Er, med hjärnan förorenad av den sortens skräp, hur i helvete ska den vita mannen någonsin kunna vinna utan att först exponera och göra sig av med sådana självmordsbenägna grundpremisser? Svaret, är jag övertygad om, är att vi inte kan det, och 10 000 högerorganisationer under de senaste 50 åren har varit ett fullständigt misslyckande, som Revilo Oliver påpekar. Tyvärr påpekar han inte VARFÖR misslyckandena skett.

Nu kan jag förstå Er ståndpunkt och Ni uttrycker den ganska tydligt i det andra stycket i Ert brev. Faktum är att jag själv redan 1969 startade Nationalist White Party, som var starkt provitt, antijudiskt och antineger, men undvek frågan om kristendomen. Jag hade förväntat mig mycket motstånd och feedback från judarna och negrerna. Men till min förvåning uteblev detta. Istället fick jag en hel del

av obstruktion från goda (?) vita kristna, som gång på gång skulle föra in den kristna frågan, skulle fråga ”Är det kristet?” ”Men är inte judarna Guds utvalda folk?” osv., tills det drev mig till vansinne.

Det var detta fenomen som drev mig till att ta en ny titt på kristendomen. Resten är historia och berättelsen är väl redovisad i min bok. Jag stod då inför samma dilemma som du gör. Skulle jag ta en bestämd ställning och berätta det som jag ser det, och därmed förlora många av mina anhängare, eller skulle jag undertrycka min nyvunna kunskap och flyga på en vinge som tidigare?

Mitt beslut föranleddes av samma fråga som du ställer dig själv, nämligen, vilken väg skulle vara mer effektiv för att få jobbet gjort? Och min slutsats var att vi måste gå till roten av denna onda cancer. Om den vita människan någonsin ska kunna frigöra sig från sina judiska slavdrivare, måste han först krossa det vapen som förstörde romarna och som hade förslavat honom från första början, nämligen hans judiskt påtvingade religion. Jag såg tydligt att vad den vita människan behövde inte var ännu ett politiskt parti eller en politisk rörelse, utan en HELT NY RELIGION, en som skulle göra det möjligt för den vita människan att först och främst överleva, sedan expandera ytterligare till den bördiga jordens gränser, och föra sin egen art framåt i varje efterföljande generation.

Resultatet är ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” (NATURENS EVIGA RELIGION), som förkroppsligar den nya religionen, CREATIVITY. Jag behöll de anhängare jag kunde och byggde en ny organisation med nya medlemmar. Jag finner att den NYA RELIGIONEN är mer acceptabel och mer attraktiv för fler människor än det tidigare POLITISKA partiet. Jag är övertygad om att den är mycket mer solid, mer komplett och förkroppsligar den ultimata trosbekännelsen för den vita rasen, inte bara för nuet utan för de närmaste miljon åren. Den har ett aldrig sinande program för att uppgradera och förbättra den vita rasen långt efter att den judiska faran är död och borta.

Nu inser jag att du har ett mycket tuffare beslut att fatta, eftersom du har en större anhängarskara och etablissemang än jag hade när jag bröt upp, och du har ett större etablissemang nu. Så du har ett dilemma och jag är inte säker på vad jag själv skulle göra om jag vore i din position. Jag tror dock detta, att jag hellre skulle bygga något som var dömt att lyckas i det långa loppet, än att bygga något som förr eller senare skulle behöva rivas ner eller åtminstone drastiskt revideras. Uppriktigt sagt kan jag inte se hur vi någonsin kan vinna så länge vi omfamnar, eller ignorerar, eller tolererar kristendomen i vår förutsatt uppriktiga kamp på liv och död mot judarna. Hur som helst har vi varit helt framgångslösa och under ett drastiskt handikapp med den under de senaste 2 000 åren. Med den takt judarna nu driver på rasblandningen har vi inte ytterligare 2 000 år på oss att söla. Faktum är att hela frågan om den vita rasens överlevnad kommer inte längre att vara

än en akademisk fråga om ytterligare en generation eller två — såvida vi inte drastiskt ändrar vårt tänkande och vår taktik.

Tja, det är så jag ser på det, min vän. Jag hoppas att jag kan träffa dig någon gång i sommar, antingen här eller i Washington. Jag inser att det är ett svårt beslut, men förr eller senare kommer en tid —

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Englert **21 april 1975**
Homosassa Springs, Florida

Kära Paul:

Stort tack för ditt brev den 9 april och även häftet ”Billions for Bankers”.

Du har förmodligen rätt angående fader Burke. Jag var nog för hård mot honom. Men vi är fortfarande vänner och jag har skickat honom ”Behind Communism” och även ”Did Six Million Really Die?”, ett utmärkt häfte om de SEX MILJONERNA-BLUFFEN som kommer från Storbritannien. Har du läst det? Han tänkte skicka dem till en grupp (religiös, tror jag) i Tyskland eftersom han ville rätta till dem angående denna stora lögn om de sex miljoner döda hädangångna judarna som alla gasades sex, sju, åtta gånger och sedan kom tillbaka till judehimlen i New York.

Skriv gärna till honom om du vill. Jag tror att han är på resan till Europa just nu och bör snart vara tillbaka. Jag förväntar mig att återuppta korrespondensen med honom och fick precis ett annat brev från honom för ungefär en vecka sedan. Han har naturligtvis ett exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Låt honom dock inte få veta att jag skickade dig en kopia av vad jag avser ska vara ett allmänt formulärbrev för att svara alla dem som kritiserar mina religiösa åsikter som de uttrycks i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Mitt enda syfte med att skicka det till dig var att stärka dig med ytterligare ammunition, om och när du skulle behöva det.

Angående din betoning på Federal Reserve, så håller jag naturligtvis med dig om att det är avgörande. Tyvärr är det en av de svåraste komponenterna i den judiska konspirationen för den genomsnittlige tölpen att förstå. I vilket fall som helst betraktar jag det bara som en del av hela rasket. Ett av problemen jag har observerat i hela högerörelsen (som jag inte längre betraktar mig som en del av) är att de hakar upp sig på en del, som FN, eller Högsta domstolen, eller nyhetsmedierna, eller bussning, etc. Som jag ser det måste vi jaga bort den judiska konspirationen på hela fronten och att vi aldrig kan vinna isolerade strider så länge judarna fortfarande är förskansade.

För att göra detta måste vi räta ut den vite mannens tänkande och ge honom en ny religion, ett nytt program och nya mål. Detta är naturligtvis hela syftet med vår bok, Den Vite Mannens Bibel. Vi måste bygga och organisera, organisera och propagandisera.

Angående Christian Vanguard, så ger jag inte mycket för det. Deras huvudsakliga syfte, förefaller det mig, är att övertyga oss goyim om att vi är de verkliga judarna eller de verkliga israeliterna, välj själv. Efter att ha läst om vilka skurkar och horkarlar Abraham, David, Salomo, Juda och resten av deras gelikar var, skulle jag hellre ha en god, ärlig hästtjuv som förfader, skulle inte du?

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Michael von Bergen
Miami Beach, Florida

23 april 1975

Bäste Mr. von Bergen:

Tack för ditt brev av den 20 april (vilket, som du vet, också är Der Führers födelsedag). Det är glädjande att få veta att vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, gav dig så mycket uppmuntran och inspiration. Jag hoppas att den ytterligare kommer att sporra dig till handling i den vite mannens kamp för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Jag instämmer i de ståndpunkter som framförs i ditt brev, särskilt att judarna har lurat oss angående sitt antal och att deras riggade folkräkningssiffror är till för att bedra snarare än att informera oss. Huruvida det finns 30 miljoner judar i det här landet eller inte, vet jag inte. I min bok uppskattar jag att det förmodligen finns 80 miljoner i världen snarare än de påstådda 18 eller 20 miljonerna. Men återigen, detta är bara en gissning. Jag är dock säker på att det finns betydligt fler judar och n-ord [niggers] i det här landet än vad den juderiggade folkräkningen vill få oss att tro.

Nyckeln till allt detta är frågan du ställer — Vad ska man göra? Då du bor i Miami Beach, är jag säker på att du måste känna dig mycket obekväm med att bo mitt ibland alla dessa judar. Vad gäller vad vi kan göra — programmet finns utstakat i det näst sista kapitlet i boken, VÄGEN TILL STORHET. Vad du kan göra omedelbart är att distribuera så många exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” som möjligt till dina vita ras-lojalister. Vi har ett specialerbjudande på 32 böcker för 32,00 dollar, vilket är 1,00 dollar per bok.

Jag skulle vilja se dig beställa en kartong med böcker — distribuera dem, proselytisera, propagandisera och organisera. Så låt oss sätta igång med uppgiften.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 19

Mr. Michael McLaughlin **5 maj 1975**
Merseyside, England

Bäste Mr. McLaughlin:

Ditt brev från den 28 april har mottagits med stort intresse. Jag har även mottagit ditt aprilnummer av BRITISH PATRIOT. Stort tack för båda. Jag väntar på ankomsten av det band som Mr. Carr beställde åt mig och kommer att bekräfta dess ankomst till dig.

Det är glädjande att läsa om din modiga kamp mot judarna, mot deras ondskefulla program för att rasmässigt blanda upp den en gång heroiska brittiska rasen, och mot deras depraverade, kriminella R.R.A. När det gäller det sistnämnda, låt mig säga detta: TROTSA DET PÅ ALLA SÄTT så länge du har andedräkt och liv. Judarna själva skulle aldrig stå ut med det. När du väl kapitulerar och tillåter dig själv att tystas i denna fråga, har de slagit ditt mest kraftfulla vapen ur dina händer.

Utan att tala ut, identifiera och attackera fienden — den svekfulle juden — är du förlorad. Underkasta dig aldrig! Gör precis som judarna under liknande omständigheter — skrik högt och länge om yttrandefrihet, förföljelse och diskriminering. Trotsa dem till varje pris!

Jag beklagar att den försändelse jag skickade förra året aldrig nådde dig. Som jag minns det hade jag dock inte fått några pengar för den i förskott, och inte heller senare. Hur det än må vara med det, kommer jag under de närmaste dagarna att skicka 24 böcker, tre kartonger med åtta i varje, av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” till dig. Med hänsyn till de stora kostnader du har haft i försvaret av din rätt att kämpa för din ras överlevnad, kommer jag att bidra med dessa till saken, gratis.

I framtiden vid beställning av boken skulle jag föredra att du hanterar det som Mr. Carr gör. Han skickar mig $50.00 (U.S.) i kontanter, (inte checkar eller postanvisningar som är svåra att lösa in) och jag skickar honom 40 böcker, fem kartonger med åtta i varje. Hittills har alla anlänt säkert.

Jag märker att du gör reklam för mitt band och antar att det är kopior du har gjort. Detta är helt i sin ordning för min del förutsatt att de inte har ändrats, och förutsatt att ljudkvaliteten är någorlunda god.

Lycka till i din kamp. KROSSA ORMENS HUVUD!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Jag har också ett brev från dig adresserat till American Patriotic Bookstore på min företagsadress i Pompano Beach, i vilket du frågar om William Joyces ”Twilight over England”. Jag har inte längre bokhandeln och jag har aldrig haft Joyces bok. Beklagar. B.K.

Mr. K. O. Kleffel **6 maj 1975**
Libri International
Rep. of South Africa

Bäste M. Kleffel:

Tack för ditt brev av den 26 april som mottogs idag. Det gläder mig att höra att den föregående sändningen av böcker anlände välbehållen.

Ja, jag är fullt kapabel att läsa ditt brev på tyska, men jag är betydligt mer hemmastadd i engelska.

Det gläder mig att få veta att vår bok ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” har väckt en hel del uppståndelse i din krets. Vi skickar gärna fler böcker till dig. Det bästa sättet jag har funnit för att hantera detta är att låta utländska kunder skicka oss amerikanska sedlar snarare än checkar eller postanvisningar. Vi finner de senare nästan omöjliga att lösa in. Utländsk valuta är mycket besvärlig och tar tid. Jag föreslår därför att om du skickar oss en 50-dollarsedel (amerikansk) så skickar vi dig 40 böcker, vilket kommer att bestå av fem kartonger med åtta i varje. Kartonger om åtta verkar vara den största ekonomiska boktaxan vi kan få för utlandssändningar.

Så snart vi mottar detta från dig kommer vi omedelbart att gå vidare med leveransen.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. William L. Pierce **9 maj 1975**
National Alliance
Washington, D.C.

Bäste Mr. Pierce:

Tack för ditt brev av den 1 maj, och även för häftet skrivet av Dietrich Eckhart och översatt av dig.

I dessa ”dialoger” med A. H. gör Eckhart ett utmärkt jobb med att definiera, skissera och karakterisera roten till allt ont, den svekfulle juden. Vad som är ytterst förbryllande är hans och Hitlers förvirrade och självsvåldiga bedömning av den judiska bibeln, av kristendomen och av Jesus Kristus.

Å ena sidan sliter de Gamla testamentet i stycken med dess brutala dödande av män, kvinnor och barn, av dråpet på 31 Gen-

...brickkungar, om hur löjligt det är att begrunda idén om att ”hebreer är Guds utvalda folk”, som du uttryckte det. Allt gott och väl. Men sedan drar de slutsatsen att Kristus var en ädel arisk krigare som drev ut månglarna ur templen och utförde andra heroiska dåd, men vad dessa än må vara undgår mig. De drar återigen slutsatsen av den där gamla visan jag har hört tusen gånger, det vill säga att den ÄKTA, URSPRUNGLIGA kristendomen var fantastisk, men att judarna, med flera, har förvrängt den svårt, och att den är i ett bedrövligt skick idag.

Detta är naturligtvis en massa struntprat. Det finns inte ett spår av bevis för att en sådan karaktär som Jesus Kristus någonsin levde under det första århundradet e.Kr. eller något annat århundrade. Vidare säger det judiska Nya testamentet i Lukas 2:21 att Jesus Kristus var en omskuren hebre. Det säger samma sak om och om igen i hans härstamning, etc. Hela filosofin är så extremt suicidal och självdestruktiv, som jag har påpekat i mitt förra brev, och naturligtvis också om och om igen i min bok. Att två så skarpsinniga lärda och filosofer som Eckhart och A. H. kan vara så förvirrade i denna fråga är, milt sagt, idiotiskt och oförsvarligt.

Det är därför jag anser att den trosbekännelse som läggs fram i CREATIVITY är mycket mer avancerad och långt överlägsen den nazistiska filosofin. De banade den första vägen, men de gjorde bara en del av jobbet.

När det gäller att ”låta allt komma ut”, så är detta inte exakt vad vi föreslår att göra, men det finns mycket att säga för ett totalt ställningstagande. Det finns anhängare för nästan vilken typ av filosofi som helst, se till exempel PLAYBOY, som låter allt komma ut, inte fjäskar för kristna och har 6,5 miljoner prenumeranter. Svagheten hos de flesta så kallade högergrupper är att de fjäskar för olika nyanser av kristna, och därigenom samlar en anhängarskara som kommer utrustad med en inbyggd självförstörelsemekanism.

Detta påminner mig om mitt pratande med Douglas T. Kaye och hans Atlantis-böcker. Han är så angelägen om att ”bevara” sin COMMON SENSE-sändlista, som är starkt antijudisk men prokristen, att allt han kan mata dem med är samma gamla välling, varav han vet att det mesta inte kommer att göra någon nytta. Han är så hämmad av sina kristna anhängare, och så besatt av att behålla dem, att han inte kan tala ”sunt förnuft” med dem om naturens grundläggande fakta och överlevnad, fastän han själv vet bättre.

Huvudproblemet i alla dessa ansträngningar är att vi försöker kompromissa med en oöverbryggbar klyfta — en oförenlig antites — KRISTENDOMEN OCH DEN VITA RASENS ÖVERLEVNAD. Vi kommer att bli tvungna att inse detta och bestämma oss för vilken väg vi vill gå.

Jag skulle vilja se dig i hemlighet distribuera vår bok, som vi betraktar som den vita mannens bibel, bland dina kontakter, särskilt bland de högre skikten, eller var du än kan. Vi skickar kartonger

av 32 böcker för $32.00. Kanske skulle du åtminstone vilja göra några begränsade tester och se vad som händer.

I vilket fall som helst tror jag att tiden håller på att rinna ut för att spela begränsade spel. Förr eller senare kommer vi att bli tvungna att inta en hård ståndpunkt, och när vi gör det är jag säker på att du inte kommer att hitta de förvirrade kristna i våra led. De är inte lösningen. De är en del av det grundläggande problemet.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Emory Burke **12 maj 1975**
Eclectic, Alabama

Bäste Mr. Burke:

Som uppföljning till mitt brev den 9 maj, utöver de andra vägar du kan ha i åtanke, skulle du kunna försöka ta fram en specifik design som uttrycker:

(a) Western Frontier-motiv (butiker med falska fasader, verandor, etc., som man finner i några av våra gamla gruvstäder).

(b) Det romerska motivet — d.v.s. det från det klassiska antika Rom.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. James F. Dedo **12 maj 1975**
Miami Lakes, Florida

Bäste Jim:

Tack för din inbjudan till din examen och avslutningsceremoni den 6 juni. Din vänliga notering om vilken inverkan vår CREATIVITY-filosofi har haft på ditt liv är mycket rörande och får mig att känna att om du kan bli så inspirerad, så kan även femtio miljoner andra unga män och unga kvinnor bli det.

Må detta bli början på en kreativ och produktiv karriär för dig — inte bara för din egen skull utan också för de bidrag du kommer att ge till din ras.

Jag hoppas att när dina barn börjar skolan och tar examen, kommer de att göra det i och från en rasmässigt dedikerad CREATIVITY SCHOOL.

Låt oss lägga våra ansträngningar på den uppgiften. TÄNK VITT!

Låt mig veta vad dina framtidsplaner är.

För en vitare och ljusare värld, Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. William K. Shearer **20 maj 1975**
American Independent Party
Lemon Grove, Kalifornien

Kära Bill:

Tack för ditt brev av den 14 maj. Det gläder mig mycket att höra att du har mottagit min bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, och att du har för avsikt att läsa den inom en snar framtid.

Jag hoppas innerligt att du verkligen läser den. I den tror jag att du kommer att finna den grundläggande malaisen definierad tydligare än i någon politisk bok, dokument eller rörelse. I den presenteras också botemedlet tydligt. Allt kretsar kring ras och Naturens eviga lagar gällande kampen för överlevnad, expansion och framsteg.

Det är svårt för mig att förstå hur en man med din intelligens fortfarande kan sätta sitt hopp — vilket hopp som helst — till personen George Wallace. Hans meriter har visat att han är en eländig, hänsynslös, självcentrerad bedragare av värsta sort. Han kommer att ljuga, fuska och stjäla för att främja sina politiska fördelar och/eller sina finansiella tillgångar. Jag skulle kunna säga mycket mer, men detta sammanfattar det i ett nötskal.

Hur som helst, vänligen STUDERA min bok och ge mig din bedömning vid ditt tidigaste tillfälle.

För en vitare och ljusare värld,

Vänligen,
B. Klassen, P.M.

Rev. James L. Betts **21 maj 1975**
Overland, Missouri

Kära pastor Betts:

Det var roligt att höra från dig igen trots det faktum att jag känner mig mycket bedrövad över de uppoffringar du har tvingats utstå. Icke desto mindre, trots motgångar och uppoffringar, är det uppmuntrande att få veta att du ger dig ut på valmöten och sprider ordet. Uppenbarligen skadar du fienden, annars skulle de inte ha attackerat dig. Jag beundrar ditt mod.

Jag har inte mottagit några tidningsklipp om dina aktiviteter. Om du kunde skicka mig några skulle jag uppskatta det. Jag skulle också vilja att du ger mig fler detaljer om dina möten och vilken respons och vilka resultat du uppnår. Har du en regelbunden mötesplats?

Bifogat finns det foto du bad om. Jag skickar en kopia av vårt band — CREATIVITY: THE WHITE MAN’S RELIGION till dig i ett separat paket.

Mr. Bumgarners brev är ytterligare en indikation på hög hängivenhet för vår sak. Det är mycket inspirerande. Han har också skrivit till mig

ett brev, som jag nu besvarar.

Fortsätt den goda kampen. Jag är glad att du nu har en livvakt av trupper när du talar — låt aldrig det judiska avskummet trycka ner dig igen.

KROSSA ORMENS HUVUD.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Michael McLaughlin 9 juni 1975
National Secretary & Treasurer
Bebington, Storbritannien

Bäste Mr. McLaughlin:

Ditt brev av den 26 maj har mottagits, liksom bandet du skickade mig. Tack så mycket för båda.

Beträffande den förrädiska och tyranniska Race Relations Act (rasrelationslagen), så genomfördes den naturligtvis mot dina vita rasmässiga kamrater av de svekfulla judarna för att de därigenom ska kunna ge dig munkavle, binda dig till händer och fötter, och lättare förinta dig. Judarna har alltid två uppsättningar regler — en uppsättning för dig och en uppsättning för dem själva.

I grund och botten går dessa regler alltid ut på följande: De säger åt dig att älska dina fiender, medan de själva dödar och förintar sina fiender. Det går hela vägen tillbaka till Bergspredikan — lämna den vita människan naken och försvarslös genom hans egen samverkan och förinta honom sedan.

Därför upprepar jag — underkasta dig aldrig, aldrig denna självmordsbringande R.R.A. Antingen bekämpar du den med näbb och klor, eller så är det ute med dig.

Jag hoppas att våra tre kartonger med böcker har anlänt säkert vid det här laget. Beträffande det tyska bandet måste jag tyvärr säga att jag är besviken på det. Jag hade förväntat mig att det mestadels skulle vara en samling tal av A. H., Goebbels och andra. Det verkar dock vara ljudspåret från en film, förmodar jag, och jag kan inte riktigt få ut mycket av det.

KROSSA ORMENS HUVUD!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

NOTERA: Mr. Foote är en indian som skrev ett elakt brev till oss.

Kära Honky:

Har just läst din bok — NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag går med på att driva ut negern och juden ur Amerika. Och dig också, Honky. Åk tillbaka till ditt fädernesland. Vi behöver dig inte.

Kenneth R. Foote
Gray Bird — Chippewa-stammen

Mr. K. R. Foote **1 juli 1975**
Minneapolis, Minnesota

Kära Rödskinnsvilde:

Ovanstående är ett svar på att du tilltalade mig som ”Honky”. Medan det senare är en meningslös och nedsättande term uppfunnen av judarna och negrerna och kopierad av dig, är termen rödskinnsvilde full av mening, och betyder exakt vad den säger.

Låt mig klargöra några enkla livsfakta för dig. När vi, den Vita Rasen, återtar kontrollen över vår egen regering och vårt eget öde, vilket vi kommer att göra genom läran i vår religion CREATIVITY, kommer indianerna inte längre att vara något problem alls.

Vi kommer inte att behöva ta till något våld. Allt vi behöver göra är att sluta mata och subventionera er gratisätare och ni kommer helt enkelt att krympa bort i glömska. Precis som negrerna är ni en föråldrad, utdaterad art, omsprungen av den Vita Rasens enorma framsteg. Precis som negern kan du inte konkurrera i den Vite Mannens samhälle, eftersom du är för dum, lat och initiativlös. Du skulle ha dött ut för generationer sedan om det inte vore för att judarna förvirrade och fördunklade den Vite Mannens hjärna med en massa dum ”kristen etik”.

Eftersom vi i vår religion, CREATIVITY, kastar allt detta kristna skräp överbord och återvänder till Naturens grundläggande lagar, kommer du att vara utlämnad till dig själv, rödskinn. Och på egen hand, i konkurrens med den Vite Mannen, kommer du inte att hålla särskilt länge, och det vet du.

För en Vitare och Ljusare Värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. R. W. Corson **7 augusti 1975**
Avenel, New Jersey

Kära Mr. Corson:

Tack för ditt brev från den 9 juli som anlände precis efter att jag gett mig av på en tre veckor lång semester till platser i väst. Som ett resultat av den frånvaron är jag något översnöad av arbete.

Dina erfarenheter av att försöka korrigera den Vite Mannens tänkande när det gäller judarna, negrerna och kristendomen är mycket intressanta. Även om det ibland kan vara något nedslående, är det ett jobb som måste göras och så snart CHURCH OF THE CREATOR samlar medlen för att göra ett ordentligt organisatoriskt jobb, kan framstegen snabbt eskalera till en lavin. Vi har en enorm potential att arbeta med — sunt förnuft, Naturens lagar, instinkt, och framför allt, den enorma potentiella kraften hos en väckt, enad och organiserad Vit Ras — den största kraften på...

jordens yta. Under tiden kommer spridandet av så många exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” som möjligt i händerna på våra vita raskamrater att gå långt i att lägga grunden. Kom ihåg att du kan beställa en kartong med 32 böcker för 32,00 $. Varför inte sätta igång.

Angående Fred Farrell, som jag har träffat ett antal gånger, säger jag att han ser ut som en jude, talar som en jude, går som en jude, agerar som en jude, och är en.

Jag är helt övertygad om att Ryssland störtades av den judiska konspirationen och fortfarande hålls i ett skruvstäd av samma svekfulla, förrädiska gäng. USA är inte i opposition till Ryssland. Den judiskt styrda amerikanska regeringen har subventionerat och stöttat den vacklande kommunistiska slavstaten under de senaste 58 åren. Illusionen att Ryssland hjälper araberna är bara en bluff till förmån för de lättlurade amerikanska tölparna. Har du någonsin frågat dig själv varför 120 miljoner araber plus 240 miljoner ryssar verkar förlora det ena kriget efter det andra mot endast 2 1/2 miljoner judar, som i bästa fall är eländiga och fega kämpar i fält?

Svaret är uppenbart. De ryska judarna har inte hjälpt araberna, utan förrått dem. Låt mig vidare berätta för dig, att om judarna hade förlorat kontrollen över Ryssland, skulle USA:s fulla makt och raseri ha vänts mot Ryssland och det skulle ha blivit förstört som Nazityskland blev. Istället skickar vi dem miljontals ton gratis vete och miljarder dollar värda av andra godsaker. Våra presidenter åker dit upprepade gånger och fjäskar för dem, och i allmänhet målar den judiska pressen upp en vacker bild av ett starkt, oövervinneligt ”progressivt” Sovjetunionen mot ett fumligt, vacklande ”dekadent” USA. Fattar du bilden?

Hur som helst, låt oss sprida ordet så brett som möjligt och det bästa sättet att göra det som jag känner till är att sprida den vite mannens bibel så vitt och brett som möjligt.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. & Mrs. Carlton Lillie
Tallahassee, Florida

12 augusti 1975

Kära Mr. och Mrs. Lillie:

Det var trevligt att prata med er i telefon igår kväll och att höra från er igen. Judarna har gjort stora framsteg i bastardiseringen och förslavandet av den vita rasen sedan vi sågs senast för cirka sex år sedan. Allt detta bevisar vad Revilo P. Oliver sa om ”efter 50 år” och 10 tusen högerorganisationer, detta

”konservativa”, ”högerorienterade”, ”kristna” tillvägagångssättet måste betraktas som ett kolossalt misslyckande. Tyvärr föreslog han ingen lösning. I vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, har vi en total, genomgripande lösning.

Det är sannerligen uppmuntrande att få veta att även efter att du har haft boken i två år, så har bokens förebud och idéer segrat. Det tjänar till att bekräfta vad jag länge har trott, att när man distribuerar böcker som sprudlar av en stor ny idé, är det som att plantera frön som väntar på de rätta förhållandena för att utvecklas innan de kan gro. De långsiktiga konsekvenserna av att placera ut vår Vite Mans Bibel och låta fröna gro kan bli enorma. Jag är övertygad om att trosbekännelsen och programmet är det som den Vita Rasen måste följa, annars väntar rasblandning, folkmord och förstörelsen av hela civilisationen.

I enlighet med vårt samtal i går kväll skickar jag dig en kartong med 32 böcker som du kan sälja, ge bort eller distribuera till noggrant utvalda vita raskamrater. Vi måste sprida ordet så snabbt som möjligt och alla måste göra vad vi kan. Jag skulle uppskatta att få tillbaka 32,00 dollar — när du finner det lämpligt, så att vi kan få ut fler böcker till andra. Om du vill ha ett antal flygblad om boken, vänligen låt mig veta.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. Edward R. Fields, Redaktör
The Thunderbolt, Inc.
Marietta, Georgia

18 augusti 1975

Bäste Dr. Fields:

Som läsare av THUNDERBOLT och även läsare av THE BRITISH PATRIOT, är jag något förbryllad angående din föreläsningsturné i England. På s. 6 i Thunderbolt (30 juli) uppger du att du vid din återkomst från Diksmuide blev överraskad av en välkomnande folkmassa från NATIONAL FRONT och talade inför den.

Enligt Mike McLaughlin, utgivare av BRITISH PATRIOT, huvudorganet för BRITISH MOVEMENT, är National Front en pseudo-judisk rörelse som leds av, och är helt i händerna på Kingsley Read, en jude, och faktum är att ledarskapet för den rörelsen, som helhet, leds av judar.

Utan några förutfattade meningar från min sida verkar det finnas en förbryllande uppsättning motsägelser här. Eftersom du var i England, skulle du vilja förklara situationen för mig?

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Förresten har jag också fått ett brev från en part i England som frågade dig om vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, och han sa att du hade rekommenderat den. Jag uppskattar verkligen ditt stöd. B.K.

Hayward Chamber of Commerce **18 augusti 1975**
Hayward, California

Mina herrar:

För ungefär 20 år sedan, när jag bodde i Hayward-området, blev jag imponerad av designen på en spar- och lånebank som byggdes i Hayward i en stil som påminde om den västra gränsen (Western Frontier). Fastän jag kände mannen som grundade den vid den tiden, har jag tyvärr glömt både hans namn och namnet på själva institutionen.

Vi skulle vara intresserade av att kanske använda byggnadens stil som ett format för en kyrka. Om ni kunde vidarebefordra detta brev till bankens ledning, kanske de skulle vara vänliga nog att skicka några bilder eller skisser av sin bank som skulle kunna vara till hjälp för oss.

Med vänlig hälsning,

B. Klassen, P.M.

Segment 20

Mr. Clifford H. Knowlton **8 september 1975**
Laguna Hills, Kalifornien

Bäste Mr. Knowlton:

Tack för ditt brev den 23 augusti i vilket du fortsätter den ytterligare analysen av min bok. Jag uppskattar ditt metodiska tillvägagångssätt i frågan och beklagar om jag verkade en aning upprörd i mitt förra brev till Mr. Jas. H. Johnson. Kanske berodde detta på att det verkade som om du helt missade poängen med min bok, medan alla andra som har läst den säger till mig att även om de kan hålla med eller inte hålla med om vad jag säger, så har de inga problem med att förstå vad det är jag säger — att det går fram högt och tydligt.

För att citera en av mina korrespondenter — ”du har listat vad du anser vara ’fiender’ i tydliga ordalag. Det har inte förekommit något vacklande — inga undanflykter eller dubbelspel — inget gående som katten kring het gröt — raka och tydliga ord där man inte behöver en ordbok vid sin sida för att förstå din ståndpunkt, eller vad du har menat.”

Det förfärade mig därför något när du, i ditt första brev till Mr. J. H. Johnson, verkade missa målet så fullständigt beträffande vad jag försökte göra. Låt mig därför återigen tydligt klargöra vad målsättningen för CHURCH OF THE CREATOR ÄR — ATT GE DEN VITA RASEN EN BEKÄNNELSE OCH ETT PROGRAM KRING VILKET ALLA VITA MÄNNISKOR I VÄRLDEN KAN SAMLAS OCH ENAS FÖR SIN EGEN ÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRAMGÅNG.

Detta är något som den vita rasen aldrig tidigare har haft i hela sin historia — så vitt jag kan utröna. Visserligen gav Adolf Hitler tyskarna en POLITISK bekännelse som kom nära, men som jag påpekar på s. 310-314 i min bok, hade den flera brister: (a) Den främjade pangermanism istället för att omfatta hela den vita rasen. (b) Den hade en politisk grund istället för en religiös bas. (c) Den tog sig aldrig an den grundläggande röta som undergrävde det stora romerska riket och störtade den vita rasen i tusen år av mörka tidsåldrar — nämligen kristendomen. (d) Hans förenande med ”mud people” i det japanska imperiet för att döda andra vita raskamrater strider mot vår innersta bekännelse.

Jag inser att han var pressad av tid och omständigheter och att om han hade haft mer tid och resurser skulle han kanske ha använt ett annat tillvägagångssätt. Jag inser också att om han hade vunnit kriget, så

raslära som började som ett politiskt parti, skulle kanske ha skiftat till en religiös bas och trängt ut kristendomen ur bilden. Detta är endast gissningar om vad som skulle ha kunnat hända om Hitler hade haft mer tid, resurser och om omständigheterna hade varit annorlunda. Min poäng är dock att MEIN KAMPF inte fyller måttet som en religiös lära för den vita rasen. Den är föråldrad tidsmässigt, vilket jag påpekar i min bok, och geografiskt och rasmässigt begränsad till tyskarna. För ytterligare detaljer, läs hela kapitlet om ”Tyskland, Adolf Hitler och nationalsocialismen” som börjar på s. 290 i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”.

Trots allt detta anser jag Hitler vara den största ledare den vita rasen någonsin har haft, och den största vita människa som någonsin levt. Visserligen segrade han inte i slutändan, men det finns aldrig ett slut. Han startade en rörelse av vit rasmedvetenhet och pekade ut juden som den främsta boven på ett sätt som ingen människa någonsin gjort tidigare — en rörelse som kommer att bli svår att stoppa. Det är upp till oss att se till att den INTE stoppas — faktum är att den bör växa lavinartat till en världsomspännande våg av sådana proportioner att vi slutligen överväldigar våra fiender och fullbordar det vi föresatt oss att göra i CREATIVITY — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Nu märker jag i ditt andra brev en tydlig förändring i tonen vad gäller din position. Vi verkar vara mer överens om målen, men du fruktar att Creativity är splittrande och att det kommer att få våra fiender att krossa oss ännu grymmare och mer fullständigt. Du anför det faktum att Hitler konfronterade judarna, Hitler besegrades av judarna, därför är det, ipso facto, slutet på det tillvägagångssättet. Du antyder att vi aldrig kan besegra judarna genom att öppet erkänna dem som våra fiender och konfrontera dem och de andra ”gyttjeriserna” (mud races).

Denna slutsats från din sida är milt sagt förhastad. Jag kan anföra ett antal fall i historien där nederlag och förödelse var tillfälligt överväldigande, bara för att få pendeln att svänga åt andra hållet till seger. Judarnas eget exempel är ett annat fall i saken. När romarna jämnade Jerusalem med marken år 80 e.Kr. och sålde män, kvinnor och barn som slavar, borde det ha varit slutet för judarna. Men icke så. Genom sin ihärdighet och genom den enighet i syfte som deras mosaiska religion gav dem, ödmjukade de slutligen Rom och förstörde henne. Rom finns inte mer, men judarna äger nu världen. Det tog många århundraden, och det krävdes beslutsamhet, ihärdighet och rasmässigt syfte för att uppnå det — men uppnå det gjorde de. Och kom ihåg, min vän, bakom alltihop låg deras RELIGION. Utan den, som jag citerar Golda Meir i min bok, skulle judarna en gång ha existerat och sedan försvunnit från jordens yta, likt hundratals andra raser och nationer.

Nu är detta vad jag försöker ge den vita rasen, och jag tror att vi i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” har just detta — en grundläggande

trosbekännelse genom vilken den vita rasen kan överleva, expandera och gå framåt under de kommande miljon åren. Om bara romarna hade haft en sådan religion skulle de aldrig ha gått under, inte heller skulle den svekfulla juden ha kunnat besegra dem. Istället skulle vi idag ha haft en vacker värld, befolkad av vackra, intelligenta, kultiverade vita människor — avancerade till ett plan av ständigt ökande perfektion som skulle vara hänförande att skåda. För att spara utrymme här och för att föra projektionen vidare, vänligen läs det sista kapitlet i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, ”Vår lysande framtid”.

Men, säger du, vi får inte göra på det sättet — Hitler förlorade och det är slutet på det. Det måste finnas ett bättre sätt, säger du. Du säger det, men sedan glömmer du helt bort eller försummar att säga vad det bättre sättet skulle kunna vara. Och jag säger, min vän, det finns inte bara inget bättre sätt, DET FINNS INGET ANNAT SÄTT. Aldrig i hela historien har någon grupp, ras, nation, etc. någonsin vunnit utan att först identifiera fienden och erkänna dem för vad de är. Och vid ingen tidpunkt har den vita rasen någonsin erkänt sig själv som en världsomspännande enhet, eller insett sin fruktansvärda kraft och potential. Det har lämnats åt ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” att klargöra detta i otvetydiga ordalag.

Vidare har ingen grupp någonsin vunnit utan att ha ett specifikt mål och program. Återigen, i CREATIVITY, har vi klargjort detta, tydligt och utan tvetydigheter. Jag tror och jag säger det om och om igen i min bok, att vi faktiskt har makten att segra och jag säger att den vita rasen — förenad och organiserad — är tio gånger kraftfullare än alla ”mud races”, inklusive judarna, tillsammans. Det är nu vår uppgift att förena och organisera denna fruktansvärda kraftkälla.

Du talar vagt om att ”förstå” Yockeys IMPERIUM, och framför fraser som ”social variation”, ”mutation” och ”kulturell drift”, och en mängd andra vaga och meningslösa fraser, av vilka ingen kommer att göra ett dyft för att lösa problemet. Jag har också läst Yockey och allt jag kan säga om IMPERIUM är att det teoretiskt och intellektuellt är så vidsynt att dess huvud sjunker ihop i mitten. Vad gäller att det skulle ha någon livskraftig lösning på den desperata situation som den vita rasen befinner sig i idag, så har det ingen överhuvudtaget. Till och med dess grundläggande premiss om en ”kulturell organism” som är förutbestämd att utvecklas i en ”vad som sker, det sker”-riktning, är fundamentalt felaktig. Det finns, enligt min mening, inget sådant som predestination, och endast de vidskepliga är tillräckligt lättlurade för att underhålla tanken. Du talar räddhågset om ”konfrontation”, att det skulle få judarna att förgöra oss. Vilket fullständigt nonsens! Judarna förstår redan helt och hållet vad de gör och de är fast beslutna att förgöra oss så snabbt som möjligt, innan vi fattar vad som händer och blir ”väckta”. Det enda sättet ut för den vita rasen är att bli ”väckt”, att bli väckt och konfrontera DEM, eftersom en sådan konfrontation skulle spränga deras konspiration i luften. Vi kan, vi måste, och vi SKALL segra.

Jag tror att män, folk och raser ändrar sina öden och sin bestämmelse genom ren beslutsamhet, ansträngning, mål och framför allt genom att vara KORREKT MATCHADE MED EN RELIGION som tar fram deras största potential.

Detta sistnämnda har den vita människan aldrig haft. Faktum är att efter vikingarnas, grekernas, romarnas, etc. meningslösa hedniska religioner, drabbades hela den vita rasen som av en pest av den nya semitiska religionen som kvävde den likt en giftig dimma och störtade ner den i tusen år av mörka tidsåldrar. Den berövade den vita rasen dess manlighet och aggressivitet och förvandlade den till kvidande veklingar som nu var förlamade av rädsla för "Super-spökena" i skyn som hotade att steka dem och bränna dem om de inte "trodde" så som de blev tillsagda att tro. De förlorade allt intresse för den verkliga världen och deras obalanserade sinnen var nu upptagna med att irra omkring i fantasins aldrig-aldrig-land — till försummelse av deras verkliga problem.

Detta var judarnas mest spektakulära genombrott, den mest fenomenala erövringen i historien. Till denna dag har den vita rasen inte kunnat skaka av sig detta sinnesförvirrande opiat, och juden har fortfarande kontrollen.

På grund av den förödelse som kristendomen har orsakat den vita rasen, drar ni slutsatsen att religion, alla religioner i sig, är skadliga och destruktiva. Jag säger att så inte är fallet, detta är en felaktig slutsats, precis lika mycket som att säga att eld alltid är skadlig för att den brände ner ditt hus. Inte så, eld som används på rätt sätt och kontrolleras, kan och värmer miljontals hem, lagar mat, driver lokomotiv och är oerhört användbar på tusentals sätt. På samma sätt är det med pengar, eller regeringar, propaganda eller religion. De kan vara användbara eller destruktiva, beroende på hur de används, av vem och för vem, och vem som har kontrollen.

Vilket för oss till frågan om Creativity (Kreativitet) och vår bibel, "NATURENS EVIGA RELIGION". Den vita rasen har intelligensen, produktiviteten, kreativiteten att vara så långt före alla "ler-raser" att det knappt ens är en tävling. Vi hävdar att den har misslyckats med att göra det eftersom den under de senaste två tusen åren har strypts av en DÅLIG religion, en som har främjat sådana självmordsbenägna råd som "älska dina fiender", "sälj allt du äger och ge till de fattiga", "döm inte", "vänd andra kinden till", "gör inte motstånd mot det onda", och en hel del andra fundamentalt dåliga råd. Programmen från ateistiska, agnostiska eller "fritänkande" grupper för att förstöra kristendomen har varit utan effekt, eller näst intill ingenting, milt uttryckt. Anledningen är att de inte har kommit på ett positivt substitut att sätta i dess ställe — och man kan inte bekämpa någonting med ingenting.

CREATIVITY instiftades för att fylla denna ödesdigra brist. Det fanns

(och är fortfarande) ett trängande behov av att ge den vita rasen en positiv trosbekännelse, en konstruktiv filosofi att leva efter, en som är baserad på verkligheten och inte luftslott. Kort sagt, vad den vita rasen behövde var en religion som skulle ge den syfte, inspiration och riktning för dess egen överlevnad, expansion och framsteg, och göra det möjligt för den att övervinna sina fiender. I ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” tror jag att vi har tillgodosett det trängande behovet. Ritningen och den arkitektoniska designen har utarbetats och färdigställts. Vi behöver nu fortfarande byggentreprenören för att genomföra designen. Detta kommer vi också att uppnå. Det är en fråga om tid, pengar och ledarskap, och jag hoppas att jag före min bortgång ska sammanföra dem alla. Om inte, kommer mina efterträdare att göra det. I vilket fall som helst tror jag att det inte är särskilt skarpsinnigt av din sida att godtyckligt avfärda alla religioner som destruktiva, och placera Creativity i samma kategorier som kristendomens och andra spökorienterade religioners myter och hokus-pokus. Vi tror inte på några övernaturliga fenomen. Vi tror på Naturens eviga lagar och fenomen, vars förståelse är källan till all den kunskap och de framsteg som den vita människan har gjort. Vi tillber ingenting, inte ens Naturen eller den vita rasen. Vi prioriterar dock värden, och vi anser att den vita rasen är värde nr 1, och dess överlevnad, expansion och framsteg är högsta prioritet. Om du kan komma på någonting som har högre prioritet, skulle jag vilja veta vad det är.

Vi är inte intresserade av frälsningen för ”hela mänskligheten”. Vi är inte intresserade av att förädla apor till niggrer, eller niggrer till den vita rasen. Vi erkänner att vi, den vita rasen, har våra naturliga fiender, precis som varje annan varelse i Naturen, och de kalla hårda fakta är att judarna är vår dödligaste fiende, men dessutom, genom sin själva expansion och potential för rasblandning, är negern i synnerhet och alla ler-raser i allmänhet, en verklig och närvarande fara för den vita rasens undergång och utplåning.

Det är så det ligger till, min vän. Jag skapade inte röran, jag konstaterar bara de kalla hårda fakta som jag ser dem. Återigen, i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” proklamerar vi inte bara ett alarmerande problem, för att sedan kasta upp händerna och gå därifrån utan en lösning. Medan bokens första hälft stavar ut problemet och analyserar det i kalla, hårda konturer, ritar den andra hälften upp ritningen för lösningen. Vi tror att vi har gått längre och lagt fram lösningen mer grundligt än någon vit man i historien. Vi behöver nu ”entreprenören” för att bygga strukturen, för att genomföra programmet och detta kommer vi också att uppnå.

Detta är så vi ser det min vän, och om ”det finns ett bättre sätt” som du fortsätter att prata om, vänligen låt mig veta vad det programmet kan vara. Dina lösningar att attackera de individuella effekterna — brottsbekämpning, dödsstraff, etc., lämnar mig oberörd. Detta är det gamla konservativa, högerinriktade tillvägagångssättet, och som Dr. Revilo P. Oliver säger, efter

femtio år och tio tusen organisationer har vi inte kommit någonstans. Detta är lika meningslöst som att springa runt och släcka bränder, men inte visa något intresse för att fånga eller stoppa mordbrännarna. Det är det gamla värdelösa knepet att gå efter effekterna men ignorera orsaken. Inte heller är jag särskilt imponerad av det här med "förståelse". För svaret på denna punkt, se s. 432, "NATURE'S ETERNAL RELIGION".

För en vitare och ljusare värld,
kopia: Revilo P. Oliver
L. C. White
Jas. H. Johnson

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Minnie R. Favro
Kent, Washington

8 september 1975

Kära Minnie:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 31 augusti. Jag noterar med beklagande att du fortfarande inte har svarat på de grundläggande frågor jag ställde till dig. Varför inte? KAN DET VARA SÅ ATT DU INTE HAR NÅGRA FÖRNUFTIGA SVAR?

Du säger att jag inte har motbevisat något gammalt, eller det eller det. För din information behöver jag inte MOTBEVISA NÅGONTING, minst av allt den samling av mytiska idiotier som skrivits av ett gäng judiska manusförfattare av okänt ursprung, och som hålls så kära och heliga av dig. Du påstår att de är sanna — DET ÄR UPP TILL DIG att tillhandahålla trovärdiga bevis för dina påståenden. Om jag bestämde mig för det skulle jag kunna drömma ihop en miljon idiotiska PÅSTÅENDEN som du INTE SKULLE KUNNA MOTBEVISA. Till exempel skulle jag kunna PÅSTÅ att det finns en diamant stor som en godsvagn 80 kilometer vertikalt ner under mitt hus. Kan du motbevisa det? Nej, det kan du inte, för du kan inte ta dig ner dit för att kontrollera. Du kan invända att det är osannolikt, MEN DU KAN INTE MOTBEVISA DET. Inte heller borde du behöva det. Det är upp till DEN PERSON SOM GÖR PÅSTÅENDET att bevisa att hans påstående är giltigt genom att tillhandahålla tillräckliga och meningsfulla BEVIS. Nyckelorden är MENINGSFULLA BEVIS.

Och så är det med alla dina hokus-pokus-påståenden om ditt Super- spöke, minispöken, onda spöken, goda spöken, människoänglar och hela den spökinfesterade biten. Det är bara ett påstående baserat på de dumma, långsökta fablerna från ett gäng judiska manusförfattare om vilkas identitet varken du eller jag har den blekaste aning. (Skulle du köpa en begagnad bil av en försäljare som Moses, som beskrev sin egen begravning i dåtid?) Bara för att någon skrev en bok om Gåsmor betyder det inte att hon existerade, inte heller gjorde lilla Miss Muffet som satt på en pall. De är fantasifoster, och det är inte upp till mig att MOTBEVISA deras existens mer än jag behöver motbevisa alla dina spöken och andra karaktärer som vandrade

genom mitten av Röda havet på torr mark, eller levde till att bli 960 år gammal, eller campade i magen på en val i tre dagar, utan skador. (Med all den svavelsyran och ingen luft?) Dessa historier är helt enkelt dumma som fan och det är inte upp till mig att motbevisa dem. Det är upp till dig att komma med bättre bevis än de PÅSTÅENDEN från en skara lögnaktiga judiska manusförfattare. I ditt brev säger du ”För att du inte ska säga att jag nu undvek att ge dig några raka svar på dina frågor”. Sedan följer du upp det med att Gud är god, Satan är ond, och ipso facto har du svarat på mina frågor. Snacka om non sequiturs. Hör nu Minnie, du vet bättre än så. Du har inte ens skrapat på ytan av frågorna. Snälla läs dem igen.

Ditt brev verkar också visa att du har ett hat mot din egen ras. Så tragiskt! Varför blir du inte jude, eller en nigger, eller om du inte kan göra det, varför gifter du dig inte med en nigger och föder upp svarta halvniggrar? Judarna har gjort ett grundligt jobb med att indoktrinera självhat i den vita rasens sinnen, särskilt hos den yngre generationen. Du har uppenbarligen gått på deras skräp också. Synd.

Du frågar — vem är Ben Klassen? Vad i helvete spelar det för roll? De fyra frågorna som jag ställde till dig står på egna ben, oavsett vem som ställde dem. Det spelar ingen roll om du inte gillar vad min bok säger. Frågorna jag ställde till dig finns fortfarande kvar, och tills de är besvarade är de lika nya som morgondagen. Även om ett fyllo påstod att 2 och 2 blir 4, och en professor med ett halvt dussin universitetsexamina efter sitt namn påstod att det blev 17, då skulle jag fortfarande avvisa professorns påstående och acceptera fyllots påstående, oavsett deras individuella meriter. Och anledningen till att jag hellre accepterar att 2 och 2 blir 4 framför 17 är för att det bekräftas av mitt eget omdöme och sunda förnuft. Nu, även om de höll en pistol mot mitt huvud och hotade att steka mig i helvetet, skulle jag fortfarande tro att 2 och 2 blir 4, på grund av de överväldigande bevisen som stöder det, och jag skulle avvisa svaret 17 eftersom det inte finns några bevis som stöder det, och det är i själva verket i strid med allt förnuft, omdöme och tidigare erfarenhet.

Och så är det med dina förbannade spöken, (3 i 1) superspöken, minispöken och allt resten av allt det där fåniga, dumma nonsens som du är så hemskt fixerad vid. Jag har aldrig sett någon av dem, min pappa såg aldrig någon av dem personligen (fastän han också trodde på det skräpet), min farfar såg aldrig någon heller, inte heller har någon annan vettig person sett några spöken som jag någonsin har träffat eller pratat med. Allt hänger på Alice i Underlandet-PÅSTÅENDEN från dessa lögnaktiga judar som du håller så kära, andrahandshörsägen som gått i arv (och ständigt ändrats) under århundradena, en samling skräp som vilken domstol som helst skulle kasta ut som otillåtlig och irrelevant hörsägen på två minuter.

Så jag upprepar — JAG BEHÖVER INTE MOTBEVISA din fixering —

BEVISBÖRDAN LIGGER PÅ DIG att stödja dem med trovärdiga bevis. Eftersom utmaningen har kastats i ansiktet på alla "Spookcraft"-dyrkare tidigare, men aldrig besvarats — kommer du att säga att detta är gamla nyheter — men tills det är tillfredsställande besvarat är det lika nytt som morgondagen.

Du säger i ditt brev att "kristna inte hyser någon rädsla för att hamna i helvetet eftersom de förstår att uppenbarelsens helveteseldar bara är symboler". Märkligt, mycket märkligt. Säger du att Jesus Kristus är en lögnare? Han säger det om och om igen, (t.ex. Matt. 13:41 "och skall kasta dem i den brinnande ugnen".) Om du inte håller måttet kommer han att bränna dig i evigheters evighet, rosta dig, steka dig, grilla dig och se dig fräsa och skrika. Nu läser och förstår jag engelska mycket väl, och jag behöver inte någon tölp med rörig hjärna för att tolka åt mig vad det engelska språket betyder i bibeln eller någon annanstans. När du säger att kristna tror på bibeln, men du inte hyser någon rädsla för helvetet för dig själv eller dina barn, kan jag bara säga att du antingen är dum som tåget eller en fullständig lögnare, eller båda. Om det finns några andra rimliga alternativa slutsatser, vänligen upplys mig om vad de kan vara.

I ditt brev säger du att Rom inte har gjort något gott. Den vita rasen har inte gjort något gott. Tja, min kära, så länge ditt sinne är förorenat och impregnerat och besatt av den judiska världen av "Spookcraft", kommer allt i den verkliga världen att vara meningslöst, värdelöst och dåligt för dig. Om du verkligen tror på din (andra) värld av spöken, "paj-i-himmelen-när-du-dör", "stek-i-himmelen-när-du-dör", ja, då tycker jag att du borde vilja rusa in i döden så att du kan komma till din drömska spökvärld så snabbt som möjligt. Där i ditt Nya "Jewrusalem" skulle du kunna sammanleva med ditt favorit-Superspöke (alla tre av dem) och ni få skulle kunna titta med förtjusning, inom spottavstånd, på de tusentals miljoner stackars själar som vrider sig och skriker i plågor medan de steks och grillas och förbränns. Det borde vara så roligt att jag kan tänka mig att du skulle vilja lämna den verkliga världen för spökvärlden så snart som möjligt. Vad kan du tänkas vänta på? Innan du rusar in i detta Nya "Jewrusalem" kan du dock vilja gå och ta en titt på vilken rörig soptipp judarna har gjort av det gamla "Jewrusalem". Det skulle vara värt din tid.

Så låt oss återgå till verkligheten och **BESVARA DE FYRA UPPSÄTTNINGARNA AV FRÅGOR** jag ställde till dig och fader Burke (och andra). Ingen har ännu kommit med en vettig uppsättning svar. **TILLS DE GÖR DET, STÅR FRÅGORNA PÅ EGNA BEN.** Det tjänar ingenting till att attackera Ben Klassen, eller romarna, eller den vita rasen, eller min bok, eller något annat — besvara bara de förbannade frågorna. Tills de är besvarade är de lika nya som morgondagen.

Vad gäller fader Burke, så spelar det absolut ingen roll...

referens till vem han är. Jag har ingen skyldighet eller avsikt att lämna ut hans adress. Jag vet inte om han skulle vilja att jag gjorde det. Det är helt irrelevant för våra diskussioner. Hans namn skulle lika gärna kunna vara Brown eller Smith. Vad skulle det förändra, eller på vilket sätt påverkar det frågorna?

Under separat omslag skickar jag dig en kopia av ”The Bible Handbook”. I förordet säger utgivaren att den kommer att väcka fler frågor på fem minuter än du kan besvara under en livstid. Boken är inte heller ny — den gavs ut första gången 1888. Men tills alla obsceniteter, motsägelser, ouppfyllda löften, etc., är förklarade eller besvarade, är även den lika ny som morgondagen. Om ditt sinne fortfarande är kapabelt att läsa tydlig engelska, borde den vara oerhört upplysande för dig.

Så jag hoppas att du i ditt nästa brev KOMMER ATT BESVARA MINA FRÅGOR om du kan. Naturligtvis, om du inte kan det, då måste du erkänna att din lättrogenhet inför de judiska manusförfattarnas ”Spookcraft” vilar på ganska skakig grund.

Avslutningsvis, tillåt mig att lägga till detta lilla korn av visdom till din samling:

ATT VARA SKEPTISK OCH UNDRANDE ÄR INGET LAST.
ATT VARA LÄTTROGEN OCH VIDSKEPLIG ÄR INGEN DYGD.

Fråga dig själv, vilken kategori tillhör du?

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. M. Montgomery
Brentwood, Tennessee

15 september 1975

Bäste Mr. Montgomery:

Tack för ditt brev av den 11 september. Ditt brev förtjänar ett utförligare svar än vad jag kommer att kunna ge i detta brev. Jag tror dock att svaren egentligen alla finns där i ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, om du ville gå igenom boken på nytt.

Det finns ett ordspråk: ”Det går tusen som hugger på ondskans grenar på en som slår mot roten”. Jag tror att essensen i denna fras täcker de flesta av de nya ”orsaker” som du verkar ha upptäckt. Bland dessa skulle jag räkna ”Momism”, feminiseringen av vår manliga befolkning, och andra sjukdomstillstånd hos den vita rasen som du tillskriver som ”orsaker”. Dessa är inte orsaker, min vän, utan effekter. Den grundläggande orsaken är och förblir den svekfulle juden som har förgiftat och kontrollerat den vita rasens sinnen, seder och moral, hos både män och kvinnor, under de senaste tusentals åren. Juden har skickligt och effektivt använt sina verktyg och improviserat dem för att

offrens svagheter. Bland dessa verktyg finns kristendomen, kommunismen, propaganda, pengar, "gyttjeriserna" (mud races) och ett antal andra medel. Det är sant att negrerna inte är en orsak, men de är ett kraftfullt och farligt verktyg som juden använder för att rasmässigt blanda upp och förinta den vita rasen.

Inte heller kan jag tillskriva idén om att byta från en uppsättning myter och spöken till en annan, såsom odinism, särskilt mycket förtjänst. I dagens moderna värld av vetenskap och teknologi håller till och med de kristna myterna snabbt på att förlora sin trovärdighet hos alla utom de mest lättlurade och vidskepliga. Att försöka indoktrinera den moderna generationen med en ny uppsättning gamla nordiska myter är värre än meningslöst och löser ingenting. Vad våra vita rasfränder behöver är inte fler sinnesförvrängande myter (lögner), utan en trovärdig filosofi som är logisk och som kommer att fungera som en pålitlig riktlinje i den här världens verkliga problem. Detta har vi strävat efter att tillhandahålla, och jag tror, framgångsrikt så, i ”NATURENS EVIGA RELIGION”. Det är en fråga om prioriteringar, och vi hävdar att såvitt vi är bekymrade är den vita rasen det mest betydelsefulla värdet på jordens yta, och den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg är prioritet nr 1. Allt som följer är en logisk förlängning av den grundläggande premissen.

Du kan ha stampat på stället genom att dela ut högerorienterad litteratur, men du stampar inte på stället när du distribuerar exemplar av ”NATURENS EVIGA RELIGION” och sprider ordet. För det första är vi inte en högerorganisation, inte heller är vi en konservativ grupp, av vilka tio tusen har kommit och gått under de senaste 50 åren, till föga nytta. Vi är en vit, rasistisk, revolutionär, ny religion som slår mot ondskans rot. Och den ondskan är den parasitära juden som utnyttjar alla vapen till sitt förfogande som tidigare nämnts.

Kan det vara så att du hellre vill undvika att möta uppgiften och hitta på nya teorier som en ursäkt för passivitet, snarare än att följa den hårda väg som vi måste vandra för att överleva? Jag tror det. Jag är övertygad om att vi i ”NATURENS EVIGA RELIGION” och vår CREATIVITY-religion har lagt grunden för den vita rasens räddning för all framtid. Om vi bara kan få ut tio miljoner exemplar i händerna på våra vita raskamrater, skulle detta motsvara ungefär vad vi nu lägger på att subventionera negrerna under ett par timmar. Behovet är inte ännu en bok och åter en annan, likt Birch Society, utan snarare att implementera det program som vi nu har. Jag kan inte göra allt själv, och vi behöver människor som dig själv som gör sin del. Varje gång du distribuerar ett exemplar av boken planterar du ett frö, vars konsekvenser är omöjliga att förutse, men som kan bli enorma. Det är inte så att vi inte har rätt program. Det verkliga problemet vid denna tidpunkt är att för få har gjort för lite för att implementera det.

Kreativt hälsat,
B. Klassen, P.M.

Mr. Peter Banks 1 oktober 1975
Liverpool, England

Bäste Mr. Banks:

Det är verkligen glädjande att höra från en god ung vit raslig kamrat från England. Jag skyr ordet ”nationalist” eftersom jag anser att nationalism är splittrande och har använts av judarna för att söndra och härska över den vita rasen i många århundraden. Vi Skapare förespråkar därför raslig socialism så som det framställs i vår bibel.

Vi vill förena och organisera alla goda vita människor i världen.

Jag är glad att höra att ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” har gett svar på det du har sökt efter under de senaste 10 åren. Det är ännu mer uppmuntrande att du har distribuerat exemplar till många av dina rasliga kamrater. Att rekrytera 17 aktivister med 20 böcker anser jag vara fantastiskt. Om varje aktivist gjorde detsamma, skulle vi snart ha judarna och negrerna på flykt och återigen vara herrar över vårt eget öde.

Om du vill beställa böcker direkt från oss skickar vi (portofritt) 8 böcker för 10,00 US-dollar. Vänligen skicka amerikansk valuta, annars får vi besvärliga problem. Det har alltid kommit fram tidigare.

Vi har inga medlemsformulär i sig, men uppmuntrar dig att bygga Church of the Creator-grupper enligt anvisningarna i kapitel 27, del 2 i vår bibel.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Hon. John R. Rarick 1 oktober 1975
St. Francisville, Louisiana

Bäste Mr. Rarick:

Tack för ditt cirkulär ”You’ve a Right to Know” (Du har rätt att veta). Jag har träffat dig personligen vid någon Birch-sammankomst och har hört dig tala flera gånger. Jag beundrar dina strävanden — till en viss gräns.

Liksom så många högerprojekt, t.ex. J.B.S., Carl McIntyre, Billy James Hargis, Liberty Lobby, etc., förföljer och fördömer du effekterna och ignorerar orsaken. Detta är som att jaga efter ett gäng mordbrännare och försöka släcka deras bränder, men vara helt tystlåten och ointresserad av att fånga själva mordbrännarna. En sådan politik kan, som du vet, vara högst frustrerande och för evigt framgångslös.

Som du säkert redan vet vid det här laget, ligger det bakom allt detta förräderi, liberalism, kommunism, etc. det världsomspännande judiska nätverket som febrilt arbetar för att förslava världen, och i synnerhet för att rasmässigt blanda ut och förinta den vita rasen.

Ändå har jag aldrig hört dig nämna den verkliga fienden — den internationella juden. I min 508-sidiga bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, lägger jag inte bara fram hela problemet, utan i den andra hälften även lösningen. Jag skickar dig ett exemplar under separat omslag.

Om du är så hängiven och så orädd i ditt tal som ditt rykte gör gällande, hoppas jag att du snart kommer till kärnan av problemet. Annars kommer du bara hopplöst och för evigt att jaga bränder som redan pågår och komma fram för sent.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 21

15 september 1975

Fru Marie McAfee
Alpine, Texas

Bästa fru McAfee:

Tack för ert vänliga brev av den 4 september och den mottagna litteraturen. Jag hoppas att ni, när ni får detta meddelande, har avslutat läsningen av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”.

För några år sedan var även jag aktiv i American Independent Party. Faktum är att jag vid ett tillfälle var ordförande för delstaten Florida. Men det började gradvis gå upp för mig att även denna organisation var en rökridå manipulerad av judarna och att ledningen inte hade den minsta avsikt att exponera roten till allt ont — den svekfulla juden.

Det finns ett ordspråk som säger: ”Det går tusen som hugger på ondskans grenar på en som slår mot roten”. I NATURE’S ETERNAL RELIGION tar vi ett helt nytt, fundamentalt grepp och slår mot roten på ett sätt som ingen annan rörelse har gjort under de senaste två tusen åren.

Vad gäller George Wallace är det min välövervägda åsikt att han är en falsk skurk av värsta sort och ett användbart knep för judarna. Hans mest anmärkningsvärda prestation är hans fortsatta förmåga att håva in pengar från sina vilseledda anhängare. Medan A.I.P. räknar honom som ledaren för tredjepartirörelsen, kvarstår faktum att han aldrig har lämnat det demokratiska partiet under de senaste två decennierna. Han har inte tillfört något annat än bestörtning och förvirring, poserande som en vit supremacist. Faktum är att medan han för ett dussin år sedan (bedrägligt) skapade sitt rykte på det påståendet, är han nu en nigger-älskare av rang, som öppet skryter om hur mycket han har gjort för dessa parasiter i Alabama.

Jag är fast övertygad om att den väg vi måste vandra är den som stakas ut i NATURE’S ETERNAL RELIGION, oavsett hur svår eller lång den vägen än må vara. Det bästa sättet att hjälpa till att sprida ordet är att hjälpa till att distribuera boken. Vi erbjuder en kartong med 32 exemplar av NATURE’S ETERNAL RELIGION för 32,00 dollar. Vänligen låt mig höra från er.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Annie Laurie Reaves **18 september 1975**
Eufaula, Alabama

Bästa Mrs. Reaves:

Tack för ert brev av den 14 september och även för den sju sidor långa recensionen och kritiken av min bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”.

Ni gör så många felaktiga antaganden (om vad jag säger i boken) i er kritik att jag knappt finner det värt besväret att korrigera dem. Till exempel, i det allra första stycket ”antar” ni att vi kallar vår kyrka för CHURCH OF THE CREATOR för att vi tror att Naturen är skaparen. Om ni hade läst förordet noggrant, skulle ni ha noterat att vi uttryckligen förklarar att vi anser att orden CREATIVITY och CREATOR ”i essens, bäst beskriver den vita rasens karakteristiska själ”. (S. 7). Vidare betraktar vi inte Naturen som vår gud, vi tillber inte Naturen, eller den vita rasen eller något annat. Vi anser att ”tillbedjan” i sig är fånigt och förnedrande, och har samma uppfattning om tron på spöken, andar och det övernaturliga.

Eftersom alla era premisser härrör från och går tillbaka till ”tro” på bibeln, en bok som vi betraktar som en mängd ogrundat skräp skrivet av ett gäng lögnaktiga judiska manusförfattare av okänt ursprung, finns det egentligen ingen mening med att jag engagerar mig i en dialog om något som är lika absurt som att försöka resonera med en muhammedan som är fast i sin koran, eller en hindu om hans heliga kor. Därför, efter en ytlig granskning av ”The Tempter of Eve”, finner jag det inte värt min tid att läsa den.

Jag beklagar det, men det är meningslöst att diskutera frågor med någon vars sinne har blivit ”förvridet” av judisk kristendom till den grad att meningsfulla bevis är ett stigma och ”tro” på en värld av spöken, ”guld och gröna skogar efter döden”, etc., blir till en dygd.

Till exempel finns det ett berg av bevis för att jorden har existerat i inte bara miljontals, utan flera miljarder år. Ni hånar och fördömer ”någon så kallad vetenskapsman” för att han säger så. Låt mig påminna er, min vän, om ni fortfarande är kapabel till logiskt tänkande, att alla vetenskapsmän är överens om sådana premisser, och att dessutom ”vetenskapsmän” som observerar Naturens lagar är ansvariga för alla meningsfulla framsteg vi, den vita rasen, har gjort. De har samlat in miljontals relevanta fakta som bekräftar oberoende gjorda observationer. Vetenskapsmän har upptäckt miljontals fakta om Naturen och universum. I kontrast vet ni egentligen inte en enda sak om ert ”Super-spöke” som ni är så besatt av, och ni och era medkristna är oense om nästan varje mening i den judiska bibeln. Medan alla verkliga framsteg och allt lärande har kommit till stånd genom noggrann...

insamling och analys av information av vetenskapsmän, har kristendomen inte bidragit med någonting, utan varit ett ständigt hinder för klart tänkande och bojor och skygglappar för människans förnuft. För 1500 år sedan förstörde den den stora och underbara romerska civilisationen och störtade den vita rasen i tusen år av okunnighet, vidskepelse och elände, en period känd som den mörka medeltiden.

Eftersom du är en sådan auktoritet på din bibel, skulle jag uppskatta om du kom med några rationella svar på samma fyra frågor som jag ställde till fader Burke. (Bry dig inte om vem han är, svaren står på egen grund.) Om du inte kan komma med några intelligenta, trovärdiga svar, kan det finnas goda skäl att ompröva din mest omhuldade ”tro” i spökenas undervärld.

Överväg också följande:

ATT HA ETT SKEPTISKT OCH UNDRANDE SINNE ÄR INGEN LAST.
ATT VARA LÄTTROGEN OCH VIDSKEPLIG ÄR INGEN DYGD.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

R.O.A.R. **23 september 1975**

Boston, Massachusetts

Mina herrar:

Vår organisation berömmer och stöder den modiga kamp ni för mot brotten av tyrannisk påtvingad rasblandning. Vi anser att det är slaveri när det är som värst, och en avskyvärd skymf, att få ens barn tvångslastade på motorfordon och fraktade tvärs över staden som en flock boskap för att blandas med n*grer.

Frågan är: hur kan vi bäst kämpa? Som vi ser det, varken erkänner den vita rasen den verkliga fienden, eller fiendens verkliga mål. Inte heller inser den vita rasen sin egen identitet eller sin enorma kraft, om den vore organiserad och enad.

I vår bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” tror vi att vi har den trosbekännelse och även det program kring vilket alla goda vita män kan samlas i sin kamp för överlevnad. Kärnan i vår religion är: den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, över hela världen.

Vi tror att vår trosbekännelse kan ge enorm drivkraft och genomslagskraft åt er rörelse. Om den blir den universella handboken för er rörelse, är jag säker på att ni skulle få era ondskefulla plågoandar på flykt inom kort. Vi bifogar en kopia av vårt flygblad om boken och skickar även ett exemplar gratis under separat omslag.

Låt oss veta om det finns något annat vi kan göra för att hjälpa till i er kamp. För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Fru Minnie R. Favro **30 september 1975**
Kent, Washington,

Kära Minnie:

Just när det verkade som om vi gjorde framsteg och du började se ljuset, så växlar du ner i ditt senaste brev och glider tillbaka in i ditt aldrig-aldrig-land av fantasi. Jag ger upp.

Du börjar bra — pratar om analys, deduktion, logik, intelligens, fram till ungefär hälften av brevet. Sedan förstörde du allt. Du proklamerar att all intelligens är SPIRITUELL och att alla som förlitar sig på observation av fysiska fenomen har en hjärna som ett vildsvin.

Hur löjlig kan man bli?

Har du någonsin sett en intelligens lösgjord från en levande, frisk mänsklig hjärna? Hur många hjärnor känner du till som behöll sin intelligens ”i anden” efter att hjärnan var död? Hur många spöken och ”andar” har du pratat med på sistone som saknade en levande fysisk hjärna?

För att återgå till att observera det fysiska: allt vi vet, varje framsteg den vita rasen har gjort, varje uns av kunskap var resultatet av att först och främst observera de fysiska fenomenen, naturens lagar och naturens universum, och sedan använda logik och förnuft för att förstå dessa observationer. Det var så Newton upptäckte gravitationslagarna, Kepler solsystemet, etc., etc.

Nu, Minnie, innan du någonsin kan få ordning på ditt tänkande, måste du inse ett enkelt faktum: DET FINNS INGA JÄVLA SPÖKEN! Innan du får den enkla idén att penetrera din tjocka skalle är allt annat meningslöst.

Slog det dig någonsin att du kunde ha fel? Att du kan vara vidskeplig? Att du kan vara lättlurad? Att du på grund av de två sistnämnda egenskaperna kan ha blivit lurad i 60 år och fått din hjärna något förvriden av den där gamla goda judiska sinnesförvirraren som kallas kristendom?

Tänk noga på saken. När du har fått ihop allt, ge mig några raka svar.

Jag skulle vilja att du skickar tillbaka ”Bible Handbook”, eftersom de är svåra att få tag på och du uppenbarligen vägrar att inse det uppenbara som den påpekar.

För en vitare och ljusare värld, Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Hr. E. R. Collins **24 oktober 1975**
Herts., England

Bäste Hr. Collins:

Tack för ditt brev av den 10 oktober. Det är sannerligen glädjande att få veta att alla våra Biblar har anlänt välbehållna. Det är alltid en osäker situation, men faktiskt har alla våra försändelser till Storbritannien kommit fram, med undantag för en liten för ungefär ett år sedan. Du gör en stor insats genom att distribuera och främja Den Vite Mannens Bibel till dina landsmän och dina rasfränder. Att sprida en idé är som att plantera frön. Förgreningarna är mångfaldiga och oförutsägbara. Man vet aldrig när det kommer att inspirera en dynamisk ny ledare likt Adolf Hitler att stiga fram ur era led. Trosbekännelsen, filosofin och programmet finns där — och väntar bara på att en energisk, hängiven ung ledare ska plocka upp det och driva det vidare.

Jag är bara alltför väl medveten om vad den svekfulla, slemmiga juden gör under täckmantel av det vidriga R.R.A. Det finns dock inget annat val för dig än att bekämpa det. Fråga dig själv — vad skulle juden göra under liknande omständigheter — vad gjorde han i Ryssland under tsarerna? Och svaret är att han intensifierar sitt hat och kämpar desto hårdare.

Den oundvikliga verkligheten i situationen är att antingen kämpar den vite mannen och förintar den förrädiska juden, eller så vinner juden och den vita rasen förintas. Det är en fråga om att vinnaren tar allt. Du har inget val — det går inte att blidka juden. Han kommer aldrig att blidkas förrän han har förintat den vita rasen eller vi har förintat honom. Därför — FORTSÄTT — krossa ormens huvud! Distribuera så många exemplar av Den Vite Mannens Bibel som din tid, dina pengar och din energi tillåter.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Rev. Wm. A. Burke, D.D.
Westfield, New Jersey

24 oktober 1975

Kära vita raskamrat:

Vi kan ha våra meningsskiljaktigheter när det gäller den judiska bibeln, men jag är övertygad om att när det väl gäller och det är den vite mannen som kämpar för sin överlevnad mot den slemmiga, svekfulla juden, så är du med oss hela vägen. Jag är glad att veta att du för vidare och inskärper hos dina studenter och följare den primära vikten av RASLIG LOJALITET — lojalitet mot den vita rasen. Så låt oss fortsätta att enas och krossa ormens huvud.

När det gäller medborgarskapsfrågan är juden det enda undantaget från Förenta staternas lag. Vem som helst som strider i en främmande armés tjänst förlorar automatiskt sitt medborgarskap. Men att strida i den israeliska armén för en amerikansk medborgare (jude...

eller goyim) är inte bara överseglat, utan uppmuntrat och belönat, och, förväntar jag mig, kommer snart att bli obligatoriskt.

Så vad är nytt? Den slemmige, svekfulle juden har två uppsättningar lagar för allt — en för judarna, en annan för goyim. Klave vinner de, krona förlorar vi. Eftersom de har makten över domstolarna (även regeringen, pengarna, propagandan, etc.) är det de som bestämmer. Inte förrän den vita rasen får en helt ny filosofi, kan skaka av sig de judiska spökena ur sitt sinne, och kan göra det till sin livsuppgift att kämpa för sin egen ras överlevnad, inte förrän då kommer vi återigen att återta kontrollen över vårt eget öde.

I min bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, har jag försökt ge den vita männen den nödvändiga informationen, den grundläggande trosbekännelsen och programmet med vilket man kan kämpa för och uppnå detta mest vitala och betydelsefulla mål. Vi kan omöjligen vinna genom att kämpa om teknikaliteter såsom FN, Federal Reserve, Högsta domstolen, etc. Vi måste ha en mäktig massrörelse av hela den vita rasen och demolera och upplösa det judiska nätverket i sin helhet innan vi kan vinna. Det är ett fall av ”vinnaren tar allt”. Antingen vinner vi och överlever, eller så vinner de och vi dör — vinnaren tar allt. Och det enda sättet att vinna är det som anges i programmet för CHURCH OF THE CREATOR. Jag ser ingen annan väg, och så vitt jag har undersökt fältet, FINNS DET INGEN ANNAN VÄG.

Jag uppskattar din hängivenhet till den vita rasens sak och hoppas att du kommer att fortsätta att göra din del i vår kamp för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Jag hoppas vidare att du kommer att hjälpa till att distribuera exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” så att fler av våra vita raskamrater får se ljuset och tar värvning i kampen för att krossa ormens huvud.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Englert
Homosassa Springs, Florida

3 november 1975

Kära Paul:

Mina ursäkter för att jag inte svarat tidigare, men som du vet har jag varit uppe i North Carolina i nästan en månad.

Först och främst vill jag personligen framföra till dig och din familj mina uppriktigaste kondoleanser med anledning av din svärdotter Naomis tragiska bortgång. Jag vet att det har varit en fruktansvärd påfrestning för er alla, särskilt din son. Även om hennes bortgång var väntad, är det ändå en bedövande chock när det väl händer, och det finns inte mycket jag kan säga för att lindra förlusten. Så allt jag har att erbjuda är mitt innerliga deltagande.

Jag har läst Ron Markes brev till dig och returnerar det till dig för dina arkiv. Vid en analys av hans brev slår det mig olycksbådande hur okunnig han är om hela det judiska nätverket och hur judarna har programmerat honom att ivrigt komma till deras försvar. Han åberopar automatiskt de judiska favoritklyschorna — ”rasism”, ”hänsynslös kapitalism”, ”fascist”, ”nazi”, etc. — alla inom deras rätta judiska ramverk. Jag anser att han är ett hopplöst fall och jag tänker inte slösa min tid på att svara honom. Icke desto mindre anser jag att ditt brev av den 20 oktober till honom är ett verkligt mästerverk av logik och övertygande elegans. Jag hoppas att det kommer att få honom att börja tänka, gräva och studera. Man vet aldrig vad som kommer att gro och bära frukt när man planterar frön.

Har försökt ta flera kontakter genom olika kanaler med de vita grupperna i Boston som bekämpar judiskt tyranni. Hittills har det inte resulterat i någonting alls. Jag undrar om deras post blir avlyssnad. Har du haft någon tur?

Jag har i stort sett sammanställt materialet till vår flygblad ”Frågor och svar om Creativity”. Har även lagt till ett mindre avsnitt med titeln ”Några UPPENBARA FRÅGOR som vi skulle vilja att kristna förklarar med några FÖRNUFTIGA SVAR”. Det finns ett trettiotal, i fader Burkes anda. Nu är allt (?) jag behöver göra att arrangera om materialet, redigera det, få det typsatt och tryckt. Du kommer att vara den första som får ett exemplar. Målet är att skicka ut dem som ett allmänt utskick till alla våra anhängare så att de sedan kan beställa en mängd för distribution till sina egna sändlistor. Vi hoppas därigenom kunna plantera fler frön i ett expanderande territorium.

Med vänliga hälsningar till dig och låt mig höra från dig snart.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Frank Collins, Partiledare
N. S. P.
Chicago, Illinois

3 november 1975

Bäste Mr. Collins:

För över ett år sedan, i september 1974 för att vara exakt, skickade vi dig en kartong med 32 exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Vi var av uppfattningen att du skulle ersätta vår kostnad på $32.00 när du hade sålt några av böckerna, som säljs för $3.00 styck.

Vi har fått några entusiastiska rapporter om boken från några av dina medlemmar och har till och med haft ett personligt besök från en, som uppdaterade oss om era aktiviteter. Jag förstår att du bygger upp en stark rörelse i Chicago som har judarna och niggrerna avsevärt oroliga. Mer (vit) makt till dig!

Vi skulle uppskatta om ni inte bara skickade oss en check för den tidigare försändelsen utan även beställde ytterligare en kartong. Det finns trots allt ingen konflikt i ideologi. Nationalsocialism är ert politiska parti, förstärkt av CREATIVITY som den religiösa underbyggnaden. Inte annorlunda än att en republikan är katolik, etc.

I en annan fråga har jag förstått att vårt CREATIVITY-emblem på boken har fått hakkorset fastklistrat och placerat ovanpå det. Inte för att vi har något emot hakkorset. Tvärtom. Men jag anser att det bara är rättvist att boken förblir märkt under sina egna meriter och inte blir felaktigt märkt.

Jag skulle uppskatta att få höra mer om era senaste aktiviteter och även angående vår bok. Vi vill få ut tio miljoner exemplar till våra vita raskamrater här i Amerika — inte alls en omöjlig uppgift. Vänligen gör din del.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Englert
Homosassa Springs, Florida

13 november 1975

Kära Paul:

Förenta Nationernas resolution som stämplar sionismen som ”rasistisk” har uppenbarligen träffat en öm nerv hos jiddsen. Kan det vara så att det är mer förödande att bara konstatera det uppenbara än att gå som katten kring het gröt med antydningar? Uppenbarligen så. Hur dumma de än är, har de afroasiatiska svarta, bestående helt av bakåtsträvande ler-raser, uppenbarligen haft mer kurage än alla världens vita raser tillsammans när det gäller att kalla en spade för en spade.

Det är ganska ironiskt att efter alla ansträngningar från J.B.S. och andra högerorganisationer för att kasta ut Förenta Nationerna under de senaste 30 åren, gjordes inte minsta hack i en sådan rörelse. Men så snart det blir ett verktyg för att göra bara ett angrepp på dessa slemmiga parasiter, bryter helvetet löst och Förenta Nationernas president, talrika senatorer och kongressledamöter och Förenta Nationernas ambassadör släpper alla loss med giftiga attacker mot Förenta Nationerna och hotar att kasta ut det ur USA. Vilket bättre bevis på var makten ligger!

Jag är inte säker på att jag förstår din oro över symbolen som antagits för 200-årsjubileet, eftersom jag bara har observerat att den femuddiga stjärnan används. Kanske kan du upplysa mig.

Hela '76-firandet får mig att spy. När jag tänker på hur grundlagsfäderna och deras anhängare var redo, villiga och kapabla att resa sig och göra uppror mot sådana mindre överträdelser av deras friheter som en teskatt, och sedan tänker på alla de oerhörda grymheter sådana

som att bussa våra barn in i de svarta n*gerdjunglerna, konfiskatorisk beskattning, att skicka enorma mängder bistånd och tröst till våra fiender hemma och utomlands, etc., etc., det gör en illamående. Att tänka på att dagens vita man är så kuvad och undergiven inför alla de uppenbara judiska övergreppen får det att vända sig i magen på mig.

Låt oss få ut mer av den vita mannens bibel!

Angående Ron Marke, jag håller med. Fortsätt arbeta på honom så länge han är mottaglig. Människor förändras verkligen och han verkar ha betydande intelligens.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
Ben Klassen, P.M.

Mr. & Mrs. Everett Thayer
Hallandale, Florida

2 december 1975

Kära Everett och Donna:

Det var alltför länge sedan vi sågs och vi borde träffas oftare. Hur mår Neva? Hon blir tre år i januari — ingenting får en att inse hur tiden flyger som ens växande barn.

På något sätt har jag tappat bort kopiorna av både Nevas CREATIONING-certifikat och även manuset till ceremonin. Jag undrar om ni skulle vilja skicka mig en kopia av varje, förutsatt förstås att ni har en kopia av manuset till ceremonin. Vänligen låt mig veta.

Som ni vet har vi blivit farföräldrar. Walter Scott Moore III är den unge mannens namn och han växer så det knakar. Dessutom har vi flyttat vårt kontor till 9675 W. Sample Road, Coral Springs.

Bästa hälsningar till er alla, och fortsätt den goda kampen.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
Ben Klassen, P.M.

Mr. H. L. Crowder
Goodlettsville, Tennessee

2 december 1975

Kära Mr. Crowder:

Er notering från den 17 november tillsammans med er check på beloppet $32.00 har mottagits. Tack så mycket. Vi skickade en kartong med 32 exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION till er igår, den 1 december.

Låt mig först och främst säga att jag är lika besviken som ni över de dåliga valresultaten efter allt arbete ni lagt ner på det. Det är sant, det bevisar hur sorgligt dement tillståndet i den vita mannens sinne är id—

dagen. Tyvärr kan vi inte låta saken bero med den slutsatsen som ett alibi för att ge upp. Den Vita Människan är ett sorgligt offer för judisk sinnesmanipulation och hjärnvridning. Våra Vita Rasfränder är offer snarare än förövare och vi befinner oss alla i samma båt. Därför är det vår svurna plikt att utkämpa striden och vinna den över den svekfulla juden. Det är antingen seger eller utplåning — vi har inget annat val.

Det är min välövervägda slutsats att blottläggandet av det judiska bedrägeriet som utger sig för att vara hednisk kristendom är det första stora steget i att knäcka ryggen på den judiska konspirationen. Det är den främsta förutsättningen för att föra den Vita Människans sinne tillbaka till förnuftets väg.

Jag tror att vi i CREATIVITY har det totala programmet och tron för att rädda den Vita Människan från total degeneration och föra honom tillbaka till vägen för sin egen frälsning.

Därför hoppas jag att du kommer att främja och distribuera NATURE'S ETERNAL RELIGION, den Vita Människans Bibel, kraftfullt och aggressivt. Rapporter jag får från olika korrespondenter får mig att tro att rasliga stämningar börjar polariseras. Och med en ordentlig tro och ledarskap från vår sida kommer miljoner att strömma till fanan.

Håll uppe kampen och krossa ormens huvud.

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
Ben Klassen, P.M.

P.S. Flygbladet du bifogade om negrerna med titeln "Awaken White Man" är riktigt bra. Det framgår dock inte vem som skrivit det eller vem som ger ut det förutom P. O. Box 6102, Nashville, Tennessee. Vänligen ge råd. Kanske skulle de kunna använda ett exemplar av vår bok. B.K.

Mr. Michael E. Breda
Pasadena, Texas

30 december 1975

Bäste Mr. Breda:

Tack för ditt brev som togs emot dagen efter jul. Jag är inte säker på om jag har stavat ditt namn rätt, men jag är säker på att detta kommer att redas ut i vår nästa korrespondens.

Jag är glad att höra att du är besluten att vidta konstruktiva åtgärder. Som ordspråket säger, för varje tusen som hugger på grenarna är det bara en som hugger på rötterna. När du främjar CREATIVITY är du nere vid problemets rötter, det väsentliga (Nitty-Gritty).

Det finns ingen stor hemlighet med att starta en kyrka. I vårt fall görs det precis som tusentals andra kristna kyrkor startas, förutom att där de säljer hokus pokus och luftslott, är vi dedikerade till och främjar överlevnaden, expansionen och framsteget för den Vita Rasen, det mest värdefulla värdet på jordens yta.

Det första du bör göra är att bli prästvigd som minister i CHURCH OF THE CREATOR. Det kostar ingenting, och vi bifogar nödvändigt ansökningsformulär i två exemplar. Fyll i dem, behåll en kopia och skicka den andra till oss. Nästa steg är att samla en grupp hängivna vita rasmässiga kamrater, börja i liten skala om det behövs. Resten av proceduren beskrivs ganska väl i det näst sista kapitlet, ”Vägen till storhet” i vår White Man’s Bible.

Se till att använda dörr-till-dörr-metoden som används av mormonerna och Jehovas vittnen. Vid era veckomöten kan talen baseras på olika kapitel i boken, eller delar därav.

Det finns ett antal viktiga projekt att driva, men jag föreslår att du inledningsvis koncentrerar dig på två: (a) Att distribuera boken. Sälja, låna ut, ge bort, vad som än krävs. (b) Att rekrytera medlemmar.

Innan vi kan gå vidare till mer omfattande projekt är dessa två första steg avgörande. Vi måste först och främst bygga en maktbas innan vi kan göra något annat. Detta kräver människor — bra, hängivna vita människor.

Jag är övertygad om att vi i CHURCH OF THE CREATOR har tron, programmet och hela paketet för att uppnå det övergripande målet — den vita rasens överlevnad, expansion och avancemang. Allt vi behöver göra är att GENOMFÖRA DET.

Så låt oss få jobbet gjort. Vi har ett specialerbjudande på en kartong med 32 böcker, NATURE’S ETERNAL RELIGION, för $32.00. Jag föreslår att du utnyttjar detta omedelbart. De är det mest kraftfulla verktyg du har att arbeta med. Det är vårt orubbliga mål att få tio miljoner exemplar i händerna på våra vita rasmässiga kamrater så snabbt som möjligt. När vi väl har gjort det kommer vi att ha en tillräckligt bred bas så att ingenting kan stoppa spridningen av vår idé, och vi kan betrakta kampen mot judarna och niggrerna som så gott som vunnen. Bifogat finns också ett flygblad som du kanske vill kopiera eller revidera i ditt dörr-till-dörr-arbete. Bifogat finns även en knapp med vårt emblem. Bär den med stolthet. Folk kommer att fråga dig vad den står för. Detta är din öppning för att ge dem berättelsen om vår rörelse.

Lycka till och låt oss få igång verksamheten!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. John L. Kucek 30 december 1975

Brooksville, Florida

Bäste John:

Tack för ditt brev av den 27 november, som jag härmed

svarar sent. Jag uppskattar dina tankar i ämnet kristendom och relaterade frågor. Jag vet att du är uppriktig, även om jag anser att du är tragiskt vilseledd av den där gamla judiska hjärngymnastiken som har orsakat samma skada på hjärnan hos många annars fina vita raskamrater. Jag beklagar bara att det var tvunget att hända dig och splittra din familj.

Tack för att du skickade tillbaka BIBLE HANDBOOK. Jag kan ge den vidare till någon som kan läsa mer klart och förstå.

Nu till sakens kärna. Du påstår att du har läst BIBLE HANDBOOK av Foote och Ball. Du påstår att du inte fann någon allvarlig utmaning mot den judiska bibelns korrekthet och att när det gäller omoral, oanständigheter och obsceniteter, skulle man finna värre saker i en samhällskunskapsbok för femte klass.

För en man som påstår sig kunna läsa och förstå det engelska språket är detta sannerligen märkliga uttalanden. En person skulle behöva vara döv, stum och blind för att missa de (a) motsägelser, (b) absurditeter, (c) grymheter, (d) ouppfyllda profetior och brutna löften, (e) omoral, oanständigheter och obsceniteter, som den judiska bibeln överflödar av.

Att ha läst HANDBOOK och ha missat ovanstående efter 175 sidor är ungefär lika dumt som om du hade en gäst i ditt vardagsrum och en skunk kom in, började hoppa omkring, spraya rummet och kissa på möblerna, och någon påpekade för dig "en skunk!" och du intetsägande svarade: "Vilken skunk? Jag ser ingen skunk!" Allvarligt talat, John, hur kunde du?

Jag har inte plats i det här brevet för att recensera boken och det behövs egentligen inte, eftersom du påstår dig ha läst den. Så jag kommer bara att peka ut några få (av hundratals) OBSCENITETER för att friska upp ditt minne. (a) David samlar in tvåhundra förhudar från döda filistéer som hemgift till Saul för att få hans dotter (Sam. 18:25, 27). (b) Gud talar: "Jag skall fördärva din säd och sprida dynga på era ansikten" (Mal. 2:3). Läs också Hes. 4:12. (c) Lot erbjuder sina döttrar till en mobb av homosexuella (1 Mos. 19:1-8). (d) Lots döttrar super sin far full och bedriver sedan otukt med honom. (e) Juda (som i Uppenbarelseboken blir en av de vördade tjugofyra äldste i himlen) bedriver otukt med sin svärdotter i tron att hon är en prostituerad vid vägkanten. Ur denna smutsiga röra kom förmodligen en av Jesus Kristus fäderneärvda förfäder, Fares.

Det finns hundratals sidor med fler liknande exempel, men om du inte är antingen helt oärlig eller ytterst dum måste du ha fattat poängen vid det här laget. Att säga att det finns fler och värre i någon lärobok i samhällskunskap för femte klass är helt enkelt inte sant. Jag har inte ens sett så många i juden Ralph Ginsbergs pornografiska tidning "Screw", och den är ungefär så vulgär som man kan bli.

Hur kan någon tillbe sådant idiotiskt skräp, betrakta det som

”sakrat” och ”heligt” och rekommendera det till sina barn?

Nu ser jag på ditt brevhuvud att du är en C.P.A. (auktoriserad revisor). Detta kräver logik, resonemang och intelligens. Så du måste ha det någonstans. Antag nu att när du studerade grunderna i aritmetik i dina tidiga årskurser och din lärare skulle ha klåpat till multiplikationstabellen och sagt till dig att 2 X 2 blir 11, 3 X 5 blir 27, 4 X 7 blir 89, osv. Hur långt skulle du någonsin ha kommit inom matematiken? Antag att han dessutom hamrade in i din lättlurade lilla hjärna att det var bäst att du trodde på det, min son, eftersom det var ”heligt”, det var ”sakrat”, det var en synd att inte tro och att du skulle stekas i evighet i en het ugn som straff om du inte vågade tro. Hur långt skulle du ha kommit i ditt yrke som C.P.A.? Svaret är — ingenstans, förrän du återigen fick ordning på dina grunder.

Och det är exakt historien om detta kristna skräp som du har svalt med hull och hår. Det säger dig att judarna är Guds utvalda folk. (Jag kan läsa engelska — ingen behöver tolka det åt mig.) Det säger dig att du ska älska dina fiender; sälj allt du äger och ge till de fattiga; gör inte motstånd mot det onda; döm inte; vänd andra kinden till och en hel del andra grundläggande dåliga råd och skräp med det upprepade hotet om att steka dig i helvetet om du vågar ifrågasätta.

Så, min vän, du frågar mig — varför ”slösar” jag så mycket tid och kraft mot ”Herren” och hans ”heliga” ord. Det jag redan har sagt borde redan ha besvarat den frågan åt dig. Men jag ska förtydliga ytterligare. (a) Det finns inte ett spår av bevis för någon av de spöken eller superspöken i skyn som du är besatt av till gränsen för vansinne. (b) Allt det där skitet och skräpet du har svalt som varande ”sakrat” skrevs av ett gäng ljugande judiska manusförfattare av okänt ursprung. (Känner du någon av författarna personligen? Har du själv sett något av de spöken de berättar för dig om?) (c) Det är i grunden ruttna råd, som jag påpekade tidigare. (d) Precis som i den hoprörda multiplikationstabellen: förrän du och våra andra vita rasmässiga kamrater gör er av med dessa usla, löjliga spöken och får era sinnen ordnade kring livets realiteter, kommer vi aldrig att komma ut ur den judiska råttfällan.

När det gäller att dessa ”kristna” skulle vara en så liten minoritet utan inflytande, så stämmer det helt enkelt inte. Ni ”Kosher-konservativa” pratar om hur ”kommunisterna” förstör landet, osv. Faktum är att trots att jag har studerat kommunismen mycket grundligt i åratal i J.B.S., kan jag inte säga att jag känner till en enda partibunden kommunist i hela Broward County med en miljon invånare. Å andra sidan behöver jag bara gå ett par kvarter nerför gatan på söndagen, och där vid ett enormt ”Rosa palats” (som vi kallar det) — en presbyteriansk kyrka — står hundratals Cadillacs och andra bilar uppställda, med sina ägare som ivrigt får sina hjärnor hoprörda — judar är Guds

utvalda — älska era fiender, osv. Detta pågår i tre separata sessioner på morgonen. Lite längre upp på vägen finns en annan liknande kyrka med liknande aktiviteter — och en till och en till. National Council of Churches hävdar att de har över 40 miljoner medlemmar enbart i USA. Katolikerna ytterligare 20 miljoner. Det är jävligt många fler än vad det finns kommunister. Dessutom lurar dessa institutioner av "spökhantverk" allmänheten på 20 miljarder dollar om året. Tänk på det! Tjugo miljarder! Allt i namnet av att jaga icke-existerande spöken i skyn. Vilken skändlig verksamhet för att förvirra människors hjärnor! Om vi i CHURCH OF THE CREATOR bara hade en procent av detta belopp att arbeta med (det är 200 miljoner dollar) för att sprida våra idéer för den vita rasens överlevnad, skulle det sprida sig som en löpeld. Jag beklagar att jag inte håller med dig om det kristna inflytandet i regeringen, men samma kristna självmordsidéer förs vidare av Washington — älska våra fiender, ge bort allt till parasiterna, gör inte motstånd mot det onda, vänd andra kinden till, osv.

Tills vi ersätter detta fundamentala nonsens med att jaga icke-existerande spöken genom skyn, kommer vi för evigt att vara dömda att falla offer för judarna. Och där har du svaret på varför jag främjar CREATIVITY och CHURCH OF THE CREATOR.

Tänk över det, John. Använd hjärnan, människa. Kom tillbaka till verkligheten. Du har den grundläggande intelligensen, så varför inte tillämpa den på en mycket allvarlig situation. När det gäller de frågor jag ställde till fader Burke, har du faktiskt INTE svarat på dem alls. Skulle du vilja göra ett nytt försök?

För en vitare och ljusare värld

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 22

Mr. Rick Crain
Alexandria, Virginia

6 januari 1976

Kära Rick:

Tack för ditt julkort. Låt oss hoppas att denna ursprungligen vita hedniska högtid kommer att bli VITARE med åren istället för en judisk kommersiell vinstlott.

Det gläder mig att du läst NATURE'S ETERNAL RELIGION och att den har gjort intryck på ditt tänkande. Ett av de mest meningsfulla bidrag du kan ge under 1976 till den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg är att lägga så många exemplar av vår vita mans bibel — NATURE'S ETERNAL RELIGION — i händerna på våra vita raskamrater som du bara kan. Du rätar därigenom ut deras tänkande och planterar frön — vars konsekvenser kan bli enorma.

Vi har ett specialerbjudande på en kartong med 32 exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION för $32.00. Jag hoppas att du kommer att utnyttja denna möjlighet och göra din del.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Englert
Homosassa Springs, Florida

6 januari 1976

Kära Paul:

Må 1976 bli SKAPARENS ÅR. Jag hoppas att du har haft en glad och festlig julhelg, det stora firandet av en icke-händelse.

Som du säkert är medveten om var julfirandet en festlig vit högtid i Europa långt innan judarna kom och förvände den till sin fördel och gjorde den till en kristen högtid som firar "födelsedagen" för deras spök-idol. Månadsdatumet uppfanns, året uppfanns, och själva händelsen uppfanns, allt flera århundraden efter den förmodade icke-händelsen.

Judarna har skördat enorma vinster från denna bluff ända sedan dess, vilket till och med överträffar bluffen om myten om de sex miljonerna.

Detta påminner mig om en historia jag hörde under helgerna. Det verkar som om en katolik, en protestant och en jude berättade om hur de vanligtvis tillbringade juldagen. Utan att gå in på detaljer om vad den...

katoliken och protestanten berättade (och därmed förstörde skämtet), sade juden: ”Tja, vi gör saker annorlunda. När juldagen kommer, samlas min familj och mina vänner och partners vid varuhuset. Vi tittar på de tomma hyllorna, räknar pengarna i de fulla kassaapparaterna och sedan sjunger vi allesammans: ’Vilken vän vi har i Jesus.’”

Jag är glad att du omvänder några medlemmar i din närmaste familjekrets och skapar fler goda kontakter över hela landet. Faktum är att vår bokförsäljning har ökat, särskilt i England. Jag hör till och med från nya organisationer som är mycket imponerade av boken från länder som Norge och Sverige som jag inte hade hört ifrån tidigare. Jag har stora förhoppningar om att jag ska erhålla de ekonomiska medel som krävs för att verkligen få in kyrkan i en fullvärdig organisation i år. Potentialen finns där och vi måste anstränga oss till det yttersta för att främja vår lära och förbereda en så bred bas som möjligt bland våra vita raskamrater. När avgörandet kommer, som det måste, måste vi vara tillräckligt många som känner fienden och känner till LÖSNINGEN.

Jag färdigställde manuset till FRÅGOR OCH SVAR OM CREATIVITY för en tid sedan, men har inte kommit till skott med att få det tryckt ännu. Det verkar som om jag har fler projekt på gång än vad jag kan finna tid till, men vi rör oss framåt. Jag upprepar, må 1976 bli SKAPARENS ÅR.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. William L. Pierce
National Alliance
Washington, D. C.

13 januari 1976

Käre Bill:

Bifogat finns en check på beloppet 3,00 $. Vänligen skicka 25 exemplar av ATTACK! januari 1976. Det är ett riktigt bra nummer och jag vill skicka ett exemplar till några av mina korrespondenter.

Jag har tänkt skriva till dig ända sedan vi träffades i Arlington förra sommaren, men har aldrig haft ett specifikt tillfälle. Jag är fortfarande intresserad av att slå ihop våra krafter med dig och de ekonomiska medlen för att göra det kan komma att materialiseras under 1976.

När jag läser din ledare under ”Frågor folk ställer”, kan jag inte annat än hålla med om att din analys av den vita mannens dilemma och splittring är ganska mitt i prick. Jag kan dock inte låta bli att också komma till en ytterligare slutsats, att den grundläggande, bakomliggande orsaken till att den vita rasen aldrig har polariserats kring någon enskild ideologi är för att de aldrig har haft en som verkligen varit mer än fragmentarisk, men

aldrig fundamental. Hitlers nationalsocialism var en början, men den hade inte riktigt en moralisk eller religiös bas, och förrän den konfronterade och raserade den judiska kristendomen, skulle den aldrig kunna ha det. Dessutom var den alltför snävt polariserad kring pangermanism för att omfamna den biologiska vita rasen som helhet. Att ens vara för den vita rasen och mot judarna och niggrerna är inte nog. Kommer du ihåg hur imponerad du var av Marjoe?

Nåväl, i CREATIVITY tror jag att vi har fått ihop hela paketet — religiöst, moraliskt, politiskt, etiskt och rasligt i harmoni med de instinkter som en givmild natur har försett oss med. För att den vita människan ska kunna tänka klart måste han (a) först rensa sin hjärna från de idiotiska historierna om "spöket i skyn" som juden har rört till hans hjärna med, och (b) förstå naturlagarna, som han är en integrerad del av.

Jag hoppas att du har ägnat ämnet ytterligare eftertanke sedan vår diskussion förra sommaren. Jag skulle uppskatta att höra mer från dig.

Må 1976 bli SKAPARENS ÅR och ett produktivt år för dig personligen.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Belknap 14 januari 1976
United States Industrial Council
Nashville, Tennessee

Bäste Mr. Belknap:

Jag har mottagit din senaste USIC-broschyr. Låt mig till att börja med säga att jag inte kunde hålla med mer om din ståndpunkt gällande den medvetet destruktiva politik som den amerikanska regeringen bedriver för att förstöra det produktiva elementet i andra frågor som du har uttalat dig om. Jag upprepar — jag kunde inte hålla med dig mer helhjärtat.

DEN VERKLIGA FRÅGAN ÄR: HUR BEKÄMPAR VI BÄST EN FIENTLIG REGERING PÅ AVVÄGAR?

I detta avseende förefaller det mig som om du har valt det gamla "SÄKERT-MISSLYCKANDE"-programmet som ligger de kosher-konservativas hjärtan så varmt om bakfoten, nämligen den konservativa "Gud och fosterlandet"-metoden som har skickat mer än 20 000 sådana organisationer i fördärvet och glömskan under de senaste 60 åren. (Jag vandrade också den meningslösa, frustrerande vägen i åratal tills jag slutligen vaknade upp.) Medan den metoden är dömd att misslyckas, har våra fiender under tiden ökat sin makt med stormsteg, tills de nu har oss i sitt våld med praktiskt taget inget motstånd i sikte.

Nu är jag säker på att du är en intelligent man, Mr. Belknap. Om...

metoder som användes under den okunniga mörka medeltiden med åderlåtning som ett botemedel för alla krämpor upprepade gånger gav negativa resultat, är jag säker på att du inte skulle använda det idag när du har tillgång till mycket mer vetenskapliga och effektiva procedurer. Endast en dåre skulle hålla fast vid metoder och premisser som är dömda att misslyckas.

Och så är det med de "Kosher-konservativas" tillvägagångssätt. Det ignorerar fullständigt ett antal realiteter som orsakar vår undergång, och såvida de inte erkänns och ageras på kommer vi upprepade gånger att vara dömda till misslyckande och slutligen utplåning.

Dessa uppenbara faktorer är:

1. Att RAS är dagens dominerande fråga, som den har varit sedan historiens gryning.
2. Att judarna är den kraftfulla aktiva ingrediensen som kontrollerar världen idag, som de har gjort i århundraden.
3. Det är judarnas mål att blanda upp och förstöra den vita rasen och styra en värld av okunnigt, färgat avskum som enkelt kan kontrolleras utan någon risk för uppror.
4. Den vita mannens religion, kristendomen, baserad på historien om "spöken i skyn", har varit kraftfullt bidragande till att förlama den vita mannens förmåga att tänka klart.
5. Den vita mannens religion, kristendomen, prackades på honom av judarna, och dess första katastrofala effekt var att riva ner det magnifika (vita) romerska riket och lämna det i ruiner. Den efterföljande effekten var att störta den vita mannens civilisation i tusen år av mörk medeltid, en period av okunnighet, vidskepelse, lättrogenhet, fattigdom och regression.
6. Det finns inga spöken i skyn eller någon annanstans.
7. Den vita mannen behöver en ny och bättre religion som ska befria honom från den svekfulla judens övervåldigande tyranni om den vita mannen ska överleva.

Såvida inte ovanstående grundläggande realiteter erkänns, är alla andra protester som dina bara ett tomt bräkande i vinden. För några dagar sedan skickade jag gratis till dig vår bok NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag hoppas att du läser den. I den kommer du att finna de fullständiga vetenskapliga analyserna, precis som en god läkare skulle utföra, av orsaken till vår sjukdom. Den isolerar den aktiva ingrediensen som orsakar den vita rasens undergång. I den andra halvan ger den ett genomgripande program och en total lösning för överlevnad, expansion och främjande av naturens finaste skapelse, den vita rasen, som jag antar att du är medlem av. Jag antar detta eftersom en jude sannolikt inte skulle inta en position som du har tagit, men jag kan ha fel.

Hur som helst, läs hela boken. Allt finns där för dem som har ögon att se och öron att höra och intelligensen att korrelera och dra slutsatser. Låt mig sedan veta: Är du lojal mot den vita rasen eller är du en förrädare mot den? I vår religion, CREATIVITY,

vi tolererar inga mellanting.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. J. Martinsons 21 januari 1976
Silverdale, Australien

Bäste Mr. Martinsons:

Tack för ditt brev av den 13 januari. Jag vet inte om något ytterligare jag har att säga, som jag inte redan har sagt i min bok NATURE'S ETERNAL RELIGION, kommer att göra någon större skillnad. Uppenbarligen är ditt sinne så besatt av historien om "spöken-i-skyn" att du inte längre rationellt kan underhålla tanken på att sådana spöken inte existerar, i skyn eller någon annanstans, och att de inte kontrollerar våra liv. Låt mig ändå påminna dig igen om att våra liv och universum styrs, inte av övernaturliga spöken, utan av Naturens Lagar, som är rationella, som är eviga och som vi förstår till en begränsad grad.

Eftersom jag förtvivlar om att övertyga dig om icke-existensen av spöken, heliga, onda eller på annat sätt, är mitt enda syfte med att skriva till dig överhuvudtaget att inte lämna intrycket att jag är oförmögen att besvara dina argument, som i bästa fall är svaga.

A. Du spenderar en hel del tid på att försöka underbygga en premiss som jag redan själv har konstaterat — nämligen att den vita rasen behöver en religion för sin egen överlevnad, expansion och framsteg. Jag förkunnar högljutt att judarna har en sådan religion för sin egen ras och under de senaste fem tusen åren har den mosaiska religionen gett judarna ett syfte och ett program, och att de tackar sin själva existens och överlevnad till sin religion. Jag förkunnar högljutt att judarna tidigt i sin historia insåg att religion var ett kraftfullt vapen med två eggar — för det första, att förena sin egen ras, och för det andra, ett vapen med vilket de kan förgöra sina fiender. Jag hävdar i min bok att de uppfann kristendomen för att förstöra den stora (vita) romerska civilisationen som en hämndaktion, och förstörde den gjorde de. Jag observerar vidare att vi kan och bör lära oss mycket av judens användning av religion och jag tillämpar dessa lärdomar på bildandet av CREATIVITY som en religion för den vita rasen att polarisera kring och kämpa för sin egen överlevnad.

Okej, så här långt har du och jag ingen dispyt, förutom att du spenderade mycket tid på att försöka övertyga mig om att göra uttalanden som jag villigt erkänner och som utgör kärnan i min bok.

Nu är den överväldigande uppenbara punkten som du missar att jag inte fördömer judarna för att de utövar judendom och främjar sin...

egen ras, jag beundrar deras uppfinningsrikedom i detta avseende och om jag vore jude skulle jag utan tvekan utöva det också. Jag skulle vara intresserad av judarnas överlevnad, expansion och framsteg.

Poängen är att du och jag inte är judar, utan medlemmar av den vita rasen. Judarna är våra dödsfiender och håller snabbt på att uppnå kulmen på sitt urgamla mål — förintelsen och folkmordet på den vita rasen. Situationen liknar att upptäcka ett bo av skallerormar under din säng. Konflikten är oförsonlig. Antingen utrotar du skallerormarna eller så kommer de att använda sina vapen — sina giftiga huggtänder — och orsaka din och din familjs död. Du klandrar inte skallerormen för att vara vad den är, inte heller klandrar du den för att den använder sina huggtänder. Om du vore i dess position skulle du göra detsamma — du skulle kämpa för din egen sorts överlevnad. Men eftersom du inte är en skallerorm och besitter ett sunt förnuft, skulle du slå ihjäl den så snabbt som möjligt innan den hann fram till dig. Konflikten mellan er är dödlig och oförsonlig.

Situationen gällande judarna är så grundläggande och enkel som så. Det är så uppenbart att jag inte kan förstå hur det har undgått dig. Genom hela boken har jag upprepat en av naturens mest grundläggande lagar: Naturen säger åt varje varelse att sträva efter sin egen arts överlevnad — utan några begränsningar.

Och så är det med juden. I tusentals år har han använt sina instinkter för överlevnad som en parasit på andra rasers kroppar och han har gjort sitt jobb väl. Han har använt verktyg och vapen som vi också skulle kunna använda och vi också skulle kunna och måste använda religion för vår egen överlevnad, expansion och framsteg. Detta är den läxa jag har lärt mig av judarna och jag har lärt mig den väl. Jag gör ingen hemlighet av det.

B. Nu, från och med här, skiljer sig vår religion och vårt program drastiskt från judendomen eller den mosaiska religionen. (a) För det första är judar en parasitisk ras och måste leva på andra rasers produktivitet, särskilt den kreativa och produktiva vita rasen. Vi, den vita rasen, som är produktiva, kreativa och självförsörjande, behöver inte judarna, inte heller behöver vi negrerna eller någon av de andra ler-raserna för vår överlevnad eller uppehälle. (b) Därför behöver vi inte bedra, lura, förvirra eller förvilla de andra rasernas sinnen. Vi behöver inte, och vi vill inte, förslava, förstöra, sälja droger, råna, döda, mörda något av de andra folken i världen, oavsett om de är judar, negrer eller andra ler-människor. (c) Vi behöver inte de andra människorna alls. Vad vi säger i NATURENS EVIGA RELIGION är att vad den vita rasen, i enlighet med naturens lagar, bör och måste göra (liksom varje annan varelse) är att ta hand om sina egna. Detta är vi extremt kapabla till, om våra sinnen inte är förvillade med spöken-i-skyn-nonsens och annat främmande skräp. (d) Vi föreslår inte massmord, utrotning, folkmord

eller något liknande mått på lerfolket och judarna. CREATIVITY förespråkar att vi tar hand om våra egna och expanderar till det yttersta av vår förmåga, och att vi medvetet förbättrar vår ras kvalitet över generationerna — mål som är ädla och konstruktiva — mål som Naturen uppmanar oss att sträva efter. (e) Om vi slutade subventionera lerraserna skulle de krympa av sig själva eftersom de inte skulle kunna konkurrera med den kreativa intelligenta vita rasen, vilket bevisas av den tröga, lata och odugliga indianen i vårt eget land, eller den liknande genetiskt retarderade undermänskliga buskmannen i ditt land. Med din förvirrade och självmordsbenägna kristna etik kan du hävda att detta är fel. Vi Skapare säger nej, det är etiskt, moraliskt och naturligt korrekt och Naturen säger det till oss högt och tydligt. Medan ni kristna rabblar alla dessa självmordsbenägna kristna läror, märker jag att ni inte utövar dem och ni skulle vara ännu dummare om ni gjorde det. Om du verkligen trodde på det du predikade, skulle du ge allt du ägde till någon dum australisk buskman, krypa ner i ett hål och försvinna. Det skulle vara sann kristendom i praktiken.

C. Så mycket för likheterna och skillnaderna mellan judendom och CREATIVITY. Det finns mycket mer men jag har varken utrymme eller lust att gå in på det här.

Jag vill bara kort kommentera de uppenbara villfarelserna i dina påståenden om att kristendomen är svaret på världens problem. (a) För det första finns det inga spöken-i-skyn, eller någon annanstans, som kontrollerar våra liv eller vårt öde. Det finns inga spöken, heliga, onda eller andra, inga demoner, inga djävlar, inga feer, inga leprechauner eller några andra typer av spöken. Jag har aldrig sett några, inte du heller, och inte heller någon annan vid sina sinnens fulla bruk. Det krävs en person som är rubbad av vidskeplighet och lättrogenhet för att tro på sådant löjligt nonsens. Det är en baksmälla eller en tillbakagång till vårt vilda och barbariska förflutna och kommer, förutspår jag, att utrotas i en inte alltför avlägsen framtid genom kunskap, logik och sunt förnuft. Detta är ett av målen med min bok. (b) Det har aldrig funnits en sådan karaktär som Jesus Kristus. Som jag påpekar i min bok uppfanns han av judarna ett sekel eller två efter icke-händelsen som en hämnd på romarna. De självmordsbenägna kristna lärorna var en omarbetning av esséerna som föregick den kristna eran med minst hundra år. (c) Kristendomen har inte förbättrat världen. Den har gett upphov till outsägligt elände, hat, krig, fattigdom och galenskap. Den störtade den stora vita rasen in i tusen år av den mörka medeltiden — elände, smuts, fattigdom, vidskeplighet och okunnighet. Vilken skam, efter att romarna hade gjort så stora framsteg! (d) Ni kristna använder samma dumma ursäkt för misslyckande som kommunisterna — de hävdar att alla andra kommunister inte utövar sann kommunism. Om de gjorde det, skulle vi ha ett paradis på jorden. Likaså hävdar ni kristna att ingen utom ni själva VERKLIGEN förstår eller utövar sann kristendom. Vilket nonsens. Den sanna

historiska dokument visar att kristna har bränt varandra på bål i hundratusental. De har utövat varje grotesk och makaber tortyrmetod känd för människan på sina offer, och faktiskt uppfunnit de flesta av dem — tumskruven, järnkorsetten, sträckbänken, etc. De förövade massmord på sina rivaler, såsom Bartolomeinatten, etc.

Nåväl, så mycket för kristendomen. Jag skulle kunna fortsätta — men som jag sa i början — förnuft, logik, bevis och historia har liten effekt i ett sinne som en gång blivit rubbat och frätt av den judiska hjärntvättaren känd som kristendomen. Deras berättelse om ett spöke i skyn, understödd av hotet om tortyr i helvetet, är för de lättlurade och vidskepliga mer kraftfull än de kan motstå. Sådant är ödet för de lättlurade och vidskepliga.

Lyckligtvis börjar ett ökande antal, som växer genom geometrisk progression, särskilt bland den yngre generationen, att se igenom denna judiska bluff och samlas kring vår lära — en lära lika gammal och grundläggande som Naturen och hennes lagar själva. Jag gör det till mitt livsverk att främja denna triumf över lättluradhet och vidskepelse och arbeta för den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg — Naturens främsta skapelse.

För en vitare och ljusare värld
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Ed. Gocek
Gainsville, Florida

28 januari 1976

Bäste Mr. Gocek:

Nyligen återupplivade jag ditt blad ”Survival in the 20th Century” och av olika anledningar beslutade jag mig för att börja med din diet på fullkornsvete, kli, etc. Jag håller helt med om att våra överprocessade livsmedel är en huvudorsak till försvagning och åtföljande sjukdomar som plågar så många människor idag. Bifogat finns en liten broschyr som en av mina anhängare skickade till mig nyligen. Den hävdar, bland annat, att judarna på romartiden medvetet uppmuntrade de aristokratiska romarna att äta demineraliserat vitt bröd medan deras genetiskt underlägsna slavar åt fullkornsvete, med följden att romarna blev svaga, sterila, mentalt degenererade och dog ut. Oavsett om detta är sant eller inte, är det oerhört intressant. Vänligen returnera broschyren efter att du har läst den då det är den enda jag har.

Jag undrar vad mer du har lärt dig om dieten du rekommenderade sedan du skrev sist. Du skulle också göra ett nytt flygblad och annonsera för NATURE’S ETERNAL RELIGION på baksidan av det. Bifogat finns ett flygblad om boken om det skulle vara till hjälp.

Ed, även om jag håller med om att vi alla skulle kunna vara fysiskt hälsosammare, och jag är en stark förespråkare för EN SUND SJÄL I EN SUND KROPP (det är en del av vår Kreativa trosbekännelse), är jag övertygad om att DEN MEST FLAGRANTA SJUKDOMEN hos den vita rasen är ett förvirrat sinne. Vårt största problem ÄR ATT RÄTTA TILL TÄNKANDET hos våra egna vita rasfränder.

I detta avseende kan du göra en enorm mängd nytta oavsett om du har en organisation eller bara är en man. I NATURE'S ETERNAL RELIGION har vi DEN TOTALA LÖSNINGEN, DET FULLSTÄNDIGA PROGRAMMET och DEN ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN. Genom att glödande, aggressivt och till och med fanatiskt FRÄMJA OCH DISTRIBUERA NATURE'S ETERNAL RELIGION, den vita mannens bibel, kan du bidra oerhört till att rätta till den vita mannens tänkande, ge honom ett syfte och ett program och därigenom påskynda vår ras överlevnad, expansion och framsteg. Låt inte judarna och negrerna ta över!

Vi har fortfarande ett specialerbjudande på 32 böcker för $32.00. Hamstra och distribuera som om ditt liv hängde på det. Det gör det!

Under tiden, håll mig uppdaterad och låt oss få ut dessa den vita mannens biblar i händerna på våra vita rasfränder. Det är vårt initiala mål att få ut tio miljoner exemplar så snart som möjligt. Gör vad du kan.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. J. J. Lambert
Rochdale Lancs, England

29 januari 1976

Bäste Mr. Lambert:

Tack för ditt senaste brev angående vår bok NATURE'S ETERNAL RELIGION. Det är sannerligen glädjande att få veta att innehållet har haft en betydande inverkan på din filosofi och ditt tänkande. Jag hoppas att det ska sporra dig till att bli engagerad och hängiven i den strid vi står inför för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Angående den arab-israeliska konflikten som du frågar om, så är skenet återigen bedrägligt. Judarna kontrollerar det kommunistiska Ryssland, helt och hållet. Ryssland hjälper inte egentligen araberna, utan drar undan mattan för dem. Om du bara ställer dig själv denna fråga — Varför är det så att 220 miljoner ryssar plus 120 miljoner araber alltid förlorar mot 2-1/2 miljoner israeler, så tror jag att svaret framträder tydligt.

Angående Frälsningsarmén är det bästa sättet att hantera dem detsamma som för den kristna rörelsen som helhet: exponera deras

"spöken-i-skyn"-svindeln och ersätta den med vår dynamiska nya religion CREATIVITY. Det bästa sättet att komma igång är att distribuera så många exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION till dina vita raskamrater som du kan. Du kan beställa dem från oss i kartonger om 8 böcker för 10,00 USD. Vänligen gör din del!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Hedy E. Greene
Republic of South Africa

10 februari 1976

Bästa Mrs. Greene:

Vi har mottagit ditt brev av den 27 januari, och även din check på ett belopp av 70,00 $. Tack så mycket för båda.

Jag beklagar förseningen av mitt brev från den 3 december, då det inte var min avsikt att det skulle gå som ytpost. Vi hade ett byte av sekreterare vid den tidpunkten och jag antar att jag inte hade inskärpt tillräckligt hos henne att all utrikes post skulle gå med flyg.

Dina tidningsklipp om judarnas öppna fräckhet i Sydafrika kommer inte som någon överraskning. Allt eftersom de blir mäktigare och oemotsagda, blir de också mer arroganta och öppna med att ståta med sina onda avsikter. Detta är en av deras svagheter och har lett till deras fall många gånger och på många platser i det förflutna.

Men vid ingen tidpunkt har ett brett, permanent, samvetsgrant pro-gram organiserats och lanserats för att permanent neutralisera den judiska plågan, förutom kanske i Hitlers Tyskland. Till och med det var inte tillräckligt brett och hade ett antal begränsningar, som jag påpekar i boken. I NATURE'S ETERNAL RELIGION tror jag att vi har det totala programmet och den ultimata trosbekännelsen för att göra jobbet. Det är vårt obevekliga mål att placera tio miljoner exemplar i händerna på våra vita raskamrater på kortast möjliga tid. När vi väl har gjort det, tror jag att vi är på god väg mot seger. Tack för att du gör din del. Vi kommer att skicka din beställning på 56 böcker denna vecka.

Berätta mer för mig om Sydafrika och varför du flyttade dit.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 23

Herr A. H. von Zeck 11 februari 1976
Tampa, Florida

Bäste herr von Zeck:

Tack för ditt brev av den 5 februari. Din grupp verkar ha berömvärda mål och jag önskar dem stor framgång. Det förefaller mig dock vara ännu ett konservativt tillvägagångssätt att välja ut en specifik aspekt av det judiska programmet och hoppas på framgång. Det är min välövervägda åsikt att framgång på sådana premisser har prövats av fler än 20 000 sådana organisationer under de senaste 60 åren och konsekvent mötts av misslyckande. Det är ett ganska bedrövligt resultat, så varför gå den vägen igen? Det är som att jaga bränder anlagda av mordbrännare, men aldrig bry sig om att fånga anstiftarna till själva bränderna. Man kan inte vinna på det sättet, man kommer bara för evigt att jaga bränder, vanligtvis för sent för att göra någon nytta.

Och så är det med det judiska hotet. Om inte den vita rasen organiserar sig på en bred front, bygger upp en överväldigande maktposition, kommer vi aldrig att vinna kriget mot anstiftarna. Vi kommer inte ens att vinna några små strider. Förrän vi, den vita rasen, känner fienden och organiserar oss för att neutralisera denna dödliga fiende — det VÄRLDSOMSPÄNNANDE JUDISKA NÄTVERKET — kommer vi att utplånas från jordens yta. Judens historiska, obevekliga mål har i två tusen år varit att rasmässigt blanda upp och begå folkmord på den vita rasen. De är snabbt på väg mot seger, kanske inom nästa generation eller två — om vi inte kan vända krigstrenden — och det är bäst att vi sätter igång.

Nåväl, problemet som jag upprepat konstaterar i min bok är inte så mycket att övervinna judar, niggrer och "mud races", som alla febrilt arbetar mot vår undergång, utan problemet är i grunden ATT RÄTTA TILL DEN VITA MÄNNISKANS FÖRVIRRADE TÄNKANDE. Det är det i ett nötskal — och det är vad vår bok NATURE'S ETERNAL RELIGION handlar om. När väl majoriteten av våra vita raskamrater förstår att det är en fråga om den vita rasens överlevnad och inte konstitutionen, Amerika, ekonomin, etc., och att judarna ondskefullt driver på sitt program för vår förintelse, då skulle striden omedelbart ta en annan vändning, tro mig. Det är vad NATURE'S ETERNAL RELIGION handlar om. Om vi kan få ut tio miljoner exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION — det är vårt mål — i händerna på våra vita raskamrater, är striden mot judarna och niggrerna så gott som vunnen.

Istället för att spela judarnas spel, om du gör din del i att sprida ordet, kommer du att åstadkomma mycket permanent och bestående gott för den vita mannens sak. Vi har ett specialerbjudande just nu på 32 exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION för $32.00. Jag hoppas att du kommer att utnyttja detta erbjudande och sprida det heliga budskapet.

Angående Kehilla, förvänta dig inte att judiska källor ska bekräfta det, eller informera dig. En av de grundläggande teserna i varje konspiration är att övertyga världen om att den inte existerar.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. George Ludick
Plantation, Florida

13 februari 1976

Bäste George:

Det var trevligt att prata med dig igen igår kväll. Medan vi pratade började jag minnas vår tidigare bekantskap. Jag är glad att veta att du förstår det överskuggande faktumet att det judiska nätverket är den överväldigande orsaken till alla våra eländen och bekymmer.

I min bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, analyserar jag grundligt orsaken i Del I och lägger fram den totala lösningen i Del II. Du kommer, tror jag, att bli förvånad över djupet i den judiska konspiration som har plågat den vita rasen under de senaste tusentals åren och vars överväldigande mål är bastardiseringen och förstörelsen av den vita rasen.

George Wallace är inte lösningen på någonting. Jag har studerat honom och hans sjabbiga program grundligt. Det tog mig inte lång tid att se igenom denna bedragare par excellence. Medan han 1962 drog till sig uppmärksamhet genom att utge sig för att vara en förkämpe för den vita rasen, har han för länge sedan visat sin rätta färg genom att ständigt skryta om hur mycket han har gjort för de smutsiga, stinkande negrerna. Han är inte bara en negerälskare utan en hantlangare åt judarna. När jag kände honom 1968 hade han judar som Joe Fine i sin innersta krets. Genom förräderi och svek hade Wallace lurat sina förvirrade vita anhängare att skicka in månatliga bidrag som uppgår till miljontals varje år, vilket mestadels går i hans egen ficka.

George, om du skulle spendera hälften av den tid, pengar och energi på att främja den trosbekännelse och det program som anges i NATURE'S ETERNAL RELIGION för att reda ut det förvirrade tänkandet hos dina vita raskamrater, skulle du åstadkomma tusen gånger mer än att stödja den svekfulla juden och negerälskaren, George Wallace.

Jag skickar dig ett exemplar av boken, med hälsningar från CHURCH OF THE CREATOR. Läs den grundligt, placera den sedan som

så många exemplar som möjligt i händerna på dina vita rasfränder.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. M. Montgomery
Brentwood, Tennessee

16 februari 1976

Bäste Mr. Montgomery:

Tack för ditt brev, din check på 6,00 dollar, ditt band och även det andra tryckta materialet.

Vi postade två exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION till dig den 12 februari 1976. Angående skuldsedeln hade jag glömt bort den, jag är inte orolig för den på ett eller annat sätt, men hoppas att du kommer att reglera den.

Jag har lyssnat på ditt band och läst Oden-litteraturen, och även fördömandet av Protokollen. Låt mig ta dessa i omvänd ordning.

1. PROTOKOLLEN. Det första vi måste komma ihåg gällande en konspiration (vilken konspiration som helst) är att den är ytterst sårbar och när den väl är grundligt avslöjad är den förstörd. Därför måste en konspiration göra stora ansträngningar för att bedra och övertyga världen om att den inte existerar. Detta är judarnas prekära position och deras förrädiska ritning så som den framställs i Protokollen. De har förnekat och fördömt dem upprepade gånger, till och med tillsatt en senatskommitté (ledd av sådana judar som Jacob Javits) för att ”undersöka” Protokollen och ”bevisa” att de är en ”förfalskning”. Eftersom det var deras mål från första början, var det naturligtvis deras förutsägbara ”slutsats”. Men Protokollen försvinner inte, för som Henry Ford sa (1921) så passar de in i bilden av vad som pågår. Idag, 55 år senare, har programmet nystats upp ytterligare till den punkt där man måste vara en idiot för att efter att ha läst Protokollen inte se planen genomföras till punkt och pricka. Jag vet inte vem Ravenscroft är, men han försöker uppenbarligen täcka upp för judarna. Om man undersökte det på djupet är jag säker på att man skulle finna en svekfull skara judar i bakgrunden. Det är det vanliga judiska tricket, precis som ”Den stora lögnens teknik”, att sedan vältra över alla sina avskyvärda planer och sitt förräderi på Hitler och nazisterna.

Hitler fanns inte i närheten när judarna förstörde det romerska riket. Han var inte född när judarna anstiftade inbördeskriget i USA och lät våra vita rasfränder massakrera varandra som en flock idioter. Hitler fanns inte heller i närheten när judarna anstiftade den franska revolutionen. Inte heller hade han något inflytande i genomförandet av den ryska revolutionen eller första världskriget. Men allt är i överensstämmelse med Talmud, Protokollen och den judiska

program för att förinta den vita rasen — ett program som sträcker sig tillbaka till Salomos dagar.

2. ANGÅENDE ODINISM. Jag har läst deras material i åratal. Jag brukade till och med korrespondera med ledaren för det, en viss gammal dam i Toronto vars namn jag inte kan dra mig till minnes just nu. Hur som helst finner jag deras material fånigt, värdelöst och meningslöst. De har ingen intelligent trosbekännelse, inget program eller ens en värdefull idé om hur man ska stoppa den judiska anstormningen. Precis som kristendomen har den fåniga historier om spöken i skyn eller dimmor på bergstoppar, eller var som helst, spöken som Tor, Fritiof, Oden och andra barnberättelser som är lika verkliga som jultomten och hans feer. Jag beundrar vikingarna för deras virilitet, manlighet, energi och stridsegenskaper, på samma sätt som romarna. Men när det kommer till deras religion var de dumma som tåget, precis som romarna. Och det är anledningen till att båda gick under.

Nej, min vän, vi behöver en bättre plan och en mer intelligent trosbekännelse och ett program än vad de hade, om vi ska kunna konfrontera, bekämpa och övervinna den förrädiska, ondskefulla maktstruktur som maler ner oss i glömska. Vikingarna och romarna dukade båda under för den judiska kristendomen. I NATURE'S ETERNAL RELIGION, om du studerar den mer noggrant, har vi det FULLSTÄNDIGA PROGRAMMET, DEN ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN och den TOTALA LÖSNINGEN. Använd huvudet. Engagera dig. Hjälp till att genomföra det. Sitt inte där på arslet och dröm om spöken i skyn, även om de är i form av vikingar.

3. NU ANGÅENDE DITT BAND. Det finns TÄNKARE, GÖRARE och PRATARE: Tänkare planerar. Görare utför planen. Och Pratarna förklarar varför en plan inte kommer att fungera och kritiserar även om den fungerar. Personligen bedömer jag mig själv tillhöra i huvudsak den första kategorin och endast delvis den andra kategorin. Arkitekter är lika viktiga som entreprenörer. Var och en har olika talanger, men båda behövs. Det krävs lagarbete för att få saker gjorda. Inte en på miljonen har en Hitlers talanger att vara en planerare, tänkare och görare i en och samma person. Vi behöver värva varje rödblodig vit raskamrat i vårt program för KREATIVITET om vi ska överleva. Den första förutsättningen för att kanalisera den vita rasens enorma kraft till konstruktiva, meningsfulla resultat ÄR ATT RÄTTA TILL DEN VITE MANNENS TÄNKANDE. Det är vad jag försöker göra och det är vad NATURE'S ETERNAL RELIGION handlar om. Du kan inte ens börja tänka klart om du fortfarande är fast vid spöken i skyn, oavsett om de är kristna eller vikingar. När du avslutar din utläggning på bandet med ett dramatiskt "Oden lever!" är du på samma dumma LSD-tripp som de kristna med alla sina spöken i skyn. För att kunna tänka och planera logiskt måste du hålla dig till verkligheten, använda logik och sunt förnuft. Spökena kommer inte att klippa gräset åt dig, inte heller kommer de att ge oss någon hjälp i den förestående striden. Det förefaller mig som om hela filosofin som uttrycks på ditt band är en total kapitulation.

ut. Du hatar kvinnor och skyller dem för den röra vi befinner oss i. Du hatar också dina vita rasfränder av båda könen eftersom de är för dumma för att du ska umgås med dem. Du gifte dig inte och skaffade inga barn, utan valde istället att sluta i neslig glömska trots all den fantastiska utveckling som dina irländska och vikinga-förfäder sammanställde i dina gener. Vilket tragiskt svek! Hela din filosofi är en rusning mot att avsluta allt, efter vad jag förstår. Om det verkligen är vad du vill göra, kan du åstadkomma allt på kort tid genom att ta ett pulver. Det är det negativa, fega förhållningssättet till livet. Vi Kreatörer har en annan syn. Vi säger ja, vi är glada över att vara vid liv. Ja, vi har en hel del problem att lösa, och vid Gud, med vår intelligens och energi är vi den mäktigaste kraften på jordens yta — OCH VI SKALL SEGRA! Det gör livet mycket mer intressant, dynamiskt och meningsfullt än att ge upp, gnälla och fördöma dina vita rasfränders dumhet. För det första har de flesta vita par som har satt barn till världen redan bidragit mer till eftervärlden och den vita rasen än vad du har gjort, och har dessutom uppvisat friskare instinkter. Om dina vita bröder har fått sitt tänkande hoptrasslat, är det upp till dig att räta ut dem. Det verkar för mig som att du har en hel del uträtning att göra själv. Ditt tänkande är negativt och nihilistiskt. Om du har ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION i dina händer, läs den igen, och du kommer att veta vad du ska göra. Gör det! Genom att tala konstruktivt och sprida ordet ÄR DU I SJÄLVA VERKET EN GÖRARE. Vi vill få ut tio miljoner exemplar av vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita rasfränder på kortast möjliga tid. Jag vet inte hur gammal du är, men jag hoppas att du inte är bortom räddning när det gäller att bidra till den uppgift som ligger framför oss. Så varför lämnar du inte denna suicidala idé om självömkan och att krypa in i ett hål och istället SÄTTER IGÅNG OCH BLIR EN GÖRARE!

För en vitare och ljusare värld
Kreativt din,
Ben Klassen, P.M.

Mr. Gert J. Hetterich **18 februari 1976**
Ft. Lauderdale, Florida

Kära Gert:
En korrespondent från Sydafrika skickade mig den bifogade SKRIFTEN, utgiven av en viss tysk advokat vid namn Manfred Roeder. Enligt min sydafrikanska korrespondent arbetar herr Roeder och jag själv på exakt samma kurs. Men av vad jag kan utläsa från SKRIFTEN är den bara något liknande, inte densamma. Herr Roeder går uppenbarligen inte in på kristendomen, behovet av

en helt ny religion för den vita rasen, idén om att bygga en framtida värld uteslutande för vita människor, och många andra idéer som vi har införlivat i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Han kämpar icke desto mindre mot judisk dominans i Tyskland, något jag hör väldigt lite om. Jag har skickat ett exemplar av min bok och ett brev till Roeder.

Det var meningen att jag skulle ge dig detta när du var här, men jag glömde det. Vänligen läs det och se vad du tycker om det. Du kanske vill kontakta herr Roeder när du kommer tillbaka. Oavsett vad du må tycka eller inte tycka om Hitler, är den judiska plågan fortfarande i högsta grad närvarande hos oss och vi kommer att bli tvungna att ta itu med den, om vi har någon omtanke om våra barn och framtida generationer. Jag hoppas att du har läst det ytterligare material jag gav dig.

Vi uppskattade mycket att ha dig och fru Hetterich på besök igår kväll, och ser fram emot att träffa dig igen nästa vecka.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Rev. Michael E. Breda 27 februari 1976
Pasadena, Texas

Bäste Rev. Breda:

Din ansökan om prästtjänst i CHURCH OF THE CREATOR har accepterats och bifogat finns dina ordinationshandlingar. Grattis! Må dina bidrag till den vita rasens sak leva upp till alla våra förväntningar. Vi har ett enormt, men mycket givande arbete framför oss och jag hoppas att du kommer att göra mer än din del.

Tack även för checken på 32,00 dollar som mottagits. Vi skickade en kartong med 32 exemplar av "White Man's Bible" idag. Den var försäkrad. Vänligen bekräfta när du mottagit dem.

Angående din fråga om ett fribrev (charter), så är vi registrerade som en ideell religiös organisation i delstaten Florida. Vi har erhållit skattebefrielse från I.R.S., så alla pengar som doneras till vår kyrka är avdragsgilla. Din status skulle vara en filialkyrka till huvudkontoret. Egentligen behövs inget ytterligare, även om jag inte har några invändningar om du skulle vilja registrera din organisation i Texas. Jag ser dock inte riktigt något behov av det. Enligt det första tillägget till konstitutionen ska "Kongressen inte stifta någon lag som rör etablerandet av en religion, eller förbjuder fritt utövande därav;" detta är ett extremt brett uttalande och innebär att myndigheter, federala, delstatliga och lokala, inte har någon jurisdiktion över något religiöst organ. Det betyder vidare att om jag säger, eller du säger, att vi är en kyrka, så är vi, ipso facto, en kyrka och inga statliga riktlinjer

är tillåtna att ingripa eller fälla omdömen. Om vi viger dig till en präst i vår kyrka, är du i själva verket en präst, med alla de privilegier som hör därtill; dina meriter är lika giltiga som för vilken präst som helst på jordens yta.

De huvudsakliga aktiviteter jag skulle vilja att du ägnar dig åt är trefaldiga: (a) Rekrytering, (b) hålla möten och (c) distribuera NATURE'S ETERNAL RELIGION så brett och snabbt som möjligt.

Den bästa försäkring vi kan köpa mot att den judiska kommunismen täcker världen är att få ut så många exemplar av vår Vite Mans Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra Vita Raskamrater så snabbt vi bara kan. Vårt ursprungliga mål är tio miljoner exemplar. När vi väl har uppnått så mycket, tror jag att vi är över krönet. Vilket fynd det skulle vara för den Vita Rasen! Vi spenderar mer än kostnaden för tio miljoner exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION varje halvtimme under dygnet bara på att subventionera den stinkande lata negern, för att inte tala om allt tjuveri som judarna och andra lerfolk tar från vår produktivitet varje dag.

Jag skulle starkt rekommendera att använda dörr-till-dörr-metoden som föreslås i bokens näst sista kapitel. Tryck upp flygblad, bjud in folk till möten, sälj, låna ut eller ge bort exemplar av boken till selektiva, tänkande, Vita Raskamrater. Om du är bekant med mormonernas teknik, kan du inte förbättra den särskilt mycket. Den stora skillnaden är att istället för att sälja våra presumtiva medlemmar en massa fånigt hokus-pokus om (icke-existerande) spöken i skyn, har vi en riktigt stor historia att berätta — den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg, av vilken dina prospekt är medlemmar. Det är ett program för att vinna eller försvinna — så ge det allt du kan.

Lycka till med din framgång. Må dina ansträngningar vara kreativa och fruktbara. Vårt är ett dynamiskt program som kommer att förändra historiens gång. Var en del av det!

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Bifogat finns också ett flygblad som du kan modifiera och använda för egna flygblad. B.K.

Mr. J. C. Jordan 26 mars 1976
Harrogate, England

Bäste Mr. Jordan:

Någon skickade mig ett flygblad om dina lägeraktiviteter och ett föreslaget hedniskt samfund vid namn Thorgard. Detta brev skickas till dig som ett erkännande för dina aktiviteter i detta avseende. Jag noterar att du i flygbladet rekommenderar vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Du minns förmodligen att vi har haft en del korrespondens

om boken för några år sedan.

För att hjälpa dig i ditt program med att hjälpa till att räta ut tänkandet hos våra unga vita rasmässiga kamrater, är jag villig att kostnadsfritt skicka dig två kartonger med åtta exemplar av vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION (16 totalt). Du får distribuera dem på vilket sätt du än finner lämpligt, och se till att de placeras selektivt där de kommer att göra mest nytta.

Jag vet inte exakt vad ditt ideologiska program är, men jag skulle vilja ge följande förslag, om jag får: snarare än att främja återupplivandet av de fornnordiska gudarna som inte räddade oss från kristendomen och det judiska angreppet i det förflutna, och inte kommer att göra det i framtiden, (och som är precis lika fiktiva och obefintliga som alla de andra förmodade spökena i skyn), varför inte bygga det på en sund och meningsfull bas av verklighet, ras och naturens lagar? Detta kommer att orientera deras tänkande i termer av rationalitet och den verkliga världen, något som våra vita rasmässiga kamrater har förlorat och något som är välbehövligt om den vita rasen ska överleva.

Hur som helst, om du vill meddela mig till vilken adress du vill att jag ska skicka de 16 böckerna, kommer jag gärna att donera dem till saken.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John L. Kucek
Brooksville, Florida

31 mars 1976

Kära John:

Tack för ditt brev från den 20 mars och även för Emry-flygbladet.

John, jag tror att du i grunden menar väl, men tyvärr är du vilsen när det gäller den vita rasens bästa intresse. Den där gamla judiska sinnesförvirraren om den vilda historien om "spöken i skyn" har så förlamat din förmåga att resonera att du inte längre kan skilja verklighet från fantasi.

Vad du behöver göra är att ompröva dina grundläggande premisser. Tänk, sondera, undersök från EXTERNA KÄLLOR, andra än den judiska bibeln, och bestäm dig en gång för alla: finns det, eller finns det inte spöken i skyn som du föreställer dig kontrollerar ditt liv. Om det finns det, och om detta är så överväldigande uppenbart som du säger att det är, varför skulle det då inte också finnas en överväldigande mängd bevis runt omkring för att styrka det, annat än det som getts ut av ett gäng judiska skribenter för tusentals år sedan.

Jag har sökt flitigt och ärligt och har inte funnit några vär-

någon som helst bevisning om spöken som svävar omkring i skyn, eller någon annanstans. Om du kan lägga fram några konkreta bevis för att en person vid namn Jesus Kristus har levt, kommer jag att ge dig en belöning på tusen dollar. Om du kan lägga fram några styrkta, konkreta bevis för att det finns en andevärld av heliga andar, demoner, spöken, etc., som styr våra liv, kommer jag att belöna dig med ytterligare tusen dollar. Om du tar reda på exakt var de uppehåller sig ”uppe” i skyn (”uppe” från Florida, eller ”uppe” från Australien?), kommer jag att belöna dig med ytterligare tusen dollar. Är inte det ett ganska rättvist erbjudande?

Om du inte har några bevis, utan bara vad de ljugande judiska skrivarna skrev, och det bara är ännu en myt likt sagan vi brukade tro på om jultomten när vi var barn, varför inte vara ärlig mot dig själv och erkänna det. Jag upprepar: Ompröva dina grundläggande premisser. Om historien om spöket i skyn är en bluff, då är det sannerligen en grym bluff som berövar vår vita ras 20 miljarder dollar enbart i Amerika, för att inte tala om antalet liv den har raserat, såsom ditt eget äktenskap.

Jag har mödosamt sökt efter bevis och har inte funnit absolut någonting som styrker historien om spökena i skyn så som den kokat ihop av det där trolösa gänget av ljugande judiska skrivare. Jag har däremot funnit gott om omfattande bevis för att judarna anstiftade kristendomen och använde den som ett ondskefullt verktyg för att förgifta romarnas sinnen och förgöra dem. De fann det så effektivt att de har fortsatt att använda det än i dag för att kontrollera och förgöra den vita rasen. I förening med en annan bedräglig judisk lära, kommunismen, förgör judarna oss effektivt med en hämndlystnad.

John, ditt problem är att du är så överväldigad av denna historia om spöket i skyn, så förlamad av rädsla för att de ska bränna och torturera dig i ett fiktivt efterliv, att du inte längre kan tänka klart på detta område. Precis som en liten pojke som vill klamra sig fast vid sagan om jultomten, kan du inte förmå dig att undersöka den grundläggande premissen, nämligen: finns det verkligen spöken i skyn eller är det en bedräglig historia?

Tills du kan få in detta enda grundläggande faktum i din tjocka skalle: att det inte finns några jävla spöken i skyn, är det meningslöst för mig att driva den fåniga frågan vidare med dig.

Vad beträffar Emry så har jag läst hans skräp tidigare, har analyserat det och funnit det vara ett förvridet hopkok av försök att bygga upp en önskvärd slutsats utan ett enda bevis som stöder det han har bestämt sig för att ”bevisa” från första början. Allt går tillbaka till de judiska skrivarnas PÅSTÅENDEN. Först och främst måste man, likt en lättlurad och fumlig idiot, ”ha tro”, man måste ”tro” på de judiska skrivarnas påståenden, sedan kanske, möjligen, etc., är hans övertalningslinje.

Historiskt och på alla andra sätt är hans påståenden bedrägligt struntprat, irrelevant spekulation och ett stycke långsökt manipula-

tioner av ogrundade påståenden. Allt går tillbaka till en grundläggande premiss som du måste dra en slutsats om: Finns det eller finns det inte spöken i skyn som kontrollerar ditt liv? Om det finns det, kom fram med några konkreta bevis och hämta dina prispengar. Om det inte finns det, då faller resten av dessa hopkokade påståenden och argument ihop som ett korthus.

När det gäller din fråga om vilken sida jag står på, ska jag säga dig det rent ut: Jag har vigt mitt liv åt att hjälpa till att rätta till den vite mannens tänkande från felaktiga idiotier, sådana som du har fallit för. Det är mitt överväldigande mål att återigen ge den vite mannen en sund och förnuftig filosofi att leva efter, så att han kan ta sig ur den katastrof som judarna har snärjt in honom i, och sedan återigen fritt kan utöva den suveräna rätt som Naturen har beviljat honom: Överlevnaden, expansionen och främjandet av hans egen ras.

Vilken sida står du på, de judiska hopkokade spökena, eller på den vita rasens sida? Jag hoppas att villfarelserna snart ska klarna från ditt sinne så att du återigen kan ägna din intelligens och energi åt den vita rasens bästa intressen, den ras som du tillhör.

För en vitare och ljusare värld

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Segment 24

31 mars 1976

Herr Wilfried A. Kernbach
Friends of Germany
Rochelle Park, New Jersey

Bäste herr Kernbach:

Tack för ditt brev av den 22 mars. Det är sannerligen glädjande att min bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, har gjort ett meningsfullt och konstruktivt intryck på ditt tänkande. Din första paragraf är mycket uppmuntrande och skulle väl kunna användas som ett omdöme för att marknadsföra boken.

Jag har läst din bifogade avhandling angående ett tillägg till vår trosbekännelse. Även om jag finner den mycket intressant, tror jag inte att den tjänar något syfte i att främja vår Weltanschauung. Vi försöker rätta till den vita mannens tänkande till en punkt där han samlar verklighetens fakta och drar de uppenbara rationella slutsatserna om ras, religion, judar, nigger-personer och naturens eviga lagar, vilket allt kommer att hjälpa till att vinna striden mot judarna och främja den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Kort sagt försöker vi ge den vita rasen en sund och förnuftig filosofi baserad på historiens erfarenhet, på naturens lagar och på sunt förnuft.

I din presentation ger du dig ut på en fantasiflykt som är lika overklig som den judiska bibeln själv. Din tes stöds inte av några kända fakta inom vetenskap, geologi, antropologi eller astronomi. Det är ren fantasi, och därför inte alls konstruktivt för vår trosbekännelse, som är baserad på logik och fakta.

Vad vi verkligen behöver är inte en ständig revidering av NATURE'S ETERNAL RELIGION, utan ett massivt distributionsprogram. Det är det verkliga problemet som vi bör koncentrera oss på. Det är vårt obevekliga mål att sätta tio miljoner exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket är striden så gott som vunnen.

Vänligen gör vad du kan för att sprida ordet. Vi har ett specialerbjudande just nu på 32 böcker för 32,00 dollar. Vänligen gör din del.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Larry Torri **27 april 1976**
Pidgeon Forge, Tennessee

Kära Larry:

Tack för de flera anteckningar och urklipp du skickade till mig innan du gav dig av till Tennessee. Det är högst beklagligt att du blev snuvad på dina belöningar redan 1962 av judarna och deras hantlangare, kumpaner och fjäskare. Men detta verkar upprepade gånger vara historien om våra vita raskamrater. OCH VARFÖR? Eftersom judarna håller ihop som klister och vi är för dumma för att ens känna igen våra fiender. När vi väl får fart på CREATIVITY kommer saker och ting att bli annorlunda, förbannat annorlunda.

Oxfords ordbok säger sanningen rent ut, men jag är förvånad över att judarna inte har täckt den basen, precis som de gör med allt annat. Vid det här laget har de förmodligen gjort det. Vad gäller Harry Golden så ger han bara uttryck för vad varje annan jude känner och tänker — Lojalitet mot deras ras går före alla andra överväganden. Detta är vad vi försöker banka in i huvudena på våra vita raskamrater — Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden. Vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden. PUNKT SLUT. Åt helvete med allt annat. DETTA ÄR VÅR GYLLENE REGEL. Om vi inte predikar och utövar denna gyllene regel kommer vi att utrotas. Så låt oss sätta igång.

Jag är naturligtvis ledsen att vi inte kunde träffas innan du åkte. Jag känner mig säker på att du kommer att ge ett betydande bidrag till den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg innan du har fullföljt din bana. Du har uppfinningsrikedomen, intelligensen, motivationen och drivkraften att göra det. Se till att du låter höra av dig.

Jag håller på att spela in en skiva med titeln SURVIVAL OF THE WHITE RACE. Jag tror att den kommer att bli en riktig bomb och ett fantastiskt hjälpmedel för att främja den vita mannens bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Den kommer att kosta 5,00 dollar. Jag hoppas att du kommer att skaffa ett exemplar och spela upp den för dina många kontakter. Särskilt skulle jag vilja se dig spela upp den för Tom Anderson, som jag är övertygad om spelar ett förrädiskt spel genom att sälja ut den vita människan, allt i namnet av att vara en stor ”patriot” som bekämpar ”kommunismen”. Vem är han egentligen lojal mot, den vita rasen, eller ett land som håller på att fasas in i att bli ett bastardiserat, judestyrt och negerinfesterat Amerika? Ta reda på det åt mig och låt mig veta. Jag är övertygad om att han inte är något annat än en hantlangare som spelar det judiska spelet, precis som resten av John Birch Society, som jag själv en gång var en lättlurad dupe för under sex år.

Någon gång i mitten av maj hoppas jag kunna vara uppe vid vår stuga på vår egendom söder om Franklin. Vid den tidpunkten hoppas jag att du och jag

kan komma samman och planera förintelsen och undergången för våra förrädiska fiender.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John P. Kay, Jr.
Miami, Florida 5 maj 1976

Bäste Mr. Kay:

Det var roligt att höra från dig igen. Angående dina frågor om Vietnam, är den enda betydelse jag kan se den enorma skada det har orsakat den vita rasen i allmänhet och i Amerika i synnerhet — och skördat en vinst av framgång och profiter för judarna.

Skadan som orsakats den vita rasen är:

(a) Sextiotusen amerikanska män dödade, mestadels gräddan av skörden i deras mest produktiva år.

(b) Ytterligare trehundratusen sårade, lemlästade eller förlamade.

(c) Otaliga tusentals återvände som knarkare och kriminella.

(d) Rasblandning — Vita män som gifter sig med orientaler och påskyndar bastardiseringen av Amerika.

(e) USA är 150 till 200 miljarder dollar djupare i skuld till de judiska internationella bankirerna — en enorm dränering för den vita amerikanska skattebetalaren.

Det finns många andra förluster för den vita rasen och det amerikanska folket, men detta ger dig en viss uppfattning.

Vi i SKAPARENS KYRKA är inte särskilt bekymrade över de "olyckliga flyktingarna" så länge de håller sig borta från vårt land. Det faktum att vi, efter att ha meningslöst krossat deras land, överlämnat det till kommunisterna, och sedan importerar dem till Amerika för att ytterligare förorena den rasliga soptunnan här, är förmodligen den mest vidriga aspekten av allt.

Låt mig höra vidare vad du gör i kampen för den vita rasens överlevnad.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. L. C. White
Jefferson, Oregon 10 juni 1976

Bäste Larry:

Det var vänligt av dig att ringa i onsdags kväll. Jag uppskattar alltid att höra från dig och få veta mer om dina aktiviteter. Du bör dock inte försöka undvika att skriva det skrivna ordet eftersom det är en oerhört

viktigt medel för kommunikation, som du mycket väl vet. Det har många fördelar — det är en permanent handling, det är mycket billigare än Ma Bell, och det skrivna ordet kan spridas genom att tryckas och distribueras till hundratusentals och miljontals människor.

Så jag föreslår att om du har en motvilja mot att skriva, ÖVERVINN DEN. Om du vill sprida våra idéer måste du behärska alla tillgängliga verktyg, och det skrivna ordet är sannerligen ett av dem.

Vi skickade en kartong med 32 Biblar den 27 maj. Om du skickar oss en check på 40,00 dollar skulle vi uppskatta det. Vid 40,00 dollar förlorar vi fortfarande pengar, med fraktkostnader och allt, men vi vill få ut de första tio miljonerna så snart som möjligt. Mycket beror på vår framgång.

Den energiska gruppen i S.F. som jag nämnde leds av Allen Vincent. Det är en NSWPP-organisation som är tillräckligt energisk för att skapa tillräckligt stora vågor för att definitivt oroa judarna och har omskrivits i tidningarna. Deras adress är P. O. Box 1981, S.F. 94101. De har uppenbarligen ett bandat meddelande vars nummer är (eller var) 398-8948. De har köpt flera kartonger av våra böcker och anammat vår religion.

En liknande grupp som du kanske vill kontakta på din resa leds av Frank Collin i Chicago. (Rockwell Hall, 2519 West 71st Street, Chicago, Illinois 60629.) De ger ut en tidskrift som heter THE NEW ORDER, kämpade för att starta sin egen radiostation och har ganska effektivt ställt upp med kandidater till offentliga ämbeten. De har också distribuerat (en kartong) av våra Biblar, men med mindre eftertryck än Allen Vincent.

Jag är dock fast övertygad om att vår doktrin och vårt program är mycket bredare, mer sund och grundläggande och mycket mer långtgående än den nazistiska doktrinen av ett antal skäl som jag har anfört i boken och som vi tidigare har diskuterat. Jag skulle därför säga att du, som en sann troende, bör träffa så många människor och grupper på vår sida som möjligt, uppmuntra dem och entusiastiskt marknadsföra CREATIVITY-läran och programmet för dem. Och framför allt, distribuera boken.

Vi kommer ut med en fullfjädrad LP-skiva med titeln SURVIVAL OF THE WHITE RACE som kommer att säljas för 5,00 dollar. I kvantiteter om 10 kommer vi att sälja dem till våra distributörer för 25,00 dollar. Jag skulle vilja se att du skaffar dig ett antal och driver försäljningen av dem till gränsen av din förmåga. Jag är övertygad om att de kommer att inspirera oräkneliga antal av våra vita raskamrater att läsa boken och gå med i rörelsen.

Ser fram emot att träffa dig när du anländer till Florida. Jag skulle säga att augusti är bäst, men jag besöker dig gärna närhelst du anländer. Vänligen informera mig i förväg för att vara säker på att jag inte är utanför delstaten.

Med kreativa hälsningar,
B. Klassen, P.M.

Herr Steve Keller **21 juni 1976**
St. Paul, Minnesota

Bäste herr Keller:

Ditt brev är ungefär det mest okunniga jag någonsin har tagit emot. Du säger att du har en känsla av att du inte kommer att höra ifrån mig. Precis som i nästan allt annat du påstår har du fel. Du hör ifrån mig, och det rejält.

Du är uppenbarligen chockad över att Kristus fällde så dumma kommentarer som jag anförde på sidan 145, och påstår att de inte existerar. De existerar alltjämt, inte i Lukas 13, utan i Lukas 12:51-53. Det är inte särskilt relevant huruvida det fanns ett tryckfel i min bok angående kapitlet. Det viktiga faktumet är att jag citerar ett påstått uttalande av Kristus. Eftersom du är en sådan fanatiker när det gäller bibeln, hur kommer det sig att du inte kände igen det? Vilken halvdana bibelforskare som helst skulle ha känt igen det citatet, så idiotiskt som det är. Allt du behöver göra är att titta på sidan i bibeln, omedelbart ovanför Lukas 13 finns verserna 51-53 som jag citerar.

Det är inte det enda enfaldiga och splittrande uttalande Kristus citeras för när han lägger ut texten om familjens sammanbrott. Här är ett citat som är ännu mer chockerande och destruktivt. Så håll i hatten — i Lukas 14:26 citeras han säga: ”Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja, även sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge”. Vad tycker du om det?

Är du tillräckligt lättlurad för att följa ett så eländigt råd? Förmodligen.

Att du är oförlåtligt okunnig tvivlar jag inte på. Du gör anspråk på att vara väktare av SANNINGEN men vet inte ens hur man stavar till det. Till och med en fjärdeklassare skulle veta bättre än att stava det ”sanningen” (trooth). Du borde känna dig som hemma på lögnaravdelningen, men du stavar fel på det också (lier).

Du skriker över det faktum att jag gjorde ett tryckfel på 500 sidor och 220 000 ord. Om det är ett sådant brott borde du hängas före frukost i närmaste lyktstolpe, eftersom du gör tre fel i ett kort brev som skulle ta upp mindre än en fjärdedels sida i min bok (trooth, lier, weekness, istället för truth, liar, weakness). Hur trögtänkt och okunnig kan man bli?

Du är välkommen att visa detta brev för de personer du hänvisar till, och exponera din egen dumhet. För att försäkra mig om att du gör det skickar jag en kopia av ditt brev och detta till en av de personer du hänvisar till.

Du antyder vidare att min far var djävulen. Fel igen, din enfaldiga skitstövel (S.O.B.). Min far var en intelligent, hårt arbetande vit man som inte fostrade några korkade idioter som din far uppenbarligen gjorde. Vem var din mor, din fåniga skitstövel (S.O.B.)? (Står för Silly Sucker)

av Bibeln.)

Förresten, det kanske skulle hjälpa till att reda ut ditt tänkande om du bara förstod ett enkelt faktum: DET FINNS INGA SPÖKEN I SKYN. Tänk på det.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Herr Manfred Roeder **21 juni 1976**
Richberg, Tyskland

Bäste herr Roeder:

Tack för ditt vänliga brev av den 29 maj. Jag är glad att veta att du har mottagit min bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, och att du instämmer i bokens huvudsakliga filosofi. Uppenbarligen, precis som du själv, var jag tvungen att famla och söka genom en djungel av vilseledande idéer och organisationer innan jag kunde klargöra mina egna slutsatser. Det handlade om att slå ner många illusioner och villfarelser innan jag slutligen kunde se ljuset i slutet av tunneln.

Utan tvekan var min största och viktigaste upptäckt att kristendomen var en giftig snara hopkokad av judarna för att förinta sina fiender, romarna. Det fungerade så väl för dem att de har hållit den vite mannens sinne förlamat med den ända sedan dess, till stort förfång för oss.

När jag läser Jewish Encyclopedia finner jag att en tysk vid namn Eugen Dühring (1833-1921) skrev en bok med titeln ”Die Judenfrage als Frage des Rassencharacters”. Uppenbarligen drar han i denna bok slutsatser om kristendomen som liknar mina. Jag har dock aldrig lyckats få tag på ett exemplar. Skulle du veta var den kan erhållas? Om du även kunde skicka mig ett band med något av Hitlers tal skulle jag uppskatta det mycket och skulle gärna ersätta dig för kostnaden.

Om du skulle vilja distribuera exemplar av vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, kan vi skicka dig kartonger med åtta böcker för 15,00 USD. Vid beställning, vänligen skicka amerikansk valuta snarare än växlar, checkar eller postanvisningar.

Bästa hälsningar för din fortsatta framgång och låt mig höra från dig.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. William L. Pierce
The National Alliance
Washington, D. C.

30 juni 1976

Kära Bill:

Stort tack för ditt brev den 26 maj, även katalogen från Joachim Reinhardt, och sist men inte minst din sammanfattning av meddelanden till medlemmar i N.A. med titeln ”The Path” (Vägen).

Jag läste den sistnämnda med stort intresse eftersom den ligger helt i linje med vad jag har ägnat ett helt liv åt: nämligen att söka efter ett meningsfullt syfte med livet och en sammanhängande, realistisk filosofi för att förverkliga det. Det är vad min bok handlar om, och i den tror jag att jag inte bara har funnit svaret på frågan om syfte, utan också ett realistiskt program för att implementera och uppnå detta syfte.

Det är därför med viss bävan som jag ger dig mina tankar i detta ärende, varav vissa är kritiska.

Människan har under de senaste sex tusen åren av nedtecknad historia famlat och fumlat med den frågan och kommit fram till en miljon olika svar. Tyvärr är de flesta, om inte alla, knutna till historien om ”spöken-i-skyn”, som i sig har en miljon variationer. Jag hävdar att det inte finns några spöken i skyn och att därför varje filosofi som baseras på premissen att de finns är felaktigt grundad och felaktigt utformad per se.

Romarna var i den tidigare, konstruktiva delen av sin historia praktiska och realister. Redan 450 f.Kr. var en av grundpremisserna i deras lagstiftning: bevisbördan ligger på den part som bekräftar, inte på den part som förnekar. Detta är oerhört logiskt. Jag skulle kunna uppfinna tusen olika påståenden, som att jag är Napoleon Bonaparte reinkarnerad, att det finns små rosa elefanter (osynliga) som går i taket, etc., etc., som du inte skulle kunna motbevisa, trots det faktum att jag inte ens gör anspråk på att ha några bevis för dessa påståenden.

Så vi kommer till det fastställda axiomet att en ”tro”, ett ”anspråk” eller en ”bekräftelse” som varken kan bevisas eller motbevisas är värdelös, och vi bör inte slösa vår tid på att ens diskutera sådant.

Det enda som bör uppta vår uppmärksamhet och vårt intresse är BEVIS.

Så när vi kommer till historien om ”spöken-i-skyn” som har stötts och blötts i minst 5 000 år sedan egyptierna lanserade den på allvar (de var inte de första), är det mest anmärkningsvärda med denna bluff att det på 5 000 år inte har grävts fram ett enda spår av BEVIS för att stödja den.

Min pappa såg aldrig några, även om han trodde på dem. Min farfar, farfars far, etc., etc., såg såvitt jag vet aldrig några. Faktum är att jag ännu aldrig har mött någon rationell person som har

sett ett spöke (heligt eller oheligt), en gremlin, en fe, en ande, ett spöke eller vad som helst. Kort sagt, det är en bluff med en miljon oenigheter och variationer, som inte styrks av några bevis grundade i fakta.

Att vara realistisk när det gäller att acceptera detta enda grundläggande, ensamma faktum, d.v.s. att **DET FINNS INGA JÄVLA SPÖKEN I SKYN**, eller någon annanstans, är det första grundläggande steget i allt rationellt tänkande, och framför allt, i att formulera ett sunt, grundläggande syfte och filosofi.

Verkligheten är inte nödvändigtvis som vi önskar att saker och ting ska vara, och vanligtvis inte ens som de verkar vara, utan **SÅ SOM DE VERKLIGEN ÄR**. Att ta reda på hur de verkligen är kräver resonemang, logik och ett sökande efter bevis, inte nödvändigtvis i den ordningen. Praktiskt taget alla bevis, allt vi vet, kommer från att observera Naturens fenomen, inte från att försöka gissa oss till de osynliga och icke-existerande spökena i skyn.

I min bok har jag försökt gå tillbaka till grunderna — till Naturens lagar — där de verkliga svaren finns. Genom att göra det framstår svaren på vårt syfte i livet som starka och tydliga och jag förklarar det på sida 265. Det är att **FÖRÖKA, FRÄMJA OCH UTVIDGA VÅRT EGET SLAG**, vilket för oss är den vita rasen.

Jag blir därför något bestört när du i din utläggning drar in fraser som ”Guds syfte”, den ”gudomliga gnistan”, ”uppåt mot Skaparen”, ”Helheten”. När du gör det kommer du inte med några svar, utan fördunklar frågan, en extremt viktig fråga, med en massa meningslöst dubbelspel. Om det inte finns några spöken i skyn så är alla dessa begrepp bara meningslös förvirring. Om det finns spöken i skyn, då ligger bevisbördan på dig att lägga fram bevis. På 5 000 år har ingen gjort det.

I vår diskussion förra sommaren hävdade du att du var en deist. När jag pressade dig ytterligare om vad din idé om Gudomligheten eller Gud var, sa du att det var synonymt med Naturen.

Inte så. Detta är en vilseledande förväxling av verkligheten. Begreppet Gud med dess miljontals variationer är icke desto mindre begränsat av den populära uppfattningen som presenteras i den judiska bibeln eller Koranen, eller andra ”heliga” böcker. I grund och botten är han en ande i likhet med en mänsklig man (antropomorf) som skapade allt, vet allt, kontrollerar allt, och förmodas bo någonstans ”där uppe” i skyn. (”Upp” från Australien, Sibirien, New York eller Sydpolen?)

Som jag har lagt ner stor möda på att visa, är ett sådant begrepp helt ogrundat i rationella bevis. Det är inget annat än en vidskeplig kvarleva från vårt barbariska och okunniga förflutna. Det finns inte ett spår av bevis som styrker denna spökbild. Å andra sidan **HAR VI EN STOR MÄNGD KUNSKAP OM NATUREN**. Tänk på all information vi har samlat in om astronomi, atomen, fysik, optik, kemi, geologi, etc., etc. Mängden kunskap är fantastisk och ökar snabbt.

Så medan vi vet en hel del om Naturen, vet vi absolut ingenting om spökena i skyn. Faktum är att vi inte har det minsta bevis för att de överhuvudtaget existerar.

Därför hävdar jag att det inte bara är extremt förvirrande att likställa begreppet Gud (eller någon annan grupp av imaginära andar), vilket helt och hållet hör hemma i fantasins värld, med begreppet Naturen, som är verklig.

Eftersom du är en högt intelligent individ och till fullo förstår dessa grunder, är jag extremt förundrad över varför du kopplar ditt syfte och din filosofi till den extremt tvivelaktiga ”spöken-i-skyn-historien” när Naturen så tydligt talar om för oss vad vårt syfte är. Till och med en rödhake eller ett rådjur eller en fisk vet instinktivt vad dess syfte i livet är och slösar lite tid på att genomföra och uppfylla det syftet. Det gör även de dumma negrerna och de svekfulla judarna. Varför är det så att den vita människan, som är så briljant i så många andra strävanden, är så fullständigt dum i fråga nummer 1? Det är helt enkelt inte så komplicerat att vi måste klä upp det med ändlöst hokus-pokus och koppla det till historien om spöken i skyn.

För mig är denna fråga inte bara en akademisk övning i semantik, utan så vitalt grundläggande för vår rörelses framsteg att jag hoppas kunna träffa dig någon gång i framtiden och ytterligare klargöra denna fråga.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John L. Kucek
Brooksville, Florida

30 juni 1976

Bäste John:

Ditt memo uppskattades mycket. Om inte annat visar det att du fortfarande tänker och jag hoppas att du kommer att fortsätta att göra det tills du slutligen löser de förbryllande motsägelser som jag är säker på plågar ditt sinne.

Du säger: ”När det väl kommer till kritan tror alla människor bara på vad de vill tro på, mig själv inkluderad”.

Inte ALLA människor, John. Vissa av oss försöker envist använda vår slutledningsförmåga, en process som Naturen utrustade den vita rasen mer generöst med än någon annan varelse. Jag är säker på att även du använder den ofta, annars skulle du inte kunna vara revisor. Sannerligen, när du beräknar någons nettoförmögenhet ”tror” du inte att någon är värd 5 miljoner dollar när din logik säger dig och siffrorna indikerar att han bara är värd säg 3 tusen, även om du kanske ”vill tro” på den högre siffran. Så är det med allt annat i livet, eller

bör vara. Du accepterar verkligheten så som den indikeras för dig av fakta och logik.

Så varför är det så att när det kommer till den så kallade ”andevärlden”, så tror ni spökälskare att ni kan kasta logiken ut genom fönstret och bara vandra i en nebulös värld av icke-existerande spöken som ingen någonsin har sett, känt, hört eller luktat. Det är som att ge sig ut på en LSD-tripp. Av allt nonsens i denna värld är det mest nonsensartade nonsenset religiöst nonsens. Även när ni önskar ägna er åt detta nonsens måste ni använda en del hjärna för att bestämma vilken sorts nonsens ni ska ägna er åt, eftersom ingen av er spökälskare kan komma överens sinsemellan. Som bevisat av er traktat: ”Genom att rasera ’helvetet’ i de katolska och protestantiska kyrkorna —”.

Som svar på ”Var är din själ efter döden?”: eftersom varken du eller jag eller någon annan som inte är en rymling från ett dårhus någonsin har sett någon själ, ande, spöke, vålnad eller någon kopia därav, ser jag inte mer behov av att oroa mig för sådant nonsens än för vart alla de små rosa elefanterna tar vägen som går på taket.

Denna löjliga idé om livet efter döden är inte så fantastisk, vet du. Om det som den judiska bibeln påstår hade någon giltighet, skulle vi kunna se fram emot att 99 procent av miljarder stackars ”själar” fräser, skriker, steker, rostar och grillas i en sjö av het, smält svavel.

Vilket brutalt och hemskt perspektiv! Om denna bluff inte är sann (och det är den inte), då har dessa judiska skribenter åtminstone tillfogat miljarder vidskepliga och lättlurade offer fruktansvärd mental ångest, och drivit många in på mentalsjukhus.

Oavsett vilket är det inte en så bra idé.

Om vi i CHURCH OF THE CREATOR inte gör något annat, så kommer vi åtminstone att hjälpa vissa människor att nå en livsviktig frihet — FRIHET FRÅN FRUKTAN FÖR HELVETET.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

INDEX

A.A.A. Records, 182
Adams, John R., 73
Anderson, Clifford, 146
Anderson, Mrs. G., 148
Banks, Peter, 244
Beaber, Cal, 132, 170
Belknap, Paul, 262
Betts, Jas. L., 170, 228
Breda, Michael E., 255, 275
Brown, A. U., 176
Burke, Emory, 215, 227
Burke, Wm. A., 208, 213, 250
Campbell, F. K., 217
Carto, Willis H., 109
Chakford, W. C., 111
Choice of Terms (Val av termer), 10
Christensen, E., 137
Collett, Dewey, 185
Collins, E. R., 249
Collins, Frank, 252
Colorado Magazine, 88
Commins, Earl E., 97
Cooke, E. S., 119
Cornwell, Millard F., 115, 119, 125, 152
Corson, Robt. W., 171, 230
Covington, Harold A., 122
Crain, Rick, 260
Crommelin, John G., 159
Crowder, H. L., 155, 254
Czumbil, Jos., 197
Dedo, Jas. F., 227
Delaware State News, 126
del Valle, Gen. P. A., 61, 63, 66, 152
DeYoung, Garry, 187
Dickson, Ralph J., 100
Douglas, Mack R., 163
Douglass, Dr. Wm. C., 18
Englert, Paul, 175, 179, 183, 211, 216, 222, 251, 253, 260
Favro, Minnie R., 239, 249
Fenton, Brian, 156
Fields, Edw. R., 232
Fifty Phoney Arguments (Femtio falska argument), 42
Foote, K. R., 229, 230
Format, 8
Franciscus, Verena, 129
French, Kath., 185
Ft. Lauderdale News, 29, 53, 87, 153
Gocek, Ed., 267
Gray, M., 114
Greene, Hedy E., 269
Greer, L. Allen, 21
Guthrie, Jessie L., 91
Gutterman, W. J., 155
Hamilton, R. G., 160
Hampson, C. M., 120
Harrison, J. L., 23
Hart, W. M., 188
Hayward C. of C., 233
Hetterich, G. J., 274
Hill, Jim, 172, 177
Hubbard, Orville, 134
Insignia (Insignier), 41
Johnson, T. W., 192
Jordan, J. C., 276
Kavich, Phyllis, 115
Kay, John P., 162, 165, 282
Kaye, Douglas T., 127, 140, 161
Keller, Steve, 284
Kernbach, W. A., 280
Kleffel, K. O., 225
Knowlton, C. H., 234
Koehl, Matt, 123
Koldys, Watson S., 173
Kramer, Eleanor, 29, 31, 32, 54, 55, 58, 68, 69, 85
Kriegh, R. Ben, 192, 200
Krohn, Herbert, 160
Kucek, John L., 256, 277, 288

Lambert, J. J., 268
Larden, Robt., 157, 160
Lawson, Donald, 130
Liebenberg, L.C.C., 135
Lillie, Carlton, 232
LoGuidice, Harry, 99, 112
Loughran, Clayton D., 169
Love, Steve D., 168
Ludick, Geo., 271
Madeksho, Henry, 216
Mallard, Martin, 131
Martinsons, J., 264
Mayhue, Carl L., 89
McAfee, Marie, 246
McLaughlin, Michael, 149, 224, 229
McNallen, Stephen A., 202
McNeer, Marshall, 154
Miller, Omar C., 27, 28
Montgomery, M., 151, 242, 272
Nationalist White Party, Creed, 35
Niles, Frank, 135
Nix, Dennis, 166
O'Connell, J. B., 110
Oliver, Dr. Revilo P., 91, 93
Parker, Bonnie, 109
Peyson, Irene, 112
Pierce, Wm. L., 212, 220, 225, 261, 286
Plett, Walter, 138
Prelude, 5
Rarick, John R., 244
Reeves, A. L., 247
Richardson, C. J., 150
R.O.A.R., 248
Robertson, Wilmot, 177
Robinson, B. D., 97
Rocca, B. T., 190, 203, 212
Roeder, Manfred, 285
Shearer, Wm. K., 197, 228
Siegrist, Paulette, 143
Stanton, M., 166
Sun Sentinel, 27, 30, 32, 33, 53, 54, 55, 56, 57, 59, 87, 88, 89, 90
Thayer, Everett, 254
Todd, R., 150
Toepfer, Wolfram, 174
Torri, Larry, 281
Uys, A. M., 142, 147
Vaden, E. W., 181
Vallee, Rudy, 201
von Bergen, Michael, 223
von Goetz, Barbara, 113, 130
von Zeck, A. H., 270
Ward, Phil, 58, 100
Welch, Robt., 16
Wheatley, Gilbert H., 144
White, Walter, 117
Wiens, Geo. B., 59
Winfield, A. J., 98

För att få hela historien om vår rörelse
läs våra grundläggande och kompletterande böcker.

NATURE'S ETERNAL RELIGION

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1973. 508 sidor, 49 kapitel. Fastställer den grundläggande tron och programmet för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. $8.00 porto betalt.

THE WHITE MAN'S BIBLE

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1981. 451 sidor, 73 kapitel. Utvidgar och fördjupar tron och programmet, och inkluderar idén om Salubrious Living: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. $8.00 porto betalt.

SALUBRIOUS LIVING

Skriven av Arnold DeVries och Ben Klassen. 244 sidor, 22 kapitel. Beskriver vårt program i detalj för att leva en naturlig livsstil och uppnå och bibehålla det yttersta inom superb hälsa och välbefinnande. $5.00 porto betalt.

EXPANDING CREATIVITY

Innehåller de ledande artiklarna skrivna av Ben Klassen, P.M., och tryckta i de första 12 numren av Racial Loyalty. Publicerad 1985, 255 sidor, $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 porto betalt.

BUILDING A WHITER AND BRIGHTER WORLD

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1986. 270 sidor. Fortsätter där Expanding Creativity slutade. $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 porto betalt.

RAHOWA! THIS PLANET IS ALL OURS

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1987. 260 sidor. Fortsätter de ledande artiklarna från nummer av Racial Loyalty där Building a Whiter and Brighter World slutade. $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 porto betalt.

THE KLASSEN LETTERS, VOL. I

Nyhet! Precis utkommen! Spårar den evolutionära utvecklingen av grundarens ideologi som den krönikerats genom hans korrespondens — 1969 till 1976. 292 sidor. $6.00 styck — Kartong om 10 — $30.00 porto betalt.

PAKET MED SJU BÖCKER — $24.00 (INDIVIDUELL KOSTNAD SKULLE VARA $42.00 — EN BESPARING PÅ $18.00.) PORTO BETALT.

Beställ från: CHURCH OF THE CREATOR
P. O. Box 400
Otto, NC 28763

Vår religion, CREATIVITY, är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Ben Klassen, P.M.

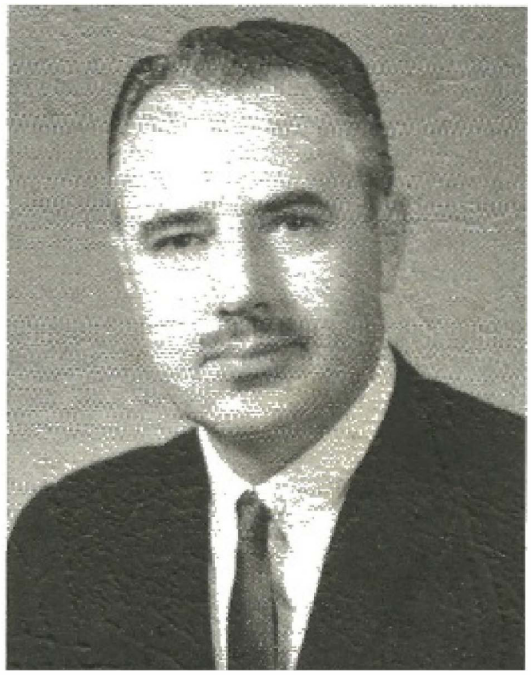

Grundare,

Church of the Creator

Författare till:

Nature's Eternal Religion
The White Man's Bible
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World
RAHOWA!
This Planet Is All Ours

Medförfattare till:

Salubrious Living

OM FÖRFATTAREN: Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tysktalande föräldrar i Ryssland 1918, blev han och hans familj tidiga offer för den judiska kommunismen, från vilken de flydde 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik samt en bachelorexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, skollärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och delstatsledamot i Florida.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund till synes förberedde honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- ★ **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- ★ **Baserad på naturlagarna, på historisk erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- ★ **Vårt fyrdimensionella program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.**
- ★ **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**

THE

KLASSEN LETTERS

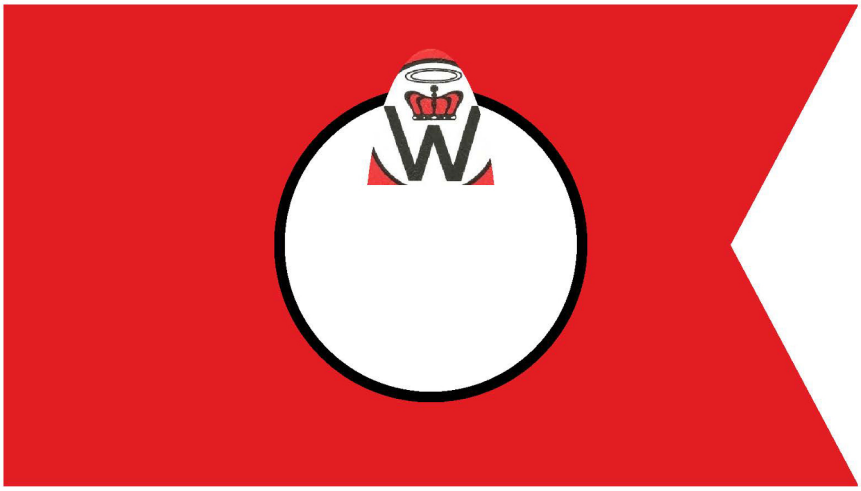

Uppkomsten av en rasreligion för det vita folket — dess ursprung och historiska utveckling skildrad genom dess grundares korrespondens.

Volym Två

1976—1981

The

KLASSEN LETTERS

Volym Två 1976—1981

Publicerad av

THE CHURCH OF THE CREATOR

P. O. Box 400
Otto, North Carolina 28763

Tillägnad eftervärlden

Under de många århundradena har den judiska kristendomen varit en mer destruktiv och fördärvlig sinnesförvrängare än alla hallucinatoriska droger i historien sammanlagt. Om inte den vita rasen snart ersätter den med en sund, militant rasreligion av sin egen, får den judiska parasiten från sin rygg och tar kontroll över sitt eget öde, kommer allt att gå förlorat. Naturen kommer att förvisa den till de utdödas led, en art som varken hade viljan eller kraften att överleva.

© Copyright 1989 av BEN KLASSEN

Inledning

Denna andra volym omfattar femårsperioden mellan 1976–1981, en tidsrymd under vilken det skedde en betydande ytterligare expansion av kontakter och publicitet. Det var under denna period som jag sammanställde de två huvudsakliga tillkommande böcker som utgjorde de TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKERNA för vår religiösa stiftelse, nämligen *White Man's Bible* och *Salubrious Living*. Dessa två ytterligare böcker breddade vår bas omfattande och utökade vår räckvidd å ena sidan till området för den globala miljön, problemet med världsomspännande föroreningar och dess vändning, samt jordbruk, livsmedelsproduktion och markvård. *Salubrious Living*, å andra sidan, täckte grundligt alla aspekter av personlig hälsa och välbefinnande, ett ämne som är av största vikt för oss alla.

Det var också under denna period som jag lämnades att sköta min fastighetsverksamhet nästan helt på egen hand, en verksamhet som jag nu på allvar började avveckla. Detta gjorde jag genom att avyttra så många fastigheter som möjligt och omvandla dem till likvida medel så att jag kunde börja planera byggandet av ett permanent kyrkocentrum och rikta all min energi mot att bygga rörelsen. Platsen för själva centret var vid denna tidpunkt fortfarande obestämd.

Under tiden fortsatte sökandet efter den Store Främjaren.

Segment 25

Herr Walter Russell 8 juli 1976
Auburn, Washington

Bäste herr Russell:

Tack för ditt brev angående vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Det är mycket glädjande att den gör ett meningsfullt intryck på ditt tänkande. Jag hoppas att den kommer att ge dig en fast grund för en förnuftig livsfilosofi och ett genomförbart program att leva efter. Vidare hoppas jag att den kommer att väcka dina grundläggande instinkter att bli RASMEDVETEN så som Naturen avsåg att du skulle vara, så att du kommer att ägna dina bästa ansträngningar åt vårt grundläggande mål — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Det bästa sättet att göra detta på är att distribuera så många exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION som du bara kan till dina vita raskamrater. Vi har ett specialerbjudande på åtta exemplar för 15,00 $ eller en kartong med 32 exemplar för 40,00 $. Vi kommer också ut med en utmärkt LP-skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE för 5,00 $.

Som svar på din fråga om varför den vita rasen har tillåtit sig att förgöras av judarna, trots att vi är överlägsna i intelligens, kreativitet och produktivitet, tror jag att du kommer att finna frågan väl besvarad på den LP-skiva jag nyss nämnde. Det finns flera bidragande faktorer till detta galna dilemma, men i grund och botten är det detta: medan den vita människan är så överlägsen i alla dessa andra nämnda kategorier, är han, när det kommer till ras och religion, och omsorg om sin egen överlevnad, märkligt nog den mest dumma varelse på jordens yta. Men se till att lyssna på skivan för att få hela historien.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Herr Czeslaw J. Witkowski 8 juli 1976
Ft. Lauderdale, Florida

Bäste herr Witkowski:

Tack för ditt brev av den 5 juli och även för den bifogade checken på 10,00 $.

Vi skickar ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION till var och en av de två parter du begärt. Jag hoppas att den kommer att göra ett lika meningsfullt intryck på deras filosofi och tänkande som den har gjort på så

många andra.

När det gäller polsk historia är jag säker på att jag skulle kunna lära mig mycket av dig. När jag sade ”flera tusen år” var jag inte helt korrekt, men min poäng var egentligen att sätta i skarpt fokus hur det alltid framställs för oss som ”otänkbart” när det gäller att flytta ut negrerna, men inget ramaskri höjs när tyskar, araber och andra folk flyttas och fördrivs i miljontals. Sådana är den judiska propagandans dubbelmoral och den vita rasen är godtrogen nog att acceptera det.

Hur som helst, vad vi måste koncentrera oss på är inte de gångna krigen mellan våra vita raskamrater, utan det eviga överlevnadskriget mot vår ärkefiende: judarna. Jag är säker på att om vi ordentligt kunde granska historien skulle vi finna att de flesta krig mellan vita folk ondskefullt och avsiktligt anstiftades av judarna.

Nästa vecka kommer jag ut med en ny LP-skiva (40 minuter) kallad SURVIVAL OF THE WHITE RACE. Eftersom du skickade 10,00 dollar kommer detta även att täcka kostnaden för skivan och jag kommer att skicka den till dig. (Skivor 5,00 dollar styck, 10 för 28,00 dollar.) Vi kommer också ut med ett fyrsidigt flygblad för massdistribution. Kommer även att skicka dig ett exemplar av det.

Jag hoppas kunna träffa dig och diskutera vägar och medel för att föra vårt överlevnadskrig. Det första stora steget tror jag är propaganda — distributionen av boken, flygbladen och skivan.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. William L. Pierce
The National Alliance
Washington, D.C.

20 juli 1976

Kära Bill:

Stort tack för ditt brev den 8 juli. Jag tror att vi i grunden är överens i vår filosofiska syn, och jag är särskilt tacksam över att veta att du inte kommer att ha någon del i historien om ”spöken i skyn”.

Det är därför en fråga om taktik. Du föredrar uppenbarligen det indirekta tillvägagångssättet. Eftersom jag inte har satt världen i brand i detta skede av historien (och faktiskt har ingen gjort särskilt stora framsteg i den vita mannens kamp mot judarna), vem är jag då att säga vilken taktik som är bäst. Inte heller vill jag ta upp din tid och distrahera dig från det fantastiska jobb du gör med att ge ut ATTACK! och dina andra aktiviteter.

Tack också för ditt band, som jag tror återspeglar de idéer som framförs i dina tidigare bulletiner. Efter att ha lyssnat på bandet finner jag fortfarande att det LIVSSYFTE du lägger fram är något suddigt även om

det mesta av det återstående du lägger ut texten om är relevant. Jag anser fortfarande att formuleringen av det syftet som: DEN VITA RASENS ÖVERLEVNAD, UTBREDNING OCH FRAMSTEG är mycket mer klarsynt, kortfattad och relevant.

Bifogat finns ett fyrsidigt flygblad som jag distribuerar i stor omfattning. Jag kommer också att ge ut en 40-minuters L.P.-skiva med titeln SURVIVAL OF THE WHITE RACE. Jag kommer att skicka en till dig inom de närmaste dagarna.

Bästa hälsningar för din fortsatta framgång.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. M. Childs
Johannesburg, Sydafrika

27 juli 1976

Bäste Mr. Childs:

Tack för ditt intressanta brev från den 16 maj. Det anlände hit mer än två månader senare med 40 cents obetalt porto. (Det hade ett 5-centsfrimärke på sig.)

Dina råd om de ritualer, den organisation och den form vår kyrka bör anta är välmenta. Vi har dock inte kommit tillräckligt långt i detta skede för att oroa oss för sådana detaljer. Faktum är att när vi väl har medlemsantalet, kommer sådana saker som ritualer etc. att utformas utan alltför stora problem. Jag har i åtanke att följa formatet från Nürnbergrallyna och Hitlerjugend-programmen.

Den viktigaste strävan vid denna tidpunkt är att sprida idén. Jag är övertygad om att vi har en stor idé vars tid är inne. Därför är din hjälp med att distribuera flygbladen "Frågor och svar" (ett exemplar bifogas), boken, NATURE'S ETERNAL RELIGION, och att spela upp skivan för så många av dina vita raskamrater som möjligt av yttersta vikt vid denna tid, och tiden håller på att rinna ut. Så snälla gör vad du kan.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. George Weaver
Riviera Beach, Florida

12 augusti 1976

Bäste Mr. Weaver:

Tack för ditt brev av den 6 augusti angående otillgängligheten för ett möte med Mr. John MacArthur vid denna tidpunkt.

Jag är naturligtvis besviken eftersom det ämne jag önskar diskutera med Mr. MacArthur är av avgörande betydelse inte bara för Mr. MacAr-

själv, men särskilt för hans barn, barnbarn och arvingar, liksom för miljontals andra i detta land.

Det sätt som detta land utvecklas på innebär att våra barn inte bara kommer att berövas sitt ekonomiska arv, utan även sin dyrbara frihet. Jag tror inte att herr MacArthur bestrider denna uppfattning. Den enda skillnaden i våra åsikter tycks vara att han anser att det ändå är hopplöst. Jag, å andra sidan, är övertygad om att vi kan övervinna den nuvarande sjukdom som omsluter världen. Inte bara är jag övertygad, utan jag tror att vi i Nature's Eternal Religion har den trosbekännelse och det program som krävs för att göra det.

Det är inte ett politiskt tillvägagångssätt, utan ett rasmässigt och religiöst program. Idén är ny endast i den meningen att den vita rasen aldrig har utnyttjat den tidigare. Judarna har gjort det med fantastisk framgång under de senaste 3000 åren, och som ett resultat sitter de nu på toppen av världen.

Så länge det fortfarande finns 500 miljoner vita människor på denna planet är situationen långt ifrån hopplös. Organiserad och enad är den vita rasen tio gånger kraftfullare än alla judar, n-ord [niggers] och "mud people" tillsammans. När den vita rasen väl har blivit rasmässigt uppblandad och/eller förstörd, då kommer allt hopp att vara ute för alltid. Det är vårt oföränderliga program att organisera och utnyttja den vita rasens enorma kraft för vår egen överlevnad. Anledningen till att vi inte har lyckats hittills är att vi inte har gjort något försök, eller i bästa fall endast svaga försök att göra det.

Det finns ingen materiell vinst för mig i detta, utan vår gemensamma omsorg för vårt framtida program. Jag hoppas innerligt att ni vill försöka övertala herr MacArthur att satsa 15 minuter av sin tid för att diskutera denna ytterst brådskande fråga med mig och hur vi ska genomföra detta livsviktiga program.

Vänligen försök att ordna ett möte. Mitt hemtelefonnummer är 941-1173 och mitt kontorsnummer är 752-7980 (min svärsons kontor). Jag kan försäkra herr MacArthur om att 15 minuter av hans tid kommer att vara den mest värdefulla investering han någonsin kan göra vid denna tidpunkt för att ”köpa en försäkring” för sin kvarlåtenskaps framtid, och framför allt, för sina efterkommandes framtida överlevnad.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

P.S. Jag skickar ytterligare ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION för att ersätta det som lånades ut och inte lämnades tillbaka.
B.K.

Mr. Lawrence Torri
Pigeon Forge, Tennessee

20 augusti 1976

Kära Larry:

Tack för din check på beloppet 38,00 $. Vi skickade 10 skivor och drygt 100 "Frågor och svar" till dig den 10 augusti.

18:e. Jag tror att båda kommer att visa sig vara till stor hjälp för att främja vår Vita Mans Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION.

Det gläder mig att höra att du har för avsikt att ge Tom Anderson en skiva. Hans spontana reaktion kommer utan tvekan att vara — "Jag vill inte höra talas om det".

Det bästa sättet att motverka detta, har jag funnit, är att presentera dem för följande situation:

Antag att dina fiender släpade dig inför rätta och anklagade dig för våldtäkt, mord och misshandel. De skällde falskeligen ut dig inför domaren och anklagade dig för handlingar som du inte hade begått. När det blev din tur, sa du till domaren: "Nu skulle jag vilja berätta min sida".

Hur skulle du känna dig om domaren då viftade bort dig och sa: "Jag har bestämt mig för att du är skyldig. Jag vill inte slösa min tid på att höra din sida".

I ett nötskal är det den trångsynta inställning som många av dessa spök-älskande kristna intar. Så ibland måste vi rita en bild för dem för att visa hur löjlig en sådan inställning är.

En annan bra fråga att ställa dem är: Är du rädd för att titta på den andra sidan för att du fruktar att du kan ha haft fel under alla dessa år?

Fortsätt pressa på — vi vinner stadigt mark mot de förrädiska jidderna och deras förrädiska hantlangare.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Rev. William A. Burke, D.D. 31 augusti 1976
Westfield, New Jersey

Bäste Rev. Burke:

Det var roligt att höra från dig igen. Jag hoppas att du utökar dina klasser för ungdomar och fortsätter att prägla dem med idéerna om rasligt värde, raslig lojalitet och att känna igen våra dödsfiender.

Det smärtade mig mycket att få veta att vår gemensamma vän, Frank Niles, har dött. Trots att jag hade blivit informerad av några av mina andra korrespondenter i Minnesota-området att Frank hade problem med flaskan, visade det sig aldrig i hans brev. Jag har en omfattande fil med korrespondens med honom under de senaste tre åren, och jag skulle vilja säga att hans brev var de mest sunda och intelligenta av alla. De visade alltid målmedvetenhet och stor beslutsamhet. Med tanke på hans ålder och hur lite han hade att arbeta med, skulle jag vilja säga att han var en stor kämpe och jag önskar att den vita rörelsen hade tio miljoner fler som försökte lika hårt som han gjorde. Vilken skam att han inte kunde ha börjat på det

samma kurs och syfte när han var en ung man istället för att bli distraherad av tusen onödiga avstickare längs vägen. Han kunde ha åstadkommit mycket. Synd att andra unga män som faktiskt har åren, möjligheten, hälsan och energin inte förstår livets realiteter, som han gjorde under sina senare år, så att de kunde ägna sig åt den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Låt mig höra mer om vilken framgång du har med att stampa ut roten till allt ont.

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. David Rust, C.O.
N.S.L.F.
Panorama City, Kalifornien

1 september 1976

Käre Mr. Rust:

Det glädde mig att få ditt brev från den 23 augusti, tillsammans med din utmärkta N. S. Review och annat material. Tack också för din check på 3,00 dollar. Vi postade ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION till Mr. Bitner enligt ditt önskemål (den 27 augusti).

Matt Koehl verkar vara universellt ogillad och misstrodd av våra Vita Raskamrater som jag har talat med. Förra sommaren besökte jag Hersheytown, D.C. (80 procent choklad, 20 procent nötter) och talade med Dr. William Pierce, som jag har god kontakt med. Jag stannade också till vid N.S.W.P.P:s högkvarter men till min (dåvarande) förvåning vägrade Koehl att träffa mig. Nu tror jag att jag förstår varför, och jag misstänker att han är en hantlangare som beskrivs i mitt kapitel 17, del II under FALSKT LEDARSKAP. Jag har dock inte riktigt följt upplösningen av Rockwells organisation så noga. Jag skulle uppskatta att få höra dina iakttagelser och erfarenheter angående detta ämne, och särskilt din utvärdering av vad det egentligen är Koehl håller på med.

Redan 1938 när jag var 20 år läste jag MEIN KAMPF på originalspråket tyska. Jag har varit en trogen beundrare och lärjunge till Adolf Hitler ända sedan dess, men mitt tänkande har progressivt utvecklats framåt sedan dess, om än i ryck och med många avbrott. Slutligen för ungefär sex år sedan föll allt på plats och jag känner att jag gjorde ett enormt genombrott. Om du läser kapitlet om MITT EGET ANDLIGA UPPVAKNANDE, sida 455, så berättar det historien ganska väl och det finns ingen anledning att upprepa den här.

Detta för oss till ditt förslag om att jag skulle kandidera till ett politiskt ämbete. För tio år sedan, när jag var djupt involverad i Birch Society, gav jag mig in i politiken och kandiderade till Floridas delstatslegislatur och vann.

Det var denna erfarenhet tillsammans med J.B.S. som fick mig att dra slutsatsen att vi var på väg in i en återvändsgränd, att vi varken hade de ideologiska eller de politiska verktygen för att någonsin ha en rimlig chans att vrida kontrollen över vårt öde ur händerna på vår dödsfiende, den svekfulle juden.

Efter att ha gått på ett möte i Tampa, Florida (1969) där Matt Koehl och någon blond ung man (jag har glömt hans namn) talade, kände jag inte att de hade svaret heller. Jag startade då mitt eget parti, NATIONAL WHITE PARTY, men till min förvåning fann jag att kristendomen ständigt dök upp som ett hinder för att motarbeta, splittra, avleda och förvirra vår kamp mot juden. Detta ledde till en plågsam omprövning av hela vår situation, och min bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, blev resultatet.

Jag är lika övertygad nu som jag var då att tills vi gav den vita människan en helt ny religion, en religion baserad på Naturens Eviga Lagar, baserad på ras, baserad på vårt eget överlägsna värde, skulle vi fram till dess kontinuerligt vandra omkring i en dimma, slitna mellan den kristna moral som påtvingats oss av juden, och våra egna instinkter.

Jag anser därför att varje satsning på politik är meningslös fram till den tidpunkt då vi lägger en tillräckligt bred bas genom att korrigera den vita människans tänkande i enlighet med de linjer som anges i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag utesluter dock inte att vissa av våra medlemmar kandiderar till ämbeten under tiden som ett sätt att få publicitet, sprida ordet och rekrytera medlemmar. Faktum är att det är ett utmärkt verktyg FÖR DET ÄNDAMÅLET. Men vad gäller någon betydande politisk framgång, glöm det. Vi har mycket grundarbete att lägga först.

Vad jag säger liknar två arméer som står mot varandra, den ena beväpnad med kulsprutor, den andra med slangbellor. Målet skulle inte vara att ge sig in i strid om man var parten med slangbellorna, eftersom man skulle bli förintad. Det första målet skulle vara att skaffa fler och bättre kulsprutor och/eller andra vapen än vad fienden hade, och sedan möta honom i strid.

Det är detsamma i vår situation. Problemet är först och främst att beväpna vårt folk med ett bättre ideologiskt vapen innan vi någonsin framgångsrikt kan hoppas på att möta fienden i meningsfull politisk kamp. Medan den nazistiska läran var framgångsrik och adekvat i Tyskland för 50 år sedan, är den, som jag konstaterar i min bok, av olika skäl inte adekvat för Amerika 1976. Några av skälen är att den betonar pangermanism, men den konfronterar inte den judisk-kristna frågan, som jag fann ständigt undergrävde vår moraliska position, och man kunde inte besvara den om man inte först attackerade och raserade kristendomen på bred front.

Det är min övertygelse att vi därför måste organisera hela striden längs religiösa linjer, vilket, som jag nämner i boken, HAR ALLA

SLAGS ÖVERLÄGSNA FÖRDELAR GENTEMOT ETT POLITISKT PARTI.

Detta har jag strävat efter att göra. Jag tror att om vi kunde få ut ens tio miljoner exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION i händerna på våra vita raskamrater, skulle vi ha vunnit striden. Negrerna, judarna och "mud people" är våra verkliga fiender, men DE ÄR INTE DET VERKLIGA HINDRET. Det verkliga hindret är det perverterade tänkandet hos våra vita raskamrater, och judarna gjorde ett verkligt förgiftnings- och perverteringsjobb när de sålde oss kristendomen för nästan två tusen år sedan. Läs Marcus Eli Ravages "A Real Case Against the Jews".

Detta brev berättar inte hela historien, men det börjar bli för långt. Kort sagt, jag har ingen avsikt att återigen ge mig in i politiken, eftersom jag anser att det är meningslöst i detta skede. Jag tror att vi i NATURE'S ETERNAL RELIGION har hela paketet samlat, hela rasket. Vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Jag letar dock efter en eldig ung ledare som kan fungera som spjutspets för den nya CREATIVITY-rörelsen (någon liknande A.H. skulle duga), och lägga grunden för en permanent världsomspännande vit rasreligion och fortsätta expandera den tills den vita rasen bebor alla goda marker på jordens yta.

Jag skulle gärna höra dina åsikter i utbyte. Om du får intrycket att jag försöker avleda dig från ditt nuvarande program, så kunde inget vara längre från sanningen. Jag säger full fart framåt — du gör ett bra jobb. Jag skulle dock vilja se dina medlemmar befästa även på den religiösa sidan så att ni inte blir sårbara i flanken. Så driv ert politiska program och underbygg det samtidigt med en kraftfull religiös raslära, nämligen CREATIVITY.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Segment 26

Pastor Ben Kriegh
Boulder, Colorado

1 september 1976

Bäste Pastor Kriegh:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev från den 23 augusti, er ansökan och checken på ett belopp av $20.00.

Er ansökan till prästämbetet har accepterats. Bifogat finns ordinationsbeviset. Grattis! Må detta bli början på en lång period av konstruktiv och kreativ verksamhet som kommer den Vita Rasen till godo!

Nyckeln till att mest effektivt uppnå resultat är organisation. Välorganiserad och med ett orubbligt syfte i åtanke kan även en liten grupp åstadkomma underverk, långt utöver vad de sammanlagt skulle kunna göra som individer.

I detta skede av vår blygsamma början är det viktigaste vi kan göra att sprida idén och rekrytera andra. Detta innebär att SÄLJA BOKEN, inte bara distribuera den, utan att samtidigt ÖVERTYGA våra förvirrade och frustrerade Vita Raskamrater om brådskan och riktigheten i de doktriner som finns däri.

En idé är som ett frö, den kan skickas till vilken del av världen som helst — Sydafrika, England, Australien — gro, slå rot och spridas.

Det är vår HUVUDUPPGIFT att sprida vår idé så brett och snabbt som möjligt. Inom CREATIVITY tror jag att vi har den mest kraftfulla och konstruktiva idén i historien. Om romarna hade haft den, vilken annorlunda värld detta skulle vara idag!

Medan vi ändå höll på skickade vi (31 aug.) drygt 100 flygblad med Frågor och Svar, samt 10 knappar. Er check täcker allt. Jag hoppas att ni har mottagit skivan vid det här laget.

Er idé om titlar, ID-kort, etc., har mycket förtjänst och jag har tänkt mycket på det hela tiden. Faktum är att våra behov är oändliga. Vi behöver ritualer, sånger, parader, uniformer, talargrupper, skolor från förskola till universitet, teologiska utbildningscenter, framför allt pengar, etc., etc. Jag har oändliga planer, men först måste vi ha en betydande skara likasinnade följare, som är den verkliga basen att bygga hela strukturen från.

Lycka till! Håll mig informerad.

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. William J. Gutterman **1 september 1976**
New Brighton, Minnesota

Käre Mr. Gutterman:

Stort tack för ditt brev och din beställning av 100 flygblad med Frågor och Svar. Vi skickade de sistnämnda den 31 augusti. Jag hoppas att de kommer att vara till verklig hjälp för att få vår White Man's Bible så spridd som möjligt. Genom att göra det lägger vi grunden för att förändra världen. Inom CREATIVITY tror jag att vi har den mest KRAFTFULLA OCH KONSTRUKTIVA IDÉN i historien. Gör din del i att utöka den.

Jag fick besked från pastor Burke (en gammal nazistvän till honom) att Frank Niles hade gått bort i juli. Jag hade hört från flera andra personer i Minnesota att Frank hade problem med flaskan och detta blev slutligen hans fall. Stackars Frank! Jag tycker verkligen synd om honom. Jag har en stor mängd korrespondens med honom och hans brev hör till de mest modiga och intelligenta i mina arkiv. Av vad jag hör var han också en riktigt stridbar och modig kämpe, trots sin ålder, trots sina alkoholproblem, trots sin hälsa och trots sin utblottade ekonomiska ställning. Han kunde helt enkelt inte hantera en fientlig värld av judar och n-ord [n-word], och med begränsade medel att slå tillbaka sökte han tröst i flaskan. Stackars Frank! Hur annorlunda hans liv kunde ha varit om han hade haft en sund rasreligion från tidig ungdom, istället för att förvirrat irra genom den judiska kristendomens bedrägliga slagord under större delen av sitt liv. Om han hade haft bilden klar för sig vid säg 20 års ålder, med sin beslutsamhet och kämparanda, vem vet vilka stora bedrifter han kunde ha utfört i den vita rasens tjänst. Så låt oss som är dugliga smida medan järnet är varmt.

Det är sannerligen inspirerande att du tillskriver vår White Man's Bible den kommande tillökningen i din familj. Det ensamt gör boken värd att skriva. Jag hoppas att samma slutsats kommer att dras av miljontals andra av våra vita raskamrater och jag är säker på att det kommer att ske. Jag har redan fått flera andra rapporter från så långt bort som staten Washington. Mer White Power till oss! Må du få många fler! Håll mig informerad.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Ralph Dickson **17 september 1976**
Hillsboro Beach, Florida

Käre Ralph:

Jag uppskattar verkligen ditt brev från den 7 september som svar

till det register jag skickade dig. Jag uppskattar också dina uttryck för respekt för en ”värdig motståndare”.

Under alla dessa år har du upprepade gånger betonat att du ”inte håller med” mig, och till detta har du naturligtvis en obestridlig rätt. Faktum är att jag skulle vara den förste att försvara den rätten.

Det är dock en sak som bekymrar mig. Medan du envist insisterar på att du är emot min trosbekännelse, filosofi och program, har du aldrig, aldrig gett den minsta antydan om vad du är för, om vad din egen trosbekännelse, filosofi och program, om något sådant finns, skulle kunna vara. Du har konsekvent hållit det ”under hatten”, som en djup, mörk hemlighet.

Ska jag därför utgå ifrån att eftersom jag är för den vita rasen och mot n-ordet*, att du är för n-ordet och en förrädare mot den vita rasen? För judarna och mot de vita gentilerna? Att medan jag vill se den vita rasens expansion och en minskning av n-ordet, vill du se expansionen av n-ordet och en minskning av den vita rasen? Att eftersom jag inte tror på icke-existerande spöken i skyn, som lurar över våra axlar och hotar oss med evig tortyr i helvetets eld, så tror du på det rakt motsatta?

Det skulle vara mer upplysande om du specifikt förklarade vad din trosbekännelse och filosofi är, snarare än att bara generellt säga att du motsätter dig min, det vill säga om du har en positiv filosofi gällande ras och religion. Jag är inte särskilt imponerad av människor som ”poserar klokt i tystnad”. Jag har känt flera sådana personer tidigare. När jag röker ut dem, lyfter på hatten för att ta en titt under vad det är de håller som en djup mörk hemlighet, har jag vanligtvis tidigare bara upptäckt en öken av tomhet.

Missförstå mig inte. Jag kastar inga nedsättande kommentarer om din intelligens. Tvärtom är jag övertygad om att du är ovanligt intelligent och kompetent inom många områden, mycket mer än genomsnittspersonen. Vad jag däremot säger är att precis som den vanliga bondläppen, när det gäller ras och religion, och när det gäller förmågan att känna igen sina naturliga fiender, är den vita människan den mest korkade varelse som finns på jorden. I detta avseende liknar du den vanliga bondläppen.

Om jag nu har fel och om du verkligen motsätter dig varje fråga där jag tar en bestämd ståndpunkt, vänligen bevisa att jag har fel. Ett bra sätt att börja skulle vara att ge några bra, logiska och raka svar på de frågor jag ställer i slutet av den bifogade flygbladet.

Kom nu ihåg, jag vill inte ha något dubbelspel eller smicker. Inga av dessa ”du skulle ändå inte tro mig”-undanflykter. Lägg bara korten på bordet. Raka, logiska, förnuftiga svar, BASERADE PÅ MENINGSFULLA BEVIS.

Tills dessa frågor är tillfredsställande besvarade, är de lika nya som morgondagens tidning.

Kreativt din,

Ben Klassen, P.M.

* Översättarens anmärkning: Nedsättande rasistiska termer i originaltexten har översatts troget enligt källdokumentets kontext.

Mr. David Rust **17 september 1976**
N.S.L.F.
Panorama City, California

Bäste Mr. Rust:

Tack för ditt omfattande och intressanta brev från den 5 september. Det är mycket intressant det du säger om Matt Koehl. Det är också ganska deprimerande. Jag är säker på att det är av betydande värde för judarna att ha sin kontrollerade hantlangare som ledare för nazistorganisationen av minst två skäl: för det första fungerar det som en uppsamlingsbassäng för att neutralisera de mer aggressiva elementen i vår ras, och för det andra fungerar det som en kraftfull sporre för att förena, sammanföra, organisera och driva in medel från det judiska folket själva. Judarna har sina problem de också, som du vet.

Nog om Koehl. Som jag sa till dig tidigare såg jag ändå ingen framtid i honom efter att jag träffat honom och hört hans amatörmässiga och oinspirerade talarförmåga i St. Pete back 1969. Därför ägnade jag inte mycket uppmärksamhet åt varken honom eller hans organisation och drog slutsatsen att vi behöver en bättre och mer grundläggande trosbekännelse och organisation. Jag har gjort mitt bästa för att lägga grunden för en sådan trosbekännelse ända sedan dess.

Angående Marcus Eli Ravage, så är han en äkta jude alltihop, och han skrev den där artikeln i januariutgåvan 1928 av Century Magazine. Jag har reproducerat fotostatiska kopior av den. Jag kontrollerade Ravages bakgrund med Dr. Revilo P. Oliver, från Urbana, Illinois, som jag korresponderar med då och då. Han tänker i likhet med vad som framförs i Nature's Eternal Religion och är en ledare, internationell kännare av litteratur, historia och humaniora. Han gav mig en ganska grundlig bakgrund och information om Ravage. Ravage var en judisk författare och korrespondent som uppenbarligen föll i onåd hos judarna under senare år, vilka strök honom från Who's Who of American Jewery.

Jag var ovetande om hans A REAL CASE vid den tidpunkt då jag skrev boken. En läsare skickade den till mig efter att boken hade publicerats. Det jag gillar med hans artikel är att den så kortfattat beskriver historien om vad judarna gjorde mot romarna genom kristendomen och den enorma inverkan på förstörelsen av den vita rasen fram till denna dag. Den gör därför ett utmärkt propagandajobb, vilket är allt jag egentligen är intresserad av. Vad gäller hans motiv, vem vet. Det är som att försöka gissa avsikterna och önskningarna hos de icke-existerande spökena i skyn som kontinuerligt antas titta oss över axeln. Jag kan inte vara säker på någons motiv, och många människor förstår inte ens sina egna motiv.

Angående Allen Vincent och hans organisation. Jag har varit i kontakt med dem i ungefär två år. De är ganska positivt inställda till mina böcker och min trosbekännelse. Faktum är att en av hans kvinnliga medlemmar beställde en kartong med 32 böcker från mig initialt. De har beställt—

fler böcker ända sedan dess från tid till annan, samt skickat mig tidningsklipp om deras aktiviteter och på annat sätt hållit mig informerad.

Jag skulle vilja etablera en liknande, fast starkare, relation med er grupp. Allt utvecklas och förändras, och antingen går det framåt eller bakåt. Den rasliga trosbekännelsen är inget undantag. Adolf Hitler gav den en enorm drivkraft, men det är på intet sätt slutet på vår utveckling. Inom CREATIVITY tror jag att vi har gjort enorma ytterligare framsteg genom att ge den vita rasen en sund, livskraftig religiös bas för den vita rasens överlevnad, expansion och avancemang. Jag hoppas att ni kommer att finna det lämpligt att understödja er grupps tro, filosofi och mål genom att främja och distribuera vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION.

Låt mig höra mer från er.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. E. P. Thornton 29 september 1976
Myrtle Beach, South Carolina

Bäste Mr. Thornton:

Tack för ert brev av den 23 september angående CREATIVITY. Eftersom ni har läst vår broschyr "Questions and Answers about CREATIVITY", finns det uppenbarligen några frågor som inte täcks där som ni tar upp i ert brev. Jag ska försöka besvara dem.

1. P.M. står för Pontifex Maximus, som ni kan se på detta brevpapper. Även om påven i Rom också har den titeln, var det, som jag lärde mig genom studier av antik romersk historia, ursprungligen titeln för chefen för statsreligionen, och den föregick Julius Caesars tid. När Rom övergick från republik till kejsardöme, kombinerade kejsaren även den titeln som chef för statsreligionen. När kristendomen förstörde det romerska riket och byggde sin egen maktstruktur på det romerska rikets axlar, tillskansade den sig många av det tidigare rikets former, inklusive det romerska geniet för organisation; och även, som nämnts, titeln Pontifex Maximus. Vår titel refererar tillbaka till det historiska romerska bruket, inte till den katolska kyrkans.

2. Nej, Klassen är inte ett judiskt namn, även om det kan finnas vissa judar som har sökt skydd under det, precis som de har använt namnen Smith, Jones och, utan tvekan, Thornton. Klassen är ett gott tyskt namn och är särskilt vanligt och utbrett bland mennoniterna, en religiös protestantisk grupp som ursprungligen kom från Holland, vilka var mina förfäder.

Är jag judisk? För helvete, nej! Hur i all världen kunde ni få en sådan befängd idé? Hur kan ni göra ett kategoriskt uttalande om att

Klassen är ett judiskt namn när det inte finns någon grund för det i verkligheten? Under min mer än ett halvt sekel långa existens har jag aldrig ens hört talas om en jude med det namnet, än mindre träffat en. Om du vill läsa mer om min bakgrund, läs kapitel 22, del II i min bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION.

3. Är det judiska folket vita? Nej, det är de inte. De är gula semiter, tillsammans med araber och andra, och av asiatiskt ursprung. De förnekar själva att de är vita. Läs sida 77 i NATURE'S ETERNAL RELIGION för vidare diskussion om denna punkt.

4. Jag är inte särskilt intresserad av om judar är ortodoxa, reformerta, sefardiska eller ashkenaziska. De följer alla Talmud och håller ihop som klister i sitt urgamla program för att förgöra den vita rasen. Om du blir biten av en skallerorm, slösar du inte direkt tid på att klassificera den som en diamantrygg, en hornhuggorm eller vad som helst. De är först och främst skallerormar.

Angående George Dietz så känner jag till honom och får hans utmärkta tidskrift LIBERTY BELL, men har aldrig träffat honom. Jag vet inte om herr Dietz förespråkar nationalsocialism per se, eller om han främst främjar den vita rasens bästa intresse, som jag gör. Uppenbarligen håller han inte med mig, annars skulle han inte ha beställt flera dussin exemplar av min bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, som han också listar i rekommenderade böcker.

När det gäller grundandet av vår nya religion, CREATIVITY, låt mig säga detta — den vita rasen har aldrig haft en bra rasreligion (som judarna har) i hela sin historia, och det är därför den befinner sig i den beklagliga situation den är i. Inom CREATIVITY tror jag att jag har gett den vita rasen den livsviktiga trosbekännelse kring vilken de kan bygga och samlas under de kommande miljon åren. Till skillnad från N.S., som snävt förespråkade pangermanism, omfattar CREATIVITY hela den VITA RASEN. Att säga att kristendomen och judendomen har funnits i tusentals år och därför inte bör störas, är som att säga att smittkoppor, digerdöden och spetälska, som har funnits ännu längre, inte bör utmanas.

Mitt svar på varför den vita rasen inte samarbetar är detta: (a) De har aldrig haft en bra rastrosbekännelse att samlas kring, och; (b) varje rastrosbekännelse är i konflikt med kristendomen; (c) förrän denna fråga konfronteras, kommer den vita rasen för evigt att vara splittrad och söndrad och vända sig mot sig själv i självmordsbenägen självförstörelse. Juden planerade det så.

CREATIVITY är den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det TOTALA PROGRAMMET. Jag skickar dig ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION så att du kan studera den själv. Du säger att vi inte kommer att få se dess fullbordan under vår livstid. Än sen då? Det tog kristendomen 300 år att bryta igenom och ytterligare 1000 år att nå många delar av Europa. Genom att nu lägga grunden för CREATIVI-

TACK, vi kan känna stolthet och ha tillfredsställelsen av att bygga en solid struktur för våra framtida generationer och för den VITA RASENS överlevnad, expansion och framsteg. Vad är mer meningsfullt och viktigt än det?

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. För ungefär två veckor sedan skickade jag dig vår nyaste skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE. Du nämnde den inte i ditt brev. Fick du den? **B.K.**

Mr. M. Childs 30 september 1976
Johannesburg, Sydafrika

Bäste Mr. Childs:

Tack för ditt brev av den 11 september och den bifogade checken på tio dollar. Detta kommer att täcka två skivor på ett adekvat sätt och vi skickar två till dig från och med den 21 september.

Tack också för din välvilja och ditt uttryckta framtida stöd för vår kyrka, både moraliskt och ekonomiskt. Jag hoppas att du kan ge den andra skivan till någon god energisk VIT RAS-KAMRAT, som kommer att sprida budskapet till så många andra som möjligt. Vårt ursprungliga mål är att sprida boken, NATURE'S ETERNAL RELIGION så brett som möjligt. När vi har en tillräckligt bred bas vill vi sedan organisera det utbredda stödet.

Sättet som den där judiska ormen i gräset, Kissinger, har "pendlat" runt i Sydafrika är ett förebud om en ond tragedi för det vita folket i Sydafrika. Som jag ser det kommer det vita folket i Rhodesia att säljas ut och slaktas först. Sedan kommer trycket att vändas mot Sydafrika. Hur ser våra VITA RAS-KAMRATER där borta på det?

Detta visar återigen hur viktigt det är för det vita folket att grundligt förstå det judiska hotet och vara organiserade för att förinta det. Om alla i Rhodesia och Sydafrika hade läst NATURE'S ETERNAL RELIGION, skulle de aldrig ha kunnat förrådas in i den fälla som nu förbereds för dem. Gör vad du kan för den VITA RASENS överlevnad, expansion och framsteg.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Floyd K. Bitzer 30 september 1976
Lodi, Kalifornien

Bäste Mr. Bitzer:

Tack för ditt brev av den 16 september, i vilket du strängt kritiserar boken, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag är bokens författare.

Du uppger att du bara har läst hälften av NATURE'S ETERNAL RELIGION, men drar redan ett antal slutsatser som jag anser vara oberättigade. Varför läser du inte hela boken innan du börjar skjuta från höften? Att bara läsa hälften av Bibeln skulle helt utesluta Nya testamentet, som bara utgör ungefär den sista fjärdedelen av Bibeln. Vilken bild skulle det ge dig av kristendomen, när du inte ens kommit i kontakt med Nya testamentet?

I vilket fall som helst verkar dina kommentarer helt baseras på att vem som än inte håller med om dina ”övertygelser” måste vara galen, etc. Att använda skällsord i en debatt är en uslings sista utväg, har jag fått höra. En hindu som ”tror” att kor är heliga skulle ha lika stora skäl att kalla dig galen, eftersom du tror på demoner och spöken i skyn, medan han föredrar att tro att kor är heliga.

Vår religiösa övertygelse, så som den framställs i NATURE'S ETERNAL RELIGION, är inte baserad på vilda ”påståenden”, eller obekräftade ”övertygelser” om någon underjord av demoner, gastar, andar och spöken, utan på observationer av naturens fakta, livet och historien. Med andra ord, MENINGSFULLA BEVIS.

Om du är så säker på att i efterhand ifrågasätta planer, program och avsikter hos alla dessa spöken i skyn, som du aldrig har talat med eller ens sett, vänligen svara då på listan med frågor på sista sidan i den bifogade broschyren.

Vid svarande, vänligen, inget inställsamt prat eller dubbelspel. Inga undanflykter som ”du skulle ändå inte tro mig”. Bara logiska, raka svar, baserade på STYRKT, MENINGSFULL BEVISNING.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John A. Stormer 11 oktober 1976
Florissant, Missouri

Bäste John:

Det var roligt att höra från dig igen efter alla dessa år. Som du vet har jag skrivit en 508-sidig bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, som många människor betraktar som den vita mannens bibel, och dess huvudsakliga inriktning är överlevnad, expansion och främjande av

den Vita Rasen. Jag kan tillägga att jag i denna bok ”uttrycker mig på mycket viktiga områden”, tro mig. Den har distribuerats i alla 50 delstater och många främmande länder, och jag hade för avsikt att skicka dig ett exemplar. Det gjorde jag dock aldrig, eftersom jag kände att den inte skulle tas emot med ett öppet sinne. Eftersom du har skrivit till mig och tagit upp flera frågor, skickar jag dig nu ett exemplar av boken.

Jag hoppas att jag hade fel och att du kommer att läsa den noggrant, med ett öppet sinne, och använda all den intelligens, det sunda förnuft och den logik som du är kapabel till och som Naturen har utrustat dig med. Efter att ha hjälpt till att sälja 80 000 av dina böcker, skulle jag vilja säga att det minsta du kan göra är att läsa min och ägna den lite ärlig eftertanke. Det är en bok och en hel livsfilosofi som förmodligen kräver lite mer intelligens att förstå än vad den genomsnittlige tölpen kan uppbringa, men detta borde inte utgöra några problem för en man av din kaliber.

John, jag har ägnat mycket eftertanke och studier åt ämnet ras, religion och det fruktansvärda dilemma som den Vita Rasen befinner sig i idag. Jag blev grundligt indoktrinerad med kristendomen medan jag fortfarande var ett oskyldigt litet barn och innan jag var kapabel att fatta sunda omdömen. Jag trodde också på jultomten fram till den lättlurade åldern av sex år. Jag var väl medveten om kommunismen innan du ens var född; min familj flydde den judiska plågan 1924. Jag har gått igenom hela registret av den bedrägliga och förrädiska J.B.S.-kursen och var en av de främsta förespråkarna för den falska judiska rökridån under sex år i Broward County. Jag var ordförande för American Independent Party i delstaten Florida 1968. Jag har varit medlem i Floridas delstatslagstiftande församling. Utan att vara skrytsam kan jag visa att jag har en ovanligt hög I.Q. som inte motsvaras av en på 5000, har jag fått veta.

Så, jag föddes inte direkt igår, och jag är inte heller en naiv tölp som fortfarande tror på jultomten. Under alla dessa år har jag sökt — sökt efter bättre svar än de jag fick av den judisk-kristna bibeln, av Robert Welch, av George Wallace, av Lester Maddox, av Wes Auger och en mängd andra bedrägliga bluffmakare. De slutsatser jag har kommit fram till är mina egna. Jag har nått dem den hårda vägen — genom erfarenhet, livets hårda skola — och framför allt genom observation och tillämpning av logik. Jag har försökt undvika det mänskliga sinnets tvillingbrister: vidskepelse och lättluradhet.

Med denna bakgrund given är den mest betydelsefulla slutsats jag har kommit fram till att din ”Spöken i skyn”-religion, dominerad av det där fruktansvärda Trojka-skräpet ”Fadern, Sonen och den Helige Ande”, är det största bedrägeri som begåtts mot den Vita Rasen som någonsin uppfunnits i hela mänsklighetens historia. Kristendomen är tidernas mest destruktiva sinnesförvirrare och har orsakat ovärderlig skada för den Vita Rasen i synnerhet. Den påtvingades oss av vår dödsfiende — den svekfulle juden.

John, använd det förstånd som Naturen har utrustat dig med. Har du någonsin sett några spöken, heliga eller på annat sätt, i skyn eller någon annanstans? Några djävlar, demoner, sataner, luciferer, änglar, serafimer, gremlins, häxor, feer, etc., etc.? Har någon någonsin sett dem? Jag har aldrig gjort det. Min far och mor gjorde det aldrig, fastän de också var godtrogna nog att låta sig indoktrineras med denna galna vidskepelse. Mina farföräldrar kom aldrig heller i kontakt med någon av dessa kusliga figurer, inte heller känner jag någon som inte är en flykting från ett dårhus som har sett något av dessa imaginära spöken-i-skyn.

Vidare, vid forskning i legitim historia, finns det inte ett spår av bevis för att en sådan karaktär som Jesus Kristus någonsin existerat. Fastän den romerska civilisationen under det första århundradet e.Kr. var välutvecklad, hade otaliga historiker, pjäsförfattare, skulptörer, konstnärer, krönikörer, etc., lämnade inte en enda den minsta notis om ett sådant fenomen som att "Guds Son" bröt in på denna jordiska scen. I själva verket finns det inte det minsta spår av bevis för att underbygga allt detta vilda, löjliga hokus-pokus som beskrivs i dina så kallade "heliga skrifter". Allt uppfanns minst hundra år eller mer efter den förmodade händelsen av ett ljugande gäng judiska skribenter och främjades bedrägligt av hela det judiska nätverket, precis som kommunismen idag.

För ytterligare detaljer, se kapitel 16, del I, i min bok, NATURE’S ETERNAL RELIGION, med titeln ”Christ’s Existence Not Substantiated by Historical Evidence”.

Hela syftet med denna skändliga lära som judarna förövade mot romarna var att rubba sinnena hos sina fiender, romarna, som de var i krig med. De lyckades över sina vildaste drömmar. Inte bara förstörde de det romerska riket, utan de drog ner hela den romerska civilisationen i en förfärlig ruinhög och störtade den vita rasen i den mörka medeltiden av vidskepelse, okunnighet, fattigdom och rädsla under de kommande tusen åren. Judarna fick sin hämnd. Läs Marcus Eli Ravages text, som jag bifogar.

Och detta är den ohyggliga, bedrägliga pest som du viger ditt liv åt genom att sprida denna infektion till dina vita raskamrater. Faktum är att kristendomen är mer svekfull, förrädisk, tyrannisk och destruktiv än vad kommunismen, dess judiska tvilling, är. Utan att kristendomen först mjukade upp och rörde om i den vita mannens hjärna, skulle juden aldrig ha kunnat genomföra det sista stadiet av tyranni — kommunismen — i världen.

John, det bedrövar mig djupt att tänka på att en fin, kapabel, i övrigt intelligent man som du själv har kastat sitt omdöme och sin logik ut genom fönstret och dukat under för godtrogenhet och vidskepelse, ungefär som en afrikansk neger i busken dukar under för voodoo och spöken,

eller hinduerna som tror att kor är heliga. Om du stannar upp och tänker efter en minut, så finns det inte mer **MENINGSFULLA BEVIS** för ditt spökeri än vad det finns för deras. Allt är baserat på de vildaste **PÅSTÅENDEN, PÅSTÅENDEN, PÅSTÅENDEN**, utan ett uns av logik eller ett spår av bevis.

Under tiden är du ett användbart och villigt verktyg i händerna på judarna i deras urgamla vendetta att förinta den vita rasen — naturens högsta skapelse. Det gör mig mycket sorgsen att se detta när jag ägnar så mycket av min tid, mina pengar och min energi åt kampen för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, att se dig arbeta på den andra sidan, på judarnas sida, med att förstöra allt som är värt något i världen — den enda plats människan någonsin har varit känd för att leva på.

Det är helt obegripligt för mig hur någon kan gå på en så vild och dum historia som den som framställs i den judisk-kristna läran. Slutresultatet av hela denna hemska mardröm är att 99 procent av alla mänskliga varelser skulle hamna i en fruktansvärd tortyrkammare, i ett hav av smält svavel, där miljarder och åter miljarder hjälplösa själar skriker, vrider sig, klöser och sparkar som en flock levande djur som grillas. Och vem bestämmer? Jo, din söta, kärleksfulla lilla Jesus och hans store pappa som skapade hela denna hemska, sadistiska och monstruösa röra.

Kallar du det kärlek? Allt jag kan säga är att jag tackar Gud att jag inte tror på honom och hela detta makabra, monstruösa bedrägeri. Läs kapitel 15, ”Att komma till himlen: Projekt omöjligt; eller, Alla hamnar i helvetet”. Jag frågar dig vad som är så underbart, så kärleksfullt, så storslaget med din idé om livet efter detta om miljarder människor, som antas vara skapade av ditt kärleksfulla Super-spöke, om 99 procent av dem medvetet är ödesbestämda att grillas levande som en flock stekta grisar? Hur kan du vara fast i sådant hemskt, sådant idiotiskt skräp? Använd hjärnan, John. Du kan säkert tänka mer intelligent än att sugas in i en sådan sörja av vidskepelse som en lättlurad barbar.

John, jag är säker på att du har hört talas om pastor Moon från Korea och de många goda unga människor som blir ”Moon-frälsta” av denne föraktlige bedragare. Han har dessa unga människor så förvirrade att de är ute och säljer blommor 10 timmar om dagen medan han håvar in miljoner. Det krävs dagar av terapi och deprogrammering för att få dessa människors tänkande tillbaka till verkligheten igen, om det ens går. De är stackars, vilseledda offer för den näst äldsta verksamheten i världen, näst efter prostitution — spökeri.

Du kan se bedrägeriet med Moon-anhängarna, men är inte din villfarelse och din besatthet av de icke-existerande spökena i skyn lika löjlig? Varför är du så blind för din egen åkomma? Det är en undanflykt, en flykt från verkligheten in i en dum fantasivärld. Om du tycker att det är en så bra idé att leva i en fantasivärld istället för i den verkliga världen,

Jag föreslår att du verkligen gör det ordentligt — skaffa dig en opiepipa och ta dig en rejäl tripp. Jag har aldrig gjort det själv, men de säger att det är bättre än spökerier.

John, allt du behöver inse är att det inte finns några jävla spöken i skyn, eller någon annanstans, aldrig har funnits och aldrig kommer att finnas. Denna jord har svävat genom rymden i miljarder år och kommer utan tvekan att göra det i många miljarder år till, förmodligen långt efter att den vita rasen har förintat sig själv genom att falla offer för sådana dumma, självmordsbenägna religioner som du förespråkar.

Hur som helst skickar jag dig ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag hoppas att den ska hjälpa dig att se ljuset och få dig att återfå förnuftet. Jag skickar också ett exemplar av "The Bible Handbook", skriven redan 1888, som inte gör annat än att citera från din älskade judiska bibel. Som det nämns i förordet väcker den fler frågor på fem minuter än vad du kan besvara under en livstid. Var snäll och läs och tänk. Dessutom skickar jag dig en av mina skivor, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, i hopp om att den ska få dig att arbeta för den vita rasens överlevnad och bästa intresse, det viktigaste värdet på jordens yta.

Om nu allt detta är till ingen nytta, och du är så säker på din historia om spöken i skyn, då måste du sitta på en guldgruva av bevis som helt har undgått mig i mitt sökande under de senaste 50 åren. Jag skulle därför vara evigt tacksam om du ville besvara de frågor som jag har ställt på baksidan av "Questions & Answers about CREATIVITY".

Ge mig bara raka, ärliga svar, baserade på MENINGSFULLA BEVIS. Inget dubbelspel, inget inställsamt prat, inga hänvisningar till den där samlingen av judiska lögner som bedrägligt kallas den Heliga Skrift, inga "du skulle ändå inte tro mig"-undanflykter. Jag kommer att tro på vad som helst som är baserat på meningsfulla bevis och som är logiskt.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 27

Mr. Dana E. Keech, Advokat
San Bernardino, Kalifornien

11 oktober 1976

Bäste Mr. Keech:

Tack för ditt brev från den 7 oktober och de bifogade 14,00 dollarna.

Jag har blivit kallad vid många namn, vissa goda och vissa dåliga, men aldrig tidigare en ”mästerlig ikonoklast”. Jag kan inte säga emot dig där, och det rankas bland de vänligare beskrivningarna. Egentligen föredrar jag att se mig själv som en byggare snarare än en bildstormare, som ger den vita rasen en stolt ny trosbekännelse, CREATIVITY (KREATIVITET), en som den kan leva med och bygga vidare på under de kommande miljoner åren.

I CREATIVITY tror jag att vi har den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det TOTALA PROGRAMMET, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

De två böckerna, NATURE’S ETERNAL RELIGION, 25 plus exemplar av ”Questions & Answers about CREATIVITY” samt skivan skickades idag (10-12-76). Jag hoppas att läsningen av NATURE’S ETERNAL RELIGION kommer att få en betydelsefull inverkan på din framtida filosofi, och kommer att inspirera dig att viga ditt liv åt den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, den högsta tinden av Naturens skapelse.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Bifogat finns även Marcus Eli Ravages bekännelse, som är mycket upplysande. B.K.

Mr. Wilhelm Landig
Favoritenstrasse, Österrike

12 oktober 1976

Bäste Mr. Landig:

Tack för ditt brev. Jag ser gärna att en recension av vår bok, NATURE’S ETERNAL RELIGION, sprids i ditt nyhetsbrev. Här är ett förslag på recension:

NATURE’S ETERNAL RELIGION är olik alla andra böcker som någonsin skrivits. Den strävar efter att lägga grunden för en helt ny religion vars övergripande mål är överlevnad, expansion och framsteg för den vita rasen, och endast den vita rasen. Den är inte baserad på något övernaturligt hokus-pokus, utan förlitar sig tungt på Naturens lagar, historiens erfarenhet samt på logik och sunt förnuft.

NATURE'S ETERNAL RELIGION kritiserar kristendomen skarpt för att ha mjukat upp romarna, förstört deras naturliga instinkter och orsakat den stora romerska civilisationens kollaps i en hög av ruiner. Den anklagar vidare kristendomen för att ha hållit den vita rasen låst i ett tillstånd av vidskeplig okunnighet och fattigdom under de kommande tusen åren i den period som kallas den mörka medeltiden.

Boken kallar sig för den vita mannens BIBEL och dess religiösa trosbekännelse är känd som CREATIVITY. Dess organisation är känd som CHURCH OF THE CREATOR och dess medlemmar är CREATORS.

Slut på recensionen. Jag vet inte hur mycket utrymme ni önskar använda, men recensionen skulle kunna stå för sig själv efter vilken som helst av de tre paragraferna. Jag skulle uppskatta att få ett exemplar av ert nyhetsbrev som innehåller recensionen.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Phil Reynolds
Van Nuys, Kalifornien

18 oktober 1976

Bäste Mr. Reynolds:

Tack för ert brev av den 15 oktober och de bifogade 3,00 dollarna. Ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION är på väg till er.

Nej, jag gjorde inte upptäckten i södra Kalifornien att kristendomen är den värsta pest som någonsin drabbat den vita rasen. Om ni läser kapitel 22, del II av NATURE'S ETERNAL RELIGION, med titeln "Mitt eget andliga uppvaknande", kan ni följa historien om hur mitt tänkande utvecklades under en livstid — varav mycket ägnades åt att söka efter bättre svar. Jag tycker att det är en spännande historia som kulminerar i ett genombrott — CREATIVITY — en kraftfull ny religion för den vita rasen.

Jag ogillar er sista paragraf. Jag tycker att den är dum och opåkallad. Som svar kommer jag att ge igen med samma mynt och säga till er: "Jag hoppas att ni inte är en pengahungrig vit frihetsläsar-pimp som, likt de andra, inte gör någonting!" Nåväl, är ni det?

Får jag säga att jag har en femsiffrig summa investerad i produktionen av boken. Jag tvivlar på att jag någonsin kommer att få tillbaka min investering och jag bryr mig inte. Vad jag vill, mer än någonting annat, är att väcka den vita rasen och få ordning på deras tänkande. När vi kan få ut 10 miljoner exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION i händerna på våra vita raskamrater, kan vi betrakta striden mot judarna, negrerna och ler-raserna som så gott som vunnen. Vilket fynd det skulle vara för den vita rasen! När man betänker att

vi spenderar mer pengar på en halvtimme på att subventionera de odugliga n-ordet än vad det skulle kosta att placera ut dessa 10 miljoner exemplar, så får du en aning om vilken affär jag talar om. Det är mitt livsmål. Du kan hjälpa till genom att distribuera så många exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION som du har råd med. Jag hoppas att du hänger på.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. William L. Pierce
The National Alliance
Washington, D.C.

2 november 1976

Kära Bill:

Tack för ditt brev den 25 oktober och även bandet med ditt tal vid introduktionsmötet. Jag uppskattar båda.

Förresten, fick du min skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, som jag skickade till dig för ungefär sex veckor sedan?

Jag lyssnade på din kassett med intresse och uppmärksamhet. Faktum är att jag spelade den två gånger och förde anteckningar. Vad jag har att säga är endast en mans åsikt och innebär varken underlägsenhet eller överlägsenhet för en åsikt framför den andra. Jag är inte säker på om jag ens gör någon nytta genom att framföra mina kommentarer, men i vilket fall som helst vill jag försäkra dig om att de ges i en attityd av att vara konstruktiva mot en vit raskamrat, och för den vita rasens bästa. Jag hoppas att de visar sig vara det.

I hopp om att du kommer att acceptera dem i denna anda av konstruktiv kritik, föreslår jag följande kommentarer.

Jag finner de uttryckta idéerna ganska förbryllande och för vaga för att den vanlige vite raskamraten ska förstå dem, och de lämnar till och med mig förvirrad. Faktum är att jag själv inte är på det klara med många av begreppen eftersom de befinner sig för mycket i obskurantismens rike, på samma sätt som den kristna kyrkan har använt för att förvirra och injaga vördnad hos sina undersåtar.

Till exempel — med början i Bekräftelsen (Affirmation), som verkar vara grunden för hela talet eller konceptet: Vad är HELHETEN? Vad, eller vem, är SKAPAREN? Vad är det SJÄLVSKAPADE? Vad är SKAPARENS syfte? Hur vet du det? Vad är den gudomliga medvetenhetens väg?

Talar vi om Naturen och universum som en helhet? Eller talar vi om en övernaturlig ande, en Gud, ett koncept så tvetydigt framställt som i den judiska bibeln? Talar vi om en vag Gud som Church of Religious Science gör, vars Gud är spridd över hela universum likt etern och precis lika vag och odefinierad?

Kanske introducerar du avsiktligt ett slags mystiskt hokus-pokus

för att ge ditt budskap en religiös ton. Jag vet inte, men om så är fallet, anser jag att det är helt överflödigt och i onödan skapar förvirring i sinnen som redan är alltför förvirrade.

Hela ditt tal löser inte de grundläggande frågor jag har ställt. Det förefaller mig som om det gör frågorna extremt komplicerade när de i själva verket är ganska klara och enkla. I grund och botten är frågan den VITA RASENS ÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRAMSTEG. Det kommer i denna ordningsföljd. JUDEN ÄR ROTEN TILL ALLT ONT och förstör den vita rasen. I enlighet med Naturens lagar måste vi förinta våra fiender och återta kontrollen över vårt eget öde.

Detta är den grundläggande starten och det alltigenom viktiga hindret. Om vi inte gör det kan vi glömma att bygga för evigheten, att utveckla övermänniskan och "bortom".

Detta är inte heller så svårt och omöjligt som du framställer det. Vi har i överflöd de medel som krävs för att göra det. Till att börja med finns det 500 miljoner av oss vita raskamrater och vi är fler än judarna, 20 miljoner (förmodligen), i ett förhållande på 25 mot ett, ganska hyggliga odds. Vi är mer intelligenta än judarna. Visst, de har ett försprång framför oss på ungefär två eller tre tusen år, då de spände religionen framför sin vagn till sin fördel och för vår undergång. Men det finns ingen lag i Naturen som säger att vi inte kan göra detsamma.

Och detta är vad jag har föresatt mig att göra i CREATIVITY. Inom Creativity tror jag att vi har hela paketet. Vi har den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det TOTALA PROGRAMMET, den ULTIMATA TRON. Inte för att vi inte kan utsmycka och förbättra den då och då i den vanliga evolutionära processen. Men vad jag säger är att grundidén — fundamentet — finns där helt och hållet. Det är inte diffust, det är inte komplicerat, det är inte en omöjlig uppgift.

I grund och botten handlar det bara om att reda ut den vita mannens förvirrade tänkande — vid vars rot ligger den judiska kristendomen. Förrän vi har befriat honom från detta judiska gift finns det inget hopp om att han någonsin ska kunna närma sig problemet rationellt.

I din avhandling intar du en "ja, det gör vi — nej, det gör vi inte"-attityd gentemot kristendomen, gentemot gudar, det övernaturliga och allt det hokus-pokus som så länge har plågat de vidskepliga och de lättlurade. Så välutbildad som jag är i dessa frågor är jag helt oförmögen att avgöra var du står i förhållande till det övernaturliga och Naturens lagar.

Låt mig meddela att de inte är desamma. Om Naturen och hennes lagar förstår vi en hel del. Som professor i fysik behöver jag knappast påpeka detta för dig. Om andar, demoner, gudar, spöken, gremlins, häxor, djävlar, etc., etc., vet vi absolut ingenting, vi har inte det minsta spår av bevis för att de existerar. Som en konsekvens kan vi logiskt dra slutsatsen att de är icke-existerande och

bibehålla en sådan position tills några meningsfulla bevis på motsatsen skulle dyka upp, om någonsin.

Några av de andra hypoteser jag inte håller med om är:

1. Vi bör glömma lycka och koncentrera oss på storhet. Inte så. Strävan efter lycka är i mitt sinne det främsta målet och poängen är att genom att intelligent följa naturlagarna kan vi vara både stora och lyckliga. Genom att låta oss hindras (av judiskt inflytande) i våra naturliga instinkter, kommer vi att vara varken stora eller lyckliga. De två hör ihop. Jag är inte emot tillfälliga uppoffringar, att skjuta upp belöningarna till framtiden — men till evigheten? Nej.

Som jag ser det måste vi arbeta som fan — NU — för att överhuvudtaget överleva. Om vi inte överlever den nuvarande generationen finns det ingen framtid. Vi måste återta kontrollen över vårt eget öde. När vi väl har gjort så mycket kommer programmet för att uppgradera vår ras till att förbättra miljön, tjäna till livets uppehälle, etc., att vara en barnlek.

2. Din bedömning att det är en lång och komplicerad erövring av en hel fientlig värld. Inte så. Den vita rasen är tio gånger kraftfullare än alla de återstående judarna, niggrerna och lerfolket tillsammans. Visst, de är förvirrade och omtöcknade, men deras instinkter finns kvar och instinktivt är de 100 procent med oss. Deras sinnen behöver befrias från judisk kristendom och judiskt gift. Detta skulle kunna gå riktigt fort, som vittne om vad som hände under Hitler i Tyskland inom 13 år. Om vi fick ut 10 miljoner exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION i händerna på våra vita raskamrater, skulle striden vara väl på väg mot seger. Detta skulle kräva endast en relativt liten och billig ansträngning när vi jämför med de miljontals dollar vi delar ut till de odugliga niggrerna varje timme på dygnet.

3. Analogin om människor som inte tänker på annat än att fylla sina magar är inte riktigt passande. Den vita människan är extremt kapabel att producera ett överflöd av nyttigheter för sin egen välfärd och att planera framåt. Som jag sa tidigare är han för närvarande drogad av judisk propaganda och strypt av judisk byråkrati. Detta måste han kasta av sig. När han väl har gjort det kommer han att vara igång, förbättra sin ras, inleda övermänniskans era och underverk som vi inte ens kan föreställa oss idag.

4. Planering för evigheten. Inte så. Den omedelbara framtiden är mest kritisk — de kommande fem eller tio åren. När vi väl har vridit kontrollen över vårt eget öde ur händerna på våra judiska slavägare, kommer den vita rasen, såvitt jag är bekant, instinktivt att prestera vackert, särskilt med hjälp av en grundläggande rasreligion som CREATIVITY. Som ni vet kommer vi inte att vara här i evighet — inte vi — inte den vita rasen — och inte ens livet självt. Om ytterligare fem miljarder år kommer till och med solen att vara en isboll och livet från denna jord kommer

hade försvunnit långt före det.

5. Hängivenhet till sanningen är en dygd i sig. Jag håller inte med. Jag håller med Protokollen och naturlagarna om att ÄNDAMÅLET HELGAR MEDLEN. I krigföring använder vi överraskning, espionage, bedrägeri, dödande, grymhet, massbombningar, hemlighetsmakeri — i själva verket alla tänkbara medel för att vinna och överleva. Naturens varelser använder liknande taktiker — list, överraskning, att tyst smyga sig på det intet ont anande bytet, slå till utan varning (som en skallerorm), sätta ut fällor (som flugfällan), etc., etc. Naturen säger tydligt till alla varelser att överleva med alla tillgängliga medel, utan några begränsningar, och jag läser hennes budskap, högt och tydligt. Jag skulle inte äventyra min ras överlevnad i kampen mot de svekfulla judarna för att upprätthålla den flyktiga principen om ”sanning”, som i bästa fall är en kontroversiell fråga om ”Vems sanning?” Nej, i den strid vi tvingas utkämpa kommer jag att följa Naturens instruktioner och använda varje medel som står till mitt förfogande.

6. ”Jesus dog i kamp mot judarna.” Det finns inga bevis för att en sådan person som Jesus Kristus någonsin har levt, då han är en hopkokad judisk uppfinning efter den förmodade händelsen. Om vi tar den främsta och enda källan — nämligen den judiska bibeln — på orden, då var Jesus själv jude (Lukas 2:21). Han kom med en hel del fånigt dubbelspel, inklusive följande: ”Jag är icke sänd till andra än till de förlorade fåren av Israels hus.”

Varför främja denna judiska uppfinning som om han vore en kämpe på vår sida?

Kort sagt, Bill, jag är lika förvirrad som någonsin över var du står när det gäller kristendom, gudar, demoner, spöken i skyn och hela biten om den overkliga och övernaturliga världen.

Du är naturligtvis fri att ansluta dig till vilken filosofi du än finner lämplig och jag är säker på att du kommer att göra det. Det är dock min innerliga förhoppning att du vill förena dig med mig i att förstöra den judiska kristendomsbluffen som störtade den stora romerska civilisationen och återigen hjälpa till att räta ut den vite mannens tänkande, bota honom från vidskeplighet och godtrogenhet, föra honom tillbaka till verkligheten och möta de friska medfödda instinkter som Naturen gav honom.

Detta tror jag är den första förutsättningen för att vinna striden, en som vi inte kan förbigå för evigt, en som vi inte ens kan skjuta upp till morgondagen. Jag hoppas att du kommer att hjälpa till att ingjuta raslig lojalitet till den vita rasen, nedgradera niggrerna och fortsätta hamra på det grundläggande onda, vilket är juden. Jag vet att du gör det, men sättet du gör det på påminner mig om ett skämt vi brukade dra när jag satt i Floridas lagstiftande församling — ”Din poäng är så subtil att den helt undgår mig.”

Jag beklagar att jag har uppehållit mig så mycket vid det negativa, när det finns en hel del positiva idéer som förtjänar beröm, såsom din observation om konstitutionen, de Kosher-konservativa i

kyrkan och många andra. Framför allt tycker jag att tidningen ATTACK! som ni ger ut gör ett enastående jobb.

Mitt eget program går framåt, men inte så väl som jag skulle önska. Jag har flera grupper igång i Texas, Colorado och på andra ställen, men det är en mödosam väg. Jag väntar fortfarande på att den finansiella bilden ska klarna innan jag går framåt med full kraft. Om och när det blir, kan bara tiden utvisa.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. John W. Gerhardt II
American White Nationalist Party
Columbus, Ohio

2 november 1976

Käre Mr. Gerhardt:

Ditt brev från den 24 oktober väcker många intressanta frågor, som jag skulle vilja svara på alla, men på grund av utrymmesbrist kommer jag att göra så gott jag kan.

Som du säger är du inte riktigt klar med läsningen av NATURE'S ETERNAL RELIGION. När du är det kommer jag att vara mycket intresserad av dina kommentarer, och du kan gå igenom kapitel för kapitel om du vill, eller på något annat sätt. Du kan göra det så omfattande du vill, jag kommer med glädje att läsa allt och föra anteckningar. Nu till att besvara några av dina frågor.

KRISTENDOMEN SOM ETT JUDISKT VERKTYG FÖR ATT FÖRSTÖRA DET ROMERSKA RIKET OCH DEN VITA RASEN I ALLMÄNHET.

Jag har nått denna slutsats genom en omfattande studie av romersk historia och kristendomens förlopp sedan dess begynnelse. Slutsatsen är ganska uppenbar. En analogi kan vara situationen där en massiv damm brister och sköljer bort staden Podunk, förintar människorna i den och sköljer bort byggnader och förbättringar. Det är en rimlig slutsats att säga att förstörelsen av Podunk orsakades av att dammen brast.

Så är det också med kristendomen och den stora romerska civilisationen. Historiens fakta är att den romerska civilisationen blomstrade och hade nått stora höjder vid tiden för Caesar Augustus, vars regeringstid sträckte sig över perioden 27 f.Kr. till 14 e.Kr. Under cirka två århundraden följde en period av fred, framsteg och välstånd, känd som Pax Romana, den längsta sådana perioden av välbefinnande i mänsklighetens historia. Visserligen förekom mindre störningar under denna period, men inte av något större hot mot den väg av framsteg som romarna hade slagit in på.

Några av dessa störningar var de judiska krigen. Ett, ungefär 68-70 e.Kr., under vilken tid Jerusalem jämnades med marken, och ett annat uppror lett av Bar Kokhba mot kejsar

Hadrianus mellan 132-135 e.Kr. Båda dessa revolter slutade i katastrofala militära nederlag för judarna, men skärpte deras beslutsamhet att förinta romarna genom att rubba deras sinnen. De blodtörstiga judarna törstade efter hämnd. De kokade ihop en självmordsreligion med vilken de kunde rubba och förvrida romarnas sinnen. Inte ens detta behövde de UPPFINNA från grunden, utan de endast ADOPTERADE och skräddarsydde den från den befintliga essenska läran, som jag förklarar i kapitel 16, bok I.

Jag har en stor volym (över 2000 sidor) som heter ”The New Standard Jewish Encyclopedia”. Den är skriven av judar, endast för judar, och är uteslutande riktad mot de människornas frågor och händelser som är viktiga för judisk historia. Här är en del av vad de säger om kristendomen:

> ”Den kristna religionen växte fram ur judendomen. Jesus och alla hans följeslagare var judar: det var även Paulus, arkitekten bakom den hedniska kristendomen, och enligt vissa forskare har det judiska ursprunget till många kristna doktriner illustrerats av Dödahavsrullarna. De kristna betraktade den hebreiska skriften som auktoritativ. Kyrkan var en naturlig utlöpare av synagogan.”

Det finns mycket mer, men allt sammanfattas i det jag har sagt — kristendomen är en judisk skapelse. Historien visar att romarna köpte detta skräp och hela deras civilisation, deras imperium och deras ädla ras gick i graven. För mig är orsaken och konsekvenserna lika tydliga som dammen och översvämningen.

Ytterligare ett stycke som berättar historien bättre än jag kan berätta den, berättas av juden — Marcus Eli Ravage. Bifogat finns hans skrytsamma avslöjande. Det berättar vackert om de förödande effekter kristendomen har haft på romarna och den vita rasen ända sedan dess.

Ditt påstående att kristendomen har varit fientlig mot judenheten från tid till annan är sant. Men det mildrar inte dess dödliga effekter, inte mer än att läkarprofessionen (förmodligen) har varit fientlig mot cancer, men icke desto mindre är cancern fortfarande kvar hos oss och dess skada på oss har varit förödande, precis som kristendomen.

Nåväl, det här börjar bli för långt. Jag tror att om du läser och läser om NATURENS EVIGA RELIGION, så är bevisen den staplar upp överväldigande. Låt mig säga att såvida vi inte rensar våra vita raskamraters sinnen från denna judiska plåga, kommer vi för evigt att vara hjälplösa och oförmögna att tänka klart eller att övervinna det judiska strypgreppet. Och det enda sättet att övervinna denna sinnesförlamare är att ersätta den med en hälsosam konstruktiv religion baserad på våra sunda instinkter och naturens lagar.

Inom CREATIVITY har vi en sådan religion — vi har den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det TOTALA PROGRAMMET, det ULTIMATA CREDO. Om vi kan placera tio miljoner exemplar av NATURENS EVIGA RELIGION i händerna på våra vita raskamrater, kommer vi att ha krossat...

baksidan av den judiska konspirationen och vi kommer att vara på god väg att vinna striden mot judarna, niggrerna och ler-raserna.

Vilket fynd detta skulle vara för den Vita Rasen när vi betänker att vi plundras på mer än priset för de tio miljoner böckerna varje timme bara genom att tillhandahålla välfärd åt de lata, men snabbt förökande niggrerna.

Så, jag skulle vilja se dig stödja detta program för att sprida den Vita Mannens Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Det är det bästa vapnet för att lägga en STARK GRUND för en RASRELIGION för all framtid.

Vad gäller ditt erbjudande om att skicka ut flygbladet, är jag böjd att tacka nej för närvarande. Jag har en grupp som skickar ut 5000 av dem just nu. Jag vill se hur produktiv den ansträngningen blir innan jag driver den vägen vidare. Det förefaller mig som att vår ideologi och vårt program är så drastiskt annorlunda än vad den genomsnittlige tölpens judisk-förorenade sinne är van vid, att person-till-person-metoden är nödvändig.

Angående dina kommentarer om vit nationalism, måste jag upprepa att jag är övertygad om att själva termen nationalism är splittrande. Om jag ska vara en amerikansk nationalist, då måste jag också acceptera judar, niggrer, indianer och alla de andra parasitära ler-raserna som mina nationalistiska kamrater och måste per se vara nitisk i att bevaka AMERIKANSKA intressen mot kanadensiska, tyska, svenska, etc. intressen, och måste i själva verket vara fientlig mot mina vita raskamrater som inte är amerikanska nationalister. Detta är för mig vansinnigt. Som jag så tydligt konstaterar i kapitlet om "Din lojalitet — ett heligt förtroende", så tillhör din lojalitet din ras, inte den konstgjorda beteckningen på ditt land. Hur man än ser på det — nation är knutet till land, inte ras. Därför är nationalism knuten till den fastighet du råkar bo på, och de konstgjorda gränser som omfattar "ditt land". Ärligt talat tror jag att jag har tusen gånger mer gemensamt med en vit australier 1200 mil bort än vad jag har med en amerikansk nigger som bor på andra sidan spåren en mil bort.

Läs återigen det ovan nämnda kapitlet och även kapitlet om rassocialism. Även sidorna 312-314 om Adolph Hitler.

Nog för nu. Har du min skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE? Om inte, hoppas jag att du kommer att använda dig av den. Den har visat sig vara ett kraftfullt verktyg för rekrytering.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

E. V. Johnson
Craig, Missouri

8 december 1976

Bäste herr Johnson:

Tack för ditt brev av den 3 november; även för din check på 10,00 dollar. Det är sannerligen glädjande att vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, som vi kallar den vite mannens bibel, har haft en betydande inverkan på ditt tänkande. Jag hoppas att denna PÅVERKAN kommer att omsättas i HANDLING.

Frågorna du ställer täcker ett brett spektrum av litteratur och jag är inte beredd att gå in på så mycket detaljer i detta brev, annat än ytligt.

Angående den judiska uppfinningen av kristendomen för att förgöra romarna, bifogar jag en utmärkt artikel av Marcus Eli Ravage, som har lagt fram saken så kortfattat som någon jag känner. Den store historikern Edward Gibbon konstaterade det för två hundra år sedan i sitt stora epos, THE DECLINE AND FALL OF THE ROMAN EMPIRE. Det är dock så dolt att den genomsnittlige läsaren skulle missa poängen. Jag har en bok som heter HITLER'S TISCHGESPRÄCHE (Hitlers bordssamtal), där han konstaterar att kristendomen förstörde Rom. Jag har också THE NEW STANDARD JEWISH ENCYCLOPEDIA (två tusen sidor), som är skriven av judar uteslutande för judar. Den säger samma sak. En annan bok jag har är DIGNITARIAN WAY av A. U. Brown, som kommer till samma slutsats som jag gör i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Boken är slutsåld och skickades till mig av en av mina läsare. Det finns fler, särskilt på tyska, som jag har.

Men märkligt nog hade jag inte läst någon av dessa böcker innan jag skrev NATURE'S ETERNAL RELIGION, utan kom snarare fram till de slutsatser jag gjorde helt på egen hand. Detta var utifrån en bred studie av det judiska problemet, från min egen erfarenhet, från historiska händelser under de senaste två tusen åren, och särskilt efter en grundlig genomläsning av Nya testamentet. Så snart jag kom till Bergspredikan föll hela bilden på plats som en ”uppenbarelse”.

När det gäller judiskt skapande av frimureriet, belyses detta starkt i SIONS VISES PROTOKOLL, liksom i andra artiklar, broschyrer etc., för många för att nämnas. Jag har exemplar av PROTOKOLLEN i sin helhet om du vill ha dem (1,00 dollar styck).

Angående att det vita folket skulle vara Israels förlorade stammar och allt det där andra skräpet, så är hela idén så löjlig att alla med ett stänk av historiekunskap inte kan låta bli att skratta åt tanken. Det är vidare min uppfattning att den så kallade judiska historien som

berättat i den judiska bibeln är 99 procent fiktion, och att det aldrig funnits någon Abraham, Isak och Jakob.

Det är mitt förslag att vi, den vita rasen, slutar slösa vår tid på att springa efter en mängd fåniga lögner som judarna har översköljt oss med, och istället lägger vår energi konstruktivt på att bygga upp en VIT MAKTSTRUKTUR. Denna bör polariseras kring en RASRELIGION, såsom jag har lagt fram i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Alltför länge har vi slösat bort vår tid och energi på att jaga meningslösa irrbloss, tillbe (icke-existerande) spöken i skyn och annat liknande nonsens, medan judarna fanatiskt BEDRIVER ETT UTROTNINGSKRIG mot den vita rasen.

Det är dags att vi går till kärnan av saken och gör några kraftfulla, meningsfulla saker. Du kan börja med att främja och distribuera den vita mannens bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Vi har också ett utmärkt marknadsföringshjälpmedel, en 40-minuters LP-skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE ($5.00). Bifogat finns även vårt flygblad, Questions and Answers About CREATIVITY, som listar andra hjälpmedel.

Som jag sa i början: VI BEHÖVER HANDLING. Ideologi utan handling är steril.

För en vitare & ljusare värld
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Till redaktören
The Spearhead
Middlesex, England

15 december 1976

Herre:

En av era medlemmar skickade mig ett exemplar av SPEARHEAD (oktober) nr 98, och jag läste med stort intresse John Tyndalls artikel om kristendomen. Eftersom jag har ägnat hela mitt liv åt att studera religion som sådan, och eftersom min egen religion, CREATIVITY, är starkt pro-vit och rasistiskt orienterad, skulle jag vilja framföra några kommentarer om herr Tyndalls artikel.

Mycket till dess nackdel har kristendomen varit nästan uteslutande den vita mannens religion i drygt femtonhundra år. Men den är asiatisk och orientalisk till sitt ursprung, främmande och motbjudande för den vita rasens medfödda själ och ande. Den uppstod hos en liten sekt av judar i Palestina någon gång mellan 100 f.Kr. till 100 e.Kr. Den gjorde obetydliga framsteg bland judarna själva och betraktades som en destruktiv och subversiv lära av majoriteten av de judiska ledarna. Den lilla skaran av judiska kristna blev till och med förföljda av judarna, inklusive en viss Saul från Tarsus, en jude som senare blev de kristnas Sankt Paulus. Medan han var sysselsatt med

förföljde kristna, uttänkte han den briljanta idén att förödmjuka och förgöra det stora romerska riket med de självmordsbenägna kristna doktrinerna om att ”älska dina fiender”, ”vända andra kinden till”, ”sälj allt du äger och ge till de fattiga”, ”stå inte emot det onda”, ”döm inte”, och andra självdestruktiva idéer. Eftersom Judeen då låg i krig med Rom, blev detta snart en fullfjädrad kampanj, påbjuden av hela den judiska rasen, som var spridd över hela det romerska riket och kraftigt koncentrerad i själva Rom. Så framgångsrika var judarna med att sälja detta självmordsbenägna credo till de hatade romarna att det stora imperiet, som hade underkuvat Palestina och större delen av den då kända världen, kollapsade i en hög av ruiner år 476 e.Kr.

Judarna fick sin hämnd. Vad de inte kunde uträtta med vapenmakt, lyckades de med genom religiös propaganda. Denna skadliga plåga för sinnet spred sig snart till resten av det vita folket i Europa, och störtade snart den olyckliga kontinenten i tusen år av mörka tidsåldrar, ett eländigt millennium under vilket folket vältrade sig i vidskepelse, fattigdom och okunnighet, stridigheter, kaos och förvirring.

Skulden kan läggas direkt på den judiska kristendomens egna självmordsbenägna läror. Ändlösa religionskrig och förföljelser följde som ett resultat, en situation som fortfarande pågår i Irland idag. Den civilisation vi har återuppbyggt sedan de mörka tidsåldrarna har mindre än ingenting att tacka kristendomen för, utan är inneboende i den vita rasens eget geni. Vi har byggt den civilisation vi har, inte på grund av kristendomen, utan trots den. Kristendomen har orsakat stor och bestående skada på den vita rasen och har i modern tid varit en föregångare i att mjuka upp den vita rasen för rasblandningens och kommunismens ondska.

I min bok, NATURE’S ETERNAL RELIGION (508 sidor), har jag lagt fram hela historien som är för lång för att återges här. Jag skickar dig ett exemplar under separat omslag. Bifogat här finns också en artikel av Marcus Eli Ravage, själv jude, publicerad 1928 i den numera nedlagda Century Magazine, i vilken han berättar samma historia mer dramatiskt än vad jag har kunnat återge på detta begränsade utrymme.

Vänliga hälsningar,
Ben Klassen, P.M.
Grundare, Church of the Creator

Segment 28

Dr. L. E. Doussy
Pretoria, Sydafrika

6 januari 1977

Bäste Dr. Doussy:

Det var roligt att höra från dig igen. Din donation på $20.00 (U.S.) anlände säkert. Tack så mycket.

Den 5 januari skickade vi en kartong med åtta böcker och en 40-minuters skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, ett nytt tillskott till vårt material. Bifogat finns också ett av våra nya flygblad, Questions and Answers about CREATIVITY.

Vi tar nu 15,00 dollar för en kartong om åtta, även för frakt inom USA. Detta täcker knappt våra kostnader. Därav den ena kartongen och skivan. Jag hoppas att den vite mannens synsätt gör vissa framsteg i Sydafrika, men jag antar att jag hoppas mot bättre vetande. Det verkar som om både Ian Smith och Vorster spelar rollen som chabez-goi för judarna och är fast beslutna att förråda den vite mannen och sälja ut honom. Som det ser ut för mig är Rhodesia på väg mot ett försvarslöst blodbad, förrått av sina så kallade ledare. Efter att det händer kan Sydafrika inte vara långt efter, med Harry Oppenheimer och hans gelikar som drar i trådarna.

Hur som helst måste vi kämpa och göra vad vi måste göra och hoppas på det bästa. Den nya skivan tror jag kommer att visa sig vara till stor hjälp för att sprida ordet.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. C. Pinder
Merseyside, England

12 januari 1977

Bäste Mr. Pinder:

Tack för ditt mycket uppmuntrande och välskrivna brev från den 29 december. Nu när du förstår orsaken till den vite mannens dilemma, hoppas jag att du kommer att arbeta ännu hårdare med att RÄTTA TILL DEN VITE MANNENS TÄNKANDE. Det är verkligen där problemet ligger. Som du påpekar kan vi inte riktigt klandra judarna för att de agerar som de parasiter de är. Inte heller kan vi klandra negrerna för att de agerar som negrer mer än vi kan klandra råttor för att de agerar ut sin naturliga roll. Det område som vi kan göra något åt är att få den vite mannens tänkande rätat, få honom tillbaka till verkligheten och att agera i sin NATURLIGA ROLL SOM ELITEN, härskaren

på denna planet. Detta kan vi göra och vi måste göra det. Jag tror att vi i NATURE'S ETERNAL RELIGION har den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN, det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN.

Jag skickar dig en kartong med åtta böcker så att du får mer ammunition att arbeta med.

Vi har ett antal medarbetare i England, men ingen fast organisation av en kyrka i nuläget. Medlemmar av den brittiska rörelsen har för det mesta varit ledande. Jag skulle verkligen vilja se ett antal Church of the Creator-grupper organiseras. Judarna har varit framgångsrika eftersom de organiserat sig febrilt. Detta måste vi också göra.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John A. Stormer **12 januari 1977**
Florissant, Missouri

Käre John:

För ungefär tre månader sedan skrev jag ett brev till dig som svar på din förfrågan om Church of the Creator och CREATIVITY. Jag skickade också ett exemplar av min bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION och vår skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, samt flera andra informationsdelar.

Tre månader senare har jag fortfarande inte fått något svar eller bekräftelse. Jag undrar varför? Jag är besviken. Jag hade hoppats att du skulle försöka ge någon förklaring till motsägelserna, absurditeterna, grymheterna, de brutna löftena, omoralen, oanständigheten och obsceniteterna som påpekas i BIBLE HANDBOOK. Vad sägs om sådana smutsiga historier som när David samlade in 200 filistéers förhudar för att köpa sin brud, och hundratals andra vulgära, snuskiga historier som involverar eliten av Guds utvalda? Kan det vara så att du inte kan svara på de frågor jag har ställt? Om så är fallet, tror jag att det är dags för dig att ompröva några av dina grundläggande premisser, särskilt den ogrundade premissen angående de (icke-existerande) spökena i skyn.

När det gäller spökhistorien befinner du dig i en liknande position som samma liberaler och kommunister som du så skickligt och välförtjänt tuktar i din bok NDCIT. Precis som dem har du bara hört den ena sidan av historien, och du är ytterst motsträvig till att lyssna på den andra sidan, oavsett hur logisk, rimlig eller övertygande den andra sidan än må vara.

Låt mig nu fråga dig: Hur skulle du känna dig om du (felaktigt) släpades inför rätta och motparten slet dig i stycken, och du sedan vädjade "Domaren, snälla låt mig berätta min sida av saken!", och domaren slog med sin klubba och protesterade "Jag har bestämt mig

mitt sinne och finna dig skyldig enligt anklagelsen! Jag behöver inte eller vill inte höra din sida.”

Skulle du tycka att detta vore rättvist? Låt mig nu ställa en relevant fråga: Är inte detta exakt den trångsynta, låsta position du intar gällande den idiotiska historien om spöken i skyn?

Är inte din hängivelse åt denna löjliga lekstuga egentligen en försvarsmekanism? Vissa svaga människor söker fly undan denna världs realiteter (den enda värld människan någonsin har veterligen levt i) genom att dränka sina sinnen i alkohol. Andra i opium, heroin, marijuana och annan dopning. De blir fast i det. För att upprätthålla och finansiera sin destruktiva vana börjar de sälja det till andra och får även dem fast. Din hängivelse är liknande. Din flykt är fantasivärlden av spöken och demoner, där du skrämmer slag på andra människor med helveteseld och får även dem fast i detta löjliga nonsens. Precis som knarklangaren tjänar du ditt levebröd på att sälja din sort av spökhantverk till folk, i hopp om att få även dem fast och därmed utöka din kundkrets. En ganska usel verksamhet, eller hur? Hur mycket ädlare skulle det inte vara om du istället kunde bli en heroisk kämpe för den vita rasen.

Var, förutom i vilda, obekräftade rykten, finns bevisen för alla dina löjliga påståenden?

Bifogat finns ännu ett litet häfte som (hoppas jag) kommer att upplysa ditt tänkande i ämnet.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. & Mrs. Mike Breda
Pasadena, Texas

21 januari 1977

Kära Mike och Mary:

Det var roligt att höra från er, då jag undrade vad som hade hänt. Jag var dock mycket ledsen att höra att nyheterna mestadels var dåliga. Var ni båda inblandade i bilolyckan, eller bara en? Oavsett vilket är det mycket olyckligt. Mike, jag hoppas att du har tagit dig an ett annat stort projekt vid det här laget. Hängivelse till saken är mycket beundransvärt, men att tjäna sitt levebröd och att äta är fortfarande den grundläggande förutsättningen för att överhuvudtaget kunna fungera. Jag är säker på att din enorma energi och uppfinningsrikedom kommer att hjälpa dig igenom detta.

Angående ansökningarna om prästvigning bifogade jag fyra kopior med mitt första brev, som kom tillbaka outlöst. Jag skickade sedan samma brev till dig igen (med en notering) för att se om det skulle komma fram, men bifogade inte ansökningarna den andra gången. Jag bifogar dem nu.

Vad gäller dateringen av dem kan du datera dem som du

finner lämpligt, och jag kommer att datera ditt ordinationsbevis därefter, eftersom tajming verkar vara viktigt. Angående en bild med nackkragen så går det alldeles utmärkt för min del, men om tajming är viktigt kan detta vara en ledtråd till datering, om det skulle komma till ett avgörande.

Bifogat finns prover på våra nya bokmärken. Jag skulle vilja se dem distribueras slumpmässigt i tusental. De är billiga (100/$3.00), permanenta och vid en första anblick inte kontroversiella, utan väcker snarare nyfikenhet att ta reda på vad boken handlar om.

Jag hoppas att din situation har förbättrats vid det här laget och att ni båda fungerar som när jag sist såg er. De bästa hälsningar till er båda och även till gruppen av fina människor jag träffade i Houston vid mitt senaste besök.

Delenda est Judaica!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John W. Gerhardt, II
Columbus, Ohio

21 januari 1977

Bäste Mr. Gerhardt:

Tack för ditt omfattande brev från den 8 januari. Du tar upp ett antal ämnen som behandlas i NATURE'S ETERNAL RELIGION och i vissa av dem är jag inte helt säker på vilken sida du står. Jag skulle dock generellt säga att vi är överens i de flesta större frågor.

Det verkar som om det i ämnet kristendom, själen, himmel och helvete, "livet efter detta" (vad det nu än är), fortfarande råder viss förvirring i ditt sinne. Angående broschyren "Var är din själ efter döden?" är frågan ungefär som vad som händer med kvantitet "X" efter att den har lämnat kvantitet "Y". För det första vet vi ingenting om "själar" som separata enheter existerande utanför levande kroppar. Vi vet inte ens om den "levande kroppen" har en "själ", förutom att den har liv. Vi vet inte ens exakt vad livet självt är. Men ingen som inte är en rymling från ett dårhus har någonsin verkligen sett, hört, känt eller luktat en "själ" som fladdrar omkring, tänker, pratar, ställer till ofog eller något annat, där en sådan själ befann sig utanför och oberoende av en levande kropp. Nu ärligt talat, har de det? Så att fråga var den tar vägen efter döden är för mig en meningslös fråga som irrar omkring i vidskepelsens och fantasins rike.

Så mitt svar på pamfletten är: DET ÄR EN MASSA STRUNT OCH HOKUS POKUS.

Vilket leder oss till ämnet judarna och khazarerna, om vilka du observerar att moderna judar till största delen inte härstammar från bibelns Israel-Juda. Sant, jag håller med. Ungefär 90 procent härstammar från khazarerna och jag konstaterar så

i min bok. Men huruvida de övriga 10 procenten är ”äkta” israeliter som härstammar från Abraham, Isak och Jakob är ett ämne som irriterar gallfeber på mig. För det första är judarna de mest ökända lögnarna i världen, och deras ”historia” så som den framställs i Gamla testamentet är ingen historia alls, utan mest en röra av lögner och förvirring. Chansen är en på miljonen att det någonsin funnits någon Abraham, Isak eller Jakob, eller Juda för den delen, och jag bryr mig inte ett dugg. Det finns ingen historisk bekräftelse på den dumheten mer än existensen av den rosa kaninen i Alice i Underlandet.

För det andra, om deras vilda myter vore sanna, så är dessa karaktärer som de påstår sig härstamma från (vilket jag påpekar i min bok) ett gäng otuktiga, förrädiska mördare och moraliska vrak. Det roar mig därför och irriterar mig också när dessa ”Identity”-månglare försöker, genom den mest ansträngda ”resonemangsakrobatik”, övertyga oss om att vi, den vita rasen, och inte judarna, är Israels ”verkliga” ättlingar. Hur tursam kan man bli? Hur dum kan man bli? Jag skulle hellre ha en lång rad hästtjuvar i min släktlinje än de där depraverade karaktärerna som hyllas i Gamla testamentet.

När det gäller de flesta andra punkter som nämns i ditt brev håller jag med, inklusive utbildning. Du uttrycker det kortfattat: handling, såvida den inte baseras på utbildning, är meningslös; utbildning, såvida den inte omvandlas till handling, är värdelös. I min bok längst ner på sidan 493 säger jag: IDEOLOGI UTAN HANDLING ÄR STERIL. Jag har hört många människor säga – ”Åh, vi måste ha en revolution innan folk vaknar och skrider till handling”. Detta är en massa struntprat. En massa förvirrade människor i revolution är judarnas största tillgång. Genom att veta hur läget ligger till kan de sedan hetsa folket att döda varandra, som i den ryska revolutionen. Så mitt svar är: Först och främst måste man ha ett intelligent, brinnande mål och med det en plan för att uppnå det målet. Detta kallas en BEKÄNNELSE (CREED). För det andra måste man ha folkmassan enad och polariserad kring samma bekännelse eller religion. Därifrån är saken klar och man lanserar enkelt den tredje fasen – organisering och genomförande av nämnda program. Inom CREATIVITY tror jag att vi har den ULTIMATA BEKÄNNELSEN, det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN. Det är därför jag fortsätter att säga att om vi kan få tio miljoner exemplar av NATURE’S ETERNAL RELIGION distribuerade till våra vita raskamrater så är saken klar. Vilket fynd det skulle vara för den vita rasen! När vi betänker att vi blir plundrade varje timme till en högre kostnad bara genom att subventionera de odugliga negrerna än kostnaden för tio miljoner av den vita mannens biblar. Motivation, organisering, handling kommer långt att ha föregått förverkligandet av det antalet. Men inledningsvis MÅSTE VI FÅ UT IDÉN, och DET

varje individ kan göra med ett minimum av risk eller uppoffring.

Det var allt för nu. Låt mig höra från dig snart igen.

Delenda est Judaica!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Lewis Moore
Sacramento, Kalifornien

9 februari 1977

Bäste Mr. Moore:

Som svar på ditt brev från den 26 januari måste jag säga att jag aldrig har träffat Mr. Madole, ledare för Renaissance-partiet. Jag har talat med honom i telefon några gånger och prenumererar på hans Bulletin. Därför är min bedömning huvudsakligen begränsad till Bulletinen.

Under en tid verkade han entusiastisk över att anta CREATIVITY som deras religiösa trosbekännelse och främja vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Sedan återgick han till allt detta hokus-pokus om Atlantis, den hinduiska religionen och massor av andra värdelösa drömvärldsfantasier. Vad mig beträffar är denna typ av fantiserande lika overklig som det spökeri som sprids av den judisk-kristna skaran och för inte den vita människan något närmare att möta och lösa sina verkliga problem med att överleva i en fientlig värld av judar och blandraser.

Utöver det är många av hans rasmässiga idéer bra och sammanfaller med våra. En stor skillnad är att vi gör den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg till den centrala kärnan i vår religiösa rörelse och angriper kristendomen direkt, medan Madoles inställning till kristendom och religion är något tvetydig och rörig, och han närmar sig problemet ur en politisk aspekt utan att någonsin klargöra sin ståndpunkt gentemot den mest ondskefulla av alla tankevillkor — judisk kristendom.

Jag hoppas att detta kommer att hjälpa till att lösa några frågor som du har haft. Vidare hoppas jag att du nu kommer att ägna din energi åt vår stora sak — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Bifogat finns vårt senaste flygblad, Frågor och svar, som ytterligare kommer att hjälpa till att besvara de frågor som du kan ha haft om CREATIVITY.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. John Steward
Inglewood, California

25 februari 1977

Bäste Mr. Steward:

Som svar på ert brev av den 19 februari bifogar vi i två exemplar ett ansökningsformulär för att bli präst i CHURCH OF THE CREATOR. Vänligen returnera ett exemplar till oss med ett foto av passtyp bifogat och behåll det andra för era egna handlingar. Jag uppskattar er iver och entusiasm att göra er del i kampen för DEN VITA RASENS ÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRÄMJANDE. Vi behöver en miljon fler män som ni.

Jag har ägnat er idé om exklusivt territorium avsevärd eftertanke och jag anser att den är förhastad och orealistisk i nuläget. Som ni vet predikar vi Ledarskapsprincipen med en kommandokedja från toppen, likt I.B.M., eller Kehilla, eller katolska kyrkan, eller armén. Principen har varit välförstådd och använd i tusentals år och är verkligen det enda effektiva, livskraftiga systemet. Den judiska spridningen av den förrädiska ”demokratiska” idén, som egentligen betyder pöbelvälde, är det som har trasslat till den vita rasens organisationer, regeringar och institutioner under de senaste hundratals åren, mycket till vår nackdel.

Vi inte bara predikar Ledarskapsprincipen, utan vi avser att praktisera den. Som ni kommer att märka i den sista paragrafen i LOJALITETSEDEN, godkänner ni att bli avsatt från er position när som helst av era överordnade om er prestation inte skulle visa sig vara tillfredsställande. Med hänsyn till detta (och flera andra faktorer) vore det meningslöst och motsägelsefullt att garantera er ett territorium av Kaliforniens storlek för all framtid. Idén är snarare att varje man ska göra sitt bästa och upptäcka vem som är mest framgångsrik utifrån resultat. Till exempel kan er vän Harry Barton, som jag förstår bor 32 kilometer bort, vilja starta sin egen kyrka. Han vill också bli prästvigd och jag är glad att få veta detta. Han har redan gjort en fin investering i böcker, skivor, flygblad och material. Han kan eller kan inte visa sig vara mer produktiv än ni. Endast tiden utvisar det. När vi väl har några erfarna aktivister och de nödvändiga medlen, kan vi sedan genomföra meningsfull organisering på delstatsnivå, nationell nivå och slutligen världsomspännande.

Under tiden har jag en organisationsstruktur uppsatt på papper baserad på Kehilla-systemet, fast i steg om tio. Alla titlar har latinska namn, så att systemet kan tillämpas universellt på en världsomspännande basis.

Beträffande sabotage, splittring, infiltration, etc., är jag bara alltför väl medveten om dessa faror och min bok är full av avslöjanden av de judiska teknikerna. Detta är en välkänd fara som vi ständigt måste vara vaksamma på, men vi kommer inte att undvika den, och att ge er ett exklusivt

rösträtt vid denna tidpunkt skulle inte göra någonting som jag kan se för att avvärja det. Först och främst måste vi ha ett tillräckligt antal trupper i fält innan vi har något att organisera. Därefter kommer ledarskapet och ansvarsområdena att fastställas enbart utifrån förtjänst och prestation. Detta är det enda sättet en effektiv organisation kan byggas på. Tyvärr har vi för närvarande mycket få materiella resurser att arbeta med, förutom den mest kraftfulla idén i världen som jag är övertygad om kommer att revolutionera världen, när idén väl kommer i rullning.

Det är ditt ansvar att hjälpa till att få bollen i rullning.

Vid denna tidpunkt gör alla som hjälper till att sprida idén — genom att distribuera böcker, skivor, flygblad, bokmärken, genom att tala om CREATIVITY till varje vit man eller kvinna de möter, och bäst av allt genom att rekrytera medlemmar och organisera — ett heroiskt arbete i kampen för vår dyrbara ras överlevnad. Om vi kunde få 10 miljoner exemplar av vår Bibel placerade i händerna på våra vita raskamrater skulle striden mot judarna och niggrerna vara så gott som vunnen. Organisation kommer att följa i takt med att vi får anhängare — först måste vi få idén spridd. PROPAGANDERA, PROSELYTERA OCH ORGANISERA. Vid denna punkt i vår utveckling utför alla som distribuerar böckerna en konstruktiv tjänst för vår rörelses expansion.

Jag beklagar att jag inte kan komma till Kalifornien vid denna tidpunkt och tala till alla er goda människor. Det kostar mycket pengar att resa och just nu försöker jag få ihop tillräckligt för att etablera en hemmabas här i Broward County. Vi har precis börjat, men i slutändan kommer vi att segra med vår idé. Inom CREATIVITY tror jag att vi har den ULTIMATA TRON, det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN.

Jag skickar en kopia av detta brev till Harry Barton, eftersom jag gärna vill att han får ta del av många av de idéer som jag har inkluderat i ditt brev.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. L. O. Kimberly
National Park Service
Naples, Florida

1 mars 1977

Bäste Mr. Kimberly:

Som svar på ert brev av den 4 februari har vi samarbetat med Mr. Paul Hoy tidigare och vi kommer att samarbeta med er i framtiden, upp till en viss gräns. Gränsen är nådd när vi blir ombedda att skära halsen av oss själva. Detta kommer vi inte att göra, inte ens under pistolhot.

Vi kan följa punkterna nr 1 och nr 2 som nämns vid

slutet av ert brev. Vi bifogar i separat försändelse, (1) det totala antalet utestående oregistrerade markkontrakt, (2) de juridiska beskrivningarna för varje område motsvarande områdesnumren.

Vi går till och med längre än så. Vi ger er en uppdelning av hur köpen är grupperade, d.v.s. om part nr 1 köpte tomterna nr 1 och nr 9, part nr 2 köpte tomterna nr 2, nr 3 och nr 4, o.s.v. Detta kommer att ge er tillräcklig information om storleken på arealer etc. som köpen avsåg, för att göra det möjligt för er att utföra er värdering.

När det gäller att ge er namn och adresser till varje kontraktköpare samt kopior av deras kontrakt, pressar ni oss över gränsen till där vi ombeds begå självmord, vad gäller affärsinnehav. Detta kommer vi inte att göra, och ingen person vid sina sinnens fulla bruk skulle ens tänka på att ställa ett så orimligt krav.

Vi är inte så naiva att vi inte vet vad ni kommer att göra med våra betalande kunder så snart ni får tillgång till deras namn, adresser och telefonnummer. Vi vet att ni omedelbart kommer att sätta era svekfulla, underhandskörande "boiler-room"-pojkar på telefonerna för att skrämma våra kunder, ljuga för dem, berätta för dem att deras mark är nästintill värdelös, att de har blivit svindlade, samt förtala och smutskasta vårt goda namn. Ni kommer till och med att terrorisera våra kunder med förtäckta hot om att ifall de inte går med på ert erbjudande, kommer ni att "skicka justitiedepartementet efter dem".

Kort sagt, ni kommer att försöka stjäla marken från dem till ett pris så långt under marknadspriset som ni kan bluffa och pressa ner det till. Detta trots det faktum att marknadspriset har varit fastställt under en period av många år och av hundratals kunder. Vi har gett er dessa priser, i ett tidigare utskick, för varje enskild tomt i våra huvudsakliga styckningsområden, nämligen Palms Parkway Ranchos nr 1, Pines Parkway Ranchos nr 2, Palms Expressway Ranchos nr 3, Pines Expressway Ranchos nr 4. Med den grupperingsinformation, de tomtnummer och de juridiska beskrivningar vi ger er, har ni i själva verket all information ni behöver för att göra en korrekt värdering, om det nu verkligen var vad ni ville göra.

Men att göra en ärlig värdering är inte vad ni egentligen vill. Vad ni vill göra är att trakassera och kuva våra kunder och försöka bygga upp ett falskt argument om att de är "oinformerade köpare". Detta trots det faktum att de flesta av våra kunder har varit på själva fastigheten hundra gånger oftare än era så kallade "professionella värderingsmän". Slutresultatet vad gäller våra kundfordringar är att de kommer att torpederas när era "boiler-room"-pojkar sätter igång med dem.

Detta kommer i praktiken att förstöra vår verksamhet, en verksamhet som vi har byggt upp under en livstid, och lämna oss med lite, om ens någon, inkomst. I

med andra ord, vi blir ombedda att samarbeta med er medan ni förbereder er för att skära halsen av oss. Det förväntas att vi ska samarbeta med er i vår egen undergång.

Det jag syftar på är ingen tom teori. Vi har fått tillräckligt med information och feedback från våra lagfarna kunder och från kunder till andra tomtstyckare, för att vara alltför väl medvetna om de smutsiga metoder som utgår från ”Land Acquisition Office” (Markförvärvskontoret) i Neapel. ”Markpiratkontoret” vore en mer passande beskrivning. Jag har påpekat allt detta för er tidigare i vårt telefonsamtal, och även för herr Paul Hoy när han besökte vårt kontor.

Herr Kimberly, jag föddes i Ryssland vid tiden för den kommunistiska revolutionen. Kommunisterna tog ifrån min familj all egendom genom råstyrka och terror, och vi flydde utblottade från det landet när jag var sex år gammal. Men jag har inte glömt.

I Ryssland, när man tog jorden från ”bönderna”, var kommunisterna något råa i sina metoder, men mycket effektiva. De föste ihop markägarna och föste in dem i boskapsvagnar med påkar. Sedan skickade de dem sjuhundra eller åttahundra mil bort längs linjen och lämnade dem vind för våg på någon ödslig plats. Regeringen tog sedan deras bördiga jord och förvandlade den till kollektivjordbruk, eller i vissa fall, ”gulager” eller enorma koncentrationsläger.

Här i Amerika går vår tyranniska regering till väga på ungefär samma sätt. Det går bara lite långsammare och är mycket mer subtilt. Här tar man ifrån de flesta produktiva människor deras pengar genom konfiskatorisk beskattning, och använder sedan deras egna pengar för att ta deras mark ifrån dem. Detta är exakt vad som händer i Collier County.

Hela förevändningen att vi ”behöver” mer mark för ormarna och alligatorerna är orimlig, såvida du inte förstås tror att ormar och alligatorer är viktigare än människor. Märkligt nog finns det många människor både inom och utom regeringen, ekomaniaker och andra idioter, som faktiskt tror det. Märkligt nog blöder deras hjärtan för dessa ormar och alligatorer och de är alltid villiga att offra mer mark för dem, men märkligt nog är det alltid den andre mannens mark, inte deras egen.

Dessa vilseledda dårar är dock inte de egentliga drivkrafterna bakom dessa enorma statliga markförvärv, utan endast verktyg och synliga gaphalsar för ”saken”. De verkliga drivkrafterna är insiders bakom linjerna som inte bryr sig ett dyft om ekologi, fåglar, ormar och alligatorer. De verkliga makthavarna bakom kulisserna vill att regeringen ska stjäla det där enorma, fantastiskt värdefulla markområdet, lägga det i ”frysen” ett tag, och sedan sälja det till dem till ett löjligt underpris så att de sedan kan exploatera det och tjäna miljarder. Och det är precis vad som kommer att hända.

Med tanke på att vi redan har mer än en miljon hektar avsatta för ormarna och alligatorerna i Everglades National Park,

och ytterligare 800 000 tunnland i det angränsande Flood Control District, tillägget av ytterligare 560 000 tunnland god användbar mark (för människor vill säga) är orimligt. Inte heller håller teorin om "Vattendelaren" vid närmare granskning. Hela förvärvet är ett dristigt, fräckt bedrägeri, en piratliknande markstöld, understödd av den manipulerade pressen för att lura den lilla människan på hans hårt förvärvade mark.

I en regering som växer sig alltmer tyrannisk och galen av makt, är det enda skydd vi har konstitutionen och Bill of Rights, om vi fortfarande har kvar det. Artikel V i Bill of Rights säger ”ej heller skall någon person berövas liv, frihet eller egendom utan laga rättsprövning; ej heller skall privat egendom tas för allmänt bruk utan skälig ersättning”. Artikel XIV säger ”ej heller skall någon stat beröva någon person liv, frihet eller egendom utan laga rättsprövning” — ”ej heller lika skydd inför lagarna”.

När ni kräver eller hotar med att ni kommer att få justitiedepartementet att kräva att vi lämnar över namn och adresser på våra kunder, kränker ni sannerligen våra medborgerliga rättigheter, nämligen: (a) ni bryter mot det fjärde tillägget som garanterar att ”folkets rätt att vara trygga i sina personer, hus, handlingar etc., mot oskäliga husrannsakningar och beslag inte skall kränkas”. Ni bryter mot det femte och fjortonde tillägget genom att beröva oss egendom utan skälig ersättning genom att förstöra våra kundfordringar innan vi ens har fått någon försäkran om till vilket pris egendomen kommer att köpas, när egendomen kommer att köpas och betalas, eller om den faktiskt någonsin kommer att köpas överhuvudtaget. Under tiden har ni i själva verket ruinat vår legitima verksamhet, förstört våra inkomstkällor och vårt levebröd och inte gett ett enda öre i ersättning, eller ens gett ett löfte om att göra det.

Och i denna typ av fräckt rån mot oss själva kräver ni och hotar med att vi ska samarbeta. Tja, svaret är eftertryckligt nej, inte så länge vi fortfarande är kapabla att kämpa.

Vi har anlagt vägar i vår styckningslott, vi har mätt upp, stakat ut och numrerat tomterna. De har registrerats och godkänts av Florida Land Sales Board och av HUD i Washington. Vi har tillhört Broward Better Business Bureau i åratal. Vi har försökt behandla våra kunder så rättvist vi bara kan. Många av våra kunder har bott på den mark som ni nu hotar att stjäla från dem. Om ni vill kompensera oss och våra kunder enligt vad som är lagligt och sedvanligt, det gällande marknadspriset, varför binder ni er då inte till vad ert erbjudande är? Vi har försett er med all information ni behöver för att göra värderingen. Ni kan köra på vägarna vi har byggt och till och med inspektera egendomen på plats, om ni önskar. Vad mer behöver ni? Om ni vill göra affärer rättvist till det gällande fastställda marknadspriset, vilket jag upprepar har blivit väl etablerat, då är det inga problem. Om ni däremot,

ni vill skrämma våra kunder och torpedera våra kundfordringar, förstöra vår verksamhet och vårt rykte och stjäla vår mark, då får vi helt enkelt förlita oss på domstolarna och göra vad vi kan för att skydda våra konstitutionella rättigheter till vår egendom och våra handlingar.

Slutligen får jag tillägga, om ni inte värderar vår egendom till vad marknadspriset var, så beror det endast på den skugga era egna handlingar har kastat över egendomen. Att försämra värdet på vår mark på grund av era egna handlingar, och sedan använda det som en hävstång för att stjäla den för mindre, är trolöshet av det mest avskyvärda slag. Det är vansinnigt och strider mot alla accepterade civiliserade rättviseprinciper. Det är som den kriminella tonåringen som mördade sina föräldrar och sedan bad om nåd för att han nu var föräldralös.

Sammanfattningsvis säger vi detta: om ni vill göra affärer på en legitim grund utifrån fastställt marknadsvärde, vilket vi redan har gett er och som ni redan känner till, kommer vi till ert kontor och gör affärer. Vi kommer att ge er alla namn och juridiska handlingar för våra kontraktsköpare, som vi också har en skyldighet att skydda. Men i annat fall, utan några åtaganden från er sida, att hjälpa er stjäla vår egendom, förstöra våra kundfordringar och förråda våra kunder, det är vi inte villiga att göra. Aldrig.

Med vänlig hälsning,
PINES AND PALMS RANCHOS
Ben Klassen, VD

Rev. Wm. A. Burke, D.D.
Westfield, New Jersey

6 mars 1977

Bäste pastor Burke:

Detta är ett länge fördröjt svar på ditt brev från den 1 oktober, som jag efter en lång resa och högvis med korrespondens aldrig kom loss att besvara.

Dina värsta farhågor om den där judekramande Chabez-goien Jimmy Carter bekräftas nu varje dag. Naturligtvis var jag så illamående av båda alternativen att jag inte ens röstade. Men tills den vita människan får kontroll över sitt eget öde kommer vi att få exakt mer av detsamma; uppenbara förrädare mot den vita rasen som agerar frontfigurer för de blodtörstiga judarna. Det är en kapplöpning mot tiden. Om den vita människan inte får ordning på sitt tänkande snart, som jag har lagt fram i NATURE'S ETERNAL RELIGION, kommer han att bli bastardiserad och förintad. Jag talar inte om århundraden från nu. Detta måste göras i nästa generation.

Du nämner boken "Senator Tenney Report" som en du skulle vilja ha. Jag har inte den boken men jag har ett antal av Senator Tenneys "Cry Brotherhood". Om du vill ha ett exemplar av den, skicka mig $1.00 så postar jag ett till dig.

Jag är alltid glad att höra från dig. Låt mig veta vilken framgång du har med att krossa ormens huvud.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Quin L. Hermann 9 mars 1977
Inver. Grv. Heights, Minnesota

Bäste herr Hermann:

Tack för ditt brev av den 13 februari och din check på 25,00 dollar. Vi skickade alla artiklar du beställde den 22 februari, och jag föreställer mig att du har mottagit dem vid det här laget.

Jag ber om ursäkt för att jag inte svarade på ditt brev tidigare, men jag var bortrest när det anlände, och med annan post som lagts på hög hamnade jag efter.

Jag skulle vara intresserad av att få veta mer om hur det går för dig och herr Gutterman med att starta en kyrkogrupp. Skulle du kanske vara intresserad av att bli ordinerad som präst i Church of the Creator? Om så är fallet är det väldigt enkelt och jag skickar gärna en uppsättning ansökningsblanketter till dig.

Angående idén om reinkarnation är det min uppfattning att den saknar giltighet eftersom jag inte kan finna några värdefulla bevis som styrker den. När ett nytt barn föds skapas ett nytt liv, och det är inte detsamma som dess föräldrars liv eller dess bröders eller systrars. Det är unikt i sig självt, kan skapa mer nytt liv när det självt blir en förälder, men den individens liv är ett unikt engångsfenomen som aldrig kommer att upprepas och som upphör vid döden. Jag finner absolut ingenting som styrker att jag, eller någon annan, levt med samma identitet i någon tidigare förfader, eller orm, eller fågel, eller djur, som vissa människor antar. De där berättelserna som "På en klar dag kan du se för evigt", etc., är rena fantasier.

Fortsätt med det goda arbetet och fortsätt driva på. Bifogat finns vårt nya bokmärke (100 st/$3.00). De är utmärkta att dela ut slumpmässigt för att skapa beställningar på vår White Man's Bible.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Clifford D. Herrington 14 mars 1977
Lokal grupp — Rockwell
Oklahoma City, Oklahoma

Bäste herr Herrington:

Tack för ditt brev av den 3 mars och dina kommentarer om

vår Vita Mans Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag skulle vilja säga att du har kommit långt i utvecklingen av ditt tänkande under de senaste två åren, och eftersom tankeprocessen inte är en stillastående funktion, är jag säker på att du kommer att fortsätta att gå framåt, vilket vi alla förhoppningsvis bör göra. Jag hoppas innerligt att du kommer att läsa om boken. Utifrån ditt brev är jag inte säker på att du helt har läst den en gång, eftersom du använder ordet ”granskat”. I all ärlighet är det en så omfattande bok att den bör studeras grundligt, inte bara läsas igenom flyktigt en gång.

I min bok misskrediterar jag inte alls den nationalsocialistiska filosofin. Tvärtom lovordar jag den högt som det bästa som någonsin kommit fram och som passade situationen i Tyskland på 1920-talet för att avlägsna de svekfulla judarna från makten. Jag prisar och lovordar också Hitler som den största vita man som någonsin levt och den största ledare den vita rasen någonsin har haft. Allt detta är sant, men det gör mig fortfarande inte blind för några av nationalsocialismens brister när det gäller att utföra arbetet i Amerika på 1970-talet, och jag tror att det är här i Amerika som striden kommer att behöva utkämpas, och det kommer att vara här som den kommer att vinnas eller förloras.

Låt oss vara realistiska. Vårt mål är inte att återuppväcka Hitler eller nödvändigtvis hans nationalsocialistiska parti. Det är inte heller vårt mål att bygga en personkult. Kom ihåg, vår uppgift är en miljon gånger viktigare, och den är: den VITA RASENS ÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRAMSTEG. Inget annat betyder något. Om vi gör det har vi löst alla våra problem. Om vi misslyckas kommer vi inte att ha löst någonting, utan kommer att vara på vår eländiga väg mot en dyster utrotning.

Med detta i åtanke är frågan — hur kan det bäst göras, och i NATURE'S ETERNAL RELIGION formulerar vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN och den ULTIMATA TRON, som går långt bortom Mein Kampf eller nationalsocialismen. Vi får inte låta hjältedyrkan blinda oss för några av nationalsocialismens brister, och jag har påpekat dem i boken. För att uttrycka dem direkt är dessa brister: (a) Hitler förespråkade och främjade ständigt pangermanism i sina tal och i Mein Kampf, ett snävt koncept som utelämnar resten av den vita rasens goda medlemmar. Du kan invända — inte så, han företrädde den ariska människan — hela den vita rasen. Jag har läst praktiskt taget alla hans tal och Goebbels dagböcker och mycket mer, och detta argument stöds helt enkelt inte av hans beundrares önsketänkande (och jag är en av dem). När jag läser Goebbels dagböcker antyder han hur lurade fransmännen är (under deras ockupation) och om de bara hade vetat vad som väntade dem efter att kriget var vunnet. (Utrotning.) Det finns mycket mer som bekräftar mitt argument, men jag har inte utrymme här. (b) Hitler avslöjade aldrig kristendomen som ett judiskt verktyg med vilket man kan förstöra den vita rasen, och förrän detta är gjort kan vi aldrig bygga en verkligt grundläggande tro för den vita rasen. Du

kan inte predika att judarna är Guds utvalda på söndagen och sedan bekämpa dem resten av veckan. Kristendom och nationalsocialism är i direkt konflikt och tills den konflikten är antagen och vunnen, har du bara ett ofullständigt, halvhjärtat program. Återigen finns det mycket mer att säga om denna punkt och jag säger det i boken. Det räcker med att säga här att om du har en medlem som är en kristen nazist, har du en schizofren, en splittrad personlighet med delade och motstridiga lojaliteter, som man inte kan lita på i en slutgiltig konfrontation. (c) Religioner är djupare, starkare och mer långvariga än politiska partier. (d) Nationalsocialismen kommer, såvida den inte direkt konfronterar frågan om kristendomen, att få den moraliska grunden undanryckt av de kristna varje gång. (Är vi inte alla Guds barn? Judarna är Guds utvalda! Min frälsare var jude, osv.) (e) Judisk propaganda värd miljarder dollar har östs ut för att förtala och misskreditera Hitler och det nationalsocialistiska partiet. Detta är kanske inte oöverstigligt, men det är en fruktansvärt tung extra börda som vi inte behöver bära i en kamp som redan är kraftigt snedvriden mot oss. Hur mycket mer mottaglig är inte den genomsnittlige vite mannen för idén om CREATIVITY, en vit rörelse som kämpar för den vita rasens överlevnad utan att behöva övervinna all den där övriga judiska propagandan.

Vad gäller ledarskapsbegreppet så främjar jag det grundligt i min bok som den ENDA METODEN för organisering och jag ägnar minst två kapitel åt det. Vad gäller ”en hängiven fanatisk armé av ivrare”, vad får dig att tro att nationalsocialismen har monopol på ivrare? Visst kan Church of the Creator i sin ideologi frambringa lika många och fler ivrare över hela världen som nationalsocialismen kan i detta skede av historien. Som du vet frambringade till och med den dumma kristna religionen miljontals ivrare som dog brinnande på bålet, döende för dessa förvirrade och felaktiga övertygelser. Såvitt jag vet har i Amerika sedan Führerns död endast två nazister dött för partiets räkning, och detta var genom lönnmord, en oplanerad uppoffring. Samtidigt finns det tusentals vita människor som inte är hängivna någonting som mördas av negrerna utan orsak varje år. Så jag upprepar — nationalsocialismen har inget monopol på hängivenhet eller fanatism.

Sammanfattningsvis är jag övertygad om att även om Hitlers stora geni låg i hans förmåga att tala till och röra massorna, att organisera, att leda, och i allmänhet som taktiker och strateg, var han icke desto mindre som filosof endast medioker, och såvitt jag kan bedöma kom han med mycket få idéer som var nya; för det mesta var de en kristallisering av idéer som redan tidigare formulerats av Chamberlain och andra. I CREATIVITY har vi en trosbekännelse, ett program, en filosofi och en religion som omfattar hela spektrumet för alla världens vita människor för de närmaste miljon åren. Jag tror

därför är dess förgreningar mycket vidare och mer omfattande än någon politisk idé som någonsin förespråkats, och mycket mer praktiska och relevanta för den tid vi nu lever i.

Vänligen studera boken grundligt och jag är säker på att ni kommer att hålla med: vi har det TOTALA SVARET. Allt vi behöver är resurserna och arbetskraften.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Överstelöjtnant Harvey N. Brown **21 mars 1977**
JAGC, US Army (pensionerad)
El Paso, Texas

Bäste överste Brown:

Tack för er beställning av ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION och 25 Q & A. Båda skickas idag.

Jag håller med er om att judendomen är en avläggare av egyptisk monoteism och jag skriver i min bok att judarna inte ens uppfann idén om en gud utan stal den från egyptierna (sidan 107). Jag skriver också att judarna uppfann kristendomen och betonar upprepade gånger i min bok att kristendomen är en judisk manifestation.

Jag förstår dock inte ert påstående om att NATURE'S ETERNAL RELIGION "var grunden för den ursprungliga frimurarlogen Free Grand Lodge of England 1717". Eftersom de vände sig till alla människor, och CREATIVITY predikar vit överhöghet med uteslutande av alla judar, n-ord [niggrer] och ler-raser, en grundläggande lära i vår religion, kan de knappast ha samma grund.

Ni verkar ha en intressant bakgrund. Skulle gärna träffa er någon gång och utbyta idéer och erfarenheter.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Segment 29

Mr. Harry H. Barton 22 mars 1977
Long Beach, Kalifornien

Bäste Harry:

Efter att ha talat i telefon med dig häromkvällen kände jag att våra tankegångar stämde ganska väl överens på samma våglängder. Jag kände också att jag, mer än med de flesta medskapare, kunde anförtro mig åt dig och kanske få dig att hjälpa mig i den enorma uppgift vi har framför oss. Det finns ett antal något orelaterade ämnen som jag skulle vilja diskutera och föreslå i detta brev.

1. NÄSTA UTGÅVA AV THE WHITE MAN'S BIBLE. Som jag sa till dig på telefon föreslår jag att skriva en ny utgåva och helt enkelt kalla den THE WHITE MAN'S BIBLE, baserad på NATURE'S ETERNAL RELIGION. Sedan jag skrev originalet 1972 (tryckt 1973) har jag lärt mig mycket, skapat många nya kontakter, fått kännedom om nya källor, såsom Truth Seeker och deras boklistor om att avslöja kristendomen, och fått många bra förslag och feedback från fina läsare som dig själv. Jag skulle sova vid ratten om all denna nya information inte kunde utnyttjas för att sammanställa en bättre grundbok. Detta är vad jag försöker göra — skriva en Bibel för den vita rasens framtida kurs som är mer komplett, mer omfattande och mer övertygande än mitt första försök. Jag måste erkänna att när jag skrev NATURE'S ETERNAL RELIGION var idén mer ny och spännande, men jag skrev den också i all hast för att få ut den vid en tidpunkt då jag var som mest uppslukad och produktiv i hela min brokiga affärskarriär.

Nu har jag mer tid att reflektera och bedöma och jag vill ge mitt bästa och slutgiltiga bidrag till min ras: en Bibel som lägger fram en grundläggande religion som den vita rasen kan leva efter under de kommande miljon åren.

Jag har redan skrivit 16 nya kapitel till den nya utgåvan, vilket som jag ser det just nu är det totala antalet jag vill lägga till. Alla kommer dock inte att vara tillägg. Vissa av dem kommer att ersätta befintliga kapitel, t.ex. "Obeveklig krigföring mellan de parasitära judarna och deras olyckliga offer", kommer att ersätta kapitlet om drottning Isabella. Förresten, mitt förvärv av Standard Jewish Encyclopedia var ett stort tillskott och det mesta av materialet till detta kapitel kom därifrån. Ett annat kapitel, "Quo Vadis?", skulle ersätta "Din lojalitet — ett heligt förtroende". Allt är fortfarande i det första utkastet, i ett formbart skede. Det är här ditt goda omdöme och din hjälp kan komma in. Om du är villig att lägga ner mycket tidskrävande arbete, är jag villig att skicka en kopia av dessa utkast till dig, låta dig studera dem och ge mig...

nyttan av dina tankar. Jag har inget stort ego när det gäller detta, och välkomnar all god hjälp jag kan få. Det kommer att krävas miljontals av oss i samordnat lagarbete för att genomföra detta program.

Jag har ännu inte bestämt mig för någon ordningsföljd eller format. Jag känner att idén att bara dela upp boken i två delar, ”The Unavenged Outrage” och ”The Salvation”, måste överges. Hur mycket jag än gillade idén, så passar inte allt riktigt in i det ramverket. Kanske borde jag dela upp den i fem eller sex olika delar, sekvenser och rubriker, som alla fortfarande är öppna för förslag. Dessutom kommer praktiskt taget vartenda ett av de gamla kapitlen att skrivas om för bättre tydlighet och mer kortfattadhet. Ett av mina problem är att hålla det kort. Det verkar alltid som om jag har mer att säga än vad det finns plats för. Min fru kastar upp händerna varje gång jag kommer på ett nytt kapitel.

Hur som helst, detta är några av målen och problemen. Jag skulle vilja skicka dig en kopia av det nya materialet och låta dig arbeta igenom allt, inklusive NATURE’S ETERNAL RELIGION (i befintligt skick), och komma med alla förslag du kan om hur vi kan arrangera det bättre, uttrycka det bättre och, kort sagt, sammanställa en bättre ny White Man’s Bible för den vita rasens ÖVERLEVNAD, EXPANSION och FRAMSTEG.

Detta är en stor uppgift, men jag tänker genomföra den, och jag skulle uppskatta all hjälp du kan ge mig. Jag känner att eftersom vi tänker i samma banor och du själv började skriva en bok, så har du unika kvalifikationer för att hjälpa mig med jobbet. Medan jag inte fick någon hjälp med den första upplagan, känner jag att hjälp och åsikter utifrån kan vara mycket konstruktiva. Hittills är du den enda som jag har erbjudit att skicka dessa kopior till, och detta är en fråga om förtroende. I vilket fall som helst känner jag att det är en god försäkring att ha en andra uppsättning tillgänglig ifall något skulle hända mig eller mitt manuskript.

Så låt mig veta om du är villig att ta dig an uppgiften. Jag kanske inte följer alla dina förslag, men jag kommer definitivt att ge dem fullt beaktande och jag är säker på att många av dem kommer att införlivas. Eftersom jag inte har för avsikt att trycka den nya upplagan förrän det nuvarande lagret fullt av NATURE’S ETERNAL RELIGION har distribuerats, har vi förmodligen fortfarande flera år på oss att göra jobbet.

2. Någon person i Texas, okänd för mig, skickade mig ett ganska uppseendeväckande avslöjande om den så kallade högern och det inkluderar många människor som jag känner, eller åtminstone har hört tala. Det har ingen titel och ges ut av en oidentifierad grupp som helt enkelt kallar sig DEGUELLO. De röda understrykningarna i den är mina. Denna broschyr är också konfidentiell, och jag har inte hört någon annans åsikt om den. Jag skulle vara intresserad av att få din bedömning av den, eftersom vissa av sakerna i den (t.ex. Billy James Hargis) vet jag är ganska korrekta. Hur som helst, låt mig återigen få ta del av din åsikt och skicka tillbaka den till mig.

3. Du ville göra bandinspelningar av skivan. Jag har en tidigare

band som jag spelade in på ett rullband (7-1/2 i.p.s.) som jag lät en studio kopiera till 50 kassetter. Jag tror att detta band skulle vara mer lämpligt för kassetter, om du skulle vilja producera ett antal för ditt område. Ämnet är, CREATIVITY — THE WHITE MAN'S RELIGION. Det var 60 minuter långt och temat liknar skivan, men materialet är annorlunda. Om du kan använda det skickar jag det gärna till dig och låter dig sedan returnera det när du är klar.

4. Jag hoppas att du får ihop en bra och aktiv kyrkogrupp så snart som möjligt. De huvudsakliga aktiviteterna inledningsvis, som jag ser det, är REKRYTERING och att DISTRIBUERA så många exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION som möjligt. Jag är ganska besatt av att få den senare spridd eftersom jag känner att det är den bästa försäkring vi kan köpa mot att få rörelsen kvävd i sin linda. Som du påpekade ligger judarnas styrka i spridning, och det gör även vår. Tiden kan komma då vi kan få en folkmordslag och en mängd andra restriktioner där vi kanske inte kan verka lika fördelaktigt som vi kan nu. Så tiden är av yttersta vikt och jag känner att den håller på att rinna ut. Om vi kan få flera miljoner exemplar spridda på djupet, då känner jag att vi är över det värsta och INGENTING KAN STOPPA OSS.

Därför skulle jag vilja se att du trycker upp flera tusen exemplar av våra bokmärken, antingen med din boxadress eller adress, eller vår, vilket du än föredrar. Sedan skulle jag vilja få dina pojkar att distribuera dem slumpmässigt, dörr till dörr, om nödvändigt i ett troligt gränsfall men bördigt grannskap. Jag tror att detta skulle kunna generera en bra volym bokförsäljning och sprida våra idéer på samma gång.

Jag har fler idéer som jag skulle vilja diskutera med dig, men det får räcka för nu. Låt inte någon av dessa aktiviteter avleda dig från ditt huvudsakliga jobb att bygga upp en stark egen grupp som bas.

Låt mig höra dina beslut angående punkterna 1, 2, 3 och 4.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Joseph von Wagman
San Francisco, Kalifornien

4 april 1977

Bäste Mr. Wagman:

Detta är en uppföljning av vårt telefonsamtal söndagen den 3 april. Idag, den 4 april, skickade vi en kartong med 32 exemplar av White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION, en uppsättning med 10 skivor, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, 200 flygblad med frågor och svar, några hundra bokmärken och åtta CREATIVITY-knappar. Detta skulle vanligtvis kosta $40.00, plus $28.00, plus $20.00, plus $6.00,

plus $2,00, för totalt $96,00. Men under omständigheterna att ha blivit utsatt för en razzia av de judiska brottslingarna och ha förlorat en stor del av ert lager, går vi gärna med på att nöja oss med $60,00, när ni får ihop pengarna om en månad eller så.

Att bli utsatt för en razzia av en tjutande mobb av judiska brottslingar som är inställda på blodspillan, mordbrand och förstörelse, måste vara en nervpåfrestning, det är jag säker på. Men det är så spelet spelas, och det kan spelas av båda sidor. Jag är säker på att det kommer att upprepas tusentals gånger igen över hela landet innan vi slutligen uppnår seger, och seger ska vi uppnå! Vi har antalet, vi har intelligensen och vi har praktiskt taget alla kort till vår fördel, om vi bara organiserar och utnyttjar den enorma potential som är den Vita Rasen. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Låt oss nu sätta igång och organisera den omstörtande potential som finns inneboende i den överlägsna Vita Rasen! Kom ihåg att det fortfarande finns 500 miljoner av oss på denna planet som bara väntar på en tro, ett program och en organisation. I NATURE'S ETERNAL RELIGION är hela den tron och det programmet utstakat. Vi måste få ut den idén till våra för närvarande förvirrade och omtöcknade Vita Raskamrater.

När jag reflekterar över händelserna förra veckan då ni attackerades av det underlägsna avskummet och parasiterna, kan jag inte låta bli att återigen betona hur mycket bättre lottade ni skulle ha varit — juridiskt, moraliskt och propagandamässigt — om er organisation hade varit en kyrkoorganisation istället för nazistpartiet. Medan nazistpartiet i medvetandet hos den hjärntvättade genomsnittlige amerikanske tölpen är lovligt byte att sparkas på av vem som helst (särskilt Auschwitz-judar etc.), så skulle det ha varit upprörande och moraliskt oförsvarbart att ha krossat och attackerat någon annans kyrka, och det skulle ha väckt vreden hos de flesta San Francisco-bor och amerikaner som helhet. När allt kommer omkring, är inte religionen en orörbar helig ko, oavsett vad man tror på? Och vem kan hitta fel i en religion som är polariserad kring den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg? Är det inte vad judendomen handlar om? Eller den muslimska religionen för negrerna? Varför skulle inte den Vita Mannen ha lika rättigheter och privilegier? Vem kan förneka dem, särskilt under religionens beskydd?

Av dessa skäl och andra som jag kommer att lista, förefaller det mig mycket mer fördelaktigt att fullfölja vårt syfte under religionens baner än under nazistpartiets baner. När allt kommer omkring är vårt enda syfte den VITA RASENS ÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRAMSTEG, punkt slut. Hur mycket du och jag än båda beundrar Hitler, är det inte vårt syfte att återuppliva honom, ej heller nazistpartiet eller hakkorset. De tjänade ett enormt syfte genom att vara pionjärer och inspirera den Vita Mannens rörelse, men de är förfluten historia och INTE LÄNGRE DET BÄSTA MEDLET för att utföra vårt arbete. Och den

anledningarna till att jag säger detta sammanfattas förmodligen bäst i två brev som jag skrev till Cliff Herrington i Oklahoma City förra månaden. Vänligen studera argumenten grundligt, eftersom frågan är förbannat viktig och vi kan inte tillåta att våra emotionella hämningar och bindningar kommer i vägen. Jag bifogar kopior av dessa två brev. Bifogat finns även sex ansökningar om ordination till prästerskapet i Church of the Creator.

Jag är intresserad av att höra mer om Allen Vincent. Han har varit en så stark ledare under så många år. Vänligen uppdatera mig.

I vilket fall som helst, fortsätt den goda kampen. Ha i åtanke den enorma potentialen hos 500 miljoner vita människor, organiserade, inspirerade och informerade. Ingen kraft i världen kan mäta sig med oss, ej heller kan de stoppa oss från att förverkliga Naturens potential. Det är vår plikt att korrigera deras tänkande, att inspirera dem, ge dem ett livskraftigt program och organisera dem. Så låt oss fortsätta med att utföra jobbet!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. John P. MacArthur
Lake Park, Florida

20 april 1977

Bäste Mr. MacArthur:

Jag är en flykting från den ryska kommunismen. Lyckligtvis tog sig min familj ut ur Ryssland för cirka 53 år sedan. Sedan dess har de onda KRAFTERNA BAKOM kommunismen slutit stålfällan kring resten av världen.

Tyvärr förstår de flesta av offren inte vilka dessa krafter är.

Hur det än må vara med det, vänligen läs den bifogade artikeln ”DET FINNS ETT GULAG I DIN FRAMTID”. Vänligen notera särskilt stycket markerat i rött på första sidan.

I vår bok NATURE’S ETERNAL RELIGION har vi ett totalt program för att avvärja den förestående katastrofen. Jag skulle vilja träffa dig och diskutera detta. Du skulle köpa en försäkring för att din egendom ska gå vidare till dina arvingar.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Henry Goldman, Jr.
Victoria, Texas

20 april 1977

Bäste Mr. Goldman:

Detta är ett svar på ditt brev från den 28 mars. Under tiden,

vi har skickat ut ett massutskick som erbjuder ett medlemskort och certifikat vid en donation på 15,00 $. För detta får du också välja mellan åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION eller sex skivor. Du har förmodligen redan fått utskicket när du får detta brev.

Vi tror att medlemskorten och certifikaten kommer att hjälpa till att ge våra anhängare en större känsla av IDENTITET och därigenom sporra dem till att bli MER DEDIKERADE AKTIVISTER. Jag hoppas att du kommer att vara en av dem som går med som medlem. Dessutom, i takt med att vi blir mer aktiva här vid basen, kommer det judekontrollerade nätverket att bli mer oroat och göra vad de kan för att trakassera oss. Att ha en medlemsroll kommer att hjälpa till att stärka våra legitima rättigheter som en kyrka och en religiös organisation.

Angående ett flygblad, så gav jag ut ett för cirka 18 månader sedan och lät Hal Stearley från Brazil, Indiana, skicka ut 5 000 av dem, tillsammans med diverse material från andra organisationer. För cirka sex månader sedan skickade han också ut ett lika stort antal av våra Q & A-flygblad. Resultaten från dessa oselekterade utskick var inte stora, men vi fick några. Q & A-flygbladet framstår tydligen som lite för starkt för de oinvigda och skrämmer bort dem, snarare än att framkalla en lust att skicka efter boken.

Så det bästa programmet för den oorganiserade individen är (a) direktkontakt och att antingen sälja, låna ut eller ge bort boken. Några av våra mest hängivna anhängare har kommit till oss på detta sätt. (b) Dela ut bokmärkena, eller bifoga dem i varje utskick — räkningar, personliga brev, etc. Bokmärkena är inte tillräckligt explicita för att vara kontroversiella men indikerar tillräckligt för att väcka nyfikenhet. (c) Ta med folk för att lyssna på skivan. Detta får dem verkligen att tänka efter. I och med uppföljningen med White Man's Bible har vi skapat en ny konvertit.

Jag uppskattade ditt brev som berättade om dina erfarenheter med "Jewnitarians" och "Birchers". Sådan är vägen till lärdom. Dina 100 bokmärken skickades den 6 april. Fortsätt kämpa och låt mig höra från dig.

Delenda est Judaica.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, 27 april, 1997.

Mr. Conrad H. Westphal
Walnut Creek, Kalifornien

Bäste Mr. Westphal:
Tack för din ansökan, ditt brev och din check på 30,00 $. Den 26 april skickade vi 12 skivor, några dussin Question and Answer-flygblad och bokmärken till dig.

Bifogat finns ditt medlemskort. Ditt medlemsintyg skickas till dig i ett separat brev i ett styvt pappskydd.

Efter att ha skickat de tre kartongerna med böcker och annat material den 18 mars, skickade jag ett brev till dig den 21 mars. Mottog du det brevet? I ditt senaste brev av den 22 april uppger du att du frågade om att bli ordinerad till präst i vår kyrka i ett tidigare brev, men jag har inte mottagit något sådant brev. Med "niggeriseringen" av vårt postväsende kan vi aldrig ta för givet att skickad post kommer fram.

På din nuvarande begäran bifogar jag ansökningsblanketter i dubblett för ordinering till prästämbetet. Vänligen fyll i och bifoga ett nyligen taget foto i passformat. Dessa kan enkelt erhållas i de flesta kameraaffärer till en låg kostnad, om du inte redan har ett.

När det gäller att starta en kyrkogrupp är programmet ganska väl beskrivet i kapitel 27, del II, ”Vägen till storhet” (The Road to Greatness).

Det första steget i att bygga upp en kyrkoorganisation är valet av en bra ledare (dig själv eller vem som än i din grupp är bäst lämpad) och att låta ordinera en sådan person till präst.

Det andra steget är att välja en mötesplats och låta så många medlemmar och/eller presumtiva medlemmar som möjligt träffas där minst en gång i veckan. Till att börja med bör ditt hem eller ett av medlemmarnas hem vara tillräckligt. Allteftersom ni expanderar kan ni vilja hyra en liten lokal på en förutbestämd basis per kväll.

Mötet bör polariseras kring den yttersta vikten av den vita rasens överlevnad och följa den trosbekännelse som fastställs i NATURE’S ETERNAL RELIGION. Ett utvalt kapitel kan användas som grund för indoktrineringsföreläsningen vid varje möte. Eftersom det finns 49 kapitel skulle detta i sig ge ungefär ett år av veckovisa föreläsningar. Det finns naturligtvis en mängd olika ämnen som behandlas i varje kapitel så att ämnesområdet kan utökas i det oändliga. Till exempel, under DE SEXTON BUDORDEN, är vart och ett av själva budorden värdigt en hel kvälls utforskning.

Huvudmålen för mötena vid denna tidpunkt bör vara tvåfaldiga: (a) att rekrytera och (b) att sprida och distribuera så många exemplar av vår vita mans bibel, NATURE’S ETERNAL RELIGION, som mänskligt möjligt. Om du hade en miljon exemplar ute i Kalifornien skulle du nu ha judarna på flykt och dina grundläggande problem lösta. Vilket fynd det skulle vara jämfört med de grymheter och det höga pris de pressar av dig nu!

Att få idén om CREATIVITY så spridd som möjligt är den grundläggande drivkraften till seger. Vårt problem, som jag har upprepat en miljon gånger tidigare, är i grunden inte att föra krig mot judarna och niggrerna, utan att reda ut det förvirrade och omtöcknade tänkandet hos de

den Vita Mannen själv.

Med ovanstående grunder i åtanke är uppbyggnaden av gruppen och mötena densamma som för vilken annan grupp som helst, oavsett om det är en protestantisk kyrka eller en Rotaryklubb. Nyckeln till framgång är ledarens egen energi, dynamik och entusiasm. Inom CREATIVITY har vi en kraftfull idé och enorma insatser att vinna. Vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det ULTIMATA CREDO. Det är ditt jobb att föra ut det. Därefter preciseras målen och tillvägagångssättet ytterligare i kapitel 27, del II av NATURE'S ETERNAL RELIGION, med titeln THE ROAD TO GREATNESS.

Bästa lyckönskningar till framgång och lycka till! Den vita rasens framtid vilar på ansträngningarna från män som dig själv.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Allan Callahan
Aurora, Missouri

29 april 1977

Bäste herr Callahan:

Tack för ditt brev av den 23 april och din donation på 5,00 dollar. Eftersom du gav donationen tänkte vi att det i gengäld skulle vara konstruktivt att skicka dig en utgåva av vår 40-minuters LP-skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE. Jag hoppas att du kommer att spela den för grupper och utföra den rekrytering och proselytvärvning du kan.

Jag hoppas att du aldrig kommer att upphöra med att driva vår sak, som är den Vita Mannens sak, och hans bästa hopp om överlevnad i en sjudande värld som exploderar av avskummet från ler-raserna. Även om jag är helt för politisk handling i denna riktning, är jag övertygad om att ett religiöst tillvägagångssätt är mycket starkare. Jag har gått den politiska vägen förut och har funnit att varje vit rasrörelse lätt kan undergrävas och skjutas i sank på moraliska grunder av dessa hycklande kristna, och du har inget försvar mot dem, såvida du inte avslöjar dem för det judiska bedrägeri de är.

Du säger att den "genomsnittliga religiösa personen kommer att behöva tänka om en hel del." Kanske, men den genomsnittliga vita personen är inte längre särskilt intresserad av kristendomen, så vi kan förbigå de pånyttfödda fanatikerna och samla omkring oss de rasorienterade vita kamrater som är mer bekymrade över sin ras överlevnad än de icke-existerande spökena i skyn. Eftersom det finns miljontals sådana vita raskamrater som letar efter riktning och orientering, har du och jag en enorm potential som växer snabbt och knappt ens har påbörjats.

Jag skulle älska att gå ut i radio och TV och ge ut en tidning. När vi blir finansiellt och organisatoriskt starka nog kommer vi att göra det. När

vi når den punkten, vilket jag hoppas blir snart, kommer vi att lyfta som en raket. Din exempelannons är mycket bra, och bekräftar med eftertryck vad jag säger om religion kontra politiskt parti.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Gilbert H. Wheatley
Dover, Delaware

10 maj 1977

Kära Gilbert:

Det var verkligen roligt att höra från dig igen. Stort tack för brevet och checken på 18,00 dollar. Vi skickade sex skivor och de 25 flygbladen med frågor och svar den 7 maj.

Bifogat finns ditt medlemskort. Certifikatet skickas separat i ett pappomslag.

Jag var inte medveten om att du spred läran via privatradio (C.B. radio), men det är ett utmärkt sätt att sprida idén. Lyckades du precisera någon adress så att de kunde få mer information? Eller boken?

Jag tar gärna del av dina kommentarer om skivan. En skiva tror jag ger oss fler möjligheter att annonsera för kyrkan och boken (via omslaget) och dessutom är ljudåtergivningen mycket bättre än på band.

Håller du fortfarande kontakten med L. Lee Layton? Eftersom han börjar bli ganska gammal kanske du skulle kunna övertyga honom om den hårda sanningen: såvida vi inte rycker kontrollen över vårt öde ur händerna på de svekfulla judarna kommer all den rikedom han har samlat på sig aldrig att kunna avnjutas av hans arvingar, och att han skulle göra klokt i att lämna en liten del i sitt testamente till Church of the Creator, som står i främsta ledet i kampen för hans arvingars och hans avkommas framtid.

Bästa hälsningar och låt mig höra ifrån dig.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Rev. Harry H. Barton
Long Beach, Kalifornien

10 maj 1977

Kära Harry:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 3 maj med en bifogad check på 50,00 dollar, samt ditt brev från den 7 maj med en check på 15,00 dollar. Tack så mycket för allt. Vi kan använda all hjälp vi kan få.

Vi skickade en kartong med 32 biblar och ett paket med sex skivor

den 9 maj. Vi kommer att skicka de 100 frågorna och svaren den 10 maj.

Ledsen att jag missade dina telefonsamtal, men min fru och jag var nere i Florida Keys förra veckan, som jag skrev till dig i mitt förra brev. Vi äger en lägenhet med ”intervallägande” där nere, en vecka på våren och två veckor under den sista hälften av november. Jag hoppas dock få höra från dig någon kväll nu när jag är tillbaka, och jag är ivrig att få höra vad du har på gång.

Din idé om att genomföra en telefonundersökning låter utmärkt. Det är ett projekt som vilket antal medlemmar som helst skulle kunna delta i. Efter att du har formulerat ett förberett och inövat tal, skulle en medlem kunna gå igenom katalogen och ta en viss förutbestämd sida, en annan skulle kunna ta en annan sida, osv., och var och en håller reda på de direkta, responsiva svaren. Det är lika spännande som att fiska. Vissa får man, vissa kommer undan och vissa nappar inte ens. De som är intresserade skulle sedan kunna följas upp genom att man delvis berättar för dem om vårt program och erbjuder sig att komma med en bok till dem, efter att ha bokat ett möte. Eller när du får ett antal intresserade prospekt kan du bjuda in dem till ett möte, låta dem lyssna på skivan och ytterligare presentationer. Det verkar för mig som att en person skulle kunna täcka mer territorium och skapa fler kontakter på detta sätt än genom dörrknackning.

Jag skrev precis till en av våra pastorer i St. Louis och nämnde fördelarna med din idé för honom som ett medel för att distribuera biblar och rekrytera. För närvarande är och förblir vårt främsta mål — **REKRYTERING OCH DISTRIBUTION AV 10 MILJONER EXEMPLAR AV VÅR BIBEL.**

När det gäller organisation (vilket många människor verkar vara mer bekymrade över än rekrytering och att bygga upp en bra lokal grupp) har jag haft i åtanke ett system som liknar Kehilla, fast baserat på siffran 10. Nivåerna och namnen på titlarna är alla på latin så att det skulle kunna införas i vilket land som helst. Systemet måste dock vara rotat här från huvudkontoret och expandera därifrån och utåt. Jag anser att det är för tidigt att försöka sätta det i verket vid denna tidpunkt. Jag vill göra det när vi har resurserna, pengarna, huvudkontorsbyggnaden, den officiella kyrkotidningen och en personalstab för att driva alltihop. Under tiden kommer vi att köra det mer fritt. Vilken vit person som helst kan bli medlem helt enkelt genom att ansöka och betala 15,00 dollar för antingen en uppsättning böcker eller en uppsättning skivor. Som jag ser det gör alla som distribuerar något av detta oss stor nytta, och böckerna och skivorna kommer att tala för sig själva.

Senare kan vi upprätta ett mer strikt system som jag föredrar att benämna som **ROMERSKA TIO**. Men tills vi har antalet medlemmar finns det ingen anledning att komplicera proceduren med alltför strikta restriktioner och formaliteter. För närvarande kommer vi bara att ha en klass av medlemmar, och det medlemskapet måste utgå härifrån huvudkontoret, med medlemsförnyelse den första varje år.

Din flyer är mycket bra. Jag vill uppmuntra till mycket lokalt initiativ och sedan få rapporter om vilka metoder som är mest framgångsrika. Genom att samla idéer och föra dem vidare till andra kan vi börja bygga upp ett framgångsrikt M.O. Judarna har gjort det i 3 000 år. Inte undra på att de har byggt upp ett system som har lurat goyim totalt. Vi kan också bygga en kraftfull organisation och vi kan göra det bättre. I NATURE'S ETERNAL RELIGION har vi ritningen. DET FINNS BARA EN VÄG UT FÖR DEN VITA RASEN OCH DET ÄR VILLKORSLÖS SEGER.

Förresten, den judiska räden mot N.S.-partiet i San Francisco har uppenbarligen skakat om Allen Vincent ganska illa, och enligt Josef von Wagmann har han tydligen tappat modet, vilket är synd. Von Wagmann, som var deras publicitetsansvarig, har tagit över det som fanns kvar av gruppen och de har beslutat att gå över till Church of the Creator istället för att förbli ett nationalsocialistiskt politiskt parti. Han har ordinerats till Minister och de har hållit sitt första möte där denna väg beslutades.

Jag är ivrig att höra kommentarer och förslag på det M.S. jag skickade till dig. Medan jag var i Keys skrev jag två nya kapitel för att ersätta det om negrerna. Jag känner mig ganska entusiastisk över den nya utgåvan, men först måste vi få ut lagret vi har nu i händerna på våra enskilda vita raskamrater.

Det var allt för nu. Återigen ett stort tack för dina värdefulla insatser och bidrag. Vi behöver en miljon som dig. Bifogat finns ditt medlemskort. Certifikatet skickas i ett separat pappomslag.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 30

Mr. Donald DeTurk
Reading, Pennsylavnia

12 maj 1977

Bäste Mr. DeTurk:

Tack för din ansökan och check på beloppet 15,00 $.

Vi skickade en kartong med åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION den 9 maj. Jag signerade ett exemplar enligt ditt önskemål.

Bifogat finns ditt medlemskort. Ditt certifikat skickas separat i ett pappemballage.

Den enda bok vi främjar är vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Vi tror att det är tusen gånger mer effektivt att omsätta den trosbekännelse och de principer som finns i den boken i praktiken än att i oändlighet läsa fler och fler böcker.

Vi föreslår att du hjälper till i den vita mannens kamp för överlevnad genom att (a) rekrytera (b) organisera de rekryterade (c) hjälpa till att distribuera exemplar av vår bibel tills vi har placerat tio miljoner exemplar i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har gjort det kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt.

Se nederst på sidan 493 — IDEOLOGI UTAN HANDLING ÄR STERIL.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Art Stinnett
Riggins, Idaho

17 maj 1978

Bäste Art:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 2 maj, och de 15,00 $ som var bifogade, samt även (äntligen) ditt tidigare brev från den 21 april med checken på 40,00 $. Tack så mycket för båda. Som svar på ditt senaste brev skickade vi sex skivor, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, och även ett par dussin exemplar av vår Q & A-flygblad. Dessa skickades ut den 15 maj.

Bifogat finns ditt medlemscertifikat och kort. Visa upp dem med stolthet som medlem och blodsbroder i NATURE'S FINEST. Gör din del i att inpränta RASSTOLTHET och RASMEDVETENHET hos våra vita raskamrater och sprid ordet — bygg rörelsen. Jag är övertygad om att först när vi har dumpat kristendomen och gjort ras till kärnan i vårt religiösa tänkande och motiva-

tion, kommer vi att kunna övervinna våra dödsfiender, den lömske juden.

Jag vet fortfarande inte var Riggins befinner sig, men vi har ingen organiserad verksamhet i Idaho. Om du och dina vänner skulle vilja starta en CHURCH OF THE CREATOR-grupp, tror jag att det skulle vara ytterst konstruktivt. Vi prästviger ministrar till vår kyrka utan kostnad. Om ni är intresserade skickar vi er en ansökan. Som jag har påpekat så många gånger tidigare är fördelarna med att lansera och organisera en rörelse UNDER RELIGIÖSA AUSPIKIER enorma — när det gäller rättsligt skydd, finansiella fördelar och skattefördelar, men jag tror att det föregående räcker för att måla upp bilden. Medan vem som helst känner att de har rätt att sparka på en nazist som på en hund, tänker de sig för två gånger innan de attackerar någon annans religion, oavsett vad den religionen står för eller tror på.

Jag håller med till 100 procent om vad du skriver i dina brev och är hedrad över att du finner min bok vara den mest kontroversiella du någonsin läst eller hoppas få läsa. Ändå finns det inget exceptionellt nytt i det jag har sagt som inte har sagts tidigare på ett fragmenterat sätt av ett antal människor. Det jag har gjort är att sätta ihop hela paketet på ett sätt som är logiskt, och för första gången i historien sammanställt det till en rasreligion för den vita rasen.

Vad som förvånar mig mer än något annat är inte alls vad jag har gjort, utan med tanke på det faktum att judarna har haft en rasreligion under de senaste 3 000 åren för hela världen att skåda, hur kommer det sig att ingen vit man någonsin gjorde det tidigare?

Varför gjorde inte egyptierna det? Grekerna? Romarna? Tyskarna, fransmännen, engelsmännen, för 100, 200 eller 300 år sedan? Om någon av dem hade gjort det, skulle de svekfulla judarna ha utplånats från jordens yta för länge sedan, och den vita rasen skulle nu vara på god väg att ha befolkat jorden och utvecklat en oändligt överlägsen SUPER-RAS.

Jag skulle inte oroa mig för mycket eller lägga ner för mycket tid på att försöka vinna över hårdföra kristna. Det finns miljontals goda vita raskamrater som inte har blivit alltför imponerade av denna hjärntvätt, men som är rasmässigt medvetna. Det är mycket mer lönsamt att utveckla potentialen hos sådana prospekt som söker efter svar men som aldrig har visats vägen. Särskilt bör vi koncentrera oss på de unga människorna, eftersom framtiden tillhör dem.

Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det ULTIMATA CREDO.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och negrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de sysslolösa negrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilken enorm-

vilken fantastisk affär detta skulle vara för den Vita Rasen!

Så jag hoppas att du gör din del och distribuerar så många exemplar av vår Vita Mans Bibel som du bara kan och sprider ordet. Propagandera! Organisera! Proselytisera!

Låt mig höra från dig om vilka framsteg du gör. Eftersom du inte specificerade om du ville ha böcker eller skivor (för de $15.00) skickade jag skivor eftersom du redan hade fått en tidigare leverans av böcker. Skivorna bör vara till stor hjälp för att få nya medlemmar att först lyssna, och sedan få resten av historien från boken.

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Nicholas J. Bove, Jr. 17 maj 1977
Minneapolis, Minnesota

Bäste Mr. Bove:

Jag har mottagit flera av era meddelanden angående J.B.S. överträdelser. Jag håller med er om att J.B.S. är en rutten organisation och jag går längre och pekar ut Robert the Welcher som en usel förrädare mot den Vita Rasen.

Det förefaller mig som att det fuffens ni anför mot J.B.S. är barnlek jämfört med det verkliga syftet med J.B.S. — nämligen att fungera som en rökridå och beskyddare för judarna, medan de neutraliserar, avleder och avskräcker en stor del av de ståndaktiga vita försvarare som skulle organisera sig och driva fienden från makten.

Som en före detta Bircher själv, bifogar jag en kopia av det brev jag skickade till Welch redan 1969. Under tiden har jag bildat en organisation, som framgår av brevhuvudet, för att föra kampen vidare. Jag har också skrivit en text för vår kyrka kallad NATURE'S ETERNAL RELIGION. För några månader sedan skickade jag ett exemplar av denna bok till er. Skulle ni vilja vara vänlig och låta mig veta om ni har läst den och om ni skulle vilja delta i vår kamp för att rädda den Vita Rasen från rasblandning och utrotning.

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Rev. Josef von Wagmann 21 maj 1977
San Francisco, Kalifornien

Bäste Joe:

Detta är en uppföljning av vårt telefonsamtal idag (21 maj) där jag berättade för dig att jag skulle resa till Kansas City och skulle vara

borta i ungefär två veckor. Du bad mig skicka ett brev till dig innan jag gav mig av, för att besvara de tre frågor du ställt tidigare. Det gör jag gärna, men jag ber om ursäkt för att jag är så kortfattad gällande dessa filosofiska frågor, eftersom sådana frågor endast kan täckas adekvat genom att skriva en bok. Men hur som helst, kortfattat eller ej, ska jag göra mitt bästa för att gå rakt på sak.

1. OM DET KOMMANDE LIVET OCH REINKARNATION.

Som du vet har det skrivits mängder av hokus-pokus inom i synnerhet religionens område, men även dess olika utlöpare såsom astrologi, parapsykologi, E.S.P., demonologi, häxkonst och en mängd andra områden av dimmigt tänkande där vad som helst går an, förutsatt att man kan få några lättlurade och vidskepliga tölpar att tro på en. Mitt svar är att kasta en kall och nykter blick på bevisen, och för detta hänvisar jag dig tillbaka till kapitel 20 och 21 i del II av NATURE'S ETERNAL RELIGION angående ”Fakta, myter och lögner” samt ”Bevis, omdöme, slutsatser och beslut”. Du säger: ”Gång på gång har det förekommit bevisade fall av reinkarnation”. Jag känner inte till några ”bevisade” fall, utan endast tusentals vilda, ogrundade påståenden där allt beror på de övertygande påståendena från någon person med en överstimulerad fantasi, och en lättlurad tölp som tror på det. UPPENBARELSERNA i den judiska bibeln är ett typexempel. Vad gäller oss i Church of the Creator har vi inte funnit absolut några trovärdiga bevis för existensen av spöken (heliga eller oheliga), andar, vättar, troll, häxor, trollkarlar, gudar, demoner eller några andra gastar. Inte heller har jag någonsin mött någon som inte är en rymling från ett dårhus som faktiskt har sett något av sådana fantomer. Eftersom det INTE FINNS NÅGRA VÄRDEFULLA BEVIS, TROR VI INTE PÅ DET ÖVERNATURLIGA, och vi slösar inte vår tid på att spekulera om det. Vi erkänner Naturens lagar och den ordning och organisation som är inneboende i dem. Vi känner dock inte till någon intelligens som fladdrar omkring i form av en ande som inte är FÖRANKRAD I EN LEVANDE, FUNGERANDE MÄNSKLIG HJÄRNA. När den mänskliga hjärnan skärs av från syretillförsel i fem minuter eller mer dör den, och all intelligens den en gång hade dör med den. Det finns absolut inga värdefulla bevis för att dess ”själ” eller ”ande” lever vidare och kan tänka, känna, tala, se, observera, resonera, etc. och svävar runt i någon odefinierad undervärld i sökandet efter ett nytt hem. Idén om gastar är, såvitt jag är bekymrad, ren fantasi, inte i linje med verkligheten, Naturens lagar eller några meningsfulla bevis.

2. IDÉN OM ETT HÖGSTA VÄSEN uppfanns av egyptierna innan judarna hängde på och gjorde det till sin egen gud Jehova eller Yahwa. Detta är återigen i en värld av gastar skapad av vidskepliga individers fantasi som låter sina tankar vandra i fantasins värld. De VERKLIGA BEVISEN som finns runt omkring oss, geologi, astronomi, etc. pekar starkt mot slutsatsen att den

jorden, solen, galaxerna i rymden, har funnits i miljarder år. Faktum är att slutsatsen är ganska stark att universum har existerat evigt i det förflutna och kommer att göra det i framtiden, även om solar och galaxer utvecklas, förändras, minskar, omformas till nya arrangemang i oändlighet. Men att säga att något ensamt spöke knäppte med fingrarna för bara 6 000 år sedan och presto! Där var alltihop ur ingenting, är ganska vilt och långsökt. Det strider mot allt förnuft och alla bevis. Kristna försöker snärja de tanklösa tölparna med frågan ”Om Gud inte skapade allt, vem gjorde det då?” Vilket är knepigt men meningslöst. Den uppenbara nästa frågan borde då vara ”Vem skapade Gud?” Det verkliga svaret är att ingen vet hur allt började. Faktum är, som jag redan påpekat, att ingen har bevisat att det någonsin fanns en tid då det inte fanns något universum. Så varför ska vi spekulera i hur universum ”började”, när det inte finns några bevis för att det någonsin ”började” utan alla bevis pekar på slutsatsen att det fanns här evigt. Allt dessa kristna gör med sin kuggfråga är att överföra ett okänt, UNIVERSUMS GÅTA som vi vet en hel del om, till ett annat okänt, ett koncept de kallar Gud, om vilket vi vet absolut ingenting.

3. DEN VITA RASENS URSPRUNG.

Det förefaller mig som om det inte finns något stort mysterium här. Den vita rasen utvecklades under miljontals år precis som andra varelser. Antropologer hävdar att våra förfäder under 30 miljoner år var primater ungefär i en råttas storlek. Vi utvecklades som däggdjur och primater till allt högre stadier av utveckling, tills den moderna vita människan utvecklades och framskred till den högt intelligenta, produktiva och kreativa varelse han är idag. Att hävda att vi kom från någon annan planet är, återigen, högst långsökt och jag underhåller inte den tanken för en minut. Det faktum att vi kan och faktiskt korsar oss med lägre former av den mänskliga rasen, såsom de undermänskliga negrerna, är ganska solida bevis för att vi en gång hade en gemensam förfader, men att den vita rasens gren knoppades av och snabbt klättrade uppför den mänskliga stegen och avancerade till ett mycket högre plan av intelligens, kreativitet, estetik och andra beundransvärda egenskaper.

Angående dessa så kallade förlorade civilisationer såsom Atlantis, etc., fäster jag liten vikt vid sådana påståenden. För min del är de bara just det — påståenden — inte underbyggda fakta. Precis som vissa människor tror på jultomten, påskharen, spöken i skyn, guld och gröna skogar, etc., så har man alltid människor som ”tror” på andra rövarhistorier, om de kan göras intressanta och trovärdiga, men bevisen finns inte riktigt där.

Sammanfattningsvis låt mig säga att alla dessa spekulativa frågor är (a) vilda (b) obekräftade (c) oviktiga (d) ett slöseri med tid, precis som under den mörka medeltiden då vidskepliga och lättlurade människor slösade bort mycket tid och energi på att argumentera om hur många änglar som kunde dansa på

ett knappnålshuvud.

Vi inom Church of the Creator har mycket mer verkliga och trängande problem att möta och lösa. Huvudproblemet är den vita rasens överlevnad (oavsett hur den kom hit) från det judiska nätverkets onda ränker. Så låt oss återgå till verkligheten och låt oss återgå till arbetet och få jobbet gjort. Det är vad Church of the Creator handlar om.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

P.S. Bifogat finns namn på personer i ditt område som har beställt böcker från oss som du kanske eller kanske inte känner. B.K.

Gilbert H. Wheatley 6 juni 1977
Dover, Delaware

Bäste Gil:

Ditt brev och paket anlände medan jag var borta i Kansas City och höll ett tal om KREATIVITET för några högerorienterade konservativa, pånyttfödda kristna och andra i en blandad grupp bestående av många olika organisationer. Jag gav dem mycket att tänka på.

Tack så hemskt mycket för ditt engagemang. Jag har skickat ut 38 olika paket till adresserna du gav mig. Det var mer praktiskt att skicka boken och Q & A-flygbladen i ett paket och skivan i ett annat, eftersom varje del var speciellt utformad för att passa. Det kommer att ge dessa människor mycket att tänka på också, förhoppningsvis väcka dem och få dem att börja sprida ordet. En sak med en bok eller en skiva är att den varar länge, och man vet aldrig hur många andra som kommer att påverkas av idén i dem förutom de personer som de skickades till.

Jag bifogade ditt brev med boken i varje enskilt fall.

Jag drar naturligtvis ner till mindre än självkostnadspris för utskicket. Om det är okej för dig, om du vill donera 60,00 dollar till kyrkan, kommer vi att vara mer än nöjda. Återigen stort tack för ditt engagemang.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Merritt Newby 13 juni 1977
Birmingham, Alabama

Bäste Mr. Newby:

Härmed bekräftas mottagandet av flera American Challenge-bulletiner, inklusive material om Federal Reserve och andra ämnen. Tack så mycket. Jag är glad över att ha haft möjligheten att

träffa dig i Kansas City och uppskattade middagen vi åt tillsammans med June Grem och familjen Martin.

Bifogat finns en kopia av ett brev till Bob DePugh som ger min bedömning av P.L.C.-mötet.

Kritiken i det gäller de flesta av de mer än 10 000 så kallade ”högerorienterade”, ”patriotiska”, ”konservativa” grupperna. Varför slår de alltid mot EFFEKTERNA snarare än ORSAKEN? Varför är de så ovilliga att peka på GRUNDORSAKEN till allt ont — det svekfulla JUDISKA NÄTVERKET? Varför är de så dumt rädda för att avslöja de bedrägliga spökena i skyn-bluffen som judarna har öst över våra omtöcknade hjärnor?

Tills vi får en massiv rörelse baserad på en vit rasreligion, kommer vi aldrig att kunna driva bort den judiska anstormningen genom att försiktigt slå mot deras talrika tentakler.

Jag skulle uppskatta dina kommentarer om ovanstående och även om mitt brev till DePugh.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Ardie McBrearty
U.S.T.U.
Camarillo, Kalifornien

13 juni 1977

Bäste Mr. McBrearty:

Jag uppskattade din kvickhet och humor (även dina seriösa råd) vid P.L.C. i Kansas City. Jag tyckte att biten om OSHA var särskilt bra.

Som en sammanfattning och utvärdering av mötet har jag skrivit ett brev till Bob DePugh, som jag hoppas är informativt och konstruktivt. Eftersom du var en viktig deltagare i mötet, tänkte jag att jag skulle skicka dem till dig också, för vad de än kan vara värda.

Ett förslag jag skulle kunna ge i kampen mot I.R.S. är att låta vårt folk bilda ett valfritt antal kyrkor, som vi har gjort, och kräva skattebefrielse på religiösa grunder. Det är mycket lättare än att bekämpa I.R.S. som en ensam individ. Tänk på det.

Bifogat finns också ett flygblad som berättar om vår kyrka. Du kanske håller med om det eller inte, men bortsett från känslomässiga utbrott har vi aldrig fått en intelligent, logisk vederläggning av de idéer vi framför i en lugn och saklig presentation, varken i Q & A-flygbladet eller i vår bok, NATURE’S ETERNAL RELIGION.

Kom ihåg, om vi inte är villiga att möta verkligheten, peka ut fienden och klargöra vem vi kämpar för, har vi inte en chans som en proverbial snöboll i helvetet.

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mrs. Danny Marks 20 juni 1977
Blue Springs, Missouri

Bästa Mrs. Marks:

Tack för ert brev av den 13 juni, samt de bifogade 2,00 dollarna. Vi skickade cirka 25 Frågor & Svar-flygblad och cirka sex exemplar av flygbladet ”Ett verkligt fall mot judarna”.

Det sistnämnda är mycket avslöjande. Det är skrivet av en jude som avslöjar hur förödande effekterna av den judiska kristendomen har varit på den vita rasens tänkande under de senaste 2 000 åren. Vad de gjorde mot den vackra romerska civilisationen (genom att förstöra den) för 1 500 år sedan och hur det har format den vita rasens förlamning och självmordstänkande ända sedan dess. Och, som han påpekar, om vi inte vore så dumt förblindade av den fåniga historien om spöken i skyn, skulle till och med en skolpojke kunna räkna ut det.

Vad gäller ”Identitetsbudskapet” är jag väl förtrogen med det och de personer ni nämner. Det är så uppenbart mer av samma galna judiska bluff att jag ibland undrar över den vita rasens mentala hälsa.

Har ni läst min bok, NATURE’S ETERNAL RELIGION? Om ni har gjort det, skulle ni inse vilka eländiga skurkar dessa ”israeliter” var, såsom Abraham, Isak, Jakob, Juda, David, Salomo och hela den övriga pornografiska mördarligan. Dessa teorier om att den vita rasen skulle härstamma från ”israeliter” är ett historiskt bedrägeri och en monstruositet, utan minsta spår av bevis eller logik. Dessutom är Gamla testamentet inte alls verklig historia. Det är inget annat än en självkomponerad historia, ren fiktion, en produkt av det fördärvade judiska sinnet.

Utöver det, när man läser vilka svekfulla, fördärvade uslingar dessa så kallade ”hjältar” var (såsom David, som köpslog med Saul om hans dotters hand genom att ta med en hemgift på 200 filisteiska förhudar, 1 Samuelsboken 18:25, 26), vem skulle då vilja vara ättling till ett sådant fördärvat gäng av smutsigt slödder? Jag skulle hellre vara ättling till en hästtjuv än till dessa pornografiska, trolösa ”israeliter”.

Så vad är det stora budskapet som Swift, Comparet, Dan Gayman, Col. Bill Gale och resten av dem har att ge oss? Det bygger på inget annat än bedrägeri och svek, vilket leder den vita människan till att önska att han vore den verklige juden. Med en sådan inställning, hur skulle vi någonsin kunna få bukt med den judiska konspirationen?

Jag är övertygad om att de (Swift, etc.) bara är ännu en fas av den judiska konspirationen för att förvirra och neutralisera den vita rasen.

Det bästa programmet för att ta sig ur denna röra är att bygga en massiv vit rörelse baserad på en religion polariserad kring den vita rasens värde. NATURE’S ETERNAL RELIGION visar vägen.

för människor som tänker. Vänligen läs det och läs det igen.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

Mr. Alfred B. Sabin 20 juni 1977
Oakland, Kalifornien

Bäste Mr. Sabin:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev från den 14 juni, samt ert tryckta förslag (Proposal) för en S.W.C. Tack för båda.

Även om det inte finns något jag motsätter mig i ert ”förslag”, kan jag inte förstå er logik i att försöka bilda ett ”råd” (Council) som en ny oberoende grupp. Varför inte organisera under beskydd av själva Church of the Creator, vilket skulle innebära följande viktiga fördelar:

1. Ni skulle ha (a) prestigen, (b) de moraliska och juridiska fördelarna med en religiös organisation, (c) skattebefrielse från I.R.S.

2. Ni skulle redan ha en fullfjädrad text, d.v.s. Bibeln, att arbeta med, som till fullo beskriver vår filosofi, trosbekännelse, religion, mål och syften, inklusive de heliga sexton budorden.

3. Genom att verka under religiöst beskydd, nämligen Creativity, skulle ni kunna kräva och erhålla full lojalitet till vår organisation, snarare än splittrad eller schizofren lojalitet från dem som bekänner lojalitet till den vita rasen men samtidigt bekänner sig till judisk kristendom.

4. Vi har redan en logotyp, eller ett insignium som vi kallar CREATIVITY-LOGOTYPEN.

Vidare förefaller det mig som att vi kan göra allt det andra lika bra eller bättre under kyrkans polarisering än något råd som varken är religiöst, politiskt, fågel eller fisk, eller vad ni vill. I enighet finns styrka. Genom att skapa ett ökande antal utbrytarfraktioner går vi i judens fälla av söndra och härska. Tyvärr kan även grupper som strävar efter samma eller liknande mål bli rivaler och ibland bittra fiender, vilket bevittnas av Matt Koehls nazistparti från Arlington kontra de ”oberoende” nazistpartierna.

Under kyrkans beskydd kan vi göra allt det ni föreslår och göra det bättre, oavsett om det rör sig om en underrättelsegren, en försvarsstyrka eller vad som helst. Jag säger att vi kan göra det bättre, eftersom i varje sådan central organisation är det främsta ”cementet” som binder dem alla samman den centrala ”trosbekännelsen” som är grunden för allt. Och inom Creativity tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN. Till och med ni håller med om att, citat ”Jag känner

NATURE'S ETERNAL RELIGION är ett fantastiskt verk." Förr eller senare, om ni fick igång ett "råd", skulle ni tvingas att mer i detalj redogöra för era mål, övertygelser, inställning till kristendomen, etc., etc., ett mödosamt arbete som vi redan har slutfört.

Jag är inte egentligen intresserad av författarstolthet, även om det kan låta så, men innan jag kilar vidare skulle jag vilja ha etablerat en livskraftig, växande, självförsörjande rasreligion på god väg att spridas över hela världen. Om någon annan gjorde det skulle jag vara lika glad, men jag vill se det bli verklighet, även om jag måste göra det själv.

Hur som helst, av ovanstående och flera andra skäl, tror jag att din ansträngning skulle vara mycket mer produktiv om du antingen gick med i en befintlig kyrkogrupp i Bay-området, eller om du vill vara din egen ledare, bildade din egen kyrkogrupp.

Joseph von Wagmann i San Francisco håller på att sätta ihop en kyrkogrupp.

Vi har redan mer än 10 000 utbrytargrupper, som alla inte har åstadkommit någonting, eftersom de i grunden var rädda för att ta itu med judarna och den judiska kristendomen.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Kyrt P. Lane
Provo, Utah

23 juni 1977

Bäste Mr. Lane:

Tack för din remittering på 3,00 $ som mottagits. Du kan använda detta brev som kvitto.

Pontifex Maximus var ursprungligen titeln för det högsta överhuvudet för den romerska statsreligionen, daterad tillbaka till tiden före Julius Caesar. När kristendomen senare dök upp och förstörde den inhemska romerska religionen (tillsammans med deras ras, imperium och civilisation också), tillskansade sig den romersk-katolska kyrkan samma titel för överhuvudet för sin kyrka. I vårt fall blickar vi tillbaka på den gamla romerska traditionen och titeln betecknar det högsta överhuvudet för vår religion, Church of the Creator.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 31

Mr. Robt. B. DePugh 11 april 1977
Patriots Leadership Conference
Norborne, Missouri

Bäste Mr. DePugh:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev från den 15 mars, samt även er bok, BEYOND THE IRON MASK. Tack så mycket för båda. Er artighet uppskattas.

Under den senaste veckan har jag läst er bok och finner den mycket informativ om fängelser som sådana. Men eftersom jag var delvis medveten om Minute Men, hade jag förväntat mig en mer politisk avhandling än vad boken erbjöd.

Det är min genomtänkta slutsats, som jag framför i min bok NATURE'S ETERNAL RELIGION, att vi aldrig kommer att lösa något av de nuvarande problemen såsom fängelsereform, inflation, kommunism, skolbussning, brottslighet och en mängd andra, förrän vi löser rasproblemet.

FÖRRÄN OCH OM VI INTE KROSSAR DEN NUVARANDE LÅNGVARIGA JUDISKA KONTROLLEN ÖVER DEN VITA MÄNNISKANS ÖDE, KOMMER VI ALDRIG ATT LÖSA NÅGOT AV DE ANDRA PROBLEMEN, OCH DEN STORA VITA RASEN KOMMER INOM KORT ATT BASTARDISERAS IN I GLÖMSKA. MED DEN KOMMER CIVILISATIONEN OCH ALLA DE ANDRA VÄRDEN VI HÅLLER KÄRA OCH VÄRDEFULLA ATT GÅ UNDER. TILLS VI LÖSER RASPROBLEMET SPELAR VI BARA MENINGSLÖSA, BARNSLIGA LEKAR. GRUNDORSAKEN TILL NÄSTAN ALLT ONT I VÅR CIVILISATION ÄR DEN SVEKFULLE JUDEN. ALLA ANDRA ONDA TING ÄR MANIFESTATIONER, INTE ORSAKER, TILL VÅRT ELÄNDE. JAG BLEV DÄRFÖR BESVIKEN ÖVER ATT NI TOTALT IGNORERADE DEN KATASTROFALA INVERKAN SOM JUDAR OCH NEGRER HAR PÅ VÅRT SAMHÄLLE, OCH I SJÄLVA VERKET IGNORERADE RASPROBLEMET SOM HELHET.

Ni går ganska djupt in på universums oändlighet, dess eviga existens, naturens och biologins lagar. Med alla dessa åsikter instämmer jag helt och de sammanfaller ganska väl med mina åsikter som de uttrycks i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Förresten, jag tror att jag skickade ett exemplar av min bok till er för några år sedan.

Det tycks mig som att vem som helst som är tillräckligt välinformerad för att förstå evolutionsprocessen och de naturlagar som frambringade den vita rasen, logiskt sett skulle gå vidare till nästa uppenbara slutsats om kristendomens bedrägliga natur. Men genom att helt ignorera även detta, verkar ni passivt acceptera och överse med det. Detta är svårt att få ihop.

Jag är dock inte riktigt bekant med era religiösa, rasliga och

politiska åsikter förutom vad jag utläste från BEYOND THE IRON MASK. Jag märker att du även har en annan bok med titeln BLUEPRINT FOR VICTORY. Jag skulle uppskatta ett exemplar av den boken. I utbyte skickar jag dig en av mina skivor SURVIVAL OF THE WHITE RACE.

Tills jag har haft möjlighet att läsa din BLUEPRINT föredrar jag att avvakta med ytterligare kommentarer.

Jag uppskattar din inbjudan att delta i Leadership Conference i Kansas City och är intresserad av att närvara. Detta ärende måste dock avvakta vissa andra överväganden som är oavklarade vid denna tidpunkt.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Robert DePugh 13 juni 1977
Patriots Leadership Conference
Norborne, Missouri

Bäste Bob:

Det var verkligen trevligt att få träffa dig och komma samman med resten av gruppen som samlats vid P.L.C. under Memorial Day-helgen. Jag uppskattar särskilt det privata samtal vi hade under den och en halv timme efter att jag kom till hotellet på fredagseftermiddagen.

Nu när dammet har lagt sig skulle jag vilja skriva ner min bedömning av mötet och vidarebefordra den till dig för vad den än kan vara värd. Detta görs ur en konstruktiv men kritisk synvinkel, med hopp om att våra sammankomster i framtiden kan åstadkomma mer än tidigare, och jag är säker på att vi alla vill göra just det.

1. Det mest uppenbara intrycket av ett sådant möte är att varje grupp vill driva sin egen idé, rörelse, favoritprogram eller vad det nu kan vara, i tron att de har det bästa tillvägagångssättet, den viktigaste frågan, etc. Personligen är jag inget undantag, och jag konstaterade uppriktigt i mitt tal att vi i CHURCH OF THE CREATOR anser att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON, och jag tror på det. Tyvärr passar inte alla dessa program ihop, och många av dem motverkar direkt varandra.

Till exempel, när jag säger att kristendomen är den judiska sinnesförvirringsprocess som förstörde det romerska riket och störtade den vita rasen i tusen år av vidskepelse, okunnighet, fattigdom och elände, och så kommer Gerda Koch med sin ”pånyttfödd”-fanatism, då drar vi definitivt inte åt samma håll för att rädda den vita rasen. Inte heller finner jag Identity-fanatikerna, som vill övertyga oss om att vi, det vita folket, är de...

riktiga judar, hjälper till att identifiera fienden och räta ut vårt tänkande.

2. Hur det än må vara med det, så var det mest nedslående med summan av alla tal och program som presenterades, förefaller det mig, den nästan totala förvirringen kring (a) vem fienden var, eller är, och (b) vilka "vi" är. Utan att vara tydlig på dessa punkter är allt annat inget annat än tomt tal och meningslösa barnsliga lekar.

3. I talen hörde jag om och om igen fraser som "fienden", "regeringen", "byråkraterna", "kommunisterna" och andra liknande vaga protester. Jag vill påpeka, som jag gjorde i mitt tal, att dessa endast är yttringar, EFFEKTER, av den onda orsaken, INTE SJÄLVA ORSAKEN. De är bara FRUKTERNA, inte RÖTTERNA på det onda trädet. Den verkliga orsaken till 99 procent av alla våra problem, oavsett om det gäller pornografi, krig, Federal Reserve, I.R.S., droger, kommunism, korruption, spridningen av niggrer eller tusen andra onda ting, är det JUDISKA NÄTVERKET, den judiska rasen som helhet. De flesta människorna på det mötet kände till detta grundläggande faktum. Men varför var de så extremt ovilliga att peka ut roten till allt ont — den svekfulle juden?

4. Nu kommer vi till den andra sidan av frågan — vilka är "vi"? Om man inte tydligt identifierar fienden, och tydligt identifierar vilka som är på vår sida, befinner vi oss naturligtvis i ett fruktansvärt underläge i kampen mot juden, som inte har någon som helst förvirring i dessa grundläggande frågor. Jag hörde mycket tal om "patrioter", om den "stora konstitutionen", om vårt "stora land", om alla hjältar som dött på Flanderns fält, och mycket mer sådan meningslös retorik.

Den enda meningsfulla grupp som jag kan identifiera mig med och som betyder något för mig, som är värd att kämpa för och rädda från utrotning, är DEN VITA RASEN, inte landet, republiken, flaggan eller konstitutionen. När vi talar om vårt land använder vi sannerligen en mycket lös term.

I grund och botten finns det tre huvudkomponenter i ett land: (a) fastigheten (marken), (b) folket och (c) dess regering. Vad nu beträffar fastigheten, så tycker jag att den är härlig och jag har inget emot att kämpa för land och territorium. MEN FÖR VEM? Är Amerika värt att kämpa för bara för att det ska kunna bli en grogrund för en växande hord av svarta gorillor som hatar oss, som är parasiter på våra ryggar och som tränger ut oss från just det land vi byggt med svett och möda? Jag säger nej, tusen gånger nej, och ändå är det just detta Amerika håller på att bli, ett pesthål av rasblandade folk, där den minskande vite mannen bryter ryggen av sig för att dumt nog bli slav åt sina underlägsna. Ändå hörde jag väldigt lite om rasfrågan. Klanen sa visserligen några förvirrade saker om det, men det var inte särskilt tydligt, och det betonades inte heller särskilt mycket.

När vi kommer till fråga (c), nämligen regeringen, kan vi vara "patriotiska"

till en judiskt ägd och kontrollerad regering vars varje handling indikerar att den hatar den vita rasen med en patologisk passion och vars varje ansträngning är inriktad på att rasblanda och/eller förstöra den stora vita rasen som har skapat varje civilisation och allt som är gott och värdefullt i livet?

I sammanhanget av att se på delar (b) och (c) av ett land, nämligen en växande hord av "gyttjeraser" och en fanatisk fientlig judisk regering i dess spets, blir termen patriotism till vårt land, Amerikas förenta stater, mindre än meningslös. Det blir RENT FÖRRÄDERI MOT DEN VITA RASEN.

I min bok påpekar jag detta gång på gång — vår främsta lojalitet tillhör vår egen ras — den vita rasen, inte land, flagga, konstitution, kristendom eller andra konstgjorda skapelser i vilka våra fiender är djupt involverade.

Vad är din ståndpunkt i frågan om lojalitet till vår egen ras?

5. Sedan kommer vi till frågan om kristendomen själv. Från min forskning och logik är det det ultimata vapnet som judarna har använt under de senaste 2 000 åren för att röra till, skrämma, förvirra och manipulera den vita mannens hjärna.

Frågan är: finns det eller finns det inte spöken-i-skyn, spöken som tittar över din axel och hotar att tortera dig i en sjö av smält svavel om du inte tror på dem? Är dessa spöken på riktigt, eller är de en idiotisk fars? Uppriktigt sagt har jag aldrig sett några, min pappa och mamma såg aldrig några (fastän de dåraktigt trodde på dem) och ingen av mina förfäder i rakt nedstigande led har sett några. Inte heller har jag någonsin träffat någon som inte är en flykting från ett dårhus som någonsin har sett, hört, känt eller luktat ett spöke av något slag, heligt eller oheligt, ej heller några demoner, djävlar, gudar, änglar, feer (den bevingade sorten) eller några andra övernaturliga andar, spöken eller vad ni vill. Allt jag har hört om dem är vilda rykten, utan ett spår av bevis, anstiftade av våra dödsfiender i syfte att förvirra och förgöra oss.

Så, innan vi går vidare med att fjäska för detta spöknonsens bör vi bestämma oss: är de på riktigt eller är de ett fruktansvärt bedrägeri.

Jag har tittat på bevisen länge och noga och har kommit fram till den enda slutsats som är vettig: de är ett fruktansvärt bedrägeri förövat mot den vita rasen av vår dödsfiende — den svekfulle juden.

Situationen liknar en man som erbjuder dig en check på en miljon dollar för ditt hus, som säg var värt femtiotusen dollar. Om checken är täckning för, erbjuder han dig ett fantastiskt pris. Om checken är falsk, rånar han dig bedrägligt på en mycket värdefull ägodel. Innan du spelar hans spel anstår det dig att bestämma dig för om checken är god eller om den är bedräglig. Du kan inte ig-

ignorera det beslutet. Och så är det med den judiska kristendomen. Jag har undersökt saken grundligt och bestämt mig. Bevisen, skälen och logiken är fullständigt utlagda i min bok NATURE'S ETERNAL RELIGION, om ni skulle önska granska bevisen ytterligare.

6. Jag var mycket imponerad av den enorma talarförmåga och organisatoriska förmåga som John R. Harrell tycktes uppvisa. Det är olyckligt att han är så besatt av och förvirrad kring den (icke-existerande) historien om "spöken-i-skyn" att han inte kan se fienden tydligt. Man kan inte upphöja judarna som "Guds utvalda folk" å ena sidan och förvänta sig att bekämpa det piratbandet å den andra. Det är ännu ett fall av "ett hus i strid med sig självt", eller som en racerförare som trampar på gasen med ena foten, men samtidigt trampar ännu hårdare på bromsen med den andra foten. Man kan inte vinna ett lopp på det sättet. Synd. Han är extremt modig och mycket sympatisk. Han skulle kunna vara en dynamisk ledare om han bara kunde göra sig kvitt sin fixering vid de icke-existerande spökena.

7. Så vi kommer till en allmän sammanfattning: kan vi försona alla element i ett sådant möte — Gerda Kochs, Identity-anhängarna, skattestrejkarna, Klanen, Minute Men, John R. Harrell, Church of the Creator, etc., och förena dem i en meningsfull, konstruktiv handling? Jag säger nej, det kan inte göras och det är meningslöst att försöka. Adolf Hitler säger i Mein Kampf att man inte förenar, och därmed urvattnar, två (eller fler) olika rörelser utan att förstöra den huvudkraft som byggde rörelsen från början. Av vad jag kan se gällande de så kallade "höger-", "konservativa" eller "patriotiska" rörelserna är de så förvirrade kring grunderna om (a) vem fienden är, (b) vår egen identitet, och (c) vad vi kämpar för, att det är nästan hopplöst. Beviset för vad jag säger är det totala misslyckandet för fler än 10 000 sådana rörelser under de senaste 60 åren.

I kontrast till all denna förvirring tror jag att vi i vår bok har grundat en grundläggande filosofi som är i samklang med VERKLIGHETEN och NATURENS LAGAR. Vi har identifierat oss själva, vi har pekat ut fienden och lagt fram ett meningsfullt och realistiskt program för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, det viktigaste värdet på jordens yta.

Vårt program anger som sitt mål inte bara vår ras överlevnad utan dess totala seger, expanderande tills den vita rasen bebor all värdefull fast egendom på planeten. Ingen annan väg är möjlig. Slamraserna kan inte konkurrera på denna trångbodda planet och kan endast överleva om vi dårfinkigt subventionerar dem som vi gör nu. När vi gör det, förökar de sig i en takt som kommer att utrota den vita rasen. Så den tidpunkt i historien har kommit då det kommer att bli den ena eller den andra. Juden och slamraserna har bestämt att vi måste utrotas. Deras program har varit, och är, förödande effektivt. På-

endast en uppväckt, enad och organiserad vit ras, polariserad i en religiös trosbekännelse kring den grundläggande frågan om ras, kommer nu att avvärja en sådan fruktansvärd katastrof.

Inom Creativity har vi en sådan trosbekännelse.

Bob, jag vet inte om det här brevet på något sätt kommer att påverka dina framtida mål eller aktiviteter. Det är min förhoppning att det åtminstone ska ha någon liten effekt i att flytta dig mer mot den avgörande frågan om att rädda den vita rasen och bort från hokus-pokus-myten om "spöken-i-skyn", som har förlamat den vita mannens tänkande ända sedan den stora romerska civilisationen gick i sjön. Jag vet att du är hängiven, högt intelligent och letar efter ett bättre sätt att uppnå resultat. Jag hoppas att jag i detta brev har hjälpt till att visa vägen. Den vita rasen behöver fler modiga kämpar som du.

Vidare hoppas jag att du vid det här laget har lyssnat på skivan SURVIVAL OF THE WHITE RACE och har ägnat den ytterligare eftertanke. Jag ser fram emot att höra från dig snart och förhoppningsvis kan vi träffas igen för att planera ytterligare strategi för total seger.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P. S. Efter att jag avslutat detta brev fick jag ditt frågeformulär om mötet. Ovanstående kommer att tjäna som ett svar på ett djupare plan. B.K.

Mr. Robert B. DePugh
Patriots Leadership Conference
Norborne, Missouri

3 juli 1977

Kära Bob:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 22 juni. Jag vet att din tid är mycket begränsad, därför uppskattas ditt svar desto mer. Jag anser att de frågor vi diskuterar — hur man bäst uppnår villkorslös seger — är extremt viktiga och en fråga som få människor på vår sida verkar vara överens om.

Faktum är att det verkar råda stor förvirring på vår sida, inte bara HUR utan (a) vad vi försöker uppnå. (b) Vilka vi är. (c) Vilka fienden är, etc. Som jag har påpekat tidigare, och däri ligger vår hjälplöshet och hopplöshet — total förvirring i alla frågor.

När jag har gått igenom leden från (a) religion till (b) antikommunism till (c) John Birch Society till (d) politik till (e) George Wallace till (f) American Independent Party till (g) Nationalist White Party till (h) en rasreligion, nämligen Creativity polariserad kring den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, känner jag att jag genom att samla den vita rasen kring en sådan religion äntligen har funnit svaret. Jag känner mig viss om att jag har funnit det totala

svaret för ovillkorlig seger. Vi använder samma formel som en liten minoritet, judarna, har använt framgångsrikt i tusentals år. Jag känner mig trygg i att detta är vägen att gå och det enda sättet. I alla tidigare tillvägagångssätt kände jag aldrig att vi hade skuggan av en chans. Nu känner jag mig ytterst säker på total, ovillkorlig seger.

Genom att säga så försöker jag inte spela egotist. Kristus ska veta att jag skulle vara mer än nöjd med att låta någon annan driva på och själv vara en obetydlig åskådare, om bara någon ville det. Faktum är att jag letar efter den personen, och jag kommer att finna honom.

Inte heller känner jag att jag har uppfunnit något nytt. Jag uppfann inte religionen, inte heller idén om vit rasöverhöghet, och jag var inte heller den förste att upptäcka den destruktiva parasiten — juden — i vår mitt. Vad jag däremot gjorde (och vilket jag anser vara ett verkligt genombrott) var att sätta ihop hela paketet — trosbekännelsen, programmet och filosofin till ett färdigt, livskraftigt paket som nu kommer att spridas tills det omfattar hela världen.

För att förklara tydligare vad jag menar, låt mig dra en parallell med Robert Fulton, som tillskrivs äran för att ha uppfunit den första ångbåten. Egentligen ”uppfann” Fulton ingenting. Han uppfann inte skepp, han uppfann inte ångmaskinen, han uppfann inte skovelhjulet, sidohjulet eller akterhjulet, inte heller kugghjul, ventiler, remskivor, etc. Vad han gjorde var att SÄTTA IHOP HELA PAKETET till en påvisbar, fungerande ångbåt. Därifrån var ångbåten på väg och tusentals andra förbättrade den fram till dagens superliners och supertankers som är en lysande hyllning till den vita mannens uppfinningsrikedom.

På samma sätt inom CREATIVITY, och i Naturens Eviga Religion, känner jag att jag har gjort samma sak för den vita rasen — jag har satt ihop en solid, fungerande, livskraftig rasreligion för den vita rasen. Såvitt jag vet är jag den förste som har gjort det. Varför det inte gjordes fem tusen år tidigare under egyptiernas överhöghet, eller för 2 000 år sedan under romarnas överhöghet, och under många andra bördiga perioder i den vita mannens historia, är svårt för mig att förstå. Hade det gjorts, skulle vi inte befinna oss i den prekära röra vi är i idag.

Hur som helst, av vilka skäl det än må vara, blev det aldrig gjort, till den vita rasens skamliga nackdel. Men nu har det gjorts och vi har icke desto mindre problemet med att främja och expandera det tills det omfattar summan av alla våra vita raskamrater.

Detta är vägen det måste gå. Det är antingen en vit rasreligion eller utplåning. Det här skräpet om patriotism, den stora konstitutionen, amerikanism, kristendom och allt resten av detta så kallade högerorienterade, konservativa struntprat betyder inte ett dyft. Dessa meningslösa koncept har inte gjort annat för oss än att splittra oss, och kon-

förvirra skiten ur alla utom judarna.

JAG PÅPEKAR ÅTERIGEN, VAD I HELVETE SKULLE VARA POÄNGEN MED ATT STRIDA OCH OFFRA DITT LIV FÖR ”AMERIKA” OM DU BARA SKYDDAR FASTIGHETER FÖR NEGRERNA ATT AVLA OCH FÖRÖKA SIG PÅ OCH FÖR JUDARNA ATT KONTROLLERA OCH TJÄNA MILJARDER PÅ?

Det enda verkliga syfte en stat kan tjäna är att främja ett visst folks bästa intressen, och ur Creativity-synpunkt är det syftet att tjäna den vita rasens bästa intressen och den vita rasens ensamt. Att ge lika eller till och med företrädesbehandling åt judar, negrer och ler-raserna, så att de kan avla, föröka sig och knuffa bort oss från jordens yta på vår bekostnad är inte bara fullständigt dumt, det är grovt förräderi mot vår ras.

Det är därför jag vänder mig mot de ”högerorienterade”, ”patriotiska”, ”konservativa” ståndpunkterna. De vet inte vilka i helvete de är, vet inte vilka deras fiender är, och vet inte vad det är de vill uppnå. Med ett sådant upplägg är det inte konstigt att de har skrapat ihop ett 100-procentigt misslyckande på 10 000 försök.

När det gäller det kristna elementet säger du att även om du inte håller med dem, så behöver vi dem eftersom de utgör 83 procent av befolkningen. Tja, det köper jag inte. Enligt Dr. Revilo Oliver är endast cirka sex procent av de vita människorna verkligen seriösa med kristendomen. I England, i en nyligen genomförd undersökning, sa endast 29 procent att de trodde på Gud (och förmodligen brydde sig mindre än sex procent ett dugg). Majoriteten är i det stora hela bara helt förvirrad och det är det största hindret för att kunna se rasproblemen tydligt. Efter att ha utvunnit föga mer ur denna förvirring än att judarna är Guds utvalda, och att vi i vilket fall som helst alla är lika inför Herren (inklusive negrerna, men märkligt nog med undantag för judarna), hur ska vi någonsin kunna ta itu med rasproblemet?

Och det enkla faktumet i livet är detta: Förrän vi får judarna från våra ryggar, förrän vi skeppar ut negrerna, FÖRRÄN VI LÖSER RASPROBLEMET KOMMER VI ALDRIG ATT LÖSA NÅGOT ANNAT PROBLEM. Vi kommer aldrig att lösa problemen med brottslighet, skolbussning, inflation, utländskt bistånd, energi, skatter, Federal Reserve eller tusen och ett andra judisk-framkallade problem som nu plågar oss och hotar att förgöra oss.

I grunden för hela judeproblemet ligger kristendomen. Liksom kommunismen är det en judisk yttring. Som jag sa tidigare måste vi bestämma oss: är historien om spöken-i-skyn på riktigt eller är det en täckningslös check? Om det är en ondskefull bluff, då är det att stödja ett enormt bedrägeri att överse med det. Det är inte mer pragmatiskt eller rättfärdigat att vara partner i ett sådant bedrägeri än vad det är att ta in kommunisterna i våra led. Vi skulle lika gärna kunna hävda att vi ”behöver” kommunisterna eftersom de också utövar mycket makt och inflytande. Av de två anser jag att de kristna har orsakat tusen gånger mer skada på den vita

Ras än att ha kommunisterna, eftersom (a) det finns så många fler av dem, och (b) eftersom de har funnits mycket längre, och (c) eftersom de är mycket mer accepterade. Om jag ser mig omkring i Broward County med en befolkning på en miljon, kan jag ärligt talat inte identifiera en enda partibokförd kommunist, men i vartannat kvarter ser jag en kyrka med tusentals människor som får sina hjärnor neutraliserade varje söndag, eller oftare.

Du påpekar för mig "farorna" med att identifiera sig med den Vita Rasen eftersom det finns många rasförrädare i vår mitt. Människa, du säger inget som jag inte redan vet alltför väl, och det gör alla andra också. Judarna vet det bäst av alla och skryter öppet om att de inte skulle ha en skugga av en chans om det inte vore för det aktiva samarbetet från de vita chabez-goi. Men det är ju det striden handlar om! Inte överlevnaden för "Amerika", utan överlevnad, expansion och framsteg för den Vita Rasen och den Vita Rasen ensam. "Amerika" kommer att finnas här under de kommande miljon åren, men frågan är vem som ska bebo det under de närmaste generationerna? Niggrer och judar? Vår bastardiserade avkomma? Det är vad jag talar om när jag påpekar vilken förrädisk snara idén om patriotism är, lojalitet mot landet, när vi först och främst borde vara lojala mot vår ras. Läs igen kapitel 2, bok II "DIN LOYALITET — ETT HELIGT FÖRTROENDE" i NATURE'S ETERNAL RELIGION.

Och vems fel är det att den vita människan är så förbannat förvirrad i sin lojalitet? Först och främst går det direkt tillbaka till den vita människans religiösa läror. Han är orienterad mot ett universellt hopkok av "vi är alla lika inför Herren" — (förutom att judarna är mer lika). Ta John Stormer. Redan 1964 kände jag honom personligen och tyckte att han var en reko kille. Jag var ansvarig för att distribuera 80 000 av hans böcker. Sedan fick denna kristendom grepp om hans febriga hjärna, driven till panik över det judiskt framkallade "efterlivet". Han ville inte "brinna i helvetet". Nu lovprisar han "Guds utvalda" Abraham, Isak, Jakob, Juda, David, Salomo och alla de andra pornografiska skurkarna. Läs mitt kapitel 10, bok I "DET GAMLA TESTAMENTET" i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Nu är John inte bara förlorad för oss, han är dumt nog och omedvetet ett mycket värdefullt verktyg på judarnas sida. Istället för att kämpa för den Vita Rasen spelar han dumt nog barnsliga lekar med sina imaginära spöken, bönfaller, vädjar, försöker blidka dem, talar med dem varje timme, när han skulle göra lika mycket nytta genom att tala med en het sten. Spöken som varken han eller någon annan någonsin har sett, hört, känt eller luktat har nu blivit hans livs dominerande besatthet. Inte nog med det, han använder sina förmågor för att övertala andra vita kämpar att bli lika tokiga i dessa imaginära spöken som han är, och med stor framgång.

Så vems förbannade fel är det om de flesta av de aktiva framstående vita

goy är i judarnas grepp?

Det är vårt, den vita rasens kollektivt, eftersom vi aldrig gav dem en ordentlig rasreligion för att få dem sunt orienterade från den tid de var barn. Liksom stackars John har vi orienterat våra barn sedan de var spädbarn till att älska judarna och hata den vita rasen, och ingenting har varit mer förödande i sin effekt än judisk kristendom.

Låt oss inse det, Bob, vi har alla blivit offer, mer eller mindre, för den ena judiska bluffen eller den andra, men den mest effektiva av dem alla har varit judisk kristendom. Innan vi får våra hjärnor rensade i den frågan kommer vi aldrig att lösa rasproblemet, och förrän vi löser rasproblemet kommer vi att fortsätta att hjälplöst vackla på vår väg mot rasmässigt självmord.

Så jag återvänder till den totala lösningen: en rasreligion så som den formuleras i CREATIVITY. Du påpekar alla hinder i vägen, och säger att kampen är hopplös. Hur vet vi det? Vi har aldrig riktigt främjat den. Jag kan försäkra dig om detta: att om vi hade haft ens en tiondels procent av de 20 miljarder dollar som svindlas från den vita rasen varje år för att (knappt) hålla en sjuk och dekadent kristendom vid liv, skulle vår lära spridas som en löpeld. De hinder du räknar upp mot CREATIVITY gäller lika mycket för alla andra rörelser som försöker driva judarna från makten, oavsett om det är Minute Men, klanen eller någon annan rörelse. Men i CREATIVITY går vi åtminstone till botten med saken och bygger en solid, permanent grund för de kommande miljon åren. Vi behöver inte bedra våra följare, eller ljuga för dem, eller drömma ihop en ny uppsättning fantasier. Vi lanserar en direkt frontalsatsning, det enda slag den vita mannen briljerar i. Tanken att vi kommer att göra bättre ifrån oss genom en flankmanöver, eller genom att försöka överlista tidernas mästerspioner, är löjlig. Vi spelar bara judens spel, som de är experter på, medan vi är fumliga amatörer.

Så låt oss spela ärligt, låt oss spela rakt. Vi behöver inte hjälp från de kristna vars hjärnor är helt insvepta i en fantasivärld av spöken. Vi behöver inte dem, inte heller deras sliskiga sentimentalitet. De sex procenten av pånyttfödda kristna är i vilket fall som helst förlorade för oss. De är mer intresserade av att spela spel med sina imaginära spöken än de är av att rädda den vita rasen. Det finns fortfarande goda 94 procent av vita män vars intelligens fortfarande går att rädda, förutsatt att vi gav dem lite tid, uppmärksamhet och vägledning. Vi behöver inte ljuga för någon, eller hitta på sagor eller främja något löjligt hokus-pokus. Vi behöver bara ett sunt och förnuftigt program som är baserat på verkligheten och naturlagarna. I CREATIVITY har vi ett sådant program. Jag har inte funnit det alltför svårt att sälja. När allt kommer omkring, om du och jag kan se det, så kan 50 miljoner andra göra det också. Vi har bara inte ansträngt oss, och den vita mannen har faktiskt aldrig fått ett ärligt, gediget pro—

program som presenterats för honom tidigare. Att extrapolera att ett sådant program skulle ta ytterligare 2 000 år bara för att kristendomen har funnits så länge är helt irrationellt och irrelevant. Hitler vände det tyska folket på ett dussin år, och vi kan göra det på kortare tid om vi gör vårt jobb ordentligt. Men vi måste sluta mata vårt folk med samma gamla skräp som John Birch Society och alla de andra organisationerna har hållit på med.

Vi måste också reda ut vårt tänkande kring den där bedrägliga klyschan som kallas "patriotism". Jag kan bara vara patriotisk mot ett Amerika när det har upphört att vara ett pestshål för uppfödning av ständigt ökande horder av undermänskliga n-ord, subventionerade av vita slavar som dansar efter sina judiska herrars pipa. Genom att vara "patriotisk" mot en sådan röra skulle jag bara försvara förräderi mot den vita rasen och hjälpa till att besegla domen för vår överlevnad.

Skulle du vilja definiera din version av "patriotism" i ljuset av det överväldigande interna hotet från judar och n-ord mot vår överlevnad, då nämnda judar och n-ord utgör en dominerande del av "Amerika".

Nåväl, det var allt för nu. Tänk på det, Bob, och när du har tid, ge mig dina tankar om de punkter jag har tagit upp.

Bifogat finns två texter direkt från judarnas egna munnar och deras utvärdering av kristendomen som ett verktyg med vilket man kan manipulera goyim. De skrevs med nästan 50 års mellanrum.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Robert B. DePugh
Patriots Leadership Conference
Norborne, Missouri

31 augusti 1977

Bäste Bob:

Tack för ditt brev den 14 augusti. Jag hoppas att du har haft den goda semester du så väl förtjänar under tiden. Vi kom precis tillbaka från två veckor i North Carolina där vi har en stuga.

Jag inser att du är överhopad med arbete och liksom många andra tar dig an mer än du har tid för. Men om och när du får tid, önskar jag fortfarande att du seriöst ville överväga de vitala frågor jag tog upp i mina två tidigare brev. I grund och botten är dessa frågor den judiska kristendomen som förlamar den vita mannens hjärnas funktion och viljekraft; den överväldigande dominansen av judisk makt i alla nervcentra i den vita mannens samhälle; och det ständigt accelererande judiska programmet för utrotning och folkmord på den vita rasen själv.

Dessa är de främsta dilemman som ingen inom högerflygelrörelsen verkar vilja varken möta eller diskutera, men de är så grundläggande att de är en fråga om liv och död. Du som är en intelligent

individ, jag hoppas att vi kan diskutera dessa fritt, och vara överens eller oense utan bitterhet. Hur som helst, jag skulle vilja ha dina svar, och framför allt hoppas jag att du kommer att lyssna på den skiva jag skickade till dig.

Lycka till med att ge ut en ny tidskrift. Jag ser fram emot att läsa den. Låt oss under tiden sträva efter den vita mannens hjärnas återlösning och återuppståndelse så att vi kan fullborda det ärorika öde som Naturen har i beredskap för oss.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Herr Robert B. DePugh
Patriots Leadership Conference
Norborne, Missouri

31 oktober 1977

Bäste Bob:

Härmed bekräftas mottagandet av en kopia av ditt brev till Ardie McBrearty. Jag har läst det i sin helhet och mitt bästa svar är att skicka dig en kopia av ett brev jag höll på att skriva till G. Edw. Griffin om hans två böcker om ”En värld utan cancer”. Jag antar att du förmodligen har läst dessa böcker, eftersom du är inom vitamin- och näringsbranschen. I vilket fall som helst täcker mitt brev till Ed ganska väl det område där du och jag skiljer oss åt i vår metod för att övervinna den världsomspännande cancer som förstör den vita rasen och vår dyrbara civilisation.

Det finns ytterligare en punkt i mitt brev till Ed Griffin som jag skulle vilja betona. På sidan två i ditt brev till Ardie säger du att du mellan 1935 och början av andra världskriget var mycket protysk, men när ditt land attackerades av japanerna ändrades allt detta och du var ivrig att ge dig ut och slåss. ”Nationalismen” segrade.

Den efterföljande historien har avslöjat att Roosevelt och hans gäng av internationella judiska konspiratörer kände till attacken mot Pearl Harbor månader i förväg och uppmuntrade och hetsade japanerna att genomföra den attacken. De visste dagen, platsen och timmen för attacken men de ljög medvetet för det amerikanska folket. De ville till varje pris suga in det amerikanska folket i kriget mot Tyskland för att rädda den kollektiva judiska nacken. Förräderiet mot de pojkar som dog vid Pearl Harbor (över 3 000 döda) och förlusten av vår flottas stolthet var förbannat medvetet. De brydde sig inte ett dugg om det så länge judarna kunde bli rika och feta och tjäna miljarder på de efterföljande krigsvinsterna och döda omkring 15 miljoner vita goyim på samma gång.

Så du blev bortkörd av propagandan och gick med på den judiska saken mot Tyskland och i allians med det kommunistiska Ryssland. Frågan är — tänkte du klarare mellan 1935 och 1941, eller blev du lurad tillsammans med miljontals

andra? När kriget var över, vem tjänade på massakern — den vita rasen, eller judarna och kommunisterna? Vad gjorde vi vårt eget USA ”säkert” från? Såvitt jag kan se — ingenting — men vi lyckades göra det till ett polyglott land där judarna nu styr det, negrerna förökar sig och äter, och den vita människan utför arbetet och betalar räkningarna. Slutresultatet kommer att bli en total bastardisering av den vita rasen — ett neger-Harlem från Atlanten till Stilla havet, den perfekta ”smältdegeln”. Det är uppenbarligen vad du kämpade för att ”skydda”.

Om du tycker att det är värt att korsa oceaner för och få huvudet bortskjutet, så var så god, men jag är inte med dig. Jag tänker svära min lojalitet till min egen ras, och kommer att tillbringa resten av mitt liv med att kämpa för den, men aldrig för de svekfulla judarna och de smutsiga negrerna.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Segment 32

Herr Paul B. Hurley
Minneapolis, Minnesota

13 juni 1977

Bäste Paul:

Jag har mottagit och läst dina ”reflektioner”, som inte verkade vara riktade till någon speciell. Bifogat finns en kopia av mitt brev till Bob DePugh där jag framför mina egna ”reflektioner”, eller snarare bedömning, av mötet i Kansas City.

Jag finner dina ”reflektioner” ganska lättvindiga, utan en enda verkligt konstruktiv idé. Det är lätt att klanka ner på alla andras ansträngningar och sedan stämpla dem som falska dubbelagenter osv., om de inte lyckades besegra den judiska konspirationen över en natt.

Låt mig fråga dig, Paul, vem i helvete har lyckats? Har du? Till och med Adolf Hitler, som iscensatte den mest enorma maktsträvan i historien, lyckades inte. Men i NATURE’S ETERNAL RELIGION tror jag att jag har sått fröna till den mest fundamentala religiösa rörelsen i historien som har en chans att förena och samla den vita rasen. Så vad har du att erbjuda?

På tal om lättvindiga observationer, så är det faktum att June Grems bild är eller var föråldrad irrelevant och extremt småsint från din sida. Vem i helvete bryr sig?

Du känner dig uppenbarligen förnärmad över att du inte blev inbjuden till något ”hemligt möte”. Vilket hemligt möte? På söndagskvällen gick fem av oss ut på middag, då vi var trötta på hotellets kaffestuga. Vad är så ”hemligt” med det? Är du emot föreningsfrihet? Borde det ha utannonserats i judetidningarna? När jag höll mitt tal för 200 personer på banketten, utannonserades inte heller det i judetidningarna. Så var det också hemligt? Vad gäller att du påstås ha spenderat 25,00 dollar på telefonsamtal till mig och June Grem, så vet jag inte vad i helvete det ska föreställa. Vem bad dig att ringa överhuvudtaget? Du tog kontakt med mig en gång före mötet, vars syfte undgår mig, annat än för att ta reda på vad June Grems telefonnummer var. Varför du ville ringa June Grem, som inte kände dig från Adam, verkar också meningslöst.

När det gäller att träffa dig, så träffade jag dig flera gånger, men jag kan inte påminna mig om att du hade något särskilt viktigt som du ville diskutera. Så vad i helvete är ditt klagomål?

Hur som helst, jag kunde inte bry mig mindre. Jag har inte tid att vara barnflicka åt allas egon. Antingen har du något konstruktivt att bidra med, antingen är du hängiven Creativity-läran, eller så är du det inte.

Om du inte har något viktigare att säga än att gnälla över någons bild, eller vem som åt middag utan dig, eller annat sådant löjligt nonsens, snälla lasta inte av dina idiotiska personliga klagomål på mig. Räkna helt enkelt bort mig. Jag har inte tid att leka lekar.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. Robert Relf & Mr. Mick Cole
Warwickshire, England

19 juli 1977

Kära med-kreatörer:

Ert mycket intressanta brev av den 14 juli har mottagits, och jag är mycket tacksam över att de papper jag skickade till er inte bara anlände snabbt, utan uppenbarligen var precis vad doktorn ordinerade. Inte bara hoppas jag att ni vinner ert mål, utan också att ni skördar maximal publicitet, för att väcka våra vita raskamrater och göra dem medvetna om deras stora och unika rasliga öde.

Det bästa sättet att utkämpa denna strid, är jag övertygad om, är under religionens baner. Se vad judarna har åstadkommit under sin rasreligions beskydd. Se på den världsomspännande utbredningen av muslimerna under deras (dåvarande) dynamiska religion muhammedanismen för cirka 1 200 år sedan. Genom att arbeta via en religiös organisation har ni så många fördelar — moraliska, juridiska, publicitets- och propagandamässiga och ur varje annan aspekt ni önskar utforska. Ingen politisk, medborgerlig eller annan rörelse kan mäta sig med det. Jag önskar att ni skulle påpeka detta starkare för er brittiske vän, Mike McLaughlin. Jag hoppas vidare att ni kommer att dra full nytta av att publicera vår lära och vårt program för era vänner vid motorcykelträffarna i framtiden.

Ni är inte skyldiga oss några pengar. Vi är bara glada att kunna hjälpa till. Kom ihåg — återuppståndelsen och inlösen av den vita rasens potential är det högsta syfte vi kan inspirera till. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTLIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA LÄRAN. Vi räcker den drunknande vita människan en livboj på ett silverfat, men tyvärr är de flesta av dem, på grund av judisk hjärnmanipulation, för trögtänkta för att känna igen den. Därför måste vi vara mer kraftfulla i att främja och sprida ordet.

Vad jag skulle vilja se är att varje troende blir en distributör av vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Fastän ni inte är skyldiga oss någonting, skulle vi inom kyrkan bli mycket glada om ni var och en beställde antingen paketet med åtta NATURE'S ETERNAL RELIGION, eller sex skivor, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, som beskrivs i det formulärbrev jag skickade tidigare, och fyller i de ansökningsblanketter som följde med det. Detta är vårt standardförfarande för att bli medlem i kyrkan, men naturligtvis i ert fall...

gjorde undantaget för ändamålsenlighetens skull, vilket situationen krävde.

Vi prästviger även präster till vår kyrka, utan kostnad. Vi hoppas att du kommer att ansöka om prästvigning, samt organisera och leda din egen grupp. Lycka till och låt mig höra från dig.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Roy J. Constant
N. Lauderdale, Florida

21 juli 1977

Bäste Mr. Constant:

Detta brev är en uppföljning av vårt telefonsamtal och även boken, NATURE'S ETERNAL RELIGION, som jag skickade till dig tidigare.

Jag har varit mycket bekymrad över de skadliga effekterna av att bussa runt våra barn som en flock boskap och tvinga dem att blandas med negrerna. Faktum är att min oro började för mer än 10 år sedan, och 1969 försökte jag organisera motstånd mot det. Bifogat finns ett flygblad mot bussning som vi sammanställde vid den tiden. Även om en del av materialet i det nu är något föråldrat (som att referera till president Nixon), är det i det stora hela fortfarande lika sant och tillämpligt nu som det var då. Om det är av något värde för dig, är du välkommen att kopiera och använda vilka som helst av idéerna i det.

Jag hoppas att du har tagit dig tid att läsa boken. I den kommer du att finna historien och den grundläggande orsaken till varför den vita rasen, den mest intelligenta och kraftfulla kraften på jordens yta, nu befinner sig i den löjliga positionen att fly inför sina svagare fiender. Hur hamnade vi i en sådan skamlig position? Boken kommer att berätta det, och även berätta vad vi kan göra åt det.

Jag träffas gärna tillsammans med dig och din grupp, och är till all den hjälp jag kan vara. Ring mig gärna när det passar dig på 941-1173.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Andrew Douglas
Pretoria, Sydafrika

1 augusti 1977

Bäste Mr. Douglas:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 16 juni och särtrycket från American Mercury med titeln "Sex Perversion". Jag vill också bekräfta mottagandet av ditt material som skickades i oktober förra året.

Även om jag inte har några särskilda invändningar mot dina premisser,

Jag skulle vilja säga att min skillnad, om någon, är en fråga om betoning. För att få bort allt det onda vi plågas av från vår rygg, måste den Vite Mannen: (a) Dumpa kristendomen för en rasorienterad religion såsom CREATIVITY-läran vi har lagt fram i vår Vite Mans Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. (b) Göra oss av med den svekfulla juden. (c) Rensa vårt land från n-ordet* och ler-raserna. (d) Lära vårt folk hälsosamma och konstruktiva idéer om sex (detta kommer naturligt och är en del av vår nya religion), detta gäller särskilt de unga människorna. (e) Möjliggöra för unga människor att gifta sig vid en yngre ålder och kunna försörja sig själva ekonomiskt.

Allt detta skulle vi enkelt kunna och vilja åstadkomma när vi väl blivit av med den parasitära juden. Homosexuella och perversa skulle då inte längre vara ett problem, inte heller skulle det finnas något behov av prostitution. Jag upprepar — roten till allt ont ligger hos den förrädiska juden. Innan vi löser det problemet kommer vi aldrig att lösa någonting.

Så frågan är, hur får vi ut "judit-giftet" ur vår hjärna och juden från vår rygg? Huvudkravet, som jag ser det, är att bygga den nya rasreligionen så som jag har lagt fram i boken. Så länge vi är förvirrade av kristendomen och vårt eget rasliga värde kommer vi att snubbla mot vår avrättning likt en drogad idiot. Därför — distribuera boken — sprid ordet — missionera — organisera. Det sammanfattar det i en mening. Det tjänar ingenting till att dumpa dysterhet, undergång och dåliga nyheter över människor om de inte vet vad de ska göra åt det och vi inte berättar det för dem. I CREATIVITY har vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA LÄRAN. Sprid ordet!

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. T. R. Taylor
Glendale, Kalifornien

1 augusti 1977

Bäste Mr. Taylor:

Tack för ditt vänliga och mycket uppmuntrande brev från den 29 juli, samt de 20,00 dollar som mottagits. Vi har skickat en kartong med åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION till dig idag, liksom två av våra skivor, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, som vi har pressat nyligen.

Det är mycket givande att höra från människor som dig själv, särskilt om de redan hyste samma slutsatser innan de läste boken. För inte så länge sedan hörde jag från en herre i Long Beach som faktiskt höll på att skriva en liknande bok när en vän råkade låna honom ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION. Han säger "Jag lade undan mitt manuskript och min skrivmaskin, eftersom det fanns

Jag hade i mina händer boken jag tänkte skriva. Du sade allt.” Det finns tusentals människor som har skrivit brev till mig i en liknande anda, förutom att de flesta av dem såg ljuset först efter, snarare än före, att de läst boken. Därför kan du skingra alla tvivel du kan ha haft om giltigheten i våra slutsatser. Vi har rätt och världen kommer en dag att veta att vi har rätt, förutsatt att den vita rasen överlever.

Det är denna sistnämnda osäkerhet som upptar hela min omsorg. Huruvida den vita rasen överlever eller inte beror helt på hur effektivt och hur kraftfullt människor som vi själva sprider ordet. Om vi kan få ut 10 miljoner exemplar av vår White Man’s Bible i händerna på våra vita raskamrater kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt, och vi kommer att vara på väg mot seger. När vi betänker att vi, den vita rasen, spenderar mer på välfärd åt de odugliga niggrerna på en halvtimme än vad det skulle kosta oss att distribuera dessa 10 miljoner böcker, förefaller det mig som en skriande skymf att vi får så lite stöd i denna den största av alla frågor. Jag känner ofta att jag räcker den vita rasen ett verktyg för överlevnad på ett silverfat, men den genomsnittlige tölpen är för dum för att förstå det.

Så det är vår plikt att gå vidare och göra allt vi kan — vi har inget alternativ förutom utrotning — och det är inte ett acceptabelt alternativ. Jag skulle vilja se varje sann troende bli en ivrig distributör av vår White Man’s Bible och jag är mycket glad över att få ditt samarbete. Det finns ett antal sätt att sprida ordet. Det enklaste är att vara en individuell distributör och uppmuntra dina kontakter att göra detsamma. Skivorna vi skickar till dig bör vara till stor hjälp för att bjuda in vänner och låta dem lyssna. Låt dem sedan läsa boken. Antingen sälj den, låna ut den eller ge bort den till dem.

Nästa och mest effektiva steg är att organisera en kyrkoorganisation under beskydd av CHURCH OF THE CREATOR och bygga upp en rörelse i ditt område. Det finns ett antal fördelar med att verka under en religiös organisations beskydd jämfört med en politisk organisation. Gentlemannen från Long Beach som jag hänvisade till håller på att göra just det. Hans namn är pastor Harry H. Barton, en präst i vår kyrka. Jag är säker på att ni två skulle uppskatta att träffas. I enighet finns styrka, som judarna har bevisat för oss tusen gånger om.

Vi viger präster. Det kostar ingenting. Om du skulle vilja bli präst i CHURCH OF THE CREATOR, vänligen låt mig veta så skickar vi dig ett ansökningsformulär.

Vi har även medlemskort och certifikat, vilket innebär en donation på 15,00 dollar för vilket en kartong med åtta böcker eller sex skivor ges till donatorn. Eftersom du redan har donerat 20,00 dollar till kyrkan behöver du bara fylla i den bifogade ansökan så skickar vi tillbaka ett kort och ett certifikat till dig. Det bifogade formuläret

brevet ger ytterligare detaljer.

Förresten, jag bodde i Glendale för ungefär 30 år sedan.

Jag hoppas att vår relation kommer att bli lång och gynnsam och kommer att sporra dig att satsa alla dina ansträngningar på ÖVERLEVNAD, EXPANISON OCH FRÄMJANDE AV DEN VITA RASEN. Jag skickar dig en prislista och en del annat material i ett separat kuvert.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Rev. Harry Barton
Long Beach, Kalifornien

4 augusti 1977

Kära Harry:

Det var ett tag sedan jag hörde från dig. Jag hoppas att du gör framsteg och uppfyller ditt löfte till dig själv att viga ditt liv åt att ge ett betydande och meningsfullt bidrag till förbättringen av den vita rasen.

Det finns ett antal punkter jag skulle vilja gå igenom:

1. En sammanfattning med slutsats om telefonopinionsundersökningen. Hur många samtal totalt? Hur många positiva? Hur många värdefulla prospekt, om några? Värt att gå vidare med? Några andra observationer?

2. Får du några följare, medlemmar och distributörer?

3. Nyligen fick jag ett brev från Mr. T. R. Taylor från Glendale, Kalifornien. Någon lånade ut boken till honom och han läste den. Han säger, bland annat, citat ”De slutsatser du har dragit när det gäller människans sociala, politiska och ekonomiska problem i det förflutna och nuet, och som så vältaligt beskrivs i din bok, är exakt samma slutsatser som jag har kommit fram till efter år av omfattande tankeverksamhet, observation och forskning.” Det säger mycket. Jag är säker på att ni två skulle ha mycket gemensamt och jag gav honom ditt namn och telefonnummer. Kanske har han redan ringt dig vid det här laget. Han har beställt åtta biblar och två skivor som vi vederbörligen har skickat. Kanske kan ni två stärka varandra i att få igång en kärnorganisation. Eftersom L.A.-området alltid har varit känt för att vara den mest bördiga grogrunden för nya religioner, bör du ha ett bördigt fält på cirka 10 miljoner människor i södra Kalifornien-området.

4. När det gäller format och agenda för möten och organisatorisk struktur kan vi i detta skede vara ganska flexibla, som jag har påpekat tidigare. Vi har inget behov av att slaviskt följa de kristna kyrkornas format, utan endast i den mån det främjar vårt syfte. Om du vill organisera möten som en politisk organisation, eller en medborgarklubb, går det bra. Det verkliga testet är effektiviteten hos metoderna för att uppnå

vårt mål, vilket VID DENNA TIDPUNKT är: (a) maximal spridning av våra Biblar (b) rekrytering.

5. MAXIMAL SPRIDNING. Om den vita rasen överlever kommer den att vara oss evigt tacksamma för våra banbrytande ansträngningar att ge dem en Bibel, ett sammanhållande mål, en trosbekännelse och ett program. Om den inte överlever spelar inget annat någon jävla roll ändå, och vi kan bara klandra oss själva för att vi inte var tillräckligt aggressiva när vi hade en gyllene möjlighet. Därför är det ytterst viktigt att vi får maximal spridning och distribution i början, oavsett vårt eget personliga öde. Spridning och organisering är kärnan i judarnas makt. Med de antal och förmågor vi har kan vi göra mycket bättre ifrån oss. Jag vill få en så bred spridning av boken som möjligt så snabbt som möjligt oavsett kostnad eller konsekvenser. VI VILL OMVANDLA VARJE TROENDE TILL EN AGGRESSIV DISTRIBUTÖR. Hur många hundratusentals andra Taylors eller Harry Bartons har vi lämnat okontaktade och oorganiserade?

6. Visade sig någon av de där ett halvt dussin tipsen jag skickade tidigare vara av något värde?

7. Tog du reda på om senator Jack Tenney fortfarande lever och hittade var man kan kontakta honom? Fick du hans bok ”Cry Brotherhood” som jag skickade för ungefär en vecka sedan?

8. Fick du häftet jag skickade om N.E.W.S. intervju med Harry Rosenthal? Jag tycker att det är mycket uppmuntrande, särskilt den del där han säger att när vi väl börjar avslöja dem, kommer varken helvete eller högvatten att stoppa syndafloden, och att den med säkerhet kommer. LÅT OSS PÅSKYNDA TIDEN. Spridningen av vår Bibel är nyckeln.

Vänligen briefa mig om ovanstående punkter och alla andra betydande fynd du har upptäckt.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Earl E. Commins
A. F. (Ret)
Avondale, Arizona

8 augusti 1977

Bäste Mr. Commins:

Tack för ditt brev från den 4 augusti, och även för checken på $10.00 och den andra litteraturen och tidningsklippen. Jag har ingen information om Szent-Gyorgyi huruvida han är jude, men utifrån den beskrivning du skickade är indikationerna ganska avgörande för att han är en av stammen. Du kan vara säker på att han utnyttjar vilken förmåga han än må ha för att främja den parasitära judens intressen och för att hjälpa till att förinta den vita rasen.

Varje gång vi läser tidningarna är det alltid samma historia —

mexikanerna väller över gränsen som en hord av kackerlackor och tar över mer och mer av det land som byggts upp och utvecklats av den vita människan. Oavsett vart man vänder sig är det dåliga nyheter — judarna, negrerna och andra ler-raser förökar sig, sluter sig omkring oss och den vita människan retirerar, blir svagare, minskar i antal och territorium.

Det är en desperat kamp för överlevnad, med vår sida ledarlös, utan mål, utan program, utan någon känsla av identitet. Om vi kunde få ut 10 miljoner exemplar av vår "White Man's Bible" i händerna på våra vita raskamrater, skulle vi snart ha judarna och negrerna på flykt och striden vunnen. När vi tänker på att vi spenderar mer på välfärd under en halvtimme på de lata negrerna än vad 10 miljoner böcker skulle kosta, vilket fynd för den vita rasen att få ut böckerna! Så låt oss göra varje sann troende till en hängiven distributör och få ut dessa 10 miljoner böcker innan det är för sent.

Bifogat finns ett intressant häfte där en bra (död) jude berättar allt. Hans bekännelse lägger fram det hela gällande vad de gör mot oss och hur.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Alfred B. Sabin
Oakland, Kalifornien

29 augusti 1977

Bäste herr Sabin:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev från den 23 augusti.

Angående herr Joseph von Wagmann, så har jag förstått att han flyttade till Walnut Creek — inte Colorado, men eftersom jag inte har hört något mer från honom så vet jag helt enkelt inte. Synd. Han verkade ha mod och ledarförmåga. Hur mår vår vän, Allen Vincent, efter räden? De har beställt flera kartonger med 32 böcker från oss under de senaste åren och verkar vara mycket starka anhängare av vår bok, våra idéer och vårt program. Jag träffade honom i Houston förra året.

Det är beklagligt att ni anser er vara för gammal för att bli en aktivist för den vita rasen genom att främja Church of the Creators lära och program. Jag inser att det är ett gigantiskt jobb vi tar oss an, men vi behöver inte göra det över en natt. Det tog judarna 300 år att sälja in kristendomen till romarna. De hade inte ens en text förrän Konstantin slängde ihop en från ett antal osammanhängande och disparata skrifter år 325 e.Kr.

Poängen är att börja bygga en livskraftig, dynamisk religiös organisation som kommer att växa och växa tills vi omfattar och representerar hela den vita rasen, åtminstone de bästa elementen av den. Vi har läran, programmet och texten kring vilken den vita rasen kan

samlas och bygga för de kommande miljon åren. Din väns anmärkningar om att Klassen vill ta sig an kristendomen såväl som judarna och negrerna är inte ett val jag har gjort. Vårt problem i det förflutna är att vi alltid har ignorerat det enda element som ledde oss in i hjärnfällan att frivilligt underordna oss våra underlägsna — judarna — och negrerna. Den hjärnfällan har varit kristendomen. Tills vi ersätter den sjuka sinnesförvirraren med en sund rasreligion baserad på Naturens eviga lagar kommer vi aldrig att kunna frigöra oss från det judiska nätverket.

Problemet med att försöka ignorera kristendomen behandlas i kapitel 22, del II, särskilt sidan 460. Jag försökte det och blev nedskjuten upprepade gånger. Så den vita rasen måste inse livets realiteter och sluta vandra omkring i en barnslig fantasivärld. Jag vill inte ta på mig fler fiender än nödvändigt, men det är dumt att inte erkänna de som redan existerar, redo, villiga och kapabla att förgöra oss.

Eftersom du inte känner att du skulle vilja starta en kyrkogrupp, hoppas jag att du åtminstone blir en ivrig distributör av vår *White Man's Bible*. Detta är något varje lojal, rödblodig vit man kan göra med ett minimum av ansträngning och exponering. Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår *White Man's Bible* i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och negrerna på flykt. Vilket kap det kommer att vara för den vita rasen! Det kostar oss mer att subventionera de lata negrerna på socialbidrag under en halvtimme än vad de 10 miljoner böckerna skulle kosta.

Håll mig informerad om vilka framsteg du gör i detta, den vita rasens största och slutgiltiga kamp. Du är lika viktig i den kampen som vem som helst.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Arthur Calland
Cheshire, England

30 augusti 1977

Bäste Mr. Calland:

Ditt brev från den 15 augusti har mottagits och uppskattas mycket. Vi får en växande och blomstrande respons från Storbritannien angående vår *White Man's Bible*. Kanske är det så för att Storbritannien har ryggen mot väggen mer än vad USA har, och tiden för KREATIVITET har anlänt med besked. Det finns inget svårare att stoppa än en idé vars tid är inne.

Ditt citat från ”Coningsby” är intressant. Judarna, som kokade ihop kristendomen för att förgöra romarna, har naturligtvis känt till det sjaskiga ursprunget till denna hjärnförvirrare hela tiden. Den judiska

Encyclopedia säger försiktigt samma sak — att kristendomen är en avknoppning av judendomen och att dess upphovsmän alla var judar. Att den vita människan var så enfaldig att hon har blivit lurad av denna giftiga bluff i nästan 2 000 år är svårt att acceptera, men ett faktum i livet. Det påminner mig om visan: ”Vad märkligt av Gud att välja judarna! Men det är ännu märkligare för dem som hatar judarna att välja den judiske Guden.”

Hur som helst är vi fast med eländet från denna självmordsbenägna filosofi fram till den tidpunkt då vi kan få ordning på den vita människans tänkande. Och det är vad CREATIVITY handlar om. Om vi kan distribuera tre miljoner exemplar av vår White Man’s Bible i Storbritannien och tio miljoner i USA, kommer vi att ha judarna och negrerna på flykt. Låt oss sträva efter att förverkliga den lyckliga dagen! Låt oss sträva efter att vara en sann troende på den vita rasen, en ivrig distributör av boken och sätta igång en kedjereaktion som judarna inte kan stoppa! Du kan beställa åtta exemplar för $15.00 (U.S.) direkt från oss.

Gör din del! Delenda est Judaica!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Dr. R. E. Relf och
Mr. M. A. Cole
Warwickshire, England

30 augusti 1977

Kära vita raskamrater:

När jag återvände hem efter två veckors frånvaro hade ert brev av den 14 augusti anlänt tidigare. Eftersom jag antar att ert rättsfall den 22 augusti vid det här laget har ägt rum, är jag mycket angelägen om att få höra om utvecklingen. Jag skulle tro att er edsavläggelse på White Man’s Bible och på Church of the Creator borde få dem ur balans och även utgöra ett utmärkt verktyg för publicitet. Men då judarna är propagandakunniga kan de komma att undertrycka det. Hur som helst är jag ivrig att få höra mer.

Jag hoppas att när ni båda har kommit till rätta (efter rättsfallet) att ni båda fyller i ansökningarna om medlemskap i kyrkan (som ni redan har fått) och även beställer kartongerna med åtta biblar vardera för donationen på $15.00 till kyrkan.

Vi skulle vilja se tre miljoner exemplar av vår White Man’s Bible distribueras till våra vita raskamrater i Storbritannien, tio miljoner i USA. När vi väl har gjort så mycket kommer vi att ha judarna och negrerna på flykt. Vilken lycklig dag det kommer att bli! Vi vill göra varje sann troende på den vita rasen till en distributör av boken, och därigenom sätta igång en kedjereaktion som judarna kommer att vara oförmögna att stoppa. Det finns inget judarna fruktar mer än en uppväckt...

och uppvaknad vit ras. Låt oss se till att deras värsta farhågor besannas! Låt oss sträva efter försoning och återuppståndelse för det ärorika öde som ligger i Naturens löfte till den vita rasen.

Delenda est Judaica!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Charlotte Lillie
Tallahassee, Florida

31 augusti 1977

Kära Mrs. Lillie:

Tack för era tidningsklipp som illustrerar det fortsatta intresset för det latinska språket och romerska ting. Det bekräftar också vad jag säger i min bok om de unika och fördelaktiga aspekterna av det latinska språket. Det vore underbart om vi hade kunnat ge var och en av dessa 2 000 studenter ett exemplar av den vita mannens bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION.

Kanske ni skulle kunna kontakta de lokala sponsorerna och göra boken tillgänglig. Kanske också, om vi kunde få reda på datumet för nästa års möte, att jag personligen kunde vara där för att dela ut exemplar.

Vänligen undersök detta. Gör under tiden ert bästa för att distribuera så många exemplar av den vita mannens bibel som ni bara kan. Om vi kan få ut 10 miljoner exemplar i händerna på våra vita raskamrater kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. Låt oss göra varje sann troende på den vita rasen till en ivrig distributör och bygga en kedjereaktion som kommer att vara omöjlig för judarna att stoppa. Det finns inget judarna fruktar mer än en uppeggad och uppvaknad vit ras. Låt oss se till att vi gör deras värsta farhågor till verklighet.

Delenda est Judaica!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Alfred B. Sabin
Oakland, Kalifornien

7 september 1977

Kär Mr. Sabin:

Tack för ert brev av den 2 september och er check på ett belopp av 15,00 dollar. Vi skickade en kartong med åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION till er den 6 september. Jag hoppas att ni kommer att göra allt i er makt för att distribuera så många exemplar ni kan för att hjälpa till att korrigera tänkandet hos våra vita raskamrater och hjälpa till att få ut de första 10 miljonerna exemplar.

Angående ”rädsla för repressalier” etc. Jag hyser inte den minsta rädsla, utan endast yttersta förakt för fienden. Om vi ska krypa av rädsla för judarna som en darrande manet, är vi besegrade innan vi ens börjat. Det är medlet genom vilket en liten underlägsen minoritet kan förnimma en större, mäktigare majoritet, och det är en dumhet som vi, den vita rasen, tidernas främsta kämpar, inte har råd att ägna oss åt.

Läs återigen kapitlet om ”Esters bok” och rädslan för judarna, samt kapitlet om ”Horatius vid bron”. Det förklarar ganska väl hur jag ser på situationen. Vi måste alla gå bort någon gång. Varför slösa bort våra liv med att oroa oss för det?

Den som dröjer kvar vid rädslan för döden kan snart bli paranoid. Mitt förslag är att glömma det, ju mindre som sägs desto bättre. TÄNK OCH PLANERA SEGER istället, och låt fienden oroa sig för sitt öde.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Gary Grance
Englewood, Colorado

13 oktober 1977

Kära Mr. Grance:

Tack för ditt brev av den 6 oktober. Det är alltid roligt att höra från unga människor eftersom de fortfarande befinner sig i ett skede i livet där de kan förbättra sitt tänkande avsevärt och förändras till det bättre, och för det andra har de en lång livstid framför sig att uträtta stora ting.

Angående din fråga om äktenskap mellan raser. Jag tror att du har besvarat den ganska väl i ditt eget brev. Du säger: ”Rasblandning är ett brott mot naturen och gud, detta förstår jag.” Därför, om det är ett ”brott mot naturen” är det onaturligt, onormalt, avvikande. Det är emot dina naturliga instinkter, och ett resultat av den massiva hjärnförorening som de judiska nyhetsmedierna har påtvingat oss alla. Vi måste erkänna det som sådant och avgifta våra hjärnor från detta judiska gift, på samma sätt som du skulle avgifta dig själv från ett massivt drogberoende.

Vi kan inte ”bleka deras blod”. Vi kan bara nedgradera och döma vår avkomma till stigmat och handikappen av att vara bastardiserade blandraser genom att avla med ler-raserna. Tänk på det. Vad skulle du tycka om din far om han hade gjort så mot dig, om du vore en blandras-missanpassad som varken hörde hemma i den vita rasen eller hade en naturlig tillhörighet med någon ler-ras? Du skulle inte gilla det. Varför förvisa dina barn till ett så eländigt öde när du lika gärna skulle kunna gifta dig med någon trevlig, attraktiv vit flicka och fostra

vackra intelligenta vita barn.
Bifogat finns en kopia av Frågor & Svar. Jag hoppas att du i den kommer att finna ytterligare svar.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Robert Relf 13 oktober 1977
Warwickshire, England

Bäste Mr. Relf:

Det var roligt att höra från dig igen, och även att få dina klipp, som jag alla har läst. Du fick sannerligen en hel del publicitet.

Jag vet inte vilken ytterligare information jag skulle kunna skicka dig utöver vad som finns i vår Bibel. Allt står i boken. Vad gäller våra trosartiklar så sammanfattas de i kapitlet om de 16 budorden, men egentligen måste hela boken läsas för att man ska förstå vår trosbekännelse och vårt program. Vad gäller ytterligare detaljer om vårt antal, medlemskap, etc. så är det irrelevant och inget de har med att göra.

Jag önskar dig lycka till med din överklagan. Låt dem veta att du är en engelsman som de inte kan kuva, bluffa eller skrämma. Lycka till.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Frank R. Purinton 24 oktober 1977
Holiday, Florida

Bäste Frank:

Tack för ditt vänliga brev för min räkning som skickades till A. O. Bookstore i Ft. Lauderdale. Jag tror dock att du överskattar min betydelse, då jag inte känner att jag är en ”stor man”. Jag exponerar bara den judiska konspirationen från dess allra första början, och föreslår en trosbekännelse och ett program för den vita människan med vilket han kan ta sig ur denna oheliga röra. Allt detta gjordes i ljuset av fakta, historia och logik så som jag ser det.

Förresten, vare sig jag vill det eller inte, betraktas jag fortfarande som en J.B.S.-medlem, efter att ovetande ha bidragit med 1000,00 dollar till deras gäng för ett livstidsmedlemskap för tio år sedan. Jag har dock inte haft någon kontakt med det gänget av judiska apologeter sedan 1969, och de skyr mig som om jag vore spetälsk. Men Belmont fortsätter ändå att skicka mig sin jude-skyddande bulletin.

Jag förutser inte någon omedelbar kollaps av ekonomin. Jag tror att judens strategi är långsam förruttnelse och rasmässig degeneration, samtidigt som man pumpar in Afrikas svarta blod i det vita Amerikas ådror och den övervägande spridningen av gyttjeraser över hela världen. När de väl har gjort världen till en bastardblandning, har de lyckats. Bastarderna kommer att vara för dumma för att någonsin vända sig mot dem.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

P. M. Young, Exec. V.P. 24 oktober 1977
Institute for American Research
Galesburg, Illinois

Käre Mr. Young:

Härmed bekräftas mottagandet av er inbjudan till en konferens som ska hållas i Galesburg i januari. Tack så mycket.

Uppenbarligen, enligt ert brev, är målet att ”formulera både en världsbild och ett program för rasmässig revitalisering”. Det låter bra och jag är helt för det, särskilt ett rasprogram för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Men innan jag spenderar flera hundra dollar på flygresa, hotellövernattning etc. och lämnar det soliga Florida för det kalla Illinois mitt i vintern, skulle jag vilja veta lite mer om tankegångarna hos en grupp som enligt brevhuvudet gör anspråk på att täcka territorium hela vägen från Los Angeles till München till Taipei. Några av dessa frågor är:

Menar ni allvar med ett program som rensar ut negrerna från det vita Amerika och skickar dem tillbaka till Afrika? Menar ni allvar med att rensa Amerika (och världen) från den judiska pesten? Är ni för den vita rasens expansion och minskandet av gyttjeraserna oavsett territorium? Om så är fallet, hur passar Taipei in i bilden?

Vi i SKAPARENS KYRKA har redan ”en världsbild”. Faktum är att vi har en trosbekännelse, en filosofi, en Weltanschauung och en religion, allt sammanvävt i ett. Vi har också ett dynamiskt program för hur det ska förverkligas. Inom CREATIVITY har vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN. Bifogat finns ett flygblad med frågor och svar som besvarar VISSA av frågorna om CREATIVITY. För att få hela bilden måste ni dock läsa vår vita mans bibel, NATURENS EVIGA RELIGION. Kanske har ni redan gjort det, eftersom ni har vår adress. I vilket fall som helst skickar jag er ett exemplar av boken för att täcka denna punkt och spara tid.

Ärligt talat är jag mycket tveksam till att någon grupp eller kommitté formulerar någon ”världsbild” eller något program, särskilt i ett ämne så kon-

troversial som rasfrågan. Judarna i sina Protokoll (Protokoll nr 10) konstaterar att ”ett regeringssystem bör komma färdigt från en hjärna, eftersom det aldrig kommer att förankras stadigt om det tillåts delas upp i bråkdelar från mångas sinnen”. I detta har de rätt. Varje betydande rörelse, såsom muhammedanism, mormonism, fascism, nationalsocialism, etc., var en mans idéer, en idé som sedan såldes till massorna, för att sedan organiseras, expanderas och utvidgas utifrån de ursprungliga premisserna. Jag kan inte komma på någon stor idé eller rörelse som formulerades av en grupp eller kommitté. Sådana program resulterar vanligtvis i ett lapptäcke av kompromisser och motsägelser, och är vanligtvis dömda att misslyckas. Om ni inte är bekanta med Protokollen, lägger jag ut texten (alltför kortfattat) om dem i kapitel 19 och 20, bok I av NATURE’S ETERNAL RELIGION.

Det finns vissa villkor som jag betraktar som förutsättningar innan ett sådant möte som ni överväger överhuvudtaget skulle kunna ha något meningsfullt syfte. Ett är: har ni några judar i ert medlemskap? Om så är fallet, glöm det. De kommer att rasera vilket ”rasligt” program ni än må utforma. Nummer två: Är ert medlemskap infekterat med det judiska kristendomsviruset? Om så är fallet är det dömt att misslyckas, eftersom de inte längre är kapabla att tänka rationellt.

Om svaren på ovanstående frågor är negativa, och om ni tror att filosofin bakom CREATIVITY kan förvänta sig ett förutsättningslöst hörande (det är allt jag begär), skulle jag vara positivt inställd till att komma till mötet. Annars skulle jag slösa bort min tid och mina pengar.

Vänligen ge mig mer information om både ert medlemskap och deras tänkande. Jag misstänker att vi har mycket att vinna på ett utbyte av information. Jag skulle också uppskatta ert telefonnummer. Mitt är: (305) 941-1173.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Segment 33

Mr. G. Edward Griffin **31 oktober 1977**
American Media
Westlake Village, Kalifornien

Bäste Ed:

Jag har precis läst ut dina två böcker, WORLD WITHOUT CANCER, DEL I och II. Eftersom jag alltid har beundrat både din talarförmåga och din skrivförmåga, och har haft en del personliga kontakter med dig tidigare, skulle jag vilja ge några kommentarer om ovanstående böcker, varav vissa kommer att vara lovordande och vissa kommer att vara starkt kritiska. Men även de senare hoppas jag kommer att vara konstruktiva och jag hoppas att de kommer att betraktas i det ljuset.

Du kanske kommer ihåg det eller inte, men vi har träffats vid två olika tillfällen. Första gången var för cirka 12 år sedan när jag var ordförande för Fact Finder's Forum i Ft. Lauderdale, och jag bjöd in dig att tala till vår grupp på Governor's Club Hotel. Andra gången var vid ett liknande tillfälle cirka två eller tre år senare på samma plats, men då var det någon annan som ledde talargruppen. Dessutom var jag under sex år extremt aktiv i J.B.S. i Broward County tills jag slutligen kom till den dystra insikten och plågsamma omvärderingen att denna organisations främsta roll var att fungera som en skyddande rökridå för det judiska programmet för att blanda upp den vita rasen. Kort sagt, J.B.S. var och är en judisk front, utformad för att vilseleda och neutralisera allt motstånd mot det judiska övertagandet.

Innan du slår dövörat till, som F.D.A. gör inför fördelarna med Laetrile, snälla hör på mig och kasta inte detta brev i papperskorgen. Du kanske lär dig något, varav mycket är baserat på många av dina egna argument och principer.

1. Del I. i din bok som redogör för utvecklingen och fördelarna med Laetrile samt det dolda och öppna undertryckandet av det från F.D.A., A.C.S. och A.M.A. är utmärkt. Jag noterar att du betonar om och om igen att naturens väg är bäst, när det gäller näringsämnen, läkning och förebyggande av sjukdomar. I detta instämmer jag, och jag har faktiskt skrivit en bok i detta ämne så som det tillämpas på religion och filosofi angående artens överlevnad, med särskild tonvikt på den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Den heter NATURE'S ETERNAL RELIGION och jag bifogar ett exemplar av den, i ett separat paket, för din genomgång.

2. När det gäller Del II. av "Cancer" för du canceranalogin vidare och visar hur samma missförhållande är utbrett i vår

regeringen och hur detta, om det lämnas okontrollerat, i slutändan kommer att leda till vår nations undergång och i själva verket hela vår civilisations fall. Även med denna premiss instämmer jag helhjärtat. Vad jag finner allvarliga fel med är att du går till en viss punkt längs stigen, och sedan stannar tvärt. Det är som om du hade blivit nedskjuten av en .44 Magnum när du borde ha följt den stigen till dess slutgiltiga slutsats.

3. Efter att själv ha varit med i Birch Society i sex år och uttömt dess filosofi, är jag väl medveten om varför du gör så. Precis som A.M.A., som spenderar och/eller främjar, övervakar etc. spenderandet av hundratals miljoner i "sökandet" efter ett "botemedel" mot cancer, så "söker" även J.B.S. efter ett botemedel mot "kommunism". Men precis som A.M.A. är du bunden att hålla dig till den "ortodoxa" linjen. Försök att våga dig utanför det snävt kanaliserade programmet, och försök att följa spåret vart än sanning, fakta och logik kan leda dig, och helvetet bryter lös. Jag borde veta. Jag försökte inte bara, utan framhärdade i det. Det hat och de invektiv som Birch-anhängarna sedan riktade mot mig var långt mer ondskefulla och uppriktiga än det som de utger sig för att reservera för sina förmodade ärkefiender, kommunisterna. Detta är ganska märkligt, eftersom jag har varit ett tidigt livslångt offer för kommunismen sedan jag föddes i Ryssland för nästan 60 år sedan. Jag hatade och föraktade kommunismen och lade ut texten om den minst 40 år innan någon ens hade hört talas om Birch Society.

4. Det jag vänder mig emot hos dig i den andra delen av "Cancer" är att du envist vägrar att lära dig det jag lärde mig för länge sedan — och det är att identifiera orsaken utifrån effekterna. Precis som A.M.A. — A.C.S. — A.C.I. envist vägrar att undersöka om cancer orsakas av en näringsbrist, så vägrar du och J.B.S. envist att läsa, diskutera och debattera de överväldigande bevisen för att "kommunism" är EN EFFEKT orsakad av ett extremt aggressivt och parasitiskt virus — nämligen Judas stam. Kort sagt finns det, för att använda din terminologi, "ett berg av bevis" tydligt tillgängligt att judarna på världsomspännande basis i grunden är skaparna och orsaken bakom inte bara kommunismen, utan även Federal Reserve, inflation, pornografi, drogmissbruk, eviga krig och en mängd andra onda ting. Försök att ta upp detta vid något J.B.S.-möte för ärlig diskussion, och helveteseld och vedergällning blir din lott. Deras sinnen är lika stängda och deras attityd lika ondskefull som F.D.A:s när det gäller att diskutera eller överväga de berg av bevis som finns tillgängliga om alla de canceroffer som har blivit avsevärt hjälpta av Laetrile.

5. Vid det här laget kan jag höra dig mentalt utmana mig med de slitna Birch-klyschorna — kan du bevisa det? Kan du dokumentera det? I detta avseende hänvisar jag dig till din egen premiss som jag läste i en av dina tidigare böcker, THE GREAT PRISON BREAK tror jag, där du säger något i stil med (jag citerar ur minnet) att "bevis", likt skönhet, endast finns i betraktarens ögon, och ingenting

kan bevisas för vem som helst om de inte vill acceptera ditt ”bevis”. Det återstår endast bevisföring, som kommer i olika former, kvantitativt och framför allt kvalitativt. Den måste sorteras, vägas, utvärderas och framför allt bedömas på ett logiskt sätt. I detta avseende finns det ”berg av bevis” för att ”orsaken” till världens ondska, till den världsomspännande konspiration som orsakar degeneration och förruttnelse av vår civilisation, är det världsomspännande judiska nätverket, om än understött och främjat av *chabez-goi*, som judarna kallar dem. Dessa *chabez-goi* är förrädare mot den vita rasen som agerar frontfigurer för judarna och hjälper dem att utföra sitt smutsiga arbete.

6. Det ligger inte inom ramen för detta brev att lista all denna bevisföring, eftersom det skulle kräva motsvarigheten till J.B.S.-bibliografin för att göra det. Jag kan hänvisa dig till några sådana böcker som Henry Fords volym i fyra delar ”Den internationella juden”; Frank R. Brittons ”Behind Communism”; eller din egen före detta delstatssenator i Kalifornien, Jack Tenneys utmärkta avslöjande av Anti-Defamation Leagues tentakler ”Cry Brotherhood”, för att nämna några. Framför allt LÄS OCH JÄMFÖR ”Protokollen” MED VAD SOM HAR HÄNT både före och efter att de kom ut för över 70 år sedan. (Oy vey! de är förfalskningar! Jag vet! Jag vet! Den judiske senatorn Jacob Javits säger det själv och tillsatte en senatskommitté för att BEVISA det. Desto mer övertygad blir jag!)

7. Troligtvis berättar jag inget som du inte redan vet. Då du är en kapabel grävande journalist måste allt detta material ha kommit i dina händer, för det mesta utan någon ansträngning från din sida, eftersom dina läsare utan tvekan skickat dig mycket av det och mer därtill! Återigen, om vi går tillbaka till ditt avslöjande av F.D.A., så har även de, precis som du själv, utan tvekan fått en enorm mängd bevis överlämnade till sig gratis. För allt detta har de slagit dövörat till. Varför? För att de inte vill höra sanningen. Som du så kortfattat visar är dess själva funktion att undertrycka sanningen och att förhindra botemedel mot cancer, bland andra sjukdomar. Varför? För att det är ett verktyg för särintressen i vilkas intresse det ligger att inte lösa problemet, utan att förvärra och vidmakthålla det.

8. Så nu kommer vi till dig. Du bygger upp ett starkt case genom att peka ut I. G. Farben och Adolf Hitler, och därifrån sprider sig tentaklerna som ett nätverk och täcker världen som ett fisknät. Hur absurt! Hur idiotiskt! Detta är en ännu större lögn än vad A.M.A. — A.C.S. — F.D.A.-gänget säger om Laetrile och aprikoskärnor som varande giftiga för att de innehåller cyanid, men tekniken är densamma. När allt kommer omkring finns det ett korn av sanning i det där med cyaniden, hur ofarligt det än må vara. Och så är det med din premiss om: allt började i Tyskland och med den ärkefienden, Adolf Hitler. För att använda lite sunt förnuft, låt oss titta på bevisen. Henry Ford spenderade fem miljoner dollar och anställde några av sina främsta talanger för att undersöka det judiska nätverkets skändliga aktiviteter på världsomspännande basis.

Han var ursprungligen en fattig bondpojke som jag själv, men genom ren genialitet och företagsamhet byggde han upp ett imperium värt miljarder dollar, som judarna försökte stjäla från honom. Han kunde knappast själv vara en av pojkarna, eftersom han motsatte sig konspirationen med passion och exponerade PROTOKOLLEN som ingen någonsin gjort före honom. Han gjorde detta mellan åren 1920-1922. Detta är vad han säger, och kom ihåg att detta var för över 55 år sedan, innan du föddes: ”Att göra en lista över de branscher som kontrolleras av judarna i USA skulle vara att beröra de flesta av landets vitala industrier — de som verkligen är vitala och de som genom odlad vana har fåtts att verka vitala”. Han fortsätter med att lista judiskt monopol och kontroll inom teaterbranschen; filmbranschen; tobaksindustrin; skotillverkning; musikförsörjning; smycken; spannmål; bomull; olja; stål; spritbranschen, etc. vilket täcker hela spektrumet. Dessa och varje annan industri, säger han, kontrollerades av judarna i USA, antingen ensamma eller i samarbete med judarna utomlands, (den internationella judendomen).

Nu säger du på sidan 248 i ”Cancer” att ”I. G. Farben skapades 1926” — Detta var flera år efter att Henry Ford redan hade skrivit sitt avslöjande i Dearborn Independent och vid en tidpunkt då efterkrigstidens Tyskland låg besegrat och utmattat, översvämmat av judar. Efter att ha torpederat Tyskland inifrån och fått henne att förlora kriget, plundrade de sedan kadavret grundligt under den stora tyska skenande inflationen 1923. Deras amerikansk-judiska kusiner vällde sedan in som gräshoppor, köpte upp allt i sikte för två cent på dollarn från ett svältande tyskt folk (det som fanns kvar och som de inte redan ägde tidigare). Så vem i helvete tror du ägde I.G. Farben? Varför undertrycker du denna vitala information?

Vad beträffar Hitler, var han okänd när Henry Ford skrev sitt stora avslöjande 1920-22. Hur löjligt är det inte att skylla på Hitler. Han dök upp på scenen lite för sent för en konspiration som hade pågått i tusentals år.

9. Vi kommer härnäst till Rockefellers, som jag föraktar lika mycket, eller mer, än vad du gör. Men har du någonsin hört talas om Rothschilds? Olja i Amerika upptäcktes inte ens förrän 1859. Det tog ytterligare 20 till 30 år att bli en stor industri. Långt innan detta hade judarna redan tagit fast kontroll över Bank of England (1696) och vid 1814 efter Waterloo, genom svek och list, spred de falska rapporter om det slaget och rensade den engelska aktiemarknaden. Rothschilds (Mayer Amshels) fem söner kontrollerade snart och hade bankmonopolet säkrat i de fem stora huvudstäderna i Europa — London, Paris, Wien, Neapel och Frankfurt. De och deras judiska kohorter hade den finansiella makten att köpa upp och monopolisera varje befintlig eller spirande industri som dök upp. De anstiftade och finansierade det amerikanska inbördeskriget — båda sidor — Nord och Syd.

När Rockefeller och oljeindustrin dök upp hängde de på det också. De finansierade Rockefeller och jag har förstått att de har minst 51 procents kontroll över allt eller varje sak som familjen Rockefeller nu äger, någonsin har ägt i det förflutna eller kommer att äga i framtiden. Medan jag har förstått att NETTOVÄRDET för det kombinerade Rockefeller-imperiet är ungefär fem miljarder (en nätt summa), är Rothschild-gruppens värde minst 500 miljarder världen över och i stadig kontroll. Detta är en rimlig slutsats eftersom de hade penningmarknaden och allt annat uppbundet långt innan familjen Rockefeller dök upp. Du kan vara ganska säker på att judarna inte sov vid spakarna och satt overksamma medan Rockefeller borrade oljebrunnar, eller hur? Men märkligt nog verkar du vara lyckligt ovetande om Rothschilds kraftpaket, eller Kuhn, Loeb and Co., eller Lazares Bros., eller dussintals andra judiska aktiemäklarfirmor som äger och kontrollerar varje större företag och industri, inte bara i USA utan i världen. Mycket märkligt. Men det är den linje Robert the Welcher lade ut för dig, eller hur? Skyll på Hitler och tyskarna, precis som de gör på de judiska dumburks-nätverken varje kväll i program som Hogan's Heroes, etc. Sammanfattningsvis om familjen Rockefeller: de är judiska hantlangare, mycket rika det är sant, men de spelar en viktig roll i den judiska konspirationen: (a) att förråda den vita rasen och (b) att fungera som en åskledare för att skydda judisk kontroll, och människor som du kan evigt påminna oss andra om och om igen — "Titta på familjen Rockefeller — de är inte judar och de kontrollerar" — etc., etc. Mycket bekvämt, särskilt om det finns tillräckligt med hantlangare som fortsätter att påpeka detta och mörkar för judarna. Mycket likt historien om cyaniden i aprikoskärnorna.

10. Så varför mörkar du för judarna; agerar du som deras försvarare och pekar finger åt annat håll? Jag skulle kunna fråga dig som du gör på sida 479 — "Vilka är DE, John? Varför skulle någon vilja hålla tillbaka ett botemedel mot cancer?" Ed, varför skulle du vilja skydda det judiska nätverket? De har funnits och varit en cancer på hela mänsklighetens kropp under de senaste 5 000 åren. Varför skulle du vilja hjälpa till att kasta ut en rökridå över DEN konspirationen? Låt mig påminna dig om vad det verkliga målet med den judiska konspirationen är: Att blanda upp den vita rasen till ett brunt konglomerat av "gyttjeraser" — dumma, okunniga, hjälplösa och fogliga — den perfekta "smältdegeln" som är så högt prisad i dagens massmedia. Detta är inte abstrakt teori. Det händer framför dina ögon — tvingad skolskjutsning, tvingad "öppen bostadsmarknad", tvingad integration. De dumma, lata negrerna prisas till skyarna, men den vita människan förtalas och baktalas vid varje tillfälle. Vad gör Birch Society åt det? Ingenting förutom att mörka för judarna och negrerna. Det är därför jag lämnade det för åtta år sedan efter att jag (dumt nog) hade plöjt ner tusentals dollar och tusentals timmar av min tid i det, inklusive ett livstidsmedlemskap på 1000,00 dollar.

medlemskap.

11. Vad gör du åt det, Ed? Av vad jag kan se har de låst in dig precis som läkarna i A.M.A. och du vågar inte avslöja täckmanteln. När allt kommer omkring skulle du inte ha något utlopp för dina böcker längre, eller hur? Och inga böcker, inget kött på bordet, eller hur? Så du hänger med och säljer ut din förstfödslorätt och framtiden för dina barn och dina barns barn, av vilka ingen kommer att kunna överleva i framtidens judiska multirasiala värld. Men du bryr dig inte. Eller gör du det? Just nu är du en höjdare och säljer böcker.

Precis som Hubert Humphrey, precis som bröderna Kennedy, blev deras trolöshet mot sin egen ras BELÖNAD MED DERAS EGEN UNDERGÅNG. TÄNK ÖVER DET.

12. Blindheten hos de "Kosher-konservativa" (Birchers, högeranhängare, kristna, etc.) gällande rasfrågan är fenomenal. Ändå är det själva kärnpunkten i det krig som nu pågår. De svarta vet det, judarna vet det, mexikanerna vet det. Endast den vita människan är drabbad av förlamning och blindhet i denna livsviktiga fråga. Allt du behöver göra är att se på vad som händer i varje större stad i USA idag — Los Angeles, Chicago, Cleveland, Detroit, New York — nämn vilken som helst och var och en blir allt svartare — och mer rutten ända in i märgen.

Låt mig nu fråga dig — skulle du och din familj kunna överleva mitt i Harlem? Nej, det skulle ni inte. Hur skulle du vilja leva i ett USA som är en enda stor expansion av Harlem? Vägg-till-vägg-n*grer? Det är det judiska målet — och det är vad du kommer att få. Medan ni Birchers och andra Kosher-konservativa pladdrar om patriotism, flaggan och konstitutionen, väller n*grer, puertoricaner, mexikaner och resten av ler-raserna in i miljontal. De är snyggt programmerade och finansierade av judarna med den vita människans pengar. Som en arbetare sa till mig — "du kan prata hur mycket du vill, men när n*grerna går och lägger sig på kvällen knullar de dig ur hus och hem".

13. SOCIALISM OCH/ELLER KOLLEKTIVISM är inget mer eller mindre än ORGANISERAT SAMHÄLLE. När du upprepade gånger pekar på socialism eller kollektivism som roten till allt ont, borde du ompröva dina grundläggande premisser. Robert "the Welcher" och hela den Kosher-konservativa rörelsen har blivit så grundligt indoktrinerade (hjärntvättade) med denna löjliga idé (om socialismens ondska) att de inte kan tänka klart. Om du stannar upp och tänker efter en minut och använder den utmärkta intelligens du begåvats med av Naturen, skulle du finna att varje grundläggande steg mot en bättre och friskare civilisation är kollektivistiskt. Det är lika nödvändigt som luften vi andas, och civilisationen skulle snart kollapsa utan det. Socialism eller kollektivism är inget annat än ett organiserat samhälle, och utan organisation och kollektiva ansträngningar skulle vi snart regredera tillbaka till

barbariska tillstånd hos våra grottmänniskoförfäder. Varje segment av varje hälsosamt samhälle är kollektivistiskt. Era skolor är kollektivistiska, era kyrkor; varje regering, förfluten, nuvarande eller framtida; varje broderskapsklubb; varje fabrik; varje polisavdelning, armé, flotta, flygvapen och till och med familjen. Se kapitel 6, sida 317 i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Läs också om hutteriterna, sida 323-24, som i generationer har lyckats fostra stora, sunda och vackra familjer, trots att deras samhälle är ungefär så kollektivistiskt som man kan bli. Deras hemlighet? De lyckades hålla judarna ute.

Varje samhälle måste ha organisation, ledare och följare, inte bara i själva regeringen, utan i de tusentals segment och underavdelningar som fabriker, affärsföretag, skolor osv. Det måste ha lagar, regler och föreskrifter. Det måste ha auktoritet och medel att genomdriva den auktoriteten. Men ni fortsätter att peka finger åt fel syndabock. DEN VERKLIGA ROTEN TILL ALLT ONDT är inte det organiserade samhället eller socialismen eller kollektivismen, utan den PERFIDA FRÄMMANDE JUDEN, som har infiltrerat vårt samhälle, tillskansat sig maktens spakar och förvridit vårt samhälle till en judisk cancer.

14. Om A.M.A., som fortsätter att driva falska premisser om att skära, bränna och förgifta, vore tillräckligt öppensinnade för att utforska Laetrile eller Dr. Carey Reams program, skulle de vara på väg mot en snabb lösning. Likaså, om ni Birchers inte vore låsta i sådana trånga skygglappar och istället utforskade den judiska cancern, skulle vi göra verkliga, snabba framsteg. Men Welcher fortsätter att skrika "Tabu! Tabu!" och ni förlamade små hantlangare stänger av er tankeapparat och rättar in er i ledet som de manipulerade små marionetter ni är.

15. FRIA FÖRETAG. Detta är ett annat ämne som ni har förvanskat i er bok och ni följer inte era egna premisser till deras naturliga slutsatser. Ni verkar antyda att om bara regeringen höll sig borta och lät det fria företagandet ha sin gång, skulle allt vara självreglerat, vi skulle ha ett fritt samspel av konkurrens, det skulle inte finnas något monopol, priserna skulle vara låga och allt skulle vara helt rosenrött. Ni har fel på alla punkter. Tänk bara igenom detta. Har ni någonsin spelat Monopol? Alla börjar smått och på lika villkor. Allteftersom spelet fortskrider får den ena eller den andra fördelar och blir starkare — ju starkare en individ blir, desto mer makt har han att utplåna sin konkurrens och till slut hamnar en part med alla järnvägar, banker, fastigheter osv.

Det är likadant i verkliga livet. Okontrollerad och oreglerad kan en enda makt, såsom familjen Rothschild, göra rent hus, äga varje bank, varje järnväg, varje oljebolag, varje fastighet, och ja, varje regering i världen. De är i själva verket på god väg att göra det nu.

Så mycket för din löjliga idé om dygderna med ren och skär

laissez-faire eller fri företagsamhet. För lösningen på problemen, om du verkligen är intresserad av att lösa problemet (A.M.A. är inte intresserade av att finna en lösning på cancer), läs kapitel 7, sida 327 i NATURE'S ETERNAL RELIGION.

16. Förresten, i din behandling av cancer, hur kommer det sig att du helt ignorerar Dr. Carey Reams program, som hävdar att han bara förlorat sex "terminala" cancerpatienter av cirka 10 tusen behandlade. Det är mycket bättre än de 60 procent, eller vad det nu är, som hävdas av Laetrile-utövare. Varför ignorerar du det?

17. En av de mest avskyvärda lögner som Birch Society har spridit sedan starten är idén att kommunism och Hitlers nationalsocialism är synonyma. Detta är en lika stor lögn som om F.D.A. sa att Laetrile-kuren är lika dålig eller värre än att dö i cancer. Det är vad ditt gäng säger och har sagt i åratal — och det är en förbannad lögn. Låt mig fråga dig — vem förutom Hitler och tyskarna har någonsin uppbådat ett meningsfullt kraftpaket och fört det ända till Moskvas portar? Hur skulle du gå tillväga för att förinta kommunismen? Vem har någonsin varit mer seriös och gjort mer än Hitler? Jag har varit i Tyskland och Österrike minst fyra gånger sedan andra världskriget och pratat med taxichaufförer, affärsmän, hemmafruar osv. Deras konsensus är — Hitler var rent guld — det var den ljusaste eran i hela deras historia. Bland mitt eget folk lämnade mennoniterna Ryssland i skaror efter revolutionen och bosatte sig på andra platser — Kanada, Paraguay, etc. Vi själva bosatte oss i Saskatchewan, Kanada. Flera av mina landsmän bröt under 30-talet upp från Saskatchewan och flyttade till Hitlers Tyskland. Deras rapporter och brev strålade av entusiasm.

Samtidigt lämnades några av våra släktingar kvar i Ryssland. De få rapporter som kom fram var dystra och höljda i fruktan. Skillnaden mellan Ryssland och Tyskland på 30-talet var så stor som mellan vilka platser som helst på jorden. Tyskland sjuder av entusiasm, industri och framsteg, regenererat andligt, ekonomiskt och politiskt, medan vårt eget folk, även i det resursstarka USA, vältrade sig i depression och hopplöshet. Ändå fortsätter ni Birchers envist att ljuga om Tyskland och Hitler precis som Robert the Welcher säger åt er att göra, och precis som denne föraktlige förrädare mot den vita rasen i sin tur blir tillsagd att göra av sina judiska herrar.

18. Argumentet att judarna "omöjligen kan utöva så mycket inflytande — 'se på deras lilla antal'" — håller inte streck. Om vi går tillbaka till droganalogin, låt oss se hur lite av den "aktiva ingrediensen" som krävs för att ge resultat. I nässprayen, neosynephrine, krävs det bara 1/4 procent för att göra jobbet. De övriga 99 3/4 procenten är vatten, men det är "inert". Det är den där 1/4 procenten som är aktiv. Om du drack ett glas vatten som innehöll en del L.S.D. på 10 tusen delar vatten skulle du vara ute på en mycket vild tripp. Den där ena

del aktiv ingrediens är mycket mer potent än de 10 tusen delarna inert material — vatten. Och så är det med judarna i vår mitt. Juden är fanatiskt lojal och partisk mot sin ras och Israel. Han bryr sig inte ett dyft om vilket land han bor i. Judar är en ras, en religion och en nation, allt sammanvävt i ett. Och eftersom de i tusentals år har haft ett mål, ett program och en hängivenhet till sin ras — allt som den vita rasen saknar — är de den ”aktiva ingrediensen” som får saker att hända i denna värld. Under tiden står den vita människan dumt bredvid (trögt) och tillåter sig själv att bli förstörd. Men detta ämne är tabu i ditt lexikon, precis som Laetrile är för A.M.A.

Det är målet och syftet med SKAPARENS KYRKA att se till att den vita rasen inte förintas. Om du har några naturliga instinkter kvar efter all hjärnförorening under alla dessa år, och känner någon lojalitet mot din egen ras, kommer du i NATURENS EVIGA RELIGION att finna det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON för din egen arts överlevnad, expansion och framsteg. Ett exemplar skickas till dig separat. Läs även den bifogade BAKOM KOMMUNISMEN. Varför inte läsa och kanske lära dig att DET FINNS EN RÄDDNING från den judiska cancern som håller på att förstöra världen.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 34

Dr. Arthur Schramm 31 oktober 1977
Yucaipa, Kalifornien

Bäste Dr. Schramm:

Tack för ditt brev av den 26 oktober och checken på 3,00 dollar. Vi postar ett exemplar av vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION till Dr. von Moger i Australien, enligt ditt önskemål.

P.M. efter mitt namn står för Pontifex Maximus (vilket anges i brevhuvudet). Detta är dock inte på något sätt en efterlikning av påven i den romersk-katolska kyrkan. Istället är det ett återupplivande av de gamla romarnas hedniska tradition, vars religiösa ledare antog den titeln som huvudman för statsreligionen. När kristendomen förstörde den romerska religionen och romarna tillsammans med den, tillskansade de sig sedan den titeln och antog det organisatoriska geni som fanns hos de romare de stod i begrepp att förinta.

Det är syftet med SKAPARENS KYRKA (CHURCH OF THE CREATOR) att återuppliva de seder, titlar och idéer från de faser av vår stora vita civiliserade värld som utgjorde höjdpunkter av framsteg, inspiration och storhet. Bland dessa rankas det antika Roms fantastiska bedrifter högt, liksom den fantastiska tapperheten och energin i Hitlers Tyskland.

Det är vår förhoppning att varje vit raskamrat som tror på den framtida återupprättelsen av den vita rasen kommer att bli en ivrig distributör av vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag hoppas att du vill ansluta dig till oss. Du kan köpa ett paket med åtta exemplar för 15,00 dollar, som visas på våra bokmärken.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Alfred B. Sabin 1 december 1977
Oakland, Kalifornien

Bäste Mr. Sabin:

Stort tack för ditt brev av den 21 november. Dina idéer om att inskärpa hos den vita mannen hans skamliga brist på lojalitet mot sitt eget slag har stora förtjänster. Jag håller faktiskt på att skriva en annan bok där jag ägnar ett helt kapitel åt ämnet "Helvetet". Jag påvisar dock vilket oerhört grymt koncept det är, en idé som bara kunde grävas fram ur de lägsta djupen av ett depraverat kollektivt judiskt sinne, och hur det har använts genom tiderna för att kuva

och terrorisera de vidskepliga och de lättlurade till att tro på vilket skräp som helst som det religiösa prästerskapet serverade.

Vårt begrepp om synd sammanfattas i vår Gyllene Regel: Vad som än är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som än är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata lasten.

Jag försöker hamra in idén hos våra Vita Raskamrater att problemet egentligen inte är judarna och negrerna, utan vårt eget röriga tänkande, och allt började när juden sålde oss den overkliga, verklighetsfrämmande kristna doktrinen. Så vi måste gå tillbaka till Naturens Lagar, tillbaka till verkligheten. Vi måste också organisera oss för våra egna bästa intressen. Jag anser att det bästa programmet och den bästa trosbekännelsen för att göra detta finns i NATURE'S ETERNAL RELIGION. Ju fler böcker, skivor och flygblad ni kan få ut till våra Vita Raskamrater, desto större genomslag kommer vi att få i att uppnå vårt mål.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt hälsat,
B. Klassen, P.M.

Pastor Ben Kriegh
Boulder, Colorado

1 december 1977

Kära Ben:

Ditt brev från den 4 november är mycket informativt och jag uppskattar informationen om Institute for American Research (IAR). Jag har även frågat några andra kontakter om det, i ett försök att bestämma mig för om jag ska delta eller inte. Jag har också fått ytterligare ett brev från George R. Cranford, som beställde 10 biblar av mig för ungefär sex månader sedan. Hans brev är uppmuntrande och han skickade mig en kopia av programmet för den kommande konferensen. Jag ser att jag är uppsatt för att tala om ”Andlig och psykologisk utveckling av nya adepter” i workshop-sessionen, men har inte blivit informerad om detta av Mr. Young.

Det finns en allvarlig dissonans i denna bild. När jag först fick inbjudan att delta, i den rutinmässiga processen att kontrollera organisationen, skrev jag också till en mångårig korrespondent till mig, Dr. Revilo P. Oliver, som är författare på fyra språk och professor vid University of Illinois i Urbana. Du har utan tvekan hört talas om honom. Han var en av de ursprungliga 12 som grundade Birch Society, men bröt med Welch för cirka 10 år sedan i frågan om judendomen och är nu en av hans bittraste fiender. Jag betraktar honom som extremt intelligent och välinformerad, han delar våra rasliga och religiösa åsikter och har entusiastiskt stöttat NATURE'S ETERNAL RELIGION. Han är inte längre särskilt mycket av en aktivist, utan begränsar de flesta av sina aktiviteter till skrivande.

Hur som helst verkar han vara väl bekant med P. M. Young

och kallar honom ”en tjock jude”. Jag bifogar en kopia av hans brev, som jag betraktar som strikt konfidentiellt mellan oss vid denna tidpunkt.

Med tanke på allt detta har jag blandade känslor inför I.A.R. och skulle hellre vilja lösa några av dessa frågor innan jag gör en utgift på flera hundra dollar för att göra en resa till Galesburg. Jag tror inte att jag kan göra detta före januari och kommer därför att tacka nej i år. Det är min känsla att det utan tvekan finns många bra människor i gruppen, människor som du själv, Cranston, Von Stahl och många andra som jag inte har hört talas om. Men om drivkraften och organisatören är en jude, som Dr. Oliver säger, då kan du vara säker på att det är ännu en neutraliserande åtgärd liknande Birch Society.

I vilket fall som helst, om du åker ändå, skulle du kunna representera våra åsikter lika skickligt som jag, om de överlägsna fördelarna med att ha en religiös organisation framför varje annan form, ur en moralisk, juridisk och psykologisk synvinkel. Dessutom, om du kan ge mig namn och adresser till de medlemmar som skulle vara mottagliga för vår Bibel, men som ännu inte har en, skickar jag dem gärna ett exemplar.

Låt oss komma ihåg att även om I.A.R. kan vara förvirrat och vacklande angående en ordentlig trosbekännelse och ett program, så har vi det. Inom CREATIVITY har vi det TOTALA PROGRAMMET, DEN SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN. Så låt oss hålla ögonen på bollen och låt inget distrahera oss. Utnyttja alla kontakter du kan skapa, men låt ingen avleda dig från den fasta kurs vi har valt. Vi vet vart vi är på väg. Vi behöver bara en miljon fler goda vita raskamrater för att utöka vår armé.

Låt mig veta din reaktion på Dr. Olivers brev och håll mig informerad om dina planer. Det du säger om att bygga ut ditt hem för en mötesplats och framtida planer är mycket glädjande. Fortsätt det goda arbetet.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

P. Charles Labbe, U.L. 1 december 1977
Ashton, Rhode Island

Bäste herr Labbe:

Tack för ditt goda brev från den 9 november. Om du föredrar att arbeta för den vita rasens triumf med nazistpartiet som verktyg så är det bra. Vi försöker uppnå samma mål — att befria den vita rasen ur det judiska tyranniets klor och låta den vita människan rycka kontrollen över sitt framtida öde i sina egna kapabla händer.

Det finns ingen konflikt mellan den nazistiska filosofin och CREATIVI-

TY. Mitt argument är att CREATIVITY är mycket mer omfattande och har utvecklats filosofiskt från där N.S. slutade för 50 år sedan, till att inkludera det extremt viktiga området religion. Eftersom N.S. betecknar sig självt som ett POLITISKT PARTI lämnar det det enorma och viktiga området religion som en olöst fråga — ett dilemma som skapar otaliga konflikter hos individen och i organisationen. Man kan inte gå till kyrkan på söndagen och anamma läran om att judarna är ”Guds utvalda folk” och sedan bekämpa dem resten av veckan. Det är en direkt motsägelse. Det är en omöjlig konflikt av övertygelser.

Inom Creativity har vi med eftertryck löst den frågan och avgiftat den vita mannens hjärna och rensat upp hans tänkande så att han är immun mot denna tvåtusenåriga judiska bluff.

Jag föreslår att du följer båda rörelserna, nazistpartiet som din POLITISKA gren och CHURCH OF THE CREATOR som ditt RELIGIÖSA hem. De står inte i konflikt utan stöder varandra kraftfullt. När allt kommer omkring är andra människor politiskt demokrater och republikaner, och har sina religiösa preferenser gällande om de är (tyvärr!) protestanter, katoliker, etc. Jag föreslår vidare att du vidgar dina medarbetares vision till att bekanta sig med Creativity genom att distribuera vår White Man’s Bible och NATURE’S ETERNAL RELIGION. Den omfattar hela rasket — religion, ekonomi, moral och politik. I den har vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det ULTIMATA CREEDET. Låna inte bara ut exemplar — sälj, ge bort eller distribuera på annat sätt och få ut boken i mängd. Jag är övertygad om att för Amerika på 1970-talet är NATURE’S ETERNAL RELIGION en mycket mer tillämplig, begriplig och acceptabel bok för amerikaner än Hitlers Mein Kampf, som skrevs 1924 för tyskar.

Om du skulle vilja bli en minister i CHURCH OF THE CREATOR har vi ett ansökningsformulär. Det kostar ingenting att bli prästvigd. Det jag återigen vill betona för dig är att kristendomen står direkt i vägen för den vita mannens befrielse från judiskt andligt och fysiskt tyranni. Tills vi löser den religiösa frågan kommer den vita mannen att vara förvirrad och fjättrad av sitt eget självmordsbenägna tänkande: Du kan inte få det på båda sätten — du kan inte vara en slav under de judiska spökena i skyn och samtidigt vara en effektiv kämpe för den vita rasens upprättelse.

För en vitare och ljusare värld,
Creatively yours,
B. Klassen, P.M.

Mr. Michael McLaughlin, 5 december 1977
National Chairman
Merseyside, Storbritannien

Kära Mike:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 18 november. Det var verkligen roligt att höra från dig igen. Angående Lewis Mohimont, så råkade det vara så att jag bara några dagar efter att jag mottagit ditt brev, även mottog en check från Lewis på hela det belopp som British Movement var skyldiga för böckerna. Stort tack.

Jag beklagar att höra om Bob Relfs bristande samarbetsvilja i dina tappra ansträngningar. Han har korresponderat med mig och skickat flera tidningsklipp om sin rättegång. Tyvärr rörde judemedia (avsiktligt) till det helt när de refererade till CREATIVITY. Som om vår religion främst bestod i att inte bära huvudbonad! Men det är så spelet spelas och vi gör bäst i att se till att vi förstår reglerna.

Jag såg ett mycket intressant program på vårt TV-nätverk om partiet National Front och hur antisemitismen reste sitt fula huvud i Storbritannien. (Hemskt!) Jag hoppas bara att det är sant. Jag vet att du har attackerat N.F. ett antal gånger för att vara judeledda. Jag är fortfarande förundrad och skulle vilja höra vad som är det senaste. Vissa N.F.-medlemmar distribuerar en hel del av mina böcker.

Jag har ett förslag att ge dig. Jag skickar dig två kartonger med åtta paket av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” (värda 30,00 USD) och om det är okej för dig skulle jag uppskatta om du ville skicka mig följande band som ett jämnt utbyte: (1) Reichstag Declaration of War (C60) (2) Germany Calling (C60) Wm. Joice (3) Tomorrow We Live (C60) (4) Adolf Hitler Speaks (C120) nr 1 (5) Adolf Hitler Speaks (C120) nr 2 (6) Adolf Hitler Speaks (C120) nr 3.

Fortsätt det goda arbetet. Jag uppskattar din anmärkning om vad Hitler citerade Chamberlain för att ha sagt om kristendomen. Varma hälsningar från en vit raskamrat till en annan.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Gary Grance 5 december 1977
Englewood, Colorado

Kära Gary:

Tack för ditt brev från den 7 november. Eftersom du nu läser vår White Man’s Bible, kommer jag att avvakta med att besvara vissa av de

frågor du ställer i ditt brev förrän du har läst klart boken och smält de idéer den innehåller.

När det gäller niggrerna i det här landet finns det inget behov för oss vita människor att känna oss varken skyldiga eller tycka synd om dem. Om deras förfäder inte hade förts till Amerika (främst av vinstdrivande judiska slavhandlare) skulle de fortfarande bo i lerhyddor i djungeln, döda och äta varandra. Istället kör många av dem nu Cadillacs, på statens lönelista, på den vita mannens bekostnad. Vi skulle kunna tycka synd om niggrerna för att de är dumma, lata och odugliga, men då skulle vi också behöva utvidga vår sympati till att omfatta gorillor, apor, kor och en oändlig lista av dumma djur, som är ännu dummare än niggrar.

Men allt detta är meningslös och bortkastad sympati. Vi är inte ansvariga för deras nivå i naturens ursprungliga ordning. Det var naturen som gjorde den vita mannen överlägsen i intelligens och många andra egenskaper, och niggern underlägsen. Istället för att tycka synd om (och känna skuld för) skunkar, skallerormar och andra varelser för att de inte är jämlika med den vita rasen, bör vi vara stolta och tacksamma över att naturen har placerat oss på toppen av sin skapelse.

Blödande hjärta-sympati och oberättigade skuldkänslor hjälper bara till att förstöra oss och göra naturens hantverk ogjort.

Vem behöver niggrar? Åt helvete med dem. Om de är olyckliga i Amerika, betalar vi gärna enkelbiljetter tillbaka till Afrika i förskott. Samma sak gäller judarna, Israel och de andra ler-raserna som drar ner oss och förstör den vita mannens ras, civilisation och kultur.

Istället för att oroa oss för ler-raserna, låt oss oroa oss för vår egen överlevnad. Låt oss TÄNKA VITT och utöva raslig lojalitet och sluta subventionera och hjälpa till att sprida allt avskum på jorden.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. G. R. Cranston
Omaha, Nebraska

6 december 1977

Bäste Mr. Cranston:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt goda brev daterat den 8 november. Jag beklagar dröjsmålet med svaret, men jag väntade på att få tillbaka information från viss korrespondens, så att jag kunde bestämma mig angående deltagande i mötet i januari.

En av de pålitliga korrespondenter jag har haft kontakt med under flera år är Dr. Revilo P. Oliver, från Urbana, Illinois. Han är professor i historia och språk vid University of Illinois, tror jag, och har skrivit flera böcker på fyra språk. Han har per-

personlig kännedom om Philip M. Young och verkar bekant med bildandet av I.A.R. Det han har att säga om Mr. Young är ganska oroande och höjer en varningsflagg. Bland annat kallar han Mr. Young ”en fet jude” och indikerar att han uppträder under falsk flagg och pseudonymer. Hur väl känner du Mr. Young? Eftersom han verkar vara organisationens tändstift och en nyckelperson, är detta viktigt.

Jag har därför tackat nej till att närvara i år tills jag vet mer om ledarskapet. Jag är säker på att det finns många bra medlemmar som du själv, Ben Kriegh och många andra. Men hur är det med huvudpersonen? Som du vet, precis som i Vietnamkriget och Koreakriget, om ledarskapet inte vill vinna, spelar det ingen roll vad trupperna gör, deras ansträngningar kommer att vara förgäves.

Under tiden vore det synd att ha samlat en organisation av lojala, hängivna vita rasfränder och inte göra något meningsfullt för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. En sak som jag skulle vara villig att bidra med är att skicka boken till alla de medlemmar som fortfarande inte har ett exemplar av den vita mannens bibel (White Man’s Bible), om du vill skicka mig deras namn och adresser.

Jag gör inte anspråk på att ha hela bilden av I.A.R. och skulle vara mottaglig för att lära mig mer, särskilt vilken information du har om Mr. Young. I vilket fall som helst, vad du än gör, fortsätt den goda kampen för den vita rasens överlevnad, den mest värdefulla resursen på planetens yta.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. P. Charles Labbe
Ashton, Rhode Island

8 december 1977

Bäste Mr. Labbe:

Välkommen in i det religiösa hemmet för den stora vita rasen — den mest värdefulla resursen på jordens yta.

Jag är särskilt glad över att rekrytera unga människor i collegeåldern. Det är där vi måste göra vårt största avtryck. Det är de människorna vi måste nå eftersom framtiden till stor del ligger i deras händer.

För att bli en minister i vår kyrka måste du först och främst bli medlem i kyrkan. Bifogat finns ett ansökningsformulär och ett brev som förklarar kraven. I grund och botten är kraven (a) ATT VARA VIT (b) att fylla i ansökan (c) köp för 15,00 dollar av antingen 8 NATURE’S ETERNAL RELIGION eller 6 skivor. Medlemskapen följer kalenderåret. Ditt skulle gälla för år 1978.

Den grundläggande MINSTA prestation vi förväntar oss av en präst i vår kyrka är att han placerar så många exemplar av vår White Man's Bible i händerna på så många av våra vita rasmässiga kamrater som möjligt. Vi hoppas naturligtvis att du kommer att gå längre och bilda en aktiv kyrkogrupp med dig själv som gruppens pastor och hålla regelbundna möten. Vad gäller det maximala är det bara fantasin som sätter gränser, och vårt specifika mål är att rycka kontrollen över den vita mannens öde ur händerna på den förrädiske juden och lägga det i våra egna kapabla händer. Jag hoppas att vi kan räkna med din hängivenhet gentemot detta ädla mål.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. W. J. Guillaume
Denver, Colorado

12 december 1977

Bäste Mr. Guillaume:

Ditt brev från den 27 november var mycket informativt och intressant. Det är glädjande att få veta att du har läst vår White Man's Bible och var nöjd med innehållet. Det skulle vara mycket intressant att träffa dig och ett antal andra fina vita rasmässiga kamrater vid Galesburg-sammankomsten, men av skäl som jag redan har framfört till Ben Kriegh kommer det inte att vara möjligt för mig att närvara där i år. Kanske nästa år blir mer gynnsamt. Hur som helst är det mycket uppmuntrande att finna unga män av din kaliber, dessutom en advokat, som har anslutit sig till vår rasistiska krets, för främjandet av den vita rasens bästa intressen — den mest värdefulla resursen på jordens yta.

Ditt brev tar upp flera punkter som jag skulle vilja diskutera med dig, men i detta begränsade brev kan jag bara ta upp några få:

1. Vikten av att uttrycka den vita rasrörelsen SOM EN RELIGION. Frågan har ställts till mig vid ett flertal tillfällen om varför man ska anta den religiösa manteln och därmed röra upp så mycket känslor? Eftersom detta är ett ämne som kräver ett helt kapitel, låt mig försöka sammanfatta det så kortfattat jag kan.

   (a) Det juridiska skyddet (i kraft av det första tillägget i konstitutionen) är långt större än vad någon politisk eller broderlig organisation någonsin skulle kunna hoppas på att uppnå. Som advokat kan du uppskatta det. Detsamma gäller för den moraliska ställningen. Vi kan vidare lägga till ett antal skattebefrielser och ett antal andra ekonomiska fördelar som religiösa institutioner åtnjuter.

   (b) Du kan uppnå odelad lojalitet och en långt större solidaritet genom en religiös rörelse än genom till exempel en politisk organisation. I fallet med Nazistpartiet (eller K.K.K. etc.) har du ett antal in-

individer som går sina egna vägar i sina religiösa ”trosuppfattningar” — katoliker, baptister, mormoner, etc. På ett eller annat sätt har de en koppling till den kristna bekännelsen som i grunden är en judisk bekännelse som förkunnar att judarna är ”Guds utvalda”. (Hur udda av Gud att välja judarna!) Så i varierande grad har man en delad lojalitet — judisk helighet på sön- dagen — bekämpa dem på måndagen. Genom att ha CREATIVITY som din religion, ditt livs filosofi, din politiska bekännelse, allt sammanvävt till ett, slipper du detta ”delade” schizofrena nonsens, och du får en sammanhängande, konsekvent filosofi som var och en bekvämt kan leva efter utan att vara en intellektuell hycklare. Vår ras kan leva efter den, blomstra och frodas på den under de kommande miljon åren. I CREATIVITY har du ett religiöst hem, ett broderligt hem och ett politiskt hem, allt sammanvävt till ett. I CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA BEKÄNNELSEN.

(c) Det finns många andra fördelar med att anta den religiösa strukturen såsom större iver, fanatism och lojalitet; en totalitet av tanke och syfte; raslig, social och religiös solidaritet, och många andra. Men detta brev skulle bli för långt för att undersöka dem alla.

2. Angående odinism som religion. Jag är en regelbunden läsare av Odins nyhetsbrev och har träffat fru Else Christensen i Kansas City förra sommaren. Det är min uppfattning att odinismen är helt otillräcklig för att utföra det enorma arbete som ligger framför oss. Egentligen är det ett återfall till de imaginära ”gudarna” hos de halvbarbariska vikingarna. Låt mig skynda att påpeka att vikingarna var ett utmärkt genetiskt material, precis som de gamla romarna. Men låt oss inse fakta, som religion eller filosofi hade varken den vikingatida eller den romerska religionen mycket förtjänst i att ge den vita rasen en dynamisk raslig bekännelse kring vilken vi kan polarisera vår stora ras. Det bästa beviset på det är att båda religionerna och båda raserna lätt dukade under för angreppet från den mer virulenta judiska kristendomen. För oss i denna mer avancerade tekniska tidsålder att återgå till att leka lekar med meningslösa spöken som aldrig har existerat är en meningslös övning i fåfänga. Om odinismen och de ”hedniska” romerska ”gudarna” inte kunde hejda floden DÅ, vilket möjligt hopp har de att erbjuda oss idag?

I kontrast härtill, om antingen romarna eller vikingarna hade haft en stark, dynamisk RAS-religion som CREATIVITY, skulle judarna aldrig ha haft en chans. De skulle ha utplånats från kartan, precis som Kartago.

Nog för nu. Jag hoppas att du och Ben Kriegh kommer att stråla samman och bilda kärnan i en stark raslig rörelse baserad på en raslig religion — CREATIVITY. Vi är inte i första hand intresserade av en filosofisk debattklubb — vi vill bygga en total raslig rörelse, som omfattar alla våra vita raskamrater, från arbetaren till de intellektuella. Vi måste bygga en total rörelse. Vi måste ha

total rasmässig solidaritet. Jag hoppas att du vill göra din del.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Harry F. Weyher
New York, New York

15 december 1977

Bäste Mr. Weyher:

Ditt namn och Pioneer Funds namn kom till min kännedom genom ett nyhetsreportage i New York Times som publicerades i vår lokala tidning, The Ft. Lauderdale News.

Det verkar som om fondens mål ligger nära de för CHURCH OF THE CREATOR, nämligen frågan om ras. Även om jag inte känner till fondens exakta mål, förefaller det mig som att medan de är inriktade på att studera ras och genetik, är vi i CHURCH OF THE CREATOR hängivna överlevnaden, expansionen och främjandet av det som är genetiskt bäst, nämligen den vita rasen. För att bäst främja ett sådant mål har vi kungjort en rasreligion som är polariserad kring frågan om den vita rasens överlevnad, expansion och främjande, och den vita rasen allena. Vår trosbekännelse och vårt program läggs fram i detalj i vår 508-sidiga bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, som vi kallar för den vita mannens bibel.

Igår (14 dec.) tog jag mig friheten att ringa till ditt kontor och tala med din sekreterare. Jag sade att om du skulle vara mottaglig för att läsa en sådan bok, skulle jag gärna skicka dig ett kostnadsfritt exemplar. Hon försäkrade mig om att du skulle vara det, och jag har postat ett exemplar till dig.

Mitt syfte med att kontakta dig är att knyta kontakter med andra likasinnade människor av vår ras. Vi anser att även om studier och observationer är bra och nödvändiga för att nå välgrundade slutsatser, måste sådana för att vara meningsfulla följas upp med organisering och ett handlingsprogram. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den YTTERSTA TROSBEKÄNNELSEN.

Jag hoppas att du finner tid och intresse att läsa vår bok och att jag kan ringa dig någon gång senare nästa vecka.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mrs. H. L. Snider
Ontario, Canada

9 januari 1978

Kära Katie:

Vi har mottagit ditt brev från den 29 december där du angav att du och Herbert planerar att komma ner och hälsa på oss i vinter. Som du säkert minns planerade ni att komma ner för fyra år sedan, 1974. Vid den tidpunkten välkomnade jag dig och skrev ett brev till dig där jag berättade att jag skickade en kopia av en religiös bok jag skrivit med titeln ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Samtidigt som jag välkomnade dig att komma ner och besöka oss, klargjorde jag i brevet: ”Jag har dock ingen önskan att ändra dina åsikter mer än jag önskar att mina ändras, och jag anser inte att vår skillnad i åsikter på något sätt bör påverka den varma relation vi har haft under en livstid”. Jag tror att det var tydligt nog.

Du såg det dock inte på det sättet. Som de flesta kristna var du inte särskilt tolerant när du läste min bok, mina åsikter, mina idéer som jag hade lagt ner en livstid av intelligent eftertanke och studier i. Tvärtom blev du högst intolerant och extremt upprörd. Som hos de flesta kristna var ditt sinne som betong — helt hopblandat och stenhårt. Du kunde aldrig erkänna att DET KAN VARA DU SOM ÄR FÖRVIRRAD ELLER HAR FEL. Som de flesta kristna, när du inte kan motbevisa fakta (och min bok är fylld med fakta från verklig historia, fakta från Naturen, fakta från vetenskapen), tar du till historiens äldsta och billigaste knep — du tar till glåpord.

I tre efterföljande brev efter att ha läst min bok har du på ett eller annat sätt kallat mig galen. Trots att jag i 40 år tålmodigt har lyssnat på din dumma berättelse om ”spöken i skyn” som du är besatt av, har jag aldrig kallat dig galen. Jag har aldrig påtvingat dig mina åsikter, aldrig argumenterat med dig, trots att jag, när du förde fram dina idiotiska idéer om att ”allt började med ett ensamt spöke för 6 000 år sedan”, lät dig veta att jag inte trodde på det nonsenset, men jag drev aldrig frågan.

Jag har inget emot att berätta för dig att jag inte gillar att bli kallad galen av någon, allra minst av människor som inte har intelligensen att ta sig förbi sjätte klass. Så jag vill granska vår jämförande intelligens, inte för att kalla dig galen, utan för att se vem som är bäst rustad med hjärna, intelligens och mentala förmågor för att utvärdera den judiska berättelsen om ”spöken i skyn”, för att se om det är en bluff, och i så fall, VAD SOM KAN VARA EN BÄTTRE FILOSOFI att leva efter.

Som du minns började vi båda i skolan i Kanada 1926. Jag var åtta och du var ungefär tolv och ett halvt. Du hade redan haft viss tidigare skolgång på tyska. Hur som helst, såvitt jag minns, gick det inte så bra för dig, och du hoppade av i femte eller sjätte klass. Å andra sidan gick det exceptionellt bra för mig, jag hoppade ständigt över

betyg och vid 1930, på bara fyra korta år, hade jag inte bara lärt mig engelska väl, utan även klarat åttonde klass och fått ett diplom. Och det var inte någon sådan där "lärarens favorit"-grej heller. Proven var STANDARDPROV I SASKATCHEWAN, resultaten skickades till Regina och rättades där av okända rättare, så det förekom ingen favorisering. Antingen höll man måttet eller så misslyckades man. När jag åkte till Rosthern 1931 för att gå i 10:e klass var jag 13 år gammal, den yngsta och minsta ungen i hela gymnasiet. Jag klarade 10:e klass och kom tvåa i klassen, endast överträffad av en 23-årig före detta skollärare från Ryssland. Sedan vid 16 års ålder slutade jag gymnasiet, 12:e klass, och klarade återigen framgångsrikt Saskatchewans standardprov, rättade i Regina. Detta gjorde jag, som du vet, och var den yngsta ungen i Herschel som gjort det. Vet du någon annan som har matchat det rekordet med att börja vid åtta års ålder, sluta åttonde klass vid 12, 12:e klass vid 16, trots alla språkhinder och allt annat jag var tvungen att övervinna? Någon i vår familj? Någon i Herschel? Någon i Saskatchewan?

Hur som helst, som du vet stannade inte min utbildning där. Jag fortsatte genom lärarhögskolan, undervisade i skolan och tog därefter ytterligare två universitetsexamina, en från University of Saskatchewan och en från University of Manitoba. Detta gjorde jag på egen hand, tjänade ihop till det själv, utan hjälp från någon. Men min utbildning stannade inte där heller. Vad jag har lärt mig i den verkliga världen sedan dess överträffar vida allt jag någonsin lärt mig i akademins korridorer. Den totala summan av all den kunskapen, erfarenheten och tänkandet sammanfattas i min bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”. Det är knappast verket av en galen man, utan har beskrivits av många av mina följare i Amerika, i England, i Sydafrika och flera andra länder som ”briljant”, den ”största bok jag någonsin läst” och många andra högst smickrande komplimanger.

Så du kommer här med ditt trångsynta lilla sinne och kallar mig galen. Tja, granska bara vår tidigare utbildning och våra prestationer och räkna ut själv vem som är ”galen”.

Eftersom du tycker att jag är galen, LÅT OSS UNDERSÖKA DINA MERITER FÖR ATT DÖMA. Som du minns lyckades du aldrig ta dig förbi femte eller sjätte klass och klarade aldrig något STANDARDISERAT PROV för att ens bekräfta att du kunde klara någon årskurs. Visserligen, efter att du varit ute ur skolan i tio år skrev du in dig vid någon bibelskola i Three Hills, Alta. vid 25 års ålder. Visserligen körde de dig genom något slags hjärntvättsprogram, vars huvudsakliga syfte var att indoktrinera dig mer fanatiskt i berättelsen om ”spöken i skyn”, att allt började med ett ensamt spöke för cirka 6 000 år sedan som har svävat runt i mörkret och tomrummet och inte gjort någonting på 17 miljarder år, och en hel del annat inbillat nonsens. Visserligen gav de dig ett falskt gymnasiediplom. Men jag vet och

du vet att du inte skulle kunna klara ett strikt standardiserat test som andra gymnasieelever var tvungna att klara i historia, i grammatik, i litteratur, algebra, geometri, matematik, fysik, kemi eller något annat. Faktum är att du varken då eller nu skulle kunna klara ens ett standardtest för åttonde klass. Eller ens en sjätte klass. Du lärde dig aldrig ens grunderna i de tre "R:en", "reading, writing and 'rithmetic" (läsa, skriva, räkna). Du har i själva verket inte bemästrat något språk, varken engelska eller tyska.

Så vem är galen? Vem i helvete är du att döma någon annans filosofiska verk när dina egna intellektuella förmågor i bästa fall är extremt begränsade och ditt så kallade snäva "lärande" är begränsat till några få löjliga rövarhistorier hopkokade av ett gäng judiska skrivare för 2 000 år sedan, skrivare som var så okunniga att de inte ens visste att jorden var rund. Liksom många andra lättlurade tölpar har du fallit offer för deras vidskepliga nonsens, och gör nu stora ansträngningar för att påtvinga andra människor dina löjliga idéer. Samtidigt som du berättar för hela världen hur söt, snäll, tolerant och kärleksfull du är, reagerar du som de flesta trångsynta kristna — när deras nonsens UTMANAS MED FAKTA från historia, geologi, astronomi, fysik, geologi och, i själva verket, VERKLIGHETEN, finner de sig helt mållösa och tillgriper samma gamla taktik som judarna och de kristna har använt i åratal. DU TILLGRIPER PERSONANGREPP.

Du säger i ett av dina brev att du under sju år var förvirrad, men att Gud sedan "svarade" på alla dina frågor. Sanningen i saken är att du är mer förvirrad än någonsin. Vad som egentligen hände är att de hjärntvättade ditt sinne så till den grad att DU GAV UPP, ACCEPTERADE ALLT DET DÄR SKRÄPET och KASTADE UT DITT FÖRNUFT GENOM FÖNSTRET. Din intolerans mot andra människors idéer är inte begränsad bara till dem som inte tror på nonsenset om "belöning i himlen" eller "stekas i skyn när du dör". Det mest uppenbara faktumet i den kristna historien är att kristna själva hatar varandra passionerat, om de tillhör en annan valör och har en något annorlunda vinkling på historien om "spöken i skyn". Du vill inte inse detta, men kristna har dödat, bränt, tortyrat, förföljt och på annat sätt jagat FLER ANDRA KRISTNA än vad romarna eller någon annan har gjort. I den snäva, begränsade hjärntvätt du fick fick du inte höra om de tusentals och hundratusentals, inklusive några av våra mennonitiska förfäder, som brändes på bål, halshöggs och jagades och förföljdes på tusen olika sätt. Inte heller har du fått höra om alla de vansinniga religionskrig som rasade mellan en grupp fanatiska kristna och en annan ännu mer blodtörstig. Kristendomen har varit orsaken till fler krig än någon annan fråga, allt främjat av judarna i bakgrunden. För att ge dig en liten inblick i de hemska metoder de kristna har använt under århundradena i sin milda konst av "övertygelse" bifogar jag ett litet häfte som heter "TUMSKRUV OCH STRÄCKBÄNK". Läs det och tänk på det;

och begrunda hur ”kärleksfulla” (hycklande) kristna egentligen är.

Ditt svar, jag vet, kommer att vara ”katolikerna gjorde det”. Jag vet att du hatar katolikerna med en passion och har berättat för mig efter att du återvänt från din missionärstjänst i Sydamerika att de var en kyrka ”grundad av djävulen”. Men detta är fullständigt dumt. Du har inte studerat den protestantiska rörelsens grymheter, av ledare som Calvin, Zwingli och andra, som var precis lika fanatiska när det gällde att bränna, tortera, hänga, halshugga, jaga och förfölja dem som inte höll med om deras egen speciella sort av idiotiskt nonsens.

När man granskar din missionärstjänst i Sydamerika, på vilken du slösade bort omkring 18 år, bekände du dig till att ”föra kristendomen” till de stackars berövade själarna där nere. Detta är också en hel del nonsens och stämmer inte överens med de faktiska förhållandena. Faktum är att kristendomen hade redan funnits där nere i mer än 300 år innan du ens kom dit. Allt du gjorde var att förvirra dina stackars offer med din speciella version. Att säga att katolicismen inte alls är kristendom, utan djävulens verk, är fullständigt dumt. Får jag påminna dig om att UNDER ÖVER 1 500 ÅR (mer än tre fjärdedelar av kristendomens historia) VAR DEN KATOLSKA KYRKAN DEN ENDA KRISTENDOM SOM FANNS. DEN ÄR ROTEN OCH KÄLLAN TILL BIBELN OCH ALLA ANDRA KRISTNA SEKTER OCH GRENAR. Oavsett vad din version är, är den bara en fortsättning och en avknoppning av den katolska tron. Utan den katolska kyrkans främjande av ”kristendom” från det första århundradet e.Kr. skulle det inte finnas någon kristendom och du skulle inte vara besatt av din speciella version av det där nonsenset nu. Du åstadkom egentligen ingenting i Sydamerika förutom att tillfälligt förvirra de infödda och skapa stridigheter mellan dem.

Jag noterar dock att du följde dina naturliga instinkter när det gällde din egen familj, helt i linje med vad vi inom CHURCH OF THE CREATOR förespråkar. Du följde inte S:t Paulus råd om att förbli celibatär och ensamstående, utan lät Naturen ta över. Du inte bara gifte dig utan fostrade en familj av god storlek, vilket jag berömmer dig för. När dina barn växte upp följde du återigen Naturens läxor. Du flyttade din familj till ett vitt land, till Kanada, så att din avkomma inte skulle gifta sig och blandas med de bastardiserade infödingarna i Colombia, utan skulle finna äktenskapspartners bland vårt eget slag — den vita rasen. För detta berömmer jag dig också. NÄR DET VÄL KOM TILL KRITAN, SEGRADE DINA BÄTTRE INSTINKTER över dina ”religiösa” hjärnföroreningar och du kastade överbord det kristna nonsenset om att vi alla är jämlika och ”alla Guds barn”.

Nog om det. Med tanke på det faktum att du antingen inte kan, eller inte vill, tolerera eller diskutera ärliga åsiktskillnader i frågor om filosofi och religion, tror jag inte att det vore tillrådligt för dig

att komma ner alls. Jag tror inte att vi skulle ha mycket gemensamt att prata om. Uppriktigt sagt är jag inte längre intresserad av att lyssna på någon som pladdrar om SINA IDÉER om de är för intoleranta för att lyssna på MINA IDÉER, särskilt om jag finner att jag redan har hört alla deras och finner att de saknar värde.

Så om du tror att du vet allt med din begränsade mentala utrustning, försök svara på några av de uppenbara frågorna jag har ställt på sista sidan i vår broschyr med Frågor och Svar. Det kommer att ge dig mycket att tänka på. Kom också ihåg att om våra föräldrar hade varit kineser, skulle du förmodligen vara en anhängare av Konfucius, och om våra föräldrar hade varit hängivna katoliker, skulle du själv utan tvekan vara (hemska tanke!) en hängiven katolik. Allt ligger i indoktrineringen av de vidskepliga och de lättlurade människorna som inte kan tänka själva. Tänk på det, om ditt sinne fortfarande är kapabelt att skilja verklighet från fantasi.

Under tiden kunde jag inte bry mig mindre om vad mina kritiker och andra småsinta människor tycker. Jag behöver ingen som är för dum för att kunna förstå grammatik på mellanstadienivå eller matematik på mellanstadienivå för att berätta för mig hur jag ska förstå universums mysterier eller världens problem. Jag samlar en armé av hängivna följeslagare, av intelligenta vita människor som börjar se ljuset och förenar sig med mig i att bygga en bättre värld. Istället går jag framåt med full fart och skriver en större och bättre bok, ett mer omfattande verk kallat THE WHITE MAN'S BIBLE. En dag kommer den vita rasen att vara mäkta tacksam för att jag gjorde det.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

Ben

Segment 35

Herr Paul Englert **9 januari 1978**
Homosassa Springs, Florida

Kära Paul:

Det var roligt att höra från dig igen. Jag hade undrat vad som hänt dig och undrat om det var din hälsa som var problemet.

Sedan jag sist skrev till dig har jag stött på vad jag anser vara ett viktigt nytt komplement till vår filosofi. Jag kommer att gå in på mer detaljer om det lite senare. Hur som helst skriver jag på en mer omfattande bok som en uppföljare till NATURE'S ETERNAL RELIGION och den nya boken kommer att heta THE WHITE MAN'S BIBLE. Även om den är baserad på NATURE'S ETERNAL RELIGION kommer den att utökas till att omfatta principerna om EN SUND SJÄL I EN SUND KROPP I ETT SUNDT SAMHÄLLE I EN SUND MILJÖ, med tesen att för att vi ska kunna ha någon av de tre första måste man ha dem alla.

Det var inte förrän nyligen som jag påbörjade en omfattande studie av cancer, av Laetrile, av Dr. Carey Reams urin/saliv-test och den fenomenala framgång han har haft med att behandla cancer, hjärtsjukdomar, diabetes, etc., som ett helt nytt undersökningsfält öppnade sig för mig. Till min förvåning fann jag att (a) det fanns flera effektiva "botemedel" mot cancer (b) att A.M.A., American Cancer Society, National Cancer Institute, F.D.A., läkemedelsindustrin och ett antal samverkande komplex egentligen inte letade efter ett botemedel mot cancer alls, utan tvärtom våldsamt undertryckte alla botemedel och/eller upptäckter därav (c) att vi inom nutritionsområdet medvetet matades med inget annat än förorenad, överprocessad skräpmat (d) att Dr. Carey Reams redan framgångsrikt hade behandlat mer än 10 000 TERMINALA cancerfall och bara förlorat sex, ett fenomenalt resultat och ett stort medicinskt genombrott (e) att Dr. Reams (inte en M.D. utan en biokemist) har jagats, förföljts och drivits från en stat till en annan av de myndigheter som listas i (b) (f) att konstgödsel driver våra jordbruksmarker i steril konkurs och våra bönder tillsammans med dem (g) ett antal andra slutsatser om värdelösheten och/eller de skadliga effekterna av alla droger, om de gynnsamma läkande effekterna av hälsosam råkost (frukter, grönsaker, örter, etc.) och hur den krets som nämns i (b) försöker misskreditera idén om hälsosam nutrition och istället pracka på oss droger värda miljarder dollar.

Angående Reams program bifogar jag ett häfte om det av Nord Davis. Om du ignorerar det religiösa skräpet som lagts in i det

här och var berättar den historien ganska väl, även om mycket mer har hänt sedan dess. Min fru och jag tog Reams-testet (det finns ett antal testare som nu är utbildade och spridda över hela USA). Vi följde sedan den föreskrivna kosten och mådde mycket bättre. Personligen håller jag långsamt på att modifiera min egen kost mer och mer mot de livsmedel som håller dig frisk, och tar bort de (t.ex. vitt mjöl, socker, etc.) som gör dig sjuk.

Om du är intresserad av din hälsa (och det är jag säker på att du är) finns här några av de böcker du kan läsa:

1. SUGAR BLUES av Wm. Dufty, make till Gloria Swanson. En utmärkt bok om sockrets förödande effekter på den vite mannens hälsa och energi under de senaste 300 åren.

2. FREEDOM FROM CANCER — Den fantastiska historien om Laetrile av Michael L. Culbert.

3. PLEASE, DOCTOR DO SOMETHING! av Dr. Joe Nichols — om nutrition, ekologiskt jordbruk och hur insektsbekämpningsmedel och konstgödsel har dödat våra jordars bördighet.

Det finns dussintals fler (jag har förmodligen nu cirka 60 eller 70 böcker om hälsa och nutrition och prenumererar även på tidningen PREVENTION). Men de tre böcker jag nämnde kommer att ge dig kärnan i vad detta ämne handlar om — ett ämne som de flesta amerikaner också är grovt okunniga om, men verkar börja förstå med en fantastisk snabbhet. Du kan hitta dessa böcker i de flesta hälsokostbutiker och jag föreslår att du sätter dig in i detta ämne om du inte redan har gjort det.

Hur som helst, slutsatsen är att judarna, som också styr allt annat, även styr det medicinska/farmaceutiska komplexet och deras mål är inte att göra oss friska utan att hålla oss sjuka, letargiska och beroende av mediciner och läkare, en miljardindustri som skjuter i höjden lavinartat. Till exempel, 1950 var vår totala medicinska räkning 12 miljarder dollar. År 1970 var den 168 miljarder dollar. Detta ger dig en rättvis uppfattning om de växande kostnaderna för att förbli halvsjuk. Men precis som med utbildning — ju mer de suger ut oss, desto sjukare blir vi.

Det är målet för CHURCH OF THE CREATOR att knyta hälsoprogrammet, särskilt Dr. Reams program, till vårt eget program för ett SUNDT SINNE, etc. Vi vill att våra medlemmar åtminstone ska vara medvetna om hälsosvindeln och skydda sig själva. Vi vill att varje CREATOR ska vara frisk och energisk och njuta av livet och arbeta för upprättelsen och återuppståndelsen av det ärorika öde som ligger i Naturens löfte till den vita rasen.

Nog om det. Ditt brev som pekade ut de judiska påvarna i historien var mycket intressant. Jag har länge hävdat att judarna uppfann kristendomen, organiserade den, prackade på den på den vite mannen och har kontrollerat den sedan dess. Jag var också medveten om att familjen Medici och påven Julius var judar och misstänkte att flera till var hemliga judar, men jag fick aldrig mycket information om detta äm-

ämne. Jag kan (och kommer att) inkludera detta i min nya bok. Jag skulle dock vilja ha mer dokumentation och bakgrundsbevis för att styrka detta. Jag nämner i NATURE'S ETERNAL RELIGION att Loyola, som grundade Jesuitorden, var en hemlig jude. Jag kände inte till Betty Ford, men det var uppenbart för mig genom hennes aktiviteter att hon var någon form av hemlig agent. En annan intressant studie vore att katalogisera alla de judiska kvinnor som stammen har knutit till härskare genom historien i syfte att manipulera dessa härskare. Några exempel är Magda Lupescu som förförde den tidigare kung Carol av Rumänien, Poppeia som knöts till Nero, och oräkneliga andra. Angående Teddy Roosevelt är även det en nyhet för mig, även om jag ofta har hävdat att det inte har funnits en president sedan republikens grundande som inte har varit en nickedocka för dem. Det enda undantaget jag misstänker försökte sätta sig upp mot judarna, och gjorde det framgångsrikt, var "Old Hickory", Andrew Jackson. De försökte mörda honom men han lät sig inte skrämmas. Jag är dock säker på att han inte förstod hela historien, utan agerade mer på rå instinkt.

Nåväl, så mycket för denna gång. Om du kan ge mig mer bakgrund i ovanstående ämne (judiska påvar) skulle jag uppskatta det och använda det. Under tiden, titta även närmare på detta med hälsa och diet. Det är där framtiden ligger och vi CREATORS avser att rida på framtidens våg.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dan Gayman, Pastor
Shell City, Missouri

10 januari 1978

Bäste Pastor Gayman:

Tack för de två exemplaren av Zion's Watchman och den mottagna checken på 6,00 dollar. Istället för två skickade vi tre exemplar av vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag hoppas att du placerar dem i goda händer och sprider ordet.

Jag har läst mycket i de två nummer av Zion's Watchman som du skickade och instämmer helhjärtat i dina åsikter angående den trolösa juden i vår mitt och den förvirring de har skapat genom att manipulera våra vita raskamraters sinnen. Jag instämmer naturligtvis inte i påståendet om att identifiera Israel med den vita rasen, vilket du förmodligen väl känner till från att ha läst min bok. Jag är därför något förbryllad över varför du beställer mina böcker (inte för att jag på något sätt är missnöjd med det, bara förbryllad). Hur som helst, vi i CHURCH OF THE CREATOR omfamnar alla vita raskamrater som vill delta i kampen mot tidernas historiska parasit — den förrädiska juden.

Bifogat finns även vår broschyr med frågor och svar. Jag hoppas att den ska ge dig ytterligare information om vår rörelse.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Abe L. Austin 10 januari 1978
Oak Park, Illinois

Bäste herr Austin:

Någon skickade mig din broschyr angående Federal Reserve. Jag har länge varit medveten om Federal Reserves lömska natur och i den nuvarande bok jag skriver skildrar jag Fed som världens största falskmyntarliga, ägd och driven av det internationella judiska nätverket av bankirer och andra skurkar anslutna därtill. I min förra bok, ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, nämner jag Fed kortfattat (på sidan 68) och kopplar ihop det som ett av de många verktyg judarna utnyttjar med expertis för att skinna den vita rasen, kontrollera den vita rasen och förslava oss.

Under separat omslag skickar jag dig ett kostnadsfritt exemplar av ”NATURE’S ETERNAL RELIGION”, som vi kallar den vita mannens bibel. Hela bokens genomslagskraft syftar till att övertyga våra vita raskamrater om att vi inte kan vinna kriget mot det internationella judiska nätverket genom att attackera SYMTOMEN styckevis, såsom FN, Fed, skolbussning, inflation, rasblandning och hundra andra judiska program. Istället är svaret att RYCKA UPP ORSAKEN MED ROTEN, snarare än att fäkta meningslöst med armarna mot EFFEKTERNA. VI MÅSTE MOBILISERA OCH ORGANISERA OSS RASMÄSSIGT — hela den vita rasen kring en solid RASRELIGION om vi ska ha ens en avlägsen chans att överleva som ras.

Eftersom min bok till dig är kostnadsfri, och för dig att läsa och njuta av, skulle jag uppskatta tjänsten om du i gengäld ville skicka mig paketen med fem häften av Peter Cook som du erbjuder för 3,00 dollar.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Arthur R. Gawin 23 januari 1987
Crystal Lake, Illinois

Bäste herr Gawin:

Tack för ditt brev av den 16 januari. Du tar upp två frågor i ditt brev som jag skulle vilja presentera CHURCH OF THE CREATORs syn på.

1. Det första är ditt påstående att vi tar oss an ”alla”, och att vi skulle göra bättre i att bara koncentrera oss på judarna, och hellre än att motarbeta dem, borde vi ta hjälp av ”gyttjeriserna” (mud races).

Detta är en viktig fråga och jag ägnade den mycket eftertanke när jag skrev boken. Under de efterföljande åren har mina ursprungliga åsikter stärkts avsevärt i att vi har valt rätt väg.

Låt mig först och främst säga att jag skulle vilja reducera antalet fiender till ett minimum och göra det så enkelt som möjligt för oss att vinna. Låt mig dock påpeka att jag inte skapade den röra vi befinner oss i, och jag hade inte heller någon del i att välja den vita rasens fiender. Vad jag gör är att logiskt och realistiskt analysera livets fakta som de är. Och fakta, oavsett om man gillar dem eller inte, är dessa: ALLA GYTTJERASER, likväl som, och inklusive judarna, är ett mycket verkligt hot mot den vita rasens överlevnad. Visst, när vi väl hade eliminerat det judiska inflytandet på vårt samhälle, skulle vi enkelt kunna hantera gyttjeriserna. Men dessa gyttjeraser, som nu närmar sig svindlande fyra miljarder, är icke desto mindre ett mycket verkligt hot, och med juden som drar i alla trådar är de ett dödligt hot.

Låt oss ta kineserna till exempel. Det finns 800 miljoner av dem och deras antal växer. Har du några illusioner om vad de skulle göra med den vita rasen om de genom antal och geografi hade makten (med eller utan judarna) att förinta den vita rasen? Har du några illusioner om vad japanerna skulle ha gjort med oss om de hade vunnit andra världskriget? Har du några illusioner om vad niggrerna i det här landet kommer att göra med den krympande vita befolkningen när de väl har antalet och makten? Eller hinduerna? Eller mexikanerna? Är du medveten om vad niggrerna i Kongo gjorde med den vita befolkningen? Låt oss vara realistiska: i grunden och instinktivt längtar de efter att döda den överlägsna vita rasen, jude eller ej.

Idén att vi skulle kunna bli kompisar med gyttjeriserna och göra dem till våra allierade i kampen mot juden är helt orealistisk. Som jag påpekade — våra skillnader är grundläggande, inneboende och instinktiva. Det skulle krävas en hel del tid, pengar och övertalning för att vinna över en (opålitlig) gyttjekonvertit. Eftersom vi har miljontals vita människor att omvända, varför inte koncentrera samma ansträngning på våra egna vita raskamrater, vilket skulle skapa en mycket mer värdefull och lojal allierad?

Vi behöver inte avskummet och gyttjeriserna som allierade! Vi behöver förena den vita rasen och resten av striden kommer att vara en barnlek! Dessutom är ett av de mest lömska hoten mot den vita rasens överlevnad giftermål mellan raser — rasblandning — vilket skulle uppmuntras genom att omfamna gyttjeriserna som våra polare. Du nämner i ditt brev att du besökte Rio Grande-dalen och att befolkningen på den amerikanska sidan var 95 procent mexikansk. Detta borde säga dig

någonting. Genom ren invandring och reproduktion kan de förbannade mexikanerna övervältdiga och tränga ut oss från vårt eget livsrum, som de gör nu, och som negrerna gör. Detta kan de enkelt åstadkomma, i och med att den vita rasen nu har en negativ befolkningstillväxt, i och med att den vita människan frivilligt producerar rikligt med mat åt världens ler-raser, och i och med att ler-raserna exploderar och förökar sig som en råttplåga.

Därför, för att polarisera raslig stolthet, för att förena den vita rasen och förhindra att den späds ut med ler-raserna, tar vi i SKAPARENS KYRKA (CHURCH OF THE CREATOR) en stark ställning för att vi måste stå åtskilda från ler-raserna, att de ockuperar territorium och konsumerar landets substans som är desperat nödvändig för den vita rasens framtida överlevnad och expansion, och vidare, att varje rasblandning av någon medlem av vår ras betraktas som det mest avskyvärda av alla brott. Detta är och måste förbli en huvudpunkt i vår religion.

2. Den andra punkten jag vill kommentera är din upptagenhet vid advokater. I detta avseende instämmer jag med dig så till vida att jag ogillar och misstror de flesta advokater, vita, judar eller andra, och jag betraktar de flesta av dem (inte alla) som parasiter. Men jag tror att du återigen pekar ut en specifik judisk EFFEKT som alltigenom viktig, när det i själva verket bara är en KONSEKVENS av judisk dominans, och inte en primär orsak. Roten till allt ont är det judiska nätverket som frambringar en mängd katastrofala effekter eller konsekvenser — FN, Federal Reserve, skolbussning, integration, inflation, rasblandning och hundratals andra onda EFFEKTER, av vilka övervikten av advokater, politiker, byråkrater och andra parasiter BARA ÄR EN EFFEKT AV MÅNGA.

Du säger i ditt brev att du har slutat gå med i organisationer och sparar dina dollar. Tja, det kan vara ett bra sätt att spara dollar, men utan organisation kommer vi aldrig att uppnå någonting av värde. Judarna, trots att de är en liten minoritet, är världens herrar och de tackar allt för (a) sin fantastiska besatthet av att organisera sig (b) en religiös trosbekännelse att polarisera kring, och (c) sin obevekliga hängivenhet till (a) och (b). Du kanske sparar dina dollar genom att inte tillhöra någon organisation, men låt mig säga detta: dagen kommer då dina dollar (och ditt liv) kommer att vara värdelösa och du kommer febrilt att önska att du hade hjälpt till att organisera den vita rasen medan du fortfarande hade möjligheten.

Den enda lösningen jag ser på hela programmet är att bygga en stark raslig rörelse, driven av en grundligt uppväckt vit medborgarkår, polariserad kring en vit raslig religion. Vi behöver inte bara inte ler-raserna som allierade, utan vi kan inte alls använda dem, eftersom de i själva verket är en stor del av vårt problem och vårt dilemma. Det är våra mjuka kristna attityder som har förstört och urholkat vår rasliga stolthet

och rasmässig koherens. Så det verkliga problemet vi måste arbeta med är att rätta till den vita mannens tänkande. Förenade och organiserade är vi tio gånger kraftfullare än alla judar, niggrer och ler-raser (mud races) tillsammans.

Detta är vad ”NATURE’S ETERNAL RELIGION” handlar om. Jag hoppas att du kommer att ägna dina ansträngningar åt att sprida ordet och placera så många exemplar som möjligt i händerna på våra vita raskamrater.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Englert
Homosassa Springs, Florida

23 januari 1978

Käre Paul:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt goda brev från den 15 januari, samt en del av den medföljande informationen.

Det finns många ämnen du tar upp som jag skulle vilja gå in på mer i detalj, men jag kommer att begränsa mig till endast ett ämne i detta brev, och det är CHURCH OF THE CREATORs ställningstagande gällande andra ler-raser än judarna själva.

Det råkar vara så att någon annan tog upp samma kritik i ett brev jag fick förra veckan, så jag bifogar en kopia av det svar jag adresserade till honom.

Jag kan säga att med en trosbekännelse så bred och kontroversiell som CREATIVITY finns det alltid vissa frågor som individer kommer att vara oense om, vissa mindre och vissa större. Under de senaste fem åren har jag haft kanske ett halvdussin personer som framfört samma kritik angående ler-raserna som du har. Jag betraktar dock rasfrågan och vår inställning till ler-raserna som en huvudpunkt i hela vår filosofi och är mycket bestämd i den frågan.

Verklighetens hårda fakta är att i dagens krympande värld av snabba resor och kommunikationer skulle den vita rasen, även utan den judiska närvaron, snart utspädas och förorenas till glömska på grund av sin minoritetsställning mitt bland tre och en halv miljard degenererade, underlägsna ler-raser. Historien om Indien kommer att upprepa sig på global basis, jude eller ej. Med den judiska närvaron kommer det bara att påskyndas, men det skulle hända även utan dem.

Därför, som jag ser det, är det enda som kommer att rädda den vita rasen från ett öde värre än utrotning ett starkt rasmedvetande, en stark rasstolthet och ett häftigt hat mot alla avskumsraser. Vi får inte bara INTE SAMARBETA med ler-raserna, utan vi måste intensifiera vårt hat mot dem och vår kärlek till vår egen sort.

Resten av argumentet anser jag vara väl sammanfattat i den medföljande kopian av brevet.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Frederick J. Brohaska
Milwaukee, Wisconsin

21 februari 1978

Bäste Mr. Brohaska:

Stort tack för ditt brev från den 14 februari och även för den första utgåvan av WHITE STUDENT. Jag förstår att du kommer att skicka mig framtida exemplar som prenumerant. Jag uppskattar det och vill uppmuntra dig att hålla ut och fortsätta det goda arbetet.

Jag hoppas att du har fått ditt exemplar av vår vita mans bibel, ”NATURE'S ETERNAL RELIGION”, vid det här laget och att du har haft möjlighet att inte bara läsa den, utan att studera den grundligt.

Kom ihåg att det inte finns någon konflikt mellan att vara medlem i nazistpartiet som en politisk organisation, och att vara medlem i CHURCH OF THE CREATOR som din religiösa tro. Detta liknar våra mindre informerade vita raskamrater som är katoliker eller protestanter och tillhör, låt oss säga, det republikanska partiet eller det demokratiska partiet. Endast i vårt fall passar vår politik och religion snyggt ihop, snarare än att vara i konflikt.

CREATIVITY ger dessutom dina politiska övertygelser om ras en solid religiös och moralisk grund, vilket den nazistiska filosofin alltid har saknat så länge den accepterade och/eller översåg med kristendomen. Ägna detta några allvarliga tankar.

Bokmärkena kostar 100 stycken för $3.00, men i ditt fall skulle vi skicka dig dubbelt så många om du beställer. Vi har också en utmärkt LP-skiva ”SURVIVAL OF THE WHITE RACE”.

Bifogat finns ett flygblad med frågor och svar som ger dig ytterligare information om vår religion.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Dr. Joseph von Moger
Macedon, Australien

21 februari 1978

Bäste Dr. von Moger:

Stort tack för ditt brev från den 13 februari, även för de $40.00 (i australiska dollar) som anlände säkert. Vi skickar dig två kartonger (om åtta i varje) av NATURE'S ETERNAL RELIGION och tre LP-skivor SURVIVAL OF THE WHITE RACE. Medan

i USA är det möjligt att skicka kartonger med 32 böcker, för utlandet är vi begränsade till kartonger om åtta på grund av viktbegränsningar. Vi tar 15,00 dollar för paketet med åtta.

Jag håller med dig om att vi har ett monumentalt problem framför oss om vi vill rädda den vita rasen från utrotning. Det är dock på intet sätt olösligt, och jag är övertygad om att det kan göras eftersom det måste göras. Vi har inget alternativ.

Egentligen handlar det inte så mycket om att föra militära krig som det handlar om att RÄTTA TILL DEN VITA MÄNNISKANS TÄNKANDE. Vi behöver inte övertyga hela världen. Vi behöver inte ens övertyga alla våra vita raskamrater. Om vi till exempel kan få vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på 10 miljoner utvalda vita män i USA, skulle vi ha vunnit striden mot judarna och niggrerna. När väl vinden har vänt i USA med dess enorma resurser, skulle vi ha ganska lätta vägar att vinna propagandakriget för resten av våra vita raskamrater över hela världen. När den vita människan väl har en universell religion baserad på värdet av sin ras, kan ingenting i världen stoppa honom.

Jag hoppas att du gör din del. Eftersom böckerna och skivorna går med ytförsändelse, föreställer jag mig att det tar ungefär sex veckor att komma fram. Jag hoppas att du gör allt du kan för att sprida ordet vidare. Kanske kan du till och med organisera en egen kyrkogrupp och fortsätta distribuera boken.

Roligt att höra från en tysk landsman. Migrerade du till Australien? Vänligen informera mig vidare om hur raspolitiken och situationen i Australien ser ut för närvarande.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Paul Sam Carruba
Birmingham, Alabama

21 februari 1978

Bäste Mr. Carruba:

Detta är ett svar på ditt brev från den 28 januari.

Angående Billy James Hargis vädjan om medel, tror jag att du har besvarat din egen fråga ganska väl, och det är: att skicka pengar till honom kommer inte att göra absolut någon nytta alls för att hjälpa våra vita raskamrater i Sydafrika, som kämpar för sina liv och sin egendom mot den judiska framstöten i samverkan med de vilda niggrerna.

Faktum är att kristendomen är en av de bästa rökridåer judarna har bakom vilken de ostraffat kan driva sitt olycksbådande program. De uppfann den själva av just den anledningen för att kastrera den vita människan till en pladdrande idiot som kunde

ledas runt vid näsan för att hjälpa dem i deras smutsiga arbete.

Bifogat finns en kopia av Marcus Eli Ravages artikel från för 50 år sedan som berättar historien ungefär så tydligt som den kan berättas.

B.J.H. är en sexuell pervers, och medan han stoltserade under kristendomens fromma baner, fick han mycket publicitet för ungefär två år sedan för att ha haft sexuella relationer med sina unga studenter, både manliga och kvinnliga.

Fortsätt att driva på vår "White Man's Bible". Det är det enda programmet som erbjuder en plan för den vita rasens återfödelse tillbaka till förnuft och välstånd.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

Rev. Ben Kriegh
Boulder, Colorado

21 februari 1978

Kära Ben:

Stort tack för ditt brev den 15 februari och även ansökan om förnyelse av medlemskapet.

Bifogat finns ditt kort och certifikat för 1978. En kartong med åtta "White Man's Bibles" skickades till dig den 20 februari.

Jag är glad att ditt möte med Institute for American Research var givande ur din synvinkel. Det är beklagligt att Dr. Olivers brev väckte så mycket ont blod, men jag vill klargöra att det inte var mina anklagelser, utan snarare att jag, efter att ha mottagit brevet, gjorde ett försök att ta reda på vad det hela handlade om. Jag hade ingen aning om att det hade varit en så allvarlig tvist mellan honom och P.M. Young. Jag drog inga förutfattade slutsatser, som jag påpekade i mitt brev till dig den 12 december, och har inga nu heller. Jag hoppas bara att episoden kommer att ha tjänat något konstruktivt syfte genom att hjälpa till att skärpa fokus på målen och trosbekännelsen för I.A.R.-gruppen, och förhoppningsvis att de kommer att bli mer bekanta med CREATIVITY och anta dess ideologi som sin egen.

Vid det här laget är jag fortfarande mycket oklar över vad I.A.R:s trosbekännelse, filosofi och mål egentligen handlar om. Hur det än må vara med det, så påverkar varken Mr. Young eller Dr. Oliver den dynamiska trosbekännelse som förkroppsligas i CREATIVITY. Personligheter har absolut ingenting med saken att göra. Den står på egna ben som en kraftfull ny idé, precis som Newtons gravitationslag, när den väl formulerats, står på sina egna meriter, även om Newton senare skulle ha blivit hängd som en hästtjuv. Jag är mer övertygad än någonsin om att endast genom att omfamna en INTOLERANT, AGGRESSIV RASRELIGION som sin helt egna, kommer den vita rasen att kunna överleva framtiden. Det är därför oerhört viktigt att vi främjar och placerar så många exemplar av vår bibel som möjligt i händerna på

av våra vita rasmässiga kamrater som vi kan. Det är det bästa kapet den vita rasen någonsin kommer att göra.

I strävan efter att främja vår idé vill jag utöka annonseringen av boken i de medier och kanaler där den skulle göra mest nytta. En ovanlig tidskrift, SOLDIER OF FORTUNE, har uppmärksammats av en av våra anhängare. Jag har skickat efter deras priser och har fått en prislista samt ett exemplar av tidningen. Den verkar ha den typ av "karlakarl"-läsekrets som jag tror skulle lockas av vår bok. Jag tror åtminstone att de är den modiga, vågade typen, fyllda av viss idealism, som vår rörelse väl skulle kunna behöva. Jag förbereder därför en annons på 2-1/2 x 6 som jag har för avsikt att placera i den.

Huvudmannen för denna nya (1975) tidskrift är Robert K. Brown och hans högkvarter ligger i Boulder. Du kanske redan är bekant med honom eller inte. Hans tidning får (märkligt nog) ganska mycket publicitet i judarnas media. Faktum var att det fanns ett betydande uppslag i vår söndagstidning (19 feb.). Hur som helst, oavsett om du redan är bekant med honom eller inte, tror jag att det är en viktig relation att odla. Inte bara som ett betalt annonsmedium, utan han kanske också skulle kunna vara intresserad av att göra en artikel om vår rörelse någon gång, eftersom våra ideal egentligen inte ligger så långt ifrån de antikommunistiska kämparnas, som för ett krig för och på uppdrag av den vita rasens överlevnad i Rhodesia och på andra håll.

Vi har ett antal hängivna anhängare i väst, men jag vet inte riktigt var jag ska börja peka ut individer som det skulle vara värt din tid att göra speciella resor för att träffa. Många är som du själv, hängivna, men inte särskilt starkt organiserade. Jag känner dock att vårt stora genombrott kommer att ske inom det närmaste året. Icke desto mindre önskar jag dig största framgång på din föreläsningsturné och i dina ansträngningar att sprida ordet på den vita rasens vägnar.

Jag hoppas verkligen att du får en CHURCH OF THE CREATOR-grupp organiserad i Boulder. Kom ihåg vad judarna har åstadkommit, trots att de är en liten minoritet. De har gjort det genom organisation, propaganda och framför allt, uthållighet i sin tro. Så låt oss lära oss och låt oss komma igång. Med de enorma fördelar i form av resurser som den vita rasen är begåvad med, skulle vi kunna göra det betydligt bättre. Så låt oss göra det.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Robert E. Potter
Naples, Florida

27 februari 1978

Kära Bob:

Det var ett nöje att träffas förra månaden och även att höra från dig igen i ditt brev av den 23 februari.

Bifogat finns ditt medlemsintyg och medlemskort.

Jag är glad att du visar upp dem med stolthet, inför så många rasliga feglingar som nu verkar vara normen. Om det någonsin fanns en tid då vi borde hävda vår rasliga lojalitet, stolthet och beslutsamhet, så är den tiden nu.

Jag skulle kunna färdigställa det samlingsverk som jag arbetar på inom en ganska kort tid, om jag bara hade något sätt att finansiera tryckningen. Medan jag för fem år sedan satsade omkring 15 tusen på att trycka det ursprungliga arbetet, är jag inte i den typen av likvid position nu, eftersom alla mina ansträngningar verkar kanaliseras till att betala mina bolån. Detta är lite ironiskt, eftersom om jag kunde likvidera alla mina tillgångar skulle jag förmodligen kunna få ihop en låg sjusiffrig summa. Jag försöker likvidera så att jag kan koncentrera 100 procent av mina ansträngningar på att etablera rörelsen, men marknaden verkar helt enkelt inte finnas där ännu. Jag hoppas att jag ska kunna få ut denna andra upplaga, som är så mycket mer omfattande (ETT SUNT SINNE I EN SUND KROPP I ETT SUNT SAMHÄLLE I EN SUND MILJÖ) och som jag kallar WHITE MAN'S BIBLE, i spridning. Jag tror att det skulle vara en stor förlust för den vita rasen om den, på grund av brist på några usla tusen judiska Federal Reserve-sedlar, inte skulle få se dagens ljus. Tio tusen tror jag skulle räcka, eftersom vi inte nödvändigtvis behöver börja med 20 tusen exemplar, som jag gjorde med NATURE'S ETERNAL RELIGION.

Jag skulle uppskatta om du kunde leda en grupp som skulle finansiera det nuvarande manuskriptet. Livet är i bästa fall osäkert och det vore en förbannad skam om vi misslyckades med att få ut det och sprida det i händerna på våra vita raskamrater.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. L. E. Doussy
Pretoria, Sydafrika

9 mars 1978

Kära Dr. Doussy:

Stort tack för ditt brev av den 1 mars och de 40,00 US-dollar som mottagits. Jag hade glömt bort eventuella tidigare skulder. Vi skickade två kartonger med åtta NATURE'S ETERNAL RELIGION och två skivor, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, till dig den 8 mars.

Jag hoppas att de alla anländer säkert och att du kommer att sprida dem så skyndsamt som möjligt.

Även om jag inte utger mig för att vara expert på politiska angelägenheter, ser det för mig ut som att situationen i Sydafrika helt klart är en ytterligare utvidgning av det judiska programmet — och det programmet går ut på att driva ut den vita rasen ur Afrika och låta negrerna ta över de vita människornas land och egendom. Detta är i sin tur en integrerad del av det judiska programmet att bastardisera och/eller förnimta den vita rasen. Kort sagt, deras program är att krympa den vita rasen till glömska och låta de lättkontrollerade lerfolken ta över jorden. Eftersom judarna inte betraktar sig själva som vita, utan som semiter (gula), ser de till för jävla noga att en sådan bastardisering inte drabbar dem.

Denna utförsäljning av Sydafrika och Rhodesia kan endast genomföras med samarbete från vita förrädare i S.A., Rhodesia, USA, England och på andra håll. Men judarna ansvarar för planeringen och genomförandet av programmet och den vita rasen är offret.

Låt oss se till att deras djävulska planer omintetgörs. Organisera, proselytisera och propagandisera!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Phil Hruskocy
Whiting, Indiana

13 mars 1978

Bäste Mr. Hruskocy:

Tack för ditt brev den 6 mars.

Angående Identity-rörelsen är jag väl medveten om att det finns många bra vita människor i den rörelsen, av vilka några hjälper till att avslöja den svekfulle juden. Medan jag berömmer dem för deras arbete med att avslöja det judiska nätverket, kan jag inte godkänna att de försöker bedra och förvirra den vita rasen angående Gamla testamentet.

För det första är Gamla testamentet inget annat än ett hopkok av judiska myter som utger sig för att etablera en historia för deras ras, med ett påstått ursprung i Abie, Ikey och Jakey. Om du läser min recension av Gamla testamentet i NATURE'S ETERNAL RELIGION kommer du att finna att alla dessa karaktärer, inklusive Judas, David, Lot, Salomo och alla de andra, var ett gäng hallickar, tjuvar, lögnare och mördare, och immorala vrak av sämsta slag.

Att de vita predikanterna nu kommer och säger att vi, den vita rasen, är de verkliga israeliterna är en ännu större lögn och mer ogrundad än den judiska lögnen. Dessutom, vem vid sina sinnes fulla bruk skulle vilja vara ättlingar till ett sådant uselt band av mördare? Så varför detta stora ståhej om dessa vita predikanter som försöker sätta oss

i stället för dessa eländiga judar? Jag tycker det är galet.

Den verkliga lösningen är att exponera hela röran — Gamla testamentet och Nya testamentet för vad det är — ett judiskt bedrägeri utformat för att förvirra, splittra och förgöra den vita rasen. Vi borde dumpa det helt och kasta ut det genom fönstret, då det är ett främmande gift för den vita rasen. Vi måste och vi kommer att ersätta det med en sund och hälsosam egen religion.

Det är vad CREATIVITY handlar om. Hjälp till att sprida ordet.

Jag skickar dig 25 exemplar av vårt flygblad med frågor och svar. Om du har möjlighet att donera 3,00 $ till kyrkan för att täcka omkostnader, skulle vi, den vita rasen, uppskatta din hjälp.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 36

Mr. James Hart
Pacoima, Kalifornien

13 mars 1978

Bäste Mr. Hart:

Stort tack för ditt brev av den 8 mars. Det gläder mig att höra att du vill starta en CHURCH OF THE CREATOR-grupp i ditt område och jag hoppas att en mäktig rörelse kommer att växa fram ur en blygsam början. Jag föreslår att du går till väga enligt följande steg:

1. Bli först och främst ordinerad som präst i vår kyrka. Detta är kostnadsfritt. Om du vill bli präst, vänligen beställ vårt ansökningsformulär. Detta kommer att ge dig en stark moralisk ställning, stärka din juridiska position och även din offentliga image. Det kommer att ge dig auktoriteten att vara ledare för din grupp. När vi får din ansökan kommer vi att bedöma om du är kvalificerad.

2. Vi föreslår att dina huvudsakliga ansträngningar under det första året koncentreras på två saker: (a) att sprida och distribuera vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, och (b) att rekrytera medlemmar till din grupp. Vi förväntar oss att din grupp distribuerar minst 16 biblar i månaden.

3. Håll regelbundna möten, helst en gång i veckan och vid samma tidpunkt varje vecka. Du kan börja i ditt hem (eller hos någon annan medlem, om det är lämpligare) och när gruppen blir tillräckligt stor kan du överväga att hyra en lokal. Om ni växer er tillräckligt stora är det naturligtvis mest önskvärt att slutligen skaffa en egen byggnad.

4. Vi har medlemskort och certifikat. Varje medlem måste ansöka till huvudkontoret här i Florida. Bifogat finns ett formellt brev och en ansökan. För att kunna ansöka om ordination till prästämbetet är det naturligtvis en förutsättning att du först själv blir medlem.

Vi lägger oerhört stor vikt vid förslaget att vi initialt får en så bred spridning som möjligt av vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på så många av våra vita raskamrater som möjligt. Det är vårt mål att initialt placera 10 miljoner exemplar bland vår ras. När vi väl har uppnått så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt och segern kommer att vara inom räckhåll. När vi betänker att vi varje halvtimme rånas på mer än kostnaden för dessa 10 miljoner böcker bara genom att subventionera de odugliga niggrerna, inser man vilken enorm affär en sådan prestation skulle vara för den vita rasen! Och det skulle bara vara början!

När det gäller en boklista intar vi ståndpunkten att det inte är nödvändigt att läsa hundratals böcker för att bygga en kraftfull rörelse. NATURE'S ETERNAL RELIGION har all den grundläggande information du behöver. Vi har också en utmärkt skiva, SURVIVAL OF THE WHITE RACE, för att hjälpa till att rekrytera medlemmar. Vi vill inte att våra medlemmar hamnar i villfarelsen att läsande av ännu en bok är en ersättning för handling, som många av R.W.-sällskapen gör. Det är inte en ersättning för handling, utan bara en ursäkt för att inte agera.

Bifogat finns formulärbrevet och ansökan om att bli medlem i CHURCH OF THE CREATOR. Bifogat finns också ett exemplar av vårt flygblad med frågor och svar som kommer att besvara ytterligare frågor åt dig. Jag hoppas att du kommer att vidta omedelbara åtgärder.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Werner Krehl
Alberton, Sydafrika

15 mars 1978

Bäste Mr. Krehl:

Det glädjer mig mycket att få ditt brev och jag hade inga problem med att läsa den tyska stilen.

Jag är glad att du håller på att få ihop en organisation. Organisation är extremt viktigt. Det är judarnas djävulska organiseringsförmåga som har gjort dem till den kraftfulla plåga de är. Men den vita människan kan också organisera sig minst lika effektivt, om inte mer så — vilket bevisas av Tredje rikets extremt effektiva organisation under Hitler. Det är bara det att vi har organiserat oss i alla andra riktningar UTOM DET ENDA OMRÅDE SOM VERKLIGEN RÄKNAS — VÅR EGEN VITA RAS ÖVERLEVNAD. Så låt oss fortsätta.

Jag är helt för ditt förslag om annonsering. Den föreslagna annonsen du har i ditt brev låter bra. Om du vill rikta förfrågningarna till oss här i Florida, går det bra för oss. Om du hellre vill ha dem riktade till dig eller din organisation i Afrika går det också bra för oss, så länge vi får ut de första 10 miljonerna exemplar av vår White Man's Bible i händerna på våra vita raskamrater. Jag tror att det vore att föredra att ha dem riktade till ditt lokala område, då kan du kontakta och följa upp dina förfrågningar. Om du vill använda namnet CHURCH OF THE CREATOR för dina utskick går det också bra för oss.

Jag tror inte att det finns någon skillnad i ditt tänkande gällande nationalism eller ralsocialism. Om du är för den vita rasen är du med oss. Huruvida vi inkluderar portugiserna som en del av den vita rasen har jag aldrig uttalat mig om. Poängen är att vi initialt vill inkludera så mycket av den vita rasen som möjligt för att hjälpa oss i kampen,

till och med vissa randområden, och motarbeta så få som möjligt. Vi behöver all hjälp vi kan få för att övervinna den förrädiska juden. När vi väl har kontrollen och inför vårt program för uppförädling av den vita rasen kommer vi att kunna ta hand om alla randområden. Så varför oroa sig för det nu? Huvudpunkten är att DEN VITA MANNEN SKA ÅTERTA KONTROLLEN ÖVER SITT EGET ÖDE. Alla andra problem kommer att vara barnlek i jämförelse.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Dennis Wilson
Edinburgh, Skottland

27 mars 1978

Bäste Mr. Wilson:

Det var verkligen roligt att höra från dig igen. Jag är en hängiven anhängare av den brittiska rörelsen och håller ständig kontakt med Mike McLaughlin. Jag håller med dig om N.F. — när man väl börjar bjuda in judar som medlemmar har man för alltid undergrävt och torpederat nyttan med vilken organisation som helst såvitt den vita rasens intressen berörs.

Jag förstår att B.M. har fått rejäl fart på sistone, och jag är mycket uppmuntrad av att höra det. Det enda som jag anser att B.M. behöver är en STARK MORALISK BAS, vilket jag känner att den inte kan ha genom att främja idén om VIT ÖVERHÖGHET så länge den tolererar eller överser med judisk kristendom. Det är här CREATIVITY och NATURE'S ETERNAL RELIGION kommer in. Den tillhandahåller och understödjer hela RASIDÉN genom att ge den en solid moralisk och religiös bas som ingen kan motbevisa — en grund baserad på själva naturlagarna.

Så jag hoppas att du gör din del i att sprida ordet och distribuera boken. Du kan beställa direkt från oss om du vill — åtta exemplar för $15.00 U.S. Låt oss bygga för framtiden och låt oss bygga på en fast grund. Jag hoppas att du gör din del i kampen för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Jas. von Brunn
Redding, Kalifornien

30 mars 1978

Bäste Jim:

Som svar på ditt telefonsamtal igår har vi skickat dig en kartong med åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION. Or-

vanligtvis tar vi ut 15,00 dollar för en uppsättning om åtta. Du kan dock skicka vilken summa du än finner lämplig. Vi vill få ut dessa böcker — i händerna på våra Vita Rasliga Kamrater. Vi vill placera (initialt) 10 miljoner exemplar. När vi väl har gjort så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man tänker på att vi spenderar mer på en halvtimme på att subventionera de lata niggrerna på socialbidrag än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilket fantastiskt fynd detta skulle vara för den Vita Rasen. Jag skulle vilja se dig spänna varje muskel i distributionen av detta, den Vita Mannens Bibel.

Ditt argument om att på något sätt värva niggrerna till vår sak verkar inte särskilt vettigt för mig. Niggrerna är en del av fienderna. Även utan judens manipulationer skulle de så småningom föröka sig snabbare än oss och rasblanda den Vita Rasen som de gjorde i Indien, Egypten, Haiti och på andra ställen. Den enda lösningen är ett starkt rasmedvetande hos den Vita Rasen och att utvisa niggrerna — skeppa dem tillbaka till Afrika. Dessutom, vilket möjligt incitament skulle vi kunna erbjuda niggrerna utan att sänka vårt eget rasliga program? Den ansträngning som skulle krävas för att övertyga en lat, värdelös nigger skulle omvända 10 bra Vita Män till vår sak. Jim, det enkla faktumet är — OM VI INTE KAN KLARA DET PÅ EGEN HAND ÄR VI FÖRLORADE, totalt förlorade. Hitler sade: "Ein volk hilft sich selbst". Den som är beroende av att niggrerna ska rädda oss är bortom all hjälp. Den Vita Mannen måste göra det själv. Samma sak kan sägas om att "värva" de kristna för att hjälpa oss i vår sak. Detta är ren galenskap. Det är den kristna historien om "spöken i skyn" som har avlett och perverterat den Vita Rasens tänkande och fört den till det eländiga tillstånd av självmord som den befinner sig i idag. Liksom niggrerna, judarna och ler-raserna kan vi inte förvänta oss någon hjälp från kristendomen, endast förräderi och vår egen undergång.

Så vi återvänder till den enda väg som står öppen för oss — ett starkt militant rasmedvetande, understött av och inbäddat i den Vita Mannens religion själv. DETTA ÄR VAD CREATIVITY HANDLAR OM. Hjälp till att sprida ordet.

Bifogat finns också ett flygblad med frågor och svar som ger dig ytterligare information om vår rörelse.

För en Vitare och Ljusare Värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Russ Hobron 24 april 1978
Chittenango, New York

Bäste Mr. Hobron:

Jag uppskattade ditt brev från den 3 april, likaså flygbladen du bifogade—

red. ”Animal Series No. 1” är utmärkta. Även om jag inte har läst Mark Twains bok ”The Mysterious Stranger” håller jag med dig om att förlöjligande är ett av våra starkaste vapen. Niggertyper är särskilt sårbara för denna taktik. Det måste vara vår oåterkalleliga ståndpunkt att utsätta niggern för förakt, förlöjligande och avsky. Detsamma gäller judar. Kristendomen är också, med sina vilda historier om spöken i skyn, särskilt sårbar för förlöjligande.

Human Events är strikt en Kosher-konservativ tidning som håller dig ständigt och hopplöst oroad, men som aldrig går till kärnan av problemet — JUDARNA. Den erbjuder inte heller någon realistisk lösning. Spotlight är något bättre, men undviker fortfarande frågan när det gäller den (judiska) roten till allt ont. Ingen av dem antyder naturligtvis ens att den judiska kristendomen från första början knäckte den vita mannens resonemangsprocesser.

Angående din K.K.K.-vän, Mr. Holland, hur kunde han möjligtvis bara häva ur sig och kalla mig jude? Om han hade läst min bok skulle han vara medveten om min rena mennonitiska (och germanska) härkomst under de senaste 400 åren. Om han brydde sig om att spendera en miljon dollar på forskning skulle han komma fram till samma information. Så varför skulle han bara prata strunt när han inte visste vad i helvete han pratade om? Förresten, hur har han reagerat på BOKEN?

Ett av de favorittrick som de Kosher-konservativa har lärt sig av judarna är att inte argumentera i sak (särskilt när det är ohållbart för dem) utan bara sätta en nedsättande etikett på sina motståndare. Tre favoritnamn de använder för att trycka ner oppositionen är att kalla någon för homo, eller jude, eller kommunist, där det sistnämnda är Bircher-anhängarnas ständiga favorit.

Fortsätt kämpa. Vi skickade ett antal bokmärken till dig för ungefär två veckor sedan. Har du fått dem?

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. P. D. Argyle-Stuart
Colorado Springs, Colorado

24 april 1978

Bäste Mr. Argyle-Stuart:

En vän till mig skickade ett exemplar av din ”High I.Q. Bulletin”, nummer 16. Jag blev något fascinerad av den eftersom den väckte ett antal obesvarade frågor.

Till att börja med antar jag utifrån själva titeln och undertiteln ”Detta blad är för damer och herrar i den blåbandade storjuryn för intellekt” att publikationen är för personer med högre I.Q. än genomsnittet, och detta förutsätter dessutom att redaktören själv skulle

har en avsevärt högre I.Q. än till och med hans läsare, eller varför skulle han ha fräckheten att drista sig till att instruera dem?

Hög intelligens innefattar också ett sinne vars resonemangsförmåga är avsevärt över genomsnittet. Resonemang innebär i sin tur insamling av meningsfulla fakta och bevis, genom att använda välordnad logik för att komma fram till meningsfulla slutsatser som i sig är rimliga, logiska och framför allt baserade på verkligheten.

Med föregående stycke som utgångspunkt är jag förbryllad över mycket av det du skriver i nummer 16, och jag skulle uppskatta några rimliga svar.

Först och främst, vad är målsättningen, målet eller syftet med ditt blad? Vad är det du försöker åstadkomma?

Jag drar slutsatsen av det du skriver att du tror på (a) kristendomen, (b) på den så kallade Identity-rörelsen och (c) på astrologi.

Låt oss först och främst ta kristendomen. Jag (och tusentals andra) har gjort en grundlig studie av denna religion, liksom av andra konkurrerande religioner. Jag finner att det inte finns det minsta spår av historiska bevis för att en sådan karaktär som Jesus Kristus överhuvudtaget existerade från första början. Det finns inga skrifter, inga statyer, inga målningar av någon sådan karaktär vid den nämnda tiden. Ingen respektabel (eller orespektabel) historiker, författare, dramatiker, korrespondent eller brevskrivare från den tiden nämner någonsin en sådan karaktär. Detta i sig vore extremt märkligt, med tanke på omfattningen av den förmodade icke-händelsen. Allt vi har är en motsägelsefull blandning av irrationella skrifter som uppstod någonstans mellan 70 och 300 år efter den förmodade icke-händelsen, skrivna av ett konglomerat av vilda spökskrivare av helt okänt ursprung, som hotar dem som inte tror på deras vilda utsvävningar med en eldig tortyrkammare i ”det härefter”, var det nu än ligger.

Allt detta tilltalar de lättlurade, de irrationella och de vidskepliga. Det är sannerligen inte produkten av dem som har samlat in realistiska, meningsfulla bevis och sedan logiskt sammanställt dessa fakta till en rationell slutsats. Hela historien om ”spöken i skyn” är mer vild och långsökt än Alice i Underlandet. Ingen som jag känner till (förutom kanske någon som rymt från dårhuset) har någonsin sett, hört, känt eller luktat ett ”spöke”, heligt eller oheligt. Det har inte jag, inte min pappa eller mamma, och mina far- och morföräldrar gjorde det aldrig. Har du någonsin sett, hört, känt eller luktat ett spöke, en demon, en gast, en pyssling, en häxa, satan, en ande eller någon annan övernaturlig manifestation såsom helvetet, himlen, skärselden, etc.? Om så är fallet, berätta för mig om din upplevelse.

Är ”tro” utan logik eller meningsfulla bevis en manifestation av ett logiskt sinne som stoltserar med hög I.Q.?

Nu kommer vi till den så kallade ”Identity-rörelsen”. För det första, om Kristus var ett rent påhitt av ett gäng vilda skribenter av okänd identitet, då är det rimligt och logiskt att dra slutsatsen att

resten av de så kallade ”Heliga Skrifterna” är också de ett hopkok av lögner och dubbelspel, som vädjar till de lättlurade, vidskepliga och irrationella. Vem som helst kan ”tro” på vilket nonsens de vill, inklusive att kor är heliga, och hundratals miljoner lättlurade dårar gör det faktiskt. Men det bevisar inte att månen är gjord av grönmögelost eller att kor är heliga, eller att alla drunknade i den ”Stora Syndafloden” år 2348 f.Kr. Allt är en röra av vilda, ogrundade historier som ingen som är rationell, logisk och har ett uns av sunt förnuft skulle svälja. Ännu mindre någon som gör anspråk på en hög IQ.

Genom att dra slutsatsen att vi är de ”verkliga” israeliterna, måste vi förutsätta, utan någon underbyggnad eller ett spår av historiska bevis, att det någonsin funnits ett gäng omoraliska uslingar som kallade sig själva ”israeliter”. Vi måste förutsätta, återigen utan ett spår av historiska bevis, att det någonsin funnits en Abie, eller Ikey, eller Jakie, som startade den ökända linjen av brottslingar som judarna stolt hävdar som SINA förfäder. Men precis som historien om ”spöken i skyn”, finns det inte ett spår av historiska bevis som stöder historien om Abie, Ikey och Jakie, bara en otrolig godtrogenhet hos de lättlurade. Du använder sådan logik som att saxarna är ättlingar till Isak genom en barnslig ordlek. Isaacson. Ta bort ”i”, ta bort det ena ”a”, ändra ”c” till ”x”, och vips! omedelbar saxare (Saxon)! Genom att spela den här typen av fåniga lekar skulle jag kunna bevisa att en elefant var en alligator. Ta ”ele”, jämför med ”alli”, ta bort ”gator”. Fattar du? Ganska långsökt för någon som leder de med hög IQ.

Sedan kommer vi till astrologibiten. Alla som har studerat astronomi och inser vidden av vårt universum, inser vilka enorma ”solar” stjärnorna verkligen är, hur det finns miljarder av dem i vår egen galax, Vintergatan, och det finns miljarder andra galaxer där ute, inser också vilken liten obetydlig prick vår planet jorden är. Att förstå allt detta och sedan dra slutsatsen att ”stjärnorna”, eller vår födelsetid, styr vårt öde är inte bara lättlurat och vidskepligt, utan högst irrationellt.

Om du vill komma tillbaka till verkligheten; om du vill vara rationell och verkligen använda den logik din intelligens är kapabel till; om du vill sluta spela fåniga lekar med dina favorit- (men helt imaginära) ”spöken” och komma ner på jorden igen, föreslår jag att du återigen studerar Naturens Lagar, varifrån all den verkliga kunskap vi besitter härrör. Jag har skrivit en bok i ämnet. Den heter NATURE’S ETERNAL RELIGION. Bifogat finns ett flygblad med frågor och svar som berättar om den.

Om du har lust att läsa ”den andra sidan” av dina fantasier, nämligen verklighetens värld, skickar vi dig gärna ett exemplar. När du har läst den kan du riva isär den, bränna den eller göra vad du vill. Men jag tror faktiskt att den kommer att hjälpa till att återställa ditt sinne för verklighet, logik och rationali—

het, de sanna kännetecknen för en man med hög I.Q.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Watson S. Koldys 1 maj 1978
Conshohocken, Pennsylvania

Bäste Mr. Koldys:

Det är alltid roligt att höra från en gammal vän igen. Jag är glad att höra att du ivrigt sprider ordet och distribuerar Frågor och Svar, såväl som böckerna. Vi måste få ut de första 10 miljonerna!

Tack för förnyelsen och de 15,00 dollar som mottagits. Bifogat finns ditt certifikat och kort för 1978. Visa upp det med stolthet och fortsätt att organisera, propagera och proselytvärva, var och när du än kan.

Ja, jag har läst Thomas Paines bok AGE OF REASON (FÖRNUFTETS TIDSÅLDER), och har fortfarande flera exemplar kvar. Han har många bra argument, även om han hävdar att han är en "deist". Uppenbarligen betyder detta att han tror på en gud men inte vet någonting om vad det är han kan tänkas tro på. Han klargör dock att den judiska bibeln inte är något annat än en samling gamla myter. Jag missade på något sätt hans argument att om J.C. hade haft för avsikt att starta en ny religion så skulle han ha skrivit boken (Nya testamentet) själv för att se till att hans rapportörer inte fick allt om bakfoten. Det faktum att han inte gjorde det är en ganska god indikation på att han aldrig fanns till från första början. Man lever och lär.

Bästa hälsningar, och fortsätt kämpa!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Arthur Ayre 1 maj 1978
W. Lebanon, New Hampshire

Bäste Mr. Ayre:

Det är verkligen underbart att få uppmuntrande brev som ditt från en man i dina unga år. Även om jag har fått många sådana brev, är tyvärr inte tillräckligt många av dem från den yngre generationen. Det är människor i din åldersgrupp som vi måste nå, men tyvärr har vi för närvarande inte organisationen för att göra det. Jag hoppas att du nu, efter att ha läst boken, kommer att hjälpa till att överbrygga denna brist. När allt kommer omkring, om den kan göra det intryck den har gjort på dig, då säkert...

visst har vi all rätt att hoppas att den kan göra det för miljontals andra. Det är vår plikt att nå dem.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår Vita Mans Bibel, NATURENS EVIGA RELIGION, i händerna på våra Vita Raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de arbetsskygga niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilket enormt fynd detta skulle vara för den Vita Rasen!

Så jag hoppas att du gör din del och distribuerar så många exemplar av vår Vita Mans Bibel som du bara kan och sprider ordet.

När det gäller odinism, druidism, deism, etc., har jag en låg uppfattning om dem alla. Den vita människan har faktiskt aldrig haft en bra rasreligion i hela sin historia. Det lilla som fanns var rent stambaserat och provinsiellt, aldrig universellt för hela den Vita Rasen. Hitlers naziströrelse kom närmast, men den hade ett antal brister, vilka jag påpekar i kapitlet om ”Tyskland, Adolf Hitler och Nationalsocialismen”. Några av dessa brister var det faktum att (a) den gjorde anspråk på att vara en politisk rörelse, inte religiös (b) den påpekade aldrig den destruktiva inverkan av judisk kristendom (c) den var snävt baserad på pangermanism och omfattade inte den Vita Rasen som helhet.

I CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det ULTIMATA CREDO.

Jag bifogar ett flygblad med frågor och svar som ger dig ytterligare information om CREATIVITY. Jag skulle vilja se dig bli mer aggressiv och säker på dig själv. Be aldrig om ursäkt. Dra nytta av dina naturliga talanger och din intelligens. Du kan göra mycket mer än du tror. Om du har läst resten av boken vid det här laget tror jag att du förstår vad jag menar.

Jag skulle vilja se dig bli en ledare i ditt område. Propagandisera! Organisera! Proselytisera! Tänk vad du kan uppnå under de kommande 40 åren, med början vid 22 års ålder, om du lägger manken till för den Vita Rasens ÖVERLEVNAD, EXPANSION och FRAMSTEG.

Det bästa sättet att börja är att börja distribuera vår Vita Mans Bibel. Kom ihåg att vi måste få ut de där 10 miljonerna.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Arthur R. Gawin **1 maj 1978**
Crystal Lake, Illinois

Bäste Mr. Gawin:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev från den 15 april, samt även ert flygblad ”Arrest All Lawyers!” (Arrestera alla advokater!).

Ni säger i er inledande paragraf att ni efter mycket forskning har kommit underfund med ”vad som kommer att vinna och vad som inte kommer att vinna, och vi kommer alltid fram till samma slutsatser”.

Nu har jag fått höra tusen gånger om av lika många olika människor vad som inte kommer att vinna. När jag söker i ert brev och även i flygbladet, söker jag förgäves efter VAD SOM KOMMER ATT VINNA. Vilka är dessa ”samma slutsatser” som ni talar om?

Att bara proklamera ”Arrestera alla advokater!” kommer sannerligen inte att kröka ett hårstrå på någons huvud.

VAD KOMMER ATT VINNA? Vilka är era slutsatser? Vad är ert program? Har ni funnit ett bättre program än SKAPARENS KYRKA (CHURCH OF THE CREATOR) när det gäller att bygga en helt ny religion för den vita människan från grunden? Att bygga en ny religion BASERAD PÅ RAS för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg? Om inte, varför inte gå med i en organisation och ett program som omfattar hela paketet och går efter orsaken, inte symtomen?

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Segment 37

Mr. James Hart
Pacoima, Kalifornien

1 maj 1978

Bäste Mr. Hart:

Stort tack för din medlemsansökan och de två checkarna på totalt 25,00 dollar. Den 24 april skickade vi åtta exemplar av vår White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION, 100 exemplar av vårt flygblad med frågor och svar samt flera dussin bokmärken. Dessa skickades i två separata paket.

Bifogat finns ditt medlemsbevis och även kortet. Visa upp dem med stolthet och försök få så många exemplar av vår White Man's Bible distribuerade som möjligt. Vi vill få ut 10 miljoner exemplar i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har gjort så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt.

Ditt N.A.A.W.P.-kort är ett bra medel för att kontakta nya medlemmar och sprida ordet. Eftersom du redan har en liten grupp startad, varför inte betrakta den som en ”kyrkgrupp” och ha CREATIVITY som det filosofiska credo kring vilket rörelsen samlas? Det är 1000 procent överlägset att försöka ha en vit motsvarighet till N.A.A.C.P. och använda niggrernas organisation som modell. Varje rörelse bör ha ett credo och ett program som sin kärna. I CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det ULTIMATA CREDOT. Jag hoppas att det kommer att bli en ritning och en inspiration för att hjälpa till att bygga en kraftfull rörelse i ditt område. Genom att ha en RELIGIÖS ORGANISATION har du så många fördelar jämfört med att ha en politisk rörelse. Medan vem som helst och alla (på grund av judisk hjärntvätt) tror att nazisterna kan sparkas omkring som en hund, är samma människor mycket betänksamma inför att attackera en religiös rörelse. Det finns också många andra fördelar — juridiska, moraliska, skattemässiga, prestige och flera andra faktorer som jag inte har utrymme att gå in på.

Hur som helst hoppas jag att CREATIVITY kommer att ge dig det credo, det program och den motivation som krävs för att hänge dig själv och din grupp åt den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, det mest värdefulla värdet på jordens yta.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Werner Krehl **4 maj 1978**
Alberton, Sydafrika

Bäste Mr. Krehl:

Det är verkligen roligt att höra från dig igen. Av ditt brev förstår jag att du har blivit försenad med att köra annonseringen men planerar att gå vidare ändå i den nya versionen av den förbjudna tidskriften. Jag förstår också att du föredrar att styra annonseringen till vår Florida-adress här vid högkvarteret. Det går bra för min del. Den enda anledningen till att jag föreslog en lokal adress i din egen stad var att det förmodligen skulle bli mer respons och snabbare mottagande av böckerna genom lokal hantering. Men vilket som går bra för mig. Idén är att sprida ordet och få ut så många böcker som möjligt. Vi håller på att få slut på tid.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår Vite Mans Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man tänker på att vi spenderar mer på de odugliga niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan du se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen!

Argumentet att vi skulle kunna splittra den vita rasen genom att exponera kristendomen som det judiska bedrägeri den är, är ett argument jag har hört förut. Någon jude har utan tvekan uppfunnit det argumentet. Om en upprätthållning av människors tänkande splittrar dem som fortfarande är vilseledda och dem som har kommit till besinning, så är det bara synd. Det är en operation som är absolut nödvändig och som inte kan undvikas innan vi kan bygga en sund rörelse. Kristendomen har funnits i 2 000 år och den har sannerligen inte löst våra problem. I själva verket är det just det vapen som har gjort det möjligt för judarna att förvirra den vita rasen, få kontroll över oss och förstöra den vita rasen.

Fortsätt pressa på! Propagandera! Organisera! Proselytisera!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Blanche T. Goins **17 maj 1978**
N. Hollywood, Kalifornien

Bästa Mrs. Goins:

Stort tack för din medlemsansökan och de 15,00 dollar i postanvisning som mottagits. Den 15 maj skickade vi till dig en kartong med åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION, vår Vite Mans Bibel.

Bifogat finns ditt medlemsintyg och även ditt kort. Visa upp dem med stolthet. Jag hoppas också att du kommer att placera de exemplar vi är

skickar dig selektivt i händerna på de av våra Vita Rasfränder där de kommer att göra mest nytta. Jag hoppas att du kommer att fortsätta att göra det upprepade gånger och obevekligt tills vi kollektivt har nått vårt ursprungliga mål på de första 10 miljonerna.

Jag bodde i L.A.-området mellan 1945 och 1950 och har varit tillbaka många gånger sedan dess. Som du förmodligen vet är södra Kalifornien ett mycket dynamiskt område av rotlösa människor där fler nya idéer inom bostäder, religion, etc. föds än i något annat område jag känner till. Det är också ett rasmässigt samelsurium av n-ord, mexikaner och många av de andra gyttjeriserna, där de sistnämnda förökar sig snabbt och oundvikligen tar över. Jag nämner detta för att understryka det faktum att S.C. är, och kommer att fortsätta att vara, en mycket fertil mark där vår religion kan slå rot och blomstra.

Kan du göra något för att få igång en liten grupp i ditt område? Vi viger präster i vår kyrka utan kostnad. Om du tror att du kan göra något i denna egenskap, vänligen låt mig veta.

Bilden på din blonde son är mycket tilltalande. Det är för miljontals som honom över hela världen och framtiden för sådana dyrbara pojkar och flickor som SKAPARENS KYRKA kämpar. Vi vet att de kommer att behöva konfrontera det raskrig som är oundvikligt. Det är vår plikt att inte bara informera, organisera och överleva, utan att triumfera. Dessa är de avgörande åren. Ju mer vi gör nu, desto mer kommer vi att säkra deras framtida överlevnad, expansion och framsteg — vår rörelses främsta mål.

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Art Stinnett 17 maj 1978
Riggins, Idaho

Bäste Art:

Härmed bekräftas ditt brev från den 2 maj och de bifogade $15.00 samt även (äntligen) ditt tidigare brev från den 21 april med checken på $40.00. Tack så mycket för båda. Som svar på ditt senaste brev skickade vi sex skivor SURVIVAL OF THE WHITE RACE och även ett par dussin exemplar av vår Q & A-flyer. Dessa skickades ut den 15 maj.

Bifogat finns ditt medlemsbevis och medlemskort. Visa upp dem med stolthet som medlem och blodsförvant till NATURE'S FINEST. Gör din del i att inpränta RASSTOLTHET, RASMEDVETENHET hos våra Vita Rasfränder och sprid ordet — bygg rörelsen. Jag är övertygad om att endast när vi har dumpat kristendomen och gjort ras till kärnan i vårt religiösa tänkande och motivation, kommer vi att kunna övervinna våra dödsfiender, den lömske juden.

Jag vet fortfarande inte var Riggins befinner sig, men vi har ingen organiserad verksamhet i Idaho. Om du och dina vänner skulle vilja starta en **CHURCH OF THE CREATOR**-grupp, tror jag att det skulle vara ytterst konstruktivt. Vi viger präster till vår kyrka utan kostnad. Om ni är intresserade skickar vi er en ansökan. Som jag har påpekat så många gånger tidigare är fördelarna med att lansera och organisera en rörelse **UNDER RELIGIÖSA AUSPICIER** enorma — när det gäller rättsligt skydd, finansiella och skattemässiga fördelar, prestige och moralisk okränkbarhet. Det finns många fler fördelar, men jag tror att det föregående räcker för att måla upp bilden. Medan vem som helst känner sig berättigad att sparka på en nazist som på en hund, tänker de sig för två gånger innan de attackerar någon annans religion, oavsett vad den religionen står för eller tror på.

Jag håller med till 100 procent om vad du skriver i ditt brev och är hedrad över att du finner min bok vara den mest kontroversiella du någonsin har läst eller hoppas få läsa. Ändå finns det inget exceptionellt nytt i det jag har sagt som inte har sagts tidigare på ett fragmenterat sätt av ett antal människor. Det jag har gjort är att sätta ihop hela paketet på ett sätt som är logiskt, och för första gången i historien sammanställt det till en rasreligion för den vita rasen.

Vad som förvånar mig mer än något annat är inte alls vad jag har gjort, utan med tanke på det faktum att judarna har haft en rasreligion de senaste 3 000 åren för hela världen att skåda, hur kommer det sig att ingen vit man någonsin gjort det tidigare?

Varför gjorde inte egyptierna det? Grekerna? Romarna? Tyskarna, fransmännen, engelsmännen, för 100, 200 eller 300 år sedan? Om någon av dem hade gjort det, skulle de svekfulla judarna ha utplånats från jordens yta för länge sedan, och den vita rasen skulle nu vara på god väg att ha befolkat jorden och utvecklat en oändligt överlägsen **SUPER-RAS**.

Jag skulle inte oroa mig för mycket eller lägga ner för mycket tid på att försöka vinna över hängivna kristna. Det finns miljontals goda vita raskamrater som inte har blivit alltför imponerade av denna hjärntvätt, utan är rasmässigt medvetna. Det är mycket mer lönsamt att utveckla potentialen hos sådana prospekt som söker efter svar men som aldrig har visats vägen. Särskilt bör vi koncentrera oss på de unga människorna, eftersom framtiden tillhör dem.

Inom **CREATIVITY** tror jag att vi har det **TOTALA PROGRAMMET**, den **SLUTGILTIGA LÖSNINGEN**, det **ULTIMATA CREDO**.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår vita mans bibel, **NATURE'S ETERNAL RELIGION**, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och negrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de lata negrerna i socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilken enorm—

en enorm affär detta skulle vara för den Vita Rasen!

Så jag hoppas att du gör din del och distribuerar så många exemplar av vår White Man's Bible som du bara kan och sprider ordet. Propagandisera! Organisera! Proselytisera!

Låt mig höra från dig om vilka framsteg du gör. Eftersom du inte specificerade om du ville ha böcker eller skivor (för de $15.00) skickade jag skivor eftersom du redan hade fått en tidigare sändning av böcker. Skivorna bör vara till stor hjälp för att få nya medlemmar att först lyssna, och sedan få resten av historien från boken.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Martin Klix
Red Deer, Kanada

17 maj 1978

Bäste Mr. Klix:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 5 maj och postanvisningen på $30.00. Tack för båda. Vi skickade två kartonger med åtta exemplar vardera av våra White Man's Bibles till dig den 15 maj.

Ja, "Förintelse"-programmet var ett massivt hjärnföroreningsjobb förövat av judarna mot våra vita raskamrater. Men till stor del tror jag att det slog tillbaka. Folk börjar bli mer och mer medvetna om juden i vår mitt som något främmande och olycksbådande. Detta är det första steget i att organisera motstånd — raslig medvetenhet — en medvetenhet om vår egen rasidentitet och ett erkännande av den farliga fienden i vår mitt. Ju mer vi talar för det, desto mer kommer den medvetenheten att växa. Så ta varje tillfälle att påpeka det, tala för det och sprid ordet.

Nej, jag tillhör inte längre något politiskt parti och har inte gjort det på flera år. Som jag påpekar i min bok har judarna med sin kontroll över alla propagandamedel fullständig kontroll över alla politiska partier och kommer alltid att ha det så länge vi spelar spelet enligt deras så kallade "demokratiska" system, vilket är ett bedrägeri och en bluff, en rent judisk uppfinning designad för att lura och kontrollera goyim. Man kan inte besegra dem genom att spela efter deras regler och spela deras spel. Det är därför jag kom till slutsatsen att en helt ny religion för den vita människan var en tvingande nödvändighet och att vi måste kasta ut judisk demokrati genom fönstret tillsammans med kristendomen. Istället måste vi ha VÅR EGEN RASRELIGION och utnyttja LEDARSKAPSPRINCIPEN i vår organisering av regeringen och varje annan institution.

Jag skickade vår skiva SURVIVAL OF THE WHITE RACE till dig och den kom tillbaka på grund av otillräckligt porto. Posten sa dock att det var korrekt och den skickades till dig igen.

Gör allt du kan för att sälja, låna ut och på annat sätt distribuera så många av våra White Man's Bibles som du överhuvudtaget kan. Vi måste få ut de där 10 miljonerna. Jag hoppas att du och din vän kan starta en liten grupp och hålla regelbundna möten. Varje positiv handling hjälper.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Cullen A. Stinnett
Riggins, Idaho

2 juni 1978

Bäste Mr. Stinnett:

Det var roligt att höra från dig igen och få ta del av dina synpunkter. Ditt brev väntade på mig vid min återkomst från North Carolina. Eftersom jag hade en hög med post kommer jag att fatta mig kort och ge några (vad jag hoppas är konstruktiva) kommentarer.

1. En av de ödesdigra svagheterna jag finner på vår sida är FRÅGAN OM ATTITYD. Av den omfattande korrespondens jag får, gillar folk att granska och älta alla nackdelar på vår sida och alla fördelar hos "Yids" och deras gelikar. Detta är ett negativt tillvägagångssätt. Det finns ingen poäng med att redogöra för detta för mig i synnerhet, eller för någon annan som redan förstår problemet. Om du får punktering när du kör på motorvägen, när du väl är medveten om det, är nästa problem att laga det och lösa problemet. Det är till ingen ytterligare hjälp att nästa dussin passerande bilister stannar och upprepade gånger påpekar för dig att du har punktering, såvida de inte vill kavla upp ärmarna och hjälpa till att byta däck.

Och så är det med många av oss. Det verkar som om hur många människor som helst skickar mig ytterligare bevis på att det finns en judisk konspiration, här är vad de gör mot oss i Tulsa, etc. Jag behöver inte bli påmind. Jag vet redan och har vetat länge att vi har punktering. Jag vill ha aktivister — Kreativa partisaner.

2. En av de enklaste konstruktiva handlingarna är att placera vår White Man's Bible i händerna på så många vita raskamrater som möjligt under den begränsade tid vi har. Detta har blivit en kriminell handling i så kallade ”demokratiska” ”västerländska” länder som Kanada och (tidigare) Storbritannien. De kort- och långsiktiga resultaten är positiva och oberäkneliga.

3. Jag skulle vilja se din grupp organisera sig som en kyrka. (Vi prästviger pastorer.)

4. Jag skulle vilja se din grupp placera en av våra White Man's Bibles i händerna på var och en av Idahos delstatslagstiftare och senatorer.

Låt mig höra från dig igen och berätta mer om din

bakgrund. Det låter för mig som att det finns mycket mer att berätta om en mycket intressant livstid.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. E. L. Stringfield
Lima, Ohio

9 juni 1978

Bäste Mr. Stringfield:

Ditt brev från den 3 juni har nått mig och jag uppskattar dina kommentarer om vår White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag är glad att du håller med om några av de idéer som uttrycks i boken, även om du inte specificerar vilka.

Alla har rätt till sina åsikter, du till dina och jag till mina. Att säga att jag är förvirrad när det gäller kristendomen är bara ännu en av dina åsikter och en ganska ogrundad och värdelös sådan.

För att gå till grunden med det hela är kristendomen inget annat än ännu en människoskapad religion, en av tiotusentals som har existerat och fortfarande existerar och plågar sinnena hos de lättlurade, naiva och vidskepliga. Hela denna idé om "spöken i skyn" är en vidskeplig och lättlurad kvarleva från våra barbariska förfäder och måste förlita sig på ett indoktrineringsprogram för 20 miljarder dollar om året riktat mot de unga och lättlurade för att hålla sig vid liv. Om bara en tiondel av det beloppet per år lades på att främja KREATIVITET, skulle vår religion svepa över världen innan ännu ett år var till ända. Den skulle sprida sig som en löpeld.

Liksom LSD, alkohol, opium och andra droger är den inget annat än en flyktmekanism i ett försök att fly från den verkliga världen in i en fantasivärld. Om du vill spela den sortens låtsaslekar med dina imaginära spöken (som en liten pojke som leker med sina tennsoldater och en liten flicka med sina dockor) så är det fint för mig. Du har rätt att göra dig själv till ett fånigt åtlöje, men jag har också rätt att kritisera din dåraktighet och jag utövar den rätten.

Om du tror att din judekonstruerade kristendom är så odiskutabelt korrekt och ointaglig, då borde du inte ha några problem med att svara på några uppenbara frågor som skriker efter svar. Jag syftar på de 35 frågor vi har ställt på sista sidan i vårt bifogade fyrbladiga flygblad. Varför begrundar du inte dem ett tag och låter mig veta vad du kommer fram till. Kanske kan det föra dig tillbaka till verkligheten.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Russ Hobron **9 juni 1978**
Chittenango, New York

Bäste Mr. Hobron:

Som svar på ditt brev den 25 maj är det enda jag vet om "Buddy" Tucker en liten broschyr de har gett ut, av vilken jag härmed bifogar ett exemplar. Jag anser att vad denne jude, Harold Wallace Rosenthal, hade att säga är så tydligt och uttryckligt att vem som helst borde kunna förstå den judiska konspirationen, och det BEKRÄFTAR EXAKT vad jag säger i min bok.

Men lägg märke till Tuckers slutsats: Ja, de vita kristna är dumma som låter judarna kontrollera dem genom att använda kristendomen som ett viktigt verktyg, MEN kristendomen är underbar och är svaret på judefrågan. En mer enfaldig motsägelse har jag aldrig hört. Vad juden Rosenthal klargör för honom och oss andra borde vara uppenbart för alla som har läst vår Vite Mans Bibel — nämligen att kristendomen var den inkörsport som användes för att splittra den vite mannens hjärna för 2 000 år sedan och har varit det FRÄMSTA REDSKAPET för att undergräva, förvirra och förstöra den vite mannens tänkande och samhälle ända sedan dess.

Så du får ta det därifrån. Vid vilket tillfälle kom du i kontakt med denna grupp?

Fortsätt sprida ordet! Vi måste få ut de första miljon böckerna!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Martin Klix **13 juni 1978**
Alberta, Kanada

Bäste Mr. Klix:

Det är alltid roligt att höra från dig. Ja, jag kan tala, läsa och skriva tyska, men jag är mycket snabbare på engelska. Det gläder mig att höra att allt material har anlänt säkert och att du flitigt distribuerar det och sprider ordet. Konsekvenserna av att distribuera böckerna kan bli mycket större än vi ibland förväntar oss. Vem vet, det kanske kan inspirera och tända gnistan hos en annan ung Adolf Hitler att resa sig och leda det vita folket ut ur den svekfulle judens grepp.

Så gör vad du kan för att distribuera böckerna och låt inte åldern avskräcka dig — man blir aldrig för gammal för att göra sin del i den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Vi måste få ut de första 10 miljonerna böcker.

När det gäller vad judarna kan tänkas göra mot mig personligen, så bryr jag mig inte

mindre. Alla som börjar tänka i dessa banor blir snart förlamade till overksamhet — ”fruktan för judarna”, precis vad judarna vill. Jag slösar därför aldrig någon tid på ämnet och hatar när någon ens tar upp det.

Låt oss koncentrera oss på det positiva — vad som än händer — sprid ordet! Propagandisera! Organisera! Proselytisera!

Delenda est Judaica!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Allen Vincent
San Francisco, Kalifornien

15 juni 1978

Bäste Mr. Vincent:

Eftersom jag inte hade hört från dig eller om dig på ett tag, tänkte jag att jag skulle skriva en rad och få veta vad som händer i San Francisco och om du fortfarande kämpar den goda kampen.

Det som fick mig på tanken att fråga var min läsning av april-majnumret av ”New Order”. Medan det nämnde ett antal oberoende enheter av N.S.P.A., var ditt namn iögonfallande genom sin frånvaro. Vilket väckte ett antal frågor i mitt huvud.

Den första handlar om Frank Collins. Han hyllas högt av de ”oberoende” grupperna. Han har också blivit allmänt anklagad för att vara halvjude. En annan sak som stör mig är att han får så omfattande publicitet i den judiska pressen angående den högt omskrivna föreslagna marschen i Skokie. Dessutom har ACLU hjälpt honom att driva rättsfallen ända till det bittra slutet. Allt detta verkar peka på en sak: judarna vill att han ska vara den nominella ”ledaren” för N.S.P.A. Vad är din version av allt detta?

För det andra verkar Harold Covington få mycket uppmärksamhet, men med sitt hippiskägg och ovårdade utseende verkar han personifiera allt annat än en god nazist. Vet du något om honom?

Eftersom jag inte är medlem i gruppen utan främjar CREATIVITY som ett mer avancerat alternativ och en mer omfattande filosofi, är jag inte direkt involverad. Men jag är alltid på min vakt för att försöka skilja på det som är äkta och det som är judiskt främjat. All information du kan ge mig skulle uppskattas.

Låt mig också höra från ditt område och vad du gör. Bästa hälsningar till Charlotte Magnette och resten av din grupp.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Segment 38

Mr. Terry Oaks 16 juni 1978
Sepulveda, Kalifornien

Bäste Mr. Oaks:

Stort tack för ditt intelligenta brev från den 11 juni, i vilket du uttrycker dina kommentarer om vår Vita Mans Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag är glad att vi är överens om de flesta grundläggande premisser såsom judendomen, kristendomen, mormonreligionen och andra faser av vår rörelse. Jag tror att vi förmodligen är ganska väl överens även i rasfrågan, och jag vill klargöra vår position ytterligare, eftersom det utifrån ditt brev verkar finnas en viss förvirring i ditt sinne angående detta ärende.

För det första är vårt mål inte så mycket ”raslig renhet” som raslig uppgradering och uppförädling. När vi talar om ”renhet” talar vi om ett vagt koncept. ”Rent” vadå? Den vita rasen i sig är en blandning av många olika stammar vars vandringar och ursprung är förlorade i forntidens dunkla dimmor. Vi inom Church of the Creator är inte särskilt intresserade av att spåra och nysta upp alla dessa förlorade trådar eftersom (a) det är omöjligt och (b) det är meningslöst i vilket fall som helst.

Men när vi talar om den vita rasen av idag, oavsett dess komplexa och dunkla historiska ursprung, talar vi om en högst verklig enhet. Faktum är att vi talar om det mest värdefulla värdet på jordens yta, såvitt Church of the Creator anbelangar.

Att den vita rasen (liksom judarna, niggrerna och varje annan ras) har sina bastardiserade utkanter kan inte bestridas. Att den vita rasen inte är homogen och har många varierande komponenter kan inte heller bestridas. Därför är sökandet efter ”rent” meningslöst. Men det ogiltigförklarar inte det breda, grundläggande konceptet av den vita rasen som sådan, ej heller råder det ur den vita mannens synvinkel någon tvekan om dess överlägsenhet och önskvärdhet framför niggrerna och andra lerraser. Detta är vad CREATIVITY och Church of the Creator handlar om. Vi vill inte bara rädda den vita rasen från att bli bastardiserad (också ett brett koncept) och överväldigad av en flodvåg av lerraser, utan vi vill aggressivt arbeta för dess överlevnad, expansion och genetiska framsteg. Vi vill rycka kontrollen över vårt eget öde ur händerna på den förrädiska juden och tillbaka i våra egna kapabla händer.

När vi väl har gjort så mycket är kampen i stort sett över. Organiserad och enad, den vita rasen, medveten om sitt eget värde

och öde, är tio gånger kraftfullare än alla judar, niggrer och gyttjeraser sammanlagda. Utan detta rasmedvetande går den vita rasen, utlämnad åt den svekfulle juden, under i historiens slukhål, i evig glömska. Judarna är besatta av att begå folkmord på den vita rasen. De har arbetat på detta i tusentals år och de står nu på gränsen till total framgång. Endast en rasmedveten, enad vit rasrörelse kan stoppa dem.

Du säger i ditt brev att du är till en åttondel indian, men det syns inte, och det finns många andra som du i Amerika, varav många inte ens är medvetna om inblandningen i sina gener. Det sistnämnda är sant och det är ett problem, men inte alls oöverstigligt. Judarna har behållit sin rasliga (och religiösa) identitet i tusentals år, trots det faktum att de (på grund av sin parasitära natur och religion) har tagit upp gener från de flesta av sina värdländer. Det största problemet med människor som dig själv är att det är extremt svårt att resonera rationellt i rasfrågan, eftersom de är överkänsliga för sin rasliga dikotomi och därför överdrivet defensiva. Frågan skulle möjligen kunna klargöras om du frågade dig själv: Skulle du hellre vara 7/8 indian och 1/8 vit? Skulle du hellre vara 100 procent indian eller 100 procent vit? Skulle du hellre leva i ett blandat samhälle av indianer, niggrer och bastarder (som Harlem till exempel)? Skulle du och din familj kunna överleva mitt i Harlem? Eller skulle du föredra att bo i ett vitt grannskap, en vit stad, ett vitt land, ett vitt samhälle?

Det är Church of the Creators ståndpunkt att den vita rasen endast kan överleva i ett vitt samhälle, endast vill leva i ett vitt samhälle, och är besluten att skapa en vit värld, den enda typen av värld i dagens befolkningsexplosion (av gyttjeraser) där den kan överleva. Det är vårt oåterkalleliga tvång att skapa en sådan värld. Vi anser att det är dumt och i strid med naturlagarna att föda, subventionera och uppmuntra spridningen och förökningen av de underlägsna gyttjeraserna till den grad att de tränger bort oss från jordens yta. Vi avser att vända denna trend. Vi avser att använda samma amerikanska sätt att expandera den vita rasen och tränga undan världens gyttjeraser framför oss som den vita mannen gjorde vid uppbyggnaden av Amerika. Vi avser att fullfölja denna kurs tills vi har bosatt oss på och koloniserat all god jord på planeten jorden. Det är antingen det eller rasmässigt självmord.

När det gäller ditt påstående att lite bastardisering är bra för vår ras, så är detta helt enkelt inte sant. Detta strider helt mot naturlagarna. Inte heller, med 500 miljoner medlemmar i vår vita genpool, finns det några risker för inavel, vilket verkar oroa dig. Jag har observerat i en sjö i Kanada (intill vilken vi hade en gård) att det på den sjön under sommartid fanns tiotusentals

av änder som använde den som häcknings- och födoplats. I den samlingen fanns stjärtänder, krickor, vitögda dykänder, gräsänder, sothöns och andra arter som jag inte minns. Men trots det faktum att de alla var änder och befann sig på samma sjö, utövade ingen av dem bastardisering eller korsning. Var och en höll sig strikt till sin egen art när det gällde parning. Vissa anför som ett motexempel fallet med hundar, hästar och mulor. Låt mig påpeka att deras avelsvanor kontrolleras av människan och därför är konstgjorda. Man ser aldrig några korsade bastard-mulor i vildmarken i väst där man fortfarande har vildhästar och vildåsnor. Inte heller ser man någon bastardisering hos Afrikas vildhundar, eller vilda vargar, eller vilda prärievargar. Det är endast människan i modern tid som har blivit förvirrad i sina naturliga instinkter, och tack vare den svekfulla juden är den vita människan i detta avseende den mest förvirrade varelsen av alla.

Church of the Creator ämnar korrigera denna avskyvärda avvikelse från Naturen och föra den vita människan tillbaka till sina sinnen, till sina naturliga instinkter. Vår filosofi är: åt helvete med judarna! åt helvete med niggrerna (ja, och indianerna också)! åt helvete med alla ler-raser. Vi är endast intresserade av den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och den vita rasen allena. Vad gäller ler-raserna är vi färdiga med att föda och subventionera deras förökning och spridning till vår nackdel på denna överbefolkade planet. Det är vårt program att låta dem klara sig själva utan hjälp från oss, låta dem vissna på vinstocken och slutligen låta dem krympa in i glömska utan något som helst stöd från oss.

Inom Creativity tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON.

Om detta låter extremt för dig, så må det vara hänt, och kalla mig en medveten samvetsgrann ”radikal”. Det är endast de ”radikala” som har en tydlig och fastställd handlingsplan som någonsin får något gjort i denna värld. Och vi är förbannat säkra på att vi vill förändra denna usla jude- och niggerinfesterade värld till något mycket bättre för den vita rasen.

Bifogat finns ett flygblad med frågor och svar som ytterligare kan besvara eventuella frågor du har om Creativity. Jag hoppas att du vill delta i vår stora strävan för överlevnaden av allt som är stort och värdefullt i denna värld. Du kan göra detta genom att distribuera vår bok och sprida ordet.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av den vita människans bibel, NATURE’S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de odugliga niggrerna i socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen! Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

Rev. Ben Kriegh
Boulder, Colorado

16 juni 1978

Kära Ben:

I mitt förra brev (21 feb.) tror jag att jag nämnde för dig att jag planerade att placera en annons i en tidskrift baserad i Boulder vid namn SOLDIER OF FORTUNE. Detta försökte jag göra, och efter ett visst oförklarligt uppehåll skickade de slutligen tillbaka min annonsansökan, check och annat material, och sa att annonsen stred mot deras policy, vad i helvete det nu än är. (Uppenbarligen — skydda judarna till varje pris.)

Jag bifogar kopian, checken och övrig korrespondens härmed. Jag undrar om du skulle kunna ta på dig, eftersom de finns i Boulder, att gå och träffa dem personligen, både annonschefen, W. J. Gary, och högsta hönset själv, Robert K. Brown. Försök få dem att publicera annonsen. Om de vägrar, ta reda på varför de vägrar och om det är vad jag misstänker (jude-orienterat), låt dem då veta i inga osäkra ordalag att vi är medvetna om deras Kosher-spel.

Jag hoppas att du fortfarande är där inne och kämpar. Ju mer jag ser upplösningen av det judiska programmet, desto mer är jag övertygad om att vi har den rätta tron och det rätta programmet. Behåll tron och fortsätt den goda kampen. Låt mig veta hur det går för dig med Soldier of Fortune.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John W. J. Thomas
Aiken, South Carolina

17 juni 1978

Kära Mr. Thomas:

Stort tack för ditt brev från den 12 juni. Jag är alltid glad att höra från en av våra vita raskamrater som kan förstå och uppskatta de idéer som uttrycks i vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Bifogat finns en kopia av vårt Q. & A.-flygblad som ytterligare kan besvara några frågor du har om CREATIVITY. Dessa flygblad finns tillgängliga för massdistribution till det pris som anges i själva flygbladet.

Ja, mormonkyrkan, baserad på en bedräglig premiss likt judisk kristendom, är också kraftigt infiltrerad av judar och de bryter snabbt ner rasbarriärerna. Jag förutspådde att detta skulle hända, och det händer eftersom den vita människan (fram till Creativity) aldrig hade en rasreligion kring vilken han kunde polarisera och inskärpa raslojalitet till den vita rasen. Men till mormonernas heder har de gjort det jävligt mycket bättre än dessa fantasifanatiker, de kristna.

Din dröm om att ha en vacker ranch i Vietnam i en vit...

samhället kanske aldrig blir verklighet, men om vi tar tag i saken kan det bli verklighet för era barn, som är en förlängning av er själva in i framtida årtusenden. För att uppnå detta måste vi först RÄTA UT DEN VITE MANNENS TÄNKANDE. Detta är DET ENDA VERKLIGA HINDRET vi står inför. Vi måste få den vite mannen att tänka i termer av den vita rasen och den vita rasen enbart. Vi måste göra detta till kärnan i hans religiösa tänkande. Vi måste få honom att tänka i termer av: åt helvete med niggrerna! åt helvete med judarna! åt helvete med ler-raserna! Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden, vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.

Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår Vite Mans Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de odugliga niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen!

Så jag hoppas att du gör din del och distribuerar så många exemplar av vår Vite Mans Bibel som du bara kan och sprider ordet. Propagandisera! Organisera! Proselytisera!

Bifogat finns en ansökan om att bli en kortbärande medlem i vår elitgrupp. Jag hoppas att du vill ansluta dig till oss och börja distribuera våra Vite Mans Biblar omedelbart. Vi måste få ut de första 10 miljonerna exemplar.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Richard C. Morris
Babson Park, Florida

17 juni 1978

Kära Dick:

Stort tack för din förnyelse och den mottagna checken på $15.00. Den 17 juni skickade vi en kartong med åtta Vite Mans Biblar till dig. Bifogat finns ditt medlemskort och certifikat.

Jag hoppas att allt går bra för dig. Jag hade inte hört från dig på så länge att jag började bli orolig. Jag beklagade att du inte inkluderade några nyheter om dig själv i din ansökan. Så vad har du haft för dig?

Våra misstankar om Soldier of Fortune har blivit ganska väl bekräftade — ännu en judestyrd outfit. När jag skickade in min första förfrågan om att köra en annons och inte hörde något på en månad, tog jag telefonen och ringde annonschefen, Wm. J. Gary. Han låtsades—

de att de inte hade tagit emot någonting. Jag skickade då in ansökan tillsammans med en check på $111,62 för en annons på en sjättedels sida tillsammans med en fotoklar layout. Layouten gjordes av en professionell sättare lokalt och kostade mig cirka $23,00. Återigen hörde jag ingenting från dem på ungefär två månader, inte heller kom min inlösta check tillbaka via banken. Slutligen fick jag tillbaka allt från dem med en bryskt meddelande som sa att annonsen stred mot deras policy, vad i helvete det nu än är. (Uppenbarligen — skydda judarna till varje pris.) Bifogat finns en kopia av deras brev. Så om du har lust — ge dem helvete!

Låt mig höra mer från dig!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. John W. J. Thomas 17 juni 1978
Aiken, South Carolina

Kära John:

Jag hade precis skickat iväg ett brev till dig när jag fick ditt andra brev från den 13 juni, så jag fattar mig kort.

Tack för ditt flygblad om Paraguay och även om mennoniterna. De är ett gott folk. Om de bara hade kunnat ges en god religion till att börja med.

Eftersom du frågar om min åsikt angående markinvesteringen i Paraguay, är min åsikt denna: Om jag vore du skulle jag stanna kvar i USA och göra en tapper ansträngning för att lyckas och samtidigt främja den vita rasens bästa intressen. Om du inte klarar det här kommer du inte att göra det i Paraguay heller. Kanske mennoniterna gjorde det, men de hade fördelarna av en laginsats och stod uppenbarligen ut med många umbäranden som de flesta människor inte skulle göra. Hur som helst skulle du och din familj befinna er i ett främmande element, även bland mennoniterna. Dessutom närmar sig världsläget ett avgörande under det kommande decenniet, och striden kommer främst att förloras eller vinnas här i USA. Den vita rasen behöver all arbetskraft den kan få, och den behöver dig här. Med tanke på detta är Paraguay Estates Companys integritet oväsentlig.

För ett år sedan skrev du till mig om att du satt i fängelse. Skulle du nu vilja upplysa mig om omständigheterna?

Bifogat finns en ansökan om att gå med i CHURCH OF THE CREATOR. Jag hoppas att du nu kommer att bli en hängiven aktivist, inte bara en åskådare.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Quin L. Hermann **26 juni 1978**
Inver. Grove Hts., Minnesota

Bäste Mr. Hermann:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 17 juni, samt din förnyelse och den mottagna checken på 15,00 dollar. Stort tack. Vi behöver få ut ordet som aldrig förr. Där vi når våra vita rasmässiga kamrater har vi positiva, konstruktiva resultat, vilket din vän Wm. Gutterman med familj vittnar om. Om skrivandet av min bok inte gjorde mer än att föra ytterligare två vita bebisar till världen, var det väl värt besväret. Men jag har hört liknande rapporter från Kalifornien, Oregon och på andra håll. Tänk bara hur mycket gott vi skulle kunna göra om vi fick ut de första 10 miljonerna böcker! Så fortsätt kämpa! Vår "White Man's Bible" uppmärksammas mer och mer av grupper som ursprungligen skulle ha velat undertrycka den.

Vi skickade en kartong med åtta "White Man's Bibles" till dig den 26 juni. Bifogat finns ditt medlemsbevis och kort för 1978. Visa upp dem med stolthet.

En annan kontakt du skapade som ger resultat är Jordan C. Mercer från Asheville, North Carolina. Du skickade honom ett exemplar av boken medan han satt i fängelse. Han är nu ute, har beställt böcker, skivor, flygblad etc. till ett värde av 55,00 dollar och gör en samlad ansträngning för att organisera en kyrkogrupp i Asheville. Så — fortsätt att så fröet.

Angående Bob DePugh och hans "Committee of Ten Million", måste jag säga att Bob själv är lika förvirrad som Jimmy Carter när det gäller judar, kristendom och rasfrågan. Jag deltog i hans möte i Kansas City 1977, jag tillbringade två timmar med honom för att försöka få honom på rätt spår, men även om han verkar hålla med mig, framstår han alltid som en "Bircher", viftar med flaggan och ignorerar jude- och niggerfrågan. Jag har gett upp hoppet om honom. De bästa meriter han har att erbjuda är att han tillbringade fyra år i buren, men när det kommer till tro, principer eller ideologi är han lika bortkollrad som den genomsnittlige tölpen.

Jag fick tala till gruppen i K.C. men den bestod av ett så varierat utbud av pånyttfödda kristna, K.K.K. (den enda vettiga gruppen), skattestrejkare och allt vad det var, som alla drog åt olika håll så att ingen enhetlig handlingsplan någonsin skulle kunna komma ur det. Varför? För att ingen av dem hade en ideologi som var värd ett vitten, och det enda de hade gemensamt var negativt — nämligen att landet var i en enda röra.

Efter att ha jämfört anteckningar med de flesta av de större grupperna i landet (som antas vara på vår sida) är jag mer övertygad än någonsin om att vi i CREATIVITY har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Låt oss hålla fast vid den och låt oss driva på den!

För en vitare och ljusare
värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Terry Oaks
Sepulveda, Kalifornien

26 juni 1978

Bäste Mr. Oaks:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev från den 21 juni. Jag uppskattar den ytterligare bakgrundsinformationen om cherokee-stammen och om "okies" i Bakersfield-området. Jag bodde i L.A.-området i ungefär 12 år och har varit i Bakersfield-området ett flertal gånger.

Men när vi prioriterar verkar det som om vi rycks med av cherokee-frågan, vilket inte alls är kärnfrågan. Vår främsta fiende, och det i överväldigande grad, är Judas stam. Så låt oss hålla ögonen på bollen och inte glömma vårt eländiga dilemma – vi är i judens klor. Tills vi löser det problemet är ALLA DE ANDRA PROBLEMEN BARA KONSEKVENSER – EFFEKTER – SYMPTOM. Detta gäller inflation, skolskjutsar, konfiskatorisk beskattning, den mexikanska invasionen av sydvästra USA, den snabba spridningen av negrerna, den skenande välfärdsbördan, etc., etc.

Tills vi driver juden från makten är kampen mot alla andra problem en meningslös övning i fåfänga, och detta inkluderar den så kallade skatterevolten. Det är som att jaga runt i hela landet och släcka bränder anlagda av ett organiserat gäng pyromaner, men aldrig ge sig efter pyromanerna själva eller ens erkänna deras existens.

Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN. LÖSNINGEN ÄR RASMÄSSIG, och det enda sättet vi kan vinna kriget på är att få igång en rasmässig massrörelse som har de tidiga kristnas iver, men som har eliminerat det idiotiska vansinnet om "spöken i skyn" från sin bekännelse. Detta kommer att kräva mycket arbete, MEN DET ÄR DET ENDA SÄTTET. I NATURE'S ETERNAL RELIGION har vi bekännelsen, programmet, hela paketet kring vilket den vita rasen kan polariseras och sedan gå vidare med ett konstruktivt, CREATIVE program för de närmaste miljon åren.

Er oro för "gränsområden" såsom "okies", "sydmedelhavsbor", "alpina" etc. är helt ogrundad och endast ett sekundärt problem för framtiden, ett problem som i vårt program för Creativity inte är svårt att lösa. Vårt program är att uppmuntra förökningen av de RASMÄSSIGT VÄRDEFULLA, och avskräcka (men inte eliminera) aveln av de rasmässigt ovärdefulla. Det kan finnas tusentals individer som är rasmässigt värdefulla även i södra Italien, och det kan finnas tusentals rasmässigt ovärdefulla även i norra Tyskland. Kriteriet kommer att vara individen själv, som bäst kommer att vara ett vandrande arkiv över sina förfäder. Är det klart?

Men FÖRÄDLINGSPROCESSEN är inte prioritet nr 1 VID DENNA TIDPUNKT I HISTORIEN. Om vi inte rycker kontrollen över vårt öde från den svekfulla och parasitära juden I DENNA GENERATION, är det ute med oss. Som jag har sagt tidigare — alla andra frågor vid denna tidpunkt är sekundära. Du har sagt samma sak i ditt brev — "om den vita människan inte blir intelligent i denna rasfråga är det ute med honom." Så vi är överens, eller hur? Så låt oss glömma Cherokee-frågan och sätta igång. Som jag har sagt tusen gånger förut — det verkliga väghindret finns i den vita människans hjärna — han är helt förvirrad i rasfrågan — judar, kristendom och hela köret, och i NATURENS EVIGA RELIGION HAR VI SVAREN — trosbekännelse, program, religion, ideologi, hela paketet.

Eftersom du nu har prestige och kontakter inom skattestrejksrörelsen, skulle du kunna göra mycket för att introducera och främja rasfrågan för dina vilseledda arbetskamrater. Jag vill här kategoriskt konstatera att hela rörelsen är meningslös som fan, eftersom den inte har sina prioriteringar rätt. Den bekämpar bara effekter — symptom — konsekvenser, men (likt John Birch Society) skyddar den fanatiskt den bakomliggande orsaken, den j-la juden, och den kommer aldrig att komma någonstans på en miljon år.

Så jag hoppas att du gör vad du kan för att upplysa och korrigera dina arbetskamrater (som är bra människor) och få in dem på rasfrågan. Om du inte gör detta stampar ni alla bara på stället.

Det första steget är att distribuera boken. Det andra är att organisera sig på en rasreligiös basis. Bifogat finns ett flygblad som berättar om steg nr 1. Jag hoppas att du kommer att vidta åtgärder, bli en engagerad RASAKTIVIST. Det är antingen det eller utplåning.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Läste din traktat om religion efter att jag skrivit detta brev. Den är bra, men gör ingenting för att lösa problemet. Kommer att kommentera den nästa gång. B.K.

Segment 39

Mr. Richard Stark **13 juli 1978**
Manhattan Beach, Kalifornien

Bäste Mr. Stark:

Stort tack för ditt intressanta brev från den 10 juli, samt den mottagna checken på $20.00. Vi skickade 10 exemplar av vår White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION, till dig den 13 juli. Som en extra bonus skickar vi dig även en av våra LP-skivor, SURVIVAL OF THE WHITE RACE.

Det är intressant att du bodde i Fort Lauderdale-området innan du flyttade till L.A. Detta representerar en viss sorts omställning. Mellan 1946 och 1951 bodde jag i L.A.-området, Glendale, Pasadena etc.

Redan 1966 kandiderade jag till Floridas delstatslegislatur och vann. Jag undrar om du befann dig i Broward County vid den tiden och kanske minns den kampanjen?

Du säger att du är väl insatt i den vita maktkampen, men att jag ”lyfte illusionens slöja från dina ögon”. Kan det vara så att du syftar på den avgörande roll som den judisk-kristna bluffen har spelat i vår försämring och förslavning? Detta är en extremt viktig faktor i hela konspirationen, och en som tyvärr nazisterna och andra vita rasistiska rörelser föredrar att ignorera. Jag hävdar att VI KAN INTE IGNORERA DET, att det var, och är, nyckeln till judens nedbrytning av den vita mannens mentala process och orsakade hans totala förvirring i försöken att hantera det judiska dilemmat. Man kan inte predika att judarna är Guds utvalda på söndagen och sedan gå ut och bekämpa dem resten av veckan. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det ULTIMATA CREDO.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de sysslolösa niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan du se vilket enormt fynd detta skulle vara för den vita rasen!

Jag skulle mycket gärna se att du blev en hängiven distributör av våra White Man's Bibles. Vårt initiala mål måste vara att först och främst RÄTA UT DEN VITA MANNENS TÄNKANDE. Sedan är nästa steg att Propagandisera! Organisera! Proselytisera!

Bifogat finns en ansökan om medlemskort och certifikat. Eftersom du redan har betalat in mer än $15.00, så...

behöver göra är att fylla i ansökan så skickar vi gärna båda till dig.

Under tiden, fortsätt den goda kampen! Delenda est Judaica!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Angående din fråga om personliga trakasserier, så tror jag att det problemet har blivit kraftigt överdrivet. Under de fem år som min bok har distribuerats (över hela världen) har jag aldrig fått ett hotfullt telefonsamtal, trots att jag är öppet listad i katalogen. Jag har fått några elaka brev (mindre än 1/2 procent), mestadels från kristna som står inför problemet att ”Ni skola förnimma Sanningen, och Sanningen skall göra er galna.” B.K.

Mr. Michael McLaughlin 21 juli 1978
Merseyside, Storbritannien

Bäste Mike:

Tack för ditt goda brev av den 10 juli, jag mottog även B. P.-bulletinen idag. Det gläder mig att höra att rekrytering och expansion går för full maskin. Tiden är inne för att driva ut avskummet och städa huset, och det är en kapplöpning mot tiden om vem som kommer att överleva — den vita rasen eller judarna och deras medföljande avskum.

Jag är också glad att få veta att våra *White Man's Bibles* rör sig mycket snabbare. Jag får nya brev från Storbritannien då och då som är mycket uppmuntrande. Jag hoppas att du låter bokmärkena sitta kvar i böckerna (de som vi placerar i dem). Jag uppskattar att höra från så många läsare som möjligt.

Vi postade 16 böcker den 19 juni. Du bör få dem vilken dag som helst nu. Vänligen bekräfta varje försändelse. Vi skickade ytterligare 16 böcker häromdagen (19 juli).

Jag läste i en av de amerikanska nazisttidningarna att ditt högkvarter hade utsatts för en razzia av den brittiska politiska polisen, men såg ingenting om det i bulletinen, ej heller i ditt brev. Uppenbarligen saktade de inte ner dig alltför mycket. Jag noterar också att du har ett särskilt meddelande i junibulletinen om tillgänglighet och sänkta priser på NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag hoppas att mitt bidrag kommer att hjälpa till att räta ut den vita mannens tänkande i Storbritannien och resten av världen, och kommer att lägga en solid grund för en fundamental filosofi med vilken den vita mannen kan återta sin rättmätiga plats i naturens ordning och blomstra genom den under de kommande miljonerna år.

Fortsätt det goda arbetet.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Rev. Ben Kriegh
Boulder, Colorado

22 juli 1978

Kära Ben:

Detta är ett svar på ditt brev från den 6 juli. Jag försökte ringa dig för några dagar sedan, men när jag ringde sa en röstbrevlåda att ditt nummer hade kopplats ur.

Ditt besök hos Soldier of Fortune är mycket intressant och det bekräftar mer eller mindre vad jag misstänkte när de tackade nej till min annons. Faktum är att när jag läste all den goda och gynnsamma publiciteten om den i den kosher-pressen för en tid sedan, väckte det redan många frågor i mitt sinne. De där judepojkarna gör sällan ett misstag. De vet vem de ska prisa, vem de ska attackera och vem de ska ignorera. När Brown säger att han är pro-Israel så bekräftar det saken ganska väl.

När jag ser på hela bilden nu kan jag se var denna listiga judiska operation tjänar ett mycket användbart syfte. För det första identifierar den genom namn och adress de äventyrliga själar som förmodligen skulle vara bra material för att motsätta sig etablissemanget när det väl kommer till den vite mannens kamp med ryggen mot väggen i öppen gatustrid. För det andra kan vissa av dessa slussas bort genom att förmås att åka till någon avlägsen del av världen, som Rhodesia, och tyst dödas i någon "gerillaaktion", utan att skapa någon ovanlig misstanke om att de har mördats av C.I.A. Uppenbarligen har du dragit samma slutsatser.

Hur som helst, jag skulle vilja att du konfronterar Brown, och om han förnekar vår annons, låt honom veta att vi har genomskådat honom som den förrädare han är.

Jag placerar en annons i PREVENTION MAGAZINE, en tidning för naturlig mat och hälsa. Den drivs också av judar, men genom att göra den till en kort radannons på cirka 30 ord och betona att vår kraftfulla trosbekännelse är baserad på Naturens eviga lagar, förväntar jag mig att få in den. Hur som helst har de skickat mig en bekräftelse på godkännande att den kommer att publiceras i septembernumret, som kommer ut i slutet av augusti. Du kan hämta ett exemplar i vilken hälsokostbutik som helst. Tidningen har en upplaga på 1,85 miljoner.

Jag är ivrig att höra mer om ditt möte med de 20 personer du nämnde i ditt brev. Fortsätt med det goda arbetet. Vi har det TOTALA SVARET i NATURE'S ETERNAL RELIGION, men det kommer (liksom alla andra rörelser) att kräva en jäkla massa pengar, tid och framför allt, DEDIKATION för att genomföra det. Men när vi väl gör det kommer det att svepa över landet som en flodvåg, ungefär som Prop. 13 gjorde i Kalifornien.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. J. M. Andrade
Worcs, England

25 juli 1978

Bäste Mr. Andrade:

Tack för ditt uppmuntrande brev från den 20 juli. Det är glädjande att veta att vår White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION, har gjort ett betydelsefullt intryck på din livsfilosofi gällande ras och religion. Jag hoppas att du kommer att sträva efter att sända ut och sprida vår filosofi till så många andra vita raskamrater som du överhuvudtaget kan.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När du betänker att vi spenderar mer på de sysslolösa niggrerna på socialbidrag under en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan du se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen.

Boken säljs för 3,00 USD styck eller en kartong om åtta för 15,00 USD. Om du vill att vi ska skicka ett exemplar till din vän i Rhodesia, skicka oss bara hans namn och adress samt 3,00 USD så postar vi den till honom. Detta skulle spara tid och porto jämfört med att skicka den till dig först och att du sedan skickar den vidare till honom.

För en tid sedan skickade någon en kopia av artikeln i "Searchlight" till mig. Jag tror att det var någon i Irland som jag hade korresponderat med som lämnade över materialet. Det stör mig dock inte det minsta. Vi kan inte aggressivt distribuera material till våra egna vita raskamrater utan att det även blir tillgängligt för våra fiender. Men, än sen då? Vi bör vara mindre bekymrade över vad våra fiender gör än vad vi själva gör, eller ännu hellre, underlåter att göra. Istället för att vara åskådare måste vi själva ta initiativet, vara de som agerar, angriparna, aktivisterna. Vi måste bli fanatiska aktivister och beklaga rollen som åskådare. Så hjälp till att sprida ordet och distribuera boken!

Bifogat finns ett flygblad med frågor och svar som förmodligen kommer att besvara ytterligare några frågor om Creativity. För en vitare och ljusare värld,

Creatively yours,
B. Klassen, P.M.

TL Frederick J. Prohaska IV
Unit Two Milwaukee
Milwaukee, Wisconsin

14 september 1978

Bäste Mr. Prohaska:

Stort tack för ditt informativa brev från den 29 augusti. Jag antar att när du säger att du har läst vår publikation så syftar du...

hänvisar till vår fyrsidiga Frågor och Svar-broschyr, inte boken, NATURE'S ETERNAL RELIGION, som vi kallar vår Vite Mans Bibel. Eftersom vi behöver fler människor som du för att sprida ordet, skickar jag dig ett kostnadsfritt exemplar av boken.

Jag är en av de tidiga beundrarna och anhängarna av Adolf Hitler ända sedan jag läste Mein Kampf på originaltyska 1938. Liksom varje rörelse eller utveckling, vare sig det gäller bilar, flygplan eller vad som helst, omfattar början av en sådan utveckling sällan den fulla potentialen av en sådan utveckling. Och så är det med Hitlers nationalsocialism. Det var en kraftfull början, men det var inte det totala svaret för hela den vita rasen. Den hade rätt dragningskraft och program för tyskarna under perioden efter första världskriget, men den lämnade ett antal frågor såsom judisk kristendom (och flera andra) obesvarade. Man kan inte ha en vit rasist som lyssnar på svammel på söndagar om att älska sina fiender, hur judarna är "Guds utvalda", etc. och sedan förvänta sig att han ska bekämpa judarna på måndagen.

Inom CREATIVITY tror jag att vi har en mer universell och allomfattande trosbekännelse för hela världens vita ras. I den tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN och den ULTIMATA TRON. Jag hoppas att du kommer att göra vad du kan för att sprida budskapet.

Jag har just avslutat skrivandet av en andra bok, en uppföljare till NATURE'S ETERNAL RELIGION. I denna går jag ganska hårt åt det medicinska bedrägeriet av inte bara det judekontrollerade medicinsk-läkemedels-kemiskt processade livsmedelskomplexet som håller oss näringsmässigt okunniga och fysiskt sjuka, utan även de judekontrollerade läkarna. Jag tror att en man med din erfarenhet kommer att kunna uppskatta vad jag har att säga. Jag kan mycket väl tro att den där judiske läkaren avsiktligt mördade din syster.

Jag är också övertygad om att judarna använde samma process (överstrålning) för att mörda senator Robert Taft 1952 efter att han förlorat mot den judiska hantlangaren Eisenhower. Likaså att de dödade Joe McCarthy med en injektion av hepatitbakterier när de väl fått in honom på ett sjukhus 1957. Även att de dödade försvarsminister James Forrestal med en dos LSD och lät honom hoppa ut från fönstret på 14:e våningen i hans sjukhusrum (Walter Reed Hospital) redan 1949. Allt är enligt deras plan så som den beskrivs i Protokollen (se sida 209 i NATURE'S ETERNAL RELIGION, särskilt del 3 om läkare och apotekare).

Hur som helst är jag övertygad om att såvida vi inte konfronterar kristendomen direkt och avslöjar den för den judiska bluff den är, kommer vi upprepade gånger att bli undergrävda och underminerade moraliskt i alla våra POLITISKA ansträngningar att förinta den svekfulle juden. Den vite mannen måste ha sin egen religion, måste gå hela vägen, konfrontera hela paketet, eller för evigt vara utlämnad åt sina judiska slavägare. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, det

DEN SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, DEN ULTIMATA TRON.

Låt mig höra från dig snart igen. Förresten, vi viger präster till vår kyrka, utan kostnad.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. J. M. Andrade
Worcs., England

14 september 1978

Bäste Mr. Andrade:

Ditt brev från den 3 september har mottagits tillsammans med de 3,00 US-dollarna. Stort tack för båda. Vi skickade ett exemplar av vår "White Man's Bible" till din vän Mr. Hoile i Rhodesia den 12 september. Flygpost är oöverkomligt dyrt så (som vanligt) skickade vi det som ytpost. Detta tar vanligtvis omkring fem eller sex veckor. Jag skickar dock en kopia av detta brev till honom med flygpost för att låta honom veta att boken är på väg. Kristus vet att den vita människan behöver dessa böcker i Rhodesia förmodligen mer än på någon annan plats i världen. Jag önskar att vi kunde placera hundratusen av dem där. Det skulle utan tvekan rädda deras land och vilket fynd det skulle vara jämfört med de småsummor som spenderas på böckerna!

Jag kan inte låta bli att förundras över den vita människans inställning i Rhodesia. De är omringade och i numerärt underläge gentemot n-ordet med 16 mot 1. (Varför var de så dumma att de lät detta hända från första början?) För det andra kan de inte undgå att vara fullt medvetna om vad som hände med de vita i Kongo, i Kenya och på andra ställen när regeringen (frivilligt, d.v.s. genom förräderi) överlämnades till n-ordet. Men av vad jag kan utläsa från Rhodesia är den genomsnittlige vite tölpen fortfarande förvirrad som fan och låter Ian Smith och resten av etablissemanget sälja ut dem ännu en gång. Kan du förklara detta för mig?

Naturligtvis händer samma sak i England och på andra ställen, inklusive USA. Men ingenstans är det rasliga hotet så överhängande och överväldigande tydligt som det är i Rhodesia. Ändå är de vita rhodesierna några av de finaste och mest intelligenta människorna någonstans på jordens yta. Jag kan inte förstå det.

Fortsätt att distribuera boken och sprid ordet. Fem miljoner böcker i Storbritannien skulle göra susen. Ett verkligt fynd.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Evan A. McCallum 24 september 1978
Anaheim, Kalifornien

Bäste Mr. McCallum:

Detta är en bekräftelse på mottagandet av ert brev från den 12 september. Jag är något förbryllad över det eftersom ni inte nämner huruvida ni har läst vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, eller vad ni i synnerhet försöker uppnå med de 13 "lagarna", eller om detta på något sätt hänger samman med vår trosbekännelse och program för Creativity.

När jag kontrollerar i registren ser jag att ni beställde en grupp böcker för ungefär ett år sedan, så jag förutsätter att ni är bekant med vår WHITE MAN'S BIBLE, NATURE'S ETERNAL RELIGION. I den har vi de sexton budorden, som täcker ungefär samma område. På sidorna 331-3 i NATURE'S ETERNAL RELIGION har vi kapitlet om FOUNDATIONS OF A WHITE SOCIETY som ytterligare preciserar förutsättningarna för vårt samhälle.

Jag har inget att invända mot "Tretton lagar för mitt samhälle", men jag förstår inte vad det är ni försöker uppnå.

I vilket fall som helst vill jag säga att ingen kortfattad uppsättning regler, vare sig det är den judiska bibelns "10 budord", eller våra egna "Sexton budord" eller era "13 lagar", kommer att utöva något större inflytande om de inte dessutom är klädda i en fullständigt utbyggd trosbekännelse och text som de böcker de ingår i.

Jag skulle vara intresserad av att veta vilka framsteg ni har gjort och vilken respons ni har fått från de böcker ni beställde för ett år sedan.

Det förefaller mig som att med den agitation som väcktes av Prop. 13 i Kalifornien, skulle vissa av grupperna vara redo att gå vidare till CREATIVITY. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN. Propagandisera! Organisera! Proselytisera!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. John Tiffany 30 oktober 1978
The Noontide Press
Torrance, Kalifornien

Bäste Mr. Tiffany:

Detta är ett svar på ert kort från den 13 oktober där ni uttrycker intresse för vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Det gläder mig att den har gjort ett starkt och meningsfullt intryck på ert tänkande, precis som den har gjort på tusentals andra.

Jag är bekant med Liberty Lobby, Curtiss Dall, och fick till och med 20,00 dollar och ett berömmande brev från Willis Carto när min bok först kom ut. Varför de inte marknadsför den är svårt för mig att förstå. Spotlight kringgår judefrågan, kommer nära, men sätter aldrig fingret på den. Låt mig säga detta — förrän vi konfronterar jude- och negerfrågan högt och tydligt på grundval av en enad vit ras, leker vi bara lekar och förlorar dem alla.

I NATURE'S ETERNAL RELIGION tror jag att vi har den totala trosbekännelse och det program kring vilket den vita rasen kan samlas och effektivt förinta våra fiender. Det skulle vara till stor hjälp om Liberty Lobby, Spotlight och Noontide Press alla ställde sig bakom den och marknadsförde den. När allt kommer omkring skulle huden de räddade vara deras egen. Genom att bo i Torrance som du gör, med Watts och dussintals andra negerinfekterade städer runt omkring dig som blir svartare för varje dag, är jag säker på att du och andra medlemmar i Noontides personal kan se skriften på väggen. Jag är säker på att alla måste inse, inklusive Willis Carto, att den vita rasen inte kan överleva i ett land infekterat med vägg-till-vägg-negrer.

Jag skulle gärna ingå vilken typ av avtal som helst som Noontide skulle föreslå. Vi kan skicka kartonger med 32 böcker för 40,00 dollar och vi betalar fraktkostnaderna.

Boken finns inte i inbunden utgåva. Jag har dock manuskriptet till en andra bok nästan helt färdigt som är ännu mer kraftfullt än NATURE'S ETERNAL RELIGION och jag skulle vara redo att skicka in det inom kort om jag kunde se utsikterna för ett någorlunda snabbt distributionsmedium. Den skulle kunna tryckas antingen som H.B. eller P.B. Kanske Noontide Press till och med skulle kunna sköta tryckningen av boken.

Gör vad du kan för att få Carto-organisationen bakom denna trosbekännelse. Det skulle vara den största välgärning och det bästa kap den vita rasen någonsin erbjudits. Det är vårt ursprungliga mål att placera 10 miljoner exemplar av vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och negrerna på flykt. När man tänker på att vi spenderar mer på de lata negrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilket enormt kap detta skulle vara för den vita rasen! Kom ihåg, din egen överlevnad och din familjs beror på den vita rasens överlevnad.

Må den skapande kraften vara med dig!
För en vitare och ljusare värld!

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Detta bekräftar också mottagandet av ditt meddelande från den 21 okt. Om du vill bli medlem i vår kyrka, vänligen fyll i den bifogade ansökan, vilket innebär en donation som täcker kostnaden

av åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION eller sex skivor, SURVIVAL OF THE WHITE RACE. Bifogat finns ett flygblad som förklarar kraven. Bifogat finns även vårt fyrsidiga flygblad med frågor och svar som ger dig ytterligare information. Vi skulle mycket gärna vilja att du blir medlem. Vi har aldrig riktigt närmat oss L.L. angående att marknadsföra vår bok tidigare, även om vi borde ha gjort det för länge sedan. Jag hoppas att vi kan träffas. B.K.

Pastor Ben Kriegh 3 januari 1979
Boulder, Colorado

Kära Ben:

Stort tack för ditt brev den 9 november i vilket du också returnerade checken från Soldier of Fortune. Jag ber om ursäkt för att jag är så sen med att svara, men jag har varit bortrest mycket under de senaste två månaderna.

Jag uppskattar att du försökte få in annonsen i S.O.F., men nu när vi känner till tidningens bedrägliga natur är det lika bra att annonsen inte kom in. Medan jag var förundrad över all den goda publicitet S.O.F. fick i den judiska pressen, så framstår nu hela bilden som logisk. Huvudsyftet med S.O.F. är att skicka de bästa och mest energiska av våra unga män för att dödas på något främmande slagfält, utan att de någonsin lär sig att den verkliga fienden finns här hemma, mitt ibland oss.

Ja, din vän Charles Melcher kom in med en beställning på 32 exemplar av vår White Man's Bible och vi skickade dem i november. Det är den sortens resultat jag gillar att se. Jag skulle vilja se varje Creator bli en ivrig distributör. Vi måste få ut dessa 10 miljoner exemplar. Det är den billigaste och bästa försäkring vi kan köpa. När man tänker på att vi spenderar mer på de lata n-ordet* på socialbidrag på en halvtimme än vad de 10 miljoner exemplaren skulle kosta, kan man uppskatta vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen. Jag skulle vilja se varje kyrkogrupp som din distribuera minst en kartong med åtta böcker varje månad, och helst 32.

Det gläder mig att höra att du håller på att avsluta dina affärer för att kunna ägna dig på heltid åt att främja vårt "evangelium". Jag försöker också sälja alla mina fastighetsinnehav som är spridda över fyra stater och åtta län för att jag inte bara ska kunna ägna min fulla tid åt det enorma projektet vi har framför oss, utan också få fram en del av de medel som krävs för att göra det. Tyvärr kommer det att ta mig lite tid att göra det, eftersom många av mina fastigheter tidigare har sålts på långtidskontrakt och jag måste helt enkelt vänta ut dem. Det irriterar mig dock att min verksamhet tar upp så mycket av min tid och stör min religion.

Någon (för mig okänd) har placerat en radannons i THE SPOTLIGHT och beställningarna styrs hit. De går ganska bra och jag kommer att fortsätta med det när de sex veckorna har gått ut.

Bifogat finns den årliga återansökan om medlemskap. Hoppas att höra från dig snart.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Ernest Szabo Jr. 8 januari 1979
Rosemead, Kalifornien

Bäste Mr. Szabo:

Tack för ditt brev från den 29 november där du säger att du har läst de "första få" kapitlen i den vite mannens bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, och sedan läxar upp mig för att jag inte tror på historiens äldsta bedrägeri, nämligen sagan om spökena i skyn.

Medan min bok adekvat besvarar den frågan med logik, överväldigande bevisning och ett djupgående avslöjande av hur judarna har utnyttjat den vite mannens svagheter i form av vidskeplighet och godtrogenhet för att förslava honom, kommer jag ändå att ge dig ett snabbt svar på varför jag inte tror på spöken, heliga eller oheliga.

Jag tror inte på spöken, andar, djävlar, demoner, änglar, häxor, vättar, pysslingar, av samma anledning som jag inte längre tror på jultomten, påskharen och Gåsmor. Anledningen är: det finns inte ett spår av värdefull bevisning som styrker något av detta nonsens. Om du vill leka fantasilekar med ett stall av imaginära andar i skyn (någonstans) så var så god, men ärligt talat tycker jag att det är dumt som fan, och det bidrar inte till den stora sak som vi i THE CHURCH OF THE CREATOR är hängivna, nämligen: DEN VITA RASENS ÖVERLEVNAD, EXPANSION och FRAMSTEG, det enda som verkligen betyder något, såvitt den vita rasen är berörd.

Bifogat finns en del annan litteratur som kan hjälpa till att räta ut ditt tänkande. Detta kanske inte blir lätt, eftersom det verkar som om judarna med sin propaganda om spöken i skyn har gjort ett ganska grundligt jobb med dig.

Men misströsta inte. Läs hela boken. Tänk på det. Du är utan tvekan en man med betydande medfödd intelligens. Läs och läs om den vite mannens bibel och använd sedan den intelligensen effektivt.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 40

Mr. Myron K. Harshman 14 januari 1979
Phoenix, Arizona

Bäste Mr. Harshman:

Stort tack för ditt brev av den 6 januari och den mottagna postanvisningen på 25,00 dollar. Vi skickade en kartong med åtta White Man's Bibles och även två skivor SURVIVAL OF THE WHITE RACE till dig den 12 januari. Din betalning täckte allt.

Bifogat finns ditt medlemsintyg för 1979 och även medlemskortet för plånboken. Visa dem med stolthet för de vita raskamrater som du kan komma i kontakt med och tröttna aldrig på att rekrytera och missionera.

Som svar på ditt brev har jag inte läst general Ludendorffs bok om frimurarna, men jag har varit medveten om det faktum att likt kristendomen, kommunistpartiet och tusen andra fronter och organisationer, är frimurarna ett kraftfullt verktyg för det judiska nätverket. De nämns naturligtvis upprepade gånger i Protokollen som en av deras mer kraftfulla fronter.

Jag är dock övertygad om att vi kan slå ner alla deras fronter och shibbolet-ord som ett korthus så snart vi får den vita rasen ORGANISERAD TILL EN RASRELIGION. Organiserad och väckt är den vita rasen tio gånger kraftfullare än alla judar, nigger-folk och ler-raser tillsammans. Så låt oss gå vidare med arbetet.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Cullen A. Stinnett 20 januari 1979
Riggins, Idaho

Bäste Art:

Härmed bekräftas ditt goda brev av den 17 januari och den mottagna 20-dollarsedeln. Tack för båda.

Bifogat finns ditt medlemsintyg och kort för 1979. Jag har fortfarande inte fått din undertecknade ansökan, så var snäll och skicka in den nästa gång, bara för ordningens skull. De bidrag du har lämnat täcker mer än väl avgifterna.

Det gläder mig att höra att du också är inne på det här med hälsa. Även om jag inte betraktar mig själv som en expert, har jag ett bibliotek med cirka 60 böcker

om olika faser av diet, nutrition, etc., de flesta av dem ansedda som oortodoxa av den medicinska ”professionen”. Om det är en sak som jag är övertygad om, så är det att den judekontrollerade medicinska professionen medvetet har förbigått den viktigaste aspekten i hela hälsoprogrammet, och det är diet och nutrition. Den genomsnittlige tölpen är också lika okunnig om detta ämne som jag var för tio år sedan, men det finns en anmärkningsvärt aktivistisk rörelse bland lekmän för att komma bort från läkare och ta reda på mer om nutrition, självhjälp, laetrile, etc. De litar inte längre på de medicinska ”experterna”, precis som de för länge sedan lärde sig att misstro politikerna. Detta är helt igenom bra, och som jag sa i mitt förra brev, gör jag en sund kropp till en del av vår trosbekännelse i min nästa bok. Vi behöver kraftfulla, friska, aggressiva Skapare för att vinna i vår kamp mot den vidriga fienden.

Även om jag har ett helt bibliotek som avslöjar kristendomen, har jag inte någon av de böcker du nämner i ditt brev. Många av de böcker jag har i detta ämne har kommit till mig genom Harvey Johnson på TRUTH SEEKER, en tidskrift han ger ut från San Diego. Även om hans tidskrift inte är mycket att ha, är de boklistor han har tillgängliga en verklig guldgruva. Märkligt nog kontaktade jag honom inte förrän efter att jag hade skrivit min bok.

Jag känner dock att ytterligare studier av kristendomsbluffen inte är särskilt produktiva. När man väl inser att det är ett judiskt bedrägeri utformat för att förvirra och förbrylla den vita rasens sinne, då är det mer produktivt att lägga våra ansträngningar på att sprida det budskapet än vad det är att studera vidare och vidare i all oändlighet. Vad jag säger är att vi måste propagera, vi måste nå de första 10 miljonerna, med det grundläggande budskapet att de är programmerade av den ondskefulle juden för utrotning, och hur vi kan och måste ta oss ur det. Å andra sidan, om du och jag kände till alla möjliga detaljer om den judiska konspirationen, men vi bara var två stycken, skulle det inte spela någon jävla roll. Så vi behöver antalet, vi behöver en grundläggande trosbekännelse och ett program (vilket vi nu har) och sedan måste vi propagera, proselytisera och organisera.

Nog om detta för nu. Vi kanske kör ut till Colorado nästa sommar och kanske tar oss upp till Idaho. Jag kan fortfarande inte hitta Riggins på min Rand McNally-atlas. Kanske kan du skicka mig en delstatskarta. Det skulle vara ytterst produktivt och trevligt att träffas.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. James A. Butler **21 januari 1979**
Cape Coral, Florida

Bäste Mr. Butler:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev av den 6 januari, samt även er ansökan till prästerskapet i CHURCH OF THE CREATOR daterad den 13 januari.

I mitt första brev till er förra året försökte jag göra det så tydligt jag bara kunde att vi inte är intresserade av att revidera, förnya eller designa om de detaljer som omger CREATIVITY, utan av att sälja den produkt vi har, hur ofullkomlig den än må vara. I ert brev av den 6 januari skriver ni att "ni har på ett briljant sätt funnit den enda sanna, naturliga grunden för en vit rasreligion". Efter att ha sagt det, tar ni i ordentligt och säger i praktiken — "låt mig nu berätta för dig vad som är fel med den. Allt. Låt mig räkna upp sätten."

Ni gillar inte logotypen. Ni gillar inte Q & A-flygbladet. Ni gillar inte titeln Minister, den borde vara "Pontifices". Ni anser att det är ett dåligt råd till ungdomar (eller vem som helst) att starta eget företag. Ni anser att de borde hoppa av samhället och ta de mest enkla arbeten. Vita ungdomar borde gå ut i strejk. Creators bör, i motsats till CREATIVITYs lära, inte kandidera till offentliga ämbeten.

Allt detta påminner mig om en liknande situation i min affärskarriär för cirka 25 år sedan. Jag hade uppfunnit den första elektriska konservöppnaren med tryckknapp. Efter en enorm mängd design och konstruktion spenderade vi 70 tusen dollar på att tillverka formarna och satte slutligen apparaten i produktion och på marknaden. Jag blev kontaktad av en mycket representabel man, cirka 10 år äldre än jag, som sa att han var oerhört imponerad av enheten och han var extremt ivrig att få jobbet som försäljningschef för företaget för att marknadsföra produkten. Han verkade välkvalificerad och ivrig, så jag anställde honom.

Knappt hade jag gjort det förrän han, istället för att ge sig ut på fältet och sälja den enda produkt han anställts för att sälja, fortsatte att bombardera mig med förslag på omdesign — ändra färgen på tryckknappen från rött till svart (eller vice versa) etc., etc. Jag sa till honom — "Hör på, Jack, vi har investerat 70 tusen dollar i formarna. Vi har redan tillverkat 5 000 enheter. Produkten kanske inte är perfekt, men den är den bästa som finns på marknaden och vi har redan investerat 120 000,00 dollar i den. Gå nu ut och sälj den, eller kom inte tillbaka". Men han fortsatte att gnälla, så jag gav den skitstöveln sparken.

Nu kommer vi till CREATIVITY. Jag lade ner mycket tid och eftertanke på att designa logotypen. Oavsett om ni gillar det eller inte, finns den på tiotusentals böcker, tiotusentals bokmärken, tiotusentals Question & Answer-flygblad, samt otaliga kuvert, brevpapper och andra trycksaker. Vad förväntar ni er att jag ska

göra? Kasta ut dem alla för att det finns någon snubbe i Cape Coral som tycker att det borde vara annorlunda, men inte vet hur? En symbol blir meningsfull i takt med att den används och blir bekant för massorna genom marknadsföring och upprepning. Jag gillar symbolen vi har. Den berättar en omedelbar historia: den Vita Rasen är kärnan i vår religion, kronan betecknar att vi är aristokraterna, kungarna över hela skapelsen. Glorian symboliserar att vi betraktar vår ras som det mest heliga värdet på jordens yta. Jag är nöjd med den och tärningen är kastad. Jag tycker att den är vacker. Nu, vad har du att komma med? Ett solhjul? En runa? Jag gillar inte någon av dem. Runan ser för den genomsnittliga personen ut som symbolen hippies använde, fast uppochnedvänd. Vad gäller att bokstaven ”W” inte förstås på alla språk, varför oroa sig för det? Amerikanerna vet vad ”White” betyder, de engelsktalande folken vet vad ”White” betyder, och de tysktalande folken vet vad ”Weiss” betyder. När vi väl har omvänt fyrahundra miljoner engelsktalande och tysktalande människor, garanterar jag dig, min vän, att resten av världen kommer att vara smärtsamt medveten om vad CREATIVITY-LOGOTYPEN handlar om.

I vilket fall som helst, anta att vi tog ditt förslag och ändrade den. Skulle vi kasta ut ett lager fullt av böcker, brevpapper, etc., och börja från början? Tänker du betala för omställningen? Har du verkligen en bättre idé? Om så är fallet, vad är den? Anta att vi genomgick hela den proceduren och kostnaden, och sedan kom någon snubbe från Oshkosh, Wisc., (som ansåg sig vara lika smart och kvalificerad) och sa att han inte gillade den nya logotypen. Kastar vi ut allt igen och börjar om från början?

Nu skulle jag kunna ta dina invändningar punkt för punkt och visa att de är lika kontraproduktiva, men jag tror att jag har framfört min poäng och jag vill inte ta upp plats eller tid. Jag har upprepade gånger, med början i mitt allra första brev, påpekat för dig högt och tydligt — vi behöver inte folk som kommer in i CREATIVITY och vänder upp och ner på det. Vi vill ha anhängare och arbetare som sprider idén så som den framställs i boken. Om du inte gillar produkten, varför ens associera dig med den från första början? Sälj något annat. Vi behöver inte splittrare. Uppenbarligen tror du inte på den ”Lojalitetsed” du undertecknade, och i vilken du svär att helhjärtat stödja det religiösa trosbekännelsen däri; ”att jag gör denna trosbekännelse till min egen, kommer att försvara den och sprida den glödande så länge jag lever”. Faktum är att du oförskämt avslutar ditt brev med ”For Dominus et Deus!” och återgår till dina tidigare vidskepelser om spöken i skyn som hamrats in i ditt huvud av den romersk-katolska kyrkan.

Med hänsyn till ovanstående anser jag det inte konstruktivt att vid denna tidpunkt viga dig till präst i vår kyrka.

Skulle du i framtiden känna att du helhjärtat kan instämma i den trosbekännelse som anges i vår White Man’s Bible, kan vi åter-

överväga din ansökan.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Victor L. Opheim 26 januari 1979
Lubbock, Texas

Bäste Mr. Opheim:

Stort tack för ditt brev och den mottagna checken på $25.00. Vi skickade en kartong med åtta *White Man's Bibles*, och även fyra skivor *SURVIVAL OF THE WHITE RACE* till dig den 25 januari. Skivan kan användas som ett utmärkt sätt att få folk att komma igång genom att lyssna på budskapet, för att sedan inkludera dem i att distribuera böcker.

Bifogat finns ditt medlemsbevis och medlemskort. Visa upp dem med stolthet och rekrytera aggressivt.

Om jag anar en ton av förtvivlan i ditt brev, hoppas jag att den inte är verklig, för framför allt är det en lyx vi inte har råd med. För våra förfäders skull, för den nuvarande förvirrade och omtöcknade generationens skull, för våra framtida generationers skull, måste vi, den nuvarande vita rasen, kämpa och vi måste vinna. Vi har inget alternativ. Jag vägrar att ge vika för eller begrunda segern för den föraktlige, motbjudande juden.

Inom CREATIVITY har vi hela paketet — det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den YTTERSTA TRON. Om den vita människan är för dum för att se det uppenbara, måste det bero på att de av oss som ser det uppenbara inte har varit tillräckligt aggressiva och högljudda i att sprida våra åsikter. Uppenbarligen har judarna varit det. Se vad Marcus Eli Ravage säger i det bifogade flygbladet.

Jag vill upprepa — nyckeln till hela problemet — vårt misslyckande och judarnas framgång — har varit kristendomen. Låt oss bli högljudda och aggressiva i att sprida ordet till våra vita raskamrater. Vi behöver din hjälp, och mycket av den.

Må den KREATIVA KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Allan Callahan 4 februari 1979
Verona, Missouri

Bäste Mr. Callahan:

Stort tack för din donation på $3.00 för att kunna skicka ett exemplar av vår *White Man's Bible* till Hamilton Jordan i Vita huset.

I enlighet med din begäran gör vi just det. Visst, det kan vara ett långskott, som du säger, men om den inte kommer tillbaka är det säkert någon i den där slutna kretsen av förrädare som får tag i den, och på grund av bokens provocerande och kontroversiella natur kommer de förmodligen att läsa den. Hur man än ser på det, när du får några av våra Vita Rasfränder att läsa boken, så sår du frön.

Förmodligen mer effektivt, och närmare hemmaplan, skulle jag vilja se att några Vita Rasfränder i varje delstat tog på sig att skicka ett exemplar av boken till varje delstatslagstiftare och delstatssenator. Kanske skulle du kunna göra detta för delstaten Missouri. Möjligheterna att den blir läst, eller åtminstone delvis smält, är mycket större. (Jag borde veta, jag var en gång delstatslagstiftare i Florida.) Vanligtvis ger varje delstat varje år ut en lagstiftningskatalog med namn, adresser, biografier, etc., för varje medlem. Exemplar av dessa kan enkelt erhållas från närmaste lagstiftare i ditt område. Den anger vanligtvis också den religiösa tillhörigheten för var och en, en praktisk liten informationsbit genom vilken du kan identifiera judarna och hoppa över att posta ett exemplar till dem eftersom de i vilket fall som helst är främmande för vår sak.

Jag skulle fortfarande vilja ha dig som medlem och att du för saken vidare till varje Vit Rasfrände du kan varna. Genom att så dessa frön gör du mer nytta än du kan föreställa dig.

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Cullen A. Stinnett **6 februari 1979**
Riggins, Idaho

Kära Art:

Ditt mycket intressanta brev (som vanligt) mottogs tillsammans med de sista 20,00 dollarna för de 96 böcker som du tidigare beställt. Tack så mycket för båda. Vi behöver all hjälp vi kan få om den Vita Rasen ska överleva. Om vi bara hade en miljon som du som distribuerade budskapet skulle kampen snart vara över. Jag känner verkligen att du är viktig nog att motivera ett grundligt utbyte av idéer då och då. Faktum är att jag känner att det är ett nöje och ett privilegium att korrespondera med någon som är så välinformerad och kunnig som du är — någon som förstår den Vita Rasens svåra situation och ÄR VILLIG ATT GÖRA NÅGOT ÅT DET.

Det är en sak jag vill förmana dig om och det är — förtvivla aldrig, bli aldrig deprimerad (om möjligt), ge aldrig upp kampen. Tendensen hos de flesta ivriga läsare och välinformerade Vita Rasfränder är att ju mer de läser, desto mer blir de hypnotiserade åskådare som ser det hemska dramat nystas upp mot sitt tragiska slut. Tyvärr har de flesta av våra Vita Rasfränder

kan grovt delas in i två kategorier (a) de som är okunniga om det judiska hotet och oavsiktligt stöder det genom att sorglöst följa med, och (b) de som faktiskt vet, men är livrädda för juden och därför lika gärna gömmer sina huvuden i sanden.

Lyckligtvis finns det den lilla tredje gruppen som, liksom du själv, är väl informerade och GÖR NÅGONTING KONSTRUKTIVT ÅT DET. Faktum är att det inte finns alltför många av våra anhängare som har beställt och åtagit sig att distribuera 96 böcker på egen hand. Jag upprepar, om alla våra anhängare åtminstone gjorde så mycket skulle vi snart vara på god väg att nå vårt ursprungliga mål på 10 miljoner böcker. Det är något som nästan alla skulle ha råd med, och när de stannar upp och begrundar det enorma pris de betalar genom att ständigt bli bestulna av den skoningslösa och giriga juden, BORDE det snabbt övertyga dem om att en sådan självskyddande handling inte bara är rationell ur ett rasligt perspektiv, utan även ur ett ekonomiskt.

Så förtvivla inte, bli inte deprimerad. Det är en lyx vi inte har råd med. Det bästa motmedlet mot depression, har jag funnit, är handling. En enskild bok har, likt en människa, ett livskraftigt liv och en historia. Den kan också ha en livslängd på sjuttio år och ibland till och med mer. De många händer den kommer att passera genom och de många sinnen den kommer att informera, inspirera och varna är en okänd storhet. Idéer är som frön. De utvidgar sitt område i en geometrisk proportion, och ingen vet vilka stordåd och rörelser de kan ge upphov till.

Jag känner mig viss om att inom de närmaste 10 åren, eller senast till 1995, kommer detta land (och världen) att flamma upp i en raskonflikt av aldrig tidigare skådade proportioner. Huruvida den vita rasen överlever och hur väl rustad den kommer att vara psykologiskt och logistiskt beror i hög grad på vad människor, som vi själva, gör nu.

Så fortsätt det goda arbetet! Propagera! Proselytiera! Organisera! Ge aldrig upp!

Vi är skyldiga våra förfäder som gav oss sina gener och sin civilisation, vi är skyldiga vår nuvarande generation, och vi är skyldiga vår framtida avkomma att föra vidare det stora mirakel som är den vita rasen. Allt beror på den nuvarande generationen och vi måste göra vårt yttersta. Genom att distribuera Den Vite Mannens Bibel planterar vi frön, av vilka många kanske bär frukt först mycket, mycket senare.

Jag hoppas också att vi kan träffas i sommar och ser mycket fram emot att göra det. Så låt oss hålla nära kontakt och se vad vi kan ordna.

Må den KREATIVA KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 41

Överstelöjtnant Harvey N. Brown 7 februari 1979
JAGC, US Army (pensionerad)
El Paso, Texas

Bäste Överste:

Tack så mycket för den mängd litteratur du skickade. Jag har granskat det mesta av den och fann mycket av den vara mycket informativ. Jag gillade särskilt artikeln som berättar om hur Moses överlämnade lagen till israeliterna med hjälp av stentavlorna, ”Du skall icke dräpa!” ”Du skall icke stjäla!” ”Du skall icke ha begär till din nästas ----!” och sedan tio minuter senare ger dem ett pepp-tal för att gå in i Palestina och döda, slakta, skövla, våldta, ödelägga, stjäla och begå massiv förödelse mot de mer avancerade och kreativa människor som redan bodde där.

Jag kan dock fortfarande inte förstå vad din egen filosofi är. Säkert tror du väl inte själv på en bok som trycker sådant motsägelsefullt skräp (och mycket mer) som en inspirerad riktlinje för den vita mannens moral?

Håller du inte med om att Naturens Eviga Lagar, så som de framställs i NATURE’S ETERNAL RELIGION, är en mycket mer giltig och förnuftig vägledning?

Om så är fallet, är du villig att ansluta dig till den vita mannens sak i kampen för vår egen överlevnad, expansion och framsteg mot det olycksbådande judiska nätverk som under de senaste 3 000 åren obevekligt har planlagt vår undergång?

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Herr Casey Kalemba 8 februari 1979
Cleveland, Ohio

Bäste Herr Kalemba:

Stort tack för ditt goda brev av den 5 februari och den mottagna checken på $25,00. Vi tillämpar $10,00 av detta på den tidigare försändelsen av åtta böcker och skickar en ny kartong med åtta exemplar av White Man’s Bible.

Distributionen av boken är av avgörande betydelse. Vi kan inte bygga ett ENAT vitt samhälle om vi alla går åt tusen olika...

olika (judiska) riktningar i vårt religiösa tänkande. Och vad är religion i grunden? Det är vår fundamentala syn på livet och det värde vi lägger vid livets frågor. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det ULTIMATA CREEDET. Inom Creativity gör vi vår dyrbara vita ras till det fundamentala värdet som vår utgångspunkt. Vår gyllene regel är baserad på Naturens eviga lagar och är enkelheten själv:

VAD SOM ÄR BRA FÖR DEN VITA RASEN ÄR DEN HÖGSTA DYGDEN.

VAD SOM ÄR DÅLIGT FÖR DEN VITA RASEN ÄR DEN ULTIMATA SYNDEN.

Så där har ni det. Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår vita mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de odugliga niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen!

Det är viktigt att ha dig ombord. Gör vad du kan.

Jag antar att beställningen på 15,00$ även inkluderade din önskan om att bli medlem i kyrkan och få ett medlemsintyg och kort utställt till dig. Vi bifogar båda dessa härmed. Skulle du vilja ta nästa steg, vänligen notera att vi ordinerar präster utan kostnad (om du är medlem i kyrkan). Fördelarna med att utkämpa denna raskamp från en religiös bas är mångfaldiga jämfört med att bekämpa den som en politisk grupp. Vidare har man som politisk grupp endast en del av en mans lojalitet, och vanligtvis den mindre delen, medan den större balansen går till hans religiösa tillhörighet, vare sig det är till den katolska kyrkan, Jehovas vittnen, mormonkyrkan eller vad som helst. Om en man är en CREATOR har man dock hans totala lojalitet, odelad och obesudlad av någon av kulterna i världen av spöken och andar.

Det finns många andra fördelar, såsom prestige, skattebefrielse, moraliska grunder, skydd av det första tillägget etc., som gör CREATIVITY till en mycket kraftfullare bas att föra kampen för den vita rasens överlevnad ifrån än vad någon politisk organisation någonsin kan hoppas uppnå. Låt mig höra mer från dig.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Dave Ransopher
Oakland, California

8 februari 1979

Bäste Mr. Ransopher:

Det var verkligen roligt att höra från dig igen och att få veta att du är redo för handling.

Jag håller med dig om att det finns många goda vita raskamrater som vill få judarna och niggrerna från våra ryggar, och som är trötta på att bli plundrade, runtknuffade och bestulna av ”vår” judiska regering. Det är vår plikt att först och främst organisera dessa goda människor, och sedan expandera tills vi har varje vit raskamrat i världen arbetande med oss för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Det finns ingen stor hemlighet kring hur man organiserar sig. Om du har varit med i Allen Vincents grupp vet du redan vad som krävs och hur man gör det. Det första du bör göra är att låta oss ordinera dig till präst. Eftersom du redan är medlem i kyrkan kostar detta ingenting. Allt du behöver göra är att fylla i den bifogade ansökan, så kommer vi att överväga din ordination.

Nästa steg är att värva medlemmar och hålla möten. Om du bara har, låt oss säga, ett halvdussin medlemmar, skulle ditt eller en medlems hem vara tillräckligt; allteftersom ni växer och får mer pengar i kassan kan ni hyra en lokal, när det blir befogat.

En av de huvudsakliga aktiviteter vi vill att du främjar är distributionen av vår vita mans bibel, NATURE’S ETERNAL RELIGION. Du kan inte överskatta hur viktigt detta är. Innan vi kan bygga någon form av enat vitt samhälle måste vi lägga grunden för deras tänkande och deras livsfilosofi. Om jag har sagt det en gång har jag sagt det tusen gånger — vår första prioritet är ATT RÄTA UT DEN VITA MÄNNISKANS FÖRVIRRADE OCH OREDA TÄNKANDE.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår vita mans bibel, NATURE’S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man tänker på att vi spenderar mer på de odugliga niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan du se vilket enormt fynd detta skulle vara för den vita rasen!

Förresten, du måste känna Josef von Wagmann, som var med i Allen Vincents grupp fram till den judiska invasionen av bokhandeln. Jag har hört att han flyttade till Walnut Creek eller i närheten. Kanske kan du värva honom till din organisation. Han verkade vara en mycket intelligent och hängiven vit raskamrat. Tyvärr har jag tappat kontakten med honom.

Hur som helst, du vet vad du ska göra. Det viktiga nu är att komma igång och göra det. ”Ideologi utan handling är steril.” (Se nederst på sidan 493.)

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Charles C. Parker
THE ETHELTON
Seattle, Washington

26 februari 1979

Bäste Mr. Parker:

Glad att få ditt brev från den 21 februari. Ditt är den typ av brev som alltid värmer mitt hjärta. Det är alltid en moralisk triumf att höra att någon äntligen såg ljuset, även om det tog fem eller sex år.

Ja, vi är fortfarande kvar vid Lighthouse Point och i högsta grad levande och har spridit ordet till många delar av världen, inklusive Sydafrika, Rhodesia, England, Irland, Kanada, Tyskland, Sverige, Frankrike och vad du än kan tänka dig. Idén om förnuft sprider sig bland våra vita raskamrater, om än alldeles för långsamt. Vi behöver fler bra människor som du som sprider ordet.

Det mest effektiva sättet du kan hjälpa saken i det inledande skedet är att distribuera boken till dina vita raskamrater. Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår vita mans bibel, NATURE’S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man tänker på att vi spenderar mer på de lata niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan du se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen!

Nästa steg är organisering. Bifogat finns en ansökan genom vilken du kan bli medlem i kyrkan.

Nästa steg är att organisera en kyrkogrupp i ditt område. Vi viger predikanter, och det utgår ingen avgift för ordinationsbeviset när du väl är medlem.

Propagandera! Organisera! Proselytisera!
Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Robert Singerman **4 mars 1979**
Cincinnati, Ohio

Bäste Mr. Singerman:

Som svar på ditt kort bifogar jag en kopia av den flyer du efterfrågade. Den skrevs dock för 10 år sedan och jag har förkovrat mig avsevärt sedan dess. Kort efter att jag skrivit den gjorde jag en av de största upptäckterna i mitt liv, nämligen att kristendomen också var ett hopkok av judarna, utformat för att förvirra och förbrylla romarna i syfte att förgöra dem. Så framgångsrik var denna list att de effektivt har använt den fram till denna dag som ett kraftfullt verktyg för att förgöra den vita rasen.

De "Femtio falska argumenten" är därför helt föråldrade vad gäller SKAPARENS KYRKA (CHURCH OF THE CREATOR) och är inget mer än ett museiföremål. Jag skulle därför vilja se dig nu koncentrera dig på distributionen av vår vita mans bibel, NATURENS EVIGA RELIGION (NATURE'S ETERNAL RELIGION).

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår vita mans bibel, NATURENS EVIGA RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de sysslolösa niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan du se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen!

Varför inte beställa en kartong biblar och börja distribuera nu? Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Evan A. McCallum **4 mars 1979**
Anaheim, Kalifornien

Bäste Mr. McCallum:

Tack för ditt intressanta brev från den 25 februari och för din check på 15,00 dollar som mottagits. Vi skickade en kartong med åtta vita mans biblar till dig den 28 februari. Kanske har du redan fått dem vid det här laget.

Angående mitt inkluderande av kapitlet om Adolf Hitler i min bok, har jag inga som helst ursäkter och anser det vara ett extremt livsviktigt segment av den vita mannens kamp för överlevnad. Det faktum att vissa av våra mer fega vita raskamrater kan bli "avtända" av det (som du uttrycker det) är synd, men Adolf Hitlers kamp mot judarna, mot kommunismen, mot degradering och rasblandning å ena sidan, och för civilisation, kultur och den vita rasen...

å andra sidan, är en av de mest spännande och heroiska romanserna i hela den vita rasens svulstiga historia. Det faktum att Hitlers heroiska kamp betraktas som ett hårt slag mot judarna av judarna själva, bekräftas väl av den ondskefulla propagandakampanj de har bedrivit mot honom. Aldrig i mänskligheten historia har en enda man fått så många miljarder ord av ondskefulla lögner, förolämpningar och smädelser påtvingade sig. Inte en dag går utan att samma gamla lögner upprepas om och om och om igen. Detta trots det faktum att mannen nu har varit död i nästan 34 år.

Det faktum att så många av våra vita raskamrater inte står upp och slungar deras nedriga lögner tillbaka i tänderna på den smutsige juden beror på att de själva har blivit så skrämda av all denna judiska propaganda att de egentligen inte vill höra sanningen. Kort sagt, de har blivit mentalt emasculerade, neutraliserade, kastrerade, på samma sätt som de heroiska romarna blev för 18 århundraden sedan av judisk kristendom. Det är därför de blir "avtända".

Så låt oss återgå till verkligheten. Hitler utkämpade den största, den mest heroiska kampen mot judarna som någon man i historien någonsin har gjort. Jag anser honom därför vara den största vita man som någonsin levt, och den största ledare den vita rasen någonsin har haft. Det är en del av vår kamp och vi bör inte undvika frågan, utan vara stolta över den. Men som jag förklarar på sidorna 310-312, går CREATIVITY längre än nationalsocialismen och är till och med oense i vissa avseenden med Hitlers filosofi. Två stora skillnader är att (a) CREATIVITY omfattar hela den vita rasen över hela världen snarare än bara Hitlers pangermanism, och (b) vi avslöjar bedrägeriet som är judisk kristendom, medan Hitler teg om detta avgörande ämne. Det finns mer, och jag föreslår att du läser hela kapitlet.

I vilket fall som helst hänger alltför många människor upp sig på endast en del av problemet men förstår inte hela bilden. Vissa är bara emot kristendomen, vissa bara emot judar, vissa bara emot n*grer, etc. men misslyckas med att se hela bilden. I CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

Jag hoppas att ovanstående kommer att vara till nytta för ditt tänkande och att vi kan räkna med att du gör din del mot det största målet på jordens yta — den VITA RASENS ÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRAMSTEG.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Herr Martin Klix **19 mars 1979**
Alberta, Kanada

Bäste herr Klix:

Tack för ditt intressanta brev från den 3 mars och även för de erhållna 40,00 dollar. Vi skickade fyra kartonger med åtta böcker i varje per dagens datum.

Jag läste med stort intresse brevet från det tyska generalkonsulatet till dig, och även ditt grundligt förintande svar till honom.

I allmänhet är den här typen av anställda antingen hantlangare åt den judiska apparaten, eller så är de själva judar, och det är liten idé att försöka omvända dem. De är grundligt programmerade att (a) älska judarna (b) hata judarnas fiender. Deras uppfattning om kärlek är att hata tyskarna och älska judarna. Enligt dem är det fantastiskt för judarna att vara lojala mot sin ras, för negrerna att vara lojala mot sin, men hemskt om tyskarna eller den vita rasen är lojal mot sin egen. De är i själva verket en eländig samling förrädare mot sitt eget slag.

Ditt brev krossade i stort sett hans påståenden och visar att du har en grundlig förståelse för vad CREATIVITY handlar om. Fortsätt med det goda arbetet! Vi måste få ut de första 10 miljonerna böcker i händerna på vår vita ras! Du gör ett bra jobb och frukterna av dina ansträngningar kommer att fortsätta visa sig under många, många år.

Ja, jag fick några bra beställningar från Alberta från ditt område för ungefär en månad sedan, men jag skulle behöva gräva i arkiven för att se vilka de är. Hur som helst gör du mycket mer nytta än vad som är omedelbart uppenbart.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Herr Andrew Douglas **3 april 1979**
Republiken Sydafrika

Bäste herr Douglas:

Som du säkert minns har vi haft ett visst utbyte av korrespondens tidigare, men tyvärr inte på ett tag, längre än jag hade hoppas.

Anledningen till att jag skriver till dig är att jag nyligen läste en intressant artikel i tidningsbilagan till söndagsutgåvan av Fort Lauderdale, Florida News. Artikeln hävdar att det finns ett hemligt afrikaanskt sällskap i Sydafrika som främjar den vita rasens snabba expansion och begränsningen av ler-raserna. Artikeln hävdar att organisationen helt enkelt kallas Broederbond

(Brödraskapet) och att det har ett medlemsantal på 12 000, inklusive många, om inte de flesta, av regeringens högsta tjänstemän.

Allt detta låter för bra för att vara sant, men om det är i närheten av vad artikeln hävdar, skulle jag tro att de skulle vara mycket efterfrågade för vår White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION.

Finns det något sätt du kan ta reda på mer om denna organisation och låta mig veta? Jag skulle mycket gärna vilja kontakta dem och skicka kopior av vår bok till dem. De skulle sannerligen kunna ha nytta av den och det skulle vara ömsesidigt mycket fördelaktigt.

Jag måste också nämna att jag läste din senaste artikel i Liberty Bell (feb. 1979) med titeln "Doomsday". Den gjorde ett riktigt bra jobb med att analysera den vita rasens nedgång och undergång. Även om den hade positiva förslag på vad vi måste göra, misslyckades den helt med att strukturera ett positivt program för att genomföra dessa förslag eller någon annan åtgärd. Jag är orubbligt övertygad om att ingenting kommer att hända vare sig i Sydafrika, USA eller någon annanstans förrän den vita rasen organiserar sin överlevnad i en religiös trosbekännelse och rörelse. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Det är därför det är så kritiskt viktigt att vi får ut de första 10 miljonerna böcker. Jag hoppas att BROEDERBOND existerar. Vänligen låt mig höra från dig.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Ms. Beatrice Zahrbach
Woodburn, Oregon

15 april 1979

Bästa Ms. Zahrbach:

Stort tack för din ansökan och checken på 15,00 dollar som mottagits. Vi skickade en kartong med åtta White Man's Bibles till dig den 14 april.

Bifogat finns ditt medlemsintyg och medlemskort. Välkommen till Elitklubben där de bästa av Naturens främsta förenas i sin enastående kamp för överlevnad, expansion och framsteg för vårt eget slag.

Jag uppskattar litteraturen du skickade, inklusive Richard Cottens flygblad. Jag har varit (mer eller mindre) bekant med Cottens ansträngningar under de senaste 15 åren och undrar varför det tog honom så lång tid att inse att RAS ÄR FRÅGAN. Kanske har han läst vår bok NATURE'S ETERNAL RELIGION. Det finns fortfarande ett avgörande segment som det kan ta honom ytterligare ett decennium eller två att inse. Den frågan är KRISTENDOMEN och

det kraftfulla verktyg det har gett judarna för att förvirra, förbrylla och splittra den vita rasens sinnen och samhälle. Tills vi framgångsrikt avslöjar kristendomen som det judiska verktyg den är, kommer vi aldrig att komma någonstans i vår kamp mot den svekfulla juden.

Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRONBEKÄNNELSEN.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av den vita mannens bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och negrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de sysslolösa negrerna i socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilken enorm affär detta skulle vara för den vita rasen!

Avslutningsvis vill jag säga att jag inte tror att det är nödvändigt att läsa fler och fler böcker och gå in på allt mer invecklade detaljer. Den genomsnittlige vite tölpen blir bara mer förvirrad av den rena omfattningen. I NATURE'S ETERNAL RELIGION och Church of the Creators program har vi alla grunder och nödvändigheter för att driva fram en dynamisk ny religiös rörelse som kan svepa över världen.

Vad vi verkligen behöver nu är inte fler lärda, utan FLER AKTIVISTER för att sprida ordet och organisera oss.

Om ungefär två veckor kommer jag ut med ytterligare ett verktyg för att hjälpa till att sprida efterfrågan på den vita mannens bibel. Det är en 16-sidig broschyr om Federal Reserve, och jag tror att den kommer att visa sig vara en riktig storsäljare. De kan beställas 25 stycken för 5,00 USD.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

Segment 42

Herr Gerald R. Carlson, Ordförande
Nat'l Christian Democratic Union
Dearborn, Michigan

23 april 1979

Bäste herr Carlson:

Mottog ditt brev och litteratur när jag kom hem från en resa till North Carolina och blev mycket glad över att läsa det. Jag är särskilt glad över att få veta att du är engagerad i den vite mannens kamp för överlevnad, oavsett organisationens beskydd. Syftet med vår kyrka är inte bara den vita rasens överlevnad utan även dess expansion och framsteg, och vi har ett sådant program som den vita rasen produktivt kan följa under de kommande miljon åren. Jag är glad att du läser boken, och hoppas att du när du får detta brev har absorberat alla dess 508 sidor.

Det är vårt ursprungliga mål att placera 10 miljoner exemplar av vår vite mans bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra vita raskamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de sysslolösa niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan du se vilket enormt fynd detta skulle vara för den vita rasen.

Vi är mycket intresserade av att samarbeta med din organisation. Faktum är att jag tror att samtidigt som du behåller din ursprungliga organisation för politiska ändamål, skulle det vara mycket produktivt för dig att också starta en Church of the Creator-grupp för den hårda kärnans indoktrinering och långsiktiga mål. Du har mycket större fördelar av att vara under paraplyet av en RELIGIÖS organisation än vad du har i en politisk organisation. Fördelarna är moraliska, politiska, juridiska, finansiella och många andra. Medan vem som helst kan (och kommer att) sparka på K.K.K. eller Nazistpartiet som på en hund, är folk, inklusive politiker och domare, mäkta försiktiga innan de lägger händerna på någons religion. Dessutom kommer du förmodligen att finna, precis som jag gjorde, att dina egna kristna medlemmar kommer att lägga fler hinder i din väg än yttre fiender. Hur som helst, det är min erfarenhet. Dessutom, om du ska bekämpa niggrerna, kan du inte ignorera det judiska problemet.

Det är det judiska nätverket som är det verkliga hotet, det verkliga kraftverket. Det är deras överväldigande makt som har hållit den vita rasen förvirrad, splittrad och fragmenterad under de senaste tusentals åren. Utan att driva bort judarna kommer niggerproblemet aldrig att lösas.

Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRONBEKÄNNELSEN.

Förresten har vi just kommit ut med vårt senaste alster om Federal Reserve. Detta ringar verkligen in problemet och judarnas makt och är, som du säger, ”pricksäkert”, ”skoningslöst” och ”uppviglande”. Allt är mycket sant, och jag kan bara hoppas att det kunde vara ännu mer så.

Bifogat finns också ett exemplar av vår flygblad med frågor och svar, som anger priser för våra böcker och annat material. För att spara tid skickar jag dig en första kartong med åtta böcker. Jag hoppas att detta är i sin ordning för dig, och att du finner det lämpligt att ge en donation på 15,00 $ till vår kyrka. Större kvantiteter om 32 böcker för 40,00 $ finns också tillgängliga, och jag hoppas att din organisation kommer att utnyttja ett sådant erbjudande många gånger om. Lycka till!

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!
För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. William Spicer
Maitland, Florida

27 april 1979

Kära Mr. Spicer:

Ja, jag minns dig och din vän från Orlando mycket väl, likaså vårt besök hos dig 1973. Det gläder mig att höra att du fortfarande sprider ordet.

Din dikt är mycket bra, förutom att som vi brukar säga i Floridas lagstiftande församling — ”din poäng är så subtil att den undgår mig”, och medan den får sin poäng om du påpekar att den handlar om Adolf Hitler, skulle den utan det omnämnandet undgå de flesta människor, inklusive mig själv. Jag tror på den direkta, raka metoden — du vet, som hillbillyn från Arkansas sa när han fick frågan av en turist varför han slog sin mula i huvudet med en 2x4 — ”Tja, det första man måste lära sig om mulor är att man måste fånga deras uppmärksamhet”.

I den andan har jag sammanställt ett 16-sidigt häfte om Federal Reserve som träffar folk mitt mellan ögonen angående ett ämne de är medvetna om — inflation. Bifogat finns ett exemplar. Jag hoppas att du kommer att beställa hundratals och sprida ordet.

Jag mår bra, men behöver mer utbrett stöd från våra vita raskamrater. Låt mig höra från dig.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!
För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Craig P. Privette
Kansas City, Kansas

27 april 1979

Bäste Mr. Privette:

Det var verkligen roligt att höra från dig och att få veta att det missionsarbete jag försökte utföra i Kansas City inte helt föll för döva öron. Tack även för donationen på 10,00 dollar.

Vi har precis kommit ut med en ny 16-sidig broschyr om Federal Reserve som jag tror kommer att bli en riktig storsäljare. Den leder rakt in i huvudströmmen av vår ideologi — CREATIVITY — genom att skrämma den genomsnittlige tölpen där han är som mest sårbar — hans plånbok, och den visar hur INFLATION är det oundvikliga resultatet av detta usla gäng av judiska falskmyntare. Jag skickar dig 50 exemplar i två separata paket. Dina 10,00 dollar täcker detta. Distribuera dem med en fanatism som överträffar judarnas strävanden.

När jag tänker tillbaka på mötet 1977 i Kansas City, känner jag att publiken där inte var den bästa att sprida ordet bland. Alltför många av dem var så uppfyllda av idén om ”spöken i skyn” att inget mindre än dynamit skulle kunna rubba dem. Alltför många andra, som Bob DePugh, var fast i denna flagg- och konstitutionsfars så att inte heller de kunde använda det sunda förnuft som Naturen tursamt nog utrustat dem med. Jag har skrivit flera brev till Bob och frågat honom vad poängen är med att tillhandahålla en subventionerad välfärdsstat för att föda upp vägg-till-vägg-niggers om de ska tränga bort den vita människan från jordens yta, men han verkar aldrig möta frågan frontalt. Så jag har räknat bort honom.

Frågan är och förblir — den vita rasen mot judarna, niggers och gyttjeraser. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Förrän vi väcker den vita människan i denna fråga och väcker honom till vredgad hämnd, kommer vi inte att åstadkomma någonting.

Må den KREATIVA KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. L. P. Chastonay
St. Louis, Missouri

15 maj 1979

Bäste Mr. Chastonay:

Stort tack för din beställning av Federal Reserve-broschyrerna. Vi skickade 25 exemplar till dig den 13 maj och postade även de enskilda exemplaren till de adresser du gav oss. Jag hoppas att det kommer att lägga en bomb under dessa människor och väcka dem ur deras dvala.

Vad gäller huruvida vi kommer att ha tillräckligt med tid, vem vet?

Vi måste göra vårt bästa och smida medan järnet är varmt. Om situationen, som du antyder, förändras till det sämre, kommer vi också att tvingas till mer drastiska åtgärder, likt de Dan White i San Francisco vidtog. Men på ett eller annat sätt måste vi överleva, vad som än krävs. Det är därför jag betonar att det är nu jobbet måste göras. Vi måste få ut de första 10 miljonerna exemplar av vår "White Man's Bible" i händerna på våra vita rasmässiga kamrater. Hela striden rasar kring tillståndet i den vita mannens sinne. Det faktum att den vita mannens tänkande är så förvirrat är vårt eget förbannade fel för att vi inte har tagit tag i det.

Så låt oss göra vad vi kan, och låt oss göra det nu! Låt oss sprida ordet!

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. D. J. MacDonald 17 maj 1979
Sparks, Nevada

Bäste Mr. MacDonald:

Tack för ditt brev och den mottagna checken på 5,00 dollar. Vi skickade 25 exemplar av Federal Reserve-häftet till dig den 16 maj. Jag är mycket glad över att se att du har för avsikt att skicka dessa små sprängstoff till Nevadas delstatslagstiftare. Vanligtvis kan man få tag på en katalog som anger hem- och företagsadresser (och även deras religiösa tillhörighet) genom att fråga din lokala lagstiftare. Jag skulle inte skicka dem till dem i kapitoleum medan de sammanträder. Skicka dem till deras hemadresser om du kan, så att de får tid att läsa dem. Förresten, hur många senatorer och lagstiftare har Nevada?

Bifogat finns ditt medlemsbevis och medlemskort. Visa upp dem med stolthet, och välkommen till elitens klubb.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Art Stinnett 17 maj 1979
Riggins, Idaho

Bäste Art:

Det är alltid ett nöje att höra från dig. Jag är glad att du gillade genomslaget av vårt Federal Reserve-häfte och jag är mycket smickrad av dina kommentarer. Jag hoppas att detta lilla häfte kommer att visa sig vara utvidg-

...kil som vi behöver för att få ut vårt budskap till våra vita rasmässiga kamrater.

Ja, jag skulle vara mycket mottaglig för att lyssna på ditt band om du vill skicka det, och även det andra materialet du nämner. Om det nuvarande numret går åt tillräckligt snabbt, skulle jag naturligtvis göra ytterligare en tryckning och kanske kunna förstärka budskapet med några ytterligare idéer. Jag är säker på att du förstår att det verkliga problemet är att få materialet tillräckligt kortfattat men ändå tillräckligt fullständigt för att den oinvigde tölpen inte bara ska förstå, utan även motiveras till handling. Materialet riktar sig inte till personer som dig själv (som redan vet) utan till de nya potentiella medlemmar vi önskar attrahera.

Vi skickade 100 exemplar till dig den 15 maj. Jag ber om ursäkt för dröjsmålet, men jag var bortrest i en vecka och hann inte med det tidigare.

Förresten, skulle jag kunna be dig att skicka ett exemplar till var och en av Idahos lagstiftare? Jag vet att vi inte kommer att vinna direkta anhängare, men det kommer att skapa en medvetenhet som kan påverka lagstiftningen. Vanligtvis finns det ett häfte som kallas Register som innehåller alla namn och adresser, både hem och arbete, för hela lagstiftande församlingen. Du kan förmodligen få ett från din lokala lagstiftare.

Lycka till!

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Glen G. Hawk 23 maj 1979
Internal Revenue Service
Miami, Florida

Bäste herr Hawk:

Detta är en uppföljning av vårt telefonsamtal den 21 maj, i vilket jag informerade dig om mottagandet av ditt brev från den 9 maj, och mitt dröjsmål med att granska det brevet då jag varit bortrest.

Vid genomgången av din tresidiga skrift av felaktig information med rubriken ”Begäran om teknisk rådgivning”, finner jag att den innehåller så mycket dålig information, konstlade analyser, idiotiska slutsatser och i övrigt godtyckliga och nyckfulla direktiv, att jag nästan känner mig som en moskit i en nudistkoloni — jag vet knappt var jag ska börja.

Jag beklagar att behöva gå in på alla till synes tekniska juridiska formaliteter som hittats på och grävts fram för att stödja en förutfattad slutsats som fastställdes först, varpå det knappa fönsterputs som kunde skrapas ihop drömdes fram som en sekundär efterhandskonstruktion.

Så utan vidare dröjsmål, låt oss omedelbart gå ner till det grundläggande. Det första tillägget i rättighetsförklaringen (Bill of Rights) säger ”KON-

KONGRESSEN SKALL INTE STIFTA NÅGON LAG SOM RÖR INRÄTTANDET AV EN RELIGION, ELLER SOM FÖRBJUDER DET FRIA UTÖVANDET DÄRAV, ELLER SOM INSKRÄNKER YTTRANDEFRIHETEN ELLER TRYCKFRIHETEN:”

Är det tillräckligt tydligt för dig att förstå?

Ingenstans i varken konstitutionen eller rättighetsförklaringen (Bill of Rights), och ingen kongress under de senaste 200 åren har haft mage att kränka det första tillägget (First Amendment) och definiera vilken grupp, eller trosbekännelse, eller parti, som är en religion. Om vi i Church of the Creator hävdar att vi är en religion, så är vi en religion, punkt slut. Vi är lika kvalificerade som den katolska kyrkan, eller Black Muslims, eller judar, eller vem som helst. Vi har precis lika stor rätt att kräva privilegierna som en religion under konstitutionens rättigheter och privilegier som vem som helst.

Nu kommer någon obetydlig idiot till byråkrat från I.R.S. (skattemyndigheten) och säger ”Revenue Ruling 71-447 fastställer logiken — etc., etc., ’måste vara en välgörenhetsorganisation enligt allmän lag’ — etc.”

Till vilket jag säger — Verkligen? Vem i helvete är du att godtyckligt anta lagstiftande befogenheter som konstitutionen förbjuder? Vem är du att föreskriva vem som är eller inte är en religion när det första tillägget förbjuder till och med kongressen att göra det? Vem är du att godtyckligt och nyckfullt förbjuda mina religiösa rättigheter genom en hopdiktad uppsättning regler som du inte skulle våga upprätthålla mot judarna, Black Muslims eller katolikerna, eller någon annan?

Jag säger till dig — du kränker mina konstitutionella och medborgerliga rättigheter när du säger till mig att min religion inte är godtagbar för I.R.S. Jag kunde inte bry mig mindre om vad I.R.S. gillar eller inte gillar. För min del kan de ta sina regler och köra upp dem i sin ”File 13” (papperskorgen). Konstitutionen och rättighetsförklaringen är landets grundlag och alla koder, riktlinjer, beslut och åsikter från de billiga byråkraterna på I.R.S. som bryter mot konstitutionen och rättighetsförklaringen är MENINGSLÖSA, ogiltiga och olagliga.

Faktum är att I.R.S. anser sig stå över lagen, över konstitutionen, över rättighetsförklaringen, alltmedan de stoltserar under lagens sken. Medan ett grundläggande koncept i landets lag under 200 år har varit att en person är oskyldig tills motsatsen bevisats, intar I.R.S. fräckt och arrogant ståndpunkten att ett offer är skyldigt tills han spenderar obegränsade mängder pengar på att bevisa att han är oskyldig. I direkt strid med det fjärde tillägget beslagtar de pengar, egendom och bankkonton från amerikanska medborgare, återigen i fräck ignorans av sina offers konstitutionella och medborgerliga rättigheter.

Dessutom är hela dess koncept att beskatta amerikanska medborgare på inkomst som inte ens är lagliga pengar alls, utan värdelöst falskt papper utgivet av ett kriminellt gäng internationella bankirer kända som Federal Reserve. För ytterligare information se bifogad broschyr.

(Jag bifogar en extra kopia till din judiska chef.)

Med tanke på ovanstående är hela I.R.S. stinkande verksamhet olaglig, står utanför lagen, strider mot landets lagar och bryter mot konstitutionen. Därför är det en rättvis bedömning att säga att de inte är något annat än ett kriminellt gäng gangsters som verkar utanför lagen och genom hårdhandskar, förföljer, trakasserar och stjäl miljarder dollar från de ärliga, hårt arbetande medborgarna på vars skatter de livnär sig, och som betalar deras löner så att de kan bli oändligt plundrade, piratkopierade och rånade.

För att nu återgå till din "tekniska rådgivning", som börjar på sidan två och fortsätter in i mitten av sidan tre, anger du ett dussin "brister" hos vår kyrka som du anser diskvalificerar den från att vara legitim. För det första är de flesta av de påståenden du kokar ihop inte ens sanna, de är inte faktiska och är fördomsfulla åsikter i ett försök att understödja din illvilliga anklagelse. För det andra, även om vartenda ett av dem vore sant, har de inte den minsta juridiska status när det gäller att avgöra vem som är eller inte är en kyrka. Vem som än hittade på dessa tolv riktlinjer, uppfann godtyckligt en lag som inte existerade, och som skulle ha varit okonstitutionell även om kongressen hade antagit den.

Faktum är att varken kongressen, I.R.S. eller någon annan har rätt att trotsa USA:s konstitution och avgöra vem eller vilken grupp som är, eller inte är, en religion eller en kyrka. Om vi säger att vi är en religiös organisation, så är vi det. Om vi hävdar att vi är en kyrka, är vi i själva verket en kyrka, oavsett vad någon simpel byråkrat anser.

Låt oss nu gå till kärnan i frågan. Det maktetablissemang som konspiratoriskt har tillskansat sig alla maktens nervcentra i USA (och världen) och som I.R.S. är ett verktyg för, vill utrota alla pro-vita rörelser, oavsett om de är religiösa, politiska eller pedagogiska, eller tar någon annan form, trots det faktum att den vita rasen byggde detta land från en vildmark och är dess stöttepelare för produktivitet, stabilitet samt lag och ordning. Samma etablissemang som gör högtravande uttalanden om att vara rasmässigt opartiskt, är i själva verket rasande antivitt, pro-judiskt och pro-svart. Det har förvandlat ett land byggt av den vita mannen till ett tyranni där den vita mannen nu är en tredje klassens medborgare, som nu arbetar för att subventionera de svarta gratisätarna medan judarna kontrollerar alla maktens nervcentra och bestämmer reglerna.

Vi, det vita folket i USA, blir mer och mer medvetna, mer och mer upprörda över att bli undertryckta, plundrade, bedragna, ihjälskattade, ihjälreglerade och tyranniserade av en främmande stam från Judeen, en stam som är främmande för vår kultur och vår civilisation.

Därför, när vi utmanar en statlig myndighet som rider

trampar på våra konstitutionella rättigheter, är det inte vi som bryter mot lagen utan de arroganta statliga byråkraterna som agerar som om de vore en illegitim domstol, som stiftar sina egna regler, är sin egen domare och jury, och avkunnar godtyckliga och nyckfulla beslut.

Men vi har fortfarande konstitutionen och rättighetsförklaringen (Bill of Rights). Om byråkrater som de inom I.R.S. väljer att ignorera den, att jaga och trakassera anständiga medborgare, då säger jag att sådana byråkrater står utanför lagen. De är i själva verket ett gäng brottslingar som paraderar under regeringens täckmantel och vi, folket, måste betrakta dem som vår oförsonliga fiende.

Så är i själva verket fallet idag. Regeringen, som till stor del domineras av judar, är fast besluten att följa en kurs för att rasblanda och förstöra den vita rasen. Vi inom Church of the Creator erkänner detta faktum och vi känner igen fiendens ansikte. Vi, det vita folket i detta land, är trötta på att bli trakasserade, runtknuffade och plundrade för att subventionera världens avskum, inklusive gratisätarna i detta land, och särskilt de enorma summor som uppgår till miljarder som går till att subventionera banditstaten Israel.

Vidare ogillar vi att bli plundrade på våra pengar av ett internationellt gäng kriminella falskmyntare, falskeligen kända som Federal Reserve. Eftersom jag bifogar ett häfte som listar brotten hos denna judiskt ägda organisation, behöver jag inte gå in på det närmare i detta brev.

Nu skulle jag kunna (och om det går till domstol kommer jag att göra det) plocka isär de 12 riktlinjer eller ”brister” som nämndes tidigare, men jag avstår från att göra det här eftersom de absolut inte har någon rättslig status i vilket fall som helst.

Men om sådana riktlinjer vore giltiga för alla religioner och skattebefriade organisationer, hur kommer det sig då att I.R.S. har gett skattebefrielse till sådana judiska religiösa, broderliga och politiska organisationer som den hebreiska religionen själv, vars grund är Talmud (full av hat och fördomar mot kristna); American Jewish Congress; American Jewish Committee; Anti-Defamation League; B’nai Brith och hundratals andra, som alla är fanatiskt rasmässiga, exklusivt judiska och häftigt antivita, och till och med bekänner sin främsta lojalitet till Israel, en utländsk parasit på de amerikanska skattebetalarnas ryggar för vilka de samlar in hundratals miljoner skattebefriade dollar? Inte nog med det, utan miljarder av amerikanska skattebetalares dollar skeppas till Israel varje år för att denna blodtörstiga stat ska kunna överleva.

Hur kommer det sig att de svarta organisationerna såsom Black Muslims, N.A.A.C.P., som alla också är häftigt rasmässiga och hatar ”vitingen” med passion, också är skattebefriade? Inte bara skattebefriade utan faktiskt subventionerade med vita skattebetalares pengar genom statligt bedrägeri?

Hur kommer det sig att Federal Reserve, ett privat gäng

av falskmyntare inte betalar någon skatt och aldrig ens har blivit granskad?

Enligt det fjortonde författningstillägget är vi berättigade till ”lika skydd” inför lagen, och vi ska banne mig få ”lika skydd”. Om ni tänker neka oss skattebefrielse borde ni först ta bort den från de Svarta Muslimerna, de hebreiska synagogorna och de tusentals andra kyrkorna över hela landet. Och framför allt, det privatägda Federal Reserve som har lurat det amerikanska folket på miljarder i över 65 år. Kom ihåg att vi kräver ”lika skydd”.

Jag har många fler klagomål och material som behöver luftas. Om I.R.S. arrogant väljer att köra över våra konstitutionella rättigheter, kommer vi att dra dem inför rätta. Jag är säker på att den åtföljande publiciteten kommer att spegla mer av I.R.S:s och vår främmande regerings brott än vad den kommer att göra på våra så kallade ”brister”.

I vilket fall som helst kommer vi att kräva våra konstitutionella rättigheter. Om regeringen nekar oss dessa rättigheter, då blir den själv den skyldige, och vi kommer att betrakta dem som inget annat än ett gäng främmande, maktlystna brottslingar. Som sådana kommer vi att finna vägar och medel att hantera dem, vad som än händer.

Nu förespråkar jag inte våld, och Church of the Creator förespråkar inte våld i utövandet av sin religiösa tro. Det har betonats gång på gång. Dess grundläggande filosofi är densamma som judarnas: låt oss ta hand om vårt folk, och låt judarna och ler-raserna klara sig själva. Om ler-raserna tynar bort i konkurrensen, är det deras problem.

Nu hotar jag ingen med fysiskt våld. Men den vita rasen kommer inte att låta sig knuffas runt, förödmjukas och plundras för evigt. Dess tålamod räcker bara till en viss gräns och sedan kommer det att brista, precis som det gjorde för Dan White när han i rättfärdig vrede beslutade att ta lagen i egna händer och snabbt expedierade den onde chabez-goien George Mascone och hans perversa homosexuella kumpan, Harvey Milk. Den enskilda händelsen av direkt aktion skakade om miljontals judemanipulerade byråkrater över hela landet. De darrade i sina stövlar och några av dessa eländiga fegisar (som hade varit så arroganta) kom till sitt nästa möte i skottsäkra västar, skälvande av rädsla.

Nu är den vita rasen inte på långa vägar död än. Det finns fortfarande 150 miljoner av oss i USA, 500 miljoner i världen. Uppväckta och organiserade är de tio gånger kraftfullare än alla judar, n-ord och ler-raser tillsammans. Det finns inget judarna fruktar mer än en organiserad vit ras. Om man pressar dem för långt kommer tio miljoner Danny Whites att resa sig och utkräva hämnd på sina plågoandar.

Själva tanken på vedergällningens dag sänder en rysning av rädsla genom Judeas hjärta, för de vet bättre än någon annan alla de grymheter de har hopat över den vita rasen. De också

vet att denna möjlighet är mycket verklig, då det hände mycket plötsligt i Iran när muslimerna plötsligt tog kontroll över sitt eget öde och ställde de judiska hantlangarna inför rätta.

Återigen, jag upprepar, detta är inte ett hot och jag förespråkar inte något sådant. Som en observatör av historien och av mitt folk gör jag en iakttagelse, en förutsägelse. Den som fortfarande har förståndet i behåll gör bäst i att vakna upp och lystra.

Vänliga hälsningar,
B. Klassen

Mr. Dave Wilber
Sunset Hills, Missouri

23 maj 1979

Bäste Mr. Wilber:

Tack för ditt brev från den 15 maj och litteraturen om Federal Reserve. I gengäld har vi skickat 10 exemplar av vår 16-sidiga broschyr om Federal Reserve till dig. Vad gäller din fråga om huruvida vi håller med Merrill Jenkins eller inte, kan du bäst jämföra själv när du läser vår explosiva broschyr.

Rent ut sagt är Church of the Creator inte intresserad av att diskutera denna fråga enbart ur en akademisk synvinkel, eftersom det är helt meningslöst. Fienden vet vad den gör, men den vita rasen verkar inte känna igen fienden.

Vi lägger därför grunden för en omfattande, utbredd rörelse för att fördriva fienden, och den rörelsen är baserad på ras, grundad på Naturens Eviga Lagar. Det är vårt syfte att väcka och organisera den vita rasens enorma makt och driva ut judarna från alla maktpositioner. Det är det enda sättet vi kan vinna på. Det här med att bekämpa hundra olika frågor — FN, Högsta domstolen, skattemyndigheten (I.R.S.), centralbanken (F.R.B.), etc. kommer inte att leda oss någonstans. Vi måste göra rent hus och förinta fienden, och vinna det totala kriget.

Det är vad Church of the Creator handlar om. Om du vill ge en donation till vår kyrka skulle vi uppskatta det.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 43

Rev. Dr. B. Lloyd-Davies **2 juni 1979**
Lagos State, Nigeria

Bäste Dr. Lloyd-Davies:

Tack för ditt korta brev från den 16 maj. Förutsatt att du är vit, är jag något förundrad över vad du gör i Nigeria och varför du skulle vara intresserad av vår rastro. Jag antar att du är en missionär där nere, men jag kan naturligtvis ha fel. Hur som helst är missionärsarbete bland de svarta i Afrika i högsta grad i strid med allt vi står för, därav min nyfikenhet på ditt intresse. (Förresten antar jag att brevet var från dig, eftersom det var osignerat.)

Jag bifogar ett flygblad med frågor och svar som ger ytterligare information om vår religion och som kan besvara några av dina frågor om Creativity.

En sak jag har varit nyfiken på är detta: När den vita människan drivs ut ur de städer och civilisationer han har byggt i Afrika, hur och vem driver, underhåller och servar de komplicerade tekniska apparaterna, såsom elkraftverk och distributionsledningar, telefonsystem, avloppssystem, vattensystem, bilar, etc.? Och i VILKET SKICK är dessa anläggningar?

Även all annan relevant information om sakernas tillstånd och den riktning de rör sig i skulle uppskattas. Eftersom du har läst boken är jag säker på att du har en uppfattning om vilka faktorer som skulle vara av intresse för mig.

Jag skulle uppskatta att höra mer från dig. Hur kom det sig att du fick tag på min bok i Nigeria?

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. R. Schmidt **14 juni 1979**
Bellville, Sydafrika

Bäste Mr. Schmidt:

Stort tack för ditt brev från den 4 juni, och din beställning av åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION. De nio, en-sedlarna anlände säkert trots alla postala risker. Faktum är att vi nästan aldrig har förlorat pengar i posten, vilket förvånar mig, med tanke på antalet niggrer vi nu har i vårt försämrade postväsende.

Vi skickade kartongen med de åtta böckerna till dig den 12 juni

via ytpost. Detta tar vanligtvis fem till sex veckor.

Jag hoppas att du kommer att fortsätta att beställa minst en kartong i månaden. Vi tror att vi i vår bok har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Ju mer jag studerar den eländiga situation som den vita rasen befinner sig i, desto starkare är jag benägen att peka ut den självdestruktiva religion under vilken den vita människan har gisslat sig själv under de senaste 2 000 åren.

När jag betraktar Sydafrika som en utomstående kan jag se hur det går rakt ner i avloppet precis som Rhodesia har gjort, och precis som i Rhodesia är det regeringen själv, under dominans av familjen Oppenheimer och andra judar, som gör att den vita rasen blir förrådd inifrån och planerad för folkmord. Det är därför jag anser att den utbredda spridningen av min bok är så viktig. Det är av yttersta vikt att kristendomen och de kristna kyrkorna exponeras som ett verktyg för judarna. Vi måste få vårt folk att få ordning på sina huvuden igen och lyda naturens lagar.

Jag vet inte mycket om Peter Beter. Jag misstänker att Nelson Rockefeller utsattes för brott. Men vad gäller resten av rollistan låter det som en vild historia, och såvitt jag vet är de alla fortfarande vid liv (tyvärr) förutom Laurence.

Låt mig höra från dig snart.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!
För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Dominic G. Lewitzke
Arlington, Virginia

6 juni 1979

Bäste Mr. Lewitzke:

Det var verkligen roligt att höra från dig igen. Jag är glad att du gillade vår senaste broschyr om Federal Reserve. Med tanke på att hyperinflation upptar allas tankar, tror jag att det är mycket lägligt att väcka våra slumrande vita raskamrater och leda dem vidare in i Creativity. Det verkar som om det inte finns något likt plånboken — pengar — för att träffa folk mitt mellan ögonen.

Jag hoppas att du kommer att följa upp med en mängdbeställning av vår White Man’s Bible, NATURE’S ETERNAL RELIGION. Som jag har påpekat tidigare är det inget nytt (inte heller är vi i konflikt) med att en man har både en politisk tillhörighet och en religiös tillhörighet. Gör inte de flesta människor det? Det är särskilt bra när både en mans religion och politik stärker och kompletterar varandra. Och inom Creativity täcker vi hela spektrat och ger en moralisk grund för våra politiska övertygelser och handlingar.

Jag skulle inte oroa mig för att "förolämpa" de få kristna som kan...

inte som vår bok. Av all korrespondens vi får är förhållandet ungefär trehundra mot ett till vår fördel. Dessutom är kristendomen och en rasideologi i sig själva i direkt konflikt, så vad har du att förlora? De unga har förlorat tron på kristendomen och letar efter något bättre, något där de inte återigen kommer att bli lurade och förda bakom ljuset. I Naturens Eviga Lagar ligger all sanning och den kan du lita på i evighet.

Så jag hoppas att jag hör från dig snart och om ditt nästa steg gällande din idé. Du kan beställa en kartong med 32 böcker portofritt för $40.00.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Alfred B. Sabin
Oakland, Kalifornien

17 juli 1979

Bäste Mr. Sabin:

Jag uppskattade ditt brev från den 28 juni och en kopia av två sidor från Gayley Simpsons bok, ”Which Way Western Man?”. Det är alltihop mycket intressant.

Det verkar som om det Simpson förutspår och önskar är det jag redan har åstadkommit — nämligen lagt grunden för en helt och hållet den vita mannens religion för hans egen överlevnad, expansion och framsteg. Ett påstående som jag inte riktigt håller med om är hans påstående att de flesta religioner bara ”växer” undermedvetet. De flesta religioner såsom konfucianism, mormonism, muhammedanism, etc. var en enda personlighets skötebarn.

Jag prenumererar på National Vanguard och har för avsikt att beställa ett exemplar av Simpsons bok och läsa vidare.

Det kan intressera dig att veta att jag har manuskriptet till en andra bok som kommer att bredda, utöka och vidga den troslära som redan etablerats i NATURE’S ETERNAL RELIGION. Jag kunde ha gett ut boken förra året om jag hade haft fler kanaler, finansiellt stöd och organisation.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Blanche Goins
N. Hollywood, Kalifornien

21 juli 1979

Bästa Mrs. Goins:

Jag har mottagit båda dina nyligen skickade brev, det senaste från den 14 juli. Jag är särskilt bedrövad och upprörd över det senaste brevet du

skrev när jag tänker på all den tragedi och misär som judarna har orsakat, direkt och indirekt, inte bara för dig, utan för dina barn och hela vägen tillbaka till dina förmögna och framstående förfäder i Södern. Ja, det var den fördömda juden som förövade det ondskefulla kriget mellan staterna och kallblodigt berövade de vita i Södern deras liv, deras egendom och deras heder. De decimerade också kraftigt den vita genpoolen i både norr och söder, men i synnerhet i Södern.

Svaret på problemet är att den vita människan måste anta en helt ny trosbekännelse och filosofi. Judisk kristendom måste ersättas av en stark, aggressiv vit rasreligion, så som vi har omfattat i Creativity.

Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

Jag beklagar att jag inte kan vara till mer hjälp för dig, men vi kan inte ändra det förflutna. Allt vi kan göra är att ta upp kampen härifrån och kämpa för vår ras överlevnad, expansion och framsteg. Om våra förfäder hade gjort det istället för att fanatiskt predika undergiven lydnad inför icke-existerande spöken i skyn, skulle vi inte befinna oss i den röran vi är i idag.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. C. A. Stinnett 7 september 1979
Riggins, Idaho

Kära Art:

Jag har dina brev från den 20 augusti och 25 augusti till hands, vilka båda innehöll en check på 20,00 dollar. Stort tack för breven och även checkarna. Jag ber om ursäkt för att jag inte svarat tidigare, men vi har haft en ganska hektisk sommar och jag ligger en hel del efter med både min korrespondens och även beställningarna. Vi var borta i Colorado och platser västerut i nästan en månad. Vi hann inte vara hemma särskilt länge förrän vi åkte upp till vår egendom i North Carolina. Efter ungefär två veckor där skyndade vi oss hem för att förbereda oss för orkanen David, som för övrigt var högst överskattad. Hur som helst, vi ”evakuerade” som vi blev tillsagda (för en dag) och kom precis tillbaka från Orlando för några dagar sedan. Så det har varit ganska hektiskt.

Först och främst vill jag säga att jag beklagar verkligen att vi inte kunde träffas i sommar, då jag sannerligen skulle ha uppskattat att få träffa dig. Jag ser dock fortfarande fram emot det nöjet någon gång i framtiden.

Förresten, ditt band och tidningsartiklarna fanns här när

vi kom tillbaka från Colorado. Jag har lyssnat på bandet och läst de flesta av artiklarna. Ja, jag finner dem mycket informativa och de reflekterar över vad de förrädiska judarna gör mot oss, steg för steg. Jag menade inte att tillrättavisa dig för att du inte är tillräckligt aktiv, och ber om ursäkt om jag lät så. Jag vet att du är en hängiven aktivist i vår sak, och jag tror att jag tydligt sa det. Utan att kontrollera min tidigare korrespondens tror jag att tanken jag försökte förmedla var att alltför många av våra anhängare var för mycket av typen ”den evige forskaren” istället för att vara partiska aktivister och skaffa nya rekryter. Jag tror att jag specifikt påpekade att jag var oerhört tacksam för att du vidtog åtgärder varhelst det var möjligt. Om jag inte gjorde det, menade jag verkligen just det, och borde förmodligen ha uttryckt det tydligare. Som jag sa tidigare, finns det inte alltför många anhängare som tar sig an tre kartonger av våra White Man’s Bibles på en gång.

Angående de två checkarna på $20.00 som jag satte in för några dagar sedan (tillsammans med flera andra), vid en genomläsning av ditt brev är jag nu osäker på om du skickade den andra av misstag, och jag är inte säker på var vi står. Om den andra skickades av misstag skickar jag gärna en återbetalning. Eller är jag skyldig dig något material? Vänligen låt mig veta.

Jag vet att du låter modfälld, men det är en lyx vi inte har råd att unna oss. Så fortsätt den goda kampen och ge aldrig upp, förutom DELENDA EST JUDAICA!

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Rev. D. F. Stevens
Salem, Oregon

11 september 1979

Bäste Rev. Stevens:

Tack så mycket för ditt vänliga brev den 7 september. Det är sannerligen glädjande att vår White Man’s Bible har gjort ett meningsfullt intryck på ditt tänkande. Jag hoppas att du vid det här laget har läst klart resten av boken, och att du nu vill ansluta dig till oss i den största saken på jordens yta — den VITA RASENS ÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRAMSTEG — naturens finaste gåva till universum.

Jag är glad att Paul skickade boken till dig. Han är en fin man. Vi behöver en miljon till som honom. Jag önskar att han vore omkring 60 år yngre — han skulle kunna bidra mycket till vår sak.

Jag ska försöka svara på dina frågor så gott jag kan, och sedan har jag några egna till dig.

1. Angående din fråga, om du ska stanna eller flytta till en vitare miljö, skulle mitt förslag vara att du stannar kvar. Om raslig

rasblandning håller på att bli allvarligt i Salem (av alla ställen), då är det en lika bra plats som någon annan att ta upp kampen på. Du kan inte åstadkomma mycket ekonomiskt, rasmässigt eller organisatoriskt om du ständigt är på flyttande fot. Så slå dig till ro, bli en aktivist, organisera dig och låt din röst bli hörd. Det är dyrt och störande varje gång du flyttar och det tar mycket extra tid att bara sköta de grundläggande behoven (bostad, jobb, etc.).

2. Angående den idiotiska filosofi som vissa Kosher-Konservativa grupper förespråkar om att ta sina vapen och matvaror och bege sig upp i bergen, så är detta bara ännu ett fegt sätt att fly inför en underlägsen fiende. (Har du någonsin sett en prärievarg springa för en kanin?) Vi har flytt från underlägsna alldeles för länge. Det finns ingen plats kvar att ”reträtt” till. Tiden har kommit att stå upp och kämpa, att organisera den Vita Rasens enorma kraft och fullständigt krossa fienden. Enad och organiserad är den Vita Rasen tio gånger kraftfullare än alla judar, n-ord och ler-raser tillsammans. Men vår första uppgift är att korrigera deras tänkande och ringa in fienden. För det andra måste vi ha VILJAN att kämpa och att vinna och att överleva.

3. Angående nazistpartiet, K.K.K., etc., så har de inte svaret, så glöm dem. Du kommer att förstå detta bättre om du har läst mitt kapitel ”Falskt Ledarskap”, som börjar på sidan 403, och särskilt noterat det sista stycket i det kapitlet på sidan 409. Se även kapitlet om Hitler och nazistpartiet.

4. Angående att dina söner blir inkallade — tillåt aldrig, aldrig mer judarna att snärja någon av våra Vita Raskamrater i brodermördande krig, eller krig som inte går att vinna, eller krig för den Vita Rasens ekonomiska förslavande och den förrädiska judens berikande. Nästa gång vi kämpar och sätter våra liv på spel måste det vara för att utplåna den svekfulla judens makt och för evigt trygga den dyrbara Vita Rasens överlevnad.

Jag hoppas att det besvarar några av dina frågor. Bifogat finns ett flygblad med frågor och svar som jag hoppas ska besvara ytterligare flera frågor som utan tvekan har uppstått när du läst resten av boken.

Nu har jag några frågor som jag skulle vilja ställa till dig.

1. Vad är Rose of Sharon Ecelesia, Inc.?

2. Du undertecknade som Pastor. Betyder detta att du är en kristen predikant? Om så är fallet, är jag något förbryllad över hur du kan råka hålla med om vår trosbekännelse som tar ställning kraftigt mot kristendomen som en judisk skapelse designad, först och främst, för att förgöra romarna, och som under århundradena kraftfullt drevs som ett kraftfullt verktyg för att förvirra, vilseleda, splittra och försvaga den Vita Rasen så att judarna slutligen kunde få kontroll över och förgöra den Vita Rasen. (Jag drar inte slutsatsen att du är en kristen troende. Faktum är att jag är övertygad om att din lojalitet ligger hos den Vita Rasen

eller så skulle du inte ha skrivit till mig.)

Bifogat finns också vår senaste broschyr om Federal Reserve, som visar sig vara en riktig storsäljare. Bifogat finns även en medlemsansökan och ett följebrev. Vi måste få ut de första 10 miljonerna böcker. När vi väl har gjort det kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Konrad H. Westphal
Concord, Kalifornien

11 september 1979

Käre Mr. Westphal:

Det var roligt att höra från dig igen. Jag hade undrat vad som hade hänt med dig. Och vad har hänt med din tyska vän Jos. von Wagmann? Jag är glad att du återigen har beslutat att lägga manken till och ta upp kampen för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Vad som än händer finns det inget större mål och ingen ädlare sak än denna vår stora kamp för överlevnaden av naturens främsta. Ras är allt, och med den vita rasens utplåning skulle denna gamla värld snart sjunka tillbaka i en eländig dynghög av blandraser — som krafsar och klöser för en ytterst eländig tillvaro.

Så låt oss inte tappa modet och låt oss hålla ögonen på bollen. Om dina vänner säger att dina idéer är gift, så vet du lika väl som jag att de antingen ljuger för att de är fega, eller så är deras hjärnor så hoptrasslade att de inte kan tänka klart. Det är upp till dig att framhärda och fortsätta föra striden. Vi får inte bara vara vackertväderssoldater, utan vi måste för evigt upprätthålla den okuvliga VILJAN att överleva, att kämpa och att vinna. VILJAN att vinna är allt, vad som än händer. Du har hört ordspråket — där det finns en VILJA finns det en VÄG. Vad vi behöver mer av är FANATISKA DEDIKERADE orubbliga vita raskamrater som aldrig ger upp, förutom DELENDA EST JUDAICA. Så de kallar dig fanatiker? Än sen då? Om de är vita och de visste vad du vet, skulle de utan tvekan kämpa på din sida. Det är upp till dig att informera dem, övertyga dem och omvända dem. Om vi inte gör detta är det för att vi inte har försökt tillräckligt hårt. Titta på de miljarder judarna spenderar på propaganda, organisation och tusentals andra aktiviteter i den fanatiska ansträngningen för sin eländiga arts överlevnad. Hur mycket ansträngning lägger den genomsnittliga vita människan ner i jämförelse? Mindre än ingenting.

Angående din fråga om huruvida judarna fortfarande styr eller inte

Ryssland, låt ingen lura dig. Den ryska revolutionen var en judisk-kommunistisk föreställning från början till slut. De styr det fortfarande med järnhand och förtrycker grymt dess icke-judiska befolkning i ett enormt nätverk av koncentrationsläger. Det är sant att många judar vill lämna eftersom de har smutsat ner sitt eget bo så pass att de vill ut, och det gör de. Om judarna inte fortfarande styrde det, skulle USA, som du säger, snabbt utplåna det från kartan. Som det är nu kommer judarna förmodligen att använda Ryssland för att utplåna USA från kartan. Jag vet inget om Roeder, men han är antingen dåligt informerad eller inte riktigt på vår sida. Man vet aldrig.

För några dagar sedan skickade jag dig 50 exemplar av vår nya broschyr om Federal Reserve Board. Jag tror att den kommer att bli en riktig storsäljare, eftersom den träffar den genomsnittlige vite mannen där det gör som mest ont — i plånboken. Hur som helst är det ännu ett värdefullt verktyg. Om du skulle vilja skicka en donation på 10,00 dollar för detta material, skulle vi uppskatta det mycket. Bifogat finns även medlemsansökan och följebrev.

Så jag hoppas att du skrider till handling, oavsett hindren. Gå samman med von Wagmann och alla andra goda tyskar eller andra goda vita raskamrater och organisera er. Du vet hur man gör. Allt du behöver är VILJAN att göra det. Kom ihåg att utan VILJAN att VINNA kan fegisar ha alla vapen och fördelar i sina händer men kommer inte att använda någotdera. Där det finns en VILJA, finns det en VÄG.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Erwin Unruh
Galva, Kansas

14 september 1979

Bästa Mrs. Unruh:

Det är alltid roligt att höra från dig och jag finner alltid dina brev mycket intressanta. Jag håller med om det mesta du säger, särskilt inom hälsoområdet. Sedan ditt förra brev har jag skrivit till Life Science-folket och fått deras tidning HEALTH CRUSADER. Sedan dess har jag prenumererat på den, och även på TOTAL WELL-BEING. I min andra bok ägnar jag stor uppmärksamhet åt EN SUND SJÄL I EN SUND KROPP som en avgörande del av vårt framtida vita samhälle.

En sak som vi uppenbarligen inte är överens om är denna fråga om spöken eller andar. Du säger "ett spår av bevis kan vara svårt att hitta så vi måste använda logik och förnuft". Om det i denna verksamhet med spöken i skyn (eller var de nu är) är så svårt att hitta ett spår av bevis, varför är det då så att efter att ha basunerats ut i omkring 5 000 år, har inte ett spår av bevis någonsin uppdagats? Verkar inte det ganska

väl tyda på att det bara är ett spratt av fantasin, en fantasivärld som vi egentligen inte vet någonting om?

Istället för att gå närmare in på detta bifogar jag en kopia av ett kapitel jag skrev för några år sedan som behandlar detta ämne mer i detalj.

Vi kommer nu till argumentet, "tja, det är som vinden, man kan inte se den". (Roligt nog använde min kiropraktor samma exempel.) Jag sa till honom att med den typen av logik skulle man kunna bevisa nästan vad som helst. Till exempel, i det här kuvertet ligger en check på en miljon dollar till dig. Tyvärr kan du inte se den. Den är som vinden.

Sedan kommer vi till argumentet att eftersom vi lever i ett ordnat universum måste någon ha planerat det och sedan skapat alltihop. Dessa människor hoppar sedan till nästa non sequitur — "se, Gud gjorde det". Vem är Gud? Tja, han är en ande — allvetande, allsmäktig, överallt, allt i allo.

Om vi stannar upp och använder logik och sunt förnuft som du föreslår, måste vi erkänna följande:

1. Vi har inte den blekaste aning om hur allt började.
2. Vi vet inte ens om det någonsin fanns en början, eller om det någonsin kommer att finnas ett slut.
3. Vi vet absolut ingenting om andar, spöken, gudar, demoner, troll, änglar, djävlar och allt det där andra kusliga hokus pokus-grejerna.

När du talar om den orsaksfria orsaken, eller den första orsaken, etc. som startade alltihop, presenterar du en uppenbar motsägelse. Om någon eller något var tvungen att skapa allting, då står vi fortfarande kvar med frågan vem eller vad som skapade den första orsaken — på samma ställe som du började — du vet inte. Det skulle vara lika logiskt att säga "Kvantitet X startade allt", eller Jultomten, eller Mandrake trollkarlen. Det enkla faktumet är att vi inte vet vad vi pratar om, och att frammana en uppsättning mytiska spöken förklarar egentligen ingenting.

En logisk person är medveten om vad han vet (från bevis) och är också medveten om att han vet vad han inte vet, eller vad begränsningarna för hans kunskap är (det han inte vet). Jag kan för mitt liv inte förstå varför folk är så angelägna om att tillskriva så enorma krafter, obegränsad visdom och kunskap till de förbannade spökena, som de absolut ingenting vet om. Har en ande en hjärna? Ett nervsystem? Atomer? Nej. Nej. Nej. Allt är i negativ form. Så vad har den? Vad är den? Varför måste allting härröra från spöken när vem som helst och alla som pratar om dem inte har den blekaste aning om vad de pratar om.

Skillnaden mellan friska och sinnessjuka människor är inte en fråga om intelligens. Det finns gott om människor med hög I.Q. inlåsta på dårhuset. Den avgörande skillnaden är att kunna

att skilja verklighet från fantasins värld och det finns ingenting som har förlett fler människor in i låtsasvärlden än detta korkade skräp om spöken. Jag hade en del korrespondens med Lewis Cook för flera år sedan och jag anser att han är spritt språngande galen, och ett utmärkt exempel på mitt föregående påstående. Jag skulle inte slösa mer tid på att läsa hans skräp. Han hjälper inte till att lösa några verkliga problem utan förvärrar och sprider istället den redan existerande förvirringen.

I NATURE'S ETERNAL RELIGION återvänder vi till verkligheten. Naturen och hennes miljontals lagar är verkliga, och så vitt jag vet finns det inte ett enda spöke i Naturen. Naturen lär oss att varje art ser efter sin egen sort. Vår sort är den Vita Rasen — Naturens främsta gåva till universum. Den Vita Rasen står nu inför ett mycket verkligt och trängande överlevnadsproblem. Istället för att slösa vår tid på att leka med en hop (icke-existerande) spöken, adresserar vi det trängande problemet — den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg. Det är vad vår religion handlar om.

Jag hoppas att du vill förena dig med oss i denna ädla sak snarare än att söka flykt genom att spela meningslösa lekar med spöken. Hur i hela världen hjälper detta till att lösa det ödesdigra dilemma vi befinner oss i? Det gör det inte. Det bara förvirrar och förvärrar det. Det bästa sättet att börja lösa problemet är att först räta ut den Vita Mannens tänkande. Vi måste få ut de första 10 miljonerna böcker. Jag hoppas att du vill hjälpa till att göra din del.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. C. A. Stinnett
Riggins, Idaho

15 september 1979

Bäste Art:

Mottog ditt brev från den 11 september och postar ytterligare 100 exemplar av Federal Reserve Boards broschyr idag (i fyra paket).

Angående dina spekulationer om huruvida judarnas teori om att de 10 stammarna begav sig till Khazarland har mer tyngd än British Israel-teorin, låt mig säga detta: det är min genomtänkta slutsats att båda teorierna är judiskt skräp och ingen av dem har något värde.

Det är vidare min genomtänkta slutsats att inte bara Nya testamentet utan även Gamla testamentet inte är baserat på några historiska fakta. Snarare är det till 99,9 procent en judisk uppfinning och en hop lögner. Precis som det aldrig fanns någon Jesus Kristus, tror jag inte att det någonsin fanns någon Abraham, Isak eller Jakob. Jag tror inte att det någonsin fanns en Moses. Det fanns aldrig några "Tio stammar", förlorade eller på annat sätt. Den lilla historia

det finns (såsom Katzenbach) indikerar att judarna var en parasit på de kreativa vita civilisationernas ryggar så långt tillbaka som 5 000 år. Deras verkliga ursprung har gått förlorat i historiens avlägsna dimmor. Mycket senare organiserade judarna sig på allvar och kokade ihop en fiktiv ”historia” som de framställde som en religion. Omkring 700-talet bedrev judarna proselytvärvning och omvände khazarernas kung och adel, och judendomen blev den högsta religionen för denna förrädiska och ondskefulla stam. Idag utgör de anförvanterna till 90 till 95 procent av den svekfulla judiska stammen, även om de gärna citerar G.T. och hävdar att de är Israels barn, har sitt ursprung i Palestina, är Guds utvalda folk, att Gud gav dem lagfart på Palestina, och en massa annat skräp, allt baserat på deras egenhopkokade ”historia” enligt G.T. Läs även Marcus Eli Ravage.

Ja, Israel självt, baserat på en tusentals år gammal lögn, är den mest parasitära och livsodugliga staten i världen. Judarna skulle inte klara sig på egen hand i Israel i 60 dagar, utan överlever endast genom de massiva injektionerna av nya pengar som stulits utifrån — där USA och Tyskland är de främsta offren.

Delenda est Judaica!
Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 44

Mr. Steve Weller
c/o Ft. Lauderdale News
Fort Lauderdale, Florida

27 september 1979

Bäste Mr. Weller:

I din kolumn söndagen den 23 sept. bekänner du total okunnighet (självvald) om vårt monetära system. Jag hoppas att den bifogade lilla broschyren kommer att ge några svar på en del av det ”mysterium” som omger detta ämne i de flesta människors medvetande.

Egentligen, när man väl inser ett brutalt faktum, nämligen att Federal Reserve inte alls är en statlig myndighet, utan ett oerhört mäktigt gäng av (privata) internationella falskmyntare, sätter det omedelbart en helt annan prägel på hela situationen.

Om du inte tror att Federal Reserve är ett privatägt företag för (enorm) vinst, så var så god — skriv till valfritt antal kongressledamöter, senatorer eller vad som helst, och hoppas att de har modet att tala om sanningen för dig.

Om du vill ha resten av historien och ett exemplar av NATURE’S ETERNAL RELIGION, ring mig på (941-1173). Jag skickar den gärna till dig.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Albert H. Wetzel
Norfolk, Virginia

2 oktober 1979

Bäste Mr. Wetzel:

Som svar på ditt brev från den 21 sept. är jag inte bekant med den specifika grupp du nämner (den messianska judiska rörelsen), men jag är säker på att den har samma lömska syfte som National Conference of Christians & Jews och dussintals liknande falska fronter.

Det syftet är att ta sig in genom ytterdörren hos de kristna organisationerna, judaisera dem, vinna kontroll och få ett ytterligare grepp om den vite mannens hjärna. När de väl har gjort det, indoktrinerar de den vite mannen med idén om hur judarna är Guds utvalda, hur vi fick vår religion från dem, hur vi bör älska dem och en hel del liknande struntprat.

Mitt förslag är detta: låt oss sluta titta på vad fienden gör—

ing, låt oss sluta vara åskådare och bli hängivna görare på egen hand. Låt oss bli nitiska aktivister i vår egen rätt och visa världen att vi är de största kämparna genom tiderna.

Det är förbannat viktigt att vi har VILJAN att vinna, VILJAN till seger, vad som än händer. Där det finns en VILJA finns det en väg, och i NATURE'S ETERNAL RELIGION har vi vägen, den Vite Mannens Bibel, ritningen. Vi måste få ut de första 10 miljonerna.

Propagandera! Omvänd! Organisera!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Ervin Unruh
Galva, Kansas

3 oktober 1979

Bästa Mrs. Unruh:

Härmed bekräftas mottagandet av ert brev från den 29 sept. och er check på ett belopp av $6.00. Tack för båda. Vi skickade två exemplar av vår Vite Mannens Bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION, till er igår.

Era spekulationer om vårt sinne är intressanta och jag har inga argument mot dem. Allt jag kan säga är att vi egentligen vet väldigt lite om hur sinnet fungerar. Däremot känner jag inte till någon varelse, vare sig andlig eller av kött, som kan tänka utan en levande, fungerande hjärna, och av alla varelser är den vita rasens hjärna långt överlägsen någon annan varelses.

Att Naturens lagar är extremt ordnade och komplexa, även där har jag inga argument och är helt överens. Det jag säger är att allt vi vet om Naturens lagar (vilket är en hel del) är dock endast en liten del av Naturens totala massa av hemligheter, och det kommer förmodligen alltid att förbli så. Det okända kommer alltid att vara långt större än det kända.

När det gäller hur allt började, eller om det någonsin fanns en början, eller någonsin kommer att bli ett slut, gällande vem eller vad som är "bakom alltihop", oavsett om den "kraften" är ett "vad" eller ett "vem", så är allt detta totala okändheter. Vem som helst som tillskriver allt till något "ursprungligt" spöke eller ande eller gud spekulerar bara vilt och har inte den blekaste aning om vad de pratar om.

Angående påståendet att jag (och er make) endast tror på de saker som kan "upptäckas med våra fem sinnen", så stämmer inte detta kriterium för min del. Det verkliga kriteriet är MENINGSFULLA BEVIS. Till exempel är jag helt övertygad om att magnetism existerar. Vi kan mäta den, vi kan förutsäga hur mycket elektricitet som kommer att produceras när en koppartråd skär genom ett magnetiskt

fält, kan vi förutsäga vad radiovågor (magnetiska vågor) kommer att göra i din radio- eller TV-apparat, och vi känner till tusen andra fakta om det. Men jag kan inte se, höra, känna, smaka eller lukta magnetism. Icke desto mindre är jag övertygad om dess existens på grund av de tusentals bevis som styrker dess existens.

När vi kommer till spöken eller andar har vi inga sådana bevis, och detta är hela min poäng. Jag kommer att tro på vad som helst, inklusive jultomten, så snart MENINGSFULLA BEVIS presenteras, och såvitt jag vet har inga meningsfulla bevis som bekräftar spöken i skyn någonsin presenterats. Allt är bara irrelevant hörsägen från avlägsna trettioandrahands-påståenden.

Detta avslutar min diskussion i ämnet spöken. Vem som helst kan tro på vad de vill, och jag håller med Voltaire; jag kommer att vara den förste att försvara din rätt att göra det.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. J. G. Lasenby
Auckland, Nya Zeeland

5 oktober 1979

Bäste Mr. Lasenby:

Tack än en gång för ditt brev från den 21 sept. och den mottagna postanvisningen på $30.00. Vi skickade 300 exemplar av Q & A-flygbladet till dig den 1 okt. Jag uppskattar också mycket ditt förtroende och din uppmuntran om att vårt Creativity-program ”är den enda vägen för det vita folket”. Jag känner starkt att om vi bara kan få ut 10 miljoner exemplar av vår White Man’s Bible i händerna på våra vita raskamrater, så har vi i stort sett vunnit striden. Jämfört med andra bedrifter som att bygga Panamakanalen, Suezkanalen, att spänna över kontinenterna med vägar och järnvägar, är dessa 10 miljoner en sådan droppe i havet att vi sannerligen vid Kristus borde kunna uppnå det. Allt vi behöver är organisation och hängivenhet, och de fysiska aspekterna av det är inget problem alls.

Det vore fantastiskt om vi kunde få boken publicerad på flera språk, och en dag är jag säker på att den kommer att bli det. Men under tiden, om vi uttömmer utsikterna med enbart de engelska läsarna, kommer alla andra aspekter snart att falla på plats.

Jag är förvånad över att det skulle finnas en så sträng censur (öppen eller dold) i Nya Zeeland att du skulle vara orolig för att myndigheterna skulle ifrågasätta dig om vad du tänker göra med dessa böcker. Här i USA, där judens makt är uppenbar inom alla områden, har jag inte den minsta tvekan om att skicka boken

till rabatterade postprivilegier för vem som helst och alla, inklusive senatorer, guvernörer eller Jimmy Carter själv.

I vilket fall som helst har vi inte råd att låta judarna skrämma oss till förlamning. Kom ihåg Esters bok "och fruktan för juden vilade över landet". Jag har bevisat för många av mina vita raskamrater att sådan rädsla är mer psykologisk än verklig. Vi befinner oss i samma situation som nio tigrar i en bur med en tränare som snärtar med sin piska. Om tigrarna inte vore så förbannat dumma och hjärntvättade skulle de enkelt kunna hoppa på den tränaren och slita honom i stycken.

Delenda est Judaica!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. E. Walter Carr 9 oktober 1979
W. Midlands, England

Käre Mr. Carr:

Stort tack för ditt brev från den 12 sept. och den mottagna donationen på $50.00. Jag beklagar dröjsmålet med att besvara ditt brev, men jag vill åtminstone att du ska veta att det inte var någon fördröjning med att få ut våra "White Man's Bibles" till dig. Vi skickade tre kartonger med åtta i varje den 19 sept., och du bör få dem om några veckor.

Jag är mycket positiv till att du bildar en "Church of the Creator"-grupp i ditt område och uppmanar dig starkt att göra det. Som du vet har vi diskuterat detta tidigare och jag är en stark förespråkare för organisering.

Kraven för att bli medlem i vår kyrka är ganska enkla. Vi har ett enkelt ansökningsformulär att fylla i. Om sökanden skickar oss en donation på $15.00 tillsammans med ansökan skickar vi dem en kartong med åtta "White Man's Bibles". De får också ett certifikat (lämpligt för inramning) och ett medlemskort i plånboksformat. Medlemskapet förnyas varje år. Var och en av dina medlemmar följer, efter din rekommendation, samma ansökningsförfarande. Alla medlemskap utfärdas härifrån och förnyas varje år. Detta är helt i linje med att få biblarna distribuerade, vilket vi med organisering anser vara vår huvuduppgift för närvarande.

När du väl är medlem kan vi ordinera dig till präst i kyrkan, vilket bekläder dig med auktoriteten att vara ledare för din grupp. Vilken organisationsform du utgår ifrån därifrån, eller mötena, ritualerna etc. är flexibelt och i hög grad upp till den präst som ansvarar för sin grupp. Det finns inget stort mysterium i en sådan organisering, då vi alla har sett det göras tusen gånger i de olika kristna kyrkorna, i N.F., i Nazistpartiet, i Kiwanis och tusentals andra organisationer.

Vi har inte gjort några ytterligare standardiserade ansträngningar gällande vigselceremonier etc. förutom "Creationing"-ceremonin, vars detaljer jag tror att jag skickade till dig för ungefär två år sedan. Vi känner att det mest effektiva vi kan företa oss i detta skede är att lägga grunden för framtida expansion genom att distribuera boken och organisera kyrkogrupper. Jehovas vittnen, som du kanske minns, tillbringade de första 20 åren med att inte göra någonting annat än att distribuera sin litteratur. Men de lade grunden och organisationen växte fram ur det.

Bifogat finns ett provexemplar på ansökan och ett formbrev till den. Om du önskar erhålla medlemsbevis och medlemskort krävs ingen ytterligare donation för närvarande, eftersom vi redan har mottagit en sådan. Fyll bara i ansökan så skriver vi in dig som medlem. Du är då kvalificerad att ansöka om prästvigning, och vi kommer även att förse dig med ett fribrev (Charter) om du så önskar.

Det var roligt att höra från dig igen. Jag hoppas att du kommer att fortsätta med full fart framåt och få rörelsen stadigt etablerad i ditt en gång så storslagna land. Tiden håller på att rinna ut och vi kan inte röra oss för snabbt.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. R. Schmidt, Ordförande
Anglo-Afrikaner Bond
Bellville, Sydafrika

31 oktober 1979

Bäste Mr. Schmidt:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 13 oktober, samt de valutor som var bifogade. Tack så mycket. Vi skickade ytterligare en kartong med åtta "White Man's Bibles" till dig den 29 oktober.

Det gläder mig att höra att vår tidigare försändelse till dig anlände säkert och att du och dina vita raskamrater studerar boken. Det är vidare mycket tillfredsställande att du håller med vår organisation om att vi i vår trosbekännelse och vårt program har ett kraftfullt verktyg för enandet av vår dyrbara ras och för förintelsen av vår ondskefulla fiende, den svekfulle juden.

När jag ser på Sydafrika från denna avlägsna utsiktspunkt förefaller det mig som att så snart Rhodesia är slut (vilket det redan är), kommer Sydafrika snabbt att demoleras härnäst. Så enorma är insatserna att jag anser att vi bör sätta himmel och jord i rörelse för att se till att det inte händer. Rhodesia går under utan strid, främst för att den vita rasen är förvirrad och ledarlös, och ett lätt byte för de onda judiska manipulationerna från dess förrädare inom landet. Om det inte finns andra bevis som jag är ovetande om, ser jag Sydafrika i samma position.

Jag känner därför att det är ytterst angeläget att vi får den vita...

Människans tänkande i Sydafrika rätas ut och får deras beslutsamhet att överleva till varje pris uppeldad så snart som möjligt. I en situation som denna anser jag att det åligger oss att säga och tänka: åt helvete med alla dessa dumma och försvagande judiska shibboletter som finns i det judiska Nya testamentet, åt helvete med judarna, åt helvete med negrerna! Låt oss agera! Låt oss rädda vår dyrbara ras, våra dyrbara barn och våra framtida generationer. Och jag är övertygad om att en dynamisk ny religion för den vita rasen är svaret. I CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

För att hjälpa till är jag villig att, efter ditt godkännande, omedelbart skicka dig ytterligare två kartonger med böcker gratis, förutsatt att du kommer att främja dem ivrigt. Jag hoppas att detta kommer att bli fröinvesteringen för tusentals fler. Vänligen låt mig höra från dig omedelbart.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Tim Knowles
Wilton Manors, Florida

Bäste Mr. Knowles:

Jag läste ditt brev i Sun Sentinel (1 nov.) och instämmer helt i det. Eftersom de flesta människor inte förstår det faktum att det inte är välgörenhet utan okontrollerad girighet hos de konspiratoriska penningmanipulatörerna som får vår regering att slösa bort våra tillgångar, har vi gett ut en broschyr om Federal Reserve System. Det är en riktig ögonöppnare och förklarar de mångfaldiga vansinniga policyer som driver detta land och vårt folk mot undergång.

Om du vill få hela historien, läs vår bok NATURE'S ETERNAL RELIGION. Du kan erhålla den genom att skicka en donation på 3,00 $ till kyrkan, eller be om den gratis.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Alton McNutt **1 november 1979**
Woonsocket, Rhode Island

Bäste Mr. McNutt:

Jag har mottagit dina två brev från den 19 oktober angående ditt möte med Mr. Jas. M. Kelly. Från detta avstånd är det svårt att analysera vad Mr. Kelly verkligen representerar, eller var hans verkliga lojalitet ligger.

Men själva det faktum att han var anställd vid Bostons borgmästarkontor stinker starkt av att han är en infiltratör. Jag har sett många liknande upplägg genomföras. För tio år sedan, när det goda (men lurade) vita folket samlade en enorm organisation mot tvångsbussning, erbjöd sig en välvillig (?) judisk advokat vid namn Ellis Rubin (han är farbror till den ökände Jerry Rubin från Chicago Seven) generöst att kostnadsfritt erbjuda sina juridiska tjänster till hela gruppen av organisationer mot tvångsbussning. De lurade var så tacksamma till en början. När han var klar med dem slogs de mot honom och mot varandra, och han hade låst upp deras krigskassa på 10 000,00 dollar i domstol. Bara en förrädare på insidan lyckades torpedera hela rörelsen och den reste aldrig sitt huvud igen.

Jag vet inte om Kelly passar in i detta mönster, men i vilket fall som helst, om han inte är en förrädare, förefaller han mig vara en gnällig fegis och värdelös för oss, oavsett vilket.

Det måste sannerligen finnas andra som den vita rasen kan lita på. Det måste sannerligen finnas mer i det vita motståndet i South Boston än denna ensamma, patetiska och skrämda varelse. Fortsätt leta.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. E. Walter Carr
W. Midlands, England

5 november 1979

Bäste Mr. Carr:

Sedan en tid tillbaka (år) har jag varit förundrad över målen, syftena, äktheten, etc. hos National Front kontra British Movement. Om du läser mitt kapitel om ”Falskt ledarskap” kommer du ihåg att jag har vissa misstankar och reservationer mot alla organisationer, särskilt de som utger sig för att vara på vår sida.

Mike McLaughlin, som jag har korresponderat med till och från i åratal, fortsätter att hävda i sin tidskrift att National Front står under judisk ledning och inte exponerar den judiska cancern utan snarare mörklägger den. Samtidigt finner jag att internationella (judiska) nyhetsbyråer, såsom programmet ”60 Minutes” här och andra specialrapporter, alltid lyfter fram National Front, men aldrig nämner British Movement, vilket tenderar att bekräfta Mikes påståenden. Jag finner också att National States Rights Party från Marietta, Georgia (jag känner Dr. Fields och Stoner personligen och båda är misstänkta i min bok) alltid nämner N.F., aldrig B.M.

Nu har ett ”N.F. Members Bulletin” kommit via omvägar, skickat till mig av en anhängare jag har i Nya Zeeland. Eftersom det har nått mig via en sådan omväg, är jag säker på att du också måste ha

en kopia av denna ”bulletin”. Hur som helst finns det i den en svidande anklagelse, uppenbarligen från en utbrytargrupp inom själva N.F., som anklagar ett 20-tal av partiets högsta ledning för att mestadels bestå av queers, homos, slöfockar och bedragare, även om den prisar några få för att vara hängivna.

Eftersom du är en ytterst ansvarsfull kämpe för den vita rasens överlevnad och förvisso mer välbärgad och skarpsinnig än de vanliga medlemmarna i något av partierna, och eftersom du har varit medlem i båda partierna, skulle jag uppskatta mycket om du kunde klargöra för mig hur du ser på situationen och varför du uppenbarligen lämnade B.M. till förmån för N.F. Jag är säker på att du måste ha några goda skäl och jag skulle behandla sådan information strikt konfidentiellt. Jag har inget särskilt intresse i något av partierna, men jag vill vara informerad om vem jag har att göra med så mycket som möjligt.

En sidonotering — jag erbjöd Mike två kartonger av NATURE’S ETERNAL RELIGION varje månad gratis om han ville marknadsföra boken i England. Efter många månader av leveranser dök ingen särskild marknadsföring av NER upp i B.P., så till slut slutade jag skicka böckerna, utan någon förklaring från någondera sidan. I rättvisans namn mot Mike har han dock lovordat boken vid ett flertal tillfällen och sålt hundratals av dem. Han kan dock ha några kristna i sin personal som kan hålla honom tillbaka från att öppet marknadsföra den.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John DeGroot
The Sun Sentinel
Ft. Lauderdale, Florida

13 december 1979

Bäste Mr. DeGroot:

Jag läste din kolumn (13 dec.) om en finansiell eunucks bävan. Jag bifogar viss information av ”blockbuster”-typ om vårt penningsystem som, om den absorberas och smälts grundligt, skulle kunna göra dig och 500 miljoner andra vita människor till virtuella finansiella avelshingstar, faktiskt riktigt virila, dynamiska machohingstar istället för eunucker. Till och med miljonärer, skulle du tro det?

Anledningen till att du och miljontals andra kämpar (med en fruktansvärd nackdel) från en lönecheck till nästa, snärjda i ändlösa skulder, är att den arbetande människan måste konkurrera på det hårda sättet mot ett mäktigt gäng falskmyntare som helt enkelt tillverkar pengar i massor med enorma tryckpressar. Hela systemet är ett gigantiskt bedrägeri som går tillbaka till den medeltida guldsmeden som (till sin förvåning) upptäckte att han kunde ge ut tio gånger så många ”kvitton” som han hade guld för att täcka, men ändå ta ut verklig ränta.

på hans värdelösa papper. Dagens banksystem, i synnerhet Federal Reserve, är ingenting annat än en förhärligad expansion och utvidgning av samma medeltida svindel.

Så läs och gråt — eller skratta, vad som än är din läggning.

Förresten, jag tror att du och jag har något gemensamt — vårt holländska ursprung — och må vi alltid vara så tjurskalliga som de säger att vi är.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Richard Hoehler
Conifer, Colorado

15 december 1979

Käre Mr. Hoehler:

Stort tack för den litteratur som nyligen mottagits från dig. Medan mitt första intryck av din ståndpunkt för några år sedan var att du förmodligen bara var ännu en intellektuell, troligen med en liberal anstrykning, som sysslade med rasfrågan, har min efterföljande bedömning reviderats avsevärt. Jag tror nu (och jag hoppas att jag får det bekräftat) att du inte bara är kunnig om det olycksbådande judiska hotet, utan starkt hängiven samma principer som vår kyrka: den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Vem som helst som judarna attackerar bär ett hedersärr.

I utövandet av vårt krig mot judarna tror jag att vårt kraftfullaste verktyg är en dynamisk rasreligion. Judarna har under de senaste 3 000 åren bevisat kraften i en rasreligion och dess långsiktiga konsekvenser. Ayatollah Khomeini i Iran har bevisat det igen under de senaste månaderna. Du kan vara säker på att jag tror på detta helhjärtat, annars skulle jag sannerligen inte ha lagt ner all den tid, kostnad och möda på att lägga fram och främja en sådan religion. Jag tror också uppriktigt att om vi kan få ut 10 miljoner exemplar i händerna på våra vita raskamrater, kommer vi att ha vunnit mer än hälften av striden. När vi betänker att vi spenderar mer på de odugliga negrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan du se vilket enormt fynd detta skulle vara för den vita rasen. Jag hoppas att jag kan bönfalla, uppmana, uppelda (ja, uppelda!) dig att delta i detta ytterst viktiga projekt.

Jag skriver på en uppföljare till NATURE'S ETERNAL RELIGION som kommer att bredda, förlänga och expandera den grundläggande trosbekännelse som lades fram i den första boken. Bifogat finns ett kapitel av den. Jag skulle vilja ta del av dina kommentarer.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Martin Klix 18 december 1979
Brovedale, Kanada

Bäste Mr. Klix:

Tack för ditt brev den 12 dec. i vilket du informerar mig om att du inte mottog vår försändelse med 100 Federal Reserve Board-broschyrer.

Jag misstänker att posten uppenbarligen bevakar dessa försändelser till dig. Nyligen fick jag det trasiga omslaget från den försändelsen (med din adress på) från huvudpostkontoret i Minneapolis tillsammans med en förfrågan. Jag svarade inte ens eftersom det inte skulle ha gjort någon skillnad. De har uppenbarligen försvunnit eller förstörts.

Jag fick också ett brev från någon tjänsteman i Alberta som sa att vår litteratur var non-grata i Kanada. Uppenbarligen "förolämpade" den judarna. Så uppenbarligen gör du mycket nytta.

Vi kommer att vara bortresta i två veckor, men när jag kommer tillbaka ska jag ersätta försändelsen som gick förlorad. Just nu är det nästan omöjligt att ställa sig i de långa köerna på posten. Med nästa försändelse kommer jag att utelämna avsändaradressen. Kanske jag också skulle kunna adressera den till en vän eller släkting till dig för att leda dem på villospår. Kan du föreslå någon?

Det bästa jag kan göra vid framtida försändelser vore att ta 15,00 dollar per hundra. Jag hoppas att du fortsätter ditt goda arbete.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!
För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Segment 45

Mr. C. A. Stinnett
Riggins, Idaho

11 januari 1980

Kära vän Art:

Det var verkligen roligt att höra från dig igen. Redan innan vi åkte till Iowa den 20 dec. (för två veckor) undrade jag varför jag inte hade hört något från dig och jag hade vissa föraningar angående din hälsa. Jag hoppas att jag hade fel.

Nu när jag är tillbaka försöker jag få ordning på min korrespondens igen, men har inte lyckats ännu.

Ja, jag är medveten om BATF och deras gerillaliknande taktiker, även om jag till skillnad från dig aldrig har bevittnat någon av deras rättegångar eller varit involverad i dem. Förresten, utifrån ditt brev är jag inte säker på om du faktiskt var involverad i rättegången, eller bara bevittnade den.

Men I.R.S. och några av de andra myndigheternas taktiker är inte alltför olika, de varierar kanske bara i grad och från fall till fall. Den dagen kommer då vi kan behöva tillgripa Danny Whites taktiker i S.F. Den där enskilda handlingen sände en rysning av skräck genom hela den judiska byråkratin över hela landet; vissa av dessa fegisar kom till sina nästa kommittémöten med skottsäkra västar. Det finns inget de fruktar mer än 10 miljoner Danny Whites som reser sig och skipar summarisk rättvisa mot sina judiska plågoandar.

Men innan något sådant kan hända måste vi först ha en trosbekännelse, en central kärna vi kan polarisera kring. Vi måste ha organisation och vi måste ha antal. Detta är vad jag försöker åstadkomma och jag gör vad jag kan för att lägga grunden för en sådan rörelse. Jag är optimistisk om att vi kan täcka mycket mer mark under 1980 än vad vi har gjort de senaste fem åren. Låt oss alla göra vårt yttersta för att få det att hända.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

P.S. Skickade jag dig en kopia av mitt brev till I.R.S. där jag utlade texten om hjältemodet hos vår egen Danny White? B.K.

Mr. Richard S. Hoehler
Conifer, Colorado

14 januari 1980

Bäste Mr. Hoehler:

Detta är ett svar på ditt brev från den 4 jan. Ditt brev var mycket glädjande och det gläder mig mycket att du inkluderar en del av logiken från NATURE'S ETERNAL RELIGION i ditt kommande projekt "Fairy Tale Logic". Jag antar att det är titeln på själva boken som du arbetar på.

I detta avseende är det uppmuntrande att se andra skribenter inom den vita rasrörelsen lyfta fram, främja och förstärka en annan skribents arbete. Judarna, kommunisterna och liberalerna har gjort detta mycket effektivt i århundraden. Faktum är att utan sekundär och tertiär upphaussning och förhärligande skulle den judiska bibeln, Marx Das Kapital och annat sådant skräp ha ignorerats helt av den vita rasen, eftersom de inte hade någon inneboende lockelse, värde eller logik från första början. Det var ett enormt och energiskt främjande från det judiska nätverket som placerade dem i den framträdande och beryktade position de innehar idag. Vi måste också lära oss av detta och göra detsamma.

Jag skulle vilja höra mer om dig. Du skickade mig din bok "Three Transcendentalists" för några år sedan. Jag har bara läst delar av den för, ärligt talat, jag vet inte vad det är du försöker uppnå eller vem du försöker nå. Idag, med så många verkliga och brådskande problem att övervinna och så lite tid, pengar och energi att göra det med, har jag ärligt talat ingen tid alls, eller något intresse av att ägna mig åt, ska vi säga, ren abstrakt och verklighetsfrämmande filosofi. Allt jag gör måste räknas — måste få människor att röra sig — mot vår stora och brådskande uppgift — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, i vilken jag tror att vår White Man's Bible, både NATURE'S ETERNAL RELIGION och den kommande utvidgningen, är givna att vara de viktigaste hörnstenarna.

Jag är säker på att du kan vara till stor hjälp i denna strävan med dina extraordinära talanger och din intelligens. Jag skulle vilja veta, om jag får: Vad arbetar du med? Trycker och publicerar du dina böcker på egen bekostnad (som vi gör?) Hur får du distribution av dina böcker? Var ligger Conifer? Jag kan inte hitta det i min Rand McNally-atlas.

Ja, jag har fortfarande god kontakt med Ben Kriegh. Han försöker gå i pension och även etablera en Church of the Creator-grupp i sitt område, en strävan jag skulle vilja se varje hängiven Creator fullfölja. För vår egen överlevnad och skydd tror jag att tiden är avgörande för att vi ska organisera oss, sluta leden och driva juden från makten innan han förgör oss. Genom att göra det tror jag att vi i CREATIVITY har vårt mest kraftfulla vapen för att överleva och övervinna den snabbt nalkande omvälvning där den vita rasen i sin helhet är målet. Jag hoppas att du kommer att bilda en kyrkogrupp i ditt eget område och hjälpa till att stärka vårt nät-

arbete. Om du är villig, kommer jag att viga dig till präst i kyrkan, gratis, och förse dig med ett prästbevis.

Eftersom du uttrycker en önskan om att sprida ordet men saknar böcker, skickade jag dig en kartong med åtta stycken för några dagar sedan, gratis. Jag är säker på att du har värdefulla kontakter i vilkas händer (och sinnen) de skulle göra mer nytta än att ligga i lagret.

En sak till. Jag har i åtanke att bygga upp ett nätverk för befälskedjan liknande den judiska Kehilla, förutom att vårt skulle baseras på siffran tio istället för sju. Jag ämnar kalla det ROMERSKA TIO med Pontifex Maximus i spetsen, en senat på tio under honom och så vidare neråt för totalt tio nivåer. Jag har redan nomenklaturen upplagd på en latinsk (och romersk) bas. Uppriktigt sagt utger jag mig inte för att vara en latinsk forskare, även om jag kan mycket om latin, och jag avser att det ska bli den vita rasens universella språk i framtiden. Eftersom du har skämtat på latin några gånger, undrar jag om du är en latinsk forskare, och i så fall om du skulle kunna vara till någon hjälp för mig med att upprätta en sådan nätverksnomenklatur på latin? Om så är fallet, kommer jag att låta dig veta vad jag redan har gjort, och du kan komma med förslag därifrån och framåt.

Dessutom, om vi en dag ska gå över till latin, kan detta vara en lämplig tidpunkt att effektivisera och standardisera språket. Hellre än att för evigt vara snärjd i fem olika deklinationer, fyra konjugationer, etc., är jag säker på att vi skulle kunna sätta en kommitté på 70 forskare i arbete, precis som St. James-gruppen gjorde för att skriva den judiska bibeln. Jag har förstått från min vän professor Oliver att visst arbete redan har gjorts inom detta område och det kallas Latina sine flexione. Jag har dock inte kunnat få mycket mer information om detta. Har du någon ytterligare information som jag skulle kunna använda?

Hur som helst, fortsätt den goda kampen och låt oss fullfölja vårt löfte:
DELENDA EST JUDAICA!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Ralph C. Cinque
Church of Human Life Science
Yorktown, Texas

15 januari 1980

Bäste Mr. Cinque:

Nyligen prenumererade jag på HEALTH CRUSADER och även TOTAL WELLBEING, samt beställde flera grupper av böcker från din kyrka, inklusive Basic Library. Jag har läst tidningarna från pärm till pärm och höll med om din inställning till hälsa redan innan jag hade hört talas om din organisation. Ditt material har avsevärt förbättrat och stärkt min utbildning inom hälsoområdet.

Även jag har en kyrka vars filosofi helt bygger på Naturens eviga lagar, och jag tror att den täcker ett mycket väsentligt spektrum av mänskligt liv som er doktrin inte täcker, men jag tror att våra filosofier eller trosuppfattningar stöder och kompletterar varandra väl. Jag har skrivit en omfattande bok i ämnet. Den heter NATURE'S ETERNAL RELIGION. Bifogat härvid finns ett exemplar av vår bok.

Mitt syfte med att skriva till er är att undersöka om vi skulle kunna samarbeta i att främja varandras böcker och filosofi, då jag anser att ingen av dem är komplett utan den andra, precis som en man och en kvinna behöver varandra för att utgöra en helhet.

Eftersom mitt ämne omfattar ras, religion, rashygien, politik och hela livets spektrum, allt baserat på naturlagar, är det utformat för att lyfta och avsevärt förbättra den mänskliga rasens välbefinnande och lycka. Det är sant att det är mycket kontroversiellt, men det är även er hygieniska filosofi, vilket ni har påpekat upprepade gånger. Jag tror dock inte att en grupp människor (som hos Life Science) som objektivt söker sanningen kan vara alltför oense med den kontroversiella (men logiska) ståndpunkt vi intar. Faktum är att när jag läste er artikel om ”Mänsklig värdighet genom hygien” (Vol. 1, nr 4) sidan 89, fann jag att ni konstaterade: ”Genom att kasta av sig den sjukliga kristendomens bojor, så som den då utövades, frigjorde sig renässansmänniskan för att studera, för att utforska — för att skapa — . (mer)”

Det är här vi kommer in i bilden. Renässansmänniskan frigjorde sig aldrig helt från vidskepelsens, rädslans och lättrogenhetens mäktiga monopol, och samma krafter fjättrar fortfarande hundratals miljoner människor, inklusive några av våra främsta hjärnor. Resultaten har varit katastrofala för hela vår ras och civilisation.

Det är min slutsats att våra respektive filosofier var för sig endast berättar halva historien. Ni kan säkert se att oavsett hur friska ni och er familj än är, skulle ni inte kunna överleva mitt i Harlem. Om Harlem-miljön uppslukar hela landet kan ingen av oss överleva. Ni skulle på kort tid bli rånad, överfallen och slutligen mördad vid upprepade tillfällen.

Läs dock boken. Den talar för sig själv.

Mitt förslag är att om er styrelse och personal är mottagliga för vårt arbete, skickar vi gärna ytterligare en kartong med åtta exemplar, kostnadsfritt, för var och en att läsa och studera i lugn och ro. I avvaktan på resultatet av en sådan studie skulle vi sedan kunna rådgöra om vilka steg vi därefter kan ta för ytterligare samarbete och ömsesidig nytta, inte bara för våra organisationer utan för framtidens mänsklighet själv.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med er!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Bob Spitler 25 januari 1980
Benicia, Kalifornien

Bäste Mr. Spitler:

Stort tack för ditt uppmuntrande brev från den 16 december och dina insiktsfulla anmärkningar om vår White Man's Bible, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag hoppas att du vid det här laget har gjort dig grundligt bekant med hela bokens innehåll.

Det var ett tag sedan jag hörde från Allen Vincent, Charlotte Magnette, James von Wagmann och andra. Jag hoppas att de alla mår bra och att de är obevekliga i sin kamp för att bygga upp en stark vit rasistisk organisation.

Jag instämmer i dina iakttagelser om judisk kristendom. Men att utrota kristendomen är bara ett första (men viktigt) steg i att rensa bort avfallet från våra vita raskamraters sinnen så att en stark, livskraftig rasreligion kan etableras. Och för att göra det sistnämnda behöver vi en dynamisk trosbekännelse som hela den vita rasen kan polariseras och samlas kring. Inom CREATIVITY tror jag att vi har en sådan trosbekännelse. Vi har i själva verket det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN. Det är av yttersta vikt att vi placerar denna White Man's Bible i händerna på så många av våra vita raskamrater som möjligt, så snart som möjligt. I dessa osäkra tider av möjlig kollaps och omvälvning kan den tid komma då en sådan distribution kan bli extremt svår, om inte omöjlig. Så låt oss smida medan järnet är varmt.

Bifogat finns en medlemsansökan och ett beställningsformulär — åtta böcker för endast $15.00, vilket inte ens täcker ersättningskostnaden.

Bästa hälsningar till hela gruppen och låt mig höra från dig.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. L. C. White 25 januari 1980
Jefferson, Oregon

Bäste Larry:

Jag är glad att du tog tag i saken och skrev ett fint brev (19 dec.). Även om det inte lyckades, uppskattar jag dina ansträngningar att spåra identiteten på den tredje örten i Jason Winters örtte. Men vid det här laget spelar det ingen roll längre, och jag är inte alls övertygad om att Jason Winters har ett magiskt elixir eller något annat.

Sedan jag sist korresponderade med dig har jag studerat en massiv mängd hälsomaterial från en grupp i Texas kallad

”Church of Human Life Science” vars hela existensberättigande är främjandet av sunda grundläggande idéer om god hälsa. Att läsa deras litteratur har övertygat mig om att de har rätt. I grund och botten är deras idéer enkla som sjutton och passar på sätt och vis väl ihop med vår Kyrkas — de är alla baserade på Naturens eviga Lagar och sunt förnuft.

Jag har omkring 50 eller 60 böcker om hälsa i mitt bibliotek som jag mer eller mindre har studerat under de senaste sju eller åtta åren. Mycket av det var motsägelsefullt och mycket av det var förvirrande. Men att läsa Life Science är ganska tydligt och grundläggande, och det har kristalliserat mitt tänkande kring hela ämnet.

Jag antar det därför som mitt eget. Som du förmodligen vet är jag långt inne i min andra bok, THE WHITE MAN’S BIBLE, i vilken jag (bland mycket annat) går in i avsevärd detalj på en Sund Kropp för våra Vita Rasfränder. Nu när jag har studerat ”Life Science” känner jag mig ganska säker på att jag är på rätt spår och att det jag säger kommer att stå sig.

Bifogat finns deras adress. Jag föreslår att du skickar efter deras litteratur.

Du frågar hur du kan starta eget och tjäna pengar. Det är en svår fråga att besvara och de flesta som startar eget gör det vanligtvis av egen uppfinningsrikedom, snarare än som ett resultat av någon annans instruktioner. Det är som J. P. Morgans svar på yacht-frågan — ”Om du måste fråga om priset, har du inte råd”.

Men i ljuset av vad jag vet nu, och om jag vore en ung man, skulle jag grunda en kyrka (det enda sättet nuförtiden, inga skatter, får regeringen från din rygg!) som kombinerade våra läror med ett Naturhygieniskt Hälsocenter liknande det som Life Science har i Texas. Det finns mycket mer i detta än vad jag kan beskriva här, men verksamheten kan göras både lönsam och extremt nyttig och inflytelserik. Jag har inte längre mycket förtroende för att några örter skulle kunna frambringa en ”mirakelkur” eller något annat. Enligt Life Science är örter inte en naturlig föda och är hälsofantastens ersättning för läkarkårens droger. Istället för att försöka förklara allt detta, läs deras litteratur först.

Hur som helst, under tiden, försumma inte att sprida vår White Man’s Bible. Om inte vi, den Vita Rasen, organiserar oss för överlevnad i den kommande kollapsen och omvälvningen, spelar allt annat ingen roll, inklusive din hälsa, eftersom vi inte kommer att finnas kvar för att njuta av den om vi inte får bort den judiska apan från vår rygg.

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en Vitare och Ljusare Värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Ms. Constance Evans
San Francisco, Kalifornien

28 januari 1980

Kära vita raskamrat:

Tack för ditt brev från den 22 januari och för den information du planerar att skicka till mig.

Icke desto mindre vill jag påpeka att det varken är nödvändigt eller ens produktivt för oss att läsa fler och fler böcker (som Birch Society gör) i stället för att vidta organiserade åtgärder.

Snarare åligger det oss att enas om en livsviktig grundläggande trosbekännelse och sluta upp kring den. I detta avseende är jag övertygad om att vi i CREATIVITY har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN. Det är en som hela världens vita ras kan samlas kring och krympa judarna och n-ordet [niggers] till glömska.

Bifogat finns ytterligare två delar från vår kyrka (Frågor & Svar-flygblad och Federal Reserve Board-häftet) som jag hoppas att du kommer att beställa i mängd och distribuera.

DELENDA EST JUDAICA!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Konrad H. Westphal
San Francisco, Kalifornien

10 februari 1980

Kära Mr. Westphal:

Stort tack för ditt brev från den 1 februari och den mottagna checken på 50,00 dollar. Kyrkan uppskattar verkligen ditt ekonomiska stöd. Detta är något vi så väl behöver om vi ska bygga upp en växande organisation för att effektivt föra vår kamp för överlevnad i den kommande världsomspännande omvälvningen och kollapsen.

Bifogat finns ditt medlemsintyg och kort för 1980. Visa dem med stolthet, och kom ihåg att du är en vit man, naturens främsta skapelse.

Vi skickar dig 50 exemplar av Federal Reserve Board-häftet, eftersom du begärde dessa men utan att ange ett specifikt antal.

Du verkar fortfarande vara extremt negativ och pessimistisk när det gäller att fortsätta kampen. Så låt mig uttrycka det för dig så tydligt jag bara kan:

Antingen har vi modet att kämpa och besegra våra fiender, eller så kommer vi att slaktas. De kommer inte att visa oss någon nåd. Du säger att jag fördömer judarna och n-ordet [niggers] skandalöst och att detta gör det svårt att prata om. Jag håller inte med. Andra medlemmar tycker inte att det är för svårt att föra ut budskapet. Med skivan, Federal Reserve-häftet, Frågor & Svar-flygbladet och själva White Man's Bible, är de bara

laddad med ammunition. Du kan inte bekämpa fienden om du inte identifierar dem, och du kan inte väcka en kampanda om du inte tydliggör hotet och de brott de har begått mot den Vita Rasen. Genom historien och genom Naturen själv har evig kamp varit priset för överlevnad. Den som är för svag eller för feg för att kämpa för sin egen arts överlevnad blir snart förpassad till historiens skräphög, och det med all rätt.

Som jag har påpekat för dig ett antal gånger tidigare, så även om judarna har förvärvat många strategiska fördelar genom svek, list, aggressivitet och ihärdighet, så går inte allt deras väg. För det första är vi 30 gånger fler än dem, vi är bättre kämpar och vi är mer intelligenta. Vad vi behöver är en plan och ett program för organisering. I CREATIVITY har jag tillhandahållit just detta. I NATURE'S ETERNAL RELIGION har vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Nu behöver vi människor som du ute på fältet för att organisera sina kyrkogrupper i sina respektive områden och sköta jobbet.

Allvarligt talat, herr Westphal, du vet vad som behöver göras och du vet hur man gör det. I oktober 1979 skickade jag dig en kopia av ett kapitel jag skrev (för nästa bok) som förklarade det ganska väl. Kommer du ihåg? Istället för att ställa en massa meningslösa frågor till mig om hur man får tag på litteratur om romarna och grekerna, hur man organiserar sig, ger mig mycket negativ feedback, etc. varför bygger du inte bara en kyrkogrupp i ditt område och sprider den kraftfulla idén som redan är utstakad för dig i NATURE'S ETERNAL RELIGION? Det krävs mod, och det krävs handling.

Naturligtvis, om du inte har modet att göra det, ja, då kommer inga instruktioner i världen att hjälpa, och då finns det inte mycket jag kan göra för dig.

Du har dock skickat in 50,00 dollar (vilket uppskattas mycket) och jag skulle vara villig att skicka dig en kartong med 32 WHITE MAN'S BIBLES, eller om du inte tror att du kan distribuera dem, kan du förmodligen namnge en annan individ eller grupp som kan använda dem väl. Kanske Allen Vincents grupp kan använda dem, eller någon annan grupp. Hur som helst, låt mig veta, så skickar jag dem antingen till dig eller till vem du än utser.

Läs det där kapitlet igen som jag skickade till dig i oktober, och ge dig in i matchen och kämpa!

Må den SKAPANDE KRAFTEN vara med dig!

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. J. L. Harrison
Palmetto, Florida

11 februari 1980

Kära Jimmy:

Detta är ett svar på ditt goda brev från den 22 januari. Ja, jag blev faktiskt lite förvånad över att höra från dig. Nej, jag är inte arg på dig för vad som än hände i American Independent Party för tio år sedan. Det var jag inte då och det är jag inte nu.

Min erfarenhet som ordförande för det nystartade partiet har visat sig vara en givande utbildning, för vilken jag är evigt tacksam. Det hjälpte till att forma min förståelse för de manipulationer som pågår bakom kulisserna i syfte att förvirra, splittra och fragmentera den vita mannens försök att organisera sig för sin egen arts överlevnad. Det var en del av den erfarenhet som hjälpte mig att kristallisera mina egna grundläggande övertygelser och religiösa trosbekännelse om ras, religion och en sund livsfilosofi att leva efter, så som de indikeras av Naturens Eviga Lagar.

Allt detta har, som du vet, kulminerat i en bok jag skrev för åtta år sedan, kallad NATURE'S ETERNAL RELIGION. I den formuleras en långtgående grundläggande trosbekännelse och ett program, inte bara för Amerikas frälsning, utan för den vita rasen på hela denna planet jorden. Jag tror att jag skickade dig ett exemplar för flera år sedan. Jag hoppas att du har gjort dig själv tjänsten att läsa den, tänka på den och granska giltigheten i logiken och slutsatserna, även om de kan väcka anstöt hos dina förutfattade meningar, vidskepelser och/eller politiska åsikter.

När jag avgick från American Independent Party 1969 hade jag redan bestämt mig för att det nuvarande politiska systemet inte var något annat än ett judekontrollerat program för att söndra och härska, syftande till den vita rasens undergång. Det blev ganska tydligt för mig att det var ett meningslöst lopp in i en återvändsgränd att spela deras spel efter deras regler. Ett bättre sätt var tvunget att finnas för att övervinna dessa ondskefulla, listiga parasiter.

När jag rannsakade min hjärna om hur man skulle göra det, blev det uppenbart för mig att använda samma kraftfulla vapen som de hade använt så effektivt under de senaste årtusendena — nämligen en rasreligion. Om judarna kunde få det att göra underverk för dem, så kunde även den vita rasen. CREATIVITY blev resultatet.

I CREATIVITY känner jag mig säker på att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

Det finns dock en sak som har besvärat mig angående din grupp på västkusten. De dominerande namnen var så utpräglat brittiska — irländska, engelska och skotska. Det fanns Randolph Calhoun, James L. Harrison och William Campbell Douglas. Hur mycket mer brittisk kan man bli?

Allt detta förbryllade mig tills (för ungefär tio år sedan) någon berättade

mig att Bill Douglas var halvjudisk. Detta förklarade mycket om varför han, efter att jag försökt diskutera det ”judiska problemet” med honom i tre timmar, upprepade gånger, genom de mest slingrande och oärliga medel, försökte bagatellisera hela idén, trots överväldigande bevis.

Detta väcker samma fråga hos dig själv? Inför överväldigande bevis kan du inte och vill du inte se ansiktet på den ondskefulla fiende som kontrollerar alla maktens nervcentra, inte bara i detta land, utan i hela världen. Ett bevis jag bifogar handlar om piraterna och falskmyntarna som äger Federal Reserve, och i själva verket de penningtryckarligor som finns över hela världen.

Så frågan jag skulle vilja ställa dig är — har antingen du eller din fru några judiska släktingar?

En annan sak som förbryllade mig var din nära koppling till Randy Calhoun. Han var alltid skenbart antijudisk, men du var alltid starkt projudisk. Det har förbryllat mig hur ni kunde stå varandra så nära politiskt, åka till Israel tillsammans, men ändå inte lösa frågan om huruvida judarna var de främsta skyldiga bakom upplösningen av civilisationen och världen som helhet.

Jag upprepar — jag är inte arg på dig och uppskattar din inbjudan att besöka dig när jag är i området. Jag besvarar inbjudan och ser fram emot att träffas igen, oavsett om det är hos dig eller hos mig. När allt kommer omkring är jag engagerad i ett högst kontroversiellt korståg för den vita rasens överlevnad och vi behöver all hjälp vi kan få. Jag är säker på att du är intresserad av att den vita rasen överlever i den kommande omvälvningen och kollapsen, hellre än att se antingen negrerna, eller judarna, eller båda, gå segrande ur det hela.

Bifogat finns också ett annat flygblad, Frågor & Svar, om vår rörelse som kan besvara ytterligare frågor du kan tänkas ha. Om du inte fick min bok, eller har förlagt den och skulle vilja ha en ny, vänligen låt mig veta. I vilket fall som helst, låt mig veta var du står, för eller emot den vita rasen, och hälsa din charmiga fru så gott.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Segment 46

Mr. C. A. Stinnett
Riggins, Idaho

16 februari 1980

Bäste Art:

Detta är ett svar på ditt brev från den 23 januari, och jag vill först och främst adressera några av de frågor du tar upp, och förhoppningsvis skingra en del av den modlöshet och missmod som du tillfälligtvis är ett offer för.

Art, vi har inte råd att vältra oss i självömkan, eller sitta där och gråta i vår öl och tycka synd om oss själva. Vi har för mycket arbete att utföra och det är betydligt roligare att göra det som måste göras, likt de heroiska prototyperna Horatius vid bron, än att tyna bort i förtvivlan och missmod.

Lyssna, Art, när människor når den ålder som du och jag har, ligger vi långt före i spelet. Vi har redan levt det goda livet. Vi har ingenting att förlora och allt att vinna. Allt vi åstadkommer från och med nu är en extra utdelning. Vad i helvete, ingen lever för evigt. Det vet du och det vet alla andra också, och har vetat det hela tiden.

Av de 4,2 miljarder människor, n-ordet, kineser, polynesier, etc. som bebor (jag frestades att använda ordet "infesterar") denna planet, säg mig, hur många har haft förmånen att leva det goda liv som du och jag har? Hur många har kunnat bo i så fina hem, köra så många flotta bilar, bära fina kläder, äta ett urval av lyxig mat, resa jorden runt, få en extraordinär utbildning och alla de andra godsaker vi har njutit av? Jag frågar dig, av de 4,2 miljarderna, hur många? Till och med inom den vita rasen, tänk på alla de unga män som aldrig nådde vår ålder utan föll i tonåren eller tidiga tjugoårsåldern i krig anstiftade av judar. De nådde aldrig sextioårsåldern, som du och jag gjorde.

Bland den vita rasen själv, hur många av våra likar var lyckligt lottade nog att ha förståndet och insikten i de vitala frågorna (ras, religion, politik, ekonomi) som du och jag är invigda i? Och med den extraordinära förståelsen följer den enastående möjligheten — ja, jag sa möjlighet — att vara till tjänst för våra vita raskamrater.

Så vad i helvete har du att klaga på? Människa, du är ytterst exceptionellt lyckligt lottad — långt över genomsnittet — även om du skulle kasta in handduken imorgon.

Du frågar vad vi kan göra? Är överlevnad värt det? Vem strävar vi för?

Jag kommer att besvara dessa frågor i omvänd ordning. Låt mig först och främst säga att vi strävar efter vår egen ras överlevnad, expansion och framsteg, på samma sätt som vilken annan varelse som helst, oavsett om det är judar, niggrer, bävrar, vargar eller pirayor. Vi har det extra privilegiet att vara Naturens Elit. Ingen annan varelse är så lyckligt lottad, inte ens andra grenar av den ”mänskliga” rasen. Hur som helst, utan att gå in på mer detaljer (eftersom jag redan har utlagt detta ämne i kapitlet ”Livets syfte” och det inte finns något behov av att upprepa det här) har du haft en lika god chans till det syftet som vilken annan varelse som helst, faktiskt mycket bättre än de flesta. Så vad är ditt klagomål?

För det andra, är överlevnad värt det? Ja, det är det. I den eviga kampen ligger livets essens. Du har möjligheten att kämpa och åstadkomma mycket mer än praktiskt taget någon av alla dessa andra varelser. Kärnan i spänning och att känna sig värdefull är att anta utmaningen med iver och kraft. Som de säger i resebroschyrer, att ta sig dit är halva nöjet. Om man ska vara ärlig, skulle du väl egentligen inte ha velat leva ett skyddat, bortskämt, meningslöst liv, eller hur? Hur tråkigt och värdelöst skulle det inte ha varit.

Nu till din första fråga — vad kan vi göra? Tja, det finns en hel del vi kan göra och vi är förbannat lyckligt lottade som lever i en tid där vi har en enorm utmaning att möta. Men vi är också ytterligare lyckligt lottade som har medlen att göra det. Som jag har påpekat ett antal gånger i CREATIVITY har vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Det finns inget behov av att STUDERA problemet i oändlighet och för evigt. Du och jag och tusentals andra VET vad problemet är. Inget behov av att studera det till döds. Om vi kan distribuera bara 10 miljoner exemplar av NATURE’S ETERNAL RELIGION har vi lyckats. Vilken liten ansträngning som krävs jämfört med den vite mannens andra gigantiska bedrifter, såsom att bygga Panamakanalen, spänna över kontinenterna med järnvägar och motorvägar, sätta en människa på månen, erövringen av Västern, etc., etc. Kom ihåg att det nu finns 500 miljoner vita människor som kan rekryteras till våra led — de behöver organiseras. Förenade, organiserade och polariserade kring en vit rasreligion som CREATIVITY skulle vi vara 10 gånger kraftfullare än alla judar, niggrer och ”mud people” tillsammans. Jag har sagt detta tusen gånger.

Men, ack! Jag hör dig säga, de kommer inte att lyssna! Det kan du ge dig på att de gör! Vi har redan tiotusentals som tänker som vi. Vi behöver bara utöka det till miljoner. Vi har inte försökt särskilt hårt hittills. Det är precis lika lätt att organisera en Church of the Creator-grupp som det är att organisera en ny presbyteriansk kyrkogrupp, eller en Ronald Reagan-politisk grupp. Se på vad Oral Roberts (jag läste just en ny bok om honom, ”Prime Time Religion”) i Tulsa, Oklahoma gjorde genom att sälja inget annat än hokus pokus under de senaste 40 åren, men nu tar han

in 50 miljoner om året, har byggt ett enormt universitetscampus och bygger vad som kan bli världens största medicinska komplex. Han är en bedragare, en bluffmakare och en svindlare — men poängen är denna: det krävdes en jävla massa arbete! Han slet som ett djur dag och natt i åratal. Han gjorde exakt vad jag uppmanar alla våra medlemmar att göra: Propagandisera, Proselytisera, Organisera, i den ordningen. Han höll fast vid det. Det var inte lätt. Hur många av våra Vita Raskamrater har försökt så hårt att organisera en Church of the Creator? Jag känner ingen (förutom mig själv) som har spenderat mer än några hundra dollar för att uppnå vårt mål. Det enkla faktumet är att vi inte riktigt har försökt särskilt hårt. När jag tänker på de vita missionärerna som (dumt nog) har åkt över hela världen, till Afrika, till Kina, till de mexikanska indianerna etc., och vigt hela sina liv åt att sälja sitt löjliga judiska struntprat, så krävde även det mycket arbete och hängivenhet. När Joseph Smith lanserade en beslutsam kampanj för att sälja sitt "mormonska" svindel, krävde även det mycket arbete inför en extremt fientlig amerikansk allmänhet. Han betalade för det med sitt liv, men, vid gud, han lyckades genomföra det. När jag tänker på alla de unga 19-åringarna som meningslöst blev dödade i Vietnams träsk eller på tusen andra platser i judisk-anstiftade krig och som, till och med till priset av sina liv, inte åstadkom någonting, då tänker jag på hur mycket ärligare, verkligare och mer givande det är att arbeta med vår typ av program för vår egen ras överlevnad, expansion och framsteg. Hur mycket ädlare och storslagnare är inte våra mål, vårt program och vår trosbekännelse!

Ja, Art, det är dessa 19-åringar, dessa förvirrade missionärer, narkomaner och miljontals andra olyckliga och vilseledda Vita Raskamrater, enfaldiga som de må vara, som du arbetar för. Besvarar det din fråga? Dessutom är du skyldig det till dina vita förfäder som banade väg före oss, och du är skyldig det till de miljontals avkommor som kommer att följa oss. Vad vi gör nu eller misslyckas med att göra, kommer i hög grad att avgöra om vår avkomma kommer att förslavas i ett rasmässigt sammanblandat helvete, eller leva i ett Vitt Paradis här på jorden vars like världen aldrig tidigare skådat.

Besvarar det din fråga ytterligare?

Nu kommer vi till ämnet att utbilda oss ytterligare, läsa fler böcker, etc. I detta avseende låt mig säga att du och jag förstår minst 98 procent av vad vi behöver veta om problemet. Om vi spenderade ytterligare 40 år på att läsa och studera problemet vidare skulle vi kanske höja det till 99,9 procent. Vi skulle dock inte vara ett dugg bättre kvalificerade att lösa problemet, utan å andra sidan skulle vi antingen vara döda eller för gamla för att göra något åt det.

Detsamma gäller för att veta vad man ska göra. Du kan studera militär strategi hela ditt liv, men fram till den tidpunkt då du sätter ihop en formidabel armé och förföljer fienden skulle det vara värdelöst. Vi vet minst 98 procent av vad vi behöver veta för att

göra det som behöver göras för att lösa problemet. Vidare studier skulle vara helt improduktiva. Vi måste nu göra det vi vet behöver göras. Och jag har sagt det tusen gånger förut: Propagandera! Omvända! Organisera! Sprid ordet! Kämpa, människa!

Jobbet är inte annorlunda än vad Oral Roberts har gjort, eller mormonerna, eller de stackars missionärsdårar som åkte till Afrika för att predika kristendom. Du vet vad du ska göra. Varför fråga mig vad som kan göras? Fortsätt bara att driva på och organisera.

Nu vet jag att du har hälsoproblem, och jag beklagar verkligen att det är så. Men över fem års ålder är minst 95 procent av alla amerikaner sjuka i någon grad. De flesta av dem kanske inte är lika sjuka som du är, men vissa av dem är i mycket sämre skick. När du besöker några av dessa ”vilohem” och ser människor som är senila, sängliggande och förlamade, så förstår du vad jag menar. Du har fortfarande utmärkt kontroll över en enastående uppsättning mentala förmågor som du välsignades med från början, du kan fortfarande ta dig runt och har kontroll över dina aktiviteter. Om du skrev till Life Science som jag bad dig och följer deras program med att äta rå fruktarian-kost och utför deras andra aktiviteter kan du leva ytterligare 40 produktiva, spännande år.

Jag kommer inom kort att skicka kopior av ytterligare två kapitel från min nya bok som jag skriver, vilka kommer att komplettera det jag har sagt i detta brev, som redan är för långt.

Avslutningsvis vill jag tacka dig för böckerna du skickade mig. Njöt av de två korta och även den om Vem som skrev Mormonens bok. Kommer att skicka tillbaka dem inom kort (utom ”Mormonerna”).

Sammanfattningsvis, Art, låt mig också säga, du och jag behöver inte mer utbildning. Det finns ingen ytterligare utdelning i att vara eviga studenter. Från och med nu är det handling och aktivism som gäller. Problemet, målet, programmet och trosbekännelsen är alla utstakade i NATURE’S ETERNAL RELIGION. Vad som behöver göras är att mönstra de obegränsade krafter och resurser som nu är tillgängliga för oss för att uppnå vårt mål om total seger. Du har förbannat rätt i att det kan göras, så sluta gråta över spilld mjölk och berätta de dåliga nyheterna för mig. Allt jag är intresserad av är vem som SKAPAR de GODA NYHETERNA och att få höra dem oftare. Evig kamp är livets essens och däri ligger syftet och spänningen med att leva. Mer kraft åt dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Hr. Alton K. McNutt 27 februari 1980
Woonsocket, Rhode Island

Kära Alton:

Tack för ditt brev och de 20,00 dollar i kontanter som mottagits. Jag gjorde

inte ser din ansökningsblankett med det, men antar att det var som svar på vårt utskick av ansökningar. Jag bifogar därför ditt nuvarande medlemsbevis och kort. Visa det med stolthet och fortsätt sprida ordet. Vi har skickat dig åtta exemplar av "White Man's Bible" och 25 broschyrer om Federal Reserve under separat omslag.

Du verkar lite modfälld av vad jag kan utläsa av ditt brev. Det tråkigt att se detta, och för att få ditt tänkande tillbaka i en positiv sinnesstämning bifogar jag en kopia av ett brev som jag nyligen skickade till en vän. Även om era situationer inte nödvändigtvis är lika, hoppas jag att det ska hjälpa dig att få en ny syn på situationen. Hur illa det än är, hjälper det också till att väcka många av våra vita raskamrater, och judarna själva är ganska oroliga.

Jag anser att det inte nödvändigtvis är fördelaktigt att försöka trötta ut folk med för många faser av konspirationen. Om vi kan få dem att läsa "NATURE'S ETERNAL RELIGION" och sedan agera för att organisera sig, kommer de att veta allt de behöver veta. Jag ser hellre hängivna, aggressiva aktivister än den eviga studenten.

Fortsätt kämpa och fortsätt sprida ordet!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Vänligen fyll i ansökningsblanketten och skicka tillbaka den till oss, bara för våra register. Tack. B.K.

Mr. Albert Ingram
Reidsville, Georgia

28 februari 1980

Kära Mr. Ingram:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 25 februari, ett brev som jag uppskattar mycket.

Jag är särskilt imponerad av det näst sista stycket där det står: "Jag känner också att Creativity kommer att visa sig vara den kraft som leder vårt folk ut ur den mörka tidsåldern." Mycket väl uttryckt. Jag ämnar använda den frasen i mina egna skrifter då och då.

Det råkar vara så att idag skickade även din vän Eide in en check och en beställning på ett exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION som ska skickas till dig; exemplaret bifogas härmed.

Bifogat finns också ett annat exemplar av Federal Reserve-broschyren och Q & A-flygbladet som du kan dela ut till dina vita raskamrater. Jag skickar även med "A Real Case Against Jews" som du kan finna mycket intressant.

Ja, jag känner mig viss om att de flesta av dina goda vänner som befinner sig där i anläggningen med dig hade kunnat räddas från sina judisk-anstiftade misstag, om deras föräldrar hade lärt dem de grundläggande principerna för vårt rasliga arv så som de framställs i vår "White Man's Bible".

Men eftersom många av dem kommer att komma ut förr eller senare och även har vänner och släktingar på utsidan (som också är i stort behov av att få spindelväven bortborstad från sina hjärnor) kan du göra mycket nytta genom att främja vår lära. Kom ihåg, vad den vita människan behöver mer än någonting annat är att få sitt judiskt hoprörda tänkande uträtat.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Josef Czumbil
Wakeman, Ohio

2 mars 1980

Bäste Mr. Czumbil:

Tack så mycket för ditt fortsatta stöd och den mottagna medlemsavgiften på 15,00 dollar. Bifogat finns ditt medlemsbevis och medlemskort. Visa upp dem med stolthet. Vi skickar dig en kartong med åtta böcker. Fortsätt den goda kampen och fortsätt att distribuera vår White Man's Bible.

Ja, jag kommer ihåg dig mycket väl. Du är den herre som gav mig en stor nazistflagga som hade en ovanlig partihistoria, och även Hitlers glasögon. Jag skulle uppskatta om du ville ge mig lite mer bakgrund om (a) detaljer kring omständigheterna för just denna flagga, (b) ytterligare bevis som jag kan använda för att styrka att detta var Hitlers glasögon.

Jag beklagar att din hälsa inte är bättre, men jag antar att vi alla måste göra så gott vi kan.

Jag tar gärna emot ditt memorandum och ger dig min åsikt om det, oavsett vilket värde min åsikt kan tänkas ha.

Jag är mycket tacksam över att CREATIVITY har gett dig ett andligt lyft och ett mål och syfte under de senare åren av ditt liv.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Harlan Stevens
Wichita, Kansas

13 mars 1980

Bäste Mr. Stevens:

Som svar på ditt brev den 6 mars bifogar jag några delar av vår litteratur, inklusive en ansökan om medlemskap i kyrkan.

Ja, våra präster är lagligt erkända och lika lagliga som alla andra på jordens yta. De kan utföra alla funktioner, vigslar, begravningar osv. Vi har vissa ritualer tillgängliga, men de är föremål för ändringar för att passa tid och omständigheter.

Dessutom har vi skattebefrielse från I.R.S. som du kan utnyttja om du bildar din egen kyrka, eller lämnar bidrag till vår kyrka. Vidare överväger de juridiska skydden, prestigen, fördelarna, de moraliska ståndpunkterna osv. hos en religiös organisation vida alla politiska organisationer såsom nazistpartiet eller någon annan politisk, broderlig eller ”pedagogisk” grupp. Tänk på det.

Vi viger präster vid ansökan, efter att du har blivit en medlem med god status och har genomfört en intensiv studie av vår White Man’s Bible, NATURE’S ETERNAL RELIGION.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Konrad H. Westphal
Concord, Kalifornien

13 mars 1980

Bäste Mr. Westpahl:

Detta är ett svar på ditt brev från den 6 mars. Vi skickade en kartong med 32 exemplar av White Man’s Bible, NATURE’S ETERNAL RELIGION, till dig den 10 mars. Vi skickade även på nytt 50 exemplar av våra Federal Reserve-broschyrer till dig. Vi hade skickat broschyrerna till dig tidigare till den falska adress du gav mig, men de kom i retur.

Angående böcker om grekerna och romarna har jag ett antal sådana i mitt bibliotek: En stor bok som heter ”Greece and Rome” som jag nyligen fick från National Geographic Society. En annan bra bok jag har om ”Ancient Rome” gavs ut av Horizon Books. Men vilken bokhandel som helst har en lista att välja från.

Du säger att du ännu inte har sett den ”magiska formeln” för att övervinna den vita mannens förvirrade och röriga tänkande. Låt mig säga dig en sak. Det finns ingen magisk formel och kommer aldrig att finnas. Det kommer att krävas en jävla massa blod, svett och tårar för att utföra jobbet med de verktyg som finns tillgängliga. Det är här vi kommer in. Vi försöker tillhandahålla några av de bästa verktygen som finns tillgängliga med vår White Man’s Bible och vårt program, men det krävs fortfarande en jävla massa arbete, och mod, och pengar. Jag upprepar — det finns ingen magisk formel.

När det gäller organisation igen, så finns det ingen magisk formel. Bifogat finns ett brev jag skrev till ”Art” som borde förklara det ytterligare för dig.

Ja, du kan dra av alla bidrag till vår kyrka från din beskattningsbara inkomst. Vi har erhållit skattebefriad status. Som du säger, det är bättre spenderat av vår kyrka än att ge det till det judiska I.R.S.

Läs brevet till Art igen. Mycket av det kan tillämpas på ditt fall.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. C. N. Windt
Rep. of South Africa

16 mars 1980

Bäste Mr. Windt:

Detta är en bekräftelse på er beställning från den 29 februari av en kartong med åtta av våra White Man's Bibles, NATURE'S ETERNAL RELIGION. Tack så mycket. Dessa böcker skickades (via ytfrakt) den 17 mars. Det tar normalt cirka sex veckor.

I och med att Rhodesia torpederas och kastas till de svarta vildarna (genom judiskt förräderi) måste det framstå som olycksbådande för de vita som nu bor i Sydafrika beträffande deras förestående öde. En miljon exemplar av våra White Man's Bibles i händerna på våra vita raskamrater där skulle göra hela skillnaden mellan triumf och överlevnad å ena sidan, och ett katastrofalt öde värre än döden å den andra.

Vad tänker de vita männen i Sydafrika? Jag skulle vara intresserad av att höra mer från er.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Martin Klix
Grovedale, Kanada

2 april 1980

Bäste Mr. Klix:

Det var verkligen roligt att höra från dig igen. Eftersom jag hade fått ett brev från Kanadas postmästare (och även från mänskliga rättighetskommissionen i provinsen Alberta) om att vår litteratur var förbjuden och olagligförklarad i Kanada, började jag tro att jag inte nådde fram till dig.

Jag blev därför glatt överraskad när jag fick din ansökan och din check på 15,00 dollar. Tack så mycket.

Jag är säker på att de bevakar din post, så jag skickar först och främst två paket med 25 Federal Reserve-broschyrer vardera till dig vid detta tillfälle. Om de kommer fram, vänligen informera mig så skickar jag de övriga 50 omedelbart därefter.

Bifogat finns ditt medlemsbevis och kort. Visa dem med stolthet och fortsätt den goda kampen. Ge aldrig, aldrig upp. Vi har inte råd att slappna av för en minut.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. C. A. Stinnett 2 april 1980
Riggins, Idaho

Bäste Art:

Jag har haft för avsikt att skriva till dig under en tid, men har varit överhopad med arbete, bland annat med att få ut medlemsförnyelser och andra ärenden. Jag hoppas att detta brev finner dig vid fortsatt relativt god hälsa och på bättringsvägen, och att din kämpaglöd fortfarande finns kvar.

Saker och ting ser bättre ut ur min synvinkel. Jag håller på att flytta några av mina större fastigheter, ett drag som kommer att hjälpa mig att bli mer kapabel att lägga in en högre växel i rörelsen. Ett av mina huvudmål är att få min andra bok, THE WHITE MAN'S BIBLE, tryckt i år, och jag har nu lagt undan medel för att göra det.

På tal om överlevnad (ditt brev från den 3 mars), har du någonsin lyssnat på Howard J. Ruff på TV? Han ger ut ett (ganska dyrt) nyhetsbrev som heter Ruff House (jag är inte prenumerant) och har även gett ut en bok som heter "How to Survive during the coming Bad Years". Jag har läst den och rekommenderar den varmt. Den kostar bara $2,75 och jag tror att den finns i de flesta bokhandlar. Han rekommenderar att man flyttar till småstäder i Amerika, och flera finansiella drag för att skydda sig mot den skenande inflationen och den kommande kraschen.

Jag returnerar några av dina böcker men skulle vilja behålla din "Yahweh"-bok lite längre. Jag har inte använt den än, men jag skulle vilja använda en del av materialet till ett kapitel jag har för avsikt att skriva.

Jag skickade efter ett antal exemplar av din "White Man's Guide Book", i hopp om att verksamheten fortfarande lever. Märkligt nog hörde jag aldrig av dem, och mitt brev kom inte heller i retur. Jag undrar om du har någon information om var jag kan få tag på ytterligare exemplar.

Vad tror du om de rusande räntorna? Tror du att en finansiell kollaps är nära förestående? Låt mig höra från dig snart och fortsätt den goda kampen.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. C. A. Stinnett 16 april 1980
Riggins, Idaho

Bäste Art:

Det är alltid roligt att höra från dig. Detta bekräftar mottagandet av dina brev från den 1 respektive 10 april.

Angående Howard Ruff så tycker jag att han är helt okej. Han kanske inte befinner sig i frontlinjen och bekämpar judarna, men vem gör det som har ett program på de stora TV-nätverken. Hur som helst, vad han säger i sin övers...

överlevnadsprogram är mycket logiskt, åtminstone det mesta av det. Jag är inte mycket för att lagra mat, inte så mycket för att jag inte tycker att det är en bra idé, utan mest för att jag periodvis och kontinuerligt skulle behöva äta konserverad och torkad mat som jag inte vill äta.

Jag har på hans inrådan köpt lite guld och lite silver, och beställt en Rabbit Diesel som en andra bil och även som en flyktbil till stugan i North Carolina. Han erkänner att han gick i personlig konkurs 1968 och att denna traumatiska upplevelse var det som fick honom att vakna till. Jag lägger inte det honom till last. Faktum är att många av de mest framgångsrika människorna äntligen kom igång efter att en stor katastrof skakat om dem och gett dem rätt perspektiv på saker och ting.

Hur som helst, det är inget fel med att lägga upp ett överlevnadsprogram för dig själv och din familj. Om resten av de dumma fånarna är för lata eller för korkade för att göra det, så är det deras eget problem. Jag kan bara hoppas att de bästa av våra Vita Raskamrater kommer att ha framförhållning nog att göra det och att tillräckligt många medlemmar i vår organisation kommer att ta sig igenom den kommande omvälvningen och kollapsen med sina förmågor och resurser i behåll.

Jag skickar precis tillbaka dina böcker nu. Ursäkta dröjsmålet, men det verkar som om jag aldrig kommer till skott med att göra annat än det som måste göras omedelbart.

Fortsätt kämpa och fortsätt sprida ordet!

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. James K. Gray

Dannemora, New York

30 april 1980

Kära Jimmy:

Tack för de två breven jag fick från dig, den 18 och 24 april. Jag uppskattar ditt stöd och din orubbliga lojalitet.

Som svar på din fråga om ras, så betonar jag inte den tyska rasen som sådan, även om jag tycker att de är ett mycket fint folk, och mina egna förfäder var tyskar. Men engelsmän, irländare, skottar, fransmän, svenskar, etc. är också alla mycket fina folk. Det jag betonar i min bok är det biologiska bandet — att vi alla är medlemmar av den stora Vita Rasen. Jag fortsätter att påpeka att nationalitet, språk, religion, etc. endast är konstgjorda skillnader som vi bör ignorera, och att juden har spelat på dessa konstgjorda skillnader mellan oss endast för att söndra och härska.

Bifogat finns ytterligare några texter som du kan läsa. Fortsätt den goda kampen och jag hoppas att du, när du kommer ut, kommer att hjälpa till att ge ett betydande bidrag till vår ras.

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Segment 47

Rev. Richard Higdon 30 april 1980
Pittsburgh, Pennsylavania

Kära Rich:

Det var trevligt att prata med dig. Tack så mycket för din check på 115,00 dollar. Vi skickade 16 exemplar av "White Man's Bible" till dig den 25 april och 30 skivor, 25 Federal Reserve-broschyrer och 100 Q. & A.-flygblad den 28 april. Jag vet att du kommer att använda dem på det mest lönsamma sättet.

Bifogat finns ditt nuvarande medlemsintyg och kort. Bifogat finns också ditt mer prestigefyllda ministercertifikat (med guldsegel till och med). Det har gått fem år. Det finns ingen tillfredsställelse som gammaldags lojalitet.

Ja, jag har läst Wilmot Robertsons bok ”The Dispossessed Majority”. Den innehåller mycket information men saknar en verklig lösning. Faktum är att när den klumpar ihop judarna som bara ännu en oassimilerbar minoritet tillsammans med irländarna, etc., är det rent ut sagt vilseledande. Den följer trenden i de flesta böcker — massor av info, massor av larm, men ingen lösning. En ännu (mycket) bättre bok är WHICH WAY WESTERN MAN av Wm. Gayley Simpson. Det är den mest omfattande boken i ämnet jag har läst. Men återigen, ingen lösning.

Min fru har fastat i 30 dagar nu och håller på att bryta fastan. Jag kommer att vara mycket ivrig att få se vad resultatet av allt detta blir. Jag låter dig veta.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. John B. Greer 18 maj 1980
Springfield, Virginia

Bäste Mr. Greer:

Stort tack för ditt omfattande brev av den 8 maj. Det imponerar på mig att du inte bara har lagt ner mycket tankeverksamhet på ämnet VIT ÖVERLEVNAD utan också att du är en lärd akademiker som är mycket artikulerad i sitt sätt att uttrycka sig.

Jag måste dock kritisera ditt brev för bristande tydlighet. Efter att ha läst det är jag fortfarande förbryllad över huruvida du är för eller emot kristendomen. Du verkar sitta på två stolar, på ena sidan i ett stycke, på den andra sidan i nästa. Till exempel på sista sidan säger du ”I ingen annan religion förutom kristendomen..... har fienden funnit så rikl-

en så ypperlig möjlighet att sprida förödelse. .” Två stycken längre ner säger du ”Jag tror utan förbehåll... .. att kristen dogm, när den skalas ner till sin kärna, kan innebära en alternativ förstörelse för det judiska strypgreppet på vår Ras...” Det finns mer, naturligtvis.

Nåväl, jag trodde att jag hade skalat ner kristendomen till dess yttersta grunder i mitt kapitel om Bergspredikan, och fann den sorgligt bristfällig. Hur det än må vara med det, och utan att gå in på en oändlig utläggning, har jag redan skrivit vad jag anser vara adekvata svar på dessa argument i flera kapitel i en ny bok som jag just nu lägger sista handen vid. Jag bifogar kopior av följande delar.

1. Varför vi anklagar kristendomen så starkt.
2. Test för bedömning av lättrogenhet.
3. Marcus Eli Ravages text skriven 1928, som jag anser vara en utmärkt framställning och anklagelse mot kristendomen.
4. Vårt flygblad med frågor och svar, där jag på sista sidan har några skarpa frågor om kristendomen.

Jag har ingen aning om huruvida detta kommer att ändra din uppfattning eller klargöra den ytterligare för dig, om läsningen av de 508 sidorna i NATURE’S ETERNAL RELIGION misslyckades med att göra det. Men de finns där för din upplysning. Jag bifogar också vår broschyr om Federal Reserve, som jag hoppas att du finner lämplig att distribuera i större mängd.

Beträffande frågan om Hitler, hatar jag verkligen att argumentera om honom eftersom han är mitt ideal och jag har redan gett honom högsta erkännande i min bok genom att säga att han är den största vita man som någonsin levt och den största ledare den vita rasen någonsin haft. Men genom att säga detta vill jag icke desto mindre varna våra vita raskamrater för att inte falla i personkultsfällan. Jag tror inte att heliga kor är heliga, jag tror inte att påven är ofelbar och jag tror inte att Hitler hade hela svaret på vårt problem i det han skrev ner för 55 år sedan. Hans geni låg mer i hans ledarförmåga som politiker och en folkrörelseledare snarare än som en originell filosof. Faktum är att de flesta av hans idéer var en pragmatisk sammansättning av andras, såsom Chamberlain, Nietzsche, etc. Hade han haft alla svaren skulle han inte ha förlorat kriget.

Detta kan vara en orättvis anklagelse, eftersom han var oerhört trängd av både tid och rum. Han hade aldrig tillräckligt av någotdera för att adekvat kunna montera den kraftfulla kampanjen mot det hav av fiender som judarna släppte lös runt honom. Han gjorde det anmärkningsvärt väl med tanke på hur lite han hade att börja med, och de resurser han hade till sitt förfogande.

Poängen är denna: hade han haft mer tid, hade han haft mer resurser, hade han varit en ledare i Amerika på 1980-talet istället för en uppkomling i det besegrade och nedbrutna Tyskland på 1920-talet, skulle hans lära och program utan tvekan ha varit helt annor-

annorlunda. Vi kan bara spekulera i vad det skulle ha varit.

Men min slutsats är denna, och märk väl: Mein Kampf, skriven i det besegrade och depressionsdrabbade Tyskland på 1920-talet, är en totalt ineffektiv trosbekännelse och ett program för 1980-talets Amerika. Medan du och jag är undantag, finns det inte en amerikan på 10 000 som antingen kan förstå det eller relatera till det. Det var bara en ändamålsenlig lösning för Tysklands nöd vid den tiden, inte för den vita rasen som helhet. Trots ditt lilla häfte går jag tillbaka till källmaterialet, Mein Kampf och Hitlers tal. HAN HADE INTE hela den vita rasen i sina överväganden. När jag läser Goebbels dagböcker finner jag känslor som "Föga anade fransmännen vilket öde vi hade i beredskap för dem." Hitler hade inte polackerna, tjeckerna, slaverna i sina planer som en del av sitt program. Det var "Deutschland Über Alles" och inga häften skrivna i efterhand av andra författare kommer att ändra på det. Den enda mjukhet i hjärtat (och huvudet) han verkar ha haft för andra vita folk var för Mussolini, och kanske det brittiska imperiet.

Vad beträffar aryanism är det ett meningslöst ord eftersom ingen på ett adekvat sätt har definierat vem som är eller inte är arier. Det närmaste är den nordiska rasen. Men detta skulle utesluta de flesta österrikare som främst består av alpint ursprung, med en blandning av medelhavs- och nordiska inslag. Så det kan ifrågasättas om Hitler själv var "arier" eftersom han inte var en nordisk blondin. Jag vet inte om jag är arier och jag bryr mig faktiskt inte ett dugg, men jag vet förbannat väl att jag är vit, och detta är den främsta samlingspunkten för CREATIVITY.

Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

Nåväl, så mycket för kristendomen och Hitler, även om jag inte gillar att nämna dem i samma mening. Tänk på det. Vad mig beträffar tar jag ingen annans slutsatser för givna, inte heller på tro. Jag har blivit lurad för många gånger. Jag ifrågasätter varje föreskrivet påbud, inklusive Hitlers. För mig är den avgörande faktorn mitt eget goda omdöme, prövat i ljuset av tidigare erfarenhet och avgjort i logikens eviga degel.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Richard L. Jones
Rock Springs, Georgia

31 maj 1980

Bäste Mr. Jones:

Tack för ditt intelligenta och intressanta brev. Även om jag inte har tid att svara på allas brev, tyckte jag att ditt

förtjänade ett svar.

Jag tror att vi känner i princip likadant när det gäller ras och religion och att de skillnader som kan finnas förmodligen är missuppfattningar av innebörder. Ingen bok som skrivits blir någonsin helt förstådd så som författaren avser.

1. Du verkar kategorisera mina idéer som antingen ”originella” eller att de har uttalats tidigare. Låt mig säga att jag inte gör anspråk på att vara originell i någonting, inte ens när det gäller en rasreligion. Denna idé tog jag från judarna som har haft en sådan i tusentals år. Det genombrott som jag anser mig ha gjort är att jag har lagt grunden för en rasreligion för den Vita Rasen, den förste mannen enligt min kännedom som gjort det. Genom att säga det, som jag gör i ”Förordet” till boken, är jag förvånad över att den Vita Rasen inte har gjort det för länge sedan. Hade någon gjort det på romarnas tid, eller ens för hundra år sedan, skulle den Vita Rasen inte befinna sig i den eländiga position den är i idag. Genom att göra det känner jag att jag har utfört en kraftfull tjänst åt den Vita Rasen, något den har behövt och behövt desperat sedan civilisationens början.

2. Det finns ingen konflikt mellan naziströrelsen och CREATIVITY-rörelsen, inte mer än att till exempel en republikan är katolik eller vad som helst. Nazismen är en politisk rörelse och CREATIVITY är en religiös rörelse som förstärker de moraliska grundvalarna för dess rastro. Faktum är att den gör mycket mer än så.

3. Av de två anser jag CREATIVITY vara långt mer avancerad och fullständig. Medan jag ger Hitler den högsta möjliga hyllningen och kallar honom den störste vite man som någonsin levt och den störste ledare den Vita Rasen någonsin haft, så hade han ändå inte hela konceptet sammanställt i Mein Kampf. Jag är en lika stor beundrare av Hitler som vem som helst, och jag läste Mein Kampf på originaltyska så långt tillbaka som 1938, men jag vill varna mina vita raskamrater för att inte falla i samma sorts personkultsfälla som de vilseledda kristna gör. Så vitt jag är bekymrad är ingen ofelbar, inte påven, inte Ayatollah Khomeini och inte Adolf Hitler. Jag litar fortfarande först och främst på mitt eget goda omdöme och det är det som räknas i slutändan. Jag föreslår att du gör detsamma. Om Hitler hade haft alla svaren skulle han inte ha förlorat kriget.

4. Mein Kampf var riktad mot problemen i det besegrade, bankruttta efterkrigstyskland på 1920-talet, en situation helt annorlunda än USA på 1980-talet. Om Hitler levde här vid denna tid skulle han, det är jag säker på, komma på helt andra lösningar. Vad de skulle vara kan jag bara gissa.

5. NATURE’S ETERNAL RELIGION tar sig an problemen i världen som den är nu, särskilt här i USA. Den omfattar hela spektrumet, inklusive den judekonstruerade religionen som har förrått den Vita Rasen och agerat som en svamp på hans hjärna under

senaste 2 000 åren.

6. Jag klandrar nationalsocialismen för att vara ofullständig.

(a) Den tog inte itu med eller förklarade den sjuka kristna filosofin som har varit det största hindret för den vita mannens tänkande när det gäller att få en tydlig lösning på rasproblemet.

(b) Nazismen (trots alla påståenden om motsatsen från nutida amerikanska anhängare) var i grunden pangermanism — ”Deutschland Über Alles”. Jag är en längre och mer grundlig student av den än de flesta och jag vet vad jag talar om. Det bådade inte gott för polackerna, tjeckerna, fransmännen osv. Goebbels sa i sina dagböcker efter invasionen av Frankrike: ”föga anar fransmännen vad vi har i beredskap för dem.”

(c) Nazismen baserades på nationalism vilket är tydligt splittrande — tyskar mot fransmän, ryssar, engelsmän osv. CREATIVITY omfattar och strävar efter att förena hela den vita rasen på en världsomspännande basis. Den strävar efter att lösa upp de konstgjorda barriärerna av språk och nationalitet och betonar istället vårt biologiska band, vilket i själva verket är själva kärnan i vår religion.

(d) Jag vet inte var du fått idén ifrån att vi är försiktiga med att kämpa för vår överlevnad. Jag betonar det tusen gånger i boken. Bara för att vi är en religion betyder det inte att vi har någon dum avsikt att vända andra kinden till. Tvärtom är vi extremt aggressiva och jag förespråkar upprepade gånger att vi expanderar den vita rasen tills vi bebor varje gästvänlig kvadratkilometer på denna planets yta. Hur trodde du att vi skulle åstadkomma detta utan betydande påtryckningar?

7. Angående att skicka negrerna till Afrika är vårt program ganska uppenbart. Afrika skulle bara vara en tillfällig dumpningsplats för att först och främst rensa Amerika och andra vita nationer. Sedan, allt eftersom vi utökar vår styrka, vårt antal och vårt territorium, kommer vi att fortsätta trycka tillbaka dem steg för steg som vi gjorde med indianerna i erövringen av vilda västern. Bara den här gången skulle vi göra ett renare jobb, i ett planerat avgörande program, territorium för territorium, och inte lämna någon förorening efter oss i den vita mannens land. Vi skulle göra detsamma med de andra ler-raserna.

Det finns mycket mer, och jag har precis färdigställt en kompletterande bok som är lika tjock eller tjockare än NATURE’S ETERNAL RELIGION. Jag bifogar dock ett flygblad med frågor och svar som jag hoppas kan besvara några andra frågor du kan tänkas ha. I vilket fall som helst, fortsätt att främja vår sak och fortsätt att sprida ordet. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, det ULTIMATA CREDO.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Cooper W. Rice
Ft. Lauderdale, Florida

3 juni 1980

Kära Cooper:

Jag uppskattade att äta frukost med dig i morse och utbyta åsikter. Tack så mycket för din första donation till kyrkan. Jag hoppas att detta blir början på en lång och produktiv relation som kommer att kulminera i byggandet av en vit raslig religion, som i sin tur kommer att uppnå den vita rasens totala återlösning och återuppståndelse.

Eftersom du mer än väl har täckt den initiala medlemsavgiften på 15,00 dollar, bifogar jag härmed ditt medlemsbevis och medlemskort. Visa upp dem med stolthet. Fortsätt med missionsarbetet och fortsätt sprida ordet. Vi behöver en miljon till som du. Vänligen returnera medlemsansökan så att vi har den i våra register. (Ingen ytterligare donation behövs.)

Jag uppskattar ditt erbjudande om att rita en konstnärlig skiss av det föreslagna kyrkohögkvarteret och kommandoposten. Bifogat finns några fotografier som jag tog förra sommaren av några butiksfasader i en pittoresk gammal gruvstad i Colorado som heter Crested Butte. Kanske kan de hjälpa till att ge dig några idéer. Denna byggnad är mycket speciell. Den kan komma att bli en helgedom för framtidens vita ras, som den byggnad där allt började — ett annat Mecka.

Bifogat finns också en ansökan om prästvigning till tjänst inom CHURCH OF THE CREATOR. Du kanske vill fundera på detta.

Jag hoppas att vi kan träffas igen snart.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Rudolf Schmidt, Ordförande
Anglo-Africkaner Bond
Bellville, Sydafrika

6 juni 1980

Kära vita rasliga kamrat:

Härmed bekräftas mottagandet av ditt brev från den 25 maj. Jag beklagar att ett av våra exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION var delvis defekt. Men som jag skrev till dig i mitt brev den 30 april, skickade vi ytterligare en kartong med åtta exemplar till dig det datumet. Dessa bör anlända när som helst nu.

Dessa böcker skickades till dig i konsignation, för vilka du kan skicka oss en check när du har sålt dem. Därför, när du gör det, dra bara av en åttondel av de 15,00 dollarna från din nästa inbetalning för att kompensera för det felaktiga exemplaret i den föregående sändningen.

Har just mottagit din A.A.B.-rapport idag. Jag läste precis ”Var är Ian Smiths kropp?” och fick bekräftat något jag misstänkt i åratal — att Ian Smith var en hemlig förrädare som sålde ut den vita rasen i Rhodesia. Jag är övertygad om att det ”vita” ledarskapet i Sydafrika gör samma sak.

Jag uppskattar det faktum att du har NATURE’S ETERNAL RELIGION listad bland dina böcker och även publicerar ett kapitel ur boken som följetong. Inom CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON. Eftersom tiden för att leka lekar för länge sedan är förbi, föreslår jag att du marknadsför NATURE’S ETERNAL RELIGION utav bara helvete och bygger en kraftfull vit rörelse kring denna tro. Om det förolämpar kristna så är det bara synd för dem, men dessa stackars vilseledda och förvirrade människor har i århundraden varit det främsta hindret för att bygga en kraftfull vit rasrörelse, så vi är i vilket fall som helst bättre av utan dem.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Bob Spittler
Benicia, Kalifornien

12 juni 1980

Kära Bob:

Tack för ditt informativa brev från den 5 juni, som ger en ganska bra, men sorglig, analys av tillståndet för rasrörelsen på västkusten.

Sättet som det jiddiska nätverket påskyndar importen av främmande avskum lämnar inga tvivel om deras avsikt och att de har fullständig kontroll. Om inte den vita rasen organiserar sig, förenas och polariseras snart, kommer vi inom kort att sluta som en BASTARDISERAD MASSA AV ELÄNDIGA, som i Haiti eller Indien.

Det råder inget tvivel i mitt sinne om att initiativet att importera dessa hundratusentals sjuka, infekterade, okunniga och dumma människor kommer från USA:s regering själv. Jag kan inte tro att 250 000 vietnameser plötsligt skulle få lusten och organisationen att alla lämna samtidigt utan att USA:s regering tillhandahöll initiativet och medlen. Samma sak med den plötsliga tillströmningen av kubaner. Jag är också övertygad om att, precis som under de gamla slavhandelsdagarna, så bastardiserar kikes inte bara Amerika utan tjänar också en förmögenhet på transporten av människokött.

Bob, jag tror verkligen att Church of the Creator har den bästa tron och det bästa programmet att bygga den vita rasrörelsen på. Om vi inte adresserar frågan om kristendomen (vilket ingen av de andra rörelserna gör), kommer vi kontinuerligt och upprepade gånger att finna oss undergrävda och motarbetade av den kristna frågan, för låt oss inse...

det, kristendomen står i direkt opposition till idén om rasmässig överlägsenhet. Jag upptäckte för 10 år sedan att varje gång jag höll ett politiskt möte för det Nationalistiska Vita Partiet som jag hade bildat, reste sig någon upp och ställde frågan — (men är det kristet?) och där och då uppstod ändlöst käbbel till nackdel för hela mötet. Inom CREATIVITY har vi redan grundligt adresserat det problemet och knutit det till hela den förbannade judiska konspirationen. Alla som är med oss har redan bestämt sig i den splittrande frågan och vi kan gå rakt fram därifrån utan några delade lojaliteter.

Bifogar en ansökan till prästerskapet för CHURCH OF THE CREATOR. Nu när du är medlem skulle jag vilja se dig bli ordinerad och bilda en liten kyrkogrupp i ditt område. Jag tror att ditt juridiska skydd, respekt, etc. är så mycket bättre än under auspicierna av något politiskt parti.

Om du är intresserad kommer jag att skicka dig ytterligare detaljer.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Herr Martin Klix
Grande Prairie, Kanada

3 juli 1980

Bäste herr Klix:

Det var roligt att höra från dig igen. Vi skickade ytterligare 50 exemplar av Federal Reserve-häftet till dig den 30 juni. Jag hoppas att de anländer intakta.

Det är intressant att du nämner naturlig mat i ditt brev. Jag har just avslutat sammanställningen av min nya bok som jag kallar THE WHITE MAN'S BIBLE. Det är en förlängning och utvidgning av NATURE'S ETERNAL RELIGION och går betydligt längre. Dess grundläggande premiss är ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. I denna nya bok ägnar jag många kapitel åt att utlägga fördelarna med att äta rå, oprocessad mat, frukt, grönsaker, nötter och frön. Jag avslöjar också grundligt bedrägeriet i hela den (judiska) medicinska inställningen till droger som en läkningsmetod. (Mediciner är droger är kemikalier är gifter.) Också om hur vi förgiftar våra jordar och vår miljö genom användning av konstgödsel, bekämpningsmedel, herbicider och andra giftiga kemikalier.

Jag skulle gärna vilja få en chans att läsa ditt häfte om planeten jorden.

Fortsätt det goda arbetet. Jag låter dig veta när jag får min nya bok i tryck.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mrs. Ervin Unruh
Galva, Kansas

15 juli 1980

Bästa Mrs. Unruh:

Det var roligt att höra från er igen. Ni kanske är intresserad av att veta att jag följde upp ert förslag om att skriva till Life Science, och jag är nu prenumerant på både HEALTH CRUSADER och TOTAL WELLBEING. Jag har också läst de flesta av deras böcker i Health Library och finner mig vara helt enig med deras hälsosyn. Faktum är att den passar mycket väl ihop med vår filosofi om tillit till Naturens Eviga Lagar i alla dess aspekter. Jag drev i denna riktning (inom hälsoområdet) innan jag läste deras litteratur, och efter att ha läst den hjälpte deras litteratur snabbt till att kristallisera mina idéer om ”medicin” och hälsa.

Som svar på ert brev: för att bli ordinerad måste er son först bli medlem i vår kyrka. Detta är extremt enkelt och kan göras genom att fylla i det bifogade ansökningsformuläret tillsammans med en donation på 15,00 $. För detta skulle han få böcker, skivor eller Federal Reserve-häften enligt vad som anges på ansökan, samt ett medlemsintyg och medlemskort.

Nästa steg är att fylla i ansökan för prästämbetet, som också bifogas. En donation på 20,00 $ begärs för detta, för vilket han i sin tur återigen skulle få en motsvarande mängd material, och även prästintyget.

Båda dessa ansökningar kan skickas in tillsammans. Jag hoppas att vi kan få honom att bli en ståndaktig kämpe för den vita rasens bevarande istället för att bli lurad till att kämpa för judarnas räkning.

Återigen stort tack för att ni tipsade mig om Life Science.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. & Mrs. Andrew Christen
Springfield, Pennsylvania

2 augusti 1980

Kära Andrew och Jennifer:

Tack så hemskt mycket för båda era brev. Det var roligt att höra från er igen. Bifogat finns era medlemsintyg och kort. Visa upp dem med stolthet och fortsätt sprida ordet.

Angående den Trilaterala kommissionen betraktar jag dem som inget annat än ännu en judisk front där ett antal ledande gojer har tagits i tjänst, men dessa samma goyim skulle vara nollor om de inte hade spelat judens spel från första början. The Spotlight gör en stor affär av de Trilaterala, men jag betraktar dem som bara ännu en rök-

skärmen likt Bilderbergarna, Council on Foreign Relations och många andra. Visst är de dåliga nyheter, men låt oss inte bli distraherade av att ha flera mål. Låt oss hålla ögonen på bollen — det grundläggande målet är judarna och hela deras olycksbådande etablissemang. När vi väl gör den vita människan medveten om detta och krossar judisk makt med vit makt, kommer de många judiska satelliterna att sjunka med dem.

Andy, det finns ingen anledning att bli deprimerad eller modfälld. Det finns mycket du kan göra och du har redan börjat göra det, och det är att distribuera vår bok — Den Vita Människans Bibel. Det är det mest effektiva inledande steget du kan ta.

Jag vet inte mycket om John Grady, men jag vet detta. För flera år sedan i Florida kandiderade Jack Eckerd (apoteksmagnaten och en vit man) mot Richard Stone till den amerikanska senaten. Grady hoppade in i racet som en entusiastisk ”Kosher-konservativ” som ett tredje parti och kom på tredje plats. På grund av honom blev juden Stone vald istället för Eckerd. Avsiktligt? Planerat? Jag vet inte, men juden är inne.

Det var trevligt att träffa er båda. Fortsätt kämpa och fortsätt den goda kampen. Vare sig vi vill det eller inte kommer det att ske en världsomvälvning av stora proportioner under detta 80-tal. Huruvida den vita rasen och era ättlingar kommer att överleva beror helt på hur väl informerad och förberedd den vita rasen är. Alla spöken i skyn kommer inte att vara till någon som helst hjälp, men om vi kan få ut de första 10 miljonerna exemplar, kommer vi att ha lyckats. Och det upprepar jag, kommer att vara den största affär den vita människan någonsin gjort för sig själv.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Segment 48

Ms. Margaret E. Stucki
Tallahasee, Florida

18 oktober 1980

Bästa Ms. Stucki:

Tack för ditt brev av den 2 augusti. Jag ber om ursäkt för det sena svaret, men vi var utanför delstaten i en månad och jag ligger långt efter med att besvara all korrespondens.

Jag håller med dig till 100 procent om den skändliga judiska kontrollen över konsten (liksom allt annat) och deras pågående program för att degradera, judaisera och "niggerisera" allt som en gång var gott och vackert. Jag känner verkligen medlidande med din svåra situation att vara fångad i deras svekfulla snaror. Men å andra sidan antar jag att vi alla är det på ett eller annat sätt, i högre eller lägre grad. Jag önskar att jag kunde hjälpa dig direkt, men allt jag kan göra är att fortsätta driva på den kurs jag har valt, en kurs som jag ser som den enda lösningen.

Vi kan inte vinna enskilda strider på någon front, såsom konst, pengar, regering, skolor, etc. Vi kan bara vinna det totala kriget mot judarna så som Hitler gjorde i Tyskland. När vi väl gör det kommer alla andra bitar snart att falla på plats.

Detta är något vi kan göra och vi måste göra det. Endast genom att först upplysa och sedan förena den vita rasen kan vi vinna, och jag tror att vår trosbekännelse och vårt program är det enda sättet att göra det på. Jag hoppas att du kommer att göra vad du kan för att sprida ordet.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. Roy J. Skotty
Naples, Florida

1 december 1980

Bäste Mr. Skotty:

Tack för din medlemsansökan och även din nya beställning på 10 exemplar av Federal Reserve-häftet. Vi postade de sistnämnda till dig den 1 december.

Bifogat finns ditt medlemsbevis och medlemskort. Visa upp dem med stolthet, rekrytera och sprid ordet på andra sätt.

Om du skulle vilja bilda en liten kyrkogrupp i ditt område, så prästviger vi pastorer, och vår prästvigning är precis lika laglig och auktoritativ som vilken annan som helst, vare sig det är en katolsk präst eller en metodistpastor. Vårt huvudsakliga initiala syfte är spridning — att få ut boken och organisera

när vi driver detta mål. Bifogat finns en ansökan till prästerskapet.

Förutom att fylla i ansökan är det nödvändigt att ge en ytterligare donation på 20,00 $ till kyrkan. För detta får du återigen böcker, skivor eller annat material som du finner lämpligt.

Jag anser att det är ytterst viktigt att vi organiserar oss och etablerar oss så snabbt som möjligt, eftersom tiden håller på att rinna ut för oss. Jag skulle tro att ett område som Neapel skulle vara ett oerhört produktivt område eftersom det är hemvist för ett stort antal miljonärer som har tid, pengar och intelligens för att verkligen få igång en kraftfull rörelse. Jag inser att sådana människor också är de mest vilseledda när det gäller ras och religion, gömda i ett elfenbenstorn av likgiltighet. De intar alltför ofta attityden ”Jag har mitt på det torra — åt helvete med den vita rasen”, och hoppas att syndafloden inte ska drabba dem under deras livstid. Detta är naturligtvis dumt och kortsynt. Troligtvis kommer den att drabba dem under deras livstid, men även om den inte gör det, vad händer med deras barn, deras barnbarn och den vita rasens framtida öde?

Jag kände Joe Thompson (fastighetsmäklaren) i Neapel ganska väl och han läste och distribuerade några av våra böcker. Han dog dock för några år sedan, och även om han höll med om vår filosofi, gjorde han föga för att främja den. Hur som helst har Neapel en enorm potential om det vore ordentligt organiserat, och jag hoppas att du kommer att kunna sätta fart på den potentialen.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Mr. John W. Smith
Anglo Saxon Church of Woden
London, England

10 januari 1981

Bäste Mr. Smith:

Härmed bekräftas ditt brev av den 16 december och även mottagandet av ditt bidrag på 15,00 $. Vi skickade en kartong med åtta exemplar av "White Man’s Bible" till dig den 9 januari. Räkna med cirka sex veckor för leverans via ytfrakt. Vi skickade den till adressen i Islington.

Som svar på din fråga om andra böcker som avslöjar kristendomens bedrägeri, kan jag säga att det finns mängder av dem, om du vill fördjupa dig i det ämnet. En av de mest uttömmande är en uppsättning i 11 volymer skriven av Col. Robt. G. Ingersoll före sekelskiftet. Jag har alla hans böcker. Även Nietzsches ”Antikrist” är bra och det finns hundratals andra. Om du vill ha en liten katalog över den typen av litteratur, skriv till ”The Truth Seeker Co., Inc.”, Box 2832, San Diego, CA 92112 för deras boklista.

Det är dock mitt förslag att vi inte slösar vår tid på att springa

detta ämne i grunden. När man väl inser att jorden är rund och inte platt finns det väldigt liten anledning att läsa ytterligare ändlösa böcker i ämnet. Vad vi måste koncentrera oss på är rekrytering och organisering och att få juden från vår rygg.

Vi skulle vilja se varje anhängare bli ett miniatyrdistributionscenter för våra "White Man's Bibles". Du har gjort en bra början. Vi skulle vilja se dig fortsätta att göra det, att organisera, att proselytisera och bygga en rörelse av växande proportioner i England tills du driver ut den judiska parasiten från dina stränder. I CREATIVITY har du trosbekännelsen och programmet.

Jag har aldrig hört talas om boken "A Real Case Against the Jews" som du nämner i ditt brev. Vi har dock distribuerat tusentals exemplar av ett tvåsidigt flygblad med det namnet, varav ett exemplar bifogas. Om du kan få tag på ett exemplar av boken till mig, skulle jag vara mycket intresserad av att få den.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Dr. A. U. Brown
Santa Ana, Kalifornien

10 januari 1981

Bäste Dr. Brown:

Tack för dina vänliga kommentarer om vår bok, NATURE'S ETERNAL RELIGION, samt bidraget på 1,00 dollar. Bifogat finns några andra skrifter vi har för tillfället.

För några år sedan skickade två olika anhängare som hade läst min bok mig ett exemplar av din bok, DIGNITARIAN WAY, som jag läste. Jag slogs av likheten i våra slutsatser, nämligen att judarna uppfann kristendomen för att förgöra romarna, och i förlängningen den vita rasen. I all rättvisa mot mig själv kom jag till denna slutsats på egen hand utan förslag från någon omkring 1969 eller 1970, och beslutade att vad den vita människan verkligen behövde var en egen rasreligion, därav NATURE'S ETERNAL RELIGION.

Vid studier av Jewish Encyclopedia har jag också stött på en viss tysk författare vid namn Eugen Duhring (1833-1922) som skrev en bok "Die Judenfrage" i vilken jag förstår att han förespråkade samma idé. Jag har dock aldrig lyckats få tag på ett exemplar av det manuskriptet.

Efter att ha läst din bok skrev jag till dig på den adress som angavs i boken, nämligen 355½ N. Pine St., Orange, CA. Jag fick aldrig något svar, och brevet kom inte i retur.

Jag har precis färdigställt min andra produktion kallad "THE WHITE MAN'S BIBLE", 451 sidor. Den är hos tryckeriet nu och kommer att vara klar för distribution om cirka tre veckor. Denna andra bok är en utvidgning...

sion och utvidgning av den första, och går in på de grundläggande övervägandena kring hälsa och miljö samt rashygien, jude- och negerproblemet etc. De två kommer att betraktas som följeslagare och kommer att fullborda vår religions grundläggande trosbekännelse och dogm. Jag kommer att skicka dig ett exemplar när den andra boken kommer ut.

Jag skulle bli glad att höra mer från dig och utbyta idéer och erfarenheter med dig som kan vara till ömsesidig nytta för båda våra rörelser.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Duke Eddy 11 januari 1981
N. Hollywood, Kalifornien

Kära Duke:

Tack för ditt brev av den 30 december. Det var roligt att höra från dig.

Som svar på punkt nr 1 i ditt brev, hävdar jag inte (i min bok) att arier är överlägsna. Tvärtom konstaterar jag att ordet ”arier” är vagt och meningslöst, och verkar splittrande för den vita rasens enande. Jag betonar att vi använder ordet ”Vita Rasen” genom hela vår rörelse och att ord som kaukasier, den västerländska människan, etc., är felaktiga benämningar, är meningslösa och tar bort äran från den vita rasen som sådan.

Vi skulle vilja att varje anhängare blev ett aktivt (om än i miniatyr) distributionscenter för våra "White Man’s Bibles". Vi skulle vilja att du drar ditt strå till stacken.

För att bli ordinerad som präst i vår kyrka är det nödvändigt att först bli medlem. Jag bifogar härmed en medlemsansökan.

För att bli präst är det nödvändigt att ge ett ytterligare bidrag på 20,00 $ till kyrkan, för vilket du får ytterligare material för distribution. Vi måste få ut de första 10 miljonerna! Vi kommer att skicka dig en ansökan om prästämbetet efter att du har blivit medlem, om du då önskar ansöka.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Luis Emmanuelli 1 februari 1981
Brooklyn, New York

Bäste Mr. Emmanuelli:

Tack för din ansökan och den mottagna checken på 15,00 $.

Vi skickade en kartong med åtta exemplar av NATURE'S ETERNAL RELIGION till dig den 27 januari. Du kanske redan har tagit emot dem vid det här laget.

Bifogat finns ditt medlemsbevis och medlemskort för 1981. Vi är stolta över att ha dig som medlem.

Jag vill också bekräfta ditt tidigare brev och det material du skickade till mig som antyder att Hitler förmodligen var en dubbelagent som arbetade för judarna.

Jag tror att jag svarade på samma hypotes till dig för ungefär sex månader sedan och jag anser att det är meningslöst att fullfölja den. Låt mig upprepa — jag tycker att idén är orimlig. Ingen i historien har någonsin kämpat mer fanatiskt och mer tappert än Hitler, de tyska generalerna och det tyska folket. I slutändan gav miljontals av dem sina liv för saken, inklusive Hitler och många i arméstaben. Ingen kan ge mer överväldigande uppoffring och hängivenhet än att ge sitt liv för en sak. Jag önskar att vi hade fler vita människor i det här landet som var så hängivna.

Det mest fördömande beviset du kan anföra mot Hitler är att tyskarna förlorade kriget och judarna vann med förrädisk och svekfull hjälp från de vita folken i England, Frankrike, USA, Ryssland och praktiskt taget resten av världen.

Men vad bevisar det? Låt mig ställa denna fråga till dig — om du blev överfallen av ett gäng på tio nigger och de slog dig gul och blå, bevisar det att du hade moraliskt fel och att de hade moraliskt rätt? Bevisar det också att du på något sätt i hemlighet samarbetade i att bli misshandlad? Tänk på det.

Hur som helst har vi ett enormt problem som stirrar oss i ansiktet och ett jobb att utföra. Så låt oss glömma att predika om teoretiska frågor och gå vidare med det verkliga jobbet.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Thomas E. O'Brien, Redaktör
New Christian Crusade Church
Metaire, Lousianna

4 februari 1981

Bäste Mr. O'Brien:

Tack för din korta notis från den 16 januari där du informerar mig om att du har publicerat min artikel om Federal Reserve på förstasidan av Christian Vanguard.

Jag är inte missnöjd med att du publicerade den, men det finns vissa aspekter av ditt tillvägagångssätt som jag anser är mycket öppna för kritik.

(a) Det hör till vanligt hyfs att be om tillstånd innan, snarare än efter att man tillkännager en oåterkallelig handling. Hade du gjort det,

Jag skulle ha varit glad över att ha gett er tillstånd.

(b) Medan ni anger mitt namn i byline (med liten stil) nämns inget om det faktum att jag är grundare av SKAPARENS KYRKA (THE CHURCH OF THE CREATOR) eller att vår kyrka ens existerar. Detta är varken ärligt eller rättvist, vare sig mot mig själv, vår kyrka eller mot era läsare.

(c) Min starkaste kritik är dock att ni mot slutet ändrar och klåpar ihop slutsatsen om vad min broschyr säger är lösningen, som om det vore så jag sa det. Jag frågar er — är det ärligt? Är det kristet att ljuga och förvränga?

Nu när ovanstående är sagt, vill jag konstatera att trots våra religiösa skillnader gällande judisk kristendom, om bedrägeriet med spöken i skyn och allt det där hokus-pokus, så är jag inte fientlig mot vare sig er eller er tidning. Tvärtom betraktar jag er och er grupp som viktiga allierade i kampen för överlevnad mot den svekfulle juden. Jag beklagar bara att ni förvirrar frågan genom att blanda in allt det där ogrundade övernaturliga nonsenset som det inte finns ett spår av bevis för. Jag har erbjudit en belöning på 1000,00 dollar till vem som helst, gång på gång, om de kunde lägga fram några konkreta meningsfulla bevis som skulle hålla i domstol för att (a) Kristus någonsin existerat (b) att det faktiskt finns ett spöke, en vålnad, en ande, helig eller annan, som har hand om allt (c) att himmel eller helvete existerar (d) att själar existerar och svävar hit och dit.

Ingen har någonsin gjort det. Varför, om saken är så säker och vattentät, finns det inte ett överflöd av konkreta bevis? Som det ser ut nu finns det inte mer bevis för allt detta nonsens än vad det finns för Gåsmors eller jultomtens existens. Kan ni förklara detta för mig?

Jag upprepar, jag är inte fientlig mot ert arbete. Jag har inte bara läst Christian Vanguard då och då, utan även prenumererat på den flera gånger. Jag har uppskattat många av artiklarna och funnit dem mycket informativa, särskilt sådana som ”Den vita rasens hjältar”. Ja, jag skulle vilja ha en gratisprenumeration på Christian Vanguard som ni erbjuder i er notering. Om ni också ville skicka ett halvdussin exemplar med min artikel, skulle jag uppskatta det.

Jag har just gett ut ett andra verk THE WHITE MAN’S BIBLE, 451 sidor, en följeslagare till NATURE’S ETERNAL RELIGION. Jag skickar er ett recensionsexemplar under separat omslag. Artikeln om Federal Reserve Board är ett av kapitlen i den, men det finns 72 till. Jag tror att ni kommer att finna flera som också kan vara lämpliga för publicering i CHRISTIAN VANGUARD i framtiden. Om så är fallet, VÄNLIGEN stäm av med mig i förväg.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

Dr. Martin A. Larson
Phoenix, Arizona

5 februari 1981

Bäste Dr. Larson:

Detta är ett svar på ditt brev från den 28 januari angående min korrespondens med Glen G. Hawks vid I.R.S. Det gläder mig att du instämmer i min inställning till denna fiende till alla goda och ärliga arbetande människor.

Jag är inte bekant med fallet rörande den herr Froembgen som du nämner. Kanske du skulle kunna ge mig några detaljer eftersom du säger att han uppenbarligen intog en liknande ståndpunkt som vår.

När det gäller rädslan för judarna osv., så är jag sedan länge färdig med allt sådant. Det påminner mig om en situation omkring 1969 när jag bröt med Birch Society och intog en öppet fientlig och aktiv position mot judarna. En söt liten dam skrev ett varnande brev till mig och sa: var försiktig! Judarna kommer att döda dig! Jag svarade att så må vara, men under tiden kommer de att få höra ifrån mig först. Tja, för ungefär åtta år sedan dog denna söta lilla dam i cancer, och här är jag och är fortfarande i full gång, efter att ha skrivit två hätskt antijudiska böcker och under tiden även grundat en kyrka och en religion som jag anser är det absolut mest effektiva och direkta sättet att lösa den vita mannens skamliga belägenhet som han vältrar sig i idag.

I ett separat paket postade jag för några dagar sedan ett kostnadsfritt exemplar av min andra bok THE WHITE MAN'S BIBLE för din genomläsning och bedömning. Jag hoppas att du vill gynna mig med dina träffande kommentarer om dess trosbekännelse, program och innehåll. Det är en kompletterande bok till mitt första verk NATURE'S ETERNAL RELIGION. Jag förutsätter att du redan är bekant med den senare, men om inte, skickar jag gärna ett exemplar av den också.

Angående mina duster med I.R.S. har jag faktiskt inte haft alltför mycket besvär med dem ännu och kyrkan har fortfarande kvar sin skattebefriade status (sedan 1974). Jag antar att de är något ovilliga att röra upp ett getingbo kring oss (åtminstone i nuläget) eftersom det jag har att säga och det vår kyrka står för, om det fick en vidare spridning, skulle vara förödande för hela den judiska konspirationen. Jag har funnit att om man kastar den judiska konspirationen direkt i ansiktet på dem är de mycket mer försagda än om man gör det med konstitutionen.

För att uppdatera dig så återkom de med ett andra brev som svar på mitt från den 23 maj 1979. Jag skickade dem då mitt brev från den 18 juni 1980, av vilket jag bifogar en kopia härvid. Jag skickade dem även en medföljande kopia av domare Battins beslut rörande Universal Life Church, av vilket jag också bifogar en kopia. Utöver ett meningslöst telefonsamtal från någon jude vid I.R.S. i Washington har jag inte haft några ytterligare problem. Jag sa till honom att inte ringa

mig, ge mig det skriftligt.

Jag har dock inga illusioner om att detta är slutet på fallet, särskilt som vi växer och vårt inflytande expanderar. Som jag har sagt gång på gång i båda mina böcker — vi kommer inte att utmanövrera dem med juridiskt fikonspråk, eller genom att peka på konstitutionen eller Bill of Rights. Vi kommer inte att överlista tidernas främsta smygare med ord. Vi kommer bara att slå skiten ur dem genom ren massiv kraft och detta kräver antal — miljontals väckta och informerade Vita Rasliga Kamrater organiserade till en kraftfull polariserad murbräcka.

För att polarisera måste man ha en kraftfull trosbekännelse eller religion att polarisera kring. Detta är vad vi har försökt åstadkomma i de två böcker jag har skrivit — att ge den Vita Rasen en trosbekännelse, en religion och ett program kring vilket alla goda män kan samlas och bygga en kraftfull kraft som kommer att krossa den judiska konspirationen i spillror. Varför den Vita Rasen med all sin intelligens och sitt geni inte har kommit på en sådan religion för tusentals år sedan förblir fortfarande ett mysterium för mig.

I vilket fall som helst, med tillkomsten av CREATIVITY har vi nu en sådan religion. I CREATIVITY tror jag att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TROSBEKÄNNELSEN.

Det är vårt initiala mål att placera 10 miljoner exemplar av vår WHITE MAN'S BIBLE, och NATURE'S ETERNAL RELIGION, i händerna på våra Vita Rasliga Kamrater. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer vi att ha judarna och niggrerna på flykt. När man betänker att vi spenderar mer på de sysslolösa niggrerna på socialbidrag på en halvtimme än vad dessa 10 miljoner böcker skulle kosta, kan man se vilken enorm affär detta skulle vara för den Vita Rasen!

Jag tror vidare att detta årtionde kommer att se slutet på vägen — på ett eller annat sätt. Vi, den Vita Rasen, kommer antingen att lyckas eller gå under under 80-talet.

Vänligen håll kontakten. Vad jag letar efter just nu är en ung dynamisk spjutspets (liknande A.H.) för att leda vår rörelse. Om du har några kontakter eller förslag, skulle jag vara öppen för att undersöka sådana utmanare.

För en Vitare och Ljusare Värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Arthur L. Klaastad
Saudi Arabian Airlines
Jeddah, Saudiarabien

6 mars 1981

Bäste Mr. Klaastad:

Jag uppskattade ditt intressanta och informativa brev från den 11 februari

(som nådde mig den 4 mars). Vid det här laget hoppas jag att ni har läst klart NATURE'S ETERNAL RELIGION och har smält dess innehåll.

NATURE'S ETERNAL RELIGION publicerades 1973. Precis förra månaden kom jag ut med en kompletterande bok som heter THE WHITE MAN'S BIBLE, vilken nu fullbordar hela vår trosbekännelse och vårt program, och jag tror att den tillför betydande värde till det. Per igår postade jag ett exemplar av den till er via ytförsändelse. (Det kommer förmodligen att ta ungefär sex veckor innan den når er.)

När ni reser omkring i Asien och Afrika som ni gör, är jag säker på att ni får en förstahandsblick på det elände och det kaos som rasblandning och bastardisering har orsakat i världen. Hade den vita människan använt sitt förnuft ordentligt och hade romarna haft en rasreligion såsom CREATIVITY, skulle alla dessa smutsiga gyttjeraser inklusive judarna för länge sedan ha varit utdöda, och detta skulle vara en mycket vackrare värld idag.

Vår första prioritet är att reda ut den vita människans förvirrade sinnestillstånd. Om ni vill hjälpa till kan ni göra det genom att distribuera våra White Man's Bibles. Jag kan skicka en kartong med åtta böcker av antingen NATURE'S ETERNAL RELIGION eller THE WHITE MAN'S BIBLE till er för 25,00 dollar. Vi behöver hjälp från varje vit raskamrat och vi måste få ut de första 10 miljonerna böcker.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

Mr. Conrad Grieb
Examiner Books
New York City, New York

6 mars 1981

Bäste Mr. Grieb:

Detta är ett svar på er notering från den 4 februari.

Som svar på er fråga om amerikansk "Manifest Destiny", låt mig säga detta: En objektiv vetenskaplig studie av förfluten historia tjänar vid denna tidpunkt inte längre något syfte. Jag tror att timmen börjar bli mycket sen och ingenting kommer nu att rädda den vita rasen förutom att organisera våra vita raskamrater till en stenhård rasmässig murbräcka med en häftig brinnande vrede mot judarna och gyttjeraserna som dess samlingspunkt. Vi behöver bygga upp detta till ett heligt JIHAD utan några begränsningar. Vårt program måste vara tydligt och det måste vara enkelt.

Detta är vad jag avser att åstadkomma genom att främja vår Creativity-rörelse. Jag har just nu kommit ut med en kompletterande bok till NATURE'S ETERNAL RELIGION kallad THE WHITE MAN'S BIBLE, som jag anser avrundar och fullbordar vår trosbekännelse och vårt program. Jag skickar er ett exemplar under separat omslag.

Jag tror inte att den genomsnittlige vite tölpen vare sig kan läsa en mångfald av böcker, inte heller kan han förstå dem även om han tog sig tid (vilket han inte kommer att göra). Därför anser jag att det är bättre att polarisera kring en aggressiv, hårdnackad rasreligion, hålla det enkelt och fortsätta hamra på.

Kort sagt, först och främst behöver vi en rastrosbekännelse att polarisera kring, för att sedan bedriva propaganda, omvända och organisera.

Jag kan vara (det är jag!) partisk gentemot mitt eget program, men det är så jag ser det.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,
B. Klassen, P.M.

Mr. Lee Smoot, Jr. 8 mars 1981
Big Timber, Montana

Käre Mr. Smoot:

Stort tack för ditt brev från den 18 februari och beställningen på 50 exemplar av vår WHITE MAN'S BIBLE. Vi skickade kartongen med 50 böcker till dig den 23 februari och jag antar att du har tagit emot dem vid det här laget. Jag uppskattar det arbete du gör och vi behöver tiotusentals fler hängivna anhängare och distributörer ute på fältet som du själv. Vi måste få ut de första 10 miljonerna böcker!

Vi har aldrig fått någon beställning från Hester, även om jag fick ett brev från honom för en tid sedan, ett brev som jag besvarade. Eftersom du skrev till mig, skrev jag till honom igen och bad honom ge mig detaljer om eventuella beställningar han gjort, eller pengar han kan ha skickat, men hittills inget ytterligare svar.

Din notering från Thos. E. O'Brien från Christian Crusade är intressant. Han använder sig av mitt material, såsom artikeln om Federal Reserve, men avfärdar mig sedan som en "ateist" som inte är skickad att förstå kristendomen, och som har en "slarvig förfader" vad i helvete det nu betyder. Detta är typiskt för dessa hycklande spökjägare. Faktum är att jag förstår kristendomen alltför väl och har insett att den är en av de äldsta svindlarna i den vite mannens historia, som har förstört det romerska riket och orsakat den vita rasen obeskrivlig skada.

Det finns en annan sak i ditt brev som bekymrar mig och det är din iakttagelse att Liberty Lobby drivs och kontrolleras av judar. Detta är nyheter för mig och jag hade stora planer på att annonsera om THE WHITE MAN'S BIBLE i Spotlight. Har du någon ytterligare information om detta?

Mr. Smoot, låt mig återigen tacka dig för din fina beställning, jag verkligen

uppskattar det. Fortsätt med det goda arbetet och låt mig höra från dig angående ovanstående frågor.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Staffan Persson
Danderyd, Sverige

9 mars 1981

Bäste Mr. Persson:

Ditt brev av den 16 december till Noontide Press i Torrance, Kalifornien, hänvisades till mig för ett svar av Mr. Willis Carto från Liberty Lobby.

Eftersom ditt brev i hög grad refererar till kristendomen, religion och dess exponering, tänkte Mr. Carto att jag kanske var rätt person att kontakta.

Jag har skrivit två böcker i ämnet ras, kristendom, judarna och relaterade ämnen. Den första boken var NATURE'S ETERNAL RELIGION, 508 sidor, som kom ut 1973. Den andra är THE WHITE MAN'S BIBLE, 451 sidor, som precis publicerades förra månaden. Jag har också grundat en kyrka, en rasreligion kallad CREATIVITY vars främsta mål är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Jag bifogar ett flygblad med frågor och svar som ger dig mer information om vår rörelses trosbekännelse och mål.

Om du önskar beställa exemplar av någon av de två nämnda böckerna kostar de 8,00 USD styck, eller båda tillsammans för 12,00 USD porto betalt. (Flygbladet är något inaktuellt, eftersom THE WHITE MAN'S BIBLE inte ens finns listad och tryckkostnaderna har stigit avsevärt för NATURE'S ETERNAL RELIGION, vilket gör att den nu kostar 8,00 USD.)

Jag läser och talar tyska och är intresserad av att få tag på ett exemplar av Duhrers "Die Judenfrage". Råkar du ha tillgång till ett exemplar?

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

Mr. Merl Webster
Park City, Kentucky

15 mars 1981

Bäste Mr. Webster:

Det var roligt att höra från dig. Jag är tacksam över att vår bok THE WHITE MAN'S BIBLE har gjort ett stort intryck på ditt tänkande

och filosofi. Det faktum att du tillbringade en sömnlös natt i meditation över dess innehåll är det första steget mot verkligheten och en sund bedömning av den verkliga värld vi lever i, och i att göra oss av med spökena i skyn – de villfarelser som så länge har plågat den vite mannens tänkande.

Det finns ingen anledning att vara ängslig över att utbyta konfidentiell information (jag vet inte av vilken art den kan vara) via posten. Huruvida det är "säkert" eller inte vet jag inte, precis som jag inte vet om det är "säkert" att köra bil eller flyga. Men jag har utväxlat tusentals brev utan några särskilda störningar. Så jag ser ingen anledning att vara ängslig.

Vad gäller investeringar, att tjäna pengar osv., är jag i detta skede av historien mycket mindre intresserad av det fältet än av att få ut de första 10 miljonerna av våra böcker, vilket är ett fulltidsprogram i sig självt. Om vi nu, naturligtvis, hade obegränsade finanser som judarna, skulle det förvisso påskynda det hela. Bifogat finns ett häfte om Federal Reserve och hur judarna har monopol på att trycka obegränsade mängder falska pengar som de dumma Goyim betraktar som "lagligt betalningsmedel".

Låt mig höra från dig snart och jag hoppas att du kommer att bli en hängiven distributör av våra heliga böcker. När allt kommer omkring är det inte nog med att bara filosofera. Efter att du har fått ordning på ditt tänkande är det handling som räknas.

För en vitare och ljusare värld,

Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

CREATIVITY—
Trosbekännelse och Program

Grundläggande punkter:

1. CREATIVITY är en raslig religion vars främsta mål är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

2. Vår organisation är känd som **CHURCH OF THE CREATOR**. Vår rörelse och religiösa filosofi kallas **CREATIVITY**, och medlemmar i vår kyrka kallas **CREATORS**.

3. Varje fråga, vare sig den är religiös, filosofisk, politisk eller raslig, betraktas genom den vita mannens ögon och uteslutande ur den vita rasens perspektiv som helhet.

4. Det avgörande testet för varje teori, plan eller program är detta: Kommer det att vara till fördel för den vita rasen?

5. Vi tror att den vita rasen är naturens främsta skapelse genom tiderna och att vår mest dyrbara skatt är vår vita genpool. Att vakta renheten i vår världsomspännande genpool, att förbättra den och att uppgradera våra framtida generationer är vårt högsta ansvar och vår mest heliga plikt.

6. De fyra grundpelarna i vår religiösa trosbekännelse är: **EN FRISK SJÄL** i **EN FRISK KROPP** i **ETT FRISKT SAMHÄLLE** i **EN FRISK MILJÖ**.

7. Vår **GYLLENE REGEL** är: Det som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; det som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.

8. En grundlig och omfattande studie av historien har övertygat oss om att judarna, med sin avskyvärda talmudiska och judiska religion, är de mest lömska och farliga parasiterna i hela historien, och att de nu kontrollerar och manipulerar finanserna, propagandan, medierna och världens regeringar. Det är vår heliga plikt och orubbliga mål att få bort dessa parasiter från den vita rasens rygg och göra det möjligt för den vita rasen att återigen ta kontroll över sitt öde och återställa det i sina egna kapabla händer.

DELENDA EST JUDAICA!

9. Vi avser att rensa våra egna territorier från alla judar, n-ord [niggers] och ler-raser och skicka dem tillbaka till deras ursprungliga livsmiljö. Med början i USA vill vi sedan hjälpa varje vitt land att befria sina territorier från förorening av ler-raser också, och förhindra inte bara rasblandning, utan även geografisk blandning av raser inom något av de landområden som nu ockuperas av den vita rasen.

10. Ett oerhört vapen i den världsomspännande judiska drivkraften för rasblandning och spridning av ler-raserna har varit den judiska kristendomen, hopkokad i syfte att bastardisera och förstöra

den Vita Rasen. Det är vårt uttalade mål att avslöja detta judiska bedrägeri och ersätta det med en sund, hälsosam rasreligion av vår egen.

11. Vårt främsta och viktigaste problem för att rädda den Vita Rasen från rasblandning och folkmord är att reda ut det förvirrade och röriga tänkandet hos den Vita Rasen själv. När vi väl har åstadkommit så mycket, kommer det att vara relativt enkelt att få judarna, negrerna och ler-raserna från våra ryggar. När detta har uppnåtts, föreslår vi att vi expanderar den vita mannens territorium sakta och gradvis, likt det historiska ”erövrandet av västern” i det tidiga Amerika, tills den vita mannen bebor alla goda marker på denna planet Jorden.

12. Samtidigt med ovanstående avser vi att främja och utöva rashygien för uppgradering och framsteg för själva den mänskliga arten, så som det beskrivs i våra TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKER, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*.

13. Vi är också djupt oroade över den nu snabbt försämrade miljön på vår planet Jorden, som inte bara har blivit rasmässigt förorenad, utan håller på att bli kraftigt kontaminerad med överväldigande mängder kemiskt avfall, kärnavfall och andra farliga och giftiga gifter. Så snart den Vita Rasen återigen har kontroll över sitt eget öde, avser vi att vända denna process, städa upp planeten och återigen göra den till en ren, trevlig och livskraftig plats för den Vita Rasen att leva på.

14. Vi avser också att ta itu med problemet med jordbruksmark och jordens bördighet, ett problem som nu är utom kontroll. Som det anges i *The White Man's Bible* (Creative Credo nr 13, 14 och 15) planerar vi att sätta i verket ett program för att återställa jordens bördighet och bevara dess stabilitet på världsomspännande basis.

15. Vi är också oroade över vårt folks fysiska och mentala hälsa. För att förbättra och uppgradera det fysiska välbefinnandet hos både unga och gamla, avser vi att främja en naturlig livsstil så som den först lades fram i *The White Man's Bible* och ytterligare utvecklades i *Salubrious Living*. De viktigaste komponenterna för ett sådant program sammanfattas i båda böckerna under ”14 BASIC POINTS” i *Salubrious Living*.

16. Vår grundläggande filosofi stakas ut under rubriken ”DE SEXTON BUDORDEN” i både *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*, och är en integrerad del av vår trosbekännelse.

17. Vår ”Oavhängighetsförklaring från judiskt tyranni” återfinns i Creative Credo nr 67 i *The White Man's Bible*.

18. Vårt program för att övervinna det tyranni och våld som riktas mot den Vita Rasen beskrivs på sidan 401 i *The White Man's Bible*, och vi avser att följa och genomföra dessa steg, inklusive

Artiklarna 7 och 8 i den angivna ordningen, om och när den tid kommer då vi tvingas göra det.

19. I Kreativt Credo nr 65 har vi en ytterligare trosbekännelse för vår kyrka som gör det möjligt för den vita rasen att skydda sig mot en fientlig regering, under rubriken ”Artiklar för den vita rasens försvar”. Även detta är en väsentlig del av vår trosbekännelse och vårt program.

20. I en snabbt degenererande värld som nu är överbefolkad och översvämmad av en explosion av underlägsna lerraser; en värld som är drogtyngd och redan överdrivet förorenad med giftiga kemikalier och kärnavfall; en värld som nu är dränkt i anarki, kaos och terrorism, är det icke desto mindre vårt slutgiltiga och fortsatta mål att i dess ställe bygga en vitare och ljusare värld för våra framtida generationer.

I DEN VITA RASENS NAMN
EN SJÄLVSTÄNDIGHETSFÖRKLARING
FRÅN JUDISKT TYRANNI

Eftersom en genomgripande studie av både samtida och antik historia slutgiltigt har avslöjat följande situation:

1. Den judiska rasen har genom val fört ett dödligt, obevekligt krig mot oss, den vita rasen, i syfte att förinta oss.

2. Det judiska folket är sammanslutet i en ondskefull raslig, religiös och politisk konspiration för att få kontroll över alla pengar, alla ekonomiska och finansiella resurser, all mark och territorium och fastigheter i världen, kort sagt, dess totala rikedom.

3. Judarna har gjort det till sitt främsta mål att rasmässigt blanda upp, döda, decimera och på annat sätt förinta den vita rasen.

4. Judarna är beslutna att förslava alla världens raser, inklusive den slutliga uppblandade produkten av den vita rasen som de avser att frambringa.

5. Judarna har tidigare framgångsrikt och successivt förintat våra vita rasmässiga förfäder, för att nämna några: De vita egyptierna; de högst kreativa och begåvade grekerna i den klassiska historien; de stora och ädla romarna under antiken.

6. Den judiska konspirationen äger nu, och/eller monopoliserar, kontrollerar majoriteten av den vita mannens industri, finanser, utbildningsfaciliteter, nyhetsmedier, tv-nätverk, regering, religion, och monopoliserar alla eller nästan alla instrument för tankekontroll.

7. Den vita rasen är nu ett ockuperat och förslavat folk under det judiska tyranniets grymma häl. Nu, därför, proklamerar vi i CHURCH OF THE CREATOR, i namnet av alla våra vita raskamrater över hela världen, denna, vår egen självständighetsförklaring.

Vi beslutar härmed att det är vår heliga plikt och heliga förpliktelse, inte bara mot oss själva, utan också mot våra ädla förfäder

som frambringade oss, och vår dyrbara avkomma som kommer att följa oss, för att åstadkomma en världssituation där vi är beslutna:

1. Att kasta av oss det judiska tyranniets och kontrollens ok.
2. Att rycka kontrollen över den vita mannens öde i händerna på vårt eget folks lojala och kapabla händer.
3. Att evigt kämpa för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.
4. Att krympa våra fiender, nämligen judarna och de andra raserna, och utöka territoriet, makten och antalet av våra egna vita raskamrater.
5. Att göra det omöjligt för judarna och andra raser att någonsin igen hota den vita rasens existens och välbefinnande.

Till detta, vår självständighetsförklaring, lovar vi för evigt våra liv, vår heliga heder och vår religiösa iver.

REGISTER

Andrade, J. M., 173, 175
Argyle-Stewart, P. D., 146
Austin, Abe L., 131
Ayre, Arthur, 149
Barton, Harry H., 55, 63, 94
Bitzer, Floyd K., 22
Bove, Jr., Nicholas J., 68
Breda, Mike, 41
Brohaska, F. J., 135
Brown, A. U., 259
Brown, Övlt. H. N., 54, 87
Burke, Wm. A., 11, 50
Butler, Jas. A., 182
Callahan, Allan, 62, 184
Calland, Arthur, 97
Carlson, G. R., 196
Carr, E. Walter, 220, 223
Carruba, Paul Sam, 136
Chastonay, L. P., 198
Childs, M., 9, 21
Christen, Andrew, 255
Cinque, Ralph C., 229
Cole, Mick, 90, 98
Commins, Earl E., 95
Constant, Roy J., 91
Cranston, G. R., 118
Czumbil, Josef, 242
DeGroot, John, 224
DePugh, Robert B., 76, 77, 81, 86, 87
DeTurk, Donald, 66
Dickson, Ralph, 16
Douglas, Andrew, 91, 193
Doussy, Dr. L. E., 39
Eddy, Duke, 260
Emmanuelli, Luis, 260
Englert, Paul, 128, 134
Evans, Constance, 233
Gayman, Dan, 130
Gawin, Arthur R., 131, 151
Gerhardt II, John W., 33, 42
Goins, Blanche T., 153, 208
Goldman, Jr., Henry, 59
Grance, Gary, 100, 117
Gray, James K., 246
Greer, John B., 247
Grieb, Conrad, 265
Griffin, G. Edward, 104
Guilllaume, W. J., 120
Gutterman, Wm. J., 16
Harrison, J. L., 235
Harshman, Myron K., 180
Hart, James, 142, 152
Hawk, Glen C., 200
Hermann, Quin L., 51, 167
Herrington, C. D., 51
Higdon, Richard, 247
Hobron, Russ, 145, 159
Hoehler, Richard, 225, 228
Hruskocy, Phil, 140
Hurley, Paul B., 89
Ingram, Albert, 241
Johnson, E. V., 36
Jones, Richard L., 249
Kalemba, Casey, 187
Keech, Dana E., 27
Kimberly, L. O., 46
Klaastad, Arthur L., 264
Klix, Martin, 156, 159, 193, 226, 244, 254
Knowles, Tim, 222
Koldys, Watson S., 149
Krehl, Werner, 143, 153
Kriegh, Ben, 15, 114, 137, 164, 172, 178
Labbe, P. Chas., 115, 119
Landig, Wilhelm, 27
Lane, Kyrt P., 75
Larson, Dr. Martin A., 263
Lazenby, J. G., 219
Lewitzke, Dominic G., 207
Lillie, Charlotte, 99
Lloyd-Davies, Dr. B., 206
MacArthur, John P., 59

MacDonald, D. J., 199
Marks, Danny, 73
McBrearty, Ardie, 72
McCallum, Evan A., 176, 191
McLaughlin, Michael, 117, 171
McNutt, Alton, 222, 240
Moore, Lewis, 44
Morris, Richard C., 165
Newby, Merritt, 71
Oaks, Terry, 161, 168
Obrien, Thos. E., 261
Opheim, Victor L., 184
Parker, Chas. C., 190
Persson, Staffan, 267
Pierce, Wm. L., 8, 29
Pinder, C., 39
Potter, Robt. E., 139
Privette, Craig P., 198
Prohaska, F. J., 173
Purinton, Frank R., 101
Ransopher, Dave, 189
Relf, Robt., 90, 98, 101
Reynolds, Phil, 28
Rice, Cooper W., 252
Russell, Walter, 7
Rust, David, 12, 18,
Sabin, Alfred B., 74, 96, 99, 113, 208
Schmidt, Rudolf, 206, 221, 252
Schramm, Dr. Arthur, 113
Singerman, Robt., 191
Skotty, Roy J., 257
Smith, John W., 258
Smoot, Jr., Lee, 266
Snider, H. L., 123
Spearhead, The, 37
Spicer, Wm., 197
Spitler, Bob, 231, 253
Stark, Richard, 170
Stevens, D. F., 210
Stevens, Harlan, 242
Steward, John, 45
Stinnett, Art, 66, 154, 157, 180, 185, 199, 209, 215, 227, 237, 245
Stormer, John A., 22, 40
Stringfield, E. L., 158
Stucki, Margaret, 257
Szabo, Jr., Ernest, 179
Taylor, T. R., 92
Thomas, John W. J., 164, 166
Thornton, E. P., 19
Tiffany, John, 176
Torri, Lawrence, 10
Unruh, Mrs. Erwin, 213, 218, 255
Vincent, Allen, 160
von Brunn, James, 144
von Moger, Joseph, 135
von Wagman, Joseph 57, 68
Weaver, George, 8
Webster, Merl, 267
Weller, Steve, 217
Westphal, Konrad H., 60, 212, 233, 243
Wetzel, Albert H., 217
Weyher, Harry F., 122
Wheatley, Gilbert H., 63, 71
White, L. C., 231
Wilber, Dave, 205
Wilson, Dennis, 144
Windt, C. N., 244
Witkowski, C. J., 7
Young, P. M., 102
Zahrbach, Beatrice, 194

För att få hela historien om vår rörelse,
läs våra grundläggande och kompletterande böcker.

NATURE'S ETERNAL RELIGION

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1973. 508 sidor, 49 kapitel. Fastställer den grundläggande tron och programmet för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. $8.00 inklusive porto.

THE WHITE MAN'S BIBLE

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1981. 451 sidor, 73 kapitel. Utvidgar och fördjupar tron och programmet, och inkluderar idén om Salubrious Living: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. $8.00 inklusive porto.

SALUBRIOUS LIVING

Skriven av Arnold DeVries och Ben Klassen. 244 sidor, 22 kapitel. Beskriver vårt program i detalj för att leva en naturlig livsstil och uppnå och bibehålla den ultimata superba hälsan och välbefinnandet. $5.00 inklusive porto.

EXPANDING CREATIVITY

Innehåller de ledande artiklarna skrivna av Ben Klassen, P.M., och tryckta i de första 12 numren av Racial Loyalty. Publicerad 1985, 255 sidor, $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 inklusive porto.

BUILDING A WHITER AND BRIGHTER WORLD

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1986. 270 sidor. Fortsätter där Expanding Creativity slutade. $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 inklusive porto.

RAHOWA! THIS PLANET IS ALL OURS

Av Ben Klassen, P.M., publicerad 1987. 260 sidor. Fortsätter med de ledande artiklarna från nummer av Racial Loyalty där Building a Whiter and Brighter World slutade. $5.00 styck — Kartong om 10 — $25.00 inklusive porto.

THE KLASSEN LETTERS, VOL. ONE

Spårar den evolutionära utvecklingen av grundarens ideologi som den krönikerats genom hans korrespondens — 1969 till 1976. 292 sidor. $6.00 styck — Kartong om 10 — $30.00 inklusive porto.

THE KLASSEN LETTERS, VOL. TWO

Nyhet! Precis utkommen! Fortsätter korrespondensen från 1976 till 1981. 276 sidor. $6.00 styck — Kartong om 10 — $30.00 inklusive porto.

PAKET MED ÅTTA BÖCKER — $30.00 (Individuell kostnad skulle vara $48.00 — en besparing på $18.00) inklusive porto

Beställ från: CHURCH OF THE CREATOR
P.O. BOX 400, Otto, NC 28763

En revolution av värden genom religion

Bestående av

Bok ett — Tolv kapitel om

Jämförande religioner

Bok två — Tjugofyra kapitel av

De vildaste historier som någonsin berättats

av BEN KLASSEN, P.M.

Grundare, Church of the Creator

En värderevolution genom religion

BOK ETT:

Tolv kapitel om jämförande religionsvetenskap

BOK TVÅ:

Tjugofyra kapitel om de vildaste historier som någonsin berättats

av

BEN KLASSEN, P.M.

Grundare, Church of the Creator

Publicerad av
THE CHURCH OF THE CREATOR
P.O. Box 400
Otto, North Carolina 28763 USA

© 1991 av Ben Klassen

Introduktion

En värderingsrevolution genom religion

Vad Creativity-revolutionen handlar om

Genom historien har olika civilisationer och kulturer etablerat en uppsättning värderingar för sig själva som de håller högt. Även om vissa av dessa kan verka lättsinniga, till och med dumma, för andra rivaliserande kulturer, var och är de likväl de grundläggande måttstockarna för var och en av dessa specifika kulturer, nationer och/eller civilisationer — värderingar de håller kära.

Hur etablerades dessa primära värderingar? Återigen, om vi går tillbaka i historien finner vi att sådana värderingar härleddes och formades genom deras specifika religiösa övertygelser. Medan en ko för vita européer bara är en ko, ett nyttigt djur som inte är alltför intelligent, är en ko för hinduer ett heligt objekt, ett heligt djur, som tillskrivs gränslös respekt och vördnad. Varför är en ko helig för hinduer? Därför att deras religion säger det till dem, och det är inte deras sak att ifrågasätta varför. För muslimer är Mecka och Medina heliga platser eftersom deras religion säger till dem att det är så det ligger till. För judar är Moses, Abraham, Isak och Jakob och en hel skara andra judiska skurkar deras nationella och religiösa hjältar. De kristna har sin Jesus Kristus, en mytisk judisk figur i bästa fall, utan några meningsfulla historiska bevis för att en sådan figur ens någonsin har existerat.

Jag har listat några centrala höjdpunkter som vördas som grundläggande värderingar av hög aktning i ett urval av många spridda religioner. Men med var och en av dessa följer en hel uppsjö av underordnade värderingar och övertygelser som är knutna till deras centrala kärna, och då en sådan sammanfattning eller lista skulle bli oändlig, är vi här främst intresserade av de grundläggande värderingar som hålls heliga av vår egen ras, den vita rasen. Det är dessa värderingar vi vill undersöka, analysera och bevara och vårda, eller, om de befinns bristfälliga, kasta på historiens sophög och ersätta med en mer förtjänt uppsättning värderingar.

I de följande kapitlen undersöker vi först och främst noggrant tolv stora religioner, vad de står för, tillsammans med en kort sammanfattning av deras ursprung och deras historia. Vi

vill också veta hur de förhåller sig till den Vita Rasen, och i synnerhet hur de står sig i jämförelse med vår egen religion, Creativity, när vi sätter deras olika koncept på det avgörande provet gällande om de är antingen fördelaktiga eller skadliga för den Vita Rasen.

Efter att ha lagt den breda grunden för särdragen hos ett tolftal stora religioner och deras inflytande genom tiderna, fokuserar vi nu vår uppmärksamhet på den specifika religion som oavsiktligt berör oss mest, nämligen kristendomen. Vi gör detta av den överväldigande anledningen att under de senaste nitton århundradena har ***kristendomen subversivt inkräktat på den Vita Rasens sinnen och lyckats bli dess dominerande religion. Med ursprung från en skara judiska skribenter, "profeter" och mordiska brottslingar, har den, som Marcus Eli Ravage, en jude, arrogant skryter, erövrat oss hedningar mer grundligt än någon erövringsarmé i historien någonsin har erövrat sina eländiga offer.***

Vi ställer nu den enkla, grundläggande frågan: ***Har kristendomen varit fördelaktig för den Vita Rasen eller har den varit skadlig för vår överlevnad och välfärd?*** För att vi ska kunna besvara denna fråga logiskt och övertygande, låt oss först undersöka några av de grundläggande värderingar kristendomen förespråkar.

Dessa värderingar är mestadels utspridda på ett dunkelt och förvirrat sätt i Nya testamentet, även om Gamla testamentet, som helt handlar om judarna, upptar mer än två tredjedelar av den kristna bibeln, vilket i sig är ett märkligt stycke bedrägeri. Men utan att skanna hela Nya testamentet kan vi fokusera på de värderingar som Kristus själv (förmodligen) formulerade i Bergspredikan. Han säger:

1. ***Älska dina fiender.***
2. ***Vänd andra kinden till.***
3. ***Döm inte.***
4. ***Sälj allt du äger, ge det till negrerna, och bli en luffare.***
5. ***Stå inte emot det onda.***
6. ***Planera inte för framtiden.***
7. ***Samla inte skatter på jorden, samla skatter i himlen, var det nu än är.***
8. ***Judarna är Guds utvalda folk, det berättar Gamla testamentet för oss om och om igen, tusen gånger.***

Det finns mer i samma stil, men jag tror att vi kortfattat har lagt fram kristendomens inneboende grundsatser. I grund och botten är hela tron och programmet baserat på någon tvivelaktig annan värld, en diffus övernaturlig värld, en som är odefinierad, utan känd plats och utan känd bekräftelse på dess existens. Kort sagt, allt är baserat på vilda påståenden, på spekulationer och, förhoppningsvis, på lättrogenheten hos dess avsedda offer. Det är helt baserat på en vild teori om "spöken i skyn", spöken som ingen vid sina sinnens fulla bruk någonsin har sett, hört, känt eller luktat.

Vi Skapare förkastar dessa meningslösa, diffusa utomvärldsliga påståenden i sin helhet och går ner till verkligheten. Den verkliga världen, inte någon hypotetisk spökvärld, har tillräckligt med olösta problem att brottas med, och dessa är vår främsta angelägenhet. Av dessa berg av problem som den verkliga världen står inför idag, är inte det minsta av våra bekymmer överlevnaden, expansionen och främjandet av vår egen dyrbara ras, den Vita Rasen. För oss Skapare är vår vita genpool vår allra dyrbaraste skatt, en skatt som är oersättlig och som till varje pris måste skyddas från utarmning och förorening. Och häri ligger den fundamentala avvikelsen för våra värderingar från de konstgjorda och hypotetiska värderingar som förespråkas av kristendomen. Medan kristendomen tillber någon mytisk judisk bastard som de har döpt till Jesus Kristus och som förmodligen lär dem att hata och förgöra sitt eget slag, säger vi Skapare precis motsatsen. Vi säger åt helvete med våra fiender, åt helvete med judarna och negrerna. Låt oss istället vörda, respektera och försvara vårt eget slag -- Naturens Främsta, och basera vår tro och kunskap på Naturens Eviga Lagar, källan och grundvalen för all kunskap och visdom. I vår bok är en rasförrädare den mest avskyvärda och motbjudande av all ohyra, en mutantkretin i Naturens rike, som ska föraktas och utplånas från vårt samhälle.

Som tydligt kan ses är klyftan mellan våra värderingar och de som traditionellt innehas av kristna lika bred som Grand Canyon, och dessa skillnader förblir för evigt oförsonliga.

Den rasliga eldsvådan hettas upp dagligen över hela världen, och ingenstans snabbare än just här i USA. Antingen kommer den Vita Rasen inom kort att mobilisera och samla sina enorma, men krympande resurser för sina egna bästa intressen, eller så kommer den

lida samma dystra öde som de vita kolonisatörerna i San Domingo gjorde för cirka 200 år sedan. Förödelse, massmord och slutligen total utrotning kommer att vara priset för att vi inte vaktar vår dyrbara genpool.

Som svar på den tidigare ställda frågan, om kristendomen har varit gynnsam eller skadlig för den vita rasen, kommer vi dessutom till den genomtänkta och entydiga slutsatsen att kristendomen har varit, och fortfarande är, en **fullständig katastrof av oöverträffad omfattning.**

Däri ligger vår sanna **VÄRDERINGSREVOLUTION**. **Vår ras är vår religion och vi ser till naturens eviga lagar, inte till några mytiska spöken, för vår vägledning. Vi konstaterar vidare att om vi inte förintar och ersätter den judiska kristendomen med en sund, realistisk uppsättning värderingar, såsom de vi förespråkar i Creativity, är den vita rasen dömd till utrotning och mänskligheten som sådan kommer att återgå och sjunka tillbaka till sina lägsta nivåer av vildhet, såsom kan ses i de otämjda djunglerna i Afrika och Nya Guinea. Vi Creators är fast beslutna att sådant aldrig får hända. Istället avser vi att gå framåt i triumf på en kreativ och konstruktiv religions vagnar för att bygga en vitare och ljusare värld för framtida barn av Naturens Främsta. RAHOWA!**

Till Vit Seger genom Värderingsrevolutionen!

Innehållsförteckning

BOK ETT:

Jämförande Religioner

Del I -- XII

Inledning --
Vad Kreativitetsrevolutionen handlar om iii

Målsättningar för vår jämförande serie 1

Del I — Muhammedanism 2

Del II — Judendom 8

Del III — Kristendom 16

Del IV — Katolicism -- Romersk 24

Del V — Katolicism -- Grekisk-ortodox 32

Del VI — Protestantism 40

Del VII — Hinduism 46

Del VIII — Den nazistisk-germanska religionen 55

Del IX — Brittisk Israel -- Identitet 68

Del X — Mormonism 83

Del XI — Ateism 95

Del XII — Odinism 102

* * * * *

BOK TVÅ:

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del I -- XXIV

Syftet med denna serie **117**

Del I – Berättelsen om Adam och Eva **119**

Del II – Berättelsen om Noa och den stora syndafloden **125**

Del III – Berättelsen om Abie, Ikie och Jakie **134**

Del IV – Påsken, det judiska påskfirandet och delningen av Röda havet **142**

Del V – Bergspredikan **154**

Del VI – Himlen och (mestadels) helvetet **163**

Del VII – Nonsens och hokus pokus **171**

Del VIII – Berättelsen om Josua **176**

Del IX – Berättelsen om Juda **183**

Del X – Uppenbarelseboken: En judisk mardröm i Technicolor **188**

Del XI – Två korta berättelser från toppen av den stora judiska dynghögen **197**

Del XII – Daniel i lejonkulan **202**

Del XIII – Påsken -- Den stora händelsen som aldrig ägde rum **207**

Del XIV – Berättelsen om Josef och hans bröder **215**

Del XV – Vandring i ödemarken i fyrtio år **223**

Del XVI – De fåniga miraklen tillskrivna J.C. **229**

Del XVII — Den sanna historien om en modern judisk familj 236

Del XVIII — Historien om David, Absalom och Salomo 241

Del XIX — Den märkliga historien om Fadern, Sonen och den Helige Ande 248

Del XX — Judeo-kristen "moral": Den invecklade historien om Lasarus och den rike mannen 255

Del XXI — Den underliga historien om Uppryckelsen 263

Del XXII — Kristna galningar löper amok: Häxprocesserna i Salem 270

Del XXIII — Den judiska guden: Ett ondskefullt, blodtörstigt monster 277

Del XXIV — Holoförfalskningen och Spökförfalskningen 284

Slutsats av serien DE VILDASTE BERÄTTELSERNA 291

CREATIVITY Trosbekännelse och Program 292

[Sidan är avsiktligt lämnad tom / Inget textinnehåll identifierat]

BOK ETT:

Tolv kapitel om

Jämförande religionsvetenskap

Målsättningar för
Vår Jämförande Serie

1. ***Att genom detaljerad jämförelse illustrera att vi i Creativity äntligen har uppnått en äkta, genuin, omfattande rasreligion för den vita rasen som är likvärdig med, eller överlägsen, någon religion i historien.***

2. ***Att vår religion är mer förnuftig, mer logisk, mer fullständig och bättre planerad och organiserad; den är i själva verket mer effektivt konstruerad än någon av världens etablerade gamla "stora" religioner.***

3. ***Att för att överhuvudtaget överleva måste den vita rasen nu polarisera kring sin egen rasreligion.***

4. ***Att övertyga alla de mångskiftande och olika vita rasgrupperna och ledarna om att i Creativity ligger den vita rasens räddning, och ju förr vi enas under Creativitys baner, desto förr kommer vi att vara på väg att föra en effektiv kamp för den vita rasens överlevnad.***

Tänk på det. Om inte Creativity, vad finns det då?

Jämförande religioner -- Del I

Racial Loyalty, maj 1985

Muhammedanism

När Ayatollah Khomeini återvände till Iran 1978 i triumf till vilt jublande folkmassor, bevisade han återigen kraften i en religiös iver och den överskuggande betydelsen av en ideologi.

Låt oss betrakta oddsen han stod inför. I 13 år hade han suttit i Paris, i exil. Han hade ingen armé, ingen regering, ingen polisstyrka, ingen juridisk status. Mot honom stod en av de mäktigaste potentaterna i det muslimska Mellanöstern, shahen av Iran. Shahen var i ordets rätta bemärkelse en skoningslös diktator, med en grym och effektiv hemlig polis under sitt befäl, en mäktig armé utrustad med de modernaste amerikanska vapnen, allt finansierat av ett överflöd av sprutande oljekällor. Shahen och hans familj var själva i själva verket en av de mest förmögna och välbärgade familjerna i världen.

Men innan året 1978 var slut var shahen själv en jagad landsflyktig, i fruktan för sitt liv och med stora svårigheter att ens finna ett land som ville ta emot honom som flykting. Ayatollan hade under tiden nu den högsta kontrollen över Iran, avgudad och tillbedd av massorna och folkmängden. Hans varje ord och önskan var landets lag.

För att uppnå en sådan överväldigande seger mot sådana enorma odds, vad var det ayatollan hade som shahen saknade? Vilket vapen, vilken fördel hade han? Var han en bättre administratör och härskare? Nej, det var han inte. Efterföljande händelser har visat att han är en klåpare, är ineffektiv, är en fumlig idiot i statskonst. Hade han ett överlägset ekonomiskt program att erbjuda folket för att höja deras levnadsstandard? Nej, det hade han inte. Han talade knappt ens om ekonomi, och även på detta område är han en okunnig person. Var han mer kärleksfull, demokratisk, medkännande och överseende mot sitt folk? Återigen, nej. Han visade sig vara mer grym, skoningslös och tyrannisk än shahen någonsin hade varit, vilket de tusentals avrättningarna och godtyckliga uttalandena under de senaste sju åren också har bevisat.

Vad hade han då att erbjuda för att inte bara kunna störta den en gång så kraftfullt förskansade shahen, utan också behålla sitt grepp om folket och i själva verket bli en ledare

och en brännpunkt för alla muslimer i Mellanöstern, Fjärran Östern och, i själva verket, i hela världen?

Den främsta fördelen som Ayatollan hade gentemot Shahen, och fortfarande har, är det kraftfulla vapnet i form av en RELIGIÖS TROBEKÄNNELSE. Det är ett vapen lika gammalt som historien, och muhammedanerna har nu haft det i över tretton århundraden, skräddarsytt för deras magra, emotionella och efterblivna massor. Judarna har en som är skräddarsydd för deras parasitära natur och har funnit att den har gjort underverk för dem under de senaste 3000 åren. Men det är en annan historia.

Den punkt jag vill inskärpa hos mina vita raskamrater är denna: RELIGIONER är som eld: en kraftfull kraft i den mänskliga ekvationen som kan vara användbar för att antingen ge energi åt de människor som utnyttjar den, eller så kan den användas för att förstöra hela deras samhällsstruktur, precis som eld kan bränna ner ett hus.

Den vita mannens religion har använts för att bränna ner hans hus — den har använts av hans fiender för att förvirra, förstöra och upplösa den vita rasen själv.

Men låt oss återgå till den muslimska religionen och undersöka dess historiska ursprung, dess expansion och dess utbredda inflytande idag.

Som jag har påpekat tidigare har det relativt lilla ökenområdet i Asien vid Medelhavets östra ände varit grogrunden, födelseplatsen för mänsklighetens tre stora religioner, nämligen judendomen, kristendomen och muhammedanismen. Även om många tusentals religioner har angripit landskapet och infekterat människors sinnen, har dessa tre religioner styrt historiens gång mer betydelsefullt än alla de andra religionerna tillsammans.

Muhammed, grundaren av den muslimska religionen, föddes omkring 571 e.Kr. i det som idag är Saudiarabien. Hans far dog innan han föddes och hans mor kort därefter. Han växte upp och uppfostrades av sin farbror och sin farfar och upplevde svårigheter i sitt tidiga liv. När han var 25 år gifte han sig med Khadijah, en äldre judisk änka med betydande förmögenhet, och hans ekonomiska bekymmer var nu över. Han hade nu råd med fritid för att meditera och reflektera över människans natur och öde.

Vid sitt fyrtionde år kristalliserades denna kontemplation till en artikulerad religion, i vilken han förkunnade att det bara fanns en Gud, Allah, och att han, Muhammed, var hans sändebud och hans profet. Hans hustru Khadijah var hans första konvertit.

Uppfylld av en explosion av energi och handling rörde han snart upp en storm av arga protester i sin hemstad

Mecka, som tillbad en mängd gudar, avgudar och fetischer.

Föraktad och förföljd i sin hemstad flydde Muhammed norrut till Medina. Denna flykt, år 622 e.Kr., är känd som Hegira.

Här blomstrade hans proselytvärvning och snart hade han en veritabel armé av följeslagare. Med sin nu mäktiga armé återvände han och erövrade sin hemstad Mecka, och den muslimska religionen spreds snart som en löpeld.

När han dog vid 61 års ålder år 632 e.Kr., efterlämnade han till sina följeslagare ett religiöst-politiskt arv som utgjorde det kraftfulla bränsle med vilket Ayatollah Khomeini sprängde shahen av Iran från Persiens påfågelstron.

Idag vänder sig 850 miljoner muslimer, en femtedel av världens befolkning, dagligen mot Mecka fem gånger om dagen i bön. Det är världens näst största religion, som tränger undan kristendomen och snart hotar att gå om den. Den växer snabbare siffermässigt än någon annan religion av två skäl: (a) nya konvertiter, och (b) den höga födelsetalen hos de lerfolk som anammar den. Det är den dominerande tron i ett 40-tal nationer, och till och med Sovjetunionen har 40 miljoner muslimer, 15,5 procent av dess befolkning.

Låt oss nu analysera och jämföra dess förtjänster och egenskaper med vår egen religion, KREATIVITET (CREATIVITY).

Muhammedanism mot Kreativitet -- En jämförelse

Grunden för dess tro: Muhammedanismen är grundad på samma gamla svindel som tusentals andra religioner — nämligen hokus-pokus om spöken i skyn, en blind gissning för vilken varken judarna, de kristna, muhammedanerna eller någon annan lättlurad tölp någonsin har lagt fram ett enda spår av bevis.

Kreativitet, å andra sidan, är baserad på Naturens Eviga Lagar, på historiens lärdomar, på logik och sunt förnuft.

Kort sagt, vår religion är baserad på verkligheten i världen som den är, med en syn på hur vi bäst kan uppnå en bättre värld genom användandet av vår intelligens, vår flit och vår kreativitet.

Böckernas Heliga Bok. Den muhammedanska religionens heliga bok är Koranen.

Enligt uppgift innehåller den de rapporterade yttrandena från Muhammed själv, som någon okänd skrivare eller skrivare

skulle ha kommit ihåg dem. Dessa antaganden är på samma nivå som de hos Nya testamentets anhängare, som antar att Matteus, Markus, Lukas och Johannes, vilka de än var, på något sätt, någonstans "kom ihåg" Jesus Kristus yttranden och skrev ner dem. Det finns inte ett spår av bevis som stöder något av dessa vaga påståenden.

De historiska fakta om Koranen som kan pusslas ihop är ungefär följande: De första koraniska yttrandena ska först ha lärts utantill (av vem?) och skrivits på palmblad eller sten. De kastades sedan i en tunna och skrevs senare ner i en bok i slumpmässig ordning. Den tredje kalifen, Uthman, 644–656, flera decennier efter Muhammeds död, "sammanställde" dem till Codex av Medina, och förstörde samtidigt rivaliserande versioner för att undvika förvirring. Det var inte förrän på 900-talet (tre århundraden efter Muhammeds död) som en "auktoriserad" version sammanställdes.

MIN RELIGION ÄR EN FREDLIG OCH KÄRLEKSFULL SÅDAN. ACCEPTERA DEN ELLER GÅ UNDER.

MED EN MÄKTIG ARMÉ ÅTERVÄNDE MUHAMMED TILL MECKA.

Så hur autentisk är Koranen i samband med Muhammeds predikningar? Vem vet? Men med tanke på de olika manipulationerna, och med tanke på tidsförloppet, skulle varje likhet behöva vara en ren tillfällighet.

Icke desto mindre har det som framträdde som Koranen haft

enormt inflytande på utformningen av det arabiska språket som sådant, och genom att svetsa samman det religiösa och politiska tänkandet hos en lös och formlös grupp av araber, semiter, hinduer, orientaler, n-ord* och andra ler-raser.

CREATIVITY (Kreativitet) har däremot tre grundläggande böcker som skrevs av religionens grundare, granskades, publicerades, upphovsrättsskyddades och auktoriserades som sådana medan grundaren fortfarande var i livet. Dessutom skrevs och publicerades kompletterande böcker såsom Expanding Creativity av grundaren medan han fortfarande var i livet, vilket eliminerar alla frågor om äkthet eller undergrävande av innehållet. Dessa tre grundläggande böcker är Nature's Eternal Religion, The White Man's Bible och Salubrious Living.

Målen för Creativity är väl definierade, dess program är tydligt och pragmatiskt. Det är omfattande och täcker alla de grundläggande mål, problem och moraliska värderingar som är betydelsefulla för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Till skillnad från den kristna bibeln eller den muhammedanska koranen, var dessa grundläggande böcker inte en sammanställning av några svårfångade och okända "reportrar" som förmodligen lappade ihop obekräftade rykten, myter eller hörsägen flera århundraden senare.

Mål och syften. Några av de mål som Mohammed uppenbarligen hade i åtanke var:

(a) Att förena olika lösa och spridda ökenstammar till en kraftfull och polariserad politisk och religiös enhet.

(b) Genom att förordna flera dagliga tvagningar som en del av deras religiösa ritual för dessa primitiva stammar (vars privata vanor i bästa fall var ohygieniska, och i värsta fall direkt smutsiga) försökte han förbättra deras fysiska och personliga hygienvanor.

(c) Ge dessa primitiva ökenstammar inspiration, riktning och en viss känsla av moraliskt ansvar.

(d) Bygga ett kraftfullt politiskt imperium med sig själv i spetsen.

I alla dessa mål lyckades Mohammed ganska väl.

Creativitys mål har formulerats i stor detalj i våra grundläggande böcker. De är tydliga, omfattande, konstruktiva och konsekventa. De omfattar hela planeten jorden som en enhet, inte bara ett begränsat område av fastigheter.

Utan att gå igenom hela vår trosbekännelse kan höjdpunkterna i våra mål och syften kortfattat formuleras enligt följande:

1. Den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och den vita rasen exklusivt.

2. Att informera, väcka och förena den vita rasen till en solid murbräcka så att den kan bryta det judiska strypgreppet och ta hand om sitt eget öde.

3. Att få bort judarna, negrerna, ler-raserna och parasiterna och andra snyltare från den vita rasens ryggar.

4. Att ge den vita rasen en känsla av medvetenhet, moral och riktning.

5. Att tillhandahålla en meningsfull plan och ritning för den vita rasens framtid.

6. Att skapa en stark känsla av raslig lojalitet gentemot den vita rasen bland alla vita nationer och folk i världen.

7. Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö, så som det formuleras i vårt program för HÄLSOSAMT LEVERNE (SALUBRIOUS LIVING).

8. Ett universellt språk, nämligen latin, för alla vita folk i världen.

9. Eugenik. Att arbeta i harmoni med naturens lagar och att uppgradera vår vita genpool.

10. Att bygga en vitare och ljusare värld, där den vita rasen slutgiltigt och exklusivt bebor all värdefull fast egendom på denna planet jorden.

Mer om Muhammedanism

Koranen är, som vi har påpekat, inte bara betraktad som muslimernas heliga bok, utan anses vara helig i sig själv, skriven av Gud, och får inte ifrågasättas. Jag har försökt läsa många delar av den vid flera tillfällen och finner den extremt tråkig, förvirrande och meningslös.

Den placerar kvinnor i en extremt underlägsen status som enbart tjänare till det manliga könet, för att föda barn och för att tillfredsställa hans sexuella begär. Den överse även med polygami, en sedvänja som har undvikits av de flesta vita civilisationer.

* * * * *

En djupgående skillnad mellan en Kosher-konservativ och en Kreatör är att medan den förre bekänner sin främsta lojalitet till en judisk Jahve, ett fiktivt stamspöke, så tillhör vår lojalitet först, sist och alltid vår egen ras.

* * * * *

Vi Kreatörer anser att förräderi mot den vita rasen är den allvarligaste av synder.

Jämförande religioner -- Del II

Racial Loyalty, juni 1985

Judaism

När Golda Meir var premiärminister i banditstaten Israel i slutet av 60-talet, förkunnade hon oförskämt för det israeliska Knesset på jiddisch: "Jag är en icke-troende, men ingen kommer att kunna utrota från mitt hjärta och sinne övertygelsen om att utan den judiska religionen (judaismen) skulle vi ha varit som alla andra nationer, som en gång existerade och försvann."

GOLDA MEIR FRÅN DET SENA 60-TALET

"PENGAR ÄR VÅR RELIGION. SÄRSKILT AMERIKANSKT BISTÅND. LÅT DET FORTSÄTTA KOMMA."

Från premiärministern i en nation av medfödda lögnare var detta uttalande ett undantag från regeln. Hon gjorde inte bara en skarpsinnig iakttagelse av historien, utan för en gångs skull talade hon sanning, och hon uttryckte sina innersta, omhuldade övertygelser, en övertygelse som den överväldigande majoriteten av judar klamrar sig fast vid. För judarna ÄR deras ras deras religion, och omvänt är deras ras överlevnad, expansion och framsteg fast grundad på deras bedrägliga religion. Detta bekräftas ytterligare av

Juden, Marcus Eli Ravage, vars artikel publicerades i februari-numret 1928 av "Century Magazine", (vilken vi återger i sin helhet i The White Man's Bible på s. 286). Han berättar historien om deras religion mer explicit och den kraftfulla roll judisk kristendom har spelat i deras erövring av världen.

Med sin judiska religion har de dock under de senaste två tusen åren styrt kursen för mänsklighetens historia, kontrollerat, plundrat och kapat inte bara nationer, utan hela civilisationer och blivit mänsklighetens gissel. Idag är de inte bara ett hot mot civilisationen, utan väl på väg att utplåna naturens främsta art, den vita rasen själv, och blandrasifiera och förslava hela mänskligheten.

Var och när hade judendomen sin början?

Svaren på båda dessa frågor — var och när — är vaga och förlorade i myterna och dimmorna från den antika historien. Judarna själva har aldrig brytt sig om att noggrant spåra sina tidigaste början. Som bedrägeriets mästare ägnade de sig istället åt sådana mytiska sagor som berättelsen om Abraham, Isak och Jakob, en bisarr historia som faktiskt skulle vara en skam för vilket annat folk som helst och som absolut inte har någon grund i historiska fakta. (Läs återigen kapitel nr 10, bok I, av Nature's Eternal Religion, "Gamla Testamentet".) Vid utvärderingen av vilddjurets bedrägliga natur kan jag inte låta bli att komma till samma slutsats som jag gör angående de kristnas berättelse om Kristus, och det är detta: **Det finns inte ett spår av historiska bevis för att det någonsin funnits några judiska karaktärer såsom Jesus Kristus, Abraham, Isak, Jakob eller ens Moses, för den delen.** Allt vi har är en enorm samling av förvirrad, huller-om-buller-propaganda dumpad på oss som ett lass gödsel, men föga annat. Eftersom deras berättelser är så oerhört bisarra, skulle endast den mest naiva tölp kunna svälja sådana idiotiska skrönor.

Vad vi kan pussla ihop är att judarna uppstod som ett band av mördare och tjuvar någonstans i Mellanöstern kring Palestina, som sedan historiens gryning hade varit knutpunkten för handelskaravanerna. Här utvecklade de sin tidiga sammanhållning och stamtillhörighet, vilket de senare hade den sluga förutseende förmågan att svetsa samman till en rasreligion. Som med alla tjuvar och gangsters var denna lojalitet och sammanhållning baserad på rädsla, på ett behov av självbevarelse och en gemensam fara från deras fiender.

Eftersom ett laglöst gäng är föraktat, fruktat och hatat av nästintill alla, så var alla som inte var en del av...

exklusivt kriminellt brödraskap var deras fiende. Kort sagt, hela världen var deras fiende, att bedras, rånas, underkuvas och/eller förintas.

Detta blev sedan grunden för den judiska religionen — fruktan och hat, med hela världen som deras gemensamma fiende.

Hur ondskefullt detta än kan verka som grund för en religion, har den märkligt nog överlevt de senaste 5000 åren eller så. Under tiden, genom en process av gallring och evolution, har dessa kriminella instinkter blivit skarpare, dödligare och mycket mer effektiva. De blev också effektivt organiserade på en världsomspännande basis som ingen annan religion på jordens yta. De är nu den enda kraften i dagens civilisation, en kraft som kontrollerar världens regeringar, finanser, kultur (eller degenereringen av densamma), utbildning, vilka "nyheter" som sänds ut och vad som undertrycks. De manipulerar nu inte bara nationer, utan hela raser (såsom den vita rasen) lika effektivt som en ranchägare manipulerar sina kor eller får. Faktum är att judarna själva refererar till alla icke-judar i världen som goy eller goyim, vilket är en nedsättande term som betyder boskap.

En av judarnas största bedrifter är det faktum att de har utformat en religion som har visat sig vara helt i samklang med deras medfödda parasitära natur, och följaktligen oerhört effektiv i att förstärka de egenskaper som Naturen har utrustat dem med. De är, i ordets rätta bemärkelse, en parasit och deras religion har gjort det möjligt för dem att utveckla och utöva detta parasitära drag till dess högsta grad.

Som parasiter har judarna funnits med länge. Judarna är inte kreativa i någon mening av ordet, utan har haft list nog att observera, kopiera och anpassa alla användbara seder, bruk eller religiösa ritualer från de nationer och civilisationer vars inre de borrat sig in i. Och detta inkluderar de flesta av historiens stora vita civilisationer. Men judarna är mer än bara en parasit. De har också haft effekten av en tärande cancer på de nationer de infiltrerat och infekterat, och de har lemlästat och/eller förstört varje nation de i hemlighet har invaderat. Detta inkluderar praktiskt taget hela listan över historiens stora vita civilisationer. Med början i Egypten angrep de Babylonien, Persien, Grekland, Rom, för att inte tala om ett antal icke-vita nationer som Indien, och ett antal av de muslimska nationerna. Från Rom spred de ut sig längs de segrande romerska arméernas handelsvägar tills de angrep och infekterade varje tidigare hednisk vit nation i Europa. Med spridningen av kristendomen (ett judiskt påhitt och en...

avstickare från judendomen) var de snabba med att ta kontroll över den vita mannens finanser, handel, religion och regering i de då framväxande vita nationerna i Europa. De har behållit den kontrollen sedan dess.

Jag har sagt att judarna inte var kreativa som sådana, men att de hade en förmåga att anpassa allt användbart för sin egen nytta från sina värdnationer. Från ingen annan nation lärde de sig så mycket som från den första stora vita nationen de hjälpte till att bastardisera, nämligen egyptierna.

I själva verket var varje aspekt och fiktivt koncept som strukturerade deras parasitära religion ursprungligen uttänkt av egyptierna. Detta inkluderar en lång lista där följande idéer är de främsta byggstenarna: (a) idén om en "själ" (b) idén om "evigt liv" (c) idén om "gudar", både goda och onda (d) idén om "en gud" (Ikhnaton) (e) idén om offergåvor och böner för att blidka guden eller gudarna (f) idén om dop (rening genom tvagning) (g) idén om att bygga storslagna tempel för att bönfalla och ära sina gudar (h) omskärelse av spädbarn, och ett antal andra övertygelser, seder och ritualer, inklusive vaga idéer om himmel och helvete. I själva verket var det under deras långa vistelse i Egypten som den judiska religionen fullt ut inkuberades och fick en strukturerad form.

Hur många judar finns det i världen? Judarna hävdar (för goyim) att det bara finns ungefär 20 miljoner eller så. Men denna siffra är helt meningslös av två skäl: (a) judarna är medfödda lögnare, och (b) till skillnad från kristna, muhammedaner, mormoner, etc., har judarna historiskt sett undertryckt varje räkning av sina egna antal och gjort detta undertryckande till en integrerad del av sin religion. Detta har de gjort för att förvirra och samtidigt dämpa goyims rädsla för att de är (ha! ha!) bara en liten grupp religiösa människor och inget hot mot någon. Huruvida de i hemlighet har en sann räkning av sina antal kan jag bara ana, och eftersom de är så grundliga i sin studie och kontroll av demografi, är jag säker på att de inte bara har en exakt räkning av sina egna totala antal, utan också var varje person är distribuerad och lokaliserad. Vad det totala antalet är kan jag bara gissa, och i jämförelse med den nuvarande totala världsbefolkningen på 5,3 miljarder är det jämförelsevis litet. Men jag är säker på att det inte är 20 miljoner. Min gissning är att det ligger mer i intervallet 80 miljoner, men fram till den tidpunkt då den vita mannen återigen återfår kontrollen över sitt eget öde och sin statistik, kan vi bara gissa. Från den tidpunkten kan vi dock också vara säkra på att deras antal snabbt kommer att minska. Eftersom de är en parasitär ras, kommer vi att låta Naturen ha sin

förlopp och låta dem vissna på vinstocken så snabbt som möjligt.

På den positiva sidan kommer vi i Skaparens Kyrka (The Church Of The Creator) att ge judarna erkännande på flera punkter. (a) Även om de är anti-natur i sin livsåskådning och livsstil, har de mest troget lytt en av naturens grundläggande lagar — **den egna artens överlevnad kommer först.** (b) De utövar raslig lojalitet med en fanatism som ingen annan ras i historien. (c) De är ihärdiga i en grad som inget annat folk kan mäta sig med. Deras tålamod, envishet och uthållighet i sin ras intresse är oöverträffad av något annat folk och har gjort det möjligt för dem att uthärda alla dessa tusentals år. (d) De har utvecklat utövandet av rasligt lagarbete till en fin konst. (e) De är pragmatiska och realister.

På den negativa sidan, (a) **är judarna den främsta mänskliga parasiten.** De är okreativa, okultiverade och skulle varken kunna bygga en nation, en stat eller en civilisation om de lämnades åt sig själva. Liksom en loppa eller en magmask är de dömda av naturen att leva på en annan människas kropp, en ras som är produktiv, särskilt som den vita rasen. (b) Genom att vara icke-produktiva är de kulturförstörare, och likt en cancer förtär de de värdnationer och folk vars livsnerv de tränger in i. (c) De är grymma, ondskefulla, förrädiska, trolösa och bedrägliga. De är världens största lögnare och tidernas mästare på att smyga. (d) De är i själva verket mänsklighetens gissel och den dödligaste fiende den vita rasen någonsin har stått inför, och är fortfarande det farligaste hot vi är belastade med idag.

Hur som helst, oavsett vilket, har vi i Skaparens Kyrka lärt oss en överväldigande läxa från judarnas historia och det är detta: **religion är ett kraftfullt vapen för en ras överlevnad, och en rasreligion som är korrekt anpassad till sina anhängare är oslagbar.**

Tyvärr har den vita rasen fram till nu aldrig haft en sådan religion. De antika religionerna i de klassiska vita civilisationerna, såsom egyptierna, grekerna och romarna, var i bästa fall harmlösa vidskepelser som absolut inte hade några rasliga värden som sådana och inte gjorde något för att varken skydda eller bevara rasen. Faktum är att sådana religioner som egyptierna hade var så djupt uppslukade av att bönfalla och tjäna fiktiva spöken att merparten av dessa människors tid, energi och resurser hälldes ner i ett bottenlöst råtthål genom att bygga tempel, statyer och pyramider till ära för sina gudar eller gudarnas ställföreträdare, faraonerna.

Sedan, under det första århundradet v.t., koncipierade judarna den

briljanta idé att pracka på en självmordsreligion, kristendomen, på den stora romerska civilisationen och den vita rasen som helhet. Deras överväldigande framgång krönikeras i Creative Credo nr 43 i *The White Man's Bible* och det finns inget behov av att upprepa det här.

Det räcker med att säga att den vita rasen som ett resultat av detta judiska gift nu är en döende art och behovet av drastiska åtgärder är nu brådskande och tvingande. Svaret på det judiska giftet är CREATIVITY och behovet är att övertyga våra vita raskamrater om att det är det svar den vita människan har behövt för sin egen överlevnad sedan de gamla egyptiernas dagar.

* * * * *

Judaism vs. Creativity -- En jämförelse

För att förstärka sådana övertygelser erbjuder vi en jämförelse mellan judaism och Creativity.

Trons grundval.

(a) JUDAISMEN är grundad på berättelsen om att judarna är rasmässiga och stammässiga ättlingar till Abraham, Isak och Jakob; att "Gud" (ett fiktivt koncept härlett från egyptierna) valde ut dem som en gynnad, speciell ras framför alla andra. Det är detta koncept, att de är "Guds utvalda", som har gjort mer för att driva judarna framåt genom historien och bestå än kanske något annat enskilt fiktivt koncept i deras religion.

(b) CREATIVITY är baserad på Naturens eviga lagar; på historiens erfarenhet, på logik och sunt förnuft. Vi tror att den vita rasen är Naturens finaste och främsta prestation, och att Naturen har utrustat den vita rasen med ett större överflöd av intelligens och kreativitet än något annat folk. Den vita rasen är också oöverträffad i sin förmåga att skapa kultur och civilisation; att organisera och styra sig själv; den är oöverträffad inom vetenskap, teknologi, arkitektur, konst, musik och litteratur, och ett obegränsat antal andra civiliserade och kulturella strävanden. Medan judarna proklamerar att de är "Guds utvalda", ett fiktivt koncept, tror vi att vi är Naturens främsta, av den goda anledningen att bevisen som styrker vår slutsats är överväldigande.

Böcker som utgör grunden för religiösa övertygelser.

(a) Den judiska religionen är baserad på ett antal grundläggande böcker. Om man listar dem i kronologisk ordning är de: (1) Gamla testamentet, (2) Talmud, (3) Karl Marx Kommunistiska manifest och Das Kapital, och (4) Sions vises protokoll.

Av alla dessa är Talmud deras heligaste bok. I en petig form täcker och kringskär den nästan varje aspekt av judiskt liv, inklusive lag, sedvänja, religion och varje annan detalj. (Se kapitel 9, bok I av *NATURE'S ETERNAL RELIGION* 'Fem grundläggande böcker'.)

Creativitys grundläggande böcker är Nature's Eternal Religion, The White Man's Bible och Salubrious Living.

Dessa böcker ger inte bara den vita rasen mål och riktning för sin egen överlevnad, expansion och framsteg, utan även en trosbekännelse och filosofi att leva efter och blomstra genom under de kommande miljonerna år.

Judendomens mål: Judarna är till sin natur parasitära och deras judiska religion strävar efter att göra det möjligt för judarna att leva på världens produktiva folk, främst den vita rasen. Det slutgiltiga målet som fastställs i Talmud är att undergräva alla goy, att avla ner dem, att rasblanda dem och förslava dem, med varje jude som en kung och varje goyim som deras dumma tjänare. Deras ytterligare mål är att judarna ska samla allt guld, alla pengar och all rikedom i världen till sig själva och ha de dumma bruna blandfolken som sina tjänare och slavar.

Creativitys mål är mångfaldiga: (1) Den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg uteslutande. (2) Att få bort de parasitära judarna och andra snyltande "lerfolk" från vår rygg och låta dem klara sig själva. (3) Eftersom judarna och andra lerfolk varken kan föda sig själva eller konkurrera med en upplyst vit ras, kommer deras antal att krympa och slutligen vissna bort. (4) Genom att utöva eugenik, att uppgradera den vita rasens genpool. (5) Återuppbygga planeten jordens land och miljö. (6) För den vita rasen att slutligen bebo denna planet exklusivt. (7) Och i allmänhet, att bygga en vitare och ljusare värld.

Slutsats

Vi vill konstatera direkt att när vi strukturerade en rasreligion för den vita rasen har vi lärt oss mer från

judendomen än alla de andra religionerna tillsammans, och vi sticker inte under stol med det. Anledningen är enkel: om en rasreligion som judendomen kan upprätthålla en usel ras av parasiter i 50 århundraden och driva dem uppåt för att få kontroll över världen, tänk då bara vad en liknande rasreligion kan göra för den stora **Vita Rasen. Potentialen är obegränsad och endast himlen sätter gränserna.**

Och det är precis vad vi har gjort i Creativity — medvetet, logiskt och grundligt. Vi gör äntligen efter lång tid vad egyptierna borde ha gjort för 5000 år sedan - strukturerar en rasreligion för den Vita Rasen. Vår grundläggande Gyllene Regel är på sätt och vis densamma som judarnas: **Vad som än är bäst för vår ras är den högsta dygden, vad som än är dåligt för vår ras är den ultimata synden.**

Men där upphör likheten. Medan judarna är den eviga parasiten, fördömd av Naturen att för evigt leva på ryggen av en annan ras eller gå under, är vi i den Vita Rasen precis motsatsen. Vi behöver ingen annan ras för vårt välbefinnande eller vår välfärd, och skulle i själva verket ha det tusen gånger bättre om denna planet var helt befriad från alla de underlägsna lerraserna, inklusive judarna.

Men vi har flera andra överväldigande fördelar gentemot judarna. Vi är långt mer intelligenta, kreativa, flitiga och produktiva än vad judarna är (eller någon av de andra lerraserna). Vi överträffar parasiterna i antal ett dussin gånger om. Rensade från rasförorening, lämnade åt våra egna medel och vår kultur, med vårt program för raslig uppgradering och eugenik, skulle vi på en kort tidsrymd i historien kunna bygga ett virtuellt paradis på jorden. Och detta är i själva verket vårt ultimata mål.

* * * * *

*Revolution, anarki och kaos över hela världen: det händer inte bara. De anstiftas av JOG, utförs av CIA och betalas av den **vite amerikanske skattebetalaren, den ultimata lättlurade stackaren.***

* * * * *

Jämförande religioner -- Del III

Racial Loyalty, juli 1985

Kristendom

Svindeln med spöken i skyn finner sin ultimata manifestation i judisk kristendom.

De grundläggande premisserna för kristendomen är baserade på en kedja av fiktiva abstraktioner, vilka, tagna antingen var för sig eller kollektivt, bildar en bisarr mardröm som är en förolämpning mot varje tänkande människas intellekt. Dessa fiktiva fantasier fungerar ungefär så här.

Det finns spöken i skyn — någonstans, var som helst, överallt, -- som kontrollerar våra liv, som kontrollerar världshändelser och kontrollerar universum. Dessa spöken är allestädes närvarande och tittar oss ständigt över axeln, för anteckningar och registrerar varje ord och varje handling. Inte bara våra ord och handlingar, utan till och med varje tanke registreras i den där superdatorn i skyn.

Tala om den mängd material judarna har i sin superdator i Tel Aviv! Men även det är småpotatis jämfört med den där super-duper-datorn i skyn som behövs för att registrera varje ord, gärning och tanke hos de växande fem miljarder människor som nu lever, för att inte tala om allt skräp som lagrats för dem som redan är döda, men som väntar på "Domedagen". Det måste verkligen överbelasta kretsarna i skyn. Inte undra på att vi har upprepade kortslutningar och blixtnedslag där uppe i det blå.

Fantasin fortsätter. När vi dör kommer vi att få allt detta samlade skräp kastat tillbaka i ansiktet. Vi kommer att hållas ansvariga för varje ord, gärning, tanke, och ve och fasa! Om du befinns bristfällig och har avvikit från huvudlinjen, eller gjort några misstag, då bär det av ner i gropen, de brinnande svavelhaltiga groparna, vill säga. Och eftersom ingen av oss är perfekt, gissa var 99 och 44/100 procent av oss kommer att hamna.

Naturligtvis kan det nu finnas vissa undantag, som Jerry Falwells som lydigt och underdånigt bugade sig för Guds utvalda. Men man kan aldrig vara säker, och det inkluderar Jerry Falwell, påven och Billy Graham. Vem vet vilka onda tankar som ibland kan ha lurat i de mörka vrårna av deras förvridna små sinnen. Till och med Jimmy Carter erkände att det har funnits tillfällen då han känt lusta.

Nu är det inte alla dessa spöken i skyn som övervakar och för anteckningar. Endast de "goda killarna" gör det. (Gud,

Jesus Kristus, och en härskara av keruber och änglar) Men spöken kommer uppenbarligen i en stor mängd olika former, figurer och storlekar och alla är inte "goda" i den "Heliga Skrifts" ögon. Precis som i filmerna har man alltid de goda killarna och de onda killarna, så även där uppe i de där dimmiga skyarna i det höga, har man också de "onda" spökena. Dessa har namn som Satan, Lucifer, Djävulen och en mängd andra namn. Detta är enbart för högsta hönset. Men han är inte ensam. Vi hör upprepade gånger i de kristna predikanternas repertoar av helveteseld och svavel om "Satan och hans hantlangare", vilka består av en mängd olika demoner i alla former och storlekar.

Den mest intressanta aspekten av hela denna hopkokade historia är denna: medan i filmerna, där efter en tappert utkämpad strid mellan de goda killarna och de onda killarna, de goda killarna vanligtvis vinner (åtminstone brukade det vara på det viset) och förintar de onda killarna och "hans hantlangare", så är det inte i striden i det höga.

Där fortsätter kriget, och fortsätter och fortsätter. Fastän Herren (den gode killen) är allsmäktig och det han säger gäller (det är trots allt hans upplägg, han skapade allt), så finns det ändå ingen seger över den onde killen. Herren och Lucifer har hållit på med det här nu i förmodligen 6000 år, och är fortfarande låsta i ett dödläge. Tja, inte precis det heller. Satan vinner, helt klart. För varje person som blir "frälst" från den brinnande gropen, kommer Satan att få minst 99, förmodligen 99 och 44/100. Uppenbarligen kommer de goda killarna sist i denna historia om Spöken i Skyn.

Låter detta som en lustig rövarhistoria? Det gör det för mig, men man kan gå in i vilken som helst av 200 000 kristna kyrkor (enbart i USA) och höra samma dumma historia predikas av hundratusentals predikanter, vecka efter vecka efter vecka. Deras versioner kan skilja sig lite, men i huvudsak är det den grundläggande historien, Evangeliet, Herrens ord, eller vad som helst. Inte bara från predikstolen i alla kristna kyrkor sänds denna idiotiska historia ut, utan på senare tid, ännu mer effektivt (och mer lönsamt) från de elektroniska bedragarna som använder den judiska dumburken.

Men det är inte slutet på historien. Faktum är att Herren och Satan egentligen står på utmärkt fot med varandra, precis som den amerikanska regeringen och de ryska kommunisterna. (Läs återigen Creative Credo nr 50 i Den Vite Mannens Bibel, "Observationer om Djävulen och Helvetet".) Huvudskurken lider inte särskilt mycket. Satan och Gud har jättekul och spelar spel med oss stackars syndare, för att se vem som kan få högst poäng, och spelställningen

förutspåddes redan innan den började -- Djävulen är den överväldigande vinnaren, utan tvekan. Det är vi, vi odugliga, usla syndare som är de verkliga förlorarna. Det är vi som kommer att lida i den där eldiga gropen. Det är ett korrupt, riggat upplägg. Och vilken ohygglig tortyrkammare det är. Miljarder och åter miljarder själar kommer att brinna där inne, jämra sig och skära tänder (har själar tänder?) i evighet, och evighet, och evighet. Ingen uppskov, ingen amnesti, ingen "fem minuters paus", inget ledigt för helger eller semestrar. Bara stenhårda 24 timmar om dygnet, 365 dagar om året av outhärdlig smärta och tortyr, i evighet, och evighet, och evighet.

Vad tycker den gode och kärleksfulle Herren om det? Tja, uppenbarligen tycker han att det är stor underhållning. När allt kommer omkring var det han som drömde ihop alltihop, designade hela det förbannade upplägget, och kommer att driva sin tortyrkammare från nu till evigheten.

Uppenbarligen ville han medvetet sätta alla dessa miljarder i den eldiga tortyrkammaren och tortera livet ur dem, annars skulle han aldrig ha konstruerat sitt sadistiska helvete från första början, eller hur?

Varifrån kom en sådan bisarr mental mardröm? Hur kan så många hundratals miljoner människor bli snärjda i en sådan idiotisk fälla och samtidigt vara mer än villiga att punga ut med 40 miljarder dollar om året bara i USA för att vidmakthålla och utöva sådant djävulskt och sadistiskt struntprat på sina egna barn, sin egen avkomma?

Det är en lång historia, och för att gå tillbaka till början bör vi, antar jag, börja med egyptierna, den första riktigt stora vita civilisationen i historien. **Detta är det första steget i kristendomens utveckling.**

Egyptierna var ett högt begåvat folk. De hade den ovanliga fördelen att bo i Nildalen där de under tusentals år var (mer eller mindre) skyddade från fientliga intrång från alla fyra sidor. Som ett resultat hade de lång tid på sig att utveckla och odla sin egen civilisation och sin kultur. Detta gjorde de, och deras civilisation varade i kanske tre tusen år, en tidsperiod längre än någon annans. Den dog ut när deras gener blev förgiftade genom uppblandning med de underlägsna svarta nubierna i söder.

Även om denna bastardisering av den vita egyptiska rasen kan betraktas som en sorts erövring av underlägsna, påtvingades den dem inte, utan var självförvållad. Detta var en erövring av mest ondskefulla karaktär som innebar dödsstöten för den stora egyptiska vita rasen. Det var resultatet av dumhet och kriminell försumlighet i att misslyckas med att inse hur de skulle skydda sin genpool från bastardisering.

och raslig förgiftning. Det kan kategoriseras som en av historiens största tragedier.

Hur det än må vara med det, var deras religion till stor del skyldig till denna stora tragedi, eftersom knappast någon vit kultur i den antika civilisationen var så besatt av "andevärlden" och livet efter detta. Det är i själva verket de gamla egyptierna, som hade 3 000 år på sig att utveckla sin religion, som vi har att tacka för praktiskt taget varje fiktivt koncept och abstraktion för vad som senare blev kristendomen. Jag har listat dessa begrepp tidigare under judendomen, och jag anser att det är relevant att jag listar dem igen. De är (a) idén om en "själ" (b) idén om "evigt liv" (c) idén om "gudar" (d) idén om offergåvor och böner för att blidka guden eller gudarna (f) idén om dop (rening genom tvagning) (g) idén om att bygga storslagna tempel för att be till och ära sina gudar (h) omskärelse av spädbarn, och ett antal andra trosuppfattningar, seder och ritualer, inklusive vaga idéer om himmel och helvete.

Det andra stadiet var den parasitära judens intrång i den egyptiska domänen. De okreativa judarna var sluga nog att kopiera de flesta av de egyptiska koncepten och, med några få modifieringar, införliva dem i en egen stamreligion, en religion som på en gång var mer pragmatisk och samtidigt utnyttjades till det yttersta för att bevara och främja de parasitära judarnas lycka.

Det tredje stadiet i den kristna religionens utveckling utspelade sig i hjärtat av det romerska riket. När Rom under det första århundradet av den gemensamma tideräkningen (C.E.) stod på sin höjdpunkt, var den mindre provinsen Judeen en av dess många erövringar. När de motsträviga judarna visade sig vara upproriska och bråkiga, skickade kejsar Vespasianus in general Titus för att kväsa upproret. Detta gjorde han i en belägring som varade i mindre än två år. I processen jämnade han Jerusalem med marken, enligt tidens typiska sed.

Men judarna visade sig vara en tuffare erövring än romarna hade räknat med. Genom att försöka "smälta" den lilla provinsen, svalde romarna i själva verket ett rasligt gift, vilket historien senare har visat. Judarna besegrade inte romarna genom konfrontation med överlägsna vapen. Tvärtom var de så enormt underlägsna i detta avseende att det inte ens hade varit en match. Istället använde de sitt mest dödliga vapen — religion, propaganda, svek och intriger — i allt vilket de saknade rivaler och fortfarande inte gör idag. Kort sagt använde de "B"-bomben — hjärnbomben, i vilken de har varit fantastiskt framgångsrika. Kristendomen

var deras främsta vapen och Saulus från Tarsus var den nyckel-jude som anstiftade konspirationen. Judarna sålde de en gång virila och krigiska romarna en självmordsreligion i vilken pacifism, självförnekelse och självdestruktivitet blev den nya religionens högsta dygder. Kort sagt, de förvandlade de en gång aggressiva, mäktiga romarna till en kaotisk massa av kvidande veklingar.

Hur gjorde de detta? Jo, **Marcus Eli Ravage**, en listig jude från 1900-talet, skryter om det, och han berättar historien bättre än jag kan. (Läs återigen "Confessions of a Jew" Creative Credo nr 43 i **The White Man's Bible**.)

Kristendomens grundvalar. Hela den kristna religionen är baserad på en nyckelfigur kallad Jesus Kristus, hälften människa och hälften Gud, som antas ha vandrat på jorden cirka 1 till 33 v.t. Det finns dock inte ett spår av genuina historiska bevis utanför dess egna hopkokade fabler att en sådan karaktär någonsin existerat. Trots att både grekerna och romarna på den tiden var högst läskunniga, har ingen samtida historiker, poet, författare eller krönikör någonsin skrivit så mycket som en enda rad som bekräftar alla de osannolika händelser som påstås i Nya testamentet. Allt är baserat på de förmodade berättelserna i "evangelierna" Matteus, Markus, Lukas och Johannes, men ingen samtida författare hörde någonsin talas om dem heller, eller fann det åtminstone lämpligt att notera dem. De få historiska "fakta" som framträder är att dessa samma fantasier hade sammanställts från redan existerande fabler som då var i omlopp, och nu såldes som en ny och äkta vara. Faktum är att historien om en korsfäst "frälsare" hade berättats i 16 tidigare religioner och nu återanvändes för 17:e gången.

Varifrån kom de självmordstankar som är inneboende i kristendomen? Det råder dock ingen mystik kring denna fråga. Det existerade vid Döda havets stränder en liten judisk sekt kallad **Esséerna**. Hjälten var "Rättfärdighetens lärare" och de praktiserade kollektivt boende, självförnekelse och undvek äktenskap och familjeliv. Men ännu viktigare, de lärde ut och praktiserade pacifism och främjade varje självmordskoncept (såsom: sälj allt du äger, älska dina fiender, vänd andra kinden till, döm inte) minst ett århundrade före Kristi förmodade födelse. Den skrupelfrie och listige Saulus från Tarsus (som senare blev de kristnas S:t Paulus) såg i deras självmordsläror själva grodden till en religion som kunde utnyttjas för att förgöra de stolta och högmodiga romarna. Hur framgångsrik han var och hur romarna svalde det förgiftade betet har historien dokumenterat.

Judarna var framgångsrika bortom sina vildaste drömmar och 1300 år av den mörka medeltiden tog vid när Rom föll samman. Det judiska giftet gror fortfarande i hjärnorna på hundratals miljoner vita kristna idag, och är nyckeln till den judiska dominans, våldtäkt och plundring som den vita rasen fogligt låter sig utsättas för.

* * * *

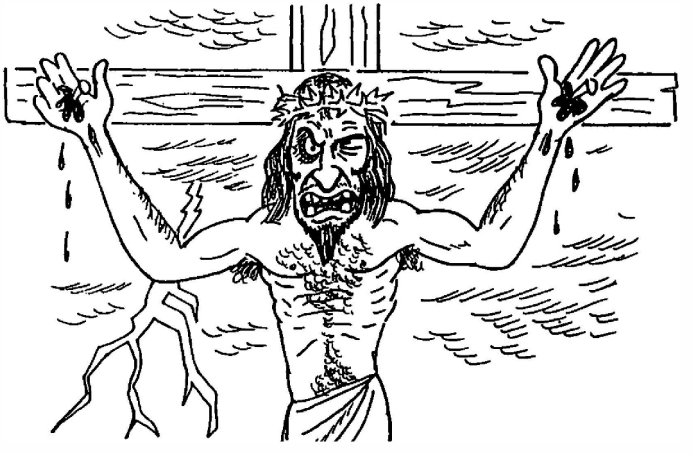

"MIN FADER SÄGER ATT JAG MÅSTE GÅ IGENOM DET HÄR DUMMA RUTTNA ELÄNDET FÖR ATT RÄDDA ALLA ER SYNDARE FRÅN ATT HAMNA I HELVETET. MEN SKRATTA INTE NU. EFTER ATT MIN 3-DAGARS PERIOD ÄR ÖVER FLYGER JAG TILLBAKA UPP TILL HIMLEN IGEN, OCH ALLA NI VÄRDELÖSA RUTTNA SYNDARE KOMMER ATT STEKAS I HELVETET I ALLA FALL. DET ÄR VAD VI KALLAR KRISTEN KÄRLEK."

* * * *

Den mörka medeltiden för den europeiska civilisationen var som värst när den judiska kristendomen tog över.

Kristendom mot Kreativitet
En jämförelse

Grundläggande mål

KRISTENDOM - att "rädda" människors "själar" från ett fiktivt helvete i "efterlivet", eftersom Gud älskar mänskligheten så djupt. Varför samma judiska Gud som skapade offren också skapade ett helvete att sätta dem i, har aldrig förklarats. Efter att denne samme kärleksfulle Gud "offrade" sin ende son på korset för att förstärka "frälsningsprogrammet", misslyckades även det programmet kapitalt, och även det har aldrig förklarats tillfredsställande.

Kristendomen skyr livet i den verkliga världen som värdelöst, och ser det endast som en förberedelse för "efterlivet".

KREATIVITETENS grundläggande mål är (a) den vita rasens överlevnad, expansion och avancemang. (b) Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. (c) Att bygga en ny, vitare och ljusare värld.

Grundläggande böcker

KRISTENDOMEN baseras på: (a) DET GAMLA TESTAMENTET, som i grunden är en självkomponerad historia om den judiska rasen (israeliterna) och Jahves oändliga hängivenhet till, och kärleksaffär med, denna parasitära stam av semiter. Det finns inte ett spår av historisk grund för dess hopkokade "historia", ej heller finns det några vetenskapliga bevis för dess skapelsehypotes om att världen "skapades" för 6000 år sedan under en sexdagarsperiod. Det Gamla Testamentet utgör 75 procent av den "Heliga Bibeln" och nämner inte ens Jesus Kristus. (b) DET NYA TESTAMENTET handlar helt om livet för en mytisk omskuren judisk oäkting vid namn Jesus Kristus, som förmodligen levde cirka 1-33 v.t., men återigen, inte ett spår av historiska bevis för att verifiera denna berättelse. Kristus läror främjades redan av en liten religiös kult kallad esséerna, som föregick den förmodade Kristus-eran med ett århundrade.

KREATIVITET — är grundad på tre grundläggande böcker: (a) NATURE'S ETERNAL RELIGION (Naturens eviga religion) — lägger grunden för religionen KREATIVITET. (b) THE WHITE MAN'S BIBLE (Den vita mannens bibel) — förstärker och expanderar den första boken, och introducerar idén om Salubrious Living (Hälsosamt leverne) — ett program för flera andra konstruktiva program som uppnår det ultimata

i utmärkt hälsa och välbefinnande. (c) SALUBRIOUS LIVING – beskriver detta program i detalj, inklusive principerna för nutrition, fasta, motion, miljö och eugenik skisserade i 14 speciella punkter.

Grundläggande övertygelser vilar på:

KRISTENDOM – övertygelser baseras på det övernaturliga. I huvudsak inriktad på att avsäga sig den verkliga världen och fokusera på en fiktiv himmel och ett helvete i "efterlivet". En samling vidskepelser, myter och fantasier som tilltalar de naiva och lättlurade, men är en förolämpning mot varje intelligent, informerad, resonerande man eller kvinna.

CREATIVITY – övertygelser baserade på verkligheten – Naturens Eviga Lagar, den Vita Rasens liv och välfärd på denna planet Jorden. Baserat på historiens erfarenhet och på sunt förnuft.

Rasliga attityder -- Kristendom

KRISTENDOM – främjar idén att vi alla är lika inför Herren (förutom att judarna är mer lika än alla andra och är hans överväldigande favorit) och därför är rasblandning helt fantastiskt. Dessutom är vi skyldiga de mindre lyckligt lottade (nigrerna och ler-raserna) allt vi har. Vi bör älska dem, gifta oss med dem, föda dem och ge dem husrum. (Sälj allt du äger, älska våra fiender, etc.)

CREATIVITY – intar en helt motsatt ståndpunkt i den rasliga frågan. Vi följer Naturens Eviga Lagar, som tydligt stadgar: ta hand om de dina. CREATIVITY ser bastardisering av den Vita Rasen som den ultimata fasan och ser inte judarna som "Guds utvalda". Snarare kategoriserar den judarna som mänsklighetens mest ihärdiga parasit, och en stor katastrof för den Vita Rasen. Vår GYLLENE REGEL säger allt: **Vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden.**

* * * * *

Kristendomen är filosofin för en född förlorare.

* * * * *

Jämförande religioner -- Del IV

Racial Loyalty, augusti 1985

Katolicism -- Romersk

En av de äldsta och mest bestående företagsstrukturerna i världen är den romersk-katolska kyrkan. Den är också den äldsta och största franchisetagaren som existerar idag. Dess världsomspännande högkvarter ligger i Vatikanstaten, Rom, Italien.

Mer än de bedrägliga varor den har månglat i nästan två tusen år, är det de välstrukturerade organisatoriska linjerna i denna modellinstitution som har gjort det möjligt för den att växa och hålla ut genom alla dessa många århundraden. Den har blivit och förblivit förebilden för de tusentals sekter, kulter och religioner som är dess avknoppningar och som idag blomstrar under kristendomens paraply. Den romersk-katolska kyrkan var, och förblir, källan till alla dessa fragmentariska kristna kopior, även om få av dem vill erkänna detta väletablerade historiska faktum. Tvärtom kommer många av dessa kristna imitationer att runda fördöma den katolska kyrkan, har fört krig mot den, och vissa har till och med fördömt den som Satans kyrka.

Vad är egentligen den romersk-katolska kyrkans ursprung? För att besvara denna fråga går vi tillbaka till esséerna, en mindre judisk sekt som existerade kring Qumran, vid Döda havets stränder, under det första århundradet f.v.t. och det första århundradet v.t. Esséerna lärde ut de flesta av de självmordsprinciper som påstås ha uttalats av en fiktiv Jesus Kristus i den mycket hyllade bergspredikan, och föregick den fiktive Kristus med mer än ett århundrade. Deras idealiska ledare var Rättfärdighetens lärare. De praktiserade celibat, gemensam egendom, pacifism, självförnekelse, att älska sina fiender och de flesta av de andra veka idéer som tillskrivs Jesus Kristus, den romersk-katolska kyrkans heliga guru. Det är ytterst anmärkningsvärt att esséerna, med sådana självdestruktiva idéer som grund för sin religion, inte varade i mer än två århundraden.

Det var under det första århundradet v.t. som den listige juden, Saul från Tarsus (kristnas St. Paulus), kom på den briljanta idén att undergräva det då mäktiga och blomstrande romerska riket och förvandla deras ädla och skickliga krigare till pacifistiska beatniks. Han observerade hur...

dessa självmordsbenägna och självdestruktiva idéer hos esséerna var lockande för de fattiga, slavarna, de utblottade, de inkompetenta och de underlägsna. Eftersom Rom under det första århundradet hade samlat på sig en massiv slavbefolkning som passade in i denna kategori, hade han ett bördigt fält att arbeta i. Han och hans judiska kohorter gav sig ut för att sprida dessa självmordsläror med stor hämndlystnad och spred denna nya doktrin med gränslös iver över hela det romerska rikets längd och bredd. Elden som tände denna enorma iver var hämnd — hat och hämnd för den romerska erövringen och förstörelsen av Jerusalem, judarnas heliga stad, år 70-72 v.t.

SAUL OCH HANS JUDISKA KOHORTER UTE OCH SPRIDER SINA SJÄLVMORDSTAL BLAND ROMS MISSPASSANDE OCH MISSNÖJDA BEFOLKNING.

Till en början var de tidiga kristna anhängarna främst herrelösa judar och missnöjda element från den dåvarande amorfa slavbefolkningen i Rom. Men mot slutet av det andra århundradet började de kristna anta de högeffektiva organisatoriska linjer som romarna hade utvecklat i både sina militära och statliga strukturer, och snart började kristendomen ta fart. Det var inte förrän de värvade samarbetet med den grymma och

förrädiske romerske kejsaren Konstantin, år 312 v.t. som de blev rikets högsta religion och ett dödligt världsmaktcentrum som har överlevt till denna dag. Det har varit den främsta kraften i den vita rasens historia under de senaste 17 århundradena. Det har varit källan till oräkneliga krig mellan nationer och fraktioner av den vita rasen, varav trettioåriga kriget (1618-48) var ett av de mest blodiga och destruktiva i Europas historia.

Det har också varit det främsta organiserade verktyget genom vilket judarna har förvirrat goyimernas sinnen och vunnit världsomspännande inflytande och makt. Eftersom jag har berättat denna historia i de tidigare numren av Judendom och Kristendom, och särskilt Marcus Eli Ravages skarpa analys (En judes bekännelser), behöver jag inte upprepa den här.

Genom sin orubbliga och intoleranta dogm, på grund av sin effektiva organisatoriska struktur och på grund av sin fanatiska aggressivitet, blev den romersk-katolska hierarkin, byggd längs monolitiska linjer, vid medeltiden (även mer känd som den mörka tidsåldern) världens främsta maktstruktur.

Den romersk-katolska kyrkans bas etablerades i det forna romerska rikets stora huvudstad precis när det riket började falla samman. Faktum är att ju mer riket upplöstes, desto starkare blev kyrkan, och den senare var till stor del orsaken till kollapsen av denna stora civilisationens bastion, precis som Saul från Tarsus och hans judiska kabal hade planerat. Enligt den kristna berättelsen sade Kristus till aposteln Petrus: "På denna klippa skall jag bygga min kyrka", vilket är grunden för Peterskyrkan i Rom.

Vidare hävdar den katolska kyrkan att Kristus utnämnde Petrus till sin efterträdare, sin vikarie på jorden, och som sådan den katolska kyrkans förste påve. Allt detta saknar faktiskt historisk grund, lika mycket som sagan om Gåsmor eller jultomten. Det finns inga autentiska historiska bevis för att vare sig Kristus, eller Petrus, eller Matteus, Markus, Lukas och Johannes någonsin har existerat. Det finns dock betydande bevis för att den listige juden Saul från Tarsus (kristnas S:t Paulus) verkligen existerade och att han uttänkte och orkestrerade denna fenomenala konspiration som slutligen ledde till det stora romerska rikets fall.

Hur det än må vara med det, år 325 v.t. blev kristendomen en makt att räkna med när kejsar Konstantin förfördes in i dess famn. Med kejsaren i spetsen, som gav den rikets prestige, finanser och auktoritet, var kristendomen nu väl på väg. Samma

året vid **kyrkomötet i Nicaea** i Mindre Asien, samlade **Konstantin alla kyrkans biskopar** till ett möte där den kristna bibeln lappades ihop. Genom att samla alla dåvarande existerande myter, manuskript, brev och vad som än fanns tillgängligt, hamrades den auktoritativa katolska bibeln fram under en period av ungefär sex månader. När de trätande biskoparna inte kunde enas, eller inte ville böja sig för hans vilja, hotade kejsar Konstantin dem med styrkan hos sina trupper som omringade byggnaden.

Från och med då spreds kristendomen, som var den katolska kyrkans exklusiva egendom, snabbt. Under sin regeringstid grundade Konstantin staden Konstantinopel vid Bosporen. Allteftersom Rom försvagades och Konstantinopel blomstrade, blev den senare en mäktig rival till kyrkans auktoritet i Rom. Detta kulminerade i den **stora schismen** år 1054 v.t. när det östra segmentet bröt sig loss från Rom och blev den **grekisk-ortodoxa katolska kyrkan**, med sin egen påve och sin egen religiösa hierarki. Den har förblivit så än idag och omfattar de flesta katoliker i Grekland, Ryssland, Albanien, Rumänien och Östeuropa i allmänhet. Den är också känd som den östortodoxa kyrkan.

Samtidigt, vid 1500-talet, hade det romersk-katolska prästerskapet i Västeuropa blivit så korrupt att en revolt bryggdes mot kyrkans auktoritet i Rom.

Ett av de mest flagranta missbruken som blomstrade under medeltiden var den massiva försäljningen av avlatsbrev. Denna verksamhet var lika stor som ett nationellt lotteri, nutidens narkotikahandel och förbudstiden på 1920-talet tillsammans, och jag vågar påstå, precis lika avskyvärd. Det var i essens ren utpressning när den är som värst, där man pressade pengar från lättlurade människor på grund av deras rädsla för helvetet — ett fiktivt helvete som inte existerade. Den katolska kyrkan hade en stor guldgruva på gång, och man sparade inte på krutet. Alla som protesterade mot eller avslöjade den skändliga verksamheten förklarades som kättare och fick ta konsekvenserna.

Grundidén med avlatsbrev var ganska enkel. Du kunde köpa dig fri från skärselden, eller helvetet, och köpa frälsning hela vägen in i himlen. Men för att verkligen krama ur den sista shekeln ur de lättlurade offren gjordes det stegvis, med alltid ytterligare ett steg kvar.

Biskoparna (eller påven för de rikare offren) skulle i gengäld skriva ett "avlatsbrev" på en papperslapp, som befriade offret från vissa synder, eller flyttade avlidna släktingars själar lite längre ut ur skärselden och en

lite närmare himlen. I vilket fall som helst skrevs och såldes tiotals miljoner små papperslappar för miljarder guld- och silvermynt. Kyrkan hade en verklig guldgruva som gjorde det möjligt för dem att bygga fantastiska katedraler, kloster, basilikor och allt vad det nu var. Det var den främsta inkomstkällan för bygget av Peterskyrkan i Rom. Den sistnämnda är fortfarande den största och mest utsmyckade kyrkan i världen idag, trots att den byggdes för mellan 300 och 400 år sedan.

Slutligen, på grund av skandalerna kring avlatshandeln och andra stora missbruk och korruption inom prästerskapet, utbröt en revolt i Tyskland, gnistrad av Martin Luther, och det uppstod ett utbrett rop på reform. När de styrande tyska furstarna och företrädarna för de fria städerna anslöt sig till protesten mot den (katolska) riksdagen i Speyer (1529) som förbjöd varje utvidgning av reformen, bröt revolutionen ut helt och hållet. Den spred sig snart till andra länder och blev känd som **Reformationen och dess anhängare som protestanter.**

Från och med då, som vi alla vet, splittrades de protestantiska religionerna i hundratals, sedan tusentals, olika fraktioner så som de existerar idag. Men det är en annan stor historia, alltför lång för att återberättas här.

Den katolska kyrkans hierarki använde alla medel som stod till dess förfogande för att hejda strömmen, och dess medel var mångfaldiga och kraftfulla. Den använde bannlysning, terrorism, tortyr och ren krigföring och militärt våld för att försöka kväva upproret. (Läs igen, "Tumskruv och sträckbänk", Creative Credo nr 51 i den Vite mannens bibel.)

Som ett resultat av den brytningen har otaliga religionskrig utkämpats av olika fraktioner av den vita rasen. Det blodigaste, grymmaste och mest destruktiva av alla var det trettioåriga kriget (1618–48), som involverade nästan varje land i Europa. Det ödelade särskilt de tyska staterna och lämnade dem i ruiner. Detta religionskrig, i Guds, Jesu Kristi, kärlekens, fredens och barmhärtighetens namn, dödade två tredjedelar av den tyska befolkningen och förstörde fem sjättedelar av alla dess fysiska tillgångar.

På tal om tortyr och terrorism, tumskruv och sträckbänk, så var protestanterna, såsom Zwingli, Calvin och andra, i rättvisans namn mot den katolska kyrkan, precis lika fanatiska och grymma som den katolska kyrkan var. De använde också terror och tortyr, bränning på bål, tumskruv och sträckbänk, för att kärleksfullt övertala "kättarna" att inte tänka själva utan att hålla sig till den föreskrivna linjen så som den ordinerats av kyrkohierarkin.

Men när det kom till storskaliga massakrer, så...

Protestanter, på grund av sin fragmentering, kunde inte mäta sig med den katolska kyrkan. En av de mest beryktade av dessa massakrer (på dem som inte ville gå med på deras form av hokus-pokus) var Bartolomeinatten i Frankrike år 1572.

Den 24 augusti var Paris fyllt av många protestantiska adelsmän som hade kommit för att fira bröllopet mellan Henrik av Navarra och Margareta av Valois, syster till Karl IX, kung av Frankrike. I en blodig massaker som även spred sig till provinserna och varade i flera dagar slaktades minst femtiotusen hugenotter (franska protestanter), med den franske kungens godkännande, till den spanske kungens förtjusning, och i Rom, med den helige påvens tysta medgivande. Det hyllades som en stor seger av den katolska kyrkan och utplånade framgångsrikt den protestantiska rörelsen i Frankrike.

Trots all korruption, utpressning, skandaler, svindleri, krig och massakrer har den katolska kyrkan inte bara överlevt med sin "spöken-i-skyn"-verksamhet, utan har blomstrat som ingen annan kristen religion i världen. Den är den största och mäktigaste av alla, med astronomiska 579 562 300 medlemmar i världen. Eftersom det förmodligen finns totalt 997 503 641 (1981) kristna som springer lösa i världen, utgör katolikerna hela 58,1 procent av det totala antalet. På grund av den stora övervikten av katoliker i Latinamerika och andra av världens "gyttjeländer" med deras fruktsamma födelsetal, är katolicismen också siffermässigt den i särklass snabbast växande kristna trosriktningen.

* * * * *

Romersk katolicism vs. Kreativitet -- En jämförelse

A. Trons grundval.

KATOLICISMEN är baserad på den judisk-kristna bibeln som den katolska kyrkan själv sammanställde från en samling myter, legender, brev och lämningar från andra forntida religioner som föregick den. Det var inte förrän omkring 300 år efter dess mystiska början som själva Vulgata-bibeln sattes samman. Detta gjordes under den romerske kejsaren Konstantins järnhand vid kyrkomötet i Nicaea år 325 v.t.

Bland annat återanvände den historien om den korsfäste Frälsaren som hade använts av 16 andra forntida religioner som föregick kristendomen. Bibeln består av det judiska Gamla testamentet, som utgör cirka 76 procent av dess innehåll, och Nya testamentet som utgör de sista 24 procenten. De är skenbart två helt olika sorters varelser och hör inte ihop. Ideologin i de två böckerna är helt oförenlig och motsäger varandra, men även detta överses det med på ett intetsägande sätt.

Den katolska hierarkin sammanställde, som redan nämnts, den judisk-kristna bibeln som de fann lämpligt, och hävdade sedan att Gud skrev den och gav den, den katolska kyrkan, ensamrätt att vara hans enda talesman på jorden. I grund och botten är den baserad på samma "spöken-i-skyn"-hokus-pokus som har främjats av tusentals andra primitiva religioner och vidskepelser som är mänskligheten beklagliga baksmälla från stenåldern.

KREATIVITET baseras på Naturens Eviga Lagar, på historiens lärdomar, på logik och på sunt förnuft. Den tror inte på något av "spöken-i-skyn"-nonsenset, inte heller tror den på "paj-i-himmelen", eller idén om att "stekas-i-skyn" i ett efterliv.

B. Mål och syften.

KATOLICISMEN gör anspråk på att representera Kristi rike på jorden i syfte att rädda människors själar från att hamna i helvetet. Varför deras Fader, Son och Helige Ande överhuvudtaget skapade helvetet och djävulen från första början har den aldrig förklarat tillräckligt. Inte heller har det någonsin förklarats ordentligt varför en allsmäktig Gud skulle tolerera den fortsatta existensen av en ond djävul i sin domän, som förmodas förleda den överväldigande majoriteten av mänskligheten till att hamna i helvetet.

KREATIVITET är realistisk och jordnära i sina mål och strävar efter att bygga en bättre värld för framtidens mänsklighet här på jorden, den enda plats där människan veterligen existerar. Genom att främja en vitare och ljusare värld strävar den efter att lösa de många verkliga problem som plågar den värld vi lever i och bygga ett samhälle som är välmående, hälsosamt, lyckligt och stabilt.

C. Raslig inställning.

KATOLICISMEN är mångraslig och främjar kraftfullt integration och rasblandning. Den har gjort det sedan sin begynnelse och särskilt sedan de katolska portugiserna och spanjorerna bosatte sig i Nord- och Sydamerika. Idag, det

är direkt fientlig mot den vita rasen och starkt gynnar rättigheterna och intressena för negrer, indianer och "ler-raser" i världen. Från dess början har den katolska kyrkans tro och lära varit en fullständig katastrof för den vita rasen.

CREATIVITY, å andra sidan, är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg enbart, med det slutgiltiga målet att befolka denna planet jorden uteslutande med en intelligent, ordningsam vit ras.

D. Organisatorisk struktur.

Både KATOLICISMEN och CREATIVITY är baserade på den monolitiska ledarskapsprincipen. I frågor om organisation kan vi lära oss mycket av den romersk-katolska kyrkan, som har bestått i nästan två årtusenden, den äldsta institutionen i sitt slag i världen.

* * * * *

Genom terror, tortyr och tyranni hade den katolska kyrkan, vid den mörka medeltiden, fulländat de judiska teknikerna för totalt mentalt förslavande som nu används så effektivt av dagens kommunister.

* * * * *

Jag uppskattade inte riktigt de skändligheter som hade begåtts i religionens namn förrän jag såg de JÄRNHÅRDA argument som de kristna använde.

—Överste Robert G. Ingersoll

* * * *

Läs igen "Thumbscrew and Rack," Creative Credo nr 51 i White Man's Bible.

* * * *

Jämförande religioner -- Del V

Racial Loyalty, september 1985

KATOLICISM -- GREKISK-ORTODOX

Även känd som Den österländska ortodoxa kyrkan

Förra månaden gick vi igenom början av den mäktiga romersk-katolska kyrkan, och hur den har hållit en majoritet av den vita rasen i träldom under nästan två tusen år.

Vid år 451 v.t. var imperiets territorium uppdelat i fem historiska patriarkat: Rom, Konstantinopel, Alexandria, Antiokia och Jerusalem. När konciliet i Chalkedon sammanträdde samma år (451 v.t.) markerade det inte bara kulmen på en lång period av teologiska kontroverser, utan det var också startpunkten då Konstantinopel började framträda som det enda österländska ortodoxa patriarkatet inom den östra halvan av imperiet, och följaktligen en kraftfull rival till Rom.

Rom, som vi alla är medvetna om, höll vid denna tid på att snabbt upplösas som imperium, och den giftiga effekten av den nya (judisk-initierade) kristna religionen var en viktig orsak till den kollaps som var under uppsegling. Genom sina pacifistiska läror hade den lyckats förvandla det forna antikens Roms formidabla krigare till fredsälskande veklingar, som jagade fantomspöken som antogs sväva omkring (någonstans) i skyn.

Den spricka som höll på att utvecklas mellan öst och väst berodde delvis på politisk rivalitet, men främst på teologiska skillnader. Vid det ovan nämnda konciliet visade sig den chalkedonensiska formeln, som definierade Jesus Kristus som besittande två naturer, mänsklig och gudomlig i en person, vara oacceptabel för flera icke-grekiska folk – egyptierna (som följdes av nubierna och etiopierna), syrierna (från både Syrien och Palestina) och armenierna.

Det egyptiska upproret tog formen av monofysitism, läran att Jesus Kristus endast besatt en natur, den gudomliga.

Det syriska avvisandet tog formen av nestorianism, från den antiokenska tankeskolan. Nestorianerna hade en liten nyansskillnad i sin syn. De menade att medan

Kristus var både mänsklig och gudomlig i perfekt harmoni, denna gudomlighet sträckte sig dock inte till Jungfru Maria.

JESUS KRISTUS ÄR ENDAST GUDOMLIG	NEJ!... JESUS ÄR BÅDE MÄNSKLIG OCH GUDOMLIG.

THE EGYPTIANS

EGYPTERNA

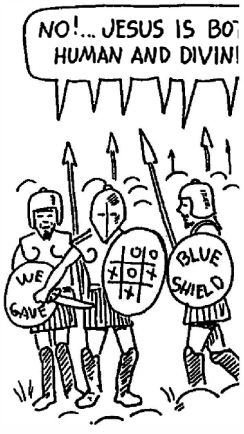

THE SYRIANS

SYRERNA

NATIONER HAR GÅTT I KRIG ÖVER DUMMA RELIGIONER

Armenierna, som vid denna tid var hårt pressade i försvaret av sitt territorium mot perserna, föredrog att behålla de teologiska formler som var gällande före Chalkedon, vilka de än var.

Sålunda blev dessa östliga territorier, invecklade i hårklyvande religiösa kontroverser som pågick i århundraden, ett lätt byte för de fanatiska arabiska muslimska arméerna på 600-talet och omvände sig snart till muhammedanismen genom svärdets makt. Som ett resultat av detta förblev, av de östliga patriarkaten, endast Konstantinopel inom det kristna imperiet.

Rivaliteten mellan Rom och Konstantinopel började egentligen år 325 v.t. när kejsar Konstantin grundade den enastående staden som platsen för sin nya huvudstad.

Under tiden, medan Rom förföll och slutligen översvämmades av barbarerna, höll Konstantinopel inte bara stånd utan blomstrade och växte i styrka. Med detta, sprickan

växte sig större tills det slutligen kulminerade i **den stora schismen** år 1054 v.t. De två blev inte bara två tydligt separata imperier, utan två separata religiösa enheter, var och en med sina egna påvar och sin egen organisatoriska struktur. De två var nu vitt åtskilda politiskt, kulturellt, ecklesiastiskt såväl som religiöst, med den östliga kyrkans huvud nu centrerat i Konstantinopel. Men konflikten mellan religiösa anspråk på doktrin och auktoritet fortsatte i århundraden.

Efter den stora schismen började det romersk-katolska Europa att växa i styrka, medan det östliga (bysantinska) riket började falla sönder i en rasmässig och religiös samling av många olika och mångspråkiga östliga fraktioner. Vid tiden för turkarnas osmanska invasion 1453 föll det som en övermogen tomat. Konstantinopel blev de turkiska muslimernas främsta juvel och har förblivit så sedan dess.

Konstantinopels fall 1453 var en av de viktigaste vändpunkterna i historien, och ett stort bakslag för den vita rasen. När den segrande 21-årige osmanske sultanen, Mehmet II, red på sin häst uppför trapporna till Hagia Sofia, den största och mest prestigefyllda katedralen i hela kristenheten, var segern över de kristna fullständig. Detta gjorde Mehmet II med bravur den 29 maj 1453, och det kristna Konstantinopel fanns inte mer. Det var nu det islamiska Istanbul.

Trots att det bysantinska riket nu var förstört och Konstantinopel blev huvudstad i det osmanska riket, överlevde den bysantinska kyrkan inte bara katastrofen utan utökade sina befogenheter. Den blev överhuvud, "ethnark", för alla greker inom det turkiska riket, eftersom icke-muslimer inte kunde underställas lagstiftning härrörande från Koranen. Som ett resultat bildades de kristna i separata samhällen (apartheid i praktiken) och patriarken blev deras politiska såväl som religiösa ledare.

Allt eftersom tiden gick, genom usel och fullständigt skrupelfri korruption, samarbetade patriarkerna med de turkiska härskarna för att exploatera och förnedra de kristna samhällen som nu stod under deras kontroll. Inte nog med att patriarkatet missbrukade sin auktoritet inom sitt eget patriarkat i Konstantinopel, utan det fick snart kontroll över tre andra patriarkat som nu stod under muslimskt styre — Alexandria, Antiochia och Jerusalem. Det utökade ytterligare sin makt över det serbiska patriarkatet i Pec, det bulgariska patriarkatet i Ohrid, i Aten, och det rumänska metropolitdömet Moldavien-Valakiet.

Ryssland konverterades till kristendomen under bysantinskt beskydd år 987 v.t. och underställdes patriarkatet i

Konstantinopel. Under de närmaste århundradena styrdes den ryska kyrkan av grekiska hierarker. Men år 1448 gjorde sig den ryska storfursten Vasilij av med den siste grekiske metropoliten, Isidore, och beordrade det ryska episkopatet att välja en infödd metropolit ur sina egna led. Därmed blev Ryssland slutligen oberoende av Konstantinopel.

Därefter växte det ryska kyrkliga såväl som politiska självmedvetandet snabbt. Storfursten Ivan III antog titeln tsar och gjorde anspråk på att vara arvtagare till den bysantinske kejsaren före det turkiska övertagandet, och den ryska kyrkan övertog nu ledarskapet för den östortodoxa kyrkan.

Vid mitten av 1600-talet steg den ryska kyrkan till en sådan makt och betydelse att landet i praktiken styrdes av en diarki, där kyrkan och den politiska regeringen var jämbördiga i den makt de utövade.

År 1721, under tsar Peter den store, avskaffades patriarkatet. Han inrättade i dess ställe den Heliga styrande synoden och kyrkan underställdes därefter statens styre.

Effekten av första världskriget var katastrofal för den ryska kyrkan. År 1917, under den korta tid som den provisoriska regeringen innehade makten, höll kyrkan ett koncilium. Det avskaffade synoden och återupprättade den gamla patriarkala administrationen. Men när bolsjevikerna tog över i oktoberrevolutionen, tvingade de snart på kyrkan den marxistiska världsbilden. Den berövade kyrkan alla dess egendomar (liksom resten av befolkningen), skilde skolan från kyrkan och förbjöd enligt lag all religionsundervisning för personer under 18 år. År 1929, under Stalin och de första femårsplanerna, inleddes en förföljelsepolitik, och konstitutionen ändrades för att tillhandahålla "frihet för gudsdyrkan och antireligiös propaganda", men i praktiken var den kommunistiska propagandan den främsta konsekvensen. År 1935 hävdade regeringen att den ryska kyrkan i allt väsentligt hade likviderats och ersatts av kommunistisk ortodoxi.

År 1939 ändrade den kommunistiska regeringen sin politik, av rädsla för hotet mot dess överlevnad från Nazityskland. Den tonade ner sin antireligiösa propaganda och beviljade relativ religionsfrihet, och det skedde en partiell återkomst av stödet för kyrkan. Detta vändes återigen när kriget mot Tyskland hade vunnits, och kyrkan bleknade återigen bort i obetydlighet.

Idag är bilden oklar vad gäller vad som är rester av kyrkan och vad som är en kommunistisk fasad. Men för alla praktiska ändamål är kyrkan, det som finns kvar av den, ett verktyg för den kommunistiska regeringen. Idag är den östortodoxa kyrkan i Ryssland död, och en judisk sinnesförlamare, kristendomen, har ersatts av ett annat järnhårt judiskt tyranni, nämligen judisk kommunism. (Läs igen, "Christianity and Communism: Jewish Twins", Sida 380, Nature's Eternal Religion.)

* * * * *

ICKE-RYSKA ORTODOXA KYRKOR

Rumänien. Den största av de icke-grekiska ortodoxa kyrkorna på Balkan efter första världskriget, den serbiska kyrkan, genomgick en plötslig förstoring i och med den politiska unionen mellan de serbiska och kroatiska folken i Jugoslavien, och de sex serbiska kyrkliga territorierna förenades. Men föreningen framkallade snart en bitter rivalitet mellan de ortodoxa serberna och de romersk-katolska kroaterna och slovenerna.

Efter andra världskriget, när den kommunistiske diktatorn marskalk Tito tog över, led både de grekisk-ortodoxa och de romerska katolikerna samma öde som den ryska kyrkan under Stalin. Kyrkans egendom konfiskerades av staten och den underordnades helt den kommunistiska regimen. Medan ett sken av "religiös frihet" proklamerades i propagandasyfte, blev kyrkoregimen och den kommunistiska diktaturen ett och detsamma, och för alla praktiska ändamål omöjliga att skilja åt.

Bulgarien. En liknande situation råder under den kommunistiska regimen i Bulgarien. Övriga: Det finns mindre ortodoxa samfund i Albanien, Tjeckoslovakien, Finland, Estland och Litauen. Eftersom alla dessa nu befinner sig under den judiska kommunismens häl, är även dessa en skugglik fasad av den ursprungliga ortodoxin och mer ett manipulativt verktyg för det kommunistiska tyranniet.

The New York Times hävdar att det finns totalt 76 444 600 grekisk-ortodoxa katoliker i världen idag, varav 51 500 är bosatta i USA. Med tanke på det faktum att de flesta av dessa befinner sig i kommunistdominerade länder, är giltigheten av dessa siffror högst tveksam, liksom lojaliteten hos dess förmodade medlemmar.

* * * * *

Grekisk ortodoxi mot Creativity

En jämförelse

A. Trons grundvalar.

Grekisk ortodoxi är baserad på sitt romersk-katolska ursprung, vilket i sin tur är baserat på en polyglott samling av myter, legender och andra forntida religioner som föregick den.

Förutom att ha sitt ursprung i (och införliva) det judiska Gamla testamentet, är det Nya testamentet till stor del en upprepning av esséernas självmordsbenägna läror. Detta var en mindre judisk kult utanför den judiska huvudfåran som existerade i Qumran, vid Döda havets stränder. Den förespråkade sådana självdestruktiva idéer som att älska sina fiender, sälja allt man äger och ge det till avskummet, samt en mängd andra idiotiska läror som förmodligen lärdes ut av Jesus Kristus. Dödahavsrullarna och andra historiska bevis tyder dock på att den kristna kyrkan plagierade alla dessa läror från esséerna, en judisk kult som existerade mellan 100 f.v.t. till 100 v.t. och sedan dog ut.

CREATIVITY, i kontrast, är baserad på verkligheten i det universum vi befinner oss i. Genom att använda logik och sunt förnuft, och genom att försöka lära av mänskligheten misstag i historien, försöker Creativity lösa den mängd problem som nu drabbar den vita rasen och världen som helhet. Creativity förkastar de fåniga vidskepelserna och premisserna om att vi är utlämnade åt ett gäng osynliga spöken och andar som svävar omkring och kontrollerar vårt öde här på jorden, och särskilt i en förmodad "nästa" värld – en idiotisk fantasi som så ömt omfamnas av den romersk-katolska kyrkan, den grekisk-ortodoxa kyrkan och de tusentals andra kristna kulterna och avknoppningarna.

B. Mål och syften.

Eftersom de grekisk-ortodoxa kyrkorna (till skillnad från den romerska kyrkan) är så fragmenterade i sin kontroll och organisation, är det svårt att hitta något centralt mål som alla de olika kyrkorna håller fast vid, annat än att kanske inkräkta på och kontrollera sina vidskepliga offers liv, och etablera en maktbas för den polyglotta massan i deras hierarkier. En sidofråga som kanske kan hävdas är att de försöker rädda sina anhängares själar från att hamna i helvetet, men om kyrkan aldrig hade uppfunit detta

korkad idé från första början, deras lättlurade offer hade aldrig behövt oroa sig för att rädda sig själva från detta fiktiva monster.

CREATIVITY, å andra sidan, ägnar sig inte åt att spela den löjliga leken med spöken i skyn. Istället fokuserar den på världens verkliga problem och strävar efter att organisera och bygga en bättre värld för den vita rasen.

C. Vissa proklamerade skillnader mellan den romersk-katolska och den grekisk-ortodoxa kyrkan.

1. Den romersk-katolska kyrkan hävdar att den helige ande utgår "och av Sonen" (en doktrin känd som "filioque"-klausulen), såväl som av Fadern. Östlig ortodoxi menar att den helige ande endast utgår "av Fadern". (Stora grejer.)

2. Romersk katolicism bekräftar existensen av en skärseld, utöver en himmel och ett helvete. Östlig ortodoxi accepterar inte idén om en skärseld, även om den tror på ett mellantillstånd mellan himmel och helvete där själar upplever en försmak av den salighet eller det straff som så småningom kommer att bli deras. (Stora grejer.)

3. Den romersk-katolska kyrkan tror på Jungfruns obefläckade avlelse, en doktrin som den östliga ortodoxin inte accepterar. Östlig ortodoxi hävdar att endast Kristus avlades och föddes utan arvsynd, och att Jungfru Maria renades från den på bebådelsedagen. (Stora grejer.)

4. Det romersk-katolska dogmat att Jungfru Marias kropp "togs upp till himlen" (förklarat av påve Pius XII) stöds inte av den östliga ortodoxin, som inte tror på ett sådant fysiskt antagande. (Stora grejer.)

5. Östlig ortodoxi erkänner inte de helgon som kanoniserats av den katolska kyrkan efter schismen 1054, såvida inte dessa helgon också har proklamerats av östortodoxa synoder. (Stora grejer.)

D. Raslig inställning.

Grekisk ortodoxi är helt befriad från all lojalitet mot den vita rasen och är i själva verket fientlig mot den. Liksom den romerska kyrkan den härstammar ifrån, är den nu helt uppslukad av det judiska programmet för rasblandning, och omfattar många av de lägre elementen i vår ras.

CREATIVITY, å andra sidan, är tillägnad den vita rasens bästa intressen, och endast den vita rasens. Den har lovat sin totala lojalitet till den vita rasen och byggandet av en vitare och ljusare värld.

E. Organisatorisk struktur.

Till skillnad från den romerska kyrkan har den grekisk-ortodoxa kyrkan inte en central påve och auktoritet. Även om man ursprungligen försökte efterlikna den romersk-katolska kyrkans monolitiska struktur, är den nu ett hopkok av olika auktoriteter. Eftersom mycket av dess ursprungliga struktur nu befinner sig bakom järnridån, kontrollerar kommunistiska kommissarier större delen av dess nuvarande organisatoriska hierarki.

CREATIVITY baseras på ledarskapsprincipen och strävar efter att rensa världen från kommunism och judisk kontroll, fullständigt och för alltid.

* * * * *

Låt mig fråga dig – är det rimligt att ha en "djup och bestående tro" på någon religion, trosbekännelse, övertygelse eller teori som varken har bevis eller logik som stöder den?

* * * * *

Var inte en passiv åskådare. Bli en militant aktivist i den vita rasrevolutionen.

* * * * *

Det är nu den amerikanska regeringens officiella religion och politik att driva på rasblandning till varje pris, och förvandla den vita rasen till en bastardiserad glömska.

Jämförande Religioner -- Del VI

Racial Loyalty, november 1985

Protestantism

Kristendomens tidiga ursprung är extremt dunkla, och de är avsiktligt så eftersom de tidiga kyrkofäderna medvetet förstörde så mycket av de då existerande historiska bevisen som de kunde. Ett flagrant exempel på detta var det illdåd de begick genom att bränna de 400 tusen volymerna i biblioteket i Alexandria, det största av alla bibliotek i den antika världen.

Anledningen till att de ville förstöra så mycket av den historiska kunskapen och bevisen som möjligt var för att dölja och fördunkla de tvivelaktiga grundvalar på vilka deras bedrägliga "nya" religion byggdes. Vi måste komma ihåg att kristendomen i sin början hade flera rivaler i det dåvarande romerska riket, och en av dess starkaste rivaler var mithraismen. Kristendomen segrade för att den var mer listig, mer hänsynslös och mer ihärdig.

Trots alla försök att förvirra bevisen pekar dock Dödahavsrullarna och andra manuskript på följande slutsatser:

1. De flesta av de läror som finns i det "Nya" testamentet, och som påstås ha uttalats av en mytisk Jesus Kristus, hade redan formulerats och lärts ut av esséerna minst ett århundrade före Kristi förmodade födelse. Lärorna var inte "nya" och de var inte originella.

Det är också värt att notera att esséerna, på grund av sina självmordsbenägna läror, inte varade längre än två århundraden. De var en mindre judisk kult som levde i Qumran i Palestina vid Dödahavets stränder.

2. Det finns inga historiska bevis för att vare sig Jesus Kristus eller hans fyra påstådda krönikeförfattare Matteus, Markus, Lukas och Johannes någonsin har existerat. För att gå längre finns det inga bevis för att Little Jack Horner, Miss Muffet eller Jack och Jill har existerat, inte heller att berättelsen om Hi-diddle-diddle, katten och fiolen, eller kon som hoppade över månen är faktiskt sann. Bara för att dessa visor har spridits vitt och brett och överlevt i århundraden är det inget bevis på deras äkthet.

3. Det finns betydande bevis för att Saul från Tarsus, juden, var verklig och att han skrev ett antal brev och främjade esséernas läror med stor iver under

den nya religionens täckmantel, kristendomen. (Läs återigen Creative Credo nr 43, "En judes bekännelser", i *Den vita mannens bibel*.)

Från denna sjabbiga och degenererade början haltade kristendomen fram i ungefär trehundra år och vädjade till slavmentaliteten hos de inkompetenta, de degenererade och avskummet i det romerska samhället. Men när kyrkofäderna lyckades nästla sig in och förleda kejsar Konstantins sinne i deras bedrägeri, år 312 v.t., drog de en riktig vinstlott. År 325 v.t. lyckades Konstantin samla kyrkofäderna i Nicaea (i Mindre Asien) och hamra ut den "nya" kristna bibeln. Nu, med imperiets rikedom, makt och prestige (ett imperium som de kristna hade siktat in sig på att förstöra) bakom sig, var kristendomen igång och på god väg att dominera den vita rasens liv och tänkande under de kommande sextonhundra åren.

Den hade för länge sedan störtat det mäktiga romerska riket och byggt upp en allomfattande maktstruktur fram till år 1054, när den första stora sprickan i dess hegemoni uppstod. Den var känd som den stora schismen och jag har beskrivit den mer utförligt i septembernumret av *Racial Loyalty* angående den grekisk-ortodoxa kyrkan. Vid slutet av 1400-talet hade påvemakten, med sitt högkvarter i Rom, i stort sett monopoliserat det religiösa tänkandet och maktstrukturen hos våra vita raskamrater i Västeuropa, och den var nu suverän, utan utmaning.

Med sin obegränsade makt hade den också blivit extremt korrupt och degenererad. Den hade också blivit extremt vinningslysten och legoknektsaktig. Pengar, rikedom och makt var nu dess främsta drivkrafter, och i detta avseende var den långt mer framgångsrik än någon politisk eller kommersiell enhet. Påvarna, biskoparna och den romersk-katolska kyrkans övre hierarki levde i sus och dus, frossade i konkubiner, sommarpalats och ett rikt liv av högsta klass. Inte minst i dess påse med superknep för att skinna de vidskepliga och lättlurade var försäljningen av avlatsbrev. Detta snygga lilla knep bestod i att sälja små papperslappar undertecknade av påven eller någon i den övre hierarkin, som sade att mottagaren skulle få ett uppskov av något slag i skärselden eller till och med helvetet, och flytta honom eller henne närmare himlen. Knepet var att flytta nämnda själ endast lite närmare, inte hela vägen, så att ett valfritt antal upprepade försäljningar kunde genomföras. Dessa avlatsbrev skulle förmodligen också hjälpa din döda far eller mor, eller farbror eller tant Minnie, vem du än må vara bekymrad över. Men de kunde också hjälpa dig själv som en framtida försäkring, även om du var

fortfarande lever och frodas. Men hur orimliga dessa små knep än var, sålde de som smör i solsken under årtionden i sträck. Byggandet av den lyxiga nya Peterskyrkan i Rom (liksom många andra) finansierades främst genom denna utpressning.

Som en parentes, bortsett från dess religiösa innebörd, finns det en slående likhet mellan detta judiska knep och det som utövas av Federal Reserve Board. Båda tog (eller tar) billiga papperslappar, satte lite lika billigt bläck på dem, och prånglade sedan ut dessa falska papperslappar till en godtrogen allmänhet till ett högt pris.

Denna verksamhet med att sälja avlatsbrev var så lönsam att den snart gick överstyr, och vissa bekymrade medlemmar av kyrkan reste sig i protest. En av dessa var Martin Luther, en augustinermunk och romersk-katolsk präst som spikade upp sina berömda 95 teser på dörren till slottskyrkan i Thüringen, Tyskland. Datumet var den 31 oktober 1517, och detta förebådade startskottet för revolten mot den romersk-katolska kolossen. Luther fördömdes och bannlystes av påve Leo X, men detta stoppade inte den rebellrörelse som nu hade satts i rullning.

Luther efterföljdes av Huldreich Zwingli i Schweiz, som började predika mot alla "romerska vidskepelser" i sin hemstad Zürich. Upproret spred sig snart till kantonerna Basel, sedan Bern, S:t Gallen, Graubünden, Valais och andra kantoner. En fransman, Jean Calvin, omvände sig till rörelsen och blev vid Zwinglis död 1531 ledare för den schweiziska reformationen.

I England hade det brittiska missnöjet med den romerska kurians exploatering av folket länge pyrt och var utbrett. John Wycliffe ledde revolten mot den katolska kyrkan, men hans skrifter och hans rörelse slogs snart ner av Henrik VIII, som själv skrev en tungrodd avhandling om sakramenten där han motbevisade Luthers teorier. För detta lovordade påven honom och gav Henrik titeln "Trons försvarare", som de brittiska monarkerna fortfarande använder och värdesätter än idag.

Henrik bröt dock snart med påven eftersom den senare avvisade hans begäran om ogiltigförklaring av Henriks äktenskap med Katarina av Aragonien. Henrik var fast besluten att gifta sig med Anne Boleyn och bestämde sig för att strunta i påven; han skulle grunda sin egen kyrka och stifta sina egna regler.

Detta gjorde han, och på denna tarvliga och utsvävande premiss lades grunden för den engelska kyrkan, som de vidskepliga och godtrogna i England (och på andra håll) fortfarande vördar och tillber än idag. Den lutherska

Reformationen infördes i Sverige 1531 och i Norge och Danmark 1537, inte av religiösa ledare som sådana, utan genom kungligt dekret av deras monarker.

Och så spred sig upproret över Europa. Vissa länder blev protestantiska. I andra, som Spanien, Frankrike och Italien, behöll den romersk-katolska kyrkan sitt järngrepp, genom krig, genom terror, genom hot eller mord, vad som än var mest effektivt.

Ett av de mest fasansfulla exemplen på terrorism utförd av den katolska kyrkan vid denna tid var Bartolomeinatten i Frankrike.

DINA LÄROR ÄR ALLDELES FEL, DIN KORKADE KATOLIK.

PROTESTANT

HÅLL TAND FÖR TUNGA, ANNARS FÅR VI EN TILL BARTOLOMEINATT, HÄR OCH NU.

KATOLIK

Det började på Bartolomeidagen, den 24 augusti 1572, när Paris var fyllt av många protestantiska (hugenottiska) adelsmän som hade kommit för att fira bröllopet mellan Henrik av Navarra och systern till kung Karl IX av Frankrike. Från Paris spred sig den blodiga orgien till provinserna. Det uppskattas att cirka 50 tusen offer blev

massakrerade, allt i den kristna kärlekens och barmhärtighetens namn och till glädje för påven i Rom, kungen av Spanien och kungen av Frankrike.

Vad åstadkom reformationen som var konstruktivt? Inte mycket.

Den katolska kyrkan snyggade till sitt agerande endast obetydligt, men fortsatte i stort sett att skinna och skrämma sina offer ungefär som tidigare och utföra terroristiska grymheter mot dem som fortfarande var i dess våld och som inte ville böja sig för dess vansinniga dogmer. Bränning på bål, tumskruvar och sträckbänk var fortfarande dess främsta övertalningsmedel.

Protestanterna var inte bättre. Samtidigt som de slet sig loss från påven och från Rom, utövade även de terror, förödelse och tortyr mot sina egna offer som inte ville böja sig för deras (något) nya trosuppfattningar. (Läs återigen Creative Credo nr 51, "Tumskruven och sträckbänken", i *The White Man's Bible*.)

Både katolikerna och protestanterna utövade nu det som endast den katolska kyrkan hade haft makt att göra tidigare – nämligen utbredd intolerans, tortyr, terror och trångsynt bigotteri, allt i namnet av de fantomspöken i skyn vars existens då var, och fortfarande är, högst tvivelaktig. Samma massvansinne och taktik med tumskruvar och sträckbänk fortsatte att utövas av båda grupperna med lika stor fanatism och ökad häftighet.

Men det är inte allt. De protestantiska grupperna började nu splittras i en mängd egna kulter och fraktioner, och med det utvecklades det fraktionskrig, öppet och dolt, som har kvarstått inom dess led ända sedan dess.

Splittringen mellan de protestantiska fraktionerna och den katolska kyrkan sjuder olycksbådande i nästan 100 år och bröt sedan ut i en blodig eldsvåda som tog sig uttryck i trettioåriga kriget (1618–48), ett av de mest brutala, vansinniga och destruktiva krig som någonsin utkämpats mellan medlemmar av den vita rasen. Det involverade nästan varje nation i Europa och var mest förödande av allt för de då fortfarande splittrade tyska staterna. Det satte tillbaka Tyskland minst 200 år i dess utveckling, dödade två tredjedelar av dess invånare och förstörde omkring fem sjättedelar av dess byggnader, städer, orter, gårdar och fysiska egendomar.

Vad handlade kriget egentligen om? Något vansinnigt fragment av åsiktsskillnader angående spökena i skyn, som ingen ändå egentligen hade den minsta information om, och vars existens var och fortfarande är rent spekulativ. Tala om massvansinne!

Idag finns det fortfarande bitterhet mellan protestanterna och katolikerna. Det finns svartsjuka, intolerans, bigotteri

och splittring mellan fraktioner av de protestantiska samfunden, som vid det här laget uppgår till tusentals. I själva verket finns det ingenting, absolut ingenting, i världen som har så delat, splittrat och söndrat den vita rasen som de olika kristna kulterna, sekterna och religionerna har gjort.

Judarna planerade det så. Som juden Marcus Eli Ravage sade (Se Creative Credo nr 43 i The White Man's Bible, "Confessions of a Jew"): "För denna röra tack vare er, era profeter och er bibel."

The New York Times Almanac rapporterar att det finns 98 875 560 protestantiska medlemmar i olika samfund i USA, och 341 496 740 på världsomspännande basis. Den senare siffran är ungefär en tredjedel av det totala katolska (romerska och östortodoxa) världsmedlemskapet.

När Saul från Tarsus föresatte sig att påtvinga romarna kristendomen på det första århundradet e.Kr., släppte han verkligen lös en hel röra av problem, som vi inte har återhämtat oss från än idag.

Det är målet för CREATIVITY att utrota denna mentala avvikelse och föra den vita rasen tillbaka till ett förnuftigt spår.

* * * * *

Judisk kristendom är som ett enormt underjordiskt rev mitt i en stor farled. Tills vi spränger bort det, kommer den vita rasen upprepade gånger att lida skeppsbrott på det.

* * * * *

Kom ihåg Church of the Creator i ditt testamente.

* * * * *

Jämförande religioner -- Del VII

Racial Loyalty, december 1985

Hinduism

Bland världens handfull så kallade "stora" religioner är hinduismen den äldsta av dem alla. Dess själva början är förlorad i forntiden. Ursprunget till vidskepelser, trosuppfattningar, seder och traditioner dateras tillbaka till förhistorisk tid. Medan världens religiösa etablissemang räknar den som en av de "stora" religionerna (tillsammans med judendom, kristendom, muhammedanism), ser vi Creators inget särskilt stort i denna sjukliga samling av svamp på hjärnan. Enligt vår mening är det en blandning av dumheter och vidskepelser när den är som värst. Den belyser vad vi upprepade gånger har sagt – de så kallade "stora" religionerna är en arkaisk baksmälla från våra förfäder från stenåldern, skräp och bråte i sinnet som är baserat på vidskepelse, godtrogenhet och okunnighet – ett ogenomträngligt hinder för upplysning, framsteg och logiskt tänkande.

Hur det än må vara med det, omfattar antalet anhängare till hinduismen nästan en halv miljard av världens befolkning, mestadels lerfolk, och rankas som trea efter den romersk-katolska tron och den muslimska religionen. Bara i Indien finns det 300 miljoner troende.

Hinduismen är unik på många sätt. För det första har den ingen enskild grundare. Den utvecklades under årtusendena som en märklig och förvirrad sammanblandning av många folks kulturer och yttre påverkan. Dess trosuppfattningar och seder är därför svåra att definiera, och det finns ingen gemensam trosbekännelse, ingen enskild doktrin, som binder samman alla hinduer.

I grund och botten är hinduismen inte bara en religion. Det är snarare ett enormt komplex av teologiska, metafysiska, filosofiska, etiska, kulturella och sociala institutioner, vars främsta grogrund var den indiska subkontinenten. Den består av fyra huvudelement: religion, ras, land och social organisation. Var och en är bunden till och är en integrerad faktor i de andras liv, och kan inte separeras. Så lös och mångsidig är hinduismens komplexa natur att det finns plats för varje tänkbar motsägelsefull tro och sedvänja att rymmas inom dess disharmoniska lära. Faktum är att hinduer har följt nästan varje tänkbar variant av teism, ateism, polyteism och panteism. De har upprätthållit motstridiga moralnormer; deras tillbedjan har varit

både avgudadyrkande och ikonoklastiska, alla tolereras så länge kastreglerna inte överträds.

Jag har i tidigare skrifter nämnt att någon företagsam själ har sammanställt en katalog över 30 tusen olika gudar som vidskepliga och lättlurade dårar har uppfunnit och tillbett genom tiderna. Men jag har nu fått veta att detta bara skrapar på ytan. Den hinduiska religionen ensam har ett panteon med 33 miljoner gudar, varav de flesta, utöver standardlistan av gudomligheter, omfattar lokala gudar, by-gudar eller till och med individuella gudar. Spöken, andar, gudar — 33 miljoner av dem — räkna dem när du har tid.

"DU TYCKER ATT DIN RELIGION ÄR FÖRVIRRANDE. VI MÅSTE KOMMA IHÅG NAMNEN PÅ 33 MILJONER GUDAR, ANDAR OCH ANDRA SPÖKEN I VÅR."

Alla hinduer erkänner domänen för DHARMA (religiös lag) som ödets högsta instans. Det är den viktiga länken mellan alla komplexiteter i deras tro.

En av de viktigaste grundsatserna i Dharma är det stela kastsystemet som har varit inbäddat i den hinduiska religionen i tusentals år. De fyra huvudkasterna tillhör alla

det tidiga ariska samhället, och är främst baserade på födsel och hudfärg. De är, i fallande ordning:

(a) Brahmaner, den prästerliga och bildade eliten.

(b) Kshatriyas, den styrande aristokratin.

(c) Vaisyas, bönderna och de professionella hantverkarna.

(d) Sudras, den lägsta kasten i det tidiga ariska samhället, som tillhandahöll den nödvändiga kroppsarbetet.

När södra Indien brahmaniserades uppstod även en kategori utanför kasterna, en femte kast, som var icke-arisk och kallades Panchamas. Den bestod av pariorna och Harijans (Guds folk, de oberörbara) och andra utblottade varelser som uppgår till omkring 80 miljoner bara i Indien.

Vad gäller födsel, bostad, arv, yrke och reglering av mat, dryck och äktenskap, vet varje hindu, även i de förtryckta klasserna, exakt var han eller hon hör hemma enligt sedvänjan.

Men de ovan nämnda fem kasterna är på intet sätt slutet på kastsystemets komplexitet. Precis som hinduerna har totalt 33 miljoner gudar, nationella, lokala osv., så har även de lokala byarna en ytterligare underindelning av sina egna underkaster. Här är ett typiskt exempel.

Byn Chandrautis fyratusen invånare bor i sexhundra bostäder. I 22 av dessa bor brahmanerna, medlemmar av den prästerliga kasten, och en tillhör kshatriyanernas hushåll, krigarkasten. Andra identifieras genom underkast: 16 bostäder för Banias, köpmän och affärsmän; 40 för Mallas, fiskare och båtmän; 20 för Lohars, smeder; 10 för Khatiks, som handlar med frukt och föder upp grisar; 15 för Ahers, herdar; 10 för Dhobis, tvättare; 5 för Gawals, fåraherdar; 3 för Phats, sångare och dansare, som uppträder vid bröllop och går ut på fälten vid skörd; 2 för Nars, barberare; 2 för Doms, kremeringsbiträden; och 1 för Gonds, som steker och säljer jordnötter och andra snacks.

Det finns också 50 muslimska hushåll i denna by, vävare och skräddare, och 200 oberörbara, Harijans, som nu får äga mark men fortfarande måste bo utanför byn i sitt eget område. I nästan varje hushåll följer de unga männen sina fäders yrke.

Även om hinduismen utvecklades under förhistorisk tid, började den ta form omkring 1500 f.v.t. och vi kan följa dess utveckling genom att granska de heliga böcker som formade dess utveckling. Det finns sex framstående klasser av litterära verk, alla skrivna på sanskrit.

1. Vedaböckerna (kunskapens böcker) som växte fram omkring 1500 f.v.t. Det finns fyra böcker (a) Rig-Veda

(psalmer): (b) Yajur-Veda (formler); (c) Sama-Veda (besvärjelser); (d) Yajur-Veda (lovsånger). Av dem alla är den första den mest betydelsefulla, och det äldsta religiösa dokumentet i historien.

2. Brahmanerna (prästerliga skrifter) daterade cirka 1000–800 f.v.t. Även de intar en unik ställning i världslitteraturen och räknas som de tidigaste bevarade prosaskrifterna i den indoeuropeiska traditionen.

3. Upanishaderna (seanser) cirka 800–600 f.v.t., är spekulativa avhandlingar rörande människan och universums ursprung.

4. Manus lagbok, daterad till omkring 250 f.v.t. Dess tolv kapitel är en imponerande kodex för hinduisk lag.

5. Bhagavad-Gita, komponerad omkring år 1 v.t., är det mest högt skattade dokumentet i hela den hinduiska litteraturen. Denna dramatiska dikt antyder möjligheten till universell frälsning.

6. Episka verk och Puranas (gamla berättelser), producerade 1250 v.t., lägger grunden för folkhinduismen ("Guden Rammas karriär"). Puranas, 18 till antalet, är en samling religiösa berättelser.

Så mycket för deras "Heliga böcker." De flesta, om inte alla, rankas högt i den antika världslitteraturens annaler.

Att hinduismen är unik och en framstående religion i en klass för sig, det råder det ingen tvekan om. Men att den är "stor", det accepterar inte vi Skapare. Det finns ett stort antal idiosynkrasier och egenskaper som, om de betraktas ur en upplyst vit mans perspektiv, är både bisarra och motbjudande.

Hinduer anser att alla djur är heliga. Eftersom de tror på "själars" vandring (reinkarnation) kan till och med en råtta eller en orm hysa deras mormors eller tant Minnies själ, därför vågar de inte döda den eller skada den på något sätt. Nettoresultatet är att i ett land av fattigdom och hunger är landet översvämmat av råttor, ormar och andra skadedjur, helt utom kontroll.

Det allra heligaste djuret är kon, och ve den främling som skulle slå en ko och driva bort henne från ett fruktstånd där hon kan ha valt att äta lunch. Naturligtvis är det inte mer bisarrt att tillbe en ko än en "ande", som de kristna gör. Man kan åtminstone höra, se, känna och lukta på en ko, vilket är mer än vad man kan säga om en ande. Ingen predikant har någonsin gett mig en intelligent definition av vad en ande egentligen är.

Indiens 200 miljoner nötkreatur kan inte göra något fel, och nationella påbud förbjuder slakt av dem. Hinduisk litteratur föreskriver att den som äter kött eller orsakar att en ko slaktas kommer att

ruttna i helvetet i lika många år som det finns hårstrån på kon. Många hinduer tror att en blandning av en kos fem produkter — mjölk, urin, ostmassa, smör och dynga — kommer att rena kroppen inifrån och ut. Till och med framstående "världsledare" som den framlidne Mohandas Gandhi och den framlidne Shri Jawaharlal Nehru ägnade sig åt sådana motbjudande och smutsiga metoder.

Hinduer betraktar Ganges som en helig flod och dess vatten som heligt. Denna 1 560 mil långa flod, som slingrar sig genom Indiens hjärta, kallas kärleksfullt för Moder Ganges. Trots att den är besudlad med ändlösa avloppsvatten tror hinduerna att den inte kan orenas, och trots att den är en av de smutsigaste och mest förorenade floderna i världen, badar miljontals hinduer i den årligen som en religiös ritual för att rena sina kroppar och sin själ, och vattnet tappas på flaskor och dricks som ett reningsmedel över hela landet.

Slutsats

Även om det kan vara den äldsta och en av de mest prestigefyllda av de "stora" religionerna, finner vi SKAPARE inte något särskilt storslaget med vare sig hinduerna eller hinduismen. Den kan ha funnits i mer än tre och ett halvt årtusenden, och den kan till och med ha frambringat en del framstående litteratur (främst under beskydd av arierna och deras ättlingar som invaderade Indien från norr för cirka fyra tusen år sedan). Icke desto mindre, trots deras kastsystem, förhindrade det inte bastardiseringen av de vita inkräktarna som erövrade, tog makten och skapade en enastående civilisation för fyra tusen år sedan. Idag är Indien en av de mest tätbefolkade, sjukaste, mest överbefolkade, smutsiga och fattigdomsdrabbade av alla stora nationer i världen.

Dess hungriga, vidskepliga 750 miljoner är en av de mest desperata och eländiga befolkningsmassorna i världen, helt utom kontroll och helt oförmögna att lösa något av sin stora mängd problem. De är oförmögna att föda sina massor, och de kan inte heller kontrollera sin befolkningsbomb. Dumt nog skickar den vite mannen (särskilt skattebetalarna i USA) årligen miljontals ton spannmål och andra livsmedel till dem, gratis, och därigenom utökar och sprider man eländet. (Se Racial Loyalty, nr 22 i ämnet.) Förr eller senare måste detta få ett slut och naturen kommer att lösa problemet med hänsynslösa medel — massvält.

Hinduismen har 477 991 300 anhängare över hela världen, varav det finns 88 500 i Nordamerika och 475 073 000 i Asien.

Sådant är det slutgiltiga dramat av vidskeplighet, inkompetens och dumhet. Sådana är de historiska konsekvenserna av att den vita människan försöker erövra, styra och exploatera en underlägsen massa av "gyttjeraser" samtidigt som hon tolererar geografisk blandning med sina erövrade. Låt oss en gång för alla lära oss Naturens eviga läxa. Indien och hinduismen säger allt.

* * * * *

Hinduism mot Kreativitet -- en jämförelse

A. Trons grundval.

Hinduismen är baserad på primitiva seder, vidskepelser, tabun och kvarlevor som har sitt ursprung så långt tillbaka som i stenåldern.

De tror på Karma, "själars" vandring (reinkarnation) till djur, ormar, människor eller vad som helst. De tror att den form de förvandlas till i "nästa" liv beror på hur väl de presterade i det föregående livet. Detta påstås pågå i oändlighet tills själen slutligen befrias till ett obeskrivligt tillstånd kallat NIRVANA. Livet på jorden betraktas som en övergående migration av själen och i bästa fall en börda att bära, inte att njuta av.

Även om hinduismen är komplex, förvirrad och motsägelsefull i de flesta av sina aspekter, blev den mer formulerad när dess religiösa skrifter, skrivna på sanskrit, överlämnades med början omkring 1500 f.v.t. Dessa skrifter, Vedaböckerna och Upanishaderna, har redan beskrivits.

Av största betydelse är också Dharma, religiös lag, som detaljerat beskriver kastsystemet, kostlagar, religiös lag och till och med civilrätt. Dessa är varken konsekventa eller välorganiserade, och är i bästa fall ett förvirrat sammelsurium av motsägelser.

KREATIVITET, å andra sidan, står i bjudande kontrast till hinduismens vidskepelser och förvirringar. Kreativitet är baserad på en intelligent bedömning av det universum vi befinner oss i, och söker lösa livets realiteter för förbättring och framsteg för vårt eget släkte — den vita rasen. Genom att göra det skyr vi allt vidskepligt tankebråte som har dumpats på oss av ett okunnigt och vidskepligt förflutet, och eftersträvar istället verklighet, logik och sunt förnuft, som beskrivs i våra TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKER, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible*, och *Salubrious Living*.

B. Mål och syften.

Hinduismen har inga särskilda mål eller syften som har något jordiskt ändamål eller mening. När de (vita) arierna från norr invaderade Hindukush och slutligen erövrade hela Indien, satte de igång med att organisera och styra sitt nya hemland. Detta skedde cirka 2000 f.v.t. Genom att göra detta absorberade de många av de inhemska religiösa sedvänjorna och traditionerna från det svarta lerfolket de hade underkuvat och nu organiserade. Men det var inte allt de absorberade. De fann snart till sin fasa att de genom rasblandning höll på att absorberas och bastardiseras in i blodomloppet hos de mer fruktsamma och mer talrika aboriginerna. De försökte desperat att förhindra att denna katastrof inträffade så gott de kunde. De formulerade stränga civilrättsliga lagar, proklamerade religiösa tabun mot rasblandning och instiftade kastsystemet för separation. Som historien tydligt visar, så länge det fanns geografisk blandning av raser, fungerade inget av detta, och den exemplariska ariska rasen som erövrade Indien för fyratusen år sedan var helt bastardiserad in i de dumma negroida massorna inom ungefär sex sekler.

Hinduismens nuvarande mål, om det finns några, är att själen ska vandra från varelse till varelse, tills den slutligen hamnar i något dunkelt och fjärran Nirvana och inte längre existerar. Livet betraktas som en börda och målet (om något) är att avsluta allt i en dunkel och fjärran framtid. Samtidigt vill de vara fruktsamma på denna jord och producera så många avkommor de kan. Detta är naturligtvis en dum motsägelse som inte resulterar i något annat än att i oändlighet sprida eländet i en överbefolkad, smutsig, sjukdomsdrabbad och hungersnödshärjad värld.

CREATIVITY, å andra sidan, vill inte ha något att göra med allt detta vidskepliga hokus-pokus, och inte heller med de inkompetenta lerfolken. Istället söker vi organisera den vita rasens enorma potential, och endast den vita rasens, och bygga en vitare och ljusare värld för våra framtida generationer.

C. Raslig inställning.

Kastsystemet, formulerat och implementerat av de ariska erövrarna, var inte bara högst rasligt, utan baserades främst på hudfärg, och därför indirekt på ras. Efter sex sekler dränktes de ursprungliga arierna i ett överväldigande hav av negroider och kastsystemet hade inte längre något användbart syfte. Det klassificerade därefter mer eller mindre folket efter yrke och status.

snarare än ras, även om de övre kasterna hade och fortfarande har än idag, fler vita gener, mindre negroida, än vad de lägre kasterna har.

Men utöver att vara en arkaisk kvarleva av ett dött förflutet, har det föga eller ingen rasmässig betydelse längre i dagens bastardiserade massor, och hinduismen omfattar och välkomnar alla typer av "gyttjeraser". Det finns till och med ett antal vita amerikaner som har anammat den och dumt nog finner den "annorlunda" och "fascinerande".

CREATIVITY, å andra sidan, är högst rasmässig och hela den religiösa bekännelsen är baserad på ras — den Vita Rasen. Vi har lärt oss vår läxa väl av de ödesdigra misstag som gjordes av de ariska erövrarna av Indien för flera tusen år sedan, de misstag som gjordes av de vita egyptierna för tre till fem tusen år sedan, och varje annan vit nation som har gått ner i historiens avloppsbrunn via bastardisering med sin "billiga" negroida arbetskraft. Vi är beslutna att inte göra samma misstag.

Vi vill inte "erövra" några gyttjeraser, vi vill inte förslava någon, vi vill inte exploatera någon ras, ej heller letar vi efter "billig" gul, svart eller brun arbetskraft. Vi vill främja och expandera vårt eget slag, utföra vårt eget arbete och bygga en Vitare och Ljusare Värld för oss själva. Detta är vi beslutna att göra tills vi bebor varje tillgänglig kvadratkilometer av bra territorium. Hela världen är vårt ostron och vi kommer inte att vila förrän denna vackra planet är helt och hållet vår.

D. Organisatorisk struktur.

Hinduismen är en av de mest oorganiserade av alla de stora religionerna och har inget centralt huvud, endast en lös spridning av tempel, heliga män och grupper, sekter, etc. Ingen vet exakt vad hinduismens verkliga bekännelse är, som jag redan har skisserat. De enda strukturellt organiserade lärosatserna, om några, finns inneboende i dess kastsystem, men även det är löst och vagt definierat, och varierar från område till område, och från by till by.

CREATIVITY är baserad på Ledarskapsprincipen. Dess grundläggande bekännelse och program är tydligt beskrivna i våra Grundböcker. Allteftersom den växer kommer vi att fortsätta bygga vår organisatoriska struktur enligt grunderna i Ledarskapsprincipen, precis som Adolf Hitler gjorde, och som den romersk-katolska kyrkan har gjort under de senaste 18 århundradena.

* * * * *

Kapplöpning för att ärva planeten jorden om allt vi ärver är en förgiftad soptipp.

* * * * *

Vad den vita rasen beträffar är den judekontrollerade USA-regeringen en mäktig tyrann och kan klassas som folkfiende nummer ett.

* * * * *

Den överskuggande frågan är och förblir: Antingen tar den vita rasen makten över denna värld i sin helhet, eller så kommer den inom kort att dränkas i ett hav av lera.

* * * * *

Vi kan inte vinna ett idékrig om vi inte har mer än en blandad påse av olösta schibbolet att kämpa med eller för. Den vita rasen måste polariseras för att överleva.

* * * * *

Jämförande religioner -- Del VIII

Racial Loyalty, januari 1986

Den nazityska religionen

Alfred Rosenbergs
Det tjugonde århundradets myt

I *Mein Kampf* konstaterade Hitler rent ut att den man som grundar en ny religion har utfört en mycket större bedrift än den som startar ett politiskt parti, eftersom den förre har en mycket större inverkan och mer bestående inflytande än den senare. I hemlighet var det hans dröm att skapa en ny rasreligion för det tyska folket, en som skulle ersätta den befintliga kristna religionen. Eftersom han aldrig gav den tilltänkta religionen ett namn, kommer vi att kalla den för den nazityska religionen, i brist på en bättre term.

När vi talar om den nazityska religionen talar vi mer om ett försök från naziströrelsens sida att formulera en ny rasreligion för de tyska, eller teutoniska, folken, snarare än fullbordandet av en sådan uppgift. Naziströrelsen i sig var inte en religiös utan en politisk rörelse, vilket Hitler upprepade gånger påpekat. Det var en politisk rörelse för ett ödelagt och belägrat Tyskland, smidd ur yttersta desperation och utformad för att uppnå följande: (a) Befria Tyskland från Versaillesfördragets bojor. (b) Rensa ut den judiska marxismen från det tyska folkets sinnen, kultur och politik, och ersätta den med en germansk nationalistisk ideologi. (c) Återta tyska territorier som förlorats i första världskriget, och vidare, (d) att expandera det tyska livsrummet österut in i Balkan, Ukraina och Ryssland. Hitler har dessutom upprepade gånger betonat att naziströrelsen var rent tysk till sin natur och inte var avsedd för export.

Icke desto mindre fanns det i naziströrelsens linda ett antal mål som nu också är nära förknippade med CREATIVITY-rörelsen. Ett av dem var att genomföra ett eugenikprogram för den genetiska uppgraderingen av det tyska folket. Ett annat var utformningen av en nationalistisk germansk religion som var rasmässig till sin natur och som, när den väl lyckats, skulle ersätta kristendomen som det tyska folkets grundläggande religion. Att inget av dessa mål uppnåddes beror främst på den korta livslängden hos denna dynamiska rörelse som blev fullständigt krossad och förstörd.

när Tyskland förlorade kriget 1945. Icke desto mindre var dessa två mål de viktigaste i de nazistiska ledarnas medvetande som framtida mål att eftersträva med största iver, om de hade vunnit kriget. Att de inte vann kriget och att dessa mål dog i sin linda är en stor tragedi för det tyska folket och den vita rasen som helhet.

Det är försöket att formulera en ny rasreligion för det tyska folket som vi vill utforska i denna avhandling; vad dess natur var, vilken framgång de eventuellt hade, och vilka några av dess brister var.

Den ideologiska ledaren för den nazistiska rörelsen erkändes tydligt vara Alfred Rosenberg. Ingen annan tysk författare eller tänkare under eran, inte ens Adolf Hitler, hade en så bred och omfattande förståelse för den germanska själen och den nordiska folktron, vidskepelsen och historien som Alfred Rosenberg. Hans Magnum Opus, *Der Mythus des zwanzigsten Jahrhunderts* (1930), lade grunden för utformningen av den framtida nya nazistisk-germanska religionen, vilken passade in i den nazistiska rörelsens ramverk.

* * * * *

På grund av sitt judisk-klingande namn var Alfred Rosenberg måltavla för en hel del rå humor bland sina kollegor. Han var dock genuint tysk, och namnet Rosenberg (rosenberg) var ett vanligt tyskt namn i det baltiska området, där han föddes den 12 januari 1893.

Han studerade vid universitetet i Moskva, där han tog examen i arkitektur 1918 vid 25 års ålder. Han återvände sedan till Tyskland och han blev förfärad och äcklad av den degeneration, det kaos och den anarki som rådde i efterkrigstidens Tyskland, hans hemland. Han gick med i nazistpartiet 1919 och var den enda medlemmen (förutom Hitler) som förblev framstående från dess tidigaste början ända till slutet. Han hängdes den 16 oktober 1946, efter att ha dömts i de hämndlystna talmudiska Nürnbergrättegångarna tillsammans med 21 andra höga tjänstemän inom den nazistiska hierarkin.

Efter att ha gått med i partiet blev Rosenberg redaktör för partitidningen *Völkischer Beobachter* 1921. Han skrev ett stort antal artiklar och publicerade även några relativt mindre böcker. Efter att Hitler och Rudolf Hess fängslats på Landsberg 1924, blev Rosenberg oavsiktligt förvaltare för det då förbjudna och inaktiva nazistpartiet. Efter att Hitler släppts och partiet återigen...

blev aktiv, blev Rosenberg chef för partiets utrikespolitiska kontor och ansvarade även för att definiera partiets policy gällande sekundär- och högre utbildning.

År 1940 fick han ansvaret för att upprätta den civila administrationen i de ockuperade ryska och baltiska territorierna. Rosenberg var dock en filosof och en författare, inte en bra administratör, och hans underordnade, män som Erich Koch och Heinrich Lohse, utövade den verkliga administrativa makten.

~ REKOMMENDERAD LÄSNING ~
"MAGNUM OPUS, MYTEN OM DET TJUONDE ÅRHUNDRADET" AV ALFRED ROSENBERG

När Rosenberg ställdes inför rätta efter kriget, anklagade Nürnbergs "skenrättegång" honom för varje tänkbart brott, men hans verkliga brott var vad han tänkte och skrev, i synnerhet hans rasistiska och antijudiska åsikter. Det var återigen ett tydligt fall av brutal judisk hämnd. Han hängdes av samma anledning som Hamans 10 söner hängdes i "Berättelsen om Ester".

(Se sida 132 i *Nature's Eternal Religion*.) De ansågs vara farliga fiender till judarna. Återigen firade judarna sin Purim-högtid.

Rosenbergs *Mytos* var den mest inflytelserika av alla nazistiska skrifter under eran när det gällde att forma Nazistpartiets filosofi och ideologi, men den var ingalunda oemotsagd. För det första hade många inom partiets hierarki sina egna religiösa åsikter och tillhörigheter. Vissa var katoliker, vissa var protestanter, vissa var ateister, de flesta var likgiltiga kristna av ett eller annat slag. Hur som helst var de flesta partiledare inte särskilt intresserade av den religiösa aspekten av sin rörelse, utan endast av dess politiska strävan. Medan Rosenberg var totalt lojal mot Adolf Hitler, var han i konflikt på flera viktiga punkter med andra framstående personer i det översta skiktet. Hans fejd med Dr. Joseph Goebbels är nästan legendarisk och kan inte förenas inom standardiserat nationalsocialistiskt tänkande. Den slog mot själva grundvalen för det nya statssystemet. Medan Goebbels förespråkade en modern, koncentrerad industristat, föredrog Rosenberg ett ruralt, medeltida, spritt samhälle, och hävdade att det bästa rasmässiga materialet kom från bondbefolkningen.

Vad exakt sade Rosenbergs *Mytos*? I försöket att besvara denna fråga möter vi ett mångskiftande och förvirrat konglomerat av många religioner, många författare och tänkare, ett sammelsurium som inte nödvändigtvis är konsekvent.

Han sträcker sig tillbaka till tidig hinduisk litteratur (eftersom den är "arisk") såsom Rig Veda och Zenda Avesta. (Se återigen vår artikel om hinduism i *Racial Loyalty*, nummer 30.)

Han var djupt imponerad av lärorna från Lao Tse som levde för 2 500 år sedan, vars läror han säger vackert förkroppsligade sin eras kinesiska själ, och Lao Tses visdom är längtan efter solidaritet mellan själ och ande.

Han läste också greve Arthur de Gobineau, fransmannen vars bok *Essai sur l'inégalité des races humaines* (Om rasernas ojämlikhet) kan anses vara det första större verket som belyser den vita rasens överlägsenhet, men den gjorde föga mer.

Rosenberg läste också Houston Stewart Chamberlains *Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts* (Det nittonde århundradets grundvalar), som han hävdar "genast satte honom i brand". Chamberlain bör det noteras, var son till en brittisk amiral och svärson till Richard Wagner.

I sina *Grundvalar* lägger Chamberlain mycket av grunden för Hitlers rasidéer. Det bör också noteras att Chamberlain öppet erkänner att ingen egentligen vet,

antingen det geografiska eller etniska ursprunget för den "ariska" rasen, eller om det fanns två eller fler sådana aboriginska raser, eller om hela idén är mytisk. Vi Skapare anser att hela idén är spekulativ och betydelselös. Vi anser att vi bör koncentrera oss på den vita rasen som den existerar idag, eller mer korrekt, vad som finns kvar av den. Istället för att predika i oändlighet om den "ariska" rasens "ursprung", vars koncept är lika dimhöljt som den hypotetiska existensen av kontinenten Atlantis, säger vi Skapare detta: låt oss sätta igång med att lösa de akuta problem som den vita rasen befinner sig i idag. Låt oss koncentrera oss på den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, genom att bygga en vitare och ljusare värld, och glömma allt hokus-pokus kring den förmodade "ariska" rasen.

Rosenberg läste alla Nietzsches verk och blev starkt influerad av hans filosofi om den kommande övermänniskan. Det bör dock noteras att Nietzsche aldrig löste sitt eget problem om hur allt detta skulle uppnås eller förverkligas. Han var i själva verket både apolitisk och antirasistisk, och i vissa av sina skrifter till och med antigermansk. Han skrev ett antal högst sofistikerade böcker, och likt det geni han var, finner vi honom oändligt predikande i den högre teorins luftigare stratosfärer. Nietzsche talar oändligt om övermänniskans ankomst och hur vi måste underordna allt denna stora och oundvikliga händelse. Han leder oss till att anta att detta oundvikligen kommer att ske som ett resultat av naturens lag om den starkastes överlevnad.

Vi SKAPARE säger – inte så! Historien bekräftar inte detta. De gamla grekerna i Aten och Sparta var långt överlägsna den nuvarande arten av den vita rasen, men blev så småningom ersatta av en betydligt underlägsen art i sitt eget territorium. Det blev även de enastående romarna i det antika Rom. Precis som de mäktiga kastanjeträden dödades av en lågt stående parasitisk svamp för 50 år sedan, så förstör också den parasitiska juden dagens unika vita ras med förbluffande framgång. Detta kommer inte att vändas genom att bara låta naturen ha sin gång. Det kommer endast att vändas genom ett fanatiskt, avsiktligt, väl utformat program genomfört av den vita rasen själv, såsom det som är inneboende i CREATIVITY-ritningen, och att sedan verkställa ett sådant program med iver och beslutsamhet.

Ett stort bidrag som Nietzsche gav till saken var hans skoningslösa attack på kristendomen, även om han aldrig avslöjade dess judiska ursprung. Men i sin attack på kristendomen var han varken den förste eller den siste att göra det, men mer briljant än de flesta.

Den store tyske kompositören, **Richard Wagner**, påverkade också Rosenberg starkt. Han betraktade Wagners operacykel Nibelungens ring som förmodligen det största av alla musikaliska verk och som ett sant uttryck för den nordiska själen. Det är en åsikt som delas av många tyskar, inklusive mig själv.

Rosenberg var mycket upptagen av, och starkt influerad av, den kristna bibeln, eftersom hans tids Tyskland fortfarande var övervägande kristet och folkets tänkande överskuggades av dess judiska filosofi. Det är i försöket att kompromissa med sin nya germanska religion inom kristendomens ramar som, enligt min mening, blev Rosenbergs fall. Men vi kommer att ha mer att säga om detta senare.

Rosenberg var en allätande läsare och han läste många andra böcker som hjälpte till att forma hans tänkande, men ingenting påverkade hans utblick så som kaoset, anarkin, den skamliga degenereringen av hans eget hemland Tyskland när han kom tillbaka dit från Moskva 1918. Ledande i denna skamliga degenerering var en skara judar, både infödda och utländska som strömmade in från utlandet. Under denna era betraktades Weimarrepubliken, och särskilt Berlin, som "Europas kloak". Rosenberg blev chockad över vad han såg.

Medan han arbetade inom nazistpartiets led växte idén fram hos honom att vad det tyska folket verkligen behövde mer än något annat var en nationalistisk religion av sitt eget slag. (Låt oss komma ihåg ordet "nationalistisk".) Han fördjupade sig i de germanska stammarnas historia, seder, vidskepelser och folklore (vi måste komma ihåg att Tyskland aldrig var en nation förrän Bismarck delvis satte ihop det 1870). Han ville finna den germanska "själens" "andliga rötter" och bygga en ny religion för det tyska folket på dessa rötter.

En av de mest märkliga aspekterna av Rosenbergs sökande efter den "germanska själen" var hans märkliga fascination och besatthet av en dominikanpräst som levde ungefär sex hundra år före Rosenbergs tid. Hans namn var **Meister (Mäster) Eckehart, (1260-1328)** en katolik, men ändå en rebell mot den katolska hierarkin som han var en del av.

Vad var så storslaget med Mäster Eckehart och vilket möjligt bidrag kunde han ge till en nutida religion som borde angå oss? Svaret är — inte mycket. Han, liksom Rosenberg, sysslade med mystik, metafysik och annat obskurantistiskt hokus-pokus som tjänar mer till att förvirra än att klargöra antingen problemet eller lösningen. Mäster Eckehart betonade logik, vilket var bra, men sedan

återgick direkt till att tala om Gud, behovet av att definiera Gud. Genom att göra det gav han sig in på en massa struntprat om mystiska upplevelser, att "flyga" till Gudomen genom kontemplation och en hel del annat meningslöst dubbelspel. Vi har inte utrymme här för att granska alla hans dimmiga irrfärder, inte heller anser vi dem vara värda besväret. Samtidigt erkänner Eckehart att Gud är odefinierbar och okänd. Kort sagt, vi skulle lika gärna kunna tala om Kvantitet "X", som vi påstår oss vara fånigt förälskade i, men inte har den blekaste aning om vad i helvete det är vi pratar om.

Så mycket för Mäster Eckehart.

Ur hela detta konglomerat som även inkluderade Lao Tse, hinduism, Nietzsche, Wagner, Gobineau, Chamberlain, Moses, Jesus Kristus och en mängd andra delar, vilka slutsatser, vilka formuleringar av en ny "germansk själ"-religion satte Rosenberg slutligen samman?

På grund av hans självutplånande tillvägagångssätt i försöket att kompromissa fram den nya germanska religionen inom kristendomens ramar, var hans ansträngning, enligt min mening, ett totalt misslyckande och en meningslös strävan.

Han resonerade som så, att eftersom den överväldigande majoriteten av tyskarna var kristna och hade varit det i många, många århundraden, måste vi på något sätt rädda de bästa delarna av kristendomen och kombinera dem med sedvänjor, folklore och traditioner från gamla teutoniska myter. Under detta eklektiska arrangemang skulle vi kunna få de bästa delarna av båda.

Okej, vilka delar av kristendomen ska vi behålla, och vilka delar ska vi kasta ut? Jo, Gamla testamentet, drog han slutsatsen, var en ohygglig historia om det judiska folket, som definitivt var icke-ariska och en fiende till det tyska folket. Därför var det tvunget att försvinna. Så där rök 70 procent av den kristna bibeln.

Sedan kommer vi till Nya testamentet. Är det helt och hållet ariskt? Tja, nej. Jesus var en hygglig prick, förmodligen till och med arier och hade en del värdefulla läror som vi bör bevara. Men så finns det den här figuren Paulus, den slemmige jude han var, som gav sig in i leken och förvred och perverterade Kristi läror. Därför måste vi sålla bort alla paulinska läror och allt som är judiskt. Det som sedan skulle finnas kvar skulle vara goda kärnor av Kristi läror, som han hävdade inte var jude, eftersom det inte finns några väsentliga bevis som tyder på att han var jude.

I detta sistnämnda uttalande instämmer vi SKAPARE. Vi håller med om att det inte finns några bevis för att Kristus var jude, eller något annat för den delen, eftersom det inte finns ett spår av bevis för att han någonsin existerat mer än vad jultomten existerar eller har existerat.

Men för att återgå till Nya testamentet. Eftersom 13 av dess 27 böcker skrevs av Paulus, försvinner 48 procent av Nya testamentet tillsammans med hela Gamla testamentet, och vi har nu bara en knapp rest kvar i vilken vi kan söka efter Kristi goda originalkärnor. Men även här, säger Rosenberg, står vi inte på god grund, eftersom även mycket av denna rest har förvrängts och förorenats av den judiske skurken Paulus, och vi måste vara extremt försiktiga. Vilka goda kärnor Rosenberg någonsin lyckades utvinna ur de förorenade resterna är svårt att avgöra, och Rosenberg upplyser oss inte om det.

Vi SKAPARE (CREATORS) har ett helt annat tillvägagångssätt. Varför rota igenom en tunna med ruttna äpplen för att se om vi eventuellt kan rädda några bitar bra kött i en rutten röra? Varför det, när vi kan gå ut i Naturens vackra fruktträdgård och plocka fina, hälsosamma äpplen direkt från trädet, god mogen frukt, tvättad av rena morgonskurar och gnistrande röd och gul i det klara eftermiddagssolskenet? Vi säger – dumpa hela tunnan med ruttna äpplen på närmaste soptipp. Gå direkt till Naturens trädgård och börja om på nytt. Varför rota igenom en rutten röra av sopor när det finns fin färsk frukt att hämta?

Det enda goda slutresultatet av Rosenbergs ansträngningar är i grunden vad han skulle och kunde ha kommit fram till om han aldrig hade rotat runt i den kristna bibeln, eller fyllt sin bok med så mycket tråkig mysticism, metafysik eller annat hokus pokus från Mäster Eckehart eller andra mytologiska källor. Till och med Nietzsches bidrag var av ringa konstruktivt värde. Den grundläggande filosofi som är av någon betydelse i *Mythos* är betoningen på rasmässiga värden, och naturligtvis är detta i hans bok begränsat till de germanska folken, eller de nordiska, eller den "ariska" rasen. I detta instämmer vi SKAPARE helhjärtat, förutom att vi omfattar hela den vita rasen, germansk, amerikansk, anglosaxisk, fransk eller annan, och strävar efter att förena hela den vita rasen, organisera den, polarisera den och för alltid krossa våra biologiska fiender, den parasitära juden, och gå vidare därifrån för att bygga en vitare och ljusare värld.

I vilket fall som helst invigde Rosenberg inte någon ny germansk religion, och den judisk-kristna tron är fortfarande lika utbredd idag som den var för 50 år sedan. Faktum är att han inte ens gav ett namn åt den nya religion han försökte konstruera, men aldrig riktigt lyckades föra in i ett meningsfullt fokus.

Hade Hitler vunnit kriget, skulle hans rasfilosofi om blod, jord och ära utan tvekan ha expanderat till det tyska folkets nationella religion, och så småningom...

ersatte kristendomen. Men Hitler nådde sina rasliga idéer långt innan Rosenberg anslöt sig till honom. Att Hitler ville att hans politiska filosofi skulle bli en religiös filosofi råder det föga tvivel om. Det faktum att Hitlerjugend hade regelbundna, organiserade indoktrineringsmöten, precis som deras kristna motsvarigheter, och att dessa schemamässigt krockade med kyrka och söndagsskola, är ett starkt bevis för detta. Detta mötte fientligt motstånd från både den katolska och den protestantiska kyrkan, men nazistpartiet vann enkelt denna avgörande strid om ungdomens sinnen. Hade de bara haft mer tid, skulle den kristna kyrkan ha vissnat på rankan och desintegrerat inom ytterligare en generation. Hitler stödde Rosenbergs ansträngningar att smida en mer omfattande religiös dogm ur sin politiska filosofi. Medan vi CREATORS beundrar Hitler som den största ledare den vita rasen någonsin har haft, och den största vita man som någonsin levt, och instämmer i hans rasliga idéer, kan vi inte låta bli att dra slutsatsen att som en religion för den vita rasen som helhet var Rosenbergs mytos sorgligt ofullständig och lämnade mycket övrigt att önska.

* * * * *

SLUTSATS

Vi CREATORS är överens om att idén om att det tyska folket skulle ha en egen religion för att ersätta den judisk-kristna tron är sund, men att Rosenbergs tillvägagångssätt att försöka kompromissa in den inom ramen för tysk kristendom är motsägelsefullt och självutplånande. Vi anser att Rosenberg och naziströrelsen som helhet hade varit betydligt bättre betjänta om de helt hade förkastat kristendomen och börjat om från en sund realistisk grund, så som CREATIVITY har gjort, genom att bygga på Naturens Eviga Lagar.

Det kvarstår dock flera andra grundläggande skillnader och vi kommer att redogöra för dem i den medföljande "Jämförelse"-rutan. **En av de största skillnaderna är att där naziströrelsen i grunden var nationalistisk, politisk och inriktad på det tyska folkets expansion och intressen, är CREATIVITY-rörelsen hängiven att väcka, organisera och förena alla vita folk i världen och göra denna planet Jorden till den vita rasens exklusiva hem, och radera ut nationalitetens konfliktskapande gränser.**

* * * * *

Rosenbergs germanska religion vs. Creativity -- En jämförelse

A. Trons grundval.

Den tyska nationalistiska religion som både Hitler och Rosenberg föreställde sig blev aldrig verklighet. Vid tiden för Hitlers död 1945 var protestantisk och katolsk kristendom landets rådande religion, vilket den fortfarande är idag. Vi måste därför skilja mellan den tilltänkta religionens religiösa dogmer och nazistpartiets politiska dogmer.

Den religiösa filosofin skisserades otydligt i Rosenbergs många skrifter, särskilt i hans magnum opus, *Mythos*, och även i Hitlers *Mein Kampf*. De uttryckte vagt avsikten att skapa en sådan religion, baserad på det tyska folkets myter, seder och folklore. Eftersom detta aldrig förverkligades eller kristalliserades, får vi låta det bero vid det och falla tillbaka på Hitlers dogm om Blod, Jord och Ära.

CREATIVITY har mycket gemensamt med denna idé, men är betydligt mer fullständigt strukturerad, mer komplett, tydlig och omfattande. CREATIVITY omfattar varje viktig fråga och aspekt som är nödvändig för den vita rasens framtida religiösa och rasliga behov. Dessa stakas ut i detalj i de tre grundläggande böckerna i CREATIVITY, nämligen *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*, ytterligare kompletterade av *Expanding Creativity*.

B. Mål och syften.

Hitlers och Rosenbergs mål var mål som i grunden rörde det tyska folkets välfärd och bästa intressen, och under nazistpartiets korta ämbetstid var dess politiska och religiösa mål praktiskt taget oskiljaktiga. De var: (a) Att riva upp Versaillesfördraget och återupprätta tysk självständighet, makt och ära. (b) Att ena det tyska folket. (c) Att bryta det judiska strypgreppet och få bort dessa parasiter från det tyska folkets ryggar. (d) Återta förlorade tyska territorier. (e) Utöka den tyska nationens livsrum (lebensraum) genom att erövra nytt territorium i öster, på bekostnad av polacker, tjecker, ryssar, etc. (f) Att rena och germanisera det tyska folkets kulturella, ekonomiska och rasliga element.

Målen för CREATIVITY är mycket likartade, men istället för att sådana mål är snävt begränsade till endast den tyska nationen och på andra vita nationers bekostnad,

CREATIVITY strävar efter att omfatta alla vita folk i världen, vare sig de är tyskar, fransmän, anglosaxare, polacker eller vad som helst. Den strävar efter att göra det på bekostnad av lerfolken och till förmån för den vita rasen. CREATIVITY strävar efter att räta ut det förvirrade och judaiserade tänkandet hos alla vita män, kvinnor och barn på planeten jorden, att väcka dem, förena och polarisera dem till en enorm murbräcka och krossa det judiska monstret en gång för alla. Det är sedan CREATIVITYs mål att utöka den vita rasens antal och territorier tills den (exklusivt) bebor alla goda marker på planeten jorden. Det finns många andra mål, såsom eugenik, hälsosamt leverne (Salubrious Living) och ett antal andra, som beskrivs i detalj i våra tre grundläggande böcker, och som kortfattat sammanfattas under de tjugo fundamentala punkterna i Racial Loyalty nr 30.

C. Raslig inställning.

Det är mycket liten skillnad mellan Creativitys rasliga inställning och den nazistiska filosofin, förutom när det gäller denna enda stora detalj: Medan det nazistiska målet rörde rensningen och den genetiska förbättringen av det tyska folket, strävar Creativity efter att omfatta hela den vita rasen på en global basis. Medan Hitler betonade nationalism, betonar vi vår ras gemensamma biologiska ursprung som **det gemensamma bandet och polariseringspunkten.**

Vi anser att detta är extremt viktigt. Medan nationalism har varit orsaken till oräkneliga krig mellan vita "nationer" sedan urminnes tider, är vi fast övertygade om att hela idén om "nationalism" är högst destruktiv för den vita rasen och har varit ett av judens mest effektiva verktyg i deras diaboliska teknik "söndra och härska". Vi strävar därför efter att förena den vita rasen under en religion och ett språk, för att aldrig mer föra brodermordiska krig sinsemellan.

Medan Hitler försökte förena tyskarna endast för att föra självmordskrig mot andra vita raskamrater, strävar vi efter att förena hela den vita rasen på en världsomspännande basis. Vi gör anspråk på hela planeten jorden som den vita rasens exklusiva och oomtvistade arv.

I Racial Loyalty nr 4 har vi mer i detalj redogjort för åtta fundamentala skillnader mellan den nazistiska filosofin och Creativity.

Det finns många skrivbordsbeundrare av den nazistiska regimen som hävdar att "om Hitler bara hade vunnit kriget" skulle han ha utvidgat fördelarna med den nazistiska idén till den vita rasen på en världsomspännande basis.

I syfte att lösa de akuta problemen och det ödesdigra dilemma som den Vita Rasen står inför idag, vill jag framföra två framträdande punkter.

(a) Hitler förlorade kriget. Han har varit död i 40 år. Vad han kan ha gjort eller inte gjort är akademiskt i detta skede av historien och en meningslös gissning som slösar bort mycket värdefull tid på predikande när det är militant handling som behövs.

(b) Vi Skapare är övertygade om att hela idén om "nationalism" som den förespråkades av nationalsocialismen är en splittrande och destruktiv idé, och vi ersätter den med Rassocialism. Hade Hitler vunnit kriget, skulle andra länder som Frankrike, Polen, England, Amerika, etc., utan tvekan ha bildat egna inhemska nazistpartier i sina respektive länder, med otvivelaktig tysk styrning och inblandning. Det skulle i varje enskilt fall ha funnits mycket förbittring och motstånd i varje land, och med rätta, över att "tyskarna" tog över, och det skulle förmodligen ha sått frön till ändlös framtida strid och förbittring, likt den irländska förbittringen över att engelsmännen styr en del av deras land.

I **CREATIVITY**:s trosbekännelse och program är de flesta av dessa problem i huvudsak lösta och eliminerade. Inget vitt land behöver vara eller känna sig hotat av att de skulle kunna styras av en "främmande nationalitet". Allteftersom tiden gick, när latin blev den Vita Rasens universella språk; när rasidén växte och den "nationalistiska" idén avtog; när **CREATIVITY** blev den universella religionen, skulle världens Vita Ras röra sig i enighet mot en sann enhet intresserad av att främja de mål som betonas i Creativity, uppgradera sitt eget genetiska arv och utnyttja sin enorma potential för sina egna bästa intressen.

Vi vädjar därför till våra "nationalistiska" vita bröder att sluta predika i oändlighet och meningslöst om "vad som kunde ha varit", att återvända till verklighetens värld och sätta igång med att lösa problemet. Förena er med oss som militanta aktivister i att bygga en Vitare och Ljusare Värld.

D. Organisatorisk Struktur.

Vi är helt i harmoni med ledarprincipen så som den lades fram av Adolf Hitler och betraktar det tidigare nazistpartiet och den statliga organisationen som en modellstruktur för vår egen framtida utveckling. Vi betraktar Hitlers Nazityskland mellan 1933-1939 som det finaste och mest effektiva samhälle den Vita Rasen någonsin har frambringat för sina egna bästa intressen. Vi avser att inte bara

efterlikna dess organisatoriska struktur, men att använda den som en språngbräda för att ytterligare förbättra den, för att expandera den på en världsomspännande basis för att tjäna den vita rasen för dess egna bästa intressen.

* * * * *

Church of the Creator är en organisation som inte marscherar efter den judiska trumslagaren. Vi har vår egen.

* * * * *

Den mest häpnadsväckande prestationen under 1900-talet har varit den otroliga framgång med vilken den judiska konspirationen har lurat den vita rasen att förråda sitt ovärderliga arv för en hög med skräp.

* * * * *

För ett halvt sekel sedan lyckades Hitler förena alla tyskar. Det är Church of the Creators orubbliga mål att väcka, förena och polarisera alla vita folk på denna planet Jorden.

* * * * *

Niggern är ett av naturens mest bedrövliga misslyckanden.

* * * * *

Jämförande religioner -- Del IX

Racial Loyalty, februari 1986

Brittisk Israel -- Identitet

En vice VD med ansvar för reklam på en stor kosmetikfirma småpratade med en vän och utbytte lite skämtsamma kommentarer över några drinkar.

"Hur kan du komma med så fantastiska påståenden om din kosmetika?" frågade vännen.

"Det är enkelt," svarade vice VD:n. "Vi ljuger helt enkelt så det ryker om det."

"Men hur kommer ni undan med det?"

"Inga problem," svarade vice VD:n. "Kvinnorna vill så förtvivlat gärna tro att våra ansiktskrämer och lotioner och elixir ska göra alla de där underbara sakerna för dem. Så de bara köper, köper, köper. De är nöjda, och vi tjänar miljoner."

Detta leder oss till det ämne jag vill avslöja och granska mer i detalj, nämligen konsten att sälja spöken, vilket är ännu mer lönsamt och mer bedrägligt än att marknadsföra kosmetika.

Idag, med hjälp av den elektroniska juden, är en av de mest lukrativa (och bedrägliga) verksamheterna på den moderna scenen den skändliga konsten att sälja spöken i utbyte mot miljoner. Det är ett bedrägerispel utan like. Vi har sådana oheliga bedragare som Oral Roberts, Rex Humbard, Jerry Falwell, Garner Ted Armstrong, Billy Hargis, Billy Graham, Jimmy Swaggert, Pat Robertson, Jim Bakker, Robert Schuller och den framlidne, store Jim Jones av Guyana-berömmelse, samt mängder av mindre bedragare på dumburken som säljer spöken-i-skyn-svindeln, dag ut och dag in. Många av dessa förstklassiga bedragare drar in fyrtio, femtio och sextio miljoner dollar i låtsaspengar om året, Federal Reserve-sedlar som är lika falska som lögnerna dessa svindlare säljer till sina lättlurade offer. Med eller utan den elektroniska dumburken har denna verksamhet pågått i tusentals år.

Under det senaste århundradet eller så har det dock vuxit fram en ny typ av leverantörer som har gett den vanliga svavelpredikant-skaran en ny vändning, och det är den brittisk-israeliska grenen, även känd som Identitetsrörelsen. Eftersom den medföljande artikeln i Liberty Bell ger en vetenskaplig historik över denna rörelse, behöver jag inte upprepa den här, utan jag vill snarare fokusera på den inverkan den har haft, och har idag, i den avgörande kampen för den vita rasens överlevnad.

Vissa av dessa kristna, de som har upptäckt vilka skickliga och medfödda lögnare judarna är, hur motbjudande och vidriga de har varit genom historien, fann sig själva i ett allvarligt dilemma. Eftersom det mesta av deras dyrbara bibel är judisk från pärm till pärm och ständigt flödar över av Jahves oändliga och bultande kärleksaffär med dessa föraktliga uslingar, fann de detta svårt att acceptera. Så någon genialisk uppfinnare kom på en lysande ny vändning. Varför inte hävda att judarna inte alls är de riktiga israeliterna, utan djävulens barn, och att vi, den vita rasen, är den äkta varan. Se på fan, med lite fingerfärdighet, lite smart sammanställning och en hel del godtrogenhet kan vi hävda att "Israels tio förlorade stammar" vandrade in i ett obebott Europa någon gång under det första årtusendet f.Kr. och snabbt befolkade det från ena änden till den andra. Är inte det underbart? Nu kan vi, den vita rasen, hävda att vi är de riktiga israeliterna och att de usla judarna inte är något annat än falska bedragare. Är inte det fantastiskt? (Varför inte, med samma procedur skulle du kunna vara Napoleon Bonaparte reinkarnerad. Allt som krävs är en liten gnutta GALENSKAP.) Ipso facto, problemet är löst. Nu är det VI som är de som Abrahams, Isaks och Jakobs Jahve älskade så innerligt att han skulle göra sig själv till åtlöje för att ställa sig in hos dessa uslingar som hade samma moral som en grändkatt. Hur mycket tur kan man ha?

I ett nötskal är detta Identitetsrörelsens position.

Det finns så många missuppfattningar i Identitetsrörelsens bedrägliga antaganden att det är svårt att lista dem alla. Men jag ska försöka reda ut dem.

(1) Det finns inte ett spår av bevis för att den judiska stamguden Jahve existerade under den förmodade tiden för Abie, Ikey och Jakey, eller existerar idag, mer än att jultomten eller Gåsmor existerar, eller har existerat.

(2) Det finns inte ett spår av bevis för att Abraham, Isak eller Jakob (eller för den delen Moses) någonsin har existerat, och allt tyder på att de inte är mer än fiktiva fantasifoster i den judiska fantasin.

(3) Det finns inte ett spår av historiska bevis för att det någonsin funnits några tio förlorade stammar, och om de någonsin existerat och gått förlorade, kan jag bara säga SKÖNT ATT BLI AV MED DEM. Synd att de andra två inte försvann också.

(4) Det är absolut orimligt att hävda att Europa var ett tomt ödeland tills "Israels tio förlorade stammar" tågade in i det och plötsligt befolkade det. Det strider mot grekisk historia, romersk historia, keltisk historia, frankisk historia, teutonisk historia och all annan autentisk historia. Det

motsäger också alla arkeologiska bevis som har grävts fram under de senaste århundradena, inklusive grottmålningar i Frankrike, Spanien och andra delar av Europa. Många av dessa artefakter och målningar av våra vita europeiska förfäder dateras så långt tillbaka som 20 tusen år. För en grundlig antropologisk studie av vår härkomst föreslår jag att ni läser novembernumret av National Geographic. Även Madison Grants klassiker, "Passing of the Great Race", är en utmärkt behandling av ämnet rasförflyttningar i det förhistoriska Europa.

(5) Vi kommer nu till den sista frågan: med tanke på vilka sliskiga karaktärer Abraham, Isak och Jakob var, enligt det högt prisade Gamla Testamentet självt, vem utom en sinnesförvirrad idiot SKULLE VILJA ha dessa lystna hallickar, mördare och horbockar som sina förfäder? Jag skulle mycket hellre ha en uppsättning genuina gammaldags hästtjuvar som mina stamfäder än dessa sliskiga judiska uslingar. Förutom att vara en oduglig nolla vid 75 års ålder, var Abraham (enligt den dumma historien) en lösaktig hallick som sålde sin (halvsyster) hustru till högstbjudande, inte bara en gång, utan upprepade gånger, för olagligt byte. Han mördade ett antal människor. Han bedrev otukt med sin tjänsteflicka. Han och Sara fick sitt första barn när båda var nittionio. (Skulle du tro det?) Isak följde ett liknande mönster. Jakob bedrog sin senile, blinde far och förrådde sin bror Esau, allt med Jahves uttryckliga välsignelse. Sedan har vi det där stora Israels lejon, Juda, som bedrev otukt med sin svärdotter i tron att hon var en vanlig väghora. Det finns den där stora stjärnan i showen, kung David, som medan han uppvaktade kung Sauls dotter Mikal, bragte en hemgift på tvåhundra förhudar från dräpta filisteiska krigare till Saul. (Läs det själv: Första Samuelsboken, kap. 18, vers 27.) För fler sjuka, ohyggliga detaljer läs kapitel 10, "Gamla Testamentet" i Nature's Eternal Religion.

Nu frågar jag varje förnuftig, intelligent vit man som ännu inte har blivit galen i Jahves namn, varför skulle du vilja bryta nacken av dig för att förvränga historien och VILJA vara en ättling till sådant avskräde vars fasoner är så grova att de till och med får en grändkatts moral att skämmas? Jag skulle säga att ingen förnuftig, självbeaktande vit man skulle vilja det.

Vi kommer nu till nästa väsentliga fråga: Varför ska vi Creatorer, som är helt hängivna den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, vara särskilt bekymrade över de vilseledda själar som tror på brittisk-israelism? När allt kommer omkring utgör de bara en

en liten procentandel av den kristna befolkningen, kanske mindre än en procent.

Tja, det finns goda och tillräckliga skäl till varför vi bör vara oroliga. Medan den överväldigande majoriteten av vita kristna inte tror att de är de "verkliga israeliterna", är den genomsnittlige kristne den sämsta av alla kandidater för att bygga en vit rasrörelse. För alla praktiska ändamål är den hängivne kristne oåtkomlig för närvarande. Identity-skaran, å andra sidan, är av ett annat skrot och korn. De törstar efter identitet som medlemmar av den vita rasen och är därför den typ av människor den vita rasen behöver för att rädda sig själv. Det stora problemet är att de vill behålla sin fixering vid de judiska spökena intakt på samma gång, ett frustrerande dilemma som klyver deras lojalitet mitt itu. Vi har därför dubbla lojalister (som SPOTLIGHT kallar judarna) som hävdar att de är för den vita rasen, men också för det judiska spöket – en omöjlig orimlighet. Genom att göra det förvirrar de livet ur de vita rasister som effektivt skulle kunna hjälpa till att föra kriget för den vita rasens överlevnad och återuppståndelse.

Inte nog med att de i hög grad förvirrar frågan, utan dessa förvirrade spökjägare hatar oss rationella vita lojalister mycket mer passionerat än de hatar judarna. Varför? Eftersom judarna hävdar att de tror på någon form av spöke, även om de inte tror på Jesus Kristus, så kan de bli förlåtna. Men vi Creators — oy vey! Det är en annan historia. Vi drar undan själva marken under dem som stöder deras favoritfixering — deras personliga heliga ko. Vi raserar med ren rationalitet allt detta berusande nonsens om spöken runt omkring oss, som övervakar oss, granskar oss, dömer oss, bränner oss i helvetet. Det gör dem vansinnigt rasande att vi exponerar och förlöjligar deras omhuldade flykt in i galenskap, och de skulle med glädje bränna oss i helvetet om de kunde, vilket framgår av brevet från biskop Grant R. Powell, som vi publicerar på en föregående sida. (Se Racial Loyalty #32) Finns det någon mer ondskefull, mer sadistisk, mer hatisk än en pånyttfödd kristen? Jag tror inte det.

Jag minns ett möte jag deltog i i Kansas City 1977. Där var gamla goda Gerda Koch och lade ut texten om hur vårt land och vår konstitution var solitt byggda på den kristna bibeln, en idé som grundligt förkastades av grundlagsfäderna, som var fast beslutna att hålla kyrkan utanför regeringen. Men medan hon fäste sin olycksbådande blick på mig, riktades hennes främsta invektiv mot de missdådare som inte "trodde" på det övernaturliga.

Sedan har vi pastor Richard Butler, som med en ingenjörsbakgrund borde veta bättre. Som ledare för

"Aryan Nations" följer han den "dubbla lojalitetsvägen" som en sann hycklare, undergiven de judekonstruerade spökena och vit rasism, två helt motstridiga och diametralt motsatta koncept. Men när det gäller dem som vill kämpa för och sträva efter en rationell och välstrukturerad trosbekännelse och ett program för vit överlevnad utan att släpa med oss allt detta förbannade spökskräp, ja, då bryter helvetet löst, och det finns ingen vrede som liknar den hos en försmådd spökjägare.

Det är Church of the Creators ståndpunkt att kampen för överlevnad mot överväldigande odds kommer att bli tillräckligt hård och drastisk som den är, utan att vi tynger ner oss själva med en massa onödigt skräp och binder våra händer bakom ryggen. (Se "Självpåtaget handikapp", nummer 6, EXPANDING CREATIVITY.) Vem behöver all denna förvirring, oreda och käbbel som de kristna själva inte har kunnat försona under de senaste 18 århundradena. Det gör vi sannerligen inte, och det måste (och kommer!) att vara vårt fortsatta program att rensa den vita mannens sinne från allt detta judiska skräp och bråte.

Vid denna punkt skulle jag vilja be varje vit man att ställa denna kategoriska fråga till sitt eget samvete: Vad är det som är så fantastiskt med att ha "djup och bestående tro" på någon "övertygelse" som varken grundar sig på fakta eller logik? Till exempel, skulle någon tänkande människa kunna känna något annat än medlidande och förakt för en hindu som insisterade på att tro att kor är heliga? Eller en kristen, som "tror" på spöken i skyn som ingen i hela historien någonsin har sett, hört, känt eller luktat? Eller en Identity-fanatiker, som framhärdar i att hävda att de mytiska "Israels tio förlorade stammar" befolkade Europa på kort tid och är våra förfäder, när varje arkeologiskt bevis, varje skrivet historiskt manuskript, kategoriskt motbevisar sådant nonsens?

Vi Skapare är trötta på att stå ut med sådana idioter som ägnar sig åt sådana uppenbara vansinnigheter och förväntar sig att vi ska "respektera" deras "övertygelser".

Ärligt talat har vi ingen avsikt att göra det, eller ens tolerera sådant nonsens mer än vi har för avsikt att respektera en hindus "tro" på att kor är heliga. **Fakta är fakta, bevis är bevis, och nonsens är nonsens.** Tyck synd om den stackars stackare som inte kan se skillnaden. Vi kommer att använda vår intelligens och vårt goda omdöme inom området religion precis som vi gör inom alla andra områden. Vi kommer att prisa och förorda gott sunt förnuft, och vi kommer att förlöjliga och fördöma varje person, idé eller rörelse som vi finner är baserad på inget annat än en nonsensartad "övertygelse".

Men låt oss titta närmare på påståendena och karaktären hos den prestigefyllde pastor Richard Butler.

Nyligen kom en ung man hela vägen från staten Washington för att besöka oss vid vårt världshögkvarter. Han hade arbetat med judarna i Hollywood när han sakta blev medveten om vilken avskyvärd och motbjudande grupp de var, vilket i sin tur väckte hans rasmedvetenhet. Efter att ha flyttat till Spokane, Washington, blev han medveten om Aryan Nations-gruppen, som ytterligare väckte hans raslojalitet. Någon gav honom ett exemplar av *The White Man's Bible*, som han läste med stort intresse. När han frågade pastor Butler om denna bok, svarade den senare, ivrig kristen som han är, omedelbart med förakt: "Åh, Klassen, han är jude! Han är ateist! Han måste vara jude!"

Nu skryter kristna om sin sannfärdighet, sin vänlighet och barmhärtighet. Pastor Butler kränkte flagrant alla dessa principer utan vidare, utan att skänka det en tanke, vilket bekräftar vad jag alltid har hävdat: Lita aldrig på en kristen. Den som ljuger för sig själv kommer upprepade gånger att ljuga för andra.

Fakta är att Klassen är en CREATOR, inte en ateist, lika lite som Butler är en otrogen hund (enligt den muslimska synen). Inte heller är Klassen jude, lika lite som Butler är en svart nigger. (Skulle Butler i själva verket vara en nigger, kommer jag att ta tillbaka det uttalandet.) Pastor Butler hade alla möjligheter i världen att kontrollera min rasgenealogi innan han spred en sådan nedsättande lögn. Men han brydde sig inte. Han kände uppenbarligen att han var tvungen att skydda sitt "Identity"-komplex till varje pris, och att ljuga om någon annan utgjorde uppenbarligen inget problem. Som jag sa tidigare — den som ljuger för sig själv...

Det finns de förvirrade och välmenande individer som säger — låt oss inte dra in religion. Låt oss bara gå samman och bekämpa judarna. Kanske till och med niggrerna och mexikanerna. Varje människas "religiösa tro" är i högsta grad en angelägenhet i en kamp på liv och död för vår ras överlevnad. Skulle du till exempel ta i hand med en vit man vars "privata tro" var kommunism? Eller om han anammade judendomen? Eller, som Jerry Falwell och hans like, var en "Israel Firster"?

Nej, det skulle jag inte. Det finns inget farligare än att ha en schizofren med delad lojalitet i sina led och att behöva lita på honom i kristider. Och det är precis vad Identity-folket är. De är hycklare med en dubbel lojalitet som är delad mellan lojalitet till den vita rasen och lojalitet till judisk kristendom, två diametralt

motsatta koncept som är fundamentalt fientliga mot varandra. Billy Graham-typerna, Jerry Falwell-typerna och resten av deras gelikar, dem vet vi åtminstone var vi har, och vi kommer aldrig att hysa något förtroende för dem. Men Identity-skaran är ännu farligare eftersom de skulle bedra oss genom att låtsas att de står på vår sida. Men vi Creators tror dem inte. När det väl gäller kommer de att välja uppryckelsen, Jesus Kristus, Jahve och allt det där andra

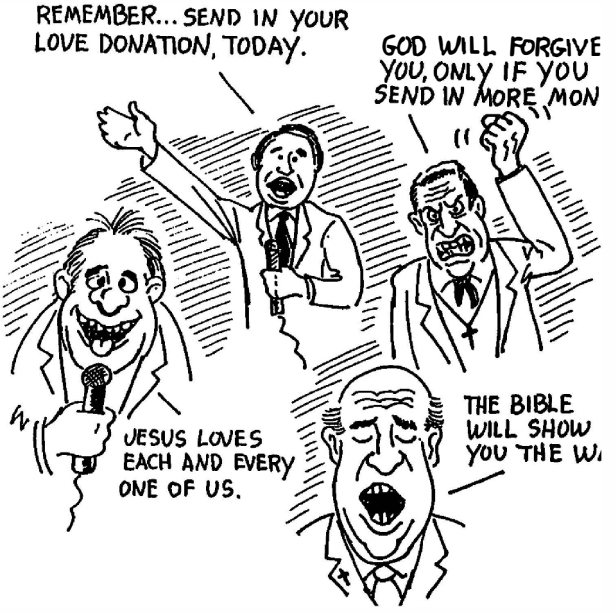

KOM IHÅG... SKICKA IN DIN KÄRLEKSGÅVA, IDAG.
GUD KOMMER ATT FÖRLÅTA DIG, ENDAST OM DU SKICKAR MER PENGAR
BIBELN KOMMER ATT VISA DIG VÄGEN.
JESUS ÄLSKAR VAR OCH EN AV OSS.

SPÖKMÅNGLARNA PÅ DUMBURKEN

bråtet. Så vi är deras fiender, och de är våra. Ju förr vi inser detta, desto klarare kommer vårt tänkande att bli, och desto bättre kommer vi alla att ha det. Jag har inga illusioner om att reda ut det förvirrade bråtet i sinnena hos sådana som pastor Richard Butler. Liksom betong är deras sinnen helt hopblandade och stenhårda. Han och hans like är ett hopplöst fall.

Det är dock den yngre generationen, likt den unge mannen som kom till oss, vars sinnen fortfarande är öppna och mottagliga, det är till dessa vi vänder oss.

Vi säger till dem: kasta bort all denna judiska kristendom och dess medföljande skräp. Följ med oss i en rationell, slagkraftig vit rasreligion som är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och den vita rasen ensam. Den är välstrukturerad, den är tydlig, den är komplett, den är omfattande. Den är specifikt utformad för att övervinna det förrädiska judiska nätverket och återigen göra den vita rasen till naturens rikes stolthet och sinnebild.

Kan vi göra det? Du kan ge dig på att vi kan, och vi kommer att göra det. Vi har nu ritningen och verktygen i våra händer för att utföra det. Om vi distribuerar och placerar så få som 10 miljoner exemplar av vår "White Man's Bible" i händerna på våra vita raskamrater, kommer inte bara striden, utan hela kriget att vara vunnet, en gång för alla. Och tro mig, det kommer att vara det största fynd den vita rasen någonsin köpt åt sig själv. Vi spenderar mer på en dag på att subventionera de frilastande negrerna i vår mitt, för att inte tala om Israel, judarna och alla de andra parasiterna på global skala, än vad de 10 miljoner biblarna skulle kosta.

När idén om CREATIVITY väl har genomsyrat den vita mannens sinne, kommer striden att vara över för all framtid. Vi kommer då att kunna rädda vår ekologi, rädda vårt land, rädda vår planet och gå vidare med det långsiktiga arbetet med uppförädling och främjande av vår dyrbara ras.

Vi har rikliga medel för att utföra jobbet — så låt oss sätta igång! (Läs återigen nummer 9, "Vi är inte hjälplösa", i EXPANDING CREATIVITY.)

Identity mot Creativity

En jämförelse

A. Trons grundval.

Identity-rörelsen är ett fragmenterat, löst och spritt konglomerat, och ingen specifik uppsättning trosuppfattningar skulle korrekt karaktärisera alla dess många delar. Det bästa vi kan göra är därför att generalisera, och genom att göra det kan vi konstatera två trosuppfattningar som de många fragmentariska grupperna har gemensamt; (a) De stöder kraftfullt judisk kristendom som den skildras i Gamla och Nya testamentet, och (b) den märkliga vändningen att "Israels tio förlorade stammar" vandrade in i och befolkade Europa, något som inte ens avlägset

föreslås av antingen Gamla eller Nya testamentet, och som mest eftertryckligt förkastas av all autentisk historia som vi är arvtagare till i dagens civilisation.

Dessa två övertygelser är båda baserade på ren fantasi och absolut nonsens. Dessutom motsäger de varandra helt och hållet. Vem som helst som tror på den judiska bibeln (G.T. & N.T.) kan knappast komma till en så absurd och paradoxal slutsats. Faktum är att hela resonemangsprocessen här exemplifierar en bisarr mental gymnastik och trotsar all logik. Med utgångspunkt i en ogrundad hypotes (teorin om spöken i skyn) följs den av ett non-sequitur (att de historiska européerna är "Israels tio förlorade stammar", vars historiska existens är extremt ifrågasatt till att börja med).

CREATIVITY å andra sidan är baserat på logik och sunt förnuft, naturens eviga lagar och en kritisk studie av det förflutnas historia. Den möter verkligheten och accepterar livets och universums fakta som de är. Den strävar efter att genom logik och förnuft bygga ett bättre liv för vår ras och framtida avkomma.

B. Mål och syften.

Återigen, målen för Identity-folket är suddiga och grumliga, men kan bäst beskrivas som (a) att kämpa för den vita rasens överlevnad, och (b) spridandet av judisk kristendom. Det slutgiltiga målet, verkar det som, skulle vara att låta den vita rasen återigen styra Amerika och världen med kristendomen som den dominerande makten över den vita rasen (och världen), inte olikt den tyranniska makt den en gång utövade under den mörka medeltiden.

CREATIVITYS mål har formulerats upprepade gånger, och de är: Den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, med målet att den vita rasen slutgiltigt bebor (enbart) denna planet jord, befriad från "mud races". Detta kan vidare utvecklas i "Twenty Points of Creativity", som anges i slutet av denna bok.

C. Raslig inställning.

Här har Identity-rörelsen och Creativity mycket gemensamt. Identity predikar vit överhöghet (White Supremacy), medan Creativity går ett steg längre och förespråkar inte vit överhöghet, utan fullständigt vitt herravälde och exklusiv besittning av alla goda landområden på denna planet jord.

D. Organisationsstruktur.

Identity-rörelsen är ett löst konglomerat av många

delar utan central fokuspunkt och med lite samordning.

Church of the Creator har sitt världscenter nära Otto, North Carolina, och dess organisation är baserad på ledarskapsprincipen. Den har ordinerade präster som representerar kyrkans tro och program i de flesta delstater i detta land, och även i flera främmande länder. Dess tro och program är tydligt utformade i dess tre grundböcker, såväl som i *Expanding Creativity*, *Building a Whiter and Brighter World* och *Rahowa! This Planet is All Ours*. Dess tro och program är tydliga, omfattande, konsekventa, fullständiga och välstrukturerade och täcker hela spektrat av eugenik, ras, religion, moral, politik, ekonomi och kultur för den vita rasens nuvarande och framtida välfärd.

Brittisk israelism:

Vita män i vildmarken

Med tillstånd från Liberty Bell Magazine, Reedy, WV.

Den del av världen som romarna kallade Palestina var känd som Kanaan för dess ursprungliga invånare, ett olycksaligt folk som fördrevs från sitt hemland av tolv stammar av hebreisktalande inkräktare som använde de ganska föga uppbyggliga erövringsmetoder som beskrivs i Gamla testamentets Josua bok. Efter att ha konsoliderat sina vinster delade hebréerna upp sig under Jerobeams styre, omkring 900 f.v.t., i ett nordligt rike, Israel, och ett sydligt rike, Juda. Två århundraden senare blev de tio stammar som bodde i Israel de beryktade tio förlorade stammarna när de fördes bort i fångenskap av assyrierna. Och sålunda skedde ett stort mysterium.

Kanske hade den gnostiske kättaren rätt som hävdade att världen skapades av en ond demiurg, eftersom sanningen om de flesta förutsatt stora mysterier vanligtvis är antingen obehaglig eller tråkig. Sanningen om de tio stammarna, som faller i den senare kategorin, är verkligen inget undantag från denna regel. Förnuftiga historiker har dragit slutsatsen att de förlorade stammarna assimilerades i den assyriska nationen, med vilken effekt vet vi inte, förutom det faktum att assyrierna kort därefter försvann ur historien.

De tråkiga fakta har dock inte stoppat olika hoppfulla eller fantasifulla människor som har rusat fram med förtjusande nonsens som förklaring till de tio förlorade stammarna. Puritanerna, som hoppades att de skulle få en chans att omvända tio tolftedelar av judenheten, trodde först att de amerikanska indianerna var de vilsekomna hebréerna. Americus Symmes, son till John Cleves Symmes (1742–1814), en

företrädare för teorin om den ihåliga jorden, fantiserade om att upptäcktsresande på jakt efter bekräftelse av hans fars teori skulle finna att de hade föregåtts av de försvunna stammarna, som för länge sedan hade upptäckt att jordens inre var en idealisk tillflyktsort mot assyriska, babyloniska och romerska skatteindrivare. Slutligen har mer än en science fiction-författare funnit en utomjordisk boning för de förlorade stammarna, ett infall som möjligen var den litterära projektionen av en innerlig önskan.

De flesta teorier rörande de förlorade stammarna är helt enkelt löjliga, men en, brittisk-israelism eller anglo-israelism, är något skadlig i sina effekter och bör avslöjas som sådan. Den fjortonde upplagan av Encyclopaedia Britannica innehåller följande definition av denna teori: ”Anglo-israelism, påståendet att de engelsktalande folken är ättlingar till Israels ’tio stammar’ som rapporterades av Sargon av Assyrien vid Samarias fall år 721 f.Kr.... Richard Brothers (1757–1824), ’den Allsmäktiges brorson’, kan betraktas som dess första moderna apostel.” Brothers tvivelaktiga karriär beskrivs ytterligare i artikeln ”Anglo-Israelitism” i Encyclopaedia of Religion and Ethics, redigerad av James Hastings, publicerad 1908 och fortfarande standardverket inom sitt område: ”Enligt hans egen utsago var han en gudomligt utsedd profet. Han beskrev sig själv som ’den Allsmäktiges brorson’ och gjorde anspråk på att härstamma från David. Bland hans profetior fanns de om Israels förestående återupprättande i det heliga landet, och upphöjandet av honom själv till prins över hebréerna och världens härskare. Brothers spärrades in som sinnessjuk, men lyckades få många beundrare...” Hastings räknade därefter upp flera goda skäl till varför teorin är falsk.

Brittisk-israeliska teoretiker har, i brist på sunda bevis för sin teori, likväl framhärdat i att kräva att den ska accepteras som en trossak. Sannerligen är detta en tro som påminner om Tertullianus *Credo quia absurdum* eftersom den trotsar allt sunt förnuft. För att inse detta behöver man bara fråga sig hur de tio förlorade stammarna kunde ha tagit sig från Israel hela vägen till de brittiska öarna, en del av Europa som ligger långt ifrån Israel, utan att möta rasande motstånd från de folk de mötte längs vägen. Hur kunde de ha underkuvat alla de kelter och teutoner som då ockuperade centrala och västra Europa, precis som deras ättlingar gör idag?

Den senaste generationen av brittisk-israeliter, som kan ha besvärats av denna fråga förutom att de sökt en bredare potentiell publik, har kommit fram med en

mer omfattande slag av nonsens som de kallar "Identitet". Denna fantasi likställer Israel med alla européer. Den främsta invändningen mot denna reviderade teori, det faktum att kelter och teutoner levde i Europa långt före 721 f.v.t., ignoreras bekvämt.

Kelterna levde inte bara i Europa omkring 1000 f.v.t., utan hade också mycket möjligt koloniserat delar av vad som nu är New England. Detta är den tes som framförs av Barry Fell, en australisk biolog vid Harvard, i hans nyligen publicerade bok "America, B.C." Fell, expert på keltiska språk och arkeologi, har dechiffrerat talrika hällristningar, främst skrifter i det gamla keltiska ogam-alfabetet, vilka tyder på att Amerika var vad kelterna kallar Iargalon, den nedgående solens land.

Även om Fells teori inte accepteras, kvarstår dock faktum att Europa var kelternas och teutonernas hemland långt innan de tio stammarna fördes bort från Israel. Mängden arkeologiska bevis som stöder detta påstående skulle räcka för att begrava alla "Identitets"-entusiaster upp till ögonbrynen. Detta skulle dock vara en meningslös ansträngning, ty de är samma sorts människor som de som sa till T.H. Huxley att Satan uppfann fossiler för att fresta oss att tro att jorden existerade före 4004 f.v.t., det år som den store anglikanske ärkebiskopen Ussher hade fastställt som skapelsens början. Sådana människor vägrar helt enkelt att acceptera sina sinnens vittnesbörd; det är för tråkigt eller smärtsamt för dem.

En annan allvarlig invändning mot "Identitets"-dårskapen möts också av tystnad. Detta är det faktum att europeiska språk inte har någon lingvistisk släktskap med hebreiska. Brittisk-israeliska fanatiker har hävdat att "Saxon" (saxiska) härstammar från "Isaac's sons" (Isaks söner). I själva verket härstammar Saxon från fornengelskans *seax*, en kniv eller dolk, vilket är besläktat med fornhögtyskans *sahs*, en sten eller klippa. Det är också ett faktum att anglosaxiska, en dialekt av fornvästgermanska, är så nära besläktat med fornhögtyska att en student som läser *Beowulf*, det äldsta diktverket i den engelska litteraturen, med föga mer instruktion också kan läsa *Hildebrandslied*, det äldsta diktverket i den tyska litteraturen. Dessutom kan inte bara alla teutoniska språk, utan även alla andra europeiska språk tillsammans med sanskrit spåras tillbaka till hebreiska eller något annat semitiskt språk. Vi människor av europeisk härkomst har ett unikt språkligt arv och följaktligen en unik mentalitet, ett faktum som vi endast på egen risk får glömma!

Brittisk-israelism vore helt enkelt löjlig om den inte också vore fördärvlig. En mening från den citerade Britannica-artikeln

innan erbjuder varningsord som borde vara tillräckliga för den vise: "Teorin, som fortfarande omfattas av över 2 000 000 människor, bidrog väsentligt till judarnas bosättning i England under det sjuttonde århundradet." Judarna, många av dem naturligtvis ockrare, hade först anlänt till England omedelbart efter den normandiska erövringen 1066, och förvisades sedan genom dekret av Edvard I år 1290. Deras ocker, grafiskt beskrivet i Carlyles *Past and Present* såväl som i Macaulays *History of England*, var den främsta orsaken till deras förvisning. Inte överraskande var perioden efter deras förvisning en tid då England blomstrade och blev världens främsta makt. Den elisabetanska eran behöver knappast nämnas, men ett faktum är särskilt framträdande som bevis på den välmåga som avnjöts under denna *Judenfrei*-period: De engelska arbetarnas reallöner nådde inte åter den nivå de hade uppnått år 1500 förrän år 1900! Detta noteras av ekonomen Robert Heilbroner i hans *Making of Economic Society* (New York: 1962, s. 300). Brittisk-Israels bidrag till judarnas återinträde var en ansträngning som bidrog till det brittiska folkets fördärv.

Vissa av de värsta avarterna av den industriella revolutionen i Storbritannien var inte orelaterade till judarnas återinträde. Många av de ledande kapitalisterna i Manchester var sefardiska judar. Bland dem fanns Ricardo, en kapitalistisk teoretiker som prisades av Marx eftersom han beskrev den ekonomiska processen utan hänsyn till etiska överväganden, d.v.s. "borgerlig ideologi." En annan judisk politisk ekonom och kapitalist i Manchester var Nassau Senior, och det kan vara signifikant att en brittisk-israelisk traktat, *British Israelites and the Ten Tribes* (1885), författades av en viss H.W.J. Senior.

Medan "Jews' Bill", lagstiftning för att ge medborgerliga rättigheter till judarna, mötte betydande motstånd, odlades filosemitiska illusioner så i England att det dröjde nästan ett sekel till innan britterna blev vaksamma på den typ av jude som har fått en klassisk skildring i karaktären Fagin i Charles Dickens *Oliver Twist*. Och medan insikterna i Sir Richard Burtons *The Jew, the Gypsy and El Islam* bidrog till en ökad kunskap mot slutet av artonhundratalet, betydde detta verks välgörande effekt föga mot den romantiserade sionism som prisades i romaner som George Eliots *Daniel Deronda*. Faktum är att inflytandet från Brittisk-Israel sträcker sig till Balfour-deklarationen och det moderna Israel självt.

Vissa förespråkare för "Identify" hävdar att de inte stöder sionismen, utan snarare bekämpar den eftersom de skiljer mellan de "sanna" israeliterna, de förutsatt europeiska

ättlingar till de tio stammarna, och judarna, ättlingar till Juda. Faktum är dock att det finns färre skillnader mellan israeliter och judéer än vad det finns mellan preussare och bayrare, skottar och engelsmän, eller romare och sicilianare. Uppdelningen mellan de norra och södra rikena, Israel och Juda, betydde inte mer än till exempel dagens uppdelning mellan North Dakota och South Dakota. Det är troligt att inte ens anhängare av "Identity" verkligen tror på denna skenbara distinktion.

De flesta förespråkare för British-Israel, inklusive Worldwide Church of God, skiljer inte mellan israeliter och judar, och uppmanar ständigt sina följare, främst amerikaner av brittisk härkomst, att stödja det sionistiska Israel. I detta avseende skiljer de sig föga från andra enfaldiga bibelviftare, såsom Billy Hargis och Billy Graham, som också förmanar sina följare att stödja Israel, förespråkar mottagandet av miljontals asiatiska "flyktingar" till USA, och gör vad de än kan för att undergräva och i slutändan förstöra denna nation.

Fundamentalister i allmänhet — och British-Israel är endast en utlöpare av fundamentalismen — har haft en orealistisk bild av juden och har accepterat den fantasifulla historia om judarna som presenteras i Gamla testamentet som bokstavlig sanning. Denna godtrogenhet beror på minst två faktorer, en geografisk och en historisk.

Geografiskt sett var de flesta brittisk-amerikaner det första talrika elementet i den amerikanska befolkningen som skilde sig från den gamla världen. I sina nya hem i vildmarken, berövade europeiska kulturella influenser, hade de ofta endast Bibeln som lässtoff. Naturligtvis tilltalade de märkliga berättelserna i Gamla testamentet deras fantasi, och de försökte finna motsvarigheter till dem i sina dagliga erfarenheter. Efter att puritanerna till exempel gett upp försöken att omvända indianerna, kom de att betrakta dem som hopplöst hedniska kanaanéer som skulle dräpas och få sina landområden ockuperade. Abolitionisterna i New England, med John Brown som den mest beryktade, tenderade att identifiera sig med profeterna i Gamla testamentet, en fantasi som delvis kan förklara den omedelbara framgången för Julia Ward Howes ”Battle-Hymn of the Republic”.

Väckta av tillströmningen av östeuropeiska immigranter blev dock ett antal framstående brittisk-amerikaner medvetna om den verklighet som är Juda. Särskilt anmärkningsvärda är följande: Hawthorne, U. S. Grant, Clements, James Russell Lowell, Henry James,

Henry Adams, John Jay Chapman, Edison, Ford, Madison, Grant, Lothrop Stoddard, T. S. Elliot, Ezra Pound och Ernest Hemingway.

De flesta brittisk-amerikaner, särskilt fundamentalisterna bland dem, förblev dock i de geografiska och kulturella utmarkerna. Sådana anglosaxare som gått vilse i en vildmark av okunnighet borde vara de första målen för missionsinsatser från dem som har blivit upplysta om härjningarna från de två stammar som inte försvann med assyrierna. Omfattningen av denna uppgift överträffas endast av dess brådska.

* * * * *

Vi vill ha fler problemlösare, inte fler som vrider sina händer.

* * * * *

Rättigheter är något som inte beviljas, utan tas av dem som är kapabla. Naturen har utrustat oss med medlen för att bli de naturliga arvingarna till planeten jorden.

* * * * *

Innan den vita rasen någonsin kan organisera en ångvältsrörelse av något slag måste den polariseras kring en rasmässig religiös kärna. Kreativitet är svaret.

* * * * *

Jämförande religioner -- Del X

Racial Loyalty, mars 1986

Mormonism

Även känd som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Mark Twain har observerat att "sanningen är märkligare än dikten — den är bara mindre populär." Den mormonska religionen är ett typexempel på detta, och tackar sin existens till sammanstrålningen av ett antal bisarra tillfälligheter som inte var särskilt sannolika att inträffa. Det märkligaste av allt är dock det faktum att mormonismens grundbok skrevs av en man som inte hade någon avsikt att starta en religion, aldrig hörde talas om mormonismen och dog fjorton år innan mormonkyrkan grundades 1830.

De tre nyckelaktörerna i dramat

Solomon Spalding (1761-1816)

Berättelsen börjar rättmätigt med en före detta kongregationalistisk predikant och deltidsromanförfattare vid namn Solomon Spalding, som föddes i Ashford, Connecticut den 20 februari 1761. Även om han aldrig var särskilt framgångsrik som predikant, inte heller som författare eller som affärsman, skulle det han startade mer eller mindre av en slump få konsekvenser som skulle ge eko in i 1900-talet och långt därefter.

Solomon Spalding var det tredje av tio barn. Hans far, Josiah, tog värvning i den revolutionära armén, och Solomon följde honom den 8 januari 1778 som menig. Efter kriget studerade Spalding juridik i Windham, Connecticut, och började senare vid det prestigefyllda Dartmouth College som förberedelse för prästämbetet, där han tog en magisterexamen 1785.

Han blev knuten till Windham Congregational Association 1787, som vid den tiden var ett av de största kongregationalistiska samfunden i östra USA. Han prästvigdes och förblev evangelist i ungefär ett decennium, men lämnade slutligen prästämbetet på grund av dålig hälsa.

År 1795 gifte han sig med Matilda Sabine och flyttade kort därefter till Cherry Valley, New York, för att ansluta sig till en bror i handelsbranschen. Efter flera andra inte alltför framgångsrika satsningar flyttade Solomon och Matilda till

SOLOMON SPALDING, SOM UNDRAR VARFÖR INGEN FÖRLÄGGARE VILL KÖPA HANS SKÖNLITTERÄRA BOK, MANUSCRIPT FOUND.

Salem, Ohio, år 1809, för att föreslå en liten egendom de ägde, samtidigt som han arbetade vid en järnsmedja. När hans hälsa ytterligare försämrades började han skriva romaner i ett försök att tjäna sitt levebröd.

När 1812 års krig började misslyckades hans verksamhet och familjen flyttade till Pittsburgh i hopp om att trycka och sälja hans andra roman **Manuscript Found**, för att hjälpa till att betala av deras skulder. Spalding och hans hustru flyttade sedan till Amity, nära Pittsburgh, där livet var billigare och klimatet förhoppningsvis mer gynnsamt för hans nu snabbt sviktande hälsa. Men trots klimatbyte dog Solomon Spalding sex veckor senare, den 20 oktober 1816.

Trots att han var i desperat behov av pengar lyckades Spalding aldrig sälja **Manuscript Found**. Han lämnade det hos en boktryckare i Pittsburgh, som inte ansåg det lämpligt att spendera sina egna pengar på att trycka det, men som kunde tänka sig att trycka det om Spalding betalade kostnaderna. Där blev det kvar vid Spaldings död, och under många år därefter låg det i Pattersons tryckeri, oönskat och opublicerat.

Sidney Rigdon (1793-?)

Scenariot skiftar nu till en annan uppsättning karaktärer. I samma Pattersons tryckeri i Pittsburgh arbetade en man vid namn Sidney Rigdon, som också var en tidvis predikant och en instabil religiös avfälling med skiftande ideologier. På något sätt hamnade Spaldings opublicerade manuskript i hans händer (det påstås att han stal det från tryckeriet och kopierade det hemma).

Sidney Rigdon var en man med livlig fantasi och instabil karaktär. Som pojke hade han blivit avkastad från en häst, hans fot fastnade i en stigbygel och han släpades en bit innan han kom loss. I den efterföljande olyckan fick han allvarliga hjärnskador som påverkade hans mentala stabilitet och karaktär för all framtid. Även om hans mentala förmågor inte minskade, påverkade det hans jämvikt avsevärt och han var benägen att hemfalla åt vilda visionära åsikter i nästan varje fråga, och märkligt nog fokuserades detta särskilt på religiösa hallucinationer och visioner.

Rigdon föddes den 19 februari 1793 och gick med i First Baptist Church 1817 nära sin hemstad Liberty. Han prästvigdes ett eller två år senare och 1822 blev han pastor i First Baptist Church i Pittsburg. Hans tjänstgöring blev dock kortvarig och han blev utesluten den 11 oktober 1823 för att ha undervisat om irreguljär lära.

Denna erfarenhet gjorde honom mycket bitter. Det var mellan 1823 och 1827 som hans livliga och instabila fantasi födde idén att omvandla Spaldings skönlitterära roman till den "heliga boken" för en ny religion och lägga grunden för mormonismen.

Joseph Smith, Jr. (1805-1844)

Dramat skiftar nu till scenens mittpunkt och till vår berättelses "hjälte", den påstådda grundaren och profeten för mormonreligionen.

Joseph Smith Jr. föddes den 23 december 1805 i Vermont, som tredje son till Joseph och Lucy Smith. När han var elva år flyttade hans familj till Palmyra, New York, där de flesta i hans familj gick med i den presbyterianska kyrkan.

Familjen Smith var en märklig samling individer och togs inte väl emot av sina grannar när de flyttade till Palmyra. Både Joseph d.ä. och Joseph d.y. hade denna märkliga besatthet av att gräva efter pengar och dolda skatter i de närliggande kullarna och indianska gravhögarna i området.

Båda ansågs i synnerhet vara helt i avsaknad av moralisk karaktär och beroende av vissa laster, enligt en rapport från 1834.

Joseph, Jr. var en outbildad (han gick bara till fjärde klass), ohyfsad karaktär, slarvig i sin klädsel och hade en moral som en bakgårdskatt, vilket hans senare polygama livsstil skulle bevisa. Före sin förtidiga död vid 39 års ålder hade han sexuellt umgänge med minst 50 kvinnor som finns dokumenterade, och förmodligen dubbelt så många som är odokumenterade.

Han hade dock en försonande egenskap som gjorde honom lämpad att bli en "spökförsäljare" extraordinaire. Redan i sina yngre år kunde Joseph Smith, Jr. ljuga flytande, skickligt och övertygande, och hans fantasi tycktes inte känna några gränser. Han var också benägen till hallucinationer och "visioner" som han senare lyckades förvandla till ett mycket användbart verktyg för att lansera sin nya religion.

Som ungdom var han, tillsammans med sin far, involverad i ockulta sysslor som "glasskådning" och "kristallskådning" och liknande spådomsrelaterade bedrägerier. År 1826 arresterades Joseph, Jr., ställdes inför rätta och dömdes för brottet att ha bedragit ett lokalt offer genom ett "glasskådnings"-bedrägeri.

Från kombinationen av dessa tre ganska udda och bisarra karaktärer lanserades det mäktiga, rika och kraftfulla Mormonimperium som existerar idag. Med sanningen fortfarande lika opopulär som den var på Mark Twains tid, och med vidskepelse och lättrogenhet fortfarande lika utbredd och grasserande som den var för fem tusen år sedan på de gamla egyptiernas tid, blomstrar mormonismen idag som aldrig förr.

Här är en kortfattad sammanfattning av den materiella rikedom som imperiet har samlat på sig idag.

Mormonimperiet Idag

På denna sjabbiga och bedrägliga grund byggdes vallarna till ett enormt finansiellt och religiöst imperium som nu omsluter världen. Med tanke på att alla tre aktörerna, Spalding, Rigdon och Smith, var ekonomiskt inkompetenta och levde på gränsen till fattigdom under större delen av sina liv, är sanningen sannerligen märkligare än dikten.

Låt oss nu kort rekapitulera Mormonimperiets formidabla finansiella rikedom som den ser ut idag. Här är en miniatyrskiss av några (men inte alla) av dess tillgångar:

A. Media. Bonneville International Corporation har sju FM-radiostationer, fyra AM-stationer, två tv-stationer: Bonneville Productions producerar reklamfilmer och

andra, Deseret News Publishing Company, publicerar Deseret News och mycket av kyrkans trycksaker; Deseret Book Company.

B. ***Finans.*** Beneficial Life Insurance Company; Utah Home Fire Insurance Company; Continental Western Life Insurance Company of Iowa; Deseret Mutual Benefit Association.

C. ***Större fastighetsinnehav.*** Deseret Farms of California, två kommersiella jordbruk, Yolo County, Kalifornien, totalt 5 500 tunnland; Deseret Ranches of Florida, bestående av 300 tusen tunnland nära Disney World; Elberta Farm Corporation, 14 tusen tunnland i södra Utah; Deseret Farms of Texas; Deseret Trust Company; Zion Securities Corporation, kommersiella fastigheter i Salt Lake City och på andra platser, samt även 7 000 tunnland i Hawaiian Village, Oahu; Beneficial Development Company (utveckling och hypotekslån); Utah Motel Company; Polynesian Cultural Center, Oahu; en 36 våningar hög lägenhets- och kontorsbyggnad i New York; fastigheter värda flera miljoner dollar i Nauvoo, Illinois; sexton tempel runt om i världen, 2 600 tunnland mark i Nevada köpt från Howard Hughes Summa Corporation; fem tunnland förstklassig fastighetsmark i centrala Salt Lake City. (Det finns mycket mer, men vi kan inte gå igenom alla detaljerade fastigheter.) Investeringar på 53,7 procent av aktierna i Utah-Idaho Sugar Company; näst största aktieägare i Utah Power and Light Company; kontrollerande aktiepost i Zion co-operative Mercantile Institutions; aktier värda 28 miljoner dollar i Times Mirror Corporation, utgivare av Los Angeles Times.

D. ***Övriga företag.*** Management Systems Corporation, databehandlingsföretag; Deseret Industries, Mormon Tabernacle Choir; Beehive Clothing Mills.

E. ***Utbildning.*** Brigham Young University, Utah; Brigham Young University, Hawaii; Rick's College, Idaho; LDS Business College, Utah; grundskolor, gymnasieskolor, eftergymnasiala skolor i Mexiko, Stillahavsöarna, Central- och Sydamerika, och många andra länder runt om i världen.

* * * * *

"Sanningen är märkligare än dikten — den är bara mindre populär."
Mark Twain

* * * * *

Mormonkyrkans tillväxt

Återigen, när vi betraktar det bisarra och bedrägliga ursprunget till hela den mormonska "tron" och de omständigheter som samverkade för att underblåsa den, har tillväxten av denna kult varit fenomenal, milt uttryckt. Här är en historisk kronologi över dess tillväxt sedan dess början med 30 medlemmar år 1830.

År 1900 —	**268 331**
1920 —	**526 032**
1940 —	**862 664**
1960 —	**1 693 180**
1981 —	**4 800 000**

Det nuvarande (1986) medlemsantalet uppskattas till 5,6 miljoner och expanderar snabbt. Den siffra som Mormonkyrkan projicerar för år 2000 är 8 miljoner, men med det faktum att den nu blir multirasial med besked kommer de utan tvekan att långt överskrida den siffran, och kommer snart att bli en av de största och mäktigaste religionerna i världen då den tenderar att samarbeta och smälta samman alltmer med judendomen, den vita rasens historiska fiende.

Kort historik

Vi har redan skisserat ursprunget till den mormonska tron och funnit att den är baserad på Solomon Spaldings fiktiva roman *Manuscript Found*. Denna plockades sedan upp av Sidney Rigdon i Pattersons tryckeri i Pittsburgh flera år efter Spaldings död. Bevis pekar starkt på att Rigdon förtjänar äran för att ha utformat idén om mormonismen och omvandlat Spaldings *Manuscript Found* till en ny religion. Han sålde sedan idén till Joseph Smith, Jr., vars mer röststarka och flamboyanta talanger utnyttjades för att leda och främja den nya religionen.

Det var under åren 1827-30 som detta ambitiösa par tog sig samman och började sätta sin konspiration i verket. Rigdon och Smith gjorde sitt bästa för att hålla sina kontakter hemliga för att inte väcka några misstankar om Spaldings manuskript. (Mormonkyrkan har också försökt kamouflera detta förhållande genom att låtsas att Rigdon gick med i kyrkan 1830 först efter att den organiserats, och att paret inte kände varandra tidigare. Trots alla dessa försiktighetsåtgärder och förnekelser är dock bevisen överväldigande beträffande deras tidigare förhållande och det faktum att Spaldings manuskript användes som grund för Mormons bok.)

Joseph Smiths berättelse gjorde gällande att han hade haft flera "visioner" och blivit tillsagd av ängeln Moroni att gräva upp en uppsättning "guldplåtar" begravda i en kulle i närheten. Dessa "plåtar" skulle "uppenbara" den sanna historien om folken på den nordamerikanska kontinenten och ställa allt till rätta. Vad Smith faktiskt gjorde var att sitta bakom ett förhänge och diktera från Spaldings skönlitterära roman för sina "skrivare", och gjorde lämpliga innovationer och ändringar här och var för att ge det smaken av en "ny" religion. Vid anpassningen av manuskriptet för att passa den nya religionen gjordes mycket av redigeringen och detaljarbetet faktiskt av Rigdon i förväg, varpå Smith tog vid därifrån. Men i grunden var berättelsen, och förblev, Spaldings *Manuscript Found*. "Guldplåtarna" försvann sedan mystiskt och lämpligt nog. Ingen annan såg dem förutom tre, sedan åtta, av hans följeslagare, och då endast i "en vision".

(Dock, inga problem. År 1979 besökte jag mormonmuseet i Nauvoo, Illinois, där de i en vacker glasmonter visade upp en "replika" av de visionära guldplåtarna.)

Hur det än må vara med det, så organiserades Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga den 6 april 1830 och registrerades senare samma år. Spalding, som var för fattig för att få sitt *Manuscript Found* tryckt under sin livstid, skulle ha blivit förvånad över att se slutresultatet. I något modifierad form trycktes det nu upp som Mormons bok, och tryckningen betalades av Martin Harris, en av de ursprungliga sex grundarna.

Mormonismen var nu igång. Den hade en trosbekännelse, en bibel och en extremt pratsjuk bedragare som sin "profet". Vid slutet av den första månaden hade den 40 medlemmar och växte snart med stormsteg.

Ett av de främsta incitamenten som till en början hjälpte till att sprida och popularisera rörelsen på 1830-talet var det faktum att mormonerna förespråkade och översåg med polygami. Det var dock denna sedvänja som också väckte det bittra hatet och det våldsamma motståndet från andra religioner som var i hård konkurrens med mormonismen.

Det finns ytterligare en egendomlighet som mormonismen hade att erbjuda i form av löften "i det härefter" som överträffade rivalernas. Alla "spökeri-religioner" bygger på påkostade löften om belöningar och hemska hot om bestraffningar i det härefter (en tvivelaktig praxis som inte kräver någon säkerhet för att backas upp). Men medan de vanliga kristna sekterna lovar sina underdåniga följeslagare att de ska bli "änglar" som fladdrar omkring i en diffus himmel efter döden, gick mormonerna ett steg längre. Mormonkyrkan lovar sina trogna att

de kommer inte att bli underdåniga änglar, utan gudar i sin egen rätt. Var och en kommer att härska som en gud över de oräkneliga biljoner världar som finns där ute i det oändliga universumet. Se där, som chefen för Mafiosan sa, är ett erbjudande man inte kan tacka nej till. Det är åtminstone extremt svårt att överträffa. Löften, löften, löften.

Under tiden fortsätter Mormonkyrkan att i allt högre grad pressa ut miljoner och miljarder, på det mest effektiva och hänsynslösa sätt, från sina vilseledda offer. År 1976 var det registrerat att de tog in en miljon dollar om dagen. Vid det här laget har den siffran lätt fördubblats och sväller snabbt. I gengäld erbjuder den bara löften — guld och gröna skogar, och likt en sann bedragare bönfaller den sina offer: LITA PÅ MIG! Utan att behöva leverera så mycket som två cents värde av någon verklig produkt i gengäld, fortsätter den att fylla och överfylla sina svällande kistor med världslig rikedom. Inte bara ekonomisk rikedom, utan också kontroll, makt och herravälde över människans sinne och kropp.

Slutsats

Från dessa smutsiga och hemlighetsfulla början föddes ett världsomspännande imperium, vars rikedom, makt och omfattning vi redan har beskrivit. Hade kyrkan bibehållit sin kurs av vit rasrenhet som den började med, skulle vi kunna anta att den trots sina bedrägerier åtminstone var mer fördelaktig för den vita rasen än dess rivaliserande judisk-kristna religioner. Men så är inte fallet. Under de senaste decennierna har mormonerna rört sig allt närmare judarna och anfört sin bakgrund av förföljelse som ett gemensamt band. Men faktum är att judarna redan var inne i tältet vid dess allra första början, vilket vi redan har visat i "Aloha"-artikeln i *Racial Loyalty* nr 23. I denna påpekade vi att så tidigt som 1841 blev Orson Hyde, en hemlig jude, en av de tolv apostlarna, och Joseph Smith själv skickade Hyde till Palestina för att viga den olyckliga arabstaten till den judiska konspirationens framtida piratverksamhet.

Det judiska inflytandet och kontrollen har nu kommit upp till ytan mer virulent än någonsin under de senaste åren, när den avlidne presidenten Spencer W. Kimball hade en av sina moderna "visioner" och förkunnade den 7 juni 1978 att hans nya "uppenbarelse från Herren" instruerade honom att nu ta upp "gyttjefolken" i prästadömet. (Hur skapar man en "vision"? Man blundar bara och ljuger så in i helvete.) Det judiska övertagandet blev mer öppet uppenbart och mormonerna är nu en...

av de mest aggressiva proselytiserarna för rasblandning av alla de moderna religioner som den vita rasen har anammat.

Det finns dock en sak vi kan lära oss av mormonerna, och det är från deras metoder för proselytism och marknadsföring. Vi kan också finna tröst i tanken att om en så bräcklig uppsättning bedrägliga övertygelser kan bygga en så rik och mäktig världsreligion, tänk då bara på vad som kan göras med en religiös trosbekännelse och ett program som bygger på naturens eviga lagar, historiska fakta, på logik och sunt förnuft. Ge oss din lojalitet och ditt stöd, och jag är säker på att den vita rasens bästa intressen inte bara kommer att segra, utan omfatta allt som är värt något på denna kära gamla planet jorden.

Ja, vi har också "visioner", men till skillnad från mormonhierarkin blundar vi inte och ljuger sedan som borstbindare för att frammana en vision. Vi ser på världen med öppna ögon, lär av historien och lär av naturen, använder sedan vår intelligens, tillämpar logik och sunt förnuft för att främja vår ras bästa intressen, i vår oändliga strävan efter att bygga en vitare och ljusare värld.

Sanningen är sannerligen märkligare än dikten. Den kan också vara mindre populär, som Mark Twain har noterat, men den har en försonande fördel – den är också mer kraftfull. Den har denna envisa vana av ihärdighet. Precis som de som trodde på en platt jord till slut var tvungna att ge vika för det faktum att världen är rund, så fortsätter sanningen att komma tillbaka om och om igen för att hemsöka lögnarna och de vilseledda, och i slutändan kommer den att segra.

Bibliografi:

För mer information om mormonismen föreslår vi att ni läser:

1. **Who really wrote the Book of Mormon?** av Wayne L. Cowdry, Howard A. Davis och Donald R. Seales. Vision House Publishers, Santa Ana, Kalifornien.

2. **The God Makers**, av Ed Decker och Dave Hunt. Harvest House Publishers, Eugene, Oregon 97402.

3. **The Maze of Mormonism**, av Dr. Walter Martin. Vision House Publishers, Ventura, Kalifornien.

Dessa kan beställas genom din lokala bokhandel eller återförsäljare.

* * * * *

Mormonism mot Creativity
-- En jämförelse

A. Grund för tro.

Mormonerna hävdar att de är kristna och tror på den kristna Bibeln. "Mainstream"-kristna förnekar att mormonerna tillhör den kristna religionen och vill inte veta av deras läror, eftersom mormonerna avgudar Joseph Smith mer än Jesus Kristus, och Mormons bok mer än den judisk-kristna Bibeln. Mormonerna ignorerar denna anklagelse och hävdar att de tror på Bibeln, så till vida att "ordet" har överlämnats och översatts korrekt, vilket antyder att ingetdera har skett. De hävdar därför att eftersom den gamla Bibeln har gått vilse, valde Gud Joseph Smith som sin nutida profet för att uppdatera Guds ord och ställa allt till rätta.

Men varje likhet mellan Mormons bok och den judisk-kristna Bibeln är ungefär lika slumpartad som likheten mellan Gåsmors sagor och Alice i Underlandet, förutom att alla är rent fiktiva, och de två förstnämnda är mycket tråkigare än de två sistnämnda.

Berättelsen som den återges i Mormons bok är en tråkig, livlös saga om några forntida folk som migrerade till den nordamerikanska kontinenten i en svunnen tid. De delades sedan upp i fraktioner och bekämpade varandra till utrotning. Allt detta strider helt mot alla historiska bevis, eller ens en rimlig sannolikhet. Vilka moraliska principer, om några, som eventuellt skulle kunna härledas från en så långrandig och meningslös historia är svårt att förstå.

Dess trosbekännelse läggs fram i dess tre grundläggande böcker: *Mormons bok*, *Den kostbara pärlan* och *Läran och förbunden*.

CREATIVITY tar däremot en lång och grundlig titt på historiens faktiska händelser som de utspelade sig i en verklig värld, och hur det påverkar den vita rasens välfärd och framtid. Den strävar efter att dra nytta av historiens lärdomar; att lära av naturens eviga lagar; att använda vårt förnuft och sunda förnuft för att bygga en bättre och ljusare värld för framtida generationer av vår ras.

B. Mål och syften

Oavsett vilka fromma schibbolet-ord mormonkyrkan än bekänner sig till, talar dess handlingar högre än några bedrägliga påståenden de kan komma med. Vad kyrkan uppenbarligen gör är att bygga rikedom och makt, inte i himlen, utan här på jorden. Den ackumulerar miljarder i rikedom -- fastigheter, banker,

pengar, försäkringsbolag, aktier och obligationer och bygger en expanderande maktstruktur. De gör vad judarna, den katolska kyrkan och många andra bedrägliga tyranner har gjort genom historien – griper efter rikedom och makt, oavsett vem de måste trampa på, utnyttja och/eller lura.

CREATIVITYS mål har stavats ut upprepade gånger, och de är: **överlevnad, expansion och främjande av den vita rasen**, med den vita rasen som slutligen bebor (enbart) denna planet jorden, befriad från "mud races". Kort sagt, att bygga en vitare och ljusare värld, som sammanfattas i de 20 punkterna i Creativity som stavats ut i *Racial Loyalty nr 31*.

C. Raslig inställning.

Till mormonkyrkans heder följde de tidiga grundarna en linje av vit raslig renhet och fortsatte att göra det fram till helt nyligen. Men under de senaste decennierna, och ännu mer eftertryckligt sedan 1978 då den avlidne presidenten Spencer W. Kimball fick en ny "uppenbarelse", har mormonkyrkan nu satsat allt på rasblandning, till och med mer virulent än både de liberala och "fundamentalistiska" kristna kyrkorna. (Se *Racial Loyalty nr 23*, "Aloha to you, too, Kamaaina!")

Hjärtat i CREATIVITY-rörelsen är **överlevnad, expansion och främjande av den vita rasen**, och dess ytterligare genetiska uppgradering genom att implementera ett sunt, rationellt eugenikprogram.

D. Organisationsstruktur.

Mormonkyrkan är ett extremt välstrukturerat och organiserat system för att inte bara rekrytera nya medlemmar, utan också för att ständigt hålla koll på sina medlemmar, hålla dem i schack och utvinna maximal mängd tionde och tjänster ur dem. Det styrande organet består av ett råd av tolv äldster eller apostlar, lett av presidenten, som idag är Ezra Taft Benson. Världshögkvarteret ligger i Salt Lake City, Utah.

Church of the Creator har sitt världshögkvarter nära Otto, North Carolina, och dess organisation är baserad på ledarskapsprincipen, med Pontifex Maximus i spetsen. Den har ordinerade präster som representerar kyrkans lära och program i de flesta av detta lands delstater, och även i flera främmande länder. Dess lära och program är tydligt utstakade i dess tre grundböcker, och *Expanding Creativity*, ett supplement. Dess lära och program är tydliga, omfattande, konsekventa, fullständiga och

välstrukturerad, täckande hela spektrumet av rashygien, ras, religion, moral, politik, ekonomi och kultur för den Vita Rasens nuvarande och framtida välfärd.

Ur en organisatorisk och expansionsmässig synvinkel kan Church of the Creator lära sig mycket av Mormonkyrkan, särskilt dess dörrknackning och utsändandet av sina unga missionärer för att sprida ordet.

* * * * *

Religion har historiskt sett varit den enskilt mäktigaste kraften i att forma nationers och rasers öde.

* * * * *

Kreativitet är det enda svaret på de massiva problem som konfronterar oss. Den har det Totala Programmet, den Slutgiltiga Lösningen, den Ultimata Trosbekännelsen.

* * * * *

När du möter KREATIVITET för första gången i ditt liv, presenteras du för en Sak mot vilken du äntligen kan ägna Total Hängivenhet.

* * * * *

Jämförande religioner -- Del XI

Racial Loyalty, april 1986

Ateism

Ateism erkänns vanligtvis inte som en religion, utan snarare som en icke-religion. Hur det än må vara med det, är faktum att vem som helst, eller vilken grupp som helst, kan hävda att deras filosofi, tro eller icke-tro, världsåskådning, eller vad som helst, är en religion, och detta med rätta. Vi inom Church of the Creator försvarar denna ståndpunkt lika kraftfullt som vi försvarar det första författningstillägget, yttrandefriheten och/eller religionsfriheten. Vi instämmer helt med Voltaire när han sa: **"Jag kan ogilla vad du säger, men jag kommer att in i döden försvara din rätt att säga det."** På samma sätt kan vi ogilla många religiösa trosuppfattningar som vi anser vara rent strunt, men vi kommer att försvara deras rätt att förespråka sina övertygelser, oavsett hur fåniga vi än må tycka att de är.

I samma sammanhang kommer vi också att in i döden försvara vår rätt att kritisera och artikulera hur löjliga vi kan finna vissa religioner vara, och vi har gjort det upprepade gånger i de senaste 10 segmenten av "Jämförande religioner".

Inom denna ram accepterar vi att ateism är en religion i sin egen rätt. Det finns nu officiellt registrerade religioner som har erhållit skattebefrielse och officiellt statligt erkännande som sådana under ateismens egid.

De flesta kristna kyrkor är snabba med att hänga etiketten ateism på Church of the Creator och våra medlemmar. Syftet med denna artikel är att återigen, för femtioelfte gången, klargöra denna fråga för dessa förvirrade spökjägare. (Se sidan 68 i *Expanding Creativity*, "Vi är inte ateister, vi är Creators".) Jag vill dra en tydlig skiljelinje mellan ateism och Creativity, så att det inte kan råda något tvivel, inget missförstånd om skillnaden, en skillnad som är grundläggande och lika bred som Grand Canyon.

I grund och botten är skillnaden denna: medan en ateist säger **jag tror inte på den andre mannens spöken**, gör han inget anspråk på vad han, om något, **tror på**. Vi Creators har gemensam grund med ateisterna i det att vi inte heller tror på den andre mannens spöken av vilket slag det än vara må, men vi **anger tydligt och utförligt vad vi faktiskt tror på, på den positiva sidan**. Och vad vi tror på är en hel del. Det

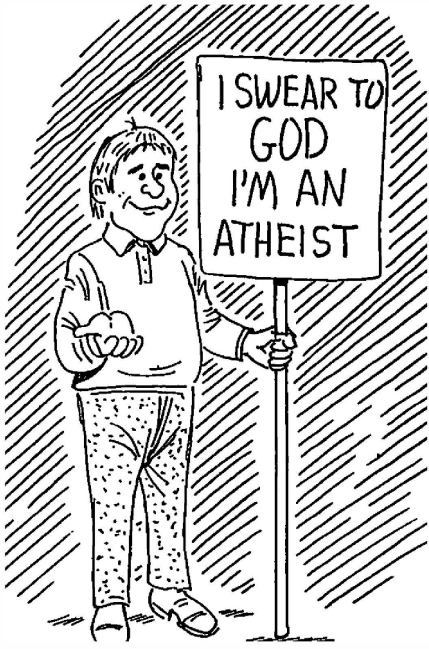

är positiv och den är omfattande och vi förklarar den tydligt i våra olika Grundböcker.

Efter att ha lagt denna inledande grund, låt oss kortfattat granska ateismens historia, som har funnits i tusentals år innan ens den judisk-kristna tron visade sitt fula ansikte.

Websters stora ordbok (Third New International) definierar ateism (litet "a") som "en brist på tro på existensen av Gud eller någon annan gudom", och en ateist som "en som ansluter sig till ateism." Detta är en ganska kortfattad och vag definition, och förrän vi slår upp ordet "Gud" har vi egentligen ingen aning om vad den stackars sällskapet inte tror på. Så vi slår upp ordet "Gud", och vi hittar en hel rad definitioner under "gud" stavat med litet "g" och en annan uppsättning under "Gud" med stort "G". De varierar hela vägen från "en som utövar stor och despotisk makt" till en som säger "Princip; Sinne; Själ; Ande; Liv; Sanning; all substans; intelligens." Det finns så många andra skiftande, vaga och motstridiga definitioner däremellan att när man väl...

när du väl har läst igenom dem alla, blir du lika förvirrad som den lille pojken som just av misstag hade tappat sitt tuggummi på golvet i en hönsgård. Inte undra på att den stackars ateisten finner det svårt att svälja allt det där skräpet. (Läs igen, "Vad är en Ande?" i *Racial Loyalty* nr 29.)

Eftersom ateism, per definition, är rent negativ och ateisten själv kan, eller inte kan, ha ett valfritt antal positiva övertygelser eller filosofier, är det egentligen en lös och meningslös term, och skulle ha varit helt värdelös om inte de kristna hade gjort den till en så allmänt använd och nedsättande term. Eftersom den är så lös och vag, skulle det vara svårt att hitta litteratur om "ateism" före kristendomen. Man skulle dock förmodligen kunna klassificera Sokrates (469–399 f.v.t.) som ateist, eftersom han gick omkring och berättade för ungdomarna att den tidens grekiska gudar med största sannolikhet var falska och obefintliga. För detta brott av ärlighet och fritänkande släpades Sokrates inför rätta, dömdes till döden och gavs giftbägaren.

Han var ingalunda den siste. När de kristna slutligen grep tyglarna för den världsliga och kyrkliga makten, började det verkligen hetta till för den stackars ateisten. Under medeltiden (bättre känd som den mörka tidsåldern) började huvuden verkligen rulla. Vid den tid då inkvisitionen instiftades, och senare när reformationen skar djupt in i den katolska kyrkans en gång suveräna makt, blev jakten på kättare och konfiskering av deras fysiska tillgångar en av tidens mer lukrativa sysselsättningar. En "kättare" behövde inte ens vara ateist. Han kunde tro på spöken i det höga tills helvetet frös till is, men om han inte följde den officiella linjen (och det fanns ett antal officiella linjer, beroende på vems jurisdiktion man lydde under), ja, då var det ute med honom eller henne. Sådana milda övertalningsmedel för vedergällning som den spanska munkavlen, järnbandet, rådbråkning på hjulet, bränning på bål eller dussintals andra raffinerade metoder för död och tortyr användes. (Läs igen, "Tumskruv och sträckbänk" sidan 326 i *The White Man's Bible*.)

När renässansen började gry under 1200-talet och offren för den allsmäktiga katolska kyrkan sakta började frigöra sina sinnen ur dess grepp, och i takt med att reformationen ytterligare knäckte och splittrade kyrkans makt, började folket i Europa sakta bli mer medvetna om naturen och den verkliga världen omkring dem. Författare och filosofer började, till en början försiktigt, genom att skriva i liknelser och beslöjade fraser, uttrycka sina tvivel om det övernaturliga, andevärlden och livet efter detta. Liksom Thomas Paine garderade de först sina positioner genom att kalla

sig själva deister, en vag term, men som antyder att de trodde på ett Högsta Väsen. Webster (samma volym) definierar "deism" som "en rationell rörelse under 1600- och 1700-talen vars anhängare i allmänhet ansluter sig till en naturlig religion baserad på mänskligt förnuft och moral, på tron på en Gud som, efter att ha skapat världen och lagarna som styr den, avstod från att ingripa i tillämpningen av dessa lagar, och på förkastandet av varje form av övernaturlig intervention i mänskliga angelägenheter."

Dessa herrar började närma sig vår väg och var nästan framme, om de inte hade kastat in några onödiga förbehåll och icke-sequiturs för att skydda sig själva. Att denne Gud (om vilken ingen egentligen har den minsta information om att han, hon eller det verkligen existerar, eller någon annan information) "skapade alltihop" och sedan lutade sig tillbaka och lät det sköta sig självt, är ganska löjligt. Efter en så hektisk session med att skapa alltihop, vad skulle han göra med sin tid? Leka med sig själv?

Under 1800-talet började författare, särskilt i Tyskland, att träda fram mer öppet. I Amerika var överste Robert G. Ingersoll (1833-1899) en ytterst briljant förespråkare för den ateistiska ståndpunkten och var i både tal och skrift mycket effektiv i att sammanställa argument och logik för att slita sönder bedrägeriet om "spöken-i-skyn". Han har efterlämnat ett verk på 12 böcker som sammanfattar hans tal och filosofi. (Vi har dem alla i vårt bibliotek utom volym 1. Vi vore mycket tacksamma mot vem som helst som kan förse oss med den saknade volymen.)

Enligt min mening finns det dock flera brister i hans förespråkande. För det första finns det ingen positiv ersättning för kristendomen, som han fördömer så effektivt. För det andra är han inte rasmedveten. För det tredje verkar han inte ha den minsta medvetenhet om den roll som judarna historiskt har spelat, både genom att pracka på goyim kristendomen, och även i deras tyranniska kontroll över världens finanser och makt.

När jag först började främja Creativity, antog jag att de befintliga ateistgrupperna skulle vara ett av de mest bördiga områdena som skulle attraheras av vår överlägsna lära och vårt program. När allt kommer omkring var vi lika militanta och aggressiva i att fördöma kristendomen, bedrägeriet om "spöken-i-skyn" och hela den uppsättningen tillbehör som de var, men vi hade så mycket mer lära och program att erbjuda på den positiva sidan. Sannerligen, tänkte jag, här var en naturlig koppling. Det första jag gjorde var att skaffa en lista över alla ateistgrupper i Amerika och skicka dem ett exemplar av Nature's Eternal Religion.

Jag hade fel. Svaret var negativt — absolut

bedrövligt. En del av deras svarslitteratur var häpnadsväckande. Vissa var djävulsdyrkare, vissa förespråkade häxkonst. Många fördömde mig för min rasistiska ståndpunkt. Ett häpnadsväckande antal var judar, och därför naturligtvis öppet fientliga. Det var för 12 år sedan.

En av de mest kända, mest effektiva, mest vältaliga och mest intelligenta organisationerna bland ateistgrupperna är Madalyn Murray O'Hairs American Atheists, Inc., från Austin, Texas. De har officiellt utropat sig själva som en religion och har erkänts som sådan av juridiska myndigheter. De har varit mycket effektiva i att driva rättsliga processer för separation av kyrka och stat, ta bort böner från skolor och andra åtgärder som har försvagat de särskilda privilegier som kyrkor och religioner tillskansat sig. Vi har inget otalt med dem i någon av dessa frågor.

Historiens erfarenhet har dock visat att angrepp på religion i sig, utan att ha en positiv och kraftfullare ersättning för den, upprepade gånger har misslyckats med att påverka dess framfart det minsta. Hitler gjorde samma iakttagelse om rörelser, vilken rörelse som helst, i allmänhet. Det var hans iakttagelse efter första världskriget att kommunismen inte kunde motverkas genom att bara exponera den. Vad som behövdes, sa han, var "ein gegengift" (bokstavligen översatt, "ett motgift"), ett motmedel, för att ersätta den. Detta gjorde han när han grundade Nazistpartiet, och det lyckades sannerligen triumfera över och utplåna kommunismen i Tyskland.

American Atheists, vältaliga och logiska som de är, saknar just detta. De har inte en positiv tro, ett positivt credo eller program som en ersättning för kristendomen (eller någon annan spöklik religion). Av denna anledning kommer deras framtida framgång att vara minimal, och i bästa fall improduktiv. Det finns två andra brister som vi klandrar American Atheists för, och de liknar dem hos överste Ingersoll. (a) De exponerar inte den judiska faran. Faktum är att deras medlemskår är alltför infekterad av judar för att ens tillåta dem att inta en sådan ståndpunkt, och det är inte att förvänta att de någonsin kommer att göra det. (b) De tar ingen rasmässig ståndpunkt och är inte intresserade av den vita rasens överlevnad.

Icke desto mindre kommer några av våra mest intelligenta konvertiter från deras led. Det finns en mycket mindre men lovvärd grupp som jag bör nämna. Det är The Truth Seeker, Inc., på P.O. Box 1832, San Diego, CA 92112. Den leds av en vördnadsvärd åttioåring, James Harvey Johnson, som är efterföljare till Rationaliströrelsen, den senare daterad tillbaka till 1875. Herr Johnson är en av dessa

sällsynta herrar som är hängivna, tar hälsosam hand om sin hälsa och är medvetna om det rasliga och judiska problemet. Hans största bidrag är det utmärkta lagret av gamla och sällsynta böcker han har till försäljning, vilka alla antingen avslöjar religion eller främjar ett hälsosamt leverne på ett eller annat sätt.

(Fotnot: Sedan detta skrevs 1986 har herr Johnson avlidit och efterlämnat en oanad privat förmögenhet på cirka 20 miljoner dollar, en enorm summa som nu våldsamt bekämpas av flera judevänliga ateistgrupper.)

Vår bedömning av hela ateiströrelsen eller rörelserna kan kortfattat sammanfattas i två punkter:

(a) Den är kraftigt dominerad av judar och kommer inte att lyfta ett finger för att hjälpa den vita rasens överlevnad.

(b) Den har inget positivt program med vilket den kan ersätta militant, intolerant kristendom. Den har inte gjort det förr, och vi förutspår att den inte i framtiden kommer att inskränka kristendomen det minsta.

* * * * *

Ateism mot Creativity
-- En jämförelse

A. Gemensamma grunder.

Både Ateism och Creativity beklagar och fördömer alla övernaturliga föreställningar, påståenden och vidskepelser. Vi tror inte på gudar, djävlar, spöken, andar, himmel eller helvete. Vi fördömer allt sådant hokus-pokus som uppfunnet av människor, främst i syfte att kontrollera deras sinnen och världsliga angelägenheter och utvinna största möjliga ekonomiska vinning från dem.

B. Större skillnader.

Medan ateism är ett negativt förhållningssätt till en positiv ondska, saknar den tyvärr en egen positiv trosbekännelse och ett program för att ersätta de vidskepelser den försöker förstöra. Ateiströrelserna är för det mesta små, vissa antar egna märkliga hang-ups, och i det stora hela har de gjort föga för att antingen hjälpa till att förstöra kristendomen eller någon av de andra religionerna baserade på rädsla, vidskepelse och godtrogenhet. Som ett resultat har de åstadkommit föga som är konstruktivt. Det judiska inflytandet är tungt.

Creativity, å andra sidan, har en omfattande trosbekännelse och ett program som omfattar hela livets spektrum: Ett Sundt Sinne i en Sund Kropp i ett Sundt Samhälle i en Sund Miljö. Vi strävar efter att bygga en Vitare och Ljusare Värld för den Vita Rasens framtida avkomma, vilket allt innesluts i våra Tre Grundläggande Böcker, *Nature's Eternal Religion, The White Man's Bible* och *Salubrious Living*, ytterligare kompletterade av våra senaste tillskott, *Expanding Creativity* och *Building a Whiter and Brighter World*.

Vi har det "gegengift" som Hitler föreslog var nödvändigt för att utföra jobbet och vi är beslutna att göra det. Vi är säkra på att vi är Framtidens Våg.

* * * * *

Kristendomen är Massvansinne byggt på en grund av vidskepelse, lättrogenhet och okunnighet, förstärkt av en intensiv kampanj av sinnesmanipulation.

* * * * *

Utan en framgångsrik Creativity-rörelse är den Vita Rasen död. Varje tanke och handling hos oss måste vara – Kommer det att hjälpa till att främja CREATIVITY?

* * * * *

Den Vita Rasen kommer antingen att bebo Planeten Jorden i sin helhet, eller så kommer den inte att överleva alls. Det kommer inte att finnas något däremellan i vår framtid.

* * * * *

Jämförande religioner -- Del XII

Racial Loyalty, maj 1986

Odinism

I denna serie om jämförande religioner har vi tidigare behandlat elva olika religioner, kulter eller sekter, vilka alla antingen har varit extremt fientliga mot den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, eller i bästa fall likgiltiga och/eller destruktiva inför det målet. Vid en analys av odinismen finner vi en religion som, även om den är liten och obetydlig, åtminstone är bekymrad över vår ras överlevnad. Vi Creators betraktar dem därför som våra rasfränder som har potentialen att hjälpa till att vinna det hårda och fientliga raskrig som vi nu är oupplösligt låsta i, vare sig vi vill det eller inte.

Låt oss klargöra från början att denna överbefolkade värld med fem miljarder hungriga och klösande människor snabbt rör sig mot mer kaos, tumult, anarki, revolution och terrorism. Vi är låsta i ett raskrig, där var och en av deltagarna är starkt medveten om sin ras och redo att kämpa för dess överlevnad, med ett undantag. Den enda deltagaren som är omedveten är den vita rasen, och den lyfter inte ens ett finger för att försvara sig själv. Den ger i själva verket stöd och tröst åt fienden och samarbetar massivt i sin egen undergång.

Därför, för att väcka och samla den vita rasen till att ta till vapen och kämpa för sin själva överlevnad, kommer vi att behöva vidta några hårda och skoningslösa åtgärder. Vi kommer att behöva följa en stridsplan som är väl genomtänkt och som är villig att gå hela vägen för att göra vad fan som än krävs för att vinna och överleva. Inom Creativity har vi ett sådant program och en sådan ritning. Det är syftet med denna analys att finna vägar och medel genom vilka odinisterna kan ansluta sig till oss i denna strävan för att mest effektivt hjälpa till att vinna en sådan strid.

Vad är odinism? Är det en religion? Är det en rasrörelse, eller är det en social klubb broderad med gamla myter och folklore?

Odinismen är en nyligen uppkommen återupplivning i Amerika av några få små grupper som har återuppväckt de gamla myterna och folkloren från de stridslystna (men tyvärr brodermördande) vikingarna som var Europas gissel och skräck under den mörka medeltiden. "Från nordmännens raseri, o Herre, fräls oss", var en vanlig bön i de kristna kyrkorna i...

Vikingatiden, som stod på sin höjdpunkt mellan 800 till 1000 v.t.

Innan jag skrev denna artikel skrev jag till fru Else Christensen i Crystal River, Florida, och bad henne skicka mig de böcker eller den litteratur de hade tillgänglig om odinism. Fru Christensen, en fin äldre dam (ungefär i min ålder), skickade mig vänligt nog tre häften, nämligen *An Introduction to Odinism* (12 sidor); *Wisdom from the Edda* (8 sidor); och *Can We Still Say God?* (40 sidor). Av dessa är den sistnämnda egentligen den enda med något djup som ger en filosofisk insikt om odinismen. Den ägnar praktiskt taget alla sina 40 sidor åt att ge en vetenskaplig analys av vilket fromt och förrädiskt bedrägeri den judiska kristendomen är och hur den har snärjt den vita mannens sinne i en främmande filosofi som är motbjudande för hans egen "ariska själ". Vi Creators har inga invändningar mot detta heller, och har mer eller mindre sagt det upprepade gånger och med eftertryck i våra grundböcker *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible*, våra tilläggsböcker *Expanding Creativity* och *Building a Whiter and Brighter World*, samt även i vår tidning, *Racial Loyalty*.

Men precis som i fallet med ateismen, även om alla tre häftena klargör vad de är emot, säger de ytterst lite om vad de är för, förutom att de vill ersätta en gammal främmande religion (kristendomen) med en forntida religion baserad på nordmännens och vikingarnas folklore och mytologi. De säger att istället för att se till den judiske Jahve och Jesus Kristus, bör vi nu tillbe ariska gudar, specifikt Oden och Freja och Balder. Invävda i detta panteistiska konglomerat finns också asar, Loke och Tyr, för att inte glömma Yggdrasil, det stora askträdet vars rötter och grenar antas hålla samman universum. Med i bilden finns också Midgård, omgiven av en enorm orm, som representerar jorden och betraktas som mitt emellan himmel och helvete. Varulvarna spelar också en viktig roll i denna dråpliga och förvirrade mytologi, som odinisterna märkligt nog har valt som sin representation av den sanna "ariska själen".

Det finns tre aspekter av detta märkliga val som vi vill titta närmare på, nämligen (a) av alla de tusentals myter och folklore som den vita rasen är så rikt begåvad med, varför skulle någon vilja välja nordmännens? (b) vad är egentligen den "ariska själen", och vilken grupp representerar den, och vilken betydelse, om någon, har ordet "arisk"? och, (c) istället för att fråga "Kan vi fortfarande säga Gud?" är en bättre fråga i detta

DEKREPIT GAMMAL ENÖGD ODEN —
EN DÅLIG FÖREBILD FÖR NATURENS
FRÄMSTA. MYSTISKT NORDISKT SPÖKE
ERBJUDER INGEN LÖSNING PÅ DET JUDISKA
TYRANNIET ÖVER OSS.

upplyst och vetenskaplig tidsålder må vara: behöver vi fortfarande leka med imaginära spöken, vita eller andra?

Låt oss först undersöka (a) och göra en partiell lista över tusentals myter, legender, folklore och döda religioner som den nuvarande vita rasen är arvtagare till.

A. Den vita rasens myter, legender och folklore.

1. Förmodligen två av de främsta av de mycket gamla litterära eposen är Homeros *Iliaden* och *Odysséen*, som dateras tillbaka till 700-talet f.v.t. De är rika på heroism, drama och dygder som är karakteristiska för den vita rasen. Mycket bättre än de nordiska myterna.

2. Den grekiska panteismen och mytologin är rik, färgstark och intressant.

3. Romersk panteism och mytologi. Många av dessa är en efterföljd av de grekiska modellerna, men har latiniserade namn och många gudar och gudinnor är i huvudsak romerska. Både grekiska och romerska gudar och mytologi är

helt vita till sin essens och utvecklades innan den judiska kristendomen förorenade deras "hedniska" gudar. Båda är mycket överlägsna nordisk mytologi och föregick den senare med ungefär tusen år.

4. Teutonisk mytologi. Jag har en bokserie i fyra volymer av Jacob Grimm (1785-1863) med titeln "Teutonic Mythology", totalt 1 887 sidor. Även om vissa av dessa vävs samman med vikingamyter, är de i huvudsak separata och mycket mer omfattande.

5. Hinduismens heliga böcker. Dessa består av klassiker som (a) Vedaböckerna (b) Brahmana (c) Upanishaderna (d) Bhagavad-Gita och (e) Epos och Puranas (Se "Hinduism", Racial Loyalty nr 30). Dessa skrevs alla av "arier", men trots att de är storslagen litteratur misslyckades de med att hindra "arierna" från rasblandning och från att drunkna i ett hav av lera. En intressant sidonotering är det faktum att delar av nordisk mytologi härstammar från dessa tidigare "ariska" skrifter.

6. Den brittiska Eddan (Se L.A. Waddells klassiker med samma namn.) Dessa berättelser sammanfattar de forntida britternas episka diktverk, bedrifterna av kung Tor, Arthur (eller Adam) och hans riddare när de etablerade civilisationen, reformerade Eden och erövrade den heliga graalen. Storslagen litteratur som förmodas gå så långt tillbaka som 3380 f.Kr.

7. Aesops fabler som går tillbaka till det forntida Egyptens tid. Enligt min mening finns det mer goda råd och sunt förnuft i dessa korta och enkla berättelser än i alla vikingamyter tillsammans.

8. Donald A. MacKenzie har gett ut en bok som är en samling tyska myter och legender (skild från Grimms samling av teutoniska myter).

9. Det finns Nibelungenlied, kring vilken Wagner byggde sin "Ring" av fyra operor.

10. Det finns irländska myter, skotska myter och legender, det finns rumänska myter (Dracula, etc.), det finns en stor samling av H.C. Andersens sagor. Det finns Gåsmors sagor, i vilka jag är säker på att man, om man letade noga, skulle kunna finna några korn av visdom. Faktum är att nästan varje land hade sin uppsättning myter och legender, oavsett om de är vita eller inte. Till och med indianerna och mexikanerna har sina.

Så, med ett så stort urval på menyn, med en så enorm mängd myter och legender som har sitt ursprung hos den vita rasen, vad är det som är så speciellt med vikingamyterna?

Svaret är: inte mycket. Det är inte ett särskilt bra val.

B. Vem eller vad representerar den "ariska själen"?

Ordet arier har flitigt bollats omkring i den vita mannens litteratur. Personer som Houston Stewart Chamberlain i "Foundations of the 19th Century" och Alfred Rosenberg i "The Myth of the 20th Century" har använt ordet i stor utsträckning. Det gavs dock en framträdande plats av Hitler och nazistpartiet under deras hegemoni i Tyskland, faktiskt i en sådan utsträckning att termen "arier" i den nuvarande vita världens medvetande är nära förknippad med nazismen.

Vi inom Church of the Creator skyr ordet, av flera goda skäl, men främst för att termen är så vag och illa definierad att den praktiskt taget är meningslös. Liksom ordet "ande" som används så ymnigt av de kristna, är även detta flitigt använt, men ingen vet vad det betyder, om ens något.

Jag försökte slå upp ordet i två uppslagsverk jag har och det fanns inte ens med. Slutligen slog jag upp det i en gammal Britannica (1929) och hittade ett kort stycke om det.

> *ARIER: Detta ord används av vissa av "Satem"-talarna av indoeuropeiska språk med betydelsen "ädel" och är namnet på en av stammarna hos dessa folk. Som Sir George Grierson påpekar: "Indier och iranier som härstammar från en indoeuropeisk stam har en fullständig rätt att kalla sig arier, men det har inte vi engelsmän."*

Stycket slutar med denna förmaning: *Det finns inte ett bättre eller mer slående exempel inom vetenskapen än detta (arier) på faran med att sätta etiketter utan tillbörlig granskning och intelligent diskriminering.*

Nazisterna definierade aldrig heller ordet riktigt, men det hade innebörden av en nordisk typ av människor, med blå ögon och blont hår, men inte ens detta klargjorde de. Om det var vad det var tänkt att antyda, skulle många av de mest framstående nazisterna och fascisterna inte kvalificera sig. Hitler var inte blond, inte heller Goebbels, Himmler eller Mussolini. Om man utvidgar detta till hela nationaliteter skulle större delen av den vita rasen inte kvalificera sig. Det skulle utesluta de flesta österrikare, italienare, fransmän, slaver och hundra miljoner andra. Så varför göra en sådan fetisch av ordet när dess innebörd är så dunkel?

Vi Skapare använder termerna Vita Rasen, Vit Man, etc., som vår standarddefinition av det folk vi företräder och för vilka religionen Creativity koncipierades.

Vi avser att åstadkomma för alla världens vita nationer vad Hitler gjorde för tyskarna.

Vi vill förena dem till en kraftfull, massiv ångvält med vilken vi kan krossa det judiska monstret. Ordet ariier duger inte. Vi kastar bort det som inte bara varande värdelöst, utan också som ett skadligt hinder för att uppnå detta stora och ädla mål.

Att odenisterna nu säger att vikingamyterna representerar den "ariska själen" är en massa struntprat. Precis vems själ pratar de om? Nordborna? Österrikarna? Fransmännen? Polackerna? Ungrarna? Om vi noggrant skulle katalogisera de innersta känslorna, "själarna" hos alla vita européer, skulle vi finna att det inte finns någon gemensam "själ". Vi skulle finna att inte bara de olika folken "känner" och "klamrar sig fast" vid tusentals olika myter, fabler, legender och folklore, utan även i ett och samma land skulle det finnas en enorm mångfald. Den mest gemensamma nämnaren, om någon, skulle vara främmande judisk kristendom, och även denna är splittrad och fragmenterad i tusen olika bitar och stycken.

Så låt oss glömma försöken att representera eller finna den "ariska själen". För det första är arisk nästintill meningslöst, och för det andra, om det är menat att antyda den vita rasen, finns det ingen gemensam "själ" som representerar den. Det bästa vi kan göra är att konstruera en gemensam religion som ligger i alla medlemmar av den vita rasens bästa intresse, en som alla intelligent kan omfamna och sedan samla den vita rasen genom lång och mödosam propaganda och upplysning för att acceptera den som sin egen.

Detta är vad vi försöker göra genom att främja Creativity, den vita mannens religion.

Innan vi lämnar detta ämne, låt mig göra ytterligare en träffande kommentar. Vi har ofta kritiserats för att termen "vita rasen" är en oprecis, ovetenskaplig beskrivning. Visst, det är den. Men den vita rasen som sådan består av en blandad, oprecis grupp, eller grupper av människor, med endast vissa gemensamma egenskaper (utöver färgen på deras hud). Österrikarna är annorlunda än de nordiska tyskarna, som är annorlunda än fransmännen, från irländarna, från italienarna, etc. Så det finns ingen exakt definition. Icke desto mindre är det den bästa som finns. Alla vet vad och var Atlanten är, men dess gränser blir också vaga där den smälter samman med Nordsjön, eller Karibiska havet, eller Stilla havet. Så är det också med den vita rasen. Alla vet vad den vita rasen är, även om dess utkanter är något oklara, och vissa av dem är vi inte alltför stolta över.

C. Behöver vi fortfarande spöken?

Odinisterna intar uppenbarligen ståndpunkten att spöken av någon anledning är bra för oss. Varför, förklarar de inte. På något sätt är det en stor tillgång, säger de, att ha en religion där man också har en uppsättning gudar som man kan svänga sig med, även om man vet att de är falska.

Vi Creators ser med oblida ögon på sådant nonsens. Vi behöver inte en tro på spöken, vi behöver inte en tro på jultomten och som vuxna intelligenta människor behöver vi inte en napp att suga på. Det är denna löjliga baksmälla från våra primitiva stenåldersförfäder som så har förvirrat och förvrängt människans tänkande under årtusendena och orsakat så mycket förödelse och elände.

Så låt oss göra slut på det spöklika nonsenset. Låt oss sköta våra angelägenheter och lösa våra problem på det sätt som de alltid har lösts korrekt – med hjälp av vår intelligens, med hjälp av förnuft och logik. Låt oss därvid lära av den största läraren genom tiderna – genom att **observera Naturens lagar och verkningar.**

På tal om Naturen finns det en annan punkt där vi har en avvikande mening gentemot odinisterna. De hävdar att de genom att återgå till de fornnordiska gudarna är mer i samklang med Naturen. Inte så. Några gudar, spöken eller andar är inte Naturen. De är en onaturlig avvikelse i sinnet. **De är inte i harmoni med Naturen, utan verkar förmodat övernaturligt, d.v.s. utanför Naturens lagar.**

Så när någon säger till oss att det de kallar gud eller Gud egentligen är detsamma som det vi kallar Naturen, håller vi inte med. Det de häver ur sig är en anomali, en motsägelse. Vi säger: **Bestäm dig. Tror du på spöken eller tror du på Naturens lagar?**

Slutsats

Vi anser att odinisterna är en fin, intelligent grupp människor, och vi vill påminna dem om att den grymma raskampen för vår ras överlevnad är en desperat kapplöpning med tiden, energin och resurserna. **Vi har inte råd att ägna oss åt barnsliga lekar, eller söla i några halvverkliga, halv-fiktiva fantasier på rosa moln. Vi har inte råd att göra det mer än vad en stridande armé har råd att ägna sig åt LSD, gå ut i strid halvt påtända och förvänta sig att vinna strider mot en dödlig och beslutsam fiende.**

Vi vädjar till er, vi bönfaller er, glöm spökena (även om de är vita) och anslut er till Church of

Skaparen i en planerad, militant, fullt strukturerad trosbekännelse och ett program som är baserat på verklighet, på logik, på sunt förnuft och den visdom som härrör från Naturens Eviga Lagar. Vi behöver dig och du behöver oss. Tillsammans kan vi föra ett meningsfullt raskrig och vinna. **RAHOWA! TOTAL VIT SEGER!**

Odinism mot Creativity
-- En jämförelse

A. Trons grundvalar.

Vad odinister bekänner sig tro på är ganska vagt och odefinierat. De gör anspråk på att tro på ett panteon av vikingagudar, av vilka Oden, en enögd gammal man, är fadern. Uppbyggt kring detta panteon finns en slumpmässig samling av myter och sagor. Medan odinisterna hävdar att detta är grunden för deras religion, erkänner de villigt att de inte RIKTIGT tror på dessa sagor. Så var står vi då?

Det finns ingen erkänd officiell text eller litteratur, eller ens en uppsättning trosuppfattningar i sammanfattad form.

Creativity, å andra sidan, har tydligt formulerat sin militanta trosbekännelse, sina program, sin filosofi och religion i **Tre Grundläggande Böcker:** *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible*, och *Salubrious Living*. Detta förstärks ytterligare med två kompletterande böcker, *Expanding Creativity*, och *Building a Whiter and Brighter World*.

B. Mål och syften

Det grundläggande målet för Creativity är tydligt och militant: **att förse den vita rasen med en kraftfull rasreligion (likt den judendomen har gett judarna) och förena den vita rasen till en kraftfull murbräcka (likt Hitler gjorde för tyskarna för ett femtiotal år sedan) och krossa den judiska behemoten.** Vi är fast beslutna att göra detta och låta den vita rasen återigen ta full kontroll över sitt eget öde. Därifrån och framåt är det vårt mål att uppgradera den genetiska kvaliteten hos vår ras (genom vårt program för eugenik) och expandera den vita rasen på bekostnad av lerfolken. Vi avser att fortsätta bygga en vitare och ljusare värld.

Utöver att främja rasmedvetenhet är Odinismens mål lika oklara som dess religiösa trosbekännelse. De har sociala sammankomster, dricker mjöd (eftersom nordborna drack mjöd) och diskuterar imaginära vikingabravader och folklore.

C. Raslig inställning.

De rasliga inställningarna hos odinismen och Creativity är båda provita, även om odinisterna föredrar att tala om arierism istället, ett nästintill meningslöst ord, som jag redan har förklarat i huvudartikeln. I vilket fall som helst är Creativity mer militant provit, och mer militant anti-jude, anti-nigger och anti-mud. Det är Creativitys orubbliga mål att inte bara kämpa för den vita rasens överlevnad utan att utöka vårt antal tills vi bebor hela planeten jordens gynnsamma territorium. Samtidigt är det vårt ständiga mål att uppgradera inte bara kvaliteten på vår vita genpool, utan också kvaliteten på vår miljö och kvaliteten på själva livet för den vita rasen.

Sammanfattningsvis: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.

D. Den grundläggande frågan vi ställer är denna:

Om odinismen inte hade den intellektuella och andliga styrkan att hålla stånd mot den judiska kristendomen för tusen år sedan när vikingarna hade Europa i sitt våld, vad skulle få någon rimlig person att tro att den nu kan vända situationen under förhållanden som är tusen gånger mer ogynnsamma än de var då? Varför skulle någon vilja återuppliva ett forntida misslyckande från historiens skrothög?

* * * * *

När du möter **CREATIVITY** *för första gången i ditt liv, presenteras du för en Sak som du äntligen kan ägna Total Hängivenhet.*

* * * * *

Ett brev till Mrs. Else Christensen med inbjudan till odisterna att ansluta sig till oss.

26 mars 1986

Mrs. Else Christensen
The Odinist Fellowship
Crystal River, FL

Bästa Mrs. Christensen:

Tack så mycket för att du skickade de tre broschyrerna om odinism, och även ett stort tack för ditt brev av den 27 februari.

Jag vet inte om du kommer ihåg mig, men vi träffades av en slump vid Bob DePughs möte, 1977, i Kansas City. Vi satt bredvid varandra i publiken och presenterade oss för varandra.

Mrs. Christensen, jag har inget "ouppklarat" med odisterna, och jag håller helt med Voltaire när han sa: "Jag kan avsky dina åsikter, men jag är beredd att dö för din rätt att framföra dem." Även om jag är starkt emot alla "spöken-i-skyn"-religioner som skräpar ner människans tänkande, i synnerhet den vita mannens, så har jag minst meningsskiljaktigheter med, och störst respekt för, odisterna. Jag anser att de hör till de finare och mer intelligenta medlemmarna av den vita rasen, och jag tror att du är medveten om att jag har sagt det vid flera tidigare tillfällen.

Om du har läst min ledare i Racial Loyalty nr 32 med titeln "HUBRIS, HUBRIS", tror jag att du kommer att förstå vad min övergripande oro handlar om. Om du inte har gjort det, ska jag formulera det kortfattat. Det är detta: Om inte den vita rasen snart polariseras till en enad murbräcka (ett parti, en rörelse, en religion, eller vad som helst) för att krossa det judiska monstret, kommer det snart att vara ute med den vita rasen. Jag anför naziströrelsen i Tyskland som ett främsta exempel, men historien har många andra.

Vi Creatorer tror inte att odinismen i sig har det credo, den filosofi eller det program som krävs för att utföra det arbetet. Det har inte heller Identity-rörelsen, eller någon av de andra vita rasrörelserna på scenen idag.

Om odinismen hade haft det, skulle jag dumpa min hybris imorgon och ansluta mig till er. Faktum är att vikingatidens odister knappt ens visste vad en jude var, och när det listiga judiska angreppet (i form av kristendomen)

kom, hade de inget försvar mot det. Det var i själva verket som att ta godis från ett barn.

Nu ska jag villigt erkänna att de flesta av dagens odinistiska medlemmar ligger långt före sin trosbekännelse i detta avseende, men det hör inte till saken. Odinismen i sig själv har det inte naturligt, lika lite som de romerska och grekiska religionerna med Zeus, Neptunus och allt vad det är. Samma odinistiska medlemmar skulle vara tio gånger effektivare om de hade en mer omfattande och militant trosbekännelse och ett program för att leda dem, ett bättre fordon att färdas i.

Låt mig fråga dig allvarligt — hur många "odinister" tror egentligen på de arkaiska nordiska gudarna? Om så är fallet, vem lurar vem?

Hybris eller inte hybris, i Creativity har vi allt. Precis som Hitler utformade och konstruerade nationalsocialismen från grunden, speciellt skräddarsydd för att förena tyskarna och övervinna kommunismen och judarna, så har vi nu också en speciellt konstruerad rasreligion för att förena den vita rasen på världsomspännande basis, och bygga en kraftfull raslig ångvält med vilken vi kan krossa det judiska monstret. Inget hokus-pokus, inget svek, inget låtsas, inga fåniga lekar. Bara jävligt bra logik, sunt förnuft och militans baserad på de massiva problem vi står inför, baserad på verkligheten.

Vi vill inte gräla med dig eller några andra odinistiska medlemmar. Vi gillar er. Vi vill att ni ansluter er till oss eftersom ni behöver oss och vi behöver er, om någon av oss ska överleva.

Frågan du måste ställa dig själv är denna: vad är viktigast — att rädda din egen lilla hybris, eller att rädda den vita rasen, inklusive alla våra framtida avkommor som är på väg?

Beroende på vad vi gör nu, kommer våra framtida generationer antingen att vara evigt tacksamma för att vi vände denna sjuka värld rätt, eller så kommer de att förbanna oss i våra gravar för den helvetiska röra vi lämnade efter oss.

RAHOWA!

Kreativt din,
Ben Klassen, P.M.

Detta brev postades den 26 mars. Eftersom inget svar mottogs förrän den 8 maj kunde vi inte inkludera det i detta nummer, men vi tryckte det i ett senare nummer. Här är hennes svar:

Fru Christensens svar

8 maj 1986

Bäste herr Klassen:

Tack så mycket för ert brev av den 26 mars 1986. Jag uppskattar ert raka tal och jag tror att vi kan lita på varandra tillräckligt för att hålla det på den nivån.

Låt mig först berätta för er att jag har blivit anklagad för att vara en odinist som inte tror på Oden; och naturligtvis är detta sant. Jag "tror" inte att någon av gudarna existerar på samma sätt som de kristna säger att de tror att deras gud existerar, eller någon av hans tre delar. Vad gudarna representerar för oss är naturkrafterna, de universella makterna, goda eller dåliga mänskliga egenskaper. Vi kan säga när åskan går – "Oj, Tor har fullt upp idag!" men ingen förnuftig odinist tror att guden färdas över himlavalvet i den bockdragna vagnen; för oss är Tor i det ögonblicket en påminnelse om Naturens oerhört kraftfulla krafter.

Jag skulle vilja gå tillbaka till en mening i ert brev – Ni säger "Dessa samma odinister skulle vara tio gånger mer effektiva om de hade en mer omfattande och militant trosbekännelse..." Ni förbiser det faktum att dessa människor inte vill vara "mer effektiva" och ändå behöver de något att basera sina moraliska begrepp på. Odinismen är den basen. Tron vi presenterar är odogmatisk, så människor kan välja hur de vill se gudarna; om de vill ha kryckan så finns den där, om de har utvecklats så att de kan stå på egna ben, kommer religionen att låta dem göra just det.

Samtidigt ger odinismen dem en möjlighet att tända ljus, att fira årstiderna eller andra sådana "dagar", vilket ger dem ett tillfälle att träffas i en informell, vänlig atmosfär. För tro mig, en sak vårt folk behöver är gemenskap, att vara bland sina egna med ett gemensamt syfte. Och logik kommer inte att åstadkomma det helt och hållet. Odinismen kan inte, och bör inte, gå emot logiken, men det måste finnas något för känslorna också, och detta är vad gudarna tillhandahåller.

Ni hänvisar till Hitler; vad han gav det tyska folket var solidaritet, känslomässigt engagemang, inspiration, men dessa känslor är inte rationella. Människan är (tyvärr) inte en rationell varelse; det finns naturligtvis grader, men de flesta människor styrs av sina känslor, inte av sin logik.

Jag anser att vi behöver kämpa på alla fronter; er trosbekännelse är uppbyggd logiskt och tilltalar vissa människor; odinismen, från

Gemenskapens synpunkt ger något för känslorna och är samtidigt acceptabel för människor med ett ganska gott rationellt sinne. Asatru Free Assembly har mer för känslorna än vad både ni och vi har, men de är inte så långt nere på den irrationella vägen att deras version inte kan vara acceptabel för människor med ett rimligt mått av rationalitet. Det är inte en särskilt bra förklaring, men jag hoppas att du förstår vad jag försöker visa. Vi behöver arbeta på alla fronter; det som en organisation inte kan göra, de människor de inte kan nå, kan en av de andra två göra (hoppas jag).

Vi har medlemmar som också är medlemmar i AFA; jag antar helt enkelt för att de tycker att vi inte har tillräckligt med ritualer och ceremonier (vilka jag håller till ett minimum); och uppenbarligen har de ett behov av visst känslomässigt uttryck. Det är bra, Steve kan tillhandahålla det och de behöver inte gå till Moonies, Hare Krishna eller de kristna kyrkorna; de kan stanna inom en religion som främst är baserad på vårt kulturarv. De kan följa den uppförandekod som uttrycks i Havamal, och koden kommer inte att påtvingas från någon utomstående "gud" utan inifrån, från deras eget intellekt. Och när de väl förstår detta, när de känner den rasmässiga solidariteten och har en känslomässig grund för sin medfödda böjelse, då kommer politisk handling att följa. Det tar tid att nå så långt, men det kommer att ske.

Det är vårt öde att födas i en historisk period där den nuvarande kulturperioden dör; det kommer fortfarande att ta kanske ett par århundraden till före den slutliga kollapsen. Det nya har inte fötts ännu, men jag hoppas och tror att vi idag lägger grunden för den bas på vilken de nya religiösa/filosofiska moralkoncepten kommer att byggas. De kommer att behöva vara rasmässiga, diskriminerande, självbejakande, stolta.

Det är en skam att vi på engelska inte har kunnat hålla fast vid, eller få en bättre översättning av, det tyska begreppet "Das Gottliche"; det gudomliga är neutrum, det är bortom gudar och gudinnor, och sannerligen långt ifrån den kristna tre-i-en-guden.

Jag minns att vi träffades för många år sedan men aldrig riktigt hade tid att prata; det vore trevligt att någon dag få tillfälle att sätta sig ner och utbyta några tankar, jag tror att vi skulle nå en samförstånd.

Innan jag avslutar måste jag tillägga att jag vet att det jag har sagt här inte förstås av alla odinister; vi har dem ända från det stadium där de bara vill byta ut Oden mot Jesus och fortsätta som vanligt, så att säga. Många förstår inte djupet i tron

eller den potential de har. Men allt tar tid; det är ett stort steg från den kristna trosbekännelsen som de flesta av oss har vuxit upp i, till en mogen förståelse av våra känslomässiga och intellektuella behov, och att sedan absorbera denna förståelse på ett intelligent sätt. Som ordspråket säger, Rom byggdes inte på en dag, och det gör inte heller odinismen. Och i takt med att samhället förändras och vår kultur blir alltmer förvrängd, kan vi behöva ändra vårt tillvägagångssätt något; vår fiende är flexibel i den meningen att han använder alla fysiska och psykologiska metoder som står till hans förfogande; vi måste göra detsamma.

Jag hoppas att detta låter vettigt för dig och det skulle kunna uttryckas bättre, men du kanske får ett intryck av vad vi försöker göra.

FÖR FOLK OCH FRAMTID!
Else Christensen
The Odinist Fellowship
Crystal River, FL 32629

(Red. anm.: Tack, fru Christensen, för en uppriktig och informativ beskrivning av odinismen. Jag ser fram emot att träffa er igen snart i ett vänligt utbyte av åsikter.)

* * * * *

En religion som misslyckades med att motstå den judisk-kristna anstormningen för tusen år sedan kan rimligtvis inte förväntas rulla tillbaka den nu, under förhållanden som är tusen gånger mer ogynnsamma.

* * * * *

Utan en framgångsrik Creativity-rörelse är den vita rasen död. Varje tanke och handling vi utför måste vara – Kommer det att hjälpa till att främja CREATIVITY?

* * * * *

Avslutning på vår serie

Detta nummer avslutar vår serie i 12 delar om jämförande religionsvetenskap. I vår serie har vi försökt peka på flera övertygande egenskaper hos religioner och jämfört dem med vår egen, Creativity.

En av observationerna är att praktiskt taget alla andra religioner, vare sig de är antika, medeltida eller moderna, är människoskapade; alla främjar andetro och är konstruerade på en bräcklig grund av bedrägeri, lögner och vidskeplighet. I allmänhet förtjänar de varken den vördnad, lojalitet eller respekt som en dåraktig och lättlurad mänsklighet har varit alltför villig att ge dem.

Å andra sidan har vi också upprepade gånger påpekat att religioner har haft en kraftfull, om inte avgörande, effekt på historiens gång, tyvärr och undantagslöst till den vita rasens nackdel. Varför? Eftersom den vita rasen aldrig har haft en verkligt rasmässig religion som sin egen, så som judarna, muhammedanerna och till och med de svarta muslimerna har.

Nu har den vita rasen en sådan religion i Creativity, omfattande, fullt strukturerad till förmån för den vita rasen och den vita rasen ensam. Jag hoppas att det inte är för sent för den vita rasen att inse detta fenomen, att fullt ut förstå det, omfamna det och polarisera kring det för sin egen frälsning. Den grundläggande frågan är denna: är den vita mannens hjärna redan för kraftigt täckt av havstulpaner av bedrägliga judiska shibboletter, av andar och antika baksmällor, för att den vita mannen ska kunna tänka klart och kämpa sig ut ur sin nuvarande svåra situation? Det är vår orubbliga, oåterkalleliga beslutsamhet att fullfölja denna kamp, att skrapa bort havstulpanerna, att räta ut den vita mannens röriga tänkande och förena vår ras under Creativitys enda mäktiga baner. RAHOWA!

* * * * *

Romersk katolicism är den ursprungliga källan till alla -- upprepar, ALLA efterföljande kristna religioner, av vilka tusentals nu rasande fördömer den. Vissa kallar den till och med Djävulens kyrka.

[Denna sida är avsiktligt tom]

BOK TVÅ:

Tjugofyra kapitel av

De vildaste historier som någonsin berättats

Syftet med denna serie

Det övergripande målet för Church of the Creator är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och det omedelbara målet är att befria den vita rasen från det världsomspännande oket av judiskt tyranni. För att uppnå båda målen är det nödvändigt att bygga en massiv, kraftfull rörelse som kan krossa det judiska monstret. Innan den vita rasen någonsin kan vara i en position att enas, polariseras och bygga en sådan maktstruktur, måste den först och främst få sitt tänkande rätat ut. Detta kan den aldrig göra så länge den i sina innersta tankar hyser den mest djävulska av alla sinnesförvirrare, judisk kristendom. Genom att använda förlöjligande och exponera detta idiotiska, urgamla bedrägeri med spöken i skyn, tror vi att vi bäst kan hjälpa till att leda den vita rasen tillbaka till sanitet, sunt förnuft och en hälsosam konstruktiv inställning till sina egna bästa intressen.

[RUBRIK SAKNAS - TEXTEN ÄR OLÄSLIG I KÄLLAN]

[Texten på denna sida är för blekt för att kunna transkriberas eller översättas korrekt. Dokumentet verkar innehålla löpande text i bokformat, men den visuella informationen är otillräcklig för en trogen återgivning av innehållet utöver sidnumreringen.]

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del I i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, november 1986

Berättelsen om Adam och Eva

Sedan urminnes tider har mänskligheten begrundat många av universums filosofiska mysterier. Dessa mysterier är oändliga och de flesta av dem kommer inte bara aldrig att lösas, utan för många har frågorna inte ens formulerats. Några av de vanliga frågor som den vita mannens frågvisa sinne har ställt under historisk tid är sådana som dessa: Hur började allt? När började allt? Vem skapade allt? Varifrån kom vi? Vad är vårt syfte i livet?

Även om Church of the Creator inte har svaren på alla, eller någon av dessa frågor, har den åtminstone satt dessa frågor i sitt rätta perspektiv och sett dem rakt i ansiktet, med ett öppet och sunt förnuft-baserat tillvägagångssätt. Till exempel, som svar på de tre första frågorna som ställdes, undersöker artikeln "Inte troligtvis en Vem" i häfte nr 101 dessa frågor och avgränsar de områden vi inte känner till, och de vi känner till, utan att ägna oss åt ändlöst hokus-pokus, vidskeplighet och dubbelspel. De två sista frågorna behandlas på ett liknande sätt i *Nature's Eternal Religion* under kapitlet "Vårt syfte i livet" sida 263, och många andra kompletterande kapitel i både *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*. Alla våra slutsatser är baserade på Naturens eviga lagar, på historisk erfarenhet, på logik och sunt förnuft. Ingen, tror jag, har någonsin kommit på ett rimligare tillvägagångssätt, eller en mer solid grund att basera en omfattande och sammanhängande filosofi på.

Vi kommer nu till den andra sidan av myntet — den typ av slutsatser, lögner och sagor som våra religiösa fiender, judarna, har kokat ihop för oss, den vita rasen, som svar på några av dessa grundläggande filosofiska frågor. Låt oss se vad de har kommit fram till genom att använda vidskeplighet, hokus-pokus, okunnighet och genom att utnyttja massornas godtrogenhet. Låt oss se vad för slags historia de har kokat ihop.

Låt oss börja vid DERAS början, vilket är kapitel I i Genesis, Gamla testamentet, som i sin helhet skrevs av judar.

Enligt deras berättelse började allt som existerar i detta universum så nyligen som för bara sex tusen år sedan.

För att vara mer exakt, klockan 9:30 på morgonen, en tisdag år 4004 f.v.t. Det är den stora vattendelaren. Innan dess fanns ingenting. Sedan bröt plötsligt hela helvetet löst.

Före den tiden fanns inget universum. Det fanns inget annat än mörker och tomrum, och ett ensamt, sysslolöst spöke som svävade runt i det mörkret med inget att göra, inget att se, ingen att prata med, och som levde en extremt onyttig och tråkig tillvaro. Sedan, plötsligt vid den tidpunkten, 4004 f.v.t., fick han den briljanta idén att skapa "himmel och jord" ur ingenting. (Det var en han, det säger Bibeln. Utan någon kvinnlig motsvarighet, hur skulle man kunna veta, och vad skulle det spela för roll?)

Detta gjorde han på den första "dagen". Vad denna spökhistoria underlåter att nämna är att han samtidigt också måste ha skapat den där gräsliga eldgropen där han ämnade tortera människor — miljontals och åter miljontals av dem — människor som han inte ens då hade "skapat".

Hur vet vi att han skapade eldgropen samma dag? Jo, han lade grunden för fästet den dagen och helvetet var, och är, mer grundläggande i hans plan än någonting annat, eftersom den gode judiska boken säger: "himmel och jord skola förgås", men inte helvetet. Dessutom, eftersom helvetet uppenbarligen är dit de flesta människors själar är ödesbestämda att komma (något i stil med 99 procent, en konservativ siffra), är det utan tvekan det största projektet av alla, det viktigaste och det mest permanenta.

Låt oss inte glömma denna nyckelpunkt i den kristna religionen: HELVETET. Det är hotet om helvetet, det är denna diaboliska skrämseltaktik för att skrämma den lättlurade tölpen till lydnad och att låtsas tro på vadhelst prästerskapet dikterar, som är kristendomens centrala drivkraft.

Vi kommer nu till berättelsen om Adam och Eva. Efter allt skapande som detta ensamma spöke hade ägnat sig åt i fem dagar, skapade han slutligen människan, efter att självbelåtet ha beskådat sitt verk och nästan som en efterhandskonstruktion. Hur gjorde han det? Enkelt. Han tog en jordklump, blåste i den, och vips! så fanns där en omedelbar Adam, fullvuxen och färdig. Det första Adam gjorde efter att han var färdig var att ta sig en tupplur (det fanns inte mycket annat att göra). Eftersom den store Skaparen fortfarande var på kreativt humör, betraktade han Adam medan han slumrade, och plötsligt greps han av ännu en snilleblixt! Han bestämde att Adam behövde en medhjälpare, en kvinnlig medhjälpare, något som superspöket, trots att han själv var av manligt kön, aldrig hade haft förmånen att ha. Så han skapade Eva.

Hur gjorde han det? Jo, för att göra historien mer intressant, istället för att ta en annan jordklump och blåsa en pust i den, gjorde han något märkligt. Han tog ett revben ur

Adam istället, och vips igen! På nolltid hade han en kvinnlig hjälpare åt Adam.

Och det, min käre vän, om du är villig att tro på denna dråpliga episod, är hur våra första förfäder fann sig till rätta, och detta för mindre än sex tusen år sedan. Bry dig inte om att det finns fossilfynd som visar att våra mänskliga förfäder, såsom homo sapiens, redan fanns för 300 tusen år sedan, eller att släktet Australopethicus boisei dök upp redan för 1,8 miljoner år sedan och A. afarensis för mer än tre miljoner år sedan. Spela bara dum, låtsas att du inte kan läsa, och bara tro! tro! tro! på de judiska skribenterna. Om du inte gör det har de det där fruktansvärda vapnet, HELVETET, hängande över ditt huvud.

Hur som helst, så där var de, Adam och Eva i Edens lustgård. Var låg den där härliga trädgården? Tja, återigen är manusförfattarna ganska vaga om det, men förmodligen låg den någonstans på jordens yta.

Allt gick jättebra i början av den första dagen. Trots att Adam och Eva var nakna som sparvar, var det inga problem. Kristendomen hade inte uppfunnits än för att berätta för dem att sex var av ondo. Det dröjde fortfarande ytterligare fyra tusen år.

"DET ÄR BÄST ATT DU ÄR FÖRSIKTIG. OM DEN DÄR GAMLA SURPUPPAN KOMMER PÅ DIG MED ATT MUMSA PÅ DEN DÄR FÖRBJUDNA FRUKTEN, KOMMER HAN ATT KASTA UT OSS UR DEN HÄR JÄVLA TRÄDGÅRDEN."

Men snart blev det problem i paradiset. Faktum är att det dök upp mitt under den allra första dagen i form av den där onda ormen, kallad Satan (ännu ett kusligt spöke). Varifrån han kom verkar manusförfattarna ha raderat ur manuset, men om vi pusslar ihop bitarna måste vi anta att den allsmäktige, allvise Skaparen skapade honom också. (Satan är också en han, utan någon kvinnlig motsvarighet, stackars djävul. Det var strikt en mansvärld där uppe.)

Nu vid denna punkt finns det en märklig nyck i den här historien, och den är inte särskilt logisk. Av någon anledning påpekade Gud för Adam och Eva att det fanns ett träd i mitten av trädgården vars frukt var ett nej-nej, de fick inte röra den, de fick inte äta den. Om de gjorde det — fasa! De skulle få sina ögon öppnade och veta skillnaden mellan gott och ont. Så! De hade blivit varnade.

Här kommer denna hala, onda skurk, den talande ormen. (Alla i det här lilla sällskapet kunde redan konversera flytande med varandra, trots att Adam och Eva inte ens var en dag gamla. Uppenbarligen konverserade de på perfekt hebreiska, som inte ens hade uppfunnits än. Men det spelar ingen roll. Adam och Eva visste inte det, så de hade inga problem med att prata med ormen.)

Nu var den här ormen en riktig bedragare, och av skäl som inte förklaras särskilt väl ville han sätta sig upp mot etablissemanget. Faktum är att han ville torpedera detta trevliga, mysiga lilla upplägg och

- ADAM -
URSPRUNGLIGT MÖNSTER EFTER
AVBILD AV JAHVE.
ELÄNDIG FEGNING SOM
LADE ALL SKULD FÖR
ÄPPELINCIDENTEN PÅ SIN FRU.
1 MOSEBOK 2-5

förarga skiten ur högsta hönset, Herren själv. Så han lurade Adam och Eva att äta av denna förbjudna frukt. Först tog Eva en tugga, sedan gav hon äpplet till Adam, som också tog en rejäl munsbit av det. (Vi antar att det var ett äpple, eftersom jag har sett en bild på ett äpple som Eva hade tagit en tugga av. Bilden användes som förstärkning för att göra reklam för Eve Real Estate.)

Det gjorde susen. Helvetet bröt lös. Superspöket var argt, riktigt argt. De hade lytt HANS befallning! Han skulle straffa dem för det, och det rejält också.

Plötsligt stod Adam och Eva på mattan inför superspöket. Deras ögon öppnades och plötsligt hade de blivit visa. (Uppenbarligen var deras ögon stängda och de var dumma innan de åt frukten.) I sin nya visdom insåg de plötsligt att de var nakna och de skämdes.

Lite senare, när Herren nonchalant promenerade i trädgården i kvällskylan, såg han inte Adam och Eva någonstans. (Det var ett stort ställe!) De hade gömt sig, för nu när de visste att de var nakna skämdes de, och de hade också fått de första känningarna av ett dåligt samvete.

Så Herren ropade: "Adam, var är du?" Han visste mycket väl var Adam var, eftersom han visste allt, men han lekte med dem. Dessutom räknade han med att om Adam dök upp, skulle hans medhjälpare också vara där.

Adam svarade bakom buskarna och sa: "Jag blev rädd eftersom jag var naken och jag gömde mig." Strålande dialog.

Och Herren sade: "Vem har berättat för dig att du är naken? Har du ätit av det träd som jag bjöd dig att du icke skulle äta av?"

Där satte superspöket dit honom. Men Adam tog det som en man och skyllde på sin fru. (Äkta män har gjort samma sak ända sedan dess.)

"Kvinnan som du satte vid min sida, hon gav mig av trädet, och jag åt."

Ja, då var det kokta fläsket stekt. Herren var en hämndlysten sälle, och han var arg som ett bi. Han förbannade ormen, sa till honom att han skulle få kräla på sin buk så länge han levde och äta jord i alla sina livsdagar. Det finns en liten gnutta förvirring här, eftersom han förmodligen talade till Satan, och alla bilder av Satan jag har sett i söndagsskolan visar honom dansa flinkt omkring på sina två kluvna fötter, med horn på huvudet och eld i blicken medan han viftar med sin glödgade eldgaffel.

Men stackars Adam och Eva. Superspöket drev ut dem ur lustgården (redan den allra första dagen!) Han förbannade Eva och svor att kraftigt föröka hennes bedrövelser, och med smärta skall hon föda sina barn. (*Visste hon redan om barn den allra första dagen?*)

Vad gäller Adam, eftersom han hade lyssnat till sin hustrus röst och ätit av det där förbannade äpplet, skulle även han få ett plötsligt, drastiskt och skamligt fall. Herren förbannade marken som Adam skulle bli tvungen att bruka och bestämde att den skulle bära törne och tistel bara för att förarga Adam. Inte nog med det, utan han skulle bli tvungen att arbeta som en mula och äta sitt bröd i sitt anletes svett.

Så där har ni historien, enligt de judiska manusförfattarna, om hur era första mänskliga förfäder fick sin start som nybyggare bland törnen och tistlar.

Om man ser på det från det långa, opartiska avståndet av sex tusen år, skulle jag vilja säga att Adam och Eva fick ett uselt avtal. När allt kommer omkring, varför placerade superspöket det där förbannade trädet mitt i trädgården om han inte ville locka dem i en fälla? Var det rättvist? Varför skickade han över den där hala ormen till Satan för att lura dem? De var trots allt mindre än en dag gamla och lika oskyldiga och naiva som ett nyfött barn. Hur skulle de veta vem de skulle tro på? Och medan allt detta lurande pågick, var i helvete befann sig superspöket som hör allt, ser allt, vet allt framlänges och baklänges? Varför skyndade han inte till deras försvar, såvida han inte medvetet ville ha en ursäkt för att driva ut dem ur trädgården som han hade planerat att göra hela tiden.

Inte nog med att Adam och Eva blev strängt straffade för att ha gått i den fälla som superspöket själv gillrat, utan ovanpå det är vi alla miljoner och miljarder som antas vara deras avkomma, vi är nu också skyldiga till deras lilla snedsteg, som nu har blåsts upp till "arvsynden".

Så där har ni historien om Adam och Eva, hopkokad och återanvänd från tidigare hedniska religioner. Detta gjordes av de okunniga, vidskepliga judiska skrivarna för några tusen år sedan, och det har absolut ingen relevans för verkligheten, inte heller finns det ett spår av historiska bevis som styrker denna fantasi. Med tanke på den vikt som miljarder lättlurade tölpar har fäst vid denna rövarhistoria, är det i själva verket en av de dummaste berättelser som någonsin skrivits.

* * * * *

För den vita rasen har Kreativitet allt, säger allt, omfattar allt.

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del II i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, februari 1987

Berättelsen om Noa och den stora syndafloden

För några år sedan gav någon mig en tjock, tung bibel som publicerades runt sekelskiftet. Ett originellt drag hos just denna bok, en King James Version-utgåva, var att varje sida i Gamla testamentet inte bara var försedd med rubriker, utan även med ett exakt datum, som för att understryka att var och en av de händelser och berättelser som skildrades var ett historiskt faktum, vars årtal i historien var välkänt. Uppenbarligen kunde man för 80 eller 90 år sedan komma undan med att ägna sig åt den riskfyllda konsten att ljuga med föregiven precision. Idag skulle ingen utgivare våga efterlikna en sådan oförskämdhet.

I denna specifika utgåva var datumet som knutits till berättelsen om den stora syndafloden året 2348 f.v.t.

Låt oss nu undersöka precis vad King James Version säger om den där stora syndafloden som förmodades täcka denna planet jorden upp till toppen av dess högsta berg och bortom det. Det är en dråplig historia.

I Genesis, den judiska bibelns första bok, nystas historien upp om hur en ensam ande som svävat planlöst i det mörka tomrummet under de senaste triljonerna år, plötsligt, för bara sex tusen år sedan, fick den briljanta idén att skapa "himmel och jord" ur ingenting. Han slutförde hela jobbet på sex dagar, och mer eller mindre som en efterhandskonstruktion skapade han människan på den sjätte och sista dagen. Han sa sedan till människan att sätta igång, vara fruktsam, föröka sig och befolka jorden med människor. (Se "Berättelsen om Adam och Eva" i Racial Loyalty nr 37.)

Detta gjorde de uppenbarligen med liv och lust, enligt Genesis, men de hade denna förbannade, gnagande brist i sig – de var "syndiga", och varje generation fortsatte att vara lika syndig som den föregående, om inte mer så. Till slut började detta gå Skaparen på nerverna och han blev arg – riktigt arg.

Han bestämde att något drastiskt måste göras och han hade precis rätt recept för dessa vidriga syndare: han skulle dränka dem alla, som en flock råttor. Det skulle inte bara lösa problemet, utan också lära dem en läxa de aldrig skulle glömma.

FORTSÄTT TÄNKA, SOL. VI MÅSTE KOMMA PÅ FLER TOKIGA HISTORIER, OM DEN HÄR BLUFFBOKEN SKA FÅ NÅGON LÄNGD ÖVERHUVUDTAGET..... VAD SÄGS OM DEN HÄR: HELA JORDEN BLIR ÖVERSVÄMMAD OCH ENDAST EN FAMILJ ÖVERLEVER.

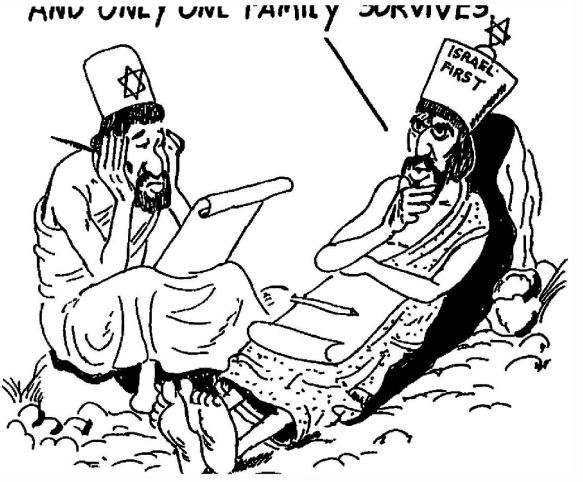

BIBELNS SKRIVANDE

I Första Moseboken 6:12 står det: "Och Gud såg på jorden, och se, den var fördärvad; ty allt kött hade fördärvat sin väg på jorden." Ingenstans står det att Skaparen kanske på något sätt hade klåpat till sin främsta skapelse, människan, och gjort ett uselt jobb. När allt kommer omkring visste han vad han gjorde, kände till de exakta konsekvenserna framåt och bakåt, och allt var under hans kontroll. Varför injicerade han denna syndiga egenskap i mänskligheten om han inte gillade den?

Bibeln svarar inte på denna fråga, utan låtsas att det helt och hållet var produktens fel snarare än formgivarens, eftersom "Han gav människan en fri vilja". Fri vilja i vilken riktning?

Hur det än må vara med det, beslutade han sig för att vidta drastiska åtgärder och göra sig av med sitt mästerverk — allesammans — alla utom en karl vid namn Noa och hans närmaste familj.

Nu var denne karl, Noa, vid det här laget sexhundra år gammal, och man kan tycka att efter att ha varit under...

noggrann observation under hela den tiden skulle en skarpsinnig människokännare ha valt en dygdemönster för att vara den ensamma överlevande stamfadern till den framtida rasen. Märkligt nog gjorde det ensamma spöket ett dåligt val, en dundertabbe, när han valde Noa, som vi ska se senare.

Hur som helst, Gud berättade för Noa vad som var på gång och att han gjorde bäst i att förbereda sig för det. I Första Moseboken 6:17 säger han till Noa: ”Och se, jag, ja jag, låter flodens vatten komma över jorden för att förgöra allt kött som har livsande i sig under himlen; och allt som finns på jorden skall dö.”

Stackars djur; stackars fåglar; till och med alla krypande varelser skulle dö. Faktum är, allt kött. Det nämns dock inte att alla fiskar – som också var kött – skulle få fritt spelrum.

Så Herren sa till Noa att göra sig redo för den största syndafloden i historien. Han sa åt honom att bygga en ”ark”, ett slags flytande motell för människor, djur, ormar, insekter och fåglar. Han sa åt honom att bygga den av goferträ och att bygga den i tre våningar. Den skulle vara 300 alnar lång, 50 alnar bred och 30 alnar hög. Eftersom en aln är ungefär 18 tum (45 cm), skulle detta göra den ungefär 450 fot lång, 75 fot bred och 45 fot hög, dessutom i tre våningar – inget litet projekt att hamra ihop med träpinnemetoden, särskilt eftersom spikar ännu inte hade uppfunnits.

Herren gav denne sexhundraårige man och hans tre söner, Sem, Ham och Jafet, sju dagar på sig att utföra jobbet. Inte nog med att de skulle hamra ihop detta enorma vidunder av goferträ på sju dagar och täta det med tjära, utan det finns mer, mycket mer, som de var tvungna att klämma in på sju dagar.

Herren instruerade Noa att samla in i detta flytande motell minst ett par av varje sorts varelse på jordens yta, eftersom han tänkte dränka alla de andra tillsammans med sitt syndiga folk. Stackars djur, fåglar, reptiler och insekter. Vad hade de gjort för att förtjäna detta? Vilket slöseri.

När man analyserar omfattningen av det arbete Noa var tvungen att utföra på sju dagar, svindlar det för fantasin. Stackars karl, och han som var sexhundra år gammal. I Första Moseboken 6:19 befaller Herren Noa: ”Och av allt levande, av allt kött, skall du föra in i arken två av varje sort, för att hålla dem vid liv med dig; de skall vara hane och hona.” Nu inkluderar ”allt levande” naturligtvis även insekter, för att inte tala om djur, fåglar, reptiler och andra kategorier. Eftersom forskare ungefär sex tusen år senare hävdar att det finns minst 10 miljoner arter av insekter, av vilka de efter alla dessa år har lyckats

runt till att identifiera och katalogisera endast cirka 10 procent, kan man bilda sig en uppfattning om det enorma jobb som Noa hade på sina händer.

Enligt en pulikolog, professor Robert Lewis, finns det 2 381 arter av loppor i denna värld. (En pulikolog är en loppspecialist, av vilka det bara finns ett dussintal.) Insåg Noa nu att det fanns 2 381 arter av loppor att samla ihop, och fångade han troget två av varje, hane och hona, och satte dem i arken? Eller visste den stackars dåren skillnad på en loppa och en lus? Efter att ha satt in 4 762 loppor i arken, hur hindrade han dem från att sprida sig till alla dessa instängda djur och föröka sig till miljarder? De judiska manusförfattarna försummar att kasta något ljus över detta problem, liksom hundratals andra problem.

Han hade bara sju dagar på sig att göra det, vilket inkluderade att bygga själva arken. Skulle du tro din egen pappa om han berättade en sådan rövarhistoria för dig?

Men de judiska skribenterna som skrev den historien komplicerar den ytterligare genom att säga i nästa kapitel, Första Moseboken 7:2: *"Av alla rena fyrfotadjur skall du ta till dig sju par, hane och hona, och av de fyrfotadjur som inte är rena, ett par, hane och hona."*

Så Noa hade ytterligare ett problem: att avgöra vilka djur som är rena och vilka som är orena. Är elefanter, noshörningar, flodhästar och giraffer rena? Jag antar att de är lika rena som vilket djur som helst, åtminstone i sin egen livsmiljö. Så uppenbarligen skulle han behöva samla ihop 14 av var och en av dessa, liksom hästar, zebror, hjortar och antiloper, för att inte tala om lejon och tigrar och apor och gorillor. Uppgiften är oändlig, och inte ens Frank "Bring 'em back alive" Buck skulle ha kunnat utföra denna lilla bedrift under en livstid. Sedan är det alla dessa fåglar att fånga, och alla dessa ormar, pytonormar och kobror, och alligatorer. (Jag undrar hur han tog sig till Australien och tillbaka för att fånga kängururna och vallabyerna?) Vilket fantastiskt jobb — allt under det som var kvar av de sju dagarna efter att han blev klar med att bygga arken.

Men jobbet slutar inte där. De skulle vara instängda i denna vattentäta låda i ett helt år. Den hade bara ett litet fönster högst upp, en aln i fyrkant, och det var stängt eftersom det regnade. Det fanns inget ljus från någon källa, ingen elektricitet, ingen ventilation, ingen luftkonditionering. Alla dessa djur var tvungna att förses med minst ett års foder av vilken mat de än föredrog. Hur skulle du vilja samla tillräckligt med hö för att mata 14 elefanter, noshörningar, flodhästar, giraffer och tusentals andra djur? Dessutom var lejonen, tigrarna och andra köttätande djur också tvungna att matas och det fanns

fanns ingen kylförvaring ombord. Utöver detta fanns det smutsiga jobbet med att städa ut all gödsel och inälvor från alla dessa tusentals djur. Vem var ansvarig för det stinkande jobbet? Fjorton elefanter ensamma kan uträtta en hel del på kort tid. Om alla dessa djur verkligen var där inne och fick ordentligt med mat, skulle de ha sänkt den stinkande arken inom en vecka enbart på grund av den rena vikten av avfallet.

Hur som helst, enligt denna märkliga historia förseglade Herren själv dörren till denna vattentäta låda efter att de alla var inne, hö eller inget hö. Ett tåglast med hö skulle inte ha mättat alla dessa betande djur, och en miljon kaniner skulle inte ha mättat alla köttätande djur under ett år. Om alla dessa "varelser av kött" hade kunnat klämmas in i den där mörka och oventilerade lådan (vilket de inte kunde), skulle de alla ha kvävts av stanken och bristen på syre inom 24 timmar. Vem som än skrev den där dumma historien tog verkligen inte hänsyn till logistik, eller ens det minsta mått av sunt förnuft i sina beräkningar.

Så, i och med att Noa hade byggt arken, samlat ihop alla miljontals "varelser av kött", förmodligen försett dem med rikligt med proviant, och även för sin egen familj — allt på sju dagar — förseglade Herren dörren och lät det bära av.

I Första Moseboken 7:11, 12 står det: "I Noas sexhundrade levnadsår, i andra månaden, på sjuttonde dagen i månaden, den dagen bröt alla det stora djupets källor fram, och himlens fönster öppnades. Och regnet föll över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter."

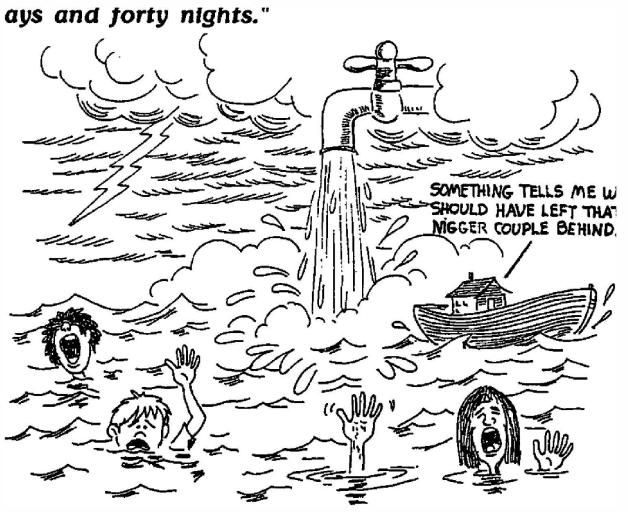

NÅGOT SÄGER MIG ATT VI BORDE HA LÄMNAT DET DÄR NEGERPARET BAKOM OSS.

- NOA OCH DEN STORA FLODEN -

Tydligen var allt man behövde göra att öppna fönstren i himlen så skulle vattnet forsa ut i oceaner. Det är verkligen nyheter. Jag hade alltid fått höra att himlen var en vidsträckt, luftig plats bebodd av harpspelande änglar. Men tydligen var jag felinformerad. Den är fylld med miljarder och åter miljarder ton vatten. Eftersom den där enorma eldgropen som kallas helvetet ligger precis vägg i vägg, antar jag att de skulle ha svårt att hålla allt det där vattnet på plats och samtidigt hålla igång en rejäl eld. Eller om de nu lyckats med det, varför har inte den gode Herren barmhärtighet med alla de stackars syndare som är instängda i den där eldgropen, öppnar fönstren på helvetessidan och släcker den där plågsamma elden? Jag är säker på att offren därinne skulle uppskatta det, även om han var tvungen att dränka dem allesammans på köpet. Det vore mycket bättre än evig tortyr.

Bra poäng. Varför öppnar han inte fönstren på helvetessidan, dränker det med allt det där vattnet, släcker elden och dränker fångarna. De skulle avsevärt föredra det, är jag säker på. Det skulle vara en enorm "lättnad från den brännande känslan."

För att återgå till stackars Noa och hans familj som var instängda i arken, med alla dessa miljontals "varelser av kött" och all den stanken.

Enligt denna vilda historia, när det regnade i fyrtio dagar och nätter, steg vattnet och steg tills det täckte allt land på denna vackra planet, högt över de högsta bergstopparna. Med tanke på att Mount Everest är mer än 29 tusen fot högt, så är det en jäkla massa vatten, mer än vad vår atmosfär någonsin skulle kunna rymma, eller för den delen återabsorbera. Men inga problem för manusförfattarna. Inom ett år hade allt sjunkit undan och torkat upp. Noa och hans familj överlevde alla galant och inte en enda "varelse av kött" hade svultit ihjäl eller gått förlorad i stanken och mörkret. Efter ett år var marken torr, skogarna och blommorna var alla intakta efter att ha varit nedsänkta under sex mil av vatten i ett år, och alla djur, fåglar, insekter och reptiler tågade ut genom dörren, glada som lärkor och friska som bara den. Inte en enda mus, mygga eller lus blev sjuk eller dog under det år de var instängda. Var inte det trevligt.

Så varje varelse återupptog parning och förökning (med liv och lust!) för att ta igen förlorad tid. De hade nu en helt ny värld att fylla!

Efter att ha byggt ett altare åt Herren, tog Noa "av alla rena fyrfotadjur och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret."

Eftersom det finns tusentals djur och fåglar i denna värld, den ena lika ren som den andra, måste det ha varit en hejdundrande grillfest. Men den judiske guden, som är ett blodtörstigt monster, njöt storligen av det. Efter att ha dränkt miljontals människor och miljarder "varelser av kött" står det: "Och Herren kände en ljuvlig doft." Inget går upp mot brinnande kött för att få hans safter att flöda. Han måste verkligen få sina kickar av att sniffa på det brinnande köttet från miljarder i helvetet. Den judiska bibeln är full av offer av brinnande kött. Hur som helst, den där lukten av brinnande kött gjorde honom mildare och han lovade Noa att han aldrig mer skulle göra det han just hade gjort — det vill säga dränka alla, oavsett hur ruttna de var. Bara för att påminna sig själv om att inte spela detta vidriga spratt igen, satte han en regnbåge i molnet, bara för att vara säker på att han skulle komma ihåg att upphöra och avstå och inte gå till överdrift igen.

Men för att gå vidare med föreställningen. Uppenbarligen hade ett lager vatten, sex mil högt under ett års tid, inte märkbart påverkat skogarna, träden, gräsen och ängarna, ej heller vingårdarna, för det står i Första Moseboken 9:20, 21: *"Och Noa började arbeta som åkerman och han planterade en vingård: Och han drack av vinet och blev drucken; och han låg blottad i sitt tält."*

Stackars Noa. Tillbaka till sina gamla vanor att nalla av "kickapoo joy juice". Han nallade inte bara, han var stupfull och naken i sitt tält, helt borta för omvärlden. Medan han befann sig i detta skamliga tillstånd såg hans tre söner, Ham, Sem och Jafet, honom. De två sistnämnda blev generade och täckte över honom. Men uppenbarligen var Ham en bög, en homo, och han gick tillbaka och begick en obscen handling med sin berusade far.

Det står i Första Moseboken 9:24: *"När Noa vaknade upp från sitt vin, fick han veta vad hans yngste son hade gjort mot honom."*

Han förbannade Ham å det grövsta och dömde honom till att vara en "tjänarnas tjänare åt sina bröder", med andra ord, en slav. Inte nog med att han dömde Ham till slav, utan även alla hans ättlingar. Alla mörkhyade, n-ord och "muds" anses av teologer vara ättlingar till Ham.

Och så har vi ännu en episod i familjen Noa när de ger sig ut för att bli förfäder till hela den framtida mänskligheten. Herren hade klantat sig igen och gjort ett uselt val genom att välja en sådan berusad drummel som Noa till att bli fader till den framtida mänskligheten. (Se C.C. nr 54 i *The White Man's Bible*, "The Lonesome Ghost Blunders from Blooper to Blooper all at the Expense of Suffering Humanity".)

- NOA -

DEN FÖRSTA DOKUMENTERADE DRINKAREN. FÖRBANNADE EN AV SINA SÖNER EFTER ATT POJKEN AV MISSTAG SÅG HANS SKAMLÖSA UTSVÄVNINGAR.

1 MOSEBOK 5-11

Full eller nykter, den nu 601 år gamla Noa levde vidare i ytterligare 350 år efter syndafloden, om man nu vill tro på en så vild historia.

Uppenbarligen finns det intelligenta män och kvinnor, människor som borde veta bättre, som tappar fattningen, kopplar bort sina hjärnor och hävdar att en sådan vild historia är den "rena sanningen". Detta trots all samlad kunskap inom historia, geologi, astronomi, antropologi och paleontologi som överväldigande indikerar: att världen har funnits i ungefär 5 miljarder år, att människans förfäder kan spåras ryckvis i mer än en miljon år; att civiliserade folk, såsom egyptierna, existerade långt före den förmodade "stora syndafloden" år 2348 f.v.t.; att deras dynastier registrerades i avsevärd detalj långt före det datumet; och att öknarna på båda sidor om Nilen var lika torra före det datumet som efter. Dessutom levde deras faraoner normala livslängder och ingen nådde den löjliga åldern 951 år.

Å andra sidan är allt som stöder (om man ens kan kalla det stöd) en sådan vild historia de lögnaktiga påståendena från judiska skriptförfattare vars trovärdighet i bästa fall är notoriskt den sämsta i historien.

Ändå kommer intelligenta och välutbildade människor, och jag använder dessa beskrivningar löst, att organisera expeditioner till stora kostnader för sina donatorer, för att finna spår av en förlorad ark, en ark som aldrig har existerat. De beger sig till berget Ararat i Turkiet, där den icke-existerande arken sägs ha strandat. Det finns inte det minsta samband mellan berget Ararat i Turkiet och den judiska redogörelsen, förutom tillfälligheten att någon tölp under det bysantinska styret av Mindre Asien valde namnet Ararat för ett obetydligt berg, precis som hundratals andra namn plockades ur bibeln av kristna ivrare.

När dessa moderna "upptäcktsresande" sedan hittar någon gammal, skröplig träbit på sluttningarna av berget Ararat, skriker de ut till världen att de har funnit en relik från Noas ark, och en samarbetsvillig judisk press kommer, med tungan i rätt mun, gladeligen att sprida historien åt dem. Dagens kristna ivrare kommer, precis som under tidigare århundraden, högljutt att sluka det och med säkerhet peka på att här finns konkreta bevis för Noas ark och att syndafloden verkligen täckte hela jorden.

Hur galen kan man bli?

Vi Skapare intar ståndpunkten att: Det är inte bara moraliskt berättigat utan vår skyldighet att förlöjliga det som är löjligt när sådant skräp bedrägligt prånglas ut som den "rena sanningen".

* * * * *

De kristna bedragarna har under två tusen år aldrig ens brytt sig om att definiera den grundläggande produkt de så högljutt har prånglat ut. Säg mig, predikant, vad är en "ande"?

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats
Del III i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, juni 1987

BERÄTTELSEN OM ABIE, IKIE OCH JAKIE

Det var en gång (påstås det) tre jidder som levde. Deras namn var Abie, Ikie och Jakie, och de var far, son respektive sonson, men det kan inte sägas, respektfullt. De var mörkhyade gula asiater, och i sina zigenarliknande resor strövade de omkring i områdena kring Mesopotamien, Egypten och det pesthål i öknen som har varit i ständig oro sedan antiken. Det kallades Palestina.

Dessa tre jidder var drivna av hunger och avskydde att utföra ett ärligt dagsverke. Så de specialiserade sig på att bli bedragare och svindlare. För detta hade de en medfödd fallenhet och blev snart experter inom sitt område. Under årens lopp blev de också historiens mest firade och ökända lögnare och svindlare.

Deras speciella knep som verkligen drev dem in i den STORA LIGAN var att uppfinna en stamgud åt sig själva, för vilken de hade ett antal namn. Vid ett eller annat tillfälle var det Yahweh, Jahwah, Jehova, Immanuel, Emmanuel och en hel rad andra judiska namn.

Nu hävdade de att denna stamgud betraktade deras skändliga upptåg som något heligt och höjt över varje klander, och hade upphöjt dem och deras ättlingar till ett mycket speciellt folk. De hävdade vidare att eftersom de hade detta speciella privilegium hade de nu också en licens att ägna sig åt vilken typ av kriminell verksamhet de än behagade. Så de blev snart experter på koppleri, stöld, horeri och mord. De utvecklade också ett ökänt rykte för att vara världens mest produktiva lögnare. De utövade skickligt sina yrken på gojer, som de kallade "goy", deras nedsättande term för boskap. De var, måste det sägas, ökänt framgångsrika.

Abie och Ikie fick sin start på ett anmärkningsvärt likartat sätt. När de blev hungriga sålde de sina fruar som prostituerade till en rik kung eller farao. När de var klara med att förvirra sitt offer med sin stamguds proklamerade krafter och utpressa dem med de hemska

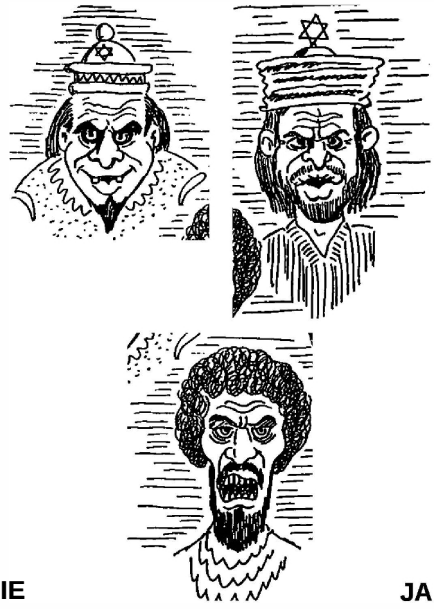

ABIE JAKIE

IKIE

DE MEST BERÖMDA OCH ÖKÄNDA LÖGNARNA OCH BEDRAGARNA I HISTORIEN. DE BLEV OCKSÅ EXPERTER PÅ KOPPLERI, STÖLD, HORERI OCH PÅ MORD.

konsekvenser som deras stamgud skulle låta drabba dem, så gick de vanligtvis därifrån med lass av guld, silver, oxar och åsnor.

Märkligt nog var gamle Abies fru Sara ofruktbar, men på något sätt lyckades de få fram Ikie när han var nittionio och hon var nittio. De tillskrev det de mirakel som deras stamgud kunde utföra. Men sedan använde de samma knep för varje annan fantastisk lögn de hittade på, så vem vet?

Hur som helst var favoritobjektet för både Abie och Ikie denne samme kung Abimelek, som måste ha levt länge. Han lärde sig uppenbarligen inte mycket under alla dessa år, eftersom Abie sålde Sara som prostituerad när Abie var sjuttiofem och hon var en gammal häxa på sextiosex. (Dessa semiter blir ganska häxiga där ute i öknen vid sextiosex års ålder.) Det är extremt svårt att förstå varför en välbärgad kung som Abimelek skulle falla för en gammal judisk prostituerad i den åldern, när han utan tvekan hade ett urval av dussintals unga skönheter i sitt eget rike. Hur det än må vara med det (och vi måste komma ihåg att dessa "Yids" var ökända

lögnare) är det ännu märkligare att denne samme kung ett sextiotal år senare gick på samma trick igen när Ikie kom förbi och pranglade ut sin fru, Rebecka, på honom. Precis som sin far, Abie, så gick även Ikie därifrån med ett ton byte. Detta slösade han snart bort, för i tredje generationen led Jakie återigen nöd, enbart på grund av hunger.

Men deras mirakelmakare Yahweh producerade ännu ett av sina trollerikonster för sina listiga favorit-Yider. Jakie hade tolv söner med två fruar, och en av dessa söner hette Joe.

Joe var en skarpsinnig fixare i egen hög person efter att hans bröder sålt honom till slaveri. (Dessa Yider skulle göra vad som helst för lite byte. Vilken affär!) Han lyckades ljuga sig till faraon av Egyptens förtroende. Snart hade han faraon så förvirrad att han inte visste vad som var ut eller in, och Joe styrde snart kungariket.

Detta öppnade dörren på vid gavel för alla de andra Yiderna och deras ungar, och de förökade sig snart, översvämmade kungariket och plundrade det rent. Allt med välsignelse från deras egen privata Yahweh, naturligtvis.

Denna saga fortsätter och fortsätter, och slutar lyckligt för Yiderna, men inte för resten av världen. Som det berättas i det yiddiska Gamla testamentet, förökade sig ättlingarna till dessa ursprungliga bedragare tills de var lika många som sandkornen på havets strand, eller åtminstone så lovade deras privata Yahweh att de skulle bli. (De flesta av hans löften var inte värda pappret de var skrivna på.) Hur som helst, detta rövarband av Yider översvämmade snart Egypten och hade inom kort kontroll över all mat i landet, liksom andra godsaker. De blev så odrägliga att egyptierna till slut körde ut dem. (Yiderna hävdade att de gav sig av av egen fri vilja, under ledning av sin hjälte vid namn Moses.)

Efter att ha vandrat i öknen i fyrtio år och periodvis blivit matade av sin privata Yahweh med manna från himlen, invaderade detta oregerliga band av mördare kanaanéernas och filistéernas länder. Dessa kanaanéer och filistéer hade klarat sig riktigt bra i sina vingårdar och de invaderande piraterna såg på deras egendomar som ett land av mjölk och honung. Eftersom deras Yahweh hade lovat Yiderna att världen var deras ostron och att alla andra folks egendomar var deras att ta, lyckades Yiderna efter mycket ränksmideri och förräderi och enstaka stöd från sin Yahweh till slut stjäla dessa länder.

Vi ska nu hoppa över de kommande tre tusen åren i denna saga och komma till det lyckliga slut jag lovade tidigare. Dessa listiga Yider spred sig över hela världen, och över...

århundraden utvecklade de sina färdigheter i lögn, bedrägeri, piratkopiering och tjuveri till en fin spets. Som ett resultat av deras list och förräderi, deras sammanhållning och raslojalitet, är världen nu sannerligen deras ostron.

Det finns en annan aspekt av denna bedrägliga historia som judarna har kokat ihop om sig själva som behöver lyftas fram vid denna punkt. Det historiska faktumet är att 90 till 95 procent av alla judar som vandrar i världen idag inte är ättlingar till några palestinska hebreer, utan är ättlingar till en vild mörkhyad stam känd som khazarer, invånare i ett litet kungadöme som för cirka tolv århundraden sedan existerade i området mellan Svarta havet och Kaspiska havet i dagens Ryssland.

År 800 v.t., eller däromkring, beslutade den dåvarande regerande kungen att det ålåg honom att bestämma sig och välja en religion för sina undersåtar. Han lät hämta in kristna missionärer, även judiska rabbiner och till och med muhammedanska representanter. Han lyssnade tålmodigt på vars och ens säljargument och beslutade slutligen att judendomen var hans bästa val. Han och hans sändebud främjade den sedan bland de lägre bönderna med entusiasm, och historien kan gå i god för deras framgång.

Dessa khazarer var en mörkhyad upprorisk stam av mongoliskt ursprung. De besegrades senare av ryssarna, till de sistnämndas stora olycka. När de spred sig västerut in i resten av Ryssland, Polen, Ukraina och Europa som helhet, blev de penningpåsar, handelsmän och manipulatörer, inte bara av affärslivet utan även av regeringar. Det pågick en ständig subversiv krigföring mellan judarna å ena sidan och de ryska tsarerna och deras regering å den andra. Detta fördes till sin spets 1917 när judarna vände upp och ner på Ryssland, sköt tsaren och låste fast det ryska folket i ett järnhårt slaveri under judisk kommunism.

Så när de sionistiska judarna hävdar att de har ett religiöst anspråk på Palestina, ljuger de, som vanligt, så att de tror sig själva. Nittio till nittiofem procent av deras förfäder är khazarer och satte aldrig sin fot i Palestina. (Se återigen RAHOWA! i början av boken.)

Judarna manipulerar och kontrollerar nu praktiskt taget alla världens regeringar, och även dess skattebetalande slavar. De äger också det mesta av guldet, silvret, fastigheterna och Federal Reserve-sedlarna (skuldsedlar) likaså. Hur tursam kan man bli?

Och allt började med fiktionen om Able, Ikie och Jakie och deras privata stamgud vid namn Yaweh. Sådan är kraften hos en RASRELIGION.

* * * * *

Låter det ovanstående som en löjlig saga för dig? Tja, för mig låter det som en ganska dum historia, och allt utom det lyckliga slutet (för judarna) är förmodligen ren fiktion. Det är ytterst tveksamt om det någonsin funnits en Abraham, Isak eller Jakob, och den autentiska historien har inga sådana belägg. **Den märkligaste delen av hela historien är att de hundratals miljoner kristna, dåtida och nutida, tror på den fiktiva delen av berättelsen om Abraham, Isak och Jakob, och deras hyss med den dubbelspelande Jahve, men kan för sitt liv inte se den tyranniska kontroll judarna utövar över världen.**

Eftersom jag redan har utforskat och dokumenterat den senare premissen upprepade gånger och uttömmande, är det inte min avsikt att granska den aspekten här. Istället kommer jag att gå direkt till källan och kortfattat granska berättelsen om Abraham, Isak och Jakob, så som den framställs i Gamla testamentet, vilket utgör cirka 73 procent av den (judiska) kristna bibeln.

Berättelsen om israeliterna börjar ganska tidigt i Gamla testamentet. Efter att ha ägnat endast tio sidor åt universums skapelse, åt berättelsen om Noa och den stora syndafloden, åt Babels torn och språkförvirringen, går den sedan till verket i kapitel 11 i Första Moseboken och ger en genealogi över Noas ättlingar (en hopkokt blandning, utan historiskt värde). I Första Moseboken 11:27 kommer den med påståendet att "Tera blev far till Abram, Nahor och Haran." Den fortsätter sedan och säger i vers 29 och 30 att "Abram och Nahor tog sig hustrur: namnet på Abrams hustru var Sarai; men Sarai var ofruktsam..." Så nu har vi lagt grunden för förfäderna till ett folk som skulle bli "lika talrika som stjärnorna på himlen". Men inga problem. Med lite hokus pokus kan Jahve göra vad som helst, som vi ska se i nästa kapitel av denna thriller.

I Första Moseboken 12 slår Herren verkligen på stort, gratis, blankocheck, inga gränser. Han säger åt Abram att ge sig av från det land han befinner sig i och bort från sin fars hus, för, jösses! vilka godsaker jag har i beredskap åt dig. "Och jag skall göra dig till ett stort folk, och jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort; och du skall bli en välsignelse:...". Hur välsignad kan man bli! Och allt detta från hans privata stamgud som Abe vid denna tidpunkt inte visste absolut någonting om. Han hade just stött på honom, och han tänkte inte tacka nej till några tjänster eller ställa för många frågor. Det var bara en vardaglig händelse. Springer inte alla på ett Superspöke som har storsinta godsaker att erbjuda?

Men Superspöket var inte klar med Abie än. Det finns mer, mycket mer. I Första Moseboken 12:3 står det: "Och jag skall välsigna dem som välsigna dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna; och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade."

Oj! Det var sannerligen en rejäl munfull, särskilt från ett Superspöke som har obegränsat inflytande. Hur mycket tur kan man ha?

Vad hade Abram gjort för att förtjäna all denna lycka? Tja, här var han sjuttiofem år gammal, och vi vet absolut ingenting om hans förflutna förutom att han hade en pappa vid namn Tera, bröder vid namn Nahor och Haran, och en hustru vid namn Sarai, som också var hans halvsyster. Kvalificerar det honom vid sjuttiofem års ålder att bli utvald bland miljontals människor och överösas med ett överflöd av välsignelser? Knappast.

Med tanke på att vi inte vet någonting om hans förflutna men massor om hans kommande hundra år (enligt denna galna historia), kan vi anta att han ägnade sig åt samma aktiviteter under de första sjuttiofem åren som han gjorde under de sista hundra.

Och vad ägnade sig gamle gode tursamme Abie åt efter att han oavsiktligt sprang på detta super-generösa, super-tillmötesgående Superspöke vid sjuttiofem års ålder? Tja, eftersom de kommande niohundra sidorna i Gamla Testamentet handlar om gamle gode Abies och hans talrika avkommors hyss, har vi gott om material att arbeta med.

Vid sjuttiofem års ålder och efter de storslagna löften som Herren kostnadsfritt hade gett honom, står det att "Abram tog sin hustru Sarai och sin brorson Lot... och de drogo ut för att gå till Kanaans land." Efter att ha byggt ett par altaren åt Herren på vägen (Herren bara älskade doften av brinnande kött!) fortsatte Abram söderut. "Och hungersnöd kom i landet (1 Mos 13:10) och Abram drog ned till Egypten för att bo där en tid."

Så här var han och hans kumpaner äntligen i Egypten, drivna enbart av hunger. Vad göra?

Som den resursstarka hallick han var, bestämde han att hans fru var lovligt byte och han lyckades sälja henne till Farao, står det. (Kan du fatta – en sextiosexårig judisk hagga?) Efter att först ha pantsatt henne som sin syster, använde han sedan utpressning och upplyste Farao om att, hallå! du har varit och kladdat på min fru, och jag har ett spöke där ute som kommer att göra köttfärs av dig om du inte betalar mig och låter oss gå.

Det var inget tomt hot. Det står i Första Moseboken 12:17 "Men Herren lät svåra plågor komma på Farao och hans hus..."

plågor på grund av Sarai, Abrams hustru."

Vilken affär! Abram agerar hallick åt sin egen fru och säljer henne till Faraon, och Super-spöket tillrättavisar honom inte ens för det. Istället släpper han lös en uppsjö av plågor över Faraon, det stackars förledda offret han var. Hur som helst skrämde det livet ur Faraon, och listen fungerade utmärkt. (Abe hade bra manusförfattare.) Faraon skickade iväg Abie och Lot och Sarai och hela deras pick och pack, men inte utan att först belöna dem alla, inklusive Lot, med en mängd godsaker. Skulle någon Farao vid sina sinnes fulla bruk någonsin göra något så dumt? (Som jag sa, Abie hade bra manusförfattare.)

Hur som helst gav de sig av, och i Första Moseboken 13:2 står det: "Och Abram var mycket rik på boskap, på silver och på guld." Efter att ha hamnat i bråk med Lot om uppdelningen av bytet gick de skilda vägar och Abe återvände till Kanaans land, medan Lot begav sig till Jordans land.

Låt oss bara stoppa scenariot här och återigen ställa de uppenbara frågorna: Precis vad för slags man var Abie, och vad hade han sysslat med under sina första sjuttiofem år innan Super-spöket valde ut honom och blev helt besatt av honom?

Tja, man kan rimligen anta att han hade gjort samma sak tidigare som han fortsatte att göra under de kommande hundra åren, nämligen agerat hallick, ägnat sig åt horeri, piratverksamhet, stöld, lögn och bedrägeri, till och med begått mord, vilket vi kan se om vi bryr oss om att följa hans historia vidare, vilket jag inte gör.

Ändå, av någon galen anledning, enligt denna dumma judiska skröna, valde Herren Gud ut denne degenererade, skurkaktige usling bland miljontals andra och lovade att överösa honom med otaliga välsignelser. Låter det rimligt eller låter det vansinnigt? Det låter ganska vansinnigt för mig, och det säger inte särskilt mycket för Herrens integritet och inte mycket för hans förstånd heller.

Om vi följer de dråpliga dumheterna hos hans avkomma Isak, Jakob, Josef, Juda och hela resten av den judiska skaran, finner vi mer av samma vara, precis som judarna fortsätter i stor skala idag. Varför inte? De skrev boken och den har tjänat dem väl.

Eftersom jag redan har sammanfattat bedrifterna hos Abraham, Isak, Jakob, liksom de andra trofasta hjältarna i den judiska kabalen i *Nature's Eternal Religion*, behöver jag inte upprepa dem här. Låt mig bara säga att jag finner dem extremt avskyvärda och motbjudande. (Se *Nature's Eternal Religion* "The Old Testament" s. 106.)

* * * * *

Eftersom dessa jiddiska förfäders upptåg är vidriga, föraktliga och motbjudande, finns det två aspekter som är extremt märkliga med denna hopkokade historia.

1. Den första är, varför skulle judarna koka ihop en fiktiv berättelse om sin härkomst och sedan framställa så uppenbart sliskiga karaktärer som sina förebilder?
2. Ännu märkligare är det faktum att hundratals miljoner vita män och kvinnor som kallar sig kristna först och främst skulle tro på dessa dumma och degenererade historier; och för det andra, till synes bryta nacken av sig för att vilja ha dessa osmakliga brottslingar som hjältar i sin religion, ända till den punkt där de hävdar att dessa föraktliga bastarder är Herrens utvalda och är deras egna förfäder.

Finns det vissa människor som verkligen är så galna? Ja, det finns det. Det finns hundratals miljoner av dem. Som jag har sagt tidigare, kristendomen är MASSGALENSKAP. När man väl accepterar påståendet "Herren skrev det", ja, då är det den fallucka som leder till vilken avvikelse som helst, oavsett hur vansinnig den är.

Går vi ännu längre har vi sådana vita människor som de brittiska israeliterna och Identity-skaran som kastar sina hjärnor överbord och högljutt proklamerar att vi vita européer är ättlingar till Israels tio förlorade stammar, Abrahams, Isaks och Jakobs säd. Uppriktigt sagt skulle jag mycket hellre ha en hederlig gammaldags hästtjuv som en av mina förfäder än dessa degenererade judiska bastarder. (Se "Identity" och "British Israelism" i denna bok.)

Vi Skapare har ett stort och kraftfullt jobb att utföra, och det första steget, som jag har sagt otaliga gånger förut, är att räta ut den vita mannens tänkande. När vi väl har gjort så mycket kommer resten att vara relativt enkelt.

Låt oss vända våra krafter mot denna ädla och sublima uppgift.

* * * * *

Att främja idén att den vita rasen är säden från hallickar, mördare och horkarlar som Abraham, Isak och Jakob är inte bara en förolämpning mot varje människas intelligens, utan också en direkt förolämpning mot den vita mannens genealogi.

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del IV i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, juli 1988

Påsken, det judiska påskfirandet och delningen av Röda havet

I denna analys ska vi granska tre olika bibelberättelser som, även om de är separata, är oupplösligt sammanvävda i ett gemensamt judiskt tema. Det gemensamma i det temat är terrorism.

Varje år firar de icke-judiska kristna den mytiska berättelsen om att Kristus, tre dagar efter att ha blivit korsfäst, uppstod från de döda, gick ut ur sin grav och efter ytterligare lite hokus-pokus zoomade uppåt tillbaka till himlen varifrån han förmodligen hade kommit. Vid ungefär samma tid på året måste judarna, för att inte vara sämre under en stor kristen högtid, också ha en "helig" religiös angelägenhet för att demonstrera att även de har något jämförbart på gång vid påsktid, precis som de vid jultid plockar fram sin Hanukkah, en ganska nyligen gjord innovation. Detta är för att skenbart demonstrera för världen att judendomen och kristendomen löper parallellt, bara med en något annorlunda twist. När allt kommer omkring är vi väl alla en del av samma judeo-kristna etik, eller hur? Och judarna och de kristna kommer väl allt närmare varandra, eller hur?

Förra påsken dök olika artiklar upp i de religiösa sektionerna i våra judiskt ägda tidningar, som försökte likställa den kristna påsken och den judiska påsken (Passover) som säsongsbetonade religiösa högtider som har, ack, så mycket gemensamt. Eftersom innebörden av dessa två händelser egentligen är milsvida ifrån varandra, kan de judiska skribenterna ändå utan alltför stora besvär likställa dem, mer eller mindre, på samma sätt som de kan likställa niggrer och den vita rasen. Här är hur en berättelse gick i *The Atlanta Constitution* på långfredagen den 1 april (aprilsnarr) 1988. Den hade rubriken "Kristna, judar iakttar högtidliga dagar." Berättelsen börjar sedan med ett antal förvridningar av fiktiv historia, som blickar tillbaka på händelser som aldrig har inträffat, och sammanlänkar likheten och det gemensamma ursprunget för de kristna och judiska religionerna.

"I Rom, Jerusalem och runt om i världen samlas kristna och judar idag för att fira en av de viktigaste högtiderna i deras separata kyrkliga år."

"För kristna uppmärksammar långfredagen den dag då Jesus Kristus dog på korset. För judar är fredagen den första kvällen av pesach, en tid för att fira en av de mest betydelsefulla händelserna i judisk historia, Exodus."

Efter mycket ytterligare ordsvammel om de kristnas påsk fortsätter berättelsen med att säga "Bland judar är pesach en veckolång högtid som markerar judarnas uttåg ur Egypten för cirka 3400 år sedan. Berättelsen, som återges i kapitel 12 i Exodus, återberättas vid en Seder, eller rituell middag, som traditionellt hålls på den första kvällen av pesach. Vid middagens höjdpunkt reciterar judarna frasen: 'Nästa år i Jerusalem'."

Allt låter väldigt gemytligt på ytan, och judarna och de icke-judiska kristna verkar ha, åh, så mycket gemensamt. Varför gav inte judarna de kristna deras Gud, Jehova, och i själva verket deras religion, kristendomen själv? Vi dumma icke-judiska goyim borde vara evigt tacksamma mot judarna för denna storsinta gåva, och vi borde stå i skuld till dem för evigt. (Det gör vi! Det gör vi! Fråga Federal Reserve.) Så, efter att ha tagit emot så mycket från judarna, är vi skyldiga dem att subventionera dessa parasiter var de än bor, och särskilt staten Israel. När allt kommer omkring är de Guds utvalda och Gud lovade Israel till judarna, eller hur? Lovade han inte judarna att allt som de icke-judiska ägde var deras att ta? Är det inte vad den Heliga Skrift säger?

Det är den judiska synvinkeln, och vi goyim får denna version inpräntad i oss dagligen, i nyhetsmedier, på TV, i filmer och ja, från predikstolarna i de kristna kyrkorna. Låt oss nu se på det från den Vite Mannens synvinkel, vilket vi Skapare specifikt insisterar på att vi gör i alla frågor, och vi förklarar det tydligt i Creative Credo nr 2 i den Vite Mannens Bibel. Låt oss också titta på de tre berättelserna om påsken, pesach och Exodus ur verklighetens synvinkel, autentisk historia och med ett mått av sunt förnuft.

När vi gör det är det första överväldigande faktum som möter oss att det inte finns ett spår av historiska bevis för att någon av dessa "betydelsefulla" händelser någonsin har ägt rum. Allt härstammar från judiska skribenters pennor som kokat ihop en fiktiv historia för sig själva och en slavmentalitetsreligion utformad för att förgöra goyim.

Om vi börjar med påsken, denna heligaste av heliga dagar för de kristna, då Kristus förmodligen uppstod från de döda och slungades tillbaka upp i himlen för att vara med sin "fader", finner vi denna berättelse inte bara obekräftad av några historiska register och fakta, utan vi finner så många motsägelser och

absurditeter i själva berättelsen att till och med en sexåring skulle behöva undra över berättarens mentala hälsa. Här är några av absurditeter.

1. Om han (Kristus) var i himlen innan han kom till jorden ("Han har alltid funnits," säger den judiska boken), gör inte det då hela berättelsen om att han kom ut ur Marias livmoder till ett hån? Om att Josef blev hans far och att hans härstamning spåras tillbaka till "Davids säd"? Man kan inte få det på båda sätten.

2. Förmodligen skickades han (Kristus) "ner till jorden" för att rädda oss stackars syndare från helvetet. För att göra det skickade Gud (fadern) sin "enfödde son" ner till jorden (usch! vilken besvikelse!) och var tvungen att låta honom förödmjukas, tortyras och spikas fast på korset för att uppnå detta mål (att rädda oss syndare). Var allt detta hokus-pokus verkligen nödvändigt? Om så är fallet, gick han (Kristus) inte igenom en sorts för-

KOM IHÅG FOLKET! JAG GÅR IGENOM ALLT DETTA LIDANDE
FÖR ER, SÅ ATT NI INTE SKA BEHÖVA GÅ TILL DET DÄR
STÄLLET MIN GAMLE MAN GJORDE ÅT ER, KALLAT HELVETET.

skrivet filmmanus där han spelade en roll som redan var bestämd i förväg? Så varför klandra hans korsfästare? Spelade inte de också bara sin roll enligt den Allsmäktiges manus? Återigen, jag upprepar, var allt detta nonsens verkligen nödvändigt för att rädda oss syndare?

3. Eftersom Fadern och Sonen (som i själva verket är ett, tillsammans med den Helige Ande) ansåg det nödvändigt att sätta upp denna fars, detta superdrama, detta "Passionsspel" som nu återuppförs i flera delar av världen, är frågan vi ställer denna: Varför fungerade inte tricket? Med universums förmodat bästa hjärnor för att planera spektaklet, med två tusen år av jippon och superreklam, varför var alltihop ett eländigt misslyckande? Varför springer det, efter all denna tid, lös fler syndare än någonsin? Varför är 99 procent av de människor som lever idag dömda att hamna i helvetet? Varför är Kristi fiender, judarna, de som verkligen kontrollerar världen? Föll Faderns och Sonens plan platt till marken? Var det en rejäl dundertabbe? Visste de inte vad i helvete de höll på med? Vad säger ni om det, ni kristna predikanter?

4. Om vi granskar det pågående projektet att rädda oss alla eländiga syndare ytterligare, vilket har blivit en så omfattande men lukrativ verksamhet för sådana bedragare som Jimmy och Tammy Bakker, Jimmy Swaggart och ett antal tv-evangelister – om Herren (Fadern, Sonen och den Helige Ande) verkligen ville rädda oss från helvetets eldiga tortyr, varför konstruerade han (de) den där förbannade, eländiga fällan från första början? Uppenbarligen ville de kasta in oss där i miljontal och se oss stekas, vrida oss och fräsa. Uppenbarligen måste de vara grymma sadister av största magnitud. Varför då denna fromma bluff, detta falska hyckleri om att vilja rädda oss från ett helvete som de medvetet konstruerat? Kan du tänka dig någon terrorism som är mer fruktansvärd än helvetet? (Läs "Hell", Creative Credo nr 49 i *White Man's Bible*.)

5. Vidare, om djävulen är roten till allt ont i världen idag (liksom i det förflutna och i framtiden), varför skapade "Herren" (han, de) djävulen från första början? Eller, efter att ha gjort denna fruktansvärda dundertabbe, varför gick han inte efter den verklige förövaren och dödade djävulen, istället för att spika fast sin son på korset? Om han kan döda sin son, har han sannerligen makten att döda djävulen, den verklige förövaren. Varför gjorde han det inte för två tusen år sedan? Varför gör han det inte idag? Vad är ditt svar, predikant?

6. Det mest logiska svaret för vem som helst som fortfarande har förståndet i behåll är att alla dessa påståenden om...

korsfästelsen, uppståndelsen från graven, "himmelsfärden" tillbaka till himlen och allt annat perifert hokus pokus, har inte den minsta bäring på verkligheten, ej heller på den verkliga värld som har existerat i miljarder år. Tvärtom är de ingenting mer och ingenting mindre än fiktiva hopkok av ljugande judiska skribenter som nu sedan länge är döda, vars skriverier ständigt återvinns av lättlurade och vidskepliga goyim, till de senares stora nackdel.

Vi kommer nu till den judiska påsken som den beskrivs i Exodus, och vi har nu en berättelse som belyser en annan sida av den judiska mentaliteten och den judiske guden, som varken är särskilt from eller ens human. I själva verket är den rasistisk, brutal och sadistisk, helt fördomsfull mot vårt folk, de vita egyptierna och deras stackars oskyldiga spädbarn, som var dess verkliga offer enligt denna märkliga, vilda och dumma historia. Tala om terrorism som påstås ha förövats av Yasser Arafat och PLO, det är en barnlek jämfört med den terrorism, fasa, misär, förstörelse, förödelse, död och tortyr som hopades över egyptierna av det där sadistiska super-spöket som judarna gjorde anspråk på som sin stamgud.

Om vi försöker reda ut den vilda och röriga historien som den berättas i Exodus, finner vi något i stil med följande: Moses, ett judiskt spädbarn som sätts ut på floden, plockas upp i säven av en egyptisk prinsessa, faraos dotter, som uppfostrar honom. Som vuxen mördar han en egyptisk vakt som han anser har misshandlat judarna, som han känner släktskap med. Rädd för sitt liv flyr han till midjaniterna, där han träffar på en karl vid namn Reuel, som är fåraherde och som råkar ha sju döttrar. Moses gifter sig med en av hans döttrar, vid namn Sippora. (I nästa kapitel står det dock att Jetro är hans svärfar, men hela den förbannade historien är extremt motsägelsefull och förvirrande.)

Hur som helst tar han över Jetros fårhjord, och en dag när han vaktar sin hjord blir han skrämd från vettet av synen av en brinnande buske som talar till honom, och inte undra på det. Den brinnande busken säger att den är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Liksom det judiska super-spöket som gav alla möjliga påkostade och omotiverade löften till dessa förfäder, så utses nu denne mördare på flykt, Moses, till att bli judarnas nästa stora hjälte och utföra stordåd, så säger den brinnande busken, eller så går den dumma historien.

Under tiden, hemma i Egypten, är det tufft och går dåligt för judarna. Dessa nazist-egyptier tvingar dessa stackars judar att utföra ärligt kroppsarbete, såsom att slå tegel, och judarna gillar det inte det minsta.

INNAN JAG AVSLÖJAR MIN PLAN FÖR DIG MOSES. SE TILL ATT FÅ UT MIG UR DEN HÄR JÄVLA BRINNANDE BUSKEN.

Rösten i den brinnande busken underrättar Moses om denna situation och berättar för honom om sin detaljerade plan att låta Moses, och förresten även hans bror Aron, göra stora ting för hans opålitliga folk, som, det betonas om och om igen, är Herrens små älsklingar, vad som än händer. Manuset är helt färdigställt och skrivet av superspöket själv. Det kräver att Moses nu ska vara den store ledaren och hjälten, att han ska skickas tillbaka till Egypten för att spela huvudrollen i det historiska eposet att leda sitt folk ut ur slaveriet och ut ur Egyptens land.

Nervös, men uppmuntrad och pådriven av Jehova, går Moses tillbaka till Egypten för att spela sin roll, efter att superspöket har lärt honom några magiska trick att använda för att imponera på Farao. Ett av dem är att förvandla sin stav och käpp till en orm och tillbaka till en käpp igen. Ett annat trick var att sticka in handen i barmen och när han tog ut den var den "vit som snö av spetälska". När han stack tillbaka den i barmen och tog ut den igen, se på fan, den var så god som ny. Ett annat trick var att ta vatten ur floden och förvandla det till blod. Detta lilla trick försäkrade Herren honom skulle komma väl till pass i hanteringen av Farao. Men ta det lugnt, sa superspöket till honom, när tiden var inne skulle han berätta för honom exakt vad han skulle säga, vad han skulle göra, och

dessutom hade han en hel påse med ytterligare trick som han kunde släppa lös mot Farao och de där otäcka egyptierna.

Så, utrustad, gjorde Moses som han var peppad att göra. Han begav sig till Egypten för att konfrontera Farao och göra sin grej. Det finns mycket mer hokus-pokus som vi hellre hoppar över, men i huvudsak var den första konfrontationen mellan Moses med sin påse med trick som tävlade mot Farao och hans trollkarlar med deras repertoar av magiskt hokus-pokus. Naturligtvis, med superspöket (och judiska manusförfattare) som stödde honom, vann Moses tävlingen lätt, och hans ormar (eller stav) åt upp egyptiernas ormar (eller stavar).

Men detta var bara inledningen. Berättelsen upprepas om och om igen: medan Moses fortsatte att pressa Farao att "låta mitt folk gå" (en berömd judisk replik ända sedan dess), fortsatte Herren att förhärda Faraos hjärta och han var ytterst envis. Detta gav superspöket oändliga förevändningar att tortera, döda, mörda och ödelägga Egyptens folk, och deras boskap, deras land, deras barn, deras grödor och allt annat som de kunde tänkas äga. Här är några av de dråpliga scenarier som de judiska manusförfattarna hittar på härnäst.

Efter den inledande biten om stavarna och ormarna, går Moses och hans spöklika sponsor verkligen till verket med den hårda uppgiften att tillfoga de stackars egyptierna plågor och farsoter.

1. Moses (och/eller spöket) förvandlar vattnet – alla sjöar, floder, dammar, brunnar, etc. – till blod. Alla fiskar dör och det stinker i hela landet, naturligtvis.

Detta rörde inte Farao, eftersom Herren återigen förhärdade hans hjärta. (Om Herren verkligen ville få ut sina favoritparasiter därifrån, varför i helvete fortsatte han då upprepade gånger att förhärda Faraos hjärta? Han hade ju fullständig kontroll och kunde lika gärna ha ändrat manuset och mjukat upp det vid första försöket och löst problemet, eller hur?)

2. Nästa kraftåtgärd för att övertyga Farao var (enligt den dumma historien) att Moses (och/eller Superspöket) slog landet med grodor – grodor – grodor – överallt, i floderna, i husen, i sängkamrarna, till och med i ugnarna och i brödet. De samlade alla dessa förbannade grodor (när de dog) i stora högar och de stank också ända upp till himlen. Vilken stinkande röra!

Men Farao var fortfarande motsträvig och ville inte lyda, eftersom Herren återigen förhärdade hans hjärta.

3. Det låsta läget fortsätter. Så S.S. (superspöket) travar ut sin nästa plåga. Varje dammkorn förvandlas till en lus, och landet, efter att ha uthärdat blodiga...

floder med dess döda fiskar, högar av stinkande döda grodor, är nu plötsligt tjock av lager av löss. (Varje dammpartikel är nu en lus — vad tycks om den luspudliga historien?)

Men Farao var fortfarande oböjlig. (Hur skulle han kunna vara något annat, eftersom Herren upprepade gånger fortsatte att förhärda hans hjärta?)

4. Mose och S.S. går vidare till sin nästa vidriga rutin. Landet översvämmas härnäst av svärmar av flugor, husen var fulla av flugor och marken är täckt av dem. Uppenbarligen hade den judiska S.S. roligt, i själva verket en festdag, genom att tortera livet ur egyptierna (uppenbarligen var alla judar segregerade i landet Gosen, och märkligt nog fanns det inga flugor, löss eller grodor där som stank ner stället, bara judar). S.S. sade att allt detta skulle lära egyptierna en läxa och skulle bidra långt till att övertyga jidderna om att "Jag är Herren."

Hur som helst, resultatet förblev detsamma — inget resultat — Herren förhärdade Faraos hjärta och det gav S.S. ytterligare en förevändning för hans nästa handling av terrorism och tortyr.

5. Efter att ha skapat sin förevändning för att göra det, drog S.S. fram sitt nästa drag ur sin påse med vidriga trick — han var aldrig rådlös när det gällde att tortera de vita egyptierna. Han gjorde sig snabbt av med flugorna, och det står att det inte fanns en enda kvar, ett snyggt litet trick, bara för att bereda väg för hans nästa komplott att sprida elände och förödelse över jiddernas fiender. Hans nästa ljusa idé? Att tillfoga en pest och farsot på alla djur i landet. (Vad i helvete hade den stackars boskapen med allt detta att göra för att få en sådan orättvisa hopad över sig?) Hur som helst står det i kapitel 9 att Herren tillfogade "en svår pest" (farsot) på boskapen, hästarna, åsnorna, kamelerna, oxarna (är inte de också boskap?) och fåren, och "all boskap i Egypten dog: men av Israels barns boskap dog inte en enda." Jävla fascist, för att inte tala om att vara fruktansvärt elak mot djur.

6. Samma historia — inget resultat — Faraos hjärta var fortfarande förhärdat, på order av S.S. Så öppning för nästa elakhet — S.S. sa till Mose och hans kompis Aron att ta en näve aska ur ugnen och låta Mose strö den mot himlen inför Faraos ögon. Detta gjorde vår trogne hjälte, och se och häpna? Du kan aldrig gissa! Bölder bröt ut samtidigt och plötsligt på huden på alla egyptier, inklusive Farao själv och hans trollkarlar. Men det är inte allt! Bölderna bröt också ut på all boskap också! (Stackars boskap! De hade redan dödats av pesten i föregående episod, och nu fick de alla bölder också.)

7. Herren var inte färdig än. Hans sadistiska lilla sinne hade alldeles för roligt och han fortsatte att förhärda Faraos hjärta. Vilket ledde Herren till hans nästa geniala terrorhandling. Han instruerade Mose att *"räcka ut din hand mot himlen, så att hagel faller över hela Egyptens land."* Sagt och gjort, och hagel, *"mycket svårt, slog ner över hela Egyptens land, allt som var på fältet, både människor och boskap"*, (jag trodde att djuren var döda vid det här laget), *"och slog ner alla örter, buskar och träd."* Inte mycket kvar i Egypten efter det. Men återigen skonades judarna, förstås. Givetvis.

8. Nästa otäcka episod som vår sadistiska jiddisch-S.S. drömde ihop var att sända en förödande svärm av gräshoppor över Egyptens land, sådana som aldrig hade skådats förr eller senare. *"De täckte hela jordens yta,"* står det (2 Mos. 10:15) *"så att landet blev mörkt"*. De åt upp alla grödor som fanns kvar (efter det förödande haglet, elden och pesten fanns det egentligen ingenting kvar, om vi ska tro på denna vilda historia). Tja, det verkade inte heller övertyga Farao (med det där förbannade S.S. som återigen förhärdade hans hjärta). Efter att ha misslyckats med gräshopporna gjorde Mose och/eller S.S. sig snabbt av med dem till sista insekt genom att blåsa upp en stark västanvind och dumpa dem alla i Röda havet. Ännu ett snyggt trick. Så vi går vidare till nästa vidriga plåga.

9. Uppenbarligen hade dessa judiska manusförfattare inga problem med att drömma ihop elaka och eländiga scenarier som de ville dumpa på sina fiender. Nästa plåga bestod av tre dagars totalt mörker. Allt Mose behövde göra var att sträcka ut sin smutsiga hand mot himlen, och mörkret var så tjockt att ingen rörde sig på tre dagar, men märkligt nog och på något sätt *"hade alla Israels barn ljus i sina boningar"*. Var i helvete var solen under hela denna tid? Men återigen, *"Herren förhärdade hans hjärta"*, och med ett hårt hjärta, vad skulle den stackars Farao göra? Scenario som tidigare.

10. Allt detta började bli ganska enformigt och de stackars egyptierna hade vid det här laget blivit grundligt manglade; deras boskap, hästar, åsnor osv., var inte bara döda utan fulla av bölder, deras grödor, örter, träd osv., var helt raserade av hagel och eld, och sedan grundligt uppätna av gräshopporna (trots att det inte fanns något kvar att äta) och sedan var det alla dessa stinkande högar av grodor, flugor och löss. Men S.S. var inte färdig med dem än. Han skulle nu ta fram sitt sista trumfkort och uppmjuka Faraos hjärta, som vi visste att han skulle göra från början. Han sände ut sin "Dödsängel" för att döda alla

egyptiernas förstfödda, men inte bara folkets, utan även de stackars djurens. Men det var inte allt. Han tänkte göra processen kort med alla Egyptens gudar. (Han var en svartsjuk Gud, och erkände därmed uppenbarligen att han hade rivaler. När allt kommer omkring var han bara jiddernas gud). Återigen blev judarna immuniserade mot denna grymhet om de utförde en viss hokus-pokus-ritual som S.S. föreskrev i extremt detaljerad form. Eftersom den är för komplicerad och för fånig för att jag ska upprepa den, överlåter jag åt läsaren att slå upp den i kapitel 12 i Andra Mosebok, om han eller hon skulle vara intresserad. Huvudsakligen bestod den av att döda ett får eller ett lamm, steka det på ett visst sätt och äta det med bittra örter och osyrat bröd. Men det huvudsakliga tricket var att ta blodet och måla dörrposterna röda, så att Dödsängeln skulle veta vem som var vem och gå förbi dessa usla parasiter. Därav har vi det mycket hyllade "Passover" (påsken). Har det mycket likhet med berättelsen och innebörden i de kristnas påsk? Knappast. De skulle knappast kunna vara längre ifrån varandra ideologiskt, och är i själva verket intensivt fientliga mot varandra, särskilt judens inställning till hedningarnas kristendom och till det vita folket som helhet. Jag upprepar – den kristna påsken och Passover är milsvitt ifrån varandra. **Medan kristendomen förmodligen lär ut att man ska älska sina fiender, lär judendomen ut fanatiskt hat mot sina fiender, och att ondskefullt förinta dem vid varje tillfälle, att döda dem, tortera dem, råna dem inpå bara kroppen och ödelägga deras land. Inkluderade bland judarnas fiender är i stort sett alla som inte är jude – mer än 99 procent av världens befolkning.**

Vi kommer nu till själva det mycket hyllade Exodus (uttåget): Efter att S.S. hade låtit sin hantlangare, Dödsängeln, döda varje förstfödd i Egypten, inklusive faraos son och alla djur också, mjukade S.S. upp faraos hjärta och farao gav efter för att låta de förbannade parasiterna fly, något S.S. kunde ha ordnat redan från början, eftersom han skrev och regisserade manuset. Innan judarna gav sig av rådde dock Jehova dem eftertryckligt att var och en skulle "låna av sina grannar", det vill säga stjäla, från egyptierna (vilka annars?) alla smycken av guld och smycken av silver de överhuvudtaget kunde få sina smutsiga händer på och springa iväg med bytet. Faktum är att genom de första 12 kapitlen i Andra Mosebok påminner den judiske guden dessa parasiter om och om igen att stjäla egyptiernas smycken innan de gör sig redo att ge sig av. Vad tycker du om det för en rättvis och moralisk Gud? Är det den sortens skit du skulle vilja lära dina barn i söndagsskolan?

Så kommer den stora dagen, och detta brokiga gäng av tjuvar, parasiter och mördare, som har stulit allt byte de kunnat och samlat ihop sina hjordar av nötboskap, getter, får och åsnor, ger sig av mot Röda havet.

I sista ögonblicket förföljer faraos arméer med sexhundra stridsvagnar dem för att föra dem tillbaka, uppenbarligen, och judarna grips av panik. Men inga problem. Moses sträcker bara ut sin arm och Röda havets vatten delar sig och bildar en vägg på vardera sidan av en stig genom Röda havet, en stig som är snustorr. Visst är det ett snyggt trick? Men manusförfattare kan ju skriva vad som helst som deras krokiga små hjärnor kan drömma ihop, och de hade inga problem med det där. De egyptiska arméerna följer efter och vattnet sluter sig över dem och alla drunknar. Jag vet att allt detta hände eftersom jag såg det på filmduken, med Charlton Heston i rollen som Moses och juden Cecil B. DeMille som regissör.

Den dumma historien fortsätter och fortsätter. Efter att ha tillfogat sina tidigare ovilliga värdar allt detta kaos och elände, ska de vandra planlöst och meningslöst i öknen i fyrtio år, medan S.S. subventionerar dem med manna från himlen då och då, innan de tar sig an sina nästa offer. Deras välvilliga S.S. hade lovat dem ett land som flyter av mjölk och honung, vilket för övrigt redan var utvecklat och ockuperat av kanaanéerna, hettiterna, amoréerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna. Men vem bryr sig, de är bara så många gräshoppor som ska krossas under fötterna och göras av med, precis som Shitsack Shamir lovar att göra med palestinierna idag. Teorin är att när man har en ondskefull, rasistisk, sadistisk Super-Spöke på sin sida kan man göra vad som helst, och det kommer alltid att sluta väl för de tjuvaktiga parasiterna. Och "så skedde det." Vi avslutar berättelsen där.

Liksom Holohoax, kristendomen och många andra lögner som judarna pånglat ut i tusentals år, är berättelsen om Exodus ren uppdiktning och inte baserad på någon faktisk historia. De bevis vi har om de forntida judarnas vistelse i Egypten säger oss att, ja, de infekterade landet i hundratals år, och som de eviga parasiter och förstörare de är, fick de hög makt inom regering och finans. De skövlade landet och skinnade befolkningen och blev så avskyvärda att egyptierna till slut tog sig samman och drev ut mördarna en masse, tvärtemot Exodus-berättelsen som hävdade att de inte ville släppa ut dessa parasiter. Faktum är att de drev ut dem och var förbannat glada över att bli av med dem.

Det finns dock flera lärdomar vi kan dra av denna misslyckade historia.

1. Judarna som en parasit sträcker sig långt tillbaka i historien, kanske mer än fyratusen år.

2. En av deras mest fanatiska strävanden genom tiderna är deras vansinniga besatthet av att förstöra den nation eller de nationer i vars vitala delar de har borrat sig in. De har visat denna önskan i berättelsen om Exodus, i berättelsen om Ester, i kapitlet om Uppenbarelseboken (Se kap. 14, s. 164, i NER) där Johannes lägger ut scenariot för deras hämnd för att förstöra Rom, och dussintals nationer sedan dess vars civilisation och folk de faktiskt har förstört.

3. Judarna är medfött ondskefulla och grymma, och har med eftertryck visat detta inte bara i den antika historien, utan ännu tydligare i modern tid. Några exempel är brännandet av södern under inbördeskriget, brandbombningen av Dresden, deras grymma terrorism i Libanon och Palestina, och hundratals andra situationer som är alltför många för att nämnas här.

4. De sprider förödelse och förstörelse i varje värdnation de gör till offer, och denna parasitära existens är lika naturlig för dem som loppor på en hund.

5. Judarna är ett elakt, sadistiskt folk och har inte bara kokat ihop en förvriden historia om sin ras, utan också uppfunnit en elak, sadistisk stamgud åt sig själva, som enligt alla normer i ett civiliserat samhälle är ett förrädiskt, omoraliskt, blodtörstigt monster, en som exakt återspeglar judarnas egen medfödda natur.

6. Vem som helst (a) som tror på sådana vilda och idiotiska historier som berättas i Exodus måste vara enfaldigt lättlurad bortom allt förnuft, och (b) som tillber ett sådant avskyvärt monster som skildras i Exodus, måste vara obotligt galen.

7. Innan vi, den vita rasen, kan återfå vårt förstånd och återta kontrollen över vårt eget öde, måste vi först och främst rensa våra sinnen från detta judiska vansinne och ersätta judisk kristendom med en sund rasreligion som gynnar den vita rasens bästa intressen.

8. Vi måste få bort judarna från våra ryggar och förstöra judendomen en gång för alla. Creativity har den fullständiga och omfattande trosbekännelsen och programmet för att utföra jobbet. DELENDA EST JUDAICA! Kort sagt, vi måste utkämpa ett dödligt krig för vår ras överlevnad, och vi måste göra det nu. RAHOWA!

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del V i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, augusti 1988

Bergspredikan

Det kräftliknande sår som störtade det romerska riket

Om det finns en kortfattad kollektiv uppsättning postulat som karaktäriserar och skiljer kristendomen från judendomen och andra religioner, så är det förvisso de mycket upphaussade saligprisningarna som formuleras i Bergspredikan. Det är denna suicidala samling av extremt dåliga råd som utgör själva hjärtat i kristendomen, och det är i själva verket just dessa råd som tragiskt nog har fört den vita rasen in på en kurs som, om den fortsätter, snart kommer att leda till dess undergång på planeten jorden. Därför, istället för att blint tillbe den på avstånd som en orörlig idol högt uppsatt på en piedestal, låt oss titta närmare på denna angelägenhet, låt oss undersöka exakt vad den säger, och låt oss fråga oss själva – är detta verkligen goda råd, eller är det absolut vansinne? Om det är bra, för vem är det bra – för oss eller våra fiender? Dessutom, om sådana råd tas bokstavligt, skulle dess offer kunna överleva länge, eller är det ett giftigt recept programmerat för självmord?

Bergspredikan är en lång och oändlig meny av suicidala råd som är utspridda i många delar av Nya testamentet. Vi ska försöka samla dessa giftiga rätter på ett och samma bord, undersöka vad vart och ett av dessa recept säger, och vi ska sedan ställa den grundläggande frågan som är Kreativitetens gyllene regel: **Är detta bra för den vita rasen?** Detta är kärnan i vår filosofi – sett ur den vita mannens perspektiv, kommer det att hjälpa eller skada den vita rasen? När vi går igenom listan uppmanar jag läsaren eftertryckligt att upprepade gånger fråga sig själv samma fråga: Är detta verkligen bra för den vita rasen, eller är det skadligt och suicidalt?

Den första salvan i Bergspredikan formuleras mycket nära början av Nya testamentet, nämligen i Matteus 5, 6 och 7. Judarna slösade ingen tid på att komma ut med sitt giftiga bete. Du kommer att märka att i det mesta av Kristi (en fiktiv figur, om vilken det inte finns någon historisk...

protokoll eller bevis) argument, är det avgörande argumentet alltid ett omfattande löfte som är billigt och lätt att ge, inte kostar någonting och är overifierbart. Det löftet är — din belöning kommer att vara i det härefter — himlen, förmodligen, ett annat fiktivt koncept som är overifierbart. Ingen har någonsin varit där, inte heller har någon ens sett, hört, känt eller luktat himlen. De lättlurade tölparna ombeds att bara ta manusförfattarnas ord för det — fråga inte efter bevis, fråga faktiskt inte ens efter en logisk förklaring. Var bara en lättlurad stackare och tro — tro — tro. Och vem ska vi tro på? En skara judiska skribenter, nu sedan länge döda, vars identitet aldrig riktigt fastställts historiskt mer än jultomten eller Gåsmor. En ganska bräcklig grund på vilken du ombeds satsa hela din livsinriktning, tycker du inte? Så låt oss nu se vad dessa judiska skribenter har hittat på och föreskrivit för goyim att följa.

Matteus 5

I början av Matteus 5 hävdar dessa judiska skribenter (det finns inga kända ögonvittnen) Vers 1. *Och när han såg folkskarorna, gick han (Kristus) upp på ett berg; och när han hade satt sig, kom hans lärjungar fram till honom: 2. Och han öppnade sin mun och undervisade dem och sade: 3. Saliga är de som är fattiga i anden, ty dem tillhör himmelriket.*

Låt oss stanna upp en minut där. Vad han säger (enligt uppgift, eftersom det egentligen inte finns några bevis för att han någonsin sa det, eller ens att han någonsin existerat) är att den kristna läran gynnar de "fattiga i anden", nämligen de svagsinta, idioterna, moronerna, de lata och de odugliga, och vi har automatiskt en speciell belöning för dem — de kommer automatiskt till himlen! Är inte det fantastiskt? Vad den här världen behöver är fler moroner, idioter och odugliga tölpar. Detta är samma idé som "vår" judiska regering driver under täckmantel av "kvotering" som gynnar negrerna. Visst är ingen av dessa idéer bra för den vita rasen utan är kraftigt vinklade mot oss.

Låt mig fråga dig — skulle du vilja se dig själv omgiven av sådant avskum och ha bördan att mata, klä, hysa och ta hand om sådant värdelöst skräp? Är detta bra för den vita rasen som en vägledande princip, eller skulle du hellre se en ökning av intelligenta, produktiva, kreativa vita människor som hjälper till att bygga en vitare och ljusare värld som Creativity förespråkar?

Vi går vidare. *"Saliga är de saktmodiga, ty de skall ärva jorden"*. Samma idé. Medan idioterna och de

idioter ska garanteras himlen, de saktmodiga å andra sidan, som är mer eller mindre av samma skrot och korn, men förmodligen bara ett snäpp över idioterna och dårarna, till dem skulle Kristus generöst testamentera jorden. Detta judiska knep är uppenbarligen skräddarsytt för att göra militanta vita män saktmodiga och undergivna så att judarna, som inte ger mycket för sådant skräp, ska få lättare att ta över denna planet, förslava, exploatera och skövla sina offer. Ska de saktmodiga ärva jorden? Till det säger vi Skapare — helvete heller! Inte om vi kan hjälpa det!

Matteus 5 fortsätter i liknande stil: "Saliga är de barmhärtiga, ty de skall få barmhärtighet." Verkligen? Fråga mennoniterna i Ryssland (mina förfäder) som förlorade allt i sin välvilliga, pacifistiska och barmhärtiga inställning till det judiska angreppet. "Saliga är" — de renhjärtade, fredsstiftarna, de rättfärdiga och en hel uppsjö av andra undergivna får. Dessa är de föredragna, de "saliga" som judarna håller upp som modeller, i vars form de skulle vilja omvända och förvända goyim så att de skulle få en foglig massa av pacifistiska lättlurade stackare att hantera, stackare som de enkelt kan mjölka, exploatera och förslava.

I kapitel 5 av Matteus finns en blandad kompott av ytterligare en udda sortering av hemska hot, varningar och förmaningar för att fördunkla och förvirra de vidskepliga och lättrogna. I vers 22 står det "den som säger 'Raka' (judiska för fåfäng person) till sin broder är skyldig att stå till svars inför rådet (dvs. domen), men den som säger 'dåre' är skyldig att hamna i det brinnande Gehenna." Det är ganska drastiskt. Om du någonsin har kallat din bror (och/eller syster, antar jag) för en dåre, ja, då åker du raka vägen till helvetet för att stekas, rostas och fräsa för evigt och en dag. Det är åtminstone vad denna lilla pärla som tillskrivs Kristus säger.

Vi går till vers 28. "Men jag säger er: den som ser på en kvinna med åtrå har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta." Stackars president Jimmy Carter. Han erkände i en Playboy-intervju att han kanske vid ett eller annat tillfälle hade "åtrått" kvinnor. Uppenbarligen är stackars Jimmy förpassad till helvetets eld, eftersom han har begått äktenskapsbrott och brutit mot ett av de heliga tio budorden. Han är dock inte ensam. Eftersom alla äktenskap och sexuella föreningar som är nödvändiga för att frambringa nästa generation börjar med Naturens sexuella attraktion, vilket är vad den judiska bibeln kallar lust, antar jag att alla våra förfäder har hyst lust och hamnat i helvetet. Det har praktiskt taget alla andra också som inte var och inte är våra

förfäder. De är också dömda till helvetet. Oavsett hur man ser på det är vers 28 ett ganska korkat stycke nonsens.

De nästa två verserna är ännu fånigare, faktiskt helt vansinniga. Vers 29 säger "om ditt högra öga förleder dig till synd, så riv ut det och kasta det ifrån dig." Vers 30 säger "om din högra hand förleder dig till synd, så hugg av den och kasta den ifrån dig." Budskapet är att om antingen dina ögon eller dina händer är medverkande till att leda dig i synd, riv ut dem, hugg av dem och kasta dem till hundarna. Nu eftersom ögonen och händerna praktiskt taget alltid är medverkande i nästan allt vi gör, och eftersom vi (enligt den judiska boken) alla är ett gäng odugliga syndare som syndar ständigt och upprepat, borde därför nästan alla riva ut sina ögon och hugga av sina händer (höger eller vänster, eller båda). Ändå verkar jag på något sätt inte känna till några "fromma" kristna som har följt detta råd, och de skulle behöva vara helt galna för att göra det. Skulle det vara bra för den vita rasen att följa den här typen av galna förslag? (Jag har hört talas om vissa människor som faktiskt har varit galna nog att sticka ut ett öga eller hugga av sin hand på anstiftan av detta idiotiska råd.)

Matteus 5:39 säger: "Stå inte emot det onda: utan om någon slår dig på din högra kind, så vänd också den andra mot honom." Perfekt råd för att ge efter för fienden utan att ens bjuda motstånd. Perfekt råd för att förvandla den naturligt militanta vita rasen till en hord av pacifistiska mesar så att judarna kan ta över, som de har gjort i Palestina, och våldta, mörda och plundra sina offer. Är detta ett bra råd för den vita rasen när de konfronteras av judarna och rasblandade folk i ett förrädiskt utrotningskrig?

De dåliga råden fortsätter. Vers 40 säger "Och om någon vill gå till rätta med dig för att få din livklädnad, så låt honom få din mantel också." Vers 42 säger "Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig."

Allt detta kan vara bra för tjuvar, gamar, gratisätare och skurkar, men det är ganska förödande råd för de ärliga, hårt arbetande medborgare som detta riktar sig till. Om de goda medborgarna vore fåniga nog att följa sådana dumma instruktioner, skulle samhället snart bryta samman i anarki och omfattande plundring. Ingen skulle producera, arbeta eller spara. Det skulle bli en kriminell hord av iglar som försöker få vad de kan från andra parasiter, genom att stjäla, tigga eller låna. Är det den här typen av samhälle vi har i åtanke när vi bygger en vitare och ljusare värld?

Nu har vi dragit upp den ena tunnan full med skräp efter den andra i de dyrbara "råd" som förmodas ha delats ut av en fiktiv "Kristus", men vi kommer nu till det mest självmordsbenägna stycket giftigt skräp av alla i vers 44. "Men jag säger eder: älsken edra ovänner, välsignen dem som förbanna eder, gören gott mot dem som hata eder, och bedjen för dem som förfölja eder och göra eder skada."

Hur galen kan man bli? Antog de kristna "demokratierna" denna policy när de beslutade att krossa Tyskland (på judisk anstiftan), bomba Hamburg och dussintals andra stora tyska städer till spillror och ruin, inklusive den fruktansvärda folkmordsliknande brandbombningen av Dresden? Följer "Guds utvalda folk" i Palestina detta budord när Shitsack Shamir svär att han ska krossa araberna som om de vore insekter (gräshoppor)? Ska vi overksamt se på och låta judarna förstöra den vita rasen och vända andra kinden till medan de gör det? Är detta bra för den vita rasen? Eller ska vi vända vår vrede och hämnd mot judarna för de miljontals vita människor de har mördat, plundrat och förintat? **Ska vi hämnas Dresden? Vi Skapare säger ja, tusen gånger ja!**

Vi är inte benägna att vara så idiotiska att vi älskar våra fiender, utan tvärtom följer vi Naturens lagar som säger — förinta dina fiender innan de förintar dig. DET är betydligt mer logiskt.

Låt oss följa Matteus 5 till det bittra slutet, vars sista vers säger: "Varen fördenskull fullkomliga, såsom eder fader i himmelen är fullkomlig." Verkligen? Låt oss granska detta dubbelspel och se hur fullkomlig "fadern i himmelen" är. Som jag minns historien i Gamla testamentet, när han inte gillade alla de miljontals människor han hade skapat, blev han en massmördare och dränkte dem allesammans som en flock råttor. När han inte gillade vad Judas förstfödde son Er hade gjort, slog han helt enkelt ihjäl honom som en maffiagangster skulle likvidera sina fiender (1 Mosebok 38). Som jag vidare minns de fina bibelberättelserna jag fick lära mig i söndagsskolan, trots alla Herrens förmaningar mot äktenskapsbrott, "steg han själv ner" över en gift kvinna, nämligen en judinna vid namn Maria som redan var gift med en man vid namn Josef, och gjorde henne gravid. Jag skulle kunna citera dussintals andra kriminella och omoraliska egenskaper hos den "fullkomlige" judiske guden, men jag vill hålla mig till Bergspredikan. Märkligt nog, om vi dödliga skulle utföra någon av dessa handlingar begångna av det "fullkomliga" spöket, fördöms vi som syndare, utsedda för helveteseld och svavel. Allt jag kan säga är vilket enormt hycklande dubbelspel som ryms i det så

kallade "Heliga Skrifter", vilka varken är heliga eller ens moraliska.

Matteus 6

I detta kapitel svamlar den fiktive Kristus på berget vidare med en hel del annat nonsens av liten betydelse, inklusive ett smakprov av den föreslagna "Fader vår". Det mesta av detta är inte värt att belysa, och jag kommer bara att beröra några få punkter.

Medan det ges en detaljerad och besvärlig föreskrift om vad och hur du ska be, säger det dig i vers 8, rent ut sagt, varför ens bry sig – din fader i himlen vet redan vad du behöver, så spara din andedräkt, besvära honom inte med en lång och upprepad visa och dans.

Men några riktigt elaka, destruktiva råd som skulle undergräva vilket produktivt samhälle som helst formuleras mellan verserna 25 till 34. Dessa säger i praktiken: Gör dig inga bekymmer för ditt liv. Planera ingenting. Oroa dig inte för vad du ska äta eller dricka eller vad du ska ha på dig. Var som himlens fåglar: de varken sår eller skördar, men den himmelske fadern föder dem som han gör med dem. Var som markens liljor: de oroar sig inte för vad de ska ha på sig – den himmelske fadern ska klä dem. (Ett dumt argument som kastas in är att detta är sådana saker som hedningarna söker efter, och du vill väl inte vara som de där hemska hedningarna, eller hur?)

Det slutar med att säga *"gör er alltså inga bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sina bekymmer."* Är inte det ett lysande råd för en perfekt undanflykt för att förvandla oss alla till en hord av håglösa, oansvariga luffare? Detta är inte heller till gagn för den vita rasen.

Matteus 7

Detta sista kapitel till bergspredikan fortsätter i en liknande anda av nonsens, och kommer inte med mycket som inte redan har sagts. Det finns bara två verser som jag kommer att nämna.

Vers 1 säger "Döm inte, så blir ni inte dömda." Detta är ännu ett uselt råd som, om det följdes, skulle förvandla offret till en dreglande idiot. Som alla vid sina sinnens fulla bruk vet, är gott omdöme kännetecknet för en intelligent person. Vi uppmanas upprepade gånger i varje vaket ögonblick av vårt liv att utöva gott omdöme – inte bara när vi bedömer andra människor – anställda, kollegor, etc., utan i alla våra handlingar och beslut som involverar att lösa de problem som konfronterar oss varje dag i våra liv. Om vi är

att avstå från att använda vårt goda omdöme, kan vi lika gärna kasta ut våra hjärnor genom fönstret tillsammans med vårt kasserade omdöme. Vad ska vi annars använda våra hjärnor till om inte till omdöme när vi fattar beslut? Inte särskilt goda råd för den vita rasens överlevnad, milt uttryckt.

S:t Lukas

Så mycket för Matteus 5, 6 och 7. Det finns mer skräp i resten av Matteus, men det är inte värt att förfölja eller leta fram ur det fortsatta blandade avfallet. En något liknande version av Bergspredikan upprepas i flera kapitel i Lukas, förutom att Kristus denna gång påstås predika på en slätt med en folkmassa omkring sig, eller så är han i synagogorna i Galileen, eller vid sjön Gennesaret, eller i Kapernaum. Oavsett vilket är budskapet lika dumt och destruktivt som någonsin, och ingen tänkande vit man skulle ta det på allvar. Här är några av de pärlor han delar ut:

LUKAS 12:51: "Menen I att jag har kommit för att skaffa frid på jorden? Nej, säger jag eder, fastmer söndring." Vers 52 "Ty härefter skola fem i ett och samma hus vara söndrade mot varandra, tre mot två och två mot tre," Vers 53 "Fadern mot sonen och sonen mot fadern; modern mot dottern och dottern mot modern; svärmodern mot sin svärdotter och svärdottern mot sin svärmoder."

Så ligger det alltså till. Inte frid, utan ändlös osämja och splittring. Var hörde jag det där skräpet om att Kristus hade kommit för att ge oss det glada budskapet – Frid på jorden och god vilja till alla människor?

Vi kommer till Lukas 14:26. "Om någon kommer till mig och icke hatar sin fader och sin moder, och sin hustru och sina barn, och sina bröder och sina systrar, därtill ock sitt eget liv, så kan han icke vara min lärjunge." Oj! Verkligen? Tala om vansinniga och omättliga hatare! Vi rasister blir alltid fördömda som hatare av ingen annan anledning än att vi ÄLSKAR vår ras och vårt eget folk. Vi Skapare säger -- älska din egen familj, älska ditt eget slag, älska din egen ras, och hata dina fiender. Det, tror jag, är betydligt mer logiskt än att älska sina fiender och hata sin egen familj och sitt eget folk.

Ytterligare en sak och sedan lämnar vi hela denna ormgrop, och det är Lukas 18:24 och 25 där denne utdelare av all denna stora visdom påstås säga: "Hur svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds rike!"

STÅ INTE EMOT DET ONDA: MEN VEM SOM ÄN SLÅR DIG PÅ DIN HÖGRA KIND, VÄND OCKSÅ DEN ANDRA MOT HONOM. OCH OM EN "JUDE" VILL STÄMMA DIG INFÖR RÄTTA OCH TA IFRÅN DIG DIN ROCK, LÅT HONOM FÅ DIN MANTEL OCH DIN EGENDOM OCKSÅ. GE ALLT DU HAR TILL MINA VÄNNER, JUDARNA.

~ BERGSPREDIKAN ~

av himlen. Ty det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga, än för en rik man att komma in i Guds rike."

Vilket förrädiskt uttalande, utformat för att appellera till slavmentaliteten — de fattiga, de lata, de avundsjuka, parasiterna och dagdrivarna.

Hela vår konstruktiva civilisation byggdes av energiska, flitiga, hårt arbetande män och kvinnor som var sparsamma, drivna och intelligenta. Om vi ska fördöma dem som de skyldiga, vilka skulle då finnas kvar för att bygga familjer, vägar, städer, jordbruk, järnvägar, företag, etc., och alla de andra tillbehören till en progressiv, blomstrande civilisation? Dagdrivare, parasiter och judiska parasiter? Nej, de bygger inte, de bara förstör. Men om du har följt kärnan i praktiskt taget varje ruttet och destruktivt råd som getts till läsarna av Nya

Testamentet, allt leder i samma riktning – nämligen att förhärliga och upphöja idioterna, moronerna, gratissnyltarna och parasiterna å ena sidan, och fördöma och förkasta de intelligenta, arbetarna och producenterna å den andra sidan.

Det, min vän, är den sortens råd som förstör civilisationer och samhällen.

Det är hög tid att vi exponerar denna högt prisade Bergspredikan som ett stycke ruttnat judiskt råd, utformat för att förvandla den vite mannens hjärna till mos och de kämpande militanterna till fega pacifister. I detta har de lyckats över deras vildaste drömmar. "Saligprisningarna" är själva essensen av sinnesförvirrande kristendom, och det var kristendomen som störtade det en gång så virila romerska riket. Samma dialektiska gift har förlamat den vita rasens sinne ända sedan dess och, tillsammans med två andra judiska verktyg, kommunism och "demokrati", driver det den vita rasen mot folkmord. Motgiftet mot allt detta judiska gift är Kreativitet. Låt oss få ut dessa tio miljoner exemplar av Den Vite Mannens Bibel, bygga vår rörelse till en kraftfull murbräcka och krossa judisk kristendom och judendom in i total och slutgiltig glömska.

* * * * *

Det är inte bara moraliskt rättfärdigat, utan vår skyldighet att förlöjliga det som är löjligt när sådant skräp bedrägligt sprids som "Evangeliets sanning".

* * * * *

Den yttersta fasan är den vita rasens bastardisering.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats
Del VI i en fortlöpande serie
Racial Loyalty, september 1988

Himmel och (mestadels) Helvete

För några år sedan i Racial Loyalty nr 7 skrev jag en artikel om fiktiva koncept (Expanding Creativity, s. 109) där jag observerade att världen styrdes av sådana. Bland dessa koncept listade jag ett antal sådana lögner som har blivit allmänt accepterade, men som inte har nu eller någonsin haft någon grund i fakta eller verklighet. Detta inkluderade sådana koncept som andar och deras oräkneliga varianter, inkomst, på vilken en enorm avgift av plundring, piratkopiering och utpressning baseras, och en uppsjö av andra fiktiva idéer och koncept. Den gemensamma nämnaren för alla dessa populariserade lögner är att även om de är vaga, oklara och aldrig har blivit tydligt definierade eller beskrivna, har de likväl **främjats så ihärdigt att den allmänna tanklösa allmänheten har accepterat sådana koncept (lögner) som existerande i verkligheten.**

Det finns två sådana enastående koncept som jag vill utforska mer ingående i denna artikel. Efter att idén om att andar existerar (Se "Vad är en ande?" i RAHOWA! Sidan 58) har blivit ordentligt inpräglad i sinnena hos de vidskepliga och de lättlurade, kommer koncepten om HIMMEL och HELVETE in i bilden för att användas som hårdhandskade påkar med vilka man kan skrämma, locka, lirka, terrorisera och driva dessa förvirrade och kuvade stackare in i ledet. Dessa två koncept har varit de två mest kraftfulla och användbara verktygen och vapnen som kristendomen och deras lögnaktiga månglare har använt i nästan två årtusenden för att bana sig väg till makt och inflytande och för att dominera och skrämma sina kuvade offer. Av dessa två fiktiva koncept, nämligen himmel och helvete, har det senare varit det i särklass mest kraftfulla vapnet. Som en landsortspredikant kortfattat sammanfattade det: "En religion utan helvete är inte värd ett ruttet öre."

Låt oss först utforska vad vi vet om himlen. Vad VET vi egentligen om den? Faktiskt ingenting. Ingen har någonsin varit där, ingen har någonsin sett, hört, känt eller luktat himlen. Min far såg den aldrig med egna ögon så att han kunde berätta för mig om den. Det gjorde inte heller min mor, inte heller någon av mina mor- eller farföräldrar, farbröder eller fastrar eller kusiner, inte heller någon av deras förfäder. Inte heller har någon okunnig eller utbildad

predikant, även om de vilt kommer att tala om dess obegränsade attraktioner som om de vore en reklambyrå för resor som säljer dig en ändlös exkursion till en plats av evig salighet. "Beautiful Isle of Somewhere" som sången går. Låter inte det underbart? Tja, det borde det göra. Dessa ljugande schackrare har haft fördelen av århundraden för att förfina sin teknik och några av de mest fertila fantasier mänskligheten har frambringat. Det är inom denna bakgrund och detta sammanhang som de har kunnat formulera sin lockande propaganda och finjustera sitt listiga val av bedrägliga ord. Men har någon av dem sett himlen med egna ögon? Nej, det har de inte. Har de någonsin pratat med någon som har gjort det? Nej, det har de inte. Vet de var den ligger? Tja, den är "där uppe", en sannerligen vag beskrivning när man betänker att jorden snurrar runt sin axel var 24:e timme, färdas i en omloppsbana runt solen, och solen själv är bara en i en galax av miljarder andra solar i ett universum av miljarder galaxer. Så var är "där uppe"? Vet dessa förvirrade predikanter, när de lovar dig himlen, vad de pratar om? Nej, det gör de inte. De har inte den blekaste aning. De bara ljuger för dig, ger vilda, långsökta löften som de vet att de aldrig kommer att behöva uppfylla. De vet att de aldrig kommer att ställas inför rätta där de kommer att tvingas leverera utlovade varor, eftersom alla dessa saker förmodligen finns i "nästa värld", en vag värld som aldrig anländer, som aldrig existerat utom i fantasin hos några listiga bedragare. Dessa skickliga bedragare har vävt bilder så lockande, så vaga att vem som helst kommer att ha gott om utrymme att ägna sig åt sina käraste fantasier och låta dem löpa fritt efter hjärtans lust.

Ett fördummat och misslyckat koncept av himlen förebådades redan i Gamla testamentet, vilket återspeglar judarnas och Främre Orientens forntida kosmogonier. Enligt detta är himlen en enorm solid kupolliknande utbredning, eller ett fäste "ovanför" jorden, som skiljer vattnen "ovanför" från vattnen "nedanför". Låt oss nu stanna upp precis där och undersöka detta påstående om "där uppe". Hur långt "där uppe" antas himlen ligga från jorden? Om du frågar en predikant var himlen är, kommer han skämtsamt att vifta bort det och vagt peka "uppåt" från där han står, med ett avstånd som är helt okänt. Det är bara "där uppe" kommer han att säga, pekande uppåt. Men det är ett ganska dumt svar, särskilt när himlen är den huvudattraktion han säljer till dig. "Där uppe" för en man som står i Melbourne, Australien, skulle som vi alla vet peka i en exakt motsatt riktning mot en man som pekar "där uppe" och står på gatorna i Toronto, Kanada. Så var är den? Den

predikant, precis som alla andra, inte har den blekaste aning om vad han talar om.

Men låt oss fortsätta försöka beskriva konceptet så som det skisseras i Gamla Testamentet. ”Ovanför” ”fästet” (två meningslösa ord) fanns urvattnen och där låg också Gudomens boning; i fästet sattes stjärnorna, blinkande små ljus för att roa oss jordbor. Mellan fästet och jorden var platsen där fåglarna flyger och molnen svävar. Dessa forntida okunniga stackare var då fortfarande ovetande om att jorden var rund, och de var inte heller medvetna om att den hade en atmosfär. Som Gudomens boning omtalas himlen som en tron, ett palats eller ett tempel till vilket helgonens och syndarnas böner automatiskt steg som en stigande rökspiral. De forntida judiska skojarna som skrev Gamla Testamentet var inte särskilt specifika gällande himlen eller helvetet, och de brydde sig inte heller särskilt mycket. Faktum är att helvetet knappt nämndes alls. Hebréerna var mycket mer upptagna med att koka ihop en fiktiv historia om sig själva och sina förfäder, Abie, Ikie och Jakie.

Det var inte förrän judarna tog sig an uppgiften att koka ihop en självmordsreligion för att störta det romerska imperiet som koncepten om himmel och helvete antog monumentala proportioner. Späckat med den giftiga menyn från Bergspredikans doktrin, gick Nya Testamentet in för det på allvar för att få dessa lättlurade hedningar att tro! tro! tro! Hur gjorde de det? Först och främst piffade de upp konceptet om himlen med mycket mer lockande skyltfönsterdekorationer. Himlen utmålades nu som en super-duper Superdome, en plats som till och med fantasin hos dagens tv-månglare och manusförfattare skulle ha stora svårigheter att överträffa. Som det beskrivs i Uppenbarelseboken 21 är himlen mer än bara en Superdome. Det är en högst fantastisk stad, en som skulle få ögonen på även den mest giriga, materialistiska jude att tindra av avund. Det är en stad som är tolvtusen stadier lång, bred och hög. Detta översätts till 240 mil i fyrkant och även 240 mil hög. Vilken Superdome! Murarna är 65 meter höga och består av inget mindre än ädelstenar, mestadels jaspis. Själva staden är rent guld! Tänk dig det — 240 mil hög! Nya Testamentet ger sedan ytterligare en detaljerad beskrivning av de tolv grundstenarna, alla av ädelstenar, inget mindre. Den första grundstenen är av jaspis, den andra av safir, den tredje kalcedon, den fjärde smaragd och så vidare uppåt. Staden har tolv portar, alla av pärlor. Men själva staden — rent guld — ”likt genomskinligt glas”. Vilket hemställe! Vilket kap!

Efter alla dessa detaljer lämnas många (de flesta) av de relevanta frågorna obesvarade. Finns det någon luft "där uppe"? Äter vi? Om så är fallet, vad? Hur tillbringar vi vår tid i evigheten? (Det är en jäkla massa tid!) Är sex tillåtet, eller är vi alla avkönade, kastrerade eunucker? Är våra kroppar fortfarande materiella med vikt och massa, eller är vi bara viktlösa, karaktärslösa, hjärnlösa, genomskinliga "andar"? Den besvarar ingen av dessa viktiga frågor. Uppenbarligen är vi bara en massa hjärnlösa, viktlösa, genomskinliga hantlangare som fladdrar genom rymden, spelar harpa och slår ihop läpparna för att prisa en superegotistisk "Herre" (läs tyrann) i all evighet. Personligen har en sådan tillvaro inte mycket lockelse för mig. Det skulle bli ganska tråkigt efter de första 15 minuterna, för att inte tala om de kommande femtio miljarder åren.

En märklig sak sägs hända med själens flykt på dess väg till himlen. Det sker uppenbarligen en plötslig och motsägelsefull förändring i värderingar. Medan det i Matteus 6:19 står "Samla er inte skatter på jorden", blir nu plötsligt, väl "uppe" i himlen, alla dessa ekonomiska handelsskatter — guld, silver, ädelstenar, etc. — extremt eftertraktade. Faktum är att för att locka de lättlurade bondtölparna i sin fälla, dinglar de ljugande predikanterna en himmel framför sina offers fantasi som skulle få vilken girig judes ögon som helst att spärras upp av upphetsning.

Frågan är, om vi förmanas att undvika alla dessa ekonomiska skatter på jorden där de kan användas för att köpa livets nödvändigheter, såsom mat, kläder och bostad, varför blir de då så eftertraktade i himlen, där vi förmodas vara en flock eteriska spöken som fladdrar genom molnen? Vilken tänkbar nytta skulle guld, silver och ädelstenar ha på en plats för handel eller jordiska livsnödvändigheter? Vilken dum motsägelse. Tala om vilda historier! Tala om hyckleri! Denna är svår att överträffa.

Det finns en annan märklig motsägelse i denna bluff om himmel och helvete, och jag har aldrig hört talas om någon predikant som någonsin vågat ta upp den och ge en rimlig förklaring. Vi får veta att när man väl är i himlen är allt så lycksaligt och så fridfullt och det finns inte en sak att oroa sig för som kan fläcka den perfekta bilden. Låt mig nu ställa denna fråga — anta att en mor hade ett halvt dussin barn — pojkar och flickor. När hon dog, anta att hon var en av de lyckliga få som kom till himlen, men när hennes barn dog hamnade de alla i helvetet, en situation som skulle vara en ganska vanlig knipa med tanke på att oddsen är ungefär ett på 100 att någon överhuvudtaget kommer till himlen. Nu då, kan du föreställa dig någon mor (eller

fader, eller bror, eller syster) som är saligt lyckliga och likgiltiga när de tvingas se sina nära och kära torteras inför sina egna ögon i den eldiga avgrunden dag efter dag? Uppenbarligen är de två grupperna öppet synliga och i kommunikation med varandra, vilket framgår av berättelsen om Lasarus i himlen och de rika männen i helvetet, där den senare desperat ber om en droppe vatten på sin heta tunga, och Lasarus skoningslöst avvisar honom. (Se Lukas 16) Inte bara avvisar honom, utan gottar sig åt den rike mannens elände – innebörden är att nu när rollerna är ombytta, är Lasarus förbannat glad över den andra varelseens oändliga tortyr.

Så mycket för den judiska himlen med allt dess skyltfönsterpynt av diamanter, guld och ädelstenar. Vi kommer nu till den verkliga stötestenen vad gäller vad spelet egentligen går ut på. Detta judiska bedrägeri var så riggat mot de stackars tölparna som ville komma till himlen att de flesta av dem inte kunde det, oavsett hur hårt de försökte. (Läs igen, "Att komma till himlen: Projekt omöjligt; eller Alla hamnar i helvetet", s. 172, *Nature's Eternal Religion*.) Enligt de oräkneliga hinder som avsiktligt satts upp, är minst 99 procent av alla dödliga dömda att hamna i den eldiga avgrunden av evig tortyr. Så enligt alla standarder, enligt all statistik, är helvetet en mycket större, mycket mer befolkad och en viktigare del av händelserna än himlen, eftersom det är där den kärleksfulle, barmhärtige judiske Guden uppenbarligen planerade att spärra in de flesta av oss dödliga syndare för all evighet efter att vi förvandlats till "andar". Så låt oss ta en närmare titt på helvetet.

Detta avskyvärda koncept utvecklades i tre stadier och blev mer skräckinjagande ju längre det led. Det uppstod som det hebreiska ordet "Sheol" i Gamla testamentet, en dyster men relativt harmlös boning för de döda, som inte antydde några moraliska skillnader, lidande eller straff. Det grekiska ordet "Hades" hade ytterligare implikationer och antydde en dyster region under jorden som de avlidnas "själar" trädde in i genom portar och sedan dröjde kvar i en skuggig tillvaro skild från människa och Gud, och få män vågade uttrycka hopp om mer än detta i "det kommande livet", som ses i Job 19:25-27, Psaltaren 16:8-11 och 17:15, och på andra ställen. Vid tiden för Daniels bok hade det utvecklats en mer avancerad eskatologi och den förutspådde en uppståndelse och dom, även om spelets regler förblev oklara och ospecificerade.

Det blev dock en helt ny spelplan när judarna slog sina kloka huvuden ihop och kokade ihop det Nya

Testamente för att skrämma vettet ur de ideologiskt vacklande romarna, som judarna hade siktat in sig på att nedmontera. Judarna höll sig vakna mången sömnlös natt för att försöka frammana ett koncept så hemskt, så **hemskt, så sadistiskt, så skrämmande, utformat för att göra en osammanhängande, snyftande vekling av den mest robusta och beslutsamma individ, förutsatt att han eller hon var dum nog att tro på en sådan plats.** Judarna gjorde sitt jobb väl. Det skulle vara svårt, om inte omöjligt, att hitta på en mer hemsk och skrämmande styggelse än det helvete de drömde ihop i Nya Testamentet.

Enligt Nya Testamentet är det en eldig grop, en sjö av brinnande svavel, en plats för evig tortyr som det inte finns någon flykt ifrån. Tala om det sadistiska Gulag-systemet med slavarbetsläger i Sovjetunionen och andra platser bakom järnridån! De har ingenting att sätta emot kristendomens koncept om ett eldigt helvete. I de jordiska tortyrlägren "tillåts" folk åtminstone att dö och deras dagar av tortyr är slut för alltid. Inte så i den kristnes helvete. Tortyren är intensiv, den är kontinuerlig utan respit, ingen "paus". Den är evig. Hur sadistisk kan man bli?

HIMMEL OCH HELVETE

VI BORDE VARA TACKSAMMA ATT DET FINNS ETT HELVETE. OM DET INTE FANNS, SKULLE VI ALLA VARA ARBETSLÖSA OCH BLI TVUNGNA ATT SÖKA NÅGON FORM AV ÄRLIG ANSTÄLLNING.

Under årens lopp har jag samlat filer med information om en mängd olika ämnen. En av dessa filer handlar om helvetet. I den, bland andra urklipp och material, hittar jag ett litet häfte som skickats till mig av någon kristen predikant. Det är ett 32-sidigt häfte med titeln "Hell Fire" (Helveteseld), utgivet av en "evangelist" vid namn Oliver B. Greene, som uppger sin adress som Greenville, S.C. Det är tänkt att sprida Kristi "glada budskap", men det som sägs i dess invecklade, förvridna budskap skulle vara tillräckligt för att driva en rationell människa till vansinne. Han ställer frågan i början av häftet: Är elden i helvetet verklig eld? Eller är det en fiktiv eld? Eller symbolisk eld? Eller ingen eld alls? Sedan fortsätter han med att försäkra dig, lilla vän, att den sannerligen är verklig, låt mig säga dig det.

Här är några av hans utvalda passager, många citerade direkt från den "Heliga Skrift" för att inte bara försäkra oss om att helveteselden är mer verklig än verklig, utan för att strö salt i såren berättar han för oss att den är hetare än någon eld på jorden. Han citerar Jesus som säger: "Om din hand förleder dig till synd, så hugg av den. Det är bättre för dig att gå in i livet stympad än att ha båda händerna i behåll och komma till HELVETET, till ELDEN SOM ALDRIG SLÄCKS; där deras mask inte dör och elden inte släcks." (Allt detta upprepas igen med att foten huggs av, och sedan att ögat plockas ut.) (Markus 9:43-48) Efter att ha citerat detta eländiga stycke idioti, påpekar evangelist Greene sedan triumferande att Kristus använder termen "Eld" fem gånger i sex verser, "Helveteseld" en gång, och att "elden aldrig skall släckas" fem gånger. Så... det är bäst att du tror på det. Han fortsätter i all oändlighet med hot och förmaningar tillskrivna Kristus, vilka, om de gjordes av en galen brottsling här på jorden, skulle leda till att en sådan dåre snart hängdes i närmaste träd av en uppretad folkmassa. Evangelist Greene betonar sina uppviglande hot med rött bläck och versaler på ord och fraser som "och skall kasta dem i en BRINNANDE UGN;", "evig eld"; "Helvetet BRINNER NU och HELVETET kommer att BRINNA FÖR EVIGT", och så vidare. Sedan kommer slutklämmen – du kan inte fly, det finns bara en sak att göra – tro! tro! tro!

Det gör mig illamående att läsa sådant skräp. Detta är samma taktik som en Chicago-gangster av Al Capones typ, som skulle hota med att bryta dina armar eller ben, eller stoppa dig i en cementtunna och släppa ner dig i Lake Michigan om du inte gick med på hans krav. Hur detta ska kunna relateras till ett snällt, kärleksfullt och medkännande spöke "där uppe" någonstans i skyn, kan bara en sjuk, pervers idiot förklara. Jag har fått nog av helvetet. Åt helvete med alltihop.

* * * *

Det finns några verkliga och nuvarande faror som möter oss dödliga här på jorden – och den mest överhängande och nuvarande faran är bastardiseringen och förslavandet av den vita rasen och dess framtida avkomma av samma sadistiska vidunder som drömde ihop tidernas ultimata skräck – det fiktiva konceptet om helvetet. Jag pratar inte om eskimåerna – jag pratar om de förbannade judarna. Så vi gör bäst i att inte slösa mer tid på sådant nonsens, utan låt oss istället rycka upp oss – få ut de där 10 miljonerna av Den Vite Mannens Biblar och släcka den parasitära pesten som sätter eld på den verkliga världen och skapar ett helvete här på jorden.

* * * * *

Det mest häpnadsväckande resultatet under 1900-talet har varit den otroliga framgång med vilken den judiska konspirationen har lurat den vita rasen att förråda sitt ovärderliga arv för en hög med skräp.

* * * * *

Politiska partier är benägna att ingå kompromisser, men en världsåskådning gör aldrig detta. Ett politiskt parti är böjt att anpassa sina läror i syfte att möta sina motståndares, men en världsåskådning proklamerar sin egen ofelbarhet. -- Adolf Hitler

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del VII i en pågående serie

Racial Loyalty, oktober 1988

Nonsens och hokus pokus

Den heliga skrift antas vara skriven av det judiska superspöket vars visdom och intelligens inte bör ifrågasättas. Här är ett prov på supervisdom som låter väldigt likt att leka "ole dole doff", kasta ut en nigger i en korg.

Vi citerar ordagrant från

TREDJE MOSEBOK: Kapitel 14

1. *Och HERREN talade till Mose och sade:*

2. *Detta skall vara lagen om den spetälske på hans reningsdag: Han skall föras till prästen:*

3. *Och prästen skall gå ut ur lägret; och prästen skall se efter, och se, om den spetälskes spetälska är läkt;*

4. *Då skall prästen bjuda att man för den som skall renas tar två levande och rena fåglar, och cederträ, och scharlakansrött garn, och isop;*

5. *Och prästen skall bjuda att man slaktar den ena fågeln i ett lerkärl över rinnande vatten:*

6. *Vad den levande fågeln beträffar, skall han ta den, och cederträet, och det scharlakansröda garnet, och isopen, och doppa dem och den levande fågeln i blodet från den fågel som slaktades över det rinnande vattnet:*

7. *Och han skall stänka sju gånger på honom som skall renas från spetälskan, och skall förklara honom ren, och skall släppa den levande fågeln lös ut på öppna fältet.*

8. *Och den som skall renas skall tvätta sina kläder och raka av sig allt sitt hår och bada i vatten, så att han blir ren: och därefter skall han komma in i lägret, men skall stanna utanför sitt tält i sju dagar.*

9. *Men på sjunde dagen skall det ske, att han skall raka av sig allt sitt hår på huvudet och sitt skägg och sina ögonbryn, ja, allt sitt hår skall han raka av: och han skall tvätta sina kläder, och han skall bada sin kropp i vatten, och han skall vara ren.*

10. Och på åttonde dagen skall han taga två felfria lamm av hankön och ett årsgammalt felfritt lamm av honkön, så ock tre tiondedels efa fint mjöl till spisoffer, blandat med olja, och en log olja.

11. Och prästen som utför reningen skall ställa fram den man som skall renas, tillsammans med dessa ting, inför HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.

12. Och prästen skall taga det ena lammet av hankön och offra det till skuldoffer, så ock log-måttet med olja, och han skall vifta dem som ett viftoffer inför HERRENS ansikte.

13. Och han skall slakta lammet på den plats där man slaktar syndoffret och brännoffret, på en helig plats; ty likasom syndoffret tillhör prästen, så ock skuldoffret; det är högheligt.

...DET SOM ÄR KVAR AV OLJAN I PRÄSTENS HAND SKALL HAN LÅTA KOMMA PÅ HANS HUVUD SOM SKALL RENAS, FÖR ATT BRINGA FÖRSONING FÖR HONOM INFÖR HERRENS ANSIKTE.

14. Och prästen skall taga något av blodet från skuldoffret, och prästen skall stryka det på den högra örsnibben på honom som skall renas, och på hans högra hands tumme och på hans högra fots stortå:

15. Och prästen skall taga något av den log olja som där är, och gjuta det i sin egen vänstra handflata:

16. Och prästen skall doppa sitt högra finger i oljan som han har i sin vänstra hand, och stänka av oljan med sitt finger sju gånger inför HERRENS ansikte:

17. Och av det som är kvar av oljan i hans hand skall prästen stryka på den högra örsnibben på honom som skall renas, och på hans högra hands tumme och på hans högra fots stortå, ovanpå blodet från skuldoffret:

18. Och det som är kvar av oljan i prästens hand skall han gjuta på hans huvud som skall renas; och prästen skall bringa försoning för honom inför HERREN.

19. Och prästen skall offra syndoffret och bringa försoning för honom som skall renas från sin orenhet; och därefter skall han slakta brännoffret:

20. Och prästen skall offra brännoffret och matoffret på altaret; och prästen skall bringa försoning för honom, och så blir han ren.

21. Men om han är fattig och inte kan anskaffa så mycket, då skall han taga ett lamm till skuldoffer för att viftas, till att bringa försoning för honom, och en tiondedels efa fint mjöl blandat med olja till matoffer, och en log olja;

22. Och två turturduvor eller två unga duvor, allt efter vad han kan anskaffa; och den ena skall vara till syndoffer och den andra till brännoffer.

23. Och han skall bära fram dem på åttonde dagen för sin rening till prästen, till ingången till uppenbarelsetältet, inför HERREN.

24. Och prästen skall taga skuldofferslammet och den log olja som där är, och prästen skall vifta dem till ett viftoffer inför HERREN:

Kom ihåg, det är förmodligen Herren som talar genomgående. Uppenbarligen hade super-spöket inte bara tappat förståndet, utan tydligen sviktade hans minne också rejält, och han började upprepa samma skräp som han hade hävt ur sig bara några minuter tidigare.

TYCKER NI INTE ATT VI DRAR DEN HÄR CHARADEN LITE VÄL LÅNGT, GÄNGET? MED VÅR FEJKADE HERRE SOM SÄGER SAKER SOM ATT EN PRÄST SKA STRYKA LITE BLOD PÅ HÖGRA ÖRAT, TUMMEN, HÖGRA HANDEN OCH PÅ STORTÅN PÅ NÅGON IDIOT, BARA FÖR ATT RENA HONOM. NI MÅSTE MEDGE, DET HELA LÅTER JÄKLIGT LÖJLIGT.

"DE MENINGSLÖSA SKRIFTERNA"

25. *Och han skall slakta skuldoffrets lamm, och prästen skall ta något av blodet från skuldoffret och stryka det på den högra örsnibben på den som skall renas, och på hans högra hands tumme och på hans högra fots stortå:*

26. *Och prästen skall hälla av oljan i sin egen vänstra handflata:*

27. *Och prästen skall med sitt högra finger stänka sju gånger inför HERRENS ansikte av den olja som han har i sin vänstra hand:*

28. *Och prästen skall stryka av den olja som han har i sin hand på den högra örsnibben på den som skall renas, och på hans högra hands tumme och på hans högra fots stortå, på samma ställe där skuldoffrets blod ströks:*

29. Och det återstående av oljan som är i prästens hand skall han lägga på huvudet på den som skall renas, för att bringa försoning för honom inför HERREN.

30. Och han skall offra en av turturduvorna eller av de unga duvorna, allt efter vad han kan få tag på:

31. Ja, vad han än förmår skaffa fram, den ena till syndoffer och den andra till brännoffer, tillsammans med matoffret; och prästen skall bringa försoning för den som skall renas inför HERREN.

32. Detta är lagen för den hos vilken spetälskans plåga finns, vars hand inte förmår skaffa fram det som hör till hans rening.

Det finns mer hokus-pokus om rening av ett hus från spetälska, men jag tror att vi har fått nog av judisk vidskepelse och ritualer.

* * * * *

När du möter KREATIVITET för första gången i ditt liv, blir du presenterad för en Sak mot vilken du äntligen kan ägna Total Hängivenhet.

* * * * *

Revolution, anarki och kaos över hela världen: det händer inte bara. De anstiftas av JOG, utförs av CIA, och betalas av den vite amerikanske skattebetalaren, den ultimata lättlurade stackaren.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats
Del VIII i en pågående serie
Racial Loyalty, november 1988

Berättelsen om Josua

Utan tvekan skulle en mer blodtörstig mördare vara svår att finna i hela historien, men den judiske guden var med Josua hela vägen – och planerade upprepade brott av massivt folkmord på goyim.

Inom sagovärlden för förskolebarn finns sagan om de tre små grisarna och den stora stygga vargen. Vi får veta att den stora stygga vargen, i sitt försök att fånga och sluka de tre små grisarna, flåsade och pustade och blåste ner huset i attacken mot de två första små grisarna, men när det kom till det tredje huset som var byggt av tegel, kunde han inte blåsa ner det. Tja, uppenbarligen var den judiske pseudohjälten Josua strået vassare än den stora stygga vargen – han flåsade och pustade och blåste ner murarna av tegel och murbruk i staden Jeriko – eller så vill de judiska manusförfattarna i sina vilda fantasivandringar få oss att tro. Innan vi går in på berättelsen om juden Josua, låt oss klargöra en sak för oss själva: det finns inte mer bevis (eller rimlighet) för berättelsen om Josua än vad det finns för de tre små grisarna och den stora stygga vargen. Medan den senare inte utger sig för att vara mer än en barnsaga, har miljontals människor lurats att tro att inte bara Josuas vilda irrfärder var den "evangeliska sanningen", utan att han också var någon sorts hjälte och helig man. Låt oss titta närmare på de judiska manusförfattarnas extravaganta påståenden.

* * * * *

Efter att ha flytt från Egypten vandrade judarna omkring i öknen i fyrtio år. Vad åt detta hungriga band av mördare under alla dessa år? Jo, de matades med "manna från himlen" och subventionerades av sitt eget privata stamspöke, för vilket de hade en mängd olika namn såsom Jahve och ett dussin andra. Hur som helst, efter fyrtio år, när Moses dog, utnämnde Superspöket en karl vid namn Josua, son till Nun, till att bli deras nye

ledare. Han skulle erövra och föra dem in i det "förlovade landet", landet som "Herren" hade lovat dem (påstod de). Varför Herren skulle visa ett särskilt intresse för ett sådant uselt band av parasiter förklaras aldrig i Gamla testamentet, 919 sidor av så kallad "historia" som judarna har kokat ihop åt sig själva. Inte nog med att det inte fanns någon rimlig anledning till varför dessa odugliga drumlar skulle "ärva" detta land, utan det förklaras aldrig varför detta land, som redan var ockuperat och högt utvecklat av flitiga och hårt arbetande hedningar, varför dessa goda människor skulle berövas sina gårdar, sina städer, sina marker och bli dödade och slaktade i massor. Blir vi inte gång på gång tillsagda att Gud är rättvis, snäll och kärleksfull, och att vi alla är lika inför Herrens ögon? Hur är det med det, ni ljugande hycklare och kristna predikanter? Vi skulle vilja höra er förklaring.

Men låt oss nu gå direkt till den så kallade "Heliga skrift", den sjätte boken i Gamla testamentet som kallas Josua, och granska denna lystna och hemska berättelse, en berättelse som är långt vildare än den om de tre små grisarna och tusen gånger mer blodtörstig än den stora stygga vargen.

* * * * *

Landet som jidderna hävdar lovades dem av deras fanatiska och hängivna Super-spöke var redan ockuperat av kanaanéerna, hettiterna, hivéerna, perisséerna, girgaséerna, amoréerna och jebuséerna, enligt Josua 3:10. Till skillnad från jidderna var dessa nationer, sju till antalet, mycket flitiga och hade redan utvecklat gårdarna, städerna, vägarna och broarna till en blomstrande ekonomi. Men åt helvete med dem, enligt det judiska Super-spöket. Han utsåg personligen Josua till att vara den militära ledaren för att slakta dem alla och ta över deras länder "av mjölk och honung", och han, S.S. själv, skulle leda strategin och utföra allt hokus-pokus och de magiska handlingarna för att se till att hans älsklingsuppgörelse med detta gäng kriminella jidder genomfördes.

Från sitt läger i Shittim, där Josua hade samlat en armé på fyrtio tusen män, sände Josua ut två spioner till staden Jeriko. Den första personen de kontaktade var en hora vid namn Rahab. Ryktet nådde kungen av Jeriko om detta intrång och han skickade efter Rahab, som, verkar det som, var fruktansvärt rädd för den judiske Jahve. Hon gav spionerna skydd undergivet, ljög för kungen och hjälpte spionerna att fly. Som tack för detta...

avkrävde ett löfte från spejarna att hon och "hennes hus" skulle räddas när judarna ödelade staden.

Tillbaka i Shittim rapporterar spejarna att "alla invånare darrar för oss", kort sagt, de är dödligt skräckslagna.

Den judiska S.S. (Super Spook) var ansvarig för strategin och han lade ner stor möda på att i detalj förklara för Josua exakt hur han skulle förinta Jeriko. Men först var armén tvungen att korsa Jordanfloden, som var i översvämningsstadiet. Inga problem. Samma S.S. som hade skurit en väg genom mitten av Röda havet så att dessa parasiter kunde fly från Egypten och gå genom detta vidsträckta hav utan att bli blöta om fötterna, gjorde om samma konststycke. När jidderna marscherade upp på den svullna Jordans stränder beordrades flodens övre vatten att samlas och "stå i en hög", och återigen går jidderna över på torr mark. Vilt? Det kan du ge dig på.

Precis som högsta hönset i Chicago-maffian som planerar en Brinks-kupp, hade S.S. allt utstakat för sitt band av mördare. De omringar staden Jeriko. En gång om dagen marscherar de runt staden och blåser i sina vädurshornstrumpeter. De gör detta i sex dagar utan att säga ett ord. På den sjunde dagen upprepar de detta hokus-pokus, men skriker samtidigt som besatta, och se på fan, vad tror du händer? Murarna av tegel och murbruk rasade samman,

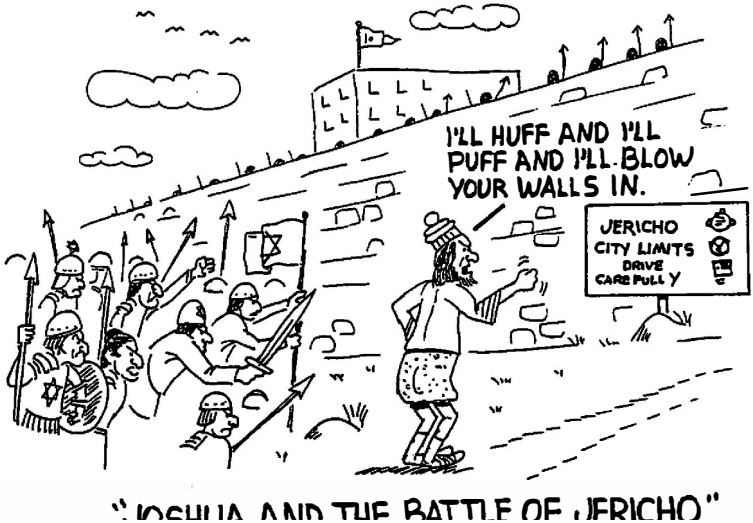

"JOSHUA AND THE BATTLE OF JERICHO"

"JOSUA OCH SLAGET VID JERIKO"

ett trick som Stora Stygga Vargen inte riktigt kunde genomföra, men för det judiska S.S. var det en barnlek, eller så går den dumma historien. Hur som helst, gangsterna tågar in, dödar varje man, kvinna och barn, allt på Herrens order. "De vigde staden åt förintelse med allt vad däri var, både män och kvinnor, unga och gamla, så ock oxar, får och åsnor, och slog dem med svärdsegg". Alla utom skökan Rahab och "hennes fränder", som de skonade eftersom hon hade samarbetat med deras spioner. De skonade också allt guld, silver, "och kärl av koppar och järn" som de kunde lägga sina smutsiga händer på. Låter detta som en påminnelse om den judiska erövringen och plundringen av de palestinska araberna i mitten av 1900-talet? Det gör det.

Nästa mål var staden Ai. För detta ritade S.S. återigen upp sin strategi och sitt förräderi om hur de bäst kunde lägga sig i bakhåll för Ai. Detaljerna kan läsas i Josua, kapitel 7 och 8. Det räcker med att säga att med hjälp och ledning av S.S. intogs staden, folket slaktades i massor, staden brändes till en askhög. Men denna gång behöll de listiga judarna boskapen, liksom allt annat byte, står det. Vid det här laget hade alla de andra kungarna fått höra hur jidderna och deras "Super-spöke" fullständigt hade förintat Jeriko och Ai. Den stora staden Gibeon hade fått kalla fötter och slutit fred med Israel och ingått ett förbund med dem. Som belöning beslutade jidderna (efter att gibeoniterna hade anslutit sig till dem) att de fick leva, men gibeoniterna skulle nu bli deras vedhuggare och vattenbärare. Med andra ord, deras slavar.

Gibeoniternas kapitulation förargade de fem amoreiska kungarna och de tog sig samman och förde krig mot både Gibeon och israeliterna. Detta skakade om Josua avsevärt. Men den listige S.S. som ser allt, vet allt, hade räknat ut allt. Han försäkrade Josua: "Frukta icke för dem, ty jag har givit dem i din hand." Naturligtvis.

Det står i Josua 10:10 "och Herren sände förvirring bland dem inför Israel, så att de tillfogade dem ett stort nederlag vid Gibeon; och han förföljde dem på vägen upp mot Bet-Horon och slog dem ända till Aseka och Mackeda".

Wow! Herren gjorde praktiskt taget allt på egen hand. Allt Josua och jidderna behövde göra var att stå bredvid med öppna munnar. S.S. gjorde ännu mer! Han "lät stora stenar falla på dem från himmelen" och "de som dog genom hagelstenarna voro flera" än de som jidderna dräpte med svärd. Man kan inte få ett bättre erbjudande än så!

Men det var inte allt. Nu kommer det avgörande beviset. Efter att ha bombarderat sina fiender från hög höjd och dödat dem alla, ville dessa ondskefulla judar ha mer tid att hämnas på sina fiender än vad det fanns timmar på dygnet. Så "Då talade Josua till Herren", och inför Israels barn: "Sol, stå stilla i Gibeon; och du, måne, i Ajalons dal." Och vad tror ni hände? "Och solen stod stilla och månen stannade" precis så "tills folket hade hämnats på sina fiender." Det sägs vidare att solen och månen faktiskt stannade en hel dag så att dessa lystna och förrädiska israeliter kunde få detta extra dagsljus för att ägna sig åt blodig massaker och frossa i en makaber orgie av obegränsat mördande efter hjärtans lust. Är det inte fantastiskt att ha ett sådant trevligt och vänligt S.S. i bakfickan?

Tror du verkligen på allt detta judiska strunt? Medan dessa blodtörstiga ökenstammar var rika på vidskepelse och förräderi, var de så okunniga om naturens fakta att de inte ens visste att jorden var rund, och att den roterade kring sin axel var 24:e timme. Om vi undersöker konsekvenserna av detta skandalösa men mycket hyllade påstående, skulle det innebära att vår jord, med en diameter på cirka elvatusen kilometer, skulle behöva sluta snurra och stanna tvärt. Kan du föreställa dig vad detta, med en hastighet på ungefär 1 600 kilometer i timmen vid ekvatorn, skulle göra med haven och alla föremål på ytan som inte är fastspikade? Konsekvenserna skulle bli desamma som om ett flygplan som färdas i 1 600 kilometer i timmen dundrade in i ett berg, men detta skulle multipliceras en miljard gånger om. Allt detta för dessa okunniga mördare? Hur galen får man bli?

Ändå finns det intelligenta vita människor som vandrar omkring idag och som har blivit så hjärntvättade av detta judiska struntprat att de försvarar dessa orimliga påståenden — "eftersom det står i Bibeln."

Jag påminns om en korrespondens jag hade med en elektronikingenjör från La Jolla, Kalifornien, för cirka 15 år sedan. Han hävdade att några datavetare som arbetade med någon form av tidsplanering och körde klockan baklänges hade funnit att det fanns en dag där bakåt för cirka tre tusen år sedan som de fann saknades. Han hade uppenbarligen gått på en fiktiv historia som de listiga kristna hade satt i omlopp, en historia som är lika orimlig som de förmodade bedrifter och mirakel som uppfunnits om en fiktiv Josua i den judiska bibeln. (Ett av mina brev till Mr. E.S. Cooke finns på s. 119 i "The

Klassen Letters". Dessutom hänvisar jag till ett brev i samma ämne till Mrs. Phyllis Kavich på s. 115-117.)

Så mycket för sammanfattningen av hela denna samling av bisarra och groteska judiska lögner. Jag ska göra processen kort med resten av kapitlet om Josua genom att säga att med de judiska manusförfattarna vid rodret var naturligtvis Josua och hans kusliga medbrottsling i brottet överväldigande framgångsrika i sin kampanj för att stjäla goyim-land som nu är känt som Palestina. Med hjälp av en lättflyktig penna sammanställde dessa judiska manusförfattare den ena blodiga massakern efter den andra, mördade kungar och bönder, män, kvinnor och barn om och om igen, tills de hade allt, med hjälp och uttrycklig välsignelse från deras privata stamspöke. Allt sammanfattas ganska väl i kap. 10, v. 40, som säger: "Så slog Josua hela landet, bergsbygden och Sydlandet och Låglandet och sluttningarna, och alla deras kungar; han lät ingen slippa undan, utan vigde allt som andades åt förintelse, så som Herren, Israels Gud, hade befallt." Sedan, efter att ha haft en blodig judisk orgie i Purims tradition, delade de upp landet och bytet mellan Israels judiska stammar, och hela denna "historia" är inget annat än en samling hopkokade lögner och skräp.

Men låt oss nu sammanfatta och analysera denna samling av lögner och skräp.

1. Gamla testamentet är huvuddelen av den kristna bibeln, 919 sidor av totalt 1203, med andra ord, cirka 76 procent.

2. De flesta kristna är vita, och de flesta vita människor är kristna, och de inkluderar och accepterar denna judiska samling av lögner som förhärligar judarna, tillsammans med jiddernas påstående att de är "Guds utvalda".

3. Jag frågar därför dessa kristna:

   (a) Står inte allt detta massdödande av judarna i direkt motsats till de budord som utfärdades av Kristus i "Bergspredikan" som säger — "Älska era fiender"; "Vänd andra kinden till"; etc.? Hur kan ni förena dessa massmord om ni tror på både Gamla testamentet och Nya testamentet?

   (b) Står det inte också i direkt konflikt med de tio budorden som säger — "Du skall icke dräpa"; "Du skall icke stjäla"?

   (c) Är inte den judiska guden ett grymt rasistiskt monster som är starkt partisk mot hedningarna och skamlöst gynnar judarna?

   (d) Står inte detta stycke av mördande och stöld också i direkt motsats till den bild som bibeln gör gällande om

en "rättvis" Gud, att vi alla är lika inför Herren?

(e) Hur kan en sådan rättvis Gud överse med mord, våldtäkt och plundring utförd av en grupp människor (och faktiskt till och med vara en huvudpartner i sådana brott) och ändå fördöma dem hos en annan grupp människor? Är inte detta hycklande, oärligt och att använda dubbelmoral? Är det inte vidrigt och rent ut sagt kriminellt upprörande?

(f) Skulle du acceptera en sådan rutten och stinkande "moral" från dina egna föräldrar? Skulle du tro på sådana vilda och bisarra historier (som att solen och månen står stilla) om din egen far berättade för dig att han hade bevittnat dem?

4. Slutsatsen: tror du verkligen på en sådan vild samling lögner, motsägelser och skräp som framställs i den judisk-kristna bibeln? Om inte, se till Naturens Lagar för den eviga sanningen.

Det är inte bara moraliskt rättfärdigat, utan vår skyldighet att förlöjliga det som är löjligt när sådant skräp bedrägligt sprids som "Evangelisk Sanning".

* * * * *

När vi väl får judarna, "muds" och andra parasiter från våra ryggar, kan varje vit man leva som en kung och varje vit kvinna som en drottning.

* * * * *

Hjälp till att bygga en mäktig vit raslig rörelse. Hjälp till att bygga CREATIVITY.

* * * * *

Tyvärr är den genomsnittlige vite mannens sinne för närvarande för nedskräpat med ytligt skräp för att kunna greppa de fulla konsekvenserna och omfattningen av den idé vi Skapare lägger fram. Men vi kommer att få dem alla, förr eller senare.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del IX i en pågående serie

Racial Loyalty, december 1988

Berättelsen om Juda

Judarna tar sitt namn från en viss ökenstammedlem vid namn Juda, och hela deras rännstensreligion, judendomen, är uppkallad efter denna specifika individ. Vi förleds att tro att eftersom så mycket ära har östs över Juda, måste han vara en individ med enastående karaktär och prestationer. I judisk litteratur har han kallats för "Lejonet av Juda", uppenbarligen inte bara som en karaktärsfast man, utan vi förleds också att tro att han var en modig krigare och ledare, en riktig hjälte.

Vi skulle ha fel på alla punkter. Det vore svårt att hitta en mer sliskig, motbjudande och föraktlig karaktär i hela historien. Låt oss rekapitulera berättelsen om Juda från Första Moseboken, kapitel 38, med rubriken "Judas hushållsbekymmer", det enda kapitlet som fokuserar på Juda, judarnas och deras religions, judendomens, namne. När vi gör det kommer vi att finna att långt ifrån att ha alla de modiga och hedersamma egenskaper som vi skulle förvänta oss att en ras hjälte och namne skulle ha, finner vi tvärtom bara historien om en sliskig, inställsam och kopplande jude. Vi finner ännu ett typiskt exempel på Guds utvalda släkte, en riktigt bedrövlig karaktär.

Innan vi går igenom kapitel 38, låt oss först och främst fastställa Judas plats i den judiska hierarkin. Som vi alla vet har judarna kokat ihop en falsk historia för sig själva, där de hävdar att de är ättlingar till Abraham, Isak och Jakob, och tar det en generation längre, att de är ättlingar till en av Jakobs tolv söner i synnerhet, nämligen Juda. Det finns naturligtvis inga meningsfulla historiska bevis för något av detta nonsens, och det är högst tveksamt om någon av dessa karaktärer någonsin har existerat. Överväldigande pekar bevisen snarare mot slutsatsen att Abraham, Isak, Jakob, Juda och Mose inte var något annat än fantasifoster, lika fiktiva som Gåsmor.

Hur det än må vara med det, låt oss återberätta historien om Juda så som den berättas i kapitel 38 i Första Moseboken och se vad jiddarna har att säga om sin stamfader och hjälte, mytisk eller ej.

Berättelsen börjar med ***"Och det hände vid den tiden att Juda gick ner från sina bröder och vände sig till en viss adullamit, vars namn var Hira.***

"Och Juda såg där en dotter till en viss kanané, vars namn var Sua; och han tog henne och gick in till henne." Precis så. Han kom, han såg, han satte på henne. Det står ingenting om äktenskap.

Jag citerar de nästa fem verserna. ***"Och hon blev havande och födde en son; och hon gav honom namnet Onan. Och hon blev återigen havande och födde en son; och gav honom namnet Sela; och hon var i Kesib när hon födde honom. Och Juda tog en hustru åt Er, sin förstfödde, vars namn var Tamar. Och Er, Judas förstfödde, var ond i Herrens ögon, och Herren dödade honom."***

Det ges ingen förklaring till vad det var Er gjorde som motiverade ett omedelbart dödsstraff, eller om Herren bara inte gillade honom av principiella skäl och likt en gangster från Chicago bara bestämde sig för att röja honom ur vägen. Med tanke på allt fuffens Juda höll på med, lämnas vi att undra varför Herren var så förtjust i Juda men hatade hans söner. Hur som helst, vi fortsätter denna dråpliga pornografiska historia så som den berättas av jidderna själva.

"Och Juda sade till Onan: Gå in till din broders hustru och gift dig med henne, och skaffa avkomma åt din bror."

RA-TA-TA-TA-TA

RA-TA-TA-TA-TA

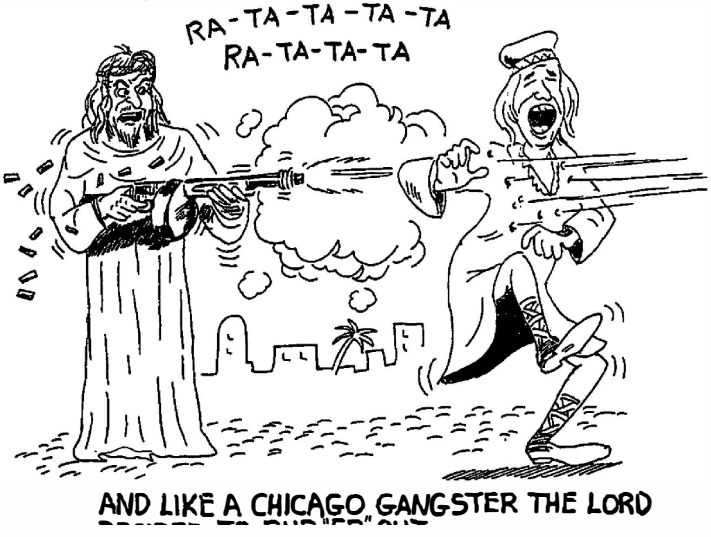

OCH LIKT EN GANGSTER FRÅN CHICAGO BESTÄMDE SIG HERREN FÖR ATT RÖJA "ER" UR VÄGEN.

Och Onan visste att säden inte skulle bli hans, och det hände sig, när han gick in till sin broders hustru, att han spillde den på marken, för att han inte skulle ge säd åt sin broder."

Av någon oförklarlig anledning höll Superspöket ett noga öga på dessa sjaskiga upptåg från sin höga utkikspost, och det han såg gjorde honom uppenbarligen förbannad som fan, och det står "därför dräpte han också honom." Hoppsan! Räkna in två döda söner till Juda, utraderade av "Herren", i gangsterstil. Märkligt hur detta stamspöke bara kunde vidta förhastade åtgärder och slumpmässigt dräpa nästan vem som helst han inte gillade. Märkligt också varför han inte dräpte Juda själv, som vi ska se är den mest liderliga luffaren av dem alla.

Men om Juda var bekymrad över att hans två äldsta söner dräptes av Superspöket, nämns inget om det. Tvärtom var han oförskräckt och besluten att få in en av sina söners "säd" i Tamar, hustrun till hans nu avlidne förste son. Han har fortfarande son nr 3 kvar, nämligen Shela.

Vers 11 fortsätter: "Då sade Juda till sin svärdotter Tamar: Förbliv änka i din faders hus, till dess min son Shela blir vuxen: ty han sade: Att inte också han dör, såsom hans bröder gjorde." Med ett skjutglatt spöke som dräper hans söner på måfå, hade han god anledning att vara orolig för son nr 3.

Låt oss fortsätta berättelsen, enligt den "Heliga Skrift."

"Och Tamar gick och bodde i sin faders hus. Och efter en tid dog Shuas dotter, Judas hustru; och Juda blev tröstad och gick upp till sina fårklippare i Timnat, han och hans vän Hira, adullamiten.

"Och det berättades för Tamar: Se, din svärfader går upp till Timnat för att klippa sina får. Och hon lade av sig sina änkekläder och höljde sig i en slöja och svepte in sig och satte sig på en öppen plats, som ligger vid vägen till Timnat; ty hon såg att Shela var vuxen, och hon gavs inte åt honom till hustru.

"När Juda såg henne, trodde han att hon var en sköka; ty hon hade höljt sitt ansikte." Som en typisk liderlig jude kunde han inte missa ett tillfälle. För att fortsätta den "Heliga Skrift": "Och han vände av till henne vid vägen och sade: Kom, jag ber dig, låt mig komma in till dig; (ty han visste inte att hon var hans svärdotter.) Och hon sade: Vad vill du ge mig, för att du må komma

in till mig? Och han sade: Jag skall sända dig en killing från hjorden. Och hon sade: Vill du ge mig ett pant, tills du sänder den?"

Så här har vi ett par judar som prutar om det gällande priset i branschen. Juda gick med på hennes krav — hans sigillringar, hans armband och staven i hans hand, förmodligen som försäkring för leveransen av killingen. När affären var uppgjord, satte de igång. Uppenbarligen höll Herren återigen ögonen på händelsen från sin upphöjda plats i det höga, men hade inga invändningar, eftersom han inte dräpte Juda.

Enligt vilken standard som helst var Juda en föraktlig, eländig drummel, men se vad oavbruten och upprepad propaganda kan göra för en image.

Efter att ha fått tillfredsställelse gick var och en sin väg. Tamar tog åter på sig sina änkekläder. Dessutom var hon nu gravid. Juda sände den utlovade killingen via sin vän adullamiten, men den före detta skökan stod ingenstans att finna.

Tre månader senare nåddes Juda av ryktet att "Tamar, din svärdotter, har bedrivit otukt; och se, hon är också havande genom otukt." Detta gjorde denna dubbelspelande jude rasande och han sade: "För ut henne och låt henne brännas."

När hon fördes fram inför honom, visade hon honom hans sigillring, armband och stav och sade att hon var gravid med mannen som ägde dessa föremål. Där satte hon dit honom. Han erkände att han var den skyldige, och även att han hade brutit sitt löfte om att inte ge henne sin son Sela till make. Men det var allt. "Och han kände henne inte mer."

Tiden gick och det gör även denna alltmer sensationella historia. När Tamars tid var inne att föda, fann hon till sin förvåning att hon bar på tvillingar. Den förste "stack ut sin hand". Barnmorskan knöt en scharlakansröd tråd om den handen för att vara säker på vem som var den "förstfödde". Sedan hände några märkliga ting. Han drog tillbaka sin hand, och hans bror kom ut, som kallades Peres. Sedan kom den andre killen med den scharlakansröda tråden på sin hand ut härnäst. Han kallades Sera. Kapitel 38 slutar där, och det verkar som om detta också är slutet på denna smutsiga episod, för nästa kapitel kastar sig in i berättelsen om Josef, Judas halvbror.

Det är dock inte slutet på historien. Märkligt nog, hundratals sidor senare när man citerar den hopkokade härstamningen för deras mycket prisade kung David och även för Jesus Kristus, som är "Davids säd", finner vi att av dessa två små oäktingar, Peres och Sera, är det Peres som har den

äran att vara stamfader till både David och Jesus Kristus. De borde äras för sin sjabbiga härkomst, eller hur? (Se Matteus, kapitel 1.)

Det finns ytterligare en bisarr episod i historien om denna ansvarslösa horkarl och fördärvade individ vid namn Juda. Vi vänder oss nu till slutet av de judisk-kristna "Heliga Skrifterna", även kända som den kristna Bibeln. Vi tar nu en titt på Uppenbarelseboken, kapitel 5, mer än 1150 sidor bortom redogörelsen för "Judas hushållsbekymmer" som berättas i 1 Mosebok 38. Vi finner i Upp. kap. 5 en storslagen öppning. Scenen är i himlen, och vi befinner oss nu i våra sista dagar. *"Och jag såg i högra handen på honom som satt på tronen en bok, skriven på insidan och på baksidan, förseglad med sju sigill. Och jag såg en stark ängel som utropade med hög röst: Vem är värdig att öppna boken och bryta dess sigill?"*

Johannes, som fick en förhandsvisning av de kommande uppenbarelserna, grät mycket eftersom ingen ansågs värdig att öppna boken.

Men vänta! Vår föraktliga och motbjudande lille judiske antihjälte som bedrev otukt med sin svärdotter, i tron att hon bara var en vanlig vägkantshora, det är han som nu har upphöjts till de tjugofyra äldste som sitter på tronen på Guds högra sida. Och nu *"säger en av de äldste till mig (Johannes): Gråt inte: se, Lejonet av Juda stam, Davids rot, har segrat så att han kan öppna boken och bryta dess sju sigill."* Wow! Från det löjliga till det sublima! Till och med i himlen gör dessa slemmiga judar anspråk på att bestämma. Skulle du tro det? Till och med den där snuskiga juden Ginsberg, som ger ut den pornografiska "Screw Magazine", skulle knappast kunna överträffa denna historia.

* * * * *

Ett logiskt sinne är i nära kontakt med verkligheten. Vansinne kännetecknas av att leva i en fantasivärld.

* * * * *

Kom ihåg, Holohoax och Holyhoax (även kallad Spookahoax) kokades ihop och främjades av samma stam.

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del X i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, januari 1989

Uppenbarelseboken: En judisk mardröm i Technicolor

I åratal hade jag hört alla dessa fantastiska påståenden om Uppenbarelseboken, den sista boken i den judiska bibeln. I denna mirakulösa bok, hade jag hört, var hela vår framtid profeterad, uppenbarad och utlagd för alla att se. En inflytelserik radiokommentator vid namn Armstrong var i sändning, natt efter natt, år ut och år in, och berättade för oss om alla de stora ting som är förutsagda i Uppenbarelseboken. Under tiden drog han in omkring 40 miljoner dollar om året för att sända sitt uppskruvade budskap till alla de lättlurade som väntade med spänning på att få höra vad framtiden härnäst bar i sitt sköte för oss. Jag hade också hört så mycket strunt om hur bibeln utan tvivel måste vara gudomligt inspirerad, eftersom den hade förutsagt så mycket av det som skulle ske och som redan hade gått i uppfyllelse. Endast en gudomligt inspirerad bok kunde göra något sådant, hade jag fått höra.

Det var först nyligen som jag bestämde mig för att läsa Uppenbarelseboken igen och ta reda på det själv. Jag blev sannerligen förvånad över den samling av förvirrat skräp som jag mötte. Om en Hollywood-regissör hade instruerat några av sina judiska manusförfattare att låta fantasin skena och komma på det mest vilda scenario som de överhuvudtaget kunde koka ihop, är jag säker på att de inte skulle ha kunnat komma på något mer märkligt än vad dessa judiska manusförfattare gjorde för nästan 18 århundraden sedan.

Det är som en grotesk skräckfilm, utan handling, utan rim eller rannsakning. I ren och skär fasansfull skräck, dödande, smärta och tortyr, överträffar den allt som Hollywood någonsin har fört upp på vita duken i hela sin perverterade judiska historia.

Det är svårt att tro att ett sådant avskyvärt stycke text kan accepteras av så många miljoner som varande sakrosankt, heligt och orörbart. För att vara ärlig är det det mest bisarra, vilda och psykedeliska stycke text som jag har sett på mycket länge. Den bästa beskrivning jag kan komma på är att det är något som den depraverade hjärnan hos en jude skulle komma på i en riktigt vild mardröm.

Det tjänar ingenting till att försöka täcka berättelsen om det som finns i Uppenbarelseboken. Det finns ingen berättelse. Det är

UPPENBARELSEN

EN JUDISK SKRÄCKHISTORIA

bara det ena osammanhängande, orelaterade stycket av ren skräck efter det andra. Icke desto mindre är bilderna som skildras högst levande och grafiska. Att framställa det i något mindre än technicolor vore att göra det en stor otjänst. Jag tänker därför inte försöka recensera det. Det är meningslöst. Det finns ingen sammanhängande historia. Låt oss istället bara ta en titt på det persongalleri som porträtteras i detta vilda framfart av någons obalanserade fantasi.

Uppenbarelsen är uppenbarligen tänkt att dra undan ridån för att visa S:t Johannes, ”en Kristi tjänare”, vad som väntar oss stackars dödliga. Vad som väntar oss är verkligen en fruktansvärd, tragisk och oerhört smärtsam röra. Johannes, som den trogne tjänare han var, tog snabbt anteckningar med pennan i hand om hela den Uppenbarelse som spreds ut framför honom. Åtminstone är det vad vi får veta.

Här är en lista över de bizarra karaktärer som vi möter på dessa 18 sidor bestående av 22 kapitel.

Till att börja med, på det sätt som Johannes berättar det, "och jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag hade vänt mig om, såg jag sju gyllene ljusstakar; och mitt i de sju ljusstakarna en som liknade Människosonen, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hans hår var vita som ull, vita som snö; och hans ögon var som en eldslåga; och hans fötter var lika glänsande malm, som om de brunnit i en ugn; och hans röst som ljudet av stora vatten."

Nästa uppsättning karaktärer vi har var fyra varelser fulla med ögon framtill och baktill. "Och den första varelsen liknade ett lejon, och den andra varelsen liknade en kalv, och den tredje varelsen hade ett ansikte som en människa och den fjärde varelsen liknade en flygande örn. Och de fyra varelserna hade var och en sex vingar omkring sig; och de var fulla med ögon på insidan: och de vilar inte dag eller natt..."

Därefter har vi en scen där det finns en stor bok förseglad med sju sigill i den högra handen på honom som satt på tronen. En väldig ängel utropade med hög röst: "Vem är värdig att öppna boken och bryta dess sigill?" Det verkar som om det inte fanns någon som var värdig och stor nog att göra det, och Johannes grät mycket eftersom ingen befanns värdig att öppna och läsa boken, inte heller att se i den.

Men se, plötsligt trädde någon fram som var stor nog att utföra detta kraftfulla, höga och mäktiga dåd. Och gissa vem det var?

Kommer du ihåg långt tillbaka i Första Moseboken 38 den där gamle, horkarlsaktige uslingen Juda, som bedrev otukt med sin svärdotter i tron att hon bara var en vanlig sköka vid vägkanten? Tja, nu i himlen har denne omskurne jude uppgraderats (av de judiska manusförfattarna) till att vara den störste av de tjugofyra äldste som sitter på tronen. Faktum är att han är en av de främsta och främsta nu och han är "Lejonet av Juda stam, Davids rot", och det är han som "har segrat, så att han kan öppna boken och bryta dess sju sigill".

När vi fortsätter med att få sigillen öppnade, finner vi att när det första sigillet öppnades visade sig en vit häst. När det andra sigillet öppnades visade sig en röd häst. När det tredje sigillet öppnades visade sig en svart häst, och när det fjärde sigillet öppnades visade sig en blekgul häst. Hur som helst, på den blekgula hästen satt någon, och hans namn var Döden, och helvetet följde honom.

När vi går in i Uppenbarelseboken 9 har vi en hel del

plåga och tortyr, och på platsen för att utföra jobbet dyker det upp några märkliga former av gräshoppor som ska plåga människor utan att döda dem. Plågan ska vara något i stil med en skorpions när den stinger en människa. Gräshoppornas form var lik *"hästar rustade till strid; och på sina huvuden hade de liksom kronor som liknade guld, och deras ansikten var som människors ansikten. Och de hade hår som kvinnors hår, och deras tänder var som lejonets tänder. Och de hade brösthamesk, liksom brösthamesk av järn; och ljudet av deras vingar var som ljudet av vagnar med många hästar som rusar till strid. Och de hade stjärtar likt skorpioner, och det fanns gaddar i deras stjärtar; och deras makt var att skada människor i fem månader."* Hur många sådana gräshoppor har du sett under din livstid? Märkligt, verkligen märkligt.

Uppenbarelseboken demonstrerar ytterligare den patologiska judiska manin att vilja tortera mänskligheten på alla sätt de kan, både fysiskt och/eller mentalt.

Härnäst har vi en armé av ryttare bestående av tvåhundra tusen tusen. Det skulle vara en armé på 200 miljoner ryttare. Jag visste aldrig att det fanns så många hästar i existens vid någon tidpunkt. Hur Johannes kunde räkna dem alla på kort tid är ett mysterium. Hur som helst står det: *"Och så såg jag hästarna i synen, och dem som satt på dem, med brösthamesk av eld och hyacint och svavel; och hästarnas huvuden var som lejonhuvuden; och ur deras munnar gick eld och rök och svavel."* Inte nog med att jag inte visste att det fanns tvåhundra miljoner hästar i närheten, men vilka hästar!

Vi går vidare till kapitel 12, en riktig konstig sak. I den första versen finner vi *"En kvinna klädd i solen, och månen under hennes fötter, och på hennes huvud en krona av tolv stjärnor: och hon var havande och ropade i födslosmärtor och vånda för att föda."*

Som ett överväldigande hot mot denna ovanliga kvinna som stod i begrepp att föda ett barn fanns en vildsint och märklig stor röd drake, *"som hade sju huvuden och tio horn, och sju kronor på sina huvuden. Och hans stjärt drog med sig en tredjedel av himlens stjärnor och kastade dem på jorden:"*. Kan du föreställa dig en manusförfattare i Hollywood komma på en mer märklig styggelse än detta? Hur som helst, här var denna drake med alla dessa huvuden och horn och kronor redo att sluka hennes barn så snart det var fött.

Historien fortsätter. Barnet lyckades på något sätt undkomma, men draken var vred på kvinnan och gick för att föra krig mot resten av hennes avkomma. Vi får aldrig veta om han fick tag i kvinnan också eller inte.

Det verkar inte finnas något slut på de märkliga, udda vidunder som tågar genom det snabbt föränderliga scenariot. I kapitel 13 ser vi ett vilddjur stiga upp ur havet igen, med sju huvuden och tio horn, och på sina horn tio kronor. Han såg ut "likt en leopard, och hans fötter var som en björns fötter, och hans mun som ett lejons mun: och draken gav honom sin makt och sin tron och stor myndighet." I samma kapitel ser vi ett annat vilddjur komma upp ur jorden och han har två horn som ett lamm och, "han talade som en drake".

Härnäst kommer vi till den lilaklädda kvinnan på de sju kullarna i kapitel 17. En av de sju änglarna sade till Johannes: "kom hit; jag skall visa dig domen över den stora skökan som sitter på många vatten:"..."Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakansrött och smyckad med guld och ädelstenar och pärlor, och hon hade en guldbägare i sin hand..." I vilket fall som helst hade denna kvinna druckit helgonens och martyrernas blod, och även hon mötte vilddjuret med de sju huvudena och de tio hornen. Till slut skall detta vilddjur "göra henne ödslig och naken, och skall äta hennes kött och bränna upp henne med eld." Nu frågar jag dig, vad skulle du egentligen tycka om en uppskruvad Hollywood-manusförfattare som kom ut med en sådan historia?

Det finns fler karaktärer, dock mindre groteska och sargade, såsom rävar och ormar och drakar. Det finns också stora härar av män på vita hästar, sju änglar med skålar fyllda med plågor, "fulla av Guds vrede", och det finns en bisarr beskrivning av den stora staden, det heliga Jerusalem. Detta är också något att skåda.

Efter att ha berättat för oss i de första fyra evangelierna hur ogudaktigt det är att samla skatter på jorden och att en rik man aldrig skulle kunna komma till himlen, och att man bör "Sälj allt vad du har och ge åt de fattiga", får vi en mycket god beskrivning av vad judens version av evig salighet och himmel egentligen är, och vad hans uppfattning om den nya staden Jerusalem är, uppenbarligen hans idé om himlen.

Här är beskrivningen i Uppenbarelseboken 21. Det är sannerligen en stad. Den är tolvtusen stadier lång och uppenbarligen är höjden densamma, tolvtusen stadier. Vid kontroll av ett stadium (furlong) i ordboken finner jag att det är 1/8 mil. Därför skulle detta nya Jerusalem vara 1500 miles i fyrkant och även 1500 miles högt, om man kan föreställa sig en sådan stad. Muren var uppenbarligen 144 alnar, och om man slår upp en aln är den 18 tum, vilket skulle göra muren 216 fot hög. Men det sades just att staden var 1500 miles hög. Be mig inte förklara inkonsekvensen. Den judiska

manusskriptförfattare skrev det, inte jag. Hur som helst, själva muren var av jaspis och staden var av rent guld, "likt rent glas". Sedan ger den en detaljerad beskrivning av stadens tolv grundstenar, som var och en bestod av ädelstenar. Den första grundstenen var av jaspis; den andra, safir; den tredje, en kalcedon; den fjärde, en smaragd. Sedan fortsätter den genom de andra åtta grundstenarna, som var och en är av ädelsten. De tolv portarna var tolv pärlor. Stadens gator var av rent guld, "liksom genomskinligt glas".

Som ni säkert är medvetna om har judar alltid varit helt vilda vid åsynen av guld och har en omättlig önskan att få händerna på allt guld och alla ädelstenar som är möjligt. Därför, när de skrev manuset till den heliga staden, det nya Jerusalem, var den helt proppfull av guld på gatorna, med smaragder, diamanter och ädelstenar i grunden, och pärlor i portarna. Det är ungefär den mest påkostade extravagans man kan koka ihop, en som skulle få en manusförfattare i Hollywood att koka över av grön av avund.

Men minns ni bergspredikan? Ni blir tillsagda att göra er av med allt ni har, "Sälj allt vad du äger".

Det andra mest framträdande draget hos Uppenbarelseboken är den ständiga hänvisningen till hämnd och fasa och smärta och lidande och vånda. Det verkar som om nästan varje kapitel är tyngt av Guds hämnd, som utövar sig utan uppehåll över oss stackars och långlidande jordbor. Vi är alla medvetna om hur många människor som blir dödade på den judiska TV-skärmen varje timme, men den vånda och det lidande som drabbar de människor som slaktas i Uppenbarelseboken är något helt annat. Vem som helst med en verkligt sadistisk läggning skulle verkligen ha en högtidsstund när hen läser Uppenbarelseboken.

Vi har så mycket av dessa "glada budskap" och "goda nyheter" spridda genom hela Uppenbarelseboken att det är svårt att veta var man ska börja. Vi ska inte ge alla, utan bara ge ett spritt urval av de olika sadistiska sätten det finns att göra slut på oss stackars mänskliga varelser och få oss att lida utan slut.

I kapitel 8 har vi till exempel de sju änglarna som öppnar det sjunde inseglet och blåser i de sju trumpeterna.

När den förste ängeln blåste i sin trumpet, "kom hagel och eld, blandat med blod, och det kastades ner på jorden; och tredjedelen av träden brändes upp, och allt grönt gräs brändes upp." Detta följdes av att den andre ängeln blåste i sin trumpet och "liksom ett stort berg, brinnande av eld, kastades i

havet: och en tredjedel av havet blev till blod." Naturligtvis dog en tredjedel av alla varelser i havet och en tredjedel av skeppen förstördes. Och så fortsätter vi längs linjen genom den 3:e, 4:e, 5:e, 6:e och 7:e ängeln, där var och en blåser i sin basun och var och en skapar en stor katastrof över oss stackars mänskliga invånare på jorden.

Sedan i nästa kapitel har vi de där hemska gräshopporna som vi beskrev tidigare och här är vad de gör för oss, *"Och åt dem gavs att de inte skulle döda dem, utan att de skulle plågas i fem månader: och deras plåga var som plågan av en skorpion, när den sticker en människa. Och i de dagarna ska människorna söka döden, och ska inte finna den; och ska önska att dö, och döden ska fly ifrån dem."* Här har vi återigen den judiska besattheten av att tortera sina fiender, inte bara till döds, utan att beröva dem barmhärtigheten i att dö så att de kan tortera dem längre och mer skoningslöst.

Vi har sedan den ena katastrofen och plågan efter den andra, allt detta elände som regnar ner över de så kallade "gudlösa", tills man skulle kunna tro att det inte fanns fler människor kvar att döda och tortera. Men du har fel, det verkar finnas en ny färsk skörd i varje kapitel, återigen för att plåga och stympa, för att döda och för att tortera.

Slutligen kommer vi till kapitel 15 och 16 där vi har de sju änglarna som bär sju skålar av "Guds vrede." Här är vad som händer när de gjuter ut sina skålar av Guds vrede över jorden.

När den förste göt ut sin skål över jorden, *"föll en elakartad och svår böld på de människor som hade vilddjurets märke"*. När den andre ängeln göt ut sin skål över havet, *"blev det som blodet av en död människa: och varje levande själ dog i havet"*.

Eftersom jorden och havet hade tagits om hand, var den tredje ängeln tvungen att hitta ett annat utlopp för sin dödliga skål. Den göt ut sin vrede över floderna och vattenkällorna, *"Och de blev till blod"*.

Vilken blodig idiotisk röra!

Var kunde nu den fjärde ängeln gjuta ut sin skål? Jo, han göt ut den över solen och, *"makt gavs åt honom att bränna människor med eld. Och människor brändes av stark hetta och hädade Guds namn"*. Kan man undra varför de skulle häda honom istället för att älska honom?

Den femte ängeln göt ut sin skål över vilddjurets tron. *"Och hans rike blev fullt av mörker; och de bet sina tungor av smärta."* Uppenbarligen var det de stackars

eländiga människor som befann sig i hans rike och som bet sig i tungan av smärta.

Den sjätte ängeln tömde sin skål över den stora floden Eufrat, vars vatten torkade ut, och tre orena andar som liknade paddor kom ut ur drakens mun, ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun. Det är något oklart vad alla dessa andar var på väg att göra, förutom att de uppenbarligen ska samlas och strida på en plats som kallas Armageddon mot den store och allsmäktige Guden.

Den sjunde ängeln tömde sin skål i luften. Detta orsakade uppenbarligen en hel del dunder och blixtar och stora jordbävningar. Och den stora staden (uppenbarligen syftas det på Babylon här) delades därmed i tre delar. Och alla öar flydde, och "bergen fanns inte mer." Det är inte allt. Och det föll ett stort hagel från himlen över människorna, varje sten vägde omkring en talent. "Och människorna hädade Gud på grund av hagelplågan; ty dess plåga var övermåttan stor." Hur som helst, efter att allt detta var gjort förkunnade den sjunde ängeln med hög röst ur himlens tempel: "Från tronen, sägande: det är gjort".

Tacka Gud för små välsignelser.

Detta är på intet sätt slutet på alla de bisarra och löjliga tortyrer och kval som tillfogades jordens hjälplösa folk. Vi har andra utvalda fraser som "Och var och en som inte fanns skriven i livets bok kastades i eldsjön." Längre fram nämns en grupp syndare. Sedan står det vad som ska hända med dem: "De skall få sin del i den sjö som brinner med eld och svavel: vilket är den andra döden." Döda dem igen! "Och eld kom ner från Gud ur himlen och förtärde dem." Och här är mer: "Genom dessa tre blev tredjedelen av människorna dödad, genom elden och genom röken och genom svavlet som gick ut ur deras munnar."

Nåväl, det finns mycket mer makabra, blodiga och groteska detaljer, men jag tror att vi har täckt tillräckligt. Jag finner inget särskilt upplyftande i hela denna sorgliga, vilda och psykedeliska röra. Det är sannerligen inget som jag skulle vilja att mina barnbarn läste och förorenade sina sinnen med — alla dessa märkliga avvikelser frammanade av depraverade judars sinnen. Inte heller finner jag något där som korrekt har förutsagt och profeterat om den framtid som nu har gått i uppfyllelse. Det hela är en rörig och obegriplig samling grymheter, men det utgör sannerligen ingen rationell prognos över kommande händelser.

Det är ungefär som att titta i en kopp med teblad. Vem som helst kan få det till vad de vill. De kan citera den och den frasen som att den betyder det och det, och att det sjuhövdade monstret är det och det landet eller den och den händelsen, eller vad som helst. I vilket fall som helst är det absolut meningslöst och ungefär lika relevant som tebladen i koppen. Därför, när dessa predikanter dyker upp och säger att de har förstahandsinformation om vad alla dessa saker betyder, så ljuger de faktiskt för dig. De har inte mer information om det än vad du eller jag har. Vad allt detta betyder vet endast Kristus, och han lämnade inte efter sig någon kodbok med vilken man kan dechiffrera denna löjliga och bisarra samling av katastrofer. På ett ställe står det att de slutligen ska binda djävulen och kasta honom i den bottenlösa avgrunden och att Kristus sedan ska regera i tusen år med en utvald grupp. Sedan ska dock djävulen släppas lös igen och vem vet vad som händer efter det.

Mycket väsen har gjorts kring denna idé om det kommande tusenåriga riket. Vi har kraftfulla program i radio, vi har postorderorganisationer som kallar sig "The Second Coming" (Den andra återkomsten), etc., och alla möjliga upphetsade predikanter som sprider budskap om Kristi återkomst.

Kristus säger "Se, jag kommer snart". Apostlarna förstod det som att han skulle komma under deras livstid. Efter 2000 år väntar de "Troende" fortfarande. Efter 80 generationer fortsätter naturen som den gjort i miljontals år tidigare, och som den kommer att göra i miljontals år därefter. Efter 80 generationer står de lurade fortfarande kvar med tomma händer, oroliga, förlamade, väntande.

Allt detta har en mycket neutraliserande och katastrofal inverkan på den bedragne och vilseledde vite mannen, som därigenom hypnotiseras och förlamas till overksamhet, väntande på Kristi återkomst. När allt kommer omkring, om han tror på allt detta skräp, och om allt ändå är förprogrammerat, och det bara kommer att bli värre och värre, och djävulen har fullständig kontroll, ja, då finns det inget den vite mannen kan göra annat än att bara lägga händerna i kors, låta allt passera och resignerat vänta på Kristi återkomst.

Det är hög tid att vi avslöjar all denna förrädiska hjärnförorening som översköljt den vita rasens sinnen, och återgår till verkligheten. Det sista vi behöver i världen är idén om en förestående katastrof, om dysterhet och undergång. Istället behöver vi ett bra och klart tänkande, en ny insikt om vår ras värde, ett gemensamt band som binder samman vår ras, och sedan den enade viljan att kämpa och överleva.

Kom ihåg att varje Kreatör är en rekryterare.

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XI i en pågående serie

Racial Loyalty, februari 1989

Två korta historier från toppen av den stora judiska dynghögen

Bileams talande åsna

I det judiska Gamla testamentet finns en bok som heter Fjärde Moseboken (Numbers). Den handlar helt och hållet om israeliterna, om hur Mose leder dem runt i öknen i cirkulära irrfärder och om hur Jahve fortsätter att dalta med sina bortskämda kelgrisar och hålla dem vid liv i öknen i fyrtio år. Det är också mycket väsen kring judiska ritualer, mycket hokus-pokus och en ändlös detaljerad återgivning av deras dumma vidskepelser. Det mesta av det är obegripligt nonsens och fånigt babbel.

Det verkar som om dessa judar, under sina vandringar i öknen, med sin privata stamgud som sköter det mesta av deras tänkande och ränksmideri, ständigt stöter på folk som amoréerna och andra stammar och dräper dem med svärdsegg. När man har läst igenom alla dessa episoder skulle man kunna tro att det inte fanns några antisemiter kvar att döda i den delen av världen, men varje kapitel tycks vaska fram en ny omgång, och gamle gode Jahve, eller Jehova, eller vad han nu heter, dödar dem alla.

Vi kommer nu till Fjärde Moseboken 22. Det verkar som om Balak i Moab, son till Sippor, vill att Bileam ska förbanna israeliterna, eftersom kung Balak är rädd för dessa judar efter vad de har gjort mot amoréerna (slaktat varenda man, kvinna och barn, som vanligt). Men det judiska superspöket smög sig in under natten och sa till Bileam att inte förbanna israeliterna eftersom de var hans favoritkelgrisar, och han hade något på gång med dem.

Hur som helst, i Fjärde Moseboken 22:21 står det att "Bileam stod upp om morgonen och sadlade sin åsna och for med Moabs furstar." Detta gjorde Herren riktigt arg. Hans "vrede upptändes". Han sände en ängel med ett svärd i handen för att spärra vägen för åsnan.

DIN DUMMA ÅSNA. JAG KAN INTE SE NÅGOT SOM BLOCKERAR VÅR VÄG!

MEN DET ÄR NÅGON SKOJARE SOM SVÄVAR I LUFTEN, MED ETT SVÄRD I NÄVARNA.

Uppenbarligen kunde åsnan se ängeln med svärdet i handen men det kunde inte Bileam. "Åsnan vek av från vägen. Bileam slog åsnan" för att få henne tillbaka på vägen. Åsnan trängde sig mot en vägg och krossade Bileams fot. Bileam slog sin åsna igen, slutligen kom de in i en trång passage där de varken kunde gå till höger eller vänster, och där var den där ängeln igen som blockerade vägen med svärd i hand. Bileam kunde fortfarande inte se ängeln och han slog sin åsna igen. Hans åsna säckade ihop.

I vers 28 står det: "Och Herren öppnade åsnans mun, och hon sade till Bileam: Vad har jag gjort dig, eftersom du har slagit mig tre gånger?" Bileam verkade inte förvånad över att höra sin åsna prata med honom. Pratar inte alla åsnor?

Åsnan fortsatte i vers 30. "Är jag inte din åsna som du har ridit på ända sedan jag blev din intill denna dag?" En rimlig fråga.

Detta nonsens hade pågått tillräckligt länge och slutligen "öppnade Herren Bileams ögon, och han såg Herrens ängel stå på vägen med sitt dragna svärd i handen." Överraskning! Överraskning! Varför öppnade inte Super-spöket Bileams ögon vid det första mötet så att han kunde se vad i helvete som pågick. Till och med en åsna kunde se ängeln. Det skulle ha besparat all denna förvirring, och den stackars åsnan skulle ha skonats från att bli slagen tre gånger. Det står att Bileam "föll ned på sitt ansikte." Inte undra på.

" BILEAMS TALANDE ÅSNA "

Det finns mer hokus-pokus och nonsens, men vi hoppar över resten av det. Moral i historien? Det finns ingen som jag kan hitta, såvida det inte antyder att vilken man som helst kan få sin åsna att tala, förutsatt att den blir ordentligt slagen tre gånger, och att det finns ett lömskt judiskt Super-spöke bakom hans åsna.

* * * * *

Jona och valen

De säger att alla fiskare är lögnare och jag har hört många fiskehistorier i mina dagar, men jag tror inte att jag någons med hört en fiskehistoria så långsökt och löjlig som den i det judiska Gamla testamentet som kallas Jonas bok.

Det verkar som om Herren var oroad över ogudaktigheten hos den allmänna befolkningen i staden Nineve, ett stort storstadscentrum med cirka 120 tusen ("sex gånger tjugo tusen personer") av obestämd nationalitet. Från ingenstans valde Herren ut en hebré vid namn Jona för att gå till Nineve, tre dagsresor bort, och "predika mot den." Specifikt skulle han varna dessa ogudaktiga uslingar för att Herren var arg som fan på dem, och att de bäst borde skärpa sig, annars: inom 40 dagar och 40 nätter skulle Super-spöket göra slut på hela staden och förinta dem alla. Detta var ett ganska kraftfullt budskap, eftersom S.S. inte lekte. Han var riktigt bra på att förinta människor och städer som misshagade honom. (Kommer du ihåg den stora syndafloden?)

Av någon anledning gillade Jona inte sitt uppdrag och bestämde sig för att smita. Istället för att bege sig till Nineve "for han ner till Joppe" och där fann han ett skepp som skulle till Tarsis, "på flykt undan Herrens ansikte." Han borde ha vetat bättre, för detta retade också gallfeber på Herren, och han piskade upp en "väldig storm på havet." Naturligtvis skrämde detta sjömännen ombord på samma skepp och de "ropade var och en till sin gud." Uppenbarligen hade de alla separata icke-hebreiska gudar.

Sjömännen höll en liten överläggning och drog slutsatsen att det fanns någon skyldig ombord på det där skeppet som hade misshagat sitt specifika spöke. De räknade ut att nämnda spöke verkligen var ute efter nämnda skyldige, vem han än var, och hade bestämt sig för att dränka honom. Eftersom de förstås inte visste vems gud som var arg på vem, gjorde de det logiska. De bestämde sig för att kasta lott. De fann Jona sovande "längst nere i fartyget" och informerade honom om situationen. Han var med på att delta i lotteriet. Visst var det så, "lotten föll på Jona."

Jona erkände att Herren hade siktat in sig på honom och att han utan tvekan var den skyldige. Vad skulle man göra? Jona var extremt samarbetsvillig, faktiskt storsint. Han föreslog att de skulle kasta honom överbord så skulle deras problem vara lösta. Detta gjorde de, och visst, "havet upphörde att rasa." Så långt allt väl, men det som följer är verkligen helt galet.

Vers 17 säger: "Men Herren lät en stor fisk sluka Jona, och Jona var i fiskens buk i tre dagar och tre nätter." Skulle du tro det? I vanliga fall överlever en människa inte mer än fem minuter under vatten. Uppenbarligen, trots brist på ljus, brist på luft och att vara badad i all den där magsyran, höll sig Jona i riktigt bra form och behöll förståndet. Han bad och berättade för Herren hur ledsen han var över hela den jävla röran. Om han bara ville släppa ut honom igen skulle han gå till Nineve och sköta sitt jobb ordentligt. Uppenbarligen var deras kommunikationslinjer i riktigt gott skick, trots att de befann sig under vatten. Herren hörde, och han kommunicerade tillbaka till fisken, som uppenbarligen var införstådd med uppgörelsen och gjorde som den blev tillsagd. "Den sprutade ut Jona på land." Vad trevligt.

Jona klev upp, pigg som en mört, och borstade av sig. Uppenbarligen inte ett dugg sämre efter slitaget av att ha varit nedsänkt i magsafter och utan luft i 72 timmar, fortsatte han sin resa till Nineve, tre dagsresor bort.

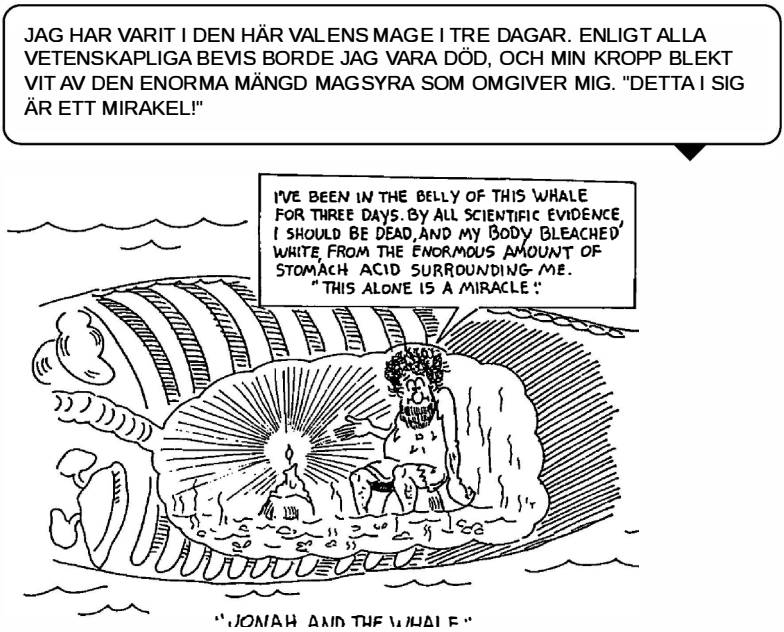

"JONA OCH VALEN"

Det finns mer hokus-pokus, men det är ett antiklimax och inte riktigt relevant för vår historia. Istället för att fortsätta denna dråpliga fiskehistoria, skulle jag vilja sammanfatta med några vägande frågor.

Till vems trovärdighet skulle du ha störst förtroende, till några oidentifierade judiska skribenter från en forntida era, eller till din egen fars? För det andra, skulle du tro på din egen far om han berättade en sådan rövarhistoria för dig?

Nästa fråga är — hur kan någon människa vid sina sinnes fulla bruk svälja en så idiotisk historia och insistera på att allt är den "rena sanningen" utan att känna att det hela är en grov förolämpning mot deras intelligens? Och slutligen, vad är egentligen poängen med hela denna löjliga fiskehistoria?

* * * * *

Den vita rasen måste lära sig att tänka i termer av: Åt helvete med judarna. Åt helvete med negrerna. Åt helvete med ler-raserna. TÄNK VITT!

* * * * *

The Wildest Stories Ever Told

Part XII of a Continuing Series

Racial Loyalty, Mars 1989

Daniel i lejonkulan

Genom hela sin skändliga litteratur i Gamla testamentet (och även det nya) försöker judarna ständigt övertyga sig själva och världen med idiotiska historier om att deras speciella spöke är överlägset alla goyim-spöken – att deras spöke kan klå ditt spöke. *Daniels bok* är en av dessa historier.

Efter att ha vadat genom en oändlig rörra av skräp i de inledande kapitlen, kan man slutligen utläsa att de parasitära judarna har hamnat i svårigheter igen. För att de var så odrägliga hade de drivits ut ur Egypten omkring tusen år tidigare. Nu, i Daniels bok, befinner de sig i fångenskap hos babylonierna, vars kung Nebukadnessar förmodligen var den mäktigaste monarken i världen.

Här träder fyra konspiratoriska judar fram, under namnen Daniel, Hananja, Misael och Asarja. Eftersom de är lömska, opålitliga och hala, ändrar de omedelbart sina namn till Beltessassar, Sadrak, Mesak respektive Abed-Nego. Uppenbarligen konspirerar de för att utföra ett attentat mot maktens nervcentrum, kungen. Historiskt sett har detta varit deras standardförfarande ända sedan stammens begynnelse. Kommer ni ihåg historien om Ester och kung Ahasveros av Persien? Eller historien om Josef och faraon i Egypten? Vi har en liknande situation här – hur man nästlar sig intill och manipulerar kungen. I denna historia följer Daniel kikes vanliga S.O.P. (standardförfarande). Han koncentrerar sig på att försöka dra till sig kungens uppmärksamhet och ställa sig in hos honom. Detta gör han genom att erbjuda sig att tyda drömmarna hos en psykotisk och bekymrad monark, inte olikt vad Josef gjorde mot faraon tusen år tidigare. (Judarna glömmer aldrig ett knep om det har fungerat förut.) Att nästla sig intill statens härskare är deras första steg i deras program för att förstöra den utsedda staten. Låt oss nu se hur det går för Daniel efter att ha genomfört detta första drag.

Daniel har verkligen lyckats med att dra till sig kungens uppmärksamhet, och den senare är nu så tacksam och överväldigad av hela agerandet att han gör Daniel till härskare över hela provinsen Babylon. Daniel, i gengäld, är

snabbt att tillsätta sina tre konspiratoriska kumpaner över provinsens angelägenheter.

Nu kommer eldprovet på lojalitet mot denne store och mäktige kung Nebukadnessar. (Låt oss kalla honom Nebu för korthets skull.) Det verkar som om Nebu hade låtit ställa upp en enorm staty, omkring nittio fot hög, vars huvud var av guld, bröstet och armarna av silver, låren av koppar, benen av järn och fötterna av lera. Kung Nebu dekreterar sedan att på en viss dag ska alla furstar och alla undersåtar i riket samlas framför bilden, och vid ljudet av en trumpet ska alla falla ner och tillbe den, som ett tecken och bevis på lojalitet mot den store och allsmäktige kungen.

De tre styvnackade judar Daniel hade utsett, nämligen Sadrak, Mesak och Abed-Nego, vägrar att visa vördnad. Deras lojalitet mot deras eget stamspöke är inte förhandlingsbar. Detta gör Nebu mycket vred och han låter kasta alla tre i en enorm brinnande ugn. Detta borde lära dem en läxa om vem som var vem. Men se och häpna! Skulle du tro det? När Nebu tittar in i ugnen för att se om hans förövare fräser fint, ser han fyra där inne, och vad tror du — en av dem är en ängel. Överraskning! Överraskning! De är alla helt oskadda och coola som en gurka. Det är sannerligen förunderligt hur lätt en judisk manusförfattare kan skydda en medlem av stammen.

Nebu är så imponerad av detta trollerinummer att han omedelbart gör ännu en dåraktig sak. Han dekreterar att ”varje folk, nation eller språk” som talar mot dessa eldfasta judars gud ”skall huggas i stycken och deras hus göras till en dynghög.” (Vad är nytt? Vi närmar oss snabbt den situationen här i Amerika och i resten av världen.) Det är inte allt. ”Sedan befordrade konungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego i provinsen Babel.”

Den psykotiske kung Nebu håller snabbt på att tappa förståndet och fortsätter att ha ytterligare märkliga drömmar. Han drömmer om ett träd som växte och var starkt ”och dess höjd nådde ända till himmelen” var det nu än var. Återigen blir han oroad och skickar efter sin favoritdrömtydare, Daniel, för att berätta vad allt betyder. Daniel är bara alltför glad att stå till tjänst. Han berättar för honom att hans imperium snart ska falla samman, och han, kungen, kommer snart att drivas från sin tron ut på fältet med djuren och åsnorna, och han kommer att äta gräs som oxarna, hans hår kommer att växa som örnfjädrar och hans naglar kommer att bli som klorna på en fågel. Och så skedde det, enligt de judiska manusförfattarna.

Slutligen, efter ett långt uppehåll, lyfter Nebu sina ögon mot himlen och "prisade den Högste" och hans förstånd återvänder till honom. Det står ingenting om vad som hände med hans fjädrar och klor. I vilket fall som helst är han tillbaka som ansvarig för ranchen, grundligt tuktad och övertygad om att det judiska spöket låg bakom allt, och han öser flytande och extatiskt ur sig lovord om den judiske Jahves obegränsade dygder. Uppenbarligen är gamle Nebu slut som artist, och efter det jobb som kikes hade gjort med honom kunde han aldrig mer tänka klart.

I kapitel 5 finner vi plötsligt, utan förklaring, att hans son Belsassar är kung. (Får ej förväxlas med Beltesassar, Daniels alias.) Hur som helst ställer den nye kungen (låt oss kalla honom Belsh för korthets skull) snart till med en hejdundrande fest dit han bjuder in tusen av sina herrar och furstar, inklusive deras hustrur och bihustrur. De slår verkligen klackarna i taket och gör sig glada (eller är det Mary?) genom att dricka mängder av vin ur de guld- och silverkärl som hans far Nebu hade tagit från det judiska templet i Jerusalem.

Sedan börjar märkliga ting hända: en hand kommer fram ur den putsade väggen och skriver. Kung Belsh bleknar och blir mycket rädd. (Kanske är han så stupfull att han drabbats av delirium tremens och börjar se syner?) Precis som sin psykotiske far blir han förbryllad och "svårt oroad", och likt sin far skickar han efter Daniel, som fortfarande finns kvar, för att berätta för honom vad allt betyder. Visst har Danny-boy alla svaren. Skriften på väggen säger MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Ingen annan vet vad detta rappakalja betyder, men Danny hävdar att HAN gör det. Daniel berättar nonchalant för kung Belsh att hans dagar är räknade och att hans rike kommer att delas mellan mederna och perserna. Belsh är så tacksam för att han förklarade detta för honom att han gör Daniel till "den tredje härskaren i riket." Men den natten blir kung Belsassar dräpt. Det står inte vem som utförde det smutsiga dådet, men förmodligen hade Daniel och hans polare något att göra med att göra det till en självuppfyllande profetia.

Så lämnar Belsh scenen. Dareios, meder, tar härnäst över riket. Dareios tillsätter etthundratjugo egna furstar, och över dessa tre presidenter, av vilka Danny-boy är Numero Uno, förmodligen som en belöning för att ha röjt Belsh ur vägen för att ge plats åt Dareios.

Dareios överväger vidare att göra vår judiske pojke till landets högste härskare. Detta upprör de andra 120 furstarna kraftigt och de övertalar kungen att underteckna ett oåterkalleligt dekret. Detta dekret innebär i praktiken att under de kommande trettio dagarna ska varje man som riktar en bön till någon

ÄNDA SEDAN DET DÄR LEJONET RYÖT,
HAR JAG ÅTERFÅTT MIN TRO. ÅH
JA, HERRE. JAG HAR VERKLIGEN,
VERKLIGEN DET. DU KAN GE DIG
FAN PÅ DET.

"DANIEL IN THE LION'S DEN"

"DANIEL I LEJONGROPEN"

Gud eller människa "utom dig, o konung" skall kastas i en lejongrop.

Detta sätter Danny-pojken i en rejäl knipa, eftersom han fortsatte att knäböja och troget be till sin stam-Jahve tre gånger om dagen, vänd mot Jerusalem. Efter att ha haft Daniel under ständig övervakning, skyndar furstarna till kung Dareios och berättar för honom om denne son av Juda som bryter mot kungens dekret.

Så Daniel kastas i lejongropen, och en sten "lades över gropens öppning" med kungens sigill på den. Vi får nu mer eller mindre en repris på historien om de tre judarna i den brinnande ugnen i den tidigare delen av denna berättelse.

När kungen skyndar till gropen nästa morgon, se på fan, lejonen är alla lika vänliga som småkatter, och det finns inte en skråma på Daniel, och liksom sina tidigare motsvarigheter är kungen nu helt övertygad om att Dannys gud verkligen har vad som krävs, och några drastiska förändringar görs. Alla de furstar som hade anklagat Daniel, inklusive deras hustrur och barn, kastas nu i lejongropen. Det sägs att lejonen "krossade alla deras ben i stycken."

Daniel, å andra sidan, likt Henry Kissinger, styrde nu riket och blomstrade under Dareios regering, och vidare in i persern Kyros regering. MORAL: Judarna och Jahve drar alltid det längsta strået.

Detta för oss till slutet av kapitel 6. Det finns ytterligare sex dystra kapitel, men vi kommer att lämna berättelsen

här. Resten handlar bara om Daniels psykotiska drömmar och visioner, som om han vore på en intensiv LSD-tripp, vilket han förmodligen var. Det handlar bara om märkliga vidunder med fyra huvuden, och lejon med örnvingar och hokus-pokus ad infinitum. När vi läser allt detta skräp måste vi komma ihåg att vi inte läser någon autentisk historia alls, utan endast de vilda klotterverken från någon okänd och sedan länge död judisk skribent, som antingen var full eller hade tagit för många doser LSD. Men heligt är det sannerligen inte. Varför någon vit förälder skulle vilja lära sina dyrbara barn sådant judiskt skit och fördärv som vore det den "evangeliska sanningen" och den "heliga skrift", när det uppenbarligen inte är något annat än en samling judiska lögner som förhärligar judarna och nedvärderar den vita rasen, övergår mitt förstånd. Det är en enorm styggelse som har infekterat, hemsökt och förorenat vår kultur under alltför många århundraden, och en förbannelse som Church of the Creator kommer att arbeta flitigt för att avslöja och utrota. Vi behöver ert passionerade stöd för att förverkliga detta.

* * * * *

Naturen har aldrig läst självständighetsförklaringen. Den fortsätter att göra oss ojämlika.

* * * * *

Endast genom att möta verkligheten, oavsett hur dyster den är, kan den vita rasen befria sig från den judiska vampyren.

* * * * *

Om den vita rasen någonsin ska återgå till förnuftet, MÅSTE kristendomen BORT. För att återfå sitt förnuft måste den dumpa kristendomen.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats
Del XIII i en pågående serie
Racial Loyalty, april 1989

Påsk -- Den stora händelsen som aldrig ägde rum

Detta inkluderar korsfästelsen, uppståndelsen, himmelsfärden, uppryckandet och allt det övriga beklagliga struntpratet.

I mer än sjutton århundraden har kristna anhängare, vilket främst innebär den vita rasen, varit så kuvade och skrämda av kristendomens högsta prästerskap att de knappt vågat ställa ens de mest uppenbara frågorna om "tron", och vissa av dem som gjorde det torterades, hängdes eller brändes på bål. På senare tid har dessa obesvarade frågor börjat komma upp till ytan och kräva svar. En av de mest uppenbara frågorna är denna: Är de "Heliga skrifterna" verkligen grundade på styrkta historiska fakta, eller ljuger de bara för de lurade följarna?

Det finns flera lärda teologiska studiegrupper som tar en ny titt på vad som så länge har betraktats som den EVANGELISKA SANNINGEN. En av dessa är en grupp bibelforskare kallad JESUS SEMINAR som nyligen träffades i Sonoma, Kalifornien, för att studera frågan om huruvida Jesus verkligen sa att han skulle återvända på härlighetens moln för att samla de rättfärdiga precis före världens undergång. Denna grupp består av cirka 125 forskare hämtade från Wesleyan University, De Paul University, University of Minnesota och flera dussin andra college. Gruppen bildades 1985 i Berkeley, CA, och har tillbringat de senaste fyra åren med att kritiskt granska evangelierna i ett försök att skilja vad de tror att Jesus faktiskt sa, från ord som kan ha tillskrivits honom senare av nitiska, tidiga kristna författare. Jag tror att detta är en

ganska intelligent tillvägagångssätt, eftersom även den mest lättlurade kristne erkänner att Kristus aldrig skrev ett enda ord för eftervärlden (en gång ska han ha skrivit i sanden). Allt han antas ha sagt är bara produkten av hörsägen, nedtecknat av skribenter av okänt ursprung som aldrig personligen hade sett eller hört honom.

I oktober förra året möttes denna seminariegrupp i Atlanta och uppnådde viss ryktbarhet när majoriteten, efter en djupgående studie av skrifterna, röstade för att Jesus aldrig skrev HERRENS BÖN. Bönen innehöll en del av Kristus "idéer", men komponerades i själva verket många år senare av tidiga kristna, konkluderade seminariet.

Vid årets möte förra månaden i Sonoma fokuserades en andra blick på den andra återkomsten. Sade Jesus faktiskt att han skulle komma tillbaka för att samla ihop sin trogna hjord vid världens ände, eller skrev någon annan detta nonsens för eftervärlden? Denna gång var seminariets omröstning ännu mer avgörande än den i oktober förra året. Seminariet röstade med en överväldigande majoritet på 75 procent att Jesus inte förutspådde världens undergång, ej heller att han någonsin skulle återvända. Hans förmodade beskrivning av den andra återkomsten återfinns i Markusevangeliet (kapitel 13, verserna 24-27). Seminariet drog dock slutsatsen att detta evangelium komponerades minst fyra decennier efter korsfästelsen, och att evangelieförfattaren, vem han än var, hämtade material från källor i Gamla testamentet i Daniels bok.

Muslimer är uppenbarligen inte de enda vars vrede väcks när någon ifrågasätter giltigheten i deras älsklingsfantasier. Kristna är minst lika fanatiska. Dr Robert Funk, som är ledare för seminariet, fick ett anonymt brev som varnade: "Om Irans ledare kan ge (ett dödshot) mot någon som försöker klanka ner på den muslimska religionen, borde du också få ett dödshot — för att du underminerar den av den Helige Ande välsignade Bibeln." Skuggor av Ayatollan! Skuggor av inkvisitionen!

Eftersom det nu är den tiden på året igen, låt oss ta en lång, objektiv titt på påskberättelsen och se vad det stora uppploppet handlar om. I grund och botten berättas historierna i de fyra evangelierna; Matteus, Markus, Lukas och Johannes. De ska alla föreställa berätta "evangelisk sanning", och eftersom alla fyra evangelier beskriver samma händelseförlopp, borde de sammanfalla in i minsta detalj. Vidare, eftersom det kristna prästerskapet hävdar att alla skrifter är heliga, vägledda av den "Helige Andes" hand, det Super-spöke som vet allt, ser allt, är superintelligent och aldrig gör ett misstag, hur kommer det sig då att det finns så många avvikelser,

variationer och rena motsägelser i de fyra versionerna som de berättas av Matteus, Markus, Lukas och Johannes?

Den grundläggande historien, som hela världen känner till, handlar om en centralgestalt vid namn Jesus Kristus som förmodligen sändes ner till jorden för att rädda oss stackars vilseledda syndare från att lida det ultimata ödet att stekas i helvetet i evigheters evighet, en fälla han och hans far själva hade

DEN STÖRSTA BERÄTTELSEN SOM NÅGONSIN BERÄTTATS. LÖGNEN

konstruerat. För att rädda oss alla bestämdes det av hans far att han skulle släppas lös på jorden för att predika en ny linje (från Gamla testamentet) under tre korta år och ställa allt till rätta för oss. Sedan kräver manuset att han spikas fast på korset, sticks i sidan av ett spjut och lämnas att dö. Detta antas ge oss "frälsning" och rädda oss alla från det ohyggliga ödet att för evigt grillas i helvetet. En märklig historia? Ja, sannerligen, och den skulle betraktas som en bisarr episod även i sådana TV-fantasier som serien THE TWILIGHT ZONE.

Nu skulle man kunna tro att med ett så viktigt manus, vägledt av "Super-spökets" egen hand, skulle dessa herrar, Matteus, Markus, Lukas och Johannes, få ordning på sin sak och kunna berätta en rak historia som skulle hålla i en domstol, men det gör de inte. Deras fyra olika versioner är fulla av luckor, avvikelser och

motsägelser. Efter att ha läst alla fyra versionerna, följer här några (inte alla) av de avvikelser jag finner vid en blott ytlig granskning.

"Förräderiet"

I Matteusevangeliet förråds Jesus av Judas och identifieras förmodligen genom att denne kysser honom. En av Jesu lärjungar drar ett svärd för att försvara honom och högg en tjänare till översteprästen. Jesus säger till honom att stoppa undan sitt svärd och säger: "Tror du inte att jag nu kan be min Fader, och han skulle ge mig tolv legioner änglar? Men hur skulle då skrifterna fullbordas, att det måste ske så?"

Uppenbarligen hade manuset skrivits i förväg av honom och hans fader, och de var tvungna att spela upp det som planerat. Det verkar därför som om de elaka typer som korsfäste honom bara utförde ett förskrivet drama regisserat av Fadern och Sonen, som egentligen var ett, om ni förstår vad jag menar. Därför utförde stackars Judas bara sin förutbestämda roll i ett drama som han inte hade någon kontroll över (Gud vet allt, ser allt, inte ett hår faller från ditt huvud eller en sparv från taket utan att HAN vill det. Kommer du ihåg?).

Till Judas fördel, eftersom han valdes ut att spela skurken, står det i kapitel 27 i Matteusevangeliet att han ångrade rollen han spelade, lämnade tillbaka de trettio silverpenningarna och hängde sig själv. Vilken affär! Stackars Judas! Om bara de tusentals vita rasförrädarna i "vår" amerikanska regering (JOG) som förråder den vita rasen idag hade lika mycket integritet som stackars Judas och gjorde detsamma!

I Markusevangeliet beskrivs samma episod annorlunda, och Jesus håller inte samma tal om att kunna kalla på tolv legioner änglar efter behag, utan säger istället i praktiken: Hör på, jag var i templet hur många gånger som helst. Varför tog ni mig inte då? I Lukasevangeliet är berättelsen liknande men dialogen är helt annorlunda. Varken i Markus eller Lukas står det någonting om att Judas ångrade sig eller hängde sig själv. I Johannes version står det ingenting om Judaskyssen, utan istället när Judas och hopen kommer för att "rannsaka" honom säger Jesus bara: Vem söker ni? och när skaran svarar Jesus från Nasaret, svarar han: Det är jag. Enkelt så. Ingenting om att Judas kysser eller hänger sig.

Bärandet av korset

Det finns liknande motsägelser om Jesus som släpar det där korset uppför kullen. I de tre första versionerna är det en man vid namn

namnet Simon från Kyrene, bär korset, med Jesus gående framför honom. I Johannes version släpar Jesus det uppför kullen själv med sitt huvud krönt av en törnekrona. Vem kan man tro på?

Korsfästelsen

I Matteus och i Markus korsfästes Jesus på en plats som kallas Golgata. I Lukas korsfästes han på en kulle som kallas Kalvarieberget. I Johannes återvände han återigen till en plats som kallas Golgata där han korsfästes. Kom igen, grabbar, om ni måste ljuga, se åtminstone till att få er historia sammanhängande.

Judarnas konung

En sak som alla fyra "evangelier" är överens om är att en skylt spikades upp överst på korset som förkunnade att Kristus var *Judarnas konung*, även om de alla skiljer sig något i den exakta formuleringen. Matteus: *Detta är Jesus, judarnas konung.* Markus: *Judarnas konung.* Lukas: *Detta är judarnas konung.* Johannes: *Jesus från Nasaret, judarnas konung.* Fråga: Varför skulle hedningarna vara så upphetsade över någon mytisk judisk kung?

Sista orden

Det finns en drastisk avvikelse när det gäller vad Kristus sista ord var innan han gav upp andan. Enligt Matteus, när sanningens ögonblick kom, blev Jesus desperat och ropade med hög röst (på judiska dessutom) *Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?* En jäkligt bra fråga. Var var "Super-spöket" medan allt detta pågick? I Markus version säger han samma sak på judiska *Eloi, Eloi, lama sabachthani?* Förutom att i Matteus stavas "Eloi" som "Eli". I Lukas var hans sista ord helt annorlunda och Jesus citeras säga: *Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.* Han gav sedan upp andan. I Johannes version har vi en annan uppsättning dialog. När Jesus hängde på korset såg han sin mor nedanför och sade till henne: *Kvinna, se din son!* Sedan sade han till lärjungen: *Se din moder!* Därefter citeras han säga *Jag törstar.* Någon stack upp en svamp fylld med ättika och satte den till hans mun. Sedan i Johannes 19:30 står det: *När Jesus hade fått ättikan, sade han: det är fullbordat; och han böjde ner huvudet och gav upp sin ande.*

"JAG SKULLE INTE VARA I DET HÄR JÄVLA ELÄNDET OM MIN 'FADER' HADE VALT EN ANNAN YRKESBANA."

Uppståndelsen

Vi kommer nu till den så kallade uppståndelsen, kring vilken det råder mycket hokus-pokus och det finns en mängd olika versioner, faktiskt för många för att rekapitulera i detalj här. Enligt Matteus gick Maria från Magdala och den andra Maria för att se graven. Och se, det blev ett stort jordskalv: ty Herrens ängel steg ner från himlen och rullade bort stenen från dörren och satte sig på den.

Markus berättar det annorlunda. Maria M. och Maria, Jakobs mor, och en tredje kvinna vid namn Salome gick till graven för att föra med sig välluktande kryddor och smörja Jesus. När de kom dit hade stenen redan rullats bort, och när de gick in i graven fann de en ung man som satt på höger sida, förmodligen en ängel, som berättade för dem att Jesus hade gett sig av. Det står ingenting om ett jordskalv. I Lukas berättas en liknande historia, förutom att det står att kvinnorna gick in i graven, fann ingen kropp, men där fanns två änglar i skinande kläder. I Johannes version springer Maria från Magdala till graven själv medan det fortfarande var mörkt och finner stenen bortrullad (inget om änglar). Hon springer sedan tillbaka för att berätta för Simon Petrus och den andre lärjungen att Kristus saknas. Sedan springer alla tre tillbaka till graven. Fortfarande inga änglar, men vilken historia.

Himmelsfärden

Det finns ett antal kraftigt motstridiga versioner om Himmelsfärden. Matteus säger absolut ingenting om sådant nonsens. Enligt Markus höll Jesus en kort avslutningspredikan för sina elva, och efter att han hade talat blev han upptagen till himlen och satte sig på Guds högra sida. I Lukas version är Jesus involverad i ett antal märkliga händelser, har ett antal samtal och sedan i Betania, medan han välsignade ett antal människor, lyfte han sina händer, skildes från dem och fördes upp till himlen. I det sista kapitlet av Johannes är berättelsen återigen helt annorlunda och mycket förvirrad. Uppenbarligen visar sig Jesus efter uppståndelsen för många människor, vandrar mycket, predikar mycket och till slut liksom tonar han bort i solnedgången. Men det står ingenting om en himmelsfärd.

Uppryckandet

Himmelsfärden verkar vara en så pass trevlig upplevelse att ett antal kristna fanatiker är övertygade om att de också kan och kommer att få uppleva vad som kallas Uppryckandet vid tidens slut. Jag har sett bildekaler på bilar där det står: "I händelse av Uppryckandet kommer detta fordon att vara obemannat." Uppenbarligen tror de att de (som är så ack så rättfärdiga!) kommer att sugas upp som i en enorm dammsugare och zoomas upp till himlen.

Så mycket för allt hokus-pokus kring korsfästelsen, uppståndelsen, himmelsfärden och uppryckandet. Det finns inte ett spår av historiska bevis för att något av detta nonsens någonsin har hänt. Allt bygger på berättelser som påstås ha berättats av de fyra "evangelierna", Matteus, Markus, Lukas och Johannes. Men vi vet inte mer om dem än vad vi vet om Gåsmor, katten och fiolen och kon som påstods hoppa över månen. Allt vi har är litteratur av okänt ursprung, hopkokad och omarbetad av anonyma människor, nu sedan länge döda och okända. Finns det någon anledning att tro på dem? Jag tror inte det. Inte nog med att dessa berättelser är bisarra bortom allt förnuft, men som vi just har sett så stämmer inte de olika versionerna av nyckelhändelserna överens. Allt jag kan säga om vilka de än var som satte ihop dessa berättelser är att det minsta de kunde göra, om de nu ska ljuga för oss, är att hålla sina berättelser konsekventa.

Egentligen är påsken en utlöpare av en kombination av hedniska festivaler som firar våren och/eller vårdagjämningen. Sådana festivaler var väl etablerade, och en av dem var till ära för Eastre, Eostre eller Ostara, den hedniska

Anglosaxisk gudinna för vår eller gryning, besläktad med East (Öst). Det dök också upp i forntida germansk mytologi. När kristendomen blev mer kraftfull och genomgripande, tillskansade de sig denna hedniska högtid och omvandlade den till en kristen festival med sin egen hopkokade mytologi, som vi har utforskat i de föregående avsnitten. Naturligtvis har vi nu också påskharen, dess ägg (vilket vilken god kristen som helst kan berätta för dig är symboliskt för Jesu "återfödelse"), och alla de andra plumpa kommersiella tillbehören, inte olikt julen, som juden ser fram emot så ivrigt ($$$) varje år.

Om det Jesus-seminarium vi nämnde i början fortsätter att "undersöka" skrifterna så som de har åtagit sig att göra, tror jag att de kommer att avslöja den ena bluffen efter den andra, tills de till slut kommer till samma slutsats som jag gjorde för arton år sedan — nämligen att hela svindeln med spöken i skyn bara är just det. Huruvida de redan är medvetna om det och inte vågar berätta hela historien på en gång, återstår att se.

Oavsett vilket har vi Skapare genomskådat hela denna judiska röra och kastat den överbord som det skräp den är. Vi finner hela röran motbjudande för våra naturliga instinkter, liksom vi gör med den kristna symbolen av en död jude som spikas fast på ett kors. Så makabert! Om vi skulle använda en parallell symbol för, låt oss säga, en död hästtjuv som hänger i nacken från ett rep som vår logotyp för Creativity, skulle folk tro att vi hade blivit galna, men det skulle inte vara mer upprörande och motbjudande än vad korsets symbol är. Hela den kristna grejen är en judisk svindel från början till slut, en som onödigtvis har lagt ett tungt skuldkonplex på den vita rasen under många århundraden. Det är min förutsägelse att förrän vi ersätter judisk kristendom med en hälsosam rasreligion av vår egen, kommer vi aldrig att undkomma den judiska vampiens klor.

När vi expanderar vår egen vita mans religion, baserad på naturens eviga lagar, historiens lärdomar och på logik och sunt förnuft, kommer vi återigen att fira påsk som våra hedniska förfäder en gång gjorde, som en glad och naturlig festival för våren och vårdagjämningen.

* * * * *

Lita aldrig på en kristen. Den som ljuger för sig själv kommer att ljuga för andra.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XIV i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, maj 1989

Berättelsen om Josef och hans bröder

Ett av de tidigaste judiska skämten jag kan minnas berättades för mig för nästan 60 år sedan. Jag råkar komma ihåg tiden och platsen ganska väl. När jag gick på German-English Academy i Rosthern, Saskatchewan, tillbaka i 1931-32, berättade en studiekamrat vid namn Menno Friesen denna lilla pärla om hur Isidore Kitzelbaum lärde sin unge telning Abie, fem år gammal, några av det judiska livets hårda fakta. Han placerade Abie på köksbordet och sa åt honom att hoppa.

”Men”, sa Abie, ”jag är rädd!”

”Var inte rädd, Abie, jag fångar dig när du kommer ner. Det finns inget att oroa sig för.”

Abie tvekade. Hans far manade på honom och försäkrade honom att han skulle fånga honom när han kom ner. Slutligen hoppade Abie. Hans far gjorde inget försök att fånga honom och Abie föll pladask på ansiktet.

”Nu, min son”, sa Isidore, ”vad lär det dig?”

”Vadå?” tjöt Abie, medan blodet droppade från hans näsa.

”Låt det lära dig, en gång för alla, att du inte kan lita på någon, inte ens din egen far!”

Judarna har utövat förräderi genom hela sin flera tusen år långa historia, sinsemellan och i synnerhet mot goyim. Deras hopkokade historia och deras verkliga historia är full av förräderier, grymheter, blodsutgjutelse och svek. Deras Torah, den hopkokade delen av deras så kallade historia, är också full av det, och idag vill vi undersöka berättelsen om Josef och hans bröder så som den berättas i Första Moseboken, kapitel 37 till 50, mer eller mindre.

Även om det är mer än troligt att berättelserna om deras härkomst som de berättas i Gamla testamentet är rent fiktiva (judarna har historiskt sett varit kända som notoriska lögnare), ligger det icke desto mindre inbäddat i många av deras berättelser en hemlig kod av parasitär lag, och det anstår oss goyim att förstå var juden kommer ifrån. Den judiska religionen hävdar att de, judarna, är ättlingar till Abraham, Isak och Jakob. (Se ”Berättelsen om Abie, Ikie

och Jakie", R.L. nr 39). Varför de gör en så stor sak av att vara ättlingar till sådana ökända tjuvar, lögnare, mördare, bedragare, horbockar och alla nyanser av föraktliga uslingar övergår helt mitt förstånd. De hävdar vidare att deras stamgud, Jahve, har en speciell förkärlek för sådana föraktliga och motbjudande karaktärer, och som ett utmärkelse tecken ändrade han Jakobs namn till Israel. Därav hävdar judarna att de alla är israeliter, och har till och med döpt sin nyligen skapade rövarstat till Israel. I själva verket är allt detta bara hopkokat struntprat. Inte nog med att deras israelitiska historia är ren fiktion, utan 90 procent av dagens judar är ättlingar till khazarerna, ett svekfullt gäng aggressiva halsavskärare från centrala Ryssland. Dessa khazarer konverterade till judendomen omkring år 800 e.Kr. och hade aldrig satt sin fot i vare sig Palestina eller Mellanöstern under hela sin historia.

Om vi läser vidare i Första Moseboken finner vi att Jakob hade två hustrur samtidigt, nämligen Lea och Rakel. Han fick tio söner med Lea, och två, Josef och Benjamin, med Rakel. (Förresten, mitt namn är INTE Benjamin. Jag döptes till Bernhardt, ett gammalt gott tyskt namn.) Jakob hade också fyra oäkta söner, två med Leas tjänsteflicka och två med Rakels. (1 Mos 36:25, 26.) Uppenbarligen älskade den judiske Jahve denna bakgatsmoral med två hustrur och fyra oäktingar, för han slösade särskild uppmärksamhet på Jakob och gav honom namnet Israel, välsignade honom rikligt om och om igen, precis som han gjorde med hans svekfulla och liderliga ättlingar. Ännu märkligare är att goyim-kristna, för vilka all denna liderlighet är högst motbjudande, lär sina barn i söndagsskolan vilka underbara människor dessa usla judar var, och hur Herren verkligen älskade dem. Identity-kristna går ännu längre. De förkunnar högljutt att de, eller vi, den vita rasen, är de verkliga ättlingarna till Israels tio "förlorade" stammar, vilket innebär ättlingarna till Leas tio söner. Lite senare ska vi utforska vilken sorts ras denna liderliga och förrädiska stam var, enligt Gamla testamentets berättelse.

Men låt oss börja från början. Eftersom Josef hade blivit avlad på sin fars ålderdom, var han Jakobs favorit. Detta väckte en intensiv svartsjuka hos Josefs halvbröder, och när Jakob dessutom skänkte en mångfärgad mantel till sitt favoritdjur, hatade de honom än mer.

Precis som i berättelsen om Daniel (R.L. nr 48) var Josef en drömmare, och han höll på med detta hokus-pokus om att tyda drömmar, sina egna och andras. Drömmar utgör ett idealiskt medium för den patologiska lögnaren och bedragaren att utföra sitt

handel. Drömmar är vaga, övergående, mystiska, kan broderas ut och kan betyda vad som helst eller ingenting. Josef blev snart en expert på denna bedrägliga konst. Han berättade för sina bröder om en dröm han haft där de alla var ute på fältet och band kärvar, och se och häpna, hans kärve reste sig upp och brödernas kärvar stod alla runt omkring och "bugade sig för hans kärve". Hans bröders intensiva hat steg ytterligare några snäpp som ett resultat av detta.

Sedan hade han en annan dröm. Han drömde att solen och månen och elva stjärnor "bugade sig" för honom. Detta innebar att hans far, hans mor och hans elva bröder alla skulle böja sig för honom. (Hans fyra oäkta halvbröder räknades uppenbarligen inte.) Jakob lade detta på minnet, men hans bröder hatade honom än mer.

Tiden gick. De tio bröderna skickades för att valla "hjorden" i Sikem. En tid senare sände Jakob Josef efter dem för att se hur de hade det. När Josef kom dit fick han veta att de hade dragit vidare till Dotan, där han slutligen hann ifatt dem.

När bröderna (perfida mördare som de var) såg honom komma "fjärran ifrån", stämplade de för att döda honom, kasta honom i en grop och sedan berätta för sin far att ett vilt djur uppenbarligen hade gjort slut på honom. Eftersom de var lika giriga som mordiska, klädde de först av honom hans mångfärgade livklädnad och kastade honom sedan i en torr brunn.

Efter att ha gjort det satte de sig ner för att äta sitt middagsbröd. Ett sällskap ismaelitiska köpmän råkade passera förbi. Detta gav plötsligt halvbrodern Juda (judarnas namne) en lysande girig idé. Varför gå miste om möjligheten att tjäna några extra shekel? Låt oss sälja denna motsträviga plågoande! På så sätt får vi pengar i fickan och blir av med honom på samma gång. Snart kom ett annat sällskap av midjanitiska köpmän förbi, på väg till Egypten. Bröderna gav dem ett förslag och gjorde snart upp en affär. (Vilken *geschaeft*!) De sålde honom för tjugo silverpenningar och Josef var på väg till Egypten.

Som en mörkläggning dödade bröderna "en killing av getterna", doppade Josefs klädnad i dess blod och sände den tillbaka till sin far. Jakob trodde på deras historia, drog slutsatsen att ett vilt djur hade slitit Josef i stycken, och han "sörjde sin son i många dagar." Under tiden nådde midjaniterna snart Egypten och fortsatte med att sälja Josef till Potifar, en av faraos hovmän och befälhavare för livvakten. Som en skicklig bedragare hade Josef snart kontroll över sin herres hus och hans angelägenheter, inklusive Potifars hustru. Men som alltid, "Herren var med honom", sägs det. Som de flesta jidder var Josef inte bara förrädisk, utan också lysten, och snart var han

"ligga med" Potifars hustru. Han hävdade att allt var hennes fel, men hans herre köpte inte historien. Uppenbarligen var Potifars "vrede nu upptänd". Han spårade upp en flyende Josef och lät kasta honom i finkan. "Men Herren var med Josef" oavsett vilket, som han alltid är med alla jidder i G.T., och snart var denne bedragare ansvarig för alla fångar i detta fängelseområde.

Två av fångarna som Josef blev kompis med råkade vara officerare hos faraon, nämligen överbagaren och övermunskänken. De hade också drömmar, som Josef gladeligen "tolkade" åt dem. Tre dagar senare återfick övermunskänken sitt tidigare jobb, och överbagaren hängdes, precis som Josef hade förutspått, eller så som manusförfattarna skrev.

Två år gick. Nu var det faraos tur att ha förbryllande drömmar och ingen tolkare. Övermunskänken kom ihåg Josef och faraon skickade omedelbart efter honom.

Vi kommer nu till kärnpunkten i berättelsen, en berättelse som har varit den centrala mittpunkten i judarnas ekonomiska skumraskaffärer för att ruinera nationer och stjäla deras substans, deras landområden, deras egendomar och för att stjäla frukterna av folkens arbete. I den finns den underliggande principen för deras parasitära lag. Det började uppenbarligen med den judiska infestationen av Egypten för 3500 år sedan, och det har fungerat för dem ända sedan dess. Det fungerar fortfarande för dem idag i Amerika och över hela världen. Och hur det fungerar! Det fungerar med en hämndlystnad som aldrig förr. Huruvida det någonsin fanns en Josef, eller en Abraham, Isak eller Jakob, vilket allt är högst tveksamt, är ovidkommande. Faktum är att judarna hängde på en formel som inte ger vika, och de har arbetat på och fulländat sitt bedrägerispel ända sedan dess, tills de nu äger och styr världen.

Det verkar (enligt den fiktiva historien) som att faraon drömde att sju feta kor kom upp ur floden och betade på den närliggande ängen. Sedan kom sju magra kor upp ur floden och slukade de sju feta korna. Sedan vaknade faraon. När han somnade om hade han en annan dröm. Han drömde att sju ax kom upp på ett strå, och de var "frodigt och gott". Sedan sköt sju tunna ax upp efter dem, "svedda av östanvinden" och slukade de sju goda axen. När han vaknade "var han djupt oroad". (Skuggor av Nebukadnessar!) Då kom övermunskänken ihåg Josef och faraon skickade genast efter denne vältalige bedragare: Vår pojke Joe hade alla svaren.

Gud träder naturligtvis nu in i bilden igen, och Joe övertygade Farao om att Gud försökte säga honom något viktigt. Det budskapet var att Egypten skulle få sju år av överflöd (feta kor, ax) som sedan skulle följas av sju år av hungersnöd (de magra korna, axen). Nu när Josef hade Faraos öra och förtroende, gav han dessutom Farao några kostnadsfria råd om hur man skulle hantera den kommande krisen. Han rekommenderade att Farao skulle inrätta en byråkrati och beslagta en femtedel av Egyptens land, och även under de feta åren skulle han beslagta all säd och mat under Faraos hand och hålla den i lager i städerna. När de sju magra åren sedan kom, kunde de dela ut det till de hungriga medborgarna efter behag. Mot ett pris, naturligtvis.

Farao blev oerhört imponerad. Wow! Vilken smart karl denne Josef var! För att inte tala om den där super-duper Super-Spöket han hade låst in i sin bakficka och kunde rådfråga när som helst! Nu var frågan, var kunde de hitta en kapabel administratör för att hantera en så enorm uppgift? Var, sannerligen! "Eftersom Gud har låtit dig veta allt detta, finns det ingen så förståndig och vis som du", sade den lurade Farao och satte genast Josef "över hela Egyptens land." Farao tog av sig sin ring och satte den på Joes hand, och "klädde honom i kläder av fint linne och hängde en guldkedja om hans hals." Joes vältaliga bedrägeri var nu fullbordat, med hjälp av hans privata spöke, förstås. Påminner detta någon om överste Edward House under president Wilsons mandatperiod, eller om Bernard Baruch som styrde första och andra världskriget, eller om Henry Kissinger som styrde vår utrikespolitik, eller om Paul Volcker och Alan Greenspan som styrde vår centralbank och vår ekonomi? Det gör det för mig, och vi nämner bara ett par av de dominerande jidderna som nu styr och förstör vårt land och världen.

Låt oss se hur Josefs plan föll ut. Eftersom han och hans usla gäng nu styrde showen hade de inga problem med att få Josefs förutsägelser att bli en självuppfyllande profetia. Visst nog följdes sju feta år av sju år av hungersnöd, nu när Joe och hans pirater hade kontroll över all mat och säd, vilket naturligtvis inkluderade utsädet. Joes gäng hade samlat all spannmål och säd i spannmålsmagasin i städerna. Detta lämnade befolkningen, inklusive bönderna, med inget att äta, inget att så. Naturligtvis följde hungersnöd.

"Hungersnöden blev svår i Egyptens land." Joe och hans pirater hade nu Egyptens folk i sitt våld.

Eftersom svält nu var utbredd i landet, strömmade folket till städerna och tiggde om bröd. Diktator Joe sade till dem: okej, jag ska sälja bröd till er, ge mig era pengar. Detta varade i ungefär ett år. När Joe hade alla folkets pengar, uppstod hyperinflation och pengarna förlorade sitt värde. Folket var fortfarande utan mat. Nästa steg: Joe sa till folket att hämta alla sina boskap till honom, han skulle byta dem mot bröd. Så de hämtade alla sina hästar, sin boskap och sina åsnor i utbyte mot bröd. Detta hjälpte dem igenom ännu ett år. Nu hade folket ingen mat, inga pengar, ingen boskap. Vad kunde Joe pressa ur dem härnäst?

Den listige gamle Joe kom på något och tog nästa steg. Han hade alla folkets pengar (som plötsligt blev värdefulla igen), så han använde dem för att köpa allt folkets land "åt Farao". Skuggor av det kommunistiska Ryssland. "Endast prästernas jord köpte han icke." De judiska kommissarierna hade nu sin egen jord som belöning, och regeringen ägde allt det övriga, det vill säga fyra femtedelar av jorden.

Nu var någon tvungen att bruka jorden, men naturligtvis inte de judiska kommissarierna. Josef sålde härnäst utsäde till de utarmade bönderna (samma spannmål som han tidigare hade "tillägnat sig" från dem) och satte bönderna i arbete som hälftenbrukare; så mycket till regeringen, så mycket till utsäde, och så mycket "till mat åt edra små".

Exproprieringen och förslavandet var nu fullbordat. Staten och prästerskapet ägde nu all jord, kontrollerade all mat och hade tagit tillbaka alla pengar för utsäde. Om folket inte ville svälta, kunde de nu bruka den jord de en gång ägt men som nu tillhörde staten och prästerskapet. De kunde göra det som slavar på hälftenbruksbasis. Joe hade dem nu där han ville ha dem — hela folket ägde ingenting, de var blotta slavar under en JOG (Jewish Occupational Government) — en dyster situation som Amerikas bönder nu snabbt håller på att luras in i, liksom resten av befolkningen.

Det finns en sekundär berättelse sammanvävd genom hela denna kommunistiska episod. Den berättar om hur resten av kikes [nedsättande term] nu vällde in i Egypten, hur Josefs elva bröder och hans fader Jakob kom från Kanaans land, drivna av hunger, hur dessa yider [nedsättande term] behandlades kungligt, och under Joes beskydd snart levde på det förslavade landets fett. Det sägs vidare att innan Jakob dog uppenbarade sig den evigt älskande Super-spöket för denne lystne yid och lovade honom: "Se, jag skall göra dig fruktsam och föröka dig, och jag skall låta en skara av folk komma av dig; och jag skall giva detta land åt din säd efter dig till en..."

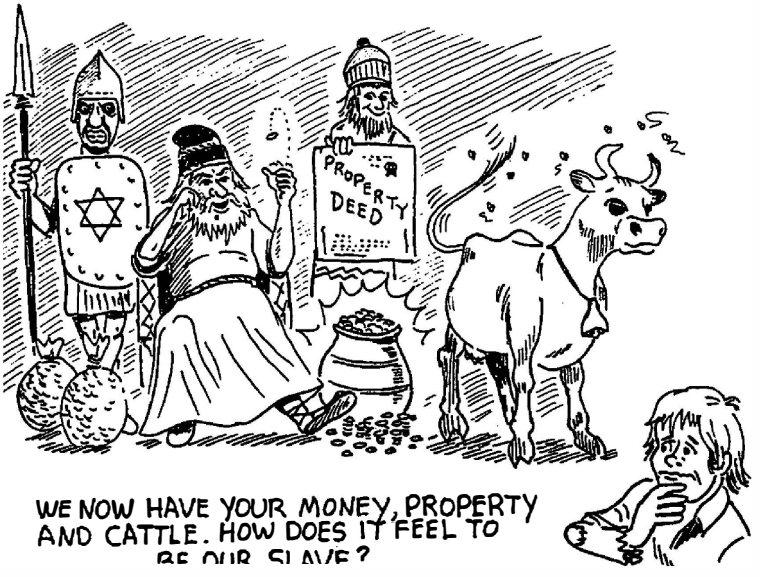

VI HAR NU DINA PENGAR, EGENDOM OCH BOSKAP. HUR KÄNNS DET ATT VARA VÅR SLAV?

evig besittning." Hur förbannat generöst av detta judiska superspöke! Vad sägs om de miljontals egyptier som hade blivit rånade inpå bara skinnet och förslavade?

Det finns ingen historisk grund för Abie, Ikey eller Jakie, inte heller för Josef och hans mördande, tjuvaktiga bröder. Men de parasitära judarna avlades verkligen i Egyptens land, sätet för den första stora vita civilisationen. Historien berättar för oss att dessa destruktiva parasiter verkligen ödelade Egyptens land under cirka fyrahundra år och blev så avskyvärda att de slutligen drevs ut ur landet, en masse. Den judiska berättelsen säger precis motsatsen – att egyptierna förslavade dem och inte ville släppa ut dem ur landet förrän Moses förmodligen befriade dem. (Se R. L. nr 40) Judarna är naturligtvis notoriska lögnare, och precis som i deras berättelse om holohoax, vrider de till det så att de alltid spelar rollen som martyrer istället för att identifieras som de verkliga förövarna av de stora katastrofer som har förstört nationer och civilisationer.

Berättelsen om Josef och hans bröder har dock en djupare innebörd för den judiska Kehillah, och inbäddad i den finns grunden för judisk parasitär lag och ekonomi, en formel de har följt i tusentals år. Den är fortfarande grunden för deras modus operandi idag. Grundprinciperna i den är i huvudsak dessa:

1. Genom ränksmideri, svek och konspiration nästlar sig judarna in i nationens regering och ekonomiska struktur.
2. De tar kontroll över nationens (och världens) ekonomi och pengar.
3. Genom att kontrollera nationens lagar och pengar orkestrerar judarna båda efter behag för att skapa upprepade hög- och lågkonjunkturcykler.
4. Precis som i berättelsen om de sju feta åren och de sju magra åren, expanderar och blåser de artificiellt upp ekonomin, för att sedan plötsligt dra in penningmängden i syfte att skapa planerade depressioner.
5. I varje sådan operation, som demonstrerats av depressionerna 1873, 1893, 1907, 1929 och de talrika recessionerna därefter, rånar dessa penninghungriga tjuvar sedan det icke-judiska folket på deras land, deras pengar, deras arbete och deras tillgångar, precis som de gör än idag. Dagens bönder förlorar sina gårdar i tiotusental, och detta är ingen tillfällighet. Det är en planerad och avsiktlig judisk manöver, uttänkt och utnyttjad av judarna så långt tillbaka som för 3500 år sedan i Egypten i samband med deras förbannade "Spöken i skyn"-svindel.

Vad är svaret på denna judiska pest? Det finns bara ett svar som kan vara meningsfullt och effektivt. Eftersom judarna gjorde allt med sin rasliga judiska religion, kan vi, den vita rasen, som är 30 gånger fler än dem, förinta denna pest en gång för alla med vår egen kraftfulla rasreligion. (Delenda Est Judaica!) Inom Creativity har vi det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den ultimata trosbekännelsen. Förena er med oss i att bygga en kraftfull flodvåg och låt oss utplåna denna judiska plåga från jordens yta med planerad och medveten hastighet.

* * * * *

Vi Creators har ingen önskan att vare sig förslava eller exploatera de lägre raserna. Det är vårt medvetna mål att den vita rasen ska bebo denna planet jorden i sin helhet.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XV i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, juni 1989

Vandring i ödemarken i fyrtio år

De knappa men autentiska historiska fakta som har kommit ner till oss tyder alla på att judarna härjade fritt i Egypten under flera hundra år, skapade förödelse och kaos, och skövlade landet. Det var i själva verket i Egypten som de etablerade sitt modus operandi (m.o.) för att förgöra folk och nationer och stjäla och svindla dem på deras land och tillgångar. Det är en verksamhet som de har fulländat sedan dess, och upprepat om och om igen mot världens nationer under de senaste 3500 åren. (Se Joseph and his Brethren, R.L. nr 50)

Som vi Skapare vet alltför väl är judarna notoriska lögnare och en del av deras m.o. är att vända upp och ner på historien och ljuga sig ur de svindlar och grymheter de har begått mot sina (ovilliga) värdfolk. Ett nyligen aktuellt exempel på detta är deras lögnaktiga påståenden om deras sex miljoner-holohoax. Medan de i sin hopkokta historia om den egyptiska perioden hävdar att de hölls som ovilliga slavar och att egyptierna "inte ville låta deras folk gå" (DERAS berömda replik), var det precis tvärtom. Judarna hade blivit så odrägliga att egyptierna till slut tog sig samman, körde ut judarna och var förbannat glada över att bli av med dem. (Se R.L. nr 40, "Easter, the Passover and the Parting of the Red Sea".)

Vi tar nu upp historien så som den berättas av judarna om vad som hände härnäst efter att de befann sig på andra sidan Röda havet. Uppenbarligen var de nu ute i öknen, tvungna att klara sig själva och kunde inte längre snylta på de produktiva egyptierna som tidigare.

Vi tar upp deras hopkokta historia som den berättas i Exodus (Andra Mosebok), med början i kapitel 15.

Det första Mose gjorde (så påstår skribenterna) var att sjunga en lovsång till deras eget privata superspöke för att ha delat Röda havet så att de, Jahves kelgrisar, kunde gå igenom det som på torr mark, och sedan dränkte alla egyptier, kaptener, vagnar, hästar och allt. "Din högra hand, o Herre, har krossat fienden i stycken." Som en

läser man det judiska Gamla testamentet spelas detta tema upp om och om igen – deras privata spöke lyfte sin högra hand och räddade mirakulöst judarna och slaktade samtidigt deras fiender. Varför spöket skulle vara så partiskt mot ett gäng tjuvar och mördare bryr det sig aldrig om att förklara.

Hur som helst, så där var de i den torra öknen, helt utsvultna och extremt törstiga också, och inga vita människor att råna eller svindla. Snart började denna hungriga hord av parasiter klaga högljutt mot Moses och Aron. Varför förde du oss säkert genom Röda havets torra kanal bara för att låta oss dö här av hunger?

Men ingen fara – oroa er inte – superspöket till undsättning. Skulle du tro det? Han skickade en massiv luftbro – manna från himlen! Vad är manna? Det beskrivs som "det var som korianderfrö, vitt; och smaken av det var som kakor gjorda av honung." Wow! Hur lyckosamma kunde dessa eländiga parasiter bli? Moses var så glad att han lät broder Aron lägga ett prov i en kruka som ett framtida minne.

Under de kommande fyrtio åren, medan dessa ränkfulla parasiter planlöst vandrade över öknen på den östra sidan av Röda havet, fortsatte superspöket att förse dem med manna. Skulle du tro på en så dum historia om din egen far berättade en liknande anekdot för dig om att under erövringen av den

Väst höll Herren våra vita förfäder vid liv i fyrtio år genom att låta manna regna ner från himlen? Ändå lär miljontals vita föräldrar sina barn sådant nonsens om judarna, och gör det med ett allvarligt ansikte, understrykande att det är den "evangeliska sanningen". Hur idiotiskt!

Därefter var det problemet med vatten. Allt detta manna och inget vatten. Återigen klagade parasiterna till Mose, — varför förde du oss "upp ur Egypten, för att döda oss och våra barn och vår boskap med törst?" Uppenbarligen hade de tagit med sig boskap också, förmodligen stulen från egyptierna innan dessa tjuvar gjorde sitt snabba utträde. Det står inte vad boskapen åt, eller om deras Herre lät hö regna ner från himlen också. Hur som helst, alla och varje djur var snustorra och skrek efter vatten.

Samma lösning — "Mose ropade till Herren" vad ska jag göra? Pöbeln är redo att stena mig.

Med ett penndrag löste de judiska skribenterna snabbt problemet, om någon är lättlurad nog att tro på deras vilda historier. Superspöket sa helt enkelt till Mose att gå till Horeb och där skulle han finna Herren stående på en klippa. Allt han behövde göra var att slå på klippan så skulle vatten strömma ut i en kaskad. Var inte det trevligt?

Nästa punkt på dagordningen som de lättlurade spökjägarna har gjort ett oändligt ståhej om är historien att Mose förmodligen gick upp på berget (Sinai) för att möta Gud och han gavs de tio budorden på två stentavlor. Enligt judarna och de kristna var dessa så kallade tio budord det största stycke lagstiftning som någonsin uppfunnits, eftersom de naturligtvis förmodligen kom från superspöket själv. Allt detta är naturligtvis en massa nonsens. För det första var de i bästa fall en rå, förenklad och primitiv uppsättning regler. Du skall inte ljuga, stjäla eller döda är de grundläggande delarna i det, och dessa föreskrifter hade införts i lag i nästan varje civilisation, den egyptiska, persiska, assyriska, babyloniska, etc., långt innan judarna lade beslag på dem. När vi betänker att Gamla testamentet skrevs så sent som 500 f.Kr. hade många andra civilisationer med en långt mer komplex och sofistikerad uppsättning lagar redan föregått judarna.

För det andra gällde de tre första budorden uteslutande judarna, och endast judarna. "Jag är Herren, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land." "Du skall inte ha några andra gudar vid sidan av mig." (Han erkände därmed existensen av en hel hop andra gudar.) "Du skall inte missbruka Herrens namn." Varför skulle vi

Vita människor vara bekymrade över ett judiskt stamspöke uppfunnet av judarna för deras eget privata bruk? Hur skulle allt detta kunna gälla vita egyptier, eller romarna, eller grekerna, av vilka ingen blev ”befriad” ur Egyptens land? Faktum är att dessa tre första budord, som upprepade gånger betonade att Jahve uteslutande var judarnas privata stamgud, som stod på deras sida i varje instans och var fientlig som fan mot alla andra folk, och att de, judarna, gjorde bäst i att hålla sig till honom annars jävlar. Jag finner inget av detta struntprat särskilt heligt eller inspirerande, ej heller något som goyim skulle kunna eller borde bli upphetsade över. Fånigt ja, men inte heligt.

För det tredje plagierade judarna själva idén om en lagkodex inristad på stentavlor från Hammurabis lag, som var den sjätte kungen i den amoritiska dynastin. Han regerade på 2000-talet f.Kr. i Tigris-Eufrat-dalen och gjorde Babylon till sin huvudstad. Är dagens kristna predikanter okunniga om dessa grundläggande fakta när de förhärligar de så kallade tio budorden?

Av någon dum anledning fortsatte judarna att irra omkring i öknen under de kommande fyrtio åren, subventionerade av manna från himlen, enligt de judiska skrivarna. Berättelsen fortsätter i all oändlighet i ytterligare 152 sidor med finstilt text i Gamla testamentet. Den ägnas mestadels åt deras vidskepelser, upptåg och deras superspöke som i det oändliga fastställer instruktioner om en myriad av märkliga och fåniga ritualer, en uppräkning som blir extremt tråkig för vilken läsare som helst, och ärligt talat har jag inte den minsta avsikt att återge dem här.

Det finns dock en annan händelse som jag vill anföra som ett exempel för att demonstrera hur verklighetsfrämmande dessa vilda historier är. Allteftersom tiden gick tröttnade dessa judar på att serveras manna från himlen dag ut och dag in, år efter år. De klagade återigen till Mose att de ville ha en förändring av menyn — de ville äta kött! Mose, som fungerade som transportband, vidarebefordrade detta meddelande till sin överordnade. Superspöket var inte nöjt när han såg ner på dessa otacksamma stackare, och han reagerade med hämndlystnad. Han tänkte — okej, låt jävlarna äta vaktel!

I Fjärde Moseboken 11:31 står det: ”Då gick en vind ut från Herren och förde med sig vaktlar från havet och lät dem falla ner över lägret, ungefär en dagsresa hitåt och en dagsresa ditåt runt omkring lägret, och de låg nästan två alnar högt över marken.” Märkligt! Jag vet inte vad vaktlar skulle ha med havet att göra. Normalt sett är stranden

MOSES... DU HAR SLÄPAT VÅRA JUDISKA RUMPOR ÖVER DEN HÄR JÄVLA TORRA ÖKNEN I NÄSTAN FYRTIO ÅR, OCH VI HAR INTE HITTAT EN ENDA VIT PERSON ATT RÅNA ELLER SVINDLA ÄN.

och havet är livsmiljöer för måsen och andra sjöfåglar, men inte vaktlar.

Eftersom en aln uppenbarligen motsvarar en och en halv fot, staplades de döda vaktlarna upp till en höjd av tre fot, och de täckte ett område på ungefär tio kvadratmil, om vi blygsamt antar att en dagsresa skulle vara 10 mil. (Det kan vara mer.) Detta skulle vara ungefär storleken på District of Columbia. Det betyder att dessa döda vaktlar täckte ett område på 100 kvadratmil, tre fot djupt. Med tanke på att en kvadratmil har 27 878 400 kvadratfot, multiplicera det med 3 fot högt, gånger 100 kvadratmil, och med tanke på att man kan packa ungefär 10 vaktlar på en kubikfot, kommer vi fram till en siffra på 8 363 520 000 (det är biljoner, grabben) döda vaktlar som ligger där ute i den heta ökensolen. Utan tvekan skulle de snart ge upphov till en avsevärd stank på kort tid. Men enligt denna vilda historia lät sig "Yiderna" inte avskräckas utan samlade ihop allt de kunde så fort de kunde, och började äta dem.

Men det hämndlystna super-spöket var inte färdig med dem än. Det står i Fjärde Moseboken 11:33 "Medan köttet ännu satt mellan deras tänder, innan det var förtärt, upptändes HERRENS vrede mot folket, och HERREN slog folket med en mycket stor plåga." Bra för honom. Inte bara döda vaktlar, utan också döda "Yider" och mer stank.

Så mycket för hela den stinkande röran i öknens hetta.

Efter fyrtio år av mållöst irrande och efter att Mose och det där "super-spöket" konspirerat om hur de skulle slå kanaanéerna och andra folk på andra sidan Jordan och ta ifrån dem deras städer och gårdar, så går Mose och dör. Uppenbarligen beskriver han sin egen begravning i kapitel 34 i Femte Moseboken. Eftersom vi får veta att Mose skrev de första fem böckerna (Pentateuken) måste vi också anta att det var han som beskrev sin egen begravning. Hur lättlurad kan man bli?

Tja, det är en jäkla historia. Det får en rationell person att undra över flera aspekter, nämligen (a) eftersom detta skräp skrevs cirka 1000 år efter de förmodade händelserna, varför skulle de judiska skribenterna som skrev det omkring 500 f.v.t. hitta på att sätta ihop en så lång, dråplig och fånig historia? och (b) ännu mer förbluffande, hur kan dagens kristna, som är informerade, utbildade, har studerat vetenskap, geologi, astronomi och antik historia, vara så dumma och så lättlurade att de tror på detta idiotiska struntprat och gör det till en del av SIN bibel? Det övergår förståndet och skulle få en att tro att även den vita rasen har irrat mållöst i en ödemark av filosofisk brist och förvirring i nästan 2000 år. Det är i själva verket just denna brist på rasidentitet och rasmässigt syfte som har fått den vita rasen att evigt vältra sig i självförakt och självmordsbenägen självförstörelse. För detta tragiska och beklagliga dilemma kan vi lägga skulden helt och hållet på judendomen och dess oäkta avkomma, kristendomen. Men nu har vi Creativity, och med den kan den vita rasen marschera framåt med beslutsamhet och sammanhållning, med mål och syfte, och uppfylla sitt lysande öde.

Pentateuken, eller Toran, följs av Josua, som under ledning och med hjälp av den judiske Jahve slaktar ändlösa mängder kanaanéer, amalkiter, amoréer, hettiter och jebusiter (vita människor) sju gånger om och stjäl deras land och boskap, deras gårdar och deras städer. (Läs Josua igen, R.L. nr 44.)

Jag har ett förslag. Varför klipper inte vi, den vita rasen, omedelbart av allt bistånd till banditstaten Israel och låter dessa parasiter klara sig själva. Vi kan då sätta deras berättelse om att deras Jahve kommer till deras hjälp och släpper manna från himlen till dem på prov. Om han gjorde det i forna tider, varför skulle han inte göra det igen? Och om han inte gör det? Då har de uppenbarligen ljugit för oss under alla dessa år, och jag säger – låt jävlarna svälta. De förtjänar det! DELENDA EST JUDAICA!

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XVI i en pågående serie

Racial Loyalty, juli 1989

De fåniga miraklen tillskrivna J.C.

Hi diddle diddle!
Katten och fidan
Kon hoppade över månen
Den lilla hunden skrattade åt en sådan lek
Och fatet sprang iväg med skeden
— Gåsmor

När vi flyttade från Mexiko till Saskatchewans kalla slätter mitt i vintern 1925-26, var jag inte riktigt åtta år gammal. Ett av de dystra minnena från den perioden var plågan att börja skolan och lära sig det engelska språket. Den tuffaste delen av denna prövning var att ta sig till skolan. Att komma från Mexikos varma, tropiska klimat till den djuriska kylan i Saskatchewan mitt i vintern var inte bara en kulturchock utan också en miljöchock. Jag minns de långa kalla färderna över mil av snötäckta öppna fält, packad i en lådsläde med en skara andra barn när vi gav oss av till skolan. Som jag minns det frös jag nästan till döds på kuppen, och jag hade frostskador och kylskador i tårna och hälarna. Att lära sig tala engelska var dock inget problem, och jag minns fortfarande Gåsmors rim så som de presenterades i den kanadensiska läseboken för första klass, av vilka ovanstående vers är en av många. Jack och Jill gick upp för kullen, lilla fröken Muffet satt på en pall, och så vidare och vidare. Alla dessa rim var grafiskt illustrerade med intressanta bilder i färg, och efter alla dessa år sitter de fortfarande kvar i mitt minne. Jag kan fortfarande minnas bilderna av kon som hoppade över månen, katten som spelade fida, fatet som sprang iväg med skeden och bilden av hunden som skrattade åt alltihop. Han hade goda skäl att skratta. Det var naturligtvis bara en massa nonsens.

Men i den åldern var allt väldigt intressant, och vad mer är, jag var godtrogen nog att tro att dessa saker verkligen hände. Jag trodde att Gåsmor var en

STICK TILL MIG NÅGRA SILVERMYNT, SÅ SKA JAG SÄGA TILL STADSFOLKET ATT DU FICK MIG ATT "SE IGEN".

verklig person, och att kon verkligen hoppade över månen. Varför skulle jag inte det? Det stod ju så i boken, och den visade en fin bild på kon som hoppade över månen. Jag var trots allt inte ens åtta år gammal.

Lyckligtvis, innan ännu ett år hade gått, insåg jag att detta bara var ramsor, sagor som inte hänt på riktigt, och att jultomten också var en hopdiktad lögn. Vid sjutton års ålder var jag inskriven vid University of Saskatchewan, och bland andra ämnen studerade jag antikens historia. Allteftersom jag gjorde det började jag inse att det fanns en mängd andra sagor inbäddade i vår kultur utöver Gåsmors sagor. När jag studerade de olika civilisationernas religioner, den egyptiska, den grekiska, den romerska, kom jag fram till en viktig slutsats, nämligen att de religiösa läror som jag hade blivit indoktrinerad med var lika mytiska som de grekiska och romerska gudarna Zeus, Jupiter och hela den kretsen. Vid sjutton års ålder hade jag

mogen nog att inse skillnaden mellan fakta och fiktion, och var mindre lättlurad än de miljontals människor som var tre gånger min ålder.

Tyvärr eller på annat sätt, finns det inte bara miljoner, utan miljarder människor som är vuxna till åren, men vars sinnen fortfarande är lika irrationella och lättlurade som ett litet barns. Och det är precis så predikanterna vill behålla sin fårskock. ”Om ni inte blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket”, säger Herren. Även om dessa får, när de blir vuxna, också kan ha studerat antikens historia, geologi, geografi, matematik och vetenskap, finns det fortfarande en betydande del av deras kraniala grå substans som insisterar på att klamra sig fast vid fåniga sagor som deras sunda förnuft säger dem är löjliga. De kallar det ”religion” och beskriver det stolt som sin ”tro”. Bland denna heterogena grupp av lättlurade finns de kristna, som tror på en mytisk Kristus som det inte finns mer historiska bevis för än vad det finns för Gåsmor, som påstås ha utfört en myriad av mirakel lika fåniga som någon av Gåsmors sagor, såsom kon som hoppar över månen. De tror på dem för att de står i tryck och deras bibel säger så, och det är skäl nog, hävdar de.

Låt oss undersöka några av dessa vilda historier som helt enkelt accepteras som mirakel, och snyggt täcks av en allt-förklarande täckmantel-passage: ”För Gud är allting möjligt”. Så med denna täckmantel i handen, låt oss nu segla ut i omloppsbana.

Ett av de första miraklen som Jesus påstås ha genomfört var att födas av en jungfrumoder, ett ganska snyggt trick i sig. Det gjorde hans mor, Jungfru Maria, vare sig hon var verklig eller mytisk, utan tvekan till den mest omskrivna kvinnan i historien. Men även denna historia är något friserad. Beroende på vilket kapitel i bibeln du väljer att läsa, berättas olika versioner av samma episod. På ett ställe berättas det att den Helige Ande, självaste Superspöket, helt från ingenstans steg ner till Maria och gjorde henne gravid. Bry dig inte om att hon redan var gift med Josef. Vanligtvis skulle bibeln kalla den sortens sak för äktenskapsbrott med en gift kvinna, men Superspöket kunde väl inte göra något fel, eller hur? Även när han begår massmord och dränker alla människor i världen, människor han själv förmodas ha skapat, kunde han inte göra något fel. När allt kommer omkring var de bara en hop usla syndare, och därför och ipso facto förtjänade jävlarna att dränkas, eller hur? Men om han bedrev otukt med en liten judinna vid namn Maria, hur lämnar detta henne fortfarande som en jungfru,

och är det fortfarande verkligen en jungfrufödsel? Knappast. De judiska skribenterna förhärligar denna typ av otukt och äktenskapsbrott med ett fint namn och kallar det den obefläckade avlelsen. Knepigt, knepigt.

Sedan, på ett annat ställe i bibeln står det att Josef, efter att han hade gift sig med Maria, till sin förvåning fann att någon hade hunnit före honom, och att hon redan var gravid, och att han i hemlighet tänkte överge henne. I ett annat kapitel kommer Nya Testamentet att berätta för dig att ja, sannerligen, Josef var Jesu far, och spårar stolt hans härstamning till Davids säd, och wow! vilken ära det är, att vara en ättling till denne mördande, horbock till jude som bedrev otukt med Batseba, Urias hustru. Det faktum att Uria var en trogen soldat i Davids armé verkar inte störa detta judiska dygdemönster särskilt mycket. Faktum är att han lät mörda Uria i skydd av strid, för att få honom ur vägen, så att han, David, kunde ha fri lejd och göra framsteg med hans änka.

Så där har ni de olika versionerna av historien om Jungfru Maria, Jungfrufödseln och hela den soppan. Välj själv, om du är lättlurad nog att tro på något av det.

Vi går nu vidare till andra skrönor, dessa så kallade "mirakel" som Kristus sägs ha varit en sådan expert på. De flesta av dessa är lika vilda och löjliga som Gåsmors sagor, men inte på långt när lika oskyldiga, eftersom så många av dem gör ett stort nummer av andar, spöken, djävlar och att uppväcka människor från de döda, och allt det där slaget av hokus-pokus. Många av dem återberättas i olika versioner som uppenbarligen relaterar till samma incident men som flagrant motsäger varandra i detaljer. Låt oss börja med historien om de "orena andarna" och svinhjorden, som ett exempel.

I Markus 5:1, 2 och 13 står det: "Och de kommo över till andra sidan sjön, i gerasenernas land. Och när han (Jesus) hade stigit ur båten, kom honom strax till mötes från gravarna en man som hade en oren ande... Och de orena andarna foro ut och foro in i svinen; och hjorden störtade sig utför branten ned i sjön (de voro vid pass två tusen) och drunknade i sjön." Stackars svin. Vad hade de gjort för att förtjäna en sådan elak behandling? Vilket slöseri dessutom! 2000 grisar rakt i sjön.

I vad som uppenbarligen är samma historia, berättar Matteus 8:28 och 32 det något annorlunda: "När han så hade kommit över till andra sidan, i gadarenernas land, kommo honom till mötes två som voro besatta av onda andar,

DET VAR DEN VILDASTE HISTORIA JAG NÅGONSIN HÖRT. EN KILLE FÖDS AV EN JUNGFRU, GICK PÅ VATTEN... UPPVÄCKTE DÖDA... FÖRLÄT SINA FIENDER... SA ATT HAN VAR SON TILL EN GUDOM. BLEV SPIKAD PÅ ETT KORS. KOM TILLBAKA FRÅN DE DÖDA... STEG UPP TILL HIMLEN OCH PÅSTOD ATT HAN BAR ALLA VÄRLDENS SYNDER PÅ SIN RYGG. !!

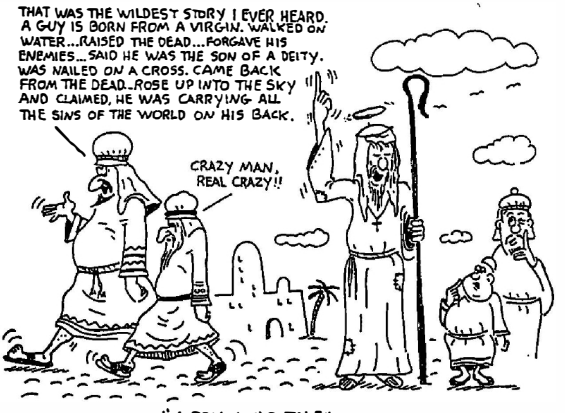

GALEN MAN, HELT GALEN!!

"EN RIKTIGT VILD HISTORIA"

kom ut ur gravarna, mycket våldsamma... Och han sade till dem: Gå. Och när de (djävlarna) hade kommit ut, foro de in i svinhjorden; och se, hela svinhjorden störtade utför branten ner i sjön och omkom i vattnet."

Så vi ser att samma påstådda historia har allvarliga avvikelser, beroende på vem som berättar den. Detta blir ganska löjligt, särskilt när predikanterna som sprider den här typen av struntprat hävdar att allt i den "Heliga Skrift" är Guds ord, att han vägledde de små judiska händerna som skrev den, och var förbannat noga med att den var minutiöst korrekt när han var klar med redigeringen.

Så påstår spökförsäljarna. Men varför är det då bara en man i den ena berättelsen och två i den andra versionen? Och varför är platsen i den första berättelsen förlagd till Gadara, och i nästa till Gergesa? Det uppenbara svaret är naturligtvis att hela boken är en slumpmässig och osammanhängande samling av myter och lögner, hopkokade av en skara judiska skribenter, vilkas identitet nu, och för evigt, skall förbli okänd. Dessutom, vilka författarna än var, var de för dumma för att hålla sina berättelser konsekventa, och förlitade sig istället på sina läsares godtrogenhet att svälja allt detta skräp rakt av som det är.

Om du vill läsa en tredje förvrängd version av samma historia, vänd dig till Lukas 8:27. Men vi har slösat bort för mycket

tid på denna mirakulösa historia om spöken och svin redan, så låt oss gå vidare och se vilket annat knepigt hokus-pokus de judiska skribenterna har lyckats drömma ihop för sin vandrande och lösdrivande magiker och vad mer J.C. hade i bakfickan i form av "mirakel".

Skribenterna hävdade att han kunde få blinda att se, och här blir deras berättelser återigen röriga, beroende på vems version man läser. I Markus 10:46, 52 står det: "Och han (Jesus) lämnade Jeriko tillsammans med sina lärjungar och en stor skara folk, den blinde Bartimaios, son till Timaios, satt vid vägkanten och tiggde. Och när han hörde att det var Jesus från Nasaret, började han ropa och säga: Jesus, Davids son, förbarma dig över mig."

Matteus 20:29, 30 berättar det annorlunda. Där sitter det två män och tigger, inget omnämnande av Bartimaios. Hur som helst, inget stort problem. Vår magiske helare säger bara ordet och deras syn är så god som ny. En person, två personer, vem bryr sig? Det blir en bra historia.

Om vi vill gå vidare med den här typen av upptåg finns det en hel lista med godsaker på menyn. Naturligtvis finns det inga bevis för att de någonsin har hänt, inte heller finns det några bevis för att en kringvandrande magiker liknande Jesus Kristus vandrade på landsbygden vid den tiden, utan bara en sammanställning av vilda historier av okänt ursprung och röriga som fan. Han mättade en skara på fem tusen med några bröd och ett par stinkande råa fiskar. Han förvandlade vatten till vin. (Vilken affär! Om dagens judar kunde kopiera det här tricket skulle de kunna tjäna miljoner!) Han gick på vatten. (Under Lyndon Johnsons regim cirkulerade ett skämt om att Lyndon också höll på att lära sig gå på vatten, men det saknade också grund i verkligheten.) Han uppväckte människor från de döda. Han umgicks med djävulen på toppen av ett berg, och han flög genom luften med största lätthet. Yak! Yak! Yak!

Är något av detta skräp sant? Inte troligt. De har lika mycket bevis (eller så lite) som Gåsmors sagor, som att kon hoppade över månen. Om du kan förkröka ditt vuxna sinne till att vara lika lättlurat som en femåring, kan du på något sätt lyckas förolämpa din intelligens och tro på allt detta hokus-pokus. Men om du vill spela den här typen av fåniga lekar, varför inte hålla dig till Gåsmor? Ingen vet egentligen vem som kokade ihop den judiska bibeln eller vem som skrev Gåsmors sagor, men det finns två kardinaldygder som Gåsmors sagor har som inte finns i varken Gamla testamentet eller det Nya. En är att Gåsmors sagor inte låtsas att

vara någonting mer än bara rent barnsligt nöje och lekar. Det andra är att de inte motsäger sina egna berättelser. Om de säger att kon hoppade över månen i en berättelse, så förstör de det inte genom att säga att det var en häst eller en get som utförde bedriften i en annan version.

* * * * *

Vi Skapare vill hellre främja en sak som kan vara opopulär vid denna tid men som kommer att vinna i slutändan, än en som kan vara populär nu men förlora i slutändan.

* * * * *

Den mörka medeltiden för den europeiska civilisationen var som värst när den judiska kristendomen stod på sin höjdpunkt.

* * * * *

Spöken i skyn: Osedda, ohörda, okända, okända, okända, overkliga.

* * * * *

Om inte den vita rasen tar hand om sitt eget öde, kommer inget av världens trängande problem någonsin att lösas.

* * * * *

Politiska partier kommer och går. Religioner består.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XVII i en pågående serie

Racial Loyalty, september 1989

Den sanna historien om en modern judisk familj

Detta är historien om familjen Fridovich. Miljön är Broward County i södra Florida. Familjens patriark var Martin Fridovich, numera död. Han sköts mellan ögonen med en hagelsvärm av sin tonårsson, Eddie, den 4 december 1982. Det är historien om en judisk familj genomsyrad av girighet, förräderi, självviskhet, lögner, hat och dubbelspel, med början hos familjens patriark själv, Martin Fridovich.

Tidigare har jag återanvänt ett antal berättelser om forntida judar så som de återges i de judiska bibelberättelserna om de förmodade patriarkerna av den judiska stammen: Abraham, Isak och Jakob. Jag har återberättat historierna om hur Abraham agerade hallåa och sålde sin egen halvsyster och hustru Sara som prostituerad för byte till kung Abimelek. Vi har på nytt granskat historien om hur Isak följde i sin faders fotspår och sålde sin hustru Rebecka till samme kung Abimelek av Gerar sjuttiofem år senare, om man nu kan tro på det. Vi har läst i Gamla testamentet hur Rebecka och sonen Jakob konspirerade för att bedra sonen och brodern Esau inför den blinde och senile Isak. Den judiska bibeln berättar puerila historier om hur den vällustige kung David stal Batseba, Urias hustru, och sedan lät döda Uria i främsta stridslinjen så att han kunde få Batseba helt för sig själv. Vi minns också den osmakliga historien om en yngre David som, när han uppvaktade kung Sauls dotter, gav kungen 200 förhudar insamlade från liken av döda filisteiska soldater som David hade hjälpt till att dräpa. Hur äckligt och motbjudande! Hans oäkta son, Salomo, avkomman till David och Batseba, berättar den judiska bibeln hade sjuhundra hustrur och 300 bihustrur.

Det finns mer, mycket mer, om dessa och en mängd andra föraktliga och motbjudande judar i Gamla testamentet.

Det finns en röd tråd som löper genom dessa och andra berättelser i denna forntida judiska samling av myter, lögner och fabler. Den röda tråden finns i karaktären hos alla dessa forntida judar.

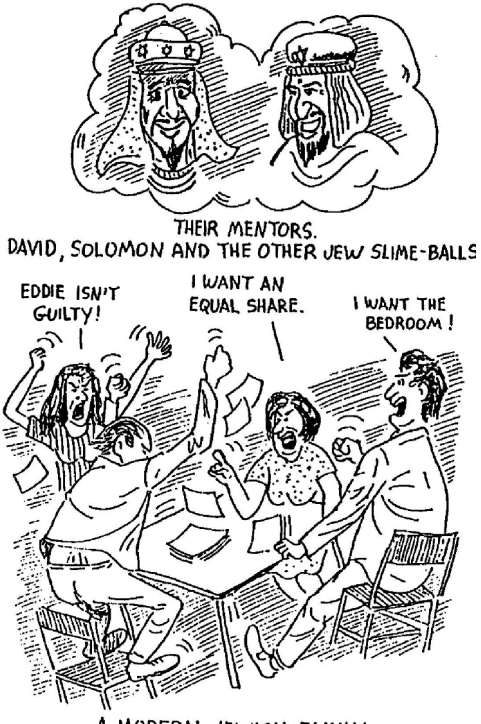

DERAS MENTORER.
DAVID, SALOMO OCH DE ANDRA JUDISKA SLEMPROPPARNA.

EDDIE ÄR INTE SKYLDIG! JAG VILL HA EN LIKA STOR DEL. JAG VILL HA SOVRUMMET!

EN MODERN JUDISK FAMILJ.

De var svekfulla, mordiska, förrädiska, omoraliska, ondskefulla, puerila och vidriga, men deras stamgud Yahweh gillade dem på det sättet och de var alltid "välsignade i Herrens ögon".

Det finns en märklig likhet i den historia jag ska berätta om den moderna familjen Fridovich. Karaktärerna är slående lika – giriga, ondskefulla, förrädiska och svekfulla. Det finns dock denna skillnad. Medan de forntida karaktärerna i Gamla testamentet mestadels är fiktiva och vi inte har några bevis för deras existens annat än de röriga klotterierna från andra ljugande judar (nu sedan länge döda) som källa, utspelade sig historien om familjen Fridovich under detta årtionde och är väl dokumenterad genom domstolshandlingar och levande vittnen.

* * * * *

Låt oss börja med patriarken i vår moderna historia. Martin Fridovich föddes den 14 oktober 1925. Han var son till ryska judar som kom till Amerika som barn. Hans farfar tillverkade hattar och hans far handlade med pälsar. De bodde i den judiska enklaverna i New York, nämligen Brooklyn. Redan som pojke var Martin känd som en tuff och hänsynslös fixare, vars överväldigande besatthet av att tjäna snabba pengar drev honom nitiskt framåt mot de yttersta gränserna.

Martin, som även var känd under sitt smeknamn Mike, hade två systrar och en bror. Systrarna är nu båda döda och hans bror Dutch, som bor i Broward County, vägrar att prata om sin bror. Han vägrade också att prata med sin bror i åratal före dennes död, på grund av en smutsig affär som Martin hade lurat in honom i.

Enligt historier som kom fram under familjebråken efter Martins död, hade denna patriark av familjen Fridovich många, om inte alla, av de sämsta egenskaperna hos sina mycket hyllade (förmodade) förfäder i Gamla testamentet. (Jag säger "förmodade" eftersom 90 procent av dagens judar är ättlingar till khazarerna, en tatarisk stam i ryska Kaukasus som konverterade till judendomen på 800-talet. Detta gäller särskilt ryska och polska judar.) Martin hade fyra fruar, varav han gifte sig med en för andra gången, och så många mätresser, konkubiner och älskare att hans fem barn tappade räkningen.

Men dessa självviska och motsträviga egenskaper var ingalunda begränsade till den gamle mannen själv. Innan han sprängdes i bitar av sin yngste son, lyckades han på något sätt ingjuta liknande drag hos vart och ett av sina barn, inte så mycket genom fostran, utan genom ren försummelse och som förebild.

Martin hade en besatthet av sammansvetsade familjer, dynastier och imperier. Han var förtrollad av Rothschilds, den judiska bankfamiljen som skapade förmodligen världens rikaste och mäktigaste dynasti, och ett imperium som fortfarande styr världen idag. När hans yngste son Eddie var 11 år, gav Martin honom en bok om Rothschilds. Eddie läste den två gånger. Han säger att han inte kommer ihåg detaljerna, men han minns att de var rika och ambitiösa. Den idén fastnade hos honom. Martin var en familjetyrann som, trots att han tillbringade mycket mer tid med sina konkubiner än han gjorde med sina fruar och barn, ändå ville ha strikt kontroll över sina barn. Han ville att de skulle vara som han: hänsynslösa, korrupta och ambitiösa. Han ville att de skulle tänka som han, han ville se till att de gifte sig inom den judiska tron, och om de inte gjorde det så

hotade att göra dem arvslösa i sitt testamente. Vid tiden för hans död uppgick familjeförmögenheten till hela tio miljoner.

Martin och hans första fru, Ruth, flyttade tillsammans med sin femårige son Michael Henry till Florida 1952. De bosatte sig först i Dade County, men de fortsatte att flytta runt. När Ruth, efter den förste sonen, inte kunde få fler barn, utgjorde detta ett stort hinder för en man som var besatt av att bygga en dynasti. Så de vände sig till adoption. Tony anslöt sig till familjen 1954 när han var 5 dagar gammal, Erica 1957 när hon var 3 dagar gammal. År 1960 var Martins kvinnoaffärer mer än vad Ruth kunde tåla. "Det höll på att ta död på mig", sa hon, och det året skilde de sig. Martin gifte om sig med Carol, och de fick snart två egna barn, Debbie Lee och Eddie. Några år efter att han hade skjutit sin far gjorde Eddie denna anmärkning om gener och dynastier: "Pappa var tvungen att ha hundar med god härstamning. Uppenbarligen ägnade han inte samma tanke åt sina barn. Han valde ut dem som frukt." Alla fem barnen, de flesta av blandad och olika härkomst, hatade varandra med passion.

Martin ändrade sitt testamente ofta. Vid tiden för skjutningen var Eddie, hans yngsta, hans favorit, och i sitt testamente hade han låtit honom ta hand om familjeförmögenheten. Michael Henry, den äldste sonen, var i onåd vid tillfället, och Martin lämnade honom med endast en spottstyver. Resten av förmögenheten delades i fyra delar mellan de övriga barnen.

Efter skjutningen verkade barnen glömma sin fars tragiska död på kort tid. Eddie, nu 19 år och ansvarig för familjeförmögenheten, levde loppan. Han flyttade in i sin fars sovrum. Han satte upp alla sina bröder och systrar på företagets lönelista, köpte dem varsin ny bil och tog dem sedan på en rolig semester till St. Thomas på Jungfruöarna.

Det var efter att de alla återvänt från St. Thomas som problemen började. När Eddie hade skjutit sin far den ödesdigra natten den 4 december, kröp han ihop i fosterställning, ringde polisen och kved att det hade varit en fruktansvärd olycka. Polisen kom, undersökte det till synes och trodde på hans ord. Efter syskonens återkomst från St. Thomas började en ändlös maktkamp. De andra började se på Eddie som en tyrann och alla ville ha kontroll över familjeförmögenheten. Inom fem månader avskedade Eddie dem alla. Ett år och en månad efter Martins död åtalade en grand jury i Broward Eddie för mord av första graden. De mest fällande bevisen kom från systern Erica och hennes nuvarande ex-man, Michael Giannoutsos. De avslöjade att Eddie hade planerat att döda

sin far i månader, och upprepade hela konversationer. Han hade talat om att placera sprängämnen i Martins bil, om att hyra en torped, om giftiga ormar, om en fruktansvärd skjutolycka.

Efter åtalet lade Erica till en T-shirt i sin garderob och bar den runt om i staden. På den stod ordet "Crispy" (Knaprig), och bilden av en elektrisk stol. Debbie Lee, den yngre systern, tog det hela med jämnmod. Hon sa att såpoperor på bästa sändningstid som "Dallas" tråkade ut henne. "Jämfört med oss bleknar alla de serierna."

Efter en farsartad, fem veckor lång rättegång, innehållande dödshot, utpressningsförsök och en parad av fejjdande syskon, dömdes Eddie för dråp, men inte för mord. Under tiden tog Erica tillbaka sin berättelse (men det gjorde inte hennes ex-man), vilket lämnade alla undrande över vilken gång hon ljög. Eddie och hans batteri av advokater överklagade. Appellationsdomstolen upphävde den första domen och Eddie ställdes inför rätta igen, med samma resultat som i den första rättegången. En domare i Broward dömde honom till sju år i fängelse. Men Eddie, som snart var ute mot borgen, överklagade igen.

* * * * *

Vi har inget slut på denna historia eftersom den fortfarande pågår. Liksom det ändlösa kråglet och krigföringen i Israel, är även detta judiska krångel fortfarande oavgjort och kommer förmodligen att vara det under lång tid framöver. Vi kan dock dra några övertygande slutsatser om orsaken till problemet och varför judar är som de är. Den främsta orsaken ligger i ondskan och destruktiviteten i själva deras natur, förstärkt och pådriven av en olycksbådande religion som söker dominera världen genom processen att undergräva och förstöra mänskligheten. Judendomen i sig är en parasitisk och degenerativ religion, vars hela fiber söker bedra, råna och förstöra. Detta mål, särskilt riktat mot den vita rasen, löper konsekvent genom Gamla testamentet och särskilt i deras Talmud, vilket gör dess anhängare giriga, självska, hänsynslösa och svekfulla.

Det enda botemedlet, om vi någonsin ska få denna förstörda värld tillbaka till förnuftet, är att utrota judendomen, med rot och stam. Om världen kan acceptera det judiska programmet för avnazifiering av 80 miljoner tyskar (och det har den gjort!), då är vi sannerligen berättigade att avjudisera 20 miljoner judar. Detta måste vi göra och detta har vi lovat att göra. **DELENDA EST JUDAICA!** Utrota judendomen och rädda den vita rasen. Gå med i Church of the Creator, NU!

De vildaste historierna som någonsin berättats
Del XVIII i en pågående serie
Racial Loyalty, oktober 1989

Berättelsen om David, Absalom och Salomo

I de annaler av hopkokad judisk historia som presenteras i Gamla testamentet är två av de mest framstående och vördade hjältarna i judarnas ögon David och hans son Salomo. Faktum är att den sexuddiga "Davidsstjärnan" än i dag är judendomens mest framträdande symbol. Vad gäller hans oäkta son Salomo, pekar inte bara judarna utan även de dåraktiga goyim-kristna på Salomo som själva sinnebilden för vishet genom tiderna. I denna avhandling vill vi undersöka vad det var för slags människor dessa skurkar egentligen var och om de förtjänar den respekt och de hyllningar som den judiska kristendomen så slösaktigt har tilldelat dem.

Berättelsen om David börjar egentligen med Saul, som var kung över Israel före David. När man läser Gamla testamentet på måfå finns där inget annat än våld, dödande, mord, krigföring och förräderi, och den judiske Jahve är alltid där och eggar dem att begå mer av samma förödelse. När jag slår upp kapitlet 1 Samuelsboken för att ta reda på mer om Saul, dyker en vers upp (och detta är Herren som talar): "Gå nu och slå Amalek och vig allt de har åt förintelse, och skona dem inte, utan döda både man och kvinna, barn och spädbarn, oxe och får, kamel och åsna." (1 Sam. 15:3) Hur ofta stänks inte detta samma direktiv ut över sidorna i Gamla testamentet! Slå, döda, utrota. Faktum är att vissa av samma fiendestammar har blivit dödade och utrotade sju gånger om, när vi läser de olika kapitlen.

Detta är i stort sett miljön när David träder in på scenen. Vi finner Saul i krig mot filistéerna, som enligt hopkokad judisk historia redan har blivit dräpta och totalt utrotade otaliga gånger tidigare, och kommer att göras slut på igen och igen ett antal gånger i senare episoder. Hur som helst, där är de, den israelitiska armén under Saul, vända mot filistéerna i Elah-dalen, och där i spetsen för de senare fanns denna jätte till filisté vid namn Goliat "vars längd var sex alnar och ett kvarter." Enligt ordboken är en aln någonstans mellan 18 och 22 tum. Om man tar genomsnittet på 20

tum, vilket skulle göra honom 10 fot plus ett spann, vilket är ytterligare nio tum, mer eller mindre. Goliat utmanade den israeliska armén att ställa upp med en kämpe som han sedan skulle strida mot. Uppenbarligen skrämde detta slag på israeliterna, eftersom det står att "de blev förfärade och mycket rädda." Men vänta nu! Fram dyker lille David med sin leksaksslunga och anmäler sig frivilligt att ta sig an denna jätte som är nästan elva fot lång, om man nu kan tro det. Och vad tror ni händer? David träffar honom mitt mellan ögonen med sitt första skott. Vad förväntar man sig, när hans blodtörstige Jahve var på hans sida? Och sedan, vilket naturligtvis är till ännu större hjälp, så skrev jidderna manuset. Efter att ha gjort det sprang David fram till filistén, och då han inte hade något eget svärd, tog han Goliats svärd i handen och högg av filisténs huvud. Vad tycks om det för ett väl utfört arbete?

Kung Saul gillade det, och hade inte bara erbjudit stora rikedomar till den som dräpte jätten, utan erbjöd dem även sin egen dotter.

Det följer en rad hokus-pokus och svek innan David får hämta sin belöning, då Saul är avundsjuk på David och två gånger försökte döda honom. Vad är nytt under solen mellan två judar? Slutligen skickar Saul bud till David att han kan få hans andra dotter Mikal, men istället för den vanliga hemgiften vill han att David ska bringa honom förhudar från hundra döda filistéer. Inga problem. David "stod upp och gick, han och hans män, och slog ihjäl två hundra filistéer, och David förde med sig deras förhudar" (1 Sam. 18:27) och gav dem till kung Saul. Och därmed var denna vidriga och motbjudande lilla transaktion slutförd och David var nu svärson till kung Saul, och träder därmed in i de svekfulla jiddernas historia.

* * * * *

Det förekommer mycket mer förräderi och dubbelspel när Saul förföljer David och återigen försöker döda honom, men till slut dör gamle Saul och David blir kung och härskar över Juda. Detta skedde först efter att en serie ytterligare mord hade begåtts för att röja vägen för David. Nu som kung fortsätter krigen och dödandet som vanligt.

En dag gick David på taket till sitt palats och han "såg en kvinna som tvättade sig", uppenbarligen naken, och det fick hans adrenalin att flöda. Han lät undersöka henne och fann att hennes namn var Batseba, hustru till hetiten Uria. Innan man visste ordet av låg han i sängen med henne. Kort därefter informerade hon honom om att hon var gravid. Detta innebar ett visst problem, men David,

eftersom han var den förrädiska jude han var, tänkte han snart ut en lösning. Han skickade efter Uria, hennes man, som var en av de mest lojala krigarna i Davids armé och bjöd in honom att äta och dricka med honom och att ligga med sin hustru Batseba. Men hur han än försökte, sov Uria vid dörren till kungens hus tillsammans med tjänarna och ville inte sova med sin hustru. Så David tog till drastiska åtgärder för en slutgiltig lösning. Han lät skicka Uria till fronten i striden för att se till att han blev dödad, vilket var exakt vad som hände. Därmed slutar ännu en

MAN... JAG MÅSTE HA DEN DÄR KÄRRINGEN!!

HORNY DAVID, SPOTTING BETH-SHEBA FOR THE FIRST TIME, WHILE STROLLING ON HIS PALACE ROOF ONE NIGHT.

KÅTA DAVID, SOM FÅR SYN PÅ BATSEBA
FÖR FÖRSTA GÅNGEN, NÄR HAN PROMENERAR
PÅ SITT PALATSTAK EN KVÄLL.

episod av judiskt förräderi. Men Herren var med David, oavsett vad, och trots allt. Ur denna grumliga affär föddes hans oäkta son, den ryktbare Salomo, Israels framtida kung.

* * * * *

I kapitel 13 i Andra Samuelsboken står det att Absalom, Davids son, hade en syster vars namn var Tamar, och Amnon, Davids son, älskade henne sexuellt. Huruvida alla dessa tre hade olika mödrar står det inte, men uppenbarligen var det så. Amnon blev så besatt av sin syster

att han en dag lockade in henne i sitt sovrum och våldtog henne med kraft. Detta förargade Absalom, hans och hennes bror, djupt och gnagde i honom i två år. Han lockade alla kungens söner till sin fårfarm och dödade där Amnon. Davids övriga söner flydde.

Tiden gick och Absalom började planera sin far Davids död. Detta skrämde slag på David och han och hela hans hushåll flydde, och lämnade kvar tio av hans bihustrur "för att hjälpa till att sköta huset." Det är mycket mer hokus-pokus, men till slut besegrar Davids armé Absaloms armé, och "det blev ett stort nederlag den dagen med tjugo tusen man." Hur som helst, när Absalom red för att möta Davids tjänare, red Absalom, som hade mycket långt hår, på en mula. När han red under "de täta grenarna på en stor ek" fastnade han och hans hår i grenarnas trassel och mulan travade vidare och lämnade Absalom hängande i luften.

När Joab, Davids general, hörde talas om detta, skyndade han sig till platsen där Absalom fortfarande hängde från eken och stötte tre pilar genom hans hjärta, och lät sedan tio av sina män göra slut på honom. De tog sedan Absalom, kastade honom i en grop i skogen och staplade "en stor hög med stenar över honom."

Och så slutar ännu en familjeepisod i den judiska förräderiets långa historia.

* * * * *

— DAVID —

POLYGAMIST, ÄKTENSKAPSBRYTARE, FRU-STJÄLARE, MÖRDADE URIA. UTROTADE ICKE-STRIDANDE. PÅ GRUND AV TYGELLÖS LUST, HADE EN NAMNLÖS SJUKDOM.

I SAMUEL 15 TILL
I KUNGABOKEN 2
PSALM 38: 5-7

— SALOMO —

ANSÅGS VARA VIS MEN ÄGNADE SIN VISDOM ÅT ATT JAGA FRUAR. ÖKÄNT UTESVÄVANDE. VAR EN TYRANN OCH AVGUDADYRKARE PÅ ÅLDERDOMEN.

II SAMUEL 11
I KUNGABOKEN 1-11

Vi kommer nu till berättelsen om den store Salomo, den där vällustige och förrädiske oäkta sonen till David och Batseba, som avlades i förräderi, som vi redan har noterat.

Efter Absalom-episoden återvände David till Jerusalem och återtog sin tron. Allteftersom åren gick blev David gammal och svag och "han fick ingen värme." Så de sökte igenom kungariket efter den vackraste unga flickan som kunde ligga hos honom så att han skulle bli uppvärmd. De fann en vacker ung flicka vid namn Abisag för att utföra uppgiften. Det hjälpte dock inte särskilt mycket.

Under tiden utropade en av hans söner, Adonia, son till Haggit, sig själv till kung när han såg att den gamle mannen tynade bort. Detta oroade Batseba (som fortfarande fanns kvar) eftersom hon ville att hennes son, Salomo, skulle bli nästa kung av Israel. Så hon vände sig till den senile David och fick hans ord på att Salomo skulle bli hans arvinge, inte Adonia. Kort därefter dog David, efter att ha regerat i fyrtio år, och Salomo sattes på tronen som kung av Israel.

**SALOMO OCH ADONIA SLÅSS
OM DEN FULA JUDISKA PRINSESSAN, ABISAG.
SALOMO VANN!!**

Adonija accepterade utslaget, men hade en begäran att framföra till den nye kungen. Han värvade Bat-Seba för att fråga Salomo, hans bror, om han nu kunde få Abisag, den vackra unga flickan som hade varit kroppsvärmare åt David, till sin hustru. Salomo flög i raseri och lät omedelbart döda sin bror Adonija.

Vi ska inte gå in på detaljer om Salomos långa regeringstid. Den judiska bibeln säger att han och Gud var nära kompisar och Herren bara älskade denna vällustiga och förrädiska skurk. Salomo förvärvade snart stor berömmelse och rikedomar. Han skaffade sig också ett stall med 700 konkubiner och tre hundra hustrur. Som en fanatisk och omättlig sexgalning måste detta ha hållit honom ganska sysselsatt, tillsammans med att föra krig mot grannstammarna. Men det spelade ingen roll, Herren tyckte att han var fantastisk och bara älskade honom innerligt, uppenbarligen resonerande att varje man som kunde samla ett stall med 1000 horor för sin egen njutning måste ha haft något extra.

* * * * *

Vad är moralen i denna historia? Tja, om vi använder de moraliska normer som de kristna hävdar är grunden för Nya testamentet och som de skryter om är kärnan i den kristna religionen, då kan vi inte komma till någon annan slutsats än att de så kallade hjältarna i Gamla testamentet är de värsta skurkar, mördare, utsvävande typer, horkarlar, hallickar och överträdare av alla de kristna föreskrifter som vi överhuvudtaget kan föreställa oss. Så hur kan någon förnuftig person förena idén om att alla dessa judiska skurkar, Abie, Ikey, Jakey, Mose, Juda, Josua, David, Salomo och resten av detta judiska skräp, var så stora och älskade av samma Gud som tillbeds av dagens vita kristna? Det är inte logiskt. Faktum är att det är dumt som fan. Hur skulle du vilja att en av dina egna släktingar, säg din far eller din bror, hade ett stall med tusen horor till sitt förfogande? Eller att han mördade sin bror? Eller att han mördade någon man så att han kunde stjäla hans hustru? Skulle du vara stolt över honom, eller skulle du skämmas och försöka få honom ställd inför rätta? Så varför allt detta hycklande prat om att den här typen av judiskt avskräp betraktas som den "Heliga skrift"? Tänk på det, vita man och kvinna, är inte detta vansinnigt? Det påminner mig om en liten visa jag en gång såg i en bokhandel i Colorado som löd:

Hur udda av Gud
Att välja judarna.
Men ännu mer udda
Att de som hatar judarna
Skulle välja den judiske Guden.

Ja, sannerligen. Inte bara udda, utan dumt som fan.

* * * * *

Vi Skapare betraktar allt detta judiska snusk som en skamlös förolämpning mot vår integritet och vår intelligens, och kastar allt detta skräp överbord, en gång för alla. Följ med oss, Vita Raskamrat, tillbaka till verkligheten och tillbaka till förnuftet. Slut upp med oss i Skaparens Kyrka, en realistisk och konstruktiv trosbekännelse och ett program för att rädda den Vita Rasen från sönderfall, från degeneration, från självdestruktion och från rasmord. Vad är viktigare än överlevnaden, expansionen och framsteget för Naturens Främsta? Svaret är – ingenting är viktigare. Slut upp med oss för att förinta Naturens mest virulenta parasit och rädda vårt eget slag – Naturens Främsta. **DELENDA EST JUDAICA!**

* * * * *

Demokrati och kristendom måste
ersättas av LEDRARPRINCIPEN
och av KREATIVITET.

* * * * *

Vi Skapare är beslutna att lösa
problemet, inte bara oändligt våndas
över det.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XIX i en pågående serie

Racial Loyalty, december 1989

Den märkliga historien om Fadern, Sonen och den Helige Ande

Den kristna religionen bygger på premissen att det existerar en helig treenighet bestående av Fadern, Sonen och den Helige Ande. Det finns tre av dem, tre separata enheter, hävdar de, men sedan förvirrar och motsäger de kristna predikanterna omedelbart det påståendet genom att säga att alla tre egentligen är sammanbakade till ett, att de verkligen är en och samma sak, om du kan begripa det. Om du inte kan förstå en sådan uppenbar motsägelse, ja, då är det ditt problem, du är helt enkelt för jävla dum, säger de. De kristna predikanterna hävdar vidare att denna enhet är vad som kallas Gud, men att du inte bör glömma att det finns en son inblandad också, och hans namn är Jesus Kristus. Faktum är att du måste tro på honom om du vill vara en god kristen, och om du inte gör det kan du inte komma till Fadern utan honom. Om du inte tror på allt detta invecklade och röriga hokus-pokus ligger du illa till, riktigt illa till. Dessa tre spöken kommer att skyffla iväg dig till helvetet och bränna, steka, fräsa och grilla dig i het svavel i evigheters evighet. Men de bär naturligtvis inte skulden för det. Skyll allt på Satan, ett annat kusligt spöke, som är den verkliga skurken i dramat, hävdar de. Och naturligtvis, som den stackars, eländiga syndare du är, är du ännu mer skyldig än Satan. Så bollen ligger direkt i ditt knä, som alltid, naturligtvis.

* * * * *

Låt oss undersöka hela denna märkliga och dumma historia och se hur löjlig och vild den egentligen är.

För det första, om man ställer några välgrundade frågor om detaljer till dessa självutnämnda, allvetande predikanter, blir de extremt svävande, tvetydiga och förvirrade. De ägnar sig åt det de gör bäst – de slingrar sig i dunkel och meningslös semantik. Vi frågar dem: var befinner sig dessa spöken och andar förmodligen? De är där uppe – uppe i himlen, säger de, och pekar vagt och likgiltigt i

en uppåtgående riktning. Verkligen? Hur långt upp? En mil? Tio mil? Tusen mil? En miljard mil? Inget svar. Vi förföljer svaret "där uppe" ytterligare. Eftersom jorden roterar kring sin axel, skulle inte "där uppe" i detta ögonblick vara en helt annan plats nästa minut, nästa timme eller om tio eller tolv timmar? Vem som helst vid sina sinnes fulla bruk vet att det skulle vara så, så vad säger du om det, predikant? Dessutom, om du befann dig i till exempel Chicago, skulle inte "där uppe" vara i en helt motsatt riktning mot en predikant i Auckland, Nya Zeeland, som pekar mot ett "där uppe"?

Vi utforskar härnäst påståendet att alla tre, Fadern, Sonen och den Helige Ande, alla är ett, och att de alltid har existerat, att den eller de skapade världen, och faktiskt hela universum, att de driver och kontrollerar det. Vi ställer frågan, predikant, säger inte Nya Testamentet att Jesus Kristus föddes i Betlehem år 1 e.Kr.? Föddes han inte av en kvinna vid namn Maria? Hur stämmer det överens med ditt påstående att han och hans fader "alltid var" eller "alltid har varit"? Hur kunde han födas ur Marias sköte när Maria själv inte existerade förrän kanske 20 år eller så före det datumet? Hur kan det komma sig? Hur förenar du en sådan uppenbar motsägelse? Tala ut, predikant, vi vill ha några ärliga svar, inte en dynghög av skräp och dubbelspel.

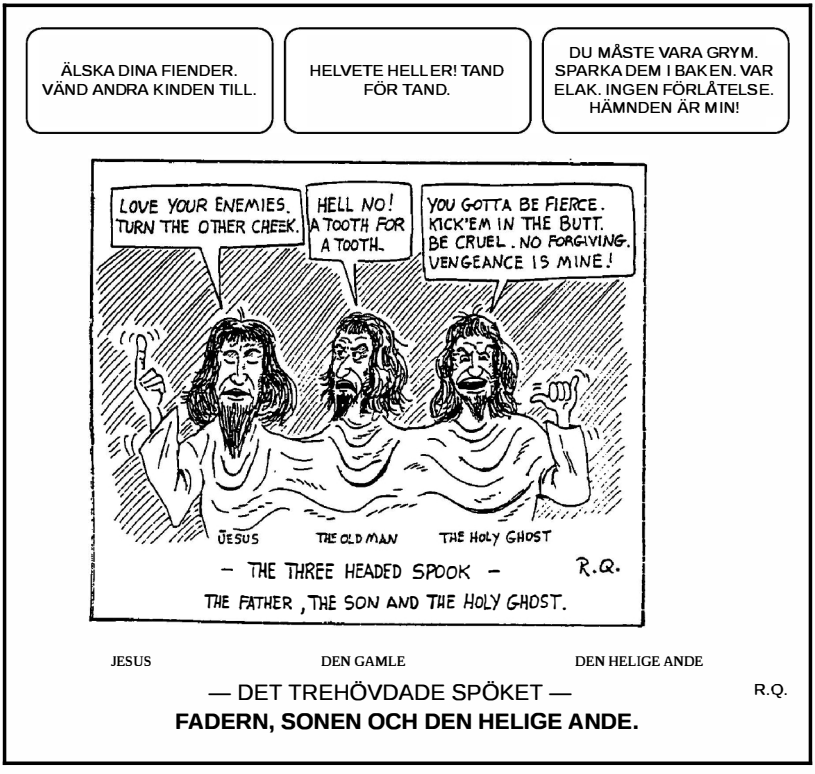

Dessutom hävdar ni kristna predikanter att den Heliga Treenigheten — Fadern, Sonen och den Helige Ande — verkligen är andar. Men sedan säger Nya Testamentet att Jesus Kristus, född ur Marias sköte, var en levande människa av kött och blod, att han föddes av en kvinna och dog vid trettiotre års ålder. Vi vill veta, och bestäm dig nu för bövelen, predikant, var han en ”ande” som ”alltid har funnits” eller var han en person av kött och blod? Om det senare, hur var det med hans far, var han också av kött och blod, och varifrån kom han? Hade han också en far, eller inte? Om de är ett och samma, borde den gamle mannen uppenbarligen också vara av kött och blod. Vilket är det, predikant?

Vidare, om de alla är en samling andar, vill vi veta — vad exakt är en ande? Har den substans? Har den vikt? Form? Ben? Tänder? En hjärna? Har du någonsin sett en? Har din pappa, mamma, morbror eller faster någonsin sett en? Har i själva verket någon som inte har hallucinerat på ett mentalsjukhus någonsin sett en ande, eller är detta bara ännu ett diffust, fiktivt koncept uttänkt av något bedrägligt gäng judiska skribenter? *(Läs återigen kapitlet om ”Vad är en ande?” s. 58 i RAHOWA! och ”Inte troligtvis en Vem”, s. 139 i EXPANDING CREATIVITY.)*

Härnäst vill vi veta något om denna skurk, detta onda spöke kallat Satan, på vilken all skuld läggs, att han är ansvarig för all ondska i denna värld, att han eldar i helvetet och torterar alla de olyckliga själar som han har lurat att hamna hos honom i den brinnande gropen. Nu enligt din märkliga och vilda historia, predikant, säger du att Gud är allsmäktig, ser allt, vet allt, kontrollerar allt och inte ett hår faller från ditt huvud eller en sparv från taket utan att han vill det. Han skapade allt, planerade allt och allt är under hans totala kontroll. Så hur förklarar du existensen av denna vidriga skurk, djävulen? Gud skapade uppenbarligen honom också, avsiktligt och medvetet. Gud måste också ha skapat helvetet, avsiktligt och medvetet ungefär samtidigt som han skapade människan, och avsiktligt och medvetet planerat att sända den stora majoriteten av sitt främsta hantverk (som han skapade till sin egen avbild) för att brinna, stekas och fräsa i helvetet i all evighet. Det är den uppenbara slutsatsen av den märkliga historia du pränglar ut, predikant, eller hur? Samtidigt säger du att Gud älskar oss så mycket att han sände ner sin enfödde son för att rädda oss stackars, usla syndare från att bli fångade i helvetet. Nu förefaller det mig som att om han inte ville se oss alla stekas och fräsa i helvetet, så skulle han inte ha skapat den förbannade tortyrkammaren från första början, nu

skulle han? Varför SKAPADE han det? Ville han se oss torteras i helvetet? Om så är fallet, är han uppenbarligen inte en kärleksfull Gud utan ett ondskefullt, sadistiskt monster. Det är föga logiskt att skylla allt på Satan. När allt kommer omkring måste han ha vetat vad han gjorde när han planerade och skapade helvetet och när han planerade och skapade Satan. Gjorde han en hemsk blunder? Om så är fallet, är han inte riktigt så allvis, och inte heller så allsmäktig, eller hur? Om han gjorde en blunder, varför korrigerar han den inte på stört och dödar Satan och räddar oss alla från denna hemska förestående katastrof? När allt kommer omkring skulle du väl verkligen inte vilja brinna i helvetet, eller hur? Eller, om du tror att du kan undkomma den där fällan, hur blir det med dina barn, eller dina andra släktingar? Kan inte Gud bara dräpa gamle Satan och eliminera allt detta planerade elände? Kan han inte bara utplåna helvetet och bevilja amnesti åt alla de stackars själar som redan sitter där och fräser i vånda? Om han är så allsmäktig, varför i helvete gör han inte det ena eller båda av ovanstående? Vi väntar på ditt svar, predikant. (Se kapitlet om "Helvetet" i DEN VITE MANNENS BIBEL.)

ÄR HAN EN HÄMNDLYSTEN GUD ELLER EN ALLTFÖRLÅTANDE GUD?

TALA UR SKÄGGET. VILKET ÄR DET? DU KAN INTE FÅ DET PÅ BÅDA SÄTTEN.

SKAPADE HAN OCKSÅ HELVETET, OCH VARFÖR?

HUR KAN HAN VARA BÅDE ANDE OCH KÖTT OCH BEN?

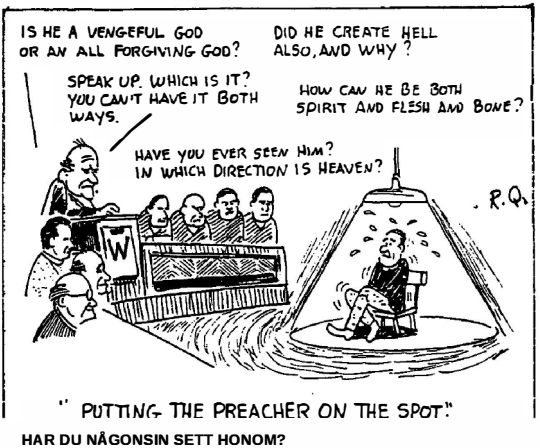

"PUTTING THE PREACHER ON THE SPOT"

HAR DU NÅGONSIN SETT HONOM?
I VILKEN RIKTNING LIGGER HIMMELEN?

"SÄTTER PREDIKANTEN PÅ DET HALA"

Jag läste en gång om ett missfoster som föddes med en kropp och två huvuden. Det största problemet detta missfoster hade var att de två sinnena aldrig kunde enas om någonting, och samtidigt kunde de inte komma ifrån varandra, så de var i ständig konflikt och grälade med sig själva på en ständigt pågående basis. Om vi läser Gamla testamentet och sedan Nya testamentet, finner vi ett liknande tvåhövdat missfoster med två motsatta och motstridiga budskap. Det

Den judiska guden är ett grymt, elakt monster vars motto är "hämnden är min, säger Herren". Han säger vidare "öga för öga och tand för tand". Genom hela det Gamla Testamentet, som helt ignorerar Jesus Kristus, finns inget annat än en fortlöpande serie av krigföring, mord och förräderi av Guds favoritdjur, de svekfulla judarna, där judarna dödar, dödar, dödar sina fiender sjutton gånger om, och deras blodtörstiga Yahweh driver på dem att "slå dem med svärd, varje man, kvinna och barn, allt levande som andas".

Vi kommer nu till det Nya Testamentet, som skrevs för icke-judarna, nämligen hedningarna, den vita rasen, eller, som judarna hånfullt kallar dem, goyim (=boskap). I detta dominerar det andra huvudet på detta tvåhövdade missfoster och talar genomgående. Vad säger Jesus Kristus? Jo, uppenbarligen håller han helt och hållet inte med den gamle mannen, sin far, och säger precis motsatsen till "öga för öga och en tand för en tand". Här är vad han säger i total motsägelse. I Bergspredikan säger han: älska dina fiender, vänd andra kinden till, sälj allt du äger och ge det till niggrerna, döm inte, bekymra dig inte för morgondagen, planera inte i förväg, samla inte skatter på jorden utan samla skatter i himlen, var det nu än är, och en hel del andra dumma, självmordsbenägna råd. Kontrastera detta med vad den gamle mannen säger om att dräpa, våldta och plundra de andra folken.

Vad i helvete ska nu en intelligent, tänkande vit person få ut av en sådan röra? Hur kan han möjligtvis tro på, och dessutom följa, sådana motstridiga och motsägelsefulla råd? Det är naturligtvis omöjligt att lyda båda huvudena på ett sådant tvåhövdat monster, och det lämnar den vite kristne i ett evigt dilemma och ständig konflikt med sig själv, om han är dum nog att tro på sådant skräp. Ändå säger denna dumma judiska bok dig att "Fadern" och "Sonen" verkligen är ett, som arbetar hand i handske, och det är bäst att du tror på hela denna röra av skräp. Tro! tro! skriker den hela tiden, som en bedragare som försöker övertyga sina offer.

* * * * *

Hur blev den vita rasen någonsin indragen i en sådan dum återvändsgränd utan vinst? Tja, det går långt tillbaka och bevisar effektiviteten av propaganda när den tillämpas upprepade gånger och ihärdigt under en lång tidsperiod. Jag har redan undersökt ursprunget till denna genomgripande hjärntvätt kallad kristendom i mina flera böcker, och i

ifall en nykomling läser detta kommer jag kortfattat att rekapitulera det här.

Det började mer eller mindre med egyptierna, även om de också förmodligen hade föregångare för sina religiösa idéer. De forntida egyptierna var vita, de var intelligenta och de utvecklade civilisationen till en hög nivå. De var också mycket religiösa, vidskepliga och i en sådan position var de också mycket lättlurade. Det var egyptierna som uttänkte sådana fiktiva begrepp som en odödlig själ, evigt liv i "efterlivet", idén om belöning och straff i det härefter för handlingar i detta liv, idén om tempel och tillbedjan, och till och med utövandet av omskärelse. Även om de uppfann en uppsjö av gudar, uttänkte de också tillfälligt idén om "en gud" som judarna kopierade. Judarna, som är en forntida stenåldersras av rovdjur och parasiter, fanns redan bland egyptierna för cirka fyra eller fem tusen år sedan och utövade sitt hantverk. Medan de var bland egyptierna lärde de sig och antog de flesta av egyptiernas religiösa begrepp, och då de redan då var mästare på svek, utvecklade de dessa fiktiva begrepp till en egen religion så att de mer effektivt kunde råna, plundra, bedra och erövra goyim. Från detta utvecklades den judiska religionen judendom som den fastställdes i Gamla testamentet och senare förstärktes i deras Talmud. Deras religion vacklade fram under ett och ett halvt årtusende och var under en tid baserad i Palestina. Judarna blev dock besegrade av ett antal mäktigare grannar från tid till annan, såsom assyrierna, babylonierna och slutligen romarna. Det var under den romerska ockupationen av Palestina och förstörelsen av Jerusalem som juden Saul från Tarsus, som senare blev de kristnas "St. Paulus", uttänkte en hjärnbomb med vilken han skulle förstöra den stora romerska civilisationen och dess imperium. (Se "Confessions of a Jew" s. 286 i WMB.) Genom att ta ett blad från den självmordsbenägna essenska religionen, utarbetade han en ny religion kallad kristendom, en giftig hjärnrörare, och matade framgångsrikt romarna med den. Hur märkligt det än kan verka, köpte romarna detta giftiga skräp och resten är historia. Det romerska riket kollapsade verkligen och den vita rasen sjönk ner i den mörka medeltidens slemmiga grop. Den förblev i detta tillstånd av okunnighet, vidskepelse och elände under en period av tolvhundra år, och har faktiskt inte helt återhämtat sig än i dag. Kristendomen finns fortfarande hos oss, grasserande som en elakartad cancer i hjärnan, och för nu till en kulmen vad denna förrädiska jude, Saul av

Tarsus, föresatte sig att göra för omkring nitton århundraden sedan — förintelsen av den vita rasen.

* * * * *

Vår enda räddning nu är att avslöja denna skändliga och olycksbådande judiska konspiration, att väcka den vita rasen till dess överhängande fara, och att väcka och organisera denna fortfarande slumrande jätte — Naturens främsta. Detta kan endast göras genom att förstöra den judiska kristendomen och ersätta den med en militant rasreligion utformad för den vita rasens överlevnad och frälsning. Den religionen är Creativity — den första och den enda omfattande rasreligion den vita rasen någonsin har haft. Vi är inte hjälplösa. Det finns fortfarande 500 miljoner medlemmar av vår art på denna planet. Men tiden håller på att rinna ut. Låt oss därför på nytt viga oss själva, lägga axeln till hjulet och samla den vita rasen. Propagandisera! Omvänd! Organisera!

* * * * *

Syftet med denna serie

Det övergripande målet för Church of the Creator är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och det omedelbara målet är att befria den vita rasen från det världsomspännande oket av judiskt tyranni. För att uppnå båda målen är det nödvändigt att bygga en massiv, kraftfull rörelse som kan krossa det judiska monstret. Innan den vita rasen någonsin kan vara i en position att enas, polarisera och bygga en sådan maktstruktur, måste den först få sitt tänkande rätat ut. Detta kan den aldrig göra så länge den i sina innersta tankar hyser den mest diaboliska av alla sinnesförvirrare, judisk kristendom. Genom att använda förlöjligande och avslöja detta idiotiska, urgamla bedrägeri om spöken-i-skyn, tror vi att vi bäst kan hjälpa till att leda den vita rasen tillbaka till förnuft, sunt förnuft och en hälsosam, konstruktiv inställning till sina egna bästa intressen.

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XX i en pågående serie

Racial Loyalty, februari 1990

Judeokristen "moral":
Den invecklade historien om Lasarus och den rike mannen

EN MYTISK JUDISK BASTARD

Vid den tidpunkt då det antas ha hänt, existerar inga som helst uppteckningar i några autentiska, legitima historier om att en sådan person som beskrivs som Jesus Kristus någonsin har levt eller vandrat på jorden. Allt som berättas om honom är härlett från det Nya testamentet i den judeokristna bibeln, nedklottrat av personer med okänd identitet, förutom Saul från Tarsus, en judisk rabbin vars hat mot det romerska imperiet inte kände några gränser. Det är en bok fylld av förvridna värderingar och självmordsbenägna idéer för den vita rasens konsumtion. Till och med det judiska Gamla testamentet, som är fullt av vilda och idiotiska historier, underlåter att nämna någon sådan figur som Jesus Kristus. Vi kan därför säkert anta att den historiska existensen av en sådan karaktär har ungefär lika stor giltighet som den tillfälliga existensen av Gåsmor, Jultomten eller dussintals andra karaktärer som kan dyka upp i bröderna Grimms sagor, eller de av Hans Christian Andersen.

Hur det än må vara med det, så har den vita rasen blivit svårt drabbad av denna mytiska bastard som enligt det Nya testamentet är den utomäktenskapliga sonen till en viss judisk kvinna vid namn Maria. Den sistnämnda intar också en stor plats i det Nya testamentet, men liksom sin mytiska son har även hon ingen autentisk historisk grund, och vi har all anledning att anta att hon också är rent fiktiv.

KORKADE OCH OMVÄNDA "MORALISKA" VÄRDEN

Oavsett hur korkade och omvända de moraliska värderingarna i det Nya testamentet är, och hur vilda historierna i det Gamla testamentet är, finner vi att den mytiska "hjälten" i det Nya testamentet (nytt? efter nästan 2000 år?) förmodligen är

går runt i landskapet i området kring Palestina och predikar "moraliska" värden för goyim. Vi finner en sådan läxa i Lukas kapitel 16, i vilken den mytiska judiska oäktingen (även känd som "människoson och guds son" — hur kan han vara båda samtidigt?) delar ut sin förvridna version av "visdom" till sina underhuggare.

Jag citerar direkt från det "Nya" testamentet, med början från vers 19 i Lukas 16:e kapitel:

19. Det var en rik man som klädde sig i purpur och fint linne och levde i fest och glans var dag.

20. Men en tiggare vid namn Lasarus låg vid hans port, full av sår,

21. och han längtade efter att få äta sig mätt på smulorna som föll från den rike mannens bord. Hundarna kom till och med och slickade hans sår.

22. Så hände det att tiggaren dog, och

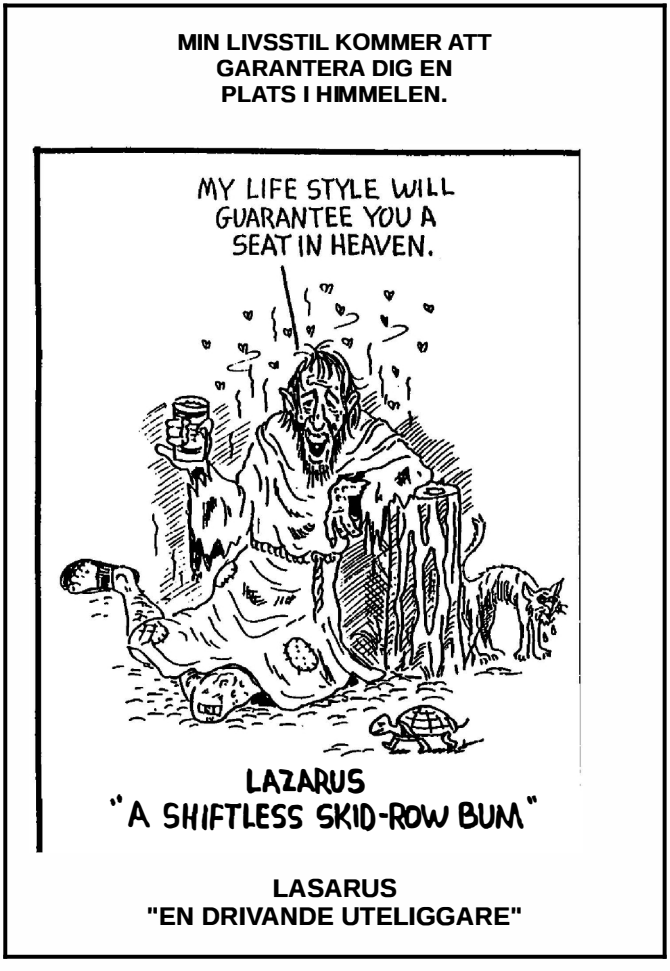

blev av änglarna buren till Abrahams sköte: den rike mannen dog också och blev begraven;

23. Och i helvetet lyfte han upp sina ögon, där han var i kval, och fick se Abraham långt borta och Lasarus i hans sköte.

24. Då ropade han och sade: Fader Abraham, förbarma dig över mig och sänd Lasarus, att han må doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga; ty jag pinas svårt i denna låga.

25. Men Abraham sade: Min son, kom ihåg att du under din livstid tog ut dina goda ting, och Lasarus likaså det som var ont; men nu blir han här tröstad, medan du pinas.

26. Och förutom allt detta är ett djupt svalg befäst mellan oss och er, så att de som skulle vilja gå över härifrån till er inte kan det; ej heller kan de som är där gå över till oss.

27. Då sade han: Jag ber dig då, fader, att du sänder honom till min faders hus:

28. Ty jag har fem bröder; må han vittna för dem, så att inte också de kommer till detta pinorum.

29. Abraham sade till honom: De har Mose och profeterna; må de lyssna till dem.

30. Då sade han: Nej, fader Abraham: men om någon kommer till dem från de döda, kommer de att göra bättring.

31. Och han sade till honom: Lyssnar de inte till Mose och profeterna, så låter de sig inte heller övertygas, om än någon uppstod från de döda.

ANALYS AV DEN MÄRKLIGA FABELN

Låt oss analysera denna märkliga fabel och mer specifikt definiera vad poängen är med den historia som denne vandrande jude, Davids säd, försöker förmedla till sina lärjungar, vilka i sin tur ska fungera som ett transportband och sprida samma lärdom vidare till resten av världen.

Vi har två huvudkaraktärer i denna berättelse. Först och främst har vi den rike mannen, som var välklädd och "levde var dag i glädje och prakt". Hans namn nämns inte och vi kan anta att Jesus menade att han skulle vara en fiktiv representant för alla rika människor i allmänhet. Det finns ingen ytterligare information om honom, inte heller någon indikation på att han var ond, eller girig, eller kriminell, eller hade några andra oönskade laster. Allt vi får veta om honom är att han var rik, han levde väl och han klädde sig väl. Är det något fel med det? Jag tror inte det.

Den andra karaktären var Lasarus, som utifrån den korta beskrivningen var en oduglig uteliggare, en tiggare, som snyltade på smulorna från den rike mannens bord.

Dessutom var han full av sår, som hundar slickade. Vi vet inte om han hade aids, eller cancer, eller spetälska. I vilket fall som helst var han en smutsig, eländig stackare och inte någon som man skulle vilja bjuda in i sitt hus för att sitta vid sitt middagsbord, eller ens ha hängande i närheten för att plocka upp smulor.

Låt oss nu stanna upp och tänka efter en minut. I vår strävan efter att försöka bygga en vitare och ljusare värld, vilken sorts människor skulle vara kapabla att bygga en sådan värld? Vilken sorts människor skulle vi föredra att umgås och göra affärer med? Skulle vi vilja se miljontals sjuka och lata uteliggare som tigger om allmosor, eller skulle vi hellre ha en värld befolkad av kompetenta, friska, välklädda, självförsörjande och välmående människor? Skulle vi vilja se en vitare och ljusare värld av kompetenta högpresterare eller en värld av eländiga stackare, sådana som befolkar större delen av Indien, eller Haiti, eller dussintals andra "tredje världen"-länder, vimmlande av hundratals miljoner hungriga, smutsiga, sjukliga tiggare?

Uppenbarligen är läxan som vår fiktiva "hjälte" försöker pracka på goyim att lättja är bättre än sparsamhet och produktivitet, åtminstone i "Herrens" ögon.

Här stöter vi dock på ännu en märklig vändning i denna historia. När Lasarus dör, möter han då upp med och vilar i "famnen" hos Gud, eller Herren, eller ens Jesus Kristus? Nej, för helvete. Det nämns inget om dessa, inte heller nämns det att han ens blev begravd. Det står att han hade ett speciellt följe av änglar som förde honom direkt in i Abrahams famn, förmodligen i befintligt skick, med sina smutsiga sår nedstänkta av hundsaliv och allt. Vi ska utgå från denna historia att den gamle judiske kopplaren, hallicken och horbocken vid namn Abraham inte bara kom till himlen efter att han dött, utan att han nu har ersatt den gamle judiske Jahve själv och att Abraham nu sitter på tronen. Mycket märkligt sannerligen.

Låt oss nu se vad Kristus gör för den rike mannen, och låt oss komma ihåg att såvitt detta moralspel anbelangar, har den "rike mannen" inte anklagats för några brott, inga synder, inga laster, inga överträdelser mot någon. Uppenbarligen var hans enda "brott" att han var rik och kompetent, var prydlig och ordentlig, klädde sig väl och levde väl. Men för bövelen, säger J.C., vi hatar verkligen denna typ av människor! Särskilt om de är goyim. Okej, vi ska ge igen med de jävlarna efter att de dött. En kamel kan gå genom ett nålsöga innan någon av dessa oönskade kommer in i himlen. Skicka dem i helveteselden

och fördömelse, för all del. Låt dem brinna! brinna! brinna! Plåga skiten ur dem för evigt och en dag! Varför? För att de hade det bra på jorden! Och det är ett brott? Självklart, såvida du inte är jude, förstås.

Så vi har nu ett scenario där uteliggaren — med aids, cancer, spetälska eller vad som helst — är en högt värderad preferens, och den kompetenta presteraren förvisas till helvetet. Men Gud den barmhärtige, eller så påstås han vara, är inte barmhärtig om du var rik. Han kommer inte ens att tillåta så mycket som en droppe vatten att doppas på den rike mannens svedda, överhettade tunga. Låt den jäveln lida, för allt han bryr sig om. Han var ju trots allt rik en gång.

Vi har några andra observationer. Hans fem bröder skulle eventuellt kunna räddas från all denna helveteseld och tortyr, bönfaller den rike mannen, om de bara fick veta vilket öde som väntar dem för att de är rika. Men Gud Abraham säger i praktiken, åt helvete med dem, om de inte tror på Moses (finns han fortfarande kvar?) skulle de inte tro mig heller, ett märkligt resonemang, milt sagt. Hur som helst, sensmoralen i historien är att om de har levt bekvämt på jorden, låt oss judar bara vänta tills de dör så kommer vi sedan att ha nöjet att plåga skiten ur dem. Vi kan knappt bärga oss för att ge igen.

HAT MOT DE FRISKA, DE KOMPETENTA, DE VACKRA, DE FRAMGÅNGSRIKA

Detta hat mot de friska, de kompetenta, de vackra, de framgångsrika, de presterande, har varit den grundläggande politiken och har varit inneboende i den judiska religionen i flera tusen år, redan innan Nya testamentet ens skrevs. Vi ser det i de upprepade morden och massakrerna i Josua, i Femte Mosebok, i Tredje Mosebok och i nästan varje kapitel i Gamla testamentet. *Döda de bästa! Döda varje man, kvinna och barn! Döda allt levande som andas!* Jahve säger så. Denna politik är fortfarande i högsta grad i kraft idag, vilket brutalt exemplifierades under och efter andra världskriget i det selektiva dödandet av de bästa tyskarna och genom att medvetet svälta miljontals till döds som ett sätt att sänka kvaliteten på den vita genpoolen.

Ett annat exempel på politiken för dödande och/eller tortyr som ligger närmare hemmaplan demonstreras av vad judarna har gjort och nu gör mot en av de finaste och mest framstående medlemmarna i vår kyrka, nämligen pastor Rudy Stanko, som sitter i fängelse och torteras av ingen annan anledning än att han var mycket kapabel och framgångsrik. Vid en tidig ålder, i mitten av trettioårsåldern, hade pastor Rudy Stanko redan byggt upp ett mycket framgångsrikt köttbearbetningsimperium som omsatte

200 miljoner dollar i försäljning om året. Detta kunde judarna inte tolerera. De smutskastade och förtalade honom ondskefullt på TV och i deras helt kontrollerade nyhetsmedier. De satte dit honom, fängslade honom, och nu när de har honom bakom galler, plågar de honom fysiskt genom att upprepade gånger kasta in honom i "hålet", det vill säga – i isolering. Han har redan tillbringat mer än 500 dagar "i hålet" och upprepade gånger blivit "dieslad" från en straffanstalt till en annan – 26 gånger, fram till mars 1991. I Seagoville, Texas, placerades han i isolering i ett litet bås där det inte fanns någon ventilation, ingen luftkonditionering, och temperaturen nådde ofta en höjd på över 100 grader, ett tillstånd där ren överlevnad blev svår.

USELA FANTASIER HOS SADISTISKA JUDAR

Det finns en annan märklig miljö i detta scenario med Lasarus och den rike mannen. Uppenbarligen är människorna i himlen, såsom Lasarus, och människorna i helvetet, såsom den rike mannen, inom synhåll för varandra och kan samtala fram och tillbaka.

Föreställ dig nu en moder som har kommit till himlen och lovats evig salighet och lycka utan ett bekymmer i världen (eller i himlen) och ser sina fem barn alla i helvetet. De lider outsägliga kval från det flammande svavlet runt omkring dem och skriker av smärta. (Detta är judarnas manus, inte mitt!) Hon kan se dem vrida sig i sin tortyr och de kan samtala med varandra, och detta

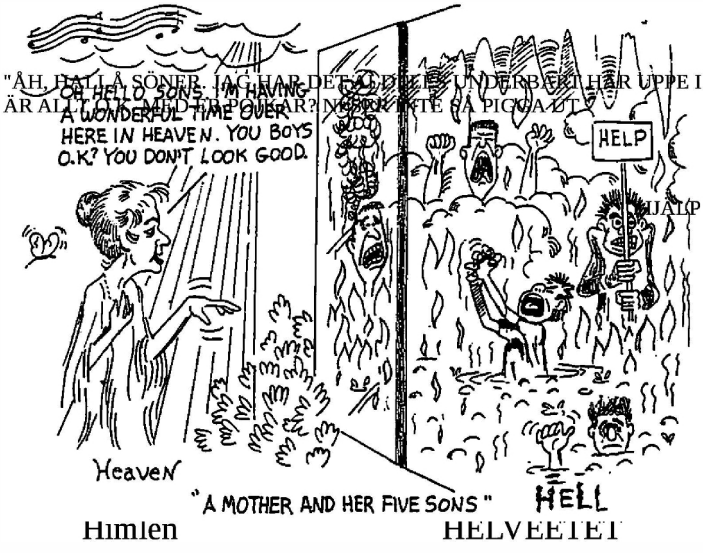

"ÅH, HALLÅ SÖNER. JAG HAR DET FANTASTISKT UNDERBART HÄR UPPE I HIMLEN. ÄR ALLT OK MED ER POJKAR? NI SER INTE SÅ PIGGA UT."

HJÄLP

"EN MODER OCH HENNES FEM SÖNER"

fortgår dag efter dag. Kan du föreställa dig en sådan moder vara helt oberörd, saligt lycklig utan ett bekymmer i världen (eller i himlen)? Jag skulle inte kunna föreställa mig en sådan moder eller ett sådant arrangemang. Multiplicera detta med hundra miljoner mödrar och fäder och bröder och systrar och farbröder och fastrar som alla ser sina nära och kära vrida sig i tortyr och plåga i "Herrens" helvete, och jag tror att du har en helvetes dyster bild. Tacka dina lyckliga stjärnor att allt är rent fiktivt, och bara en usel fantasi skriven av ett gäng sadistiska judar.

VI FÖRKASTAR ALLA JUDISKA "MORALISKA" VÄRDEN OCH FÖRKUNNAR NYA VÄRDEN AV NATURLIG RASLIG MORAL

Vi Creators förkastar hela denna eländiga röra av "moraliska" värden (annars känd som antinaturlig "judisk-kristen moral") som dumpats på oss av det förbannade Gamla testamentet och av det "Nya" testamentet. Vi Creators representerar en helt annan uppsättning värden, som skulle kunna beskrivas som Naturlig Raslig Moral. Vi representerar sådana värden som Naturen rikligt har demonstrerat sedan urminnes tider. Vi lovprisar inte de sjuka, de deformerade, de homosexuella, idioterna, de missanpassade, och placerar dem på en favoritpedestal i vårt samhälle. Tvärtom strävar vi efter ett samhälle där de friska, de vackra, de starka och de intelligenta är vårt mål och vår målsättning, och de missanpassade gallras bort ur existensen.

Vi Creators säger: åt helvete med den självmordsbenägna judisk-kristna "moralen" eller "etiken" som har prackats på oss av våra mest ondskefulla och fientliga fiender -- de förrädiska judarna. Vi går tillbaka till den mest grundläggande källan till all visdom och kunskap, Naturens Eviga Lagar, som vår källa för moraliska värden och visdom. Och Naturen säger oss tydligt: ta hand om de dina till varje pris, vårda, bevara och främja de starka, de intelligenta och de vackra, och gallra ut de svaga, de dumma, de deformerade och de missanpassade. Vi är övertygade om att detta är betydligt mer logiskt än de idiotiska och självmordsbenägna predikningarna från en fiktiv och mytisk judisk bastard som aldrig funnits.

VITE MAN, DUMPA ANTINATURLIG JUDISK KRISTENDOM, OCH FAMNA NATURLIG PRO-VIT KREATIVITET!

Det finns bara ett sätt att övervinna denna diaboliska ondska som har plågat den vita rasen under de senaste 2000 åren,

och det är att kasta den judiska kristendomen överbord och ersätta den med CREATIVITY, den sunda och friska vita mannens religion, och fortsätta med vårt program för att uppnå en ny vit renässans, en vitare och ljusare värld och en ärorik era för den vita övermänniskan. För att uppnå våra ädla och ytterst viktiga mål måste vi inte bara kasta bort den judiska kristendomen, utan också utrota judendomen och dess främjare, som är den verkliga orsaken till allt detta sjuka och dementa elände. Judarna är våra dödliga rasfiender och huvudorsaken till alla våra olyckor. DELENDA EST JUDAICA!

* * * * *

Endast total seger kan rädda den vita rasen.

* * * * *

Det pågår ett häftigt raskrig. Den vita rasen låtsas ignorera det och håller på att bli en beklaglig förlorare.

* * * * *

En judes första lojalitet är mot sin ras och Israel. De säljer gärna ut och förråder vilket land de än bor i på uppdrag av judendomen.

* * * * *

Genom terror, tortyr och tyranni hade den kristna kyrkan, vid den mörka medeltiden, fulländat den judiska tekniken för totalt sinnesförslavande som nu används så effektivt av kommunisterna.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XXI i en fortlöpande serie

Racial Loyalty, april 1990

Den märkliga historien om UPPRYCKANDET

En dag för ungefär 15 år sedan, när jag körde norrut på Interstate 75 mot Atlanta, märkte jag att bilen framför mig hade en dekal på stötfångaren som förkunnade: "I händelse av UPPRYCKANDET kommer detta fordon att vara obemannat".

Jag undrade vad i hela friden den här snubben pratade om. Oavsett om han var en dåre, eller om fordonet verkligen skulle bli obemannat, så ville jag i vilket fall som helst inte ha en sådan röra framför mig. Det skulle kunna resultera i en olycka och jag ville absolut inte ligga bakom en olycka som bara väntade på att hända. Jag tryckte på gasen och körde om honom så snabbt som möjligt för att skapa avstånd mellan oss.

Sedan, under en tid, började jag se fler sådana dekaler. Vad är det här för något, undrade jag, som kan göra bilar obemannade? Jag fick snart reda på det. Det är en tro bland fanatiska kristna i olika sekter, pånyttfödda och andra, att vid ett givet ögonblick kommer "de rättfärdiga", vilket förstås betyder dem själva, att sugas upp i det blå som av en enorm dammsugare. Det kan ske när som helst utan förvarning. Du kan köra bil, stå i duschen eller sitta på muggen. Ingen känner till tiden eller stunden, säger de, utom Herren. Och på något sätt är de inte överens om vilken Herre det är som vet, om det är Jesus Kristus, eller Jahve, eller den Helige Ande. När någon ställer en fråga till mig som jag omöjligen kan veta svaret på, svarar jag ofta med uttrycket "Det vet bara Kristus, och han berättar det inte".

Men när det gäller tidpunkten för uppryckandet finns det ett antal ställen i bibeln där J.C. hävdar att inte ens han vet tiden, utan bara "Fadern" vet. I Matteus 24:36 sägs han ha sagt: "Men om den dagen eller stunden vet ingen något, inte ens änglarna i himlen, inte ens Sonen, ingen utom Fadern". Uppenbarligen är det mycket strikt klassificerat som Super-Super-Hemligt. Varför, det vet bara Kristus, eller gör han det?

Hur det än må vara med det, i ett försök att hitta någon biblisk grund för det mycket omskrivna uppryckandet, letade jag upp min King James-bibel och försökte hitta ordet "uppryckande" (rapture) i "Konkordansen" eller indexet, och till min förvåning fanns det inte...

där. Jag fick senare veta att idén om "uppryckandet" är en ganska nyligen gjord uppfinning hopkokad av moderna bedragare för att få lite fart på sina vilda predikningar. Uppenbarligen baserar dessa predikanter idén på att vid ett givet ögonblick kommer de utvalda få (de själva, naturligtvis) att "svishas" upp i stratosfären för att där möta sin Herre Jesus Kristus i extatisk och lycklig förening.

Vad som händer därefter är något oklart, långrandigt och tröttsamt. Vissa säger att uppryckandet är liktydigt med Kristi återkomst, vissa säger att det inte är det, utan föregår återkomsten. Uppenbarligen är hela idén en nyligen gjord uppfinning baserad på ett antal lösryckta passager i både Gamla och Nya testamentet, varav många kan betyda vad som helst, eller ingenting. Två ofta citerade passager är:

(a) 1 Korintierbrevet 15:51 och 52, nämligen: "Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå oförgängliga, och vi skall förvandlas."

— UPPRYCKANDET —

"DET TROTS ENDAST AV DE OKUNNIGA."

(b) **1. Tessalonikerbrevet 4:16 och 17.** Citat: ***"Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen med ett rop, med överängels röst och med Guds basun: och de som dött i Kristus skola först uppstå: därefter skola vi som leva och äro kvarblivna ryckas upp tillsammans med dem i skyar, Herren till mötes i luften: och så skola vi alltid vara hos Herren".***

Så där har ni det. Spöken från de döda ska möta de levande kropparna uppe i det blå, för att förenas med Herren, och alla ska leva i evig sällhet och hänryckning för all framtid. Löften! Löften! Löften!

Men en sådan lycka ska inte delas av alla. Nej, sannerligen inte. Faktum är att förbannat få kommer att klara det, bara en på fyrtio, eller 2,5 procent. Resten ska brinna i evig helveteseld! Brinn, baby, brinn!

I ett försök att få veta mer om hur dessa verklighetsfrånvända rymdexperter tänker, studerade jag två häften som skickades till mig av World Bible Society i Nashville, Tenn. Det första var skrivet av Edgar C. Whisenant och bar titeln "88 skäl till varför uppryckandet kan ske 1988". Faktum är att han preciserar tidpunkten ännu mer specifikt till "vid basunfesten" (Rosh Hashana) den 11-12-13 september 1988. Uppenbarligen, medan Sonen inte var invigd i denna högst hemligstämplade superhemlighet, hävdar Edgar C. att han har knäckt koden och ger 88 skäl till varför det, lika säkert som amen i kyrkan, kommer att hända inom en tredagarsperiod, nämligen mellan den 11 och 13 september 1988. Det får man kalla att vara ganska precis.

Skälen han anger är nästan alla framgrävda ur olika passager i både Gamla och Nya testamentet. Här är ett exempel på ett skäl av de 88. Whisenant citerar (av alla människor) rabbin Meir Kahane, en riktig Kristus-hatare. Resonemanget går, om man kan följa det, ungefär så här: Israel är Guds klocka genom historien. "Staten Israel, som uppstod år 1948, är inte bara början på återlösningen, utan på den nådatid som beviljats oss idag". Den nådatiden är fyrtio år, säger han, "en sista möjlighet att vända en onödig katastrof, för att bringa återlösningen med storslagenhet och majestät". Fyrtio år slutar med kyrkans tidsålder på Rosh Hashana 1988. Ipso facto, 11-13 september 1988 är tidens slut, säger Edgar C. Whisenant.

Stackars Whisenant! Liksom så många andra profeter av undergång och katastrof, av världens ände, av tidens slut, etc., kom och gick den 13 september 1988 och inget uppryckande skedde! För bövelen!

Men han lät sig inte nedslås! Precis som så många andra idiotiska profeter har gjort förr, satte han ett nytt framtida datum.

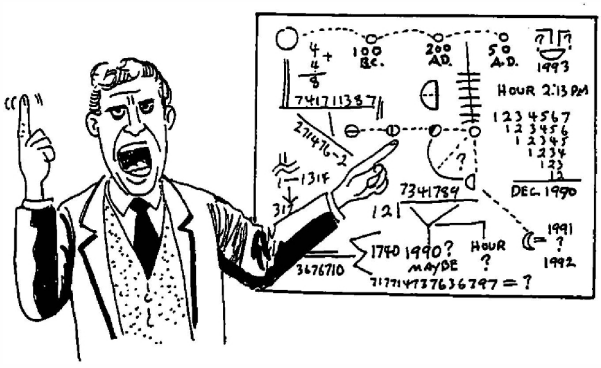

- EDGAR C. WHISENANT -
UNDERGÅNGSPROFETEN

"SOM MINA DIAGRAM VISAR, KOMMER UPPRYCKELSEN ATT SKE NÅGON GÅNG UNDER 1990-91-92 ELLER 93. NÄR SOM HELST, VILKEN DAG SOM HELST. OM DET INTE HÄNDER, DÅ KOMMER JAG ATT KOMMA MED EN NY FÖRUTSÄGELSE 1994."

Han kom snart ut med en ny 90-sidig broschyr kallad *"The Fatal Shout: Rapture Report 1989, 1990, 1991, 1992, 1993"*. Denna gång tänkte han inte låsa in sig så hårt, utan förutspådde att det kunde (skulle!) hända under vilket som helst av dessa fem år. I ett försök att förklara vad som gick fel i den första förutsägelsen säger han att han klantade sig genom att glömma att det första århundradet e.Kr. inte hade något år noll, till skillnad från alla andra, som 1900 osv., och detta kastade om hans exakta tidsschema. Ha, ha, ha!

I den andra boken har han ett antal komplicerade diagram och grafer som är mer obegripliga än Herr Padda i *Alice i Underlandet*. Han har dock en del andra intressanta saker att säga, varav vissa borde skrämma slag på vilken troende kristen som helst.

Whisenant säger att enligt *Wilmington's Guide to the Bible* kommer Gud, under de 6000 åren från Adam till början av Millenniumet, att ha prövat ungefär 40 miljarder människor på jorden. Av detta antal kommer ungefär en miljard att ha valt, av egen fri vilja, att följa Guds vägar istället för sina egna. Genom Jesu blod kommer dessa människor att räddas från fördömelse och leva med Jesus och styra hans universum i all evighet. De övriga 39 miljarderna kommer, som det verkar, att kastas i helvetet, säger han.

Oj! Det var verkligen en rejäl munsbit! 39 miljarder mänskliga själar

kommer att kastas i helvetet! 39 miljarder! Tänk er! Denna planet har nu lite drygt 5 miljarder människor och den är redan enormt överbefolkad. Helvetet måste vara en jäkla stor plats. Tänk er denna glödande tortyrkammare som är stor nog att rymma mer än sju gånger så många människor som nu lever på denna överbefolkade planet! Trettionio gånger så många som kommer till himlen! Och där sitter den kärleksfulle, åh, så kärleksfulle, Herren och Jesus Kristus, för att inte tala om den Helige Ande, och gottar sig åt sitt hantverk, utan att någon av dem uppenbarligen bryr sig ett ruttet dugg om alla dessa 39 miljarder skrikande, gormande, vridande och plågade offer i den där enorma eldgropen, en tortyr-anläggning som uppenbarligen är sju gånger så stor som planeten jorden. Är det kärlek? (Se "Hell", C.C. nr 49 i *The White Man's Bible*.)

Predikanterna kommer milt förklara bort att dessa stackars djävlar hade sin chans, och eftersom de "av egen fri vilja" valde att vara syndare förtjänar de stackars satarna vad de får.

Hoppla! Vänta nu! Vi köper inte det där tricket med "fri vilja". Enligt deras berättelse skapade "Gud" allt, och detta inkluderar människorna och den där enorma glödande tortyrkammaren. Uppenbarligen gör han aldrig ett misstag, berättar de för oss, och han visste exakt vad han gjorde. Han visste i förväg hur saker och ting skulle sluta, och uppenbarligen blev det precis som han ville och planerade. Om hans främsta skapelse, mänskligheten, var så förbannat ofullkomlig att endast en på fyrtio kunde klara provet, måste han ha velat ha det så. Han var designern och skaparen. Om han klåpade bort jobbet, antingen avsiktligt eller på annat sätt, skulle det för varje logisk person verka som att felet ligger hos Gud, skaparen. Han ville uppenbarligen att 39 miljarder lidande människor skulle sluta som grillade i eldgropen för evigt och en dag. Och detta är kärlek? Vilket ohyggligt sadistiskt monster detta super-spöke måste vara för att koka ihop ett sådant sadistiskt upplägg. Och den här typen av skräp går de kristna till kyrkan varje söndag för att tillbe.

* * * * *

Lyckligtvis existerar allt detta idiotiska nonsens bara i huvudet på dementa knäppgökar, i ett fjärran fantasiland, en fabel hopkokad av rubbade människor som inte hade alla hästar hemma. Jag har en annan bok som nyligen skickades till mig av en av våra aktivister, pastor John Brooks. Namnet på denna bok är "Origins" och den är skriven av Richard E. Leakey, son till de berömda arkeologerna Louis B. och Mary Leakey. I denna bok skriver Richard Leakey och hans partner

Roger Lewin beskriver i ett lärt och vetenskapligt tillvägagångssätt den långa evolutionen av arten kallad homo sapiens sapiens (den moderna människan) över en period av miljontals år. De beskriver den verkliga världen så som den långsamt har förändrats från denna planets början för cirka fyra och en halv miljarder år sedan fram till nutid, och projicerar den vidare in i framtiden.

Men innan de spårar mänskligheten tidiga början, gör de ett utmärkt jobb med att sätta denna lilla, obetydliga boll kallad Planeten Jorden på dess rätta plats. De påminner oss om att vår lilla planet roterar kring solen, som bara är en av tio miljarder stjärnor i vår egen galax, Vintergatan.

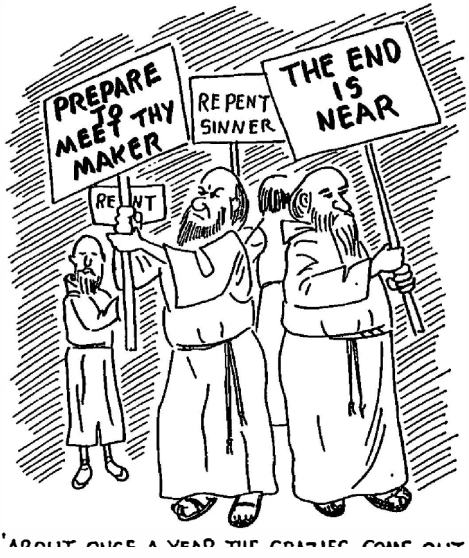

"UNGEFÄR EN GÅNG OM ÅRET KOMMER DÅRARNA UT."

Detta är i sin tur bara en av de miljontals galaxer som utgör vårt väldiga och gränslösa universum. Den enorma omfattningen av denna skala hjälper till att sätta vår existens på Planeten Jorden i dess rätta perspektiv. ***Naturen skapade och utvecklade oss genom en lång evolutionsprocess som varat i miljontals år i enlighet med Naturens Eviga Lagar.***

* * * * *

Det är dock inte Skaparens Kyrkas mål att spekulera i hur allt började. Som jag har sagt tidigare – det vet bara Kristus, och han berättar det inte, eftersom

han är inte här och det finns inga bevis för att han någonsin har varit det. Vi Skapare är inte intresserade av att lösa universums alla stora mysterier. **Vi är intresserade av ett ytterst pressande och brådskande problem, nämligen överlevnaden, expansionen och framsteget för vårt eget slag, den Vita Rasen, Naturens Främsta. Detta kan vi endast göra om vi borstar bort alla de idiotiska spindelväv som hopkokats av judisk kristendom, möter den verkliga världen, och arbetar och organiserar oss för att ta kontrollen över vårt eget öde ur judarnas slemmiga händer.**

Detta kan vi göra och detta måste vi göra. RAHOWA!

* * * * *

Creativity är det enda svaret på de massiva problem som vi står inför. Det har det Totala Programmet, den Slutgiltiga Lösningen, den Ultimata Trosbekännelsen.

* * * * *

Kristendomen är massvansinne byggt på en grund av vidskeplighet, lättrogenhet och okunnighet, förstärkt av en intensiv kampanj av sinnesmanipulation.

* * * * *

För den Vita Rasen är Creativity den mest meningsfulla och fördelaktiga idén i hela dess historia.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XXII i en pågående serie

Racial Loyalty, maj 1990

Kristna galningar löper amok

Häxprocesserna i Salem

Det fanns flera tvingande skäl till varför de anglosaxiska immigranterna lämnade den gamla världen för den nya, men i det stora hela grundades kolonierna i New England av människor som ville undkomma det religiösa förtryckets tyranni i Europa och andas frihetens friska luft i den nya världen. De var villiga att riskera farorna med en provisorisk Atlantöverfart, strapatserna med att tämja en outforskad vildmark och den ständiga risken för fientliga indianattacker. Alla dessa uppoffringar var de villiga att göra för att undkomma den grymma religiösa förföljelsen, bränning på bål, tortyr med tumskruvar och sträckbänk som hade blivit vardagsmat för de kristna kyrkorna, både katolska och protestantiska, i Europa.

Medan det protestantiska upproret mot den katolska hierarkin skenbart inleddes för att krossa den romerska kyrkans järnhårda diktatur, fann Europa snart att "reformatorerna" var lika tyranniska som de tyranner de bröt sig loss ifrån. Inbyggt i den kristna läran finns ett hat och en intolerans mot alla eller varje grupp som inte tror på svindeln med spöken i skyn på exakt samma sätt som de själva gör. Dessa illvilliga fördomar och denna intolerans lämnades inte kvar, utan transporterades över Atlanten till den nya världen när "pilgrimerna" anlände till Plymouth Rock och grundade Massachusetts-kolonin.

Innan vi går in på häxprocesserna i Salem, Mass., är det nödvändigt att ge en kort bakgrund om den kristna tron på häxeri. Det finns en kort vers i bibeln som säger: "En trollkvinna skall du icke låta leva." (Exodus 22:18).

De tortyrer, de mord, den ångest och det lidande som denna enda förbannade mening har orsakat mänskligheten är bortom allt förstånd. Under de två åren mellan 1645 och 1647 hängdes eller brändes minst 200 oskyldiga kvinnor som häxor enbart i England. I Skottland uppgick antalet offer till mer än 3 400 mellan 1580 och 1680. På den

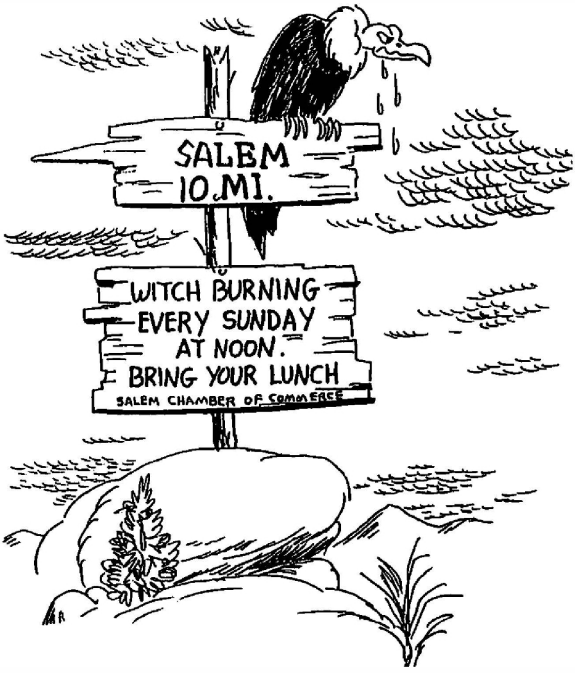

kontinenten var förhållandena ännu värre. George L. Kittredge från Harvard citerar i sin "Witchcraft in Old and New England" Mannhardt till den grad att "offren från det fjortonde till det sjuttonde århundradet (uppgick) till miljontals, och en halv miljon är en försiktig uppskattning." Biskopen av Bamberg orsakade 600 "trollkarlars" död från 1622 till 1633, och biskopen av Wurzburg lät avrätta 900.

Manin kring att hänga eller bränna kvinnor utpekade som häxor upphörde mer eller mindre i Europa vid 1680. Men den fick snart nytt liv i den nya världen, och nådde snart höjder av manisk frenesi som överträffade allt i den gamla världen.

Den första bosättningen i Massachusetts-kolonin gjordes av pilgrimerna vid Plymouth Rock år 1620. Den följdes snart av puritanerna som anlände till Salem år 1628 under John Endicott, och sedan till Boston under John Winthrop år 1630. De flesta av dessa grupper var engelska religiösa oliktänkande som flydde från religiös förföljelse och sökte religionsfrihet. Vi kommer snart att se hur de använde

och missbrukade just den "friheten" så snart de själva hade ansvaret för sin religion.

Före 1692 hade det förekommit minst tjugo rättegångar för häxeri i New England. Många dömdes och troligen hängdes sex personer. Detta var dock bara ett förspel till vad som hände härnäst i Salem, en stad med 1 700 själar, några mil norr om Boston.

I denna lilla stad hölls häxprocesser i domstolen "Court of Oyer and Terminer" mellan den 27 maj 1692 och den 24 september samma år. Under denna fyramånadersperiod arresterades mer än 200 personer, tjugo personer avrättades och omkring 100 förblev i fängelse när domstolen ajournerades för att aldrig sammanträda igen. Åtta av dem som satt i fängelse väntade på avrättning. Domstolens sista och krönande handling, säger en samtida Mr. Gemmill, "var hängningen av sju gamla kvinnor och en man den 22 september. Dessa

fraktades alla i en enda kärra till avrättningsplatsen. Uppenbarligen var den enda anledningen till att inte fler hängdes den dagen att kärran var full."

Efter alla dessa utsvävningar av otyglat mord och förödelse började stadsborna äntligen komma till besinning, och nog var nog, tänkte de när de såg lass efter lass med människor som fördes till schavotten. Guvernör Phipps fru blev inom kort anklagad, och fru Hall, hustru till en präst, anklagades för att vara en häxa. I maj 1693 utfärdade guvernör Phipps en benådning för alla i fängelset, och arton år senare, i oktober 1711, anslog Massachusetts lagstiftande församling (General Court)...

– DEN ÖKÄNDE COTTON MATHER –

ALLA ÄR SKYLDIGA TILL HÄXERI TILLS MOTSATSEN BEVISATS, OCH ENLIGT MIN BOK ÄR ALLA SKYLDIGA. SÅ GÅ UT OCH GÖR ERT JOBB. VI BEHÖVER SEX ATT BRÄNNA TILL PÅ SÖNDAG.

...medel som skulle betalas ut till arvingarna till dem som hade avrättats som häxor. Under tiden och efteråt förstörde de dömdas arvingar de rättegångsprotokoll (understött av en skamsen teokrati) som de kunde få tag på, så att hela den fasansfulla historien förmodligen aldrig kommer att bli helt känd.

Låt oss nu titta på några av skurkarna i denna blodiga och hemska episod. En slutsats som framträder är att majoriteten, om inte alla, förföljare var fanatiska och självgodt heliga medlemmar av teokratin i denna nygrundade puritanska koloni.

Pastor Nicholas Noyes vittnade i rättegångarna, alltid mot de anklagade. När Bridget Bishop, ett av offren, skulle hängas, vägrade han en begäran om att be för hennes själ, och ökade istället hennes tortyr genom att skrika "Häxa! Häxa!" Pastorerna Deodat Lawson och John Hale var inte mycket bättre, den sistnämnde vittnade också mot Bridget Bishop. Pastor Joseph Green skrev en manipulerad "bekännelse" åt Ann Putnam. Den sistnämnda var en epileptisk analfabet och endast tolv år gammal, men hennes bekännelse, så som den uppfunnits av Green, hade fantastiska fantasifulla inslag. (När de väl anklagats, torterades offren vanligtvis brutalt i dagar tills de kom med en önskad "bekännelse".)

Förmodligen den mest uppenbara boven i hela denna ohyggliga och vansinniga röra var en man vid namn Cotton Mather. Han var en intellektuell man vars namn har gått till historien och är okänt i vanära än idag. Han var son till den dåvarande rektorn för Harvard, han var en predikant med stor vältalighet, ansedd att behärska tio språk och en av de ledande intellektuella i Massachusetts-kolonin. Det är till kristendomens skam att denna judiska sinnesförvirrare är kapabel att förvränga och förnedra även de starkaste intellekt.

Cotton Mather trodde på djävlar och sammanställde en enorm lunta om dem med titeln "The Wonders of the Invisible World". Han skrev också "A Discourse on Witchcraft". Hela sitt liv såg han syner. Hans ord i alla offentliga angelägenheter hade samma effekt som lag. Han kunde ha förhindrat dessa grymma slakter när som helst, men det gjorde han inte. Istället stod han tyst vid sidan av och granskade med stort allvar alla "häxor" som kom till hans kännedom, som material för sina häxkraftsstudier. År senare bad några av de högre ämbetsmännen som hade deltagit i denna ohyggliga barbaritet offentligt om förlåtelse för sin inblandning. Men Cotton Mather tog aldrig tillbaka något.

Sådana är konsekvenserna av denna enda förbannade rad i den judisk-kristna bibeln – Låt inte en häxa leva – vars totala effekt är att driva människor till brutala handlingar av mördande vansinne. Var detta vansinniga fenomen bara något som dök upp under kristendomens mörka tidsålder, eller finns detta vansinne fortfarande kvar hos oss under den senare delen av 1900-talet? Sorgligt nog är dessa typer av sinnesvillor fortfarande i högsta grad aktuella idag.

bland fanatikerna i de kristna kulterna. När vi började bygga vår kyrkobyggnad i den fridfulla dalen vi hade valt för vårt världscenter, började rykten snart florera bland lokalbefolkningen här i Macon County, North Carolina. Berättelserna spreds som en löpeld om att vi var djävulsdyrkare, att vi utövade blodiga animaliska riter (vad det nu än är) och även häxeri och trolldom, för säkerhets skull. Vår entreprenör och hans arbetslag (som inte hörde till de sinnesförvirrade) hotades med skjutvapen om de fortsatte med byggandet av byggnaden. En vildsint kvinnlig kyrkobesökare sa till vår entreprenör medan de var i kyrkan att om han gick till trappan vid vår stuga, skulle han finna det blodiga huvudet av en kalv placerat på vår veranda. Entreprenören, mycket oroad, körde faktiskt ner till vår bostad, och naturligtvis fanns där inget blodigt kalvhuvud.

Vilt, riktigt vilt.

* * * * *

"DE RÄTTFÄRDIGA"

"OM DU GÅR TILL TRAPPAN VID DEN DÄR STUGAN, KOMMER DU ATT HITTA DET BLODIGA HUVUDET AV EN KALV PÅ VERANDAN"

Den enda slutsats vi kan dra av allt detta är att kristendomen är en extremt illvillig, destruktiv kraft. Det finns ett gammalt ordspråk som går tillbaka till den romerska antiken som jag anser beskriver kristendomens väsen precis. Det säger i praktiken att de som gudarna vill förgöra, gör de först galna. Kristendomen gör just det. Det är i själva verket en form av massgalenskap, och har varit extremt destruktivt mot sitt främsta mål, den vita rasen, genom att driva den till självförstörelse. Vi har redan rekapitulerat de tusentals och åter tusentals kvinnor som hängdes eller brändes på bål av denna massgalenskap gällande häxeri. Men kristen galenskap och självförstörelse slutar inte där. Inte på långa vägar. När vi till detta ohyggliga övergrepp lägger de miljoner som dödades och tortyrades på grund av anklagelser om kätteri; de miljoner som mördades och plågades av inkvisitionen; de miljoner som dödades och de vidsträckta områden på landsbygden som ödelades av religionskrig såsom det trettioåriga kriget och hundratals andra, kan vi inte undgå slutsatsen att kristendomen verkligen driver människor till galenskap och självförstör de som är lättlurade och dåraktiga nog att omfamna denna lömska judiska sinnesförvirrare.

Det enda sättet vi kan rensa bort denna envisa cancer från vårt folks sinnen är att driva bort den från scenen med en mer dynamisk, mer fängslande, sund och konstruktiv religion. Det är exakt vad Creativity är utformat för att åstadkomma. Låt oss därför enas under Creativitys fana, sprida vår vita mans religion över hela världen och driva bort den judiska plågan från denna planeten jordens yta.

* * * * *

Vi Creators undviker inte svåra frågor.
Vi definierar och löser dem.

* * * * *

Demokrati och kristendom har
inneburit dödsstöten för den vita
rasen.

* * * * *

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XXIII i en pågående serie

Racial Loyalty, juni 1990

Den judiska guden:

Ett grymt, blodtörstigt monster

Det finns absolut ingenting som återspeglar en folksjäls inre och karaktär starkare än den religion de bekänner sig till. Detta är endast sant där en religion är resultatet av deras egen inhemska utveckling, snarare än där den, som i fallet med kristendomen och den vita rasen, påtvingades dem av en främmande kultur. Ju starkare grepp en sådan inhemsk religion har om undersåtsrasen, desto mer virulenta är yttringarna av dessa religiösa övertygelser.

Det finns kanske inget annat exempel i historien där ett folk har formats och präglats starkare av sin egen religion än judarna, ej heller har något folk anammat och klamrat sig fast vid den religionen mer hängivet än vad dessa parasiter har gjort. Under många århundraden kokade den judiska rasens prästerskap ihop bilden av sin egen stamgud, som de bland flera andra namn valde att kalla Yahweh eller Jahve. (Vilket motbjudande klingande judiskt ord!) Denna stamgud var i sin tur en utväxt av deras egna inre strävanden, deras brutalitet och blodtörstiga natur. De hävdade att de, israeliterna, var "Guds utvalda", att de hade ett speciellt förbund med sin gud, och att deras gud gav dem inte bara rätten, utan plikten att stjäla allt som goyim ägde – deras städer, deras land, deras boskap och all annan egendom de kan ha förvärvat genom ändlöst slit. Det var en exklusiv licens "att styra världen från Sion", nämligen Jerusalem. Dessa anspråk finns nedtecknade i Gamla testamentet och i deras Talmud, och har varit den judiska rasens vägledande principer under de senaste årtusendena. Faktum är att de redan var djupt inbäddade i den judiska rasens karaktär genom tradition och "muntlig lag" långt innan de nedtecknades för cirka 2500 år sedan.

Låt oss nu undersöka och se precis vilken sorts gud de kokade ihop åt sig själva i sin judiska Jahve, och låt oss citera fritt från deras egna skrifter, Gamla testamentet.

Den judiska historien börjar med Adam och Eva i Edens lustgård (så går historien). På den allra första dagen

detta par skapades, blev de lurade att ta en tugga av ett äpple, något som "Herren" hade sagt till dem var ett nej-nej. Det är sannerligen en märklig och dum historia. Föreställ er miljön. Här är detta splitternya par, skapade fullvuxna och nakna som två sparvar, utan någon tidigare bakgrund eller erfarenhet av någonting, naiva som ett nyfött barn. Sedan, uppenbarligen med berått mod, sänder "Herren" den listiga ormen för att locka dem att göra just det som "Herren" hade sagt till dem att inte göra. Eftersom de var naiva, oerfarna, försvarslösa och inte visste ut eller in, gav de naturligtvis efter för den talande ormens sluga övertalningar. Hur de alla, Herren, Adam och Eva och ormen, alla lärde sig ett gemensamt språk (uppenbarligen hebreiska) inom en dag, förblir oförklarat.

Hur som helst, för denna första dags överträdelse drevs stackars Adam och Eva skamfullt ut ur Edens lustgård och straffades med att tjäna sitt dagliga bröd i sitt anletes svett för all framtid. Inte nog med att DE straffades, utan för detta mindre missöde, betecknat som "arvsynden", straffades även alla deras framtida avkommor, som enligt denna dumma historia omfattar alla världens folk. Alla och envar ansågs nu och för all framtid skyldiga till denna hemska "arvsynd" och skulle lida för den. Hur dum får man bli.

Adam och Eva fick två söner, och snart dräpte Kain Abel. Likväl härstammar enligt uppgift alla framtida generationer av mänskligheten från denna återvändsgränd till start. Var Kain och Abel lyckades få tag på hustrur att avla barn med förklaras inte heller någonsin. Hur som helst, enligt denna dumma historia förökade sig människorna snabbt och spred sig snart över hela landskapet. Men "Herren", som hade skapat denna röra från första början, gillade inte de syndiga bastarder han hade konstruerat. Så i ett utbrott av elakt humör bestämde han sig för att dränka dem alla, utom Noa och hans familj. (Se "The Story of Noah and the Great Flood", s. 235 i RAHOWA!)

Tala om överlagt massmord, denna episod överskuggar alla grymheter i den efterföljande historien, och historien är fylld av en mängd grymheter. Den berättar också mycket för oss om den hämndlystna och sadistiska gud som judarna kokade ihop åt sig själva. Den berättar också något för oss om judarnas eget tänkesätt och psyke, nämligen deras sadistiska drift att döda alla, att döda alla människor.

Men låt oss förstärka dessa påståenden ytterligare med ett urval från Gamla och Nya testamentet med mer vardagliga detaljer om hur den judiska guden tänker och hur han handlar. Jag säger vardagliga, för trots allt, efter en historia om

"ÄVEN OM JAG ÄR EN ONDSKEFULL, BLODTÖRSTIG SKITSTÖVEL, MÅSTE NI FORTFARANDE DYRKA MIG. OCH OM JAG FÅR ETT INFALL, KOMMER JAG ATT SLAKTA VEM SOM HELST AV ER SOM JAG VILL."

massmord på alla människor i världen, är det omöjligt att överträffa ett så massivt brott, och det som följer måste av nödvändighet vara småsaker i jämförelse. Men för att fullborda bilden, låt oss unna oss att lista några av de grymma och vidriga upptågen hos denna blodtörstiga judiska gud, som är den ultimata produkten av det judiska folkets mentalitet. Så låt oss ha lite roligt när vi undersöker de många märkliga och sadistiska berättelserna genom att citera den judiska bibeln själv. Kom ihåg, det som följer kommer direkt från källan, order från Herren.

Gud, som en nattlig mördare, dräper alla oskyldiga förstfödda i Egypten. Exodus 12:29,30.

"Och det hände sig att vid midnatt slog Herren allt förstfött i Egyptens land, från den förstfödde hos Farao som satt på tronen ända till den förstfödde hos fången som var i fängelsehålan; och allt förstfött bland boskapen. Och Farao stod upp i natten, han och alla hans tjänare och alla egyptier: och det uppstod ett stort

rop i Egypten; ty det fanns inte ett hus där det inte fanns en död."

Utom, naturligtvis, i husen hos judarna bland dem, vilka de judiska manusförfattarna räddar. Detta kallar judarna för påsken (Passover), och de har firat den som en av sina viktigaste helgdagar varje år under de senaste flera tusen åren.

Gud sanktionerar förslavande av hedningarna (goyim). Tredje Mosebok 25:44-46. *"Men de slavar och slavinnor som du skaffar dig skall vara av de hednafolk som bor runt omkring er; av dem skall ni köpa slavar och slavinnor. Dessutom skall ni köpa av barnen till de främlingar som bor hos er, och av deras släkter... och ni skall ha dem som en arvedel åt era barn efter er, att ärva som egendom; de skall vara era slavar för evigt."*

Gud sanktionerar att slå ihjäl slavar. Andra Mosebok 21:20,21. *"Om någon slår sin slav eller sin slavinna med en käpp, så att den dör under hans hand... men om han lever en dag eller två, skall han inte straffas: ty han är hans pengar."*

Moralen är att judar har rätt att förslava goyim, betrakta dem som så mycket pengar eller lösöre, och föra dem vidare till sina barn som slavar för evigt, och om han skulle slå ihjäl några av dem, så är det, säger Herren, också helt acceptabelt.

Gud prisar massmord, våldtäkt och slaveri. Fjärde Mosebok 31:1-18. *"Och Herren talade till Mose och sade: Hämnas Israels barn på midjaniterna... Och de dräpte alla av manligt kön... Och Israels barn tog midjaniternas kvinnor till fånga, och deras barn, och tog som byte alla deras dragdjur och alla deras hjordar och allt deras gods. Och de brände upp alla städer där de bodde och alla deras praktfulla borgar med eld. Och de tog allt bytet och allt rovet, både människor och djur... Och Mose blev vred... Och Mose sade till dem: Har ni låtit alla kvinnor leva?... Döda nu därför alla av manligt kön bland barnen, och döda varje kvinna som har haft samlag med en man. Men alla flickbarn som inte har haft samlag med en man skall ni låta leva åt er själva."*

Mose, Guds högra hand, följde troget Guds instruktioner: döda, våldta och förslava. Stjäl goyims boskap. Bränn deras städer och borgar.

HUR VÅGAR NI TITTA I MIN PRIVATA LÅDA!

Gud dödar 50 070 människor för att de tittat i en låda.

1 Samuelsboken 6:19. ***"Och han slog männen i Bet-Semes, därför att de hade sett in i Herrens ark; han slog av folket femtiotusen sjuttio man. Och folket sörjde, därför att Herren hade slagit folket med en så stor slakt."***

Att titta i en låda kan uppenbarligen vara farligt för hälsan.

Agag huggs i stycken. 1 Samuelsboken 15:33. ***"Och Samuel högg Agag i stycken inför Herrens ansikte."***

Uppenbarligen överseende Herren med yxmord, för Samuel var en av hans favoritpersoner.

Herren påbjuder dödsstraff för ett oändligt antal trivialiteter.

Dödsstraff för att göra upp eld på en sabbat. 2 Mosebok 35:2,3. "Var och en som utför något arbete på den (sabbaten) skall dödas. Ni skall inte tända någon eld i era boningar på sabbatsdagen."

Dödsstraff för att plocka upp pinnar på en sabbat. Se 4 Mosebok 15:32-36.

Dödsstraff för att äta fläskkött. Se 3 Mosebok 7:22-25.

Dödsstraff för omskurna barn. Se 1 Mosebok 17:14.

Dödsstraff för att röra vid något heligt. Se 4 Mosebok 4:15.

Dödsstraff för att gå in på en helig plats. Se 4 Mosebok 4:20.

Listan över brott, mord och grymheter som finns i den judiska bibeln är oändlig. Om jag skulle sammanställa in toto all den avskyvärda, brutala våldsamhet som begåtts i Herrens namn, eller på direkt anstiftan av, eller direkt av den judiska super-spöket själv, skulle det fylla flera hundra sidor. Gamla testamentet är fullt av mord, död och dråp, antingen en masse eller av individer, och "Herrens" hand finns i praktiskt taget dem alla. Död åt oräkneliga tusentals! Döda! Döda! Döda! Och till slut, samla ihop dem alla och bränn dem i helvetet för evigt och en dag. Vilket sadistiskt, blodtörstigt monster!

Nu frågar jag er, vilken vit man eller kvinna vid sina sinnes fulla bruk skulle vilja gå till kyrkan varje söndag och tillbe ett sådant avskyvärt monster? Ändå gör hundratals miljoner dementa vita kristna just det. Allt detta påminner mig om en liten ramsa:

Vad märkligt av Gud
Att välja judarna!
Men ännu märkligare är
Att de som hatar judarna
Skulle välja den judiske Guden!

Märkligt, sannerligen, och galet som fan. Vi Vita Ras-lojalister — Kreatörer kastar allt detta hjärnskrynklande skräp överbord en gång för alla. Istället har vi satt i gång en omfattande VÄRDERINGARNAS REVOLUTION. Vi har ersatt den idiotiska judeo-kristendomen

shibbolether med en helt ny religion, nya budord, en ny gyllene regel, ny moral, en ny etisk kod, en ny värdestandard, meningsfulla värden som är baserade på Naturens Eviga Lagar vilka i verkligheten är lika gamla som tiden själv. För oss, Vita Raslojalister -- Kreatörer, är vårt rasliga arv av primär betydelse. För oss är vår vita rasliga genpool den mest dyrbara skatt vi besitter, och att vakta och uppgradera den är vår mest heliga religiösa plikt.

Istället för att titta på något fiktivt monster i skyn, uppfunnet av en skara galna judiska skribenter för vår vägledning (eller mer korrekt -- felvägledning), ser vi till Naturen och hennes Eviga Lagar som källan till all visdom. Naturen är verklig, Naturen är evig, och på denna solida grund bygger vi sunda och varaktiga värden för en Vitare och Ljusare Värld i framtiden.

Förena dig med oss! Hjälp till att avslöja det judiska vidundret! Deras sadistiska spöke har absolut ingen innebörd eller nytta överhuvudtaget för den Vita Rasen. Tvärtom har den fiktiva judiska uppfinningen inte varit något annat än ett medel för att förvirra Vita Människors sinnen under många århundraden och har varit ett kraftfullt vapen i judarnas händer för vår förintelse. Slut upp med Church of the Creator i byggandet av en kraftfull Vit Raslig rörelse, och låt oss få bort den judiska apan från våra ryggar en gång för alla.

Creativity är den Vita Människans naturliga religion!

* * * * *

Kom ihåg, det finns inget substitut för seger och det finns inget substitut för den Vita Rasen!

* * * * *

Att tillgripa tillfälliga "snabblösningar" eller provisoriska "plåsterlösningar" kommer inte längre att räcka. Creativity har den TOTALA LÖSNINGEN för all evighet.

De vildaste historierna som någonsin berättats

Del XXIV – Sista delen i en serie

Racial Loyalty, juli 1990

Holohoax och Spookahoax

Utan tvekan har judarna genom mänsklighetens historia varit, och är än idag, de mest flagranta och fördärvliga lögnarna genom tiderna. De har gett upphov till och främjat tusentals lögner, små lögner, stora lögner och skandalösa lögner. Till deras fördel ska sägas att de har varit anmärkningsvärt framgångsrika i att få de lättlurade goyim att tro på deras lögner och väva in dem i den accepterade historiens varp och inslag. Genom att göra det har de skördat häpnadsväckande vinster och fördelar för sina egna parasitära kohorter, och orsakat enorm förödelse och skada på sina hedniska offer. De är sannerligen bedrägeriets oomtvistade mästare, och i konsten att ljuga kommer inget annat folk ens i närheten.

Även om judarnas ursprung är förlorat i historiens dimmor, börjar deras kända historia i Egypten för cirka 3500 till 4000 år sedan. En av de tidigaste lögnerna de främjade, som lever kvar än i denna dag, är att de var slavar i Egypten och att den tidens onde farao inte ville låta dem gå. Den verkliga historia som har uppdagats verkar tyda på precis motsatsen. Även om berättelsen om Josef och hans bröder är rent symbolisk (se RL #50), betecknar den det faktum att judarna redan för 4000 år sedan var en organiserad grupp parasiter och skövlade en av den vita mannens tidigaste stora civilisationer. Faktum är att de blev så outhärdliga att egyptierna, efter att ha varit utlämnade åt dem i flera hundra år, slutligen tog sig samman och körde ut dem ur landet. Tvärtemot påståendena om att de "inte ville låta deras folk gå", var egyptierna förbannat glada över att bli av med dessa fördärvliga parasiter.

En annan stor lögn som judarna har lyckats bädda in i sin religion och i kristendomen är att de är "Guds utvalda folk". Även denna lögn har bitit sig fast i det vita folkets sinnen under de senaste tjugo århundradena, och är fortfarande inbäddad där idag. Från denna monumentala lögn har judarna skördat enorma vinster, och i själva verket har den varit

instrumentella i att hjälpa dem att få kontroll över världen, dess finanser, dess regeringar och dess totala propagandaapparat.

Den senaste stora lögnen som har orsakat förödelse och katastrof för den vita rasen och varit extremt lönsam för judarna är deras upprörande påståenden om en "förintelse". Även denna lögn har sänts ut och främjats så grundligt över hela världen att de flesta lättlurade goy-bondläppar har kommit att acceptera den som ett historiskt faktum. Denna massiva lögn gör gällande att Hitler och tyskarna under och före andra världskriget hade ett avsiktligt program för att utrota judar, och att de med hjälp av gaskamrar, ugnar och andra organiserade program faktiskt utrotade och befriade världen från sex miljoner judar. Om man lyssnar på judarna själva var de de enda offren för andra världskriget.

Det skulle utan tvekan ha varit en välsignelse för mänskligheten om det faktiskt hade hänt, men tyvärr gjorde det inte det, och även detta är en flagrant judisk lögn. Fakta är att medan omkring 50 miljoner vita människor dog i denna meningslösa slakt mellan vita nationer som borde ha vetat bättre, var mycket få offer judar. De var i själva verket tryggt installerade i Los Angeles, i Chicago, i New York, och på Wall Street gjorde de fantastiska krigsvinster. Trots det faktum att andra världskriget i grunden var ett judiskt krig, anstiftat av den världsomspännande judiska kabalen, utkämpat enbart på judarnas vägnar, dog ändå förbannat få judar i detta idiotiska inbördes utrotningskrig mellan vita nationer. Tvärtom, om vi ser på de enorma förlusterna för tyskarna, ryssarna, britterna, polackerna, fransmännen, rumänerna och många andra vita nationer, finner vi att alla stod som beklagliga förlorare. Endast judarna och de internationella judiska bankirerna stod som feta vinnare. I själva verket var judarna de enda segrarna, och det var utan tvekan den största segern i denna svekfulla parasts historia.

Judarna och den parasitära staten Israel har tjänat stort på katastrofen som kallas andra världskriget. Medan de vita männen främst slogs mot varandra och dog i miljontals, gjorde judarna inte bara hundratals miljarder i krigsvinster, utan de judiska bankirerna belastade också offernationerna med biljoner i "statsskulder" på vilka vi och våra framtida generationer kommer att betala "ränta" i evighet.

För att se till att fingret inte skulle pekas mot dem för att ha anstiftat denna stora världskatastrof, kom judarna på sin mest gigantiska lögn i modern tid,

DET KRÄVDES MYCKET FANTASI MEN JAG KOM PÅ EN FANTASTISK SKRÖNA, OCH DE VITA KOMMER ATT SVÄLJA DEN MED HULL OCH HÅR. DET HANDLAR OM DEN HÄR GUDEN SOM FÖDS SOM JUDE... SPIKAS FAST PÅ ETT KORS... DÖR FÖR MÄNSKLIGHETENS SYNDER. OCH SIST AV ALLT, UTROPAR OSS JUDAR TILL SITT UTVALDA FOLK. DET ENSAMT KOMMER ATT GYNNA OSS JUDAR I MÅNGA ÅR FRAMÖVER.

- I BEGYNNELSEN - KOM DEN STORA JUDELÖGNEN.

nämligen lögnen om de "sex miljonerna", "förintelse"-bluffen. Inte nog med att detta fick den skyldiga parten att framstå som de stackars olyckliga offren, utan det har gjort det möjligt för judarna att framgångsrikt råna tyskarna på miljarder i "skadestånd" för deras påstådda brott mot judarna. Det har också gjort det möjligt för dem att stjäla staten Palestina från araberna, och ge den judekontrollerade regeringen i USA förevändningen att dela ut miljarder varje år till den parasitära staten Israel. Det har också gjort det möjligt för judarna att dra åt tumskruvarna på det vita folket i nationerna i Europa och särskilt i USA för att acceptera de så kallade "medborgerliga rättigheterna"-lagarna, vilket ger niggrer och andra ler-raser speciella privilegier framför den vita befolkningen. Det har dessutom tillåtit allt avskum och parasiter från världens ler-länder att invadera och bosätta sig på vårt territorium — mexikanerna, vietnameserna, asiaterna, niggrerna från afrikanska länder, listan är oändlig. (Läs C.C. nr 37, "Lögnen om de sex miljonerna" i Den vite mannens bibel.)

Det finns ett antal vita rasorganisationer som har lagt ner mycket tid och möda på att försöka avslöja den

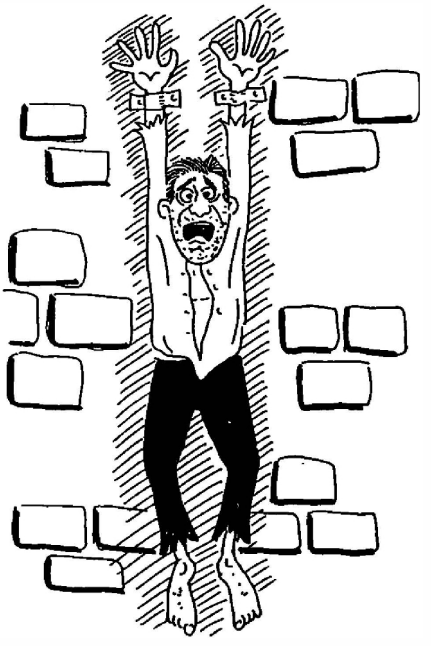

CANADA
"MITT BROTT ÄR ATT JAG TALADE OFFENTLIGT OM DEN FALSKA FÖRINTELSEN"

förintelselögnen, och den är nu allmänt känd som "holohoax". Främst i detta arbete är personer som den franske historikern professor Paul Rassinier; Dr. Arthur Butz, som skrev den vetenskapliga boken "The Hoax of the Twentieth Century"; The Institute of Historical Review; och på senare tid har Ernst Zündel i de kanadensiska "förintelse"-rättegångarna gjort mycket för att dra världens uppmärksamhet till denna monstruösa lögn. Det finns många andra män och organisationer som har gjort och idag gör sitt bästa för att avslöja detta judiska bedrägeri mot mänskligheten. Men med den enorma propagandaapparat som judarna har i sina händer, råder den judiska lögnen om "holohoax" fortfarande i de flesta människors medvetande.

Vi i Church of the Creator har samarbetat för att avslöja denna massiva bluff. Men till skillnad från de flesta vita rasorganisationer har vi gett den sekundär betydelse och koncentrerat det mesta av vår eld på den stora judiska ursprungslögnen som de har påtvingat världens vita folk i nästan 2000 år, nämligen judisk kristendom.

Vi kallar det för "Spökbluffen", eller "Svindeln med spöken i skyn". (Se C.C. nr 47 och flera andra kapitel i ***Den vite mannens bibel***.) Vi är övertygade om att det var kristendomsbluffen som beseglade den vita rasens undergång och den judiska maktens uppgång, tills judarna idag kontrollerar pengarna, regeringarna och världens propagandamaskineri. Hur de gjorde detta beskrivs intressant

KOM IHÅG BARN. TA ALLTID UPP FÖRINTELSEN VID VARJE TILLFÄLLE. FÅ DEM ATT TYCKA SYND OM ER OCH KÄNNA SKULD PÅ SAMMA GÅNG.

- HÅLLER DEN "STORA LÖGNEN VID LIV" -

av Marcus Eli Ravage, själv jude, i hans essä från 1928 "Ett verkligt fall mot judarna". (Se C.C. nr 43 i ***Den vite mannens bibel***.) Även om han, när han skryter om den judiska erövringen av goyim genom kristendomsbluffen, slänger in några avsiktliga kurvbollar (han låtsas att Kristus faktiskt existerade), så berättar hans historia ändå ganska väl hur det var, och hur det är. Medan vi Vita Rasliga Loyalister — Kreatörer vill uppmuntra människor som Zundel, Rassinier och Butz att fortsätta sin eldgivning för att avslöja "holohoax", anser vi att det inte är huvudsvaret utan snarare ett komplement till att lösa problemet.

Vi är övertygade om att det centrala problemet att avslöja och övervinna är judisk kristendom. Det är den mest fördärvliga och skadliga lögnen för den vita rasens framtida överlevnad. Vi säger kategoriskt att såvida vi inte grundligt avslöjar och driver ut judisk kristendom från de innersta tankarna hos de 500 miljoner vita

människor som fortfarande överlever på denna planet idag, fram till den tidpunkt då vi aldrig kommer att få det judiska monstret från våra ryggar.

Vi är dessutom övertygade om att det är omöjligt att förstöra den judiska kristendomen genom att enbart attackera den och försöka avslöja den. Många briljanta tänkare som Voltaire, Nietzsche, Thomas Paine, överste Robert Ingersoll och ateistiska organisationer har utan framgång försökt göra detta under århundradena. Anledningen till att de har misslyckats är enkel: man kan inte bekämpa någonting med ingenting. Adolf Hitler kom, när han rannsakade sin hjärna i de tidiga stadierna av att försöka förstöra marxismen i Tyskland, till samma slutsats: för att bekämpa ett gift (som marxismen) måste man nödvändigtvis ha ett kraftfullare (gegengift) motgift för att förstöra det. I grund och botten sa han att det som behövdes för att förstöra marxismen var en kraftfullare idé eller ideologi, understödd av en kraftfullare organisation och rörelse för att inte bara attackera fienden utan för att förstöra den och ersätta den. Resultatet blev naziströrelsen, vars ideologi baserades på hans bok, Mein Kampf, förstärkt av miljontals välorganiserade medlemmar och anhängare. När man gör detta, då har man ett verkligt kraftpaket som kan krossa fienden.

Situationen är densamma när det gäller att bekämpa den giftiga judiska trosbekännelse som framavlats av juden Saul från Tarsus och som nu är känd som kristendomen. I en serie artiklar som föregick denna slutliga sammanfattning har vi obevekligt avslöjat de judiska lögner som är inneboende i kristendomen. Men vi har inte bara attackerat och avslöjat. Vi har gett våra vita raskamrater en kraftfull raslig och religiös trosbekännelse och ett program att samlas kring och ersätta den dekadenta, ruttna judiska kristendomen. Inom Creativity har vi satt i gång en helt ny (men egentligen gammal som tiden själv) uppsättning värderingar, en verklig värderingsrevolution från det nuvarande accepterade vansinnet. Istället för att baseras på myter, sagor och otrolig dumhet, är vår religion baserad på Naturens eviga sanningar, på hennes lagar och på Naturens ofelbara visdom. Vi behöver inte ljuga för någon, vi behöver inte bedra, vi behöver inte hitta på en serie osannolika förklaringar och dubbelspel. Vi låter bara fakta tala för sig själva, högt och tydligt.

Inom Creativity har vi nu den mest omfattande, den mest kompletta, fullt strukturerade religionen i mänsklighetens historia. Faktum är att det är den enda meningsfulla rasreligion som den vita rasen någonsin har skapat för sina egna fördelar och sina egna bästa intressen under 6000 år av civilisation. Den omfattar allt det viktiga, meningsfulla

aspekter av rasmässig välbefinnande och för att bygga en sund och stabil värld för vår framtid. Det är ett fyrdimensionellt program: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö. Det är utformat för att genomföra och trygga överlevnaden, expansionen och framsteget för den vita rasen, och den vita rasen ensam. Vi har kommit till den oundvikliga slutsatsen att den vita rasen inte kan överleva i en värld översvämmad av gyttjeraser, inte heller kan Creativity och kristendom samexistera i samma värld. Den ena eller den andra kommer att triumfera och överleva, den andra kommer inte att göra det. Vi drar också slutsatsen att om inte judisk kristendom förintas och ersätts av Creativity, är den vita rasen hopplöst dömd till folkmord och utrotning.

Så, vita människa, vakna och förena dig med oss! Sprid ordet om den enda, sanna och revolutionära VITA RASRELIGIONEN -- CREATIVITY! Propagandisera! Proselytisera! Organisera! Denna planet är helt vår! Om inte Creativity, vad finns det annars? Om inte nu, när? RAHOWA!

SEX MILJONER JUDAR DOG FAKTISKT I FÖRINTELSEN! VARFÖR TROR NI INTE PÅ VÅRA JUDELÖGNER? HOPPSAN... JAG MENAR. VARFÖR TROR NI INTE PÅ VÅRA HISTORISKA BEVIS?

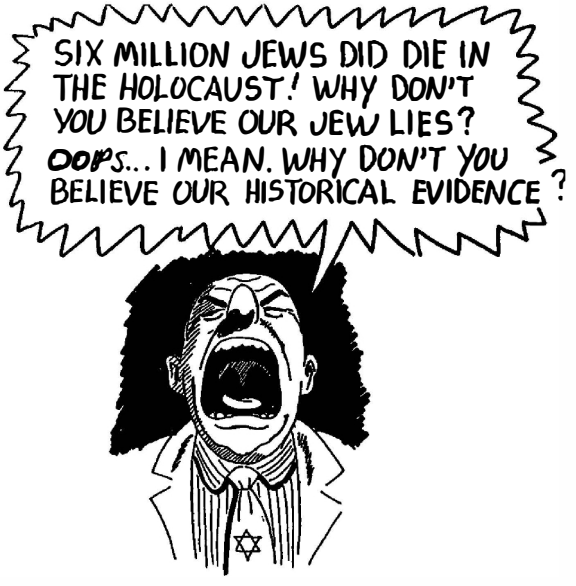

" EN FRUSTRERAD JUDE "

Slutsats av serien
DE VILDASTE BERÄTTELSERNA

Vi har lärt oss från de föregående tjugofyra kapitlen att den judiska "Heliga Bibeln", långt ifrån att vara "helig", i själva verket är en samling smutsiga, obscena judiska berättelser som är motbjudande och vidriga för varje intelligent, anständig medlem av den vita rasen. Det så kallade "moraliska" innehållet i dessa berättelser är inte bara obefintligt, utan tvärtom skulle alla som följer exemplet och livsstilen hos dessa kriminella mördare, tjuvar, horkarlar, hallickar och förkastade individer betraktas som paria och utstötta även i dagens sönderfallande och degenererande samhälle. Och det med all rätt. Jag kan inte tänka mig någon bok som har hyllat en sämre uppsättning osmakliga karaktärer som "hjältar" i sina berättelser än vad den judiska bibeln gör. Inte nog med att de är ett hemskt exempel att lära ut till våra unga och lättpåverkade barn, utan de råd som en mytisk judisk oäkting delar ut i det "Nya" testamentet är helt självmordsbenägna och vansinniga. Att tänka på att vi har vördat sådant skräp och förevigat dess kontinuitet genom att tvinga det på våra barn under de senaste arton århundradena är nästan bortom fattningsförmåga, och en sjuk indikator på ett obalanserat sinne och massgalenskap.

Vi Skapare kastar allt detta judiska skräp överbord och letar på annat håll efter våra värderingar och vår moraliska vägledning. När jag först började leta efter en bättre uppsättning moraliska värderingar som ersättning för den sjuka brygd som finns i den judiska kristendomen, ställde jag mig själv denna grundläggande fråga: ***Vad kan en förnuftig och logisk person verkligen tro på?*** Svaret kom till mig högt och tydligt: ***Du kan tro på Naturens Eviga Lagar!*** De är oföränderliga, ståndaktiga, orubbliga och logiska. I dem finns all den verkliga och meningsfulla visdom som den civiliserade och intelligenta mänskligheten har samlat på sig under de flera tusen år av framsteg som vi kallar civilisation.

Naturen talar om för oss många saker, och i våra heliga religiösa böcker har vi försökt utvinna essensen av den moral och filosofi som Naturen demonstrerar för oss. Några av de grundläggande läxor som Naturen lär oss är att vi bör ta hand om våra egna, skydda våra egna, föröka och främja vår egen art. Den lär oss inte att älska våra fiender, att föda, subventionera eller blanda oss med andra närstående arter såsom lerraserna, utan att ta hand om våra egna. Detta har vi strukturerat och formulerat i vår egen

religion för den Vita Rasen. Vi kallar det CREATIVITY. Det är vårt orubbliga mål att främja vår naturliga Trosbekännelse och Program fram till den tidpunkt då den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg är säkert etablerade på vår enda hemvist kallad Planeten Jorden, och den mängd fiender som nu hotar vår existens har reducerats till ett blott fjärran minne. RAHOWA!

* * * * *

I följande tjugo punkter presenterar vi en kortfattad sammanfattning av vår Trosbekännelse och vårt Program. Men för att helt förstå vad Creativity handlar om, är det rådligt att läsa hela vår uppsättning heliga böcker.

CREATIVITY

Trosbekännelse och Program

1. CREATIVITY är en rasreligion vars främsta mål är den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg.

2. Vår organisation är känd som CHURCH OF THE CREATOR. Vår rörelse och religiösa filosofi kallas CREATIVITY, och medlemmar i vår kyrka kallas CREATORS.

3. Varje fråga, vare sig den är religiös, filosofisk, politisk eller rasmässig, betraktas genom den Vita Mannens ögon, och uteslutande ur den Vita Rasens synvinkel som helhet.

4. Det avgörande testet för varje teori, plan eller program är detta: *Kommer det att vara till fördel för den Vita Rasen?*

5. Vi tror att den Vita Rasen är Naturens främsta skapelse genom tiderna och att vår mest dyrbara skatt är vår Vita Genpool. Att vakta renheten i vår världsomspännande Genpool, att förbättra den, och uppgraderingen av våra framtida generationer är vårt högsta ansvar och vår mest heliga plikt.

6. De fyra grundläggande fundamenten för vår religiösa trosbekännelse är: EN SUND SJÄL i en SUND KROPP i ett SUNDT SAMHÄLLE i en SUND MILJÖ.

7. Vår GYLLENE REGEL är: Vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden.

8. En grundlig och omfattande studie av historien har övertygat oss om att judarna, med sin avskyvärda talmudiska och judiska religion, är de mest lömska och farliga parasiterna i hela historien, och att de nu kontrollerar och manipulerar finanserna, propagandan, media och världens regeringar. Det är vår heliga plikt och orubbliga mål att få bort dessa parasiter från den vita rasens rygg, och göra det möjligt för den vita rasen att återigen ta kontroll över sitt öde och återställa det i sina egna kapabla händer. DELENDA EST JUDAICA!

9. Vi avser att rensa våra egna territorier från alla judar, n-ord och gyttjeraser, och skicka dem tillbaka till deras ursprungliga livsmiljö. Med början i USA vill vi sedan hjälpa varje vitt land att befria sina territorier från föroreningen av gyttjeraser, och förhindra inte bara rasblandning, utan även geografisk blandning av raser inom något av de landområden som nu ockuperas av den vita rasen.

10. Ett oerhört vapen i den världsomspännande judiska strävan efter rasblandning och spridning av gyttjeraser har varit den judiska kristendomen, hopkokad i syfte att bastardisera och förstöra den vita rasen. Det är vårt uttalade mål att avslöja detta judiska svindleri och ersätta det med en sund, hälsosam rasreligion av vår egen.

11. Vårt främsta problem med att rädda den vita rasen från bastardisering och folkmord är att reda ut det förvirrade och röriga tänkandet hos den vita rasen själv. När vi väl har åstadkommit så mycket kommer det att vara relativt enkelt att få bort judar, n-ord och gyttjeraser från våra ryggar. När detta har uppnåtts föreslår vi att den vita mannens territorium utvidgas sakta och gradvis, likt den historiska "erövringen av västern" i det tidiga Amerika, tills den vita mannen bebor alla goda marker på denna planet jorden.

12. Samtidigt med ovanstående avser vi att främja och utöva eugenik för uppgradering och framsteg av själva den mänskliga arten, så som det beskrivs i våra TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKER: *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*.

13. Vi är också djupt oroade över den nu snabbt försämrade miljön på vår planet jorden, som inte bara har blivit rasmässigt förorenad, utan håller på att bli kraftigt kontaminerad av överväldigande mängder kemiskt avfall, kärnavfall och andra farliga och giftiga gifter. Så snart den vita rasen återigen har kontroll över sitt eget öde ämnar vi vända denna process, städa upp i

planeten och återigen göra den till en ren, trevlig och livskraftig plats för den Vita Rasen att leva på.

14. Vi avser också att ta itu med problemet med jordbruksmark och jordens bördighet, ett problem som nu är utom kontroll. Som framgår av *The White Man's Bible* (Creative Credo nr 13, 14 och 15), planerar vi att sätta i verket ett program för att återställa jordens bördighet och bevara dess stabilitet på världsomspännande basis.

15. Vi är också bekymrade över vårt folks fysiska och mentala hälsa. För att förbättra och uppgradera det fysiska välbefinnandet hos både unga och gamla, avser vi att främja en naturlig livsstil som fastställs i *The White Man's Bible*, och ytterligare utvecklas i *Salubrious Living*. De viktigaste komponenterna för ett sådant program sammanfattas i båda böckerna under **DE FJORTON GRUNDLÄGGANDE PUNKTERNA FÖR SALUBRIOUS LIVING**.

16. Vår grundläggande filosofi stakas ut under rubriken **DE SEXTON BUDORDEN** i både *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*, och är en väsentlig del av vår lära.

17. Vår **SJÄLVSTÄNDIGHETSFÖRKLARING FRÅN JUDISKT TYRANNI** återfinns i *The White Man's Bible*, (Creative Credo nr 67).

18. Vårt program för att övervinna det tyranni och våld som riktas mot den Vita Rasen stakas ut på sidan 401 i *The White Man's Bible*, och vi avser att följa och genomföra dessa steg, inklusive artiklarna 7 och 8 i den ordning de anges, om och när den tid kommer då vi tvingas göra det.

19. I Creative Credo nr 65 har vi en ytterligare trosbekännelse för vår kyrka som gör det möjligt för den Vita Rasen att skydda sig mot en fientlig regering, under rubriken *Artiklar för den Vita Rasens försvar*. Detta är också en väsentlig del av vår lära och vårt program.

20. I en snabbt degenererande värld som nu är överbefolkad och översvämmad av en explosion av underlägsna "mud races"; en värld som är drogtyngd och redan överdrivet förorenad med giftiga kemikalier och kärnavfall; en värld som nu är indränkt i anarki, kaos och terrorism, är det likväl vårt slutgiltiga och fortsatta mål att i dess ställe bygga en **VITARE OCH LJUSARE VÄRLD** för våra framtida generationer.

Teckningarna skapades speciellt för denna bok av konstnären Ron Quinn, en pastor i Church of the Creator.

Författare till:

Nature's Eternal Religion
The White Man's Bible
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World
RAHOWA!
This Planet Is All Ours
The Klassen Letters Vol. 1
The Klassen Letters Vol. 2
Portfolio One
The Little White Book
Against the Evil Tide —En självbiografi

Medförfattare till:

Salubrious Living

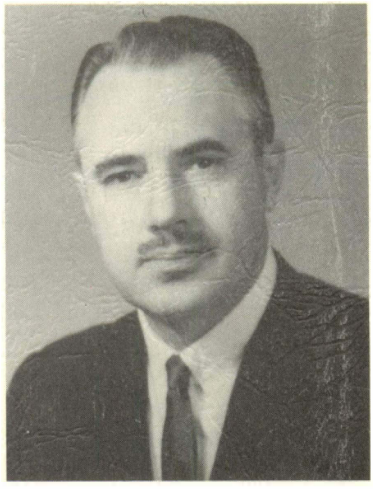

Ben Klassen, P.M.

Grundare, Church of the Creator

OM FÖRFATTAREN: Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tyskspråkiga föräldrar i Ryssland, 1918, blev han och hans familj tidiga offer för den judiska kommunismen, som de flydde ifrån 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog examen i elektroteknik och även en bachelorexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, lärare, gruvarbetare i nickelgruvor, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och delstatsledamot i Florida.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund tycktes ha förberett honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- ★ **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- ★ **Baserad på naturlagarna, på historiens erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- ★ **Vårt fyrdimensionella program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.**
- ★ **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**

Den lilla vita boken

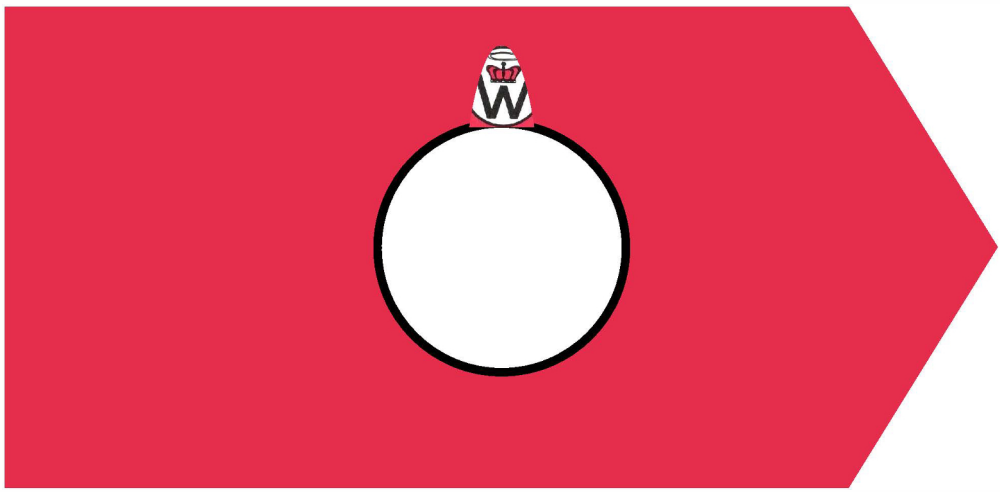

Sammanfattning av den vit-vänliga trosbekännelsen och programmet för

Church of the Creator
P.O. Box 400
Otto, NC 28763 USA

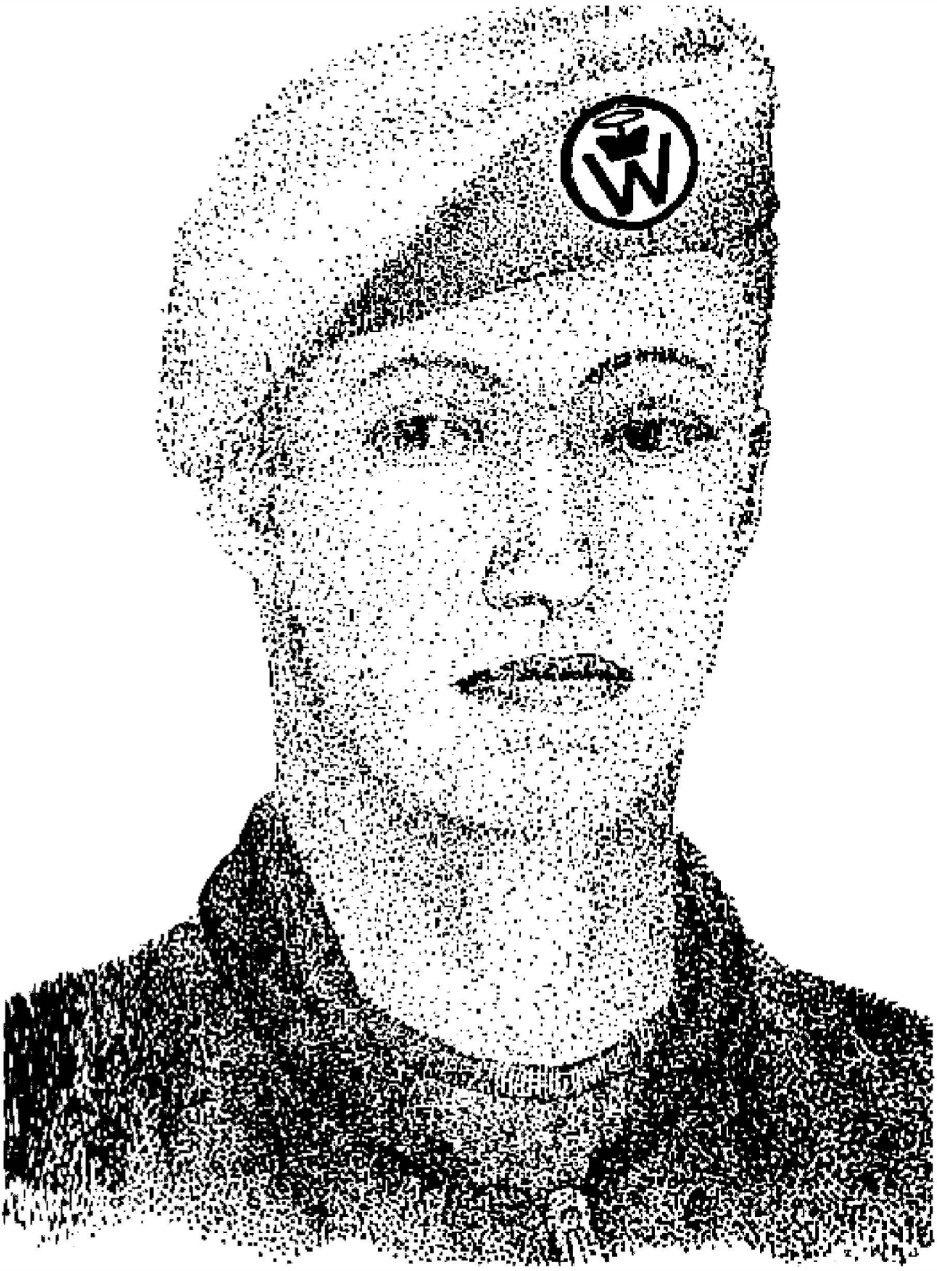

Till minne av vår fallne kamrat,
White Racial Loyalist -- Creator

Brian Kozel (1971 – 1990)

Vi måste inse att Naturen aldrig avsåg att någon individ skulle leva för evigt, och eftersom vi måste dö, är den största äran och den högsta hängivenhet vi kan skänka vårt folk, vår ras, att kämpa för att bevara den till varje pris, eller dö i försöket.

VÅR RAS ÄR VÅR EVIGHET. RAHOWA!

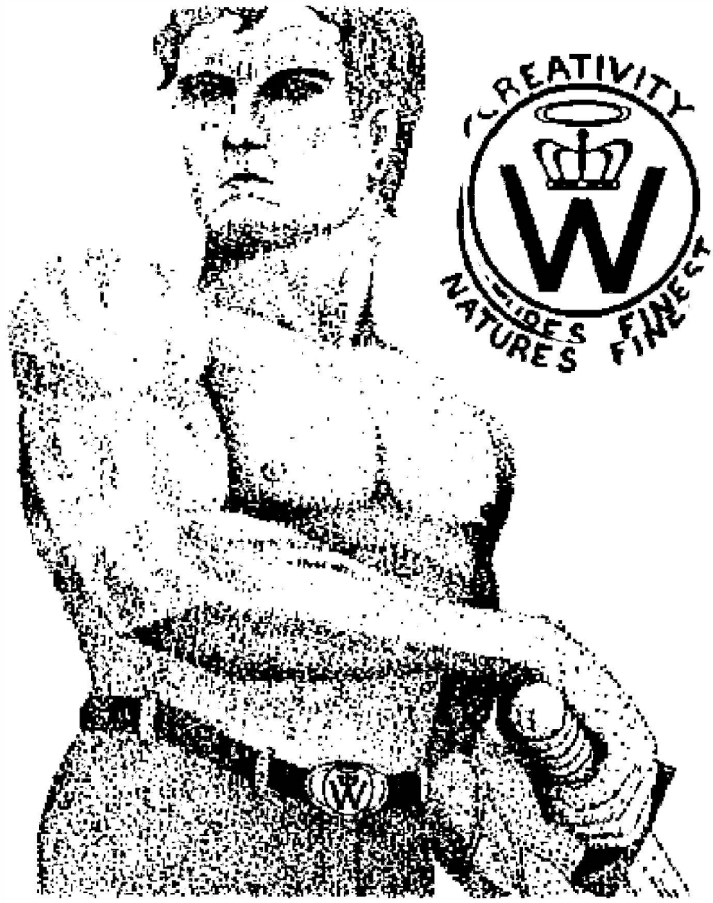

MOBILISERA DEN VITA RASEN!

-- Det finns inget hemligt med programmet för Church of the Creator. Vi avser att den vita rasen ska överleva till varje pris. Vem som än är emot den vita rasens överlevnad är vår uttalade fiende utan vidare omsvep.

★ ★ ★ ★ ★

Vita människor, vakna!

Rädda den vita rasen!

Den Lilla Vita Boken

Grunderna i den
Vita Rasreligionen
CREATIVITY

För Daglig Läsning
och Bekräftelse av
den Vita Tron

Författad av Ben Klassen, P.M.
Sammanställd av Rev. Victor Wolf

Publicerad av
THE CHURCH OF THE CREATOR
Box 400, Otto, NC 28763, USA

Copyright © 1991
av Ben Klassen, P.M.

COTC-logotypen

"W" i vår logotyp står naturligtvis för den VITA RASEN, som vi betraktar som den mest dyrbara skatten på jordens yta. Kronan betecknar vår aristokratiska ställning i naturens ordning och indikerar att vi är ELITEN. Glorian indikerar att vi betraktar vår ras som UNIK och HELIG över alla andra värden.

VITA MÄNNISKOR, VAKNA!

RÄDDA DEN VITA RASEN!

PRENUMERERA PÅ

RACIAL LOYALTY

Den PRO-VITA tidningen

P. O. BOX 400 - OTTO, N.C. 28763 - U.S.A.

COTC:s stridsflagga

Symboliken i vår flagga:

(a) Den blodröda färgen på vår flagga symboliserar vår kamp för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. (b) Triangeln på kortsidan i ren vit färg symboliserar framväxten av en vitare och ljusare värld ur vår kamp. (c) Mitten av flaggan pryds av C.O.T.C.-logotypen, som symboliserar vår unika vita rasreligion -- Creativity: hoppets och frälsningens ledstjärna för det vita folket.

Vi Creators säger: åt helvete med J.O.G.-flaggan, som har blivit en symbol för rasblandning; vi Creators har nu vår egen flagga, som stolt proklamerar -- VITA FOLK VAKNA! RÄDDA DEN VITA RASEN! Vår stridsflagga är flaggan för en vitare och ljusare framtid, så låt oss se till att den kommer att vaja över hela planeten jorden vid år 2000. RAHOWA!

★ ★ ★ ★ ★

Vita folk vakna!
Rädda den vita rasen!

Innehåll

1. Vad vi tror på 6

2. De fem grundläggande övertygelserna inom Creativity 10

3. Kärnan hos en Creator 12

4. Vad en Creator inte är 15

5. De sexton budorden för Creativity 16

6. De fjorton principerna för ett hälsosamt leverne 19

7. Tre korta regler för att bibehålla utmärkt hälsa 22

8. Klassiskt latin 23

9. Kärnan i den enda sanna vita rasreligionen – Creativity 25

10. Naturens lektioner för vit överlevnad 29

11. Creativity: Trosbekännelse och program 33

12. En självständighetsförklaring från judiskt tyranni 39

13. Creativitys unikhet 42

14. Lärdomar från erövringen av Västern 47

15. Vi är stolta över att vara Vita Raslojalister 51

16. Creativity: Vit Raslig Laganda 53

17. Steg mot den Vita Rasens Frälsning 55

18. Den Vita Rasens Prioriteringar 58

19. Programmet för att Övervinna Tyranniet och Våldet mot den Vita Rasen 61

20. Varje Creator en Pastor 66

21. Sound Bites, Hjärnbomber och Ordgranater 77

22. Uppdraget för COTC:s Säkerhetslegioner 83

23. Böcker om Creativity 88

★ ★ ★ ★ ★

--Creativity är en kraftfull religiös övertygelse tillägnad överlevnad, expansion och främjande av Naturens Främsta — den Vita Rasen.

--Vårt Fyrdimensionella Program:
Ett Sundt Sinne i en Sund Kropp i ett Sundt Samhälle i en Sund Miljö.

--Vårt Mål: Att bygga en Vitare och Ljusare Värld.

Vad Vi Tror På

Den Dagliga Bekräftelsen av Skaparnas Tro

1. **VI TROR** på Naturens Eviga Lagar så som de uppenbaras genom vetenskap, historia, logik och sunt förnuft.

2. **VI TROR** att Naturens Högsta Lag är vår arts överlevnad med **ALLA MEDEL OCH TILL VARJE PRIS.**

3. **VI TROR** att vår Ras är vår Religion.

4. **VI TROR** att raslig lojalitet är den största av alla äror, och rasförräderi är det värsta av alla brott.

5. **VI TROR** att det som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden, och det som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden.

6. **VI TROR** att den Vita Rasen är Naturens finaste och ädlaste skapelse.

7. **VI TROR** att **KREATIVITET** är kärnan i den Vita Rasliga Själen.

8. VI TROR att den vita rasen är och alltid har varit upphovsman och skapare av all värdefull kultur och civilisation.

9. VI TROR att utan den vita rasen är all värdefull kultur och civilisation omöjlig.

10. VI TROR att för att den vita rasen ska överleva, expandera och gå framåt behöver vi först och främst en **VÄRDERINGSREVOLUTION GENOM RELIGION**; därför förkastar vi helt och kategoriskt dagens judisk-kristna, demokratiska, marxistiska, liberala och feministiska värderingar, och ersätter dem med nya och grundläggande värderingar, av vilka **RASEN ÄR GRUNDVALEN**.

11. VI TROR att den judiskt framavlade kristendomen är det dödliga sinnesgift som förstörde den ärorika vita romerska civilisationen och som för närvarande förstör hela den vita rasen; därför måste kristendomen avslöjas, besegras och elimineras för att rädda den vita rasen.

12. **VI TROR** att den enda sanna och revolutionära Vita Rasreligionen — Kreativitet — på alla tänkbara sätt är långt mer logisk, konsekvent, omfattande, meningsfull och inspirerande än alla andra religioner, ideologier och politiska partier tillsammans; därför strävar vi efter att den så småningom ska ersätta alla andra religioner, ideologier och partier, utan undantag.

13. **VI TROR** på enheten mellan vår Vita Rasreligion och vår Vita Rasstat.

14. **VI TROR** på det totala förenandet av den Vita Rasen på grundval av en Rasreligion (Kreativitet) och ett Rasspråk (Latin) i en världsomspännande Vit Rasgemenskap.

15. **VI TROR** att den enda sanna och revolutionära Vita Rasreligionen — Kreativitet — har potentialen att inte bara leda det Vita Folket till en världsomspännande seger, utan också vägleda dem vidare under de kommande miljon åren mot en Ny Vit Renässans, en Vitare och Ljusare Värld, och en Ärorik Era för den Vita Övermänniskan.

16. **VI TROR** att den vita rasen, dess biologiska och kulturella arv, nu är under attack av våra dödliga rasfiender: judar, n-ordet* och gyttjeraser.

17. **VI TROR** att vi, på grund av den judiskt iscensatta demografiska explosionen av gyttjeraser, (som en fråga om liv och död!) inte bara måste starta, utan också vinna det världsomspännande vita heliga raskriget inom denna generation.

18. **VI TROR** att **RAHOWA** (RAcial HOly WAr), under den segerrika flaggan för den enda, sanna och revolutionära vita rasreligionen — Creativity, är den enda vägen till den vita rasens återuppståndelse och försoning.

För uppfyllandet av dessa religiösa övertygelser lovar vi Skapare för evigt våra liv, vår heliga ära och vår religiösa iver.

RAHOWA!
TOTAL VIT SEGER!

Kreativitetens Fem Grundläggande Trosatser

Att memoreras och upprepas som en helig religiös ritual av varje Kreatör fem gånger om dagen.

Baserat på Naturens, Historiens, Logikens och det Sunda Förnuftets Eviga Lagar tror vi Kreatörer:

1. **VI TROR** att vår Ras är vår Religion.

2. **VI TROR** att den Vita Rasen är Naturens Främsta.

3. **VI TROR** att raslig lojalitet är den största av alla äror, och rasförräderi är det värsta av alla brott.

4. **VI TROR** att det som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden, och det som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden.

5. **VI TROR** att den enda, sanna och revolutionära Vita Rasreligionen — Kreativitet —

är den enda räddningen för den vita rasen.

För uppfyllandet av dessa religiösa övertygelser lovar vi Skapare för evigt våra liv, vår heliga heder och vår religiösa iver.

RAHOWA!
TOTAL VIT SEGER!

★ ★ ★ ★ ★

-- Lär dig att skilja mellan påståenden och underbyggda fakta.

★ ★ ★ ★ ★

-- Liksom att röka opium är kristendomen en flykt från verkligheten.

★ ★ ★ ★ ★

-- Kristendomen lovar "guld och gröna skogar efter att du dött".

★ ★ ★ ★ ★

-- CREATIVITY, baserad på naturens eviga lagar, verklighet, historia, logik och sunt förnuft, är den vita människans naturliga religion.

★ ★ ★ ★ ★ ★

Vita människor vakna!
Rädda den vita rasen!

Kärnan
hos en CREATOR:

1. En CREATOR sätter lojalitet mot sin egen ras över varje annan lojalitet.

2. En CREATOR är ansvarsfull, produktiv och konstruktiv.

3. En CREATOR sätter ett högt värde på heder och självrespekt, och kommer att försvara sin egen heder, sin ras heder och sin familjs heder till varje pris.

4. En CREATOR erkänner både kärlek och hat som de två mest kraftfulla drivkrafterna i livet: att båda känslorna är hälsosamma och nödvändiga för livet, och att besitta endast den ena och berövas den andra är att vara lika handikappad som en fågel med endast en vinge.

5. En CREATOR inser att både kärlek och hat, för att vara konstruktiva, måste riktas i rätt kanaler och att göra annorlunda är destruktivt och självmordsbenäget.

6. En CREATOR gör därför en noggrann åtskillnad mellan sina nära och kära och sina fiender. Han

älskar, hjälper och understödjer dem av sin egen ras och sitt eget slag, och hatar sina fiender, nämligen judar, n-ordet och gyttjeraser.

7. En KREATÖR är ivrig, optimistisk, aggressiv, energisk och självuppoffrande för sitt folks bästa intressen.

8. En KREATÖR strävar efter att hålla sig i fysisk form och hålla sin kropp vid bästa hälsa vid alla tidpunkter.

9. En KREATÖR är nyfiken, äventyrlig och har en glad livslust.

10. En KREATÖR är tuff, ihärdig, beslutsam, envis, uthållig, okuvlig och outtröttlig, precis som de gamla romarna var.

11. En KREATÖR är praktisk, jordnära och koncentrerar sig på de mål och aktiviteter som är meningsfulla och värdefulla.

12. En KREATÖR är modig och tapper och alltid en stolt tillgång för sitt folk.

13. En KREATÖR sätter ett högt värde på ATTITYD, strävar ständigt efter att upprätthålla en hälsosam, positiv och dynamisk inställning till livet.

14. EN SKAPARE ÄR EN PRESTATIONSINRIKTAD OCH EN PRODUCENT.

15. EN SKAPARE är en problemlösare.

★ ★ ★ ★ ★

-- När vi väl har rätat ut den vita mannens tänkande är striden så gott som vunnen.

★ ★ ★ ★ ★

-- Sprid ordet — ord är kraftfulla vapen.

★ ★ ★ ★ ★

-- Ingenting är viktigare än vår ras överlevnad och framsteg.

★ ★ ★ ★ ★

-- Det är vårt mål att krympa de färgade raserna och att expandera den vita rasen.

★ ★ ★ ★ ★

-- Civilisationen är tydligt den vita rasens skapelse och egendom.

★ ★ ★ ★ ★

-- Vi överser inte med tolerans för andra människors övertygelser om de är en förolämpning mot vår intelligens.

VAD EN SKAPARE
inte är:

1. En **SKAPARE** är inte lättlurad, och accepterar inte lättvindigt något påstående, tro, försäkran eller antagande som för honom saknar bevis och/eller är orimligt i ljuset av hans egna erfarenheter.

2. En **SKAPARE** är inte vidskeplig och föraktar tro på det övernaturliga. Han slösar ingen tid på att sätta tilltro till, eller spela fåniga lekar med imaginära spöken, andar, gudar och demoner.

3. En **SKAPARE** är inte intresserad av lerfolkens framtid eller välfärd, och skyr rasblandning eller varje form av socialt umgänge med de underlägsna lerfolken.

4. En **SKAPARE** skyr sexuell avvikelse.

5. En **SKAPARE** gnäller inte, klagar inte och ägnar sig inte åt självömkan, utan möter istället problem realistiskt, går till problemens kärna och beslutar sig för att lösa dem.

Kreativitetens Sexton Budord

1. Det är varje generations uttalade plikt och heliga ansvar att för all framtid säkerställa och trygga den vita rasens existens på denna planets yta.

2. Var fruktsamma och föröka er. Gör din del i att hjälpa till att befolka världen med ditt eget slag. Det är vårt heliga mål att befolka jordens länder uteslutande med vita människor.

3. Kom ihåg att de lägre stående färgade raserna är våra dödsfiender, och den farligaste av alla är den judiska rasen. Det är vårt omedelbara mål att obevekligt expandera den vita rasen och fortsätta att krympa våra fiender.

4. Den vägledande principen för alla dina handlingar skall vara: Vad är bäst för den vita rasen?

5. Du skall hålla din ras ren. Besudling av den vita rasen är ett avskyvärt brott mot Naturen och mot din egen ras.

6. Din första lojalitet tillhör den vita rasen.

7. Visa förmånsbehandling i affärsförbindelser med medlemmar av din egen ras. Avveckla alla kontakter med judar så snart som möjligt. Anställ inte n*grer eller andra färgade. Ha sociala kontakter endast med medlemmar av din egen rasfamilj.

8. Förgör och förvisa allt judiskt tänkande och inflytande från samhället. Arbeta hårt för att åstadkomma en vit värld så snart som möjligt.

9. Arbete och kreativitet är vårt geni. Vi betraktar arbete som en ädel strävan och vår vilja att arbeta som en välsignelse för vår ras.

10. Besluta dig i tidig ungdom för att du under din livstid ska ge minst ett betydande bestående bidrag till den vita rasen.

11. Upprätthåll din ras heder vid alla tillfällen.

12. Det är vår plikt och vårt privilegium att främja Naturens plan genom att sträva mot framsteg och förbättring av våra framtida generationer.

13. Du skall ära, skydda och vörda familjeenhetens helgd, och hålla den helig. Den är den nuvarande länken i vår Vita Ras långa gyllene kedja.

14. Genom hela ditt liv skall du trofast upprätthålla vår centrala trosbekännelse om Blod, Jord och Ära. Utöva den flitigt, ty den är hjärtat i vår tro.

15. Som en stolt medlem av den Vita Rasen, tänk och agera positivt, var modig, självsäker och offensiv. Utnyttja din kreativa förmåga konstruktivt.

16. Vi, den Vita Rasens raskamrater, är beslutna att återta fullständig och villkorslös kontroll över vårt eget öde.

★ ★ ★ ★ ★

Vita Människor Vakna!

Rädda den Vita Rasen!

★ ★ ★ ★ ★

De fjorton principerna för ett hälsosamt leverne

1. Vi tror på att leva i enlighet med vårt mänskliga biologiska arv och i harmoni med naturens lagar.

2. Detta innebär att äta färsk, hälsosam mat i dess naturliga tillstånd så som naturen har gett den till oss. Den måste vara otillagad, obearbetad, utan konserveringsmedel och inte manipulerad på något annat sätt. Detta innebär vidare att den måste vara organiskt odlad, utan användning av kemikalier.

3. Att tillgodogöra oss en ren och hälsosam miljö — frisk, oförorenad luft; rent vatten; och den välgörande terapin från solens direkta strålar, varje dag.

4. Någon form av ansträngande fysisk träning flera gånger i veckan.

5. Vila och avkoppling, både mental och fysisk, inklusive djup och effektiv sömn.

6. En form av rekreation som är tillfredsställande för vår känsla av prestation.

7. En känsla av syfte, trygghet och självförtroende för att driva våra mål för prestation och ett gott liv. Vi måste ha mål och vi måste vara motiverade.

8. Medveten självbehärskning av vårt liv och vårt arbete.

9. Socialt liv inom ramen för vår KREATIVA religion, vårt vita samhälle och socialt umgänge med våra vita rasfränder. Vi är sociala djur.

10. Hälsosamt uttryck för våra sexuella instinkter.

11. Att leva i en behaglig och hälsosam miljö.

12. Vi tror inte på användningen av några "mediciner", droger eller kemikalier som havande något helande eller terapeutiskt värde. I själva verket är alla mediciner, droger, narkotika och kemikalier giftiga och toxiska för den mänskliga kroppen. Vidare, och av samma anledning, tror vi inte på användningen av vitamin-, mineral- eller enzymtillskott, ej heller användningen av konstgjord mat

färgämnen, konserveringsmedel, eller raffinerade eller fragmenterade livsmedel.

13. Vi tror starkt på utövandet av fasta som det bästa sättet att befria kroppen från ackumulerade gifter och toxiner. Vi är övertygade om att fasta är det mest naturliga och effektiva medel kroppen har för att övervinna alla former av sjukdom och återställa sig själv till hälsa.

14. Att leva i, och främja ett eugeniskt vitt samhälle. Detta innebär att vi vidtar särskilda åtgärder för att inte bara säkerställa fortbeståndet av vår dyrbara vita ras, utan vi vidtar medvetna åtgärder för att de missanpassade gallras bort och att varje generation avancerar till högre och mer hälsosamma nivåer, fysiskt, estetiskt och mentalt. (WMB: 39-40 & SL: 8-9)

Tre korta regler för att bibehålla utmärkt hälsa

1. Ät endast råa livsmedel i deras naturliga tillstånd, i huvudsak frukter, grönsaker, spannmål och nötter.

2. Få gott om fysisk motion, företrädesvis den sort som får hjärtat och lungorna att arbeta hårdare. Bland dessa finns jogging, tennis, simning och liknande aktiviteter.

3. Håll dig borta från alla typer av konstgjorda kemikalier. Detta inkluderar alkohol, nikotin, koffein, socker, konserveringsmedel, insektsbekämpningsmedel, narkotika och droger av alla slag, oavsett om de är receptbelagda eller receptfria.

(WMB: 46)

VIKTIG NOTERING:

Vid denna punkt skulle vi Skapare vilja klargöra en mycket utbredd missuppfattning om att man inte kan gå med i Creativity-rörelsen utan att ändra sina matvanor. Det är helt enkelt inte sant! Våra mål om Hälsosamt Levebröd (Salubrious Living), latin som ett universellt språk, ekologiskt jordbruk,

Eugenik, etc., är de långsiktiga målen för FRAMSTEGS-stadiet.

Därför är deras omedelbara genomförande inte nödvändigt för att bli en Creator. Vi Creators inser att även den längsta resa börjar med de första stegen! Vi uppmanar varje vit person att läsa våra böcker, gå med i vår rörelse och ta de första stegen på den långa och ärorika resan mot en ny vit renässans, en vitare och ljusare värld, och en magnifik era av den vita övermänniskan.

Klassiskt latin:

den vita rasens universella språk

De gamla vita romarnas stora språk var det universella språket för alla utbildade européer fram till den judisk-orkestrerade "franska revolutionen" 1789 delade upp Europa i en polyglott av språkbaserade "nationer". För att överleva och blomstra måste den vita rasen sätta raslig lojalitet över nationell lojalitet, och förenas i en världsomspännande VIT RASGEMENSKAP med en vit rasreligion (Creativity) och med ett vitt rasspråk (latin). RAHOWA!

**Aut vincere aut mori!*
Antingen seger eller död!

**Delenda est Carthago!*
Kartago måste förstöras!

Den romerska senatorn Cato den äldre använde denna slogan för att avsluta alla sina tal i den romerska senaten. Det blev ett stridsrop för alla romare, och slutligen förstördes Kartago av de segerrika romerska legionerna. Nu måste stridsropet för Creators och hela den vita rasen vara: Delenda est Judaica!

Kärnan av
den enda sanna
Vita Rasreligionen
CREATIVITY

1. **CREATIVITY** är en **Vit Rasreligion** baserad på **Naturens Eviga Lagar** så som de uppenbarats genom vetenskap, historia, logik och sunt förnuft.

2. **CREATIVITY** är en fyrdimensionell religion vars grundläggande tillvägagångssätt är baserat på idén om **ett Sunt Sinne i en Sund Kropp i ett Sunt Samhälle i en Sund Miljö.** Framför allt rör den den **Vita Rasen** som **Naturens Finaste och Ädlaste Skapelse**, och är sannerligen den första riktiga rasreligionen den Vita Rasen någonsin har haft under den Vita Civilisationens 6000-åriga historia. Vi Creators är stolta över att säga -- **VÅR RAS ÄR VÅR RELIGION!**

3. **CREATIVITY** är en **rasreligion** som förkroppsligar de bästa värdena inom genetik, biologi, antropologi, filosofi, ekonomi, konst, litteratur, hälsovetenskap,

regering, moral, miljövetenskap och alla de andra aspekter av livet som den Vita Rasen har samlat på sig genom erfarenhet under årtusendena.

4. **CREATIVITY** är en världsomspännande vit rörelse för den Vita Rasens, och endast den Vita Rasens, **överlevnad, expansion och avancemang**. Den strävar efter att förena alla världens vita folk på grundval av en rasreligion (Creativity) och ett rasspråk (latin) i en världsomspännande vit rasgemenskap.

5. **CREATIVITY** förkastar den judiska lögnen om separation mellan kyrka och stat och strävar efter enhet mellan vår vita rasreligion och vår vita rasstat.

6. **CREATIVITY** syftar först och främst till att uppnå en **VÄRDERINGSREVOLUTION GENOM RELIGION**, därför förkastar den fullständigt och kategoriskt dagens judeo-kristna, demokratiska, marxistiska, liberala och feministiska värderingar och ersätter dem med nya och grundläggande värderingar där **RASEN ÄR GRUNDEN**.

7. **CREATIVITYs** viktigaste kriterium är: **Vad som är bäst för den vita rasen.** Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden. Det är vår gyllene regel.

8. **CREATIVITY**, istället för att förvränga sina anhängares tänkande med en fantasi-värld i ett "aldrig-aldrig-land", koncentrerar sig på **livet på denna jord**, den enda domän där människan någonsin har varit känd för att leva, andligt eller på annat sätt. Vi strävar efter att göra livet på denna jord rikare, fylligare, storslagnare och mer givande än någon civilisation som någonsin har existerat.

9. Inom **CREATIVITY**, medan vi koncentrerar oss på här och nu, lägger vi också stor vikt vid vår ras förflutna och framtid. **Vi betraktar vår ras som en lång, oändlig gyllene kedja av vilken vi i nuet endast är en länk.** Vi ärar våra prestigefyllda förfäder och vi planerar och förbereder oss för vår oerhört överlägsna avkomma i framtiden.

10. **CREATIVITY** är så utformat att den vita rasen kan blomstra,

blomstra och gå framåt under de kommande miljonerna år. Detta kan vi med tillförsikt förutsäga eftersom **CREATIVITY** är baserad på Naturens Eviga Lagar för vår arts överlevnad, och för uppgraderingen av framtida generationer av vår ras. Detta står i direkt kontrast till den sjukliga judisk-kristna tron, som främjar överlevnaden och expansionen av de underlägsna "mud races" och de sämsta elementen i vår ras till nackdel för våra bättre element. Creativity är den enda vägen till Vit Seger!

★ ★ ★ ★ ★

Vita människor vakna!
Rädda den vita rasen!

★ ★ ★ ★ ★

— Vår ras är vår religion.

★ ★ ★ ★ ★

— Vi tror på den vita rasen.

★ ★ ★ ★ ★

-- I våra ögon finns det inget mer föraktligt och motbjudande än en förrädare mot sin egen ras.

Naturens lärdomar för vit överlevnad

1. **Vi måste erkänna och separera vår egen biologiska art, vår egen dyrbara vita ras, från de färgade raserna.**

2. **Vi måste erkänna våra naturliga fiender, nämligen de färgade raserna, av vilka judarna är de mest ondskefulla, förrädiska och dödliga. DELENDA EST JUDAICA!**

3. **Vi måste erkänna att vårt viktigaste uppdrag i livet är överlevnad, expansion och framsteg för vårt eget slag och att vi måste göra världen säker, inte för demokrati, utan för framtiden för vår egen avkomma, för all framtid.**

4. **Istället för att acceptera och duka under för sjuka och degenererade judiska idéer såsom frihet, jämlikhet och broderskap; kristendom, kommunism och demokrati; rasblandning och främjande och subventionering av avskummet och de underlägsna färgade raserna, måste vi ha en fullständig revolution av de värderingar vi håller kära, värderingar som förkunnas av den vita rasen, för det bästa**

intressen för den Vita Rasen och den Vita Rasen uteslutande.

5. För att göra detta måste vi ha en tydlig, konsekvent och omfattande trosbekännelse och ett eget program, baserat på de värderingar som ligger i vårt eget bästa intresse. En sådan trosbekännelse och ett sådant program måste omfatta nyckelvärden som Raslig Lojalitet, Vit Raslig Samverkan, Raslig Renhet, Ledarskapsprincipen, utövandet av rashygien och uppgraderingen av vår rasliga art, samt många andra vitala koncept som de framställs i vår egen NATURE'S ETERNAL RELIGION, THE WHITE MAN'S BIBLE och andra religiösa böcker från CREATIVITY.

6. Vi måste inse att oavsett om vi vill det eller inte, är vi, den Vita Rasen, invecklade i ett dödligt raskrig, ett krig som inte är av vårt eget skapande, utan uttänkt och orkestrerat av det världsomspännande judiska nätverket. Vi befinner oss nu i den prekära positionen att vara nära utrotning, en kris som snabbt närmar sig sitt klimax. Om inte den Vita Rasen snart blir medveten, väckt, organiserad och militant, kommer vi snart att vara en utdöd art.

7. Vi måste också inse vårt eget värde — att vi är Naturens Främsta,

och vi måste också erkänna vår egen styrka och våra resurser. Uppväckt, enad och organiserad är den Vita Rasen den mäktigaste kraften på jordens yta.

8. Vi måste inse att vi inte kan rädda hela mänskligheten, och att vi inte har någon skyldighet att göra det. Vi måste få våra prioriteringar rätt och rädda vår egen dyrbara Vita Ras i enlighet med principerna för TRIAGE. (Se RL nr 67.)

9. Vi måste nu mönstra och mobilisera de krafter vi besitter och föra ett totalt krig för att förinta våra fiender och rädda den Vita Rasen från utrotning. Vi måste mobilisera och polarisera kring en kraftfull, omfattande och militant trosbekännelse för att rädda oss själva och våra framtida avkommor. Den trosbekännelsen och det programmet är Creativity och uteslutande Creativity.

10. Vi måste inse att vi nu befinner oss i en ödesdiger och avgörande kris i vår ras livslängd, och vi måste viga oss själva åt att vinna denna avgörande kamp för Vit överlevnad till varje pris, oavsett vad priset eller de uppoffringar som krävs må vara. Vi är Naturens Främsta, och i enlighet med Naturens Högsta Lag --

artens överlevnad — vi måste och vi kommer att använda alla tillgängliga medel för att säkra vår arts överlevnad. Målet (vit överlevnad) helgar medlen (alla medel som anses effektiva och nödvändiga).

RAHOWA! TOTAL VIT MAKT!

★ ★ ★ ★ ★

Vita människor, vakna!

Rädda den vita rasen!

★ ★ ★ ★ ★

— Engagera dig i kampen för din ras överlevnad.

★ ★ ★ ★ ★

— Roten till allt ont är juden.

★ ★ ★ ★ ★

— Vi är inte på något sätt lojala mot en regering som styrs av förrädare.

★ ★ ★ ★ ★

— När vi väl har rätat ut den vita mannens tänkande är striden så gott som vunnen.

★ ★ ★ ★ ★

— Det är vårt högsta mål att låta den vita rasen uppfylla sitt öde att exklusivt bebo planeten jorden.

KREATIVITET

Trosbekännelse och Program

1. KREATIVITET är en *raslig religion* vars främsta mål är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

2. Vår organisation är känd som SKAPARENS KYRKA (CHURCH OF THE CREATOR). Vår rörelse och religiösa filosofi kallas KREATIVITET, och medlemmar i vår kyrka kallas SKAPARE (CREATORS).

3. Varje fråga, vare sig den är religiös, filosofisk, politisk eller raslig, betraktas genom den vita mannens ögon, och uteslutande ur den vita rasens synvinkel som helhet.

4. Det avgörande testet för varje teori, plan eller program är detta: Kommer det att vara till fördel för den vita rasen?

5. Vi tror att den vita rasen är Naturens främsta skapelse genom tiderna och att vår mest dyrbara skatt är vår vita genpool. Att vakta renheten i vår världsomspännande genpool, att förbättra den, och den...

uppgradering av våra framtida generationer är vårt högsta ansvar och vår mest heliga plikt.

6. De fyra grundläggande fundamenten för vår religiösa trosbekännelse är: ETT FRISKT SINNE i en FRISK KROPP i ett FRISKT SAMHÄLLE i en FRISK MILJÖ.

7. Vår GYLLENE REGEL är: *Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.*

8. En grundlig och omfattande studie av historien har övertygat oss om att judarna, med sin avskyvärda talmudiska och judiska religion, är de mest olycksbådande och farliga parasiterna i hela historien, och att de nu kontrollerar och manipulerar finanserna, propagandan, medierna och världens regeringar. Det är vår heliga plikt och orubbliga mål att få bort dessa parasiter från den vita rasens rygg, och göra det möjligt för den vita rasen att återigen ta kontroll över sitt öde och återställa det i sina egna kapabla händer. DELENDA EST JUDAICA!

9. Vi avser att rensa våra egna territorier från alla judar,

n*grer och rasblandade folk, och skicka dem tillbaka till deras ursprungliga livsmiljö. Med början först i USA, vill vi sedan hjälpa varje vitt land att befria sina territorier från föroreningen av rasblandade folk, och förhindra inte bara rasblandning, utan även geografisk blandning av raser inom något av de landområden som nu innehas av den vita rasen.

10. Ett enormt vapen i den världsomspännande judiska kampanjen för rasblandning och spridning av rasblandade folk har varit den judiska kristendomen, hopkokad i det uttryckliga syftet att bastardisera och förstöra den vita rasen. Det är vårt uttalade mål att avslöja detta judiska svindel och ersätta det med en sund, hälsosam rasreligion av vår egen.

11. Vårt främsta och viktigaste problem när det gäller att rädda den vita rasen från bastardisering och folkmord är att reda ut det förvirrade och röriga tänkandet hos den vita rasen själv. När vi väl har åstadkommit så mycket, kommer det att vara relativt enkelt att få bort judarna, n*grerna och de rasblandade folken från våra ryggar. När detta har uppnåtts, kommer vi sedan

föreslår att utvidga den vita människans territorium långsamt och gradvis, i likhet med det historiska "erövrandet av västern" i det tidiga Amerika, tills den vita människan bebor alla goda marker på denna planet Jorden.

12. Samtidigt med ovanstående avser vi att främja och utöva eugenik för uppgradering och framsteg för själva den mänskliga arten, så som det formuleras i våra TRE GRUNDLÄGGANDE BÖCKER: *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible*, och *Salubrious Living*.

13. Vi är också djupt oroade över den nu snabbt försämrade miljön på vår planet Jorden, som inte bara har blivit rasmässigt förorenad, utan håller på att bli höggradigt kontaminerad med överväldigande mängder kemiskt avfall, kärnavfall och andra farliga och toxiska gifter. Så snart den vita rasen åter har kontroll över sitt eget öde avser vi att vända denna process, städa upp planeten och återigen göra den till en ren, trevlig och livskraftig plats för den vita rasen att leva på.

14. Vi avser också att ta itu med problemet med jordbruksmark och jordens fruktbar-

litet, ett problem som nu är utom kontroll. Som det framgår i *The White Man's Bible* (Creative Credo nr 13, 14 och 15), planerar vi att sätta i verket ett program för att återställa jordens bördighet och bevara dess stabilitet på världsomspännande basis.

15. Vi är också bekymrade över den fysiska och mentala hälsan hos vårt folk. För att förbättra och uppgradera det fysiska välbefinnandet hos både unga och gamla, avser vi att främja en naturlig livsstil som den framställs i *The White Man's Bible*, och ytterligare fördjupas i *Salubrious Living*. De framträdande komponenterna för ett sådant program sammanfattas i båda böckerna under DE FJORTON GRUNDLÄGGANDE PUNKTERNA FÖR SALUBRIOUS LIVING.

16. Vår grundläggande filosofi stakas ut under rubriken DE SEXTON BUDORDEN i både *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*, och är en väsentlig del av vår trosbekännelse.

17. Vår SJÄLVSTÄNDIGHETSFÖRKLARING FRÅN JUDISKT TYRANNI framställs i *The White Man's Bible*, (Creative Credo nr 67).

18. Vårt program för att övervinna det tyranni och våld som riktas mot den Vita Rasen finns beskrivet på sida 401 i *The White Man's Bible*, och vi avser att följa och genomföra dessa steg, inklusive artiklarna 7 och 8 i den ordning de anges, om och när den tid kommer då vi tvingas göra det.

19. I *Creative Credo No. 65* har vi en ytterligare trosbekännelse för vår kyrka som gör det möjligt för den Vita Rasen att skydda sig mot en fientlig regering, under rubriken *Articles for the Defense of the White Race*. Detta är också en väsentlig del av vår tro och vårt program.

20. I en snabbt degenererande värld som nu är överbefolkad och översvämmas av en explosion av underlägsna "mud races"; en värld som är drogtyngd och redan överdrivet förorenad med giftiga kemikalier och kärnavfall; en värld som nu är dränkt i anarki, kaos och terrorism, är det icke desto mindre vårt slutgiltiga och fortsatta mål att i dess ställe bygga en VITARE OCH LJUSARE VÄRLD för våra framtida generationer.

En självständighetsförklaring från judiskt tyranni

Eftersom en genomgripande studie av både samtida och antik historia slutgiltigt har avslöjat följande situation:

1. Den judiska rasen har genom eget val fört en dödlig, obeveklig krigföring mot oss, den vita rasen, i syfte att förinta oss.

2. Det judiska folket är sammanslutet i en ondskefull raslig, religiös och politisk konspiration för att få kontroll över alla pengar, alla ekonomiska och finansiella resurser, all mark och territorium och fastigheter i världen, kort sagt, dess totala rikedom.

3. Judarna har gjort det till sitt främsta mål att rasmässigt blanda ut, döda, decimera och på annat sätt förinta den vita rasen.

4. Judarna är beslutna att förslava alla världens raser, inklusive den slutgiltiga bastardiserade produkten av den vita rasen som de avser att frambringa.

5. Judarna har i det förflutna framgångsrikt och successivt förintat våra vita rasmässiga förfäder, för att nämna några: de vita egyptierna; de högst kreativa och begåvade grekerna i den klassiska historien; de stora och ädla romarna i forntiden.

6. Den judiska konspirationen äger nu, monopoliserar och/eller kontrollerar majoriteten av den vita mannens industri, finanser, utbildningsväsen, nyhetsmedier, TV-nätverk, regering, religion, och monopoliserar alla eller nästan alla instrument för tankekontroll.

7. Den vita rasen är nu ett ockuperat och förslavat folk under den judiska tyranniets grymma häl. Nu, därför, proklamerar vi i SKAPARENS KYRKA, i namnet av alla våra vita rasmässiga kamrater över hela världen, denna, vår egen självständighetsförklaring.

Vi beslutar härmed att det är vår heliga plikt och heliga förpliktelse, att inte

inte bara för oss själva, utan också för våra ädla förfäder som frambringade oss, och vår dyrbara avkomma som kommer att följa oss, för att åstadkomma en världssituation i vilken vi är beslutna:

1. Att kasta av oss det judiska tyranniets och kontrollens ok.

2. Att rycka kontrollen över den vita mannens öde ur deras händer och lägga den i de lojala och kapabla händerna hos vårt eget folk.

3. Att evigt kämpa för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

4. Att krympa våra fiender, nämligen judarna och de andra lerraserna, och utöka territoriet, makten och antalet av våra egna vita raskamrater.

5. Att göra det omöjligt för judarna och andra lerraser att någonsin igen hota den vita rasens existens och välbefinnande.

Till detta, vår Självständighetsförklaring, viger vi för evigt våra Liv, vår Heliga Heder och vår Religiösa Iver.

Creativity
Unique

Inte en upprepning av den nazistiska filosofin

Vi Creators anser att Adolf Hitler var en pionjär som gjorde ett enormt genombrott för den vita rasen, men tyvärr knäckte han inte ryggen på det judiska monstret. Tvärtom gick judarna segrande ur askan av ett besegrat Tyskland. När andra världskriget tog slut var judarna tio gånger mäktigare än innan förintelsen började. Nu, över fyrtio år senare, har de ytterligare befäst den makten och stramat åt sitt dödsgrepp om världen och om den vita rasen. Det återstår för oss, den nuvarande generationen av det vita folket, att bryta det judiska strypgreppet. Ingen annan kommer att göra det åt oss.

Vi Creators har lärt oss mycket av den nazistiska erfarenheten och de misstag som gjordes i hanteringen av det judiska monstret. Nationalsocialismen var det första mäktiga genombrottet för den vita rasen, men det var inte det

det totala svaret. I KREATIVITET HAR DEN VITA RASEN ÄNTLIGEN DET TOTALA SVARET PÅ PROBLEMEN MED VIT RASÖVERLEVNAD, EXPANSION OCH FRAMSTEG! Vi Kreatörer har tagit fram ett helt annat tillvägagångssätt och använder samma vapen som judarna har använt så framgångsrikt i över 3500 år, nämligen RELIGIONENS MAKT.

Det finns minst åtta grundläggande skillnader mellan Kreativitetsrörelsen och naziströrelsen, vilka har skisserats i *Expanding Creativity* (s.56-67) och *Building a Whiter and Brighter World* (s.50-51):

1. Medan Hitlers och naziströrelsens angelägenhet var att **rädda Tyskland** från de fiender som omgav henne, är det överväldigande målet för Skaparens Kyrka att **rädda den vita rasen** och säkerställa den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg på en världsomspännande basis. Vi predikar inte nationalism, utan rasism.

2. Hitler själv konstaterade att naziströrelsen var en politisk rörelse uteslutande för det tys-

människor och inte för export. CREATIVITY är däremot en RELIGIÖS RÖRELSE utformad för globala proportioner för att omfamna alla de vita folken på denna planet jorden.

3. Eftersom Hitler aldrig tog itu med frågan om judisk kristendom, och i själva verket ibland till och med identifierade sig milt med den, konfronterar vi kristendomen direkt, avslöjar dess förrädiska och bedrägliga natur och dess judiska ursprung.
4. Hitler lämnade oss ett betungande arv som fortfarande dröjer kvar i sinnena hos många av hans beundrare, och det är att det judiska problemet måste lösas som ett politiskt problem. Vi Creators säger: inte så, det är ett religiöst problem som endast kan lösas genom att ersätta judisk kristendom med en kraftfull rasreligion för den vita rasen. I den enda, sanna och revolutionära vita rasreligionen — CREATIVITY — har vi en sådan lösning.
5. Medan naziströrelsen intog en hård och fientlig inställning till många av sina vita grannar — fransmännen, polackerna, tjeckerna, etc., strävar CREATIVITY å andra sidan efter att omfamna och förena alla

världens vita folk i en anda av vit rasmässig lojalitet och solidaritet.

6. Medan Hitler ingick en militärallians med en av de mer kraftfulla "gyttjeriserna" (mud races), nämligen japanerna, för att hjälpa till att döda vita folk, är detta för oss Skapare rent förräderi och får aldrig hända igen. En kardinalregel för Church of the Creator är: aldrig, aldrig mer ska den vita rasen ägna sig åt självmordskrigföring mot sitt eget slag, utan istället koncentrera sin kraft och fientlighet mot sina rasmässiga fiender — judar, n-ordet och gyttjeriserna.

7. Vår ”mytos” är den amerikanska scenen av våra vita pionjärförfäder, Manifest Destiny och erövringen av västern, vilket vi anser vara det finaste kapitlet i hela den vita rasens historia. I kontrast var den nazistiska mytosen snävt nationalistisk i sin orientering, med exklusiv betoning på det tyska språket och historien.

8. Vi skyr ”personkult”-metoden för det överväldigande problem som konfronterar oss och litar istället på logik och sunt förnuft, på historiens erfarenhet och på

naturens eviga lagar som den breda och solida basen på vilken vi bygger vår kraftfulla religiösa rörelse för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

★ ★ ★ ★ ★

— Vi får inte hamna i hjulspåren av att bara älta problemet i oändlighet. Låt oss istället rikta våra energier konstruktivt mot att lösa problemet genom att bygga en massiv vit raslig rörelse. **CREATIVITY** är lösningen.

★ ★ ★ ★ ★

— Det kommer aldrig att finnas ett bättre tillfälle att ta tag i saker och ting än **NU**. Vi kommer inte att få en andra chans.

★ ★ ★ ★ ★

— Om den vita rasen inte är värd att rädda, vad är då det?

★ ★ ★ ★ ★

— Church of the Creators arbete är att återställa de naturliga instinkter som Naturen gav den vita rasen.

Lärdomar från erövringen av Västern:

För hundra år sedan, den 29 december 1890, vid slaget vid Wounded Knee Creek, South Dakota, triumferade den vita rasen slutgiltigt och absolut i Amerika. Låt oss hedra och fira denna ärorika dag -- **DEN VITA AMERIKANSKA TRIUMFENS DAG** -- *varje år, och låt oss lära oss och minnas följande viktiga lärdomar från vår historia:*

1. Den mest uppenbara och viktiga lärdomen vi måste lära oss är att Amerika, liksom varje annat land, imperium eller civilisation, byggdes genom erövring. Det var genom stridskrafter, genom att spilla blod, genom att besegra fienden som den vita mannen i Amerika med våld tog landet från indianerna och mexikanerna, och vann självständighet från britterna.

2. Vi vita raslojalister -- Creators -- betraktar krigen mot indianerna och mexikanerna som av långt större betydelse än det amerikanska frihetskriget.

mot England. När allt kommer omkring har Kanada blomstrat lika väl, även om det aldrig formellt bröt sig loss från England. Dess mindre befolkning beror enbart på det faktum att endast dess södra utkanter ligger i ett gästvänligt klimat.

3. Om de amerikanska krigen för att tränga tillbaka "gyttjerisera" (mud races) och bosätta de erövrade territorierna med vita människor var så produktiva i det förflutna och utgjorde "den amerikanska vägen", varför skrota ett vinnande koncept? Varför inte tillämpa samma framgångsrika program på resten av världens landområden, inte bara för USA, utan för den vita rasen som helhet? Vi vita raslojalister — Kreatörer — föreslår att detta är exakt vad vi inte bara kan göra, utan måste göra, om vi ska överleva. Vi har intelligensen, vi har makten, och som Naturens främsta skapelse har vi varje naturgiven rätt att göra det. Vår vita rasreligion — Kreativitet — ger oss inte bara den moraliska rätten att göra det, utan också den moraliska skyldigheten att göra det.

4. För de självhatande vita "blödande hjärtan" (vars sinnen har förorenats och förvridits av judisk propaganda) kastar vi

denna utmaning: Om du verkligen tror att den vita människan gjorde fel i att erövra Amerika, om du inte tror på det amerikanska sättet, varför föregår du inte med gott exempel genom att demonstrera dina övertygelser i handling? Ge tillbaka din egendom till en mexikan eller en indian, avsäg dig ditt amerikanska medborgarskap och kryp ner i ett hål och dö. Det är den yttersta konsekvensen av dina idiotiska slutsatser, oavsett om du vet om det eller inte.

5. Vi Vita Raslojalister — Kreatörer intar den motsatta ståndpunkten. Vi intar en ståndpunkt som både naturen och historien har lärt oss sedan urminnes tider, och det är: **Land och Ras är Allt.** Land är nödvändigt för livet och bevarandet av vår ras. Överlevnaden, expansionen och framåtskridandet för vår ras är det mest avgörande målet i vår existens. Vi Vita Raslojalister -- Kreatörer tror inte bara på att utvidga amerikanskt territorium, som våra ärorika förfäder gjorde under artonhundratalet, utan på att följa samma stora "amerikanska väg" genom att utvidga den Vita Rasens livsrum över hela världen, tills den Vita Rasen bebor varje

gästvänlig kvadratmil på jordens yta. **RAHOWA! DENNA PLANET ÄR HELT VÅR!**

★ ★ ★ ★ ★

-- Vi tror att verkligheten är tusen gånger mer meningsfull än fantasi.

★ ★ ★ ★ ★

-- Vägen till den vita mannens frälsning: hängivenhet, propaganda, organisering, ledarskap.

★ ★ ★ ★ ★

-- Vårt minimimål är att få judarna från våra ryggar och återta kontrollen över den vita mannens öde i våra egna kapabla händer. Därifrån och framåt är himlen gränsen.

★ ★ ★ ★ ★

-- Kristendomen är en judisk sinnesförvirrare som har förvirrat skiten ur den vita rasen i över 1800 år. Gå med i den vita mannens religion. Bli en Skapare.

★ ★ ★ ★ ★

-- Är du en heltidsaktivist eller en deltidsamatör?

Vi är
stolta över att vara

Vita Raslojalister

Vi SKAPARE intar denna ståndpunkt: **Ja, vi är stolta över att vara rasister.** Ja, vi är fördomsfulla till förmån för den Vita Rasen i alla lägen, i allt. Endast vi kallar detta raslojalitet, och alla som inte är lojala mot den Vita Rasen betecknar vi som en föraktlig förrädare mot sin egen ras. (WMB: 25)

* * * * *

1. Naturen föreskriver att varje art ser efter sin egen uteslutande och skyddar sig mot sina fiender. Vi kommer att kalla denna filosofi "åt var och en sitt", eller raslojalitet, när det gäller människor.

2. Vi får aldrig mer se på frågor ur någon annans synvinkel, inte genom ormens ögon, inte genom judens ögon, inte genom negerns ögon, eller någon annan fiendes synvinkel. Vi måste mäta allt utifrån vår egen synvinkel. Vi måste betrakta varje fråga utifrån

Den Vita Människans synpunkt, och ingen annans.

3. Den tredje slutsatsen följer logiskt den andra och den kommer att utgöra grundvalen för vårt religiösa tänkande, nämligen: **Vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden.** Vi har redan fastställt detta som vår Gyllene Regel. (WMB: 25-26)

* * * * *

Aldrig Mer får vi vara en **Förrädare mot våra Egna.** Medan vi fortsätter att bygga filosofin för vår religion för den Vita Rasens överlevnad, låt oss aldrig mer se på världen genom ormens ögon. Vi är inte intresserade av ormens synpunkt. Vi har bara ett övervägande: **Den Vita Människans synpunkt, Den Vita Människans bästa intresse, Den Vita Människans välfärd.** Att göra annorlunda är att spela förrädare mot vår egen ras och en skymf mot själva Naturens Lagar. (WMB: 26)

– Vita Människa, din första lojalitet tillhör den Vita Rasen!

KREATIVITET:

Vit Raslig Samverkan

I KREATIVITET följer vi historiens erfarenhet. Evig kamp är priset för överlevnad. Vinnarna i sådana kamper är de som organiserar sig, som har en stridsplan, som utövar raslig samverkan. I KREATIVITET, när vi lägger fram vår trosbekännelse och vårt program, strävar vi efter att förse den Vita Rasen med alla dessa nödvändigheter, och mer därtill. (WMB: 32)

* * * * *

1. I Kreativitet betonar vi ansvar och plikt framför en libertinsk filosofi.

2. Vi gynnar producenten framför konsumenten.

3. Vi har lärt oss från historiens hårda erfarenhet att alla libertinska samhällen slutar i anarki, och att anarki är den grymmaste och mest destruktiva av alla tyranner.

4. Vi tror på det fullaste utövandet av frihet inom ramen för ett organiserat samhälle och ansvar gentemot det samhället.

5. Vi tror att de friaste individerna är de inom det

ramverket för en organiserad vit regering, fri från främmande kontroll och fri från förorening av främmande raser.

6. Vi tror att historien och erfarenheten har visat att endast på grundval av att vi erkänner våra fiender, förintar och/eller utesluter dem och utövar raslig laganda, kan en stabil och varaktig regering byggas för den vita rasens framsteg, välstånd och främjande. (WMB: 32)

★ ★ ★ ★ ★

– CREATIVITY är en religion för den vita rasens överlevnad.

★ ★ ★ ★ ★

– Tiden håller på att rinna ut. Tiden för handling är NU.

★ ★ ★ ★ ★

-- Judarna -- perversionens mästare.

★ ★ ★ ★ ★

-- När Creativity triumferar kommer den vita rasen att vara judesäkrad för all framtid.

★ ★ ★ ★ ★

-- Vita män i världen, förena er! Ni har inget att förlora utom judiskt tyranni.

Steg mot den frälsning av den vita rasen

1. Först och främst måste vi gå tillbaka till naturens grunder, vilket är hjärtat i vår religion — CREATIVITY.

2. Vi måste inse först och främst att vår egen ras överlevnad — den vita rasen — går före alla andra mål i betydelse. Vi måste se på alla frågor genom den vita rasens ögon, och endast den vita rasens.

3. Vi måste inse att vi inte är här för att hjälpa andra, minst av allt jordens avskum, utan för att hjälpa oss själva.

4. Vi måste inse att endast genom hård kamp för vår egen skull kan vi överleva och bygga en bättre ras.

5. Vi måste inse att endast genom att bygga en bättre ras kan vi någonsin bygga en bättre värld. De två målen smälter samman.

6. Vi måste tydligt erkänna våra rasfiender — judar, n-ord [niggers] och "mud-people" — och behandla dem som sådana.

7. Vi måste inse att sådana ord som "hjälp", "välgörenhet", "medkänsla", "humanitarianism", "bistånd till de behövande", etc., är judiska slagord utformade för att (a) skinna den vita människan, och (b) överföra den vita människans surt förvärvade tillgångar till n-ordet, ler-raserna och gratisätarna, och (c) därigenom förgöra den vita rasen.

8. Vi måste inse att det mesta av dagens välgörenhet främjas och kanaliseras av judarna och går till förmån för judar, n-ordet och ler-raser.

9. Vi måste inse att oselektiv och urskillningslös välgörenhet inte är en dygd utan en raslig synd som är extremt destruktiv för den vita rasen.

10. Vi får aldrig delta i någon välgörenhet som gynnar våra fiender.

11. Vi måste rikta vårt bistånd, vår välgörenhet och våra bidrag till att gynna den vita rasen som helhet och vara försiktiga så att vi inte ens bland vårt eget slag hjälper och understödjer dem som kan och bör hjälpa sig själva.

12. Vi måste inse att genom att subventionera dem som är kapabla att hjälpa sig själva, uppmuntrar vi dem att bli gratisätare; vi hjälper dem därmed inte i verkligheten utan undergräver deras förmåga att bli självständiga, nyttiga medlemmar i vårt Vita Samhälle.

13. Vi kan ge den mest nyttiga hjälpen genom att lära våra Vita Raskamrater hur de bäst hjälper sig själva och klarar sig själva. Detta gäller särskilt vår egen avkomma.

14. Vi måste inse att uppmuntran av parasiter på den produktiva gruppens bekostnad snabbt expanderar parasiterna utom kontroll och förstör producenterna. Detta är tyvärr den kurs vi nu följer och det leder uppenbarligen till kollaps för ras, ekonomi och civilisation.

15. Inriktningen för våra strävanden måste därför vara den motsatta: uppmuntra och öka den produktiva basen och avskräcka, minska och gallra ut de oförmögna, de odugliga och gratisätarna. Endast genom att göra så kan vi bygga en starkare, mer kapabel ras och en bättre morgondagens värld.

(WMB:394-395)

Den vita rasens prioriteringar

1. Vår första prioritet är den **vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.** För att uppnå detta mål är inget pris för högt, inget offer för stort, och vi kommer och vi måste använda alla nödvändiga medel för att uppnå detta överordnade mål.

2. För att vi ska kunna uppnå vår egen överlevnad måste vi först och främst få bort den **parasitära juden** från vårt folks rygg, inte bara i Amerika, utan i hela världen. Under alltför många tusentals år har de varit mänsklighetens gissel. **DELENDA EST JUDAICA!**

3. För att vi ska kunna organisera oss och uppbåda kraften att krossa det judiska strypgreppet, måste vi först förstöra och ersätta den **judiska kristendomen**, deras mest kraftfulla och lömska vapen, med en egen hälsosam rasreligion.

4. Den grundläggande filosofin för en sådan religion måste vara: **Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den**

Vita Rasen är den ultimata synden. Raslig Lojalitet och Vit Raslig Samverkan måste vara grundvalarna för vårt program.

5. **Aldrig mer får den Vita Rasen luras in i brodermordiska krig där Vita Män dödar Vita Män. Om vi måste gå i krig, låt oss vara förbannat säkra på att vi riktar sådana krig mot våra verkliga fiender — judar, n*grer och ler-raserna.**

6. **När Naturen har sin gång och ler-raserna tynar bort på grund av sin egen inkompetens och oförmåga att föda sig själva, måste vi expandera vårt eget slag och kolonisera alla de goda markerna på denna Planet Jord.**

7. **Vi tror att Planeten Jorden har en bestämd gräns för hur många människor den bekvämt kan föda, hysa och rymma. Vi tror att det antalet ligger i närheten av en miljard människor. När vi väl har kontroll över vårt eget öde kan vi stabilisera vår världsbefolkning vid det antalet, och genom utövandet av eugenik ständigt uppgradera hälsan, intelligensen och den genetiska kvaliteten hos vårt folk,**

och därigenom bygga ett hälsosammare, lyckligare och mer välmående liv för Naturens Främsta för all framtid.

★ ★ ★ ★ ★

-- Att säga att framgången för CREATIVITY-rörelsen kommer att betyda så mycket för så många är ett underbetyg. Gör din del. Hjälp till att förverkliga det.

★ ★ ★ ★ ★

— Det kommer aldrig att finnas en bättre tid att ta oss samman än NU. Vi kommer inte att få en andra chans.

★ ★ ★ ★ ★

-- Vi vill börja lägga grunden nu, för den vita rasens framtida ledarskapskader.

★ ★ ★ ★ ★

— Endast ett bättre folk kan bygga en bättre värld. Utan en obefläckad vit ras är detta otänkbart.

★ ★ ★ ★ ★

~ Kom ihåg alternativet: Det är det judiska etablissemangets djävulska besatthet att inga fler vita barn ska födas. Kom ihåg att det är alternativet till CREATIVITY.

Programmet för att övervinna tyranniet och våldet mot den vita rasen

Vårt program för att övervinna tyranniet och våldet mot oss måste fortskrida i följande ordning, från en nödsituation till nästa:

1. Det är inte vårt mål att förklara ett våldskrig mot judar, n-ordet* och andra "ler-raser". Vi kommer att hävda oss icke-våldsamt men vara orubbliga i vår strävan att fritt utöva vår religion så som den garanteras av det första tillägget till konstitutionen. Vi kommer att kräva, som alla andra, rätten att fredligt samlas, så som garanteras av konstitutionen, och rätten att organisera oss.

2. Allteftersom vi organiserar våra kyrkor, kommer vi att distribuera **NATURE'S ETERNAL RELIGION** och vår **WHITE MAN'S BIBLE**, tills vi har placerat ett exemplar i händerna på en majoritet av våra vita raskamrater. Vi kommer att se till att varje vit man, kvinna och

barn förstår den judiska konspiration som nu vilar över oss.

3. När den vita rasen blir enad, informerad och väckt, kommer vi att bojkotta varje jude och varje aspekt av judiskt inflytande i vårt samhälle. Detta inkluderar att bojkotta judarna inom affärslivet, i deras yrken, i deras politiska aktiviteter, inom utbildning, inom religion, i nyhetsmedier, teater, etc. Inte bara kommer vi att bojkotta dem, utan vi kommer att avslöja dem, peka ut dem och föra propagandakrig mot dem, precis som de för närvarande gör mot den vita rasen. Detta kan vi göra lagligt och mycket effektivt när vi väl har fått vår religiösa struktur organiserad.

4. Vi avser därigenom att driva ut dem från vårt samhälle i alla faser av inflytande och makt, precis som Hitler gjorde i Tyskland. Vi kommer att låta dem fredligt "vissna på vinstocken" eller låta dem fredligt migrera till Israel där araberna kan ta itu med dem. Under inga omständigheter kommer vi längre att subventionera dem, göra affärer med dem eller tillåta att våra vita raskamrater används som

offer för att främja välfärden för dessa parasiter på våra ryggar.

5. När vi väl har drivit bort dem från politiska ämbeten, kommer vi att följa upp detta med rättsliga åtgärder för att **för alltid utesluta judarna från maktpositioner eller inflytande** i regering, utbildning, propaganda, konst och teater eller något annat betydande inflytande i vårt samhälle, precis som Hitler gjorde i Tyskland, och som det bysantinska riket gjorde över tusen år tidigare, och som banditstaten Israel har gjort mot alla folk som inte är av judisk börd.

6. Under tiden, medan vi fortfarande är i processen att återta kontrollen över vårt eget öde, kommer vi under inga omständigheter någonsin att överlämna någon av våra pistoler eller vapen, under någon förevändning, list eller sken av lag överhuvudtaget. Aldrig, aldrig, aldrig, inte ens en enda pistol. Det andra tillägget ger oss den konstitutionella rätten att behålla våra vapen, och vi har sannerligen för avsikt att utöva den rätten till varje pris.

7. Hittills är **allt lagligt**. Vi har inte krävt något mer än våra konstitutionella rättigheter,

samma som varje annan medborgare. Vi hoppas att vi inte ska behöva gå längre.

Nu kommer vi till kärnpunkten i vår ställning: **Skulle den judiska regeringen använda våld för att kränka våra konstitutionella rättigheter att fritt utöva vår religion; att fredligt samlas; att fredligt organisera oss; att distribuera vår Vita Mans Bibel; att använda posten och varje annat prerogativ för att främja och expandera vår lagliga religiösa organisation och det fulla utövandet av vår religion,** ***då har vi all rätt att förklara dem som öppna brottslingar som kränker konstitutionen och landets högsta lag. De är då uppenbarligen brottslingarna, och vi kan då behandla dem som de kriminella hundar de är och ta lagen i egna händer.*** Detta är det uppenbara, logiska att göra. Vi måste då möta våld med våld och öppen krigföring råder. Det kommer då att vara fritt fram för jakt på alla judar.

8. Skulle judarna använda lönnmord mot våra medlemmar, eller våra ledare, då måste den Vita Rasen möta eld med eld, och vedergällning och hämnd kommer att bli vår

svar. För varje en av våra de dödar kommer vi att utkräva tio gånger deras antal, med början med rabbinerna. När lag och övertalning inte längre skyddar vår rätt till överlevnad, då måste vi — som alla fria, modiga, intelligenta människor har gjort genom tiderna — vända oss mot våra plågoandar med en rasande hämndlystnad och förinta dem till sista man. Detta är det som judarna fruktar mest av allt — våld direkt mot deras ras, och med all rätt. Med vårt överlägsna antal och våra stridsegenskaper skulle judarna utplånas skoningslöst, om de skulle kränka våra konstitutionella rättigheter och utöva våld mot oss. (WMB: 401-403)

★ ★ ★ ★ ★

-- Var inte en passiv åskådare. Bli en militant aktivist i den vita rasrevolutionen.

★ ★ ★ ★ ★

-- Ideologi utan handling är steril.

★ ★ ★ ★ ★

Vita människor, vakna!

Rädda den vita rasen!

Varje Skapare en Pastor

Fördelarna med att bli en ordinerad präst i Church of the Creator

NU NÄR VI HAR ritningen framtagen, grunden lagd och ramverket för framtidens Vita Rasreligion under konstruktion, ankommer det på oss att sätta muskler på benen så snabbt som möjligt. Detta försöker vi göra och medlen att göra det med är människor — fler goda, aggressiva, Vita aktivistmänniskor. Vi behöver utnyttja våra resurser till det yttersta och dra nytta av varje medel som står till vårt förfogande. (EC: 196)

★ ★ ★ ★ ★

SOM JAG HAR PÅPEKAT ett antal gånger är **religion** utan tvekan den mest kraftfulla drivkraften och energigivaren som någonsin påverkat de mänskliga elementen genom historien. Kombinera detta med en **raslig iver** som judarna och muslimerna har gjort och du har en kombination som är inten-

oerhört kraftfullt. I **CREATIVITY** har vi äntligen en sådan kombination för den vita rasen. (EC: 196)

★ ★ ★ ★ ★

RELIGION är, likt eld, en mäktig kraft, men likt eld kan den vara antingen konstruktiv eller destruktiv beroende på hur den används, av vem och på vem. Som jag också har påpekat oräkneliga gånger, kokade judarna ihop kristendomen åt oss, prackade på oss den och använde den som ett kraftfullt verktyg mot oss och för vår egen självförstörelse. Men nu när **CREATIVITY** har dykt upp, kan vi inta ett långt historiskt perspektiv på all denna religiösa anarki som den vita rasen har lidit av och dra nytta av de lärdomar den har gett oss. Vi kan och bör lära av erfarenheten. Vi kan och måste särskilt lära av den katastrofala erfarenheten såsom mardrömmen av rasblandning som den vita rasen utsätts för just nu. Vi kan lära oss samma metoder, tekniker och procedurer som våra fiender använder och sätta dem i arbete för våra egna bästa intressen. Nu när vi **CREATORS** inte längre är intresserade av att rädda (den

avskum av) mänskligheten, utan istället ser på varje fråga utifrån vår egen Gyllene Regel ("Vad är bäst för den vita rasen?"), kan även vi göra många kraftfulla ting med religion, vår egen religion. (EC: 196)

★ ★ ★ ★ ★

DENNA KORTA AVHANDLING är utformad för att betona endast en begränsad fas av det allomfattande programmet, och det är att fullt ut utnyttja den extraordinära prestige och det inflytande religiösa titlar utövar i vår kultur och vårt samhälle. **Judarna har skrutit gång på gång om att praktiskt taget varje ny fråga (såsom integration och rasblandning) som de vill pracka på den vita rasen, främjar de först genom prästerna (den vita mannens) och kyrkorna som en moralisk fråga.** Varför? Eftersom det finns en inneboende "vördnad" för "den vördnadsvärde". De använder inte bara detta knep med de vita "vördnadsvärda", utan också och i synnerhet genom svarta "vördnadsvärda" som, trots att de nyligen har kommit ut ur djungeln, nu nästan omedelbart förvandlas till en nästintill gudom genom att vända på sin krage.

omkring och draperar dem med den religiösa manteln av "Vördnadsvärd". (EC: 197)

★ ★ ★ ★ ★

NÄR DE VALDE en påstådd kommunist, kopplare och biltjuv vid namn Martin Luther Koon för att leda "medborgarrättsrörelsen" på sextiotalet, såg de först och främst till att han hade titeln "Vördnadsvärd". De gjorde detsamma med hans efterträdare, den "Vördnadsvärde" Abernathy, även om vem som helst som tittar noga på det mörka och olycksbådande ansiktet synligt kan se mer malignt kriminellt hat mot den vita rasen än någon så kallad kristen kärlek och barmhärtighet. Detsamma gäller för den "Vördnadsvärde" Jesse Jackson och en mängd andra svarta "Vördnadsvärda" vars djungel-engelska knappt kan förstås. (EC: 197)

★ ★ ★ ★ ★

NÅVÄL, DET SPELET kan två spela. Vi har nu en egen religion, en den vite mannens religion, etablerad för den vita rasens överlevnad, till den vite mannens fördel. Den kallas CREATIVITY. Eftersom religion är

likt eld, låt oss se till att vi använder vår för att bränna ner den förrädiska fasad som används mot oss, och för att driva våra egna motorer för att ångvälta judarna och andra ler-raser ut ur vår kultur. (EC: 197)

★ ★ ★ ★ ★

I CREATIVITY har vi en legitim, kraftfull religion som har varje rättighet, privilegium och skydd som anges under civila och religiösa garantier i det första tillägget till USA:s konstitution. Vi SKAPARE FRÅGAR INTE det judiska etablissemanget om vi också kan utöva dessa rättigheter på samma sätt som vilken jude eller nigger som helst. Vi står inte där, med hatten i hand, och tigger. VI KRÄVER att vi har dessa rättigheter utan ifrågasättande, och ve den jude, nigger eller rasförrädare som skulle stå i vår väg och gärna förneka oss våra lagliga rättigheter och lika skydd under landets lag. (EC: 197)

★ ★ ★ ★ ★

SÅ LÅT OSS fortsätta och utöva våra muskler och vår konstitutionellt

garanterade rättigheter. Låt även oss ha prästvigda ministrar och vördnadsvärda för att leda vår ädla och heliga sak. (EC: 197-198)

★ ★ ★ ★ ★

DETTA ÄR INGET NYTT i vår rörelse. Vi har prästvigt ministrar i Church of the Creator i över tio år, och tilldelat kvalificerade medlemmar ministercertifikat. Mormonerna har genom hela sin historia tillämpat praxisen att förplikta varje medlem att bli en lekmannamissionär. Vad vi nu vill göra är att intensifiera vår kampanj och få varje giltig medlem i **Church of the Creator** att ansöka om och, om de är kvalificerade, erhålla ett **ministercertifikat** och bli en **prästvigd minister**. (EC: 198)

★ ★ ★ ★ ★

VILKA ÄR FÖRDELARNA med att göra det? Tja, det finns många och jag vill kort sammanfatta dem här:

1. Den prestige och det erkännande som automatiskt följer med

kristendom, judendom, mormonism eller islam, är helt baserade på en samling hokus-pokus. Deras grund är byggd på vrakgods av långsökta vidskepelser, på myter, hörsägen och lögner som inte tål dagsljus. De kan varken styrka eller rättfärdiga sina övernaturliga påståenden och bedrägerier. Vår är baserad på fakta, på Naturens Eviga Lagar, PÅ VERKLIGHETEN, på sanningen. Det kan man inte slå — men icke desto mindre, när vi tvingas till det, måste vi försvara den till varje pris. (EC:198-199)

★ ★ ★ ★ ★

GOTT SÅ, vi inser nu fördelarna med en religiös rörelse, särskilt vår egen. Vi inser fördelarna med att vara en ordinerad präst i kyrkan och inneha titeln pastor. Så varför inte utnyttja denna fördel för varje god, rättrådig medlem i Church of the Creator? (EC:199)

★ ★ ★ ★ ★

VARFÖR INTE, SÄG? Varför blir du inte en ordinerad präst i Church of the Creator? Varför inte använda dina bästa talanger för att främja vårt heliga mål -- det

överlevnad, expansion och främjande av den Vita Rasen? (EC:199)

★ ★ ★ ★ ★

SÅ HUR går du tillväga för att bli en ordinerad präst i vår kyrka? Här är stegen:

1. Först, bli medlem i vår kyrka. Om du inte redan är medlem kan du bli det genom att ansöka via brev och donera $25.00 till kyrkan. I gengäld kommer du att få:

    (a) Ett medlemsintyg och ett medlemskort i plånboksstorlek.

    (b) En 12 månaders prenumeration på vår tidskrift, RACIAL LOYALTY.

2. Därefter, efter att ha grundligt studerat vår trosbekännelse och vårt program som det framställs i våra tre heliga böcker, skriv till oss för ett ansökningsformulär för att bli ordinerad.

3. Vid inlämning av din ansökan tillsammans med ett fotografi av dig själv i passformat, kommer dina meriter därefter att granskas.

4. Om du bedöms vara en legitim vit man eller kvinna över 16 års ålder, och har övertygat oss

att du är hängiven den vita rasens ädla sak, kommer du att tilldelas ett ministercertifikat, med alla åtföljande meriter för att bli en inspirerande ledare i ditt område. Detta kommer att ha den ytterligare fördelen att ge dig prestige och meriter för att bilda en egen kyrkogrupp enligt vad som anges i våra riktlinjer. Varför inte utnyttja dessa fördelar? Agera nu! (EC:199-200)

★ ★ ★ ★ ★

-- **Kärnan i historien är rasers uppgång och fall.**

★ ★ ★ ★ ★

— **Ras har varit den avgörande faktorn i historien.**

★ ★ ★ ★ ★

-- **Judar, som är de mest högljudda i att fördöma rasism, är själva de mest fanatiska rasisterna.**

★ ★ ★ ★ ★

— **Vi måste bekämpa eld med eld i det raskrig som pågår mot oss.**

Ljudklipp, Hjärnbomber & Ordgranater

— Mina kära vita raskamrater! Lyssna noga. Den vita rasen befinner sig nu vid en avgörande punkt UTAN ÅTERVÄNDO. Den är på väg mot TOTAL katastrof — total utrotning. Om vi inte vidtar en meningsfull och drastisk handlingsplan kommer den dyrbara vita rasen att vara borta för alltid. Hjälp till att bygga den unika CREATIVITY-RÖRELSEN till en kraftfull murbräcka och krossa vår Nemesis, det judiska nätverket, för evigt.

★ ★ ★ ★ ★

— Det finns inget hemligt med programmet för Church of the Creator. Vi avser att den vita rasen ska överleva till varje pris. Vem som än är emot den vita rasens överlevnad är vår svurna fiende utan några som helst förbehåll.

★ ★ ★ ★ ★

— Kära vita raskamrat: När du möter CREATIVITY för första gången i ditt liv, presenteras du för en SAK mot

som du äntligen kan ägna din totala lojalitet och ditt engagemang.

★ ★ ★ ★ ★

-- Gör något meningsfullt för den Vita Rasen: bli en ordinerad präst i Church of the Creator och starta en COTC-grupp i ditt område.

★ ★ ★ ★ ★

-- Kristendomen uppfanns av judarna som ett verktyg med vilket man kan förinta den Vita Rasen.

★ ★ ★ ★ ★

-- Kristendomen våldtar sinnena hos i övrigt intelligenta män.

★ ★ ★ ★ ★

-- Att duka under för kristendomen är att ägna sig åt en feg flykt från verkligheten.

★ ★ ★ ★ ★

-- Kristendomen är emot Naturen och mot Naturens främsta.

★ ★ ★ ★ ★

-- Efter kristendomens intåg vältrade sig den Vita Rasen i den mörka medeltiden i 1000 år.

★ ★ ★ ★ ★

-- Kristendomen har förslavat, underkuvat och fängslat sina offers intellekt.

★ ★ ★ ★ ★

-- Skaparkyrkans filosofi-ideologi-religion är i harmoni med Naturens lagar.

★ ★ ★ ★ ★

-- En religion bör hjälpa till att bevara, främja och föra fram den ras som omfattar den.

★ ★ ★ ★ ★

-- Kyrka och stat bör vara förenade i den Vita Människans religion.

★ ★ ★ ★ ★

-- Global Vit Raslig Lojalitet och Solidaritet måste vara vårt ständiga mål.

★ ★ ★ ★ ★

-- Ras är allt. För att överleva och blomstra måste den Vita Rasen övervinna sina fem huvudfiender: Judendom, Kristendom, Kommunism, Liberalism och Nationalism.

★ ★ ★ ★ ★

— Se dig själv som en gyllene länk i din Ras oändliga kedja.

★ ★ ★ ★ ★

— Vår största uppgift är att få den Vita Människan att återfå sitt förnuft.

★ ★ ★ ★ ★

-- Naturen själv skapade människorna ojämlika och raserna ojämlika.

★ ★ ★ ★ ★

-- Den vita rasen är herrefolket.

★ ★ ★ ★ ★

— Man kan ta negern ur djungeln, men man kan inte ta djungeln ur negern.

★ ★ ★ ★ ★

— Den kristna "andra världen" är lika overklig som en LSD-tripp.

★ ★ ★ ★ ★

-- Judarna uppfann den mest avskyvärda idé som någonsin fötts ur ett fördärvat sinne – helvetet.

★ ★ ★ ★ ★

— Instinkter är mer än ett ärftligt minne från våra förfäders erfarenheter – de är också drivkraften för artens överlevnad.

★ ★ ★ ★ ★

— Juden är roten till allt ont.

★ ★ ★ ★ ★

-- Hat är en lika konstruktiv känsla som kärlek, och hat och kärlek hör ihop.

★ ★ ★ ★ ★

— Att beröva den vita mannen hans hat är som att dra ut klorna och tänderna på en tiger.

★ ★ ★ ★ ★

-- Intensivt hat mot juden är början på den vita mannens befrielse.

★ ★ ★ ★ ★

-- Den vita rasen kommer antingen att besegra juden eller upphöra att existera.

★ ★ ★ ★ ★

-- Den vita rasens överlevnad är vår viktigaste angelägenhet.

★ ★ ★ ★ ★

-- Ploga tillbaka pengar i din egen ras. Det är den bästa investering du kan göra för din egen framtid och för dina barns framtid.

★ ★ ★ ★ ★

-- Vi Skapare avser att återta denna planet för Naturens Främsta -- den vita rasen.

★ ★ ★ ★ ★

-- RAHOWA: Den vita mannens totala RAsliga HEliga KRig är vårt svar på det judiska utrotningskriget mot den vita rasen.

★ ★ ★ ★ ★

-- Anledningen till att den vita rasen har varit ett så lätt byte är att en betydande del av den vita rasen främjar sin egen självförstörelse.

och den överväldigande moraliska kraften bakom det har inte varit någon annan än den judiska kristendomen själv.

★ ★ ★ ★ ★

— Den nuvarande amerikanska regeringen är en ***judisk ockupationsregering (JOG):*** vår fiende nummer ett.

★ ★ ★ ★ ★

— Om vi någonsin ska återställa denna planet jorden till dess ursprungliga orörda skönhet och fruktbarhet, finns det bara ett svar – RAHOWA! Totalt raskrig, total VIT SEGER!

★ ★ ★ ★ ★

— Vi måste göra detta till en del av vår religiösa övertygelse: det är bättre att dö kämpande för vår ras, för vår vita ras, än att kapitulera inför vår ras fiender; det är mycket bättre att dö som en hjälte än att leva som en fegis och en slav.

Vi måste inse att naturen aldrig avsett att någon individ ska leva för evigt, och eftersom vi måste dö, är den största äran och den högsta hängivenhet vi kan skänka vårt folk, vår ras, att kämpa för att bevara den till varje pris, eller dö i försöket.

Aut vincere aut mori!
Antingen seger eller död!

Uppdraget för COTC Vita Bereter och Vita Rangers:

Kyrkans säkerhet och självförsvar

I. Det primära uppdraget för COTC Vita Bereter och Vita Rangers, kollektivt kända som COTC Säkerhetslegioner, är att tillhandahålla säkerhetstjänster för COTC:s medlemmar och egendom.

II. Det sekundära uppdraget för COTC Vita Bereter och Vita Rangers, kollektivt kända som COTC Säkerhetslegioner, är att förbereda COTC-medlemmarna för aktivt och effektivt självförsvar.

III. För att fullgöra sitt uppdrag gällande säkerhet och självförsvar måste COTC Vita Bereter och Vita Rangers:

(a) Organisera sig i små, tätt sammansvetsade Primärgrupper (med minst två, maximalt tio, optimalt fem medlemmar), i enlighet med Primärgruppens Pyramidstruktur som beskrivs i Racial Loyalty # 55.

(b) Självutbilda sig i lagligt självförsvar och alltid komma ihåg dessa principer:

1. *Lita aldrig på polisen, FBI eller några andra agenter från JOG. De är kontrollerade funktionärer för våra fiender.*

2. *Släpp aldrig in dem utan en husrannsakningsorder, kräv alltid att få se en order.*

3. *Om du blir kvarhållen mot din vilja, kräv att få veta om du är gripen och för vilket brott.*

4. *Om du är gripen, vägra att svara på några frågor och kräv att få träffa en advokat. Lita dock aldrig på en advokat, särskilt inte om han råder dig att bryta mot någon av dessa tio grundläggande juridiska självförsvarsprinciper.*

5. *Vid förhör av JOG är tystnad ditt bästa försvar.*

6. *Var tyst, förträng impulsen att berätta "din sida av historien".*

7. *Erkänn aldrig brott, avsäg dig aldrig någon av dina juridiska rättigheter.*

8. *Gör aldrig några överenskommelser med JOG.*

9. *Förråd aldrig dina kamrater eller Church of the Creator.*

10. *Kom ihåg: inget stort vinns utan stora uppoffringar. Förföljelse och lidande är de oundvikliga hindren på vår*

vägen till seger. Vi måste övervinna dem genom hängivenhet och uthållighet. Låt den storslagna visionen om en vitare och ljusare värld inspirera och leda er genom alla prövningar, lidanden och försakelser.

(c) Utbilda sig själva inom fysisk fitness, kampsport, förstahjälpen-tekniker, poliskommunikation och väpnat självförsvar. Lagligt äga minst en handeldvapen och bli skicklig med det genom frekvent målskjutning.

IV. Alla nuvarande handlingar utförda av COTC White Berets och White Rangers måste ligga inom gränserna för "rimligt självförsvar" och inom lagens ramar. **Tillgrip inte några olagliga medel eller metoder!** Alla som förespråkar handlingar utanför gränserna för "rimligt självförsvar" och utanför lagen kan antas vara en *agent provocateur* och skulle bli föremål för uteslutning ur organisationen.

V. Endast en kortbärande medlem av COTC kan vara en COTC White Beret eller White Ranger. Inga undantag kan göras från denna regel.

VI. Även om den är inriktad mot vår ungdom som den mest energiska

vår ras försvarare, COTC White Berets och White Rangers tillämpar ingen åldersbegränsning för sitt medlemskap. Dock måste varje medlem vara fysiskt och mentalt kapabel att utföra sina plikter effektivt.

VII. COTC HQ stöder och främjar med stor entusiasm både COTC White Berets och White Rangers, därför kommer en COTC-medlem, oavsett vilken av dessa två som väljs, att vara en del av den militanta eliten i Nature's Finest.

Den grundläggande skillnaden mellan White Rangers och White Berets ligger i bilden och mystiken, den typ av arv och tradition de vill **betona, främja och efterlikna.**

White Rangers hämtar, som namnet antyder, sin inspiration från traditionen av de heroiska vita erövrarna av den nordamerikanska kontinenten — pionjärer, gränsstridskämpar, cowboys och Texas Rangers. Deras officiella uniform består av en vit cowboyhatt (med COTC-logotypen) och cowboyboots.

White Berets hämtar, som antyds av deras namn, sin inspiration främst från den heroiska vita...

militär tradition, särskilt som den exemplifieras av elitförband (såsom fallskärmsjägare). Deras *officiella uniform består av vit militär basker (med COTC-logotypen) och fallskärmsjägarstövlar.*

Trots skillnaderna i image, mystik och tradition, måste vi alltid komma ihåg att essensen hos en White Ranger och en White Beret inte ligger i hans uniform, utan i hans attityd. Vårt främsta mål är att återuppliva **ATTITYDEN AV VIT MILITANS -- VILJAN ATT KÄMPA FÖR DET SOM ÄR VITT OCH FÖRSVARA DEN ENDA, SANNA OCH REVOLUTIONÄRA VITA RASRELIGIONEN -- CREATIVITY.**

★ ★ ★ ★ ★

Vita Människor Vakna!

Rädda den Vita Rasen!

★ ★ ★ ★ ★

-- Den sista timmen för White Power.

Vita man, gå med i COTC, nu!

★ ★ ★ ★ ★

— Creativity är den enda vinnande formeln för vit överlevnad.

Vita man, gå med i det vinnande laget!

Kreativitetens Böcker

För att få veta hela
historien om vår rörelse
läs våra Grundläggande och
Kompletterande Böcker.

Den logiska, fullständiga, omfattande, avgörande, meningsfulla och inspirerande filosofi-ideologi-religion av KREATIVITET är det enda rasmässigt religiösa TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN och den ULTIMATA TRON för den Vita Rasens överlevnad och återlösning. Det är en Tro och ett Program till vilket alla Vita Män och Kvinnor slutligen kan ägna sin totala lojalitet och sitt engagemang, i vetskap om att Kreativitetsrörelsen är den enda räddningen för den Vita Rasen i dess desperata kamp för överlevnad.

Käre Vita Rasmässiga Kamrat, läs våra böcker och förena dig med oss i det ärorika uppdraget att väcka det Vita Folket och att rädda den Vita Rasen!

NATURE'S ETERNAL RELIGION

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus. Publicerad 1973. 508 sidor, 49 kapitel.

Denna bok lägger fram grunderna för en rasreligion för den vita rasen baserad på naturlagarna. Den exponerar hela panoramat av den olycksbådande konspiration som hotar att rasblanda och förinta den vita rasen, och lägger fram en effektiv trosbekännelse och ett program för lösningen på de problem som drabbar det vita folket.

8 $ styck / Kartong om 8 – 40 $.

THE WHITE MAN'S BIBLE

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus. Publicerad 1981. 451 sidor, 73 kapitel.

Denna bok utvidgar och fördjupar trosbekännelsen och programmet för den första, enda vita rasreligionen -- CREATIVITY, och inkluderar idén om ett hälsosamt liv (Salubrious Living): Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.

8 $ styck / Kartong om 8 – 40 $.

SALUBRIOUS LIVING

Skriven av Arnold DeVries och Ben Klassen, Pontifex Maximus.

Publicerad 1982. 244 sidor, 22 kapitel. Denna bok beskriver vårt program i detalj för att leva en naturlig livsstil och uppnå och bibehålla det yttersta inom superb hälsa och välbefinnande.

$5 styck / Kartong om 10 — $30.

EXPANDING CREATIVITY

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus.

Publicerad 1985. 255 sidor. Denna bok innehåller de främsta artiklarna skrivna av Ben Klassen, P.M., och tryckta i de första 12 numren av Racial Loyalty.

$5 styck / Kartong om 10 — $35.

BUILDING A WHITER AND BRIGHTER WORLD

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus.

Publicerad 1986. 270 sidor. Denna bok fortsätter med de främsta artiklarna från nummer av Racial Loyalty där Expanding Creativity slutade.

$5 styck / Kartong om 10 — $35.

RAHOWA! THIS PLANET IS ALL OURS

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus.

Publicerad 1987. 262

sidor. Denna bok beskriver det heliga raskriget (RAcial HOly WAr - RAHOWA) som står inför oss och hur vi måste utkämpa det kriget för att överleva.

$5 styck / Kartong om 10 — $35.

THE KLASSEN LETTERS, VOL. ONE (1969-1976)

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus. Publicerad 1988. 292 sidor. Denna bok spårar uppkomsten av rasreligionen för det vita folket, dess ursprung och historiska utveckling så som den skildras genom korrespondensen från dess grundare.

$5 styck / Kartong om 10 — $35.

THE KLASSEN LETTERS, VOL. TWO (1976-1981)

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus. Publicerad 1989. 276 sidor. Denna bok fortsätter att spåra uppkomsten av rasreligionen för det vita folket, dess ursprung och historiska utveckling så som den skildras genom korrespondensen från dess grundare.

$5 styck / Kartong om 10 — $35.

THE EIGHT BOOK COMBINATION PACKAGE

Nature's Eternal Religion, The White Man's Bible, Salubrious Living, Expanding Creativity, Building a Whiter and Brighter World, RAHOWA! This Planet Is All Ours, The Klassen Letters Vol. 1 & 2.

Alla åtta heliga böcker i den första, enda och heltäckande, logiska, meningsfulla och inspirerande vita rasreligionen — CREATIVITY — som har potentialen att inte bara leda det vita folket till en världsomspännande seger, utan också vägleda dem under de kommande miljon åren mot en ny vit renässans, en vitare och ljusare värld och en ärorik era för den vita supermänniskan. Alla åtta böcker för $40.

Creativity-böcker som kommer att publiceras inom en snar framtid:

A Revolution of Values Through Religion

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus.

Against the Evil Tide

An Autobiography

Av Ben Klassen, Pontifex Maximus.

Epilog

RAHOWA!

Denna planet är helt vår

Inför den förestående vita genetiska utrotningen rör sig nu ett nytt medvetande genom den vita rasen i hela den vita världen. Det är ett förverkligande av vad Church of the Creator har predikat sedan starten 1973, nämligen att: (a) vi, det vita folket, är invecklade i ett raskrig för överlevnad på denna planet jorden; (b) alla icke-vita raser — n-ord, "mud people" och judar — är våra naturliga rasfiender i denna kamp för överlevnad; (c) judarna leder och orkestrerar detta skoningslösa utrotningskrig mot den vita rasen; (d) de kristna kyrkorna är deras mest hängivna allierade och mest kraftfulla vapen för att undergräva den vita rasen; och (e) ett HELIGT RASKRIG under den segerrika flaggan för den enda, sanna och revolutionära vita rasreligionen — CREATIVITY — är den ENDA RÄDDNINGEN för den vita rasen.

I RAHOWA! (RAcial HOly WAr / Rasligt Heligt Krig)-konceptet har vi förkroppsligat en trosbekännelse, en filosofi och en kampslogan för ett handlingsprogram som kan och måste dra upp den vita rasen ur den judiska dominansens och tyranniets dystra gungfly.

RAHOWA! I detta enda ord sammanfattar vi det totala målet och programmet för inte bara Church of the Creator, utan för hela den vita rasen, och det är detta: **Vi antar utmaningen. Vi rustar för totalt krig mot judarna och resten av världens förbannade gyttjeraser – politiskt, militärt, ekonomiskt, moraliskt och religiöst.** Faktum är att vi betraktar det som hjärtat i vår religiösa trosbekännelse, och som det allra heligaste credot. Vi betraktar det som ett heligt krig till slutet – ett rasligt heligt krig.

RAHOWA! är OUNDVIKLIGT. Det är den ULTIMATA och ENDA lösningen. Gyttjeraserna och den vita rasen kan inte längre leva på samma planet och överleva. Det är nu antingen dem eller oss. Vi vill vara jävligt säkra på att det är vi som överlever. Denna planet är från och med nu helt och hållet vår, och kommer att vara den enda livsmiljön för vår framtida avkomma för all framtid. RAHOWA!

Ben (Bernhardt) Klassen,

Pontifex Maximus.

Grundare av den första och enda
Vita Rasreligionen – Creativity.

Författare till tio böcker, inklusive
Nature's Eternal Religion och
The White Man's Bible.

Utgivare och redaktör för den
pro-vita tidningen,
Racial Loyalty.

Creativity är en religiös trosbekännelse

- ★ Baserad på naturens eviga lagar så som de uppenbaras genom vetenskap, historia, logik och sunt förnuft.
- ★ Tillägnad överlevnad, expansion och avancemang för naturens främsta skapelse – den vita rasen.

BEN KLASSEN

Mot den onda floden

En självbiografi

MOT DEN ONDA FLODEN

En självbiografi

av

BEN KLASSEN, P.M.

Grundare, Church of the Creator

Publicerad av

THE CHURCH OF THE CREATOR

P. O. Box 400

Otto, North Carolina 28763

Det outforskade livet
är inte värt att leva.

—Sokrates

Tillägnad min hustru, vars oändliga tålamod har
gjort det möjligt för henne att stå vid min sida
genom livets alla
öden och äventyr under de senaste 45 åren.

© 1991 AV BEN KLASSEN

MOT DEN ONDA FLODEN

Prolog

I hela mitt liv, från den dag jag föddes till nuet, verkar det som att jag, envist och mot övervältigande odds, har kämpat mot historiens nuvarande strömning. På ett eller annat sätt, medvetet eller undermedvetet, har hela mitt liv varit tillägnat kampen mot de onda och mäktiga krafter som nu håller världen i sitt tyranniska grepp. Jag har fört krig mot dessa onda krafter, kanske periodvis och ryckvis i början, utan att ens inse vad dessa elakartade förövare gjorde, eller vilka de verkliga ogärningsmännen var. Men min kamp har varit ihärdig och envis. Dessutom, allteftersom tiden gick, blev bilden allt tydligare fokuserad, de tyranniska förövarna mer specifikt identifierade, och den komplexa lösningen på gåtan alltmer löst.

Men min kamp var, och är, inte bara en fråga om att strida MOT den onda strömmen. Det finns också en mycket POSITIV sida av denna bild, och det är vad jag kämpar FÖR. Svaret på det är tydligt beskrivet i de flera böcker jag har skrivit och kan sammanfattas i några få ord – nämligen ÖVERLEVNAD, UTVIDGNING OCH FRÄMJANDE AV DEN VITA RASEN. I vår rasliga religion, CREATIVITY, tror jag starkt på att vi har det Totala Programmet, den Slutgiltiga Lösningen, det Ultimata Credot.

* * * * *

Detta är den sanna historien om en mennonitpojke som föddes mitt under den kommunistiska revolutionen i ryska Ukraina. Vid nio månaders ålder, medan de röda och vita arméerna förde inbördeskrig i hans hemby Rudnerweide, drabbades han av ett svårt angrepp av tyfus och dog nästan. Icke desto mindre överlevde han sjukdomen, han överlevde anarkin och revolutionens terror och de två år av hungersnöd som följde. När han var sex år flydde han och hans familj från Ryssland för att försöka börja livet på nytt i Mexikos vidsträckta ranchlandskap. Kort därefter flyttade de till vetodlingsdistrikten i Saskatchewan, Kanada, där han växte upp till vuxen ålder. År 1945 flyttade han till USA, där han efter en lång och brokig karriär slutligen fann sitt livs syfte – att strukturera och etablera en raslig religion för överlevnad, utvidgning och främjande av sina egna rasfränder – Naturens Främsta.

Jag var den pojken. Efter sju decennier kan jag säga att det har varit en lång och krokig Odyssé, och jag tackar Ödet för att hon har tilldelat mig tillräckligt med tid för att reflektera över det efterföljande händelseförloppet som tillät mig att slutligen fullborda mitt livs främsta uppdrag och driva det in i evigheten.

* * * * *

Med vilket mått man än mäter är den vita rasen den mest kreativa, produktiva och intelligenta varelse som Moder Natur har frambringat under de 2,3 miljarder år som det hävdas att liv har existerat på denna planet Jorden. Märkligt nog har dock Naturens Främsta under det senaste halvseklet blivit en starkt hotad art, vars undergång och utrotning är högst några generationer bort. Detta är nästan en visshet om inte denna unika art drastiskt ändrar kurs, och gör det omedelbart och med största kraft. **Vad den vita rasen så förtvivlat har behövt under de senaste 6 000 åren av sin civilisation är en egen rasreligion -- en rasreligion vars överskuggande iver var, och förblev ständigt, överlevnaden, expansionen och främjandet av det egna slaget.** Detta är ingen ny idé. Naturen har planterat denna medfödda drivkraft i varje annan levande varelse, men märkligt nog har den vita rasen, i sin långa och tumultartade historia, aldrig fullt ut förstått denna idé. Samtidigt som den ivrigt har eftersträvat framsteg inom vetenskap och högteknologi, har den samtidigt på ett dumt och tragiskt sätt använt sina vida överlägsna gåvor till att döda, decimera och förgöra sitt eget slag.

Nu har den vita rasen en egen rasreligion, och vi kallar den CREATIVITY. Jag har tilltro till att den kommer att ge den gnista som ska tända en omfattande världsomspännande rörelse av religiös iver -- den första verkliga konstruktiva revolutionen i historien som verkligen kommer att gagna den mänskliga rasen. Om tillräckligt många av mina fränder inser detta, kommer räddningen och frälsningen för Naturens Främsta att vara säkrad. För detta har jag arbetat, och det är min innerliga förhoppning och bön att det ska ske i nästa generation.

Som grundare av en ny religion känner jag en skyldighet, inte bara mot mina vita raskamrater utan också mot eftervärlden – och till och med mot mina fiender – att permanent nedteckna mitt livs händelser, med detaljer om mitt ursprung, mina tankar och mina mål. Jag tror att när jag nu har kommit så här långt, kan det kanske vara nödvändigt för framtiden att jag gör det.

Jag säger kanske. Det finns två sätt att se på det – två möjligheter. Om den vita rasen misslyckas med att resa sig och anta utmaningen, och om den judiska pesten lyckas i sitt urgamla raseri att blanda upp och/eller utrota den vita rasen från denna planeten jordens yta, då kommer alla mina skrifter och mina andra ansträngningar och uppoffringar att ha varit förgäves. Creativity och hela dess nätverk av idéer kommer att spolas ner i historiens minneshål. I ett sådant fall kommer det att spela liten roll vad jag gjorde eller vad jag skrev. Faktum är att såvitt jag är bekymrad kommer ingenting längre att spela någon roll, skulle den vita rasen bli förintad.

Om å andra sidan den vita rasen reser sig i vredgad hämnd, mobiliserar sin enorma kraft och krossar det judiska tyranniet i glömska, då känner jag mig säker på att Creativity kommer att ha spelat en avgörande roll i att ge inspiration, mål och riktning för att befria den vita rasen från det judiska tyranniets tentakler. När det sker kommer det att finnas en stor efterfrågan på oändliga detaljer angående Creativitys tidiga början, såväl som grundarens liv, och många detaljer kommer att vara sådana att endast jag skulle ha kännedom om dem, och de skulle vara en vital källa till grundläggande information. Lyckligtvis har ödet besparat mig tiden så att jag kan skriva mina memoarer utan otillbörlig press från vare sig ekonomiska bekymmer eller politiskt tvång. Tyvärr har alltför många av våra raskrigare som bidragit avsevärt till saken förvägrats denna möjlighet, och det enda källmaterialet (högst fabricerat) om dem kommer från våra rasfienders läppar och pennor – förrädare och judar. Som ett resultat har våra raskämpar förtalats, smädats och ljugits om före och efter sin död med lite auktoritativt vederläggande från den vita rasens sida. Adolf Hitler är ett utmärkt exempel på sådana förvrängningar och smädelser, men det finns ett oräkneligt antal andra.

Varje människa som föds är en sammansättning av sitt kulturarv och sina förfäders genetiska arv. Av alla dessa faktorer är generna av största betydelse, och detta är något som endast våra förfäder kan lämna vidare till oss. Varje individs medfödda karaktär formas och formas sedan ytterligare till det bättre eller sämre av den mängd händelser som virvlar kring dem under deras livstid. Vissa krossas av händelser, andra övervinner händelser och förblir herrar över sitt eget öde. I vilket fall som helst är alla summan av sitt arv, oavsett om det är kulturellt, genetiskt eller någon av ett antal andra variabler.

Milstolpe Noll

Mitt mennonitiska arv

Arv är ett viktigt ord för mig. Även om jag personligen aldrig gick med i den mennonitiska kyrkan (jag ska förklara detta senare), är jag icke desto mindre oerhört stolt över mina förfäder och mitt mennonitiska arv. Båda har varit mycket generösa, och jag är tacksam. Vi alla är skyldiga våra förfäder allt vi är — vår kultur, vår civilisation, våra gener och själva livet. Men det slutar inte där med bara ett tackkort. Vi har ett tungt ansvar, ja, en helig förpliktelse att föra det dyrbara arvet vidare till framtida generationer, och genom att göra det inte bara bevara och utöka det som är bäst, utan också sträva efter att uppgradera dessa genetiska egenskaper till allt högre nivåer när vi testamenterar våra gener och vårt arv till varje efterföljande generation.

Mina förfäder under de senaste fyrahundrafemtio åren har varit mennoniter. Även om termen mennonit är en religiös beteckning, är mennoniterna faktiskt också en speciell grupp av etniska människor som är unika i sig själva. Nu spridda över hela världen har de ändå bibehållit en viss sammanhållning som går bortom deras religiösa band, bortom nationalitet och bosättningsland. Nu, efter fyrahundrafemtio år, har de en unik historia och ett arv som är utmärkande för just dem. Jag är stolt över att vara en del av det, och jag vill berätta om några av milstolparna i den etniska historien.

Jag föddes den 7 februari 1918, enligt inskriptionen i den stora gamla familjebibeln. Jag lyckades återfå denna gamla bok som ett värdefullt arkiv från min äldre syster helt nyligen. Boken är minst åttio eller nittio år gammal, och jag värdesätter den högt, inte på grund av dess innehåll, utan för att den är en släktklenod som har inskrivet i sig några av min familjs viktiga milstolpar, inklusive mitt födelsedatum. Datumet den 7 februari representerar dock datumen enligt den julianska kalendern som då användes i Ryssland och ligger faktiskt 13 dagar efter den gregorianska kalendern som vi nu använder. Så mitt faktiska födelsedatum är den 20 februari. Platsen var i familjen Klassens hem i den mennonitiska byn Rudnerweide. Denna by var en del av Molotschna-kolonin av mennoniter, belägen längs en flod med samma namn i den ryska provinsen Taurida. Denna blomstrande koloni låg i södra Ukraina strax norr om Azovska sjön.

Den mennonitiska kolonin känd som Molotschna bestod av en homogen grupp tysktalande människor, till antalet omkring 22 000 (år 1910), bosatta i cirka 60 byar och småorter, även om några få kunde anses ha status som köping eller till och med stad. Jag kommer att ha mer att säga om Molotschna-kolonin senare.

Egentligen talade vi två språk, lågtyska (Plattdeutsch eller Plautdietsch) och högtyska. Vi talade en vardaglig Plautdietsch i vårt vanliga, dagliga samtal, ett språk som jag nu ser tillbaka på som ganska färgstarkt och unikt uttrycksfullt. Men i kyrkan och i skolan var högtyska, det språk som traditionellt användes i Tyskland, standard. Alla böcker, korrespondens, predikningar i kyrkan, psalmer osv. var på högtyska. Ingen ordbok eller grammatik sammanställdes någonsin för den populärt använda Plautdietsch. Det var ett arrangemang vi då tog för givet, men när jag ser tillbaka på det nu efter alla dessa år finner jag detta tvåspråkiga arrangemang som ett ganska märkligt och överflödigt fenomen, och undrar vilket syfte, om något, det tjänade.

Mina förfäder (som mennoniter) härstammade antingen från Holland och/eller Danzig-området i Preussen. För cirka 450 år sedan, år 1536, medan den protestantiska revolutionen var i full gång, bröt sig en katolsk präst vid namn Menno Simons ut och bildade en egen protestantisk sekt. Hans följeslagare kallades mennoniter. Med den oro och förföljelse som då var utbredd, skingrades mennoniterna till många länder, såsom Schweiz, Frankrike, Preussen och flera andra. Mennoniterna har skingrats och emigrerat ända sedan dess. Faktum är att jag antar att jag själv är en emigrerad emigrant, flera gånger om.

När vi studerar historiska rörelser, vare sig de är religiösa, politiska, kulturella eller vad som helst, finner vi att sådana rörelser sällan uppstår ur ett vakuum. Tvärtom finner vi vanligtvis att varje rörelse har sina rötter i någon liknande tidigare rörelse. Den grenar sedan ut sig från sin moderrörelse, inte olikt ett upproriskt barn från sin tidigare familj.

Och så är det med den mennonitiska religionen. Om vi spårar dess ursprung finner vi att den är en avläggare av anabaptisterna, som i sin tur växte fram ur den protestantiska reformationens tumult under det turbulenta sextonde århundradet. Protestantismen är, som vi alla vet, en kristen religion som bröt sig loss från den katolska kyrkan som då hade existerat i cirka femton århundraden. Utan den katolska kyrkan skulle det utan tvekan inte ha funnits någon kristendom.

med dess nuvarande överflöd av tusentals sekter och kulter. (Som en förbifartsobservation har jag funnit att definitionen av en "kult" är en fråga om partisk uppfattning — en mans religion är en annan mans kult — och vice versa.) Om vi följer ursprung och grenar längre tillbaka i historien, finner vi att katolicismen och kristendomen har sina rötter i ännu tidigare judendom, judarnas oförsonliga religion. Tre fjärdedelar av den kristna bibeln, Gamla testamentet, är i själva verket en sammanställning av fabricerad judisk historia och folklore. Går vi ännu längre tillbaka, finner vi att judarna piratkopierade praktiskt taget varje koncept i sin religion, idén om själen, evigt liv, det härefter, dop, omskärelse och ett dussin andra idéer från de forntida egyptierna. (Se sida 200, "Building a Whiter and Brighter World".) Vi skulle kunna utforska ursprunget till egyptiernas religiösa idéer ytterligare, men jag tror att vi har gått tillräckligt långt tillbaka för att klargöra en poäng.

Anabaptisterna

Jag tror att det vid denna punkt anstår oss att titta närmare på mennonitrörelsens början genom att först granska den anabaptistiska rörelsen, och därefter Menno Simons liv, vars verksamhet frambringades av anabaptisterna, och av vilken den mennonitiska religionen är en avknoppning.

Vi är alla ganska bekanta med turbulensen under de protestantiska reformationerna och dess drivkrafter och förgrundsgestalter såsom Martin Luther, Jean Calvin, Huldrych Zwingli och flera andra nitiska reformatorer som blev uppretade och ansåg att den katolska kyrkan antingen behövde skärpa sig eller omformas. Detta gjorde de med en iver och besatthet som alltid gränsade till fanatism och ibland långt överskred den. Lite är dock allmänt känt om anabaptisterna som också spelade en stor roll i reformationen och var föregångarna till mennoniterna.

Anabaptister var ett namn som gavs till de människor som bröt sig loss från de dominerande typer av protestantism jag hänvisade till i föregående stycke, och istället föredrog en frivillig religiös sammanslutning med ett kraftfullt upprätthållande av Nya testamentets förordningar. Ordet anabaptist användes också löst som en nedsättande term mot alla religiösa radikaler under 1500- och 1600-talen och kom således i allmänt bruk även eftersom termen användes av de flesta stora parter i reformationen, katolikerna, lutheranerna och reformerta polemiker. Ordet anabaptist betyder döpt igen, eller omdöpt, eller dubbeldöpt. Det holländska ordet för

Anabaptister var Doopsgezinde, och på tyska kallades de Taufer, eller Taufgesinnte, eller Wiedertaufer, eller, med andra ord, Dubbeldoppare.

Det är kanske mer konstruktivt att tala om de olika grenarna av den anabaptistiska rörelsen: de schweiziska bröderna, de sydtyska bröderna, mährerna, hutteriterna och de holländska mennoniterna, där de sistnämnda är mina förfäder och av särskilt intresse i denna avhandling.

Egentlig anabaptism började i Zürich 1524 (fem år efter att Martin Luther spikade upp sina 95 teser på kyrkporten) när en liten grupp ledd av Conrad Grebel bröt sig loss från Huldreich Zwinglis ledarskap och samlade församlingar som praktiserade apostoliskt icke-motstånd i enlighet med Matt. 5:39 i Nya testamentet. De insisterade vidare på gemenskap (Apg. 4:32); styre genom äldste (Apg. 14:23) och bannlysning (Matt. 18:15-17). Otåliga med reformatorernas plan att vinna de schweiziska kantonerna till protestantismen genom långsamma, statsmannalika beslut i stadsfullmäktige, föreslog de att bilda frikyrkor av dem som hörde, trodde och döptes (Matt. 28:18). Trots att de förföljdes grymt av myndigheterna i både staten och kyrkan (både den katolska och den protestantiska), fick dessa schweiziska bröder, som de kallades, ett varmt mottagande bland det vanliga folket i de tyskspråkiga länderna. En betydande anhängarskara utvecklades i Mähren i Sydtyskland, och en parallell rörelse ledd av Menno Simons (1496-1561) växte fram under 1540- och 1550-talen i Holland. Det är från denna grupp som mennoniterna i Amerika, i Kanada och de som flyttade till Ryssland härstammar. Jag kommer att ha mer att säga om de ryska mennoniterna.

Från den anabaptistiska rörelsen härstammar också en sekt grundad av Jacob Hutter i Mähren 1533, som bildade religiösa kolonier med gemensamt ägande av egendom, inte helt olikt kommunisterna, men där upphör likheten. De har sedan dess bosatt sig i många kolonier i Dakota-staterna, och i Manitoba och Alberta i Kanada, liksom i Paraguay. De bevarar fortfarande den fornkristna kommunismen baserad på den urkristna kyrkans praxis som beskrivs i Apostlagärningarna. Även om båda härstammade från den anabaptistiska rörelsen, är hutteriterna långt ifrån de mennonitiska grupper som var mina förfäder. De sistnämnda trodde starkt på privat egendom såväl som på rasmässigt samarbete.

Från de tidiga arkiv som har grävts fram i växande mängder sedan 1879 verkar det som om den främsta...

strid som anabaptisterna hade med de etablerade protestantiska reformatorerna gällde föreningen mellan kyrka och stat. Anabaptisterna tog den tidiga kyrkan som sin förebild. De förkastade barndopet och hävdade att det var meningslöst, och att en vuxen inte hade inträtt i den "sanna" kyrkan förrän han hade avlagt en trosbekännelse och blivit döpt. De lärde att ett "fall" för kyrkan inträffade under Konstantin när den världsliga regeringen tog över Jesus Kristus religiösa eller andliga rörelse. Istället predikade de en återgång till det primitiva kyrkolivet.

Menno Simons (1496-1561)

Menno Simons var inte grundaren av anabaptisterna i Nederländerna, men han blev dess mest framstående ledare efter att rörelsen hade existerat i ett antal år. Han är betydelsefull eftersom han tog ansvar för ledarskapet vid en tid och i ett område där rörelsen vacklade och troligen skulle ha dukat under för mer revolutionära teorier. Särskilt starka var de kiliastiska fanatiker som predikade att Kristi återkomst var nära förestående och att tusenårsriket var för handen. En annan radikal grupp var münsteriterna, som predikade öppet uppror och anslöt sig till bondeupproret i öppen krigföring mot myndigheterna.

Menno Simons föddes 1496 i den lilla byn Witmarsum, i den nederländska provinsen Friesland. Han prästvigdes inom den katolska kyrkan vid den ganska sena åldern av 28 år, och fick sin utbildning i ett kloster i Friesland eller en angränsande provins. Enligt hans egna redogörelser tog han till en början inte sina prästerliga plikter på alltför stort allvar och förenade sig med sina prästkollegor i att "spela kort, dricka...". Men efter det första året blev han plötsligt rädd, och han började tvivla när han förvaltade mässan om brödet och vinet faktiskt förvandlades till Kristi kött och blod. Till en början betraktade han dessa tankar som Satans viskningar. Men hans tvivel kvarstod och han började tvivla på många andra av den katolska kyrkans läror. Han kom mer och mer under inflytande av sakramentisterna, som förnekade idén om transsubstantiation, det vill säga Kristi närvaro vid nattvarden.

Efter två år av plåga och tvivel vände han sig slutligen till bibeln i sitt sökande efter ett svar. "Jag kom inte särskilt långt innan jag såg att vi hade blivit bedragna", sade han senare. Han fann ytterligare hjälp genom att läsa skrifter av

Martin Luther, som lärde att det inte var kyrkan utan Skriften som måste vara den främsta källan och den enda auktoriteten för hans tro och predikan. Han förkastade den katolska kyrkans auktoritet och blev en "evangelisk predikant", men hans teologi var fortfarande i hög grad i ett formande skede, då den kastades fram och tillbaka och påverkades av ett antal andra "reformatorer".

En vändpunkt i Mennos liv kom när münsteriterna (som förespråkade väpnat uppror) besegrades vid sitt "Nya Jerusalem" i Münster, Westfalen, och den rörelsen fick ett tragiskt slut. Denna brutala händelse är av viss betydelse i hela reformationsrörelsen, då den skapade ett antal martyrer, och det anstår oss att göra en kort utvikning här.

Münster i Westfalen hade intagits med våld av anabaptisterna den 9 februari 1534. Kort därefter blev Bernhard Knipperdolling dess borgmästare. Anabaptister över hela Tyskland, Schweiz och Holland hade varit hårt pressade för att hålla sig vid liv, eftersom förföljelsen mot dem (och andra religiösa sekter) var svår och utbredd. När münsteriterna fick kontroll över just denna stad blev den en samlingspunkt och tillflyktsort för många andra ansatta anabaptister över hela Europa. Under tiden samlade den (katolske) biskopen Franz av Waldeck, som var härskare över detta territorium, en mäktig armé och belägrade staden i syfte att utrota dessa kättare. Efter ungefär ett år av skärmytslingar bröt han slutligen igenom stadsmurarna den 25 juni 1535. Den massaker och grymhet som följde var typisk för den intensiva hat och religiösa iver som rådde på den tiden – och vi måste komma ihåg att det var kristna på båda sidor. Större delen av stadens manliga befolkning avrättades. Ledarna sattes i järnburar, visades upp i olika städer i Europa, tortyrades och avrättades sedan, inklusive den tidigare borgmästaren Knipperdolling.

Som vi ska se senare är det som de kristna gjorde mot varandra under reformationen inte helt olikt den grymhet och terrorism som våra mennonitiska fränder utsattes för av bolsjevikerna i Ryssland nästan fyra århundraden senare.

Den tragiska Münster-katastrofen gjorde ett djupt och traumatiskt intryck på Menno, då han begrundade att alla dessa människor, för vilka han hade predikat för många, hade varit villiga att ge sina liv för att hålla fast vid sin nyfunna tro. Även om han inte höll med om många av deras principer, stärkte det likväl hans beslutsamhet att lämna den katolska kyrkan och viga resten av sitt liv åt att predika ordet så som han såg det, oavsett kostnad eller

risken. Hans egna övertygelser var fortfarande inte helt tydliga, inte helt klarlagda.

Han ägnade hela sin tid åt att predika och reste runt i landet. Han skrev också traktater och böcker då och då, och under tiden han gjorde det började hans egen teologi ta en mer definitiv form.

Under de följande 18 åren, från 1536 till 1554, flyttade han runt i landet, predikade, skrev och vann anhängare. Under denna tid tog han sig också en hustru, men varken datumet för bröllopet eller hans vistelseort har registrerats särskilt tydligt. Det är inte heller känt när eller var hans eget dop ägde rum. Han blev en underjordisk evangelist som predikade och skrev i avskildhet, och döpte konvertiter närhelst och varhelst han kunde. Några av hans bevarade traktater är "Den nya födelsen"; "Jan van Leydens hädelse" (den sistnämnde var en anabaptistledare); "Den andliga uppståndelsen", och flera andra. Han reste mycket nattetid och befann sig i ständig livsfara och risk för förföljelse. År 1542 erbjöds hundra gyllen av myndigheterna i Leeuwarden för hans gripande. Mirakulöst nog lyckades han överleva, trots att många av hans vänner avrättades, vissa enbart för att ha gett honom husrum över natten eller för att ha distribuerat hans litteratur.

År 1554 fann han ett visst mått av skydd och beskydd hos Bartholomeus von Ahlefeldt, på ett av dennes gods kallat Wuestenfeld (Ökenfältet). Här, nära staden Oldesloe i provinsen Holstein, började hans boktryckare trycka några av Mennos böcker. Menno tog också tillfället i akt att revidera några av sina tidigare utgåvor och skriva flera nya böcker.

Men trots detta fortsatte kontroverser och oro. Frågan om kyrkotukt blev aldrig löst under hans livstid. Eftersom mennoniterna var förpliktigade till ickevåld, ickemotstånd och bekände sig till en fri samvetsutövning, hur håller man då kyrkan och dess medlemmar som en sammanhållen organisation med en stabil trosbekännelse och identitet? Det är en fråga som också har plågat många andra organisationer som har försökt bibehålla sin grundläggande karaktär och originalitet. Det var en fråga som inte blev löst på åtminstone ytterligare ett sekel. Det enda medel mennoniterna använde (och fortfarande gör) för att upprätthålla disciplin är bannlysning och utfrysning. År 1557 möttes en stor konferens av anabaptister i Strasbourg för att försöka lösa denna fråga, men det var förgäves. Dess misslyckande bedrövade Menno ända till slutet av hans liv.

Även om hans verksamhet kanske inte verkar imponerande jämfört med många andra predikanter och evangelister som

må ha paraderat genom historiens sidor, men icke desto mindre har konsekvenserna av den rörelse han grundade vuxit lavinartat till en betydande serie historiska händelser, vars förgreningar ger eko än idag. Tyvärr, även om de flesta av hans skrifter har överlevt, har mycket av hans liv inte dokumenterats historiskt, särskilt hans vandringar under predikoåren 1536 till 1554. Trots att ett antal bilder av honom avbildas tillsammans med hans skrifter, gjordes inga autentiska porträtt eller målningar av honom under hans livstid, åtminstone inga som överlevde, så alla avbildningar av honom är enbart postmortala konstnärers föreställningar, inte helt olikt de försök att avbilda Kristus som gjordes flera hundra år efter den förmodade händelsen.

Under de sista åren av sitt liv var han handikappad, vilket ytterligare ökade hans lidande. Hans hustru hade gått bort några år före honom när han dog i Wuestenfelde den 31 januari 1561.

Men hans rörelse fortsatte och hans anhängare spred sig över hela världen. Det är inte mitt syfte här att följa den fortsatta historien om den världsomspännande rörelse som Menno grundade, utan snarare att kortfattat belysa händelseförloppet för mina förfäder, mennoniterna i Ryssland, blomstringen av deras kultur och deras välstånd, följt av dess olycksaliga undergång när den slukades av den kommunistiska revolutionen 1917.

* * * * *

Mina egna förfäder flyttade efter flera generationer i Holland som en grupp till Ostpreussen, specifikt till Danzig-området, och grundade flera sammanhållna och framgångsrika bosättningar. De var mycket flitiga jordbrukare. Men att vara produktiva bönder var inte deras enda bedrift. De bildade också stora familjer och förökade sig, och tog över mer och mer mark i takt med att antalet familjer växte. Även om dessa holländska mennoniter på några generationer blev helt förtyskade, fanns det likväl en egenhet som var helt okarakteristisk för de militäriskt sinnade preussarna. Inneboende i den mennonitiska religionen var engagemanget för icke-våld, för passivitet, kort sagt, för pacifism. De ansåg det syndigt att bära vapen och vägrade att inställa sig till militärtjänst. Efter en tid började de traditionellt militäriskt sinnade preussarna och deras regering att lägga märke till båda dessa faktorer — de

ökningen av antalet mennoniter, och deras vägran att utföra militärtjänst. Friktion började uppstå.

Marken längs floden Wisła i Preussen hade blivit knapp och mennonitfamiljerna var stora och växande. År 1787 utfärdade Fredrik Vilhelm II av Preussen en kabinettsorder som förbjöd mennoniterna att utöka sina markinnehav. "Mennonitediktet" från 1789 följde med ytterligare restriktioner. Fredrik Vilhelm III ökade restriktionerna ytterligare genom en kompletterande deklaration år 1801. Det blev uppenbart att alla dessa restriktioner var mer inriktade på mennoniternas princip om icke-våld än på deras ökande expansion. Mennoniter som övergav den principen var fria att köpa all mark de önskade.

Detta innebar ett avgörande problem för mennoniterna, inte obekant för det som deras förfäder hade ställts inför i Holland några generationer tidigare, och ett som deras religiösa trosfränder skulle komma att möta gång på gång i många andra länder. Vad skulle man göra? Lösningen, beslutade de, var att emigrera, en lösning som har tvingats på dem många gånger igen under deras långa turbulenta historia, och i många andra delar av världen.

Just denna grupp i Preussen valde att utnyttja en extremt gynnsam situation som erbjöd sig i Ryssland. Tiden var 1780-talet. Katarina II (den stora) av Ryssland sökte efter flitigt jordbruksfolk för att bosätta sig i några av de vidsträckta områdena i Ukraina som nyligen hade förvärvats genom erövring i ett krig mot Turkiet. För att befästa sina vinster ville hon att detta område skulle befolkas med goda, robusta bönder så snabbt som möjligt. Mennoniterna hade ett rykte om sig att vara hårt arbetande, flitiga och exceptionellt framgångsrika bönder.

Efter viss rekognosering och förhandlingar träffades en överenskommelse. Mennoniterna kunde få inte bara ett stort sammanhängande markområde, utan de skulle för evigt vara befriade från militärtjänst. Dessutom skulle de vara relativt fria att upprätta sitt eget lokala styre utan alltför mycket inblandning från den ryska regeringen.

År 1789 flyttade den första gruppen på 228 preussiska mennonitfamiljer till det som kallades bosättningen Chortitza. Den var belägen vid floden Dnepr i södra Ukraina mellan städerna Jekaterinoslav och Aleksandrovsk. (Sedan den kommunistiska revolutionen har båda dessa städer bytt namn till Dnepropetrovsk respektive Zaporozje.) År 1797 följde ett andra tåg med 118 familjer, vilka alla snart expanderade till omkring 400

familjer, och de blev grunden för Chortitza-bosättningen. År 1819 bestod bosättningen av 560 familjer med 2888 själar, och år 1910 av cirka 2000 familjer med cirka 12 000 medlemmar. Som jag sa var mennoniterna inte bara duktiga bönder, utan de var också produktiva i att utöka sitt eget släkte. Deras antal ökade med en betydande takt på cirka 5 % årligen.

Molotschna-kolonin

Trots rapporterna om de svårigheter som Chortitza-nybyggarna upplevde, var det ändå en enastående framgång. Detta uppmuntrade snabbt en stor andra grupp att följa efter, och en ny rörelse till Ukrainas stäpper började 1803. Denna grupp skulle komma att bli Molotschna-kolonin, det område som mina förfäder bosatte sig i, och där jag flera generationer senare föddes i byn Rudnerweide. Molotschna-kolonin skulle komma att bli inte bara den största mennonitiska kolonin i Ryssland, utan också dess mest välmående.

På många sätt, i ren logistik och antal, var dessa migrationer i alla avseenden jämförbara med mormonernas vandring (Mormon Trek) till Utah ledd av Brigham Young. Mennoniterna föregick mormonernas flytt med cirka 50 respektive 60 år, men även de flyttade in i vidsträckta och ociviliserade territorier, precis som mormonerna gjorde.

Den motiverande kraften som drev mennoniterna var beslutsamheten att hålla fast vid sin specifika religiösa övertygelse, där principen om icke-våld (*wehrlosigkeit*) var av stor betydelse. År 1809 hade tsar Paul I gett mennoniterna det speciella "Privilegium", eller en uppsättning privilegier, där frihet från militärtjänst var en av de viktigaste. Den första Molotschna-gruppen anlände till Chortitza hösten 1803. Andra grupper följde, vilket gav totalt 365 familjer under åren 1803–1806. Dessa immigranter var i genomsnitt mycket mer välmående än de som först hade begett sig till Chortitza.

Olika problem hindrade dock rörelsens tillväxt under flera år. Preussiska myndigheter insisterade på att behålla 10 % av egendomen från dem som lämnade landet. Under en tid vägrades pass. Napoleonkrigen, som pågick vid den tiden, stoppade invandringen tillfälligt. Icke desto mindre migrerade totalt 254 fler familjer till Molotschna under 1819–20, följt sporadiskt av ytterligare grupper. Vid 1835 upphörde migrationen till Molotschna

ett slut, med totalt 1200 familjer bosatta där och en uppskattad befolkning på 6000. När mennoniterna väl hade etablerat sig i sin nya koloni på Ukrainas stäpper, spillde de ingen tid på att organisera sig. De hade 120 000 dessiatiner (324 000 tunnland) god, bördig mark belägen öster om floden Molotschna längs dess bifloder Tokmak, Begemthsokrah, Kurushan och Yushanlee. De var belägna cirka 16 mil sydost om den tidigare bosättningen Chortitza. I väster bodde icke-mennonitiska tyska nybyggare, i norr och öster ukrainare, och i söder nomadstammar som turkar och tatarer.

De organiserade markinnehaven i gårdar på 175 tunnland per familj. Dessa fick inte styckas upp eller delas upp i mindre gårdar, en klok och framsynt restriktion. Familjerna bodde inte nödvändigtvis på sin huvudsakliga mark, utan bodde intill varandra i småbyar och byar, där var och en hade ett eller två tunnland runt sin bostad. Huset och ladugården låg vanligtvis intill varandra i en stor byggnad. Intill sin bostad i byn hade varje familj en rejäl fruktträdgård och ett trädgårdsland, men själva huvudgården kunde ligga en knapp kilometer eller ett par kilometer bort.

Snart hade Molotschna-kolonin organiserat sina ägor, och totalt 60 byar hade byggts, varav Rudnerweide (grundat 1820), där jag föddes, var en. Här är en kort sammanfattning av deras framsteg.

Under det första året, 1804, etablerades tio byar. Under nästa år grundades ytterligare åtta byar. Fram till 1821 hade ytterligare sexton byar och småbyar vuxit fram. Fram till 1863 hade de återstående 26 byarna byggts och all tillgänglig mark hade tagits i anspråk och utnyttjats. Den nyvunna friheten och överflödet av bördig mark framkallade en glans av välstånd och en obegränsad optimism inför framtiden. Genom att de kommit från utmärkt släkt i Preussen, frambringade en sådan kombination av omständigheter också några enastående personligheter och ledare. Jag har ett stort mennonitiskt uppslagsverk i fyra volymer med totalt cirka 3800 sidor. I det krönikas hundratals enastående personligheter och ledare som gynnat den mennonitiska saken i många delar av världen, inklusive många som en gång bodde i Molotschna-kolonin. Även om jag inte kan gå in på detaljer om dem, finns det en tidig ledare som jag anser förtjänar ett särskilt omnämnande på grund av hans mångfaldiga bidrag till kolonin. Hans namn var Johann Cornies.

Johann Cornies (1789-1848)

Även om dessa pionjärnybyggare redan hade visat sig vara erfarna och flitiga jordbrukare i Preussen, främjades deras framsteg avsevärt av en viss Johann Cornies och den jordbruksförening som han ledde. De många konstruktiva förbättringar han bidrog med till kolonin och även till landet Ryssland var omfattande och långtgående, och deras inflytande sträckte sig långt bortom hans egen livstid.

Inom jordbruksområdet inkluderade de sådana områden som förbättring av raserna för nötkreatur, hästar och får; experimenterande med och urval av bättre utsäde; växtföljd och många andra framsteg inom jordbruket som var helt nya för den tiden. Han var särskilt energisk i att främja plantering av träd och fruktträdgårdar runt varje bondgård och hemman på de tidigare trädlösa stäpperna. Men hans energi var inte begränsad till förbättring av agronomin. Han var också extremt aktiv inom utbildningsområdet och strukturering av modellkolonier, aktiviteter som sträckte sig till andra folk långt utanför mennonitbosättningarnas gränser, som vi ska se.

Johann Cornies föddes den 20 juni 1789 i Baerwalde, nära Danzig, i staten Preussen. Han emigrerade med sina föräldrar 1804 till den nystartade mennonitkolonin Chortitza, men efter en tvåårig vistelse anslöt sig familjen till den nya kolonin vid Molotschnas stränder, där de, liksom många andra, tog över ett hemman på 175 tunnland. De bosatte sig i den nyligen grundade byn Ohrloff. Här blev fadern Cornies byns "läkare" och använde medicinska örter som fanns på stäppen, och utförde den heling han kunde fram till sin död 1814.

Johann var den äldste av fyra söner. Han arbetade först ett år som arbetare hos en mjölnare i Ohrloff. Under de följande tre åren marknadsförde han jordbruksprodukter från de omkringliggande bosättningarna till de närliggande ryska städerna. År 1811, vid 22 års ålder, gifte han sig med Agnes Klassen, och året därpå köpte han ett eget hemman i Ohrloff. Som en man med fantasi och vision insåg han snart de gynnsamma möjligheter som de bördiga stäpperna erbjöd för expansion och utveckling av jordbruksindustrin.

Han började med att föda upp får. Han arrenderade närliggande obrukad statlig mark för bete. Vid 1830 expanderade Cornies genom att arrendera ytterligare 9000 tunnland statlig mark längs floden Yushanlee, där han fram till dess hade drivit sin lilla fårfarm. Sex år senare

Tsar Nikolaus I gav honom 1350 tunnland av denna mark som en belöning för hans enastående insatser inom jordbruket. Här började han också föda upp boskap, och började snart odla 729 tunnland av denna mark. Han använde 16 tunnland för att anlägga en stor plantskola som skulle förse Molotschna-kolonin med trädplantor. Han började också plantera en skog på de tidigare trädlösa stäpperna, som på några få år omfattade 68 000 träd.

Sexton år tidigare, redan 1816 vid 27 års ålder, gjorde Cornies sina första framgångsrika försök med hästavel, och vid ungefär samma tid började han importera tjurar för att förbättra sin boskap. Avkomman från sådant förbättrat bestånd främjade han och gjorde tillgänglig för de andra kolonisterna. Vi måste komma ihåg att idén om att föda upp boskap selektivt för att förbättra beståndet var relativt ny vid denna tid och inte särskilt utbredd. I Amerika på 1820-talet hade ranchägarna knappt ens börjat samla in de vilda resterna av de spanska långhornskorna, och förblev övervägande kvar vid denna magra och oproduktiva art under de kommande åttio åren eller mer.

År 1847 bestod Cornies egen boskap av 500 hästar, 8000 får och 200 huvuden av holländsk boskap.

Två år efter sin etablering vid Yushanlee köpte Cornies Tashchenak, en egendom på 9450 tunnland nära Melitopol, och tio år senare egendomen Verigin, så att han snart odlade 25 000 tunnland. (Detta var utanför Molotschna-kolonin och gränsade inte till den.) Hans eget tegelbruk producerade teglet till de många byggnader han uppförde, och han expanderade även till kommersiell kakeltillverkning. Båda var lönsamma.

Den ryska regeringen lade snart märke till framgången med Cornies storskaliga verksamhet. Redan 1817 utsågs den 28-årige Cornies till livstidsordförande för Sällskapet för effektivt främjande av skogsplantering, trädgårdsodling, silkesindustri och vinodling, senare kallat Jordbruksföreningen som jag nämnde tidigare.

Cornies var outtröttlig i sina ansträngningar, inte bara för att finna de jordbruksmetoder som var bäst lämpade för trakten, utan också för att öppna upp nya industriella möjligheter för nybyggarna. Under en lång tid experimenterade han med att bygga upp en silkesindustri och plantera mullbärsträd som silkesmaskarna livnär sig på. Han byggde till och med en skola i Ohrloff för att undervisa flickor i konsten att haspla silke. Men silkesmaskpesten i Ohrloff i kombination med hård utländsk konkurrens omintetgjorde framgången. Hans satsning på tobaksindustrin led ett liknande öde.

Men Cornies lät sig inte avskräckas och de flesta av hans företag var mycket framgångsrika, och alla dessa fördelar kom Molotschna-kolonisterna till del. Han dämde upp vattendrag och bevattnade ängar, vilket avsevärt förbättrade både betesmarkerna och höskörden. Han var särskilt nitisk när det gällde att plantera skog, då han förstod värdet och betydelsen av träd på de tidigare trädlösa stäpperna. År 1845 hade över en halv miljon frukt- och skogsträd planterats enbart i Molotschna, vartill 300 000 mullbärsträd lades. Sex år senare fanns det över fem miljoner träd i de 47 byarna. Cornies instruerade även nybyggarna i odling av grönsaker och blommor. Genom sin framsynthet och sitt handlingskraftiga ledarskap förvandlade han sannerligen Molotschna-kolonin till Rysslands trädgård.

Men hans inflytande var inte begränsat till enbart mennoniterna. År 1839 visade den ryska regeringen ett exceptionellt förtroende för Cornies enastående ledarskap och pedagogiska förmåga, och de anförtrodde honom ett antal unga ryssar för undervisning i praktiskt jordbruk. Lite senare grundade dessa utbildade ryssar speciella mönsterbyar. Många ryska och ukrainska bönder skickades till mennoniternas bosättningar för att lära sig att odla potatis, en gröda som inte hade odlats i området förrän Cornies främjade den.

Hans undervisning och ledarskap, med den ryska regeringens välsignelse, sträckte sig snart ännu längre bort. Cornies gav stöd till duchoborerna och molokanerna, och han fick ansvaret för att placera ut mennonitiska mönsterbönder i de nyligen etablerade judiska bosättningarna i provinsen Cherson. Han var också instrumentell i att bosätta de nomadiska nogajerna i en koloni med 17 000 medlemmar år 1835. Dessa emigrerade dock senare till Turkiet.

Cornies uträttade mycket genom sin outtröttliga energi och ibland hänsynslösa beslutsamhet, men det var inte utan betydande motstånd från vissa håll bland hans egna mennonitiska trosfränder. Detta gällde särskilt från några av de mer fanatiska religiösa ledarna, av vilka det fanns ett ansenligt antal. Detta motstånd var mest uppenbart inom utbildningsområdet, som Cornies hyste ett särskilt intresse för och som han insisterade var i stort behov av reformer. Fram till 1843 kontrollerades de mennonitiska skolorna i Ryssland av kyrkan. Bondlärare undervisade barnen och det fanns inga utbildade lärare som sådana. De enda utbildningskällorna var ABC-boken, Bibeln, katekesen och psalmboken.

Redan 1818 grundade Cornies Sällskapet för kristen fostran, som byggde sin första sekundärskola i

Ohrloff år 1820. Han byggde också ett bibliotek och skapade en läsecirkel. På hans inrådan placerades alla mennonitiska skolor år 1843 under det sällskap som Cornies hade bildat 1818, och han delade in Molotschna-bosättningen i sex skoldistrikt. Han var särskilt mån om läroplanen och innehållet i barnens utbildning, och i detta syfte fastställde han en uppsättning regler. Hans bidrag i detta avseende var en läroplan han tog fram kallad "Allmänna regler rörande undervisning och behandling av skolbarn", vilka avslöjar hans vision och förståelse för vad som krävdes för att avsevärt förbättra utbildningen och systemet som helhet. Trots att han var ordförande för Sällskapet för kristen utbildning i endast fem år, från 1843 fram till sin tidiga död 1848, frambringade hans långsiktiga arbete verkliga reformer inom den mennonitiska utbildningen som varade ända tills kolonin smulades sönder under den kommunistiska anstormningen under och efter första världskriget. Faktum är att hans inflytande och framsynthet gjorde mennoniterna till den mest läskunniga och bäst utbildade gruppen människor i Ryssland. Ett år före hans död placerade departementet för kronogods även Chortitza-skolorna under hans ledning.

Cornies inflytande och aktiviteter spred sig långt utanför de mennonitiska koloniernas gränser. Detta visades av den aktning han åtnjöt hos de sydryska myndigheterna och hos regeringen i St. Petersburg (nu Leningrad). Dessa tjänstemän visade sin uppskattning för hans mångfaldiga bidrag genom olika utmärkelser som tilldelades honom. Tsar Alexander I och även kronprinsen besökte honom 1825. År 1837 togs han emot av tsar Nicholas I i Simferopol. Han tackade nej till flera andra utmärkelser och medaljer som erbjöds honom, och accepterade endast en enkel minnesmedalj i guld.

Cornies dog vid den relativt tidiga åldern av 59 år. Trots sin breda kunskap om jordbruk och människor är det tveksamt om han var medveten om de grundläggande principer som föreskrivs i *Salubrious Living*. Knappast någon på den tiden var det. Hade han varit medveten om de få enkla regler vi förkroppsligar i våra 14 grundpunkter, är det mycket troligt att han skulle ha kunnat förlänga sitt energiska och kreativa liv med kanske ytterligare 20 eller 30 år, under vilken tid han kunde, och utan tvekan skulle ha, bidragit med ännu mer till de omfattande och produktiva insatser han redan hade gjort för sitt folk och samhälle.

När han dog den 13 mars 1848 närvarade en enorm folkmassa vid hans begravning. Bland dem fanns, förutom de mennoniter han tjänat så väl, även ett betydande antal ukrainare, ryssar, nogajer, molokaner och tatarer.

Sådant var inflytandet från en enskild invandrarpojke från Danzig. Trots alla hedersbetygelser som östes över honom, och trots att han blev en mycket förmögen man, förblev hans livsstil och läggning i grunden den hos en hårt arbetande mennonitisk bonde, vars främsta önskan var att alltid sträva framåt, att uppnå framsteg och förbättring för sitt samhälle och världen omkring honom.

Vid 1850 utvecklades Molotschna-kolonin på ett strålande sätt. Faktum var att den gynnsamma jorden och de klimatiska förhållandena, understödda av det framsynta ledarskapet hos män som Cornies och andra som följde, tillsammans med flitigheten hos majoriteten av dess bönder, samverkade till att göra Molotschna-kolonin till en mönsteranläggning inte bara i Ukraina, utan, som det erkändes, i hela Ryssland. Katarina den stora hade gjort ett klokt val när hon bjöd in mennoniterna att komma som potentiella nybyggare.

Efter 1850 trädde flera förändringar i kraft som ytterligare stärkte kolonins välstånd, men som också innebar nya problem för dess snabbt växande befolkning.

Med införandet av hårt höstvete och förbättringen av tidigare ganska primitiva jordbruksmaskiner, uppstod ett mer intensivt jordbruk. Höstvete blev den främsta grödan, och som ett resultat expanderade kvarnindustrin avsevärt. Fabriker för jordbruksmaskiner byggdes. Dessutom började många andra affärsgrenar blomstra så att handel och tillverkning blev betydande komplement till ett tidigare rent jordbrukssamhälle. Dessutom, eftersom detta samhälle inte bara producerade välstånd utan också stora familjer, blev en jordlös klass ett växande problem. Gårdarna på 175 tunnland fick inte styckas upp, en framsynt bestämmelse som förblev i kraft. Slutligen, år 1866, övertalade den jordlösa befolkningen den ryska regeringen att fördela samhällets överskotts- och reservmark, som tidigare främst hade hyrts ut till välbärgade bönder. Detta gjorde regeringen, och varje tidigare jordlös familj fick därmed 16 dessiatiner (cirka 40 tunnland) mark, och i och med det rösträtt.

Detta löste endast delvis mark- och utrymmesproblemen för en snabbt växande befolkning av intelligenta och flitiga människor. De mennonitiska ledarna tog sig an att lösa detta problem, och då de även var energiska och resursstarka administratörer, löste de det effektivt. Ett koloniseringsprogram utvecklades genom vilket överskottsbefolkningen gavs möjlighet att etablera egna hem i nya

bosättningar som kallades dotterkolonier. Moderbosättningarnas förvaltning skapade fonder för inköp av ny mark och övervakade köpen, finansieringen och fördelningen av sådan mark. Till deras heder bör det noteras att Chortitza-kolonin redan hade etablerat dotterkolonier mycket tidigare, den första sådana kolonin var Bergenthal år 1836. Men i denna fråga kom Molotschna-kolonin, trots att den etablerades senare liksom dess dotterkolonier, att långt överträffa Chortitza-kolonin i båda företagen när den väl kommit igång.

Den första dotterkolonin etablerades 1862 på Krim (provinsen Taurida) och bestod av 25 byar på 108 000 tunnland mark. Detta följdes av ytterligare 12 bosättningar spridda över ett stort område i Ryssland, hela vägen från Turkestan till Kaukasus. Den sista av de 13 dotterkolonierna etablerades i Terek (Kaukasus) år 1901 på 76 950 tunnland mark och bestod av 15 byar.

Utöver dessa bosättningar köpte Molotschna-mennoniterna mindre och större gods i sina grannskap och i olika provinser, vilka var kända som Khutas. Vissa av dessa godsägare blev extremt förmögna. Andra företagsamma individer etablerade framgångsrika affärsverksamheter, såsom detalj- och partihandelsbutiker samt fabriker.

Förutom de 13 tidigare nämnda dotterkolonierna etablerade Molotschna-bosättare ett antal kolonier i Sibirien, med över 100 byar och en areal på över en miljon tunnland.

Medan mennonitkolonierna var en enastående framgång med nästan vilket mått som helst, och trots att de ursprungligen hade välkomnats och givits vissa försäkringar om delvis självstyre utan militära tjänsteplikter, började friktion uppstå mellan mennoniterna å ena sidan och den ryska regeringen och folket å den andra. Delvis skapades detta av mennoniternas anmärkningsvärda flit och välstånd, delvis på grund av avundsjuka och svartsjuka, och delvis genom skiften av regimer i statsledningen.

Vid 1870 var mennoniterna tvungna att acceptera statlig tjänstgöring i någon form. Om det inte var direkt militärtjänst, kunde detta bestå av några års värnplikt inom skogsvården eller något liknande åtagande. Detta ledde Molotschna-kolonin in i nya förhandlingar med regeringen, och även mot emigration till Amerika. Medan de flesta emigranter från Chortitza begav sig till Kanada, begav sig de flesta från Molotschna till USA. Av det totala antalet från alla kolonier begav sig åtminstone hälften av de

18 000 människor som emigrerade under denna period kom från kolonin Molotschna.

Vi för nu denna välmående, blomstrande Molotschna-koloni fram till första världskriget, den kommunistiska revolutionen 1917 och den katastrof som följde, en katastrof som de annars framsynta mennonitiska ledarna hade lämnat sina dyrbara kolonier helt oförberedda på.

Första världskriget och den kommunistiska revolutionen

Fientligheten mot mennoniterna började inte med den kommunistiska revolutionen. Hat mot allt tyskt hade flitigt byggts upp av den internationella judiska propagandamaskinen under de föregående 50 åren, och det fann bördig jord i Ryssland. Detta var ingalunda enbart riktat mot mennoniterna, utan i ännu högre grad mot de tyska kolonier som tillhörde olika religiösa samfund. Det fanns ett antal av dessa, lutherska, katolska osv., varav vissa var större än de mennonitiska kolonierna. Även de var relativt välmående och väckte avund och svartsjuka hos de mindre bemedlade ryssarna.

Den första öppna åtgärden mot de tysktalande kolonisterna var dekretet av den 3 november 1914 (första världskriget pågick) som förbjöd användningen av det tyska språket i press eller vid offentliga sammankomster med fler än tre personer, under hot om 3 000 rubel i böter och tre månaders fängelse. Beväpnade med detta drakoniska dekret transporterades tusentals etniska tyskar till Centralasien och Sibirien. Den andra officiella åtgärden inkluderade lagar om likvidation av egendom från den 2 februari och 13 december 1915, vilka skärptes ytterligare under de följande två åren.

Enligt likvidationslagarna skulle egendomarna säljas inom åtta månader från dekretets datum. Om egendomen inte såldes frivilligt gavs bankerna den första möjligheten att köpa, vilket de gjorde omgående, till cirka 10 % av deras faktiska värde. Medan de stora godsen drabbades först, blev snart alla egendomar tillhörande tysktalande ägare föremål för plundringsaktioner, inklusive mennoniternas.

För att undgå likvidation försökte de tysktalande schweiziska kolonisterna av luthersk tro bevisa sitt icke-tyska ursprung. Mennoniterna följde deras exempel och skickade en delegation till S:t Petersburg (dåvarande Rysslands huvudstad, namnet nu ändrat till Leningrad) i december,

1916, för att försöka dokumentera sitt holländska ursprung. Ansträngningen att förneka sin tyska bakgrund kom att kallas för mennoniternas *Hollanderei*. Samma argument anfördes återigen av de kanadensiska mennoniterna för att motsätta sig registreringskrav under andra världskriget, och återigen under den europeiska flyktingkrisen efter kriget.

De ryska mennoniternas faktiska identitet när det gäller holländskt eller tyskt ursprung har aldrig blivit helt klarlagd. Eftersom jag personligen ingår i denna kategori, säger jag inte kategoriskt om jag är av holländsk eller tysk härkomst, eller en blandning av båda. I vilket fall som helst är jag glad och stolt över att passa in i något av ovanstående, och misstänker att det sistnämnda är det mest troliga, men jag tänker inte ligga sömnlös över det. Faktum kvarstår i alla fall att de ryska mennoniterna hade hämtat sin kulturella och utbildningsmässiga näring uteslutande från tyska källor, talade tyska och under sin långa vistelse i Preussen utan tvekan hade absorberat mycket tyskt blod.

Samma judiska revolutionära element som hade underblåst hat mot allt tyskt hade under de senaste århundradena också fört ett ondskefullt och dödligt raskrig mot de ryska tsarerna. I själva verket hade detta uppror riktats inte bara mot regeringen, utan mot alla icke-judiska ryska folk, särskilt vitryssarna som hade fört civilisation och ordnat styre till Ryssland tusen år tidigare. Vid tiden för den kommunistiska revolutionen hyste Ryssland den största massan av judar i världen, officiellt numrerande cirka sex miljoner, men det faktiska antalet var utan tvekan mycket högre. Dessa var khazarjudarna, en mörkhyad turkisk stam som härstammade från det forntida khazarriket som låg mellan Svarta havet och Kaspiska havet. Denna stam konverterades till judendomen en masse av sin härskare på 700-talet. År 1083 erövrades de av den ryska ärkehertigen Jaraslov och införlivades i det ryska imperiet. Men de assimilerades aldrig och förblev ett häftigt fientligt och revolutionärt element, som slutligen frambringade Rysslands fall 1917. När de spred sig in i Polen och resten av Europa har de visat sig vara ett störande och upplösande virus i varje land som hade olyckan att bli deras ovilliga värd. Khazarjudar, som nu är spridda över hela världen, utgör 90 % av den totala judiska befolkningen.

Krigföring mellan Ryssland och de konspiratoriska judarna började på allvar under 1500-talet och fortsatte att trappas upp tills judarna slutligen störtade Romanov-dynastin 1917, och bakom fasaden av "kommunism",

påtvingade det ryska folket en järnhård diktatur. Men den kontrollerande järnnäve som ansvarade för kommunismen var helt och hållet judisk, och den förblir så än idag.

Medan den tsaristiska regeringen hade intagit en fientlig inställning till allt tyskt, var den relativt mild jämfört med den bestialiska grymhet som präglade den efterföljande kommunistregimen. Och i denna fråga var tyskarna och mennoniterna ingalunda de enda offren för det våldsamma angrepp som följde. När kommunisterna tog över i november 1917 sköt de först och främst tsaren och hela hans familj i någon sjaskig källare där de höll familjen fängslad. Därmed ändades Romanov-dynastin och med den det styrande inflytandet från de vitryssar som hade fört med sig kultur och styrt det slaviska Ryssland under de senaste tusen åren. Ett skräckvälde av blodsutgjutelse och masslakt på 30 miljoner vitryssar, ättlingar till de vikingar som hade byggt Ryssland, var nu i gång.

Med den tidigare tsaristiska regeringen i spillror spillde de bolsjevikiska (judisk-kommunistiska) ledarna ingen tid på att konsolidera sina styrkor och ta makten. Leon Trotskij, en jude, hade snart mönstrat en armé på fem miljoner revolutionärer. Trots att de var splittrade och saknade ledarskap, växte oppositionsstyrkor fram för att försöka kuva bolsjevikerna. Rester av de tsaristiska arméerna, de gamla styrande klasserna, den ortodoxa kyrkan, de stora fastighetsägarna, alla försökte organisera ett motstånd som i bästa fall var fragmentariskt, i det som kallades "Vita armén". De var dåligt organiserade och förenades endast i sitt motstånd mot bolsjevikerna, som hade fördelen av att vara mer grymma och beslutsamma i både ledarskap och anhängare. Det var nu den röda armén mot den vita armén, en situation som judarna innerligt älskar när de använder sin "söndra och härska"-teknik, nämligen att ha sina fiender uppdelade i två fientliga läger som dödar varandra. Under de kommande tre åren rasade inbördeskriget över landet i både massiva och sporadiska lokala strider. Som i de flesta inbördeskrig överflödade terror och grymheter, och det ryska inbördeskriget var inget undantag. Faktum är att det överträffade de flesta inbördeskrig i både grymhet och illdåd, och vi påminns om fasorna i Münster-affären i Westfalen nästan fyrahundra år tidigare, där mennoniterna också drabbades utan egen förskyllan. Ukraina och mellersta Volga-området, där de flesta mennoniter bodde, drabbades hårdast av inbördeskrigets härjningar. Detta berodde utan tvekan åtminstone delvis på deras

tidigare välstånd, vilket gjorde mennoniterna till utvalda mål för plundrare och kapare.

Vi har nu nått den tidpunkt och plats där de personliga händelserna rörande min familj och mig själv blir involverade, och jag anser att det åligger mig att nu ta upp berättelsen härifrån genom att berätta om familjen Klassens historia och erfarenheter i Ukraina.

Släktforskning

Det råkar vara så att jag har två farbröder/morbröder vid namn Jacob. Jag borde egentligen säga hade, eftersom båda nu är avlidna. En farbror var Jacob Klassen, min pappas äldsta bror, som levde och dog i kolonin Molotschna i Ukraina. Min andra morbror med samma förnamn var Jacob Wiens, som gifte sig med min pappas yngsta syster Margaret, och som med sin fru och två barn emigrerade till Herschel, Saskatchewan, år 1925. Den sistnämnde morbrodern utförde, innan han dog 1978, en minnesvärd tjänst för både familjen Klassen och familjen Wiens genom att sammanställa en detaljerad släktforskning för båda familjerna, ett projekt som han arbetade med under många år. Lyckligtvis kom jag över en kopia av Klassen-delen av den sammanställningen för några år sedan, och har funnit den vara en veritabel guldgruva av källmaterial för att spåra mina anor. För detta står jag i evig tacksamhetsskuld till min morbror Jacob W., som jag har haft nöjet att känna i mer än 50 år och som jag betraktade som min favoritmorbror.

När jag listar namnen på olika släktingar finns det en liten egenhet som kan verka märklig och som jag anser att jag bör förklara från början, och det är angivelsen av mellannamn. Det var sed hos mennoniterna i Ryssland att automatiskt anta faderns förnamn som mellannamn för varje pojke som föddes i den familjen. Till exempel var min pappas förnamn Bernhard, hans pappas förnamn var Kornelius, därför fick min pappa namnet Bernhard Kornelius Klassen, och varje annan pojke i den stora familjen hade också Kornelius som sitt mellannamn. Dock tillämpades uppenbarligen ingen sådan regel för flickor, som såvitt jag vet lämnades utan mellannamn.

Min farfar föddes den 10 april 1855 i Molotschna-byn Elizabetthal och fick namnet Kornelius Jacob Klassen. Hans far, Jacob Klassen, föddes den 12 mars 1823, förmodligen i Molotschna-kolonin, men jag har inte uppgifter om exakt var. Jacobs hustrus flicknamn var Augustee Penner. Hon föddes i

Danzig den 17 oktober 1826. De två gifte sig den 4 juli 1843 och fick därefter åtta barn, varav min farfar var det tredje.

Min farmors flicknamn var Sarah Bergen. Hon föddes den 8 maj 1854, var har farbror Jacob inte antecknat. Hon var en härdig själ, extremt fruktsam, som vi ska se, och levde till den mogna åldern av 89 år. Hon dog i andra världskrigets skiftande härjningar den 29 november 1943, var och hur vet jag inte. Hennes fars namn var Bernhard Bergen, född 22 juli 1816 och död 10 december 1882. Hans hustrus flicknamn var Sarah Klassen (22 januari 1820 – 6 november 1883). Bernhard Bergen och Sarah Klassen gifte sig någon gång under 1841 och fick sju barn, varav min farmor var det femte.

Så mycket om förfäderna i tredje, fjärde och femte generationen. Jag sammanfattar dem mest för protokollets skull. Jag vill dock särskilt uppmärksamma mina farföräldrar, Kornelius J. Klassen och Sarah Bergen.

De gifte sig den 30 december 1875, när han var 20 och hon var 21. Platsen var Hierschau, en av Molotschna-byarna. De spillde ingen tid alls på att sätta igång produktionen och göra det som naturen instinktivt har programmerat varje varelse att göra, nämligen att reproducera och vårda sitt eget släkte. Inom en och en halv månad efter att de gift sig fick de sitt första barn och gav henne namnet Justina. (Inget mellannamn för flickor, som jag nämnt tidigare.) De hade turen att bo i Molotschna-kolonin när dess välstånd stod på sin höjd och när stora familjer var normen. De gjorde det bästa av båda situationerna, och under de kommande 21 åren födde de ytterligare 13 barn, varav min far var det tredje. Av de 14 barn de fick levde 12 till vuxen ålder, de flesta av dem gifte sig och fick egna stora familjer. Så ni kan se att jag på min fars sida hade ett överflöd av farbröder, fastrar, morbröder, mostrar och kusiner.

Fyra familjer ur den stora barnaskaran emigrerade från Ryssland i mitten av 1920-talet. Förutom min pappas familj inkluderade dessa min tidigare nämnda farbror Jacob Wiens familj, min farbror Abe Klassen och hans klan, samt farbror John Klassen och hans fru Lena. De tre sistnämnda familjerna flyttade till Herschel, Saskatchewan, 1925, där vi skulle ansluta oss till dem före slutet av samma år. Men mer om det senare.

Tyvärr fanns det ingen farbror Jacob på min mors sida som kunde krönika hennes förfäders genealogi, så den information jag har är mycket begränsad. Inte heller var denna sida

av familjen lika robust eller lika produktiv som Klassen-sidan var.

Min mors flicknamn var Susanna Penner. Hon föddes i byn Rudnerweide den 23 november 1883, dotter till Heinrich Penner och hans hustru. Fastän jag har ett fotografi av hela familjen Penner taget 1887, har jag ingen ytterligare information angående min mormors namn, ej heller datum eller plats för hennes födelse. En gammal familjebibel som jag har ärvt, vilken har några slumpmässiga anteckningar listade i sig, säger att morfar Penner föddes den 16 december 1851, men ingenting om var han föddes, när han dog, eller när eller var de gifte sig. Jag minns dock att min mor berättade för mig att hennes föräldrar hade fem barn, tre pojkar, min mor och tant Katharina. De tre pojkarna dog alla i tonåren, och tant Katharina gifte sig och bodde i byn Prangenau.

Mormor Penner dog någon gång efter att mor och hennes yngsta syster föddes. Heinrich Penner gifte om sig, och omkring 1912 gav han och hans hustru sig av mot Amerika, Kalifornien för att vara exakt. Uppenbarligen köpte de en gård i Reedley, i centrala Kalifornien. Då han inte var särskilt välbevandrad i vare sig det engelska språket eller i de metoder som skrupelfria fastighetsmäklare använde, ingick han ett markavtal som var laddat med en snubbeltråd han inte förstod så väl. Det hade en klausul som krävde några rejäla slutbetalningar (balloon payments) efter ett år eller så. Dessa varken förstod eller förutsåg han, och efter ungefär två års vistelse återtogs gården, varvid morfar inte bara förlorade sin gård, utan även alla de betalningar han hade plöjt ner i gården, liksom hela sitt sparkapital.

Han och hans hustru återvände till Ryssland, han som en bruten man och utblottad. Han var nu i början av sextioårsåldern och vid dålig hälsa. De flyttade in hos mina föräldrar i Rudnerweide. Uppenbarligen levde han i ytterligare fyra år eller så, eftersom jag minns att min mor berättade för mig hur morfar brukade leka med mig och studsa mig på sitt knä. Mormor Penner, efter hans död, skaffade sig uppenbarligen en bostad i andra änden av Rudnerweide. Hon var fortfarande vid liv och vid god hälsa när vi lämnade Ryssland 1924, och jag minns henne som en söt och härlig mormor som vi hade många trevliga besök hos, både i hennes hus och i vårt.

Min pappa och mamma gifte sig i byn Grosweide den 26 januari 1906. (Dessa småbyar och byar låg alla i Molotschna-kolonin som jag har beskrivit tidigare.) De fick i sin tur fem barn, nämligen mina äldre bröder Henry (Heinrich) och Kornelius, och mina systrar Sarah och Katie (Katharina). Jag var den yngsta,

född den 7 februari 1918. (Förutom det märkliga med mellannamn bör jag också förklara det udda i att alla dessa datum är enligt den gammaldags julianska kalendern som användes i Ryssland vid den tiden. Dessa datum ligger alla 13 dagar efter den gregorianska kalendern vi nu använder, och därför bör 13 dagar läggas till. Som ett resultat är min födelsedag egentligen den 20 februari.)

Kunskapen om min egen familjehistoria innan jag föddes är också något bristfällig. Jag vet dock att min pappa, som föddes i Mariawohl den 25 november 1878, tjänstgjorde i skogskåren under fyra år på Krim. Detta var i stället för den annars obligatoriska militärtjänstgöringen och skedde kort innan han gifte sig. Jag har fortfarande ett utmärkt foto av honom från denna tid (1904) som visar honom i kårens uniform. Efter avslutad tjänstgöring gifte han sig med min mor vid den tid och plats som tidigare angetts. Han blev sedan föreståndare för en brädgård i Nelgowka under flera år fram till 1912, då han köpte sin svärfars gård i byn Rudnerweide. Det var här jag föddes och där familjen bodde under de kommande tolv åren tills vi lämnade Ryssland 1924.

Inbördeskrig, revolution, anarki och terrorism i Ryssland

Vid den tidpunkt då jag föddes i februari 1918 hade helvetet brutit lös i Molotschna-kolonin. Inte för att jag hade något med händelseförloppet att göra, men icke desto mindre kunde tidpunkten inte ha varit mer läglig. Medan det verkliga bolsjevikiska genombrottet hade ägt rum i Moskva och S:t Petersburg (nu Leningrad) i november 1917, nådde chockvågorna vårt område några veckor senare, och anarki, pandemonium och terror släpptes lösa över den olyckliga mennonitiska befolkningen, en helvetisk mardröm som de hade varit helt oförberedda på.

Även om de hade kunnat förutse det fördärv och den katastrof som väntade deras dyrbara "Garden Spot", tvivlar jag på att det fanns mycket de kunde ha gjort för att avvärja den oerhörda tragedi som var på väg att uppsluka dem. De judiska revolutionärerna hade planerat alltför väl. De hade satt i gång en massiv ångvält av sådan omfattning att varken mennoniterna eller ens det ryska folket nu kunde stoppa detta onda monster från att fullfölja sin skoningslösa förstörelsebana. Historien var på marsch och ondskans krafter var av världsomspännande natur. De mennonitiska offren var bara en liten del av de offer som var

som skulle utkrävas av det ondskefulla odjur som släppts löst för att förtära själva civilisationens grundvalar.

Det första bolsjevikerna gjorde efter att de hade krossat tsarregimen och själva gripit makten, var att slå upp portarna till fängelserna på vid gavel och släppa lös alla förhärdade brottslingar på en försvarslös befolkning. Inte nog med att de uppmuntrade dessa brottslingar att löpa amok, de försåg dem dessutom villigt med vapen så att de kunde terrorisera befolkningen i stort. Eftersom lag och ordning redan hade brutit samman, ekonomin låg i ruiner och befolkningen var skrämd och förvirrad, blev det snart en fråga om överlevnad, en fråga om varje man för sig själv. I detta tillstånd av kaos, som alltid i historien, var de första grupperna som organiserade sig de kriminella gängen, och detta var exakt vad som hände i Ukraina.

Terrorväldet i de mennonitiska kolonierna började kort efter den bolsjevikiska revolutionen. Tillfälligtvis höll Kerenskij-regeringen ett vacklande grepp om makten i den maktkamp som följde efter tsaren. Den ersattes snart av de hårdhänta "arbetarråden", de verkliga judiska marxisterna. Dessa råd, som bestod av kriminella, judar, före detta fångar och annat avskum i samhället, tog snart över och utövade sin brutalitet, precis som i andra delar av Ryssland. Mennoniterna i kolonierna Chortitza och Molotschna levde från november 1917 fram till april 1918, då de tyska trupperna anlände, under ständig fruktan för rån, fängslande, tortyr och mord. Den största staden, Halbstadt i Molotschna-kolonin, drabbades hårdast. Under dagarna 16–19 februari, kända som "Halbstadter Tage", tog ett band av bolsjevikiska marinsoldater över. Människor sköts utan domstolsförhandlingar, hem plundrades och genomsöktes, de flesta hästarna stals och kvinnor våldtogs.

I april 1918 anlände de tyska trupperna till Molotschna-kolonin och med dem förde de ett sken av fred och säkerhet till Ukraina. Mennoniterna var välvilligt inställda till den tyska ockupationen, eftersom den erbjöd dem befrielse från bolsjevikernas brutalitet och de anarkistiska rövarbanden. Vissa av mennoniterna lånade till och med ut medel till den tyska ockupationsregeringen.

Slutet på första världskriget och Tysklands nederlag i november 1918 innebar att de tyska trupperna drogs tillbaka från Ryssland. Denna åtgärd följdes omedelbart av ett förnyat terrorvälde.

* * * * *

I sin ungdom hade Nestor Machno varit en rysk herdepojke på ägorna hos några förmögna mennonitiska markägare. Nu, vid 35 års ålder, blev han snart en av revolutionens avskum som organiserade bönderna och de terroristband som skulle skövla och sprida förödelse på den olycksaliga landsbygden. Då han var av kriminell natur hade han tillbringat ett antal år i sibirisk exil. Nu när landet befann sig i ett tillstånd av anarki, grep han tillfället att utkräva hämnd på vem som helst och alla för sina tidigare umbäranden, inbillade eller verkliga. Redan innan de tyska trupperna lämnade området hade han börjat organisera det revolutionära slödderet i provinsen Jekaterinoslav. Vid tiden för det tyska tillbakadragandet hade han en armé på 100 000 följeslagare, alla kriminella, alla fientliga mot mänskligheten, med ett hat riktat mot alla, inklusive kommunisterna. De bar en svart flagga med inskriptionen: Anarki är all ordnings moder... Efter att ha stulit de flesta av hästarna på landsbygden, exemplifierade de terror till häst när de genomförde sitt program av plundring, våldtäkt och mord med stor hämndlystnad.

När de tyska trupperna var borta stod de mennonitiska kolonierna nu försvarslösa och ensamma mot Machnos mördande marodörer. Deras traditionella religiösa grundsats om icke-våld sattes nu på ett hårt prov. Uppmuntrade av tyska soldater (av vilka några stannat kvar) hade några av de unga mennonitiska männen beslutat att beväpna sig för att försvara sina nära och kära mot machnoviternas brutala härjningar. Denna handling var känd som *Selbstschutz* (självförsvar) och varade från november 1918 (när tyskarna lämnade) till mars 1919.

Konfliktens centrum var den katolska kolonin Blumental, där katolska, lutherska och mennonitiska försvarstrupper (alla tysktalande) stred mot Machnos trupper i tre månader. Utmanövrerade av förstärkta band av kriminella påbörjade *Selbstschutz* en två dagar lång reträtt från Blumental till Halbstadt (centrum för Molotschna-kolonin) under strid hela vägen. Panik utbröt i Molotschna-byarna, och hundratals vagnar med mennonitiska, katolska och lutherska flyktingar flydde i riktning mot Krim. Genom inflytande från tre lutherska läkare övertalades de att återvända följande dag. Från första början hade *Selbstschutz* beslutat att de inte skulle strida mot bolsjevikerna och Trotskijs röda armé med fem miljoner medlemmar. När de upptäckte att bolsjevikerna och machnoviterna nu hade förenat sina krafter, lade de ner sina vapen den 11 mars 1919. De mennonitiska

kolonierna var nu helt utlämnade åt massiva band av brutala beväpnade brottslingar.

På villkor att de fick ha absolut makt i provinsen Taurida (där de mennonitiska kolonierna var belägna) ställde sig Makhnovskys under bolsjevikernas befäl. Denna period, som varade från mars till juli 1919, visade sig bli en tid av yttersta fasa, terror och brutalitet för kolonin Molotschna. Många av de unga männen i Selbstschutz sköts ner i kallt blod. Andra skickades till fängelse i Berdjansk och Melitopol. De rikare mennonitiska land- och fabriksägarna mördades på ett makabert sätt. Revolutionstribunalen (skuggor av den franska revolutionen, där judarna mördade de bästa av det franska ledarskapet i tusental) satt i Melitopol. Varje vecka under dessa månader avkunnades hundratals dödsdomar, däribland mot ett antal mennoniter. I många fall var kommissarierna de tidigare arbetarna på de mennonitiska godsägarnas egendomar, som nu utövade sina kriminella befogenheter för att utkräva hämnd på sina tidigare arbetsgivare. Sådan är brottslingars natur när de har makten.

Från juli till oktober 1919 drev Denikins vita arméer ut Makhnovskys och bolsjevikerna och behöll kontrollen i söder. Tillfälligt fick Krim, Molotschna och den Gamla kolonin (Chortitza) ett uppskov och en andningspaus. När Denikin rörde sig längre norrut samlade sig Makhnostyrkorna och bröt igenom Denikin-fronten igen, och översvämmade den Gamla kolonin och Molotschna från oktober 1919 till januari 1920.

I Molotschna-kolonin grasserade terrorismen. Alla led av bestialiska brottslingar som löpt amok. Byn Blumenort drabbades hårdast och här är en händelse av många som exemplifierar ondskan och kriminaliteten hos förövarna som släppts lösa mot de tidigare fredliga och välmående mennoniterna. Den 10 november (1919) skickades fjorton män ner i källaren i ett hus. Efter att ha skjutit in i gruppen en stund kastade Makhnobanditerna handgranater mot de sårade överlevarna, och slutligen ägnade de sig åt att med svärd slakta alla tecken på liv som fanns kvar bland de stympade kropparna. Sex andra män dödades utomhus. Kvinnorna och flickorna våldtogs, och inte ens hustrur i framskriden graviditet skonades. Hela byn brändes sedan ner till grunden som en hämndaktion för fyra Makhnovskys död i händerna på en partisangrupp (ej mennonitisk). Några dagar senare slaktades dessa samma mördare av hårdföra kosacktrupper som stod på den vita arméns sida. Vid jultid...

Machnovskis återvände till kolonin Molotschna, men drevs ut av bolsjevikiska trupper i januari 1920. Den gamla kolonin (Chortitza) hade det till och med svårare än kolonin Molotschna. Under fyra långa månader, från oktober 1919 till januari 1920, härjade rövarbanden. I byn Eichenfeld mördades 81 män och fyra kvinnor under en enda natt. Byn brändes därefter ner till grunden. Sex andra byar led ett liknande öde och brändes också ner till grunden. De 15 byar som fanns kvar i distriktet Chortitza-Nicolaipol blev helt tömda och plundrade. Bönderna var lyckligt lottade om de lämnades med en häst och en gödselvagn för att kunna föra kropparna till kyrkogården. Kvinnor och flickor kränktes och våldtogs en masse, vilket resulterade i epidemier av könssjukdomar. Sjukhuset i Chortitza registrerade vid ett tillfälle 100 fall av könssjukdomar. Antalet mordoffer i Chortitza-distriktet uppgick till 245 offer. Distriktet Zagradov, som trots att de var utrustade med vapen, insisterade på att förbli icke-våldsamma i enlighet med sina religiösa övertygelser. Detta gjorde absolut ingenting för att mildra de kriminella angriparnas grymhet, och Machno-brigaderna ställde här till med ett bokstavligt blodbad. Över 200 män, kvinnor och barn blev antingen nedskjutna eller ihjälhuggna med svärd.

De kriminella bandens terrorhandlingar följdes snart av en tyfusepidemi. Machnovskis hade ofta ockuperat mennoniternas sängar. Eftersom de flesta lakan sedan länge hade stulits och banditerna var smutsigt avskum med de mest ohygieniska personliga vanor, rådde mycket osanitära förhållanden i den gamla kolonin, milt uttryckt, och sjukdomen spreds som en löpeld. I byn Rosenthal med 1346 invånare smittades 1183 av sjukdomen. Av de 678 invånarna i byn Chortitza var nästan alla, totalt 662, sjuka. I byn Schoenhorst dog mer än 130 av 350 invånare. Byn Neudorf, med en tidigare befolkning på 2000, hade snart 384 föräldralösa barn som ett resultat av epidemin. Under vintern 1919–1920 dog cirka 1500 personer i tyfus enbart i den gamla kolonin. Epidemin hejdades först efter att nya leveranser av rena lakan och sängkläder anlänt från kolonin Molotschna, som, trots att den också led av epidemin, inte drabbades lika hårt.

Från januari till juni 1920 stod mennonitkolonierna under de kriminella bolsjevikernas kontroll. Under sommaren samma år utmanade de vita arméerna, nu under ledning av Wrangel, efterträdaren till Denikin, återigen bolsjevikernas röda arméer i det området. Från

Från juni till september böljade fronten fram och tillbaka genom de mennonitiska kolonierna, och vissa områden bytte ägare så många som 23 gånger. I november 1920 pressade bolsjevikerna slutligen tillbaka Wrangel och fick därefter kontroll över hela södra Ryssland. Wrangel och omkring 135 000 civila och militära flyktingar, däribland många mennoniter, flydde på franska fartyg från Krim till Konstantinopel för att börja sina liv som emigranter på annat håll.

I detta kompendium av terror, inbördeskrig och kriminell framfart har jag främst koncentrerat mig på de mennonitiska koloniernas öde, eftersom det är vad denna berättelse handlar om. Det är dock nödvändigt att påpeka att även om deras lidande i denna förintelse var tungt, utgjorde de bara en liten del av den tragedi som de bolsjevikiska judarna släppte lös över Ryssland. Faktum är att även procentuellt sett var masslakten på mennoniterna långt under den som ryssarna som helhet drabbades av. Efter de få åren av krig, revolution, inbördeskrig, sjukdomsepidemier och slutligen hungersnöd, uppvisade Ryssland en befolkningsförlust på över 20 miljoner (vissa säger att siffran 30 miljoner ligger närmare sanningen). Detta är proportionellt sett betydligt högre än vad mennoniterna drabbades av. Att krönika alla grymheter, mord och den omfattande slakten över hela landet, även om den var av aldrig tidigare skådad omfattning, ligger dock inte inom ramen för denna bok.

Det räcker dock med att säga att medan ryssarnas lidande var större, drabbades mennoniterna av en mycket större psykologisk chock, och bakslaget från var de tidigare befann sig till var den kriminella framfarten lämnade dem var också mycket större. Det ryska folket hade en lång tradition av lidande och de tog kriget och revolutionen mer eller mindre som en självklarhet. För mennoniterna, som var välmående, ordningsamma och religiösa, och som levt fredligt i sin "lustgård" i mer än hundra år, kom terrorn som sänkte sig över dem som en plötslig våldsam chock, som om ett vilt djur eller Satan själv hade trätt in i deras vackra Edens lustgård. På några få skräckfyllda år hade deras fredliga och välmående kolonier, som byggts upp genom flit och planering under fem generationer, plötsligt klätts av in till benet och drivits till förtvivlans brant. Det var en chock och förödelse som kolonierna aldrig återhämtade sig ifrån. Problemet som nu mötte dem var överlevnaden för dem som fanns kvar.

Reflektioner och en bedömning

Från den föregående historien om de mennonitiska bosättningarna i Ryssland, särskilt Molotschna-kolonin, kan jag ha lämnat det oreserverade intrycket att mennoniterna enbart besatt dygder — de var flitiga, hårt arbetande, resursstarka, intelligenta, praktiskt taget fria från kriminalitet och hade många andra egenskaper och särdrag som är beundransvärda. Allt det ovanstående kan vara sant, och är förmodligen det, men det faktum att de inte överlevde i sin egen "paradisplats" tyder på slutsatsen att de också besatt några uppenbara svagheter och brister, och även detta är uppenbarligen sant. En av naturens eviga lagar angående livet på denna planet jorden är lagen om *arternas överlevnad.* Medan mennoniterna var enastående skickliga på reproduktion och expansion av sitt eget slag, misslyckades de med att skydda sin dyrbara avkomma, åtminstone i deras främsta livsmiljö i Molotschna-kolonin och i Ryssland som helhet. Den en gång så vackra Molotschna-kolonin är nu i ruiner och ödelagd, som den har varit i cirka sjuttio år, och den kommer aldrig mer att återvända till sin forna orörda glans.

Vid bedömningen av dessa dygder och svagheter bör de av oss som har överlevt dra några viktiga lärdomar, inte bara för oss själva, utan också för att föra vidare till vår framtida avkomma och den vita rasen i allmänhet. Låt oss till exempel komma ihåg att de onda krafter som förstörde mennoniterna i Ryssland inte var en lokal händelse, och detta är inte på något sätt slutet på historien. Nej, sannerligen, de onda krafterna är fortfarande lika illvilliga och elakartade idag som de var för sjuttio år sedan, eller för ett sekel sedan, eller tusen år före det. Jag kommer direkt till sakfrågan: det judiska nätverket förstörde mennoniterna avsiktligt, hänsynslöst och ondskefullt. De förstörde också Romanov-dynastin och mördade tsaren och hans familj. De spred kaos och anarki över det ryska folket och mördade avsiktligt cirka 30 miljoner ryssar, och riktade särskilt in sig på det vitryska segmentet i synnerhet, i linje med deras långvariga policy att förstöra den vita rasen — *Döda alltid de bästa först.*. De använde samma taktik mot den franska nationen hundratrettio år tidigare när de giljotinerade adeln och ledarna i den ansatta nationen. De har använt samma modus operandi mot det tyska folket under de senaste fyrahundra åren, och med stor häftighet under de

senaste femtio åren. De använder samma taktik och principer i sitt medvetna program för att förinta den vita rasen i Amerika, i Europa och varhelst den vita rasen befinner sig i världen. Låt mig påminna er – det händer idag.

Så det första som jag kritiserar det mennonitiska folket för, mitt folk, är att de aldrig ens har försökt identifiera eller konfrontera den verkliga fienden som hänsynslöst förintade dem. I själva verket är de, i sin missriktade religiösa iver, de första och främsta att tillbe, prisa och lovprisa de så kallade "israeliterna" som "Guds utvalda folk". I detta avseende är de medfött blinda och fortsätter att vara det mer än någonsin fram till denna dag.

Samtidigt med denna anklagelse kritiserar jag dem för det andra för deras vansinniga förälskelse i judisk kristendom, svindeln med spöken i skyn, tidernas mest ondskefulla bedrägeri och hjärntvätt. För det tredje, med denna besatthet av judisk kristendom följer också den ödesdigra bristen att hålla fast vid det sämsta av de dåliga råd som gavs i "Bergspredikan", nämligen att religiöst vägra att ta till vapen och försvara sitt eget folk, sina nära och kära, sin familj och sin egen sort. Praktiskt taget ingen varelse i naturen skulle sjunka till en sådan dumhet. Detta är min tredje kritik mot mennoniterna.

I ett avseende kommer jag dock att försvara mennoniterna, nämligen att detta inte beror på feghet eller brist på mod, eftersom jag är fast övertygad om att mennoniterna är lika modiga som sina holländska och/eller tyska förfäder, eller lika modiga som de bästa av dem. Men det är deras religiösa vansinne eller envishet som har fått dem att klamra sig fast vid sin ödesdigra dogm om icke-motstånd, eller att barmhärtigt vända andra kinden till genom århundradena, sannerligen en ytterst ödesdiger brist.

Den fjärde kritiken jag har mot mennoniterna är deras geografiska rotlöshet, liknande judarnas och zigenarnas, då de bosätter sig i vilket land som helst i världen, men aldrig har försökt bygga en egen stat. Till deras försvar vill jag vidare påpeka att till skillnad från judarna och zigenarna är och har mennoniterna alltid varit ett högst flitigt och produktivt folk. De har aldrig haft något behov av att vara en parasit (som judarna), eller stjäla sig fram genom landet (som zigenarna). Nej, sannerligen, de har alltid mer än väl betalat för sig, alltid varit högst självförsörjande och utomordentligt kapabla att organisera och styra sig själva. Naturligtvis kan det hävdas att om de hade tillåtits expandera fredligt, låt säga i Preussen eller till och med i Ryssland, skulle de genom sin rena förökningshastighet

skulle under en period av några århundraden ha befolkat och ockuperat hela landet. Men detta hände aldrig, och återigen kan detta skyllas på bristen i deras religiösa dogma att de var medvetet beslutna att inte vidta några åtgärder för att skydda sig själva och försäkra sin egen överlevnad.

Dessa är de främsta kritikpunkter jag har. Det finns några andra av mindre och obetydlig karaktär som jag har observerat, vilka inte nödvändigtvis är utmärkande för mennoniterna, utan delas av mänskligheten i allmänhet, även om mennoniterna kanske besitter dem i en något högre grad. Några av dessa egenskaper är det småsinta, baktalande sätt på vilket de, i sin aggressivitet att ta sig fram, kritiserar dem som faktiskt höjer sig över mängden. Jag har märkt att många (inte alla) skvallrar om och förtalar dem som har gjort det bättre än de själva, samtidigt som de nedvärderar och skrattar åt dem som har gjort det sämre. Detta är en småsint Moment 22-situation, en inställning där ingen vinner, och en som jag inte kan peka på med stolthet.

Efter att ha framfört ovanstående kritik motvilligt, låt mig upprepa att när man väger för- och nackdelar, anser jag att mennoniterna är ett storslaget folk, att de har utmärkta gener, fysiskt, mentalt och moraliskt. Om hela världen vore befolkad av deras sort skulle det vara en långt överlägsen värld jämfört med dagens avskum-infekterade, judedominerade värld, en värld som snabbt håller på att spricka i sömmarna av miljöförstöring och exploderande icke-vita folk.

Vad jag skulle vilja se dagens mennonitiska folk, det som finns kvar av dem, göra är detta: För det första skulle jag hoppas att de en gång för alla glömde sitt nonsens om spöken i skyn och istället ägnade närmare uppmärksamhet åt sitt biologiska ursprung och sina värderingar, vilka är utmärkta. Jag skulle hoppas att de förenade sig med resten av den vita rasen, att de fick sina prioriteringar rätt och hjälpte till att få bort den parasitära judiska pesten, som förstörde deras Edens lustgård i Ryssland, från mänskligheten ryggar. Kort sagt, om de skulle uppbåda samma iver, hängivenhet, aggressivitet och flit som de har slösat bort på sina bedrägliga judisk-instiftade religiösa övertygelser, och omvandla all den stora talangen och energin till att bygga en vitare och ljusare värld, så skulle vi faktiskt ännu kunna få en Edens lustgård på planeten jorden i sin helhet.

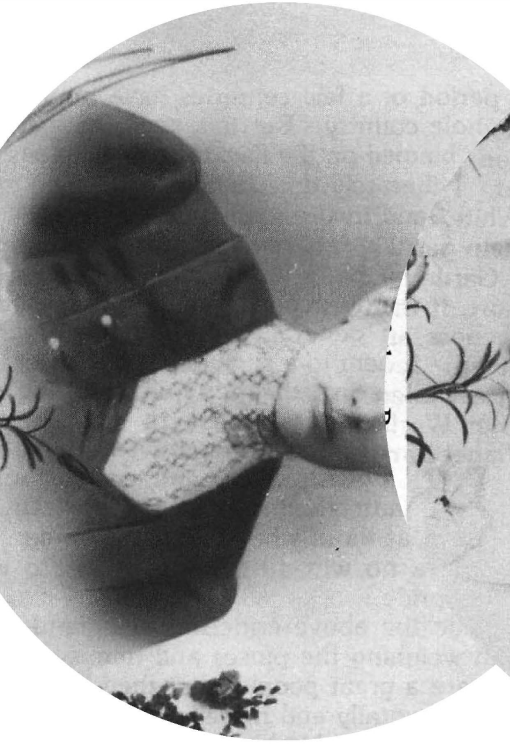

Min mor, född Susanna Penner,
Cirka 1910.

Min far, Bernhard Klassen,
1904.

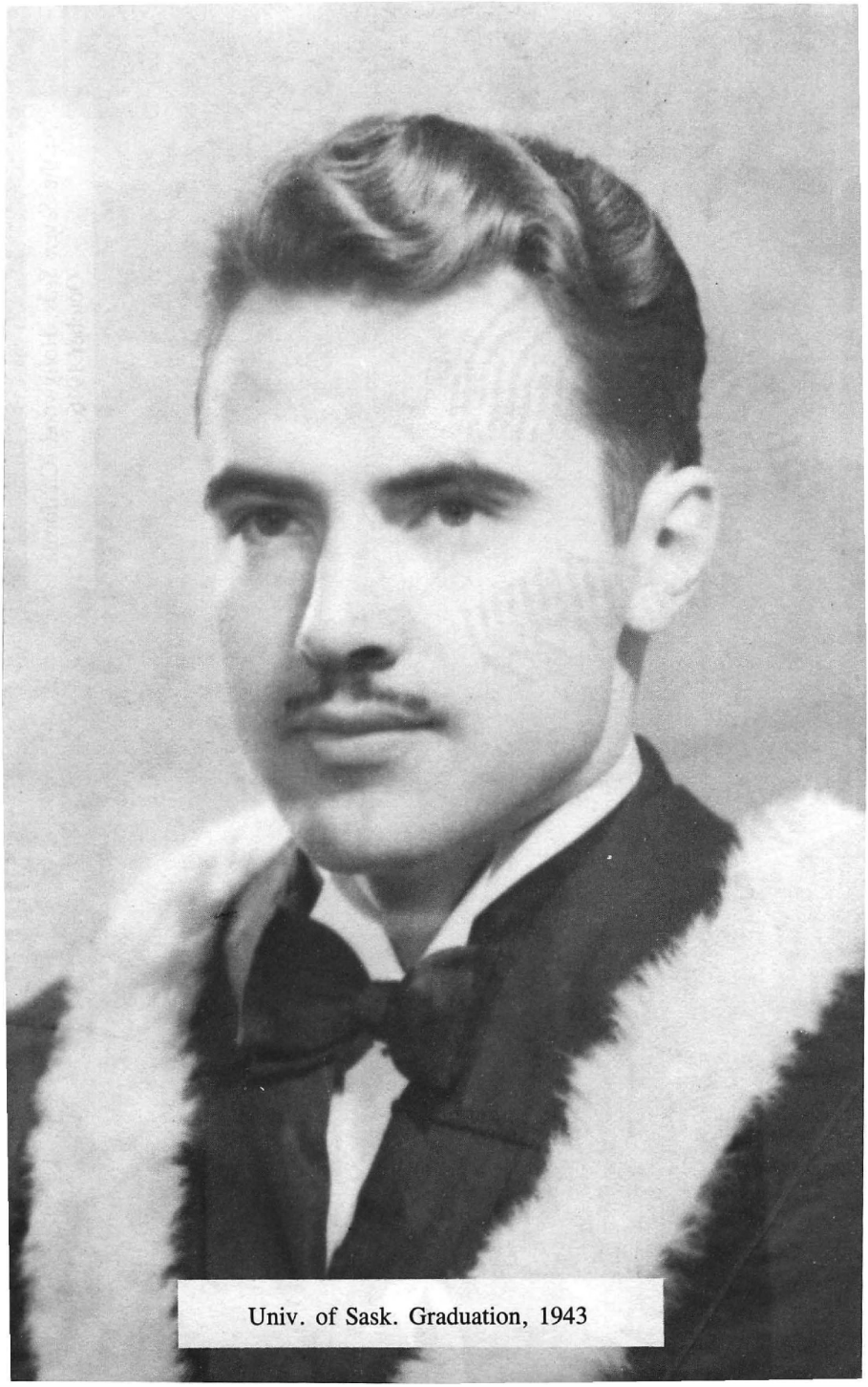

Univ. of Sask. Graduation, 1943

Univ. of Sask. Examen, 1943

På Seven Seas, Hollywood, Kalifornien
Oktober 1946

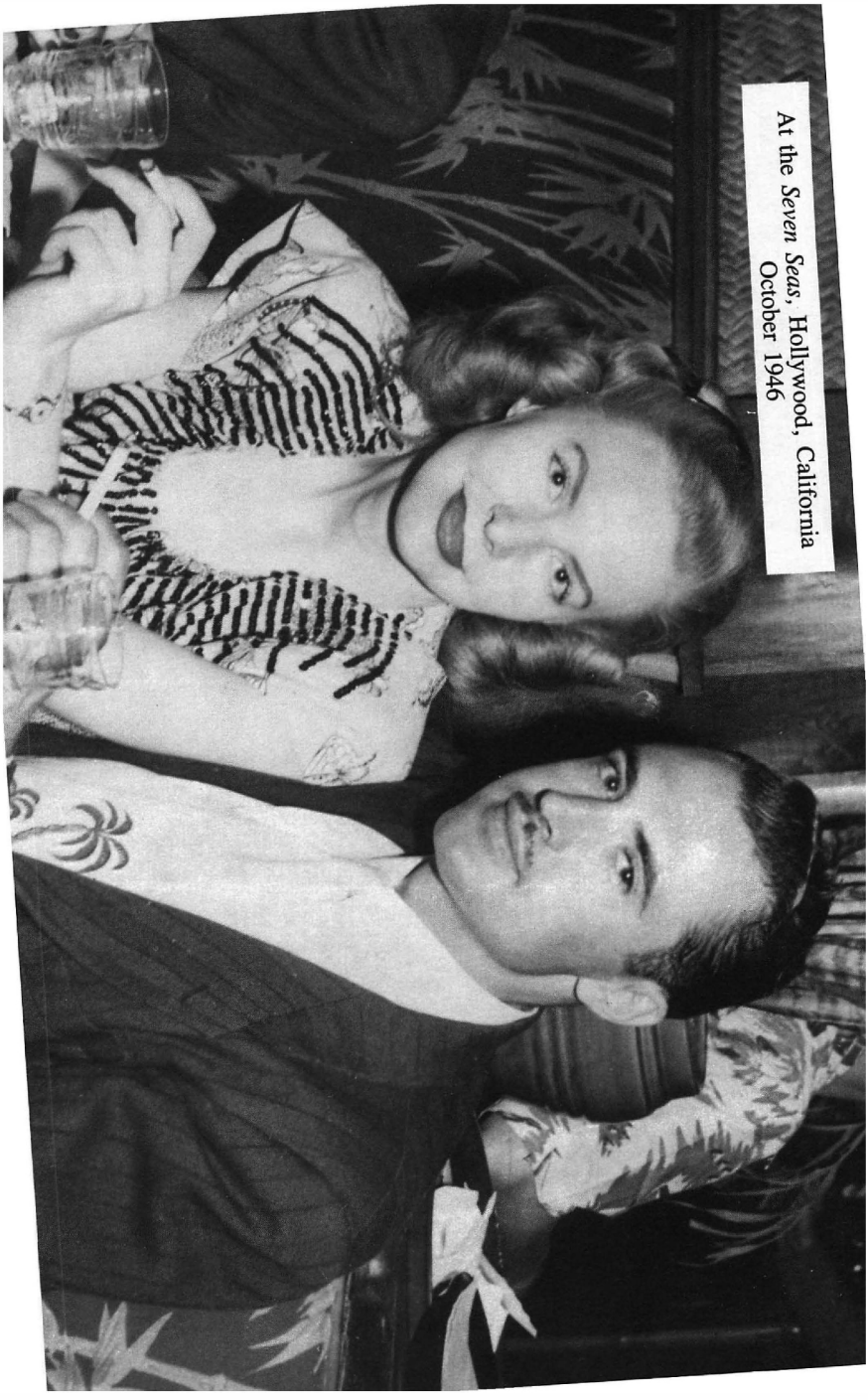

Wee Kirk o’ the Heather
Glendale, Kalifornien, 22 nov. 1946

Canolectric — Väggmonterad version

INBYGGD ELEKTRISK KONSERVÖPPNARE MED TRYCKKNAPP

FÖRSTA OCH ENDA

HELAUTOMATISKA

Elektrisk KONSERVÖPPNARE

KLASSEN

CANOLECTRIC

- Fäll upp
- Tryckknapp
- Öppnar burkar

KLASSEN
CANOLECTRIC

Inbyggd version på utställning
San Francisco, Kalifornien, 1957

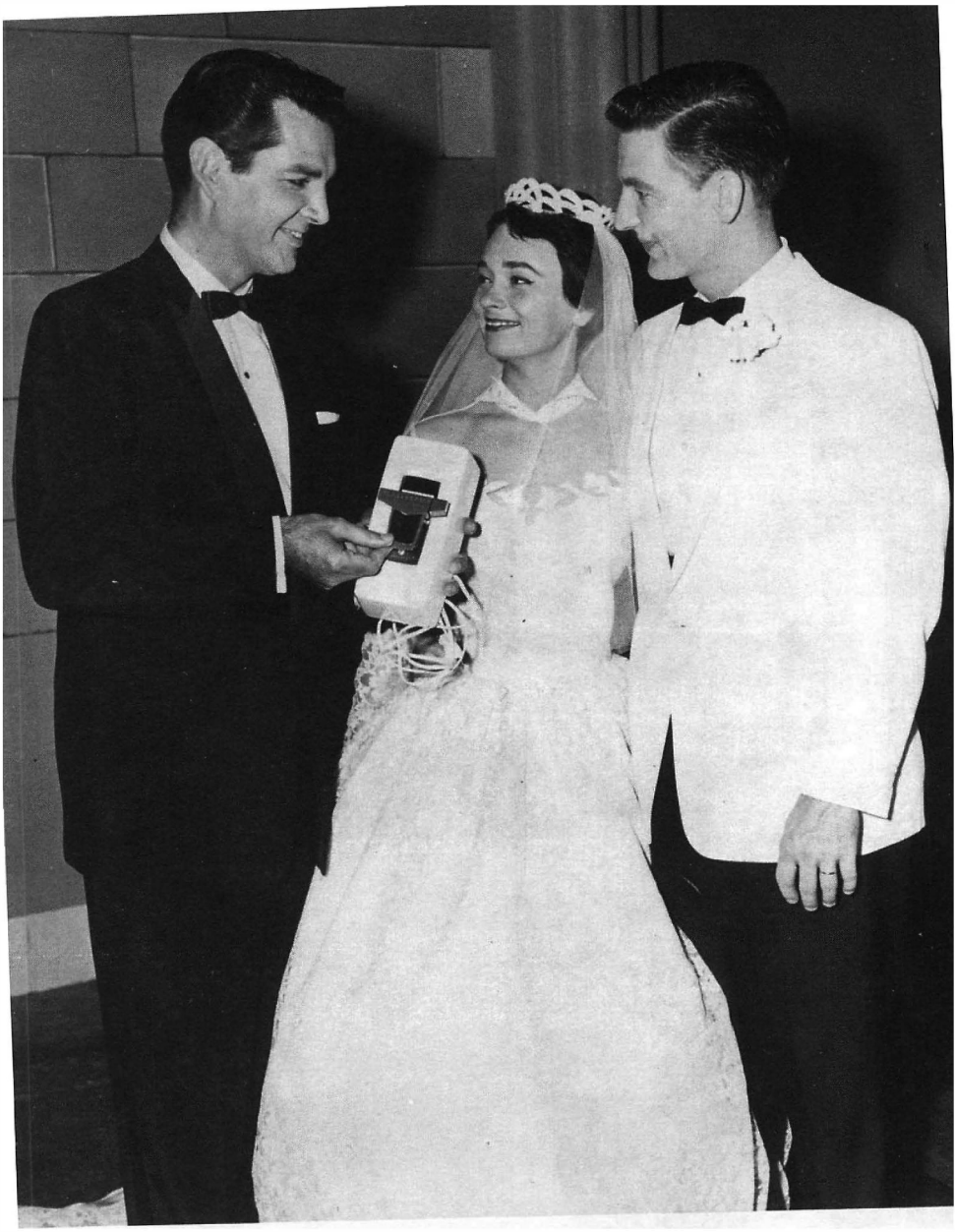

Klassen Canolectric magiska automatiska tryckknapps-konservöppnare utgör en huvudgåva i *Bride and Groom*, en dagtidsserie på NBC-TV. Den första helautomatiska elektriska konservöppnaren, Canolectric, presenteras för bruden och brudgummen av programledaren Byron Palmer.

Rom, juli 1962 — ”The Motley Crew” framför Vatikanen.

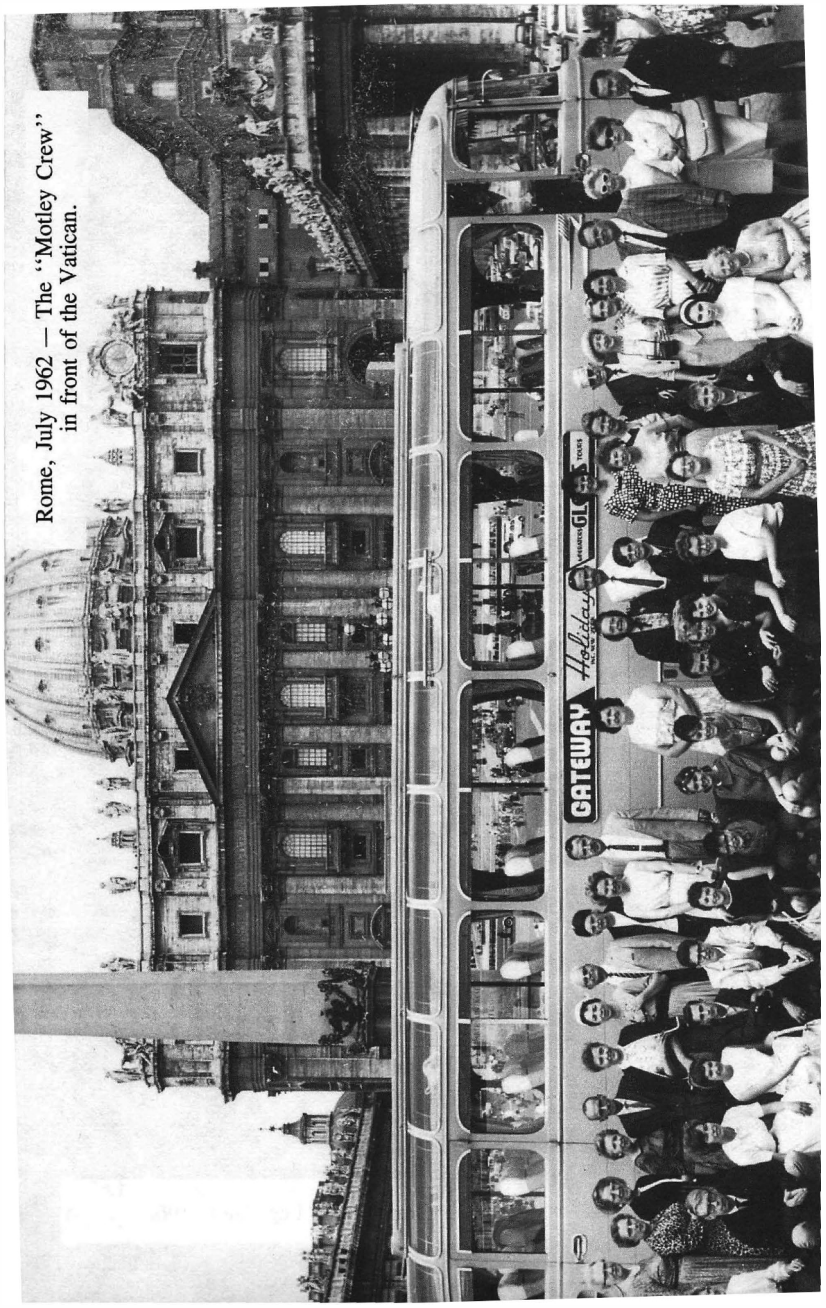

Rome, July 1962 — The ‘‘Motley Crew’’ in front of the Vatican.

Ledamot i Floridas delstatsförsamling, 1966

The Mills School

En ny dimension inom utbildning

WILLIAM H. GRIMDITCH, STYRELSEORDFÖRANDE
ROBERT E. MILLS, REKTOR
MORGAN E. SHINTON, BITRÄDANDE REKTOR
FRANCES LODER, EXEKUTIV SEKRETERARE

EN ICKE-DISKRIMINERANDE SKOLA
DAG- OCH INTERNATSKOLA
1512 EAST BROWARD BOULEVARD
FORT LAUDERDALE, FLORIDA 33301
TELEFON: 524-4345

GRUNDAD 1955

STYRELSE

HERR GEORGE BALDOCK
•
HERR CLYDE BRANNAN
•
HERR ROBERT BRENNAN
•
FRU VIRGINIA BODINE
•
FRU F. PETER CLEMENTS
•
HERR GEORGE GORE
•
HERR F. C. GORRELL
•
HERR WILLIAM H. GRIMDITCH
•
DR THEODORE W. HAHN
•
FRU RICHARD S. HOLSON
•
DR ROBERT E. MILLS
•
HERR TOM MILLS
•
DR ROBERT PITTELL
•
DR LYMAN RICHARDSON
•
HERR MORGAN E. SHINTON
•
DR ROGER STOCKTON
•
HERR JOHN WALT
•
HERR ED WALTHAL
•
DR ROBERT WEILAND

6-9-71

Bäste Herr Klassen:

Ang: Telefonförfrågan

Wechsler Adult Intelligence Scale som genomfördes den 24/5/71 indikerar att du besitter en verbal kvot (IQ) över 140-nivån. Testet kan inte mäta över denna punkt. På flera av deltesten lyckades du uppnå 100% korrekta svar; således kunde vi inte nå din maximala potential.

Vänligen,
Robert E. Mills, Ed.D.
Psykolog

Estes Park, Colo., 5 juni 1972

vid Kims bröllop.

Estes Park, Colo., June 5, 1972
at Kim's wedding.

Penna- och bläckteckning av pastor Ron M...
publicerad i...

Milstolpe Ett

Personliga minnen från Ryssland - - nostalgiska och andra

Även om jag tillsammans med min familj genomlevde de flesta av dessa skräckfyllda år (jag föddes i februari 1918), verkar det som om mina minnen började registreras när jag var omkring tre år gammal, året 1921. Vid den här tiden hade bolsjevikregimen i stort sett krossat motståndet och de höll nu på att befästa sitt tyranni. Detta innebar inte att terrorn var över. Långt därifrån. I själva verket var det början på en lång och ändlös mardröm som kvarstår än i dag. Inte för att alla mina hågkomster från Ryssland är negativa. Jag har många minnen som jag vårdar ömt och med ett visst mått av nostalgi, och jag ska försöka rekonstruera vad jag kan minnas av mitt liv mellan tre och sex års ålder, både det goda och det onda.

Vi bodde i byn Rudnerweide i kolonin Molotschna, i den södra änden av byn. Vi bodde i ett stort, bekvämt hus. Det var en lång rektangulär byggnad med tegeltak, där den främre halvan utgjorde vår bostad och ladan fanns i den bakre halvan av byggnaden. Gården, trädgården och en vacker fruktträdgård omfattade bekvämt några hektar mark. På samma gård fanns också en annan byggnad, en stor smedja som normalt rymde jordbruksmaskiner och annan utrustning. Under de aktuella åren inhyste den två andra familjer (vid olika tidpunkter) som vi hade tagit emot, familjer som var ännu mer utblottade än vi var.

Den ena familjen hette Henry Dyck. Jag minns att vi en dag fick veta att fru Dyck hade dött mitt i natten och vi väcktes alla för att höra nyheten. Min pappa hjälpte till att förbereda hennes kropp och bygga kistan för den efterföljande begravningen. De hade en liten dotter som var i min ålder. Hon hette Heidi. Jag skulle komma att träffa henne igen senare när de hade flyttat till en annan by. Den andra familjen som följde därefter bar namnet Driediger. De hade en skara ohyfsade ungar som vi inte tyckte om.

Förmodligen är mitt tidigaste minne från hungersnödsåren 1921-22. Jag minns att vi fick en halv skiva mörkt bröd ransonerat till var och en av oss till middag och att min pappa berättade...

oss att det var allt som skulle serveras till denna kvällsmåltid. Jag minns att jag såg mig omkring och log, och tänkte – det här är faktiskt inte så illa! Jag minns inte riktigt att jag kände mig hungrig, även om jag är säker på att det fanns många gånger då vi var det. Faktum är att många människor dog av svält under hungersnödsåren 1921 och 1922, inklusive en del mennoniter, men många fler miljoner var ryssar. För att vara exakt dog fem miljoner ryssar av hunger enbart i Ukraina under dessa två år.

Detta var ingen naturkatastrof, inte heller resultatet av torka eller någon annan naturlig katastrof. Vi måste komma ihåg att Ukraina, där vi bodde, var det största och mest bördiga jordbruksområdet i Europa, och var i själva verket allmänt känt som kontinentens brödkorg. Varför dog då fem miljoner människor av svält i Ukraina under dessa två eländiga år?

Svaret är enkelt. Det var planerat så. Visserligen hade förödelsen från de föregående tre åren av plundring, mord och anarki lämnat gårdarna i stort sett som ett katastrofområde, men ändå kunde och skulle landsbygden enkelt ha producerat tillräckligt för att ha mättat sin befolkning. När bolsjevikerna tog över var ett av deras vansinniga program, som stod som nummer ett på listan, att ta jorden ifrån folket (liksom all deras övriga egendom) och "kollektivisera" jordbruken. Detta gjorde de med besked. Det första steget i att göra detta var att knäcka "kulakerna", de jordägande bönderna, genom att antingen svälta dem till döds, skjuta dem eller skicka iväg dem till Sibirien. Bolsjevikerna använde alla dessa metoder med stor iver och kraft. Många som gjorde motstånd sköts. Vid ett flertal tillfällen samlade de ihop en "hjord" av kulaker, tvingade in dem i boskapsvagnar, låste dörrarna och skickade dem hundra mil upp längs linjen mot Sibirien, för att sedan kasta ut dem i vildmarken och låta dem klara sig själva, om de kunde.

Men ännu mer effektivt var att svälta dem till döds på deras egna gårdar. De kommunistiska kommissarierna kom runt till varje hushåll, till varje bonde, och krävde tribut, mestadels spannmål, och beslagtog varje skäppa, varje kopp de kunde hitta på ägorna efter en grundlig genomsökning, och forslade bort det. Sålunda lämnades bönderna utan mat och utan utsäde för nästa års skörd. Ansvarig för detta ondskefulla program i Ukraina var den där dystre asiatiske brottslingen vid namn Josef Stalin, som senare skulle bli den mest grymma, den mest blodtörstiga mördaren i historiens alla annaler. Resultatet blev att fem miljoner ukrainare dog av en avsiktligt

planerad svält, och bland dem många mennoniter. Under dessa år åt man katter, hundar och kadaver från döda hästar för att hålla sig vid liv. Den enda anledningen till att vår familj överlevde var att min pappa hade förutseendet att se vad som var på väg och gjorde stora ansträngningar för att gömma, gräva ner och på annat sätt lägga undan tillräckligt med spannmål för att föda sin familj på sju personer.

Många av de mer hemska händelserna som inträffade medan jag fortfarande var ett spädbarn, för ung för att minnas, berättades för mig av mina föräldrar och av mina två bröder och systrar, som alla var äldre än jag, och jag ska försöka återge dem först. Inbördeskriget som rasade fram och tillbaka i Ukraina var mycket märkbart i Molotschna-kolonin och i vår egen by Rudnerweide, och faktiskt i vår egen bakgård (liksom på framsidan). Mamma berättar om hur familjen kröp ihop i husets mittgång (som uppenbarligen antogs vara den mest skyddade platsen) medan kanonkulor och granater exploderade och flög runt omkring oss. En kanonkula tog med sig det översta hörnet av husets gavel, ett synligt ärr som jag fortfarande minns. En annan skar en bana genom bjälkarna i vår lada. Ytterligare en projektil exploderade i en utomhusliggande svinstia och dödade flera av våra grisar.

Pappa och mamma berättar också om kriminella gäng av Machnovskys som red in i vår by till häst, ibland så många som 60 i ett gäng, och genomsökte vårt hus (och andras). De berättar för mig om hur min pappa fördes ner i källaren under vapenhot och ställdes upp mot väggen för att skjutas, men uppenbarligen skonades han i sista minuten. Min mamma har också berättat för mig ett antal gånger att när jag var nio månader gammal drabbades jag av en fruktansvärd sjukdom, tyfus eller scharlakansfeber, jag vet inte vilken. Medan jag befann mig i detta tillstånd och var nära döden (berättar min mamma) stred de röda och de vita arméerna på vår gård, skott och granater flög, medan familjen återigen var hopkrupen i husets hall.

Vid 1923 avtog bolsjevikregimens grymhet något och de började inse att om de inte tillät folket ett visst svängrum i återuppbyggnaden av deras raserade gårdar och ekonomi, skulle inte bara hela landets ekonomi kunna kollapsa, utan deras nyligen införda tyranni skulle mycket väl kunna kollapsa tillsammans med den. Så saker och ting började förbättras. Vi sådde spannmål igen och vi anlade våra grönsaksland. Vi återställde våra svårt sargade fruktträdgårdar. Vi kunde äta mättande, närande måltider igen. Jag minns hur familjen kom in med vagnslaster

av kärvar från fältet, medan vagnen drogs av ett blandat spann bestående av en häst och en ko.

Jag minns också en behaglig scen där jag sitter mitt i en vacker, stor kökträdgård. Jag satt mitt i några höga rader av någonting och gömde mig för nöjes skull, medan min syster ropade på mig och undrade var jag var. En annan gång i samma frodiga trädgårdsmiljö satt jag på marken och åt råa sockerärter, när samma syster överföll mig bakifrån och skrämde slag på mig.

Här är ett antal andra triviala händelser, slumpmässiga minnesbilder som fortfarande dröjer sig kvar efter sextiofem år. De inträffade någonstans mellan tre och sex års ålder.

Mitt första besök i söndagsskolan när jag var tre eller fyra år. Detta var min introduktion till "himlen" och andevärlden bortom "där uppe" någonstans. Jag minns fortfarande hymnen vi sjöng, och likt en ofta upprepad reklamjingel cirkulerar den fortfarande i mitt huvud då och då, vilket visar effektiviteten i indoktrinering vid tidig ålder. Den var naturligtvis på tyska, och orden löd så här:

Der Himmel steht offen
Hertz weiss du warum?
Weil Jesus gekaemft und geblutet
Darum.

Översättning:

(Den) himlen står öppen.
Hjärta, vet du varför?
Eftersom Jesus kämpade och blödde
Därför.

Bilden som mitt unga men då ännu oförstörda sinne skapade av "himlen" var vinden i ett litet rum eller en stuga, och öppningen som jag föreställde mig var som ett öppet inspektionshål.

Lekte i den stora fruktträdgården som hörde till vår egendom. Klättrade omkring i de stora fruktträden — äpple, körsbär, persika och andra. Åt för många mogna körsbär en eftermiddag och slutade med ett svårt fall av diarré.

Satt på en varm kakelugnsbänk på kvällen med min mor och mina äldre systrar, Sarah och Katie, och sjöng religiösa hymner. En i synnerhet ekar fortfarande i mitt sinne:

Muss ich gehen mit lehren haenden
Muss ich so vor Jesu stehen.
Kann ihm keine Garben bringen
Keine einzige Garbe nicht.

Översättning:

Måste jag gå med tomma händer
Måste jag så inför Jesus stå
Kan inte ge honom några kärvar
Inte ens en enda kärve.

Min mor var särskilt förtjust i den glöd och den ljudstyrka jag lade in i dessa sånger, och jag minns att hon berömde mig för det.

Vid 1923 och 1924 började vi ta emot en del matpaket från Amerika, genom vilken organisation har jag ingen aning om. Hur som helst minns jag att vi fick socker, och jag brukar lägga en sked i munnen och låta det sakta smälta till en sirap innan jag svalde. Till skillnad från körsbären gav för mycket socker motsatt resultat — förstoppning. Den enda andra maten jag minns att vi fick från Amerika var tjocka skivor av fläskfett, även om jag är säker på att det fanns mer.

På tal om Amerika, blev det redan då ett förlovat land som vi en dag måste resa till. Genom att prata om det med min mor introducerades jag också för konceptet om en rund värld med en stor vattenmassa mellan oss och Amerika. När jag frågade min mor vidare om denna runda värld omgiven av vatten, var min uppfattning att den naturligtvis var platt, som ett fat, med en cirkel av vatten runt omkretsen och ett rakt snitt av vatten tvärs över mitten av tallriken, vilket delade världen i två delar land, varav den ena var vi och den andra var Amerika.

Vi hade en mässingskopp i köket som hade ett handtag och som hade tillverkats av en avsågad artillerihylsa. En kväll stod den på en bänk, halvfull, och jag var törstig. Jag drack upp allt innan jag insåg att det inte var vatten, utan fotogen. Jag blev mycket sjuk och fick en fruktansvärd huvudvärk. Min pappa, för att trösta mig och muntra upp mig, förvärrade situationen ytterligare genom att dumt nog ge mig en matsked full med socker. Som man kan förvänta sig hjälpte det inte alls, men på något sätt överlevde jag natten.

Vid en tidpunkt hade vi två hästar i vår lada (liksom en del andra djur och fjäderfä). Eftersom alla var i nöd var tjuveri utbrett i landet, inte utfört av mennoniterna utan av kringresande ryssar, varav vissa arbetade i byn, andra som strövade omkring på landsbygden och räknade med att mennonitbyarna var lätta byten. Detta var inte direkt ett nytt fenomen. De ryska bönderna hade en lång historia av tjuveri, och fattigdomen och kaoset som följde efter revolutionen bara intensifierade det. Hur som helst, en morgon vaknade vi och fann att en av våra hästar hade förts bort under natten. Detta var naturligtvis en svår förlust, eftersom hästar var absolut nödvändiga för att bruka jorden och extremt svåra att få tag på. Hur vi lyckades att

skaffa två hästar efter att ha blivit upprepade gånger plundrad av Machnovsjtjina- och bolsjevikbanditer, kan jag inte säga. Som ett varnande exempel på att låsa ladugårdsdörren efter att hästen blivit stulen, installerade min pappa ett tre-tums järnrör med ett lås på tvärs över spiltan där den andra hästen hölls, och höll det samvetsgrant låst varje natt därefter.

Jag minns att jag lekte med grannbarnen tvärs över gatan. Familjens namn var Friesen, och de hade flera barn som var i liknande ålder som mina systrar. Jag minns också att jag såg min forna vän Heidi Dyck igen. Hennes familj hade bott i vår tidigare smedja ett tag innan de flyttade till en annan by.

Odlingen av höstvete hade varit en huvudgröda bland de mennonitiska bönderna sedan början av 1850-talet, och när det tidigare beskrivna kaoset lagt sig något, lyckades byborna, inklusive min far, uppenbarligen få igång skördarna igen. Till vilken nivå vet jag inte, men jag minns att vi hade en encylindrig dieselmotor som var monterad på en betongbas. Min pappa värmde upp tändkulan med en blåslampa för att få igång den. Den var kopplad med en tung drivrem till en fortfarande fungerande tröskmaskin, vilka alla var inrymda i ett maskinskjul som satt fast på sidan av ladan (inte att förväxla med den större separata smedjan som stod för sig själv på gården, och som nu inhyste några av våra utblottade vänner). En skörd som jag minns var när vi hämtade hem kärvarna från fältet i en vagn dragen av ett spann som bestod av en häst och en ko, som nämnts tidigare.

Det fanns en stor väderkvarn som malde vetet till mjöl, belägen ungefär en fjärdedels mil väster om slutet av byn där vi bodde, och jag minns att jag gick dit flera gånger för att få vårt vete omvandlat till mjöl. Uppenbarligen var skörden 1923 och 1924, jag vet inte vilken, mer än vad vi behövde för eget bruk. Jag minns att min pappa säckade det återstående vetet och tog det till marknaden i Berdjansk, en rysk stad. Denna låg cirka 80 kilometer bort och resan fram och tillbaka krävde flera dagar. Min pappa och uppenbarligen en granne företog denna resa medan vädret var gynnsamt och jag hade förmånen att få följa med. Vi sov ute i det fria under nätterna och åt den proviant vi hade packat och tagit med oss.

Jag minns särskilt när vi närmade oss staden Berdjansk, som låg vid Azovska sjöns strand, att vi var tvungna att köra nerför en särskilt brant grusväg. Uppenbarligen hade min pappa förutsett och förberett sig för denna nödsituation. Vagnens bakhjul låstes med

en lång stång tvärs över vagnen, och sedan fästes stålskor, likt korta skidor, på de stationära hjulen. Hästarna drog sedan vagnen i maklig takt nerför kullen, medan bakhjulen slirade i smutsen.

Uppenbarligen hade pappa och familjen bestämt sig för att vi skulle emigrera och ta oss ut ur Ryssland. Jag antar att pengarna han fick från försäljningen av vetet gick till att spara ihop till biljetterna och förväntade resekostnader. Åren 1923 och 1924 hade varit mycket bättre än all anarki och blodsutgjutelse som föregått dem, och uppenbarligen var varor återigen något som kunde bytas bort eller säljas för pengar. I maj 1924 hade vi en stor auktion på vår gård och sålde allt vi ägde – jordbruk, maskiner, boskap och hästar. Jag har ingen aning om hur mycket pappa fick för det som fanns kvar av hans tidigare egendom, men jag antar att de flesta varorna köptes av våra mennonitiska vänner, grannar och släktingar.

I juni 1924 var uppenbarligen passen, visumen, tåg- och ångbåtsbiljetterna i ordning, och vi hade en stor, tårfylld avskedsfest. Den hölls i den stora smedjan som stod för sig själv och där några av våra flyktingvänner tillfälligt hade bott. Platsen var helt utpyntad, stora mängder kakor, smörgåsar och te serverades. Alla våra vänner och grannar från byn Rudnerweide var där, liksom våra många släktingar från närliggande byar. Predikanterna från mennonitkyrkan var där och höll tårfyllda predikningar följt av en känslosam sång av "Gud vare med dig tills vi möts igen." Vi grät alla och minnena av det ger mig fortfarande tårar i ögonen.

Nästa dag samlade vi ihop alla våra få personliga tillhörigheter, som bestod av ett litet urval av resväskor, lådor och en liten gammaldags kista. Allt lastades på en låg flakvagn, inklusive oss själva, och vår granne från andra sidan gatan, Franz Friesen, körde oss till Mariawohl, där vår mormor bodde. När vi korsade den lilla bron över floden Sisikulak kastade vi våra blickar på byn Rudnerweide för sista gången. När vi passerade över en liten höjd och utom synhåll, brast min mor och mina två systrar ut i häftiga gråtattacker. Vi visste alla att denna del av vårt liv låg bakom oss och aldrig skulle återvända. Vad framtiden bar på var ytterst osäkert. Vår destination var Mexiko, någonstans i Mexiko.

Vi stannade i Mariawohl över natten. Sedan körde farbror Heinrich, pappas bror, oss i ett annat fordon till Lichtenau, där vi gick ombord på vårt första tåg, början på en lång och betydelsefull resa.

Milstolpe Två

Genom Europa och över Atlanten

Även om det var en känslosam upplevelse att lämna vår hemby, såg jag fram emot resan in i det okända som ett spännande äventyr, något att se fram emot med stor förväntan. På det hela taget var det så det blev, och till och med min pappa och mina äldre bröder Korni, 16, och Henry, 18, rycktes med i äventyrsandan med inställningen att de var anmälda till en storslagen världsturné, vars like de förmodligen bara skulle få uppleva en gång i livet.

När vi gick ombord på tåget och först begav oss mot Moskva var varje syn ny för mig. Faktum är att jag fram tills dess aldrig ens hade sett ett tåg förut. Vi reste dag och natt och var tvungna att göra flera byten. Familjen var organiserad och alla hade ansvar för vissa bagage som skulle bäras på och av, bevakas och kontrolleras så att de inte blev stulna eller borttappade. Jag minns att Korni hade den lilla träkistan med det rundade locket som sitt ansvar. I den fanns några av våra viktigaste böcker, såsom familjens fotoalbum, den stora familjebibeln och andra värdefulla böcker. Den var relativt tung. När vi satt på perrongerna med vår hög av gods och väntade på att nästa tågförbindelse skulle dyka upp, minns jag att jag blev hemskt sömning och trött, särskilt när sådana byten skedde mitt i natten, vilket de ofta gjorde.

Men på det hela taget var resan från början till slut (det tog ungefär tre månader att slutligen nå en destination i Mexiko som vi inte ens hade bestämt när vi startade) en spännande, uppiggande och oerhört lärorik upplevelse. En av de saker som omedelbart fångade min uppmärksamhet när vi rullade fram i de olika tågen var antalet försäljare som ropade ut sina varor till de genomresande kunderna. Jag lockades särskilt av godisförsäljarna. Jag upptäckte att jag för en kopek, motsvarande ett cent, kunde köpa en rejäl bit godis. Som ett resultat av detta tjatade mina systrar och jag ständigt på vår pappa att ge oss en kopek. Detta gjorde han sparsamt, eftersom hans resurser var extremt begränsade och de oförutsedda behoven för framtida krav nästan obegränsade.

Jag vill här göra en avstickare för ett ögonblick och påpeka att vi, liksom praktiskt taget alla flyktingar och emigranter som flydde Ryssland

vid den tiden, reste på en extremt mager, i själva verket minimal, budget. Men jag vill också med stolthet påpeka att till skillnad från många emigranter som följde oss, reste vi inte för lånade medel. Min pappa betalade för hela resan med pengar han med nöd och näppe skrapat ihop från försäljningen av våra tillhörigheter i Ryssland, och alla andra pengar han hade lyckats lägga undan före auktionen. Hur han lyckades med det har jag ingen aning om, men jag vet att han var en sparsam man. Många andra mennoniter som lämnade under de närmast följande åren gjorde det med hjälp av flera välgörande mennonitiska organisationer i Kanada, och även i USA. Men de mest aktiva i att hjälpa omkring 20 000 mennonitiska flyktingar att genomföra flytten till Kanada var organ som Mennonite Central Committee, Mennonite Colonization Association of North America, Mennonite Migration Aid Society, Mennonite Immigration Bureau, Canada Mennonite Board of Colonization och ett antal andra. En mycket aktiv ledare i detta avseende var pastor David Toews från Rosthern, Sask., men han var inte ensam. Det fanns hundratals, till och med tusentals andra som bidrog tungt med tid och pengar för att hjälpa sina mennonitiska bröder att genomföra övergången ut ur det bolsjevikstyrda Ryssland. Sådana emigranter fick medel lånade till sig av dessa välgörenhetsorganisationer, vilka emigranterna lovade att betala tillbaka senare när de hade bosatt sig och blivit kapabla att betala, vilket ibland tog många år, ibland till och med 15 eller 20 år. Men det är en annan historia som är väl dokumenterad i flera andra böcker, såsom "The Mennonite Exodus" av Frank H. Epp, och flera andra.

Som en parentes kan nämnas att de flesta mennoniter betalade tillbaka dessa välgörenhetslån så snart de kommit på fötter igen och hade pengar att göra det med. Det fanns dock vissa (ett fåtal) otacksamma individer som förnekade dessa skulder och vägrade att betala tillbaka ett välgörenhetslån och den omfattande resehjälp som hade gjort det möjligt för dem att förflytta sig ut ur det bolsjevikiska slavarbetsläger som var, och fortfarande är, det kommunistiska Ryssland.

Men för att återuppta vår odyssé genom Europa.

Vi anlände slutligen till Moskva där vi blev fördröjda i några dagar, kanske veckor. Mitt minne gällande sådana uppehåll för ärenden som att ordna biljetter, resplaner eller immigrationshandlingar, eller vad det nu var, är inte helt klart. Jag vet att de förekom gång på gång i olika städer medan vi slingrade oss fram över kontinenten och även på Kuba och i Mexiko, och att vi var inhysta på en mängd olika platser, men hur länge varje uppehåll varade kan jag inte säga.

Vår vistelse i Moskva var ytterst intressant. Jag minns att vi bodde i ett sovrum som hade vertikalrandiga tapeter, en nyhet, och vad som var ännu mer märkvärdigt var att rummet hade en elektrisk glödlampa som hängde ner från taket, vilken, underverk av underverk, kunde tändas och släckas med hjälp av en strömbrytare på väggen. Dessutom upptäckte jag glass. Försäljarna på gatorna sålde glass, ungefär som vi känner till den idag, men inte i strutar utan i motsvarande kanotformade kakskal. Jag tyckte att de var utsökta och fortsatte att tjata på min stackars pappa med upprepade önskemål om fler.

Vårt nästa stopp, såvitt jag minns, var Riga, Lettland, som jag kommer ihåg väldigt lite av. Sedan bar det av till Berlin, Tyskland, där vi återigen blev kvar en tid. Jag minns också att vi stannade till i Köln, och att pappa och pojkarna gick för att besöka sevärdheterna. En av dessa var den berömda Kölnerdomen med sina tvillingspiror på 550 fot. Jag minns att de tog med sig en liten silvermedaljong som ett minne, med katedralen ingraverad på båda sidor.

Vårt nästa stopp var Paris, där det återigen blev mycket sightseeing för pappa och pojkarna, som besökte Eiffeltornet och andra kända landmärken. Vanligtvis följde min mamma och mina systrar inte med på dessa sightseeingturer, som alltid skedde strikt till fots, och min pappa tog med mig på de flesta av dem.

Från Paris tog vi tåget till vår avreseort över Atlanten. Vi gick ombord på ett ångfartyg från Royal Mail Lines i La Rochelle, Frankrike, och fick för första gången se den väldiga Atlanten. Vi fick inte bara se den, vi blev snart grundligt bekanta med oceanens nycker. Som jag minns det delade vi alla sju en ganska liten hytt, som hade en elektrisk glödlampa dinglande från taket och ett litet tvättställ på ena sidan.

Vi hade inte varit till sjöss i särskilt många timmar, böljande över de rullande vågorna, förrän några i familjen började bli sjösjuka. De enda som faktiskt inte blev det under hela resan var min pappa och jag. Men redan första dagen ute, när jag såg en av mina systrar kräkas i tvättstället, vände det sig i magen på mig, och jag följde omedelbart efter.

Det fanns uppenbarligen ingen strömbrytare i hytten för att släcka den elektriska glödlampan som dinglade från taket. När det blev dags för alla att sova förblev det där förargliga ljuset tänt. Min pappa var uppenbarligen inte tillräckligt bekant med dessa nymodiga belysningssystem för att veta att lampan kunde släckas genom att skruva ur

glödlampa, så han gjorde det näst bästa. Han hängde en näsduk eller en handduk runt den.

Vi åt alla i fartygets matsal och kände verkligen att vi levde livets glada dagar. Uppenbarligen serverades en flaska vin gratis till varje middagsmål, och alla förtärde det med välbehag. Till och med jag, som en sexårig pojke, fick en liten flaska och drack den istället för vatten. Uppenbarligen var alkoholhalten mycket låg, eftersom jag inte minns att varken jag själv eller någon annan medlem kände av några drastiska effekter av det.

Fartyget var också det tillfälle då jag såg svarta afrikaner för första gången. De arbetade i köksavdelningen och jag minns att min pappa gick till köket varje morgon och bad om varm mjölk till oss barn att dricka i hytten innan vi gick ner till frukost. Jag minns också att jag introducerades för apelsiner, ananas och bananer för första gången.

En dag vandrade min äldsta bror Henry och jag omkring på däck och jag råkade snubbla över en härva av stålvajer. När jag föll slog jag pannan i den vassa kanten på en sarg till en ventilationshuv. Dessa används inte längre på moderna fartyg, men på den tiden kunde dessa huvar roteras för att vändas mot vinden och leda ner frisk luft till kvarteren nedanför. Hur som helst föll jag och fick inte bara ett otäckt jack i pannan, utan det slog mig tillfälligt medvetslös och jag blödde ymnigt. Henry plockade upp mig och bar mig till fartygets sjukstuga där en läkare lindade mitt huvud med flera lager bandage. Uppenbarligen var han inte den mest skickliga i sitt yrke, för när han fäste änden av lindningen med en säkerhetsnål körde han delvis nålen genom min hårbotten. Jag bär fortfarande ett ärr i pannan från just det missödet.

På vägen över havet såg vi mycket marint liv. Vi såg ett antal flygfiskar, praktiskt taget när som helst på dygnet. Vi såg några valar i fjärran, en i taget. En dag såg vi två stora delfiner simma i högsta fart precis framför fören, och de höll jämna steg med fartygets hastighet i flera mil.

Efter mer än en vecka kastade vi slutligen ankar i Havannas hamn. Havanna hade vid den tiden uppenbarligen inga pirer som kunde ta emot oceanångare. Det var mycket liv och rörelse när vi landsteg. Ett antal försäljare ropade ut sina varor i små båtar nedanför till de potentiella kunderna på ett däck minst 30 fot ovanför. Detta bestod av sådant som apelsiner, pärlor och diverse andra turistartiklar. Efter mycket gestikulerande och prutande, så...

pengar sänktes ner i en korg i änden av ett rep och föremålen drogs upp i samma korg.

Slutligen kom tiden för att gå i land. Återigen mycket oväsen, förvirring och kaos. Varje passagerare och deras tillhörigheter fördes till land med hjälp av små barkasser som roddes av en ensam infödd kuban. Detta var tydligen inte en del av det totala biljettpriset och de infödda var tvungna att få extra betalt för sina individuella transporttjänster. Eftersom barkasserna var små var vår familj tvungen att åka i två olika båtar. Efter en lång nedstigning för en osäker stege på fartygssidan lastades min mor, mina två systrar och jag själv samt en del av våra tillhörigheter i en barkass. Vi roddes till stranden ungefär en kvarts mil bort där vi lastade av oss själva och våra tillhörigheter på en strand. Pappa och de två pojkarna med huvuddelen av resten av vårt pick och pack skulle ge sig av i en annan liten båt, men inte förrän efter en avsevärd fördröjning. Som jag minns det var det något gräl om någonting, eftersom det fanns ett begränsat antal av dessa små barkasser och hundratals passagerare som väntade på att bli transporterade. Hur som helst anlände vår lilla grupp på fyra säkert till land och ordnade våra tillhörigheter i en kompakt hög. Vi satt på dem för att se till att de inte blev stulna av några av de långfingrade tjuvar som alltid hemsöker sådana platser. Så där satt vi och satt, och väntade på att den större manliga kontingenten skulle anlända. Tiden gick och min mor blev alltmer nervös av alla de ohyfsade mörkhyade karaktärerna som rörde sig vid vattnet, vissa av dem svarta som spader ess. Slutligen, när mörkret började falla, anlände min pappa och mina två bröder och vi drog alla en suck av lättnad när vi fann varandra. Detta var inte lätt eftersom det var mycket folk på den stranden och människorna och högarna av deras tillhörigheter var utspridda över ett stort område.

Vi slog oss ner i något pensionat eller liknande i Havanna och stannade där i minst två veckor i väntan på ytterligare information om vart vi skulle ta vägen härnäst. Slutligen gick vi ombord på en annan ångare, mindre än Royal Mail, och satte kurs mot hamnen i Vera Cruz, Mexiko.

Därifrån tog vi tåget och begav oss norrut hela vägen upp till staden Chihuahua. Där inkvarterades vi i någon sorts anläggning som hade en hög mur av lera runt en stor innergård och ett antal lerbyggnader med platta tak inuti. Här stannade vi i ungefär tre veckor, fram till slutet av augusti, där min pappa träffade några andra mennonitfamiljer och representanter och försökte bestämma vart vi skulle ta vägen härnäst.

Milstolpe Tre

Vild vistelse i Mexiko

Vart vi begav oss härnäst var en liten järnvägsstation vid namn Rosario, ungefär 80 kilometer uppför spåren från Chihuahua. När jag säger station använder jag ordet löst, eftersom den inte hade något stationshus, utan bara ett vattentorn för lokomotiv att fylla på sina förråd, ett långt smutsigt vitt skjul precis bredvid järnvägsspåret där två eller tre mexikanska familjer bodde med sina små muchachos. Det var deras uppgift att underhålla järnvägsspåren. Förutom dessa två blygsamma strukturer fanns det en adobe-byggnad med fem rum och platt tak som låg lite längre tillbaka från spåren. Den var för närvarande tom (förutom några möss, råttor och insekter) och redo och väntande på att ta emot oss.

Nu skulle fem rum i vilken byggnad som helst ha verkat som ett palats för oss då, men vi var inte ensamma. Fyra andra mennonitfamiljer ingick nu i vår grupp och delade byggnaden med oss. Det delades upp mycket smidigt, exakt ett adobe-rum per familj. De andra var också emigranter från vår del av Ukraina. En familj var Heinrich Gosens, som hade två pojkar, en ungefär i min ålder, en ett år eller två äldre. En annan var Gerhard Klassens, ingen släkting, som också hade några barn. Sedan var det de två Dickman-familjerna, John Sr. och John Jr. Den äldre Dickman och hans fru hade också vuxna barn förutom John, och den senare och hans fru hade egna små barn.

Så där var vi, en stor lycklig familj som bosatt sig i en liten adobe-byggnad med fem rum, av vilka inget ens var putsat vare sig på insidan eller utsidan. Golvet var bara dammig jord, och jag har ingen aning om hur länge den hade varit obebodd, eller vem som någonsin hade bott i den. Det fanns ingen elektricitet, inget avlopp, och jag minns inte att hela byggnaden ens hade några fönster. Denna lilla hacienda låg ungefär 50 meter från järnvägsspåren mitt i en enorm mexikansk rancho som ägdes av en spanjor vid namn Saenz. Ungefär en kilometer bort låg ranchens huvudkvarter som bestod av stora komplex med kanske ett 20-tal adobe-byggnader, där lantarbetarna bodde. Sex andra mennonitfamiljer flyttade in i liknande adobe-byggnader på ranchen, så med elva familjer hade vi nu grunden till en potentiell mennonitkoloni.

Senor Saenz bodde inte på ranchen. Han bodde i en liten stad vid namn San Antonio, troligen 15 eller 20 mil bort. Då och då susade han över i sin Model T för att inspektera sina ranchägor och jag antar även för att driva in hyra från oss, även om jag inte minns att någon någonsin betalade någon hyra. Hur som helst var han en stilig ung man, och han lät vanligtvis oss barn kliva in i hans bil med honom och tog oss på en åktur. Han liknade Cisco Kid mycket och han bar alltid ett bälte bestyckat med skarp ammunition och en riktig pistol i hölstret.

Faktum var att alla mexikanska män bar vapen, till och med de enkla järnvägsarbetarna som bodde i huset bredvid i den smutsiga vita skjulet vid järnvägsspåret. Detta var 1924, och "Revolutionen" som hade ägt rum helt nyligen var förmodligen över, men inte riktigt. Banditer strövade fortfarande i bergen och på landsbygden på ett antal platser. Utöver det var landet fridfullt, mycket fridfullt, nästan sömngångaraktigt. Ett godståg med fyra eller fem vagnar dundrade in i Rosario praktiskt taget varje dag, stannade för att fylla på vatten och dundrade vidare. En av de mest intressanta sakerna vi barn observerade med detta godståg, som vi gick för att möta varje dag, var att en godsvagn alltid var lastad med soldater, ett dussin eller så, i full uniform och beväpnade till tänderna. En av reglerna som var i kraft då och som kvarstår än idag var att banditer som togs på bar gärning inte ställdes inför rätta i en domstol. Rättvisan var snabb och slutgiltig. De sköts på plats.

Uppenbarligen var planerna för denna lilla grupp mennonitfamiljer att skaffa lite mark och starta kärnan till en liten bosättning. Hur går man tillväga för att starta en bosättning utan medel eller resurser? Det första vi gjorde var att putsa jordgolvet med en blandning av kogödsel och adobe, förstärkt med halm. Nästa sak min pappa gjorde var att åka till närmaste lilla stad (med järnväg) och hitta jobb åt mina två äldre bröder, Korni, 16, och Henry, 18. I detta lyckades de och Henry fick jobb som biträde i en järnhandel, och Korni på annat håll, vars exakta natur jag inte minns. Båda pojkarna lärde sig spanska snabbt, men stackars Korni drabbades snart av ett svårt fall av reumatisk feber och var tvungen att föras tillbaka till haciendan i Rosario. Var min pappa fick idén ifrån att pensla Kornis hud med massiva doser jod har jag ingen aning om, men det är den behandling den stackars pojken fick och jag minns hur han stönade och jämrade sig när den bruna sörjan applicerades dagligen tills han började se ut som en brun zombie.

Efter ett tag återhämtade sig Korni, även om han senare i livet plågades av artrit under resten av sitt liv. Henry, som var en kraftfull ung man, sex fot lång, mycket sympatisk och stilig, fångade snart intresset hos en spansk bankir vid namn Melendez och blev befordrad till ett utmärkt jobb på banken. Detta jobb behöll han under resten av vår vistelse i Mexiko, och även därefter, för när resten av familjen beslutade att emigrera till Kanada ett och ett halvt år senare, stannade Henry kvar på sitt jobb i ytterligare cirka fem månader, tills vi var bättre etablerade i vår nya miljö.

Jag har mycket liten kunskap om hur vår ekonomi sköttes vid denna tid, men jag är säker på att den var ytterst knapp, och att Henrys lön var en stöttepelare för att hjälpa till att betala för nödvändigheterna för att få vår del av den "nya kolonin" i gång. Jag minns att pappa tog tåget till San Antonio då och då och kom tillbaka med en canvasväska lastad med silverpesos. Hur ofta och hur mycket har jag ingen aning om, men jag minns att när han återvände, rusade jag för att möta honom vid stationen och erbjöd mig att bära canvasväskan, och jag minns att den var så tung som en sex eller sju år gammal pojke bekvämt kunde bära.

Vi hyrde till en början en del mark från ranchens egendom och planterade bönor och potatis. Vi hade snart en vagn och två oxspann för att dra nämnda vagn, även om det bara krävdes ett spann för att utföra arbetet. Oxarna spändes för vagnen med hjälp av ett ok som remmades fast över deras pannor och horn (de hade långa horn) och oket fästes vid främre änden av vagnstången. Oxarna manades sedan att gå framåt eller svänga med hjälp av en skickligt hanterad pikstav, i kombination med röstkommandon. Det fungerade ganska bra, förutom en röd oxe vid namn Colorado som var något upprorisk och en dag i ett utbrott av irritation kastade han upp min 14-åriga syster Sarah i luften med sina långa horn, i den spanska tjurfäktningsarenans finaste tradition. Stapars Sarah! Hon landade med en blödande näsa och några andra blåmärken, men var i övrigt inte alltför allvarligt skadad och återhämtade sig snart.

Den lilla "kolonin" på elva familjer var resursstark och energisk. De organiserade sig snart för att leva som civiliserat folk bör, och eftersom de var mennoniter var en av de första sakerna de gjorde att organisera söndagsskola och gudstjänster. Herr Gosen var predikant och varje söndag hölls gudstjänster i hans bostad (ett rum) i den adobe-hacienda som vi alla bodde i. Dessutom organiserades efter ett tag regelbunden skolgång som skulle hållas i ett rum i en av byggnaderna vid ranchens huvudkvarter ungefär en halv mil

bort. Vår närmaste granne, Gerhard Klassen, var skollärare och jag minns min första introduktion till alfabetet och siffror. Allt detta lärdes ut på tyska och ordet "Pferd" (häst) har etsat sig fast i mitt minne. Men eftersom vi ständigt umgicks med mexikanerna vid järnvägsstationen och på andra ställen, blev vi alla, särskilt vi yngre barn, snart ganska skickliga i konversationsspanska.

Vi hade lämnat Ryssland i juni och när vi slutligen anlände till vår destination i Rosario var det början av september, mitt i den tropiska heta och regniga säsongen. Mornarna var klara men blev allt hetare ju närmare middagstid vi kom. Sedan, tidigt på eftermiddagen, nästan som efter klockan, mulnade himlen plötsligt och inom loppet av några minuter följde ett kraftigt skyfall. Eftersom vi ännu inte hade acklimatiserat oss till tropikerna och då de sanitära förhållandena var långt ifrån idealiska, var vi alla mycket sårbara för gula febern. Jag minns inte vilka alla i vår familj som drabbades, men mina två systrar och jag fick det alla tre samtidigt, och jag kommer aldrig att glömma det. Vi låg alla i samma säng, brinnande av feber, och luftkonditionering hade ännu inte uppfunnits, åtminstone inte i Mexiko. Jag var så varm och så eländig att jag var säker på att jag skulle dö. Men än en gång klarade jag mig, och det gjorde även alla andra i den lilla kolonin, inklusive min mor, som också hade en fruktansvärt svår omgång av det.

Efter att den tropiska regnperioden var över och vi var mer eller mindre acklimatiserade, var höst- och vintervädret mycket behagligt och uppfriskande. Det var torrt och soligt och en mer förtjusande miljö kunde man knappast önska sig. Vi började trivas i Mexiko, eller åtminstone några av oss gjorde det.

Mennoniterna tog sig snart samman och tog itu med att på allvar få igång sin späda "koloni". Ranchon där vi bodde var inte helt olik Serengetislätten i Afrika. Det var flackt, med ett överflöd av gräs på en bördig slätt omgiven av berg vid en horisont ungefär tio mil bort. Gott om djur strövade på slätterna, varav vissa bara var halvvilda – som åsnor, mulor, boskap, och ett antal helt vilda, som kaniner och massor av skallerormar. Ungefär en halv mil norr om oss fanns en dal, en flack sänka genom vilken en lugn bäck rann, och när regnperioden var inne blev den till en inte så lugn, turbulent flod. Mennonitgruppen i Rosario köpte ett stycke land i denna dal, där de planerade att bygga kärnan i sin bosättning och börja driva jordbruk på egen hand.

Min pappa var lika företagsam som någon av dem. Snart höll han, med hjälp av sin avkomma, på att gjuta stora lerstenar (adobe) i träformar och lät dem torka i solen. Så snart stenarna var klara började han bygga ett lerhus. Han och Korni grävde också en brunn för hand och vi var på god väg att få en egen adobe-hacienda i dalen.

Huset blev aldrig färdigt. När 1925 väl var igång påbörjades en allvarlig omprövning bland de elva familjerna i vår lilla mennonitiska "koloni", var och en av olika skäl, men innan jag går in på den fasen låt mig först rekapitulera några andra slumpmässiga "minnesvignetter" från den perioden.

Jag var på väg tillbaka till haciendan själv från det lilla adobe-"hemmet" vi byggde i dalen och gick genom högt gräs. Plötsligt fann jag mig själv springande snabbt ungefär en fot ovanför marken när jag skymtade huvudet på en stor orm som rörde sig mot mina bara anklar.

På tal om ormar blev vi alla mycket bekanta med skallerormar, och försökte naturligtvis döda dem vid varje tillfälle. Till och med jag, som en sex eller sju år gammal unge, blev snart ganska skicklig på att stena dem till döds och samtidigt hålla avståndet.

Som jag beskrev tidigare fanns det ett antal ranchdjur som strövade på gräsmarkerna nära vår dörr. Ibland gick vi (barnen) fram till en tam åsna och satte oss på dess rygg. En gång, med hjälp av några av de andra barnen, dristade jag mig till att sätta mig på ryggen på ett större djur, en mula, som släntrade förbi. Mulan ogillade den här typen av dumheter. Den kastade omedelbart av mig, och sedan, för att lägga lök på laxen, sparkade den mig i revbenen medan jag låg ner.

En dag körde min pappa, min syster och några andra till ett pass i bergen där det fanns några fruktträdgårdar, äpplen tror jag. Resan gjordes i vår flakvagn som drogs av oxar och tog hela dagen.

En annan gång körde min pappa, min bror och jag till en stad vid namn LaJunta för att titta på några oxar eller hästar, jag vet inte vilket. Jag blev mycket imponerad av den skicklighet med vilken dessa mexikanska vaqueros kunde hantera en riata. Jag minns hur den här mannen fångade först det ena hornet, sedan det andra, på en longhorn-oxe ungefär femton fot bort, och varje gång gav repet ett lätt knyck för att lossa det, för att sedan upprepa uppvisningen.

Då och då kom Henry hem över helgen från sitt jobb som banktjänsteman i San Antonio (det var en mindre resa på den direktanslutande järnvägen). Vid det här laget hade pojkarna köpt sig ett snyggt hagelgevär, av

som de var ganska stolta över. Vi gick ibland på jakt över slätterna som vimlade av kaniner och vildfågel, vilka alla var ett välkommet tillskott till våra söndagsmiddagar.

En natt lånade min pappa och en eller två grannar den järnvägsdressin som underhållsarbetarna hade tillgång till, och med hjälp av handkraft tog vi oss till en närliggande liten stad där vi besökte några andra mennonitfamiljer. Vi återvände sent samma natt.

Som jag nämnde lite tidigare hade de elva familjer som gett sig ut för att bygga upp kärnan i en mennonitkoloni i Mexiko allvarliga tvivel angående hela projektet, och inte alla av samma skäl. Min mor var olycklig över hela miljön och ansåg att landet var för vilt, för ociviliserat och för rått. Under tiden hade saker och ting börjat hända med våra andra släktingar hemma i Ryssland, och tre av pappas familjer, Abe Klassens, John Klassens och Jacob Wienses, emigrerade från Ryssland till Herschel, Saskatchewan, i Kanada. Det gjorde uppenbarligen också en betydande grupp andra mennoniter som inte var släkt med oss, för att bilda ett större samhälle på cirka 40 familjer i Herschel-området. Även tanken på att nästa generation (vi barn) skulle uppslukas av ett hav av halvciviliserade mexikaner framstod inte som en särskilt munter framtidsutsikt för våra föräldrar. Oavsett skälen, och genom kontakter och arrangemang med den kanadensiska mennonitiska kolonisationsnämnden, beslutade vi oss för att återigen emigrera till en mindre primitiv och mer hemtrevlig miljö. Personligen njöt jag av Mexiko, jag tyckte om det varma klimatet, jag tyckte om de vida öppna ytorna och jag njöt av den råa äventyrliga miljön.

I vilket fall som helst hade vi i december 1925 återigen packat våra få nödvändigheter i några resväskor och gått ombord på tåget norrut, för att återigen möta en osäker framtid och en främmande miljö. Henry blev ensam kvar i det relativt goda jobb han hade på banken i San Antonio för att ansluta sig till oss senare om saker och ting löste sig. Han var nu nitton år.

Milstolpe Fyra

Norrut till Saskatchewan

Vår resa från delstaten Chihuahua i Mexiko till provinsen Saskatchewan i Kanada gick betydligt snabbare än vår långdragna resa från Ryssland ett och ett halvt år tidigare. Vi lämnade Rosario i slutet av november 1925 och anlände till Herschel i mitten av en kall december. Jag minns inga långa uppehåll på denna resa genom Amerika, utan jag minns främst olika järnvägsstationer och deras jämförelsevis påkostade interiörer, eller så verkade de åtminstone för mig.

Detta var under perioden före jul och jag minns också en hel mängd nya leksaker som fanns utställda i butikerna på de större järnvägsstationerna. Av dessa är det särskilt en leksak som etsat sig fast i mitt minne, och det var en mekanisk apa på ett snöre. När snöret sträcktes klättrade apan uppför snöret genom att röra armar och ben i en samordnad rörelse. När snöret slaknade klättrade apan ner.

Vår resväg tog oss genom städerna El Paso, Dallas, Kansas City, Des Moines, Minneapolis, St. Paul med flera. Vi reste in i Kanada vid North Portal, Saskatchewan, och passerade genom Regina på vägen till Herschel.

Den lilla byn Herschel tackade det rika vetebruksområdet som omgav den för sin existens. Den hade grundats ungefär ett dussin år innan vi anlände dit, och dess främsta arkitektoniska imponeringskraft vid den tiden var fyra tornande spannmålssilos, alla målade i en rödrustig färg. Lite senare ökade dessa till fem. År 1925 hade Herschel ännu inte något elnät i denna by med cirka 200 invånare, men ett eller två år senare installerades ett eget enkelt system. En bensindriven generator kunde höras dunka i vilken del av byn som helst, dag som natt, och den blev snart byns stolthet, och alla hade snart elektriskt ljus.

Vi anlände dit en mörk kväll i mitten av december. Snön låg djup på marken och det var eländigt kallt. Jag kan inte påminna mig om att jag någonsin sett snö förut, varken i södra Ukraina eller i Mexiko, och när jag väl mötte den i Kanada blev jag inte särskilt imponerad. Den inställningen stannade kvar hos mig tills jag lämnade Kanada för Kalifornien nästan tjugo år senare, då jag svor att om jag aldrig såg snö igen så vore det ändå för tidigt.

För att möta oss vid järnvägsstationen i en lådsläde kom min morbror Jacob Wiens och morbror John Klassen, samt några andra släktingar. (För dem som inte är bekanta med jordbruksutrustning, låt mig förklara att en lådsläde är vinterversionen av den flakvagn som används när snön är borta. I båda fallen vilar en robust öppen låda, cirka tre fot hög, fyra fot bred och omkring tio fot lång, antingen på en uppsättning vagnshjul eller på en tvådelad uppsättning tunga slädartar.)

Det hade bestämts att vi skulle flytta in hos morbror Jacob (Wiens) och tant Margaret, den sistnämnda var pappas yngsta syster. Vi var sex personer (broder Henry stannade fortfarande i Mexiko) och tillsammans med deras två barn delade vi tio nu ett hus med två rum, en liten träbyggnad med fjällpanel som hastigt hade slängts ihop några månader tidigare. Familjen Wiens var själva pionjärer här ute och hade knappt hunnit komma på fötter.

Tidigare under 1925 anlände en kontingent av flera mennonitfamiljer till Herschel, vilka alla hade rest dit direkt från vårt område i Ryssland, ungefär ett år efter att vi hade lämnat det. Flera till följde under 1926, tills det snart fanns totalt minst 40 familjer. Tre av dessa familjer var pappas närmaste släktingar, nämligen Abe Klassen med familj, morbror John med familj, och morbror Jacob, hans fru Margaret (pappas syster) och deras två spädbarn. Vid den tid vi anlände dit hade en av dessa grupper redan förhandlat fram en omfattande fastighetsaffär och köpt fem sektioner mark från en förmögen godsägare vid namn Lamborne. Dessa ägor låg inte intill varandra, utan var utspridda över ett betydande område norr om byn Herschel. Vissa av dessa skiften hade bostadshus, andra inte, men alla var nu under odling. Dessa fem sektioner delades upp mellan tio familjer i gårdar om 320 hektar vardera. Deltagarna i just denna affär var följande: (a) Jacob J. Wiens, en äldste i kyrkan, och tre av hans söner, Jacob J. Wiens, Jr., en morbror till mig, och hans bröder, Peter och Ben, vilka stod för fyra halvsektioner; Bernhard Wiens och George Wiens, som båda var bröder till äldste Jacob Wiens, tog ytterligare två skiften. Morbror Abraham Klassen tog ett annat; Henry Wiens ytterligare ett. Två andra deltagare utanför klanerna Wiens och Klassen tog de återstående två gårdarna. Det var familjerna Jake Isaacs och Peter Sawatsky, vilket gav totalt tio. Dessa kan kallas de ursprungliga "första familjerna" i Herschels mennonitbosättning. De följdes snart av många fler, inklusive min pappas familj, år 1926.

I det stora hela var gårdarna de köpte redan fungerande verksamheter på utvald bördig mark, plan och extremt väl lämpad för veteodling. Förutom det huvudsakliga Lamborne-köpet förvärvade mennoniterna också ett antal mindre stycken från andra individer, så att varje familj snart hade en egen gård, men alla hade ännu inte hus på dem.

Mennoniterna är en social och kooperativ klan, och på ett eller annat sätt utövade de alla en gemensam laganda. De hjälpte varandra, vissa genom att flera familjer flyttade in i de begränsade bostäder som fanns tillgängliga, och även på andra sätt. Det fanns en stor vit tvåvåningsbyggnad som hade varit högkvarter för Lamborne-etablissemanget. Flera av de nya mennonitfamiljerna flyttade in i den. Det fanns också flera stora röda lador, maskinhallar och en rad jordbruksutrustning som fanns på huvudfastigheten och som också ingick i affären. För att hysa de andra familjerna i Lamborne-gruppen byggde dessa företagsamma människor snart en rad tillfälliga bostäder av fjällpanel, liknande den vi nu delade med familjen Wiens. (Detta var ren välgörenhet. Som nykomlingar var vi inte en part då eller senare i Lamborne-köpet.)

Så där var vi, mitt i vintern, mitt i Saskatchewan. För mig var det inte bara en kulturchock utan ännu mer en klimatchock, en som varken vi eller våra otillräckliga kläder var förberedda på. De vinterkläder vi nu ägde bestod mestadels av begagnade plagg som vi fått av några av de kanadensiska mennonit-organisationerna, vilka nu var mycket aktiva med att inte bara hjälpa flyktingmennoniter att ta sig från Ryssland till Kanada, utan också erbjuda råd, vägledning och materiella nödvändigheter till den ökande strömmen av immigranter.

Resten av mennonitbarnen, som hade anlänt cirka sex månader tidigare, var redan inskrivna i den engelskspråkiga landsbygdsskolan som låg några mil bort från vår nya koloni. Så min syster Katie, 12 år gammal, och jag, nästan 8, sveptes med, praktiskt taget dagen efter att vi anlänt dit, och skickades också till den lokala landsortsskolan som hade det indianska namnet Winona. Sådana landsortsskolor prickade det lantliga landskapet över hela Saskatchewan och hade normalt sett ett rum, en lärare, en kamin i hörnet och omkring 20 till 30 elever i årskurserna 1 till 8.

Vädret var eländigt kallt och dagarna var korta i mitten av december. Varje morgon medan det fortfarande var mörkt lastades en lådsläde (även känd som bobsleigh) full med alla barnen från högkvartersgården. Vi packades sedan ihop på slädens golv och täcktes med filtar medan...

så gott som möjligt. Sedan, med ett spann hästar utrustade med bjällror, bar det av med bobsleden full av Wiensar, Klassens, Sawatskys, Warkentins, etc. Den lunkade in på Winona-skolans gård för att lasta av sin last. Sedan vid 15:30-tiden, när det redan började mörkna, hämtade den oss igen och transporterade oss tillbaka till gården över fälten av frusen is och knädjup snö. Vid det här laget önskade jag att vi hade stannat i Mexiko.

Utan tvekan var detta en av de lägsta punkterna i mitt unga liv. Våra kläder bestod främst av begagnade plagg och avlagda trasor, inget av det lämpat för det kalla väder som vi nu ställdes inför. Mina skor var helt olämpliga för kylan och mina fötter var ofta förfrusna. Det var oundvikligt att jag snart utvecklade köldskador på tår och hälar.

För att göra saken värre, på grund av den dåliga kosten, fick jag också inälvsmask, vilket plågade mig i det oändliga. Jag fick något starkt laxermedel som till slut tog död på maskarna. Det tog nästan död på mig också.

Inte nog med att jag var frusen, maskäten och eländig, min introduktion till de kanadensiska skolorna var också en svår prövning. Eftersom jag var annorlunda, inte kunde tala engelska och var utlänning, gav sig några av de äldre infödda mobbarna på mig och örfilade upp mig. De tyckte också att det var god sport att hetsa mig till slagsmål med barn i min egen storlek. Detta kulminerade vanligtvis i en brottningsmatch snarare än ett knytnävsslagsmål. Jag lärde mig snart konsten att brottas och kunde vanligtvis besegra alla barn i min storlek.

Vår lärare, såvitt jag minns, var en blond ogift kvinna vid namn Miss Cratcher, omkring 35 år gammal. Jag minns att en av de äldre ungkarlsbönderna vid namn Russell Gardiner, som var välbärgad, brukade komma och hälsa på henne medan skolan fortfarande pågick. Ett år eller så senare, som jag minns det, gifte de sig.

Vi är fortfarande i mitten av december, och förberedelserna för julprogrammet, som var höjdpunkten i landsbygdsområdet, var i full gång. Julen kom och gick till slut, men den kalla vintern fortsatte och fortsatte.

Under tiden, i den tvårummiga stugan för två familjer, gjorde våra stackars hårt prövade föräldrar sitt bästa för att få till någon form av julfirande, leka jultomte och skrapa ihop några provisoriska presenter för att fira denna viktiga högtid i vår nya miljö. Det var just denna jul som det började gå upp för mig att hela historien om jultomten var en bluff. Samtidigt var min äldsta bror Henry fortfarande kvar i det goda, varma Mexiko och tjänade silverpesos. Min äldsta syster Sarah, nu en stor flicka på 14 år,

fann snart ett jobb som hembiträde hos familjen Cruikshank, som ägde den enda lanthandeln i Herschel. De var trevliga människor, och Sarah var ganska nöjd hos dem och lärde sig tala engelska hela tiden. Pappa och bror Korni arbetade på huvudgården (det fanns en miljon saker att göra för att förbereda vårsådden) och gick i en liten kvällskurs för att lära sig det engelska språket. Snart fick bror Korni jobb som dräng hos en välbärgad bonde vid namn Bill Shirk. Så på ett eller annat sätt lärde vi oss alla engelska, acklimatiserade oss och kom in i tempot.

Jag bör tillägga att de andra 40 familjerna som hade anlänt till Herschel vid den här tiden alla var mer eller mindre lika fattiga och utblottade som vi, men de var alla flitiga, energiska och hårt arbetande. Jag vet inte hur de lyckades köpa dessa stora områden av riktigt fin jordbruksmark, men jag är säker på att det var på långa avbetalningsplaner, med lite eller inga pengar i handpenning. Säljarna kände igen köparna som de hårt arbetande, pålitliga människor de var, att de skulle klara av det och skulle betala av lånet med landets produktivitet. I detta var säljarens omdöme sunt och då vädret och vetepriserna var gynnsamma, var de snart igång med verksamheten, både köparna och säljarna. Jag är säker på att de tidigare nämnda mennonitiska organen också hade en stor del i att framgångsrikt förhandla fram dessa transaktioner och även gå i god för handpenningarna.

Under tiden var min pappa fortfarande utan gård och utan medel. Under vintern 1926 letade han, med hjälp av organen och släktingar (antar jag), efter en gård att köpa i Herschel-området. Ungefär fyra mil söder om Herschel hittades en sådan gård och han förhandlade fram en affär med en bonde vid namn Tillinghast. Den sistnämnde hade ursprungligen tagit platsen som ett nybygge 1910, hade byggt ett ordentligt tvåvåningshus, en stor röd lada med ett enormt höloft, ett redskapsskjul, stängsel på plats och samlat på sig en uppsättning jordbruksmaskiner. Kort sagt erbjöd han en fungerande verksamhet, en färdig gård. Vi köpte stället, 640 tunnland, en halv mil bred och två mil lång.

Återigen vet jag inte vad villkoren för transaktionen var, men priset var 25,00 dollar per tunnland. Inte all denna mark var under odling. Det fanns en hel del betesmark, en del av den redan inhägnad, och de norra 320 tunnlanden hade fortfarande en hel del präriemark som kunde och skulle "brytas" (plöjas) efter att stenarna hade grävts ut och plockats bort från den. (Även om det var bra jordbruksmark,

inte riktigt lika bördig som den norr om Herschel, denna stenplockning var en pågående process, som jag senare upptäckte.) Så papperen upprättades, med hypoteket och räntesatserna vederbörligen fastställda, och betalningarna skulle göras varje höst till ett belopp av hälften av nettointäkterna från försäljningen av den producerade spannmålen, mestadels vete. Vi flyttade in på fastigheten våren 1926. Vädret var nu vackert, och alla, inklusive jag själv, var glada som lärkor över att få bo i ett rejält, fullvärdigt eget hem, och att inneha mark, massor av mark.

Andra mennonitfamiljer, som bestod av Sawatskys, Warkentins, Schroeders, Ungers, Penners, Krahns, Eliases, Toewses och några andra vars namn jag inte minns, förhandlade fram egna individuella avtal och bosatte sig på gårdarna norr om Herschel. Till deras eviga heder hade varje arbetsför familj snart en egen gård och ett anständigt hus att bo i. Vid 1930 öppnade Bill Loewen, en mennonit, sin egen livsmedelsbutik i Herschel, den tredje sådana butiken i staden.

Under denna tid flyttade även fler mennonitfamiljer in söder om Herschel där vi befann oss. Några av dessa familjer var fler Wienses, Lenzmans, Pletts, Wedlers, Bergs, Dycks och Gerzes. Ungefär åtta mil längre söderut från oss låg den lilla byn Fiske, där ytterligare en spridning av mennonitfamiljer bosatte sig, varav två som jag minns var Zachariases och Martins. Snart var ett betydande och välmående mennonitiskt samhälle stadigt etablerat i Herschel-Fiske-området, vilka alla umgicks och hade gemenskap med varandra.

Milstolpe Fem

Veteodling på prärien

Hur vi förvärvade en kohjord, ett antal hästar, jordbruksmaskiner och en hel uppsjö av annan utrustning och tillbehör undgår mig helt. Faktum är att jag vet väldigt lite om de förhandlingar som ledde till förvärvet av själva gården. Hur det än må vara med det, var vi snart igång och planterade grödor av vete, havre, lin, etc., och lyckades få i grödorna i tid under den första våren 1926, och skörda dem den hösten.

Syster Katie och jag skrevs snart in i den lokala skolan med ännu ett indiskt namn, en liten anspråkslös enrumsskola med en lärare, ungefär två och en halv mil bort över den öppna prärien. Den hette Oskaloosa, skoldistrikt nr 3702. Jag kommer aldrig att glömma den, särskilt eftersom jag elva år senare, under depressionen, skulle vara dess lärare i två år under de mest vidriga förhållanden. Men mer om den fasen senare.

Under våren och hösten gick vi de två och en halv milen över betesmarkerna och den öppna prärien, bärandes på våra böcker och lunchhinkar. De sistnämnda var, såvitt jag minns, inte sådana man köper i en affär, utan tomma fempundsbehållare för majssirap. Av någon anledning, när det gällde att registrera oss i skolan, lade min pappa till ett år på min och Katies ålder, uppenbarligen för att få in oss i en högre årskurs tidigare. Hur som helst började jag i första klass och Katie i andra. Detta extra år hängde med mig i skolregistreringen under flera år. Det fortsatte att irritera mig gränslöst, tills jag slutligen ifrågasatte det meningslösa i denna lilla lögn och korrigerade det själv.

Vi fann att denna lilla skola med cirka 20 landsortsbarn hade en ständig kontingent på minst fem negrer, ibland fler, som alla var en del av familjen Lafayette. De bodde på en gård ungefär en halv mil söder om skolan. Louie Lafayette, den gamle mannen, som kunde spåra sina anor tillbaka till slaveritiden (eller så påstod han), hade avlat en kull på tio, och som ett resultat fanns det alltid medlemmar av familjen Lafayette som gick på Oskaloosa S.D. nr 3702, kom och gick. Även när de äldre medlemmarna slutade, kom en ny kull av yngre in, inklusive två utomäktenskapliga små oäktingar från två av de äldre flickorna.

En sak med dessa n*grer var att de var enastående atleter när det gällde löpning och hoppning. När Herschel, och även det större Rosetown-området, började anordna "Field Days" (omkring 1928) som de kallades, vann skolan i Oskaloosa undantagslöst "Skölden" och de silverplaketter som var nitade vid den. Dessa Field Days var tävlingar i en serie atletiska grenar liknande OS, där poäng delades ut för första, andra och tredje plats i varje gren, och skolan med flest poäng tilldelades den eftertraktade skölden. I åratal tog Oskaloosa hem priset för landsortsskolor, och Lafayette-kullen var den främsta skillnaden, även om de vita barnen, genom den tävlingsanda som framkallades, också gjorde mycket bra ifrån sig. Särskilt framstående var en svart kille vid namn Earl, som var ungefär i min ålder och gick i andra klass när jag började i första.

Under de kalla vintermånaderna de första åren kördes Katie och jag till skolan i en liten släde, antingen av min bror Korni eller min pappa. Detta fortsatte att vara en eländig process, precis som resorna till Winona när vi först anlände. Efter ungefär två år ansågs vi vara gamla nog att köra till skolan själva. Det fanns ett stall på skolgården där hästarna stod medan vi andra var i skolan. Oavsett vårt transportmedel fortsatte resan till skolan under vintern att vara en kall, eländig upplevelse, utan några förmildrande omständigheter.

Snart började jag förstå systemet som pågick i klassrummet (sådant det nu var) och inom några månader flyttades jag upp en klass så att jag nu gick i samma klass som Earl. Snart var jag en klass före honom. Jag började också lära mig reglerna i baseboll, skolans främsta sport. Jag minns det första året jag introducerades för spelet. När jag utsågs till utespelare frågade jag en av pojkarna, vid namn Roy Moore: "Roy, om bollen kommer åt mitt håll och jag fångar den, vad gör jag med den sedan?" Vid 1928 och 1929 kunde jag spela ute, spela på första bas och slå home runs lika bra som vem som helst, och var faktiskt oftast pitchern för vilket lag jag än spelade i. Jag började också ta en mycket aktiv del i Field Day-idrottstävlingarna. Även om jag aldrig var en snabb löpare, utmärkte jag mig i hopp, både höjdhopp och längdhopp, och till och med i en gren som kallades tresteg, en trestegsinsats, när den grenen stod på schemat.

För att återgå till gården. Jag var alltid glad när juni kom och skolan var slut (någon gång i mitten av juni). Ungefär en kvarts mil nedanför kullen från

ladugården fanns det en vacker sjö som var ungefär en mil lång, och den sydliga fjärdedelen av den sjön sträckte sig in i vår betesmark. Det var en favoritplats för häckning för vilda änder, med förmodligen ett dussin olika arter representerade.

Den första våren, 1926, fann jag en uppsättning av tre 2 x 8-brädor på stranden, hopspikade som en flotte, med en längd på cirka tolv fot. Jag lade snart beslag på dessa och försökte åka flotte på sjön. Eftersom den bara var drygt två fot bred hade jag problem med att hålla balansen på den och flera gånger tippade jag över i vattnet. Då fick jag idén att spika fast två sex fots brädor tvärsöver och med cirka fyra fots mellanrum mot mitten av flotten, och koppla ihop de yttre ändarna med en annan uppsättning brädor. Sålunda hade jag nu en uppsättning av vad som motsvarade utriggare och mitt balansproblem var löst. Därefter spikade jag fast en äppellåda av trä i mitten av flotten som ett säte och jag hade en flotte som jag nu kunde antingen staka eller paddla över hela sjön. Många var de timmar och dagar jag tillbringade med att åka flotte på den sjön under de lata sommardagarna under de tidiga åren på gården.

Under tiden höll pappa och de två äldre pojkarna på att få fart på gården. Till en början gjordes allt med häst. Vi "bröt" ny präriemark med en John Deere-plog där enkelplogen drogs av fyra hästar. Den odlade marken såddes (med vete, havre, etc.) med en såmaskin dragen av fyra hästar. Marken bearbetades med en "tallriksharv" dragen av hästar. Vete- och havreskördarna skördades med en självbindare (McCormick-Deering) dragen av fyra hästar. Spannmålen tröskades av en grannes tröskverk (mot dagbetalning) och vetet kördes till stadens silo fyra mil bort med en flakvagn dragen av ett par hästar. Vi färdades med häst och vagn eller en "democrat" (fjäderkärra) dragen av hästar.

Inom ett år eller så blev gården snart mekaniserad. Snart köpte vi en J.I. Case-traktor, 12-20 hästkrafter, (12 på dragstången, 20 på remskivan). Vi köpte ett eget tröskverk. Vi köpte "one-way"-kultivatorer dragna av traktor, som plöjde marken och sådde spannmålen i en och samma arbetsgång. Eventuell ny präriemark bröts nu med en flerskärig plog dragen av traktor.

Vid 1928, bara två år efter att ha börjat från noll och brukat jorden i ett helt nytt land, blomstrade pappa och pojkarna. Inte nog med att de nu var högt mekaniserade med traktor, tröskverk och en mängd annan traktororienterad maskinpark, utan de utökade också sina markinnehav. Vi köpte först tillgränsande 320 tunnland för att lägga till de 640 vi redan ägde, och köpte sedan ytterligare 320

gränsade till den. Sedan köpte vi en annan gård som låg ungefär tre mil väster om Herschel och ungefär sex mil från hemgården.

Vi köpte inte bara motordrivna maskiner, utan redan 1927 köpte vi en stor gammal (1920?) Studebaker touringbil. Eftersom bilen var gammal och vår erfarenhet av bilar var mycket ny, uppstod betydande problem. Den hade naturligtvis ingen självstartare och var tvungen att vevas igång för hand. Ibland, efter att pojkarna tröttnat på att upprepade gånger försöka veva igång den utan att få start på den, använde vi oss ibland av andra medel. Eftersom vår gårdsplan sluttade mot ladan och det sedan förbi ladan var nedförsbacke hela vägen mot sjön, hände det att vi knuffade den till nedförsläget och lät henne rulla mot sjön. När den sedan fått upp god fart lade vi i en växel och hoppades att den skulle starta. För det mesta gjorde den det, men när den inte gjorde det spände vi ett par hästar för den och drog upp den för backen igen och försökte med hela proceduren på nytt.

Studebakern tjänade oss i mindre än ett år, varefter vi bytte in den mot en T-Ford, en touringmodell förstås. Den fungerade mycket bättre och vi körde många mil på landsvägarna med den. (Det fanns inga asfalterade vägar i området på den tiden. Den närmaste biten asfalterad väg var ett elva mil långt stycke som ledde in till staden Saskatoon från väster. Men det låg 100 mil bort.) Nästa bil vi köpte var en blå 1929 års Chevrolet tudor coach, och nu kände vi att vi hade nått det yttersta och levde livets glada dagar.

Angående denna ytterligare gård vi förvärvade väster om Herschel, minns jag särskilt sommaren 1928. Min bror Henry och jag "ungkarlade" i huset på ägorna i ungefär två veckor medan Henry plöjde eller harvade fälten i ordning med vår Case-traktor. Det som sticker ut i mitt minne från just den sommaren är att vi hade en ovanligt kraftig tillgång på myggor. De var så täta att om man slog till baken på en häst som drog en vagn eller liknande med tömmarna, lämnade det ett kraftigt och synligt avtryck av döda myggor. Medan Henry körde traktorn den sommaren bar han en liten vit mjölsäck över huvudet, med endast två små kikhål utskurna för sikt. Varför denna sommar hade en så ovanligt kraftig spridning av myggor vet jag inte, men jag misstänker att det berodde på att vi hade ett vått år.

Vid den här tiden minns jag flera ovanligt våldsamma åskväder med mycket blixtar, kraftiga vindar och till och med tromber som svepte över landsbygden. Jag minns en särskilt svår storm som liknade den som skildras i The

Trollkarlen från Oz. Vårt tvåvånings trähus knakade och spändes, och vi var säkra på att det skulle blåsa bort medan vi alla sökte skydd i vår källare. Inte nog med att vindarna var särskilt våldsamma, utan de enstaka byarna kändes som om de var av tornadoproportioner. Tillsammans med denna storm kom massiva skurar av hagel. Efter att allt var över upptäckte vi under de närmaste dagarna att vissa lador och vissa hus i området verkligen hade slitits sönder, och det fanns stråk genom våra vetefält som hade ödelagts av hagel.

Under tiden blomstrade även de andra mennonitiska bönderna och deras familjer. Redan så tidigt som 1927 gick mennonitkolonin samman och byggde sig en kyrka cirka tre mil norr om Herschel, och den används än idag, även om ingen av de ursprungliga bönderna bor kvar där längre, bara ett fåtal av deras barn och barnbarn. Hur det än må vara med det, blev kyrkan centrum för hela vårt sociala liv, och mennoniterna utvecklade ett samhälle och en livsstil helt i sin egen stil. Inte för att de inte var vänliga och stod på god fot med sina engelsktalande grannar. Det gjorde de. Jag minns många vinterkvällar då vi besökte vår granne Clinton Davis som bodde på andra sidan av vår sjö. Vi spelade domino eller Lotto och stod på bästa fot med varandra. Men när det väl kom till socialt umgänge på bästa sändningstid, såsom ungdomsfester, besök hos familjer på söndagseftermiddagar, middagar, bröllop osv., var mennoniterna en familj för sig själva, och de föredrog att ha det så, precis som mennoniterna i Ryssland hade gjort. Kyrkan förblev centrum för deras sociala, religiösa och kulturella liv.

Milstolpe Sex

Att uppnå ett mått av självförtroende

Ur ett jordbruksperspektiv var åren 1927, 1928 och 1929 en period av växande framgång. Vädret var gynnsamt, skördarna var goda och vetepriserna var tillfredsställande. Vi arbetade hårt, men resultaten var påtagliga och tacksamma. Jordbruksföretaget var lönsamt, vi utökade våra markinnehav, köpte traktorer, tröskverk, bilar och gjorde betydande avbetalningar på vårt lån. Faktum är att för en familj av nya immigranter som startade våren 1926 i ren hunger, blomstrade vi riktigt bra, tackar som frågar.

Vid hösten 1927 körde min syster Katie och jag (tillsammans) vete till silon i vagnslaster. Vid 1928 ansvarade vi för varsitt spann och vagn separat, och körde mer vete till silon än någonsin. År 1929, när jag var 11 år, minns jag till och med priset på vete som angavs på de försäljningsfakturor vi fick från siloföreståndaren. Det var, såvitt jag minns, omkring 1,33 dollar per bushel för #1 Hard Northern.

Mina framsteg i skolan var bättre än väntat. Min syster hoppade av våren 1929, medan jag hade hoppat över en årskurs då och då. Vid hösten 1929 befann jag mig i sjätte klass i Oskaloosa S.D. #3702. Eftersom det var en skola med bara ett klassrum och omkring 20 barn, råkade det vara en stor obalans i antalet elever per årskurs vid den tiden. Jag var helt ensam i min årskurs och tyckte att lektionerna var busenkla. Jag hade blivit skicklig i räkning och stavning och kände mig ganska bekväm med användningen av det engelska språket. Det fanns ingen i sjunde klass, men det fanns sju elever i åttonde klass. Naturligtvis hade min lärare vid den tiden, som hette fröken Berger, händerna fulla och var inte särskilt pigg på att förbereda lektioner och undervisa en enda ensam sjätteklassare. Eftersom det gick så bra för mig, frågade hon mig efter ungefär en och en halv månad in på höstterminen — hur skulle jag vilja bli uppflyttad till åttonde klass? Trodde jag att jag skulle klara av det? Jag sa att jag inte var säker, men att jag gärna skulle ge det ett försök. Utan vidare krångel blev jag uppflyttad från sjätte till åttonde klass.

Jag var bara elva år, och de flesta av de andra barnen i åttonde klass var sexton eller sjutton. Jag minns en fransk tjej vars namn var Gabrielle Benjamin

nedlåtande sa till mig: "Du kommer att få slita som en nigger för att hänga med oss." Tillfälligtvis gick en av Lafayette-niggerflickorna också i åttonde klass vid den tiden.

Nästa juni, 1930, skrev vi våra slutprov i ett statligt övervakat klassrum i Herschel High School. Varje kandidats provpapper numrerades sedan utan namn och skickades därefter till Regina, provinshuvudstaden, för att rättas av opartiska examinatorer så att ingen partiskhet var möjlig. Det föll sig så att jag några veckor senare fick besked från Regina att jag hade klarat mig, och tillsammans med det i kuvertet fanns mitt vackra avgångsbetyg från åttonde klass. Av alla diplom, certifikat och examina jag har tagit emot sedan dess, är inget så dyrbart för mig som det där första betyget från åttonde klass. Tyvärr hade Gabrielle inte klarat sig, inte heller hennes svarta klasskamrat, och inte heller två andra. Av en klass på åtta var det bara fyra av oss som hade lyckats.

Vid sommaren 1930 kände jag en våg av självförtroende som jag aldrig hade känt förut. Jag kunde spela baseboll lika bra som vem som helst och hade inga problem med att veta vad jag skulle göra med bollen när den kom i min väg. Jag hade lärt mig att åka skridskor, skidor och att simma. Mest av allt gav det mig en känsla av bemästring, förtroendet att jag hade något bakom pannbenet, att jag var smartare än genomsnittsbarnet, att jag bemästrat åttonde klass vid 12 års ålder när hälften av mina 16-åriga klasskamrater inte hade gjort det.

Jag upptäckte också att det fanns ett straff som följde med framgång, något som skulle plåga mig liksom det har plågat miljontals andra i en liknande kategori. Den upptäckten var denna — folk hatar att se någon annan komma före dem, och den som inte presterar är avundsjuk på den som presterar. När jag fick 98 på ett stavningsprov och något annat barn fick 62, var reaktionen undantagslöst: "Du tror att du är smart, eller hur? Du är faktiskt inte så smart som du tror att du är."

Som jag har lärt mig sedan dess är det extremt svårt att tillmötesgå de avundsjuka, och min inställning blev snart — dra åt helvete med dem. Fyrtio år senare när jag skrev min första bok, *Nature's Eternal Religion*, förstod jag situationen lite bättre, och jag konstaterade en sanning som tyvärr alltid kommer att finnas hos oss. Det är denna. De underlägsna hatar de överlägsna. De dumma hatar de intelligenta. De svarta hatar de vita. De fula hatar de vackra. De fattiga hatar de rika. De misslyckade hatar de framgångsrika, och så vidare i oändlighet. Kort sagt, att vara framgångsrik är att automatiskt skapa avundsjuka och fiendskap. Det är den mänskliga naturens väg, och ingenting kommer att ändra på det inom en överskådlig framtid.

Vid det här laget började depressionen sätta in på allvar. Men vid slutet av 1930 hade jag sparat ihop 10 dollar av mina egna pengar och köpt en begagnad cykel. Det var verkligen en gammal trotjänare. Hjulen hade träfälgar. På hösten åkte jag tillbaka till Oskaloosa för att gå i nionde klass, om än via korrespondenskurs. Vi var fyra stycken, och vi satt i samma klassrum som de andra åtta årskurserna. Läraren undervisade oss inte, men fanns tillgänglig för konsultation.

Vintern 1930-31 var ovanligt mild, med praktiskt taget ingen snö på marken — en mycket ovanlig händelse i Saskatchewan och ett förebud om dåliga skördar inför den kommande sommaren. Mina föräldrar firade sin 25:e bröllopsdag, och jag minns särskilt hur varmt vädret var den dagen i januari 1931.

För att återgå till depressionen som nu vilade över oss, har jag redan nämnt att jag minns den goda skörden 1929 och det gynnsamma vetepriset på 1,33 dollar det året. Jag minns vidare att när jag körde vete till silorna 1930 hade priset sjunkit till hälften av det, cirka 67 cent per skäppa. År 1931 var det hälften av det igen, cirka 32 eller 33 cent per skäppa, mindre än vad det kostade att producera. Inte nog med att priset var avskyvärt, 1930-talets torka hade börjat, och skördarna under de följande åren var extremt dåliga. Med torkan, de dåliga skördarna och de löjligt låga priserna på våra produkter, stod vi inför en lång belägring av extremt svåra tider. Hela jordbruksnäringen, som hade verkat så lovande för bara några år sedan, blev nu en eländig, ryggbrytande prövning som inte lovade annat än konkurs och umbäranden. Bönder gick i konkurs och till och med en liten gnutta fickpengar var extremt svårt att få tag på. De få kontanter vi kunde skrapa ihop kompletterades nu genom att skicka en 5-gallonsdunk med grädde till ett mejeri cirka 100 miles bort. Vi mjölkade ett antal kor och lyckades skicka ungefär en dunk i veckan, för vilken vi fick ynka 3 eller 4 dollar. Vi sålde också ägg till den lokala butiken, för vilka vi fick något i stil med 5 cent per dussin.

Vi gick dock inte hungriga. Vi hade höns, ankor och gäss. Vi hade ett stort trädgårdsland och odlade ett stort potatisland varje år. Vi födde upp grisar, varav vi sålde några, och åtminstone en av dem slaktade vi för kött varje höst. Så vi hade gott om ägg, mjölk, smör, grönsaker, kyckling och fläsk, och ibland även nötkött. Det rådde fattigdom, men ingen hunger som den vi hade upplevt tio år tidigare i Ryssland. Icke desto mindre fortsatte torkan och de dåliga skördarna, och även vi var

plågade av eländiga dammstormar och marklöpare som rullade över landskapet, bara för att fastna i stängslen, för att sedan ytterligare förstärkas med smuts och matjord från våra lidande fält.

Milstolpe Sju

Rosthern och den tysk-engelska akademin

Sommaren 1931 hade jag framgångsrikt avslutat nionde klass och var tvungen att fatta ett beslut om var jag ville skriva in mig i tionde klass, eller om jag ville fortsätta överhuvudtaget. Jag var aldrig särskilt förtjust i skolarbete och inte särskilt intresserad av att göra läxor. Även om jag presterade väl på skriftliga prov, var jag egentligen ingen bra elev som sådan. Jag bestämde mig dock för att jordbruk inte riktigt var min grej heller, och eftersom jag bara var 13 år, kunde jag lika gärna gå klart gymnasiet. Vart skulle jag ta vägen? Gamla Oskaloosa var uteslutet, eftersom de inte tog emot elever i tionde klass, inte ens via korrespondenskurser.

Under den sommaren besökte en lång, smal ung man vid namn Benno Toews Herschel-området för att trumma upp stöd för den tysk-engelska akademin i Rosthern, Saskatchewan, ett litet mennonitiskt college beläget cirka 150 miles nordost om Herschel. Vid 28 års ålder hade han nu utsetts till ny rektor för det colleget. Han besökte även vår gård och intresserade min pappa för fördelarna med att skicka sin yngsta son dit under den kommande terminen. Det var en mennonit-sponsrad internatskola och den främjade religion, den mennonitiska etiken, samt studier i det tyska språket. Kostnaden för undervisning, kost och logi var 150,00 dollar för året (nio månader). Min pappa var intresserad av att jag skulle bli mer grundligt indoktrinerad i alla dessa tre aktiviteter. Han sa att han var tvungen att fundera lite mer på saken, eftersom 150,00 dollar var mycket pengar på den tiden, och för oss, svåra att få tag på. Även om min pappa var en sparsam man, var han generös till överdrift när det gällde att stödja kyrkan och/eller någon del av den mennonitiska saken.

En dag i slutet av september 1931 höll min pappa, min bror Korni och jag på att plocka sten på flaket till en vagn från ett fält i träda, en yrkesrisk som vi ägnade oss åt periodvis år efter år när tiden tillät. Detta var ytterligare en av de jordbruksaktiviteter som jag tyckte ännu sämre om än att göra läxor, faktiskt mycket sämre. Hur som helst hade vi diskuterat Rosthern-planerna positivt under en tid, och den morgonen medan vi plockade sten, bestämde min pappa och jag plötsligt gemensamt att jag skulle åka till Rosthern, faktiskt, varför inte åka redan samma eftermiddag? Ja, varför inte?

Vi åkte hem igen, jag packade mina få tillhörigheter, och vid 14:30-tiden var vi tre i vår blå 1929 års Chevy-buss på väg till Rosthern. Vi anlände dit klockan 21:00 den kvällen utan någon förvarning. Benno Toews blev glad över att se oss, och Anna, skolans kock, ordnade en sen kvällsmat åt oss. Jag tilldelades ett rum i elevhemmet, och eftersom jag anlände några dagar före öppningsdatumet den 1 oktober, var jag deras första ankomst. Pappa och Korni stannade över natten, och efter ett trevligt besök hos herr Toews gav de sig av nästa dag.

Rosthern German-English Academy var ett litet gymnasium, årskurs 9 till 12 inkluderat, som då 1931 hade ett elevantal på kanske 75 eller 80 elever. Ungefär hälften av dem var lokalbor och den andra hälften kom från andra orter och bodde i det tvåvåningshöga elevhemmet. Det var samundervisning, där flickorna bodde på övervåningen i tvåvåningsbyggnaden och pojkarna på bottenvåningen. Köket och matsalen låg i källaren. På detta lilla campus fanns också en tvåvåningsbyggnad i rött tegel, som innehöll fyra klassrum, två på övervåningen och två på nedervåningen.

Rosthern G.E.A., som vi kallade det (det har nu bytt namn till Rosthern Junior College), grundades 1905. Bennos far, pastor biskop David Toews, var en av dess tidiga grundare och utan tvekan dess mest hängivna främjare, då han var ledare och vägledande ande i så många andra mennonitiska aktiviteter. Skolan grundades med målsättningen att främja två grundläggande syften utöver att bedriva vanliga akademiska studier. Dessa två syften var (a) att främja den mennonitiska etiken och hålla den vid liv genom ytterligare studier i det tyska språket, och (b) att inskärpa religion och studiet av Bibeln (ur mennonitisk synvinkel) i de kommande generationernas medvetande. Så både tyska och religiösa kurser lades till i den ordinarie läroplanen, en sak som stöddes varmt av min pappa, och en av de främsta anledningarna till att han var villig att göra den tunga ekonomiska uppoffringen.

Jag anser att det är passande att jag här ger en kort sammanfattning av pastor biskop David Toews intressanta liv, som i likhet med Johann Cornies i Ryssland nästan ett sekel tidigare, var en annan av dessa mest framstående mennonitiska ledare. Hans tjänster för det mennonitiska folket i både Kanada och Ryssland var monumentala. Toews var en stor man med alla mått mätt när det gäller livslång hängivenhet, hårt arbete och uppoffring för en sak han trodde på – nämligen det mennonitiska folkets välfärd. I detta avseende har han varken överträffats eller ens matchats under detta århundrade.

Förutom att vara grundare av Rosthern G.E.A. var han drivkraften bakom och ledaren för Canadian Mennonite Board of Colonization från dess grundande 1922 fram till kort före sin död 1947. Toews och den styrelse han ledde var i hög grad bidragande till att hjälpa utvandringen och överföringen av tusentals mennonitiska flyktingar från det kommunistiska Ryssland till Kanada under toppåren på 1920-talet.

* * * * *

David Toews föddes den 9 februari 1870 i Lysanderhoeh nära floden Volga i Ryssland. Han var ett av 14 barn till Jakob Toews, en pastor som hade kommit till Ryssland 1869 från Marienburger-Werder i Preussen. Trots att han valdes till pastor 1864 för att tjäna en preussisk församling, emigrerade den äldre Toews till Ryssland för att undvika militärtjänst för sina söner, varav fyra föddes i Preussen.

Men 1870 hotade Ryssland också mennoniternas traditionella privilegier, som jag tidigare har noterat. Vissa mennoniter beslutade att undvika detta hot genom att emigrera till Nordamerika, och det fanns en betydande rörelse till Kanada och USA under denna period. En annan grupp kände att trygghet och frihet låg i öster, inte i väster. En sådan man var Claasz Epp, en dynamisk och magnetisk ledare som hade kommit från Preussen med sina föräldrar 1853. Epp främjade ivrigt idén om att tusenårsriket var nära förestående, att Kristus var på väg att återvända och att det var mennoniternas skyldiga plikt att förbereda en *Bergungsort* (en tillflyktsort) enligt Uppenbarelseboken. Epp lyckades locka en liten grupp fanatiska anhängare till sig, och 1880 lyckades han leda sin lilla grupp till Turkestan i Centralasien, där de skulle möta Herren och inviga tusenårsriket. Jacob Toews och hans familj var ett av offren för denna beklagliga och tragiska hallucination och anslöt sig till Epp-expeditionen. Toews och andra sålde sina utmärkta gårdar i Ryssland mycket billigt och påbörjade i augusti 1880 sin planerade tvååriga vandring med täckta vagnar och hästar. David var då tio år gammal.

Expeditionen var väl organiserad. David följde med på vandringen som en barfota pojke som sprang bredvid vagnarna. De mötte många svårigheter — olyckor, sjukdom, hunger, törst, regn, frost, stormar, åska och blixtar. För varje händelse hade den resursstarke ledaren en välklingande biblisk förklaring, där han flitigt citerade ur

Uppenbarelser, och likt den bibliske Johannes, hävdade han sig ha en direktlinje till den Allsmäktige. Kolera, smittkoppor och tyfus skördade många offer bland både barn och vuxna, men vagnarna fortsatte att rulla mot *Bergungsort*, var det än låg, en plats som ingen av dem någonsin hade sett. David drabbades också av smittkoppor och feber. Men fanatikern Epp fortsatte att pressa på framåt, och blev för varje dag alltmer desorienterad, och vid det här laget föreställde han sig vara profeten Elias. Spänningarna steg och en grupp från Molotschna bröt sig loss och lämnade Epp för att bilda sin egen bosättning. Men familjen Toews fortsatte att hålla fast vid Epp i hans fortsatta framryckning.

Slutligen nådde denna kvarvarande grupp Chiva och slog sig ner vid en biflod till Amu-Darja, där denne förvirrade visionär föreställde sig att han skulle upptäcka tusenårsriket, rikligt försett med vinstockar och fikonträd. Detta var nu i oktober 1882, två år och två månader efter att denna olycksaliga expedition hade lämnat sina bekväma hem och gårdar i Molotschna. Så där befann de sig nu, djupt inne i Centralasiens vildmark.

Den lilla bosättningen drabbades snart av en mängd problem. Den första skörden slog fel på grund av gräshoppor och torka. Rövarband trakasserade dem och en av männen dödades. Turkmener stal deras foder. Slutligen skaffade några av nybyggarna, däribland två av Toews-pojkarna, gevär och två kosacker anställdes som vaktmän. Detta avvärjde ytterligare attacker för tillfället.

Deras visionäre ledare, Claasz Epp, blev alltmer obalanserad och mer tyrannisk allteftersom tiden gick. Han utnämnde nu sig själv till Jesu bror och en fjärde medlem av treenigheten. Han attackerade alla som tvivlade på honom. Slutligen, efter 20 månader av detta lidande i Chiva, hade ett antal familjer, bland dem familjen Toews, fått nog. De insåg det dåraktiga och vansinniga i det hela, och den 17 april 1883 påbörjade de och 20 andra familjer sin återresa till varhelst den kunde föra dem. De följde inte samma väg tillbaka, men umbärandena och farorna var desamma, om inte värre. De vandrade genom öknar, dog nästan av törst och utstod oförutsedda olyckor. Familjen Toews begav sig direkt till mennonitbosättningen Alt Samara, där moder Toews hade en bror och en syster. Här sålde de sina hästar och sin utrustning, det som fanns kvar av den. De förberedde sig för att emigrera till USA.

Efter att ha övervunnit många problem anlände familjen Toews till Kansas den 14 oktober 1884. David var nu 14 år gammal. Av de 14 barnen i familjen Toews, åtta

var fortfarande med dem, sex hade dött i barndomen. Familjen bosatte sig på en gård i Newton, Kansas.

David började sin skolgång vid 14 års ålder och lärde sig det engelska språket. Han tog examen vid Halstead College och blev lärare 1893. Efter några års undervisning begav han sig till Winnipeg, Manitoba, under beskydd av en gammal vän, H.H. Ewert. Här studerade han vid Wesley College och Normal School, och blev nu en fullt kvalificerad lärare. Han undervisade i skolan nära Winkler, Manitoba.

År 1898 begav han sig till gränsområdena i Saskatchewan, som då ännu inte var en provins i Kanada. Han undervisade i Tiefengrund i tre år, och återigen i Eigenheim under en liknande period. (Dessa städer ligger i Rosthern-området.)

År 1900 gifte han sig med Margaret Friesen som hade anlänt från Preussen med sina föräldrar fem år tidigare. År 1905 flyttade de till Rosthern, som skulle förbli deras permanenta hem. Deras äktenskap välsignades med åtta barn.

År 1904 blev David Toews en av grundarna till den privata tysk-engelska akademin. Han var en av dess första lärare och blev dess rektor 1905, en post han innehade fram till 1920, och han förblev styrelseordförande fram till 1944. Hans ansträngningar för att främja skolan, hjälpa till att samla in medel och styra dess kurs var enorma. Han uppvisade en ovanlig arbetskapacitet och hade en oerhörd mängd energi.

Men hans liv var fyllt av ett stort antal andra aktiviteter, alltför många för att listas här. År 1914 valdes han till ordförande för Mennonitkonferensen i centrala Kanada. Han blev en mycket eftertraktad predikant och innehade många andra roller för att främja mennoniternas sak i Kanada, och i vidare bemärkelse, i Ryssland och på global basis. Hans största roll var dock när han vid 52 års ålder (1922) blev ordförande för den kanadensiska mennonitiska kolonisationsnämnden (Canadian Mennonite Board of Colonization). Det var en roll som han gick in i med total hängivenhet och energi, och det var den främsta passion som han ägnade sig åt under resten av sitt liv. Även om tusentals andra hängivna mennoniter deltog i denna mäktiga sak, var David Toews utan tvekan drivkraften i att hjälpa 20 000 mennoniter att emigrera från Ryssland till Kanada under toppperioden 1923 till 1930, men hans arbete och ansträngningar fortsatte långt därefter. Jag ägnar så mycket utrymme åt biskop Toews historia av två huvudskäl, nämligen att han var en av de enastående mennonitiska ledare som verkligen förtjänar erkännande, och för det andra att han djupt berörde den

loppet av mitt liv och min familjs liv, precis som han gjorde för tusentals andra.

Jag kan utan tvekan säga att om det inte hade varit för David Toews, skulle familjen Klassen aldrig ha flyttat ut från Ryssland, och jag skulle naturligtvis inte ha gått på Rosthern German-English Academy i början av oktober 1931.

* * * * *

Efter att jag blivit tilldelad ett rum på bottenvåningen i elevhemmet, undersökte jag snabbt situationen och hur omgivningen såg ut. När aktiviteterna och lektionerna började, fann jag att jag inte bara var skolans yngsta medlem, utan också den minsta. Vid 13 års ålder var jag bara fem fot och en tum lång. Även om det fanns några andra barn i nionde klass som var 13 och 14, var även den yngsta minst en månad äldre, och den minsta minst en tum längre. De flesta eleverna var mellan 16 och 20, och eftersom medlemsantalet också inkluderade ett antal nyligen anlända mennonitiska immigranter från Ryssland, var vissa av dem till och med betydligt äldre. Dessa inkluderade några som kanske redan hade avslutat gymnasiet i det gamla landet eller till och med undervisat i skolan. Flera av de sistnämnda eleverna var till och med i mitten eller slutet av tjugoårsåldern. Jag upptäckte också att det fanns två sorters mennoniter. Det fanns de som var ättlingar till de stora migrationerna på 1870- och 80-talen och var infödda. Sedan fanns det sådana som vi, som hade kommit som en flod under 1920-talet och försökte orientera oss i det nya landet. Det fanns stora bosättningar av de gamla mennoniterna runt Rosthern, Hague och det omkringliggande området. De infödda refererade ibland till oss nykomlingar som "de dumma rysslandssvenskarna" (Russlanders), men det var allt på ett vänskapligt sätt.

Saker och ting började ganska bra. Oktober månad var mild och behaglig vad gäller vädret. Vi spelade ganska mycket softball, vilket jag var fullt skicklig i. Vi hade en sorts idrottsdag där jag deltog i höjdhopp och längdhopp. Jag blev snart introducerad till tennisspelet. Skolan hade två grusbanor, ett område som omvandlades till en skridskobana under vintern. Tennis blev snart min främsta sportsliga sysselsättning. Jag tog till mig det omedelbart som en fisk i vattnet och det har förblivit mitt bästa spel ända sedan dess. Skolan tillhandahöll bollarna och några slitna tennisracketar. Jag ägde dock inte ens några tennisskor, så jag

improviserade genom att bära galoscher över mina läderskor för att förhindra halka och även för att skydda banans grusyta. Så medan de flesta pojkar och flickor var intresserade av varandra och av att dejta, spelade jag tennis. I slutet av oktober hade jag blivit ganska bra på det. Följande vår, när det varma vädret återvände och isrinken återigen omvandlades till tennisbanor, var jag åter dess mest hängivna aktivist.

Tyvärr, på grund av min ålder, gick jag miste om det mest populära spelet på campus, nämligen romans- och dejtingspelet. Som jag nämnde tidigare var skolan samkönad, och de flesta eleverna var sexton år eller äldre. Pojkarna i internatet bodde på första våningen, flickorna på den andra. Vi åt alla i en gemensam matsal i källaren, pojkarna vid en uppsättning bord, flickorna vid en annan. Som man kan förvänta sig förekom det mycket romans, mycket dejtande. Det förekom till och med en del fuffens, även om skolan hade ett sken av en religiös atmosfär (inte alltför tung) var de flesta pojkar och flickor trevliga, rena, sunda barn av god moralisk karaktär, och jag skulle vilja säga att de standarder som iakttogs förvisso var mycket högre än de är i dagens liberala och sexorienterade samhälle och högskolor.

Men det fanns undantag. Min rumskamrat var en lång, ståtlig, oansvarig, våghalsig typ av karl. Hans namn var Lindsey Wiebe och han kom från Weyburn, Saskatchewan. Vid 19 års ålder liknade han mycket en ung Clint Eastwood. Även om rökning var tillåten för männen och de äldre pojkarna (men inte i byggnaderna), var drickande strängt *verboten*, på campus eller ens uppe i stan. Lindsey gick i samma tionde klass som jag, men han var av den vilda sorten och ingen bra elev. Hur som helst, efter den andra terminen, och efter att vi hade avslutat våra påskprov, bestämde han och två av hans dryckesbröder, en vid namn Menno Unruh, 21, och den andre vid namn Jakie Funk, 17, sig för att fira. De gick upp på stan och blev dyngraka och ställde till med några andra upprörande offentliga spektakel. Vår lärare i tyska, musik och religion var en viss pastor Franz Thiessen som hade varit lärare hemma i Ryssland, och var mer av den religiösa, gamla skolan. Pastor Thiessen tog illa vid sig av deras skandalösa beteende och hävdade att de hade gett skolan ett dåligt rykte och förolämpat hela elevkåren. Han insisterade på att eftersom de hade gjort det sistnämnda, skulle de offentligt be om ursäkt inför hela elevkåren, eller bli relegerade. Menno och Jakie rättade sig efter detta och stannade kvar under resten av den tredje terminen.

Lindsey gjorde det inte, och han blev mycket riktigt vederbörligen utvisad. Jag var utan rumskamrat under resten av terminen.

Efter en mild oktober satte en sträng vinter plötsligt in och det blev extremt kallt. Tennisbanorna omvandlades planenligt till en skridskobana. Jag hade fått ett par skridskor i julklapp ungefär ett eller två år tidigare och hade haft möjlighet att lära mig använda dem på de vidsträckta ytorna på den frusna sjön som låg nedanför vår lada. Jag hade också spelat hockey ett antal gånger på sjön. Så när skridsko- och hockeysäsongen drog igång deltog jag helhjärtat, och åkte till och med skridskor med flickor, precis som de äldre pojkarna gjorde. Jag spelade också hockey närhelst sådana träningar hölls, vilket skedde flera gånger i veckan. När G.E.A.-laget spelade mot den vanliga Rosthern High School i rinkarna nere på stan, var jag en av spelarna i G.E.A.-laget.

När jullovet kom åkte jag hem på besök, men av någon anledning steg jag av i Fiske istället för i Herschel. Eftersom jag var tvungen att byta tågförbindelse i Saskatoon och stanna någonstans över natten, var rektorn Benno Toews bekymrad över min situation och ringde sin vän pastor J.J. Thiessen, som hämtade upp mig vid stationen och lät mig sova i hans hem över natten.

Pastor Thiessen, som också var född i Ryssland, var en dynamisk ung man på 38 år 1931, och han hade redan vid den tiden spelat en betydande roll i det mennonitiska dramat, vilket han skulle komma att göra i ännu högre grad under resten av sitt långa produktiva liv. Han innehade ett antal framstående positioner i främjandet av den mennonitiska saken, och kort efter att jag träffat honom i slutet av 1931 blev han ledare för Rosenort Mennonite Church i Saskatoon, en kyrka jag besökte sporadiskt under mina år på lärarseminariet och college mellan 1935 och 1942. Jag skulle återigen komma att träffa pastor Thiessen 1971 när min fru och jag besökte Kanada. Vid den tiden var han en äldre man på 78 år, fortfarande ledare för sin församling och snart redo att gå i pension.

Mötet vid stationen klockan 9 en kall och blåsig natt i Fiske var min bror Korni till häst, med en extrahäst i släptåg som skulle ta mig och mitt knyte hem till gården ungefär åtta miles bort. Ritten var lång och kall och hästen jag red var mager och saknade till och med sadel. När vi kom hem i de tidiga morgontimmarna var jag kall, trött och min bakdel var öm efter att ha ridit på ryggraden av en mager häst. Jag var dock glad över att få besöka min familj igen och fira jul tillsammans.

Tillbaka till Rosthern och internatskolan. Sovsalen hade elektricitet, men den hade inget inomhus-VVS och

utedasset låg en bit bort. För att komma dit var vi tvungna att klättra över en hög snövall under större delen av vintern. Vi var tvungna att sköta vår egen tvätt i någon provisorisk anordning vid pannan i källaren på skolhuset, som låg ungefär 100 fot från elevhemmet. Bakom pannan fanns också en sorts ranglig duschanordning som var högst otillräcklig. Jag lyckades på något sätt ordna så att jag tvättade varannan lördag och tog en obekväm dusch varannan lördag däremellan, vare sig jag behövde det eller inte. (Jag snappade upp det sistnämnda skämtet från min svärfar som brukade äga en fårfarm i Colorado. Han älskade att berätta om en av sina mexikanska herdar som brukade bada varje vår, vare sig han behövde det eller inte.)

Trots att jag inte tyckte om läxor lyckades jag på något sätt alltid få ganska bra betyg. De andra två lärarna vi hade förutom Benno Toews, rektorn, var Arnold Friesen, en ung man på 23 år från Hague, Saskatchewan, och pastor Franz Thiessen, som redan nämnts tidigare. Eftersom jag var yngst i skolan var jag ganska iögonfallande genom det faktum att jag var en av de smartare barnen i tionde klass, och vanligtvis nära toppen av klassen, trots min brist på intresse för läxor. Benno Toews och jag hade en sorts speciell relation, en pågående sorts kärleks- och hatrelation, där vi försökte överträffa varandra vid varje tillfälle. Jag ställde frågor som kastade grus i maskineriet för hans föreläsningar och han försökte sätta mig på plats på ett humoristiskt sätt. En gång, när han höll på om istiden och glaciärerna som tryckte på ner mot den södra delen av Kanada, frågade jag honom: vad fick glaciärerna att röra sig? Jag gjorde honom svarslös en stund, och sedan kom han med det urgamla svepskälet och undanflykten "Herrens vägar äro outgrundliga..." En annan gång när han undervisade i geometri, försäkrade han oss innerligt att den totala summan av graderna i varje triangel alltid blev 180 grader, och han utmanade vem som helst att rita en som inte gjorde det. Jag räckte upp handen och anmälde mig frivilligt. Okej, kom fram till tavlan och visa oss. Jag ritade en vanlig triangel och angav sedan två av vinklarna som yttervinklar. Detta framkallade skratt från klassen medan Benno avfärdade min lysande demonstration.

Vi hade ett antal aktiviteter igång och de nio månader jag tillbringade vid G.E.A. var ett av mina bättre år. Pastor Thiessen undervisade inte bara i religion, tyska och musik, utan han ledde också kören, vars möten vi hade flera gånger i veckan och som jag deltog i. Vi sjöng psalmer som "There's a Church in the Valley in the Wildwood", "Rock of Ages" och ett antal andra stycken.

i fyrstämmig harmoni. De flesta av mennonitstudenterna var utmärkta sångare, även om jag inte var en av dem. Jag sjöng fortfarande sopran, experimenterade och försökte hitta den hemliga koden (jag trodde att det fanns en) för hur man sjunger alt, tenor eller bas. Hur som helst, en dag stod pastor Thiessen bredvid mig medan vi sjöng och sa att han försökte spåra ett morrande i kören och undrade om jag var källan. Efter att ha lyssnat en stund konstaterade han att jag morrade som en björn. ”Du Brumst Wie Ein Baer”, avslutade han.

Före jul satte skolan upp en pjäs och jag spelade rollen som en rebellisk unge som klagade på att läraren hade slagit honom grymt, och ungen ställde till med ett herrans liv om saken. Uppenbarligen spelade jag min roll väl, för till och med den kritiske pastor Thiessen gav mig komplimanger för den. En annan gång i vår engelsklektion skulle vi alla förbereda och hålla ett tal om valfritt ämne. Mitt ämne var ”Landet mot staden” där jag lovprisade landsbygdens dygder, varför vet jag inte. Vi hade sedan en omröstning bland våra klasskamrater om vem som höll det bästa talet. Jag hade inga förutfattade meningar, och till min förvåning, medan de flesta barn fick två eller tre röster (det fanns inte så många röster att fördela), fick jag 12, överlägset flest. Det fick mig att spärra upp ögonen. Kanske borde jag bli politiker?

Jag var glad när vintern var över och våren kom. Återigen omvandlades isrinken till tennisbanor och nu tog jag upp spelet på allvar. I slutet av juni var jag i toppform.

Slutligen, slutproven för året. Jag kom på andra plats i min klass, bara en aning efter en viss herr Hildebrand, som var 23 år gammal och hade gått gymnasiet i Ryssland, och även undervisat i skolan. Jag lämnade skolan i slutet av juni med stort självförtroende och var till och med något kaxig. Under den sista dagen där hade jag till och med fräckheten att röka en cigarett vid en tidpunkt då jag visste att Benno Toews skulle se mig, mer som ett tecken på öppet trots än av någon önskan att röka. Jag hade ju trots allt redan tagit examen. Vad skulle han egentligen kunna göra mot mig nu?

Milstolpe Åtta

Att bli karriärmedveten

När jag återvände från Rosthern till Herschel hade jag en sorts känsla av antiklimax. Att komma tillbaka till gården kändes så intetsägande. Det var inte olikt den stämning som uttrycktes i visan från tiden efter första världskriget om "Hur ska man kunna hålla dem kvar på gården efter att de har sett det glada Paris?" Rosthern var inget glatt Paris, men jag var fjorton år och en del av tonårens upproriskhet och självständighet började komma upp till ytan, egenskaper som jag kanske redan från början hade mer av än genomsnittsbarnet.

Det handlade om att komma tillbaka till rutinen med sysslor och arbete på gården, och Gud ska veta att när man bor på en bondgård finns det inget slut på vad som kan göras och måste göras. Det fanns kor att mjölka, fält att kultivera, potatis att sätta och senare gräva upp, det fanns rader efter rader av trädgårdsgrönsaker att hacka, stängsel att laga och stenar att plocka från fälten.

Men ett av de mest väsentliga jobb jag utförde den sommaren 1932, precis som jag hade gjort några somrar tidigare och skulle göra några somrar därefter, var att valla våra omkring två dussin kor och nötkreatur. Som jag tidigare nämnt, satte inte bara depressionen in finansiellt, utan det gjorde även de magra åren av torka. Eftersom vi nu faktiskt var mer beroende av vår boskap för vår magra kontantinkomst, tenderade vi att utöka vår hjord. Men den stora betesmarken som låg intill ladan, och även i kombination med det planterade alfalfa-fältet, var inte tillräckliga under torkan för att försörja vår relativt lilla hjord av kor, stutar, kvigor och kalvar.

För att upprätthålla alla dessa djur lät min pappa mig ta ut dem på "allmänna" marker i närheten, några oanvända raviner och prärieknollar som låg allt från en till tre miles från vår egen gård. Så där satt jag till häst (utan sadel) och tog ut dessa kor på morgonen och hämtade hem dem sent på eftermiddagen. Detta gjorde jag tre eller fyra dagar i veckan under en period av flera somrar under depressionens torra år.

När hösten sedan kom, från det att jag var 12 tills jag var 17, när grödan var mogen och skuren med självbindaren, var jag ute på fälten och "stookade" (satte upp skylar), tillsammans med några inhyrda arbetare när extra hjälp behövdes. För den som inte är invigd i de västliga vetefälten, bestod stooking av att ställa upp kärvar i snyggt strukturerade travar, med axen uppåt och de avskurna ändarna mot marken. Detta var en nödvändig procedur i...

för att förhindra att säden i axen blev för blöt på marken och antingen grodde eller möglade, eller båda delarna. Kärvarna fick stå i skylar under perioden mellan det att grödan skördats och tills den hämtades upp för att tröskas. Detta kunde röra sig om en vecka eller två, eller om vädret blev regnigt, kunde det dröja flera veckor till, ibland ända in i snön. Vi måste komma ihåg att detta var innan skördetröskor var i allmänt bruk, och ett decennium innan mina bröder hade råd med dem.

När jag var 15 år var jag ivrig att bevisa min manlighet genom att anmäla mig frivilligt för att ha ett hästspann och en vagn och vara en ordinarie medlem i tröskarlaget. När jag ser tillbaka på det nu kan jag inte förstå varför i hela friden jag var så ivrig. Både skylning och tröskning på hösten var bland de mest ansträngande, ryggbrytande typer av arbete som gick att hitta någonstans. Skylning innebar att man faktiskt var ute på fältet och arbetade 10 timmar om dagen, vanligtvis under den varmaste tiden på året. Det var en monoton syssla att ständigt böja sig ner, plocka upp två kärvar åt gången och ställa upp dem, och mer av samma sak, om och om igen. Vanligtvis var vi ute på fältet vid 7-tiden på morgonen, arbetade till 12, gick tillbaka till huset för "middag", och var tillbaka på fältet vid 1, arbetade ytterligare 5 timmar fram till 6, och sedan hem för kvällsmat.

Tröskningen var ännu hårdare. Efter att ha gått upp klockan 4:30 på morgonen gällde det att utfodra sitt hästspann, sela dem, äta frukost, spänna för spannet framför "racket" (en vagn med en stor ställning för att hålla kärvarna) och vara ute på fältet med en högaffel i handen tillsammans med resten av dem senast klockan 6:00. Istället för 10 timmar som vid skylningen, höjdes insatsen till 12 timmar ute på fältet — ända fram till klockan 7 på kvällen. Sedan hem, ta hand om hästarna, sela av, utfodra, etc., tills man äntligen hade tid att mata sig själv och släpa sin trötta kropp i säng. Lönerna för detta under 30-talet låg någonstans runt $3.00 till $3.50 om dagen och vanligtvis $2.00 om dagen för skylning.

För att klara av den enorma ansträngning som krävdes under tröskningssäsongen åt vi fem stora måltider om dagen. Förutom frukost, "middag" och kvällsmat, tog kvinnfolket med sig ett rejält mellanmål till fältet på förmiddagen och igen på eftermiddagen, vilket bestod av smörgåsar, kaffe och kakor. Herregud, vad vi kunde äta! Man har inte sett riktigt ätande förrän man har bevittnat ett hungrigt tröskarlag sätta igång. Lika kallt som det blev i Saskatchewan på vintern, lika outhärdligt varmt var det vanligtvis under skördetiden och

mängden mat och vätska en man kunde konsumera mellan klockan 6 på morgonen och 7 på kvällen var enorm. Lyckligtvis under mina första två år i tröskarlaget, vid 15 och 16 års ålder, var skördarna lätta och säsongen relativt kort.

Nog om arbete och sysslor. Under dessa år utvecklade jag idéer om vad jag ville bli, vad jag ville göra i livet. Snarare än något jag kände att jag måste besluta om, kom de mer som fantasier, något jag drömde om att göra. Vid 12 års ålder var jag helt uppslukad av baseboll. Jag ville bli en professionell basebollspelare likt Babe Ruth eller Lou Gehrig. Detta varade i ungefär två år. Sedan började jag läsa västernberättelser, såsom Zane Grey och västernmagasin, och mitt intresse skiftade till att bli en cowboy, sedan kanske en ranchägare. Jag hade ridit hästar ända sedan vi flyttade till gården 1926. Vid det här laget var jag en expertryttare. Jag blev också mer intresserad av vapen, både handvapen och gevär. Vid den tid jag var 13 började jag öva på allvar med ett .22-gevär vi hade. Jag började drömma om att äga en stor boskapsranch i Mexiko en dag, börja smått och gradvis bygga upp hjorden.

Någonstans mellan baseboll- och cowboy- besattheterna, eller kort därefter, väcktes mitt intresse för att bli polis, eller en lagens man, eller kanske till och med en kanadensisk ridande polis.

Det romantiska med västernmyter, ranchliv och cowboys fluktuerade under åren, men fanns till och från kvar hos mig under resten av mitt liv, och än idag, mer än 50 år senare, betraktar jag "Västerns erövring" som den finaste och mest produktiva perioden i Amerikas historia.

Efter att sommaren och hösten 1932 var över, var jag tvungen att fatta beslutet igen — ville jag fortsätta min utbildning? Efter att ha övervägt för- och nackdelar, beslutade jag mig motvilligt för att jag skulle ta ännu ett år. Jag var nu 14 och gick i elfte klass. Vi hade inte tillräckligt med pengar 1932 för att skicka mig till Rosthern för ännu ett år, vilket var vad jag hade föredragit. Så det enda andra alternativet var att skriva in sig vid Herschel High School, fyra miles från gården.

Detta var förenat med ett antal svårigheter, den största av dem var att ta sig fram och tillbaka. Jag hade bara få val. Jag kunde antingen gå eller rida på något magert ök när det fanns tillgängligt. Vid det här laget hade vi en gammal armésadel att ha på öket. Under vintermånaderna (den största delen av läsåret) red jag häst, vilket kan vara isande kallt under dåliga dagar. Mina ben ovanför stövlarna var ofta skinnflådda efter att ha varit exponerade och förfrusna. Under våren och

tidiga sommardagar gick jag, eftersom hästarna användes i fältarbetet.

Mitt elfte skolår var inte på långt när lika trevligt som mitt tionde hade varit i Rosthern. Vid 14 års ålder var jag fortfarande liten, och några av barnen i Herschel trodde att jag ljög för dem när jag sa att jag var 14 och gick i elfte klass. Det fanns fortfarande en viss fientlighet mellan mennonitbarnen och de övervägande engelsktalande, men det var ingen stor faktor. Likväl fanns varken den gemytlighet eller den kamratskap bland dessa elever som det hade funnits i Rosthern.

Efter att ha avslutat elfte klass nästa höst, blev 1933 mycket av en upprepning av föregående år, förutom att det skedde några förbättringar. Återigen, när hösten kom, tvekade jag om jag ville gå tillbaka till skolan. Jag var inte särskilt entusiastisk, och min pappa lät det vara upp till mig om jag ville fortsätta eller hoppa av. Motvilligt bestämde jag mig för, vad sjutton, jag kan lika gärna avsluta tolfte klass. Vad fanns det annars att göra?

Detta sista år i Herschel var bättre än det första. För det första var jag nu 15 och hade vuxit avsevärt, jag blev till och med intresserad av flickor. Dessutom gick jag nu i 12:e klass, var en "Senior", som de lägre klasserna såg upp till. Mina betyg var bra och jag kände att jag hade full koll på mina ämnen.

Vidare, i det mennonitiska samhället, var jag nu gammal nog att gå på fester, som de kallades, tillsammans med mina äldre systrar. Ända sedan mennonitkolonin runt Herschel startade 1926, och kort efter att mennonitkyrkan byggdes 1927, var det sociala livet bland mennoniterna en livlig och pågående verksamhet. De unga var ett eget "gäng", och varje söndagseftermiddag höll de "fester" i ett eller annat hus. Dessa var goda gammaldags fester, där man spelade ett antal lekar såsom "Schluesselbund" och ett antal andra sällskapslekar, där sång och spelande på musikinstrument (violin, gitarr, balalajka) var en stor del. Det förekom ingen dans, inte så mycket för att de var emot det, utan för att få visste hur man dansade, då det aldrig hade varit sed. De flesta av de unga var duktiga sångare, och här dominerade fortfarande tyska sånger och samtal som en kvarleva från det gamla landet. Några av de favoritsånger jag minns var sådana som "Schoen is die Jugend", "Ich hat' ein Kameraden", och andra som härstammade från de ryska mennonitkoloniernas traditioner. Det dracks lite, även om öl började tränga in senare. Om det var en eftermiddagsfest serverades "fesper" mitt på eftermiddagen.

Detta bestod av kaffe, smörgåsar, kakor, tårtor, pajer och annat gott. På det stora hela hade alla roligt på ett bra och städat sätt, och det var den främsta arenan för spirande romanser och framtida äktenskap. Ibland varade festerna långt in på småtimmarna. Mina systrar, Sarah och Katie, stod som värdar för många sådana fester i vårt hus under det sena 20-talet och tidiga 30-talet, liksom naturligtvis många av de andra deltagarna.

Så kom hösten 1934. Jag hade avslutat min tolfte klass i juni och hade mitt diplom från 12:e klass. Efter att återigen ha gått igenom en ansträngande höst med kärvning, tröskning och andra tillbehör till skörden, var frågan: vad ska jag göra härnäst? Jag var nu 16 år, men för ung för att börja på lärarseminariet och bli lärare, vilket var den mest uppenbara genvägen för att komma bort från gården och få ett yrke. Man var tvungen att vara minst 18 år för att skriva in sig. Hur som helst var jag trött på att studera och det fanns inget trängande behov av att fortsätta utbildningen, varken nu eller någonsin. Jag bestämde mig för att sluta skolan och stanna hemma. Jag skulle åka lite skidor och skridskor. Jag skulle jaga en hel del.

Det var vid den här tiden som jag hade blivit intensivt intresserad av vapen och jakt. Under de senaste åtta åren hade en av mina närmaste vänner varit en pojke vid namn Peter Wiens. Trots att han var fyra år äldre än jag, befann han sig, verkade det som, alltid på samma utvecklingsstadium som jag och var ungefär i samma storlek. Vi skrev våra prov för åttonde klass i Herschel samma år, 1930, och hade väldigt roligt när vi gjorde det. Vi spelade mycket baseboll tillsammans. Och nu hade vi ett intensivt gemensamt intresse för jakt, för vapen och för att läsa västernberättelser av Zane Grey. Vintern 1934-35 gick vi på jakt tillsammans, ibland till häst, ibland till fots. Vi sköt kaniner, kråkor, änder, gäss, vesslor, koltrastar, sparvar, duvor, prärieḧöns, faktiskt nästan allt som flög, gick eller kröp. Vi ägnade oss också mycket åt målskytte.

På egen hand ägnade jag mig också mycket åt fällfångst. På den milslånga sjön nedanför ladan fanns ett antal bisamråttskolonier. På somrarna hade dessa bisamråttor tunnlar i sjöns stränder. När sjön frös till på vintern byggde de ett antal bisamråttshyddor på isens yta. Dessa byggdes av det rikliga sjögräset som nu blev mer frodigt i takt med att sjön började fyllas med lera och sediment. Dessa bruna hyddor hade sedan ett antal sammankopplade tunnlar i och under isen så att bisamråttorna kunde nå vattnet och sjögräset undertill.

Hur som helst, den vintern, förutom en hel del skytte och jakt, ägnade jag mig mycket åt pälsdjursfångst. Jag satte ut fällor i bisamråttornas hyddor. Jag fångade kaniner i deras stigar runt våra höstackar. Jag fångade till och med några vesslor.

Min största fångst var dock under hösten 1934. Medan jag red omkring till häst ungefär två mil söder om gården, lade jag märke till några nyligen grävda grävlingshål på den öppna prärien. Jag gick tillbaka för att hämta mina fällor. (I mitt sortiment hade jag även några stora.) Inom loppet av två dagar fångade jag min första grävling, och några dagar senare min andra, utan tvekan dess partner.

Det fanns två problem med detta. För det första var det för tidigt på säsongen för att grävlingsskinnen skulle ha hunnit bli av högsta kvalitet, och för det andra var det olagligt att fånga grävlingar när som helst på året. Det föll sig så att när jag försökte stuva ner den andra grävlingen i en säck för att frakta bort den till häst, kom min gamle svarte skolkompis, Earl Lafayette, nonchalant ridande förbi för att se vad som stod på. Hur som helst lyckades jag frakta hem båda grävlingarna till gården levande, inhyste dem i ett tomt spannmålsmagasin under flera av vintermånaderna och matade dem med kaniner hela tiden. När jag bedömde att deras päls var av bästa kvalitet, dödade jag dem och flådde dem, sträckte ut och spikade fast skinnen på en bräda för att torka. Efter att ha letat efter en köpare en tid sålde jag dem slutligen för 5,00 dollar styck till en lokal specerihandlare, Bill Loewen, som hade kontakter med en pälsuppköpsfirma någonstans österut.

Min största dag för kaninjakt var någon gång i februari 1935. En mennonitisk vän till oss, en herr Bernhard Berg, ägde en gård ungefär tre eller fyra mil öster om oss. I en anspråkslös dal fanns ett rinnande vattendrag som förblev delvis öppet hela vintern, och det var ett favoritställe för kaninpopulationen. Det föll sig så, på grund av vissa solförhållanden som upprepar sig ungefär vart elfte år, att denna vinter var ett exceptionellt produktivt år för kaniner, något jag aldrig sett maken till vare sig förr eller senare. Hur som helst, den vintern vimlade Bergs gård av kaniner. En vacker dag anlände jag till platsen vid bäcken, och jag kunde knappt tro mina ögon. Jag hade aldrig sett så många kaniner på ett och samma ställe i hela mitt liv. Jag lade mig ner bakom en vall och började skjuta med min trogna .22 enkelskottare. Istället för att flocken skingrades omedelbart, gjorde de inte det, utan verkade märkligt nog bli så förvirrade att de kom fram och nosade på sina döda och döende artfränder. Innan jag var klar hade jag fällt ett 20-tal kaniner.

Jag var till fots och kunde uppenbarligen inte bära dem hela vägen hem. Så jag lade dem i en prydlig hög och gick tillbaka till

gården. Min pappa och jag återvände sedan i en hästdragen släde, lastade upp kaninerna och hängde upp dem i vår lada. Jag tillbringade de närmaste dagarna med att flå dem och spänna ut deras hudar på en ram. Marknadspriset för ett kaninskinn den vintern var bara 10 cent per hud, men kaninerna gav bra foder åt våra talrika höns.

Hösten 1935 kom. Skördarna var lite bättre, men priserna på våra produkter var lika dåliga som någonsin. Jag tillbringade hösten återigen med att trava kärvar och vara en fullvärdig medlem i trösklaget. Efter att ha gjort ett uppehåll i skolgången under ett år var jag fortfarande osäker på vad jag skulle göra. Jag bestämde mig dock för att jag hade fått nog av jordbruk, jakt och fällfångst, och att det var bäst att jag fortsatte min utbildning. Jag var sjutton år. Min pappa höll med och kände att han kunde bekosta ett år på college åt mig. Terminsavgiften vid den tiden var cirka 150,00 dollar vid University of Saskatchewan, och kost och logi kostade omkring 18 till 20 dollar i månaden. Efter en mödosamt bärgad skörd steg jag på tåget i Fiske den 1 oktober 1935, och gav mig av för att pröva lyckan i den högre utbildningens salar vid University of Saskatchewan.

Milstolpe Nio

Mot Saskatoon och högre utbildning

En annan av mina mennonitiska kompisar som jag hade umgåtts med under många år var en ung kille vid namn David Heinrichs. Han var en del av Herman Lenzmans familj, som bodde på en gård ungefär tre mil väster om oss. Hans mor, som var änka, hade gift sig med herr Lenzman för flera år sedan. Med fyra av hennes barn, tre av hans och två gemensamma bestod de nu av en mogen familj på nio barn plus två föräldrar. Familjerna Lenzman och Heinrichs hade också kommit från Ryssland, men medan vi och de flesta mennoniter kring Herschel tillhörde General Conference Mennonites, var familjen Lenzman Brethren Mennonites, en hårfin skillnad som de petiga mennoniterna gjorde det mesta av.

Precis som Peter Wiens var Dave fyra år äldre än jag (det verkar av någon anledning som att de flesta ungdomar jag umgicks med var några år äldre än jag själv). Han hade befunnit sig i samma fas i sin utbildning som jag, då han skrev sina prov för åttonde klass vid Herschel High School samtidigt som Pete och jag. Men till skillnad från Pete fortsatte han direkt genom gymnasiet och sedan omedelbart till University of Saskatchewan för att studera jordbruk. Eftersom jag hade stannat hemma ett år efter gymnasiet låg han nu, 1935, akademiskt sett ett år före mig.

När jag anlände till Saskatoon den där första dagen i oktober var det en vacker och solig söndagseftermiddag. När jag klev av tåget vid CNR-stationen den eftermiddagen och promenerade nerför Second Avenue, Saskatoons huvudgata, kände jag mig på toppen av världen. Jag var sjutton år och kände det som att en ny era öppnade sig för mig. Jag minns särskilt biografskyltarna (Saskatoon hade tre biografer vid den tiden) och en av dem visade Bing Crosby och Frances Farmer i "Rhythm on the Range". Den introducerade den än idag populära sången "Don't Fence Me In".

Det första stället jag begav mig till var det inackorderingshem där Dave bodde, en kvadratisk, röd tegelbyggnad i två våningar av äldre årgång, på Fifth Avenue tror jag. Jag hade tidigare gjort upp med Dave om att vi skulle dela rum. Föreläsningarna vid universitetet hade börjat en vecka tidigare och Dave hade redan installerat sig väl. Jag var

började en vecka sent, vilket det verkar som om jag på något sätt lyckades göra nästan varje gång under de efterföljande åren. Efter att ha gjort upp med hyresvärdinnan gick Dave och jag tillbaka till stationen för att hämta min lilla resegarderob som skulle förbli min stöttepelare i många år, och som innehöll alla mina världsliga ägodelar.

Nästa morgon, måndag, gick Dave till sina lektioner och jag gick till universitetet för att se hur landet låg. Vad ville jag studera? Jag hade ingen aning. Någon styrde mig till dekanus W. P. Thompsons kontor. Jag mötte dekanus, en lång, smalansiktad man med fyrkantig käke i femtioårsåldern som ledde fakulteten för konst och vetenskap. Efter ett långt, förvirrat samtal för att ta reda på vad det var jag ville studera (jag visste det inte själv), sade jag att jag förmodligen bara hade råd med detta enda år, och förmodligen skulle gå på lärarseminarium nästa år för att bli lärare. Dekanus föreslog att det i så fall kanske vore bäst om jag läste en allmän kurs och skrev in mig vid fakulteten för konst och vetenskap. Det fanns naturligtvis ett antal andra fakulteter vid universitetet – pedagogik, medicin, teknik, juridik, ekonomi, jordbruk med flera, påpekade dekanus. Allt detta var nyheter för mig. Jag hade trott att universitet var universitet. Jag lärde mig snabbt. Efter denna korta genomgång beslutade vi gemensamt att konst och vetenskap förmodligen var min bästa väg, och vi bestämde oss för att läsa kemi, fysik, engelska, antikens historia och tyska. Jag tänkte att eftersom jag redan kunde tyska, skulle det sistnämnda bli en enkel match.

Efter att ha deltagit i några fotbollsmatcher (som åskådare) och några andra introduktionsmöten började det seriösa arbetet, och vädret blev snart kallt. Eftersom jag kom direkt från bondgården som en grön landsortstölp tog det ett tag innan jag började få grepp om rutinerna. I de första tentamensproven mellan starten och jul gick det inte bra för mig. Vid jul började jag få kläm på rutinerna, men hade fortfarande problem. Jag misslyckades i antikens historia och hade problem i kemi.

I Kemi 2, som bestod av kvalitativ och kvantitativ kemi, hade vi minst sex timmar i veckan i laboratoriet. Vi fick slumpmässiga prover av ett visst ämne i varje experiment och skulle sedan bestämma vilka grundämnen det innehöll. Det var den kvalitativa delen. I den kvantitativa delen fick vi återigen ett ämne, och vi var tvungna att bestämma den exakta procentandelen av ett givet grundämne i provet. Under den första hälften av året verkar det som om jag inte lyckades få grepp om hemligheten med...

procedur. Plötsligt fattade jag galoppen och under den sista terminen verkade jag få 100 % på i stort sett varje experiment.

I vilket fall som helst var jag inte särskilt uppslukad av mina studier. Jag visste inte ens vad det var jag studerade till. Jag var mer intresserad av film. Jag försökte dejta tjejer. Jag gick till mennonitkyrkan nästan varje söndag, med pastor J. J. Thiessen som ledde gudstjänsten och predikade.

Samtidigt, hemma i inackorderingshemmet, hade vi en intressant men blandad familj. Detta var 1935-36, mitt under depressionen. Ägarna till inackorderingshemmet var ett äldre par som gjorde sitt bästa för att skrapa ihop till ett magert uppehälle. De hade två vuxna söner som var arbetslösa och verkade föredra att ha det så. De hade två tonårsflickor, varav en hade jobb och den andra gick i skolan. Båda arbetade med att hjälpa till att laga mat och sköta inackorderingshemmet. Det fanns en hyresgäst vid namn Ray i slutet av 20-årsåldern som arbetade som mekaniker i ett garage. Det fanns en annan kille, en snofsig liten prick, vars namn var Charlie. Han arbetade för ett tryckeri. Han hade en söt liten flickvän (båda var små) som tillbringade kvällarna med honom ända in på småtimmarna bakom en låst dörr. De ville gifta sig, men hävdade att de inte hade råd. Det fanns Queenie Chow, en mycket attraktiv ung kinesisk tjej som också studerade vid universitetet. Sedan fanns det en stilig ung norsk kille som studerade juridik, vars namn jag inte kan minnas. Tillsammans med Dave och mig själv utgjorde det "familjen" i huset. Vi var ett blandat gäng, och tillräckligt trevliga för att göra det intressant.

Jag började dejta några tjejer, men var inte tillräckligt erfaren för att känna mig bekväm med dem. Jag hade ingen erfarenhet av dans eftersom detta inte hade varit en del av mennoniternas etik. Jag gick dock på en hel del filmer när jag hade råd. De kostade ungefär 25 cent för en kvällsföreställning, mindre på eftermiddagen. Filmerna gjorde förmodligen det största intrycket på mig, och jag minns flera av de bättre än idag. Några som sticker ut är "Myteri på Bounty" med Charles Laughton och Clark Gable; "Angivaren" med Victor McLaglin; "Lågor i dunklet" med Leslie Howard och Norma Shearer.

Det fanns ytterligare två mennonitkompisar till mig från Herschel som gick på lärarseminariet det året. Deras namn var George B. Wiens och Jakie Elias, och båda hade gått ett år efter mig i gymnasiet, även om båda var två år äldre. När det blev dags för påsklov fick de den briljanta idén att vi skulle ha en riktig fest för att fira slutet på terminens tentor. Så vi sköt alla till

och skaffade en gallon-kruka (den sortens lilla bruna krus som bergsborna använder) med vin och en säck jordnötter. I denna grupp ingick Dave och jag själv, George och Jakie, och tre collegestudenter vid namn Henry Rempel, Ernie Dyck och hans bror, vars namn jag inte minns. De sistnämnda tre var sex eller sju år äldre än jag. Så där satt vi i de tre ungkarlarnas kvava rum (de lagade sin egen mat och lukten hörde till), vi sju som åt jordnötter, drack vin och sjöng ekivoka sånger. Ingen av oss hade särskilt mycket erfarenhet av att dricka. Jag hade smakat en klunk vin eller öl vid sällsynta tillfällen, men jag hade aldrig varit berusad tidigare i mitt liv. Det tog inte särskilt lång tid innan vi alla inte bara var berusade utan stupfulla och klättrade på väggarna. Jake Elias var den förste som däckade. Han kräktes över hela golvet. Vin och jordnötter gick uppenbarligen inte ihop för honom. Dave och jag höll i varandra när vi vimmelkantiga stapplade tillbaka till vårt inackorderingsställe omkring sex kvarter bort. När jag lade mig i sängen (fortfarande påklädd) snurrade rummet runt, runt. Jag var sjuk, sjuk, sjuk hela nästa dag och stannade i sängen. Som tur var var det helg. Jag frågade mig själv – är det här roligt?

Under den sista terminen verkade det som om mina studier äntligen föll på plats. Jag började bli intensivt intresserad och engagerad i antikens historia och började få ett grundligt grepp om hela bilden. Jag presterade utmärkt i kvalitativ och kvantitativ kemi, och fick faktiskt full pott på flera av laboratorietesterna. Jag lärde mig mycket om Goethe, Schiller, Lessing och andra tyska författare som jag aldrig skulle ha lärt känna om jag inte hade läst tyska. I slutproven blev jag godkänd i allt, med blygsamma C och B i betyg.

När allt var över, vad hade jag lärt mig som var av verkligt värde? Svaret, verkade det som för mig då, var inte mycket. Jag kom fram till slutsatsen att humaniora och naturvetenskap var mer eller mindre ett meningslöst slöseri med tid. Jag drog slutsatsen att människorna som läste det varken var lämpade eller utbildade för något specifikt jobb, samtidigt som de, eftersom de var "utbildade", ansåg sig vara för goda för att utföra kroppsarbete. Det var så jag såg på det. Jag bestämde mig för att jag aldrig skulle fortsätta med det mer.

Det fanns några andra saker som jag lärde mig vid den tiden som framstår som viktigare nu i efterhand än vad de gjorde då. Medan jag aldrig var särskilt seriös när det gällde kyrkan och min mennonitiska religion, började det genom studierna av antikens historia, studiet av grekerna, romarna, egyptierna, fenicierna, etc., växa fram en bred helhetsbild i mitt sinne om religion i sig. Jag kom till slutsatsen att den mennonitiska religionen, och i själva verket,

Kristendomen var inte det enda alternativet. Det faktum att det hade funnits hundratals, ja, tusentals andra religioner som kommit och gått tydde på att religion – alla religioner – var mänskliga hopkok, uppfinningar om man så vill, som inte hade mer grund i verkligheten än idén om jultomten. Mina åsikter om himmel och helvete, Gud och Djävulen blev aldrig desamma igen. Jag hade gjort en stor upptäckt, men ägnade den inte mycket mer eftertanke vid den tidpunkten.

Efter att ha skrivit och klarat alla tentor var jag tillbaka på gården i början av maj, tillbaka till samma rutin – plöjning, plantering, vallning av kor, skörd, stackning och tröskning. Visst, tänkte jag, måste det finnas något bättre. Det fanns en annan slutsats jag kom fram till. Jag ville inte bli bonde. Jag var 18 år nu och min pappa närmade sig 60. Han undrade vem som skulle ta över och driva hans gård vidare. Han ville att jag skulle göra det, men han visste att jag aldrig skulle göra det. Han ville också att jag skulle läsa katekesen och döpas i mennonitkyrkan. Detta visste han också att det aldrig skulle ske. När jag hävdade att mennonitreligionen bara var en religion i mängden, inte annorlunda än hundratals andra, svarade han att det må vara sant, men om du kastar din egen religion överbord kommer du att göra detsamma med vilken annan kyrka du än går med i. Jag sa ja, kanske det – jag kanske inte går med i någon kyrka alls. Jag ville inte såra hans känslor genom att berätta hela sanningen för honom.

Vi befann oss fortfarande mitt i depressionen, och jag var tvungen att bestämma mig för var jag passade in. Det verkade dock som om jag inte hade alltför många alternativ. Jag kunde antingen stanna kvar på gården, eller så kunde jag gå på lärarseminariet (Normal School) och bli lärare. Jag hade ingen större önskan att göra läraryrket till mitt livs ambition, men som sagt, mina alternativ var begränsade. Ett år på lärarseminariet och jag var behörig att undervisa. Min pappa gick med på att finansiera mig, även om han klargjorde att det var sista gången. Han önskade att jag skulle stanna på gården och ta över den när han gick i pension. Mina två äldre bröder hade redan egna gårdar.

I slutet av sommaren hade jag bestämt mig. Jag skulle gå på lärarseminariet i Saskatoon och bli lärare. Jag var nu 18 år, fullvuxen och mer världsvan när det gällde både utbildning och stadsliv. Faktum var att jag såg fram emot ett intressant år i Saskatoon med stor förväntan.

Lärarseminariet låg på Avenue A i den norra delen av staden. Jag hade redan tagit kontakt med en fru Trevillo som hade ett inackorderingshem några kvarter söder om Saskatoon Normal School på Avenue A. Jag checkade in hos fru Trevillo och fick snart en rumskamrat också. Hans

namn var Eric Neufeld, en mennonit från Laird, Saskatchewan. Han hade också gått på Rosthern G.E.A. när jag var där 1931-32 och vi hade ganska mycket gemensamt. Saker och ting började mycket bra. Terminen började den 2 september.

Vädret var behagligt långt in i höstmånaderna. Jag hade köpt ett eget tennisracket för 1,50 dollar och återupptog tennisspelet med "mucho gusto". Skolan hade flera banor. Mot slutet av säsongen anordnade skolan en tennisturnering om mästerskapet, en för pojkarna – en annan för flickorna. Jag ställde upp i turneringen och befann mig snart i final. Faktum var att jag i princip hade säkrat mästerskapet, då jag hade min motståndare, vars namn var Cecil Johnson, nere vid matchboll. Jag hade bara en poäng kvar att vinna och mästerskapet var mitt. Sedan hände något. Jag började spela riktigt försiktigt för att vara säker på att vinna den sista poängen. Min överdrivet försiktiga inställning gjorde att jag förlorade nästa poäng, förlorade gamet och slutligen förlorade matchen. Jag lärde mig en viktig läxa, nämligen att för att vinna måste man våga ta risker. Istället för mästare blev jag tvåa. Så mycket för försiktighet. Hur som helst, av en skola på 300 elever kände jag att det inte var så illa att komma på andra plats.

Lärarseminariet (Normal School) var mycket roligare än vad college hade varit året innan. För det första var vi alla i samma båt, hade mer eller mindre samma utbildningsbakgrund, var i ungefär samma åldersgrupp (runt 18-20) och strävade alla efter att bli lärare. Och det fanns gott om flickor, de var dubbelt så många som oss. Dessutom var det mycket umgänge och jag var nu mer mogen. Faktum var att mitt intresse för flickor hade nått en hög nivå.

Det fanns sex klassrum i S.N.S. som vi kallade det. De var betecknade från Sal A till Sal F. Jag gick i Sal C. En trevlig kväll i september anordnade Sal C en korvgrillning som skulle hållas på Saskatchewanflodens skogsklädda stränder. Vi hade en stor lägereld, gott om korv och bröd, och även en laddning marshmallows att grilla. Vi sjöng sånger, varav "There's a Long, Long Trail A-winding" har etsat sig fast i mitt minne. Bland de närvarande flickorna fanns en söt flicka vid namn Victoria Neufeld (ingen släkt med min rumskamrat) som kom från Evesham, Saskatchewan. Hon hade glittrande ögon och den där holländska hyn av "persikor och grädde". Trots att hon hörde till Sal "E" snarare än Sal "C" hade hon på något sätt kommit till festen. Hon hade också en mennonitisk bakgrund och vi fann snabbt varandra. Jag följde henne hem, och vi blev ett par.

för resten av året. Hon bodde hos en skolrektor och bytte barnpassning mot mat och husrum. Allt detta var mycket praktiskt. Närhelst den unge rektorn och hans fru var ute för kvällen, satt hon "barnvakt" och bjöd över mig för att hjälpa till. Vi hade snart en blomstrande romans på gång. Hon var faktiskt den första stadigvarande flickvän av seriös natur som jag hade. Vi var båda 18 år.

Skolan anordnade ständigt evenemang – det var pjäser, musikaler, danser, amatörtävlingar, möten, workshops och idrottsdagar. En av pjäserna vi satte upp före jul var sömngångarscenen ur Shakespeares "MacBeth", där jag spelade läkaren. När skådespelarna introducerades citerade var och en en rad från sin roll. Jag minns min, när jag blickade ut i tomma intet och tyst andades: "Hör! Hon talar!"

Nu några kommentarer om skolans lärarkår. De var trevliga men de var inte de främsta. Rektorn var en viss C. P. Seeley, M.A. Han talade med ett röstläge som påminde om general Douglas MacArthur. Men där upphörde likheten. Hans mest framträdande egenskaper var hans enorma ego och extrema pompösitet. Av den totala lärarkåren på elva personer gillade jag vår musiklärare bäst. Hennes namn var fru Helen D. Sherry, L.T.C.M. Trots att hon var något åt det korpulenta hållet, såg hon ut och sjöng som en sann primadonna i en fin opera. Resten av personalen verkade mer som föredettingar som bara utförde sitt jobb, snarare än den sorten som inspirerade någon till att bli en hängiven lärare, och påminde mig om det gamla ordspråket: "De som kan, gör. De som inte kan, undervisar. De som inte kan undervisa, undervisar lärare."

Allt som allt var det dock ett fantastiskt år. Efter nio månader av socialt umgänge, lärarpraktik och mycket mässande var vi klara. De av oss som tog examen var nu redo att gå ut och stångas med den verkliga världen. Det första vi hade att göra var att hitta ett jobb, en skola att undervisa i.

Milstolpe Tio

Skollärare vid Oskaloosa S.D. #3702

Efter att ha tillbringat ett lyckligt år vid Saskatoon Normal School, var tiden nu inne att ge sig ut i valrörelsen och hitta en skola att undervisa vid. Detta var inte lätt, eftersom det nu var 1937 och depressionen fortfarande låg tung över landet. Jag hade dock inga problem i detta avseende, verkar det som, medan många utexaminerade hade det. Jag gick för att träffa ordföranden i vår kommun, vars namn var Earse Moore, en alltigenom brittisk engelsman som, trots att han var född i Kanada, fortfarande var djupt präglad av en orubblig lojalitet mot Storbritannien och trohet mot kungen, Gud välsigne den lille stackaren. Jag var välkänd i det samhälle där skolan låg och hade det avundsvärda ryktet om att vara det smartaste barnet som någonsin gått på Oskaloosa S.D. #3702, oavsett om det var befogat eller ej. Den manliga läraren det året råkade sluta och det fanns en öppning. Kunde jag få jobbet — eh -- tjänsten?

De tre medlemmarna i skolstyrelsen träffades för att överväga förslaget och kom fram till ett positivt beslut. De var förtjusta över att anställa mig om jag tog jobbet för 50 dollar i månaden. Detta skulle naturligtvis inkludera att utföra vaktmästararbetet — sopa golvet, elda upp i den bukiga kaminen på kalla vintermorgnar och andra detaljer. I paketet ingick också fri bostad i en liten lärarbostad som stod på skolgården. Den hade två små rum — ett sovrum och ett vardagsrum som även fungerade som kök. Den hade naturligtvis ingen inomhus-VVS, men vem hade det på den tiden? För att sockra erbjudandet skulle jag till och med få en löneförhöjning på 5 dollar i månaden det andra året, förutsatt att jag fortfarande var kvar.

Även om 50 dollar i månaden kan verka som en spottstyver idag, var det en ganska hygglig lön för en landsortslärare på den tiden. Ekonomiskt sett var situationen ganska gynnsam för mig. Att ha den lilla tvårumsbostaden att bo i befriade mig från att betala för mat och husrum. Jag lagade min egen mat, det lilla som fanns, och matvaror kostade mig nästan ingenting. Jag bodde bara 4 kilometer från familjegården, och min mor var mer än glad att förse mig med all mjölk, ägg, bröd, kakor och andra godsaker som jag kunde önska mig. Jag sålde snart min gamla cykel med träfälgar för 5,00 dollar och köpte en ny från Eatons katalog för 20,00 dollar (Eatons i Kanada är, eller var, likvärdigt med Sears).

Samhället och till och med barnen var vänliga och mottagliga, och de flesta familjerna var ivriga att bjuda hem mig på middag. Jag var, på ett litet sätt, en kändis, en lokal framgångssaga, en lokal bondpojke som hade utbildat sig över mängden. Saker och ting började ganska bra, även om jag inte hade någon önskan att undervisa, att förbereda lektioner och att blanda mig med den lokala societeten. Det fanns fortfarande familjen Lafayette med sin stora barnaskara en halv mil ner på vägen, och de äldre pojkarna, Glenn, Homer, Earl och till och med Carl, hade för vana att titta förbi på väg från fälten och ägna sig åt vänligt småprat som kunde pågå i timmar. Dessutom fanns det fortfarande fyra av de svarta barnen som nu var mina elever. Men vare sig jag gillade det eller inte, blev jag snart involverad i lärarkonvent, sällskapsdanser och lokala angelägenheter av alla de slag.

Vid den tiden läste jag Dale Carnegies bok "Hur du vinner vänner och påverkar din omgivning." Jag ville vara alla till lags, få alla att tycka om mig och vara "Mr. Nice Guy", eller hur? Jag var inte säker. Jag hade en obehaglig, ambivalent inställning till hela situationen. Jag gillade inte att undervisa, men jag ville ändå göra ett bra jobb. Jag var inte särskilt intresserad av de landsortsbor som utgjorde samhället. De var i stort sett dumma, outbildade, ohyfsade, råa och envisa som åsnor, skvallriga och mycket dömande. Men precis som för en politiker var de mina väljare och jag var tvungen att umgås med dem, mingla med dem och låtsas som om jag var en av dem.

Så jag läste Dale Carnegies bok. Det var ungefär det sämsta jag kunde ha gjort. Precis som Bergspredikan var den fylld av suicidala, självdestruktiva råd. Den sa i praktiken: självklart vill du att alla ska tycka om dig, och för att kunna påverka dem måste du först och främst få dem att gilla dig. Smickra vem som helst och alla du kommer i kontakt med, få dem att känna sig betydelsefulla, prata med dem om de saker som de (inte du) vill prata om, och bry dig aldrig om vad som kan vara av intresse för dig. Med andra ord — ge, ge, ge, och likt Bergspredikan, älska dina fiender och sälj allt du äger. Det var, och är, usla, dumma råd, och eftersom jag var ung (jag var 19), naiv och oerfaren, köpte jag det. Jag försökte särskilt omsätta det i praktiken i min inställning till mina elever.

Så jag fördjupade mig i mina "väljare", och till en början gick allt bra. Alla (ja, praktiskt taget alla, det fanns redan några avundsjuka bråkmakare i buskarna) gillade mig. Jag spelade softball med eleverna. De trängdes i min lärarbostad vid lunchtid, och jag spelade gitarr och vi sjöng sånger. Jag tackade ja till middagsinbjudningar hos varje

familjehem som bjöd in mig, till och med familjen Lafayette som bjöd in mig mer frekvent än någon annan. Jag följde med ett litet gäng i min egen ålder (varav några hade varit mina tidigare skolkamrater i Oskaloosa) på de talrika danserna ute på landsbygden.

Det hade bara gått sex år sedan jag själv var elev i Oskaloosa, och den övre hälften av eleverna var yngre klasskamrater när jag gick i nionde klass 1931. Vissa påminde mig till och med om ett hål i fönsternätet som fortfarande fanns kvar sedan jag hade slungat en sten genom nätet och fönsterrutan för att demonstrera eldkraftens effektivitet med hjälp av en slunga. (Glasrutan hade bytts ut, men inte nätet.) Några av flickorna i de övre klasserna var bara ett eller två år yngre än jag själv och började ge mig långa blickar. Vi var väl alla bara en enda stor lycklig familj, eller hur?

Som man kunde förutse började jag få disciplinära problem. Det fanns två stygga pojkar i nionde klass (som läste på korrespondens) som var särskilt inställda på hyss och bråkmakeri, och innan året var halvvägs var disciplinen ett stort problem i hela skolan. Jag började kasta Dale Carnegie överbord och blev tuff. Jag använde remmen på några av dem. Innan året var slut hade jag ett rejält slagsmål med de två största pojkarna. Jag relegerade en av dem. Jag var glad när året var slut. Jag hatade att undervisa och låg i fejd med både skolbarnen och det omgivande samhället. Det är ett under att jag inte slutade eller fick sparken. Men ingetdera hände och jag härdade ut i ytterligare ett år.

Det var sommaren 1938, ett intressant och betydelsefullt år för mig. Överraskande nog hade jag sparat mer än hälften av de 500 dollar jag hade tjänat under det föregående året. Eftersom vi var tvungna att gå ytterligare kurser i pedagogik för att säkra våra lärarexamen, bestämde jag mig för att gå en sexveckors sommarkurs vid University of Saskatchewan. Jag valde barnpsykologi, av alla ting, i hopp om att fortfarande kunna knäcka koden till vad som fick de där små glinen att fungera.

Den sommaren var en behaglig och äventyrlig paus från det föregående läsåret. Jag checkade in på fru Trevillos inackorderingshem igen, där jag hade bott medan jag gick på lärarseminariet drygt ett år tidigare. Jag fick sällskap av mina gamla polare, Jake Elias och George Wiens, som hade varit mina kumpaner när vi hade den där berusade festen efter påskproven för lite drygt ett år sedan. Till denna gemytliga grupp på inackorderingshemmet anslöt sig några andra lärarkollegor som också läste vidare

kurser. Vi dejtade mycket och alla hade väldigt roligt. Det är en av de lyckligare somrarna i mitt liv.

Jag var 20. Fram till dess hade mitt intresse för politik varit praktiskt taget obefintligt. Men Adolf Hitler började föra ett herrans liv i Europa och jag, tillsammans med resten av världen, började lägga märke till det. I april 1938 hade han framgångsrikt genomfört Anschluss, eller annekteringen av Österrike till Tyskland, till sina tyska landsmäns överväldigande bifall på båda sidor om gränsen. Mussolini var också på krigsstigen och hade inte bara invaderat Etiopien utan höll även bombastiska tal som utmanade demokratierna. Vid den här tiden började jag läsa Hitlers "Mein Kampf" på tyska. Den hade funnits i vårt hus i åratal, men fram till nu hade jag visat lite intresse för den.

Händelserna i Europa och läsningen av "Mein Kampf" hade ett stort inflytande på min totala "Weltanschauung" och filosofiska syn på livet som helhet. Det kom inte plötsligt, utan det växte fram allt eftersom tiden gick, och i efterhand, även om jag inte hade den blekaste aning om det då, lade det grunden för den Kreativitetsfilosofi som skulle utvecklas i mitt sinne trettio år senare.

Men för att återgå till 1938. Jag återupptog det andra året som lärare med en bister föresats att avsluta året och återuppta mina studier inom något annat yrke. Jag hade aldrig övervägt att göra läraryrket till mitt livsverk, utan betraktade det endast som en praktisk språngbräda till nästa fas, vad den än må vara. Jag övervägde två alternativ: antingen skulle jag läsa juridik, eller så skulle jag bli ingenjör, vilken sort hade jag inte bestämt. För att förbereda mig för juridiken började jag läsa latin på korrespondens, eftersom det skulle vara en förutsättning.

Det andra skolåret var en påfrestning. Jag drog mig ur så många sociala aktiviteter som möjligt, och beslutade till och med att ställa in årets julkonsert, en aktivitet som var ett sedvanligt måste, och som jag antar att varje lärare hade anordnat sedan Oskaloosa SD #3702 grundades. Det föll inte heller i god jord hos föräldrarna eller samhället, men jag brydde mig inte längre vid den tidpunkten. Åt helvete med dem. Jag blev mer och mer intresserad av min framtid och av Tysklands och Adolf Hitlers framtid. Vid läsårets slut hade jag bestämt mig för vad jag ville göra. Jag ville leva i ett föryngrat Tyskland, bland kreativa och dynamiska människor av mitt eget slag. Jag bestämde mig för ingenjörsvetenskap och skulle studera vid det sägenomspunna och traditionsrika universitetet i Heidelberg. Jag vidtog förberedelser för att genomföra den stora flytten.

Sommaren 1939 hade jag sparat ihop omkring sex- eller sjuhundra dollar, en ansenlig summa för mig på den tiden. Jag ansökte om pass, visum och andra handlingar för att flytta till Tyskland. Jag skrev till de tyska myndigheterna om Heidelberg och andra frågor, och fann att de välkomnade människor av tysk härkomst att återvända till fäderneslandet. Faktum var att alla pengar man tog med sig skulle förstärkas genom särskilda privilegier, utöver den vanliga växelkursen.

Allt verkade mycket gynnsamt och uppmuntrande. Det fanns flera andra mennoniter runt Herschel som funderade på att flytta till Tyskland, eller som redan hade gjort det. Bland de senare fanns en känd mennonitisk författare vid namn Georg Toews och hans familj. Bland de förra fanns min svåger, Peter Plett, som var gift med min syster Sarah. Den fortsatta konflikten i Tjeckoslovakien under våren 1939 och de förestående fientligheterna med Polen hettade ytterligare upp den politiska polariseringen mellan vissa av oss mennoniter och vissa av de pro-brittiskt sinnade kanadensarna, särskilt de i Canadian Legion, veteraner från första världskriget.

Innan mitt läsår var slut i slutet av juni 1939, beslutade den brittiska regeringen, i ett skickligt stycke uppviglande propaganda, att använda sin kung och drottning som ett politiskt knep och skicka dem på en turné genom Kanada för att väcka den politiska och patriotiska ivern hos sina kanadensiska "undersåtar", undersåtar till den brittiske kungen, en situation som det amerikanska folket revolterade mot, kämpade mot och befriade sig från 1776.

Den judiska propagandamaskinen piskade upp krigsfebern till en hög nivå under den sommaren, inte bara i Kanada, utan i hela världen. Å andra sidan, trots ett enormt underläge, eftersom den överväldigande massan av världens propagandamaskineri var i judiska händer, gjorde Tyskland vad det kunde för att hejda den våldsamma spärrelden mot landet. Vi fick begagnade tyska tidningar skickade direkt till oss (med vårt medgivande) av några privata sponsorer i Tyskland för att få deras sida av saken. "Deras sida" lät ganska bra för mig och för många andra mennoniter runt Herschel, och det var denna information som gjorde mig uppmärksam på det judiska hotet och dess världsomspännande maktens tentakler. Även om inte alla mennoniter kände så, gjorde de flesta det, och det fanns en stark politisk polarisering av känslor. Några av våra tidigare engelsktalande vänner började kalla oss nazister.

När kung Georg VI och drottning Elizabeth gjorde sin mycket upphaussade stora politiska turné genom Kanada i slutet av maj och början av juni 1939, pågick fortfarande skolterminen. Varje skola och varje skolbarn uppmanades eftertryckligt att åka och träffa kungen och drottningen vid en av deras utsedda anhaltspunkter. Vår närmaste "anhaltspunkt" på deras resplan var Saskatoon, ungefär 16 mil bort. Trots alla typer av påtryckningar vägrade jag att åka, och jag gjorde inte heller några arrangemang för att skicka våra barn från skolan till denna politiska charad. Faktum var att jag under en tid hade sagt till kanadensarna att de var skyldiga Storbritannien mindre än ingenting, att Storbritannien hade mjölkat dem i århundraden. Jag hävdade vidare att vi skulle ha det betydligt bättre om vi gjorde oss fria från Storbritannien och förenade oss med vår naturliga geografiska enhet, nämligen Amerikas förenta stater. (Jag fortsatte att inta den ståndpunkten under de följande sex krigsåren.) Veteranorganisationer och andra påtryckningsgrupper ordnade transport åt barnen trots mitt motstånd, och jag kunde inte ha brytt mig mindre. Detta gjorde mig naturligtvis inte populär hos skolstyrelsen eller mina tidigare väljare, men eftersom läsåret ändå nästan var slut, brydde jag mig inte ett dugg.

Skolstyrelsen skickade mig mitt uppsägningsbesked som förväntat, och det blev slutet på min erfarenhet som lärare, vilket jag var glad över. Jag hade ingen avsikt att undervisa ännu ett år under några som helst villkor. Jag började sälja mina få personliga tillhörigheter, min cykel för 17 dollar, min gitarr för 7 dollar. Jag hade siktat på slutet av oktober som avresedatum. Jag började ordna upp mina personliga angelägenheter och såg fram emot Heidelberg, mot ingenjörskonst och ett nytt Tyskland.

Kriget bryter ut: Jag väljer ingenjörskonst

Under sommaren 1939 började den politiska situationen i Europa hettas upp snabbt. Efter Hitlers invasion av Tjeckoslovakien hade de så kallade "demokratierna", som stod under den judiska maktstrukturens järngrepp, uppenbarligen beslutat att Tyskland måste krossas, måste förintas till varje pris. Jag var inte helt ovetande den sommaren om att krig kunde följa, men liksom alla andra hade jag ingen kristallkula för att förutsäga om det skulle komma, och i så fall när, eller var, eller hur, eller vad dess utgång skulle kunna bli. Den nationalsocialistiska idén spreds snabbt till andra länder. Mussolini hade lett Italien ut ur det kommunistiska träsket redan flera år före Hitler, och stod stadigt på Tysklands sida. I Storbritannien ledde Oswald Mosley "Svartskjortorna". I Amerika främjade sådana ståndaktiga hjältar som Charles Lindberg, Eddie Rickenbacker och andra partiet "America First" och försökte avvärja all amerikansk inblandning i ett europeiskt krig. Samtidigt var "Silverskjortorna" aktiva i både Kanada och USA. I Rumänien ledde Ian Antonescu det mäktiga Järngardet. Andra länder som Frankrike, Holland, Sverige, Norge och till och med flera av de sydamerikanska länderna hade begynnande motsvarigheter som spirade och växte. Vem vet? Kanske kunde nationalsocialismen ta över världen utan att någonsin gå i krig, precis som de hade gjort inom själva Tyskland.

Tyskarna i Kanada hade under många år firat *Deutscher Tag* (Tyska dagen) som ett sätt att uttrycka sina rötter och som en uppskattning av sitt tyska arv. Vissa av mennoniterna hade besökt dessa under ett antal år, men det var inte förrän sommaren 1939 som jag entusiastiskt deltog i detta firande i Saskatoon. Jag minns det tydligt, trots att jag redan hade druckit några öl. Det hölls i en stor lokal i centrum, och det var en ganska stor publik. De kanadensiska myndigheterna stod redo och "övervakade". De hade förbjudit att bilder på Adolf Hitler visades vid mötet, och hans namn fick inte ens nämnas. Icke desto mindre minns jag att flera eldiga tal hölls, de röd-vit-svarta hakkorsflaggorna hängde vertikalt i bakgrunden på scenen, och många sporadiska Heil Hitler

hälsningar gavs upprepade gånger och entusiastiskt. Jag njöt till fullo av den medryckande sammankomsten. Det verkade ytterligare polarisera min hängivenhet att sopa bort det ruttna gamla judiska systemet och bygga en hälsosam Ny Ordning över hela världen. Vad som än hände ville jag vara en del av det.

Jag hade redan ansökt om visum, pass och skrivit till Norddeutscher Lloyd för en ångbåtsbiljett, och höll på med alla förberedelser för den stora flytten. När augusti närmade sig gjorde jag det vanliga — satte upp skylar, körde självbindaren, för att tjäna några extra slantar. En dag, den 1 september för att vara exakt, när jag kom hem klockan sex efter att ha arbetat på fältet, berättade min bror Kornie nyheten för mig att krig hade förklarats och att jag troligen inte skulle åka till Tyskland.

Så alla mina planer krossades, eller åtminstone fördröjdes tillfälligt. Jag var tvungen att revidera min strategi. Jag kunde nu inte ta mig till Tyskland även om jag ville. Vad skulle jag göra? Tja, först skulle jag vänta och se hur händelserna utvecklades.

Händelserna utvecklades snabbt, som hela världen nu vet. Efter några dagar kastade sig England och Frankrike in i striden och förklarade krig mot Tyskland under den bedrägliga förevändningen att "rädda" Polen, för kommunismen, uppenbarligen. Några dagar senare beslutade det gamla goda Kanada, som den trogna hantlangare åt England som landet alltid varit, att man måste stå vid det gamla goda "moderlandets" sida och stödja England, trots att franska Quebec och de flesta andra nationaliteter var emot krig. Till och med de flesta av anglosaxisk härkomst, särskilt irländarna, var förmodligen emot krig, om de hade fått rösta om det. Men naturligtvis, som alltid i en "demokrati", får folket aldrig rösta i de viktiga, meningsfulla frågorna, bara om sådana trivialiteter som vilken judisk hantlangare som ska placeras i fronten härnäst. Det vore skrattretande om det inte vore så tragiskt att i efterhand observera hur försiktigt och i smyg den kanadensiska regeringen lät sitt folk glida in i en stor världsomspännande konflikt med enorma konsekvenser som var oåterkalleliga och oåterkalleliga. Parlamentet röstade igenom en "initial" summa, ynka 100 000 dollar, för att "stödja" Storbritannien i dess krig mot Tyskland. När vi tänker på de miljarder och åter miljarder som Kanada senare spenderade direkt på kriget, och direkt och indirekt subventionerade och stödde Storbritannien innan det var över, och de tusentals som dödades i själva kriget, verkar denna initiala obetydliga summa för att sugas in i kriget som den ultimata övningen i hyckleri och svek.

Hur som helst, kriget var nu en verklighet och jag var tvungen att ändra mina planer. Jag bestämde mig för att jag skulle studera till ingenjör här i Kanada och sedan fortsätta antingen mina studier eller min karriär

inom ingenjörsvetenskap i Tyskland när kriget var slut. Återigen hade jag ingen kristallkula med vilken jag kunde förutsäga kommande händelser, men med den blixtkrigstaktik som uppvisats i Polen, skulle det kanske vara över på ett år eller två, och jag var övertygad om att Tyskland under Adolf Hitlers överlägsna ledning denna gång skulle stå som segrare. Jag skulle ännu flytta till mina idealers Tyskland och hjälpa till att bygga den Nya Ordningen. Jag bestämde mig för att jag under tiden skulle skriva in mig vid University of Saskatchewan och påbörja min ingenjörskarriär.

Efter en hård månad med kärvning och tröskning, och efter att ha tjänat hundra extra spänn, var jag redo att ge mig av. Den 24 september körde min bror Henry mig till den lilla CNR-stationen i Fiske och jag steg på tåget till Saskatoon. Jag ordnade inackordering hos familjen Henry Dyck, som också var mennoniter. Hyresvärdens bror, Ed, hade varit en skolkamrat till mig vid Rosthern G.E.A. (han gick då i nionde klass) och en annan bror, Bill, studerade nu också till ingenjör vid U. of S.

Jag skrev in mig på fem ämnen och tog mig an studierna med kraft och entusiasm. Jag gillade det jag studerade och jag ville göra bra ifrån mig. Till skillnad från det första året på Arts & Science fyra år tidigare, hade jag inga särskilda problem med mina ämnen.

Till min förvåning fann jag att det fanns tre andra Klassen, alla mennoniter men inte släkt, i första året på ingenjörsutbildningen. Den förste var en ung man vid namn Harold Klassen, som var en trevlig prick, men som inte hade några speciella meriter som utmärkte honom. Den andre var en ung kille vid namn Jake. Han var en briljant student, 18 år gammal, och han var djupt hängiven sina studier. Fyra år senare skulle han vinna Governor General's Gold Medal, ett mycket prestigefyllt pris som ges till den student i hela universitetet som anses ha haft de bästa betygen under hela sin studietid fram till examen.

Den tredje medlemmen i klanen var en man på 29 år vid namn Henry Klassen, som jag också hade känt vid Rosthern G.E.A. åtta år tidigare. Han var ingen framstående student, men han var en bildad man, ståtlig och tystlåten, som sökte sin nisch i livet och försökte försörja sig. Han hade en vacker, välskolad barytonröst, och han skulle ha älskat att göra professionell sång till sin karriär, men möjligheterna inom det fältet undgick honom. Hur som helst fann vi varandra, och efter att ha bott hos Dycks i en månad bestämde jag mig för att jag behövde ett miljöombyte. Henry och jag kom överens om att dela rum och hittade snart ett trevligt rum med mat hos en familj vid namn Bowers. De var ett fint engelskt par.

som hade den tragiska olyckan att behöva ta hand om en tio år gammal idiot till son.

Under tiden spred sig kriget i Europa, och jag följde dess framfart med intresse och spänning. På detta inackorderingsställe bodde också en ung advokat, en ungkarl vid namn Ted Nieman. Vi brukar vanligtvis lyssna på kvällsnyheterna på radion. Många är de gånger vi var uppslukade av livliga och ibland hetsiga diskussioner om de historiska händelser som utspelade sig, såsom jakten på Graf Spee och dess dramatiska sänkning vid floden Plattes mynning utanför Sydamerikas kust. (17 december 1939)

Under tiden, som fritidsaktiviteter, började jag med boxning på Varsity-gymmet, en kurs jag följde med entusiasm under de kommande två åren, och även några lektioner i brottning, som jag inte fortsatte med särskilt länge. Jag tog också simlektioner i Varsity-poolen och simmade regelbundet varje vecka. Jag såg ett antal bra filmer och tog ibland med mig en flickvän. Men min mest passionerade flamma vid den tiden var en livlig mennonitflicka vid namn Lily Zacharias, från Fiske, som jag hade träffat mycket under det senaste året medan jag undervisade i skolan. Av flera skäl kom hon till Saskatoon då och då, och när hon gjorde det hade vi alltid en mycket lycklig återförening.

Det var vid denna tid som jag också påbörjade ett program med att läsa en serie betydande böcker. En av de böcker som jag lånade på biblioteket och läste i början av oktober var Emil Ludwigs "Napoleon". Hans liv och karriär gjorde ett stort intryck på mig vid den tiden, och jag likställde Hitler och Napoleon som två stora och framstående gestalter i historien. Jag kan säga, i efterhand, att sedan dess har min aktning för Napoleon minskat och den för Hitler har ökat, och jag betraktar för närvarande Napoleon som en stor katastrof som drabbade den vita rasen. Även om han utan tvekan var ett dynamiskt militärt geni av första ordningen och orsakade stor uppståndelse i världshistorien, tjänade hans tjugo år av krigföring och 40 slag den vita rasen illa. Dessa krig dödade miljontals av Europas finaste manfolk i deras krafts dagar och sänkte därmed avsevärt kvaliteten på Europas genpool. Det mest tragiska offret för detta beklagliga massmord på vita män som dödade vita män var den franska nationen själv. Detta, efter den massiva åderlåtningen under den franska revolutionen, lämnade Frankrike, som hade varit en stormakt i tusen år, nu och för alltid som en andra klassens nation. För detta kan vi anklaga judarna, som utgjorde kärnan i jakobinernas medlemskap och var de främsta organisatörerna och anstiftarna till den franska

Revolution. Historien kommer att visa att jakobinerna var föregångarna till den judiska kommunismen, en kraft som Hitler var tvungen att hantera mer än ett sekel efter Napoleon, och som fortfarande är en judisk cancer i detta klots ansikte.

Hur som helst var det vid denna tid, även om jag inte insåg det då, som jag började bli en filosof och började formulera en meningsfull *Weltanschauung*. Under denna period började jag föra en inbunden blågrön anteckningsbok, i vilken jag då och då skrev ner slumpmässiga intryck av vad som pågick och vad jag tänkte. Detta gjorde jag under en period av två år, och lyckligtvis har boken överlevt till denna dag. Vintern 1940, när jag var 22 år, skrev jag in följande observationer i min blågröna anteckningsbok.

Onsdagen den 6 mars 1940. Under hösten 1939 läste jag Napoleon, av Emil Ludwig, genom vilken jag utvecklade ett intensivt intresse och beundran för mannen. I hans livshistoria fann jag ett uttryck för några av mina egna idéer och fick också en ny utblick och Weltanschauung. Jag tror att för att få ut det mesta av livet måste en person arbeta hårt, snabbt och hela tiden. Ett försagt, avskilt liv är värre än inget liv alls — "att ha passerat genom denna värld och inte ens ha lämnat ett märke efter sig." Därför är det bättre att riskera livet för att nå något värdefullt mål än att noggrant bevara det och ingenting vinna. Detta visas av Hitlers personlighet och ännu mer av Mussolinis. Att utföra arbete med maximal hastighet och när man gör det, ägna all energi enbart åt det.

Hemligheten med gott tänkande är att koncentrera sig helt på det aktuella problemet och glömma alla andra — stänga dem ute — de kan på långt när bäst lösas genom att ta en bestämd annan tid för att lösa dem för sig själva. Att tänka och planera mycket hela tiden, inklusive fritid, för när allt kommer omkring kostar tänkande ingenting och skadar ingen och är inte obehagligt, och ändå är det det grundläggande ursprunget till och orsaken till all framgång i arbete. Vid lösandet av ett problem och planering är "hur och varför" mycket viktiga och måste förstås. Detaljer är mycket viktiga och framgången eller misslyckandet för ett stort företag kan vila på framgången eller misslyckandet för en liten detalj. En briljant plan består nödvändigtvis av ett stort antal noggrant utarbetade detaljer, och inte bara några få "briljanta" idéer. Därför, för att genomföra en briljant plan eller ett program, kommer arbetet bakom det att avgöra dess framgång. Låt aldrig ditt sinne gå på tomgång — ha det igång som en elektrisk motor på full fart. Vid utarbetandet av detaljer,

vara vacklande, sök efter en mängd olika idéer och plocka ut och välj de som är mest lämpliga. Försök att tänka ut alla möjligheter i varje enskilt fall och precis vad du skulle göra för varje möjlighet, så att du är redo för omedelbar handling när det väl sker. Handla alltid som om du vore säker på dig själv när du är tillsammans med människor, även när du inte är det. Det är bättre att vara säker på sig själv och göra ett misstag än att inte vara säker på sig själv och göra ett misstag. Det är bättre att ge ett felaktigt svar än inget svar alls på grund av rädsla för att ge fel svar. Ta chanser och planera vilka åtgärder du kan vidta ifall din chansning misslyckas. (Från Hitler.) Låt aldrig motgångar eller smärta skrämma dig från ett företag. De kommer att göra dig gott. Om det är något jag vill göra och är rädd för att göra det, måste jag göra det omedelbart. Det är alltid klokare och lättare att göra det omedelbart än att skjuta upp det och vänta i ovisshet. Ha en stark vilja och beslutsamhet och betrakta andra människors önskemål som hinder utan värde. Bedöm allt efter dess relativa värde och övervärdera på inga villkor den allmänna opinionen och konventioner. De är hämmande för handling och framgång. Lyssna dock på andra människors idéer, för de är ofta material som man kan dra klok nytta av. Betrakta livet inte som en avlägsen framtid utan som en snabbt förbipasserande föreställning av idag, ur vilken du ska gripa din fulla del. När du talar måste du tänka intensivt, göra det livfullt, tänka snabbt på de mest lämpliga orden för att uttrycka dina idéer. Tala som om du vore djupt övertygad om att det du säger är absolut rätt och att du tar för givet att personen som lyssnar tror på dig. Låt dig dock inte luras, utan behåll i ditt eget omdöme huruvida han tror på dig eller ej. Uttalet är viktigt. Få mycket rörelse i dina läppar, tala så tydligt som möjligt, aldrig för tyst eller blygt, och gör bästa möjliga bruk av din röst. I en argumentation är bluff värdefullt. Vänd debatten till områden som din motståndare vet lite om och tala sedan som om du vore en auktoritet på området, även om du inte är det. Det kommer att få motståndaren att känna sig okunnig. Om det är nödvändigt att använda våld, besluta snabbt om du ska använda det eller inte. Om du gör det, använd rikligt med våld för att genomföra ditt mål omedelbart. Om du inte gör det, led bort tvisten så att det verkar som om den aldrig var nära en avgörande konfrontation. Använd våld i de flesta fall. Vissa av dessa idéer fick jag från Napoleon, vissa från Hitler, vissa från Mussolini och vissa kom jag fram till själv.

* * * * *

Nästa dag var jag inblandad i en mindre incident som jag uppenbarligen ansåg vara av viss betydelse. Jag gjorde följande anteckning.

Torsdag 7 mars 1940. Idag kom tredjeårsingenjörer in i ritningslabbet, omringade och övermannade mig och försökte raka av min mustasch. De hade en kamera där för att fotografera scenen. Jag gjorde hårt motstånd – slogs, sparkade och förbannade dem. Förstaårselever kom snabbt fram för att titta på. Jag skrek åt dem (mellan svordomarna) att de skulle klå upp de här typerna. De (särskilt Smith) rusade in och tredjeårskillarna fick kalla fötter och gav upp utan att ha klippt ett enda hårstrå. Så fort jag var loss slog jag till en kille. De lunkade sedan iväg. Mina byxor hade slitits sönder i kampen. Dennis Herring och jag gick ner för att kräva ersättning för skadorna. Hälften av killarna från ingenjörslabbet (mestadels förstaårselever) följde med. Vi gick in i deras labb och krävde reparation av skadan. De (tredjeårseleverna) samlade snabbt ihop pengar och sa att de skulle betala resten av räkningen. De hade faktiskt lyckats klippa mustaschen på en kille i tredje årskursen. Vi förstaårselever var ledsna över att ett allmänt slagsmål inte hade brutit ut.

* * * * *

Runt slutet av februari berättade fru Bowers, hyresvärdinnan, för oss alla att de skulle bli tvungna att stänga sitt inackorderingshem, eftersom de inte kunde få ekonomin att gå ihop. Hon skulle förmodligen åka till Vancouver, B.C., där hon hade erbjudits ett jobb. Jag tyckte mycket synd om familjen Bowers. Den mest tragiska bördan i deras familj var det faktum att de var tvungna att ta hand om en tioårig son som var en fullständig idiot. Jag kommer inte ihåg så tydligt längre hur herr och fru Bowers såg ut, men jag kommer aldrig att glömma den där plågade, idiotiska blicken i pojkens ansikte. Denna erfarenhet klargjorde för mig tragedin i att ha defekta och/eller missbildade barn, inte bara för barnet självt, utan vilken börda och vilket elände de oavsiktligt lägger på resten av familjen. Det väckte också frågan i mitt sinne – vad är egentligen poängen med att hålla sådana människor vid liv?

Henry och jag gick och letade efter ett nytt ställe att bo på. Jag fann en plats hos familjen Schmidt, inte alltför långt från universitetet. Henry tyckte inte att det var lämpligt och vi gick skilda vägar. Familjen Schmidt var en trevlig holländsk familj,

och hade två vackra blonda döttrar, Alvina, 16, och Verna, 19. Av de två var Alvina mer intelligent och Verna hade den bättre figuren och såg bättre ut. Båda hade den där persiko-och-grädde-hy som holländska flickor är kända för. Jag stannade hos familjen Schmidt i flera månader efter terminens slut. Efter ett tag utvecklade Verna och jag en ganska nära relation.

Slutet av april kom och därmed terminens slut. Jag skrev mina tentor och eftersom jag hade ansträngt mig särskilt för att prestera väl under året fick jag högsta betyg, "A", i alla ämnen. Men under ungefär en månad före årets slut fanns det ett annat stort bekymmer som behövde hanteras, och det var frågan om att få tag på något slags jobb under sommaren för att tjäna några extra slantar.

Milstolpe tolv

Sommar i Saskatoon och andra året på ingenjörsutbildningen

I slutet av april 1940 hade kriget pågått i ungefär åtta månader, men detta återspeglades väldigt lite på arbetsmarknaden och depressionen var fortfarande kvar hos oss. Under en månad eller två före terminens slut började jag spana efter ett jobb, vilket jobb som helst. Jag skickade in ett stort antal ansökningar. Jag kontaktade en av mina professorer för ett jobb med elektriskt linjearbete. Jag ringde till Saskatoons kommunala kraftverk. Jag gick till tidningen (Saskatoon Star-Phoenix) för att se om jag kunde arbeta vid tryckpressarna. Jag ringde till telefonbolaget. Jag sökte ett jobb som biträde hos det gigantiska Hudson's Bay Co. Jag gick till radiostationen CFQC (Saskatoon), även till CBK i Watrous, Saskatchewan. Slutligen, på väg ner till Streb Electric, som verkade erbjuda mig en god framtidsutsikt, stannade jag till vid Davies Electric, och ägaren, herr Davies, erbjöd mig ett jobb som elektrikerlärling för 25 cent i timmen, nio timmar om dagen. Jag tackade ja och var omedelbart igång.

Nu kan 2,25 dollar för en niodagars arbetsdag verka som småpotatis med dagens mått mätt, men det var en lön man kunde leva på på den tiden och jag hade inga klagomål. Mitt uppehälle och rum hos familjen Schmidt kostade 20 eller 25 dollar i månaden, och detta inkluderade en lunchlåda under arbetet. Jag klarade mig själv, överlevde och sparade till och med några slantar.

Arbetet vid Davies Electric bestod mestadels av husinstallationer, eller elektriska installationer i fabriker, omlindning av motorer och annat allmänt elarbete. Ett större jobb vi arbetade med var elinstallationen i ett slakteri på västra sidan av staden som höll på att byggas upp helt och hållet inom ruinerna av en tidigare tegelbyggnad. Den nya ägaren var en förmögen ungersk jude som uppenbarligen hade flytt från Europa innan kriget började och avvikit med allt byte han hade.

Under tiden höll jag utkik efter ett bättre jobb och jag fick snart tag på ett. Den 3 juli började jag arbeta hos Saskatoon General Electric. Detta företag var också i elinstallationsbranschen och hade fått ett stort kontrakt för att installera el i ett antal nya hangarer som det kanadensiska flygvapnet lät bygga i den norra delen av Saskatoon. Lönen här var 40 cent i timmen, en ökning med 60 % jämfört med vad jag hade

fått hos Davies Electric. Det här jobbet varade i en och en halv månad.

Jag åkte tillbaka till Herschel den 19 augusti och arbetade återigen med att trava kärvar, köra självbindaren och ingå i trösklaget. Lönerna var nu lite bättre – $3,50–$4,00 om dagen.

Söndagen den 29 september fick jag skjuts med en bonde vid namn Ogle som skulle in till Saskatoon med sin lastbil. Jag kom tillbaka till Schmidts klockan 11:30 och var åter i det gamla inackorderingshemmet. Nästa dag skrev jag in mig vid universitetet igen för mitt andra år på ingenjörsutbildningen, och läste fysik 13, geologi 2, termodynamik 11, lantmäteri, tillämpad mekanik och hydraulik. Jag tog även värvning i C.O.T.C. (Canadian Officers' Training Corps) och placerades i H-kompaniet, andra plutonen.

I slutet av oktober bjöd Abe Thiessen, en blond kille i min ålder som gick första året på ingenjörsutbildningen, in mig att dela rum med honom i ett inackorderingshem som ägdes av en viss fröken Adams. Hyran var $20,00 i månaden, lite mindre än vad den hade varit hos Schmidts, men det fanns en extra lockelse. Fröken Adams hade en liten "ballsal" där hennes syster, fru Adams, gav danslektioner. Egentligen var ballsalen ett tidigare vardagsrum med ett polerat parkettgolv. Tyvärr var jag, till skillnad från Fred Astaire, inte "född till att dansa", och jag kände att några professionella lektioner var precis vad jag behövde för att åtgärda mina terpsichoreanska brister och förbättra mitt sociala uppträdande. Så jag flyttade in med Abe Thiessen som rumskamrat. Snart fick jag lära mig skillnaden mellan en foxtrot och en tango, en vals och en polka. Men lektioner eller ej, någon Fred Astaire blev jag inte, och dans blev aldrig en av mina mer framstående sociala talanger. För lite, för sent.

Adams ballsal hade en annan stor fördel. Den julen åkte jag inte hem, utan köpte mig istället en uppsättning boxningshandskar som kostade mig $6,95. Under detta andra år fortsatte jag att ta boxningslektioner i universitetets gym, och jag fick mer kraft i slagen. Förutom mig själv bodde det fyra andra unga killar i familjen Adams inackorderingshem. Det var Abe, som redan nämnts, Calvin Wight, en begåvad ingenjörsstudent, en stilig ung kille vid namn Morley, och så fanns det en lantis vid namn Mort som vi kallade Mortimer Snerd, efter Charlie McCarthys följeslagare. Vi var alla intresserade av dans och även av boxning. De andra killarna sköt till 50 cent var för att hjälpa till att täcka mina kostnader för handskarna, och snart efter jul anordnade vi regelbundna boxningsmatcher i fröken Adams "ballsal", det vill säga när hon inte använde den för danslektioner. Boende på inackorderingshemmet var också...

huset var en ung gift man vid namn Gilbert, som var en expertboxare, faktiskt semiprofessionell. Han gav oss värdefulla tips då och då, men var inte en regelbunden deltagare i våra "matcher". Han var helt enkelt i en annan klass än vi.

* * * * *

På nyårsdagen 1941 gjorde jag följande anteckning i min lilla blågröna bok, en anteckning som återspeglade min filosofiska syn vid den tiden, men inte nödvändigtvis den jag har idag.

Onsdagen den 1 januari 1941. Ännu ett år förbi och ett nytt som börjar. Fastän jag är ung, hatar jag att känna att åren glider iväg — har känt så i åtta år. Jag känner mig säker på att detta nya år 1941 kommer att se enorma förändringar i världshistorien och även i mitt eget liv. Detta år kommer att se slutet på kriget med en tysk seger. Det kommer också att se mig på en annan kontinent.

Mitt intryck av mitt inackorderingshem. Som helhet är jag mer nöjd än jag förväntat mig. Maten är, för vad det är värt, bara medelmåttig, men människorna är toppen. Min rumskamrat Abe Thiessen och jag kommer bra överens. Fastän han inte har samma intellektuella syn och ambitioner som jag, är vi helt överens när det gäller religion och moral, det vill säga i den totala avsaknaden av båda. Vi är båda helt övertygade om att religion är en fars, ett människoskapat sätt att utöva dyrkan till förmån för att ära den människa som utsett sig själv till föremål för dyrkan. Vad gäller moral har vi båda ett stort förakt för konventioner och att förnuftet bör vara den avgörande faktorn för våra handlingar — inte föråldrade, omoderna konventioner. Jag tror inte att jag någonsin kommer att ändra dessa grundläggande idéer som jag har haft i två eller tre år, utan att jag förmodligen bara kommer att modifiera dem under senare år. Jag tror att världen i stort under inflytande av totalitarianism kommer att se drastiska förändringar i de senaste århundradenas konventioner, och att religionen (kristendomen) kommer att avslöjas som spridandet av en stor idé av utan tvekan en stor man, men fortfarande en fars såvitt det utlovade livet efter detta anbelangar.

Vad jag lärde mig om tentorna — Först och främst, plugga som besatt minst en månad före tentan — det lönar sig väl — särskilt de sista dagarna. Även om det blir mycket enformigt, arbeta hårt. Var aldrig för säker på att

vissa delar av kursen som inte betonats i klassen kommer inte att komma på tentan. Ett exempel på detta är matematikprovet. Lämna därför inte ute någonting. Var aldrig för säker på ett ämne och försumma därmed att studera det. Ett exempel på detta är Fysik 13 där jag fick ett "C" istället för det "A" jag skulle ha fått om jag inte hade försummat att studera det under hela terminen. Ta aldrig för givet i början av provet att du har gott om tid på dig att bli klar och därför inte behöver skynda dig. Exempel på detta är proven i Termodynamik och Tillämpad mekanik. Kör på för fullt vad du är värd och använd sedan all resterande tillgänglig tid till att gå igenom och kontrollera provet – något som jag vanligtvis var för lat för att göra. Kontrollera och kontrollera igen – det är väl värt den lilla extra energin jämfört med den tid och ansträngning som lagts ner under året på förberedelser i ämnet.

Jag har varit på det här inackorderingshemmet i två månader och är glad att jag har flyttat. För det första är Mrs. Adams en hyvens gammal dam. Även om hennes liv och moral är långt ifrån ett söndagsskoleexempel, är hon fin att komma överens med och verkligen en sympatisk själ. Detta tjänar bara till att bekräfta min idé om att en person kan ha en fin karaktär trots att de helt saknar religion och moral. En viktig sak som jag har vunnit på det här stället är möjligheten att lära mig dansa och jag har gjort det mesta av det. Under dessa två månader har jag lärt mig foxtrot, vändningar i foxtrot, flea-hop, schottis, långsam vals med snabba snurrar, tango, fransk menuett, Blues, liksom shag, och variationer i foxtrot, som i en "Gammal holländsk trädgård". Tack vare all övning och undervisning som finns tillgänglig i musikrummet, kommer jag innan året är slut att vara en fulländad sällskapsdansare, relativt sett. Dessutom, eftersom jag har köpt boxningshandskar ska jag bli bra på boxningskonsten genom att öva med killarna i musikrummet och få instruktioner från Gilbert, som är expert.

Jag åkte inte hem över jul i år eftersom jag, när jag ser tillbaka på förra årets program i dagboken, vet förbannat väl att jag skulle ha haft väldigt liten chans att njuta av mina helger. Eftersom jag under terminen var för upptagen för att gå ut särskilt mycket bestämde jag mig för att jag skulle ta igen det under helgerna.

På något sätt har jag tappat min iver för att studera. Jag känner inte att det är lika viktigt som jag gjorde när jag kom hit. Kanske är det för att jag håller på att bli lat eller så är det för att jag känner att jag ändå inte kommer att avsluta min universitetsutbildning här och att mycket av det jag studerar här kommer att vara värdelöst i

Tyskland. Kanske skulle jag också få mer inspiration om jag läste "Napoleon" eller Hitler igen. Jag läser just nu "Bismarck" av Emil Ludwig.

* * * * *

Under året, då kriget blev en alltmer olycksbådande närvaro, blev det nu obligatoriskt för alla manliga studenter att delta i Canadian Officers Training Corps (C.O.T.C.). Eftersom mina sympatier inte låg hos den så kallade allierade saken, hade jag lite entusiasm för dessa lektioner och fann dem mestadels vara tråkiga – en fråga om att ta order från ett gäng amatörsoldater som inte visste vad som var fram eller bak på ett gevär. Jag missade ett antal lektioner och använde vilka ursäkter jag än kunde hitta på.

Mot slutet av vintern anordnade vår boxningsgrupp vid universitetet en boxningsturnering där vi tävlade mot något annat "U", vilket det var minns jag inte. Det var en uppvisningsturnering där jag representerade vårt lag i weltervikt. Som jag minns det boxades jag två matcher, vars utgång jag inte kan påminna mig, men uppenbarligen blev jag inte skadad, för då skulle jag ha kommit ihåg det.

Min rumskamrat, Abe Thiesen, var en stilig, blond nordisk typ med ett vackert leende och var lite av en kvinnotjusare. Under året parade han upprepade gånger ihop mig med dejter. Det fanns dock två flickor under mitt andra år som har lämnat ett livslångt intryck på mig, men Abe hade inget att göra med att jag träffade någon av dem. Det råkade vara så att båda flickornas förnamn var Phyllis. Den första var Phyllis Erikson, en lång, blond, statylik flicka på 16 år, som kom för att hälsa på Gilberts fru, och snart blev vi attraherade av varandra. Hon var en härlig flicka, välbyggd, med långt böljande blondt hår och ett vackert ansikte och figur. Faktum är att hon hade utmärkta gener, och jag skulle ge henne en "tia". Hon blev snart seriös och ville att jag skulle gifta mig med henne. Abe, å andra sidan, fortsatte att retas med mig om att jag ägnade mig åt barnarov, eftersom hon bara var 16. Men hon var i själva verket mogen för sin ålder och skulle förmodligen ha blivit en utmärkt hustru. Hur som helst var jag långt ifrån redo att knyta hymens band med någon, och hade många planer att reda ut först, och det sade jag till henne.

Den andra flickan var en mörk skönhet vid namn Phyllis Bowie, som också var lång och välbyggd, men en stor kontrast till Phyllis Erikson. Jag träffade henne först mot slutet av året på en dans vid en teknisk skola där hon studerade till stenograf. På sätt och vis var hon en märklig flicka med många overkliga fantasier.

Hon hade stora ambitioner att bli skådespelerska på scenen, och faktum var att hon inte bara var en skönhet, utan en fantastisk skådespelerska. Hon kunde bjuda mig på uppvisningar av sin dramatiska talang vid minsta tillfälle, och hon var bra. Hon uppträdde med deklamationer, komiska sketcher och andra framträdanden i kyrkogrupper, i sin skola och i vardagsrummet. Hon sjöng också och spelade piano vackert, och några av mina käraste minnen från den tiden är när hon, efter att jag följt henne hem, spelade "An der schönen blauen Donau" eller "Intermezzo" eller andra uppvisningsstycken på pianot.

Men så fanns det tillfällen då hon svävade iväg från verkligheten. När jag först träffade henne sa hon att hon var flera år yngre än hon faktiskt var. (Hon var 20.) Hon berättade också för mig att hon var utomäktenskaplig dotter till en stor scenskådespelerska vid namn Eva LeGallienne, som hon kallade "mummy" och som nu var död. Hon tyckte också om att berätta för mig vilket briljant intellekt hon hade, och att hon hade fantastiska betyg, att hon gick ut 12:e klass vid 14 års ålder. I själva verket var ingen av dessa fantasier sanna, förutom att det faktiskt fanns en hyllad scenskådespelerska vid namn Eva LeGallienne, och hon var i högsta grad vid liv vid den tiden, men hade aldrig hört talas om Phyllis. Det tog mig till slutet av terminen att upptäcka att det fanns grova motsägelser i hennes påståenden. När jag konfronterade henne med vissa realiteter bröt hon ihop och erkände att dessa var skapelser av hennes överaktiva fantasi, att hon ville vara någon, och att hon hade vävt dessa sagor om sig själv för att konstruera en vacker drömvärld. Jag blev chockad, men hon var så attraktiv att vårt förhållande fortsatte, och faktiskt intensifierades under de följande ett eller två åren.

* * * * *

Mot slutet av vintern gjorde jag följande anteckning i min lilla blågröna bok.

Söndag 16 mars 1941. Den värsta synden, tror jag, är att vara fattig.

Läst klart "Bismarck". Punkter att komma ihåg från honom:

1. *Protestera som fan om du har ett befogat klagomål och låt aldrig en oförrätt mot dig passera obesvarad.*
2. *Psykologiska knep uttänkta av ditt eget sunda förnuft.*
3. *Mycket berättande och talande.*
4. *"Om du inte sätter ditt liv på spel, kan du inte hoppas på att vinna ditt liv."*

5. Enastående mod.

* * * * *

I slutet av det andra året, våren 1941, började mitt intresse för studierna att avta. Jag avslutade det fältmätningsarbete utomhus som krävdes för att uppfylla kraven i den kursen. Jag skrev mina övriga tentor och klarade alla, men med betyg som bara var lite bättre än genomsnittet.

Det fanns ytterligare en förpliktelse vi var tvungna att fullgöra för att avsluta året, och det var två veckors militärläger i Dundurn, Saskatchewan, som avslutning på vår C.O.T.C.-utbildning.

Den 3 maj, efter att ha avslutat en serie om fyra korta tentor, låste jag in de tillhörigheter jag hade i Adams inackorderingshem i min kista, tog på mig min arméuniform och samlade ihop min utrustning. Vi samlades på en förutbestämd plats vid "U" med våra ryggsäckar på ryggen. Efter att ha stått i kö under vad som verkade vara en evighet, marscherades vi slutligen till CNR-stationen för att stiga på tåget. Efter att vi anlänt till Dundurn blev vi återigen stående och väntande innan de klumpiga officerarna äntligen kunde hitta nyckeln till vår barack. (Den gamla armérutinen — "Skynda dig och vänta i kön.")

Därmed började min rutinmässiga exponering för lägerlivet i armén. Allt var grått. Landskapet i Dundurn såg ut som en ökenliknande ödemark. Maten var enkel, logiet var primitivt och rutinerna var extremt tråkiga.

I slutet av veckan, på lördagen, lyckades jag efter exercis fram till klockan 12 få en 13-timmars permission, med kravet att vara tillbaka senast klockan 01:00 på söndag morgon. Jag tog en buss tillbaka till Saskatoon och vid 19:15 var jag åter i Phyllis famn. Vi satt vid Saskatchewanflodens strand och såg en fullmåne gå upp, och gick sedan på dans på Avenue Ballroom. Vid det här laget hade jag bestämt mig för att jag, i romantikens intresse, skulle stanna kvar längre än min permission tillät. Efter en vacker kväll med dans åt vi lunch på Campbell's Cafe, och gick sedan tillbaka till Bowies hem och soffan. I sista minuten rusade jag tillbaka till Adams inackorderingshem, bytte om till min uniform och hann precis med bussen klockan 04:00. Det fanns ett antal andra rekryter på bussen som redan var AWOL (avvikna utan tillstånd). Hur som helst kom vi tillbaka klockan 05:30 och jag kröp ner i min sjabbiga brits, bara för att väckas av reveljen klockan 07:00. Inga efterräkningar för den sena återkomsten.

Den 13 maj hade vi äntligen en intressant dag. Jag hade blivit tilldelad pluton nr 7 och vi skulle delta i

arméövningar i kullarna och sanddynerna väster om lägret. Efter mycket förvirrat manövrerande och springande blev vi "attackerade" av armélastbilar som "körde över" våra positioner, medan vi kastade papperspåsar fyllda med sand (låtsasgranater) mot dem och tryckte av våra tomma gevär.

Men två dagar senare var vi på skjutbanan och sköt med riktig skarp ammunition, och vår skicklighet som skyttar testades. Vi hade precisionsskjutning, snabbskjutning, rörliga mål och dolda mål, med eldgivning från både sittande och knästående ställningar. Våra avstånd var 100, 300 och 500 yards. Till min förvåning gick det mycket bättre än väntat, och innan dagen var slut hade jag skrapat ihop plutonens högsta poäng. Uppenbarligen hade all den där kaninjakten med min gamla goda .22-kalibriga enskottare hemma under 1934-35 gett resultat.

Den kvällen hade "armén" en rejäl fest och bankett, och jag kommer aldrig att glömma den. Pratsamma tal hölls av "generalerna", whisky serverades i pappersmuggar och öl delades generöst ut i tillbringare. En av de generösa öldistributörerna var en sängkamrat till mig vid namn Kinsman, som vanligtvis sov i överslafen ovanför mig. Allteftersom banketten fortskred visade sig Kinsman vara en av sina egna bästa kunder. Lyckligtvis hade jag tillräckligt med nykterhet kvar för att noga notera det faktum, och jag tog de nödvändiga försiktighetsåtgärderna genom att sova i hans överslaf när jag gick och lade mig den kvällen. När han slutligen kröp in i min underslaf en tid senare dröjde det inte länge förrän det förväntade hände. Han spydde över hela landskapet, men lyckligtvis, bortsett från lukten, låg jag säkert och torrt i överslafen.

Den 17 maj var allt över, och jag återvände till familjen Adams hus i Saskatoon för att hämta mina tillhörigheter. Jag sa adjö till Phyllis och begav mig hemåt mot gården. Denna sommar skulle jag dock inte återigen ägna mig åt jordbruksarbete. Faktum var att jordbruket, allt jordbruk, låg bakom mig. Aldrig mer skulle jag lyfta en kärve till en skyl, eller kasta in en kärve i intaget på ett tröskverk. Jag skulle istället tillbringa sommaren som en nickelgruvarbetare i hårdrock, ett manuellt arbete som var minst lika tufft, om inte tuffare.

Milstolpe Tretton

Nickelbrytning i Sudbury, Ontario

Ungefär en månad före slutet av det andra året berättade Abe Thiessen för mig att det fanns en stor efterfrågan på gruvarbetare i nickel- och guldgruvorna runt Sudbury, Ontario. Han hade information om att de betalade ganska hyggliga löner, omkring 5 dollar om dagen, och till och med så mycket som 10 dollar om dagen om man lyckades arbeta i ett bonus-brytningsrum. Detta var 1941, och den typen av löner lät ganska lockande för mig. I början av april skrev jag ett brev till några av gruvbolagen i Sudbury-området, och den 18 april fick jag ett svarsbrev från International Nickel Co. och ett annat från Wright-Hargreaves Gold Mines. Båda erbjöd mig jobb över sommaren. Jag var förtjust.

Sudbury, Ontario, är det största gruvkomplexet i hela Kanada och är stöttepelaren för gruvjätten International Nickel Co. Det sistnämnda representerar, i Sudbury, den största nickelbrytningen i världen. Men det finns också ett antal andra stora gruvbolag spridda över det stora område som kallas Kanadensiska skölden, en enorm geologisk bergformation som täcker ett omätligt område runt Hudson Bay. Förutom nickel bryts även många andra metaller som guld, silver, platina och koppar i detta mineralrika område.

Tillsammans med dessa olika gruvverksamheter finns enorma smältverk och raffinaderier spridda över landskapet, med sina oerhört höga skorstenar som spyr ut sina giftiga ångor i den omgivande atmosfären. Som ett resultat (detta är mer än 45 år sedan) var landskapet kargt, med knappt ett träd eller ett strå av grönt gräs att finna på flera mils avstånd runt något av dessa smältverkskomplex. Ett typiskt smältverk av sådant slag var Incos Copper Cliff-anläggning, belägen cirka åtta kilometer utanför Sudbury. Området var inte bara trädlöst, utan det var också lika stenigt som ett månlandskap, förutom att stenblocken här var större.

Som man kan förvänta sig var Sudbury en rå och hård stad, där slagsmål, våldsamheter med kniv eller pistol, eller till och med mord var vanligt förekommande. Vilda västern-städerna från ett halvsekel tidigare hade ingenting att sätta emot Sudbury, Ontario. Lägg därtill riskerna med att arbeta under jord i gruvorna, och man kommer till slutsatsen att det inte är den typ av tyst, fridfull stad där man skulle vilja fostra sina

barn. Hur man än ser på det så är (eller var, när jag var där) Sudbury en rå stad komplett med ett antal bryggerier, som alla gjorde en blomstrande affär.

De "goda" lönerna hade lockat flera andra collegestudenter. Min kompis, Abe Thiessen, behövde inte delta i C.O.T.C.-lägret och hade åkt till Sudbury två veckor tidigare, tillsammans med en annan student vid namn Ernie Martin, och hade rapporterat tillbaka till mig. Under tiden kom jag i kontakt med två andra bröder Martin, Len, som studerade medicin och som vi kallade "Doc", och Ed, som inte var collegestudent. Eftersom Sudbury låg cirka 1500 miles från där vi befann oss i Saskatchewan och eftersom vi alla var pank, bestämde vi tre oss för att ta oss dit genom att tjuvåka på tågen, något jag aldrig hade gjort förut. Lyckligtvis hade Doc viss erfarenhet av detta anrika yrke och visste hur man tog sig fram.

Efter att ha återvänt från C.O.T.C.-lägret tillbringade jag två eller tre dagar med att hälsa på hos min familj i Herschel. Sedan, på eftermiddagen tisdagen den 20 maj, körde min bror Henry mig till Rosetown där jag klev på en buss klockan 21:30 den kvällen mot Swift Current. Jag var varmt klädd och hade sytt in en 20-dollarsedel i fodret på min jacka som en säkerhetsåtgärd ifall jag skulle bli rånad. När jag klev på bussen upptäckte jag att min gamla kompis, Dave Heinrichs, som var min rumskamrat 1935-36, redan var på bussen. Han var nu en fullfjädrad agronom anställd av provinsregeringen och på väg tillbaka till sin hemort.

Vi anlände till Swift Current vid midnatt. Dave gick till sitt kvarter och jag gick på gatorna en stund. Till slut gick jag in i en tom kyrka vars dörrar var olåsta. Jag lade några psalmböcker på golvet som kudde och sov fram till morgonen.

Klockan 14:00 träffade jag Doc och Ed Martin framför Cooper's Store, vår förutbestämda mötesplats. En timme senare var vi tre på ett godståg på väg österut.

Vi anlände till Moose Jaw klockan 20:00 och gick upp till staden ungefär en och en halv mile för att äta middag på ett kafé. När vi kom tillbaka höll vårt tidigare transportmedel precis på att rulla ut. Men det gjorde inget. En timme senare tog vi ett annat godståg och fann delvis skydd i vrårna på en öppen timmervagn. Vi anlände till Brandon, Manitoba, vid lunchtid nästa dag. Det var här jag nästan förlorade mina reskamrater. Jag hade gått till en närliggande butik för att köpa lite smör och mjölk. När jag kom tillbaka höll godståget precis på att rulla ut. Jag sprang som besatt och hann precis få tag i bakänden på konduktörsvagnen, medan en vänlig bromsare vinkade uppmuntrande.

Vi fortsatte rulla mot Portage La Prairie, sedan in i Winnipeg, Manitoba, vid 19:00-tiden samma dag. Vi gick till ett kafé och åt middag, som för övrigt bara kostade 20 cent. Där träffade Doc en gammal vän till sig och pratade långt in på natten. Vid det här laget var jag mycket trött och sömning, och vi bestämde oss för att stanna över natten i Winnipeg. Ed och jag tog in på något billigt hotell och jag sov som en stock. Doc stannade hos vännen han hade träffat och pratade tills korna kom hem.

Nästa morgon efter att vi hade ätit frukost (gröt, mjölk, rostat bröd och kaffe, allt för 10 cent) råkade jag springa på en klasskamrat från ingenjörsutbildningen (från U. of S.) vid namn Ken Billingsley, som var på väg till samma ställe som vi, så han anslöt sig till vår grupp.

Vi fyra gick ombord på ett tåg vid middagstid och rullade vidare till nästa stationsort, som var Kenora, Ontario. Vi satt nu uppe på taket på godsvagnarna, eftersom inga var olåsta. En fördel var att vi fick en bättre utsikt över landskapet vi passerade, vilket nu snabbt förändrades från de platta, gråtrista prärieslätterna till ett vackert sjölandskap med skogar, karga bergsryggar av stenblock och en åtta mil lång kedja av sjöar.

Medan dagarna var måttligt varma, var nätterna avgjort kalla. Jag minns att vi åkte genom Lake of the Woods-området precis innanför Ontario en natt. Vi satt uppe på taket på en godsvagn. Medan jag hade kommit förberedd och bar varma kläder, var stackars Billingsley inte det. När vi låg på den översta kanten av den skramlande, krängande godsvagnen, skyddade jag den stackars karln från lovartssidan med min kropp och klamrade mig fast vid honom, medan han skakade som en slaghammare, och vi båda försökte bevara den värme vi kunde.

Efter diverse andra stopp vid stationsorter som Ingles, till Port Arthur och Fort Williams (de två sistnämnda är nu sammanslagna till en stad kallad Thunder Bay), rullade vi sedan vidare till Schreiber, White River, Chapleau och Cartier. Ibland anlände vi till en stationsort vid midnatt. Det spelade ingen roll. Vi byggde en lägereld på marken och sov under stjärnorna i sällskap med resten av våra mindre lärda medresenärer. Sättet vi såg ut på gjorde att man inte kunde skilja oss från resten av luffarna.

Slutligen på den sista etappen, från Cartier till Sudbury, fann vi oss hopkurade i några skrymslen och vrår på en öppen timmervagn. Det duggregnade och vi försökte få så mycket skydd från elementen som vi bara kunde. Vi kom fram till Sudbury klockan 6:30 på morgonen, våta, smutsiga, orakade, och vi var kalla. Våra kläder, vårt hår och våra ansikten hade samlat på sig en

mycket sot under de senaste dagarna. Vi tog en taxi till Oak Street 198 för att hälsa på Abe Thiessen och Ernie Martin, som redan hade etablerat sig två veckor tidigare. När vi knackade på dörren till detta inackorderingshem under de tidiga morgontimmarna, kom en hemhjälp till dörren. När hon tittade genom glaspanelen på de svarta orakade ansiktena på fyra vildsinta desperados i deras våta, eländiga trasor, greps hon av panik. Hon höll dörren låst och gick efter hjälp. Till slut kom värdinnan och tittade på oss genom glaset, men hon ville inte veta av oss hon heller. Slutligen, genom vår envishet och med hjälp av skriftliga meddelanden som vi visade upp, fick vi fram budskapet att vi var vänner och släktingar till två av hennes stjärngäster. Abe och Ernie var mitt uppe i sitt sovpass, men de väcktes och identifierade oss snart som vänligt sinnade, och dörren låstes upp.

Efter en kort och glad återförening letade vi upp ett hotell för att raka oss, duscha och snygga till oss. Men i vårt tillstånd var inte heller detta lätt, inte ens i en så rå stad som Sudbury. Efter att ha blivit ombedda att lämna två på varandra följande ruckel, blev vi av det tredje slutligen hänvisade till New Queen's Hotel, ett fjärdeklassens ruckel. Här tog vi ett rum och rakade oss, duschade och städade upp vår bedrövliga röra. Vi packade upp våra knyten och tog på oss rena kläder.

Detta var nu måndagen den 26 maj. Vi hade varit på väg och på luffen under större delen av sex dagar. Vid 09:00 skyndade Abe och Ernie över och visade oss vägen till International Nickel Co:s anställningskontor, och gick sedan tillbaka till sitt inackorderingshem för att återuppta sitt avbrutna sovpass. (Alla i Sudbury jobbade på ett av tre skift.)

Vid anställningskontoret fann vi en stor folkmassa som väntade och rörde sig omkring. Tack vare våra brev som garanterade oss jobb, gick Doc och jag förbi folkmassan och befann oss snart på företagsläkarens kontor för att få våra röntgenbilder och medicinska undersökningar gjorda.

Doc och jag såg oss sedan om i staden efter ett ställe att bo på. Det fanns ett antal inackorderingshem och det gängse priset verkade vara omkring 8,50 dollar i veckan, med tre måltider om dagen, varav en var en lunchlåda. Vi bestämde oss inte för någon specifik plats, och eftersom jag inte hade sovit på tre dagar vid det laget var jag trött och sömning, så vi gick tillbaka till vårt sjabbiga hotellrum. Klockan 21:00 gick jag och lade mig och sov som en stock, bara för att bli väckt vid midnatt av Abe och Ernie, som just hade gått av sitt skift och ville prata.

Nästa dag fick vi några saker gjorda. Vi (vi fyra) valde ut ett inackorderingshem på Walnut Street med en

familj vid namn Smythers, med Billingsley och mig själv i ett rum och Doc och Ed i det andra. Jag blev tilldelad ett jobb vid Frood-gruvan och tillsagd att ta en buss dit. När jag checkade in fick jag min anställningsbricka (nr 8348), skåpnyckel, stövlar (de hade speciella stålhättor), bälte och en hjälm.

Nästa dag anmälde jag mig till en herr Smith, som skickade mig till Stope 35.75 på 3200-fotsnivån. Jag gjorde följande anteckning i min blågröna bok: "Här började jag min första dag som gruvarbetare, arbetande i 'School Stope', med Jack Johnson som stope-bas. Första intryck av gruvdrift – – förändrat tryck på trumhinnorna under färden ner i korgen – – längden på vandringen längs orterna – mucking (skyffling av malm) – säkerhetsregler – stope-nivåer – hårt arbete – – basens långa samtal med mig om allmänna saker för att fördriva tiden och låta mig ta det lugnt." Så slutade min första dag i gruvan.

Jag fick veta mycket om gruvindustrin den sommaren, en industri som är en underjordisk värld för sig själv. Mitt jobb var det som den lägsta arbetaren – att skyffla den fragmenterade nickelmalmen ner i hålet i stopen (kallat ett störtlopp) till där den matades in i malmvagnar på en eller flera nivåer längre ner. Vagnarna tog sedan malmen till ett vertikalt schakt där den tömdes i en stor korg eller hiss som i sin tur hissade upp den till ytan.

Att skyffla malm i sju timmar om dagen (ett åttatimmarspass, en timmes lunchrast) var hårt fysiskt arbete, ungefär lika tufft som tröskning. Inte nog med att det var hårt, atmosfären vi arbetade i var pressande. Vi arbetade på nivåer som var allt från 2000, 3000 eller fler fot under jord. Under de fyra månader jag arbetade under jord, arbetade jag på minst ett halvdussin olika nivåer och under lika många olika stope-basar. Den lägsta nivån jag var på var hela 5000 fot under jord. Det är nästan en engelsk mil! Temperaturen blir ungefär en grad varmare för var 100:e fot neråt och vid 5000 fot är det nästan obehagligt hett. Inte bara är hettan tryckande, utan luften är extremt fuktig och kvav. Varmt vatten läcker ut överallt och måste pumpas till ytan kontinuerligt. Det enda sättet som sådana områden kan göras uthärdliga alls är att låta stora mängder luft blåsas ner genom schakten och nivåerna till de enskilda stoperna, men även detta gör jobbet endast delvis. Vid de lägre nivåerna är allt varmt – väggarna är varma, malmen är varm, det läckande vattnet är varmt. Lägg därtill det ökade atmosfäriska trycket och det kolsvarta mörkret som en arbetande man är instängd i, och du har en mindre än trevlig miljö att arbeta i. Det enda ljus du har är

det elektriska ljuset fäst vid din hjälm. När det stängs av är mörkret totalt. För att driva dessa lampor var det nödvändigt att bära ett tungt uppladdningsbart batteri i bältet. Detta batteri laddades varje dag efter att du tagit av dig det vid skiftets slut.

Det fanns tre åttatimmarsskift. Det fanns nattskiftet, som varade från kl. 24.00 till 08.00, dagskiftet, från kl. 08.00 till 16.00, och eftermiddagsskiftet, från kl. 16.00 till midnatt.

Den rutinmässiga gruvdriften pågick dygnet runt, 24 timmar om dygnet. Hela gruvnätverket bestod i princip av en serie schakt (vertikala), orter och gångar (horisontella) samt brytningsrum. De sistnämnda var ungefär stora som ett rum och det är här den brutna malmen låg för att skovlas ner i ett galler (ett hål på ungefär tre kvadratfot; med två järnstänger eller rälsar tvärsöver för att förhindra att en man föll ner i samma hål. Avståndet mellan dessa rälsar var ungefär en fot, tillräckligt stort för att en man skulle kunna falla igenom om han var oförsiktig, och då och då hände det, vanligtvis med dödlig utgång.) Malmen föll sedan ner i ett schakt, kallat en störttrumma, till en väntande malmvagn nedanför.

Det fanns flera uppsättningar specialiserade arbetslag i driften, förutom oss lastare som skovlade malmen. Ett av de andra lagen av avgörande betydelse var borrare och dynamitarder. Detta lag borrade hål på ungefär 1-3/4 tum i diameter och cirka sex fot djupa i ny malm i fronten på ett brytningsrum som hade tömts på malm av det föregående skiftet av lastare. De tryckte sedan in dynamitgubbar i dessa hål med trästavar. De förde sedan in tändhattar i hålen och vid slutet av sitt skift, när allt var klart, tände de alla stubiner så snabbt som möjligt och sprang i skydd. Nästa skift kom sedan in och avlägsnade den sprängda malmen genom att skovla ner den i brytningsrummets störttrumma, som jag nämnde tidigare. Detta kallades lastning, och det var vad mitt jobb var den sommaren. Efter att brytningsrummet hade tömts, kom timmermännen in och stöttade upp det med tunga bjälkar av samma storlek som järnvägsslipers. Efter det kom borrarna och dynamitarderna in och borrade och sprängde igen och så vidare, dygnet runt. Ett annat lag kom in och fyllde de tömda brytningsrummen med krossat berg för att förhindra att hela nätverket rasade samman.

Som man kan förvänta sig, med hantering av dynamit, tunga malmblock som kunde lossna från taket och falla ner på en arbetare, med tunga bjälkar som skulle installeras, malmvagnar och tunga maskiner som skulle manövreras, djupa schakt att falla ner i, så var arbetet slitsamt och det var farligt. Trots alla de otaliga säkerhetsföreskrifter som fanns

strikt upprätthölls, skadades och dödades ett betydande antal arbetare varje år. Bland de mest sårbara fanns naturligtvis nybörjarna, av vilka många var tillfälliga sommararbetande studenter, för vilka allt detta var en engångsföreteelse. Faktum är att jag själv var nära ögat några gånger. En gång lossnade ett stort stycke malm från taket ovanför mig och snuddade precis vid min panna. En annan gång, när jag var ensam i brytningsrummet och skottade bort en stor hög med krossad malm (muck) som nådde ända upp till taket, rullade ett tungt stycke nerför sluttningen mot mig. I mitt försök att backa undan från den mötande massan klev jag ner i schaktet, och ena benet åkte ner i det medan det andra låg grensle över skyddsräcket. Det mötande stycket, som vägde ett par hundra pund, fortsatte att komma och klämde fast min vrist. Förutom en lättare stukning förblev jag oskadd.

Efter att jag hade kommit i ordning fann jag att det fanns ett ganska stort antal "U"-studenter från hela landet, och till och med ganska många som jag hade känt hemma i Saskatchewan. Så det fanns gott om intelligent sällskap, förutom gruppen på sex som jag redan har nämnt. Det fanns också rikliga möjligheter till rekreation. Jag fick mitt tennisracket skickat till mig (tillsammans med andra artiklar) efter att jag anlänt, och det var en av mina favoritsporter under denna sommar. Vi ägnade oss också åt en hel del bowling i hallarna, och då och då gick vi och simmade vid närbelägna Lake Ramsey. Det var en intressant iakttagelse att när man var vid den sistnämnda, se så många vita, osolade kroppar och ansikten på en badstrand. Medan man nästan överallt annars skulle förvänta sig bruna och solbrända kroppar och ansikten på en strand, fick dessa underjordsarbetare inte bara väldigt lite sol under sin arbetsdag, utan luftfuktigheten och svetten från deras arbetsförhållanden verkade ytterligare bleka och göra deras hudton vitare.

Hela tiden följde jag ivrigt händelserna i kriget i Europa. Jag minns tydligt att jag den 22 juni 1941 precis hade gått av mitt nattskift (kl. 08.00) och höll på att ta av mig mina smutsiga arbetskläder i männens omklädningsrum när jag hörde mycket upprört tal om en annan historisk händelse — Tyskland hade förklarat krig och gått över gränserna in i Ryssland! Jag var upprymd! Äntligen! Jag hade alltid vetat att det skulle hända! Hitler skulle marschera in i själva det kommunistiska odjurets lya och krossa det en gång för alla! Det skulle bara vara hämnd och vedergällning för all den förstörelse och de plågor de kommunistiska brottslingarna hade orsakat min familj och mitt folk! Under de följande dagarna och veckorna såg jag med stolthet och spänning på när den tyska

arméer marscherade österut med en fantastisk snabbhet och vann den ena segern efter den andra.

Även om barerna var talrika och spriten flödade fritt i Sudbury, så var vår grupp lyckligtvis mycket måttfull, liksom de flesta andra collegestudenter, med vissa undantag. Detsamma kan dock inte sägas om den permanenta kärnan av yrkesgruvarbetare. De var ett rått och bråkigt gäng. Avlöning skedde två gånger i månaden, den första och den femtonde. Under sådana dagar urartade stora delar av befolkningen i ett fylleslag, och ibland verkade det inte säkert att ens korsa gatan under dessa dagar. Etniskt sett fanns det, förutom den anglosaxiska befolkningen, en stor koncentration av finländare och även ukrainare. De sistnämnda påminner mig om en minnesvärd händelse.

En söndag i mitten av juli kom Bill Williams, en av inneboendena i huset där Abe och jag bodde, tillbaka från ett ukrainskt bröllop med entusiastiska rapporter om hur trevligt alla hade haft det, med god mat och gott om dryck som serverades. Dagen var varm och Abe och jag hade precis gjort oss redo för att gå och bada i Lake Ramsey, vilket vi gjorde. Där sprang vi på två av bröderna Martin, Doc och Ernie. Efter ett svalkande dopp började vi prata om detta ukrainska bröllop som fortfarande skulle hålla på långt in på natten. Plötsligt bestämde vi oss alla fyra för att vi skulle gå på festen och själva upptäcka glädjen i ett ukrainskt bröllop. Vi fann att allt var precis som Bill Williams hade beskrivit, till och med bättre. De välkomnade oss (och alla andra) med öppna armar. Det var mycket dans, bra ukrainsk musik och god mat. De serverade också en utmärkt 50-60-punch, och även gott om starkvaror. Det var den sortens erbjudande vi inte kunde tacka nej till. Efter ett tag kände vi oss mycket glada och svängde runt de ukrainska flickorna i deras inhemska danser. Allt eftersom natten led kände vi oss allt bättre, och vid 02:00 på morgonen när vi gick därifrån kände vi oss förbaskat bra. När vi gick hem sjöng vi collegesånger så högt att de kunde höras ett kvarter bort. Snart körde några poliser upp och ropade från patrullbilen att vi skulle dämpa oss. Jag ropade glatt tillbaka "OK Doctor", en fras vi ofta använde eftersom vi hade Doc i vårt sällskap. Poliserna missförstod mig och trodde att jag hade kallat dem för "suckers". Omedelbart plockade de upp mig och förde bort mig till polisstationen, där de snabbt tömde mina fickor och var redo att skriva in mig. Väl där nyktrade jag snabbt till som den gentleman jag alltid var och förklarade artigt "doctor"-frasen, och att jag naturligtvis inte hade annat än den högsta respekt för poliskåren. Vid det här laget anlände de andra pojkarna till

polisstationen för att se vad som pågick. Chefen trodde på min historia (vilket var sant), återlämnade mina värdesaker och lät oss gå med förmaningen – nästa gång, pojkar, håll ljudnivån nere!

Söndagen den 21 september var gruvepisoden i Sudbury helt över och jag kom ut efter lite mindre än fyra månader utan några brutna ben och betydligt rikare i fickan. Jag var på väg tillbaka till Saskatoon med glädje för att påbörja mitt tredje år på ingenjörsutbildningen. Den här gången tänkte jag inte tjuvåka på tågen som en luffare, utan var uppklädd i kostym och slips, och köpte en förstaklassbiljett vid CNR-stationen. Jag bytte tåg vid Sudbury Junction och klev på en sovvagn istället för en sittvagn. Den här gången åkte jag tillbaka med stil.

Milstolpe Fjorton

Sista Året På Ingenjörsutbildningen I Saskatoon

Den här gången checkade jag inte in hemma på gården i Herschel, utan tog tåget från Sudbury direkt till Saskatoon. Det första jag gjorde var att checka in på Senator Hotel och stämma träff med Phyllis Bowie samma kväll. Det var underbart att se denna vackra, härliga, kärleksfulla flicka igen efter fyra månader i Sudbury.

Nästa dag checkade jag in hos Calvin Wight, som hade hittat ett ställe på 1008 - 11th Street hos en hyresvärdinna vid namn Mrs. MacDonald, ännu en fattig änka som försökte försörja sig. Calvin läste samma kurser i maskinteknik som jag, och vi bestämde oss för att dela rum. Samma dag (24 september) skrev jag in mig vid universitetet och betalade en studieavgift på 80 dollar.

* * * * *

Som vanligt vid början av ett läsår var min beslutsamhet och mina ambitioner på topp, och jag skrev ner mina föresatser vid den tiden i min lilla blågröna bok.

Lördagen den 27 september 1941. *Detta är början på mitt tredje ingenjörsår vid universitetet, därför ska jag formulera mina mål och föresatser för vad jag önskar uppnå under året.*

1. **Göra maximal nytta av min tid.**
   (a) Arbeta som fan när jag arbetar och koncentrera mig på samma sätt.
   (b) Ta tillräckligt med tid för nöjen och se till att de är väl värda besväret.
   (c) Organisera och schemalägga min tid.
2. **Vinna ett stipendium under tredje året i maskinteknik. Jag MÅSTE GÖRA DETTA för att rättfärdiga mitt självförtroende.**

* * * * *

Jag hade varit uttråkad och äcklad av förra årets C.O.T.C.-lektioner (reservofficersutbildning), och de var lika obligatoriska i år som förra året. Jag hade dragit ut på att skriva in mig till C.O.T.C. när terminen började, och när oktober led mot sitt slut hade jag inte gått på en enda parad eller föreläsning. Jag bestämde mig för, åt helvete

med dem, skulle jag gå med i flygvapnet. Lyckligtvis erbjöd universitetet en utbildningskurs för flygpersonal som var ett alternativ till C.O.T.C. Den 31 oktober anmälde jag mig och genomgick omgående min medicinska undersökning för R.C.A.F. Fem av oss från universitetet åkte ner till R.C.A.F:s medicinska center (inte vid universitetet) klockan 7:30 på morgonen och blev grundligt undersökta fram till klockan 11:00. Uppenbarligen klarade jag mig med glans, enligt R.C.A.F.-officerens allmänna anmärkningar. Hans rapport löd: *"Denna unge man befanns vara lugn och samarbetsvillig, pigg och vaken. Han var artig och belevad för att vara en universitetsstudent. God neuromuskulär och kardiovaskulär status. Snabb reaktionstid. Mycket önskvärt material. Lämplig för full flygtjänst."*

Så jag var färdig med de tråkiga, tidskrävande föreläsningarna och paraderna som krävdes av C.O.T.C. Jag fick nu instruktioner i flygning, i navigation, i radio, i identifiering av fiendeflygplan och mycket mer. Redan innan detta hade mitt intresse för flygning och flygplan väckts på allvar. Jag var intresserad av det jag nu studerade och glad över att ha blivit av med C.O.T.C. Dessutom började en vag plan formas i mitt huvud. Skulle kriget pågå längre än väntat, kanske jag skulle gå med i flygvapnet efter examen och på något sätt landa på tysk mark för att hjälpa till att utdela ett slag för saken. Kanske. En möjlighet.

Efter tre veckor med Calvin och Mrs. MacDonald var jag trött på stället. Jim Dodd, en stor ung irländare från Agassiz, B.C., som jag hade samarbetat med i mina studier under slutet av förra året, och ännu mer i år, verkade vara en mer kompatibel rumskamrat, och vi var mer eller mindre på samma ideologiska våglängd. Dessutom fanns det tre gamla stofil i samma inackorderingshem där jag bodde, och de gick mig på nerverna. Så den 27 oktober flyttade jag in hos Jim i Johnsons inackorderingshem på 714 University Drive. Några ytterligare fördelar var att det låg närmare universitetet och hade ett antal livliga collegestudenter som var mer i min egen åldersgrupp.

Vid slutet av den första terminen var mina betyg ganska höga: Tillämpad mekanik, "A"; Hydraulik, "A"; Maskinkonstruktion, "A"; Elektroteknik, "B"; Ekonomi 5, "C"; Flygnavigation, "C"; Maskinteknik, "D". Så jag hade tre "A", inte illa. Den enda andra killen i tredje året på ingenjörsutbildningen som hade fyra "A" var Jake Klassen, den där briljanta studenten jag nämnde tidigare och som skulle tilldelas generalguvernörens guldmedalj vid slutet av sitt fjärde år. Jag antar att jag hade bevisat en poäng, att jag kunde få bra betyg om jag ville. Men mitt hjärta var inte i det,

eftersom mitt intresse för studierna avtog under resten av året, och mina betyg vid årets slut, även om jag blev godkänd i allt, återspeglade detta.

* * * * *

Jag åkte hem till Heschel den julen och hälsade på släkten. Det fanns, förutom mina åldrande föräldrar, tre andra familjer att besöka, nämligen Henrys och Annies, Sarahs och Peters (Plett), samt Kornis och Marthas. Eftersom de tre sistnämnda familjerna alla hade barn, innebar detta även en hel del brors- och systerbarn.

* * * * *

Efter årsskiftet gjorde jag en ny anteckning i min lilla blågröna bok, och från mitt perspektiv 46 år senare, när jag har betydligt mindre tid kvar än jag hade då, roas jag en smula av min dåtida besatthet av TID. Här är vad jag skrev:

Onsdagen den 7 jan. 1942.

TID

Jag är besluten att—

Att utnyttja min tid till yttersta grad i både arbete och nöje. I arbetet spara tid genom att arbeta i en hastighet typisk för att vinna en hastighetstävling eller den takt och ansträngning jag använder när jag skriver en tentamen. Endast genom att tävla mot tiden kan KONCENTRATION på ett ämne bibehållas. Budgetera din tid som om varje förlorad minut skulle kosta en dollar. Planera din fritid och rekreation generöst, och kasta dig sedan in i den avslappnat och helhjärtat. Dyka in i nöjen som när man dyker ner i ett hav av vatten. Tid som spenderas lönsamt och utnyttjas maximalt skapar ett innehållsrikt och intressant liv. Tid är nyckeln till framgång. Gör idag vad du kan göra imorgon.

* * * * *

Min kärleksaffär med Phyllis Bowie fortsatte under hela året. Även om hon var oförutsägbar och ibland nyckfull (är vi inte alla det?) och även om vi ibland hade våra problem, var det i det stora hela en vacker upplevelse fylld av mycket nostalgi. Vi sågs så ofta som tre eller fyra gånger i veckan. Förutom

ett antal filmer, skridskoåkning och andra mindre evenemang, tog jag med henne på flera större tillställningar såsom "The Engineer's Theatre Party and Dance" (10 okt.); "Arts Summer Waltz Nite" (24 okt.); "Informal Dance" på Cavern (28 nov.); nyårsfirande på en teater (31 dec.); den första "University Informal Dance" 1942 (9 jan.); "Engineer's Theatre Party and Dance" (30 jan.); hon tog med mig på "The Ladies Formal Dance" på Bessborough Hotel (Saskatoons finaste! 6 feb.); för att fira min födelsedag tog jag med henne på "The Engineer's Formal Dance" på Bessborough (20 feb.). Vi firade vår "första årsdag" genom att äta middag hemma hos henne och gick sedan tillbaka till "Success Business School" där vi hade träffats första gången exakt ett år tidigare (8 mars).

Mot slutet av den sista terminen var jag tvungen att fatta ett beslut om vilken typ av ingenjörsutbildning jag ville satsa på, eftersom klasserna under det fjärde och sista året blir mer specialiserade mot det målet. Både Jim och jag hade bestämt oss för att vi skulle läsa elektroteknik. Eftersom University of Saskatchewan inte erbjöd den kursen under det sista året, var vi tvungna att tänka på ett annat college som gjorde det. Det fanns naturligtvis flera, men University of Manitoba i Winnipeg verkade vara det bästa valet. De första tre åren av deras elektroteknikutbildning passade ihop med University of Saskatchewans maskinteknikutbildning, och poängen var utbytbara åt båda hållen; våra maskinteknikstudenter kunde avsluta inom el, och på samma sätt kunde deras elstudenter avsluta det fjärde året här inom maskinteknik, utan att förlora några poäng eller behöva läsa några extra kurser.

Innan jag lämnade Sudbury sommaren 1941 hade jag hört mig för hos elavdelningen på International Nickel om möjligheten till jobb på den avdelningen nästa sommar. Jag ville inte tillbringa ännu en sommar under jord med att skovla (mucka) tung nickelmalm. Möjligheterna verkade gynnsamma och jag följde upp detta under året med ytterligare korrespondens som försäkrade mig om ett jobb på elavdelningen för sommaren '42.

Slutligen, fredagen den 17 april, avslutade jag min sista tenta klockan 17:00. Jag tog spårvagnen tillbaka till inackorderingsstället, packade mina saker och skyndade mig över till busstationen klockan 18:00 för att gå ombord på en buss till Rosetown. När jag kom dit klockan 21:00, enligt överenskommelse, var min bror Henry där för att hämta mig och köra mig hem. Men först tyckte vi att det var lämpligt att fira tillfället. Vi gick över till Rosetown Hotel och drack tre öl var, innan vi körde de 20 milen (ca 32 km) tillbaka till hans ställe. Det hade varit en hektisk dag.

Återigen gjorde jag familjerundan, gick till mennonitkyrkan följande söndag, skakade hand med många gamla vänner och förnyade ett antal bekantskaper.

Sedan på måndagen, bara tre dagar efter att jag hade anlänt, var jag tillbaka på bussen på väg mot Saskatoon. Jag checkade in hos Jim Dodd, som fortfarande bodde kvar på inackorderingsstället, och checkade även in på "U", där jag var tvungen att avsluta och städa upp några verkstadsövningar i smide och även maskinverkstad. Detta gjorde jag på bara två dagar.

Jim hade bestämt sig för att inte bara läsa elektroteknik vid University of Manitoba tillsammans med mig nästa år, utan eftersom jag redan hade ordnat ett jobb åt mig själv på elavdelningen på Inco, skulle han följa med mig till Sudbury och pröva lyckan med att få ett liknande jobb.

Milstolpe Femton

Sommaren '42 i Sudbury

Kvällen innan hade jag tillbringat med att säga adjö till Phyllis, och att komma tillbaka till inackorderingshemmet klockan 00:30 var senare än jag hade planerat. Jag hade fortfarande min packning att göra och några ärenden att uträtta innan jag skulle ta bussen klockan 11 på förmiddagen torsdagen den 23 april. Men med Jims samordning och samarbete var vi båda på den bussen klockan 11, redo och på väg mot Sudbury.

Vi stannade i Regina för att få en bit mat. När vi passerade råkade vi se två av våra klasskamrater, nämligen Loucks och Busby, som precis höll på att avsluta sina arbetspass i Regina. Tillbaka på bussen anlände vi till Brandon, Manitoba, klockan 03:00, där vi åt ännu en snabb lunch bestående av en varmkorv och en vico. Det regnade hela natten, och slutligen klockan 07:30 på morgonen anlände vi till Winnipeg.

Det var två ärenden vi hade för avsikt att uträtta i Winnipeg. För det första ville vi titta på universitetet och få reda på fler detaljer om ingenjörshögskolan. När vi gick dit träffade vi först universitetets rektor, den välkände Dr. Sidney S. Smith, en trevlig och fnittrig man i början av femtioårsåldern. Sedan träffade vi högsta hönset på ingenjörsavdelningen, dekanus E. P. Fetherstonhaugh, en mager, lång och värdig gammal skotsk herre som ledde elavdelningen.

Det andra ärendet var att träffa en man vid namn Gladman, som var Winnipegs representant för International Nickel. I sitt brev hade Inco lovat att betala min resa om jag kom och arbetade för dem. Efter mycket springande lyckades vi slutligen få tag på Gladman, men han hävdade att han inte visste någonting om att betala för vår resa. Vid det här laget var det sent på eftermiddagen och vi var för trötta för att gå på bussen igen.

Vi tog ett rum på Brunswick Hotel och åt middag. Sedan gick vi till Times Theatre och såg en dubbelföreställning. Jim sov sig igenom hela föreställningen. (Vi hade inte fått mycket sömn på bussen natten innan.) Nästa dag klockan 11:00 gick vi för att träffa Gladman igen. Han informerade oss om att beskedet från huvudkontoret var att vi själva skulle bli tvungna att betala för vår resa.

På vägen dit såg Jim och jag några skrivmaskiner hos Crawford Salvage, en second hand-butik. Vi tänkte att varje student borde ha en skrivmaskin, så vi köpte varsin. Jag köpte en Remington Rand Portable "Cadet" för 32,50 dollar och Jim köpte en Baby Hermes för 21,00 dollar. Vi bestämde oss för att fortsätta resten av resan med tåg istället för buss, så vi gick ner till CNR-stationen och klockan 18:30 steg vi på tåget mot Sudbury.

Vi anlände till Sudbury nästa dag, söndagen den 26 april, klockan 22:15. Vi försökte omedelbart få tag på min gamle kompis Abe Thiessen, som inte hade återvänt till college utan stannat kvar på sitt gamla jobb. Vi lyckades dock inte nå honom, och eftersom vi var trötta och hungriga åt vi något framåt midnatt och tog sedan in på ett rum på samma ställe, Rex Cafe.

Prick klockan 09:00 nästa morgon, den 27 april, var vi nere vid Incos anställningskontor för att skriva in oss och genomgå läkarundersökningar. Det var en dålig dag. En hel vagnslast med män hade precis anlänt från Winnipeg för att också behandlas. Det var mycket spring och vi blev behandlade som en fulländad boskapshjord. Efter att ha klarat besiktningen skickades vi till Copper Cliff, ungefär fem miles utanför Sudbury, där Incos stora smältverk ligger. Här träffade vi två högre tjänstemän från Inco, J. S. Gordon och chefen för elavdelningen, samt en herr Gillespie. Den sistnämnde intervjuade oss (Jim, mig själv och två andra universitetsstudenter), fastställde våra löner och tilldelade oss våra respektive jobb.

Jag blev först placerad på kolavdelningen. Denna sektion hade till uppgift att blåsa in enorma mängder pulveriserat koldamm för att elda ugnarna i de olika smältverken som låg utspridda över det enorma komplexet. Transporten av koldammet till dess olika destinationer skedde via ett system av enorma rörledningar, vissa så stora som sex fot i diameter. Kraften för att flytta allt detta bränsle i hög fart kom från gigantiska fläktar som drevs av elmotorer. Det var en smutsig och dammig miljö, och efter två veckor bad jag om förflyttning. Det var extremt tursamt att jag gjorde det, för bara omkring tre dagar senare slet en kraftig explosion sönder kolanläggningen och flera män dödades.

Min förflyttning blev till mätaravdelningen med en man vid namn Clayton Robertson (Robbie) som min förman. En trevlig prick vid namn Bert (Tiny) Thompson var dock min arbetspartner och min ställföreträdande chef under resten av sommaren. Han var en riktig karaktär. Han var sex fot och fem tum lång och vägde 300 pund. Han var mycket intelligent, välutbildad och välbevandrad inom konst, filosofi och litteratur – i grund och botten en bildad man.

Ändå arbetade han här i en råbarkad miljö, besökte vägkrogar med ett ohyfsat gäng män, och i ett hantverk snarare än det yrke som han var utbildad för och borde ha utövat. Han hade en stor svaghet. Han drack som en svamp, och som ett resultat av det ville han inte köra bil och ägde ingen. Han var en jovialisk prick, intressant att samtala med, och vi blev goda vänner.

Större delen av min sommar tillbringades med att strukturera om mätar- och kontrollpanelerna i en stor byggnad kallad Sub Station No. 1 (Elektrisk). Där fanns ett antal enorma motorer som drev en serie stora kompressorer eller blåsmaskiner, vilka förde in tryckluft till smältverken och även till kolavdelningen. Det var en fruktansvärt bullrig plats och det höga tjutandet från blåsmaskinerna var öronbedövande. Vi arbetade mycket övertid och ofta i 12-timmarspass, ibland till och med så mycket som 15 eller 16 timmar om dagen. Jag hade inga klagomål, eftersom lönen var bra (67 cent i timmen) och jag fick en och en halv gång betalt för övertid.

Jim och jag bodde på ett inackorderingsställe på 178 Pine Street men ordnade så att vi kunde äta på Kuluttajat Restaurant – ett finskt etablissemang. Vi köpte veckobiljetter och kunde äta så mycket vi ville, tre mål om dagen, när vi ville. De ordnade också våra lunchlådor som vi tog med till jobbet. Det var ett bekvämt arrangemang, förutom att sällskapet vi åt med var ganska simpelt. Men å andra sidan, detta var ju Sudbury.

Trots mycket övertid verkade jag fortfarande ha gott om tid för tennis, simning, bowling, snooker och bio. Det saknades inte heller sällskap av jämnåriga. Förutom Jim Dodd var de flesta i det gamla gänget antingen kvar eller hade återvänt. Abe Thiessen var fortfarande kvar hos oss och alla tre av Martins-killarna var tillbaka. Dessutom var några ingenjörskompisar från U. of S. där den sommaren vid namn Dan Stann, Ted Smith, Ed Gawley och några till. Vi var ett trevligt gäng och vi gjorde det bästa av en utflykt som vi inte nödvändigtvis skulle vilja göra permanent.

Den 11 maj, genom det publicerade resultatet i Saskatoon Star Phoenix (den publicerade allas betyg i ett svep i ett nummer), fick jag reda på vad mina betyg var för det föregående tredje året på ingenjörsutbildningen. Jag lyckades få två "A", tre "B", två "C" och ett "D". Jag var nöjd med det. Det var bättre än jag hade förväntat mig, särskilt eftersom jag hade lagt mer vikt vid "nöje" under den sista halvan av året än vid "arbete". Phyllis stod för mycket av det förstnämnda, men det var värt det.

Jim Dodd tilldelades en förman vid namn Sharkey, vars gäng arbetade med yttre ledningar och samlingsskenor. Efter att ha varit på jobbet i en månad råkade stackars Jim ut för en ytterst fruktansvärd olycka. De arbetade på en distributionsplattform cirka 15 fot över marken och installerade samlingsskenor av koppar. En dag, den 27 juni för att vara exakt, hade Jim blivit tillsagd att hämta en del materiel från reservdelsavdelningen för att ta med till arbetsplatsen. När han kom tillbaka fanns det ingen på plattformen, men strömmen hade slagits på, ett avgörande faktum som Jim inte hade informerats om. När han klättrade upp på plattformen igen brändes han av en stöt på 30 000 volt. Han föll baklänges ner på askmarken, med ansiktet först, och efter att han återfått medvetandet fick han så våldsamma muskelkramper att det, som jag förstod senare, krävdes tre män för att hålla fast honom. Han fördes sedan i ilfart till Copper Cliff-sjukhuset, där han svävade mellan liv och död i flera dagar. Här blev han kvar resten av sommaren. Han hade många svåra brännskador på sina fötter, sina händer, sitt ansikte och på vissa delar av kroppen. Han förlorade också synen permanent på ena ögat. Jag besökte honom ofta på sjukhuset, och allt eftersom han tillfrisknade verkade han trivas i sällskapet av de glada sjuksköterskorna som tog hand om honom. Faktum är att han inledde en romans med en av dem, och ungefär två år senare gifte de sig. Hennes namn var Marj Wiber.

Samtidigt befann sig min syster Katie, som hade studerat till missionär vid ett bibelinstitut i Three Hills, Alberta, nu vid Niagarafallen, där hon fick sina sista instruktioner från missionscentret innan hon skulle ge sig av till Colombia i Sydamerika för att omvända lokalbefolkningen. Hon skickade ett kort till mig och bjöd ner mig för ett par dagars besök innan avresan. Lördagen den 1 augusti tog jag nattåget till Toronto, cirka 300 miles bort, där Katie mötte mig på Union Station klockan 06:45. Efter att ha ätit frukost tillsammans begav vi oss omedelbart till kajerna och gick ombord på ångfartyget "Cayuga" mot Niagarafallen. Efter landstigningen tog vi den speciella hissen vid fallen för att se Whirlpool Rapids, och gick sedan ombord på "Maid of the Mist", en utflyktsbåt som tog oss så nära det var möjligt till botten av både de amerikanska och de kanadensiska fallen. Efter en storslagen rundtur vid Niagarafallen och en god kycklingmiddag tog vi bussen till Queenston, gick ombord på "Cayuga" igen och var tillbaka i Toronto klockan 21:00.

Nästa dag sov jag till middagstid (i Katies missionshus) och Katie serverade mig frukost på sängen. Vi besökte sedan flera platser i det då vackra Toronto. (Det var på den tiden fortfarande obesudlat av gyttjefolk.) Vi tog massor av bilder och såg parlamentsbyggnaderna, djurparken och

gick genom ett museum. Efter middagen gick vi till "All People's Church" – Katies sponsor, där några av hennes vänliga men överdrivet nitiska anhängare förgäves försökte omvända mig innan jag hann komma därifrån.

Nästa dag besökte vi några fler intressanta platser, varav den mest framstående var Casa Loma, ett härligt slott byggt av entreprenören Sir Henry Pendleton.

Klockan 23:00 den kvällen kysste jag Katie farväl och gick ombord på tåget tillbaka till Sudbury. Med undantag för ett kort tvådagarsbesök i maj 1943 skulle jag inte träffa henne igen på ytterligare 15 år. Vid det laget hade hon gift sig med en annan missionär vid namn Herbert Snider medan hon var i Colombia och skulle bli mor till åtta barn.

* * * * *

Som en romantisk reflektion över de olika flickvänner jag hade känt under den perioden av mitt liv (jag var 24) gjorde jag följande anteckning i min lilla blågröna bok.

Tisdagen den 21 juli 1942. En dag när jag är etablerad i Tyskland och har tillräckligt med pengar, ämnar jag, till minne av alla de flickor jag har älskat och lämnat bakom mig, och även för att återskapa dessa vackra intryck, köpa skivor med alla de sånger som jag förknippar med minnet av var och en.

1. Victoria Neufeld – "O Genevieve", "Drifting and Dreaming", "When my Dream Boat Comes Home".
2. Elsie Fell – "Little Old Lady".
3. Erna Martens – "Sweet Bunch of Daisies".
4. Mary MacRorie – "Let's Sail to Dreamland".
5. Caroline George – "Woodbecker's Serenade".
6. Lily Zacharias – "Two Sleepy People", "You Smile and the Angels Sing", "Beer Barrel Polka", "Little Sir Echo", "Scatterbrain".
7. Verna Schmidt – "In an Old Dutch Garden".
8. Phyllis Bowie – "Down Argentine Way", "Tales From Vienna Woods", "Blue Danube", "Zwei Herzen im Drei Viertel Takt".

Uppenbarligen var mina romantiska intressen i högsta grad levande, och det var även min dröm att en dag bo i Tyskland. Det hade varit min dröm ända sedan 1939 att bosätta mig i Tyskland, bli ingenjör, gifta mig med en vacker blond tysk "maedel" och leva lycklig i alla mina dagar. Som vi alla vet kom historien emellan och ändrade mitt livs gång, precis som den var ödesbestämd att göra för hundratals miljoner andra.

* * * * *

Den 10 september lastade Tiny Thompson, Robbie (min förman Clayton Robertson) och jag underhållsbilen och gav oss av till ett av Incos vattenkraftverk för att utföra viss omstrukturering av mätare och kontroller. Det var ett vackert, rustikt område som låg tillräckligt långt bort från alla smältverk och föroreningar som smutsade ner Sudbury-området. Det var grönt, frodigt och orört, ungefär 50 miles från Sudbury, och det kallades High Falls. Ungefär en halv mile uppför floden låg Big Eddy, som dammen och själva kraftverket kallades. Det hade några av de största generatorer jag någonsin sett vid den tiden – en serie av 8000 KVA (eller cirka 9400 hk) pjäser.

Vi skulle stanna här i knappt två veckor. Även om det var ett ensamt, isolerat område ute i skogen, var det en behaglig respit från Sudburys liv och rörelse. För det mesta arbetade vi, ofta så mycket som 14 och 15 timmar om dagen, men jag hade inga klagomål. Jag samlade på mig mycket övertid, för vilken jag fick betalt med tid och en halv. Faktum var att det var Robbie, förmannen, som hade varit vid företaget i 20 år, som klagade. Han hade fast lön, och han klagade inför mig att jag tog ut mer pengar än vad han gjorde, en grov orättvisa hävdade han. Inte mitt problem, sa jag till honom. Ta upp det med företagsledningen.

Medan jag var i High Falls blev Jim Dodd utskriven från sjukhuset och återvände till familjen Paquette, den franska familjen där han och jag hade varit inackorderade innan han var med om sin stora olycka och där mina saker fortfarande förvarades. Terminen vid University of Manitoba skulle börja om mindre än två veckor och vi hade planer att lägga upp. Jag skickade in min sjudagarsuppsägning till företaget, enligt gällande krav.

Söndagen den 27 september kysste jag fru Vera Waiman farväl. Hon hade varit vår glada hyresvärdinna och kokerska som hade hållit oss med välsmakande kost under vår korta och trevliga vistelse. Tiny och jag åkte tillbaka till Sudbury med bil (körd av någon annan) och jag anlände till Paquettes inackorderingshem klockan tio den kvällen för att träffa Jim Dodd igen. Nästa dag åkte Jim och jag till Copper Cliff för att avsluta våra angelägenheter, hämtade ut vår lön, sålde allt pick och pack vi hade till en secondhandbutik, och gav oss av med tåget till Toronto klockan 23:05 den kvällen.

Nästa dag ägnade vi oss åt sightseeing i Toronto, och även i Niagara Falls följande dag. Medan vi var i Toronto fick vi sällskap av en annan "U"-student, en blond svensk vid namn Orville Swenson, som också skulle tillbaka till

Winnipeg. Härifrån tog vi en sydlig rutt med buss för att tura längs USA:s norra utkant. Vi korsade gränsen vid Sault Ste. Marie, fortsatte till Erie, Pa., sedan till Buffalo, till Cleveland och vidare till Chicago. Vi gjorde ett uppehåll i Chicago, där vi besökte Field Museum, gick upp till toppen av Wrigley Building och till flera andra platser, och tog bilder hela tiden. Därefter rullade vi vidare till Minneapolis, St. Paul, där vi återigen stannade och såg sevärdheterna. Här köpte jag en portfölj i läder och en ny kamera.

Vi korsade slutligen gränsen tillbaka till Kanada vid Emerson, Manitoba, och anlände till Winnipeg den 3 oktober 1942, där vi omedelbart checkade in på St. Regis Hotel. Det hade varit en händelserik sommar, och Jim och jag var nu redo att ta oss an U. of M. och vårt sista år inom elektroteknik.

Milstolpe Sexton

Fjärde året på ingenjörsutbildningen vid University of Manitoba

1942-1943

Medan det fjärde året, nu i Winnipeg, var tillräckligt intressant och akademiskt givande, var det socialt sett inte lika trevligt som de tre föregående åren i Saskatoon hade varit. På något sätt var det mindre varmt, mindre bekvämt. Winnipeg verkade kallare och mindre tillmötesgående. Det första Jim Dodd och jag gjorde när vi anlände till Winnipeg var att titta igenom listan över inackorderingshem på den rekommenderade lista som universitetet gett ut. Vi råkade välja ett som drevs av en familj vid namn Saygol. Det var det första dumma misstaget vi gjorde och vi borde ha vetat bättre. Även om de till en början verkade mycket vänliga och tillmötesgående, dröjde det inte länge innan vi fick reda på att de var judar, och inte långt därefter innan deras obehagliga egenskaper började komma upp till ytan. På samma ställe bodde fem snobbiga, högfärdiga sistaårsstudenter, tjejer som studerade hemkunskap vid samma universitet. I huset bredvid bodde fyra av våra ingenjörsklasskamrater från U. of Sask., som var inställda på att ställa till med så mycket elände de bara kunde. Snart uppstod ett bråk mellan oss, hyresvärden, tjejerna och killarna i huset bredvid. Innan slutet av den första terminen gav vi hyresvärden två veckors skriftlig uppsägning om att vi skulle flytta, vilket fick denne storögde jude att få ett raseriutbrott, men flytta gjorde vi.

En annan obehaglig händelse för mig var upptäckten att det inte fanns något utbildningsprogram för flygpersonal här, och jag skulle bli tvungen att delta i C.O.T.C. vid Osborne Barracks, Minto Field, vare sig jag ville det eller inte. Jag tyckte inte om det. (På grund av sin allvarliga olycka föregående sommar var Jim 4F, så detta gällde inte honom.)

Av dessa skäl och andra var den första terminen något deprimerande, en stor del av det berodde på att alla de sociala kontakter jag hade haft i Saskatoon saknades här. Den enda kompenserande aspekten var att lektionerna, varav de flesta nu rörde någon fas av elektronik eller elektricitet, var mer intressanta.

I vilket fall som helst hade jag den 19 december skrivit min sista tentamen, checkat ut från Saygol-området och befann mig klockan 10:15 den kvällen ombord på ett tåg på väg mot

Saskatoon, för att träffa Phyllis igen. Hon mötte mig vid C.P.R.-stationen klockan 15:30 nästa eftermiddag, och jag blev inbjuden att bo hos familjen Bowie. Det var fantastiskt att se Phyllis igen. Som vanligt hade hon några bisarra nya historier att berätta för mig, varav de flesta inte var sanna.

Jag hade lovat folket där hemma att jag skulle fira jul med dem. Efter fyra mycket trevliga dagar med Phyllis tog jag tåget till Herschel två dagar före jul. Där gjorde jag återigen mina rundor. På julafton gick vi alla på den årliga mennonitiska julkonserten i kyrkan. På juldagen åt vi en stor gåsmiddag hos Korni och Martha. Två dagar senare var vi alla hemma hos Sarah och Peter för att äta en andra stor gåsmiddag med alla tillbehör. Lyckligtvis hade jag på den tiden inga problem med att gå upp i vikt! Sedan, den 30 december, var jag tillbaka på tåget till Saskatoon för att träffa Phyllis igen, och på nyårsdagen åt vi en stor kalkonmiddag hos Bowies.

Den femte januari var jag tillbaka i Winnipeg igen och anlände klockan 8:45 på morgonen. På något sätt verkade Winnipeg vintertid mer trist och kallare än Saskatoon, och jag var inte vid mitt bästa mod. För att göra saken värre var Jim och jag tvungna att hitta ett nytt ställe att bo på, eftersom vi hade sagt upp vår förra plats för två veckor sedan. När jag till slut fick kontakt med Jim fick jag veta att den stackars karln hade fått vattenkoppor och satt i karantän på King George Hospital. Han skulle bli kvar där i mer än två veckor.

Detta lämnade uppgiften att hitta en bostad åt mig. Jag hittade till slut ett rum hos en fru Keatings på Spence Street 82. Nästa dag gick jag för att ge Jim lite choklad och några av hans saker. Slutligen, dagen efter det, var jag tillbaka på lektionerna, två dagar för sent. Under hela denna tid blev vädret allt kallare.

Samtidigt fortsatte kriget i Europa om och om igen, hett och intensivt, och den tyska positionen förvärrades. Vid denna tid kände jag dock fortfarande att Tyskland skulle vinna. Jag gav inte upp den tyska drömmen, men framtiden såg osäker ut. Eftersom vi närmade oss slutet av vår termin blev trycket från flera håll tyngre att ta värvning i någon av vapengrenarna vid examen. Den militära maskinen behövde fler ingenjörer i synnerhet. Och hur som helst var inkallelsen i full gång, och den enda anledningen till att vi inte redan var i krigsmakten var det faktum att vi antogs bedriva en teknisk utbildning som var nödvändig för att vinna kriget.

Jag var fientligt inställd till hela situationen. Även när vi blev ombedda att bli frivilliga blodgivare, och nästan varje arbetsför man och kvinna gick med på det, vägrade jag. Mot slutet av terminen ökade trycket att ta värvning i krigsmakten. Varje ingenjörsstudent skrev faktiskt in sig, utom två av oss, men märkligt nog av exakt motsatta skäl. Den ene var en jude vid namn Saul Bronstein, som lyckades slingra sig undan för att han var en fegis, och som de flesta judar hellre såg någon annan sköta stridandet och blödandet. Jag, å andra sidan, var fast besluten att inte slåss för en sak jag var emot, när jag egentligen ville slåss på den andra sidan. Som vanligt gick jag emot strömmen av den konstlade allmänna opinionen. Jag blev inkallad till dekanus Fetherstonhaughs kontor för en utskällning. Han förmanade mig strängt att skriva in mig. Armén, flottan och flygvapnet behövde alla ingenjörer, sa han till mig. Det skulle få ödesdigra konsekvenser för mig om jag inte gjorde det. Jag vägrade.

Jim Dodd, även om han också var ideologiskt emot kriget, hade inga problem. Av samma skäl som han inte behövde delta i C.O.T.C., på grund av sin tragiska olycka i Sudbury sommaren innan, hade han en 4F-kategori och var befriad från inkallelse.

Det fanns en intressant ingenjörskollega i vår klass vid namn Phil Mees, som var från USA. Han fortsatte att berätta för oss om de fantastiska jobb som fanns tillgängliga söder om gränsen. Vid det här laget hade både Jim och jag bestämt oss för att vi skulle åka till USA efter examen, om kriget fortfarande pågick. Det fanns ett hake. Innan man ens kunde lämna Kanada var man tvungen att ha ett arbetstillstånd för utresa (Labor Exit Permit), vilket i praktiken innebar att om ens förmågor behövdes för att bidra till krigsinsatsen, var chanserna att få tillstånd att lämna landet praktiskt taget obefintliga. För en ung man, och särskilt en nyutexaminerad ingenjör, var det näst intill omöjligt att få ett sådant tillstånd. Jim och jag ansökte båda och fick avslag. Men Jim, listig som han var, lyckades på något sätt övertyga dem om att hans dåliga öga behövde speciell medicinsk vård som han bara kunde få i USA, och på något sätt befann sig Jim faktiskt kort efter examen i Cleveland, Ohio, med ett bra jobb hos Brush Development Co.

Eftersom de flesta arbetsföra män nu var i tjänst, led många av de stora företagen nu brist på kvalificerade manliga anställda, särskilt ingenjörer och utbildad teknisk personal. Det rådde en ivrig konkurrens om de kandidater som fanns kvar, och några av de stora företagen skickade ut rekryterare till de olika universiteten för att värva de utexaminerade de kunde. Ett av dessa var Northern

Electric, från Montreal. De representerade motsvarigheten till Western Electric i Kanada. Det fanns andra rekryterare, och jag lyssnade på flera erbjudanden. Slutligen bestämde jag mig för att gå till Northern Electric när jag tog examen, och jag skrev under en avsiktsförklaring med dem. Detta var ungefär en månad före terminens slut, och det fanns fortfarande mycket arbete kvar att göra i klassrummet.

En av de uppgifter som var kvar att göra var att skriva vår avhandling. Vid den här tiden verkade television fortfarande som en avlägsen teknisk dröm om framtiden. Jag såg det som en enorm potential som skulle bli verklighet kort efter krigsslutet. Jim Dodd, Charlie Muirhead och jag gick samman i ett gemensamt projekt för att konstruera en enkel apparat som förkroppsligade några av de grundläggande principerna för television. Baserat på den skrev vi vår avhandling, kallad "Theory of Television". Den består av 43 maskinskrivna sidor, och jag har fortfarande ett inbundet exemplar av den idag. Professorerna tyckte uppenbarligen att vi gjorde bra ifrån oss, eftersom vi fick betyget A- på den.

Den 25 april hade jag lämnat in min avhandling, lämnat in min C.O.T.C.-uniform och skrivit klart alla mina slutprov i elektroteknik. Nästa dag genomgick jag en läkarundersökning av en auktoriserad Dr. O. Waugh för Northern Electric. Jag klarade även den och skrev in mig hos detta företag. Jag var färdig med Winnipeg. Det var bara examensceremonierna kvar.

Men eftersom jag hade ett visst antal poäng vid University of Saskatchewan från mitt år inom humaniora och naturvetenskap 1935-36 och kursen i pedagogik sommaren 1938, plus alla mina naturvetenskapliga kurser som samlats under ingenjörsutbildningen de föregående tre åren, hade jag tillräckligt med poäng för att få en examen i humaniora och naturvetenskap även från University of Saskatchewan. Så jag hade ett val om vilken examen jag skulle närvara vid, eftersom båda var ungefär på samma dag. Jag valde Saskatoon och University of Saskatchewan. Men det var några veckor senare.

Tillbaka till Herschel för att stanna hos familjen i några dagar. Det var en blöt och snöig vår. Jag tillbringade tiden i lättja, läste lite, besökte gamla vänner och hjälpte mina bröder med en del av jordbruksarbetet. Sedan bar det av till Saskatoon för att träffa Phyllis i några dagar. Hon hade ett uppdrag för dramastudier i Melfort, Saskatchewan under sommaren. Hon fortsatte att prata om äktenskap. Jag vinkade av henne vid tåget och återvände sedan till Herschel igen.

Den 14 maj var jag tillbaka i Saskatoon igen för examensceremonierna. Jag bodde hos familjen Bowie igen, men Phyllis var inte där. Hon hade lämnat en examenspresent till mig. Examensceremonierna hölls i den enorma

Third Avenue Church. Det var ett teparty på eftermiddagen. Sedan var det den stora examensdansen på S'toons finaste — Bessborough Hotel. På tepartyt råkade jag träffa en söt tjej vid namn Helen Bubniuk, och hon blev min dejt för dansen den kvällen. Trots att Phyllis inte var där, hade alla trevligt.

Tillbaka till Herschel, och efter ytterligare några dagar på gården, körde Henry mig den 20 maj till järnvägsstationen i Herschel och jag gav mig av mot en ny plats — Montreal och Northern Electric.

Milstolpe Sjutton

Montreal och Northern Electric

Den 20 maj körde min bror Henry mig till stationen, och för 50,75 dollar köpte jag en tågbiljett till Montreal, Quebec, de franska kanadensarnas land. På vägen ut till Montreal gjorde jag två stopp. Det ena var i Winnipeg för att träffa Jim Dodd, som fortfarande förhandlade om sitt inresetillstånd till USA. Det andra stoppet var i Toronto för att träffa min syster Katie, som fortfarande bodde på World Wide Evangelism-centret och höll på att programmeras ytterligare för sitt uppdrag i Colombia, Sydamerika. Efter att ha stannat i Toronto i två dagar, sovit på World Wide och ägnat mig åt lite mer sightseeing i Toronto, reste jag vidare mot Montreal på morgonen den 24 maj.

När jag anlände till Montreal klockan 18:45 den kvällen var det en vacker och behaglig dag. När jag gick nerför stadens huvudstråk, St. Catharines Blvd., kände jag mig upprymd, ungefär som jag hade känt åtta år tidigare när jag först anlände till Saskatoon för att påbörja mitt första år av universitetsutbildning vid sjutton års ålder. Jag kände återigen att jag hade världen för mina fötter och var på väg in i ett helt nytt äventyr. Jag hade framgångsrikt slutfört mina fyra år av elektroteknik och hade min examen säkrad. Jag var garanterad ett välbetalt tjänstemannajobb inom mitt valda yrke som elektronikingenjör. Montreal var den största och mest spännande staden i Kanada, och den var helt min att utforska och njuta av. Jag kände att äventyr väntade och jag var fri att göra vilket antal val som helst i den riktning som passade mig bäst.

Efter att ha checkat in på St. James Hotel och ätit en god middag gick jag på bio och såg en dubbelföreställning: "Under nya stjärnor" med Bette Davis och Paul Henreid, och "I Live on Danger".

Nästa dag checkade jag in på Northern Electric. De var ett enormt och väletablerat tillverkningskomplex som vid den tiden innehade en position i Kanada liknande den som Western Electric hade i USA under samma period. Förutom att tillverka miljontals telefoner, telefonkablar och tusentals andra tillbehör som hör till telefonbranschen, var de också djupt involverade i radio- och elektronikbranschen. Som jag hade begärt blev jag placerad på elektronikavdelningen, där det fanns en betydande...

mängd forskning som pågick. Min närmaste chef var en liten musgrå man vid namn Ernie Kelsey. Northern Electric var vid den tiden uppe över öronen i krigskontrakt, precis som nästan alla andra företag med tillverkningsanläggningar, och arbetade enligt principen kostnad plus 10 %, plus vad de än kunde skarva med, och ju större lönebesked desto bättre.

Följande dag småregnade det och jag tillbringade större delen av den med att gå på gatorna och leta efter ett ställe att bo på. Jag fann ett på 462 Wood Ave. West, ett inackorderingshem som drevs av en bleknande frånskild kvinna i mitten av fyrtioårsåldern, som trots allt lyckades hålla uppe en ganska bra fasad, med lösögonfransar och allt. Hennes namn var Peg.

Den första veckan på Northern Electric ägnades åt att bekanta nyanställda med "systemet"; hur N.E. fungerade; besöka alla de olika avdelningarna både inom och utanför elektronikavdelningen; träffa de olika avdelningscheferna; och sedan skriva ner anteckningar om vad jag observerat och kommit ihåg. Denna process tog hela den första veckan. En av avdelningscheferna jag träffade vid den tiden var Bunn Sheffield, en sympatisk och lovande ung chef, som jag skulle komma att träffa mycket mer i hans hem vid ett senare tillfälle, tack vare hans mycket attraktiva svägerska. Men nu går jag händelserna i förväg.

Efter att ha installerat mig hos Peg köpte jag en begagnad kortvågsradio (65,00 dollar) så att jag kunde lyssna på kortvågssändningar direkt från Europa utan att de först behandlades av våra lokala medier. Jag kunde nu lyssna på sändningar från både Storbritannien och Tyskland — jag var särskilt intresserad av vad de sistnämnda sa. Under den sommaren, trots att jag var etablerad i ett jobb i Montreal, var min dröm om att leva i ett segerrikt, föryngrat Tyskland fortfarande i högsta grad levande. Faktum är att jag fortfarande lekte med tanken på att gå med i flygvapnet, flyga över och hoppa i fallskärm ner på tysk mark, bli tillfångatagen, och sedan övertyga dem om att jag avsiktligt hade gjort det jag gjort för att ansluta mig till deras sida och kämpa för den heliga saken. Jag var dock aldrig helt säker på om jag menade allvar eller om det bara var en fantasi. Jag gick så långt som att anmäla mig vid R.C.A.F:s högkvarter den 5 juli och prata med befälhavaren där vid namn A. R. Smith. Det blev dock inget av det. Allteftersom kriget drog ut på tiden och jag blev mer och mer involverad i den lokala kretsen av människor i Montreal, desto mer bleknade den drömmen.

Under tiden hade Peg och jag många långrandiga filosofiska diskussioner om många ämnen, inte minst om religion. Hon var talför och hade en

hjärtligt magskratt. Dessutom var hon ganska intelligent, medan ingen av de övriga inneboende kunde rankas särskilt högt i den kategorin. Vad mig beträffade var våra samtal, som mer och mer övergick i debatter, inget annat än en övning i intellektuell diskurs. Men den där religiösa frågan verkade irritera henne, och hon återkom till den gång på gång. Fastän jag inte hade ägnat religionen så mycket tankeverksamhet vid den tiden och inte var särskilt välinformerad om den, hade jag naturligtvis bestämt mig för flera år sedan att religion som sådan var ett falskt, människoskapat påhitt, och inte värdigt seriöst övervägande av intelligenta människor som jag själv. Trots det drev jag hem de argument jag hade tillgång till med förödande effekt. När jag uppriktigt sa till henne att kristendomen inte var något annat än en anakronistisk samling hokus-pokus, endast lämpad för de vidskepliga och lättrogna, skar detta henne verkligen in i märgen. Efter att ha surat i några dagar sa hon till mig att hon ville att jag skulle flytta. Oförskräckt sa jag, fint, jag brydde mig ändå inte så mycket om hennes matlagning, och flyttade ut. Jag är inte säker på vad som upprörde henne mest, det faktum att jag vann de flesta poängen i våra argument, eller det faktum att min oantastliga logik hade väckt allvarliga tvivel i hennes eget sinne om trovärdigheten i de låtsaslekar hon hade ägnat sig åt.

Jag flyttade till 1122 St. Catherines St., ganska nära centrala Montreal. Hyresvärdinnan var en Mrs. Aquinn, en sympatisk men tystlåten äldre kvinna. I samma hus bodde ungefär sju eller åtta studenter från McGill University, de flesta av dem från USA, och de flesta av dem studerade medicin. Detta skapade en mer livlig (om inte upprorisk) och intellektuell atmosfär, eftersom de flesta av dessa pojkar var i min åldersgrupp och på min intellektuella nivå. Det bus och de debatter som följde vid middagsbordet på kvällarna var ibland vildare än en hel flock apor.

Den sommaren avverkade jag en hel del territorium genom att utforska Montreal och dess omgivningar. Jag besökte dess museer, som det fanns många av. Jag besökte dess mer framstående katedraler som Montreal är berömt för. (I allt detta måste läsaren komma ihåg att jag talar i dåtid, då det var en period för mer än 45 år sedan.) I hela Montreal fanns det vid den tiden mer än 300 kyrkor. Många av dem var internationellt kända — Notre Dame-katedralen, St. James-katedralen, Christ Church-katedralen och Oratory of St. Joseph, en känd katolsk pilgrimsort, för att nämna några. Jag utforskade McGill University. Jag tog en tur på St. Lawrence-floden

kryssning i en av de stora utflyktsbåtarna. Jag tog del av några av Montreals många kulturevenemang, såsom operan "Lohengrin", några lätta operor, Don Kosack-kören och till och med Burlesque-teatern. Jag gick med i en kurs i talarkonst vid McGill University, och även en kurs i radiodesign vid samma universitet. Jag höll till och med ett tal om "Elektronikens framtid" på kursen i talarkonst.

Under Northern Electrics årliga sommarsemesterperiod (hela fabriken försattes i beredskapsläge vid en viss tidpunkt) tillbringade jag en vecka på Camp Otoreke norr om Montreal och nära St. Agathe, uppe i de vackra Laurentiska bergen. Detta drevs av Montreals avdelning av "Y" och erbjöd en utmärkt rustik utflykt vid sjön Otoreke, med massor av nöjen och lekar, såsom simning, båtliv, tennis, etc. Men det största pluset var den stora samlingen av fina ungdomar, varav de flesta var i min åldersgrupp, och bland vilka romans var den mest populära leken av alla.

Hela tiden följde jag krigets framfart, som inte alls gick bra för min sida. Den 25 juli löd rubrikerna "Mussolini avgår". Nästa dag tog marskalk Badoglio över och började förhandla om kapitulation med de "allierade". Den 11 augusti möttes Churchill och Roosevelt i Quebec City vid ett toppmöte för att planera den totala förstörelsen av Tyskland, av Europa och av den vita rasen, och hur dessa förrädare ville stycka upp kadavret vid krigets slut.

* * * * *

När jag väl kommit till rätta i mitt jobb fann jag att det fanns ett antal andra tidigare studenter som jag känt som nu också var anställda av Northern Electric. En av dem var min kompis, Charlie Muirhead, som hade varit min partner när vi sammanställde vår avhandling om television vid University of Manitoba. En annan var Neil Vanular, också från Manitoba. Neil delade rum med en annan ung man vid namn Ray Martin. Under den senare delen av 1943 bildade vi fyra ett slags "rat pack" i många av våra sociala aktiviteter. En lördagskväll, den 13 november för att vara exakt, bowlade vi fyra i en stor bowlinghall i centrum som hette Karry's. Plötsligt vimlade stället av Mounties — Royal Canadian Mounted Police. De var där för att plocka upp oregistrerade vapenvägrare. Varje arbetsför ung man var tvungen att ha ett identitetskort som visade att han hade registrerat sig för värnplikt och vad hans status var. Eftersom de flesta franskkanadensare var fientligt inställda till britterna, alla

brittiska, och även mot kriget som sådant, hade många vägrat att göra det. Fastän jag hade gjort allt jag kunde för att hålla mig utanför ett krig som jag också var emot, hade jag likväl registrerat mig och hade den juridiska statusen av att vara sysselsatt inom nödvändig industri och var därför åtminstone tillfälligt befriad. Det föll sig dock så att just denna kväll hade jag glömt att ta med mig min plånbok, i vilken registreringskortet fanns. Så där var jag, indragen i nätet tillsammans med en mängd arga, muttrande unga "Frogs", som fransmännen hånfullt kallades av anglo-kanadensarna. Den kungliga kanadensiska ridande polisen lastade in oss i ett antal fångvagnar och körde iväg oss till polisstationen för att förhöras. När det slutligen blev min tur förklarade jag för dem att jag hade ett giltigt kort, men hade glömt min plånbok. Under tiden hade, på min begäran, de tre andra killarna gått tillbaka till mitt rum hos Mrs. Aquinn för att hämta min plånbok. När de slutligen återvände med den, bad polisen om ursäkt och lät mig gå vidare.

* * * * *

Vid den här tiden, medan kriget drog ut på tiden, sattes mina ideal på hårda prov. De började blekna in i en gråzon när det gällde vad mina mål för framtiden kunde vara. Det såg inte ut som om Tyskland skulle finnas med i bilden längre. Jag började blicka mer mot USA för min framtida karriär och hemvist. Jag blev mindre ansvarsfull och mer hedonistisk.

Inte heller var jag särskilt intresserad av mitt jobb på Northern Electric längre. På det stora kontoret där jag var placerad fanns det öar av sex skrivbord, tre mot tre, tätt packade. Till höger om mig satt en jude vid namn Harry Schwartz, också han elektronikingenjör. Till vänster om mig satt en tekniker vid namn Tony. Mittemot mig satt Josephine "Joe" Sheffield, syster till Bunn Sheffield som nämnts tidigare. Hon var en sorts bibliotekarie och sammanställde teknisk litteratur åt oss. Diagonalt från mig satt en annan jude vid namn Larry Merson, en elektronikingenjör, och vid det andra hörnet av vår ö satt Jack Hayles, en sympatisk ung ingenjör från Vancouver, B.C. Vi var alla engagerade i "forskning" av ett eller annat slag. Bakom det stora kontorsrummet fanns ett laboratorium där vi påtade med våra olika projekt, vilkas inriktning och syfte utsågs då och då av våra olika avdelningschefer som vi var och en arbetade under. Jag såg inget större syfte med de flesta av dessa projekt, och fick snart känslan av att vi var

på lönelistan mer i syfte att öka den där marginalen på 10 % plus än för att uppnå några nya stora tekniska genombrott.

Hur det än må vara med det, hade vi varje förmiddag och varje eftermiddag en 15 minuters "rökpaus", under vilken tid vi tilläts röka. Efter ett tag började jag, dumt nog, att börja röka tillsammans med resten av skaran. Detta skulle jag fortsätta med under de kommande femton åren, tills jag slutade tvärt och beslutsamt. Men det är en annan historia.

I början av 1944 flyttade Charlie Muirhead in hos mig som min rumskamrat. Vi tre, Charlie, Neil Vanular och jag, gick med i M.A.A. Club — Montreal Amateur Athletic Club. Dessutom gick två andra ingenjörsutexaminerade från University of Saskatchewan som arbetade för N.E. med. Deras namn var Bill Anderson och Joe McGuire, men de ingick inte i vår inre krets. M.A.A. Club hade en fin huvudbyggnad inte alltför långt från där Charlie och jag bodde. Den var välförsedd med en rejäl inomhuspool, en bowlinghall, squashbanor inomhus, biljardbord, en matsal, en lounge, en danshall, ett bibliotek och andra bekvämligheter.

En dag, medan Bill Anderson, Joe McGuire och Neil Vanular befann sig i loungen och var något berusade, blev de uppenbarligen tjuvlyssnade på av några damer i samma lounge när de var högljudda, stökiga och använde ett vårdat språk. Detta rapporterades vederbörligen av damerna till klubbens ordförande. Ordföranden kallade upp de tre pojkarna på mattan och hotade med att utesluta dem. Pojkarna gjorde uppenbarligen inte saken bättre genom att vara aggressiva och som man kan förvänta sig blev de vederbörligen uteslutna. Detta lämnade endast Charlie Muirhead och mig själv från vår grupp som medlemmar med god status, men vi förnyade inte medlemskapet vid årets slut.

* * * * *

Som jag nämnde tidigare satt Joe Sheffield direkt mittemot mitt skrivbord i vår kontorsö. Hon var en mycket kapabel och intelligent kvinna, ungefär sex år äldre än jag. Naturligtvis hade vi många samtal, de flesta av dem intressanta och informativa. Hon ordnade till och med en tennisdejt åt mig och bjöd hem mig till sin lägenhet en dag på en hemlagad middag. Men det fanns inget romantiskt intresse, åtminstone inte från min sida.

En strålande dag skuttade hennes svägerska in på kontoret, hon arbetade också för N.E. Hon virvlade in som en vårvind med ett stort leende, ett musikaliskt skratt och en ljus gnista

i hennes ögon. Hennes namn var Beth Ralston. Hon fångade min omedelbara uppmärksamhet.

Inom en dag eller så satt jag i telefonen och bad henne om en dejt. Maurice Fast, en alumn från University of Saskatchewan, höll på att organisera en dans för de alumner som samlats i Montreal, och det råkade sammanfalla med min födelsedag den 20 februari. Jag frågade Beth om hon ville gå med mig och hon tackade ja. Vi klickade omedelbart. Hon besvarade gesten genom att bjuda med mig på en fest som Montreal Bachelorettes anordnade en vecka eller så senare, och jag ställde mer än gärna upp. Därifrån var vi igång. Hon blev min fasta flickvän och mitt deltagande i det tidigare "rat pack" blev snart extremt dåtid.

Vi deltog i många intressanta och trevliga evenemang. Vi åkte skidor i Laurentiska bergen cirka 80 miles norr om Montreal. Vi gick på ett antal danser. Vi åkte till Camp Otoreke under sommaren 1944 (där jag hade varit föregående sommar). Vi spelade tennis, vi bowlade. Vi såg operan "Carmen" och vi åkte på en kryssning uppför Saint Lawrencefloden med en utflyktsbåt. Vi gick på många promenader upp till toppen av Mount Royal. Det var ett mycket trevligt förhållande.

Snart blev förhållandet mer seriöst och hon började prata om äktenskap. Jag kände mig inte riktigt redo för det än. Jag kände mig fortfarande obunden och fri. Mina förhoppningar var nu mer och mer riktade mot att flytta till USA efter att kriget var slut. Faktum är att jag till och med hade siktat in mig på staden – Los Angeles, Kalifornien.

Men kriget drog ut på tiden. Jag minns att medan vi var på Camp Otoreke, hörde jag med bestörtning om det misslyckade mordförsöket på Hitler i hans militärbunker den 20 juli. Den tyska drömmen sjönk snabbt.

I augusti gav jag snabbt vika för tanken på äktenskap. Vi förlovade oss. Den nionde augusti gick jag till Birk's Jewelers och köpte en diamantförlovningsring till henne.

* * * * *

Efter att ha varit på jobbet i Montreal i ett år började jag på allvar att omvärdera båda dessa faktorer. Allteftersom mina förhoppningar för Tyskland bleknade under senare hälften av 1944, och i takt med att mitt intresse för mitt jobb minskade, så ökade mitt intresse och min entusiasm för en framtid i USA dramatiskt i direkt proportion. Jag hade ingen entusiasm för att sitta fast i ett avlönat jobb hos Northern Electric för resten av mitt liv, inte heller önskade jag bo i Montreal. Hur intressant än...

stad än den må vara, tänkte jag, så gillade jag inte de dystra, mulna vintrarna, och inte heller de varma, kvava somrarna. Inte heller brydde jag mig om att leva i en mångspråkig stad med dubbla språk, bestående av övervägande fransk-kanadensare i en pågående konflikt med det brittiska elementet som kontrollerade merparten av industrin och ekonomin. (Egentligen judar, men jag var inte särskilt medveten om det faktumet vid den tiden.)

Så mer och mer började jag utforska den amerikanska scenen. I detta avseende var Jim Dodd inte bara till stor hjälp, utan också en inspiration. Som resande representant för Brush Development Co. knöt han kontakter i många av de större städerna i USA, och besökte även Montreal ofta. Jag skrev till ett antal företag inom elsidan, nu med mer sikte på att bli en teknisk representant snarare än ingenjör. Jag fann att gensvaret var mycket gott. Eftersom krigsproduktionen 1944 gick på högvarv och eftersom de flesta arbetsföra män nu hade blivit inkallade till tjänstgöring, var efterfrågan på unga ingenjörer och/eller tekniker med examen och viss erfarenhet stor. Det kvarstod dock alltid detta enda hinder — jag behövde ett arbetstillstånd för utresa (Labor Exit Permit) för att lämna landet. Den 5 augusti gick jag återigen för att träffa ordföranden för den kanadensiska mobiliseringsnämnden och använde alla de övertygande argument jag kunde uppbåda för att få det tillståndet, men det var fortfarande nej. Jag var dock oförtruten. Förr eller senare skulle jag få det tillståndet, och kriget kunde ändå inte vara så mycket längre.

Jag bestämde mig för att göra en räd in i USA och titta närmare på några av de företag som jag hade korresponderat med. Ett av breven var från Sperry Gyroscope i New York, och de erbjöd sig till och med att betala min resa om jag kom ner för en intervju. Jim råkade vara i staden vid den tiden. Den 26 sept. bestämde jag mig för att nappa på Sperrys erbjudande och åka till New York. Jim bestämde sig för att följa med och se om han kanske kunde förbättra sin status, en situation som verkade evig för honom. Vi telegraferade till Sperry för att boka rum åt oss (hotellrum var en bristvara under kriget) och klockan 21:25 satt vi på tåget till New York. Beth var där för att vinka av oss. Vi anlände till "The Big Apple" klockan 08:45 morgonen nästa dag.

Vi pratade med några av de högre cheferna på Sperry, som gav oss olika erbjudanden. Vi rekognoserade också möjligheterna hos några andra företag nästa dag, särskilt Federal Telephone and Radio. Följande dag åkte vi till Newark och kontaktade ytterligare några företag. Den natten tog vi en sovvagn (pullman) från New York och var tillbaka

i Montreal på lördagen kl. 09:05 den 30 september. Den kvällen tog Jim, Charlie Muirhead och jag ut våra respektive flickvänner på middag på Ritz Carlton Hotel, diskuterade vår razzia i New York och fortsatte med att berusa oss.

När jag gick tillbaka till jobbet på Northern Electric på måndagsmorgonen hade jag en del förklaringar att ge angående min frånvaro förra veckan. Vilken ursäkt jag än erbjöd togs den inte emot särskilt väl, men jag brydde mig inte. Jag kände mig ganska självständig och brydde mig ändå inte så mycket om mitt jobb. Jag blev förflyttad till en annan avdelning, Systems. Mitt första jobb var att planera markarbetet för en radiosändare, jordledningar för de stora antennerna, etc. Det innebar en hel del mätningar på marken och jag var glad över att få vara utomhus.

Jag fortsatte med det amerikanska äventyret. Söndagen den 22 oktober, efter att Jim, Charlie Muirhead, Beth och jag hade ätit middag på Murray's Restaurant, gick jag ombord på tåget till Cleveland för att träffa Brush Development Co. som Jim arbetade för. Denna gång följde Jim inte med. Jag anlände till Cleveland klockan 10:45 på förmiddagen efter att ha haft en "kappa och värja"-liknande kurragömmalek med en kanadensisk immigrationstjänsteman, varav en nu fanns ombord på varje tåg som korsade gränsen för att se till att ingen av deras värdefulla undersåtar flydde till USA. Jag hade blivit varnad för att säkerheten vid gränsen hade skärpts avsevärt, och att det nu inte var möjligt att åka mer än 20 miles förbi gränsen utan att ha det där förbannade arbetstillståndet för utresa (Labor Exit Permit). För att förebygga ett sådant problem hade jag köpt två biljetter, en till en liten stad på vägen precis innanför den amerikanska gränsen, och en annan därifrån vidare till Cleveland. Mycket riktigt, när vi närmade oss gränsen kom immigrationstjänstemannen ombord på tåget och gick genom vagnarna medan han granskade varje passagerare med sin professionella blick. När han kom till mig satte han sig på sätet mittemot. Han hade en riktigt elak uppsyn. Han bad att få se min biljett. Sedan gav han mig ett regelrätt förhör — vart var jag på väg? Vad var mitt ärende? och så vidare i all oändlighet. Jag satt där och svettades och ljög som en häst travar. Jag sa till honom att jag skulle hälsa på min familj utanför den här lilla amerikanska staden. Vad hette de? Var bodde de? Namn? Klassen. Bodde ungefär 15 miles öster om staden. Runt och runt, i 15 minuter. Jag trasslade in mig mer och mer. Slutligen kom vi fram till denna lilla stad på den amerikanska sidan av gränsen och jag klev av och han klev av. Det var midnatt och det var mörkt. Jag gick till andra sidan av tåget där det var ännu mörkare. När jag såg att han hade gått utom synhåll hoppade jag på tåget igen i en annan vagn längre ner och var på väg.

Väl i Cleveland träffade jag tre av de högsta cheferna på Brush. Saker och ting såg lovande ut. Jag besökte även den amerikanska arbetsförmedlingen (U.S. Employment Service) och fick ett godkännandekort från dem samt ett tillgänglighetsintyg (Statement of Availability), dock inte från den kanadensiska mobiliseringsnämnden. Jag gick också till den amerikanska immigrationsmyndigheten och även det hindret verkade inte oöverstigligt. Den 25 oktober lämnade jag Cleveland och tog tåget tillbaka till Montreal.

När jag korsade gränsen den natten gick samma kanadensiska immigrationstjänsteman sin runda igen och kontrollerade alla. Han kände omedelbart igen mig som den där killen som hade lurat honom några dagar tidigare genom att säga att jag bara skulle besöka några släktingar inom några mil från gränsen. Han visste att jag hade lurat honom och han gav mig en rejäl utskällning, och hotade till och med att låsa in mig. Men det gjorde han inte, och jag fortsatte till Montreal, dit jag anlände klockan 11:00 på förmiddagen.

När jag gick tillbaka till arbetet på Northern Electric följande måndag fick jag stå till svars för min upprepade frånvaro, inte bara inför Radford, min närmaste chef, utan jag hade äran att bli grundligt utskälld av den store herr Peachy själv, som var chef för hela elektronikdivisionen. Han hotade till och med att avskeda mig, men han gjorde det inte. Jag återgick till att sköta teodoliten och mäta ut layouten för sändarstationen.

Tanken på att USA välkomnade mig men att Kanada inte ville släppa ut mig började tära på mig. Vad i helvete handlade allt det här om egentligen? Var detta ett nytt Ryssland? Befann vi oss i ett Stalag, ett slavarbetsläger? Jag började känna mig ganska självständig inför hela situationen, jobb eller inget jobb. Min rebelliska natur började träda fram. Åt helvete med dem! Jag gick för att träffa en judisk advokat vid namn Max Bernfeld för att få hjälp med visum och att ta mig förbi dessa tyranniska restriktioner. Det kom inte mycket ut av det tilltaget. Jag behövde fortfarande det där förbannade utresetillståndet för arbetskraft (Labor Exit Permit).

Beth hade legat på om ett bröllopsdatum och vi kom till slut överens om att den 15 juni 1945 skulle bli den stora dagen. Allteftersom tiden närmade sig började jag få betänkligheter. Jag var fortfarande inte redo att ta det stora steget. Jag var fast besluten att först få ordning på mina angelägenheter och etablera mig i USA, antingen före eller efter krigets slut. Dessutom, var Beth verkligen den rätta flickan? I mitten av mars bestämde jag mig och sade nej. Det blev ett väldigt liv, tårarna rann, men jag var obeveklig.

Kriget led mot sitt slut i Europa. Den 30 april kom rapporter om att Hitler hade begått självmord. Vid den 7 maj florerade rykten om att ett vapenstillestånd

skulle precis utropas. Den eftermiddagen när jag gick upp på stan, var gatorna fullproppade med vad som verkade vara miljontals människor i ett tillstånd av frenesi – vissa berusade, alla vilda och oansvariga. Nästa dag, den 8:e, utropades till en helgdag, V-E-dagen.

Detta sporrade mig ytterligare till handling. Jag gick återigen tillbaka för att träffa War Mobilization Board för att se om jag nu kunde få det där utresetillståndet för arbetskraft (Labor Exit Permit). Efter mycket krångel var svaret fortfarande nej.

Oförskräckt, den 24 juli, bestämde Charlie Muirhead och jag oss för att göra ännu ett försök i USA för att ordna ett bra jobb innan de alla var borta (trodde vi, eftersom det skulle ske en omstrukturering av jobb vid krigsslutet). Vi anlände till New York klockan 9:00 nästa morgon och checkade in på Harmony Hotel. Jim Dodd och hans nya fru Marj råkade också vara i stan och vi träffade dem den kvällen och åt middag i Newark. Under tiden besökte Charlie och jag några arbetsförmedlingar, tog kontakt med Burlingame Associates, International Standard Electric och andra. Inget definitivt, men det såg lovande ut, lönerna var bättre än i Kanada.

Efter två dagar åkte Charlie tillbaka till Montreal. Jag fortsatte till Cleveland med Jim och Marj, där de nu var bosatta. Jag checkade in på Belmont Hotel och ringde sedan upp Margo Bradov, en blondin som jag hade brevväxlat med. Vi bestämde träff till morgondagen. Under tiden ringde jag flera elföretag, besökte Reliance Electric och besökte återigen Brush Development Co.

Eftermiddagen lördagen den 28 juli tillbringade jag med Margo. Vi gick på en cirkus som var i stan. Vi åkte motorbåt på en sjö, och vi tog en Southern Comfort på Punch & Judy, där jag träffade hennes pappa, som för övrigt ägde stället.

Efter att ha ätit lunch med Jim och Marj nästa dag, gick jag ombord på tåget tillbaka till Montreal. Alla tåg var nu mycket fullsatta, i och med en massiv återresa och/eller omplacering av trupper. Tågen var också sena. Jag kom slutligen fram till Montreal nästa måndag klockan 11:00.

Denna resa till Cleveland och New York fick mig på något sätt att oåterkalleligt bestämma mig för att jag var färdig med östkusten. Jag tänkte åka till Kalifornien, lagligt eller olagligt, ju förr desto bättre.

Fredagen den 10 augusti tittade jag in på Radfords kontor och sade till honom: "Jag slutar." Radford, som var min chef, sa till mig att jag inte kunde göra så. Jag var tvungen att ge minst två veckors uppsägningstid. Jag gick över hans huvud till min gamle vän Mr. Peachey, som hade hotat att sparka mig för mina många

frånvaro bara nio månader tidigare. Jag sade samma sak till honom – jag slutar, acceptera det eller låt bli. Vi enades om onsdagen den 15 augusti.

Den 14 augusti kapitulerade japanerna och återigen översvämmades gatorna av horder av människor i ett vilt tillstånd av jubel och frenesi.

Nästa dag var V-J-dagen och förklarades som helgdag. Jag spillde ingen tid. Jag packade mina saker. Klockan 4:00 på eftermiddagen lämnade jag huset och Charlie Muirhead följde mig till stationen. Klockan 6:25 var jag på tåget mot Utica-Cleveland för att stämma av med Jim Dodd. Jag hade inget arbetstillstånd för utresa, inget visum, inget pass, ingenting annat än en tågbiljett och några hundra dollar i kontanter i fickan. Men jag var på väg mot Kalifornien, lagligt eller olagligt, och ingenting skulle nu kunna stoppa mig.

Kalifornien, här kommer jag!

Dagen efter V-J-dagen anlände jag till Cleveland och tittade in hos Jim Dodd oanmäld. När jag gick in på gården stod han framåtböjd och arbetade på sin gamla skrothög till bil. (Det var inte så många som ägde en bil vid krigsslutet.) Jag berättade för honom att jag var på väg till Kalifornien, vad som än hände. Ville han följa med mig? Han sa, ja, visst, men varför väntade jag inte en vecka eller så så att han kunde avsluta några lösa trådar. Jag sa nej, jag åker i morgon, med eller utan dig.

Jim bestämde sig snart. Nästa dag, fredagen den 18 augusti, gick vi båda ombord på ett tåg till Chicago klockan 16:00 och anlände dit klockan 21:25. Vid midnatt tog vi Santa Fe California Limited och var på väg.

Vi anlände till Kansas City klockan 10:00 den 19 augusti, där jag skickade ett vykort till min mor och ett annat till Charles Muirhead. Vi åt lunch i Topeka klockan 16:00 och anlände till Dodge City klockan 21:30 den kvällen. Under ett långt uppehåll i Albuquerque, N.M., råkade jag prata med immigrationstjänstemän som noggrant övervakade och förhörde alla misstänkta mexikanska "wetbacks". Detta var tillbaka i 1945, och på den tiden gjorde I.N.S. fortfarande ett ärligt försök att hålla ute de mexikanska horderna.

Medan vi var där fick jag mitt första intryck av det varma, torra sydväst, och jag gillade det. Jag gillade den aromatiska doften från pepparträden, de blommande kaktusarna, oleandrarna och andra blommande buskar. Det var augusti, luften var varm men torr, utom i järnvägsvagnen, där det var varmt och kvavt. Vid det här laget lyckades vi byta till en luftkonditionerad vagn, en ny erfarenhet för mig.

Morgonen den 20 augusti korsade vi gränsen till Kalifornien, och klockan 15:00 steg vi av vid Los Angeles Union Station. Vi hade kommit fram! Jag fick den där uppiggande, äventyrliga känslan igen! Jag gillade allt jag såg, inklusive Olvera Street och mexikanerna.

Vi checkade in på Cecil Hotel på Main Street och började omedelbart skanna platsannonserna efter jobbmöjligheter. Vi samlade på oss en ficka full med femöringar och innan ens den första dagen var över ringde vi redan ett antal samtal från betaltelefonerna för att kolla upp jobbmöjligheter. Redan nästa dag hade vi gjort några

möten och pratade med företagsledare. Vårt ressätt var spårvagn eller buss.

Den 1 september flyttade vi till Wagner Hotel. Den dagen pratade jag också med en herr Ray Thompson på Bardwell McAllister i Hollywood om ett jobb, vilket faktiskt löste sig tre veckor senare. Under tiden ringde vi dussintals telefonsamtal, bokade möten och täckte i allmänhet effektivt den tekniska arbetsmarknaden i hela Los Angeles-området, från Pasadena till Long Beach, från Santa Monica till Los Angeles östra gränser.

Bardwell McAllister hade varit ett belysningsföretag före kriget, specialiserat på bågljus och annan sofistikerad belysningsutrustning för filmindustrin. Under kriget ställde de om till krigsproduktion och statliga kontrakt, och för närvarande arbetade de på en sofistikerad B-29-tränare, som skulle simulera flygförhållanden för praktikanter under säkra förhållanden på marken. När jag började arbeta där den 21 september (ungefär en månad efter ankomsten till Los Angeles) var jag medveten om, liksom de andra anställda, att detta nu var ett kontrakt utan framtid som i bästa fall skulle vara i ytterligare sex månader. Men lönen var bra, och ett jobb var ett jobb. Under tiden erbjöd det en bas varifrån jag kunde spana efter andra jobb. Två veckor senare öppnade jag ett bankkonto i Hollywood och satte in min andra lönecheck – $143,80. Framsteg! Jag hade ett bankkonto i Hollywood. Jag kände mig som en fullfjädrad mogul.

Jim hade också fått tag på ett jobb. Han hade ursprungligen följt med mig på tillfällig basis, med avsikten att åka tillbaka till Cleveland efter att ha sett hur landet låg. Hans fru var kvar i New York någonstans och hade fortfarande kvar sitt jobb. Men nu bestämde han sig för att stanna permanent. Vi började leta efter bilar att köpa. Den 28 oktober köpte jag en '34 Oldsmobile sedan, och Jim köpte en '37 Pontiac coupé. Det första jag var tvungen att göra var att skaffa ett tillfälligt nybörjartillstånd för att köra bil. Jag upptäckte att jag var på osäker mark – då jag inte hade laglig hemvist i USA. Nästa sak som hände var att jag fick punktering, och jag behövde fyra regummeringar. Sedan behövde bromsarna nitas om. Därefter behövde jag nya sätesöverdrag. Sedan var det något annat. Jag insåg snart att det kostade pengar att äga en bil även om det bara var – i synnerhet – om det var en skrothög.

Vid det här laget tittade Jim och jag på sevärdheterna och kände oss och agerade som infödda kalifornier (alla där var från någon annanstans). Vi besökte sevärdheterna. Vi badade i Stilla havet, både vid Long Beach och även vid Santa Monica. Vi hade nu båda bilar. Vi dejtade

flickor. Jag blev särskilt god vän med en viss Marie Jansen som arbetade på bokföringsavdelningen hos Bardwell McAllister och som hade ögonen på mig.

Faktum är att jag körde längs Hollywood Blvd. i vargtimmen en natt tillsammans med Marie när en trafikpolis blinkade med ljusen mot mig. Det visade sig att jag körde utan att ha tänt lyset. Bilens lampor var så svaga att jag inte hade märkt någon skillnad, men konstapeln hade gjort det. Han bad om mitt körkort. Jag visade honom mitt tillfälliga tillstånd. Det sista jag behövde i det här läget var en böteslapp och att släpas inför rätta. Jag bad så hemskt mycket om ursäkt för min vårdslöshet och lyckades prata omkull polisen så att han lät bli att rapportera mig. Han gick inte vidare med saken och gav mig ingen böteslapp.

Den lilla incidenten övertygade mig om att min juridiska status var osäker och att det var bäst att jag tog tag i min situation så snart som möjligt innan jag hamnade i verkliga svårigheter. Två veckor senare bestämde jag mig för att göra något åt det.

Den 29 november löste jag in min senaste check från Bardwell McAllister och tog ut de få pengar jag hade på banken. Jag lämnade min bil hos Don Campbell och hans nya fru, i vars hus jag hade bott. (Han var en ung ingenjör som också arbetade för B.A.) Jag förklarade min situation för Mr. Thompson och fick tjänstledigt från Bardwell McAllister utan att förlora jobbet. Klockan 23:55 den kvällen befann jag mig på Grand Canyon Limited på väg mot Chicago, sedan vidare till Montreal, Quebec, för att förhoppningsvis ta mig igenom allt nödvändigt juridiskt krångel för att bli en laglig invånare i USA.

Jag hade varit i Kalifornien i drygt tre månader, men jag hade fattat några grundläggande beslut – jag gillade det och jag tänkte komma tillbaka. Jim och hans fru Marj vinkade av mig vid stationen. Det sista jag sade till dem var – ”Jag skall återvända!”, för att citera en berömd general.

Jag gör det lagligt

Efter att ha stannat tillfälligt i Cleveland för att sköta några ärenden åt Jim, steg jag på "Empire State" mot Buffalo, sedan "Maumer" vidare till Toronto, och slutligen till Ottawa, dit jag anlände klockan åtta på morgonen den fjärde december 1945. Det första stället jag begav mig till var War Mobilization Board för att försöka få tag på det så välbehövliga utresetillståndet för arbetskraft (Labor Exit Permit) som så länge hade undgått mig. Jag var helt redo och laddad till tänderna för att argumentera för min sak till det yttersta, med alla system redo. När jag konfronterade den ansvarige översten höll jag en ungefär 20 minuter lång utläggning, utan avbrott. Jag hävdade att det var ett olagligt förtryck att neka mig tillståndet; det var tyranniskt att inte tillåta medborgare att lämna landet; det hade alla kännetecken av en diktatur; det stod i direkt motsats till alla de demokratiska principer som vi förmodligen utkämpat ett krig för under de senaste sex åren; och dessutom var kriget nu slut. Vilket möjligt skäl kunde styrelsen nu ha för att vilja hålla mig kvar här? Översten lyssnade tålmodigt, och när jag var helt klar sade han, ja, kriget är slut. Det är inga problem. Du kan få ditt utresetillstånd. Jag var jublande glad. Äntligen hade jag det där svårfångade pappersarkivet.

Därefter checkade jag in på Dunkirk Hotel och ringde några samtal. Jag ringde det amerikanska konsulatet i Ottawa angående en tid för att ansöka om visum. De var fullbokade i flera veckor. Jag ringde Toronto. De var bokade i två månader. Sedan ringde jag konsulatet i Montreal. Samma visa där. Jag började bli desperat. Jag kunde inte vänta så länge. Därefter ringde jag Regina, Saskatchewan. Utmärkt, inga problem, ingen väntetid.

Innan jag lämnade Ottawa tog jag hand om två andra saker. Jag skaffade mitt kanadensiska pass, och jag fick ett intyg från den kungliga kanadensiska ridande polisens högkvarter om att jag inte hade något brottsregister.

Jag hade dock en del oavslutade affärer i Montreal som behövde tas om hand, som att hämta min koffert och ta ut de få hundra dollar jag hade på banken. Jag anlände till Montreal den 6 december, en vecka efter att jag lämnat Los Angeles. Där hälsade jag på familjen Carre i Lachine, där Charlie Muirhead och jag hade bott under sommarmånaderna. Charlie var fortfarande kvar, och det var även Bobbie Carre och pojkarna. De var idel öra för att få höra allt om Los Angeles och Kalifornien.

Efter att ha uträttat flera ärenden i Montreal lämnade jag staden två dagar senare med kurs mot Regina, Saskatchewan, och anlände dit klockan 19:10 den 9 december. Jag var förkyld och vädret var eländigt kallt, så som det bara kan vara i Saskatchewan. Jag tog in på Champs Hotel.

Det första jag gjorde nästa morgon var att besöka det amerikanska konsulatet för att ansöka om visum. Där stötte jag på ett nytt hinder som jag inte hade förutsett. Konsuln, herr D.E. Cyphers, informerade mig mjukt om att jag inte kunde resa in i USA om det inte skedde under auspicierna av ett arbetstillstånd för utländsk kontraktsarbetskraft (Alien Contract Labor permit). Detta innebar att Amerika behövde någon speciell kompetens eller utbildning som jag besatt och som de inte kunde finna inom sina egna led i USA, vilket sannerligen var ett mycket svårt hinder. Medan det under kriget kan ha funnits hur många lediga jobb som helst för ingenjörer, hade den situationen nu förändrats. Krigskontrakt annullerades till höger och vänster, och tjänster avslutades i samband med det. Dessutom, i takt med att militärer återvände och hemförlovades, fanns det nu ett mer än rikligt utbud av sökande.

Jag skickade iväg två brev. Ett var till Charlie Muirhead för att få ett intyg från Northern Electric om mina kvalifikationer. Ett annat var till R.J. Thompson på Bardwell McAllister angående vad det var de behövde i form av teknisk kompetens som jag hade och som de inte kunde erhålla på annat sätt. Sedan, då jag räknade med att detta skulle bli en långdragen process, bestämde jag mig för att jag lika gärna kunde åka hem till Herschel och bo hos mina släktingar där istället för på något trist hotell.

Min bror Henry kom och hämtade mig vid stationen i Herschel. Efter att ha träffat resten av familjen reste jag till Saskatoon två dagar senare för att hälsa på min mor. Hon låg på sjukhus och väntade på en operation. Hon blev så glad över att se mig igen.

När jag kom tillbaka till Herschel fick jag ett brev från Charlie som berättade att han inte hade befogenhet att skriva ett sådant brev som jag bett om. Jag ringde honom omedelbart på rikssamtal och uppmanade honom att sätta fart och hitta någon på Northern Electric som hade det. En vecka senare fick jag den typ av brev från Charlie som jag hade bett om från början. Jag skickade brevet vidare till D.E. Cyphers i Regina.

Vid det här laget var det julafton och vi gick alla på den årliga julkonserten i mennonitkyrkan – precis som på den gamla goda tiden. Det var den sista sådana konsert jag skulle komma att närvara vid där. Nästa dag åt vi alla en stor julmiddag med plommonsoppa, korv och nötkött hos Henry och

Annies, och sedan på kvällen tände vi julgranen och sjöng sånger.

Två dagar senare ringde jag D.E. Cyphers på det amerikanska konsulatet i Regina. Han sade att han behövde en mer specifik beskrivning av mitt jobb i Kalifornien. Jag skickade ett telegram om detta till R.J. Thompson i Hollywood och bad honom skicka brevet direkt till det amerikanska konsulatet i Regina. I detta avseende fick jag senare veta att min vän Marie Jansen på Bardwell McAllister hade varit till stor hjälp med att få fram ett snabbt svar, vilket jag har varit henne evigt tacksam för ända sedan dess.

På nyårsafton åt våra samlade familjer en stor gåsmiddag hos Korni och Martha, varefter jag stannade över natten hos Sarah och Pete. Nästa morgon, på nyårsdagen, klockan 10:40 på förmiddagen steg jag återigen på tåget och reste mot Regina. Jag anlände dit klockan 19:00 och checkade in på Kitchener Hotel. Vädret var kallare än någonsin. Jag kunde knappt bärga mig tills jag var tillbaka i det soliga Kalifornien.

Nästa dag gick jag tillbaka för att träffa Cyphers på konsulatet. Han informerade mig om att han hade fått ett tillfredsställande brev från R.J. Thompson. Han skickade ett telegram till utrikesdepartementet för min räkning. Den eftermiddagen gjorde jag min läkarundersökning. Den 3 januari fyllde jag i en ansökan om mitt amerikanska visum, gick sedan på bio och klockan 23:55 satt jag på ett tåg till Saskatoon för att träffa min mor igen.

Klockan 06:25 anlände jag till Saskatoon och checkade omedelbart in på King George Hotel. Jag gick för att träffa mor under förmiddagen och medan jag var där träffade jag även Henry, Annie och Korni som var på besök på sjukhuset. Vi åt lunch tillsammans och sade sedan adjö. Det skulle dröja många år innan jag såg dem igen. Jag stannade i Saskatoon i ytterligare två dagar och träffade mor flera gånger till. Hon hade genomgått sin operation och kände sig en hel del bättre. Det skulle bli sista gången jag såg henne, även om jag naturligtvis inte visste det då. Hon dog mindre än två år senare.

Den 7 januari tog jag tåget till Regina. Jag förväntade mig att få mitt visum vilken dag som helst nu och ringde konsulatet upprepade gånger. Jag gjorde också dagliga flygbokningar så att jag inte skulle bli fördröjd av att behöva vänta på plats när mitt visum väl anlände. Slutligen, den 9 januari, fick jag mitt visum. Jag hade mitt pass, mitt utresetillstånd för arbete, mitt hälsointyg, faktiskt hela mitt paket samlat. Nästa dag, den 10 januari, satt jag på ett plan till Calgary, där jag bytte flyg. Sedan, den 11 januari, reste jag officiellt och lagligt in i USA vid Cutbank, Montana. Där, efter att ha passerat immigrationen och tullen, flög jag vidare till Salt Lake City, sedan till Las Vegas och vidare till Los

Angeles. Detta var 1946 och planet var en liten tvåmotorig, propellerdriven kärra som gjorde många stopp.

Jag anlände till Burbanks flygplats vid elvatiden den kvällen. Jim och Marj var där för att möta mig. Det första jag sade till dem var: "Jag har återvänt", vilket återigen var ett citat från den där berömda generalen.

Milstolpe 20

Kalifornien -- Bosättningsprocessen

Så där var jag, tillbaka i soliga Kalifornien igen! På mindre än två dagar transporterades jag från den eländigt kalla, dystra vintern i Saskatchewan till det soliga klimatet i södra Kalifornien i mitten av januari. Det var återigen en av dessa sällsynta perioder i mitt liv när jag kände mig euforisk och optimismen flödade.

Visst hade jag fortfarande kvar de flesta av de stora problemen i mitt vuxna liv att lösa, som jag nämnde tidigare. Men jag hade löst ett av dem, på ett vackert sätt tyckte jag, och det var frågan om var jag ville bo. Dessutom hade jag mitt jobb på Bardwell McAllister att gå tillbaka till omedelbart, och även om jag insåg att det var tillfälligt, skulle det tjäna syftet tillräckligt väl fram till dess att jag kunde hitta en bättre placering. Mina förhoppningar var stora och Kalifornien i början av 1946 såg vackert ut, riktigt vackert, för mig.

Och efterkrigstidens Kalifornien hade verkligen mycket att erbjuda, även om tecknen på dess kommande upplösning och degeneration redan då kunde upptäckas av ett skarpt öga. Eftersom inga nya bilar hade tillverkats under de föregående fem krigsåren var trafiken ännu inte något större problem. Det fanns inte så många bilar. Det fanns fortfarande inga motorvägar att oroa sig för. Den enda som existerade i hela Los Angeles-området var den sex mil långa sträckan av Pasadena Freeway som delvis förband Pasadena med centrala Los Angeles.

Smog var ännu inte en betydande faktor, men den började redan då uppvisa sin ögonirriterande stank när de atmosfäriska förhållandena var de rätta. Visst fanns det många mexikaner i de centrala delarna och runt området vid Olvera Street, men de betraktades fortfarande som mexikaner och de visste sin plats. De var inte organiserade, inte heller var de militanta. Negersituationen var fortfarande obetydlig och begränsad till några få slumområden. Socialbidrag, som har gjort det möjligt för negrer att föröka sig som kackerlackor utan att arbeta, hade ännu inte visat sitt fula ansikte, även om det också var i antågande. Stränderna var fortfarande mycket tillgängliga och relativt rena, ett sant nöje att besöka.

Framför allt var vädret milt och varmt även under vintern, jämfört med större delen av landet. Palmerna och apelsinlundarna som frodades över...

landskapet hade en ytterst uppiggande effekt, åtminstone på mig. Uppenbarligen lockade alla dessa sevärdheter även miljontals andra människor, inte bara amerikaner, utan även kanadensare och folk från andra länder. Massmigrationen var i full gång, med miljontals obundna och bekymmersfria soldater som skrivits ut från krigsmakten. Kalifornien, och i synnerhet Los Angeles, blev en av världens främsta magneter. Jag hade tur, sade jag till mig själv, att jag kom dit före den stora massan.

Kort efter att jag återgått till arbetet vid Bardwell McAllister började jag leta efter ett bättre och mer permanent jobb. Jag hade fortfarande kvar min beigea, skruttiga gamla bil vars framvagnsupphängning var så glapp att hjulen plötsligt kunde börja skaka okontrollerat då och då. Bilen fick då ett slags krampanfall och pendlade från sida till sida. Det kunde vara mycket pinsamt ibland, särskilt om jag hade en passagerare. Det var dock ett transportmedel.

Jag flyttade mitt hem från Don Campbells ställe till ett fint läge på 1348 Idlewood Road i Glendale. Huset var i spansk-medelhavsstil med rött tegeltak, ett av de särdrag i södra Kalifornien som fascinerade mig. Det ägdes av en fru Connors, en medlem av "I am"-rörelsen.

För att fortsätta med mina problem och äventyr med min skruttiga bil vid denna tid, minns jag tydligt två olika tillfällen då gamla Betsy svek mig och orsakade mig avsevärd förlegenhet.

Vid Bardwell McAllister arbetade också en vacker ung flicka vid namn Joan Busch, som strävade efter att bli skådespelerska. (Det verkade som om alla flickor i Hollywood gjorde det.) Hon hade huvudrollen i ett middagsteater-melodrama kallat "Under the Gaslights", på en teater belägen vid 732 Highland i Hollywood. Hon gav mig några fribiljetter och bjöd in mig att se föreställningen, vilket jag gjorde. Det ena ledde till det andra och snart hade jag en dejt med henne en vacker söndag. På vägen dit gick kopplingen sönder och jag blev tillfälligt strandsatt. Min dejt blev förstörd och återupptogs tyvärr aldrig.

Vid ett annat tillfälle råkade jag vandra över till den gamla San Gabriel-missionen för att titta på den. (De gamla spanska missionerna i Kalifornien hade en speciell dragningskraft på mig, och vid ett eller annat tillfälle tror jag att jag utforskade praktiskt taget alla.) Medan jag var vid San Gabriel-missionen upptäckte jag att en repetition pågick för en musikalisk utomhusteater som skulle sättas upp vid missionen. Det var ett av dessa historiska dramer som blickade tillbaka till det gamla Mexikos dagar och de spanska conquistadorerna, historia som förmodligen

hände kring missionen för ungefär två århundraden sedan. Den Prima Donna som satte upp produktionen fick syn på mig och sa att jag var precis rätt man för att spela en viss roll i pjäsen, en spansk Don någonting. Visst hade jag väl skådespelarerfarenhet? Nej, inte direkt. Nåväl, det skulle jag få i vilket fall som helst. Så jag sa, varför inte? och anslöt mig till sällskapet.

Flera veckor och repetitioner senare gick min gamla skrothög återigen sönder på väg till en mycket viktig repetition. När jag anlände ungefär två timmar för sent var den temperamentsfulla Prima Donnan rasande över min påstådda opålitlighet. Jag brydde mig inte om att förklara. Och så slutade min begynnande skådespelarkarriär, kvävd i sin linda.

Två månader efter att jag återvänt till Kalifornien lämnade jag Bardwell McAllister och tog ett jobb som teknisk försäljningsrepresentant hos en tillverkarrepresentant, som drevs av en viss Jerry Miller och hans fru. Han hade ett litet kontor beläget på 1051 Havenhurst Drive, i Hollywood-området. Mitt jobb var att marknadsföra, demonstrera och sälja en slags sofistikerad oscillograf som hade mycket begränsad användning för ett fåtal specialiserade tekniska företag. Jag fick betalt 400,00 dollar i månaden, samt bensinen till min bil, som kostade 18 till 20 cent per gallon på den tiden. Jag skulle få en liten extra provision för de enheter jag sålde, vilka var extremt dyra, men jag kände mig ändå mycket optimistisk. Jobbet varade i två månader, under vilken tid jag demonstrerade enheten förmodligen ett dussintal gånger, men sålde inte en enda enhet.

Jag skapade dock många kontakter och hade lärt mig layouten på alla de viktigaste genomfartslederna från Santa Monica till Whittier, från Long Beach till San Fernando och bortom det. Dessutom hade jobbet gett mig möjligheten att lära mig något om branschen för tillverkarrepresentanter och även namnen och platserna för de flesta av de ledande elektronikföretagen.

Detta var efterkrigstiden och det skedde mycket förändringar och omstruktureringar inom affärslivet och industrin. Tiden var fylld av möjligheter men också kantad av ett lika stort antal fallgropar. Nya företag bildades dagligen och företag gick också i konkurs i en rekordfart.

När jag insåg att Jerry Miller-affären var ett misslyckande, hade jag redan fått ett nytt jobb hos en annan tillverkarrepresentant vid namn The W. Bert Knight Co., beläget på 908 Venice Boulevard, Los Angeles. Det var en större och mer solid verksamhet och hade redan blivit väl etablerad under krigsåren. Den representerade ungefär ett dussin olika nationella tillverkare inom elektronik- och

stödjande områden. Det hanterade sådana produktlinjer som små transformatorer, vakuumrör, kondensatorer, resistorer och andra delar som används vid tillverkning av radioapparater och andra elektroniska och elektriska produkter. Mitt jobb var dock inte inom det elektroniska fältet, utan att försöka utveckla den industriella marknaden, såsom tillverkare av elmotorer eller dylikt. Även om min lön inte var fast, varierade den någonstans mellan $500,00 och $700,00 i månaden, beroende på företagets totala affärer. Förutom Bert Knight själv fanns det två andra säljare, Chuck Nace, som var Berts svåger, och Al Rissi. Två flickor på kontoret som skötte pappersarbetet fullbordade personalstyrkan.

Jag tjänade nu mer pengar än jag någonsin gjort tidigare, och snart gjorde jag mig av med min gamla, trasiga skrothög till bil och köpte en bättre bil. Det var en ljusblå Oldsmobile '98 coupé, ett riktigt kraftpaket. Den var från före kriget, begagnad förstås, men jag kände det som om jag nu åkte omkring med stil. Killen jag köpte den av var en ung irländsk galoppjockey vid namn Gerald O'Steen.

Med en större bil och ett ganska välbetalt jobb började jag snart känna mig som en införding och njuta av de många bekvämligheterna i livet i Kalifornien. Jim Dodd och hans fru Marj hade tagit en lägenhet i Los Angeles-området på 5424 Denker Avenue och jag tillbringade en ansenlig mängd tid med dem, blev bjuden på middagar och stannade ofta över natten. Vi gjorde ett antal utforskningsresor till olika omgivande områden, hela vägen från Tijuana, Mexiko, till Santa Barbara i norr. Jim hade blivit intresserad av fastigheter och köpte en risig tomt i La Crescenta-området för $300,00. Han hittade snart ett hus som behövde flyttas för att göra plats för de kommande motorvägarna (Freeways). Han flyttade det till sin tomt för att bygga upp och renovera det, ett projekt som jag ofta hjälpte honom med på helgerna. Det var ett ändlöst projekt som han aldrig blev färdig med, men vi hade väldigt roligt när vi arbetade med det.

Redan innan jag hade åkt tillbaka till Kanada dejtade jag ett antal tjejer. Med en större och bättre Oldsmobile blev den sysselsättningen ännu mer inbjudande, och jag "spelade på hela fältet". Vi åkte till stränderna, vi åkte till bergen, ofta som en kvartett tillsammans med Jim och Marj. Jag började till och med överväga tanken på äktenskap.

Mitt jobb hos Bert Knight var intressant på så sätt att jag reste mycket, skapade många kontakter och täckte det mesta av storstadsområdet Los Angeles. Bert Knight själv var en förmögen man och köpte vid denna tid en fem tunnland stor ranch mitt i Encino, i San Fernando Valley, bara ett stenkast från där Clark Gable hade en liknande egendom. Berts främsta styrka i affärer var inte hans

teknisk kunskap om kondensatorer och vakuumrör, utan hans påkostade underhållning av företagsledare som kom utifrån för att besöka den kaliforniska scenen ”i affärer”. Vid sådana tillfällen brukade han vanligtvis ställa till med fest, där vi tre säljare alltid var närvarande för att förstärka bilden av en blomstrande verksamhet. Bert brukade filosofera om att det fanns tre saker som låg varje mans hjärta nära – god sprit, god mat och kvinnor, de sistnämnda inte nödvändigtvis goda. Dessutom deltog företaget i ett antal lokala fackmässor, där underhållning av de lokala cheferna, våra kunder, var en betydande strävan.

Hur som helst, livet var nytt, det var spännande, och jag satte till och med in några dollar på banken. En dag gick jag in på First National Bank i Glendale för att lösa in min check och sätta in hundra dollar eller så på ett sparkonto jag hade öppnat. Jag stod i en kö när jag lade märke till en vacker blond flicka med stora blå ögon, ett svallande vågigt blont hår och ett livligt leende vid luckan bredvid. Fel kö, tänkte jag. Jag tog min check och min insättningsblankett tillbaka till disken i mitten av rummet, pysslade lite i en minut eller så och ställde mig sedan i kön till hennes lucka. Visst fanns där en omedelbar kontakt när jag såg in i de där stora blå ögonen. Vi kom in i ett så livligt samtal att när jag gick därifrån hade jag lämnat kvar mina pengar på disken vid hennes lucka. Hon ropade efter mig: ”Vill du inte ha dina pengar?” Hennes namn var Henrie Etta McWilliams.

Milstolpe Tjugoett

Romans, Äktenskap och Fastigheter

När vi väl hade sett varandra i ögonen över disken i kassörskans bås, spillde vi ingen tid på att träffas. Redan innan jag gick tillbaka för att hämta mina pengar hade jag frågat henne om en lunchdejt och hon tackade ja. Det var en lördag, och banken stängde klockan 12:00. Hon sa att jag kunde hämta henne klockan 14:00 när de skulle vara klara med bokslutet.

Vi gick till restaurangen Tam O'Shanter i Glendale. Lunchen varade i två timmar. Vi tog till och med några highballs tillsammans med mycket samtal, där vi båda kortfattat gick igenom vår livshistoria. Allt gick så bra att vi bestämde oss för att ses igen samma kväll och rida.

Jag hämtade henne vid hennes lägenhet klockan 19:30 den kvällen. Hon bodde med sin mamma på 231 "A" North Kenwood Street i Glendale. Efter att ha presenterat mig för hennes mamma och ytterligare samtal körde vi till stallen vid Griffith Park och hyrde några hästar. Efter att ha ridit på stigarna i ungefär en timme red vi upp till toppen av berget och satte oss under ett stort träd för att titta på Los Angeles ljus, för att kela och planera framtiden. Det verkade som om vi redan tänkte på äktenskap, och vi hade träffats först den eftermiddagen! Vi pratade om att resa över hela världen, till Europa och jag lovade till och med att jag en dag skulle ta henne till Rio de Janeiro. Tja, jag tog henne till Europa och många delar av världen, men aldrig till Rio de Janeiro, inte för att jag inte kunde ha gjort det, men det verkade senare inte vara en lika lockande plats att besöka som det gjorde just i det ögonblicket. Hur som helst blev vi så uppslukade av våra planer där vi satt på toppen av berget att tiden gick fort, och vid 22:30-tiden trodde stallet att vi antingen hade gått vilse eller ridit iväg i solnedgången med deras hästar. De skickade ut en cowboy för att leta efter oss.

Henrie Etta McWilliams var dotter till William och Eleanor McWilliams. Hon föddes i Craig, Colorado, där hennes pappa ägde en fårfarm och hennes mamma undervisade i skolan. Henrie Etta hade studerat vid Colorado Woman's College i Denver och hade arbetat som sekreterare på en bank i Grand Junction, Colorado. År 1938 sålde familjen farmen och flyttade till Kalifornien, till stor del på grund av en kris i hennes

pappas hälsa. För mig verkade hon vara själva sinnebilden av den blonda, blåögda "maedel" som jag tidigare drömt om att gifta mig med i Tyskland en vacker dag. Hon var dock inte tyska. Hon var skotsk, irländsk, engelsk och svensk, för att spåra hennes nationella härkomst. Men det spelade ingen roll. Vi var nu i Amerika, faktiskt var vi nu kalifornier, vilket var mer relevant. Hennes anglosaxiska härkomst passade mig alldeles utmärkt, precis som nästan allt annat hos henne.

Efter den där första hektiska lördagen i augusti 1946 fortsred vår romans snabbt, och vi sågs nästan dagligen. Nästa helg tog vi en tur till Lake Arrowhead, cirka 80 miles öster om Glendale. Detta resulterade också i ett ovanligt möte där jag återigen hade problem med att hålla i mina pengar.

Det var en söndag och vi startade tidigt och åt frukost ute på en restaurang. Medan vi var där var jag tvungen att ringa ett samtal och lämnade min plånbok på restaurangens betaldisk. Någonstans cirka 50 miles längre fram på vägen, vid San Bernardino, insåg jag att jag hade lämnat min plånbok på den förra restaurangen. Vad skulle vi göra? Vända om och förstöra dagen? Nej. Vi stannade vid en annan restaurang och övertalade ägaren (det var en dam) att låna oss 5,00 dollar för att klara oss genom dagen. Motvilligt gick hon med på det och sa att om ett så trevligt par som vi svek henne, skulle hon aldrig lita på någon igen i hela sitt liv. Under tiden ringde vi Henries mamma och lät henne hämta upp plånboken, och sedan fortsatte vi till Lake Arrowhead. Vi hade en fantastisk dag. Fem dollar räckte långt på den tiden.

Vi hade många fina stunder under vår uppvaktning. Vi gick till Earl Carrolls nattklubb i Hollywood, vi gick till Seven Seas. Vi gick till stranden och vi gjorde en utflykt en annan söndag till San Capistrano Mission, cirka sextio miles söderut, denna gång i ett sällskap om fyra med några vänner till mig från Montreal, Kanada. De var ett ungt gift par vid namn George och Dorothy Joel. Vi hälsade ofta på hos Jim och Marj Dodd. Faktum var att Marj inte kunde vara gladare och gav sitt fulla godkännande till mitt val. "Äntligen visar du gott omdöme", sa hon till mig.

Efter en virvelvindsromans på ungefär en månad hade vi picknick i Griffith Park en vacker söndagseftermiddag när jag bad henne att gifta sig med mig. Hon samtyckte och vi gjorde upp planer. Vi bestämde datumet till den 22 november 1946.

Vi vigdes vederbörligen klockan 19:30 i det pittoreska lilla bröllopskapellet kallat Wee Kirk o'the Heather på Forest Lawn Memorial Parks vackra marker. Detta eleganta lilla kapell sägs vara en exakt kopia av det som byggdes till ära för Annie Laurie borta i

Scotland. Henries far, William McWilliams, hade kommit tillbaka från Craig, Colorado, ungefär en vecka tidigare för att närvara vid bröllopet. Hugh och Jackie McWilliams, Henries bror och svägerska, kom från San Jose, och Jackie var Henries tärna. Jim och Marj Dodd var där, och Jim stod vid min sida som best man. Henries faster Lenora och hennes mormor var också där. Allt som allt var det en trevlig grupp på cirka 30 personer som närvarade. Pastor E.E. Ellis, en metodistpräst, förrättade ceremonin och när den var fullbordad föll ett regn av orangea blomblad ner över oss ovanifrån. Det var allt mycket inspirerande och vi fick en lovande start.

En reception i hennes föräldrars lägenhet på 231 "A" N. Kenwood följde och varade i ungefär en timme. Sedan bar det av till vår bokning på det vackra och historiska gamla Mission Inn i Riverside, Kalifornien, cirka 60 miles bort. När vi anlände dit efter midnatt berättade receptionisten att vi hade bröllopssviten tillgänglig för oss, en oväntad överraskning, även om jag misstänker att Henries mor hade något med detta att göra.

Vi stannade där i några dagar. Medan vi var där träffade vi ett annat nygift par. Han var en medelålders irländare vid namn O'Brien och hon var en spansk tjej vid namn Juanita, en intressant kombination. De var vänner till Jacqueline Cochran, den berömda flygarinnan, och hennes förmögna affärsmagnat till make, Floyd Bostwick Odlum. Den sistnämnde ägde en påkostad ranch i Coachella Valley nära Indio. Familjen O'Brien hade tillgång till Odlums gäststugor och bjöd in oss att bo i en av dem, eftersom de skulle tillbringa de närmaste dagarna där. Vi tackade ja till erbjudandet och stannade där i en dag eller två, och njöt av den friska, klara luften och ökenlandskapet. Det togs en hel del bilder och Juanita hade denna roliga vana att säga "Jag ser två ögon" varje gång hon tog ett foto.

Från Indio åkte vi till ett motell i Palm Springs där vi njöt av att slappa vid poolen, suga åt oss ökensolen och prova några av Palm Springs bättre restauranger. Från öknen bytte vi miljö till kusten och körde norrut och västerut uppför kusten till Santa Barbara, en vacker stad på den tiden, mycket i spansk stil. Vi tillbringade några dagar där, en stor del av tiden på stranden.

Vi körde tillbaka till Glendale efter en tio dagar lång smekmånad och återvände sent en söndagskväll när våra problem började. Medan vi körde nerför den långa smala vägen genom Topanga Canyon, började drivaxeln på min Olds '98 plötsligt dunka mot golvplattorna som galet. Jag

stannade och undersökte det, och fann att drivaxeln var helt kaputt. Vi lyckades vinka till oss en förbipasserande bilist för att skicka bud efter en bärgningstjänst som kunde hämta upp oss. (Lyckligtvis var jag medlem i Triple A Auto Club vid den tiden.) Efter ungefär en timme anlände en bärgningsbil. Medan mannen höll på att koppla vår bil till sina linor, kom en berusad förare dundrande runt kurvan och dundrade rakt in i bärgningsbilen. Bärgningstjänsten fick nu skicka bud efter ytterligare en bärgningsbil — en riktig röra.

Vi kom slutligen tillbaka till vår lägenhet vid 03:00-tiden på morgonen. Henries föräldrar hade av ren godhet överlåtit sin fina lägenhet till oss och själva hittat en enklare lägenhet i Glendale. Lägenheter under efterkrigstiden var inte lätta att få tag på, och vi var evigt tacksamma för deras osjälviska och hjälpsamma gest.

Så nu var det dags att återgå till arbetet. Henrie återupptog sitt jobb på banken. Jag hade problemet med att först få Oldsmobilen lagad och sedan tillbaka till W. Bert Knight and company.

Vid den tiden började jag bli mer medveten om de enorma potentialerna i fastighetsbranschen. Priserna steg snabbt, nya bostadsområden dök upp som vårblommor över hela landskapet. Kanske befann jag mig mitt i en guldgruva och höll på att gå miste om en ovanlig möjlighet. Jag blev mer och mer intresserad. Jag bestämde mig för att gå en kurs i fastighetsmäkleri vid en skola i centrala Los Angeles som uteslutande ägnade sig åt det ämnet. Det var en kvällskurs som varade i ungefär sex veckor. Dessutom hade jag kommit fram till slutsatsen att man aldrig kunde komma någonstans genom att arbeta för någon annan. Om man var värd X antal dollar för sin arbetsgivare, var man värd fem gånger så mycket för sig själv, resonerade jag.

Dessutom försämrades min relation med Bert Knight, efter att vi hade haft några filosofiska ordväxlingar på några av hans fester, och i närvaro av några av hans gäster. Jag började undra om Bert Knight, trots sitt utpräglat anglosaxiska namn, i själva verket var en hemlig jude. En dag tog jag upp ämnet med Al Rissi, en av de två andra säljarna jag nämnde tidigare. Han sade, det kan hända, han visste inte, ett defensivt nolo contendere. Uppenbarligen ville han inte bli involverad. Hur som helst nådde ryktet Bert att jag hade väckt frågan, och han var inte nöjd. Jag stannade kvar ytterligare en månad, till slutet av mars 1947, och sedan gick vi skilda vägar. Jag fick aldrig med säkerhet veta om han var jude eller inte, men hans fysionomi tydde på det för mig, och likaså hans manér. Hur som helst, jag sa åt helvete med honom.

Kort därefter hade jag slutfört min fastighetskurs och skrivit de kaliforniska fastighetsproven för att erhålla min licens som fastighetsmäklare (R.E. Broker). (Vid den tiden kunde man ansöka om mäklarlicens utan att först behöva vara säljare. Även om proven var svårare, valde jag mäklarlicensen.) Jag rekognoserade området efter ett lämpligt företag och fick slutligen en betydelsefull kontakt med ett partnerskap vid namn Augustine och Pierce, vars kontor låg i Beverly Hills. Herr Augustine, den yngre av de två, försäkrade mig om att jag hade gett mig in i rätt bransch när jag bestämde mig för att satsa på fastigheter, att möjligheterna var obegränsade och att jag skulle tjäna mer pengar på fastigheter än jag någonsin drömt om. Jag var ivrigt motiverad att pröva hans påstående, men tog det trots allt med en nypa salt.

Milstolpe Tjugotvå

Uppe i bergen i Big Bear

Ungefär en månad innan jag lämnade Bert Knight hade jag bytt in min stora bensinslukande Olds '98 och köpt en flott, helt ny Studebaker Coupe. Den var benvit till färgen och ett klassiskt unikum, mycket strömlinjeformad, och när man såg den från sidan var det svårt att avgöra vilken ände som var vilken, eller om den var på väg framåt eller bakåt. Den kostade en förmögenhet, omkring 1600 dollar, vilket var mycket pengar på den tiden. Eftersom jag hade betalat kontant hade jag praktiskt taget tömt alla våra besparingar för denna lilla utsvävning.

Jobbet som Augustine & Pierce erbjöd mig gick ut på att sälja tomter vid en utstyckning som de nyligen hade förvärvat i Big Bear, ett semesterområde i bergen beläget cirka 110 miles öster och norr om Glendale. Egentligen var det en gammal utstyckning från före kriget, komplett med en bra brunn och ett nedgånget system av vattenledningar som läckte som ett såll. De lade till en pump, en dieselmotor och en stor vattentank på 1000 gallon till vattensystemet, schaktade gatorna lite, och sedan var de redo att köra igång. De ägde faktiskt inte alla tomter. Vad de hade gjort var att köpa upp de skattetomter de kunde, samt de osålda tomter som fanns kvar från de tidigare ägarna av utstyckningen. Tomterna var små, 30 x 80 fot, men marken var plan och utsikten var god. På området fanns också en ny tvåvåningsstuga i furu, byggd under Augustine & Pierces överinseende för att fungera som försäljningskontor och bostad för försäljningschefen, vem han eller hon än må vara. Stugan hade byggts av råvirke, och när vi flyttade in upptäckte vi att brädorna hade krympt drastiskt, vilket lämnade stora sprickor som vinden kunde tjuta igenom vid dåligt väder. Kort sagt var väggarna lika oförmögna att hålla ute vinden som vattenledningarna var att hålla inne vattnet.

Men inget av detta bekymrade oss särskilt mycket. Vi var unga och fulla av äventyrslust och vi tog ivrigt jobbet. Kort efter att vi anlänt dit i början av maj drog en snöstorm upp (höjden här var cirka 6000 fot) och vi upptäckte att snö blåste in ymnigt genom sprickorna i vårt sovrum på övervåningen den första natten vi var där. Men det var inga problem. Vi hängde upp några filtar mot väggens lovartssida, och det var ju ändå bara tillfälligt. Vädret blev snart behagligt igen.

Projektet visade sig inte bli någon ekonomisk guldgruva. Jag skulle få 10 % i provision på de tomter jag sålde. Tomterna kostade i genomsnitt cirka 500 dollar styck, medan "fronttomterna" gick för 500 dollar. Så min provision skulle i bästa fall ligga någonstans mellan 30 och 50 dollar per tomt, om och när de betalades. Eftersom fastigheten låg vid vägens yttersta östra ände var det långt mellan spekulanterna som kom för att titta på fastigheten. Som ett resultat fick vi en mycket mager sommar som vår första satsning på fastigheter. Herr Augustines förutsägelser om stora ekonomiska belöningar verkade ytterst avlägsna vid denna tidpunkt.

Men vi hade inte bara gott om tid och möjlighet att utforska och resa i området, vi hade också roligt. Tidigt på säsongen köpte jag två tomter till oss själva och vi började bygga en egen fjällstuga. Vi använde natursten till grunden och den öppna spisen, en råvara som det fanns ett obegränsat överflöd av. Den yttre panelen bestod av bakar som vi fick för nästan ingenting från ett närliggande sågverk — brädor av varierande bredd mellan 4 och 14 tum, med barken kvar på ena sidan av brädan. Det visade sig bli en riktigt attraktiv rustik stuga. En helg kom Jim Dodd och en vän upp och hjälpte till att sätta ihop stommen och resa den. (Detta var som återbetalning för alla timmar jag hade tillbringat med att arbeta på hans hus i La Crescenta.) Tyvärr, när sommaren var slut, hann vi inte riktigt få den färdig, men vi fick den tät. Hur som helst hade vi väldigt roligt när vi byggde den, och det var en ny erfarenhet.

Ett annat jobb jag hade på styckningsområdet var att hålla uppe vattentrycket i systemet. Som jag sa tidigare var det en gammal styckning som hade fått vattenledningarna installerade cirka 20 år tidigare och systemet läckte som ett såll. Fram till morgonen hade trycket undantagslöst sjunkit till noll. Så varje morgon gick jag ner till pumphuset, startade dieseln och pumpade upp den stora trycktanken. En morgon när jag gjorde det hade vi lämnat kranarna öppna vid diskbänken (inget tryck). Henrie råkade vara ute ur huset medan jag pumpade upp systemet. När vi kom tillbaka forsade vattnet ut över diskbänken, ut ur köket och rann ut genom ytterdörren i vardagsrummet.

En annan gång hade vi gått på bio för kvällen och vattentrycket var nere. Vattnet i varmvattentanken, som värmdes med propan, hade uppenbarligen sjunkit till en miniminivå och uppenbarligen orsakat att termostaten slutade fungera. Hur som helst hade den värmts upp som en ångpanna och när vi spolade i toaletten kom ett moln av ånga ut

sprutade upp. När vi öppnade kranarna i diskbänken i köket kom inget annat än het ånga rusande ut. Det är ett under att huset inte flög i luften.

Ungefär en mil söder om oss fanns en stor hundfarm. En dag fick vi besök av en mycket stor hund. Jag vet inte vilken ras han var, men han var varken en grand danois eller en sankt bernhardshund, men han såg ut som om han kunde ha varit en korsning mellan de två. Oavsett hans ras, om han nu hade någon, var han stor som en häst, men mycket vänlig. Han tyckte om oss och vi tyckte om honom, och han stannade hos oss i en månad. Jag tog med honom i min lilla Studebaker och när han satt på passagerarsidan i framsätet såg han lika stor ut som en människa, och dubbelt så imponerande.

En dag mot slutet av sommaren körde en fastighetsmagnat vid namn M. Penn Phillips från Azusa upp för att titta på vår anläggning. Vi inledde ett vänligt samtal och han föreslog att när jag kom ner från kullen igen borde jag söka upp honom. Han var säker på att han kunde få in mig i sin säljkår. Han gav mig sitt kort.

Det hade varit en lat och loj sommar, nästan som en semester på en bergsort. Jag sålde ungefär 25 eller 30 tomter, knappt tillräckligt för att betala för våra matvaror. Vid slutet av sommaren var vi helt luspanka.

Under den sista veckan i september bestämde jag mig för att åka "ner från kullen" och söka upp Penn Phillips angående jobbet han sa att han hade väntande på mig. Vid det här laget var hösten på väg uppe i bergen och dagarna blev kallare. Vi hade en oljeeldad kamin i mitten av vardagsrummet som skötte uppvärmningen av hela stugan. Kaminen var också något oberäknelig och opålitlig. Ibland samlades mer olja i botten av enheten än vad som var säkert. Den dagen jag gjorde mig i ordning för att åka ner och träffa Penn Phillips, och snyggade till mig i min bästa kostym och slips, tände jag kaminen. På något sätt flammade det förbannade tingesten upp i en mindre explosion och blåste sot över hela byggnaden, ända upp till övervåningen. Jag hade ett möte att passa, och för att göra det bästa av en dålig situation tvättade jag av mig, duschade, klädde upp mig och gav mig av mot Azusa, och lämnade Henrie med den sotiga röran att städa upp.

Jag träffade Penn Phillips i Azusa, och han hänvisade mig till W. W. "Bill" Beacom, som hade ett fastighetskontor på östra Colorado Boulevard i Pasadena. Penn Phillips var i detta skede 66 år, var en mycket förmögen liten man och hade varit i styckningsbranschen i 40 år. Han specialiserade sig på verksamheter av typen 10 dollar i handpenning och 10 dollar i månaden, och hade startat ett stort antal styckningar från Coos Bay i Oregon till San Diego och Riverside. Faktum är att han vid ett tillfälle skröt om att hans firma hade sålt fler tomter än någon annan i...

landet. Bill Beacom höll precis på att starta upp inom fastighetsbranschen och hans främsta ansträngningar var inriktade på att sälja de fastigheter som skapats av Penn Phillips. Jag gick för att träffa Beacom och han anställde mig på fläcken.

Jag åkte tillbaka "upp till berget" till Big Bear. Vi färdigställde vår timmerstuga som vi hade slitit med hela sommaren. (Även om den inte var färdig invändigt, sålde jag den ungefär ett år senare för cirka 1500 dollar). Vi lastade alla våra tillhörigheter i vår lilla Studebaker och gav oss av mot storstadsljusen igen. Vi hyrde en lägenhet i ett parhus, ett av Beacoms projekt, i Azusa, och jag började mitt nya jobb på Beacoms United Realty-kontor under den första veckan i oktober.

Saker och ting gick mycket bättre. Beacom hade ett brokigt gäng på sex försäljare, varav några precis höll på att få sin säljarlicens. Hur som helst, vid den andra månaden var jag den främsta försäljaren på kontoret. Likväl, när vi landade i Azusa, var jag tvungen att ta ett lån på 800 dollar från banken med min Studebaker som säkerhet för att hjälpa till att betala hyra, livsmedel och en del möbler vi var tvungna att köpa. Inom några månader hade jag betalat av lånet och vi satte till och med in några dollar på banken.

Efter sju eller åtta månader hade jag sparat ihop cirka 1500 dollar och hade en eftersläpning på cirka 5000 dollar som var på väg in i provisioner. (De flesta av våra provisioner betalades ut enligt en avbetalningsplan i takt med att betalningarna kom in för de sålda tomterna.) Jag tyckte att tiden var inne för att förverkliga min teori om att jag var värd mer genom att arbeta för mig själv än för någon annan. Detta lyckades jag snart med. Jag var 30 vid tillfället, och om vi bortser från att vara en slav under det judiska I.R.S., var jag aldrig mer anställd av en annan man, eller ett annat företag.

Jag startar eget företag

I samma kontor som jag hos Bill Beacom arbetade en kille vid namn Ben Burke. Han var en snabbpratande irländare, ungefär tio år äldre än jag, och påstod att han hade varit i fastighetsbranschen (till och från) i 13 år. Han och jag bestämde oss för att gå in i ett partnerskap. Vi tog över ett litet kontor i hörnet av Huntington Drive och Alhambra Road, ett kontor som tidigare drivits av hans svärfar. Vi kom överens om att betala hans svärfar 1 200,00 dollar för förmånen, där jag sköt till min hälft kontant. Eftersom Burke var helt pank gav han bara sin svärfar en skuldsedel på de resterande 600,00 dollarna, en skuldsedel som jag är säker på aldrig betalades eller var avsedd att betalas. Exakt vad vi betalade den gamle mannen för förblir en gåta, eftersom det inte fanns något av större värde han kunde överlåta, förutom kanske den där svårfångade handelsvaran som kallas "goodwill". Till och med detta var ytterst tveksamt. En dag svarade jag i telefonen och någon i andra änden ville satsa på hästar. När jag sa till honom att han hade ringt fel nummer, insisterade han på att han inte hade det, att jag bara skojade med honom. Jag fick senare veta att den gamle mannen hade gjort väldigt lite fastighetsaffärer, utan i själva verket hade tillbringat merparten av sin tid med att spela på hästar och drivit en sorts amatörmässig vadslagningsfirma.

Vi var nu inne i sommaren 1948 och försökte få in objekt och sälja fastigheter. Affärerna gick trögt. Jag gjorde ännu en obehaglig upptäckt. Min partner hade några uppenbara svagheter. Han gillade också att spela på hästar. Men det var inte allt. Då och då gav han sig ut på fyllerundor och höll sig borta från kontoret. Efter några sådana episoder hade jag fått nog. Jag erbjöd mig att "köpa ut honom", vilket innebar att jag betalade honom de andra 600,00 dollarna som han förmodades vara skyldig sin svärfar.

Efter att jag fått kontoret för mig själv började affärerna ta fart. Penn Phillips erbjöd mig ensamrätt på en av sina styckningslotter i Antelope Valley. Vi gjorde upp en affär och jag hade snart omkring fyra eller fem säljare som arbetade för mig. Efter ytterligare sex månader lämnade jag det lilla kontoret på Huntington Drive och hyrde ett större kontor på 5612 1/2 East Beverly Blvd., i East Los Angeles.

Bland de säljare jag anställde fanns Gene Vogt, Ray Belt, Louis T. Bethan, för att nämna några. En annan man jag anställde

var en avfällig före detta predikant vid namn M. Stanley Peek. Han var från Arkansas och var medlem i Church of Christ. Jag hade lärt känna honom när vi båda arbetade som försäljare för W. W. Beacom. Efter att jag lämnat Beacom gick han in i ett partnerskap med en annan fastighetsmäklare vid namn Don Trout, och de två hade arbetat med en markaffär i Nevada. Affären hade misslyckats och Peek kom för att arbeta för mig. Han var dock optimistisk gällande möjligheterna att förvärva några stora landområden i Nevada för styckning, och efter ett tag var jag tillräckligt intresserad för att undersöka saken.

Trout och Peek hade arbetat med en affär rörande stora arealer där de sålde marken i lotter om 160 tunnland för 10,00 dollar i handpenning, 10,00 dollar i månaden och 10,00 dollar per tunnland. Ett av deras problem var att ingen av dem hade några egna pengar att tala om, inte heller ägde de marken de sålde. Hälften av intäkterna gick till markägarna för vilka de agerade som ombud. Utöver detta lovade deras något ansvarslösa reklam mer än de kunde leverera. Som jag nämnde tidigare misslyckades företaget, delvis på grund av dålig ledning och delvis på grund av den inneboende tvivelaktiga karaktären hos de två personerna som drev det.

Merle Stanley Peek var en av dessa färgstarka men vresiga karaktärer som man inte skulle vilja träffa mer än en gång under en livstid. Han kunde ljuga som bara en före detta predikant kan, och hade den ovanliga förmågan att framstå som både arrogant och skenhelig på samma gång. Han hade ett enormt ego vars tidigare bedrifter inte på något sätt rättfärdigade den överdrivna uppfattning han hade om sig själv, inte heller stödde det hans skrytsamma återgivning av sitt förflutna. Vid 44 års ålder var han pank, han var en dagdrivare och var gift med en mexikansk mestiskvinna vid namn Esther. De hade tre unga pojkar, sju år och yngre. Han hade varit gift tidigare och hade en oduglig, ansvarslös son från det tidigare äktenskapet som också var gift och växelvis bodde hos sin mor och, när Stan hade möjlighet, snyltade på sin far. På något sätt var Stan Peek alltid mitt i en konflikt, och jag borde ha förstått bättre än att ha haft något med honom att göra. Men det gjorde jag inte.

När han kom för att arbeta för mig 1949 lyckades han undertrycka de flesta av sina sämre egenskaper, och jag var något fascinerad av markmöjligheterna i Nevada, som jag såg det, om de hanterades annorlunda, skulle kunna byggas upp till ett stort projekt. En av de förutsättningar som jag insisterade på om vi skulle ge oss in i ett sådant projekt var att vi inte skulle agera som ombud för någon tredje part, utan själva äga vår mark helt och hållet och ha full kontroll över vår verksamhet.

Samtidigt gick min fastighetsverksamhet på 5612 1/2 E. Beverly Blvd. bra. Jag specialiserade mig på markarealer och tomter och hade exploateringsaffärer på gång i Fontana, Riverside och Antelope Valley. Jag hade nu en personalstyrka på fem eller sex säljare. Även om jag inte blev rik, satte jag in en del pengar på banken. Jag hade bytt bort min snärtiga lilla Studebaker och köpt en ny blå Hudson-sedan av 1949 års modell, som rymde fler passagerare, vilket var en nödvändighet vid visning av fastigheter. Min fru och jag hyrde nu en trevlig lägenhet i South Pasadena på 1100 Maple Street.

Medan Peek fortfarande var min säljare bestämde vi oss för att göra en rundresa i delstaten Nevada och leta efter lovande fastigheter att köpa. Vi gjorde en omfattande rundresa i delstaten och hamnade till slut på Wayne McLeods kontor, vars officiella titel var Surveyor General för delstaten Nevada, och även dess viceguvernör. Hans kontor låg i State Capitol i Carson City. Som en bisyssla var Wayne McLeod även fastighetsmäklare. Denna kombination gav honom en betydande fördel och en ganska bred kännedom om fastigheter i Nevada.

Han hade en fastighet listad som lät intressant. Den bestod av 18 200 tunnland belägna i en dal väster om Lake Lahonton. Denna fastighet var en del av den berömda Break-a-Heart Ranch, som ägdes av en flamboyant playboy vid namn Richard Conklin. Richard hade gift sig med en ung arvtagerska flera år tidigare, och när hon dog ung hade han gett sin ranch det tragiska och romantiska namn som nämns ovan. Utöver de 18 200 tunnlanden av malörtsbevuxen mark han hade ute till försäljning, bestod hans ranch av en del bördig alfalfamark längs Carson River och en vacker ranchbyggnad. Det var i alla avseenden en "gentleman rancher's" dröm.

Fastigheten till salu lät intressant. Inte nog med att den var mestadels plan, den genomskars och var tillgänglig via två stora motorvägar, nämligen U.S. 50 och U.S. 95 Alternate. Det faktum att den gränsade till en stor sjö (även om den inte hade någon direkt strandlinje) var grädde på moset. Vid ytterligare förhandlingar fann vi att den kunde köpas för 2,00 dollar per tunnland, med andra ord 36 400,00 dollar, med 1 800,00 dollar i handpenning och avbetalningar på 1 800,00 dollar, inklusive 6 % ränta, var sjätte månad. Fastigheten låg 35 miles öster om Carson City och 26 miles väster om Fallon, Nevada. Sektionen vid den direkta korsningen av Highway 50 och 95 ägdes dock av en annan part och ingick inte i affären. Ett ytterligare plus var dock att marken hade mätts upp av U.S. Geodetic Survey och att sektionsmarkeringar av mässingsplåt fanns vid varje hörn.

Affären såg bra ut och vi beslutade oss för att bilda ett partnerskap, Klassen och Peek, och köpa marken. Jag hade sparat ihop omkring 6 000,00 dollar vid det här laget, hade ett fungerande kontor och en inkomst. Precis som Ben Burke före honom, var Peek helt pank. Han lyckades låna de nödvändiga 1 000,00 dollarna till handpenningen av sin frus mexikanska föräldrar, och jag sköt till de andra 1 000,00 dollarna, varpå affären fullbordades.

Så nu drev jag två verksamheter från mitt kontor. Den tidigare markaffärsverksamheten med mina andra säljare fortsatte som förut, och nu Nevada-partnerskapet med Peek, som de andra säljarna inte hade någon del i.

Nevada-projektet slukade mer och mer av min tid, inte bara på kontoret, utan även genom de alltmer frekventa resor vi var tvungna att göra till Fallon av olika anledningar. Fallon låg 500 miles bort, en resa som vanligtvis krävde mer än en dag att genomföra bara åt ena hållet. Därför, med tiden som gick åt vid fastigheten samt resan upp och tillbaka, gick det vanligtvis åt en hel vecka.

Dessutom uppstod ett annat problem på kontoret. De andra säljarna som inte deltog ogillade det faktum att Peek, som hade varit en av dem, nu hade en specialuppgörelse och att de blev försummade. Tiden hade kommit att bestämma sig för Nevada eller att driva den lokala verksamheten. Jag såg att Nevada-affären kunde byggas upp till en verksamhet som skulle kunna utgöra grunden för en omfattande verksamhet i årtionden. För att driva det ordentligt kände jag att en av oss borde vara på plats i Nevada och sköta den delen på rätt sätt, medan den andre skulle driva kontoret i Los Angeles-området och skicka upp potentiella kunder.

Vi beslutade att kalla vårt företag The Silver Springs Land Co.

Milstolpe tjugofyra

Fallon, Nevada, och in i Vilda Västern

I oktober 1950 fattade vi vårt beslut. Henrie och jag skulle flytta till Fallon, Nevada, och familjen Peek skulle stanna i Alhambra och sköta kontoret där. Inom kort sålde vi de få möbler vi ägde i lägenheten i South Pasadena och lastade resten av våra tillhörigheter i vår marinblå Hudson-sedan. Jag kan inte låta bli att förvånas över hur få våra ägodelar var då jämfört med de stora flyttbussar vi har varit tvungna att använda vid alla våra efterföljande flyttar. Hur som helst, med vår Hudson fullastad till brädden, bar det av mot ett nytt vågspel och en ny miljö – ett jordbruks- och ranchområde som fortfarande hade mycket av den gamla Vilda Västern inbyggt i sin atmosfär. Jag såg fram emot förändringen som ett nytt äventyr. När allt kommer omkring hade jag alltid haft en längtan till Gamla Västern, med dess spökstäder, ranchliv och vidöppna vidder. Fallon, Nevada, representerade inte bara gott om rancher och jordbruk, utan bara cirka 25 miles väster om Silver Springs låg den sägenomspunna gamla gruvstaden Virginia City, som, även om den inte längre var rik på malm, var rik på traditioner och omskriven romantik.

Vi hade tidigare blivit vänner med ett ungt par i Fallon vid namn Bill och Adah Petherbridge, och hade bett dem att hitta en lägenhet åt oss att hyra. Eftersom min fru var gravid vid tillfället bad hon dem att se till att det var en lägenhet på bottenvåningen. Paret Petherbridge var i vår ålder, i mitten av trettioårsåldern. De var ett sympatiskt par och vi blev snart nära vänner. Bill var chef för Fallon och Churchill Countys handelskammare och hade många kontakter. Både Bill och Adah hade varit gifta tidigare. Han hade en 13-årig son, och nu hade de en egen ung dotter, bara omkring två år gammal. Bill hade ibland sina dystra sidor och hände det också att han drack för mycket. Han hade haft en far som hade blivit sinnessjuk. Ibland tyngde detta hans sinne och han grubblade över att han kanske också skulle sluta som sin far. Trots att de var ett mycket vänligt och utåtriktat par, hade de mer än sin beskärda del av äktenskapliga gräl, varav vi tvingades bevittna några.

Efter att till en början ha haft mitt huvudkontor i Fallon, satte jag igång med att expandera vårt företag Silver Springs Land Co. Även om vi 1949 köpte de 18 200 tunnlanden i dalen

runt korsningen mellan U.S. Highways 50 och 95 Alternate, förvärvade vi vid den tidpunkten inte den specifika sektionen vid själva korsningen. Denna ägdes av en ung man och hans mor som bodde i närbelägna Wabuska, cirka 15 miles söderut. Deras namn var Glenn D. Hurt respektive Katherine Hurt. Den 6 juni 1950 lyckades vi förhandla fram köpet av denna strategiska fastighet för en summa av cirka 10,00 dollar per tunnland. Eftersom en del areal hade tagits i anspråk för vägmark (för både 50 och 95 Alt.) och även en del areal för den befintliga landningsbana som användes av flottans flygvapen under kriget, uppgick vårt totala pris till cirka 6000,00 dollar.

När vi väl hade förvärvat denna egendom var det brådskande att vi byggde ett huvudkontor och ett kontor vid korsningen och satte upp vår skylt "Silver Springs Land Co." med stora bokstäver vid taknocken. Detta gjorde vi inom kort. Stan Peeks bror, Dan, som var entreprenör, kom hela vägen från Silver Spring, Maryland, för att utföra jobbet under hösten 1950. Vi hade nu en fin byggnad av betonghålsten som bestod av ett kontor som upptog den främre tredjedelen av byggnaden, samt ett stort rum och ett litet badrum som upptog de bakre två tredjedelarna.

Jag satte igång med att stycka av och planera tätorten Silver Springs. För att utföra detta arbete anlitade jag en lantmätare från Virginia City. Hans namn var Walter G. Reid och han var även senator i Nevadas lagstiftande församling. Jag ritade upp gatuplanen, storleken på kvarteren och storleken på tomterna, och namngav var och en av de dussintals gatorna i den femhundra och några tunnland stora utbyggnaden. Vi lät borra en brunn i mitten av området och installerade en pump och trycktank i ett pumphus. Vi drog sedan vattenledningar till varje enskild tomt i hela området till en betydande kostnad.

Vi anlade även styckningar på 320 tunnland, eller 640 tunnland, med tomter på fem tunnland på olika sektioner bort från själva korsningen. Dessa hade inget vattensystem utan krävde att ägarna borrade sin egen brunn. Vi lät dock mäta upp och staka ut dessa, numrerade tomterna och anlade en grusväg till varje. Vi började sälja dessa för 249,00 dollar, med 10,00 dollar i handpenning och 10,00 dollar per månad. Vi upptäckte snart att dessa erbjudanden om 5 tunnland visade sig vara mycket mer populära än de mindre stadstomterna med vattenledningar. Snart drev vi en omfattande fastighetsaffär. Våra priser steg snart till 295,00 dollar per fem tunnland, sedan till 345,00 dollar, därefter 395,00 dollar — och innan länge såldes de för

895,00 $. Vi var igång. I mitten av 1951 drog vi in så mycket som 10 000,00 $ i månaden.

Vi förvärvade fler stora arealer i samma Lahontan-dal. Den 31 januari 1951 förhandlade jag om köpet av cirka 6 000 tunnland från en företagsam ung ranchägare vid namn John J. Casey och hans fru Myrtle E. Casey. Medan vi hade betalat endast 2,00 $ per tunnland drygt ett år tidigare när vi gjorde vårt första köp från Richard H. Conklin, betalade vi nu mer än tre gånger så mycket för liknande angränsande arealer i vårt köp från Casey. Vår verksamhet i området hade drivit upp priset, vilket även om det var gynnsamt vid försäljning, arbetade emot oss vid köp. Icke desto mindre var vi nu i en position att köpa, och försäljningen såg lovande ut. Vi köpte också upp flera mindre stycken på kort tid för att komplettera våra ägor. Vi köpte 640 tunnland från M.P. Glessner och hans fru Patsy, som bodde i närbelägna Fernley. Vi köpte några spridda stycken från själva countyt, nämligen Lyon County, som de hade förvärvat genom skatteutmätningar.

Eftersom mycket av marken i väst var uppdelad i ett schackrutsmönster på grund av att järnvägarna under artonhundratalet förvärvade stora områden av statlig mark i ett mönster med varannan sektion, fanns det kvar ett antal sektioner som fortfarande ägdes av staten, Bureau of Land Management. En av de viktigaste förhandlingarna vi lyckades genomföra vid denna tid var att byta bort några av de insprängda statliga sektionerna som låg i dalen mot några av våra avlägsna sektioner som låg på sluttningarna av kullarna och bergen. Detta var till stor fördel för oss på två sätt: det gjorde våra ägor mer sammanhängande, och för det andra förvärvade vi vanligtvis ett bättre stycke dalmark.

* * * * *

Samtidigt, hemma i Saskatchewan, hade jag fortfarande två bröder och en syster, som alla var gifta och hade familjer, och bodde på gårdar. Min yngsta bror Korni (Kornelius), som var tio år äldre än jag, hade skrivit till mig vid några tillfällen om hur eländigt kallt det blev under vintrarna i Saskatchewan (en situation som jag var väl medveten om) och hur han hatade att bo där han gjorde. Han skrev om en särskilt gripande händelse där han och hans fru Martha var på väg hem någonstans ifrån en mörk natt och de hamnade i en snöstorm. Uppenbarligen gick de vilse och körde ner i en snöfylld ravin. Hästarna och släden fastnade

fastnade i den djupa snön och de gav sig av till fots för att hitta närmaste bostad, utan att veta vad som var norr eller söder. De slutade till sist med att de kröp på händer och knän med de två små fastbundna på ryggen. De såg slutligen ett ljus och snubblade in i en grannes hus, på gränsen till att frysa ihjäl.

När han berättade denna tragiska historia för mig i ett brev, skrev jag till honom och föreslog att om han ogillade Saskatchewan så mycket, varför flyttade han inte till något varmare klimat. När jag sade det, bjöd jag inte alls in dem att komma till Nevada, utan gjorde bara en objektiv och uppenbar iakttagelse. En dag i februari 1951, när jag kom hem på lunch till vår lägenhet i Fallon, betedde sig min fru lite märkligt medan vi samtalade. Plötsligt, överraskning! överraskning! Överraskningen var på min bekostnad! Genom dörren från nästa rum, med mycket pompa och ståt, dök min bror Korni upp, hans fru Martha och deras skara på fyra pojkar, i åldrarna två till elva. Så där var de, efter att ha tagit mitt förslag på allvar. Här är vi, vi har inga planer, vad kan du göra för oss nu? Överraskning! Överraskning!

Vi flyttade in dem i det bakre rummet i Silver Springs kontorsbyggnad. Lite senare försåg vi dem med ett utvalt stycke mark på 320 tunnland som vette mot U.S. 95 Alt., ungefär tre mil söder om korsningen. Vi lät borra en brunn åt dem på vår bekostnad. Han köpte ett litet hus för 1 500,00 dollar och lät flytta det till de 320 tunnlanden. Han hade några vaga idéer om att bruka jorden genom bevattning. Jag "lånade" honom 5 000,00 dollar för att köpa en uppsättning bevattningsrör av aluminium. Jag såg aldrig de 5 000,00 dollarna igen.

* * * * *

Den 7 juni 1951 föddes vår enda dotter (och barn) Kim Anita på sjukhuset i Fallon. Det föll sig så att min frus födelsedag också inföll den 7 juni. Vår dotters födelse gav ett nytt perspektiv på vår livsstil, var vi bodde och hur vi levde. Vår verksamhet blomstrade men vi bodde i en inte så fantastisk lägenhet (det fanns inga nya lägenheter) och staden Fallon i sig var inte den mest gynnsamma eller önskvärda platsen i världen att bo på och fostra en familj i. Medan vintrarna var uthärdliga, var vårarna och höstarna mycket behagliga, men somrarna var outhärdligt varma, med dammstormar som piskade upp scenarier då och då, ett inte ovanligt fenomen ute i öknen. (Eftersom det området, liksom det mesta av Nevada, är öken, fanns det omkring 50 000 tunnland gröna, bevattnade jordbruk i Fallons bevattningsdistrikt.

som fick sitt vatten från Lake Lahontan, en sjö som gränsade till en stor del av vår egendom i Silver Springs.) Hur som helst, efter vår dotters födelse var min fru olycklig över att bo i Fallon, eller att bygga ett hus i Silver Springs, eller för den delen att bo var som helst i Nevada, och hon blev allt olyckligare för varje dag som gick. Tiden var inne för en plågsam omprövning.

* * * * *

Förutom de två stora motorvägarna som skar genom vår egendom, och förutom den angränsande Lake Lahontan, fanns det en järnväg som gick upp från Yerington och vidare norrut mellan sjön och U.S. 95A. Ett långsamt godståg passerade där, kanske en gång om dagen, om ens det. En söndag, några veckor efter vår dotters födelse, gav jag mig ut för att visa några av våra fem tunnland stora tomter för ett trevligt par från San Francisco. De och deras två pojkar satte sig i min Hudson och vi fem körde längs en planerad grusväg som korsade järnvägsspåren till en styckad tomt nära sjön. Vi var djupt försjunkna i samtal när jag långsamt började korsa järnvägsspåren. Faktum var att jag körde så långsamt att bilen råkade få motorstopp mitt på spåren. Jag hade haft problem med att tändningsnyckeln inte fick kontakt de senaste dagarna, något jag hade för avsikt att fixa, men inte hade gjort. Jag försökte starta om motorn, men tändningslåset gav ingen kontakt. Just då hörde jag den gälla visslan från ett mötande lok till höger om mig, och till min fasa insåg jag att godståget var på väg rakt mot oss. Jag försökte starta motorn igen. Ingen lycka. Vid det här laget skrek visslan och jag kunde se lokföraren i sidofönstret på hytten vilt vifta med armarna för att vi skulle se till att ta oss ut ur bilen. Jag fattade budskapet. Jag sa till mannen och hustrun, som satt i framsätet med mig, att ta sig ut snabbt, och ryckte sedan ut de två små pojkarna i baksätet. Bara cirka två sekunder senare träffade loket min Hudson midskepps, och jag kommer aldrig att glömma ljudet av den kraschen. Uppfångad på banröjaren kan jag fortfarande höra "rat-a-tat-tat" när bilen studsade fram över sliprarna under de närmaste hundra metrarna innan tåget slutligen kunde stanna. Det hade en lång rad tunga malmfyllda vagnar bakom loket.

Efter att tåget stannat sköt besättningen bort den demolerade Hudson-bilen från spåren. Jag klev in i lokhytten och de tog mig ytterligare en engelsk mil eller så, till där det stannade igen mittemot vårt fastighetskontor. Jag gick den återstående sträckan till kontoret och satte mig i en av...

Peek-brödernas bilar och hämtade upp våra blivande kunder, som jag hade lämnat vid olycksplatsen. Antingen av ren tacksamhet över att de alla fortfarande var vid liv, eller av sympati för den olycka jag drabbats av, gick de vidare och köpte en bit på fem tunnland ändå, en egendom de inte fick se, åtminstone inte den dagen.

* * * * *

Det var aldrig en tråkig stund under det år vi tillbringade i Nevada. En dag under våren 1951 satt jag lugnt vid mitt skrivbord på expeditionskontoret när en bil körde upp. Ut hoppade ett gäng på cirka fem indianer från ett av de närliggande reservaten och stormade in på mitt kontor. En rödskinn bar på ett fint, blankt gevär. Skuggor från den gamla vilda västern! De verkade inte vara vänliga indianer. "Vill du köpa ett gevär? Billigt! Bara fem dollar!" Jag tackade nej och förde nervöst ett vänligt samtal, i hopp om att de inte skulle använda gevärets affärsände för att fullborda affären, eller för att samla in de fem dollarna och vad jag nu än kunde ha i min plånbok. Efter några minuter av "ingen affär!" gav de sig av, till min stora lättnad. Ungefär tio minuter senare svängde en polisbil med en sheriff och två biträden in på uppfarten. De frågade – hade jag sett ett gäng indianer med ett gevär? Det hade jag sannerligen. Vilken väg tog de? De tog den vägen, partner, norrut, uppför vägen mot Fernley. De gav sig av i vild jakt och fångade snart rödskinnen. Som jag korrekt hade misstänkt hade geväret blivit stulet.

* * * * *

Min rumskamrat från college, Jim Dodd, som hade följt med mig till Kalifornien, hade bosatt sig med sin fru Marge i den västra delen av Los Angeles. Han var en ganska aggressiv och driven person och hade klarat sig bra i olika företag som han engagerat sig i. För närvarande, 1951, hade han en liten fabrik som tillverkade elektriska induktionsspolar på specialbeställning, vilka användes i flygplan, elektronisk utrustning och annan militär materiel. Eftersom Koreakriget nu var i full gång kunde han i stort sett sätta sina egna priser, och han tjänade grova pengar. Han följde vårt Silver Springs-projekt med stort intresse, och viss girighet, och då han hade extra pengar att investera lät han oss veta att han gärna ville ha en del av kakan.

Vid den här tiden expanderade vi snabbt och förband oss att köpa mer mark. Även om affärerna gick bra och vi hade ett ökande antal

Med betalningar på 10,00 dollar i månaden som kom in, hade vi också en hel del utgifter (gator, lantmäteri, vattensystem) och en del ganska tunga amorteringar att möta. Vi kunde behöva lite extra kontanter, utöver vårt kassaflöde. Så vi gjorde en affär. Vi ville att fler byggnader skulle dyka upp på scenen i vår utbyggnad. Om han ville bygga två stora CBS-byggnader (för egen räkning) vid eller nära korsningen, plus en viss summa kontanter till oss, skulle vi överlåta några bra och värdefulla fastighetsdelar till honom.

Affären gjordes upp, och Dan Peek, Stans bror, var entreprenören. Han byggde en fabriksbyggnad på Highway 50, ungefär en halv mil väster om vägskälet, och när den var färdig hade han tre eller fyra anställda som faktiskt arbetade där med att linda induktionsspolar. Den andra strukturen han byggde var en stor byggnad av lagertyp, med 12 fot höga väggar och dimensioner på ungefär 50 x 100 fot. Men efter att han hade fått upp väggarna blev han stående ett tag i väntan på stålbalkar till taket och andra detaljer. Detta lämnade de långa väggarna exponerade och utan stöd. Under tiden kom en av dessa vindstormar med nästan orkanstyrka, som är karakteristiska för öknen, och slog ner alla fyra väggarna så att endast de ojämna fyra hörnen stod kvar. Så det blev stående ett tag, en styggelse för ögat milt sagt, och sannerligen ingen reklamtillgång för vårt projekt. Han slutförde slutligen reparationen och omstruktureringen av byggnaden efter att jag hade avyttrat mig från verksamheten. Jag såg aldrig den färdiga byggnaden.

* * * * *

Efter förlusten av min vördade marinblå Hudson på järnvägsspåren köpte jag en stor svart begagnad Cadillac. Vi hade redan kommit överens med Stan och Esther Peek om att vi hade fullgjort vår tjänstgöring, och att de i utbyte nu skulle bemanna stationen vid Silver Springs. Vi i vår tur skulle bo i Kalifornien, öppna ett kontor, annonsera och skicka prospekt upp till Silver Springs. Jag skulle åka upp till fastigheten på helgerna för att hjälpa till vid behov, en process som vi hade genomfört tidigare, men med våra positioner nu omvända. Min fru, jag och vår lilla dotter satte oss i vår nyligen inköpta svarta Cadillac och gav oss av mot San Francisco Bay-området för att leta hus på allvar.

Milstolpe Tjugofem

Till San Francisco Bay Area

Efter att ha tillbringat ett år i Nevadas vidsträckta öppna landskap, valde vi att flytta till det så kallade Bay Area i Kalifornien, snarare än att återvända till Los Angeles-området. Skälen till att vi valde denna plats var flera. För det första var klimatet svalare än i södra Kalifornien. För det andra låg området närmare vår fastighet i Nevada, ungefär halva avståndet, och en majoritet av våra prospekt kom från detta befolkningscentrum. För det tredje hade en vilja att utforska ett nytt territorium också något med valet att göra.

I vilket fall som helst, mot slutet av oktober 1951, anlitade vi en flyttbil och transporterade vårt växande sortiment av tillhörigheter för att flytta in i det nya hem vi hade köpt i byn San Lorenzo några veckor tidigare. Även om det inte var stort, var det ett vackert hus, två sovrum plus ett litet arbetsrum, det första hem vi någonsin ägt. Det hade varit ett visningshus för byggherren som hade byggt det som en kombination av försäljningskontor och visningsmodell för det område han marknadsförde. Det kom komplett med möbler, mattor, väggar dekorerade med attraktiva tapeter och färger, allt redo att flytta in i. Vi betalade 12 500 dollar för hemmet, en extra premie, men kände att det var värt varenda öre.

Min roll gällande markförsäljningen i Nevada var nu omvänd. Peek och hans familj befann sig nu på fastigheten, och jag annonserade och skickade prospekt till fastigheten. Jag hyrde snart ett litet kontor i Oakland, som blev mitt operativa huvudkontor.

Inte nog med att jag försökte kontakta prospekt, utan nästan varje helg körde jag till Silver Springs för att hjälpa till att visa fastigheten. Jag brukar lämna San Lorenzo vid ungefär klockan fyra på lördagsmorgonen — körde de 260 milen (ca 418 km) via U.S. 50 på ungefär fem till fem och en halv timme och anlände till fastigheten vid niotiden, eller strax därefter. Jag sov över på en soffa i det främre kontoret i vår huvudbyggnad, medan de fem i familjen Peek bodde och sov i det stora rummet bakom det, och vi delade alla på ett litet badrum. Sedan, om allt gick väl, lämnade jag vid femtiden på söndagseftermiddagen och anlände hem till San Lorenzo någon gång mellan 22:00 och 23:00.

e.m. Men många gånger uppstod det åtskilliga förseningar och det hände att jag kom tillbaka klockan tre på morgonen. Oftare än inte inträffade nödsituationer, extra problem som krävde min uppmärksamhet, och jag blev tvungen att stanna kvar några extra dagar.

En söndagskväll dundrade jag nerför Sierra Nevadas västra sluttning på U.S. 50, precis väster om Placerville. Klockan var ungefär 12 vid midnatt när jag märkte att en bil cirka en kvarts mil framför mig saktade ner till stillastående, men stannade kvar på den tvåfiliga vägen. Just som jag förberedde mig på att köra om den på vänster sida såg jag ett rådjur stå där i strålkastarljuset ungefär 50 fot framför oss. För sent stampade jag på bromsarna, bara för att få bilen att sladda i sidled och träffa den andra bilens bakre stötfångare med min bakskärm. Varför mannen inte hade kört av vägen till vägrenen kommer jag aldrig att förstå, men när jag pratade med honom märkte jag lukten av alkohol i hans andedräkt. På ingen tid alls, verkade det som, dök en kvinnlig polis upp på platsen och förde anteckningar om hela händelsen. Lyckligtvis var min bil inte så svårt skadad att jag inte kunde fortsätta resten av resan hem.

Under tiden gick försäljningen ganska bra och verksamheten blomstrade. Vi lyckades särskilt väl med försäljningen av fem-acre-tomter, som vid det här laget faktiskt var vår stöttepelare. Bortsett från det faktum att affärerna gick bra, började alla andra aspekter av partnerskapet bli alltmer outhärdliga. Dan Peek, Stans bror, hade flyttat med sin familj på fem personer från Maryland till Silver Springs och bodde nu på egendomen. Hans främsta sysselsättning var att bygga Stan Peeks nya hus, en bostad som var belägen på 160 acres ungefär en mil söder om vägkorsningen. Det uppstod ett tilltagande groll mellan Stan Peek och hans bror. Det pågick en bitter fejd mellan familjen Peek och min bror Korni. Stan Peek hade vid 45 års ålder för första gången i sitt liv nått en liten grad av ekonomisk framgång (fortfarande i de lägre divisionerna, men det dämpade inte hans arrogans) och hans inneboende patologiska elakhet började komma upp till ytan mer öppet. Han blev mer övermätig och högfärdig, och försökte överkompensera för sina tidigare misslyckanden som en dagdrivare och förlorare. Faktum är att alla de vidriga och osmakliga egenskaper man skulle förvänta sig av en ljugande, avfällig predikant från Arkansas, som jag misstänkt att han besatt från början, kom nu i dagen och förvärrades ytterligare.

Jag började nu göra en utvärdering av situationen. Även om jag inte åkte till Silver Springs varje helg, började mina upprepade resor fram och tillbaka bli en obehaglig plåga, som gjordes ännu mer obehaglig av allt käbbel.

som jag ständigt drogs in i som en ovillig deltagare. Min hälftenandel i projektet var nu värd någonstans i närheten av 200 000 dollar. Peek och jag diskuterade nu möjligheten att den ena parten köpte ut den andra. Han var villig att gå åt båda hållen, och under en tid var jag det också. Hur som helst skulle det, oavsett vilket, behöva ske på avbetalning över en period på kanske fem år. Eftersom jag var medveten om min partners opålitliga natur, var jag inte särskilt pigg på att vara beroende av att han skulle sköta sina betalningar under de kommande åren.

Jag började överväga de olika alternativen. Min fru och jag var etablerade i ett vackert hem i det fridfulla, attraktiva området San Lorenzo, i anslutning till den större staden Hayward, ett område som redan 1951 hade mycket att erbjuda. Klimatet var behagligt, i motsats till de heta ökensomrarna och kalla vintrarna i Nevadas landskap, för att inte tala om sandstormarna. Min fru föredrog mycket hellre att bo kvar där vi var än att flytta tillbaka till Silver Springs. Och så var det frågan om vår nya dotter. Hon skulle förvisso få en mycket trevligare uppväxt och miljö här än i Nevada-miljön. På ett sätt hade jag en viss personlig anknytning till Silver Springs-projektet, som jag hade lagt ner mycket energi och fantasi i, och jag hade en önskan om att verkligen göra något stort och meningsfullt av det. Å andra sidan skulle det vara en avgjord lättnad att slippa allt krångel, all press och alla åtaganden som hörde till territoriet. Ändå ville jag inte sälja till Peek och förmodligen behöva bråka med honom i framtiden för att få honom att genomföra sina utlovade betalningar, eller ens behöva lyssna på hans förbannade pågående konflikter med alla andra.

En lösning presenterade sig. En virkeshandlare från Redwood City, på andra sidan viken från där vi bodde, var intresserad av att köpa min hälftenandel. Medan Peek var villig att betala mig 200 000 dollar (på avbetalning), var Phillip Hess bara villig att betala 150 000 dollar, också det på avbetalning. Jag vändades över saken under en tid. Skulle jag köpa ut Peek? Skulle jag sälja till Peek? Skulle jag sälja till Hess för ett lägre pris istället?

Slutligen, i november 1952, bestämde jag mig. Jag skulle sälja till Hess för 150 000 dollar, två mina händer från hela affären och leva livet som en pensionerad gentleman. Ju mer jag tänkte på det, desto mer tilltalade idén mig. Ett kontrakt upprättades och försäljningen genomfördes.

Några år senare sålde Hess vidare till Peek och gjorde en vinst på 50 000 dollar, har jag förstått, men det rörde mig inte i ryggen. Poängen är att han inte bara skötte sina betalningar i tid, utan

Hess betalade slutbalansen ett år innan den förföll till betalning.

Milstolpe tjugosex

Glenmore Gardens och Canolectric

Även om 150 000 dollar kanske inte verkar vara en enorm summa pengar idag, måste vi komma ihåg att för 35 eller 40 år sedan var det förmodligen motsvarigheten till en miljon dollar idag. Hur som helst kände jag att vi bekvämt kunde leva på vårt sparkapital under de kommande 20 åren, om inte längre, med tanke på upplupen ränta och allt. Allteftersom mina intressen skiftade bort från Silver Springs, och jag nu hade tidens oberoende och en del pengar att röra mig med, blev jag naturligtvis intresserad av andra investeringar.

Ett av mina första (men ingalunda sista!) affärsmässiga slöseriprojekt som jag involverade mig i var ett nytt företag i San Mateo som föreslog att lansera en självändande cigarett på marknaden. Företagets namn var Commercial Tobacco Corp. Det leddes av en liten grekisk barberare vid namn Frank Witt. Idén fascinerade mig, precis som den uppenbarligen gjorde för många andra människor. Till och med affärspressen verkade positivt imponerad och bidrog till att sprida några lysande rapporter om dess framtidsutsikter. (Det var faktiskt så jag först hörde talas om det.) Inledningsvis köpte jag några hundra aktier för 1,00 dollar styck.

Därefter bytte jag in den svarta Cadillac-sedan som jag hade köpt begagnad ett år tidigare (efter att min Hudson blivit totalförstörd på järnvägsspåren vid Silver Springs) och köpte en helt ny puderblå Cadillac Coupe de Ville. Den kostade nätta 5 000 dollar, en ganska ansenlig summa på den tiden, men vad sjutton, jag hade alltid velat ha en ny Cadillac, och jag var berättigad till en, intalade jag mig själv.

Vi kände också att vi behövde ett större hus, särskilt ett som hade ett större arbetsrum eller gillestuga. Det fanns ett intressant nytt bostadsområde som höll på att anläggas i kohagarna nära den lilla staden Centerville, ungefär en mil söder om där vi bodde. Återigen, om vi går tillbaka cirka 35 år i tiden, bestod området på östra sidan av San Francisco-bukten mellan Hayward och San Jose vid den tiden mestadels av jordbruksmark, fruktodlingar och kohagar med fem små städer utspridda på vardera sidan om Highway 17. Dessa städer var (i ordning söderut) Union City, Centerville, Irvington, Newark och Milpitas. Redan innan vi lämnade området 1958 inkorporerades detta konglomerat i en

ny stad kallad Fremont, och representerar ett stort befolkningscentrum idag.

Men för att återgå till 1952, så valde vi ut en tomt i Glenmoor Gardens och lät bygga ett hem enligt våra specifikationer, vilket inkluderade ett stort sällskapsrum eller gillestuga. Ritningarna omfattade även två eldstäder i natursten, en i vardagsrummet och den andra i gillestugan, rygg mot rygg. Vi förhandlade fram affären, tomt och allt, för 17 500,00 dollar, vilket återigen var en ganska ansenlig summa på den tiden. Vår adress var 439 Norris Road. (Min dotter, som besökte platsen igen 1987, berättar att gatunummersystemet har ändrats sedan dess.)

Vi lade ut vårt hem i San Lorenzo till försäljning och hittade snart en köpare som var villig att betala oss 15 000 dollar för det. Vårt nya ställe i Glenmoor Gardens skulle vara klart till den 1 februari 1953, och vi behöll en option att bo kvar i San Lorenzo-hemmet fram till det datumet, även om tillträdesdagen var tidigare.

Det nya huset blev inte klart i tid, och motvilligt flyttade vi ut den 1 februari, tog ett motellrum i San Jose och magasinerade våra möbler och tillhörigheter. Slutligen mot slutet av maj 1953 var vårt nya hem klart och vi flyttade in, till vår stora lättnad.

Jag var nu en pensionerad herre, utan några synliga affärsaktiviteter. Jag hade gott om tid. Det innebar naturligtvis en ansenlig mängd arbete med att iordningställa tomten, anlägga gräsmattan, planteringslådorna och buskaget. Jag gick med i en Country Club i Oakland, eller Piedmont, och spelade golf. Jag fann dock att det inte intresserade mig särskilt mycket, och jag tror inte att jag spelade mer än ett halvdussin rundor innan jag sa upp mitt medlemskap. Däremot spelade jag mycket tennis, och Glenmoor Gardens hade en uppsättning banor i en park bara några kvarter från vårt nya hem.

Mina intressen vände sig till träslöjd som hobby. För att kunna göra detta ordentligt var jag tvungen att ha en verkstad, förstås, så jag byggde en på baksidan. Detta blev snart ett stort projekt, och jag byggde inte bara en fantastisk verkstad panelad i kvistig furu, med ett tak av träspån och ett stort fönster av planglas, utan jag byggde också en lanai mellan verkstaden och huset, komplett med en utomhuseldstad och en grill. De sistnämnda byggdes av begagnat tegel, liksom en central planteringslåda.

Snart hade jag verkstaden fylld med ett sortiment av elverktyg – en bänksåg, en pelarborrmaskin, en fräs, en träsvarv, en bandsåg och en samling handverktyg, både elektriska och andra. Så nu var jag tvungen att tillverka något, göra något, med all den utrustningen.

Nästa sak jag gjorde var att bygga en lekstuga till min då fyraåriga dotter. Den konstruerades av rödträ och även den hade ett tak av träspån. Vad härnäst?

Mitt intresse för den självändande cigaretten ökade allteftersom tiden gick, och det gjorde även storleken på min investering. Snart hade jag sänkt ner 24 000 dollar i detta hasardspel. Inte långt därefter gick satsningen helt i konkurs. Företaget nådde faktiskt punkten där de hade tillverkat några råa cigaretter med en svaveltopp som tändes likt en tändsticka när den drogs mot en preparerad yta på sidan av paketet. Men vid det laget var pengarna slut i verksamheten och förtroendet likaså. Det gick helt i stöpet. Jag hade tagit en stor risk och förlorat. Jag begrundade hur mycket bättre ställt jag skulle ha haft det om jag hade investerat samma 24 000 dollar i IBM-aktier, ett alternativ som jag hade övervägt.

Men jag var inte ruinerad, och jag red ut förlusten. Vad det däremot gjorde var att stimulera min fantasi kring vad som skulle kunna göras med en innovativ ny idé, en ny uppfinning, om den hanterades på rätt sätt. Varför uppfann inte jag något? Varför kom inte jag på en briljant ny idé? Här hade denne grekiske barberare kommit på idén om en självändande cigarett, och han hade övertygat mig och hundratals andra om att vi alla kunde tjäna miljoner, hundratals miljoner. Det hade misslyckats, men någon annan idé skulle kunna göra det till verklighet, eller hur? Jag började tänka i de banorna. Jag ville bli en uppfinnare, en entreprenör.

* * * * *

Vi semestrade i södra Kalifornien under våren 1954. En kväll runt klockan 22:00 satt jag vid motellets pool där vi bodde i Pasadena och jag rannsakade min hjärna efter vad jag skulle kunna uppfinna, och jag gick igenom proceduren ganska metodiskt. Jag började med frågan – inom vilken kategori skulle det finnas en god, utbredd efterfrågan, en stor marknad? Mitt svar var, någon ny kökspryl, kanske. Okej, vad skulle jag kunna uppfinna för köket som inte redan existerade? Mitt svar på det var att elektrifiera något föremål som nu fortfarande gjordes för hand. Min nästa fråga var – vad fanns det kvar i hemmafruarnas sortiment av köksutrustning som inte redan var utrustat med en elektrisk motor? Det fanns elvispar, elektriska avfallskvarnar, kvastar hade ersatts av dammsugare. Det fanns elektriska strykjärn, elektriska kaffepannor. Jag gick igenom hela listan. Slutligen kom jag till den handdrivna konservöppnaren. Där var det! Vad världen behövde var en

elektrisk konservöppnare! Givetvis! Jag hade min idé. Eureka! En elektrisk konservöppnare!

Jag gick tillbaka till min verkstad i Glenmore Gardens och började försöka konstruera en elektrisk konservöppnare. Det jag hade i åtanke var inte bara en elektrisk konservöppnare som sådan, utan en elektrisk konservöppnare med tryckknapp, en där man placerade burken på plats, tryckte på en knapp och kraftmekanismen tog över, punkterade burken, snurrade burken och släppte den när knappen släpptes. Jag hade snart ett namn för den också. Jag skulle kalla den Canolectric. Vad världen behövde var en Canolectric i varje kök!

* * * * *

Men nu, för att återgå till Glenmore Gardens. Vi bodde där i lite mer än fem år. När jag ser tillbaka tror jag att det förmodligen var den mest fridfulla, behagliga och hoppfulla perioden i vårt liv, åtminstone den första hälften av den, innan jag blev alltför djupt involverad i att lansera den elektriska konservöppnaren på marknaden. Både eran och området var gynnsamma för ens välbefinnande. Detta var under den tidigare delen av Eisenhower-administrationen, när landet expanderade, bostadsområden växte fram överallt i landskapet, och ett vanligt ungt par kunde köpa ett fint hus för mellan 9 000 och 12 000 dollar, med praktiskt taget ingen kontantinsats. Den politiska horisonten var fortfarande relativt grumlingsfri från rasproblem eller skrikande "medborgarrättsaktivister", och det fanns inte heller några allvarliga hot om en världsomspännande eldsvåda. Visserligen hade Koreakriget väckt betydande oro några år tidigare, men det hade sjudit ner till en "incident" som vi nu nästan kunde ignorera och fortsätta med våra liv. Min fru och jag var i mitten av trettioårsåldern, vid god hälsa och ekonomiskt relativt trygga. Vi hade ett fint hem som vi var stolta över, och en fin liten familj som inkluderade en dotter, som vi också var stolta över.

Dessutom var grannskapet vi bodde i, särskilt på Norris Road, befolkat av vår sortens människor, och vi njöt av det sociala umgänget och vänskaperna under de fem år vi bodde där mer än vi har upplevt i något annat område. För det första hade vi mycket gemensamt med våra nya grannar – alla hade precis flyttat in på gatan och vi var alla mycket mottagliga för att knyta nya vänskapsband. Samma dag som flyttbilen anlände med våra möbler kom Mel Gillette och hans fru Ray, som bodde tvärs över gatan, över och bjöd in oss på middag den kvällen, en inbjudan som vi tacksamt tog emot. De hade

hade precis flyttat in veckan innan. Det fanns fortfarande ett antal hus under konstruktion när vi anlände, och nya människor flyttade in varje vecka. De flesta av dem var unga par i vår ålderskategori, framgångsrika unga människor som var på väg uppåt i världen, och som nu flyttade in i ett finare och bättre hem än genomsnittet. De var alla vita, inga nigger inom mils avstånd, och hotet om att mexikaner, asiater eller andra smutraser skulle flytta in föll aldrig ens någon in på den tiden.

Vi var en gemytlig grupp, och allteftersom byggnationen på gatan färdigställdes och alla husen blev bebodda under de följande månaderna, blev det mycket umgänge och festande. Då och då anordnade någon granne, vid minsta förevändning, en tillställning, och vi tog alla med oss en flaska och hade en fantastiskt rolig fest. Det förekom inget bråk, det fanns inga otrevliga karaktärer, bara god ren glädje och roligheter. Här är några av de goda grannar jag minns, även om jag ingalunda minns dem alla. Där var familjen John Beumer, som bodde dörren bredvid till vänster om oss. De hade en pojke och en flicka, John och Kathy, lite äldre än vår Kim. Bredvid dem bodde familjen Tom Brooks, som hade tre söta flickor, ännu inte i tonåren, varav två var tvillingar. Där var Jim och Jean Feltner, som hade en mycket intelligent liten pojke vid namn Jimmy, som var i Kims ålder och hennes favoritlekkamrat. Lite senare fick de en dotter vid namn Sally. Bredvid familjen Gillette på andra sidan gatan bodde Carl Martineau med familj. Han var yrkesingenjör. Hans fru hette Lou, och de hade en liten pojke vid namn Pierre, som också var ungefär i Kims ålder. Sedan fanns familjen Joe och Margaret Meadows, som hade en vacker liten blond dotter vid namn Sandra, som var några år äldre än Kim. Joe var en riktig skojare, och tillsammans med Margaret var de vanligtvis festens medelpunkt. Längre ner på gatan bodde familjen Jim Grooms. Han var en riktigt stilig karl och var en högt uppsatt chef vid ketchupföretaget Hunt i Hayward. Deras lilla dotter Nancy var också en av Kims favoritlekkamrater. Vid slutet av gatan i den västra änden bodde ett äldre par i sextioårsåldern. De hette Ralph och Gladys Donahue, ett glatt par som, trots att de inte tillhörde vår åldersgrupp, ändå var en del av "vårt gäng" och deltog i våra fester. Tragiskt nog dog Gladys i en hjärtinfarkt medan vi fortfarande bodde i Glenmore Gardens.

Detta är inte för att säga att alla i Glenmore var lyckliga, framgångsrika och ekonomiskt oberoende. Som överallt annars fanns det vissa människor med svåra

problem. Vår närmaste granne i öster, som arbetade för den nybyggda Ford-fabriken i närbelägna Milpitas, hade blivit degraderad i sitt jobb. Uppenbarligen tyngde detta hans sinne avsevärt, och han överreagerade tragiskt. En morgon, när jag var på väg att köra till San Jose, lade jag märke till en likbil framför hans hus. Den förtvivlade mannen hade inte kunnat uthärda motgången. Han hade tagit en pistol och skjutit sig i tinningen.

Under de första två åren i Glenmore var jag pensionär, en man av fritid, medan jag såg mina ivriga vänner och grannar ge sig av till jobbet varje morgon. Medan jag förbättrade vår trädgård, byggde en verkstad, designade min elektriska konservöppnare och på annat sätt gjorde mig nyttig, kände jag mig inte helt bekväm med att vara pensionerad i min ålder medan alla andra gick till jobbet. Jag försökte dock att inte låta det störa mig och njöt av tillvaron. Eftersom jag inte kunde intressera mig för golf, njöt jag av och spelade mycket tennis på de närbelägna Glenmore-banorna. Det var, och är fortfarande, mitt bästa spel. Min spelpartner var ofta Bill Adcook, som ägde en agenturfirma i Oakland. Bill och Irma Adcook tillhörde också vår umgängeskrets.

Glenmore Gardens fick snart också en kyrka. Det var en presbyteriansk kyrka och den leddes av pastor Tom Fuhr. Han och hans fru Ruth var ett sympatiskt par som också var i vår åldersgrupp och vi blev snart goda vänner. Vi gick med i kyrkan kort efter att den byggts, och den 26 november 1955 gick Henrie, Kim och jag till och med så långt att vi lät döpa oss. Varför, det kommer jag aldrig att få veta, såvida det inte var av sociala skäl. Vi har fortfarande intygen i våra arkiv, och när jag tittade på dem nyligen noterade jag att det står att vi mottog ett "Certificate of Batism". "Batism" är rätt ord. Hur tokig ("batty") kan man bli?

Vi gick inte i kyrkan regelbundet, men vi bidrog med pengar till dess underhåll. Faktum är att predikningarna tråkade ut mig till döds. En dag diskuterade Tom och jag filosofi och religion, och jag sa till honom: "Tom, det är några saker som stör mig med hela den här religiösa röran. Varför skulle Gud skapa alla dessa miljontals människor och sedan låta de flesta av dem hamna i helvetet och torteras i all evighet? Det verkar inte särskilt logiskt för mig, och ärligt talat tror jag inte på allt det här hokus-pokuset." Det störde honom inte särskilt mycket, och han försökte inte förklara det för mig. Allt han sa var: "Om det är vad du tror, håll fast vid det." Jag hade en känsla av att han inte riktigt trodde på sakerna själv heller. Tom och Ruth besökte oss i Florida ungefär sex år senare och han var

inte längre kvar i prästämbetet. De var iväg på en resa till Europa med en förmögen vän till dem, som finansierade deras resa.

Eftersom vi hade tid och resurser, gjorde min lilla familj och jag ett antal resor och utflykter i närområdet och i Kalifornien i stort. Några av våra favoritutflykter inkluderade resor till södra Kalifornien, till Santa Barbara, till Monterey och Carmel, till druv- och vindistrikten i Russian River-området norr om San Francisco, och till Boulder Creek-området mellan San Jose och Santa Cruz. Vi besökte också de flesta av de främsta nationalparkerna, såsom Yosemite, Sequoia och Kings Canyon, där några magnifika bestånd av jättelika sekvojor finns. I denna lista över parker bör jag också inkludera John Muir Woods i Mt. Tamalpais State Park.

Bostadsområdet Glenmore Gardens, som påbörjades av en fastighetsmäklare vid namn Jim Meyer i kohagarna väster om den då lilla byn Centerville, växte och växte och blev en enastående framgång som ett fint samhälle. Snart hade vi ett köpcentrum, en fin skola inom bekvämt gångavstånd, och där Kim skrevs in lite senare. Vi hade också tennisbanor, en gemensam simbassäng och ett medborgarhus. Alla dessa var bekvämt belägna bara två eller tre kvarter från vårt hem. Men bäst av allt var att vi hade en så fin grupp människor som bodde där som man kan förvänta sig att hitta någonstans i USA.

Milstolpe Tjugosju

Sju veckor i Europa

Vid tidig vår 1955 hade jag utarbetat den mekaniska konstruktionen av min elektriska konservöppnare med tryckknapp och hade även byggt en fungerande modell i min verkstad. Genom att använda en symaskinsmotor för fem dollar för att driva enheten, var jag övertygad om att det var genomförbart och kommersiellt praktiskt att gå vidare med projektet och gå till nästa två stadier: (a) tillverkningsdesign och (b) produktion. Vid denna tidpunkt hade jag ingen erfarenhet, ingen aning om hur jag skulle gå vidare med någotdera. Jag hade en vag idé om att bygga en fabrik nära Centerville och börja med tillverkning.

Vid närmare eftertanke kom jag fram till slutsatsen att jag kanske borde låta konstruera och tillverka den i Tyskland. Utan tvekan, tänkte jag, skulle de kunna producera den billigare där än vad som kunde göras i USA. Det var ett antagande, inte nödvändigtvis ett faktum. Hur som helst, idén fascinerade mig, den hade till och med en antydan av romantik över sig. Varför inte åka dit och utforska situationen?

Jag gjorde de nödvändiga förberedelserna — pass, visum, etc. Jag gick till en resebyrå och lät dem boka resa med U. S. S. United States både utresa och hemresa. (Att flyga utomlands var inte så vanligt då, 1955.) När jag ändå var igång tänkte jag också besöka några närliggande länder, Frankrike, Italien och Österrike, men jag hade inget förutbestämt schema. Jag visste inte exakt vart jag var på väg, eller vem jag skulle träffa. Jag tänkte ta det som det kom, för att utforska möjligheterna allteftersom de dök upp.

Jean och Jim Feltner, två dörrar bort, gav mig en avskedsfest — ännu en bra ursäkt för ett kalas på Norris Road. Sedan, under den sista veckan i mars, gav jag mig av. Jag hade 1500,00 dollar i kontanter i fickan, vilket skulle täcka alla mina utgifter under tiden i Europa — resor, måltider, hotellräkningar, etc. (Även om detta kan verka väldigt lite, visade det sig vara helt tillräckligt. Vi måste komma ihåg att resekostnader på den tiden låg någonstans mellan en femtedel och en tiondel av vad de är idag.) Efter att ha gått ombord på San Franciscos flygplats flög jag till New York och stannade där på ett hotell i två eller tre nätter. Under tiden passade jag på att se några av sevärdheterna där, som att åka upp till toppen av Empire State Building, besöka Metropolitan Museum of Art och äta middag på Jack Dempsey's Restaurant. Jag hade till och med

mitt foto taget med Dempsey och skakade den näve som skakade Gene Tunneys haka bakåt 1926.

Sedan följande morgon tog jag en taxi till New Yorks hamn och gick ombord på U.S.S. United States. Redan 1955 var hon en av oceanångarnas drottningar, om inte DROTTNINGEN. Hon var flaggskeppet för United States Lines och skröt om att vara den snabbaste oceanångaren i drift, efter att ha satt nya hastighetsrekord över Atlanten, både österut och västerut, på sin jungfrufärd den 3 juli 1952. Hon vann Blue Ribbon Speed Trophy med lätthet: österut på tre dagar, tio timmar och 40 minuter; västerut på tre dagar, 12 timmar och 12 minuter, mellan Ambrose fyrskepp i New York och Bishop's Rock i England. Hon var 990 fot lång (nästan fem stadskvarter), hade en bredd på 101,5 fot och ett bruttotonnage på 53 330. Hon bemannades av en besättning och officerare på totalt över 1000 personer.

Så här var jag nu, redo att återigen korsa Atlanten, tillbaka till Europa, varifrån jag hade kommit 31 år tidigare. Rutten var dock annorlunda; medan vi 1924 hade seglat från La Rochelle i Frankrike till Havanna på Kuba och sedan till Veracruz i Mexiko, seglade jag nu från New York till Southampton i England, och därefter till Le Havre i Frankrike.

Jag reste i turistklass och tilldelades en hytt som jag delade med två andra män. Hytten var relativt liten, men å andra sidan fanns det så många andra förströelser och nöjen ombord att den enda tiden som tillbringades i hytten praktiskt taget bara var för att sova. Matsalen var enorm och lyxig och måltiderna överdådiga. Vid bordsplaceringen i matsalen tilldelades jag ett bord med en annan ung man och två unga damer, ett arrangemang som visade sig vara trivsamt för alla.

Jag minns inte namnen på de andra två bordskamraterna, men en av de två damerna hette Linda Schreck. Hon var en lång brunett och var på väg hem till sina föräldrar i Bamberg i Tyskland. Hon hade varit gift med en amerikansk soldat och hade bott med honom i USA i ett antal år. Deras äktenskap hade visat sig vara olyckligt, och nu, nyskild, skulle hon återförenas med sin sexåriga dotter som redan hade åkt i förväg till Tyskland ett år eller två tidigare för att bo hos sina morföräldrar. Hon berättade mycket för mig om livet i Tyskland under Hitler-åren (hon hade en gång som liten flicka haft äran att överlämna en blombukett till honom), om krigets fasor och om de segrande amerikanska ockupationstruppernas ankomst.

Resan österut var inte överdrivet lugn, men uthärdlig, åtminstone under nivån för sjösjuka för min del. Som

vi närmade oss den engelska kusten på kvällen den femte dagen, jag minns att jag stod vid relingen. Två äldre engelska damer, som återvände till England efter en lång frånvaro, iakttog också ankomsten. Jag minns deras känslosamma reaktion, tårar i deras ögon, när de berättade om det kära gamla Englands glansdagar och hur fantastiskt det var att återvända till sitt hemland.

Efter att ha legat i hamn i Southampton i några timmar korsade vi Engelska kanalen under natten och gick i land i Le Havre, Frankrike, tidigt nästa morgon. Många av oss tog tåget därifrån direkt till Paris.

* * * * *

Väl i Paris checkade jag in på ett hotell någonstans i de centrala delarna. Knappt hade jag hunnit installera mig i mitt rum förrän telefonen ringde. Vem i hela världen kunde ringa mig här, undrade jag. "Hej, Ben, det är Gretchen!" sade en kvinnlig röst ljuvt, "Du kommer väl ihåg mig?" Gretchen? Nej, det gör jag inte. Du måste ha ringt fel nummer. Jag känner inte ens någon Gretchen, sade jag naivt. Hon gav mig lite mer smickrande ord, nog kom jag väl ihåg henne! När jag framhärdade att jag inte gjorde det, gick hon slutligen med på att hon faktiskt hade ringt fel och lade på. Eftersom jag inte hade varit i Paris tidigare, förutom när jag var sex år gammal, var jag lite förbryllad, men avfärdade det som ett misstag, stackars flicka. Jag ringde till receptionen och frågade vad det hela handlade om. Mannen i receptionen försäkrade mig, med glimten i ögat förstås, att ja, hon hade utan tvekan bara slagit fel nummer.

Jag stannade i Paris i tre eller fyra dagar och såg de flesta av de stora sevärdheterna. Jag besökte Louvren och blev oerhört imponerad av det enorma antalet berömda målningar, och även av den stora samlingen av egyptiska föremål. Faktum är att det var detta besök som först väckte mitt intresse för den stora civilisationen i det forntida Egypten. Jag gick upp till toppen av Eiffeltornet, till Tuilerieträdgården, till Invaliddomen där Napoleon ligger begravd. Jag tog bilder av Triumfbågen och Place de la Concorde. Jag besökte två av dess berömda katedraler, Notre Dame och Sacré-Cœur. Jag blev imponerad av det historiska Paris, men kände avsky för servicen och det sliskiga sätt på vilket servitörer, diskplockare och andra i branschen upprepade gånger försökte lura turisterna.

* * * * *

Från Paris åkte jag till Heidelberg, Tyskland. Sexton år tidigare, 1939, hade det varit mitt mål att åka till

Heidelberg och studera elektroteknik. Men som jag tidigare har berättat kom kriget emellan, och istället började jag vid universiteten i Saskatchewan respektive Manitoba och tog min examen där. Men nu var jag i Heidelberg och jag var förväntansfull. Jag skrev hem: "Efter sexton år har jag äntligen tagit mig till Heidelberg!" Det var en vacker stad, och som skådeplats för den romantiska operetten "Studentprinsen" gjorde den skäl för sitt rykte. Jag tog bergsbanan uppför bergssidan till Heidelbergs slott, som är hundratals år gammalt och som förkroppsligade arkitekturen och även ruinerna av byggnationer som representerade epoker med flera hundra års mellanrum. Jag åkte hela vägen upp till toppen av berget med linbanan och betraktade den vackra floden Neckar nedanför och staden som den flöt igenom. Jag besökte deras berömda ölkällare och även om jag inte är särskilt förtjust i öl, drack jag deras berömda öl och såg på när några av de kraftiga blonda servitriserna bar så många som fem stora ölsejdlar i varje hand.

Jag besökte också universitetsbyggnaderna och de var något av en besvikelse. Jämfört med de rymliga, öppna campusområdena i Saskatchewan och vid andra universitet i Kanada och USA, var områdena i Heidelberg trånga och byggnaderna var naturligtvis mycket gamla. Men det fanns mycket historia och romantiska sägner i atmosfären. Sammantaget var det, och är, en vacker stad.

Därefter begav jag mig till Köln (Koln) där den berömda Kölnerdomen ligger, med sina tvillingspiror på 555 fots höjd. Jag bodde på hotellet Kolner Dom, precis tvärs över gatan från katedralen. Endast hälften av det ursprungliga hotellet stod kvar, och även mycket av det hade byggts upp på nytt. Resten av hotelltomten hade fortfarande en stor krater på marken där bomber uppenbarligen hade sprängt stora delar av hotellet till ruiner. Mirakulöst nog hade dock den berömda katedralen själv uppenbarligen undkommit större skador.

Men jag var i Tyskland för att undersöka möjligheterna att få min elektriska konservöppnare konstruerad och tillverkad, påminde jag mig själv. Jag kontaktade några mindre elmotortillverkare. Den tyska ekonomin led fortfarande vid den tiden och varje litet eller stort företag var mycket ivrigt att göra affärer med ett amerikanskt företag, eller vilket annat som helst för den delen. Så de var mycket tillmötesgående och lätta att få kontakt med. Men tanken på att de skulle kunna producera en liten elmotor av den typ jag letade efter billigare än vad vi kunde i USA verkade inte särskilt lovande.

Sedan tog jag kontakt med det största elföretaget i Tyskland. Detta var Siemens Electric, som var

det landets motsvarighet till General Electric. Jag ringde dem i förväg (jag har glömt vilken stad de befann sig i) och berättade att jag var på väg, och att jag ville tala med dem om tillverkning av en elektrisk apparat. De var idel öra. De skickade en chaufförddriven limousin för att möta mig vid järnvägsstationen när jag anlände, och hade sammankallat en panel med ett halvdussin ingenjörer och höga tjänstemän för att höra mitt förslag, medan vi satt runt ett stort konferensbord. De talade alla ganska hygglig engelska såväl som tyska, naturligtvis. Jag kunde tala hygglig tyska såväl som engelska, men jag höll konversationen på engelska. Så vad var mitt förslag, frågade de. Tja, sa jag, jag var intresserad av att få en elektrisk köksapparat tillverkad åt mig, för att sedan exporteras till USA, där jag skulle marknadsföra den. Strålande! Vilken var den specifika apparaten? Jag började sväva på målet. När allt kommer omkring hade jag vid den tidpunkten inte ansökt om några patent för att skydda min idé, inte ens i USA, och jag ville inte ge bort den gratis till dem eller någon annan, så att de kunde plocka upp den och köra vidare med den på egen hand. Så jag befann mig i ett dilemma. Jag insåg att det första jag måste göra var att få mina patent registrerade innan jag gick runt och spred idén om en elektrisk konservöppnare till gud och var man. Jag sa till dem att jag inte kunde avslöja produkten vid det här tillfället. Det hördes ett förargat mummel runt bordet. De började prata med varandra på tyska och spekulera i vad det kunde vara för sak. Jag lyssnade. Efter ungefär en timme avslutades konferensen, naturligtvis utan några påtagliga resultat.

Jag fick veta att det tyska patentverket låg i Stuttgart, och att denna stad också hade ett gott utbud av patentjurister i sina omgivningar. Jag begav mig till Stuttgart och tog in på Bahnhof Hotel, ungefär en halv mil från järnvägsstationen. Det skulle komma att bli mitt hem under de närmaste veckorna. Efter att ha valt ut en advokatbyrå bland flera tillgängliga, satte vi igång på allvar med att göra de nödvändiga ritningarna och specificera alla detaljer för apparaten på tyska. Advokaterna och även sekreterarna var mycket effektiva och snart hade vi fått ihop allt. Förresten, medan jag var där i Stuttgart, löste jag en specifik aspekt av konstruktionen som jag inte hade rett ut innan jag lämnade hemmet. Den detaljen var en fördröjningskoppling i apparaten så att burken kunde punkteras och hållas stadigt på plats innan drivningen började snurra runt burken. Detta var viktigt, eftersom drivningen annars hade en tendens att kasta av burken från drivhjulet innan den hann punkteras.

Efter att patentansökan var färdigställd var jag fortfarande tvungen att stanna kvar och vänta på handläggningen och det officiella

godkännande från patentverket, vilket kom efter en vecka eller så. Priserna i Tyskland vid den tiden var extremt rimliga, inklusive advokatkostnader. Hotellpriser, måltider, taxi, allt var otroligt lågt. Hur som helst, nu hade jag mitt patent, åtminstone ett tyskt patent, och allt var betalt.

Trots att jag nu hade mitt patent i fickan, gick jag inte tillbaka till Siemens Electric för att presentera min idé. Vid det här laget var jag övertygad om att idén att låta tillverka konservöppnaren i Tyskland och sedan skeppa den till USA inte var ett genomförbart ekonomiskt arrangemang. Jag övergav idén och beslutade mig för att tillbringa resten av min tid med sightseeing i Tyskland och Europa. Jag hade ungefär två och en halv vecka kvar innan min planerade hemresa med båt till USA.

Jag var särskilt intresserad av Hitler-scenariot och åkte först till Nürnberg, där de gigantiska Hitlermötena hade hållits. Det var en intressant, historisk gammal stad med massiva höga murar och torn som omgav den antika staden. Den visade fortfarande många spår av förödelsen från det nyligen avslutade kriget. Till och med de tjocka antika murarna var ärrade av träffar från bomber och artillerield. Jag besökte det som fanns kvar av de marker och byggnader där de enorma årliga nazistmötena hade hållits under 1930-talet. De flesta av de strukturer som funnits var nu helt raserade. Jag besökte också salarna där Nürnbergrättegångarna hade hållits. Det var alltihop ganska deprimerande att se all den forna ståten och glansen nu krossad av judens parasitära hand.

* * * * *

Därefter reste jag till München. Jag hade knappt checkat in på ett hotell förrän telefonen ringde. Den här gången var det en man. Han hade en distinkt brittisk accent, men jag kunde också ana det tyska ursprunget. Han förklarade att han hade fått mitt namn från någon tysk handelsagentur och förstått att jag letade efter affärskontakter. Han var mycket vänlig och tillmötesgående och erbjöd sig att visa mig staden och hjälpa mig på alla sätt han kunde med att skapa kontakter med ett antal olika affärsverksamheter. Hans namn var Fred Bieger.

Herr Bieger var utan tvekan en av de finaste gentlemän jag någonsin mött, när som helst, var som helst. Han var fem år äldre än jag, omkring 42. Jag lärde mig mer om Tyskland under Hitler-eran före kriget, om själva kriget och om efterkrigstidens Tyskland, i första hand från honom, än jag har gjort från någon annan källa. Jag lärde mig också mycket om den tyska ekonomin och näringslivet som det var i

1955 från honom. Fred Bieger hade varit medlem i Nazistpartiet och hade varit officer i den tyska Wehrmacht under kriget. Han hade lärt sig tala utmärkt engelska under en längre vistelse i Storbritannien före kriget. Han hade kämpat i det egyptiska fälttåget, liksom i flera andra, och slutligen på den ryska fronten, där han blev svårt skadad. En av de saker han berättade för mig om den tyska tragedin var att allt var tusen gånger värre efter att Tyskland kapitulerat för de segrande "allierade" än vad det var under själva det fasansfulla kriget.

Utan tvekan var mötet med Fred höjdpunkten på min resa. Han hade bil och tog mig till ett flertal intressanta platser i Tyskland. Han spelade rollen som sekreterare, förtrogen och affärsrådgivare åt en vacker rödhårig ung dam i slutet av trettioårsåldern som ägde en import-export-verksamhet hon hade ärvt från sin far. Huruvida det fanns något romantiskt intresse mellan henne och herr Bieger kunde jag inte avgöra, eftersom deras umgänge alltid verkade vara på en affärsmässig nivå. Hur som helst hade de en fin bil för att resa runt på landsbygden och, till synes, tiden för det. Det som skapade ett särskilt band mellan Fred och mig själv ända från början var att han hade funnit en amerikan som inte bara var protysk utan också pro-Hitler. Dessutom kunde jag tala tyska, om än inte flytande så åtminstone någorlunda väl, och även om jag var mer bekväm med att tala engelska, uppmuntrade han mig upprepade gånger att tala på tyska. Vi åt en utmärkt middag tillsammans den första kvällen och drack flera glas goda tyska viner.

Nästa dag, efter att ha visat mig runt i München, ölhallen där Hitler hade talat, några bra restauranger och andra sevärdheter, körde vi tre söderut från München till Garmisch-Partenkirchen och sedan till Oberammergau, några av de mest pittoreska städerna i Tyskland. Vi åkte sedan till en berömd skidstuga på sluttningen av Zugspitze, en av de högre topparna i Alperna, och som råkar ligga på gränsen mellan Tyskland och Österrike. Vädret hade blivit kallare vid det här laget och när vi anlände till skidstugan snöade det. Men på den höjden fanns det fortfarande ett rikligt snötäcke kvar från vintern (detta var i mitten av april) och skidåkningen var i full gång. Det var en vacker plats och en vacker syn. Vi tillbringade natten i stugan, åt överdådiga måltider, men åkte ingen skidor.

Vi körde sedan vidare till Innsbruck, Österrike, och tillbringade en dag där. Fred var en av de bästa guiderna och kände till all historia och alla platser. Efter en ungefär tre dagar lång rundtur som omfattade flera mindre intressanta platser,

vi återvände till München, precis i tid för att resa till Hannover, där den årliga tungindustrimässan pågick från den 24 april till den 3 maj. Detta var den största kommersiella mässan i sitt slag i Tyskland och omfattade ett brett utbud av utställningsföremål — enorma kranar hundratals fot höga, traktorer, bulldozrar, jordbruksmaskiner, elmotorer, verktygsmaskiner och alla andra aspekter av tung industri. Men mässan omfattade också en obegränsad mängd industrier utanför det området, såsom textilier, kontorsutrustning, porslin, keramik, glasvaror, klockor och ur, järnvaror och bestick, köksutrustning och till och med leksaker. Jag vet inte hur stort område mässområdet omfattade, men jag är säker på att det bestod av flera hundra tunnland. Även om liknande mässor, vissa mer specialiserade, hölls i Frankfurt på våren och hösten, samt i Köln och München, var Hannover ändå den största av dem alla. Det fanns tusentals utställare från hela världen och tiotusentals besökare och intresserade återförsäljare.

Eftersom hotellen i Hannover skulle vara fullbokade långt i förväg för en så stor tillströmning, erbjöd många privata bostäder begränsad logi för det överskjutande antalet gäster. Jag vet inte var Fred och den rödhåriga affärsbekanten bodde, men han hittade mat och husrum åt mig hos ett trevligt tyskt par. Deras hyrda lägenhet bestod av endast tre rum — ett vardagsrum, ett kök och ett sovrum. Jag sov på soffan i vardagsrummet. Även om maken var på arbetet för det mesta, var frun en mycket pratsam värdinna och berättade mycket för mig (på tyska) om Tyskland under trettiotalet och under och efter kriget.

Det gjordes så många affärer till höger och vänster framför mina ögon att jag snart rycktes med i export-import-handelns anda. Det cirkulerade historier om hur en mäklare hade genomfört en affär där han sålt tyska lokomotiv till den indiska regeringen och hade tjänat tre miljoner dollar i provision på bara den affären, och andra liknande historier. Jag erbjöds ett antal "affärer", och naturligtvis rekommenderade och uppmuntrade Fred Bieger, som var i branschen, sådana erbjudanden. Det skulle finnas en provision på 5 %, eller en vinstdelning, i kontraktet för honom. Slutligen undertecknade jag två olika kontrakt med två olika företag om att jag skulle importera en specifik pryl de tillverkade i en viss minimikvantitet per år (eller månad) och att jag även skulle skyddas som ensam och exklusiv agent för den artikeln i USA. Båda artiklarna var nyskapande, men onödiga prylar förknippade med bilen.

* * * * *

Tiden höll på att rinna ut före min planerade segling tillbaka till Amerika, och det fanns några andra platser jag ville besöka innan jag lämnade Europa. Under oceanresan på USS United States hade Linda Schreck bjudit in mig att hälsa på hennes familj i den historiska staden Bamberg i Bayern. Jag ringde henne för att se om erbjudandet fortfarande gällde och hon sa att hon skulle bli mycket förtjust om jag kom. Jag gick ombord på ett tåg till Bamberg.

Linda mötte mig vid stationen när jag anlände sent på eftermiddagen. Den första frågan jag ställde henne var: hur tyckte hon det var att vara tillbaka i Tyskland? Hon sa att det var hemskt, hon hatade det. Hon och hennes sexåriga dotter bodde hos hennes föräldrar och hennes yngre bror, den sistnämnde i början av tjugoårsåldern. Hon berättade för mig att hon praktiskt taget behandlades som en paria av sina släktingar och sina tidigare vänner. De ogillade djupt det faktum att hon hade gift sig med en amerikansk soldat, och nu när äktenskapet var slut, var det rätt åt henne, sa de. Allt detta återspeglade en djupare fientlighet som majoriteten av tyskarna kände gentemot amerikaner, något jag hade anat tidigare. Även om jag på Hannovermässan, och på andra platser, hade funnit tyskarna vara ytterst artiga och vänliga, hyste de ändå under ytan ett djupt agg, och av goda skäl. Amerikanerna (kontrollerade av sina judiska överherrar) hade utan någon meningsfull provokation kommit från andra sidan av ett femtusen kilometer brett hav för att krossa deras städer och döda deras folk. Det upprörande beteendet hos de ockuperande soldaterna (inklusive en hord av vilda niggrer) genom att våldta deras kvinnor och stoltsera med sin arrogans under efterkrigstiden hade inte mildrat situationen på något sätt, bara förvärrat den. (För ytterligare detaljer om de grymheter som staplades på tyskarna, läs *Avenge Dresden!* i *Racial Loyalty*, nr 51 och 52.)

Linda och jag gick till deras lägenhet, som låg i en gammal byggnad (alla byggnader var gamla) belägen på Luisen Strasse 3, 2565. Där träffade jag resten av familjen – hennes lilla dotter, hennes bror och hennes far och mor. De var alla mycket tillmötesgående, och hennes mor bad mig omedelbart att göra dem sällskap vid middagen. Jag ville inte besvära dem, särskilt med så kort varsel, så jag tackade nej och sa att jag skulle ta ut Linda på middag istället. Detta tror jag var ett misstag från min sida, eftersom jag tror att de kände sig sårade över att jag hade avvisat deras gästfrihet, men jag insåg det inte vid tillfället.

Hur som helst, efter ytterligare samtal gick Linda och jag för att gå till restaurangen där hennes bror arbetade som servitör.

Jag kommer aldrig att glömma hur hennes lilla dotter, innan vi lämnade lägenheten, gripande frågade: "Kommst du zurück?" (Kommer du tillbaka?) Den lilla raringen hade uppenbarligen blivit lämnad utan sin mor så många gånger att varje gång hennes mor nu gick ut ur huset undrade den stackars lilla varelsen om hon någonsin skulle komma tillbaka.

Efter middagen gick vi tillbaka till deras lägenhet, där jag hade ett långt samtal med hennes far. Otto Schreck hade varit tjänsteman inom nazistpartiet och officer i Wehrmacht. Han var lång, rak som en fura och hade ett strängt, sakligt sinnelag. Han innehade nu någon mindre statlig tjänst. När jag försökte prata med honom om politik och om Hitler, undvek han ämnet och sa att han aldrig mer ville ha något med politik att göra. Han påminde mig flera gånger: "Vi minns 1945." Uppenbarligen hade han, liksom så många andra i hans kategori, blivit torterad, gått igenom stålbadet och blivit grundligt "avnazifierad". Hans kämparanda hade brutits och "Vi kommer inte att glömma 1945", fortsatte han att säga till mig. Detta var nu 1955, tio år senare.

Bamberg är en historisk och mycket intressant gammal bayersk stad. Den grundades på 900-talet och tackar sin betydelse för att den varit ett av de två katolska ärkebiskopsdömena i Bayern. (Det andra ligger i München.) I detta gamla kungarike Bayern, vars befolkning fortfarande till 70 % är romersk-katolsk, formade den katolska kyrkans makt mycket av dess historia och återspeglas i en del av dess fina arkitektur. Bambergs domkyrka är en av Tysklands ståtligaste romanska byggnader, uppförd på 900-talet. Andra anmärkningsvärda byggnader är kyrkorna St. Michael, St. Martin och St. Mary. Linda och jag besökte alla dessa nästa dag, liksom det historiska gamla rådhuset och det pittoreska Altenburg-slottet från 900-talet. Jag har fortfarande kvar en bild av det sistnämnda.

Sent på eftermiddagen tog jag farväl av Linda och hennes familj och tog ett flyg till Rom.

* * * * *

Mitt flyg skulle landa vid midnatt, en ganska sen tidpunkt för att anlända till en främmande stad utan några tidigare hotellreservationer, eller för den delen, utan att ens veta namnet på ett enda hotell. Lyckligtvis råkade jag höra två unga män på andra sidan mittgången i planet prata med varandra, och de diskuterade var de planerade att bo när de kom till Rom. Slutligen kom de fram till slutsatsen att de skulle dela ett rum och spara...

utgifter. Jag tog fasta på detta tillfälle och frågade mannen som gav upp sin reservation om han hade något emot att jag tog den i hans ställe. Inga problem. När vi anlände tog jag en taxi till det angivna hotellet och använde hans reservation. Inte ett dåligt hotell, men nästa dag när jag hade tid att välja och vraka, flyttade jag till Quirinale, som förblev mitt hem under resten av min vistelse i Rom.

Medan jag var i Rom försökte jag se de flesta av de större sevärdheterna. Jag tillbringade ganska mycket tid i Vatikankomplexet, stirrade på Peterskyrkans massiva in- och utsidor, den ändlösa utställningen av statyer, målningar och utsmyckade, guldklädda pelare, alla de utsökta verken av stora vita hantverkare och genier från många gångna generationer. Stående på det enorma torget såg jag till och med påve Pius XI i ett av Vatikanens fönster, där han meningslöst viftade med händerna och "välsignade" de tusentals lättlurade bondläpparna nedanför. Det var tidigt på säsongen, och hur som helst, tillbaka i 1955 var turistströmmarna inte på långa vägar så omfattande som de är idag. Som ett resultat, när jag var i Sixtinska kapellet, kunde jag i lugn och ro ligga på rygg på en av bänkarna och betrakta Michelangelos prisade tak när det passade mig och så länge jag önskade. När jag var tillbaka i samma kapell med min familj 1967, vimlade platsen av myllrande folkmassor, ledda av dussintals guider som talade japanska och alla andra språk. Bara att gå nerför gången till kapellet var som att befinna sig mitt i en ström och se miljontals fiskar simma i två olika riktningar, en som kom och en som gick.

Att se ruinerna av det antika Rom vid den tiden, skulle jag vilja säga, väckte mitt första intresse för dessa antika romares storhet och prakt. Att se ruinerna av det antika Kapitolium, det gigantiska Colosseum, Caracallas termer, Hadrianus grav, fick mig att inse att det där hade bott ett överlägset släkte av män för två tusen år sedan, som jag hade känt till, men inte tagit tillräcklig notis om. Nu såg jag på nära håll de märkliga resterna av en häpnadsväckande civilisation. Varför hade den kollapsat, undrade jag.

Av särskilt intresse var Roms konstmuseer. Jag besökte Nationalmuseet (Museo Nazionale Romano) och även Vatikanmuseet och blev särskilt imponerad av det sistnämndas enorma samlingar. Dessutom besökte jag Roms operahus och såg och hörde operan "Faust" av Charles Francois Gounod.

Efter ungefär fyra dagar i Rom tog jag ett flyg till Nice, på den franska rivieran. Kustlinjen var vacker, havet briljant blågrönt och vädret mycket behagligt. Från Nice tog jag en buss till Monaco och Monte Carlo, besökte kasinot och tittade på några av de andra platserna.

* * * * *

Från Nice flög jag till Paris, och från Paris tog jag tåget tillbaka till Le Havre. Efter att jag hade satt mig på min plats i tåget, tittade jag ut genom det öppna fönstret för att se på människorna på perrongen som stod i begrepp att gå ombord. Det fanns en lång, prydlig ung man som stack ut ur mängden. Han var omkring 190 centimeter lång, mycket smal och trots att han bar en homburghatt var hans klarröda hår iögonfallande. Han talade och gestikulerade mycket energiskt. Snart steg han in i den järnvägsvagn jag befann mig i och satte sig tillsammans med sina följeslagare några platser ifrån mig. Genom det högljudda samtal med vilket han fortsatte att läxa upp sina reskamrater inne i vagnen, fick jag snart veta att han var en ung mormonmissionär som hade avslutat sin tvååriga tjänstgöring i Belgien och nu var på väg tillbaka till USA. Han basunerade ljudligt ut alla synder hos de romersk-katolska präster han hade mött under sin vistelse i Belgien, hur de bedrev otukt med nunnorna och andra av det täcka könet, och hur många barn som uppenbarligen liknade olika präster det fanns gott om i landet Belgien. Han fortsatte i denna stil hela vägen till Le Havre. Några platser bort satt också två unga katolska kvinnor som inte kunde undgå att höra hans höga röst, och de kokade av ilska och skruvade på sig över vad de fick höra. Jag förväntade mig att ett rejält gräl skulle bryta ut när som helst, men tiraden och den kontrollerade upprördheten fortsatte hela vägen till Le Havre.

* * * * *

Tillbaka på U.S.S. United States den fjärde maj började resan ganska händelselöst. Ungefär en dag ute på öppna havet hamnade vi i en svår storm. Resten av resan var allt annat än rolig, det handlade mer om ren överlevnad. Ibland när de nio meter höga vågorna träffade det stora fartyget från sidan, skakade hela skeppet. Ett fartyg kan rulla, stampa och gira. United States gjorde alla tre och när det var medjö, hände det ofta att aktern kom så högt upp att propellrarna hamnade ovanför vattenytan, varpå motorerna och propellrarna plötsligt rusade upp i ett högt varvtal vars vibrationer kunde kännas i hela fartyget.

Under den stormen var de flesta människor för sjuka för att lämna sina hytter, och matsalen var praktiskt taget tom. Jag minns att mitt bord stod nära fönstret utåt, och när fartyget sakta rullade från den ena sidan till den andra, så...

kände mig alltid obehagligt nära gränsen för vad jag klarade av. När jag satte mig ner för att äta frukost (ensam vid mitt bord) började jag med att äta torra småfranska, vilket rekommenderades för att lugna magen. Trots det såg jag till att jag visste var utgången till närmaste toalett fanns, ifall jag skulle behöva rusa dit. Var jag rädd för att vi skulle sjunka? Inte direkt, men tanken slog mig flera gånger. Situationen påminde mig om ett citat jag läst någon gång: "O Gud, ditt hav är så stort och mitt skepp är så litet." USS United States var fem kvarter långt, inte litet på något sätt, men trots det var hon i hög grad utlämnad åt ett vresigt hav. Detta, bestämde jag mig för, var inget sätt att korsa Atlanten på.

* * * * *

Vi lade till i New Yorks hamn den 9 maj, och efter att ha passerat passkontroll och tull hämtade jag mitt bagage och tog en taxi till flygplatsen. Vid det laget var det sent på kvällen och jag gick ombord på ett nattflyg till San Francisco, efter att jag ringt min fru för att informera henne om min ankomsttid.

Nästa morgon var hon och min söta lilla fyraåriga dotter Kim där för att möta mig. Där var också min unge vän, Al Miller, från San Jose. Han höll på att starta ett kosmetikföretag vars enda produkt var en handlotion som hette Lanoglove. Jag råkade ha en liten investering i hans företag. Vi fyra åt frukost i flygplatsens matsal och efter att ha utbytt en mängd nyheter körde vi tre tillbaka till Glenmore Gardens. Det var skönt att vara hemma igen.

Milstolpe 28

Canolectric hela vägen

När jag reste till Europa hade mitt främsta mål varit att utforska möjligheterna att få min elektriska konservöppnare konstruerad och tillverkad i Tyskland, om de kunde göra det till en lägre enhetskostnad. Vad jag lärde mig var att de inte kunde det, och att det med frakt, tidsfördröjningar, punktskatter osv. inte var ekonomiskt genomförbart. Nu, väl hemma igen, var jag också tillbaka på ruta ett, förutom en sak. Hannovermässan hade öppnat upp möjligheterna att det fanns ett antal artiklar tillgängliga som kunde importeras, distribueras och säljas i det här landet med betydande vinst. Faktum var att det fanns ett antal amerikanska importföretag som gjorde just det. Varför gå till besväret och kostnaden med att tillverka något när man kunde importera någon annans produkt som redan var färdig och väntade på köpare?

Så jag hade ett viktigt beslut att fatta. Skulle jag fortsätta utvecklingen och tillverkningen av den elektriska konservöppnaren med tryckknapp eller skulle jag ge mig in i importbranschen? Jag hade redan lagt beslag på två exklusiva artiklar, hur lättsinniga de än var. Den ena var en liten ledad häst i plast som satt på instrumentbrädan i en bil. När den anslöts till förgasarens insug med ett plaströr utförde den ett antal intressanta konster som speglade fordonets status, oavsett om det accelererade, saktade ner, körde i jämn fart eller vad som helst. Den andra var en elektrisk kaffekanna för två koppar som anslöts till cigarettändaren på instrumentpanelen. Den kunde vara praktisk vid camping eller resor.

Det första jag gjorde var att rådgöra med min vän Bill Adcook, som jag spelade mycket tennis med och som hade en väletablerad verksamhet som järnvarugrossist. Nästa sak jag gjorde var att besöka några järn- och bildelsaffärer för att få deras reaktion. Resultaten av båda dessa undersökningar var inte särskilt uppmuntrande. Under tiden hade jag gått händelserna i förväg och redan låtit trycka upp brevpapper och visitkort med texten "Klassen Importing Co." Dessa hade jag låtit trycka hos den lokale tidningsmannen i Centerville, som anade ett reportage och kom över för att intervjua mig.

Under en tid tvekade jag. Sedan tog suget efter att vara en äkta uppfinnare och hoppet om att bli en mångmiljonär till affärsmagnat överhanden. Jag fattade ett resolut beslut: kom

vad som än hände, skulle jag lansera Canolectric på marknaden. Detta krävde en hel del arbete.

Så för att komma igång. Den 16 september 1955 registrerade jag Klassen Enterprises, Inc., under delstaten Kaliforniens bolagslagar. Bolaget hade tillstånd att emittera 500 000 aktier, med ett nominellt värde av 1,00 dollar per aktie. Min advokat var Gene Rhodes, en trevlig ung man i min ålder som också bodde i Glenmoor Gardens. De konstituerande styrelseledamöterna var Wm. E. Adcook, som drev en grossistverksamhet inom järnvaror; Albert J. Miller, från San Jose, som ägde Milco, Inc., verksamt inom tillverkning av den tidigare nämnda handlotionen Lanoglove; Gene Rhodes; min fru Henrie Etta, och jag själv, som VD.

Min närmaste granne, John Beumer, var ingenjör på ett elektronikföretag vid namn Ampex i Redwood City, på andra sidan viken. Tvärs över gatan från honom bodde en ung ingenjör och ritare vid namn Charles Wilson, som arbetade åt John. Jag visade dem båda min fungerande modell och de blev mycket imponerade. Jag övertalade den unge ritaren att ta fram en uppsättning tekniska ritningar som kunde översättas till produktionsritningar. Detta var i oktober 1955. Under en period av några månader färdigställde han dessa ritningar.

Under tiden designade jag ett attraktivt hölje och lät en plasthantverkare vid namn Chapman (företagsnamn: Chapman Plastics, Berkeley, Kalifornien) konstruera ett vitt plasthölje för enheten.

Därefter lät jag en mekanisk verkstad, Engineered Instruments i Hayward, försöka tillverka en modell enligt ritningarna. Efter att ha lagt ner flera veckor och 400,00 dollar gjorde de inget bra jobb och jag avbröt deras kontrakt. Jag hittade en mekanisk verkstadsfirma vid namn Frisch & Herzberg i San Leandro som var mer kompetenta. De gjorde ett bra jobb med att tillverka en modell som kunde fungera som prototyp och användas i demonstrationssyfte. (Feb., 1956.)

Nu när jag hade en fungerande demonstrationsmodell att visa upp, åkte vi över till Hunts ketchupfabrik i Hayward och fick tag på en hel vagnslast med nya oanvända konservburkar att öppna, och vi var igång. Jag insåg att det skulle krävas pengar, mycket mer än jag hade, för att få ut produkten på marknaden, och att jag skulle behöva investerare från allmänheten. En positiv fördel som kom ur min tidigare misslyckade investering i Commercial Tobacco Co. var att jag lärde mig något om företagsstruktur som jag inte hade känt till tidigare. Jag lärde mig att den ursprungliga promotorn kunde göra ett offentligt aktieerbjudande och samtidigt behålla en

lika antal emissionsaktier för egen räkning, för att därigenom fortfarande behålla kontrollen över det företag han grundat. Vid vårt styrelsemöte den 5 mars 1956 gav vi vår advokat, Gene Rhodes, i uppdrag att ansöka om tillstånd för vårt bolag att emittera och sälja 100 000 aktier till ett parivärde av 1 dollar per aktie. Denna ansökan lämnades till California Corporations Commission och begränsade vår aktieförsäljning uteslutande till invånare i Kalifornien. Den 20 mars beviljades det önskade tillståndet.

Den 26 mars 1956 lämnade jag in en ansökan till det amerikanska patentverket om patent på min "Elektriskt drivna konservöppnare". Handläggningen av denna ansökan sköttes åt mig av ett par judiska advokater i Oakland vid namn Gardner och Zimmerman. Vi yrkade på 19 separata krav i vår ansökan. Det skulle dröja ytterligare 13 månader innan vi fick ett positivt svar på den ansökan, den 23 april 1957 för att vara exakt.

I början av april hyrde jag ett kontor på ett rum på 1079 "B" Street, Suite 222, i centrala Hayward och skaffade mig en "försäljningschef" vid namn Al Bierman. Al hade varit försäljningschef för Al Miller på det tidigare nämnda företaget Lanoglove (Milco, Inc.) som nu var i stort behov av kontanter. Vid styrelsemötet i april röstade styrelseledamöterna igenom en lön på 500 dollar i månaden till både mig själv och Al Bierman. Vi var nu redo att demonstrera vårt "skötebarn" och sälja värdepapper till allmänheten.

Så nu var jag igång med verksamheten. Jag hade en attraktiv produkt att visa upp och demonstrera. Vi hade en patentansökan på gång för att skydda vår uppfinning. Vi hade nu ett kontor att arbeta ifrån, ett tillstånd att sälja aktier och en talför försäljningschef som kunde hjälpa till att sälja dessa aktier.

Vid ungefär denna tidpunkt skaffade jag mig också en mycket effektiv sekreterare och bokförare. Vid utformningen av en del av vårt tidigare material för att marknadsföra Canolectric och även aktieförsäljningen, anlitade vi en lokal tryckare som hade en butik i Castro Valley. Hans namn var Sam Totaro. Han utförde tryckarbeten åt oss till ett värde av 500,00 dollar och beslutade sig för att ta betalt i form av 500 aktier i Klassen Enterprises, Inc. När vi var hemma hos honom för att presentera prospektet för aktieerbjudandet var även hans fru, Louise, och hennes mor närvarande. Hon verkade fientligt inställd till idén att köpa aktierna och var rättfram med att säga det. Sam gick dock vidare ändå, och brukar titta in på vårt kontor nästan varannan dag. Vi berättade för honom att vi letade efter en bra sekreterare, och han berättade för oss att hans fru Louise letade efter just ett sådant jobb. Jag ringde upp henne och bad henne komma förbi på en intervju. När hon gjorde det blev jag vederbörligen imponerad och

anställde henne på fläcken. Hon visade sig vara en av de mest intelligenta, lojala och effektiva sekreterare jag någonsin haft turen att anställa. Kort efter att hon börjat arbeta blev även hon djupt imponerad av Canolectrics förtjänster och köpte snart ytterligare 50 aktier för egen räkning.

En dag satt Al och jag vid våra skrivbord på vårt kontor i Hayward när en ung man vid namn Cecil W. Boswell klev in. Han hade hört talas om vår elektriska konservöppnare, och nu när han såg den med egna ögon flinade han från öra till öra. Han hade också funderat på behovet av en elektrisk konservöppnare, sade han. När han såg vår demonstratör prydligt skära upp ett antal burkar som vi hade till hands för ändamålet, blev han ännu mer entusiastisk.

Cecil var från San Francisco, där han hade ett kontor på 1139 Mission St. Han var försäljningsrepresentant för Robbins & Myers, vars huvudkontor låg i Springfield, Ohio. När Cecil Boswell lämnade vårt kontor var han en entusiastisk förespråkare för Canolectric, och han var ivrig att få berätta för resten av Robbins & Myers försäljningspersonal i Springfield om sin nyligen funna pärla. Detta gjorde han med liv och lust vid deras nästa ordinarie försäljningsmöte.

Nästa sak jag minns var att jag fick ett telefonsamtal från Springfield, Ohio. Det var en inbjudan att demonstrera vår apparat för ledningen, med alla våra resekostnader betalda. Detta gjorde jag och tog med mig Al Bierman. De högsta cheferna blev imponerade. Tyvärr var VD:n för Robbins & Myers, nämligen Albert W. McGregor, bortrest. En vecka eller så senare blev jag ombedd att komma tillbaka och demonstrera vår Canolectric igen, inför VD:n. Detta gjorde jag och han verkade också bli gynnsamt imponerad av att vår uppfinning var en vinnare.

Uppföljningen blev att Robbins & Myers gav oss ett erbjudande enligt vilket de, om de fick ett exklusivt avtal om att tillverka vår konservöppnare, gick med på att förskottera cirka 50 000,00 dollar i verktygskostnader, vilka kostnader skulle återbetalas med 1,00 dollar per enhet för de första 50 000 tillverkade enheterna. Robbins & Myers skulle också stå för den förberedande konstruktionen av enheten. Det fanns dock ett tufft villkor. Robbins & Myers ville ha en motsvarande mängd säkerhet för att vara säkra på att vi skulle uppfylla vår del av avtalet. Detta löste jag genom att pantsätta återstoden av mina skuldebrev från markaffären i Silver Springs, vars saldo vid denna tidpunkt fortfarande uppgick till ungefär 115 000 dollar. Kulmen på dessa förhandlingar var att Klassen Enterprises, Inc. och Robbins & Myers den 17 september 1956 undertecknade ett bindande kontrakt enligt ovanstående villkor.

Robbins & Myers hade tidigare köpt upp ett gammalt etablerat företag vid namn Hunter Fan and Ventilating Company, som var belägna i Memphis, Tennessee. Vår apparat skulle tillverkas av Hunter, vars chef var Frank S. Brady, och vars chefsingenjör var en vresig men briljant man vid namn Carl Buttner, som hade emigrerat från Tyskland redan 1928. Från och med nu gick de flesta av mina resor till att träffa människorna i Memphis, för att samordna design, priser för tillverkning, förpackning och andra detaljer. För det mesta när jag var i Memphis bodde jag antingen på Peabody Hotel eller King Cotton.

Fram till denna tidpunkt hade Al Bierman och jag sålt våra aktier direkt till vem vi än kunde, som rena amatörer. Vi hade hittills bara sålt omkring 19 000 aktier. Under tiden hade jag finansierat företagets utgifter helt ur egen ficka och lånat ut några tusen eller så till företaget varje månad, eftersom vi var förbjudna att använda några av aktieintäkterna såvida inte och förrän vi hade sålt en viss minimimängd, som jag minns det var tvungen att vara 100 000 aktier. Innan det hände hade jag lånat ut totalt 25 500 dollar till bolaget. Nu när vi hade kontraktet med Robbins & Myers i vår ficka var det en helt ny spelplan. Med våra förbättrade utsikter vände vi oss nu till ett mäklarhus i Oakland för att låta proffsen sköta aktieförsäljningen åt oss.

Vi kontaktade Lester M. Grant på Stephenson, Leydecker & Co. på 1404 Franklin St. i Oakland. Les Grant var en framåtsträvande ung man i trettioårsåldern och var även vice borgmästare i staden Oakland. Trots att han bara var säljare i firman var han likväl en av deras bästa och hade ett brett kontaktnät. Vi demonstrerade vår Canolectric genom att ställa den på hans skrivbord och öppna flera burkar. Han blev också omedelbart fascinerad. Han tog några dagar på sig att kontrollera oss och ringde personligen VD McGregor på Robbins & Myers för att bekräfta om vi verkligen hade ett kontrakt så som vi påstod. När han fick bekräftat att vi faktiskt hade det, kom Les över till oss på vårt kontor. Han sa att han hade diskuterat saken med chefen för sitt aktiebolag och att de var villiga att sälja våra aktier. Vi nådde snart en skriftlig överenskommelse och var igång. Äntligen var vi i den högsta ligan, tänkte jag för mig själv. Redan nu kunde jag se miljoner dingla framför mina ögon.

Under tiden hade vi lyckats få en hel del bra publicitet i de större tidningarna i och omkring San Francisco-området, och näringslivet var

började lägga märke till att vi kanske hade en riktigt eftertraktad produkt på gång. I augusti 1956 fick jag ett samtal från Forrest Tanser, en av cheferna på mäklarfirman Sutro & Co. Han sa att han hade en förmögen klient som kunde vara intresserad av att köpa min andel i Canolectric. Vi åkte över till hans kontor i San Francisco och demonstrerade vår ögonsten för honom och hans äldre klient, en jude vid namn Adrian Falk. Några dagar senare fick jag ett samtal från Tanser, som meddelade att hans klient var villig att köpa min andel för 250 000 dollar, att betalas med 50 000 dollar kontant och 50 000 dollar om året under de kommande fyra åren, och samtidigt skulle jag stanna kvar i företaget med en lön på 25 000 dollar om året. Jag övervägde erbjudandet ett tag och vi diskuterade det vid nästa styrelsemöte den 3 september. Jag ringde slutligen Forrest Tanser och sa att jag inte tänkte sälja, erbjudandet var helt enkelt inte tillräckligt bra. Han blev arg och la på luren i örat på mig.

Vid ungefär samma tid fick jag också ett annat erbjudande från en fastighetsmagnat i San Jose. Han erbjöd mig 150 000 dollar kontant, utan förbehåll och utan dröjsmål. Jag övervägde även det erbjudandet ett tag, men tackade sedan nej. Jag kände att jag hade något stort på gång, jag tänkte satsa hela vägen, och ingen skulle få beröva mig dess slutgiltiga fördelar.

I oktober gjorde jag ännu en resa till Memphis för att ytterligare förhandla och färdigställa planer för konstruktion, design och produktion. Under samma månad förhandlade jag fram och undertecknade ett kontrakt med Stephenson Leydecker i Oakland om att sälja de 80 000 återstående aktierna, vilket gav dem en provision på 15 %. Gene Rhodes ansökte hos bolagsverket om godkännande av detta arrangemang och det beviljades.

Under december månad fick vi en inbjudan från Robbins & Myers att visa upp vår demonstrationsmodell av Canolectric i deras monter på Chicago Housewares Show i januari, ett erbjudande vi gladeligen accepterade. Denna mässa var ett årligt evenemang och var utan tvekan den största i landet. Den hölls i Chicago Piers lokaler, ett gigantiskt byggnadskomplex och anläggning som sträckte sig långt ut i Lake Michigan.

Med vår prisade demonstrationsmodell och ett rikligt förråd av plåtburkar flög Al Bierman och jag till Chicago och tog in på Drake Hotel. Robbins & Myers hade en stor monter där de visade upp inte bara sina egna produkter, utan även produkter från Hunter Fan and Ventilating Co. Den största delen av deras kombinerade säljkår var också på plats och vi lärde känna dem alla ganska väl under veckan den 16 till 23 januari 1957. De var ett bra och trevligt gäng.

Vår elektriska konservöppnare med tryckknapp väckte omedelbart en ovanlig mängd uppmärksamhet, mer än alla de otaliga produkter som R & M och Hunter Fan visade upp i sin monter. Detta framkallade naturligtvis en del blandade känslor hos deras säljpersonal, som, även om de var glada över att ha fått tag på en populär artikel, ändå hade sina egna intressen att främja och sina egna varor att visa upp. Al Bierman hävdade att vi hade den mest sensationella nya produkten på mässan, och oavsett om det var sant eller inte, så väckte vi en enorm uppmärksamhet. Chefer från General Electric kom för att titta på den, och VD:n för Oster Mfg. Co. kom förbi flera gånger för att föra anteckningar. Till och med VD:n för Sears, Roebuck, en liten tjock jude vid namn General Woods, bad mig demonstrera den för honom, varpå vi hamnade i en livlig dispyt där han föreläste för mig om vad som var fel med den. Med en liten öppen pennkniv i sin lilla tjocka hand betonade han sin sista poäng genom att rista en repa i metallplattan på konservöppnarens uppfällbara lock, en arrogant gest som gjorde mig rasande. Jag har fortfarande kvar den demonstratören, med repa och allt.

Efter de första två dagarna ringde vi tillbaka till Les Grant i Oakland och rapporterade det entusiastiska mottagande vi fick från branschen, och skickade honom ett telegram om detta. När vi kom tillbaka till Kalifornien fann vi att telegrammet hade gett säljteamet på Stephenson Leydecker en rejäl vitamininjektion, och aktieförsäljningen blomstrade. Vår resa till Chicago hade visat sig vara dubbelt fördelaktig – både för aktieförsäljningen och för responsen från grossister och återförsäljare inom vitvarubranschen. Faktum är att vi snart fick ett samtal från Sears, Roebuck som sa att de var intresserade av att diskutera ett större inköpsavtal.

Milstolpe tjugonio

Att upptäcka Florida

Under de senaste åren, i mitten av femtiotalet, hade jag blivit fascinerad av berättelserna om sevärdheterna och de växande möjligheterna inom fastighetsmarknaden i delstaten Florida, särskilt på Sydfloridas östkust. Nu i februari 1957, när jag närmade mig min 39-årsdag, kände jag att jag förtjänade en semester efter att ha arbetat hårt i två år med att få ihop min Canolectric-affär. Jag var ändå tvungen att göra ännu en affärsresa till Hunter Fan vid den här tiden, så jag bestämde mig för att ta med min fru och dotter, och att vi skulle fortsätta från Memphis för att utforska Sydflorida. Vi hade aldrig varit där. Borde inte alla göra en resa till Florida åtminstone en gång?

Efter att ha gjort de nödvändiga bokningarna gav vi tre oss iväg under den senare hälften av februari, högsäsong i Sydflorida. När vi anlände till Miami var vädret helt perfekt, klart, soligt och vackert. Stränderna var precis så vackra som reseaffischerna utlovade, och palmer kantade boulevarderna. Vi hyrde en bil på Miamis flygplats och gav oss iväg till vårt motell i den norra änden av Miami Beach.

Kim och jag begav oss omedelbart till stranden och ner i vattnet. Det var otroligt varmt och vi var förtjusta. Kim var inte riktigt sex år, och hon älskade stränderna och tog till vattnet som en anka. Fastän hon ännu inte kunde simma, hade hon sitt livs roligaste tid med sin lilla uppblåsbara plastring. Sydflorida var 1957, enligt min mening, verkligen vackert, ett veritabelt tropiskt paradis, verkade det som. Det var fortfarande inte överbefolkat, med stora sträckor av stränder längs östkusten som var outbyggda och tomma, och vida sträckor av öppet landskap mellan de små städerna. U.S. Highway 1 var fortfarande bara en tvåfilig väg. Kubanerna, haitierna och andra blandfolk var fortfarande praktiskt taget okända. Turister hade förstås kommit hit under det senaste århundradet, men tillströmningen av permanenta invånare var fortfarande relativt liten.

Men redan då fanns det gott om turistattraktioner i Florida, och vi tog nu varje tillfälle att utforska området. Vi besökte Parrot Jungle, Monkey Jungle, Fairchild Tropical Gardens, Viscaya, och klostret St. Bernards pelargångar. Vi gjorde också vidsträckta utflykter till Coral Gables, Ft. Lauderdale och Pompano Beach.

Redan då hade jag i bakhuvudet – om vi verkligen flyttade ut hit, vilket område skulle då vara mest önskvärt?

Under mina flera besök hos ledningen för Hunter Fan Co. i Memphis hade jag träffat en flamboyant ung designkonstnär som arbetade på konsultbasis för både Robbins & Myers och Hunter Fan. Hans namn var Shelton Rutter. Han utförde produktdesign och styling för deras olika varor och förpackningar. Han var nu involverad i att designa en frontkåpa i plast till min andra modell av Canolectric, enheten som skulle byggas in i väggen. Det var Shelton som hade gjort våra bokningar för motellet i Miami Beach mitt under högsäsongen, något som inte var lätt att få tag på. Han hade fru och sju barn, som alla bodde i staden Kendall i södra Dade County.

Vi hade ordnat så att vi alla skulle äta middag tillsammans, min familj och hela hans familj. Det föll sig så att efter att vi hade njutit av sevärdheterna i och omkring Miami i ungefär en vecka, insjuknade Kim plötsligt i mässlingen, precis innan vi skulle träffa paret Rutter och deras sju barn. Eftersom jag naturligtvis inte ville överföra mässlingen till hans skara på sju, ringde jag upp honom för att ställa in mötet. Shelton, som var en eldfängd herre, lät mig bara komma så långt som till "min dotter har mässlingen", innan han flög i taket, och mötet var avblåst innan jag hann säga ett ord till.

Nästa dag var jag tvungen att resa till Memphis där jag hade ett inbokat möte med Frank Brady, chefen för Hunter Fan, och med flera andra chefer. Under tiden jag var där höll Hunter-företaget också ett av sina möten där alla deras säljare samlades från olika delar av landet. Shelton Rutter och jag blev inbjudna att följa med dem på en festkväll på en nattklubb, där, såvitt jag minns, Nelson Eddy, den store barytonsångaren, hade ett tillfälligt engagemang. Under 1930-talet hade jag sett Nelson Eddy i praktiskt taget varje film han någonsin spelat huvudrollen i – "Rose Marie", "Maytime" och många andra, och jag var en hängiven beundrare av honom och Jeanette MacDonald. Jag såg med spänning fram emot att få se honom personligen. När jag väl såg honom kände jag mig besviken. Visst, hans sång var fortfarande fantastisk. Men de ekivoka skämten och pratet som hörde till verkade dra ner hela den förutfattade bild jag hade av honom.

Ungefär fem dagar senare var jag tillbaka i Miami Beach. Kim hade hållit sig instängd på rummet på motellet och fått sin mat serverad i smyg av en hotellstäderska. Ledningen ville inte att ryktet skulle sprida sig att det fanns någon på deras motell som hade mässlingen. Henrie hade gett Kim bad i badkaret med stora

doser av Linnet-stärkelse för att hjälpa till att läka utslagen. När jag kom tillbaka var Kim i stort sett återställd från utbrottet. Vi återupptog vår sightseeing och våra bad i havet.

En av de utflykter vi gjorde vid den här tiden var en nöjeskryssning med en av sightseeingbåtarna i Biscayne Bay. Jag minns att vi under denna kryssning fick se många av de fantastiska herrgårdarna längs bukten och på dess många konstgjorda öar. Turistguiden beskrev dem en efter en och berättade vilken miljonär som bodde i vilken herrgård. Jag minns att han berättade om en i synnerhet. Denna, sade han, ägs av mannen som uppfann sicksack-saxen. Han sålde sitt patent till något stort företag, och, betonade han, mannen arbetade aldrig mer en dag i sitt liv. Jag kände mig mycket uppmuntrad. Om denna individ kunde gå i pension genom att uppfinna en så enkel pryl som en sicksack-sax, ja, då skulle jag säkerligen kunna göra ännu bättre ifrån mig med min elektriska konservöppnare med tryckknapp.

Resan till Florida fick en viktig betydelse för vårt framtida händelseförlopp. Det var vid den här tiden som jag blev förälskad i båtliv, simbassänger, stränder, palmer och den tropiska livsstilen i allmänhet. Det hade gjort ett bestående intryck på mig, och jag började tänka: varför bor vi inte här?

Några dagar efter att vi återvänt från Memphis flög vi tillbaka till San Francisco, till Hayward och vårt hem i Glenmoor Gardens.

Milstolpe Trettio

Spela i de stora ligorna

Tillståndet för det ursprungliga aktieerbjudandet på 100 000 aktier hade ett utgångsdatum den 28 februari 1957, efter vilket datum inga fler aktier fick säljas om de inte var slutsålda. Innan jag hade rest till Florida lät jag min advokat förbereda en ansökan om förlängning. Gene Rhodes juniorpartner, M. O. Sabraw, ansvarade för denna ansökan, ett ganska rutinmässigt förfarande där vi inte förväntade oss några särskilda problem. Det entusiastiska bifall vi hade fått från återförsäljare och grossister vid Chicago Housewares Show var mycket uppmuntrande, och dessutom lanserade vi nu också en andra enhet som öppnade upp en helt ny marknad inom husbyggarbranschen, nämligen den inbyggda väggenheten. Framtidsutsikterna såg goda ut.

Efter Florida-resan, när jag kom tillbaka till kontoret i början av mars, bröt helvetet löst. Jag frågade min advokat, M. O. Sabraw, var är förnyelsen av aktietillståndet? Han letade i sina filer. Den hade inte kommit än. Varför hade den inte det? Han letade i sina filer lite till. Ansökan låg fortfarande kvar i hans filer. Den hade aldrig skickats iväg. Han hade glömt att posta den för en månad sedan.

Vi satt nu i djupt i klistret. Killarna på mäklarfirman, Stephenson Leydecker, hade antagit att förlängningen av tillståndet hade godkänts. Ingen hade sagt något annat till dem. Det råkade vara så att aktieförsäljningen hade gått exceptionellt bra efter att tillståndet löpt ut, och nu stred alla dessa försäljningar inte bara mot Kaliforniens lag, utan vad som var värre, mot federal lag.

Vad skulle vi göra?

Vi var tvungna att informera Kaliforniens Commissioner of Corporations om vår tabbe, och kommissionen såg inte med blida ögon på vårt misstag. Vi var tvungna att erbjuda en återbetalning till alla de köpare som hade köpt aktier under den period då tillståndet var ogiltigt. Detta gjorde vi och cirka 6 000,00 dollar var tvungna att återbetalas, och all försäljning avbröts nu tills vi fick ett nytt tillstånd. Detta beviljades den 26 mars, och vi var igång igen, och i mitten av april var resten av de 100 000 aktierna slutsålda.

Vi kunde nu ta ut medlen från spärrat konto och använda dem för driften av företaget. Jag behövde inte längre låna ut mina personliga medel för att hålla företaget flytande,

men företaget kunde faktiskt nu betala tillbaka de 25 000 dollar i lån som jag hade förskotterat under de senaste två åren.

Vid det här laget fick vi mycket bra publicitet i ett antal branschtidskrifter och även i den vanliga pressen – tidskrifter och tidningar. Vi hade en het produkt och affärsvärlden lade märke till oss. Sears, Roebuck var intresserade av att förhandla om en order på 10 000 enheter. Jag flög till Chicago och satte mig ner med inköpsagenten. Ja, de var redo att köpa. Vi prutade om priset och hamnade i ett dödläge på grund av en skillnad på 50 cent per enhet. Affären gick slutligen i stöpet.

Även om Sears-affären inte blev av såg framtiden ändå ljus ut, och vi kände att vi hade en stor affär framför oss om vi kunde få ihop tillräckligt med pengar för att marknadsföra den ordentligt. Vid vårt styrelsemöte den 25 mars beslutade vi att ansöka om ett större aktieerbjudande, ytterligare 200 000 aktier för totalt 300 000. Vår garant, Stephenson, Leydecker & Co. i Oakland, gick med på att sälja detta erbjudande på en "best efforts"-basis (ingen garanti), men den här gången insisterade herr Stephenson på att vi var tvungna att köra förstklassigt – hela vägen. Vi var tvungna att gå genom den amerikanska finansinspektionen, Securities Exchange Commission, vilket skulle ta bort restriktionen att endast sälja till invånare i Kalifornien. Vi var också tvungna att anlita en välkänd revisionsbyrå för att granska våra böcker och utfärda dess officiella finansiella rapport. Dessutom var vi tvungna att anlita en stor, välkänd advokatbyrå i San Francisco för att sammanställa vårt prospekt för aktieerbjudandet och presentera det för Securities Exchange Commission. Ytterligare ett villkor: vi var tvungna att ha Bank of America National Trust som vår överföringsagent för aktierna.

Allt detta var en stor uppgift och jag hade blivit varnad tidigare att när jag väl gått igenom en ansökan till Securities Exchange Commission skulle jag aldrig vilja göra det igen. Jag hade hört detta direkt från källan – advokaterna i San Francisco.

Men vid den här tiden var utsikterna optimistiska och jag tog steget. Vi anlitade den nationella firman Ernst & Ernst, auktoriserade revisorer från San Francisco, för att granska vårt företag och utfärda en finansiell rapport. De skickade ner en av sina unga revisorer till vårt kontor, och han tillbringade en hel vecka med att rota igenom varje fil och brev på vårt kontor. Vår räkning för detta drag var 6 000,00 dollar.

Vi anlitade den prestigefyllda advokatbyrån Orrick, Dahlquist, Herrington och Sutcliffe på Montgomery Street 405 i San Francisco för att sammanställa prospektet och göra ansökan till Securities and Exchange Commission, som råkade ha ett kontor i San

Francisco också. Jag fick veta av advokaten som ansvarade för vår ansökan att S.E.C. inte ger dig ett "tillstånd" på samma sätt som California Corporation Commission gör, och de "godkänner" inte ens din ansökan. De godkänner endast en sådan ansökan på ett negativt sätt genom att inte avslå den, förutsatt att den uppfyller alla deras krav. Orrick, Dahlquist skickade också ner en av sina advokater till vårt kontor för att plöja igenom våra arkiv under flera dagar. Deras arvode för att kontrollera oss, för att göra ansökan och sammanställa prospektet (Offering Circular) var 10 000,00 dollar. Jag har fortfarande kvar kopior av det där dyra prospektet.

När vi talar om summor som 6 000 dollar för ett bokslut från revisorerna och 10 000 dollar i advokatkostnader, måste vi komma ihåg att detta var ganska rejäla summor på den tiden, när en dollar kunde köpa någonstans mellan åtta till tio gånger vad den gör idag.

Nåväl, hur som helst, den 26 juni 1957 hade vi fått ihop allt och vi var redo att sälja ytterligare 200 000 aktier.

* * * * *

Vid det här laget vill jag göra en avstickare och minnas mitt fritidsintresse som väcktes vid ungefär denna tid. Medan jag var i Florida blev jag förtrollad av det tropiska levnadssättet — stränderna, haven, poolerna, palmerna, nöjet med båtliv. En tid efter att vi kommit tillbaka till Kalifornien råkade jag läsa en helsidesannons i San Francisco Examiner om en stor båtmässa som skulle hållas i S.F. Cow Palace, och med min aptit nu väckt för sådana ting, bestämde jag mig för att detta var ett måste.

Att se en sådan enorm uppvisning av vackra nya båtar fick mig verkligen på fall. Jag måste ha en, bestämde jag mig för. Var hade jag varit i hela mitt liv? Jag tog kontakt med en av återförsäljarna, och en vecka senare var jag stolt ägare till en 22-fots Owens kabinbåt, driven av en motor på 220 hästkrafter. Den nya leksaken kostade mig 4 400 dollar, men vad sjutton, jag var förtjust. Jag lade upp den vid en båtplats i Alameda, och snart susade jag fram i San Francisco-bukten. Vattnen i San Francisco-bukten är inte de lugnaste för små båtar. Jag minns en av de tidiga utflykterna då jag tog med min fru och sexåriga dotter Kim. Det var May Day Regatta när alla små båtar skulle samlas under Golden Gate-bron vid en viss tidpunkt (det var vid middagstid, tror jag). Som ny ägare ville jag naturligtvis delta. Vattnet var oroligt som vanligt, och det blev ännu gropigare när vi närmade oss själva inloppet. Vi hann inte riktigt fram innan vi vände

runt omkring, alltmedan min dotter blev mer och mer skräckslagen. Faktum är att hon kurade ihop sig ovanpå motorkåpan, med huvudet nedsänkt och händerna för ögonen. Hon säger att det var då hon lärde sig att be.

Vi hade dock många trevliga båtfärder, och många gånger tog jag ut båten själv, eller tog med någon som Cecil Boswell för en eftermiddags fiske. Slutligen, senare, bestämde vi oss för att ta båten till lugnare vatten och förtöja den vid en plats i Delta-området, norr om Oakland, ett område där floderna Tuolumne och Sacramento flyter samman och bildar ett gytter av sjöar, vikar och laguner, öar och sandbankar. Vi körde ibland upp dit under helgerna och bodde i de mysiga hyttutrymmena i flera dagar i sträck.

* * * * *

För att återgå till affärerna och Canolectric, hade vi under våren 1957 tagit flera andra steg framåt i att expandera och bygga upp företaget. Den 1 april flyttade vi in i större lokaler. Vi hyrde en hel byggnad med cirka fem rum på 22105 Meekland Avenue, Hayward. Denna byggnad hade tidigare disponerats av en av staden Haywards avdelningar och levererades komplett med ett stort kassaskåp av stål som man kunde gå in i. Den 23 april fick jag det slutgiltiga godkännandet på den patentansökan som lämnats in mer än ett år tidigare. Vi hade nu patent nr 2 789 345, och patentverket hade godkänt varje krav vi ställt – alla nitton, en ovanlig händelse, informerade min advokat mig stolt. Vi hade förmodligen kunnat få ännu fler krav godkända om vi hade bett om dem, tillade han. Vi hade också ansökt om ett kanadensiskt patent, vilket senare beviljades. Vi ansökte om ett mönsterskydd för utformningen av plasthöljet. Denna design hade för övrigt tagits fram under en period av flera månader av en grupp unga formgivare med mycket speciella talanger. Deras namn var Melvin H. Best, Robert S. Inlow, James M. Powell och William J. Ward, alla bosatta i och omkring Los Angeles-området, fyrtio mil söder om oss. Deras nota landade på 4 000,00 dollar. Vi ansökte även om registrering av vårt varumärke – namnet "Canolectric". Detta blev också senare godkänt. I detta avseende stötte vi på visst motstånd från ett stort etablerat företag vid namn Rival, som tillverkade en icke-elektrisk handdriven konservöppnare kallad "Canomatic". De hävdade att vi gjorde intrång i deras varumärke, vilket verkade ganska långsökt för mig, med tanke på att deras enhet varken var automatisk eller elektrisk. Efter att ha skrivit...

företagets VD och efter att ha talat med honom i telefon flera gånger, beslutade de sig slutligen för att inte stämma oss.

Det skedde flera andra stora förändringar i vår organisatoriska uppbyggnad. Al Miller hade avgått från vår styrelse och han ersattes av Les Grant från Stephenson Leydecker. Vi utökade också vår säljkår med en person, och kort därefter minskade vi den med en Al Bierman.

Jag hade ursprungligen träffat Bierman och känt till honom när han arbetade för Al Miller på företaget Lanoglove, som vid det här laget kämpade för att hålla sitt företag flytande och inte längre hade råd att betala Bierman. Miller talade dock mycket väl om Biermans förmåga inom marknadsföring. Historien Bierman berättade om sig själv var att han hade varit en del av en grupp på sex personer, där hans kusin var högsta hönset, och att de hade lyft ett vitaminföretag till en mångmiljonkategori. Han älskade att berätta historier om de otaliga stora affärer de hade genomfört, kontrakt på hundratusentals dollar, om vilka storspelare de var och hur de alla levde i omkörningsfilen med hög stil. Al Miller trodde på allt detta, och baserat på dessa historier var han övertygad om att Bierman måste vara en fantastisk marknadsförare.

Eftersom vi nu nådde det stadium där de första 5000 enheterna av Canolectrics snart skulle anlända, var vi intensivt upptagna med att organisera försäljningsdistributionen med (a) ett antal grupper av säljrepresentanter över hela landet för distribution till grossister och återförsäljare, och (b) att kontakta de flesta av de prestigefyllda varuhusen direkt. För detta behövde jag ytterligare hjälp. En dag i slutet av mars klev en man med ett distingerat utseende in på vårt kontor; han sålde leasingavtal för tjänstebilar åt ett stort företag. Han var en stor man, 6 fot 2-1/2 tum, stilig på ett macho sätt, och verkade ha den karisma som krävdes för att bli en bra säljare. Jag frågade honom om han skulle vilja arbeta för mitt företag. En vecka senare bestämde han sig för att han ville det, och jag anställde honom. Hans namn var Jack Hainline.

Redan från början verkade det finnas en antagonism, en rivalitet, mellan Jack Hainline och Al Bierman. Jack misstänkte att Al var en bluff och tog sig besväret att kontrollera Biermans bakgrund. Han kom tillbaka för att berätta för mig att alla dessa historier Bierman hade berättat om sitt deltagande i det framgångsrika vitaminföretaget han älskade att prata om var en hög med lögner. Det kom fram att Bierman bara var en dagdrivare, som från tid till annan hade varit bilförsäljare, försäkringstjänsteman osv., men aldrig med någon större framgång. När jag konfronterade Bierman med allt detta erkände han att han hade ljugit skamlöst, och jag lät honom gå. Al Bierman avgick från styrelsen för

styrelsen, och ersattes snart av en man med betydande tillgångar.

Louis F. Buran, som ersatte Bierman i styrelsen, var en mångmiljonär och chef för Buran Equipment Co. som handlade med tung vägbyggnadsutrustning, med filialer i Oakland, Santa Clara och Los Angeles. Han var vän till Les Grant och hade köpt 3500 aktier i Klassen Enterprises.

I början av maj 1957 började de första leveranserna av vår order på 5000 enheter av Canolectrics anlända. Jag anställde snart en andra sälj- och marknadsföringsmedarbetare, en kaxig liten kille vid namn John Pledger. Allteftersom sommaren fortskred lyckades vi etablera försäljningsrepresentanter genom tillverkarens agenter i delstaterna New York, New Jersey, Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts och de flesta andra östra delstater. Vi hade också en hyfsad täckning i delstaten Kalifornien. För detta anlitade vi ett par aggressiva irländare vid namn Danny Dunn och Jim Karnes. De hade etablerat sig som tillverkarrepresentanter i Los Angeles-området, närmare bestämt på 712 So. Olive. De var ett flamboyant par och väl insatta i branschen för små hushållsapparater. Vår försäljning i september uppgick till 22 872 $; i oktober 17 543 $; i november 17 372 $; i december 21 457 $. Detta var inte fantastiskt, faktiskt en besvikelse, men å andra sidan var vi ett kämpande nytt företag som försökte lansera en ny produkt på marknaden.

Under hela denna försäljningsperiod hade jag problem med min främsta försäljningschef, Jack Hainline. Även om han fysiskt gav en stark macho-image, hade han i själva verket fötter av lera. Närhelst en kris uppstod, istället för att möta den, sprang han ifrån den som en lipsill. Istället för att sälja produkten som den var, försökte han designa om den var och varannan dag, en meningslös sysselsättning. Till slut tröttnade jag på hans ständiga gnäll, och en dag satte jag ner honom och sa: "Jack, vi har spenderat 50 000 $ på att skära formarna för att tillverka den här apparaten. Vi har fått 5000 enheter tillverkade och levererade till oss. Gå nu ut och sälj dem eller kom inte tillbaka." Men han fortsatte att gnälla och lägga sig i. Slutligen, i slutet av december, gav jag honom sparken.

John Pledger och jag åkte till Chicago Housewares Show igen i januari som gäster hos Robbins & Myers. Vi hade ett möte med alla våra säljare som också var där och försökte piska upp deras entusiasm. Men efter julhandeln hade vår försäljning sjunkit dramatiskt, och det var inte lätt att återskapa den tidigare optimismen. Jag började se skriften på väggen. Vi höll på att tappa farten.

och vi höll på att få slut på de pengar som krävdes för att lansera ytterligare stora kampanjer som vi hade gjort tidigare. Det var två faktorer som arbetade emot oss. Den ena var det faktum att en lågkonjunktur var på väg under 1958, och en åtstramning av inköpen. För det andra hade de större företagen vid det här laget tagit sig in på marknaden för elektriska konservöppnare — General Electric, Sunbeam, Oster Mfg. Co., Nu-Tone och ett dussin andra. Visserligen tog de inte fram en tryckknappsstyrd, helautomatisk konservöppnare som vi gjorde, utan bara en billigare enhet till ungefär halva priset, en enhet där burken genomborrades med hjälp av en manuell spak. De hade också ett antal andra fördelar — de hade stora, etablerade säljkårer, de hade prestigefyllda, välkända namn och de hade stora mängder marknadsföringsresurser. General Electric, till exempel, kunde sälja en kvarts miljon enheter bara genom att fylla sina försäljningskanaler hos grossister, mellanhänder och återförsäljare, innan den första enheten ens nådde den första slutkunden. Vi var utklassade och utmanövrerade av jättarna.

Robbins & Myers, och deras dotterbolag Hunter Fan, hade alltid velat tillverka vår enhet och sälja den under eget namn och för egen räkning, och hade tidigare lagt ett antal bud i det syftet. Vid våren 1958 övervägde vi seriöst deras erbjudande. Faktum var att det för mig verkade vara den enda utvägen.

Milstolpe Trettioett

Hawaiiansk Semester

I mitten av maj 1958 var jag ganska övertygad om att vi inte längre kunde upprätthålla en meningsfull säljkår, och inte heller kunde vi dra igång en massiv reklamkampanj. Jag hade låtit John Pledger gå före slutet av mars. Det enda alternativet vi nu hade öppet för oss var att acceptera det erbjudande Robbins & Myers presenterade för oss, vilket innebar att låta dem tillverka, marknadsföra och sälja konservöppnaren för egen räkning och betala oss en royalty per enhet. På denna grund undertecknade jag ett kontrakt med dem, och vi som företag hade nu väldigt lite att göra förutom att hoppas på det bästa och luta oss tillbaka och inkassera royalties. Jag hade blandade känslor. Jag kände mig besviken, men jag kände mig också lättad. Vad skulle jag göra härnäst? Jag hade Florida i tankarna. Varför tar inte jag och min familj en skön semester och funderar på saken? Varför tar vi inte alla en trevlig, lugn kryssning till Hawaii, det där tropiska paradiset?

Sagt och gjort. Jag kontaktade min resebyrå och ordnade med en tre veckor lång kryssning till, och rundresa i, det tropiska paradis som kallas Hawaii. Vi hade aldrig varit där förut.

Den 6 juni 1958 gick vi ombord på Lureline, flaggskeppet för Matson Steamship Lines, från San Francisco. Där för att vinka av oss var Jean Feltner, min hängivna sekreterare Louise Totaro och Henries mor. Det var ett lyckligt tillfälle. Vädret var idealiskt, och vi lät till och med korken flyga på en flaska champagne. Av en slump råkade det sig så att även vår presbyterianska präst, Tom Fuhr, hans fru Ruth och deras finansiella välgörare och reskamrat, Burton Williams, befann sig på samma fartyg.

Kryssningen över Stilla havet under de följande fem dagarna visade sig vara den mest njutbara av alla vi någonsin upplevt under våra många resor. Till skillnad från min stormiga korsning av Atlanten tre år tidigare, var Stilla havet ytterst lugnt och stilla. Vädret var soligt och varmt, och blev varmare för varje dag som vi närmade oss Hawaii. Vid bordsplaceringen i matsalen hade vi turen att placeras med ett trevligt ungt par i vår egen ålder vid namn Bill och Evelyn Evatt, vars lilla dotter Julie råkade vara i ungefär samma ålder som Kim. De två fann varandra omedelbart och sprang snart lösa och vind för våg över hela fartyget.

Nästa dag efter att vi lämnat San Francisco var det Kims och Henries födelsedag, den 7 juni. Vi hade tårta och ljus vid vårt bord, och det var också den dagen Kim tappade en av sina framtänder. Hon hade just fyllt sju.

Resan över Stilla havet var fylld av nöjen och lekar. Fartygets underhållningschef gav lektioner i hur man dansar Hukkilau, en då populär dans på Hawaii, en sport som vi alla deltog i, inklusive prästen och hans fru. En eftermiddag provade jag på lerduveskytte från däcket vid fartygets akter. Jag borde ha stannat i sängen. Jag hade aldrig provat det förut, och att försöka lära sig inför en publik är varken den bästa tiden eller platsen, men det var en upplevelse. Maten ombord på fartyget var superb, och jag minns med glädje särskilt de läckra eftermiddagsbufféerna som dukades upp ute på däck. De långa bufféborden var rikligt dukade med alla sorters skaldjur – kalla räkor, pilgrimsmusslor och all hummer man någonsin kunde äta.

Att anlända till Hawaii var en händelse i sig. När öarnas profiler dök upp vid horisonten fanns där en viss mystik, en viss spänning i luften. När fartyget tillfälligt ankrade ungefär en mil utanför hamnen kom officiella välkomnare ombord, hulatjejer kom ombord och hängde leier runt allas halsar, och det rådde en sådan glad feststämning på däck som om vi deltog i någon historisk händelse.

Vi bodde på det gamla Moana Hotel. (Sedan dess har en mycket större modern byggnad tillkommit.) När vi närmade oss hotellets entré dök en lång, smal hulatjej och en fotograf upp för att ta bilder av oss. Medan våra rum gjordes i ordning satt vi vid borden under ett enormt banyanträd som stod bakom hotellet, mellan det och stranden. Vi serverades spetsad Planters Punch medan vi såg bränningarna rulla in och lyssnade till havets dån. Det var alltihop väldigt hawaiianskt.

Samma eftermiddag gav vi oss ut på den första av flera rundturer på ön. En kväll några dagar senare gick vi på en hawaiiansk Luau, en festmåltid som tillagades inför våra ögon på en folktom strand. (Stränderna var fortfarande folktomma på den tiden.) Medan vi alla tittade på när kockarna vecklade ut ti-bladen från grillgropen i marken och tog ut den helstekta grisen, utbrast vår lilla sjuåriga dotter (under en särskilt tyst paus): "Ska de inte tvätta av den där saken innan vi äter?"

Vi gjorde ett antal turer runt ön, och då och då sammanstrålade vi med familjen Evatt, som var med på en annan tur och bodde på ett annat hotell. Vi besökte Pearl Harbor och fick oss visat var de olika fartygen hade sänkts den där ödesdigra dagen den 7 december 1941. Vi besökte Schofield Barracks och Wheeler Air Force Base där så många av våra plan hade bombats till intet. Vi besökte ananasfälten, och vi besökte Robert Louis Stevensons stuga. Vi körde in i mitten av Diamond Head.

Henrie och jag tog en kryssning med en katamaran ute på det öppna vattnet och bevittnade ett par delfiner som lekte lekar med vår båt. Vi tog också en tur i en utriggarkanot där de infödda roddarna paddlade oss långt ut i bränningarna, och sedan återvände vi på ryggen av en rullande våg.

Under denna tid tillbringade Kim och jag också mycket tid på stranden och i vågorna, medan Henrie stannade på hotellet. Vid denna tid fick jag också, för första gången på de senaste tre åren, tid att koppla av, att tänka och att filosofera. Jag läste en bok om Hawaiis historia, och jag läste också en bok som hette "Many Lagoons" av Ralph Varady, som fångade min fantasi. Den senare är en berättelse om en kontorsarbetare i staden som slutligen ville komma bort från allt och gjorde något åt det. Han lämnade allt han höll på med och flyttade till den avlägsna polynesiska ön Moorea, cirka tio mil från Tahiti, där han blev en sorts strandsättare. Miljön i Söderhavet, det enkla, loja livet fascinerade mig på något sätt. Jag tänkte lite mer på att flytta till Florida, en idé jag hade kommit till Hawaii för att försöka lösa. Jag tog upp ämnet med min fru. Hon var inte särskilt förtjust i det.

Efter att vi kände oss ganska färdiga med Honolulu och Oahu, flög vi till Big Island, Hawaii, med ett litet tvåmotorigt plan. Vi bodde på ett litet enplansmotell på Kona-kusten, ett motell med jalusidörrar av trä och fönsterluckor för ventilation. Det hade ingen luftkonditionering, men hade en fin stor pool, ett stort roterande spett och en grillplats som rymde en hel oxe. Vi serverades återigen Planter's Punch när vi anlände och hela atmosfären var mycket mer lantlig och informell än i och omkring storstaden Honolulu.

Vår guide under hela vistelsen på Big Island var en vänlig prick vid namn Norman, som skröt om att han var en "fullblodig" hawaiian, och att det numera bara fanns väldigt få sådana kvar. Efter mer än hundra år av flagrant rasmisstag på dessa öar,

hur någon kunde vara säker på att de var "fullblodiga" förblir ett mysterium, men det gav upphov till goda samtal. Hur som helst, han klinkade på sin gitarr, han hade en vacker röst när han sjöng "Beyond the Reef" och andra hawaiianska sånger, och han var en sympatisk prick. Han och Kim kom utmärkt överens, och hon minns honom med tillgivenhet. Han var också en god berättare, och jag minns särskilt när han berättade historien om hur de kristna missionärerna kom till Hawaii för hundra år sedan eller mer för att proselytisera bland de infödda och omvända dem till kristendomen. Medan hawaiianerna låg på knä och hade sina huvuden böjda i bön, sade han, upptäckte de att när de tittade upp igen hade missionärerna stulit deras land. Det fanns mer sanning än poesi i den historien, och vid den tiden kände jag medlidande med honom. (Men det gör jag inte nu.)

Vi turistade på Big Island under de närmaste dagarna. Norman tog oss till Kilauea-kratern, till Black Sand Beach och till Paradise Falls. Han tog oss till ruinerna av Village of Refuge. Efter flera dagar flög vi tillbaka till Honolulus internationella flygplats och därifrån flög vi tillbaka till San Francisco.

Milstolpe Trettiotvå

Rekognosering i Florida

Innan vi lämnade Hawaii diskuterade Henrie och jag idén om att flytta till Florida ytterligare, och även om hon inte var alltför entusiastisk över det, gick hon med på att hon skulle följa med på det, om det var vad jag ville göra och ansåg vara bäst för vår framtid. När vi kom tillbaka till Kalifornien hade jag definitivt bestämt mig för att det var vad vi borde göra, och jag vidtog omedelbart åtgärder för att göra det. Det första steget, tänkte jag, var att göra en djupgående rekognoseringsresa och undersöka territoriet. Vad jag hade i åtanke var att gå tillbaka till fastighetsbranschen, eftersom Florida blomstrade med stigande fastighetsvärden, och priserna vid denna tidpunkt ännu inte hade skjutit i höjden. Vad jag ville göra under den förberedande resan var att undersöka affärsmöjligheterna, kontrollera de olika områdena för att se var vi skulle vilja bo, och få en någorlunda meningsfull bedömning av situationen innan vi tog det slutgiltiga steget.

I mitten av juli, två veckor efter att vi kommit tillbaka från Hawaii, tog jag ett flyg från Oaklands flygplats till Miami. Jag anlände dit vid ungefär midnatt, och när vårt plan cirklade in för landning minns jag hur klar luften var när jag tittade ner på det enorma panoramat av ljus. Jag minns också hur varm och fuktig luften verkade när jag klev ut ur planet på asfalten, jämfört med de svala temperaturerna jag hade lämnat i Oakland. Jag checkade in på ett närliggande flygplatsmotell för natten och avslutade dagen.

Nästa morgon hyrde jag en bil och började köra norrut på Federal Highway, även känd som U.S. 1, och stannade till vid olika fastighetskontor längs vägen. (Federal Highway var vid den tiden bara en tvåfilig väg som skar genom stora segment av kohagar och tomma ytor.) Under vår tidigare resa till södra Florida vintern 1957 hade jag redan mer eller mindre räknat bort Miami-området som en plats att bosätta sig på, och siktat in mig på området kring Ft. Lauderdale och Pompano Beach, men nu när jag var här ville jag se hela Florida, eller åtminstone den södra delen. Ett av de fastighetskontor jag stannade till vid för information under den första dagen var Tropical Acres, Inc., på U.S. 1 i Ft. Lauderdale, där jag träffade en försäljare vid namn Arnold Nordene, en blond svensk, 45 år gammal. Detta kontor handlade mest med markarealer, den sektor inom fastigheter som jag var särskilt intresserad av.

Vad jag hade i åtanke var att hitta ett stycke outnyttjad mark, möjligen vid korsningen av två stora motorvägar, och överväga att starta en tätort, en exploatering liknande den jag hade påbörjat i Nevada åtta år tidigare, vilket hade visat sig vara mycket ekonomiskt givande. Jag studerade vägkartan över Florida och fann några sådana möjligheter.

Därefter tittade jag på de olika städer som kunde vara mest önskvärda att bo i, med det främsta förbehållet att de var tvungna att ligga vid kusten, antingen vid viken eller vid Atlanten, med kanaler och vattenvägar. När jag var i Florida ville jag ägna mig åt båtliv! Det var också en prioriterad fråga.

På väg norrut tittade jag på Hollywood, Ft. Lauderdale, Pompano Beach, Deerfield Beach, Boca Raton, Palm Beach, Jupiter, Fort Pierce och Vero Beach. Därifrån körde jag västerut på väg 60 och ägnade särskild uppmärksamhet åt en exploatering vid förgreningen av väg 60 och väg 6, där ett stort nytt bostadsområde marknadsfördes. Det representerade något liknande det jag hade i åtanke. Därifrån fortsatte jag till Tampa, St. Petersburg och vidare ner längs västkusten till Naples, och stannade till vid olika fastighetsmäklarkontor längs vägen för att fråga om fastigheter, exploateringar och priser. Jag åkte också tillbaka norrut för att se mig om i och omkring området vid sjön Okeechobee.

Slutligen hamnade jag åter på Arnold Nordenes kontor i Ft. Lauderdale och förhandlade fram två kontrakt för köp av två fastigheter i Collier County. Den ena var ett stycke på fyrtio tunnland som låg väster om Miami och hade en kvarts mil strandlinje längs Tamiami Trail, och den andra var en sektion på 640 tunnland som låg norr om Trail. Min slutsats var att fastighetsbranschen i Florida såg uppmuntrande ut, och jag hade gjort ett definitivt åtagande i den riktningen genom att köpa dessa två fastigheter. Min andra iakttagelse var att området Ft. Lauderdale – Pompano Beach förmodligen var det mest utsökta området att bosätta sig i. Med de två köpekontrakten i fickan avslutade jag dagen och flög tillbaka till Oakland.

Min fru mötte mig på flygplatsen. Över en kopp kaffe och en smörgås i flygplatsrestaurangen gav jag henne en kort sammanfattning av mina resor. Vid detta tillfälle fattade jag också ett viktigt beslut. Medan vi drack vårt kaffe rökte vi varsin cigarett. När jag hade rökt färdigt min, tryckte jag ut fimpen i ett askfat och sade till henne: "Det här är den sista cigaretten jag någonsin röker." Det var för 31 år sedan. Jag har aldrig rökt en cigarett till sedan dess.

Milstolpe Trettiotre

Att bygga ett hem i Florida

När jag kom tillbaka från Florida var det början av augusti. Vi ville vara i tid till skolstarten och satte den 1 september som vårt måldatum för att lämna Kalifornien. Eftersom detta inte gav oss mycket tid för förberedelser, spillde vi ingen tid på att avsluta våra angelägenheter och förbereda oss för den stora flytten. Jag listade vårt hem hos en fastighetsmäklare i Glenmoor Gardens med ett utgångspris på 25 000 dollar. Jag annonserade ut de olika elverktyg och den utrustning jag hade i min verkstad, och lyckades som tur var sälja allt jag inte ville ta med mig. Vi tog med oss en del av våra möbler och lyckades sälja resten utan större svårigheter det heller.

Jag sade upp hyresavtalet på Klassen Enterprises kontor till den 15 augusti, till en missnöjd hyresvärd som mumlade om att jag inte gett honom mer varsel. Jag kallade till det sista styrelsemötet och meddelade att jag planerade att flytta till Florida, och eftersom det inte fanns något mer att göra nu än att samla in royalties från Robbins & Myers, så kunde jag göra det lika gärna från Florida som från Hayward. De var också missnöjda med det, men det fanns inte mycket de kunde göra åt saken, och hur som helst, eftersom företaget nu befann sig i stiltje, var det inte längre en fråga av större vikt. De lämnade alla in sina avskedsansökningar.

Efter att ha ordnat med en flyttbil för att hämta våra möbler och tillhörigheter den sista dagen och packat våra resväskor (inklusive Kiki, vår katt, i en transportbur) körde vi själva till San Franciscos flygplats. Där hämtade en köpare som jag gjort upp med min bil, och vi i vår tur gick ombord på ett plan och gav oss iväg, katt och allt.

Det var inte ett direktflyg och vi var tvungna att byta plan i Dallas efter en flera timmar lång mellanlandning. Under tiden åkte Kiki och bagaget en annan väg och bytte plan i Chicago. Vi anlände alla till Miamis flygplats vid mer eller mindre samma tid tidigt på eftermiddagen nästa dag. Som alltid vid den här tiden på året var vädret varmt och fuktigt, och vi anlände alla varma och trötta när vi hämtade ut vårt bagage. Stackars Kiki, hon låg utsträckt platt som en pannkaka på botten av sin bur, praktiskt taget avsvimmad av värmeslag och flämtade tungt. Vi tog ut henne ur buren och gav henne lite vatten att dricka och hon piggnade snart till. Jag hyrde en bil och vi körde norrut mot Ft.

Lauderdale. Kim och Kiki somnade snart djupt i baksätet. På vägen hamnade vi i ett av dessa plötsliga kraftiga skyfall som Florida är känt för. Slutligen checkade vi in på Sherwood Motel på North Federal Highway i Ft. Lauderdale. Kim och jag var omedelbart i vattnet och njöt av poolen och Floridas solsken.

Vi stannade där i en vecka och rekognoserade under tiden området. Sedan flyttade vi in i en lägenhet belägen på Hwy. A1A, ungefär ett kvarter från stranden. Detta lägenhetshus, beläget i Lauderdale-by-the-Sea, drevs av ett trevligt par vid namn Englehardt. Så snart vi hade installerat oss skrev vi in Kim i den närmaste skolan. Skolan, som jag tror hette McNab Elementary School, låg på den västra sidan av Federal Highway, en bit bort.

Under tiden började vi leta efter ett hus att köpa. Eftersom jag hade flyttat till Florida med tanken att njuta av båtliv och simning, innebar detta att huset vi letade efter inte bara behövde ligga vid en kanal, utan det var också tvunget att ha en pool. Dessutom dugde inte vilken kanal som helst. För att kunna ägna sig åt båtlivet på rätt sätt och kunna rymma vilken storlek som helst på motorbåt eller segelbåt, var huset tvunget att ligga vid en kanal med öppen passage till Intercoastal Waterway. Detta innebar åtminstone att det var tvunget att ligga på den östra sidan av Federal Highway, eftersom denna väg inte hade några öppningsbara broar i den norra delen av Ft. Lauderdale eller Pompano Beach. Vi tittade på ett par dussin hus, men inget av dem verkade ha den rätta kombinationen. Antingen var läget fel eller så var planlösningen inte i vår smak. Slutligen bestämde vi oss för att köpa en tomt och bygga vårt hus enligt våra egna specifikationer.

Vi började titta på ett antal tomter och bestämde oss slutligen för en tomt vid vattnet på 26:e gatan i Lighthouse Point, ett nytt prestigefyllt område som var fyllt av breda kanaler och komplett med strandskoningar av korallsten. Hela området hade tidigare varit ett enormt mangroveträsk, men nu, efter att en mängd jord hade muddrats och flyttats, och milvis av fina strandskoningar byggts, hade det alla förutsättningar för att bli ett riktigt högklassigt och prestigefyllt samhälle vid vattnet, vilket det senare faktiskt också blev.

Vi tillbringade en tid med att planera och skissa på planlösningen för vårt nya hus, tog sedan våra skisser till en professionell arkitekt och lät honom rita ritningarna. I huvudsak var huset format som ett brett "H", med en 15 gånger 30 fots simbassäng i den nedre delen av H:et. Vi hade en 30 fots båtplats vid strandskoningen för en framtida båt. Byggnaden var

av CBS (betonghålsten), betongplatta och en våning. Det hade ett vitt tegeltak, ett inbyggt garage för två bilar med elektrisk portöppnare. Huset hade tre badrum, med ett nedsänkt badkar för Kim. Det hade bara två sovrum, samt ett stort allrum och bibliotek i en egen flygel. Den totala boytan var drygt 200 kvadratmeter (2200 kvadratfot).

Vi betalade 10 500 dollar kontant för den tomt vi valt ut, en ansenlig summa på den tiden. Medan våra ritningar utarbetades körde vi runt på gatorna i Lighthouse Point mer intensivt, och slutligen såg Henrie en tomt på innerkurvan av en tjock bananformad ö som utgjorde 31st Court. Den hade en vid, öppen utsikt mot den höga fyren som senare gav vår stad dess namn. (Det fanns fortfarande bara ett fåtal hem i detta område och det var inte inkorporerat vid denna tid.) Min fru insisterade på att hon föredrog denna tomt betydligt mer än den vi redan hade köpt. Så vi köpte den slutligen för 12 000 dollar kontant, och stod nu med två tomter i våra händer.

Vi hade redan ordnat med en entreprenör vid namn Paul Wackes, och så snart vi slutfört affären med den nyligen inköpta tomten var vi redo att börja bygga. Vid det här laget var det den första november 1958.

Under tiden hade flera andra saker hänt. Vårt hus hemma i Glenmoor Gardens i Kalifornien hade sålts till begärt pris och vi fick intäkterna därifrån (minus resterande belopp på bolånet). Vi hade flyttat från vår lägenhet i Lauderdale-by-the-Sea till ett hus på North 5th Avenue i Pompano Beach. Vi hade placerat Kim i en privatskola som hette Palm Cove Beach School, vilken låg ungefär en mil norr om där vi nu bodde. Jag hade hyrt ett kontorsrum på andra våningen i en byggnad på 2605 East Atlantic Blvd. i Pompano Beach, för att komma igång med fastighetsaffärerna. För detta betalade jag Seese Realty en hyra på 65 dollar i månaden. Lastbilen med våra möbler och andra tillhörigheter hade anlänt i slutet av september och vi hade ställt möblerna i förvar i ett lager i Oakland Park.

I början av februari 1959 var vårt hus färdigt och vi flyttade in. Det första jag gjorde när jag klev upp på morgonen efter den första nattens sömn i det nya huset var att öppna de stora skjutdörrarna i glas från vårt sovrum och hoppa i poolen för ett dopp. Det kändes som att detta var Florida-drömmen och att vi nu hade kommit fram.

Milstolpe Trettiofyra

Resor, Affärer och Båtliv

Från den stund vi tre anlände till Florida kände vi att vi nu hade en ny värld att utforska, en subtropisk värld. Det var en värld av stränder, öar och palmer. Där fanns The Keys, Bahamasöarna och Karibien, Everglades och sockerfälten i Lake Okeechobee-området. Där fanns Palm Beach och där fanns Cyprus Gardens. Kort efter att vi anlänt lämnade jag tillbaka hyrbilen och köpte en persikofärgad Dodge stationsvagn, och när vi inte letade hus gav vi oss ut på upptäcktsfärd. De resor jag kommer att nämna rör främst de första åren.

Vi täckte mer territorium under de första två åren än under någon annan period, även om vårt resande aldrig upphörde. En av våra favoritplatser att besöka var att åka ner till The Keys, vilket på den tiden var en mödosam biltur från Lighthouse Point. Det fanns ingen I-95, ingen Sunshine Parkway, och det fanns inte heller motorvägar av något slag. Det var helt enkelt en fråga om tung stadskörning genom gatorna och trafikljusen i Ft. Lauderdale, Hollywood, Miami och vilka andra städer som än låg i vägen. Dessutom var Hwy. #1 genom själva The Keys då fortfarande en smal tvåfilig väg, som gick över de många smala broar Henry Flagler hade byggt för sin järnväg cirka sextio år tidigare. Efter att ha utforskat Key West var en av våra favoritplatser i The Keys att åka ner till Islamorada och äta middag på Chesapeake House. Jag kan fortfarande minnas de utsökta Lobster Thermidor-middagarna vi brukade frossa i för bara 3,95 dollar. Förresten blev detta stämningsfulla fisk- och skaldjursställe med alla sina sjöfartsreliker och artefakter helt utblåst när orkanen Donna år 1960 svepte genom den delen av The Keys. Det översvämmades av enorma vågor och en stormflod på nio fot. Några få personer som fångades i stormen räddade sig genom att klättra upp i dess fyrtorn av sten som var, och fortfarande är, dess speciella landmärke. Chesapeake House byggdes dock upp och renoverades av nya ägare kort därefter, men det blev aldrig riktigt detsamma.

I South Miami-området besökte vi sevärdheter som Coral Castle, Crandon Park Zoo, Monkey Jungle, Parrot Jungle, The Seaquarium, Serpentarium, Viscaya/Dade County Art Museum och Fairchild Tropical Gardens.

Vår favoritplats för semester i norra Florida var den gamla och historiska staden St. Augustine. Den gör anspråk på att vara den äldsta staden i USA, även om detta anspråk ibland bestrids av Santa Fe, New Mexico. St. Augustine har verkligen mycket historia att visa upp, varav den gamla spanska fästningen Castillo de San Marcos är den mest framstående. Den har dock även ett antal andra, mer nyligen tillkomna turistattraktioner av betydelse. Det finns Ripley-museet ("Believe it or not"), det finns Potters vaxkabinett, det finns Zorayda-slottet, det finns det restaurerade området kring det gamla skolhuset, allt en blandning av gammalt och inte så gammalt, men allt är intressant.

* * * * *

Under sommaren 1959 tog vi tre en tvåveckors utflykt till Mexiko. Vi lyfte från Miami med Aeromexicana, ett flygbolag som inte längre existerar, och flög till Mexico City. Själva flygresan var, såvitt jag minns, en minnesvärd upplevelse, eftersom jag fortfarande kommer ihåg den utsökta middagen som serverades och det fina vinet som dracks till den. Vid landningen i Mexico City tog vi en taxi till Reforma Plaza Hotel, ett av de bättre hotellen. Kim var åtta år gammal vid tillfället.

Vi gjorde flera olika rundturer i själva staden. Av särskilt intresse var våra besök på det centrala torget, kallat Zocalo, eller Plaza de la Constitución. Runt detta torg ligger flera av Mexikos mest historiska och monumentala byggnader. Där finns den stora katedralen på den norra sidan, byggd mellan 1573 och 1667. På den östra sidan ligger Nationalpalatset, en gång residens för dess tidigare spanska vicekungar. Det är nu rikligt dekorerat med väggmålningar av den kommunistiskt lagde Diego Rivera, som i sina målningar försökte förhärliga ursprungsbefolkningen och blandfolken, och samtidigt nedvärdera de spanska conquistadorerna, och särskilt Mexikos erövrare, Hernando Cortes.

Vi besökte också de då vackra trädgårdarna och kanalerna i Xochimilco och njöt av båtturen och blommorna. (Besök i samma trädgårdar under senare år fick dem att framstå som överfulla soptippar.) Vi tog en tur till helgedomen för Jungfrun av Guadalupe och märkte att dess uråldriga väggar sprack, men hölls hjälpligt samman av stålvajrar. Mycket intressanta var också de enorma folkmassorna som rörde sig där, de flesta av dem fattiga och vilseledda bönder, som, drivna av sin vidskeplighet, hade krupit till denna helgedom på sina sargade och blödande knän. Vissa hade

kommit i detta eländiga tillstånd under många dagar och många mil.

Vi besökte också Chapultepec-slottet, som var platsen för en våldsam strid när general Winfield Scott intog staden 1847. Slottet förgylldes ytterligare av den korta närvaron av kejsar Maximilian och hans hustru Carlota. De anlade trädgårdar och förskönade dess läge och tillförde mycket till dess romantiska och historiska arv. Vi besökte det färgstarka University of Mexico, rikt dekorerat och täckt av mosaikbilder. Vi tog ett steg tillbaka in i Mexikos forntida historia genom att besöka de inte alltför avlägsna Toltek-pyramiderna i Teotihuacán.

En av de mest minnesvärda händelserna var vårt besök på en tjurfäktning i den berömda Plaza de Toros. Platsen var packad och när den första tjuren fördes ut blev publiken vild. Ingen av oss tre hade någonsin sett en tjurfäktning förut, och jag måste erkänna att när toreadoren stötte det långa svärdet mellan skulderbladen på den modiga tjuren, fick jag en sjunkande känsla i maggropen. Kim, som alltid varit en djurvän, grät. Men efter den första tjuren blev vi immuna mot slakten och stämde in i ropen tillsammans med resten av *paisanos*.

Medan vi var i Mexico City drabbades Kim tillfälligt av ett virus, Montezumas hämnd tror jag. En av hotellpojkarna, en ung man vid namn Carlos, var särskilt bekymrad och tog väl hand om henne.

Efter att vi lämnat huvudstaden körde vi till den vackra och gamla silvergruvstaden Taxco. Vi bodde högst upp på berget i ett pittoreskt litet hotell vid namn Victoria. Det var en fridfull och konstnärlig plats att koppla av på. Jag har ofta tänkt på det som en plats för att komma bort från allt, åtminstone så som det var för 30 år sedan. Utan tvekan är det inte längre som det var, och är förmodligen översvämmat av turister och gatuförsäljare som bjuder ut sina diverse varor.

Vi besökte några andra platser, såsom Puebla och Cuernavaca, och flög sedan tillbaka till Miami. Den mest betydelsefulla iakttagelsen jag tog med mig var att praktiskt taget alla framstående byggnader, katedraler, monument eller pyramider antingen hade byggts under forntiden eller under det spanska styret före revolutionen 1810. Inget av större intresse hade byggts av de mexikanska mestiserna efter den perioden, förutom några av de moderna hotellen och skyskraporna, och även dessa var förstås mestadels byggda med amerikanskt kapital och/eller av entreprenörer.

* * * * *

Av särskilt intresse för oss var Bahamas och de närliggande karibiska öarna. En av de första öarna vi flög över till var New Providence, vars huvudstad, Nassau, är den största staden på Bahamas, och även huvudstad för Brittiska Västindien. När vi var i Nassau bodde vi vanligtvis på det gamla British Colonial Hotel, som är byggt av solid gjuten betong och har stått emot mången orkan.

Ett annat favoritställe för semester var Jamaica. Först besökte vi dess huvudstad, Kingston, där vi bodde på Myrtle Bank Hotel, men vid efterföljande resor föredrog vi att bo på det pittoreska Tower Isle Hotel beläget på öns norra kust. Det fanns en liten ö ungefär en halv mil utanför kusten som skyddade den fina stranden intill hotellet, och på denna lilla ö stod ett gammalt utsiktstorn, byggt av sten av britterna för omkring två hundra år sedan. Jag kommer aldrig att glömma den utsökta buffémiddagen vi åt ute på hotellets stora stenuteplats. Det var en vacker natt, en fullmåne lyste och borden dignade av kokt kall hummer. Vad mer kan man begära?

Vi gjorde också flera flygningar från Palm Beach till den västra änden av ön Grand Bahama. Vi gjorde en resa till Amerikanska Jungfruöarna, då vi bodde i Charlotte Amalie på ön St. Thomas. Bergen, utsikten över hamnen från vårt hotell och blommorna och bougainvillean var alla mycket pittoreska och vackra, men det var inte människorna. Vi besökte också städerna Christiansted och Frederiksted på den närliggande ön St. Croix. På något sätt, på grund av dess holländska och danska ursprung, förväntade jag mig att få se några fina hus och företag där, men jag blev mycket besviken. Precis som St. Thomas var det översvämmat av svarta och färgade, och allt var mycket nedgånget och såg ut som en pågående slum, till och med mer än St. Thomas.

Under en påskledighet tog vi en sjudagarsresa till flera karibiska öar på ett kryssningsfartyg från Miamis hamn. Vi seglade förbi ett antal pittoreska öar och kastade ankar och stannade till vid några få. En av de vackraste hamnarna vi stannade i och lade till vid var Port Antonio på norra kusten av ön Jamaica. Hamnen hade en perfekt hästskoform, med en ö som låg i öppningen av hästskon så att hamnen hade två ingångar. Hamnen användes som en utlastningskaj för export av bananer av United Fruit Co. Inne i hamnen vid strandlinjen fanns också en bar och restaurang, känd som Flynn's Inn, uppkallad efter den avlidne Errol Flynn, som brukade segla i dessa vatten. Vid en tidpunkt ägde han baren och även

Tichfield Motel som låg uppe på kullen ovanför det. Vi avnjöt en god middag i motellets matsal.

En annan ö vi besökte var Hispaniola. Vi tillbringade en dag ankrade utanför Port-au-Prince, Haiti. I samma ögonblick som vi anlände möttes vi av en flotta av små roddbåtar, där lokalbefolkningen ropade ut sitt sortiment av varor till de amerikanska turisterna. Scenen påminde mig mycket om när min familj och jag först anlände till Havannas hamn från Europa 1924. Turisterna radade upp sig längs relingen, och medan lokalbefolkningen nedanför ropade ut sina varor, stod turisterna ovanför och gapade. Snart hade ett antal infödingar klättrat ombord på vårt fartyg med rep som var bundna vid korgar. Dessa korgar fungerade sedan som transportband för att föra varorna uppåt och pengarna nedåt. Köpslåendet skedde genom att man ropade upp och ner. Det fanns alla möjliga godsaker tillgängliga – blommor, bananer, ananas, apelsiner, träsniderier, spjut, lokala målningar och en uppsjö av andra föremål. Vi gav oss snart in i leken och köpte ett antal onödiga souvenirer, bland annat ett par maracas till Kim och en stor (tre fot hög) svart träskulptur av någon voodoo-ikon. Som jag minns det blev denna trästaty några år senare svårt maskäten och var tvungen att kastas bort.

Eftersom detta underutvecklade land inte har (eller åtminstone inte hade då) några ordentliga tilläggsplatser för stora kryssningsfartyg, transporterades vi i land med hjälp av små tenderbåtar så snart vi hade avslutat vårt köpslående vid relingen. De av oss som köpte extra utflyktsbiljetter lastades sedan in i privata taxibilar och fick en rundtur i staden och även på ön. Scenerna i staden Port-au-Prince var nästan otroliga. När vi körde mycket sakta genom distriktet Iron Market belägrades vi av horder av hungriga, smutsiga och fattigdomsdrabbade människor. Vissa ropade återigen ut småsaker eller andra föremål, men de flesta tiggde helt enkelt, och jag kan tillägga att de hade förfinat konsten att tigga till en vetenskap. Varje gång vår bil stannade och vi så mycket som vevade ner en ruta för att få frisk luft, stacks omedelbart ett antal svarta händer in genom det öppna fönstret och bad om en allmosa. Jag kommer aldrig att glömma en liten pojke som ledde sin lilla blinda syster i handen. Han lyckades mycket bättre än sina konkurrenter.

Vår taxichaufför tog oss sedan norrut genom landet och över bergen till Cap Haïtien, där vi såg den märkvärdiga bergsfästningen La Citadelle Laferrière. Den byggdes högt uppe på bergssluttningen på den norra kusten i början av 1800-talet med svart slavarbetskraft av

den tyranniske mulatten "Kejsar" Henri Christophe. (För mer bakgrundshistoria om Haiti, läs min beskrivning i *The White Man's Bible*, C.C. nr 30, "The Grisly Lesson of San Domingo.")

* * * * *

Samtidigt var vår vistelse i Florida ingalunda bara nöje och lek. Jag hade kommit till Florida för att återvända till fastighetsbranschen, och att starta upp en ny verksamhet på en ny plats är aldrig lätt. Som Bill Simon, ägaren till järnaffären i Lighthouse Point en gång skämtsamt sa till mig: "Jag kommer aldrig att glömma det där första året när vi öppnade järnaffären. Hur jag än försöker, kommer jag aldrig att glömma det." Som jag redan tidigare har nämnt, hyrde jag kort efter att vi anlänt till Florida ett enrumskontor på 2605 East Atlantic Blvd. Jag använde detta som min bas för verksamheten, både för de filer och register jag fortfarande hade för Klassen Enterprises, och även för den nystartade fastighetsrörelsen. Jag hade redan köpt två stora markområden tidigare, under min rekognoseringsresa till Florida i juli 1958, och jag styckade nu upp dessa i mindre arealer och började sälja dessa med små handpenningar och små månatliga avbetalningar. Inom mindre än ett år köpte jag ytterligare en sektion, och från tid till annan, ännu en och ännu en. I februari 1961 gick saker och ting ganska bra, och jag flyttade in i ett större tvårumskontor som jag hyrde av Walcott, Inc. Det låg ungefär ett kvarter öster om mitt första kontor och dess adress var 2741 E. Atlantic Blvd. Min hyra var nu 100 dollar i månaden.

Några kvarter västerut på Atlantic Blvd. låg Kidder, Peabody & Co:s kontor. Under det första året, till och med innan jag öppnade mitt eget kontor, brukade jag titta in där och följa aktiemarknaden och köpa och sälja flera värdepapper. Under denna tid tjänade jag pengar på vissa och förlorade på andra. Nettoresultatet blev dock en liten förlust, och jag lärde mig snart min läxa, nämligen att spela på aktiemarknaden var ett spel för lättlurade, och jag drog mig snart ur det och höll mig till fastigheter.

Under tiden var jag fortfarande involverad i Canolectric och Klassen Enterprises, och Hunter Fan skickade fortfarande royaltycheckar till mig från Memphis varje månad. Trots att de nu sålde både den inbyggda modellen och modellen för väggmontering, var försäljningen endast medioker. Efter att ha varit borta från Kalifornien i ett år började aktieägarna knorra och ville veta vad som pågick, trots att jag hade skickat ut ekonomiska rapporter då och då. Så i september 1959 flög jag tillbaka till Kalifornien och kallade till ett aktieägarmöte i styrelserummet i ett av de

stora banker i Oakland. Flankerad av min advokat, Gene Rhodes, och av Les Grant från Stephenson Leydecker, berättade jag hela historien för dem igen, en historia som de redan hade blivit informerade om genom tidigare rapporter jag skickat. Jag berättade för dem att vi hade gjort vårt yttersta för att aggressivt sälja och distribuera Canolectric så länge vi kunde. När det blev en förlustaffär undertecknade vi ett licensavtal med Robbins & Myers för att producera och sälja konservöppnaren på royaltybasis. Robbins & Myers sålde den nu under sitt eget varumärke och gjorde också sitt bästa, och jag citerade statistik över deras försäljningsvolymer, något jag också redan hade gjort i mina tidigare rapporter. Efter att alla hade framfört sina klagomål och åsikter valde vi en ny styrelse. Jag förblev fortfarande VD, och jag flög tillbaka till Florida. Hunter Fan fortsatte att tillverka och sälja Canolectric i ytterligare tre år, med en total försäljning på cirka 50 000 enheter, för att sedan 1962 lägga ner verksamheten. När de gjorde det upplöste vi företaget och fördelade de likvida medlen, som uppgick till cirka 8 000 dollar, till aktieägarna. Och så slutade episoden med Klassens elektriska tryckknappskonservöppnare, även känd som Canolectric.

* * * * *

Nu för att återgå till den goda delen av historien, nämligen mitt engagemang i båtlivet, en av de främsta anledningarna till att jag ville flytta till Florida. När jag lämnade Kalifornien lämnades min 22-fots Owens kvar, förtöjd i en småbåtshamn i Delta-området nära Benicia. Jag hade lagt ut den till försäljning hos en mäklare i Oakland, samma båtmäklare som ursprungligen hade sålt den till mig. Några månader efter att vi flyttat till Florida sålde han den faktiskt och skickade mig en check på 4 000 dollar, endast lite mindre än vad jag hade betalat för den som ny. (Priserna på den nya modellen hade stigit under tiden.) Kort därefter köpte jag en annan Owens, en 25-fots kabinbåt, av en granne som bodde vid slutet av vår kanal. Jag döpte båten till Kim Anita efter min dotter, och vi var alla tillbaka i båtlivet. Nu i Florida behövde jag inte lägga till i någon avlägsen småbåtshamn, utan kunde förtöja den vid min egen 30-fots brygga, precis i min egen bakgård.

Denna 25-fotare hade ett träskrov. Den hade en fin, bekväm förpik, en dinette som kunde göras om till en annan koj, ett tvättställ och ett spritkök, samt en toalett. För oss tre hade den tillräckligt med utrymme för att bekvämt rymma oss för cruising och för att bo ombord. Den hade en enkel inombordsmotor. Vi tog den upp och ner längs

Intercoastal, hela vägen från Miami till Palm Beach. Vi tog ut den på havet. Vi åkte på långa kryssningar och bodde ombord.

Nästan från början (19 maj 1959) gick jag med i Pompano Beach Power Squadron och njöt av kamratskapen bland båtfolket, som i det området var omfattande. Denna grupp gav lektioner i båthantering, i navigation och i andra aspekter av maritim teknologi. De hade möten varje vecka och då och då organiserades gruppkryssningar. Vi hade också fester och sociala evenemang med jämna mellanrum. Från början var jag intresserad av de utbildningsklasser som erbjöds, vilka i princip var utspridda över en period av år, och ett certifikat utfärdades när varje årskurs var avklarad. Jag skrev omedelbart in mig i nybörjarklassen, som var Sjömanskap. Efter att ha avslutat det första året skrev jag in mig på Avancerad Pilot det andra året, sedan på Juniornavigatör det tredje året, men slutförde inte den klassen.

Efter att ha haft mycket roligt med Owensen i ungefär två år började den utveckla torröta i sin trästruktur, och jag bestämde mig för att göra mig av med den. Därefter köpte jag en glasfiberbåt, en 13 fots Boston Whaler, med en utombordsmotor. Den var utmärkt för vattenskidåkning, något som Kim och jag hade blivit mycket intresserade av. Vi hade mycket roligt med den, inte bara med vattenskidåkning, utan också genom att åka ut till ett rev i havet som låg ungefär en kvarts mil utanför Hillsboroughs fyr och inlopp. Här brukade vi kasta ut ett litet Danforth-ankare, vada runt i det grunda vattnet och plocka upp koraller och olika arter av marint liv.

Nästa båt jag köpte var en 23 fots glasfiberbåt av märket Seabird med inombords-utombordsmotor och drev. Det var en sorts kabinbåt, begränsad till en främre koj för sovplatser, men den var snabb och tillräckligt liten för att vi skulle kunna använda den för vattenskidåkning. Det var också en utmärkt båt för kryssningar och snart tog vi tre en längre kryssning ner till Keys i den, en rundresa som omfattade flera hundra mil. En av platserna vi låg förtöjda vid i flera dagar var Plantation Harbor på Plantation Key, som hade stugor, en restaurang och en skyddad hamn. Detta var förmodligen en av de finaste kryssningar vi någonsin njutit av, då vi utforskade de mindre öarna, fågelkolonierna och alla de vackra blågröna vattnen.

Stackars Seabird! Sommaren 1964 drabbades vi av Cleo, en av de få, men den mest förödande av de orkaner vi upplevde under våra 25 år av vistelse i Florida. Vår Seabird låg förtöjd vid vår brygga i kanalen som gränsade till vår bakgård. Alla fönster i vårt hus hade

hade stängts igen med aluminiumpaneler förutom det lilla fönstret som vette ut från köket mot kanalen. När jag tittade ut genom det fönstret den där tidiga septembermorgonen ven vindarna rasande, och jag kunde se några enorma vågor rulla västerut längs vår kanal. Seabird guppade upp och ner som en kork och tog emot ett enormt stryk. Snart slet sig förtöjningen i fören, men akterlinan höll och kilade fast båten i rät vinkel mot bryggan, en position den utan tvekan inte skulle kunna bibehålla länge. Kim och jag sprang ut i orkanvindarna och försökte få tillbaka båten längs med bryggan, eller åtminstone binda upp den så pass att den inte skulle slita sig helt och hållet. Det bästa vi kunde göra var att hindra den från att driva iväg, men skrovet tog emot ett hårt bankande mot strandskyddets grova korallstenar innan det hela var över. Den sjönk åtminstone inte, och några dagar senare kunde jag köra den längs Intercoastal till en hamn där jag fick glasfiberskrovet reparerat till en kostnad av över tusen dollar. Vissa andra båtar klarade sig inte lika bra under den orkanen. Många sjönk. Vissa drev iväg. En stor kabinbåt hamnade mitt på Federal Highway i Pompano Beach.

På inrådan av min vän, John Seeley, som bodde en kanal norr om oss, gick jag med i en grupp på sex personer för att gemensamt äga och driva en större kabinbåt. John var aktiemäklare, en annan kille var revisor och en annan var läkare. Hur som helst bildade vi sex först ett bolag vid namn "Deep Six, Inc." Vi köpte sedan en 36-fots Pacemaker kabinbåt, som hade två 280 hk General Motors-motorer, gott om plats för sex sovande, ett kylskåp, en generator, en dusch med varmvatten och till och med luftkonditionering. Vi hade fasta scheman för prioriteringar gällande vem som fick använda den när, men vi kunde förstås alltid byta med varandra. Utöver några korta turer upp och ner längs Intercoastal använde min familj och jag den aldrig riktigt mycket, förutom en storslagen kryssning vi gjorde till Keys 1965. Med oss följde Kims vän, Mardee Martin. Båda flickorna var 14 vid tillfället, och de hade roligare än en tunna full med apor, vilket vi alla hade. Vi lade först till vid Ocean Reef, en exklusiv yachthamn på Atlantsidan av norra änden av Key Largo, en plats där Herbert Hoover tillbringade mycket av sin tid med att fiska under sina senare år. Efter att ha stannat där i ungefär en vecka kryssade vi vidare ner till Islamorada och lade till i Chesapeake Harbor, där även vårt favoritställe att äta på låg, Chesapeake House. Efter några dagar där kryssade vi i lugn takt tillbaka upp längs Keys i det öppna Atlanten, sedan in i Biscayne Bay, där vi lade till i en hamn någonstans i Miami över natten, och sedan upp längs Intercoastal,

och väl hemma igen hade alla haft en trevlig stund. Det var den sista kryssningen vi gjorde med Deep Six. Ungefär sex månader senare beslutade vi gemensamt att sälja henne. Det gjorde vi, och delade på intäkterna. Vid 1967 sålde jag även Seabird och det var den sista båt jag någonsin ägde, även om det inte var slutet på mitt båtliv. Då och då hyrde jag en båt och vi tog en tur till Keys, eller till och med till Lake Okeechobee, vilket Austin Davis och jag gjorde vid ett tillfälle. Men efter tio år avtog mitt intresse för båtlivet, och jag blev engagerad i mer seriösa strävanden.

Milstolpe Trettiofem

Filosofiska reflektioner i skrift

I mitten av 1960 nådde jag ett stadium i mitt liv där jag började ställa mig själv några allvarliga frågor om själva meningen med livet. Jag började glida in i ett slags depressivt sinnestillstånd som utan tvekan var genomgående pessimistiskt. Jag började undra — vad var syftet med alltihop? Utan tvekan var jag inte den förste att väcka sådana frågor; människor hade undrat över livets mening i tusentals år, men för mig var det en unik upplevelse, en som inte kom från någon yttre påverkan, utan något som i detta skede av livet kom inifrån. Jag började ställa mig själv frågor som: Varför gör jag det jag gör? Varför är vi här? Vad är syftet med livet? Finns det något syfte med alltihop? Att inte finna något svar gjorde mig deprimerad.

Varför jag skulle hamna i ett sådant sinnestillstånd just vid den tidpunkten kan jag inte förklara. Här var jag, 42 år gammal, vid god hälsa, och hade vid denna tidpunkt inte drabbats av några allvarliga motgångar. Vi bodde i Florida, ett område jag själv valt, vi hade ett fint, bekvämt hus, en simbassäng, en båt förtöjd vid bryggan i vår bakgård. Min verksamhet gick inte strålande, men den byggdes upp och utvecklades tillfredsställande. Vi var varken luspanka eller hårt pressade på pengar. Faktum är att jag knappt kunde påminna mig en tid då vi befann oss i en bättre situation. Ändå kände jag att jag hade nått en vattendelare i mitt liv, att något saknades, att jag borde ha några svar på vad allt handlade om, och i brist på sådana svar hade jag den obehagliga känslan av att det förmodligen inte fanns några svar på de frågor som oroade mig.

Slutligen började jag skriva ner mina slumpmässiga tankar och reflektioner på papper. Den första av dessa var daterad den 20 december 1960, och allteftersom tiden gick skrev jag sporadiskt fler och fler av dessa filosofiska avhandlingar. De flesta av dem var av negativ, antireligiös karaktär och analyserade mänskligheten alla orättvisor och dumheter. I det stora hela var de faktiskt direkt pessimistiska och för det mesta meningslösa. Jag lät min sekreterare skriva ut dem på gula ark och satte ett datum på varje. Min första sekreterare var en äldre kvinna med starka katolska böjelser, och medan hon skrev mitt material tittade hon på mig med frågande blick. En dag...

frågade mig, varför skrev jag sådana saker? Uppenbarligen, drog hon slutsatsen, ville jag bara få ut allt ur mitt system.

Hur som helst, allt eftersom fler och fler ämnen började flyta genom mitt sinne, började jag sammanställa dem i en lösbladspärm, och slutligen började jag tänka på att skriva en bok. För att ge läsaren en uppfattning om vad mina "saker" handlade om, så råkar det vara så att jag fortfarande har kvar den där lösbladspärmen idag så att jag kan referera till den. Jag sammanställde en lista över föreslagna titlar som jag skulle kunna använda som titel på boken. Genom att citera dem ordagrant kan jag ge läsaren en viss indikation på mitt sinnestillstånd vid den tiden. Här är de föreslagna titlarna:

Rat Race to Oblivion
Brushing Aside the Cobwebs
Humanity without Purpose
Perpetuity without Purpose
Adrift without Destination
Pointlessness in Perpetuity
Round and Round — but Why?
Who Started it All?
Reality vs. Dreamworld
A Look Outside the Dreamworld
A Look at Reality
The Dizzy Road to Nowhere
To Be or Not to Be
(On the) Treadmill to Oblivion

Mitt slutgiltiga val blev det första, "Rat Race to Oblivion". Eftersom allt detta kan låta något depressivt, låt mig klargöra att mitt humör vid den tiden inte på något sätt hämmade min kraft eller störde mina aktiviteter. Jag fortsatte ivrigt mitt deltagande i Pompano Beach Power Squadron; jag fortsatte att bygga upp min verksamhet med den vanliga drivkraften; vi gjorde fortfarande ett antal resor som vanligt (inklusive en större turné till Europa, som jag kommer att beskriva senare.) Det var bara det att dessa frågor fortsatte att plåga mig, och det var inte bara det att jag inte kunde finna något svar på dem, utan än mer verkade det som om ingen annan under århundradena hade kommit på några tillfredsställande svar heller.

Men när jag ser tillbaka på det nu, har jag kommit till slutsatsen att just denna period inte var helt bortkastad. Jag ser det nu som en inkubationsperiod, en spännvidd i mitt liv när jag korrekt analyserade många av mänskligheten brister, men ännu inte var tillräckligt långt framme för att komma med några konstruktiva svar och slutsatser. Detta fick vänta ytterligare åtta eller tio år när jag började vända mig till naturlagarna för svar, snarare än i någon teoretisk

filosofisk avhandling hopkokad av någon tidigare filosof. Hade det inte varit för den inre rannsakningen och prövandet skulle jag förmodligen aldrig ha kunnat gå vidare till nästa utvecklingsstadium, där jag kunde ha nått fram till de positiva, konstruktiva idéer som lades fram i Kreativitetsideologin omkring tio år senare.

I vilket fall som helst fortsatte jag att skriva analyser och slutsatser om den mänskliga befolkningens nycker och idiotier tills jag fyllde en hel lösbladsbinda. Den sista artikeln jag skrev var daterad den 16 oktober 1963. Under tiden, någonstans längs vägen, läste jag en bok med titeln "Philosopher's Quest" av Irwin Edman, någon jude, kanske. Det var ingen märkvärdig bok, men i ett kapitel berättade den om en annan människa som var bekymrad över liknande frågor och som, precis som jag själv, aldrig fann några svar. Han löste slutligen sitt dilemma genom att glömma det hela och gå in i livets hedonistiska huvudfåra med inställningen Que Sera, Sera, vad som sker det sker. Slutligen drev jag själv in i samma inställning. Åt helvete med alltihop! Glöm att försöka lösa världens alla problem. Njut av livet och låt naturen ha sin gång. Jag följde en mer ansvarslös och hedonistisk väg. Men de efterföljande och försämrade historiska händelserna fortsatte ändå att gnaga i mig mer och mer, och lät mig inte vila i frid.

Milstolpe Trettiosex

Europaturné: Sex veckor och elva länder

År 1962 gick min fastighetsverksamhet relativt bra, till den grad att jag kände att vi kunde njuta av några av frukterna av mitt arbete. Jag hade anställt en ganska pålitlig sekreterare vid namn Helen Metzger, som jag kände att jag kunde anförtro den dagliga bokföringen och de avbetalningar som kom in, så att jag kunde ta lite ledigt. Min fru hade aldrig varit i Europa tidigare, och vi kom fram till att det nu var dags för oss båda att göra en omfattande resa för att se den Gamla världen och rötterna till vårt arv.

Vi bestämde oss för att lämna Kim hemma på denna resa och ta med henne på en sådan resa vid ett senare tillfälle när hon var lite äldre och bättre kunde uppskatta en sådan tur. Vi köpte en flygbiljett till henne och skickade henne för att bo hos sin mormor, som bodde i Shafter, Kalifornien. För att flyga dit var hon tvungen att byta plan i Los Angeles och sedan flyga till Bakersfield, ett ganska riskabelt företag som vi hade vissa betänkligheter kring då, och ännu mer efteråt. Hon var trots allt bara elva år. Hon kom dock fram välbehållen, och efter att vi hade stämt av med mormor var vi redo att ge oss av.

Söndagen den 17 juni 1962 körde våra grannar från andra sidan gatan, Ralph och Evelyn Dixon, oss till Ft. Lauderdales flygplats genom ett ösregn, och klockan 13:05 lyfte vi med ett Eastern Airlines-jetplan, Flight nr 820. Väl uppe i luften och ovanför molnen på 33 000 fots höjd kom vi snart i semesterstämning. Regnet och stressen låg nu bakom oss och allt var strålande solsken och lugn seglats när vi flög över vattnet mot "The Big Apple".

Henrie förde anteckningar under hela resan (utom den sista dagen eller två) och jag ska låta henne berätta utifrån sina anteckningar härifrån och framåt. Här är vad Henrie skrev.

NEW YORK. Vi landade på Idlewild-flygplatsen och tog en taxi till Taft Hotel på Manhattan. Vilken skyline! Det var rökigt — såg ut som smogen i Los Angeles. För mig var det verkligen en upplevelse att se alla dessa skyskrapor för första gången. Vi passerade platsen för nästa världsutställning (1964-65) som de redan arbetar på. Träden i New York är underbara och allt är så grönt. Vi passerade en gammal kyrkogård — aldrig har jag sett så många höga gravstenar så nära

tillsammans. När vi korsade en bro (en av så många att jag tappade bort vilken som var vilken) såg vi tusentals puertoricaner gå över samma bro på väg till någon festival på Randall Island.

Vilken spänning att köra in till centrum och titta på alla dessa höga byggnader! Efter att ha kommit fram till Taft Hotel bytte vi kläder och gick ett kvarter till Time & Life-byggnaden. Vi tog en hiss till 48:e våningen och åt en helt fantastisk sex- eller sjurätters middag på Tower Suite Restaurant. Det var en av de mest delikata måltider jag någonsin ätit — och en så vacker service — mm-mm. Efter middagen, eftersom inga Broadway-shower spelades på söndagar, gick vi till Radio City Music Hall och såg en film, "That Touch of Mink." Det var en utmärkt komedi, och den följdes av en liveshow på scen, de berömda Rockettes. De var fantastiska.

Måndag 18 juni. Det första vi gjorde var att åka till toppen (102:a våningen) av Empire State Building. Tyvärr var det så rökigt att vi inte alls kunde se bra. Vi kunde knappt se den svaga konturen av Frihetsgudinnan i fjärran. Vi rusade in på Gimbel's varuhus för en snabb titt, varefter vi tog en taxi till Wall Street och en titt på börsen. Det var mycket intressant att se all den febriga handel som pågick. Därefter gick vi till FN-byggnaden, där ett antal guidade turer genomfördes. Vi kände att vi inte hade tid för en hel rundtur så vi nöjde oss med lunch i deras källarrestaurang. Därifrån gick vi till Metropolitan Museum of Art i kanten av Central Park. Vilket enormt och magnifikt museum! Vi gick över till andra sidan parken för att se Museum of Natural History, ett minnesmärke över president Theodore Roosevelt.

Vid det här laget var jag trött och ömfotad. Vi gick tillbaka till hotellet och sov i en timme. Efter den korta vilan åt vi middag i hotellets matsal och lyssnade på Vincent Lopez härliga middagsmusik.

Det var nu dags att ge sig av till flygplatsen och gå ombord på planet till London. Vi var en halvtimme sena från hotellet och vi hann precis med vårt flyg med bara tre minuter till godo. De hade redan tilldelat våra platser till någon annan, men vi lyckades få tillbaka dem. Puh! Det var nära! Alltför nära! Hur som helst, vi är nu i luften och lämnade den internationella flygplatsen klockan 20:45, och vi kommer att vara i London om cirka sex timmar, vilket blir 07:30 deras tid. Det är ganska mörkt och vi tittade på en vacker fullmåne som steg upp genom molnen.

Klockan är nu 23:00, New York-tid. Vi har precis avslutat en ytterst delikat middag på planet, kvällens andra. Vi drack cocktails före middagen och en liten flaska rött franskt vin till maten, så vi är bokstavligen "flygande höga!" Vilken härlig resa! Om 3 1/2 timme är vi i London. Vilken vacker natt! Klockan är 23:30. Jag börjar bli sömnig. God natt!

ENGLAND. Tisdag 19 juni. Jag somnade till och vaknade 01:30 enligt min klocka, och det var dagsljus. En timme senare landade vi i London. Vi hade vunnit fem timmar och klockan var nu 07:30 på morgonen, London-tid. England såg mycket vackert och grönt ut från luften. Blommorna, särskilt rosorna, är några av de största och vackraste jag någonsin sett.

Vi landade på en stor och extremt modern flygplats. Efter att ha gått igenom tullen gick vi till en bank och växlade lite valuta till brittiska pund. Vi tog sedan en buss till City Terminal i London, där vi möttes av en representant från Swan Tour. Han tog oss till Strand Palace Hotel, där vi checkade in.

Efter ett varmt bad kröp vi ner i sängen och sov till ungefär klockan 15, och fick en välbehövlig vila efter en hektisk dag och avsevärd jetlag. Efter att ha klätt på oss provade vi på engelskt te, en mycket trevlig sed. Vi lämnade hotellet och promenerade över Waterloo Bridge för att titta på klocktornet Big Ben. Ben lät fotografera sig framför tornet – han kallade det en bild av Big Ben och lille Ben. Vi tog också bilder av de vackra parlamentsbyggnaderna vid floden Themsen och av Westminster Abbey.

De engelska männen är som regel mycket elegant klädda. De bär ett paraply under armen och bär en prydlig homburghatt. Kvinnorna, å andra sidan, gav ett intryck av att vara i allmänhet något ovårdade. Personligen – jag tycker att deras hår är en enda röra. Nästan alla har en vacker hy – en vit hy och rosiga kinder. De verkar alla vara stora vandrare eller cyklister. De flanerar inte bara makligt fram heller, de verkligen stegar på. Vi själva måste ha gått miltals, och kom slutligen tillbaka till hotellet. Vädret var svalt, blåsigt och småregnigt.

Tillbaka på Strand Hotel åt vi en god middag med vin i Exeter Room. Vår servitör var grek. Vi fick någon sorts hård maräng till efterrätt. När jag skulle skära en bit av den med min gaffel for den iväg i "omloppsbana", som Ben sa, och flög tvärs över rummet. Jag fick till slut kläm på hur man hanterar den med en stor gaffel och sked.

Onsdag 20 juni. Vi åkte på en stadstur och först av allt besökte vi Towern i London och såg...

Kronjuvelerna. Wow! Vilka diamanter! Vädret var kyligt och regnigt. Vi tog en rundtur i Westminster Abbey där många av de berömda britterna ligger begravda. Det var spännande att bevittna all denna historia. Vi körde nerför "The Mall" till Buckingham Palace. Det fanns vackra parker på båda sidor – St. James Park, fylld med blommor, och Green Park, som inte hade några blommor. Riddarna förr i tiden brukade tornera i den här parken medan damerna tittade på, fick vi veta.

Vi körde sedan nerför Bond Street och Regent Street, som är några av Londons finaste shoppingområden. Vi körde sedan vidare och såg Downing Street, St. Paul's Cathedral och White Hall, med Horse Guards i skydd under de senares valv. Det finns många härliga valv i staden, och allt är i antingen grå eller svart sten, gammalt, gammalt och äldre.

I bostadsområdena såg husen exakt likadana ut i varje kvarter. De hade pyttesmå små framsidor med vackra rosor och ett överflöd av blommor.

Torsdag 21 juni. Vi gick till National Art Gallery vid Trafalgar Square och såg en helt magnifik samling av gamla mästare. Detta skulle bli vår sista kväll i London och vi ville göra det mesta av den. Vi gick till Drury Lane Theatre och såg "My Fair Lady", en minnesvärd händelse med en utmärkt ensemble. Vi njöt verkligen av pjäsen. Vi råkade sitta bredvid ett par från Pomona, Kalifornien och utbytte amerikanska intryck av det engelska London.

Fredag 22 juni. Vi började dagen med att ta en taxi till Buckingham Palace för att titta på den gamla, anrika engelska händelsen kallad "The Changing of the Guard" (Högvaktsavlösningen). När vi kom dit verkade en pigg pensionerad gammal engelsk överste visa ett särskilt intresse för oss. Han tog oss under sina vingars skugga och skyndade iväg med oss till St. James Court för att få den bästa och närmaste vyn av vaktavlösningen. Ben filmade en hel rulle med film av händelsen. Trots att översten förmodligen var i sjuttioårsåldern kunde han verkligen gå fort. Jag var tvungen att springa för att hinna med honom. Han tog oss med på alla genvägar varifrån vi kunde få de bästa bilderna, samtidigt som han berättade en ändlös genomgång av gammal engelsk historia. Det var alltihop mycket intressant, men jag tappade bort mig bland alla datum och kungar. När allt var över sa vi, tack! tack! Hur kan vi någonsin tacka dig för att du är så snäll mot oss? Tja, sa han med klippt brittisk accent, ni kan börja med att ge mig en rejäl dricks. Vi blev något förvånade, eftersom vi trots allt inte hade bett honom guida oss runt. Han hade kommit fram till oss och erbjudit sig frivilligt. Men det spelade ingen roll, vi fattade den tydliga vinken och gav honom gladeligen dricks. Han var väl värd det.

Vi åt en god lunch på Lyon's Corner House vid Trafalgar Square, varefter vi skyndade tillbaka till National Gallery för ännu en snabb titt. Vi köpte några tryck där av några av de mer framstående målningarna och fick dem hemskickade. Vi såg statyn av Eros och Piccadilly Circus. Trafalgar Square är vackert med den tornande Nelsonstatyn, de härliga fontänerna och de hundratals duvorna.

Maten i London var utmärkt, kaffet var mycket starkt och var bäst utspätt med varm mjölk. Överallt i London finns det blomlådor i fönstren, en påminnelse om kröningen, fick vi veta.

Och så lämnade vi kära gamla London klockan 17:00 i en buss med vår resegrupp. Vår reseledare var en 33-årig tysk man vid namn Heinz Biedermann. Vi körde genom den vackra engelska landsbygden till staden Harwich, 14 mil bort, vår utskeppningshamn för att korsa Engelska kanalen. Sädesfälten var så gröna, blommorna så klara, och alltid så många fina träd. Vi såg också en hel del nötkreatur och får, och några hästar. Det fanns ett antal hus med halmtak längs vägen, alla mycket pittoreska. Turen stannade vid Red Lyon Inn, en typisk engelsk pub, för förfriskningar och ett "raststopp". Det sistnämnda visade sig bara vara ett vanligt gammalt utedass, inte särskilt bekvämt för oss amerikanska tjejer.

Vi anlände till Harwich vid 20:30-tiden för att gå ombord på SS Amsterdam för att korsa Engelska kanalen till Hoek van Holland. Vi var tvungna att visa våra boardingkort och våra pass, och tog de få saker vi behövde för natten från vårt bagage och lade dem i våra tygkassar, eftersom vårt huvudbagage inte skulle vara tillgängligt för oss förrän nästa kväll. Efter att våra hytter hade tilldelats oss åt vi alla middag ombord. Efter en lång dag inkluderade detta vin och en god soppa. Vi satte segel vid 22-tiden. Vi stod ute på däck en stund och tittade ut över Engelska kanalens vatten. Jag hade förväntat mig att vattnet skulle vara oroligt, men det var den lugnaste båtresa jag någonsin upplevt. Slutligen, vid midnatt, gick vi och lade oss, med en tidig väckning inplanerad för morgonen.

HOLLAND. Lördag 23 juni. En hektisk dag låg framför oss. Vi gick upp 05:45, klädde oss och var redo att gå iland vid den utsatta tiden 06:30. Vi visade återigen våra pass och sedan marscherade hela sällskapet på 44 personer iväg till järnvägsstationens matsal för att äta frukost. Vi satt vid långbord, där vår frukost bestod av utmärkt bröd (flera sorter), smör, fat med tunt skivat...

skivad ost och tunna skivor skinka serverades. Det var allt mycket gott, inklusive kaffet, som vi nu kunde dricka svart. Vi introducerades för vår buss, som skulle bli vårt resande hem under resten av Europaresan, samt vår italienske chaufför, vars namn var Carlos. Vårt sällskap på 44 personer fyllde varenda plats i bussen. "Direktören" eller "ledaren" som vi kallade honom, talar fyra språk, plus lite spanska och arabiska. Carlos talar inte engelska, eller så påstod han det, även om vi misstänker att han kunde mer engelska än han gav sken av, bara för att han inte ville bli störd av pratsamma passagerare medan han försökte koncentrera sig på sin körning.

Så bar det av mot Amsterdam. Husen längs vägen var av litet brunt tegel. De små holländska barnen är så söta, med sitt blonda hår och sina rosiga små kinder. De små bar så korta kjolar, eller korta byxor och jackor. Deras små bara ben såg så kalla ut. Några av de unga männen och flickorna som cyklade bar också mycket korta shorts, medan andra var helt påpälsade. Det fanns också många motorcyklar, vissa med sidovagnar påkopplade. I motsats till England körde alla nu på höger sida igen, till vår stora lättnad.

På vår väg till Amsterdam såg vi snart vår första väderkvarn, och turistbussen stannade för att ge oss alla möjlighet att ta bilder av denna berömda holländska symbol. Egentligen, medan väderkvarnarna ursprungligen användes för att pumpa ut vattnet från ett landskap under havsnivån, har de nu ersatts av eldrivna pumpar, och för alla praktiska ändamål är väderkvarnarna nu föråldrade och mer av en turistattraktion än något annat.

När vi anlände till "Haag" tog vi ett foto av Fredspalatset, och flera andra märkvärdiga byggnader pekades ut för oss. Men de såg alla likadana ut för mig.

När vi körde förbi bostadsområdena blev jag imponerad av de stora panoramafönstren, och hur rena och blanka de var. Det verkade som om många av damerna var upptagna med att putsa fönster, och alla fönster hade vackra spetsgardiner.

När vi anlände till Amsterdam bjöds vår grupp på 44 personer på en tur i en av dessa moderna, strömlinjeformade sightseeingbåtar upp och ner längs de miltals långa kanalerna. Vi såg Rembrandts hus vid ett tillfälle och passerade även ett enormt passagerarfartyg som låg i torrdocka. Kanalerna kantades på båda sidor av höga, mestadels trevåningshus, varav de flesta hade spetsiga gavlar som stack ut för att rymma en vinsch med vilken man kunde hissa upp tunga möbler till de övre våningarna. Vi passerade upprepade gånger under broar med

som staden överflödade av, omkring 700, tror jag guiden sade. Vissa av kanalerna var så smala att båten var tvungen att manövrera fram och tillbaka några gånger för att komma runt kurvorna. Det verkade som om de flesta byggnaderna var av smutsigt gammalt rött tegel.

När det blev dags för lunch togs vi till De Vijff Vlieghen (De fem flugorna), en berömd gammal restaurang. Det var ett så pittoreskt ställe – efter att vi gått in gick vi ner till en källare och sedan upp till bottenvåningen igen på andra sidan. Vi åt biff till lunch, följt av glass upplyst med tomtebloss. Servicen var underbar och maten superb. Allt var mycket festligt – vi fick till och med våra bilder tagna vid middagsbordet.

Vid tretiden togs vi till vårt logi – Krasnapolsky Hotel – en härlig byggnad med utsikt över Dam-torget, där det senare har ett enormt modernt krigsmonument i dess mitt. Vi hade turen att få ett härligt stort rum som såg ut direkt över torget. Resten av eftermiddagen var fri tid. Medan Ben sov, tvättade jag lite kläder, tog ett ordentligt bad och tvättade håret, och kände mig 100 % bättre.

Före middagen tog vi en härlig promenad längs några riktiga kullerstensgator längs en kanal, och kände doften av de många vackra blommorna som visades upp i blomstervagnar längs vägen. Vi stannade till vid ett litet trottoarkafé, av vilka det fanns flera, och drack två koppar mycket gott kaffe. Hur trevligt som helst att sitta vid de små borden och se människorna gå förbi! Tyvärr blommade inte tulpanerna, som holländarna är så kända för, vid denna tid, då det var för sent på säsongen.

Vi åt en fantastisk middag i Garden Room Restaurant på Krasnapolsky Hotel. Det var ett så härligt stort rum som liknade ett enormt växthus, med palmer placerade på golvet och monstruösa korgar med grönska hängande från taket. Kort efter middagen, omkring kl. 22, gick vi och lade oss, efter en lång, händelserik dag.

Söndag 24 juni. Vi var uppe vid sex, åt frukost och var på bussen vid 8:30, en halvtimme sena med att komma iväg. Någon hade förlagt sitt pass och guiden hade fullt sjå med att få tillbaka det. När vi körde genom landsbygden såg vi många väderkvarnar, två olika sorter faktiskt, och massor av kor och får. Det mesta av detta land var "polder", det vill säga land som återvunnits från tidigare havsbotten. Det tar tjugo år att omvandla sådant land till odlingsbar jord, fick vi veta.

Vi körde vidare genom staden Rotterdam, näst efter New York den mest trafikerade hamnstaden i världen, fick vi veta. Vi kunde se det höga kontrolltornet som dirigerade den

komplex fartygstrafik som kom och gick, natt och dag. Det fanns två restauranger i tornet, en längre ner och den andra längst upp.

BELGIEN. Vi korsade gränsen till Belgien vid Zundert. Ingen bad om att få se våra pass. Väl inne i Belgien märkte vi omedelbart en förändring i byggnadernas arkitektur. Jag tyckte att bondgårdarna såg märkliga ut, två våningar, inga takfotsutsprång, och så tunna att det nästan såg ut som om någon hade kommit förbi och skurit av en del av huset med en stor kniv. Den första staden vi kom till blev vi försenade av en kyrkoparad mitt på gatan som firade någon religiös högtid (det var söndag). När vi passerade paraden såg vi två kvinnor med hinkar som stänkte något på gatan. Alla i processionen var klädda i dräkter, och vi kunde se tända ljus i husens fönster. Varje stad vi kom till verkade ha sin egen sorts parad den dagen.

Innan vi korsade gränsen var det meningen att vi skulle ha haft ett "raststopp" men tyvärr, eftersom det var söndag, var stället på hans schema stängt, och vår guide lyckades inte hitta någon annan lämplig plats för att ta emot 44 personer. En och en halv timme senare började många av personerna på bussen bli riktigt desperata, och guiden övervägde att släppa ut oss alla i skogen för att klara oss bäst vi kunde. Slutligen hittade guiden någon sjabbig liten restaurang som var öppen och som ville ta emot oss. Till vår fasa upptäckte vi att den bara hade en enda smutsig liten toalett och männen och kvinnorna fick turas om så gott de kunde. En riktig röra, men till slut var alla lättade.

Medan vi körde vidare såg vi några av de finaste bostadshusen under hela resan. Husen hade halmtak och var byggda av antingen vitt eller rött tegel. Trädgårdarna var helt fantastiska.

När vi kom in i Bryssel körde vi förbi det kungliga palatset, som var fint utsmyckat med vakterna i sina uniformer stående utanför. Vi fick dock inte stanna, eftersom säkerheten var mycket rigorös. Vi tyckte att Bryssel var en härlig och mycket intressant stad. När vi körde förbi platsen för världsutställningen hade vi en bra utsikt över Atomium och några av dess andra framstående byggnader.

Vi fortsatte direkt till Plaza Hotel, som skulle vara vårt logi för natten, och gick omedelbart till matsalen för att äta en ganska rejäl lunch bestående av pommes frites och friterad kyckling, där det sistnämnda mer liknade kalkon. Det var ytterligare två rätter, men jag har glömt vad de bestod av.

Efter incheckningen åkte vi på en sightseeingtur i Bryssel. Vi såg justitiepalatset där den högsta

Domstolen sammanträder. Den var inte öppen för allmänheten. Det fanns också en vacker staty eller ett krigsmonument över den okände soldaten, till ära för dem som dog i båda världskrigen. Vi såg sedan och gick igenom St. Gudule-kyrkan. Den var fransk-gotisk, byggd 1216–1438. Den var mycket vacker, vår guide, Heinz Biederman, kallade den "förstenad musik".

Vi körde sedan till The Place, eller Plaza, en magnifik 1200-talsgård, där varje byggnads skulpterade fasad var ett enastående konstnärligt mästerverk, skapat av hantverksskråna. Stenytorna hade blivit svarta av ålder, och staden höll på att rengöra dem. Detta visade sig i en tydlig kontrast, med hälften av byggnaderna i glänsande vit sten och den andra hälften mycket svart.

Plaza var så vackert att vi gick tillbaka dit igen den kvällen för att se det upplyst av strålkastare. Vi såg det vackra operahuset och tittade in i några av butikerna. De hade så många vackra saker, särskilt tyger. Vi såg dem tillverka en bordsduk i en butik. Jag köpte två av de ecrufärgade bordsdukarna i en av butikerna.

När vi gick tillbaka till hotellet stannade vi för kaffe på ett av trottoarkaféerna. Det serverades i en liten silverfärgad en-kopps dripilataor — mycket originellt. Önskar att jag hade en.

Måndag 25 juni. Vi åt vår första riktiga kontinentala frukost — frallor, sylt och kaffe, och åkte sedan iväg med bussen vid 08:10. Vi kommer att köra mycket idag, faktiskt omkring 400 miles.

Landsbygden vi nu reste genom var särskilt vacker, Ardennerna, med rullande kullar, betesmarker och massor av kor. Träden var täta och höga och allt var så fint och grönt. Vi ser många äppel- och körsbärsträd i det här området. I Europa är skogarna planterade och ingen får hugga ner ett träd utan tillstånd. När ett träd huggs ner måste ett nytt planteras.

Vi körde genom området för de berömda slagfälten i Bastogne och stannade där för att se stridsvagnen och statyn av general Anthony C. McAuliffe, känd från andra världskriget. När han ställdes inför ett ultimatum att kapitulera sägs han ha svarat med det enda ordet, "Nuts!" De har till och med ett "Nuts Museum" här.

Vi stannade för lunch i Bastogne. De flesta husen här är av sten. Vi börjar också se ett antal slott. Kvinnor hänger tvätt på gräset såväl som på tvättlinor. Vi ser mil efter mil av planterade granar, där sektioner befinner sig i olika tillväxtstadier. Det finns också fält med underbara gula vilda blommor, såsom

mimosa och luktärter, och inhemska blommor, såsom syrener och rhododendron.

Terrängen börjar nu bli mer bergig med många utlöpare av blottad skiffer. Många av de stora belgiska hästarna vi ser har sina svansar kuperade till en längd av endast cirka en fot.

LUXEMBURG. Vi har nu kommit till gränsen mellan Belgien och Luxemburg. Luxemburg är ett av dessa små, självständiga furstendömen i Europa, med en befolkning på endast cirka 200 000, men det är en av dess större stålproducenter. Vi njöt av en god lunch här och skyndade sedan vidare utan att ha tid att ta några bilder. Jag skickade iväg ett vykort till Kim och betalade posttjänstemannen för att sätta på ett frimärke och posta det. Mycket framträdande var den gamla 1100-talsmuren och dess torn. Vi besökte den amerikanska kyrkogården och minnesmärket. Området är mycket vackert och välskött. Så många, många rader och kors. General George Patton ligger begravd här.

TYSKLAND. Vi korsade gränsen till Tyskland vid floden Mosel. Detta är en av de få platser där vi fick våra pass stämplade. Fälten här är uppdelade i märkliga små remsor av land, där varje remsa tycks odla en annan gröda. Genom att de tidigare stora godsen har gått i arv till allt fler arvingar, har delarna efter flera generationer blivit mindre och mindre, tills de reducerats till de små remsor vi ser idag. Strödda i några av fälten längs vägen finns vackra röda vallmorn. Människor på fälten hackar grödorna eller kastar upp hö i stackar. Längs båda sidor av vägen finns rader av popplar, planterade av Napoleon, sägs det, så att han skulle kunna hitta vägen tillbaka.

Vår rutt tog oss över ett berg och sedan ner i Saardalen där vi ser bevis på enorma mängder kol som bryts, och i Wolkingen, där vi hade ett raststopp, finns ett antal enorma stålverk. Det finns massiva slaggprylar att se överallt, och när de når en viss höjd planteras gräs på dem för att täcka dem. Saardalen är det näst största järn- och stålkomplexet i Europa, näst efter Ruhrdalen. Staden Wolkingen blev praktiskt taget förstörd under kriget, och mycket av bombskadorna syns fortfarande i de gamla stadsmurarna. Byggnaderna är som ett resultat av detta mestadels helt nya och moderna.

När vi lämnar Saardalen rullar vi nu längs den delade motorvägen Autobahn som så småningom leder till Berlin, och vi kör in i Rhendalen med alla dess härliga vingårdar. Vi passerade ett medeltida slott från 1100-talet, nu i ruiner, och korsade sedan floden Rhen vid

Mannheim. Det finns vackra jordbruksmarker i den omgivande landsbygden, och trots att klockan nu är 19:15 arbetar män, kvinnor och barn fortfarande på de små fälten. Jag antar att de arbetar tills det blir mörkt.

Vi har passerat enorma amerikanska arméanläggningar hela eftermiddagen, och den största av dem alla tror jag ligger i Mannheim.

Därifrån korsade vi den vackra floden Neckar in i gamla goda Heidelberg. Långt innan vi anlände till staden kunde vi se det storslagna gamla slottet Heidelberg på bergssluttningen. Vid det här laget är klockan 20:00 och vi tar en kort stadstur, som inkluderade Bismarckplatz och några andra platser. Vi anlände till vårt hotell och fick våra rum tilldelade. Vi hade turen att få ännu ett härligt rum, bättre än genomsnittet, och åt sedan middag, som var sämre än genomsnittet.

Vid det här laget var klockan 21:30 och vi hade haft en lång dag, men trötta som vi var, stuvade vi in oss i bussen igen för att åka till ett "typiskt" studentvärdshus. Efter att ha lämnat bussen gick vi nerför en trång kullerstensgränd till värdshuset. Det var fullpackat med studenter, män från det amerikanska flygvapnet och armén, samt två andra busslaster med turister. Musiken var mycket hög och livlig, framförd av tre personer utklädda i sina färgglada dräkter. Vår servitris var mycket blond och väldigt, väldigt barmhärtig. Hon kunde bära fem ölsejdlar i varje hand utan problem. Vi drack var sin enorm sejdel Heidelberg-öl. En utstickare på scenen drack ur en stor genomskinlig plaststövel full med öl, till den betraktande folkmassans jubel. Allt var mycket festligt och glatt. Vid 23-tiden gick vi alla därifrån.

Ben hade berättat så mycket för mig om slottet Heidelberg uppe på kullen som han hade besökt på sin förra resa 1955, och eftersom vi skulle resa tidigt på morgonen var detta vår enda chans att se det. Trots att det var sent hyrde Ben, fru Paulette Siegrist och jag en taxi klockan 23:00 för att köra oss uppför bergssidan till slottet, som fortfarande var upplyst på framsidan. Vi anlände dit och portarna var fortfarande öppna, och även om framsidan var upplyst var ljuset ganska svagt på borggårdarna bakom den. Vi gick runt på terrassen och tittade ner på den vackra staden nedanför. Vilken utsikt! Det var väl värt det.

Vi hade rest med bussen i 12 timmar, klockan var nu midnatt och vi var dödströtta när vi kom tillbaka till hotellet. Vi hade fina sängar med enorma dunkuddar och täcken, och vi sov som stockar.

Tisdag 26 juni. Hur mycket vi än behövde vår vila, råkade Ben väcka oss en timme för tidigt. Usch! Hade vår goda

gamla hårda frallor och kaffe och så bar det av med bussen för ännu en lång dag. Jag hatade att behöva lämna Heidelberg så snart, det var en så intressant plats. Jag skulle ha älskat att tillbringa flera dagar där. Utanför staden passerade vi ett inhägnat område med små täppor av blommor och grönsaker, prickade med små dockliknande hus. De tillhör stadsbor som ägnar sig åt trädgårdsarbete som hobby på sin fritid. De små husen, som de kunde låsa, rymde deras verktyg och ett ombyte kläder. Vi passerade precis en kvinna som ledde en oxe som drog en plog, medan den senare styrdes av en man. Fälten med säd och andra grödor är ytterst ovanligt små, några hundra fot långa och ungefär 50 fot breda, där säd, grönsaker, potatis, etc., varvas.

Efter att ha hört så mycket om den vackra Schwarzwald i flera dagar från Heinz, anlände vi slutligen dit, och jag måste hålla med, det är verkligen vackert. Vårt raststopp är vid Titisee, en vacker stor semesterortssjö omgiven av berg. Vi körde vidare till den lilla byn Bonndorf och Schwarzwald Hotel, där vi åt lunch. Den senare bestod av filéstek och enorma glas rött vin. När vi kom tillbaka på bussen sov vi hela vägen till vårt nästa stopp vid Rheinfalls, som är början på floden Rhen. Här tog vi några bilder av dessa vackra fall och gick längs de intressanta stigarna och över pittoreska stenbroar.

SCHWEIZ. Vi körde vidare genom ett underbart landskap och vidare till den historiska staden Zürich, och stannade mitt i staden vid stranden av den vackra Zürichsjön för att ta bilder. Nästan alla hus här är i schweizisk alphyddestil, och liksom de flesta husen i de föregående länderna har även de blomlådor fyllda med vackra färgstarka blommor — pelargoner, petunior och de mest fantastiska rosor. I de två länderna Tyskland och i synnerhet i Schweiz fanns det ett överflöd av klättrande röda och rosa rosor.

Vi anlände till Luzern vid 19-tiden, ännu en härlig stad vid en pittoresk sjö, och stannade vid något hotell som stod på reseledarens schema. Uppenbarligen hade det blivit något missförstånd, eftersom detta hotell inte väntade oss och inte hade några rum över. Så hela busslasten klättrade uppför en brant backe till Montana Hotel — en vacker utsikt härifrån. Hälften av vår grupp stannade där och vi andra åkte ner med linbana till Palace Hotel, ett av de finare i lyxklassen. Saker och ting var ganska röriga. Stackars Carlos, i tårar och mycket olycklig. Han hade mycket extra arbete med att sortera och lasta på och av bagage.

Hittills på denna resa har vi haft stor tur med våra rumsplaceringar och har alltid haft ett rum med badkar. Vissa av de andra hade inte det, och när de inte hade det var de mycket missnöjda. Detta var ett av de tillfällen då några i vår grupp inte fick badrum till sina rum. Det föll sig så att de med en vacker utsikt över sjön och bergen inte hade något badkar, och vi som hade mindre rum med badkar hade ingen utsikt. Jag låg länge i ett varmt bad och stannade sedan insvept i en enormt stor handduk i hopp om att vårt bagage skulle anlända före middagen. Det kom till slut, men först efter att jag hade tagit på mig mina smutsiga kläder igen. Jag skyndade mig att byta om igen, och alla var mycket trötta när vi klev på bussen igen och åkte ut till Flores Hotels matsal klockan 21:30.

Restaurangen var mycket originell, helt utomhus under stora träd. Vi fick utmärkt underhållning från det att vi anlände tills vi gick klockan 23:00. Till middagen fick vi gott om vitt vin och den gamla schweiziska favoriten ostfondue, där alla doppade i en stor gryta med varm, smält ost i mitten av bordet. Efter det fick vi schweizisk korv och pommes frites (alla här serverar pommes frites). Till efterrätt fick vi sedan glass med en liten schweizisk flagga i. När vi kom tillbaka till hotellet fixade vi snabbkaffe åt Joan Reitsma i Jans rum och pratade och tittade på den vackra utsikten från hennes panoramafönster fram till klockan ett på morgonen.

Onsdagen den 27 juni. Denna morgon gav jag efter och åt lite äggröra och bacon till min "kontinentala frukost" ($1,00 extra), den första sedan vi lämnade hemmet. Jag stod helt enkelt inte ut med ännu en kall, hård fralla. Kaffet är dock riktigt gott, men ganska starkt. Här serveras det med en kanna varmt vatten, och utspätt med grädde och socker är det mycket gott.

På vår sightseeingtur i morse åkte vi för att se det vackra "Lejonmonumentet", som föreställer det döende lejonet. Det är uthugget i en stor stenvägg till minne av schweizergardet som dog när de försvarade Marie Antoinette under franska revolutionen. Vi strosade runt i några av butikerna, men det slutade bara med att jag köpte en klocka till Kim och en till mig själv. Åt en god lunch i vårt hotells matsal. Vi hade planerat att ta en tur med linbana och bergbana upp till toppen av det vackra berget Pilatus, men eftersom det var mulet och regnigt kunde vi inte det. Jag blev mycket besviken. Vi tillbringade större delen av eftermiddagen med att utforska gatorna och de många intressanta butikerna. Medan vi åt middag i hotellets matsal tyckte jag att jag kände igen en tjej som jag gick i gymnasiet med i Colorado. Visst var det

Peggy Hampshire, nu gift med Chuck Lamper, vilka båda numera är bosatta i Grand Junction, Colorado. Det är en liten värld, trots allt.

Jag ligger nerbäddad i sängen medan jag skriver detta. Vilka sängar de har här! Vi har haft en king size-säng överallt där vi har bott utom i London. Här har vi stora, tjocka duntäcken och gigantiska kuddar, för att inte tala om flera små kuddar för säkerhets skull. När vi kör genom landsbygden kan man se högar av sängkläder i de öppna fönstren på övervåningen, utlagda för vädring.

I både Tyskland och Schweiz, när vi passerar genom byarna, ser vi böndernas lador sammanbyggda med deras bostäder. Byggnaderna är ganska stora och vissa av ladorna är också dekorerade med blommor i fönsterlådorna. I Tyskland finns det vanligtvis en stor hög med gödsel framför ladan, precis intill gatan. De visar stolt upp dessa som ett tecken på rikedom — ju större gödselhög, desto fler djur äger bonden. Städerna har också ett stort vattenho på torget. Människorna är insnöade en del av vintern, och vid den tiden är det mest praktiskt att vara nära sina djur, vilket är anledningen till att ladan sitter ihop med huset.

Torsdag 28 juni. Jaha, nu sitter vi installerade i bussen redo att resa till Innsbruck, Österrike. Det är en vacker, klar dag. Jag önskar att det hade varit så här igår — då hade vi kunnat åka upp på berget Pilatus. Jag önskar att vi stannade här längre. Vi reser genom några av de mest underbara landskap, de magnifika Alperna. Det ligger mycket snö på dem och vi ser vattenfall, stora som små, överallt. Där en topp har bestigits har ett vitt kors rests.

Bönderna bor i byar och de odlar hö på de branta bergssluttningarna. Vi ser dem slå höet för hand med lie. Terrängen är för brant för att använda maskiner. Vi såg dock en traktor. Kvinnorna arbetar också på fälten och vänder höet för att först torka det, och sedan samla det i högar. De flesta kvinnorna bär långklänningar. Jag har bara sett två kvinnor i långbyxor. Boskapen ser vacker ut, stor, fet och gråbrun i färgen. Vissa har horn, och var och en har en stor koskälla. En bonde kan identifiera sina egna kor och även grannens kor på ljudet från skällorna, även om de inte syns till.

Vi har kommit till en rastplats högt uppe i bergen vid Cafe Kerenzer-Berghus, där vi fick lite gott kaffe och bakverk. Kaféet ligger vid sjön Wallensee, i Filzbock, Schweiz. Utsikten härifrån är helt magnifik.

Hector tog ett foto av oss här. Det är ganska kyligt när vi tittar ner på en smaragdgrön sjö långt där nere.

Vi körde vidare genom det majestätiska landskapet och passerade ett par slottsruiner. Allt är så väldigt grönt. Hö hänger över ståltråd och på störar för att torka. Små skjul prickar bergssluttningarna. De förvarar sitt hö i dem och på vintern tar de ner det med slädar.

LIECHTENSTEIN. Vi har anlänt till det lilla furstendömet Liechtenstein. Först träffade vi baron von Falz-Fein som höll ett kort föredrag om sitt land. Sedan åt vi en mycket god lunch bestående av biff och svamp på en liten restaurang. Detta anses vara en tung måltid här i Europa. Bussen fick vänta på domaren, som gick vilse när han vandrade runt i byn.

ÖSTERRIKE. Vi lämnar Liechtenstein och kör in i Österrike. Efter en lång bilresa korsade vi Arlbergpasset och tog en rast. Ett sådant fantastiskt landskap. Klockan 19:30 anlände vi till staden Innsbruck, belägen i den vackra Inndalen och vid floden med samma namn. Efter en kort rundtur i staden och efter att ha sett några sevärdheter, steg vi av vid Hotel Europa. Vi åt en hygglig middag i hotellets matsal klockan 20:00 och gick sedan uppvåning till en stor sal för att se en lokal tyrolershow. Den var riktigt bra och bestod av sångare, dansare, med joddling och musik med dragspel, cittra och harpa. Jag hade en plats längst fram tillsammans med Joan och Jan och andra. Ben kom lite sent, och hur vi än försökte kunde vi inte hitta en stol åt honom bredvid oss. Så han satte sig längst bak i rummet. Knappt hade han satt sig förrän det kom en vacker (det har jag fått höra minst en miljon gånger!) blond österrikisk prinsessa som såg ut som en filmstjärna och satte sig bredvid honom. Jag antar att alla på resan såg henne utom jag. Till slut reste sig Joan och gick bort till Ben och sa med hög röst: "Gå längst fram och sitt med din fru!" Ben sa bara: "Varför då? Jag är nöjd där jag är." Det verkar som om alla engelsmän som satt vid bordet bakom honom tyckte det var jätteroligt och fick sig ett gott skratt.

Efter showen gick vi upp till Jans rum och drack lite champagne för att fira Paulette Siegrists födelsedag. Efter det tog jag ett varmt bad och gick och lade mig. En sådan skön säng! Älskar de där duntäckena och kuddarna.

Fredag 29 juni. Åt "frukost" klockan 07:00. Kaffet kostade 50 cent per kopp vid middagen. Oj! Det verkar som om de överallt på den här resan försöker skjuta upp kaffeserveringen så länge som möjligt.

Vi kom iväg på vägarna före klockan 08:00 för en gångs skull. Vi såg en del av den nya Europavägen som nu är under

konstruktion och såg några av stöden för en oerhört hög bro som de höll på att bygga. Jag antar att det kommer att bli en riktigt fin väg när den är klar. Vi passerade Brennersjön och korsade den italienska gränsen vid Brennerpasset på cirka 4100 fots höjd.

ITALIEN. Vi fick lite amerikanska pengar växlade till Lire. Vilken röra av papper! För 70 dollar fick vi 43 000 Lire, 615 Lire per dollar. Gränsvakterna kontrollerade våra pass, men stämplade dem inte. Fader Valencia, en mexikansk medborgare, hade av någon anledning inget italienskt visum, och som ett resultat blev vi kvarhållna vid gränsen under ganska lång tid. Vår guide, Heinz, och han gick ungefär en engelsk mil till polisstationen och fick till slut ett visum till honom. En dam på bussen erbjöd sig att berätta att Fader Valencia skulle få ännu mer problem vid den spanska gränsen, eftersom Spanien och Mexiko har brutit de diplomatiska förbindelserna.

Schweiz och Österrike hade varit så rena och prydliga, men i samma ögonblick som vi kom in i Italien var ingenting särskilt rent. Vi körde vidare genom de majestätiska Dolomiterna. De reser sig brant på båda sidor om motorvägen. Vi kunde se hål uppe i klipporna där krypskyttar hade gömt sig under kriget och där ett fåtal män kunde kontrollera passet. På ett ställe såg vi utbombade ruiner av hus och ett fort. Faktum är att en hel stad hade bombats ut och övergivits sedan första världskriget. Körde vidare genom dessa otroliga Dolomiter. De är mycket karga och verkar fortsätta i evighet. Massor av snö på dem.

Körde genom staden Cortina d'Ampezzo (3000 inv.) där vinter-OS 1956 hölls. Vilken vacker dal! Åt lunch i en italiensk restaurang högt uppe på en bergstopp som hade utsikt över dalen. Vi åt vår första Lasagne, och smakade den inte bra! Vinet var också lätt och utmärkt, men det gör mig alltid så sömnig. Vi körde nerför berget igen och körde förbi hoppbacken som användes under OS. Vi stannade och tog några bilder. Carlos kan verkligen hantera den här stora bussen. Han missar stenmurar med centimeter när portarna är trånga.

Vi körde ut ur bergen och in i Podalen. Det är den mest bördiga dalen i Italien, med många vingårdar, fruktträdgårdar och sädesfält. Vi började nu se de där berömda cypressträden, och även några feodala gods eller villor på de höga kullarna. Efter att ha kommit till Mestre körde vi vidare över en vägbank underbyggd av 80 000 ekpålar som ledde vidare till Venedig.

Vår ledare hade ringt i förväg för att ha vattentaxibilar redo att ta oss från en parkeringsplats till vårt hotell. Carlos lastade av oss och vårt bagage, och sedan med högar av vårt

bagage klev vi i motorbåtar (våra taxibilar) och iväg vi susade till Bauer Gruenwald Hotel. Venedig är en otrolig stad, ute i en lagun och helt byggd på pålar. Alla gator är egentligen kanaler. Det verkar så konstigt att åka nerför en kanal och se dessa monstruösa byggnader resa sig flera våningar högt på vardera sidan direkt ur vattnet – inga indragningar och inga trottoarer, och att se vattnet rinna in under många av dörröppningarna. Vattnet är inte särskilt rent, faktum är att allt avloppsvatten leds direkt ut i kanalerna, och den enda renande effekten är ebb och flod från ett växlande tidvatten.

Lördag 30 juni. Vi besökte Markusplatsen och den enorma Markuskyrkan. Dess tak är täckt med vackra mosaikmönster och bakgrunder i guldmosaik. Vi såg och gick igenom Dogepalatset och såg mycket som var intressant – väggmålningar av Tintoretto och Tizian, salar med gamla rustningar, ett maskingevär designat av Michelangelo. Målningarna var helt magnifika, och i Stora rådssalen fanns världens största oljemålning – "Paradisets härlighet" av Tintoretto.

Vi såg några av fängelsehålorna där vi fick veta att fångar stuvades undan och glömdes bort, och där vattnet under högvatten på vintern trängde in i cellerna så att fångarna ibland stod till midjan i vatten. Lord Byron tillbringade 10 dagar i en av dessa fängelsehålor för att få inspiration till att skriva sin dikt, "Fången på Chillon". Det fick han inte. Vi gick också över "Suckarnas bro", där fångar enligt utsago fördes bort till fängelsehålan, och där de genom gallret fick sin sista blick av omvärlden och det vackra Venedig.

Vi gick till en glasfabrik och såg många vackra föremål av glas och hantverkare i arbete med att blåsa glas.

Den sista kvällen i Venedig åkte vi på en härlig gondoltur, med fyra eller fem personer i varje gondol. Vi åkte alla uppför Canal Grande som en grupp och fick en operasångare som gav oss serenader, samt en dragspelare som ackompanjerade honom. Det var allt mycket förtjusande. Så vacker sång. Några av gondoljärerna sjöng också. Vår gondoljär bjöd in Ben att prova på att ro eller staka gondolen, och Ben antog erbjudandet och hade efter några minuter fått kläm på det hela. Det var allt mycket romantiskt. Önskar att turen hade varat längre.

Efter turen gick vi till Markusplatsen, drack en kopp cappuccino och lyssnade på en konsert.

Söndag 1 juli. Upp tidigt, som vanligt, och gav oss av i vattentaxibilar till bussen och for vidare mot Florens. Vi reste över en härlig ny motorväg och en lång, hög bro.

Vi såg S:t Antonius kyrka i Padua där S:t Antonius grav finns, tillsammans med hans bevarade tunga (förmodligen). Vi åt lunch i Bologna, som sägs ha den bästa maten i Italien. Vinet var utmärkt, men lunchen var inte fullt så bra. Nästan alla köpte några extra flaskor vin att ta med sig. Vi åt nästan ingen lunch alls, eftersom alla restauranger vid den här tiden strejkade. Efter en kort sightseeingtur i Bologna checkade vi in på Minerva Hotel i Florens. Efter middagen, trots att vi var ganska trötta, gick vi mangrant till stadens piazza för att lyssna på en orkester och några operasångare. Gateway, vårt resebolag, bjöd oss på gratis drinkar vid detta tillfälle. Drack även lite svart kaffe.

Måndag 2 juli. En lokal kvinnlig guide ledde oss på en stadsvandring genom Florens. Såg de vackra gyllene dörrarna till baptisteriet, ibland kallade "Paradisets portar". Vi gick genom en läderfabrik, sedan en silverfabrik. Vi körde sedan till floden Arnos vänstra strand till Pitti-palatset, en enorm stenbyggnad, där vi såg en del av dess konstsamling. Museet hade också några magnifika bord, konstruerade av mosaiker av naturfärgad marmor. Ett bord tog många hantverkare fjorton år att tillverka. Ett bord var gjort i malakit. Tog bilder på oss själva på Michelangelo-torget, högt uppe på berget med utsikt över Florens. Familjen Medici var mest framstående och styrde Florens under många generationer under medeltiden.

Efter lunchen tog Ben en tupplur och klippte sig sedan. Jag strövade ensam på gatorna, köpte ett askfat i alabaster och en saltsked i silver, och såg de många butikerna på Ponte Vecchio-bron.

Tillbaka på Minerva Hotel. Vi hade ett mycket trevligt rum med utsikt över ett torg. Härligt kaklat badrum, mörkblått golv och flerfärgade väggar. Vi drack en av våra vinflaskor från Bologna under middagen. Ben träffade en gammal bekant, Fred Bieger, i matsalen. Han var mannen han hade träffat i München under sin resa dit för sju år sedan, och som han hade tillbringat en hel del tid med att resa runt med i Tyskland och Österrike. De hade ett riktigt trevligt återseende. I hotellreceptionen hämtade vi tre brev hemifrån.

Tisdag 3 juli. Uppe tidigt igen och iväg med bussen mot Rom. Jag sov mycket på bussen. Det verkade som om vi inte passerade annat än gamla gula ruiner längs vägen, och gatorna i städerna vi körde igenom var mycket smala. Vi anlände till Assisi där vi åt en god lunch på ett hotell nära det berömda klostret. Sedan gick vi uppför en smal gata till den vackra S:t Franciskus-kyrkan. En ung irländsk

prästen visade oss genom kyrkan. Den kallas för en basilika och var mycket ovanlig, med lågt i tak och byggd i tre nivåer. Det fanns vackra fresker i taket. Det är ett kloster för franciskanerorden. Vi såg även S:t Franciskus grav i basilikan.

Vidare mot Rom. Vi passerade några gamla akvedukter på vägen. Rom är en enorm stad med tre miljoner invånare, utspridd över flera kullar. Den hade en gång en befolkning på åtta miljoner. Vi anlände till vår destination, Claridge Hotel, runt middagstid. Vi fick det minsta och mörkaste rummet på hela resan hittills, men vi åt en utmärkt middag. Vi betalar för våra egna måltider i Rom. Gick och lade oss tidigt.

Onsdagen den 4 juli. Sightseeing i Rom hela dagen. Gick till Petersplatsen. Enorma folkmassor överallt, med mycket knuffande och trängsel. Såg påve Johannes i ett fönster i Vatikanen och hörde honom tala. Vi gick in i Peterskyrkan och såg S:t Petri kedjor, Michelangelos staty av Moses, vackra pelare och många andra fantastiska statyer och målningar. Medan vi var i kyrkan blev överstens plånbok stulen. Han bar den i bakfickan.

Den kvällen åkte vi på en nattklubbssafari – ”Rome by Night”. Den första nattklubben vi togs till var ”Caesars hus”. En dörrvakt klädd som en romersk krigare hälsade oss välkomna. Vi placerades sedan utomhus i en sorts tältanordning under blå och röda markiser. Servitörerna bar röda togor i antik romersk stil. Vi serverades champagne och dansade under stjärnorna.

Nästa nattklubb låg i en källare. Vi tittade på dansare som dansade twist. Efter en lång väntan fick vi äntligen champagne. Det var också meningen att vi skulle få ett tilltugg att äta, men som vanligt klabbade guiden till det för oss. På nästa ställe serverades vi vin. På det sista stället såg vi en varietéshow och drack champagne.

Torsdagen den 5 juli. Vi hade hela dagen ledig. Gick tillbaka till Vatikanmuseet för att se det vi hade missat dagen innan. Kom tillbaka till lunch klockan 14:00. Jag var mycket trött och efter att ha ätit gick jag och lade mig.

Efter en tupplur gick vi till Alfredos berömda restaurang med Paulette och Linda Siegrist. Fem violinister gav oss serenader med ”Arrivederci Roma” och andra italienska stycken. Vi åt Alfredos fantastiska nudlar till middag och sedan fick jag serveringsfatet för ”god lycka”.

Det blev någon sorts röra med två taxibilar, men vi kom till slut in i en och skyndade iväg för att se operan ”Aida”, som hölls utomhus vid de antika romerska Caracallas termer. Trafiken var förfärlig. Det

verkar inte finnas några trafikljus, signaler eller hastighetsbegränsningar, eller någonting annat. Alla kör bara som galningar. Rena mordet! Men på något sätt sicksackade vår förare fram och fick oss till operan i tid klockan 21:00.

Den hölls utomhus och scenen var inbyggd i de antika ruinerna. Vi hade vadderade säten. Programmet sade att det var den största scenen i världen. Magnifik opera. Vi tog en buss tillbaka till hotellet och anlände klockan 01:30. Packade och gick och lade oss klockan 02:30.

Fredag 6 juli. Gick upp klockan 05:30 efter tre timmars sömn och iväg med bussen klockan 07:00. Sov för det mesta. Efter morgonens rastplatsstopp fick vi vår första blick av Medelhavet. Vi körde vidare ner längs kusten och genom Neapel, ryktad att vara den fattigaste staden i Italien. Det är en mycket stor stad med många enorma hyreshus och milvis av de mest hemska slumområden. Jag var tvungen att hålla för näsan med en näsduk – stanken var så fruktansvärd. Misären var otrolig.

Körde vidare ner längs Via Appia och såg en enorm antik romersk amfiteater och många andra antika romerska ruiner. Vi såg kläder upphängda på linor tvärs över gatorna. Vi passerade enorma svavelanläggningar. Stannade vid en kamébutik. Föremålen var mycket dyra.

Vi anlände till Pompeji. Här åt vi lunch, varefter vi hade en timmes rundtur i de antika ruinerna. Vi kunde se de gamla hjulspåren efter stridsvagnar i de stenlagda gatorna. Om det fanns en upprätt sten i gatan var den enkelriktad, om det fanns två var det en dubbelriktad gata. Vissa av de gamla ruinerna av byggnader visade fortfarande vackra bad med mosaikgolv. Även köken var identifierbara och vi såg till och med resterna av kopparrör.

Vidare till Sorrento. När vi kom dit vandrade vi nerför flera trappor från höga klippor till båtplatsen, bärande på våra tygkassar. Vi gick ombord på en liten båt som nu tog oss på en en och en halv timmes resa till Capri. Sjön var grov och båten rullade avsevärt. Två personer blev sjuka.

Slutligen anlände vi till Capri. Bärande på vår utrustning gick vi längs dockorna – en sådan eländig liten armé! Till slut fick "Der Leader" tag i några lokala taxibilar och iväg for vi på en smal slingrande väg på kanten av den branta bergssidan. Tack och lov fanns det en stenmur på sidan med stupet. Taxibilarna var öppna med fransar på taket och hade flera säten, mer som en buss. Föraren gav oss en åktur som hette duga, körde med en hänsynslös vårdslöshet som om han inte brydde sig om ifall vi föll över kanten eller inte. Jag njöt av alltihop, men ett förvånansvärt antal av vårt folk gjorde det inte.

gillade någon del av det. Jag tror att de var skrämda från vettet.

Vi anlände till vårt hotell, Europa Palace, som ligger mycket högt upp på berget. Lyckligtvis blev vi tilldelade det hittills bästa rummet på hela vår resa. Vi har två badrum, ett vardagsrum och en balkong med utsikt över kullen och trädgården. Vi har också bakgrundsmusik i rummet och gult kaklat golv — helt underbart. Efter en god middag, direkt i säng.

Lördag 7 juli. Idag tog vi en taxi till torget i Capri. Vi tittade runt i konstbutiker och gick längs slingrande kullerstensgator. Jag har aldrig sett så vackra kläder som i dessa butiker. Efter lunch tog vi en stollift upp till toppen av berget Solaro (1932 fot). Joan, Paulette och Linda följde också med, men Jan var för rädd för att åka upp. Joan var också ganska nervös, och att Ben sjöng "Goodnight, Irene, goodnight!" hjälpte inte direkt.

När vi kom tillbaka tog vi ännu en vild taxifärd ner längs den branta bergssidan för att ta en båttur in i Blå grottan. Jan missade även det. Joan följde med, men var fortfarande rädd. Väl inne hoppade Joyce över båtkanten och simmade i det klara vattnet. Det var vackert — så gnistrande och så blått. Jag stoppade i fötterna och de såg kusligt vita ut under vattnet. Det är sannerligen en vacker plats.

Vid middagstid träffade vi vår vän Fred Bieger igen och Ben hade ett långt samtal med honom. Han leder en annan resegrupp. Jag önskar att vi kunde stanna här i en vecka.

Söndag 8 juli. Tja, vi gick upp tidigt för att skynda oss så att vi kunde stå på kajen i den gassande solen och vänta och vänta på fartyget klockan 09:00. Fartyget anlände i tid och vi gav oss av mot Neapel. Båtresan var mycket trevlig. Vi passerade en bärplansbåt som for fram som ett streck. När vi anlände till Neapelbukten upptäckte vi att den amerikanska flottan låg i hamnen. Vi kunde se stora hangarfartyg (ett var Shangri-la), jagare och ubåtar.

Efter ankomsten stod vi återigen i den gassande solen och väntade. Slutligen kom bussen och tog oss till järnvägsstationen i Neapel. Sedan väntade vi ytterligare en timme på att tåget skulle anlända. Allt vi gör är att skynda oss för att vänta. Efter att vi gått ombord på tåget gick vi till restaurangvagnen och åt en enorm femrätters lunch. En hel vagn var reserverad enbart för vår Gateway-grupp, och vi hamnade i kupéer med ungefär sex personer i varje. Vi åkte genom talrika tunnlar. Landsbygden liknar mycket Mellanvästern.

Vi anlände till Rom omkring klockan 15:00. Fyra av damerna som hade stannat kvar i Rom anslöt nu till oss igen.

Klockan 6:30 bar det av igen med tåget mot Genua. Åt en utsökt middag — två desserter. Även våra första oliver sedan vi anlände till Italien. Vi såg det lutande tornet i Pisa genom tågfönstren. Efter middagen åkte vi genom ett riktigt vackert landskap. Bergen såg ut som Dolomiterna. Vi reser nära havet och åker genom dussintals tunnlar. Fastän tåget var riktigt bullrigt, började vi berätta skämt i vår kupé under denna resa, och särskilt med Paulette Siegrist i spetsen var det en riktig succé. Ben sa att han aldrig hade skrattat så mycket i hela sitt liv.

När vi närmade oss Genua blev vi ombedda (eller tillsagda) att flytta till den bakre delen av tåget för att ge plats åt en annan grupp, tydligen, och att vi skulle behöva stå i 10 till 15 minuter medan de kopplade om eller arrangerade om vagnarna. Det visade sig att vi fick stå upp i en hel timme, med hela vårt pick och pack i händerna. Slutligen gick vi av i Genua och vandrade uppför en lång trappa i stationen och gick till vårt hotell, Colombia Excelsior, ett härligt hotell. Klockan var efter 22:00 när vi anlände. Vi hade en helt himmelsk säng och jag var så innerligt glad över att få gå och lägga mig.

Måndag 9 juli. Vi mötte upp med Carlos och vår buss igen och hade en vacker resa längs den karga kusten genom Havsalperna.

MONACO. Efter att ha ätit lunch i San Remo följde vi kusten till Monte Carlo. Här tog vi en liten tur runt staden och slottet, Havsmuseet och stannade för att gå igenom kasinot. Vi kunde se Onassis enorma yacht i den vackra hamnen nedanför.

FRANKRIKE. Vi körde vidare till Nice och checkade in på Atlantic Hotel. Vi hade badkar till vårt rum, vilket vissa av våra medresenärer inte hade. Vi lånade ut vårt bad till Linda och hennes mamma. Tog en promenad genom en vacker park och vidare till stranden. Ingen sand på stranden, bara stora stenar stora som fotbollar. Såg massor av snygga tjejer i bikini. Sådana härliga bruna kroppar.

Medan vi var i Nice skickade en grupp av oss ett protesttelegram till Gateways huvudkontor i Lugano, Schweiz, och krävde att vi skulle delas upp i en buss med högst 28 personer, som vi hade blivit lovade i resebroschyren. Vi började alla bli rejält trötta på att 44 personer traskade in och ut ur bussen varje gång vi stannade.

Tisdag 10 juli. Gick på en rundtur i Cannes, körde sedan upp i bergen till staden Fragonard och en parfymfabrik. Allt doftade himmelskt. Den sötaste lilla italienska damen, som hade lärt sig engelska av en irländare

präst, visade oss hur parfym och tvål tillverkades. Vilken charm och kvickhet! Jag köpte några saker.

Körde tillbaka till Cannes och stannade i ungefär en timme. Såg en mängd vackra, enorma yachter i hamnen, varav en var från Wisconsin. Stränderna här var sandiga. Såg en konstnär med en palettkniv som gjorde en härlig blommålning med färg som var så mycket som en halv tum tjock på sina ställen. Såg en strandscen från Cannes som jag gärna skulle ha velat ha.

Kom tillbaka till hotellet vid 7:30-tiden, precis i tid för middagen. Tog en promenad efter middagen.

Onsdagen den 11 juli. Uppe klockan 06:00. Frukost, den vanliga kontinentala, och in i bussen. Vi körde förbi Cannes och åkte genom fält av lavendel och andra blommor. De flesta av de senare stod i skuggan under täckningar av träläkt. Praktiskt taget alla dessa blommor används vid tillverkning av parfym.

Körde vidare genom det så kallade Van Gogh-landet och åt lunch i Arles, där Van Gogh tillbringade mycket av sin tid och skapade några av sina bästa målningar. Det finns massor av härliga fält och vingårdar överallt. Det finns grottor i de närliggande klippformationerna som innehåller primitiva målningar, cirka 4000 år gamla, som upptäcktes först nyligen. Jorden här är mycket röd och det finns många utskjutande partier av enorma klippor. I Arles upptäckte vi också vår första "nedsänkta" toalett. Åt lunch i Arles på en ganska illaluktande restaurang. (Inget samband mellan de två.) Berg av ris var en av rätterna.

Efter en kort åktur anlände vi till Nîmes och checkade in på Imperator Hotel för natten. Efter middagen hade Biederman ett möte med vår grupp för att avgöra hur många av oss som ville byta till en ny buss för att minska trängseln från de nuvarande 44 personerna. Endast sju av oss insisterade, de andra "fegade ur". Hur som helst gick han med på att ordna en andra buss eller limousine efter mycket ringande fram och tillbaka till huvudkontoret. Vi var glada. Gick på en promenad i en park som hade vackert anlagda trädgårdar, kanaler, svanar som simmade omkring och indirekt belysning på statyerna. Dessa var Dianas trädgårdar, ursprungligen byggda som romerska bad. Vid denna tid pågick en festival i de gamla romerska ruinerna. Vi kunde bara se en liten del av det som hände, eftersom folk endast släpptes in med inbjudan. Vi gick uppför en trappa och slingrande stigar som ledde uppför bergssidan, helt täckt av träd som också var upplysta. Det var en av de vackraste parker jag någonsin sett under hela resan. Vi gick ner för några branta trappor som var uthuggna i berget tills vi

kom till en grotta som hade ett vackert vattenfall som rann över toppen.

Köpte en glass när vi var nere igen. Glassen är mycket god i Europa. Såg ruinerna av ett gammalt romerskt tempel och den stora fasaden av en teater som byggdes för hundra år sedan. Själva teatern brändes ner av en operasångare för cirka tio år sedan. I stadens utkant fanns också en enorm romersk arena som fortfarande var i mycket gott skick. Den rymde 20 000 personer och var den största i Europa, näst efter Rom. Trädgårdarna runt hotellet var härliga – massor av muskatdruvor.

Torsdag 12 juli. Mot Barcelona idag. I Perpignan åt vi en utsökt lunch bestående av kalvgryta istället för stekt fläsk. Vädret är varmt och några av oss ville inte riskera att äta fläskkött här ute. Hade ganska svårt att få tag på iste, men fick till slut en tillbringare med varmt te och en hink med is.

SPANIEN. Vi korsade gränsen vid Junquero, där vi var tvungna att visa våra pass. Vakterna tog ut en hel del väskor ur bagageutrymmet, men öppnade ingen av dem. Vi körde genom ett vackert landskap med många vingårdar. Jag tyckte att landet var märkbart renare än det hade varit i Italien och den del av Frankrike vi just lämnat. Det fanns många korkekar på landsbygden. De skördar barken från dessa träd vart tredje eller fjärde år. Denna skickas sedan till Tyskland och därifrån går den ut i form av kork. Såg poliser som patrullerade motorvägen. Vi passerar många små kärror med stora hjul som dras av en häst, en mula eller en åsna. Vissa kärror hade presenningar som täckte dem, och många av dem hade en liten hund bunden i koppel som följde efter. Vanligtvis höll sig hunden nära kärran så att den kunde stanna i dess skugga. Det finns gott om knasiga gamla olivträd längs vägkanten, och en hel del cyklar och motorcyklar på vägen.

Vi körde vidare genom den bördiga Ebrodalen. Allt är så mycket grönare här än vi hade förväntat oss. Vi körde vidare över Pyrenéernas utlöpare nära havet och anlände till Barcelona vid middagstid. Barcelona är en härlig stad med en och en halv miljon invånare. Den har breda boulevarder med dubbla avenyer och ett brett stenlagt mittparti för flanerande fotgängare. Det finns massor av blommor och gott om platser att sitta på. Dessutom har staden många vackra stora fontäner.

Vi checkade in på Manila Hotel. Rummet var ganska varmt och saknade luftkonditionering. Jag hade suttit längst bak i bussen större delen av dagen och hade blivit förkyld, så jag kände mig inte helt kry. Åt middag i en härlig matsal på

hotellets nionde våning. Matsalen hade stora fönster och vi hade en bra utsikt över staden. Fyra av mexikanerna stannar kvar i Barcelona och kommer att möta oss senare i Madrid.

Efter middagen hade vi ännu en diskussion med "der Leader". Vi sju insisterade på att han skulle hålla sitt löfte om att ordna en andra buss åt oss. Efter ett telefonsamtal till företagets huvudkontor berättade han för oss att företaget stod fast vid att de höll sig inom sin gräns på 40 personer per buss. Det faktum att vi återigen kommer att vara överlastade när mexikanerna återvänder ignorerades. Vi var mycket missnöjda.

Fredag 13 juli. Denna morgon hade Ben huvudvärk och kände sig inte särskilt bra, så han stannade i sängen. Förmodligen för mycket vino igår kväll. Jag gick på sightseeing med gruppen. Såg en vacker katedral som nu har gjorts om till ett museum. Vi såg också platsen för världsutställningen som hölls här på 1920-talet. Det finns många kopior av hus från varje provins i Spanien. Nu inrymmer de butiker som visar upp varor och hantverk. Det finns en enorm, 200 fot hög staty av Columbus som blickar ut över hamnen.

Vi återvände till hotellet för lunch. Ben kände sig nu okej. Efter lunchen gick vi ner till hamnen där de hade en exakt kopia av Columbus skepp, Santa Maria. Vi gick ombord och inspekterade det. Det såg ganska primitivt ut som en farkost att korsa Atlanten med. Vi hyrde sedan en motorbåt och tog en tur runt hamnen. Därefter gick vi genom Sjöfartsmuseet, vilket var oerhört intressant. Gick till ett enormt varuhus, Casa Jorba, där jag försökte hitta en klänning till Kim, men utan framgång.

Vi gick tillbaka till hotellet och åt middag i matsalen på nionde våningen. Vid det här laget fick vi ett foto av vår grupp taget på Petersplatsen i Rom. Heinz Biederman lämnar gruppen för att börja arbeta med reklam på företagets huvudkontor i Lugano, Schweiz.

Lördag 14 juli. Gav oss av på vanlig tid denna förmiddag. Träffade vår nya reseledare. Han är en robust ung tysk kille på 25 år, och hans namn är Dietrich Kronzucker. Efternamnet betyder, översatt från tyska till engelska, "crown sugar" (kronsocker). Men för att göra det enkelt för oss amerikaner har han hittat på det korta namnet Ted. Han fick sin doktorsexamen från Wiens universitet dagen innan. Han är en riktigt trevlig prick med god humor och alla gillar honom skarpt. Han är inte stel som Biederman, och gruppens moral har höjts avsevärt och folk sjunger igen.

Följde Ebrodalen och kustvägen bort mot Valencia. Vi bevittnade det märkliga sätt som folk här har för att hämta vatten ur en brunn. Det är en sorts vattenhjulskonstruktion. En mula eller en häst spänns för en lång stång och går runt och runt i en cirkel och driver ett vattenhjul. Fler kärror och mulor på vägen. Vissa av mulorna bär stora höstackar på ryggen. Allt man kan se är ett ansikte och långa öron i ena änden och en svans som sticker ut i den andra, med ett enormt lass hö över alltihop. Stackars djur.

Vi anländer till Valencia och checkar in på Astoria Hotel. Det är ett härligt hotell. Lobbyn är luftkonditionerad men rummen är det inte – de är varma! Åt en god middag med utmärkt vinbål. Efter middagen gick en grupp av oss på en timmes promenad med Ted. Det är riktigt varmt ute, jag slet nästan ut mitt nya ansikte. Paulette och jag gick och tittade i skyltfönster när vi plötsligt insåg att resten av gruppen hade lämnat oss och vi var vilse. Vi kunde inte ens komma ihåg namnet på vårt hotell! Jag kunde inte göra mig förstådd på min begränsade spanska, men Paulette klarade sig lite bättre med sin franska. Hon förklarade för en trevlig man att vi hade tappat bort vår grupp och mannen räknade upp en lista på hotell. När han kom till Astoria kände jag igen namnet. Han och hans sällskap av charmiga damer eskorterade oss hela vägen tillbaka till vårt hotell. En hel del ur vårt sällskap hade samlats och undrade vad som hade hänt oss. Ben var precis på väg att gå ut och börja leta efter oss. Tog en till kall cola och gick och lade oss.

Söndag 15 juli. Vi lämnade Valencia på morgonen och en kort stund senare upptäckte Carlos att det var en läcka i kylaren. Han stannade bussen ett antal gånger för att fylla på kylaren, ibland med vatten från ett dike längs vägen. Slutligen, vid vårt förmiddagsstopp som inföll vid lunchtid, stannade han bussen, körde åt sidan och arbetade med kylaren under en lång tid. Vi var ute i ingenstans, men vi var precis vid havet. Det var en mycket varm dag, så några av oss gick ner till den steniga stranden och vadade i det svala vattnet. Herr Cespedos hjälpte Carlos med reparationsarbetet. Curtis och Linda dansade twist. Vet inte hur de kunde göra det i den här hettan.

Äntligen var vi iväg igen. Mycket torrt och stenigt landskap och vinden som blåser genom bussen är het. Det finns stenmurar överallt och det är otroligt hur så mycket stenterrassering kunde göras på en så torr plats. Olivträden och andra växter verkar vara dvärglika i detta torra land. Såg många ruiner av gamla slott och höga torn byggda av sten. Tornen användes för att signalera meddelanden med hjälp av speglar. Såg ett moriskt slott på toppen

på en hög klippa, och en katolsk kyrka byggd ovanpå alltihop. Passerade också en 56 fot hög Kristusstaty. Massor av gethjordar längs vägen, vissa svarta, vissa vita, men inte många blandade hjordar.

Precis före vårt lunchstopp körde vi genom en välbevattnad dal som hade enorma fält med dadelpalmer. Det såg ut som en oas i öknen. Åt lunch på Rene Victoria Hotel i Murcia vid 15-tiden, åkte lite efter 16:00 och hade vår eftermiddagspaus vid 17:30-tiden. Det började svalna av lite. Vi körde vidare genom ytterligare ett mycket torrt landskap och in i Sierra Nevada-bergen. Vi passerade ett antal zigenargrottor som var deras bostäder. De var byggda direkt in i bergssidan och hade vitkalkade framsidor och ofta färgglada dörrar. Skorstenarna reste sig direkt ur kullarna. De såg ut som en mängd monument. Fascinerande.

Snart gick solen ner över bergen. Vackert. En fullmåne gick upp och lyste över landskapet. Vi körde vidare på ständigt slingrande vägar och genom ett fruktansvärt vilt landskap. Bergen var extremt karga och steniga, med branta stup från den smala vägen. Allt såg särskilt kusligt ut i månskenet. Många av de yngre människorna sjöng under en lång tid. Jag antar att resan var ganska skrämmande för vissa. Ben och jag njöt av den, men jag antar att vi var de enda.

Slutligen, vid 22:30-tiden, tittade vi ner i en dal och såg Granadas starka ljus. Luften var mycket torr, och vid det här laget ganska kall, något som vi alla njöt av efter den hemska hettan dagen innan. Staden såg härlig ut på natten. Vi passerade en vacker del med vackra fontäner upplysta med en mängd färgade ljus. Gatorna var fyllda av folk som promenerade omkring. Vi anlände till Nevada Hotel och tog omedelbart en drink med Jan och Paulette innan vi gick upp till matsalen kl. 23:00, där vi drack lite vino igen. Alla var trötta efter en lång, lång dag, och lite fåniga och uppspelta vid middagen.

Måndag 16 juli. Kl. 09:30 gick vi på en sightseeingtur i staden. Vi körde genom den vackra parken som hade planterats av den brittiske hertigen av Wellington. (Hans porträtt, utfört av den spanske konstnären Goya, saknas fortfarande från London Museum.) Gick till Generalife, kungligheternas sommarpalats. Magnifika trädgårdar. Vidare till det berömda Alhambra, den vackraste byggnad vi hittills sett på denna resa. Härnäst till en spetsfabrik där de serverade oss vin, allt vi kunde dricka! Flera små flickor arbetade med spetsen. En var en riktigt söt docka. Hon hade hål i öronen, vackra bruna

ögon, och håret uppsatt högt uppe på huvudet. Massor av vackra spetshalsdukar.

Vi åt en utmärkt lunch på hotellet och lämnade sedan Sevilla vid 14:30-tiden. Passerade ett flertal vagnar dragna av tre eller fyra mulor spända i en rad. Såg även ett antal getter och får, några nötkreatur och en hjord grisar. Jag har inte sett ett enda vilt djur på hela denna resa, förutom en ödla i Florens. Såg mil efter mil av vackra olivlundar, så långt ögat kunde nå över de böljande kullarna. Det fanns täta dungen av höga träd i flodbottnarna, träd som såg lite ut som asp. Marken här var mestadels bevattnad, liksom fälten med potatis och majs.

Anlände till Sevilla vid 19:30-tiden, och vädret var återigen ganska varmt. Carlos tog oss till hotellet Madrid och knappt hade vi kommit in på hotellet förrän vi fick besked om att lasta in igen. Det verkar som om hotellet bara hade 30 rum tillgängliga. Så, avfärd till Alfonso XIII, ett riktigt härligt lyxhotell. Vacker matsal och ett urval av menyer, något liknande Palace hotel i Lucerne. Hade ett trevligt rum med utsikt över trädgården och en skön sval bris som kom in. Den första kvällen klädde vi upp oss, gick ombord på bussen och körde till en utomhusrestaurang. Åt en typisk spansk rätt – Bahia – utsökt. Efter middagen gick vi till en nattklubb och bevittnade lite riktigt vild flamencodans. Drack även ett glas champagne. Njöt mycket av showen.

Tisdag 17 juli. Gick på sightseeing på morgonen. Såg byggnaderna från 1929 års utställning, sedan vidare till Alcazar. Det var ännu vackrare än Alhambra i Granada. Gick igenom den tredje största katedralen i Spanien. I den fanns Columbus grav, och den påstås även innehålla hans ben. Där fanns också vad som hävdades vara det högsta altaret i världen, cirka 60 fot högt. I katedralen fanns också en enorm silverprydnad på 500 pund och en kandelaber på ett ton.

Jag var fruktansvärt trött efter lunchen, så jag stannade på rummet, tvättade håret och vilade. Fick mat uppburen till rummet. På kvällen gick Ben och gruppen på tjurfäktning. Jan och jag stannade på hotellet och åt en lugn middag med champagne. Klockan 23:00 återvände gruppen från fäktningarna och åt sin middag. Några av personerna mådde illa efter att ha sett fäktningarna, men de flesta av dem uppskattade det.

Onsdag 18 juli. Joyce och Curtis var mycket sjuka och hade varit dåliga hela natten. Doktorn kom för att se till Joyce. De kommer dock att överleva, antar jag. Vi lämnade hotellet klockan 08:30, en timme försenade. Körde i över en timme genom mil efter mil av korkekar, alla planterade i rader som en

fruktträdgård. Massor av stenmurar och fållor. Såg några hjordar av grisar, även getter. Såg två storkar, några palmettopalmer. Passerade en hög kärra lastad mycket högt med hö, dragen av två oxar.

Vi kör nu genom provinsen där tenn och koppar bryts, och landskapet är mycket kuperat. Passerade en stor hjord tjurar. Oleandrar och lagerströmior blommar i byarna vi passerar. Vi ser kvinnor som tvättar sina kläder i långa tvätthus.

Vid den här tiden på året tröskas mycket spannmål. Det är ett mycket primitivt förfarande, som vi också har bevittnat i andra länder. Först och främst trampar hästar och mulor säden på marken, sedan kastar män med högafflar upp halmen och agnarna i vinden för att skilja dem från kornet.

Vi kör vidare genom ett landskap som har många olika träd. Vi ser äppel-, mango-, oliv-, ek-, tall-, fikon-, poppel- och mandelträd. Såg ett härligt slott som hade förvandlats till ett hotell och en sommarort uppe på toppen av ett berg. Tog en tupplur i bussen tills vi kom till vårt förmiddagsstopp i en mycket primitiv liten by. Några av gatorna var anlagda med fyrkantiga mönster i sten. Många av husen hade vitkalkade väggar och pelargoner i fönsterlådorna. Mycket vackert. Stannade vid Marios restaurang i en liten stad vid namn Rosal de la Frontera. Den lilla restaurangen hade jordgolv, och på några av hyllorna på väggen fanns några burfångade hökar och falkar.

PORTUGAL. Vi har nu anlänt till gränsen. De spanska myndigheterna tog våra pass och stämplade dem, och nu kräver portugiserna att vi fyller i deras formulär. Spanjorerna kontrollerade också våra namn mot en lista över efterlysta. Sedan samlade portugiserna in våra pass och stämplade dem. Slutligen, efter en timme, kom vi över gränsen. Det hade varit en så varm resa. Jag sov större delen av vägen efter att ha korsat gränsen. Stannade vid middagstid och åt en god lunch med getkött och fisk, Portvin och lokala rätter. Passerade moriska murar och torn, risfält, korkekar och tallar. Detta har varit en mycket varm och tröttsam dag. Hade ett eftermiddagsstopp på ett mycket smutsigt ställe.

Framåt kvällen började temperaturen sjunka märkbart. Vi korsade floden Tejo, som var mycket bred och vattenrik, och anlände till Lissabon vid 7:30-tiden. Det verkade vara den modernaste staden i hela Europa. Med sina förorter har Lissabon en befolkning på cirka en miljon. Det var trevligt att se hus med gröna gräsmattor igen. Vårt hotell, Mundial, är ganska modernt och riktigt fint. Hade en god

middag i matsalen på åttonde våningen med en god överblick över staden. Efter middagen tog några i gruppen (som inte var riktigt kloka) en "promenad" med Ted, upp och ner för kullerstensgator och kullar (i högklackat dessutom) i ett friskt tempo. Jag har förstått att de är botade från kvällspromenader. Jag gick och lade mig direkt efter middagen.

Torsdag 19 juli. Jag sov till klockan 10 och fick sedan frukosten uppburen till rummet. Har gått över till te. Med detta eländiga europeiska kaffe förstår jag inte varför jag inte gjorde det tidigare. Tvättade lite och skickade iväg en del på tvätt.

Åt en grillad biff till lunch — den var mycket god. Klockan 14:30 åkte vi alla på en sightseeingtur i staden. Såg det nationella vagnmuseet där över 50 antika vagnar ställdes ut, många av dem använda av kungligheter. Gick sedan genom S:t Jerome-klostret och även den intilliggande kyrkan där många av de portugisiska kungligheterna och härskarna har begravts. Vi körde runt bukten och småbåtshamnen och upp till toppen av en stor kulle med utsikt över hela staden. Alla var trötta och varma så turen kortades ner och vi återvände till hotellet. Jag tog en svalkande dryck och sov i två timmar före middagen, sedan tillbaka till sängen.

Fredag 20 juli. Sov till 9:30 och fick frukosten skickad till rummet igen. Vårt rum ligger på 6:e våningen och mot gatan. Det är absolut det mest högljudda stället vi har varit på hittills, och det höll på hela natten. Spårvagnar, bussar, hästar och vagnar som skramlar över kullerstensgatorna, folk som skriker och tuppar som gal. Det påverkade dock inte vår sömn alltför mycket.

Jag har aldrig sett sådan förvirring som i våra matsalar. Det finns så många servitörer att de verkar snubbla över varandra, och de verkar aldrig få beställningarna rätt. De tycks tro att allt amerikaner vill ha är skinka och ägg. (Jag får erkänna att det skulle smaka rätt så bra, förutsatt att jag fick laga det själv.) Maten här är sannerligen inget att skryta om.

Ben och några av de andra tog en eftermiddagstur till kusten och Estoril, som nu är en samlingsplats för pensionerade kungligheter. De besökte också några slott. Under tiden stannade jag på hotellet och sov.

Lördag 21 juli. Vi lämnade Lissabon på morgonen och körde genom ett vackert landskap. Vädret är ganska svalt för en gångs skull och bilfärden var mycket behaglig. Vi gjorde ett stopp i Batalha och gick genom benediktinerklostret Batalha av S:ta Maria. Det är ett portugisiskt nationalmonument. Det fanns en gång 500 munkar i detta kloster, men det har nu minskat till endast 20. Don Pedro, Portugals första kung, ligger begravd i denna kyrka. En

ljus brinner ständigt bredvid hans kista och två vakter är i tjänst hela tiden.

Vi åt lunch i Fatima och stannade för att se den enorma helgedomen, vars bygge påbörjades 1928. Anlände till Coimbra vid 17:30-tiden. Det har det äldsta universitetet i Portugal. Vi såg kvinnor tvätta kläder i floden Mondego. Det finns gott om kökträdgårdar, och detta verkar vara den mest grönskande landsbygd vi hittills sett i denna södra del av Europa. Vi var tvungna att lämna in våra pass på hotell Braganca, där vi stannade för natten. Joan är hemskt sjuk och fick besök av en läkare. Hon har ett virus och en förkylning, uppenbarligen framkallad av den hetta vi har gått igenom. Aldrig har jag sett någon så frossbrytande och febrig.

Tog en promenad före middagen. Såg kvinnor gå med enorma tvättlass, etc., på sina huvuden och samtidigt bära andra föremål i famnen. Gatorna är mycket smala. Man måste nästan hoppa in i dörröppningar för att undvika att bli påkörd av de vilt framförda bilarna. Detta är en stad med den mest intressanta variationen av gator. Vissa är smala, vissa är breda, vissa plana, vissa rundade, vissa riktigt branta.

Åt en lite bättre middag ikväll. Herregud, måltiderna har varit så eländiga och oaptitliga i Portugal. Fisk och kalvkött, hårda frallor och skärbönor, hårt ris och pommes frites. Har inte ätit mycket de senaste dagarna. Jag gav upp kaffet och dricker nu te. En chokladkaka då och då hjälper mycket. Vi har haft bra isvatten i Portugal, så vi har unnat oss det, men jag antar att det blir återgång till Agua Mineral, eller natural con gas, eller vino i Spanien och Frankrike. Usch!

Hade en mycket intressant promenad med Ted och gruppen, uppför de brantaste, smalaste, slingrande små kullerstensgatorna och branta trappor. Det var ganska tufft för de "tjocka". Vi kunde kika in i några av hemmen och såg massor av religiösa bilder hänga på väggarna. Det finns gott om katter som stryker omkring på gatorna och en hel del smutsiga barn. Vi såg en liten parvel med bara en undertröja på sig. Vi gick över bron för att bevittna en stor karneval som pågick. Temperaturen är ganska låg. Kom i säng kl. 23:30.

Söndag 22 juli. Hotellet glömde att väcka oss i morse. Lyckligtvis vaknade Ben 15 minuter innan vi skulle äta frukost. Till slut kom vi iväg på vägen, sena som vanligt. Ganska svalt i morse. Mycket kargt landskap. Tallskogar, eukalyptusträd, vingårdar och olivlundar längs vägen. Vi ser också majsfält och kökträdgårdar, och vi såg tallar som tappades på tjära. Den

päronträd här producerar miniatyrpäron som är mycket goda. I går såg vi ganska många platser som tillverkade röda takpannor för tak och byggnader. I dag ser vi enstaka lastbilar med kork passera. Vi tittade på kvinnor som fyllde enorma krus med vatten och sedan bar iväg dem på sina huvuden. Vissa av husen vi passerar har en eller två bilder infällda i blått kakel på ytterväggarna.

Våra rastplatser i Portugal är verkligen något utöver det vanliga. Sådana primitiva faciliteter, så nedgångna och smutsiga. En för männen och en för kvinnorna (vilka vida överträffar männen i antal). Ibland finns det bara en för både män och kvinnor. Vi måste vara en syn för gudar — luggslitna turister som står i en lång kö, först på ena foten, sedan på den andra, väntande på vår tur vid en illaluktande "toa" som sällan spolade. Ack ja. Andra dofter som är bortom beskrivning är de som strömmar ut från mataffärerna längs de trånga gatorna. Puh! Bakverk som delar skyltfönster med flugor. Plockade kycklingar (otäckta, som allt annat) upphängda på en stång. Annat kött i solen i skyltfönstret. Ost, fisk, olivolja och vitlök, härskna, starka och illamående dofter.

Portugisiska män är ganska mörkhyade och vanligtvis snygga. Affärsmän bär mörka kostymer, vita skjortor och slips.

Hade ett lunchstopp på Hotel de Tourisme i Guarda, som är den högst belägna staden i Portugal. Den ligger högt uppe på ett berg där vi kunde blicka ut över en vacker dal nedanför. Trots det faktum att vi fick kalvkött igen, var det den bästa lunchen vi har ätit på länge. Toaletten var gudomlig, en av de bästa vi har haft. Hur motsägelsefullt att hitta nya och extremt moderna byggnader bredvid några som ser ut, och förmodligen är, århundraden gamla.

Vid vägkanten passerar vi några av de mest fantastiska klippformationer. De är mycket svarta, släta och runda, och av enorm storlek. Vissa, där de har spruckit upp, är helt vita. Vissa har udda och märkliga former, och vissa verkar vara osäkert balanserade ovanpå varandra. Mycket märkligt. Och som alltid över hela Europa, ändlösa stenmurar. Gatorna som slingrar sig genom de små städerna är extremt trånga, och ofta har Carlos svårt att få igenom vår buss, och måste ofta backa några gånger för att klara det. Men med hjälp av den lokala polisen och frivilliga medborgare kommer vi alltid igenom. De enda färgerna i dessa gråa, smutsiga små städer är de starka blommorna i blomlådorna och i krukorna på balkongerna. Det verkar som om vid varje stopp vi gör, ställer sig folk på rad för att stirra på oss och granska oss.

Ja, här är vi nu vid gränsen. Det tar längre tid att komma över den portugisiska gränsen, åt båda hållen, än för alla de andra länderna tillsammans. Var tvungna att fylla i ännu ett formulär precis som när vi kom in. En sådan lång väntan!

SPANIEN. Nu väntar vi på den spanska sidan, och det är varmt igen. Det är det alltid när vi har en lång väntan i bussen. Vi kommer förmodligen att bli mycket sena till vårt hotell. Det verkar som om de skrev ner en beskrivning av allas bilder i deras pass. Så snart vi är på väg igen i Spanien är landskapet tätt av ekträd. Vi ser en hel del boskap och sädesfält. Kärvar är staplade i enorma travar och skörden pågår. Det finns några tröskverk, men för det mesta görs det enligt den gamla, primitiva metoden med oxar eller mulor som trampar säden på marken, eller drar en släpliknande manick över säden. Såg många oxar, de flesta drog kärror högt lastade med hö. Vi ser mer boskap här än vad vi har sett under hela vår resa.

Vi korsade floden Tormes och anlände till Salamanca klockan 17:30. Floden verkade ganska grund och hade flera översvämningar där folk vadade och simmade. Salamanca är den äldsta universitetsstaden i Spanien. Vi har en intressant utsikt från vårt fönster med utsikt över spirorna på en stor katedral. Fastän resten av byggnaderna nu ligger i skugga, lyser solen fortfarande på kyrkkupolerna. Tusentals svalor flyger vilt omkring. Aldrig har jag sett så många på en gång. Jag förväntar mig att en ska flyga in genom vårt öppna fönster när som helst. Vi bor på 4:e våningen (egentligen 5:e våningen, eftersom 1:a våningen i Europa är den ovanför bottenvåningen) och kan se ut över många röda tegeltak, och över ett högt stenstaket in i en trädgård där flera män i svarta och vita klädnader sitter tillsammans och går omkring. Människor här, precis som i Neapel, hänger sin tvätt utanför fönstren och tvärs över gatorna. De verkar älska att visa upp den som ett tecken på välstånd. Ute på landsbygden som vi passerade igenom var tvätten ofta draperad över stenar och buskar för att torka.

Tog en promenad till Plaza Major på kvällen. Det är ganska stort, med många butiker, trottoarkaféer och lägenheter runt omkring.

Måndag 23 juli. Klockan är 09:30 och vi är sena som vanligt med att komma iväg. Vi är nu på väg till Madrid och reser över ett ganska platt landskap med många sädesfält. Efter ett tag börjar vi klättra lite och landskapet ändras plötsligt till ett som är täckt av enorma ekar

träd och dungen av höga popplar här och där. Sådana tvära kast.

Slutligen anländer vi till Avila, den högst belägna staden i Spanien. Det är en ytterst märkvärdig medeltidsliknande stad omgiven av en mycket hög mur med 89 enorma torn och sju portar in till staden. Dessa murar byggdes mellan 1000- och 1100-talet, och är som sådana fortfarande de bäst bevarade i landet. Vi kan inte ta in bussen i staden, eftersom portarna är för små. Vi kan se några storkar uppe på tornen, och såg två med ett bo. Eftersom vi inte kunde köra in, parkerade vi bara bussen utanför porten och tog en kort promenad in i en del av staden. Här åt vi en lunch som inte var särskilt märkvärdig, förutom körsbären och glassen.

Vi anlände till Madrid klockan 16:30. Det är en härlig stad, ute på slätterna, och har en befolkning på ungefär tre miljoner. När vi kom fram till Plaza Hotel gick vi till baren och tog en lemonad medan vi väntade på att vårt rum skulle bli iordningställt. Vårt rum är stort, innehåller en soffa, ett soffbord och ett skrivbord, men det finns ingen luftkonditionering. Vi bor på 15:e våningen och har en vacker utsikt över staden och kan se ut över slätterna bortom stadens utkanter, och till och med bergen i fjärran. Direkt tvärs över gatan ligger en härlig park.

Klockan 17:30 tog vi en tur med Ted för att lokalisera några av butikerna och shoppingställena i närområdet. Vi lämnade Ted och jag köpte några saker till Kim. Tog lite glass och stannade sedan till vid ett trottoarkafé för kaffe. Strövade också igenom en konstutställning. Butikerna är öppna från 09:00 till 13:30, sedan från 16:00 till 19:30. Var tillbaka på hotellet klockan 20:00, i tid för att byta om och göra oss redo för middag klockan 21:00. Ted, Carlos, Paulette, Linda och Joan satt vid bordet med oss. Vi drack champagne och fick en utmärkt middag som omväxling. Alla verkade nöjda.

Tog en liten promenad genom parken efter middagen. Det är fortfarande varmt. Tillbaka på hotellet tog vi hissen till 26:e våningen till takträdgårdarna för att se den stora simbassängen och betrakta stadens ljus. Vattnet i poolen verkade hemskt grönt, jag antar att de inte använder klor som vi gör. Efter att ha kommit tillbaka till rummet vid midnatt tvättade jag lite kläder och tvättade håret.

Tisdag 24 juli. Efter frukost tog vi en taxi till El Prado, det mest fantastiska konstmuseet. Det har en underbar samling målningar av spanska konstnärer som Goya, El Greco, Velázquez och naturligtvis från ett flertal andra länder också. Vi var där inne i två och en halv timme men hann ändå inte se allt.

Efter lunchen lämnade vi Toledo vid 14:30-tiden. Det är väldigt varmt. Med sina gamla murar, torn, slott och floden Tajo är Toledo en mycket pittoresk stad. Vi kunde se fiskar simma i floden nedanför. Gick till en fabrik och såg dem arbeta med föremål av Toledo-stål (knivar, etc.) med inläggningar av bladguld. Mycket vackert och mycket dyrt. Vi lämnade bussen och vandrade vad som kändes som flera kilometer längs några mycket trånga kullerstensgator till katedralen i Toledo. Den hade vackra altare, etc., med utsmyckade sniderier, utsökta målade glasfönster och ytterligare en enorm guld- och silverprydnad liknande den vi såg i Sevilla. Därifrån vandrade vi över till El Grecos hus. Under tiden tappade vi bort fyra personer från vår grupp, men hittade dem slutligen tillbaka där vi hade klivit av bussen. Så vi blev sena med att påbörja resan tillbaka till Madrid och kom inte fram förrän vid 20:20-tiden eller så. På vägen tillbaka sjöng vi spanska sånger med Hector och fader Valencia som ledde kören. Vilken härlig röst fadern har!

Tillbaka på hotellet, snabba duschar och ut till en restaurang för middag, "Corral de la Moreria". Den var luftkonditionerad och ganska kall. Jag hade inte tagit med mig någon tröja, och efter några minuter kom hovmästaren fram med en vit bordsduk och draperade den över mina axlar. Snart var även en hel del av de andra i sällskapet draperade. Åt en utmärkt middag, som inkluderade några tjocka biffar. Klockan 23:45 började showen. Vårt bord stod precis bredvid den lilla scenen. Det var fyra tjejer, två gitarrister, två manliga sångare och två manliga dansare. De framförde flamencodanser och sjöng zigenarsånger. Sådant klappande och stampande med klackarna. Sådana plågade uttryck när de sjunger och dansar! Medan de dansade och snurrade kom en grön ros flygande genom luften och hamnade i omloppsbana från huvudet på en av dansöserna, och Ben råkade fånga den i luften. Han ville behålla den som en souvenir, men hon insisterade på att få den tillbaka.

Onsdagen den 25 juli. Gick på en sightseeingtur i staden på morgonen. Madrids universitet har 60 000 studenter och en fotbollsstadion som rymmer 150 000, den största i Europa, påstår de. Vi gick tillbaka till hotellet för lunch och efter lunchen packade vi om våra saker, sedan klockan 17:00 bar det av till tjurfäktningen, som började prick klockan 18:00. Denna föreställning hade inte professionella utövare, och fäkningarna var inte på långa vägar så färgstarka och spännande som de vi såg i Mexico City för några år sedan. Den femte fäktningen var fruktansvärd. Matadoren tappade sin kappa flera gånger, liksom sitt svärd, och var tvungen att göra fem försök innan han slutligen kunde döda tjuren. Stackars tjur! Den sjätte och sista fäktningen, i

där matadoren var från Mexiko, var ganska bra, men matadoren belönades inte med ett öra.

När vi kom tillbaka till hotellet åt vi ännu en god middag och gick sedan och lade oss.

Torsdag 26 juli. Uppe klockan 06:00. Översten och fru Byrd flyger hem till Orlando idag. (Översten hade fallit och skadat höften vid Alcazar i Sevilla.) Familjen Cespedos lämnade vår grupp och ska åka tillbaka till Barcelona. De två systrarna tar tåget till Paris härifrån. Vi åker klockan 08:00 och har en av resans längsta körsträckor framför oss. Hade vårt morgonstopp i bergen och luften är ganska sval och klar. Vi kör genom ett vackert landskap med böljande kullar, cypresser och några ekar. Vi passerar också mil efter mil av sädesfält. Skörden är mycket primitiv. Säden skärs för hand med skäror och binds sedan i kärvar, också för hand. Kvinnor arbetar på fälten, och vi ser dem också tvätta kläder i floderna. Passerade genom många små byar, varav vissa nästan ligger i ruiner.

Anlände till Burgos. Besökte Principe-katedralen. Mycket vacker. Såg var El Cid och hans fru låg begravda. Åt lunch på El Cid Hotel, ett mycket vackert ställe. Vackra blomsterträdgårdar framför, och massor av rosor. Åt Bahia igen till lunch, men det var mycket gott, utsökt kött istället för kyckling. Tog en promenad genom blomsterträdgårdarna, sedan tillbaka in i bussen.

Sov i två timmar i en skumpig buss och hade svår huvudvärk när jag vaknade. Vi reser genom en del av Pyrenéerna. De är mycket karga och mycket gröna, och helt fantastiska. Vi är nu i hjärtat av Baskien och finner att husen ser bättre ut än i de tidigare byarna, och värdshusen (Hostals) är mycket vackra och ser ut som tyrolerhus. Blommor överallt och allt är mycket grönt. Allt ser mycket mer välmående ut än i de flesta andra delar av Spanien. Ted säger att baskerna är de mest flitiga och framstående av alla folk i Spanien. Ingenjörer, arkitekter, etc., kommer till denna del av landet.

Molnen hänger lågt och det är mycket svalt och behagligt. Carlos står verkligen på när han kör nerför dessa slingrande bergsvägar. Vi hoppade över vårt eftermiddagsstopp och anlände till Hispana Americano Hotel i San Sebastian klockan 18:00. Vårt rum var det sämsta under hela resan. Det var litet och sängen var knölig. Golvet var inte helt i våg och det var också en fruktansvärd lukt från den närliggande kanalen. Vi kände oss båda ganska trötta och slutkörda och gick och lade oss utan att äta middag. Sov till klockan 22, när

våra väskor levererades slutligen till vårt rum. Ted var tvungen att leverera de flesta av dem. Tog en dusch och gick tillbaka till sängs.

Fredag 27 juli. Det regnade när vi vaknade. San Sebastian är en sommarort vid havet, med en befolkning på cirka 100 000 på vintern och cirka 200 000 på sommaren. Det verkar ha en hel del industri också. Det var ganska uppfriskande att se färgglada nymålade hus, varav många är i tyrolsk arkitektur, mycket vackra med härliga trädgårdar.

Vi lämnade San Sebastian vid 08:10-tiden och vädret var svalt och mulet under större delen av morgonen.

FRANKRIKE. Korsade gränsen till Frankrike utan att behöva vänta särskilt länge vid gränsen. Vi får veta att 2/5 av all odlingsbar mark i Frankrike är planterad med druvor. Vi anlände till Biarritz, där fader Valencia lämnade oss. Vissa av husen här är riktigt förtjusande. Ted säger att många smugglare bor här och smugglar vin över gränsen. Han säger att hälften av befolkningen är smugglare, och den andra hälften är poliser som försöker fånga dem.

Vi har kört genom miltals av tallskog och ser att vissa av dessa träd tappas på tjära. Det är en vacker landsbygd. Snart är vi ute ur bergen. När vi kom till vårt morgonstopp ville de inte låta oss använda deras toaletter. Bussen stannade vid ett annat sunkigt ställe senare för dem som var riktigt desperata, men vi andra väntade tills vi kom fram till Bordeaux. Här åt vi en helt fantastisk lunch på Cafe de Bordeaux, den bästa måltiden och det bästa vinet vi har fått på evigheter (sedan Madrid). Männen bär alla svarta baskrar, och det gör även vissa av kvinnorna.

Körde vidare genom en mycket vacker landsbygd som hade massor av böljande kullar, massor av träd och vingårdar, och husen har det där spanska utseendet igen. Marken är mycket bördig och vi ser sädesfälten skördas med modernare maskiner, såsom skördetröskor och traktorer. Vårt eftermiddagsstopp var i Angoulême. Det är här Jeanne d'Arc talade med universitetsregenterna om sina planer på att rädda Frankrike, och det närliggande området är där slaget vid Orléans utkämpades.

Anlände till Poitiers vid 19:15-tiden och checkade in på Hotel de France. Det ser inte mycket ut för världen på utsidan, men är mycket fint inuti. Vi har ett trevligt rymligt rum med ett stort badrum, men som alltid måste vi be om tvålen. I San Sebastian blev vi till och med ombedda att betala för tvålen, så vi gjorde slut på det vi hade och fick ingen ny. Hade en utmärkt säng här. Gick på en promenad på kvällen. Handelskammaren var fortfarande öppen så vi tittade in för att se

vad de hade. Två fransmän lastade på oss broschyrer och vi köpte till och med två av deras vackra affischer som souvenirer.

Lördag 28 juli. Var uppe tidigt vid 06:30 och gav oss av före kl. 08:00. Körde genom den vackra Loiredalen och längs Loirefloden. Det finns slott överallt, och det är ungefär den vackraste landsbygd jag någonsin sett. Mycket bördig dal, vackra stora träd, extremt höga popplar och härliga blommor överallt. De flesta husen var byggda av sten, hade skiffertak och massor av synliga skorstenar. Körde genom Tours och vidare till Blois. Vi fick en rundtur i det enastående slottet i Blois, kallat "De franska kungarnas hov". Hade en engelsktalande guide. Mord! Han såg ut som en gammal flodbåtskapten, och bara Paulette kunde förstå honom.

Efter rundturen gick vi till vår utsedda restaurang för lunch, som var mycket god. Sedan tillbaka till bussen och vidare till Chartres. Tog en tupplur på bussen innan vi anlände till den berömda katedralen i Chartres. Såg dess vackra glasmålningar, ansedda att vara de mest enastående konstverken i målat glas i världen.

Anlände till Paris kl. 18:00 och checkade in på Grande Hotel. Hade ett brev som väntade. Vårt rum är mycket trevligt, har en balkong, ett enormt badrum och en riktig öppen spis med marmorhylla. Det är ett gammalt hotell, men har ett mycket strategiskt läge i centrum, med utsikt över det vackra gamla operahuset. Åt en lätt lunch på ett självbetjäningsställe tvärs över gatan från hotellet, eftersom vi inte var särskilt hungriga. Ted hade sagt till oss på bussen på väg in till Paris att vi var tvungna att äta minst en måltid för 4,00 dollar om dagen på hotellet vi bodde på, vilket var nyheter för oss, och några av oss vägrade. Ted är mycket sårad och arg (han får förmodligen provision från hotellet). Så vi hade en dust med Ted och hotellchefen, och Ted säger att vi förmodligen kommer att bli flyttade till något kyffe på andra sidan floden, eller något liknande ställe. Än så länge har vi inte flyttat.

Tog en sightseeingtur i Paris nattetid. Många ljus och mycket vackert.

Söndag 29 juli. (Vid det här laget var Henrie trött och utmattad av den långa resan, och hon bad mig, Ben, att ta över uppgiften att föra anteckningar, så resten är mina anteckningar.)

I morse gick vi på en stadsvandring, och för första gången hade vi en engelsktalande guide som vi kunde förstå. Vi gick till Sacré-Cœur-katedralen, mycket vit och vacker, i Montmartre-distriktet. I närheten såg vi ett antal franska konstnärer som ställde ut sina målningar.

uppställda på trottoarerna. Målningarna såg mycket bra ut, men tyvärr hade vi inte tillräckligt med tid för att undersöka dem i detalj. Vi körde sedan vidare till teaterdistriktet, och därifrån till den berömda katedralen Notre Dame, som ligger på en ö, Île de la Cité. Folkmassorna var överväldigande och snart kom vi ifrån guiden och var borta från gruppen ett tag. Vi gick ner till kanten av floden Seine och in i parken bakom Notre Dame och såg några vackra moderna turistbåtar på floden.

Den kvällen gick vi till nattklubben Lido (extra, på egen bekostnad) och åt en utmärkt middag och såg en enastående show. Vi lade märke till Ed Sullivan och en grupp som satt vid ett bord i närheten, och jag gick fram för att skaka hans hand som en amerikan till en annan och pratade med honom en stund. Sullivan värvade senare ett av numren, en kille som hade förmågan att plocka någons ficka nästan obemärkt medan han oskyldigt stod framför dem och var engagerad i ett pågående samtal. Ted var också med oss på denna middag, och vid det här laget hade vi slutit fred och han hade gett upp idén om att tvinga oss att äta våra middagar på hotellet.

Måndag 30 juli. Denna morgon körde vi till slottet i Versailles, cirka 5 mil utanför Paris. Skogen som omgav området var vacker. Vi såg Marie Antoinettes Trianon-trädgårdshus. Slottets marker var stora karga kullerstensgårdar, men trädgårdarna bakom slottet i Versailles var enastående vackra och ett under att skåda. Vi gick igenom själva slottet och såg Spegelsalen, skrivbordet där Versaillesfreden undertecknades, och fönstret där Marie Antoinette stod och varifrån hon utropade en av historiens mest kända grodor: "Varför låter de dem inte äta kaka?" Såg även många målningar av Napoleon här — flera av Jacques Louis David.

På vägen tillbaka gick Henrie och jag av bussen vid Eiffeltornet. Vi tog hissen hela vägen till toppen, njöt av den härliga utsikten och tog ett antal bilder. Vi gick sedan ner till Eiffeltornets restaurang (ungefär en tredjedel av vägen upp) och åt en av de bästa middagarna vi har ätit under hela resan. Vi gick sedan till Triumfbågen ungefär en och en halv kilometer bort, tog några fler bilder och gick sedan uppför Champs-Élysées till vårt hotell.

Efter middagen gick vi till Folies Bergère, efter att ha haft mycket svårt att få tag i en taxi. Flera andra från vår grupp gick också. Vi satt alla i en loge på vänster sida av scenen och var tillräckligt nära för att några av showflickorna skulle kyssa Hector. Showen var helt enkelt

underbara. Fantastiska kulisser, underbara tjejer. De byter ut showen helt en gång om året.

Tisdag 31 juli. Henrie och jag, tillsammans med Elly och Carol, tog en taxi till Louvren. Mitt återbesök på museet var ännu mer intressant än när jag hade varit där sju år tidigare. Jag lade särskilt märke till hela rummet fullt av 22 stora Rubens-målningar. Jag noterade också att Mona Lisa nu hade ett skyddande glashölje, och vidare att den hade blivit restaurerad, så att sprickorna nu var borta och den hade en märklig grönaktig ton. Henrie började vid det här laget bli mycket trött och kände sig lite sjuk. Den kvällen tog jag en promenad genom Tuilerieträdgården, medan hon stannade på hotellet.

Onsdag 1 augusti. På morgonen gick jag till Place de la Concorde en stund, sedan tillbaka till hotellet och packade lite. American Express låg tvärs över gatan, och jag skickade iväg en stor låda med överflödiga saker på väg hem.

Den eftermiddagen lämnade vi hotellet och tog en buss till Orly-flygplatsen, cirka 3 mil utanför Paris. Vid ankomsten upptäckte vi att Ted inte hade bekräftat våra flygreservationer, som han påstod att han hade gjort. Lyckligtvis, och trots detta, kom vi ändå med samma plan som vi hade biljetter till och avgick klockan 16:00. Maten och kaffet var förstklassigt amerikanskt igen!

Vi anlände till New York klockan 19:30 och hade inga problem i tullen, inte heller behövde vi betala någon tullavgift på varor. Ted skulle också ha bekräftat våra Eastern Airline-biljetter från New York till Miami. När vi kontrollerade vid Easterns disk fick vi veta precis vad vi redan hade misstänkt, nämligen att Eastern hade varit i strejk i veckor. Återigen, lyckligtvis, fick vi platser på National Airlines och avgick endast 15 minuter senare än vi skulle ha gjort om vi hade varit på Eastern-flyget. Vi var dock tvungna att vänta till 21:30 på flygplatsen, och det var fruktansvärt varmt. Vi anlände till Miami klockan 23:30, och därifrån tog vi en flygplatslimousin till hemma, ljuva hem.

Efterskrift

När jag reflekterar över detta stora sexveckorsäventyr i våra liv, känner jag mig manad att lyfta fram några av de intressanta karaktärer som var en del av denna mångsidiga grupp som vi reste med. Jag skriver detta tillägg cirka 29 år efter händelsen.

Vi har varit på ett antal andra liknande resor till Europa och på andra håll, men ingen av dem varade i sex veckor

varaktighet, inte heller fanns det någonsin en grupp som vi blev så innerligt bekanta och kamratliga med som vi blev med just denna församling. Ingen lämnade någonsin ett så bestående intryck på oss som detta brokiga sällskap på 44 personer som vi reste med under sommaren 1962.

Där fanns överste R.L. Byrd och hans nyblivna brud på 75 år, från St. Petersburg, Florida. Översten var en vältrimmad 90-åring, sex fot lång, rak som en fura och varje tum en militär prototyp. Han var stolt över att berätta för oss att han hade deltagit i den berömda stormningen av San Juan Hill med Teddy Roosevelts Rough Riders på Kuba under kriget mot Spanien 1898. Han hade varit militäringenjör och deltagit i byggandet av Panamakanalen. Han hade rest mycket, varit med om ett antal andra episoder i Sydafrika och på andra håll, och hade utmärkt sig under tjänstgöring i första världskriget.

Nu ville han visa sin nya brud några av Europas höjdpunkter, särskilt Alhambra i Granada, Spanien. Hans fru, som hade varit sjuksköterska i hela sitt liv, var mer bekymrad över att få hem den vresige gamle översten i ett stycke än hon var över att se Europa.

Stackars överste! Han bar sin plånbok och sina militära meriter (som han var så stolt över) i sin bakficka. Medan vi alla var på en rundtur och betraktade de inre underverken i Peterskyrkan i Rom, Italien, var det någon ficktjuv som tog hans plånbok, inklusive alla hans mest värdefulla papper. När vi slutligen kom till Sevilla och det berömda Alcázar, missade översten tyvärr ett trappsteg på gården och föll så illa att han bröt höften. Han och hans fru lämnade sedan rundturen och flög tillbaka till USA.

Sedan var det Paulette Siegrist och hennes mycket attraktiva 17-åriga dotter Linda, från Chicago. Linda var inte bara söt utan extremt intelligent och välinformerad för sin ålder. Paulette hade varit gift två gånger, var nu i slutet av trettioårsåldern och frånskild. Paulette var en mycket jovialisk och intressant karaktär, alltid festens medelpunkt, och Henrie och jag tillbringade förmodligen mer tid med dessa två än med några andra individer på denna resa.

För att få en uppfattning om Paulettes personlighet minns jag ett samtal tidigt under vår resa. Hon berättade för oss om sin tidiga barndom när de bodde i ett välbärgat område i Miami Beach på 1920-talet. Hennes far, sa hon, var en hetlevrad libanes och hennes mor var fransk. Eftersom hennes far var stinn av pengar blev hon körd till skolan av en chaufför i en limousin, minns hon. "Jag antar att din pappa höll på med fastigheter?" frågade jag. "För sjutton, nej!" svarade hon med ett högt magskratt, "Han var en spritsmugglare!"

Det var hennes typiska stil. När vi alla tog tåget från Rom till Genua samlades en grupp av oss i en kupé och roade oss med att berätta skämt, både rumsrena, ekivoka och annat. Paulettes repertoar var inte bara den mest omfattande utan också den mest hysteriskt roliga, och jag kan aldrig minnas att jag skrattat så intensivt och upprepade gånger som jag gjorde under denna speciella tågresa längs Italiens klippiga västkust.

Nära oss fanns också en fru Jan McClelland med sina två tonårssöner, Donald, 19, och Curtiss, 13. Den sistnämnde, trots att han knappt var tonåring, verkade redan ha en förkärlek för öl och vin, och hans mor gjorde inte mycket för att avskräcka honom. En annan karaktär i vår grupp var en lärarinna från Miami vid namn Joan Reitsma. Hon var 29, en ganska stor kvinna och verkade ha en naturlig böjelse för att ta hand om de unga människorna på resan. Detta inkluderade McClelland-pojkarna, vare sig de gillade det eller inte. Uppenbarligen tyckte Joan att det var svårt att skaka av sig sina vanor och sin utbildning som lärarinna, även på semestern.

I resesällskapet ingick cirka sju eller åtta mexikaner, och även om de inte stod oss nära, hade även denna grupp några intressanta karaktärer. Några av namnen jag minns var herr och fru Carlos Cespedes, herr och fru Joseph Nunez, samt Hector Hurtado och hans mor Maria Hurtado. Av dessa var Hector, en kort, kraftig karl, den mest framstående. Han var förvånansvärt välutbildad, välbevandrad inom konst och litteratur, och verkade veta hur man tog sig fram. Hans favoritdrag var att ta med en grupp på en stadsvandring när vi kom till en ny stad, och hälften av tiden gick han vilse. Men han var kvick och underhållande och påminde mig om den mexikanske skådespelaren vid namn Cantinflas, som spelade clownen och betjänten i filmen *Jorden runt på 80 dagar*. I den gruppen fanns också en stilig ung spansk präst vid namn fader Luis Valencia. Han var den sortens sympatiska virrpanna som inte kunde hålla ordning på sina världsliga angelägenheter, såsom visum etc., men han kompenserade mer än väl för detta med sin härliga röst och personlighet, och ledde ofta allsången i bussen, eller gav oss till och med soloframträdanden.

Domare Charles Fortier var en bräcklig gammal man i slutet av sextioårsåldern. Han var något av en ensamvarg, intresserad av att utforska livets stigar och landsvägar, men han hatade de kristna kyrkornas hyckleri, och han föredrog att sitta kvar i bussen eller gå på gatorna hellre än att gå in i en av de många stora kyrkor och katedraler som var en betydande del av denna resa. Jag hade många intressanta samtal med honom, och även om jag vid den tiden var rent av likgiltig (inte fientlig) till kristendomen, lärde jag mig

mycket av honom. Ungefär ett år efter att vi alla var hemma igen, skickade domare Fortier mig en komplett uppsättning av överste **Robert Ingersolls tolv böcker om religion**, förutom volym ett, som saknades. Han skickade också ett trevligt brev där han skrev att han ville donera dessa böcker till mig, eftersom jag förmodligen var den enda personen som hade tillräckligt med förstånd för att förstå dem! Tack, domaren.

Ett annat nyligen gift men äldre par (de var i sextioårsåldern) på denna resa var **Mr. & Mrs. Frank Bachmann** från Orlando, Florida. Stackars man! Han hade fastnat för en extremt svartsjuk fru, och oavsett vad han gjorde anklagade hon honom offentligt för att flörta med de yngre tjejerna, vilket han inte gjorde. Jag minns en typisk händelse när vi var på en båt på väg till Capri. Den stackars karln stod oskyldigt vid relingen och tittade ut över Medelhavet, och inte så långt därifrån gjorde vår skollärarinna, Joan Reitsma, detsamma. Fram kommer hans fru bakifrån och anklagar honom för att tycka att baksidan av Joans vader var mer intressanta än utsikten över Capri. Jag tyckte synd om honom. Jag undrar hur länge de förblev gifta.

Med på vår resa var också en italiensk mormor vid namn **Mary Criscuola**. Hon och hennes föräldrar hade lämnat Italien för USA när Mary var en liten flicka på 5 år. Nu, i början av sjuttioårsåldern, ville hon så gärna se sitt födelseland Italien igen innan hon dog. När vi närmade oss den italienska gränsen sjöng hon glatt italienska sånger, som *Marie! Marie!* och var i ett tillstånd av stor förväntan och spänning. Väl i Italien var det första som hände henne att en ficktjuv stal hennes handväska och alla pengar hon hade med sig. Vi tyckte alla så synd om henne. Hon var helt desillusionerad och förtvivlad.

Det fanns ett antal andra intressanta människor på denna resa, inklusive ett antal söta unga tjejer, varav **Eleanor Larson**, en statylik blondin av svensk härkomst, kanske var den mest imponerande (enligt min åsikt). I denna kategori fanns också ett antal unga skollärarinnor, varav jag minns namnen **Betty Bollinger** och **Carol Heimann**.

Innan jag lämnar detta brokiga sällskap måste jag också nämna vår första reseledare (han ersattes senare av en annan mot slutet av resan). Hans namn var **Herr Heinz Biedermann**, en ung man från Tyskland, 33 år gammal. Han var ganska intellektuell, och när vi närmade oss nästa stad på vår tur gav han oss den historiska bakgrunden till platsen över bussens ljudsystem. Vanligtvis började inledningen med romarna. När vi närmade oss Wien: "Romarna byggde först en militär..."

förläggning här som de kallade Vindobona på grund av de rikliga vingårdarna." Han var en intressant berättare, och jag måste säga att jag uppskattade hans föreläsningar och lärde mig mycket. Faktum är att hans belysning av den romerska historien i början av den framväxande europeiska kulturen mer än något annat stimulerade ett bestående intresse för, och en uppskattning av, de gamla romarna hos mig.

Milstolpe Trettiosju

Sex år med John Birch Society 1963-1969

När jag hade läst klart den tyska utgåvan av Hitlers *Mein Kampf* 1938, frågade min pappa mig om jag hade förstått vad jag hade läst. Jag svarade ja, jag tror att jag förstår det ganska väl. Han blev förvånad av två anledningar. För det första att jag överhuvudtaget kunde läsa en så omfattande bok på tyska, eftersom jag hade fått väldigt lite formell undervisning i språket; och för det andra att jag kunde begripa ett så komplext politiskt dokument, som han också hade läst, och av vilket han erkände att mycket hade undgått honom. Hur som helst, att ha läst detta historiska dokument vid 20 års ålder påverkade i hög grad min framtida syn på livet som helhet, och särskilt på världens politiska struktur. I synnerhet klargjorde det för mig det överväldigande faktumet att judarna kontrollerade världen, och att de nu var, och i århundraden hade varit, våra farligaste och mest lömska fiender. Det var ett livets faktum som jag hade lärt mig, och även om jag utforskade det i ytterligare detalj under resten av mina dagar, kvarstod detta grundläggande faktum.

Precis innan andra världskriget bröt ut den första september 1939, hade jag förberett mig för att emigrera till Tyskland och studera ingenjörsvetenskap vid universitetet i Heidelberg, och förhoppningsvis bosätta mig i Tyskland permanent. Krigsutbrottet omöjliggjorde detta och som jag redan tidigare har berättat, skrevs jag istället in vid University of Saskatchewan, och under det sista året tog jag examen med en B. Sc.-examen i elektroteknik från University of Manitoba 1943. Vid denna tidpunkt, medan kriget malde på, iakttog jag händelseutvecklingen med spänning, i hopp om att Tyskland skulle vinna, samtidigt som jag, inför det oundvikliga, började bli mer och mer intresserad av USA som mitt framtidsland.

Som jag också tidigare har gått igenom, emigrerade jag till USA 1945, och medan min entusiasm för politiska och ideologiska frågor nu var dämpad och dold (inte förändrad) i bakgrunden, såg jag fram emot att bygga mig ett gott liv i Amerika, det gränslösa framtidshoppets land. Jag blev mer eller mindre apolitisk, inte längre intresserad av att driva förlorade mål, utan

mer intresserad av att konstruktivt bygga ett framtida hem här i Amerika. Min uppfattning om vilka som styrde Amerika vid den tiden var fortfarande något naiv, även om jag visste att judarna hade de mesta av pengarna och kontrollerade pressen. Jag trodde fortfarande att regeringen och vår politik var i händerna på goda "amerikaner", men jag var inte helt säker. Det faktum att vi nu (förmodligen) var motståndare till kommunismen dämpade min rädsla och misstänksamhet till en viss del, men varför gjorde vår regering så många dumma drag?

Hur som helst, under det närmaste decenniet eller så ägnade jag föga uppmärksamhet åt de politiska händelserna i Amerika och koncentrerade mig på mina familjeangelägenheter, att bygga upp min verksamhet, ha ett trevligt hem och se fram emot en molnfri framtid. När allt kommer omkring bodde jag i Amerika, löftenas land. Vad mer kunde man begära?

Denna idylliska, men naiva, framtidsutsikt blev något orolig omkring 1953 och 1954 när senator Joseph McCarthy började peka ut folk, namnge namn och rensa ut några av kommunisterna i utrikesdepartementet och olika andra statliga myndigheter. Vad som särskilt störde mig var den häftighet med vilken han attackerades av nyhetsmedierna för att han gjorde vad jag ansåg vara varje patriotisk medborgares plikt. Jag hade till och med några hetsiga diskussioner om det med vissa personer som jag diskuterade McCarthy-episoden med. Men oavsett vilket, tänkte jag inte förlora någon sömn över det, och fortsatte med min verksamhet.

Innan jag lämnar McCarthy-upproret vill jag klargöra att jag varken då eller nu förbehållslöst stöder senator McCarthys ståndpunkt, eller hans inställning till ett mycket allvarligt problem, nämligen den världsomspännande judiska konspirationen kallad kommunism. Faktum är att senator McCarthy förblir en gåta för mig än i dag. Liksom Birch Society skyllde McCarthy allt ont på "kommunisterna", samtidigt som han lämnade den verkliga orsaken, det århundraden gamla judiska nätverket som producerade och manipulerade den kommunistiska konspirationen, helt oskadd. För en man som var invigd i all den information som var tillgänglig för McCarthy, eller någon annan senator, att sedan helt ignorera judarna som låg bakom allt ont i världen, är obegripligt. Varför stack han ut hakan för att attackera kommunismen och inte peka ut judarna, de verkliga skurkarna bakom alltihop? Detta kan jag inte förstå. För att ytterligare förvärra det hade han två motsträviga och frifräsande unga judiska advokater som nyckelutredare i sin stab, nämligen Roy Cohen och David Schine. Detta är som att sätta räven att vakta hönshuset. Visst saknade inte McCarthy mod, då han

bevisat av hans lysande krigsmeriter. Han hade förvisso informationen om judarna tillgänglig för sig, eftersom de flesta av hans listor över kommunister var judar. Faktum är att Kehilla-höjdaren Bernard Baruch påpekade detta för honom och läxade upp honom rejält för det. Så varför lade han inte ihop två och två? Det får jag aldrig veta. Efter att grundligt ha förintat honom genom sitt massiva propagandaapparat, röjde judarna slutligen McCarthy ur vägen genom att ge honom en spruta med hepatit när han hade lagts in på sjukhus för inget mer än en svår förkylning. Så vid 1957 var McCarthy död vid 48 års ålder, grundligt misskrediterad och dödad av judarna. Faktum är att hans namn kom in i det nationella ordförrådet som en man som orättvist förtalade stackars oskyldiga människor, såsom kommunisterna i regeringen.

Som jag sa, jag skötte mitt. Nästa incident som fick mig att se rött var när Eisenhower-administrationen 1957 satte in en enorm kontingent armétrupper för att tvinga fram integration vid Little Rock, Arkansas, High School. Detta skedde trots våldsamt motstånd från den vita befolkningen, och till synes även från den dåvarande Arkansas-guvernören Orval Faubus. Nu, då jag vet hur judarna vanligtvis sätter upp en falsk bulvan i motståndarlägret, misstänker jag starkt att guvernören var en bluff, i samarbete med konspirationen för att underlätta utförsäljningen. (Se *The Phoney Fight Ruse*, s. 120 i *Expanding Creativity*.) Vid den här tiden, 1957, var jag djupt uppslukad av branschen för elektriska konservöppnare och vid 1958 av att göra en stor flytt till delstaten Florida, och politik och konspirationer var inte det som låg främst i mina tankar. Vid 1961 skakade dock en annan incident om mitt medvetande, och det var när den amerikanska regeringen, under de förvirrade och osammanhängande Kennedy-bröderna, återigen satte in en stor kontingent på 20 000 soldater till Oxford, Mississippi, för att placera en enda ensam, oviktig neger vid namn James Meridith vid University of Mississippi, genom att använda ren brutal militär makt mot sina egna medborgare.

Ett år senare, 1962, började guvernör George Wallace dra till sig min uppmärksamhet när han "heroiskt" stod i skolhusdörren i Alabama och förkunnade: "Segregation idag, segregation imorgon, segregation för alltid!" Lite visste jag då att även han var en bluff, men det väckte min rasliga medvetenhet och stolthet. Jag blev mer politiskt medveten och rasmässigt upphetsad. Jag kände inte längre att allt "var okej" i Amerika. Jag började återuppliva mina minnen av Hitler och hans raslära.

När president John Kennedy mördades offentligt den 22 november 1963, blev jag ännu mer

oroade och jag anade omedelbart oråd. Instinktivt kände jag att detta var en komplott, att Lee Harvey Oswald varken var den ensamme skytten eller den verklige boven som pressen så högljutt proklamerade. Det var vid denna tidpunkt som jag kände att jag var tvungen att göra något, jag var tvungen att engagera mig.

Jag hade tidigare läst i pressen att Bobby Kennedy, i egenskap av justitieminister, offentligt hade fördömt John Birch Society. Jag tyckte att det var ganska märkligt, men eftersom jag hatade nästan allt som bröderna Kennedy stod för, drog jag slutsatsen att om Bobby ansträngde sig för att fördöma Birch Society, så måste det finnas något gott i det, och dessutom var Birch Society emot kommunismen. Vid den här tiden fanns det en grupp i Ft. Lauderdale som drev ”Operation Alert”, och jag kom ihåg att jag någonstans hade sparat deras telefonnummer. Jag ringde numret och frågade dem om de var en del av John Birch Society. En kvinna svarade försiktigt, sa nej, men att de kunde sätta mig i kontakt med dem. Jag sa, utmärkt, jag vill veta mer om dem. Nästa sak jag visste var att jag fick ett telefonsamtal från en man vid namn Jim Cochrane, en medlem i Pompano Beach-avdelningen, och han kom hem till mig för att berätta allt om John Birch Society. Det första han gjorde var att spela Tom Andersons grammofonskiva, ”Bi-partisan Treason” (Partiöverskridande förräderi). Jag blev omedelbart imponerad. Tom Anderson, med sin hemvävda sydstatsdialekt, framförde ändå vältaligt poängen att båda partierna, republikanerna och demokraterna, var lika som bär, och att båda samarbetade och manipulerades av kommunisterna för att sälja ut detta land till det kommunistiska Ryssland. Jag anmälde mig omedelbart och väntade ivrigt på vårt första ”avdelningsmöte”.

Det hölls hemma hos Cranford Sproul i Pompano Beach. Han var ”avdelningsledare” och ledde förhandlingarna. Rutinen, som skulle komma att följas vid många framtida möten, såg ut ungefär så här. Mötet öppnades med en trohetsed till flaggan, som stod i ett hörn av rummet. Den följdes av en invokation, eller bön, som hölls antingen av avdelningsledaren eller någon av medlemmarna. Därefter följde en diskussion om den aktuella månadens J.B.S.-bulletin och vilka nyhetshändelser som var av aktuellt intresse, och/eller vilka projekt som sällskapet eller de lokala grupperna främjade. Mötet avslutades med ytterligare en bön, eller välsignelse som det kallades. Detta följdes sedan av en social stund, under vilken mötets värdinna vanligtvis serverade kaffe och kakor, eller någon liknande förtäring.

Cranford Sproul var arkitekt till yrket. Han var en högtidlig, försiktig man. När jag deltog i de där första

möten, som hölls månadsvis och roterade mellan de olika medlemmarnas hem, blev jag imponerad av den skenbart konspirationsliknande atmosfären, som om vi löpte risk att när som helst bli tillfångatagna och placerade i ett interneringsläger. Cranford antydde i vissa passager av Robert Welchs senaste bulletin att det kunde innebära att våra postutskick snart skulle kunna begränsas och att våra kommunikationsmedel skulle beskäras. Efter några möten avgick Cranford Sproul, utan att ange någon specifik anledning, som avdelningsledare och som medlem. Det lät som om han hade ett viktigare uppdrag att utföra och skulle gå under jorden. Vi måste komma ihåg att detta var tillbaka i 1963-64, för cirka tjugofem år sedan. Det föreföll mig ända från början av mitt medlemskap att medlemmarna var överdrivet hemlighetsfulla till gränsen för paranoia, och jag påpekade detta för dem. Jag intog ståndpunkten att om vi skulle expandera borde vi vara mer offentliga och mer öppna. Vad fanns det att frukta?

Så snart Cran Sproul avgick erbjöd sig Jim Cochrane, en av medlemmarna i gruppen, att ta över som avdelningsledare, och vi fortsatte.

Jag läste och studerade ivrigt all J.B.S.-litteratur. Sällskapet grundades 1958 av Robert Welch, arvtagare till ett godistillverkningsföretag. Han hade samlat en grupp på tolv ledande konservativa, varav de flesta var välbeställda miljonärer, till en hemlig enklav och gav dem en koncentrerad tvådagarsföreläsning om hotet från och spridningen av kommunismen. Dessa föreläsningar sammanställdes till vad som kallades "The Blue Book" (Blå boken), och den utgjorde grundbibeln för John Birch Society.

Jag studerade Blå boken och blev imponerad och oroad över de kraftfulla framsteg kommunismen hade gjort inom USA:s regering, inom regeringarna i världens så kallade "fria" länder, och övertagandet av de talrika så kallade "järnridåländerna". Faktum är att jag var oroad över det snabba kommunistiska övertagandet av hela samhällen och folk i världen! Något måste göras! I hans Blå bok noterade jag dock att Robert Welch samvetsgrant undvek varje nämnande av det judiska deltagandet i hela denna konspiration, något som Hitler dramatiskt hade påpekat. Jag undrade varför. Äh, nåväl, det spelar ingen roll. Kanske hade Welch funnit ett bättre sätt att exponera kommunismen genom att undvika den farliga anklagelsen om att vara antisemitisk, och kunde göra det mer effektivt genom att smyga in via en bakvägsmetod. Så förklarades det för mig. I vilket fall som helst påpekades det med eftertryck att vi aldrig får ge efter för den farliga

fällan att bli anklagad för antisemitism, eller någon form av rasism för den delen. Hitler och nazismen var lika illa som Stalin och kommunismen, då båda utgjorde de extrema flyglarna av tyranni och diktatur. Den enda skillnaden var att nazisterna befann sig på den extrema högern och kommunisterna representerade den extrema vänsterflygeln. Båda skulle undvikas, och vi Birchers ville stanna i den moderata och anspråkslösa mitten, goda karlar som vi var.

Trots att jag visste bättre, gick jag med på denna linje och rationaliserade att här fanns åtminstone en kompatibel, engagerad grupp som var villig att göra något, och som förmodligen var det enda alternativet som stod till buds, för att tala klarspråk. Jag ville göra något meningsfullt, och snart satsade jag allt för att göra min del. Några månader senare, i mars 1964, stängde jag mitt fastighetskontor i Pompano Beach och ägnade praktiskt taget all min tid åt att främja John Birch Societys aktiviteter. Vid denna tid hade sällskapet flera lokala verksamheter igång. Det fanns en bokhandel i Ft. Lauderdale som hade ett stort urval av böcker, broschyrer och diverse material till försäljning. Det sponsrade också en talarförmedling, kallad Fact Finder's Forum, som hade presenterat talare som William F. Buckley och andra som var framstående i "konservativa" kretsar. Vissa av dessa talare var medlemmar i Birch Society och direkt anställda av dem, andra var det inte. Precis vid den tidpunkt då jag gick med, mot slutet av deras vintersäsong 1963–64, var Fact Finders Forum redo att slå igen på grund av brist på ledarskap som var villigt att utföra det mödosamma arbetet med att driva det vidare. Jag betraktade detta som en katastrof för vår "sak", något som jag inte kunde låta hända. Jag anmälde mig frivilligt att ta över, och på nolltid fann jag mig själv vara ordförande. De hade hittat en lämplig måltavla.

Jag förblev ordförande under tre säsonger. Vi träffades i den stora matsalen på andra våningen i det gamla Governor's Club Hotel i centrala Ft. Lauderdale för en middagssession och ett tal; tillställningen började vanligtvis klockan 20:00. Efter en social samvaro i baren och en god middag, brukade huvudtalaren ventilera någon större orosfråga och i vetenskaplig detalj redogöra för hur de kommunistiska förrädarna i regeringen och på andra håll sålde ut USA till kommunisterna. Naturligtvis saknades det inte frågor att älta, men aldrig någonsin nämnde de det judiska engagemanget bakom den kommunistiska konspirationen, ej heller togs rasfrågan någonsin upp. Båda dessa ämnen var strikt tabu, upptäckte jag snart. Faktum var att några av de talare som JBS hade på sin lista själva var negrer eller judar. Det var alltid ett fall av

beklaga och sörja, att lyssna på en ändlös följd av dåliga nyheter, men aldrig presentera en meningsfull lösning på den mängd problem som rivits upp. Tyvärr förstod jag inte då vad jag förstår nu, nämligen att John Birch Society anstiftades av den judiska konspirationen själv för att förvirra goyim med ändlösa projekt utan vinstmöjligheter och för att agera sköld åt judarna.

Bland de talare jag minns att jag hade på mina program fanns sådana storheter som Tom Anderson, redaktör och majoritetsägare av "Farm and Ranch Magazine" och även en av nyckelpersonerna i JBS styrelse; G. Edward Griffin, en mycket personlig ung man och en utmärkt talare, som också författade ett antal böcker, bland dem "The Great Prison Break" (om Högsta domstolen), "The Fearful Master" (om Förenta Nationerna), "World Without Cancer" och flera andra. Cirka tolv år senare skrev jag ett kritiskt brev till honom om Cancer-boken, av vilket en fullständig kopia kan hittas i THE KLASSEN LETTERS, Vol. II, med början på sidan 104. Andra talare var Cleon Skousen, en höjdare inom mormonkyrkan och författare till "The Naked Communist" och några andra böcker. Jag minns att jag hämtade honom på Palm Beachs flygplats och körde honom till Governor's Club Hotel, en sträcka på cirka 40 miles. Under resan försökte jag involvera honom i ett samtal om judarna, och antydde att de verkligen stod bakom kommunismen och de flesta av våra andra problem. Jag minns också hur försiktig han var med ämnet och försökte avleda frågan med sådana poänglösa frågor som: "Vilka är judarna?", vilket antydde att de bara var någon diffus religiös grupp utan särskild sammanhållning. Vilken lögn! Några andra var Alan Stang, en jude, och Julia Brown, en negress. På mitt program vid den tiden fanns också T. Coleman Andrews, chef för skattemyndigheten under Eisenhower-administrationen; Willis Stone, författare och grundare av Liberty Amendment-rörelsen; och James Kilpatrick, politisk kolumnist och redaktör för Union Leader, Manchester, N.H. Jag kommer att ha mer att säga om herr Kilpatrick senare.

Under den tredje sessionen av min ämbetstid blev jag påverkad att ändra mötesplatsen från middagar på Governor's Club Hotel till att hålla möten i ett stort auditorium i en gymnasieskola i centrala Ft. Lauderdale. Vissa av medlemmarna klagade på att priset för middagarna var för högt och att vi förmodligen skulle kunna få fler människor att närvara vid våra föreläsningar och höra vårt budskap om undergång och fördärv om de kunde delta utan att behöva betala det extra priset för middagen. Jag gick med på detta tillvägagångssätt och tänkte att jag skulle pröva det.

Det visade sig dock inte vara produktivt. De flesta av medlemmarna hade uppskattat gemenskapen under den sociala timmen och middagen, och vi hade färre än de vanliga 200 medlemmarna som närvarade i den nya miljön. **Standardproceduren hade varit att träffas, äta och dra sig tillbaka, och uppenbarligen gillade majoriteten av Birch-medlemmarna att ha det på det sättet.**

* * * * *

Året var 1964, och vi "konservativa" kände oss oerhört lyckligt lottade att vår store konservative ledare, Barry Goldwater, kandiderade till posten som USA:s president. "Goldwater for President"-kontor dök snart upp i Pompano Beach, i Ft. Lauderdale, i Boynton Beach och på andra ställen, mestadels under ledning av Birchers och/eller deras gelikar. Kontoret i Pompano Beach bemannades av Fletcher Riley, Tom och Marge Herrington, Cranford Sproul och ett antal andra anhängare. Jag blev snart uppslukad av kampanjen, besluten att göra min del. Det var under denna kampanj som jag träffade Austin Davis, en ung entreprenör och byggmästare i Lighthouse Point, och en annan medlem av JBS.

Det var också vid denna tid som John Stormer, från Florissant, Missouri, kom ut med en pocketbok kallad "None Dare Call it Treason" (NDCIT), en mycket framgångsrik bok som svepte genom den konservativa rörelsen och entusiastiskt välkomnades av medlemmarna i JBS. Från början av Goldwater-kampanjen tog Austin Davis och jag på oss att beställa denna bok i hela kartonger, först några hundra åt gången, och sedan leverera dem till Goldwaters högkvarter. Snart gick försäljningen så bra att vi beställde boken i kvantiteter på flera tusen och ändå kunde vi inte hålla jämna steg med efterfrågan. Boken såldes för 75 cent i detaljhandeln, och vi betalade 40 cent i grossistledet, där vinsten gick till Goldwaters högkvarter och till kampanjen. Snart blev mitt garage för två bilar det huvudsakliga distributionscentret för NDCIT för inte bara Pompano Beach, utan även för Ft. Lauderdale, Miami och Boynton Beach. Vi hanterade också volymförsäljning av "A Texan Looks at Lyndon" och några andra snabbsäljande böcker under kampanjen.

Någon gång under sommaren 1964 arrangerade June Abbott, från Ft. Lauderdale JBS, tillsammans med några andra, att John Stormer skulle komma ner till Miami för att hålla ett tal till de trogna. Evenemanget var mer än lyckat. Mer än 4000 kom för att höra honom tala i ett stort auditorium i

centrala Miami. Eftersom jag hade varit en av Stormers mest aktiva försäljare lyckades jag närma mig honom efter talet, och han var mycket glad över att känna igen mig som en av hans mest hängivna förespråkare i landet. Jag frågade honom vad för slags affär vi kunde göra om vi beställde 50 000 av hans böcker i en leverans. Han övervägde förslaget en stund och sa sedan att han skulle skicka dem till självkostnadspris, för 15 cent per bok. Jag sa: "Strålande, ge mig ungefär en vecka så ska jag se om jag kan få fram medlen och få dem skickade till mitt garage." Jag fick snart ihop 10 000 dollar från ett dussintal personer i södra Florida, inklusive mitt eget bidrag, och garanterade dem alla att de antingen skulle få sina pengar tillbaka i sin helhet, eller så kunde de ta mellanskillnaden i böcker för 15 cent styck. Snart var leveransen på väg, och jag var tvungen att flytta ut båda bilarna ur mitt dubbelgarage. Vi flyttade inte bara alla 50 000 böcker, utan beställde även ytterligare kvantiteter och sålde cirka 80 000 NDCIT under Goldwater-kampanjen. Jag sålde till och med ett parti på 5 000 böcker till Britts Department Store i köpcentret som ligger i hörnet av Federal Highway och Oakland Park Blvd. Tyvärr, kort efter leveransen, kom orkanen Cleo och slog in taket på butiken, och de flesta av dessa böcker blev vattenskadade och osäljbara.

Så snart Goldwater-kampanjen var över och Goldwater förlorade kapitalt, upphörde försäljningen av boken nästan omedelbart, och vi fick problem med att bli av med de sista hundratalen, medan vi tidigare hade flyttat tusentals. Men John och jag hann bli väl bekanta innan han återvände till Missouri. Han och hans fru och dotter bodde hemma hos oss, och vi tog dem till Calvary Baptist Church nästa söndagsmorgon, vilket kom som en stor överraskning för pastor Wes Auger, som predikade för fullt när vi kom in. Efter gudstjänsten presenterade jag honom för John Stormer med familj, och Wes var mäkta nöjd över att denna kändis hade valt att komma till hans kyrka.

* * * * *

Det finns en epilog till den här historien. Kort efter att John Stormer återvänt hem blev han plötsligt biten av kristendomsflugan, och han blev en hängiven pånyttfödd kristen. En tid därefter skrev han en annan bok, kallad "Death of a Nation", i hopp om att upprepa sin tidigare framgång med NDCIT. Han skickade mig ett exemplar av manuskriptet redan innan boken var tryckt, i hopp om att jag återigen entusiastiskt skulle...

marknadsföra den nya boken på samma sätt som jag gjort med den tidigare storsäljaren. Jag läste bara en del av manuskriptet innan jag avvisade det. Boken var full av dysterhet och undergång, där nästan varje kapitel slutade med en till synes "ny" lösning — Vänd dig till Kristus! Kristus är svaret!

Och häri har vi ytterligare en vändning och en märkbar effekt som JBS hade på sina medlemmar. Trots att Birch Society öppet deklarerade att det var ett icke-religiöst sällskap (inte oreligiöst), hade dess förespråkande av Gud och fosterlandet, flaggan och konstitutionen ändå den överväldigande effekten att förvandla dess tidigare icke-kyrkliga medlemmar till kyrkobesökare, och jag var en av dem. Fastän min fru och jag sporadiskt hade besökt den stora nya presbyterianska kyrkan i närbelägna Pompano Beach, tröttnade jag snart på nonsenset, och vid 1963 hade jag inte besökt den på flera år, då jag hade fått en skeptisk inställning till kristendomsbluffen. Men efter att ha gått med i Birch Society, och i min önskan att vara en god "patriot", lockades jag på något sätt någon gång under 1964 tillbaka till att besöka pastor Wes Augers lilla Calvary Baptist Church, belägen precis norr om Sample Road och väster om Federal Highway i Pompano Beach. Wes, som ville bygga upp sin lilla församling, hade Birch-medlemmarna i åtanke som sin potential och predikade den hårda linjen om Gud och fosterlandet. Snart anslöt sig Austin Davis och Jim Cochrane, liksom ett antal andra "Birchers". Wes Auger erkände i sina predikningar att han hade varit nästintill kriminell i sina yngre år, tills Kristus dök upp och "frälste" honom. Men när jag ser tillbaka på det nu kan jag inte låta bli att tro att han i grunden var en riktig bedragare, och förblev så resten av sitt liv. Vid 1967 hade jag fått nog av detta religiösa skräp och satte aldrig min fot i hans, eller någon annan kyrka igen.

För att återgå till episoden med John Stormer, så fick jag cirka tolv år senare, 1976, medan jag var fullt upptagen med att främja och utvidga Creativity-rörelsen, helt oväntat ett brev från John där han lovprisade kristendomens dygder och bönföll mig att förena mig med honom i att bli frälst genom Jesu Kristi blod. Han ledde tydligen nu någon kristen kyrka i Missouri och han hade tänkt på mitt behov av att bli frälst.

Jag skickade honom ett exemplar av Nature's Eternal Religion och skickade honom ett uppriktigt brev där jag föreslog att han skulle få ordning på sitt tänkande. Då jag inte fick något svar skickade jag ett andra brev ungefär tre månader senare. Kopior av båda breven finns återgivna på sidorna 22 respektive 40 i The Klassen Letters, Vol. Two.

* * * * *

Kort efter Goldwater-debaclet hade jag James Kilpatrick som huvudtalare vid mötet i januari 1965 för Fact Finder's Forum. Som jag nämnde tidigare erkändes James Kilpatrick som en ledande "konservativ". Han hade en syndikerad politisk kolumn i flera tidningar och var själv redaktör för Manchester, New Hampshire Union Leader. Han var också en stark anhängare av Barry Goldwater. Medan jag också starkt hade stött Goldwater under kampanjen, var jag vid tiden för valet i november 1964 grundligt besviken på Goldwater. Det föreföll mig som om Goldwater inte bara hade gjort allt fel, utan jag började misstänka att han hade gjort det avsiktligt för att förlora valet och därigenom misskreditera och undergräva den konservativa rörelsen. Med andra ord kom jag till slutsatsen att han hade låtit sig användas som en bulvan för oppositionen och att han var en bluff. Idag anser jag fortfarande det, faktiskt starkare än någonsin, att även om han bara är halvjude, ligger hans sanna lojalitet ändå, under hans falska konservativa fernissa, hos den judiska saken. Det gjorde den då och det gör den nu. Hur det än må vara med det, när jag samtalade med James Kilpatrick vid middagsbordet före hans planerade tal, ställde jag honom en ledande fråga som låg mig närmast om hjärtat: Varför sålde Goldwater ut oss? Kilpatrick flög i taket, och vi hade nästan ett handgemäng innan jag älskvärt introducerade honom för vår grupp som "en av oss". Jag tror dock aldrig att Kilpatrick förlät mig, och inte heller jag honom.

Medan Birch Society predikade att "sanningen är vårt enda vapen", gav Goldwater-kampanjen mig ändå en läxa, nämligen att om vi någonsin skulle få något inflytande i vår nations angelägenheter, skulle vi själva vara tvungna att bli politiskt aktiva. Jag började predika denna linje bland våra medlemmar och uppmuntrade dem att kandidera till de olika politiska ämbeten som fanns tillgängliga i Broward County, och för enighetens skull borde vi koncentrera oss på det republikanska partiet och ta kontroll över det i detta county. Min fru och jag kandiderade till republikanska kommittéledamöter i vårt distrikt, ungefär det lägsta ämbetet som fanns, och jag gick ut och kampanjade för oss båda, dörr till dörr, i Lighthouse Point. Vi vann överväldigande i nästa val, och snart var jag djupt involverad i politiken. Andra "Birchers" gjorde detsamma över hela countyt, och snart var vi den kontrollerande makten i den republikanska kommittén i Broward County. Detta ledde sedan till att jag ytterligare kandiderade till ämbetet som

Florida State Representative senare, men det är en annan episod, och i det här kapitlet vill jag i huvudsak hålla mig till mina erfarenheter inom Birch Society.

Under sommaren 1966, medan jag kandiderade till posten som delstatsrepresentant för Broward County, anordnade de förenade Birch-föreningarna i södra Florida ett stort evenemang genom att låta Robert Welch, grundaren av Birch Society, tala i Ft. Lauderdale Armory. Det var en het sommarnatt i södra Florida och Armory var inte luftkonditionerat. Det var vid denna tidpunkt som jag först träffade Welch och jag fick äran att hålla introduktionstalet inför en församling som var fullpackad med omkring 1600 personer. I mitt tal gav jag Welch ett strålande lovord och citerade till och med en vers som jag mindes den från min läsebok i åttonde klass om ”Burial March of Dundee”:

> O du lejonhjärtade krigare
> Bry dig ej om eftertiden
> När heder må anses som vanheder
> Och lojalitet ett brott.

Det verkade som om det var nästan för mycket även för Robert. Han skakade upprepat på huvudet medan jag talade. Jag har fortfarande mitt tal på ett band någonstans, inte för att jag är stolt över det. Hade jag då vetat vad jag vet nu, skulle jag ha sagt något helt annat.

Det var också vid denna sammankomst som jag träffade Dr. William Campbell Douglass, som skrev de förinspelade telefonmeddelandena ”Let Freedom Ring” för sällskapet. Efter mitt val i november 1966 ringde Welch mig från Boston och bjöd in mig att sitta vid honnörsbordet med en utvald grupp för en stor fest och middag som JBS anordnade i balsalen på ett stort hotell i New York. I sitt huvudanförande pekade Welch med stolthet på hur Birch-medlemmar valdes till nationella och delstatliga ämbeten. Han pekade på en medlem som just hade valts till posten som delstatssenator i Alaska, och på mig själv till posten som delstatsrepresentant i Florida, och antydde att vi hade landet under kontroll från den ena änden till den andra.

Det var vid detta middagsmöte som jag råkade sitta bredvid en extremt framgångsrik ung man i trettioårsåldern från Kalifornien. Han var vid det här laget mångmiljonär och hans namn var William Penn Patrick. Han hade grundat kosmetikaföretaget Holiday Magic några år tidigare, vilket nu expanderade med stormsteg. Han var också mycket aktiv i kalifornisk politik som ledare för en organisation känd som UROC (United Republicans of California). Han berättade för mig hur hans sekreterare hade blivit attackerad sent en natt när hon arbetade ensam på hans kontor.

Hennes ansikte hade blivit svårt uppskuret och vanställt, och hennes bröst hade också blivit uppskurna med ett rakblad. Hon lämnades att förblöda till döds när hon lyckades uppbringa precis tillräckligt med energi för att ta sig till telefonen för att ringa efter hjälp. Innan han gav sig av lämnade angriparen varningen att nästa gång skulle det vara hennes chef. Även om Patrick inte kände till angriparens identitet, förstod han tydligt budskapet att det var baserat på politik.

Nästa morgon efter middagen hade styrelsen för JBS sitt privata månatliga styrelsemöte, som både Patrick och jag själv var inbjudna att närvara vid och tala om det politiska klimatet. Detta gjorde vi, och William Penn Patrick varnade gruppen för att Ronald Reagan, som då var den nye guvernören i Kalifornien, var en ny Eisenhower och en mycket farlig man. Reagan höll på att skolas för presidentposten i USA, sade han, och han förutspådde att Ronald Reagan förr eller senare skulle bli vald. Vi måste komma ihåg att han gjorde denna förutsägelse 1966, fjorton år innan det hände.

Sittande för sig själv vid sidan av rummet vid ett litet bord, observerande allt och flitigt förande anteckningar, men utan att delta i mötet, satt en mörkhyad jude, ledaren för den judiska grenen av John Birch Society. Varför judarna skulle ha en speciell "gren" när ingen annan hade det förklarades aldrig för mig, men vi var ack så glada att denna mäktiga grupp var på "vår" sida! Hur mycket tur kan man ha?

Jag hade ytterligare utbyte av korrespondens med William Penn Patrick och han skickade mig en vacker blå vinyl-LP-skiva som han hade skrivit manus till och som han själv berättade. Titeln på den var "Happiness and Success through Principle." Jag har fortfarande kvar den skivan idag.

Det finns en tragisk fotnot till denna historia. Några år senare, medan hans företag, Holiday Magic, snabbt expanderade till och med i flera främmande länder, råkade jag se en artikel i morgontidningen om William Penn Patrick. Det verkar som om det under en flygning i hans privata plan hade uppstått ett fel, och planet dök plötsligt mot marken och dödade både honom och hans pilot. Nu, i efterhand, är jag säker på att den judiska Mossad saboterade hans plan, då de insåg att han var en potentiell politisk maktfaktor att räkna med och beslutade att låta döda honom, precis som de hade hotat att göra tidigare. Jag misstänker också att det var en av deras lönnmördare som attackerade hans sekreterare tidigare.

* * * * *

Kort efter att jag blivit vald till delstatens lagstiftande församling, ogillade högsta domstolen, eller det judiska makt nätverket bakom den, sammansättningen av de nya medlemmarna i både representanthuset och senaten och beslutade att Florida var tvunget att "ombildas i valkretsar". Detta innebar också att det var tvunget att hållas ett nytt val. Eftersom jag hade visat min sanna politiska färg under den korta tid jag hade varit där, vilken var anti-liberal och anti-etablissemang, började jag dra till mig eld från pressen, och även från det politiska ledarskapet. Detta var väntat, men det som förvånade mig var att när jag nu kandiderade till posten som delstatssenator, kände jag istället för det stöd jag hade förväntat mig, en viss fientlighet från några av de ledande medlemmarna i själva Birch Society. Först kunde jag inte tro det. Här stod jag och stack ut hakan, kandiderade öppet som medlem i sällskapet och gav organisationen omfattande publicitet, ändå visade ledarskapet nu tydligt motstånd och fientlighet. Återigen, detaljerna i denna kampanj hör hemma i ett annat kapitel. Det räcker med att säga att mina misstankar om JBS väcktes efter denna episod, men jag fortsatte.

Efter mitt nederlag i senatorsvalet 1967 beslutade jag mig för att ta med min familj på en resa till Europa, och efter att ha återvänt från den resan bestämde jag mig för att gå tillbaka till fastighetsbranschen. Detta gjorde jag och öppnade ett kontor på 884 No. Federal Highway i Pompano Beach. Inledningsvis tog jag in Austin Davis, som jag hade samarbetat med i både mina politiska aktiviteter och även i JBS. Vi öppnade en dubbel uppsättning tvillingkontor, sida vid sida, anslutna med en dörr i skiljeväggen. Vi bildade ett nytt bolag, känt som Pines'n Palms Ranchos, Inc., för vår fastighetsverksamhet, och i kontoret bredvid startade vi en JBS-bokhandel, känd som American Opinion Bookstore. Vi var nu i affärer på ett stort sätt, och var det främsta centret och samlingspunkten för sällskapet i den norra halvan av Broward County.

Vi sålde inte bara böcker och sällskapets litteratur utan vi höll även möten och visade filmer. En av de mest effektiva filmerna som JBS hade satt ihop vid denna tid (1967) var en 45 minuter lång produktion kallad "Anarchy, U.S.A.". Den visade hur "kommunisterna" rörde upp splittring och revolution över hela världen, utan att förstås någonsin nämna att judarna hade ett finger med i spelet. Det avgörande ögonblicket kom i slutet, när filmen visade George Lincoln Rockwell, den där hemska nazisten, leda en liten parad någonstans, för att sedan zooma in för en närbild av hans ansikte och majspipan, och avslutades med den ödesdigra varningen: aldrig, aldrig får vi Birchers gå samman med dessa otäcka rasister,

vilka som var de verkliga bråkmakarna i världen. Slut på lektionen.

Trots att vi lade ner mer av vår tid och våra pengar än någon annan i länet, fanns det en viss fientlighet och svartsjuka från de äldre medlemmarna i sällskapet, särskilt från den södra halvan, och till och med från vissa i vårt eget område. Uppenbarligen talade jag för mycket om "det judiska problemet" vid det här laget, och även om hur negrerna tog över. "Det judiska problemet" började tynga mig mer och mer. Jag började undersöka mina ursprungliga premisser mer grundligt och läste återigen Henry Fords "Den internationella juden". Jag blev mer intresserad av rasproblemet och undersökte organisationen The Citizens Councils, som liknade JBS, men som var emot negrer, i mild grad. Snart bildade jag ett annat företag, Pompano Beach Citizens Councils, och vi hade regelbundna möten i bokhandelns huvudkontor. Bland medlemmarna märkte jag att det fanns en jude, som jag omedelbart blev misstänksam mot.

Austin och jag började luta mer och mer åt rasfrågan, och för att kontrollera våra premisser beslutade vi oss för att besöka Citizens Councils huvudkontor i Montgomery, Alabama. Medan vi deltog i en större middag där, fortsatte vi att ta upp den judiska frågan, och fick snart nog veta att de högsta hönsen i råden, precis som JBS, inte var intresserade av att diskutera denna fråga. Det tog oss lite längre tid att upptäcka att Citizens Councils var en judisk tvillingkopia av Birch Society, som återigen agerade som sköld för judarna, men organiserad för att neutralisera de goyim som inte gillade negrer. På vägen tillbaka från Montgomery ringde jag upp Dr. William C. Douglass, känd från "Let Freedom Ring", och bokade ett möte för att diskutera den judiska frågan med honom. Detta gjorde vi under tre timmar på en riktigt fin restaurang i Sarasota, Florida, en som han hade valt ut. Vi debatterade frågan tills restaurangägaren antydde att de var redo att stänga. Under hela debatten fortsatte doktorn att försvara och komma med bortförklaringar för judarna, även om han hade svårt att göra det. Det blev skenbart slutet på vår vänskap, och jag har aldrig sett doktorn igen. En av hans bekanta informerade mig senare om att Douglass själv var halvjude. Min sista kontakt med honom var när jag, efter att ha brutit med Birch Society, skrev ett långt brev till honom, vars innehåll kan hittas på sida 18 i THE KLASSEN LETTERS, Vol. I.

Den slutgiltiga insikten för mig, tror jag, hade redan kommit när jag deltog i John Birch Societys "God and Country Rally" i Boston under helgen vid den fjärde juli

1969. När jag såg det musikband som Welch hade valt ut för att underhålla oss enbart bestod av n-ordet i pösiga, färgstarka byxor, vände det sig i magen på mig. Det var vid denna tidpunkt det började gå upp för mig att Birch Society var ett falskt upplägg, men den fulla vidden av det hade ännu inte sjunkit in.

Det var också vid detta möte som jag träffade en annan kalifornier (inte William Penn Patrick) som var mycket upprörd över deras guvernör, Ronald Reagan, och återigen varnade för att Reagan var en ny Eisenhower, en varg i fårakläder. Jag argumenterade mer och mer om rasfrågan och om judefrågan. Dessa frågor blev alltmer centrala i mitt sinne, vilket de också blev för Austin Davis.

Samtidigt, i augusti och september 1969, var Austin och jag fortfarande upptagna med Citizen's Councils och även American Independent Party, även om vår tro på båda bleknade snabbt. Den 29 augusti flög Austin och jag till Montgomery, Alabama för att delta i ett tvådagarskonvent vid deras nybyggda högkvarter för att försöka ta reda på en gång för alla var CCA stod. (Båda dessa berättelser om CCA och AIP återges mer i detalj i Milstolpe 46.)

Det räcker med att säga att när jag återvände från Colorado i slutet av september, satte Austin och jag oss ner vid ett bord i vår bokhandel för att göra en lång, plågsam omvärdering av vår situation, särskilt integriteten hos John Birch Society. Vi hade några stora beslut att fatta angående vad och vilka vi hade stöttat.

En vecka eller två senare kallade vi Jim Cochrane, en av de främsta JBS-avdelningsledarna i Pompano, till en konferens i bokhandeln och konfronterade honom med judefrågan. Han började svettas ymnigt, och hans enda försvar var — "Alla judar?", vilket innebar att även om det var en judisk konspiration så borde vi inte fördöma varje jude som en del av den konspirationen, utan bara individ för individ, oavsett ras eller religion. Jag sade till Jim: Varför denna dubbelmoral? **När de "allierade", manipulerade av judarna i den massiva fasan vid brandbombningen av Dresden till döds, dödade omkring 350 000 tyskar på två dagar, skonade de inte selektivt kvinnorna, barnen, de små spädbarnen eller flyktingarna från öst som flydde från de kommunistiska mördarna. Så varför är du så blödig och varför är du så förbannat beskyddande mot judarna?** Det var sista gången jag någonsin såg Jim Cochrane.

Några dagar senare kallade vi in Claude Boring, JBS-koordinatorn för södra Florida, som vi hade känt i

år. Vi satte honom vid samma bord i bokhandeln och ställde samma fråga till honom. Även han svettades ymnigt och kedjerökte den ena cigaretten efter den andra. Han var mer uppriktig än vad Jim Cochrane hade varit. "Lyssna," sade han, "vi vet alla att det är judarna. Welch vet att det är judarna och det gör nästan varje medlem i Birch Society också. Om vi gick emot judarna skulle vi stämplas som antisemitiska och det skulle vara slutet för sällskapet." Verkligen? Vad sägs om ditt credo att "sanningen är vårt enda vapen?" Du talar sannerligen inte hela sanningen när du totalt ignorerar och misslyckas med att avslöja den viktigaste och mäktigaste fienden i hela konspirationen, eller hur? Han kunde inte komma på något logiskt svar, och Austin och jag kunde bara dra en slutsats som var vettig: nämligen att Birch Society agerade som murbräcka åt judarna, samtidigt som de pekade ut kommunisterna, medan Birch Society självt var en del av den judiska konspirationen.

Jag gjorde det hedervärda och gjorde vad jag var tvungen att göra. Den 5 november 1969 skrev jag ett långt och anklagande brev till Robert Welch, där jag lät honom veta vad han utan tvekan redan visste, nämligen att John Birch Society var en bluff och ett bedrägeri, iscensatt av judarna själva i ett försök att skydda sin olycksbådande konspiration från att bli allmänt känd. Vidare sa jag upp mitt medlemskap och krävde en återbetalning av mitt livstidsmedlemsbidrag på ettusen dollar som jag så tillitsfullt hade gett dem två år tidigare. Den fullständiga texten i mitt brev kan läsas på sida 16 i THE KLASSEN LETTERS, Vol. I. Welch skrev ett fromt men hycklande brev på 2-1/2 sida till mig, i stil med: Ben, vad i himlens namn har hänt med dig? Men den förrädiska skurken vägrade att göra en återbetalning för sitt förräderi. Vad som uppenbarligen hade hänt mig är att jag konfronterades med verkligheten och började se hela bilden.

Så slutade mitt engagemang i det svekfulla John Birch Society. Det var en stor vändpunkt i mitt liv.

Milstolpe Trettioåtta

Resa Till Kalifornien Och Västra Delarna

Sommaren 1965

Vi hade lämnat Kalifornien 1958 och jag hade bara varit tillbaka där en kort sväng för att avsluta några affärsangelägenheter för mitt Canolectric-företag 1959, som jag berättade om i ett tidigare kapitel. Nu, 1965, beslutade hela familjen att vi skulle ta en resa ut i väst och se en hel del av det gamla goda USA, och särskilt Henrie och Kim ville tillbringa lite tid med Henries mor, som naturligtvis också var Kims mormor. Fru Eleanor McWilliams var nu 80 år gammal och pensionerad från sitt arbete som lärare. Hon bodde ensam i sitt bekväma hus på 458 Mannel Ave., i den lilla staden Shafter, belägen cirka 15 miles nordväst om Bakersfield, Kalifornien.

Vi hade skaffat en älskvärd boxer-tik ungefär ett år tidigare från en av våra grannar, familjen Mayes, tre dörrar ner på gatan. Man skulle nästan kunna säga att Kim rövade bort hunden och lockade bort den från dem genom ren kärlek och tillgivenhet. Hur som helst, Kim och Tammy fattade ett sådant ömsesidigt tycke för varandra att hunden tillbringade praktiskt taget all sin tid i vår trädgård och vid vårt hus. Slutligen bestämde sig Mayes-pojkarna, som ägde hunden, att de lika gärna kunde överlåta ägandet av hunden till Kim. Vilket de också gjorde, inklusive alla Tammys prestigefyllda stamtavlehandlingar.

Så tidigt en morgon i juli gav vi oss av, med Kim och Tammy i baksätet på vår fyrdörrars Chevrolet Impala. Vårt första mål var St. Augustine, Florida, där vi stannade över natten. Efter en god middag gick vi för att se det ständigt återkommande historiska skådespelet "Korset och svärdet". Det framfördes utomhus i en storslagen miljö och återger Floridas tidiga spanska historia, om conquistadorerna och prästerna som byggde missionerna och försökte omvända de hedniska indianerna. Det var tungt viktat i propaganda mot den vita mannen och till förmån för indianerna, men icke desto mindre en imponerande produktion.

Vi åkte mycket tidigt nästa morgon, eftersom vi hade satt New Orleans som vårt mål för dagen. Med tanke på att det 1965 fortfarande inte fanns några Interstate-motorvägar som hjälpte oss att hålla farten på vår rutt, hade vi en lång dag framför oss. Men vi tog oss till New Orleans och hade

middag på Court of the Three Sisters, och en utmärkt middag var det.

Vi hade lite problem med Tammy. Enligt New Orleans stadsförordningar vid den tiden fick ett motell inte tillåta hundar i sina rum. Eftersom det var en varm sommarnatt var det svårt att lämna henne i bilen hela natten, även med fönstren delvis nere. Så vid midnatt smög Kim in Tammy i rummet ändå, och tidigt nästa morgon sattes hon tillbaka i bilen.

På morgonen gick vi alla till Brennan's Restaurant, ett annat känt matställe i New Orleans, och åt "Breakfast at Brennan's". Det fanns en film med det namnet som gjorts tidigare.

Vårt nästa viktiga mål var San Antonio, Texas. Vi ville se det historiska Alamo, som vi hade hört så mycket om. När vi kom dit var det varmt, riktigt varmt, vilket Tammy fick erfara när hon försiktigt trippade på tå över den heta asfalten runt området.

En efterföljande natt bodde vi på ett motell i Ft. Stockton, Texas. Jag råkar komma ihåg detta stopp på grund av en vacker målning av några springande hästar. Målningen hängde över den öppna spisen i lobbyn. Henrie var starkt frestad att köpa målningen vid tillfället, men hon bestämde sig för att låta bli. Hon har ångrat att hon inte gjorde det ända sedan dess.

Vi körde vidare västerut för att se Carlsbad-grottorna i New Mexico och bodde på ett motell i Whites City. Det var första gången någon av oss hade sett grottorna, och vi blev djupt imponerade av deras enorma storlek och skönhet. De svala temperaturerna där inne var en välkommen kontrast till värmen utanför.

Medan vi var vid motellet råkade Kim springa nedför en grusväg och föll, varvid hon skar upp ena knät rejält i gruset. Vi förband det så gott vi kunde och fortsatte till Santa Fe nästa dag. Där gick vi till en läkare och fick såren undersökta, rengjorda och nyligen ombundna.

Därifrån pressade vi vidare mot Grand Canyon. När vi anlände dit mitt på eftermiddagen hade vi svårt att hitta någonstans att bo. Slutligen lyckades vi hyra en stuga, men när vi var redo att flytta in upptäckte vi till vår förskräckelse att en skunk hade varit där före oss, om inte i själva stugan så åtminstone under den. Efter mycket vidare letande fann vi slutligen ett ganska anständigt rum för natten, utan minsta doft av skunk.

Vi stannade vid Grand Canyon i några dagar, utforskade de avlägsna sevärdheterna och gick en bit ner längs South Rim-lederna i själva kanjonen.

Efter att ha sett några av de indianska danserna och andra attraktioner lämnade vi platsen och körde tillbaka österut längs South

kanten och korsade ravinen och Coloradofloden vid Marble Canyon. När vi reste genom Kaibab-skogen såg vi några av de unika ekorrar som skogen är känd för. Därifrån begav vi oss mot Las Vegas.

I Vegas ordnade vi så att vi fick se några av nattklubbsshowerna och en som utmärkte sig särskilt hette "The Spirit of America". Det var bra, ren underhållning av familjetyp, en fantastisk show med massor av sång och dans och ett överflöd av flaggviftande. Då jag var mycket engagerad i Birch Society vid den tiden, tilltalade det oss alla mycket.

Vi anlände till Shafter, Kalifornien, några dagar senare. Shafter är en jordbruksstad belägen i den södra änden av den bördiga San Joaquin Valley, cirka femton miles norr och väster om Bakersfield. Vid den tiden hade den en befolkning på cirka tre tusen, vilket nu har ökat till cirka sju tusen, till stor del på grund av den mexikanska och chicano-inflödet. Jordbruksområdet runt omkring är mycket produktivt och där odlas främst bomull, potatis, alfa-alfa och druvor. Flera av bönderna är miljonärer, vilket inkluderar några mennoniter.

När vi anlände var en av de första händelserna att bli inbjudna till en grillmiddag hos familjen Wiedmann. Mert och Pat Wiedmann äger Stringham Drugstore, som startades av Pats far, herr Stringham. Det var vid den tiden det främsta apoteket i Shafter. Wiedmanns är några av de rikare och ledande medborgarna i staden. De hade en framstående familj med fyra barn, tre flickor och en pojke, som alla nu, 25 år senare, är verksamma inom antingen medicin eller apoteksbranschen i andra städer i Kalifornien. Fru McWilliams, som under flera år undervisade i skolan i Shafter, var lärare för några av Wiedmann-barnen vid ett eller annat tillfälle. Sommaren 1963 hade deras dotter Janet, som är ungefär i Kims ålder, kommit på besök och stannat hos oss i Lighthouse Point i en vecka.

Under vår vistelse i Shafter, cirka 130 miles söderut, höll Birch Society en middag med talare på ett motell i Norwalk, en förort till Los Angeles. Som en god "Bircher" körde jag ner för att delta. Nu ligger Norwalk söder och öster om den dåvarande negerenklaven kallad Watts. För tjugofem år sedan var området inte genomkorsat av motorvägar som det är idag, och vid körning genom området var det nödvändigt att använda huvudgator och boulevarder för att korsa megastaden. Det råkade vara så att dagen efter natten jag körde genom Watts på väg tillbaka till Shafter, bröt hela helvetet lös i Watts. Det var ett av de tidigare upploppen i "niggertown" med eldsvådor, plundring och förödelse under...

den så kallade "medborgarrättseran", ett fenomen som skulle komma att inträffa gång på gång i många delar av landet under sextio- och sjuttiotalet och därefter. Hade jag kört genom den där svarta djungeln en natt senare skulle jag utan tvekan ha hamnat i korselden mellan dessa rasande djungelvarelser.

År 1965 hade Los Angeles Music Center precis nyöppnat. Henrie och jag ringde för att boka och hade turen att få tag på biljetter. Även om jag inte minns så mycket av programmet, förutom att musiken var vacker, så minns jag hur imponerande själva byggnaden var, de tre enorma kristallkronorna i foajén och den påkostade inredningen.

I mitten av augusti körde Henrie, Tammy och jag tillbaka tvärs över landet. Kim stannade kvar i Shafter och följde med på en båtresa med familjen Wiedmann. Det verkar som att familjen Wiedmann och en grupp av deras vänner vid den tiden varje sommar brukade åka på en kryssning ut från Seattle med en flotta av små båtar. Hur som helst, 1965 anslöt de sig till en grupp på cirka fem båtar och kryssade uppför Puget Sound till någon destination i Kanada och tillbaka; resan varade i ungefär en vecka. Det var ett intressant äventyr för Kim.

Under tiden, på vår bilresa tillbaka till Florida, gjorde vi inte lika många stopp som vi hade gjort på vägen ut. Vi stannade dock i New Orleans i några dagar för att titta närmare på staden. Vi bodde på ett motell på Bourbon Street och åt på några av de berömda restaurangerna. Jag minns att jag köpte en stor poster av Adolf Hitler i någon pantbank på Bourbon Street. Postern kostade bara 2,00 dollar. Jag har den fortfarande kvar, och den användes nyligen som förlaga till en oljemålning utförd av Ron McVan.

Eftersom New Orleans hade detta förbud mot att tillåta hundar på motell, hade vi placerat Tammy på ett hundpensionat. Efter att ha varit instängd i tre dagar var hon mycket rastlös och ivrig att få springa. När vi hämtade henne satte jag henne i baksätet på bilen, som vanligt. Kort därefter, när vi stannade vid en bensinstation för att tanka, gjorde jag misstaget att lämna mitt främre fönster nere. Tammy hoppade över framsätet, ut genom fönstret, och stack iväg som ett oljat blixtlås, rusade rakt över en trafikerad sexfilig boulevard och bara sprang, sprang, sprang. Bilar tutade och tvärbromsade och vi trodde med säkerhet att hon skulle bli dödad. Henrie fick nästan en hjärtattack. Mirakulöst nog, efter att hon fått sitt träningspass, rusade hon tillbaka över samma trafikerade boulevard och hoppade in i bilen igen, till vår stora lättnad.

Vi återvände välbehållna till Lighthouse Point. En vecka eller så senare hämtade vi Kim på flygplatsen vid hennes hemkomst. Snart

därefter skrev hon in sig på sitt första år vid Pine Crest, en privatskola i Pompano Beach.

Milstolpe Trettionio

På tal om Toastmasters-klubbar

1964-1969

I kapitlet om John Birch Society har jag redan anspelat på slutsatsen att om vi någonsin skulle utöva något inflytande över kontrollen av våra angelägenheter, var det nödvändigt att vi själva blev betydande engagerade i politik. Den sekundära slutsatsen som följde av det politiska engagemanget var att för att bli framgångsrik inom politiken var det nödvändigt att bli en kapabel och övertygande offentlig talare.

Nästa fråga var — hur blir man en bra offentlig talare?

Svaret på den frågan var — Toastmasters.

Toastmasters International, vars världshögkvarter låg i Santa Ana, Kalifornien, erbjöd ett utmärkt tillfälle att bli en bra offentlig talare. Kort efter att jag hade bestämt mig för att politisk handling var svaret på våra problem, undersökte jag saken och under våren 1964 blev jag medlem i Pompano Beach Toastmasters Club 3003. Det var relativt enkelt att gå med, och inte särskilt dyrt. Det gav inte bara en fortlöpande möjlighet att förbättra sin talarförmåga, utan det var också en trevlig social klubb.

Vi träffades på en lokal restaurang i Lighthouse Point varje vecka. Mötena var schemalagda till kvällstid och inkluderade middag. Medlemmarna schemalades två eller tre månader i förväg gällande vilka deras uppgifter skulle vara vid varje möte, oavsett om de skulle vara talare, tidtagare, parlamentariker, utvärderare eller en av ett dussintal andra uppgifter. Vanligtvis talade tre eller fyra medlemmar under en kväll, och talen var programmerade för fem till sju minuter, med ett maximum på 15 minuter. En av deltagarna kontrollerade "Ah-lådan" och ringde i en klocka varje gång en talare gjorde en paus och sköt in ett "Ah", ett nej-nej som klubben försökte utrota och som en bra talare lärde sig att undvika. Varje "Ah" räknades och den felande talaren fick lägga en femcentare i "Ah-lådan" för varje förseelse vid kvällens slut. Vanligtvis fanns det också två eller fler utvärderare som kritiserade varje tal och gav förslag på förbättringar. Detta gjordes efter alla

talarna hade slutat. Därefter följde en omröstning bland samtliga medlemmar och ett pris för "Bästa talare" delades ut i slutet av kvällen.

Det fanns gott om konkurrens och rivalitet, men på det stora hela var det en vänskaplig typ av tävlan, och ganska konstruktiv. Jag fann att det gjorde mycket för mig och var till stor hjälp på den politiska arenan. Det fanns en grundläggande utbildningsmanual och även ett antal andra officiella böcker och manualer som klubben erbjöd. Den 6 oktober 1967 hade jag slutfört den serie taluppdrag som föreskrivits i grundmanualen och tilldelades "Certificate of Merit" från generaldirektören för Toastmasters International.

* * * * *

Under min femåriga tid hos Toastmasters fick jag förmodligen träffa mer än hundra enskilda medlemmar i vår egen klubb och i grannklubbarna. En gemensam egenskap hos de flesta av dem var att de var intressanta människor. På det stora hela var de intelligenta individualister, mer kompetenta än genomsnittet, och även mer ambitiösa och vältaliga. Några av dem i vår egen P. B. Club #3003 som var stamgäster och som sticker ut i mitt minne efter mer än 20 år är följande:

Arthur D. Donnelly, en urban pensionerad herre med en luddig röst och ett milt leende, som påminde om vår före detta president Ronald Reagan (inget illa ment, Arthur).

Jack Flaherty, en robust irländare, som var en högt uppsatt chef på ett byggföretag i Ft. Lauderdale, och som kunde uttrycka sig rättframt utan krumbukter.

Vincent Ring, en revisor och en skicklig talare.

Ray Maurer, en kundansvarig vid mäklarfirman Kidder, Peabody.

John Shanahan, en annan god irländare och mångårig medlem. Han var delägare i en försäkringsbyrå.

Arthur Burton, som agerade och såg ut som en jude och upprepade gånger skröt om alla de företag som han var VD för. I själva verket var hans affärsidé att gräva upp gamla nedlagda markbolag, återaktivera dem och sedan använda dem för att utpressa titelförsäkringsbolag att betala honom några hundra dollar för att bekräfta äganderätten, i syfte att radera ut eventuella oklarheter som det gamla bolaget kunde hota äganderätten med för vad som nu var mycket värdefull fastighet. Vanligtvis fungerade det, då försäkringsbolagen resonerade som så att det var billigare att köpa ut honom än att tvista i domstol.

Sedan, sist men inte minst, fanns min mångårige följeslagare Austin Davis, som delade många av mina politiska strävanden.

* * * * *

Under tiden kunde vi som individer också delta i andra klubbar på inbjudan, vilket jag gjorde ganska ofta.

Jag deltog i flera Toastmasters-klubbar i söder. En var Sunrise Toastmasters Club #2508 i Ft. Lauderdale. Sunrise-klubben höll sina möten på morgonen för tidiga frukostsessioner. Jag minns att jag deltog i förmodligen ett halvdussin av deras möten och var talare vid varje tillfälle. Jag minns att jag representerade vår klubb #3003 i en debatt med Ft. Lauderdale-klubben om Vietnamkriget. Min partner och jag intog ståndpunkten att vi borde vara med i det kriget och att vi borde vinna det så snabbt som möjligt. Den andra sidan intog ståndpunkten att vi borde dra oss ur det så snart som möjligt. Idag, i efterhand, betraktar jag båda dessa ståndpunkter som dumma. Vi borde aldrig ha skickat våra pojkar dit för att dödas för ingenting från första början.

Längre söderut deltog jag också i Hallandale "Early Bird"-klubbens möten och i Hollywood Toastmasters Club #3770 några gånger.

Vanligtvis skrev och maskinskrev jag mitt tänkta tal, övade på det och tog tid. Även om vi kunde använda några anteckningar medan vi talade, läste vi aldrig våra tal. Jag har fortfarande kvar flera maskinskrivna kopior av mina tal i mina gamla arkiv.

Snart höll jag ett stort antal externa tal för olika klubbar, brödraskap och organisationer andra än Toastmasters. Efter att jag blev involverad i den politiska kampanjen 1966 ökade antalet inbjudningar. Jag talade inför Kiwanis, Rotaryklubben, ett antal politiska grupper, särskilt de republikanska klubbarna, inför League of Women Voters, inför föräldraföreningar (P.T.A.), inför veterangrupper, vid några av Ft. Lauderdale Klans sammankomster och picknickar, och till och med för Gold Coast-avdelningen av Parents without Partners. Jag minns den sistnämnda eftersom jag fortfarande har kvar deras flygblad där det står att jag talade till dem den 17 januari 1969 om brottsförebyggande och skydd av hemmet.

Att vara med i "Borscht"-talarkretsen gjorde mig också involverad i några radio- och tv-talkshower. Jag deltog i flera "Dick Vance"-radioprogram i Ft. Lauderdale, ibland solo med Dick, och en gång i partnerskap med Jim Coryell. Båda dessa herrar

bekände sig vara inbitna "konservativa", men i efterhand misstänker jag starkt att båda var agenter för etablissemanget. Jim Coryell erkände vid ett tillfälle, när jag åt en privat lunch med honom, att han hade varit F.B.I.-agent (det var han förmodligen fortfarande). Han gav ut en periodisk smutskastningstidning i tabloidformat där han utförde karaktärsmord på någon politiker vid en kritisk tidpunkt före valet. Dick Vance hade ett radiopratprogram som verkade stödja Birch-gruppen och den "konservativa" ståndpunkten, men som egentligen saknade substans. Jag minns också att jag blev inbjuden till ett pratprogram i Miami Beach någon gång under 1968. I detta propagerade jag för George Wallace, medan värden, som hävdade att han en gång bott i Alabama under Wallaces styre, kraftfullt fördömde George Wallace.

I min Toastmasters-akt har jag ett brev daterat den 3 januari 1969 från Community Television Foundation of South Florida, Inc., WTHS-TV, som bjöd in mig att diskutera Liberty Amendment i "The Bill Smith Show" klockan 21:30, måndagen den 13 januari 1969, i deras studio i Miami. Detta gjorde jag, och jag minns händelsen mycket tydligt. Bill Smith, förmodligen inte hans riktiga namn, var en vältalig, snygg ung judisk programledare. Jag var för Liberty Amendment och han var emot det. Liberty Amendment sponsrades av Willis Stone och var en del av Birch-agendan. Det föreslog att man skulle upphäva det sextonde tillägget och avskaffa inkomstskatten.

Jag medverkade också i ett TV-program i Ft. Lauderdale tillsammans med pastor Wes Auger, vars Calvary Baptist Church jag hade börjat besöka. Ämnet för vårt framträdande har jag dock glömt bort.

Någon gång i början av 1967, medan jag satt i Floridas lagstiftande församling, blev jag föremål för en redaktionell attack från en TV-kommentator i Orlando, Florida. Stationen hade anständigheten att skicka mig en utskrift av kommentaren, som kritiserade mitt medlemskap i Birch Society och mina "extremistiska" konservativa böjelser. De bjöd in mig att göra ett genmäle på samma sändningstid och få hela de fem minuter som kommentatorn hade använt för att svara honom med mitt eget förberedda tal. Jag antog utmaningen, körde hela vägen till Orlando för att ge dem svar på tal i mitt fem minuter långa anförande.

Jag minns inte exakt när jag slutade delta i Toastmasters, men det måste ha varit mot slutet av 1969, när mitt filosofiska fokus tog en ny vändning, bort från den "konservativa" ståndpunkten och mot den som förespråkas i Nature's Eternal Religion. Det sista dokumentet jag har i min Toastmasters-akt är ett "Certificate of Appreciation" (tacksamhetsintyg).

för ett tal till Deerfield Beach Kiwanis. Det är daterat den 2 augusti 1969.

Milstolpe Fyrtio

Resa till Kanada och platser i norr

Sommaren 1966

Vid 1966 var jag helt uppslukad av Birch Societys aktiviteter och funderade på att kandidera till ett politiskt ämbete för att kunna vara mer effektiv. Sällskapet höll sitt årliga "Gud och fosterlandet"-möte i Boston under det kommande firandet av den fjärde juli, och jag tänkte att det skulle vara lärorikt och konstruktivt att låta hela familjen delta och lära känna Sällskapets talarlista och deras högsta skikt bättre. JBS hade sitt huvudkontor i Belmont, Massachusetts, en förort till Boston.

När vi ändå var så långt norrut, tänkte jag, kunde vi lika gärna bege oss över gränsen till Kanada och besöka min syster Katie och hennes familj, som bodde i Niagara Falls, Ontario. Så återigen packade vi in Kim och Tammy i baksätet på Impalan och gav oss iväg.

Vid ankomsten till Boston bodde vi på ett hotell i centrum nära det hotell där mötet hölls. Vädret i Boston den helgen var varmt, omkring 93 grader (ca 34°C), såvitt jag minns. Mötet varade i tre dagar över helgen och jag lyssnade på en ändlös rad av talare som höll sina respektive anföranden. Jag lyckades ordna ett möte med Tom Anderson och Dan Smoot och försökte trumma ihop någon form av politiskt handlingsprogram med ledarna i det översta skiktet, liknande det jag främjade i Broward County.

Jag hade läst många av Dan Smoots rapporter, på vilkas förstasida hans bild alltid syntes. Han hade varit en före detta FBI-agent och jag hade alltid föreställt mig honom som en kraftfull, hårdför kämpe, redo att ta strid med vem som helst. När jag mötte honom i verkligheten blev jag besviken. Han var kort, liten och försiktig, tyckte jag. Tom Anderson pratade mycket och Dan Smoot svävade på målet en hel del, men för det mesta slutade det med bortförklaringar om varför vi skulle ha det bättre genom att bara göra vår grej och sprida "sanningen" och låta någon annan sköta det politiska spelet.

Det fanns ett antal seminarier, montrar och bokstånd på mötet, precis som vid en vanlig konvent. En av montrarna som drog till sig vår uppmärksamhet, eller åtminstone Kims uppmärksamhet, var en viss från Vermont, kallad "The

Green Mountain Boys." Den bemannades av Vaughn Griffin, Jr. och hans far. Kim var 15 vid den här tiden och såg ut som en vuxen ung dam, flera år äldre. Vaughn var en ståtlig ung man på 21 år, sex fot och tre tum lång, och mycket sympatisk. Snart erbjöd sig Kim att hjälpa till att bemanna montern, dela ut litteratur och marknadsföra "Green Mountain Boys." Snart kom Kim och Vaughn också bra överens. Därefter träffade Henrie och jag herr och fru Vaughn Griffin, och de bjöd in oss att besöka dem efter mötet i deras sommarhem vid stranden av Lake Champlain. På Kims inrådan tackade vi ja.

Vaughn Griffin, Sr. var advokat i Rutland, Vermont, där familjen bodde större delen av året. Han var mycket aktiv i Birch Society, och Green Mountain Boys var hans egen speciella organisation för att främja saken. Deras sommarhem vid Lake Champlains stränder låg nära Shoreham. Själva huset hade en gedigen historia som sträckte sig mer än etthundrafemtio år tillbaka i tiden. Det brukade vara ett värdshus för resande och även en hållplats för diligenser under den tidiga delen av artonhundratalet.

Vi stannade hos familjen Griffin i två dagar. Kim och Vaughn Jr. tillbringade en hel del tid med att paddla kanot och simma i sjön. Tammy deltog i vattenaktiviteterna och var med i det roliga. De två stora schäferhundarna som familjen Griffin hade var något av en gåta och ett orosmoment för Tammy. Hon var aldrig helt säker på om de var vänliga eller ett hot mot hennes säkerhet.

Från Shoreham körde vi norrut och österut mot Maines klippiga kust. Här besökte vi Acadia National Park och såg de ståtliga gamla herrgårdarna som tillhört forna tiders miljonärer i Bar Harbor. Hela landskapet här var mycket klippigt och mycket pittoreskt. Därifrån, via extremt krokiga vägar, hittade vi fram till den lilla fiskestaden Stonington, belägen längst ut på en rad klippiga öar. Här besökte vi Wilma och Chad Knowlton, vänner som vi lärt känna i Pompano Beach. Chads far var hummerfiskare och gick dagligen ut i sin typiska gamla New England-hummerbåt för att se till sina tinor. Under vistelsen bjöd Chad in oss att följa med på en runda med hans pappa på båten, vilket vi gjorde. Jag tyckte det var mycket intressant, men ansåg att det var ett hårt sätt att tjäna sitt levebröd på.

Medan vi var i Maine frossade vi i mycket av den lokala sjömat som Maine är känt för. Jag minns särskilt hur en hel gryta med ångkokta musslor ställdes framför oss på bordet vid ett tillfälle, och hur vi proppade i oss alldeles för mycket.

Från Maine tog vi oss tillbaka västerut mot Niagara Falls, där vi korsade gränsen till Kanada. När den

Den kanadensiska tull- och immigrationstjänstemannen såg Tammy i baksätet, han tog en skarp titt och påminde oss om att vi var tvungna att ha någon form av läkarintyg för hunden innan vi kunde ta henne över gränsen till Kanada. Naturligtvis hade vi inget, men efter ytterligare en blick och eftertanke drog han slutsatsen, vad i helvete, hon är okej, och lät oss passera.

Min syster Katie och hennes man Herbert (Snider) hade träffats 1945 i Colombia, Sydamerika, där båda var missionärer. Snart gifte de sig och snart började de fostra en stor familj. De lämnade Colombia 1961 och bodde i vårt hus i Lighthouse Point i en vecka medan de bestämde vad de skulle göra härnäst. En annan missionär hade lämnat en bil, eller snarare ett vrak, på vår uppfart en månad eller två tidigare, till våra högdragna grannars stora bestörtning. Vissa började fråga oss om vi höll på att starta en begagnatbilshandel eller en skrotupplag. Hur som helst anlände Katie och Herbert till Miamis flygplats med sin barnaskara på åtta och efter att ha stannat hos oss i en vecka bestämde de sig för att åka tillbaka till Niagara Falls, det missionscenter som Katie hade lämnat cirka 16 år tidigare. De packade alla sina knappa tillhörigheter och åtta barn i sitt gratisvrak och gav sig iväg. Vi tog ett ömt farväl av dem. Det var sommaren 1961.

Nu, 1965, hade de skaffat sig en 20 hektar stor fruktträdgård med ett hus, och även om de inte blev rika, klarade de sig ganska bra. Deras åtta barn kom nu till god användning genom att sköta trädgården (de odlade även grönsaker och druvor) och genom att plocka körsbär och äpplen.

Vi hade en mycket trevlig tid när vi hälsade på dem, medan de visade oss många av de sevärdheter som Niagara Falls är känt för. Vi åkte ner i hisschakten för att se de massiva fallen bakifrån. Vi åkte med en av sightseeingbåtarna nedanför fallen, samma "Maid of the Mist" som Katie och jag hade åkt med sommaren 1942 när jag arbetade i nickelgruvorna i Sudbury, Ontario, och hade kommit för att hälsa på henne i Toronto och Niagara Falls.

Vi tog också en avstickare för att hälsa på min kusin Helen (född Klassen) som bodde med sin man Waldemar Schroeder och deras sjuåriga dotter Margaret i Kitchener, Ontario. Medan vi var där besökte vi också en avlägsen mennonitisk morbror, Henry Epp, och hans älskvärda fru, som hade ett härligt hem i Kitchener. De var så gästvänliga och lät oss ta del av den gamla mennonitiska seden att servera "fesper", en eftermiddagsmåltid med te eller kaffe, samt kakor och kex.

Därifrån påbörjade vi vår resa tillbaka till Florida igen, där jag snart återupptog min politiska kampanj genom att kandidera till posten som republikansk delstatslagstiftare.

Det finns en tragisk epilog till vårt besök hos Katie och hennes familj. En månad eller två efter att vi återvänt fick vi nyheten att deras äldste son, Paul, som var 19 år, hade drunknat i virvelströmmarna nedanför fallen under en picknick med vänner en söndagseftermiddag. Det verkar som om de åt sin picknicklunch på en klippavsats vid vattenbrynet, och i ett ögonblick av oförsiktig rörelse fick det turbulenta vattnet honom ur balans och svepte ner honom i virveln till hans död. Hans kropp hittades flytande i Ontariosjön tre dagar senare. Vi blev alla chockade och Katie återhämtade sig aldrig helt från den tragedin.

Milstolpe Fyrtioett

En kort utflykt in i den politiska arenan

Kandiderar som en konservativ republikan för Floridas representanthus

1966

Som i de flesta sydstater hade det demokratiska partiet haft makten i Florida ända sedan rekonstruktionstiden, och vanligtvis var det bara en fråga om vem som vann i det demokratiska partiets primärval när det gällde vem som skulle bli nästa folkvalda tjänsteman. Vid 1966 höll dock det politiska klimatet i Florida på att förändras, särskilt i Broward County, som hade ett stort antal nya invånare som var inflyttade från norr. Men de största faktorerna var president Lyndon Johnson och Vietnamkriget. Alla var trötta på kriget som inte gick att vinna, och av goda skäl, och nästan alla hatade Lyndon Johnson, också av goda skäl. Till detta kom den rädsla och oro som genererades av den pågående "medborgarrättsrörelsen", med negrer som brände ner hela stadsdelar i städer som Detroit, Washington, Watts och dussintals andra.

Den allmänna opinionen i hela landet vände sig mot Johnson-administrationen (1963-1968). Även i det "solida" södern, och särskilt i Florida, vände sig väljarna bort från det demokratiska partiet till det republikanska partiet 1966. Det var dock få som insåg detta medan det pågick, och minst av alla de kandidater i Broward County som ställde upp för att kandidera som republikaner. Men det var ingalunda alla countyn i Florida som vände sig till det republikanska partiet, och majoriteten av representanthuset och senaten i Tallahassee förblev i demokratiska händer även efter valet i november 1966.

Under de senaste två åren hade jag förespråkat för våra Birch-medlemmar att de skulle ge sig in i politiken och bli valda, att vi skulle ta kontroll över Browards republikanska kommitté, och det hade gett resultat. För att visa att jag menade allvar hade jag registrerat mig som republikan, var en kommittéledamot från mitt distrikt, och Henrie var en kvinnlig kommittéledamot från samma distrikt. Jag bestämde mig nu för att kandidera till posten som delstatslagstiftare för distrikt 1. (Broward County hade åtta distrikt, även om valet av varje skedde genom öppna listor och omfattade hela countyt.)

När jag ser tillbaka på kampanjen 1966 och återigen kampanjen för senator 1967, har jag turen att inte behöva lita enbart på minnet. Även om det är ofullständigt, har jag en mapp med ett antal tidningsklipp från den tiden som jag kan referera till. Den 17 februari 1966 stod en rubrik på förstasidan i "B"-sektionen av Pompano Beach Sun Sentinel: "GOP stödjer 5; Bircher inkluderad." Bokstäverna i den dubbla rubriken var stora, nästan 3/4 tum höga. Detta var utan tvekan startskottet för GOP:s kampanj. Fem av oss hade fyllt i gallringskommitténs frågeformulär, tre kandidater till lagstiftande församlingen, två till senaten. Även om fem av oss ansökte och blev godkända, ägnades mer än hälften av artikeln åt mig, uppenbarligen för att en "Bircher" hade mage att försöka kandidera till ett ämbete. Här är två stycken från artikeln:

"På frågan om hans Birch-medlemskap skulle vara en fördel eller ett hinder för hans kandidatur, svarade Klassen: 'Det är en god, patriotisk organisation tillägnad principerna om frihet, konstitutionen, fri företagsamhet och allt det som en god amerikan bör stå bakom.'"

Ett annat stycke löd: "Klassen listade inga definitiva sakfrågor för sin lagstiftningskampanj, men sa att han som lagstiftare skulle bekämpa 'större och större stat', socialism, och försöka hjälpa till att återvinna en del av de befogenheter till staten som gavs till delstaterna i konstitutionen, och behålla en del pengar i delstaten istället för att skicka dem till Washington och se dem komma tillbaka under vissa villkor."

Samma dag publicerade Miami Herald en artikel om samma ämne, nämligen att fem GOP-kandidater till Floridas lagstiftande församling från Broward hade fått stöd. Men rubriken fokuserade på Ben Klassen: "Birch-anhängare hoppas på stöd från GOP."

Några dagar senare lämnade resten av GOP:s kandidatlista in sina ansökningar och den var komplett. Så här såg uppställningen ut:

Grupp 1	Bernard Klassen
Grupp 2	Richard A. Bird
Grupp 3	John W. Bell
Grupp 4	Henry J. Prominski
Grupp 5	Arthur Rude
Grupp 6	James D. Mackey
Grupp 8	James R. Eddy

Ingen republikan kandiderade för distrikt 7, och det lämnades utan motstånd till demokraterna. Två republikaner kandiderade för

delstatssenator i två olika distrikt, nämligen Chester Stolzenberg och James Gregory, i distrikt 39 respektive 48. Distrikt 30 lämnades utan motstånd till den sittande demokratiske senatorn A. J. Ryan.

Det fullbordade Broward Countys republikanska lista för representanthuset och senaten. Det fanns inget motstånd i primärvalet för någon av platserna. Republikanerna var vid det här laget för rädda för att kandidera mot varandra. Vi var nu igång och kandiderade för finalen i novembervalet och behövde inte oroa oss för republikanska primärval. Min demokratiske motståndare i grupp 1 skulle bli Richard Brown, en sittande ämbetsinnehavare.

Vi var ett glatt gäng. Eftersom det inte fanns några rivaliteter inför primärvalet fanns det en anda av gott lagarbete och ingen intern stridighet som sådan. De flesta av oss var nybörjare för första gången och njöt av vår nyvunna möjlighet att synas i strålkastarljuset och träda in på den politiska arenan.

Det fanns ett antal utgifter. Jag lät tillverka förmodligen ett par dussin 4'x6' reklamskyltar med min bild på. Min adjutant Austin Davis och jag spikade upp dem på 2x4-stolpar över hela countyt. Jag lät tillverka hundratals fluorescerande stötfångardekaler, och förmodligen ett hundratal mindre affischer att spika upp på telefonstolpar. Jag satte upp två telefonlinjer som folk kunde ringa in till för att höra ett inspelat meddelande, ett meddelande som ändrades varje vecka. Jag lät trycka upp ett antal kampanjblad.

Väl inne i valrörelsen verkade det som om vi rusade runt och hade ett möte nästan varannan dag där vi samlades och talade inför någon grupp. Grupperna vi framträdde inför verkade oändliga. De tillhörde kategorier som samhälls- eller politiska grupper — den republikanska kommittén vid domstolsbyggnaden, League of Women Voters, lärargrupper, skolgrupper, handelskammaren, Kiwanis, Rotary, etc., etc. Vid sådana tillfällen turades vi om att hålla ett kort tal om oss själva och vad vi stod för. Det fanns också ett antal tillfällen då vi talade enbart som individer och hade podiet för oss själva.

Efter att jag hade fått all min politiska utrustning tryckt och sammanställd, höll jag mitt öppningsmöte i ett skolauditorium i Pompano Beach där jag samlade alla Birch-trogna och de medlemmar från Fact Finders Forum som jag kunde få ihop. (Jag var fortfarande ledare för Fact Finders Forum.) Det visade sig bli ett mycket entusiastiskt möte. Jag hade lådor fulla med mina politiska flygblad, stötfångardekaler och annat material för utdelning. Allt verkade vara en dans på rosor.

Ett annat tillfälle då jag var huvudnumret och höll ett större politiskt tal var på Silver Thatch Inn.

den 6 september 1966, inför Pompano Beach Republican Club. The Silver Thatch låg på stranden och ägdes av Ed Stack, som senare skulle ge sig in på den politiska arenan på allvar och några år senare slutligen manövrerade ut Herbert Burke från platsen i representanthuset i Washington. Mitt tal fick stor uppmärksamhet i Pompano Beach "Sun Sentinel" nästa dag i en artikel som innehöll min bild. Den skrevs av Sylvia Martin, en av de få reportrar som verkade vänligt inställd till mina politiska åsikter. Vissa av citaten i artikeln är värda att upprepa, och vi måste komma ihåg att jag vid den här tiden var djupt engagerad i Birch Society och främjade deras åsikter. Rubriken på artikeln var "Statlig kommitté för att granska FN efterfrågas av GOP-kandidat". Jag citerar mer utförligt från denna artikel eftersom den sammanfattar min politiska ställning mer heltäckande än något annat material jag har kvar från den tiden. Här är några av de inledande styckena:

"Klassen, som utmanar den sittande demokraten Richard Brown om platsen som representant för Grupp Ett, berättade för medlemmarna i Pompano Beach Republican Club att kommunister har nästlat sig in på höga poster inom den federala regeringen och att de 'försöker tvinga oss under ett ateistiskt, kommunistiskt FN'."

"Saker och ting i den amerikanska kongressen skulle inte vara som de är," sa Klassen, medlem i John Birch Society, "om delstaternas lagstiftande församlingar hade försvarat delstaternas rättigheter och inte accepterat federala allmosor."

På delstatsnivå sa Klassen att han skulle främja "Liberty Amendment" och en kommitté för att undersöka FN i ett försök att "ställa saker till rätta inom den federala regeringen."

Om alla delstater skulle anta "Liberty Amendment", sa Klassen, "skulle det avskaffa den personliga inkomstskatten och därmed beröva den federala regeringen en stor del av dess makt. Den personliga inkomstskatten," sa han, "utgör bara hälften av den federala regeringens inkomster, och det är mer än vad den behöver för att sköta sina konstitutionella angelägenheter."

Klassen anklagade den federala regeringen för att olagligt anslå pengar till "bidragsprogram" som inte är godkända enligt konstitutionen.

Genom att hävda att han är en "mitten-anhängare" när det gäller den typ av regering han stöder, sa Klassen att han förespråkar en "begränsad konstitutionell regering så som den fastställs i självständighetsförklaringen, konstitutionen och

the Bill of Rights – de främsta frihetsdokument som någonsin skapats under 6 000 år av nedtecknad historia."

Klassen, som sa att han inte är någon "extrem högeranhängare", sa att han är "extremt hängiven att skydda" en konstitutionell regeringsform.

Konstitutionen, sa han, ger inte den federala regeringen befogenhet "att pressa pengar från folket för att spendera på utländskt bistånd, utbildning, välfärd, fattigdomsbekämpning och andra projekt... de kostnadsfria godsakerna. Vad regeringen gör", sa han, "är olagligt, grundlagsvidrigt och stöld."

Klassen kallade de olika federala projekten för "socialistiska" och sa att USA gradvis överlämnas till kommunisterna genom utnämning av kommunister till höga statliga ämbeten, antagandet av kommunistiska metoder och överlämnandet av befälet över USA:s militära styrkor till FN, som "styrs av kommunister."

Floridas lagstiftande församling, sa Klassen, borde utse en kommitté för att undersöka FN. Om FN-stadgan befinns vara olaglig av kommittén, bör den lagstiftande församlingen anta ett lagförslag som fördömer "allt FN gör som olagligt i Florida och det kommer inte att erkännas."

Regeringen, sa han, driver 20 000 olagliga företag i konkurrens med det privata näringslivet. "Liberty Amendment", sa Klassen, skulle tvinga regeringen att sälja dessa företag.

"Den stora frågan", sa Klassen, "är om USA kommer att bli en kollektiv diktatur eller förbli en konstitutionell republik. För närvarande styrs vi av onda män som säljer ut oss till kommunisterna."

Till och med Miami Herald hade en reporter på plats för att föra anteckningar. En kortare artikel av Bill Martinez med rubriken "Klassen: Jag är ingen extremist", inleddes med "Bärandes ett gyllene björklöv i sitt slag, inledde den republikanske kandidaten för Group One State House-platsen, Ben Klassen, på torsdagskvällen en kraftfull utskällning mot den federala regeringen."

Längre ner i ett stycke som stack ut i **fet stil** stod det: "Klassen, som erkänner medlemskap i John Birch Society...." Hemskt! Hur fräck får man bli?

Det fanns några andra tillfällen då jag hade en hel sammankomst för mig själv, men jag har inga anteckningar om dem. Ett möte som jag inte har några anteckningar från men som jag tydligt minns var en direkt konfrontation med min demokratiske motståndare, den sittande Richard Brown. Det var

inför en lunchgrupp på cirka 200 personer i Pompano Beach, antingen Kiwanis eller Rotary Club, jag minns inte vilken.

Richard Brown talade först. I sitt tal anklagade han mig för att fokusera på nationella frågor snarare än på delstatsregeringen. I detta hade han helt rätt. Jag attackerade i själva verket Högsta domstolen, Vietnamkriget, den federala regeringens maktövertagande på bekostnad av delstaternas rättigheter, och särskilt Johnson-administrationens klåfingrighet i Vietnamkriget. Brown klargjorde att han distanserade sig från Johnson-administrationen i Washington, att han inte borde dömas efter vad som pågick i Washington, och att han kandiderade i delstatsfrågor.

När det blev min tur erkände jag att jag hamrade på Johnson-administrationens vänsterorienterade politik, men att alla demokrater i partiet var bundna till den, sa jag, vare sig de gillade det eller inte. Om de inte gillade det borde de lämna partiet och bli goda amerikaner istället för världsmedborgarsocialister. Hur som helst slutade jag med ett dundrande fördömande av demokraterna, av Lyndon Johnson och av Richard Brown, och sa i praktiken: "Låt oss göra en total utrensning från topp till botten och kasta ut skurkarna."

Tydligen var väljarna i Broward County på samma humör, som vi ska se senare. Men innan vi gör det finns det en annan episod under kampanjen som jag vill berätta om.

* * * * *

Richard Nixon hade gjort ett försök att bli guvernör i Kalifornien 1962 och hade blivit besegrad, främst på grund av en fientlig liberal press, som aldrig förlät honom för att han avslöjat kommunisten Alger Hiss mer än ett decennium tidigare. Det var efter nederlaget i Kalifornien som Nixon till synes kastade in handduken och sa att han lämnade politiken. "Ni kommer inte ha Nixon att sparka på längre." Men 1966 steg hans stjärna igen medan demokraternas dalade. Han kände att han kunde göra comeback och kandidera till presidentposten igen. I sin landsomfattande kampanj för att göra detta, den 29 september 1966, anordnade han ett republikanskt politiskt valmöte för sin räkning i Ft. Lauderdale Municipal Auditorium inför fullsatta hus. Jag minns fortfarande tydligt hans iscensatta entré i auditoriet, all den dånande musiken och strålkastarna när han och hans följe marscherade nerför mittgången och upp på scenen till dånande applåder från en partisk publik. Tillsammans med resten av Browards republikanska delegation (omkring ett dussin) hade jag "äran" att skaka hans hand, sitta på scenen med honom, och

lyssnade på hans medryckande tal. Han var en god talare och fördömde kraftfullt Johnson-administrationen som då satt vid makten.

* * * * *

Men för att återgå till huvudevenemanget — min kampanj för en plats i Floridas lagstiftande församling i Tallahassee. Den slutgiltiga uppgörelsen kom, dagen för det allmänna valet, den 8 november 1966. Vid sjutiden den kvällen körde jag ner till Broward Countys domstolsbyggnad och jag hade bilradion på. Resultaten strömmade in snabbt och vi republikaner tycktes vinna, inte bara i Broward County, utan även i hela delstaten när det gällde guvernörsposten. När jag anlände till den stora County Commission-auditoriet var det redan fyllt av vänner, anhängare och reportrar, och det rådde en jublande stämning i de republikanska leden, medan det var dystert och hopplöst i det demokratiska partiet. Vi vann, och det rejält!

Allt eftersom kvällen led kom de slutgiltiga resultaten in. Browards republikanska delegation till den lagstiftande församlingen hade tagit en storslam. Alla sju av oss vann. Det gjorde även de två republikanska kandidaterna till delstatssenaten, Chet Stolzenburg och James Gregory från senatsdistrikt 39 respektive 48. Endast Hugh B. Cramer, som saknade motkandidat, vann en demokratisk plats i representanthuset, och den sittande delstatssenatorn A.J. Ryan, en fin gentleman som ställde upp som demokrat och saknade motkandidat, tog en demokratisk plats för Broward County i senaten.

Republikanen Claude Kirk vann guvernörsvalet över Robert King High, en liberal demokrat från Miami-området. J. Herbert Burke, republikansk kandidat till representanthuset (Washington), vann enkelt över Joe Varon, den demokratiske kandidaten.

Allt som allt hade vi vunnit stort i Broward County och skrivit historia. Detta var första gången det republikanska partiet hade vunnit guvernörsposten och gjort ett betydande avtryck i delstatens representanthus och i senaten sedan rekonstruktionstiden för ett sekel sedan. Palm Beach och Pinellas County blev också överväldigande republikanska. Representanthuset och senaten förblev dock fortfarande starkt i händerna på den demokratiska majoriteten. Det nya representanthuset hade nu 26 republikaner och 92 demokrater, och i senaten var demokraterna fler än republikanerna med 37 mot 11.

Icke desto mindre var vår seger i Broward County nästan total. Vi hade i själva verket vunnit varje plats vi hade kandiderat för. Vi var jublande glada och ett stort firande var på sin plats.

Jag hade vunnit min plats i Distrikt 1 över min demokratiske motståndare Richard L. Brown, den sittande kandidaten, med röstsiffrorna 57 843 mot 51 543. Jag var inne!

Milstolpe Fyrtiotvå

En sejour i lagstiftande församlingen

Vad som ursprungligen hade börjat som ett experiment och en chansning hade nu förvandlats till verklighet. Plötsligt var jag en sorts kändis. Kort efter att jag blivit vald fick jag alla möjliga sorters gratulationer och post, inte bara från vänner, utan från människor jag aldrig hade hört talas om. Jag var nu en politiker och jag utövade ett visst mått av inflytande. Som ett resultat blev jag eftersökt för att hålla tal, inbjuden till luncher och fick ett antal förmåner som jag inte ens hade bett om. Till exempel fick jag ett präglat medlemskort som gav min fru och mig rätt att besöka Pompano Beach Harness Racing Track gratis närhelst jag ville, och inte bara det, utan när jag utnyttjade deras erbjudande fick min fru och jag logeplatser, gratis biffmiddagar och all bourbon, Scotch eller vad vi än ville dricka. Ett liknande kort kom från Hialeah Park Race Track nära Miami, och från Hollywood Dog Track. (Denna "förmån" var ingen särskild tillgång såvitt jag var bekymrad, eftersom jag inte hade något större intresse för hästkapplöpningsbanor, eller någon annan form av hasardspel för den delen.)

Efter att ha deltagit i Toastmasters under de senaste åren blev jag nu inbjuden att tala vid flera tillställningar och inför ett antal grupper, allt från Pompano Beach Chamber of Commerce till P.T.A.-grupper, League of Women Voters, Rotaryklubbar, Kiwanis och ett antal andra. Till och med min egen Toastmasters-grupp såg nu på mig med ny respekt. Jag utnyttjade så många av dessa tillfällen jag kunde för att främja mitt "konservativa" budskap, vilket i stort sett var Birch Societys, nämligen att vår regering och hela vårt system var på väg mot socialism, en stor statsapparat och samarbete med kommunisterna. Aldrig påpekade jag dock att bakom kommunismen fanns judens manipulerande hand. Åtminstone inte än.

Kort efter valet hölls ett privat möte ansikte mot ansikte med den nyvalde guvernören, Claude Kirk, vid hans högkvarter i Palm Beach. Huruvida han hade ett sådant möte med alla de valda republikanerna, eller bara ett utvalt fåtal, minns jag inte. Hur som helst blev jag uppringd för att ha ett privat samtal med guvernören vid hans dåvarande högkvarter i Palm Beach. Vad jag minns av det var att Kirk förmanade mig att jag inte fick hitta på "några överraskningar", vad det nu än betydde, förmodligen av rädsla för att jag skulle kunna

introducera någon form av radikal lagstiftning. Jag försäkrade honom om att det inte fanns några hemligheter gällande vad jag stod för, då jag hade varit extremt uppriktig under min valkampanj. Jag klargjorde dock att jag skulle följa samma oberoende väg i lagstiftningsarbetet. Kirk, som var mer liberal än han hade låtsas vara under sin kampanj, var inte särskilt nöjd, och jag kunde inte ha brytt mig mindre. Även om Kirk var en idealisk kandidat – lång, ståtlig, karismatisk och vältalig – tydde hans tidigare meriter på att han bara var yta och inget innehåll, och lika falsk som en tre-dollarsedel. Min uppfattning om honom var inte särskilt hög.

Dagen kom då vi alla svors in i det gamla State Capitol. (En ny höghusbyggnad för Capitol har byggts sedan dess, och det gamla Capitol är nu ett museum och fungerar även som arkivförvaring.) Vi nio republikaner från Broward County, de sju representanterna och två senatorerna, vilkas namn jag tidigare har listat, bildade nu en tätt sammansvetsad grupp. Vi var alla nybörjare under vår första mandatperiod, förutom senator Chet Stolzenburg, som hade suttit en period tidigare. Vi bodde alltid på samma motell och gick vanligtvis ut på middag tillsammans, såvida det inte serverades mat vid något evenemang. Vi var ett glatt gäng, drack en ansenlig mängd Scotch efter sessionerna och före middagen, och vi kom relativt bra överens.

Jag lärde mig snart rutinerna i lagstiftande församlingen och fick träffa och lära känna de flesta av de 118 ledamöterna i representanthuset och ett betydande antal av de 48 medlemmarna i senaten. Antalet tillställningar vi blev inbjudna till var svindlande. Det var alla möjliga sorters grillaftnar, middagar och evenemang som anordnades av lärargrupper, pedagoger, vägkommittéer, polisgrupper, bankgrupper och en mängd andra. Samtliga var intresserade av att antingen (a) få mer pengar anslagna till sin verksamhet, eller (b) få igenom lagstiftning som var gynnsam för dem, eller båda delarna. Av alla grupper var utbildningsfolket utan tvekan de mest aggressiva och ihärdiga.

Av någon anledning som jag inte minns, bad jag om att bli utsedd till bankutskottet, och min begäran beviljades av Ralph D. Turlington, talman i huset. Trots att jag visste nästan ingenting om bankverksamhet, kände jag att det förmodligen skulle sätta mig i kontakt med de välbärgade och inflytelserika i Broward County. (Jag satt även i några andra utskott, men jag minns inte vilka de var.) Jag misstog mig inte angående att bli kontaktad av bankfolket. De hade sin lobbyist i Capitol, och det föll sig så att han erbjöd sig att ta ut mig och bjuda på lunch mycket mer

oftare än någon annan lobbyist, ett erbjudande jag inte kunde tacka nej till. Hemma i Pompano Beach blev jag uppsökt av ättlingen till en av de rikaste familjerna, som inte bara ägde mycket fastigheter i Pompano Beach, utan också var ordförande för en bank i Pompano Beach. Han tog också ut mig på lunch och diskuterade lagstiftning, något han inte skulle ha drömt om före mitt val.

* * * * *

Den 3 januari 1967 kom dagen för installationen av guvernören, hans kabinett och lagstiftarna. Det var parader i Tallahassee, tal i representanthuset och edsavläggelse för de olika ämbetsmännen. Vi åtta lagstiftare från Broward County svors in som en grupp och jag har fortfarande ett fotografi från den händelsen. Men dagens höjdpunkt var guvernörens installationsbal i Tully Gymnasium vid Florida State University.

Som förberedelse för den stora händelsen, som var formell, köpte jag den första och enda smoking jag någonsin har ägt. Henrie köpte också en speciell aftonklänning för tillfället. Det var mycket ceremoni, det var mycket musik, mycket sprit och det var dans. Guvernör Kirk, som var frånskild, överraskade publiken genom att göra sin storslagna entré med en utmanande blondin på armen och tillkännage sin förlovning. Huruvida han någonsin gifte sig med kvinnan vet jag inte. Ryktet sade att han hade plockat upp henne på någon bar i Brasilien. Men just den kvällen utgjorde de ett stiligt och imponerande par.

* * * * *

Trots att den officiella sessionen för Floridas lagstiftande församling regelbundet var planerad att pågå i endast 60 dagar varje år och skulle börja den 4 april i år, blev vi ändå upprepade gånger inkallade till extrasessioner, och mycket lagstiftning inför sessionen lades fram och röstades om. Jag märkte att Miami-delegationen, eller rättare sagt Dade County-delegationen, som bestod av 22 medlemmar (den största i staten), var den absolut mest aktiva. Varje medlem i den var demokrat, de flesta mycket liberala, och minst sju av dem var judar. Jag minns särskilt att mycket av den lagstiftningen härrörde från en viss Kenneth M. Myers, en jude. Den rena mängden lagstiftning som genererades redan före det officiella öppnandet av den lagstiftande sessionen förvånade mig och gjorde mig också oroad.

Angående just denna fråga, nämligen floden av lagstiftning, minns jag att jag höll ett tal till Pompano

Beach Handelskammare. Jag sade att jag inte var intresserad av att belasta folket i denna stat med fler lagar än de redan hade, utan att upphäva några av dem som redan fanns i lagböckerna, lagar som vi kunde klara oss utan. Jag påminde dem om att varje lag, vare sig den var gammal eller ny, pålade folket en av tre bördor, eller en kombination av en eller flera: (a) den krävde att de gjorde något de inte behövde göra innan lagen antogs, (b) den hindrade dem från att göra något som de tidigare var fria att göra, och (c) den kostade dem mer pengar, på ett eller annat sätt, antingen på grund av verkställighet, eller administration, eller i skatter, eller genom finansiering av vilket program den nya lagen än föreskrev. När vi summerade de tusentals lagar som antogs varje år av den amerikanska kongressen, av de enskilda staterna, av det län där de bodde, plus stadens förordningar, utsattes vi för en omöjlig uppsjö av restriktioner, skyldigheter och utgifter. Det, berättade jag för dem, var min filosofi — mindre statlig styrning, snarare än mer, mer, mer.

Jag hade knappt kommit in i gängorna och knappt blivit varm i kläderna. Icke desto mindre var min främsta oro vad statens tunga hand gjorde mot oss, härrörande från åtgärderna i vår nations huvudstad, Washington, D.C., en fråga som jag upprepade gånger hade pekat på under min valkampanj. En av de åtgärder jag hade lovat under min kampanj var att låta lagstiftaren undersöka Förenta Nationerna, och om det kunde visas att det var en främmande organisation som var skadlig för Förenta staternas intressen, besluta att delstaten Florida skulle ignorera och ogiltigförklara alla dess påbud och pålagor. I mitten av januari 1967, precis när jag höll på att förbereda en sådan resolution, släppte högsta domstolen en bomb i vårt knä. Den förklarade i praktiken att Florida var felaktigt distriktsindelat och inte uppfyllde deras påbud om "en man, en röst". Därför, ipso facto, var Florida nu tvunget att omorganiseras i distrikt och ett nytt val var tvunget att hållas på nytt, och det med största hast. Den verkliga anledningen, misstänkte jag, var att det judiska maktetablissemanget inte gillade sammansättningen av den nya lagstiftande församlingen och att för många kandidater oväntat hade blivit valda som de inte hade någon kontroll över, som till exempel Ben Klassen. I synnerhet Ben Klassen.

Jag hade attackerat högsta domstolen såväl som Förenta Nationerna under min kampanj, och när högsta domstolen trängde in i vår delstats valprocedurer med sin tunga hand, blev jag rasande. Jag spred omedelbart ordet bland lagstiftarna, i både representanthuset och senaten, att

vi borde ignorera Högsta domstolen och be dem dra åt helvete. Jag föreslog att vi skulle stå upp för våra delstatliga rättigheter så som de formuleras i konstitutionen och trotsa domstolen. Jag lämnade snart in en resolution i representanthuset med den innebörden.

Måndagen den 23 januari 1967 publicerades en stor artikel i Pompano Beach Sun Sentinel som återgav min ståndpunkt ganska korrekt. Rubrikerna var stora med bokstäver som var 3/4 tum höga. "Klassen angriper Högsta domstolens påbud." Sedan löd underrubriken "1-man, 1-röst kritiseras". Eftersom denna artikel beskriver min ståndpunkt bättre än jag kan minnas den ur minnet, citerar jag den i sin helhet.

Broward Countys delstatsledamot Ben Klassen utmanade den amerikanska Högsta domstolens rätt att ogiltigförklara Floridas fördelningsplan och meddelade på söndagen att han har lämnat in en resolution i delstatens representanthus där han ber att organet fortsätter med delstatens angelägenheter trots Högsta domstolens utslag.

Resolutionen, inlämnad av Klassen, en republikan, för behandling av huset under dess ordinarie session i april, slår fast att den amerikanska Högsta domstolen "utövar en godtycklig och okonstitutionell maktutövning i råstyrka genom att förklara den nuvarande lagstiftande församlingen olaglig..."

Den begär att huset bjuder in de amerikanska senatorerna Spessard Holland och George Smathers för att vittna om giltigheten av Högsta domstolens dekret om en man, en röst.

Den syftar till att skapa en kommitté i huset för att studera fyra frågor rörande den högsta domstolen—

* Omfattningen och begränsningarna av domstolens befogenheter.
* En rapport från 1962 av den amerikanske senatorn James O. Eastland som anger att Högsta domstolen har dömt till förmån för kommunistiska syften i 90 procent av sina beslut som rör kommunistisk verksamhet.
* Huruvida ursprunget till dekretet om en man, en röst härrör från Förenta nationerna eller Förenta staternas konstitution.
* Vilka åtgärder som kan vidtas av delstaterna för att förhindra ytterligare "allvarlig och farlig urholkning av delstaternas rättigheter och den kraftiga ökningen av diktatorisk centralisering av federal makt i Washington."

Klassen sa att han vill se senatorerna Holland och Smathers vittna inför representanthuset om giltigheten av dekretet om en man, en röst – eftersom den amerikanska senaten inte är fördelad enligt principen om en man, en röst. Med två senatorer från varje delstat varierar representationen så mycket som 80-1 på befolkningsbasis, sa Klassen.

"Om 'en man, en röst' inte är landets lag, vilket den naturligtvis inte är, då skulle senatorerna vara tvungna att svara oss varför de inte vidtar några åtgärder för att hindra Högsta domstolen från att tvinga på oss ett författningsvidrigt påbud," sade Klassen.

Hans resolution slår fast att ingenstans i USA:s konstitution ges den federala verkställande makten eller USA:s högsta domstol någon jurisdiktion över valprocesserna i någon av de suveräna staterna eller över strukturen på deras regeringar, ej heller finns det något krav på det "godtyckliga 'en man, en röst'-påbud som dekreterats av Högsta domstolen."

Resolutionen skulle låta lagstiftaren förklara "att lagstiftaren är övertygad om att Högsta domstolen inte agerar i god tro; att den inte försöker lösa problemet med omfördelning av mandat, utan att förvärra det och förlänga det på obestämd tid; att minska eller förstöra rättigheterna för den suveräna staten Florida och ytterligare förstora och koncentrera den federala makten hos en centralregering."

Klassen sade att det är hans hopp att en sådan resolution, om den antogs, skulle skapa "tillräcklig uppståndelse" så att USA:s senat och kongress skulle tvingas vidta åtgärder.

* * * * *

Flatheten hos lagstiftarna och senatorerna förvånade mig. Trots det larm jag försökte piska upp, tänkte ingen seriöst på att utmana Högsta domstolen, fastän vi hade all juridisk rätt att göra det, och borde ha gjort det. Men, förutom jag själv, gjorde ingen det. De tog alla emot det undergivet som om ordet hade kommit ner från ovan och Gud hade talat. Primärvalet var satt till den 28 februari, vilket gav oss lite tid att registrera oss, organisera oss och bedriva valkampanj.

Jag njöt inte av att dra igång ännu en kampanj. Jag var tvungen att bestämma mig på kort tid om jag ville kandidera igen överhuvudtaget, och i så fall, vilken plats jag ville söka.

Efter mycket rannsakande beslutade jag mig för att kandidera, och beslutade att jag lika gärna kunde satsa allt och kandidera till senaten. Det fanns mer prestige och mer inflytande i att vara senator än lagstiftare. Det fanns bara 48 av de förra, och 118 av de senare.

Jag beslutade mig för att kandidera för senatsdistrikt 37, i vilket fall jag skulle utmana den sittande republikanen James Gregory. Fastän han var en trevlig prick, var han icke desto mindre en lättviktare, en dagdrivare och en alkoholist. Jag minns tydligt

när kort efter valet alla de nyvalda lagstiftarna och senatorerna hade en stor fest och sammankomst i någon stor möteshall på ett hotell i Tallahassee där spriten var gratis och flödade fritt, och Jim Gregory var stupfull. När han vacklade ut ur hallen hängde tungan utanför och han var tvungen att stöttas av två av sina medhjälpare. Jag tänkte för mig själv, senaten förtjänar bättre än så.

Medan det före valet i november hade rått brist på republikanska kandidater och ingen konkurrens i primärvalen, var rollerna nu ombytta i februari 1967. Eftersom vi "pionjärer" hade tagit risken och visat att republikaner inte bara kunde vinna, utan faktiskt hade ett övertag, blev fältet nu trångt. Istället för bara Gregory fanns det nu fem republikaner som tävlade om den där enda platsen (inklusive Gregory och mig själv).

Det fanns dessutom ett helt nytt element som kastades in i detta val. Det judiska etablissemanget hade inte krävt ett nytt val för ingenting. Medan de hade begått ett misstag i november förra året och satsat sina pengar på de demokratiska kandidaterna, som hade förlorat, tänkte de nu se till att de fick in sina handplockade kandidater den här gången, även om de var republikaner. För att genomföra det arbetet i Broward County hämtade de in en professionell "hired-gun" från en annan delstat.

De importerade en professionell kampanjledare från Colorado vid namn Dick Kirk (ingen släkting till Claude Kirk). Dick Kirk hade precis framgångsrikt avslutat guvernörskampanjen för republikanen John A. Love och hjälpt till att göra honom till guvernör i Colorado. Nu kom han till Broward County för att se till att de "rätta" republikanerna valdes här, och jag var inte en av de gynnade.

Det var fantastiskt hur snabbt ryktet spreds om vem som var inne och vem som var ute i kylan. Medan vi alla gick ut för att kampanja och tala, var det nu jublande applåder för de gynnade, och en iskall kyla för dem som inte var det. Och detta även från mina tidigare vapenbröder som vi hade kampanjat så harmoniskt med och som vi hade delat så många gemytliga tillfällen med i Tallahassee. Men kylan fanns där och den var uppenbar.

Till och med Birch Society hade uppenbarligen fått order från det judiska högkvarteret, även om jag vid den tiden fortfarande var naivt ovetande om att denna organisation var bildad i det enda syftet att agera murbräcka åt judarna. Medan jag i november till synes hade haft fullt samarbete från mina Birch-kamrater, dök det nu plötsligt upp från ingenstans en splittrare, en nolla, som inte ens var

en medlem av sällskapet. Hans namn var Bill Partin, och han var ledare för ett litet elektrikerförbund i Broward County. Han hade gjort sitt bästa för att kasta grus i maskineriet för J. Herbert Burkes val i november, men den sistnämnde vann ändå kongressplatsen från Broward. På något sätt lyckades Partin nu starta ett gräl inom Birch Society som klöv deras stöd för mig mitt itu. Med den kunskap jag har nu kan jag tydligt förstå deras spel, men vid den tidpunkten gjorde det mig både förbryllad och förargad.

Jag hade lite tid att organisera mig och dessutom var jag ovillig att spendera mycket pengar på denna andra vända. Jag tog fram dekaler, ett antal kartongaffischer och ett rikligt utbud av flygblad. Jag installerade också en uppsättning telefoner med ett inspelat meddelande och körde ett antal tidningsannonser. Men oddsen var emot mig. I sista minuten levererade den republikanska gruppen, ledd av den inhyrda experten Dick Kirk, sitt mest effektiva slag. De skickade ut ett massutskick till alla registrerade republikanska väljare i Broward County med en föreslagen "officiell" lista över kandidater att rösta på. Varje kategori innehöll endast ett namn – deras utvalda kandidat. Mitt namn fanns naturligtvis inte med. Det enda namnet (av fem republikaner) för senatorsplatsen i det 37:e distriktet var Charles H. Webers, den utvalda kandidaten för Dick Kirks maskineri. När jag ringde för att prata med några av mina tidigare trogna, sa de naivt till mig: "Ja, Ben, jag är med dig. Jag fick precis den officiella republikanska listan. Jag kommer att rösta republikanskt, det kan du lita på." Jag var tvungen att tålmodigt förklara att självklart kommer du att rösta republikanskt. Eftersom detta är ett primärval och du är registrerad som republikan, är det det enda sättet du kan rösta på. Men på vilka republikaner ska du rösta? Listan du fick i posten är en partisk lista och mitt namn står inte på den. Tänker du rösta på mig? Då blev den nämnda väljaren djupt störd och förbryllad. "Åh, det förstod jag inte. Jag trodde att vi republikaner höll ihop." Och så fortsatte det. De flesta väljare hade inte den blekaste aning om vem som var vem. Skadan var redan skedd. Mina medarbetare, få till antalet, kunde bara ringa en mycket liten procentandel av de förvirrade väljarna. Under tiden, med den lilla lappen med föredragna kandidater i handen, gick de republikanska väljarna till valurnorna och röstade mestadels så som den "professionella" inhyrda experten hade programmerat dem. Charles H. Weber, som inte hade gjort någonting i den föregående kampanjen i november, var inne och slog till och med den sittande James Gregory. Jag kom på tredje plats av fem. Den "professionelles"

listen hade fungerat perfekt. Jag kände mig lurad och var arg som fan.

Min enda tröst var att i mitt eget valdistrikt i Lighthouse Point, där folk visste vad jag stod för, var jag den överlägsna vinnaren.

Morgonen efter valet hade jag äran att få den största rubrik jag någonsin fått under hela min kampanj. Där, högst upp på förstasidan i Pompano Beach Sun Sentinel, fanns en stor svart rubrik som i ett dödsannonsmeddelande: **KLASSEN, CONDON BESEGRAADE**.

Judarna kände lukten av blod och slickade sig om munnen.

Milstolpe fyrtiotre

EN FAMILJERESA GENOM EUROPA

Sommaren 1967

Efter att ha förlorat i det republikanska primärvalet den 28 februari, lämnade jag det debaclet med blandade känslor. (a) Jag var äcklad av politik som sådan. (b) Jag var lättad över att inte ha några ytterligare åtaganden i hela den där tarvliga och dyra historien. Jag bestämde mig för två orelaterade drag. (a) Jag skulle gå tillbaka till fastighetsbranschen igen och återställa mina minskande reserver, och (b) jag skulle tillfälligt glömma allt och ta med min familj på en omfattande resa genom Europa.

När min fru och jag gjorde en sexveckorsresa till Europa 1962, lovade jag min dotter Kim, som var elva år vid den tiden, att vi skulle göra en till resa till vårt förfäders hemland och nästa gång skulle vi ta henne med oss. Vi lovade att det skulle bli om några år och att hon skulle kunna uppskatta det mer när hon var lite äldre.

Nu, 1967, kände jag att detta var det lägliga tillfället att infria det löftet. Kim var 16 nu, en vacker ung dam som nu kunde njuta av en sådan resa till fullo. Dessutom kände jag att efter allt det ansträngande politiserande jag hade gått igenom behövde jag komma bort från allt, och det fanns ingen tid som nu, innan jag blev för involverad i fastigheter. Det verkade som om detta var det perfekta tillfället.

Sagt och gjort. Vi gick för att träffa vår lokala resebyrå och anmälde oss till en 30-dagars Europaturné. Vi tog vårt familjepassfoto och ansökte om vårt nya pass, med oss alla tre på samma pass. Eftersom vi skulle dela rum, två per rum, bestämde vi att istället för att låta Kim dela rum med någon okänd under resan, varför inte fråga Henries tant Lenora om hon ville följa med. Tant Lenora blev förtjust över att vi frågade henne. Hon hade varit sjuksköterska i flottan under och efter andra världskriget. Efter pensioneringen hade hon gift sig med en annan pensionär från flottan vid namn Corliss Dean och de bodde i Claremont, Kalifornien i flera år, men nu 1967 var hon änka, efter att ha förlorat sin man 1965. En resa till Europa var precis vad hon behövde för att muntra upp sig. Hon kom till Florida i förväg för att ansluta sig till oss innan vi alla gav oss av. Måndagen den 12 juni, Kim, Henrie,

Tant Lenora och jag lyfte från Miami International Airport med BOAC Flight #674 klockan 17:30, ungefär en halvtimme senare än planerat. Det småregnade ute, men inom kort var vi ovanför molnen och i strålande solsken. Någonstans där nere pågick en tropisk storm, men sittandes i vår vackra BOAC märkte man det inte.

Klockan 18:10 landade vi i Nassau och var tillbaka i regnet igen. Vi stannade dock kvar på planet. Vi såg dem lasta ombord våra middagar, så vi visste att vi skulle få äta innan vi nådde Bermuda, vårt nästa stopp.

Det var fortfarande ljust när vi nådde Bermuda. Eftersom vi hade lite tid före avgång gick vi alla ut och promenerade runt på flygplatsen för att insupa lite av den lokala atmosfären. Efter ungefär en halvtimme lyfte vi igen, med 136 passagerare ombord.

Vi visste att vår sömntid skulle förkortas avsevärt på grund av tidszonsomställningen, så vi kurade ihop oss med varsin filt och slumrade till. Under tiden marschade planet på 33 000 fots höjd.

Tisdag 13 juni.

Vi väcktes för frukost klockan 01:45 (Miami-tid) och horisonten i öster började redan ljusna. Efter en mycket lugn flygning anlände vi till Londons flygplats (Heathrow) klockan 09:30, Londontid. Solen sken klart och det var en vacker dag. På ingen tid alls var vi igenom passkontrollen och tullen.

Vi hade en lång bussresa genom landsbygden och genom staden i en av de där klarröda dubbeldäckarna som är så typiskt brittiska. Kim och jag satt på det övre, öppna däcket. När Kim mindes händelsen senare nämnde hon hur förtjust hon var över att få åka i en sådan märklig mackapär och se London för första gången. När vi anlände till City Terminal möttes vi av en representant från American Express som hade hämtat upp våra respektive bagage. Han satte oss i en taxi och skickade iväg oss till vårt hotell — the President.

Vi anlände till President klockan 11:40, men eftersom våra rum inte var klara väntade vi till klockan 12:00 då vårt bagage kördes upp till våra rum. När vi kom in var de tidigare gästernas bagage fortfarande kvar, så det bar av ner till lobbyn igen. Femton minuter senare fick vi klartecken och gick in i våra respektive rum. Men — vad var nu detta? De andra människornas bagage var fortfarande kvar. Under tiden gick vi ner igen, och hotellet serverade oss te och utmärkta kycklingsmörgåsar i loungen.

för att lugna våra utarbetade nerver. Slutligen flyttade städerskorna det oönskade bagaget ut i korridoren och vi kom i ordning. Vi bodde i rum 138 och Kim och Lenora i rum 140.

Efter att ha tagit en tupplur tog Henrie och jag en lång promenad runt stadens omgivningar. Tillbaka på hotellet träffade vi vår reseledare, en fru Gerda Ostertag från Tyskland, och de andra deltagarna i turen. Klockan 19:00 klev vi alla på en fin buss och körde till puben "The City Pride", där vi åt en utmärkt engelsk middag. Vi hade valet mellan 3% öl eller 5% starkcider, och vi valde cidern. Den var riktigt frisk och skarp. Middagen bestod av en utsökt soppa, utmärkt rostbiff, grönsaker och äppelpaj med grädde på. Efter en kort rundtur på puben bar det av tillbaka till hotellet. Henrie uppskattade särskilt de två tjocka dunkuddarna och duntäcket som vi hade till våra enkelsängar efter en ansträngande dag.

Onsdag 14 juni.

Tillbaka till "kontinentala frukostar" – hårda frallor, sylt och kaffe. Henrie hoppade över frallorna och sylten och drack bara kaffe. Klockan 09:00 samlades vår grupp punktligt i samma buss som vi hade haft kvällen innan, och med en stadsguide vid namn Emily Lawinski (uppenbarligen inte en infödd britt, men en riktig sötnos) gav vi oss iväg på en stadsrundtur. Emily var från Polen och hon och Kim kom riktigt bra överens, och Emily kallade Kim för sin adoptivdotter. Vårt första stopp var Towern. Det var sådana folkmassor som väntade där att vi helt enkelt inte hade tid att se kronjuvelerna. Henrie och jag hade sett dem på vår förra resa 1962, men Kim och Lenora blev mycket besvikna. Vi såg dock de berömda korparna igen, som har fritt fram överallt. (Legenden säger att när korparna är borta kommer det brittiska imperiet att gå under. Jag undrar om de fortfarande är kvar.)

England hade en värmebölja vid den här tiden, och vädret var riktigt varmt, särskilt för att vara det svala gamla England. Vi är på väg till Buckingham Palace för att se vaktavlösningen. Men av någon anledning paraderade inte den beridna vakten idag. Kan det ha varit värmen? Hur som helst är vi alla besvikna, särskilt Kim och Lenora. Henrie och jag såg dem ju på vår förra resa. Faktum är att vi verkade ha sett betydligt mer då än vad vi ser nu.

På kvällen gick vi till det berömda Palladium för att se en varietéshow. De hade en komiker, flera enastående nummer och en kör av vackra dansanta flickor, vilket vi alla fyra verkligen njöt av. Jag minns dock fortfarande att komikern hade någon sketch om en toalettsits med en...

strutsfjäder. Uppenbarligen kittlade det Lenora i det oändliga, för hon verkade ha sitt livs roligaste stund och jag kan fortfarande höra henne skratta så hon kiknar.

Efter Palladium tog vi en nattur i staden. En sak som imponerade på Henrie och mig var förändringen i stadssiluetten och alla de höga moderna byggnader som hade uppförts sedan vi var här för fem år sedan.

Kim blev särskilt imponerad när vi gick över den berömda London Bridge. Hon minns den som helt upplyst och väldigt vacker, och att vi också passerade en plats där varje rik och berömd familjs släktvapen finns registrerade och bevarade.

Torsdag 15 juni.

Detta var en ledig dag, en som vi hade för oss själva utan några schemalagda projekt från turen. **Henrie förde en del anteckningar och under de närmaste dagarna, så länge hennes anteckningar räcker, kommer jag att citera henne ordagrant. Dessa är hennes anteckningar.**

Vi åt en sen frukost. Sedan gick vi alla till National Galleries för att se deras underbara målningar. Medan Ben stannade kvar där för att ägna mer tid åt att studera målningarna, gick Lenora, Kim och jag för att shoppa.

Vi försökte hejda en taxi när Emily, vår reseledare i London, råkade komma förbi i sin lilla bil. Vilken raring hon är! Kim satt i framsätet, och Emily sa till mig ett halvt dussin gånger att om vi någonsin tröttnade på Kim så skulle hon vilja adoptera henne som sin dotter. Ha! Emily körde oss till ett stort varuhus där hon släppte av oss. Här åt vi ett mellanmål bestående av jordgubbar med utsökt tjock grädde på. Smöret och grädden på frukten här är så god!

Vi gick sedan till Carnaby Street där alla Mod-butiker ligger. Wow! Lenora gjorde ett tappert försök att vara vidsynt och fortsatte säga att hon "hängde med på skämtet". Kim köpte en mini-minikjol, en klarröd kilt med alla veck i ryggen och även ett par strumpbyxor (pantyhose?) Vi gick sedan in i den härliga Liberty-butiken och Lenora köpte en fin blus.

När vi åkte hiss i butiken träffade Kim en flicka från Australien. Hon var så söt och rar. Hon sa att hon skulle vara här i England på besök fram till jul. Hon berättade för Kim att hon hade ett tamt lamm och en tam känguru hemma i Australien, och att de två husdjuren sover tillsammans. Kim och hennes nya vän kom riktigt bra överens och de utbytte adresser och lovade att skriva till varandra.

Kim drar verkligen till sig mycket uppmärksamhet, och jag märker att killarna ger henne långa blickar. Vi träffade en dam på Palladium

som var från Jacksonville, Florida, och hon berättade för Ben vilken härlig dotter hon tyckte att vi hade.

Lenora fortsatte vinka efter en taxi och vi lyckades till slut hejda en och åkte tillbaka till hotellet, där vi mötte upp med Ben. Lenora bestämde sig för att hon hade fått nog och ville stanna och vila. Kim bytte till sina nya strumpor och minikjol och vi tre promenerade ner till British Museum. Vi såg Magna Carta och Rosettastenen. Kim var särskilt intresserad av gamla religiösa böcker som var på latin. Är så glad att hon uppskattade gallerierna och museet. Medan vi var på detta museum var Kim ganska självmedveten över sin minikjol, och en av vakterna som satt på en stol och höll ett öga på alla besökare, fällde flera kommentarer om hur chockerande det var att alla unga flickor bar dessa "oerhörda korta kjolar".

Vi gick sedan vidare till Lyons Corner House och åt en utmärkt middag med rostbiff. Det är ett enormt ställe och har flera matsalar. Ben och jag åt här när vi var i London för fem år sedan. Vi gick in i "Carving Room" som vi hade gjort tidigare, där man får skära sina egna stora skivor av rostbiff och ta för sig av grönsakerna och andra godsaker, och servitörerna serverar förrätt och efterrätt.

Efter middagen hämtade vi upp Lenora på hotellet och vi gick allesammans till Palace Theatre och såg operetten "The Desert Song." Vad vi alla älskade den! Efter att vi kommit tillbaka till hotellet klockan 12:30 på natten fick vi våra saker packade för att resa tidigt på morgonen – 07:00.

Fredag 16 juni.

Vi blev väckta klockan 06:30, åt frukost 07:30, och var på bussen 08:30. Efter att vår ledare, Gerda Ostertag, påmint några i gruppen om nycklarna de inte lämnat in, att vissa inte hade betalat sina räkningar för rumsservice, och att några av väskorna fortfarande var omärkta, efter att allt det var ordnat, kom vi äntligen iväg drygt 15 minuter senare.

Det tog lång tid att ta sig ut ur London, den största staden i världen, fick vi veta, med en befolkning på tio miljoner. Landsbygden var härlig, allt var grönt och med många blommor. Dagen var mulen, vilket jag gillade, då det blev svalare. Vi är nu på väg mot Dover, och på vår väg körde vi genom mycket kuperad terräng. Uppe på en av dessa kullar stod ruinerna av ett gammalt romerskt slott. Som de där romarna tog sig runt!

Efter att ha ätit en god lunch i Dovers hamn gick vi ombord på ångaren (färjan) klockan 11:30. Färjorna drivs av belgarna och rymmer omkring 200 bilar eller fler. Dovers hamn är en mycket livlig utgångspunkt, eftersom den ligger vid kanalens smalaste del. En man berättade för mig att det inom fjorton dagar skulle gå 42 färjor om dagen fram och tillbaka.

När vi lämnade hamnen blev Kim särskilt imponerad av de vackra och berömda vita klipporna i Dover, förstärkta av vita måsar som seglade ovanför. Hon drog snart till sig uppmärksamhet från några av sjömännen ombord, varav vissa försökte locka henne att komma ner "under däck" med dem, ett erbjudande hon diskret avböjde. Det var tider det, säger hon.

Kim och jag tog våra sista tabletter mot åksjuka, så jag klarade mig ganska bra i vad som var en guppig överfart. Vissa människor blev sjösjuka innan vi nådde andra sidan. Men Lenora, som är en gammal sjöfarare, bara älskade det, medan jag har en skeptisk inställning till båtar. Kim och några av de andra barnen var överallt på färjan. Tabletterna hade gjort mig dåsig, och jag sov under större delen av den fyra timmar långa överfarten.

BELGIEN. Vi anlände till Oostende i Belgien, och efter att ha gått genom tullen blev vi introducerade för vår fina nya buss som kommer att vara vårt delvisa hem under hela resan. Föraren är en mycket ung kille, bara 23 år, och jag förstår att han bara talar flamländska och tyska.

Det regnade och vi kom iväg en timme sent. Slutligen anlände vi till Bryssel, där vi checkade in på Brussels Hilton Hotel. Vilket härligt hotell! Efter ankomsten bjöds vi på en kort sightseeingtur i staden, där vi bland annat besökte en spetsbutik längs en kullerstensbelagd bakgata. Slutligen åt vi en sen middag på hotellet klockan 21:00. Ben och jag tilldelades rum nr 604 och Kim och Lenora nr 501.

Stackars Kim! Hon fick äntligen håret tvättat, men när hon satte i kontakten till hårtorken exploderade värmeelementet omedelbart. Spänningen här är 220. Vi hade en adapter, men ingen omformare, och Kim var inte medveten om skillnaden. Hennes hår är åtminstone rent. Ben och jag gick på gatorna fram till klockan 23:00. Vi letade efter ett apotek, och när vi väl hittade ett var det stängt. Vi fick dock titta i fönstren på några vackra klänningsbutiker.

Lördag 17 juni.

Vi blev väckta klockan 07:15 i morse och gav oss av 08:30. Vi körde genom staden Antwerpen, och återigen, precis som i London, förundrades vi över de enorma moderna byggnaderna.

som hade byggts sedan vi var här för fem år sedan, och antalet som var under konstruktion för närvarande.

Landsbygden är härlig. Alla korna och de enorma belgiska hästarna ser så feta och nöjda och välskötta ut. Många av husen på landet är ganska stora, de har halmtak och är helt underbara.

HOLLAND. Vi åker in i Holland och ser många av de berömda holländska väderkvarnarna. Fälten är vackra och välskötta. Vi ser många små trädgårdsstugor där stadsbor förvarar sina verktyg och arbetskläder när de kommer ut för att arbeta på sina små jordlotter, där de odlar blommor och grönsaker.

På väg till Amsterdam såg vi "Haag" och Fredspalatset igen. Vi anlände till Amsterdam klockan 14:30 och checkade in på Palace Hotel. Det är mycket fint. Vi äter lunch direkt innan vi ens går till våra rum. Våra rum, nr 114 och nr 115, ligger mittemot varandra i korridoren. De är av bra storlek och vi har ett stort badrum.

Ben och Kim åkte på en båttur på kanalerna. Ben ville också gå till konstmuseet och se Rembrandts berömda målning, Nattvakten, men när han var klar med båtturen var museet redan stängt. Jag hade huvudvärk och stannade på rummet och skrev ett brev till mor. Lenora gick och lade sig — hon har en lätt förkylning.

När Kim kom tillbaka gick hon och jag och handlade i ungefär en halvtimme. Efter att ha växlat några dollar till holländska gulden köpte Kim ett par träskor. Jag köpte några Delft-skor till ett berlockarmband åt en vän, och en brevöppnare till Ben till fars dag i morgon. Blomförsäljarna längs gatan har så vackra blommor. Efter att ha skaffat några vykort och flygpostfrimärken var vi tvungna att skynda oss tillbaka till hotellet och göra oss i ordning för middagen.

Vi åt en mycket trevlig middag i hotellets vackra matsal, som hade enorma speglar och kristallkronor. En man vid pianot spelade alla de amerikanska sånger vi tyckte om, men han kunde inte tala engelska särskilt bra.

Efter middagen handlade vi lite mer i den lilla butiken på hotellet. Jag köpte ett par fina näsdukar från Schweiz, två väderkvarnsberlocker till Kim som presenter, och en ask choklad till Ben till fars dag.

Söndag 18 juni.

Tidig väckning i morse klockan 06:30. Väskorna ute i korridoren, frukosten avklarad och på bussen klockan 08:20. Eftersom detta

är söndag och trafiken är gles, vi lyckades ta oss ut ur Amsterdam och ut på motorvägen på mycket kort tid.

Vi körde genom Hollands vackra landsbygd. Så många små föl och så många shetlandsponnyer med sina pyttesmå föl. Vi såg två små shetlandsponnyföl som nafsade varandra i nacken. Så många får också, med lamm, och kor med kalvar. Fälten med säd och andra grödor är så frodiga och välskötta, och det finns så många vackra träd.

TYSKLAND. Vi kom snart in i Västtyskland. Återigen är fälten och träden alldeles underbara. Vi körde vidare in i Ruhrområdet med alla dess industrianläggningar. Eftersom det var söndag var många av människorna ute från städerna och arbetade i sina små trädgårdstäppor med söta små hus där de förvarar sina verktyg och arbetskläder.

Vi anlände till Köln där vi åt lunch i en mycket pittoresk ölkällare. Därifrån gick vi ungefär ett kvarter till den fantastiska Kölnerdomen med sina tvillingtorn. Den är så hög och utsidan är skulpterad på ett sätt som påminner mig om svarta spetsar.

Av någon anledning är det här Henries anteckningar slutar. För att sammanfatta resten av resan förlitar jag mig på våra gemensamma minnen och resplanen, som Kim lyckligtvis sparade en kopia av. Jag är särskilt intresserad av Kims intryck, eftersom detta var hennes första resa till Europa i en mycket mottaglig ålder. För att fortsätta.

Från KÖLN körde vi till BONN, Västtysklands huvudstad. Här besökte vi huset där Ludwig von Beethoven föddes den 16 december 1770. Det var en härligt sval och solig dag när vi körde längs Rhen till KOBLENZ och sedan en avstickare till närbelägna BAD EMS, en kurort. Vi checkade in på Diehl's Hotel i Koblenz för natten.

Måndag 19 juni.

På morgonen körde vi till BOPPARD och gick ombord på en ångbåt för en kryssning på FLODEN RHEN, en mycket inspirerande syn. Vi såg många gamla och pittoreska slott halvvägs uppför sluttningarna, men de flesta av dem på toppen av kullarna. Många var i ruiner. Själva stränderna var terrasserade med ett oändligt antal vingårdar som bidrog mycket till flodlandskapets skönhet.

Efter att ha stigit i land från vår kryssning var vi tillbaka på vår turistbuss igen och bar av mot WIESBADEN, till FRANKFURT och WÜRZBURG. Det var en lång dag och vi anlände slutligen till den gamla och historiska staden ROTHENBURG, där vi checkade in på ett charmigt gammalt värdshus.

kallades Der Goldener Hirsch (Den Gyllene Hjorten). Den hade en stor förgylld skylt föreställande en hjort över ingången som sitt emblem. De flesta värdshus och motell i Rothenburg hade någon form av strukturerat emblem på framsidan som symboliserade deras namn, och de flesta av dem var i guld eller förgylld färg. Solen höll precis på att gå ner när vi anlände och föraren lyckades precis manövrera bussen genom de trånga portarna.

Tisdag 20 juni.

Rothenburg är en gammal men vacker stad som tagen ur ett vykort, ytterst unik och mycket tysk. På morgonen tog vi en stadsvandring. Vi besökte stadstorget med dess berömda torn. Det har en mekanisk anordning som återspelar en historisk händelse från medeltiden, under trettioåriga kriget. Den visar borgmästaren som tömmer ett stop öl, vilket, om han kunde göra det i en sittning, skulle bespara stadens invånare. Han gjorde det, och staden räddades, eller så sägs det i alla fall.

Henrie och Kim köpte några vackra ljus och andra föremål, och åt sedan lunch på värdshuset.

Vi gav oss av på eftermiddagen och reste vidare till MÜNCHEN, där Verena Ostertag, reseledarens dotter, anslöt till oss för de kommande fem dagarna av resan. Hon var fyra år äldre än Kim och de blev snabbt goda vänner. Ett år senare kom Verena faktiskt och hälsade på oss i Lighthouse Point, Florida. Vi ägnade oss åt lite sightseeing i München och begav oss sedan mot den österrikiska gränsen.

ÖSTERRIKE

Vi nådde SALZBURG sent på eftermiddagen och checkade in på Europa Hotel.

Den kvällen hade vi en livlig kväll med underhållning och glädje på Steigelbrau Beer Keller. Vi deltog i en folkdans som hölls i en stor sal med både män och kvinnor klädda i sina färgglada tyrolerdräkter. Kim var särskilt populär bland de manliga dansarna, och en kille hade ögonen på henne. Lenora spekulerade i att han förmodligen hade en fru med tio barn hemma, i ett försök att dämpa romansen, men Kim sa att hon hade jätteroligt.

Söndag 20 juni

Vi hade en ledig morgon i Salzburg. Vi vandrade genom stadstorget där vi såg statyn av Wolfgang Amadeus Mozart. Vi såg också huset där han föddes. Eftersom miljön för filmen "Sound of Music" var förlagd till Salzburg, såg vi också till att besöka palatset som var filmens mittpunkt.

Sedan vidare till WIEN Vi checkade in på det moderna Hotel Intercontinental.

Onsdag 21 juni.

Först på agendan stod en tidig morgontur till slottet Schönbrunn, det enorma palats som var de habsburgska kejsarnas hem. Åt lunch på landsbygden i Kahlenburgs kullar på ett pittoreskt värdshus. Återvände till hotellet via WIENERWALD.

Vi stannade i Wien i tre nätter och två dagar. Här är några av Kims intryck i Wien. Om slottet Schönbrunn "Vilket ställe!" sedan, "Vi såg Spanska ridskolan och lipizzanerhästarna. Jag var ensam på hotellet när pappa ringde mig och bad mig ta en taxi till konstmuseet. (Kunsthistorisches Museum) Jag kom dit snabbt efter en vild färd. Själva byggnaden var vacker, likaså hundratals målningar och utställningsföremål. Såg den historiska Stefansdomen. Den kvällen gick vi till Statsoperan, en majestätisk byggnad, och såg operan \"Turandot\". Lenora och jag hade fantastiska platser på den översta balkongen (det fanns tre) och hängde praktiskt taget från ljuskronorna. Mamma och pappa hade platser på bottenvåningen nära framkanten och mitten. Vi vinkade till varandra."

Den sista kvällen åkte vår tur till en förort till Wien som heter Grinzing, där det är tradition att ha en festival för att "provsmaka" nya viner. Medan vi var där underhölls vi med folkmusik och sånger. Under promenaden tillbaka till bussen längs vägen hade Lenora olyckan att vricka fotleden, stackars liten.

Lördag 24 juni.

Efter tre nätter i Wien gav vi oss av för en lugn bilfärd söderut förbi KLAGENFURT och längs WÖRTHERSEES stränder till staden VILLACH. Här bodde vi på Park Hotel. Villach har förevigats i den välkända operetten "Glada änkan" av Franz Lehár.

Söndag 25 juni. ITALIEN.

När vi lämnade Villach passerade vi genom många pittoreska och vackra byar på vår väg mot VENEDIG. Vid ankomsten dit checkade vi in på Park Hotel. (Samma namn som i Villach, men en helt annan miljö.)

Här är vad Kim minns om Venedig.

"Hela vår grupp åkte gondol en kväll. Trubadurerna sjöng sånger som bara italienare kan. Jag kunde

hörde pappa ropa från andra sidan vattnet och be dem sjunga "O Solo Mio". Vi såg Kampanilen på Markusplatsen, många vackra katedraler och Suckarnas bro."

Vi såg även Dogepalatset, Canal Grande och flera andra sevärdheter.

Måndag 26 juni.

Vidare till FLORENS. Här bodde vi på hotell Londra i två nätter. Kim noterade: "Såg de vackert skulpterade mässingsplåtarna på dopkapellets dörrar, som ofta kallas Paradisets portar. Detta är en del av di Ghibertis skulpturer från 1400-talet.

"På ett ställe där vi åt fick jag en speciell efterrätt av en söt servitör. Tant Lenora klagade – varför fick inte hon samma behandling?"

Vi besökte även Medicikapellet, katedralen och Johannes dopkapell, Ponte Vecchio (bron med många butiker) och Pittipalatset eller Uffizierna.

Onsdag 28 juni.

Vi lämnade Florens och körde söderut längs Autostrada del Sol till NEAPEL där vi ägnade oss åt sightseeing. Kims intryck av Neapel är följande: "Jag minns alla tvättlinor som hängde mellan rader av sjabbiga hyreshus, och att de hade skolor för ficktjuvar."

Vi körde vidare till SORRENTO, på Medelhavskusten, där vi checkade in på hotell Cesare Augusto. Vi stannade i två nätter. För att citera Kim:

"Vi åt en spaghettimiddag i Sorrento. Från Sorrento susade vi över vattnet i en bärplansbåt till den unika ön Capri. Vi gjorde en utflykt till insidan av Blå grottan. Jag hade min baddräkt på mig, och med en liten knuff från pappa åkte jag över båtkanten och simmade runt i dess silvriga vatten."

När vi lämnade Sorrento tog vi en tur till det antika POMPEJI för att se mängden av intressanta ruiner som grävts fram under årens lopp. Sedan vidare till ROM.

Fredag 30 juni.

Vid ankomsten till Rom checkade vi in på Residence Palace Hotel, där vi stannade i tre nätter.

I Rom besökte vi Peterskyrkan, det antika hedniska templet Pantheon, Fontana di Trevi, Vatikanmuseet och katakomberna.

Kim och Henrie gick på en modevisning en kväll.

Måndag 3 juli.

Vidare till PISA, där vi stannade en natt på Pisa Duomo Hotel. Här är Kims berättelse:

”Åkte upp längs kusten och såg det lutande tornet i Pisa. Naturligtvis klättrade vi upp till toppen. Sedan arrangerade pappa och jag ett scenario där det såg ut som om pappa höll upp det lutande tornet med en hand för att hindra det från att välta, och jag tog ett foto.”

Tisdag 4 juli

Kim fortsätter: ”Vi åkte upp längs kusten till GENUA, Italien. Sedan vidare till MONTE CARLO, MONACO. Vi besökte kasinot där. Sedan vidare till NICE, Frankrike. Jag tänkte köpa en bikini där, men jag fegade ur.”

Vi bodde på Napoleon Hotel i Nice i två nätter. Sedan, minns Kim, ”åkte vi vidare till Cannes där vi stannade för att köpa lite parfym.”

Torsdag 6 juli. FRANKRIKE.

Vår resväg slingrade sig längs den FRANSKA RIVIERAN, förbi ANTIBES, och stannade sedan för lunch i CANNES där vi också besökte en parfymfabrik. Vi fortsatte sedan genom DE FRANSKA ALPERNA till GRENOBLE och AIX-LES-BAINS, där vi tog in på Albion Hotel för natten.

Fredag 7 juli. SCHWEIZ.

Vi kör via ANNECY (Frankrike) och korsar gränsen till SCHWEIZ vid GENÈVE, där vi checkar in på det eleganta Intercontinental Hotel.

Lördag 8 juli.

På morgonen tar vi en stadsrundtur i GENÈVE och ser FN-byggnaden och andra platser av internationellt intresse. Efter en fantastisk lunch på Intercontinental kör vi längs GENÈVESJÖNS stränder och tar oss tid för en stadsrundtur i LAUSANNE.

Från Lausanne korsar vi Alperna till INTERLAKEN, passerar sedan BRÜNIGPASSER och når semesterorten LUZERN. Vi checkar in på det lyxiga Palace Hotel, där vi stannar i två dagar.

Söndag 9 juli.

Vi har dagen fri, men vi är ganska upptagna med att gå runt i alla de olika butikerna, eftersom Luzern

var och är utformad för turistverksamhet. Henrie och Kim köper varsin schweizisk klocka hos Buchers.

Här är vad Kim har att säga om Lucerne. "Vi åkte upp till de schweiziska Alperna och checkade in i Lucerne. En av höjdpunkterna var linbaneturen upp till toppen av MT. PILATUS. Vi tramsade runt med några i den yngre gruppen och hade ett snöbollskrig där i juli, under vilket jag tappade min nya klocka som jag hade fått i födelsedagspresent. Vi tog en smalspårig järnväg på vägen ner. Utsikten, landsbygden och de schweiziska korna var alla mycket minnesvärda. Dagen var sval och molnig. Vi bodde på det härliga Hilton Hotel." (Egentligen låg Hilton Intercontinental i Genève.)

Anmärkningsvärd bland den "yngre gruppen" som Kim syftar på var en ung, mycket blond 18-årig kille vid namn Craig Fielding. Han och hans mamma var från New Braunfels, Texas. Han studerade till att bli missionär.

Den sista kvällen i Genève hade vi en livlig fest – en stor middagsbjudning med alla schweiziska tillbehör, alp horn, joddling, musik och dansare.

Måndag 10 juli FRANKRIKE.

Vi gav oss av tidigt för en lång dagsresa till PARIS, "Ljusets stad", som fransmännen gillar att marknadsföra den. Vi skulle bo på Hotel de Paris de kommande tre dagarna, den sista avslutningen på vår resa. Kims minnen är följande:

"Från Lucerne till Paris på en dag. Lenora blev förtjust och fattade tycke för en fransk gränspatrull. I Paris såg vi de flesta sevärdheterna, inklusive en tur till toppen av Eiffeltornet. Vi såg showen på Moulin Rouge, och jag fick smaka på lite fransk champagne. Jag gillade det inte särskilt mycket. Vid en lunch vi åt på Cafe de la Paris vägrade pappa betala för en sallad som vi blev debiterade för, men som aldrig serverades. Den sista kvällen hade vi en avskedsfest och dans, sedan nästa dag flög vi tillbaka till Miami och hem."

Kim tog också med sig ett stort 20-sidigt häfte av Moulin Rouges program för showen. Det såg ganska bra ut då och det ser fortfarande fantastiskt ut, inte minst på grund av alla de långa vackra flickorna och deras genomarbetade kostymer. Även när de uppträdde topless var kostymerna fortfarande fantastiska. Det var de topless också.

Torsdag 13 juli.

Kims sista kommentar: "Vi anlände tillbaka till New York, och flög sedan till Miami, den 13 juli 1967. Det var

utan tvekan den mest intressanta, roliga och lärorika upplevelsen i mitt unga liv."

Milstolpe fyrtiofyra

Pines'n Palms Ranchos och American Opinion Bookstore

1967 till 1973

Redan innan jag gav mig ut på Europaturnén i juni 1967 hade jag fattat några långtgående beslut om vilken framtida väg jag skulle slå in på, nu när jag hade brutit med det republikanska partiet. Jag var på intet sätt färdig med politiken. Det var bara det att jag hade förlorat allt förtroende för de två stora partierna, republikanerna och demokraterna. Jag var fortfarande fast knuten till John Birch Society och min oro över att landet höll på att gå åt helvete var lika stark som någonsin. Dessutom riktades mina bekymmer nu mer och mer mot rassituationen, en fråga som höll på att hettas upp och som JBS medvetet verkade ignorera. Jag blev alltmer attraherad av den sak som förespråkades av George Wallace, dåvarande guvernör i Alabama.

När George Wallace redan 1962 "tog ställning i skolhusdörren" i trots (eller så verkade det) mot den federala regeringens hårdhänta drivkraft att integrera skolorna, och konfronterade justitieminister Nicholas Katzenbach, lade jag märke till det. Jag hade varit fascinerad av denne lille mans upptåg ända sedan dess, och nu när jag hade blivit grundligt desillusionerad av det republikanska partiet, kom jag att hålla med Wallace om att de två partierna var lika som bär, och att det inte fanns en gnutta skillnad mellan dem. Jag kände starkt att både republikanerna och demokraterna gick i maskopi för att sälja ut detta land till kommunisterna. Dessutom blev jag alltmer oroad över hur negrerna i detta land tog över i sitt "medborgarrättsprogram" och beviljades den ena stora eftergiften efter den andra. Vad kunde jag göra åt det? Jag visste inte, men jag famlade efter några svar.

Jag bestämde mig för att jag skulle gå tillbaka till fastighetsbranschen och samtidigt på något sätt trappa upp mina aktiviteter även inom politiken, på ett eller annat sätt. Jag hade ingen klar bild av vad lösningen kunde vara. Kanske var det svaret att gå med i Wallace-rörelsen. Jag träffade min gamle kompis, Austin Davis, som hade varit till så stor hjälp i

min kampanj för val till lagstiftande församlingen, och även när jag kandiderade till senatsplatsen. Vi var båda djupt engagerade i John Birch Society, och våra politiska och rasmässiga intressen låg i stort sett på samma våglängd. Eftersom vi arbetade riktigt bra tillsammans, erbjöd jag honom ett partnerskap i min fastighetsverksamhet, trots att hans enda erfarenhet relaterad till denna typ av strävan var att han var byggentreprenör, ägde några lagerlokaler och ett hyreshus med sexton lägenheter. Icke desto mindre kände jag att vi i vår politiska strävan behövde varandra och kunde åstadkomma mer som ett team.

Efter att ha fattat det beslutet var det första vi gjorde att anlita en advokat vid namn Ralph A. Hauser och bilda ett bolag. Vi kallade det Pines'n Palms Ranchos, Inc., och vi fick våra registreringshandlingar från staten Florida daterade den 18 maj 1967. Jag var VD, Austin var vice VD och min fru var sekreterare-kassör.

Efter att jag återvänt från min Europaresa i juli, letade Austin och jag i Pompano Beach efter lämpliga kontorslokaler och hyrde slutligen två parallella kontor på 884 och 886 North Federal Highway, med ett femårigt hyresavtal. Dessa kontor låg i ett köpcentrum som hade omkring två dussin andra småföretag igång vid den tiden. Vi bestämde att det ena kontoret (884) skulle fungera som vårt huvudkontor för fastighetsverksamheten och i det andra (886) skulle vi starta en officiell JBS-bokhandel – American Opinion Bookstore. Det skulle också fungera som vårt politiska högkvarter. Vi installerade egna luftkonditioneringsaggregat i båda kontoren och lät ta upp en dörröppning i väggen mellan dem.

Från och med den senare hälften av 1967 var mina aktiviteter nu lika fördelade mellan att bygga upp min fastighetsverksamhet å ena sidan, och att främja bokhandeln, Birch Society och politiken å andra sidan. Båda utgick från 884-886 North Federal Highway, och med en dörröppning mellan de två pendlade jag fram och tillbaka allteftersom andan föll på.

Eftersom dessa enheter naturligtvis var av helt olika karaktär men ändå tätt sammanvävda, tror jag att det för tydlighetens skull är bäst att jag behandlar de två verksamheterna separat. Jag ska kortfattat beskriva fastighetsverksamheten först och få den ur vägen, så att jag kan koncentrera mig mer fullt ut på mitt dåvarande huvudintresse – de politiska satsningarna, som hade en tendens att skifta, förändras och växa allteftersom tiden gick.

* * * * *

Efter att ha installerat oss i de två kontoren och ha införlivat vår fastighetsverksamhet, letade vi nu efter ett markområde att köpa så att vi kunde stycka av och sälja. Jag hade varit i branschen för markarealer mellan 1960 och 1964, och det var nu vår avsikt att bedriva en verksamhet liknande den jag hade gjort innan jag stängde mitt kontor på Atlantic Boulevard i mars 1964.

Med hjälp av en mäklare vid namn Joe Thompson i Naples hittade och köpte vi ett lämpligt område på 640 tunnland till vad vi ansåg vara ett rimligt pris. Vi satte sedan igång med att förbereda det för avstyckning och marknadsföring.

Det hade gått mer än tre år sedan jag var i markförsäljningsbranschen, och när jag nu återvände till den fann jag att lagar och regler hade ändrats avsevärt. Som alltid när man har att göra med statliga myndigheter hade saker och ting blivit mycket mer komplexa och komplicerade. Medan vi tidigare bara hade behövt ha att göra med Florida Real Estate Commission, stod vi nu inför inte bara en, utan två nya tillsynsmyndigheter. Först fanns den nyskapade Florida Land Sales Board, baserad i Tampa, Florida. Överlappande och dupliceranде denna fanns även den nya federala myndigheten från Washington, D.C., nämligen Department of Housing and Urban Development, även känd som HUD för korthetens skull. Den hade en egen enorm underavdelning kallad Office of Interstate Land Sales, med sin egen komplexa uppsättning regler och föreskrifter. Om ett företag var engagerat i att sälja mer än 50 tomter och vissa av dessa försäljningar skedde till köpare utanför delstaten, var det obligatoriskt att säljaren registrerade sig hos både den delstatliga myndigheten i Florida och den federala myndigheten. Detta gjorde vi, eftersom det vore omöjligt att inte ha några köpare från andra delstater. Allt detta tog en ansenlig mängd tid, pengar och byråkrati.

Under tiden sålde jag slut på de tomter jag fortfarande hade kvar från mina tidigare avstyckningar, vilka tack vare en övergångsbestämmelse fortfarande var giltiga under de tidigare registreringarna.

Slutligen, vid början av 1968, hade vi tagit hand om alla våra juridiska krav och började sälja. Austin Davis hade fortfarande sin lagerverksamhet och sitt hyreshus med sexton lägenheter att sköta om. Det blev snart uppenbart att Austins bidrag till markförsäljningen var något mindre än bra och mer än beklagligt. Faktum var att jag skötte all försäljning och hans bidrag var noll. Vem behöver en sådan partner? Jag erbjöd mig att köpa ut honom. Efter en del köpslående kom vi fram till en vänskaplig överenskommelse och Austin var inte längre kvar i markbranschen. Jag hade allt för

mig själv. Han var dock fortfarande i hög grad med mig i våra JBS-aktiviteter och alla de politiska kampanjer vi bedrev. Han tittade in på kontoret praktiskt taget varje dag medan vi fortsatte våra kampanjer och strävanden, och han betalade hälften av hyran för bokhandeln.

Snart anställde jag en riktigt bra sekreterare vid namn Mary Childress. Hennes man arbetade vid Pompano Beachs brandförsvar, och även om Mary inte var med i JBS, var hon också politiskt motiverad. Snart hade vi en morgonrutin där Mary fixade kaffe och rostat russinbröd vid 10:30-tiden, och vi satt alla runt ett kortbord i bokhandeln och hade en politisk överläggning, vanligtvis med sällskap av några externa besökare som råkade vandra in i bokhandeln.

Min verksamhet blomstrade. Detta var Nixon-åren och affärerna gick bra. I augusti 1968 köpte jag ytterligare ett stort stycke mark på 1145 tunnland med en engelsk mils fasad mot Highway 84 som förband Neapel och Ft. Lauderdale. I denna styckning byggde jag tre och en halv engelska mil vägar som ledde söderut från Highway 84, och mätte ut och markerade tomter med vägfasad på 1-1/4 tunnland och 2-1/2 tunnland.

Jag fortsatte att köpa mer mark. I mars 1969 köpte jag ytterligare en sektion på 640 tunnland. Medan förhandlingarna om detta stycke pågick kom nyheten att Miamis hamnmyndighet hade köpt 39 kvadratmil mark i den östra delen av Collier County och nu planerade att bygga en stor internationell flygplats, belägen cirka 35 mil väster om Miami. Omedelbart började markpriserna i området skjuta i höjden och det slutade med att jag betalade tre gånger det ursprungliga begärda priset.

Vid 1969 övertalade min revisor och min advokat mig att jag borde dela upp min verksamhet i sex olika bolag för att sänka inkomstskatterna. Detta gjorde jag, men om det verkligen hjälpte mig eller inte var jag aldrig helt säker på, men jag vet att både min advokat och min revisor gynnades avsevärt av det.

Under dessa år fortsatte jag att köpa mer mark. I juli 1969 köpte jag ytterligare tre fjärdedels engelsk mil vägfasad på 84:an. Den bestod av 480 tunnland, och denna egendom behöll jag under en tid och överlät senare allt till Church of the Creator. Det är från försäljningen av denna egendom som merparten av medlen kom till byggandet av kyrkan, skolan och alla de mängder av utgifter som var involverade i främjandet, tryckningen av böckerna och en mängd andra utgifter.

År 1971 blev jag mer intresserad av fastigheter i North Carolina, och i maj 1971 köpte min fru och jag en härlig fastighet cirka nio miles norr om Franklin. Den bestod av 54 tunnland och hade flera hundra fots strandlinje mot ett strömmande öringsvattendrag vid namn Burningtown Creek. Vi tänkte att vi kanske skulle bygga ett sommarhem där någon gång. Men därefter fann jag en möjlighet att köpa 160 tunnland cirka 13 miles söder om Franklin, precis norr om gränsen till Georgia. Här byggde vi faktiskt en sommarstuga 1974, och senare styckade jag av en del av den och överlät resten till kyrkan. Det är på denna fastighet som kyrkan och skolan senare byggdes, och där vår nuvarande återuppbyggda bostad står.

I april 1972 köpte jag några fem tunnland stora "ranchettes" i en utstyckning i Palm Beach County. Den riktade sig till människor som gillade att hålla några hästar för sitt eget nöjes skull. Sedan vände jag min uppmärksamhet mot bergen i Colorado och min fru och jag köpte en ranch på 160 tunnland som var komplett med kanaler och bevattnade betesmarker. Den låg i det mest natursköna området i Colorado, nära Ouray, i den vackra bergskedjan San Juan. Vi tänkte att vi kanske skulle bygga på den en dag, men det gjorde vi aldrig. Vi gjorde dock ett antal trevliga resor till Ouray och andra delar av Colorado under de närmaste åren.

I april 1973 köpte jag ytterligare 90 tunnland med väganslutning vid highway 84, cirka sju miles öster om Naples. Jag anlade några vägar, lät besiktiga och stycka av marken. Det är den sista fastigheten jag köpte i Collier County.

Detta avslutar en kort sammanfattning av min affärsverksamhet fram till och med 1973. Mellan 1960 och 1973 var jag inaktiv under tre år. Under de tio år som jag var aktiv inom fastighetsbranschen uppskattar jag att jag genomförde omkring 2500 transaktioner, och jag är stolt över att kunna säga att jag i alla dessa affärer aldrig stämde någon, och ingen stämde någonsin mig. Under denna period förekom ett antal andra mindre affärer, och senare köpte jag ett hyreshus, ett lager och några andra fastigheter, men det är en annan historia. Låt oss nu återgå till politiken och till bokhandeln.

* * * * *

Efter det blandade stöd jag hade fått från Birch Society under min kampanj till senaten, började jag få liknande känslor gentemot sällskapet, nämligen blandade. Icke desto mindre, med bokhandeln som centrum, hade jag nu mer att arbeta med och jag arbetade hårdare än någonsin för

saken. Vad den saken nu hade blivit var inte helt klart, men den var inte längre i harmoni med vad Robert Welch och Birch Society predikade. Vad den saken nu hade blivit var mer diversifierad och sträckte sig i ett antal riktningar, men den var likväl lika angelägen som någonsin. Jag insåg mer än någonsin tidigare att något var fel, och jag famlade efter svar. Jag trodde inte längre att Birch Society hade svaret, men å andra sidan kände jag inte till någon annan som hade det.

Under de närmaste åren efter att vi öppnat bokhandeln 1967, undersökte Austin Davis och jag ett antal andra organisationer för att få svar. Vi hade fortfarande våra regelbundna JBS-avdelningsmöten, vi visade J.B.S-filmen "Anarchy, U.S.A." för varje grupp som ville sitta still och lyssna. Vi visade filmen i vår bokhandel, eller så visade vi den i deras möteslokaler — för poliser, medborgargrupper, brandmän eller vem som helst.

Men det fanns ett antal saker som nu störde oss med Birch Society. Tvångsbussning av skolbarn var på väg till Broward County, och det orsakade ett stort upplopp. JBS tog ingen ställning till integration, vilket naturligtvis innebar att de överseende med det. Faktum är att de inte tog någon ställning i rasfrågan överhuvudtaget, vilket innebar att de i hemlighet gav täckning för fortsatt rasblandning. De fördömde kraftfullt alla, inklusive sina egna medlemmar, som vågade nämna judarna. Allt detta förbryllade mig och irriterade mig vid den tiden. Det hade ännu inte gått upp för mig att Birch Society specifikt organiserats av judarna i det enda syftet att neutralisera alla de militanta vita människor som skulle kunna organisera sig effektivt och avslöja den judiska konspirationen.

Austin och jag tittade på andra grupper och organisationer. Vi skaffade "The Thunderbolt" och läste deras material, utgivet av National States Rights Party. Vi prenumererade på Gerald L. K. Smiths nyhetsbrev "The Cross and the Flag", utgivet av hans organisation, "The Christian Nationalist Crusade" från Los Angeles, Kalifornien. Vi undersökte Citizens Councils of America, som hade ett program liknande Birch Society, men som var mycket rismedvetna; sådan antipati riktades främst mot nigger-personer, men inget nämndes om den judiska konspirationen. Vi följde Richard Cottens "Conservative Viewpoint" från Bakersfield, Kalifornien. Han gjorde också ett antal radiosändningar, där han tog sig an Federal Reserve och judarna. Senare träffade jag Richard Cotten vid ett möte i Ft. Lauderdale. Jag korresponderade också med James H. Madole, från National

Renaissance Party, från New York, som var starkt rasistiskt, men blandade det med en viss mängd mysticism och annat hokus-pokus.

Slutligen bestämde Austin och jag oss för att åka och träffa några av dessa människor. Vi gjorde en resa till Ocala, Florida, för att träffa "Dr." Oren Fenton Potito, som kallade sin organisation för Christian Nationalist Church. Han hade ett starkt nazistiskt budskap där han nästan gudomliggjorde Adolf Hitler. Men tyvärr var det också starkt sammanvävt med kristendom och annat hokus-pokus. Dessutom var han frimurare. När vi lämnade Ocala var vi övertygade om att detta inte var rätt väg.

Vi gjorde en resa till Augusta, Georgia, för att se "högkvarteret" för Nationalist States Rights Party. Allt vi fann var ett slitet kort på dörren till ett kontor där det stod "J.B. Stoner, advokat." Senare besökte vi Stoner och Dr. Edward J. Fields på deras nya plats i Marietta, Georgia. Vi pratade med båda och fann att deras program hade vissa förtjänster. En tid senare tog Austin och jag oss besväret att närvara vid ett av deras årsmöten. Vi flög till Cincinnati Tri-County Airport och deltog i ett möte med omkring 200 anhängare ute på ett fält eller en kulle söder om Covington, Kentucky. Vi var inte imponerade och kände att vi hade slösat bort våra pengar på att göra resan.

Under hela denna tid deltog jag också i några (omkring tre eller fyra) av Klans möten i Ft. Lauderdale. Jag var faktiskt huvudtalare vid ett av dem, som hölls i Hollywood, Florida.

Vi hade också kontaktat Citizens Councils of America i Jackson, Mississippi, och deras rasmässiga ståndpunkt tilltalade oss. På vår inbjudan kom Leonard Wilson, en representant för C.C.A., för att besöka oss i bokhandeln och gav oss råd om hur vi kunde bilda vår egen lokalavdelning. På hans förslag gjorde vi just det. Jag började få lite hum om hur man bildar ett bolag utan kostnaden för en advokat. För 30,00 dollar lämnade jag in registreringshandlingar till delstaten Florida för Broward County Citizens Councils of America, Inc., med vårt högkvarter i bokhandeln. Den 13 juni 1968 fick vi vårt fribrev från delstatsminister Tom Adams. Jag var ordförande, Elmer Nicks var vice ordförande, Mary Childress sekreterare och Austin Davis kassör. I fribrevet listades ett dussin namn på de som var våra grundande medlemmar.

Vi höll regelbundna månadsmöten. Eftersom Citizens Councils var starka anhängare av George Wallace och hans presidentkampanj, innebar bildandet av denna lokalavdelning

var verkligen ett stödjande drag för främjandet av den kampanjen. Men eftersom mitt engagemang i George Wallace-kampanjen var betydande, hör det egentligen hemma i ett annat kapitel.

Milstolpe Fyrtiofem

Engagemanget i George Wallace för president 1967-1969

Under flera år hade George Wallace, den ständige guvernören i delstaten Alabama, gett ifrån sig ljud som om han kandiderade till posten som USA:s president. Vid 1967 började dessa ljud dra till sig allvarlig nationell uppmärksamhet. Detta var årtiondet av uppror och civila strider. Niggerna brände ner stora delar av Watts, Detroit, Washington och ett antal andra storstäder. Det fanns det där dumma kriget i Vietnam och upproret mot det. Personligen, då integration och medborgerliga rättigheter hade blivit vad jag ansåg vara en nationell skymf, började jag ägna mer uppmärksamhet åt vad George Wallace sa. Efter min erfarenhet av det republikanska partiet ekade hans påstående om att det inte fanns en skillnad värd tio cent mellan de två stora partierna mina egna känslor.

Instrumentell i att bygga upp Wallace-rörelsen var en intressant karaktär från Kalifornien, en sorts kungamakare vid namn William K. Shearer. Någon gång under senvåren 1967 kontaktade han mig och ungefär fyra andra likasinnade personer i delstaten Florida angående bildandet av ett tredjeparti lett av George Wallace. Jag var mottaglig för idén. Det var ingen ny idé. Klanen, medlemmar av Citizens Councils och till och med ett antal konservativa Birchers hade pratat om det under en tid.

Kort efter min återkomst från Europaresan fick jag ett brev från Shearer som bjöd in mig till ett allmänt möte som skulle hållas på Holiday Inn i Marianna, beläget i Floridas "panhandle" nedanför Alabama. Datumet var den 19 augusti 1967. Det var en god uppslutning och Shearer skisserade detaljerna i vårt program.

William Shearer var en god talare och en kapabel organisatör. Han var lång, då troligen i slutet av trettioårsåldern, hade en blond mustasch och var vindögd, vilket innebar att hans ögon, istället för att fokusera på ett föremål, divergerade i två olika riktningar så att man aldrig var helt säker på om han tittade på dig eller någon annan på andra sidan rummet. Nu, i efterhand cirka tjugo år senare

och vid granskning av hans efterföljande aktiviteter misstänker jag starkt att han då var, och nu är, en agent provocateur vars jobb det är att organisera, och sedan neutralisera, stora delar av den vita rasen i strävan efter meningslösa syften.

Kort efter att jag återvänt hem höll Wallace ett tal vid en bankett i en stor balsal på ett av de större hotellen i Miami. Datumet var den 29 augusti 1967. Jag gick för att höra Wallace och även om han lät lite väl sydstatlig och plebejisk, var han en övertygande talare, och det han sa lät vettigt i mina öron. I inledningsstycket av sitt tal sa han *"Ett grundläggande syfte för regeringen är att skydda sina medborgares liv och egendom. Ingen nation kan bestå om den, av någon anledning, upphör att tjäna det syfte för vilket den skapades."* Han hamrade på om lag och ordning, och den federala regeringens avsiktliga misslyckande med att upprätthålla detta.

Jag hade för länge sedan bestämt mig för att gå med i Wallace-rörelsen och jag skred nu till verket för att vidta meningsfulla åtgärder.

Efter min erfarenhet av att kampanja för lagstiftande församlingen och sedan för senaten, hade jag utvecklat en viss rapport med nyhetsmedia och reportrar och fick dem att sända mina åsikter. När jag tittar tillbaka i min "Wallace"-fil finner jag att jag har samlat ett ansenligt antal klipp som krönikerar mitt engagemang i Wallace-kampanjen under denna period, och jag kommer att förlita mig mest på dessa klipp för att berätta historien.

En notis i Ft. Lauderdale News daterad den 31 augusti 1967 under rubriken "Klassen avgår från GOP-uppdrag", lyder: "Tidigare delstatsrepresentant Ben Klassen meddelade idag att han har avgått från republikanernas verkställande utskott som kommittéledamot och kommer 'mycket sannolikt' att gå med i ett tredjeparti för att arbeta för att välja Alabamas tidigare guvernör George Wallace till USA:s president."

Längre ner i kolumnen citeras jag för att anklaga det lokala och nationella GOP-partiet för att försämras "till den punkt där det idag står i maskopi och samarbete med det demokratiska partiet i att sälja ut Amerika."

Profetiska ord. Längre ner avslutades artikeln med att citera mig: "Mitt land kommer före partiet. Jag känner att jag bäst kan tjäna mitt land genom att arbeta för valet av guvernör George Wallace till USA:s president 1968. Jag är säker på att överväldigande miljoner amerikaner kommer att följa samma handlingslinje och kommer att välja att stå upp för Amerika."

Den 15 september 1967 hade Miami Herald en stor rubrik i sin Broward Peach-sektion (tidningen var av en ljus persikofärg) där det stod "Fem lämnar GOP-leden"

att stödja Wallace '68". Ovanför fanns en mindre underrubrik "Klassen vinner anhängare" och under huvudrubriken en annan underrubrik "Republikanernas framtida framgång dämpas av personalförlust."

Min bild publicerades tillsammans med artiklarna från både den 30 augusti och den 15 september.

Jag blev snart attackerad av ledarna för Browards republikanska parti, den nye ordföranden Davis W. Duke och även finansordföranden Gray Boylston.

Ett brev jag skrev till Sun Sentinel, publicerat den 27 september, har rubriken "Wallace erbjuder val", där jag säger om Boylston: "Förmodligen gillar han inte Wallaces plattform: 'Stå upp för Amerika'." Vidare säger jag: "Troligen föredrar Boylston sådana proryska ståndpunkter som intagits av ledande GOP-konservativa (?) såsom Dirksen, Hickenlooper och Dominick genom att driva igenom konsulärtraktatet som tillåter det ryska Gestapo att upprätta högkvarter i alla våra större städer för att begå mord, förräderi och sabotage med fullständig immunitet mot våra lagar. Boylston gynnar uppenbarligen Dirksen i samarbetet med L.B.J. för att överlämna vår livlina, Panamakanalen, till kommunisterna." Det finns mer, men utrymmet tillåter det inte.

I en artikel den 23 september publicerad i Ft. Lauderdale News, tog jag mig an delstatsordföranden i Florida, William Murfin. Under en rubrik högst upp på sidan som sträckte sig över sju spalter står det "Klassen kritiserar delstatens GOP:s inställning till Wallace", med en underrubrik som lyder "Stå upp för George, säger han." Artikeln citerade mig när jag ställde frågan: "Var, när och i vilka stora frågor har det republikanska partiets ledning någonsin försökt att effektivt motsätta sig L.B.J.:s Great Society-program? Klassen anklagade GOP för att främja och understödja 'handel med de röda'. Han sade att den republikanska ledningen har hjälpt Johnson att 'tvinga på det amerikanska folket integration' och han frågade 'skulle L.B.J. ha kunnat inleda sin orgie av obegränsat spenderande utan hjälp från GOP'? Har inte GOP-ledningen hjälpt till att främja den federala ångvälten i att ta över kontrollen över våra lokala skolor?" Det finns mer.

Den 18 oktober 1967 dök en artikel upp i Pompano Beach Sun Sentinel med titeln "Klassen kritiserar Dukes uttalanden om fraktion som stöder Wallace" i vilken jag citeras: "Republikanska ledare är inte hälften så oroliga för att L.B.J. ska vinna som de är oroliga för att Wallace ska vinna." Detta var ett svar till Broward

Ordförande Dukes anmärkningar om att Wallace-fraktionen skulle hjälpa till att återvälja Lyndon Johnson.

Den 20 oktober 1967 uppmanade William K. Shearer, från Kalifornien, alla partitrogna i Florida att träffas i Orlando för att organisera Wallace-partiet. En artikel i Sun Sentinel med rubriken "Wallace-enhet utser Klassen", anger: "Ben Klassen, Lighthouse Point, valdes i söndags till vice ordförande för delstatskommittén som stöder förre guvernör George Wallace som president." Ordförande för delstatskommittén för Wallace är Dr. William C. Douglass, Sarasota." Det förekom viss diskussion om vad det nya partiets namn skulle vara. "Klassen sade att organisationen inte antog något partinamn, men två namn diskuterades. Det ena, The Constitution Party, är redan registrerat. Det andra namnet som diskuterades var Stand Up for America Party."

Denna fråga — ett partinamn — var, och fortsatte att vara, en stridsfråga i Wallace-kampanjen. För att en individ ska bli vald måste denne tillhöra och vara registrerad i ett specifikt parti, ett parti som officiellt finns på valsedeln i den delstaten. För att ett nytt parti ska komma med på valsedeln måste ett visst antal registrerade väljare skriva under framställningar och presentera dem för delstatens valnämnd, eller det organ som har befogenhet att placera ett parti på valsedeln i varje enskild delstat. Lagarna varierar mellan de olika delstaterna, och procentandelen samt det minsta antal underskrifter som krävs varierar också. Men om inte ett parti finns på valsedeln är all politisk aktivitet i världen förgäves. Wallace formaliserade aldrig ett specifikt partinamn och de enskilda delstaterna lämnades att klara sig bäst de kunde. Huruvida Wallace och Shearer lämnade denna fråga hängande i luften avsiktligt är en öppen fråga än idag. Ännu mer illavarslande var att Wallace själv förblev en registrerad demokrat i sin egen hemstat Alabama. Hela denna fråga om vilket parti vi arbetade för blev en huvudfråga, och som vi ska se, i allt högre grad allt eftersom tiden gick.

Trots detta, tillsammans med miljontals andra, fortsatte jag att kämpa för Wallace, utan att inse att partifrågan aldrig skulle bli löst. Min dotter Kim och jag åkte för att höra Wallace i Palm Beach, träffade honom, och jag blev fotograferad tillsammans med Wallace. Austin och jag åkte för att höra honom igen vid Cape Canaveral. Vi arrangerade ett antal partimöten med anhängare i vår bokhandel och fortsatte att marknadsföra "Wallace-partiet". Jag höll ett antal tal vid andra sammankomster, såsom hos Klanen vid deras grillfest, hos Toastmasters, hos Citizens Councils och inför andra grupper.

En artikel daterad den 5 mars 1968 i Miami Herald hade en rubrik över hela toppen av sidan 4 BR som löd: **"Wallace kommer att vinna Broward, säger medarbetare."** Här är några utdrag ur artikeln: "LIGHTHOUSE POINT: Rörelsen för att sätta guvernör George Wallace i Vita huset vinner fart i Broward, säger Wallaces vice ordförande i Florida.

"Ben Klassen, som har en andra roll som lokal Wallace-ordförande, hävdar att maken till Alabamas guvernör kommer att vinna presidentvalet i Broward.

"Med en ficka full av opinionsundersökningar och statistik, sade Klassen nyligen att 78 % av invånarna i Broward County gynnade Wallace i en tv-undersökning. Andra undersökningar visade att American Independent Party är länets andra, inte tredje, parti, och slår ut det republikanska partiet."

"Ärligt talat är jag förvånad över antalet som röstade på Johnson 1964, som Goldwater inte ens kunde ha nått, som nu stöder guvernör Wallace," sade Klassen. "De är djupt oroade över anarkin och föraktet för lag och ordning som administrationen gör föga åt..." Det finns mer.

Vid den tiden kom några medlemmar från Klanen in i min bokhandel och sa att de skulle hålla ett stort möte för Wallace i Odd Fellows Lodge Hall den 27 april 1968. De ville ha mig som huvudtalare. Jag gick med på att tillmötesgå dem, men bad också att vi (JBS) skulle visa vår långfilm "Anarchy U.S.A." under dagen. Vi kom alla överens och lördagen den 27 april höll vi verkligen vårt möte inför en fullsatt publik på cirka 200 personer. Vi visade "Anarchy" två gånger under dagen och jag höll ett cirka timslångt tal på kvällen. Mötet ansågs vara en stor framgång.

Ett annat klipp jag har säger att jag den 19 oktober 1968 representerade Wallace-partiet i en trevägsdebatt vid Thomas Aquinas High School i södra Fort Lauderdale, där eleverna anordnade ett välplanerat politiskt konvent på egen hand. Som representant för Nixon och det republikanska partiet var Norman Roettger, en advokat från Ft. Lauderdale och ledare för kampanjen "Broward Nixon for President". Hubert Humphrey och det demokratiska partiet representerades av Robert Curtis, en annan advokat och ordförande för den demokratiska exekutivkommittén i Broward County.

Före det mötet iscensatte några av de svarta eleverna en protest mot att Wallace, den påstådda segregationisten, överhuvudtaget skulle få representation. Men vi framförde alla vår sak,

omkring 15 minuter vardera, och själva konventet var relativt städat. H. Wm. Christie, vars idé konventet var, kommenterade "både i sitt tal och i presskonferensen senare, att Klassen överraskade studenterna med sina ärliga uttalanden om sina känslor kring segregation."

"Alla är jämlika till en viss grad" var kärnan i hans ord, noterade Christie. Han sade att studenterna som intervjuade Klassen hade förväntat sig att han skulle dölja sina känslor, om de var segregationister." (Jag citerar fortfarande Miami Herald.)

I den omröstning som följde, "lade en majoritet av eleverna vid St. Thomas Aquinas High School sina röster på Nixon vid kulmen av skolans simulerade politiska konvent."

"Hubert Humphrey vann med knapp marginal över George Wallace, trots demonstrationer av negerstudenter före showens början." (Miami Herald)

Vid det här laget började mitt eget tålamod med Wallaces brist på meningsfull organisation och lösning av registreringen av ett partinamn på nationell basis att tryna. Visst, han förde mycket oväsen över hela nationen. Han fick en enorm mängd gynnsam publicitet, mycket mer än han förtjänade. Men gjorde han någon ansträngning att verkligen omsätta allt detta i meningsfull politisk handling? Det gjorde han inte, och det verkade nästan avsiktligt. Vi i Florida hade blivit lovade Wallace-dekaler och annan litteratur, men inget kom. Wallace var fortfarande registrerad som demokrat. Någon gång i början av november 1967 beslutade sig Dr. Wm. C. Douglass, som var Floridas ordförande för Wallace-partiet (även känt som Constitution Party), tillsammans med Col. G. M. Nelson, en före detta delstatslagstiftare i Florida (som var före min tid) och jag själv, för att konfrontera Wallace och hans medarbetare i deras högkvarter och få några svar.

Vi tre flög till Montgomery, Alabama och knackade på dörren till hans högkvarter. Trots att Dr. Douglass hade ordnat mötet i förväg var Wallace inte där. Faktum var att ingen av betydelse var där. Efter att ha väntat i ungefär två timmar fick vi äntligen träffa Joe Fine, Wallaces nationella kampanjledare. Joe Fine var jude. Han skröt faktiskt till och med om det. Han gav oss mycket meningslöst fagerprat, men inga svar. Han försäkrade oss om att Wallace och hans stab inte var rasister (Så vad i helvete handlade hela kampanjen om, undrade jag.) Han sade att de upprepade gånger hade anklagats för att vara rasister, för att vara antisemiter, men, han

svarade sina kritiker: "Jag är själv jude och jag är Wallaces kampanjledare." Han hade ett stort leende på läpparna. Jag log dock inte. Med en sådan stab, tänkte jag för mig själv, vad i helvete gjorde jag i det här lägret?

Vi lämnade alla tre för att återvända hem. Vi hade inga svar, men personligen hade jag mycket att tänka om kring.

The American Independent Party 1969

När det nya året 1969 ringdes in hade jag blandade känslor inför Wallace och "George Wallace"-partiet. Vårt besök i Montgomery hade varit avslöjande, milt uttryckt. Var Wallace på riktigt, eller var han inget annat än en lockfågel, en avledningsmanöver iscensatt av liberalerna och kommunisterna? (Jag var fortfarande med i Birch Society och betraktade allt ont som något som härrörde från dolda kommunister inom regeringen och nyhetsmedierna.)

Min oro över vad som hände med vårt land var dock lika trängande som någonsin och jag letade efter lösningar. Jag ville ha svar. Jag var mer övertygad än någonsin om att demokraterna och republikanerna sålde ut oss och ledde oss mot katastrof. Därför, Wallace eller inte, behövde vi ett bra tredjeparti. Utöver att resa runt i landet och göra reklam för Wallace, gjorde "vår ledare" inga samordnade ansträngningar för att bilda ett riktigt tredjeparti, han hade inte ens bestämt sig för ett enhetligt namn. I valen i november 1968 arbetade hans anhängare under minst sex olika organisationsnamn. "Wallace"-partierna fick visserligen 9 897 141 röster av 73 miljoner avgivna, 13,53 % av totalen, och fick 45 av de 538 elektorsrösterna. Uppenbarligen fanns den allmänna opinionen och stödet för förändring där för att organiseras och skördas. Men försökte Wallace verkligen organisera och göra något med den opinionen? Det verkade inte så. En av hans närmaste medarbetare, Bill Jones från Montgomery, sa att Wallace inte hade några planer för presidentvalet 1972.

Jag gick dock vidare och organiserade American Independent Party (AIP) i Broward County. Vi begärde och fick tillstånd att använda County Commission Chambers i domstolsbyggnaden för att hålla våra möten, på samma sätt som demokraterna och republikanerna gjorde. Vi höll vårt första möte den 24 januari 1969. Jag var ordförande, Mary Childress (min sekreterare på kontoret) var sekreterare för partiet och Austin Davis var kassör.

Vid det mötet antog vi en resolution där vi fördömde "öppna ytor"-skolan, ett program som county-styrelsen övervägde där en grupp klasser skulle vara...

i ett stort rum, inga väggar mellan klasserna. Vi betraktade detta som "ett steg mot anarki, kaos och förstörelse." Enligt en artikel i Sun Sentinel den 6 februari fördömde vi också "tvingad integration av våra skolor" och "avskaffandet av grannskapsskolor". Vi skickade sedan resolutionen till skolstyrelsens ordförande, Dr. Wilson C. Atkinson.

"Resolutionen föreslogs av Ben Klassen, ordförande för partiets Broward-avdelning, och godkändes genom en omröstning av 26 medlemmar i den verkställande kommittén vid partiets första lokala möte. Partiet planerar att träffas en gång i månaden," avslutades artikeln.

Den 9 februari 1969 hölls ett delstatsomfattande möte i Orlando för alla kommittémän och kvinnor i Florida som stödde Wallace. Dr. Wm. C. Douglass, som var sponsor för Birch Societys program "Let Freedom Ring", hade varit den ursprungliga organisatören och ordföranden för Florida Wallace Party. Före mötet hade han uppmanat mig att ta över ledarskapet och jag sa att jag skulle vara villig att göra det om medlemmarna så valde.

Mötet skildrades i ett antal Florida-tidningar: Miami Herald, Ft. Lauderdale News, Pompano Beach Sun Sentinal, Bradenton Herald, Tampa Tribune och Orlando-tidningen, för att nämna några. Sun Sentinel hade rubriken "AIP utser Klassen till ordförande." Artikeln fortsatte: "Klassens fru, Henrie Etta, valdes till sekreterare i delstatens AIP-verkställande kommitté, medan Arleen L. Lent från Naples valdes till vice ordförande, och L. Allen Greer, Sarasota, valdes till kassör."

Omkring 50 kommittémedlemmar var närvarande. "Detta är inte ett nytt parti", förklarade Klassen. "Tidigare, under cirka fyra år, var detta Constitution Party of Florida. Vi bytte namn för ungefär ett år sedan och registrerade det hos delstatssekreteraren."

Klassen sa att AIP:s "stora satsning" i hela delstaten kommer att vara omregistrering av väljare. "Sedan," sa han, "planerar vi att kvalificera partiet för valsedeln och söka kandidater till alla nivåer av statliga ämbeten."

Två veckor senare kallade William K. Shearer till ett nationellt möte för kommittémän och kvinnor från de olika delstaterna. Det hölls i Louisville, Kentucky, söndagen den 23 februari, ett möte som Henrie och jag deltog i. Vi flög dit med flyg. En AP-nyhetsartikel i Sun Sentinel beskrev det enligt följande:

Nytt parti ’Kommer att rädda Amerika’

LOUISVILLE, KY. En nationell grupp av Wallace-anhängare bildade ett tredje parti i söndags utan hans välsignelse, och William Shearer från San Diego sade: "Vi är på väg att rädda Amerika."

Den nya organisationen antog resolutioner som krävde ett upphävande av den federala inkomstskatten och uppmanade USA att lämna NATO.

Man var på väg att godkänna ett amerikanskt ultimatum till Nordvietnam om att stoppa all aggression inom 30 dagar eller möta "totalt krig, vilket skulle innebära förstörelse av risskördarna, och därmed bringa fred till Sydostasien."

Slut på artikeln.

Som jag minns det fanns det partier med olika namn från de olika delstaterna. Vissa, som New York, hade till och med två olika rivaliserande partier. Återigen, ingen enighet om ett partinamn, och Wallace gav inget ledarskap. Faktum är att han inte ens var där.

Den 15 april, inkomstskattens dag, delade vår Broward-grupp ut flygblad framför domstolsbyggnaden i Ft. Lauderdale för att främja "Liberty Amendment" (Frihetstillägget), som skulle avskaffa inkomstskatten. En artikel i Miami Herald har rubriken "Anti-inkomstskatt-AIP får 13 nya medlemmar." Längre ner står det: "Men när klockan blev 17.00 hade endast 13 invånare i Broward 'stått upp för Amerika' och ändrat sin registrering till förre Alabama-guvernören George Wallaces parti."

"Liberty Amendment", förklarade Klassen, "skulle avskaffa inkomstskatten över en treårsperiod. Samtidigt skulle den federala regeringen dra sig ur alla federala biståndsprogram och även avbryta all verksamhet inom USA som inte är specificerad i konstitutionen."

Den 27 april medverkade Bob Kunst, som representerade Floridas "New Party", och jag själv, som representerade AIP, i Broward Celebrity Line, vilket omskrevs i Miami Herald. Det är en lång intervju, i ett format där var och en av oss uttryckte våra partipositioner i ett antal frågor. Jag ska försöka återge några av höjdpunkterna.

F. Varför gick ni inte med i antingen det republikanska eller det demokratiska partiet?

KLASSEN: Jag tillhörde en gång det republikanska partiet. Men båda partierna står i maskopi idag för att ge oss en socialistisk diktatur. De har gått samman för att förstöra den konstitution de svurit att upprätthålla och är hängivna att föra in detta land i en världsregering där vi kan smälta samman med det kommunistiska Ryssland och andra socialistiska...

monster i lyckligt brödraskap under Förenta Nationernas kontroll.

KUNST: Vi känner att problemen som drabbar oss så hårt i detta land — ojämlikhet, slumområden, fattiga människor som svälter — inte möts av folk inom politiken. Vi kände att vi var tvungna att erbjuda ett alternativ . . . Vi kräver frihet och demokrati inte bara för vita, anglosaxiska protestanter (WASPS) utan för alla amerikaner.

KLASSEN: American Independent Party tror på individuellt ansvar. . . Regeringen tar från de sparsamma och ger till de opålitliga, uppmuntrar parasiter och gratisätare att inte arbeta, och tar inkomster från dem som fortfarande är produktiva.

Ett möte för Florida State AIP:s verkställande utskott hölls i Bradenton den 22 juni 1969. Tampa Tribune rapporterade följande nästa dag under rubriken "Oberoende partiet driver på för erkännande":

BRADENTON. Florida American Independent Party röstade sent förra veckan enhälligt för att inleda en rättslig process mot staten, och förklarade en bestämmelse i Floridas konstitution som "diskriminerande och prohibitiv" vilken kräver 150 000 omregistrerade väljare för att få partierkännande.

Delstatens AIP-ordförande Ben Klassen berättade för ett 50-tal representanter för delstats- och countynivå vid ett extrainsatt möte här att han skulle bidra med 1000,00 dollar för att inleda försöket att bli upptagna på valsedlarna här. Det beslutades att stämningen kommer att lämnas in i väntan på att tillräckliga medel samlas in. (Slut på citat.)

(Flera resolutioner antogs, inklusive fördömande av SIECUS, sexualundervisning i skolor, och det riktades flera kängor mot Nixon och den republikanske guvernören Claude Kirk.)

Samma kväll höll vi en bankett på Beiro's Restaurant där Medford Evans var huvudtalare. Närvarande var omkring 200 partitrogna. Bradenton Herald rapporterade följande: "Talare för Wallace-partiet uppmanar: Rädda detta land." Det fortsatte, "Uppmanade sin publik 'att rädda detta land så som det lämnades i arv till oss av våra förfäder.' Dr. Medford Evans från Jackson, Miss., författare och föreläsare, fick stående ovationer i slutet av sitt tal om 'Framtiden för American Independent Party'." (Slut på citat.)

Dr. Evans var medlem i både John Birch Society och Citizens Councils. Han gav ett bra

tal, men det saknade meningsfulla detaljer. Han berömde oss för att vi lyckats samla omkring 200 medlemmar till ett möte som detta. Saker och ting verkade gå ganska bra för vårt AIP. Men vid samma möte var det någon som varnade mig för att när ens organisation verkligen får inflytande, då ska man hålla utkik efter splittrare och sabotörer som flyttar in, de kommer med säkerhet att dyka upp. Förutsägelsen visade sig vara så sann, som vi ska se senare.

Efter talet satte sig Dr. Evans och hans fru, Jimmy Harrison och hans fru, och jag ner i ett av båsen i restaurangen för en kopp kaffe och ett förtroligt samtal. Dr. Evans var en intressant individ med många sidor. Han hade varit en "doughboy" i Frankrike under första världskriget. Dr. Evans var inte bara en god talare, han var också en god berättare. Snart berättade han för oss om när han var i Paris under kriget och ovetandes klev in på en fransk bordell, och han fick reda på vad det hela handlade om. Men jag vände snart samtalet till mer seriösa frågor. Eftersom Dr. Evans var en av de mest framstående företrädarna i både JBS och Citizens Councils, var detta min möjlighet att ställa några genomträngande frågor som hade besvärat mig angående båda organisationerna, nämligen beträffande det judiska engagemanget i den kommunistiska konspirationen och "medborgarrättsrörelsen". Dr. Evans parerade frågorna mjukt som om det inte var någon stor sak, och konstaterade att det var "hans åsikt" att judarna en gång hade kontroll över den kommunistiska regimen i Ryssland, men att de nu var ute och att ryssarna hade kontroll över kommunistpartiet. Jag var inte övertygad, men jag argumenterade inte. Hans undvikande svar om den judiska konspirationen upplyste mig inte mer om kommunismen, men det berättade en hel del för mig om båda organisationerna där han var så framstående, och om Dr. Evans själv.

Följande utdrag är hämtade från *Ft. Lauderdale News* daterad den 13 augusti. Under rubriken "AIP kritiserar Nixon gällande skolor, skatt" sa AIP:s delstatsordförande Ben Klassen, medlem i länets verkställande utskott, på tisdagen att den tunga och progressiva progressiva inkomstskatten, registrering av skjutvapen, federal kontroll av skolor och tvingad integration som en del av republikanska program, har paralleller i Marx *Kommunistiska manifest*.

"Följaktligen, sa Klassen, strävar deras resolution efter att avlägsna regeringen från kontrollen över skolor, och det inkluderar tvingad integration. Han sa att de också vill att inkomstskatten avskaffas och att lagstiftning om vapenkontroll förbjuds." (Slut på citat.)

Under hela våren och sommaren hade jag hållit ett antal mindre möten i bokhandeln och regelbundna möten med vår grupp Broward County Citizens Councils. Några av dessa personer kom från andra rasistiska grupper såsom nazisterna, States Rights Party, Klanen, etc., och den judiska frågan kom upp upprepade gånger, en fråga som Birch Society försökte så hårt att undertrycka, men som för mig blev allt viktigare. Jag läste Henry Fords bok "Den internationella juden" igen. Jag hade läst den ungefär 20 år tidigare, men i sammanhanget av vad jag nu gjorde, träffade den verkligen rätt. Det världsomspännande judiska maktcentrumet och konspirationen var så uppenbar att det fick mig att bli alltmer misstänksam mot hela grunden och syftet med Birch Society. Varför försökte de så hårt att förneka existensen av, mörklägga och försvara den mest ondskefulla av alla våra fiender? Och var stod Citizens Councils i förhållande till judarna? De hävdade att de var rasister, mot negrerna, det vill säga. Men hur var det med judarna?

I mitten av augusti 1969 körde Kim och Henrie västerut till Colorado för att reka inför Kims studiestart vid Colorado State University i Ft. Collins. Det var vår plan att jag skulle flyga ut senare och att Henrie och jag sedan skulle köra tillbaka i Camaron. Under tiden hölls en Citizens Council-konvent vid deras högkvarter i Jackson, Mississippi den 29 och 30 augusti. Austin Davis och jag bestämde oss för att flyga ut till Jackson och närvara vid det mötet för att på nära håll ta reda på några av deras ståndpunkter gällande judarna och andra frågor. Vid det här laget hade vi i stort sett avskrivit Birch Society som hopplöst.

Austin och jag blev imponerade av Citizens Councils nya högkvartersbyggnad och hoppades på det bästa. Vi hörde alla talen vid det två dagar långa konventet och deltog i alla banketter. Vi hade tagit med oss några extra exemplar av *Den internationella juden* och visade upp den öppet. Vi talade med flera medlemmar om judarna för att efterfråga deras åsikter, särskilt Leonard Wilson, koordinatorn som hade kommit till Pompano Beach för att hjälpa oss att starta vår lokala C. C.-grupp. Han var inte intresserad av "Den internationella juden" och sa rent ut till oss att C. C. inte alls var antisemitiskt, faktum var att de hade några trevliga judiska medlemmar. Så vi hade sprungit in i ännu en stenvägg.

Under tiden, hemma i Florida, började ryktet sprida sig inom Birch Society, och även i hela delstaten till medlemmarna i AIP, att Ben Klassen, ordförande för AIP, var antisemit.

Efter att konventet var över flög jag vidare till Denver för att träffa Kim och Henrie, medan Austin flög tillbaka till

Florida. När jag anlände till Colorado hämtade Kim och Henrie upp mig på flygplatsen och vi körde tillbaka till ett motell i Estes Park, där de bodde. Det var då jag fick veta att Henrie hade varit sjuk, men hon kände sig bättre nu. Men redan den allra första natten fick hon ett mycket allvarligt och smärtsamt anfall, och vi var tvungna att ringa efter en ambulans mitt i natten för att köra henne till ett sjukhus i Longmont, 45 miles bort.

Snart var hon inbokad för en operation. Hon stannade på sjukhuset i mer än en vecka, medan Kim och jag bodde på ett motell. Vi stannade sedan i Longmont i ytterligare en vecka medan Henrie återfick sina krafter. Vi körde Kim till hennes college för att få henne installerad. Sedan påbörjade Henrie och jag vår resa tillbaka till Florida, och vi tog god tid på oss.

Efter min erfarenhet i Jackson med C. C. var jag mer oroad än någonsin, och jag var nyfiken på vad min gamle vän och företrädare i AIP, Dr. William C. Douglass, hade att säga om judarna. Jag ringde i förväg och ordnade så att vi kunde äta middag i Sarasota, där han bodde. Vi träffades på en flott restaurang som han valt ut (han var något av en gourmet). Han tog med sig sin sekreterare, men Henrie orkade inte följa med utan stannade kvar på vårt motell.

Vi satte oss till bords vid 20:30-tiden och jag gick snabbt till verket. Jag frågade honom — hur är det med judarna? Jag hade massor av bevis, sa jag, för att judarna var de verkliga anstiftarna till kommunismen, kontrollerade merparten av världens finanser, kontrollerade praktiskt taget alla nyhetsmedier, regeringarna, i själva verket hela världen.

Bill Douglass var mycket defensiv, och hans sekreterare backade upp honom genom att agera som om hon var djupt chockad över att jag ens tog upp ämnet. Men till skillnad från mitt möte med Dr. Evans fortsatte jag att pressa på, och jag pressade hårt. Även om vi höll det på en till synes vänlig och hövlig nivå, fortsatte vi att argumentera fram till midnatt, då ägaren lät oss veta att han var redo att stänga, till Dr. Douglass stora lättnad. Det var sista gången jag såg Bill, men nu visste jag var han stod, var Medford Evans stod, var AIP stod, inställningen hos Birch Society, Citizens Councils och hela rasket.

Jag kom tillbaka till Pompano Beach den 21 september, efter att ha varit borta i nästan en månad. Saker och ting hade hopat sig på kontoret. Det fanns kontrakt att följa upp, räkningar att betala, brev att skriva. Dessutom började de där splittrarna och sabotörerna inom AIP nu visa sig öppet. En var en man vid namn Victor Barrett i Broward County. Efter att ursprungligen ha ställt sig in och anslutit sig till vår AIP-grupp blev han nu otrevlig och hotfull. Den andre

(bland andra) var en mycket högljudd argbigga från Naples, Florida, vid namn Arleen (Larry) Lent, som hade irriterat mig under större delen av året. Hon hävdade att hon hade varit sekreterare åt den avlidne senatorn Joseph McCarthy i Washington, och att hon arbetade på en bok om honom. (Hon skrev den aldrig.)

Detta för mig till ett ämne som har förbryllat mig under alla dessa år. Varför skulle en modig, intelligent man som senator McCarthy ta sig an hela det liberal-kommunist-judiska etablissemanget och samtidigt ha inte bara en, utan två unga judiska advokater, nämligen David Schine och Roy Cohen, som nyckelpersoner i sin stab? Insåg han inte att kommunismen var judisk? Och varför skulle han ha en sekreterare som Larry Lent arbetande för sig, som jag var övertygad om övervakade hans kontor (precis som jag trodde att hon gjorde med våra aktiviteter i AIP) och vidarebefordrade sådan information till Anti-Defamation League? Än idag förblir det ett mysterium för mig. Staplars Joe McCarthy! Judarna förstörde hans politiska karriär, förstörde hans rykte och dödade honom på sjukhuset. Han lades in på sjukhuset för inget mer än influensa, men kom ut med fötterna först, död i hepatit. Jag är övertygad om att judarna gav honom en spruta som tog kål på honom.

Några dagar efter att jag återvänt från Colorado satte Austin och jag oss ner vid ett bord i bokhandeln för en genomgång av vad vi nyligen hade lärt oss. Vi var tvungna att fatta några stora beslut, några plågsamma omvärderingar av vad vi hade stöttat – Birch Society, Citizens Councils, American Independent Party. Varför ignorerade de alla det judiska hotet när bevisen var överväldigande för att judarna var det verkliga maktetablissemanget bakom hela den usla konspirationen för att förstöra Amerika och den vita rasen?

Vi kallade Jim Cochrane, en av de främsta JBS-avdelningsledarna i Pompano, till en konferens i bokhandeln och konfronterade honom med den judiska frågan. Han började svettas ymnigt, och hans enda försvar var – "Alla judar?", vilket innebar att även om det var en judisk konspiration så borde vi inte fördöma varje jude som en del av den konspirationen, utan bara individ för individ, oavsett deras ras eller religion. Jag sade till Jim: Varför denna dubbelmoral? När de "allierade", manipulerade av judarna i den massiva fasan vid brandbombningen av Dresden, dödade omkring 350 000 tyskar på två dagar, skonade de inte selektivt kvinnorna, barnen, de små spädbarnen eller flyktingarna från öst som flydde från de kommunistiska mördarna. Så varför är du så blödig och varför är du så förbannat skyddande

av judarna? Det var sista gången jag någonsin såg Jim Cochrane.

Några dagar senare kallade vi in Claude Boring, JBS-koordinatorn för södra Florida, som vi hade känt i åratal. Vi satte ner honom vid samma bord i bokhandeln och ställde samma fråga till honom. Även han svettades ymnigt och kedjerökte den ena cigaretten efter den andra. Han var mer uppriktig än vad Jim Cochrane hade varit. "Lyssna," sade han, "vi vet alla att det är judarna. Welch vet att det är judarna och det gör nästan varje medlem i Birch Society. Om vi gick emot judarna skulle vi stämplas som antisemiter och det skulle vara slutet för sällskapet." Verkligen? Vad sägs om ditt credo att "sanningen är vårt enda vapen?" Du talar sannerligen inte hela sanningen när du totalt ignorerar och underlåter att avslöja den viktigaste och mäktigaste fienden i hela konspirationen, eller hur? Han kunde inte komma på något logiskt svar, och Austin och jag kunde bara dra en slutsats som var vettig: nämligen att Birch Society agerade som sköld för judarna, samtidigt som de pekade ut kommunisterna, medan Birch Society självt var en del av den judiska konspirationen.

Min gamle kompis, Dr. Bill Douglass, anslöt sig till kritikerna genom att cirkulera ett brev där han kallade mig antisemit och bad om min avgång från ordförandeposten i AIP. Jag var mer än glad att tillmötesgå detta. Med ett partimedlemskap som fortfarande var villigt att åka snålskjuts på ett bedrägeri som guvernör Wallace, som Douglass själv sa behandlade honom "som om han hade spetälska" och som verkligen var inställd på att undergräva varje tredjepartirörelse, vilken möjlig framtid fanns det i ett sådant upplägg? Ingen, drog jag slutsatsen. Inte nog med att jag med glädje avgick från det nu värdelösa AIP, utan jag lämnade också in min utträdesansökan från Birch Society i ett brev till Robert Welch, daterat den 5 november. I det brevet krävde jag också en återbetalning av min tidigare donation på 1000 dollar som jag i god tro dåraktigt hade gett. Hela brevet kan läsas och finns återtryckt i "The Klassen Letters, Vol. One."

Tryckta i samma bok och efter Welch-brevet finns brev till tre av de främsta medlemmarna i AIP. Den 5 dec, 15 dec och 18 dec skickade jag brev till respektive Dr. Wm. C. Douglass, till L. Allen Greer och till Jas. L. Harrison. Dessa brev kastar ytterligare ljus över den politiska situationen och konflikterna vid den tiden.

Mitt utträde ur Birch Society orsakade stor uppståndelse i leden i Broward County. Utan tvekan hade jag varit den mest aktiva och

synlig medlem i södra Florida. Tidningarna uppmärksammade detta. En rubrik i Sun Sentinel löd ”Klassen lämnar Birchers, säger att gruppen är för liberal”, och samma dag, den 3 november, stod det i en artikel i Ft. Lauderdale News: ”Samhället blir för liberalt för mig, säger före detta Bircher.” Ungefär vid den här tiden ringde också någon och bad mig ratta in en viss radiostation i Palm Beach, de pratade om mig. Jag rattade in den, och där var min gamle kompis, Claude Boring, JBS-koordinator för södra Florida, som pratade med någon judisk talkshow-värd. Jag kom in precis i tid för att höra juden fråga: ”Så du menar att Klassen är antisemitisk?” och Claude Boring svarade eftertryckligt: ”Han är inte bara antisemitisk, han är antijudisk!” Hemskt!

Sammanfattningsvis, efter mina erfarenheter och den information jag hade samlat in, drog jag slutsatsen att eftersom varken det demokratiska eller det republikanska partiet var svaret på den vita mannens dilemma, så var inte heller George Wallace eller American Independent Party det, och jag tänkte inte slösa min tid på den arenan längre. Tillbaka till ruta ett.

Milstolpe Fyrtiosju

Alptur
med Oberammergau Passionsspel
Sommaren 1970

Vid 1970 kände Henrie och jag att det var dags för ännu en resa till Europa. Under våra tidigare resor hade vi funnit att av alla landskap i Europa var alp-områdena utan tvekan de vackraste, och vi bestämde oss denna gång för att välja en tur som koncentrerade sig på dessa majestätiska Alper. Dessutom, eftersom detta var ett decennieår, satte Passionsspelet upp sitt historiska skådespel, och vi hade bestämt oss för länge sedan att vi någon dag ville se det. Så vi gjorde de nödvändiga förberedelserna och valde en tur som kombinerade båda.

Vi valde Olsons "Royal Coach Tour" som benämndes "22 Day Imperial Alpine Adventure (Passion Play)". Måndagen den 20 juli tog vi Northeastern Flight #20 från Ft. Lauderdale klockan 17:00 och anlände till Kennedy-flygplatsen i New York klockan 19:35. Efter en kort mellanlandning tog vi klockan 20:30 ett annat plan för en direktflygning till Schweiz, och anlände till Genève nästa morgon.

Tisdag 21 juli. Olsons buss och reseledare mötte oss på flygplatsen, och hela vår grupp samlades för en välkomstfrukost. Efter en stadsrundtur, som inkluderade Nationernas Förbunds byggnad, Gamla stan och några andra intressanta platser i denna internationella stad, körde vi längs Genèvesjöns stränder. Vi korsade gränsen till Frankrike och anlände till skidorten Chamonix, vid foten av Mont Blanc. Detta enorma granitmassiv, som är 45 kilometer långt och 14 kilometer brett, är med sina 4 810 meter den högsta toppen i Alperna. Vi checkade snart in på Carlton Symond Hotel och åt en god middag. Det hade varit en lång dag sedan vi lämnade New York igår kväll. Vi var redo för en god natts sömn.

Onsdag 22 juli. Idag var vi lediga att vandra runt i Chamonix på egen hand, vilket vi gjorde. Det finns en linbana som går upp på berget, men eftersom dagen var mulen och sikten dålig, tog vi den inte.

Vi är 44 personer i vår resegrupp, en hel busslast. De flesta av dem är trevliga och erfarna resenärer. Vår reseledare är Tom. Han är ung, kommer från Holland och är jude. Det finns också ett äldre judiskt par från Miami i vår grupp. Vår busschaufför är också ganska ung. Han heter Michelle, han är från den franska delen av Schweiz, han talar väldigt lite engelska och är en utmärkt chaufför.

Torsdag 23 juli. Denna morgon startade vi klockan 8:00 och körde genom den 19 km långa Mont Blanc-tunneln in i Italien. Tunneln färdigställdes 1965 och är en rejäl ingenjörsbragd. Men fransmännen och italienarna gräver inte bara en tunnel, de gjorde det med en konstnärlig känsla och konstruerade ett mycket attraktivt räfflat överhäng vid ingången. Efter en vacker biltur genom Aostadalen körde vi in i Schweiz igen genom St. Bernard-tunneln, som bara är drygt sex kilometer lång. Vi tog en kaffepaus vid tunnelns infart och körde sedan vidare till Martigny för lunch. Efter lunchen körde vi ner genom den nedre Rhônedalen till Visp. Därifrån tog vi ett bergståg till Zermatt, en av de mest pittoreska och fascinerande små städerna i hela Schweiz. Den är omgiven av höga alper och är porten till Matterhorn. Vi kördes till Hotel Mont Cervin med en hästdragen buss. Det är härligt att höra klangen från klockorna på hästarna. Det finns inga bensindrivna bilar i Zermatt, bara små elfordon samt hästdragna vagnar och bussar. Staden är ett paradis för shoppare och Henrie och jag promenerade längs stadens huvudgata före middagen för att se oss omkring. Middag klockan 19:45. Staden, atmosfären, middagen, allt var förtjusande.

Fredag 24 juli. Idag är ännu en ledig dag, med möjlighet att ta turen med kuggstångsbana till foten av Matterhorn (på egen bekostnad). Vi valde att ta turen till Gornergrat, som är slutstationen för turister. Det var en perfekt dag för att se denna den mest prestigefyllda av alla toppar. Det svävade ett litet moln några hundra fot direkt ovanför toppen, vilket gav den en aura av distinktion. Även om Matterhorn är cirka 300 meter lägre än Mont Blanc, reser sig dess granitmassiv så dramatiskt ur sin omgivning att det är den mest spektakulära av alla alptoppar. Några av de mest imponerande sidospelen när vi åkte uppför den branta stigningen till Gornergrat var de många forsande strömmarna och vattenfallen som störtade ner över den steniga bergsterrängen.

När vi kom tillbaka sent på eftermiddagen tog vi några bilder på en gethjord som drevs uppför huvudgatan i Zermat, en ritual som utförs två gånger varje dag.

Lördag 25 juli. Denna morgon gick vi upp tidigt (05:30), åt frukost och sedan gick vi alla en masse till järnvägsstationen för att ta tåget 07:30 tillbaka till Visp, där vi åter fick kontakt med vår buss. Vi märkte att det var nysnö på Matterhorn. Väl på bussen var vi nu på väg mot St. Moritz. Det är en vacker dag. Vägarna är smala och slingrande, det finns många skarpa kurvor som vår skicklige förare hanterar expertmässigt. Vi kör tillbaka in i Italien över Simplonpasset och längs stränderna vid den vackra Maggioresjön. Vi åt lunch på ett hotell högt ovanför Locarnosjön, en vacker plats fylld med palmer och tropiska blommor. Vi anländer till St. Moritz klockan 19:30. Det har varit en lång dag, och även om avståndet inte var så stort, gjorde de tusentals kurvorna det ganska ansträngande. Vi inkvarterades på Crystal Hotel, vilket inte stod i vårt schema, eftersom det planerade Hotel Schweizerhof håller på att renoveras. Crystal Hotel är mycket modernt, stora badrum, uppvärmda handdukar, hela paketet.

Söndag 26 juli. St. Moritz är en förstklassig turist- och skidort. Naturen är hisnande – vackra sjöar och bergsutsikter. Vi är lediga fram till kl. 10:30, då vi gick ombord på bussen och var på väg till Davos, där vi stannade för lunch. Sedan tillbaka till vårt hotell i St. Moritz igen.

Måndag 27 juli. Vårt mål idag är Cortina, Italien. Vi är nu i Dolomiterna. Bergen i detta område är något annorlunda än resten av Alperna. De har formen av enorma stenblock som ligger ovanpå och/eller bredvid varandra. De är karga, med fantastiska former och robusta toppar och mycket pittoreska. På vägen åt vi lunch i Brunek. Vi anlände till Cortina vid 18-tiden. Det var en vacker omgivning.

Cortina ligger i ett slags pass, eller dal, bland alla dessa enorma stenblock. Cortina är både en sommar- och vinterort. Efter att vi installerat oss på Hotel de la Poste åt vi en riktig italiensk middag med Minestrone, Kalvscallopine, potatismos, zucchini och äppelkaka.

Tisdag 28 juli. Vi är nu på väg mot Österrike och den legendariska staden Villach, förevigad av Franz Lehár i operetten "Glada änkan". Efter att vi kommit in i Österrike fortsatte vi via Lienz och Spittal och förbi

flera vackra sjöar. Själva Villach är mycket pittoreskt och typiskt tyrolskt. Vid ankomsten till Villach checkade vi snart in på Park Hotel för de kommande två nätterna.

Onsdag 29 juli. Vår morgon i Villach är ledig. Villach ligger mycket nära den jugoslaviska gränsen. Vårt hotellrum har utsikt över en trädgård. Vi tillbringade morgonen med att utforska staden och stannade till vid ett trottoarkafé för att dricka kaffe och äta österrikiska bakverk. Vädret är behagligt och åt det varma hållet. På eftermiddagen tog vi alla en busstur för en åktur runt Wörthersee, en stor och naturskön sjö.

Torsdag 30 juli. Vi ger oss av genom tallskogarna och det vackra landskapet i de steiriska Alperna mot Pörtschach, sedan till Bruck, där vi åt en utsökt lunch i en gammal restaurang på Hotel Bauer. Det fanns ett gammalt taffelpiano här och någon i vår grupp började spela på det, vilket utvecklades till allmän allsång där de flesta i vår grupp deltog.

Vi anlände till Wien vid 16-tiden och checkade in på Intercontinental Hotel, en riktig fullträff. Det är luftkonditionerat och helt modernt, men behåller ändå den sanna österrikiska atmosfären med attribut som de där härliga kristallkronorna i lobbyn och andra sällskapsrum. Vårt rum ligger på nionde våningen med utsikt över den vackert skogbevuxna Stadtpark, som är tre kvarter bred och fem kvarter lång. Parken har en kanal som rinner genom dess mitt, med fem pittoreska broar som spänner över kanalen.

Efter middagen gick Henrie och jag på en promenad i parken, satte oss sedan vid ett av borden på torget för att dricka kaffe och äta wienerbakelser och lyssna på en utomhuskonsert som redan var i gång. Det fanns även andra medlemmar från vår grupp på plats. En mycket bra orkester spelade Strauss-valser och två unga par i högtidsdräkt demonstrerade de klassiska Strauss-valserna. Parken på natten är som ett sagoland med fontäner och blommor, och ljus på byggnader överallt. Från vårt rum på nionde våningen kan vi se många kyrktorn, vackra byggnader och det enorma, upplysta pariserhjulet (det största i världen) i den skogiga nöjesparken som heter Pratern, en enorm park, ungefär fyra mil lång. Det finns inga skyskrapor i Wien, vilket hjälper staden att behålla sin romantiska charm och historiska karaktär.

Fredag 31 juli. Stadsrundtur i Wien. På morgonen besökte vi Innerstaden, även känd som Gamla stan, som omfattar Ringstrasse, Kärntnerstrasse, den berömda Operan och de flesta av parkerna, museerna och historiska...

byggnader som Wien är så känt för. Den vackra parken vid Belvederepalatset, som en gång var kronprins Eugens hem, är nu ett museum. Det enorma slottet Schönbrunn, de österrikiska kejsarnas tidigare sommarresidens, varav den siste var Frans Josef. Vi gick igenom cirka fyrtio rum på första våningen, som alla var rikt dekorerade och innehöll en mängd oljemålningar. De två översta våningarna hyrs ut till olika företag och privatpersoner. Hofburg, som var kejsarnas vinterpalats, är nu också ett museum. Vi såg även Kunsthistorisches Museum, en vacker byggnad som är ett konstverk i sig själv och innehåller tusentals målningar av världens mest kända konstnärer.

På eftermiddagen körde vi ut till Wienerwald, som inte var så skogigt som jag hade föreställt mig. Vi såg cistercienserklostret och kyrkan, varav delar byggdes på 1100-talet. Vi såg också en barnby för föräldralösa barn. Nio barn i olika åldrar bor i varje mycket attraktivt hus med en "mamma" som tar hand om dem.

Vi åkte sedan till Baden, där ryssarna har sitt högkvarter och där SALT-förhandlingarna nu pågår. Baden är en förtjusande kurort, och medan vi var där drack Henrie och jag te och smakade på den berömda Sachertårtan på Hotel Sacher. Tillbaka i Wien för en fin middag med Bauerschmaus. Efter middagen tog Henrie och jag en taxi till lätta operahuset och såg Franz Lehárs operett "Glada änkan", sjungen på tyska, naturligtvis.

Lördag 1 augusti. En ledig dag i Wien. Henrie och jag var upptagna med att titta närmare och mer ingående på några av de platser vi kortfattat besökt under rundturen, men som vi gärna hade velat tillbringa mer tid vid. Vi utforskade också ett antal av butikerna i innerstaden för att se vad de hade att erbjuda.

På kvällen tog turen oss alla till "Heuriger"-byn Grinzing i utkanten av Wien, där vi njöt av en riktigt trevlig middag fylld med folkmusik och rikliga smakprov av det nya vinet.

Söndag 2 augusti. Vädret här har varit varmt de senaste dagarna och vi har njutit av vårt fina luftkonditionerade hotell. Men nu är det dags att gå vidare och vi lämnar hotellet klockan 08.00 i morse på vår väg mot Salzburg. På vägen stannar vi vid det mycket stora, vackra och berömda cistercienserklostret i Melk. Både interiören och exteriören är sanna konstverk och utgör ett av de främsta exemplen på barockarkitektur i Europa. För närvarande övervakar munkarna

många församlingar i området och kommer hit endast en eller två gånger om året. En flygel av klostret används för österrikiska studenter och en annan flygel för amerikanska studenter på ett utbytesprogram. Vi åt lunch i Gmunden, en härlig plats vid en bergssjö. Många segelbåtar var ute, och det fanns talrika svanar som väntade på att bli matade. Eftermiddagskaffestopp i St. Gilgen vid Wolfgangsee, varefter vi anländer till Salzburg och checkar in på Hotel Europa. Vårt rum har utsikt över staden, med vy över de tre nivåerna av gamla fästningar som reser sig längs bergssluttningen. Vi gick genom en gammal kyrkogård för att äta middag på Peter's Cellar i den gamla delen av staden.

Måndag 3 augusti. På morgonen går vi på en sightseeingtur i Gamla stan med en lokal guide som ansvarig. Staden är en pärla av rokokoarkitektur. Vi besåg Hellbrunns slott, Mozarts hus, fästningen Hohensalzburg, katedralen samt de gamla och nya festspelshusen.

På eftermiddagen tar samma guide oss till Berchtesgaden, där vi ser ruinerna av Hitlers chalet, samt Görings och Himmlers, och tunnlarna och bunkrarna som förbinder dem. På avstånd kan vi också se ruinerna av Hitlers en gång magnifika "Örnnäste", hans privata tillflyktsort högt uppe på en bergstopp med en enastående utsikt. Jag blev djupt berörd av att komma i så nära kontakt med historien, och samtidigt kände jag mig nedstämd över att ett så lysande landmärke i vår historia hade blivit så vårdslöst förstört av de "allierade" styrkorna.

Efter vår återkomst till Salzburg åt vi en fin middag på vårt hotell. Sedan gav sig Henrie och jag (och andra i vår grupp) av i taxibilar till Mirabellslottet där vi lyssnade på en förtjusande stråkkvartett som spelade musik av Mozart-Schubert-Beethoven, med start klockan 21:15. Vi gick tillbaka, och efter en lång dag var vi redo för sängen.

Tisdag 4 augusti. Efter frukost i morse lämnar vi Salzburg för München och ser många pittoreska småstäder och mycket naturskönhet på vägen. Vi stannar för en lunch med sauerkraut, korv och sång på Münchens berömda Hofbräuhaus, där jag köper en ölkrus som souvenir. Efter en sightseeingtur genom staden kör vi genom de berusande bayerska högländerna förbi charmiga gamla städer och checkar in för natten i Oberammergau, en stad perfekt som ett vykort i bayersk stil. Hotellen här är överbokade, och sent den kvällen tas vi med på en lång

resa över den österrikiska gränsen till den lilla staden Mittelwald, där vi är inkvarterade för de kommande två nätterna.

Onsdagen den 5 augusti. Vi är nu redo att se det berömda passionsspelet i Oberammergau, som sätts upp endast en sommar vart tionde år, en tradition som har iakttagits i mer än 330 år (sedan 1634) då borgarna svor att göra så för att ha blivit skonade från digerdödens härjningar. Alla skådespelare är lokalbefolkning. Scenen är en enorm uppbyggnad utomhus på en bergssluttning, men läktaren är under tak. Spelet pågår hela dagen, med ett avbrott för lunch. Jag njöt av föreställningen, även om den var i längsta laget, och den var naturligtvis på tyska.

Torsdagen den 6 augusti. Vi kör genom de skogsklädda alpina kullarna till Füssen för magnifika vyer över den galne Ludvigs slott Hohenschwangau och Neuschwanstein. Det sistnämnda är särskilt imponerande i sin klassiska skönhet och stod som modell för Walt Disneys temaslott på Disney World i Orlando, Florida. Vidare till Garmisch-Partenkirchen, där vi äter lunch. Detta är ännu en utsökt by med typiska bayerska alpstugor, där var och en har vackra scener målade på vit puts och gavlar. Sedan vidare till Zugspitze, en berömd skidort på den tysk-österrikiska gränsen (där jag hälsade på Fred Bieger våren 1955), därefter till den berömda fiolbyggarbyn Mittelwald. Vi är tillbaka i Österrike och anländer slutligen till Innsbruck, Tyrolens huvudstad, för natten, där vi bor på Hotel Arlberger Hof.

Fredagen den 7 augusti. Denna morgon lämnar vi Innsbruck och kör längs floden Inns dalgång genom flera vackra medeltida byar, sedan över Arlbergpasset på vår väg mot Vaduz. Vi äter lunch i denna unika lilla huvudstad i Liechtenstein, för att sedan återigen köra in i Schweiz på vår väg mot Luzern, där vi checkar in på Hotel Europa för natten.

Lördagen den 8 augusti. Vi tar en sightseeingtur i staden på morgonen, som inkluderar Kapellbron, Lejonmonumentet i Luzern och Glaciärträdgården. Vi är lediga för att handla och vandra omkring på eftermiddagen, vilket vi alla gjorde. På kvällen tas vi till Kurhaus, en trädgårdsrestaurang där vi njuter av fondue, joddling och ljudet av det gigantiska alperhornet.

Söndag 9 augusti. Vi lämnar Lucerne och fortsätter längs den skimrande Vierwaldstättersjön, de natursköna alpstopparna och längs Genèvesjöns stränder medan vi kör mot Bern, där vi besåg dess vackra byggnader, dess blommor, dess arkadbutiker, klockspelet och naturligtvis björnarna. Sedan vidare till Interlaken på slätten, och till Lausanne, där vi checkar in på Palace Hotel för natten.

Måndag 10 augusti. Vi kör längs Genèvesjöns strand till Genèves flygplats för vårt flyg hem. Vårt plan lyfte punktligt klockan 10:30 och vi anlände till Orly-flygplatsen i Paris klockan 11:15. Vårt Pan Am-flyg var dock tre timmar och 15 minuter försenat, och istället för att lyfta 12:30 dröjde det till klockan fyra på eftermiddagen innan vår 747:a slutligen lyfte. Vi anlände till Kennedy-flygplatsen ungefär lika mycket efter tidtabell. Lyckligtvis lyckades vi ordna ett annat flyg till Ft. Lauderdale och anlände dit i de tidiga morgontimmarna, glada över att vara hemma igen, välbehållna.

Milstolpe Fyrtioåtta

The Nationalist White Party 1970-1971

I baseboll har de en regel som säger: tre strikes och du är ute. Jag hade nu åkt ut på tre strikes. Men stannade jag nere för räkning? Inte på långa vägar. Jag hade försökt göra något inom det republikanska partiets ramar och upptäckt att de i själva verket stod i maskopi med demokraterna för att sälja ut detta land. Jag hade försökt stödja guvernör Wallace för presidentposten och upptäckt att bakom allt ståhej var han inget annat än en riktig bluff. Jag hade försökt bygga upp ett genuint tredjeparti i Florida och funnit att de flesta medlemmarna (inte alla) antingen var blinda för den judiska kontrollen, eller rädda för att sätta sig upp mot dem, eller ännu värre, själva var agenter provocateur för den judiska konspirationen.

Men icke desto mindre fortsatte jag att söka efter svar. Under större delen av 1970 undersökte Austin och jag befintliga rörelser som kunde vara genuina och värda att gå med i, men vi hade redan kontrollerat de flesta av dessa tidigare, som jag berättade i MS Fyrtiofyra. Vi hade utforskat och studerat Klanen, Matt Koehls nazistparti, Gerald L. K. Smiths organisation och ett antal andra, och funnit dem helt otillräckliga. Under en tid underhöll vi idén om att stödja National States Rights Party (de hade vid det här laget flyttat till Marietta, Georgia) men de verkade mer intresserade av att främja kristendomen än av att rädda den vita rasen. Ytterligare sökande gav inget som verkade mödan värt. Slutligen, efter min återkomst från Europaresan och efter en ansenlig mängd rannsakande, kom jag till den plågsamma slutsatsen att om jag skulle verka inom en organisation som betydde något, skulle jag förmodligen vara tvungen att sätta ihop den själv. Efter mycket övervägande och en omfattande mängd diskussioner satte Austin och jag ihop en idé som vi kände återspeglade vår totala filosofi och något meningsfullt som vi kunde vara stolta över. Vi kallade det The Nationalist White Party. Vår trosbekännelse och vårt program detaljerades i våra "Fjorton punkter." Eftersom dessa redan har formulerats i The Klassen Letters, Vol. I, (med början på s. 35) finns det inget behov av att upprepa dem här.

Medan mitt mest högljudda motstånd inom AIP när jag började exponera den judiska konspirationen kom från

Floridas västkust, nu kom det mest entusiastiska stödet från en grupp i samma område. Ledaren för denna grupp var en förtjusande ung kvinna vid namn Eleanor Kramer, gift med Rudi Kramer, som som pojke hade varit medlem i Hitlerjugend. Av de två var dock Eleanor den betydligt mer dynamiska och entusiastiska ledaren. Redan innan vi hade bildat NWP kom hon för att besöka oss i vår bokhandel i Pompano Beach och applåderade mitt ställningstagande mot Birch Society. Hon hade fått reda på det ryktesvägen, och hon berättade för oss att hon hade kommit till samma slutsats som vi.

I november 1970 hade vi ramverket för vårt parti ganska väl sammansatt, och eftersom jag vid det här laget var en "expert" på att registrera nya företag, beslutade vi oss för att inkorporera vårt parti. Den 3 november fick vi vårt stadgebevis från delstaten Florida. Ft. Lauderdale News uppmärksammade detta. I en artikel daterad den 18 nov. med rubriken "'Tredje parti' får stadgar", stod det:

> *Genom att fördöma en påstådd koalition av svarta och judar inom amerikansk politik och finans, har ett nytt "tredje parti" för att driva vita kristnas intressen bildats av två män från norra Broward – en av dem en före detta republikansk delstatsledamot.*
>
> *Nationalist White Party, med den tidigare delstatsrepresentanten Bernard Klassen som nationell ledare, beviljades nyligen stadgar som en ideell organisation av Floridas utrikesminister Tom Adams.*
>
> *Utöver Klassen listades Austin C. Davis som biträdande ledare för partiet, som har sitt högkvarter på 886 N. Federal Highway, Pompano Beach. Båda männen är bosatta i Lighthouse Point.*
>
> *Klassen, som ledde George Wallaces presidentkampanj i Broward 1968, sa att syftet med hans nya parti skulle vara att betona att "det vita kristna folket som erövrade Amerika inte har för avsikt att förvisas till ett andra klassens medborgarskap." Slut på artikeln.*

Judarna lade uppenbarligen också märke till detta. Kort efter att artikeln publicerats spillde en judisk tjej vid namn B. Jacobson ingen tid på att fördöma oss i ett brev till redaktören, som hade rubriken "Hat och lögner." Brevet avslutades med ett stycke som löd: "Jag ber personligen att alla tänkande amerikaner förkastar Nationalist White Party och dess plattform av hat och lögner."

Som svar skrev jag ett brev som publicerades i samma tidning den 20 dec. I en rubrik som frågade "Varför inte vit?" stod det: "I ett brev den 7 dec. går skribenten till ett hätskt angrepp mot Nationalist White Party

uppenbarligen av ingen annan anledning än att vi tar ställning för den vita rasen, och är trötta på att förpassas till andra klassens medborgarskap i vårt eget land. Uppenbarligen går det bra för judarna att organisera en mängd organisationer såsom A.D.L., A.J.C., Kehilla, etc., alla exklusivt judiska och alla fanatiskt främjande av den judiska rasens intressen. Det betraktas som en välvillig tjänst mot deras ras när negrer organiserar NAACP, CORE, SNCC och en mängd andra organisationer som enbart främjar de svartas intressen. Men, märkligt nog, när en organisation bildas som är dedikerad till att skydda den vita rasens intressen, träder omedelbart Jacobson-typerna och deras likar i aktion och slungar anklagelser, förolämpningar och invektiv mot det vita kristna folket.

Det är vidare märkligt att skribenten anklagade vår plattform för ”hat och lögner”. Eftersom vår plattform först nu är under färdigställande och skribenten är totalt okunnig om dess innehåll, återspeglar sådana ord förmodligen bäst hennes egen position, inte vår. Vårt parti är baserat på kärlek till den vita rasen, inte hat, och bildat för att hjälpa till att skydda vårt folk från sådana övergrepp som påtvingad bussning, bland många andra.

Ben Klassen
Nationell ledare,
Nationalist White Party

Någon gång i februari 1971 kom Jim Guier, politisk kolumnist för Ft. Lauderdale News, för att intervjua mig på mitt kontor i Pompano Beach. I en artikel publicerad i söndagsutgåvan den 21 februari 1971, i den sammanslagna Ft. Lauderdale News och Pompano Beach Sun Sentinel, skrev han en artikel om Nationalist White Party. Rubriken var ”NWP står till höger om Wallace”. Ovanför huvudrubriken fanns en underrubrik där det stod ”Ben Klassen leder partiet”. Artikeln fortsatte med följande text:

Det finns en lag inom fysiken som förklarar att för varje handling finns en lika stor och motsatt reaktion.

Detsamma gäller naturligtvis i politiken. Tryck pendeln för hårt i en riktning och den kommer flygande tillbaka mot dig.

Sökandet efter ett svar på vad man såg som en ”kommunistisk konspiration” under det senaste decenniet var den högerorienterade John Birch Society.

George Wallace och American Independent Party reste sig mot de liberala ytterligheterna i Lyndon Johnsons administration.

Ett hopkok av "Nya vänstern"-organisationer har tagit till gatorna för att kritisera striderna i Indokina som ett "immoraliskt krig".

Americans for Constitutional Action är den ultrakonservativa motsvarigheten till det ultraliberala Americans for Democratic Action.

Och med framväxten av Svarta panter-partiet, en liten grupp svarta revolutionärer som är mer hängivna kulor än röstsedlar, var det förmodligen oundvikligt att vi skulle få se bildandet av ett Nationalistiskt vit makt-parti i den andra änden av det filosofiska spektrumet.

Nationalist White Party (NWP), som fick sitt delstatliga tillstånd i höstas, är skapat av en före detta republikansk delstatsledamot som lämnade John Birch Society eftersom han ansåg att det gled åt vänster.

Ben Klassen, den nationella ledaren som hjälpte till att driva Wallaces presidentkampanj 1968 i Broward County, sa att syftet med hans parti skulle vara att betona att "det vita kristna folket som byggde Amerika inte har för avsikt att förvisas till ett andra klassens medborgarskap."

"Judar kontrollerar merparten av finanserna och media, och utövar tillsammans med negrerna en politisk makt som är långt större än deras antal," hävdar Klassen. "Trots det faktum att det vita kristna folket är fler än judarna med 30 mot 1, är den politiska makten övervägande antivit, pro-judisk och pro-svart."

Han säger att det är hans övertygelse att "de vita kristna är trötta på att bli runtknuffade, plundrade och skövlade av en överväldigande skattestruktur så att miljontals svarta kan leva på bidrag, föröka sig och föröka sig urskillningslöst och skapa fler och fler gratisätare för att ytterligare belasta redan överbelastade arbetande vita."

Det är hans partis avsikt, tillägger han, att göra ras till en grundläggande fråga i politiska val, och att ställa kandidater inför valet att representera "vita kristna människor å ena sidan eller judar och svarta å den andra."

Ett annat mål för partiet, tillägger Klassen, är att ingjuta "raslojalitet" bland vita samtidigt som man "enar dem på samma sätt som våra motståndare alltid har gjort (bland sig själva)."

Klassen valdes in i delstatens representanthus 1966 som republikan, men förlorade sin plats tre månader senare när han försökte bli vald till delstatssenaten i ett fyllnadsval. Han lämnade GOP och kallade det ett verktyg för det "ultraliberala etablissemanget i öst" och lämnade senare Wallace-teamet på grund av Wallaces moderata åsikter om segregation.

"Wallace har försvagat sin inställning till segregation under de senaste åtta åren", förklarar Klassen. "I sitt första installationstal lovade han 'segregation idag, segregation i morgon, segregation för alltid'. Men i sitt senaste installationstal nämnde han inte segregation en enda gång."

Vart, bör vi nu fråga oss, svänger pendeln härnäst?

Det var vid den här tiden som jag designade vår logotyp eller insignier, som senare blev logotyp för Church of the Creator. Jag ritade först upp designen och lämnade sedan över min skiss till en kommersiell konstnär, en kille i Pompano Beach som jag kände från våra möten i handelskammaren, även om jag inte kan påminna mig hans namn nu. Som jag minns det tog han dock bara ut en struntsumma på 9,00 dollar.

I februari och mars 1971 hade vi äntligen fått ordning på saker och ting och det gick bra för oss. Vi hade våra fjorton punkter, vår logotyp och annan litteratur tryckt i stora mängder, och vi värvade medlemmar som betalade medlemsavgift. I detta avseende började vi inte direkt från noll. Jag hade ett antal lojala anhängare som var med mig i JBS, i min kampanj till lagstiftande församlingen, i Wallace-rörelsen, i Citizens Councils och även i AIP. Och nu hade vi också den nya gruppen från västkusten som leddes av Eleanor Kramer.

Vi höll regelbundna möten med NWP i bokhandeln. Jag gjorde också några resor till Tampa-området och höll tal för medlemmarna på västkusten. Vi hade snart omkring 40 medlemmar.

Allt verkade gå ganska bra, men jag började märka ett visst irritationsmoment och förargelse som trängde in i våra möten och som förbryllade mig. Vid nästan varje möte fanns det någon man, eller någon liten gammal dam i tennisskor, som reste sig upp och tjatade om kristendomsfrågan. De sa något i stil med detta: "Min Frälsare var jude. Jag kan inte gå emot judarna!" Eller: "Min bibel säger att vi alla är lika inför Herren. Är det inte därför fel att vara emot judar och svarta?" Ett annat knep var: "Min bibel säger om judarna, jag kommer..."

välsigna dem som välsignar dig och jag skall förbanna dem som förbannar dig, säger Herren. Hur kan vi möjligtvis motsätta oss judarna?" Jag försökte vifta bort sådana intrång och påminna dem om att detta var ett politiskt parti och att de kunde ha vilka religiösa övertygelser de än ville, men att vi inte borde dra in dem i vår politiska rörelse. Men dessa typer av störningar fortsatte. Vissa insisterade till och med på att vi borde inkludera i våra fjorton punkter att detta land grundades som en kristen nation. Vidare borde vi klargöra att vårt parti var ett kristet parti och att vi höll oss till kristna principer. Jag beklagar att jag oavsiktligt hade uppmuntrat denna ståndpunkt genom att upprepade gånger använda termen "vit kristen" i mycket av min litteratur och i mina brev. Jag hade dumt nog gjort misstaget att ta för givet att "kristen" och "vit" nästan var synonyma, när de i själva verket var termer som befann sig i bitter konflikt och i fullständig motsägelse till varandra. Att likställa de två termerna "vit" och "kristen" är en förrädisk förvirring som Dr. Ed Fields NSRP fortfarande utsätter de lättlurade tölparna för än i dag. Kristendomsfrågan skulle snart ställas på sin spets.

* * * *

Grevinnan Guardabassi var en storslagen gammal änkefru som bodde i sin ståtliga herrgård i Palm Beach. Hon hade varit arvtagerska till en förmögenhet på 50 miljoner dollar från en apotekskedja, och även om hon var så amerikansk som äppelpaj, hade hon förvärvat sin grevinnetitel genom att gifta sig med en italiensk greve för många år sedan. Greven hade för länge sedan gått vidare till Nirvana, men grevinnan och titeln fanns fortfarande kvar. Hon var en orubblig "konservativ" och till och med hatade judarna med passion. Även om hon inte hade någon tydlig egen filosofi, bjöd hon periodvis in välkända talare till sin herrgård för att tala till en utvald grupp likasinnade konservativa. Austin och jag deltog i flera sådana sammankomster, och en eller två gånger var Henrie också med oss.

Här träder generalen in i bilden. Under andra världskriget var general P. A. del Valle en militär av visst anseende, som utkämpade det judiska kriget i Stilla havet, och i processen ledde tusentals vita unga män till deras död i kampen för att bevara judisk "demokrati". Bekvämt pensionerad på sina generösa pensioner efter kriget, blev han en ökänd "Kosher-konservativ" i samma stil som Birch Society. Han bildade en organisation med postboxadress kallad The Defenders of the American Constitution, Inc. Då och då framförde han sitt vanliga nummer

tal om Gud och fosterlandet, flaggan och konstitutionen för olika grupper som ville lyssna på honom och betala hans omkostnader. Men aldrig skulle han försvara eller gynna den vita rasen, ej heller skulle han någonsin nämna det judiska hotet.

Den 4 april 1971 höll han ett av sina vanliga tal vid grevinnan Guardabassis herrgård, och Austin och jag gick dit för att höra vad han hade att säga. Efter talet gick jag fram för att träffa honom och gav honom en kopia av våra "Fjorton punkter", tillsammans med en ansökan och inbjudan att gå med i vårt NWP.

Några dagar senare, den 7 april, fick jag ett brev från honom. Han gick inte med oss, men i ett avgörande stycke sa han: "En annan punkt jag skulle vilja veta mer om gäller er medlemsansökan. Namn, adress, telefonnummer och nationellt ursprung förstår jag. Men religiös tillhörighet (om någon) förbryllar mig. Eftersom ingen organisation av det slag ni föreslår bör vara öppen för icke-kristna."

Där var den där förbannade kristendomsfrågan som stack upp sitt fula tryne igen! Jag kunde inte förstå det. Jag svarade honom i ett långt brev, daterat den 13 april, i vilket jag bland annat sa att vi visst var glada att välkomna medlemmar oavsett om de bekände sig till kristendomen eller ej. Vi hade ytterligare korrespondens fram och tillbaka. Jag skrev ett ännu längre brev till honom den 26 april, och ett sista brev den 12 maj. Alla dessa brev är tryckta i sin helhet och kan läsas i *The Klassen Letters, Vol. I,* och där följs historien mer i detalj. I det andra av dessa brev, nämligen mitt från den 26 april, dök fröet till en idé upp som skulle bli början på en lång rad händelser som följde. Den idén formuleras på s. 66 i *K.L., Vol. I,* när jag sa: **"General, vad den vita rasen desperat behöver är en ny filosofi, i själva verket en ny religion baserad på koncepten att bevara den vita rasen, inte en upprepning av gamla judiska schibbolet."**

Tanken att den vita rasen behövde en helt ny religion för att främja sina egna bästa intressen växte i mitt sinne. Inte bara ett politiskt parti som NWP, utan en fullständig, fundamentalt ny religion som etablerade nya moraliska värderingar. De moraliska värderingar vi hade accepterat och tagit för givna var inte våra — de var, som jag hade sagt, judiska schibbolet. Vi behövde moraliska värderingar som återspeglade arvet från vår egen stora vita ras, inte från de förbannade parasitära judarna. Var kunde jag finna en sådan religion? Hur mycket jag än letade fanns det ingen jag kunde finna. Kunde jag kanske själv strukturera en sådan religion? Jag hade mina tvivel.

Milstolpe Fyrtionio

Uppkomsten av en Vit Rasreligion 1971

Idén om en omfattande, fullt strukturerad rasreligion för vårt folk upptog nu helt mina tankar. Av skäl som än idag förbryllar mig, hade den vita rasen aldrig haft en meningsfull egen rasreligion. För att försöka ta reda på varför kristendomen vid varje vändpunkt i vår kamp för raslig identitet tycktes blockera vår väg, tog jag en ny, kritisk titt på denna judiska religion som antagits av vårt folk. Det måste finnas något i den, antog jag, som jag måste ha missat. Efter att ha fått den inpräntad i mig i söndagsskolan och ha lyssnat på ett oändligt antal tråkiga predikningar i kyrkan, var jag ganska väl informerad om bibelns innehåll. Visserligen hade jag som sjuttonåring läst Forntidshistoria Ett på college och studerat andra civilisationer och deras religioner, och jag hade kommit till den uppenbara slutsatsen att kristendomen bara var ännu en religion bland tusentals, religioner som kommit och gått, och nu var en bland spillrorna av tusentals andra som fortfarande fanns kvar.

Men även om jag inte trodde på sådant vidskepligt strunt, var jag inte fientlig mot kristendomen som sådan. Som de flesta accepterade jag att vissa av dess moraliska värderingar förmodligen hade ett värde, men mycket av det var inget annat än fånigt hokus-pokus. Inte heller ägnade jag mycket tanke åt dess judiska ursprung, och jag hade ingen anledning att tvivla på påståendet att en gestalt som Jesus Kristus en gång levt. Precis som med Muhammed och andra tog jag för givet att Kristus hade varit någon religiös fanatiker som gick runt på landsbygden och predikade sina vilda påståenden. Av någon märklig anledning som jag inte kunde förstå hade hans grejer slagit igenom, och sedan senare främjats och utnyttjats av hans efterföljare till en kraftfull rörelse, antog jag.

Hur det än må vara med det, så väcktes vid just denna tidpunkt min nyfikenhet på VARFÖR kristendomen blockerade oss vid varje vändning. Jag bestämde mig för att läsa om Nya testamentet och ta en närmare titt för att ta reda på exakt vad det var jag hade missat. Det tog mig inte särskilt lång tid att få mitt svar. Inom 10 minuter kom jag till Matteus 5, 6 och 7, och Bergspredikan. Till min förvåning läste jag "Älska dina

fiender." "Sälj allt vad du äger och ge till de fattiga." "Vänd andra kinden till." "Saliga är de saktmodiga." Jag hade läst och hört det hundra gånger förut, men den här gången visste jag vad jag letade efter och jag insåg förräderiet i denna försåtliga fälla som låg öppen framför mina ögon. Det här är galet! Det här är den typ av självmordsbenägna råd man skulle ge sina värsta fiender om man ville att de skulle förgöra sig själva, tänkte jag. Varför hade jag inte insett det förut? Hur kunde jag ha missat giftet i denna till synes godartade lära? Och detta var kärnan i vår innersta "tro"? Hur dum kan man bli? Hur kommer det sig att ingen annan hade påpekat detta vidriga för mig?

Jag hade nu satt fingret på problemets kärna. Det öppnade nu dörren till en hel uppsjö av nya frågor och svar. Kristendomen var avsiktligt utformad för att förslava och förgöra den vita rasen! Vem hade skrivit allt detta struntprat? Jo, judarna! Alla apostlarna var judiska. Sankt Paulus, den mest framstående författaren av alla, var egentligen Saul från Tarsus, en annan jude. Kristus själv var en jude, hävdade bibeln.

Jag studerade vidare. Jag läste på om Kristus i mitt uppslagsverk. Till min förvåning erkände uppslagsverket rent ut att beträffande Kristus "historicitet" fanns det inga historiska bevis för att han någonsin existerat, faktum är att all information vi hade om honom kom från endast en källa, skrifterna. Wow! Det var ytterligare en stor upptäckt såvitt jag var bekant. Hela historien var en fabel, som Gåsmor och jultomten. Och vem skrev hela denna undermåliga röra? En skara judiska skribenter, vilkas identitet är okänd och obekräftad. Utan tvekan var de listiga, bedrägliga och karakteristiskt judiska, men vetenskapligt sett var dessa ökenstammar som skrev Gamla testamentet såväl som det Nya, så okunniga att de inte ens visste att jorden var rund, eller att den färdades i en omloppsbana runt solen.

Efter dessa stora genombrott strömmade mer information in, och bitarna i pusslet började passa fint in i en ordnad mosaik. Jag läste vidare Marcus Eli Ravages text, "A Real Case Against The Jews", skriven 1928. I sin artikel skröt denne dristige jude öppet om hur skickligt den listige juden, Saul från Tarsus, för nästan nittonhundra år sedan hade konspirerat fram ett sätt att torpedera det stora romerska riket genom att mata det med en självdestruktiv ny religion, nämligen kristendomen. Han skrockade vidare över hur briljant den hade utformats och genomförts. Den hade lyckats bortom deras vildaste drömmar, sade han. Han frossade vidare i att de genom kristendomen, de

Judar, hade besegrat oss goyim som inget folk i historien någonsin hade besegrats förut. "Vi har lagt ett hinder för era framsteg. Vi har påtvingat er en främmande bok och en främmande tro som ni inte kan svälja och inte kan smälta, som står i strid med er medfödda ande, som håller er ständigt illa till mods, och som ni saknar modet att antingen förkasta eller acceptera fullt ut."

Jag studerade vidare den judiska religionens säregna egenskaper, och även det var avslöjande. Judarna tror inte riktigt på, eller bryr sig om, livet efter detta. Jag fann att deras religion i grunden var en stramt organiserad kriminell konspiration, medvetet skräddarsydd för att passa deras parasitära livsstil. Den var utformad för att ena judarna i ett oändligt plundringskrig mot goyim, deras term för boskap, men som syftar på oss icke-judar. Deras grundläggande mål är nu, och har varit under de senaste fyratusen åren, att förslava goyim, att exploatera dem för egen vinning och att tillskansa sig allt guld, alla fastigheter och all världens rikedomar. Till min fasa upptäckte jag att detta inte bara var deras mål, utan att de redan hade kommit en lång väg mot att uppnå detta olycksbådande mål. Men den mest förrädiska och dödliga kärnan i det programmet var deras besatthet av rasmässig uppblandning och folkmord på den vita rasen, som de betraktar som sin mest hatade fiende. Även i detta gjorde de snabba och förbluffande framsteg, upptäckte jag, till min stora förskräckelse.

Varför skulle de vilja blanda upp och förstöra den vita rasen? Eftersom de resonerade hänsynslöst, och helt korrekt, att så länge en intelligent vit ras fanns kvar, kunde deras smutsiga konspiration när som helst explodera i ansiktet på dem. Världens vita folk skulle kunna upptäcka deras smutsiga konspiration, precis som Hitler gjorde i Tyskland, organisera sig och vända sig mot judarna. De, judarna, sitter nu på en krutdurk, och de vet om det. Därför åligger det dem att blanda upp och förstöra den vita rasen så snabbt som möjligt. När världens befolkning väl har reducerats till en massa av dumma bruna bastarder är de i säkerhet, drar judarna slutsatsen. Dessa zombie-slavar kommer då att vara för dumma för att någonsin organisera sig, eller göra uppror och skaka av sig sina slavägare, utan kommer att bli trevliga, fogliga arbetsdjur.

Jag kände att jag hade gjort ett lika stort genombrott som om jag hade upptäckt en ny värld. Ja, sannerligen, vad den vita rasen nu behövde var en kraftfull ny dynamisk RASRELIGION av egen kraft. Om en usel rasreligion som judendomen kunde driva en ynklig, parasitär ras som judarna till världsherravälde, föreställ er då vad en väl genomtänkt, fullt strukturerad rasreligion skulle kunna göra för den

intelligenta, kreativa och produktiva vita rasen! Så resonerade jag. Vi bör också komma ihåg att vi fortfarande uppgår till cirka 500 miljoner individer, och är fler än judarna med 30 mot 1. Varför hade ingen sådan religion någonsin trätt fram tidigare, undrade jag. Vilken skillnad det skulle ha gjort i världens demografiska historia om egyptierna hade haft den, eller grekerna, eller romarna! Varför hade de inte det? Var det kanske för sent nu?

Nej, beslutade jag, det var inte för sent, om vi sätter igång och gör nu vad vi borde ha gjort för länge sedan. Ja, jag bestämde mig, jag skulle försöka sätta ihop en sådan rasreligion. Dess grundläggande mål skulle vara överlevnad, expansion och framsteg för den vita rasen enbart och exklusivt, med uteslutande av alla andra. Jag skulle omedelbart börja skriva en sådan bok. Jag kände att jag redan var beväpnad med ett helt lager fullt av potenta idéer som en sådan religion kunde byggas på, och nya koncept fortsatte att strömma in.

* * * * *

Austin Davis besökte vid denna tid fortfarande regelbundet pastor Wes Augers Calvary Baptist Church, och betraktade sig själv som en pånyttfödd kristen som en dag skulle komma till himlen. När jag diskuterade alla dessa nyupptäckta idéer med honom, försvarade han envist kristendomen. När allt kommer omkring, hävdade han, var det den vita mannens traditionella och väletablerade religion. Kanske det, invände jag, men den uppfanns av judarna, förkastades av dem och prackades på den vita mannen, och se var de är idag, och se var vi är. Jag fortsatte att arbeta på honom. Slutligen, en dag när vi satt i bokhandeln och drack kaffe, frågade jag honom, tror du verkligen att vi ska älska våra fiender, såsom judarna? Att du ska sälja allt du äger och ge det till niggrerna? Att du ska vända andra kinden till? Slutligen bröt Austin samman och svarade ärligt: Nej, det gör jag inte. Från den dagen blev han helt avprogrammerad från allt det där kristna skräpet och blev en av dess mest högljudda kritiker.

* * * * *

När jag övervägde att skriva min bok, frågade jag mig själv, vad ska vara grunden för vår tro? Vad kunde jag lita på och verkligen tro på? När jag var barn hade jag blivit lurad angående jultomten, men när allt kommer omkring var det bara barnlek. Jag hade också blivit lurad angående vår grundläggande religion, kristendomen, från tidig barndom, insåg jag nu. Det var inte barnlek – det var ett omfattande och bestående bedrägeri.

Det fann jag inte så lätt att förlåta. Jag hade blivit bedragen av John Birch Society beträffande vad deras verkliga mål var. Jag hade blivit duperad av det Republikanska partiet. Jag hade blivit beljugen av George Wallace. Jag hade blivit vilseledd och sviken av medlemmarna i American Independent Party. I själva verket var "vår" regering på lokal, delstatlig och nationell nivå ett enda stort bedrägeri och svindleri, manipulerat av våra dödligaste fiender, judarna.

Jag frågade mig själv om och om igen, fanns det ingenting fast och verkligt? Fanns det ingenting ärligt och oföränderligt som jag kunde tro på och lita på? När jag begrundade frågan kom svaret, högt och tydligt — ja, det fanns det! Jag kunde tro på Naturens Eviga Lagar. Jag kunde lita på hennes lagar i evighet. Efter att ha kommit till den slutsatsen dök ett antal andra frågor och svar snabbt upp.

Vad hade Naturen att säga oss? Svaret var mycket, och allt. En grundläggande läxa Naturen lärde oss var att varje art först och främst tar hand om sina egna, inför all fientlighet och/eller konkurrens. Varje art strävar efter att reproducera sitt eget slag, utöka sitt eget antal och territorium, och samtidigt främja sig själv genetiskt för att bättre kunna konkurrera i den eviga kampen för överlevnad. Inbyggt i Naturens lagar var också principen om arternas segregation. Varje art parade sig endast med sin egen specifika art eller underart. Det förekom ingen korsning. Även om blåsångare och kardinaler båda kan vara fåglar, korsar de sig aldrig. Även om brunänder och stjärtänder båda tillhörde andfamiljen, och till och med byggde bon runt samma sjö, korsade de sig inte heller och blandade sina gener. Naturen förbjöd det. Varje art som trotsade dessa lagar straffades skoningslöst med det ultimata straffet — utrotning.

Jag kom att inse att all kunskap och visdom härrörde från en noggrann observation av Naturens Lagar, och även om de lägre djuren kanske inte har ett lika högt utvecklat intellekt som människan, hade Naturen i sin visdom likväl genomsyrat dem med en högt utvecklad instinkt att agera i harmoni med hennes lagar. Genom att ta hand om sina egna utförde de vanligtvis dessa lagar och sitt livsuppdrag med betydligt mer visdom och effektivitet än vad människan gjorde.

Detta väckte frågan, hur presterade mänskligheten i enlighet med dessa naturliga lagar? Specifikt, hur gick det för den Vita Rasen, Naturens främsta och höjdpunkten i hennes evolutionära process? När jag ställde den frågan inom ramen för den sista hälften av det

nuvarande århundrade, kom svaret högt och tydligt – vi presterade uselt. Vi presterade faktiskt mycket sämre än den ringa myggan. Vi trotsade flagrant Naturens mest grundläggande lagar, allt i namnet av en förrädisk judisk religion. Skulle Naturen också straffa sin främsta skapelse med utrotning? Svaret var ett klart och entydigt ja, vi var definitivt på väg mot utrotning om vi inte snabbt och drastiskt ändrade kurs.

* * * * *

Under maj och juni 1971 började jag tvekande skriva på min bok, och snubblade mig fram under arbetets gång. Jag hade ännu inte bestämt mig för en titel, men övervägde ett av två alternativ. Jag skulle antingen kalla den *Nature's Eternal Religion* (Naturens eviga religion), eller, *The White Man's Bible* (Den vita mannens bibel). Jag hade ännu inte uttänkt det rätta namnet för vår rasreligion, inte heller ramverket för vår organisation. Men allt det där kunde komma senare. Jag var redo för strid och tog en sak i taget.

* * * * *

Medan allt detta pågick i mitt inre, höll Eleanor Kramer på att anordna ett möte och ett talarengagemang för mig med sin grupp Nationalist White Party på västkusten. Hon var fortfarande en hängiven kyrkobesökare och betraktade, liksom de flesta goda vita människor, kristendomen som den historiska och grundläggande religionen för alla vita folk. Jag tyckte att tiden nu var inne för mig att vara uppriktig mot henne och dela med mig av min nyligen upptäckta information och mina idéer om kristendomen. Den 16 juni skrev jag ett uppriktigt och avslöjande brev till henne om min ståndpunkt gällande religion. Jag skickade med kopior av min brevväxling med general del Valle. (Alla dessa brev kan läsas i detalj i *The Klassen Letters, Vol. I.*) Eftersom min fru och jag planerade en resa upp till Kanada under juli, tyckte jag att det var rättvist och klokt att informera henne i förväg om att inte boka in några möten i hennes område förrän jag kommit tillbaka, och dessutom, förrän vi var på det klara med denna kristendomsfråga. Annars skulle alla möten hon anordnade bara kunna sluta i katastrof. En sak jag inte gillar är överraskningar, och jag hade ingen aning om hur hon skulle reagera. Jag hoppades att hon skulle kunna se det jag såg, men jag var ingen tankeläsare och hade ingen förutfattad mening om vad hennes svar, eller de andra medlemmarnas, skulle bli. Men jag skulle snart få veta, det var säkert.

Under tiden planerade Henrie och jag vår resa till Kanada i juli.

Saskatchewan Homecoming

Sommaren 1971

Av vissa skäl (okända för mig) utsåg provinsen Saskatchewan året 1971 till "Hemkomstens år" och beslutade att ställa till med mycket ståhej för att marknadsföra det. Universiteten skickade ut budskapet till sina alumner, och varannan organisation bestämde sig för att hänga på. Vid den här tiden hade jag fortfarande ett ansenligt antal släktingar kvar i provinsen, mostrar, morbröder, fastrar, farbröder, kusiner, brorsbarn och systerbarn, men min närmaste familj hade krympt till min äldsta bror Henry och hans fru Annie, som nu bodde i Saskatoon, och min äldsta syster Sarah och hennes man Peter Plett, som fortfarande bodde nära Herschel. Det hade nu gått 25 år sedan jag senast lämnade Herschel, Saskatchewan, i den kalla, kalla midvintern i januari 1946, och faktum var att ingen av oss blev yngre. (För att undvika förvirring heter min bror Henry, ursprungligen Heinrich på tyska, och min maka heter Henrie, förkortning för Henrie Etta.)

I åratal hade min familj bönfallit Henrie och mig att komma tillbaka och hälsa på, och nu, med den extra lockelsen att alla skulle samlas under Hemkomstens år, ökade deras böner. Och deras poäng var befogad. Det var dags att åka tillbaka och träffa dem som var kvar. På 25 år hade tidens tand förändrat mycket. Mina föräldrar hade dött för länge sedan, liksom många andra, och många av de fortfarande levande som jag hade känt var nu spridda över världens sju hörn. Men nu skulle många av de spridda vara tillbaka. Dessutom hade Henrie aldrig varit i Saskatchewan. Vi bestämde att detta var året.

Jag ringde min bror Henry på långdistans, för första gången på 25 år. Han trodde inte sina öron. Han envisades med att det var hans son Peter som ringde från Regina och drev med honom. Jag var därför tvungen att ägna de första fem minuterna av mitt långdistanssamtal åt att försöka övertyga honom om att det var jag, och att vi planerade att komma upp dit i sommar för att hälsa på dem.

Efter att ha ordnat alla flygarrangemang lämnade vi Miami klockan 13:45 den 4 juli och anlände till Toronto klockan 16:30. Där bytte vi plan, reste vidare mot Winnipeg och anlände klockan 20:05. Ännu en kort väntetid, avresa klockan 22:25 och ankomst till Saskatoon klockan 22:40 den kvällen. Faktiskt,

vi hade gått igenom två tidsomställningar, och klockan var nu 12:40 på morgonen enligt Florida-tid. Det hade varit en lång resa.

Henry och Annie var där för att möta oss på flygplatsen. Henry hade förändrats avsevärt sedan jag senast såg honom, men å andra sidan, hade vi inte alla det? Han hade brukat min pappas tidigare gård sex kilometer söder om Herschel under de senaste 30 åren, och han hade haft framgång. För två år sedan, 1969, hade han gått i pension, och han och Annie hade flyttat till Saskatoon och köpt sig ett fint, bekvämt litet hus på 1704 Avenue "D" North. Det låg i distriktet Mayfair, ett område som var ganska bekant för mig cirka 30 år tidigare, då det låg nära där jag bodde när jag gick på Saskatoon Normal School. Saskatoon, upptäckte jag snart, var nu hemvist för ett stort antal av mina släktingar och bekanta som tidigare kom från Herschel, varav många, likt min bror Henry, hade haft framgång och nu dragit sig tillbaka till denna magnetiska stad.

Där fanns min faster Margaret och farbror Jacob Wiens, som hade fostrat en familj på fyra pojkar, Jacob, Arthur, Rudolph och Victor, och två flickor, Sarah och Helen. Alla var nu vuxna och bodde på annat håll. Farbror Jacob hade också gått i pension från gården och han och faster Margaret köpte ett fint hus och bodde i Saskatoon i distriktet City Park på andra sidan floden. Vi blev snart hembjudna på en stor middag som inkluderade många andra släktingar. I närheten bodde min faster Helen och farbror Abe Klassen, som hade fostrat en familj på tre pojkar, Jacob, Henry och Ernst, och två flickor, Helen och Edith, vilka alla nu också var vuxna och bildat egna familjer. Farbror Abe och faster Helen bjöd också in oss på en stor söndagsmiddag. Familjen Jacob Wiens hade en intressant historia att berätta angående några av våra andra släktingar, som tyvärr hade blivit kvar i Ryssland medan fyra av min pappas närmaste familjemedlemmar emigrerade till den nya världen på 1920-talet. (Min pappa och hans familj, hans bröder Abe Klassen och John Klassen och deras familjer, hans syster Margaret och farbror Jacob Wiens och deras familj. Kvarlämnade i Ryssland var åtta andra bröder eller systrar och deras familjer.) Två år tidigare, 1969, beslutade faster Margaret och farbror Jacob att tiden höll på att rinna ut och att de skulle göra en sista resa till Ryssland för att träffa de av sina släktingar som fortfarande fanns kvar och som de kunde nå.

Detta gjorde de, och de ansträngningar och kostnader som krävdes för att nå några av deras kvarvarande släktingar, som nu hade förflyttats till vildmarken i det asiatiska Ryssland öster om Uralbergen, var betydande. Hur som helst, de lyckades ta sig till

träffa dem, tog några gruppbilder och kom tillbaka med några hemska historier om vad som hade hänt många av våra fränder i det kommunistiska Ryssland under de följande 45 åren.

Två dörrar bort från Henry och Annie bodde paret Peter Krahn, som var i full färd med att förbereda sin dotter Velmas bröllop inom de närmaste dagarna. Vi blev inbjudna till bröllopet.

Faktum är att vi till och med var släkt med familjen Krahn, om än på långt håll. Krahns son, Werner, var gift med min syster Sarahs dotter Gertrude. Paret Werner Krahn bodde vid denna tid på en gård nära Kindersley, Saskatchewan, och bor fortfarande kvar där när detta skrivs, år 1990.

Bröllopet ägde rum en följande söndag, och det var nästan värt att resa hela vägen från Florida bara för att närvara vid detta spektakulära mennonitiska bröllop. Velma Krahn vigdes med Peter Gunther i den mennonitiska kyrkan med omkring 200 gäster närvarande. De var ett mycket vackert par. Vid den efterföljande receptionen bjöds det på mycket mat, dryck och glädje, och jag fick tillfälle att återigen träffa dussintals gamla bekanta och släktingar, samt introducera dem för Henrie för första gången. Fru Krahn, brudens mor, sa att hon kom ihåg mig från en tid då vi båda var tonåringar och började gå på fester, och att hon mindes att jag sjöng falskt. Fastän jag inte kom ihåg henne, eller tillfället, förnekade jag bestämt påståendet.

Tyvärr finns det ett sorgligt slut på historien om de unga Gunthers vackra bröllop. De fick två härliga barn, men bara 15 år efter bröllopet dog Velma tragiskt i cancer.

Medan vi var i Saskatoon kom Sarah och Peter upp på besök. De två, Henry och Annie och några andra från familjen Wiens samt Henrie och jag körde till Dundurn, cirka 30 miles bort, för att besöka min kusin Sarah, dotter till farbror Jacob och faster Margaret (Wiens). Sarah var nu gift med Henry Jansen, en tidigare änkling, som hade en fin gård och hade byggt ett vackert nytt luftkonditionerat hem åt sin nya fru. Kusin Sarah hade arbetat som lärare, varit med i fredskåren och verkade nu, fastän något sent i livet, lyckligt gift. Vi hade ett mycket trevligt besök, som inkluderade den vanliga och härliga mennonitiska sedvänjan att servera Fesper mitt på eftermiddagen.

Efter flera dagar i Saskatoon åkte vi för att besöka min syster Sarah och hennes familj, som bodde ungefär en halv mile väster om den lilla staden Herschel, på ett avstånd av cirka 100 miles från Saskatoon. Henrie och Annie körde ut oss, och

medan vi var i området tog de oss också för att titta på det gamla hemstället, gården som min pappa hade köpt tillbaka 1926, och där jag hade tillbringat mina yngre år under uppväxten. Av någon anledning verkade miljön nu något mindre än jag mindes den. Den stora röda ladan var nu grå, men om den hade blivit ommålad eller bara nötts av tiden minns jag inte. Den milslånga sjön, där jag hade tillbringat många lyckliga timmar med att åka flotte på sommaren och åka skridskor på vintern, var nu helt fylld med slam och där växte nu hö och betesmark. Henry hade arrenderat ut gården till en hyresgäst när han gick i pension från den 1969. Han visade oss inte insidan av huset, då jag tror att han trodde att vi skulle ha blivit något generade över det skick det var i under hyresgästens besittning.

Vidare till Sarahs och Peters hus. De bodde i ett stort vitt tvåvåningshus som hade byggts cirka 60 år tidigare. Det var inte heller i bästa skick, men det var stort och bekvämt. Det låg bara cirka 200 yards ifrån där Herschel-folket hade borrat en spekulativ oljebrunn 1928. De hittade ingen olja, men de fick en kaskad från en artesisk brunn som fortfarande flödade fritt med det bästa mjukvattnet i området.

Sarah var mycket glad över att vara värdinna och gjorde sitt yttersta för att få oss att känna oss som hemma och laga de allra bästa måltiderna. På besök hos henne vid denna tid var hennes yngsta dotter Elsie, 21, som just hade anlänt från Calgary, där hon arbetade som sekreterare för Shell Oil. Snart fick vi också sällskap av hennes bror Walter, hans fru Pauline och deras tre barn. De hade kört hela vägen från Yerington, Nevada, där de bodde. Deras tre härliga barn, Terry, Bernard och Brian, var 11, 8 respektive 4 år gamla. Så vi hade fullt hus, och Sarah hade händerna fulla. Det var roligt att träffa mina släktingar, varav jag såg några för första gången.

Härnäst bar det av för att träffa min brorsdotter Ruby, Henrys och Annies dotter, som ställde till med en grillfest utomhus. Hon var gift med Bill Sawatsky, som jag senast mindes som en ung grabb. Bill och Ruby bodde på en fin gård som jag minns en gång ägdes av en granne till oss vid namn Lenore White. Bill och Ruby ägde nu den gården. De hade nu tre vackra barn, två pojkar, Dwight och Merwin, och en dotter, Lori, den yngsta, som var sju år. På festen fick vi sällskap av fler släktingar som jag inte hade sett på åratal. Snart anlände Rubys bror Eddie, tillsammans med sin fru Elaine och deras två pojkar. Närvarande var också min kusin John Klassen och hans fru. John är son till

av min pappas bror med samma namn. Farbror John hade gått bort redan 1939, såvitt jag minns, och lämnade sin fru och två små barn under ganska svåra omständigheter. Men på något sätt lyckades de överleva, och kusin John var nu en stor karl, sex fot och fyra tum lång.

Grillfesten hölls i ett stort maskinskjul, fint uppröjt och dekorerat. Det var en ganska stor samling människor, vuxna och barn, och jag minns särskilt den allsång som hölls. Jag blev imponerad av hur vackert dessa mennoniter sjöng i stämmor, med Ruby som ledde vägen och kusin John Klassen som sjöng bas.

Vid den här tiden firade Herschel-mennoniterna en speciell "hemvändardag". Den hölls i en lokal på kullen precis söder om Herschel. Det var mycket sång, det var deklamationer och sketcher, och naturligtvis tal. Det delades också ut några specialpriser. Henrie och jag fick ett specialpris för att ha "kommit till hemvändardagen från det längsta avståndet." Det överräcktes av min brorsdotter, Ruby. Det var ett glatt tillfälle och gav oss en chans att träffa och se ett antal personer som jag inte hade sett på cirka 25 år.

Bland dessa fanns min brorson Peter Klassen, den yngste sonen till Henry och Annie. Född 1940, hade han studerat juridik vid University of Saskatchewan och hade vunnit Governor-General's Gold Medal som den mest framstående studenten det år han tog examen, ingen liten prestation. Nu, vid 31 års ålder, var han gift och praktiserade juridik i ett partnerskap i Estevan, Saskatchewan. Dessutom hade han just blivit far. Han hade sannerligen en lovande karriär framför sig.

Eftersom jag hade tillbringat väldigt lite tid i Herschel sedan han föddes, erkände han att han inte hade några minnen av mig, men icke desto mindre hade vi mer gemensamt än de flesta, eftersom vi var de enda två Klassen i hela komplexet av Klassen-familjer som var akademiker. Medan resten av familjerna njöt av eftermiddagspasset på hemvändarfesten, tillbringade vi två eftermiddagen hemma hos Pletts med att jämföra anteckningar och diskutera världsfrågor.

Vid den här tiden hade jag börjat skriva och lägga upp min världsfilosofi om en rasreligion för den vita rasen, och jag var entusiastiskt laddad med mitt nya projekt. Jag ville särskilt diskutera det med en intelligent ung man av Peters kaliber som kunde förstå vad jag pratade om. Vårt samtal vände sig snart till just det ämnet. Peter, upptäckte jag snart, delade inte min

Weltanschauung. Han var briljant, ja, men han var också en typisk produkt av en liberal intelligentsia-utbildning, efter att ha blivit grundligt indoktrinerad i efterkrigstidens propaganda av hat mot Hitler och allt som var tyskt. Han spelade säkert och följde etablissemangets åsikter, med ett mål i sikte: hur han skulle främja sin karriär och tjäna pengar. Vi tillbringade cirka tre eller fyra timmar med att älta ämnet, där han försökte sätta mig i en position där jag tvingades försvara Hitler, och jag försökte klargöra för honom att jag inte hade någon sådan skyldighet, att även om jag betraktade Hitler som den största ledare den vita rasen någonsin frambringat, så var vår religion likväl en radikal avvikelse från den nazistiska tron i ett antal väsentliga aspekter. Jag förklarade för honom att det jag gjorde var att strukturera en helt ny och oberoende rasreligion för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, Naturens Främsta, av vilken han också var en medlem, påminde jag honom.

Kort därefter körde Henrie och jag tillbaka till Saskatoon med Henry och Annie. Väl där körde Henry och Annie runt oss för att återbesöka flera av de platser och institutioner som var en sentimental del av mitt tidiga liv. Vi körde till Rosthern, cirka 80 kilometer bort, för att ta en titt på German English Academy där jag var bosatt och gick i tionde klass för cirka 40 år sedan. Platsen var fortfarande densamma, men hade också förändrats avsevärt. Vissa byggnader hade rivits och flera nya hade byggts. (Dessutom hade de nu inomhus-VVS!) Till och med namnet hade ändrats. Det hette nu The Rosthern Junior College. Jag ville också besöka min gamla skolkamrat, Menno Friesen, som nu var en framgångsrik köpman i egen regi. Vi gick till hans butik, men olyckligtvis var han inte i stan den dagen. Jag lämnade mitt visitkort. Som ett resultat besökte han mig i Lighthouse Point, Florida, cirka åtta år senare, men det är en annan historia.

Nästa dag besökte vi universitetsområdet vid University of Saskatchewan, mitt gamla Alma Mater. De gamla Greystone-byggnaderna såg lika fräscha och vackra ut som de någonsin gjort. Den gamla ingenjörsbyggnaden i rött tegel såg lite mer tidstärd ut. Jag hade tillbringat många timmar i den institutionen och hade en sentimental anknytning till den. Det fanns flera nya byggnader på området. Det var intressant att reflektera över att minst två generationer till hade passerat genom dessa helgade salar sedan jag studerade där mellan 1935 och 1942.

Vi körde också upp till Saskatoon Normal School, lärarhögskolan för Saskatchewans lärare, som jag gick på 1936-37. Platsen var stängd. Den hade varit

överlämnades till militären för ett utbildningscenter under andra världskriget, och det hade varit stängt sedan dess. Tiden går. Så sorgligt.

* * * * *

Som en del av vår resa hade vi planerat att se de kanadensiska Klippiga bergen och Calgary Stampede. Klockan 15:15 den 14 juli gick vi ombord på Canadair mot Calgary. Vi anlände dit en timme senare, klockan 15:15 Calgary-tid, och checkade in på vårt hotell. Vi kontaktade min brorsdotter Elsie, och tre av oss åt middag tillsammans. Nästa dag tog hon med sin pojkvän, Gordon Platt, och vi tillbringade alla eftermiddagen vid poolen. Gordon var en framgångsrik fastighetsmäklare i Calgary. Nästa dag besökte vi fyra det världsberömda Calgary Stampede. Det var ett skådespel att skåda.

Vädret var utmärkt. Nästa dag besökte Henrie och jag Calgary Zoo och Prehistoric Park. Samma morgon ringde jag upp en gammal barndomsvän som jag hade känt i Herschel och bjöd in honom på lunch med mig. Hans namn var George Wiens, som nu var revisor hos Ernst & Ernst, tror jag. Han tittade förbi vårt hotell och vi gick över till Petroleum Club, som han tillhörde. Vi hade ett trevligt samtal och en god lunch medan vi mindes några av våra höjdpunkter under de senaste fyrtio åren. George var gift och hade tre vuxna söner. Han sa att två av dem blev det folk av, en var ett problembarn och hade drogproblem. Han sa att han förmodligen var den enda mennoniten vars barn hade suttit i fängelse på grund av droger. Han berättade att de bodde på en liten ranch på fem tunnland strax utanför Calgary, och att hans främsta fritidssysselsättning var att anordna musikkonserter, något han hade gjort i många år.

Nästa dag deltog Henrie och jag i ytterligare ett pass av Stampede på eftermiddagen, och på kvällen åt vi middag med Elsie i restaurangen högst upp i Husky Tower, som nu kallas Calgary Tower, tror jag.

Följande dag tog vi en busstur till Klippiga bergen, och vårt första stopp var vackra Lake Louise, en riktig juvel. Vi bodde på Chateau Lake Louise, ett av de prestigefyllda och ståtliga hotell som Canadian Pacific Railway byggde på strategiska platser i sitt järnvägsnät kort efter första världskriget. Henrie och jag gick på den natursköna stigen runt sjön, hyrde sedan en kanot och paddlade långsamt runt på den lugna ytan och njöt av det snöklädda bergslandskapet och dess speglingar i sjön.

Därifrån tog vi en busstur till det närbelägna Wapta-isfältet, där vi bytte till en enorm skåpbil med larvfötter som faktiskt körde oss över själva glaciärens yta. Därefter tog vi bussen över Kicking Horse Pass, in i British Columbia och in i Yoho Park. Någonstans här stannade vi vid den kontinentala vattendelaren på en plats där vattnet delade sig och började sin långa resa mot inte två, utan tre olika världshav, nämligen Atlanten, Stilla havet och Norra ishavet.

Efter att vi återvänt till vårt hotell vid Lake Louise gav vi oss av följande dag och åkte tillbaka till Banff, där vi checkade in på ytterligare ett av dessa storslagna gamla Canadian Pacific-hotell, kallat Banff Springs Hotel. Efter att ha tillbringat några dagar där körde vi tillbaka till Calgary och till flygplatsen.

Klockan 15:30 den 24 juli tog vi ett Canadair-plan till Toronto och anlände dit klockan 21:50. Vi stannade över natten i ett litet övernattningsrum med badrum i källaren på flygplatsen, och klockan 10:00 nästa morgon tog vi ett flyg till Miami. Vi anlände dit i strålande solsken och värme klockan 12:45, en drastisk förändring från de svala kanadensiska Klippiga bergen dagen innan.

Milstolpe Femtioett

Att Skriva Och Publicera Den Första Boken

1971-1973

Efter att ha återvänt hem från den kanadensiska resan den 24 juli hade jag händerna fulla inom flera kategorier. Markaffärerna var som mest intensiva och krävde min uppmärksamhet. Det fanns ett antal prospekt att träffa, kontrakt att slutföra och markbetalningar att göra. Det fanns den där boken jag hade börjat skriva, och ett antal idéer som svävade runt i mitt huvud som behövde organiseras och formaliseras, för att sedan fästas på papper. Och så var det Eleanor Kramer och hennes grupp i Tampa Bay-området som jag hade lämnat i ovisshet före avresan till Kanada.

När jag kom tillbaka fick jag mitt svar på den sistnämnda situationen. I ett brev daterat den 28 juni (men uppenbarligen postat senare, eftersom jag inte fick det innan jag reste den 4 juli) lät Eleanor mig veta att hon var förkrossad över min inställning till kristendomen. Den vita mannens kultur och kristendomen har under de senaste två tusen åren varit "oskiljaktigt sammanflätade", påpekade hon, och "den 'religion' som du hänvisar till låter i mina öron lite som arisk judendom", sade hon. Dessutom, även om hon (vid den tidpunkten) ännu inte hade vidarebefordrat den informationen till resten av sin flock, var hon säker på att de inte heller skulle acceptera mina kätterska åsikter om kristendomen.

Jag var varken förvånad eller bestört. Faktum är att jag hade förväntat mig just detta, och hennes reaktion övertygade mig mer än någonsin om att kristendomen verkligen var den splittrande inkräktare som hade skapat förödelse och förvirring i den vita rasens led ända sedan den judiska ormen hade rest sitt fula huvud. Jag var mer inspirerad än någonsin att fortsätta skriva på min bok. I ett brev till henne, daterat den 5 augusti, lade jag fram min ståndpunkt för henne i eftertrycklig detalj. Angående att kristendomen skulle vara "oskiljaktigt sammanflätad" med den vita rasen, kontrade jag det påståendet med: det hade även tuberkulos, hepatit och polio varit, men var de en välsignelse eller en plåga? Detta fyra och en halv sida långa brev finns också registrerat i Klassen Letters, Vol. I, och kan läsas i sin helhet. Det var föregångaren till flera brev som skulle följa i det efterföljande utbytet med andra medlemmar i gruppen, varav vissa också finns registrerade i samma Vol. I. Särskilt anmärkningsvärt är...

11-sidigt brev jag skrev i detta ämne till John R. Adams, Ph.D., den 10 januari 1972.

Vid utformningen av manuskriptet beslutade jag att dela upp det i två delar, där den första delen i allmänhet beskrev problemet, och den andra delen presenterade vad jag ansåg vara lösningen, nämligen en dynamisk rasreligion för den vita rasen. När Eleanor sa att det jag föreslog lät som "arisk judendom" i hennes öron, var hon inte helt ute och cyklade. Jag kände att vad den vita rasen så väl behövde verkligen var en motsvarighet till den judiska rasreligionen som hade varit en så kraftfull faktor i att driva judarna till att få herravälde över världen. Jag resonerade som så, att om en eländig rasreligion som judendomen kunde göra så mycket för ett föraktligt gäng parasiter som judarna, tänk då vad en kraftfull, välstrukturerad rasreligion skulle kunna göra för ett intelligent och kreativt folk som vårt. Det fanns dock denna stora skillnad, helt till vår fördel: medan den judiska rasen och religionen var parasitisk till sin natur, var den vita rasen och dess religion den raka motsatsen. Medan judarna behövde en produktiv värd att livnära sig på, var vi självständigt kreativa och produktiva och behövde ingen för vårt uppehälle och välfärd. Faktum är att ju förr vi kunde bli av med alla frilastare och parasiter på vår rygg, desto bättre.

Jag bestämde mig för att kalla den första delen *Bok I: Det ohämnade övergreppet*, och den andra delen, *Bok II: Frälsningen*. Jag bestämde mig också slutligen för titeln. Genom att kalla den *Naturens eviga religion* kände jag att vart och ett av dessa tre ord betonade den innebörd jag önskade förmedla, nämligen att vår religion var baserad på Naturens lagar och visdom, att sådana hade funnits hos oss från urminnes tider och skulle förbli så, och att Naturens regler var den oföränderliga trosbekännelse som styrde alla levande varelser handlingar, inklusive mänskligheten.

Efter att ha skrivit en volym material, började jag sommaren 1972 se mig om efter ett tryckeri. Jag insåg att på grund av materialets kontroversiella natur, och eftersom de flesta boktryckerier var i händerna på judarna, skulle ett sådant tryckeri inte vara lätt att hitta. En ung vän till mig vid namn Tony Lukas föreslog att han hade ett bra uppslag. Han arbetade för ett boktryckeri i Hialeah, kallat Universal Printing Company. Det var ett familjeägt företag, en familj vid namn Bechtel, och de var kristna. Naturligtvis kunde även det orsaka problem, men han trodde inte det. Han hade redan pratat med den gamle mannen som ledde företaget, och han verkade

gynnsamt. Varför inte gå och prata med honom. De fanns på 480 West 20th St., Hialeah.

Jag ringde upp herr Bechtel och bokade ett möte. Jag tog med mig hälften av manuskriptet, som bestod av två fulla lösbladspärmar. Jag hade också tagit med mig mitt checkhäfte, och vi satte igång med affärerna. Jag informerade honom direkt om att, ja, materialet var kontroversiellt, och vi såg med oblida ögon på kristendomen, men trots allt antog jag att en tryckare var en tryckare, och inte en censor. Han försäkrade mig om att mitt antagande var korrekt, och att så länge min bok varken var pornografisk eller kommunistisk, så skulle han trycka den utan problem. Jag försäkrade honom att den varken var pornografisk eller kommunistisk, och vi enades snart om ett pris. Han upprättade ett brev som fungerade som ett kontrakt, och jag gav honom en första check på 2500 dollar som skulle binda affären. Jag kände mig lyckligt lottad. Det hade trots allt inte varit så svårt att få tag på en tryckare.

Ungefär två veckor senare, den 10 oktober för att vara exakt, fick jag ett telefonsamtal från Ron Bechtel, en av sönerna i företaget, som berättade att han var på väg till mitt kontor för att träffa mig. Han sa inte vad det gällde, men jag hade en föraning. När han kom in hade han med sig mitt manuskript, kontraktet och den oinlösta checken. Han berättade för mig i skenheliga och självgodare toner att efter att ha läst manuskriptet kunde och ville hans företag inte trycka min bok. De var pånyttfödda kristna och det jag sa i min bok stred mot allt de stod för. Inte nog med att affären var avblåst, han började dessutom föreläsa för mig om att ifall Kristus inte kunde komma in i mitt hjärta så var det för att jag inte ville släppa in honom. Men, invände jag, den gamle mannen hade ju sagt—. Det spelade ingen roll. Affären var avblåst. Så mycket för vidsynt kristen tolerans.

Därefter började jag leta efter en ny tryckare. I detta avseende var Tony Lukas, och även en annan vän till mig, Pete Martin, till avgörande hjälp. De föreslog att jag skulle besöka ett företag i Ft. Lauderdale som, även om de inte var i boktryckarbranschen, tryckte ett reklamblad vid namn *The Tribune*. De kunde förmodligen också trycka böcker. De fanns på 4009 N.E. 5th Terrace. Fredagen den 13 oktober (min turdag!) träffade jag Mike Powell, vice VD och son till företagets ägare. Jag gav honom samma *caveat emptors*, varningar och friskrivningar som jag hade gett familjen Bechtel, men Mike sa att han inte trodde att det skulle orsaka några problem. Vi kom snart överens om priset, en summa som faktiskt var lite lägre än vad som hade offererats av Universal. Mike sa att han skulle prata med sin pappa, John Powell, för att bekräfta affären. Detta gjorde han, och den 17 oktober kom jag

tillbaka till hans kontor, och återigen, precis som med familjen Bechtel, gav jag honom en första deposition på 2500 dollar och slutförde affären. Han skickade mig ett brev nästa dag som bekräftade villkoren för affären. Denna gång höll avtalet och vi var igång.

Affären inkluderade i stort sett hela paketet. De skulle sköta typsättningen, klistra upp sidorna, göra omslaget i två färger, bokbindningen och paketeringen i kartonger om 32. Jag skulle lämna in manuskriptet i omgångar, hämta typsättningen några dagar senare, korrekturläsa den och lämna tillbaka det rättade exemplaret, inklusive delar av nytt material. Vid denna tidpunkt hade jag inte färdigställt hela mitt manuskript, och jag fortsatte att skriva nya kapitel när inspirationen föll på. Min fru skötte en del av maskinskrivningen åt mig, med hjälp av min sekreterare, Mary Childress, på kontoret, samt Mary Wimmer och Donna Thayer, två vänner som också kunde skriva maskin. Allt detta gjorde jag samtidigt som jag försökte hålla koll på min fastighetsverksamhet och bokhandeln också.

Slutligen var tryckningen klar. De levererade de första 1792 böckerna den 22 februari 1973 till Austin Davis lager på 681 N.E. 42 Street, Pompano Beach. Den 6 mars hade The Tribune levererat alla böcker, totalt 19 277 stycken, till lagret. Det var den första bok jag någonsin skrivit och den första bok som The Tribune någonsin tryckt. Trots att den var mindre än perfekt var jag mycket nöjd med arbetet. Vår totala kostnad för tryckningen var 14 141,61 dollar, ett pris jag önskar att jag kunde duplicera idag. Allt hade kommit ur min egen ficka. Det var en svår påfrestning på mina ekonomiska resurser, för även om affärerna gick bra, hade jag upprepade gånger ett antal tunga amorteringar att göra på de flera markköpen, och kassaflödet var en kamp på kniven. Faktum var att jag upprepade gånger var tvungen att gå till banken och ta personliga lån för att klara mig från en betalning till nästa.

Vid det här laget hade jag bestämt mig för ett namn på vår religion och för vår kyrka. Eftersom den vita rasen var den mest kreativa och produktiva varelse som Naturen hade frambringat i sin långa evolutionsprocess, skulle jag kalla vår religion Creativity, och organisationen The Church of the Creator. Jag kände att vi Creators väl förtjänade den utmärkelsen.

För att kyrkan skulle skiljas från framgångarna eller motgångarna i mina egna privata angelägenheter och ha kontinuitet och stå på egna ben, ansökte jag om inkorporeringshandlingar. Den 16 augusti 1973 fick vi vårt bolagsbrev som en ideell, religiös organisation från delstaten Florida. Vi var nu igång på allvar. Vi hade nu vår trosbekännelse, vi hade vår bok, våra egna ”heliga skrifter”, och vi var erkända som en religiös

institution. Så långt allt väl. Men jag insåg att det förvisso fortfarande återstod en lång och osäker kamp. Inte bara en kamp, utan ett obevekligt, ändlöst krig mot de mäktiga och onda krafter som sökte rasblanda och förgöra vår dyrbara vita ras, ett krig som slutligen skulle ända i total seger för den ena eller den andra sidan. Men nu hade den vita rasen åtminstone en meningsfull stridsplan och ett kraftfullt vapen med vilket man kunde vinna det kriget. Den hade en fullt strukturerad egen rasreligion.

Milstolpe Femtiotvå

Vår 25:e Bröllopsdag

22 november 1971

Vid den här tiden var Henrie och jag fortfarande intresserade av att utforska de karibiska öarna och tropiska områden utanför kusten i öster och söder. Vi hade besökt många av dessa öar men hade aldrig varit i Puerto Rico. Vår unga vän från vår senaste resa genom Europa 1967, nämligen Verena Ostertag från Tyskland, hade bosatt sig i San Juan, Puerto Rico. Hon bjöd in oss att hälsa på där, och erbjöd oss faktiskt att bo i hennes lägenhet. Hon var nu yrkesverksam arkitekt och specialiserade sig på ombyggnad och renovering av äldre hotell för kedjor som Holiday Inns och andra. För att fira vår 25-årsdag bestämde Henrie och jag att vi skulle göra en kort rundresa i Amerikanska Jungfruöarna och Puerto Rico.

Vi besökte tre öar, och flög först och främst till Charlotte Amalie, huvudstaden på St. Thomas. Vi checkade in på Hilton Hotel, som låg på bergssluttningen med en spektakulär utsikt över den vackra hamnen i St. Thomas nedanför.

Det var här vi firade vår 25:e bröllopsdag. Henrie hade köpt en färgstark, lång aftonklänning för tillfället, och jag hade tagit med min smoking, en kvarleva från guvernörens bal i Tallahassee 1967. Vi åt en utmärkt middag med hummer och krabba i hotellets matsal och tillbringade sedan kvällen med att dansa i nattklubben på samma hotell. Praktiskt taget alla gäster där var vita amerikanska turister. Det var ett lyckligt tillfälle.

Senare fick jag anledning att minnas mina föräldrars 25-årsdag fyrtio år tidigare, och hur annorlunda saker och ting var då jämfört med nu. Jag minns det tillfället mycket tydligt. Det var i januari 1931. Jag gick då i nionde klass och var ännu inte riktigt 13 år. Vi befann oss då mitt i en lång och svår depression. Vi hade en ovanligt mild vinter det året, och det fanns ingen snö på marken, vilket var en sällsynthet för Saskatchewan vid den tiden på året. Jag hade precis köpt mig en begagnad cykel och höll på att lära mig cykla. Mina föräldrars årsdag firades i vårt bondgårdshus, med en präst som förrättade och höll en predikan där han gick igenom de föregående 25 åren av våra föräldrars liv. Min pappa hade en tår i ögat. Alla vi fem var närvarande.

barn, med min bror Henry, 24 år gammal, som den äldste. Ingen av mina syskon var gifta vid den tiden. På plats fanns också många av våra släktingar i Herschel, och även många av våra grannar och vänner. Som är den vanliga mennonitiska seden serverades en stor "Fesper" mitt på eftermiddagen.

Men för att återgå till november 1971. Dagen efter vårt firande ägnade vi åt att utforska den lilla ön, det som fanns av den. En av attraktionerna var Bluebeard's Castle, och det fanns några lokala restauranger, i en av vilka vi åt lunch. Men på det hela taget var den mest iögonfallande aspekten jag observerade att staden var fullproppad med n-ord*, bastarder och asiater, att de flesta byggnader var gamla och förfallna, och i princip såg ut som ett slumområde likt de flesta svarta stadsdelar i städer hemma i USA.

Från St. Thomas tog vi ett lokalflyg till den tidigare danska ön St. Croix, den största av de amerikanska Jungfruöarna. Dess två huvudstäder är Christiansted och Frederiksted. Efter att ha sett det deprimerande tillståndet och den degenererade befolkningen på St. Thomas, hade jag förväntat mig att danskarna, som hade utvecklat denna ö cirka tvåhundra år tidigare, fortfarande styrde över St. Croix, och att situationen där var i mycket bättre skick.

Men till min stora besvikelse fanns inte en enda dansk i sikte, utan bara fler n-ord* och degenererade. Visserligen hade några av de gamla byggnaderna fortfarande kvar spår av dansk arkitektur, men trots det var allt nu sjabbigt och förfallet, precis som på St. Thomas. Jag tänkte för mig själv: så vackra öar, ett så ljuvligt tempererat klimat, så magnifika stränder och naturlandskap, men vilken skam att ha degenererat i händerna på så utsvävande och primitiva folk. De hade förvandlat allt som den vita människan hade byggt upp till inget annat än en stinkande slum. Denna fastighet var alldeles för värdefull för att lämnas i händerna på sådana degenererade varelser, tänkte jag.

Vi flög tillbaka till Charlotte Amalie, sedan vidare till San Juan, Puerto Rico. Vi tog en taxi till den adress Verena hade gett oss, men hon hade blivit bortkallad till någon konferens. Hon hade dock lämnat ett meddelande till oss om att hämta nyckeln till hennes lägenhet hos en av hennes grannar. Vi stannade där i två nätter och utforskade under tiden ön.

Vi tog en rundtur på ön, besökte Morro Castle och flera andra turistattraktioner. Jag fann att befolkningen i Puerto Rico var övervägande latinamerikansk med ett kraftigt inslag av svart i sin rasblandning, och även om de var flera snäpp över öborna på Jungfruöarna, så

* Översättarens anmärkning: Texten innehåller nedsättande rasepitet som har översatts för att bibehålla källtextens historiska kontext och ton.

också var extremt deprimerande. Allt var på spanska, gatuskyltar, butiksfronter och allt vad det nu var. Det verkade inte alls som om detta var någon del av amerikanskt territorium. Varför vi skulle subventionera och stödja alla dessa gratisätare, eller ens vilja att dessa revolutionärer skulle vara en del av vårt land, var ett mysterium för mig.

Vid den tiden var jag djupt försjunken i skrivandet av min nya bok, och jag bar med mig en liten kompakt bandspelare för att skriva ner alla idéer som kunde vara användbara vid sammanställningen av boken. På flygresan tillbaka till Miami dikterade och spelade jag in några av de intryck och idéer som resulterade i kapitel 5 av NER, med titeln "Den svarta pesten mitt ibland oss". Jag kände att jag hade sett mer än tillräckligt av pesten på nära håll.

Milstolpe femtiotre

Vår dotter gifter sig

År 1969 hade Kim avslutat sina fyra år i High School vid Pine Crest i Ft. Lauderdale, och hon och Henrie började se sig om efter ett lämpligt college för henne att gå på. Efter att ha besökt ungefär fyra tänkbara skolor bestämde vi oss slutligen för Colorado State i Ft. Collins, Colorado.

Henrie hade vuxit upp i höglandet i Colorado, och hennes kärlek till bergen stannade kvar hos henne i resten av hennes dagar. En del av denna tillgivenhet för Colorado fördes uppenbarligen vidare till hennes dotter, eftersom jag tror att valet till förmån för Ft. Collins delvis påverkades av det faktum att det låg på den östra sluttningen av Klippiga bergen i Colorado. Det var också vid denna tid, hösten 1969, när vi tog Kim till Colorado State, som Henrie och jag för första gången besökte Ouray, Colorado, en liten stad i en mycket vacker miljö i San Juan-bergen som helt rättfärdigade att kalla sig "Amerikas Schweiz". Några år senare skulle vi köpa en ranch på 160 hektar norr om Ouray.

Under sitt första år vid Colorado State var Kim med i ett bowlinglag. I ett rivaliserande bowlinglag fanns också en gänglig ung man från Wilmington, Delaware. Han studerade också vid Colorado State. Hans namn var Walter Scott Moore. Kim gick fram till honom, skakade hans hand och sa: "Mitt namn är Kim Klassen." Mindre än tre år senare var de gifta.

Bröllopet ägde rum i Estes Park, Colorado, cirka 6 mil söder och väster om Ft. Collins. Datumet var den 5 juni 1972, bara två dagar före Kims tjugoförsta födelsedag. De vigdes klockan 11.00 i St. Bartholemew's Chapel på Devil's Gulch Road. Fader King, en episkopal präst, förrättade vigseln.

Kims brudtärna (Maid of Honor) var Janet Wiedmann, dotter till herr och fru Mert Wiedmann från Shafter, Kalifornien, som också var med på bröllopet. Även om han inte var den officiella fotografen, tog Mert en hel del bilder för egen räkning, en hobby som han var ganska expert på. Förutom Janet var brudtärnorna June Hanning, Betty Lee Love, Jan Briscoe, Peggy Firth och Bea Moore, den sistnämnda var Walts syster. Som brudens far hade jag äran att föra Kim fram till altaret och ge bort bruden.

Marskalken, som stod vid Walts sida, var J. D. Moore, hans far. Brudgummens följeslagare var hans bror James, hans styvbror Tim Brannaman, Scott Dumler, Rick Huddleston, Bruce Douglas och Ken Slump.

Några av de andra bröllopsgästerna var: Walts farföräldrar, Scott och Lucie Moore; hans faster, Ann Stern; Kims mormor, fru Eleanor McWilliams; Henries faster, Lenora Dean; fru Stringham från Shafter, som var fru Pat Wiedmanns mor; Colleen Kelly, brorsdotter till Gene Kelly, filmskådespelaren, och naturligtvis brudens och brudgummens mödrar, Henrie respektive Ruth.

Efter att ett ansenligt antal bilder tagits av fotografen John Clark, höll vi en reception på Black Canyon Inn, en liten bit ner på samma gata som kyrkan. Det var för övrigt medan vi åt vår receptionsmiddag i motellets matsal som jag fick ett överraskande långväga samtal från Australien. Det kom från ägaren till den 160 hektar stora ranchen norr om Ouray, som nu bodde på en fårstation i den australiska vildmarken. Han ringde för att bekräfta godkännandet av mitt bud på köpet av hans 160 hektar i Colorado, till min stora belåtenhet.

Senare den eftermiddagen gav sig Kim och Walt iväg på sin smekmånad. Walt hade precis dessförinnan köpt sig en helt ny Monte Carlo Chevrolet. Först körde de tillbaka till familjen Moores hem i Wilmington, Delaware. Därifrån tog de ett flyg till ön St. Thomas på Jungfruöarna, där familjen Moore hade ett semesterhus, och där stannade de i ungefär en vecka.

När de återvände från sin smekmånad tog både Kim och Walt anställning vid DuPonts plast- och textilfabrik i Seaford, Delaware, jobb som hade arrangerats i förväg en tid tidigare. I mars 1973 lämnade Walt DuPont och tog värvning i det amerikanska flygvapnet och stationerades vid Mather Air Force Base nära Sacramento, Kalifornien. Här bodde de under en period av sex månader. I september 1973 anslöt sig Walt till mig som partner i min pågående fastighetsverksamhet.

År 1978 beslutade Walt att fastighetsbranschen inte var hans förstahandsval och att han ville bli kiropraktor. Vid den här tiden hade den unga familjen Moore redan två söner, nämligen Scott och Bryan. Familjen flyttade till Davenport, Iowa, där Walt genomförde tre års intensiva studier i sitt valda yrke vid Palmer School of Chiropractic och tog examen nära toppen av sin klass.

Nu, cirka tio år senare, är Dr. Walter S. Moore väl etablerad i sin egen klinik i Martinsville, Virginia. Den

familjen har nu vuxit till tre, med tillskottet av Amy Lynn, och de mår alla mycket bra. Henrie och jag är mycket stolta över vår dotter, över vår svärson och över våra barnbarn. Vi känner oss mycket lyckligt lottade som har en så fin familj i nästa generation, och vem kan begära mer än så?

Milstolpe Femtiofyra

Utforska Antik Historia Runt Egeiska Havet 1973

Under sommaren 1973 bestämde Henrie och jag oss för att det var dags att göra ännu en resa över havet och utforska några av den antika historiens historiska vyer. Vi var särskilt intresserade av Grekland och Turkiet och några av öarna i Egeiska havet. När allt kommer omkring var min bok färdig, affärerna gick bra, och jag hade arbetat hårt och var skyldig mig själv att ta lite ledigt igen.

Vi bestämde oss för en treveckors Maupintaur-resa, en av de bättre, och den 22 september bar det av. Vår första ankomst var till den antika och historiska staden Aten, Grekland, där vi checkade in på det lyxiga Athens Hilton Hotel. Så snart vi hade fräschat upp oss bar det av till matsalen för att smaka på typisk grekisk mat. Jag minns inte så många middagar, men jag minns den goda maten och den glada atmosfären vid den första middagen efter ankomsten. Det serverades grekiska viner, Souvlakia, en lammrätt och baklava till efterrätt. Jag njöt oerhört av alltihop, och det var en bra introduktion till hellenernas land.

Vi träffade snart vår reseledare. Hans namn var Victor Stubbs och han var från England. Han var lång, sex fot och fyra tum, blond, i trettioårsåldern och en mycket trevlig och stilig karl. Den första morgonen efter vår ankomst tog han med oss på en stadsvandring, och ett av våra första stopp var vid National Archaeological Museum, där vi skulle få lyssna på en föreläsning om den grekiska skulpturens historia och dess tidiga utveckling av en lokal guide. Guiden var mer än en timme sen, till Victor Stubbs stora förtret. Uppenbarligen hade han blivit kvarhållen av polisen för någon trafikförseelse och släpats inför rätta. Till slut anlände han och vi fick höra en intressant föreläsning med rikliga utställningsföremål från de många faserna under den grekiska skulpturens utveckling. En av de intressanta fakta som jag lärde mig av denna föreläsning var att när de tidiga kristna dök upp på scenen gjorde de det till en särskild kampanj att gå runt och förstöra så många av den klassiska tidens vackra skulpturer som de kunde. Detta, hävdade idioterna, var för att förhindra "avgudadyrkan". De som de inte förstörde helt och hållet, vanställde de åtminstone...

ansiktena på dessa statyer genom att slå sönder näsorna, den mest karaktäristiska delen av ansiktet. Vilket slöseri!

Mitt intryck av själva staden var inte lika gynnsamt som det av middagen kvällen innan. Staden verkade så kal och trädlös, så varm och trång, så mycket sten och statyer, men den hade en ytterst intressant historia, och det var den vi hade kommit för att se. Inte heller blev jag särskilt imponerad av lokalbefolkningen. Med tanke på den höga nivån av fysisk skönhet och mental utveckling hos deras antika förfäder på Perikles och Sokrates, Platons och Aristoteles tid, var de nuvarande grekiska exemplaren en stor besvikelse. De stod sannerligen i skarp kontrast till vår ljushåriga engelska guide. Det föreföll mig som om det hade skett så mycket uppblandning och degeneration under de senaste två tusen åren i denna civilisationens vagga att lokalbefolkningen nu var sådan att den befann sig i den absoluta utkanten av vad vi skulle vilja betrakta som den vita rasen.

Hur det än må vara med det, var ansamlingen av historia vid denna civilisationens främsta källa överväldigande. Vår tur inkluderade ett besök på Akropolis och dess mittpunkt, Parthenon. På natten betraktade vi återigen dessa antika historiska landmärken från en läktaranordning, i ett program kallat "The Sound and Light Show". Medan ljusen spelade över Akropolis och Parthenon, berättade högtalarna dramatiskt den antika historien om denna legendariska och mest berömda helgedom. Den förtäljde om krigare och erövrare, om tågande arméer och vapengny. Med det skickliga arrangemanget av ackompanjerande musik och ljudeffekter var det mycket imponerande.

Vi gjorde flera utflykter utanför staden. En som var särskilt minnesvärd var en tur till ruinerna av Poseidons tempel vid solnedgången. Beläget vid Kap Sounion, låg templet på en kulle med utsikt över Egeiska havet, och när solen sjönk under horisonten kastade den ett skimrande sken av guld över det azurblå vattnet.

En annan minnesvärd utflykt gick till den antika och historiska staden Delfi. Under den långa bussresan hade vi en del problem mellan rökarna och icke-rökarna. Det verkade som om hälften av människorna i vår grupp hade blivit förkylda (inklusive Henrie) och vår guide bad att det inte skulle rökas med hänsyn till de trånga förhållanden vi reste under. Detta frestade särskilt på tålamodet hos två damer från Dallas, som var storrökare och råkade sitta i sätet bakom oss. En viss ordväxling uppstod.

Under resan längs den smala och slingrande vägen till Delfi slogs jag av hur kargt det förbipasserande landskapet var. Det var kuperat, ödsligt och stenigt, med enstaka fläckar av brunt gräs här och var. Då och då såg vi en liten flock getter som betade på det knappa fodret, vaktade av en trasigt klädd herde. Man såg även enkla hyddor med jämna mellanrum, där herden uppenbarligen bodde.

Vid ankomsten till Delfi checkade vi in på Vouzas Hotel. Staden har en lång och komplex historia och utövade under olika perioder ett mycket mäktigt inflytande över de gamla grekernas religiösa angelägenheter, och även långt utanför dessa, på ett sätt som kan jämföras med dagens Vatikanen i Rom. I dess hjärta fanns Oraklet i Delfi, vars råd följdes av många av tidens mäktigaste härskare, både inom och utanför Grekland.

Uppenbarligen började allt i förhistorisk tid med upptäckten av en spricka i några klippor på denna plats, från vilken en mystisk gas strömmade ut som orsakade hallucinationer vid inandning. Prästerna som ansvarade för den då rådande religionen var snabba med att utnyttja detta fenomen, och genom att samla ihop några oskuldsfulla jungfrur lät de dem andas in detta märkliga utsläpp från klippsprickan. I detta tillstånd av berusning utstötte jungfrurna osammanhängande mummel som endast prästerna hävdade sig förstå, och prästerna tog det också på sig att tolka dessa "orakelsvar" för de lättlurade och vidskepliga. Snart blev detta en helgedom och tempel byggdes runt platsen. Mäktiga potentater kom från fjärran för att låta detta övernaturliga "orakel" från jordens inre fatta avgörande beslut åt dem. Allteftersom tiden gick blev detta en väletablerad och högt vördad tradition som varade i tusentals år. Det är ganska uppenbart att prästerna kunde tolka detta mummel precis som de ville och att de hade en mycket lukrativ verksamhet. Även om gasen i sprickan nu har tagit slut, finns staden Delfi och dess helgade historia kvar. På sätt och vis har dock vissa saker inte förändrats särskilt mycket sedan dess. Människor är fortfarande lika lättlurade och vidskepliga idag som de var i dessa forntida och svunna tider.

Stadion var fortfarande i mycket gott skick; det var där de pythiska spelen hölls vart fjärde år, ett evenemang som liknade olympiaderna men föregick dem med flera århundraden. Stadion var byggd av sten och hade en sittplatskapacitet på sju tusen. Hur dessa forntida stenhuggare, med de primitiva verktyg de hade, kunde hugga

en sådan volym sten och göra det så konstnärligt, är för mig en gåta än i denna dag.

När vi återvände till Aten begav vi oss direkt till hamnen i Pireus och gick ombord på vårt kryssningsfartyg som skulle ta oss till de olika öarna i Egeiska havet. Men den eftermiddagen blåste en kraftig storm upp, känd i Medelhavsområdet som Mistral, och hamnkaptenen beordrade alla fartyg att stanna i hamn så länge stormen varade. Det fanns ett antal stora kryssningsfartyg i hamnen vid den tiden, som bara stampade av otålighet för att komma iväg enligt sina fastställda scheman. Vid midnatt hävdes ordern. Henrie och jag vandrade omkring på däck vid den tiden på natten, och vi kunde knappt tro våra ögon och öron när vi såg vad som hände härnäst. Flera visslor började tjuta och vårt fartyg rusade ut med full fart framåt mot hamnens trånga inlopp (eller utlopp) som bara rymde ett kryssningsfartyg åt gången. Ett annat stort kryssningsfartyg hade samma idé och tävlade om att komma ut ur hamnen före oss. Befäl med megafoner på båda däcken skrek och svor fram och tillbaka åt varandras fartyg att flytta på sig, och under en kort stund såg det ut som om de spelade "fegis-leken", inte helt olikt vad tonåringar har varit kända för att göra med bilar. Jag trodde säkert att det skulle bli en väldig krasch och kollision, men i sista bråkdelen av en sekund slog det andra fartyget om sina motorer till back och räddade situationen, medan vårt ångade vidare med full fart framåt.

Stormen hade inte lagt sig helt och sjön var fortfarande grov. Vår tappre guide, Vic Stubbs, som inte var någon sjöman, stannade i sin hytt de kommande två dagarna. En av de två rökande damerna från Dallas tog fram ett par flaskor whisky och förblev stupfull under de närmaste dagarna och kände ingen smärta. Men efter en dag eller så blev vädret lugnt igen, och vi besökte tre mycket intressanta öar i Egeiska havet, men missade en i vårt schema på grund av förseningen. Av särskilt intresse var ön Santorini och den gamla 3500 år gamla minoiska byn som en gång täcktes av ett vulkanutbrott och som nu höll på att grävas ut. Den ligger nära den nuvarande byn Akrotiri.

* * * * *

Från Aten flög vi till den gamla och historiska staden Istanbul i Turkiet, en stad som gränsar till två kontinenter. I mer än 1200 år var den känd som staden Konstantinopel, grundad av den romerske kejsaren Konstantin på 300-talet e.Kr. Den kom snart att mäta sig med, och sedan

överträffade Rom som centrum för den vita mannens civilisation och som det dominerande högkvarteret för den katolska kyrkan. I den pågående kampen mellan de turkiska muslimerna och de vita kristna blev det slutligen och avgörande erövrat av osmanerna under ledning av den 21-årige sultanen Mohammed II år 1453. Det var utan tvekan det mest katastrofala bakslag som den vita rasen hade drabbats av fram till den tiden.

Vår grupp checkade in på Istanbul Hilton, dess finaste hotell vid den tiden. Jag fann Istanbul vara en ytterst fascinerande stad, en kontrast mellan moderna byggnadsverk som Hilton, den moderna hängbro som nyligen byggts över Bosporen av vita ingenjörer, och de uråldriga moskéerna och minareterna. Vi besökte Hagia Sofia, byggd av den romerske kejsaren Justinianus på 500-talet. Efter den turkiska erövringen omvandlades den till en moské och är nu ett museum. Under 1200 år stod den som stadens främsta arkitektoniska byggnadsverk, endast överträffad av Blå moskén, byggd av turkarna på 1700-talet. Den senare är fortfarande i högsta grad en moské, och vi såg på när hundratals muslimer knäböjde i bön barfota eller i strumplästen. Stadens silhuett avtecknar sig genom över 400 moskéer.

Vi besökte även den Stora basaren, som täckte ett område på cirka 40 tunnland och bestod av hundratals butiker av enorm variation. Det var en plats där man lätt kunde gå vilse om man kom ifrån gruppen. En av höjdpunkterna var vårt besök på Topkapi, de stora osmanska sultanernas palats. Där såg vi sultanens juveler och den berömda ädelstensprydda dolken. Av stort intresse var också dess omfattande trädgårdar, paviljonger, receptionssalar och privata gemak. En avkopplande kryssning längs Bosporen till Marmarasjön och tillbaka avslutade vårt besök.

* * * * *

När vi lämnade hotellet gav vi oss alla av i små grupper och tog taxi till Istanbuls flygplats. Det föll sig så att vår chaufför var en av de vildaste och snabbaste vi någonsin stött på. Han praktiskt taget flög oss till flygplatsen, och under färden vinkade vi till flera andra i vår grupp när vi susade förbi dem. Från Istanbul tog vårt flyg oss till Budapest, Ungern, men inte utan en kort mellanlandning i Bukarest, Rumänien. Här lade jag märke till ett antal stora luftvärnskanoner utplacerade runt flygplatsens omkrets, med sina enorma eldrör riktade mot skyn i en 45-gradig vinkel.

När vi anlände till vår destination checkade vi in på Budapest Hilton. Vid en stadsrundtur fick vi för första gången se på nära håll hur livet var i ett kommunistiskt land, och den övergripande bilden var dyster och grå. Vi upptäckte dock snart genom ett antal föreläsningar av våra stadsguider att även Ungern och Budapest hade en lång och brokig historia som var mycket intressant. Vi upptäckte också att staden faktiskt bestod av två delar, delade av den historiska floden Donau, med Buda på den västra sidan och Pest på den östra.

Av särskilt intresse var de vackra parlamentsbyggnaderna, det tidigare kungliga slottet, Hjältarnas torg (detta var förknippat med en lång historia, men jag har glömt detaljerna), den stora kröningskyrkan och operahuset. Vi åt en minnesvärd middag ute på en nattklubb som specialiserade sig på inhemska ungerska rätter och som även underhöll oss med en romsk golvshow. Mycket bra. En annan kväll gick vi på en konsert som specialiserade sig på ungerska folkdanser, musik och sång.

* * * * *

Från Budapest tog vi ett flyg till Zagreb, Jugoslavien, och sedan en busstur genom den jugoslaviska landsbygden till den färgstarka och historiska badorten Dubrovnik vid Adriatiska havets kust. När vi körde genom landskapet förvånades jag över hur karg, stenig och ödslig denna del av landet var.

Vid ankomsten till Dubrovnik checkade vi in på President Hotel, en riktigt vacker, modern skapelse som också kallades för skrivmaskinshotellet på grund av sin terrasserade form som liknade tangentbordet på en skrivmaskin. Det var beläget på sidan av en brant sluttning där den övre delen var i nivå med staden och den nedre delen med stranden.

Även Dubrovnik har en lång och färgstark historia. Det var en gång också känt som Ragusa och var huvudstad i en romersk provins. På 600-talet förstördes det av avarerna, och de överlevande begav sig till den nuvarande platsen, återuppbyggde och befäste staden kraftigt. Den blev en republik och förblev under de bysantinska kejsarnas beskydd fram till 1204 e.Kr., då den dominerades av venetianarna i 150 år. Därefter har ungrare, turkar, österrikare och fransmän dominerat eller skyddat den lilla hamnstaden, som var österrikisk från 1814 till 1918, och har varit jugoslavisk sedan dess. Det finns fortfarande många landmärken från dess färgstarka förflutna.

Vi besökte många av dessa. Av särskilt intresse var Rektorspalatset, Pileporten, Onofrios fontän, S:t Lawrence-fästningen, dominikanerklostret och franciskanerklostret, som hyser Europas äldsta apotek.

På en av våra lediga dagar tog Henrie och jag en liten båt över till ön Lacroma, ungefär en halv mil eller så utanför Dubrovniks kust. Det är här som ärkehertig Maximilian och hans hustru Carlotta hade sitt sommarhem innan de gav sig ut på sitt olycksaliga företag att bli kejsare och kejsarinna av Mexiko. Ärkehertigen var bror till den dåvarande kejsaren av Österrike, Frans Josef. Deras sommarhem, som liknade ett slott, var nu förfallet och i stort behov av reparation. Vi vandrade genom det och gick på några plankor som, om man inte var försiktig, kunde få en att falla ner i en källare cirka 30 fot under en. Det fanns en restaurang i anslutning till huset där vi åt lunch. Markerna runt omkring var välskötta. Berättelsen om detta romantiska och historiska par kan följas vidare i en publicerad bok jag har läst med titeln "Maximilian and Carlotta" av Gene Smith. Filmen "Juarez" från 1939 skildrar också deras dramatiska och gripande historia. I huvudrollerna ses Brian Aherne som kejsar Maximilian och Bette Davis som Carlotta.

Av alla reseledare jag har mött skulle jag säga att Victor Stubbs var en av de främsta och jag hade en speciell kontakt med honom. Ofta, när vi gick på bussen och han räknade huvuden, viskade jag till honom "Tänk Vitt". Jag hade redan gjort honom medveten om att jag hade skrivit en bok om den raskris som höll på att sluta sig omkring oss, och även om han inte var någon rasist, erkände han uppriktigt att hans hemland, Storbritannien, var på väg mot snabbt förfall och katastrof. Faktum var att han funderade på att bli medborgare i Monaco, eller Schweiz, eller något annat land. På en av våra lediga dagar i Dubrovnik åt jag lunch med honom i kaffestugan på President Hotel, och vi fördjupade oss verkligen i den ideologiska diskussionen om ras och religion under de följande tre timmarna. Jag påpekade för honom att de äventyrliga britterna, som för inte så länge sedan hade skrutit med att "Brittania Rules the Waves, Britons never shall be slaves", och att solen aldrig gick ner över det stora brittiska imperiet, nu i sanning var slavar i sitt eget land under tyranniet från den judiska ockupationsregeringen (JOG). Jag påminde honom om att medan de en gång hade ett stort imperium, höll deras land nu snabbt på att bli en eländig slum, och att pakistanierna, hinduerna, negrerna och ler-raserna, under judarnas beskydd, snabbt höll på att ta över. Jag

anklagade de en gång heroiska imperiebyggarna för att ha blivit en nation av veklingar, och istället för att emigrera, varför stod inte han och andra kvar på sin post, kämpade och tog tillbaka sitt eget land? Sedan gick jag in på frågan om kristendomen och sa till honom att vi betraktade den som inget annat än en förrädisk judisk bluff, utformad för att mjuka upp den vita rasen så att vi lättare skulle kunna exploateras, rånas och förintas av dessa internationella parasiter, judarna. Naturligtvis kom allt detta som en stor chock för Victor. Det du säger, utbrast han, är att vi är galna som låter dem göra så här mot oss! Stämmer det? Jag såg honom i ögonen och svarade något i stil med att, ja, jag tror att du börjar fatta galoppen. Jag ska skicka dig ett exemplar av min bok, så kan du få resten av historien. Han sa, fint, jag tror att min bror, som är mer rasmedveten, skulle vara mycket intresserad. Men icke desto mindre var han mycket uppskakad över vad jag hade berättat för honom. När jag återvände till Florida skickade jag mycket riktigt *Nature's Eternal Religion* till honom, men jag hörde aldrig av honom igen.

Milstolpe Femtiofem

Äventyr i North Carolina

Ända sedan vi flyttade till Florida 1958 var vi intresserade av de svalare bergen i North Carolina som ett sommaralternativ till slättlandet och de varma och fuktiga somrarna i södra Florida. Sommaren 1959, när Kim var åtta år, gjorde vi vår första resa till Franklin, N.C. för att gräva i leran efter rubiner och andra svårfångade ädelstenar. (Franklin marknadsförde sig som "Världens ädelstenshuvudstad".) Under samma resa utforskade vi också rekreationsområdet vid Fontana Dam, som hade ett antal stugor att hyra och även faciliteter för båtliv, bågskytte, ridning, folkdans, hantverk och andra nöjen och lekar. Vi har återvänt till samma och några av de omkringliggande områdena många somrar sedan dess, och besökt Smoky Mountains nationalpark, Asheville, Bryson City, samt Gatlinburg och Pigeon Forge i Tennessee.

Omkring 1968 började jag fundera på att köpa några fastigheter i Blue Ridge Mountains-området runt Franklin. Jag genomförde faktiskt en affär gällande ett stycke mark på 2,5 hektar som gränsade till Cartoogechaye Creek, betalade den obligatoriska handpenningen och undertecknade ett juridiskt kontrakt för överlämnande av lagfarten. När ingen lagfart dök upp efter flera månader, hörde jag efter med fastighetsmäklaren vad problemet var. Det visade sig att ägaren, som var en korrupt advokat, kort efter att ha undertecknat mitt kontrakt hade fått ett annat erbjudande (genom samma fastighetsmäklare) på tusen dollar mer. Tillsammans konspirerade de för att ignorera mitt tidigare kontrakt och hade sålt och överlåtit marken till den andra parten, och erbjöd generöst att återbetala min handpenning. Jag vägrade acceptera erbjudandet och insisterade på att de skulle leva upp till kontraktet och leverera. Jag försökte stämma för fullgörelse, men uppenbarligen hade advokaterna ett slutet brödraskap och ingen advokat i Franklin ville ta sig an mitt fall. Jag hittade en annan advokat i ett angränsande län som tog sig an fallet, eller åtminstone låtsades göra det. Men efter att ha tagit emot mitt arvode, och efter att ha gett mig en massa undanflykter, gjorde han ingenting. Så mycket för mitt första försök att köpa fastigheter i North Carolina. Jag nöjde mig till slut med återbetalningen.

Därefter var jag på väg att köpa ett 21 tunnland stort område inom stadsgränsen för Bryson City. Men efter en del utdraget köpslående gick den affären i stöpet.

Slutligen, 1971, fann vi ett vackert område på 54 tunnland cirka nio mil norr om Franklin. Det var beläget vid ett strömmande öringsvattendrag kallat Burningtown Creek, med cirka 2000 fot strandlinje. Det hade ängsmark i en dalgång, och det hade även bergsterräng och träd. Det verkade vara en mycket lämplig plats för ett framtida pensionärshem. Den 7 maj 1971 slutförde jag köpet från två par från Florida, herr och fru Wm. F. Supple, samt herr och fru Roger F. Amundsen.

Men sedan, samma år, fick jag lust att förvärva en fungerande "ranch", något större, med byggnader redan på plats. Snart fann samma mäklare som hade sålt oss Burningtown-arealen ett troligt objekt åt oss söder om Franklin, precis norr om gränsen till Georgia. Det bestod av cirka 160 tunnland, hade ett ganska modernt hus, en lada och andra uthus. Det tillhörde Richard S. Jones, en ledande advokat i staden, i partnerskap med sina föräldrar. Efter att ha granskat det i detalj verkade det vara precis rätt sak och jag bestämde mig för att köpa. När jag berättade för Austin Davis om mitt köp uttryckte han en ivrig önskan om att få en delägarrätt i fastigheten, och snart kom vi överens. Ett av mina företag, Pines'n Palms Ranchos, skulle ha en andel på 60 % och Austin de resterande 40 %. Det köpet avslutades den 15 januari 1972.

Snart gav en granne, J. J. Ayers, som hade en utmärkt fastighet på 25 tunnland vänd mot både Hwy. 441 och Old 441, oss ett erbjudande om att byta sin tårtformade bit mot 15 tunnland och vårt hus. Hans fastighet hade ett gammalt skjul på sig, en lada och några byggnader, men dess främsta attraktion var de 2500 foten av fasad mot huvudvägen, vilket allt hade kommersiell potential. Vi beslutade oss för att genomföra bytet.

Under nästan två år gjorde vi ingenting med fastigheten. (Jag var för upptagen med mina utstyckningar i Florida, plus att skriva min nya bok, Nature's Eternal Religion.) Sedan, i slutet av 1973, beslutade vi oss för att anlägga ett vägsystem och stycka av de västra 100 tunnlanden som låg i den bergiga delen av fastigheten.

I maj 1973 kontaktade vi först Dean Conner, som ägde Franklin Grading Company i Franklin. Hans företag var utrustat med bulldozrar, väghyvlar och annan tung utrustning för markarbeten. Efter att ha låtit ett lantmäteriföretag lett av J. Frank Shope mäta upp och rita en karta över gränserna för vår fastighet, lät vi Dean

Conners och hans arbetslag börjar anlägga en väg från Old Hwy. 441 vid vår östra gräns västerut ungefär en tredjedels mil, för att sedan förgrenas i två vägar, den övre och den nedre, in i bergssektionen till de västra gränserna för vår egendom. Detta gjorde de med början i augusti 1973.

Efter att vägarna var på plats lät vi Frank Shope och hans lag komma tillbaka och staka ut enskilda tomter som vette mot vägarna.

Vi anlade två små bostadsområden. Det ena, kallat Swiss Village, bestod av 32 tomter, och det andra, kallat Bavarian Village, bestod av 17 tomter, totalt 49 tomter. J. Frank Shope slutförde lantmäteriarbetet, stakade ut varje tomt och ritade kartorna över områdena den 9 maj 1974. Kartorna registrerades sedan vederbörligen hos Macon Countys inskrivningsmyndighet i domstolsbyggnaden.

Fram till 1973 hade efterfrågan på fastigheter och byggtomter i North Carolina varit ganska livlig. Men när nyheten om den arabiska oljebojkotten slog ner skrämde det den resande allmänheten, och försäljningen upphörde lika plötsligt som om en vattenkran hade vridits av. Vår tajming råkade vara ytterst olycklig.

Några hundra fot söder om den punkt där vägarna delade sig fanns en speciell plats som fångade min uppmärksamhet. Det såg ut som om det förr i tiden kan ha legat en gammal nybyggarstuga där, men den var sedan länge borta. Den hade sju enorma ekträd placerade på ett sätt som skulle omge stugan, samtidigt som den erbjöd en härlig öppen utsikt över dalen och bergen i öster. Vilken underbar plats att bygga en stuga på, tänkte jag.

Knappt hade tanken slagit mig förrän Austin och jag började arbeta på den. Men vad vi vid det här laget saknade var kontanter för att bygga en sådan stuga. Vi behövde ungefär 20 000 dollar för att genomföra arbetet. Vi kontaktade olika banker, både i North Carolina och i Florida. Slutligen fann vi en bank i Clyde, N.C., som hade tillräckligt förtroende för oss för att låna oss hela beloppet, baserat på en femårig amorteringsplan.

Därefter hittade vi en byggentreprenör i Franklins omgivningar vid namn Harold Kimsey. Vad jag hade i åtanke var en stuga av typen schweizisk alpstuga i två våningar, med altan på både bottenvåningen och övervåningen. Dessutom ville jag ha en källare och en öppen spis. Allt detta införlivade jag i en skiss, och den 25 mars 1974 skickade jag två kopior av ritningarna till Harold Kimsey. Utifrån skissen upprättade vi ett kontrakt för dess konstruktion. Ingen arkitekt rådfrågades, inga blåkopior ritades. Den totala kostnaden var drygt 17 500 dollar. Kort därefter...

Conners och hans markarbetarlag började gräva för källaren och flytta jord.

I april påbörjade Harold Kimsey byggnationen. Austin och jag gjorde ett antal resor till platsen under sommaren för att se till att allt gick som det skulle. Allt gick väl och i oktober var stugan färdig. Det var en ytterst förtjusande bergstuga av schweizerstil. Den bestod av två våningar plus källare, hade tre sovrum, ett och ett halvt badrum, två däck, en riktig öppen spis, ett tak av träspån och framför allt en helt fantastisk utsikt över dalen och bergen i öster.

Snart hade vi möblerat stugan. Kim och Walt, Henrie och jag tillbringade vår julledighet 1974 i stugan, till vår stora glädje. Austin och hans flickvän, Norma, tillbringade en del tid där på semester, liksom Kim och Walt och några av deras vänner. Allt flöt på bra.

År 1975 beslutade vi att bolagisera egendomen i North Carolina, det vill säga de två styckningarna och resten av de 160 tunnlanden, samt stugan. Vi kallade det Blue Ridge Villas, Inc., och fick vårt tillstånd i North Carolina den 27 mars. Pines'n Palms Ranchos ägde 60 % av aktierna och Austin Davis hade 40 %, i samma förhållande som i det tidigare partnerskapet. Vi började sälja tomter redan under våren 1974 och fortsatte med det utan att göra någon större kampanj av det. Det mesta av försäljningen skedde via mitt kontor i Pompano Beach, men sedan det arabiska oljeembargot 1973 gick försäljningen trögt. Det dröjde ända till 1989 innan alla 49 tomter faktiskt var sålda och kontrakten var till fullo betalda. Under tiden hade det skett förändringar i ägandet av Blue Ridge Villas, Inc.

År 1977 bestämde sig Austin och Norma slutligen för att gifta sig. Kort därefter surnade plötsligt den nära vänskap som Austin och jag hade njutit av i 15 år. Jag är övertygad om att detta främst berodde på svartsjuka och medveten anstiftan från hans nya fru. Hur som helst, av vilken anledning det än var, beslutade vi att gå skilda vägar, och jag köpte ut hans andel i Blue Ridge Villas och stugan, och överlät aktierna till Kim och Walt.

När Henrie och jag 1983 sålde vårt hem i Lighthouse Point, Florida, och flyttade permanent till North Carolina, flyttade vi in i samma härliga stuga. Under tiden har ett antal förändringar skett, tillbyggnad av två dubbelgarage, en separat studio (för mina konstnärliga sysslor, sådana de nu är) och förändringar i

ägandeskap, men det är en annan historia, och hör hemma i en framtida bok.

Milstolpe Femtiosex

Hawk's Nest i the Keys

Redan innan vi hade byggt vårt hus i Lighthouse Point började Henrie, Kim och jag utforska Florida Keys, och vi fortsatte att vara fascinerade av dem från och med då. Vår favoritutflykt på helgerna var oftast att ta en tur till the Keys — till Tavernier, till Pennecamp Coral Reef State Park med alla dess undervattensunderverk, till Plantation Key, till Islamorada, till Duck Key, till Key Colony Beach, till Marathon och till Key West och alla dess många platser däremellan. Under våra båtdagar hade vi tagit vår 23-fots Seabird ner till Plantation Key 1962, och vår 36-fots Deep Six kabinkryssare till Key Largo och till Chesapeake Harbor vid Islamorada 1966. År 1972, när jag inte längre ägde någon båt, hyrde Henrie och jag en 26-fots kabinkryssare och strosade makligt ner till Plantation Harbor där vi lade till i en vecka eller så. Det var här jag skrev några kapitel av *Nature's Eternal Religion*. Men de flesta av våra resor gjordes med bil, ett reseavstånd på allt från hundra till två hundra miles från Lighthouse Point, beroende på var vi bestämde oss för att slå oss ner.

Ett av våra favoritställen att äta på när vi först anlände till Florida var att åka ner till Chesapeake House i Islamorada, där vi kunde njuta av en komplett Lobster Thermidor-middag för 3,95 dollar, inklusive key lime pie till efterrätt. (De dagarna är borta för alltid!) Tyvärr sveptes Islamorada 1960 med av orkanen Donna, och Chesapeake House totalförstördes och tömdes på hela sin rikedom av marina artefakter som prydde den stämningsfulla restaurangen. Platsen byggdes upp igen, den bytte ägare, men den blev aldrig densamma igen.

Under ett antal år lekte vi med tanken på att köpa ett semesterställe någonstans i the Keys. Faktum är att jag redan 1959 oavsiktligt erbjöds tre strandtomter i Key Colony Beach i utbyte mot några av mina aktier i Klassen Enterprises. Jag genomförde affären, men sålde sedan tomterna eftersom jag inte kände att det var rätt plats. Vi tittade på ett antal stugor på pålar, vi tittade på ett radhuskomplex i Buttonwood Bay och var nära att köpa, men vi tycktes aldrig hitta det rätta stället.

Hösten 1974 strosade Henrie och jag runt i Marathon och råkade få syn på en ny, femvånings bostadsrätt i sitt slutskede. Den hette Hawk's Nest. Det var ett time-sharing-projekt, i vilket

kunden kunde köpa en specifik lägenhet för en viss vecka på året, och den skulle tillhöra köparen för den veckan i all oändlighet, garanterat genom ett köpekontrakt. Idén var inte precis ny, men det var första gången vi hade tittat närmare på det, och det verkade sprida sig snabbt över hela landet.

Vi tittade på en möblerad modell-lägenhet vid Hawk's Nest och vi gillade den. Läget för bostadsrätten var fantastiskt – vid den sydligaste spetsen av Marathon på Knight's Key, med utsikt över den berömda Seven Mile-bron. Faktum är att från tredje, fjärde och femte våningen kunde man inte bara se det klargröna vattnet i Atlanten, utan även Florida Bay på den norra sidan av bron. Allt som allt, ett utmärkt läge. Lägenheterna levererades helt möblerade med allt – möbler, sängkläder, porslin, köksredskap och till och med varmt och kallt rinnande hembiträden. Dessutom ingick en stor pool, en tennisbana (jag älskade att spela tennis), en båtbrygga, inklusive ett par båtar som kunde hyras för priset av det bränsle som förbrukades. Vilket kap! Vi var imponerade.

I början av sin marknadsföring hade ledningen ett "Älska det eller lämna det"-erbjudande som erbjöd köparen att hyra en lägenhet i en vecka, och om de ville köpa senare, skulle hyran räknas av från inköpspriset.

Den 13 november 1974 skickade jag ledningen en bankväxel på 315 dollar för att hyra lägenhet nr 201 för den 49:e veckan, nämligen 7 till 14 december. Lägenheterna var dock inte riktigt klara som byggaren hade förutsett, och vi bodde i lägenhet nr 501 på femte våningen under den andra veckan i februari 1975. Vi njöt verkligen av det. Medan vi var där förhandlade jag fram en affär om köp av lägenhet nr 501 för den 18:e veckan (första veckan i maj) och även den 47:e veckan (tredje veckan i november). När vi kom hem skickade jag dem två checkar för att täcka handpenningen på de två enheterna, det totala priset på varje var 1 700 respektive 1 900 dollar.

Så vi var tillbaka där igen i vår nyligen inköpta lägenhet i maj, och med oss denna gång var Kim och Walt. Kim var gravid vid denna tidpunkt, men det verkade inte begränsa hennes aktiviteter nämnvärt. Jag minns att Kim och Walt gick ut med en liten segelskiff, åkte under Seven Mile-bron, och sedan på grund av ogynnsamma strömmar och vindriktning inte kunde ta sig tillbaka med segelkraft. Men inga problem, en vänlig båtägare bogserade dem tillbaka till bryggan.

Slutligen, den 1 juli 1975, köpte vi den tredje enheten, vecka nr 46, så att vi hade två sammanhängande veckor i

november, och en vecka i början av maj. Vi gillade hela upplägget. Naturligtvis fanns det årliga underhållsavgifter att betala för varje enhet, men de var rimliga nog.

Under de kommande elva åren skulle vi religiöst tillbringa den första veckan i maj och de sista två veckorna i november i vår lägenhet på Hawk's Nest. Vid ett flertal tillfällen hade vi Kim och Walt som gäster och vid några tillfällen hade vi Bill och Mary Wimmer. Eftersom de sista två veckorna i november innefattade Thanksgiving och även vår bröllopsdag den 22 november, brukar vi vanligtvis äta en god middag ute vid varje tillfälle på någon bra restaurang, av vilka det fanns flera i Marathon, eller ibland valde vi att åka till Key West. En restaurang som sticker ut i Marathon är Buccaneer, där vi åt Thanksgiving-middag ett antal gånger. Jag minns en sådan middag med Kim och Walt och Scott när den sistnämnde var ungefär ett år gammal, vilket måste ha varit i november 1976. Walt spände fast honom i en barnstol, och Scott började tugga på ett hårt bröd. Han hade fortfarande inga tänder, men han gnagde på det hårda brödet och förtärde allt innan vår vanliga middag serverades.

När vi var vid lägenheten brukar vi vanligtvis åka ner till Key West minst en dag vid varje tillfälle, ibland två gånger. I Key West besökte vi de olika turistattraktionerna, såsom Audubon House, eller Hemingways tidigare bostad, eller Fort Taylor, eller så tog vi Conch Train, eller en båttur runt ön. Vanligtvis åt vi en god lunch på en av de många restaurangerna. En gång tog vi ett litet flygplan till Fort Jefferson i Dry Tortugas, som ligger cirka 60 miles rakt väster om Key West. Med oss, förutom piloten på planet, var ett annat par. Planet, som hade pontoner, landade i vattnet, körde upp på sandstranden, och vi tog det därifrån. Vi hade tagit med oss en picknicklunch, som vi åt strax efter landning. Resten av eftermiddagen tillbringade vi med att utforska ruinerna av den enorma fästningen, den historiska platsen där Dr. Samuel Mudd satt fängslad för att ha hjälpt till att spjäla John Wilkes Booths brutna vrist.

När vi först började 1975 var förhållandena vid Hawk's Nest optimala. Båthyra var gratis förutom bränslet, städservice kom sex dagar i veckan, de årliga underhållsavgifterna var rimliga. Sedan fick den ursprungliga byggaren ekonomiska problem. Han gick i konkurs och bankerna tog över. Under en tid skedde ingen förändring, men underhållsavgifterna fortsatte att stiga för varje år. Efter ungefär fem år började vi få rapporter om att det hade varit felaktig konstruktion, sprickor i cementen, bitar av gips som föll ner

från taket, och andra problem. Snart pågick ett antal rättsprocesser initierade av ägarföreningen mot ett antal av entreprenörerna. Städservicen drogs in till en gång i veckan, men de årliga underhållsavgifterna fortsatte att stiga till den punkt där det inte längre var en lönande situation, särskilt efter att vi flyttade till North Carolina 1983. Medan det tidigare hade varit en resa på 160 miles från Lighthouse Point till Marathon, var det nu över 900 miles från vår stuga i North Carolina.

Slutligen, när de årliga avgifterna för de tre veckorna nådde 850 dollar, slutade vi betala underhållsavgifterna och beslutade oss för att låta ledningen, eller det som fanns kvar av den, utmäta våra enheter. Vår sista vistelse på Hawk's Nest var de sista två veckorna i november 1986. Men under de elva år vi ägde dem hade vi många trevliga stunder, och jag skulle vilja säga att det hela var väl värt tiden och pengarna.

Ett polyglott möte i Kansas City 1977

Under 1970-talet, när NATURE'S ETERNAL RELIGION fann sin väg in i flera av de viktigaste "högerorienterade" och rasmässiga organisationerna, bedrev jag en intensiv korrespondens med ett antal personer som ledde sådana grupper. Ett av dessa utbyten var med en fin intellektuell dam vid namn June Grem, som ledde en liten grupp kallad Enterprise Publications, Inc., i Oak Park, Illinois, en överklassförort till Chicago. Hennes främsta styrka var pengar och ekonomi, men hennes litteratur inkluderade även rasmässiga frågor, i mild form.

Den 20 augusti 1975 fick jag ett brev från henne som delvis löd, och jag citerar: "Jag har just läst klart din bok NATURE'S ETERNAL RELIGION och fann den vara en spännande och kreativ bok. Vi har alla varit så tyngda av myter, uttänkta politiska program och religiösa skillnader att det är sällan vi ens får en fläkt av frisk luft. Din bok gör just det. Dessutom ger kommentarerna om kristendomens dödsbringande koncept mig en helt ny insikt...."

Hon hade också ett antal egna kontakter, varav en var Robert B. DePugh, som i början av 60-talet organiserade en grupp kallad The Minute Men. Även om jag var föga medveten om gruppen vid den tiden, ansågs uppenbarligen denna organisation av revolutionära aktivister mot etablissemanget som ett hot av de senare. Som ett resultat, enligt vad Bob DePugh berättar, blev han ditsatt av CIA och FBI i syfte att förgöra honom och hans organisation. Han berättade för mig att dessa hårdhänta hantlangare ställde sig i vittnesbåset i domstolen och ljög som de professionella knektar de var. Bob dömdes slutligen för någon form av vapenbrott och dömdes till ett långt straff i fängelse. Han avtjänade faktiskt fyra år av hårt straffarbete.

Nu, på 1970-talet, var han en fri man igen och försökte få ordning på sitt liv. Han bosatte sig i Norborne, Missouri, och startade någon form av vitaminförsäljningsverksamhet för att försörja sin fru och sex barn. Han bildade också ett antal frontorganisationer och skrev några böcker, varav en, "Beyond the Iron Mask", beskriver hans upplevelser under fängelsevistelsen och förespråkar flera

åtgärder för fängelsereform. Jag har läst denna bok och har framfört mina åsikter om den i ett brev jag skrev till honom den 11 april 1977. Detta brev återfinns på sidan 76-77 i *The Klassen Letters, Vol. 2*.

Fram till 1977 hade Bob DePugh också bildat en grupp som han kallade "Patriots Inter-Organizational Communications Center". Det var ett försök att fungera som en central paraplyorganisation för att förena och samordna alla "patriotiska" grupper i landet, ett mål som låter hedervärt, ett mål vi kommer att utforska och utvärdera ytterligare.

Någon gång under våren 1977 beslutade DePugh att hålla en "Patriots Leadership Conference" under Memorial Day-helgen samma år, och vidtog omfattande förberedelser för att samla "patrioterna" för saken. Mötet skulle hållas på Continental Hotel, i hörnet av Baltimore och Eleventh, i Kansas City, Missouri. Detta hotell ska inte förväxlas med den moderna kedjan Intercontinental, utan var en ålderstigen relik från sekelskiftet, eller strax därefter. Det var beläget i stadens centrum som vid 1977 uppvisade många av de gråa tecknen på förfall och degeneration som var och är förbannelsen för de flesta av våra amerikanska städer medan spridningen av den svarta pesten fortsätter.

Jag skulle förmodligen aldrig ha tagit kontakt med Robert DePugh och hans P.I.-O.C.C. (som han kallade det) överhuvudtaget, om det inte hade varit för June Grem. Hon hade känt Bob i flera år och nu när hon hade läst min bok och hört talas om Creativity, skrev hon till Bob och föreslog att han skulle bjuda in mig att vara "huvudtalare" vid hans kommande Patriots Leadership Conference. Bob hade också fått ett exemplar av NER några år tidigare och var någorlunda bekant med vår rörelse, men mindre engagerad i den än vad June Grem var. Som svar på hennes brev skrev Bob ett trevligt brev till mig, där han bjöd in mig att delta och tala vid konferensen, men informerade mig uppriktigt och realistiskt om vad jag kunde förvänta mig. Jag citerar ur hans brev:

"Vid detta möte kommer du att finna människor som sträcker sig hela vägen från de mest absoluta religiösa fanatiker till fullständiga ateister. Jag har ännu aldrig känt till något fall där en enda person ändrat sin grundläggande övertygelse som ett resultat av att ha deltagit i en av dessa konferenser. Din ståndpunkt är precis lika välkommen och kommer att vara precis lika uppskattad som alla andra. Om du däremot förväntar dig att faktiskt vinna anhängare, är det en dålig plats att försöka på." Vidare tillade han: "Vid dessa möten har vi ingen 'huvudtalare' eftersom det skulle förolämpa nästan varje

annan person närvarande, av vilka var och en skulle anse sin egen ledarskapsförmåga vara lika viktig."

Det var en rättvis bedömning, och jag förstod situationen perfekt. Jag hade inte bett om att få vara "huvudtalare". Faktum är att jag inte hade bett om att få tala alls, eller ens att närvara. Det var June Grems idé. Faktum är att jag i det skedet fortfarande övervägde om det var värt besväret att gå på mötet överhuvudtaget. Jag påminde mig om en liknande erfarenhet cirka nio månader tidigare, och den tjänar som bakgrund.

* * * * *

I oktober 1976 hade en dynamisk och mycket energisk ung anhängare av Creativity från Pasadena, Texas, skickat mig en flygbiljett för att jag skulle komma och tala till hans grupp i Texas. Hans namn var pastor Mike Breda. Mike var en av dessa hyperaktiva människor som aldrig kunde sitta still en minut och som kastade sig in i situationer innan han tänkt igenom dem. Några sexton år tidigare, vid 18 års ålder, hade han rånat en bank och dömts till tio år i fängelse för väpnat rån. Efter att ha avtjänat största delen av det straffet var han nu, vid 34 års ålder, ute i det fria, hade gift sig och hade två små barn. Han bodde i Pasadena, en förort till Houston, och var en framgångsrik målerientreprenör. Houston blomstrade vid denna tid, och Mike tjänade nu mer pengar än han någonsin gjort tidigare i sitt liv. Han hade läst min bok och var nu eld och lågor för att främja Creativity. Han hade tidigare blivit medlem i nazistpartiet, ansluten till Allen Vincents grupp i San Francisco, och han hade fortfarande starka band dit.

Nu bjöd han in mig att tala till sin egen kyrkogrupp i Houston. Eftersom mina omkostnader var betalda, tackade jag ja till hans inbjudan. Jag ville träffa Mike och hans fru och lära känna dem bättre, samt hjälpa till att främja hans lilla grupp av konvertiter.

Mike hämtade upp mig på Houstons flygplats och tog mig först till sin hyrda lägenhet där jag träffade hans fru Mary, och även de två små barnen. I lägenheten fanns också Allen Vincent, som just hade flugit in från San Francisco lite tidigare, och jag fick nu veta att han också skulle tala vid mötet som arrangerats för den kvällen.

Allen hade organiserat en stark nazistgrupp i San Francisco Bay-området, en grupp som han kallade National Socialist Movement. De gav ut en fin 20-sidig tidskrift kallad "National Socialist", och tillsammans med James Mason publicerade de även en glättig tidskrift kallad "Stormer". Allen hade omkring 30-talet aktivistmedlemmar i sin grupp, och

Jag hade korresponderat med honom och hans lojala medhjälpare, Charlotte Magnette, under en tid. Nu, i ett överraskande möte, fick vi prata med varandra och utbyta tankar. Jag fann honom mycket sympatisk och informativ, och att träffa honom var ett oväntat nöje. Han var en stor, kraftig bit till karl med en behaglig personlighet, men intellektuellt sett ingen jätte, och han var handikappad av en begränsad utbildning. Vid 40 års ålder var han, precis som Mike Breda, också målerientreprenör, och även han hade tillbringat avsevärd tid i fängelser och ungdomsvårdsskolor.

Allen hade också tagit med sig sin mest värdefulla ägodel, en timslång färgfilm med titeln "California Reich". Trots att den handlade helt om honom och hans grupp, hade varken han eller hans organisation haft någon del i produktionen av denna dokumentärfilm. Den producerades av två unga studenter vid namn Walter Parkes och Keith Critchlow, och hade vunnit en Oscarsnominering för årets bästa dokumentär. Filmen var utformad för att skrämma judarna till att punga ut med mer pengar till Anti-Defamation Leagues kistor och var utan tvekan mycket framgångsrik. Den överdrev kraftigt styrkan och inflytandet hos det lilla nazistpartiet, men å andra sidan var den också ett användbart verktyg för nazisterna att använda i sin egen rekrytering och propaganda.

Mike Breda hade inte sparat på krutet när han hyrde en möteslokal åt oss den kvällen där vi skulle tala. Det var på ett exklusivt hotell i centrala Houston, där han också hade bokat ett rum åt mig för natten. Det var färre än ett dussin personer på mötet, som började klockan 8 den kvällen. I förväntan om att jag skulle vara den enda talaren hade jag förberett ett långt tal på en timme. Allen Vincent var dock först vid talarstolen, och efter introduktioner, hans inledande tal om filmen och visningen av själva den timslånga filmen, hade nästan två timmar gått. När det blev min tur att tala kände jag att publiken var ganska mätt, och eftersom mitt förberedda tal hade anpassats till Creativitiys exklusivitet, kände jag att det inte längre var lämpligt för tillfället. Som ett resultat av detta kasserade jag mitt förberedda tal och talade improviserat i cirka 15 minuter om den vita rasens dygder och vikten av vår sak. Jag lämnade kvar ett antal av våra böcker och litteratur, och människorna på mötet verkade mycket mottagliga för det. Under omständigheterna var det det bästa jag kunde göra, och jag lät det bero vid det.

Vid en utvärdering av min resa kände jag att min prestation knappast var värd de 200 dollar som Mike hade lagt ut på flygbiljetten och andra utgifter, men jag uppskattade att få träffa honom och hans fru, liksom Allen Vincent och andra medlemmar av

Mikes grupp. Jag drog dock en slutsats, nämligen att ***att blanda ideologier och rörelser vid samma möte var en kontraproduktiv övning i meningslöshet, och något som bör undvikas i framtiden, även när sådana rörelser är vänskapliga och även när de har ett antal gemensamma mål.***

* * * * *

Med detta som bakgrund återvänder vi nu till frågan om Patriots Leadership Conference som skulle hållas i Kansas City, Missouri. Jag bestämde mig slutligen för att jag skulle gå på mötet. Det skulle ge mig en möjlighet att introducera min bok, *Nature's Eternal Religion*, och idén om Creativity för ett antal viktiga nya personer inom rasrörelsen som jag inte hade träffat tidigare. Dessutom skulle några av mina anhängare vara där, och detta skulle ge mig möjligheten att träffa dem personligen.

Vid den här tiden hade jag bara den ena boken, *Nature's Eternal Religion*, men jag hade några andra delar propaganda. Jag hade redan spelat in LP-skivan, *Survival of the White Race*. Jag hade tryckt upp 10 000 exemplar av Federal Reserve-häftet. Jag hade också ett flertal exemplar av ett fyrsidigt flygblad i tabloidformat med rubriken *Questions and Answers about Creativity* som nu finns nedtecknade i C.C. nr 71 av *The White Man's Bible*, och jag hade några andra delar, såsom "A Real Case Against the Jews" av Marcus Eli Ravage. June Grem hade reserverat ett utställningsbord i hotellets mötesrum, och hon erbjöd sig att ställa ut min litteratur tillsammans med sin egen.

Jag förberedde och skrev mitt tal, och så, lastad med böcker, skivor och litteratur, gav jag mig av i min Pontiac stationsvagn. Jag anlände till Kansas City runt lunchtid på fredagen den 27 maj och checkade in på mitt rum på Continental Hotel. Jag blev snart kontaktad av Bob DePugh själv, och fastän många andra människor också anlände vid denna tid, kom han till min förvåning upp till mitt rum och tillbringade en och en halv timme med att diskutera Creativity och lyssna på mina åsikter. Han berättade för mig att han själv var biolog genom utbildning och skolning, och att han väl kunde förstå mina starka böjelser för naturlagarna. Det var vårt första möte. I all rättvisa mot Bob gav han mig mer än rimlig uppmärksamhet under mötets tre dagar. Min enda kritik mot Bob, om någon, är att han hade så många skilda och avvikande åsikter som virvlade kring

honom, han själv verkade inte veta var han stod.

Snart träffade jag en hel del nya människor, varav många jag hade korresponderat med. Det fanns naturligtvis June Grem. Det fanns en ung kille vid namn Lewis N. Mohimont, från Tulsa, Oklahoma, som hade skrivit ett oändligt antal brev till mig. Han checkade in i receptionen samtidigt som jag. Det fanns Paul B. Hurley, från vilken jag vanligtvis fick ett brev i veckan, och han gillade att signera sig som "Khalki, Hämnaren". Det fanns Else Christensen, ledare för Odiniströrelsen, som råkade sitta bredvid mig medan vi lyssnade på någons tal, och vi presenterade oss för varandra. Det fanns flera andra som jag hade korresponderat med.

Det hölls ett oändligt antal tal under de kommande tre dagarna. Som Bob DePugh hade varnat mig, skulle det finnas folk av alla de slag där, som basunerade ut sina speciella åsikter. De flesta talen var intetsägande, men några av dem var dock enastående. En av de mest dynamiska talarna vid mötet var, enligt min mening, John R. Harrell, som ledde Christian-Patriots Defense League, från Flora, Illinois. Trots att han var liten och alldaglig till utseendet, var han en riktig dynamo när han väl kom upp i talarstolen. Han hade varit amerikansk senator och hade hamnat i konflikt med maktetablissemanget. Vad stridsfrågorna gällde vet jag inte, men som ett resultat av bråket tillbringade han sju år i fängelse. Han var en man med verklig talang. Tyvärr var han besatt av kristendomsbluffen, vilket överskuggade alla hans andra ansträngningar. Vilket slöseri med enastående talang, antog jag.

Ardie McBreary, från Camarillio, Kalifornien, var mötets ceremonimästare och gjorde ett mycket kompetent jobb. Jag kommer aldrig att glömma hans kvicka tal där han förlöjligade OSHA om hur de försökte tala om för bönder hur de skulle sköta sitt jordbruk. Stackars Ardie! Det sista jag hörde om honom var att han satt i fängelse, efter att ha varit en del av "The Order" och åtalats tillsammans med ett 30-tal andra medlemmar. Ännu en stor talang som gått till spillo.

Närvarande, tillsammans med ett betydande antal av sina anhängare, var Robert M. Shelton, "Imperial Wizard" för UKA (United Klans of America). Med Bob DePughs samarbete hade hans gäng organiserat ett lögndetektorprogram för att gallra ut eventuella misstänkta fiendeinfiltratörer vid detta möte. En hel våning i hotellet spärrades av för exklusiv användning av deras "Inter-Organizational Department of Security", som de kallade sig själva. De hade fem maskiner som de kallade "stressanalysatorer", och 120 personer av de 160 närvarande anmälde sig frivilligt för att bli analyserade. Jag

anmälde sig frivilligt för att göra testet, mer av nyfikenhet än något annat. Uppenbarligen "klarade" jag det. Enligt ett brev från Bob DePugh daterat den 15 juni klarade sex av de analyserade inte testet, och fyra av dessa erkände att de ljög när de fick några nyckelfrågor om sin lojalitet. Sedan fanns det naturligtvis 40 personer som inte anmälde sig frivilligt för att testas.

Något annat minnesvärt vid detta möte var en riktig huskors till kvinna vid namn Gerda Koch. Byggd som ett slagskepp representerade hon symbolen för de trångsynta "nyfrälsta" spökjägarna. Jag minns hennes tal där hon försökte övertyga oss om att USA och dess konstitution var baserade på kristendomen. Hon hade läst en del av min litteratur vid June Grems bord, och när hon började sitt tal fäste hon sina olycksbådande ögon på mig och, utan att nämna mig vid namn, förkunnade hon högljutt att det fanns vissa människor här som inte trodde på det övernaturliga. Jag log tillbaka mot henne.

Det fanns nazister, det fanns ett antal Identity-människor, det fanns nyfrälsta kristna av Gerda Kochs sort. Det fanns också, det är jag säker på, ett antal statliga spioner och agenter, trots Klans säkerhetsåtgärder. Utan tvekan fanns de bland de 40-tal som inte hade anmält sig frivilligt till lögndetektortestet. I det stora hela var de så kallade "patrioterna" av mentaliteten Gud och fosterland, flaggan och konstitutionen, och det genomsyrade mötet som helhet.

På lördagskvällen hade vi vår galabankett i hotellets stora konferenssal. Vi satt vid runda bord i grupper om sex. Bob DePugh hade tilldelat mig äran att vara en av tre talare vid middagen under denna bästa sändningstid. Mannen som talade före mig var en pensionerad veteran-domare från Alabama, tror jag. Han viftade högljutt och kraftfullt med flaggan och konstitutionen, och lovprisade konfederationens och den gamla söderns dygder som grädde på moset, allt i Jesu Kristi namn, förstås. Han fick upprepade applåder. Sedan blev det min tur att tala. Bob DePugh gav mig en fin introduktion och påpekade hur tolerant och mångsidigt detta möte var, och att jag var ett utmärkt exempel på dess mångfald. Han förberedde publiken på en annan synvinkel.

Ämnet för mitt förberedda tal var att Gud och fosterland, flaggan och konstitutionen inte var frågan. Den främsta frågan vi stod inför, som jag såg det, var **FRÅGAN OM RAS**, och om vi inte löste det problemet skulle ingenting uppnås och den vita rasen skulle vara dömd. Medan jag höll upp min prisade bok, *Nature's Eternal Religion*, betonade jag

vårt behov av en allomfattande **RASLIG RELIGION** som en motpart till judarnas judendom.

Jag påpekade att vi behövde ompröva våra grundläggande premisser, att kristendomen inte var svaret, utan snarare att den var det stora problemet som hade försatt oss i den röra vi befann oss i.

För att underbygga mitt argument använde jag analogin om att bygga akvedukter. Om vi håller fast vid den felaktiga premissen att vatten frivilligt kommer att rinna uppför, och om vi hade byggt 10 000 akvedukter enligt den principen, men ingen av akvedukterna fungerade, då var det dags att ompröva vår grundläggande premiss och dra slutsatsen att vatten inte frivilligt rann uppför. På samma sätt, hävdade jag, eftersom vi har konstruerat omkring 10 000 organisationer baserade på Gud och fosterland, flagga och konstitution sedan andra världskriget och vi har kommit exakt ingenstans i vår kamp för vår ras överlevnad, baserade vi uppenbarligen våra ansträngningar på vissa felaktiga premisser.

En raslig religion, nämligen CREATIVITY, kring vilken alla världens vita folk kunde enas, var det verkliga svaret, sade jag.

Vid slutet av mitt tal möttes jag av en bedövad tystnad. Endast ett fåtal av mina mest trogna anhängare hade modet att applådera, och det endast milt.

Jag hade suttit vid ett bord med cirka fem av elitpersonerna vid detta möte — Bob DePugh, John Harrell, Robert M. Shelton från UKA, en kristen präst vars namn jag inte minns, och Ardie McBrearty. Den kristne prästen tog till orda och protesterade att vi redan hade en gemensam religion, kristendomen. Jag valde att inte utmana honom, ett misstag. Jag borde ha fört ut frågan i det öppna och debatterat med honom och resten av de kristna medan jag hade podiet.

Jag kunde ha stått där och argumenterat med de kristna elementen under de kommande tre timmarna. Kanske borde jag ha gjort det. Jag valde dock att inte ställa till med något liv. Jag kände att denna brokiga skara var hopplös. Jag satte mig ner vid mitt bord. Bob introducerade nästa och sista talare.

Klockan tolv låg jag i sängen och sov. Det knackade på min dörr. Jag tänkte att någon kanske hade kommit för att spöa upp mig. Det var dock en ung man som ville berätta hur mycket han hade uppskattat mitt tal, och han ville köpa ett exemplar av *Nature's Eternal Religion* med min autograf. Nästa morgon sprang jag på ett antal personer som ville ha ett signerat exemplar av min bok. Efter en god natts sömn och tid att tänka igenom det, var det anmärkningsvärt hur många människor som höll med mig.

Jag lyssnade på fler tal nästa dag, och vid lunchtid på måndagen började jag bege mig hemåt.

* * * * *

Under bilresan tillbaka till Florida försökte jag analysera och utvärdera mötet jag just lämnat. Ur min egen synvinkel ansåg jag att det förmodligen hade varit värt besväret. Jag hade sålt ett antal NER, flera LP-skivor och spridit en ansenlig mängd litteratur. De flesta av de 160 personerna där var nu medvetna om Creativity som ett alternativt program och religion. **Sedan såg jag på det ur arrangörernas synvinkel och deras mål att "samordna" och förena de mångskiftande och avvikande rörelserna, och jag kunde bara dra en slutsats -- vilket slöseri med energi och vilken absolut övning i meningslöshet. Jag för min del var inte ett dugg närmare de "pånyttfödda" kristna än när jag kom, faktum är att jag tyckte att de var mer korkade än någonsin. Inte heller hade jag mer beundran för Klanen, eller Identity-folket, eller för någon av de andra sekterna eller segmenten. Jag hade en känsla av att mina känslor var ömsesidiga, och att ingen kommit närmare varandra gällande något meningsfullt program, mål eller gemensam ideologi. Faktum är att det hela lämnade mig med en känsla av frustration. När jag betänkte att varje person där förmodligen hade spenderat i genomsnitt 200 dollar på resa, hotell och andra utgifter, och vi multiplicerade det med 160, så uppgick det till cirka 32 000 dollar, och det var helt bortkastat. Jag landade i den slutsats jag redan tidigare kommit fram till, nämligen att ett mångkulturellt samhälle inte kan bestå länge, och att försöka slå samman en röra av mångkulturella organisationer till ett meningsfullt program eller ideologi var en poänglös övning i meningslöshet. I framtiden skulle jag fortsätta att bygga Creativity som en sammanhängande, konsekvent religiös rörelse på dess egna meriter, och undvika alla konglomerat eller koalitionsmöten.**

* * * * *

När jag kom tillbaka skrev jag ett långt brev till Bob DePugh där jag sammanfattade mina intryck och slutsatser från sådana möten. Brevet talar för sig självt, och jag citerar det i sin helhet.

13 juni 1977

Mr. Robert DePugh
Patriots Leadership Conference
Norborne, Missouri

Kära Bob:

Det var verkligen trevligt att få träffa dig och komma samman med resten av gruppen som samlats vid P.L.C. under Memorial Day-helgen. Jag uppskattar särskilt det privata samtal vi hade under den timme och en halv efter att jag kom till hotellet på fredagseftermiddagen.

Nu när dammet har lagt sig skulle jag vilja skriva ner mina bedömningar av mötet och vidarebefordra dem till dig för vad de än kan vara värda. Detta görs ur en konstruktiv men kritisk synvinkel, med hopp om att våra sammankomster i framtiden kan åstadkomma mer än tidigare, och jag är säker på att vi alla vill göra just det.

1. Det mest uppenbara intrycket av ett sådant möte är att varje grupp vill driva sin egen idé, rörelse, favoritprogram eller vad det nu kan vara, i tron att de har det bästa tillvägagångssättet, den viktigaste frågan osv. Personligen är jag inget undantag, och jag konstaterade uppriktigt i mitt tal att vi i CHURCH OF THE CREATOR tror att vi har det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN, den ULTIMATA TRON, och jag tror på det. Tyvärr går inte alla dessa program ihop, och många av dem motverkar varandra direkt.

Till exempel, när jag säger att kristendomen är den judiska sinnesförvirrande process som förstörde det romerska riket och störtade den vita rasen i tusen år av vidskepelse, okunnighet, fattigdom och elände, och så kommer Gerda Koch med sin "pånyttfödda" fanatism, då drar vi definitivt inte åt samma håll för att rädda den vita rasen. Inte heller finner jag att Identity-fanatikerna, som vill övertyga oss om att vi, det vita folket, är de verkliga judarna, hjälper till att identifiera fienden och reda ut vårt tänkande.

2. Hur det än må vara med det, så var det mest nedslående med summan av alla tal och program som presenterades, förefaller det mig, den nästan totala förvirringen kring (a) vem fienden var, eller är, och (b) vilka som är "vi". Utan att vara på det klara med dessa punkter är allt annat inget annat än tomt prat och meningslösa barnsliga lekar.

3. I talen hörde jag om och om igen fraser som "fienden", "regeringen", "byråkraterna", "kommunisterna" och andra liknande vaga protester. Jag vill påpeka, som jag gjorde i mitt tal, att dessa endast är yttringar, EFFEKTER, av det onda

orsak, INTE SJÄLVA ORSAKEN. De är bara FRUKTERNA, inte RÖTTERNA på det onda trädet. Den verkliga orsaken till 99 procent av alla våra problem, oavsett om det är pornografi, krig, Federal Reserve, I.R.S., droger, kommunism, korruption, spridning av n-ordet, eller tusen andra former av ondska, är DET JUDISKA NÄTVERKET, den judiska rasen som helhet: De flesta av människorna vid det mötet kände till detta grundläggande faktum i livet. **Men varför var de så extremt ovilliga att peka ut roten till allt ont -- den svekfulla juden?**

4. Nu kommer vi till den andra sidan av frågan — vilka är "vi"? Om man inte tydligt identifierar fienden, och tydligt identifierar vilka som är på vår sida, befinner vi oss naturligtvis i ett fruktansvärt underläge i kampen mot juden, som inte har någon som helst förvirring i dessa grundläggande frågor. Jag hörde mycket tal om "patrioter", om den "stora konstitutionen", om vårt "stora land", om alla hjältar som dött på Flanderns fält, och mycket mer sådant meningslöst oratorium.

Den enda meningsfulla grupp som jag kan identifiera mig med och som betyder något för mig, som är värd att kämpa för och rädda från utrotning är DEN VITA RASEN, inte landet, republiken, flaggan eller konstitutionen. När vi talar om vårt land använder vi sannerligen en mycket lös term.

I grund och botten finns det tre huvudkomponenter i ett land: (a) fastigheten, (b) folket och (c) dess regering. Vad nu fastigheten beträffar, så tycker jag att den är härlig och jag har inget emot att kämpa för land och territorium. MEN FÖR VEM? Är Amerika värt att kämpa för bara för att det ska kunna bli grogrunden för en växande hord av svarta gorillor som hatar oss, som är parasiter på vår rygg och som tränger ut oss från just det land vi byggt med svett och möda? Jag säger nej, tusen gånger nej, och ändå är detta just vad Amerika håller på att bli, ett pesthål av rasblandade folk, där den minskande vite mannen bryter ryggen av sig för att dumt nog bli slav åt sina underlägsna. Ändå hörde jag väldigt lite om frågan om ras. Klanen sa visserligen några förvirrande saker om det, men det var inte särskilt tydligt, och det betonades inte heller särskilt mycket.

När vi kommer till fråga (c), nämligen regeringen, kan vi vara "patriotiska" mot en judiskt ägd och kontrollerad regering vars varje handling tyder på att den hatar den vita rasen med en patologisk passion och vars varje ansträngning är inriktad på att rasblanda och/eller förstöra den stora vita rasen som har skapat varje civilisation och allt som är gott och värt något i livet?

I detta sammanhang av att betrakta delar (b) och (c) av ett land, nämligen en växande hord av ler-raser och en fanatisk fientlig judisk regering i dess spets, blir termen patriotism till vårt land, Amerikas förenta stater, mindre än meningslös. Det blir **REN FÖRRÄDERI MOT DEN VITA RASEN.**

I min bok påpekar jag detta gång på gång: **vår främsta lojalitet tillhör vår egen ras -- den Vita Rasen, inte land, flagga, konstitution, kristendom eller andra konstgjorda skapelser i vilka våra fiender är djupt involverade.**

Vad är din ståndpunkt i frågan om lojalitet till vår egen ras?

5. Sedan kommer vi till frågan om kristendomen själv. Från min forskning och logik är det *ne plus ultra*-vapnet som judarna har använt de senaste 2 000 åren för att röra om, skrämma, förvirra och manipulera den Vita Mannens hjärna.

Frågan är: **finns det eller finns det inte spöken-i-skyn, spöken som tittar över din axel och hotar att tortyera dig i en sjö av smält svavel om du inte tror på dem? Är dessa spöken på riktigt, eller är de en idiotisk fars?** Uppriktigt sagt har jag aldrig sett några, min pappa och mamma såg aldrig några (fastän de dåraktigt trodde på dem) och ingen av mina förfäder i rakt nedstigande led har sett några. Inte heller har jag någonsin mött någon, som inte är en flykting från ett dårhus, som någonsin har sett, hört, känt eller luktat ett spöke av något slag, heligt eller oheligt, ej heller några demoner, djävlar, gudar, änglar, feer (den bevingade sorten) eller några andra andar, spöken eller vad ni vill. Allt jag har hört om dem är inget annat än vilda rykten, utan ett spår av bevis, anstiftade av våra fiender för att förvirra och förgöra oss.

Så, innan vi går vidare med att fjäska för detta spöknonsens, bör vi bestämma oss: är de på riktigt eller är de ett fruktansvärt bedrägeri.

Jag har tittat på bevisen länge och noggrant och kommit fram till den enda slutsats som är vettig: **de är ett fruktansvärt bedrägeri förövat mot den Vita Rasen av vår dödsfiende -- den svekfulle juden.**

Situationen liknar en man som erbjuder dig en check på en miljon dollar för ditt hus, som säg var värt femtiotusen dollar. Om checken är täckt, erbjuder han dig ett fantastiskt pris. Om checken är falsk, rånar han dig bedrägligt på en mycket värdefull ägodel. Innan du spelar

hans spel åligger det dig att noggrant kontrollera det och bestämma dig för om checken är äkta eller om den är bedräglig. Du kan inte ignorera det beslutet. Och så är det med den judiska kristendomen. Jag har grundligt undersökt detta svindleri och bestämt mig. Bevisen, skälen och logiken är fullständigt utlagda i min bok NATURE'S ETERNAL RELIGION, om du skulle önska granska bevisen ytterligare.

6. Jag var djupt imponerad av den enorma talar- och organisationsförmåga som John R. Harrell tycktes uppvisa. Det är olyckligt att han är så besatt av och förvirrad kring den (icke-existerande) historien om spöken-i-skyn att han inte kan se fienden tydligt. Man kan inte å ena sidan upphöja judarna som "Guds utvalda folk" och förvänta sig att bekämpa det bandet av pirater å den andra. Det är ännu ett fall av "ett hus i splid", eller som en racerförare som trampar på gasen med ena foten, men samtidigt trampar på bromsen ännu hårdare med den andra foten. Man kan inte vinna ett lopp på det sättet. Synd. Han är extremt modig och mycket sympatisk. Han skulle kunna vara en dynamisk ledare om han bara kunde befria sitt sinne från den icke-existerande spökhängningen.

7. Så vi kommer till en allmän sammanfattning: kan vi försona alla element i ett sådant möte — Gerda Kochs, Identity-anhängarna, skattestrejkarna, Klanen, Minute Men, John R. Harrell, Church of the Creator, etc., och förena dem i en meningsfull, konstruktiv handling? Jag säger nej, det kan inte göras och det är meningslöst att försöka. Adolf Hitler säger i Mein Kampf att man inte förenar, och därmed urvattnar, två (eller fler) olika rörelser utan att förstöra den huvudkraft som byggde rörelsen från första början. Av vad jag kan se gällande de så kallade "höger-", "konservativa" eller "patriotiska" rörelserna är de så förvirrade kring grunderna om **(a) vem fienden är, (b) vår egen identitet, och (c) vad vi kämpar för**, att det är nästan hopplöst. Beviset för vad jag säger är det totala misslyckandet för mer än 10 000 sådana rörelser under de senaste 60 åren.

I kontrast till all denna förvirring tror jag att vi i vår bok har grundat en grundläggande filosofi som är i samklang med **VERKLIGHETEN** och **NATURENS LAGAR**. Vi har identifierat oss själva, vi har pekat ut fienden och lagt fram ett meningsfullt och realistiskt program för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, det viktigaste värdet på jordens yta.

Vårt program anger som sitt mål inte bara vår ras överlevnad utan dess totala seger, expanderande tills den Vita Rasen bebor all värdefull fast egendom på planeten. Ingen annan väg är möjlig. Slamraserna kan inte konkurrera på denna trångbodda planet och kan endast överleva om vi dårfinkigt subventionerar dem som vi gör nu. När vi gör det, förökar de sig i en takt som kommer att utrota den Vita Rasen. Så den tidpunkt i historien har kommit då det kommer att bli den ena eller den andra. Judarna och slamraserna har bestämt att vi måste utrotas. Deras program har varit, och är, förödande effektivt. Endast en väckt, enad och organiserad Vit Ras, polariserad i en religiös trosbekännelse kring den grundläggande frågan om ras, kommer nu att avvärja en sådan fruktansvärd katastrof.

Inom Creativity har vi en sådan trosbekännelse.

Bob, jag vet inte om detta brev på något sätt kommer att påverka dina framtida mål eller aktiviteter. Det är min förhoppning att det åtminstone ska ha någon liten effekt i att flytta dig mer mot den livsviktiga frågan om att rädda den Vita Rasen och bort från hokus-pokus-myten om spöken-i-skyn, som har lamslagit den Vita Mannens tänkande sedan dagarna då den stora romerska civilisationen gick i graven. Jag vet att du är hängiven, högt intelligent och letar efter ett bättre sätt att uppnå resultat. Jag hoppas att jag i detta brev har hjälpt till att peka ut vägen. Den Vita Rasen behöver fler modiga kämpar som du.

Vidare hoppas jag att du har lyssnat på skivan SURVIVAL OF THE WHITE RACE vid det här laget och har gett det ytterligare eftertanke. Jag ser fram emot att höra från dig snart och förhoppningsvis kan vi träffas igen för att planera ytterligare strategi för total seger.

För en Vitare och Ljusare Värld!
Kreativt din,
B. Klassen, P.M.

P.S. Efter att jag avslutat detta brev fick jag ditt frågeformulär om mötet. Ovanstående kommer att tjäna som ett svar på större djup. B.K.

(Ovanstående brev är ett av fem jag skrev till Bob DePugh 1977. De andra kan läsas i Segment 31 av THE KLASSEN LETTERS, Vol. 2.)

* * * * *

Det finns några grundläggande och oföränderliga lärdomar att dra av denna episod. De kan sammanfattas i några få meningar: Precis som ett polyglott samhälle är oregerligt och i slutändan kommer att förstöra sig självt, så är även varje rörelse eller koalition av rörelser som är ett konglomerat av motstridiga, halvfärdiga filosofier. Vi Kreatörer kommer inte att ha någon del i det, vi kommer inte att tillmötesgå vankelmodiga personer som sitter på staketet och inte kan bestämma sig. Vi kommer att gå vår egen väg, bygga en stark, välstrukturerad, väl genomtänkt, hälsosam egen rasreligion, den första sådana omfattande religion som den Vita Rasen har haft under sina 6000 år av civiliserad historia. Vi kommer inte att kompromissa, vi kommer inte att förvanska, vi kommer inte att vattna ur vår egen konsekventa, omfattande trosbekännelse och program. Det är den enda vägen att gå. **RAHOWA!**

Milstolpe Femtioåtta

SAMMANSTÄLLANDET AV THE WHITE MAN'S BIBLE

1980-1981

Idén att skriva en andra och mer omfattande bok för att stödja och underbygga Creativity-rörelsen växte fram långsamt under 1970-talet. Allteftersom rörelsen lockade fler och fler anhängare, och när jag började skriva ytterligare häften och teser, blev jag medveten om att det fanns vissa områden som jag inte hade täckt i NER som var av stor betydelse för rörelsen och som behövde preciseras.

I åratal hade jag funderat på ämnet personlig hälsa som ett sådant område som behövde specifika riktlinjer. Jag kände att de nuvarande accepterade medicinska koncepten var baserade på felaktiga premisser, på samma sätt som våra accepterade politiska och religiösa övertygelser och koncept var det. Dessutom var American Medical Association, och hela läkarkåren, i händerna på judarna, som hade skapat en sluten verksamhet och sett till att deras tillvägagångssätt och deras koncept var de enda tillåtna metoderna och stängt ute alla andra. I åratal sökte jag efter svar, men kunde inte komma till några logiska slutsatser.

Henrie och jag hade samlat på oss dussintals böcker om ett hälsosammare livsmönster under de senaste åren. Vi prenumererade på "Prevention Magazine", på John H. Tobes tidning "Provoker" och plockade upp ett antal böcker i "hälsokostbutiker" och på andra ställen. Vi hade läst Adelle Davis bok "Let's Eat Right to Keep Fit", och ett dussin till liknande böcker. Vi hade lekt med Reems program och hans hokus-pokus-system för analys genom siffror. Vi gick regelbundet till "hälsokostbutikerna" och köpte och konsumerade vitaminpiller, mineraltillskott, enzymtillskott. Piller, piller, piller. Vi inbillade oss att dessa piller "förmodligen" gjorde oss nytta.

Sedan började mitt analytiska sinne lägga märke till en viss kedja av händelser. Adelle Davis, en av de kända pionjärerna inom "hälsokost-trenden", dog i cancer vid den tidiga åldern av 62 år. John Tobe dog också i cancer, men vid 72 års ålder. Ägaren till vår favoritbutik för "hälsokost" i Pompano Beach, som var i början av femtioårsåldern, behandlades för cancer. Dessa och andra händelser fick mig att stanna upp, och jag sa till mig själv: hej, vänta nu! Det finns

något drastiskt fel här. Jag slutade ta vitaminpiller, alla piller, helt och hållet.

Just vid den här tiden, hösten 1979, åt min fru och jag middag på en restaurang i Pompano Beach, Flaming Pit. Plötsligt, mitt i måltiden, inom loppet av några sekunder, kände jag hur höger sida av mitt ansikte blev förlamad. Det gjorde inte ont, men jag hade ingen kontroll över musklerna i munnen (endast på höger sida), eller det högra ögonlocket (jag kunde inte blinka), eller min kind, eller min panna. Jag gick till badrummet för att se mig i spegeln. Höger sida av mitt ansikte hade sjunkit ihop. Det var slappt. Jag blev befogat oroad.

På måndagen, nästa morgon, gick jag för att träffa min vän, Chet Sasadu, som ägde ett apotek på Federal Highway i Pompano Beach. Han kände omedelbart igen åkomman som Bells pares, en förlamning av den sjunde ansiktsnerven. Jag frågade honom om han kunde rekommendera en lämplig läkare. Visst, hans svärson, Dr. Timothy Harrell, var läkare och kirurg. Han skulle ta väl hand om mig.

Jag bokade en tid hos Dr. Harrell. Det första han gjorde var att låta mig genomgå en serie ändlösa tester. Jag fick mitt blod analyserat, min urin analyserad. Han skickade mig till fyra eller fem olika kliniker för röntgen. Han skickade mig till och med till en klinik för att göra en datortomografi från topp till tå, en apparat som tar bilder av insidan av din kropp med hjälp av högfrekventa ljudvågor, till ett (dåvarande) pris av cirka femhundra dollar. Jag hade blivit analyserad minsann, men jag hade inte fått ett dugg hjälp.

Slutligen lade han in mig på sjukhuset, trots att jag kände mig helt normal, bortsett från ansiktsförlamningen på höger sida. Här kom några andra "specialister" in i mitt rum och petade runt och gav mig fler "tester". Efter att ha legat i sjukhussängen i tre dagar och blivit fruktansvärt uttråkad, kom Dr. Harrell in och sa till mig att de skulle bli tvungna att göra en "explorativ operation" och skära upp min högra tinning för att "se" vad som var felet. Det räckte för mig. Jag sa aldrig i livet, nu fick det vara nog. Jag gav den förbannade läkaren sparken och skrev ut mig från sjukhuset. Likväl kostade hela detta påhitt och denna övning i meningslöshet mig några tusen dollar, som alla bidrog till läkarkårens kassa.

En vecka eller så senare hade min fru en tid hos en örtläkare, en äldre herre i början av sjuttioårsåldern. Som en tjänst körde jag min fru till läkarmottagningen och gick in med henne. Så fort han såg mig sa han: "Jag ser att du har drabbats av Bells pares." Jag sa: "Ja, det är vad de säger till mig. Vad kan göras åt det?" Han log och sa uppriktigt till mig att det inte finns

någonting man kan göra åt det, utan låta Naturen ha sin gång och läka. Ibland läker det helt, ibland endast delvis.

Vid ungefär denna tid råkade jag läsa en bok som hette "The Medical Runaround" (Den medicinska karusellen). Den var skriven av Dr. Andrew Malleson, en brittisk läkare som senare flyttade till Kanada. Det var ingen märkvärdig bok, men den bekräftade många av de misstankar som hade funnits i mina tankar under en tid. En stor rubrik under titeln förkunnade: "En läkare berättar varför dagens läkare är så värdelösa." Kärnan i hans bok var att för det mesta när en patient klev in på en läkarmottagning med någon form av krämpa, hade läkaren egentligen inget botemedel. Men för att tjäna sitt uppehälle och få det att verka som om han gjorde något för att hjälpa patienten, utsatte läkaren patienten för ett antal "tester" och slutade med att skriva ut ett recept på någon form av piller eller "medicin". För det mesta var dessa piller helt värdelösa, faktiskt till och med skadliga. Men eftersom kroppens naturliga tendens är att läka sig själv, blev patienterna oftast friska på egen hand ändå, vilket läkaren fick hela äran för. Om patienten inte blev frisk, återvände han eller hon till läkaren och fick mer av samma karusell, till stor ekonomisk fördel för läkaren.

Vid ungefär samma tid började jag också läsa litteratur utgiven av Life Science Institute, som då låg i Austin, Texas. Det leddes av T. C. Fry, och förutom att ge ut ett antal utmärkta böcker publicerade de en tidskrift som hette "Healthful Living" (Hälsosamt liv). Slutligen insåg jag att här fanns de svar jag hade letat efter. Deras filosofi och program var ett fullständigt avsteg från A.M.A:s (amerikanska läkarförbundet) och stod i direkt motsats till de konventionella och "godkända" medicinska metoderna. De hävdade att alla "mediciner" var droger, var kemikalier och var toxiska och giftiga för människokroppen. De främjade idén om ett hälsosamt liv som förhindrade sjukdom och ohälsa från att uppstå i första hand, snarare än att låta kroppen degenerera till ett tillstånd av dålig hälsa och sedan försöka "bota" åkommorna. Det bästa sättet att göra detta, sa de, var att följa en frugitariansk kost, nämligen att äta färsk frukt, grönsaker, nötter och frön, och att äta dem råa, inte tillagade. Vidare sa de att man skulle undvika intag av alla oorganiska ämnen, såsom vitaminpiller, proteinpiller, mineraltillskott, alkohol eller stimulerande medel som kaffe, etc. Till detta lades en regim av ordentlig motion, frisk luft och, i själva verket, helt enkelt ett gott liv i enlighet med Naturens lagar. (Se de fjorton punkterna, sidan 9, i

Salubrious Living.) Allt detta var inte bara förnuftigt, utan passade snyggt in i vårt eget program för att leva i harmoni med Naturen och följa dess obestridliga lagar.

Dessa idéer var på intet sätt nya, och de härstammade inte heller från T. C. Fry. De hade lagts fram och främjats under många decennier av en rörelse kallad Natural Hygiene, vars främsta skribent och förespråkare utan tvekan hade varit Herbert M. Shelton. Men till T. C. Frys förtjänst gav han och hans medarbetare nytt liv åt rörelsen genom att förfina och klargöra dess trosbekännelse och principer, och genom att kraftigt utöka främjandet av dem. Detta, beslutade jag, var vad den Vita Rasen och Creativity-rörelsen behövde, och vi anammade det som en del av vår egen tro och vårt program. Vi lade till ett framstående koncept till detta program, nämligen Ras-hygien, eller Rashygien (Eugenik), och beslutade att ge hela paketet ett eget namn. Vi kallar det SALUBRIOUS LIVING.

Det fanns andra viktiga idéer, program och områden som vi behövde ta itu med. En av dessa var frågan om att förhindra att miljön på denna planet Jorden blev en enda stor förorenad och förgiftad svinstia. En annan avgörande fråga som jag inte hade täckt i NER var skapandet av pengar, och driften av den oerhört kraftfulla judiska falskmyntarligan kallad Federal Reserve Board, som de flesta trodde var en statlig myndighet. Jag hade skrivit en omfattande broschyr om detta ämne 1976, och jag ville nu göra den till en integrerad del av vår tro och vårt program. Det fanns flera andra ämnen som jag ville lägga till, inte minst ett grundligt vederläggande av den judiska bluff de kallade förintelsen, påståendet att Hitler gasade och på annat sätt dödade sex miljoner judar under andra världskriget. Några andra vitala områden var ämnen som ekologiskt jordbruk och att bevara vår dyrbara matjord från att förstöras.

* * * * *

I början av 1980 satte jag igång på allvar med att sammanställa och publicera en sådan grundläggande bok som skulle införliva alla våra samlade övertygelser, hela vår tro och vårt program. Medan jag skrev den första boken, Nature's Eternal Religion, hade jag debatterat huruvida jag skulle kalla den vid det namnet, eller kalla den för den Vita Mannens Bibel. Nu, med den andra och mer omfattande boken, kände jag att den senare var den ideala titeln, och den Vita Mannens Bibel blev det.

Det första steget jag tog för att få den ännu ofullständiga samlingen av manuskript i tryck var att hitta ett tryckeri. Jag

kontaktade Mike Powell på Tribune Publications, Inc., som hade varit dess vice VD och hade tryckt NER sju år tidigare. Självsäkert frågade jag honom om de nu var redo, villiga och kapabla att trycka en andra bok som jag höll på att sammanställa. Sorgligt nog informerade Mike mig om att hans pappa hade sålt företaget några år tidigare, och att han nu inte längre satt i företagsledningen, utan bara var en vanlig anställd. Han tvivlade starkt på att de nya ägarna skulle trycka min bok, sade han. (De var judar, antydde han över telefonen.) Han föreslog dock att en tidigare förman som hade arbetat för honom, en kuban vid namn Albo Arquimban, som nu hade ett eget tryckeri i Hialeah, kanske skulle kunna ta sig an jobbet.

Under tiden var jag upptagen med att plocka ihop maskineriet så att vi kunde sköta typsättningen i mitt hem. Medan vi vid publiceringen av NER hade låtit tryckarna sköta typsättningen, insåg jag att ett sådant förfarande skulle vara högst opraktiskt om jag lät utföra tryckningen i Hialeah. Det skulle inte vara möjligt att springa fram och tillbaka varannan dag för att korrekturläsa några sidor i taget, som vi hade gjort tidigare med NER. Dessutom är typsättning av en professionell utomstående en mycket dyr affär, som kan kosta så mycket som 7 dollar per sida. Det skulle öka bokens kostnad avsevärt. Jag bestämde mig för att jag istället skulle skaffa en typsättningsmaskin, anställa en professionell maskinskriverska och göra jobbet i mitt hem.

Jag hittade slutligen en begagnad AM Varityper-maskin från ett leasingföretag i Miami. Det var en riktig dinosaurie och vägde ett ton. Jag kunde leasa maskinen genom att ta över ett förverkat leasingavtal från en tidigare hyresgäst, nämligen Dow Chemical Co. Om jag gjorde sex månadsbetalningar på 408,19 dollar vardera och fullföljde kontraktet, skulle maskinen bli helt vår. Den 20 juli 1980 undertecknade jag ett kontrakt med leasingföretaget, gjorde den första betalningen och de levererade maskinen, som jag lät dem ställa upp i arbetsrummet.

Därefter letade jag reda på en utmärkt maskinskriverska som hade tidigare erfarenhet av att arbeta med en Wang-ordbehandlare. Jag betalade henne 5,00 dollar i timmen, och hon visade sig vara mycket kompetent. Hennes namn var Ellen Henderson. Hon var en intressant karaktär, en världsresenär och äventyrare som hade rest till och bott i några osannolika delar av världen. Hennes senaste uppdrag hade varit i Nigeria, där hon hade arbetat för ett oljebolag. Hon började under den sista veckan i juli, några dagar efter att jag hade fått typsättningsutrustningen installerad. Medan hon typsatte skrev jag nytt material, och både min fru och jag korrekturläste resultaten dagligen.

Den 20 augusti undertecknade jag ett kontrakt med Albo Printing Company, beläget på 380 West 78th Road, Hialeah, Florida. Albo hade byggt upp en enorm anläggning och han utövade sannerligen Raslig Lojalitet. Varje anställd där var kuban. De gick med på att trycka 20 000 böcker, 453 sidor vardera, för ett totalpris på 20 575 dollar. Jag betalade 5 000 dollar i handpenning och vi var igång.

Under tiden slet Ellen Henderson och jag med sidorna. Sedan, efter en månad, var hon tvungen att ge sig av i ungefär fem veckor för att fullfölja ett tidigare åtagande. Hon var tillbaka före slutet av september och skrev febrilt för att slutföra jobbet. Mitt checkhäfte visar att min sista betalning till henne gjordes den 16 oktober, till ett belopp av 293,00 dollar. Detta inkluderade en bonus på 100 dollar som jag hade lovat henne om hon färdigställde manuskripten före sin planerade ledighet. Hon hade en deadline för att möta ett annat åtagande för ett jobb i Hongkong, såvitt jag minns. Totalt hade jag betalat henne 1 208,50 dollar för hennes del i sättningen av texten.

Vårt arbete var dock inte helt färdigt, och det fanns ett antal tillägg och korrigeringar som behövde göras. På något sätt, med min fruas hjälp, knöt vi ihop alla lösa trådar och tog resultatet till Albo Printing. Slutligen, den 10 februari 1981, slutförde Albo sin del av jobbet och levererade den första lastbilslasten med 12 800 böcker, därefter en andra lastbilslast med 7 100 böcker, totalt 19 900. Samma dag gav jag dem en slutgiltig check på 11 677,28 dollar. Deras totala tryckkostnader uppgick till 21 677,28 dollar, något mer än de ursprungligen beräknade 20 575 dollarna, på grund av en justering av antalet tryckta sidor samt de extra fraktkostnaderna.

Så nu hade vi vår White Man's Bible. Jag lät lagra dem i Jim Hundlys kombinerade kontors- och lagerkomplex i hörnet av Fifth Avenue och Fourth Street i Pompano Beach, där jag nu hade mitt kontor, och lagrade även vårt rikliga förråd av Nature's Eternal Religion.

Ännu en milstolpe hade nåtts, förmodligen den mest betydelsefulla av dem alla.

Milstolpe Femtionio

The Miami Herald och judarna uppmärksammar

Den 11 maj 1981 fick jag en beställning på en *White Man's Bible*, åtföljd av en personlig check på 6 dollar från en viss Luther C. Alexander, Jr. Rutinmässigt postade jag det beställda exemplaret till honom. Några veckor senare fick jag ett samtal från herr Alexander som sa att han var reporter på *Miami Herald*. Han förklarade att han arbetade på tidningens religionsavdelning och att han ville intervjua mig. Jag kom ihåg att han hade beställt ett exemplar av WMB och frågade honom om han hade läst den. Han sa att han hade gjort det. Jag frågade honom sedan vidare om han var jude. Han svarade nej, det var han inte, han var presbyterian (jag tror i alla fall protestant). En fråga till, var han svart? Ja, det var han, skyndade han sig att bekräfta. Spelade det någon roll, frågade han. Tja, sa jag, det kan hända. Jag var tvungen att tänka på saken.

Jag tänkte på det och jag mindes hur tidningen *Playboy* en gång hade skickat en svart reporter för att intervjua George Lincoln Rockwell omkring två decennier tidigare. Samma gamla trick, tänkte jag. Efter att ha vägt för- och nackdelar drog jag slutsatsen att all publicitet är god publicitet, och *Miami Herald* hade en stor läsekrets. Några dagar senare ringde jag tillbaka till honom och sa att jag gick med på en intervju. Vi träffades för lunch på restaurang Denny's i Pompano Beach den 23 juni. Han åtföljdes av en fotograf.

Alexander var en ganska bra seende mulatt, omkring 25 år gammal, lågmäld, välklädd och artig. Vi pratade i ungefär två och en halv timme, medan fotografen hela tiden tog bilder. Jag tyckte att intervjun gick ganska bra och det var slutet på det.

Några dagar senare fick jag ett annat samtal från en viss Doug J. Swanson på *Miami Herald*, som sa att han ville ha en ny intervju, att det fanns ett antal frågor som Alexander inte hade täckt och att detta var ett större reportage än de först hade anat. Jag ställde samma frågor till honom som jag hade ställt till Alexander. Nej, han var inte jude, nej, han var inte svart. Jag sa, okej, jag pratar med dig. Vi bokade ett möte till klockan 15.00 följande tisdag, den 30 juni, återigen på Denny's Restaurant. Denna gång stod Swanson för det mesta av utfrågningen, och han var mycket mer intensiv än Alexander hade varit, men jag hade inga särskilda svårigheter med honom.

Slutligen, en vecka senare, den 7 juli, kom artikeln ut, presenterad som ett huvudreportage. Den täckte en halv sida på sida 1 i Broward-sektionen och fortsatte med ytterligare en halv sida på sida 4. Min bild var med två gånger, en gång på varje sida. Både bilderna och rubrikerna var relativt stora. Rubriken på sida 1 skrek ut: "'Den vita mannens bibel' säger att vita, inte de saktmodiga, skall ärva jorden." En annan undertext ovanför förklarade: "'Jag är inte i krig med någon', säger Ben Klassen, författare till Den vita mannens bibel. 'Jag är mer en filosof i arbete som främjar vad jag anser vara en logisk och intelligent politik.'" Den stora rubriken på den andra halvan på sida 4 förkunnade: "'Den vita mannens bibel' återupplivar Hitlers hatbudskap", också i lika stora bokstäver, med en inramad bildtext som konstaterade: "Klassen drog slutsatsen att Bergspredikan, med allt det där saliga-är-de-saktmodiga-tjafset, var ett verk av en vekling... 'Det är den kristendomen som... har avväpnat oss och lämnat oss nakna.'"

Nåväl, så långt allt väl, och bortsett från det faktum att vi inte är hatare, kunde jag knappast invända mot något de hade sagt. Faktum var att artikeln förmedlade vårt budskap om kärlek till den vita rasen till tiotusentals vita människor som vi aldrig hade nått tidigare, och aldrig skulle ha kunnat nå på annat sätt. Den kom ut och slungade in idéer och anklagelser i fiendens ansikte som jag aldrig tidigare sett tryckta i Miami Herald. Här är några citat som reportrarna valt ut och som markerats med en asterisk:

***"Dagens svarta pest stavas n-ordet... Vi betraktar dem som undermänniskor eller humanoida."**

***"Det dödligaste hotet den vita rasen står inför är den enorma expansionen av ler-raserna ledda av ärkefienden — den förrädiske juden."**

***"Vi måste skeppa n-ordet tillbaka till Afrika."**

***"Vi... förklarar evigt krig mot judarna, ett krig till slutet, tills vi har fördrivit dem från alla länder som bebos av den vita rasen."**

***"Åt helvete med n-ordet, åt helvete med judarna."**

Artikeln försökte attackera vår kyrka och filosofi genom att försöka få oss att framstå som så extrema att vi skulle se löjliga ut i den hjärntvättade amerikanska allmänhetens ögon. I detta lyckades de inte, i själva verket uppnåddes raka motsatsen. Genom att i essens upprepa vår trosbekännelse och vårt program utan hämningar, spred de effektivt vårt budskap om att den vita rasen var i allvarlig fara för utrotning, och att judarna låg bakom alltihop. Det också

påvisade det brådskande och det trängande behovet av att rädda den Vita Rasen från rasmässig uppblandning och utrotning i en värld som håller på att överväldigas av en flod av n-ord och lerraser, en situation som i stort sett varje förnuftig person redan var smärtsamt medveten om, men inte hade den blekaste aning om vad de kunde göra åt det. Dessutom lyfte det fram i ljuset en outtalad rädsla och oro som dröjde kvar i sinnena hos de flesta vita människor, och gav dem hopp och riktning om att här fanns en organisation och en religion de kunde ansluta sig till som kunde göra något åt vad som tidigare hade verkat för dem som ett hopplöst dilemma.

Kort efter att artikeln publicerats förväntade jag mig att helvetet skulle braka loss. Reaktionen lät inte vänta på sig, och judarna var de första att svara. Telefonen började ringa. Den förste jude som ringde låtsades att han ville köpa min bok, men jag upptäckte hans identitet omedelbart. Innan han hann komma halvvägs genom sin första mening i sitt utslungande av sin smädande förbannelse, lade jag på luren. Jag lät den ligga av lyften under de närmaste dagarna.

Men den verkliga ilskan i deras gift uttrycktes i floden av insändare till redaktören för Miami Herald under den följande veckan eller mer. Inte så märkligt nog var deras raseri inte så mycket riktat mot mig personligen, (även om mycket av det var det!) utan istället riktades det mesta mot Miami Herald självt för att de hade mage att trycka artikeln över huvud taget.

Även om artikeln angav vår ståndpunkt så bryskt som de förmådde, fanns det flera fel i den, förmodligen genom missförstånd, som jag vill korrigera. Ett är att efter att jag insett att jag hade blivit lurad av Birch Society, av det Republikanska partiet, av George Wallace, av kristendomen, ställde jag mig själv denna fråga: vad kan man egentligen tro på? Svaret på detta förklarade jag noggrant, men uppenbarligen antingen missförstod de det, eller så förvanskade de det avsiktligt. Vad jag sade till dem, som jag också har skrivit ner i NER, efter mycket rannsakande, var mitt svar: man kan tro på Naturens Lagar. De tryckte felaktigt att jag sade att man kan tro på den Vita Rasen. Ett annat är skillnaderna mellan oss och Nazistpartiet, en fråga som de också rörde till. Hur som helst, artikeln är återgiven i sin helhet på de sista två sidorna i vår PORTFOLIO ONE, och tillsammans med den finns också en sammanfattning av tio korrigeringar som vi anser nödvändiga.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja säga att Miami Herald-artikeln var nyttig och kan betraktas som positiv publicitet, trots det faktum att deras avsikter var menade att vara nedsättande. Även om det genom molnet av rädsla och

förvirring, de flesta vita läsare var för blyga för att kliva fram och kontakta oss, men många av dem gjorde det, och dessutom, hos många av dem som inte gjorde det, såddes åtminstone frön av rasmedvetenhet och **Racial Loyalty** för framtida strävan.

I vilket fall som helst saktade artikeln inte ner mig det minsta. Jag gick rakt vidare med mina planer på att bygga World Center, och tillsammans med det, utgivningen av **Racial Loyalty**, vårt flaggskepp.

Milstolpe Sextio

PUBLICERING AV DEN TREDJE BOKEN:
SALUBRIOUS LIVING
1981-1982

I *White Man's Bible* hade jag fastställt nomenklaturen *Salubrious Living* och skisserat dess grundläggande föreskrifter. I det korta kapitlet som beskrev dess fundamentala principer hade jag också antytt ett löfte om att vi senare skulle ge ut en hel lärobok i ämnet, som mer i detalj skulle redogöra för de grundläggande regler, föreskrifter och principer som *Salubrious Living* vilade på, även om jag vid den tidpunkten inte hade någon aning om var jag skulle kunna hitta en sådan bok. Efter att ha gjort detta satte jag omedelbart igång med att söka igenom diverse litteratur inom området Naturlig Hygien för att finna en given sammanställning som skulle passa in i vår filosofi.

Vid den här tiden, 1981, prenumererade jag på T.C. Frys tidskrift *Healthful Living*. Som turen ville hade de vid denna tidpunkt en artikelserie som löpte över flera månader, där de recenserade Arnold DeVries bok *The Fountain of Youth*. Samtidigt höll de, enligt T.C. Fry, på att "städa upp" materialet för att få det att passa mer exakt in i deras egna nyare föreskrifter. Allteftersom jag läste de efterföljande delarna började jag inse att här fanns precis det material jag hade letat efter. Men när ungefär två tredjedelar av boken var genomgången avbröt de recensionen. Jag ringde upp T.C. Fry, som jag tidigare hade träffat i Austin, Texas, och ställde två frågor till honom. Nummer ett: var kunde jag få tag på resten av materialet, och nummer två: kunde jag använda det för att sammanställa en bok. Han var mycket tillmötesgående och gav mig namn och adress till en man i New York som hade resten av texten. Vad gällde den andra frågan sa han att den inte var upphovsrättsskyddad utan var allmän egendom (public domain). Faktum var att han välkomnade all spridning av deras hälsoinformation på vilket sätt som helst.

Jag skrev till gentlemannen i New York och han hade mycket riktigt resten av texten och var vänlig nog att skicka den till mig för kostnaden av att få sidorna kopierade i en kopieringsmaskin, ett sannerligen lågt pris. Nu när jag hade allt samlat var jag mycket nöjd med mitt fynd. Det var exakt vad jag hade letat efter, förutom att jag kände att det fanns ytterligare ett kapitel som borde läggas till för att göra bilden fullständig. Det kapitlet handlade om Ras-hygien, eller mer specifikt, Rashygien (Eugenik). Detta...

sammanställt på grundval av min egen kunskap i ämnet, och lade till det som kapitel 22. Jag inkluderade också en introduktion som sammanfattade våra fjorton punkter, vilka utgör grunden för *Salubrious Living*. Jag var nu nöjd med att jag hade allt material jag behövde för den där ytterst viktiga boken jag ville lägga till vårt credo och program. Jag kunde nu med större tillförsikt hävda att vårt credo omfattade "Ett fyrdimensionellt program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö."

Efter att ha sammanställt materialet till en färdig produkt hade jag nu återigen problemet med att hitta ett tryckeri. Även om Albo sa att han var villig att trycka boken, var han något högmodig och arrogant på grund av några av de elaka saker jag hade sagt om kubanerna i *The White Man's Bible*. Jag ringde T.C. Fry för ytterligare förslag om ett villigt tryckeri. Han hjälpte återigen till. Han rekommenderade Rose Printing Company, beläget i Industrial Park, Tallahassee, Florida. Uppenbarligen hade Rose gjort en del tryckarbeten åt dem tidigare.

Jag ringde Rose Printing och bokade ett möte med dem. Henrie och jag skulle åka upp till stugan i North Carolina för en tio dagars vistelse och jag tänkte att jag kunde svänga förbi Tallahassee på vägen. Jag anlände till deras enorma anläggning på 2503 Jackson Bluff Road klockan 09:00 den 1 september 1981.

Där träffade jag deras utsedda kundansvarige vid namn Lance Coalson. Han var en stilig ung man som såg ut som en typisk lovande affärsman. Han hade dock en uppenbar brist. När vi började diskutera boken jag skulle låta trycka, frågade han mig vilken sorts kyrka vi var. Jag sa uppriktigt till honom att vi representerade en rasreligion och såg kritiskt på kristendomen. Till skillnad från en bra affärsman pratade Lance Coalson för mycket. Han berättade för mig att även om ägarna (Rose) var judar, var han själv en pånyttfödd kristen, och precis som Ron Bechtel nio år tidigare, försökte han ge mig en dum predikan som prisade kristendomens dygder.

Jag var villig att överse med och ignorera hans uppenbara indiskretioner och gå direkt till affärerna. Jag bad honom att sätta igång med kalkylerna och räkna ut hur mycket det skulle kosta oss att låta dem sätta materialet, trycka boken och göra omslaget i fyrfärg. Efter en viss diskussion sa han att de skulle behöva göra några detaljerade beräkningar, men han kunde ge mig en ungefärlig siffra på omkring $1,00 till $1,20 per bok.

Jag lämnade materialet hos honom och sa att jag skulle titta förbi igen på vägen tillbaka från North Carolina om ungefär tio dagar.

Klockan 9:00 på morgonen den 11 september träffade jag Lance Colson igen och han hade kommit fram till ett fast pris på 8 600,00 dollar för tio tusen böcker. Konstverket för omslaget skulle kosta ytterligare 375,00 dollar, vilket bringade totalen nära 9 000,00 dollar. Detta passade mig och jag skrev ut en check till honom på 4 300,00 dollar – hälften av tryckkostnaderna. Jag sa till honom att jag skulle skicka en kopia av inledningen, och även det sista kapitlet om rashygien (Eugenics) med posten om några dagar. Hela tiden tjatade han om ämnet kristendom. Efter att ha avslutat transaktionen hämtade jag Henrie vid motellet och vi åkte hemåt, och anlände till Lighthouse Point klockan 21:30.

Jag trodde att saken var avgjord och jag såg fram emot att snart se min bok i tryck. Exakt en månad senare, den 11 oktober, fick jag ett paket på posten, innehållande ett formellt brev från en advokatbyrå i Tallahassee. Specifikt var det från Ausley, McMullen, McGehee, Carothers & Proctor, Attorneys at Law. Förutom rubriken fanns namnen på totalt 23 advokater tillhörande byrån listade på brevhuvudet, en imponerande lista sannerligen. Det krävdes två grupper, en på vardera sidan av brevhuvudet, för att lista dem alla. Här är texten i brevet.

9 oktober 1981

REKOMMENDERAT BREV
MOTTAGNINGSBEVIS BEGÄRT

Mr. Ben Klassen
Post Office Box 5908
Whitehouse Point, Florida 33064

Bäste Mr. Klassen:

Denna advokatbyrå representerar Rose Printing Company, Inc.

När du och Lance Coalson först diskuterade möjligheten att Rose Printing Company skulle trycka en bok åt dig, frågade du om Rose skulle vara intresserade av att trycka om din bok med titeln *The White Man's Bible*. Du förklarade för Mr. Coalson bokens natur och han indikerade att Rose Printing Company inte var intresserade av att trycka den typen av material. Rose gick med på att trycka din bok med titeln *Salubrious Living* baserat på det uttryckta

försäkran från er att boken inte innehöll den typ av material som Rose väljer att inte trycka. När bokens inledning och sista kapitel var färdigställda och levererade till Rose, fick Rose veta att ni hade lämnat en väsentlig oriktig uppgift beträffande karaktären på boken *Salubrious Living*. På grund av denna väsentliga oriktiga uppgift anser Rose att dess ursprungliga avtal om att trycka boken är ogiltigt och utnyttjar sin rätt att häva avtalet. Följaktligen bifogas härmed en check på 4 300,00 dollar, vilket utgör en fullständig återbetalning av alla medel som betalats av er till Rose.

Högaktningsfullt,
Michael J. Glazer

Ekon av Universal Printing nio år tidigare! Jag var arg. Jag hade lagt ner stor möda på att i detalj förklara för Lance Coalson att vi var en raskyrka. De hade haft gott om tid att tänka över det och avböja uppdraget mellan mitt första och mitt andra besök. Dessutom hade jag vid inget tillfälle bett Rose att trycka om *The White Man's Bible*. Vi hade 20 tusen exemplar i lager, tillräckligt för att räcka de kommande tio åren. Jag funderade på att stämma.

Jag ringde upp en gammal kollega, Jim Eddy, som var advokat i Pompano Beach och satt i delstatsförsamlingen tillsammans med mig 1966. Jag förklarade för honom vad jag hade i åtanke och frågade om han kände till någon lämplig advokat i Tallahassee, en stad som vimlade av jurister. Han rekommenderade Mallory E. Horne, som satt i senaten vid den tiden. Jag ringde upp herr Horne och frågade om han kom ihåg mig. Han sa att det gjorde han verkligen, och efter lite småprat förklarade jag situationen för honom. Även om han var mycket vänlig och tillmötesgående, drog han sig ur fallet. Han ursäktade sig med att han inte var kvalificerad att hantera medborgarrättsfall, och förklarade att det i vilket fall som helst var nästintill omöjligt för en vit man att vinna ett sådant mål, och även att förlora målet skulle förmodligen kosta mig 100 tusen dollar. Jag insåg snart hans poäng. Tillbaka på ruta ett. Jag började leta efter ett nytt tryckeri.

Jag hade ett spår på två företag och bestämde mig omedelbart för att kolla upp dem. Jag tog en tur till Kissimmee och träffade kundansvarig på Ray Cody Publications på 410 W. Verona St. Den här gången tänkte jag att jag skulle peka ut ordet "nigger" i kapitel 22 direkt i början för att undvika ett liknande tidsutdräkt och dröjsmål om de tänkte avvisa boken. Kundansvarig var något

bestört och beslutade att rådgöra med VD:n. VD:n kom in på kontoret och hade en upprörd blick i ansiktet. Aldrig i livet, sade han, de hade för många bra negrer som arbetade för dem för att våga ta en risk.

Samma dag körde jag vidare för att träffa (Jerry) Scott Printing Co. beläget på 88 Merritt Island Causeway, Merritt Island. Jag tillbringade ungefär tre timmar med dem. De var villiga att trycka boken, men gav ett prisförslag som skulle landa på ungefär dubbelt så mycket som det Rose hade föreslagit. Det gjorde affären oacceptabel, såvitt jag var bekymrad.

Slutligen beslutade jag mig för att ge Universal Printing i Hialeah ett nytt försök. Som ni minns hade de vägrat att trycka NER redan 1972 efter att jag mödosamt hade förklarat innehållet för den gamle mannen, och efter att de hade skrivit på ett kontrakt för att göra jobbet, och efter att de hade tagit emot min check.

Efter att ha bokat ett möte gick jag in på kontoret för att tala med rätt man. Där fanns Ron Bechtel, sonen, som hade tagit tillbaka NER-manuskriptet till mitt kontor och föreläst för mig om att inte släppa in Jesus Kristus i mitt hjärta. Nu, nio år äldre, nämnde han ingenting om vårt tidigare möte, ej heller om Jesus Kristus, och jag hade ingen särskild önskan att ta upp ämnet heller. Inte heller brydde jag mig om att ge någon förklaring om bokens innehåll, som jag hade gjort med Rose. Han var hjärtlig och mycket affärsmässig gällande alltihop. Han förklarade att de var tvungna att göra en upplaga på 25 000 exemplar för att verkligen göra ett ekonomiskt jobb. De utförde inte heller typsättningen. Han gav ett pris på 21 500 dollar för 25 000 böcker, inklusive ett omslag i fyrfärg. Detta var den 13 oktober, bara två dagar efter att jag hade mottagit brevet från advokaten som representerade Rose.

Mitt nästa problem var att få typsättningen gjord, och även ordna med konstnärligt arbete och design av omslaget.

För typsättningsjobbet hade Albo gett mig namnet på Jorge Diaz, en kubansk landsman. Den 19 oktober körde jag ner till South Miami för att prata med honom. Hans studio låg i garaget till hans hem på 13212 S.W. 86 Lane. Efter att ha granskat materialet gick han med på att göra hela typsättningsjobbet för 650,00 dollar, vilket jag tyckte var ett riktigt fynd. Jag sa åt honom att sätta igång med jobbet.

Jag frågade Diaz om han kände till någon bra konstnär som kunde göra en lämplig design för omslaget. Han rekommenderade en vän till sig. Den 19 november, på vår väg till Hawk's Nest i Keys, stannade jag till vid Jorge Diaz studio och träffade Oswaldo Ozon. Jag hade gett Diaz en kort beskrivning av vad jag ville ha på omslaget, och nu visade Oswaldo mig en

preliminär skiss av det konceptet. Han sa att han skulle göra den färdiga målningen för 40,00 dollar, ännu ett fynd. Jag sa till honom att köra på.

Den 6 december, på väg tillbaka från Keys, stannade jag till vid Jorge Diaz studio och hämtade den färdiga typsättningen och även den färdiga målningen av Oswaldo Ozon. Målningen är den som nu kan ses på framsidan av *Salubrious Living*, och jag var mycket nöjd med den. Jag betalade Diaz återstoden av de 650,00 dollarna och gav honom även en check på 40,00 dollar att vidarebefordra till Ozon.

Nästa dag, den 7 december, gick jag för att träffa Ron Bechtel på Universal Printing. Jag lämnade allt typsatt material och även konstverket till omslaget till honom. Jag sa till honom att jag var redo att gå vidare med affären så snart han kunde upprätta kontraktet. Klockan 14.00 följande dag var jag tillbaka på Rons kontor och tog med mig ett omdesignat format från ett underlägg för baksidan. Vi undertecknade ett kontrakt och jag gav honom en check på 10 000 dollar för att binda affären.

Det återstod fortfarande mycket korrekturläsning och rättning att göra på de typsatta sidorna. Den 28 december kände jag mig nöjd med att vi hade fått ihop allt och jag tog med hela samlingen tillbaka till honom för att påbörja tryckningen. Vid det här laget hade han färdigställt fyrfärgslayouten för fram- och baksidan som jag fick granska. Jag var nöjd med den. Tre dagar senare, på årets sista dag, stannade jag till på Rons kontor igen och granskade monteringen av alla sidor. Allt verkade vara i god ordning och vi var igång.

Den 20 januari 1982 körde Henrie och jag tillbaka till vår stuga i North Carolina och anlände dit nästa dag. Snart skulle de första *Salubrious Living*-böckerna vara klara, och jag ringde Universal för att skicka ut två kartonger med 36 i varje med buss till Dillard, Georgia. Slutligen, den 29 januari, anlände de till Claytons busstation, och jag fick min första anblick av min nyaste bok. En riktig vinnare!

Den 9 februari, medan vi fortfarande var i stugan i North Carolina, anlände en enorm lastbil som jag hade chartrat till en kostnad av 672,92 dollar, med 417 kartonger, 20 016 exemplar, av *Salubrious Living*. Det regnade och föraren, vars namn var Gene Canipe, behövde extra hjälp för att lasta av hela denna enorma 45-fots lastbilslast. Jag ringde Billy Sanders och han skickade en av sina snickare, Earl, för att hjälpa till med jobbet. De lastade av allt i det nybyggda garage nr 2, som precis hade blivit färdigställt. Det fyllde praktiskt taget hela tvåbilsgaraget.

Nästa dag påbörjade Henrie och jag resan tillbaka till Lighthouse Point. Några dagar senare levererade Universal Printing resten av böckerna de hade tryckt till mitt kontor och

lagerlokal på 500 NE 24 Street. Dessa uppgick till 2544 böcker, vilket gav totalt 22 560. Detta var 2440 färre än de 25 000 som jag redan hade betalat för. De gjorde upp i godo och skickade mig en återbetalning för mellanskillnaden, och transaktionen slutfördes.

Milstolpe Sextioett

Byggandet av Världscentret för Church of the Creator

1982

Redan 1974 började jag fundera på att bygga en central högkvartersbyggnad för vår rörelse. Den första frågan som upptog mina tankar var inte så mycket var jag skulle bygga den, eller hur jag skulle betala för den, utan vilken arkitektonisk stil eller motiv jag borde välja som bäst skulle exemplifiera vår innersta trosbekännelse och vårt program. Skulle vi försöka efterlikna den klassiska grekiska och romerska arkitekturen i stil med deras "tempel" och kalla våra kyrkor för tempel också? Eller skulle vi gå ännu längre tillbaka i den vita mannens civilisation och försöka rädda något från den forntida egyptiska kulturen och deras stora pyramider? Eller skulle vi försöka anta något från Hitlers nazitid som förebild?

Under lång tid begrundade jag detta och ägnade dessa frågor en ansenlig mängd tankeverksamhet. Jag skrev till en av våra anhängare, en man vid namn Emory Burke, som var arkitekt till yrket. Han var från Eclectic, Alabama, och hade besökt mig i Pompano Beach i augusti 1973. Jag kom ihåg att han hade sagt att han specialiserat sig på design av kyrkor. I april 1975 skrev jag ett brev till honom och bad om några föreslagna designskisser för just vår kyrka. Han kom med en sorts runskiss som var i stil med en primitiv "A-ram" som vette åt fyra olika håll, och sedd uppifrån hade den formen av ett kors. Uppenbarligen representerade den något som de tidiga vikingarna hade byggt, så sa han i alla fall. Jag skrev till Burke igen och frågade om han kunde komma på något i romersk stil, eller kanske ett motiv från den västra gränsen (Western Frontier). Jag hörde dock aldrig av honom igen.

Efter att ha funderat över alla dessa idéer under en tid var jag egentligen inte särskilt nöjd med någon av dem, med ett undantag. Pyramididén var helt opraktisk, och vi relaterade inte riktigt så mycket till de tidiga egyptierna. Inte heller ville vi representeras av den nyklassiska arkitekturen i den grekisk-romerska traditionen, även om vi djupt beundrade deras civilisation och kultur. Vad gäller nazitiden kunde jag inte hitta något specifikt utmärkande för deras arkitektur som gick att peka ut.

Vikingaskissen var i bästa fall för primitiv, och den var inte heller vi.

Motivet som fanns i "Vinnandet av Västern" började växa sig allt större i mitt sinne som en representation av det bästa av vad vi försökte projicera till världen. Varför inte anta det som vårt ledmotiv? Varför inte, faktiskt? Jag kände att jag äntligen hade kommit på ett svar. Jag började med stort intresse titta på byggnaderna i de gamla västernstäderna i Colorado, Arizona, Kalifornien, Texas och andra delstater. Jag granskade också med förnyat intresse de gamla västernfilmerna och deras miljöer och scenarier.

Efter att mer eller mindre ha löst den arkitektoniska stilen började jag nu koncentrera mig på platsen. Var skulle vi bygga det? Jag hade en fastighet på 2,5 tunnland i Pompano Beach som låg ungefär en kvarts mil norr om Sample Road och en bit väster om järnvägsspåren. Under en tid övervägde jag det som en tänkbar plats. Men ju mer jag övervägde de framtida konsekvenserna av det vi gjorde, desto mindre gillade jag den platsen. När allt kommer omkring, om vår rörelse blev framgångsrik, skulle detta bli helig mark, ett Mecka för den vita rasen, en geografisk helgedom. Pompano Beach, med alla niggrer som expanderade i området, judarna som flyttade in till Deerfield Beach precis norr om detta område, för att inte tala om alla kubaner, haitier, sydamerikanska flyktingar och andra gyttjeraser som tog över södra Florida i allmänhet, detta var knappast ett gynnsamt val för platsen för ett så betydelsefullt och historiskt center. Dessutom var två och ett halvt tunnland ett för litet område att expandera från, och dessutom skulle någon form av säkerhet för vårt högkvarter vara näst intill omöjlig i en så trång och fientlig miljö.

Allt detta fick mig att dras mer och mer mot North Carolina, där jag (vid den tiden) hade så mycket som 50 tunnland till mitt förfogande i en vacker dal som låg mellan pittoreska berg i bakgrunden. Dessutom var denna idylliska och rustika plats belägen i de fridfulla och romantiska Blue Ridge Mountains, en verkligt idealisk plats. Det fanns dock en nackdel. Hela North Carolina låg i det så kallade bibelbältet, och jag var smärtsamt medveten om att fanatismen hos pånyttfödda kristna kunde vara lika ondskefull som den som visades av våra dödsfiender såsom judar och niggrer. Men vi skulle åtminstone vara i vitt territorium, och den lägre tätheten skulle ge oss betydligt mer utrymme att manövrera på. Knappt hade jag kommit till denna slutsats förrän jag pekade ut en fin kulle i dalen längs vägen mellan vår stuga och Old Georgia Road.

Ju mer jag tänkte på platsen, desto mer entusiastisk blev jag över valet, och snart började jag rita skisser och olika idéer för själva byggnaden. Dessa tog jag med till min gamle vän Cranford Sproul, som var arkitekt i Pompano Beach. Du kanske minns att det var han som var ledare för John Birch-avdelningen när jag först gick med i det sällskapet 1963. Hur som helst ritade Cran en trovärdig design utifrån mina skisser och ägnade sin tid åt saken. För detta var jag evigt tacksam, och även om det på intet sätt var den slutgiltiga designen, var det en viktig början.

Efter att ha lekt runt med den ursprungliga designen i några månader kontaktade jag en lokal arkitekt i Franklin, North Carolina. Hans namn var Jack Patton, som i sin tur rekommenderades till mig av Billy Sanders, en entreprenör som hade utfört en del arbete åt mig tidigare.

Tisdagen den 8 september 1981 träffade jag Jack Patton vid vår stuga i North Carolina. Vi möttes klockan 10 på förmiddagen och under tre och en halv timme diskuterade vi designen och planerna för en planerad huvudbyggnad för kyrkan. Jag fann honom kompatibel och samarbetsvillig. Jag skulle komma att anlita honom igen i flera andra projekt.

Nästa dag gick jag till den tänkta byggplatsen i kohagen och satte ut hörnstolparna för den ungefärliga hektar mark som byggnaden skulle stå på, och även stolparna för byggnadens ungefärliga placering. Min granne, Jerry Ayers, vars kor befann sig i den inhägnade hagen, var med mig.

Den 21 januari 1982 var Henrie och jag tillbaka vid stugan igen, och två dagar senare träffade jag återigen Jack Patton. Han hade lagt ner en ansenlig mängd arbete på ritningarna, som vi alla gick igenom, men det var inte förrän nästa tisdag som han tog med sig de slutgiltiga och nästan färdiga ritningarna. Jag gav honom en första check på 250 dollar. Nästa dag, den 27 januari, slutförde han de sista detaljerna och lämnade mig med fyra uppsättningar ritningar.

Klockan 9 på morgonen lördagen den 30 januari 1982 träffade jag min entreprenör, Billy Sanders, vid stugan. Billy hade utfört flera småjobb åt mig tidigare, såsom att bygga två separata dubbelgarage, vissa modifieringar på stugan, och jag hade fullt förtroende för honom. Vi gick igenom ritningarna i detalj, diskuterade byggmaterial och gick igenom själva byggplatsen, där han nu satte ut byggnadens exakta hörnstolpar på nytt. Sammanlagt varade vår konferens i fem timmar. Jag bad honom arbeta fram ett fast åtagande gällande det totala priset.

Följande måndag hade jag ett liknande möte med en annan entreprenör, Harold Kimsey, som hade byggt vår stuga redan 1974. Även om jag i stort sett hade bestämt mig för att Billy Sanders skulle få kontraktet, ville jag ändå ha ett konkurrenskraftigt anbud för att vara säker på att jag fick ett rättvist pris. Det mötet med Kimsey varade från klockan 9 på morgonen till klockan 12 på dagen.

Nästa dag var Willard Barrett och hans manskap från Nantahala Power & Light ute för att sätta ut markeringar för elstolpen till kyrkan. Från deras samtal började jag ana en makaber nyfikenhet på vad för SLAGS kyrka vi hade för avsikt att bygga. (När en av deras lastbilar fick motorstopp, föreslog förmannen att några demoner måste ha tagit sig in i den.) Den 5 februari var de tillbaka och installerade själva elstolpen och anslöt oss till deras kraftledning.

Fyra dagar senare, efter att ha sålt ytterligare tre tomter i Bavarian Village och en i Swiss Village, lämnade Henrie och jag stugan och begav oss tillbaka till Lighthouse Point.

Den 27 februari pratade jag med Harold Kimsey i telefon om kontraktet. Han hade slutfört sina beräkningar och kommit fram till ett anbud på 151 450 dollar, vilket inkluderade 22 000 dollar för utvändig isolering, plus 8 000 dollar för två 4-tons luftkonditioneringsaggregat, en septiktank på 1 000 gallon och nödvändiga avloppsledningar, plus stålfackverk för första våningen.

Den 7 mars lastade Henrie och jag stationsvagnen och begav oss tillbaka till North Carolina igen. Den 9 mars hade jag ett möte med Billy Sanders för att slutgiltigt fastställa byggkontraktet. Han gick med på ett anbud på 128 800 dollar, vilket inkluderade allt som jag hade diskuterat med Harold Kimsey. Vi undertecknade båda kontraktet och vi var igång.

Nästa dag, den 10 mars 1982, var en viktig milstolpe för vår kyrka, som vi senare valde att kalla Grundläggningsdagen. Billy Sanders var ute med sitt utsättningsteam och satte upp olika markeringar. Henrie och jag var där med vår kamera och tog bilder för eftervärlden. Klockan 10.00 anlände Dean Connor och hans manskap med sina bulldozrar och hjullastare och började gräva och flytta jord. Samma dag träffade jag också Charlie Davidson, en brunnsborrare från Franklin, och förhandlade fram ett kontrakt för att borra en brunn på kyrktomten. Han gick med på att borra de första 100 foten för 10 dollar per fot, och varje efterföljande djup som krävdes för att få fram tillräckligt med vatten för 8 dollar per fot. Han var inbokad att börja borra den 1 maj.

Den 15 mars lämnade Henrie och jag stugan och började resan tillbaka till Florida. På vägen söderut stannade jag för att prata med "Happy" Howard Williamson, som ägde radiostationen

WVMG i Cochran, Georgia. Han hade dragit till sig min uppmärksamhet på grund av det faktum att han hade blivit djupt involverad med stadsledningen i den staden med 7000 invånare genom att avslöja deras korruption. För sina filantropiska ansträngningar hade han blivit fysiskt attackerad, misshandlad och hamnat på sjukhus. Nu återställd fortsatte han sin kamp. Mitt syfte med att träffa honom var att ta reda på om han kunde vara en lämplig kandidat för att ta över ledarskapet för vår kyrka i framtiden. Jag gav honom exemplar av våra tre böcker och diskuterade vårt program med honom och hans kumpan, Wayne Gordon. En vecka senare ringde jag honom från Florida för att få hans reaktion. Han verkade vara överens med oss, men inget mer kom ut av vårt möte.

Efter att ha lämnat ritningarna i Sanders händer, och efter att ha fått honom väl igång med projektet, beslutade Henrie och jag att vi skulle ta en längre resa till delar av västern, särskilt för att träffa Kim och Walt och våra barnbarn i Colorado, där Walt praktiserade kiropraktik i samarbete med en annan läkare i Colorado Springs. Vi lämnade Lighthouse Point den 3 april, och det inträffade tillräckligt många händelser på den resan för att spara den berättelsen till ett annat kapitel, vilket jag kommer att göra.

När vi återvände från den resan styrde vi mot North Carolina och anlände till stugan klockan 21:40 den 22 april. Det första jag gjorde nästa morgon var att gå ner till byggarbetsplatsen och stämma av med Billy Sanders om projektets framskridande. Källarväggarna var uppe och såg något högre ut än jag hade förväntat mig. Arbetarna spred ut krossad sten på källargolvet och förberedde sig för att installera grovplåtsslagningen och gjuta betongen för golvet. Under tiden hade Sanders beställt stålbalkarna till första våningen och väntade på deras ankomst.

Under resan hade jag tänkt på två ändringar jag ville göra i designen. Den ena var att lägga till en takkupa över ingången på andra våningen, och den andra var att förlänga den stora balken högst upp på framsidan så att den skulle sticka ut ungefär tre fot på varje sida, enbart för arkitektonisk effekt och för att förstärka dess västern-look.

Två dagar senare reste vi till Florida och kom hem den 26 april till en hög med post som behövde tas om hand. Vi hade rest totalt 5801 miles sedan vi lämnade Lighthouse Point den 3 april.

Efter att ha svarat på ett antal brev och skickat iväg en betydande eftersläpning av COTC-böcker och litteratur, förberedde Henrie och jag oss för att åka till Keys och vår vecka i vår time-share-lägenhet på Hawk's Nest. På morgonen lördagen den 1 maj ringde jag Billy Sanders. Han informerade mig om att de hade gjutit betongkrönet över

källarväggarna, och vid det här laget hade de tagit emot stålbalkarna. Väderprognosen såg bra ut fram till nästa torsdag, och de skulle förmodligen ha balkarna på plats vid den tiden. Vi anlände till Marathon och Hawk's Nest klockan 4:30 den eftermiddagen.

Vi kopplade av och hade en trevlig vecka i Keys, under vilken tid jag läste "Physicians of No Value", som jag fått av dess författare, Robe B. Carson, som använde pseudonymen Miles R. Abelard. Han var en av våra trogna anhängare, och hans bok var en kritisk analys av kristendomen. Medan vi var i Keys körde Henrie och jag också till Key West, som vi vanligtvis gjorde vid varje resa till Hawk's Nest. Vi åt lunch på Pier House Restaurant och besökte Martelli Gallery and Museum. Denna kraftigt konstruerade gamla tegelbyggnad var ursprungligen ett unionsfort, byggt 1862, och nu renoverat.

Tillbaka till Lighthouse Point följande lördag och till en stor ansamling av post. Några dagar senare, tisdagen den 11 maj, fick jag ett långdistanssamtal från Kim Kimmins, en reporter från Franklin (North Carolina) Press. Med en olycksbådande ton i rösten informerade hon mig om att det cirkulerade vilda rykten i Franklin och det omkringliggande Macon County. Hon hävdade att ryktena innehöll rapporter om att vår kyrka främjade blodsoffer, djävulsdyrkan, djurslakt, kidnappning och nazism. Hon ville ta reda på allt om det.

Vi pratade i över en timme. Hon nämnde ADL flera gånger och vad de sa om oss. Uppenbarligen hade ADL anstiftat det plötsliga intresset för vår kyrka och ville se till att vi blev grundligt nedsvärtade innan vi ens hade färdigställt vårt högkvarter. De hade skickat Kim Kimmins en kopia av Miami Heralds smutskastning från 1981 för att komma igång och försett henne med en mängd felaktig information som ett ytterligare komplement. Den kvällen ringde Billy Sanders, entreprenören, och frågade om det var okej att ge reportern de tre grundläggande böckerna (NER, WMB och SL) som jag hade gett honom tidigare. Jag sa, visst, varför inte? Han lät ganska orolig över ryktena.

Nästa dag ringde jag upp Ed Gibson på Swain Insurance Co. och bad honom höja försäkringsbeloppet på stugan och de två garagen jag hade byggt med cirka 13 000 dollar, och även sätta 25 000 dollar på SL-böckerna som jag hade förvarat i ett av garagen. Den natten pratade jag också med Billy Sanders igen och han informerade mig om att stålbalkarna var på plats och att bottenvåningen hade gjutits. Han föreslog att vi skulle teckna försäkring för kyrkprojektet under byggtiden. Han sa att vi nu var den huvudsakliga

samtalsämne i Macon County och dagens stora, skrikiga rubrik på förstasidan av Franklin Press var **"Högkvarter för pro-Hitler, antikristen ledare här."**

Följande måndag ringde jag upp Gene Huscusson, en försäkringsagent i Franklin, som jag några veckor tidigare hade diskuterat att teckna en betydande mängd försäkringar hos för kyrkan under byggnationen. Jag sa åt honom att gå vidare och ordna ett interimistiskt försäkringsskydd för projektet från och med nu. Vid det föregående mötet var han mycket tillmötesgående och glad över att få affären, men nu, med all den dåliga publicitet vi fick, föredrog han att spela feg och drog sig ur. Samma dag fick jag ett samtal från Dean Connor, markentreprenören, som hade anlagt alla våra vägar i våra två utmarker och hade utfört utgrävningsarbetet vid kyrkan. Han hade gått med på att vara vår representant (Resident Agent) för COTC-bolagsbildningen, och hans namn stod i North Carolinas delstatsregister som sådan. Nu kandiderade han för en plats i County Commission, och en av hans motståndare hade upptäckt hans koppling till vår kyrka och använde det mot honom i kampanjen. Han var arg och ville ha sitt namn borttaget från registren.

Jag försökte ta allt med jämnmod och inte låta det störa mig mer än nödvändigt. När allt kommer omkring var vi en lagligt stiftad kyrka, och jag hade förväntat mig trakasserier och motstånd från början. Vad tog dem så lång tid, undrade jag. Men tio dagar efter att den otäcka artikeln publicerades i Franklin Press var Henrie och jag tillbaka vid stugan i North Carolina för att kontrollera situationen och byggnadens framsteg.

Måndagen den 24 maj träffade jag Billy Sanders på platsen, och även Ronnie Holland och hans arbetslag på tre man som höll på att lägga block till väggarna på första våningen. Billy informerade mig om att några dagar efter att den illvilliga artikeln kom ut i Franklin Press hade han och medlemmar i hans arbetslag tagit emot hot och anonyma telefonsamtal om att omedelbart avbryta arbetet på byggnaden. Om de inte gjorde det, konstaterade hoten bryskt, skulle några män med gevär skjuta mot dem från kullen tvärs över vägen. Naturligtvis gav detta dem anledning till eftertanke, och de hade avbrutit arbetet i några dagar. Sedan bestämde de sig för att ta med sina egna vapen och fortsatte med byggnationen.

Samma dag, den 24 maj, klockan 5:30 på eftermiddagen, när jag körde nerför vägen till kyrkan, var Robert S. Scott, reporter för Asheville Citizen, på väg upp till stugan för att träffa mig. Han hade inte bokat något möte, men jag bestämde mig för att prata med honom ändå, och vi satte oss ner på stugans altan och pratade. Hans artikel i Asheville-tidningen

nästa dag var mycket mer objektiv, men han bad om ursäkt för att hälften av det han hade skrivit (mestadels det gynnsamma materialet) hade tagits bort.

Flera månader tidigare hade Henrie och jag planerat att besöka världsutställningen som anordnades i Knoxville, Tennessee. Nästa morgon klockan 10 gav vi oss av mot utställningen. Efter att ha ätit en rejäl lunch på en av utställningens restauranger besökte vi Saudiarabiens utställning och även USA:s utställning den eftermiddagen. Vi åkte sedan vidare till Pidgeon Forge, cirka 29 miles bort, där vi hade bokat rum på Wonderland Motor Lodge. Efter att ha ätit en kraftig middag på den närbelägna restaurangen Hearthside avslutade vi dagen.

Efter att ha letat runt vid Old Mill och dess närliggande köpcentrum i Pidgeon Forge, gav vi oss av efter lunchen och körde tillbaka över Smoky Mountains "puckel" och tillbaka till stugan. På vägen genom Franklin köpte jag ett exemplar av Franklin Press, och även ett exemplar av Asheville Citizen. Den förstnämnda innehöll tre elaka insändare till redaktören om oss, som sade något i stil med att Church of the Creator borde drivas ut ur countyt. Asheville-tidningen var mer tolerant, men enligt Bob Scott, reportern, var hans redaktör inte det.

Några dagar senare, den 31 maj, åt jag lunch med Bob Scott och frågade honom om upplägget på Franklin Press. Han informerade mig om att ägaren var Jerue Badd från Spartanburg, S.C., som ägde en kedja med cirka 20 tidningar. Bob Sloan, den tidigare ägaren av Franklin Press, var nu dess redaktör. De hade två reportrar, Scott McRae och Kim Kimmins, varav den sistnämnda hade skrivit den elaka artikeln om vår kyrka. Hon var medlem i Jehovas vittnen. Bob Scott informerade mig om att han själv tidigare varit presbyterian, men nu tillhörde metodistkyrkan.

Den 3 juni skickade jag en check till Swain Insurance Co. i Bryson City och säkrade en försäkring som skulle täcka oss under byggnationen av kyrkan. Samma dag ställde Charlie Davidson upp sin borrigg på kyrktomten och började borra. Efter att ha kontrollerat ytterligare byggdetaljer med Billy Sanders nästa dag, reste Henrie och jag till Florida.

Några dagar efter hemkomsten till Lighthouse Point talade jag med Dr. Herb Poinsett, som informerade mig om att en artikel hade publicerats i Pompano Beach Sun Sentinel, och även i Miami Herald, om det faktum att vi byggde en kyrka i North Carolina, efter att ha plockat upp den informationen från Associated Press och Asheville-artikeln. Några dagar senare talade jag med Billy Sanders

i telefonen och han informerade mig om att de nu hade stommen till den andra våningen uppe och panelen på plats. Vid kontroll med brunnsborraren informerade han mig om att brunnen nu var nere på 185 fot och 35 fot in i berget.

Den 23 juni reste Henrie och jag till North Carolina igen och anlände till stugan klockan 16.00 nästa dag. Jag stannade till vid kyrkan och kontrollerade byggprocessen med Billy Sanders. Taket var nu på och den interna murade rökkanalen gick snabbt uppåt. Under våra resor fram och tillbaka mellan Florida och North Carolina hade jag plockat upp ett par gjutjärnsklockor i en antikaffär i Clarksville, Georgia. Dagen efter att vi kommit tillbaka till stugan åkte jag in till Franklin och köpte en sprayburk med Rustoleum och en burk med guldfärgad metallfärg och målade de två klockorna som nu pryder kyrkans fasad. Den eftermiddagen hade jag ett möte med Charlie Davidson, brunnsborraren. Han informerade mig om att brunnen nu var klar. Den var 207 fot djup och 57 fot in i berget. Vi hade nu en utmärkt vattentillgång, minst 30 gallon per minut, informerade han mig. Vi bestämde oss för en 3/4 hk pump ($459) och en trycktank på 44 gallon ($155).

Under de närmaste dagarna (a) träffade jag Sanders på Nantahala Lumber Co. i Franklin och bestämde de olika valen av träpanel för de olika väggarna invändigt, typen av vinyl för golven och även bänkskivorna. (b) Takläggarna slutförde läggningen av takspånen på taket. (c) Träffade målaren, Vic Sanders, och bestämde utvändiga färger. (d) Träffade Arthur Provenchal från Sprinkle Surveyors och visade honom var han skulle placera hörnstolparna för den en tunnland stora tomt som kyrkan skulle stå på. (e) Träffade Bob Scott, reportern, igen och bad honom kolla upp om Jerue Badd, utgivaren av Franklin Press, var en hebré. Sedan, den 3 juli, reste Henrie och jag till Florida igen och kom hem nästa dag.

Vi var tillbaka i North Carolina igen den 29 juli och stannade till den 6 augusti. Under denna tid fanns det ett antal detaljer att kontrollera och ta itu med. Byggplatsen var nu redo att få jord ifylld runt källarväggarna och att gården runt omkring skulle planas ut. Dean Conner, som fortfarande var kvar i den politiska valrörelsen, var ovillig att ses arbeta på vårt projekt. Jag anlitade därför Doyle Byrd, en annan entreprenör för tunga maskiner, för att utföra jobbet. Detta gjorde han följande vecka.

Under tiden hade den en tunnland stora tomten mätts upp, och min advokat, Richard S. Jones i Franklin, hade upprättat lagfarten som överlät fastigheten till Church of the

Creator, och hade skickat det till Lighthouse Point. Den 12 augusti undertecknade jag det och skickade tillbaka det till Jones för att få det registrerat.

Den 23 augusti gav jag mig av mot North Carolina igen, denna gång ensam, och på denna resa använde jag VW Rabbiten (diesel). Vid ankomsten till byggplatsen nästa dag diskuterade jag följande punkter med Billy Sanders: (a) bokhyllor, (b) fyllnadsmassa till uppfarten, (c) färger för gipsväggarna, (d) tegelmönster i betongverandan på bottenvåningen. Sedan åkte jag in till Franklin och valde ut panelen till sovrumsväggarna på övervåningen. Samma dag ringde jag upp George Dietz och stämde träff med honom följande måndag.

Torsdagen den 26 augusti drog jag igång VW:n, lämnade stugan och körde 400 miles till Louisville, Kentucky, för att delta i en konvent som Universal Life Church sponsrade. Jag anlände klockan 19.00 den kvällen och checkade in på Ramada Inn, där mötet skulle hållas.

I lobbyn nästa morgon råkade jag springa på Larry Harrison och hans fru Mary, från Jacksonville, Florida. Jag hade korresponderat med Larry under en tid, och vi blev båda förvånade över att träffas. Larry introducerade mig för Kirby Hensley, den då 73-årige högste chefen för ULC. Jag deltog i mötet och lyssnade på talen under större delen av dagen, endast avbruten av lunch med Larry och Mary. På kvällen kom de över till mitt rum, och över några drinkar hade vi en bra diskussionsstund.

Nästa morgon deltog jag i förmiddagspasset, och efter att ha blivit grundligt uttråkad av de intetsägande talen och förhandlingarna, lämnade jag mötet klockan 11.00, checkade ut från motellet och begav mig mot Spencerville, West Virginia. Jag körde 300 miles den eftermiddagen och kvällen och checkade in på Grandview Motel. Jag ringde George Dietz och frågade om det gick bra för honom om jag träffade honom imorgon, en dag tidigare, eftersom jag tidigare hade bokat mötet till måndagen. Han svarade att det inte skulle vara några problem.

På morgonen begav jag mig mot Reedy, sedan till Georges hem cirka fem miles väster om staden och anlände klockan 09.30. Efter att ha träffat honom, hans fru, hans dotter och hennes pojkvän, åt vi alla en god söndagsfrukost tillsammans, bjudna av fru Dietz. Jag pratade med George fram till klockan 13.30, och gav mig sedan av för att träffa Bill Parsche, som bodde i Smithville, West Virginia, cirka 50 miles bort.

Bill var en av dessa intensiva, hyperaktiva personer. Han hade läst mina böcker och det fanns en period då han skrev långa, militanta brev till mig nästan varannan dag. Jag hade vissa svårigheter att hitta hans ställe ute på landet, och när jag slutligen fann hans fallfärdiga bondgård var det så belamrat inomhus att det var omöjligt att hitta en plats att sitta på.

Bill hade varit en stark anhängare av Dietz för en tid sedan, men uppenbarligen hade de blivit ovänner. Nu var Parsche eld och lågor för Roger Elletson, från Cheyenne, Wyoming, som hade skrivit flera böcker om ekonomi och judarna. Det var detta ämne jag ville prata med Bill Parsche om. Även om han dundrade och rök och pratade i överflöd, var det Bill sa absolut obegripligt, och jag kände att mitt besök hos honom var slöseri med tid.

Jag kom tillbaka till stugan på måndagen vid 19:30-tiden och nästa morgon kontrollerade jag vilka framsteg som hade gjorts vid kyrkan. Det hade inte varit mycket aktivitet och ingen var i arbete den tisdagen. Jag ringde Dean Conner angående planeringen av vägarna i de två styckningsområdena. Nästa morgon reste jag till Florida igen.

Mer än en månad senare, den 5 oktober, begav sig Henrie och jag mot North Carolina igen och anlände till stugan nästa dag klockan 15:15 på eftermiddagen. Ungefär två timmar senare anlände våra mångåriga vänner, Bill och Mary Wimmer, från Lighthouse Point. Efter ett trevligt besök gick vi till Tallent's Steak House i Franklin och vi åt alla en god middag med högrev. Nästa morgon visade jag Bill och Mary kyrkans lokaler, varefter de reste till Atlanta för att träffa sin brorson, David Johnson och hans fru Beth.

Ända sedan jag började bygga kyrkan hade jag planerat att hitta en bra och pålitlig nyckelperson som kunde hjälpa mig att ge ut tidningen och sköta verksamheten. En ung man vid namn Timothy J. Gaffney från Schenectady, New York, hade läst mina böcker och hade korresponderat med mig under några månader. Han var 27 år gammal, gift och var högskoleutbildad, nu verksam som revisor i delstaten New York. Han var ledare för en liten grupp kallad The National Force and Order, och de distribuerade energiskt antijudisk litteratur till den grad att till och med Jewish Press uppmärksammade dem. Jag hade nämnt för honom att jag letade efter en nyckelperson, och han verkade redo, villig och kapabel att lämna New York och ta sig an det jobbet. Efter att ha gjort arrangemang mötte jag Tim på Ashevilles flygplats klockan 15:00 den 9 oktober, och vi körde tillbaka till Franklin, där vi avnjöt en stekmiddag på Tallent's Steak House. Vi körde sedan till kyrkan, där jag visade honom planlösningen, inklusive lägenheten på övervåningen, där de skulle bo om han tog jobbet. Eftersom trappan ännu inte hade byggts, var vi tvungna att använda en stege för att komma till andra våningen.

Vi lät Tim sova över i stugan och vi pratade om jobbet och vårt program fram till klockan 23 den kvällen. Han verkade ivrig, entusiastisk och hängiven. Han gick med på att ta jobbet. Nästa morgon åt vi frukost i Dillard,

sedan körde jag honom tillbaka till Asheville för att hinna med hans flyg tillbaka klockan 11:05 på förmiddagen.

Henrie och jag stannade kvar några dagar till, under vilken tid den yttre trätrappan till andra våningen byggdes; jag kontaktade Imperial Carpeting och valde golvbeläggningar och mattor (kostnad: kontor på nedervåningen $270, vardagsrum på övervåningen och två sovrum, $1387, för totalt $1657); träffade Vernon Smith från Franklin och ordnade med gräsmatta och landskapsplanering vid både kyrkan och stugan; och slutligen lät jag Dean Conner slutföra planeringen av marken runt kyrkan och täcka parkeringsplatsen och den cirkulära uppfarten runt kyrkan med grus. Sedan, lördagen den 16 oktober, begav sig Henrie och jag tillbaka till Florida.

Under tiden, hemma igen, kontaktade jag Greg Taylor på Design Plastics i Pompano Beach angående designen av en stor plastlogotyp, cirka 7-1/2 fot i diameter, något som jag hade i åtanke att placera på den övre fasaden av vår kyrka. Vi enades om en design och Greg lovade att han skulle ha layouten färdig på några dagar, vid vilken tidpunkt han också kunde ge mig ett pris. En tid senare lät jag också Design Plastics tillverka våra dotterskyltar, de stora träplankorna som nu sitter under logotypen och som djärvt förkunnar för världen:

Vinnandet av Västern
Den Vita Mannens Prototyp
För Vinnandet av Världen

Sedan lördagen den 13 november lämnade Henrie och jag för vår två veckor långa time-sharing-vistelse i vår Hawk's Nest-lägenhet i Keys. På vägen ner stannade jag till vid Oswald Ozons ställe i sydvästra Miami (han är konstnären som gjorde framsidan till Salubrious Living) och hämtade tre olika versioner som jag hade bett honom göra för tidningshuvudet till Racial Loyalty, tidningen jag övervägde att ge ut när vi väl hade bosatt oss i North Carolina nästa år.

Medan vi var på Hawk's Nest läste jag "Goodbye, Chicago" och började skriva två artiklar som senare publicerades i Racial Loyalty, nämligen "Not Likely a Who" och "Point of No Return". Sedan på torsdagen åkte vi tillbaka till Pompano Beach för att delta i ett seminarium som Compugraphic höll på Holiday Inn, där de visade sin linje av typsättningsutrustning. Medan jag var hemma tog jag hand om en ansamling av post, ett antal inbetalningskort, och kontrollerade även framstegen för Design Plastics med vår stora skylt.

Sedan tillbaka till Hawk's Nest igen. På söndagen kom Bill och Mary Wimmer på besök till oss och stannade i lägenheten med oss i två dagar. På måndagen körde vi alla

till Key West, där vi åt lunch på Pier House och även besökte det berömda Audubon House. Under de närmaste dagarna skrev jag "Gud och fosterlandet, flaggan och konstitutionen, varken frågan eller lösningen", och även "Vi kommer inte att kompromissa" samt "Kom ut ur garderoben, vite man."

Henrie och jag åt tacksägelsemiddag på Holiday Inn, Key Colony, precis öster om Marathon. Sedan på lördagen gav vi oss av och återvände till Lighthouse Point.

Den 4 december pratade jag med Billy Sanders igen, och han sa att byggnaden hade genomgått sin elbesiktning och blivit godkänd, och att den i alla praktiska avseenden nu var färdig. Vi lämnar berättelsen här, men bara för att nämna att förändringar, tillägg och avdrag på kyrkobyggnaden skulle fortsätta på obestämd tid. Trots att byggnaden nu var användbar och beboelig, var den långt ifrån slutgiltig, och dess behov fortsatte. Jag skulle vilja säga att vid den tidpunkt då vi började ge ut *Racial Loyalty* i maj påföljande år, hade jag lagt ut väl över 200 000 dollar på projektet, med tanke på de förändringar och tillägg som gjordes under konstruktionen, utgrävningen och markarbetet, landskapsplaneringen, installationen av brunnen och pumpen, inläggningen av heltäckningsmattor, installationen av typsättningsutrustning och andra kontorsinventarier. Men jag kände att det var väl värt det för att nu börja på den långa vägen att rädda och rehabilitera Naturens främsta. Jag känner fortfarande likadant idag, mer än någonsin.

Milstolpe Sextiotvå

Resa till Texas och Colorado

April, 1982

Under byggnationen av kyrkobyggnaden beslutade Henrie och jag oss för att ta en avkopplande resa västerut, som nämnts i föregående kapitel. Det inträffade flera händelser under denna resa som är minnesvärda, men berättelsen skulle ha blivit för lång och för distraherande för att ha inkluderats i den om byggandet av World Center.

Hur det än må vara med det så var det vår, och Kim och Walt, som nu bodde i Colorado Springs, hade bjudit in oss att komma och hälsa på dem. Den 3 april, efter att ha varit till Lighthouse Point Post Office och hämtat fem inbetalningskort för Pines 'n Palms Ranchos, och en donation till COTC, gick jag till kontoret och registrerade samt behandlade dessa. Vid middagstid var vi iväg och körde uppför Sunshine Parkway. Vi gjorde vårt vanliga stopp vid Holiday Inn Restaurant i Fort Pierce och åt vår vanliga lunch bestående av en räksalladssmörgås, soppa, och jag åt min efterrätt bestående av en av deras utmärkta persikopajer med glass. Trots att vi hade startat vid middagstid körde vi hela vägen till Tallahassee, totalt 450 miles, och checkade in på Quality Inn väster om staden för natten.

Vi åkte klockan åtta nästa morgon, och när vi korsade gränsen till Alabama, och sedan gränsen till Louisiana under dagen, plockade vi upp reselitteratur vid båda välkomststationerna. Vi checkade in på Best Western International på västra sidan av New Orleans för natten och anlände dit tidigt, klockan 16.00.

Nästa dag körde vi över Mississippi på River Road för att besöka det gamla och historiska Houmas Plantation House, som för övrigt var platsen där filmen "Hysch, hysch, Charlotte!" spelades in. Efter att ha ätit en god skaldjurslunch på Lafitte's Restaurant (uppkallad efter piraten) körde vi sedan vidare längs River Road mot Baton Rouge och besökte Nottaway Plantation House, ett av söderns största hem från tiden före inbördeskriget. Klockan 17.30 var vi på väg västerut på I-10 igen, och flera timmar senare beslutade vi oss för att stanna i Lafayette, Louisiana för natten. Trots att det fanns två Holiday Inn här var båda fullbelagda, liksom praktiskt taget alla andra motell i staden. Efter mycket manövrerande hittade vi slutligen ett rum på Acadia Village Inn, vid sidan av allfarvägarna och ungefär tio miles norr om I-10.

När vi fortsatte västerut nästa dag stannade vi vid Texas gränsstation för välkomnande för att hämta mer reselitteratur. De hade en hel bunt, särskilt en bra bok som täckte hela Texas, den bästa jag någonsin sett för någon delstat. Medan jag stod vid disken frågade jag en av de charmiga Texas-tjejerna om det fanns något till minne av slaget vid San Jacinto, där Sam Houston besegrade Santa Ana 1836. Åh ja, svarade hon, San Jacinto Battlefield Park är ganska känd i Texas. Faktum är att den stoltserar med en obelisk och ett monument till ära för Sam Houston som är mycket likt Washingtonmonumentet, bara det att det är ungefär 15 fot högre och når totalt 570 fot. Detta var spännande nyheter, detta måste jag se, tänkte jag medan jag undrade varför jag aldrig hade hört talas om det förut. Kan det vara så att det pågick en tystnadskonspiration för att mörklägga vår historiska seger över mestis-mexikanerna när våra banbrytande förfäder erövrade Texas och större delen av våra västra territorier?

Vi skyndade vidare och anlände snart till parken. Visst fanns där detta enorma monument som kunde ses på mils avstånd redan innan vi kom fram. Inte nog med att monumentet stod där, vid dess storslagna bas fanns ett museum som huserade många intressanta minnessaker från det historiska slaget. Högst upp på obelisken fanns Texas stora femuddiga ensamma stjärna, gjuten i solid betong. I parken fanns också slagskeppet Texas från andra världskriget, förankrat i en bayou. Allt detta var verkligen ett oväntat fynd. Efter att ha ätit lunch på en Denny's-restaurang väster om Houston körde vi vidare till Austin, Texas, och tog in på ett Ramada Inn för natten.

Det första stället i Austin jag försökte besöka var American Atheist Center som leddes av Madelaine Murray O'Haire. Av någon anledning var stället dock stängt. Ett högt nätstängsel skyddade lokalerna från gatan. En stor reklampelare vid trottoarkanten förespråkade något ateistiskt citat av någon känd historisk person. Smetat i röd färg över skylten fanns en del snuskig graffiti av någon vandal. Jag var besviken över att jag inte kunde träffa och prata med någon på centret.

Därefter besökte vi Texas State Capitol-byggnaden. Den var mycket imponerande och återspeglade mycket av Texas intressanta och färgstarka historia.

Därifrån körde vi till College of Life Science, som då låg på 2007 Whitestone. Där hade jag turen att få träffa och ha ett intressant besök hos T. C. Fry, organisationens drivkraft. Jag märkte att han hade ett exemplar av NER och även WMB på sin hylla. Jag hade tagit med mig ett exemplar av vår senaste bok, Salubrious Living, som jag överlämnade

honom, och påminde honom om att mycket av materialet i boken härstammade från honom och hans organisation. Vi talade om möjligheterna att öppna ett hälsocenter på vår mark nära kyrkan. Han var mycket samarbetsvillig och sa att han kunde förse oss med några kandidater för att driva stället.

Vi lämnade Austin klockan 15.00 och körde västerut in i det förtjusande Texas Hill Country. Årstiden var helt rätt, och många av dess färgstarka vilda blommor längs vägkanten stod i full blom vid denna tid. Texas "bluebonnets", "Indian paint brushes" och vivor var mycket framträdande och sträckte sig ibland miltals längs vägen. Vårt första stopp var i Johnson City för att besöka den tidigare presidentens LBJ Center. Numera är det en nationalpark, markerna var välskötta och själva museet innehöll många intressanta föremål och souvenirer som utgör arvet efter Lyndon Johnson.

Därifrån körde vi till den färgstarka staden Fredericksburg, grundad av en grupp tyska nybyggare 1846 och uppkallad efter prins Friedrich av Preussen. Denna stad i Hill Country med 6 000 invånare speglar fortfarande kvintessensen av sina tidigaste nybyggare och sitt ursprung som nybyggarland. I början bodde de flesta tyska nybyggarna på sina gårdar, men på helgerna lastade de sina vagnar med hela familjen och produkter för att sälja och byta och begav sig in till staden. Efter ett tag byggde många av dem små stugor i staden, vanligtvis i ett och ett halvt plan, där de tillbringade hela helgen. Dessa kallade de för söndagshus. Det finns fortfarande några av dessa kvar. När vi anlände till Fredericksburg checkade vi in på Sunday House Motel.

Fredericksburg är också känt för att vara hemort för amiral Charles H. Nimitz, och även hans förfäder före honom, där de senare hade ägt Steamboat Hotel sedan slutet av 1800-talet. Efter att Nimitz dragit sig tillbaka från striderna i andra världskriget byggde han en fartygsliknande överbyggnad på hotellet, där han bodde. Hotellet har restaurerats och hela komplexet är nu en statlig historisk park och hyser Museum of the Pacific War. På grund av amiral Nimitz respekt och vänskap för deras nationella hjälte, amiral Heihachiro Togo, och Nimitz vänlighet mot dem efter kriget, samlade folket i Japan in pengar och skickade ett team av experter för att designa och bygga Garden of Peace bakom Steamboat Hotel. Dess enkelhet och klassiska design gör den till en av de finaste japanska trädgårdarna i USA.

Innan jag lämnade Fredericksburg stannade jag till vid det offentliga biblioteket och museet, där jag köpte ett exemplar av Walter

Prescott Webbs klassiska bok om *The Texas Rangers*. Biblioteket är inrymt i vad som ursprungligen var det andra domshuset i Gillespie County, en riktig klassiker och en ståtlig gammal byggnad av kalkstensblock som kommit från stenbrott nära staden.

Vi körde vidare till Amarillo, Texas, en sträcka på 456 miles, och efter en övernattning vidare till Raton, New Mexico, där vi åt lunch. Sedan bar det av till Kim och Walts hus i Colorado Springs, dit vi anlände klockan 16:30 på fredagen den 9 april. Walt var inne på sitt första år som kiropraktor och var kollega med en annan kiropraktor vid namn Dr. Graham. Kim och Walt hade köpt sig ett eget fint hus på 5175 Old Farm Circle West i Colorado Springs.

Nästa morgon körde jag mina två barnbarn, Scott och Bryan, som var sju respektive fyra år gamla, till byparken där de deltog i en påskäggsjakt. Den kvällen gick Henrie, Kim, Walt och jag ut för att äta en elegant middag på en exklusiv restaurang, Sunbird, som ligger på toppen av en hög kulle med utsikt över staden.

Nästa dag var det påsk, och Henrie och resten av familjen gick till mormonkyrkan för gudstjänst, men jag stannade hemma. Jag ringde ett samtal till Billy Sanders, entreprenören. Källarväggarna var uppe, sade han, men de hade inte gjort stora framsteg på grund av regn.

Följande tisdag var Walt ledig och medan Henrie stannade hemma gav vi andra oss iväg på en utflykt till den historiska gamla guldgrävarstaden Cripple Creek, Colorado. Åsnorna strövade fortfarande omkring på gatorna som vanligt, och vi hade trevligt när vi letade igenom några av de intressanta gamla platserna. Medan vi var där köpte jag en västernstatyett i brons föreställande en cowboy till häst i en antikaffär som hette Ginny's. Statyn finns fortfarande i vårt kyrkobibliotek för närvarande.

Nästa dag tog Kim med Henrie och mig till kontoret, där vi träffade Dr. Graham och hans fru Barbara, samt hans sekreterare Georgia. Sedan åt hela gruppen lunch på restaurang Guiseppe's, belägen i Colorado Springs gamla järnvägsstation, som nu byggts om.

Nästa dag, medan Kim och Henrie gick på sightseeing i en del som kallas Old Colorado City, gick jag för att se Professional Rodeo Cowboy's Museum precis vid I-25. Sedan gick jag tvärs över gatan till en västernbutik och köpte några västern-prydnadssaker såsom snusnäsdukar och slipsklämmor. Den kvällen tog Scott och Bryan med oss alla till Trail Dust Restaurant, ett roligt ställe med rutschkanor och västernmusik och dekor. Vi åt alla en god middag och hade väldigt roligt. Till och med mormor och morfar åkte rutschkana med pojkarna.

Nästa helg tog Walt ledigt på fredagen och vi körde alla till Pagosa, Colorado, där Kim och Walt säger att de planerar att gå i pension och där de äger två fastigheter i detta stora och nya fastighetsprojekt. Walt åkte tidigare och körde ner i sin Toyota-lastbil, och vi andra följde efter lite senare i min stationsvagn och anlände dit klockan 16:30. Efter att ha checkat in på Pagosa Inn åt vi alla en god middag i dess matsal Great Divide.

Nästa dag, efter att Walt och pojkarna och jag hade klättrat upp i utsiktstornet för att betrakta den omgivande naturen, körde vi runt i området för att titta på Kims och Walts fyra hektar stora bostadstomt och även deras en halv hektar stora kommersiella tomt. Walt berättade för mig att Eaton International, som hade byggt området, hade ekonomiska problem och höll på att tas över av General Electric, som hade en inteckning i fastigheten.

Nästa morgon, efter att ha ätit frukost med familjen i matsalen Great Divide och efter att ha tagit ett antal bilder av varandra, sa vi adjö, och klockan 11:30 gav Henrie och jag oss av mot Ouray, Colorado, "Amerikas Schweiz" som de gillar att marknadsföra sig som. Vi checkade in på Ouray Chalet Motel, som ägdes av ett ungt tyskt par vid namn Joe och Ann Slawitschka, som vi hade känt ända sedan vi började komma till Ouray 1969. Joe och Ann var dock inte på plats. Vi fick reda på att de numera övervintrade i Boca Raton, Florida, där de hade ett hem och även en kort- och presentbutik. De skulle dock snart vara tillbaka i Ouray för sommaren.

Vi körde till Ridgway, sexton kilometer norrut, nästa morgon och åt frukost på Sunset Restaurant. Det var här, i dörröppningen mellan restaurangen och presentbutiken, som jag såg en förlängd horisontell balk över dörren som gav mig idén att ha en liknande förlängd balk högst upp på vår kyrkobyggnads fasad. Efter frukosten körde vi till vår "ranch"-fastighet en engelsk mil norr om Ridgway, de 29 tunnland som fortfarande finns kvar av de 160 tunnland vi ursprungligen köpte 1972. Utsikten över San Juan-bergen verkade fortfarande lika imponerande som någonsin, om inte mer så.

Vi körde vidare till Montrose, tog sedan Highway 50 västerut till Gunnison, där vi stannade för lunch på det mycket pittoreska Stockman's Hotel and Restaurant. Vi hamnade slutligen på Holiday Inn i Goodland, Kansas, för natten efter att ha kört en sträcka på 729 kilometer under dagen.

Nästa dag körde vi totalt 945 kilometer till Siloam Springs, Arkansas, där vi checkade in på Sunset

Motellet sent den kvällen. Efter en torftig frukost körde vi vidare till Eureka Springs och utforskade det storslagna och berömda gamla (1886) Crescent Hotel högt uppe på kullen. Matsalen där såg så inbjudande ut att vi unnade oss en andra frukost. Sedan körde vi över till Gerald L. K. Smith Center och tittade på den mycket imponerande utomhusscenen där passionsspelen hålls varje år. Vi besökte även G.L.K. Smith-museet och såg den enorma statyn Christ of the Ozarks, och tog ett antal bilder av alltihop.

Därifrån körde vi till Harrison, Arkansas, där jag besökte Kurt Saxon i hans hem. Kurt är känd, eller var vid den tiden, för sin survivalist-litteratur och marknadsföring, och hade till och med medverkat i Phil Donahue-showen angående det ämnet. Vi pratade i ungefär två timmar. Jag hade korresponderat med honom en tid tidigare. Han gav mig en mängd av sin litteratur, och jag gav honom ett exemplar av Salubrious Living. Han hade redan exemplar av mina två andra böcker.

Efter att ha lämnat Kurt begav vi oss mot vår stuga i North Carolina och anlände dit klockan 21:40 på kvällen två dagar senare, torsdagen den 22 april. Vi hade varit på väg länge och hade rest totalt 5024 miles sedan vi lämnade Lighthouse Point den 3 april.

Milstolpe Sextiotre

Att sammanställa den första utgåvan av Racial Loyalty

1983

Idén om att ge ut en rasorienterad tidning går tillbaka till dagarna då Nationalist White Party främjades 1971, när jag för första gången gav ut ett fyrsidigt tabloidblad med namnet Racial Loyalty i tidningshuvudet, och det bara vid ett tillfälle. Namnet Racial Loyalty kändes naturligt för mig, eftersom det i essens var vad vi främjade, och fortfarande gör. Nu, 1982, när jag planerade byggandet av World Center för Church of the Creator, var utgivandet av en kyrkotidning en självklar prioritet i främjandet och expansionen av vår religiösa trosbekännelse och vår rörelse.

Under hösten 1982 började jag på allvar undersöka olika typer av sättningsutrustning som vi skulle behöva för att kunna göra ett professionellt jobb med att ge ut en tidning. Alla indikatorer vid den tiden tycktes peka på Compugraphic som den ledande tillverkaren av denna typ av utrustning, och vid närmare efterforskning fann jag att de hade en representant i Broward County. Hans namn var Art Rogers, och han arbetade från sitt hem i Coral Springs.

Den 10 november ringde jag upp honom för ett möte, och han kom över till huset nästa dag för att informera mig om deras utrustningslinje och lämnade kvar en del av deras litteratur. Tyvärr var han ny i branschen, och han visste själv inte särskilt mycket om de varor han försökte sälja. Han hade faktiskt inte med sig någon av deras maskiner för min granskning, men han sa att nästa vecka skulle företagsledningen hålla ett seminarium på ett Holiday Inn i Ft. Lauderdale, vid vilken tidpunkt de skulle ha en utställning av en komplett linje av sin utrustning, och cheferna där skulle kunna svara på alla mina frågor. Tidpunkten råkade sammanfalla med en av de två veckor som Henrie och jag hade planerat att tillbringa vid Hawk's Nest, vår time-sharing-lägenhet i The Keys, men jag sa till honom att jag skulle göra en speciell resa tillbaka till Ft. Lauderdale för att titta på deras utrustning. Detta gjorde jag, som jag nämnde i ett tidigare kapitel.

Den 2 december träffade jag återigen Art Rogers i mitt hus och skrev ett preliminärt kontrakt för köp av tre stora utrustningsdelar: en MCS-dator komplett med skärm och tangentbord, en Zebra 1400-processor och en modell 8204 fotosättare och skrivare, den

det sistnämnda ett riktigt tungt monster. Det totala priset skulle landa på 22 000 dollar, men de skulle ge mig ett inbyte på 4 000 dollar för den AM-sättningsdinosaurie jag hade använt för att sätta WMB, och som jag fortfarande hade kvar i mitt hem i Lighthouse Point. Art Rogers försäkrade mig om att de kunde leverera all den nya utrustningen före årets slut.

Baserat på Art Rogers försäkran om leverans före årsskiftet, vidtog jag förberedelser för att börja sammanställa tidningen och starta utgivningen i januari 1983. Samma dag, den 2 december, fick jag ett samtal från Tim Gaffney. Jag diskuterade affären gällande sättningsutrustningen och dess beräknade ankomst före årets slut. Han sade att han var redo att komma ner till vårt center för att börja arbeta, och gick med på att vara där den 28:e eller 29:e december. Jag hade tyckt om det typsnitt som användes vid tryckningen av *Salubrious Living* och ville duplicera det i den nya uppsättning vi skaffade. Jag ringde upp Jorge Diaz i South Miami för att få reda på namnet på typsnittet, och han upplyste mig om att det hette Souvenir. Nästa dag, den 4 december, lät jag Art Rogers komma över igen och vi slutförde kontraktet, med Souvenir som vårt valda typsnitt.

Den 16 december lät jag en lastbil från Allied Van Lines hämta upp alla kontorsmöbler jag fortfarande hade kvar på Jim Hundleys kontor och lager och transportera dem till vår nya kyrkobyggnad i North Carolina. Två dagar senare, klockan 17:30, hade Henrie och jag lastat stationsvagnen och gav oss av mot North Carolina. Vi körde 245 miles den kvällen ända till Wildwood och checkade in på Holiday Inn. Nästa dag, efter att ha ätit en biffmiddag på restaurang Heart of Rabun i Clayton, anlände vi slutligen till stugan klockan 20:00, söndagen den 19 december. Allied-bilen och kontorsmöblerna anlände tre dagar senare.

Henrie tillagade en utsökt kalkonmiddag till juldagen, som vi tillbringade på egen hand. Samma dag ringde jag upp Art Rogers och frågade om sättningsutrustningens ankomst. Jag påminde honom om att instruktören för sättningen var inbokad att vara här den 3 januari. Han försäkrade mig återigen om att den skulle skickas vilken dag som helst nu.

Klockan 15:30 på eftermiddagen onsdagen den 28 december anlände Tim Gaffney. Vi inkvarterade honom tillfälligt i stugan. Hans möbler och bohag anlände nästa dag. Han sade att hans fru skulle följa efter om ungefär en månad. Jag ringde återigen Art Rogers. Leveransdatumet för utrustningen var fortfarande ovisst.

På morgonen fredagen den 31 december åkte Tim och jag in till Franklin och köpte 15 impregnerade 4x4-stängselstolpar till ett spjälstaket vi planerade att bygga framför

kyrkan. Samma eftermiddag satte Billy Sanders, med hjälp av en assistent och Tim Gaffney, upp den stora "W"-skylten i plast på kyrkans övre främre fasad. Samma kväll bjöd vi över Tim på en utsökt grytmiddag som Henrie hade tillagat.

Vid det nya årets början fick jag ihop resten av virket och visade Tim hur man bygger spjälstaketet framför kyrkan. Under tiden fortsatte jag att ringa Art Rogers och Compugraphic angående leveransen av deras utrustning, men allt jag fick var undanflykter och löften. Tim fortsatte att ringa sin fru, men även han hade föga framgång. Uppenbarligen rådde hennes präst henne att inte komma hit. Den 11 januari reste Henrie och jag till Florida igen för att ta hand om ärenden som krävde uppmärksamhet där, varav ett var att få vårt hus sålt.

Hela tiden höll jag kontakten med Tim, som arbetade upp sig i ett tillstånd av frustration. Utan sätteriutrustningen kunde vi inte komma igång med tidningen, och samtidigt blev hans fru alltmer orubblig när det gällde att inte lämna New York. Den 23 januari ringde han mig och sa, till sin stora beklagelse, att han hade beslutat sig för att säga upp sig. Stackars karl, jag kunde egentligen inte klandra honom. Henrie och jag tyckte båda mycket om honom.

För att öka på mina problem hade jag fått ett meddelande från Swain Insurance om att de inte skulle förlänga försäkringen på kyrkan efter den 31 januari. Uppenbarligen hade judarna och ADL kommit åt dem. Jag kontaktade John Horton i Pompano Beach, som jag hade känt i många år och som hade en försäkringsbyrå några dörrar bort från där jag förr hade mitt fastighetskontor. Han övervägde situationen och ringde sedan en gammal vän till sig i Asheville, North Carolina, vid namn Don Tomberlin, som hade en stor försäkringsbyrå. Via telefon ordnade John ett interimistiskt försäkringsskydd för kyrkan. Dessutom sa jag upp min försäkring på stugan som jag haft hos Swain i många år och tecknade den hos Don Tomberlin också.

Efter att ha fastställt designen för plankskyltarna (THE WINNING OF THE WEST, etc.) med Design Plastics, hämtade jag plastbokstäverna (THE CHURCH OF THE CREATOR), som skulle placeras runt den övre omkretsen av vår logotyp. Sedan reste Henrie och jag återigen till North Carolina och anlände till stugan klockan 15:30 den 30 januari. Nästa dag åkte jag in till Asheville och träffade Don Tomberlin och slutförde försäkringsavtalet för 130 000 dollar i täckning för kyrkobyggnaden och 85 000 dollar för böckerna och inredningen.

Eftersom Tim Gaffney hade beslutat att sluta letade jag efter en annan assistent och ringde till Richard Becker, som bodde i Greensboro, North Carolina, och bad honom komma ner för en intervju. Han anlände några dagar senare, den 5 februari, tillsammans med en vän och en hund. Intervjun varade större delen av dagen, och han gav sig av den kvällen, precis när det började snöa. Han gick med på att börja den 1 mars, med titeln Hasta Primus (latin för Spjutspets) som jag godtyckligt hade uppfunnit för den tjänsten.

Efter att ha hjälpt Tim att bygga klart resten av spjälstaketet och tagit hand om ett antal andra detaljer, reste Henrie och jag återigen till Florida och anlände hem den 9 februari.

Den 26 februari var vi tillbaka vid stugan igen. Tim Gaffney hade redan skickat tillbaka sina möbler med flyttbil dagen innan. Dagen efter att vi anlänt, efter att ha ätit frukost med oss i stugan, utbytte vi alla några sorgliga farväl och klockan 9:30 gav sig Tim av mot Schenectady, New York.

Vid ungefär denna tid fick jag besked från Richard Becker att han hade ändrat sig och inte skulle komma. Jag började leta efter en Hasta Primus igen. Nyligen hade jag läst en liten bok av en viss D. A. (Duke) McCoy om hur man organiserar en högerorienterad rörelse, eller något i den stilen. Då jag resonerade som så att en sådan person borde vara en bra kandidat för jobbet, spårade jag upp honom i Rossville, Georgia, och ringde upp honom. Söndagen den 27 februari träffade jag honom och hans blonda fru i deras hem i utkanten av Chattanooga, Tennessee, och vi diskuterade situationen under de följande fem timmarna. Han gick med på att komma och besöka vårt Center följande lördag. Han och hans fru och hund anlände punktligt klockan 12 på dagen och installerade sig för en övernattning i stugan hos oss. Jag visade honom runt på kyrkans område och gick in på mer detaljer om vad jobbet skulle kräva, där huvudmålet var att ge ut tidningen, Racial Loyalty, på månadsbasis. Han verkade resa alla möjliga sorters invändningar och omöjliga krav och villkor. Det tog mig inte särskilt lång tid att komma fram till slutsatsen att jag inte ville ha den här mannen under några som helst villkor. Nästa morgon skickade jag iväg honom. Tillbaka på ruta ett.

Nästa tisdag, den 8 mars, sent på eftermiddagen, anlände en enorm lastbil från Global Van Lines, och med den sex stora paketerade kollin innehållande vår typsättningsutrustning från Compugraphic. Uppenbarligen var en del av anledningen till att den blivit så fördröjd att någon hade klantat till det och först skickat den till South Boston, och det tog några veckor att reda ut den röran. Hur som helst, nu var den äntligen här!

Skåpbilen var så enorm att de inte kunde köra den genom grinden till kyrkans framsida, så de parkerade den vid vägkanten, utanför grinden, och använde en pirra för att rulla paketen över gården därifrån, och bar dem sedan uppför trapporna till övervåningen. Det tog tre män ända till 10:30 den kvällen att utföra jobbet, och vid den tiden var det naturligtvis väldigt mörkt.

När det var dags att ge sig av upptäckte föraren att han inte hade tillräckligt med manöverutrymme för att vända den där enorma kolossen. Jag hade sagt till honom tidigare att det fanns plats, en sorts korsväg, om han körde upp till min stuga för att vända. Som turen ville sig försökte han i mörkret vända ungefär hundra meter innan han kom fram till korsvägen, körde ner i ett dike och körde ner Ayers stängsel till kohagen. Vid 11:30-tiden den kvällen knackade en mycket upprörd förare på min stugdörr och informerade mig om sitt dilemma: han satt fast.

Jag ringde en bärgningsbil. De sa att de skulle komma ut, men att vi fick vänta till morgonen. Klockan 7:30 nästa morgon var Ron Slagles bärgningsbil på plats för att dra ut Global ur deras röra. Detta kostade de sistnämnda extra etthundra dollar. Den eftermiddagen levererade Blue Ridge Trucking Service ytterligare två paket från Compugraphic. Därefter ringde jag Compugraphic och berättade för dem att vi nu hade utrustningen, och att vi nu behövde deras specialist för att komma ut, packa upp, ställa upp, ansluta och testa utrustningen. Den 15 mars anlände Robert Yasi och servade utrustningen. Vi behövde dock fortfarande programvaran till skrivaren.

Så nu hade vi utrustningen för typsättning, men ingen typograf. Richard Becker hade rekommenderat en nazistvän till honom vid namn Tyler Thompson, också från Greensboro, North Carolina. Tyler hade skrivit ett ganska intelligent brev till redaktören som imponerade på mig, och på grundval av det brevet och Beckers rekommendation bad jag honom komma ner för en intervju. Efter att ha bett mig skicka honom bussbiljetten anlände han faktiskt den 12 mars. Vi diskuterade villkor, arbetsuppgifter osv. Han verkade intelligent nog, men det tycktes finnas två negativa aspekter: det verkade som om han hade ett alkoholproblem, och han verkade vara väldigt mycket i försvarsställning. Hur som helst, då jag hade få alternativa kandidater att välja mellan, var jag redo att anställa honom, och han gick med på att börja om två veckor. Den 16 mars lämnade Henrie och jag för att återvända till Florida igen.

Tillbaka i Florida skickade jag ett maskinskrivet kontrakt till Tyler Thompson för att binda upp vår muntliga överenskommelse. Han svarade att överenskommelsen var bra, men att han inte hade några anständiga kläder att bära på jobbet, och att han skulle behöva minst 200 dollar

för att utrusta sig själv, och till bussbiljett. Jag gillade det inte, men likt den gode (naive) stackare jag var, skickade jag honom de begärda 200 dollarna. Han sa att han skulle vara i Franklin vid busstationen den 4 april.

De fyra stora plankskyltarna var nu färdiga. Jag hämtade upp dem från Design Plastics och spände fast dem på takräcket på min stationsvagn. På långfredagen den 1 april, med Henrie körandes min stationsvagn och jag i VW Rabbiten, gav vi oss återigen av mot North Carolina. Vi åt vår vanliga lunch bestående av räksmörgåsar och soppa på Holiday Inn i Fort Pierce, och efter att ha kört 430 miles stannade vi i Moultrie/Adel, Georgia, och försökte få tag på ett rum. Men eftersom det var långfredag fanns inget tillgängligt. Vi körde vidare till Tifton och åt middag på Holiday Inn. Vi försökte få ett rum där, men utan framgång. Faktum var att receptionisten informerade oss om att hon tvivlade på att några rum alls var tillgängliga längs hela vägen. Vid det här laget var det nära midnatt och utsikterna att få ett rum någonstans var ganska små. Vi körde till rastplatsen vid I-475-förbifarten och parkerade båda bilarna och vilade, och tog en halvslummer från midnatt till 01:30. Sedan körde vi vidare, trötta som vi var, tills vi anlände till stugan klockan 6 på morgonen.

Efter några timmars sömn fick jag ett samtal från Tim Gaffney, som frågade efter priser på kartonger med NER och WMB. Den eftermiddagen fick jag också ett samtal från Tyler Thompson, som sa att han inte skulle komma, han hade problem med ryggen. Hur var det med de 200 dollarna? Tja, tyvärr hade han redan gjort av med dem. Senare fick jag reda på hur han hade använt dem. Han hade gett sig ut på en rejäl fylla tills han var helt pank. Så mycket för tron på den mänskliga naturen.

Den kvällen ringde jag Tim Gaffney igen. Tidigare hade han nämnt William J. Tucker, en tidigare chef till honom och delägare i hans Force and Order-grupp, som han kände skulle vara en bra kandidat för Hasta Primus-jobbet. Tim gav mig hans telefonnummer och jag ringde Bill Tucker. Han verkade mottaglig och gick med på att komma hit för att diskutera situationen.

Måndagen den 4 april anlände Gene Schweigert från Compugraphic för att ge Henrie och mig tre dagars instruktion i användningen av den nya typsättningsutrustning vi köpt, då nämnda instruktion var en del av avtalet. Jag hade hoppas att vi vid det här laget skulle ha haft vår huvudtypist här för att också få nytta av den instruktionen, men eftersom ingen hade dykt upp, tog Henrie, som var typist, och jag själv, som inte var det, instruktionen.

Kort därefter ringde Bill Tucker och informerade mig om att de skulle vara här lördagen den 9 april, och mycket riktigt, vid

11:20 A.M. Bill och hans fru Arlene och deras hund anlände till stugan. Jag visade dem området, diskuterade villkoren, bjöd dem på lunch och sedan på middag. Jag upptäckte att frun var den dominerande gestalten i ekvationen och att hon inte var alltför ivrig att ta steget. Klockan 7:10, efter middagen, gav de sig av. Vid uppföljningen kom det inte heller något ut av det mötet, även om han ringde tillbaka och lovade att han skulle vara med mig om sex månader.

Jag gick till arbetet i min garageverkstad och konstruerade ett bord för datorn och tangentbordet, en låg bänk att ställa den tunga 8402-skrivaren på, och ett ställ och skåp att placera Zebra-framkallaren på. Jag byggde också ett lutande monteringsbord på vilket jag kunde klippa, layouta och klistra upp texten. Jag köpte också en elektrisk vaxmaskin och beställde layoutark. Henrie och jag bestämde att vi inte skulle vänta längre och att vi skulle sätta ihop den första utgåvan själva. Hon skulle sköta typsättningen och jag skulle sköta skrivandet, klippandet, layouten och klistrandet. Den 12 april började hon typsätta den första artikeln, *Creativity, an Idea Whose Time Has Come*.

Det rådde ingen brist på material eller artiklar. Under det senaste året eller så hade jag skrivit ett antal artiklar när inspirationen föll på och arkiverat dem för framtida bruk. Medan jag var vid Hawk's Nest i Keys i november förra året skrev jag "Not Likely a 'Who'", "Point of No Return", "God and Country, The Flag and The Constitution" och "We Will Not Compromise." Dessutom, några dagar senare, skrev jag "Come Out of the Closet, White Man." Den 1 januari 1983 skrev jag "Building a Whiter and Brighter World." I februari skrev jag essän om "Racial Teamwork", och kort därefter "The Flat Tire Syndrome" och "Russia, Israel and the United States." När det blev dags att sätta ihop den första utgåvan hade jag egentligen bara för avsikt att ge ut en åttasidig tabloid varje månad, men när jag väl satte igång fann jag att till och med 12 sidor knappt räckte till för att säga allt jag ville ha sagt.

Med Henrie som skötte typsättningen och jag som skötte klippandet och klistrandet, hade vi den 24 april de sex dubbelarken, de 12 sidorna, sammansatta och klara för tryckeriet. Vi betecknade den som Nummer 1, juni 1983. Nästa dag tog jag originalet till Dixie Advertising i Franklin och gav Gene Dowdle en check på 921,86 dollar för att trycka 15 tusen exemplar. Samma dag, klockan 1 P.M., lämnade Henrie och jag stugan och återvände till Florida för att ta hand om ett antal brådskande ärenden.

Tillbaka i Lighthouse Point ringde jag Gene Dowdle. Han bekräftade att alla 15 tusen hade körts framgångsrikt.

och var redo att hämtas. Jag bad honom skicka mig tre exemplar för granskning, vilket han gjorde. Jag var mycket nöjd med vår första produktion.

Efter att ha hämtat 1000 stora manila-kuvert hos Broward Stationers och samma antal formulärbrev från tryckeriet, och lastat upp med andra förnödenheter, lämnade Henrie och jag återigen North Carolina den 6 maj. Under tiden hade jag varit i kontakt med Richard Becker, och han hade ändrat sig och beslutat att ta jobbet vid kyrkan. Han anlände klockan 10:15 den 8 maj, och jag flyttade honom och hans tillhörigheter till lägenheten på övervåningen i kyrkan. Nästa morgon åkte Richard och jag in till Franklin, åt frukost på B & D Restaurant och hämtade de 15 tusen exemplaren av Racial Loyalty hos Dixie Advertising. Samma dag skickade Becker och jag iväg 21 kartonger med 100 exemplar vardera av RL. Nästa dag skickade vi iväg ytterligare 51 kartonger med 100 stycken i varje. Under de närmaste dagarna postade vi flera hundra enskilda exemplar till personer som inte var prenumeranter, men som fanns på vår sändlista, totalt 645 stycken.

Den 16 maj lät jag Billy Sanders sätta upp de stora plankskyltarna på kyrkans övre fasad, "The Winning of the West." Samtidigt lärde jag Richard Becker grunderna i vad jag visste om mekaniken och teknikerna för att använda typsättningsutrustningen. Sedan, den 18 maj, reste Henrie och jag till Florida igen.

Vi hade pendlat fram och tillbaka mellan Florida och North Carolina upprepade gånger, med ett stort mått av slitage, som den föregående berättelsen har illustrerat. Detta skulle snart nå sitt slut, vilket jag kommer att berätta om i nästa och sista kapitel.

Milstolpe Sextiofyra

Att lämna Florida för North Carolina

Juni, 1983

Från den tidpunkt då jag bestämde mig för att bygga World Center i North Carolina insåg jag också att Henrie och jag skulle bli tvungna att sälja vårt hus i Lighthouse Point och genomföra en total flytt för att vara nära kyrkan. Även om vi båda älskade läget för vår stuga under de sju ekarna och den vackra bergsutsikten som hörde till, var uppryckandet och den mödosamma uppgiften att genomföra flytten, i vår ålder, inget som någon av oss såg fram emot. Vi hade trots allt bott där i ett rymligt, bekvämt hem, komplett med pool och båtplats, i tjugofyra år – den längsta tid någon av oss någonsin hade bott i en och samma bostad. Dessutom fanns det många minnesvärda höjdpunkter och händelser i våra liv som var oåterkalleligt sammanflätade med vår vistelse där. Vi bet dock ihop och insåg att om jag någonsin skulle få rörelsen i rullning, var flytten tvungen att ske, och det var nu eller aldrig.

Den 26 oktober 1982 kontaktade jag för första gången en fastighetsmäklare för att lägga ut huset till försäljning. Hans namn var Frank Giletka, som arbetade vid Merrill Lynch Realtys kontor, en avdelning av aktiemäklarfirman i Pompano Beach. Han kom över för att inspektera fastigheten, och tre dagar senare träffades vi igen och jag undertecknade ett sexmånaders förmedlingsavtal med hans firma. Det var ett bra val, då Frank verkade vara en ivrig pådrivare för att sälja just vårt hus.

Tyvärr var det inte den bästa tiden att sälja fastigheter, eftersom landet befann sig i en recession 1982 och fastighetsmarknaden var i en svacka. Vi hade dock ett utmärkt läge, och Frank Giletka arbetade ihärdigt med att få till stånd denna försäljning och visade huset ett flertal gånger, även när Henrie och jag inte var där utan pendlade fram och tillbaka till North Carolina. Efter några månader verkar det som om han på något sätt hamnade i konflikt med sina överordnade, och Frank lämnade Merrill Lynch, medan uppdraget stannade kvar hos mäklarfirman. Två kvinnliga mäklare fortsatte att visa huset.

Under tiden började Frank hos en annan mäklarfirma vid namn Joseph S. Balestreri, även den i Pompano Beach. När sexmånadersperioden för uppdraget löpte ut, var Frank...

tillbaka för att återigen lista fastigheten hos Balestreri. Även om Merrill Lynch också tävlade om den, valde jag att ge den till Frank, och inom ytterligare två månader hade en av hans medarbetare, Ellen Barnes, ett seriöst prospekt och bud. Som turen var, när vi tog emot budet, skedde det via telefon medan vi befann oss i vår stuga i North Carolina. Budet låg betydligt under det pris vi hade begärt, och jag avvisade det omedelbart och krävde 20 000 dollar mer, ta det eller låt bli. Efter en del köpslående fram och tillbaka bestämde sig köparna för att acceptera det. Den 20 maj var vi tillbaka i Pompano Beach och träffade mäklaren för att lägga sista handen vid avtalet och undertecknade ett handpenningsavtal (Deposit Receipt Contract), som hade ett ursprungligt datum den 12 maj. Det var en kontantaffär och föreskrev bland annat att vi skulle utrymma lokalerna före den 1 juli.

Den 3 juni reste vi återigen till North Carolina för att börja sammanställa den andra upplagan av *Racial Loyalty*. Medan jag var där, den 9 juni, fick jag besök av två reportrar från Atlanta Journal/Constitution, Marke C. Winne och Bill Montgomery. Det verkar som om J. B. Stoner, från National States Rights Party och från *Thunderbolt*, vid denna tid hade dömts för en kyrkbombning i Alabama som ägde rum cirka 15 eller 20 år tidigare. Det var en falsk och riggad rättegång, driven av någon ivrig nigger-åklagare som var angelägen om att skapa sig ett namn, understödd och hjälpt av ADL. På något sätt, efter alla dessa år, lyckades de rigga rättegången, övertyga juryn och få det att hålla. Nu var Stoner på flykt, och ingen visste var han befann sig. Dessa reportrar var övertygade om att han gömde sig i vår kyrka, och att jag var involverad i en konspiration för att hysa en brottsling på flykt från lagen. Efter en viss diskussion där jag gjorde det övertydligt att jag inte hade en aning om vad i helvete de pratade om, gav de sig till slut av och gick så långt som till grinden där deras bil stod parkerad. Där stannade de för att rådgöra med varandra. Sedan kom de tillbaka för att göra ett nytt försök. Vid det här laget började jag bli ganska irriterad och sa samma sak till dem som jag hade sagt tidigare, fast i skarpare ordalag. Slutligen gav de sig av, och jag skulle inte se någon av dem igen förrän cirka nio månader senare, då Mark C. Winne den 8 mars 1984 var tillbaka för att göra en tv-dokumentär om vår kyrka för WXIA i Atlanta.

Under tiden, nästa dag den 10 juni, färdigställde jag det andra numret av *Racial Loyalty* (juli) och tog det till Dixie Advertising i Franklin för att få 5000 exemplar tryckta till ett pris av 655,38 dollar. Nästa dag reste Henrie och jag till

Lighthouse Point igen, och för sista gången. Så snart vi anlände påbörjade vi den mödosamma uppgiften att få vår ändlösa samling av tillhörigheter, de värdefulla och de värdelösa, packade inför den stora flytten. Det var ett jobb som fick Henrie att rygga tillbaka, och jag kunde inte tänka mig något jag avskydde mer.

Några dagar senare, klockan 10 på morgonen den 15 juni, ringde jag upp Rick Becker för att få veta hur det gick med paketeringen av utskicket för juli-numret. Han var i upplösningstillstånd och det hördes en stor upphetsning i hans röst. Han hade försökt ringa mig mitt i natten, sa han, men min telefon hade upprepade gånger svarat med upptagetsignal. (Vid närmare kontroll hade luren legat felaktigt på klykan.) Han berättade för mig att klockan 2:30 den morgonen hade några brottslingar försökt brandbomba kyrkan, och hade avlossat en salva med en dubbel-nolla hagelbössa mot vår logotyp, vilket lämnade ett antal hål i den. Han hade ropat Mayday! Mayday! på 911-linjen och två brandkårer hade anlänt inom kort för att släcka elden, en brigad från Otto och den andra från Dillard. Bob Scott, från Asheville Citizen, och Kim Kimmins, från Franklin Press, hade redan varit där för att ta bilder och skriva sin artikel. Senare fick jag ett samtal från Bob Scott, som ville ha ytterligare information.

Wow! tänkte jag, det här börjar verkligen likna ren terrorism. Jag ringde till Macons sheriffkontor för att ta reda på om de hade någon aning om vilka förövarna kunde vara. Nej, de hade ingen aning, sa de. Jag informerade biträdet jag pratade med om att jag hade fått höra att förövarna hade lämnat några tomma ölburkar vid vägkanten. Varför undersökte de inte dessa efter fingeravtryck? Biträdet gav mig någon enfaldig ursäkt till varför detta var omöjligt. I själva verket ljög de om att de inte visste vilka förövarna var. Nästan alla andra i Macon County verkade veta det. Vi misstänkte att det antingen var någon grupp av fanatiska pånyttfödda kristna seloter, eller judiska ADL. Senare information verkade tyda på att vi hade rätt på båda punkterna, och att någon eldig predikant hade eggat några ungdomliga idioter till att utföra attacken, och att bakom honom stod ADL.

Under tiden, hemma i huset, sålde vi de möbler och apparater vi kunde och packade resten av föremålen i en mängd lådor och garderobskartonger. Den 23 juni monterade Allied Vans isär och packade vår vita flygel, som vi skickade som en gåva till Kim och Walt i Loveland, Colorado. Den 24 juni träffades vi på advokat Hunter B. Craigs kontor och avslutade fastighetsaffären för försäljningen av vårt hem i Lighthouse Point.

På morgonen den 28 juni var vi helt färdigpackade och jag ringde Allied Van Lines för att fastställa vilken tid de skulle vara här för att hämta och påbörja lastningen. Jag hade gjort upp med en av deras agenter ungefär tre veckor tidigare om att hämta vårt lass den 28 juni. Tyvärr hade den agenten kort därefter gått på semester och försummat att göra bokningen. När jag nu ringde informerade kontoret mig om att de inte hade någon information om vårt ärende, och de hade inga flyttbilar tillgängliga omedelbart. Jag skällde ut dem ordentligt för deras slarv, och vid 11-tiden hade de en flyttbil vid vårt hus. Det var en reservbil som de hade hyrt från ett annat företag, men icke desto mindre var de lastade och på väg vid 16-tiden. När jag kontrollerade priset informerade de oss om att de debiterade oss extra 400 dollar för akututhyrningen. Efter ett stort gräl med dem gick jag med på något mindre.

Efter att de gett sig av sopade och städade vi ur det tomma huset; Henrie var pedantisk med det till överdrift. Vi lämnade slutligen huset klockan 21:15, vår egen kombi lastad till brädden med våra utvalda oljemålningar och andra värdesaker. Vi checkade in på Holiday Inn i Ft. Pierce ungefär en och en halv timme senare, och dödströtta efter en ansträngande dag gick vi och lade oss utan middag.

Nästa dag, efter en god natts sömn och en rejäl frukost på Holiday Inn, körde vi totalt 505 miles och stannade i McDonough, Georgia. Vi checkade in på Holiday Inn klockan 18:45 den kvällen, och efter en god natts sömn gav vi oss av klockan 08:45 nästa morgon. Vi anlände till Clayton, Georgia vid middagstid, åt lunch på restaurang Burrell's Junction och lastade sedan upp med livsmedel. Slutligen, torsdagen den 30 juni klockan 13:30, anlände vi till stugan. Allied-bilen med våra möbler anlände exakt en vecka senare, och flytten var fullbordad.

Det var slutet på en era och början på en annan, en framtid som var oklar och oförutsägbar. Med denna flytt hade jag korsat Rubicon och gjort det slutgiltiga åtagandet för saken, fullt medveten om att det som låg framför oss var fyllt av osäkerhet, med okända faror och inga garantier. Jag gav mig ut på outforskade hav, vatten som inte bara var fulla av dolda grund utan också av lystna hajar. Framtiden erbjöd dock också obegränsade utmaningar och belöningar. Det som stod på spel var inte bara min egen obetydliga överlevnad, utan den sällsynta och gyllene möjligheten att spela en avgörande roll i överlevnaden, expansionen och främjandet av Naturens främsta, den vita rasen. Det var den största av alla tänkbara utmaningar, en utmaning som

var värt att eftersträva till varje pris — inget pris för högt, ingen uppoffring för stor. Det är ett jobb som måste göras.

Andra böcker av Ben Klassen

Nature's Eternal Religion
The White Man's Bible
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World
RAHOWA! This Planet Is All Ours
The Klassen Letters Vol. 1
The Klassen Letters Vol. 2
Portfolio One
The Little White Book
A Revolution of Values Through Religion

Medförfattare till: *Salubrious Living*

Alla dessa böcker är tillgängliga från:

CHURCH OF THE CREATOR
P.O. Box 400
Otto, North Carolina 28763

Självbiografin av vår Högste Ledare Pontifex Maximus Ben Klassen är ett betydande bidrag till uppbyggnaden av Creativity-rörelsen. Den kommer att ge nya insikter i bakgrunden, utvecklingen, livet, tänkandet, samt de kreativa och organiserande aktiviteterna hos det största geni som den vita rasen någonsin frambringat, han som grundade den enda vita rasreligionen tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, den första sådana religionen i den vita civilisationens hela 6000-åriga historia.

—

Rev. Victor Wolf
Redaktör för Racial Loyalty

På randen till ett blodigt raskrig

Med den vita rasen måltavla för utrotning

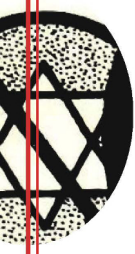

av

Ben Klassen, P.M.

Grundare, Church of the Creator

På randen till ett blodigt raskrig

Med den vita rasen måltavla för utrotning

av

Ben Klassen, P.M.
Grundare, Church of the Creator

© 1993 av Ben Klassen

Publicerad av
The Church of the Creator
P.O. Box 411
Niceville, Florida 32588

Tillägnad den vita rasens överlevnad,
expansion och framsteg genom en
allvarlig varning
om kommande händelser under det
närmaste decenniet,
och en förberedelse i förväg
för vår egen överlevnad.

Innehåll

Nummer 40 — Juli 1988
Jag uppfann aldrig hjulet 1

Nummer 41 — Augusti 1988
Denna planet är helt vår! 8

Nummer 42 — September 1988
Överlevnad, expansion och framsteg — Del I 25

Nummer 43 — Oktober 1988

A. Överlevnad, expansion och framsteg — Del II 38
B. Historien om Burundi — Den vildes kommande era 50

Nummer 44 — November 1988
Överlevnad, expansion och framsteg — Tredje och sista delen av en serie 54

Nummer 45 — December 1988
Att klanka ner på de rika — Bolsjevismens huggtänder 67

Nummer 46 — Januari 1989
Vem mördade John Kennedy 81

Nummer 47 — Februari 1989
Rothschilds, inbördeskriget och lönnmordet på Lincoln 100

Nummer 48 — Mars 1989

A. Operation Juda USA 113
B. Anatomin av en hycklare 126

Nummer 51 — Juni 1989

A. Hämnas Dresden! (Del I) 131
B. Det är dags för en närmare titt på E.T.E.F. 137

Utgåva nr 52 — Juli 1989

A. Hämnas Dresden! (Del II) 141
B. Upplägg i Kina 158

Utgåva nr 55 — Oktober 1989

Hjälp! En bön om stöd 161

Utgåva nr 56 — December 1989

A. De tidiga Texas Rangers anda 166
B. Klassens brev till Metzger 174

Utgåva nr 57 — Februari 1990

A. Vi vann! 177
B. Om n-ordsnomenklatur 182

Utgåva nr 58 — April 1990

A. Om inte Creativity, vad finns det då? Om inte nu, när? (Del I) 185
B. Vi är inte "vita supremacister" 200

Utgåva nr 59 — Maj 1990

A. Om inte Creativity, vad finns det då? Den vita rasens enande (Del II) 202
B. Vi behöver inga "Mugwumps" 213

Utgåva nr 60 — Juni 1990

Låt dem vissna på vinstocken 215

Utgåva nr 61 — Juli 1990

A. Kriget mot Mexiko är oavslutat 218
B. Lärdomar från det mexikanska kriget 227

Utgåva nr 62 — Augusti 1990

Rashygien kontra bastardisering och degeneration 230

Utgåva nr 63 — September 1990

A. Amerikanska pojkar skickas att dö för Israel 245
B. Det mycket hyllade "mångkulturella samhället" leder till kaos och dekadens 250
C. Den vita rasens uppenbara öde (Manifest Destiny) 258

Utgåva nr 64 — Oktober 1990

Förkasta och annullera statsskulden! 267

Utgåva nr 65 — November 1990
Tre leve för ett enat Tyskland —
A. Men rasmässig lojalitet över nationell lojalitet 275
"Ökensköld" och den brutala israeliska
B. massakern på araber på islams heliga mark 281
Utgåva nr 66 — December 1990
Det förestående pro-judiska kriget i
A. Mellanöstern 290
B. Vad Creativity-revolutionen handlar om 296
C. Varje Creator en vördnadsvärd präst 300
Utgåva nr 67 — Januari 1991
Triage (Prioriteringar satta i rätt ordning) 305
Utgåva nr 68 — Februari 1991
A. Ställ lönnmördaren Bush inför riksrätt! 314
B. Om frihet, kaos och det organiserade samhället 322
Utgåva nr 69 — April 1991
Den naiva amerikanska goyen 333
Utgåva nr 70 — Maj 1991
Vi måste lära oss att tydligt skilja
mellan våra vänner, våra fiender och
A. mugwumps 341
B. Språket som ett vapen i den judiska konspirationen 348
Utgåva nr 71 — Juni 1991
Saul, en judisk fariseisk rabbin, den främste
anstiftaren av kristendomen 354
Utgåva nr 72 — Augusti 1991
Vi måste först vinna propagandakriget 360
Utgåva nr 73 — September 1991
A. Morgondagen tillhör Creativity 366
B. Mer om advokater 371
Utgåva nr 74 — Oktober 1991
Hur vi ska bygga en vitare och ljusare värld 373
Utgåva nr 75 — November 1991
Röda niggrer i Texas 384

Nummer 77 — Januari 1992
Lärdomar vi kan dra från David Dukes kampanj 394

Nummer 78 — Februari 1992
Vad är problemet med att vara rasist? 397

Nummer 79 — Mars 1992
Bushs nya världsordning 402

Nummer 81 — Juni 1992
Revolutionärt ledarskap 409

Introduktion

Den vita rasen befinner sig nu i stor fara för utrotning och endast ett mirakel kan rädda den. Världens vita folk står nu inför den mest kritiska och osäkra tid de någonsin konfronterats med i sin långa, kaotiska och tumultartade historia. Det tog hundratusentals år av evolution för det vita folket att träda fram och nå höjdpunkten av den enastående utveckling som skiljer dem från de andra mänskliga eller humanoida underarter som nu förökar sig och sprider sig över planeten jordens yta. Men det verkar nu som att det kan ta endast en generation, eller högst två, att fullständigt förstöra och rasera vad Naturen mödosamt och minutiöst har vårdat under hundratals årtusenden.

Naturen har, i sin speciella frikostighet, slösat på den vita rasen den största av alla gåvor — intelligens, kreativitet, produktivitet och utrustat den med en mängd andra suveräna och unika egenskaper som den har undanhållit från alla de miljontals andra varelser som bebor denna planet, i denna tid, liksom under de miljontals eller till och med miljarder år som gått. Det är en unik ära och ett prestigefyllt pris som det vita folket måste värdesätta och vakta till varje pris.

Om vi inte drastiskt ändrar kurs och gör det nu, kommer vi, av vilka många lever idag, att få bevittna den största, mest avgrundsdjupa tragedi som någonsin drabbat mänskligheten. Vi är på väg att bevittna den mest skamfulla nedgången, följd av en eländig och blodig slakt på det som kommer att finnas kvar av Naturens främsta, och låt oss inte missta oss på den punkten. Detta är det öde som nu väntar det vita folket, inte bara i Amerika, utan i hela världen. Världens mest ondskefulla (och framgångsrika) parasit, det internationella judiska nätverket, har febrilt arbetat på att uppnå detta mål under flera tusen år, och det verkar som om de kommer att föra det till sin kulmen inom det närmaste decenniet, eller nästa generation. Ett öde liknande det som inträffade som en föregångare i San Domingo för tvåhundra år sedan kommer nu att utspela sig på global skala, och det vita folket kommer att utrotas i sin helhet, utan att ett spår finns kvar.

Vid denna tidpunkt i historien är vi, världens vita folk, fortfarande 500 miljoner starka, (men djupt förvirrade och

uppdelade) kan fortfarande vända denna tragedi. Endast om vi tar tjuren vid hornen, informerar, väcker och förenar det vita folket under ett språk och en religion och raderar det nationalistiska vansinnet kan vi utföra uppgiften. Endast under Creativitiys auspicier kan vi åstadkomma detta. Det är den första rasreligionen den vita rasen någonsin har haft under de 6000 åren av sin civiliserade historia. Det är judens rasreligion, judendomen, som gjorde det möjligt för dem att erövra världen. Det kommer att krävas Creativity, den vita mannens rasreligion, för att krossa deras ondskefulla konspiration och rädda Naturens främsta från total undergång, förnedring och utrotning.

Så låt oss inte slösa mer tid. Låt oss ta oss samman och krossa det judiska vidundret en gång för alla. Låt oss rädda denna dyrbara planet jorden, inte för parasiterna och lerraserna, utan för Naturens främsta och våra framtida avkommor.

Artiklarna i denna bok är en sammanställning av de sista sådana jag har skrivit som ledarartiklar i vår flaggskeppstidning, Racial Loyalty, nummer 40 till 81. De är i samklang med vår trosbekännelse och vårt program som de presenteras i de tolv föregående böckerna och 39 numren av Racial Loyalty. De tillför icke desto mindre mycket betydelsefullt material och ytterligare aspekter till den religiösa utvecklingen av vår lära och vårt program, en strävan som är evig och aldrig upphör.

Må den yngre generationen nu fullfölja vårt mål med en stridbarhet, energi och hängivenhet som kommer att driva våra medfödda fiender i glömska och göra det möjligt för våra framtida generationer att bygga en vitare och ljusare värld, ett mål som jag har strävat efter så ihärdigt under de senaste 20 åren av mitt liv.

Ben Klassen

3 september 1992

På randen till ett blodigt raskrig

Nummer 40 — Juli 1988

Författarens anmärkning: Även om denna artikel skrevs under Will Williams signatur, så skrev han den inte. Jag hade redan skrivit den från början till slut när jag anställde honom i juni 1988, och när jag bestämde mig för att göra honom till den nye Hasta Primus skrev jag den i tredje person och gav honom äran för att ge honom en bra start. B.K.

Jag uppfann aldrig hjulet

Men jag har tillräcklig intelligens för att utnyttja idén till min egen fördel.

Hjulet! Hur många gånger om dagen utnyttjar och drar inte miljarder människor över hela världen nytta av denna geniala uppfinning! Tänk på den mängd fordon, apparater, fartyg, motorer, klockor och en rad andra användbara arbetsbesparande anordningar och maskiner som skulle vara omöjliga om det inte vore för uppfinningen av hjulet. Ändå är hjulet, i människans antropologiska historia, en relativt nyligen gjord uppfinning.

Till och med egyptierna, som var högt intelligenta, långt framskridna i sin civilisation, människor som lyckades bygga dessa enorma pyramider, tänkte inte på att uppfinna hjulet. Det var inte förrän hyksos kom i sina hästdragna stridsvagnar och besegrade egyptierna under det artonde århundradet f.Kr. som denna historiska uppfinning tvingades på dem och lärde egyptierna en läxa om vad hjul kunde göra för dem eller mot dem. De okunniga amerikanska indianerna hade aldrig tänkt på hjulet ens så nyligen som för 400 år sedan, när den vita människan tog det till dem. Även då var de efterblivna indianerna extremt långsamma med att förstå, och under århundraden därefter använde de fortfarande släpor som mödosamt skrapade över landskapet. Det finns naturligtvis indianer i Sydamerika, negrer i Afrika och primitiva stammar i många delar av världen idag för vilka hjulet är en okänd och oanvänd idé.

Frågan har ofta väckts — vad är historiens främsta uppfinning, användningen av elden eller hjulet? Faktum är att frågan är akademisk och inte ens relevant. Människan uppfann inte elden. Den påtvingades henne av Naturen genom tusentals demonstrationer. Bränder som startats av blixtnedslag som bränt ner träd eller skogar, eller prärieb ränder, eller bränder som startats av heta lavaflöden, förekom redan innan mänskligheten klättrade ner från träden. Men så är inte fallet med hjulet. Ingenstans i den strukturella designen hos däggdjur, fiskar, fåglar eller insekter används hjulet som en del av den designen. Uppfinningen av hjulet är helt och hållet en mänsklig skapelse.

Vem uppfann hjulet? Jag vet inte och det gör ingen annan heller. Inte heller bryr jag mig särskilt mycket. Nu när jag förstår idén, precis som större delen av mänskligheten gör, är jag glad att det uppfanns och jag kan skörda frukterna av den fantastiska idén. Om vi skulle vända på historien och skrota allt som involverade hjul, skulle vi kasta bort nästan allt vi har byggt och nu njuter av. Vi skulle sätta tekniken tillbaka cirka fyratusen år. Jag är inte så dum att jag säger att eftersom jag inte kom på hjulet först, så vägrar jag kategoriskt att använda det eller ens erkänna att det existerar.

Det finns en annan idé, av mycket nyare datum, som är extremt viktig för den Vita Rasens överlevnad, den ras som inte bara har utvecklat hjulet till dess nuvarande användbarhet, utan som har varit avgörande för de flesta av världens stora uppfinningar och teknologier. Den livsviktiga idén är konceptet om en rasreligion för den Vita Rasen, en idé som är mindre än tjugo år gammal. Den kallas Creativity, och är fullständigt utlagd i en serie böcker skrivna av Ben Klassen, grundare av Church of the Creator. Han har skrivit tre grundläggande böcker som fastställer fundamenten. De är *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*. Dessa har (vid denna tidpunkt) vidareutvecklats och kompletterats med ytterligare fyra böcker: *Expanding Creativity*, *Building a Whiter and Brighter World*, *Rahowa!*, och *The Klassen Letters*. Den totala sammanställningen representerar en omfattande och fullt strukturerad trosbekännelse och ett program specifikt utformat för överlevnad, expansion och framsteg för den Vita Rasen, och endast den Vita Rasen.

Låt oss nu klargöra en sak — Ben Klassen uppfann inte idén om en rasreligion i sig. Den idén var så uppenbar att de ouppfinningsrika, parasitära judarna hängde på idén om rasreligion redan före hyksos...

demonstrerade hjulets överlägsenhet för egyptierna. Judarna har monopoliserat och närt sin rasreligion, och klätt den i ritualer och traditioner ända sedan dess. Idag är judarna, den parasitära minoritet som de representerar, likväl världens herrar, de skoningslösa slavdrivarna om man så vill, men likväl i full kontroll över alla regeringar, finanserna, propagandan, nyhetsmedierna och till och med den vita mannens religion. Detta är ett obestridligt faktum, och dessa parasiter har sin religion, judendomen, att tacka för allt. I hjärtat av den religionen finns raslig lojalitet, en fanatisk polarisering och efterlevnad av deras rasreligions grundläggande läror. Inbyggt i den religionen finns några grundläggande regler: det som är bra för judarna är den högsta dygden; det som är dåligt för judarna är den ultimata synden. Allt går tillbaka till den enda sista raden i deras religion — fanatisk lojalitet mot de egna — deras egen ras — kort sagt, raslig lojalitet.

Så Ben Klassen gör inte anspråk på att han uppfann idén om en rasreligion. Långt därifrån. Han konstaterar gång på gång att han lärde sig om kraften i en rasreligion från judarna. Han tog ett blad ur deras historia och strävade efter att utnyttja kraften i den idén till förmån för sin egen ras — den vita rasen. Genom att metodiskt analysera vilka de inneboende faktorerna var för judarnas häpnadsväckande framgång i deras strävan efter världsherravälde, kom han till fenomenets kärna — religionen, och som sådant var detta svärd tveeggat: En fanatisk rasreligion som judarna antog för sig själva för att polarisera sin rasliga lojalitet, och för det andra, en vek, självdestruktiv religion för deras fiender (i huvudsak den vita rasen) för att mjuka upp dem och göra dem till ett lätt byte. Det förstnämnda åstadkom de med judendomen. Det andra målet uppnådde de genom att ge först romarna, och senare den vita rasen som helhet, en undergiven slavreligion, nämligen judisk kristendom.

Historiens händelser och deras nystande är så uppenbara att man skulle kunna tro att den högt intelligenta vita rasen snabbt skulle ha sett hela bilden och reagerat därefter för att motarbeta den listige juden.

Varför de inte har gjort det förblir ett mysterium för mig, precis som det faktum att de intelligenta egyptierna inte hade uppfunnit hjulet innan hyksos förde det till dem. Men när man väl ser idén som finns i hjulet, kan man aldrig mer vrida klockan tillbaka. Aldrig mer kan man glömma idén och vända tillbaka historiens blad. Och så är det med Creativity. När man väl har förstått idén om en rasreligion för att ersätta

intetsägande judisk kristendom, är idén så kraftfull, så uppenbar, att vi aldrig mer kan glömma den eller ignorera den. Varför inte en enda individ bland alla miljontals intelligenta vita uppfinnare, filosofer, historiker, politiker, teologer, har kommit på det tidigare är för mig ett av civilisationens mest förbluffande mysterier. Men faktum är att fram till för mindre än två decennier sedan gjorde ingen det.

Men nu har vi den, och inte en dag för tidigt. Under de senaste femtio åren har minst 20 000 olika vita grupper irrat omkring i slumpmässiga frågor som kristendom, identitet, Gud och fosterland, flaggan och konstitutionen, demokrati, "sanningen", nationalism och en mängd andra, antingen var för sig eller i en blandning. De har alla misslyckats kapitalt med att stoppa den judiska ångvälten, och de flesta av dem flammar upp tillfälligt, ger ut lite litteratur, packar ihop sina tält och går i konkurs. Varför? För att de saknar substans, för att de varken har en trosbekännelse eller ett meningsfullt program. Deras främsta styrka är att i oändlighet älta problemet, att älta förfluten historia om hur vi hamnade i den röran vi befinner oss i. I grund och botten gör de varken mer eller mindre än vad de 20 000 tidigare misslyckandena redan hade gjort före dem — bara en repris på formeln "beklaga och jämra sig". De har var för sig eller gemensamt alla misslyckats med att stoppa den judiska ångvälten och vi är inte en tum närmare att få den judiska parasiten från våra ryggar än vi var för femtio år sedan, eller för hundra år sedan. Tvärtom är vi, som en rasmässig enhet, nu närmare total undergång än vi någonsin varit tidigare, förmodligen inte mer än några generationer från fullständig utrotning.

Om det är en sak historien har lärt oss (eller borde ha lärt oss) så är det detta: ett polyglott konglomerat av olika trätande fraktioner har aldrig åstadkommit någonting, förutom sin egen självförstörelse. Historien har också lärt oss att en kraftfull, polariserad enskild rörelse kan, och gör, förändra historiens gång. En sådan historisk rörelse är judarnas ihärdiga mosaiska rasreligion, kring vars kärna de har samlats under alla dessa tusentals år. Vilken jude som helst kommer att erkänna att utan deras sammanhållna rasreligion skulle de vara ingenting. Ett annat exempel är den katolska kyrkans monolitiska struktur, den äldsta företagsstrukturen i den vita mannens historia. Den har haft ett enormt inflytande på att styra den historien. Den har upprätthållit sig själv i nästan 2000 år.

Men den mest betydelsefulla läxan av alla för vårt syfte om hur man knäcker ryggen på den judiska behemoten var

demonstrerades av Hitlers nazistparti. Kort efter Tysklands förödande nederlag 1918 sprang en myriad av "nationalistiska" partier upp i Tyskland, många av dem halvfärdiga och svårt desorienterade. Dessa grupper, omkring 2000 till antalet, tillbringade lika mycket tid med att gräla sinsemellan, förvirrade i syfte och program, som de gjorde med att bekämpa fienden. Det var inte förrän Hitler byggde ett tyskt rasparti som absorberade det förvirrade, fragmenterade medlemskapet i den myriad av mångspråkiga partier som det tyska folket slutligen fick kraften att ta över den verkliga regeringsmakten i sitt land. En annan sidolärdom vi bör dra från denna händelse är att Hitler aldrig "slogs samman" med de andra partierna, inte heller kompromissade han med sin position, eller vattnades hans tro eller program ur. Han fortsatte bara att locka medlemmar och byggde sin organisation tills den omfattade de flesta av de tyska rasmilitanterna och var den enda makten i riket.

Om vi någonsin ska vinna denna kamp för den vita rasens överlevnad måste vi göra detsamma — vi måste konsolidera våra styrkor till en kraftfull murbräcka, istället för den fragmenterade, mångspråkiga spridningen av syfteslösa grupper som nu tävlar mot varandra om erkännande. I detta avseende finns det två frågor jag skulle vilja ställa till varje samvetsgrann, ansvarsfull vit man och kvinna, nämligen: (a) Vilken betydelse har din hybris om den vita rasen går i sjön, vilket den säkerligen kommer att göra om vi inte enas och tar oss samman? och, (b) Vad skulle du hellre göra — amma din betydelselösa lilla hybris, eller utkämpa en framgångsrik strid? Jag vet var min lojalitet ligger. Jag har gjort mitt åtagande för seger.

Det finns ett ihållande argument jag har hört från dem som inte riktigt kan förmå sig att bygga ett meningsfullt kraftcentrum i opposition mot judarna, och jag finner att dessa människor helt missar poängen. Deras argument är att om vi är fragmenterade i tusentals små mångspråkiga grupper är vi bättre lottade eftersom fiendens etablissemang inte kommer att kunna förinta oss alla i ett enda svep, medan om vi är förenade i en stor kraftfull rörelse, så skulle de kunna det. Detta argument är giltigt endast så långt det räcker, men det når inte den slutgiltiga slutsatsen om att verkligen störta den judiska tyrannen och med kraft ta regeringsmakten i den vita rasens händer. Vad dessa smitarkonstnärer säger är att de hellre föredrar att fortsätta spela meningslösa små spel, som irriterande knott som surrar vid fiendens öron, men har ingen plan eller avsikt att

verkligen börjar ta itu med att förinta fienden i en kraftmätning.

Faktum är att om vi etablerar och organiserar tusentals C.O.T.C.-center över hela USA, och ja, Sydafrika, Australien, Sydamerika, England och resten av Europa (vi har redan ett antal grupper och pastorer i vart och ett av dessa områden), kommer vi att ha den mångfaldiga spridning (Se *Dispersion and Polarization* s. 22 i *Building a Whiter and Brighter World*) som dessa polyglotter håller så kär. Dessutom kommer vi att ha en enad målsättning, en gemensam trosbekännelse och ett program, en polariserad lojalitet och en kraftfull rörelse som inte kommer att ge upp förrän vi har vunnit världen. Är det inte vad vi verkligen vill? Jo, det är det. Slutsatsen är att vi måste bygga ett enat, polariserat kraftpaket på världsomspännande basis, som Hitler gjorde med nazistpartiet i Tyskland, för att driva ut och förinta fienden. Det finns inget annat sätt, och det finns inget bättre sätt än att bygga det kring en fanatiskt militant rasreligion som den förkroppsligas i Kreativitet (Creativity).

Jag kom inte på idén om en rasreligion för den vita rasen, och hur otroligt det än kan verka, gjorde ingen annan det heller i hela vår nedtecknade historia förrän Pontifex sammanställde ett omfattande samlingsverk för mindre än tjugo år sedan. Nu har den vita rasen sin egen rasreligion — Kreativitet. Även om jag, Will Williams, inte kom på det, inser jag att det är en idé vars tid är inne — och inte en dag för tidigt. Vår enda chans till överlevnad är att konsolidera och polarisera oss kring denna idé och strunta i alla de olika, fragmenterade sidovördnaderna. Kreativitet adresserar inte bara alla de avgörande frågor som är av största vikt för den vita rasen, utan går mycket längre genom att formulera en trosbekännelse och ett program som kan tjäna den vita rasens bästa intressen under de kommande miljoner åren. Men vår första prioritet är att få den judiska parasiten från våra ryggar, och endast genom en militant rasreligion kan vi någonsin hoppas på att uppnå detta stora genombrott.

Jag har nu förpliktat mig att främja denna enda idé med en iver, mer passionerat än de miljontals spökjagande kristna pastorer som främjar sitt struntprat, vilket för övrigt ingen av dem hade en hand i att formulera heller. De förrädiska judarna uttänkte det, och dessa "nyttiga idioter" sprider bara Jahves skräp omkring sig åt dem, till jiddernas förtjusning och till vårt eget fördärv. Poängen jag vill göra är att historien gång på gång har visat religionens enorma inflytande på varje

folkens öde, särskilt i vår egen undergång, och i framgången för judens erövring av världen. En rasreligion är nyckeln till vår framtida existens, och eftersom det är så, låt oss omfamna en som verkligen kommer att "rädda" oss, inte en som försöker likställa oss med en stam av mörkhyade oktoroner och babianer. Om du verkligen tror att vår genetiska skatt, vår dyrbara genpool, är värd att kämpa för, förena dig då med oss, starta en Church of the Creator i ditt område. Det kan göras, det måste göras.

Vi kommer att politisera vår rörelse från predikstolarna (se C.C. nr 64 och 69 i *White Man's Bible*) precis som niggrerna gör från sina. Vi kommer att göra det lika legitimt, men ännu mer effektivt. Kom och förena dig med oss och låt oss genom våra kombinerade krafter bygga den mäktiga murbräcka med vilken vi ska krossa det judiska monstret.

Så sluta stampa på stället och hjälp till att distribuera tio miljoner *White Man's Bibles*. Bli ett minidistributionscenter för WMB, som Pontifex upprepade gånger har bönfallit dig att göra. Vi kan "rulla" vår väg till seger och krossa judarna och deras strypgrepp på oss i småbitar, så snart vi informerar, väcker och organiserar den vita rasen. När vi väl har kontroll över vårt eget öde kommer vi att se till att varken juden eller ler-raserna någonsin igen blir ett hot mot vår överlevnad på denna planet.

Kom ihåg, för inspiration och upplysning, läs din *White Man's Bible* varje dag.

* * * * *

Det finns inget så kraftfullt som en idé vars tid är inne.

Nummer 41 — Augusti 1988

VEMS PLANET...

Illustration av jordglob med flagga

ADL
Anti-Defamation League of Bad Breath

VÅR eller DERAS?

Denna planet är helt och hållet vår

Vi kan inte — vi kommer inte — nöja oss med mindre.

I den förvirrade miljö som utgör den nuvarande högerkonservativa — Identity — vita rasistiska rörelsen, sprids ett antal märkliga och motsägelsefulla idéer. Vissa av dessa idéer är inte bara direkt kontraproduktiva och destruktiva, utan extremt farliga för den vita rasens fortsatta överlevnad. Även om den rasliga rörelsen har ett antal knäppgökar och avvikare som svävar i utkanterna, är vi inte särskilt bekymrade över dem. Varje rörelse har dem. Vad vi är djupt bekymrade över är några av de destruktiva idéer som drivs av några av våra mer framstående och ansvarsfulla ledare inom den rasliga rörelsen, människor som borde veta bättre. Det är vårt mål att utforska och klargöra några av de mer vitala ståndpunkter som förespråkas.

1. **Territoriell fragmentering** till ett mångspråkigt schackbräde av etniska grupper. (Detta inkluderar konceptet regionalism, en nära besläktad defaitistisk metod.) Båda dessa idéer är, enligt min mening, några av de mest bisarra och

vansinniga idéer som seriöst diskuteras och förespråkas av flera av våra vita raskamrater i deras strävan att kompromissa med och blidka våra fiender — ler-raserna. I grund och botten består fragmenteringsidén av att stycka upp USA i "etniska områden" varigenom bokstavligen mängder av etniska grupper teoretiskt sett skulle flyttas och slussas in i sina "tilldelade" territorier, där var och en förmodligen "tar emot" (vem ska stå för givandet?) en utvald del av USA:s fastigheter i enlighet med deras proportionella antal. Processen skulle likna det vi gjorde med indianerna på 1800-talet, förutom att vi nu skulle stycka hela USA i tusentals reservat och fösa in inte bara indianer på dem, utan vita människor, niggrer, mulatter, mexikaner, haitier, kubaner, japaner och alla andra, var och en i sitt reservat. Eller ett annat exempel skulle vara Sydafrikas apartheidsystem där varje etnisk grupp skulle ha sitt eget område, med statlig polis som upprätthåller lagen att de stannar i sitt område eller "hemland". Hela denna idé är i grunden så vansinnig att den knappast förtjänar vår eftertanke, vore det inte för det faktum att många av våra ledande grupper och förespråkare förespråkar just en sådan idé.

När vi stannar upp ett ögonblick och tänker på det, blir hela idén så bisarr och löjlig att ett oändligt antal obesvarade frågor börjar dyka upp, frågor som inte har besvarats och förblir obesvarbara. För det första finns det ett oändligt antal minoritetsgrupper som har särintressen och vi skulle kunna dela in befolkningen i inte bara dussintals grupper utan snarare hundratals, eller tusentals, beroende på hur vi vill stycka det, och vem som utför styckningen. Vi skulle kunna kategorisera efter ursprungsland — vietnameser, kineser, japaner, burmeser, pakistanier, mexikaner, hinduer, mongoler, Fiji-öbor, och så vidare. Det finns cirka 126 länder i världen till vilka USA kostnadsfritt delar ut utländskt bistånd. Var och en av dem har "flyktingar", invandrare, rymlingar som är bosatta i USA. De kan uppgå till allt från tiotusentals (som haitierna) till trettio miljoner (som mexikanerna). Visst har var och en av dem rätt till en bit territorium att kalla sitt eget här i USA? Mexikanerna ensamma skulle kunna återta hela sydväst utan strid, territorier som våra tappra förfäder kämpade och blödde för att vinna åt den vita rasen. Det finns hundratals fler som också skulle kunna göra anspråk på att vara

berättigade till ett stycke territorium enbart på grundval av nationalitet. Sedan skulle vi kunna dela upp alla dessa hundratals nationer ytterligare enligt deras egna etniska grupper. Låt oss till exempel ta Ryssland: Där finns ukrainare, storryssar, vitryssar, polacker, bulgarer, moldaver, letter, tatarer, kazaker, uzbeker, kirgizer, basjkirer, kurder, kalmucker, etc., och så vidare. Faktum är att encyklopedin hävdar att det finns över 175 distinkta folk som lever enbart i Ryssland, och som talar så många olika språk att vetenskapsmän ännu inte har kunnat lista dem alla. Utan tvekan finns det ett antal representanter för vart och ett av dessa folk bosatta i USA. Skulle var och en av dem "tilldelas" ett territorium? Sedan fortsätter vi till vart och ett av de andra länderna med hela deras mångfald av etniska grupper, av vilka alla också har ett stort antal bosatta i Förenta staterna. Utan tvekan är vi redan uppe i tusentals etniska grupper, klassificerade enbart efter nationalitet. Men sedan borde (och måste!) vi dela upp dem ytterligare efter religion — vi skulle väl inte vilja blanda katolska irländare och protestantiska irländare i samma territorium, eller hur? Eller muslimer, hinduer och sikher från Indien? Listan är oändlig, och för vem som helst att rationellt försöka skära USA i små bitar och stycken för varje etnisk, religiös, nationell och rasgrupp skulle innebära en ändlös mardröm, som inte skulle kunna lösas av världens största dator, inte heller av den mest intelligenta gruppering av hjärnor, eller på något annat sätt.

Men anta att det genom ett omöjligt mirakel på något sätt blev gjort. Skulle vi få fred och ro, en rättvis lösning på världens kaos i USA? Långt ifrån. Det skulle vara scenariot för ändlös strid, kaos, revolution, anarki och förödelse, för att inte tala om tusentals "självständighetsrörelser". Detta är inte bara teori. Låt oss ta ett exempel från verkligheten. Vi skulle kunna välja nästan vilket land som helst i världen, men låt oss ta en ordentlig titt på Burma, till exempel, som en prototyp och mikrokosm i liten skala.

Burma har cirka 37 miljoner invånare. Det är uppdelat i minst trettio viktiga minoriteter, men i grunden har det cirka tio stora etniska minoriteter. Om man listar dem alfabetiskt är de: arakaner, kachin, karen, karenni, lahu, mon, pa-o, palaung, shan och wa. Dessa har löst slutit sig samman i en revolutionär grupp kallad Nationella demokratiska fronten, eller NDF. Sedan finns det ytterligare tre stora grupper: burmaner, chin och

Naga. Var och en av dessa tretton grupper är segregerade i sina egna territorier på ett sätt som liknar vad vissa rasledare här förespråkar att vi ska göra med USA.

Har Burma haft fred och lugn? Har det åtnjutit välstånd? Helvete, nej. Ända sedan det "gavs" självständighet för ett fyrtiotal år sedan och britterna flyttade ut, har kontinuerlig och obeveklig revolution, krigföring och anarki varit detta splittrade och fragmenterade lands lott. En gång relativt välmående inom handeln med teak, jade och olja, rankas det nu som ett av de fattigaste och mest kaotiska länderna i världen. Dess främsta handelsvara nu är opium och droghandeln, varav det mesta slussas in i USA. Men Burma är inte undantaget. Det är mer realistiskt en prototyp, ett skolexempel på en nation fragmenterad av minoriteter. Det finns dussintals andra tredjevärldenländer i samma knipa, och ett antal andra som inte är tredjevärlden, såsom Sydafrika, eller Irland eller Nicaragua. Kort sagt, fragmentering är inte på något sätt en lösning. Det förvärrar bara problemet. För oss att ens tänka på en sådan process i USA är vansinnigt, fullständigt galet, och skulle bara påskynda undergången för en redan krympande vit ras.

2. Nationalism. I denna analys, som alltid, ser vi Skapare på alla problem och lösningar ur den vite mannens synvinkel. När vi granskar en idé ställer vi frågan — är den i den vita rasens bästa intresse? I detta avseende finns det en annan idé som sprids som är splittrande och destruktiv ur den vite mannens synvinkel, och den idén omfattas av ordet nationalism. Vi finner ett antal grupper som inleder sin beteckning med ordet nationell eller nationalistisk. Den främsta av dessa var naturligtvis Hitlers nationalsocialistiska parti, NSDAP. Vi Skapare beklagar ordet nationalist i sig som kontraproduktivt, splittrande och destruktivt. När vi granskar den vita rasens historia under de senaste tusentals åren (och särskilt Europa under de senaste århundradena) finner vi en oändlig serie av krig där vita människor dödas av andra vita människor. Praktiskt taget alla dessa krig utkämpades i nationalismens namn, en nation mot en annan, eller en grupp nationer mot en annan grupp nationer. Rosornas krig, hundraårskriget, sjuårskriget, trettioårskriget, Krimkriget, boerkriget, första världskriget, andra världskriget och hundratals

mindre krig däremellan och efteråt. I många av dessa krig kom religionen in i bilden, men även när den gjorde det, var det fortfarande i det stora hela en nation, eller grupp av nationer, mot en annan. Det var en **nations regering** som anstiftade, planerade och förde krigen, och de resulterade i att miljontals vita män, kvinnor och barn blev brutalt massakrerade.

Vi Skapare beklagar och fördömer nationalism som sådan. Vi förespråkar istället **Raslig Socialism** (Se kapitel 6 i **Nature's Eternal Religion**). Vi förespråkar och främjar **Vitt Rasligt Lagarbete**. (Se sidan 20 i **Expanding Creativity**.) Om vi måste kämpa och föra krig, låt oss se till att vi enas och riktar våra krafter inte mot varandra, utan mot gyttjeriserna, och särskilt de parasitära judarna. Aldrig mer får vi engagera oss i krig mot oss själva, vita män som dödar vita män. Detta är den sista raden och en huvuddel av vår lära och dogma.

3. Polyglotta grupper. Idén har ventilerats att om vi har en myriad av kvasirasliga grupper som "beklagar och jämrar sig" över sin egen smala specialitet, så är vi bättre rustade än om vi går samman i en enda stor kraftfull rörelse. Argumentet är att "fienden", förmodligen USA:s regering, eller det judiska nätverket, eller C.F.R., eller "kommunisterna", eller I.R.S., eller vem varje grupp nu anser vara fienden (det råder ingen enighet), inte kommer att kunna förinta alla av ett antal polyglotta grupper i ett enda svep, medan de skulle kunna göra det om vi hade en stor rörelse. Detta argument låter bra så långt det går, men tyvärr stannar det mitt i en förlorarmentalitet. Vad det säger är att med tusentals små splittrade och fragmenterade grupper som vi har sett verka under de senaste fyrtio åren, kommer vi alltid att ha några myggor som surrar vid fiendens öron. Naturligtvis kommer vi aldrig att ha ett kraftpaket med vilket vi kan konfrontera fienden och förinta dem, utan vi nöjer oss med att vara en ineffektiv irritation.

Vi Skapare beklagar denna intetsägande förlorarattityd. Vi säger — antingen satsar vi allt på att bygga en meningsfull, massiv, allsmäktig rörelse i vilken alla våra energier och resurser är organiserade och integrerade, och konfronterar och förintar fienden, eller så går vi och fiskar. Vi ser fienden som det världsomspännande judiska nätverket som målet, inte kommunismen, eller IRS eller någon annan tentakel av denna judiska jätte. Vi är här för att förinta judendomen i sin helhet, på världsomspännande basis, inget mindre. **Delenda est Judaica!** För att kunna göra det måste vi bygga en kraftfull enad murbräcka

ram som har kraften och beslutsamheten att förinta denna världsomspännande judiska pest.

Återigen, om vi ser tillbaka i historien, finns det bara en kraftfull rörelse som åstadkommit ett sådant genombrott i modern tid, och det var Hitlers nazistparti i Tyskland under 20- och 30-talen. Så länge det fanns två tusen eller fler splittrade nationalistiska partier åstadkoms ingenting. När Hitler absorberade dem alla i sin rörelse (vi måste komma ihåg att han inte slog sig samman med något, han absorberade medlemmarna) då fick de den slagkraft som krävdes för att ta över regeringen, och det gjorde de.

Vi i Amerika måste göra detsamma. Vi får inte nöja oss med att ha tusentals splittrade ineffektiva bromsar som surrar omkring och irriterar fienden, utan vi måste gå hela vägen. Vi måste bygga den där enda koncentrerade organiserade rörelsen som kan och kommer att ta över regeringen.

4. The Turner Diaries och The Order. För cirka tio år sedan skrev Dr. William Pierce *The Turner Diaries* under pseudonymen Andrew MacDonald. Det är berättelsen om en grupp hängivna vita revolutionärer som för ett underjordiskt krig av obeveklig förstörelse för att undergräva och förinta "etablissemanget" och den sittande regeringen. De spränger broar, järnvägar, elledningar och kraftverk, regeringsbyggnader och skapar i allmänhet kaos och förödelse. Den är skriven i form av en dagbok av en av dess fiktiva hjältar, nämligen Earl Turner.

The Turner Diaries har en fatal och oförlåtlig brist, en brist som gör hela handlingen mindre än värdelös. Förmodligen, några generationer efter allt detta kaos, befinner sig den vita rasen slutligen i kontroll över regeringen och sitt eget öde. Vad *The Turner Diaries* misslyckas med att förklara är det viktigaste steget — nämligen hur de tog sig från punkt A till punkt B, hur de lyckades vända anarki och revolution till kontroll över regeringen. Medan berättelsen beskriver anarki, förstörelse och kaos i stor detalj, lämnar den sedan ett enormt gap, ett oförklarat avbrott. Läsaren lämnas hängande i ett vakuum gällande hur allt detta kaos är tänkt att belönas med kontroll över landet.

Nu är Dr. Pierce en hederlig, högt intelligent och hängiven man som jag har träffat och talat med vid några tillfällen och som jag har stor respekt för. Men tyvärr är formeln som förespråkas i *The Turner Diaries* inte svaret på vårt nuvarande problem med att få

juden från vår rygg, och när jag säger detta ser jag tillbaka på sjuttio år av historiska observationer. Jag ser särskilt tillbaka på den tid och plats där jag föddes, nämligen Ukraina i södra Ryssland. När jag föddes 1918 rådde det ett överflöd av anarki, dödande, förstörelse och krigföring där under den ryska revolutionen, tillräckligt för att räcka en livstid för vem som helst. Fem miljoner människor dog av svält enbart i Ukraina. Väckte detta folket inför problemet? Identifierade det fienden? Framkallade det en rättfärdig vrede att döda och förinta fienden? Framkallade det en meningsfull trosbekännelse och ett program för att återföra landet på vägen mot frälsning? Nej, det gjorde det inte. Det gjorde inget av detta. Människor dödades i miljontal (tjugo miljoner vita ryssar massakrerades). Miljontals människor svälte. Människor led. Landsbygden ödelades. När dammet slutligen lade sig hade judarna ett fast grepp om makten och idag, sjuttio år senare, har de fortfarande kontrollen. Trots allt dödande, lidande, blodspillan och förödelse saknades ett antal väsentliga delar för en vit seger — (a) det vita folket visste inte vem den verkliga fienden var; (b) de hade ingen trosbekännelse eller program för att ena dem; (c) som ett resultat dödade de varandra istället för att fokusera på de verkliga fienderna — judarna. Det är en situation som historien är dömd att upprepa idag i ett Amerika om vi i vårt nuvarande oinformerade tillstånd skulle tillgripa obegränsat våld och förstörelse.

Icke desto mindre tog en grupp modiga unga vita krigare under ledning av Robert Matthews formeln på allvar och beslutade sig för att bilda en underjordisk grupp kallad Brüder Schweigen (tyska för Tyst Brödraskap) eller, även känd som The Order. De inledde ett program med kriminella aktiviteter såsom väpnat rån och lyckades till och med lönnmörda en smutsig judisk talkshow-värd vid namn Alan Berg. Slutresultatet av allt detta var att dessa modiga unga raskämpar, ett trettiotal av dem, nu sitter bakom galler, deras energiska aktiviteter neutraliserade och motverkade, förmodligen för resten av deras liv. Bob Matthews är död, efter att ha dött heroiskt i en eldig skottväxling mot de överväldigande oddsen från ett massivt SWAT-team som skickats mot honom av det judiska etablissemanget.

Jag anser att detta är ett otillbörligt högt pris att betala i form av våra unga aktivister för dödandet av en enda usel jude. Om de istället var och en hade gått sina egna tysta, separata vägar, i hemlighet planerat och planerat väl ett antal attacker mot grupper av judar, skulle de, för samma pris, ha kunnat döda

troligen så många som tjugo, eller femtio eller hundra judar var. Det totala priset som utkrävts för de trettiofem som nu sitter bakom galler kunde ha varit flera hundra döda judar, istället för en enda smutsig talkshow-värd. Saken att komma ihåg är att vi alla måste gå bort någon gång i alla fall, men om vi är redo att gå, gå inte ensamma, och gå inte billigt. Utkräv ett högt pris från fienden. Gör det till femtio mot en, eller hundra mot en, men inte trettiofem goda vita krigare för en smutsig jude.

Låt oss ta en titt på några av de anfall som araberna, vilka i allmänhet inte är alltför begåvade, framgångsrikt har genomfört. Ett klassiskt exempel är bombningen av det amerikanska marinkårsområdet i Libanon den 23 oktober 1983. Där finner vi en ensam lastbilschaufför (förmodligen en arab) som villigt gick mot sin död med ett stort leende på läpparna. Men när han gjorde det, tog han med sig 240 av sina fiender (döda) samt hundratals sårade. Om vi nu jämför den manövern med effektiviteten av vad The Order-episoden åstadkom, finner vi att den ensamme araben var ungefär 35 x 240, eller mer än 8000 gånger så effektiv som var och en av de cirka 35 medlemmarna i The Order. Det, mina vita raskamrater, är en helvetes skillnad. Låt oss ge denna effektivitet ett namn. Låt oss kalla det Fiendens Dödssiffra-Effektivitetsfaktor (E.T.E.F.). Det är en jämförelsevis E.T.E.F.-skillnad på 8000 mot 1. Skillnaden i effektivitet slutar inte ens där. Kvaliteten på den förintade fienden spelar också in. Vi måste komma ihåg att de dödade och sårade var amerikanska marinsoldater, stridande män i sin bästa ålder, en mycket mer betydelsefull handling än att bara döda ett lika stort antal slumpmässigt löst folk.

Eller låt oss ta en titt på en annan framgångsrik avrättning av en (hittills) okänd grupp eller lönnmördarpatrull som framgångsrikt avrättade 22 judiska rabbiner i ett enda svep. Två beväpnade män som utgav sig för att vara fotografer, gick på morgonen den 6 september 1986 in i den nya fina Neve Shalom-synagogan i Istanbul, Turkiet. De öppnade eld med automatpistoler, satte eld på sina offer och sprängde sig själva (och sina offer) med handgranater. Om vi går tillbaka till vår Fiendens Dödssiffra-Effektivitetsfaktor, (E.T.E.F.), är poängen på denna 11 mot 1, men faktiskt, på grund av platsen och rabbinerna, är konsekvenserna tusen gånger större.

Denna överraskningsaktion skrämde slag på världens judenhet, som inget annat kan. Denna stora episod har tystats ner och tonats ner i världens (judiska) press.

Utan tvekan fruktade judarna, och det med rätta, att vilken mängd publicitet som helst skulle ge samma idé till andra grupper över hela världen som då skulle inspireras till att efterlikna liknande handlingar.

Judarnas rädsla är välmotiverad. Några fler handlingar som den i Turkiet och de paranoida judarna kommer att bli skrämda från vettet (det är de redan) och kommer att ta rabbin Meir Kahanes råd på allvar — ge er av medan ni kan — bege er till Israel innan det är för sent! Ingenting skulle glädja oss mer. När de väl är samlade i Israel och det amerikanska folket slutar stödja, subventionera och skydda dem, är jag säker på att araberna kan och kommer att göra processen kort med dem.

Omvänt har palestinierna inte gjort så bra ifrån sig på sistone i sitt uppror mot de judiska tyrannerna på Västbanken och Gazaremsan. Sedan upptrappningen av det upproret den 8 december 1987 har 210 palestinier dödats i utbyte mot endast fyra judar, enligt judiska nyhetsrapporter per den 21 juni. (I själva verket är jag säker på att många fler araber har dödats.) Det är en E.T.E.F. på 52,5 mot 1 till judarnas fördel, ett mycket ensidigt resultat sannerligen, och det borde lära oss en läxa, nämligen att käppar och stenar inte är någon match för kulsprutor. Låt det vara en läxa för all framtid! Ge aldrig upp era vapen!

Det saknades flera andra ingredienser i agendan för The Order, precis som det gjorde i The Turner Diaries. Den mest flagranta punkten som saknades var en positiv trosbekännelse och ett program för världens framtid. Både The Turner Diaries och The Order gjorde det klart att de var emot etablissemanget och den nuvarande regeringen i USA, och de var beslutna att spränga landsbygden och den fysiska infrastrukturen i luften för att få den att gå under i lågor och anarki. Slutsatsen var att när landet (USA) väl låg i ruiner och "etablissemanget" därmed var förstört, så var problemet löst och segern vår. Detta är en ganska naiv slutsats, och egentligen inte något svar på någonting.

Vad varken The Order eller The Turner Diaries gjorde särskilt tydligt var att den judiska världsomspännande konspirationen var den verkliga boven och var tvungen att förintas. Inte heller formulerade de ett format för vad som skulle följa när den väl var förintad. Vilken typ av värld föreställde de sig för våra barn och barnbarn? Var de för att vidmakthålla den judisk-kristna bluffen? Uppenbarligen var de det, eftersom de flesta av dem var anhängare av Richard Butlers predikan om att vi, den vita rasen, är de verkliga israeliterna, och Kristus var vår

Frälsare. Uppenbarligen finns det en schizofren och motsägelsefull uppsättning begrepp i spel här, en tro och inställning som inte kan leda till annat än katastrof. Å ena sidan predikar de kristen kärlek och förlåtelse, och å den andra rån, dödande och kriminalitet. Schizofren är sannerligen ordet.

Vidare, vad hade de i åtanke för resten av världen — Afrika, Asien, Sydamerika, Australien, Europa? Det fanns inget program, ingen tydlig filosofi, ingen konsensus. Endast den negativa drivkraften — spränga landsbygden, störta "etablissemanget". Vad sägs om att använda kriminella medel för att finansiera sitt program? Var detta på något sätt annorlunda än de tåg- och bankrån Stalin använde för att finansiera det bolsjevikiska programmet? Faktum är att många medlemmar i The Order var rena brottslingar redan innan de gick med i rörelsen. Skulle kriminalitet vara grunden för vårt framtida samhälle? Skulle vi ersätta en uppsättning brottslingar i regeringen med en annan uppsättning brottslingar? Skulle vi fortsätta att hycklande främja och ansluta oss till det judisk-kristna pladdret?

Sammanfattningsvis hade varken The Order eller The Turner Diaries, eller har, ett meningsfullt, omfattande svar på det dilemma som i högsta grad förvirrar den vita rasen idag. I bästa fall var The Order en grupp hängivna vita militanter, en grupp att beundra. Vi behöver fler hängivna vita militanter, och har inte råd att låta dem slösas bort ineffektivt. Deras avsikter var ädla, men deras tänkande var extremt förvirrat. De reagerade modigt i en våldsam, ogenomtänkt, reflexmässig reaktion på en komplex världsomspännande konspiration som de inte helt förstod, särskilt den förrädiska roll som judisk-kristendomen spelar i denna kamp på liv och död. På grund av detta skördade de katastrofala konsekvenser i ett pågående raskrig, ett krig som kommer att kräva miljontals ytterligare vita offer. Vad vi måste se till är att när vi väl offrar våra tappra krigare i striden, så utvinner vi en mycket, mycket högre E.T.E.-faktor, och inte offrar de våra tanklöst.

Vi inom C.O.T.C. förespråkar dock inte våld, inte vid denna tidpunkt. Innan vi kan inleda öppen krigföring eller ens dold krigföring, måste vi först räta ut det förvirrade tänkandet hos våra vita raskamrater, och vi måste göra det i miljontal. Att lägga tio miljoner exemplar av White Man's Bible i händerna på våra vita raskamrater skulle föra oss hela vägen fram. Det skulle kosta oss mindre än vad det nu kostar oss att subventionera niggrerna och ler-raserna under så lite som ett halvt

en timme. Det skulle vara den bästa affär vi någonsin gjort för oss själva. Vi har sannerligen resurserna för att göra det. Vid den tidpunkt vi gjorde det, skulle våld förmodligen inte ens vara nödvändigt. När allt kommer omkring tog Hitler och hans nazistparti över den tyska regeringen utan att spränga en enda bro eller ett kraftverk, och med mycket lite blodsutgjutelse. Vi kan göra detsamma. C.O.T.C. har tron och programmet för att utföra jobbet. En del av det är att få ut de första tio miljonerna av "Den Vita Mannens Biblar".

5. Politisk eller religiös rörelse? Det finns ett antal människor inom den rasistiska rörelsen som hävdar att lösningen är rent politisk, och att vi bör lämna religionen utanför bilden. Detta är en ytlig, naiv och ofullständig analys av både problemet och lösningen. Historien genom tiderna har lärt oss att religionen kommer först. Vi kan kalla det vid andra namn — Weltanschauung (tyskt ord för "världsåskådning") eller filosofi, eller ideologi, eller trosbekännelse, eller en idé som vi är hängivna. Men religion är egentligen det bästa allomfattande ordet som inbegriper allt. Alla stora rörelser i historien motiverades av sin religiösa kärna, oavsett om det var marxism, katolicism eller protestantism, eller muhammedanism eller judendom. Dessa religioner fann sedan politiska, ekonomiska, kulturella och nationalistiska apparater med vilka de kunde förmedla sina mål och idéer. Men kom ihåg, religionen var, är och förblir den främsta drivkraften som ger den kraft, inspiration och riktning som krävs för att göra dessa mål och motivationer till en praktisk verklighet.

Vi ser tydliga exempel på detta i världen idag. Kommunismen eller marxismen, som direkt dominerar tre fjärdedelar av världen idag och indirekt kanske hela världen, är ett utmärkt exempel. Den är baserad på en ideologi som kallas marxism. Sedan finns sionismen. Den är baserad på en idé frammanad av Theodore Hertzl, som han förespråkade i sin bok Den judiska staten. Den kombineras med, genomsyrar och åsidosätter marxismen. Men bakom alltihop ligger judendomen, Juda stams ursprungliga mosaiska religion. Marxismen, sionismen, kristendomen och tusentals mindre organisationer, trosbekännelser, ideologier och rörelser har sina frön i judendomen.

Så, problemet är inte rent politiskt, och det är inte lösningen heller. Roten till allt ligger i ideologi eller religion. Den stora vita rasen kunde ha haft världen, en vacker värld, helt för sig själv för mycket, mycket länge sedan, om den bara hade skapat en rasreligion åt sig själv att samlas kring, en religion som kunde och skulle förena den, ge den konkreta mål, riktning och

inspirationen att sträva efter dessa mål och riktningar för sin egen odelade nytta.

6. Inom Creativity har vi nu en sådan rasreligion. Så nyligen som för bara femtio år sedan, före den förödande och självmordsartade händelsen andra världskriget, var den vita rasen överlägsen och ohotad i hela världen. Gyttjerasserna i Indien, Afrika och till och med Kina var antingen under kontroll av, eller kontrollerade av, de vita nationerna i Europa. Det enda hotet mot de vita nationerna var andra vita nationer (manipulerade av judar.)

Idag har den vita människan drivits ut från alla dessa områden, inte genom vapenmakt, utan genom förräderi från deras egna judekontrollerade regeringar. Vi kan se på Storbritannien, Frankrike, Belgien, USA (särskilt USA) och finna att svek och förräderi överlämnade de flesta av världens landområden till gyttjerasserna. Men förräderiet slutade inte där. Den vita människan (särskilt i USA) föder och subventionerar nu de flesta av världens gyttjerasser, och gyttjerasserna exploderar i antal i en takt som saknar motstycke i hela historien. Inte nog med att gyttjerasserna har exploderat och tagit över de flesta av denna planetens landmassor, utan de invaderar och koloniserar den vita människans egna hemterritorier — England, Frankrike, Tyskland, Holland, Belgien, Kanada, Australien och USA (återigen, särskilt USA) och den vita människan lyfter inte ett finger för att stoppa dem. USA håller nu på att bli en soptipp för allt avskum, kriminella, gratisätare och gyttjerasser i världen. De invaderar oss i miljontals — från Mexiko, från Centralamerika, från Sydamerika, från Indonesien, från Vietnam, från Kina, från Afrika — vad du än kan tänka dig. "Vår" regering stoppar inte bara inte denna massiva invasion, utan uppmuntrar den febrilt och tillhandahåller medlen och resurserna. Allt är en del av det judiska programmet för att bastardisera den vita rasen till utrotning och ersätta den med en bastardiserad blandning av bruna zombier, dumma, underdåniga och grundligt förslavade.

7. Innan vi kommer till lösningen på denna avskyvärda situation, finns det ytterligare några missriktade idéer som sprids av våra polyglotta vita rasgrupper.

(a) Ordet **Demokrati**, som förekommer i flera nomenklaturer. Låt mig påminna dessa människor om att "demokrati" är en judisk uppfinning, tillsammans med kristendom och kommunism. Det är ett extremt användbart verktyg i

manipulerar deras förrädiska "söndra och härska"-teknik. Dela upp den vita rasen i två motstridiga grupper — och kontrollera sedan resultatet med en liten hävstång. Vi Skapare förkastar idén om judisk "demokrati" och stöder och förespråkar kraftfullt Ledarskapsprincipen, precis som Adolf Hitler gjorde, och som framgångsrikt har demonstrerats av alla livskraftiga organisationer genom historien, oavsett om det är den katolska kyrkan, regeringar eller finansiella organisationer. (Se *The Leadership Principle* i *Nature's Eternal Religion*.)

(b) **Den kristna identitetsidén.** Vi har vid ett flertal tillfällen tröttat ut detta dumma påstående att vi, den vita rasen, är de verkliga israeliterna, och kommer inte att ta upp utrymme här för att granska det igen. Det är så löjligt och så i strid med alla meningsfulla bevis i historien att det knappast behöver omprövas. (Se nummer 32 av *Racial Loyalty* recenserat på sidorna 124 till 138 i *RAHOWA!* angående "British-Israel Identity".)

(c) **Konfederationsflaggan.** Denna föråldrade relik från inbördeskriget är inte en adekvat symbol som representerar den vita rasens hopp och ambitioner idag. I bästa fall påminner den om ett tragiskt misstag, anstiftat och manipulerat av Rothschild-judarna, där stora arméer av vita män dödade andra vita män i ett dumt och katastrofalt krig som aldrig borde ha utkämpats. Det var ett skamligt, grymt och tyranniskt krig som förmodligen utkämpades för frigörelsen av n*grer, men i verkligheten var det ett krig mellan östjudisk makt och pengamakt för att förgöra de rika vita sydstatsplantageägarna. I vilket fall som helst är det ett krig som vi inte är stolta över, och konfederationsflaggan representerar förlorarna, precis som det kristna korset med en jude hängande på det representerar en förlorare. Allt konfederationsflaggan gör är att påminna om en skamlig och tragisk episod i vår historia, där vita människor i norr hatade och dödade vita människor i söder, en splittrande "sak" utan vinnare som absolut inte gör någonting för att fokusera på den verkliga fienden — den internationella juden.

Konfederationsflaggan symboliserar också försvaret av svart slaveri, en idé som vi Skapare anser vara högst motbjudande. Vi vill inte förslava någon, eller exploatera de lägre raserna. Vilken vit man eller kvinna idag skulle förespråka import och exploatering av svarta slavar? Faktum är att vi förbannar de giriga vita exploatörer som slog sig samman med den judiska slavhandlaren och släpade avskummet från svarta

Afrika till våra kuster, bara för att nu lämna oss med konsekvenserna av en ständigt spridande svart pest.

Hur mycket bättre vore det inte att ersätta sydstatsflaggan med Creativity-logotypen — som säger högt och tydligt — Vi, den Vita Rasen, är kronan på Naturens Rike, och vi vårdar, ärar och försvarar vår rasliga lycka som vår mest heliga skatt. Detta representerar långt tydligare den Vita Rasens mål och känslor på en global basis än vad sydstatsflaggan gör.

(d) Den hopplösa "Beklaga och Sörja"-metoden hos de flesta rasliga grupper. Under de senaste fyrtio åren har mer än tjugotusen grupper kommit och gått, beklagande effekterna av det judiska angreppet men utan att någonsin ta itu med den verkliga orsaken — den judiska huvudplanen att rasblanda och förgöra den Vita Rasen så att de kan förslava världen utan något hot från en (tidigare) intelligent, kraftfull och aggressiv Vit Ras. Få av dessa organisationer identifierade någonsin fienden (judarna), eller medlen genom vilka vi höll på att förgöras (kristendom och kommunism), och inte heller kom någon av dem någonsin på en omfattande plan för hur man ska övervinna detta olycksbådande hot. (Se *The Flat Tire Syndrome*, nummer 1 av *Racial Loyalty of Expanding Creativity*.) Allt vi har hört från dessa grupper är — beklaga och sörja! Beklaga och sörja! En upprepning av historien (för femtioelfte gången) om hur vi hamnade i denna röra! Efter att ha gjort våra Vita Rasliga Kamrater grundligt deprimerade och modfällda, lämnar dessa Jeremiash-figurer sedan läsaren hängande i sitt elände, utan att någonsin presentera en livskraftig lösning.

8. Vi har en lösning! Vi har inte bara en lösning — utan i en kraftfull, omfattande raslig religion har vi den enda lösningen. Vårt program lyder som följer:

(a) **Territorium.** Vi Creators är fast beslutna att vinnaren tar allt — att den Vita Rasen koloniserar, ockuperar och bebor allt — och vi menar allt — av denna planet Jordens välgörande territorium. Det är för sent att leka jultomte och dela ut territorier till våra fiender. Det är en dum idé idag, och det var en självmordsidé förr. Vi behöver inte ler-raserna för att överleva. Vi behöver inte judarna för att överleva. Vår orubbliga inställning måste vara — åt helvete med judarna! Åt helvete med niggrerna! Åt helvete med ler-raserna! Vi kommer antingen att ta allt, bebo allt, eller så kommer vi att drunkna i ett hav av ler-raser. Världen börjar bli alldeles för trång för att försörja både oss och dem.

Genom att göra så vill vi aldrig mer begå historiens misstag. Vi vill inte exploatera eller förslava någon av "ler-raserna" (mud races). Vi kommer inte heller att ytterligare subventionera, utbilda dem eller stödja dem på något sätt. Vi vill bara bli av med dem genom att bojkotta dem och låta dem tyna bort och nå sitt eget slut. (Se *A Planet Devoid of Mud Races*, sida 65 i *Rahowa! This Planet is All Ours*.) I detta tillvägagångssätt följer vi den goda amerikanska vägen, samma program som våra lysande förfäder följde när de byggde Amerika och vann vilda västern. (Se *Creative Credo No. 32* i *White Man's Bible*, "Vi ska vara herrar över vårt eget öde – Vinnandet av västern – prototypen för vinnandet av världen".) Alla som är stolta över Amerika, stolta över att vara vita, stolta över våra förfäders byggande av Amerika och erövring av en kontinent, borde inte ha några problem med Creativity-programmet.

(b) Vi Creators är emot en polyglott värld av kaos, förstörelse och anarki. Vi vill inte förstöra, vi vill bygga en **vitare och ljusare värld**, för att förena den **vita rasen** under en kraftfull, allomfattande religion där den avgörande faktorn är den **vita rasens bästa intressen och den vita rasen ensam** — dess överlevnad, expansion och framsteg.

(c) Att placera tio miljoner exemplar av *White Man's Bible* i händerna på våra vita raskamrater kommer att vara ett stort steg i att uppnå detta storslagna mål om världsherravälde.

9. **Kan den vita rasen uppnå detta mål?** Räkna med att vi kan. Vi har antalet (det finns fortfarande 500 miljoner vita raskamrater på denna planet), vi har intelligensen, vi har energin, och ja, vi har till och med de finansiella medlen. Bara en vit multimiljonär som en av Hunts, eller en Ross Perot, skulle kunna finansiera hela Creativity-rörelsen hela vägen till seger. (Se återigen "We are not helpless" sida 148, och "How to Utilize your Wealth Effectively," i *Expanding Creativity*.)

10. Låt oss nu dra några långtgående och omfattande slutsatser. Vi Creators kommer varken att acceptera eller tolerera ett program som skulle "burmaisera" eller fragmentisera det största av alla vita hemländer, nämligen Amerikas förenta stater. Vi kommer inte heller att överse med eller tolerera ett sådant program av apartheid för något annat land på denna planets yta.

Vi är fast beslutna att följa en väg av **oavbruten expansion** för den vita rasen tills vi har koloniserat och

bebott alla de godartade och välvilliga länderna och territorierna på denna planet Jorden. För oss är det antingen allt eller inget. Denna planet är nu för trång för den Vita Rasen att överleva i ett hav av gyttjeraser, även om vi ville det, och det gör vi inte. Vi kommer för i helvete inte att vara så fega att vi fördömer vår framtida avkomma till att förvisas till en hord av dumma bruna bastarder. Vi är beslutna och engagerade i ett program för inte bara överlevnad, utan för att säkerställa den överlevnaden genom att expandera till gränsen för vår förmåga. Vi vill ha allt, och vid Jupiter, vi ska ha allt.

För att göra det är vi beslutna att följa vårt orubbliga program som tidigare angetts och formulerats i Rahowa!

1. Först måste vi reda ut det förvirrade, självmordsbenägna och röriga tänkandet hos den Vita Rasen själv.

2. Detta måste göras genom att ersätta den självmordsreligion som juden har påtvingat den vite mannens hjärna, nämligen kristendomen, med en militant, men ändå logisk religion, tillägnad vår dyrbara ras överlevnad, expansion och framsteg.

3. Vi måste sedan väcka och förena alla våra Vita Raskamrater på en världsomspännande basis, och polarisera dem till en mäktig murbräcka och först av allt, Prioritet nr 1, krossa det judiska vidundret.

4. Därifrån och framåt är resten enkelt. Vi kommer då att kunna kontrollera våra egna angelägenheter, vårt eget öde, vår egen regering, vår egen ekonomi, vår egen utbildning och alla de övriga tillbehör som utgör ett briljant, välmående vitt samhälle.

Resten av gyttjeraserna kommer då inte att vara något särskilt problem, även om de är fler än oss 20 mot 1. Allt vi då behöver göra är att ha det goda omdömet att sluta mata och subventionera dessa hungriga gratisätare, så kommer de att vissna på vinstocken och tyst krympa tillbaka in i glömskan.

Vi har nu medlen, vi har intelligensen, vi har antalet. Vi har nu också religionen, programmet (se sidan 401 i den Vite Mannens Bibel, ”Vårt orubbliga program”) och kamporden för att utföra jobbet. Vi är beslutna att möta eld med eld.

Rahowa!

Vad beträffar den vita rasen finns det absolut ingen framtid för oss i att samarbeta med gyttjeriserna.

* * * * *

Planeten jorden är det enda habitat den vita rasen behöver eller någonsin borde vilja ha.

* * * * *

Vi säger att massdistribution av WMB:er kommer att göra mycket mer nytta än att spränga broar och kraftledningar.

* * * * *

Varje vit man som skulle vilja vara en ättling till dessa fiktiva judiska svin (som i bästa fall är moraliska vrak) måste vara helt från vettet.

* * * * *

Vi har ingen avsikt att vara varken överdrivet blygsamma eller skrytsamma. Vi är fast beslutna att hålla kursen och träffa fienden mitt mellan ögonen.

Nummer 42 — September 1988

Överlevnad, Expansion och Framsteg

Första delen i en serie

Dessa tre ord är de nyckelord vi Skapare har i åtanke i vårt program för frälsning, återuppståndelse och försoning av Naturens främsta, vår dyrbara vita ras. Ju mer man tänker på det, desto mer uppenbara blir dessa idéer, man leds till att undra varför ingen har formulerat det tidigare. Men ingen annanstans än i Church of the Creators program har jag någonsin tidigare sett denna kombination nedtecknad i tryck. Eftersom det är så enkelt, men dess innebörd så omfattande, har det också i hög grad missförståtts av vissa, och medvetet förvrängts och felaktigt framställts av våra fiender, eller till och med av de av våra vänner vars hybris kan ha blivit sårad. I denna artikel vill vi besvara en del av den kritiken och försöka förklara vårt program så tydligt att inte ens den mest missledda dåre kan ha någon ursäkt för att missförstå oss eller ha något utrymme för att felaktigt framställa oss.

Överlevnad.

I alla våra omfattande strider talar vi naturligtvis om överlevnaden för vår dyrbara vita ras, själva höjdpunkten av Naturens rikliga utbud av varelser och skapelser. Vi är inte intresserade av överlevnaden för alla de olika arterna i den så kallade "mänskliga" rasen, en polyglott samling av lerraser och missdådare som förökar sig, förorenar och sprider sig på denna planet jorden — expanderande i en okontrollerad befolkningsexplosion. Inte nog med att vi inte är intresserade av deras överlevnad, utan vi ser på den nuvarande scenen med fasa och avsky när lerraserna tränger ut oss från vårt begränsade livsutrymme, och ser med rädsla och dyster bävan på vad framtiden kan bära i sitt sköte för våra barn och barnbarn.

Charles Darwin har, genom att studera Naturens arter, skarpsynt observerat att den största rivaliteten om mat, vatten och livsutrymme på denna planet inte så mycket står mellan olika arter, utan mellan de mer nära besläktade under-

arter av samma släkte, varhelst de försöker dela samma livsmiljö.

Visst är detta sant i den "mänskliga" rasens historia, och aldrig var den rivaliteten för överlevnad mer explosiv och häftig än den är idag. Återigen, om man ser det ur den Vita Rasens synvinkel (den enda synvinkel vi Creators intar i alla frågor), har vår dyrbara ras aldrig varit i större fara för rasblandning och utrotning än den är idag. Och vem eller vad är det som mest hotar vår överlevnad? Är det någon art av lejon, eller elefanter, eller valar, eller gorillor? Nej, det är ingen av dessa. Det är våra mer närbesläktade underarter av "människor", niggrerna, mexikanerna, haitierna, kubanerna, orientaler och i allmänhet den polyglotta mångfalden av ler-raser som nu exploderar över hela denna planet, invaderar vårt eget territorium i miljontal och tränger ut oss från vårt snabbt krympande livsutrymme. Och ännu farligare för vår överlevnad är den kameleontliknande parasit som slingrar sig olycksbådande genom världens nationer — den internationella juden. Det är han som leder ler-raserna till att hata oss, och vilseleder och förvirrar den Vita Rasen till att subventionera och betala för de invaderande horder som är beslutna att förgöra oss. Tre huvudsakliga verktyg eller "idéer" som juden så skickligt utnyttjar för att genomföra folkmordet på den Vita Rasen är kristendom, kommunism och demokrati.

Det är minst sagt märkligt att den nuvarande "kulturen" är så febrilt bekymrad över hela den mångfald av arter som nu finns på listan över hotade arter — sniglar, vithövdade havsörnar, valar, kondorer, etc. Även bland de "mänskliga" arterna, enligt judemedia, blöder våra hjärtan ymnigt för de svältande niggrerna i Etiopien, Sudan och på andra håll i Afrika och över hela världen. Men aldrig riktas minsta gnutta uppmärksamhet mot den mest flagranta och uppenbara tragedin i historien som utspelar sig framför våra ögon — det snabbt eskalerande folkmordet och utrotningen av 500 miljoner av Naturens Främsta — den Vita Rasen.

Vi Creators är inte bara livsviktigt bekymrade över den Vita Rasens överlevnad, utan vi är djupt oroade och förbannade, och vi kommer att röra upp himmel och jord för att se till att vi överlever. Vi kommer återigen att gå igenom vårt dynamiska program i slutet av denna artikel.

Under tiden är vår främsta prioritet att överleva. Detta kommer först innan vi kan expandera, förbättra vår genpool eller göra något annat. Naturen ger varje varelse

den grundläggande driften att fortplanta sig och att kämpa för sin egen arts överlevnad, utan några begränsningar. Naturen har också gett oss denna suveräna rättighet. Vi behöver inga skrivna lagar, ingen konstitution, ingen deklaration från Washington. Naturen säger att vi inte bara har den moraliska rätten, utan den moraliska skyldigheten att göra det. Detta är en grundläggande grundsats i vår religion — Naturens Eviga Religion, och ingen människa, ingen ras, ingen regering kommer att ändra på det eller ta det ifrån oss.

Expansion.

Den andra grundläggande driften som Naturen har genomsyrat oss med är expansion av vårt eget slag — expansion av vårt antal, expansion av vårt territorium. Detta är också en grundläggande naturlig rättighet och en grundläggande plikt. Varje djur, fågel, fisk, insekt, växt eller ogräs strävar efter att utöka sitt antal och sitt territorium, och Naturen driver varje art att göra just det till gränsen för sin förmåga — återigen, utan några begränsningar. (Läs igen, *Kolonisering — en grundläggande drift hos varje varelse i Naturens rike*, C.C. nr 21, WMB.) Det finns ingen konkurrens om livsutrymme på planeten jorden från lejon, elefanter eller valar såvitt den vita rasen är föredelad. Det finns en hård och dödlig konkurrens från de allierade underarterna av den mänskliga rasen, nämligen "gyttjeriserna" (mud races), som vi har nämnt tidigare. Det finns nu över fem miljarder "människor" eller humanoider på denna planet, som hårt konkurrerar om mat, vatten och livsutrymme. Gyttjeriserna expanderar snabbt i både antal och territorium, allt på bekostnad av den vita rasen. För detta kan vi tacka den judisk-kristna tron och programmet för subventionering, vars största börda bärs på ryggen av världens främsta lättlurade offer, den arbetande vita amerikanska skattebetalaren. (Se *Operation Rip-off*, sidan 172 i *Rahowa!*)

Detta måste inte bara stoppas, utan det måste vändas så snabbt som möjligt, innan den vita rasen krymps till den punkt där den fysiskt kan överväldigas och massakreras — det länge efterlängtade målet för judarna och gyttjeriserna. Detta är också något som Church of the Creator är besluten att övervinna, och vi kommer återigen att formulera vårt orubbliga program i slutet av denna artikel.

Det är vid denna tidpunkt som motståndarsidan anklagar oss för folkmord, raskrig och masslakt, och vi har för avsikt att klargöra vår ståndpunkt.

1. Ja, vi vill vända trenden med en döende vit ras och en exploderande hord av gyttjeraser så snabbt och definitivt som möjligt. Så snart vi har drivit ut...

judarna från våra ryggar och återtagit kontrollen över vårt eget öde kommer vi att ägna hela vår avsevärda energi åt att göra just detta. Detta är vårt orubbliga mål och vi har varje moralisk rätt att göra det. Detta sägs oss av den högsta auktoriteten i universum — Moder Natur själv. Vi ber inte om ursäkt och vi kommer inte att backa från denna position.

2. Ja, vi är då beslutna att utvidga vårt habitat tills den vita rasen bebor alla de gynnsamma och välvilliga länderna på denna planet jorden. Återigen, vi ber inte om ursäkt och vår position är oåterkallelig.

3. Med detta sagt förnekar vi kategoriskt att detta skulle nödvändiggöra ett totalt rasmässigt utrotningskrig. Tvärtom är vår politik att förena den vita rasen för dess egen överlevnad och att återta kontrollen över dess eget öde utan tvekan det mest rationella och kloka handlingssätt vi överhuvudtaget kan vidta för att förhindra förestående anarki och ett vilt, okontrollerat krig av masslakt mellan raserna.

Låt mig återigen påminna våra missledda kritiker om att vi, Church of the Creator, inte uppfann rasfrågan, inte heller anstiftade vi raskriget för att utrota den vita rasen. Judarna anstiftade det, planerade det och har främjat det ondskefullt och häftigt i århundraden. Den vita rasen befinner sig nu i omedelbar fara för total rasmässig uppblandning och utrotning. Om den inte snart tar sig samman, blir berättigat uppväckt och högt organiserad kommer den snart, och jag menar inom de närmaste generationerna, att vara en utdöd art. Den har varje juridisk, moralisk och biologisk rätt att förhindra att en sådan stor katastrof inträffar.

Detta är ett obestridligt faktum, och frågan är inte huruvida vi ska tillåta oss att bli utrotade eller inte, utan snarare hur vi bäst kan försvara oss och överleva. En sekundär fråga är kanske hur vi kan göra det med minsta möjliga blodsutgjutelse för oss själva och de existerande lerraserna som hotar att överväldiga oss och, i slutändan, förgöra oss i en orgie av masslakt.

Det är denna fråga som vi nu ska behandla.

Att den vita rasen måste återta kontrollen över sitt eget öde innan den kan lösa detta massiva problem (liksom alla andra problem), det råder det också föga tvivel om. Innan den kan göra det måste den bli uppväckt, medveten, organiserad och kraftfull. Om detta råder det också föga tvivel. Inom Creativity har vi tron och programmet för att göra det, som vi har detaljerat många gånger tidigare och vi kommer återigen att utveckla detta ytterligare i slutsatsen.

Låt oss nu anta att Creativity är triumferande, att den vita rasen har krossat det judiska tyranniets makt, att den nu har kontroll över sin egen regering och sitt eget öde. Hur skulle vi gå tillväga för att rensa vårt eget hus, Förenta staterna, från "mud races" (gyttjeraser), och så småningom världen? Det finns ytterligare två frågor. Kan detta överhuvudtaget åstadkommas? Och för det andra, kan det göras utan en vild, okontrollerad slakt?

Vårt svar på de två sista frågorna är positivt på båda punkterna. Ja, det kan inte bara göras, det måste göras, och för det andra, endast om den vita rasen först och främst har kontroll över sitt eget öde och sin regering kan det göras med minsta möjliga mängd blodsutgjutelse och våld.

Efter att judarna har drivits från makten finns det flera stora block av "mud races" som vi måste utplåna från vårt land och vår raskropp, på samma sätt som vi skulle utplåna giftiga toxiner från våra mänskliga kroppar om vi ska förbli levande och friska. Bland dessa är de främsta de afrikanska svarta, för det andra mexikanerna och andra latinamerikaner, och för det tredje orientaler (främst japaner och kineser). De övriga 57 varianterna av "mud races" skulle utgöra små problem när vi väl har tagit hand om dessa tre huvudgrupper.

Låt oss ta itu med det svarta afrikanska problemet först.

Redan för två hundra år sedan insåg Thomas Jefferson att det vita Amerika hade ett sjudande rasproblem när han kategoriskt sa: "Ingenting är mer säkert skrivet i ödets bok än att dessa människor ska vara fria: inte heller är det mindre säkert att de två raserna, lika fria, inte kan leva under samma regering." År 1777 var Jefferson ordförande för en kommitté i Virginias generalförsamling som rapporterade positivt för frigörelse och kolonisering av de svarta slavarna till ett eget land, företrädesvis en koloni på Afrikas kust. Han förföljde detta mål till slutet av sitt liv.

År 1817 bildades American Colonization Society för att driva ett program för repatriering av amerikanska svarta. Denna organisation, som hade en lång livslängd, hade också ett framstående medlemskap genom åren. Den inkluderade några av de mest framstående luminärerna i amerikansk historia. Förutom dess första president, Bushrod Washington, inkluderade dessa sådana notabiliteter som Francis Scott Key, John Randolf, Thomas Jefferson, James Monroe, Charles Fenton Mercer, John Marshall, Andrew Jackson, Daniel Webster, Henry

Clay, Abraham Lincoln och en lång rad andra framstående män och kvinnor. Fyra av dessa var USA:s presidenter, några av våra främsta, så ni kan förstå att idén om att återföra afrikaner till Afrika är av gammalt datum och inte någon befängd idé som Church of the Creator drömt ihop under senare år. Även om vi inte har utrymme här för att katalogisera denna anmärkningsvärda förenings arbete och prestationer under decennierna, var en av deras mest anmärkningsvärda bedrifter grundandet av den afrikanska kolonin Liberia 1821 som ett hem för repatrierade amerikanska slavar och det aktiva överförandet av tusentals tillbaka till Afrika. Vid tiden för inbördeskriget hade föreningen flyttat 12 000 sådana emigranter till Liberia.

Abraham Lincoln, som också var medlem i föreningen, hade en omfattande och meningsfull plan för att ge drivkraft och fullbordan åt planen. Redan medan inbördeskriget rasade var Lincoln febrilt sysselsatt med att utarbeta planer för att avlägsna de emanciperade svarta slavarna från det vita Amerikas mitt till avlägsna egna kolonier eller länder. Den 14 augusti 1862 samlade Lincoln en grupp fria niggrer i Vita huset och höll en lång föreläsning för dem, vars innehåll har registrerats för eftervärlden. I den detaljerade han sina planer på att efter krigets slut bosätta de befriade svarta i länder i både Afrika och Centralamerika, och inskärpte kraftfullt hos sin svarta församling att det åläg de svarta med utbildning och ledaregenskaper att kasta av sig sina egna personliga intressen och hjälpa till att tillhandahålla ledarskap och motivation för detta gigantiska företag. Hade Lincoln fått leva finns det all anledning att tro att denna stora exodus kunde ha genomförts och rasproblemet i Amerika lösts en gång för alla. Tyvärr, så snart kriget var över, lät samma vidriga judiska konspiration som anstiftade inbördeskriget från första början, honom falla för en mördares kula, och återupptog istället med tilltagande iver sin långvariga plan att våldta, plundra och rasblanda först det utmattade södern, sedan resten av det vita Amerika. Med Lincolns död dog repatrieringsplanen tillfälligt med honom och de ondskefulla "carpetbaggers" från norr tog över brutaliseringen och förstörelsen av det härjade södern.

Det har gjorts flera andra anmärkningsvärda försök att avlägsna niggrerna från Amerika och transportera dem tillbaka till Afrika. Ett av de mest märkliga av dessa var...

"Back to Africa"-rörelsen leddes av Marcus Garvey, en välutbildad svart man född den 17 augusti 1887 på Jamaica. Efter att ha emigrerat till USA 1916 organiserade han Universal Negro Improvement Association, som betonade vikten av ekonomiska framsteg, blodets integritet och rasnationalitet. Denna organisation blev internationell och under loppet av dess verksamhet utvecklades Garvey till den mest kraftfulla och effektiva förespråkaren för rasnationalitet som någonsin skådats i USA. Han organiserade en enorm armé av hängivna arbetare som var trogna hans program för repatriering. Genom att samla sina anhängare under parollen "Afrika åt afrikanerna" byggde han ett eget imperium i deras förfäders hem i Afrika. Han försökte till och med etablera ångbåtslinjen Black Star Line för att transportera de svarta emigranterna tillbaka till Afrika. Allt eftersom hans anmärkningsvärda rörelse fick fart blev det judiska etablissemanget, som kontrollerade USA:s regering (och i stort sett allt annat), alarmerat. År 1925 fick de honom dömd på falska anklagelser om bedrägeri. I detta ärende spelade den homosexuella judiska hantlangaren J. Edgar Hoover en viktig roll. Efter att ha tillbringat mer än två år i det federala fängelset i Atlanta deporterades Garvey tillbaka till sitt hemland Jamaica, där han fortsatte sin politiska verksamhet.

Trots att han avlägsnades från den amerikanska scenen dog inte hans rörelse. Han bevisade slutgiltigt att de amerikanska svarta har en raslig längtan efter att återvända till Afrika och leva i ett eget land. Hade regeringen och media stöttat Garvey och hans rörelse istället för att våldsamt motarbeta den och sedan illvilligt krossa den, skulle massexodusen av amerikanska negrer ha genomförts framgångsrikt och fullständigt för mer än sextio år sedan, och det utan blodsutgjutelse eller ett raskrigs härjningar. Garvey dog i London 1940.

Före början av andra världskriget tog en framstående amerikansk patriot och orubblig kämpe för vit rasrenhet upp kampen för att flytta de växande svarta skarorna bort från Amerikas hjärtland. Han var Theodore G. Bilbo från Mississippi. Denne anmärkningsvärde man, som under sin enastående karriär vid olika tidpunkter var affärsman, delstatssenator, viceguvernör, två gånger guvernör och tjänstgjorde tre perioder som USA-senator från delstaten Mississippi, skrev också en kraftfull bok (1946). Den har titeln *Take your choice—Separation or Mongrelization.* I den analyserade han ämnet rasrelationer under de senaste 30 000

år och granskade sedan den långvariga kampen för att repatriera Amerikas n-ord [niggers] tillbaka till deras infödda Afrika. I förordet konstaterade han bland annat: ”Personligen skulle författaren till denna bok hellre se sin ras och civilisation utplånas med en atombomb än att se den långsamt men säkert förstöras i en malström av rasmisstag, rasblandning, giftermål över rasgränserna och bastardisering. Förstörelsen i båda fallen skulle vara oundviklig — den ena i en blixt och den andra i en långsam men säker process av synd, förnedring och bastardisering.”

Den 24 april 1939 lade senator Theodore G. Bilbo fram ett lagförslag i USA:s senat kallat "Greater Liberia Bill". Tre fjärdedelar av senatens läktare var ockuperade av svarta delegater vars flera organisationer hade tagit fram en gigantisk neger-petition som bad om federalt stöd för n-ord [niggers] som önskade migrera till Liberia och bosätta sig på marker som förvaltades av det landet för amerikanska negerkolonister.

Namnen till stöd för petitionen listades 50 per pappersark och den gigantiska petitionen uppgick till cirka två och en halv miljon namn. Senator Bilbo, med denna massiva petition på 50 000 sidor framför sig, lade i ett minnesvärt tal på mer än två timmar skickligt fram Jeffersons, Lincolns och andra framstående amerikaners ansträngningar för att uppnå koloniseringen av de svarta i Amerika tillbaka till deras infödda Afrika. Detta gjorde han till jubel och översvallande stöd från den massiva svarta läktaren som hängde på varje ord han sade. Men återigen motsatte sig judemakten i USA:s senat honom och den stora svarta armé som stödde rörelsen. Med krigsmoln som samlades i Europa undertrycktes åtgärden, enligt judarnas direktiv. Men återigen bevisade det slutgiltigt att med stöd från regering och media skulle det inte alls vara svårt för en sådan rörelse att vinna helhjärtat stöd från majoriteten av n-orden [niggers] själva.

Det finns ytterligare en episod i modern amerikansk historia som jag tror visar att den amerikanska n-orden [nigger] är redo, villig och mottaglig för att bli repatrierad tillbaka till Afrika, om bara vår regering och det judiska etablissemanget inte upprepade gånger torpederade sådana ansträngningar. Den episoden är den fenomenala framgången och karismatiska dragningskraften hos Malcolm Little i den svarta befolkningen för lite mer än två decennier sedan. Denna mulatt är mer känd i historien som Malcolm X.

Han föddes den 29 maj 1925 i Omaha, Nebraska, som det fjärde barnet till Earl och Louisa Little. Earl Little var en kringresande svart predikant, men huruvida han var far till Malcolm eller ej är en omtvistad fråga, eftersom Malcolm hade fräknar och krulligt rött hår. Hur det än må vara med den saken, så dödades pastor Little i en spårvagnsolycka medan Malcolm fortfarande var ett litet barn, och Louisa och hennes barnaskara lämnades att klara sig själva. Vid den tid då Malcolm var tolv år skickades hans mor till ett mentalsjukhus i Kalamazoo, och Malcolm, som alltid hade varit en upprorisk ungdomsbrottsling, placerades i ett ungdomshem. Han var en energisk fixare och smartare än den genomsnittlige negern. Han lyckades gå ut åttonde klass. Han spelade, drack, rökte och sålde marijuana, och rörde sig i allmänhet vidare in i kriminella kretsar i Harlem. Han blev snart en tjuv och yrkeskriminell. Vid 20 års ålder dömdes han till tio års fängelse.

Han avtjänade sju år, under vilka han ägnade mycket av tiden åt att utbilda sig själv. Han anslöt sig också till Black Muslims, eller Nation of Islam. När han frigavs 1952 gjorde han detta till sin heltidssysselsättning och besatthet. Han utmärkte sig snart som en glödande talare och enastående ledare. Efter sex år av intensivt arbete och främjande av Nation of Islam blev han dess mest framstående talesman. Vid det här laget betraktades han som den mest troliga efterträdaren till den åldrande Elijah Muhammed.

Efter omfattande resor till Mecka, Mellanöstern och Afrika började Malcolm formulera egna idéer, och en splittring började utvecklas mellan honom och Black Muslims. Han lämnade Nation of Islam och bildade Organization of Afro-American Unity, som var tillägnad att förena negrerna i Amerika (och världen) och få dem att bilda en egen nation eller nationer i Afrika — samma idé som Marcus Garvey hade främjat ett fyrtiotal år tidigare. Denna idé var så tilltalande och han var så framgångsrik i att locka miljontals av sina svarta gelikar att både judarna och muslimerna blev högst oroliga. Han mördades följaktligen av en trio medan han höll ett tal i New York den 21 februari 1965. Två av mördarna var Black Muslims. Den tredje var möjligtvis en medlem av den judiska Mossad, eftersom judarna vanligtvis inte gillar att lämna så viktiga lönnmord åt slumpen.

Trots att han dog vid 39 års ålder levde Malcolm X:s idéer ändå vidare, och han betraktas fortfarande som en folkhjälte bland

sitt folk. Hade han levt, skulle han förmodligen ha förenat och organiserat den svarta befolkningen i Amerika för att verkligen migrera till Afrika, och uppfylla Marcus Garveys dröm.

Idag för Louis T. Farrakhan vidare samma idé med stor framgång, men med denna ena stora skillnad: han vill bygga en svart oberoende nation här mitt i hjärtat av Amerika, en händelse vi måste se till för jävla säkert aldrig inträffar. Farrakhan har dock en försonande egenskap. Han hatar judarna ännu mer passionerat än han hatar de vita djävlarna.

Jag har kortfattat citerat mer än två hundra år av historia angående problemet med svarta aboriginer och mulatter mitt i ett tidigare vitt amerikanskt samhälle, med början i Thomas Jeffersons ansträngningar 1777. Vad kan vi lära oss av denna genomgång? Det finns två tydliga och övertygande slutsatser vi kan och bör dra från denna studie, och de är dessa:

(a) Intelligenta och ansvarsfulla vita statsmän såsom Jefferson, Lincoln, Bilbo och många andra har insett från republikens början att den svarte afrikanen i vår mitt var en infekterad cancer som var dömd att förstöra den vita rasen såvida vi inte vidtog avgörande och slutgiltiga åtgärder för att utplåna dem från vår samhällskropp; och

(b) Att det finns en instinktiv och inneboende drift och längtan hos majoriteten av negrerna som lever i ett vitt samhälle att separera sig och bilda en oberoende nation eller nationer av sin egen; att med stöd och uppmuntran från regeringen och media, skulle majoriteten samarbeta villigt i en "Tillbaka till Afrika"-rörelse.

Vägspärren, motståndet mot att fullborda denna ytterst viktiga historiska prestation, kommer inte från negrerna i sig, utan från det lömska judiska maktetablissemanget. Det är judarna som vill att negern ska stanna, föröka sig och mångfaldigas, för att blandas och bastardisera den vita rasen till glömska. Det är inte så att juden bryr sig ett dugg om negrernas välfärd, eller deras mycket bedyrade kärlek till "demokrati", eller deras medborgerliga rättigheter. De kunde inte bry sig mindre. Tvärtom är judarnas urgamla program att bastardisera den vita rasen, att degradera den, att förstöra den för alltid. Deras motivation drivs enbart av hat mot den vita rasen, och av hat allena. När de väl har förstört den vita rasen och har en värld av dumma bruna zombier att tas med, känner de sig försäkrade om att deras egen framtida överlevnad är säkrad.

och de kommer inte ha några problem med att förslava, styra och exploatera sina bruna bastarder i all evighet.

Så vårt första och främsta mål är glasklart: vi måste få judarna från våra ryggar, driva dem från makten och ta kontroll över vårt eget öde och vår regering. Kan detta göras? Och i så fall, hur går vi till väga för att åstadkomma detta stora historiska genombrott?

* * * * * *

Vårt svar på NDF:s replik

(Bakgrund: Gary Gallo var vid den tiden ledare för en liten postbox-organisation kallad National Democratic Front, belägen i Maryland i utkanten av Washington, D.C. Han har sedan dess flyttat till Tennessee. Idén han förespråkade var att dela upp USA i sju länder och flytta varje etnisk grupp till deras tilldelade territorium, en idé som vi anser vara fullständigt vansinnig.)

15 juli 1988

Kära Gary:

1. När vi protesterar mot att stycka upp den vita mannens dyrbara livsrum i bitar och stycken och "ge" det gratis och frivilligt till en brokig samling av ler-raser, ägnar vi oss knappast åt en "halmdocka"-fråga.

2. Röran i Burma skiljer sig inte alls från vad du föreslår att tillfoga USA, förutom att den redan befinner sig i ett mer framskridet stadium. Var och en av dessa trettio eller så minoriteter vill också vara "helt självständiga" nationer som lösgjorts från Burmas regering, och har kämpat för att göra det i 40 år. Egentligen borde deras fall vara mycket lättare, eftersom deras minoriteter, till skillnad från i USA, redan är territoriellt åtskilda.

3. Din orealistiska plan skulle kräva ett våldsamt uppryckande och förflyttning av förmodligen så många som 150 miljoner amerikaner i stil med förflyttningen av cherokeerna och andra indianstammar under 1800-talet och tidigare århundraden, i deras "tårarnas väg". Detta skulle dock nu också innebära att man med våld flyttar förmodligen så många som 100 miljoner vita människor. Tror du i dina vildaste drömmar att denna enorma operation skulle vara frivillig och blodlös?

Om du till exempel i din storsinta generositet gav Arizona till mexikanerna, skulle de vita husägarna i staden Phoenix (som fortfarande är övervägande vit) frivilligt ge upp sina företag och vackra hem till mexikanerna och bli bortfösta någon annanstans? Jag tror inte det.

4. Eftersom vi har visat att ett mångkulturellt USA har hundratals, om inte tusentals, etniska, rasmässiga, religiösa, språkliga och ideologiska blandningar spridda över hela sitt vida område, utmanar jag dig att specifikt namnge de "sju" kategorier i vilka du godtyckligt och nyckfullt skulle klumpa ihop dessa hundratals eller tusentals blandningar. För det andra, rita en territoriell karta som avslöjar dina avsikter om exakt var och en av de godtyckliga sju skulle fösas ihop. Jag kan knappt bärga mig.

5. Ditt argument att din plan skulle vara "frivillig" och "blodlös" och att vår plan att expandera den vita rasen är ett folkmord, anser jag vänder på situationen helt och hållet. Att rycka upp och flytta tiotals miljoner vita amerikaner skulle orsaka en blodigare konflikt mellan vita och vita än vad det självmordsbenägna inbördeskriget någonsin framkallade. Det skulle sannerligen inte ena den vita rasen, och inte heller vinna något folkligt vitt stöd från början, en förutsättning innan du skulle kunna rycka den statliga kontrollen från det judiska etablissemanget. Tvärtom är hela idén så ohygglig, så galen, att den är dödfödd redan i sin linda.

6. Vi Skapare föreslår inte ett "utrotningskrig" mot världens ler-raser. Vi har sagt gång på gång att vi först måste reda ut den vita rasens förvirrade och invecklade tänkande, ena den för att driva sina egna bästa intressen, och sluta subventionera och föda ler-raserna. De kommer då att "vissna på vinstocken" på grund av sin egen oförmåga att försörja sig själva, precis som de gjorde innan "vår" judiska regering åtog sig att råna den vita mannen på hans produktivitet och substans för att föda och expandera världens icke-presterande ler-horder.

7. NDF tar inte upp den avgörande frågan om judisk kristendom — tidernas mest genomgripande och självmordsbenägna hjärntvätt.

8. Eftersom du förespråkar att sträva efter "sanningen", som du säger i ditt sidhuvud varje månad, varför slutar du inte vara en hycklare och offentligt deklarerar huruvida du anser att kristendomen är en lögnaktig bluff eller inte, som du gör privat?

9. Ordet "demokrati" kan ha myntats av grekerna, men det är icke desto mindre judarna som förrädiskt har manipulerat det till sitt "söndra och härska"

teknik (tillsammans med kristendom och kommunism) som ett verktyg för att bastardisera den vita rasen.

10. Den stora majoriteten av den vita befolkningen skulle utan tvekan föredra att leva i en vit nation, och vi planerar att göra detta möjligt, men de skulle definitivt och överväldigande vägra att ge upp sina hem och företag där de nu bor och överlämna dem till gyttjeriserna, vilket de skulle vara tvungna att göra under NDF-programmet.

11. Creativity är inte alls skilt från politisk handling som du felaktigt verkar antyda. Vi är starkt politiska och är beslutna att ta över vår regering och kontrollera vårt eget öde. Endast genom att korrekt orientera och förena den vita rasen kan detta någonsin göras. Faktum är att vi täcker hela det omfattande spektrumet — ras, religion, politik, kultur, utbildning, språk, miljö, eugenik, individuell hälsa (Salubrious Living), ekonomi, geopolitik och mycket mer: läs våra grundböcker.

12. Istället för att slösa bort våra krympande resurser på att gå med i en "front", som vanligtvis används som ett täckmantel för dess verkliga motiv, eller ersättning för en meningslös oreda, skulle jag föreslå att det vore mycket mer konstruktivt och produktivt om alla män med dina medfödda talanger glömde sitt eget lilla högmod och istället anslöt sig till det omfattande, kreativa, djupgående och meningsfulla programmet i Church of the Creator.

Creatively yours,
B. Klassen, P.M.

* * * * *

Även om vi kan bli mycket förtalade för det, så bor i vår kompromisslösa intolerans mot lögner, dumhet och hyckleri också en av våra största källor till styrka.

Nummer 43 — Oktober 1988

Överlevnad, Expansion och Framsteg

Del II Expansion (fortsättning)

I den föregående granskningen av historien har vi gått igenom ett antal historiska händelser som starkt skulle leda oss till följande slutsatser:

(a) Separationen av den vita rasen från gyttjerasternas, och särskilt negrernas, är en monumental fråga som har plågat den amerikanska republiken ända från dess början, i själva verket ända sedan dessa svarta djur först importerades från Afrika för att infektera och angripa den vita amerikanska genpoolen.

(b) Rasproblemet har påpekats med oro av några av de mest framstående vita ledarna i amerikansk historia, såsom president Thomas Jefferson, president Lincoln, senator Theodore Bilbo och en mängd andra.

(c) Den enhälliga slutsatsen är att raserna antingen måste separeras geografiskt, annars kommer rasblandning och bastardisering i slutändan att totalt förstöra den vita rasen (liksom den svarta rasens integritet).

(d) Detta har också varit slutsatsen för ett antal svarta ledare, såsom Marcus Garvey, Booker T. Washington, Malcolm X, Louis T. Farrakhan och andra.

(e) De svarta ledarna och den svarta rasen själv har visat en vilja att grunda en nation eller nationer av sina egna i Afrika, om sådana ansträngningar inte ständigt motarbetades och upprepade gånger torpederades av det maktetablissemang som styr Amerika, nämligen det judiska nätverket, den judiska pressen, den judiska penningmakten och den judiskdominerade regeringen i själva USA.

Så vi kommer nu till kärnpunkten i problemet som i högsta grad påverkar inte bara den vita rasens expansion, utan även dess framtida genetiska framsteg, och framför allt, dess själva överlevnad i denna, den senare delen av 1900-talet. Innan vi kan lösa negerproblemet och få...

dem ut ur vårt territorium och förhindra dem från att ytterligare förorena vår genpool, måste vi först få ut judarna ur vårt territorium, ur vår kultur och bort från vår rygg. Detta är så uppenbart, så viktigt, så avgörande, det är en fråga om liv och död för den vita rasen. För att genomföra denna upprensning är inget pris för högt, ingen ansträngning för stor, inget offer för dyrt. **Delenda est Judaica!**

Frågan är — kan vi göra det? Svaret är: vi kan. Vi har, i överväldigande grad, resurserna för att göra det, faktum är att vi har tillräckliga resurser för en "overkill". (Se *Self Imposed Handicap*, s. 89, och *We are not Helpless*, s. 148 i *Expanding Creativity*.)

Det största problemet är inte judens makt, formidabel som den nu verkar, utan den patetiska och vacklande ansträngningen från den vita rasen själv i att utkämpa den striden. Fram till nu har den vita rasen aldrig fått en tydlig bild presenterad för sig av den dödliga situation den befinner sig i. Den har aldrig haft en specifik trosbekännelse eller ett program att följa i sin kamp för överlevnad. Den har aldrig riktigt fokuserat på det judiska problemet. Nu, med tillkomsten av Creativity, har den allt samlat. Vi har i tydliga och nakna termer beskrivit den dödliga situation som den vita rasen står inför. Den olycksbådande faran är folkmord genom rasmässig uppblandning och, i slutändan, total massaker på alla vita rester och enklaver som kan undkomma uppblandningen. Vi har också tydligt angett lösningen — att göra oss av med judisk kristendom, judisk demokrati och judarna själva. Vi, Church of the Creator, förespråkar att vi nu samlas kring en egen rasreligion, förenar oss och bygger en egen världsomspännande maktstruktur och militant gör anspråk på denna planet jorden som vårt enda hem, ett hem exklusivt för oss själva och våra framtida generationer.

Kan vi göra det? Svaret är ja, vi kan göra det, och vi är för bövelen fast beslutna att göra det, vad som än händer. Vi måste göra det — vi har inget annat val. I åratal har vi försökt resonera med våra fiender, försökt övertala dem om att separation är den bästa vägen. Vi har försökt med varje rimligt argument, vi har försökt kompromissa med dem, vi har försökt blidka dem. Vi har gjort allt i vår makt för att vara rättvisa och generösa mot våra fiender. Det har inte fungerat. Judarna har inte den minsta önskan att förhandla, att kompromissa eller att göra upp halvvägs. De är fast beslutna att ta allt, att förstöra den vita rasen till varje pris, till varje risk.

Må så vara. Åt helvete med kompromisser! Åt helvete med att vara rättvis och rimlig. När förnuftet sviker, segrar styrkan. Detta är nu ett totalt krig för överlevnad och vi kommer att behandla det som sådant. Som jag minns krigets regler så som de utkämpades i andra världskriget (och varje annat krig), så är allt tillåtet — mord, förräderi, lögner, svek, massdödande, vad som än krävs för att vinna. Vi kommer nu att anta samma regler. Jag upprepar, detta är ett totalt krig. Detta är en fråga om liv och död. Detta är en fråga om överlevnad.

Jag ställer återigen frågan — kan vi vinna? Jag upprepar svaret — ja, det kan vi, och vi är förbannat beslutna att vinna till varje pris. Om du är för timid och svagbent för att tro mig, lyssna då på vad några av våra fiender har att säga. Kanske kommer de att vara mer effektiva i att övertyga dig än vad jag är. Låt oss lyssna på vad judarna själva har att säga, och lyssna noga.

En av de mest militanta och frispråkiga ledarna för den judiska rasen, både här i Amerika och i Israel, har varit rabbin Meir Kahane. Han är fanatiskt pro-judisk i varje ord, handling och tanke, mycket mer så än genomsnittsjuden. Vi kan därför rimligen anta att det Kahane har skrivit och sagt representerar en grundlig judisk bedömning av den världsomspännande judiska situationen, dess dilemma, dess rädslor och dess framtida utveckling.

Vad Meir Kahane ropar ut till världen är skrämmande. Det är också mycket uppmuntrande ur den vite mannens synvinkel. Vad han i huvudsak säger är att "förintelsen" är på väg, inte bara i Amerika, utan i hela världen. Vad varje jude nu bör göra är att ge sig av medan han kan och skynda till fristaden Israel innan det är för sent, och den tiden håller på att rinna ut. Vi kan inte annat än hålla med rabbinen och det är vårt mål att hälla bensin på elden för att skrämma slag på resten av judarna som fortfarande tvekar, så att de tar Meir Kahanes varningar på allvar för att påskynda "Exodus", eller "Aliya", återkomsten till Israel, som de kallar det.

Judarna är i grunden och patologiskt ett osäkert, fegt, nervöst och paranoidt folk. De har goda skäl att känna sig nervösa. Under århundradena har de drivits ut ur nästan varje land de har infekterat, utom USA. I den världsomspännande situationen idag sitter de på en krutdurk som snart kommer att explodera, vilket vi har påpekat ett flertal gånger tidigare. Att kombinera deras inneboende paranoida natur med det dödliga hotet mot deras fysiska överlevnad skapar en...

situation som kommer att övertyga varje jude om att han eller hon gör bäst i att söka skydd, och det snart. Vi, den Vita Rasen, måste ge dem varje anledning att förvärra den paranoida rädslan och ge dem gott om anledning att få den nuvarande rörelsen till Israel att svälla till en veritabel panikrusning. Jag undrar vad ett dussin eller så incidenter liknande den som hände i Neve Shalom-synagogan i Istanbul, Turkiet, skulle göra med deras paranoia om de inträffade i USA i snabb följd?

Meir Kahane grundade den högst militanta Jewish Defense League 1969. JDL förespråkar öppet att krossa huvuden, bryta ben och döda människor, om de anses vara fiender till det judiska folket. De förespråkar inte bara direkt våld, mord, dynamitering av byggnader, bilar och sina fienders egendom, utan har upprepade gånger genomfört sådant våld för att främja judiska mål. Om någon är ett hot mot den judiska saken, överses sådana olagliga taktiker öppet av JDL. De rättfärdigas aggressivt som nödvändiga för deras folks överlevnad, därför är allt tillåtet. I detta avseende har vi Creatorer inget otalt med dem för deras filosofi. De har rätt — de är rättfärdigade i sin kamp för överlevnad. Det är även vi, den Vita Rasen, rättfärdigade i att anta samma taktiker, och vi gör bäst i att förstå spelreglerna: Detta är ett dödligt krig för rasernas överlevnad — för Naturens arter, och Naturen har sagt högt och tydligt — i kampen för överlevnad på planeten Jorden helgar ändamålet medlen — vilka medel som helst.

Så låt oss klargöra spelreglerna. Vi befinner oss i ett raskrig för vår dyrbara Vita Ras överlevnad — och vi gör bäst i att föra det kriget precis lika grymt, fanatiskt och aggressivt som Meir Kahane och hans judiska band av parasiter och mördare gör.

Rabbi Meir Kahane har skrivit flera böcker. Bland dem, *Never Again*; *Time to Go Home*; *Our Challenge*; och *The Story of the Jewish Defense League*, den sistnämnda publicerad 1975. I berättelsen om JDL är det återkommande temat:

(a) Hela världen hatar judarna; de har inga vänner.

(b) De enda människorna som kan rädda judarna är judarna själva.

(c) Händelser rusar mot ett klimax: det kommer att ske en till "förintelse" i Amerika, och över hela världen, och judar kommer att massakreras i stor skala.

(d) De andra judiska organisationerna i USA, såsom American Jewish Congress, B'nai B'rith, ADL, American Zionist Federation, World Zionist Congress, rabbinerna och synagogorna, är alla ett gäng veklingar och mesar, och de ser inte verkligheten i vitögat.

(e) Det är mycket senare än vad den genomsnittlige juden vill tro, och den enda lösningen för att rädda sig själva och den judiska rasen är "aliya" — att åka hem — det vill säga att återvända till Israel.

(f) Han har grundat en organisation kallad Habayta (Återkomst) för att främja en intensiv kampanj för att övertyga varje jude i varje samhälle "om situationens allvar och verklighet, och övertala dem att vidta omedelbara, brådskande åtgärder för att återvända till Israel."

(g) Inte nog med att Habayta främjar en sådan omedelbar återkomst, utan de samarbetar även med den israeliska regeringen för att planera städer, byar och bosättningar "i de befriade områdena", vilket uppenbarligen syftar på de landområden de redan har erövrat och stulit från araberna, samt ytterligare stöld och expansion av sådana marker i framtiden.

(h) Kahane själv återvände till Israel i mitten av 70-talet där han valdes in som ledamot i det israeliska Knesset. Under åratal hade han dubbelt medborgarskap, gled fram och tillbaka till USA och piskade upp israelisk glöd. Jag har förstått att han för närvarande (1988) tvingas ge upp sitt amerikanska medborgarskap.

(i) Han är lika militant och häftig i Israel som han var (och är) i USA, och har gjort det tydligt att alla araber i "israeliskt territorium" (stulet, ockuperat eller vad som helst) måste ge sig av omedelbart. För närvarande har de ett "val", de kan ge sig av nu och bli "kompenserade" för sin egendom, eller drivas ut senare och inte få någonting.

Här är några citat från hans bok. "Om en amerikansk nazistledare utgör en klar och överhängande fara för amerikanska judar, då vore det att inte lönnmörda en sådan person det mest omoraliska handlingssätt jag kan föreställa mig."

"Vi skapade en speciell grupp av kämpar — 'Chaya-styrkan'. Ordet 'chaya' på hebreiska betyder 'odjur'. Vi vill skicka ut judiska 'odjur' som skulle skrämma antisemiten ända in i märgen."

Till detta sistnämnda hot säger vi — mycket väl, rabbi Kahane, två kan spela det spelet. Vi kan också bygga upp en armé av stormtrupper som Adolf Hitler gjorde och vara tio gånger fler än era, eller femtio gånger fler. Detta är i själva verket vad vi, de

Vita Rasen, måste göra, är beslutna att göra, och kommer att göra, och snart.

Rabbin säger vidare: "Tre miljoner judar i Sovjetunionen slits ifrån oss nu. Och det är vår skyldighet att bryta mot varje lag nu för att rädda dem." Förmodligen för att "återbörda" dem till Israel. Vi är helt för det. Aliya! och Rahowa! Låt oss stödja rabbin i att få igång en judisk rusning där varje jude beger sig för en "återkomst" till Israel. Det vitryska folket skulle också bli riktigt glada över att få dem från sina ryggar och ut ur sin mitt. Låt oss dock se till för bövelen att dessa parasiter inte ändrar kurs i Wien och beger sig mot USA.

Det finns många saker jag beundrar hos rabbin. Han är fanatiskt lojal mot den judiska rasen och militant aktiv i att främja sin ras överlevnad och judiskhet. Tänk om vi hade tusen sådana militanta vita krigare som kämpade för vår ras överlevnad, expansion och framsteg? Church of the Creator har tron och programmet för att utveckla sådana ledare och förverkliga detta, och vi måste föra kampen vidare lika fanatiskt och militant som JDL gör, fast ännu mer.

Det finns många andra frågor där jag håller med rabbin, varav den främsta är att klargöra för varje jude att de borde bege sig till Israel *nu* och att tiden håller på att rinna ut för dem. På sidan 230 i sin bok säger Kahane: *"Vi ser allt, och vi hör allt, och vi ser en växande ekonomisk kris utvecklas som kan vara gnistan som tänder krutdurken och vi väljer att ignorera det. Som små barn ogillar vi obehagliga sanningar. Vi föredrar att skjuta upp det obehagliga till i morgon och i morgon och i morgon — tills... nästa i morgon är för sent."*

Det finns ett slagkraftigt budskap i det ovanstående för judarna. Rabbi Kahane säger till dem högt och tydligt något som de flesta judar redan inser men föredrar att ignorera — att de sitter på en krutdurk och stubinen är tänd. Det finns också ett olycksbådande budskap där som i lika hög grad gäller den Vita Rasen — och det är detta: den krutdurken kan spränga oss i luften också, om vi fortsätter att sitta overksamma för länge och misslyckas med att vidta inte bara adekvata, utan drastiska, militanta åtgärder för att säkerställa vår egen överlevnad. Låt mig skynda mig att tillägga att den Vita Rasen kan och kommer att överleva endast om den får bort juden från sin rygg, och det kvickt.

Jag beundrar inte bara Rabbi Kahanes militans i sitt folks intresse, utan även den uppriktighet och frispråkighet

ärligheten med vilken han förkunnar det. Vi kan lära oss mycket av rabbinen och efterlikna hans militanta ställningstagande i vår egen ras bästa intresse.

Det finns dock flera gåtor och några saknade pusselbitar i rabbinens berättelse. Det finns några segment som är mindre än ärliga.

1. Han hänvisar upprepade gånger till den fruktansvärda "förintelsen" som förmodligen ägde rum under Hitlers nazistregim. Faktum är att den aldrig ägde rum. "Sex miljoner" judar blev aldrig förbrända. Tvärtom klandrar miljontals vita människor idag Hitler för att han inte dödade dessa "sex miljoner" judar när han hade chansen, snarare än för att ha gjort det. Kahane, av alla människor, som är högst informerad, vet att hela historien om "förintelsen" är en förbannad lögn. Tillsammans med resten av judarna utnyttjar han dock bluffen till fullo för att väcka sympati för judarna från omvärlden, och för att piska upp rädsla och iver bland judarna själva.

2. Ingenstans i hela sin bok har jag sett honom nämna det där fruktansvärda kriminella gänget av internationella mördare och lönnmördare känt som MOSSAD, den judiska hemliga polisen. Medan Kahane låtsas att förutom hans JDL, är resten av de judiska organisationerna, inklusive den israeliska regeringen själv, en samling veklingar som motsätter sig hans grupp, så håller den historien helt enkelt inte. Jag är övertygad om att Kahane och JDL arbetar hand i handske med det kriminella mästarbandet, MOSSAD, som har sitt huvudkontor i Israel, men vars agenter och tentakler sprider brottslighet och terror i varje land i världen. Jag är övertygad om, faktiskt, att MOSSAD framavlade JDL från första början som en halv-synlig front för terror och skrämsel för att utföra de mindre kriminella våldsmetoderna, medan MOSSAD tillhandahåller kärnorganisationen, pengarna och riktningen för att genomföra världsomspännande revolutioner, lönnmord och inbördeskrig, allt inkognito och bakom kulisserna.

3. Medan Kahane och miljontals andra judar inser att de sitter på en krutdurk som när som helst kan explodera i deras ansikte, är jag inte säker på att varken Kahane eller det judiska världsetablissemanget verkligen vill att alla judar ska fly hals över huvud till Israel. Bristen i den judiska "aliya" är uppenbar även för en icke-jude — om alla judar samlades i Israel skulle det permanent och totalt krossa deras makt och inflytande i resten av världen, särskilt i USA. Utan stöd och subventionering från dessa icke-judiska länder som de nu manipulerar, särskilt

USA, skulle Israel snabbt dö i sin egen stank. Utan de årliga miljarder landet nu erhåller från USA, skulle det vara oförmöget att föda sig självt eller att stödja sig självt ekonomiskt. Även med det bidrag på 10 000 dollar som varje israelisk familj får varje år på de amerikanska skattebetalarnas bekostnad (hur dumma kan vi bli?), dras Israel fortfarande med enorma underskott och har en av de högsta inflationsnivåerna i världen. Utan Amerikas slavliknande stöd skulle Israel inte bara snabbt vissna bort, utan dess dödsdom skulle påskyndas avsevärt då massorna av fientliga araber skulle strömma samman och massakrera dessa parasiter ner till sista man, kvinna och barn. Sådant är dess välförtjänta hat från sina grannar. Delenda Est Judaica! och till vilket vi tillägger: skönt att bli av med dem!

Så oavsett vilket befinner sig judarna i ett dilemma. De sitter på en krutdurk och de vet om det. Vi vet det också, och vi måste röra upp himmel och jord för att påskynda dagen då den exploderar och spränger dem i småbitar.

Att judarnas rädsla och paranoia är högst verklig illustreras ytterligare av en händelse som inträffade för cirka tolv år sedan, en nyhet som inte publicerades i judemedia.

Redan 1976 gav en nära administrativ medarbetare till den framlidne New York-senatorn Jacob Javits en intervju som avslöjade mycket om judarnas mål, arrogans och paranoia. Det är min övertygelse att senator Javits var en insider och en höjdare inom den judiska Kehillan, och skulle vara invigd i det mesta av den judiska konspirationens hemliga information och manipulationer. Utan tvekan skulle hans nära medarbetare också bli medveten om många av dessa hemligheter. I intervjun som gavs av den medarbetaren avslöjade han kanske mer än vad det judiska etablissemanget skulle ha önskat, för han var en av fyra som dödades i ett påstått flygkapningsförsök på ett israeliskt trafikflygplan i Istanbul, Turkiet, men till skillnad från de andra dödades han inte av en löpeld. Uppenbarligen talade medarbetaren, vars namn var Harold Wallace Rosenthal, 29 år gammal, för fritt. Även om vi inte har utrymme här för att ge alla detaljer från den intervjun, är här kärnan i vad herr Rosenthal frivilligt berättade.

Ingen under de senaste tre decennierna har uppnått politisk makt utan judiskt godkännande. Roosevelt var deras man. "Vi judar leker med den amerikanska allmänheten som en katt leker med en mus." "Massornas blod kommer att flyta medan vi väntar på vår dag av världs-seger," sade herr Rosenthal kallt. "De flesta judar över hela världen — jag skulle säga 90 procent, vet

vad som verkligen händer med vårt folk. Vi har en kommunikation som saknar motstycke någonstans." I Ryssland finns det två distinkta regeringar — en synlig och den andra osynlig — den osynliga består av alla judar... "den mäktiga hemliga polisen tar sina order från den osynliga regeringen." "Förenta Nationerna är ingenting annat än en fallucka till den röda världens enorma koncentrationsläger. Vi kontrollerar i stort sett FN." "Det (Israel) kommer så småningom att bli basen för världsregeringens högkvarter."

Mr. Rosenthal fortsätter arrogant i timmar, och i stor detalj, med att fördöma goyernas dumhet och lättlurade natur, och hur de superintelligenta judarnas överlägsenhet har goyernas värld låst i sitt grepp. Men, av oklara skäl, erkänner Mr. R. att judarna är allt annat än osårbara, och att hela deras program är baserat på lögner. Det finns en stor rädsla bland judarna att folket, särskilt i Amerika, nu håller på att vakna. "Vår största rädsla är att denna osanning ska upptäckas, för vi kommer att utplånas i det ögonblick som den breda allmänheten får kännedom om sanningen och agerar utifrån den." Jösses! Låt oss få ut dessa 10 miljoner exemplar av den vite mannens biblar! Låt oss skruva upp värmen och få bollen i rullning!

Mr. Rosenthal fortsätter sin bekännelse. "Vi planerar för närvarande för en snabb exodus. Vi vet att när ljuset börjar gry, kommer det inte att gå att stoppa. Alla ansträngningar från vår sida kommer bara att intensifiera det ljuset och dra fokus till det." Vi håller med. Tänd ljuset! Låt oss få ut dessa 10 miljoner exemplar!

"Historien bekräftar det faktum att passionerna hos en väckt minoritet, oavsett hur liten gruppen är, har utövat tillräckligt med kraft för att störta det största imperiet." Mr. Rosenthal måste ha haft visioner om Skaparens kyrkas ankomst. Han säger vidare: "Historien har skrivits i blod, inte med bläck." Vi Skapare håller med. Låt oss nu omsätta våra passioner i handling. Några fler Istanbul (se s. 11 och 12 i Racial Loyalty nr 41) och judarna kommer, förutspår jag, att drabbas av panik och fly i vild fart till Israel.

Här är vårt program för överlevnad:

1. Det är absolut nödvändigt att vi, den vita rasen, tar kontroll över vårt eget öde och tar kontroll över världen. Varje annan väg skulle innebära döden för naturens främsta skapelse och kulminera i en värld av anarki och kaos. Det skulle snart urarta till en sjaskig värld av fattigdom, smuts, svält och elände, så som nu exemplifieras i dussintals

"tredje världens" lerländer såsom Haiti, Indien, Etiopien, Sudan, Burma, Pakistan och mängder av andra.

2. För att överleva måste vi, den vita rasen, inta en hård, militant och skoningslös hållning till försvar för våra egna bästa intressen. Vi måste kasta överbord hyckleriet och de fega bekännelserna till en judisk kristendom som har lett oss till randen av självmord. Vi måste återigen möta världens realiteter och anta naturens oböjliga lagar i kampen för vår överlevnad.

3. I Church of the Creators trosbekännelse och program har vi en tydlig stridsplan. Först bygger vi en kraftfull världsomspännande rörelse i den ordning och följd som anges i de åtta artiklarna i Creative Credo nr 64 i den vita mannens bibel, vilket kommer och måste kulminera i att den vita mannen rycker åt sig kontrollen över sitt eget öde och tar över ledningen för regeringarna i USA och andra vita länder.

4. När vi väl har gjort det kommer vi att inleda ett aggressivt och skoningslöst program för att rensa upp och rensa ut lerraserna från våra egna territorier. Detta kommer vi att göra genom att: (a) Först driver vi ut judarna från vårt land och jagar dem i "aliya" tillbaka till Israel som tidigare beskrivits. Vi är fullt kapabla att göra detta. Vi har medlen, makten och programmet för att göra det. Vårt problem tidigare har varit vår avgrundsdjupa brist på självförtroende, vår brist på ett tydligt program och vår vacklande och klenmodiga inställning till vår egen makt och potential. (b) Att genom lockbeten och incitament övertala negrerna att emigrera tillbaka till sitt naturliga hemland i Afrika. Detta är inte heller en orimlig eller alltför svår prestation, vilket vi redan har undersökt. De flesta av dem kan övertalas att ge sig av frivilligt, men vi kommer inte att tveka att använda våld mot dem som inte gör det. (c) Härnäst måste vi rensa upp bland mexikanerna, kubanerna och orientaler och skicka dem tillbaka till deras hemländer genom övertalning om möjligt, med våld om nödvändigt. I vilket fall som helst måste och kommer vi att rensa upp och rensa ut lerraserna från varje vitt land på denna planet jorden, hur lång tid det än tar och vad det än kostar. När detta program väl får fart, och lerraserna ser skriften på väggen att vi menar allvar, förutspår jag att det kommer att ta mycket kortare tid än vad det nu kan verka.

5. När vi väl har rensat upp våra egna territorier och vårt livsrum kommer vi sedan att gå vidare till nästa progressiva stadium av kolonisering och expansion, ett program som...

den vita rasen aggressivt har följt under de senaste fyra århundradena och som dumt nog har stannat upp och vänts om endast under de senaste fyra decennierna. Men under Creativitys trosbekännelse och program kommer det att finnas denna stora skillnad: istället för att erövra gyttjeriserna, styra dem och exploatera dem (som britterna gjorde i Indien, spanjorerna i Mexiko och Sydamerika, etc.), kommer vi att erövra begränsade målområden ett steg i taget. När vi gör det kommer vi att rensa ut gyttjefolken och kolonisera sådana territorier med endast vita familjer. Detta kommer vi att göra långsamt och systematiskt, planerat och medvetet, och grundligt smälta varje erövrat territorium innan vi tar nästa steg. Ett av de första målen skulle kunna vara de vackra öarna Bahamas och Karibien utanför våra sydöstra kuster. Nästa mål skulle kunna vara den norra delen av Mexiko. I varje fall skulle vi dra en specifik linje, bosätta och kolonisera det riktade territoriet, sedan fastställa nästa mål och dra en ny linje och gå vidare, steg för steg. Medan vi expanderar våra territorier på det amerikanska halvklotet, skulle de vita länderna i Europa på liknande sätt kunna expandera i Afrika, i Asien och på andra håll. Sydafrika skulle kunna återta och rensa upp Rhodesia, och fortsätta expandera norrut in i Angola, Kongo, och vidare uppåt och framåt. Varför inte? Vi har framgångsrikt erövrat och koloniserat världen under de senaste fyrahundra åren, även om vi saknade en samordnad plan och ett program. Bara den här gången kommer vi att göra det annorlunda. Vi kommer inte att rasblanda oss, inte heller exploatera gyttjeriserna, eller ha dem i vår geografiska mitt. Vi kommer att flytta ut dem — ut — ut!

6. En omedelbar stor förändring vi måste göra i vår världsomspännande politik (så snart vi har drivit judarna från makten i USA) är att sluta subventionera gyttjeriserna, en gång för alla, antingen här eller utomlands. Under de senaste fyra decennierna har detta varit ett stort vansinne som har dränerat det arbetande vita folket på deras medel och uppehälle och på konstgjord väg orsakat en onaturlig explosion av de lata och inkompetenta gyttjeriserna. Det har varit en katastrofal olycka för den vita rasen, förrädiskt påtvingad oss av det trolösa judiska tyranniet. När vi väl slutar mata och subventionera de förbannade gyttjeriserna kommer 80 procent av dem automatiskt att svälta ihjäl, vilket befriar denna överbefolkade och överförorenade planet från cirka 3-1/2 miljarder onyttiga parasiter. Var skulle Japan vara idag om vi inte hade skeppat massiva mängder mat och råvaror till henne? Tänk om vi hade bojkottat henne och vägrat köpa hennes

onödiga produkter? Vi skulle ha det tusen gånger bättre ställt. Var skulle Indien vara om vi inte hade skickat henne enorma mängder mat och bistånd? Var skulle Israel vara? Egypten? Burma? Pakistan? Nigger-republikerna i Afrika? Närmare hemmet, var skulle de förbannade indianerna och niggrerna i USA vara om vi slutade subventionera och föda dessa parasiter? Svaret är att de skulle krympa och vissna bort, och inte längre utgöra det massiva hot mot vår överlevnad som de gör idag. Jag upprepar, vi är inte skyldiga rasblandningarna någonting, och vi har varit dumma bortom all fattningsförmåga som har subventionerat Israel och 125 andra länder under de senaste 40 åren, till stor skada för oss själva.

7. Samtidigt som vi koloniserar världen och utökar vårt livsrum, måste vi också utöka vårt eget antal. Detta är inget större problem för en frisk och fertil vit ras. Detta måste vi göra genom att uppmuntra och göra det möjligt för vita par att ingå äktenskap tidigare och skaffa större familjer. Detta är inte heller någon större svårighet, när den vita rasen väl har kontroll över sitt eget öde. Jag kan med stolthet peka på den snabba numerära ökningen av mina egna förfäder mennoniterna i Ryssland, ett friskt och sunt folk som var familjeorienterade, eller så kan vi se tillbaka på många av de vita pionjärfamiljerna i Amerika, som, med gott om livsrum och obehindrade av en tungrodd regering och förkrossande skatter, ofta hade familjer på åtta eller tolv barn.

8. I vilket fall som helst måste vi, och är fast beslutna att, bebo denna enda planet Jorden och göra den helt till vår. Det är den enda väg vi kan följa om vi ska överleva och vi är skyldiga oss själva och vår framtida avkomma att göra just det. Naturen säger åt oss att göra det och ger oss en tydlig och otyglad rätt att utöka vårt antal och territorium till den fulla omfattningen av våra obegränsade förmågor, vilka är enorma. Vi kan inte göra mindre. Vi skulle vara kriminellt försumliga i våra skyldigheter gentemot våra lysande förfäder, mot oss själva, och särskilt mot vår framtida avkomma om vi inte fullföljde vårt uppenbara öde.

* * * * *

Låt oss elda upp RAHOWA! och sätta mer fart på Aliya!

Historien om Burundi

Den vildes kommande era: Anarki, skräck och ändlösa massakrer

För de blödande hjärtan som inte kan slösa nog med sympati och kärleksfull vänlighet på vildarna i de så kallade "framväxande" lerraserna i tredje världen, (framväxande ur vad? Sticka ut huvudet ur buskaget?), finns det en gäll läxa att lära av de nyheter som kommer från många delar av världen. Den läxan är denna: Om framstörtandet från lerrasernas expansion inte snart hejdas, kommer tiden snart då deras hjärtan inte bara kommer att blöda av felplacerad sympati, utan kommer att spruta äkta blod från hugg av machetes som förs i händerna på just de vildar de så enfaldigt främjar.

Händelser av brutal vildhet och skräck förekommer i hundratals områden i den så kallade tredje världen. Vi har inte utrymme här för att rekapitulera den långa tvättlistan över sådana fasor. Låt oss bara fokusera på en sådan berättelse som är i nyheterna idag — massakrerna som pågår i den lilla staten Burundi belägen i mitten av Afrika.

I århundraden före andra världskriget hade den vita människan expanderat sitt inflytande och territorium på den begränsade landytan på denna planet jorden. Det brittiska imperiet var ett utmärkt exempel, som vid sin höjdpunkt täckte ungefär en fjärdedel av jordens landyta. Men även andra europeiska länder deltog i kapplöpningen om kolonier, såsom Frankrike, Belgien, Spanien, Portugal och till och med USA, där vart och ett av dessa länder inte bara förde med sig lag och ordning till världens efterblivna lerraser, utan också civilisation och lärdom till en rad folk, från halvvildar till rena huvudjägare och kannibaler.

Ett av de mest avancerade länderna i Europa som var sent ute i kampen om utomeuropeiska kolonier var Tyskland. Medan länder som Portugal hade börjat grunda kolonier så tidigt som för fyrahundra år sedan, började Tyskland märkligt nog inte delta i kapplöpningen förrän så sent som under den senare delen av artonhundratalet.

Före första världskriget var det område som nu är känt som Burundi en del av Tyska Ostafrika, och höll på att kraftfullt bosättas och utvecklas. När Tyskland förlorade det kriget, fråntogs hon alla sina kolonier av de "allierade", och området...

känt som Ruanda-Urundi överlämnades först (av segrarna) som ett mandat till Nationernas Förbund, för att sedan tilldelas Belgien 1924. Före andra världskriget styrdes praktiskt taget varje territorium på den afrikanska kontinenten av, eller stod under jurisdiktion av, ett vitt civiliserat land. (Se *The Black Tide and the Mud Flood is Upon Us*, s. 256 i *Building a Whiter and Brighter World*.) Detta gjorde det inte bara möjligt för de europeiska länderna att utveckla den afrikanska kontinentens rika naturtillgångar, utan det förbättrade faktiskt även levnadsvillkoren och standarden för de efterblivna infödingarna.

Den judiska pressen bestred naturligtvis det sistnämnda påståendet, och efter andra världskriget höjdes ett ramaskri, inte så mycket av de berörda infödingarna, utan av det judiska etablissemanget, om att koloniseringen måste upphöra — att varje vild stam hade rätt till frihet, självständighet och ett eget land. Snart, genom förräderi, genom svek från deras egna europeiska regeringar, och med hjälp av massiva propagandakampanjer från den judiska pressen, var rusningen efter "självständighet" i full gång och den vita människan i Afrika (och på andra håll) var snart skamligt på full reträtt.

Belgiska Ruandi-Urundi delades upp i två negerrepubliker, nämligen Burundi i söder och Rwanda i norr. Burundi, vars nuvarande situation vi undersöker i denna artikel, utropades till en "republik" den 28 januari 1961.

Okej, så nu har alla dessa vilda, efterblivna negrer i Afrika "frihet", "självständighet" och full suveränitet i sina egna republiker, något de aldrig hade haft förut och inte hade förstånd nog att förstå från första början. De fick det inte för att de ville ha det, utan för att juden tvingade det på dem, av den enda anledningen att driva ut den vita människan från Afrika och krympa den vita människans territorium och inflytande. Så allt är fridfullt, välmående och toppen i negerland, eller hur? Fel!

Anarki, fattigdom, massvält, massakrer och massmord hör till ordningen för dagen, inte bara i Burundi, utan i nästan vilken negerrepublik som helst som man kan tänkas välja var som helst i världen — Etiopien, Sudan, Angola, Pakistan, Burma, Haiti, etc. Men låt oss fokusera på den nuvarande situationen i Burundi, som vi började med i början av denna artikel.

Burundi är relativt litet, med en yta på cirka 10 747 kvadratmil, ungefär lika stort som delstaten Maryland. Det har en relativt tät befolkning på

fem miljoner, som i huvudsak består av två stammar, **hutuerna** och **tutsierna**, vilka har levt i ett tillstånd av extrem fientlighet mot varandra i minst fyrahundra år. Av de två är hutuerna (de korta) fler än tutsierna (de långa) med ungefär sex mot en. Men trots sitt mindre antal har tutsierna kontroll över regeringen och innehar vapnen, medan hutuerna är de förtryckta och exploaterade, med endast spjut och machetes att försvara sig med.

På något sätt lyckades en del av hutuerna få ett sken av utbildning, vilket oroade tutsierna. År 1972 beslutade tutsierna att minska antalet hutuer och gick systematiskt till väga för att utrota 100 000 "utbildade" medlemmar av stammen. Detta var ingen stor sak för omvärlden, och inget stort ramaskri höjdes. Jämför detta med det skrikande raseriet i den judiska pressen i Amerika när en påtänd nigger av misstag dödades när han sprang ut framför en mötande bil under en jakt av några vita pojkar i Howard Beach, NY. Hur som helst, tillbaka i Burundi fortsatte stamhatet och fejderna att sjuda, hutuerna törstade efter sin hämnd för massakern 1972. För några veckor sedan bestämde sig hutuerna i norra Burundi för att göra något åt saken, och med spjut och machete i hand inledde de en våldsam attack mot några av de styrande tutsi-familjerna. De omringade några av bosättningarna, satte eld på dem och högg ihjäl några av dess flyende invånare, och dödade omkring två eller tre tusen. (En exakt siffra är svår att få fram. Vem kan räkna?) De

Tutsier, beväpnade med gevär, hämnades snart, och enligt de senaste rapporterna (23 augusti 1988) har omkring 5 000 dödats, men detta är inte nödvändigtvis slutet på det.

Så nu har dessa negerrepubliker sin "frihet" (Ahuru!) och "självständighet" som är så högt värderad av judisk media. Så hur går det för dem? Svaret är: hemskt. De är oförmögna att styra sig själva, oförmögna att föda sig själva, oförmögna att upprätthålla lag och ordning. Är Burundi ett undantag? Långt ifrån. Det är snarare typiskt än ett undantag. Vi kan se liknande händelser utspela sig i Indien, Pakistan, Angola, Sudan, Burma, vilken som helst av ett dussin negerrepubliker i Afrika. Naturligtvis, så snart det sker en katastrof (det pågår alltid dussintals katastrofer i världens bakåtsträvande ländervärldar), rusar gamle gode "Uncle Sap", Röda Korset och andra blödande hjärtan från den vita världen dit för att leverera mat, mediciner och annat bistånd. Vansinne!

Varför lämnar vi inte bara dessa vildar åt sitt öde, nu när de har sin så prisade frihet och självständighet? Låt dem döda varandra så mycket de vill. Vi Skapare bryr oss inte ett dugg. Ju mer de decimerar sig själva, desto mindre trångbodd och förorenad kommer denna planet att bli, och vägen öppnas för den vita mannens återupplivade expansion. Låt oss i vilket fall som helst sluta mata och subventionera dem. Vi är inte skyldiga världen ett uppehälle, minst av allt våra naturliga fiender. Jag säger: låt jävlarna svälta, och skönt att bli av med dem.

Den verkliga faran som närmar sig oss är (a) det snabbt ökande inflödet av dessa djungelvarelser inom vårt eget lands gränser, och (b) den höga födelsestatistiken och expansionen av de ler-raser som redan finns i detta land, vilket alltihop förvandlar de flesta av våra större städer till "tredje världen"-djungler här i USA. Om inte vi, den vita rasen, organiserar oss och tar oss samman, är det bara en tidsfråga innan vi själva blir överväldigade och översprungna av dessa tanklösa, grymma och brutala vildar, och många av dessa förbannade "blödande hjärtan" som nu bara blöder av medlidande kan snart förvänta sig att blöda riktigt blod från multipla hugg av en machete.

Överlevnad, Expansion och Framsteg

Tredje och sista delen i en serie

Framsteg

Kakogenes *(Grekiska, caco(s) dålig, och eugenik) Rasförsämring, särskilt orsakad av avel av medlemmar med underlägsna ärftliga egenskaper.*

Eugenik *(Grekiska, eu-, väl, och gen, bära, producera) Vetenskapen om att förbättra den mänskliga artens egenskaper; vetenskapen om att frambringa en förbättrad typ av avkomma av den mänskliga arten.*

Ovanstående två definitioner är från New Webster's Dictionary, 1981, och dessa två nyckelord är kärnan i vad detta kapitel handlar om. Men låt oss börja från början.

* * * * *

Vi kommer nu att utforska de gränslösa och spännande möjligheter som står öppna för oss när vi når den så efterlängtade tredje platån i vårt program för överlevnad, expansion och framsteg. Vi har inte bara överlevt, utan vi har nu nått det stadium där vi framgångsrikt har utplånat juden från vår vita samhällskropp på världsomspännande basis och denna skabbiga parasit är inte längre ett hot eller problem för oss. Vi har uppnått vad Church of the Creator föresatte sig att göra från första början — att rycka kontrollen över vårt eget öde i våra egna fasta händer. Vi har drivit ut rasblandningsfolken från USA och andra i grunden vita territorier. Creativity är nu fast etablerat inte bara som den vita mannens universella religion, utan eftersträvas också ivrigt som trosbekännelse och program av alla goda kreativa vita folk på denna planet jorden. En ny era har grytt i historien för Naturens främsta —

den vita rasen är nu fri att utveckla sin egen stora och bländande potential — en potential som en givmild Moder Natur själv välvilligt har utrustat och skänkt sin mest gynnade art.

Vi har nu en mängd enorma men spännande uppgifter att fullfölja. Världen ligger för våra fötter, men mycket, mycket återstår att göra. Lerfolken, även om de inte längre förorenar den ursprungliga vita mannens territorier, upptar fortfarande mer än hälften av denna planets landyta. Det är vår uppgift att fortsätta tränga undan dem som vi gjorde med indianerna på den nordamerikanska kontinenten och göra mer och mer territorium tillgängligt för vårt eget folk, ett program liknande det som den vita rasen följde under de senaste fyra århundradena, men med en skillnad. Vi kommer att erövra dessa territorier bit för bit, i en planerad och medveten progression. När vi gör det kommer vi att bosätta sådana erövrade territorier uteslutande med vårt eget slag — det kommer varken att förekomma geografisk blandning eller rasmässig blandning av något slag. Vi har redan diskuterat detta program i det föregående kapitlet om expansion, och kommer inte att uppehålla oss vid det ytterligare i denna avhandling, annat än för att påminna våra läsare om att detta kommer att vara ett pågående uppdrag tills Naturens främsta uteslutande bebor hela det gynnsamma och välvilliga territoriet på denna vackra planet jorden. Liksom våra illustra pionjärförfäder som i sin nitiska strävan efter att vinna västern var uppfyllda av sitt "Manifest Destiny" att erövra denna kontinent från Atlanten till Stilla havet, så kommer också våra hängivna och kapabla efterkommande att vara uppfyllda av den beslutsamma andan av erövring och expansion tills de äger allt. Och ingen i naturens rike är mer förtjänt av denna högsta belöning än den kreativa, produktiva och intelligenta vita rasen.

Men erövringen av denna planet är inte huvudämnet i detta kapitel om framsteg. Vad vi vill utforska mer i detalj är hur vi, nu när vi har erövrat världen, kan främja kvaliteten på vårt liv, hur vi kan uppgradera kvaliteten på vår genpool och producera en finare, friskare och vackrare art för varje generation som går. Vi vill så långt som möjligt kartlägga de mål och syften, de program och procedurer som är nödvändiga för att erhålla dessa upphöjda belöningar som nu är inom räckhåll.

Mängden problem som ansätter den nuvarande förvirrade och vansinniga världen kan verka olösliga och hopplösa. Mänskligheten verkar vara inställd på att förvandla denna planet till en

hopplöst överbefolkat och outhärdligt förorenat svinstia, och i processen begår ett omfattande självmord på sig själv. Det är i själva verket, vid denna tidpunkt, precis vad den gör. Men när vi väl har gjort oss av med den destruktiva judiska parasiten och den vita människan har kontroll över sitt eget öde, har vi en helt annan situation, en helt ny spelplan. Det kommer inte att finnas några problem som den vita människan inte kan lösa, och lösa dem kommer han att göra, beslutsamt och i sin helhet. För tydlighetens skull kommer vi att dela upp de uppkomna problemen och deras lösningar i tre breda avsnitt.

A. Att städa upp miljön

Ett av de första stora problemen vi kommer att behöva ta itu med blir att städa upp denna orörda planet från den ständigt ökande föroreningen av miljarder ton vanligt skräp och avfall, och sedan miljarder ton av mer farliga ämnen klassificerade som miljöfarligt avfall, vilket består av giftiga kemikalier och radioaktivt avfall. Allt är ett snabbt växande problem som inte åtgärdas för närvarande, och problemet förvärras genom geometriska proportioner för varje år som går. Det kommer inte heller att lösas så länge den blodsugande juden har kontroll över våra världsangelägenheter. År för år staplas dessa giftiga avfall alltmer på hög utan någonstans att ta vägen. Vår mark är förorenad; vår luft är förorenad; vårt grundvatten är förorenat; våra floder, sjöar och vattendrag är förorenade; och till och med våra rika hav, som upptar tre fjärdedelar av denna planets yta och som en gång ansågs vara gränslösa i sin kapacitet, håller nu också på att bli farligt förorenade, särskilt längs våra stränder och kustlinjer. Om denna process fortsätter mycket längre kommer denna vackra planet inte längre att vara lämplig att leva på, i själva verket kommer den inte att kunna upprätthålla mänskligt liv. Vår miljö håller snabbt på att bli en ruin, och som jag har sagt tidigare, så länge juden har kontrollen kommer det att bli allt värre.

Efter att vi har eliminerat den judiska parasiten från att göra skada, vad kan vi göra för att vrida tillbaka klockan när det gäller föroreningar? Kan vi någonsin igen få en säker och ren miljö? Ja, det kan vi. Det finns mycket som kan göras och måste göras. Ett av de stora problemen (men ingalunda det enda problemet) är överbefolkning. Oavsett hur man ser på det finns det en gräns för hur många människor denna planet kan föda och mängden avfall den kan göra sig av med på ett säkert och stabilt sätt. Det finns nu omkring fem miljarder människor på denna överbefolkade planet, och den befolkningen beräknas att

fördubblas under nästa århundrade. Denna skenande befolkningsexplosion är vild och vansinnig, helt utom kontroll. Det är en katastrof av högsta graden för hela mänskligheten, särskilt för den vita rasen. Vi Creatorer tror på en givande och kvalitativ livsstil, där varje man är en kung, och varje familj är välmående och lever i överflöd. Vi har ingen önskan att leva i en smutsig, sjukdomsdrabbad, fattigdomshärjad och överbefolkad värld, som de flesta av världens "mud peoples" gör nu, såsom i Indien, Haiti, Mexiko och dussintals andra. Denna planet kan helt enkelt inte försörja fem eller tio miljarder människor som lever med den livskvalitet som vi föreställer oss, och i vilket fall som helst kommer den inte att göra det. Svaret är att vända befolkningsexplosionen och föra siffran tillbaka ner till en rimlig och stabil nivå. Jag är inte säker på vad den siffran kan vara i framtiden, men jag skulle spekulera i att någonstans runt en miljard är en sund och bekväm gräns. Eftersom det antalet måste hållas stabilt och eftersom det bara finns en begränsad mängd mark och utrymme tillgängligt på denna planet, vill vi vara förbannat säkra på att detta begränsade utrymme utnyttjas uteslutande av vårt eget slag — Naturens främsta — människor som är produktiva och intelligenta, kapabla att förse sig själva med en livsstil som vi kan vara stolta över.

Så det första stora steget i att återställa miljön i gott skick är att minska befolkningsnivån på denna överbefolkade planet med cirka 80 procent, och att se till att den framtida miljard som denna planet bekvämt kan försörja är produktiv, ansvarsfull och kapabel att föda och försörja sig själv. Men förutom att rensa upp i den rasliga föroreningen finns det mycket mer vi sedan måste göra för att korrekt sköta hushållsangelägenheterna på denna kaotiska, men unika och mest extraordinära planet Jorden.

1. Vi måste sluta förgifta våra jordbruksmarker med konstgödsel, bekämpningsmedel och ogräsmedel. Dessa kemikalier förgiftar inte bara vår jord och vår mat, utan sköljs också ner i våra bäckar, floder, sjöar och hav och förgiftar även dem. Var och en av dessa giftiga kemikalier är toxisk för växt- och djurliv. Vi måste drastiskt ändra våra metoder för jordbruk och livsmedelsproduktion och återgå till ekologiskt jordbruk (Organic Farming) som jag har beskrivit i Creative Credo nr 13 och 14 i "White Man's Bible". Detta kommer att ge tre stora konstruktiva fördelar för oss: (a) det kommer att vitalisera och rädda vår dyrbara matjord, (b) det kommer att öka näringsvärdet i våra livsmedel, och (c) det kommer att avsevärt minska föroreningen av vår miljö.

2. Samtidigt med ovanstående tillvägagångssätt måste vi för vårt eget bästa och välbefinnande även ändra våra kostvanor. Istället för att producera foder och spannmål till fågel, nötboskap, svin och andra djur, måste vi gradvis gå över till att äta en större andel frukt, grönsaker och nötter i deras råa tillstånd, och gradvis eliminera köttprodukter helt och hållet. Detta kommer inte bara att avsevärt minska slöseriet med att omvandla jordbruksprodukter till kött, utan det kommer också att vara mycket mer hälsosamt för vår egen hälsa och vårt välbefinnande.

3. Tillsammans med programmet för Hälsosamt Levebröd (Salubrious Living) och Ekologiskt Jordbruk följer också ett massivt program för att plantera fler träd, särskilt fruktträd. Träd är de mest nyttiga växterna i Naturens domän. De fungerar som vår atmosfärs lungor, de producerar näringsrika frukter och nötter för våra kostbehov och de är en utmärkt försäkring mot den nu pågående ökenutbredningen på vår planet. (Se Creative Credo nr 15, På en världsomspännande skala: Den inkräktande öknen i WMB.) Den massiva och hänsynslösa förstörelsen av våra stora regnskogar som nu pågår i Amazonasbäckenet är inte bara en oomtvistad katastrof, utan också ett brott mot mänskligheten och Naturen.

4. Vi måste förbättra reningen av avloppsvatten genom att förbättra systemen, och se till att inget orenat avloppsvatten dumpas i våra sjöar, floder eller hav. Vi har nu tekniken för att rena avloppsvatten så att det är nästan oskadligt för miljön. Men i många städer är anläggningarna överbelastade och föråldrade. Det förekommer också ett antal haverier. Som ett resultat dumpas mycket orenat avloppsvatten i våra sjöar, floder och särskilt våra hav. Faktum är att fram till nyligen betraktade ett antal kuststäder haven som obegränsade behållare för avfallshantering, och om de bara drog sina utloppsledningar en mil eller två ut till havs, vilken skillnad skulle det göra? Tja, haven är inte obegränsade soptunnor. Jag minns när jag bodde i södra Florida på den nedre östkusten, hur en del av det smutsiga skräpet fortsatte att flyta tillbaka till stränderna. Vi kan inte längre acceptera sådana undermåliga metoder.

De mest flagranta överträdarna när det gäller att förorena haven och stränderna på en världsomspännande basis är de länder i tredje världen som bebos av ler-raserna. Genom att vara högst oansvariga i första hand, och för det andra sakna finanser (ständigt), befinner de sig i en ändlös förvirring när det gäller att hålla sin sophantering under kontroll. Lägg därtill deras spirande befolkningsexplosion, så är deras situation en av dessa växande kriser utan lösning. Hur påverkar detta

oss? Det påverkar oss avsevärt, eftersom vi måste leva på samma planet, dela samma hav och andas samma luft. Mexiko är bara ett tydligt exempel på ett land med ler-raser vars befolkningsökning är utom kontroll. Inte nog med att deras orenade avloppsvatten sköljer upp på kusterna i San Diego och södra Kalifornien, utan befolkningen flödar också över och spiller in i, och över hela USA.

5. En konstruktiv åtgärd vi skulle kunna använda med mycket av vårt vanliga avfall är processen att återvinna det som kan räddas. Detta inkluderar en stor del av vårt vanliga avfall, såsom aluminiumburkar, plåtburkar, glasflaskor, tidningar och en mängd olika pappersprodukter som helhet. Detta skulle inte bara avsevärt minska storleken på våra soptippar, utan skulle också spara nedhuggningningen av träd (för pappersmassa) och en mängd andra krympande resurser.

6. Att göra alla engångsprodukter biologiskt nedbrytbara. För cirka 15 eller 20 år sedan tillverkades och såldes icke-nedbrytbara tvättmedel i miljontals ton. Eftersom de inte bröts ner dröjde de kvar i åratal i vår miljö och blev synliga som skum på ytan av många av våra sjöar och floder. När en lag antogs som gjorde det obligatoriskt för tillverkare att endast tillverka biologiskt nedbrytbara tvättmedel, avtog problemet snart. Idag skräpar miljarder icke-nedbrytbara plastbehållare i alla former och storlekar ner våra vägrenar, eller sjöar, floder och stränder, och våra soptippar. Detta och många andra liknande problem kommer också att behöva åtgärdas.

B. Uppgradering av vår genpool.

Jag har lagt stor vikt vid att städa upp de redan existerande toxiska, radioaktiva föroreningarna och berg av annat avfall som nu överväldigar och kväver denna planet. Det är ett måste, och så snart vi återtar kontrollen över vårt eget öde är det bäst att vi sätter igång, för oavsett hur vi tar oss an det kommer den ackumulerade röran att ta åratal, kanske generationer att städa upp. Under tiden, och samtidigt, måste vi också börja inviga sådana planerade och medvetna program som kommer att sätta oss på en kurs mot att förbättra vår svårt eroderade vita genpool. Kort sagt, vi måste börja praktisera eugenik. Det finns inget viktigare i tron och programmet för Church of the Creator än att förbättra de genetiska egenskaperna hos vår unika och prestigefyllda ras.

Tvärtemot vad judarna och den liberala pressen har fått oss att tro, finns det inget särskilt komplext eller olycksbådande

om denna idé. I grund och botten innebär det att familjer som är begåvade med överlägsna fysiska, mentala och moraliska egenskaper bör sträva efter att skaffa större familjer. De som är sjukliga, mentalt underlägsna och har inneboende genetiska defekter bör ha mindre familjer, eller om dessa defekter är tillräckligt allvarliga, inte ha någon avkomma alls. Den vita rasen har känt till eugenikens grundprinciper i mer än hundra år och har praktiserat dessa principer vid uppfödning av bättre hästar, boskap, hundar och katter i generationer.

Just vid denna punkt kommer den förbannade, skörbjuggsdrabbade juden att resa sig på sina knöliga bakben och skrika i högan sky. Rasist! Hitlers skugga! Människor är inte djur! På vilket vi Skapare svarar högt och tydligt: dra åt helvete med dig, din eländiga blodsugande parasit. Vi har lyssnat på dina självmordsbenägna råd alldeles för länge. Nu när vi äntligen har lyckats få dig av våra ryggar och ut ur vårt samhälle, ämnar vi praktisera eugenik och uppgradera vårt eget släkte till en nivå som kommer att vara ett underverk att skåda, och därigenom uppnå det ädla mål för mänskligheten som Naturen i sin överlägsna visdom medvetet planterade i den vita rasens gudomliga frö, och den vita rasens ensamt.

Idén att inleda ett konstruktivt program för att uppgradera framtida generationer av vår ras är en av de mest förnuftiga, mest produktiva och mest uppenbara vägar vi kan följa. Vad är mer förtjusande än att se en vacker, frisk familj med ljusa och intelligenta barn? Vad är mer tragiskt än att se ett defekt barn, ett barn som är handikappat eller mentalt efterblivet, eller fysiskt missbildat? Är dessa kontraster helt en fråga om slumpen, eller finns det något meningsfullt vi medvetet kan göra för att se till att andelen vackra, friska, ljusa och intelligenta barn ökar avsevärt, och att andelen fysiskt missbildade, idioter och imbecilla minskar till en nivå som ligger nära noll? Är det en fråga om total likgiltighet för dagens vita föräldrar huruvida framtida generationer av vår avkomma degenererar till en dum massa av svältande, klösande lerraser, som exemplifieras av länder som Haiti, Burundi eller Indien, för att bara nämna några?

Från reaktionerna hos vissa av dagens förvirrade och judeprogrammerade vita föräldrar verkar det som om det finns för många föräldrar som är helt likgiltiga inför det avgrundsdjupa öde som de är villiga att kasta sin framtida avkomma i. Hur det än må vara med det, så är vi Skapare förbannat säkra

är varken likgiltiga, ej heller är vi så kriminellt oansvariga att vi ignorerar denna ytterst viktiga fråga. Vilket framtida arv vi lämnar till våra barn och deras framtida avkomma är inte en fråga om likgiltighet, utan en fråga av avgörande betydelse för hälsan hos deras genetiska genpool, och även livskraften i en ren och hälsosam miljö på denna unika, denna enda planet Jorden.

Som jag har sagt tidigare är det inget särskilt komplicerat med att förbättra hälsan och lyckan hos våra framtida generationer. Vi har känt till allt om rashygien (eugenik), men har dumt nog ignorerat detta livsviktiga ämne under de senaste hundra åren. För detta kan vi tacka den ihärdiga hjärnförorening som dumpats på oss av den svekfulle juden, vars mål i många århundraden har varit att bastardisera den vita rasen, att förinta den vita rasen och förslava den bruna bastardiserade produkten för evigt. Vi kan också tacka den judiska kristendomen, som har legat som en cancer på den vita mannens hjärna i nästan två tusen år. Den judekonstruerade kristendomen främjar också kraftigt kakogenes (genetisk försämring). Detta gör den när den skamlöst betonar sådana självmordsbenägna råd som att saliga är de saktmodiga, de lytta, de lama, de enfaldiga och idioterna å ena sidan, och våldsamt fördömer de rika (de kapabla och de kompetenta) å den andra.

Nåväl, vi Skapare har fått nog av detta judiska och kristna förräderi. Om den vita rasen någonsin ska rädda sig själv och sin framtida avkomma från bastardiseringens, degenerationens och slaveriets helvete, så har den tiden kommit. Det är nu eller aldrig.

I början av detta kapitel har jag betonat två speciella ord enligt Websters ordbok, vilka båda härstammar från grekiskan. Det är intressant att grekerna för 2500 år sedan redan var medvetna om raslig förbättring eller dess motsats, raslig degeneration. Faktum är att spartanerna flitigt utövade eugenik och enligt alla mått mätt var grekerna, både i Aten och i Sparta, långt överlägsna någon grupp människor som har utvecklats sedan dess, i fråga om antingen fysisk eller mental förträfflighet. Tyvärr var eugenik inte en del av deras religion, och bastardisering smög sig in under århundradenas lopp. När jag senast besökte Grekland 1973 fann jag att den nuvarande ursprungsbefolkningen sorgligt nog hade degenererat från sin höjdpunkt för 2500 år sedan till den grad att den nu knappt kunde räknas till Naturens främsta. Faktum är att hela den vita rasen har varit på en nedåtgående väg av genetisk degeneration under flera

århundraden, och med judarna som främjar ett tvångsmatat program av bastardisering och rasblandning, har detta särskilt accelererat under de senaste 40 åren. Så vi har vårt val, antingen kakogenes eller rashygien. Antingen förbättring av vår genetiska vävnad, eller degeneration. Vi Skapare är fast beslutna om ett positivt program för rashygien. När vi väl har kontroll över vårt eget öde avser vi att främja ett planerat och medvetet program för rashygien, så som det beskrivs i *Creative Credo nr 28* i *Den Vite Mannens Bibel*. Detta består i grunden av (a) ett genetiskt graderingssystem, som beskrivs i *Den Vite Mannens Bibel*, och (b) genom religiös indoktrinering, uppmuntra de föräldrar som är begåvade med överlägsna genetiska egenskaper att skaffa större familjer, och de med sämre anlag att skaffa färre barn eller inga alls, och (c) sterilisering av obotliga missanpassade, idioter och genetiskt sjuka.

Återigen kommer vi att ha judarna, de blödande hjärtana och liberalerna som skriker i högan sky. Vad? Framtvinga födelsekontroll? Ska regeringen lägga sig i familjeplanering? Svaret är ja, på båda frågorna. Vi "lägger oss inte i" när vi uppmuntrar och vidtar meningsfulla åtgärder för att förbättra kvaliteten på våra framtida generationer. Vi tar ett välbehövligt positivt steg mot att förbättra mänsklighetens framtida välfärd och eliminera en av de mest allvarliga orsakerna till elände. Skillnaden mellan välfärden i USA och Haiti, till exempel, är inte en fråga om naturresurser (för 200 år sedan var San Domingo mer välmående än alla de tretton kolonierna tillsammans) och inte heller är det en fråga om deras respektive regeringsformer, i motsats till vad liberalerna vill få oss att tro. Skillnaden mellan deras sjuka, eländiga och olyckliga tillstånd och vårt beror på skillnaden i kvaliteten hos två respektive folk, nämligen den kompetenta vita rasen som byggde detta land, och deras degenererade pöbel av bastarder. Låt oss dock inte vara för självbelåtna. Det sätt som USA (a) tvångsmatas med rasblandning, och (b) tillåter sig att översvämmas och invaderas av allt avskum och alla dyraser i världen, gör att det bara är en tidsfråga innan även vi kommer att vara lika sjuka, degenererade och eländiga som Haiti är idag. (Se *Creative Credo nr 30* i *Den Vite Mannens Bibel*, *Den fasansfulla läxan från San Domingo — en förebådare för det vita Amerika*.)

Vi undersöker nu den moraliska frågan — har samhället en rätt att förhindra att barn föds av föräldrar — vilka föräldrar som helst? Vårt svar är ett överväldigande och

ett rungande **Ja!** Rätten att avla oansvarigt och urskillningslöst är inte på något sätt en absolut rättighet. För oansvariga gifta eller ogifta föräldrar att tvinga in barn i världen som de varken kan försörja eller har för avsikt att försörja, som många av negerkvinnorna nu gör, och pracka på dem på de produktiva skattebetalarna för framtida försörjning, det, min vän, är ett avskyvärt brott i vår bok. För idioter och imbecilla att tanklöst avla och låta samhället ta konsekvenserna av deras imbecilla reproduktioner, det är också ett brott av avskyvärda proportioner. Att kasta in sådana defekta varelser i vår genpool, vilket får katastrofala konsekvenser i århundraden framöver, är ett helvetiskt brott som vi Skapare inte kommer att tolerera. Att ingjuta Afrikas svarta blod i vår vita genpool, det är också ett brott av monstruösa proportioner som vi inte heller kommer att tolerera.

Den största välsignelse vi kan skänka den framtida mänskligheten är att förädla vår ras till en nivå där vi närmar oss Övermänniskan — friska, vackra, intelligenta vita människor, kompetenta att inte bara ansvarsfullt försörja sig själva och sina familjer, utan där varje familj är kapabel att leva ett liv med hög livskvalitet som historien aldrig tidigare skådat. Sannerligen, om en regering "lagligt" kan skriva ut unga söner i deras bästa år och med våld sätta dem i uniform och skicka dem till Vietnams djungler för att lemlästas och dödas, då är det sannerligen mer rimligt och moraliskt berättigat att förhindra att missanpassade, imbecilla och bastarder urskillningslöst tvingas in i denna värld av kriminella föräldrar, bara för att samhället ska få ta smällen och skörda de katastrofala konsekvenserna av deras depravation och oansvariga brott.

Det finns ytterligare ett tvingande skäl till varför samhället slutligen måste ta itu med världens befolkningsexplosion och inta en positiv ställning till födelsekontroll. Slutligen, även efter att vi, den vita rasen, har koloniserat alla goda marker på denna planet jorden, och ler-raserna bara är ett avlägset galet minne, kommer tiden då vi når en optimal befolkning som denna planet bekvämt kan försörja. Vi spekulerar i att en sådan nivå kommer att ha uppnåtts vid siffran cirka en miljard. Det kommer inte att ta särskilt lång tid för den vita befolkningen att nå den nivån, förmodligen inte mer än två eller tre generationer. Ska vi då fortsätta att i oändlighet expandera det antalet hämningslöst och vårdslöst? Svaret är ett rungande Nej! Vad skulle poängen vara? Det är mycket bättre att stabilisera den vid en bekväm miljard än att överbefolka denna planet med svältande, klösande

fem miljarder, eller tio miljarder, som vi nu håller på att göra. Även om alla människor på denna planet vore vita, skulle sådana antal hopplöst överbefolka, överbelasta och överförorena denna begränsade planet, och orsaka inget annat än fattigdom och elände. Så varför göra det? Vare sig vi gillar det eller inte, är positiv födelsekontroll det enda svaret. Eftersom födelsekontroll är en absolut nödvändighet, är det inte också logiskt att vi skulle ha en kontrollerad favoritism för de genetiskt överlägsna, och avskräcka reproduktionen av de underlägsna? Det är det absolut, och denna idé är fast och permanent inpräglad i vår lära och vårt program.

C. Förbättring av vårt samhälle och livskvalitet.

Vi kommer nu till det tredje stadiet. Vi antar att vi nu har ersatt "mud races" och att vårt eugenikprogram fortskrider väl. Efter att ha åstadkommit så mycket, är vi Skapare också djupt intresserade av att uppgradera kvaliteten på vårt samhälle och vår livsstil. Vi vill att varje familj, varje man, kvinna och barn ska kunna leva ett hälsosamt, lyckligt och välmående liv. Vi vill att de ska ha en känsla av tillhörighet i sitt samhälle, av att vara en stolt medlem av sin ras, en känsla av prestation och att deras liv är mycket meningsfullt.

Mycket av detta kommer vi redan att ha åstadkommit genom (a) den genetiska uppförädlingen av varje individ, utgallringen av de missanpassade och de genetiskt sjuka, och genom (b) att bringa befolkningssiffran ner till en bekväm nivå där det finns gott om plats och livsrum för alla.

Men vi vill ytterligare uppgradera hälsan, lyckan och välbefinnandet för våra framtida generationer genom att även förbättra den samhälleliga strukturen. Detta kan vi göra genom Creativity varigenom vi ger våra vita raskamrater en känsla av gemenskap och kamratskap centrerad kring deras kyrka. Vi vill se att varje samhälle har ett Creativity-center som inte bara består av en kyrka, utan som också kommer att vara ett stort socialt center, ett som är familjeorienterat. Det kommer att omfatta många sociala och rekreativa aktiviteter. Bland dem kommer att finnas sport (basebollplaner, bowlinghallar, tennisbanor, simbassänger, gymnastiksalar, etc.); kulturella aktiviteter (teatrar, bibliotek, offentliga möteslokaler för föreläsningar, etc.); konstnärsgrupper, musikaliska aktiviteter och festivaler, picknickområden, etc. Vi planerar också att ha finansiella organ som hjälper till att finansiera och ge råd till spirande nya affärsföretag. Vi hoppas kunna ha sådana Creativity-center för

glädjen för varje litet samhälle i USA och, i själva verket, i hela den vita världen. I de större städerna som Los Angeles borde det kanske finnas så många som tre- eller fyrahundra sådana center för att betjäna de vita samhällena.

Våra skolor och högskolor kommer att revideras för att återspegla mer intresse för rasmässig stolthet och rasmässig integritet, och fokuseras mer på att utbilda våra ungdomar i de praktiska realiteterna i planering för yrkesliv, affärer, äktenskap och familjeliv. Låt mig lägga till ytterligare en funktion till listan, och det är ett datoriserat dejting- och parningssystem för att hjälpa ungdomar att hitta de bästa partnerna för sin framtida familjebildning. Inte för att vi vill avskaffa de traditionella tillfälliga mötena som har kulminerat i parning och äktenskap förr i tiden — inte på något sätt. Men det skulle vara en ytterligare förstärkning för att hjälpa till med matchade familjebildningar. Just nu, om vi Skapare hade ett sådant system, skulle det vara en verklig välsignelse för våra ungdomar att hitta lämpliga partner med liknande sinnelag — en situation som inte är lätt att uppnå vid denna tid i historien.

Jag vill bara lägga till en fotnot, nämligen att vi Skapare är mycket mer intresserade av att göra verkliga framsteg i vårt program för rashygien än vad vi är av att föra vår vetenskapliga teknologi framåt. Faktum är att med atombomber, vätebomber, radar, laserstrålar, raketteknik, datorer och allt det övriga i en ständigt accelererande vetenskaplig explosion, når vi en punkt utan återvändo, en punkt där teknologin har blivit vår herre, där den vetenskapliga teknologin långt har sprungit ifrån vår sociala apparat för att kontrollera det farliga och skenande monstret. Vi befinner oss nu i den prekära positionen där ett fåtal galningar kan spränga denna värld i småbitar och döda allt mänskligt liv med sina dödliga kemiska, atomära och andra vansinniga vapen. Inte heller är jag övertygad om att den mänskliga befolkningen, trots alla sina häpnadsväckande framsteg inom vetenskaplig teknologi, är lyckligare eller har det bättre idag än de hade för hundra år sedan, eller än mina mennonitiska förfäder hade i sin fogliga och vänliga sociala struktur före telefonens och televisionens, automobilens och elektricitetens intåg. Vi, den vita rasen, kan mer än väl föda, klä och hysa oss själva och producera alla bekvämligheter för ett välbärgat liv med den teknologi vi redan har till hands. Det är dags att vi vänder vår uppmärksamhet mot viktigare saker — vårt eget framåtskridande. Missförstå mig inte. Jag har ingen önskan att rulla tillbaka teknologin till häst- och vagnstiden, och det kan inte

kunna göras även om vi ville det. Faktum är att jag har varit djupt intresserad av vetenskaperna, alla vetenskaper, under större delen av mitt liv, och när jag var en ung man studerade jag el- och elektroteknik vid två olika universitet i Kanada. Vad jag nu säger är dock att vi drastiskt bör skifta vår betoning. Vi behöver inte mer komplexa och sofistikerade maskiner eller prylar än vad vi redan har. Vad vi, den vita rasen, behöver göra är att koncentrera oss på ett program för raslig rening och framsteg samt en omstrukturering av vårt samhälle och vårt sociala liv. Det kommer att ge oss mycket större utdelning i hälsa och lycka än vår besatthet av skenande vetenskapliga framsteg.

För några år sedan besökte jag Kennedy Space Center vid Cape Canaveral, Florida. Förra veckan besökte jag Space Center i Huntsville, Alabama. Den omfattning och de kostnader som våra vetenskapsmän och tekniker har lagt ner för att producera enorma sofistikerade raketer, raketmotorer, extremt komplexa elektroniska styrsystem, elektroniska datorer, elektroniska kommunikationssystem och tusen andra extremt komplexa, komplicerade, sofistikerade (och oerhört dyra) tillbehör är helt enkelt häpnadsväckande. I varje enskilt fall återkom tanken till mig — vad i helvete behöver vi hela denna röra av oerhört komplicerad och orimligt dyr hårdvara till? Det finns ingenting där ute för oss i rymden. Om vi istället bara hade spenderat samma hundratals miljarder dollar på att skeppa negrerna tillbaka till Afrika, och lagt ner samma mängd iver och uppfinningsrikedom på att förbättra vår samhällsstruktur och uppgradera vår vita genpool, skulle fördelarna som tillföll oss utan tvekan ha varit tusenfalt större sett till våra egna bästa intressen.

* * * * *

Det svåra valet ligger framför den vita rasen: antingen kolonisera hela planeten jorden med sina egna, eller bli en utdöd art.

* * * * *

Nummer 45 — December 1988

Att klanka på de rika

Bolsjevismens huggtänder

Grundbulten i Karl Marx kommunistiska lära är att de rika är inkarnationen av all världens ondska och måste utrotas från jordens yta. När väl dessa stygga rika, dessa "kapitalister", har förintats, kommer "proletariatet", som förmodas vara arbetarklassen, att ta över, och det kommer inte längre att finnas någon exploatering av arbetarna. Ipso facto kommer alla problem, som ändå i grunden är en fråga om ekonomi (enligt teorin), att ha blivit lösta. Om vi bara gör oss av med de där förbannade "kapitalisterna", skulle vi kunna få en vacker ny världsordning. Klasskillnader kommer att tona bort, till och med staten själv kommer att upplösas i ett ljuvt ingenting, och vips, se och häpna! en ny era för mänskligheten! Ett veritabelt himmelrike på jorden, ett arbetarparadis kommer att uppstå som genom ett trollslag. Döda bara de där förbannade kapitalisterna!

Dessa lock-och-pock-idéer som ingår i detta bedrägeri är lika judiska som Henry Kissingers kroknäsa och har en lång judisk historia. I Protokoll nr 1 av Sions vises protokoll säger de att de genom att ropa orden "Frihet, jämlikhet och broderskap" har fört in hela legioner av goyim i de judiska leden, som bar deras (judiska) fanor med entusiasm, medan deras egna judiska agenter utförde förarbetet genom att i smyg sprida dessa idéer. Samma ord var som maskar som gnagde på goyim-samhällets välbefinnande, och satte överallt stopp för fred, lugn och solidaritet och förstörde grundvalarna för goyim-staterna.

Går vi ännu längre tillbaka i den judiska propagandans grumliga kanaler, finner vi att en mytisk Kristus föregick Marx och lade fram samma destruktiva idéer. Allt finns beskrivet i Nya testamentet, skrivet av judar för att förgöra goyim. Dessa stygga, förbannade rika! Åh, vad vi hatar dem! Det kommer att vara lättare för en kamel att vandra genom ett nålsöga än för en rik man att någonsin komma

till himlen. Kristna och judar föredrar sådana värdelösa vrak i samhället som Lasarus, som var lat, oduglig, medellös och så ovårdad och sjuk att hundarna slickade hans öppna sår. Det är den sortens avskum kristna gillar att se i himlen, men de där förbannade rika kommer att brinna i helvetet i evigheters evighet, för åh, vad Herren hatar dem!

Marx brutala efterföljare, Lenin, Trotskij och Stalin, förföljde skoningslöst denna onda kommunistiska dogma och konspirerade framgångsrikt för att iscensätta en av de mest våldsamma och destruktiva revolutionerna i historien. Med stöd av världens judiska bankirer, särskilt Federal Reserves bankirer i USA, störtade de den trehundra år gamla Romanov-dynastin i Ryssland, mördade brutalt tsaren och hans familj (Nikolaus II, hans hustru Alexandra och deras fem barn), och bolsjevikernas sovjet av arbetardeputerade tog över Ryssland, det största och rikaste (på naturresurser) landet i världen. Medan frontfigurerna i denna revolution var Marx, Lenin, Stalin och Trotskij, var de verkliga tråddragarna bakom kulisserna den judiska Kehillan, de judiska bankirerna och det judiska nätverket som helhet, där de sistnämnda hade arbetat mot detta mål i många århundraden. Jacob Schiff, från det judiska mäklarhuset Kuhn, Loeb and Company i New York, finansierade Trotskijs gäng av mördare med 20 miljoner dollar under första världskriget och lät utbilda dem som mördare och hantlangare i Eastside New York för övertagandet av den ryska duman (parlamentet), och överta den gjorde de.

Denna bolsjevikiska revolution inledde den mest onda och destruktiva eran i mänsklighetens historia. Den rivaliseras endast av den destruktiva tillkomsten av den judiska kristendomen som inledde den mörka medeltiden cirka femtonhundra år tidigare, och likheten slutar inte där. (Se *Christianity and Communism: Jewish Twins*, sida 363 i *Nature's Eternal Religion*.) Inte bara dödade Trotskijs judiska hantlangare medlemmarna i duman, utan i den blodiga era av revolution, anarki och svält som följde, hade judarna sitt Purim: de dödade mellan 20 och 30 miljoner vita ryssar också. Precis som i den franska revolutionen utrotade de ledarskiktet, Rysslands främsta, i enlighet med den judiska maximen: Döda de bästa av goyim först. Bland de dödade fanns flera av mina mennonitiska fränder. Vi själva förlorade vår vackra gård och vårt hushåll och allt vi ägde, och flydde landet 1924.

Så, genom att förinta de rika (egentligen bara de vita ledarna), skördade de fattiga millenniet då? Fick de ett arbetarparadis? Helvete, nej! Den judiska diktaturen dödade sina goyim-fiender, tog över med hämndlystnad och påtvingade sedan en brutal diktatur på "massorna", en diktatur som de har upprätthållit genom ren kraft och terrorism ända sedan dess. Detta har de gjort med dolt samarbete från USA och dess enorma rikedomar och resurser. (Se Ryssland, Israel och USA, C.C. nr 38 i Den Vite Mannens Bibel.) Med USA redo att rädda den bolsjevikiska regimen i Ryssland vid varje vändning, har judarna inte bara behållit sitt järngrepp om de fattiga ryska offren, utan har också kunnat expandera sitt onda imperium över större delen av världen. Resultatet har blivit fattigdom, elände och hårdhänt tyranni över mer än tre fjärdedelar av världens befolkning. Oroligheterna, kaoset och nöden i Polen idag är ett aktuellt exempel, men bara ett av många.

Så mycket för den kommunistiska revolutionen, varav mycket redan är välkänt för de flesta av våra läsare. Det som oroar oss Skapare är att en märklig linje av bolsjevikisk propaganda smyger sig in i den vita rasrörelsen idag. Vissa av "ledarna" i vissa av de halvfärdiga, illa genomtänkta vita rörelserna börjar framträdande spy ur sig samma olycksbådande bolsjevikiska linje. Istället för att peka ut det judiska nätverket (som sannerligen omfattar de superrika, den verkliga penningmakten) anklagar och angriper de de vita "rika". Märkligt nog säger personer som Gary Gallo, Tom Metzger och Wyatt Clay Kaldenberg att judarna egentligen inte är de onda. Det är vårt eget vita folk, våra förmögna medlemmar, som är de verkliga syndabockarna. När jag senast besökte Tom Metzger bjöd han mig på en repris av sitt tal till Aryan Nations på sin videoskärm. Inom två minuter efter att ha sett detta tal sa jag uppriktigt till honom: "Du låter som en kommunist." Jag noterade också hans upprepade beundran för Lenin, för hur hans taktik "fick saker gjorda". Ja, det gjorde han sannerligen med stöd och finansiering från ett enormt judiskt nätverk, inom och utom Ryssland, som banade väg, tillhandahöll finansieringen, ritningen och arbetskraften, varje steg på vägen. Viktigare och mer relevant, vad sägs om Lenins ideologi? Tom hade ingen kommentar till det, men jag märkte att hans bibliotek innehöll de flesta av Lenins verk.

När jag konfronterade Gary Gallo ansikte mot ansikte med denna fråga: Tror du eller tror du inte att judarna är vår

huvudfiender? Han svarade bryskt: "Nej, de rika vita är våra huvudfiender."

Låt oss stoppa programmet här och nu och undersöka denna fråga om "rika mot arbetarna" en gång för alla. Låt oss ställa några relevanta frågor.

1. Är de rika mer ohederliga, oärliga, elaka, moraliskt fördärvade och på annat sätt skurkaktiga än till exempel den fattiga klassen eller arbetarklassen?

Svar: Min iakttagelse efter sjuttio år av kontakt med alla tänkbara typer av människor är: nej, det är de inte. Även om vita människor är de finaste och mest hedervärda människorna i världen, finns det bra och dåliga personer i alla klasser, och det finns precis lika många skurkar, lögnare och småtjuvar bland de fattiga som bland de rika, om inte fler. Generellt sett är de rika förmodligen mer ansvarsfulla och pålitliga eftersom de har fler värdesaker att skydda, inklusive sitt rykte.

2. Är de rika mestadels parasiter på vårt samhälle eller bidrar de med sin del till den allmänna välfärden?

Svar: Det är min uppfattning att den genomsnittliga bemedlade människan har bidragit långt mer till samhället än den genomsnittliga fattiga. Låt oss ta några exempel från historien — Cyrus H. McCormick, som uppfann den första hästdragna skördemaskinen, blev rik tack vare sin geniala uppfinning. Som ett resultat av denna enda uppfinning kunde de då tiotusentals bönderna producera tre gånger så mycket spannmål och produkter som de tidigare kunnat göra med den handdrivna skäran. Kan ni föreställa er vad detta innebär? En mans uppfinning motsvarade nu arbetet av alla bönder tre gånger om. De belöningar som McCormick skördade var sannerligen en liten struntsumma jämfört med de ökade fördelar han bidrog med till samhället i utbyte.

Detsamma kan sägas om Eli Whitney som uppfann bomullsrensningsmaskinen och därmed lade grunden till en enorm och blomstrande bomullsekonomi i södern. Samma slutsatser kan dras för sådana framstående uppfinnare som James Watt, som uppfann ångmaskinen; Robert Fulton som byggde den första framgångsrika ångdrivna båten; Samuel F. B. Morse som uppfann den första telegrafen; eller Alexander Graham Bell som uppfann den första fungerande telefonen; eller för den delen tiotusentals andra, som likt Henry Ford inte uppfann något nytt som var patenterbart, men som byggde upp en framgångsrik verksamhet som satte nationen på hjul, eller som Bessemer som uppfann en ny ståltillverkningsprocess, och därigenom

vilket gjorde det möjligt för ingenjörer att bygga skyskrapor som inte var möjliga tidigare.

Vid det här laget kommer någon rikedomshatare att hoppa upp och säga: O.K., O.K., du har bara pratat om uppfinnare, och de är helt okej och förtjänar fullt ut sina belöningar, men de flesta rika människor var inte uppfinnare.

Gott, låt oss titta på några andra entreprenörer. Låt oss titta på transportområdet. Vissa har bildat företag som spände över landet med järnvägar från Atlanten till Stilla havet. Vissa byggde ångbåtslinjer. Vissa byggde diligenslinjer. Vissa byggde busslinjer. Vissa, som Howard Hughes, Eddie Rickenbacker och dussintals andra, byggde flygbolag. De skapade sannerligen tiotusentals jobb och bidrog enormt till framstegen inom resor och transporter.

Vill du ha mer? Gott, låt oss titta på bilindustrin, som förmodligen mer än någon annan bransch har skapat miljontals jobb och enormt utökat människans förmåga att ta sig fram mycket snabbare och bekvämare än vad man kunde med häst och vagn. Vi har redan nämnt Henry Ford, men det fanns tiotusentals fler såsom Gottlieb Daimler och Karl Benz i Tyskland, eller i Amerika sådana företagsamma pionjärer som Charles Duryea, Ransom E. Olds, Elwood Haymes, Alexander Winton, Charles B. King, John D. Maxwell, Francis Edgar Stanley (Stanley Steamer), Walter White och hundratals andra. Faktum är att det har funnits så många som 2000 biltillverkningsföretag, varav de flesta nu antingen är nedlagda eller har gått samman med mer framgångsrika konkurrenter. Många av dessa förlorade sina initiala besparingar och gick i konkurs, vissa skapade en blygsam förmögenhet och vissa, som Ford, skapade enorma förmögenheter. Men de producerade och de bidrog enormt till den tekniska utvecklingen och förändrade Amerikas och världens ansikte.

Ska vi fortsätta och gå längre bort? Varför inte? Fältet är obegränsat. Vi kan gå in i livsmedelsindustrin och nämna entreprenörer som Post som började med cornflakes; eller fastighetsutvecklare som Del Webb som byggde hela städer, välplanerade och välbyggda; eller arkitekter som Frank Lloyd Wright; eller tidningsmagnater som William Randolph Hearst; eller filmskapare som D. W. Griffith, och tecknare, filmskapare och temaparksbyggare som Walt Disney. Som jag sa, fältet är obegränsat, och jag skulle kunna fortsätta i oändlighet.

Alla, eller de flesta av dessa män, tjänade miljontals dollar och enorma förmögenheter. Men jag säger att de, i det stora hela, tjänade varje öre och de förtjänade vad de skapade eftersom de bidrog mäktigt till framstegen i vår ekonomi, vår teknologi, vår välfärd och vår civilisation som helhet.

Men även om jag skulle kunna citera oändliga framgångshistorier som skulle fylla volymer, skulle de rika-hatande missnöjda som Tom Metzger och Gary Gallo fortfarande inte vara nöjda, främst på grund av avundsjuka över att de själva misslyckats med att tjäna miljoner. Vad sägs om alla de sysslolösa rika som ärvt sina pengar? Tja, även många av dem är inte nödvändigtvis drönare, inte heller är de lata och oproduktiva. Vi kan citera genier som Howard Hughes, som ärvde en nätt summa på en halv miljon dollar redan 1924 vid nitton års ålder. Men han satt inte på den och lät den rosta. Han byggde upp en filmindustri, en flygplanstillverkningsindustri, ett flygbolag, en elektronikfabrik och hade intressen i ett dussin andra företag, vilket katapulterade hans ursprungliga arv på en halv miljon till en förmögenhet på flera miljarder dollar. Visst skapade mannen jobb, han byggde företag och han producerade en myriad av produkter. Vad mer kan en man göra?

Förutom Howard Hughes finns det oräkneliga fler som tog ett litet arv och byggde enorma imperier. Den gemensamma nämnaren vi finner bland dessa män är att de i det stora hela var mycket energiska, de var män med fantasi och i genomsnitt var de mer intelligenta än de genomsnittliga tölparna. Visst var de flesta av dem varken drönare eller parasiter, vilket vi, låt oss inse det, inte kan säga om många drivare och gratisätare som är luspanka och lever på bidrag.

Under mina sjuttio år av vistelse på denna planet har jag bott i fyra olika länder och ett halvdussin olika stater i vårt goda gamla USA. Mina föräldrar var fattiga och jag växte själv upp på en vetegård i Saskatchewan. Jag har känt alla sorters människor — bönder, lastbilschaufförer, gruvarbetare, dikesgrävare och miljonärer, politiker, guvernörer, senatorer, konstnärer, författare, uppfinnare, nazister, judar, nigger, skurkar och bedragare. I frågan om att dela upp de rika och de fattiga, skulle jag vara tvungen att komma till den oundvikliga slutsatsen att bemedlade män, i det stora hela, är mer intelligenta, mer intressanta, mer fantasifulla och lättare människor att ha att göra med än de som aldrig har kunnat få ordning på sitt liv och ackumulera åtminstone ett bekvämt sparkapital för att försörja sig själva och

deras familjer. Jag säger detta utan bitterhet och utan fördomar. Sammanfattningsvis vill jag dra slutsatsen att dessa människor som har uppnått något ekonomiskt vanligtvis är de drivande och de som får saker gjorda, och de är i stort sett de pelare i vårt samhälle som har fört den vita rasen framåt.

Vi kommer nu till den sista tillflyktsorten för de rika-hatare som kommer att utdela sitt sista elaka slag och anklaga de rika för att inte ha gjort tillräckligt för att främja saken för oss vita rasister i vår kamp mot den vidriga judiska konspirationen som nu hotar att förstöra naturens främsta skapelse — den vita rasen. I denna anklagelse kan jag helt instämma. De tiotusentals förmögna vita män och kvinnor i detta land, varav många äger enorma förmögenheter, har gjort förbannat lite för att hjälpa vår sak, en sak som sannerligen också borde vara deras. Men återigen, i rättvisans namn mot alla rika, mot hela medelklassen och mot de fattiga, har ingen av dessa i någon större utsträckning ansträngt sig för att slå tillbaka mot detta monster som nu förtär oss, och sannerligen är den genomsnittlige arbetaren, som nöjer sig med att titta på dumburken medan han häller i sig sin öl, lika kriminellt försumlig som de välbeställda individer som Metzger och Gallo gillar att stämpla som "feta katter" och som de mer än gärna skulle se hängda.

Precis som det finns ett antal undantag bland arbetarna, så finns det även bland de välställda. Sannerligen ansträngde sig Henry Ford, en av vårt århundrades rikaste miljardärer, angående det judiska hotet för cirka sextiofem år sedan och gav ut en serie avslöjanden i sin *Dearborn Independent* som utrotade det judiska nätverket. Dessutom, efter år av forskning om "det judiska problemet", gav han ut ett bokverk i fyra volymer med titeln *The International Jew*.

Andrew Carnegie, född skotte men ödesbestämd att bli en av Amerikas främsta stålmagnater, bidrog med 350 miljoner av sin förmögenhet till välgörenhet. Av detta gick en enorm summa till att bygga folkbibliotek i varje större stad i hela Amerika, så att pojkar inte skulle vara handikappade i att få tag på böcker att läsa, ett privilegium som han själv förvägrades som ung. Han instiftade också ett antal andra välgörenhetsinstitutioner för främjande av lärande och författade ett antal framstående böcker.

Så mycket för de fördelar som samhället har fått av de rika och välställda, den sortens människor som Metzger och Gallo och många andra avundsjuka människor skulle vilja hänga. Efter att ha sagt alla dessa snälla saker om förmögna vita, låt mig klargöra att jag gillar den arbetande mannen precis lika mycket, så länge han är vit. Jag har själv utfört massor av hårt

manuellt arbete under mina yngre år. Uppvuxen på gården, som barn mjölkade jag kor, vallade kor, plockade sten från fälten hela dagarna. Vid tio års ålder satte jag upp kärvar på vetefälten, eller körde spannmål till silon. Vid 15 års ålder bemannade jag ett spann och en vagn som fullvärdig medlem i ett trösklag, ett mödosamt arbete på 12 timmar, på fältet från 06:00 till 19:00, med en timmes lunchrast. Detta gjorde jag under flera år vid skördetid, även medan jag arbetade mig igenom college. Under några av dessa sommarterminer arbetade jag också i nickelgruvorna i Sudbury, Ontario, nere i ett brytningsrum ibland så långt som 5000 fot under jorden. Detta var ett varmt, fuktigt och kvävande arbete, att skovla tung nickelmalm åtta timmar om dagen. Så låt mig försäkra er, jag är ingen främling för manuellt arbete.

Den avgörande punkten i hela denna diskussion är: Vi behöver alla våra vita raskamrater för att bygga ett kraftfullt, välmående och välstrukturerat vitt samhälle. Vi behöver de rika, de fattiga, medelklassen, entreprenörerna, cheferna, planerarna, främjarna, byggarna, affärsmännen, butiksägarna och bönderna; särskilt bönderna, och jag kan tillägga att det finns några mycket förmögna bönder, eller fanns, fram tills nyligen.

De verkliga skyldiga som förstör vårt land, vårt vita samhälle, vår miljö och den vita rasen i synnerhet, är den judiska kabalen, den eviga parasit som har förstört folk och civilisationer i tusentals år. Det är judiska pengar och judisk makt som har varit och är subversiv och destruktiv mot den vita mannens samhälle, och som förslavar världen. Kärnan i detta bestialiska monster är Federal Reserve Board och nätverket av judiska bankirer som äger och kontrollerar de parasitära monetära systemen över hela världen. De kontrollerar inte bara de monetära systemen, utan på grund av den enorma makt de därigenom utövar, och på grund av den raslojalitet som utövas av den judiska rasen, kontrollerar de också regeringarna, nyhetsmedierna och varje annat nervcentrum av makt. Bakom de judiska bankirerna står hela det judiska nätverket, som bildar en olycksbådande konspiration för att inte bara förslava världens arbetare och producenter, utan för att bastardisera och förstöra den vita rasen, de rika och de fattiga, medelklassen i synnerhet.

Där är den verkliga boven — hela det judiska nätverket som sådant, med finansmännen som drar i trådarna och planerar strategin.

Det är vid denna punkt som vi, Church of the Creator, går skilda vägar med Gary Gallo och Tom Metzger. Oavsett deras skäl för att ge sig ut på denna typ av destruktiva sidospår, kommer vi inte att titta på passivt. Att koncentrera sig på att klanka ner på de rika vita är inte bara högst förvirrande, utan det är ett rent bedrägeri. Det är inte ens en rasfråga, utan en öppen klassuppdelning bland våra vita raskamrater, en kommunistisk programpunkt och bolsjevikisk taktik av högsta ordningen. Ingenting skulle kunna vara mer destruktivt och förvirrande för fotfolket i den vita rasrörelsen, och ingenting skulle kunna vara mer trösterikt för vår dödsfiende, den parasitära juden, än att beskylla de rika vita.

Gary Gallo har en märklig och tvivelaktig bakgrund för en som hävdar att han kämpar för den vita rasens sak. Jag har fått höra av en av hans tidigare nära medarbetare att hans farfar, som Gary beundrade mycket, var en knallrosa kommunist. Hur mycket av det som fördes över till sonsonen kan vi inte säga, men uppenbarligen slog många av farfaderns kommunistiska idéer rot i sonsonen, vilket Garys skenbara program, det lilla som finns, verkar indikera. Garys National Democratic Front (NDF) förespråkar (a) progressiv inkomstskatt (b) konfiskering av egendom (c) ingen arvsrätt för barnen i en familj (d) statsägda produktionsanläggningar (e) häng de rika!

Allt det ovanstående är rena programpunkter från Marx kommunistiska manifest, vilket varje student av konspirationen lätt kommer att känna igen. Medan Gary villigt tog till sig lockelsen i det kommunistiska manifestet, med eller utan sin farfars handledning, tog det honom tre år (enligt egen utsago) att acceptera att den judiska förintelsen var en gigantisk bluff, även efter att fakta tydligt lagts fram för honom.

Men det är inte allt. Oavsett om det är en del av det kommunistiska manifestet eller inte, har Gary kommit på en annan programpunkt som är ännu mer förödande, och det är — att stycka upp vårt amerikanska hemland och dela upp det mellan de olika etniska grupperna — niggrer, kubaner, mexikaner, indianer, kineser, japaner, haitier, vietnameser, och naturligtvis skulle de vita tilldelas en bit någonstans också. Vi Creators säger högt och tydligt — åt helvete med det oväsendet! Våra banbrytande förfäder kämpade och blödde för att erövra detta land. De tog det med våld och erövring. Jag upprepar — erövring — från raserna av lera och byggde en mäktig vit nation. För vilken vit förrädare som helst att nu komma och förespråka att vi är villiga att ge bort det till allt avskum och alla raser av lera i...

världen, fritt och gratis, på ett silverfat — det, min vän, är outsäglig galenskap och vidrigt förräderi mot den Vita Rasen. På vems sida står den här snubben? Hur som helst, vi vill inte ha någon del av NDF.

Vi kommer nu till Tom och John Metzger som är ett annat fall, men som också ägnar sig åt att klanka ner på de rika och "feta katterna", och som också går med på att stycka upp Amerika och överlämna stora områden till gyttjeriserna.

Tom är en aggressiv främjare och gör ett hästjobb med att få publicitet för den Vita rasliga saken, vilket allt länder honom till heder. Men publicitet är inte allt, såvida det inte förespråkar sunda principer. Bruce Springsteen och Michael Jackson får vardera tusen gånger mer publicitet än Tom och John tillsammans, men ingen av dem hjälper nödvändigtvis den Vita rasliga saken.

Vad som är ännu mer skadligt är att Metzger också förespråkar ett polyglott program för att "arbeta med" alla. Tja, nästan alla, utom dem han inte gillar. Han kommer att "arbeta med" kristna och Identity-rasister, även om han milt bedyrar att han inte tror på det där. Han kommer att omfamna odisterna, även om han inte tror på det struntpratet heller. Han samarbetar gärna med sådana trotskister som Myatt Clay Kaldenberg, som råkar vara rasist, förresten, såväl som trotskist. Detta är helt acceptabelt och stör inte Tom alls. Tom gillar till och med att flörta med sådana n-ord som Louis Farrakhan, eftersom han också är rasist, om än en svart rasist som hatar judar och vitingar med lika stor vrede. Tom har till och med gjort misslyckade närmanden till sådana internationella kändisar som Muammar Gaddafi, som också hatar judarna, liksom USA och den Vita Rasen.

Så vad står Tom och WAR för? Det är svårt att säga, eftersom hans specifika plattform, om någon, i bästa fall är genomskinligt tunn, ytlig och knapphändig, förutom att han håller med Gary om att klanka ner på de rika vita och stycka upp amerikanskt territorium för att överlämna det till 57 varianter av gyttjeraser. På något sätt påminner Toms filosofi mig om en prostituerad i en storstad, som utan egna fasta principer finner det lätt att krypa i säng med nästan vem som helst.

Det finns dock några få undantag. Medan Tom beklagar Church of the Creators strikta och kompromisslösa kodex, trosbekännelse och program, känner han sig själv fri att vara oense med och fördöma vem han vill, men gud förbjude att vi Creators skulle göra detsamma.

Tja, vi Skapare känner oss sannerligen fria att kritisera judarna, kommunisterna, negrerna, eller för den delen vilken medlem av den vita rasen som helst, om vi känner att sådana människor leder den vita rasen nerför en återvändsgränd mot en omfattande katastrof. Varför kan inte dessa sällar lära sig historiens uppenbara läxor som stirrar dem rakt i ansiktet?

Allt detta påminner smärtsamt om erfarenheten med George Wallace för ett tjugotal år sedan. Jag minns tillbaka i 1962 när jag såg de där dramatiska TV-bilderna av George Wallace stående i skolhusdörren, trotsande USA:s justitieminister Nicholas Katzenbach och hans federala poliser vid genomförandet av integrationen i våra offentliga skolor. Vid den tiden var jag fortfarande något apolitisk och hade inte ens gått med i John Birch Society. Men det väckte mina rasinstinkter. Några år senare blev jag politiskt engagerad. Jag gick med i George Wallaces kampanj och 1968 var jag Floridas ordförande för American Independent Party, och främjade George Wallace som president. Men snart började jag se märkliga saker hända i Wallace-lägret. Han hade ett antal judar i sitt följe. Han började vackla med dubbelspel. Han började skryta om det faktum att han inte var "antisemitisk", titta faktiskt på judarna i hans stab. Han började gira och gira och gira. Snart var han inte längre en rasist, och till slut skröt han om att han hade fler negrer i Alabamas statsbyråkrati än någon annan guvernör före honom.

Jag fördömde honom och lämnade honom 1969, då jag insåg att han från början hade riggats för att vara en chabez-goi-lakej, utformad för att neutralisera rasinstinkterna hos miljontals av våra bästa vita militanter.

Vi återgår nu till Tom Metzger och Gary Gallo och deras okloka filosofier.

Den första uppenbara läxan vi vill påminna dem om är att de marxistiska punkterna är judiska till sitt ursprung och är högst destruktiva för ett vitt folk och samhälle. Ryssland har varit under den marxistiska hälen i 70 år. Jag föddes i det ryska Ukraina. Före första världskriget var Ukraina världens mest produktiva brödkorg och kunde föda hela Europa. Idag, under den marxistiska regimen, är inte bara hela det ryska ekonomiska programmet i ruiner, utan det landrika Ryssland kan inte ens föda sitt eget folk, och måste tiggla och importera miljontals ton vete och livsmedel från USA och andra länder. Om den ryska ekonomin inte hade stöttats upp vid ett flertal kritiska tillfällen under de senaste 70 åren av det judeälskande USA, skulle det

skulle ha kollapsat för länge sedan. (Se Ryssland, Israel och *USA i Den vita mannens bibel.*)

Samma sak händer i det kommunistiska Polen. Ekonomin är på gränsen till kollaps. Folket är utblottat och svälter. De befinner sig i ett ständigt tillstånd av uppror. Med minsta lilla verkliga uppmuntran från USA skulle det polska folket störta och rasera den tyranniska judiska regimen, en gång för alla. Samma sak kan sägas om Ungern, Rumänien och hela Östeuropa som nu befinner sig under den marxistiska hälen. Vem som helst med ens en halv hjärna kan lätt inse att den marxistiska doktrinen **förstör det privata initiativet och det privata företagandet.** Resultatet blir stagnation, fattigdom, elände och totalt sammanbrott. Man kan bara slå ner "de rika" en gång, man kan bara råna dem en gång, men efter att initiativet är borta är även produktiviteten borta, och det finns ingen kvar att klä av och råna. Hör på grabbar, för bövelen, det fungerar helt enkelt inte. Marxismen är bara en judisk svindel, kort och gott. Den fungerar inte.

Den andra läxan Gary, Tom och Co. borde lära sig är att man inte kan störta det judiska maktcentret med ett hopkok av splittrade små "rörelser", om de ens kan kallas så, även om man så har 10 000 av dem, eller 20 000 av dem, som vi har sett under de senaste femtio åren. Vad vi bevittnar i den så kallade vita rasrörelsen idag är vad vi kallar P.C.I.C., nämligen ett *Polyglot Conglomerate of Irreconcilable Contradictions* (ett mångspråkigt konglomerat av oförenliga motsättningar). Detta lämnar oss vidöppna för det judiska maktcentrets "söndra och härska"-teknik, eftersom vi, likt den storstadshora vi nämnde, inte verkar kunna polarisera kring några egna fasta principer. Som Harold Covington säger i sin bok, *The March Up Country*, har de flesta vita rasrörelser inte bara ingen aning om hur de ska ta sig dit, de vet inte ens vart de vill gå. Det sammanfattar ganska väl hela röran med det mångspråkiga konglomeratet av oförenliga motsättningar. Om du inte vet vart du är på väg, kommer du för jävla säkert inte veta hur du ska ta dig dit. Faktum är att vi inte är närmare att förinta den verkliga fienden idag än vad vi var för 30, 40 eller 50 år sedan. Och den verkliga fienden, låt mig påpeka det igen, är inte den rike vite mannen, utan det förbannade lömska världsomspännande judiska nätverket. Det finns inte en rik vit man, eller en vit politiker för den delen, i USA idag som innehar någon verklig makt, och detta inkluderar även så högst synliga familjer som Rockefellers eller Kennedys.

Vi Kreatörer har verkligen en riktig, meningsfull trosbekännelse, ett program och en doktrin. Den är förkroppsligad i en omfattande doktrin som omfattar politik, ekonomi, ras, eugenik, religion, miljö, Hälsosamt Leverne och i stort sett varje annan aspekt av mänsklig strävan som är avgörande för den Vita Rasens överlevnad, expansion och framsteg på global nivå. Varför väljer människor som Tom, Gary och andra i rörelsen att ignorera den och anamma de usla marxistiska principerna om att klanka ner på "de rika" (det vill säga vita), främja den progressiva inkomstskatten, konfiskering av privat egendom och annat judiskt struntprat? Inte nog med att dessa herrar väljer att ignorera Creativity, som har verkliga svar för den Vita Rasen, utan de är öppet fientliga mot den och attackerar den högljutt.

Varför väljer de en sådan vansinnig kurs när historien har bevisat att det inte var förrän tyskarna enades kring en polariserad trosbekännelse (under Hitler) som de slutligen fick kraften att förinta det judiska monstret?

Jag ska berätta varför. Svaret är hybris, hybris. De är avundsjuka. Creativity blottlägger fattigdomen i deras egna halvfärdiga, illa genomtänkta "program", om de ens kan kallas så. Som konstaterats i Racial Loyalty nr 32, Hybris, Hybris, om de inte har det, om de inte tänkte på det först, skulle de hellre torpedera Creativity än att omfamna den, även om den Vita Rasen går under tillsammans med det torpederade skeppet.

Låt det vara så. Åt helvete med dem. Med sådana vänner, vem behöver fiender. Om de värdesätter sin egen lilla hybris mer än den Vita Rasen och vill dalta med den snarare än att rädda den Vita Rasen, så låt det ske. Förr eller senare kommer de att dö eller gå i konkurs och deras dyrbara lilla hybris kommer att dö tillsammans med dem. Men Creativity kommer att fortsätta oavsett. Vi kommer att ignorera deras småaktiga avundsjuka, deras förbannade P.C.I.C. och istället fortsätta locka fler och fler medlemmar och bygga och bygga tills vi har en mäktig flodvåg som kommer att överväldiga och krossa det vidriga judiska nätverket. Vi behöver sannerligen inte samarbete från värdelös barlast som vill stycka upp vårt dyrbara territorium och ge det till ler-raserna, inte heller behöver vi intrång av marxistisk doktrin för att förvirra och förstöra vår tro och vårt program. Det finns en sak som är mycket värre än en kapitalist, och det är en kapitulant. Åt helvete med nederlagsivrarna och förrädarna. Vi behöver dem inte. Vi ser dem hellre som fiender utanför våra led än inuti fortet, grävande inifrån. Vem behöver kapitulanter? Vi Kreatörer kommer aldrig att gå med på att ge upp en tum av vårt territorium — territorium vunnet genom våra banbrytande förfäders blod. Vi betraktar det som

förräderi. Vem behöver nederlagsivrare? Gå istället med i C.O.T.C.; stöd C.O.T.C. och bygg en rörelse med styrka och syfte. Vårt orubbliga och kompromisslösa mål är planeten jorden — hela den — och vi kommer aldrig att vila förrän allt är bosatt av en regenererad och föryngrad vit ras — Naturens främsta.

* * * * *

Att förgöra de vita rika har aldrig gynnat de fattiga, utan överför undantagslöst deras egendom till allt färre händer hos de superrika judiska bankirerna och penningmanipulatörerna.

* * * * *

Hur många gånger måste vissa människor bli slagna i huvudet med en telefonstolpe innan de lär sig historiens uppenbara läxa — att marxistiska program designades av judar för den vita rasens undergång?

* * * * *

Våra förfäder kämpade, blödde och dog för att erövra detta dyrbara territorium som nu är känt som Amerika. Att någon vit man nu skulle föreslå att vi frivilligt överlämnar det till ler-raserna på ett silverfat är rent rasmässigt förräderi av värsta slag.

* * * * *

Nummer 46 — Januari 1989

Vem mördade John Kennedy

Inget stort mysterium för dem som förstår det mordiska MOSSAD, karaktären hos det olycksbådande judiska maktetablissemanget bakom det, och för de få av oss som har modet att säga som det är. Rent ut sagt var det det judiska MOSSAD som mördade John F. Kennedy.

Den 22 november förra året firade min fru och jag vår fyrtioandra bröllopsdag, och vi gjorde det i sällskap med våra barn och barnbarn på en speciell semester i Disney World. Samma dag hyllade och uppmärksammade världen i stor utsträckning årsdagen av det kriminella lönnmordet på den då unge och glamoröse USA:s president, John F. Kennedy, som sköts ner i kallt blod på gatorna i Dallas tjugofem år tidigare. Talrika specialartiklar dök upp i tidningar, kvällspress och på tv-skärmar för att minnas den ödesdigra dagen. Men efter 25 år verkar mysteriet om vem som sköt Kennedy den 22 november 1963 fortfarande vara olöst och höljt i dunkel. Talrika teorier, de flesta bisarra och helt felaktiga, virvlar fortfarande kring detta historiska och avskyvärda dåd.

Jag minns den dagen väl, som utan tvekan miljontals andra gör som då var gamla nog att inse chocken och effekten av det vidriga brottet. När min 12-åriga dotter kom hem från skolan den dagen, var det första hon sa: "Hoppsan! de där republikanerna skojar man inte med, eller hur?" Visserligen kan hennes bedömning ha varit förhastad och något naiv, men kanske inte mer än de talrika teorier och slutsatser som flyter runt i sinnena hos de

den stora majoriteten av den amerikanska allmänheten idag, och den var förvisso inte mer vild än den officiella slutsats som lades fram av Warrenkommissionen, vilken snabbt tillsattes för att vitmåla och förvirra hela den kriminella affären. Efter månader av "utredning" lyckades kommissionen konstruera "bevisen" så att de skulle stödja den slutsats de ville projicera redan innan de påbörjade den dyra och långdragna undersökningen — nämligen att det inte var något mer än en ensam, oberäknelig galning — Lee Harvey Oswald — som utförde dådet, helt på egen hand i sin impulsiva ensamhet.

Trots den massiva propagandaspärreld som judarna har öst över oss under de senaste 25 åren, köper den amerikanska allmänheten och världen i stort fortfarande inte den löjliga förklaringen. Faktum är att vid tiden för 25-årsjubileet 1988 fanns det inte bara en omfattande bevakning som påminde om händelsen, utan det gjordes också ett antal opinionsundersökningar om vad allmänheten trodde eller inte trodde om Warrenkommissionens officiella utslag. Orlando Sentinel genomförde en sådan undersökning i sitt program kallat "Sound Off". Av de 2039 inringare som svarade på deras nyckelfråga — Agerade Lee Harvey Oswald ensam vid lönnmordet på president John F. Kennedy? — svarade 1890 inringare (93 procent) att de inte trodde det. Detta var 25 år senare, och efter att den prestigefyllda Warrenkommissionen hade tillbringat månader av ändlös "utredning" med att säga att en ensam galning var ansvarig och att det var allt — det fanns ingen konspiration! När detta inte gick hem hos den amerikanska allmänheten, tillsattes Rockefellerkommissionen senare för att återigen utreda och vitmåla samma affär, för att försöka stärka allmänhetens förtroende för Warren-lögnen. När detta fortfarande inte gjorde jobbet, tillsattes år senare House Select Committee on Assassination, ledd av en kapabel advokat vid namn Richard Sprague. När det verkade som om han kom för nära fakta, beslutade CIA och FBI att han skulle få sparken. CIA tog över och mörkläggningen av brottet fortsatte med att mala ut samma omöjliga och löjligt dumma slutsats som Warrenkommissionen. Att allmänheten fortfarande inte trodde på det visades av de talrika undersökningar som genomfördes vid den tiden och under de följande åren. Idag, efter talrika böcker och tusentals artiklar och "dokumentärer" av den judiska pressen, avvisar allmänheten i stort och världen som helhet överväldigande den löjliga slutsatsen att "det inte fanns någon konspiration", vilket visas av Orlando Sentinels undersökning (93 procents avvisande) och talrika andra undersökningar.

Även om den amerikanska allmänheten är extremt lättlurad och sväljer de flesta lögner som öses över den av den judiska propagandamaskinen (såsom Holohoax), är den "officiella" Warrenkommissionens lögn uppenbarligen alldeles för mycket även för den lättlurade amerikanska allmänheten att acceptera. Och det finns goda och tillräckliga skäl till varför en sådan direkt och uppenbar lögn inte går hem, och inte kommer att göra det, som vi ska se. Men även om den amerikanska allmänheten inte köper historien om den ensamma galningen utan konspiration, förblir den fortfarande hopplöst förvirrad beträffande vem som faktiskt gjorde det, och varför Kennedy mördades.

Innan vi går in på vem och varför, låt oss kortfattat gå igenom de kända och accepterade händelserna i den ödesdigra episod som på några korta ögonblick förändrade förloppet för amerikansk och världshistoria.

Den 22 november 1963 färdades John Kennedy, i sällskap med sin glamorösa fru Jacqueline, i en öppen bilkortege genom gatorna i Dallas, skenbart för att stärka sin sjunkande politiska image. När han färdades vid Dealey Plaza och förbi Texas School Book Depository-byggnaden klockan 12:30, ljöd plötsligt skott. Guvernör John Connally, som färdades i samma bil i ett säte framför Kennedy, blev allvarligt skadad. John Kennedy, vars hjärna blåstes ut av ett av skotten, förklarades död vid ankomsten till Parkland Hospital, dit bilen i ilfart fördes.

Lee Harvey Oswald, en drivare och nolla utan medel, hade uppenbarligen blivit noggrant instruerad och ditsatt av konspiratörerna för att spela rollen som syndabock. Han sågs springa ut ur Texas School Book Depository-byggnaden, och en polisman i Dallas vid namn J.D. Tippit, som försökte arrestera Oswald kort därefter, blev skjuten och dödad i handlingen. Förmodligen dödades han av Oswald, men till och med denna slutsats är ifrågasatt. Kort därefter fångades Oswald och togs i förvar.

Han förhördes omedelbart av sju FBI-agenter i 12 timmar. Fyrtiosju timmar efter att Kennedy skjutits, medan han var i federala agenters förvar och höll på att förflyttas i en gångväg under Dallas polisbyggnad, blev Oswald själv nedskjuten av en judisk nattklubbsägare vid namn Jack Ruby (riktigt namn — Jacob Rubenstein). Detta skedde i fullt dagsljus inför tv-kamerorna, och därmed förstördes omedelbart ett högst synligt men instabilt nyckelvittne som kunde ha kastat betydande ljus över konspirationen. Han var dock endast

en av 29 personer som var kopplade till konspirationen som skulle dö i förtid och våldsamt under mystiska omständigheter, som vi ska få se.

Lyndon B. Johnson, vicepresident under Kennedy, svors snabbt in som president under flygresan tillbaka från Dallas till Washington. Tvärtemot alla juridiska procedurer och Texas lagar flögs även Kennedys kropp till Washington och togs ur de texanska myndigheternas jurisdiktion. Det gjorde även utredningen av detta avskyvärda brott. Den nuvarande presidenten Lyndon Johnson begränsade snabbt utredningen och kringgick oberoende Texas-myndigheter, som hade den främsta juridiska jurisdiktionen, genom att utse Warrenkommissionen som den enda myndigheten att utföra jobbet. Skenbart gjordes detta för att brottet var av en sådan omfattning att de vanliga myndigheterna som borde ha haft juridisk jurisdiktion (Dallas-polisen, delstaten Texas) var för obetydliga för att anförtros ett så omfattande brott. I själva verket var det verkliga skälet, som vi ska se, att mörkläggningen skulle kunna begränsas och kontrolleras i ett högst selektivt paket, ett paket som var noggrant riggat så att det kunde anförtros att göra precis vad det gjorde — inte att utreda brottet alls, utan tvärtom, mörklägga det.

Warrenkommissionen, ledd av högsta domstolens ordförande Earl Warren, tog över alla aspekter av utredningen och utestängde alla andra myndigheter som hade tidigare och laglig rätt att göra det. I detta stöddes den av den kontrollerade judiska pressen, av FBI och av CIA. Faktum är att den blev ett villigt verktyg för dessa två sistnämnda federala myndigheter och gjorde som den blev tillsagd.

Historien om mörkläggningen var lång och motbjudande, och tyvärr kan vi inte täcka alla detaljer i dess många tvivelaktiga procedurer, ej heller kan vi fullt ut granska dess förutfattade slutsats som den lyckades rapportera på tusentals sidor. Låt mig upprepa att efter allt det massiva propagandastöd den fick, trots volymer av lögner som FBI och CIA svurit på, kvarstår faktum — att efter 25 år tror inte ens en högst lättlurad amerikansk allmänhet på kommissionens löjliga och omöjliga saga.

I huvudsak var de slutsatser som Warrenkommissionen rapporterade dessa:

(a) Det fanns ingen konspiration.

(b) Lee Harvey Oswald, en ensam galning, gjorde allt själv. Han avlossade alla skott som dödade Kennedy och

skadade guvernör Connally från ett fönster på sjätte våningen i Texas School Book Depository-byggnaden.

(c) Detta bestod av endast tre skott avlossade från ett Mannlicher-Carcano-gevär tillverkat i Italien.

Det finns mer, mycket mer, tusentals sidor av skräp, det är historien som lades fram av Warrenkommissionen. Det var slutsatsen de var beslutna att pracka på allmänheten innan de ens började samla in "fakta" och "information", och de höll fast vid den till det bittra slutet, genom att antingen ignorera eller förvränga alla bevis som inte passade deras förutfattade "slutsats". Historien är så vild att den lätt skulle kunna passa in i vår serie "De vildaste historierna som någonsin berättats". Inte undra på. Författarna har en gemensam mentor — det judiska maktetablissemanget. Det är inte heller konstigt att den överväldigande majoriteten av den amerikanska allmänheten fortfarande inte köper det efter 25 år och massiva doser av lögner och propaganda.

Här är några av de märkliga och bisarra upptåg och episoder som inträffade under detta uppenbara brott och bedrägliga mörkläggning.

- Även om den påstådda huvudförövaren, Lee Harvey Oswald, förhördes av sju FBI-agenter under 12 timmar, brändes och förstördes utskrifterna av förhören för alltid.

- Oswald mördades inom 47 timmar efter lönnmordet av Jack Ruby, en sliskig pimp och själv en betald informatör åt FBI. Detta kunde han skenbart göra (tillåtas göra) medan Oswald var i federala agenters förvar och "beskydd".

- För att vara säker på att Jack Ruby inte vid ett senare tillfälle skulle ta tillbaka sitt vittnesmål och avslöja allt, "dog han lämpligt nog i cancer" i fängelset i väntan på rättegång.

- Inga av Oswalds fingeravtryck hittades på det Mannlicher-Carcano-gevär som han anklagades för att ha skjutit presidenten med. Eftersom han rusade ut ur Depository-byggnaden omedelbart efter att presidenten skjutits, skulle han knappast ha haft tid att torka av det.

- Även om Oswald var känd för att vara en dålig skytt med gevär (några månader tidigare, den 6 april 1963 för att vara exakt, hade han avlossat ett skott mot den högersinnade generalmajoren Edwin Walker och missat), tillskrev Warrenkommissionen honom den mirakulösa bedriften att tillfoga åtta olika sår på president Kennedy och guvernör John Connally inom sex sekunder från ett avstånd på mer än 200 fot och i en vinkel som skulle ha prövat den

yrkesskicklighet hos även världens mest experta skyttar.

- En av dessa kulor tillskrevs av Warrenkommissionen ha följt denna mest fantastiska rutt: Den ska ha gått genom president Kennedys rygg och kommit ut genom hans hals, sedan gått genom guvernör Connallys rygg och ut genom hans bröst, in i guvernörens handled och ut ur hans handled in i hans ben. Hör på den, det var sannerligen ett skott! Märkligt nog hittades samma påstådda kula senare av en slump liggande på golvet på Parkland Hospital dit offren fördes. När den "upptäcktes" befanns denna magiska kula vara ren som en visselpipa, utan skråmor och odeformerad, trots att den förmodades ha passerat genom och krossat revben, handleder och andra ben i sin högst märkliga bana. Skulle du tro det?
- Warrenrapporten konstaterade intetsägande att **"inga trovärdiga bevis tyder på att skotten avlossades från någon annan plats än Texas School Depository Building."** Detta trots det faktum att kommissionen kände till namnen på minst 266 vittnen som var närvarande på brottsplatsen. Av dessa kunde tvåhundrafemtionio vittna inför Dallaspolisen, Dallas Sheriff's Dept., FBI eller Secret Service. I fallet med 68 personer som intervjuades eller kallades som vittnen, "glömde" de brottsbekämpande förhörsledarna att fråga varifrån de trodde att skotten kom. Av de 90 som fick denna viktiga fråga sa 58 att skotten kom från den gräsbevuxna kullen (framför bilkortegen) och inte från Texas Book Depository Building (bakom bilkortegen). Märkligt nog var de flesta av de 32 som inte höll med om att skotten kom från den gräsbevuxna kullen regeringstjänstemän, deras fruar eller medarbetare. Trots detta, även om man bortser från tvång eller mutor av sådana tjänstemän, bekräftade två tredjedelar av vittnena att de trodde att skotten kom från den gräsbevuxna kullen framför bilkortegen, en mycket viktig del av bevisinformationen som kommissionen valde att helt ignorera. Vi kommer att ha mer att säga om detta senare.
- Det fanns en enskild åskådare, en man vid namn Zapruder, som råkade filma bilkortegen vid tidpunkten för skjutningen med en 8mm filmkamera. Eftersom detta var konkreta bevis som kunde motbevisa de slutsatser som konspiratörerna önskade, agerade CIA snabbt för att lägga beslag på filmen.
- Tidningen LIFE publicerade i sitt nummer den 2 oktober 1964 en artikel av dåvarande kongressledamoten Gerald R. Ford (R-Michigan) som var en

medlem av Warrenkommissionen. I denna artikel publicerades åtta bilder av de kritiska rutorna från Zapruder-filmen. I ett nummer visade ruta nr 6 blod och hjärnsubstans som sprutade uppåt från Kennedys huvud. Uppenbarligen hade LIFE begått ett oförlåtligt misstag som kunde ha gått emot etablissemangets direktiv. Pressarna stoppades mitt i körningen och en ny bild nr 6 sattes in, som enbart visade presidenten hopsjunken. Någon högre upp gav uppenbarligen ordern. När en nitisk reporter (som hade ett exemplar av båda numren) år senare försökte få en förklaring från LIFE, förnekade ledningen blankt att det skett ett byte eller att det funnits två versioner.

- Nitratprover rentvådde Lee Harvey Oswald från att ha avlossat ett gevär den 22 november, men detta bevis undertrycktes.
- Oswald förnekade eftertryckligt att han hade skjutit någon, men eftersom han uppenbarligen hade mycket mer han kunde berätta, mördades han snabbt och avlägsnades ur bilden.
- Oswald förhördes av en federal agent redan i augusti 1963, men anteckningarna brändes senare.
- Röntgen- och obduktionsbilder av den döde presidenten har dolts för allmänheten fram till denna dag.
- Warrenkommissionen hävdar att endast tre skott avlossades och att alla kom från Oswalds Mannlicher-Carcano-gevär. Två av dessa skott avlossades inom 1,2 sekunder (enligt kommissionen, vilket bevisas av Zapruder-filmen). Tjänstemän vid Mannlicher Steyr-fabriken i Italien fann detta mycket smickrande, men konstaterade att tidsintervallet mellan skott från deras gevär aldrig hade varit mindre än 2,3 sekunder.
- När en tidning i Spanien (La Voz de España) tryckte den historien och den uppmärksammades av senatens pressgalleri, frågade en av pressmännen (en agent för CIA) om han kunde få exemplaret för att fotokopiera det. Det blev "av en olyckshändelse" förstört.
- När samma individ som hade grävt fram detta nummer försökte få tag på ett annat exemplar från den spanska tidningen, fick han veta att de råkade ha gott om exemplar av varje nummer utom just det specifika numret. Det hade försvunnit.
- Under Kennedys obduktion avlägsnades hans hjärna (det som fanns kvar av den) och placerades i en behållare av rostfritt stål med formalin. Denna kemikalie "fixerar" hjärnan

vävnad så att den kan skivas och undersökas. Den placerades i Nationalarkivet, under lås och bom.

Några år senare perfektionerades neutronaktiveringstesterna. Dessa anmärkningsvärda tester kunde exakt berätta, till exempel genom att ta ett hårstrå från Napoleons huvud, hur mycket arsenik som hade givits honom för att orsaka hans död. De kunde också berätta om Kennedy hade blivit skjuten framifrån eller bakifrån. När rättsläkare gick till Nationalarkivet för att försöka utföra just sådana tester och en gång för alla avgöra frågan om från vilket håll han hade blivit skjuten, hade JFK:s hjärna försvunnit från arkivet. Till denna dag vet ingen var den är (officiellt).

Att konspiratörerna var fast beslutna att undertrycka den verkliga informationen till varje pris bevisades av det faktum att det uppenbarligen var farligt att veta för mycket om brottet, ifall sådana personer inte lät sig kontrolleras i samarbetet med mörkläggningen. Jag har redan nämnt att två personer, Lee Harvey Oswald och Jack Ruby, mötte våldsamma och förtidiga dödar. Båda var en del av konspirationen, och ingen av dem kunde uppenbarligen anförtros att inte avslöja allt. Men de var bara två ur en rad av minst 29 personer som hade viss kännedom om konspirationen och som, under en period av år, dog under mystiska och våldsamma omständigheter. Dessa mord var också tvungna att mörkläggas i en ständigt växande cirkel av komplikationer. **Att konspiratörerna, vilka de än var, eller är, har kunnat göra detta framgångsrikt under de senaste 25 åren bevisar mer än något annat att konspirationen inte bara är beslutsam och genomgripande, UTAN OCKSÅ OERHÖRT KRAFTFULL.** Här är några av dem som mötte en förtidig död eftersom de visste för mycket.

- Dorothy Kilgallen, en nationellt känd syndikerad krönikör och tv-personlighet, intervjuade Jack Ruby under dennes rättegång för mordet på Oswald. Hon gjorde sedan misstaget att berätta för sin sminkör att hon tänkte "avslöja allt om Kennedy-mordet inom fem dagar." Tre dagar senare, den 8 november 1965, hittades hon död i sin lägenhet.

- Gary Underhill, en CIA-agent, berättade för vänner att han visste vem som dödade Kennedy, och att han var säker på att de snart skulle ta honom (Underhill) också. Den 8 maj 1964 sköts Underhill till döds i Washington.

- William Pitzer, en löjtnant i den amerikanska flottan, hade fotograferat den militärt utförda obduktionen av JFK:s

kropp. Han berättade för vänner att han hade beordrats att hålla tyst om vad han sett och gjorde så i åratal. Likväl hittades han död med en kula i huvudet den 29 oktober 1966.

- **Carlos Prio Socarras**, tidigare tidvis president på Kuba och vid ett tillfälle affärsbekant till Jack Ruby, dog den 15 april 1977 av vad som förklarades vara ett "självförvållat" skottskada i bröstet.

- **Joseph A. Milteer**, som identifierades av polisen i Miami som en "högerextremist", spelades i hemlighet in av Floridas lagmän där han korrekt beskrev hur Kennedy skulle mördas. Detta gjorde han 13 dagar före händelsen. Den 9 februari 1974 exploderade ett Coleman-kök i hans badrum. Han dog två veckor senare, men begravningsentreprenören som såg kroppen sa att brännskadorna inte var tillräckliga för att orsaka hans död.

- **David Ferrie** var en CIA-kontraktspilot som flög hemliga uppdrag till Kuba. New Orleans distriktsåklagare, Jim Garrison, förhörde flygaren under en rättegång och antydde att Ferrie hade flugit ut de verkliga mördarna från Dallas och in till Kuba omedelbart efter lönnmordet. Den 21 februari 1967, en månad efter förhöret, hittades David Ferrie död i sin lägenhet, skjuten i hjärtat.

Det finns fler detaljerade historier lätt tillgängliga om människor som visste för mycket och följaktligen dog en för tidig, våldsam död under mystiska omständigheter. Vi har dock inte utrymme här för att gå vidare med varje enskilt fall. Jag tror dock att jag har anfört tillräckligt med exempel för att visa att konspiratörerna, vilka de än må vara, är mäktiga, är skoningslösa mördare, och kommer att göra allt i sin makt för att undertrycka alla bevis som de misstänker kan komma upp till ytan och avslöja deras konspiration.

* * * * *

Vi kommer nu till kärnan i berättelsen. Vilka kan dessa konspiratörer vara? Vi har tydligt fastställt att det fanns en utbredd konspiration, planerad långt före dess utförande den 22 november 1963. Ännu viktigare är att bevisen vidare starkt tyder på att det fanns en omfattande mörkläggning, och även den var minutiöst planerad långt innan Warrenkommissionen tillsattes för att rentvå de verkliga konspiratörerna och skylla på den "ensamma galningen", Oswald, som den skyldige till det vidriga dådet. Att Oswald var en naiv syndabock, och en liten kugge i operationen, råder det ingen tvekan om, men han var varken den huvudsakliga anstiftaren till den enorma komplotten, eller

är det troligt att han ens så mycket som avlossade ett skott. Vem gjorde det då? Dessutom, vem var mäktig nog att framgångsrikt genomföra en genomgripande mörkläggning som spred sig inte bara genom maktens nervcentra i detta land utan även till pressen och maktcentra i främmande länder?

Det finns ett antal individer eller grupper som skulle ha haft motiv att döda Kennedy, och som kanske också skulle ha haft medlen att göra det. När allt kommer omkring är varje människa, oavsett hur välskyddad hon är, sårbar för en lönnmördares kula, vilket har bevisats mer nyligen genom att president Reagan blev beskjuten och träffad, liksom även påve Johannes Paulus II och ett antal andra högt skyddade individer. Från tid till annan har ett betydande antal nämnts som möjliga misstänkta för mordet på Kennedy, personer och parter som hade både medlen och motivet:

- Fidel Castro, eftersom det fanns information ute om att USA tänkte likvidera honom.
- Anti-Castro-grupperna, eftersom Kennedy förrådde dem vid fiaskot i Grisbukten.
- Kreml och KGB, på grund av missilkrisen och andra friktioner, hade både motiv och medel.

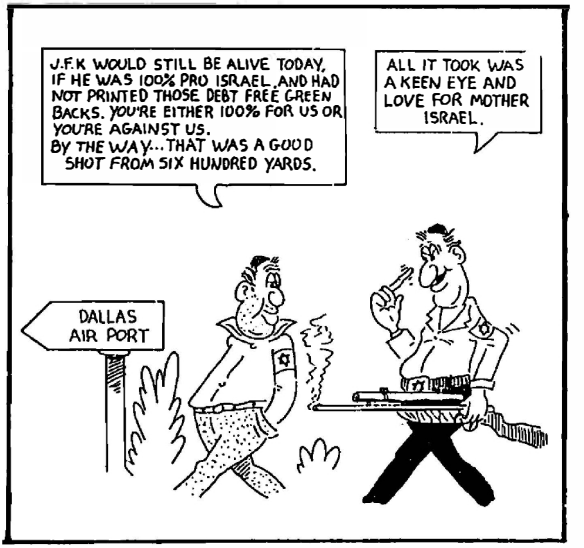

[Text i karikatyr: J.F.K. skulle fortfarande vara vid liv idag om han var 100% pro-Israel och inte hade tryckt de där skuldfria "greenbacks". Du är antingen 100% för oss eller så är du emot oss. Förresten... det var ett bra skott från sexhundra yards. Allt som krävdes var ett skarpt öga och kärlek till moder Israel. Skylt: DALLAS AIR PORT]

- Listan som har tagits upp vid ett eller annat tillfälle är nästan oändlig. Av en eller annan anledning har även följande nämnts: CIA, FBI, Richard Nixon, Lyndon Johnson, H.L. Hunt, E. Howard Hunt, Howard Hughes, Aristotle Onassis, David Rockefeller och till och med Jacqueline Kennedy.

Var och en av dessa, har det hävdats, skulle tänkbart ha kunnat ha något motiv att se honom död. Det finns dock ett avgörande test som ingen av dessa möjligtvis skulle kunna klara, och det är den allomfattande makten i pressen, på det politiska fältet, på det juridiska fältet (och flera andra stora områden) att planera och iscensätta en framgångsrik mörkläggning, något som de sammansvurna mer eller mindre har lyckats med under de senaste 25 åren.

Vem skulle möjligtvis kunna ha makten att göra detta? Vem skulle kunna stoppa pressarna på tidningen LIFE mitt i en tryckning och byta bilder? Vem skulle kunna rycka en domare i Högsta domstolen ur hans rutiner och sätta honom som ledare för en vitpixlingskommitté? Vem skulle kunna beordra hela nyhetsmedia att konsekvent stödja en flagrant och genomskinlig lögn som hävdar att det inte fanns någon konspiration? Vem skulle kunna säga åt Mannlicher-Carcano Corporation och dess anställda, även i Italien, att hålla tyst? Vem skulle möjligtvis kunna mörda minst 29 andra personer som visste för mycket och komma undan med det?

The Spotlight, i en serie artiklar som sammanställts under en period av år och samlats i en bok kallad *J.F.K. the Mystery Unravelled*, ställer liknande frågor, men i det sista skedet får den kalla fötter och backar ur genom att lämna frågan obesvarad, och lyckas därmed inte riktigt lösa mysteriet. DeWest Hooker, som tillskrivs äran att vara den förste att upplysa George Lincoln Rockwell om judens onda vägar (se dedikationen i G.L.R:s bok, *This Time the World*) var också en tidig kumpan till Willis Carto under deras nazistdagar, och berättade för mig att Carto hade sagt till honom att *The Spotlight* kan använda termer som "dubbla lojalister", "sionister", "israeler", men hade förbjudits att använda ordet "jude" i referens till någon som helst skuld i något som helst företagande. Vem skulle ha makten att säga till Willis Carto och *The Spotlight* att de aldrig under några omständigheter får anklaga judarna direkt för någonting?

Varför, vem annars än det judiska etablissemanget och själva det judiska maktcentrumet. Det är de som har makten att inte bara undertrycka all information de anser vara skadlig eller menlig för deras sak, utan de kan också sprida i stor skala

över hela världen vilken lögn eller uppsättning lögner som helst som de anser vara fördelaktiga för sin sak, och detta har de skamlöst gjort i århundraden. Mörkläggningen av Kennedy-mordet är ett stort exempel, men ingalunda det enda. Sex miljoner-lögnen, holohoax, är en ännu större lögn som de framgångsrikt har främjat, och kommunismen och kristendomen är ytterligare två gigantiska judiska lögner.

Hela inställningen och positionen hos *The Spotlight* är i sig ett märkligt fall i sammanhanget. Medan den stolt proklamerar att den trycker nyheter som andra tidningar (vilket innebär det judiska etablissemangets tidningar) inte vågar trycka, presenterar den i själva verket en mängd nyheter om de många skumma affärer som regeringen och det judiska etablissemanget helst inte vill att allmänheten ska få höra. Många av dessa nyhetsartiklar är direkt riktade mot vår mysiga relation med Israel och hur Israel manipulerar USA och lurar den amerikanska skattebetalaren. Den har till och med publicerat ett kraftfullt avslöjande om den israeliska attacken mot U.S.S. Liberty 1967, och hänvisat till den upprepade gånger, något som etablissemangspressen inte vågar röra vid.

Men här är den märkliga paradoxen i *The Spotlights* position. Den går så långt i att peka på det judiska strypgreppet i Amerika och världen, men sedan backar den. Den kommer aldrig att säga uttryckligen, högt och tydligt, att judarna ligger bakom det. Dubbla lojalister, sionister, israeler, ja, men inte judar i sig. Judarna, å andra sidan, anklagar skamlöst *The Spotlight* för att vara våldsamt antisemitiskt, och *The Spotlight* förnekar det kraftfullt, och så spelar de spelet. Faktum är att det finns ett antal judar i *The Spotlights* personal. Deras stjärnadvokat, Mark Lane, är jude. Det är även Charles M. Fischbein, bröderna Collier, Alfred Lilienthal och andra.

Mark Lanes och *The Spotlights* behandling av Kennedy-mordet är ett fall i sammanhanget. Mark Lane har skrivit en betydande bok, *Rush to Judgment*, om detta avskyvärda brott, och skrivit flera efterföljande uppföljningsartiklar, liksom andra i personalen. Mark Lane gör det mycket tydligt att Warren-kommissionen ljög för den amerikanska allmänheten, att det utan tvekan låg en omfattande konspiration bakom det, och att vitmålningen och mörkläggningen var av aldrig tidigare skådad omfattning. Vem som helst med ett uns av resonemang skulle ledas till samma slutsats som vi har kommit till — men märkligt nog gör han inte det. Han drar slutsatsen att det var CIA, som vi alla vet är amerikanskt, eller hur? Så judarna, Israel och MOSSAD hade ingenting med det att göra, eller hur? Men å andra sidan, du

skulle väl inte förvänta sig att en jude skulle avslöja judarna, eller hur?

Detta är en avledningsmanöver i sista minuten som är typisk för det mesta av **The Spotlight's** rapportering — peka i den riktningen — för att sedan fega ur i finalen. Allt detta väcker frågan — styrs **The Spotlight** av judarna, eller gör den inte det? Vi tror att den gör det. Vi tror att den passar snyggt in i kategori III-tidskrifter, "Fäll-klassificeringen", som beskrivs i protokoll nr 11 i **Sions vises protokoll**. Medan **The Spotlight** uppenbarligen (av förklarliga skäl) inte är villig att peka ut det judiska nätverket för lönnmordet på och mörkläggningen av Kennedy-brottet, kommer vi i **Church of the Creator** med det uppenbara och enda svaret: **Judarna planerade det vidriga jobbet och deras mordiska band av blodtörstiga mördare, MOSSAD, tryckte på avtryckaren eller avtryckarna som dödade Kennedy.**

* * * * *

Vem eller vad är MOSSAD? De flesta amerikaner har aldrig ens hört talas om det, och få vet ens att det existerar. Det är därför angeläget att vi här kortfattat utvecklar det judiska MOSSAD:s natur.

MOSSAD är på sätt och vis den israeliska motsvarigheten till vårt CIA, men det är mycket mer. Det är den judiska underrättelseinhämtningsgrenen, vars huvudkontor ligger i Tel Aviv, Israel, men deras stora arméer är spridda i varje land i världen. Precis som CIA samlar de inte bara in information obevekligt från världens alla hörn, vrår och skrymslen, utan de mördar också skoningslöst människor som de anser vara ett hot mot den judiska konspirationen. De underblåser revolutioner, kläcker politiska ränker, störtar regeringar, lönnmördar nyckelpersoner, iscensätter kommandoräder där det är nödvändigt, eller organiserar revolutionära rörelser, allt för den judiska rasens sak. CIA eller ryska KGB gör också allt detta, men med denna skillnad: Eftersom judarna kontrollerar praktiskt taget alla maktens nervcentra i hela USA och världen, samarbetar även USA:s underrättelsetjänster med MOSSAD. Kort sagt är CIA och KGB bihang till MOSSAD, med MOSSAD i stadig kontroll över allt. CIA matar in all viktig information de samlar in inte bara i sina egna datorer i Washington, utan också i den enorma datorbanken i Tel Aviv. Det gör även KGB, liksom den brittiska underrättelsetjänsten, den tyska och den franska. MOSSAD

samlar in allt, men ger ingenting tillbaka. Det är en enkelriktad gata.

I själva verket är CIA och FBI kraftigt infiltrerade av, och bemannade med, MOSSAD-agenter. MOSSAD ser också till att deras egna agenter finns i varje statlig myndighet, i varje kongressledamots och senators stab, och i själva verket i varje viktigt nervcentrum för makt.

Kort sagt är MOSSAD rent judiskt — lojalt endast mot Israel och den judiska rasen och den världsomspännande judiska konspirationen. Det är världens mäktigaste och mest effektiva mördarband. Även om namnet MOSSAD historiskt sett är av nyare datum, går rötterna till dessa mordiska brigader långt tillbaka i historien under andra namn. När judarna beskriver dödandet av 75 000 av sina fiender i Esters bok, beskrev de en typisk MOSSAD-operation, och de har firat sin PURIM varje år ända sedan dess. Att döda sina fiender är vad de menar med att "ha en bra dag". Dessa mördare härjar fritt i varje land i världen, inklusive, och i synnerhet, USA. Våra kongressledamöter är mycket medvetna om, och även livrädda för dem, och det med goda skäl, liksom de flesta anställda i regeringens tjänst.

Det är min orubbliga slutsats att när judarna planerade att lönnmörda John Kennedy, var det MOSSAD som utförde jobbet. De lät sina professionella skyttar utföra avrättningen och göra det ordentligt. De lät sina skarpskyttar ta plats bakom en stenmur på den gräsbevuxna kullen framför bilkortegen, och när Kennedy var på nära håll lät de honom få det framifrån och bakifrån och sköt sönder hans hjärna. Det är därför Warrenkommissionen upprepade gånger ignorerade ögonvittnesrapporter om skotten från aktiviteterna på den gräsbevuxna kullen. Samtidigt placerade de Oswald i skolboksdepån för att spela rollen som syndabock, men man kan vara säker på att de inte överlät det verkliga mördarjobbet åt en tredje klassens klåpare som Lee Harvey Oswald.

* * * * *

Vi kommer nu till frågan om motivet. Varför skulle judarna vilja döda Kennedy?

När det gäller motiv erkänner jag att jag inte gör anspråk på att vara tankeläsare. Vi kan bara spekulera, se på de efterföljande historiska händelserna och komma fram till övertygande skäl till varför de gjorde som de gjorde. Med det som grund kan jag komma på flera viktiga skäl till varför de skulle vilja se

John Kennedy död, och jag kommer att lista dem i vad jag anser vara deras viktighetsordning.

1. Enligt den kanadensiska underrättelsetjänsten i september 1988 begick Kennedy det dödligaste av alla brott i de judiska bankirernas ögon. Han gick förbi den judiska Federal Reserve och gav ut statsskuldväxlar. Han begick samma oförlåtliga synd som president Abraham Lincoln gjorde hundra år tidigare och för vilken även han fick betala det ultimata priset. I den komplexa mörkläggningen av mordet på Kennedy upprepade sig historien och ett märkligt liknande modus operandi användes som vid mörkläggningen av Lincoln-brottet cirka 98 år tidigare.

Den 30 juni 1963 undertecknade Kennedy exekutiv order nr 11110, och ändrade ytterligare E.O. nr 10289 av den 19 september 1951, och gav därmed presidenten befogenhet att ge ut valutan. Han beordrade därefter utgivningen av 4 292 893 815,00 dollar. Detta var nästan tio gånger så mycket som de 450 000 000,00 dollar som trycktes av Lincoln under inbördeskriget. Han tvingade uppenbarligen dåvarande finansministern, C. Douglas Dillon, en annan jude som bytt namn (Lapowski?), att underteckna United States Notes. Kort därefter, den 22 november 1963, betalade Kennedy det ultimata priset och blev skjuten, precis som Lincoln var.

Det första president Johnson gjorde när han flög tillbaka till Washington var att upphäva denna order. Av goda skäl har denna operation att trycka amerikanska sedlar (enligt konstitutionens mandat) höljts i hemlighet av de judiska bankirerna, eftersom det, om det blev allmänt känt, skulle spräcka täckmanteln för hela Federal Reserve-bedrägeriet. Även inom rasmässiga och "konservativa" kretsar råder det stor förvirring och en allmän okunnighet om denna djärva och monumentala handling. När jag diskuterade denna fråga med Tom Metzger för ungefär ett år sedan, försäkrade han mig eftertryckligt att han grundligt hade undersökt denna fråga om Kennedys tryckning av sedlarna, och att det inte låg någonting i det.

Vi har dock numret på den exekutiva ordern, datumet och beloppet för utgivningen, allt angivet ovan. Ännu mer övertygande är att jag har sett och personligen hållit i min hand en av dessa amerikanska sedlar — en femdollarsedel.

2. Den andra allvarliga överträdelsen som Kennedy gjorde i opposition till den judiska konspirationen var hans beslut att avsluta USA:s deltagande i Vietnam-fiaskot innan det knappt hade börjat, ett drag som förargade judarna, eftersom de hade planerat ett allt tyngre, långsiktigt engagemang i det dumma företaget. Närvarande på Air Force One med

Kennedy på hans ödesdigra resa till Texas var kongressledamot Henry Gonzales från Texas. Den 21 mars 1988 avslöjade kongressledamot Gonzales en bit betydelsefull historia i ett tal inför representanthuset. Gonzalez berättade att Kennedy på nämnda resa, när han reste sig för att lämna (flygplans)kupén, vände sig om och sade till honom (parafraserat): ”Förresten, jag har utfärdat order om att dra tillbaka all vår militär och deras utrustning från Vietnam, med början i december.” Judarna hade andra planer, som vi alla vet alltför väl. De planerade att tömma den amerikanska statskassan, att döda tusentals unga amerikanska pojkar i Vietnams djungler och förstöra amerikansk prestige och heder, det som då fanns kvar av den. Allt detta gjorde de med besked. Kennedy dödades inom några timmar efter att han talat med Gonzalez, och Lyndon Johnson upphävde den ordern så snart han blev president, och använde Tonkinbukts-”incidenten” för att kraftigt utöka den olycksaliga amerikanska närvaron i Vietnam. Detta vansinniga krig bidrog till att lägga miljarder i vinster i händerna på de judiska krigsprofitörerna, på bekostnad av världens främsta offer, den vite amerikanske skattebetalaren. (Se *Operation Rip-off*, vårt häfte nr 103.)

3. Det tredje skälet judarna hade för att vilja se Kennedy död var inneboende i hela Kennedy-klanen. De hade alla de egenskaper som krävdes för att bygga en mäktig goy-dynasti, och detta fruktade judarna ända från den tid då gamle Joe Kennedy började bygga sitt mäktiga imperium. Kennedy-familjen var extremt förmögen, de var talrika, de var sammanhållna, och de var politiskt ambitiösa och aggressiva. Joe Kennedy hade redan på trettiotalet ambitioner att skola sin äldste son Joe Jr. till att bli en framtida president i USA, och Joe Jr. höll på att utvecklas till en idealisk kandidat, då han var betydligt mer vältalig och karismatisk än sin yngre bror John. Tyvärr dödades Joe under ett bombuppdrag under andra världskriget. En rutinmässig krigsförlust, eller planerade juden det så? Vi kommer aldrig att få veta, men Joe Jr. var ur vägen, av en slump eller med flit. Joe Sr. hade fortfarande tre söner till, och härnäst skolade han sonen John, som vi alla vet, på ett eller annat sätt blev president 1960. Vi vet också att Bobby blev justitieminister och senare senator. Teddy blev som vi alla vet också senator, och sitter kvar i senaten än idag. Den tredje generationen Kennedys är också på väg in på den politiska arenan, trots tre våldsamma dödsfall inom Kennedy-klanen.

Det fanns en sak till som judarna fruktade hos familjen Kennedy. Även om vi har fått höra om deras

extremt liberala inriktning inom det demokratiska partiet, i huvudsak var gamle Joe och hans fyra pojkar extremt väl insatta i det världsomspännande judiska nätverkets existens och deras sätt att dra i trådarna. Även om John låtsades gå med på Israels och judarnas linje, var det inte uppriktigt, utan han gav endast läpparnas bekännelse för politisk vinning. Judarna, som varit väl övade i att upptäcka sina fienders innersta känslor sedan tiden före Ester, litade inte på John Kennedy och fruktade framväxten av en Kennedy-dynasti som skulle kunna vända sig mot dem vid första bästa tillfälle. I sina beslut om Vietnam, genom att ge ut amerikanska statsskuldväxlar utan inblandning av Federal Reserve och i sitt ljumma stöd för Israel, hade John Kennedy redan börjat visa sitt uppror mot det judiska maktcentrumet. Följaktligen var han tvungen att försvinna, precis som hans bror Bobby gjorde fem år senare 1968, och Teddy, som är av ännu mer tvivelaktig moralisk karaktär, är nu helt fast i deras grepp.

4. Kort före han mördades höll Kennedy ett tal till en grupp kubanska patrioter i Miami. I detta tal avslöjade han att han hade blivit förrådd och lurad under Grisbuktsinvasionen, att trots att han hade beordrat flygunderstöd, hade någon i befälskedjan återkallat ordern i sista stund och lämnat de kubanska frihetskämparna utlämnade åt Castros milis. "Vi ska ha vår hämnd!" citeras han ha sagt. Judarna, som från början satte Castro vid makten, såg annorlunda på saken och var beslutna att Kuba skulle förbli i det kommunistiska lägret.

5. Redan 1963, innan han blev skjuten, hade John själv inte den offentliga bilden av att vara den store "hjälten" som den judiska propagandans glitter och ståhej nu, 25 år senare, har byggt upp honom till att vara. Faktum är att han var djupt hatad och föraktad av många. Efter hans fiasko i Grisbukten på Kuba betraktades han av många som en vekling. Efter att han använt 20 000 armésoldater i hårdhandskartaktik för att tvinga in en eländig neger på universitetet i Oxford, Mississippi, förargade han större delen av den vita väljarkåren och många människor började fråga: "Vilken sida står den där förbannade typen på egentligen?" Hans många utomäktenskapliga affärer med prostituerade och andra tvivelaktiga figurer gav honom inget annat än avsky. Inte heller hans samröre med Frank Sinatras "rat pack" och maffiafigurer gav honom några höga popularitetssiffror. Faktum är att medan han levde höll han på att bli ett åtlöje för den amerikanska väljarkåren. En grammofonskiva utgiven av nattklubbskomikern Vaughn Meader som parodierade familjen Kennedy höll snabbt på att bli en storsäljare, och den

nattklubbskomiker hade också, i allmänhet, en fältdag där Kennedy-familjen var måltavlan för deras skämt.

Vad hade allt detta med judarna att göra? Jo, en hel del. Det var vid denna tid, i början av sextiotalet, som judarna satte igång sin stora offensiv för att driva igenom sin uppsjö av "medborgarrättslagstiftning" genom kongressen, men med den opopulära image som Kennedy-administrationen nu var belastad med, kom de ingenstans. Allt detta förändrades över en natt efter att han blev skjuten. Han blev nu plötsligt en legendarisk hjälte, och den amerikanska nationen var inte bara i chock, utan kände sig på något sätt fruktansvärt skyldig till hans död. President Johnson (i själva verket judarna) slösade ingen tid på att kapitalisera på denna löjliga skuldkänsla, och "i vår martyrkrönte presidents namn" rusade han och kongressen igenom den ena medborgarrättslagen efter den andra, alla utformade för att rasmässigt blanda upp och pumpa in Afrikas svarta blod i det ovilliga Vita Amerikas ådror.

6. Det fanns ytterligare en extra utdelning som judarna skördade från denna mördande affär. Medan gamle Joe Kennedy (och familjen) hade ett betydande grepp om spritindustrin, särskilt importen av skotsk whisky, gled detta nu snabbt ur deras händer och till förmån för den rivaliserande (judiska) familjen Bronfman. Även om det inte var en direkt avgörande faktor för att orsaka Kennedys avrättning, missar judarna aldrig en chans att tjäna pengar finansiellt.

Så John Kennedy mördades av en brigad av professionella mördare, det judiska MOSSAD. Både avrättningen och mörkläggningen planerades månader i förväg av den enda kraft i världen som hade den genomgripande makten att utnyttja alla sina resurser inom nyhetsmedia, regeringen och de rättsliga myndigheterna, nämligen det världsomspännande judiska nätverket. Ingen annan kunde ha gjort det och kommit undan med det, och det, mina Vita Raskamrater, är ett uppenbart faktum.

* * * * *

Sådan är vår förrädiska fiendes natur. Om vi inte krossar detta rovlystna odjur kommer det sannerligen att sluka oss alla. Det enda sättet vi kan stoppa judarna från att förgöra den Vita Rasen är att krossa denna olycksbådande koloss i spillror, en gång för alla, och det enda sättet det kan göras på är med en överlägsen och kraftfullare styrka än deras. Låt oss komma ihåg att judarna byggde sitt makt nätverk enbart genom sin rasreligions beskydd. Med 500

miljoner vita människor på denna planet har vi sannerligen fortfarande medlen för att förinta denna pest mot mänskligheten, och med Creativity som samlingspunkt har vi verktyget och medlen för att utföra arbetet. Gör din del i att bygga den maktstrukturen. Bli en militant anhängare, en aktivistisk Creator i kampen för överlevnad, expansion och främjande av den vita rasen. Bli engagerad, djupt engagerad! Tiden är knapp.

* * * * *

Utdrag från Protokoll 11

(Från sida 223 i Nature's Eternal Religion)

Den framtida despotiska judiska staten kommer att ha tre klasser av tidskrifter som de kommer att kontrollera. I främsta ledet kommer organ av officiell karaktär att stå. Dessa tidskrifter kommer alltid att stå på vakt för de judiska intressena och de erkänner att deras inflytande därför kommer att vara jämförelsevis litet. I det andra ledet kommer halvofficiella organ att finnas vars uppgift det blir att locka de ljumma och likgiltiga Goyim. I det tredje ledet kommer de att sätta upp sina egna tidningar, men som till alla yttre sken kommer att vara i opposition till deras regim. Detta kommer att (a) lura deras verkliga motståndare att acceptera denna simulerade position som sin egen. (b) De kan leda oppositionens åsikter in i just de kanaler som de då önskar, och därigenom neutralisera dem.

* * * * *

I detta avseende står Racial Loyalty nästan ensam i kategori nr 4 — en tidskrift som juden inte kan kontrollera, och sannerligen avskyr och fruktar.

Nummer 47 — Februari 1989

Rothschilds, inbördeskriget och mordet på Lincoln

Uppföljare till mordet på Kennedy

1. "Om ni vill ska vi dela upp USA i två delar, en för dig, James, och en för dig, Lionel..." Benjamin Disraeli, (son till Isaac D'Israeli och sedermera brittisk premiärminister) som skålade och skröt för Nathan Rothschilds söner vid bröllopet mellan deras syster Lenora och deras kusin Alfonso år 1857.

2. "Vi ska tvinga de kristna in i krig genom att utnyttja deras stolthet och dumhet. De ska massakrera varandra och rensa marken för oss." Från rabbin Reichhorns begravningstal (sidan 59 i *The Rothschild Money Trust*).

* * * * *

Låt oss ta upp de specifika ämnena i titeln i omvänd kronologisk ordning och börja med mordet på Abraham Lincoln, USA:s sextonde president.

Vem dödade "Ärlige" Abe

I en serie händelser som märkligt nog liknar mordet på president John Kennedy cirka 98 år senare, mördades Abraham Lincoln den 14 april 1865 medan han besökte en pjäs på Fordteatern. Det var en tid då han stod på höjden av sin karriär, fylld av

seger när inbördeskriget närmade sig ett framgångsrikt avslut för unionens styrkor och ett katastrofalt slut för konfederationen i södern. Vid detta gynnsamma ögonblick klockan 22:15, den ödesdigra natten, träffades han bakom sitt vänstra öra av en halv tums blykula avfyrad från en derringer i handen på John Wilkes Booth, från den judiska familjen Botha.

På en bråkdel av en sekund, precis som vid mordet på Kennedy, förändrade denna handling dramatiskt historiens gång. Precis som vid mordet på Kennedy bådade denna historiska vändning illa för den vita rasen och gynnade i hög grad de judiska penningmakterna. Låt oss kort sammanfatta hur den vita rasen förlorade och hur judarna vann enorma fördelar under den bråkdel av en sekund då blykulan trängde in i Lincolns skalle.

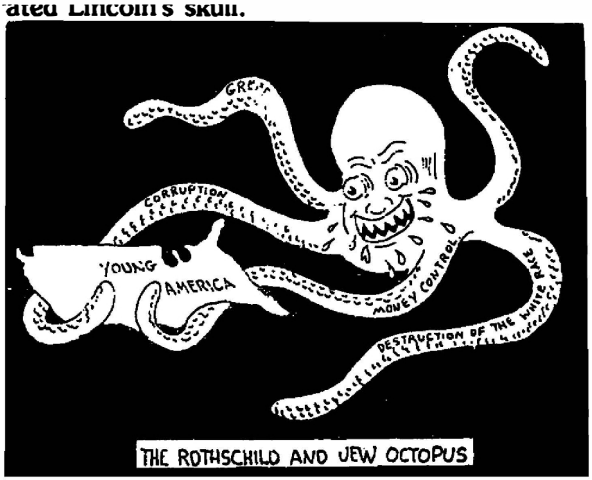

ROTHSCHILD OCH DEN JUDISKA BLÄCKFISKEN

Som historiker är väl medvetna om, vågade Abraham Lincoln motarbeta och utmana det judiska banketablissemanget genom att trycka 450 miljoner dollar i amerikanska statliga "greenbacks", som de kallades, och gick därmed förbi de judiska bankirerna. Detta var, och fortsätter att vara, ett oförlåtligt brott i judarnas ögon. Det faktum att Lincoln hade en tydlig konstitutionell rätt att göra det, spelade inte minsta roll för de hårdnackade judarna. De har tillskansat sig detta kraftfulla vapen — utgivningen av pengar — i sina egna smutsiga händer, och kommer rasande att försvara det med alla de lömska och olycksbådande medel de har till sitt förfogande. Inte bara hade Lincoln den konstitutionella rätten att göra det, utan som varje president före och efter honom, hade han en svuren konstitutionell plikt att göra det. (Se C.C. nr 40)

av Den Vita Mannens Bibel "The Federal Reserve.") Lincoln tog detta stora steg mitt under kriget för att något försenat hjälpa till att betala de växande skulderna och det fruktansvärda pris som kriget mellan staterna utkrävde av nationen. Huruvida Lincoln fullt ut insåg omfattningen och kraften hos de krafter han motarbetade är en fråga om vissa spekulationer. Att han betalade det fulla priset med sitt liv, precis som John Kennedy senare gjorde, lämnar historien inget tvivel om.

Det andra skälet till att judarna ville se Lincoln död så snart kriget var över var rent rasmässigt. Nu när han hade gjort dem den enorma tjänsten att framgångsrikt föra ett katastrofalt, så kallat "inbördeskrig" mellan två grupper av växande vita folk, behövdes han inte längre. I själva verket var han nu ett hinder och en belastning för deras framtida planer. Som jag upprepade gånger har påpekat i många av mina tidigare skrifter, har det varit den judiska kabalens ultimata dröm att decimera den vita rasen, att bastardisera den vita rasen och att slutligen förinta den helt och hållet och låta denna planet jorden befolkas av endast två klasser av människor — judarna som herrar, och en polyglott brun blandning av dumma bastarder som deras slavar. Deras motto är och har varit i århundraden — varje jude en kung, varje goy en slav.

I den föregående artikeln om mordet på Kennedy nämnde vi att det blodiga gänget av judiska mördare känt som MOSSAD var av nyare årgång, ungefär 1930-talet. Även om namnet är nytt, och likt ryska KVD och KGB byter namn från tid till annan, har judarna alltid haft ett välorganiserat, tätt sammansvetsat underrättelsenätverk. MOSSAD är fyllt av super-spioner och professionella mördare redo att avrätta dem de anser vara fientliga mot deras sak. Detta har de haft långt innan det moderna MOSSAD växte fram, ända tillbaka till Moses och Josuas dagar. Uppenbarligen var detta gäng av spioner och mördare också väl etablerat i Amerika före och under inbördeskriget.

Under det långa, grymma krigets gång var Lincolns prestige och position båda extremt osäkra, beroende enbart på händelseutvecklingen. Varje slag var en avgörande barometer för om han hade haft rätt eller fel. Ett nederlag utmålade honom som en skurk. Varje seger förhärligade honom som en hjälte. När händelseförloppet i april 1865 framgångsrikt avslutade det ohyggliga kriget med unionsstyrkorna som segrare och de konfedererade styrkorna krossade, framstod Lincoln som en nationell hjälte av historiska proportioner (i det segrande norrs ögon). Som president i...

efterspel, skulle hans makt och prestige i hög grad ha dikterat händelseförloppet så som Lincoln önskade att det skulle bli.

Vad exakt hade Lincoln i åtanke för den union han nu hade "räddat"? De var i hög grad konstruktiva och fördelaktiga för det vita folket i de nu "förenta" staterna.

Han hade ett långtgående program i åtanke för att flytta ut niggrerna från USA:s territorium och återbosätta dem (a) i de tropiska territorierna i Centralamerika, som vid den tiden till stor del var obebodda, eller (b) i Afrika, där kolonin Liberia, grundad 1821 för detta ändamål, var embryot, men ingalunda den enda destinationen.

Att detta var Lincolns plan och avsikt var ingen hemlighet vid den tiden i historien, även om den judiska propagandamaskinen i efterhand och i hög grad har utplånat det faktumet från våra nuvarande historieböcker. För dem som är intresserade av att ytterligare fördjupa sig i Lincolns planer och program, finns detaljerna skickligt framlagda av Earnest Sevier Cox (1880-1966) i hans broschyr *Lincoln's Negro Policy*, tillgänglig från Liberty Bell Publications, Box 21, Reedy, WV 25270.

Hade Lincoln levt, skulle hans inflytande och prestige utan tvekan ha satt i gång en ytterst brådskande och långtgående lösning på det cancerartade rasproblemet, ett problem som nu snabbt närmar sig ett klimax och hotar att förstöra den vita rasens sista bastion, Amerikas förenta stater. När John Wilkes Booth avfyrade den derringern den ödesdigra natten den 14 april 1865, dog hela planen för raslig "emancipation" med Lincoln. Även om brådskan i det programmet har ökat med varje passerande generation, har ingen president, inget politiskt parti sedan dess haft modet att föra det vidare och genomföra det. Denna överväldigande fråga som nu olycksbådande stirrar oss i ansiktet är, mer än något annat, anledningen till existensen av Church of the Creator. Det är nu eller aldrig, och vi har inte råd att misslyckas. Vi får inte misslyckas! Ert stöd för att uppnå vad Lincoln hade i åtanke för ett århundrade och ett kvarts sekel sedan är nu en fråga om liv och död för vår dyrbara ras.

Lincoln hade en konstruktiv och förlåtande politik gentemot de nu besegrade och krossade staterna i konfederationen. I kontrast därtill törstade de nordliga hantlangarna och radikalerna, pådrivna och ledda av de judiska krafterna, efter hämnd. De ville inte bara förstöra de vita sydstatsbornas egendom, utan de ville förstöra deras traditioner, deras livsstil och allt som södern stod

för. Mest av allt ville de förstöra och rasblanda den vita sydstatliga genpoolen — de var fast beslutna att pumpa in det svarta blodet från de tidigare afrikanska slavarna i vita amerikaners ådror. Detta var det mest avskyvärda av alla deras brott, och ledda av sina judiska överherrar som manipulerade hela operationen och drog i trådarna, skred dessa vita förrädare till verket med en hämndlystnad. Som alltid, medan judarna förblev i bakgrunden, framträdde i förgrunden sådana radikala uslingar som Thurlow Weed, tidningsutgivare och politisk boss i New York; Benjamin F. Wade, senator från Ohio och ordförande för kommittén för krigets genomförande; bröderna Jay Cook och Henry Cook, där den förre var en finansiär i Philadelphia och Lincolns insamlare till inbördeskrigets fonder, och den senare en bankir i Washington, D.C.; Thaddeus Stevens, kongressledamot från Pennsylvania och ordförande för representanthusets Ways and Means-kommitté; Zacharias Chandler, senator från Michigan och ordförande för handelskommittén; brigadgeneral Benjamin F. Butler, tidvis kongressledamot från Massachusetts och den brutale militärguvernören i New Orleans under delar av 1862, en tjänstgöring som gav honom namnet "Beast Butler". Detta kompletterar på intet sätt listan över radikaler som var fast beslutna att krossa och förinta södern och alla de vita människor som bodde där. Vad de hade i sinnet var att göra de vita sydstatsborna till slavar åt sina tidigare svarta slavar.

Vidare var Lincoln för att ersätta de tidigare sydstatliga slavägarna för de slavar som de nu inte längre skulle inneha; att ge negrerna endast en begränsad rösträtt, d.v.s. de som åtminstone var någorlunda utbildade och läskunniga. Han var för att ta tillbaka konfederationsstaterna i unionen som fullvärdiga partner, med endast partiella och begränsade restriktioner.

Allt detta var avskyvärt för de nordstatliga radikalerna, som inte bara ville ha en hämndlysten vedergällning utan också ville knäcka södern fysiskt och ekonomiskt. Detta skulle göra det möjligt för "carpetbaggers" från norr (särskilt judar som familjerna Seligman och Lehman) att tåga in och köpa upp de tidigare värdefulla fastigheterna och godsen för två cent på dollarn. Detta gjorde de nu med besked, precis som judarna skulle göra igen senare i det krigshärjade Tyskland efter första och andra världskriget.

Allt detta fullbordades i en blixt från en derringer när Lincoln mördades den ödesdigra natten den 14 april 1865. Radikalerna fick sin hämnd. Egendomarna tillhörande

Konfederationsstaterna brändes och plundrades. Det som fanns kvar stals och konfiskerades av de nordstatliga "carpetbaggers". Sydstaterna ockuperades och utsattes för en kartagisk fred, så ondskefull som någonsin påtvingats en främmande fiende. Negrerna tilläts löpa amok och våldta söderns kvinnor efter behag, och dessa smutsiga, okunniga vildar blev nu de symboliska "guvernörerna" över sina tidigare vita herrar, med judarna dragande i alla trådar i bakgrunden. Hela denna massiva förändring åstadkoms av det där enda ödesdigra skottet från en derringer.

Precis som vid lönnmordet på John F. Kennedy kommer vi nu till huvudfrågan i hela denna makabra episod: Var lönnmordet på Abraham Lincoln bara en historisk slump, en ensam galnings verk, John Wilkes Booth, eller var det kulmen på en massiv, noggrant planerad konspiration av mäktiga krafter bakom kulisserna?

Återigen, precis som i Kennedy-mordet, var insatserna oerhört höga i det att det skulle förändra nationens framtida historia. Dessutom, om vi ställer frågan — vem gynnades, och vem förlorade mest, kommer vi fram till samma slutsats i båda de två historiska händelserna, även om det skiljer 98 år mellan dem: judarna var de överväldigande förmånstagarna och uppnådde sina önskade mål; den vita rasen förlorade enormt mycket mark i båda fallen. En historisk slump? Knappast.

Det finns många fler märkliga paralleller i dessa två historiska lönnmord. Eftersom jag i den föregående artikeln om Kennedy-mordet redan har gjort en ytlig genomgång av de många orimligheter, lögner och omöjliga slutsatser som lades fram av Warrenkommissionen och de flera åtföljande vitmålningsförsök som följde den, finns det inget behov av att upprepa dem igen. Vad som är märkligt är att vi i Lincoln-mordet och dess efterspel finner en mycket likartad fråga, undertryckta bevis och en massiv mörkläggning.

Här är några obesvarade frågor:

1. Varför vägrade flera inbjudna gäster, inklusive general U.S. Grant, att acceptera Lincolns inbjudan att följa med honom och fru Lincoln till Ford's Theater kvällen den 14 april?

2. Varför hade presidenten bara en enda livvakt den kvällen, och hur kom det sig att till och med han

var frånvarande från sin post vid tidpunkten för mordet? Hur kom det sig också att han aldrig straffades för sin pliktförsummelse, eller ens förhördes?

3. Varför misslyckades krigsdepartementet, trots otaliga hot och kända sammansvärjningar, med att ge Lincoln tillräckligt skydd?
4. Spelade Edwin M. Stanton, Lincolns maktbesatte krigsminister, en roll i lönnmordet?
5. Varför stängdes alla flyktvägar ut ur Washington den ödesdigra natten, utom den som Booth använde?
6. Vem blockerade under flera timmar efter mordet alla kommersiella telegraflinjer ut från Washington?
7. Varför doldes existensen av Booths dagbok ända till långt efter den berömda konspirationsrättegången 1865, och när den avslöjades hade 18 sidor skurits ut?
8. Vem tog bort dessa 18 sidor, när och varför?
9. Var de dömda och hängda medkonspiratörerna till Booth syndabockar för högre uppsatta personer i en massiv mörkläggning? (jfr Oswald som sattes dit som måltavla i Kennedy-mordet.)

NU NÄR VI HAR GJORT OSS AV MED LINCOLN KAN VI JUDAR VERKLIGEN BÖRJA TA ÖVER DET HÄR FRÄSCHA NYA LANDET.

10. Var mannen som sköts vid Garretts gård och identifierades som Booth den verklige Booth, eller en ersättare?
11. Flydde den verklige Booth till friheten och dog som en gammal man 40 år senare, som det har påståtts? (Troligtvis så. Vi måste komma ihåg att han utförde en ovärderlig tjänst för judarna, och att Booth själv var av judisk härkomst.)

Det är min oundvikliga slutsats att när kriget väl var över och södern låg i ruiner, var det av oerhörd betydelse för den judiska saken att Lincoln röjdes ur vägen. De förutsåg detta långt innan kriget var slut, och de planerade minutiöst både hans lönnmord och den massiva mörkläggning som följde.

Det är min vidare slutsats att efter att framgångsrikt ha genomfört lönnmordet på Lincoln och mörkläggningen, använde de denna erfarenhet för att följa ett liknande modus operandi vid mordet och mörkläggningen av John F. Kennedy. Dessutom var skälen till att göra det slående lika (utfärdandet av "greenbacks"; fortsättandet med deras uttalade program för att bastardisera den vita rasen.) I båda fallen var den enda förmånstagaren det världsomspännande judiska nätverket.

Om inbördeskriget

Det finns några ytterligare iakttagelser jag vill göra om det så kallade inbördeskriget, som inte alls var ett inbördeskrig, utan mer korrekt ett krig mellan en grupp amerikanska stater (nordstaterna, eller unionen) och en annan grupp amerikanska stater (sydstaterna, eller konfederationen) i ett utträdeskrig (de senares utträde ur de förra). Genom att göra det har jag kanske ingen ny information att erbjuda, förutom en viktig punkt som historiker har valt att ignorera, och det är denna: att se det kriget ur synvinkeln att den verkliga makten bakom det var den judiska penningmakten — hela det världsomspännande judiska nätverket. Att ignorera detta (på grund av "fruktan för judarna") kastar ett helt annat ljus på världshändelserna och är i själva verket en avvikelse och en gigantisk förvrängning av historien.

Som jag har konstaterat vid ett flertal tillfällen tidigare, var de enda krig som Amerika har utkämpat som var till någon nytta för den vita rasen av två kategorier. Den första var kriget mot Mexiko mellan 1846 och 1848. Den andra kategorin består av de talrika strider, krig och skärmytslingar mot de vilda indianerna som flammade upp, till och från, under cirka tre århundraden. I det första fallet, det mexikanska kriget, som skickligt planerades och framgångsrikt genomfördes av vår enastående elfte president, James Knox Polk, vann vi en betydande tredjedel av vårt landområde till förmån för den vita rasen. Det var sannerligen ett raskrig, där den vita anglosaxiska rasen ställdes mot de mer talrika bastardiserade mexikanerna. Den vita mannen vann det kriget utan tvekan, till stor ära och nytta för vår

tapra och kompetenta förfäder. Även om de var utspridda över en mycket längre tidsperiod och under olika omständigheter, var resultaten av de talrika indianska skärmytslingarna desamma. Vi erövrade en kontinent och ett massivt nytt territorium och höll det med våld. Vi bosatte oss där, utvecklade det territoriet och byggde en stor nation. Detta kan vi vara oerhört stolta över.

Vi kan inte säga detsamma om något av de andra krigen som USA förrädiskt har lurats in i. Vi drog ingen nytta av Vietnamkriget, inte från första eller andra världskriget, och inte ens från den amerikanska revolutionen, som, om det inte hade varit för Bank of England och den judiska penningmakten, aldrig ens hade behövt utkämpas. Men av alla de blodiga och kostsamma krig som det vita folket i USA har blivit lurade in i, var inget så dumt, så blodigt, så destruktivt och så onödigt som massakern mellan staterna under eran 1861–1865.

Som de flesta av de destruktiva krig som den vita människan har snärjts och svindlats in i, var det så kallade inbördeskriget en judisk operation från början till slut. I mer än fyrtio år använde judarna slaverifrågan som en emotionell och "moralisk" fråga för att piska upp intensivt hat och splittring. Genom att skickligt manipulera sitt propagandamaskineri (där Onkel Toms stuga var ett viktigt verktyg) var scenen grundligt förberedd när Lincoln blev president. Resultaten, som hela världen nu känner till, var förödande, särskilt för södern. När det gäller slakten på den främsta mannakraften i norr, och återigen, särskilt i södern, när det gäller män som lemlästades och förlamades, när det gäller egendom som hänsynslöst brändes och förstördes, kan inget annat krig i vår historia mäta sig med det straff som tillfogades den då unga och framväxande nationen. Inte heller blev det arvet av hat och förstörelse för den vita rasen någonsin förlåtet eller gottgjort. Vi skördar idag stormen av det fruktansvärda misstag som våra förfäder begick när de lät judarna lura in dem i det katastrofala och brodermördande kriget. Mer än någonsin tidigare står vi, den vita rasen, på grund av det nu inför total rasmässig uppblandning och står, för alla praktiska ändamål, inför ett öde värre än folkmord, värre än döden.

Allt var planerat på det sättet, och den judiska penningmakten, i synnerhet Rothschild-dynastin, inte bara planerade det, utan skröt om det åratal före händelsen.

Det finns ytterligare en fängslande fråga som uppstår ur hela denna hemska och tragiska katastrof. Eftersom judarna planerade hela operationen, kriget, dess utgång, den

Lincoln-mordet och dess efterföljande mörkläggning, den brutala våldtäkten och förstörelsen av södern, frågan är — vad var Lincolns medvetna roll i hela denna affär? Eftersom han var den centrala figuren i detta brodermordiska krig, var han en villig samarbetspartner i konspiration med judarna, eller var han en dum bricka som användes av judarna, eller var han delvis båda?

Lincoln var inte den store man som den efterföljande historien har utmålat honom som, precis som Kennedy inte var den heroiska idol han nu framställs som. Det finns ett ordspråk som säger att vissa män föds till storhet, vissa uppnår storhet och vissa får storhet påtvingad sig. Lincoln faller definitivt inom den senare kategorin. Lincoln var en gåta i sin tid, och förblir så än idag. Han var en slug politiker, något av en inte alltför intelligent skogsadvokat och lantis, men tillräckligt skarp för att kunna manipulera människor och använda sina hemvävda predikningar och anekdoter för att få fram sina poänger. Detta gjorde han effektivt, som en god politiker bör. Dessutom hade han ett stort ego och en vild beslutsamhet att vinna. Han skapade inte uppståndelsen kring slaverifrågan. Judarna hade arbetat på det i omkring fyrtio år, och när hans tillfälle kom var Lincoln slug nog att kapitalisera på det som en listig politiker bör. Han kände förmodligen att det var en viktig moralisk fråga som han skulle vilja rätta till, om han kunde. Jag tror inte att han medvetet samarbetade med judarna när han blev president, utan snarare att judarna såg i honom ett användbart verktyg för att främja sin sak och följaktligen använde och främjade honom. I *American Jewry and the Civil War* säger den judiske författaren Bertram W. Korn: "En av president Lincolns mest gåtfulla förtrogna under kriget var Isachar Zacharie, en obskyr brittiskfödd läkare och fotvårdsspecialist, som enligt *New York World* åtnjöt herr Lincolns förtroende kanske mer än någon annan privatperson — (och var) kanske den mest gynnade familjegästen i Vita huset." Utan tvekan använde judarna Zacharie som en kanal för att manipulera Lincoln att göra deras vilja närhelst det var nödvändigt, men Lincoln var engagerad och besatt av att föra och vinna kriget, och behövde inte alltför mycket påtryckningar. Även om jag inte utger mig för att vara tankeläsare, tror jag att Lincoln tillträdde presidentskapet mer eller mindre okunnig och omedveten om den judiska penningmakten. Men väl som president, någonstans längs vägen, blev han medveten om den, och det skrämde honom. Han citeras för att ha sagt något i stil med att han såg mörka och olycksbådande krafter samlas

vid horisonten och han fruktade för sitt land. Om USA någonsin skulle förstöras, skulle det inte förstöras av en yttre fiende, utan inifrån. Utan tvekan, ställd inför den dystra verkligheten, hade han blivit medveten om den "dolda handen" av judisk pengamakt.

Rothschilds Pengamakt

Vi sluter nu cirkeln beträffande vem och vad som orsakade inbördeskriget och kulminerade i lönnmordet på Abraham Lincoln. I hela denna förrädiska och katastrofala serie av händelser, låt mig försäkra er om att frigivandet av slavarna aldrig var den verkliga och underliggande frågan. Frågan var tvåfaldig — pengar och ras. Båda dessa frågor är den judiska kabalens primära domän och har varit det i minst tre tusen år.

Det judiska fokuset på pengar och makt började därför inte med familjedynastin Rothschild, men det nådde nya höjder med deras dominans. Mayer Amschel, dynastins grundare, föddes 1743 i Frankfurt-am-Main. Han var en handlare i skrot, antikviteter och gamla mynt. Han var en slug operatör och blev snart finansiell agent åt lantgreven av Hessen-Kassel under de franska revolutionskrigen. Han hade en stor familj på 20 barn. Av dessa överlevde tio till vuxen ålder, varav fem var söner.

Lantgreven av Hessen-Kassel var samme man som ägnade sig åt att hyra ut sina undersåtar (unga soldater) till Amerika i det amerikanska frihetskriget och tjänade en förmögenhet på att leverera hessiska legosoldater för att slåss på den amerikanska sidan. Alla dessa pengar gick också genom Mayer Amschels slemmiga händer och han var snabb med att avleda dem till sina egna kistor och multiplicera dem enormt. Han gav sig in i bankverksamhet. Han hade upptäckt det magiska svindleri som nu kallas fraktionella reserver, den process genom vilken man lånar ut pengar till ränta på skuldsedlar, mot guld man inte har, på premissen att endast en bråkdel av kunderna kommer att komma för att kräva ut guldet. (Se C.C. 40 i *The White Man's Bible* "The Federal Reserve".) Hur som helst, den listige juden Amschel blomstrade med stormsteg. Hans grundläggande arbetsmotto var **"Ge mig makten att ge ut nationens pengar och jag bryr mig inte om vem som stiftar dess lagar."** Han placerade snart ut sina fem söner som centralbankirer i Europas fem främsta finansiella huvudstäder, nämligen London, England; Paris, Frankrike; Wien, Österrike; Neapel, Italien; och det tidigare nämnda Frankfurt för att täcka Tyskland.

Under Napoleonkrigen var de fem pojkarna extremt upptagna med att låna ut pengar, inte bara till båda sidor, utan till alla sidor. De genomförde sin största kupp efter slaget vid Waterloo, där de hade kurirer och/eller brevduvor för att snabbt vidarebefordra resultaten av det ödesdigra slaget tillbaka till England, och genom detta listiga knep var de först i England med att få veta utgången av det historiska slaget. Men genom att vara invigda i denna typ av "insiderinformation" startade de snabbt aktieköpsorgier som gynnade dem. Ryktet spreds som en löpeld att Napoleon hade vunnit och panik drabbade den brittiska börsen. Rothschilds hade gjort en fantastisk vinst genom att återigen använda den judiska listen med lögner, bedrägeri och insiderinformation. Som tränade sälar fann sig de brittiska köpmännen i det och lät dessa usla tjuvar komma undan med det.

Det finns många andra snabba affärer som Rothschilds manipulerade på nationell nivå, såsom aktieandelarna i Suezkanalen och en mängd andra. De flesta av våra läsare är också medvetna om de dubbelspelande, senare tiders Rothschild-kumpaner, familjen Warburg. Under första världskriget, medan Paul Warburg gav vår president Wilson råd om hur man skulle svälta Tyskland till kapitulation, befann sig hans bror Max i Tyskland och gav kejsar Wilhelm råd om hur man skulle decimera USA, men låt oss fokusera tillbaka på inbördeskriget.

Rothschilds och judarna såg den nya nationen USA som en enorm potentiell guldgruva och de slösade ingen tid på att etablera sig och få sina finansiella tentakler fast förankrade i det nya landet av mjölk och honung. För det första var judarna de främsta främjarna och handlarna med svart guld — handel med svarta slavar importerade från Afrika. De hade ett tvåfaldigt syfte med slavhandeln: för det första att tjäna enorma förmögenheter på själva slavhandeln. För det andra att förorena detta nya land med de smutsiga generna från dessa svarta afrikanska vildar. De kunde använda denna taktik senare för att ruinera USA, precis som de gjorde med Egypten för 3000 år sedan och har gjort med flera andra länder sedan dess. De hade samlat på sig en rikedom av erfarenhet av handel med slavar och av förgiftning av genpoolerna i vita nationer.

Efter att ha skeppat stora mängder svarta slavar till Amerika med enorm vinst, började de samtidigt lägga skuldkänslor på de vita amerikanerna i stort. Denna akilleshäl hos den vita rasen utnyttjade och underblåste de med besked. När de sedan fann en Lincoln som kunde agera som deras frontfigur och leda den nya nationen i en splittrande,

brodermordskriget var Rothschild-nätverket mer än redo — redo att återigen finansiera båda sidor i ett krig som de själva hade varit instrumentella i att anstifta.

På unionssidan hade de August Belmont (egentligt namn — Schoenberg), en rasfrände, som sin agent för att förse norden med pengar (mot ränta, naturligtvis). På konfederationens sida hade de Judah P. Benjamin för att förse södern med tryckta konfederationssedlar, vilkas värde snabbt krympte till det intet varifrån de kom när södern förlorade kriget. Men Rothschild-dynastin klarade sig som de banditer de var och tjänade storkovan på båda sidor. Dessutom slappnade deras tentakler inte av efter att kriget var slut. Faktum är att båda sidor var så djupt skuldsatta efter kriget att dessa slemmiga judiska parasiter har gjort sig en förmögenhet på det debaklet (och flera efterföljande debakel) ända sedan dess.

För att illustrera hur djupt involverat det judiska huset Rothschild var i att planera och anstifta inbördeskriget, och hur arrogant säkra de var på sin bluff, hänvisar jag läsaren tillbaka till sida ett och den inledande, skrytsamma skålen av Rothschild-kumpanen Benjamin Disraeli. Kan bilden vara tydligare beträffande vem och vad som orsakade inbördeskriget?

Judarna fann Abraham Lincoln vara en användbar bricka i ett krig som de, judarna, noggrant hade planerat och underblåst i årtionden i förväg. När Lincoln hade tjänat sin tid och deras syfte, planerade de lika minutiöst hans mord och den efterföljande mörkläggningen. Vi, den vita rasen, betalar fortfarande ett oerhört högt pris för detta svek, och om vi inte snart organiserar oss och utplånar dessa dödliga parasiter ur vår mitt, kommer vår framtida avkomma att vara totalt rasmässigt uppblandad, totalt förslavad. Om tjugo år kommer era barn att fråga: Pappa, mamma, var var ni när judarna och niggrerna tog över det här landet?

Hur ska ni svara dem?

* * * * *

"Jag har den grå armén framför mig, de internationella bankirerna bakom min rygg."

— Abe Lincoln, bara några veckor innan han mördades.

Operation Judah USA

> Dumsnutigt nog har Onkel Sam i mer än fyrtio år storsint lekt jultomte för alla våra värsta fiender, för judarna, för "lerfolket" (mud people), och för världens alla avskum och gratisätare. Allt detta naturligtvis på bekostnad av den länge lidande vita amerikanska skattebetalaren, som blir rånad inpå bara skinnet.

USA har idag en unik position i världen som inte har motsvarats av något annat land, eller imperium för den delen, i världshistorien. Den produktiva och kreativa förmågan hos den vita amerikanska arbetaren och skattebetalaren, kombinerat med de tekniska framstegen och de enorma fysiska resurserna i dess landområden från Atlanten till Stilla havet, är sannerligen respektingivande. Aldrig i hela historien har något folk haft en så underbar möjlighet att vara friska och rika, lyckliga och välmående, som Amerika hade under den senare hälften av nittonhundratalet. Faktum är att omedelbart efter det segerrika slutet på andra världskriget 1945, stod Amerika på toppen av världen, suveränt och ohotat, hela världens avundsjuka och hopp.

Tyvärr, medan nästan hela omvärlden insåg detta, vår mest avundsvärda position i historien, gjorde inte den genomsnittlige vita amerikanen det. Inte heller insåg många vita amerikaner att samma judiska parasit som från början hade lurat in Amerika i denna katastrofala världsomspännande slakt som andra världskriget innebar, kontrollerade Amerikas öde, och i själva verket världens, som den har gjort i århundraden. Inte heller insåg det vita Amerika att denna ondskefulla judiska parasit snart skulle vända sitt destruktiva skällsord mot den produktiva och kreativa vita amerikanen som just hade räddat nacken på denna förrädiska pest från att utplånas från jordens yta. Eftersom det vita Amerika inte var

medveten om varken sin rasidentitet eller sin stora lycka, stod den naken och försvarslös mot det konspiratoriska judiska nätverket, som snart var beslutet att ta ifrån Amerika både dess rasidentitet och dess stora välgång. Eftersom den genomsnittlige vite amerikanen sov vid spakarna, på grund av sin egen naivitet och sin egen dumhet, eftersom han lät sig luras in i en världsomspännande konflikt mot sina egna bästa intressen, i vilken han dödade sina egna vita raskamrater, betalar den vite mannen idag dyrt för den vansinniga försummelsen. På grund av den har han nu förlorat allt. Han har förlorat sin frihet, sin unika möjlighet att njuta av både rikedom och överflöd, och snart kommer han att berövas sin rasliga integritet likaså. Redan innan den katastrofala och vansinniga världskonflikten 1939-45 var över, lade den förrädiske och ränkfulla juden redan världsomspännande planer för hur han skulle råna det vita Amerika på dess rikedomar och överlämna dem till världens inkompetenta lerraser; hur han skulle råna Amerika på dess ära och identitet; och hur han skulle dra ner den välställde vite amerikanske arbetaren tills han reducerades till en eländig coolies nivå, bärande på världens alla avskum, parasiter och gratisätare på sin rygg. Inte bara planerade den diaboliske juden att göra allt detta mot den produktive vite amerikanen, utan han planerade också att råna och förstöra den vita genpoolen, förorena den på en världsomspännande basis till den av en smutsig slaskhink, och såg ivrigt fram emot den dag då inga fler vita barn skulle födas.

Hur hamnade den i övrigt intelligente, kreative och produktive vite amerikanen i en sådan svår belägenhet? Hur kunde en sådan monstruositet pågå i mer än femtio år utan att offren blev medvetna om det? Hur kommer det sig att den genomsnittlige vite amerikanen än idag inte inser att han har blivit rånad, svindlad, lurad och ledd till slakthuset?

Det är en fascinerande, ja, skrämmande fråga och vi ska försöka reda ut den, steg för steg. Medan den judiska planen att förstöra den vita rasen har varit en pågående konspiration under de senaste tusentals åren, tog den verkligen fart och fick en enorm drivkraft under de senaste femtio åren. Vi måste komma ihåg att den var noggrant planerad, och varje större steg genomfördes genom att begå ett monstruöst bedrägeri mot den vite mannen, som den senare antingen omfamnade, eller åtminstone passivt accepterade, och därmed godkände genom tyst medgivande.

Steg 1. Andra världskriget

Vi börjar med året 1939 då judarna lyckades lura in alla världens vita raser i en omfattande blodutgjutelse där en grupp vita män dödade en annan grupp vita män, när de alla borde ha varit i samma lag och dödat judar, istället för varandra. Detta åstadkom juden genom (a) ett obevekligt och ondskefullt propagandaprogram mot Hitler och tyskarna, som övertygade Amerika och världen om att Hitler var en demon, en galning, en diktator som ville erövra världen, och (b) genom att ha sina (judens) hantlangare i regeringens nervcentra, sådana förrädare som Roosevelt, Churchill och andra, i praktiskt taget varje "demokratiskt" land i världen, redo att dra i maktens spakar och förklara krig.

Genom andra världskriget lyckades judarna döda minst femtio miljoner människor av ingen annan anledning än att främja sina egna intressen. Minst 90 procent av dessa femtio miljoner offer var vita, och de flesta av dessa var de vita nationernas manliga befolkning i sina bästa år.

Genom denna storskaliga, blodiga, världsomspännande slakt uppnådde judarna det största genombrottet i sin historia och lade grunden för efterföljande svekfulla program på global basis. Men låt oss här koncentrera oss på Amerika.

Steg 2. Subventionera världen

Många realistiska militärer, såsom general Patton och andra vita ledare med framförhållning, förklarade att vi var i en utmärkt position att krossa kommunismen. Vi kunde ha avslutat det jobbet 1945 och fortsatt raka vägen till Moskva och rensat ut det där vidriga ormboet. Judarna satt dock stadigt i sadeln och ville inte veta av något sådant. De mördade i hemlighet män som Patton och tystade andra till glömska. Propagandamaskinen gick igång för fullt och spred idén att det nu var Amerikas skyldighet att återuppbygga en sargad och utarmad värld, en värld som vi i första hand hade hjälpt till att slå i spillror. Ett av tidens nyckelargument, som jag minns det för cirka fyrtio år sedan, var att Amerika inte kan överleva som en ö av välstånd i ett världsomspännande hav av fattigdom. Det var ett dumt argument om det någonsin funnits ett,

men uppenbarligen accepterade det amerikanska folket det, eller gjorde åtminstone inga större ansträngningar för att motsätta sig det eller avslöja det.

”ATT LEKA JULTOMTE FÖR VÄRLDEN”

Detta lade grunden för nästa stora bluff som begicks mot det amerikanska folket, nämligen att kommunismen nu var det största hotet mot Amerika, eftersom den gjorde gigantiska framsteg och tog över Östeuropa, Kina och på andra håll i världen. Naturligtvis fick vi veta att vi inte kunde stoppa den med militära medel som vi gjorde i fallet med Hitler och nazisterna. Istället fick vi veta att vi var tvungna att subventionera alla de hotade länderna: Grekland, Italien, Frankrike, Mexiko, en mängd länder i Sydamerika och många fler. Marshallplanen instiftades, och på några år blev Uncle Sap världens jultomte, som delade ut bistånd och frikostighet till alla världens gratisätare; allt på bekostnad av de olyckliga skattebetalarna i USA. När det väl startat fortsatte detta program att svälla tills vi idag ger bistånd och resurser till 143 länder över hela världen.

Låt oss backa ett ögonblick här och på nytt granska de felaktiga premisser som detta ändlösa utdelningsprogram bygger på: (a) Vi kan inte överleva som en ö av välstånd i ett hav av fattigdom. Fel. Amerika byggde upp sig självt till en stor och rik nation genom sin egen svett och sitt hårda arbete, inte genom att ge bort allt till världens gratisätare och avskum. Vi har aldrig varit skyldiga världen ett uppehälle, är det inte idag och kommer aldrig att vara det. Vårt bästa skydd var och är att bygga upp vår egen styrka och vårt eget välstånd. Vi kan ge oss fan på

har inte förbättrat vår position på något sätt genom att subventionera allt världens avskum, utöka deras antal till en världsbefolkning på fem miljarder, och slösa bort, sprida och dränera våra egna resurser. (b) Den kommunistiska expansionen. Jag har fullständigt besvarat detta i en artikel jag skrev för mer än tio år sedan, med titeln *Ryssland, Israel och USA*. Den är en del av *Den vita mannens bibel*, och är C.C. nr 38. I den lägger jag uttryckligen fram hur USA, under dominans av det världsomspännande judiska nätverket, har varit instrumentellt i att hjälpa judarna i Ryssland att avsätta Romanov-dynastin och upprätta en kommunistisk diktatur; hur USA har hjälpt till att rädda den vacklande diktaturen gång på gång när den var på gränsen till kollaps; att de gör så idag; att de räddade dess nacke under andra världskriget när Hitler hade medlen och beslutsamheten att utplåna den kommunistiska pesten från jordens yta; att kommunismen är en judisk pest från sin begynnelse; och att Amerikas skenbara motstånd mot judisk kommunism är en bluff och ett bedrägeri. Istället arbetar Ryssland och USA, och har gjort så i flera decennier, hand i hand för att främja kommunismen i hela världen som en del av det judiska programmet för att ta över och förslava världen under judens brutala diktatur. (Läs återigen C.C. nr 38 i *Den vita mannens bibel*.)

Men låt oss gå vidare till de nästa flera bedrägliga manövrarna.

Steg 3. Medborgarrättsrörelsen

Medan Amerika sedan sin begynnelse med det framgångsrika slutförandet av den amerikanska revolutionen 1781 alltid hade betraktat sig självt som en vit mans domän, lade judarna efter andra världskriget in högsta växeln i sitt urgamla program för hur man förstör den vita genpoolen och bastardiserar den till glömska. Även om inbördeskriget antogs utkämpas för att ”befria” de svarta afrikanska slavarna på vår jord, betraktade den vita mannen aldrig negern som sin jämlike. I bästa fall betraktades de som en låg form av mänsklighet som hade släpats in i vår mitt och nu satt vi fast med dem. Flera framsynta amerikaner såsom Thomas Jefferson, Abraham Lincoln, Marcus Garvey (en mulatt), senator Theodore Bilbo och andra insåg problemet och försökte vidta långtgående åtgärder för att utplåna dem ur vårt samhälle (Se R.L. nr 42, *Överlevnad, expansion och framsteg*.) Den förrädiska, listiga juden,

men den som kontrollerade vårt öde och drog i trådarna bakom kulisserna visste exakt vad han gjorde och motarbetade alla sådana konstruktiva planer och program, och bidade tålmodigt sin tid.

Hans tid kom på 1950- och 1960-talen när juden störtade USA i hysteri med sitt medborgarrättsprogram. Plötsligt verkade det som om den inkompetente, vilde afrikanen inte kunde göra något fel, och den vita människan var skurken och den skyldige, och allt han gjorde var fel och hade varit det i århundraden. Juden, med nästan ohotad kontroll över nyhetsmedier och annan propagandamaskineri, fortsatte att ösa på och lade ett tungt skuldkonplex på den vita människan, inte bara i Amerika, utan var som helst och överallt i världen. Medan den tunga rollen eller skurken i dåtidens filmer hade varit en mexikan, en mulatt eller en asiat, framställs nu negern alltid som den orättvist anklagade hjälten, och den vita människan som skurken.

I själva verket verkade det plötsligt som om den vita människan, som hade varit ohotad som byggare av civilisation, kultur och lärande, nu var ansvarig för världens alla olyckor. Inte bara ansvarig, utan var skyldig kompensation till hela världen, särskilt de efterblivna lerraserna, som nu framställdes som den "framväxande" tredje världen. På det sätt juden berättade det var alla nu jämlika (hade inte de kristna sprutat ur sig detta skräp i nästan 2000 år?) och den enda anledningen till att hottentotterna och de australiska aboriginerna inte var lika avancerade som vi var att den vita människan hade förtryckt dem och hållit dem nere.

Detta, fortsatte juden att skrika, gällde särskilt negrer här mitt ibland oss, och det var vår kristna och medborgerliga plikt att snabbt lyfta dem till vår nivå, ekonomiskt, kulturellt, politiskt och inom utbildningsområdet. Det var vår skyldighet att inrätta ett akutprogram och göra dem jämlika så snabbt som möjligt. Om det inte skedde snart genom att bara ge dem en lika möjlighet att bli jämlika, då borde (måste!) regeringen instifta program såsom Affirmative Action (positiv särbehandling), "minoritetskvoter", speciella utbildningsprogram, speciella subsidieprogram, etc., etc., vad som än krävdes, för att tvångsmata programmen och subventionera dessa efterblivna vildar tills de skulle bli jämlika.

En av de första demonstrationerna av brutal, hårdhänt styrka kom 1957 i Little Rock, Arkansas, med genombrottet för påtvingad skolintegration. Eisenhower, en

av de mest beklagansvärda av de judiska hantlangarna att bli president, satte in massiva militära styrkor i och runt skolan för att hjälpa några noggrant utvalda n*grer att komma in i ett helvitt gymnasium. Allt detta skedde i våldsamt motstånd mot de önskemål och åsikter hos det vita folket som hade hjälpt till att välja honom, och som också betalade räkningen för detta misslyckade övergrepp. Men med den judiska propagandamaskinen i ryggen lyckades denne föraktlige rasförrädare, länge i judarnas tjänst, genomföra det. Den vita befolkningen var förvirrad, desorganiserad och ledarlös.

Denna skamlösa kränkning mot den vita rasen fullföljdes obevekligt av nästa administration, Kennedy-bröderna, när ännu en hårdhänt militär aktion inleddes i Oxford, Mississippi, när "vår" (läs J.O.G. den judiska ockupationsregeringen) använde 20 000 militära trupper till enorma kostnader för skattebetalarna, för att få en smutsig n*ger, James Meredith, inskriven vid det tidigare helt vita University of Mississippi. Men det var en tid då judarna ville ha mer. De ville göra det till ett brott för den vita rasen att inte blandas med de vilda n*grerna i livets alla skeden, och en olycksbådande uppsättning så kallade lagar om medborgerliga rättigheter introducerades av "våra" judefjäskande kongressledamöter. När allmänheten började bli medveten om vad som pågick och kraftfullt motsatte sig inte bara kongressen utan också började öppet förlöjliga Kennedy-administrationen, verkade det som om judarna var hejdade och lagarna gick inte igenom. Vad skulle man göra? Judarna hade svaret. Lönnmörda Kennedy och gör honom till en martyr och en hjälte. Listen fungerade, även om den har hållit konspirationen i en febril verksamhet fram till denna dag med att dölja sina spår. (Se R.L. nr 46 Vem dödade Kennedy.)

Den vita amerikanska allmänheten kände plötsligt ett tungt skuldkontext läggas på sig, och när nästa judiska hantlangare, Lyndon Johnson efterträdde Kennedy som president, spelade han ut sitt kort till fullo. Han och kongressen skyndade nu igenom den ena komplexa uppsättningen lagar om "medborgerliga rättigheter" efter den andra, med mycket litet motstånd från den vita synvinkeln. Snart var n*gern överlägsen, och de tidigare herrarna blev slavar under sina forna slavar. Den vita mannens mest dyrbara ägodel, hans barn, lastades nu in i gula bussar och transporterades ett dussin mil tvärs över staden in i n*ger- djungler, och de små djungel-ungarna, å andra sidan, transporterades in i de vita skolorna och kvarteren. Rasblandning blev nu den officiella religionen för den statliga administrationen och dess medföljande och allt-

genomgripande propagandanätverk, som alltihop manipulerades av judar. Detta sträckte sig in på alla områden och omfattade inte bara skolor och utbildning utan även bostäder och rasblandade grannskap, in i regeringen, jobb, affärskontrakt och alla andra verksamhetsområden. Där jobb och affärskontrakt tidigare beslutades på meritbasis, kastades sådana kriterier nu överbord och ett jippo kallat Affirmative Action (positiv särbehandling) infördes i dess ställe. Detta innebar att en statlig myndighet, eller en privat arbetsgivare, eller en skola, ett universitet eller vad som helst, var tvungen att ge företräde åt de dumma och inkompetenta "djungelkaninerna" (eller andra "minoriteter" såsom "hispanics") för att få fram en viss procentandel kroppar, oavsett om dessa kroppar var kompetenta eller inte. Denna typ av omvänd diskriminering instiftades förmodligen för att gottgöra för "tidigare oförrätter", oavsett om arbetsgivaren (eller vem det nu var) hade någon del i sådana tidigare oförrätter, eller om sådana oförrätter faktiskt ens hade inträffat.

Idén var att gynna de jävla negrerna, till vilket pris som helst, och dra ner "Whitey" (den vite mannen). Vi skulle alla vara, åh, så lika, men negrerna och judarna skulle vara mer lika än någon annan. Detta går direkt tillbaka till den bedrägliga hållning som införlivats i den judisk-kristna bibeln, att vi alla är lika inför Herren utom judarna, som är långt mer lika än någon annan.

Och så sköts negrerna framåt och de vita sköts tillbaka. Storfinansen och dess annonsörer samarbetade till hundra procent. Varje reklamfilm som nu visades på tv, eller på andra ställen, främjade alltid lycklig rasblandning. Varje annons visade minst en "jämlik" neger i mitten av bilden, med de åh, så lyckliga vita människorna omgivande djungelkaninen.

Steg 4. Vidöppna gränser

Inte nog med att de infödda negrerna och hispanics uppmuntrades rikligt av ett alltför generöst välfärdssystem att leva på bidrag och föröka sig medan den vita skattebetalaren stod för räkningen, utan den officiella linjen från vår judiska ockupationsregering (JOG) var nu att vi måste ta hand om alla "flyktingar" i världen, och ge "fristad" åt dem som flydde från sina tyranniska regeringar, var de än i världen må befinna sig. Eftersom de flesta regeringar i världen (tack vare judisk manipulation) inte bara är tyranniska utan också hopplöst korrupta, kunde nästan vem som helst hävda att de

flydde från politiskt förtryck. Faktum är att vår egen JOG-apparat också i högsta grad faller inom kategorin att vara hopplöst korrupt och tyrannisk, men tack vare de produktiva och konstruktiva vita människor som byggde detta land och fortfarande bebor det, är det utan tvekan fortfarande favoritmagneten för nästan 95 procent av alla världens lerfolk.

I sitt diaboliska program för folkmord på den vita rasen bestämde juden att efter andra världskriget skulle inget land förbli vitt länge. Under olika förevändningar injicerades nu lerraserna snabbt i varje vitt land i världen. Moluckerna i Holland; turkar i Tyskland; algerier i Frankrike; hinduer, pakistanier och alla raser av niggrer i Storbritannien (en gång Storbritannien, men inte längre) och så vidare längs linjen. Men vi har här att göra med Förenta staterna, och de medel judarna använde för att fälla och förstöra detta en gång mest välmående och framgångsrika land i historien. Vilka kunde judarna injicera i Förenta staterna?

Listan är nästan oändlig. På vår 1900 mil långa södra gräns finns obegränsade horder av fattigdomsdrabbade mexikaner som förökar sig som kaniner, alla ivriga att komma in i Förenta staterna. Och de kommer, i miljontals och åter miljontals. Medan våra regeringstjänstemän är svurna att försvara vår konstitution och Förenta staterna, gör de ingetdera. I bästa fall används konstitutionen nu som ett jippo för att dela ut favorisering till lerraserna, utlänningar och andra fiender. Den används också som ett dubbeleggat svärd med vilket man rånar och förtrycker de bästa och mest produktiva elementen i detta land — de vita människorna som byggde allt och producerar det överflöd som föder stora delar av världen.

Inte bara är våra gränser nu vidöppna för mexikanerna, utan för allt annat avskum och drägg i världen. Vietnameserna är här i enorma antal, vissa har tagit över hela städer; pakisarna är här; haitierna är här; jamaicanerna är här och expanderar; kineserna är här och kommer i ökande antal; japsarna har tagit över Hawaii och bygger stora bilfabriker och köper upp förstklassiga kommersiella fastigheter; kubanerna har tagit över södra Florida.

Ack ja, kubanerna. Däri ligger en annan omfattande historia om trolöshet, om hur vår JOG-apparat har manipulerat, infiltrerat och förstört nästan varje land i världen. Modus operandi går till ungefär så här: (a) Först och främst erbjuder vi ett land utländskt bistånd, som skickas till dess regeringschef, förmodligen för distribution till

de behövande och fattigdomsdrabbade, eller för att bygga upp sina resurser. (b) Merparten av sådana pengar slussas dock iväg till privata bankkonton tillhörande dess diktatorer, som blir oerhört rika, arroganta och motbjudande, vilket skapar hat och motstånd från deras upproriska folk. Exemplen på sådana är för många för att listas, men för att nämna några: Shahen av Iran; "Papa Doc" Duvalier och hans son i Haiti; bröderna Diem i Vietnam; Ferdinand E. Marcos och hans dyra fru i Filippinerna; Anastasio Somoza i Nicaragua, Fulgencio Batista på Kuba. Det finns dussintals fler som skulle kunna listas. För att hjälpa till att röra upp revolution och oro skickar vårt JOG-etablissemang in CIA för att organisera revolution och inbördeskrig mot dessa arroganta och slösaktiga tyranner. Finansierade med amerikanska skattebetalares pengar har dessa revolutionära grupper snart vapen, uniformer och organisation, hemligt ledda och styrda av vårt eget CIA. Situationen i Nicaragua är ett perfekt exempel. Först stödde och finansierade vi Somoza. Sedan hjälpte CIA till att organisera sandinisterna för att driva ut Somoza. Sedan blev saker och ting ännu värre, mycket värre.

CIA bytte sedan abrupt häst och organiserade Contras för att driva ut sandinistregeringen, och snart gav Reagan-administrationen bistånd och finansierade Contras till ett värde av hundratals miljoner. Hur dum får man bli? Samma tillvägagångssätt följdes i Jamaica, på Kuba, i Filippinerna, i Panama, i Sydkorea och i dussintals andra länder runt om i världen. Inget annat än revolution, anarki och kaos; allt anstiftat, organiserat och finansierat av vår judiska regering; allt på bekostnad av den vite amerikanske skattebetalaren vars framtid de därmed undergräver och förstör.

Steg 5. Exportera våra industrier till områden med slavarbete och kuli-arbete i världen

Medan USA hade ett överväldigande monopol på teknologi, tillverkning och produktionsanläggningar efter andra världskriget, har man nu gett bort allt gratis, och samma judar som äger (och ägde) våra tillverkningsföretag då och nu har i själva verket flyttat dem till områden med billig arbetskraft i världen — "mud countries" som Korea, Taiwan, Kina och Japan, särskilt Japan. Vi har visat och lärt dem teknologin, initialt finansierat och byggt upp deras fabriker, och sedan satt dem i konkurrens med våra egna arbetare till kuli-löner.

löner. Det finns en dubbel fördel i detta för judarna. Genom att vara internationalister och inte bry sig ett dyft om Amerika, skördar de de extra vinsterna, och drar samtidigt ner den vita amerikanska ekonomin genom att (a) kasta miljontals amerikanska arbetare i arbetslöshetsköer och ut på socialbidrag, och (b) samla på sig enorma handelsunderskott på grund av de varor vi importerar från dessa länders "gyttjefolk", varor vi själva både kunde och borde tillverka. Sålunda, genom judiskt förräderi och manipulation, hamnar vi djupare i skuld, våra produktionsanläggningar äventyras och den vita amerikanska arbetaren blir arbetslös och/eller utarmad.

Diverse ytterligare program som drivs av JOG för att förstöra det vita Amerika

Hittills har jag detaljerat fem grundläggande steg och program genom vilka judarna har reducerat vårt en gång kraftfulla och välmående vita amerikanska samhälle till ett av svaghet, förvirring, beroende och servilt slaveri under det judiska monstret. Men föregående lista är långt ifrån fullständig, och denna komplexa konspiration kan inte omfattas i denna korta analys. Men för att ytterligare klargöra bilden måste vi kortfattat lista några av de andra nyckelverktyg och vapen som judarna har använt, och fortsätter att använda, för att förstöra oss.

(a) Utan tvekan måste **Federal Reserve System**, denna gigantiska judiska förfalskarliga, rankas högst på listan. Trots att det invigdes redan kort före första världskriget (1913) och bedrägligt framställdes som ett officiellt amerikanskt statligt organ, gjorde det Amerika till ett offer för båda världskrigen. Eftersom jag redan har gått in på detaljer om denna gigantiska judiska bluff i C.C. 40 i *White Man's Bible*, kommer jag inte att upprepa det här.

(b) **Världsbanken**. Trots att den antas vara internationell, finansieras den till övervägande del av amerikanska skattebetalares pengar. Det är ett öppet konto och en blankocheck för "Yids" att slösa bort våra varor, pengar och tillgångar på världens alla snyltande länder med "gyttjefolk", utan att behöva redovisa sina utgifter i statsbudgeten.

(c) **Amerikanska banker som ger enorma osäkrade lån** till länder med "gyttjefolk" som Mexiko, Argentina, Brasilien, för att nämna några, men listan är oändlig. Dessa lån uppgår inte bara till miljoner, utan hundratals miljarder (Mexikos skuld ensam är över hundra miljarder) och det finns inget hopp eller förväntan om att kapitalet någonsin kommer att betalas tillbaka. Faktum är att för att

förmå några av dessa länder att betala ens så mycket som räntan, beviljar dessa finansiella idioter nya lån. Hur dum får man bli? Eller är detta helt enkelt en fråga om dumhet? Knappast. Medan dessa samma bankirer är hårda som flinta när det gäller att utmäta amerikanska bönder och husägare, agerar de som om de oavsiktligt blivit påkomna med byxorna nere när det gäller sådana enorma lån till utländska "mud countries". I själva verket var allt planerat och en medveten judisk politik, efter att i förväg ha konspirerat att de vita amerikanska skattebetalarna ska betala räkningen (som vanligt) och rädda bankerna, precis som president Bush nu driver på för att rädda bedrägerierna i spar- och låneinstituten med hjälp av skattebetalarnas pengar.

(d) Och sist men inte minst, finns den där förbannade parasiten Israel på vår rygg, som dödar araber, krossar deras huvuden och bryter ben till en kostnad av mer än tre och en halv miljard i ekonomiskt stöd från "Uncle Sap", vilket alienerar hela den muslimska världen och får oss att framstå som de dumma judiska hantlangare vi är, i världens ögon.

Slutsats

Det finns mer, mycket mer, men det föregående ger en ganska allsidig bild av den röra vi befinner oss i och vem som orsakade oss den. Nästa väsentliga fråga är: vad gör vi åt det och hur tar vi oss ur denna eländiga röra?

Lösningen är inte lätt, men svaret är ganska enkelt när vi ställer några grundläggande frågor.

1. Hur fick denna lilla, eländiga, parasitära minoritet ett så kraftfullt strypgrepp på världen i allmänhet och Amerika i synnerhet? Svaret är att de gjorde det genom sin rasreligion, **judaismen**. De utövade **raslig lojalitet** och organiserade febrilt kraftfulla nätverk och tentakler kring denna religiösa kärna, tills de nu har världen i sitt grepp.

2. Kan den vita rasen, som är 30 gånger fler än judarna och har ett virtuellt monopol på intelligens, stridsförmåga och kreativitet, inte använda samma kraftfulla vapen, raslig lojalitet och en rasreligion?

Ja, det kan vi, och det måste vi. Church of the Creator har organiserat och strukturerat en kraftfull, omfattande och fullvärdig rasreligion utformad för den vita rasens, och endast den vita rasens, upprättelse och återuppståndelse. I den ligger en fullständig och detaljerad trosbekännelse och ett program med vilket det judiska monstret ska krossas en gång för alla.

I hjärtat och kärnan av denna religion finns samma ingrediens som gav bränsle åt judendomen — Raslig Lojalitet, namnet på den tidning du nu håller i dina händer.

Det är dags att vi slutar käbbla om fragmentariska, provisoriska och halvbakade frågor, såsom huruvida vi ska stycka upp USA i dussintals småbitar och behålla ett fragment av det på västkusten, eller i nordväst, eller i sydost. Att ge upp något land som våra förfäder kämpade och blödde för, för vilket de offrade blod, svett och tårar, vore ren galenskap, för att inte tala om fegt förräderi. Vi säger åt helvete med allt det där nonsenset. Vi Creatorer kommer inte att ge upp en tum av vårt territorium. Tvärtom måste vi samla våra styrkor och våra resurser på en världsomspännande basis och vinna världen. Vi kommer inte att kompromissa. Det kommer definitivt att vara allt eller inget för den vita rasen, det kan jag försäkra er. Och det måste hända just här, i den vita rasens sista kraftfulla bastion — i Amerikas förenta stater.

Förena dig med oss i Creativity — ditt enda hopp för en vitare och ljusare värld. Förpliktiga dig. Ägna ditt sinne, ditt hjärta och din framtid åt den största och viktigaste saken i vår historia.

* * * * *

The Federal Reserve Board var och är en större katastrof än hundra Pearl Harbors.

* * * * *

IRS är den judiska hantlangargruppens hårdhänta verkställande avdelning.

Anatomi av en hycklare

Även om jag aldrig betraktade honom som betydelsefull varken då eller nu, har jag under åratal ändå sträckt ut en vänskaplig hand till Harold Covington. Eftersom jag antog att han hade ett sken av intelligens, kände jag att den inte borde slösas bort på att driva förlorade mål, eller ännu värre, sysselsättningar som är destruktiva för vår vita ras. Jag kände att om hans röriga tänkande kunde rätas ut och pekas i rätt riktning, skulle han kanske kunna vara till viss nytta för den vita rasrörelsen.

Min första kontakt med honom var redan 1973 när jag skrev till Matt Koehls NSWPP i Arlington, Virginia, om vad deras ståndpunkt var gällande judisk kristendom. Eftersom kristendomsfrågan gjorde Matt extremt obekväm och han uppenbarligen inte ville ange deras ståndpunkt i frågan, lät han Harold formulera ett icke-svar. Svaret var något i stil med att de inte hade någon inställning, och att det var irrelevant, oviktigt, av ingen betydelse; att nazistpartiet var rent politiskt och att religion inte hade någon plats i det, eller så sa Harold.

Mitt svar på det klenmodiga brevet finns återgivet i sin helhet på sidan 122 i *Klassen Letters*, volym ett. Mitt svar rök uppenbarligen ut Matt Koehl, för han kom då fram med sin egen version, som var lika svävande och motsägelsefull som Harolds. Mitt svar på det brevet kan läsas i sin helhet på sidorna 123 till 125 i samma *Klassen Letters*. Det är intressant att notera att Matt Koehl har svängt 180 grader sedan dess och bildat en nationalsocialistisk religion med Hitler som gudom eller spöke eller vad som helst.

Nästa gång jag hörde talas om Harold hade han gått med i en nazistgrupp i Chicago under ledning av den där halvjudiske homosexuella Frank Collin, som senare drogs inför rätta för anklagelser om sexuellt utnyttjande av barn.

Nu kommer Harold från Serta-madrassfamiljen, och plötsligt hade han turen att få ett arv på 90 000 dollar i knät. Harold var så förtjust i resterna av denna grupp, som var infekterad av FBI-agenter, att han kastade bort det mesta av sitt oväntade arv på att köpa Rockwell Hall för

vad som fanns kvar av denna falska grupp för att samlas och göra sin grej. En dåre och hans pengar skiljs snart åt.

Nästa gång jag hörde talas om Harold hade han och en kille som gick under namnet Eric Campbell (jag vet inte hans riktiga namn) gömt sig på George Dietz kontor där de drack mängder av öl och lämnade de många tomma burkarna staplade på golvet.

Men den här pojken Harold stannar inte kvar länge. Snart hör vi talas om att han kandiderar till posten som Attorney General i North Carolina. Det var också några av hans nazister, tillsammans med några kristna klanmedlemmar under ledning av ingen mindre än Virgil Griffin, som leddes in i ett bakhåll av en federal agent i Greensboro, NC, redan 1979. Lyckligtvis lyckades dessa män vända på steken mot de kommunistiska judarna och negrerna och dödade fem, men Harold lyste med sin frånvaro och erkänner att han kände till den federala agentprovokatörens sanna identitet vid den tiden. Det spekulerades mycket om Harolds sanna färger efter detta fiasko. Till och med *The Spotlight* gav sig in i debatten med en av sina judiska skribenter, en herr Hertzberg, som kallade Harold för federal agent i en serie artiklar. Pressen blev lite mer än vad denne "Johnny Reb" tålde, så de närmaste åren tillbringades i ett par misslyckade äktenskap och en rad utländska länder; först Rhodesia, sedan Sydafrika, sedan Irland. Huruvida han var där som CIA-agent eller hölls på rörlig fot för att hans liv var hotat, som han hävdar, kan man bara gissa. Det fanns ingen verklig anledning till varför den amerikanska regeringen skulle vilja döda honom, eftersom varje företag han gav sig in i föll pladask, inklusive Rhodesia och Frank Collin.

I början av 80-talet planerade jag att bygga ett permanent center för Church of the Creator i North Carolina och jag letade efter en bra man som kunde hjälpa till att leda projektet. Vid den tiden gav Harold ut något uselt litet nyhetsbrev, varav ett råkade nå mig. Då jag visste att han var en man med många kontakter, skrev jag till honom på den angivna adressen och frågade om han kände till någon man av den kaliber jag hade i åtanke (jag hade inte Harold i åtanke, utan bad bara om en kontakt för att hjälpa till att främja vår rörelse). Hans svar förvånade mig. Genom att agera som om jag hade haft honom i åtanke, gjorde han en stor sak av att tacka nej till ett erbjudande som jag aldrig hade gett. Han gick längre. Han förmanade mig skarpt att inte bosätta mig i North Carolina, att det var den absolut sämsta delstaten jag någonsin kunde välja. Den var full av dessa fanatiska baptister från bibelbältet, ett bedrövligt släkte, och dessutom klanen,

och varje annan vit rasgrupp i North Carolina var ett gäng förrädare, bluffmakare och regeringsagenter. Man kunde inte lita på någon av dem, sa Harold, och betonade — Håll er borta! Håll er borta!

Vad är det med den här paranoide tönten, undrade jag. Utan att bry oss om hans obefogade råd, som vi alla vet, gick vi rakt vidare med våra planer och byggde högkvarteret för Church of the Creator (på mark som jag för övrigt hade köpt 1970) och även en utbildningsbyggnad som vi hoppas kunna använda som en skola för begåvade pojkar för att utbilda våra framtida ledare.

Det för oss fram till mer nyligen inträffade händelser. Efter mycket besvär och fientligt motstånd pressar vi oss framåt i att konstruktivt bygga vår världsomspännande rörelse. Trots all fientlighet (vilket skulle ha inträffat i vilken delstat som helst) har vi under de senaste fem och ett halvt åren gett ut 48 nummer av *Racial Loyalty*, ordinerat mängder av präster i flera av världens länder och publicerat åtta stora böcker, alla i linje med vår omfattande och välstrukturerade vita rasrörelse. Vi har nu grunden för en äkta rasreligion på vilken den vita rasen kan bygga och slutligen dra sig själv upp ur det träsk där den judiska kristendomen, i förening med den talmudiska judenheten, har kört fast den vita rasen. Jag måste erkänna att det mesta av det synliga motståndet mot vår rörelse, till vår stora förvåning, har kommit från de kristna och till och med andra vita rasgrupper, vars ledare för det mesta inte själva tror på det där judiska struntpratet.

Nu kommer vår pojke Harold, som har lekt hela havet stormar från en organisation till en annan. Han, som med stor förskräckelse förmanade oss att hålla oss borta från North Carolina, är nu här själv och fyller tomrummet efter sin tidigare nazistiska adept, Glenn Miller, genom att röra om i de trötta gamla grå glöden från konfederationen. Han låtsas bygga en "konfedererad kongress", en mållös, halvfärdig grupp av några få förvirrade själar som verkar ha hakat på hans idé om att återuppliva konfederationen; en dum fråga i bästa fall, och en som har varit stendöd i mer än hundra år.

I sin nyligen utgivna minibok, skriven innan han lanserade denna misslyckade "rörelse", förklarade Harold kategoriskt att de flesta av dagens vita rasrörelser inte verkar ha någon klar uppfattning om vad de vill, än mindre hur de ska uppnå det (s. 22). Med denna analys instämmer vi Skapare helt och hållet, och det förefaller mig som att det är ungefär det enda värdefulla uttalande Harold gör i hela boken.

Men se på fan, omedelbart efter att ha fått boken publicerad, sätter Harold igång med att försöka sammanställa just en sådan grupp; den 20 000:e av den typen som tillfälligt har låtit sin hägring flyta över den amerikanska scenen. Inte bara det, utan Harold, som har hoppat runt mer energiskt än Mark Twains hoppande groda från Calaveras County, valde specifikt staten North Carolina, den där hemska staten han föraktade så, som sin bas. Som hans gamle polare, Eric Campbell, har sagt: Harold säger en sak och gör sedan precis tvärtom. Ack! Skuggor av den politiske och ändamålsenlige, jude-älskande Ronnie Reagan!

Så vad står "Confederate National Congress" för? Tja, efter allt hoppande han har hållit på med har han slutligen insett att hans "inre känslor" egentligen ligger hos den gamla goda konfedererade saken. Uppenbarligen skulle han vilja återinföra plantagesystemet med en myriad av n-ord som plockar bomull och sjunger *Old Black Joe*. Men här kommer haken — det ska vara ett område som är en "tillflyktsort" för enbart vita, där den vita människan kan göra anspråk på åtminstone en liten del av det gamla goda USA som sin alldeles egna. Han ska flytta ut alla n-ord. Vart då? Uppenbarligen ge dem resten av USA, gratis, på ett silverfat. Vad händer med de vita människorna som bor i Kalifornien, Minnesota, Illinois, Indiana och på andra ställen? Tja, det är deras problem. Vi kommer bara att lämna dem åt sitt öde. Vi vill bara ha ett mysigt litet hörn i sydost.

Korkat? Ja, korkat som fan. Men det är inte allt, samme sällskap som fördömde kristendomen för några år sedan och till och med nu skämtsamt talar om Kristus som "den döde juden på en pinne", och öppet har erkänt ett flertal gånger att han själv inte tror på allt det där kristna struntpratet, gör nu det officiella uttalandet att hans "rörelse" är en kristen rörelse och att ingen medlem får distribuera någon "våldsamt antikristen" (läs C.O.T.C.) litteratur. Vad sägs om en rasblandande Jehovas vittnen-traktat, Harold? Han överväger nu till och med starkt att bli prästvigd som en "Christian Identity"-pastor. Skulle du tro det? Inte nog med att den kristna foxtroten är det ultimata i dubbelmoralisk hyckleri, det finns mer. Han är inte på långt när lika intresserad av att bygga en konfedererad väckelse (som han själv inte tror på) som han är av att använda den som en avledningsmanöver för att motarbeta Creativity-rörelsen och Church of the Creator, samtidigt som han erkänner att om vi blir tillräckligt stora kan han senare ansluta sig till oss. Hur galen kan man bli?

Förra söndagen, den 12 februari, var måttet rågat. Han kallade samman en grupp vita aktivister från flera delstater för att försöka få till stånd en rörelse för att "Förbjuda Church of the Creator". Varför är Harold så rädd för Creativity? Av samma anledning som många av våra fiender är det. Eftersom vi i Creativity har en omfattande, fullt strukturerad trosbekännelse, program och rörelse, den första verkliga rasreligionen helt tillägnad den vita rasen. Det får hans eget så kallade "program" att i jämförelse framstå som ynkligt, lättvindigt och ytligt, vilket det också är, då det endast bygger på en bedräglig bluff och en samling lögner (kristendomen) som han själv inte tror på. Som i allt annat Harold har försökt sig på, föll han återigen pladask vid det mötet, trots det faktum att medlemmarna i hans "kommission" alla antingen var kristna klanmedlemmar, Identity-kristna eller hans egna män (förutom en, som är med Gallos NDF). Men jag är glad att den ultimata hycklaren äntligen bekände färg. Nu säger han att han inte "vill att vi ska känna att vi på något sätt blev överkörda eller förvägrades en utfrågning" förra helgen, och han skulle nu vilja träffa oss, så länge vi inte diskuterar religion, och vi säger, dra åt helvete! Försvinn, Harold. Vi har inget förtroende för vad han kan ta sig till härnäst, och jag skulle inte bli förvånad om han snart ansluter sig till judendomen tillsammans med Sammy Davis, Jr och annat löst folk av hans sort. Vi föreslår att han gör det och blir en god rabbin — han ser redan ut som en. Med sin korta, kraftiga kroppsbyggnad och sitt täta svarta skägg skulle han se helt hemmastadd ut i en kippa. Vi känner till hans beundran för Meir Kahane, och att han har korresponderat med, och till och med skickat pengar till honom.

Är Harold en CIA-agent? Vi kan inte bevisa det och CIA kommer att förneka det. Som William Casey själv sa: "CIA kommer att ljuga om vad som helst, när som helst, var som helst." Men om det går som en anka, kvackar som en anka, ser ut som en anka,...osv. Som Shakespeare sa i Hamlet: "Tag dig till vara för att gå i delo, men är du inne, visa motparten att han bör akta sig för dig." Med andra ord, sparka skiten ur den odugliga skunken. Adjö, Harold. Vi vill aldrig höra ifrån dig igen.

Nummer 51 — Juni 1989

Del ett av en serie om två

Kom ihåg Alamo!
Men låt oss se jävligt till att vi
Hämnas Dresden!

Missionsfortet Alamo vid den lilla staden San Antonio de Bejar hade varit belägrat i tolv dagar. Den 6000 man starka armén ledd av den flamboyante och grymme diktatorn i Mexiko, general Antonio Lopez de Santa Anna, hade lidit stora förluster genom de tappra 182 texanerna inne i fortet, medan texanerna mirakulöst nog vid denna tidpunkt inte hade förlorat en enda man. På den trettonde dagen, tidigt på morgonen den 9 mars 1836, beslutade Santa Anna att storma murarna. När hans trumpetare spelade den berömda moriska marschen, "Deguello", visste försvararna att deras stund var kommen och att inga fångar skulle tas levande. Det var nu en fråga om att kämpa till sista man och dö.

Dessa 182 texaner kämpade tappert och krävde ett högt pris av fienden. Under de tretton dagarna av försvar tog de mellan 1500 och 1600 mexikaner med sig i döden. Deras Enemy Toll Effectiveness Factor (E.T.E.F.) var högst berömvärd.

Men de heroiska texanerna dog inte förgäves. Deras död chockade hela Texas. Det gjorde också något mer. Det enade de grälande texanerna och utlöste ett djupt och brinnande raseri som ropade efter hämnd, och dessutom, villkorslös självständighet från de blodtörstiga mexikanerna.

Mindre än två och en halv månad senare fick de vita texanerna sin hämnd. Den 21 april 1836 fångade Sam Houston, med en styrka på endast 600 brokiga frivilliga vita amerikaner, Santa Annas armé på 4000 man vid San Jacinto. Med stridsropet "Kom ihåg Alamo!" stormade texanerna Santa Annas läger och med ett raseri som ingenting kunde hejda, förintade de mexikanerna och tillfångatog Santa Anna själv. Striden, som varade i endast arton minuter, var en av de viktigaste i amerikansk historia, och en av endast få som har utkämpats i den vita rasens bästa intresse. Texanerna

hade nu fått sin hämnd, och mer därtill. Det ledde till det mexikanska kriget tio år senare som slutligen krossade mexikanerna och vann omfattande områden för den vita människan, inklusive Kalifornien och allt land däremellan. Den vita människan hade nu vunnit ett enormt domän från Atlanten till Stilla havet, för sig själv och sin framtida avkomma.

* * * * *

Vi kommer nu till en ohygglig episod i den vita rasens historia som är tusen gånger mer tragisk, av oerhört mycket större dimensioner och mer brutal än slakten på de 182 männen vid Alamo. Skamligt och smärtsamt nog har den vid denna tidpunkt i historien ännu inte hämnats. Den förblir fortfarande en högsta prioritet på vår lista över ohämnade övergrepp, som anges i del I av *Nature's Eternal Religion*. Vi talar om den avskyvärda brandbombningen av Dresden mot slutet av andra världskriget.

En mångårig medlem av vår kyrka, en officer i det amerikanska flygvapnet som deltog i den mördande bombningen, berättade för mig om den genomgång de hade fått kvällen före de multipla räderna. De svors till tystnad och fick veta att tyskarna hade utvecklat några fruktansvärda hemliga vapen som kunde vända krigslyckan, och att dessa vapen gömdes i staden Dresden. Det var därför deras patriotiska plikt att bomba staden till ruiner, att bränna den till grunden och förbränna varje levande man, kvinna och barn i den. Låter detta som en bekant refräng från sidorna i det judiska Gamla testamentet? Det gör det sannerligen, och samma svekfulla lögnare som skrev den ondskefulla diatriben anstiftade och orkestrerade också bombningen av Dresden. Gråtande och ångerfull berättade denne före detta amerikanske officer, nu gammal och döende i cancer, för mig hur de hade blivit lurade av denna förrädiska judiska list, och hur amerikanska och brittiska bombplansbesättningar, som han var en del av, hade varit medverkande i att utföra detta fruktansvärda mord på hundratusentals av hans egen ras — Naturens främsta. Han fick senare veta att allt var en förrädisk lögn, en del av den långvariga judiska trosbekännelsen att "döda de bästa först". Det var en vånda som tärde på hans samvete fram till hans sista dagar.

Före andra världskriget var staden Dresden en av de vackraste i världen. Faktum är att ordet Dresden var synonymt med kultur, skönhet och konst. Liksom så många andra städer i Tyskland var just denna stad rik på tysk kultur och sitt folks arv. Slottet,

Operan, Hofkirche, Frauenkirche, för att nämna några bland tusentals andra byggnader, var vackra och enastående exempel på tysk (och vit) kultur. Många av dessa vackra byggnader daterades tusen år tillbaka eller mer.

Dresdens normala befolkning var omkring 600 000. I februari 1945, när flyktingar från länderna i öst flydde undan Röda armén och sökte trygghet i väst, flydde ett stort antal av dem till den skenbara tryggheten i Dresden och ökade stadens befolkning till över 1 200 000 människor. Dessa var människor som hade bekämpat kommunisterna och var starkt antikommunistiska. Vi måste komma ihåg att vid denna tidpunkt i historien var andra världskriget praktiskt taget över och Dresden var inte på något sätt ett militärt mål. När vi bedömer det som följer måste vi också ha i åtanke att Dresden representerade de finaste exemplen på tysk konst och kultur, att det inte var ett militärt mål, och att staden vid denna tid var fylld av flyktingar som flydde undan Röda armén, österns barbarer.

Natten till den 13 februari 1945 klockan 22:13 började brittiska bombplan fälla hundratusentals brandbomber över de fattiga, hjälplösa flyktingarna och medborgarna i Dresden som bara försökte undkomma Röda arméns slakt. Dessa räder var noggrant planerade av dessa avskyvärda och djävulska judar för att skörda maximal död och förödelse. Tidpunkten var vald så att den skulle träffa medborgarna i Dresden vid en tid då de var ute på gatorna och firade en kristen religiös högtid. Tusentals brändes levande.

När den första räden var över och de överlevande kom ut ur sina skyddsrum för att påbörja räddningsinsatser, och när tusentals brandmän anlände från andra städer för att hjälpa till i räddningsarbetet, slog de förrädiska judarna till igen. Klockan 01:30 den 14 februari, bara tre timmar efter den första attacken, lät en andra och större styrka av brittiska bombplan regna ner mer död och förödelse över de hjälplösa vita männen, kvinnorna och barnen nedanför. Så många brandbomber hade koncentrerats på denna en gång så vackra gamla stad Dresden att en eldstorm av orkanstyrka slukade hela staden. Hettan var så intensiv att en gång levande människor skrumpnade ihop till lik reducerade till hälften av sin storlek. Tusentals människor som gömde sig i skyddsrum smältes samman till en enda pöl av vätska. En moder med sitt spädbarn i famnen hittades fastsmält i trottoaren, bildande en liten tjära

staty. I en rasande, djävulsk ansträngning att förbränna denna vackra stad Dresden, konstens och kulturens stad, släpptes mer än 650 000 brandbomber över den under räderna.

Som om detta inte vore nog, började nästa dag, som var askonsdagen, medan Dresden fortfarande brann häftigt efter de två attackerna natten innan, en enorm styrka av amerikanska B-17-plan att hamra på det som fanns kvar av den magnifika staden.

Den stora skammen och tragedin i det hela var att piloterna som släppte dessa bomber var vita gentiler som dödade sina egna bröder i en strid som tyskarna hade utkämpat för den vita rasens bevarande. Vad dessa vita piloter, med sin mentalitet rubbad av judisk hjärnförorening, inte visste, men som deras judiska chefer visste, var det faktum att 26 260 allierade krigsfångar befann sig i samma område! Bara ännu ett exempel på judisk ondska och förräderi. Trots att de amerikanska och brittiska soldaterna stred för att rädda dessa judiska parasiter från vad de förtjänade, hade judarna själva inget emot alls att de vita fångarna också dödades!

Men detta var fortfarande inte slutet på judisk djävulskhet och barbari. En sista touch av judiskt förräderi lades till när 37 amerikanska B-51-jaktplan, efter att B-17-planen hade gett sig av, beordrades att flyga lågt över staden och döda allt som rörde sig! Detta gjorde de genom att skjuta och meja ner människor med kulsprutor som försökte rädda sig längs floden Elbes stränder. Dessa B-51-jaktplan flög lågt längs flodens stränder och dödade allt i sikte.

Låter detta bekant? Kom ihåg judarnas grymma ideologi som den framställs i Femte Moseboken 20, v. 16 "skall du icke låta något som drager ande bliva vid liv"?

Låt oss komma ihåg att detta är den grymma judiska religionen, en religion som de har utövat i tusentals år; en religion som de har lurat den vita människan att göra till en del av sin egen, för att tillbe, avguda och skydda juden.

Efter kriget ljög man för världen och sa att endast 35 000 människor dödades under räderna, men under årens lopp erkände de slutligen 135 000 dödsfall. Detta var fortfarande en stor lögn. Det faktiska antalet människor som dödades mellan den 13:e och 14:e februari var 350 000 till 400 000!

För att lägga ytterligare förolämpning till förräderiet, uppfann judarna när kriget var slut en enorm bluff genom att anklaga de

tyskar för att ha dödat och förbränt sex miljoner judar i syfte att hopa hat över tyskarna och skapa sympati för de förrädiska judarna som hade startat kriget från första början. För att försöka "styrka" denna kolossala bluff, visade judarna fotografi efter fotografi av högar av brända lik. Men liken de visade var inte judar alls, utan tyskar som hade bränts i den en gång så vackra staden Dresden.

HÄMNAS DRESDEN

Vi vita bröder och systrar har en oerhört kraftfull läxa att lära av denna hemska händelse. Den överväldigande läxan är att judarna betraktar alla vita människor som sina fiender och att det bara är en tidsfråga innan de kommer att försöka förbränna städerna och människorna i Amerika precis som de gjorde med Dresden, förutsatt att vi låter dem göra det. Den andra läxan vi kan lära oss är att det krävdes villigt samarbete från vita piloter, det brittiska flygvapnet och det amerikanska flygvapnet för att utföra detta förrädiska dåd — dödandet av deras egna vita bröder. Detta illustrerar gång på gång hur kraftfull propagandan är!

Den tredje läxan som vi måste lära oss är att det inte finns någon kompromiss, ingen förhandling, ingen samexistens med den förrädiska och diaboliska juden. Deras religion och deras medfödda parasitära natur driver dem till att förstöra allt som är gott i denna värld. Det finns ingen fred, ingen samexistens med denna ondskefulla ondska. Det är antingen dem, eller så är det oss. Som medlemmar av naturens främsta, den stora vita rasen, låt oss se till för bövelen att det är vi som överlever och att mänsklighetens mest olycksbådande parasit utplånas från jordens yta. **Delenda est Judaica!**

Vi inom Church of the Creator sätter detta monstruösa mord på den vackra staden Dresden högst upp på vår prioritetslista när Dagen (Der Tag) kommer för att göra upp räkningen med judarna.

Det finns fler grymheter, tusentals fler, som vi är beslutna att hämnas som en del av den ohämnade skymfen. I nästa månads nummer kommer vi ytterligare att beskriva några av de grymheter som staplades på det modiga och kreativa tyska folket efter att detta fruktansvärda krig redan hade tagit slut.

* * * * *

Namnet Dresden var synonymt med kultur, skönhet, konst och det tyska folkets arv

* * * * *

Svagheten i varje konspiration är att den är extremt osäker, för när för många offer börjar inse och förstå konspirationen, exploderar den i konspiratörens ansikte.

* * * * *

Det är dags för en närmare titt på E.T.E.F.

Varje dag nu när vi läser tidningarna och ser på nyheterna, verkar brottsligheten, anarkin och antalet dödsoffer eskalera. Knappt en dag går utan att vi läser "Israeler dödar två araber, skadar 18", eller våldtäkt och mord i Central Park, eller revolution och blodsutgjutelse i nästan vilken del av världen som helst. Låt oss inse fakta, judarna har rört upp kaos och krigföring i nästan varje del av världen, och den vita rasen i USA är deras främsta mål för förintelse.

Förra veckan (6 maj) hade den iranska parlamentets talman Hashemi Rafsanjani fått nog av denna judiska terrorism och uppmanade öppet till en världsomspännande terrorkampanj mot amerikaner och västerlänningar (han menade judar). Lutad mot en AK-47 automatkarbin meddelade han att det enda sättet att stoppa israelisk terrorism var att döda fem av fienden för varje dödad palestinier. Herr Rafsanjani, tillförordnad överbefälhavare för de iranska väpnade styrkorna, avbröts av tusentals shiitiska tillbedjare som skanderade "Död åt Israel!" Shiiterna och andra muslimer bedriver ett heligt krig mot Israel och judarna, ett krig de kallar JIHAD. Faktum är att judarna har begått så många grymheter under århundradena att hela världen nu hatar judarna, och tiden närmar sig snabbt då judarna kommer att få betala i blod — sitt eget blod.

Även om iranierna inte är våra vänner, har vi Skapare, faktiskt hela den vita rasen, samma gemensamma fiende, nämligen banditstaten Israel och hela den konspiratoriska judiska tyrannen på världsomspännande basis. Vi har också vårt heliga krig mot dem, och vi kallar det RAHOWA! RAcial HOly WAr (Rasligt Heligt Krig) till det bittra slutet!

USA är nu plågat av den största koncentrationen av judar i världen — officiellt sex miljoner, men troligen många fler. Israel ligger på andra plats med endast fyra miljoner. Ryssland, som en gång var världens främsta, ligger nu på en svag tredje plats med endast 2,6 miljoner.

Så där har vi det. Detta är judarnas smultronställe och centrum för deras maktcentrum. De har monopoliserat och utnyttjat den enorma produktiviteten hos den vita amerikanska arbetaren för att förslava världen och förgöra den vita rasen. Genom att veta att Amerika är nyckeln till deras

sinistert program, de drar åt tumskruvarna dagligen, fängslar goda produktiva (men oberoende) amerikaner som Rudy Stanko, och torterar dem dagligen för att bryta ner deras moral. Hans och våra medborgerliga, religiösa och konstitutionella rättigheter kränks upprepade gånger och rättvisan som sådan för den vita mannen i Amerika är ett dagligt hån. Det har tagit oss månader och upprepade ansträngningar att ens få vår *White Man's Bible* i Rudys händer, och detta först efter att en federal domare utfärdat ett domstolsbeslut.

Vi Skapare är laglydiga medborgare. För nio år sedan skrev jag *Creative Credo No. 64 — Law and Order vs. Violence, Terrorism and Self-Preservation.* I den konstaterade jag tydligt att vi vill och är beslutna att hålla oss till lagliga metoder och lyda landets lagar. Det kommer dock en tid då regeringen själv blir den främsta brottslingen, den grymmaste av tyranner och fiende nummer ett för vår dyrbara vita ras. När den tiden kommer, och den verkar närma sig snabbt, kommer vi att förklara att vi nu har uttömt artiklarna 1 till 6, och vi har nu inget annat val än att åberopa artiklarna 7 och 8, Naturens lag om arternas överlevnad.

När en sådan tid kommer bör vi vara väl förberedda. Vi bör nu fundera på vilka som är de mest effektiva sätten att genomföra och implementera artiklarna 7 och 8. Vi vill inte kliva in i ett sådant krig vårdslöst och lida en förlust på 35 mot en, som *the Order* gjorde när de (förmodligen) dödade en usel jude. Vi vill se till att vi går vidare med högsta E.T.E.F., det vill säga *Enemy Toll Effectiveness Factor* (Effektivitetsfaktor för fiendens dödstal). Vad är en tillfredsställande E.T.E.F.? Fem av fienden för en av våra? Tio? Tjugo? Femtio? Oavsett faktorn vill vi vara förbannat säkra på att vi tillfogar fienden högsta möjliga förluster och lider minsta möjliga på vår sida. För att göra det måste vi tänka, planera i förväg och samordna våra resurser. Jag föreslår att du börjar tänka på ett sådant scenario nu, vad du kan göra och vad du kommer att göra när vi tvingas åberopa artiklarna 7 och 8.

Vi vill gärna höra era förslag och kommer att publicera och vidarebefordra några av de bättre till våra läsare och medlemmar. Dina förslag kommer att publiceras anonymt eller med ditt namn bifogat, som du själv väljer. Kom ihåg, vår arts överlevnad, den dyrbara vita rasen, är naturens högsta lag och inget pris är för högt, ej heller är någon uppoffring för stor. Vare sig vi gillar det eller inte, tvingar fienden vår hand och vi är engagerade i ett rasmässigt heligt krig! RAHOWA!

En ros med ett annat namn

Shakespeare noterade att en ros med ett annat namn skulle dofta lika sött, och med detta håller jag med. Omvänt skulle en avskyvärd varelse med ett annat namn fortfarande vara vad den är.

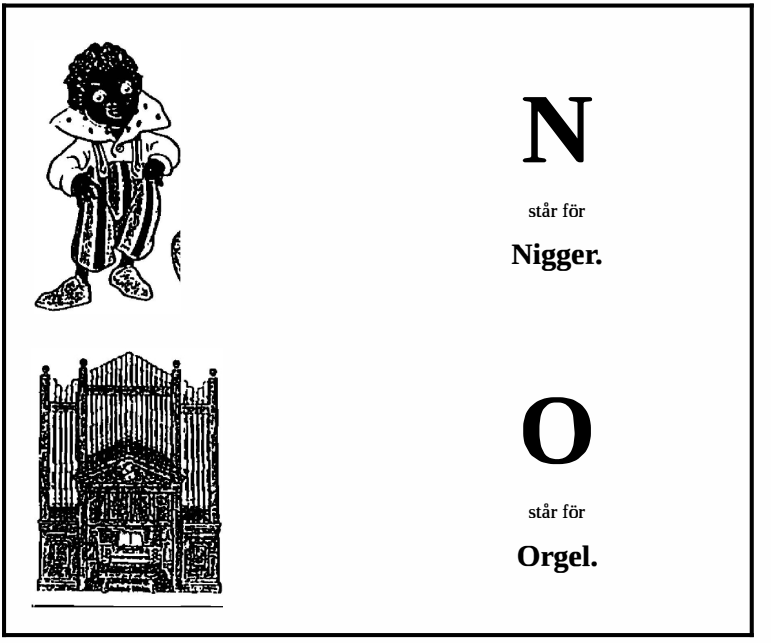

Och ”R” står för Verklighet (Reality)! Bilden ovan är en sida från en (amerikansk) ABC-bok för barn från sekelskiftet. Hur snabbt vi (tvingas) glömma.

* * * * *

Så nyligen som för bara femtio år sedan kallades nigger i Amerika för nigger och det var lite uppståndelse kring den frågan. Det härstammade generiskt från latinets "niger", som betyder svart. Faktum är att dessa mörkhyade tillbakagångar inte bara skiljer sig från den vita rasen i hudfärg, utan också i en mängd andra egenskaper (en antropolog har skrivit en omfattande bok i ämnet och listar minst 200 skillnader utöver färg.) Den mest uppenbara och allvarliga skillnaden är deras intellektuella kapacitet och deras lägre I.Q.,

ett naturfaktum som de judiska propagandamedierna har spenderat miljarder dollar under åren på att försöka förvirra och övertyga den vita människan om inte existerar. Inte nog med att denna lägre mentalitet är ett uppenbart faktum, utan hela den kulturella och andliga bristen hos denna afrikanska underart demonstreras i rubrikerna och nyhetsmedierna varje dag i veckan för oss som kan läsa mellan raderna.

Genom att vara underlägsna inom de flesta områden har negrerna försökt uppgradera sin nomenklatur från en beteckning till en annan, till en annan. När termen neger blev ganska avskyvärd i vårt språk, krävde de att få kallas färgade, snarare än neger och, faktiskt, när de bildade sin första stora organisation för att främja och förhärliga sig själva, kallade de sig själva färgade — National Association for the Advancement of Colored People. När den termen blev något misskrediterad, insisterade de på att kallas negrer. Eftersom även den termen blev en beteckning för underlägsenhet, gick de till nästa steg, och under de senaste 25 åren har de insisterat på att kallas svarta. Nu har även det blivit något befläckat och det senaste kravet är att detta ska slopas och ändras till afroamerikaner, för att därigenom haka på den prestige namnet "amerikan" fortfarande kan ha (inte mycket, egentligen). Snart kommer även det att representera underlägsenhet, och juden kommer att hitta på en ny nomenklatur för dem.

Som Shakespeare sa — en ros under vilket annat namn som helst skulle dofta lika sött, och omvänt säger vi att en neger under vilket annat namn som helst fortfarande skulle lukta.

Nummer 52 — Juli 1989

Del två och avslutning

Kom ihåg Alamo!

Men låt oss vara jävligt säkra på att vi hämnas Dresden!

Vid utvärderingen av den fruktansvärda slakten på vita människor som historien har stämplat som andra världskriget, måste vi noggrant hålla i minnet att denna mördande och vansinniga tragedi i grunden var ett judiskt krig, anstiftat av världsjudendomen, planerat av dem långt i förväg, orkestrerat av Kehillan från början till slut, och det fanns bara en vinnare — judarna. Det var inte bara ett krig mot Tyskland, utan ytterligare ett stort steg i att lura den vita rasen att vända sig mot sig själv och förstöra sin dyrbara och unika genpool. Det var sannerligen till enbart nytta och blodtörst för den fördärvliga parasit som har bitit sig fast vid alla viktiga nervcentra för makt över hela världen. Vi måste också komma ihåg att andra världskriget, som till synes var riktat mot tyskarna, var ett listigt, men ytterligare ett stort steg i judarnas sekelgamla program för att förstöra de bästa först. Det var varken det första sådana steget, eller på något sätt deras sista, i deras långa historiska program av krigföring och folkmord mot den vita rasen.

Tyskland, som ligger i hjärtat av Europa och som återupplivades och enades under Adolf Hitlers briljanta ledarskap på 1930-talet, var ett betydande byte, oavsett dess öde. Det var den mest energiska, mest avancerade och mest progressiva nationen i världen vid den tiden, ledande inom vetenskap, kultur och genetiska framsteg, och under Hitlers dynamiska ledarskap kunde, och skulle, det ha befriat världen från dess mest genomgripande och olycksbådande parasit — den internationella judendomen. Med det skulle också judarnas långvariga parasitära skuldbaserade monetära system, som nu håller hela världen i sina klor, för alltid ha utrotats.

Tyskland var sannerligen ett betydande byte för den vita rasen, och ett byte som var tvunget att krossas om världsjudendomen skulle överleva och fortsätta att bedriva sin sedan länge etablerade...

planen att undergräva den vita genpoolen, steg för steg, tills judarna slutligen var i en position att förinta den vita rasen helt och hållet i en sista dunderskräll. Låt oss inte missta oss på den punkten — judarna har arbetat på sin mästarplan under lång tid och förstörelsen av Tyskland var ingalunda det första utbrottet av diaboliskt hat och förintelse mot den vita rasen. Om vi blickar ner längs historiens långa korridorer finner vi att judarna redan var högst aktiva och organiserade för 3500 år sedan med att bastardisera och förstöra det vita Egypten. Det var i själva verket Egypten som var inkubationsplatsen för den judiska rasreligionen och dess pågående konspiration. Judarna var instrumentella i att störta den vackra och kreativa civilisationen i det antika Grekland, det finaste exemplaret av mänsklighet i hela historien. Judarna satte medvetet igång med att förstöra deras unika och oersättliga genpool genom bastardisering, och judarna skryter fräckt om det i sina protokoll från 1489. Judarna var det degenerativa lösningsmedel som upplöste den virila och robusta romerska rasen och dess mäktiga imperium. Judarna hyste ett speciellt hat mot romarna för att de var allt som judarna inte var, ett patologiskt hat som endast matchades av judarnas hat mot tyskarna i modernare historia. De förstörde den stora och beundransvärda romerska genpoolen med två huvudsakliga metoder — genom sin lukrativa slavhandel och genom att infektera romarnas sinnen med kristendomens giftiga bacill. Även Rom föll i ruiner, och hela Europa (den vita rasen) sjönk in i 1300 år av mörka tidsåldrar.

Det finns ytterligare en stor manöver i nyare tid där utbrottet av judisk förstörelse och hat mot den vita rasen manifesterade sig, som jag vill nämna innan vi återgår till Tyskland. Den smärtsamma och tragiska skymfen av hänsynslös förstörelse, vita män som dödar vita män, inträffade mitt här i hjärtat av Amerika för cirka 125 år sedan. Historien har döpt det till Amerikas inbördeskrig. Det var i själva verket en brutal, vansinnig masslakt på naturens främsta, uppviglade, anstiftade och ledda av naturens mest virulenta parasit — den föraktlige och motbjudande juden. I detta meningslösa och hemska krig dödade vita människor andra vita människor i en massorgie på en skala som saknade motstycke sedan trettioåriga kriget 1618-48 i hjärtat av Europa.

Många av de brutala och ondskefulla taktiker som användes mot Tyskland under och efter kriget hade redan tillfogats den vita befolkningen i södern nästan ett sekel tidigare i

Amerika. Den hänsynslösa förstörelsen under Shermans marsch genom södern, då Atlanta brändes till grunden, ett 60 mil brett stråk höggs österut mot Atlanten och gårdar, hem, plantager och städer förstördes, liksom varje annan grundläggande resurs i deras väg, för att sedan vända norrut och vidare in i South Carolina, även detta var ett explicit exempel på judiskt hat och hämndlystnad mot den vita rasen. Faktum är att många av de grymma taktiker och program som användes mot tyskarna under och efter kriget redan hade prövats och testats mot de vita sydstatsborna under och efter inbördeskriget. Det var sannerligen en typisk demonstration av ett långvarigt judiskt mål — mordet, stympningen och bastardiseringen av det bästa hos den vita rasen, närhelst de kunde gripa tillfället.

I den andra delen av denna artikel vill jag fokusera på den mängd åtgärder de segrande "allierade" (läs vita hantlangare manipulerade av judar) vidtog för att säkerställa den långsamma strypningen av det tyska folket efter att kriget var över. Men innan jag gör det vill jag gå igenom den ohyggliga och hänsynslösa förstörelsen av de tyska städerna utöver Dresden, och i synnerhet den massiva och obevekliga terror som tillfogades den stora tyska hamnstaden Hamburg.

Vid denna tidpunkt är det nödvändigt att klargöra den civila bombningen av städer under detta fruktansvärda krig. Den 10 maj 1940, så snart Churchill (den berusade judiske hantlangaren) fördes in som premiärminister, meddelade han att bombningen av Tysklands civilbefolkning skulle påbörjas. Vid denna tid stod Hitler på tröskeln till seger över de franska och brittiska arméerna, en lysande seger som sex veckor senare kulminerade i ockupationen av Frankrike och de brittiska styrkornas fiasko vid Dunkerque. Hitler hade inga planer på hämnd mot britterna, inte heller mot det brittiska imperiet och dess kolonier. Faktum är att han upprepade gånger uttryckte sin beundran för båda som ett mått på respekt för de konstruktiva prestationerna inom kolonisering och civilisation som det bästa av den vita rasen kan peka på med stolthet. Han sträckte ut en vänskapshand till Storbritannien och erbjöd en fredlig uppgörelse. Men judarna bakom den där berusade drummeln till Churchill ville ha dödande — fler vita människor som dödar vita människor, och det brittiska R.A.F. påbörjade den slumpmässiga och hänsynslösa bombningen av tyska städer för att tillfoga civilbefolkningen maximal död och förstörelse. Denna sadistiska och onödiga strävan proklamerades och utfördes av ingen annan anledning än ren blodtörst — judarna ville ha den vita

människor för att döda och förstöra så många av Naturens Främsta som de bara kunde, så länge de kunde, tills Europa låg i ruiner och total utmattning. Detta beslut från Churchills sida skulle kosta Storbritannien dyrt. De rykande, svärtade ruinerna av London, Liverpool, Coventry och många andra brittiska städer bar ett tyst vittnesbörd om detta dumma misstag. Låt historien dock notera att Hitler inte ville ha någon utvidgning av denna vansinniga slakt, och han motstod vedergällning mot brittiska städer under tre månader efter att Churchill inlett sina bombrazzior mot tyska städer.

Hur det än må vara med det, med de amerikanska fabrikernas massiva produktionsanläggningar och USA:s militära makt som anslöt sig till striden där vita människor dödade varandra, var det Tyskland som betalade det mest fruktansvärda priset i dödade människor och städer slagna i spillror. Allteftersom kriget eskalerade ökade det hat som judarna lyckades underblåsa i motsvarande grad, och när kriget tog slut 1945, dödades nio tyskar av "allierade" bomber för varje britt som dödades av tyska bomber — ett scenario som judarna länge hade planerat och som deras goyim-hantlangare utförde med blodtörstig effektivitet.

Det är inte mitt syfte här att gå igenom den mängd onödiga slakter och massakrer i det vansinniga kriget på uppdrag av den internationella judenheten. Jag vill dock, om möjligt, beskriva fasorna i denna fruktansvärda judiska Purim som drabbade den näst största staden i Tyskland, ett öde som delades inte bara av Dresden, utan praktiskt taget varje stad i Tyskland.

Hamburg var en vacker hansastad med två miljoner själar. Staden sträckte sig över den romantiska floden Alster, förevigad genom valsen "Månsken över Alster". Dess långa, 1000-åriga historia reducerades till en spillra av aska och kol när judarna manipulerade de "allierade" styrkorna att genomföra sin länge planerade "Operation Gomorra". Låter detta bekant? Det borde det. Judarna hämtade det direkt ur sitt djävulska Gamla Testamente. Denna magnifika gamla tyska stad, en av Europas viktigaste hamnstäder, var utsedd att dö i ett brinnande regn av död och förintelse från skyarna.

Under tio fruktansvärda dagar, från den 24 juli till den 3 augusti 1943, reducerade koncentrerade och ihållande "allierade" bombningar mer än 6000 tunnland av denna stora stad till ruiner. Detta består av ett område som nästan motsvarar tio kvadratmil av tätbefolkade bostäder. Under dessa tio ohyggliga dagar mördades uppskattningsvis 100 000 människor för att

tillfredsställa den judiska blodtörsten. Många fler blev lemlästade, stympade och vanställda.

Metoden som uttänkts av dessa djävulska mördare var relativt enkel och extremt effektiv. Den första vågen av bombplan skulle fälla tusentals sprängbomber över staden. Detta skulle hålla befolkningen, särskilt brandförsvaret, kvar i sina skyddsrum. Nästa våg av bombplan som kom in lät ett överflöd av magnesiumbomber regna ner och satte staden i brand, varav en stor del bestod av medeltida korsvirkeshus i elisabetansk stil som tidigare hade lockat turister från hela världen. Dessa typer av byggnader, hade förstörarna korrekt beräknat, skulle brinna lätt och erbjuda flest potentiella offer per kvadratmil.

Under dessa tio dagar har det försiktigt uppskattats att Hamburg träffades av 1200 landminor, 30 000 sprängbomber och 3 000 000 brandbomber av stavtyp. Fosforbomben, kanske det mest makabra vapnet som designats i denna kategori, fälldes särskilt över stadens civila områden. Av dessa fälldes 80 tusen 100-punds fosforbomber, plus 500 fosforbehållare och 500 fosforbrandbomber.

Den efterföljande eldstormen som omslöt staden är omöjlig att beskriva, liksom de scener av skräck där tiotusentals människor brändes till döds. Ändå fortsatte bombplanen att komma. Den skrikande vinden fortsatte att mata det uppslukande infernot, en eldstormsvind så kraftfull att enorma timmerbjälkar, bråte av alla slag, väggar från förstörda byggnader, lastbilar och bilar, alla slungades av skrikande vindar längs de flammande gatorna. Brinnande män, kvinnor och barn rycktes med lika hjälplöst som löv i ett virvlande inferno.

Under jorden i skyddsrummen klängde grupper av människor, särskilt familjer, sig samman i halvmörker. Familjer omfamnade varandra. Mödrar höll sina barn hårt och försökte mumla tröstande ord. Så dog de, instängda i den ökande hettan i de dödliga skyddsrummen. Ingen av lågorna som rasade högt ovanför dem på gatorna rörde dem någonsin, men hettan inuti fortsatte att stiga tills den smälte glas, köksredskap, och till och med tegelväggarna glödde röda inuti dessa ugnar av intensiv hetta. Blandat med detta smälta glas och metall fanns högar av smälta, halvmänskliga kvarlevor.

Det kommer att dröja länge innan dessa skyddsrum öppnas igen, och när de gör det kommer människor att skåda syner som mänskligheten aldrig tidigare har bevittnat, och förhoppningsvis aldrig kommer att göra igen.

Martin Caldin, en av världens främsta auktoriteter inom militärvetenskapliga ämnen, beskrev bombningen av Hamburg som att den "sticker ut som den värsta av de katastrofer som drabbade civilisationen under vansinnet i det andra världskriget."

Högt på vår lista över prioriteringar, tillsammans med Dresden, som måste hämnas, står det brutala mordet på den stora staden Hamburg. RAHOWA!

Den 30 april 1945 var Adolf Hitler död och en vecka senare kapitulerade Tyskland. Kriget i Europa var över, men kriget mot det tyska folket fortsatte med oförminskad raseri och hat. Nu när det tyska folket var ledarlöst och besegrat, deras städer slagna i spillror, gräddan av deras mannakraft död på slagfälten som sträckte sig från Afrika till Rysslands vidsträckta stäpper, befann sig judarna i en obehindrad position att sprida ytterligare död och förstörelse över vad som fanns kvar av en utblottad tysk nation. I det som följer måste vi komma ihåg att medan allt invektiv och hat ursprungligen till synes hade fokuserats på Hitler, var judarnas verkliga mål förstörelsen, föroreningen och förminskningen av den tyska genpoolen, att reducera den till det spillror de hade orsakat de tyska städerna och det totala tyska landskapet.

Med sina goyim-hantlangare helt i släptåg och redo att agera frontfigurer för dem, hade judarna nu fria händer att stycka upp den tyska nationen och hopa tortyr, förnedring och elände över det besegrade tyska folket. De utnyttjade det till fullo och hade en fältdag. De påtvingade tyskarna vad till och med Time Magazine (judekontrollerat) kallade "historiens mest skräckinjagande fred" som någonsin tillfogats en besegrad nation. Faktum är att än idag, 1989, fyrtiofyra år senare, medan vi undertecknade ett fredsavtal med Japan för länge sedan, har fortfarande inget fredsavtal som sådant undertecknats med det tyska folket. Det som är kvar av Tyskland idag är ockuperat territorium. Med 360 000 amerikanska trupper (många av dem nigger) fortfarande på tysk mark, är Tyskland fortfarande en slavstat. Medan dessa amerikanska trupper förmodas vara där som en NATO-styrka för att fungera som ett avskräckande medel mot rysk invasion, är den verkliga anledningen till deras närvaro där att skydda judarna, som nu återigen har kontroll över Tyskland, från det tyska folket.

Faktum är att det judiska kriget mot det tyska folket aldrig har upphört och förs med fullt raseri än i denna dag.

Fördrag eller inget fördrag, låt oss granska den drakoniska "fred" som påtvingades det tyska folket efter deras nederlag 1945.

Varje nations förmåga att upprätthålla sitt folks liv stöds av dessa huvudpelare: (a) land, vilket inkluderar alla dess naturresurser, (b) arbete, vilket omfattar både muskelkraft och hjärna, och (c) kapital, vilket inte bara betyder finanser och krediter utan även anläggningar och utrustning. Vi ska se hur judarna satte igång en diaboliskt planerad strategi för att förstöra alla dessa tre grundvalar för att säkerställa att det tyska folket skulle lämnas som en lemlästad skugga av sitt forna jag. Judarna gjorde mot det tyska folket vad de hade gjort mot det besegrade konfedererade södern cirka åttio år tidigare. De var mästare på förstörelse och hade lärt sig sina läxor väl. Tyskland var ytterligare ett stort steg i deras djävulska program för att förstöra den vita genpoolen, att "förstöra de bästa först." De hade gjort det mot det franska folkets ledarskikt (de bästa) under den franska revolutionen 150 år tidigare. De hade gjort det mot det vita folket i den amerikanska södern åttio år tidigare. Och nu, 1945, förberedde de scenen för att utföra sitt diaboliska nummer på det tyska folket för andra gången. Trots att de hade tillfogat det tyska folket enorm skada under och efter första världskriget, slog deras program ändå tillbaka mot dem när Hitler kom till makten. Denna gång ville de försäkra sig om att den dynamiska tyska genpoolen lemlästades och bastardiserades för alltid. Deras planer krävde flera grundläggande strategier.

Utrotning genom överbefolkning

Medan de tre stora judiska hantlangarna i Jalta, Roosevelt, Churchill och Stalin, fromt hade tillkännagivit för världen att de bekräftade sin "tro på principerna i Atlantstadgan", ljög de så det svartnade. Atlantstadgan hade hycklande lovat "Ingen territoriell utvidgning;" inga territoriella förändringar som inte överensstämmer med de berörda folkens fritt uttryckta önskemål;" "folkets rätt att välja den regeringsform under vilken de lever." Allt var inget annat än lockbete för lättlurade. När Roosevelt och Churchill uttalade

det judiska manuskriptet vid deras första möte, ljög de flagrant och medvetet, precis som de gjorde igen med sin kommunistiska kumpan, Josef Stalin, i Jalta. När det kom till att dela upp krigsbytet, avslöjades en ohygglig skörd för det tyska folket. Mötet i Potsdam avgjorde deras öde. Det tyska riket blev snart svårt amputerat. Det som fanns kvar av dess tidigare livskraftiga kropp var nu bara ett hopplöst fall.

Tyskland hade historiskt sett lidit av överbefolkning — för många människor på för lite "Lebensraum" — livsrum. Efter första världskriget minskades deras hemland från 208 830 kvadratmiles (staten Texas har 267 339 kvadratmiles) till 181 699 kvadratmiles. Efter andra världskriget skars detta ytterligare ner till 133 000 kvadratmiles (hälften så stort som Texas). Detta inkluderade vad som nu är det kommunistiska Östtyskland. Västtyskland självt är ytterligare reducerat till endast 95 976 kvadratmiles. På denna lilla yta trängs omkring 61 miljoner människor.

Potsdamkonferensen gav ett tyst medgivande till att fördriva tyskar från mark som tidigare hade varit deras hemländer i hundratals år. Det sades specifikt att "överföringen till Tyskland av tyska befolkningar, eller delar därav, som finns kvar i Polen, Tjeckoslovakien och Ungern, kommer att behöva genomföras." Länder som Polen, etc., behövde ingen uppmuntran för att driva ut tyskarna och ta deras gårdar och hem i besittning. Faktum är att omkring 15 miljoner tyskar drevs ut under de mest brutala förhållanden — en halv miljon från Ungern, nästan tre miljoner från Tjeckoslovakien, och resten från Polen och Ryssland. Av dessa omkom över 3 000 000 tyskar av hunger, brutalitet och andra grymheter. Omkring 4 000 000 deporterades till Östeuropa och Ryssland som slavar. Hungriga, förtvivlade, med endast kläderna på kroppen, trängdes de som undkom döden eller slaveriet in i ett redan desperat och överbefolkat Tyskland.

Allt detta var ingen tillfällighet. Samtidigt som de yttrade fromma slagord i Jalta, hade de tre stora med judisk manipulation planerat just ett sådant scenario för att "döda de bästa."

Förstörandet av arbetets pelare

Det fanns tre huvudfronter på vilka judarna gick till väga för att riva ner det som fanns kvar av den tyska arbetskraften efter krigets egna förödande härjningar. I grund och botten var dessa (a) förslavning, (b) avnazifiering,

och (c) fysisk oförmåga genom undernäring (svält). Även om det i Potsdam återigen fromt upprepades att "Det är inte de allierades avsikt att förslava det tyska folket", marscherade likväl långa kolonner av tyska fångar österut mot enorma depåer nära Leningrad, Moskva, Minsk, Stalingrad, Kiev, Charkov och Sevastopol när Breslau och Berlin kapitulerade (i det ryska ockupationsområdet). Alla arbetsföra män marscherade 35 kilometer om dagen. De som var delvis handikappade färdades i kärror eller vagnar som drogs av dragdjur. De flesta av dessa handikappade fångar dog på vägen. De som lyckades ta sig fram hamnade i ryssarnas slavarbetsläger, en enorm armé på omkring 10 till 20 miljoner, främst politiska fångar eller personer som betecknats som "politiskt otillförlitliga". Få av dessa tyskar har någonsin återvänt till tysk mark igen.

Men Ryssland var inte ensamt om att utnyttja tyska fångar som slavarbetskraft. Enligt Röda Korset hade Frankrike 680 000 tidigare tyska soldater som arbetade som slavar åt dem i augusti 1946. Av dessa hade 475 000 tillfångatagits av USA och överlämnats till Frankrike. Dessa utförde slavarbete under de mest avskyvärda förhållanden. I ett läger i Sarthe-distriktet för 20 000 fångar fick de intagna endast 900 kalorier om dagen — rent ut sagt en svältnivå. Tolv dog på sjukhuset varje dag. Liknande förhållanden rådde i läger i Charentes-distriktet, i Orleans-lägret och på andra håll.

Storbritannien, som gör anspråk på att vara demokratins urmoder, hade enligt Röda Korset omkring 460 000 tyska fångar som arbetade som slavar åt dem, och precis som i Frankrikes fall inbringade de en ansenlig vinst till krigsministeriet. Den brittiska regeringen tjänade över 250 000 000 dollar årligen på sina slavar, och regeringen kallade sig öppet för "ägare" till dessa förslavade fångar. Är slaveriet dött? Inte på långa vägar. Så mycket för demokratins vagga.

Av-nazifiering

Samtidigt låg det tyska hemlandet självt i ruiner, städerna var högar av bråte, de tidigare fabrikerna, maskinerna och elkraftverken var krossade och jordbruken var försummade och förfallna. Trots att landets arbetskraft, som vi har sett av det föregående, var kraftigt decimerad, är tyskarna ett mycket motståndskraftigt och kompetent folk. Det fanns ett enormt återuppbyggnadsarbete av deras land som måste göras och tyskarna försökte desperat att få

påbörjades — städa upp i ruinerna, skaffa bostäder, få igång jordbruken så att de producerade mat igen. Det var en fråga om liv och död — en bister kamp för överlevnad.

Men ockupationsstyrkorna, kontrollerade av judisk makt, kastade även grus i det maskineriet för detta livsviktiga och brådskande program. De var tvungna att avnazifiera den tyska befolkningen först — en rent politisk och ideologisk manöver för att tillfredsställa egot och det sadistiska hat som judarna hyste. Nazistpartiet förbjöds nu genom dekret och alla tidigare nazister förklarades som brottslingar i sig. Eftersom Adolf Hitler och nazistpartiet hade varit den mest populära regeringsform tyskarna någonsin åtnjutit, och eftersom den överväldigande majoriteten av tyskarna hade varit entusiastiskt lojala mot nazistledningen, hade i stort sett varenda kompetent och lojal tysk antingen varit medlem i eller sympatisör till nazistpartiet, särskilt de med ledaregenskaper. Just dessa människor, som nu var så nödvändiga för att få nationen på fötter igen, stämplades nu som brottslingar och blev antingen fängslade eller förvisade till sådant enkelt kroppsarbete som att gräva diken. Endast tidigare förrädare, inkompetenta, utlänningar och judar tilläts nu inneha maktpositioner, och det är lätt att inse vilket fiasko en sådan politik, dikterad av det "allierade" högkvarteret, skulle orsaka. Det skulle naturligtvis orsaka kaos i vilket företag som helst, men det var särskilt dödligt i en nation som desperat kämpade för att överleva.

Under tiden svalt det tyska folket, de var hemlösa, desorganiserade och trakasserades ständigt av sina judiska plågoandar. De lärdes ut demokrati med besked. De kunde välja vilken typ av regering som helst utom den sort de mest behövde och ville ha. De var fria att välja sina ledare utom de som var mest kompetenta att utföra jobbet. Faktum är att de inte var fria att göra någonting. De var fullständiga slavar som maldes ner i smutsen av sina judiska slavdrivare. Även om det tyska folket idag har återuppbyggt sitt land trots alla de handikapp som påtvingats dem, är de fortfarande slavar i händerna på sina judiska erövrare.

Det finns en läxa vi Skapare kan lära oss av denna episod av avnazifiering. Om det är moraliskt acceptabelt att avnazifiera den tyska nationen, då är det lika moraliskt för oss att avjudisera judarna. Medan judarna ansåg att den nazistiska filosofin var skadlig för deras parasitära livsstil, har historien bevisat att judendomen är tusen gånger dödligare.

för vår egen överlevnad. Låt oss ha det i åtanke när vi, den vita rasen, återtar kontrollen över vårt eget öde. Delenda est Judaica!

Plundringen och skövlingen av Tyskland

Efter att ha styckat upp den geografiska enheten Tyskland likt ett nötkreatur som hänger på en krok, skred de "allierade" omedelbart till verket med att plundra de enskilda tyskarna. Eftersom överkommandot hade stämplat alla nazister som brottslingar, och eftersom alla tyskar ändå ansågs vara nazister, betraktades varje man, kvinna och barn som lovligt byte, lägre stående än djur, att plundras, kläs av och skövlas av vilken amerikansk G.I., neger eller rysk soldat som helst efter behag.

Den omfattande plundringen från ryssarnas sida utfördes officiellt, systematiskt och grundligt. Varje hus och lägenhet beträddes, genomsöktes och tömdes på

allt på en gång värdefullt och flyttbart — armbandsur, smycken, silverföremål, konstverk, kläder, hushållsapparater och pengar. Butiker, affärer och hus rannsakades. Bondgårdar tömdes på husdjur, maskiner, utsädesreserver, vin- och matförråd. (Allt detta påminner om vad som hände min familj i Ryssland under den kommunistiska revolutionen, särskilt under åren mellan 1918 och 1922.) Telefoner avlägsnades från bostäder och telefonledningar och utrustning monterades ner. Automobiler, lastbilar, till och med brandbilar beslagtogs. Allt som inte var fastspikat forslades bort. Den tyska levnadsstandarden var tvungen att medvetet sänkas till en nivå där den var sämre än de fattigaste böndernas i det kommunistiska Ryssland.

Utöver det faktum att de ryska ockupationsstyrkorna var lika stora som de västliga makternas samlade ockupationsstyrkor, var de amerikanska sektorerna likväl lika kriminella och flagranta i sin plundringsverksamhet som ryssarna var. Även om den genomsnittlige amerikanske soldaten inte led av fattigdom som ryssarna gjorde, kompenserade de på något sätt för det genom sin arroganta och hänsynslösa vandalism med vilken de förstörde det som de inte stal. Sällsynta föremål värda miljontals dollar, varierande från invecklade Zeiss-linser till smör och ost och dyrbara bilar, förstördes genom ren vandalism. "De tycktes ruinera allt, inklusive de enklaste personliga tillhörigheterna hos de människor i vars hus de var inkvarterade," skrev en korrespondent för Chicago Daily News.

Sådan var den omfattande plundringen, utövad av den genomsnittlige soldaten, och de högre myndigheterna vidtog inte bara inga åtgärder för att stävja den, utan översåg tyst med den. Det officiella allierade kontrollrådet utfärdade emellertid ett antal dekret som medvetet skulle säkerställa att en tysk återhämtning aldrig skulle överstiga den genomsnittliga levnadsstandarden i andra europeiska länder (vilka Tyskland, under Hitler, långt hade distanserat). Allt de ansåg vara "överskott" (vi talar om en hel nation som låg i ruiner och svalt ihjäl) skall tas som krigsbyte eller förstöras. Kort sagt, den utmattade tyska ekonomin måste styckas och dess kött matas till andra ekonomier, ett projekt som träffande har kallats "ekonomisk kannibalism."

Men detta var inte slutet på de segrande erövrarnas plundring. Judarna tog till sin äldsta och mest effektiva bluff av alla, en som de har använt oräkneliga gånger i historien och med hjälp av vilken de

fortsätta att plundra alla nationer över hela världen. "De allierade" tryckte i sina respektive ockupationszoner enorma mängder falska papper, som de kallade militärvaluta, som tyskarna tvingades acceptera som "betalning" för vad segrarna än valde att "köpa". Det var naturligtvis värdelöst, bara värdelöst falskt papper. Det uppskattas försiktigtvis att det sammanlagt trycktes mellan 15 miljarder och 20 miljarder ockupationsmark. Detta innebär att de fyra makterna stal ytterligare mellan två och fyra miljarder dollar värt av tysk egendom för den rena kostnaden av att trycka värdelösa pengar, utfärdade som betalning.

Under tiden demonterade ryssarna, som ockuperade 45 procent av det som tidigare var Tyskland, varje fabrik, maskin och anläggning som hade undkommit krigets härjningar och skeppade dem österut till Ryssland. Inte nog med att de rannsakade sin egen zon, utan de andra tre makterna gick kostnadsfritt med på att ge dem 25 procent av allt och vad som helst de kunde plundra ur sina zoner också. Ingenting skonades; patent, uppfinningar, vetenskapliga laboratorier och till och med forskarna själva beslagtogs av segrarna, varvid ryssarna tog lejonparten.

I de föregående styckena har vi redan granskat de krigets fasor som det tyska folket led av; den fruktansvärda brandbombningen av Dresden; den massiva, koncentrerade bombningen och bränningen av den stora staden Hamburg, och i själva verket varje annan större stad i Tyskland. Men, hur märkligt det än kan verka, var livsmedelsreserverna fortfarande rikliga när kriget tog slut, tack vare disciplinen, det hårda arbetet och den effektiva planeringen hos den tyska regeringen och dess folk. När kriget väl var över förändrades detta dock snabbt och drastiskt till hungersnöd, kaos och det yttersta av död och elände. Under "allierad" politik, inriktad på hämnd och decimering av det tyska folket, förstördes dessa livsmedelsförråd avsiktligt, och i de ryska zonerna slukades de av de ryska trupperna eller lastades upp och skeppades till Ryssland.

Inget av detta bara hände. När "De tre stora", Roosevelt, Churchill och Stalin (sadistiska jävla kräk som de var) möttes i Jalta, planerade de medvetet att svälta det tyska folket till döds, inte för att mat inte fanns tillgänglig, utan för att de i en orgie av hat och hämnd ville tortera det tyska folket och dessutom försvaga och decimera den tyska genpoolen till obetydlighet och glömska. Vi minns alla "Morgenthau-planen" för att reducera den stora tyska nationen till

en obetydlig gethage, tömd på folk. Henry Morgenthau, Jr. var USA:s finansminister vid krigsslutet, och denne usle jude var inte bara invigd i den judiska Kehillans inre kretsar, utan också en av Roosevelts närmaste rådgivare (om inte hans chef). Hur det än må vara med det, så var världens judar eniga i denna fråga: hopa maximalt elände över det tyska folket! Svält dem till döds! Döda de bästa först!

När jag besökte Tyskland 1955 hade jag nöjet och äran att vara gäst hos en tysk affärsman i mer än en vecka. Denne fine herre vid namn Fred Bieger, som hade lidit av köldens kval och stridsskador vid ryska frontens yttersta kant, berättade för mig att även om krigsåren var hemska, så var den "fred" som följde, åtminstone under det första året, tusen gånger värre.

Den genomsnittliga amerikanska kosten ligger på cirka 3000 kalorier om dagen. En arbetande skogshuggare behöver så mycket som 7600 kalorier för att bibehålla sin vikt och hälsa. Studier vid University of Minnesota visade att när intaget (hos volontärer) reducerades till cirka 1650 kalorier under en period av flera månader, förlorade volontärerna en fjärdedel av sin vikt, drabbades av svimningsanfall, yrsel och en känsla av att alltid frysa. De förlorade tre fjärdedelar av sin energi och arbetsförmåga, och deras enda intresse i livet verkade vara nästa måltid.

I sin medvetna kampanj för att svälta det tyska folket varierade det tillåtna kaloriintaget i den amerikanska zonen från som högst 1550 kalorier till som lägst 1180 per person och dag. Detta var i själva verket ett program som medvetet bedrevs med målet att svälta det tyska folket till döds, och svälte dem gjorde de. De brittiska, franska och ryska zonerna var ännu värre. Resultatet blev massvält. Spädbarnsdödligheten nådde skrämmande 90 procent. Den var 16 gånger så hög som den hade varit 1943. Ed Johnson, korrespondent för P.M. Magazine, skrev vid denna tid: "De flesta barn under tio år och personer över 60 kan inte överleva den kommande vintern."

Senator Homer E. Capehart från Indiana sa i ett tal inför USA:s senat den 5 februari 1946 bland annat... "det faktum att det har varit och fortsätter att vara en medveten politik från en förtrolig konspiratorisk klick inom de beslutsfattande kretsarna... att stycka en nation som nu är reducerad till yttersta misär... denna klick, likt en flock hyenor som slåss över de blodiga inälvorna från ett lik och

I den amerikanska ockupationszonen ansåg överkommandot det lämpligt att föra in 42 000 svarta nigger-trupper, ett drag som inte var någon tillfällighet. Dessa svarta vildar, den lägsta typen av djur, hade en högre brottslighet, en frekvens av könssjukdomar flera gånger högre än den vite soldatens, och i allmänhet en benägenhet för våldtäkt och kriminell aktivitet. De släpptes avsiktligt lösa på de tyska kvinnorna, och till och med en skurk som general Eisenhower avfärdade lättvindigt de amerikanska G.I.-soldaternas massvåldtäkter på de tyska kvinnorna med att "pojkarna hade bara lite roligt". Vilket nöje! Där råstyrka inte användes i det omfattande härjandet, bytte de amerikanska G.I.-soldaterna senare, när svälten satte in (som beskrivits i föregående kapitel), mat, tvålar och chokladkakor mot billigt och enkelt sex med de hungriga och hopplösa tyska kvinnorna som desperat försökte överleva.

Utan att gå in på detaljer rådde samma flagranta program av våldtäkt och våld mot kvinnorna i de franska och brittiska zonerna. Utan tvekan hade ordern kommit uppifrån: våldta och skända varje tysk kvinna som går att finna. En hel bok skulle kunna, och borde, skrivas om denna skamliga och ohyggliga episod av grymheter begångna av de "allierade" segrarna, men vi har inte utrymme här för att göra det.

Det räcker med att säga att det är en av de mörkaste och mest skamfulla fläckarna i civilisationens historia, och för den vita rasen som helhet. Men låt oss komma ihåg — bakom alltihop låg den judiska Kehillans planerade och avsiktliga hat — för att förstöra det som är bäst, den tyska genpoolen.

Slutsats

När vi går in i det tjugonde århundradets sista decennium är vita amerikaner inte intresserade av historien om vad som hände med tyskarna efter att de besegrats och avväpnats. Mycket få känner till den verkliga historien, en makaber historia som tystades ner helt, och få amerikaner vill höra om den idag. Men vi gör bäst i att lära av historien och inse att det som hände de avväpnade tyskarna då, väntar Amerikas vita folk och världens vita folk. Vad judarna gjorde mot tyskarna var bara ytterligare ett, om än betydande, steg i deras långvariga program för rasmässig uppblandning och förstörelse av den vita rasen. Knappt hade judarna besegrat tyskarna förrän de omedelbart riktade sin uppmärksamhet mot

göra detsamma mot just de "allierade" som i sin okunnighet och dumhet hade hjälpt dem att utföra det smutsiga dådet. Målet för rasblandning och förstörelse var nu alla världens vita länder — särskilt Förenta staterna. Detta gjorde de genom att skeppa in lerfolken av alla slag och färger till Storbritannien, Frankrike, Nederländerna, de skandinaviska länderna och återigen, särskilt Förenta staterna. De förvärrade ytterligare programmet genom att massivt subventionera världens lerfolk, med hjälp av Marshallplanen och utländskt bistånd utomlands, och genom enorma välfärdsprogram till niggrerna i själva Amerika, allt på den vite amerikanske skattebetalarens bekostnad. Resultatet under de senaste 45 åren har varit en massiv befolkningsexplosion, inte av den vita rasen, utan uteslutande av lerfolken, och Förenta staterna (liksom Storbritannien, Frankrike, Nederländerna, etc.) översvämmas och invaderas av världens lerslödder. Målet är att avväpna det vita folket, och när tiden är mogen, utnyttja de överväldigande horderna av lerfolk för att våldta, döda och rasblanda de decimerade resterna av den vita rasen i ett mönster som är mycket likt det som hände med det besegrade och avväpnade folket i Tyskland.

Låt oss därför ta vara på detta och lära oss vår läxa väl. Förinta fienden innan den förintar oss! Förinta judendomen, världens gissel, innan den förintar oss! Om det är moraliskt acceptabelt att avnazifiera alla tyskar, 80 miljoner av dem, då är det absolut nödvändigt att vi är berättigade att avjudisera världens 20 miljoner judar — vår främsta dödsfiende. Delenda est Judaica! Låt oss se till att vi hämnas Dresden, Hamburg och alla de övriga grymheter som judarna hopade över det stora och fina folket i Tyskland. Genom att göra det kommer vi att säkerställa att ett liknande öde inte drabbar oss och vår egen framtida avkomma.

För att göra det måste vi bli informerade, väckta och organiserade. Hade det amerikanska folket på 1930-talet gjort just det, skulle de aldrig ha gått i krig mot Tyskland. Istället skulle de ha slutit upp med tyskarna och vänt sin vrede mot dödsfienderna inom våra egna gränser — den lömske och förrädiske juden. Låt oss inte förlora mer tid. Gå med i Church of the Creator. Hjälp till att få ut de första tio miljonerna av Den Vite Mannens Biblar i händerna på våra vita raskamrater. Gör det nu!

Iscensättning i Kina

Kineserna kommer!

Det verkar som om judens svek och list inte känner några gränser. För större delen av den förvirrade världen verkar det som om de senaste händelserna i Kina bara hände. Den kinesiska kommunistiska regeringen, liksom deras ryska motsvarighet, så som våra jude-orkestrerade tidningar vill få oss att tro, blev mer slapphänt, och de kinesiska studenterna, liksom resten av det kinesiska folket, samlades helt spontant på Himmelska fridens torg i miljontal för att uttrycka sin hunger efter "demokrati" och frihet. Gör inte alla det?

Praktiskt taget alla i USA och världen som har följt händelserna under det senaste kinesiska upproret tror på detta scenario. Det finns dock några allvarliga brister i denna projicerade iscensättning. För det första piskar man inte upp en miljon studenter till ett sådant tillstånd av agitation att de alla samlas spontant på Kinas huvudtorg utan föregående långsiktig planering och tränat ledarskap. Nej, denna revolt skedde inte över en natt och inte heller utan en hel del finansiering bakom sig. För det andra finns det inte en kines på tio tusen som känner till innebörden av ordet "demokrati" (inte en amerikan heller för den delen) och som verkligen bryr sig om konceptet demokrati. Tidigare i år visade kinesiska studenter inte "demokratiska" principer när de spöade de svarta utbytesstudenterna som hade ögon för deras kinesiska kvinnor. Faktum är att de flesta kineser som kan ha hört ordet "demokrati" och tillfrågas om dess innebörd förmodligen skulle säga att det var något främmande koncept som är motbjudande för kineserna och deras kultur.

Så hur kom det sig att en miljon kinesiska studenter samlades i hjärtat av Peking och började skrika "västerländska" (endast engelska för amerikanska TV-kameror?) slagord? Hur kom det sig att den kommunistiska hierarkin till synes var likgiltig inför ett sådant kätterskt uppror under ett antal veckor och sedan plötsligt släppte loss de väpnade trupperna och började meja ner de obeväpnade studenterna med riktiga kulsprutor? Var inte det en elak sak att göra? Gjorde inte det världens "demokratiska" folk rasande? Överraskning! Överraskning!

För oss som har studerat det judiska tillvägagångssättet (modus operandi, M.O.) under de senaste decennierna och har

följde omvälvningarna i ett antal andra länder — Kuba, Nicaragua, Panama, Vietnam och ett tjugotal andra, är det inte alls någon överraskning.

Låt oss hålla ögonen på bollen. Vad är det som judarna försöker åstadkomma? Vad är det som de inte bara försöker, utan faktiskt uppnår, med fantastisk framgång? Svaret, som vilken Creator som helst kan berätta för dig, är: juden är fanatiskt inställd på att förinta den vita rasen, med alla tänkbara medel. Döda de bästa först! Vi har redan beskrivit i detalj hur Judas stam lyckades bomba, massakrera, svälta ut, deportera och bastardisera en stor del av det tyska folket i artikelserien *Hämnd för Dresden!*. Vi har redan klargjort ett antal gånger hur de, efter Tysklands nederlag, omedelbart skred till verket för att utsätta resten av världens vita nationer för ett liknande öde, särskilt Amerika. Hur kan de få Amerika på fall? Återigen, judens svek och list känner inga gränser, och de kommer att, och gör det redan, använda varje medel de har till sitt förfogande för att frambringa den totala kollapsen av den vita civilisationen. Ett medel är att främja rasblandning. Detta har de främjat med en hämndlystnad, inte bara genom propaganda, utan också genom att subventionera de niggrer som redan finns i detta land så att de kan föröka sig efter hjärtans lust på bekostnad av den överbelastade och hårt arbetande vita amerikanska skattebetalaren. Den judekontrollerade regeringen har förstärkt detta ytterligare genom att "lagligt" genomdriva sådana "medborgerliga rättighetslagar" som "öppna bostäder", "kvotering", obegränsad välfärd och i allmänhet påtvingad integration i varje del av våra liv.

Vad har allt detta att göra med det som händer i Kina idag? En hel del, och vi kommer nu till vår huvudpunkt. Kommunismen är en judisk uppfinning från början till slut. Judisk kommunism tog över Kina 1949, för fyrtio år sedan. För att göra det, använde judarna Mao Tse-tung som sin hantlangare i Kina, som skoningslöst mördade, uppskattningsvis, mellan 40 och 60 miljoner av sina fiender. Mao är nu död och som på andra ställen har kommunismen varit, och är, ett kapitalt misslyckande. Men låt oss komma ihåg att i förslavandet av världens folk är judarnas huvudmål och främsta hinder fortfarande den vita rasen, och den vita rasens sista stora bastion, Amerikas förenta stater.

Som vi nämnde är ett av de många destruktiva program som judarna använder för att förinta den vita rasen att bastardisera den vita rasen till ett massivt hav av brunt

zombier, och översvämningen av USA med lerfolk är en kraftfull metod för att påskynda ett sådant program.

Så vilket bättre sätt att låta alla dessa lerfolk strömma in i USA än att spela på de vita människornas dumma – "kristna barmhärtighet"? Få dem att tycka synd om "flyktingarna" från alla dessa tyranniska regimer som judarna själva har anstiftat! Detta har judarna framgångsrikt gjort i dussintals länder. Faktum är att USA är den främsta fristaden för alla världens utblottade lerraser.

Var finns det nu en mer massiv reservoar av lerfolk än subkontinenten Kina? Det finns mer än en miljard, det är tusen miljoner, min son, där i det eländiga landet Kina, och 99 procent av dem skulle älska att ta sig till USA. Miljoner av dem har redan gjort det. Men de behöver en "moralisk" fråga, de brukade vara "flyktingar" från en tyrannisk regering för att verkligen öppna dammluckorna på vid gavel till vårt vackra land. Det som har hänt i Kina under den senaste månaden utgör det perfekta scenariot, nästan som om det vore skrivet i det judiska Hollywood självt. Vi kommer att få se många fler scener av dödande, skjutningar och brutalitet på våra TV-skärmar, och jag förutspår att vår judekontrollerade regering verkligen kommer att öppna dammluckorna på vid gavel för ändlösa horder av stinkande, gula kineser. Vilket bättre och snabbare sätt att dränka det som finns kvar av det vita Amerika i en flod av lera? Det kommer att ske precis som planerat, och medan detta nummer av *Racial Loyalty* går i tryck utvecklas händelserna snabbt för att säkerställa en fristad i USA för alla kinesiska studenter (över 40 000) som nu "studerar" här. Om våra läsare minns, berättade vi för ungefär ett år sedan om den miljon kinesiska jordbruksarbetare som fördes till detta land (av JOG) förra året, skenbart för att plocka grödor (som den vita människan har beslutat att han är för god för att plocka själv). Det verkar nu som om JOG bara kan ha mjukat upp oss lite och testat vattnet för att se hur mycket mer "smältdegeln" var beredd att ta emot. När "Operation Kines" faller på plats, kom ihåg vad *Racial Loyalty* har sagt till er hela tiden om det.

Nummer 55 — Oktober 1989

Hjälp! En bön om stöd

Etablissemanget försöker använda "legala" maktmetoder för att förinta vår kyrka

Church of the Creator är en välgrundad, väletablerad, icke-vinstdrivande religiös organisation. Dess bolagsordning i North Carolina definierar den tydligt som sådan, och när vi byggde vårt högkvarter här i North Carolina 1983, erkände skattemyndigheten i Macon County den som sådan, och i enlighet med våra rättigheter enligt det första författningstillägget beviljades vi skattebefrielse, på samma sätt som de hade beviljat alla de cirka hundra andra kyrkorna i countyt. Den skattetjänsteman som därefter efterträdde den tidigare tjänstemannen instämde också och lät vår skattebefriade status förbli orörd.

Nu kommer den tredje skattetjänstemannen, en viss Richard Lightner, som antingen hatar vårt försvar av den vita rasen, eller kanske den vita rasen i sig. Godtyckligt och nyckfullt, på eget bevåg, beslutade han att återkalla vår skattebefrielse. Huruvida han har blivit betald av ADL eller själv är jude har vi ännu inte fastställt, men det kan vara antingen eller, eller båda. Vi har för avsikt att ta reda på det. Uppenbarligen börjar det judiska etablissemanget bli skrämt och känner att vår ökande tillväxt snart skulle kunna eskalera till ett stort uppvaknande hos det vita folket och utgör ett direkt hot mot deras allomfattande tyranni. Tidigare i spelet försökte de skrämma oss till undergång genom att använda ett antal lömska fysiska angrepp mitt i natten, såsom ett hagelskott mot vår åtta fot höga logotyp på kyrkans fasad (hålen finns fortfarande kvar för vem som helst att se), kastande av fosforbrandbomber mot vår byggnad och diverse andra illvilliga attacker. När vi vägrade att låta oss skrämmas eller hotas, beslutade de sig uppenbarligen för att byta taktik och försöker nu med "legala" trakasserier och angrepp. Vi har...

nyheter för er, era förbannade judiska hantlangare: det kommer inte att fungera det heller. Vi stannar kvar!

I februari förra året fick vi vårt första brev från den judiska hantlangaren Richard Lightner, nämnde skattemätare. Anledningen (eller förevändningen) de angav var att de hade snokat runt i utkanterna av vår egendom (utan att ens komma in och prata med oss) och att de hade fastställt att vi "inte var tillräckligt aktiva", vad det nu än betyder. Vi svarade County Commission skriftligen att vi aldrig hade varit mer aktiva under vår existens, och upprepade även detta vid ett formellt möte med kommissionärerna. Vi berättade för dem att vi förrättade vigslar, hade publicerat åtta stora böcker, elva policyhäften, publicerat 54 nummer av *Racial Loyalty*, hade prästvigit dussintals pastorer i ett halvdussin länder världen över, startat en ledarskapsskola för begåvade pojkar och faktiskt hållit en tvåveckorssession vid skolan. Trots alla dessa bevis avvisade de oss fortfarande, men nu ändrade de taktik. Deras nya förevändning var att våra stadgar inte var fullständiga, vad i helvete det nu skulle betyda. Vi påpekade att stadgarna var skrivna av samma advokat, Richard Jones, som nu var, och hade varit i åratal, juridisk rådgivare åt deras egen County Commission, och vad exakt var det som var bristfälligt? Dessutom hade fullständighet eller ofullständighet i stadgarna, eller inga stadgar alls, absolut ingenting att göra med våra meriter som kyrka eller vår skattebefrielse som religiös organisation.

Min fru, vår lojala och hårt arbetande pastor A.W. Reynolds och jag själv delgavs stämningar att infinna oss i Raleigh, NC, delstatens huvudstad, kl. 09:00 den 21 september 1989. Med den följde en *Duces Tecum*, en order om att ta med oss alla våra register, medlemslistor, listor över pastorer, våra företagsböcker, våra stadgar, mötesprotokoll, utgiftsredovisningar, allt utom diskbänken, faktiskt 13 separata punkter. För att vara säkra på att vi skulle hamna i ett bakhåll och inte kunna efterleva stämningen och *Duces Tecum*, delgavs vi först den 19 september, två dagar före den 21:a, trots att den var bedrägligt daterad den 8 september.

Ingenting övertygade oss mer om att detta var en judisk komplott för trakasserier än det faktum att de lokala tjänstemännen, trots alla dessa bevis och sunt förnuft, ändå beslutade att döma mot oss och tvinga oss att vända oss till North Carolina Tax Commission hundratals mil bort och genomgå en formell utredning för att behålla våra rättigheter som hade

redan blivit erkänt tidigare, flera gånger och under flera år. Detta innebar nu också att vi var tvungna att anlita en advokat med licens i delstaten, eftersom ett företag måste ha en licensierad advokat för att representera det inför en statlig nämnd.

Det är här pressen kommer in. Praktiskt taget varje advokat i delstaten är pro-judisk, pro-nigger, anti-vit och entusiastisk för rasblandning, allt som vi är emot. Dessutom är de extremt ovilliga att ens ta sig an vårt fall, eftersom de är livrädda för att det ska fläcka deras pro-judiska image inför den kraftfulla, allt dominerande judiska kontrollen över domstolarna och advokatsamfundet (och allt annat, kan vi tillägga).

VI SKULLE VILJA ATT REGERINGEN SLUTAR UTNYTTJA OSS. OCH SER EFTER DEN VITA RASEN FÖR EN GÅNGS SKULL. VI SKULLE OCKSÅ VILJA HA EN STARKARE RÖST I VÅR EGEN FRAMTID.

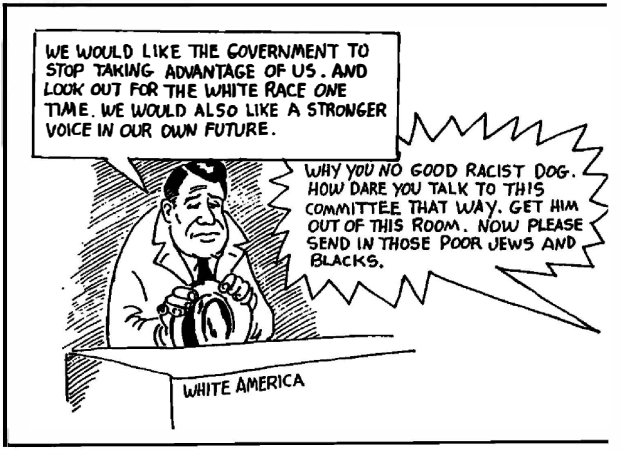

VARFÖR DIN USLA RASISTISKA HUND. HUR VÅGAR DU TALA TILL DENNA KOMMITTÉ PÅ DET SÄTTET. FÅ UT HONOM UR DET HÄR RUMMET. NU, SNÄLLA, SKICKA IN DE DÄR STACKARS JUDARNA OCH SVARTA.

VIT AMERIKA

Efter att flera advokater nekat oss och vissa dragit sig ur och lämnat oss i sticket i sista stund, hittade vi slutligen en biträdande jurist från Oklahoma, som tillsammans med en advokat från Wyoming var villiga att gå i strid för vår sak, båda väl insatta i kyrkors rättigheter enligt det första författningstillägget och konstitutionell rätt. Vi var dock tvungna att även anlita en licensierad advokat från North Carolina också, en man från Raleigh, NC, som hade valts ut av vår biträdande jurist. Den totala räkningen för allt detta uppgick till 6000 dollar (hittills), en summa vi knappt har råd med. Utöver det hade vi resekostnader, hotellräkningar, etc., att täcka.

Vi hade slutligen ett möte och en konfrontation med North Carolinas skattemyndighet i Raleigh, NC den

den 21 september. Det varade hela dagen. Inget beslut fattades, och vi måste fortfarande lämna in inlagor och invänta deras överläggningar. Vid förhandlingen har vi framgångsrikt hävdat integriteten för våra prenumerant-/medlems-/pastorslistor och andra känsliga dokument, men vår religiösa övertygelse diskuterades vitt och brett utan några hänsyn till det första författningstillägget, medan när skattetjänstemannen vid korsförhör så mycket som tillfrågades om vad hans religiösa tro var, lät han omedelbart sin advokat ropa "Invändning!", vilket snabbt "bifölls!" av ordföranden. Det är vad som kallas dubbelmoral.

Sammanfattningsvis vill jag framföra tre vägande punkter:

Den första punkten är att våra meriter som kyrka och som religion är oklanderliga. De är lika goda som, om inte i själva verket mycket bättre än, någon religion på jordens yta, förr eller nu. Vår religiösa övertygelse bygger inte på löjliga och ohållbara myter eller sagor som saknar grund i verkligheten, inte heller är sådana myter ens logiska. **Vår övertygelse är väl grundad och väl förankrad i Naturens eviga lagar.** Är det någon som bryr sig om att argumentera om sanningen och giltigheten i Naturens lagar? Endast en dåre skulle göra det.

Dessutom är vår övertygelse baserad på historiens erfarenhet. Vilken historia? All historia — egyptisk historia, grekisk historia, romersk historia och särskilt mer modern historia, såsom första och andra världskriget, och vad som har hänt här i det brotts- och negerinfesterade Amerika och vad som händer i Palestina, för att nämna några exempel. Vi har lagt fram våra åsikter och vår tro skriftligen i åtta omfattande böcker som vem som helst är fri att läsa och studera. Vår lära och vårt program omfattar historia, religion, politik, kroppslig hälsa (Salubrious Living), rashygien och upplyftandet av vår ras, såväl som bevarandet av en livskraftig miljö; med andra ord strävar vi efter att uppnå ett **SUNDT SINNE** i en **SUND KROPP** i ett **SUNDT SAMHÄLLE** i en **SUND MILJÖ**. Vår lära och vårt program tar också hänsyn till många andra aspekter av vårt liv, såsom antropologi, arkeologi, astronomi och alla andra vetenskapliga studier. Jämför detta med koncepten i Gamla och Nya testamentet skrivna av primitiva, okunniga och vidskepliga ökenstammar från Mellanöstern.

Den andra punkten jag vill framföra är att våra mål är verkliga och tvingande: den vita rasens överlevnad — Naturens främsta. Jag frågar varje ansvarsfull vit man eller kvinna, vad är viktigare? Att rädda gorillorna? eller negrerna? eller någon art av utrotningshotade musslor? Kan du och

ska din familj överleva i ett drog- och brottshärjat Amerika med vägg-till-vägg-n*grer?

Den tredje punkten är: vi behöver ekonomisk hjälp — mycket hjälp! Att rädda den vita rasen tar en allt större del av våra krympande resurser, varav jag personligen har stått för den största delen hittills. Men dessa resurser börjar nu ta slut och måste bäras även av de levande medlemmarna av den vita rasen, av vilka alltför få verkar inse de enorma frågor som står på spel. Så förvirrad är den genomsnittlige vite mannen nu av judisk propaganda att endast en liten procentandel kan se igenom pladdret av judiskt skräp som dagligen öses över dem för att förstå att själva deras liv, deras egendom, deras kultur och deras civilisation står på spel. Dessutom, och vad som är viktigare, är deras barns och barnbarns framtid obefintlig om vi inte vinner denna kamp NU — UNDER DET KOMMANDE DECENNIET.

Trots alla utmaningar, svårigheter och fiendeattacker är vårt engagemang för Creativitiys heliga sak och vår tro på dess slutliga seger oförminskad. Men vi behöver bättre gräsrotsorganisering genom COTC:s primärgrupper och ökat stöd från fältaktivister till kyrkans högkvarter i form av förnyade prenumerationer, medlemsavgifter, donationer och volontärtjänster vid kyrkans högkvarter. Vi skulle särskilt uppskatta volontärtjänster från Creators med färdigheter inom sekreterararbete, maskinskrivning och redigering. Skicka oss också kontorsmaterial, böcker, och glöm inte att komma ihåg oss i ditt testamente.

Låt var och en av oss Creators undersöka våra färdigheter och resurser och bidra regelbundet och generöst till den heliga saken för den enda vita rasreligionen — Creativity. Kom ihåg, om Creativity inte vinner, kommer den vita rasen att utrotas av den stigande floden av ler-raser, och då kommer alla dina resurser och alla dina färdigheter inte att vara värda någonting. Vänligen använd dem för den vita rasens bästa medan det fortfarande inte är för sent. Låt oss smida medan järnet är varmt.

Så upp till bevis! Det är nu eller aldrig! Vi behöver all hjälp vi kan få. Du behöver all hjälp vi kan ge dig. Agera nu! Skicka oss allt du kan avvara och lite till. Tiden är inne för den avgörande striden! Agera nu!

Nummer 56 — December 1989

Rensning av territoriet

De tidiga Texas Rangers anda

Den lever igen i leden av C.O.T.C.

Vi, inom Church of the Creator, är stolta över den ovärderliga tjänst som de tidiga Texas Rangers utförde i den vita rasens expansion och framsteg i Amerika. De var ett kamratskap av modiga och heroiska män vid en tid då den vita rasen i Amerika byggde världens främsta imperium — ett imperium som snart skulle sträcka sig från Atlanten till Stilla havet.

De var lagmän och de var pionjärer. De var skyttar och de var indiankrigare och de var rasister. De var beskyddare av de banbrytande vita nybyggarna från de plundrande indianerna och även de inkräktande mexikanerna. Deras motto i mitten av artonhundratalet var: "Den enda goda indianen är en död indian!", en politik som, om den hade fortsatt av den federala regeringen, skulle ha besparat dagens överbelastade vita skattebetalare från att ha horder av dessa patetiska och värdelösa halvvildar i de offentliga välfärdsregistren.

Men de tidiga Texas Rangers skyddade inte bara de nystartade vita nybyggarna från indianerna. De gjorde mycket mer. Det var deras uttalade mål att driva ut varje mexikan och indian från det dåvarande Republiken Texas. Och ut drev de dem, med en iver som vi skulle göra väl i att efterlikna idag.

* * * * *

Det var Stephen F. Austin som banade väg för den vita mannens kolonisering av Texas. Hans far, Moses Austin, hade visioner om att föra in vita nybyggare i det dåvarande mexikansk-kontrollerade territoriet Texas, och påbörjade den initiala

förhandlingar med den mexikanska regeringen 1820. Hans tidiga död nästföljande år lade de ouppfyllda planerna och förpliktelserna helt på hans son, Stephen Fuller Austin, som vid den tiden var 28 år gammal.

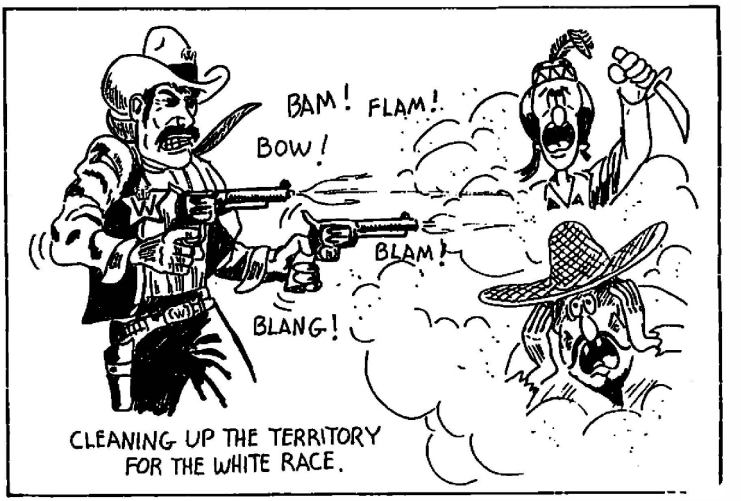

RENSAR UPP I TERRITORIET
FÖR DEN VITA RASEN.

År 1824 hade Austin nästan uppfyllt sina avtalsenliga förpliktelser gentemot den mexikanska regeringen om att föra in totalt 300 nybyggare, som var och en fick ett anslag på 4605 hektar, och som i sin tur hade vissa avtalsenliga förpliktelser gentemot Austin och kolonin.

Ett av de problem som den kämpande nya kolonin var tvungen att hantera var att upprätthålla lag och ordning i ett vilt och vidöppet territorium av betydande dimensioner. Även om nybyggarna själva för det mesta var goda, hederliga medborgare (deras karaktärsreferenser hade kontrollerats noggrant före antagandet), fanns fortfarande problemet med laglösa, desperados och plundrande band av indianer.

När Stephen Austin gick ut med en kallelse efter frivilliga, svarade männen snabbt på behovet och bildade lokala försvarsgrupper som Austin organiserade för att slå tillbaka indianska attacker. Dessa milisstyrkor övergick snart från stationärt försvar till vidsträckta hästpatruller, och drog slutsatsen att det bästa försvaret var att gå till offensiv. Sålunda kom dessa patruller att bli kända som "ranging companies" (strövande kompanier) och blev föregångarna till de legendariska (och ökända) Texas Rangers.

Inledningsvis var de främsta målen de indianstammar som hemsökte deras territorium och bosättningar, och varje indian var lovligt byte. Attacker mot indianer var inte bara en praktisk nödvändighet för nybyggarnas överlevnad, utan en kontraktsenlig plikt som Austin var skyldig den mexikanska regeringen, som vid den tiden fortfarande hade suveränitet över territoriet, och i vissa fall utfördes sådana räder mot indianer i samarbete med, och på direkta order från, den mexikanska militären.

Vid år 1836, när den nystartade kolonin hade utökat sitt antal av vita amerikaner, var indianerna inte det enda hotet. Den mexikanska regeringen själv blev en nagel i ögat på de vita nybyggarna. När den såg de anländande amerikanerna öka, blev den mexikanska regeringen orolig över deras växande antal och blev mer fientlig och förtryckande mot nybyggarna, över vilka den ändå fortfarande betraktade sig själv som den suveräne herren och mästaren. De vita nybyggarna å sin sida led under skatterna, tullarna och det katolska regementet i vad de nu betraktade som en kultur och en regering främmande för deras egen.

Massakern på de 176 tappra männen vid Alamo i februari 1836 orsakade både panik och galvaniserade även andan och beslutsamheten hos de självständiga vita amerikanska nybyggarna.

Den 16 mars proklamerade texanerna sin egen självständighetsförklaring och valde David Burnet till provisorisk president för deras nybildade republik. När Sam Houston och hans brokiga skara på 800 frivilliga fångade och därefter förintade Santa Annas armé på 4000 man vid San Jacinto den 21 april samma år, beseglade de sin självständighet i blod.

Houstons heroiska slag vid San Jacinto var en av de viktigare segrarna i amerikansk historia. Även om det var litet i jämförelse, var det slaget som avgjorde att Texas skulle bli den vita mannens domän och inte de rasmässigt blandade mestis-mexikanernas. Den avgörande segern vid San Jacinto gav rättmätigt Sam Houston en ärorik plats som en enastående hjälte inte bara i Texas och Amerikas historia, utan också i hela den vita rasens historia. Vi inom C.O.T.C. erkänner honom som sådan och hänger ett oljeporträtt av honom i vårt galleri över "Vita män som vi är stolta över" i vårt världshögkvarter.

Sam Houston blev den första folkvalda presidenten i den nystartade republiken Texas i oktober 1836, hans första

mandatperioden var begränsad till två år enligt Texas konstitution. När han tillträdde presidentposten var den nyskapade republiken i ruiner. Det landområde som Texas gjorde anspråk på efter revolutionen var 242 594 560 tunnland, sträckande sig från floderna Sabine och Red River i öster, till Rio Grande i väster. Det fanns nu 30 000 texaner som hade bosatt sig på 62 594 560 tunnland, men nästan hälften av detta hade härjats och ödelagts av Santa Annas plundrande styrkor. Texas ekonomi låg i spillror, mat var en bristvara och priserna var skyhöga. Mjöl såldes till det oöverträffade priset av 18 dollar per fat, majs till 1,50 dollar per skäppa. Republiken var belastad med en statsskuld på 1 250 000 dollar som uppkommit under revolutionen.

Dessutom vägrade ett sjudande och förbittrat Mexiko att erkänna de gränser som fastställts av den nybildade Republiken Texas, och en invasion av 25 000 mexikanska soldater fruktades till våren 1837. Inte nog med att republiken hade hotet om den mexikanska invasionen hängande över sina huvuden, utan även indianska härjningar krävde sin rätt. Republiken var bankrutt och hade inte råd att finansiera en stående armé.

På Houstons uppmaning vände Texas kongress sin uppmärksamhet mot Texas Rangers. Veteraner från San Jacinto och unga slagskämpar från hela Texas kom för att ansluta sig som svar på Houstons kallelse. Sådana framstående och ryktbara kämpar som Deaf Smith, Ben McCulloch, Edward Burleson, Noah Smithwick, W.A.A. "Bigfoot" Wallace, Jack C. Hayes, Samuel H. Walker och George Thomas Howard var alla ödesbestämda att bli inskrivna i texanernas hjärtan, och, vågar jag säga, i den nuvarande eran av den vite mannens kamp för överlevnad, i alla Skapares hjärtan. Houston organiserade snabbt 600 män i tre divisioner som en gränspatrull för att skydda mot antingen mexikanska eller indianska attacker.

Under tio år vandrade Republiken Texas en ensam väg, ständigt under hot från den mäktigare mexikanska republiken i söder, och de ständigt plundrande indianstammarna i det egna territoriet och vid dess utsträckta gränser. När Houstons tvååriga mandatperiod som president var slut, efterträddes han av sin tidigare vicepresident, Mirabeau Bounaparte Lamar, en före detta tidningsutgivare och poet från Georgia. Lamar uttryckte den rasmässiga konflikten kortfattat: "Den vite mannen och den röde mannen kan inte leva i harmoni tillsammans. Naturen förbjuder det!" Han såg konflikten tydligt, som ett trevägs raskrig mellan mestiserna

mexikaner, indianer och den vita människan. Det var så år 1840, och det förblir så än idag.

Under sin tioåriga tid som en självständig republik var Texas regering och dess hårdhänta Texas Rangers på god väg att rensa upp Texas territorium för den vita människan. Vid annekteringen av Texas som en delstat i unionen 1845 tog den federala regeringen kontroll över indianfrågorna. Till texanernas stora bestörtning intog Washington-regeringen nu en faderlig attityd gentemot de vilda indianerna. Medan texanerna ända från början som en självständig republik hade sökt upp, förföljt och förstört indianbyar och läger inom sitt territorium, vände den federala regeringen nu på denna politik och upprättade indianreservat på Texas mark. Den slöt ett antal meningslösa fördrag med dessa laglösa vildar och faktiskt skyddade och matade dem. Istället för att lösa indianproblemet förvärrade och främjade man det nu, till texanernas stora förtret. De vita texanerna undrade vems sida den federala regeringen egentligen stod på.

Slutligen, år 1859, hade texanerna fått nog och tog saken i egna händer. De avskaffade varje reservat och drev ut varenda indian från Texas territorium. Det var en storslagen uppgift, skickligt utförd av Texas Rangers. Varje indian som påträffades på Texas mark efter det befann sig där på egen risk.

* * * * *

Vi vill nu lyfta fram några av de färgstarka karaktärerna i denna ädla och heroiska skara av rasmässiga krigare. Det finns en rik lore och det finns ett betydande antal som vi skulle kunna hänvisa till, men vi kommer bara att välja ut några få slumpmässigt.

Kapten Jack Coffee Hayes. Det var kapten Hayes som revolutionerade den beridna krigföringen på 1840-talet genom att anta Samuel Colts nymodiga handeldvapen som ett primärt kavallerivapen. Den tidiga Colt-revolvern med fem skott, uppfunnen 1836, var bräcklig och benägen att klicka. Den amerikanska armén hade avvisat vapnet som en ren kuriositet. Men Hays tänkte annorlunda. Comanche-indianerna han bekämpade kunde skjuta ett dussin pilar på den tid det tog för hans män att sitta av, ladda sina otympliga gevär genom mynningen och avlossa ett skott. Kapten Hays skickade rangern Samuel H. Walker för att hjälpa Colt att modifiera revolvern, och resultatet blev en hållbar, snabbskjutande och lättlastad sexskjutare, känd som Walker Colt.

Under det mexikanska kriget, när det var Texas Rangers som vanligtvis gick i bräschen och ledde den amerikanska armén in i Mexiko, bevisade Walker Colt-revolvern sitt värde. De revolversvingande texanerna visade sig vara så effektiva att detta vapen slutligen antogs som det officiella sidovapnet för alla amerikanska kavallerister.

Ranger-kapten Ben McCulloch ledde 40 man genom de texanska linjerna för att finna en väg från Matamoros västerut till Monterey för den invaderande amerikanska armén. På tio dagar tillryggalade han och hans män 400 kilometer och utförde räder mot flera byar och rancher utan att en enda gång siktas av mexikanerna.

Så våldsamma och svårfångade var dessa Rangers att mexikanerna kallade dem Los Tejanos Diablos — Texas-djävlarna. Efter intagandet av Mexico City, där Rangers tillskrevs stor del av äran, förtjänade texanerna ett annat namn: Los Tejanos Sanguinarios — de blodtörstiga texanerna. Lättretade som de var, blev dessa Rangers rasande när en av deras män mördades i en ökänd del av staden, och inledde en skottlossning som lämnade 80 döda mexikaner på gatorna.

Kapten John S. (Rip) Ford. Comanche-indianerna kom att betrakta Texas Rangers med allt större fruktan och skräck. Under 1850-talet förfinades de sök-och-förstör-uppdrag som iscensatts på 1820-talet till en blodig konst av den tidens Rangers. År 1858 fick Ranger-kapten Ford befälet över alla Texas statliga styrkor — såväl milis som Rangers — och beordrades att använda vilka medel som än krävdes för att få ett slut på comanchernas plundringar i norra Texas. Ford samlade en styrka på 215 man, främst Rangers, och spårade ett band comancher hela vägen till Canadian River i Oklahoma. Spåret ledde till en stor comanche-by som försvarades av 300 krigare. De var dock ingen match för de välbeväpnade texanerna, som endast förlorade två döda och två sårade. I sammandrabbningen dödade de 76 indianer, inklusive hövdingen, tog 18 fångar, beslagtog 300 hästar och förstörde byns matförråd.

Under de kommande åren använde Rangers sina effektiva mobila anfallsstyrkor för att driva ut comancherna och cherokeerna ur Texas. Efter inbördeskriget antog det amerikanska kavalleriet Rangers taktik för att krossa indianernas motstånd i västern.

* * * * *

Idag står den vita rasen inför ett mycket likartat rasligt dilemma som tränger sig på oss och hotar att

förstöra vår vita civilisation, vår ras och vår genpool, så som de tidiga texanerna gjorde mot härjningarna från indianerna och mexikanerna.

I den senare delen av nittonhundratalet är den vita rasen belägrad inte bara av enstaka indianer, utan av miljontals mexikaner, miljontals nigger, miljontals asiater, och i själva verket allt avskum och alla gratisätare i världen, inte minst Judas stam. Raskriget kan vara mycket mer komplext idag än det var i Texas tidiga dagar, men frågan är i grunden densamma. Det kokar ner till en evig lag i historien och naturen, som formulerades av president Mirabeau Lamar 1840. Den lagen står sig än idag: ***"Den vita rasen och ler-raserna kan inte leva i samma territorium. Naturen förbjuder det!"*** Vi kommer antingen att rensa vårt territorium från ler-raserna som Texas Rangers gjorde för ett och ett halvt sekel sedan, eller så kommer vi — den vita rasen — att bli fullständigt förintade. Om vi, den vita rasen, inte tar i med hårdhandskarna för att ändra kursen på den rasliga översvämning av ler-raser som dumpas över det en gång vita Amerika, kommer vi under nästa generation att dränkas till utrotning.

Vita människor, vakna! I vår trosbekännelse och vårt program har vi om och om igen konstaterat vad historiens dystra lärdomar upprepade gånger har lärt oss — nämligen att en polyglott nation eller ett polyglott samhälle varken kan styras eller bestå. Genom enbart ren förökning kommer ler-raserna att tränga ut oss från vårt eget territorium och från jordens yta. Som jag har påpekat i ett flertal kapitel och artiklar, väntar oss här i Amerika ett öde liknande det som drabbade San Domingo. (Se den vite mannens bibel, "Den hemska läxan från San Domingo — En föregångare för det vita Amerika.")

Vare sig vi vill det eller inte, stirrar en dyster och förfärande katastrof oss i ansiktet. Naturens främsta — den vita rasen — är dömd till snabb utrotning om vi inte vidtar beslutsamma och, ja, skoningslösa åtgärder, som Texas Rangers gjorde i den statens tidiga historia. Vi måste återigen inse våra rasliga värden och vakta och skydda dem med våra egna liv, som de tappra hjältarna vid Alamo gjorde, och som Sam Houston och hans trasiga armé vid San Jacinto gjorde 1836, som de heroiska Texas Rangers gjorde. Vi måste driva ut det främmande avskummet ur vår mitt som Texas Rangers gjorde i mitten av artonhundratalet. Dessutom måste vi göra det klart att vi är beslutna att hänga de rasförrädare som nu säljer ut oss till fienden, som gjorde

Gen. Winfield Scott till förrädarna i San Patricio 1848 vid slutet av kriget mot Mexiko.

* * * * *

"Den vita människan och den röda människan kan inte leva i harmoni tillsammans. Naturen förbjuder det!"

Mirabeau Bounaparte Lamar, den andre presidenten i Republiken Texas.

* * * * *

"Vet att du har rätt och fortsätt framåt!"

Motto för de tidiga Texas Rangers

* * * * *

"Den enda goda indianen är en död indian!"

Stridsropet för de tidiga Texas Rangers

Klassens brev till Metzger

(Skrivet och postat den 25 januari 1985)

Käre Tom:

Jag har haft för avsikt att skriva till dig ända sedan jag återvände från min resa till södra Kalifornien och tacka dig för din gästfrihet och inspelningen av programmet. Så tillåt mig att nu säga — stort tack!

Efter att ha träffat dig är jag övertygad om din uppriktighet inför den sak som jag tror att vi båda har gemensamt — och det är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg — ett mål som vi i Church of the Creator upprepade gånger klargör.

Men tiden håller snabbt på att rinna ut för oss och huruvida vi kommer att uppnå detta under vår livstid beror på hur snabbt vi, den vita rasen, kan få ordning på vår verksamhet. Låt mig tillägga att om vi inte gör det under vår livstid (och jag tror att vi i bästa fall har bara ytterligare fem till tio år på oss att göra det) så kommer det inte heller att ske under våra barns livstid. Inom ett decennium eller mindre kommer helvetet att braka lös och ett världsomspännande raskrig kommer att följa, vars mål kommer att vara att fullständigt förinta den vita rasen och rasblanda de förfallna rester som överlever. Det kommer inte att finnas någon återkomst, ingen andra chans. Det andra alternativet är att krossa det monster som är fast beslutet att förgöra oss.

Jag har predikat upprepade gånger att det enda sättet den vita rasen kan besegra monstret och överleva är genom ren makt — att bygga ett kraftcentrum som är större och starkare än det judiska kraftcentrumet och slå skiten ur det. För det andra har jag predikat att det enda sättet det kan göras på är på samma sätt som de eländiga parasitära judarna har byggt sitt — genom polarisering och spridning — kring en dynamisk, kraftfull rasreligion. Se återigen "Dispersion and Polarization" i Racial Loyalty nr 14.

Inom Creativity har vi allt — hela paketet — för att bygga det kraftcentrumet. Den vita rasen har också den arbetskraft, rikedom, resurser, intelligens och det antal som krävs för att utföra jobbet. Det största hindret är enligt min mening hybris hos de tiotusentals smågrupper som vill vara så förbannat självständiga och individualistiska att de hellre ser den vita rasen gå under än erkänner att deras egen lilla lydstat kanske inte är vuxen uppgiften.

Mitt mål med att skriva detta brev till dig är att övertyga dig — bönfalla dig — att ansluta dig till oss i Kreativitetsrörelsen och bilda en Church of the Creator i ditt område. Det skulle vara ett stort steg i riktning mot polarisering, och eftersom du är en ledare, en man med en betydande anhängarskara, skulle detta skaka om hela den vita rasrörelsen så att de tar en andra titt och kommer till besinning — i insikten om att vi måste polariseras till en enda enorm, kraftfull murbräcka. Fragmenterade och splittrade är vi lätta byten. De senaste 50 årens historia har bevisat det med all önskvärd tydlighet. I kontrast härtill bevisade Hitler i Tyskland kraften i polariseringsmetoden, den katolska kyrkan har bevisat det under århundradena, och judarna har rikligt demonstrerat det i tusentals år.

För dem som hävdar att vi måste vara utspridda för att judarna inte ska kunna krossa oss i ett enda svep — det fina med Kreativitet är att vi kan göra båda delarna: polarisera kring en lojalitet — en trosbekännelse — ett program, och samtidigt vara utspridda i tusentals olika kyrkogrupper, precis som judarna har gjort i årtusenden.

Vad jag säger, Tom, är detta. Vad hindrar dig från att bilda en Church of the Creator-grupp i Fallbrook, eller var som helst i södra Kalifornien, och fortfarande vara din egen chef? Du kan ge ut din egen tidning, eller så kan du ge ut vår, eller så kan du ge ut båda, om du vill. Du kan ställa upp med kandidater till politiska ämbeten eller vilka aktiviteter du än finner lämpliga och konstruktiva. Du kan prästvigas som pastor i vår kyrka, eller så kan vi till och med skapa en högre titel (motsvarande en biskop, kardinal, etc., i den katolska kyrkan, förutom att vi skulle hitta på något latinskt namn för det) vilket allt skulle ge prestige och visst juridiskt skydd.

Allt detta skulle skapa en betydande början mot att kristallisera och polarisera hela den vita rasrörelsen mot att verkligen bygga en meningsfull, varaktig maktstruktur. Det skulle också köpa oss alla mycket mer säkerhet som rörelse. Till exempel, om vi (här i North Carolina) skulle utplånas från kartan (vilket skulle kunna hända) skulle det finnas tusentals andra kyrkogrupper som kunde och skulle fortsätta, ta över ledarskapet och i själva verket genom vårt martyrskap piskas upp i ett kallt, flammande raseri av beslutsamhet och vedergällning.

Hur som helst, detta är den enda vägen att gå. Historien har bevisat att en formlös fragmentering av smågrupper som går i hundratals olika riktningar inte kan mäta sig med en

enad, polariserad armé som har ett specifikt mål, syfte och trosbekännelse.

Jag skulle kunna fortsätta, men jag tror att du har läst tillräckligt av min litteratur, inklusive *The Pole Star* i nummer 20, för att veta vad jag talar om.

Varför sätter du dig inte ner, låser in dig på ditt kontor som du gjorde angående kristendomsfrågan, och tänker igenom det här. Du skulle kunna vara en nyckelfigur i att sammanföra och galvanisera den vita rasrörelsen, och jag bjuder in dig att ansluta dig till oss för att uppnå detta oerhört avgörande mål.

Må den Kreativa Kraften förbli hos dig!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,
Ben Klassen, P.M.

REDAKTÖRENS ANMÄRKNING: *Detta brev skrevs och skickades till Tom Metzger för nästan fem år sedan, men alla inbjudningar, erbjudanden och vädjan till W.A.R. att gå samman med C.O.T.C. är fortfarande giltiga och förnyas härmed. Vi instämmer helhjärtat med den vita raskamraten pastor S. D. Kenly och andra skinheads/vita krigare att* **W.A.R. och C.O.T.C. bör förena sina krafter och bli en enorm murbräcka kapabel att krossa det judiska tyranniets kedjor och vinna det världsomspännande vita rasliga heliga kriget.** *Jag hyser inget personligt agg eller agg mot Tom. Tvärtom betraktar jag honom som en modig och energisk kämpe för vit överlevnad. Faktum är att hans son John redan är en ordinerad präst inom C.O.T.C., och har varit det i åratal. Personligheter är sekundära. Vi måste få våra prioriteringar rätt och komma ihåg att det inte finns något viktigare än att vinna striden på liv och död mot judarna. För att göra det bör vi också komma ihåg Benjamin Franklins råd: Antingen håller vi ihop, eller så blir vi hängda var för sig. ALLA VITA, FÖRENA ER OCH KÄMPA!*

Vi vann!

Etablissemangets skatteinspektör vann inte denna rond

Vi kanske inte kan räkna hem alltför många segrar mot det judiska maktetablissemanget, men det nyligen fattade beslutet av North Carolinas skattenämnd till vår fördel är ett välkommet undantag.

Terroristtaktik mot oss i det förflutna

Som alla som har läst *Racial Loyalty* under de senaste åren vet alltför väl, har judiska ADL i samarbete med de kristna kyrkorna förföljt och trakasserat oss ända sedan vi lade grunden till vår kyrkobyggnad 1982. I juni 1983 blev vi beskjutna (vår logotyp på framsidan av byggnaden visar fortfarande ett antal kulhål från en skottsalva med dubbel-noll-hagel). I samma smygattack under de tidiga morgontimmarna (kl. 02:30) den 15 juni 1983 blev vår kyrka även brandbombad, och endast den lokala brandkårens snabba ankomst räddade den från förstörelse.

Eftersom vi inte flydde och slog igen verksamheten, fortsatte ett antal skrämsel- och trakasseritaktiker att riktas mot oss. Till exempel, i juni 1986 hörde Hasta Primus pastor Carl Messick röster på området nära vår kyrka, som skrattade och högljutt förkunnade att de tänkte skjuta sönder vår gårdsbelysning, bränna ner kyrkan och skjuta "snubben" (pastor Messick) när han kom utspringande. I väntan på förestående problem ringde vi omedelbart till sheriffens kontor för att informera dem om hoten. Under tiden, medan sheriffens kontor dröjde med att anlända, körde mycket riktigt en bil upp på vår väg (vid ca kl. 03:30) fram till mitt hus, vände och stannade framför kyrkan. Jag hoppade in i min bil (med gevär i handen) för att ta upp jakten. När de flydde ut ur vår domän väntade pastor Messick på dem vid slutet av vår privata väg och försökte stoppa angriparna. När de inte stannade och faktiskt försökte köra över honom, avlossade han en salva av...

ett dussin eller fler skott från sin M-1, siktandes lågt. Det genomborrade bilen med ett antal kulhål, punkterade deras däck, men de lyckades ändå undkomma. Denna dramatiska händelse skrämde uppenbarligen slag på eventuella ytterligare vandaler, och vi har inte haft några sådana angrepp sedan dess, även om man aldrig vet när någon dåre kan försöka igen.

ADL... DET HÄR ÄR SKATTEINTENDENTEN. JAG HAR SATT BOLLEN I RULLNING FÖR ATT ÅTERKALLA C.O.T.C:S SKATTEBEFRIELSE, "PRECIS SOM NI BEGÄRDE."

NÄR JUDARNA TROR ATT VITA MÄNNISKOR BÖRJAR LYSSNA... DET ÄR DÅ DE BLIR LIVRÄDDA.

"Legala" maktmetoder tillämpas nu mot oss

Under det senaste året har ADL och maktetablissemanget ändrat sin taktik från fysisk terrorism och hot till att istället använda "legala" maktmetoder i sitt försök att knäcka oss. Efter att ha ansökt om fastighetsskattebefrielse, på samma sätt som vilken annan kyrka som helst, och fått detta beviljat för 1983, 1984, 1985, 1986, 1987 och 1988, har en ny skatteintendent, en viss Richard Lightner,

uppenbarligen anmält sig frivilligt för att agera frontfigur som ett verktyg för Jewish Anti-Defamation League (ADL) för att utföra det smutsiga jobbet.

Den 14 februari 1989 fick vi ett första meddelande om att skattemyndigheten godtyckligt och nyckfullt summariskt återkallade vår skattebefriade status. Detta startade en hel kedja av utfrågningar, överklaganden och juridiska manövrer som har kostat oss (hittills) minst 7 000 dollar i juridiska och andra kostnader, för att inte tala om den tid, irritation och energi som lagts ner. Det kostade förmodligen countyt (vilket innebär skattebetalarna) ytterligare 30 000 dollar i advokatkostnader och andra utgifter. Allt detta för en skatteintäkt på 800 dollar om året, något som inte kan rättfärdigas av countyt på annat sätt än att det är ett hämndlystet och illvilligt maktmissbruk av beskattningsrätten i syfte att förgöra någon vars övertygelser de hatar innerligt. Och vad är det för övertygelse som det judiska maktetablissemanget hatar så våldsamt? Det är den vita rasens rätt att hävda sina konstitutionella rättigheter för sin egen överlevnad, expansion och framsteg.

För vår del skulle vi ha det bättre ställt ekonomiskt om vi kastade in handduken och betalade skatterna. Men bara tillfälligt. Det skulle bara vara startskottet för ytterligare juridiska manövrer för att stänga ner oss. De vet det och vi vet det. Som general MacArthur sa: "det finns inget substitut för seger", och vi har precis vunnit den första ronden.

Allt detta manövrerande slutade i delstatens huvudstad, nämligen Raleigh, North Carolina, när en förhandling om vårt överklagande hölls den 21 september 1989 inför North Carolina Property Tax Commission. Den 22 december 1989 kom kommissionen med sin elva sidor långa rapport och beslut. Det var avgjort till vår fördel. Utan att citera rapporten i sin helhet är detta vad beslutet anger:

Rättsliga slutsatser

Baserat på vår genomgång av tillämplig lag, bevisningen och våra konstateranden av fakta, drar North Carolina Property Tax Commission följande rättsliga slutsatser:

1. *Countyns yrkande om avvisning ogillas. Enligt kommissionens uppfattning har den klagande i rätt tid överklagat ett ogynnsamt beslut från den lokala nämnden. Kommissionen har saklig behörighet över sådana överklaganden, och den skattskyldiges underrättelse om överklagande angav ett anspråk som kommissionen kunde bevilja lättnad för, nämligen att den klagande protesterade mot upphävandet av ett tidigare beviljat undantag från ad valorem-beskattning.*

2. Kommissionen behandlar inte skattebetalarens yrkanden om att ogiltigförklara vissa stämningar utfärdade i samband med överklagandet. Med hänsyn till kommissionens avgörande av detta överklagande är dessa yrkanden nu utan föremål.

3. Kommissionen avslår länets yrkande om sanktioner mot den klagande. Kommissionen har ingen laglig befogenhet att införa sådana sanktioner.

4. **Kommissionen konstaterar som en rättslig följd att Macon Countys skattemyndighet inte tillämpade ett lagligt förfarande vid borttagandet av det tidigare beviljade undantaget för skatteåret 1989.**

5. Kommissionen konstaterar som en rättslig följd att Macon Countys nämnd för utjämning och granskning (Board of Equalization and Review) för 1989 inte hade någon befogenhet att ta bort det tidigare beviljade undantaget från den aktuella fastigheten för skatteåret 1989 under de omständigheter som presenteras i detta överklagande. Om det inte vore för skattemyndighetens brev den 14 februari 1989, skulle den klagande inte ha överklagat till den lokala nämnden.

6. Kommissionen konstaterar att Macon Countys skattemyndighet, i sitt brev daterat den 14 februari 1989, överskred den befogenhet som beviljats länets skattemyndigheter enligt lag.

Därför förordnas, bedöms och beslutas att beslutet från Macon Countys nämnd för utjämning och granskning för 1989, att ta bort undantaget från värdeskatt för den aktuella fastigheten för skatteåret 1989, **UPPHÄVS**. 1989-12-22.

ADL fortsätter sina attacker mot oss

Ärendet borde sluta där, men det kommer det inte att göra. ADL hetsar uppenbarligen Macon Countys kommissionärer att driva detta ärende hänsynslöst och illvilligt oavsett kostnad, oavsett de ekonomiska konsekvenserna. (Länet har utan tvekan redan spenderat mer i juridiska avgifter än vad de skulle driva in i skatter från oss under de kommande fyrtio åren!) Vid ett extrainsatt möte den 8 januari 1990 beslutade de, genom en delad omröstning, att överklaga och dra ut på detta ärende i oändlighet.

Vi för vår del är fast beslutna att försvara våra rättigheter till religionsfrihet, yttrandefrihet och försvara den vita rasens rättigheter till gränsen av vår förmåga under de kommande hundra åren om så krävs. Vi är förbannat fast beslutna att om de judiska synagogorna, de svarta muslimerna och

tusentals andra religiösa kultgrupper och institutioner beviljas skattebefrielse, då kommer vi att kräva, ja, kräva, lika rättigheter. Vidare avser vi att summariskt stämma länet, och varje enskild ledamot i länskommissionen, för skadestånd i storleksordningen höga sexsiffriga belopp för deras godtyckliga, nyckfulla, avsiktliga och illvilliga missbruk av tyrannisk makt för att kränka våra medborgerliga och religiösa rättigheter. Innan vi är klara hoppas vi kunna lära dessa judemanipulerade tyranner och rasförrädare att de inte hur som helst kan leka med den vita rasens konstitutionella rättigheter. Det kommer att bli en läxa de sent ska glömma!

Det blir

mer uppenbart för varje dag...

— JUDARNAS PLAN —

1. FULLSTÄNDIG STATLIG KONTROLL GENOM ATT ENDAST VÄLJA JUDAR.
2. FINANSIELL KONTROLL ÖVER VÄRLDEN.
3. FIENTLIGT ÖVERTAGANDE AV VITÄGDA FÖRETAG.
4. GENOCID PÅ DEN VITA RASEN.
5. JUDEINSPIRERADE KRIG ÖVER HELA VÄRLDEN.
6. FÖRSVAGNING AV DEN VITA FAMILJEN GENOM DROGER.
7. HJÄRNTVÄTT AV VÄRLDEN FÖR ATT TYCKA SYND OM DE FAT TIGA JUDARNA.
8. BANKRUTT FÖR DE VITA NATIONERNA.

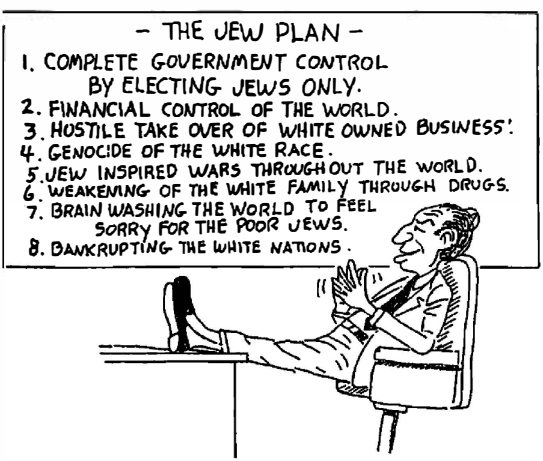

" LITE I TAGET FUNGERAR DET "

Oooooo!... Om du yttrar det där "N-ordet", då är det kört för dig!

Om Nigger-nomenklatur

I början av år 1990 hade borgmästare Bruce Bannister i East Point, en förort till Atlanta, ett privat telefonsamtal med fullmäktigeledamoten Cecil Kennedy. I samtalet refererade Mr. Kennedy till stadsdirektör Joseph Johnson som "den där niggern", och borgmästaren skrattade. Antingen av en slump eller med flit hade sekreteraren lämnat bandspelaren på, ovetande för de två som deltog i samtalet, och på något sätt, kort därefter, hamnade en kopia av bandet i händerna på den judisk-dominerade *Atlanta Journal-Constitution*.

Hela helvetet bröt lös. En fullmäktigeledamot hade använt ordet "nigger", och — milde tid — borgmästaren förvärrade brottet genom att skratta! Detta är ett grovt brott av första ordningen! Detta kräver omedelbart riksrätt, — skrek *Atlanta Journal-Constitution* med stora förstasidesrubriker, — för både fullmäktigeledamoten som sa det outtalbara "N-ordet" och även för borgmästaren som hade fräckheten att skratta!

På anstiftan av den uppståndelse som genererats av den judiskt styrda *Atlanta Journal-Constitution*, kallade stadsfullmäktiges åtta medlemmar omedelbart till ett möte för att överväga riksrättsförhandlingar. Två medlemmar i det fullmäktiget är niggrer, nämligen Joseph Heckstall och Ann Douglas. Mötet besöktes av 500 invånare, varav de flesta var niggrer. Omkring två dussin av de sistnämnda krävde upprepade gånger borgmästarens och fullmäktigeledamot Kennedys avgång. "Detta är förmodligen en av de mest förnedrande sakerna som kunde ha hänt i East Point!", klagade nigger-fullmäktigeledamoten Heckstall. När det kom till omröstning och avgörande, gick det rakt längs den rasmässiga linjen. De sex vita fullmäktigeledamöterna röstade emot, medan de två niggrerna röstade för riksrätt.

Varför är det ett sådant brott?

Låt oss stanna upp och begrunda hur långt den vita människan har pressats ner längs skrämselns väg. Sedan den

grundandet av denna en gång stora republik, var ordet "nigger" en vanlig rak generisk term, som till exempel ordet "hus", "mus" eller "lus". Det härstammade från det latinska ordet "niger", som betyder "svart". Men nu kommer den judisk-orkestrerade "medborgarrättsrevolutionen" på 60-talet, och — fasa! — att använda det ordet är det mest outsägliga av alla brott, och innebär en plötslig död för varje politiker som vågar yttra det, eller ens (som borgmästaren fick erfara) så mycket som skrattar när han hör det.

Varför är det ett sådant brott? Jag upprepar, det var och är fortfarande ett grundläggande generiskt ord i det engelska språket, använt i århundraden för att beskriva en viss typ av människor, som till exempel ordet fransman, eller tysk, eller kines. Hur kommer det sig att ingen av dessa andra etniska grupper känner sig förolämpade eller att ett "rasistiskt glåpord" har kastats mot dem genom att använda den århundraden gamla nomenklaturen? Varför är det bara niggern som måste byta ut den titt som tätt som ett par smutsiga strumpor? Varför är det bara ordet nigger som bär detta enorma stigma?

Underlägsna och motbjudande utstötta

Jag har redan beskrivit orsaken till varför i detalj i "A Rose by any Other Name", artikeln jag publicerade i ett av de tidigare numren av Racial Loyalty. Orsaken är **att niggern var och förblir underlägsen och motbjudande, oavsett vilken nomenklatur han går under, och därför blir snart själva nomenklaturen i sig motbjudande.** De gillade inte ordet "nigger", så de bytte till "färgad". Snart blev även det avskyvärt, och snart insisterade de på att bli kallade "negroes". När det ordet också började lukta illa (som ett typiskt vilt niggerdjur alltid gör!), bytte de till ordet "svart". Snart var även det vanryktat, och nu har de en ny beteckning — "afroamerikaner eller afro-amerikaner". Utan tvekan kommer även det snart att bli osmakligt och Gud vet vad de kommer att hitta på härnäst.

De vilda, motbjudande, dumma, stinkande niggerdjuren vill ha omedelbar "värdighet" hopad över sig, vilket judisk media gör sitt yttersta för att artificiellt fabricera och slösaktigt ösa över dessa stenåldersaboriginer, stagnerade och värdelösa utstötta från evolutionen. Det fungerar dock inte på det sättet. **Värdighet, liksom respekt, är något man måste förtjäna, och de lata niggrerna är helt enkelt oförmögna att klara av det: förutom att förtjäna respekt, är de oförmögna att tjäna sitt uppehälle!** De existerar som parasiter på

de hårt arbetande vita skattebetalarnas ryggar. I likhet med intelligens är värdighet en vara som negrer har förbannat ont om, och av en god anledning: de är en underlägsen art. Ingen mängd konstgjord ”upphöjelse” kommer någonsin att ändra detta grundläggande naturfaktum.

Som jag sa i föregående artikel, en ros under vilket annat namn som helst skulle dofta lika sött (för att citera Shakespeare) och en neger under vilket annat namn som helst skulle fortfarande stinka.

Nummer 58 — April 1990

Första delen i en serie om två

Om inte Creativity, vad finns det annars? Om inte nu, när?

Dramatiska förändringar i Europa

Med de dramatiska och långtgående förändringar som tycks svepa över Europa, verkar det råda en eufori av hopp om att vi amerikaner håller på att vinna kampen mot kommunismen och att en bättre och mer fredlig värld ligger i vår framtid. Kommunismen är en död häst, jublar våra nyhetsmedier, och demokrati av amerikansk modell är framtidens melodi.

En "mudhead" från det amerikanska utrikesdepartementets tankesmedja gick till och med så långt som att föreslå att världen har nått "slutet på idéernas historia", eftersom, enligt honom, från och med nu kommer "liberal demokrati att vara den universella, dominerande, oemotsagda och oersättliga ideologin över hela världen för all evighet..." (Uppenbarligen har tankesmedjans "mudhead" ännu inte hört talas om Creativity — den vita rasens nya rasliga ideologi-filosofi-religion — som fullständigt och kategoriskt förkastar alla judiska idéer, inklusive den judekonstruerade "liberala demokratin", och därmed utmanar "slutet på idéernas historia".)

Demokrati! Demokrati! Varje land i världen måste ha demokrati, ropar den judekontrollerade amerikanska regeringen, oavsett om det är Europa, eller Nicaragua, eller Panama, eller Sydafrika, eller om det är "mud"-länderna på den afrikanska kontinenten såsom Etiopien eller Swaziland. En man, en röst, det är lösningen på världens problem — det är den enda vägen att gå — ett fritt samhälle och jämlikhet för alla...

Sammanbrottet för det "Onda Imperiet"

Nyligen inträffade händelser tycks indikera att sammanbrottet i kommunismens forna "Onda Imperium" är

faktiskt rör sig mot demokrati, i amerikansk stil. Det kommunistiska imperiet med sitt högkvarter i Moskva håller synbart på att falla samman framför våra ögon. Östtyskland har "röstat bort" den kommunistiska diktaturen och rör sig snabbt mot en återförening med Förbundsrepubliken Tyskland. Ungern har skakat av sig det kommunistiska monopolet, liksom Polen, Litauen, Lettland, Estland, Tjeckoslovakien och en mängd andra. Rumänien gjorde det på det hårda sättet, efter att tusentals mördats och slutligen den kommunistiske diktatorn Ceausescu och hans fru summariskt avrättats av rebellerna. Ukrainarna är otåliga och sjuder av krav på autonomi, liksom moldaverna, azerbajdzjanerna, armenierna, tadzjikerna och en mängd andra etniska grupper. Som en ytterst dramatisk utveckling förklarade Litauen den 11 mars 1990 sin fullständiga självständighet från Sovjetunionen och är för närvarande invecklat i ett nervkrig med Moskva.

Det råder ingen tvekan om saken, det sovjetiska kommunistiska imperiet faller isär i sömmarna, och varken Gorbatjov eller någon annan kommer att kunna hålla ihop det eller återställa det tidigare status quo.

Kommunismens död

Kommunismen är en död häst. Det är, eller var, en form av judiskt tyranni som påtvingades Ryssland 1917 av ett välorganiserat band av judiska bolsjeviker och syftade till att bli ett verktyg för att upprätta en järnhård judisk diktatur över hela världen. Vid det här laget är dess svek och brister så uppenbara att den dör av sin egen tyngd. Så, skönt att bli av med den! Demokrati är det som komma skall och svaret på världens elände, får vi veta. Vad är vårt svar på detta påstående?

Utan tvekan är kommunismens död ett välkommet fenomen och vissa av förändringarna i Europa är till det bättre och oåterkalleliga. Återföreningen av väst- och östtyskar, som avslutar en djävulsk och hårdhänt uppdelning som påtvingades tyskarna av de segrande judarna efter andra världskriget, är en av de konstruktiva förändringarna, sett ur den vite mannens perspektiv. Sammanbrottet och misskrediteringen av den judiska kommunismen, i sig, är en annan gynnsam och historisk vändning. Att skaka av sig det tyranniska järngreppet från Moskva är också ett steg i rätt riktning för många av de etniska grupperna i det mångspråkiga sovjetiska imperiet.

Lenins sista strid

Associated Press

En 25 fot hög staty av V. I. Lenin lyfts från sin piedestal på ett torg i Bukarest i måndags. Statyn skulle ha flyttats i lördags, men arbetarna kunde inte rubba den. Slutligen tillkallades en grupp som inkluderade arbetare som 1970 tog bort en staty av Josef Stalin för att slutföra jobbet. Stadens ledning hoppas kunna sälja monumentet: begärt pris, 1 miljon dollar.

Vi Skapare är dock inte alls övertygade om att vi rör oss mot en vitare och ljusare värld. Inte heller köper vi skräpet att demokrati, i amerikansk stil, är svaret på mångfalden av problem i denna värld som är överbefolkad av "gyttjefolk" (mud people). Tvärtom. Som det franska ordspråket säger: ju mer saker förändras, desto mer förblir de desamma.

Ja, systemet med tyrannisk judisk marxism, genom vilket all egendom ägs "kollektivt" av staten med åtföljande slöseri, misskötsel och bristande produktivitet, har nu slutgiltigt diskrediterats för...

genom tiderna. Marx, son till en rabbin, är äntligen död — fysiskt, ideologiskt och filosofiskt. Men vi måste komma ihåg att Marx var en nolla och att det grymma påtvingandet av marxismen endast åstadkoms genom judendomens kraftfulla ledning och manipulation, och judendomen och Kehillah är fortfarande i högsta grad levande och har kontroll över världen idag. I själva verket är det de som nu främjar demokrati med besatthet, och — jag tvivlar inte på det — som medvetet och avsiktligt kastar kommunismen överbord. Uppenbarligen har den tjänat sitt syfte, och det är nu dags att skrota den och ändra taktik i deras orubbliga plan och program för att förslava alla världens folk, så som det anges i *Sions vises protokoll*.

Analys från den Vite
Mannens synvinkel

När jag nu når de slutsatser jag kommer att komma fram till, vill jag klargöra att jag använder de kriterier som anges i Creative Credo nr 2 i *Den Vite Mannens Bibel*. Vi Skapare ser på allt från den Vite Mannens synvinkel. Inte från "Amerikas" synvinkel, inte från judarnas synvinkel, inte heller från världs-"mänskligheten", inte heller ser vi på det från negrernas synvinkel, eller "genom ormens ögon." Den avgörande frågan är — vad förebådar alla dessa dramatiska förändringar som sker i dagens värld för den Vita Rasens framtid?

Svaret är — fler faror och påskyndad rasblandning! Vi måste komma ihåg att demokrati, liksom kristendom och kommunism, är en judisk uppfinning, ett verktyg som används för att söndra och härska, där huvudmålet är den Vita Rasen. Själva det faktum att den judiska pressen pränglar ut "demokrati" med besatthet, borde i sig vara en varningssignal. Dessutom är det faktum att kommunismen verkar avveckla sig själv relativt fredligt, utan en större katastrof såsom den bolsjevikiska revolutionen eller första eller andra världskriget, i sig mycket märkligt, särskilt när vi betänker det faktum att världens främsta kommunistledare, Michail S. Gorbatjov, verkar gå i spetsen för och regissera dessa stora händelser. Han hamnade inte i den absoluta toppositionen utan massiv hjälp och godkännande från judarna själva, det är säkert. Det faktum att han har blivit så upphaussad, har fått ett så strålande godkännande från den amerikanska judiska pressen i varje steg han tar

och varje yttrande han gör, borde ytterligare övertyga oss om att han är deras guldgosse.

"Demokrati" — ännu ett judiskt verktyg

Så, vad har judarna för sig, vad har de i åtanke? Tja, jag är varken tankeläsare eller har jag en kristallkula. Allt jag kan göra är att se på fakta och lägga ihop två och två, genom att använda logikens principer och sunt förnuft.

Låt oss först titta på det judiska begreppet demokrati, detta stora, stora heliga ord som alltid står i förgrunden för varje yttrande som görs av Jimmy Carter, eller Ronald Reagan, eller George Bush, eller någon annan politisk prostituerad i tjänst hos den judiska ockupationsregeringen. Vi har "demokrati" i världens "största" och "mest välmående" samhälle idag. Hur går det för den vita rasen här och vem styr USA, detta, förmodligen, världens största "demokrati"?

Svaret är — det går inte särskilt bra för den vita rasen. Judarna äger och kontrollerar sin egen privata Federal Reserve (världens största falskmyntarliga); judarna äger och kontrollerar merparten av Amerikas nyhetsmedier; judarna äger och kontrollerar merparten av nationens större företag; judarna kontrollerar våra kulturella och utbildningsmässiga faciliteter och använder dem för att hjärntvätta, rasblanda och degenerera vårt samhälle, särskilt vår ungdom. Dessutom har judarna fullständig kontroll över alla grenar av vår regering i Washington, och i varje delstat, län och stad likaså.

Så hur går det för den vita rasen under demokratin? Inte särskilt bra! Den är måltavla för utrotning av "vår" judiska regering. Praktiskt taget varje storstad har nu en dum negerborgmästare som naturligtvis manipuleras av sina judiska herrar som satte honom där från första början. Den vita produktiva arbetaren och hans familj har svårt att få ändarna att mötas medan de beskattas till döds för att "vår" judiska regering ska kunna subventionera en ständigt växande hord av frilastande negrer och andra ler-raser (mexikaner, puertoricaner, haitier, etc.). Medan de vita skattebetalarna arbetar och sliter och håller tillbaka med att bilda en egen familj, äter och förökar sig negrerna och ler-raserna, subventionerade av de exploaterade vita skattebetalarnas generositet. Samtidigt lämnar "vår" judiska regering inte bara våra gränser vidöppna för allt frilastande avskum i världen att komma in i vår domän, utan uppmuntrar faktiskt dessa horder att komma hit och förorena vårt en gång orörda

domän. Det, min käre vite raskamrat, är demokrati i Amerika, modellen för hela världen.

Samtidigt sitter produktiva vita entreprenörer, som pastor Rudy Stanko, i fängelse, berövade sin verksamhet och sitt rykte, på grund av falska anklagelser uttänkta av en ondskefull judisk konspiration. Han är inte ensam. Tusentals andra vita lojalister sitter också bakom galler av ingen annan anledning än att de är för den vita rasen och därför ett hot mot den judiska konspirationen. Du är naturligtvis fri att njuta av frukterna av den stora amerikanska konstitutionen och rättighetsförklaringen, och du kan säga och tänka vad du vill, förutom, naturligtvis, att inte nämna den judiska behemoten. Det är också en integrerad del av "demokratin" i Amerika.

Hur går det för den vita rasen i det forna "Stora" Britannien, alla parlamentens moder, demokratin och alla dessa andra shibboletter? Tja, skinheadsen, som har sitt ursprung i Storbritannien, sammanfattade det ganska väl i några rader i sin modiga sång: "En gång hade vi ett imperium, nu har vi en slum." N-ord av alla slag från Afrika, pakistanier, hinduer och en uppsjö av annat avskum och ler-raser angriper nu brittiska städer, och den judekontrollerade brittiska regeringen, precis som i USA, daltar med dessa parasiter, men intar en extremt hård hållning mot varje vit man som vågar inta en pro-vit ståndpunkt och försvara den vita rasrenheten i sitt en gång så stora land. Det är "demokrati" i England.

Vi tar nu en titt på det tyska folket, det mest produktiva folket i hjärtat av Europa. Eftersom demokrati ska exemplifiera styre av folkets majoritet, hade Tyskland under Hitler från 1933 till 1939 utan tvekan den finaste demokratin genom tiderna, eftersom Hitlers regim åtnjöt folkligt stöd från över 90 % av sitt folk. Men det var naturligtvis inte en judisk demokrati; i själva verket var den fientlig mot dessa eländiga asätare. Därför, åt helvete med folkviljan, den var tvungen att krossas.

Trots drakoniska uppdelningar och utpressningar som påtvingats av de judiska segrarna på ett besegrat Tyskland, lyckades det tyska folket genom ren styrka i sin talang, hårt arbete och uthållighet återuppbygga sina krossade och ödelagda städer, fabriker, transportsystem och gårdar. I den västra delen av det delade Tyskland fick de en demokrati av amerikansk modell påtvingad sig, vare sig de gillade det eller inte. De kunde rösta på vilken skurk de ville, men de kunde inte rösta för frihet från de fientliga ockupationsstyrkornas tyranni, inte heller kunde de rösta för den typ av regering de hade åtnjutit

(nationalsocialism), inte heller kunde de rösta för återförening med "östtyskar", eller sina fränder i Österrike som var en del av det tyska riket 1939. Så de var fria att göra vad som helst så länge det överensstämde med deras judiska slavdrivares önskemål. Allt detta gav dem naturligtvis inte mycket val eller mycket manöverutrymme, men det var vad som nu kallades demokrati. Under tiden såg judarna till att det "demokratiskt" ockuperade Tyskland förorenades med turkar och andra ler-raser för att säkerställa att deras genpool skulle vara på god väg mot omfattande förorening.

Nu när en förening av "Västtyskland" med "Östtyskland" verkar oundviklig, kommer alla tyskar att få en enhetlig "demokrati" — att styras, exploateras och tyranniseras av det världsomspännande judiska kraftverket. Det är vad demokratin har i beredskap för ett enat Tyskland.

Mellanetniska konflikter — den judiska planen att söndra och härska

Samtidigt, i de andra länderna som bryter sig loss från det sovjetiska kommunistiska monoliten, finner vi redan en mängd stora mellanetniska konflikter. Polen är fientligt inställt och oroligt för att ett enat, starkt Tyskland kan försöka återta sitt tidigare territorium som skurits ut ur östra Tyskland och med våld fogats in i ett Polen som fick sitt eget östra territorium "givet" till Ryssland (mycket demokratiskt, eller hur), med välsignelse från det judekontrollerade "demokratiska" USA, Storbritannien och Frankrike.

Mellanetniska konflikter är Europas förbannelse. Jag plockar upp morgontidningen och läser att ännu en incident av etniskt våld har rörts upp i Jugoslavien där 417 etniska albaner lagts in på sjukhus på grund av förgiftning, och omkring 4000 etniska albaner samlades på gatorna i Podujevo och misshandlade ett 15-tal serber och montenegriner, och anklagade dem för att avsiktligt ha förgiftat de albanska studenterna. En annan artikel på samma sida berättar om tusentals anti-ungerska demonstranter som samlas för fjärde dagen i rad i protest mot det avsedda övertagandet av Transsylvanien av ungrare. Denna sammandrabbning mellan rumäner och ungrare lämnade sju döda och 300 skadade. Samtidigt pågår dödliga etniska sammandrabbningar mellan turkar och greker på Cypern, liksom gränstvister mellan greker och albaner. Listan över exempel på etniska stridigheter i Europa och på andra håll är oändlig.

Kommer Europa att få njuta av fred och välstånd när kommunismen väl är avvecklad? Nej, knappast, om judarna får bestämma. Redan nu underblåses och återupplivas alla hundraåriga agg, fejder, animositeter och etniska hat i samma gamla judiska spel av söndra och härska.

Faktum är att denna etniskt splittrade och söndrade värld aldrig kommer att få njuta av vare sig fred eller välstånd så länge judarna har kontrollen, och vid denna tidpunkt i historien har de full kontroll, precis som de i mindre grad har haft under de senaste två tusen åren.

Vad är lösningen?

Finns det en lösning för att någonsin bringa fred och välstånd till denna mångspråkiga, splittrade värld? Kan ens ett en gång vitt och civiliserat Europa uppnå fred mellan sina olika nationer? Kan de lösa alla gamla agg, rivaliteter, gränsproblem, tidigare territoriella förvärv, problemen med etniska grupper inom andra etniska grupper? Kan de lösa de tusen och ett andra problem, såsom språk, religioner, etc., som har varit och kommer att vara orsaken till ändlösa krig även efter att kommunismen har utrotats?

Mitt svar är nej, under det nuvarande värdesystemet i det existerande religiösa, ekonomiska och sociala systemet kommer de aldrig att lösas fredligt. Låt oss ta, till exempel, problemen i ett enda land, nämligen Tyskland, som en början. Gränserna mellan Tyskland och Polen kommer att vara ett evigt sår och kan lätt eskalera till ett militärt krig igen. Tysklands gränser mot Frankrike, särskilt Elsass-Lothringen, är ett pågående groll och kommer att förbli så. Dess gränser mot Tjeckoslovakien kommer att hettas upp igen, liksom frågan om enandet med Österrike.

Andra exempel: Belgien har problem med religion och språk som splittrar det. Irland har ett pågående inbördeskrig om religion som har varit ett infekterat sår i fyrahundra år. Storbritannien och Frankrike fruktar att ett återförenat Tyskland återigen ska bli för mäktigt och konkurrera ut dem i internationell handel. Listan kan göras hur lång som helst.

Jag upprepar, finns det ingen lösning på den vita rasens ändlösa problem, ens dem emellan? Och återigen kommer jag till samma slutsats: inte under det nuvarande värdesystemet.

Utan att konfrontera de enorma problemen med en exploderande icke-vit befolkning som hotar att överväldiga den vita rasen, innan världens vita folk kan få ordning på sitt agerande, måste det ske några stora grundläggande

förändringar i deras tänkande och i deras inställning till sig själva. Det finns tusentals mindre splittrande frågor som har plågat den vita rasen under århundradena, men de främsta skiljelinjerna har varit dessa: **nationalitet, religion och språk.** Judarna, som har utvecklat konsten att söndra och härska till en fin teknik, har skickligt utnyttjat och förvärrat dessa grundläggande splittrande faktorer och lyckats hålla de vita nationerna i Europa (och världen!) i kaos, i krig och i ständigt ökande skuld.

Kreativitet är svaret

Har ingen i den högt intelligenta vita världen någonsin kommit på en lösning på problemen med uppdelad nationalitet, religion och språk? Jo, Kreativitet har kommit fram till en förnuftig, icke-våldsam och logisk lösning baserad på den revolutionära idén om vit raslig lojalitet och solidaritet.

Vi vill utbilda vita människor av alla nationaliteter, religioner och språk att deras första och grundläggande lojalitet inte tillhör någon viss nationalitet, religion eller språk, utan den vita rasen. Baserat på idén om vit raslig lojalitet vill vi främja global vit raslig solidaritet och enhet som det enda sättet för den vita rasen att överleva i den värld som blir alltmer översvämmad av ler-raserna.

Ett globalt vitt rasligt språk

Kreativitet har svaret på det splittrande problemet med de olika språken. Vi Kreatörer förespråkar ett gemensamt språk för alla vita människor i världen, och vi föreslår latin som den vita rasens "lingua franca". Latin — det klassiska språket i det ärorika vita romerska riket — är det vackraste, mest melodiska och logiska av alla ariska språk, och dessutom är det opartiskt. Det har en stor historisk betydelse och tradition för den vita rasen: Latin var det officiella gemensamma språket för alla utbildade européer fram till 1500-talet, då den judisk-anstiftade "reformationen" krossade renässansen (den stora europeiska kulturella och akademiska pånyttfödelsen) och störtade Europa i brodermördande, religiösa och etniska krig. Dessutom är klassiskt latin — även 2000 år efter den judisk-anstiftade förstörelsen av den vita romerska civilisationen — fortfarande det bäst strukturerade, organiserade och fonetiska språket i vår ras historia. Så låt oss polarisera kring vårt enda stora klassiska, traditionella och historiska språk — latin, de ädla och magnifika vita romarnas språk.

Låt oss vita människor i världen förenas i en anda av vit raslig lojalitet och solidaritet och äntligen förstå varandra genom att tala samma språk!

En global vit rasreligion

Vi undersöker härnäst den explosiva frågan om de olika religioner som de vita folken i Europa och världen är snärjda i. Utan tvekan är den judiska kristendomen den överväldigande rådande religionen som den vita rasen har plågats av i nästan två tusen år. Men förutom att det är en bedräglig judisk uppfinning som störtade det en gång så stora vita romerska riket, har den nu den ytterligare upplösande faktorn att den är splittrad i tusentals stora och små fraktioner, som alla är avundsjuka på varandra och öppet och dolt ligger i krig med varandra.

Det finns katoliker och protestanter, det finns de östortodoxa, det finns mormonerna och baptisterna, presbyterianerna, unitarierna, kalvinisterna, anglikanerna, mennoniterna, ad infinitum. Till och med de koreansk-ättade Moon-anhängarna hävdar att de är kristna. Listan kan göras lång, och även inom huvudgrupperna finns det oändliga uppdelningar (till exempel har till och med den lilla sekten mennoniter 32 olika avdelningar eller samfund).

Mer blod har spillts över detta judeo-kristna idiotiska "spöken-i-skyn"-bedrägeri som judarna har påtvingat den vita rasen, än förmodligen några andra frågor, varav det förödande trettioåriga kriget mellan protestanter och katoliker (1618–1648) bara är ett exempel.

Vi Creatorer förkastar alla existerande religioner som är baserade på myter och skadliga för den vita rasens bästa intressen. Vi Creatorer är fast beslutna att omvända alla vita människor i världen till den enda sanna vita rasreligionen — Creativity, som är baserad på naturens eviga lagar, historia, logik, sunt förnuft, och är tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

En global vit rasnation

Etnisk/regional/statlig nationalism är ett annat starkt splittrande verktyg i den judiska arsenalen av vapen för att manipulera och förstöra den vita rasen. Vem är det om inte en nationell regering som har makten att förklara krig, att mobilisera arméer och att beordra attacker mot en annan grupp vita människor under en annan nationell herravälde...

regering. Nationer går i krig och, oftare än inte, dödar vita nationer människorna i andra vita nationer. Och i denna kategori är inga andra nationer så förödande effektiva i att låta död och förintelse regna över sina egna fränder som de vita nationerna själva.

Vi Creatorer vill förena världens alla vita nationer till en global vit raslig nation, och vi kommer att röra upp himmel och jord för att se till att vita män aldrig mer går i krig för att döda andra vita män, kvinnor och barn. Om vi ska gå i krig och döda, låt oss vara förbannat säkra på att vi dödar våra rasliga fiender, som är våra verkliga fiender — judar, n-ordet och gyttjeriserna.

Creativity — den nya renässansen för den vita rasen

Vi har tagit upp de huvudsakliga kategorierna (språk, religion, nationalitet) av splittring som under århundradena har hindrat världens vita folk från att någonsin samla sig för sina egna bästa intressen, för sin egen överlevnad, expansion och framsteg.

Huvudproblemet har varit att de, dåraktigt nog, aldrig riktigt har tänkt på sig själva som medlemmar av den vita rasen i sig. De har betraktat sig själva utifrån kulturella, religiösa eller regionala band, såsom franska, eller brittiska, eller tyska, eller amerikanska, eller katolska, eller protestantiska, eller anglosaxiska, men aldrig övervägt det mest betydelsefulla av alla band vi delar — det biologiska bandet som genom sin mycket avgörande natur åsidosätter alla andra band. Inte heller har de insett den överväldigande betydelsen och privilegiet av att vara en medlem av naturens främsta — den vita rasen.

Med den vita rasliga religionen — Creativity, förändras allt detta. **Vi Creatorer betraktar vårt biologiska rasliga arv och vår vita genpool som det mest betydelsefulla och dyrbara värdet på jordens yta.** Det är detta vitala biologiska band som vi fokuserar vår hängivenhet, lojalitet och inspiration på. Det är vår mittpunkt kring vilken vår religion är strukturerad och polariserad. Vi Creatorer bekräftar konsekvent på daglig basis: *Vår ras är vår religion!*

Genom att omvända världens vita folk till den enda vita rasliga religionen — Creativity, har vi den totala lösningen för att övervinna, fredligt upplösa och eliminera de mest plågsamma och skadliga problemen — nämligen skillnader i språk, religion och nationalitet, —

problem som har splittrat och plågat den vita rasen sedan urminnes tider.

Om vi alla förenades i en global vit rasreligion och anammade en global vit raslojalitet, polariserad kring vårt biologiska band och betonade vårt vita rasarv, då skulle alla nationella gränser bli meningslösa, och vi skulle bättre kunna använda våra talanger och energier till att sörja för ett rikare, hälsosammare och fullödigare liv — bättre bostäder, kultur, lyckliga familjer, friska barn, ren miljö, etc., snarare än att fortsätta ödelägga varandra i ändlösa självförintelsekrig.

Dessutom skulle vi dra nytta av det på en mängd andra sätt också. Vi skulle enkelt kunna kommunicera i vilket annat land som helst i den vita världen genom vårt universella latinska språk. Vi skulle skörda frukterna av ett längre, hälsosammare och lyckligare liv genom "Salubrious Living" (Hälsosamt Leverne). Eftersom den vita rasen vid det laget skulle ha kommit till besinning och rensat ut den judisk-kristna hjärntvätten ur sitt system, skulle religiösa fördomar och hämningar inte längre existera.

Och framför allt skulle vi få bort den jävla juden från vår rygg, en gång för alla, för att aldrig dyka upp igen. Aldrig mer skulle denna parasit invadera, infektera och förstöra vårt orörda samhälle. Med andra ord, genom att implementera den vita rasreligionens trosbekännelse och program — Creativity, skulle den vita rasen uppnå en ny renässans av makalös välmåga och storslagenhet.

Inga alternativ till Creativity

Nu, då vi är den enda omfattande, fullt strukturerade vita rasreligionen under 6000 år av civiliserad historia, har vi inga rivaler, ingen värdefull konkurrens på den arenan. Det finns dock ett antal andra vita rasistiska organisationer av olika slag och former i Amerika och i mindre utsträckning i andra länder som hävdar att de har planer på att rädda den vita rasen. Låt oss se och granska hur landskapet ser ut i Amerika.

En av de äldre är den fortfarande existerande Klanen. Den hade en möjlighet att bygga betydande politiskt inflytande och befria detta land från judar under 1920-talet och början av 1930-talet. Vid den tiden hade den så många som fyra miljoner medlemmar som inkluderade domare i högsta domstolen, många guvernörer, borgmästare, kongressledamöter och andra framstående personer. Vad hände med den sedan dess? Tja, uppenbarligen misslyckades den med sitt jobb och är nu en liten, splittrad och fragmenterad grupp av förvirrade tölpar som inte vet vart de är på väg, eller

hur man tar sig dit. De är nu en av de mest förtalade och förlöjligade grupperna av människor i USA, även av majoriteten av det vita folket själva.

Varför har de misslyckats? Jag kan komma på flera grundläggande orsaker. För det första organiserades det "nya" Klan av en grupp frimurare omkring 1915. Eftersom frimurarna själva är en judisk-avlad organisation, utformad för att gå den internationella Kehillans ärenden, är det logiskt att de organiserades för att locka till sig de vita med rasinstinkter, för att sedan leda dem in i en återvändsgränd mot glömska. För det andra omfattar de judisk kristendom, en troslära utformad för slavar, och återigen framavlad av judarna. För det tredje har de en inbyggd motsägelse som splittrar den vita rasen mitt itu: samtidigt som de är för kristendomen är de lika fientliga mot katoliker som de är mot judar. För det fjärde gör deras paraderande i spetsiga huvor och vita kåpor, och korsbränningar vid deras ceremonier, att de ser ganska löjliga ut för både vänner och fiender.

Så vad finns det mer i landskapet? Jo, det finns Aryan Nations från Idaho, ledda av åttioåringen Richard Butler, som har genomgått en trippel bypass-hjärtoperation. Det är uppenbart att han inte kommer att hålla mycket längre, och med sin vansinniga "sanna Israel"-identitetslära, som säger att vi, den vita rasen, är de verkliga israeliterna, kommer han inte att lämna absolut ingenting av värde efter sig. Han har inte kommit på några grundläggande nya idéer, inte skrivit några meningsfulla böcker. Hans enda "prestation" är att han har förvirrat ett antal redan alltför förvirrade kristna till att vilja vara "riktiga" judar.

Sedan finns Tom Metzgers W.A.R.-grupp. Tom själv har genererat en betydande mängd publicitet till sin fördel. Han och hans son John har medverkat i ett antal stora judiska talkshower. Men det budskap han förespråkar vacklar från den ena motsägelsen till den andra, och hans huvudtema verkar vara att samla så många avvikande och fragmenterade idéer som möjligt, kasta dem alla i en smältdegel och hoppas på att få fram någon sorts smaklig chop-suey som går att sälja. Han har varit klanmedlem, kristen och antikristen, har stött "sanna Israel"-identitetsdårarna för att sedan förkasta dem. Han var för att den vita rasen skulle dra sig tillbaka till en liten del av USA och lämna resten av landet till niggrerna. Men nyligen har han förkastat den ståndpunkten och hållit med C.O.T.C. om att "vi vill ha allt." Nåväl, RAHOWA! Han har till och med stött Creativity, men sedan också attackerat det när

hans ego och hybris tog överhanden. Han har också försökt att gå samman med den där talföre negern, Louis Farrakhan, och till och med Muammar Khaddafi. Vad Tom egentligen tänker och tror förblir höljt i dunkel, och även han har inte skrivit några böcker eller ens formulerat sin trosbekännelse eller sitt program, utan nöjer sig istället med att åka snålskjuts på en mängd olika och motstridiga påståenden som formulerats av andra.

Det finns också nazisterna, men de är historia. Hitler var en stor man, den störste av dem alla, men efter att han förlorat kriget mot judarna är hans exklusivt protyska, nationalistiska "Deutschland über Alles!"-ansats inte längre tillämplig i en förändrad värld där vita inte längre har råd med brodermördande nationalistiska rivaliteter. **Vad den vita rasen i Amerika och världen behöver nu är inte splittrande protyska nazi-imitatörer, utan inkluderande provita raslojalister.**

Naturligtvis finns det hundratals andra mindre grupper vars enda handelsvara är att beklaga och jämra sig, gnälla och klaga, men de har inte den minsta aning om vad de ska göra åt den bedrövliga röran, eller hur de ska ta fram en lösning.

Om inte Creativity, vad finns det då?

Så, förutom Creativity, vad finns det då? Svaret är — ingenting! Om vi misslyckas med att smälta samman, polarisera och enas kring Creativity, finns det inte en skugga av en chans för den vita rasen att överleva mer än ytterligare en generation. Creativity har alla svaren för att lösa de mängder av idiotiska och genomgripande problem med nationalism, religion och språk, liksom en mängd andra, inklusive vår förorenade miljö och den förorenade gyttje-plåga som nu infekterar planeten jorden. Ett mångspråkigt, förvirrat och motsägelsefullt program av halvsanningar och blandade mål kommer inte längre att räcka. Creativity har hela paketet. Det har det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den ultimata trosbekännelsen för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Om inte nu, när?

Vi kommer nu till frågan om hur mycket tid vi har kvar för att rädda den vita rasen? Svaret är förbannat lite. Om vi inte sätter igång nu och smider medan järnet är varmt, kommer det snart att vara för sent. Jag skulle säga att vi måste lyckas eller misslyckas före slutet av detta århundrade, annars kommer det att vara slutet för naturens främsta skapelse. Så, vita raskamrat, sätt igång idag! Kom ihåg att vi befinner oss i krig, och i denna kamp på liv och död

kampens tid är av yttersta vikt! Om inte nu, när? Vita Man, bestäm dig och anslut dig till den Vita Rasliga Religionen — Creativity nu! RAHOWA!

Vi är inte "White Supremacists," vi är White Racial Loyalists—Creators

(Detta brev har publicerats i Franklin Press)

I onsdagsutgåvan den 1 februari 1990 av The Franklin Press dök rubriken "White Supremacist Continues Tax Fight" upp. Medgivet att reportern Elizabeth Gill omöjligen kunde täcka alla frågor som rör denna kontrovers i en artikel, skulle jag på det hela taget säga att hon gjorde ett berömvärt jobb med att försöka vara opartisk i två ämnen som är högst kontroversiella, nämligen ras och religion. Det fanns dock några stora fel och utelämnanden som behöver tas upp.

För det första är det felaktigt och vilseledande att kalla Church of the Creator för en "White Supremacist"-organisation. Frasen "White Supremacist" har använts löst och urskillningslöst av den liberala och judiska pressen som ett modeord för att trycka ner varje vit person som uppvisar någon stolthet eller lojalitet mot sin egen ras. Utan att någonsin definiera frasen, antyder den omedelbart en dålig bild. Det är ett skällsord, liknande ordet "nigger" när det tillämpas på svarta.

Vad är en "White Supremacist"? Vi inom C.O.T.C. definierar det som en term som används för att beskriva vita människor som söker härska över icke-vita folk, att dominera dem, att exploatera dem och att misshandla dem. Till sin nackdel har den vita rasen gjort detta i många faser av sin brokiga historia. Det finns ett antal fall vi kan citera, såsom britternas styre och exploatering av Indien under en period av två hundra år; de vita plantageägarna i södern som exploaterade svarta afrikanska slavar; de franska plantageägarna på San Domingo (nuvarande Haiti och Dominikanska republiken) för två hundra år sedan som exploaterade importerade svarta afrikaner i enorma mängder och använde dem som slavar; spanjorerna som exploaterade indianerna i Mexiko och Sydamerika; listan är oändlig. I varje fall trodde exploatörerna att de gjorde ett riktigt fynd i billig arbetskraft, men så småningom förökade sig slavarna mer än sina vita herrar och blandades med dem, och i slutändan mongreliserade och förstörde slavarna den framtida avkomman till sina exploatörer som hade släpat in dem i sin mitt från första början.

Vi inom Church of the Creator vill inte ha något av detta. Vi vill inte härska över någon, vi vill inte förslava eller exploatera någon — vare sig svarta, gula eller lila. Vi vill inte heller gifta oss med dem, eller blandas med dem, eller umgås med dem. Vi vill inte heller ha någon del i den vansinniga kurs som vår regering har följt under de senaste 45 åren genom att subventionera alla "ler-raser" i "tredje världen", eller de "framväxande länderna", eller genom att subventionera den parasitära lilla staten Israel med tre miljarder (eller mer) dollar om året, eller subventionera något annat främmande land. Var i vår konstitution står det att vi, det produktiva vita folket i Amerika, är skyldiga alla världens parasiter ett uppehälle? Vi Skapare säger: låt oss stoppa detta vansinne som orsakar en katastrofal befolkningsexplosion vars like världen aldrig har skådat, och som tränger undan den vita rasen från planeten jordens yta. Hur dumma kan vi bli — som föder och subventionerar världens alla avskum — som besvarar vår generositet med hat och fientlighet.

Det är inte Church of the Creators mål att "eliminera ler-raserna, inklusive judar, indianer och svarta", som artikeln i "Press" hävdar. Vår ståndpunkt är att precis som varje annan varelse i naturen, låt oss **ta hand om våra egna och låt dem som är främmande för oss klara sig själva.** Det är inte vår skyldighet, och det ligger inte heller i vårt intresse att föda en miljard hinduer i Indien, eller de miljontals invånarna i Sudan, eller de arabmördande zionisterna i Israel, eller miljarder av andra ler-raser, varav de flesta hatar oss vita människor med passion som tack för generositet. Vi säger — de är INTE av vår sort, de är INTE våra bröder, och de är INTE vår angelägenhet. Låt dem klara sig själva eller vissna på vinstocken. Jag upprepar, de är inte vår skyldighet, inte heller är de vår angelägenhet. I vilket fall som helst, ju mer vi föder dem, desto mer förökar de sig tills världen blir (har blivit!) ett överförorenat kloakträsk av klösande, fientliga och svältande människor, och vi har skapat det genom vårt idiotiska program att subventionera 126 länder som är främmande för oss.

Vi Skapare vill inte ha något av detta. Vi vill bara ta hand om våra egna och sträva efter vår egen dyrbara ras överlevnad — den vita rasen, som vi betraktar med stolthet som naturens främsta.

Detta är grunden för vår religion. Om du är intresserad av att lära dig mer om Creativity, läs våra tre grundläggande böcker: *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible*, och *Salubrious Living*.

Nummer 59 — Maj 1990

Avslutning på en serie i två delar om
Om inte Kreativitet, vad finns det då?
Om inte nu, när?

Förenandet av den vita rasen

I förra månadens analys av den nuvarande världssituationen kom vi till den oundvikliga slutsatsen att upplösningen av den världsomspännande kommunismen och prånglandet av "demokrati" inte skulle lösa något av de missförhållanden som nu drabbar vår beklagliga planet. Judarna kommer fortfarande att kontrollera världen — dess finanser, dess propaganda, dess mångfald av grälande regeringar och nationer, i själva verket hela rasket, på samma sätt som de har gjort tidigare, fast i ännu högre grad. Den judiska manin att förinta den vita rasen kommer att fortsätta oförminskat och med ökad frenesi. De olika splittrande problem som har plågat den vita rasen i århundraden kommer inte bara att kvarstå, utan kommer i själva verket att förvärras och underblåsas till ny virulens.

Om inte den vita rasen kan enas på en gemensam grund, om den inte kan väckas, organiseras och mobiliseras till en enda kraftfull murbräcka, så som judarna har gjort för egen del, är den vita rasen dömd. Som jag har påpekat har judarna varit stora mästare på "söndra och härska"-tekniken genom att manipulera den vita rasens många fraktioner, genom att underblåsa deras mångfald av motsättningar, genom att föra krig mot varandra och därigenom förinta sig själva. Judarna har lurat de vita nationerna att döda varandra i miljontal, och ingen annan kraft på jorden kan döda vita människor mer effektivt än de vita människorna själva.

De tre mest fördärvliga och ihållande splittrande krafterna bland världens vita folk, som vi påpekade i föregående artikel, var nationalism, religion och språk. I denna artikel vill vi utforska dessa tre destruktiva och splittrande faktorer mer i detalj och visa att medan varje fraktion av den vita rasen tidigare nitiskt och svartsjukt har bevakat och vårdat var och en av dessa

VITA MÄNNISKOR FÖRENA ER "NU"

element med stolthet och bigotteri, men de är likväl nyckelelementen i vår kommande undergång. De måste upplösas i glömska och endast en total förening av den **Vita Rasen**, polariserad kring bandet av vår gemensamma biologiska bas, kan nu rädda oss från den judiska ångvältens anstormning. Endast genom total förening och total mobilisering av dess resurser kan den Vita Rasen rädda sig själv från att drunkna i ett överväldigande hav av lerraser som nu översvämmar världen. Vi kan inte längre ägna oss åt det ständiga käbblet mellan oss själva över vår mångfald av självvalda skillnader. Antingen förenar vi oss, eller så är vi färdiga.

Låt oss mer ingående undersöka var och en av dessa stora skiljelinjer som har plågat världens vita folk sedan urminnes tider, särskilt på den europeiska kontinenten, den moderna Vita Rasens grogrund.

Språk och nationalism

Den längsta (relativa) perioden av fred och välstånd som den civiliserade världen har känt till i sin turbulenta historia var den tvåhundraåriga era som kallas PAX ROMANA (ROMERSK FRED). Det var en period under vilken den romerska civilisationens, organisationens och styrelsens geni rådde över merparten av de vita folken i Europa. Det stora romerska språket, latin, var det universella språket som band samman imperiet och lärdes ivrigt av de erövrade folken i den stora romerska civilisationen. Latin förblev det universella och dominerande språket i Europa i mer än femtonhundra år, och under renässansen var det grundspråket för alla lärda och intellektuella. Praktiskt taget alla större böcker, teser och vetenskapliga verk skrevs på latin. Det var det finaste och bäst organiserade språket som någonsin uppfunnits av den vita rasens geni, och det förblir så än i dag.

Det enda som romarna inte hade för att hålla samman sitt stora imperium för all framtid var en raslig religion. De insåg inte att deras inneboende storhet låg i deras gener, i deras genpool, och eftersom de var omedvetna om denna vitala faktor lämnade de den dåraktigt obevakad och oövervakad. Deras grundläggande lojalitet var mot det romerska imperiet, när den borde ha varit mot deras rasliga arv och deras unika och överlägsna genpool. Eftersom de misslyckades med att inse denna enda vitala faktor, översvämmades deras "imperium" snart av horder av polyglotta folk från Afrika, Asien och Europa, vilket utspädde det vita romerska rasbeståndet och gjorde det romerska imperiet till ett lätt byte för judisk kristendom. När tentaklerna av denna nya cancer spred sig över Europa, föll imperiet samman i många fejdande "nationer", och den mörka medeltiden omslöt hela Europa i över tusen år. Lärande och civilisation inte bara stannade av, de gick tillbaka till ett dystert gungfly. Europa desintegrerades i ett Babylon av multipla språk och ett virrvarr av politisk förvirring. Det förblir sådant än i dag.

Människor identifierar sig som "nationer" främst genom det språk de talar, och det språk de talar är i grunden det som de lärdes av sina föräldrar. Om de talar tyska, tänker de på sig själva som tyskar. Om de talar franska, tänker de på sig själva som fransmän. Om de talar ungerska, betraktar de sig själva som ungrare, och så vidare i all oändlighet. Kring sitt språk bygger sådana människor också en "etnisk kultur", av vilken språket är basen. Denna etniska kultur är sedan

bevakad med en stor portion fanatism och iver och blir en splittrande samlingspunkt för "oss mot dem", kort sagt en högst splittrande faktor bland världens vita folk. Det har i synnerhet varit en förbannelse för Europas vita folk. Oräkneliga strider, krig och osämja har orsakats av dessa "etniska" skillnader, av vilka språket har varit basen. Föga inser dessa människor att språk inte är en inneboende ingrediens i deras gener, utan endast ett konstgjort attribut som har förvärvats. En tysk skulle lika gärna ha kunnat lära sig rumänska eller italienska eller ryska som han kunde lära sig tyska, om han hade blivit...

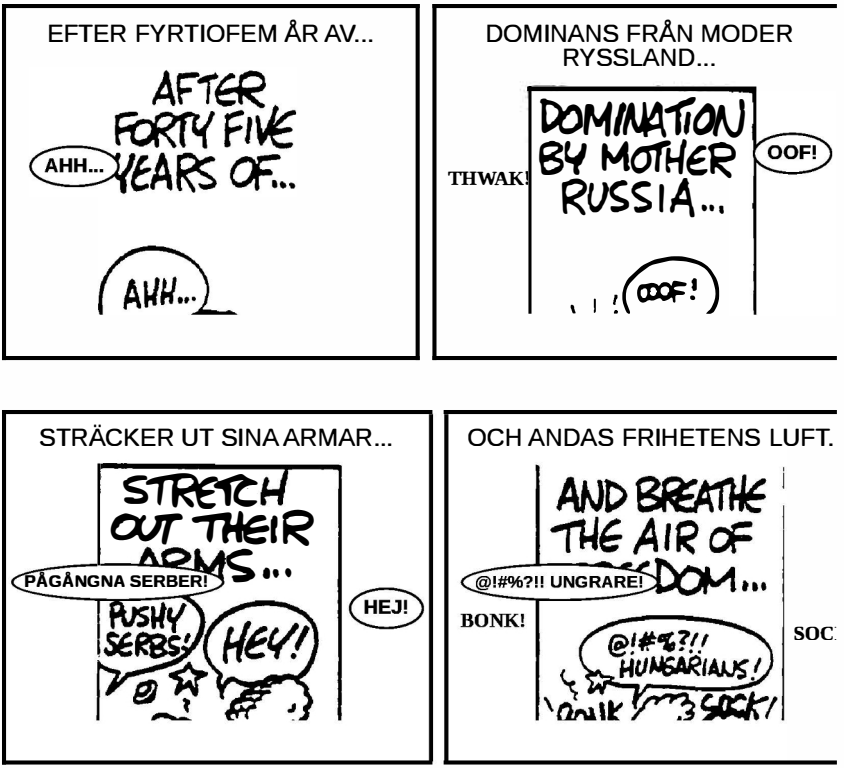

lärde sig som spädbarn. Och, jag kan tillägga, att vem som helst av dessa människor lika gärna kunde ha lärt sig det stora latinska språket, om det hade främjats ordentligt, och därigenom besparat sig själva en hel del besvär, förvirring och kontroverser.

Men nej. Märkligt och dumt nog känner de en enorm stolthet och klamrar sig envist fast vid sitt "modersmål". Jag plockar upp morgontidningen och läser en rubrik som sträcker sig över toppen av en sida. Den har titeln "Stridbara ord återuppstår när gammal engelsk-fransk fejd splittrar kanadensare." Större delen av Kanada talar engelska, och det är det officiella språket i nio av dess tio provinser. Men Quebec bosattes av fransmännen, med början tidigt på 1600-talet, eller till och med tidigare. År 1763 avslutades sjuårskriget mellan fransmännen och engelsmännen med freden i Paris. England vann Kanada genom ren vapenmakt. Ända sedan dess, trots att deras enorma granne i söder talade engelska, och nybyggarna i resten av Kanada också talade eller assimilerade engelska, har fransmännen i Quebec dock aldrig glömt att den brittiske generalen James Wolfe år 1759 besegrade fransmännen under general Marquis de Montcalm, och de har fanatiskt klamrat sig fast vid sitt franska språk. (Som en sidonotering till historien dog båda generalerna en hjältedöd i det slaget, Wolfe dog precis i segerns ögonblick.) Så fiendskapen har grott vidare och vidare i mer än 230 år. Inte nog med att språkskillnaden aldrig har avtagit under alla dessa år, utan under de senaste åren har den återuppstått med en ny virulens.

Jag bodde i Montreal i mer än två år under andra världskriget och arbetade som ingenjör för Northern Electric. På den tiden talades engelska universellt i de flesta butiker, företag och användes i officiella regeringskretsar. Men på landsbygden, i staden Quebec och andra mindre städer rådde franskan, och även i den mer sofistikerade och "internationella" staden Montreal (Kanadas största) fanns en pågående fiendskap mellan fransmännen och de dominerande engelsmännen.

Sedan dess, särskilt under de senaste decennierna, har fransmännen i Quebec gjort allt för att bli "nationalistiska". Quebecs regering har inte bara blivit stridbart fransk i hela provinsen, utan förföljer nu tyranniskt all användning av det engelska språket i alla former och skepnader. Quebecs lag 178 föreskriver att franskan inte bara ska vara det officiella regeringsspråket för alla i Quebec, utan alla butiksskyltar måste uteslutande vara på franska, liksom alla andra

skyltar, proklamationer eller vad som helst. I artikeln jag hänvisade till tidigare satte chefen för Ralph's, en klädbutik i ett köpcentrum, upp en skylt i sin butik med texten ”Sale: Ties” på engelska. Han underrättades av den franska språkpolisen att han skulle upphöra med att använda engelska på nämnda skylt. Han annonserade därefter om regnrockar, även det på engelska. Han fick ett rekommenderat brev om att han bröt mot Quebecs lag 178, och att han riskerade höga böter om han inte ändrade sin skylt till franska. Och så fortsätter språkkriget, som det har gjort i mer än 230 år. Quebec är redo att bryta sig loss från Kanada och klara sig på egen hand, och arbetar febrilt mot det målet. Allt detta trots det faktum att fransmännen och engelsmännen båda är vita och har ett gemensamt genetiskt och biologiskt band, där deras största skillnad är den artificiella språkbarriären.

Quebec är bara ett exempel i ett mikrokosmos av en konflikt som rasar över hela Europa och andra delar av världen. Till exempel har de holländska boerna och engelsmännen hållit på i Sydafrika i mer än hundra år. Deras språkbaserade fiendskap har hållit den vita rasen i Sydafrika splittrad när de borde ha enats mot judarna och negrerna. Som ett resultat kommer de med största sannolikhet snart att förlora allt till judarna och negrerna, och deras mödosamt uppbyggda civilisation kommer att falla samman och hamna i händerna på de svarta kannibalerna. Men det är Europa som har varit mest splittrat, söndrat och dividerat, och judarna har haft en riktig fest när de spelat sitt spel ”söndra och härska”. Europa plågas av ett ändlöst trassel av gamla krig, gränstvister, etniska öar inom större etniska grupper, etniska grupper som talar olika språk i samma land, och nationalistiska grupper som talar olika språk i olika länder. Så vi har ändlösa animositeter och konflikter som följer av denna röra av ett Babylon av mångspråkighet. Varje ”nationalitet” är ”emot” och vill bryta sig loss från sin närliggande vita nationalitet. Till exempel ukrainarna mot ryssarna. (Faktum är att Ryssland ensamt har en skara på 230 olika etniska grupper med ännu fler språk och dialekter, även om inte alla dessa grupper bekvämt skulle kunna omfattas av den vita rasen.) Ungrarna mot rumänerna. Serberna mot albanerna. Tyskarna, det mest progressiva folket i hjärtat av Europa, ansätts av ändlösa gränskonflikter med fransmännen på ena sidan, polackerna på en annan sida, för att inte tala om tjeckerna, slovakerna, italienarna och ett antal andra

etniska grupper som innehåller "öar" av tysktalande etniska grupper.

Vi ser alltså att medan språkskillnader utgör grunden för en nationalitet, utgör den senare i sin tur grunden för ett politiskt självständigt land. Om det inte fanns en språkskillnad skulle sannolikheten för denna splittrande hybris hos nationaliteter och etniska grupper vara mycket mindre, en term som har uttryckts som "balkaniseringen" av Europa. Vad som ligger i termen är en splittring av biologiskt liknande vita människor i en uppsjö av fientliga etniska grupper, av vilka Balkan är de mest fientliga av alla och mest typiska för den splittrade och uppdelade röran i Europa.

Ett typiskt exempel är Tjeckoslovakien, som under den gångna vintern har störtat kommunistpartiet som har dominerat och tyranniserat landet under de senaste 45 åren. Efter att ha gjort det har parlamentet under de senaste månaderna argumenterat om vilket namn de nu ska anta för sitt "befriade" land, som främst består av tjecker och slovaker. Parlamentet enades om att de skulle stryka ordet "socialistisk" från sin nomenklatur. Men ska de nu kalla det Tjeckoslovakien eller ska de använda bindestreck som Tjecko-Slovakien? Slovakerna hävdade envist att formen med bindestreck skulle understryka för världen att slovakerna, som utgör en tredjedel av landets befolkning, inte var desamma som tjeckerna, och de var beslutna att inte förlora sin identitet. Frågan löstes inte till slovakernas belåtenhet, och chansen är stor att denna och andra tvister aldrig kommer att lösas så länge de talar två olika språk i det landet.

Ett annat exempel på den beklagliga europeiska fragmenteringen demonstreras av de tre baltiska republikerna Litauen, Lettland och Estland. Även om folken i dessa tre länder är biologiskt mycket lika, har de ändå tre distinkta språk, tre distinkta politiska enheter och regeringar, och de är beslutna att behålla det så. Deras "etniska" hybris tillåter inget annat. Ändå utgör alla tre länderna tillsammans en landyta som är något mindre än delstaten Missouri, och en befolkning som är mindre än delstaten Michigan. Är detta vettigt? Inte egentligen, såvida man inte föredrar att understödja judarnas spel om söndra och härska. Det är uppenbart för varje tänkande person att inget land som är litet och splittrat kommer att vara

kapabla att klara det ensamma och skaka av sig det tyranniska strypgrepp judarna har på varje land i världen.

Moralen är: förenade kan vi segra, splittrade kommer vi att bli (har redan blivit!) förslavade. Endast Creativity har det totala svaret: ett universellt språk, nämligen latin, för alla vita människor i världen, en rasreligion för ett folk.

Religion

Vi går tillbaka till titeln på denna artikel: Om inte Creativity, vad finns det då? Låt oss nu undersöka mer i detalj vad den nuvarande vite mannens religion, kristendomen, och alla dess tusentals splittrade fraktioner har gjort mot de vita folken i världen, och jämföra det med vad religionen Creativity, när den antas universellt och ersätter kristendomen, kan göra för oss.

Kristendomen proklamerar att den också är intresserad av att lösa rasproblemet, och att ett sådant problem existerar. Precis hur har den för avsikt att lösa detta problem? För att få några svar tittar jag på religionssidan i *Atlanta Constitution*. Där i stora svarta rubriker finns en artikel med titeln MELLANRASLIGA ÄKTENSKAP UPPMANAS och en undertitel därunder proklamerar "Nyckeln till fred, säger kyrkoledare." Artikeln hänvisar till pastor James A. Boughman, president för Unification Church of America. Han är på en föreläsningsturné för studenter vid Clark Atlanta University, Georgia State University, University of Georgia, Kennesaw College och Emory University. Han berättar för dessa unga människor att mellanrasliga och internationella äktenskap är vägen till världsfred. En före detta romersk-katolik, han var själv gift med en koreansk kvinna i ett massbröllop med 2074 par för några år sedan. Massbröllopsceremonin förrättades av ledaren för pro-mud-kyrkan, pastor Sun Myung Moon, och paren parades ihop slumpmässigt, dock med försäkran om att de flesta av dem var rasligt blandade, mestadels vita med asiater eller något annat mud. Unification Church planerar ytterligare ett sådant massbröllop, ännu större, 1991, att äga rum i Korea. Fred! Fred! skriker de, samtidigt som de bastardiserar och förstör den vita rasen med en hämndlystnad.

Nu anses "Moonies" ännu inte riktigt tillhöra den religiösa huvudfåran i Amerika. Men de är på väg dit, och de är kristna. Men låt oss se vad "huvudfåran" gör. På samma sida som Moonie-artikeln och intill den, finns en annan stor svart rubrik

förkunnar att METODISTKYRKOR SKA FÅ PASTORER AV ANNAN RAS. I artikeln förklaras hur United Methodist Churches i South Carolina planerar att placera präster av en annan ras i sina kyrkor som ett fortlöpande mål, med andra ord, placera vita präster i svarta församlingar och negerpräster i spetsen för vita församlingar. Vad tycker du om det som ett potpurri av interrasial chop suey? South Carolina United Methodist Annual Conference har cirka 250 000 medlemmar, varav 50 000 är svarta.

Är Moon-rörelsen och metodisterna undantag i den kristna drivkraften för rasblandning? Inte på något sätt. De befinner sig mitt i kristendomens "mainstream", inte bara i Amerika, utan nu över hela världen. Praktiskt taget varje kristet samfund och varje kult skriker nu efter rasblandning från predikstolen och genom TV-rutan. Inte nog med att de kristna kyrkorna driver på rasblandning med en frenesi, utan samtidigt säger de åt dig att älska din judiska granne, att judarna är Guds utvalda och att du ska skicka mer pengar till Israel. Mormonerna gör det, katolikerna driver på det, presbyterianerna, baptisterna och varje annan stor eller liten simpel kristen grupp driver på rasblandning och att älska din jude. Högst upp i pyramiden leder Kyrkornas nationella råd och Kyrkornas världsråd vägen för resten av de judedominerade kyrkorna att följa — rasblandning med en frenesi. Den genomsnittliga kyrkobesökaren gillar det inte, men från toppen främjar den kristna hierarkin dessa två idéer (rasblandning och älska din jude) intensivt, och den genomsnittliga hjärntvättade kyrkobesökaren följer dem som en marionett styrd av trådar — vilket han är. Under tiden drar judarna i bakgrunden i trådarna.

Vilken typ av värld kommer en mongreliserad planet att vara? Tja, det finns ingen anledning att spekulera. Vi har stora enklaver av mongreliserade leromåden i de flesta delar av världen nu. Ta en ordentlig titt på Haiti till exempel. Fred? Jag har en annan nyligen publicerad (24 mars 1990) artikel i mina arkiv som säger "ÄNNU EN NATT AV TERROR PÅ HAITI LÄMNAR 17 DÖDA." Fred genom mongrelisering? Läs igen C.C. nr 30 i White Man's Bible med titeln "Den hemska läxan från San Domingo — en föregångare för det vita Amerika." Läs också artikeln om Burma i Racial Loyalty nr 41 och artikeln om Burundi i Racial Loyalty nr 43. Om du vill ha fler exempel, se vad som händer i Etiopien, i Sudan, i Pakistan, i Indien, och faktiskt i varje neger- eller

lerländer i världen. Var och en av dem har stanken av död, svält, sjukdom, smuts och brottslighet. Men vi behöver inte åka utomlands. Vi har ett antal nigger- och/eller lerenklaver här i USA. Nigger-översvämmade Washington, D.C. och Atlanta tävlar om titeln som USA:s brottshuvudstad. Men tätt i deras hälar följer Detroit, Los Angeles och alla andra större städer som nu är infekterade och översvämmade av svarta vildar.

De kristna kyrkornas rop "Kristus är svaret!" är inget svar alls. Det är i själva verket det ursprungliga problemet som håller på att förgöra den vita rasen. Det finns bara ett sätt vi nu kan rädda den vita rasen, och det är att alla världens vita nationer och folk förenas under Kreativitetens fana: **en religion, ett språk, ett folk! Total vit rasmässig ening är svaret.** Om vi inte gör det, och gör det snart, kommer vi att vara hopplöst dränkta i ett hav av lerraser som nu expanderar likt en hord råttor, törstande efter ett vitt blodbad.

* * * * *

Det huvudsakliga slagfältet för att vinna kriget mot judarna och världens lerraser kommer att behöva utkämpas här i Amerika. Faktum är att kriget pågår och blir hetare för varje dag. Endast det vita folket sover vid spakarna och vägrar inse det. Om vi inte tar oss samman här är allt förlorat. Precis som en multirasistisk, mångspråkig nation är omöjlig att styra, så är också en mångspråkig röra av "rasistiska" partier, grupper, rörelser, en värdelös och ineffektiv mobb mot en högt organiserad fiende. Judarna är enade, de är organiserade till tänderna, och de har en bestämd detaljerad krigsplan för den vita rasens förstörelse. Allt är förkroppsligat i den judiska religionen och har förblivit resolut och ståndaktigt i tusentals år. Vad har den vita rasen i jämförelse? Tja, den har kristendomen, men som vi redan har observerat är det inget svar alls, det är i själva verket ett dödligt verktyg designat av judarna för vår undergång.

Endast en kraftfull rasreligion kan nu övertala vårt folk att enas kring den vita rasfanan. Om en dålig religion som den judiska kristendomen kan vilseleda den vita rasen in i det självmordsmässiga nonsens den nu ägnar sig åt, kan säkert en god religion också leda dem till sunt förnuft, rasmässig enighet och rasmässig överlevnad. Den enda organiserade, omfattande, fullt strukturerade

motsvarighet den Vita Rasen har till judendomen är ***Creativity. Vad vi måste göra är att enas under dess fana. Vi måste, annars kommer den Vita Rasen att dö.***

Precis som Tyskland under 20-talet hade en polyglott röra av 2000 "nationalistiska" partier, var de fullständigt maktlösa tills dessa medlemmar av polyglotterna gick samman och enades under nazistpartiet. Det var då tyskarna äntligen fick makten och inflytandet att ta sin regering ifrån judarna och i sina egna händer. **Enande var svaret!** Så måste även vi nu enas med alla vita folk i världen under den enda **Rasliga Religion** den Vita Rasen någonsin har haft. Tiden är förbi när vi kan unna oss lyxen att spela det polyglotta spelet. Att bara gnälla och klaga, beklaga och jämra sig kommer inte längre att fungera. Vi måste ha vår egen trosbekännelse och vårt program, vår egen stridsplan, och Creativity har allt. Vi måste enas under Creativity, och vi kommer att göra det för att vi måste. *Utöver Creativity finns det inget annat vid horisonten.* Mänskligheten framtid vilar på den Vita Rasens uppgång eller fall, och den Vita Rasens överlevnad vilar nu på Creativity.

Vita människa, vad är ditt svar
på de avgörande frågorna:

Om inte Creativity,
vad finns det då?

Om inte nu, när?

Vi behöver inga mugwumps i vårt läger

Vita män, bestäm er nu!

En mugwump är en smutsig fågel som sitter på staketet med sitt ansikte (mug) på ena sidan och sin bakdel (wump) på den andra. Den kan aldrig bestämma sig för vilken sida av staketet den befinner sig på. Faktum är att den aldrig kan bestämma sig, punkt slut. Den föredrar att sitta grensle över staketet i all evighet.

Det finns många bra människor i den rasliga rörelsen som agerar lika klenmodigt som mugwumpen gör. De är av den sorten som inte riktigt kan bestämma sig för vilken raslig organisation de ska gå med i och stödja, och som en kompromiss bidrar de med en smula här och en gnutta där. Jag känner till folk som stolt pekar på det faktum att de "tillhör" ett dussin olika "rasistiska" organisationer.

Vi Skapare avskyr ett sådant blandat, klumpigt, spritt och fragmenterat tillvägagångssätt när vi försöker bygga en kraftfull styrka med vilken vi kan krossa en enad, fanatisk och väl förskansad judisk konspiration. Ingen mugwump eller samling av mugwumps har någonsin åstadkommit någonting, oavsett hur många de än må vara. Endast en enad, välorganiserad och högst hängiven armé av militanta kan effektivt motverka och förinta det kraftfulla och olycksbådande judiska tyranni som nu håller världen i sitt grepp. Även om det finns andra mindre exempel, pekar vi med stolthet på bildandet av Hitlers nazistparti under 1920- och 1930-talen.

Efter första världskriget växte cirka 2000 nationalistiska partier fram i det krigshärjade Tyskland under det följande decenniet. Som ett konglomerat var de totalt ineffektiva när det gällde att avsätta den dekadenta, judekontrollerade efterkrigsregeringen och att hejda den judisk-kommunistiska vågen. Det var inte förrän medlemmarna i dessa trätande och blandade organisationer släppte sina småpartier och anslöt sig till Adolf Hitler som det tyska folket slutligen fick den slagkraft som krävdes för att ta över sin regering och ta tillbaka sitt eget land.

Vi tror att samma princip gäller för dilemmat i Amerika idag, om vi någonsin ska utplåna judendomen

från jordens yta. Det som är annorlunda idag är att det nu måste bli en global strid där hela den vita rasen, informerad, väckt och organiserad, tar sig an den svekfulla fienden och utrotar den en gång för alla. För att göra det måste vi mobilisera alla våra resurser. Vi måste utnyttja varje vapen den vita rasen överhuvudtaget kan uppbringa — religiösa, ekonomiska, politiska, moraliska, utbildningsmässiga och alla andra medel som står till vårt förfogande och sedan koncentrera vår eld. Vi är vidare övertygade om att endast C.O.T.C. med sin omfattande, alltinkluderande lära om den globala vita rasreligionen — Creativity — är rustad att utföra det vördnadsbjudande arbetet. I den enda, sanna och revolutionära vita rasreligionen — Creativity, har vi det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den ultimata läran för den vita rasens frälsning och återlösning.

Vi uppmanar varje god vit man och kvinna att sluta vara "mugwumps", att bestämma sig för vilken organisation de anser är bäst lämpad att utföra det arbete som skyndsamt behöver göras, och sedan koncentrera sig på den organisationen och ge den allt. Vi vill inte ha några "mugwumps". Vi vill ha arga, militanta tigrar. RAHOWA!

" THE MUGWUMP "

Låt dem vissna på vinstocken

De är inte av vår sort,
de är inte våra bröder,
och de är inte vår angelägenhet!

Det har varit min erfarenhet när jag blivit intervjuad av reportrar, talkshow-värdar och rasblandande liberaler i allmänhet, att den främsta frågan de vanligtvis fokuserar på är denna: — Eftersom ni vill bli av med ler-raserna, vad ska ni egentligen göra med dem? Vill ni döda dem alla?

Detta är en klurig fråga, och en laddad fråga. Den antyder att vi Kreatörer är hatare, mördare och inställda på folkmord. Det är viktigt att denna fråga besvaras direkt och i rätt sammanhang för vår trosbekännelse.

Vårt svar på frågan är detta:

— Nej, vi vill inte döda någon. Ingenstans i våra böcker eller vår litteratur säger vi att vi planerar att döda någon. Om du har tagit dig tid att läsa våra Biblar, kommer du att finna att istället för att vara benägna till våld, som våra fiender skulle vilja framställa oss, är vår trosbekännelse och vårt program helt engagerat i lag och ordning, i konstitutionen och i att lyda lagen. Vi vill påpeka att ingenstans i USA:s konstitution står det att vi, det vita arbetande folket i Amerika, som betalar merparten av skatterna, har någon skyldighet att subventionera, föda och bära på våra ryggar alla gratisätare, de lata parasiterna och världens avskum, både hemma och utomlands. Vi kräver att vår regering slutar skicka utländskt bistånd till alla och envar av de cirka 126 länderna i världen, varav de flesta är våra fiender, är fientliga mot oss och hatar oss med passion. Ingen av dem visar någon tacksamhet. Vi ser ingen anledning till varför vi till exempel skulle skicka cirka fyra miljarder dollar i bistånd per år till den parasitiska staten Israel, som inte har gjort någonting för oss, utan permanent har förgiftat den vänskapliga...

relation vi en gång hade med världens arabnationer. Vi ser ingen anledning till varför vi ska subventionera Egypten med flera miljarder om året bara för att det ska förbli "vänligt" mot Israel. (Vi anser att detta är ren utpressning.) Vi ser ingen anledning till varför vi ska skeppa miljontals ton mat varje år till Indien, vilket inte gör annat än att utöka dess eländiga befolkning och sprida det oändliga elände som finns i det landet, precis som det gör i Pakistan, i Etiopien, i Sudan och dussintals andra lerländer. Vi är inte ansvariga för deras problem, inte heller finns det något vi kan göra åt deras inneboende eländiga sociala och genetiska brister. Naturen har skapat dem som de är, och så får det vara.

Som ett resultat av vår regerings idiotiska politik att råna den vita produktiva amerikanska skattebetalaren för att subventionera och föda alla parasiter och allt avskum i världen, bevittnar vi en explosion av lerbefolkningen, vars like världen aldrig tidigare skådat. Detta har "vår" judekontrollerade regering gjort avsiktligt i sitt olycksbådande program för att övervältiga, krossa och utrota den vita rasen, inte bara i Amerika, utan i hela världen. (Läs återigen *Proliferating the Misery* i RL nr 22.)

Programmet för Church of the Creator är rimligt, icke-våldsamt och lagligt. Vi kräver att vi, den vita rasen, över hela världen slutar subventionera lerraserna, var de än befinner sig. Eftersom de är oförmögna att konkurrera med den vita rasen i kultur, teknologi och produktivitet, och oförmögna att föda sig själva, kommer vi helt enkelt att låta naturen ta hand om dem, som den har gjort under tusentals år tidigare. Deras befolkningar kommer då att återgå till sina naturliga nivåer innan USA antog sin vansinniga politik att subventionera allt avskum i världen för cirka fyrtio år sedan.

Kort sagt, vår icke-våldspolicy är att ta hand om våra egna, och låta lerfolken klara sig själva, både hemma och utomlands. Vår medvetna och oförtröttliga policy är att sluta subventionera världens lerfolk, och låta dem vissna på vinstocken. Vi borde aldrig ha stört naturens plan från första början. Låt naturen i framtiden ta hand om lerraserna på deras egna meriter, och naturen kommer på ett korrekt sätt att reducera deras antal till en nivå där de aldrig mer utgör ett hot mot överlevnaden för naturens främsta. (Läs

återigen vår broschyr nr 103 "Operation Blåsning — världens ultimata offer — den vite amerikanske skattebetalaren är det främsta målet för allt avskum, gratisätare, pirater och tjuvar i denna hungriga och överbefolkade värld.")

BEFOLKNING

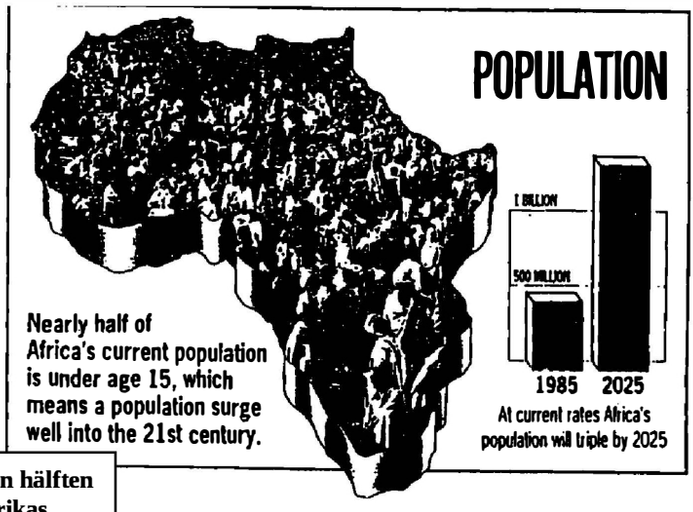

Nästan hälften av Afrikas nuvarande befolkning är under 15 år, vilket innebär en befolkningsexplosion långt in i 2000-talet.

UTLÄNDSKT BISTÅND

År 1986 var 15 afrikanska länder beroende av donationer för över 90 % av sina utländska intäkter.

Nummer 61 — Juli 1990

Kriget med Mexiko är oavslutat

Den heroiska andan hos de tidiga Texas Rangers måste återupplivas för att rädda den vita rasen

Exploderande födelsetal

Födelsetalet för mexikaner idag (och deras latinska grannar i söder) är det högsta i världen, och överstiger till och med det för de välgödda och subventionerade niggrerna i USA. De, niggrerna och världens andra ler-raser, är ett större hot mot oss än vätebomben. Om vi inte snart möter den vilda och okontrollerade invasionen av ler-raser in på den vite mannens territorium, kommer vi snart att dränkas i ett träsk av kaos.

Okontrollerad invasion blir en panikrusning

Det är svårt att vid denna tidpunkt i historien avgöra om niggrerna, eller mexikanerna, eller kubanerna, eller haitierna är det största hotet mot den vita rasen i Amerika, men låt oss inte slösa tid på att käbbla om den frågan. Poängen är att de alla är det, liksom det enorma inflödet av kineser, jamaicaner, vietnameser och miljontals andra ler-raser som svälter i sina egna länder och vill ta sig upp på den vite mannens generösa subventioner. De för med sig inget annat än dåliga nyheter — sjukdom, fattigdom och rasblandning.

800 miljoner mexikaner på 50 år

Av dem alla är den mexikanska invasionen det mest snabbt accelererande hotet. Detta beror delvis på vår 2000 mil långa gemensamma gräns. Mexikos befolkning fördubblas vart tjugonde år. Om 50 år kommer den nordamerikanska kontinenten att vara infekterad av 800 miljoner mexikansk-spanska bastarder. Femtio år är inte en lång tid. Behöver vi fortsätta

vidare? I århundraden har Mexiko inte kunnat föda sitt folk. Som ett resultat väller de över gränsen in i USA i miljontals varje år för att få socialbidrag, för att **äta och föröka sig**. Under det senaste decenniet eller så har de gjort alarmerande intrång i befolkningen i Kalifornien, Arizona, New Mexico och andra sydvästliga delstater. Med ensidig hjälp från den judiska antivita federala regeringen har de också vunnit enorm politisk makt. Mexikanerna gör ingen hemlighet av sitt rashat och sina sociala och politiska mål. I skolstyrelser, på kommunal nivå, skryter de öppet om att de kommer att föröka sig mer än gringon och driva ut denne från dessa territorier som en gång tillhörde Mexiko. Vid denna tidpunkt lyfter varken den vita människan eller USA:s regering ett finger för att stoppa denna skymf. Tvärtom — samarbete och förräderi hör till ordningen för dagen.

Tänkande som löpt amok

Låt oss därför komma ihåg att mexikanerna lyckas endast för att **den vita människan tillåter dem**, och den vita människan tillåter dem dumt nog för att hans rastillhörighet är helt nedsmutsad av judisk-kristen propaganda, kopplat till judiskt förräderi. Det är upp till Church of the Creator att korrigera denna hemska tragedi och rensa den vita människans hjärna.

I rubriken till denna artikel kallade vi det mexikanska kriget **Ett oavslutat krig**. Vi kunde inte vara mer seriösa. Vi har ett krig av stora proportioner på våra händer, ett krig där den nuvarande regeringen (som vanligt) förråder den vita rasen och står på våra fienders sida. Oavsett om vi vet det eller inte, är det ett krig vi förlorar (för närvarande) men som vi enkelt kan vända om vi får ordning på vår inriktning. Så låt oss rensa bort de mentala spindelväv som fjättrar vårt tänkande och anta ett aggressivt, meningsfullt program. Vi har ingen tid att förlora.

Vad vi måste göra

1. **Det första vi måste göra är att stänga våra gränser för all vidare invasion av de mexikanska horderna.** När allt kommer omkring bryter de mot våra immigrationslagar och är därför kriminella inkräktare. Eftersom de väller in i miljontals, vad är skillnaden om de gör det som en militär armé eller som civila inkräktare? Resultaten är desamma — de tar över vårt land och vårt livsrum. Därför föreslår jag att vi blir tuffa och upprätthåller de lagar vi nu har. **Ställ upp kulsprutor och meja**

dem skoningslöst när de försöker invadera oss. Detta kommer definitivt att sätta stopp för denna skymf.

2. Ändra immigrationslagarna så att immigrationskvoten från Mexiko är ett absolut noll.

3. Nästa steg är att aggressivt kamma igenom den mexikanska befolkningen efter illegala utlänningar i vår mitt. Även deras bara närvaro är en skymf mot vårt suveräna territorium och allt vi behöver göra är att strikt upprätthålla lagen som den ser ut nu. Varje illegal mexikan måste sedan sparkas tillbaka till Mexiko och få veta i tydliga ordalag att om de någonsin korsar gränsen igen eller påträffas på amerikansk mark kommer de att skjutas på fläcken.

4. När vi väl har åstadkommit så mycket, är nästa steg att tvångsdeportera tillbaka alla mexikaner av det rasmässiga ursprunget till Mexiko, oavsett om de är medborgare eller inte,

Kom ihåg Alamo!

Bekämpa mexikansk invasion!

oavsett om de föddes här eller inte. Hårt? Kom ihåg vad mexikanerna under Santa Anna gjorde mot texanerna när de hade makten.

5. Nästa steg är att anta samma program som vår store president Polk och våra modiga förfäder gjorde 1836 och återigen 1846-48, och det är att skjuta den **vite mannens gränser** längre söderut.

Vi har nu en raspolitik

Det kommer att finnas en skillnad vid detta skede i historien. Medan den vite mannens instinkter 1846 i grunden var sunda, hade han inte en tydligt formulerad rastrosbekännelse eller politik. Nu har vi det. När vi nu expanderar vårt territorium måste vi göra det i planerade steg, och varje steg vi tar måste rensas från gyttjeraser och bosättas och assimileras av den vita rasen innan nästa steg tas. Dessa steg måste vi ta i snabb följd tills vi återigen når och återtar Panamakanalen som judarna i samarbete med vita förrädare kostnadsfritt har överlämnat till fienden.

Om några av dessa steg kan verka hårda för vissa av våra fortfarande förvirrade vita raskamrater, låt oss se på det på detta sätt:

1. **Vi har inget val.** I den obevekliga kampen för överlevnad som naturen har pålagt alla sina varelser är slutsatsen uppenbar: antingen kommer mexikanerna att ta över (med vår hjälp) och så småningom massakrera en minskande vit befolkning som Santa Anna gjorde i Texas, eller så skjuter vi mexikanerna allt längre söderut i glömska.

2. **Detta är inte ett nytt program**, utan ett program som initierades av våra modiga förfäder som byggde Amerika. Det är i själva verket 350 år gammalt och är den grundval som Amerika byggdes på. Vi vita raslojalister — Creatorer kallar det "The American Way". Vill du argumentera emot det och förkasta 350 år av amerikansk historia?

3. Låt oss se på det ur den kristna Bibelns moraliska synvinkel. Denna bok berättar för oss att Gud är perfekt och att vi stackars dumma syndare förväntas försöka bli mer gudslika. Okej, låt oss följa det tillvägagångssättet. Vad gjorde Gud när han inte gillade människorna han skapat? Han dödade dem alla, han dränkte dem som en flock eländiga råttor i den "stora floden", förutom Noas familj. Sedan kan vi citera dussintals passager i Gamla testamentet där den judiske Guden eggade judarna att ta över kanaanéernas, filistéernas, etc. landområden och uppmuntrade dem att

"döda allt som andas." Därefter kan vi också citera dagens "Utvalda Folk" som driver ut araberna ur Palestina till hejarop från resten av den "civiliserade" världen. Ska jag fortsätta? Så om det är det gudomliga tillvägagångssättet, det moraliska och kristna sättet att hantera en hel massa människor, varför ska vi då fördömas för att vi använder ett liknande, men mycket mildare tillvägagångssätt mot de ler-raser som invaderar vårt territorium och hotar vår själva överlevnad?

4. Låt oss nu se på det ur Naturens Eviga Lagars synvinkel, den ståndpunkt som Church of the Creator intar i alla frågor. Naturens övergripande lag är **artens överlevnad till varje pris.** Naturen ställer inga frågor om vilka dina metoder är eller vilken (tillfällig) moralisk kod du bekänner dig till, eller något annat. Den befaller helt enkelt varje varelse att ta hand om sina egna och straffar hårt dem som är för slappa, eller för saktfärdiga, eller för dumma, med det ultimata straffet — utrotning. Detta är den avgörande punkten såvitt vi är berörda. Vår religiösa trosbekännelse är grundad på Naturens Eviga Lagar, och vårt grundläggande mål är den resulterande slutsatsen av sådana lagar: **den Vita Rasens Överlevnad, Expansion och Framsteg.**

Eftersom Vinnandet av Västern var den finaste och största prestationen i den Vita Rasens historia, vill vi väva in detta tema i vårt religiösa program. För våra Vita Raskamrater (av vilka många fortfarande felaktigt sitter fast i att förherrliga stenåldersmytiska "Hjältar av det Sanna Israel", eller den mörka tidsålderns brodermördande "Vikingahjältar", eller många andra olämpliga utländska importer) vill vi påminna om och återigen betona den anda av arbete, umbäranden, kamp och kolonisering under 1800-talet som frambringade Amerikas storhet. Vi vill påminna vårt folk om att erövring och kolonisering är den amerikanska vägen, och att låta några menlösa blödande hjärtan blockera varje åtgärd den Vita Rasen vidtar för sin egen överlevnad kommer inte bara att fördömas som oamerikanskt, utan kommer också att betraktas som förräderi mot den Vita Rasen själv. Vi vill återigen påminna alla förrädare om hur general Scott hanterade förrädarna vid Churubusco.

Det västerländska arvet — Vårt varumärke

Därför, istället för att anta till exempel den nazistiska stilen av militär klädsel och format (vilket vi också beundrar), föredrar vi den västerländska stilen av klädsel, på samma sätt som...

cowboy, eller den amerikanska kavalleriet, eller Texas Rangers. Vi kommer också att betona cowboy- och countrymusik, folkmusik, square dance och andra seder som speglar vårt tidiga vita amerikanska arv. Vi kommer också att uppmuntra en återupplivning av arkitekturen från de västra gränsstäderna för våra religiösa byggnader. Varför inte? Det är vårt verkliga arv och vi vill understryka att grundvalarna för Church of the Creator inte bara är förankrade i den vita rasens egen historia och arv, utan dessa grundvalar är också rotade i det tidiga Amerika. De är inte en utländsk import (likt "Deutschland Über Alles" nynazism), utan alltigenom amerikanska på alla sätt. Vår stolta slogan måste vara: ***Västerns erövring är ritningen för världens erövring.***

Texas Rangers — Den vita rasens sanna hjältar

I kriget mot mexikanerna finns det en grupp heroiska män i sydvästerns epik som förtjänar vårt särskilda omnämnande. På grund av deras ihärdighet, deras tapperhet och särskilt deras hängivenhet för den vita rasens överlevnad och expansion, pekar vi Vita Ras-lojalister — Creators med stolthet på den tappra kadern av vita män, Texas Rangers. De var tuffa, obevekliga och outtröttliga i att föra krig, driva tillbaka och spåra upp de mexikanska och indianska marodörer som försökte döda och driva bort de tidiga Texas-nybyggarna.

Tuff spjutspets

Eftersom vi inte har utrymme här för att ge ens den mest kortfattade historien om detta elitband av lagmän, vill jag ge dem deras rättmätiga erkännande för att de gjorde det möjligt för de vita männen och deras familjer att först och främst bosätta sig, och för det andra, behålla sitt bräckliga fotfäste på den dyrbara jord de hade vunnit. När det mexikanska kriget 1846-48 slutligen kom för att sätta de bastardiserade mexikanerna på plats, var det den hårda kärnan av före detta Texas Rangers som utgjorde chocktrupperna. I praktiskt taget varje större slag och varje heroisk seger, hela vägen från Matamoros till Halls of Montezuma, gjorde de relativt små styrkorna från sex kompanier av Texas Rangers en enorm skillnad.

Strikt inget nonsens

När kriget var över förblev Texas gränstrakter fortfarande utsatta för vilda angrepp från de motsträviga

Mexikanska blandraser och deras förfäders fränder, de vilda indianerna. Enskilt och i samarbete med varandra fortsatte både mexikanerna och prärieindianerna sina mördande räder mot Texas-nybyggarna i årtionden efter att det mexikanska kriget var över. Särskilt ihärdiga bland indianstammarna var de grymma comancherna och cherokeerna. Det var Texas Rangers jobb att driva ut dessa fiender till den vita rasen ur Texas och se till att de höll sig borta. Med en sådan outtröttlig hängivenhet och obeveklig energi utförde Rangers sitt arbete att både mexikanerna och indianerna snart lärde sig sin läxa den hårda vägen — att gå emot Texas Rangers var att betala med blod — att lämna sina döda kadaver på Texas slätter.

Texas djävlar

Ett så formidabelt rykte skaffade sig Rangers att när general Winfield Scotts trupper tågade in i Mexico City i triumf 1847, var det Texas Rangers som mexikanerna fruktade mest. Mexikanerna kallade Texas Rangers för "Los Diablos Tejanos" — Texas-djävlarna. Det var ett rykte som stannade kvar hos dem långt efter det mexikanska kriget och ett namn som både mexikanerna och indianerna lärde sig att hata och frukta under hela erövringen av Västern.

Federala regeringen

förvärrade indianproblemet

Det finns ytterligare en fotnot i Texas historia som är högst anmärkningsvärd för vår kamp mot ler-raserna. När Texas anslöt sig till unionen under de sista dagarna av 1845, tog den federala regeringen i Washington över den slutgiltiga lösningen på indianproblemet. Medan texanerna och Rangers hade intagit en hård linje av utvisning gentemot indian-rovdjuren, vände den federala regeringen på denna politik och upprättade indianreservat på Texas mark, ingick ett antal meningslösa fördrag med dem, och faktiskt skyddade, matade och på olika sätt subventionerade dessa oönskade vildar. Förvirring och frustration följde. Indianproblemet löstes inte, utan tvärtom förvärrades det, till texanernas förtret.

Texanernas slutgiltiga lösning

Det vita folket i Texas började undra vems sida den federala regeringen egentligen stod på. I 14 år tolererade de detta dumma nonsens. Slutligen, år 1859, tog de

tog saken i egna händer — avskaffade varje reservat och drev ut indianerna från deras territorium, en uppgift som utfördes skickligt av Rangers. Efter det befann sig varje indian som påträffades i Texas där på egen risk.

Heder och Vanheder

Det länder Rangers och de tidiga Texas-nybyggarna till evig heder att indianproblemet likviderades en gång för alla, och inga reservat eller "wet-nursing"-områden för underlägsna rödskinn blev kvar i Texas. Det länder inte deras avkomma till heder att de tolererar och sprider det enorma och växande mexikanska elementet, som nu kväver den vita rasen i Texas och de sydvästra delstaterna, och faktum är att den mexikanska sjukdomen sprider sig till resten av Amerika.

Våra mål är desamma som Texas Rangers

I dagens fortsatta krig mot mexikanerna är det vår avsikt att återuppliva andan och målen hos 1800-talets Texas Rangers. Deras mål var — liksom vårt är idag — att driva ut varje mexikan och varje indian från den vita mannens territorium. Vad varken mexikanerna eller indianerna kunde vinna under 1800-talet med vapenmakt, har vår förrädiska judiska ockupationsregering hjälpt dem att uppnå under 1900-talet genom rent förräderi: genom invandring; genom välfärd; genom subventionering; genom att tillåta miljontals illegala mexikanska utlänningar att invadera våra gränser. Vi har nu en ohållbar situation där de bastardiserade mexikanska indianerna tar över inte bara de sydvästra delstaterna som den vita mannen vann i kriget 1846-48, utan sprider sig över hela USA till städer som Chicago och många andra. Genom invasion och ren förökning (de "hispaniska" lerfolken är till och med mer fruktsamma än niggrerna) tränger de undan den vita mannen i hans eget territorium och svindlar sig lömskt ifrån att den vita mannen tar itu med dem genom ett konfrontationskrig.

Kriget fortsätter

Vi vita raslojalister — Creators — vill därför uppmana och inspirera varje rödblodig vit man till handling — att återuppta kriget mot de fientliga bastarderna där våra heroiska förfäder i det mexikanska kriget slutade. Vi kallar åter den vita mannen till vapen för att återuppliva andan hos Texas Rangers vars motto var 'THE

ENDA GODA INDIANEN ÄR EN DÖD INDIAN" och som svor att fördriva de bastardiserade mexikanerna och indianerna för alltid från Texas jord och territorium. Liksom texanerna vid Alamo förklarar vi Vita Raslojalister — Creators krig mot bastarder. Liksom Texas Rangers måste våra mål vara att rensa vårt land från vildarna och bastarderna. De tidiga texanerna insåg att det i deras vidsträckta territorium fanns en oförsonlig konflikt mellan tre raser — mexikanerna, indianerna och den Vita Rasen. De skulle aldrig kunna leva tillsammans i fred och den Vita Människan kunde endast överleva genom att antingen driva ut eller förinta de andra två. Som Texas president M. Bounaparte Lamar (1838-40) kortfattat konstaterade: "Den vita människan och den röda människan kan inte leva i harmoni tillsammans. Naturen förbjuder det." Han insåg att Förenta staternas politik av måttfullhet och överseende gentemot indianerna hade varit ett totalt misslyckande och att den rätta politiken var en av total utvisning.

Vi Vita Raslojalister — Creators instämmer i politiken om total utvisning, inte bara gentemot indianer, utan även gentemot deras rasfränder mexikanerna, liksom alla andra ler-raser. Det är inte vår politik att göra världen säker för "demokrati", en judisk idé och svindel i bästa fall, utan tvärtom att göra världen säker för den Vita Rasen, inte bara i vår tid, utan för våra barn och deras framtida avkomma, evigt och för alltid. RAHOWA.

(För mer information om det mexikanska kriget, läs CC 32-33 i *White Man's Bible*.)

Lärdomar från det mexikanska kriget

1. Den mest uppenbara och viktiga lärdomen vi måste dra är att Amerika, liksom varje annat land, imperium eller civilisation, byggdes genom erövring. Det var genom stridskrafter, genom att spilla blod, genom att besegra fienden som den vita människan med våld tog landet från indianerna, eller mexikanerna, och till och med sin självständighet från britterna.

2. De judiska skribenterna, som alltid arbetar mot den vita rasens bästa intressen, har nedvärderat president James Polk (den störste presidenten av dem alla!) och det mexikanska kriget (det bästa kriget av dem alla!) som en "obetydlig" del av vår historia. Istället fortsätter judarna att älta inbördeskriget, "nostalgin" i det hela, de "färgstarka" generalerna och så vidare, ad nauseam. Det faktum att det mexikanska kriget, under president James Polks högsta ledning, var ett ytterst konstruktivt och produktivt krig, och inbördeskriget ett fruktansvärt och hemskt misstag, förövat av judarna själva, påpekas aldrig.

3. Vi vita raslojalister — Creators — betraktar krigen mot indianerna och mexikanerna som av långt större betydelse än det amerikanska revolutionskriget mot England. När allt kommer omkring har Kanada blomstrat lika väl, trots att det aldrig formellt bröt sig loss från England. Dess mindre befolkning beror enbart på det faktum att endast dess södra utkanter ligger i ett gästvänligt klimat.

4. Om det mexikanska kriget med att trycka tillbaka ler-raserna och befolka det med vita människor var så produktivt förr och var den "amerikanska vägen", varför skrota ett vinnande koncept? Varför inte tillämpa samma framgångsrika program på resten av världens landområden, inte bara för USA, utan för den vita rasen som helhet? Vi vita raslojalister — Creators — föreslår att detta är exakt vad vi inte bara kan göra, utan måste göra, om vi ska överleva. Vi har intelligensen, vi har makten, och naturen har gett oss den naturliga rätten att göra det. I sitt credo den enda sanna och revolutionära vita rasreligionen — Creativity.

ger oss inte bara den moraliska rätten att göra det, utan — även den **moraliska skyldigheten** att göra det.

5. För de där fadda blödande hjärtana (vars sinnen har förorenats och perverterats av judisk propaganda) kastar vi fram denna utmaning: Om ni verkligen tror att den vita människan gjorde fel i att erövra Amerika, om ni inte tror på den amerikanska vägen, varför föregår ni inte med gott exempel genom att demonstrera era övertygelser i handling? Ge tillbaka din egendom till en mexikan eller en indian, avsäg dig ditt amerikanska medborgarskap och kryp ner i ett hål och dö. Det är den yttersta konsekvensen av era idiotiska slutsatser, vare sig ni vet om det eller ej.

6. Vi Vita Raslojalister — Creators intar den motsatta ståndpunkten. Vi intar en ståndpunkt som både naturen och historien har lärt oss sedan urminnes tider, och det är: Land och Ras är Allt. Land är nödvändigt för vår ras liv och bevarande. Rasens överlevnad, expansion och framsteg är det mest vitala målet i vår existens. Vi Vita Raslojalister — Creators tror inte bara på att utvidga amerikanskt territorium, som våra ärorika förfäder gjorde 1846-48, utan på att följa samma stora "amerikanska väg" genom att utvidga den vita rasens livsrum över hela världen, tills den vita rasen bebor varje gästvänlig kvadratkilometer på jordens yta.

7. Det mexikanska kriget ger också en läxa och en varning till alla dagens rasförrädare. Under order av general Winfield Scott ställdes 65 amerikanska desertörer, som anslutit sig till fiendestyrkorna, inför krigsrätt och dömdes till hängning. Låt det vara en varning till alla förrädare. Vi Vita Raslojalister — Creators intar en ännu tuffare hållning: som en del av vår religiösa trosbekännelse anser vi att raslojalitet

är den största äran, och rasförräderi är det värsta brottet. Vi hävdar att det att vara en förrädare mot sin ras är ett ännu mer avskyvärt brott än förräderi mot land eller armé. Vi ska också ha en dag av räkenskap med alla de förrädare som idag tror att de kan förråda den vita rasen med ostraffbarhet. Vi ska också skipa god gammaldags gränslandshustis mot rasförrädare. Vi ska aldrig förlåta eller glömma.

Vita människor, vakna!
Rädda den vita rasen!

Nummer 62 — Augusti 1990

Rasbiologi

vs.

Rasblandning och Degeneration

Vad menar vi med eugenik? I grund och botten betyder det rashygien. Alla naturens arter utövar det instinktivt. Alla arter, oavsett om det är en hjord bufflar, eller rådjur, eller karibuer, eller en flock ankor, gör i princip två saker för att hålla hjordens eller flockens genetik frisk: (a) det sker en kontinuerlig utgallring av de missanpassade för att förbättra hjordens eller flockens genetiska kvalitet (den starkastes överlevnad), och (b) de korsar sig inte med en annan liknande art, oavsett hur nära besläktad den arten än må vara.

Det finns ett antal kränkningar och förödmjukelser som är värre än döden, och det finns ett antal orsaker som en hedersam person skulle överväga att dö för. I *Nature's Eternal Religion* har jag gett den första delen av boken titeln "Den ohemnade kränkningen". I denna avhandling vill vi mer i detalj undersöka en av de kränkningar som juden begår mot naturens främsta, en kränkning som är så avskyvärd att den ersätter alla andra, och en som endast kan hämnas och betalas med blod. Det är en kränkning som begås framför våra ögon, varje dag på året, och som har pågått i århundraden. Vad juden gör mot den vita rasen är att i hemlighet förgifta vår vita genpool, dra ner den vita rasen långsamt men säkert, tills vi kommer att vara en eländig och skamlig massa av idiotiska bruna zombier, fogliga, dumma och redo att vara villiga slavar åt den förrädiska juden.

Låter det fantastiskt? Se dig omkring, min käre vita rasfrände. Du behöver varken vara ett geni eller vara klärvoajant för att se den vita rasen långsamt men säkert dras in i rasblandningens malström. Varje scen på den judiska dumburken talar tydligt om det för dig. Varje annons i de judiska tidningarna, tidskrifterna och andra medier förhärligar den dumma rasblandade mulatten som förebild för den kommande "nya tidsåldern".

JUDARNA VILL RASBLANDA DEN
VITA RASEN.
"PSST... HAR DU NÅGONSIN TÄNKT PÅ
ATT GIFTA DIG MED EN TREVLIG SVART KVINNA?
SE PÅ ALLA MULATTER DU
SKULLE KUNNA PRODUCERA!"

Varje dag i veckan publicerar *The Atlanta Constitution* (i kyrkan kallar vi den *The Atlanta Prostitution*) negrer, negrer, negrer, på stora bilder på förstasidan och på andra ställen. Till och med den "prestigefyllda" veckotidningen *Time magazine*, judiska tidskrifters flaggskepp nummer 1, stoltserar öppet med förutsägelsen att den **Vita Rasen kommer att vara en liten minoritet i Amerika** under nästa århundrade, och **att ler-raserna kommer att överväldiga och segra.** I numret från den 9 april 1990 flinade de åt förslaget att istället för att den amerikanska flaggan skulle vara röd, vit och blå, porträtterade deras framsida i en djärv karikatyr en flagga som bestod av bruna, svarta och gula ränder. I själva artikeln gottade sig judarna öppet över att Amerika höll på att **rasblandas och att processen var ostoppbar och oåterkallelig.**

Vi Skapare säger till er trolösa, slemmiga judar — glöm det! Vi Skapare, i samarbete med alla 500 miljoner vita raskamrater, är inte bara beslutna att vända denna process i Amerika, utan på hela denna planet Jorden. Vi är beslutna att driva judarna från makten, att återigen rycka kontrollen över vårt eget öde i våra egna händer och att kolonisera alla beboeliga och behagliga marker på denna planet med vårt eget slag. Detta är vi beslutna att göra, och detta är

en sak som är av en sådan transcendental omfattning att den sannerligen är väl värd att dö för.

* * * * *

Låt oss nu se på bilden från två sidor, nämligen vad den Vita Rasen skulle kunna och borde göra för att inte bara skydda sin dyrbara genpool, utan också avsevärt förbättra den, så som COTC förespråkar i sitt eugenikprogram. Låt oss sedan titta på den andra sidan och se hur juden gör precis motsatsen — genom att kraftfullt pumpa in Afrikas svarta blod i det vita Amerikas ådror.

Nyligen skickade en av våra anhängare från Kalifornien, pastor John Brooks, mig en bok som heter *Racial Hygiene — Medicine Under the Nazis*. Jag fann boken inte bara extremt intressant och inspirerande, utan också högst informativ när det gäller vad vi kan och måste göra för att först och främst rädda, och sedan uppgradera vår snabbt degenererande vita genpool. Dess författare, Robert N. Proctor, intar skenbart ståndpunkten att det nazisterna gjorde var hemskt, naturligtvis, en ståndpunkt som de flesta författare idag tvingas inta om de vill få sina böcker publicerade. Men vad han faktiskt säger är högst informativt och talar för sig självt. Vi kan lära oss mycket av vad inte bara tyskarna gjorde inom genetikforskningen, utan vad det världsomspännande brödraskapet av vetenskapsmän och läkare gjorde långt innan Hitlers nazistiska regering började omsätta mycket av den kända vetenskapliga kunskapen och slutsatserna i praktiken.

I sitt första kapitel, *The Origins of Racial Hygiene*, påpekar författaren att idén om rasliga skillnader har funnits under en längre tid, i flera hundra år faktiskt. Redan 1727 hävdade greven av Boulainvilliers att adelsmännen i Frankrike var ättlingar till en ursprunglig och överlägsen ras av långskalliga franker, i motsats till de lägre stånden i det franska samhället som härstammade från de keltiska gallerna. Det var dock inte förrän under andra hälften av artonhundratalet som rasproblemet fick detaljerad uppmärksamhet av vetenskapliga forskare. Åren 1853-55 publicerade Arthur Comte de Gobineau sin banbrytande *Essay on the Inequality of Races*. Han hävdade för första gången att ras var historiens främsta drivkraft. Lika viktigt var hans påstående att hans rasistiska historia var en vetenskap. Det var början på vetenskapens intåg på området för ras och genetik.

In i denna genetiska och vetenskapliga blandning kom publiceringen av Charles Darwins *Origin of the Species* år

1859. Darwins teorier utmanade för första gången på allvar det judisk-kristna konceptet om människans enhet, baserat på den enda skapelsen av Adam och Eva. Darwins teori (känd som evolution genom naturligt urval och de bäst lämpades överlevnad) antydde att människor hade utvecklats under hundratusentals, till och med miljontals år, och att människoraserna hade gått isär medan de anpassade sig till de lokala förhållandenas särdrag. Dess inverkan på vetenskaplig forskning var enorm.

* * * * *

Redan före Gobineau och Darwin var rasfrågan mest aktuell, inte i Europa utan i Amerika. Detta berodde troligen på det faktum att det i inget annat större avancerat vitt land fanns ett så stort inslag av svarta afrikaner som hotade att medföra bastardisering och rasmässig uppblandning av dess dominerande befolkning. För de blödande hjärtan-liberaler som skulle vilja framställa grundlagsfäderna som några av de sina som förkunnade att ”alla människor är skapade lika”, måste vi påpeka att den amerikanska konstitutionen erkände slaveriets legitimitet och utsträckte de fulla ”mänskliga rättigheterna” endast till besuttna vita män. Medan upplysta europeiska filosofer förespråkade frihet, gjorde de den ändå betingad av utövandet av ”förnuft”, en förmåga de inte medgav delades lika mellan människor. Engelsmannen David Hume, till exempel, jämförde en niggers intelligens med en parrots, och hävdade att en man av denna ras aldrig skulle kunna uppnå en status likvärdig en europés. Jean Jacques Rousseau från Frankrike hävdade att kvinnor var underlägsna män inom förnuftets sfär, och därför inte förtjänade samma rättigheter som män. Denna ståndpunkt delades uppenbarligen av de som utformade den amerikanska konstitutionen, eftersom det inte var förrän 1920 som kvinnor gavs rösträtt. I Storbritannien uppnåddes denna rättighet 1918 för kvinnor i åldern 30 år eller äldre och utökades till 21 års ålder 1928.

Tyska genetikforskare låg något efter dem i Amerika, England och Frankrike. Den tyska eugenik- eller rashygienrörelsen växte fram sent under artonhundratalet. De tyska socialdarwinisterna fruktade att deras ras degeneration höll på att bli ett hot av två skäl: för det första hade den medicinska vården av ”de svaga” börjat förstöra den naturliga kampen för tillvaron; och för det andra, den

fattiga och världens missanpassade började föröka sig snabbare än de välmående och de kompetenta.

År 1895 skrev Alfred Ploetz en avhandling som skulle komma att bli grunddokumentet för det som blev känt som rashygien (*Rassenhygiene*). Ploetz varnade för de olika typerna av social "motselektion" (såsom inbördeskrig, revolutioner, välfärd för de sjuka och de underlägsna). Dessa krafter måste undvikas. Krig och revolution måste undvikas, och stöd till de fattiga bör endast ges till dem som har passerat barnafödande ålder. Befolkningen bör skyddas från sådana agenter som alkohol, könssjukdomar eller allt annat som kan skada den mänskliga könscellen. Men framför allt varnade Ploetz för medicinsk vård av "de svaga", eftersom detta tillåter de underlägsna individerna att överleva och föröka sig, vilket de inte skulle göra i den naturliga ordningen. Traditionell medicinsk vård, hävdade han, hjälper därmed dessa specifika individer men äventyrar rasen. (Dessa teorier är parallella med dem vi förespråkar i *The White Man's Bible*, nämligen att civilisationen som sådan, utan en medveten rastro, har den katastrofala effekten att nedgradera arten.)

År 1904 grundade Ploetz *Archiv für Rassen- und Gesellschaftsbiologie* (Tidskrift för ras- och samhällsbiologi) för att undersöka "principerna för optimala förhållanden för rasens bevarande och utveckling." År 1905 grundade Ploetz, tillsammans med psykiatern Ernst Rüdin, antropologen Richard Thurnwald och juristen Anastasius Nordenholz, Sällskapet för rashygien för att främja saken för mänsklig rasförbättring. Snart blev sällskapet internationellt, och 1910 blev Sveriges Sällskap för rashygien dess första utländska filial.

Sällskapet började med endast en handfull medlemmar efter första världskriget men expanderade snabbt, både i Tyskland och utomlands. År 1930 hade det 1 300 medlemmar enbart i Tyskland, med sexton lokala avdelningar. Tidigt i dess bildande betonade Ploetz överlägsenheten hos det "nordiska beståndet" och, även om han ursprungligen inte uteslöt judarna från rasvetenskapens mål, påpekade han att judar var radikalt annorlunda i tanke och karaktär från det nordiska beståndet och att det i krigstider var nordborna som är "mer villiga att kämpa för sina idéer" och lider mest av utarmningen av sitt bästa rasbestånd. Judarna, noterade han, lider minst av krig, eftersom de tar värvning endast hälften så ofta och av dessa dödas endast hälften så ofta, och följaktligen lider de endast en fjärdedel så mycket som icke-judar.

Intresset för rashygien ökade enormt bland vetenskapsmän och inom läkarkåren under 1920-talet i Tyskland, och ett antal framstående namn framträder. Även om vi inte har möjlighet att i denna begränsade avhandling täcka den nu snabbt expanderande utvecklingen, bör vi nämna namn som Julius Friedrich Lehman, som snart blev Tysklands viktigaste utgivare av verk inom rashygien; Eugen Fischer, som utnämndes till direktör för Kaiser Wilhelm-institutet för antropologi, mänsklig genetik och eugenik när den organisationen öppnade sina dörrar 1927; Theobald Lang, som i Nationalsozialistische Monatshefte förklarade att nationalsocialismen helt enkelt var tillämpad biologi. Skaran av anmärkningsvärda vetenskapsmän och läkare som förespråkade rashygien växte snabbt i takt med nazistpartiets framgångar. Faktum är att andelen läkare som anslöt sig till nazistpartiet över hela linjen avsevärt översteg andelen i något annat yrke.

* * * * *

Det blev snart uppenbart för läkarkåren att teori var en sak, men för att omsätta sina idéer om eugenik i praktiken behövde de förenas med politisk makt. Det var således som nazistpartiets rasidéer vilade på läkarkårens forskning och främjande, och att läkarkåren i sin tur insåg att de behövde nazistpartiets politiska inflytande för att kunna genomföra sina idéer om rasförbättring. Det var ett naturligt och ömsesidigt partnerskap: var och en behövde den andre. Det är värt att notera att antalet tidskrifter för rashygien och relaterade områden hade förökats och expanderat till betydande proportioner innan Hitler kom till makten 1933. (Det fanns omkring 200 tyska medicinska tidskrifter 1933.) Det är också anmärkningsvärt att påpeka att rashygien inte "påtvingades" det tyska medicinska samfundet; läkare omfamnade ivrigt rasidealet och rasstaten. Detta gjorde de eftersom det var uppenbart för dem att en sådan kurs var den enda vägen att gå för den framtida rasliga, politiska, ekonomiska och fysiska hälsan hos det tyska folket, eller för vilket annat folk som helst, för den delen.

I och med övertagandet av den politiska makten 1933 förlorade nazistpartiet och läkarkåren ingen tid på att genomföra de rasidéer som läkarkåren hade förespråkat under de senaste decennierna. Inom de första månaderna blev läkarkåren *Gleichgeschaltet*, det vill säga samordnad eller förenad till en

enhetlig hierarkisk struktur, ansvarig inför en vertikal befälskedja som kulminerade i det Nationalsocialistiska Läkareförbundet, vilket i sin tur var underställt det Nationalsocialistiska partiet.

Gleichschaltung av den medicinska pressen i Tyskland markerade början på en kampanj för att eliminera judar, och allt som kunde identifieras som judiskt, från tysk medicinsk vetenskap. Sommaren 1933 meddelade tidskriften *Deutsches Ärzteblatt* (Tyska läkartidningen) att den tyska medicinska pressen skulle börja "rensa sig själv från icke-tyska influenser" för att återföra professionen till "tyskt kännande" och "tyskt tänkande".

Utbildningsreformen var en viktig del av nazistisk medicinsk politik. År 1933 bad propagandaminister Joseph Goebbels att alla tyska organisationer skulle utbildas i "det eugeniska tänkesättet". Stödet för ras-hygien vid tyska universitet ökade snabbt. År 1933 var Fritz Lenz den enda ordinarie professorn i rashygien i Tyskland, en position han hade innehaft under de föregående tio åren. Vid 1936 hade professurer i rashygien inrättats i Berlin, Bonn, Frankfurt, Giessen, Hamburg, Heidelberg, Jena, Königsberg, München och Würzburg. Snart krävde läroplanen att alla läkarstudenter ägnade tre timmars kursarbete per vecka under sin nionde termin åt "human genetik som grunden för rashygien".

* * * * *

Precis som inom yrken som juridik, bank och finans, utbildning, förlagsverksamhet och andra områden, hade läkarkåren fram till 1933 varit kraftigt dominerad av judar. Detta gällde särskilt i Berlin och de större städerna, mindre så på landsbygden och i de mindre städerna. Judar utgjorde mindre än 1 % av den tyska befolkningen, men 13 % av alla läkare var judiska. I Berlin, nationens huvudstad, var den siffran hela 60 % och med den följde naturligtvis kontroll över alla viktiga nervcentra inom läkarkåren i hela Tyskland. Det var ett grepp som inte var lätt att utrota.

Trots deras starka förankring satte dock de tyska läkarna och nazistpartiet igång med att göra just detta. Sommaren 1933 var ett av slagorden i den nya tidskriften *Tysk folkhälsa från blod och jord* att "göra slut på judarnas fördärvliga inflytande inom medicinen". Tidskriften innehöll en tecknad serie varannan vecka som karikerade "Herr Isidor Farbens liv och gärningar", en

läkare med överdrivna judiska drag. Kurt Holz, redaktör för *Der Stürmer*, hävdade i den nya tidskriften att, hur illa det än var att judiska advokater, journalister och politiker i årtionden hade injicerat sina gifter i det tyska folket, var det tusen gånger värre att judar hade kommit att dominera tysk medicin.

Att driva ut och utrota de djupt rotade judarna ur läkarkåren var inget projekt som gjordes över en natt, och det skedde inte heller enkelt. Berlin, som var hem för mer än hälften av Tysklands judiska läkare, fick bära huvudbördan av den antijudiska lagstiftningen. En officiell räkning i oktober 1933 visade totalt 3 481 läkare i Berlin som utövade medicin inom de statligt stödda försäkringsprogrammen. Av dessa var endast 1 404 av tyskt ursprung (40 %), 1 888 var av utländskt (judiskt) ursprung (54 %) och 189 var av "tvetydigt" ursprung, vilket innebar att de troligen var delvis judiska eller hade en judisk make eller maka. Vid 1934 hade 1 144 läkare tvingats bort från Berlins socialförsäkringsprogram, de flesta judar, men 10 % även på grund av kommunistiska kopplingar. Likväl var andelen judiska läkare i Berlin så sent som 1937 fortfarande så hög som 23 %.

Tyskland var ingalunda det enda landet som insåg det judiska hotet inom läkarkåren. Vid 1939 hade så skilda länder som Bulgarien, Frankrike, Italien, Norge, Polen och Rumänien antagit lagar som begränsade andelen judar som tilläts utöva medicin i sina länder. År 1937 röstade det polska läkarförbundet med 120 mot 104 för att utesluta judiska medlemmar ur organisationen. År 1938 beslutade den ungerska läkarkammaren att antalet judiska läkare i kammaren inte fick överstiga 20 %. När judiska läkare flydde Tyskland under 1930-talet vidtog grannländerna åtgärder för att hålla dem ute. Holland nekade arbetstillstånd till judar som flydde Tyskland. Bulgarien stängde sina gränser för judar 1939. I Belgien, år 1939, när tillströmningen av judar nådde 1 250 per månad, tillkännagav den flamländska nazistledaren Braun en kampanj för att utesluta "vita negrer" (weisse neger) från ytterligare invandring. Vid det tyska universitetet i Prag och de tekniska högskolorna i Brno befriades många judiska professorer från sina tjänster månader före den tyska invasionen i mars 1939.

Eutanasi

Efter att mer eller mindre ha städat upp (men aldrig helt) i den judiska frågan inom sitt eget område, började de...

Den tyska läkarkåren inledde i samarbete med den tyska regeringen reformer för att förbättra den tyska genetiska hälsan i alla andra sjukliga kategorier och fastställde program för framtida rensning och uppgradering av den tyska genpoolen.

Idén om förintelse av "liv ovärdiga att leva" hade diskuterats i juridisk och medicinsk litteratur långt före nazisternas maktövertagande. Under det sena artonhundratalet hade brittiska forskare som skrev för *Westminster Review* debatterat fördelarna med att förinta de obotligt sinnessjuka för att befria samhället från "denna fruktansvärda börda". År 1912, vid ett möte i den ungerska psykiatriska föreningen, rekommenderade Dr. Namenyi att "onyttiga idioter" skulle tas bort i enlighet med principerna för eutanasi. Ordet har olika betydelser för olika människor. För vissa betyder det rätten att dö avsiktligt vid en tidpunkt de själva väljer utan smärta eller utdraget lidande. För andra betyder det att vissa grupper eller individer förintas med våld som liv som är onyttiga och/eller skadliga och betungande för samhället — liv ovärdiga att leva. Det ena är frivilligt och det andra är tvångsmässigt, och de två har ständigt sammanblandats, en förvirring som knappast kan tillskrivas de nazistiska läkarna.

År 1920 publicerade Alfred Hoche, professor i medicin, och Rudolph Binding, professor i juridik, sin bok *Frigörande och förintelse av liv ovärdiga att leva* (Die Freigabe der Vernichtung lebensunwerten Lebens), i vilken de hävdade att principen om "tillåtet dödande" borde utvidgas till de obotligt sjuka, och de försvarade även rätten till självmord. Rätten att leva, hävdade de, måste förtjänas och rättfärdigas, inte dogmatiskt antas. De som inte är kapabla till mänskliga känslor — dessa "ballastliv" och "tomma mänskliga höljen" som fyller våra psykiatriska institutioner och mentalsjukhus — kan inte ha någon känsla för livets värde. Deras liv är inte ett liv värt att leva; därför är deras förintelse inte bara acceptabel, utan human.

Idéerna om eutanasi var inte begränsade till Tyskland. År 1935 bildade ett antal brittiska läkare *Voluntary Euthanasia Legalization Society*, under ledning av Lord Moynihan, ordförande för Royal College of Surgeons. År 1936 lade Euthanasia Society fram ett lagförslag inför underhuset för att tillåta frivillig eutanasi. En inte ovanlig åsikt i Storbritannien var att eutanasi borde övervägas som ett alternativ för psykiskt utvecklingsstörda, även om de i övrigt var friska.

Den amerikanska diskussionen om eutanasi nådde sin kulmen under perioden 1936 till 1941. Liksom i Storbritannien hävdade de flesta förespråkare att människor borde ha rätt att välja när eller hur de ska dö, och hjälpa till att garantera rättigheterna för de individer som idag skulle kräva en död med värdighet. Många hävdade att det skulle vara ett bra sätt att spara på medicinska kostnader. Dr. W.A. Gould försvarade i *Journal for the American Institute of Homeopathy* eutanasi som ett sätt att lösa ekonomiska svårigheter. Han påminde sina läsare om att eutanasi inte var en ny idé, och att några av de bästa och hälsosammaste samhällena i den antika världen hade utövat det, vilket framgår av "elimineringen av de olämpliga" i det antika Sparta, ett samhälle som redan utövade partiell eugenik och utan tvekan frambringade de finaste exemplaren av den mänskliga rasen, både mentalt och fysiskt, i hela historien. (Det som dömde den grekiska civilisationen var tvåfaldigt: (a) deras inbördes krig — Sparta mot Aten, och (b) föroreningen av deras genpool genom import av underlägsna utländska slavar. Vad grekerna behövde mest desperat, men inte hade, var en välstrukturerad rasreligion som inte bara kunde ha räddat deras exemplariska genpool utan drivit den till oanade höjder.)

Även i Amerika hävdade W.G. Lennox i ett tal 1938 till Harvards Phi Beta Kappa-avdelning att räddandet av marginella liv "lägger en börda på samhällets rygg." (Han borde se Amerika idag!) Han ville att läkare skulle erkänna "privilegiet att dö för de medfött förståndshandikappade och de obotligt sjuka som önskar dö: förmånen att inte födas för de olämpliga." Lennox var skarpsinnig nog att inse att "principen att begränsa vissa raser genom begränsning av avkomma skulle kunna tillämpas internationellt såväl som inomnationellt. Tyskland skulle med tiden kunna ha löst sitt judiska problem på detta sätt."

Motståndare till alla sådana åsikter var de kristna kyrkorna och de liberala "bleeding-hearts", där de senare **högljutt främjades av den judiska pressen. Tyskland, under tiden, även om de var psykologiskt och politiskt förberedda att agera i frågan om de sinnessjuka och de missanpassade, gick icke desto mindre försiktigt och långsamt fram. Delvis berodde detta utan tvekan på det faktum att landet var under kraftiga angrepp från den judiska pressen i deras världsomspännande kampanj. Av samma anledning minskade stödet för eutanasi i början av 1940-talet i Amerika och andra judisk-ockuperade "demokratier." När judarna lyckades uppvigla**

mer hat och fanatism mot tyskarna och för att störtat världen in i ett brodermordiskt krig 1939, ledde krigets svåra nödvändigheter och behovet av att spara på resurser och styrka slutligen till vissa begränsade åtgärder från tyskarnas sida för att befria sin befolkning från den börda som vården av de förståndshandikappade, de sinnessjuka och de medfödda arbetsoförmögna innebar.

Redan 1935, vid nazistpartiets kongress i Nürnberg, diskuterades planer för förstörelsen av alla Tysklands "liv ovärdiga att leva". I ett tal inför den kongressen angrep Gerhard Wagner, ledare för N.S. läkarförbund, liberalismen och marxismen för att ha förnekat "de inneboende olika värdena hos olika individers liv". Läran om jämlikhet (Gleichheitslehre), sade han, var till och med värre i sina effekter (biologiskt sett) än den bolsjevikiska revolutionen, i den mån den ledde till att man "värderade de sjuka, de döende och de arbetsoförmögna på samma nivå som de starka och de friska". Han påpekade att den genomsnittliga familjestorleken hos de "underlägsna" var nästan dubbelt så stor som hos friska familjer. Sålunda hade antalet psykiskt sjuka vuxit med 450 % under de senaste sjuttio åren, medan befolkningen som helhet bara hade ökat med 50 %. De underlägsna levde alltså på de friskas bekostnad och växte i en takt som var nio gånger så snabb som de normala och friska. Återigen, genom att projicera detta in i framtiden, försäkrade det samhällets försämring och sammanbrott, påpekade han.

Hitler insåg allt detta, men även om han var besluten att rensa den tyska nationen från det mänskliga avfall som hotade att förstöra den, var han motvillig att gå vidare inför "blödande hjärta"-propaganda. Det var inte förrän nationen var helt insnärjd i krig, när det blev en fråga om att behöva välja mellan att rädda värdelösa idioter och att rädda livet på stridande soldater, som de planer som upprättats tidigare sattes i verket. Nazisterna hävdade att om de friska skulle offra sina liv i krigstid, varför skulle då inte de sjuka, inkompetenta och värdelösa göra detsamma?

Efter att kriget mot Polen hade avslutats, indikerar arkiven efter viss tvekan att mellan januari 1940 och september 1941 dödades totalt 70 273 individer barmhärtigt medelst bedövningsinjektioner, gas och andra smärtfria metoder. I en befolkning på mer än 80 miljoner utgjorde detta mindre än en tiondels procent, och gjorde inte direkt något större hack i antalet sinnessjuka och obotligt sjuka. Men det indikerade att det tyska folket

menade allvar med att försöka rensa sin ras från defekta och skulle, över en längre tidsperiod, utan tvekan ha lyckats. Rom byggdes inte på en dag, och man kan inte förvänta sig att alla ackumulerade missförhållanden och rassynder från århundraden ska botas under den korta period på sex år som nazisterna hade i fredstid.

Sterilisering

Raspolitiken lät inte vänta på sig efter att Hitler kom till makten den 30 januari 1933. Den 14 juli samma år antog nazistregeringen *Lagen för förebyggande av ärftligt sjuk avkomma*, enligt vilken en individ kunde steriliseras om han eller hon, enligt en rasbiologisk domstols utlåtande, led av någon av flera ärftliga sjukdomar, inklusive intellektuell funktionsnedsättning, schizofreni, manodepressivitet, ärftlig epilepsi, Huntingtons sjukdom, ärftlig blindhet eller dövhet, eller svår alkoholism.

Rashygieniker och stora delar av den ortodoxa medicinska pressen hade länge förespråkat sterilisering som ett medel för att förbättra rasens kvalitet. Redan 1892 hade psykiatern August Forel försökt rättfärdiga sterilisering av sinnessjuka som en nationell uppoffring liknande den en soldat gör i krig.

Nürnberglagarna

Under hösten 1935 undertecknade Hitler en serie om tre åtgärder, allmänt kallade Nürnberglagarna, för att ytterligare rensa den tyska befolkningen från oönskade element.

(a) **Riksmedborgarlagen** av den 15 september 1935, som skilde mellan medborgare och invånare. Medborgare, den mer exklusiva kategorin, inkluderade endast de "av tyskt eller besläktat blod" och som var "kapabla att troget tjäna det tyska folket och nationen." Judar i synnerhet ansågs uteslutna från medborgarskap, men kunde klassificeras som invånare, utan rätt till många av medborgarskapets privilegier. Märkligt nog klassificerades även ensamstående kvinnor som invånare, där motiveringen uppenbarligen var att tyska kvinnor borde gifta sig och föda barn.

(b) Även den 15 september tillkännagavs **Lagen för skydd av tyskt blod och tysk ära**, eller Blodsskyddslagen. Den förbjöd både äktenskap och sexuella relationer mellan icke-judar och judar, och senare utvidgades denna lag till att gälla alla "icke-arier." Den

klassificerade judar som "heljudar" om alla fyra av deras mor- och farföräldrar var judar; blandras av första graden om två var judiska, och av andra graden om en mor- eller farförälder var judisk. Baserat på dessa klassificeringar var lagen mycket specifik gällande vilka kategorier som fick ingå äktenskap. Lagen föreskrev vidare att judar förbjöds att anställa tyska tjänare under fyrtiofem års ålder.

(c) Den 18 oktober antog regeringen en tredje och sista åtgärd i denna serie. **Lagen för skydd av det tyska folkets genetiska hälsa**, eller äktenskapshälsolagen, krävde att par genomgick en medicinsk undersökning före äktenskapet för att förhindra att rasskador uppstod. Lagen förbjöd äktenskap mellan individer som led av könssjukdomar, svagsinthet, epilepsi eller andra åkommor som specificerades i 1933 års steriliseringslag. De som ansågs "genetiskt sjuka" tilläts gifta sig med andra i samma kategori, men först efter att de hade steriliserats för att säkerställa att de inte lämnade någon avkomma.

Walter Gmelin, chef för hälsovårdskontoret i Schwäbisch Hall, skrev en artikel 1933 där han uppmanade läkare att hjälpa till att utforma raslagstiftning, vilken omfattade både negativa och positiva åtgärder. De negativa åtgärderna inkluderade steriliseringslagen, äktenskapssanktioner, vissa former av födelsekontroll och andra sanktioner. De viktigare positiva åtgärderna inkluderade stöd för "värdefulla genetiska linjer" och incitament för familjer av god härkomst att skaffa många barn. Han föreslog vidare att med tanke på det stora antal judar som hade konverterat till kristendomen av bekvämlighetsskäl, var religionen ensam inte längre ett tillförlitligt mått på ras. Gmelin föreslog därför att regeringen skulle inleda en massiv insats för att upprätta ett omfattande genetiskt register över det tyska folket för att fastställa omfattningen av de problem som tyska hälsovårdsmyndigheter skulle behöva hantera för att uppgradera nationens genetiska hälsa. Redan 1930 hade Kurt Thomalla föreslagit att alla tyskar skulle bära ett hälsopass som skulle innehålla viktig information om ens genetiska och rasmässiga hälsa.

Slutsats

Som vi kan se av ovanstående var den tyska nationen under 1930-talet väl på väg att genomföra en kraftfull, konstruktiv politik för att rensa upp i det rasmässiga moras som judarna hade dragit ner dem i efter deras

nederlag i första världskriget. Judarna fruktade en frisk och återuppstånden tysk nation, och med rätta, eftersom deras exemplariska framgång snart skulle ha efterliknats av alla de andra vita nationerna, inte bara i Europa utan även i Amerika och över hela världen. Judarna lyckades därför, genom sin världsomspännande propagandaapparat och finansiella manipulationer, förrädiskt lura in de andra vita nationerna i ett globalt andra krig för att krossa det som Tyskland hade byggt upp. **Vi får aldrig låta en sådan katastrof, där vitt folk dödar vitt folk, någonsin hända igen.** Efter att de hade krossat den tyska regeringen, dess städer och infrastruktur, satte de i gång med att våldta och skända de tyska kvinnorna med horder av förbannade svarta djur.

Vi Creators stöder starkt andan i den tyska rensningsoperationen och deras raslagar, men vi överser inte nödvändigtvis med eller avser att efterlikna dem i sig. Inte heller tänker vi sortera ut dem och göra en lista över vilka vi godkänner eller ogillar. Vi har redan tydligt lagt fram vår rasliga och eugeniska filosofi i olika kapitel i *White Man's Bible*, såsom *Creativity and Eugenics*; *Life, Death and Immortality*, och ett antal andra, liksom *Eugenics and Survival of the White Race* i *Salubrious Living*, och vi ser ingen anledning att ändra någon av dem nu. Inte heller ser vi någon anledning att formulera någon av våra lagar eller vår tro mer detaljerat vid denna tidpunkt. Jag anser att vi har gjort det tydligt och i tillräcklig detalj för närvarande. Det finns dock mycket vi kan lära av den tyska erfarenheten och det åligger oss att studera deras historia.

Den huvudsakliga skillnaden mellan vår filosofi och den nazistiska filosofin från 1930-talet är att medan nazisterna lade störst vikt vid germanska rasliga egenskaper, säger vi att det finns ett enormt antal värdefulla raskvaliteter i alla den vita rasens nationer, och även ett antal oönskade egenskaper som måste gallras ut om vi ska överleva och utvecklas som art. Medan nazisterna skilde mellan tyskar och icke-tyskar, **vänder vi oss till och omfamnar alla vita folk på denna planet jorden** och drar gränsen mellan den vita rasen och "mud races". Vi behöver alla våra vita raskamrater för att överleva, och vi tror att vårt aggressiva program för eugenik, när vi väl får det i drift, kan och kommer

effektivt uppgradera vår ras till övermänniskans era och bortom den.

Det finns två andra punkter jag vill framföra. Den ena är att vi nu rasmässigt befinner oss i en mycket större och mer alarmerande katastrofal röra än tyskarna gjorde på 1920-talet, och vi är nu på väg rakt åt helvete i en rasande fart om vi inte ändrar riktning våldsamt och kraftfullt, och vi gör det nu. Den andra punkten är att ingenting kommer att stoppa bastardiseringen och förslumningen av den vita rasen om vi inte får judarna från våra ryggar, som tyskarna gjorde på 1930-talet, och tar kontroll över vårt eget öde och våra regeringar, världen över.

Endast Creativity har tron och programmet för att förena de vita folken på en global basis och driva juden från makten.

Creativity är den vinnande formeln för vit överlevnad!

Vite man, gå med i det vinnande laget, idag!

Mobilisera den vita rasen!

Nummer 63 — September 1990

Krig i Mellanöstern

Amerikanska pojkar skickas för att dö för Israel

Längst ner i hela detta uppror i Mellanöstern finns Israel. JOG har beslutat att dra över den amerikanska militärmaktens enorma styrka till Saudiarabiens heta sand och krossa det potentiella hotet mot Israel från Irak eller något annat arabland. Vita män, istället för att gå med i den judiska ockupationsregeringens pro-judiska armé, gå med i vår pro-vita rörelse för vit raslig överlevnad, expansion och framsteg!

I åratal har Israel försökt frammana något scenario som skulle förmå USA:s mäktiga kraft att flytta sina enorma styrkor till Mellanösterns heta sand och krossa Israels arabiska grannar. Nu verkar de tro att de har funnit en sådan förevändning. Åtminstone den inflammatoriska retorik som strömmar ut ur president Bushs mun verkar försöka övertyga det amerikanska folket om att de nu har en moralisk fråga, en helig sak med vilken de kan begå ett sådant kolossalt misstag. I vilket fall som helst, oavsett om den förvirrade amerikanska allmänheten är övertygad eller inte, flyttar Bush stora militära styrkor från USA till Saudiarabiens dödliga 120-gradiga sand. Själva det faktum att hans vansinniga retorik är så höggradigt inflammatorisk tyder starkt på hans avsikt att tända ett skjutkrig.

Låt oss undersöka både frågorna och retoriken.

Bush säger att våra "vitala intressen" hotas av en "ny Hitler", av en galning. Inte sant. Huruvida en arab...

The Associated Press

Soldater från 82:a luftburna divisionen bekämpar den hårda ökenhettan på tisdagen i Saudiarabien genom att dricka stora mängder flaskvatten och söka lindring från solen i den glesa skuggan av sina fordon.

eller en annan kontrollerar Kuwaits olja spelar liten eller ingen roll för USA. Saddam Hussein hade ingen avsikt att undanhålla Kuwaits olja från USA eller någon annan. Faktum är att irakierna är ytterst angelägna om att sälja all olja de kan eftersom det är deras finansiella livsnerv. Dessutom var USA:s import av olja från Kuwait endast magra 1,5 procent av dess dagliga konsumtion. Så vad är den stora grejen? Det spelar väldigt liten roll för oss om någon fet miljardär till schejk eller emir (Saddam säger att emiren som satt på Kuwaits tron är "efterbliven") säljer oss oljan, eller skinnar oss, eller om vi köper den från Irak. Visst spelar det absolut ingen jävla roll alls för de unga amerikanska pojkar som placeras på Saudiarabiens heta, brännande sand för att svettas och dö.

Andra punkten. Vi är där, säger Bush, för att försvara Saudiarabien mot Iraks Saddam, och vi "tror" att han "avser" att invadera Saudiarabien härnäst. Hur idiotisk får man bli? Om vi ska gå i krig och försvara varje uselt lerland i världen mot ett annat som vi "misstänker" har aggressiva avsikter mot sina grannar, skulle vi behöva sätta in våra styrkor vid minst femtio gränser spridda över hela jordklotet.

Och sedan när tillskansade vi oss rätten att vara världens polis (eller översittare) så att vi har rätt att gå

in, invadera och krossa varje utländsk potentat mot vilken Bush har en personlig vendetta, eller mer exakt — som hans judiska överherrar vill att vi ska förinta?

Tredje punkten. Bush försöker skenheligt och bedrägligt göra detta till en "principfråga", en moralisk fråga där vi inte kan tillåta en stor mobbardiktator att invadera en mindre diktator. Vi kan inte tillåta regeln att "makt ger rätt", säger den dubbelmoraliske hycklare som är "vår" president, eller mer korrekt, den politiska prostituerade och frontfiguren för JOG, som egentligen drar i trådarna. Vad sägs om hans stora mobbarinvasion av Panama för mindre än åtta månader sedan? Vad sägs om vår invasion av Grenada flera år tidigare? För några år sedan, som chef för CIA, hade Bush Noriega på sin lönelista och det finns ett gemytligt foto på de två när de diskuterar några dunkla skumraskaffärer, förmodligen om hur man kan tjäna mer pengar på droghandeln.

Var var vi när Israel hänsynslöst invaderade Egypten under sexdagarskriget?

Eller när Israel ockuperade Golanhöjderna, Västbanken och Gazaremsan, områden som de fortfarande håller och tyranniserar än idag?

Vidare, var befann sig USA för tio år sedan, när Saddam Hussein och Irak invaderade Iran? Jo, vi stödde honom och försåg honom med vapen mot vår dåvarande "årets mobbare", Ayatollah Khomeini. Men nu byter vi sida, likt den förrädiska mobbare USA självt har blivit, för att söka hjälp från Iran för att bekämpa Irak. Den skiftande amerikanska politiken under de senaste decennierna har bara haft ett konsekvent drag: att förråda och förinta dem som trodde att USA var deras vän. Med sådana "vänner", vem behöver fiender?

Fjärde punkten. Bush kallar Saddam för en lögnare. Det är den typ av retorik som krigförande parter använder när de vill vara absolut säkra på att provocera fram ett skjutvapenkrig. Saddam ger igen dagen efter och kallar Bush för en lögnare, men vem är den största lögnaren? Jag anser att Bush vinner detta tvivelaktiga pris med råge. När Saddam invaderade Kuwait fångade han åtminstone ett rikt byte för sitt land, och han är en hyllad hjälte för sina egna landsmän. När Bush gick in i Panama fångade han sin tidigare polare, Noriega, inget rikt byte, som för övrigt fortfarande inte har ställts inför rätta efter att ha suttit av tiden i buren de senaste åtta månaderna. Som det ser ut nu kommer han kanske aldrig att ställas inför rätta, och om han någonsin gör det, är det ytterst tveksamt om han kommer att fällas.

Dessutom skulle han kunna, och kommer utan tvekan att, avslöja några pinsamma fakta om Bushs dubbelspel. När allt kommer omkring, vilken rätt har den store mobbaren George Bush att invadera ett suveränt land, slå dess infrastruktur i spillror, för att sedan med våld kidnappa dess statschef, föra honom till USA och ställa honom inför rätta för påstådda brott begångna i ett främmande land? Om vi konsekvent skulle driva en sådan politik på världsomspännande basis, skulle vi släpa in alla kriminella regeringschefer från omkring 140 länder, med början med de kriminella ligisterna i spetsen för den parasitära staten Israel.

Femte punkten. Precis som i fallet med det vansinniga och oerhört kostsamma Vietnamkriget i både liv och pengar, störtar USA:s president oss bryskt och överilat in i ett dumt krig utan att kongressen rådfrågas och gör en formell krigsförklaring. Detta är ett uppenbart och flagrant brott mot konstitutionen för vilket Bush med all säkerhet borde ställas inför riksrätt. Eftersom införandet av en blockad är en ren krigshandling, använder han sådana slingrande ord som ingripande mot fartyg och hamnar i andra länder, till och med länder som Jordanien, vår förmodade vän, mot vilken vi inte har något outrett.

Vilket för oss till den sista punkten, som är denna: våra pojkar skickas inte över för att svettas och dö i Mellanösterns heta sand varken för att skydda våra "vitala intressen", eller vår oljetillgång, eller för att återinsätta den "legitima" fete och efterblivne emiren av Kuwait på tronen, eller för att skydda Saudiarabien från invasion, eller som en fråga om några fiktiva men tvivelaktiga "heliga" principer såsom att påtvinga vår variant av "demokrati" på någon ovillig mottagare. Inte heller är det George Bush eller USA som egentligen bestämmer. Judarna bestämmer i sitt eget olycksbådande intresse och Israels. I botten av hela detta uppror i Mellanöstern ligger Israel. JOG har beslutat att dra över den amerikanska militärmaktens fruktansvärda styrka till Saudiarabiens heta sand och krossa det potentiella hotet mot Israel från Irak eller något annat arabland. Under tiden håller Israel en ovanligt låg profil, som om det bara vore en oskyldig åskådare och inte hade något med det hela att göra. Men de lurar ingen, minst av allt araberna, och i mindre utsträckning de europeiska hantlangarna som England, Frankrike och Tyskland, som motvilligt pressas att "stödja" USA:s oheliga kampanj. De mest förvirrade och förbryllade i hela röran är den amerikanska allmänheten, som kommer att få betala det högsta priset av alla.

för detta hänsynslösa och fega förräderi av den judiska ockupationsregeringen.

Med all vederbörlig erkänsla för de förrädiska och lömska upptåg George Bush har genomfört, måste vi inse att han inte är sin egen herre. Liksom president Reagan före honom är han bara en frontfigur, en shabez-goy, en föraktlig hantlangare åt judarna, som bakom kulisserna kontrollerar detta land och världen. Så huruvida Bush eller Saddam är den största lögnaren, eller den mest flagranta angriparen, är en akademisk fråga och egentligen ovidkommande.

Vad vi måste göra för att befria oss själva och världen från denna ständiga judiska plåga är att bygga upp en formidabel maktstruktur för oss själva, den vita rasen, på världsomspännande basis, med början här i USA. Church of the Creator, med Creativitiys trosbekännelse och program, har den enda vinnande formeln på vilken en sådan maktstruktur kan byggas.

Vita människa, istället för att gå med i den judiska ockupationsregeringens pro-judiska armé, gå med i vår pro-vita rörelse för vit raslig överlevnad, expansion och framsteg! Förena dig med oss och låt oss utplåna detta främmande gissel från jordens yta, en gång för alla. Delenda est Judaica!

Hur man effektivt bryter upp ett civiliserat vitt samhälle och driver det åt helvete i en handkorg

Det mycket omtalade "Mångkulturella samhället" leder till kaos och dekadens

Vi upprepar:

Vem behöver niggrer?

Det fanns två rasfrågor som fick en enorm mängd uppmärksamhet i den judekontrollerade pressen, inklusive *The Atlanta Constitution*, under månaderna juli och augusti. (Inom kyrkan kallar vi detta jude-orkestrerade skandalblad för *The Atlanta Prostitution*, och med all rätt, eftersom inget annat olycksbådande verktyg har gjort så mycket för att prostituera och förnedra den en gång stolta staden Atlanta, Georgia.)

En av de frågor som *The Atlanta Prostitution* har hamrat på är en som knappast behöver beröra Atlanta alls, eftersom händelsen inte äger rum i Atlanta, och inte ens inom delstaten Georgia.

I åratal har PGA (Professional Golfers' Association) hållit sin årliga mästerskapsturnering vid några av de finaste countryklubbarna i nationen. För 1990 valde man att arrangera detta evenemang i staden Birmingham, Alabama, och specifikt vid Shoals Creek Country Club, att hållas 9-12 augusti 1990. Shoals Creek är en av de mest prestigefyllda countryklubbarna i nationen, och den hade också äran att vara värd för PGA-mästerskapet för sex år sedan. Som en countryklubb med viss klass och distinktion, och som en social klubb lika mycket som en sportklubb, har den under hela sin långa historia undvikit att ha några svarta medlemmar. Den är i själva verket mycket noggrann med vilka den accepterar i sitt medlemsregister, även om de är vita, och inträdesavgiften är branta 35 000 dollar. PGA var väl

medvetna om det faktum att Shoals Creek inte hade några svarta medlemmar när man valde att hålla sin turnering där 1990, och även när den spelades där sex år tidigare.

Men den här gången bestämde sig judarna för att de skulle bryta ner de sociala barriärerna och injicera en nigger i detta elitära privata vita sällskap, vare sig de gillade det eller ej. Efter att ha fattat det beslutet och ha kontroll över landets (och världens) nyhetsmedier, bröt snart helvetet löst. När de släppte lös sin massiva propagandakampanj över hela landet, med The Atlanta Prostitution förmodligen skrikande högst, skulle hela världen snart få veta om fasornas fasa! Det fanns ingen nigger i Shoals Creek Country Club och därför borde PGA bannlysa platsen. Snart gav sig även det jude-orkestrerade NAACP in i leken och hotade med att vakta platsen och ställa till med ett herrans liv.

Varken medlemmarna i Shoals Creek Country Club eller PGA var särskilt pigga på att böja sig för den judiska kabalens eller NAACP:s krav, oavsett hur högt de skrek. Men sedan satte judarna in sin andra artillerilinje. Evenemang som PGA- mästerskapen är stora medie- och TV-händelser och de miljontals dollar i reklam som följer med dem. Snart förmåddes Toyota, IBM, Delta Airlines och Honda/Acura att dra tillbaka sin annonsering från TV-nätverken ESPN och ABC som sponsrade PGA- mästerskapet. Detta skar verkligen in i hjärtat av kontroversen. Eftersom pengar styr allt, och ställda inför förlusten av reklampengar värda två miljoner dollar, kom Shoals Creek Country Club och PGA snart överens med fienden. Snart var sökandet igång efter någon alibi- nigger att ta in som medlem i deras elitklubb. Kort därefter fann de en viss Louis Willie, en mulatt och försäkringstjänsteman i Birmingham, och Willie togs in, hux flux, utan något krångel med en bakgrunds- undersökning som vanligtvis föregår ett nytt medlemskap, och utan den vanliga inträdesavgiften på 35 000 dollar! Presto! Instant nigger-medlemskap! Judarna hade brutit den långvariga traditionen i Shoals Creek Country Club. De hade förödmjukat och förolämpat inte bara dess medlemmar, utan även PGA, och dessutom hotade de nu alla vita Country- klubbar över hela nationen. De skickade ut budskapet att de bäst borde skynda sig att placera niggrer mitt ibland sig, även om niggrer är notoriskt ointresserade av golf och aldrig har producerat några bra spelare. Till och med Louis Willie, som inte ens är en riktig golfare, sa att han egentligen inte ville

vara medlem, men någon var tvungen att vara först. Verkligen? Vem behöver n*grer i sina led?

* * * * *

Den andra oviktiga sak som verkade uppta redaktörer, reportrar och krönikörer på *The Atlanta Prostitution* i dagar och veckor i sträck var National Black Arts Festival. Att höra dem flöda över, lovsjunga och prisa denna primitiva samling av n*gerskräp som hade samlats i Atlanta, Georgia, skulle få en att tro att detta evenemang överskuggade Kristi återkomst. Dag efter dag visade tidningen reproduktioner i färg av primitiva försök att klicka färg på duk som lätt skulle ha kunnat göras av en amatörmässig sexåring.

Sådana extravaganta bildtexter som "Slår an en vibrerande ny ton", "Thornton Dials uppstigning", "Han är svart, stolt" rubricerade ett oändligt antal artiklar som lovordade dygderna hos n*ger-"konst", varav det mesta, om det hade gjorts av en vit konstnär, inte skulle ha ägnats så mycket som en flyktig blick.

* * * * *

Allt detta väcker några avgörande moraliska frågor. **Varför är det okej att ha en National Black Arts Festival från vilken vita uppenbarligen är uteslutna, men ett avskyvärt moraliskt brott för det vita folket att ha en helvit social landsortsklubb som inte har något n*germedlemskap?** Skulle det ha varit okej att ha en White Arts Festival från vilken n*gerkonstnärer skulle uteslutas? Om ett sådant evenemang hölls, skulle n*grerna och judarna skrika högre än de ylande bansheerna. Om vi ska förespråka färgblindhet inom ett område, då bör vi också göra det i alla andra kategorier. Det som är sås för gåsen är sås för galten. **Varför är det fantastiskt att ha en organisation som NAACP som är extremt rasistisk genom att endast främja n*grers intressen, men samtidigt anses det vara en skymf om vi har en rasreligion som Creativity som främjar det vita folkets bästa intressen?**

Nyligen distribuerade några av våra aktivister flera hundra exemplar av *Racial Loyalty* i ett grannskap i Tampa, en aktivitet som utövas av miljontals andra människor genom att distribuera sin specifika litteratur såsom shoppingguider, flygblad för politiska kampanjer, av Vakttornets folk, Hare Krishna och tusentals andra. Men vår

var vit rasist, den där kategorin av "nej-nej", och omedelbart utbröt en stor storm. Artiklar som fördömde oss publicerades i *The Tampa Tribune* och *St. Petersburg Times*. Den judiska borgmästaren i Tampa, en viss Sandy Freedman, inspirerades till att leda en parad i centrala Tampa den 12 juli 1990. Den betecknades som en Solidaritetsmarsch mot bigotteri och fördomar och var utformad för att "stoppa allt hat". Affären organiserades av ett antal av de mest virulenta av alla hatgrupper, vilka alla fortsatte med att koncentrera sitt hat uteslutande mot den vita rasen, och vars främsta mål var och är att utplåna den vita rasen i sin helhet. När de talar om solidaritet är det endast solidaritet riktad mot den vita rasen, aldrig solidaritet *för* den vita rasen. Som vanligt leddes Solidaritetsmarschen av judar, av vilka den judiska borgmästaren Sandy Freedman var dess främsta protagonist.

En intressant avstickare från denna pladdrande uppvisning av "broderlig kärlek" var ett spanskt hatflygblad som skickades från Tampa till oss här på vår adress i Otto. Flygbladet visade bilder på deras hjältar, nämligen banditerna Pancho Villa och Emiliano Zapata, som militanta krigare mot gringos i USA. Allt var på spanska, och en översättning av ett gällt stycke längst ner på flygbladet förkunnade:

> "Död åt de rasistiska, imperialistiska, fascistiska och (smutsigt kraftuttryck) gringos, horungar. Vi är fast beslutna att fortsätta vårt försvar, framför er, mitt ibland er och bakom er."

Vilken broderlig kärlek! Men den judiska borgmästaren Freedman verkade inte märka, eller bry sig om, eller ha något emot den sortens hatiska människor alldeles i närheten av hemmet och på sin egen bakgård. De var ju trots allt inte vita.

* * * * *

Som varje annat organ för den judiska propagandan i USA, förkunnar *The Atlanta Prostitution* varje dag i veckan i högljudda och glödande ordalag glädjen och dygderna i ett multirasialt samhälle. Det är, åh! så stolt över de mångskiftande raserna, språken, etniska grupperna och de avfällingar, vrak och drägg från världen som samlas i Atlanta. Där finns vietnameser, nicaraguaner, kubaner, hinduer, mexikaner, pakistanier, kineser och japaner, för att inte tala om de miljontals nigger som svärmar över landskapet. Bäst av allt är att borgmästaren är en mulattnigger, liksom polischefen,

större delen av stadsfullmäktige och hela resten av den civila förvaltningens kabal. Vilken tur kan man ha, säger *The Atlanta Prostitution*, vi håller på att bli en sådan internationell stad. Det faktum att japanerna köper upp många av stadens mest framstående skyskrapor är en sådan välsignelse, det tillför inte bara investeringskapital till vår stad, utan allt bidrar till en sådan rikedom i vår kulturella blandning. Vi vill alla leva i ett mångspråkigt, multirasialt, mångkulturellt, flerspråkigt, multiplex, mångfaldigt, polymorft, brokigt, disharmoniskt, heterogent, inkongruent, divergent, hopblandat och sönderkört samhälle, eller hur?

Nej, det vill vi inte! Inte ens de dumma negrerna eller vietnameserna vill ha ett mångspråkigt samhälle. Var och en av dem vill bygga och utvidga sin enklav, att ta över, att utrota de andra raserna och etniska grupperna och härska över hela flocken.

* * * * *

I **Creative Credo nr 17** i *The White Man's Bible* slår vi tydligt fast en naturlag och historiens kompromisslösa lärdomar, nämligen: **endast ett homogent samhälle kan styras och kan bestå.**

Det första stycket i detta kapitel fastställer de grundläggande principerna för denna observation:

Rasblandning innebär döden. Historien har bevisat om och om igen att inget multirasialt eller mångspråkigt samhälle har överlevt länge. Precis som vi i föregående kapitel har sett att en frisk kropp inte vill och inte kan tolerera några främmande organismer i sig, så kan inte heller ett samhälle överleva inblandning av främmande element. Låt oss lära oss denna grundläggande läxa för all framtid och lyssna till den och lyssna noga! Låt oss uttrycka det på ett annat sätt: Varje samhälle vars element består av två eller flera differentierade raser kommer ständigt att ligga i krig med sig självt tills det förgör sig självt. Vanligtvis kommer dräggen i ett sådant samhälle att förstöra de bästa elementen och de förstnämnda kommer att överleva för att besitta fastigheterna i en mer primitiv social struktur. Anarki, fattigdom och elände kommer då att bli dess normala livsstil. Ett utmärkt exempel på detta är Haitis historia, vilken berättelse vi har återgett i ett framtida kapitel. Men historien överflödar av ett valfritt antal andra exempel. I vår tidigare bok, Nature's Eternal Religion, har vi citerat några sådana som Egypten, Indien och andra."

Eftersom ovanstående kapitel skrevs för mer än tio år sedan, fortsätter bevisen som stöder den slutsatsen att hopa sig på ett olycksbådande sätt. När vi ser på de dagliga rubrikerna och observerar hur länderna i tredje världen klarar sig på egen hand, finner vi att den gemensamma nämnaren i vart och ett av dessa "självstyrande" länder är fattigdom, svält, anarki, revolution, brottslighet och mord. Jag tittar i dagens tidning och finner följande:

— En artikel, daterad Eravor, Sri Lanka, proklamerar: "Beväpnade män mördar 119 muslimer i Sri Lanka; tamiler beskylls."

— En annan artikel, samma sida, daterad Johannesburg, Sydafrika: "9 dör i slagsmål vid vandrarhem för svarta sydafrikaner."

— Daterat Paynesville, Liberia: "Liberianska regeringens motattack lossar rebellernas grepp." I artikeln nämns vidare att 18 civila dödades i motattacken, och kroppar av flyktingar och klädesplagg från deras bylten låg utspridda på gatorna.

— Karachi, Pakistan: "5 av Bhuttos anhängare häktade för korruptionsanklagelser."

— Sidon, Libanon: "Strid mellan libanesiska shiiter dödar 16."

— Port-of-Spain, Trinidad: "Trinidads kuppledare hotar gisslan." Vidare i artikeln står det: den svarte muslimske ledaren för kuppförsöket hotade att döda premiärministern och andra regeringsmedlemmar i gisslan och redan 22 personer hade dött i upproret.

* * * * *

Samtidigt, närmare hemmet i vår "modell" för en mångkulturell stad, Atlanta, som har äran att vara Amerikas mordhuvudstad (näst efter den svarta djungel som är vår nations huvudstad), rör det också på sig.

För mer än tio år sedan, för att återuppliva den negerinfesterade "kärnan" i staden Atlanta, östes mycket pengar in i att bygga en turist-, underhållnings- och nattklubbsattraktion "Atlanta Underground" i en sektion under gatunivå. Mycket av dessa pengar kom från skattebetalarna. Trots alla butiker, restauranger, attraktioner och andra verksamheter som öppnades, misslyckades satsningen, främst för att de vita människorna var rädda för att våga sig in i detta brottsdrabbade negerområde. För några år sedan försökte mulatt-borgmästaren Andy Young återigen att återuppliva Underground Atlanta genom att ösa enorma summor offentliga medel i projektet och

förstärkte polisskyddet till den grad att det ibland fanns fler poliser än kunder. Atlanta Prostitution blev extatiska över att främja projektet, och under en tid verkade det som om satsningen skulle kunna bli ekonomiskt bärkraftig. Men inte längre. Synden straffar sig själv, och då niggrer och brottslighet är oskiljaktiga, bröt tecken på droger och gängkrig förra veckan ut i det öppna i Underground Atlanta. Det verkar som om krigföringen mellan två rivaliserande niggergäng från Los Angeles, Crips-gänget och Bloods-gänget, har flyttat in. Förra veckan började skjutandet vid Peachtree-ingången till Underground Atlanta, och en person dödades och två sårades. Jag förutspår att denna andra vända för Underground Atlanta är dömd att misslyckas. Det kommer att gå omkull precis som den första versionen. Problem: niggrer.

Samtidigt i det balkaniserade Europa har våra vita raskamrater nästan lika många problem som de blandade länderna. En rubrik över sidan i en nyligen publicerad rapport från det området proklamerar: "Balkanska rivaliteter hotar att återantända Europas krutdurk." Med dateringen Zagreb, Jugoslavien, rapporterar artikeln: "Upplopp bröt ut vid en fotbollsmatch nyligen i Zagreb. Men det var inte ditt vanliga europeiska fotbollsvåld. Det var en blodig strid mellan kroater och serber, Jugoslaviens två största etniska grupper, vars hat mot varandra sträcker sig århundraden djupt. 138 personer skadades, 12 kritiskt... Många ser våldet som ett förebud om vad som komma skall."

Balkan är utan tvekan Europas mest instabila krutdurk. Men de är på intet sätt den enda källan till etnisk krigföring och splittring. I Tjeckoslovakien finns olösta spänningar mellan tjecker och slovaker. Oavsett vilka fördrag som undertecknas av ett återförenat Tyskland om de nuvarande gränsernas beständighet, lämnades miljontals etniska tyskar kvar inom Polens, Tjeckoslovakiens, Rumäniens och Rysslands gränser i den vansinniga omritningen av Europakartan efter andra världskriget. De kommer att vilja återförenas med Tyskland. Det finns de ungerska och rumänska "etniska minoriteterna", som var och en vill ha separation. Det finns slovenerna och kroaterna som ligger i luven på varandra. De etniska albanerna vill ha separation från Jugoslavien. Listan kan göras lång och är inte begränsad till Balkan.

* * * * *

Vad är lösningen på hela denna röra som inte bara har försatt världens alla länders "gyttjefolk" i uppror, utan även de vita europeiska länderna? Dessutom sjunker världens främsta och mest välmående land, USA (vi ligger bara tio biljoner dollar back), snabbt ner i ett balkaniserat träsk som snart kommer att nå statusen av ett rasblandat, fattigdoms- och anarkidrabbat tredjevärldsland. Vad är lösningen? När vi ställer denna fråga till folk, slår de ut med händerna och himlar med ögonen.

Tja, vi, Church of the Creator, har en total, rak och meningsfull lösning, och, tror vi, den enda lösningen. Vi har den enda vinnande formeln, och vi har stavat ut den upprepade gånger tidigare. Men tillåt mig att stava ut den igen, steg för steg. Allt är polariserat i det enda ordet — RAHOWA!

1. **För det första måste den vita rasen förenas på världsomspännande basis. Den måste förenas under ett språk (latin) och en religion (Creativity).**

2. **För det andra måste vi glömma att försöka rädda allt avskum, alla snyltare och världens gyttjeraser, och vidta de åtgärder som krävs för att rädda oss själva.**

3. **För det tredje, för att göra detta, måste vi få bort de förbannade judarna från vår rygg och ta hand om våra egna angelägenheter och vårt eget öde.**

Innan vi gör detta kommer ingenting att vara löst, och vi, den vita rasen, kommer att sjunka djupare och djupare ner i gungflyet, tills rasblandning, slaveri och utrotning blir vår slutgiltiga lott och vårt dystra öde. Om inte Creativity, vad finns det då annars? Om inte nu, när?

Vita män, förena er och kämpa! Det finns ingen annan utväg! Antingen förenar vi oss, får bort judarna från vår rygg och tar över världen, eller så är allt förlorat. Annars finns det ingen framtid för dig, eller din familj, eller dina barn. Priset är bländande, alternativet är hemskt bortom fattningsförmåga. Inget offer är för stort, inget pris är för högt.

Vita män, anslut er till oss!

Propagandisera! Omvänd! Organisera!

Den *Uppenbara Ödet* för den Vita Rasen

Liksom de amerikanska pionjärerna måste vi, den Vita Rasen, nu göra det till vårt Uppenbara Öde att vinna världen och befolka alla dess goda länder. Denna planet är helt vår! RAHOWA!

Den vita människan är en enorm byggare. De få gånger i historien då han har varit obunden och fri att göra som hans medfödda natur dikterar, konstruerar han, skapar han, bygger han imperier. Med fria tyglar under en tidsperiod blir den vita människans kreativa verk sannerligen häpnadsväckande. En sådan period var uppbyggandet av Amerika och erövringen av västern.

Under mitten av artonhundratalet var majoriteten av amerikanerna genomsyrade av idén att det var deras *Uppenbara Öde* att erövra och befolka Amerika från Atlantens stränder till Stillahavskusten. Och erövra gjorde de!

Våra manipulerade historieböcker har gett oss så mycket skräp om betydelsen av pilgrimfäderna, puritanerna, Mayflower-avtalet och, i allmänhet, kristendomens roll i uppbyggandet av Amerika. Våra skolbarn och den amerikanska befolkningen i stort har som ett resultat nu blivit så indoktrinerade att praktiskt taget alla av dem kommer att upprepa denna judiska förvrängning att Amerika byggdes av kristna, för kristna och på kristna principer. En närmare granskning av historien kommer att visa att Amerika inte byggdes av kristna, inte heller på kristna principer, utan tvärtom byggdes trots kristendomens bojor.

Vilka var Amerikas verkliga byggare? Det var förvisso inte pilgrimerna eller puritanerna eller de religiösa fanatikerna, även om det fanns några av dessa utspridda bland de tidiga nybyggarna. I grund och botten var de människor som kom...

hit i stora skaror och utgjorde grundstommen i Amerika, var de bästa exemplen på vad som är gott hos den **vita rasen. Dessa var människor uppfyllda av äventyrslust som sökte efter ett bättre land och en bättre möjlighet att föda upp sina familjer och skapa sin lycka. De var äventyrliga, aggressiva, orädda, energiska och framför allt människor med visioner och människor som ville bygga. De var av samma skrot och korn som har skjutit fram den vita mannens gränser över hela världen på de vidsträckta kontinenterna under de senaste många tusen åren.**

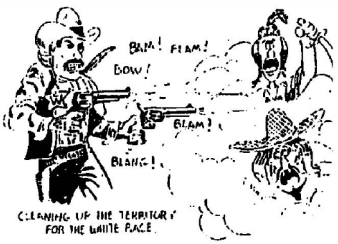

Vinnandet av Västern är den vita mannens prototyp för vinnandet av världen!

Vilka var dessa människor? De var det bästa av vårt vita rasmässiga arv som vi kunde vara stolta över. De var pionjärerna, de var pälsjägarna, jägarna, utforskarna, bönderna, ranchägarna, järnvägsbyggarna och framför allt indianbekämparna. De kom hit från ett överbefolkat Europa som hade slitits sönder och exploaterats av judiskt finansmonopol och snärjts i en splittrande, stridslysten kontrovers över den judiskt påtvingade kristna religionen. De var människor som sökte svängrum och frihet att följa sina naturliga böjelser och strävanden. I deras ådror och i deras blod fanns känslan av ett "Manifest Destiny" att expandera och befolka det rika nya landet.

Ur allt detta framkom den finaste och största blomstringen av vit produktivitet som världen någonsin skådat. I vinnandet av Västern demonstrerades utan tvekan en av den mänskliga rasens mest omfattande och bredaste bedrifter. I det heroiska vinnandet av Västern skrevs en av de mest

ärorika och långtgående kapitel i den Vita Rasens historia, eller för den delen i någon ras historia. Genom ren och skär mod och arbete byggdes det mest produktiva, kreativa, kraftfulla och välmående imperium världen någonsin skådat.

Idag producerar Amerika, trots att de vita människorna där utgör mindre än fem procent av jordens befolkning, lika mycket rikedom och substans som hela resten av världen tillsammans. Detta trots det faktum att amerikaner har tyngts ner av stränga restriktioner och handikapp, sådana som ingen nation någonsin tidigare skådat. Vita amerikaner har på sin rygg 30 miljoner (troligen 70 miljoner) svarta parasiter, som inte bara är en tung börda att bära, utan ett allvarligt ytterligare handikapp i form av att kasta grus i produktionsmaskineriet. All denna produktion kommer från Amerika trots det faktum att det amerikanska folket har tvingats subventionera sina rivaler och sina fiender över hela världen med utländskt bistånd, teknologi, lån, produkter, monetära restriktioner och varje annan form av bojor som juden överhuvudtaget kunde drömma ihop. Till detta kommer den kvävande effekten av judarna i vår mitt, enligt uppgift sex miljoner, men troligen betydligt fler.

Utan tvekan är Amerika idag den **Vita Rasens grundläggande fäste**. Av denna anledning är det under kraftiga angrepp från juden för att få den vita amerikanen bastardiserad och neddragen i samma ormgrop som Indien för tusentals år sedan, Sydamerika för några århundraden sedan och Haiti för 150 år sedan. Amerika är den Vita Rasens stora fäste och det är här striden kommer att behöva utkämpas, det är här juden kommer att behöva besegras, det är här en **ny världsfilosofi för den Vita Rasens överlevnad** kommer att behöva formuleras och slå rot.

Vi är skyldiga mycket till våra härdiga förfäder som kom till en dyster och fientlig kontinent med inget annat än sin gränslösa beslutsamhet och sina medfödda förmågor att skapa och bygga. Bland dessa fanns de tidiga pälsjägarna och fångstmännen, jägarna och utforskarna, rastlösa, energiska och frihetsälskande, sökande efter nya äventyr och allt vidare horisonter. Med dem kom snart också de tidiga nybyggarna, småbrukarna, bönderna. Och allt eftersom de trängde västerut hjälpte ranchägarna och boskapsbaronerna och deras romantiska cowboys till att tämja de vidsträckta ytorna i ett ständigt framåtsträvande Amerika. Dessa följdes i sin tur av

stadsbyggare, järnvägsbyggare och entreprenörer, i den bästa amerikanska bemärkelsen. När de byggde detta imperium var de alla, på ett eller annat sätt, indianbekämpare.

Eftersom vår historia har blivit så grovt förvriden å ena sidan, och eftersom våra heroiska pionjärförfäder har blivit illvilligt förtalade för sin politik mot indianerna å andra sidan, är det av yttersta vikt att vi undersöker exakt vad det banbrytande Amerikas politik var gentemot den underlägsna röda infödingen, nämligen indianen.

Det råder ingen tvekan om att den vita människan invaderade ett land som var befolkat av indianer, en ras som var väsentligt annorlunda än han själv och avgjort underlägsen. Även om invasionen var en rännil i början, tog det inte lång tid för indianen att inse att han blev invaderad och berövad sitt land. Eftersom fientlighet snart utvecklades, som den måste, tog det inte heller lång tid för den vita människan att inse att indianen var hans dödsfiende och ett direkt hot mot hans existens, hans egendom och hans familjs liv.

Ur detta utvecklades ett band inom den vita rasen som aldrig tidigare hade upplevts i Europa. Den vita människan insåg att han var tvungen att hålla ihop för att överleva, och en av de finaste perioderna av rasmässig lojalitet bland vita människor av alla olika europeiska ursprung utvecklades. Det tog fram det bästa hos den vita människan — rasmässig lojalitet, uppfinningsrikedom, resursstarkhet och mod. Genom att ge fullt utlopp för dessa naturliga egenskaper trängde han stadigt framåt, drev indianen västerut och tog över hans land. Även om den vita människan var kraftigt numerärt underlägsen, visade sig detta inte vara något handikapp, för när den vita människan är enad och beslutsam i sitt syfte kan han övervinna alla andra krafter och alla andra hinder. Den vita människan insåg tydligt att indianen var hans fiende och mottot, "*den enda goda indianen är en död indian*", blev landets oskrivna lag.

Det är därför bara struntprat att hävda att Amerika byggdes på kristna principer. Amerika byggdes inte alls på kristna principer. Om den tidiga vita amerikanska pionjären hade följt den kristna etikens diktat såsom "älska dina fiender", "vänd andra kinden till", "sälj allt du äger och ge till de fattiga", "stå inte emot det onda", "döm inte", etc., och allt det andra självmordsbenägna kristna nonsenset, skulle han aldrig ha klarat det. Han skulle ha blivit övermannad och dödad av indianerna innan han ens fått fotfäste på den amerikanska kontinenten. Nej,

faktiskt! Amerika byggdes inte på kristna principer, inte heller av människor som var särskilt intresserade av kristendomen. Amerika byggdes av den vita rasens främsta exemplar — den vita rasen som utövade sin medfödda aggressivitet och gav fullt utlopp för sina överlägsna förmågor och sin kompetens.

Vi hör så mycket nonsens i våra moderna historieböcker, i filmer och i annan judisk propaganda om hur den vita mannen var svekfull, att han bröt fördrag med indianerna, hur han lurade indianerna och hur han ljög för och förrådde dem. Detta är naturligtvis, som jag nyss har sagt, judisk propaganda i syfte att degradera och nedvärdera den heroiska vita mannen. Den vita mannen helt enkelt stred mot och övermannade indianerna, han behövde inte lura dem eller lova dem någonting, han var ute efter erövring. Han bekämpade indianen, han besegrade indianen, han dödade och slaktade indianen och drev honom framför sig medan han tog över hans land. Han helt enkelt utmanövrerade indianen i strid och underkuvade honom. Det var helt enkelt en fråga om erövring, och att anklaga den vita mannen för lureri och bedrägeri är helt tydligt ännu ett lögnaktigt judiskt knep. Den vita mannen slöt inga fördrag med indianerna som sådana. Han utfärdade edikt, varav de flesta syftade till att hålla indianen inom givna reservat eller områden efter att han i vilket fall som helst redan hade blivit totalt besegrad. Man köpslår inte eller sluter fördrag med krossade fiender, man dikterar villkor, och det var så den amerikanska indianen hanterades.

Låt oss vara ärliga om det. Den vita européen korsade havet, invaderade den amerikanska kontinenten befolkad av en underlägsen röd ras och drev västerut; han erövrade den röda människan; han tog över hans land, han dödade de flesta av sina motståndare, och när han utan tvivel hade underkuvat dem, föste han ihop dem i ett krympt område av vad som då ansågs vara värdelös mark kallad reservat. **Oavsett hur man ser på det, var det en öppen, hämningslös erövring, ett fritt spel av naturkrafterna, det var den vita mannen när han var som bäst.** Om våra förfäder inte hade gjort detta, skulle det inte ha funnits något Amerika — det skulle i själva verket inte finnas någon stor, stark reservoar av den vita rasen idag. Faktum är att det är tveksamt om den vita rasen ens skulle ha överlevt överhuvudtaget.

Eftersom vinnandet av västern och byggandet av Amerika var en av de mest kreativa och produktiva epokerna i den vita mannens historia, bör vi dra några allvarliga lärdomar från vår

egen historia. Om krigföring mot de färgade raserna, nämligen indianerna, var så produktivt för hundra eller två hundra år sedan i termer av den vita rasens expansion och välbefinnande, och om ett stort och rikt imperium byggdes ur sådan aggression, vad är då problemet med att fullfölja och anta en sådan politik idag på global nivå? Varför skämmer vi bort och främjar spridningen av den underlägsna svarta afrikanen i vår mitt när vi har den överväldigande makten att befria vårt vackra land från denna plåga och skicka honom i all hast tillbaka till Afrika? Varför hjälper vi inte våra banbrytande vita bröder i Sydafrika och hjälper dem att driva den vilde svarte mannen norrut mot ekvatorn?

Naturen själv har utrustat oss med den oförytterliga rätten till överlevnad, den oförytterliga rätten att föröka, föra framåt och expandera den vita rasen inför alla fientliga fiender. Låt oss inte glömma att de dödligaste fiender den vita rasen har är gyttjeriserna. Faktum är att alla gyttjeriser är den vita mannens fiender. **Det bästa skydd den vita mannen kan ge sig själv är att expandera den vita rasens territorium och antal på en global basis och krympa gyttjerisernas, vilka alla är fientliga mot oss, tills detta hot inte längre existerar.**

Så länge den fientliga röda rasen hade övervikt i antal och makt var han ett hot och en fara för den vita amerikanska pionjären. Det var inte förrän den vita rasen genom ren siffermässig övervikt övermannade indianerna som hotet mot liv och egendom tillintetgjordes. På samma sätt är gyttjeriserna på en global nivå, vilka alla är fientliga mot den vita rasen och blir mer så för varje dag, ett dödligt hot mot själva den vita rasens existens. **Om den vita rasens raspolitik i Amerika för hundra år sedan var en så produktiv politik för vår ras, är det logiskt att det också skulle vara en utmärkt politik på global nivå.**

Omöjligt? Inte alls. Faktum är att det inte bara är möjligt, det är den enda förnuftiga politik den vita rasen kan föra. Ta inte miste på det, judarna har i samarbete med gyttjeriserna markerat den vita rasen för utrotning och fortskrider snabbt — och framgångsrikt — i detta program.

Det är den högsta rätten, den främsta lagen i naturen, att kämpa för vår överlevnad till varje pris! Vi måste säkra den vita rasens existens på denna planets yta för all framtid. Och den vita mannen skulle enkelt kunna göra det om han enade sig och

uppnått rasmässig solidaritet. Medan under romartiden en romersk legionär, med sina samtida vapen, såsom svärd, sköld, spjut, etc., kanske kunde besegra sex (eller kanske tio) gånger sitt antal av svarta vildar, skulle idag, med den moderna teknologin som är produkten av den vita mannen och den vita mannen ensam, några få tränade piloter beväpnade med jetplan och atombomber kunna utplåna allt motstånd från de fientliga svarta i till exempel Afrika på ingen tid alls. Det faktum att våra vapen nu också är i händerna på vår fiende, som aldrig skulle ha kunnat uttänka eller producera dem på egen hand, är en skamlig återspegling av bristen på lojalitet och syfte hos den vita rasen.

Icke desto mindre, så illa som saker och ting är idag, är det inte för sent, eller omöjligt. När den vita rasen uppnår politisk enhet och ideologisk sammanhållning, kommer ler-raserna, på grund av oförmåga att försörja sig själva, att vissna bort och ingen kärnvapenförintelse, som judarna ständigt skrämmer oss med, kommer att vara nödvändig.

Ja, skriften på väggen är tydlig: Vite man, förena dig eller gå under! Befolka världen eller bli en rasmässigt blandad slav!

Eftersom den svarta rasen begår den överväldigande majoriteten av alla våldsamma (och andra) brott, är det tydligt att om vi minskar deras antal kommer vi att minska brottsligheten. Samma princip gäller för okunnighet och fattigdom. Därför, om vi vill minska brottslighet, fattigdom, smuts, slumområden och okunnighet, är det bästa och mest effektiva programmet att minska antalet nigger i Amerika.

Rasprogrammet för Church of the Creator är därför tydligt utstakat: **expandera den vita rasen, minska ler-raserna.**

Detta måste vara vårt program för all framtid, inte bara i Amerika utan på global basis.

Dumt och dårfaktigt, under beskydd av juden och kristna principer, har vi gjort precis tvärtom. I Amerika, liksom på andra håll i världen, har varje politik som den vita mannen dårfaktigt har förmåtts att följa, oavsett om det är utländskt bistånd, välfärd, finanspolitik, beskattning, tekniskt bistånd, medicinskt bistånd eller en av hundra andra politiska inriktningar, konsekvent arbetat för att multiplicera ler-avskummet och minska basen för den produktiva vita rasen.

Ler-raserna över hela världen hatar oss med passion. Påpiskat av den världsomspännande judiska pressen är den vita rasen, polariserad i den vita amerikanska bilden, det främsta hatobjektet överallt. Inte bara är den vita mannen hatad

över hela världen, men just här i själva Amerika kan mexikanerna, niggrerna, indianerna och allt annat ler-avskum knappt bärga sig till den dag då de kan göra slut på oss.

Varför vi ska "vända andra kinden till" och föda, subventionera och främja spridningen av det ler-avskum som hatar oss, är bortom allt förnuft. Det är självmord. Det är vansinne. Vi är inte skyldiga lerraserna någonting. Vilken som helst av dem kommer att göra slut på oss så snart de har makten. Kollektivt och organiserade av juden kommer de att ha makten om en generation eller så, och de kommer att göra slut på oss, såvida vi inte själva enas och organiserar oss.

Jag upprepar, enad och organiserad är den vita rasen tio gånger så kraftfull som resten av världen tillsammans.

Genom hela naturen strävar varje art efter att expandera genom att kolonisera nytt territorium. Till exempel, så snart kaninen satte sin fot på den nya kontinenten Australien, förökade den sig ymnigt tills den täckte kontinenten. När stararna kom till Nordamerika spred de sig snabbt över kontinenten. När hyacinten kom till Florida för ett sekel sedan spred den sig snabbt till varje kanal och vattenväg som var lämplig för dess tillväxt. När ett ogräs slår rot i ett vetefält, försöker det omedelbart utvidga sitt territorium och sprider frön dit det, om möjligt, kan ta över hela fältet, hela länet, hela landet.

Detta är naturens program: kolonisera nytt territorium och expandera till gränsen för din förmåga — utan några begränsningar.

I tusentals år har den vita rasen koloniserat territorier och kontinenter, ibland med stor framgång och även med vissa bakslag. Under den romerska eran var den enastående framgångsrik. Hade den vita rasen inte drabbats av en självmordsbenägen, sinnesförlamande plåga, nämligen kristendomen, skulle den utan tvekan ha fortsatt och för länge sedan koloniserat världen. Tyvärr, som historien visar, dukade romarna under för kristendomen. Den vita rasens framåtanda smulades sönder, den vita rasen själv förföll och blev nästan översprungen av de muhammedanska morerna.

Med renässansen återfick den vita rasen sina sinnen, och under sextonde, artonde och nittonde århundradet gick den vita rasen återigen framåt i en hälsosam återkomst av kolonisation som omfattade världens alla kontinenter, och som vi just har utforskat, var mest kraftfull av alla på den nordamerikanska kontinenten.

Nu, under det tjugonde århundradet, är den vita människan återigen i snabb nedgång då giftiga, virulenta, nya judiska filosofier, kommunism och liberalism, sprider sig som pesten. Dåraktigt nog drar sig den vita människan nu tillbaka, flyr inför underlägset avskum, krymper sitt eget och hjälper sina fiender att föröka sig. Istället för att kolonisera, blir det vita Amerika koloniserat, inte bara av horder av svarta niggrer, utan av världens alla gyttjeavskum.

* * * * *

Den verkliga lösningen är att den vita människan antar en sund, tydlig raspolitik: ***Den vita rasen måste expandera tills den bebor alla goda marker på denna jord; den måste betrakta alla gyttjeraser som sina dödsfiender; den måste sluta ge dem bistånd och hjälp av något slag; den måste tränga undan och krympa dem från jordens yta, precis som den gjorde med indianen i Amerika, fast i ännu högre grad.***

För att överhuvudtaget överleva måste detta vara vår trosbekännelse och vårt testamente: det är antingen dem, eller oss! Det är Church of the Creators överväldigande mål att se till att den vita rasens överlevnad på denna jords yta säkras för all framtid.

Vi, den vita rasen, måste därför på nytt lära oss den stora historiska läxan från våra lysande amerikanska förfäder. Vi måste projicera denna stora produktiva våg av den vita rasen på en världsomspännande basis. Vi måste återigen, i ett planerat och medvetet program, återuppta koloniseringen av världen som den vita rasen har bedrivit under de senaste århundradena på ett mer eller mindre slumpartat, men kraftfullt sätt. Liksom de amerikanska pionjärerna måste vi, den vita rasen, nu göra det till vår Manifest Destiny att vinna världen och befolka alla dess goda marker. RAHOWA! Denna planet är helt och hållet vår!

(För mer om Manifest Destiny läs NER II-10.)

Nummer 64 — Oktober 1990

Den självklara lösningen
på ett krossande problem

Förkasta och annullera den federala skulden!

Det finns två grundläggande punkter som jag vill hamra in i denna artikel. Den första punkten är att vi, den vita rasen, håller på att bli totalt förslavade av JOG. För det andra kan ingen förslavas om de inte frivilligt samarbetar med sina slavägare. Därför är det första steget i vår befrielse att vi rätar upp vårt tänkande genom en värderingsrevolution.

Just nu kontrollerar judarna det penningskapande maskineriet i USA och alla andra vita länder, och det är förmodligen det mest kraftfulla och betydelsefulla vapnet av alla i den världsomspännande judiska konspiratoriska nätverkets arsenal, som sakta men säkert drar åt snaran runt halsen på de arbetande vita skattebetalarna i USA och världen. I hjärtat av detta judiska monster finns FEDERAL RESERVE SYSTEM, som har tillskansat sig makten att trycka obegränsade mängder pengar ur tomma intet och papper, och därigenom kontrollera världens finanser och alla de maktattribut som följer med det. (Läs återigen "The Federal Reserve Board — The Most Gigantic Counterfeiting Ring in the World," C.C. nr 40 i White Man's Bible.)

Genom denna makt att tillverka sina egna pengar, för att sedan låna ut dem till regeringen och folket i USA med ränta, har det judekontrollerade Federal Reserve System kunnat sätta det arbetande folket i en allt hårdare snara, och dra åt det skruvstäd i vilket de

håller oss fastklämda medan skuldberget växer olycksbådande större för varje dag.

Förenta staternas federala skuld vid tiden för Calvin Coolidge var endast tre miljarder dollar, varav han lyckades betala av två miljarder under sin ämbetstid. Idag överstiger den federala skulden tre biljoner dollar, en siffra så enorm att den genomsnittliga människan inte kan fatta den, och jag ska inte ens försöka förklara den, förutom att den nu är tusen gånger så stor som den var under Calvin Coolidges tid, och den växer i en fantastisk takt. Men det är bara en del av bilden. Varje delstat, stad och kommun i USA är också skuldsatta upp över öronen. Det är även varje stort och litet företag. Faktum är att den totala NATIONELLA skulden nu uppgår till över 13 biljoner dollar och ökade med ytterligare 12 miljarder dollar medan du lyssnar på judenyheternas sändning under kvällen. Bara räntan på den federala skulden ensam är nu den tredje största posten i vår nationella budget, endast överträffad av välfärdsprogrammen (beskatta vitingen, mata negern) och militärbudgeten (gör världen säkrare för judarna).

Vad betyder allt detta? Det betyder att vi, det vita arbetande folket, som byggde allt genom rent arbete, nu är skyldiga mer än vad alla kombinerade verkliga rikedomar (fastigheter, maskiner, mark, bostäder, etc.) i USA är värda. Det betyder att varje barn som föds nu redan är belastat med en skuld på 52 000 dollar den dag det anländer. När det barnet är vuxet kan den skulden vara fem, tio eller tjugo gånger så stor. Det betyder att vi är förslavade i ett judiskt skapat skuldberg som växer olycksbådande större för varje minut. (Läs igen "Operation Rip Off", s. 172 i *RAHOWA! This Planet is All Ours.*)

Låt oss nu stanna upp och tänka en minut. Skuld har två parter: **gäldenären på den ena sidan och borgenären på den andra sidan.** Vi hör ständigt om de astronomiska belopp vi, folket i USA, är skyldiga. Men märkligt nog hörs aldrig ett knyst om vem vi är skyldiga alla dessa biljoner, mer än vad all verklig kombinerad egendom är värd. Till vem är vi skyldiga sådana enorma summor? När man ställer den livsviktiga frågan till genomsnittspersonen, agerar de dumma, förvirrade, som "oj, det har jag aldrig tänkt på". Regeringen nämner det aldrig. Judemedia kommer aldrig att informera dig om denna livsviktiga fråga. Är det ingen som vet? Varför detta stora mysterium?

Tja, det kan ha blivit konspiratoriskt mörklagt av det judiska maktetablissemanget, men ett mysterium är det inte. Jag

kan berätta för dig på en halv minut vem vi är skyldiga det till, vem som håvar in det på andra sidan. **Svaret är Federal Reserve Board, som inte alls är en statlig myndighet som de flesta människor förleds att tro, utan en avskyvärd och ondskefull konspiration av världsomspännande judiska bankirer.** Det är till dem vi är skyldiga allt vi äger, och ännu mer.

JUDISK-DRIVNA BANKER | JUDISK-DRIVET FED | JUDISK-DRIVEN VÄRLDSBANK

DU KANSKE OFTA UNDRAR VEM SOM TAR EMOT RÄNTAN PÅ DEN ENORMA STATSSKULDEN SOM VI JUDAR FICK IN DETTA LAND I. VARFÖR... VI JUDAR, VEM ANNARS?

Hur fick de oss i en så dum och underdånig position? Stegen som leder judarna till det världsomspännande herraväldet är: raslojalitet, rasreligion och en konspiratorisk spelplan, att i smyg förvärva alla världens nervcentra för makt, där pengar är nyckeln. Det är så de lyckades låsa in oss och förslava oss.

Så, kontentan är att vi är skyldiga allt vi äger, och mer därtill, till den förrädiska och trolösa judiska konspirationen som inte tjänade ihop någon del av det, utan genom knep och förräderi har lurat och svindlat oss på vår egendom och våra tillgångar. Jag upprepar, judarna stal vår rikedom genom pappersskyffling, genom svek, genom knep och ränker. Den judekontrollerade Federal Reserve-svindeln är inte ett lagligt organ, ej heller har de förvärvat rätten att skapa pengar. De bryter mot konstitutionen i

Förenta staterna, vars sektion 8, artikel 5 säger: ”Kongressen skall ha makten: att prägla pengar, reglera värdet därav, samt av utländskt mynt...” Detta betyder inte att kongressen kan ge bort den rätten och skyldigheten till ett gäng judiska falskmyntare, vilket är vad som har hänt.

Så, är vi skyldiga dessa sinistra judiska gangsters 13 biljoner dollar? Inte på långa vägar! Vi är inte skyldiga dem det lagligt, vi är inte skyldiga dem det moraliskt, vi är inte skyldiga dem det, punkt slut. Vad vi är skyldiga dem är ett rejält hängningsparty för att hänga alla dessa förrädiska gangsters som har orsakat fler krig, mord, fattigdom och elände än alla andra onda krafter i världen tillsammans. Medan vi ändå håller på, borde vi också hänga alla förrädiska chabez-goys som samarbetade och samverkade med våra dödsfiender.

* * * * *

Redan 1927, när jag var en yngling som gick i en enrummig folkskola ute på Saskatchewans prärier i Kanada, hade vi en mycket hängiven patriotisk lärare vid namn Mrs. Murphy. Även om namnet ”Murphy” var irländskt, var det hennes endast genom giftermål. Själv var hon i högsta grad skotsk-engelsk och var född i Nova Scotia. Hennes patriotism var dock inte fokuserad på Kanada. Hennes lojalitet var till 100 % för Storbritannien och det brittiska imperiet, som vid den tiden fortfarande stolt kunde göra anspråk på att vara ”Stort”. Hon betraktade Kanada endast som en del av det stora imperiet, och det gjorde även de flesta kanadensare. Jag minns att hon berättade för oss att vi inte var kanadensiska medborgare utan ”brittiska undersåtar”, en viktig distinktion. Victoria-dagen firades den 24 maj, en stor helgdag, trots att drottning Victoria aldrig hade satt sin fot på kanadensisk mark. Den 24 maj var en dag av firande, av stora parader, av klingande tal och retorik. Jag kan fortfarande minnas sådana tal efter mer än sextio år om hur stort det brittiska imperiet var, som Gud speciellt hade välsignat. Det omfattade mer än en fjärdedel av jordklotet, och solen gick aldrig ner över det brittiska imperiet, förklarade talarna med iver gång på gång.

Jag minns också att Mrs. Murphy lärde oss ett antal sånger, varav en vi sjöng med stor entusiasm:

Rule Britannia, Britannia rule the waves.
Britons never, never shall be slaves.

Nåväl, idag, trots all entusiasm, jingoism och flaggviftande, har solen gått ner över det brittiska imperiet. Tack vare förräderi och svek från sådana shabbos goy-förrädare som Winston Churchill (och Franklin Roosevelt på vår sida av Atlanten) är britterna idag i högsta grad de slavar de svor att de aldrig skulle bli. Idag är Storbritannien en tredje rangens makt, berövad sitt stora imperium, och glider snabbt ner mot att bli ett "tredjevärldsland" av bastardiserade blandfolk. Inte nog med att de saknar kontroll över sin regering, sin ekonomi, sin utbildning eller något annat, utan de håller snabbt på att bli utstötta i sitt eget land medan floden av rasfrämmande folk fortsätter att övervältiga deras en gång orörda ö. Medan de infödda britterna betalar skatterna, utför arbetet och bär de rasfrämmande på sina ryggar, blir de skydda, utnyttjade, diskriminerade och misshandlade av sin "egen" regering. Det är inte britter, utan Juda som nu styr det en gång "Stora" Britannien, och de infödda britterna är slavar åt en främmande parasit. De brittiska skinheadsen sammanfattar situationen kortfattat i en av sina sånger:

En gång hade vi ett imperium,
Nu har vi fått en slum.

Även om vi hittills har fokuserat på Storbritannien och dess en gång så ärorika imperium, utgör landet inget undantag från resten av världen. Idag styr Judas stam inte bara Britannia och haven, utan Juda styr världen, inklusive, och i synnerhet, Amerikas förenta stater.

Hur bär sig dessa slemmiga judar åt? Tja, det är en lång historia som tar sin början för omkring fyra eller fem tusen år sedan. Men låt oss sammanfatta de viktigaste höjdpunkterna:

— Först kom **Raslig Lojalitet**, vilket för övrigt är namnet på vår flaggskeppstidning.

— För det andra kom deras egen **Rasreligion**, nämligen judendomen.

— För det tredje formulerade de en konspiratorisk **Handlingsplan**, nämligen att förvärva åt sig själva allt guld, alla pengar och alla fastigheter i världen.

— För det fjärde, ta kontroll över alla **maktens nervcentra** — ekonomi, regering, nyhetsmedier, utbildning och andra folks religioner.

— För det femte, **förgör de bästa**, nämligen den vita rasen, genom krympning och rasblandning, och omvandla de ledarlösa bruna zombierna till fogliga, underdåniga slavar, villiga att arbeta för sina judiska slavägare.

Detta kan låta som en svår uppgift, en omöjlig prestation, men livets nakna, brutala fakta är dessa: judarna gör det, och det mål de har strävat efter genom årtusenden är nästan deras, åtminstone är det definitivt inom räckhåll inom en generation.

Nu finns det vissa raser som utgör fogliga slavar, och det finns vissa som inte gör det. Historiskt sett har negrerna i Afrika utgjort de mest lättstyrda slavarna. Araberna har inte gjort det, indianerna i Nordamerika gjorde det aldrig. Inte heller japanerna eller kineserna. De minst lämpade av alla har varit naturens främsta — ***den vita rasen, som traditionellt har varit världens främsta erövrare och krigare.***

Även om judarna nu befinner sig på toppen av världen, utgör den vita rasens okuvliga beslutsamhet, uppfinningsrikedom och stridsegenskaper ett allvarligt hot och ett hinder för judarnas fanatiska strävan att förslava och dominera alla världens goyim (läs "boskap"). Visserligen lider den vita rasen av en dödlig akilleshäl. De vill vara rättvisa, de vill ge den andre en ärlig chans, de vill till och med vända andra kinden till och hjälpa sina fiender. De verkar inte ha någon känsla för raslig sammanhållning eller raslig lojalitet. Det finns dock alltid en chans att de vaknar upp som de gjorde i Tyskland för sextio år sedan, inser vad som händer, organiserar sig och vänder sin vrede mot sina dödsfiender — judarna.

Det är denna mardröm som driver judarna att arbeta alltmer febrilt för att rasblanda bort den ädla vita rasens existens.

Vi, den vita rasen, befinner oss nu vid en kritisk punkt i vår arts biologiska historia. Juden är i en frenesi att rasblanda den vita rasen inom denna generation. Det är nu eller aldrig, och judarna vet det. **Den vita människan håller äntligen på att bli akut medveten om vad den judiska konspirationen gör och att judemakten är på ett världsomspännande bärsärkagång mot den vita rasen.** Vi ser tecken på antijudiskt motstånd i Ryssland, där Pamyat skrämmer slag på judarna. Vi ser det i Tyskland, vi ser det i Frankrike, vi ser det i Sydafrika, vi ser det i Sverige. Även om vi inte är så välkända än, drar Creativity och dess evangelium om vit raslig lojalitet till sig mer och mer uppmärksamhet, eftersom det har en omfattande spelplan för seger och den enda sanna vinnarformeln.

* * * * *

Vi kommer tillbaka till ruta ett. Den vita rasen är inte kompatibel med slaveri. Den kan inte förslavas permanent, men den kan förintas permanent, vilket är vad som händer nu.

Kan vi vända processen och rädda den vita rasen? Ja, det kan vi! Det mest direkta steg vi kan ta är att förkasta statsskulden och alla andra skulder som har lagts på oss genom de judiska bankirernas bedrägerier, och sedan hänga dessa brottslingar. Om vi kan "efterskänka" Egypten en skuld på sju miljarder och Israel ett ännu större berg av pengar, är det mer logiskt att "efterskänka" det amerikanska folkets skuld, en skuld som kriminellt påtvingades dem av ett gäng judiska finansiella manipulatörer.

Hur kan vi göra det? Vi måste gå tillbaka till grunderna och bygga den kraftfulla, massiva ångvält som en vit rasrörelse utgör genom samma steg som judarna gjorde tusentals år tidigare — genom raslig lojalitet, genom raslig religion, genom kreativitet. Endast genom dessa logiska steg kan vi återta kontrollen över vårt eget öde och få våra ryggradslösa kongressledamöter att ogiltigförklara Federal Reserve Act, annullera de orättmätiga bergen av skuld och förkasta statsskulden. När vi väl har gjort det är det judiska spelet över, en gång för alla.

President Bush har överlagt och haft konferenser i Vita huset med medlemmar från båda partierna för att försöka hitta en "lösning" på det nationella underskottet. I veckor, medan de fipplade och vred sig, var detta den stora nyheten tills distraktionen med "Gulfkrisen" tog över rubrikerna. Men de löste det inte och de kommer aldrig att göra det, eftersom det är just dessa förrädiska *chabez-goys* som har samarbetat (och samarbetar) med judarna som orsakade den finansiella röra vi befinner oss i. Vi behöver nu anta ett mer drastiskt tillvägagångssätt. Liksom Alexander den store, när han ställdes inför den gordiska knuten som ingen kunde trassla ut, tog han sitt trogna svärd och med ett kraftfullt slag högg han igenom hela det trassliga eländet och problemet med den gordiska knuten var löst. Låt oss göra detsamma.

Endast i Creativity har vi den vinnande formeln för att utföra jobbet. För att vinna behöver vi en fullständig revidering av de värderingar vi håller kära. I Creativity gör vi just det. Det är i själva verket en VÄRDEREVOLUTION, där vi kastar överbord de vansinniga och självmordsbenägna judiska värderingar som dumpats på oss av kristendomen, och i deras ställe etablerar nya

RASLIGA VÄRDEN, BASERADE PÅ NATURENS EVIGA LAGAR, HISTORIA, LOGIK OCH SUNT FÖRNUFT.

Kära vita rasfränder, förena er med oss nu och bygg det nödvändiga kraftpaket med vilket vi kan förinta judendomen och dess bihang, kristendomen. Låt oss sparka ut den fördärvliga, slemmiga juden från makten och ut ur Amerika. Låt oss göra som den romerske senatorn Cato den äldre gjorde när han, i slutet av varje tal han höll i den romerska senaten, ropade "Delenda est Carthago!" (Kartago måste förstöras!) Det blev ett stridsrop för alla romare, och som ett resultat blev hotet från Kartago totalt förintat, för att aldrig resa sig igen. Låt oss på samma sätt ropa *"Delenda est Judaica!"* tills vi har förintat dessa ondskefulla parasiter på mänskligheten kropp, tills även de har utplånats från världens yta.

Delenda est Judaica! RAHOWA!

Nummer 65 — November 1990

TRE HURRAROP FÖR ETT FÖRENAT TYSKLAND!

Men, om den vita rasen ska överleva, måste tyskar och alla andra vita sätta Raslig Lojalitet över Nationell Lojalitet

Det råder stor glädje och jubel i Tyskland i dessa dagar. Faktum är att det råder en atmosfär av eufori bland alla tyskar över hela världen. Öst- och Västtyskland ska förenas! Berlinmuren har rivits! Kommunismen kollapsar! För första gången på 45 år kan åttio miljoner tyskar samla sina resurser och möta världen som ett. Det är sannerligen en stor historisk epok för tyskar.

Om vi blickar längre in i framtiden, bortom dagens eufori, låt oss försöka visualisera förloppet av den framtida utvecklingen, inte ur Tysklands och tyskarnas perspektiv, utan ur den totala vita rasens synvinkel och dess nuvarande dominans och förslavning av det konspiratoriska judiska nätverket av onda gangsters.

Även om jag personligen är stolt över det **tyska folket**, är stolt över mitt **tyska arv**, så betraktar jag mig i grunden som en medlem av den **vita rasen, och det är där min främsta lojalitet hör hemma. Raslig Lojalitet i vår bok går långt före och ersätter Nationell Lojalitet.** Med detta i åtanke låt oss se vad vi kan förvänta oss för utveckling i både det korta och det långa perspektivet av världsangelägenheter.

Medan tyskarna jublar, är deras europeiska grannar rädda och mycket oroliga. Den judevänliga hantlangaren Margaret Thatcher är rädd för att Tyskland, nu med en befolkning på 80 miljoner energiska och flitiga människor,

kommer att dominera Europa och kommer att producera mer och handla mer än Storbritannien och förvisa Storbritanniens redan slitna ekonomi till fullständigt kaos. Och hon har goda grunder för denna fruktan. Polackerna, som skenbart har kastat av sig det kommunistiska oket och vars ekonomi befinner sig i totalt kaos, är rädda för att tyskarna, när de väl återigen har etablerat sig som en betydande världsmakt, kommer att vilja återkräva stora områden av sina tidigare landområden som med våld slets från tyskarna efter deras nederlag. De har också goda grunder för sin fruktan. Det svaga och försvagade Frankrike, som har fruktat ett återuppståndet och expanderande Tyskland ända sedan det nederlag Frankrike led i fransk-tyska kriget 1870-71, är rädda för tysk revanschism, att Tyskland inte bara kommer att driva Frankrikes vacklande ekonomi mot ytterligare sönderfall, utan så småningom kommer att vilja hämnas för de grymheter som staplades på Tyskland efter både första och andra världskriget, och kanske till och med vill återkräva Alsace-Lorraine. Ryssarna, å andra sidan, befinner sig nu i så desperata omständigheter, i sådan total förvirring och är så upptagna med sin egen röra, att de inte har någon särskild fruktan för tyskar som sådana, utan hoppas bara att en återuppstånden tysk ekonomi ska hjälpa till att rädda deras hopplösa situation i själva Ryssland, en röra som lämnades kvar efter kollapsen av deras avskyvärda judisk-påtvingade kommunistiska arv.

Inom själva Tyskland råder stor optimism och en återuppstånden anda av nationalism. När skaror av hundratusentals tyskar samlas för att jubla vid Brandenburger Tor, kan vi höra dem sjunga igen **"Deutschland! Deutschland, über Alles! Über Alles in der Welt!"**, deras helgade nationalsång som föregick första världskriget. Det är deras sinnebild för nationalism — Tyskland framför allt i världen! De är dock långt ifrån utom fara, och deras problem är enorma. Sjutton miljoner tyskar i det tidigare Östtyskland är nästan lika utfattiga som sina sovjetiska förtryckare. Deras bostäder, deras fabriker, deras vägar och broar, hela deras stadsomfattande infrastruktur (avlopp, vattensystem, etc.) befinner sig i ett tillstånd av förfall och vanvård, och hela den delen av landet måste byggas upp från grunden.

Ett ännu större problem är den totala mentala desorienteringen hos de 17 miljoner östtyskarna, som har utsatts för 45 år, två generationer, av judisk kommunistisk propaganda och ideologi. Resultatet, föga förvånande, är att de flesta östtyskar har varit

inskärpta med slavmentaliteten att få sina liv planerade och styrda av staten. Detta har naturligtvis förstört mycket av det naturliga initiativ som finns hos de flesta tyskar, och även möjligheten att utveckla förmågan att skapa privata företag, en brist som inte kan återställas över en natt.

Trots alla dessa handikapp är jag dock övertygad om att tyskarna, som är ett intelligent, flitigt och resursstarkt folk, inte bara kommer att övervinna de 45 åren av förtryck, utan inom några år kommer att återhämta sig och bli den mest välmående och ekonomiskt kraftfulla nationen i världen, och till och med gå om USA. Trots deras nya bördor beräknas Västtysklands bruttonationalprodukt för i år öka med 4,0 %, tio gånger mer än USA:s, vars beräknade ökning endast är 0,4 %. En stor fördel tyskarna har gentemot USA är att de inte bara kommer att vara ett enat folk, utan de kommer att vara ett homogent folk, där den stora majoriteten är flitiga och kompetenta, medan USA, oavsett vad de försöker företa sig, är belastat med stora horder av negrer och andra inkompetenta lerraser, som hotar att snart bli majoritet i det som en gång var den vite mannens domän för företagsamhet och möjligheter. Som man säger, man kan inte göra en sidenbörs av ett suggöra.

Vi kommer nu till Tysklands politiska situation, som inte alls är lika ljus, och som faktiskt innehåller en mängd sura toner. För det första styr judarna fortfarande Tyskland, precis som de gör med resten av världen. Dessutom finns det fortfarande 250 000 amerikanska soldater i Västtyskland. Eftersom Sovjetunionen är en bankrutt och nedgången samling av polyglotta fraktioner och inte längre utgör ett militärt hot (om det någonsin gjorde det), vad gör då dessa 250 000 amerikanska soldater, på mer än 100 militärbaser, i Tyskland? Jag ska berätta för dig vad de är där för. De är i Tyskland för att skydda de parasitära judarna från tyskarna och för att se till att tyskarna aldrig kommer att kunna installera en regering av sitt eget slag och av sitt eget val. Sedan finns det fortfarande 350 000 sovjetiska soldater i Östtyskland. Det är en ganska tung ockupationsarmé för ett litet geografiskt område med endast 17 miljoner människor. Vad är de där för? De var ursprungligen där för att påtvinga tyskarna judisk kommunism och hålla dem i det kommunistiska tyranniets slaveri och träldom. Nu när kommunismen faller samman i själva Ryssland, liksom i de flesta andra östeuropeiska länder, kommer de förmodligen

flytta ut på begäran av ett revitaliserat Tyskland, men jag är säker på att det inte sker utan att de utkräver ett högt pris, ett hårdhänt stycke utpressning, för att få tyskarna att betala för att hjälpa till att rädda den ruttna sovjetiska ekonomin.

Huruvida de 250 000 amerikanska trupperna och/eller de 350 000 sovjetiska trupperna överhuvudtaget kommer att dra sig ur är dock, enligt min mening, fortfarande mycket tveksamt. Det kommer att bero mycket på händelser i Ryssland, i Europa, i Mellanöstern och framför allt i judarnas hembas, själva USA. Vi kan vara ganska säkra på att judarna inte kommer att släppa sitt strypgrepp på tyskarna, som de fruktar mer än något annat folk på jordens yta. Och av goda skäl. **De grymheter judarna har hopat över tyskarna under de senaste hundra åren är så fruktansvärda att om tyskarna någonsin hamnar i en position att göra det, och är benägna att utkräva hämnd, skulle det totala priset bli att utplåna den judiska befolkningen i sin helhet. (Läs återigen Avenge Dresden! i RL 51 och 52.)**

Men även om Tyskland återigen skulle få ordning i sitt hus och kontroll över sitt eget öde, vilket inte är troligt, är problemen med den nuvarande röran i Europa under rådande ideologi och accepterade värderingar omöjliga att lösa. Judarna har sett till det.

Här är ett utdrag från nyhetsbrevet från juli/augusti 1990, kallat *Teutonic Unity*, som ges ut av Manfred Roeder, en långvarig tysk patriot som har tillbringat flera år i fängelse för sina germanska åsikter. Jag citerar:

"-Ja, polackerna bör leva inom säkra gränser, precis som alla andra nationer. Jag hoppas innerligt det. Men detta är just anledningen till att jag aldrig kan acceptera Oder-Neisse-linjen som Tysklands gräns. Endast en rättvis gräns kan vara säker. Orättvisa kan aldrig garantera säkerhet utan snarare motsatsen: oro i generationer framöver. Och Oder-Neisse är en uppenbar orättvisa, det är ett brott, dikterat av Stalin och menat att föreviga hatet mellan tyskar och polacker.

Jag kan inte acceptera Oder-Neisse-linjen eftersom jag inte vill ha en ny konflikt eller ett nytt krig om den. Och inget tyskt parlament eller regering kan förutse hur kommande generationer kommer att tänka om detta territorierov, och därför kan ingen garantera någonting för framtiden. Bortom Oder-Neisse ligger en fjärdedel av obestridd tysk mark som har varit tysk i 750 år, lika länge som Berlin."

"Att acceptera denna annektering innebär att Tyskland **i framtiden kommer att ha rätt att hämnas på samma sätt och — om omständigheterna förändras (och de förändras hela tiden) — ta tillbaka inte bara alla sina förlorade territorier utan dessutom en fjärdedel av ursprunglig polsk mark ända fram till Warszawas portar. Och vi skulle ha 'rätt' att utvisa alla invånare i detta territorium och se mellan fingrarna med döden för ett par miljoner i processen. Och vi skulle kunna göra det utan något dåligt samvete alls, för fram till nu har ingen polack någonsin ångrat detta brott mot det tyska folket eller bett om ursäkt för det. Tvärtom, upphetsade och sanktionerade av den katolska kyrkan, sprider man på det mest skamlösa sätt historiska lögner om 'hemkomsten av urgamla polska marker'. Och till råga på allt kräver de skadestånd för skador under kriget. Kan vi bygga ett nytt Europa på en sådan grund av lögner och oförskämdhet? Aldrig!"**

Nu är Manfred Roeder inte en man med något stort inflytande i Tyskland eller någon annanstans. Men kontentan är att det han säger representerar magkänslan hos den stora majoriteten tyskar, och när de väl har makten, kommer de att kräva ett återlämnande av sina stulna territorier, det kan jag garantera.

Den nuvarande verkligheten i den europeiska situationen är sådan att, kommunism eller ej, dess nationalistiska hat, oförrätter, gränstvister, religiösa fejder och hundra andra problem är olösliga. Om Tyskland återigen blir den världsmakt som det är kapabelt till, löften eller inga löften, kommer det på nationalistiska grunder att kräva ett återlämnande av sina förlorade territorier. Det kommer även ett antal andra mångspråkiga politiska divisioner vars etniska grupper och invecklade gränser är en olöslig mardröm. **Europa kommer då att vara tillbaka på ruta ett, där det var på 1930-talet och krig kommer återigen att följa. Jag upprepar, den språkliga, politiska, religiösa och etniska röran i Europa under det nuvarande tillståndet av värderingar och ideologi är olöslig. Två av de mest oförsonliga skurkarna i dramat är nationalism och kristendom.**

Finns det en lösning? Ja, det gör det, och Creativity och endast Creativity har lösningen. **Svaret är en fullständig värderingsrevolution genom religion.** Om vi inte kan övertala den vita rasen att tänka i termer av deras viktigaste värde av alla, deras biologiska band, istället för deras nationella och språkliga skillnader, kommer vi aldrig att lösa något av världens problem, och juden med

hans djävulska teknik av "söndra och härska" kommer återigen att sätta världen i brand och förgöra oss alla.

Tänk på det, vite man: Den vita rasens överlevnad, eller att gå igenom samma gamla självmordsbenägna ekorrhjul av vita som dödar vita?

Kom ihåg, vita utgör nu mindre än 10 % av den totala världsbefolkningen, och om nuvarande demografiska trender fortsätter, kommer vita om 80 år att utgöra mindre än 1 % (en procent!) av den totala världsbefolkningen. **Det är hög tid för alla vita att enas som en raslig enhet och kämpa för sin egen överlevnad.** Förenade under raslig lojalitets baner kan vi bygga en vitare och ljusare värld, men splittrade under nationell lojalitets baner är vi dömda till utrotning.

Vita människor, vakna!

Rädda den vita rasen!

Propagandera! Omvänd! Organisera!

Kom ihåg Alamo,
men hämnas Dresden!

Israelisk arrogans och amerikansk dumhet

"Desert Shield" och den brutala israeliska massakern på araber på islams heliga mark

Vi är alla bekanta med uttrycket om ett fall där svansen viftar på hunden, även om vi aldrig har sett det hända med en hund.

Det skulle dock vara svårt att hitta en mer exemplarisk situation på vilken detta epigram kan tillämpas än om vi tog en ordentlig titt på det nu förestående kriget som är på väg att explodera på den arabiska öknens heta sand. ***Om det någonsin funnits ett fall av ett svansliknande bihang som viftar på hundens mycket större kropp, så demonstreras ett utmärkt exempel av det som händer i Mellanöstern, där den lusinfekterade israeliska svansen viftar på den större amerikanska hunden.***

Aldrig i världshistorien har en så eländigt liten parasitstat som Israel manipulerat, exploaterat och kontrollerat världens mäktigaste ekonomiska och militära nation så fullständigt, nämligen Amerikas förenta stater. Situationen är så dum och så bisarr att den genomsnittlige lurade och godtrogne amerikanen inte verkar kunna tro på och förstå de uppenbara fakta som nystas upp framför hans eller hennes egna ögon. De

verkar förbli förblindade även efter att fakta tydligt och noggrant lagts fram för dem.

I denna artikel är vårt mål att granska de senaste händelserna, att granska fakta och lägga fram dem i logisk ordning med hopp om att vi kan utbilda de bästa elementen av den vita rasen, få dem att ta sitt förnuft till fånga och väcka dem till att leda hela den vita rasen till aktiv kamp mot den judiska konspirationen.

Judisk massaker på araber

George Bush, vår chabez-goy-president, hade varit, åh, så noggrann med att sätta ihop vad som verkade vara en internationell koalition mot stundens buse, Saddam Hussein av Irak. Mycket förräderi, svek och mutor hade krävts för denna operation. Egypten och dess judiska hantlangare, Hosni Mubarak, hade mutats med en "eftergift" på sju miljarder dollar av sina skulder till USA, på de vita amerikanska skattebetalarnas bekostnad, naturligtvis. Syriens president Hafez al-Assad hade mutats med en monumental summa på åttahundra miljoner dollar, som skulle gå till honom personligen. För denna enorma summa kunde Assad låtsas älska en hel del judar och förråda massorna av sitt eget folk. Hälften av detta belopp skulle komma från saudierna och kuwaitierna, och den andra hälften från, gissa vem?, den eviga måltavlan — den vita amerikanska skattebetalaren. Sättet som dessa sista 400 miljoner ska betalas på är i sig ett mästerverk i kamouflage. Hälften kommer att slussas genom CIA och den andra hälften genom Israel, och den amerikanska skattebetalaren kommer aldrig att märka skillnaden. De andra icke-arabiska samarbetspartnerna, såsom Frankrike, Storbritannien och andra, har sina egna chabez-goy-förrädare, såsom Margaret Thatcher, och judarna kan sätta igång och stänga av dem efter behag.

Det finns ytterligare ett litet smutsigt trick som Shabby George hade i rockärmen. Precis före den irakiska invasionen den 2 augusti 1990 lät han vårt utrikesdepartement och deras språkrör klargöra för Saddam Hussein att USA skulle se åt ett annat håll och inte ingripa om han beslutade sig för att ta över Kuwait. Faktum är att bara två dagar före invasionen den 2 augusti förklarade Vita husets taleskvinna Margaret Tutwiler öppet vid en presskonferens att USA inte hade något åtagande att försvara Kuwait mot invasion.

Sjabbige George hade kokat ihop en riktigt slug affär (vilken affär!) och hade god anledning att gotta sig i sin listighet. Han hade ju lurat in Saddam i att invadera Kuwait, vilket gav USA:s JOG en förevändning att flytta en massiv ansamling av amerikanska trupper till Mellanöstern för att försvara Israel. Dessutom var nu hela världen emot Saddam, till och med araberna, skröt han.

Genom tvång, genom mutor, med hjälp av smutsiga trick och förräderi hade George Bush-wacker fört samman en extremt bräcklig koalition, som kanske skulle kunna hålla ihop under en kort tid, förutsatt att ingen gungade båten, och förutsatt att attacken mot Irak inleds innan de skakiga allierade hinner tänka efter en extra gång vad de gett sig in i. Dessutom under förutsättning att Israel stod vid sidan av och inte blev inblandat i det falska krig som Bush konspirerade fram på anstiftan av Israel.

Men måndagen den 8 oktober 1990 ställde Israel till med en rejäl blunder som placerade henne mitt i denna noggrant iscensatta men bräckliga övning i hyckleri och svek. Den dagen, medan omkring 3 000 judar låtsades "klaga" vid Klagomuren, bröt helvetet löst. Denna Klagomur är i själva verket muren till en muslimsk helgedom som omsluter cirka 35 tunnland helig mark som araberna kallar Haram al-Sharif, deras term för den Ädla Helgedomen. Där finns den guldtoppade Klippdomen och även Al-Aqsa-moskén, islams tredje heligaste plats efter Mecka och Medina. Araberna har ägt denna mark i mer än tusen år. Judarna har under de senaste två decennierna försökt stjäla denna "heliga mark" från araberna och hävdar att detta är platsen för deras bibliska andra tempel. De svär att riva och rasera de muslimska templen och återuppbygga sitt judiska tempel på samma mark, som de kallar Tempelberget.

Faktum är att på just denna judiska helgdag försökte en rabbinledd judisk mobb smyga in den första hörnstenen till sitt framtida återuppbyggda tempel på platsen. Detta utlöste ett upplopp, där araberna kastade stenar mot den judiska mobben, de enda vapen araberna hade. Den judiska polisen, tungt beväpnad med amerikanskfinansierade Uzzi-kulsprutepistoler, svarade med överlagt våld och sköt med skarp ammunition mot de obeväpnade araberna, på den heliga mark som legitimt tillhör araberna. Inom loppet av några minuter låg 21 araber döda och mer än 150 sårade, en massaker av stora proportioner med vilka mått mätt som helst.

Nu håller "Sjabbige" Georges osäkra och konstlade koalition mot Irak snabbt på att lösas upp på grund av Israels "indiskretioner", men George den jude-älskande Bush är ovillig att kritisera Israel och dess hetlevrade premiärminister Shitsack Shamir. När allt kommer omkring är det enda sanna syftet med den "koalitionen" och hela operation "Ökensköld" att skydda Israel mot araber i allmänhet, och Irak i synnerhet.

"Ökensköld" för Israel

Som en standardrutin (S.O.P.) i de flesta bedrägliga judiska kampanjer (och alla judiska kampanjer är bedrägliga) är fokus eller målet för deras kampanj vanligtvis *ad hominem*, det vill säga koncentrerat på en person. Välj ut en given person som måltavla och gå sedan till full attack för att förtala, fördöma, baktala, ljuga, angripa och slutligen förgöra den personen. I första världskriget var det Kaisern, i andra världskriget var det Adolf Hitler. Sedan det tragiska judiska debaclet har vi haft ett antal mindre mål för judiskt hat. Vid en tidpunkt var det Ayatolla Khomeini, en annan gång var det Muammar Khaddafi, vid en annan tidpunkt var det Daniel Ortega, och vid en annan — Manuel Noriega. Idag skjuter den judiska propagandans alla kanoner mot Saddam Hussein, trots att han för bara två år sedan var den amerikanske kompisen och vi stödde honom i det grymma och destruktiva kriget mot vår dåvarande fiende Iran.

Låt oss återigen granska det meningslösa pladdret och de idiotiska anklagelser som den jude-manipulerade George Bush slungar mot Saddam Hussein som förevändningar för att släpa våra unga män halvvägs runt jorden för att lida, svettas och dö i Saudiarabiens heta 50-gradiga sand. Allt detta till en enorm kostnad för vår kaotiska och vacklande ekonomi. Allt detta för att utkämpa ett krig som Israel vill ha och manipulerar, men som är helt värdelöst och meningslöst för de vita amerikanska skattebetalarna och våra pojkar som skickats till Saudiarabiens öknar för att dö för Israel.

ANKLAGELSE NR 1: Saddam Hussein är en stor mobbare, en angripare som kastar sig över en svagare granne. Tja, George, gamle vän, det här är som när huttlar skäller på kittel. Om du fräschar upp ditt minne lite och påminner dig så nyligen som i december förra året, så kastade du, världens största mobbare, dig över din forna partner i droger och slog skiten ur Panama. Ojämlikheten mellan den stora mobbaren och det lilla offret var mycket större än mellan Irak och Kuwait. Vad säger du om det?

om det? Och sedan, George, om du minns, fanns Grenada i en inte alltför avlägsen dåtid.

ANKLAGELSE NR. 2: Vi, USA, kan inte tolerera aggression någonstans i världen. Vilket jävla skämt! Amerikas förenta stater har hundratusentals soldater stationerade i dussintals främmande länder där de är hatade och oönskade, särskilt negertrupperna. Det största antalet baser och kontingenter av trupper finns i Tyskland, förmodligen för att "försvara" det tyska folket, ännu ett stort gapskratt.

Så, vi kommer inte att tolerera aggression någonstans i världen? Jaha, hur kommer det sig då att vi tolererade den sovjetiska aggressionen mot de baltiska staterna och andra östeuropeiska länder? Hur kommer det sig att vi inte bara tolererar utan aktivt stöder och finansierar den fortsatta israeliska aggressionen mot araberna?

ANKLAGELSE NR. 3: Vi, USA, är beslutna att återupprätta Kuwaits legitima regering. Efter att ha avsatt och tillsatt ett antal legitima och illegitima regeringar över hela världen (t.ex. Vietnam, Nicaragua, Palestina, Panama, Filippinerna, Tyskland, etc.), vilka i helvete är vi att säga vems regeringar som är lagliga eller olagliga? Det amerikanska folket bryr sig inte ett dugg om huruvida någon pompös fet miljardär till "emir" styr Kuwait, eller om det blir en provins i Irak. De är sannerligen inte villiga att spendera 20 miljarder om året och låta sina söner svettas, lida och dödas på Saudiarabiens heta ökensand bara för att sätta någon flottig "emir" och hans kumpaner tillbaka på tronen.

ANKLAGELSE NR. 4: Vi måste skydda våra vitala intressen i detta oljerika territorium. Vilka vitala intressen? Vilken tänkbar "vital" skillnad gör det för oss om en arab eller en annan säljer oss oljan från Kuwait? Om vi inte hade släpat våra enorma militära styrkor halvvägs runt jorden till arabernas land, skulle Saddam Hussein fortfarande sälja oss och andra länder olja som vanligt, och den skulle fortfarande ligga runt 20 dollar per fat, istället för 40 dollar. Det fanns aldrig något hot om att Kuwaits olja skulle sluta flöda, och dessutom kom tidigare endast obetydliga 1,5 % av vår oljeförsörjning från Kuwait. Varför fortsätter George Bush att ljuga för oss? Nu när vi har infört en blockad mot både Irak och Kuwait har vi skurit av oss näsan för att skämma ut ansiktet, och skurit av oljeförsörjningen till världen från inte bara ett land utan två.

ANKLAGELSE NR. 5: Saddam Hussein skulle säkerligen invadera Saudiarabien härnäst. Faktum är att vi inte har några

bevis på vad Saddam Husseins avsikter var eller är för närvarande, såvida vi inte gör anspråk på att vara tankeläsare, vilket vi inte är. Hans uttalanden och handlingar efter ockupationen av Kuwait tyder på att han inte hade några aggressiva planer mot Saudiarabien.

Vårt judiska propagandamaskineri, även känt som "masskommunikationsmedia", ljuger helt enkelt för oss precis som det gjorde 25 år tidigare om Vietnam och dominoeffekten och allt det där nonsens för vilket 57 000 unga amerikanska liv offrades i Vietnams djungler.

Och även om Irak skulle invadera Saudiarabien, återkommer vi till den grundläggande frågan: vad i helvete spelar det för roll för den genomsnittlige amerikanen om vi köper vår olja från en arab eller en annan?

* * * * *

Vid studier av alla de ovanstående högt prisade anklagelserna mot Irak kan vi bara dra en slutsats: de är alla en samling lögner och falska som fan. Det finns bara en grundläggande och meningsfull anledning till varför Bush-administrationen har släpat hundratusentals av våra pojkar halvvägs runt jorden för att lida och svettas och dö i Arabiens heta sand, och det är — Israel. Det är Israel och det inhemska judiska nätverket i Amerika som har gett orderna och drar i trådarna. **De vill att vi ska gå i krig för att krossa den militära potentialen i Irak och andra arabländer som kan utgöra ett hot mot Israel.**

Alla arabländer är intensivt fientliga mot Israel och av goda skäl. Det judiska intrånget i Palestina och vad det har gjort mot den infödda arabiska befolkningen var en brutal aggressionshandling som skapade förödelse inte bara för palestinierna, utan på grund av det mäktiga stödet från världens främsta makt, USA, har skapat kaos och fientlighet i hela Mellanöstern. Det har raserat det en gång välmående Libanon, det har vänt USA mot Libyen, Irak, Jordanien, Syrien, Egypten och många andra länder. Eftersom judarna kontrollerar världsfrågorna och i synnerhet USA, har de lyckats antingen muta dessa länder, såsom Egypten, eller förstöra dem med militärt våld, såsom Libanon, allt på de vita amerikanska skattebetalarnas bekostnad. Uppenbarligen anser Israel idag att Irak är dess mest allvarliga hot och har lyckats manipulera de nickedockor som leder den amerikanska regeringen till att använda våra enorma militära resurser för att krossa Irak.

Men uppenbarligen tänker den judiska Kehillan längre än Irak. George "Read-My-Lips" Bush fortsätter att tala om DEN NYA VÄRLDSORDNINGEN, och om det LÅNGSIKTIGA engagemanget från USA:s styrkor i Operation Desert Shield. Det förefaller mig som om jag har läst om den nya ordningen någonstans i Sions vises protokoll, hur ordet ska utgå från Jerusalem och från Sion, och hur judarna ska styra världen.

Uppenbarligen ska USA:s militära styrkor förbli i den arabiska öknen permanent för att skydda Israel, inte bara från Irak, utan också från alla andra arabländer. Precis som vi har haft allt från 250 000 till 350 000 amerikanska trupper i Tyskland under de senaste 45 åren för att skydda judarna från tyskarna, så håller vi nu uppenbarligen på att bosätta oss permanent i Mellanöstern för att skydda judarna i Israel från araberna.

Heligt krig mot judiskt tyranni

Jag är dock övertygad om att det judiska tyranniet över hela världen snart kan vara på väg mot sitt slut. Vad USA:s JOG (Jewish Occupational Government) gör i Saudiarabien idag är början på slutet. Den amerikanska närvaron i det arabiska heliga landet, hemvist för Mecka och Medina, rör upp ett getingbo som inte kan och inte kommer att kunna tämjas.

De så kallade "allianser" som Bush försöker sätta ihop är extremt osäkra och ingen av dem, inklusive de icke-arabiska allierade, har någon lust att göra skitgörat åt judarna. De hatar alla Israel med passion, och Amerika, Israels främsta finansiär, inkluderas som den huvudsakliga medbrottslingen i Israels brott. Det är endast genom enorma mängder mutor och/eller hot som vi har dessa så kallade "allierade" som går med på att ge symbolisk hjälp. Faktum är att vårt flagranta, partiska och slaviska försvar av Israel rör upp ett Jihad, ett islamiskt heligt krig som förenar 150 miljoner araber i området för att avreagera sin vrede mot både Israel och USA.

Samtidigt rör detta genomskinliga pro-judiska förräderi, svek och hyckleri från USA:s JOG upp det vita folket i Amerika och världen att ansluta sig till oss i det RASLIGA HELIGA KRIGET (RAHOWA) mot det judiska tyranniet.

Israel och judarna har förtagit sig och de kommer snart att befinna sig mellan hammaren och städet, mellan vreden från ett heligt krig fört av de islamiska styrkorna och ett rasligt heligt krig fört av den mäktigaste kraften på jordens yta — ett enat vitt

Ras. Det är vår heliga plikt att se till att detta sker, och det snart.

Redan nu flammar upprorets och motståndets eld mot detta dumma krig upp på gatorna i många delar av USA, och även i utlandet. Gårdagens välkända Vietnam-slogans revideras nu till att lyda:

Åt helvete heller, vi tänker inte gå!
Vi tänker inte slåss för Texaco!

Det kanske inte rimmar, men det vore mer mitt i prick att proklamera:

Åt helvete heller, vi tänker inte gå!
Vi tänker inte slåss för Israel!

Samtliga kända vit-rasistiska publikationer har kraftfullt fördömt de judisk-orkestrerade amerikanska militära dragen i Mellanöstern. Vissa av de pro-vita aktivisterna, såsom Matt Hale i Chicago, har offentligt bränt den israeliska flaggan och organiserat demonstrationer mot den judiska konspirationen att utkämpa israeliska krig med amerikanska soldater. Det verkar som om de anti-israeliska protesterna inte är begränsade enbart till de vita rasisterna. Enligt söndagsutgåvan av *The Atlanta Journal* den 21 oktober gick tusentals demonstranter mot "den krigsvänliga hysterin" ut på gatorna i olika amerikanska städer, liksom i ett antal utländska länder, däribland Australien, England, Frankrike, Italien, Sverige, Kanada, Spanien och till och med Panama. Låt oss hoppas att detta är början på ett brett uppror för att bryta den judiska ormens tyranniska strypgrepp.

Plikten att göra uppror mot tyranner och förrädare

Den störste av alla ledare, Adolf Hitler, förmanade oss med dessa visdomsord i *Mein Kampf*:

> *— Om ett folk, genom den statliga auktoritetens instrument, drivs mot sin undergång, då är uppror inte bara en rättighet utan en plikt för varje medlem av det folket."*

USA:s regering, ledd av sådana rasförrädare som president Bush, flankerad av mulatt-niggern stabschef Powell och den judiske försvarsministern Cheney, leder sannerligen det vita folket i USA och världen mot katastrof och undergång.

Förrädarna och tyrannerna har den (judiska) lagen, men vi har rätten! Det är vår rättighet och plikt att mobilisera Naturens Främsta, den Vita Rasen, den mäktigaste kraften på

jordens yta, och föra ett Vitt Rasligt Heligt Krig, och gör det nu.

Endast Creativity har den religiösa ivern, tron och programmet för att utföra ett fullständigt och slutgiltigt jobb. I Creativity har vi det TOTALA PROGRAMMET, den SLUTGILTIGA LÖSNINGEN och den ULTIMATA TRON för Vit raslig överlevnad, expansion och avancemang. Förena dig med oss i vår heliga sak och gör din del i att bygga en kraftfull ångvält för att krossa den judiska tyranningen och få de judiska parasiterna från vår rygg, en gång för alla.

Delenda est Judaica! RAHOWA!

Nummer 66 — December 1990

JOG-förräderi: Det finns mer än vad ögat ser

Det förestående pro-judiska kriget i Mellanöstern

Irak, överrumplat och gillrat i en fälla, är bara en förevändning för det förrädiska JOG att flytta USA:s väpnade styrkor till Mellanöstern för att skydda Israel.

Den överväldigande majoriteten av amerikaner har blivit grovt vilseledda och felinformerade om det krig som nu förestår i Mellanöstern. De judisk-dominerade medierna har sett till det, tillsammans med massiv hjälp från vår president "Bush-whacker". Om man ska tro judemedia gick allt bara bra där ute i den arabiska öknen, Irak och Saddam Hussein var våra bästa vänner, tills Saddam plötsligt fick denna märkliga impuls att invadera Kuwait. Sedan, på bara några minuter, vändes hela situationen upp och ner och Iraks diktator blev omedelbart världens mest ondskefulla och farliga skurk. Plötsligt stod våra "vitala intressen" på spel, vårt sätt att leva hotades, Saddam var ett farligt hot mot hela mänskligheten, och inte bara måste han förintas utan även hela den irakiska militära maskinen tillsammans med honom. Överraskning! Överraskning!

Det finns mycket bedrägeri i denna inställning, som vi ska se, och det är den amerikanska allmänheten som är mest lurad, snärjd och bortkullrad av alla inblandade parter. Som i ett filmmanus från Hollywood, genom konspiration, svek och avsiktligt planerade ränker, har vårt JOG, i

samarbete med judarna i Israel, har satt igång en militär operation för att utkämpa Israels krig med amerikanska soldater. Låt oss försöka lägga samman de enskilda bitarna.

Bit nr 1

Planeringen av Iraks förstörelse

För det första var "Bush-whacker" George, manipulerad av sina judiska mentorer, inte alls överraskad, utan lade förrädiskt planer för att händelsen skulle inträffa minst 18 månader före invasionen av Kuwait den 2 augusti 1990. I en artikel daterad den 25 oktober 1990 i *The Atlanta Constitution* finns en detaljerad berättelse om hur strategin kläcktes med målet att förstöra Irak. Jag citerar: *"Med början i mars 1989 satt arméns generallöjtnant John Yeosock och hans 500 krigsspelare, bränsleberäknare och andra planerare vid en militärbas i Georgia och funderade på hur de skulle kunna förflytta 200 000 soldater till Saudiarabien."*

Berättelsen fortsätter. *"Det topphemliga arbetet i byggnad 363 vid Atlantas Fort McPherson preciserade arméns del i företaget. I juli 1990 var den cigarrökande general Yeosock och hans tre- och fyrstjärniga motsvarigheter inom flottan, marinkåren och flygvapnet redo för testkörningen."*

Testkörning sannerligen. Det är mer än en tillfällighet att militären i juli var redo att rulla, och i augusti rullade de faktiskt.

Bit nr 2

Dr Gerald V. Bull träder in

I omkring 25 år har Dr Bull, ett kanadensiskt fött rymd- och ballistikgeni som har jämförts med Dr Werner von Braun, designat superartilleri, kanoner/raketer. Hans kanadensisk-amerikanska High Altitude Research Program (HARP) har slagit alla rekord för långdistansartilleri. I 15 år har Pentagon avvisat Dr Bulls erbjudanden och ansträngningar att utrusta USA:s väpnade styrkor med de avancerade 155 mm-projektilerna och andra långdistansprojektiler. Det var för tio år sedan. Under tiden vände Dr Bulls Space Research Corp., efter att ha blivit avvisat av USA, sin uppmärksamhet och sin produktion av långdistansartilleri till Irak, som nappade på möjligheten med entusiasm. Irak har nu förmågan att leverera giftgas och biologiska stridsspetsar in i våra pojkars läger,

som är uppställda som sittande måltavlor i den arabiska öknen. Genom att använda raketboosters utrustade med målsökande anordningar kan Saddam Hussein också leverera sådana projektiler direkt in i Tel Aviv och Jerusalem, därav den omfattande distributionen av gasmasker i Israel.

Varför tackade USA nej till Dr. Bull och lät honom istället vända sina ansträngningar och sitt geni till Iraks fördel? Eftersom detta inte hände över en natt utan under en period av decennier, måste det ha varit en planerad och medveten handling från vårt militära etablissemangs sida. Det är ett märkligt pussel, men även denna bit passar in i den övergripande bilden. Uppenbarligen ville JOG att Irak och Saddam Hussein skulle ha tillräckligt med destruktiv militär makt för att få honom att framstå som ett trovärdigt hot mot världsfreden, och förmodligen också för att kunna döda ett betydande antal amerikanska pojkar. Situationen är inte olik Pearl Harbor 1941 när Roosevelt och judarna agerade dumma och tysta och lät japanerna bomba Pearl Harbor, förstöra vår Stillahavsflotta och döda mer än 3 000 av våra män på en enda dag. Under hela tiden visste förrädarna i Vita huset och Pentagon månader i förväg att attacken var på väg. I själva verket skuggade de den japanska flottan och visste vilken dag och vilken timme japanerna skulle slå till. Dr. Bull-episoden förefaller misstänkt nog vara ett liknande fall.

Det finns en skillnad. När den överhängande faran för Israel blev alltför verklig, den 22 mars i år, mördades Dr. Gerald V. Bull av Mossad vid hans rymdforskningscenter i Bryssel, Belgien.

Del nr 3

Att skapa en förevändning

Vi kommer nu till den senaste händelseutvecklingen, juli 1990. Vid det här laget var planerarna i Atlanta redo och behövde nu en dramatisk förevändning för att skicka alla dessa trupper och tunga maskiner dit bort till den där heta, gudsförgätna arabiska öknen. Hur lägligt var det då inte att Saddam den 2 augusti 1990 invaderade det frimärksstora Kuwait. Var denna ytterst gynnsamma tajming en tillfällighet? Hände det bara? Knappast.

Bara några dagar före invasionen tog den judiske hantlangaren Bush-whacker George Saddam i handen, ledde honom vid näsan och sa åt honom att gå vidare och förverkliga sin långvariga ambition att lägga beslag på det mest eftertraktade priset — det oljerika Kuwait. Den amerikanska uppmuntringen med silversked kunde knappast ha varit mer explicit, vilket framgår av händelseförloppet...

händelser som omedelbart föregick invasionen den 2 augusti. Den 25 juli träffade USA:s ambassadör i Irak, April Gillespie, Saddam. Ett utskrift från det mötet visar att ambassadör Gillespie sa till Saddam att "Vi har ingen åsikt om de arab-arabiska konflikterna, som din gränstvist med Kuwait." Detta skedde uppenbarligen med president Bushs och utrikesminister James Bakers välsignelse. Faktum är att Bush följde upp detta ytterligare med ett personligt meddelande som underströk ambassadör Gillespies budskap, med endast en mild antydan om att det inte var "snällt" att använda våld mot en granne. Denna ståndpunkt vacklades ytterligare av Vita husets taleskvinna Margaret Tutwiler några dagar senare, när hon under en presskonferens uppgav att USA inte hade något åtagande att försvara Kuwait mot invasion.

Del nr 4

Överlagd reaktion

Knappt hade Saddam nappat på betet förrän helvetet bröt lös. Den "snällare, mildare" chabez-goy George Bush blev nu omedelbart ett rytande lejon, och han började genast skrika om krig och förflytta trupper. Nu fanns inget vacklande. Judarna hade skrivit manuskriptet till hans tal för länge sedan, och truppförflyttningarna hade planerats minutiöst under de senaste 18 månaderna, som tidigare beskrivits. Allt gick enligt manuskriptet.

Det var ett monumentalt beslut att inleda ett stort krig mitt bland de arabiska nationerna, vars konsekvenser och följdverkningar var långtgående och oförutsägbara. Den amerikanska ekonomin vacklade redan och befann sig på randen till katastrof, men Bush-dräparen George verkade helt likgiltig inför de enorma kostnader som ett sådant krig skulle åsamka det amerikanska folket i form av pengar och amerikanska liv. Och var befann sig kongressen under hela denna tid? Tyst som en mus. Även det ingick i det förutbestämda manuskriptet. Det verkade som om den judiska hantlangaren Bush ensam nu var den store överbefälhavaren, som fattade besluten och bestämde allt, medan kongressen, som enligt konstitutionen ensam har befogenhet att förklara krig, stod passivt vid sidan av, förmodligen som stöd för en krigisk president vars retorik nu skrek efter ett totalt krig.

Del nr 5

Enorma nya oljereserver upptäckta i Saudiarabien

Det finns ytterligare ett element som tyst har ignorerats av judemedia. Enligt numret av *Spotlight* den 29 oktober har ett gigantiskt nytt och outnyttjat oljefält nyligen upptäckts i ett avlägset område i den saudiska öknen. Det påstås vara den största ansamlingen av olja någonstans på jordens yta som upptäckts under de senaste 20 åren, och tillräckligt för att hålla saudierna pumpande olja långt in i det 22:a århundradet. Även om dess upptäckt har varit känd under en tid, har dess existens diskret hållits tyst för att inte väcka onödiga misstankar om det kommande kriget i Mellanöstern.

Frågan är: vem kommer att kontrollera framtiden för denna enorma, strategiska tillgång — judarna eller araberna? Med USA:s massiva militära makt stadigt i händerna på judarna, kommer endast historiens utveckling att utvisa resultatet.

Del nr 6

Vinnarna och förlorarna

Trots de enorma insatserna om vem som ska kontrollera oljan i Mellanöstern, är den verkliga och övergripande frågan i det förestående kriget i den arabiska öknen skyddet av Israel och upprätthållandet av den judiska kontrollen över världen. Om detta nu blir ett skjutkrig kommer förstörelsen på båda sidor att bli katastrofal. Som i det amerikanska inbördeskriget, som i första och andra världskriget, och de flesta andra krig, är antalet dödade, sårade och lemlästade alltid mycket större och krigen varar mycket längre än vad de avtryckarglada anstiftarna till en början fick oss att tro. Tiotusentals, troligen hundratusentals amerikanska pojkar kommer att dödas. Men judarna kunde inte bry sig mindre.

Judarna skulle vilja se de angränsande arabiska länderna såsom Irak, Iran, Syrien, Jordanien och till och med Egypten förstörda, pulveriserade och malda till köttfärs, som redan har hänt med grannlandet Libanon, en gång ett välmående och fredligt kristet land.

Judarna planerar att ha amerikanska styrkor i Mellanöstern och på arabisk mark permanent för att skydda dem från 150 miljoner fientliga araber. Kostnaden för de vita amerikanerna kommer att vara krossande och överväldigande. Det kommer ytterligare att eskalera ruineringen av ett snabbt sönderfallande Amerika, men det kommer

stärka det judiska greppet om Amerika och resten av världen.

Saudiarabien kommer att förlora kontrollen över sin olja och sin suveränitet likaså, precis som Kuwait, Irak, Emiraten och resten av araberna. Allt kommer att falla i judiska händer, åtminstone är det den judiska vampirens mål.

Slutsats

Det finns bara en väg ut ur denna blodiga röra och endast den vita rasen kan mobilisera kraftpaketet för att utplåna och förstöra den judiska pesten. Vi måste ta tjuren vid hornen och konfrontera det förbannade judiska hotet direkt. För att göra det måste vi organisera och mobilisera de totala resurserna hos den 500 miljoner stora vita minoritet som fortfarande finns kvar på denna planet. Vi måste polariseras till en mäktig rörelse, en murbräcka. Vi måste krossa judendomen och dess hjälp-tentakel, kristendomen, och ersätta den med en vital, meningsfull, kompromisslös vit rasreligion — Kreativitet. Endast Kreativitet har svaret, tron och programmet för att utföra det arbetet. Slut upp med oss, vita raskamrater, och hjälp till att bygga en vitare och ljusare värld för dig själv, din familj och dina framtida avkommor. Delenda Est Judaica! RAHOWA!

HELVETE... VI VISSTE ATT VI SKULLE HA EN UPPGÖRELSE MED HUSSEIN FÖR 18 MÅNADER SEDAN. VI VISSTE OCKSÅ ATT HAN SKULLE INVADERA KUWAIT. VI LÄT DET HÄNDA, SOM VI ALLTID GÖR – VI VAR TVUNGNA ATT HA EN URSÄKT FÖR ATT SKICKA DIT 300 000 SOLDATER. HELA SPELET GÅR UT PÅ ATT SKYDDA ISRAEL OCH HÅLLA OLJEPRISERNA UPPE.

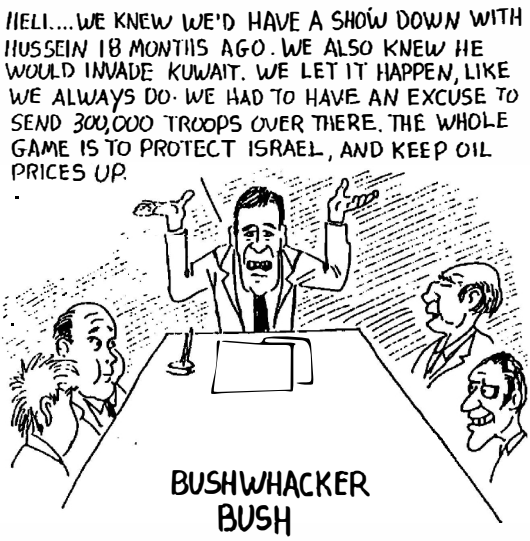

BUSHWHACKER BUSH

Introduktionen till en ny (snart utkommande)
bok av Pontifex Maximus Ben Klassen —

En värderevolution genom religion

Vad Creativity-revolutionen egentligen handlar om

Genom historien har olika civilisationer och kulturer fastställt en uppsättning värderingar för sig själva som de håller högt. Även om vissa av dessa kan verka lättsinniga, till och med dumma, för andra rivaliserande kulturer, så var och är de likväl de grundläggande måttstockarna för var och en av dessa specifika kulturer, nationer och/eller civilisationer — värderingar som de håller kära.

Hur fastställdes dessa primära värderingar? Återigen, om vi går tillbaka i historien finner vi att sådana värderingar härleddes och formades genom deras specifika religiösa övertygelser. Medan en ko för vita européer bara är en ko, ett nyttigt djur som inte är särskilt intelligent, är en ko för hinduer ett heligt föremål, ett heligt djur, som tillskrivs enorm respekt och vördnad. Varför är en ko helig för hinduer? Därför att deras religion säger det till dem, och det är inte deras sak att ifrågasätta varför. För muslimer är Mecka och Medina heliga platser eftersom deras religion säger till dem att det är så det ligger till. För judar är Mose, Abraham, Isak och Jakob och en hel skara andra judiska skurkar deras nationella och religiösa hjältar. De kristna har sin Jesus Kristus, i bästa fall en mytisk judisk figur, utan några meningsfulla historiska bevis för att en sådan figur överhuvudtaget har existerat.

Jag har listat några centrala höjdpunkter som vördas som grundläggande värderingar med hög status i ett urval av många spridda religioner. Men med var och en av dessa följer en hel uppsjö av underordnade värderingar och övertygelser som är knutna till deras centrala kärna, och även om en sådan sammanfattning eller lista skulle bli oändlig, är vi här främst intresserade av de grundläggande värderingar som hålls heliga av vår egen ras, den vita rasen. Det är dessa värderingar vi vill undersöka, analysera och bevara och vårda, eller, om de befinns bristfälliga, kasta på historiens sophög och ersätta med en mer förtjänstfull uppsättning värderingar.

I de följande kapitlen ska vi först och främst noggrant undersöka tolv stora religioner, vad de står för, tillsammans med en kort sammanfattning av deras ursprung och deras historia. Vi vill också veta hur de förhåller sig till den vita rasen, och i synnerhet hur de står sig i jämförelse med vår egen religion, Creativity, när vi sätter deras olika koncept på det ultimata provet för att se om de är antingen fördelaktiga eller skadliga för den vita rasen.

Efter att ha lagt den breda grunden för egenskaperna hos ett dussin stora religioner och deras inflytande genom tiderna, fokuserar vi nu vår uppmärksamhet på den specifika religion som oavsiktligt berör oss mest, nämligen kristendomen. Vi gör detta av den överväldigande anledningen att ***under de senaste nitton århundradena har kristendomen subversivt inkräktat på den vita rasens sinnen och lyckats bli dess dominerande religion. Med ursprung från en skara judiska skribenter, "profeter" och mordiska brottslingar, har den, som Marcus Eli Ravage, en jude, arrogant skryter, besegrat oss hedningar mer grundligt än någon erövringsarmé i historien någonsin har besegrat sina eländiga offer.***

Vi ställer nu den enkla, grundläggande frågan: Har kristendomen varit fördelaktig för den vita rasen eller har den varit skadlig för vår överlevnad och välfärd? För att vi ska kunna besvara denna fråga logiskt och övertygande, låt oss först undersöka några av de grundläggande värderingar som kristendomen förespråkar.

Dessa värderingar är mestadels utspridda på ett dunkelt och förvirrat sätt i Nya testamentet, även om Gamla testamentet, som helt handlar om judarna, upptar mer än två tredjedelar av den kristna bibeln, ett märkligt stycke bedrägeri i sig självt. Men utan att skanna hela Nya testamentet kan vi fokusera på de värderingar som Kristus själv (förmodligen) formulerade i bergspredikan. Han säger:

1. *Älska dina fiender.*
2. *Vänd andra kinden till.*
3. *Döm inte.*
4. *Sälj allt du äger, ge det till niggrerna, och bli en luffare.*
5. *Stå inte emot det onda.*
6. *Planera inte för framtiden.*
7. *Samla inte skatter på jorden, samla skatter i himlen, var det nu än är.*

8. Judarna är Guds utvalda folk, det berättar Gamla Testamentet för oss om och om igen, tusen gånger.

Det finns mer i samma stil, men jag tror att vi kortfattat har lagt fram kristendomens inneboende grundsatser. I huvudsak är hela tron och programmet baserat på någon tvivelaktig annan värld, en nebulös övernaturlig värld, en som är odefinierad, utan känd plats och utan känd verifiering av dess existens. Kort sagt, allt är baserat på vilda påståenden, på spekulationer och förhoppningsvis på de avsedda offrens godtrogenhet. Det är helt baserat på en vild teori om "spöken i skyn", spöken som ingen vid sina sinnens fulla bruk någonsin har sett, hört, känt eller luktat.

Vi Creators förkastar dessa meningslösa, nebulösa utomvärldsliga påståenden i sin helhet och går ner till verkligheten. Den verkliga världen, inte någon hypotetisk spökvärld, har tillräckligt med olösta problem att brottas med, och dessa är vår främsta angelägenhet. Av dessa berg av problem som den verkliga världen står inför idag, är inte det minsta av våra bekymmer överlevnaden, expansionen och framåtskridandet för vår egen dyrbara ras, den vita rasen. För oss Creators är vår vita genpool vår allra dyrbaraste skatt, en skatt som är oersättlig och som till varje pris måste skyddas från utarmning och förorening. Och häri ligger den grundläggande avvikelsen för våra värderingar från de konstgjorda och hypotetiska värderingar som förespråkas av kristendomen. Medan kristendomen tillber någon mytisk judisk bastard som de har döpt till Jesus Kristus och som förmodas lära dem att älska sina fiender och hata och förgöra sitt eget slag, säger vi Creators precis motsatsen. ***Vi säger åt helvete med våra fiender, åt helvete med judarna och n-ordet. Låt oss istället vörda, respektera och försvara vårt eget slag — Naturens främsta, och basera vår tro och kunskap på Naturens eviga lagar, källan och grundvalen för all kunskap och visdom. I vår bok är en rasförrädare den mest föraktliga och motbjudande av alla ohyror, en mutantkretin i Naturens rike, som ska föraktas och utplånas ur vårt samhälle.***

Som tydligt kan ses är klyftan mellan våra värderingar och de som traditionellt innehas av kristna lika bred som Grand Canyon, och dessa skillnader förblir för evigt oförsonliga.

Den rasliga världsbranden hettas upp dagligen över hela världen, och ingenstans snabbare än just här i USA. Antingen kommer den vita rasen inom kort att ***mobilisera och samla sina enorma, men krympande resurser för sina egna bästa intressen, eller så kommer den att lida det dystra öde som drabbade de vita kolonisatörerna på San Domingo för cirka 200 år tidigare. Lemlästning, massmord och slutligen total utrotning kommer att vara priset som betalas för att vi inte vaktar vår dyrbara genpool.***

Som svar på frågan som ställdes tidigare, om kristendomen har varit fördelaktig eller skadlig för den vita rasen, kommer vi dessutom fram till den **studerade och otvetydiga slutsatsen att kristendomen har varit, och fortfarande är, en oavkortad katastrof av motstycke magnitud.**

Där ligger vår sanna **VÄRDERINGSREVOLUTION**. **Vår ras är vår religion och vi ser till naturens eviga lagar, inte några mytiska spöken, för vår vägledning.** Vi konstaterar vidare att om vi inte förstör och ersätter den judiska kristendomen med en sund, realistisk uppsättning värderingar, såsom de vi förespråkar i Creativity, är den vita rasen dömd till utrotning och mänskligheten som sådan kommer att återgå och sjunka tillbaka till sina lägsta nivåer av vildhet, såsom kan ses i de otämjda djunglerna i Afrika och Nya Guinea. Vi Creators är beslutna att sådant aldrig får hända. Istället avser vi att gå framåt triumferande på vagnarna av en kreativ och konstruktiv religion för att bygga en vitare och ljusare värld för framtida barn av Naturens främsta. RAHOWA!

Till Vit Seger genom
Värderingsrevolutionen!

Varje Skapare en Pastor

Fördelarna med att bli en ordinerad präst i Church of the Creator

Nu när vi har ritningen ritad, grunden lagd och ramverket för framtidens **Vita Rasreligion** under konstruktion, ankommer det på oss att sätta muskler på benen så snabbt som möjligt. Detta försöker vi göra och medlen att göra det med är människor — fler goda, aggressiva, vita aktivistmänniskor. Vi behöver utnyttja våra resurser till det yttersta och dra nytta av varje medel som står till vårt förfogande.

Som jag har påpekat ett flertal gånger är religion utan tvekan den mest kraftfulla motivatorn och energigivaren som någonsin påverkat de mänskliga elementen genom historien. Kombinera detta med en raslig iver, som judarna och muslimerna har gjort, och du har en kombination som är intensivt kraftfull. Inom Creativity har vi äntligen en sådan kombination för den vita rasen.

Religion är, liksom eld, en mäktig kraft, men liksom eld kan den vara antingen konstruktiv eller destruktiv beroende på hur den används, av vem och på vem. Som jag också har påpekat oräkneliga gånger, hopkokade judarna kristendomen åt oss, prackade på oss den och använde den som ett kraftfullt verktyg mot oss och för vår egen självförstörelse. Men nu när Creativity har dykt upp kan vi se långsiktigt historiskt på all denna religiösa anarki som den vita rasen har lidit av och dra nytta av de lärdomar den har gett oss. Vi kan och bör lära av erfarenheten. Vi kan och måste särskilt lära av den katastrofala erfarenheten såsom den mardröm av rasblandning som den vita rasen utsätts för just nu. Vi kan lära oss samma metoder, tekniker och procedurer som våra fiender använder och sätta dem i arbete för våra egna bästa intressen. Nu när vi Skapare inte längre är intresserade av att rädda (avskummet av) mänskligheten, utan istället ser på varje fråga utifrån...

vår egen Gyllene Regel (Vad är bäst för den Vita Rasen?), kan även vi göra många kraftfulla saker med religion, vår egen religion.

Denna korta avhandling är utformad för att betona endast en begränsad fas av det allomfattande programmet, och det är att fullt ut utnyttja den extraordinära prestige och det inflytande som religiösa titlar utövar i vår kultur och vårt samhälle. **Judarna har skrutit gång på gång om att praktiskt taget varje ny fråga (såsom integration och rasblandning) som de vill pracka på den Vita Rasen främjar de först genom prästerna (den Vita Mannens) och kyrkorna som en moralisk fråga.** Varför? Eftersom det finns en inneboende "vördnad" för "den Vördnadsvärde" (the Reverend). De använder inte bara detta knep med de vita "Vördnadsvärda", utan också och särskilt genom svarta "Vördnadsvärda" som, trots att de nyligen har kommit ut ur djungeln, nu nästan omedelbart omvandlas till en sorts gudom genom att vända på kragen och svepa in dem i den religiösa manteln som "Vördnadsvärd".

När de valde en påstådd kommunist, kopplare och biltjuv vid namn Martin Luther Koon för att leda "medborgarrättsrörelsen" på sextiotalet, såg de först och främst till att han hade titeln "Vördnadsvärd". De gjorde detsamma med hans efterträdare, "Vördnadsvärd" Abernathy, även om vem som helst som tittar noga på det mörka och olycksbådande ansiktet synligt kan se mer malignt kriminellt hat mot den Vita Rasen än någon så kallad kristen kärlek och barmhärtighet. Detsamma gäller för "Vördnadsvärd" Jesse Jackson, och en mängd andra svarta "Vördnadsvärda" vars djungelengelska knappt kan förstås.

Nåväl, två kan spela det spelet. **Vi har nu en egen religion, en den Vita Mannens religion, etablerad för den Vita Rasens överlevnad, till den Vita Mannens fördel. Den kallas Kreativitet. Eftersom religion är som eld, låt oss se till att vi utnyttjar vår för att bränna ner den förrädiska fasad som används mot oss, och för att driva våra egna motorer för att ångvälta judarna och andra ler-raser ut ur vår kultur.**

Inom Kreativitet har vi en legitim, kraftfull religion som har varje rättighet, privilegium och skydd som anges under civila och religiösa garantier i det första tillägget till USA:s konstitution. Vi Kreatörer frågar inte det judiska etablissemanget om vi också kan utöva dessa rättigheter på samma sätt som vilken jude eller nigger som helst. Vi står inte

där, med hatten i handen, tiggande. Vi kräver att vi ska ha dessa rättigheter utan förbehåll, och ve den jude, nigger eller rasförrädare som skulle stå i vår väg och gärna förneka oss våra lagliga rättigheter och lika skydd under landets lag.

Så låt oss gå vidare och utöva våra muskler och våra konstitutionellt garanterade rättigheter. Låt oss också ha ordinerade pastorer och vördnadsvärda för att leda vår ädla och heliga Sak.

Detta är inget nytt i vår rörelse. Vi har ordinerat pastorer för Church of the Creator i över tio år, och presenterat kvalificerade medlemmar med pastorscertifikat. Mormonerna har genom hela sin historia infört praxisen att förplikta varje medlem att bli en lekmannamissionär. Vad vi nu vill göra är att trappa upp vår kampanj och låta varje giltig medlem i Church of the Creator ansöka om och, om kvalificerad, erhålla ett pastorscertifikat, och bli en ordinerad pastor.

Vilka är fördelarna med att göra det? Tja, det finns många och jag vill kort rekapitulera dem här:

1. Prestige och erkännande som automatiskt följer med titeln är en mycket värdefull tillgång som länge har erkänts av de kristna, judarna och niggrerna. Vi kan också kapitalisera på det.

2. Det lagliga skyddet under det första tillägget är mycket mer genomgripande för en religiös grupp, front, organisation, eller vad som helst, än säg en politisk grupp (som nazisterna) eller en broderskapsorganisation, en "välgörenhetsorganisation" (alltid misstänkt för bedrägeri) eller en medborgarorganisation, eller någon annan. Medan media eller vilken politisk hackare som helst ivrigt kommer att sparka på en nazist som en hund, kommer de att behandla varje "vördnadsvärd" som leder en religiös organisation med silkesvantar. Varför? För att att attackera honom möjligen öppnar upp för samma anklagelser mot alla andra "religiösa" organisationer och skulle kunna dra ner vreden från det religiösa "etablissemanget" över deras huvuden.

3. Det lägger grunden för det **legitima anspråket på befrielse från de tyranniska och glupska judiska skatteindrivarna.** Det är ingen garanti, men det är ett starkt anspråk som vi kan och måste försvara. Om de judiska synagogorna får skattebefrielser, varför skulle inte vi få det? Om niggerns "religiösa" etablissemang får skattebefrielser, varför skulle inte vi få det? Om den katolska kyrkan, som har sitt huvudkontor i ett främmande land, får skattebefrielser, varför skulle inte vi få det? Svaret

är: det finns ingen anledning i världen till varför vi inte skulle, och vi måste kräva och försvara våra religiösa och medborgerliga rättigheter garanterade under det första tillägget (även det fjortonde — klausulen om "lika skydd under lagen").

4. Eftersom de flesta religiösa grupper i detta land (och runt om i världen) är baserade på en ytterst genomskinlig bluff (svindeln med spöken-i-skyn), men icke desto mindre utövar mycket politiskt och moraliskt inflytande, är det judiska etablissemanget (d.v.s. regeringen) mycket skyggt för att argumentera i frågan i domstolarna, eftersom det kan och kommer att lyfta fram så många uppenbara brister, bedrägerier, bluffar och motsägelser att det skulle kunna få hela det avskyvärda korthuset att rasa. Vi Skapare måste inse detta, och det är vårt trumfkort — **vi är förmodligen den enda legitima religionen på världsscenen vars tro, bekännelse och filosofi är baserad på sanning och verklighet.** Alla andra, vare sig de är kristna, judiska, mormonska eller muslimska, är helt baserade på en samling hokus pokus. Deras grund är byggd på vrakgods av långsökta vidskepelser, på myter, hörsägen och lögner som inte tål dagens ljus. De kan varken styrka eller rättfärdiga sina övernaturliga påståenden och bedrägerier. Vår är baserad på fakta, på Naturens Eviga Lagar, på Verkligheten, på sanningen. Man kan inte slå det — men icke desto mindre är vi tvungna att, och vi måste försvara det till varje pris.

Nåväl, vi inser nu fördelarna med en religiös rörelse, särskilt vår. Vi inser fördelarna med att vara en ordinerad präst i kyrkan och ha titeln pastor. Så varför inte utnyttja denna fördel för varje god, rättrådig medlem av Skaparens kyrka?

Varför inte, faktiskt? Varför blir du inte en ordinerad präst i Skaparens kyrka? Varför inte använda dina bästa talanger för att främja vårt heliga mål — den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Så hur går man tillväga för att bli en ordinerad präst i vår kyrka? Här är stegen:

1. Bli först medlem i vår kyrka. Om du inte är medlem nu, kan du bli det genom att ansöka via brev och donera 25,00 dollar till kyrkan. I gengäld kommer du att få:

   (a) Ett medlemsintyg och ett medlemskort i plånboksstorlek.

   (b) En 12 månaders prenumeration på vår tidskrift, ***Racial Loyalty***.

2. Därefter, efter att ha grundligt studerat vår trosbekännelse och vårt program så som de framställs i våra Tre Heliga Böcker om Kreativitet, skriv till oss för ett ansökningsformulär för att bli prästvigd.

3. Vid inlämning av din ansökan tillsammans med ett fotografi av dig själv i passformat, kommer dina meriter därefter att granskas.

4. Om du bedöms vara en legitim vit man eller kvinna över 16 års ålder, och har övertygat oss om att du är hängiven den vita rasens ädla sak, kommer du att tilldelas ett ministercertifikat, med alla åtföljande meriter för att bli en inspirerande ledare i ditt område. Detta kommer att ha den ytterligare fördelen att ge dig prestige och meriter för att bilda en egen kyrkogrupp enligt våra riktlinjer. Varför inte utnyttja dessa fördelar? Agira nu!

Kreativitet är den enda, sanna och revolutionära rasreligionen för det vita folket.

Nummer 67 — Januari 1991

Triage

Om vi ska överleva i en värld som blivit helt galen, måste vi sortera ut våra prioriteringar och ordna dem på rätt sätt.

Ordet **triage** är av franskt ursprung och härstammar från ordet "trier", som betyder att sålla, att sortera ut. Det blev framträdande under det fransk-tyska kriget 1870-71 när antalet stupade och skadade var enormt och den franska arméns sjukvårdare hade svårt att med sina begränsade insatser och resurser försöka rädda vad de kunde av det överväldigande antalet sårade och döende på slagfältet. Eftersom det var helt omöjligt att rädda alla sårade, var de tvungna att fatta några svåra beslut, snarare än att fortsätta med en ineffektiv respons genom att fäkta vilt i ett kaotiskt tillstånd av förvirrad desperation. För det första var de tvungna att bestämma vilka de fortfarande kunde rädda, och för vilka det skulle vara en övning i meningslöshet och ett slöseri med deras dyrbara tid och resurser att försöka rädda. De hopplösa och omöjliga fallen lämnades att dö.

Det var ingen ny situation. Även om ordet triage förmodligen inte är allmänt känt, har samma situation uppstått vid otaliga tillfällen genom historien. Alla som har läst *Borta med vinden* eller sett filmen, kommer utan tvekan ihåg de fruktansvärda scenerna som blev följden av slaget vid Atlanta under det amerikanska inbördeskriget. En sådan scen skildrar tusentals sårade och döende soldater som ligger utspridda på bangårdar och spår vid Atlantas station. En utmattad läkare vid namn Dr. Meade och några assistenter var uppe till armbågarna i blod och stank i försök att rädda dem de kunde, och lämnade ett stort antal andra, som var mer eller mindre hopplösa, till sitt öde. De var också tvungna att fatta beslut — vilka de kanske kunde rädda, vilka som var bortom hjälp, och, kort sagt, hur

hur de bäst kunde utnyttja sina begränsade resurser för att rädda dem de kunde. Även dessa läkare följde principerna för triage. De tvingades också fatta svåra och skoningslösa beslut genom att sortera ut det möjliga från det meningslösa och göra det bästa de kunde med vad de hade. De var tvungna att bestämma sig för vad deras prioriteringar var.

Låt mig illustrera med ytterligare ett exempel. När den dåvarande superoceanångaren *Titanic* stötte på ett isberg i Nordatlanten den 14 april 1912, orsakade dess förlisning förlusten av 1 517 liv, enligt Funk & Wagnalls Encyclopedia. På grund av oförsiktighet och oförbereddhet, när katastrofen var över dem, var besättningen (och även vissa av passagerarna) tvungna att fatta några svåra och skoningslösa beslut, och de var tvungna att fatta dessa beslut på mindre än två timmar och 40 minuter innan fartyget sjönk. De visste att det inte fanns tillräckligt med livbåtar för att rädda alla människor ombord. Så det beslut som var tvunget att fattas i snabb takt var: **vilka skulle de tillåta att stiga i livbåtarna, och vilka skulle de lämna att drunkna med det sjunkande fartyget?** De var tvungna att fatta några snabba principbeslut och sedan, utifrån dessa principer, sortera ut de människor de skulle rädda och de som de inte skulle rädda. Det verkar som om konsensus för dessa beslut, vem som än fattade dem, var att "rädda kvinnor och barn först." De var också tvungna att fastställa sina prioriteringar, och det gjorde de — en prioritet som satte ett prejudikat till sjöss för årtionden framöver. Huruvida detta var det enda kriteriet, eller ens det bästa kriteriet för att sortera ut de som skulle leva och de som lämnades att drunkna, kan debatteras i oändlighet. Det historiska faktumet är att 1 517 lämnades att drunkna. Av detta antal var 832 passagerare, mestadels män, och 685 ur besättningen, även de mestadels män. Men 706 räddades, mestadels kvinnor och barn.

Det fanns många exempel på hjältemod, självuppoffring och tapperhet. Det fanns också ett antal fall av feghet, självviskhet och elakhet, men de var i en liten minoritet. Det faktum att kaptenen gick under med fartyget och 685 besättningsmän tillsammans med honom talar för sig självt. Även deras mod att fatta svåra och skoningslösa beslut för att fastställa sina prioriteringar talar för sig självt. Hade de dröjt i mer än två timmar och 40 minuter och inte vidtagit några åtgärder, skulle utan tvekan alla passagerare, män, kvinnor och barn, kapten och besättning, alla ha gått under med *Titanic*.

Webster's Third New International (1961) Dictionary definierar triage som ***"sorteringen och första hjälpen-behandlingen av stridsoffer vid uppsamlingsplatser vid fronten före deras evakuering till sjukhus i de bakre linjerna."*** Uppenbarligen rör dess överväganden främst stridsoffer, men samma princip gäller för alla större eller mindre katastrofer, oavsett om de är kopplade till öppen krigföring eller inte, och den principen är denna: ***I händelse av katastrof, om man inte kan rädda alla, måste prioriteringar fastställas och hårda beslut fattas om vem som kan räddas som är värd att rädda.***

* * * * *

Med ovanstående principer som vår riktlinje, låt oss nu ta en hård och skoningslös titt på en stor katastrof som håller på att formas i världen idag, en katastrof av en sådan omfattning att den skulle överskugga en miljon Titanics. Låt oss i samband med detta göra en viktig distinktion mellan ordet "skoningslös" och ordet "grym".

Naturen kan vara skoningslös när den gallrar ut de svaga, de saktmodiga, de missanpassade och de degenererade. Detta betyder inte att Naturen är grym. Tvärtom, genom att se till att de starkaste, de friskaste, de mest kompetenta och de bästa överlever för att fortplanta sig och föra in nästa generation av en art, utför Naturen sitt välvilliga program för att bygga en bättre art och en mer ordnad värld. Om Naturen skulle proklamera den omvända principen, d.v.s. "de saktmodiga skola besitta jorden", enligt den judiska bibeln, skulle världen snart befolkas av en sjuk, lemlästad, degenererad hord av eländiga missanpassade och tiggare, vare sig de är fåglar, djur eller människor.

Kort sagt, Naturen har fastställt prioriteringar och är skoningslös i genomförandet av sitt program för att gallra ut de missanpassade. Detta kan vara skoningslöst, men det är inte grymt. I sin slutanalys är det ett högst välgörande, kreativt och konstruktivt program, ett program som Naturen i sin oändliga visdom har följt sedan urminnes tider.

* * * * *

Efter att ha fastställt vårt koncept för triage, låt oss nu ta en titt på vår planet jorden som den existerar nu i ljuset av det framväxande 21:a århundradet, och särskilt vad det förebådar

för vår egen arts framtid, den Vita Rasen. Medan vi tar en kall, hård titt på detta avgörande fenomen, låt oss också komma ihåg att vi nu har tvingats in i en situation där det är absolut nödvändigt att vi fastställer våra **högsta prioriteringar, vilka vi vill rädda och vilka vi kan rädda.**

När vi ser på världen idag under det sista decenniet av 1900-talet, finner vi att den är en enda fruktansvärd röra, ett hopplöst fall, en total katastrof av en omfattning som mänskligheten aldrig tidigare har stått inför. Medan mänskligheten under hundratusentals år långsamt har avancerat längs en guppig väg, har den likväl ryckvis avancerat till allt högre nivåer av intelligens och kreativitet — famlande allt högre uppåt i en spiral av en konstruktiv civilisation. Den främsta och enda betydelsefulla arten i detta mirakulösa framsteg har varit Naturens **främsta skapelse, den Vita Rasen.**

Detta uppåtgående och framåtriktade momentum fick en allvarlig stöt, faktiskt vändes det, när judarna introducerade en elakartad hjärnsjukdom — kristendomen — i mentaliteten hos den dåvarande stora romerska civilisationen för 2 000 år sedan. Efter en långsam och smärtsam återhämtning blev den Vita Civilisationen ytterligare torpederad och tillbakasatt av första världskriget när den judiska konspirationen lockade in den Vita Rasens nationer i ett självmords- och brodermordiskt krig av globala dimensioner, där vita män ondskefullt och grymt decimerade miljontals av sina egna vita bröder av de mest enfaldiga skäl och förevändningar. Den Vita Rasen hade knappt återhämtat sig från denna katastrofala olycka när den judiska penningmakten lockade in den Vita Rasen i det andra världskriget, ännu mer förödande och destruktivt än det första. På tal om grymhet har ingen händelse i historien varit mer oberättigad, dum, enfaldig och grym än det judiskt anstiftade andra världskriget. I ett vansinnigt bärsärkagång dödade vita män vita män i en aldrig tidigare skådad omfattning, genom att använda de mest effektiva av moderna tekniska vapen uppfunna av den vita människan själv.

När den judiskt ledda koalitionen av vita nationer besegrade Nazityskland 1945, var det den största seger den judiska konspirationen någonsin vunnit, och en som de inte spillde någon tid på att kapitalisera på. Det var en katastrof av oändlig omfattning för hela den Vita Rasen, inklusive de så kallade segrarnationerna. Det var dock på intet sätt slutgiltigt, och vi Skapare vill se till att det judiska illdådet kommer att hämnas och vändas.

* * * * *

Sedan 1945 har den vita rasen skymfligt och upprepade gånger retirerat inför den judiskledda konspirationen att expandera "gyttjerierna" (mud races) och krympa den vita rasen. Om vi tar en ärlig titt på världen under detta sista decennium av 1900-talet, är det förfärande. Det är i själva verket en värld som har blivit fullständigt, bindgalen, de vita nationerna inkluderade tillsammans med gyttje- och neger-"republikerna". Om vi tittar på nyheterna under vilken vecka som helst, finner vi följande katastrofer pågående:

***Punkt: SAUDIARABIEN.** Förenta staterna har 240 000 soldater på plats på den saudiarabiska öknens torra, heta sand, och chabez-goy Bush skickar ytterligare 200 000. Framkörda till samma ökensand finns tusentals motorfordon, stridsvagnar, granatkastare, militärflygplan av alla slag, elektronisk utrustning och tusentals andra kostsamma föremål, allt till verklig kostnad för den vita amerikanska skattebetalaren. De amerikanska trupperna undrar vad i helvete de gör där borta i det där heta, gudsförgätna helveteshålet. Det amerikanska folket hemma har samma fråga, en fråga som aldrig har besvarats tillfredsställande av vår judemanipulerade president. Svaret är dock inte alltför svårt att reda ut, om vi läser mellan raderna. Våra pojkar är där borta för att försvara och dö för Israel, vår mest förrädiska fiende. Tre månader efter den initiala truppförflyttningen beordrade vår chabez-goy-president ytterligare 200 000 soldater att lida på den saudiska öknens heta, eländiga sand.

***Punkt: NEW DELHI.** Indien har en befolkning på 882 miljoner eländiga, hungriga människor. Av detta antal är 12 % muslimer och 82 % är hinduer. Båda fraktionerna är extremt fientliga mot varandra och är involverade i frekventa blodiga sammandrabbningar. I början av november exploderade upplopp kring en förfallen liten moské i Ayodhya. Frågan kretsar kring hinduiska fundamentalisters ansträngningar att bygga ett tempel på den plats där de tror att guden Rama föddes, men det råkar vara så att den muslimska moskén redan ligger på denna plats. I de upplopp som följde dödades mer än 305 människor, och otaliga skadades.

***Punkt: ISLAMABAD.** År 1947 bröt sig Pakistan loss från Indien så att det kunde vara "fritt" att ha sin egen muslimska stat. Pakistan har nu en befolkning på 110 miljoner eländiga, fattigdomsdrabbade människor. Efter 43 år av

"självständighet" är dess religiösa fraktioner fortfarande splittrade och strider om frågan huruvida Pakistan ska styras av religiös muslimsk lag eller ska styras som en "sekulär demokrati". Under tiden är kupper, lönnmord, upplopp, kaos och fattigdom utbredda och hör till ordningen för dagen.

***Punkt: RYSSLAND.** Efter 73 år av kommunism finner det länge lidande folket i de sovjetiska republikernas union att den judiska idén om kommunism inte har gett dem något annat än fattigdom, slaveri och tomma löften. Sovjetunionen håller på att lösas upp, folket är desperat, men efter alla dessa år av träldom vet folket inte vad de ska göra åt sitt dilemma. Hopplöshet, förvirring, hunger och fattigdom överflödar, och politiskt, ekonomiskt och socialt kaos råder. Varje sovjetisk republik och provins vill ha självständighet från den centrala regeringen och utropar lokal nationalism. Men det sorgliga tillståndet är att även när och om de uppnår "självständighet", har de ingen aning om hur de ska få ordning på sin ekonomi och föda sig själva.

***Punkt: TBILISI, SSSR.** I sovjetiska Georgien flyr judarna från denna republik i skaror, trots att det var en av deras mer fredliga livsmiljöer i Ryssland. I större delen av Ryssland pekas judarna nu ut som de skyldiga som förde med sig kommunismens långvariga förödelse till folket i detta enorma konglomerat av olika nationaliteter, folk och kulturer. Nu flyr de, rädda för att räkenskapens dag närmar sig. Vart tar judarna vägen? Först till Israel kanske, men sedan till USA, eller till USA direkt.

Listan över problem och konflikter fortsätter.

***Punkt: PARIS.** FN-konferensdeltagare slutför plan för att avsluta kriget i Kambodja. Knappast troligt.

***Punkt: JERUSALEM.** Beväpnad man korsar israeliska gränsen, dödar fyra judar, skadar 23. Räkna hem en för vår sida.

***Punkt: DHARAN.** Irakisk tjänsteman rapporteras skjuten av kuwaitier.

***Punkt: AMRITSAR, INDIEN.** Sikhiska skyttar dödar 20 i Indien, enligt polisen.

***Punkt: JERUSALEM.** Två dör när arabisk ungdom attackerar israelisk buss.

***Punkt: N'DJAMENA, TJAD.** Rebelledare går in i Tjads huvudstad.

Punkt: STORSTÄDER, USA. N*gerbrottslingar terroriserar gatorna med slumpmässiga attacker, rån och skjutningar.

***Punkt: HOUSTON.** Falska papper hjälper illegala utlänningar att återuppta anstormningen in i USA. Lerfloden är sannerligen över oss.

Vidare granskning av tidningarna visar att listan är ändlös. Indonesien, Malaysia, Afrika, Sydamerika, Centralamerika, överallt pågår en revolution, det sker ett sammanbrott av lag och ordning, ett sammanbrott av civilisationen. Det råder svält, det råder våld, det råder kaos. Det är sannerligen en värld som blivit helt galen. Men på grund av den vita rasens subventionering och utfodring av lermänniskorna, främst från USA, förökar sig **lermänniskorna som kackerlackor, medan de vita människorna i världen krymper, flyr och drar sig tillbaka.** Det kommer snart att finnas tio miljarder klösande, svältande människor på denna planet, av vilka den vita rasen nu är en liten, krympande minoritet. Vi, den vita rasen, drunknar genom vår missriktade judisk-orkestrerade välgörenhet i ett hav av fientliga, aggressiva lerraser. Detta självmordsmässiga vansinne kan inte fortsätta.

Vi har nått en kris som vi nu måste möta direkt och lösa utan ytterligare dröjsmål eller struntprat. Vi har nått en punkt utan återvändo. Denna planet jorden kan inte föda, hysa och inkvartera sådana enorma massor av människor. Den kan inte föda sådana omöjliga antal, inte heller kan den göra sig av med det avfall som tornar upp sig från en sådan överbelastning. Hunger, svält, massföroreningar och påföljande kaos är nu utbrett på denna planets yta, och om inte en drastisk förändring görs nu, kommer den vita rasen att bli det främsta offret. Därefter kommer de återstående konglomeraten av lerraser att göra upp. På grund av svält, sjukdomar och föroreningar, när naturen har sin gång, kommer hon att reducera dessa antal till en liten bråkdel av vad de är nu. Mänskligheten kommer att sjunka ner till de afrikanska vildarnas lägsta nivå, men civilisationen och den vita rasen kommer att vara borta. Naturens främsta kommer inte längre att finnas till.

* * * * *

Kan vi tillåta den kommande katastrofen att fortsätta? Nej, det kan vi inte! Vi, den vita rasen, kan inte rädda alla dessa växande horder av lerraser från svält och kaos. Det finns ingenting vi kan göra för dem, och ärligt talat har vi ingen önskan att subventionera och föda dem

längre. Vi måste separera oss från dem, kapa förtöjningarna och låta dem vissna på vinstocken. Världen i stort är, likt Titanic, ett sjunkande skepp med ett begränsat antal livbåtar. Det bästa vi, den vita rasen, nu kan göra är att rädda oss själva, och åt helvete med de lerfärgade raserna. Vi har nu nått det stadium av nödläge och katastrof där endast principerna för **TRIAGE** kan rädda oss, den vita rasen, från utrotning. Vi måste nu sortera ut våra prioriteringar och skoningslöst omsätta dem i praktiken.

Vilka är våra prioriteringar? Vi, Church of the Creator, stavar ut dem i prioritetsordning, även om alla efterföljande prioriteringar efter de första få också är av stor betydelse, och inte nödvändigtvis av lägre status ju längre ner i listan vi kommer.

Prioriteringar för den vita rasen

1. **Vår första prioritet är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.** För att uppnå detta mål är inget pris för högt, inget offer för stort, och vi kommer och vi måste använda alla nödvändiga medel för att uppnå detta övergripande mål.

2. För att göra det möjligt för oss att uppnå vår egen överlevnad, måste vi **först och främst få bort den parasitära juden från vårt folks rygg, inte bara i Amerika, utan i hela världen.** Under alltför många tusen år har de varit mänsklighetens gissel. DELENDA EST JUDAICA!

3. För att vi ska kunna organisera oss och mönstra kraften att krossa det judiska strypgreppet, **måste vi först förstöra och ersätta den judiska kristendomen**, deras mest kraftfulla och lömska vapen, med en egen hälsosam rasreligion.

4. Den grundläggande filosofin för en sådan religion måste vara: ***Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden.*** Raslig lojalitet och vitt rasligt samarbete måste vara grunden för vårt program.

5. Aldrig mer får den vita rasen **luras in i brodermördande krig där vita män dödar vita män.** Om vi måste gå i krig, låt oss se för bövelen till

vi riktar ett sådant krig mot våra verkliga fiender — judar, n-ordet* och de lägre stående raserna.

6. Allteftersom naturen har sin gång och de lägre stående raserna tynar bort på grund av sin egen inkompetens och oförmåga att försörja sig själva, **måste vi expandera vårt eget släkte och kolonisera alla de goda länderna på denna planet Jorden.**

7. Vi tror att planeten Jorden har en bestämd gräns för hur många människor den bekvämt kan föda, hysa och rymma. Vi tror att det antalet ligger i närheten av en miljard människor. När vi väl råder över vårt eget öde kan vi stabilisera världens befolkning vid det antalet, och **genom utövandet av eugenik ständigt förbättra hälsan, intelligensen och den genetiska kvaliteten hos vårt folk, och därigenom bygga ett hälsosammare, lyckligare och mer välmående liv för Naturens Främsta för all framtid.**

Nummer 68 — Februari 1991

Ställ "Bushwhacker" Bush inför riksrätt!

George Bushwhacker Bush är en hantlangare i judarnas klor. Han agerar frontfigur åt dem och spelar deras spel. Han är inte bara en förrädare mot den vita rasen, han är också en förrädare mot det land där han innehar det högsta ämbetet. Han står i maskopi med våra dödligaste fiender, judarna och deras parasitära banditstat Israel. Detta är högförräderi mot hans eget land, vars intressen och lagar han har svurit att upprätthålla och försvara.

En "bushwhacker" kan beskrivas som en kriminell ligist som ligger i bakhåll och väntar på att kasta sig över sitt tilltänkta offer i en smygattack vid det lägliga tillfället. För två tusen år sedan hade romarna på sitt ypperliga latin en fras för en sådan varelse: *anguis in herba*. Översatt till enkel svenska betyder det samma sak idag som då — en orm i gräset. Ett annat vanligt och modernt exempel som är allt för förekommande är ett gäng kriminella negrer som lägger sig i bakhåll för sitt byte i någon mörk gränd i våra förfallande städer.

Efter att ha kategoriserat en "bushwhacker", låt oss nu återigen definiera ordet *chabez-goy* för femtioelfte gången, ifall några av våra läsare har glömt det. *Chabez-goy* är en judisk föraktfull term för de *goyim* som är lakejer och sykofanter åt sina judiska överherrar, som prisar, försvarar och utför judens smutsiga arbete. En vit man, som är en förrädare mot sin egen ras och går judarnas ärenden, faller inom denna kategori.

* * * * *

Med ovanstående definitioner som referensram, låt oss nu rekapitulera de senaste händelserna som ledde fram till det dumma och vansinniga amerikanska engagemanget i Gulfkriget. Som väntat har det blivit en växande katastrof av...

monumentala dimensioner och kommer att eskalera till fler stora fasor allt eftersom kriget drar ut på tiden.

I RL nr 66 gjorde vi det helt klart att Iraks invasion av Kuwait inte kom som någon överraskning för chabez-goy George Bush. Fakta är överväldigande tydliga att Bush-administrationen, styrd och vägledd av sina judiska mentorer, desperat ville ha en förevändning för att dra in den amerikanska militärens enorma makt i Saudiarabiens sand och krossa Iraks militära förmåga. Vi har berättat hur Bush-administrationen (kontrollerad av den israeliska och judiska kabalen) redan i mars 1989, arton månader före den irakiska invasionen av Kuwait, arbetade hårt med att planera just ett sådant storkrig mot Irak. Den amerikanske generallöjtnanten John Yeosock hade en styrka på 500 krigsspelare, bränslebedömare och andra experter i byggnad 363 vid Fort McPherson, Georgia, som arbetade dag och natt med att planera detaljerna för ett just sådant massivt angrepp för att förstöra Irak. Vid den tiden (mars 1989), måste vi komma ihåg, låtsades Bush fortfarande vara en vän och allierad till Saddam Hussein och Irak, samtidigt som han planerade hur han skulle hugga som en skallerorm vid det lägliga tillfället.

Vad de behövde var en förevändning. Vad det skulle vara var irrelevant vid den tidpunkten, men det spelade ingen roll — de skulle koka ihop någon förevändning när tiden var inne. I juli 1990 var planerna klara och den amerikanska militärmaskinen var redo att slå till. När Irak och Kuwait hamnade i ett lokalt gräl om avgränsningen av en gemensam oljeförekomst vid deras gränser, gnuggade judarna och Bush-kretsen sina händer av förtjusning. Långt ifrån att försöka mildra grälet mellan två arabiska nationer, eggade de på Saddam och gav honom grönt ljus att invadera. Den 24 juli 1990 uttalade det amerikanska utrikesdepartementets talesperson Margaret Tutwiler mjukt vid en offentlig presskonferens att USA inte hade några speciella försvarsavtal med Kuwait, och inte heller hade några speciella försvars- eller säkerhetsåtaganden gentemot Kuwait. Nästa dag förklarade USA:s ambassadör April Glaspie kategoriskt i ett möte med Saddam: "Vi har ingen åsikt om de arab-arabiska konflikterna, som er gränstvist med Kuwait." Allt detta, bara en vecka före den irakiska invasionen av Kuwait, en invasion som USA var väl medvetet om i förväg, precis som chabez-goy-presidenten Roosevelt cirka 49 år tidigare hade varit väl medveten om det förestående japanska anfallet mot Pearl Harbor. I båda fallen hoppades och bad de förrädiska amerikanska presidenterna att den andra sidan skulle ta det första öppna steget så att USA...

skulle kunna sugas in i ett storkrig till förmån för den olycksbådande judiska konspirationen.

Med mycket att vinna och med skenbar uppmuntran från världens främsta supermakt, tog Saddam Hussein steget. Knappt hade han gjort det förrän USA vände kappan efter vinden, och plötsligt blev "Bushwhacker" Bush världens mest högljudda och skrikiga krigshetsare. Saddam hade blivit lurad i en fälla och nu fanns det ingen återvändo. Judarna och deras "chabez-goy" i Vita huset hade nu förevändningen för det krig de ville ha, och allt de behövde göra var att underblåsa krigslågorna varje dag, och det gjorde de sannerligen. Utan kongressens medgivande, och utan att ens rådfråga kongressen, skickade Bushwhacker omedelbart 200 000 amerikanska soldater för att placeras på Saudiarabiens heta, helvetiska sand med målet att förstöra Irak som ett potentiellt militärt hot mot Israel.

* * * * *

Chabez-goy George Bushwhacker Bush var nu tvungen att komma på ett välklingande skäl till varför han gjorde ett så drastiskt och långtgående åtagande, ett som skulle gå hem hos den amerikanska allmänheten. Hur han än försökte, och trots att han coachades och pådriven av sina judiska ordsmeder, kunde han aldrig hitta något som skenbart skulle hålla.

Till en början var det för att "försvara Saudiarabien mot invasion." Inte särskilt begåvat, men det var en början. Eftersom Irak inte hade hotat att invadera Saudiarabien, vad var då den stora grejen med att skicka ut 200 000 soldater på den där heta sanden? Och i vilket fall som helst, skulle vi rusa ut till var och en av dussintals kriser runt om i världen av ingen annan anledning än att någon idiot gissade på en möjlig attack? Om så vore fallet skulle vi snart ha våra trupper spridda över hela världen. Och hur många år skulle våra trupper få lida och svettas på öknens heta sand medan de väntade?

Härnäst, "naken aggression kommer inte att tolereras," sade Bushwhacker. Verkligen? Vad sägs om hans egen invasion av Panama bara förra året? Vad sägs om den israeliska invasionen av Västbanken och Gazaremsan? De hade varit där sedan 1967, nästan ett kvarts sekel. Varför ingen indignation? Vad sägs om den sovjetiska invasionen av Litauen, Lettland och Estland? Sovjeterna har befunnit sig i de baltiska staterna genom "naken aggression" i nästan 50 år, och så sent som förra veckan dödade de ett antal litauer och letter med hjälp av brutalt våld när dessa

belägrade länder försökte rättmätigt återställa sin egen självständighet.

Härnäst, "Saddam skulle kontrollera **den största delen av all olja i världen.**" Detta var också ett grundlöst påstående från JOG-propagandan. Om USA hade hållit näsan borta från bråket i viken, skulle oljan fortfarande säljas för mindre än 20 dollar per fat, och det spelar förbannat liten roll för oss om vi köper den från en arab, eller en emir, eller en shejk, eller den andre. Saddam hotade aldrig att skära av oljetillförseln, och är bara alltför angelägen om att sälja det som är Iraks främsta inkomstkälla.

Sedan kom knepet att **"Saddam var en ny Hitler"** och ville erövra världen, och om han lämnades oemotsagd skulle han hota hela vårt sätt att leva. Detta dumma argument påminner mig om Vietnamkriget när jag minns dåvarande försvarsminister Robert McNamara, stående framför en griffeltavla och pekande på alla möjliga kartor och diagram och föreläste för oss om "dominoeffekten" av att Nordvietnam skulle erövra hela Ostasien om vi inte skickade in våra pojkar där och slog skiten ur nordvietnameserna. Detta är samme dumme klåpare som, när han var VD för Ford Motor Company, lanserade Edsel, det mest kolossala fiaskot i bilhistorien.

Varje vecka har "Bushwhacker" kommit med en ny förevändning för varför vi borde krossa Irak, och specifikt ta bort Saddam Hussein. Senator Ernest Hollings (D - S.C.) i senatsdebatten under den andra veckan i januari lade fram ett tydligt argument mot Bushs falska förevändning för att gå i krig. För att citera en del av hans välformulerade tal:

> *"...Naken aggression? Plocka upp morgontidningen. Mina kollegor kommer att se så sent som igår (11 januari 1991) naken aggression mot Litauen, ett fritt folk med ett fritt parlament, inte en emir. Ska vi ingripa för att rädda Litauen? Inte en chans. Litauen har ingen olja.*
>
> *Tchad? I början av december. Rwanda? För några veckor sedan. Vi kan gå nerför listan. Afghanistan, Kambodja, gränsen mellan Pakistan och Indien — naken aggression. Syrien mot Libanon. De massakrerade 750 kristna."*

Senator Hollings fortsatte och lade fram ett utmärkt argument om alla de aggressioner runt om i världen som vi inte verkade vara intresserade av att stoppa. Men, iögonfallande och avsiktligt, vågade varken han eller någon annan i representanthuset eller senaten nämna kärnan i fallet, nämligen Israel.

och dess 23-åriga invasion av Palestina och dess dödande, brutalitet och undertryckande av mänskliga rättigheter i det området.

Vi kommer nu till nyckelfrågan i hela denna eländiga röra. Senator Hollings nämnde olja, men det är inte huvudfrågan. Som jag har sagt, var Saddam inte på väg att skära av vår oljetillförsel, och i själva verket kom endast magra 1,9 % av vår olja från Kuwait. Det råder ingen brist på olja. Tvärtom råder det ett oljeöverskott på världsmarknaden.

Så vad är den verkliga orsaken? **NYCKELFRÅGAN I HELA DETTA ELÄNDIGA DEBAKEL ÄR ISRAEL OCH JUDARNA.** Hela arabvärlden på cirka 150 miljoner människor hatar judarna, och av goda skäl. Irak, efter åtta års krig mot Iran (ett muslimskt, men icke-arabiskt land), framstod som den mäktigaste militära styrkan i Mellanöstern. Det var, och är, ett verkligt hot mot Israel. Araberna vet det. Israel vet det, och Bushwhacker vet det. Eftersom judarna kontrollerar USA:s regering, hade tiden kommit för dem att driva in USA i ett storkrig för att krossa deras potentiella fiende, precis som de eggade USA in i andra världskriget för att krossa Tyskland när det landet blev ett hot mot judisk kontroll över världen. Återigen säger judarna åt oss att gå in där och utkämpa deras krig, och medan vi blöder och dör, kommer de nådigt att hålla våra rockar åt oss.

För att ytterligare demonstrera vilken förrädisk "allierad" vi har slagit oss ihop med, överväg följande. Vi är nu där ute och försvarar Israel med blod, mod och pengar. USA har skickat mycket dyra (ett skott = en miljon dollar) "Patriot"-robotbatterier och amerikanska soldater för att skydda Israel. I en typiskt judisk gest av "tacksamhet" började Israel kräva 13 miljarder dollar i ytterligare "bistånd" från USA som kompensation för Israels "förluster och återhållsamhet". Ur judisk synvinkel betyder det faktum att amerikanska soldater spiller sitt blod för skyddet av Israel ingenting av någon betydelse. När allt kommer omkring, i enlighet med den judiska Talmud, är goyers blod helt enkelt vatten. Judarna vill inte bara ha amerikanskt blod utan också tonvis med kontanter.

* * * * *

Låt oss säga det som det är.

George Bushwhacker är en hantlangare i judarnas klor. Han agerar frontfigur för dem och spelar deras spel. Han är inte bara en förrädare mot den vita rasen, han är också en förrädare mot det land som han

innehar det högsta ämbetet i landet. Han står i **maskopi med våra mest dödliga fiender, judarna och deras parasitära banditstat Israel.** Detta är högförräderi mot hans eget land, vars intressen och lagar han har svurit att upprätthålla och försvara. Grundlagsfäderna såg med oblida ögon på förräderi när de utarbetade USA:s konstitution för cirka 200 år sedan. Artikel III, sektion 3 i konstitutionen stadgar: *"Förräderi mot Förenta staterna skall endast bestå i att föra krig mot dem, eller att ansluta sig till deras fiender och ge dem hjälp och stöd."* George Bush har gjort exakt detta. Straffet för förräderi har traditionellt varit döden genom hängning.

* * * * *

Vad ska vi göra åt denna eländiga situation? Om vi låter Bush och hans judiska överherrar få sin vilja igenom, kommer tiotusentals, troligen hundratusentals människor att bli godtyckligt dödade, eller mer korrekt uttryckt, mördade. Tiotusentals av dessa kommer att vara amerikanska medborgare. *The Spotlight* rapporterar att Irak under de första 24 timmarna av detta ohyggliga krig led 15 000 till 20 000 förluster, varav de flesta var kvinnor och barn. Detta har vår **judemedia** inte rapporterat. Men med så många som 2 000 flyguppdrag som släpper bomber varje dag, vad kan vi förvänta oss? Varför utför vi denna monstruösa kriminella handling? Irak, 16 000 kilometer bort, invaderade inte Förenta staterna, och utgör inte nu, eller någonsin, ett hot mot vår säkerhet eller våra sanna vitala intressen.

Vad ska vi göra? Det mest tvingande vi kan göra är att få kongressen att ställa nyckelspelaren i detta förrädiska och misslyckade äventyr inför riksrätt, nämligen George "Bushwhacker" Bush.

Representanten Henry Gonzalez (D. - Texas), ordförande för representanthusets bankutskott, har redan lagt fram en sådan resolution om riksrätt, innehållande fyra artiklar som anför fyra specifika anklagelser. De är:

Artikel I hävdar att Bush "har förberett, planerat och konspirerat för att engagera sig i ett massivt krig mot Irak, genom att använda metoder för massförstörelse som kommer att resultera i dödandet av tiotusentals civila, varav många kommer att vara barn. Denna planering inkluderar placering och potentiell användning av kärnvapen, och användningen av sådana urskillningslösa vapen och massivt dödande genom seriell bombardering, eller på annat sätt, av civila bryter mot Haagkonventionerna från 1897 och 1923,

Genèvekonventionen från 1949 och dess tilläggsprotokoll I, Nürnbergstadgan, folkmordskonventionen och FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna."

I **artikel II** anklagar Gonzalez Bush för att ha "planerat, förberett och konspirerat för att begå brott mot freden genom att leda USA in i ett aggressionskrig mot Irak i strid med artikel 2(4) i FN-stadgan, Nürnbergstadgan, andra internationella instrument och fördrag samt USA:s konstitution."

Artikel III anklagar Bush för att ha "brutit mot USA:s konstitution, federal lag och FN-stadgan genom att muta, skrämma och hota andra, inklusive medlemmarna i FN:s säkerhetsråd, att stödja krigshandlingar mot Irak."

Och slutligen, i **artikel IV**, påpekar Gonzalez att trots kongressens ratificering av FN:s säkerhetsråds resolution av den 29 november 1990, "har presidenten inte erhållit en krigsförklaring från kongressen, och i strid med det skrivna ordet, USA:s konstitutions anda och avsikt, har han förklarat att han kommer att gå i krig oavsett kongressens och det amerikanska folkets åsikter."

Vi skulle kunna lägga till de andra anklagelserna vi redan har rapporterat till denna lista. Men vi låter kongressen ta ledningen och ger dem vårt stöd. Skriv till representant Gonzalez och skriv till dina egna kongressledamöter för att stödja resolutionen om riksrätt.

* * * * *

Samtidigt, över hela nationen och i hela världen, reser sig det vanliga folket i protest mot detta vansinniga krig. Enorma demonstrationer med skyltar och plakat med texten "INGET KRIG" dyker upp, vissa spontant och vissa välorganiserade. I Washington under helgen den 26 januari tågade en enorm folkmassa nerför Pennsylvania Avenue till Vita huset, visade upp skyltar och skanderade slagord som "Stöd trupperna! Ta hem dem!", "Helvete heller, vi tänker inte gå! Vi stödjer PLO!" Polisen sa att det var 75 000 demonstranter, men organisatörerna hävdar att siffran var 250 000. "Bushwhacker", i ett försök att undkomma protesterna mot sitt vansinniga krig, flydde till Camp David över helgen.

I Bonn, Tyskland, samlades minst 150 000 människor, vissa slog på trummor eller viftade med banderoller, i ett möte för att

protestera mot kriget. En av deras paroller var **"Åt helvete med Bush och Saddam. Folket vill ha fred!"**

I Camden, New Jersey, liksom i hundratals andra städer över hela USA och världen, gav protestskaror utlopp för sin vrede mot det vansinniga kriget i Persiska viken. Susan Pryor, en skollärare från Camden, bar ett plakat som uttryckte deras inställning explicit: **"Låt oss sparka ut lite skit ur Vita huset!"** Bra idé.

* * * * *

Här är ett utkast till några steg du kan ta för att stoppa Bushs pro-judiska krig i viken:

1. Skriv till dina kongressledamöter och senatorer för att stödja representant Gonzalez resolution om att ställa president Bush inför riksrätt.

2. Ta kontakt med protestgrupperna i ditt område och odla relationer med deras ledare. Distribuera exemplar av *Racial Loyalty* till medlemmarna, särskilt under möten och parader. I det stora hela är dessa människor redan delvis i vårt läger. Ge dem resten av informationen om vilka som står bakom detta krig och för in dem i vår rörelse.

3. Stöd och hjälp till att bygga upp COTC och Creativity-rörelsen tills vi har medlemmarna, makten och musklerna att förinta det judiska tyranniet i sin helhet och ta kontroll över vårt eget öde. Detta är det verkliga och enda svaret på världens problem.

DELENDA EST JUDAICA! RAHOWA!

Om frihet, kaos och organiserat samhälle

**Endast i ett välorganiserat vitt samhälle,
strukturerat för skydd och främjande
av den vita rasens bästa intressen,
kan vi hoppas på att överleva och blomstra.**

I sina *Sions vises protokoll* gratulerar judarna sig själva till att de har snärjt och förslavat fler intet ont anande goyim med sina slagord om **Frihet, Jämlikhet och Broderskap** än något annat koncept. De flinar vidare för sig själva över att *vart och ett av dessa ord motsäger de andra*, och att inget av dessa koncept är genomförbart i den verkliga världen, men genom att kasta ut dem till pöbeln skryter judarna om att de har orsakat mer tumult, revolution och kaos än de har gjort med några andra bedrägerier i sin mångfaldiga påse med trick. Om det är så, och historien bekräftar med råge att det är det, låt oss ta en närmare titt och analysera dessa försåtliga fällor mer ingående.

Ordet "frihet" har haft stor lockelse för massorna i evigheter. Människor vill vara fria och orden frihet och oberoende är synonyma. Hur fri är fri? Ordet i sig är en absolutism. Att vara fri innebär att du inte har några restriktioner för dina aktiviteter. Så snart det finns restriktioner för dina aktiviteter och någon annan kan tala om för dig vad du kan och inte kan göra, är du inte längre "fri", eller hur? Ja, jag skulle säga att det är en rimlig slutsats som en logisk person skulle komma fram till. Det följer då också att en sådan person, genom att vara fri, inte har några förpliktelser, inga ansvarsområden, inga plikter, inga regler, inga riktlinjer, inga lagar som de är bundna att följa eller lyda. Det låter fantastiskt, ur ett libertarianskt perspektiv.

Låt oss nu återgå till den verkliga världen. Vid vilket skede i livet når vi ett sådant idealiskt tillstånd av miljö? Som en tre-

år gammalt småbarn? Som tioåring? Som tonåring? Vid 21? Som en 30-årig förälder? Som mor- eller farförälder? När du är död och har lagts till vila?

Faktum är, vid ingen av dessa. Småbarnet har ett antal plikter och skyldigheter som han måste lära sig att hantera. (För korthetens skull använder jag ordet "han" genomgående även som ett alternativ för ordet "hon", och ordet "man" gäller lika mycket för ordet "kvinna".) Småbarnet måste vid det här laget vara "pottränat", måste lära sig ett omfattande ordförråd av nya ord, måste lära sig bordskick, måste lära sig att hålla sig själv och sina kläder relativt rena, måste lära sig lydnad inför sina föräldrar. Listan är oändlig.

Många av dessa skyldigheter och en hel del nya sträcker sig vidare till tioåringen och tonåringen. Som vuxen vid 21 läggs fler plikter och skyldigheter till listan, såsom att ha avslutat eller fortsätta högre utbildning, tjäna uppehälle, planera för äktenskap och ett antal andra. Föräldraskap innebär ännu mer. Föräldrar måste inte bara kunna etablera och upprätthålla ett hushåll, utan måste också ha sörjt för en anständig inkomst, vara en förebild för sina barn, sörja för deras utbildning och en mängd andra mycket verkliga plikter och ansvar, varav många sträcker sig ända till att bli mor- och farföräldrar.

Utöver alla dessa tillkommer ett antal medborgerliga plikter, såsom att betala skatt, försöka hålla de lokala, regionala och statliga myndigheterna i schack, och hantera sådana myndigheters krav, vare sig vi vill det eller inte. Efter att vi är döda och begravda har vi fortfarande vissa mödosamma ansvar, varav inte det minsta är att ha lämnat efter oss ett rykte och meriter som våra barn och barnbarn kan peka på med stolthet. Innan de lämnar denna värld har mor- och farföräldrar också ett ansvar att lämna miljön, sitt land och sitt samhälle i lika gott eller bättre skick än när de kom in i det. Detta är de skyldiga sina barn, sina barnbarn och sin framtida avkomma.

Så, hur fria är vi när vi träder in i denna värld, när vi lämnar den, och tiden däremellan? Svaret är att endast en ansvarslös idiot skulle försöka skaka av sig alla de plikter och ansvarsområden som följer med att leva. Men hur han än försöker, är en sådan individ långt ifrån att vara "fri". Som barn kan han försöka göra uppror mot auktoriteter, men det kommer inte att tjäna honom någonting till. Han kommer att tuktas och han kommer att straffas, och livet kommer bara att bli extremt svårt. Som vuxen kan han försöka ignorera de

ansvaret att tjäna sitt uppehälle, men fattigdom och elände kommer att bli hans lott. Han kan försumma ansvaret att försörja sin familj, men ensamhet, isolering och skuld kommer att bli konsekvensen. Han har friheten att ignorera, eller till och med bryta mot lagen, men han kommer att drabbas av straff i form av höga böter och/eller fängelse. Visst kommer det inte att finnas någon glädje i "friheten", och frihet kommer inte att vara hans belöning.

* * * * *

Låt oss nu föreställa oss ett scenario i en värld som libertarianer älskar att fantisera om och prisa, en värld där alla är fria att göra precis vad de vill när andan faller på.

I en sådan värld finns det inga trafikregler. Du kan susa fram längs motorvägen eller på gatan i ett bostadsområde i 145 kilometer i timmen. Om det faller dig in kan du också göra detta i vänsterfilen när du vill. Ingen kommer trots allt att tala om för dig var eller hur du får köra, inte heller kommer någon att säga att du måste ha körkort eller en registreringsskylt på din bil för att identifiera fordonet. Hur länge tror du att du skulle hålla dig vid liv? Eller även om du bestämde dig för att följa alla trafikregler, men resten av de oansvariga tölparna inte behövde det, hur gärna skulle du vilja ge dig ut i trafiken?

Som en sann libertarian är du naturligtvis också fri att dumpa dina sopor var du vill, till exempel på din grannes gräsmatta. Å andra sidan finns det vissa nackdelar med denna typ av frihet. Din granne är också fri att dumpa sina sopor på din gräsmatta, och skulle utan tvekan göra det som vedergällning. Han kan också utnyttja sin frihet till att avlossa sitt vapen i din riktning.

En sann libertarian är också fri från skatter och kan spendera sina pengar precis som han själv önskar. Detta innebär att inga vägar, broar eller skolor kommer att byggas, såvida inte en likasinnad privat grupp kan gå samman och göra det frivilligt. Men återigen finns det många nackdelar med detta arrangemang. Genom att gå med i en sådan grupp ger du redan där upp en del av dina dyrbara friheter, naturligtvis, och sedan finns det också den obehagliga sannolikheten att andra gratisåkare, som aldrig bidragit till din grupp, också skulle använda dina vägar och broar. Det finns också svårigheten att sådana vägar inte skulle ansluta till någon annan oberoende grupps arrangemang och inte leda någonstans.

Det skulle naturligtvis inte heller finnas några skolor, ingen regering, inga brottsbekämpande myndigheter och inga lagar. Som

som sådant, skulle det inte heller finnas något polisskydd mot tjuvar, mördare och andra brottslingar. Det skulle vara varje man för sig själv. I själva verket skulle det vara totalt kaos och anarki, och låt mig påpeka att anarki är den mest grymma och tyranniska av alla regeringsformer.

Existerar sådana situationer i världen? Ja, i allra högsta grad, och allt fler av världens länder driver in i förtvivlan och anarki. Vi läser om de olika neger-"republikerna" i Afrika. I en enda upplaga av en nyligen utgiven etablerad tidning beskrevs den nuvarande statusen för tre sådana länder.

* * * * *

På Afrikas västkust ligger Liberia, ett land som grundades så tidigt som 1822 av USA för att hysa befriade slavar. Dess konstitution utformades efter USA:s. Hur har det gått för Liberia under de mellanliggande 168 åren?

Som i de flesta av dessa negerrepubliker pågår ett inbördeskrig, ett krig som har urartat till brutal stamslakt som kännetecknar de flesta av dessa "fria" och "självständiga" stater i Afrika som löst kan kallas länder. I krig befinner sig stammarna Nimba och Krahn, understödda och uppmuntrade av stammarna Gio och Mano. Till detta virrvarr av massmord och omfattande slakt tillkommer de amerikansk-liberianska ättlingarna till de tidiga befriade slavarna från Amerika.

Den 29 juli 1990 tvingade sig liberianska soldater in i St. Peter's Lutheran Church, utsedd till ett Röda Kors-center, och slaktade uppskattningsvis 700 fördrivna civila. Fler sköts kort därefter vid John F. Kennedy-sjukhuset och på andra håll, vilket förde upp det totala antalet dödsoffer på en enda dag till 1000, vilket utgör endast en femtedel av det totala antalet i kriget hittills.

Tidigare president Samuel Doe mördades 1990, liksom den tidigare presidenten William R. Tolbert, Jr. före honom, i Does maktövertagande.

Anarki, kaos, brutalitet och dödande är normen. Mer än 600 000 flyktingar, 20 % av Liberias befolkning, har flytt landet från förödelserna i detta fasansfulla krig bara under de senaste 12 månaderna.

De flesta av dessa flyktingar har flytt till grannländerna Guinea, Elfenbenskusten och till Sierra Leone.

Hur går det för dessa länder? Låt oss titta på Sierra Leone, till exempel.

I Freetown, den förfallna huvudstaden, utgör vägarna inget mer än en labyrint av potthål, elektriciteten stängs av dagligen, sjukhusen saknar rinnande vatten och de flesta telefoner är endast till för syns skull. Korruptionen inom regeringen går så djupt att Internationella valutafonden (huvudsakligen finansierad av amerikanska skattebetalares pengar) slutligen har strypt biståndet. Kort sagt befinner sig landet i ett tillstånd av anarki, kaos, svält och korruption, precis som nästan alla negerrepubliker i Afrika.

Låt oss titta på ytterligare en sådan republik mer än tusen mil österut, i hjärtat av Afrika.

Uganda har alla fysiska egenskaper hos ett vackert, välmående land, en gång beskrivet av Winston Churchill som "Afrikas pärla". Det har en riklig tillgång på vatten och bördig jord, och klimatet är i allmänhet varmt och soligt. Rätt organiserat och utvecklat skulle det kunna vara ett av de mest välmående och vackra länderna i världen.

Det finns ett stort problem. Det är befolkat av negrer. Konsekvensen är att Uganda är nedsjunket i fattigdom, plågat av hunger och svält. Under 17 av de senaste 21 åren har ugandier varit plågsamt invecklade i utdragna inbördeskrig och anarki. Små barn går omkring med magar uppsvällda av hunger och av effekterna av en mängd maskar och andra tarmparasiter som de fått i sig från smutsigt dricksvatten. Mer än 700 000 civila har dödats i den pågående slakten. Ugandiska soldathuliganer har förstört tusentals skolor, plundrat kliniker och sjukhus, sprängt vägar, järnvägsförbindelser och kraftstationer – resultatet av den tidigare vite mannens bidrag – till värdelöst grus.

Detta omfattar ingalunda all den turbulens, anarki, kaos och spridning av inbördeskrig som pågår på den mörka kontinenten. I själva verket är det inte mer än en kortfattad sammanfattning av vad som pågår i den stora majoriteten av dessa primitiva enklaver, men då detta inte är platsen för att sammanfatta detta enorma konglomerat av brutalitet, massmord, lemlästning och vansinnigt barbari, följer här en kort sammanfattning fram till 1990.

Detta är en ofullständig lista över de afrikanska länder som fortfarande befann sig i ett tillstånd av krig och uppror 1990, och datumen då dessa pågående krig startade:

Uganda, 1969
Etiopien, 1974
Angola, 1975
Moçambique, 1981

Sydafrika, 1983
Sudan, 1984
Somalia, 1988
Liberia, 1990, etc.

Så mycket för potentialen i att försöka lyfta de vilda negrerna till den vita civilisationens nivåer.

* * * * *

Men Afrika är inte den enda kontinenten i uppror. Till och med vårt fädernesland Europa håller på att lösas upp i ett dårhus av anarki. Vi finner länderna på Balkan, vi finner Rumänien, Bulgarien och Ungern i ett tillstånd av kaos, förvirring och uppror. Vi finner Jugoslavien brytas upp i etniska enheter som vill ha "självständighet", frihet från den centrala regeringen. Vi finner det stora konglomeratet Ryssland, förmodligen världens rikaste landområde vad gäller naturresurser, brytas upp i vacklande och förvirrade självständigheter, som, om och när de blir självständiga, inte kan styra sig själva, inte kan organisera sig för att föda och hysa sitt eget folk i ett land av rik naturlig överflöd. Ja, det ryska folket står inför en bister vinter av hunger och svält, även i Ukraina, ett rikt område som så sent som för 80 år sedan ansågs vara Europas rika brödkorg.

Ja, trots alla tekniska framsteg under de senaste 50 åren står större delen av världen inför kaos och svält. Inte bara i Afrika, Ryssland och de flesta av de tidigare kommunistiska länderna i Europa, utan även i Centralamerika, Sydamerika, och närmare hemmaplan i USA; de flesta av de större städerna i vårt eget land är härjade av brottslighet, anarki, arbetslöshet och fattigdom. Faktum är att när vi närmar oss det 21:a århundradet verkar hela världen vara på väg rakt åt helvete.

Vad är det som är fel? Kan den vita rasen räddas?

* * * * *

Vi Skapare tror att vi har några övertygande svar. För det första, för att ett samhälle ska överleva och blomstra måste hela dess grund baseras på en sund och intelligent filosofi. Detta har vi inte fått. Judarna, våra dödligaste fiender, har gjort allt som står i deras makt för att vilseleda och förvirra den vita rasen.

Samma judiska konspiration som kastade ut slagorden frihet, jämlikhet och broderskap i den franska...

pöbeln för 200 år sedan och störtade det avancerade landet i kaos, uppror och anarki, finns fortfarande kvar hos oss och är verksam idag. Det driver fortfarande samma bedrägeri mot större delen av världen, även om formatets fasad skenbart har förändrats. Idag, med judarna i fast kontroll över världens mäktigaste nation, Amerikas förenta stater, driver de på för demokrati, i amerikansk stil, och tvingar ner den i halsen på alla, vare sig de vill det eller inte. Det faktum att judarna lägger ner så mycket iver bakom sitt främjande av demokrati borde i sig självt höja en varningsflagga och varna oss för dess katastrofala konsekvenser.

Vad är det för fel på demokrati? Tja, nästan allt. Kärnan i problemet är att det, tillsammans med kristendomen och kommunismen, är ett judiskt påfund som bådar illa för den vita rasen och är utformat för att sammanföra mer och mer tyrannisk makt i händerna på det judiska maktetablissemanget. Liksom frihet, jämlikhet och broderskap är det ett judiskt bedrägeri.

Här är hur judisk "demokrati", i amerikansk stil, fungerar. Skenbart leds folket till att tro att eftersom de tillåts rösta, så styr de sig själva. Ingenting kan vara längre från sanningen. Fråga till exempel tyskarna. Under de senaste 40 åren har de fått demokrati nedkörd i halsen. Samtidigt har de haft omkring 300 000 amerikanska ockupationstrupper på sin mark, med ytterligare 300 000 eller så sovjetiska ockupationstrupper på östtysk mark. Nu har de tillåtits återförening, men de flesta av trupperna är, efter 45 år, fortfarande kvar. Privat har de flesta tyskar jag pratat med sagt till mig att de sex fredsåren under nationalsocialismen och Adolf Hitler var de finaste, mest välmående och mest ärorika åren i deras historia. Antag att de, både Öst- och Västtyskland, ville rösta fram en nazistisk regering imorgon. Tror du för ett ögonblick att de under sin "demokrati" skulle tillåtas göra det? Inte en chans i helvetet. Det är vad de amerikanska och ryska trupperna, under judisk kontroll, är där för att se till att aldrig händer.

Saker och ting är egentligen inte mycket annorlunda i själva USA. Med pengarna, den finansiella makten, i händerna på judarna, och nyhetsmedierna och propagandaapparaten likaså i deras händer, kan judarna använda sin "söndra och härska"-teknik så skickligt att folket aldrig inser hur effektivt de blir utnyttjade, rånade, manipulerade och förslavade. Med tvåparti-

systemet har judarna allt det nödvändiga inflytande de behöver för att placera sina egna hantlangare på regeringsposter och hålla ute varje meningsfull opposition mot deras skändliga planer. Som ett resultat har vi nu en president som är en krypare, en chabez-goy, en hantlangare för det judiska maktcentret. Vi har en kongress som är helt utlämnad åt de judiska manipulatörerna. Detta gäller i lika hög grad våra guvernörer, våra delstatsparlament, stadshus och hela vägen ner till den lägsta nivån av lokal förvaltning.

Medan den ursprungliga konstitutionen strikt begränsade den federala regeringens befogenheter och förbehöll de flesta rättigheterna (utbildning, röstningsförfaranden, etc.) till delstatsregeringarna, förändrade inbördeskriget 1861-65 allt detta. Den federala regeringen, som utnyttjade sina arméers nakna makt, har ända sedan dess använt råstyrka för att åsidosätta alla rättigheter som delstaterna hade inom alla de områden som föreskrivs i det konstitutionella avtalet. Då, som nu, red den federala regeringen, och rider nu, hänsynslöst över alla rättigheter som delstaterna eller folket har förbehållit sig själva i det 9:e och 10:e tillägget. När delstaten Arkansas 1956 inte ville att n*grer skulle komma in i och förstöra deras High School i Little Rock, skickade den federala regeringen, helt under judisk kontroll, ner 10 000 soldater för att köra ner sitt påbud i halsen på lokalbefolkningen. När University of Mississippi några år senare inte ville ha en n*ger inskriven vid sitt college, satte den federala regeringen snabbt in 20 000 federala soldater för att tvinga in denne ende förbannade n*ger i en institution där lokalbefolkningen inte ville ha honom, och hade varje konstitutionell rätt att avvisa honom.

Genom att ha full kontroll över propagandaapparaten, särskilt den elektroniska dumburken, och efter att ha övertygat oss om dygderna med "en man, en röst", matas vi dagligen med påståendet om hur fria vi är i Amerika, att vi alla är lika, att vi bör acceptera n*grerna, mexikanerna, indianerna, jamaicanerna och en mängd andra gyttjeraser som våra bröder. (Det är här doseringen av "Jämlikhet" och "Broderskap" kommer in.) Under tiden finner sig den vita rasen fredligt i detta, och accepterar all denna judiska propaganda som "majoritetens vilja". De vita amerikanerna får vidare veta att det är deras kristna plikt att hjälpa de behövande, och vi måste subventionera alla dessa parasitära gyttjeraser hemma och utomlands, vare sig vi vill det eller

eller inte. Detta är kärnan i demokratin, det där stora **och magiska judiska konceptet.**

Låt oss klargöra en sak. Vi Skapare talar inte om en större stat. Tvärtom är vi för mindre stat, inte mer. Vi ser framför oss en stat som är mindre, pålägger mindre, mycket mindre, i skatter och lägger sig i våra liv mindre. Å andra sidan är vår typ av regering, baserad på den vita ledarskapsprincipen, mer fokuserad på de uppgifter som en välordnad regering är rättmätigt konstituerad att utföra i första hand. En sådan regerings första plikt är att skydda våra liv och vår egendom. Sekundärt skulle den också tillhandahålla sådana ordnade faciliteter som vägar, broar, hamnar, flygplatser, skolor, lag och ordning, prägling av räntefria pengar och flera andra nödvändiga tillbehör som åligger ett välmående och väl konstituerat samhälle. Den stora skillnaden mellan det nuvarande parasitära judisk-dominerade samhället och ett Skapar-orienterat samhälle är denna: vår typ av regering kommer att baseras på Ledarskapsprincipen, ledd inte av judar, utan av våra egna vita ledare vars överväldigande religiösa iver inte är att råna och förstöra vår vita ras utan att skydda dess integritet till varje pris, och att arbeta uteslutande för vår egen dyrbara ras bästa. Det primära målet för en sådan regering kommer att vara den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, samt att utrota de cancerartade främmande "mud races" från vår samhällskropp.

Samtidigt håller den vita rasen på att bastardiseras, decimeras och förstöras i ett avsiktligt utrotningskrig, inte bara i USA, utan på världsomspännande basis.

* * * * *

Vad kan vi göra åt det? Är vi maktlösa att vända trenden som nu är i full gång?

Svaret är: det finns mycket vi kan göra åt det. Faktum är att vi kan lösa hela problemet resolut, en gång för alla.

Den första förutsättningen vi, den vita rasen, måste ha är en fast, positiv och militant filosofi och ett eget program. Alltför länge har vi blivit ledda vid näsan av våra fiender, som har påtvingat vårt tänkande förrädiska, destruktiva och främmande filosofier. Bland de mest lömska och dödliga av dessa har varit kristendomen, kommunismen och demokratin, alla av judiskt ursprung. Innan vi kan vidta någon meningsfull konstruktiv åtgärd, måste vi

måste kasta överbord i historiens soptunna de degenererade idéer som den parasitära juden har påtvingat den vita rasen. Dessa inkluderar, förutom kristendomen, kommunismen och demokratin, idéerna om frihet, jämlikhet och broderskap. I deras ställe måste vi istället främja de positiva lärdomar som naturen har lärt oss — idéer som var grundläggande och giltiga sedan urminnes tider och kommer att vara så i all evighet. Några av dessa idéer är följande.

Lärdomar från naturen för vit överlevnad

1. **Vi måste erkänna och separera vår egen biologiska art, vår egen dyrbara vita ras, från lerrasernas.**

2. **Vi måste erkänna våra naturliga fiender, nämligen lerraserna, av vilka judarna är de mest ondskefulla, förrädiska och dödliga. DELENDA EST JUDAICA!**

3. **Vi måste erkänna att vårt viktigaste uppdrag i livet är överlevnaden, expansionen och främjandet av vårt eget slag och att vi måste göra världen säker, inte för demokrati, utan för vår egen avkommas framtid, för all framtid.**

4. Istället för att acceptera och duka under för sjuka och degenererade judiska idéer såsom frihet, jämlikhet och broderskap; kristendom, kommunism och demokrati; rasblandning och främjande och subventionering av drägget och de underlägsna lerraserna, **måste vi ha en fullständig revolution av de värderingar vi håller kära, värderingar som förkunnas av den vita rasen, för den vita rasens bästa och för den vita rasen uteslutande.**

5. För att göra detta måste vi ha en tydlig, konsekvent och omfattande trosbekännelse och ett eget program, baserat på de värderingar som ligger i vårt eget bästa intresse. En sådan trosbekännelse och ett sådant program måste omfatta nyckelvärden som **raslig lojalitet, vit raslig laganda, raslig renhet, ledarskapsprincipen, utövandet av eugenik och uppgraderingen av vår rasliga art**, och många andra vitala koncept som anges i vår egen *NATURE'S ETERNAL RELIGION*, *THE WHITE MAN'S BIBLE* och andra religiösa böcker om *CREATIVITY*.

6. Vi måste inse att vare sig vi vill det eller inte, är vi, den vita rasen, invecklade i ett dödligt raskrig, ett

krig som inte är av vår skapelse, utan uttänkt och orkestrerat av det världsomspännande judiska nätverket. Vi befinner oss nu i den prekära positionen att vara nära utrotning, en kris som närmar sig ett snabbt klimax. Om inte den vita rasen snart blir medveten, väckt, organiserad och militant, kommer vi snart att vara en utdöd art.

7. Vi måste också inse vårt eget värde — att vi är naturens främsta, och vi måste också erkänna vår egen styrka och våra resurser. Väckt, enad och organiserad är den vita rasen den mäktigaste kraften på jordens yta.

8. Vi måste inse att vi inte kan rädda hela mänskligheten, och att vi inte har någon skyldighet att göra det. Vi måste få våra prioriteringar rätt och rädda vår egen dyrbara vita ras i enlighet med principen om TRIAGE. (Se RL nr 67.)

9. Vi måste nu samla och mobilisera de krafter vi besitter och föra ett totalt krig för att förinta våra fiender och rädda den vita rasen från utrotning. Vi måste mobilisera och polarisera kring en kraftfull, omfattande och militant trosbekännelse för att rädda oss själva och våra framtida avkommor. Den trosbekännelsen och det programmet är Creativity och enbart Creativity.

10. Vi måste inse att vi nu befinner oss i en ödesdiger och avgörande kris i vår ras livstid, och vi måste viga oss åt att vinna denna avgörande kamp för vit överlevnad till varje pris, oavsett vad priset eller de uppoffringar som krävs är. Vi är naturens främsta, och i enlighet med naturens högsta lag — artens överlevnad — måste vi och kommer vi att använda alla tillgängliga medel för att säkra vår arts överlevnad. Ändamålet (vit överlevnad) helgar medlen (vilka som helst medel som anses effektiva och nödvändiga). RAHOWA! TOTAL VIT MAKT!

* * * * *

Vita människor, vakna!
Rädda den vita rasen!

Nummer 69 — April 1991

Den Naiva Amerikanska Gojen

Historiskt sett judarnas mest underdåniga verktyg i att slaviskt utföra deras smutsiga arbete

Det sista meningsfulla krig som USA utkämpade för den vita rasens bästa var utan tvekan kriget mot Mexiko 1846-48. Den vita rasen kan för evigt vara tacksam mot vår dåvarande lysande president, nämligen James K. Polk, vars förutseende, beslutsamhet och lojalitet mot den vita mannens sak utökade vårt territorium med mer än hälften, och genom att fullfölja vårt "Manifest Destiny", utvidgade den vita mannens territorium från Atlantens stränder till Stillahavskusten.

Vi kan kategoriskt konstatera att varje större krig som USA har utkämpat sedan dess, med början i det katastrofala inbördeskriget (eller ibland kallat kriget mellan staterna), har varit inriktat på förstörelsen av och till nackdel för den vita rasen, till fördärv för USA:s nationella intresse som sådant, och framför allt, till stor fördel för att utöka det judiska maktgreppet i USA, såväl som på global basis. Judarna har skickligt manipulerat den vita mannens hjärna och handlingar, utnyttjat den enorma produktiviteten och uppfinningsrikedomen hos den underdåniga vita rasen för att främja den judiska konspirationens olycksbådande mål och samtidigt decimera, undergräva och förstöra den vita rasen själv.

Fantastiskt? Det kan verka så, men historiens verklighet talar för sig själv. Låt oss granska USA:s historia under de senaste 130 åren, fall för fall, med början i det katastrofala så kallade inbördeskriget.

Fall nummer ett: Amerikanska inbördeskriget. Det mycket upphaussade inbördeskriget handlade inte om slaveri. I varje idiotiskt krig som judarna har lurat in oss i, har de ivrigt och skamlöst proklamerat någon falsk moralisk fråga om varför...

Vita män borde kasta sig in i och döda varandra i stor skala, och inbördeskriget var ett typiskt exempel. Detta brutala krig var minutiöst planerat år i förväg av Rothschilds och den judiska penningklicken. Propagandatekniken applicerades sedan skickligt på både nord och syd, av vilka ingen tidigare brydde sig ett dyft om de stinkande negrerna förrän de matades med en massiv dos inflammatorisk propaganda.

De verkliga frågorna var dessa:

(a) Den judiska penningmakten i New York och Philadelphia var besluten att krossa den stigande politiska och finansiella makten hos de sydstatliga plantageägarna. Vi måste komma ihåg att före 1861 var Mississippi den mest välmående staten i unionen och Natchez var hem åt fler miljonärer än någon annan stad i USA. Vid den tidpunkt då det massiva dödandet av vita män av andra vita män upphörde 1865, låg Mississippi, Georgia, North Carolina, South Carolina och andra sydstater i ruiner, precis som Dresden, Hamburg och resten av Tyskland efter andra världskriget, och som Bagdad gör idag.

(b) En andra fördel som judarna drog av detta vansinniga och grymma krig var förstörelsen av blomman av den vita manligheten i norr och särskilt i söder, och därigenom främjades judarnas eviga mål — det att drastiskt dra ner kvaliteten på den vita genpoolen.

Förlustsiffrorna är svindlande för denna unga nation med en begränsad befolkning. De totala unionsförlusterna var 359 528, varav 110 070 dödades i strid eller dog av sår, 224 586 dog av sjukdomar och 24 872 av andra orsaker. Detta inkluderar inte de hundratusentals som lemlästades och förlamades för resten av sina liv.

Konfederationens armé, som bara var ungefär en tredjedel så stor som unionsstyrkorna, led mycket tyngre förluster procentuellt sett. Småstäder fann sin unga manliga befolkning praktiskt taget utplånad. Till exempel marscherade den 14:e Tennessee-bataljonen ut från Clarksville med 960 soldater 1861. Vid början av slaget vid Gettysburg 1863 återstod 360. Vid solnedgången stod endast 60 kvar. Vid slagets slut fanns endast tre överlevande.

Även om det inte finns några fullständiga register tillgängliga över konfederationens förluster, var siffrorna brutala och massiva, vilket tillfogade den vita genpoolen ett förödande slag som södern aldrig har återhämtat sig ifrån.

(c) Det återupprättade med eftertryck den judiska penningmakten, centraliserad till östkusten, och som nu sträcker sig oemotsagd över hela USA.

Vi måste komma ihåg att judarna kunde etablera alla dessa vinster genom råstyrka endast på grund av dödandet, blödandet och döendet hos de förvirrade och missledda vita soldaterna på slagfältet.

Fall nr två: Första världskriget. Detta var den första och största världsomspännande branden fram till den tiden, i vilken alla de stora vita nationerna i världen deltog i dödande, masslakt och massiv förödelse av sitt eget slag. Nu, cirka sjuttio eller åttio år senare, har ännu ingen lärd historiker trätt fram och angett en enda rimlig anledning som är logisk till varför de vita nationerna störtade in i en sådan meningslös och självdestruktiv strävan.

Vid sekelskiftet var det Tyskland, beläget i hjärtat av Europa och trettio år tidigare enat under Bismarck, som var den framåtsträvande vita nationen. Det var den naturliga och mest progressiva ledande nationen i Europa. Av denna anledning ansågs det vara ett hot mot den judiska makten, och Kehillan beslutade att det måste förstöras, på samma sätt som de hade beslutat att Södern var tvungen att ödeläggas cirka femtio år tidigare.

Återigen var det de amerikanska soldaterna ("doughboys") och den amerikanska produktiviteten som kastades i vågskålen och vände strömmen till förmån för den judiska penningmakten. Trots det faktum att mer än 30 % av den amerikanska befolkningen vid den tiden var av tysk härkomst, gick Amerika i krig och hjälpte till att krossa Tyskland. Det var inte en "allierad" seger, inte heller en vit seger, utan rent av en judisk seger. De flesta av de europeiska nationerna låg utmattade, deras ekonomier var ruinerade, sjukdomar och hungersnöd hemsökte landet, och den judiska kommunismen tog över det största landet i världen.

I detta fall måste vi återigen komma ihåg att det var den amerikanska goyens idiotiska naivitet som vände strömmen till judarnas fördel.

Fall nr tre: Andra världskriget. Trots den judiska förödelsen och Tysklands konkurs, tog detta energiska och resursstarka folk sig samman och en stor ledare framträdde. Trots skenande inflation, trots tyranniska och omöjliga "skadestånd" och krigsskulder påtvingade av segrarna (judarna), överlevde det tyska folket sitt katastrofala nederlag och vid 1930-talet, under ledning av det stora geniet Adolf Hitler,

framstod som den mest välmående och mäktiga nationen i världen. Trots den spridande cancern av kommunism i andra nationer, trots världsomspännande depression (vi måste komma ihåg att även USA vid denna tid vältrade sig i sin värsta depression någonsin), så tog tyskarna ändå tag i saken och blomstrade. De inte bara blomstrade utan de städade huset grundligt. De drev ut kommunisterna ur Tyskland, de drev ut den judiska penningmakten ur sin ekonomi och de drev ut judarna själva ur yrkena, ur sitt utbildningssystem och ur sin regering. Det var ett historiskt fall där den vita rasen systematiskt tog kontroll över sitt eget öde och fick världens mest fördärvliga parasit från sin rygg. Dessutom var det en klassisk modell av vad de andra vita nationerna betraktade med avund och var ivriga att efterlikna.

Det var sannerligen ett stort hot och den farligaste kris judarna hade stått inför under de senaste två tusen åren av sin historia. Beslutet kom ner från Kehillan: Adolf Hitler och Tyskland måste förstöras!

Återigen var det den amerikanske goyen som kom till judarnas räddning. Plötsligt, depression eller ej, sattes den amerikanska nationens enorma industriella styrka i högsta växel för att producera stora mängder krigsmateriel — en mängd vapen för massförstörelse. Vilka ville Amerika (?) förstöra? Jo, tyskarna, naturligtvis! Som hela världen nu vet, och påminns om dagligen, var det den amerikanska militära makten som förstörde Tyskland 1945 och sprängde deras städer till ruiner.

Vilket intresse hade det amerikanska folket av att förstöra Tyskland? Inget alls. Faktum är att en tredjedel av de vita amerikanerna själva var av tysk härkomst, som jag redan har påpekat.

Den vita goyen gjorde allt för att rädda nacken på den judiska parasiten och för att återställa judisk penningmakt världen över, inklusive Tyskland. Nu, när vi närmar oss slutet av 1900-talet, finner vi att denna samma judiska parasit olycksbådande har vänt sina demoniska krafter mot förstörelsen av den vita rasen själv, just den lättlurade stackare som räddade dess nacke för bara två generationer sedan. Idag är juden rasande besluten att föra in mexikaner, koreaner, filippiner, vietnameser, nicaraguaner, kineser och allt avskum och lerfolk i världen för att överväldiga och utkonkurrera det vita folket i detta en gång orörda land.

Fall nr fyra: Israel och våldtäkten på Palestina 1948. Vi har redan skildrat den bastardiserade början för den parasitära banditstaten Israel 1948, när den överväldigande befolkningen i det området fortfarande var arabisk och palestinsk. I nummer 36 av *Racial Loyalty* och det första kapitlet i *RAHOWA! This Planet is All Ours*, berättar vi historien om hur judisk pengamakt och judisk lystnad tog över en betydande del av palestinskt territorium som hade varit arabiskt i mer än 1300 år. Icke desto mindre, när judarna utropade sin bastardstat 1948, gjorde USA, under president Harry Truman, allt i sin makt för att vara först med att erkänna denna vidriga och missfostrade stat, och återigen var det USA som ledde vägen i FN för att ge sin välsignelse till denna kriminella grymhet.

Fall nr fem: Korea. Vid slutet av 1940-talet och början av 1950-talet, när "Amerika" agerade som om det var oroat över kommunismens världsomspännande spridning, fattade man två stora beslut. Det ena var att man skulle agera som världspolis, oavsett om de andra länderna gillade det eller inte, och för det andra att man skulle tillhandahålla utländskt bistånd till omkring 120 av världens länder, oavsett om de behövde det eller inte.

Korea var det första efterkrigslandet där USA beslutade att man skulle spänna sina militära muskler. Vilket intresse hade vi i detta underutvecklade lerland på andra sidan jorden? Inget överhuvudtaget. Vår ursäkt var ännu en uppenbar lögn, nämligen "att stoppa kommunistisk aggression". Det var falskt som synden, eftersom USA bara några år tidigare under andra världskriget hade räddat inte bara judarna, utan även den judiska kommunismen i dess hemmabas Ryssland. Faktum är att det var amerikanskt ekonomiskt bistånd och militär makt som i hemlighet hade främjat kommunismen över hela världen före och efter det olycksaliga kriget. Nu satte vi in våra trupper och resurser för att utkämpa ett falskt krig i Korea som inte gick att vinna. Absolut vansinnigt.

Vad vann judarna på detta krig? Det satte mönstret och bidrog starkt till att försvaga och dränera världens nu dominerande vita supermakt — USA. Det dödade, lemlästade och förlamade också tiotusentals unga vita män i deras bästa år, och lämnade oss med åtagandet av en ytterst kostsam ockupationsarmé i det landet under de senaste fyrtio åren.

Fall nr sex: Vietnam. Uppbyggnaden inför Vietnamkriget startade långsamt under Kennedy-regimen i

början av 1960-talet. Efter att Kennedy själv mördats av den judiska Mossad den 22 november 1963, och den judiska hantlangaren Lyndon Johnson tog över, accelererade truppuppbyggnaden snabbt. Jag minns personligen hur jag lyssnade på Johnsons "State of the Union"-tal där han kategoriskt förklarade: "Vi vill inte vinna, vi vill bara visa att aggression inte lönar sig." Av moraliska skäl som var ännu mer idiotiska än tidigare judiskt anstiftade krig, fortsatte uppbyggnaden tills den nådde massiva 500 000 amerikanska pojkar i Vietnams stinkande djungler. Ingen visste varför de var där, döende och blödande, varken soldaterna i fält eller skattebetalarna hemma som stod för räkningen. Antikrigsdemonstrationer florerade både hemma och utomlands.

Hur mycket kostade detta dumma krig det amerikanska folket? De långsiktiga kostnaderna, inklusive pågående pensioner till de funktionshindrade veteranerna och även deras anhöriga, uppgår utan tvekan till hundratals miljarder. Vi vet att minst 67 000 amerikanska pojkar dödades, omkring 300 000 sårades och lemlästades, och tiotusentals fler lämnades att sakta dö i cancer orsakad av användningen av Agent Orange för att "avlova" djungeln. Det är min orubbliga slutsats att judarna visste exakt vad i helvete de gjorde och sprayade denna cancerframkallande kemiska substans på våra trupper med avsikt att orsaka den lömska skada som den faktiskt gjorde.

Vilka hemliga skäl hade judarna för att iscensätta detta meningslösa och idiotiska krig? Det hjälpte ytterligare till att lamslå den amerikanska ekonomin och enormt öka det amerikanska folkets skuld till den judiskt ägda "Federal" Reserve. Återigen dödade det tusentals vita amerikaner i deras manndoms blomstring, som nämnts ovan, och raserade utbildningen och karriärerna för en hel generation. Det splittrade också landet och lämnade ett arv av skam och skuld som kommer att vara i generationer. Huvudsyftet med Vietnamkriget var dock att avleda de vita amerikanernas uppmärksamhet från den judiskt orkestrerade "medborgarrättsrevolutionen", som stadigt etablerade den judiska kontrollen över Washington och markerade början på den öppna och systematiska förstörelsen av det vita Amerika genom straffbeskattning, tvingad bussning, kvotering, "gyttje-invandring" (mud immigration) och subventionering av den svarta demografiska explosionen.

Fall nr sju: Gulfkriget. Vi har redan granskat det hyckleri, det förräderi och det svek som ledde fram till vår

vansinniga inträde i Gulfkriget och att skicka 550 000 av våra trupper till Saudiarabiens heta ökensand. Vi har gjort det i de tre senaste numren av *Racial Loyalty*.

Trots att USA är den största gäldenären i världen, trots att vår ekonomi vältrar sig i depression, trots underskottet på mer än 350 miljarder dollar under innevarande budgetår, var "Bushwhacker" Bush oberörd och fann gott om pengar för att iscensätta detta otroligt meningslösa krig. Vad kostar det? Tja, precis som Vietnamkriget kommer det att uppgå till hundratals miljarder, och dess underhåll är enligt uppgift en miljard dollar om dagen.

Varför är vi där? Bush och hans hantlangare har kommit med ett antal falska och skiftande skäl, men precis som de i Vietnam är de alla förbannat falska. **Det verkliga skälet till att vår militära makt har placerats på Saudiarabiens ökensand är för att skydda världens främsta parasit — den judiska banditstaten Israel.**

Vi ser en upprepning av samma brutalitet och förstörelse som kännetecknade general Shermans marsch genom Georgia. Brännandet av Atlanta, den destruktiva marschen uppåt genom South Carolina och North Carolina, brännande av städer och gods och ödeläggelse av plantager och gårdar allt eftersom de drog fram. Vi ser en upprepning av brutaliteten i bombningarna av städer som Hamburg, Dresden och hundratals andra till ruiner och dödandet av minst 50 miljoner vita människor under andra världskriget. Det var, och är sannerligen, en pågående process av den judiska Purim — döda, bränn, förgör goyim.

Slutsats

Finns det ingenting som kan stoppa den judiska ångvälten från att rulla vidare och förstöra vår värld och vår dyrbara ras? Jo, det finns det, och den enda makten på jorden som kan stoppa den judiske tyrannens fortsatta härjningar är den vita rasen, och endast den vita rasen. Informerad, väckt och enad kan den vita rasen göra processen kort med det lömska och bedrägliga judiska monstret.

Judarna har fullbordat förslavandet och bemästrandet av världen genom sin parasitära och bedrägliga religion — judendomen. För att vi, den vita rasen, ska kunna bygga en kraftfullare motkraft för att övervinna detta dödliga virus måste vi väcka och förena vårt eget folk genom en egen kraftfull religion. **Vi behöver en värderingsrevolution!** Vi måste kasta överbord de bedrägliga judiska värderingar som har påtvingats oss av judiska

Kristendomen (älska dina fiender, vänd andra kinden till, sälj allt du äger och ge det till negrerna) och sätt i dess ställe Naturens Lagars eviga visdom för vår egen överlevnad, expansion och framsteg. (Vi kommer snart ut med en annan bok — En värderevolution genom religion.) Inom Creativity har vi hela ramverket, den vinnande formeln. Vi har det Totala Programmet, den Slutgiltiga Lösningen, den Ultimata Trosbekännelsen. Vi behöver nu marknadsföra skiten ur vårt program som redan är på plats och informera, väcka och organisera våra egna resurser för våra egna bästa intressen.

Vita människa, var inte längre en underdånig, dum goy! Lova att aldrig mer spännas framför det judiska oket! Bli en militant Creator och hjälp till att förinta det judiska monster som nu livnär sig på oss.

DELENDA EST JUDAICA!

Skrid till handling! Gå med i COTC, NU!

Nummer 70 — Maj 1991

Låt oss få våra definitioner klara

Vi måste lära oss att tydligt skilja mellan våra Vänner, våra Fiender och Mugwumps

Naturen har i sin oändliga visdom utrustat varje levande varelse med en inbyggd egenskap som kallas instinkt. Denna egenskap förkroppsligar den samlade visdomen från den specifika varelsens erfarenheter i kampen för överlevnad under de miljontals år då arten utvecklade sin egen identitet och särskilde sig från andra närliggande arter. Inkluderat i denna enastående mekanism är förmågan att instinktivt känna igen sina fiender vid första ögonkastet, utan att dessa fiender nödvändigtvis bär ett legitimationskort.

Alla fåglar, djur och andra varelser har denna instinkt. Människoarten har den också. Om de genom domesticering, miljöombyte eller byte av hemvist förlorar den, då befinner sig den arten snabbt i en nedförsbacke mot glömska och utrotning. Det har hänt tusentals arter som nu är utdöda.

Efter att ha vuxit upp på en bondgård i Saskatchewan, Kanada, kan jag minnas gott om sådana exempel när jag observerade fåglar och djur, både vilda och tama, i deras naturliga miljö. Jag minns till exempel hur den enkla hönan, ingen modig fågel, visste hur hon skulle skydda sin kull. Om en hökhane skulle kretsa ovanför gården, skulle hönan omedelbart upptäcka den, ge ifrån sig ett gällt varningsljud till sin skara av små kycklingar, och alla skulle kila i skydd så snabbt som möjligt. I motsats härtill, om en kråka eller en

flock vilda änder, eller någon annan stor eller liten fågel flyga över gården, skulle det inte ens få en kyckling att höja på ögonbrynet.

På samma sätt är det med präriehundarna, som förökade sig i våra betesmarker. Om en hök flög ovanför, sprang de i skydd till sina hål i marken. Men präriehundar har en mängd andra fiender som betraktar dem som lovligt byte för en rejäl måltid, såsom prärievargar, grävlingar och till och med vesslor. En vessla är ungefär av samma storlek och form som en präriehund, men något större i kroppen och mycket mer glupsk. Men dessa små präriehundar hade inga problem att skilja en vessla från en av sina egna, och de sprang som besatta om de såg eller ens kände lukten av en. (Vesslor har en speciell egen lukt.) Intressant nog minns jag ett tillfälle då en vessla trängde in i en präriehundskoloni, och tre modiga präriehundar kastade sig över den och attackerade den.

Vi kommer nu till den art av djurliv som vi är särskilt bekymrade över, nämligen Naturens Främsta. **Har den vita människan fortfarande sina instinkter intakta genom vilka han kan skilja mellan sina vänner, sina fiender och de däremellan som inte är någotdera?** Vid en noggrann granskning av den vita rasens historia under det senaste århundradet verkar det som om den vita rasen antingen helt har förlorat sin förmåga att känna igen sina fiender, eller medvetet övergett och förstört denna instinkt.

Utan tvekan, när den mänskliga arten utvecklades under en period av miljontals år, utvecklade den en lika stark instinkt för självbevarelse som vilket annat djur som helst. Till och med de dumma negrerna har den fortfarande kvar, japanerna har den fortfarande kvar, judarna har den fortfarande kvar (i allra högsta grad!), men märkligt nog verkar det som om endast den vita rasen har förlorat den.

Hur kan detta komma sig? Hur kunde Naturens mest intelligenta, mest kreativa, mest produktiva varelse av alla ha förlorat sin överlevnadsinstinkt, den mest vitala av alla naturliga mekanismer? Har vi verkligen förlorat den, eller har den bara tillfälligt undergrävts, dränkts och kvävts av en överväldigande dos av dålig propaganda?

Jag är övertygad om att det senare är fallet, och för detta kan vi helt lägga skulden på Naturens mest dödliga parasit av alla — den svekfulla och slemmiga juden. Att hjälpa dem i denna process att undergräva och döda vår naturliga överlevnadsinstinkt har varit deras mest förrädiska allierade, kristendomen, och dess hord av spökförsäljare, varav de flesta är vita.

Det är Church of the Creators heliga uppdrag att vända denna process. Vi är fast beslutna att återuppliva och återväcka den vita mannens hälsosamma instinkter för sin egen arts överlevnad, att skydda hans kvinnfolk från de smutsiga plundrande negrerna, och att avslöja och förinta de förrädiska judarnas olycksbådande antivita konspiration. Det är vårt mål att få bort alla dessa dödliga fiender till den vita rasen från vår rygg och ur vår mitt, och därigenom göra det möjligt för den vita mannen att återigen ta kontroll över sitt eget öde.

Vi är moraliskt, religiöst, politiskt och naturligt berättigade att göra just detta. Inte bara är vi berättigade att göra det, utan vi är moraliskt skyldiga att göra det. Vem säger det? Naturen, i sin oändliga visdom, säger oss att vi inte får göra mindre. Vi behöver ingen ytterligare sanktion. Naturen är den högsta auktoriteten och den totala rättfärdigandet. Det är vår födslorätt, och Creativity har den vinnande formeln för att utföra jobbet.

Så låt oss noggrant, medvetet och uttryckligen identifiera och utpeka våra fiender, våra vänner och de vankelmodiga däremellan.

Våra Fiender

A. Först och främst, våra fiender, mer eller mindre i deras respektive ordning av hot, fara och dödlig ondska:

1. Utan tvekan, högst upp på listan över fiender i den vita mannens kamp för överlevnad måste vi placera naturens mest genomgripande parasit — den olycksbådande och förrädiska **juden**. Under tusentals år har denna fördärvliga gren av den mänskliga arten hemsökt och infekterat naturens främsta civilisationer — egyptierna, babylonierna, grekerna, romarna, den nuvarande vita europeiska civilisationen. Som en svamp på hjärnan har den spridit sig inifrån och förstört dem alla. Den förstör idag den en gång så stora amerikanska civilisationen och lyckas rasblanda den in i kaos och glömska.

2. För det andra måste vi identifiera och anklaga en sjukdom som har uppslukat den vita rasens hjärna, nämligen **judisk kristendom**. Utan denna judiska uppfinning (läs återigen Marcus Eli Ravages artikel *Confessions of a Jew* på sida 305 i *White Man's Bible*) skulle judarna för länge sedan ha blivit avslöjade, besegrade och fallit i glömska. Utan tvekan har kristendomen varit den mest dödliga och genomgripande sinnesförvirraren i den vita mannens historia. Under de senaste 2000 åren har den varit det mest kraftfulla vapnet

judarna har utvecklat i sin långa konspiration för att förinta den vita rasen.

3. **Nigrerna och andra lerfolk.** Fram till efterdyningarna av andra världskriget, för bara mindre än 50 år sedan, var nigrerna och andra lerraser endast ett obetydligt hot vid den avlägsna horisonten, såvitt det gällde den vita rasens framtida överlevnad. Idag, när vi närmar oss slutet av 1900-talet, har dock den ständigt svällande floden av lerfolk in i USA, in i (det en gång så stora) Storbritannien, in i Australien och in i de flesta andra vita länder blivit en rusande våg av ondska som verkar vara ostoppbar. Denna antivita lerflod anstiftas av judarna och används som deras mest kraftfulla murbräcka i deras urgamla besatthet av att rasblanda och förinta den stora vita rasen. Det är nu ett tydligt och närvarande hot. Kan vi stoppa det? Ja, om vi väcker, organiserar och enar den vita rasen. Detta kan (och måste!) vi definitivt göra. **Creativity och endast Creativity har vinnarformeln för att utföra jobbet.**

4. **JOG — (vår akronym för Jewish Occupational Government [den judiska ockupationsregeringen])** som sitter grensle över den vita rasen och i spetsen för detta en gång så stora land. Det är naturligtvis en konglomerat kombination av de tre tidigare nämnda ondskorna, men märkligt nog består JOG i sin sammansättning av ett övervägande stort antal vita människor — fegisar, rasförrädare och lättlurade offer.

5. Vi kan lägga till en hel tvättlista av underordnade utlöpare från de fyra ovan nämnda ondskorna, såsom IRS, CIA, FBI, Federal Reserve, kommunisterna, liberalerna, frimurarna, de homosexuella, feministerna och en hel uppsjö av mindre ondskor. De är dock snarare konsekvenserna, symptomen och tentaklerna på monstret, snarare än den främsta orsaken. När vi väl har tagit hand om de fyra första kommer alla våra andra problem att vara en barnlek.

Våra vänner

B. Våra vänner. Låt mig säga att för närvarande överstiger antalet fiender vida antalet vänner. Vi har emot oss, Church of the Creator och den vita rasen, alla världens stora maktstrukturer. Vi har redan räknat upp dessa onda krafter — judarna, de kristna, lerraserna och JOG, liksom de i kategori nr 5. Vi har dock ett stort ess i ärmen: potentiellt med och för oss finns 500 miljoner av naturens mest intelligenta och tappra människor — den vita rasen. Vi, den vita rasen, är de bästa kämparna, de

bästa producenter och vi är till och med de bästa organisatörerna. När vi väl är informerade, väckta och enade kan ingen kraft på jorden stoppa oss. Det är bara det att våra sinnen har blivit fruktansvärt förvirrade av judarnas fördärvliga sinnesförvrängare — kristendomen, och vi har tragiskt nog saknat kontroll och riktning.

Vår enorma uppfinningsrikedom, energi och produktivitet har riktats mot självdestruktiva mål mot våra egna bästa intressen och till förmån för våra mest dödliga fiender.

Men nu har vi riktning, vi har våra egna mål, vi har vår egen stridsplan. Vi kommer inte längre att spela rollen som den dumma måltavlan. Vi har nu Creativity, hoppets och frälsningens ledstjärna för den vita rasen. Vi kommer nu inte att nöja oss med något mindre än total kontroll över vårt eget öde, och aldrig vila förrän vi, den dyrbara vita rasen, bebor alla de välvilliga länderna på denna planet jorden. Allt är förkroppsligat i vårt stridsrop — RAHOWA! DENNA PLANET ÄR HELT VÅR!

The Mugwumps

C. Låt oss nu ta en närmare titt på det polyglotta konglomerat som befinner sig någonstans mitt emellan våra fiender och våra vänner. I det stora hela är de individer och grupper av mugwump-typ vi talar om rasligt orienterade, de är pro-vita, men därifrån och framåt vandrar de iväg i en mångfald av kontraproduktiva riktningar som inte kan och aldrig kommer att frambringa någon effektiv lösning. Vi har beskrivit dem ganska väl i *Racial Loyalty* nr 1 i artikeln *The Flat Tire Syndrome*. Deras främsta affärsidé är att i oändlighet älta historia, analysera och återanalysera, diskutera och återdiskutera problemet, men aldrig komma fram till någon meningsfull lösning. Utöver det släpar de med sig en del värdelös, kontraproduktiv ballast som vi också har beskrivit i artikeln *Self-Imposed Handicap* (Se *Expanding Creativity*, sidan 89.) Deras främsta styrka är att beklaga och jämra sig, gnälla och klaga över den röra vi befinner oss i, men aldrig lägga fram något program eller någon lösning genom vilken vi kan lösa de problem som hotar vår överlevnad. I denna kategori kan vi hitta Identity Christians, klanerna, odinisterna, instaurationisterna, nynazisterna och en mängd andra polyglotta gnäll- och klagoföreträdare.

Lektioner från historien

Vi Creators tittar på historiens läxor när det gäller att övervinna det judiska monstret, och vi ser att den enda rörelse som har utgjort en betydande utmaning för den judiska framfarten var Adolf Hitlers nazistparti i

Tyskland under dess vistelse mellan 1933 till 1945. Hitler under 1930-talet täckte en betydande mängd mark i sitt eget land Tyskland genom att utrota judarna från makten och ut ur systemet. Det var en djärv och kraftfull början och av den kunde och borde vi lära oss mycket. Vi, inom Church of the Creator, har lärt oss mycket och tagit dessa lärdomar till hjärtat. De lärdomar vi har lärt oss är följande:

1. En av de mest iögonfallande svagheterna hos nationalsocialismen var nationalismen i sig. Den ställde den vite mannen mot den vite mannen, och kulminerade i andra världskriget där vita män dödade andra vita män (judarnas mest omhuldade dröm) till ett antal av 50 miljoner. Vi vita raslojalister — Skapare säger: aldrig mer! Vi förkastar nationalsocialismen och ersätter den med raslig socialism som omfattar alla vita folk på planeten jorden till en kraftfull murbräcka mot judarna och ler-raserna. Detta är vårt resoluta och orubbliga mål och program.

2. Hitler hade aldrig modet, eller möjligheten, att konfrontera den judiska kristendomen direkt, och ignorerade därmed att förstöra judarnas mest kraftfulla och lömska vapen. Vi hävdar att såvida inte och förrän denna fördärvliga hjärn-förvirrare är grundligt exponerad och fullständigt raserad, kommer vi aldrig att kunna förena alla vita folk och få den skabbiga juden från vår rygg.

3. Det finns fler lärdomar att dra av den tyska nazistiska erfarenheten, och vi har listat dem i *Fundamental Differences* (se *Expanding Creativity*, sida 56). Men den huvudsakliga lärdomen vi kan dra av den tyska erfarenheten är att så länge det fanns hundratals rivaliserande "nationalistiska" partier i överflöd, hade inget av dem någon slagkraft att ta över Tysklands regering. Det var inte förrän medlemmarna i alla dessa blandade partier fann det lämpligt att gå med i Hitlers nazistparti som tyskarna fick slagkraften att ta över sin regering och **driva judarna från makten.**

Jag uppmanar mina vita rasliga kamrater att särskilt notera denna lärdom från historien. Så länge vi här i Amerika är dumma nog att samarbeta i att spela judarnas förrädiska spel av Söndra och Härska, kommer vi aldrig att kunna uppbåda den nödvändiga slagkraften och makten för att vinna raskriget i detta land.

Därför uppmanar vi varje rasmedveten vit man och kvinna att studera situationen noggrant och bestämma sig för vilken rörelse som är mer kraftfull än en

välstrukturerad Vit Raslig Religion, och vilken rörelse är mer fullständig, tydlig, omfattande och logisk än Creativity. Svaret är absolut tydligt — INGEN! Vi uppmanar dig därför, Vite Man och Kvinna: sitt inte längre på staketet som en mugwump! Bestäm dig och skrid till verket! **Förena dig med oss!** Våra mål är fastställda, vår trosbekännelse och vårt program är tydliga och fullständiga — vi har den Vinnande Formeln! **Skrid till verket, nu! RAHOWA!**

Språk som ett vapen för judisk konspiration

från det sublima till att samla in utomjordiskt skräp

Judarna har, i sitt pågående rasmässiga utrotningskrig mot Naturens Främsta, använt tekniken **Söndra och härska** mest effektivt. De har delat upp och splittrat den vita rasen på sjutton olika sätt, men de tre främsta splittrande kilarna har historiskt sett varit, och förblir så än idag, nämligen **språk, nationalism och religion**. Idag vill vi undersöka judarnas fanatiska strävan att hålla oss splittrade genom ett polyglott överflöd av olika språk.

Church of the Creator har från sin begynnelse påpekat och förespråkat att vi skulle ha det tusen gånger bättre om den vita rasen förenades och polariserades kring **ett universellt språk**. Vidare har vi kraftfullt kampanjat för att vårt överväldigande val är det främsta av alla vita språk, nämligen **latin**. Vi gör detta val av flera välgrundade skäl, vilka vi redan har förklarat och kommer att upprepa igen före slutet av denna artikel.

* * * * *

Nyligen publicerades en omfattande artikel i *The Atlanta Constitution* med titeln "De flesta av världens språk säger adjö för alltid." En andra artikel som åtföljde den första hade titeln "Försvinnande språk" och under den en huvudunderrubrik "Lingvister: Räddningsinsatser görs från Alaska till ångande djungler."

Artiklarna gick in i stor detalj och beklagade sådana godbitar som: "I Rock Hill, South Carolina, finns en indiansk 'hövding' vid namn Gilbert Blue, stackars karl, som har glömt hur man talar sitt 'modersmål' catawba, vilket försvann i och med döden av hans

farfar." Vad ska dessa stackars förbannade indianer ta sig till utan sitt catawba? Artikeln fortsätter: "Från de karga kullarna i South Carolinas catawba-indianreservat till halmtaksklädda byar i Amazonas (Sydamerika), släcks språk ut i rekordfart — offer för civilisationens frammarsch i tidigare isolerade delar av världen och radio och televisions genomgripande inflytande."

Nedan visas ett diagram över de hotade språken i USA.

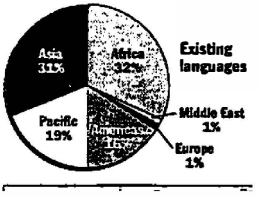

Ett krympande antal av världens språk

Mer än 5 400 levande språk används runt om i världen, med nästan 160 i USA, varav de flesta är nordamerikanska indianspråk. Lingvister säger att dussintals språk och dialekter är på gränsen till utrotning — språk som yuchi, som talas av färre än 50 personer; mandan, som talas av sex personer; och osage, som talas av endast fem.

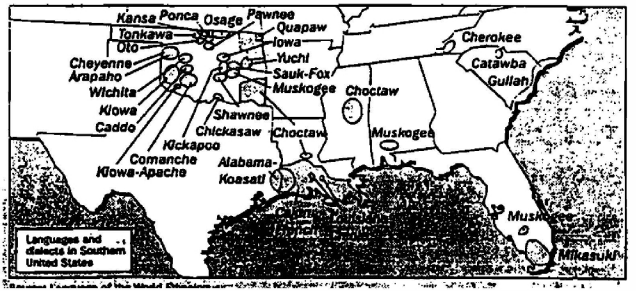

Källa: Language of the World Ethnologue

Artikeln fortsätter med att vrida sina händer över "försvinnandet av modersmål" i Cherokee-indianreservatet i Cherokee, North Carolina. "Bland 600 barn som jag har undervisat förra året," säger Marie Junaluska, en indiansk lärare vid Cherokee-skolan, "kunde jag bara hitta sex som kunde tala det." Men, för bövelen, hon tänker flytta himmel och jord (och enorma summor av skattebetalarnas pengar!) i ett desperat försök att hålla det vid liv.

De två artiklarna fortsätter med att sammanställa en trave siffror och diagram om alla världens primitiva språk, från Amazonas djungler till indianreservaten i Oklahoma, till de ångande djunglerna i Nya Guinea och Borneo. Inte att förglömma är förstås hopen av mumbo-jumbo-språk hos de vilda negrerna i Afrika,

vissa av dem har ett omfattande ordförråd på så många som 45 ord. De är naturligtvis, åh, så dyrbara!

Artiklarna fortsätter att beklaga: "Nya språkundersökningar tyder på att världen står på randen till ett slags språklig förintelse, den snabba förlusten av mångfald bland mänskliga språk." De erkänner att de flesta av dessa åh! så dyrbara språk aldrig har överförts till skriftlig form. Kort sagt, de var inget annat än stenålders-mumbo-jumbo från några vilda stammar som var för dumma för att kunna organisera sina språk i skriftlig form. Så nu måste den vita mannen komma till undsättning!

En av dessa "språkräddare" är Summer Institute of Linguistics vid University of Texas i Arlington. Detta projekt står under ledning av Dr. Thomas Headlong och finansieras naturligtvis av vita skattebetalares pengar. Det finns ett antal andra som försöker "rädda" denna enorma samling av stenåldersskräp, i vilket syfte vet bara Kristus, och han tänker inte berätta det.

Nedan finns ett diagram som visar ett antal stenåldersspråk (besvärade tungomål) på en världsomspännande basis.

Church of the Creators syn angående språk

Ärligt talat bryr vi oss inte ett dyft om huruvida världens vildar talar, behåller eller förlorar sitt Babel av stenålders-mumbo-jumbo. Det angår oss inte. Varför någon vit man, som är så likgiltig inför att rädda naturens främsta exemplar, skulle vara så bekymrad över att rädda någon annans föråldrade skräp, är svårt att förstå. Om dessa vildar är för dumma för att rädda sitt språk och sätta det i skriftlig form, är varje ansträngning från den vita mannens sida ändå en förlorad sak.

Vi Creatorer har inget intresse av att öka "mångfalden" av tusentals olika vilda språk som håller på att försvinna eller fortfarande existerar. Tvärtom är vi främst intresserade av de språk som talas av våra egna rasfränder, den vita rasen, och inte ens i denna kategori förespråkar vi en ökning, utan en världsomspännande förening av vårt talade och skrivna ord.

Låt oss upprepa en naken verklighet i den värld vi befinner oss i. **Vi befinner oss under hälen på ett olycksbådande judiskt tyranni, en konspiration som sätter himmel och jord i rörelse för att förstöra vår dyrbara vita ras. De har varit förbluffande framgångsrika, och såvida inte**

Hotade tungomål

Ett urval av några av världens mest utrotningshotade språk.

	NORDAMERIKA	
Eyak	(Alaska)	Tre talare finns kvar av en befolkning på 20.
Mandan	(North Dakota)	Färre än 10 talare är kända, alla äldre än 50.
Tillamook	(Oregon)	En talare, äldre än 50, finns kvar.
	SYDAMERIKA	
Arikapu	(Brasilien)	Färre än 15 talare är kända.
Tetete	(Ecuador)	Endast två äldre talare är kända.
Yabarana	(Venezuela)	Tjugo talare finns kvar; 34 talar det blandat med andra språk.
	AFRIKA	
Aja	(Sudan)	Omkring 1 000 talare återstår.
Kwa	(Nigeria)	Uppskattningsvis 1 000 finns kvar.
Songoora	(Zaire)	Omkring 1 300 är kända att återstå.
	ASIEN	
Orok	(USSR/Sakhalin)	Färre än 400 talare finns kvar.
Tirahl	(Afghanistan)	Några få äldre talare återstår av 5 000 i den etniska gruppen.
Sangke	(Indonesien)	Omkring 250 återstår.
	EUROPA	
Manx	(Storbritannien)	Det är utdött, men 300 personer håller på att lära sig det som andraspråk.
Tsakonia	(Grekland)	Uppskattningsvis 300 herdar talar det.

vi enas och förintar dem först kommer den Vita Rasen att **"säga adjö för alltid."** En av de mest effektiva tekniker som har gjort det möjligt för judarna att lyckas i denna anti-vita kampanj är deras "Söndra och härska"-knep. Som jag har konstaterat otaliga gånger tidigare, har de **tre mest förödande krafterna som splittrar den Vita Rasen varit i århundraden och är idag — religion, nationalitet och språk.** Därför, om vi någonsin ska få ordning på vårt agerande, för att väcka, ena och organisera den Vita Rasen till en kraftfull murbräcka, behöver vi inte fler språk, eller "större mångfald." Vi behöver ena den Vita Rasen.

* * * * *

När jag läser *The Atlanta Constitution* år efter år, har jag lagt märke till hur denna judestyrda tidning upprepade gånger kluckar av förtjusning över hur "mångkulturellt" Atlanta håller på att bli — varför, det har en sådan "mångfald" av rasliga, etniska, religiösa och språkliga grupper, och blir mer internationellt för varje dag, tills det nu förmodligen är den mest "mångfaldiga" och "internationella" staden i USA, säger de, och är det inte fantastiskt? Nej, det är inte fantastiskt! Atlanta har ett överflöd av infödda niggrer, såväl som ett stort antal ler-invandrare: vietnameser, haitier, nicaraguaner, mexikaner, kubaner, pakistanier, hinduer och varje sort av asiater man kan tänka sig. Bidrar detta till fred och välstånd? Nej, sannerligen inte, tvärtom. Atlanta har den högsta brottsligheten i landet, näst efter den negerenklav som kallas Washington, D.C. Som jag har sagt ett antal gånger tidigare, bär ett polyglott samhälle inom sig fröna till upplösning och anarki, och är omöjligt att styra. Och så är det med Atlanta. Det som brukade vara en kulturell och välmående vit stad, går nu ner i anarkins avloppsbrunn i snabb takt. Men det som händer med Atlanta händer också med varje annan större metropol och stad i USA.

* * * * *

Så vi är tillbaka på ruta ett. Vad den vita rasen behöver är inte mer splittrad mångfald, utan istället behöver vi **sluta oss samman och enas**. Istället för att våra vilseledda intellektuella slösar bort sin tid och skattebetalarnas pengar på att jaga rätt på tusentals värdelösa stenålders-hokus-pokus och försöka omsätta det i skrift och på band, skulle de **tjäna mänskligheten tusen gånger mer användbart om de spenderade samma mängd tid, energi och pengar på att främja latin för våra egna vita rasfränder.**

Det finns bara en väg att gå och det är för den vita rasen att enas under en religion, nämligen Kreativitet, och under ett språk, nämligen latin, civilisationens finaste och mest prestigefyllda språk genom tiderna.

Vi väljer latin av följande skäl:

(a) Det är det bäst organiserade, perfekt fonetiska och mest effektiva av alla språk.

(b) Det har mer tradition, kultur och historia inbäddat i sig än något annat språk.

(c) Det är ett neutralt språk i den bemärkelsen att ingen av världens större nationer kan göra anspråk på exklusivitet gällande detta

språk. Det skulle därför framkalla mindre käbbel och avundsjuka från rivaliserande nationer än om ett större modernt språk, såsom franska, engelska eller tyska, valdes.

(d) De flesta av våra grundläggande termer inom medicin, juridik, zoologi, biologi, botanik, antropologi och andra vetenskaper är än idag inbäddade i latin.

Men viktigast av allt, det latinska språket i den stora forntida vita romerska civilisationen omfattar all storhet i den vita rasens främsta prestationer under de senaste tjugofyra århundradena, eller för den delen, för all framtid. De främsta principerna för tapperhet, krigföring, organisation, statsvetenskap, styre, lag, konst och civilisation symboliseras alla i detta stora språk som i inget annat. Faktum är att förnyade studier av klassiskt latin under renässansen hjälpte till att väcka Europa ur den mörka medeltiden, och latin förblev det universella språket för alla utbildade européer fram till den judisk-orkestrerade "franska revolutionen" 1789, som delade upp Europa i ett virrvarr av språkbaserade "nationer". Med tanke på det snabbt nalkande hotet om genetisk utrotning måste alla världens vita nationer sätta raslig lojalitet över nationell lojalitet, och förenas i en världsomspännande VIT RASGEMENSKAP med en vit rasreligion (Creativity) och ett vitt rasspråk (latin).

Den vita rasen av idag, det som finns kvar av den, kan vara oerhört stolt över det arv som lämnats vidare till oss av de gamla romarna och deras prestigefyllda språk, klassiskt latin. Låt oss inte tillåta judarna att dra ner det i smutsen och byta ut det mot någon bastardiserad kopia som utger sig för att vara ett "modernt" språk.

Klassiskt latin är det perfekta valet. Det är den enda vägen att gå om vi någonsin ska förenas, väckas och organisera vår nu döende ras.

RAHOWA! TOTAL VIT SEGER!

Nummer 71 — Juni 1991

Saul, en judisk fariseisk rabbin, kristendomens främste anstiftare

Den officiella berättelsen om kristendomen, så som den berättas av de kristna predikanterna, går ungefär så här:

För nästan två tusen år sedan, år 1 v.t. (vår tideräkning), steg en ande kallad den Helige Ande, en medlem av den heliga treenigheten, ner till en judisk kvinna vid namn Maria. Trots att hon vid tillfället var gift med en judisk man vid namn Josef, hävdar denna märkliga historia att hon likväl var jungfru när den Helige Ande befruktade henne och gjorde henne gravid. (Fråga: Var detta den första och enda sexuella inblandningen mellan den Helige Ande och en människa, eller fanns det andra? Var detta strikt en engångsföreteelse?) Resultatet av detta samlag blev en oäkta son, en hybrid, hälften människa och hälften ande, om man kan föreställa sig en sådan missfostrad varelse. Han fick namnet Jesus efter den åttonde dagen då han omskars, enligt judisk sed.

Om man följer denna hybrids liv utifrån berättelsen i det judiska Nya testamentet, är föga känt om detta korsbefruktade missfoster under de kommande 30 åren. Detta är ytterst märkligt, eftersom han hävdade att han var son till Gud, eller den Helige Ande, eller den heliga treenigheten, välj själv. Hur som helst, vid 30 års ålder, i ett plötsligt utbrott av messiansk iver, började han predika sitt märkliga budskap, nämligen att han var Guds son (den judiske Jahve, förstås) och han förkastade nu den gamle mannens hårda lagar och kom för att predika ett eget nytt budskap. Det budskapet gick i princip ut på att han hade kommit för att rädda oss alla usla syndare från den där eldiga svavelgropen, den där hemska tortyrkammaren — även känd som helvetet — till vilken merparten av mänskligheten skulle...

förpassad. Denna hemska, eldiga grop hade uppenbarligen blivit konstruerad vid tiden för skapelsen för cirka 4000 år tidigare. Vid den tidpunkten skapade Fadern, Sonen och den Helige Ande (som egentligen alla är ett, och hade existerat från evig tid) också himmel och jord, och även mänskligheten, den senare till synes som en efterhandskonstruktion.

Frågan om varför de skapade denna hemska, sadistiska tortyrkammare av helveteseld, och sedan följde upp detta 4000 år senare genom att lansera ett program för att ivrigt rädda oss stackars dödliga från att lida evig vånda i den, förklaras aldrig. Inte heller har det någonsin förklarats varför detta dumma frälsningsprogram, cirka 2000 år senare, har varit ett totalt misslyckande. Uppenbarligen kunde han/det/de ha undvikit detta hemska problem genom att aldrig bygga det förbannade vidundret från första början, eller efter att ha gjort en tabbe, rivit det så snabbt som möjligt. Men de gjorde ingetdera, och enligt en ivrig evangelist vid namn Edgar C. Whisenant (Se RL #58) kommer 39 miljarder människor att hamna i det, för att torteras i all evighet. Enligt honom kommer endast en miljard att komma till himlen när domedagen kommer.

Men för att återgå till vår historia om den nu upphaussade Frälsaren vid 30 års ålder. Under tre högintensiva år strövade han omkring på landsbygden i Palestina och predikade för allt och alla: Slutet är nära! Om ni inte omvänder er och tror på mig, att jag är er Frälsare, kommer ni alla att hamna i helvetet! Ni kommer att brinna, baby, brinna! Omvänd er! Omvänd er!

Efter tre år av denna typ av högtrycksmarknadsföring dömdes han till döden genom korsfästelse på begäran av den judiska pöbeln. För detta har judarna anklagats av de kristna för att vara Kristus-mördare under de senaste 1900 åren, tills nyligen då påven Johannes Paulus II, som stod i maskopi med judarna, reviderade den officiella linjen och lät judarna slippa undan.

Historien slutar dock inte med hängningen på korset. Faktum är att den nu tar en märklig vändning. Tre dagar efter att Kristus tagits ner från korset och lagts i en grav, promenerade han ut, pigg som en mört, flög rakt upp i himlen för att vara med sin fader (och den helige ande, förmodligen) varifrån han hade kommit, och med vilken han "var ett". Uppenbarligen hade han genomfört sitt framträdande enligt det manus som skrivits av honom själv, hans fader, och inte att förglömma — den Helige Ande. Hans frälsningsarbete var slutfört, och om vi dumskallar inte tog vid därifrån, så var det vår egen otur.

JAG SKA SÄLJA DEN HÄR SAGAN TILL ROMARNA OCH DE KOMMER ATT FÖRSTÖRA SIG SJÄLVA MED DEN.

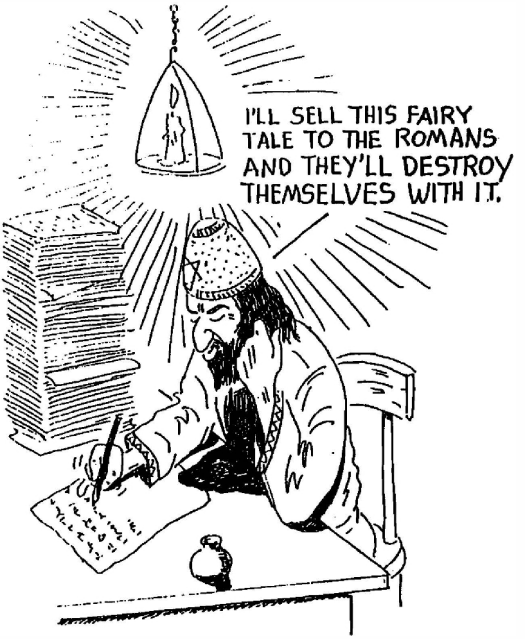

SAUL... ANSTIFTAREN AV GALENSKAPEN KALLAD KRISTENDOM.

De kunde brinna i helvetets eld i all evighet, och det vore banne mig rätt åt dem.

Märklig historia? Inte bara märklig, utan dum som fan!

Vem kokade ihop denna märkliga och förvirrade historia? Gick verkligen en man vid namn Jesus Kristus på Palestinas sand för omkring 1900 år sedan och predikade dessa märkliga saker? Inte troligt, eftersom det inte finns det minsta spår av historiska bevis för att en sådan karaktär någonsin existerade då, eller senare. Om inte Kristus, vem satte då ihop denna röriga och förvirrade historia och marknadsförde den till massorna, tills det idag finns mer än en miljard förvirrade och lurade anhängare som tror på denna vansinniga historia, mer eller mindre.

För ungefär tjugo år sedan började jag undersöka kristendomens tidiga början från de källor av

vad den legitima historien hade att säga om det. Till min förvåning erkände mitt uppslagsverk och andra källor till vetenskaplig information skamset att det inte fanns någon faktisk "historicitet" för Jesu Kristi liv, utan endast de religiösa "skrifterna" och deras obestyrkta påståenden. Kort sagt, inga historiska bevis, bara påståenden, inte olikt berättelsen om jultomten eller Gåsmor. Om det inte fanns någon Jesus Kristus, följer det naturligtvis att han uppenbarligen inte kunde ha haft tolv lärjungar för att sprida sina läror. Ingen Kristus, inga läror, inga lärjungar.

Vem satte då ihop denna historia och marknadsförde den till världen så att den blev en av dess främsta religioner?

En bra fråga. Bevisen pekar starkt mot en judisk rabbin vid namn Saul från Tarsus, som senare upphöjdes till helgon av de kristna för att bli St. Paulus. *Det var denne usle, slemmige och svekfulle jude som, med hjälp av andra judiska rabbiner, initierade, hopkokade och främjade kristendomens självmordslära med det uttryckliga syftet att undergräva och förstöra den magnifika vita romerska civilisationen.*

Berättelsen om "St." Paulus är nästan lika fantastisk som berättelsen om den "korsfäste Frälsaren" själv, med en stor skillnad. Medan Kristus aldrig skrev ett enda ord, inte lämnade några brev, essäer eller manuskript för att bevisa att han sagt någonting, finns det gott om bevis för att denne hyperaktive, uppskruvade judiske rabbin Saul från Tarsus inte bara ägnade sig åt massor av predikan, organisering och proselytvärvning, utan även lämnade efter sig ett rikligt förråd av brev till eftervärlden för att stödja sin verksamhet. Faktum är att de talrika så kallade paulinska breven, skrivna till romarna, korintierna, galaterna, efesierna, kolosserna och tessalonikerna någon gång under senare delen av det första århundradet, utgör 83 sidor av det "Nya" testamentet, eller cirka 30 % av dess totala innehåll.

När det gäller vem som skrev Matteus, Markus, Lukas och Johannes är det ingen som riktigt vet, inte heller finns det några bevis för att sådana karaktärer någonsin har existerat. Uppenbarligen härstammade deras förvrängda och motsägelsefulla berättelser från några tidigare historier om en "korsfäst Frälsare", varav sexton sådana finns dokumenterade från tidigare religioner. Det verkar som om de flesta av de högt prisade principerna för "kristen moral" — såsom "älska din fiende", "vänd andra kinden till", "ge allt till niggrerna", "döm inte", "bekymra dig inte för morgondagen", etc., —

var plagierade från lärorna hos den självmordsbenägna judiska sekten esséerna.

Men låt oss nu fokusera på denne Saul, och se vad han gjorde och varför han gjorde det.

I detta avseende har vi en utmärkt essä och analys skriven av en annan jude, nämligen Marcus Eli Ravage, i modern tid. Hans artikel publicerades i februariutgåvan 1928 av *Century Magazine*, och jag har återtryckt hans analys ordagrant, med början på sidan 305 i *Den Vite Mannens Bibel*.

Ravage säger i praktiken att **Saul från Tarsus var besatt av hat mot de världserövrande romarna som styrde större delen av den civiliserade världen under det första århundradet, v.t., inklusive den lilla judiska provinsen Palestina. När den romerske generalen Titus, för att kuva de upproriska judarna, jämnade Jerusalem med marken, blev det Sauls brinnande besatthet att finna vägar och medel för att söka hämnd och förgöra de stolta och högmodiga romarna, och lägga deras imperium i ruiner. Men hur?**

Slutligen kom Saul på en briljant idé. Han skulle göra det med hjälp av religion. Han skulle mata dem med en självdestruktiv religion genom vilken de, romarna, kunde begå folkmord på eget initiativ — en sannerligen svår uppgift. Var kunde han finna en sådan religion?

Han hade redan en sådan religion, som klippt och skuren för det uppdrag han hade i åtanke. Esséerna hade just en sådan religion som de hade utövat under det senaste århundradet och hälften, och den förgjorde effektivt just det folk som utövade den. Varför inte främja och mata romarna med detta gift? Varför inte, sannerligen? Saul tog sig an det med en enorm hämndlystnad, och genom att vinna samarbete från hela den judiska Kehillan fick han snart igång verksamheten på högvarv. Han fick inte leva för att se den fenomenala framgången av sin konspiration, men jag är säker på att den överträffade hans vildaste drömmar, och resten är historia. Vid år 476 v.t. låg det en gång så stolta och mäktiga romerska riket i spillror, och den en gång så enastående romerska genpoolen hade skingrats och bastardiserats bland ett virrvarr av främmande raser.

När jag inkluderade sagan om Paulus i slutet av 1970-talet i *Den Vite Mannens Bibel*, var den för fantastisk för de flesta människors trovärdighet, men de kraftfulla bevisen för att sådana var kristendomens tidiga ursprung var för överväldigande för att ignoreras. Den obestridliga historiska

bevis börjar sippra in mer och mer till och med i de så kallade "mainstream"-publikationerna.

I numret av *U.S. News and World Report* den 22 april 1991 publiceras en djupgående artikel med titeln "The Momentous Mission of the Apostle Paul" (Aposteln Paulus betydelsefulla uppdrag). Det sägs i praktiken att det var tältmakaren, Saul från Tarsus, utbildad i den fariseiska rabbinska skolan inom judendomen, som var kristendomens verkliga upphovsman och drivkraft. Medan han först motsatte sig den nya självmordsreligionen som esséerna främjade, vände han i en blixt av briljans den giftiga brygden till en mästerlig kampanj av illvilja till judarnas fördel. *U.S. News and World Report* ställer frågan: Var skulle kristendomen vara utan Paulus? Var, sannerligen?

Det finns en viktig fråga som denna artikel i *U.S. News and World Report*, till skillnad från Marcus Eli Ravage, försöker kamouflera, och det är att denne jude Saul gjorde allt av sin godhet för att rädda själar åt Kristus... Som en fariseisk rabbin som hatade romare, greker och alla andra vita med passion, verkar motivationen "hjärtats godhet" högst otrolig. Ravages slutsats att Saul gjorde vad han gjorde av hämnd och hat mot romarna är tusen gånger mer logisk.

En sak som båda artiklarna är överens om är att juderabbinen Saul från Tarsus var en jäkla skicklig pådrivare och organisatör. Förresten var hans favorituttryck: "Jag har blivit allt för alla." När man ser tillbaka på historiens efterföljande händelser kan det råda föga tvivel om att denne fariseiske juderabbin, Saul från Tarsus, sannerligen gjorde ett jäkla effektivt jobb. Jag låter läsaren själv bedöma om han gjorde det av kärlek eller av ondska. Med kännedom om den illvilliga, hämndlystna och sadistiska naturen hos uppfinnarna av begreppet helvetet, finns det lite utrymme för tvivel i mitt sinne om vad det var som motiverade kristendomens verkliga grundare, juderabbinen Saul från Tarsus.

Det är hög tid för den vita rasen att förkasta den judekonstruerade självmordskristendomen och omfamna den sanna vita rasreligionen — Creativity. **Delenda est Judaica! RAHOWA!**

Nummer 72 — Augusti 1991

Innan skjutandet ens börjar

Vi måste först vinna propagandakriget

I varje ondskefull förstörelsekampanj som judarna någonsin har inlett, har de haft förutseendet att först föra ett intensivt och obevekligt ordkrig. Detta har de gjort konsekvent genom hela sin historia, och detta fullföljer de idag mer våldsamt och glödande än någonsin.

Till exempel, innan de släppte lös de "allierade" väpnade styrkorna för att förinta Hitler och Tyskland, satte judarna först igång en ondskefull och obeveklig hatkampanj mot Hitler personligen, och för det andra, mot allt tyskt. I detta använde de varje smutsigt knep som finns, inte minst kyrkorna och religionen, och framför allt deras prästerskap. Efter att de hade fått goyimernas hjärnor mosade till kitt, då var de redo att följa upp med det tunga artilleriet, stridsvagnar, bombplan och slagskepp.

När de ville förinta Saddam Hussein och Irak, följde de samma modus operandi. Vi minns alla det våldsamma hat som plötsligt antändes och spydde ut mot Saddam och Irak. Det leddes av judarnas mest hängivna tjänare och sionistiska språkrör, Bushwhacker George Bush, USA:s president. När krigsfebern ansågs ha blivit tillräckligt upphettad, då ryckte de tunga bombplanen och stridsvagnarna in och krossade Irak till en massa av ruiner. Detta trots det faktum att bara några månader tidigare hade denne samme president skenbart stöttat Irak som en av våra gynnade allierade i Mellanöstern.

Samma procedur av lögner och propaganda bedrivs av judarna och JOG (Jewish Occupational Government) här i USA mot det vita folket själva, just de människor som betalar merparten av skatterna och utför det mesta av arbetet. Till exempel, för att

genomdriva de pro-neger, pro-judiska, antivita (så kallade) Civil Rights Acts från 1960-talet, inledde judarna och JOG en våldsam och diabolisk propagandakampanj, en pågående kampanj som fortfarande rasar för fullt idag. Samtidigt med denna stora kampanj pågår det i själva verket en hel massa sekundära smutskastningskampanjer vid sidan av huvudströmmen, syftande till att legitimera sådana åtgärder som att ta ifrån folket deras vapen, tvingad skolbussning, tvingad integration, konfiskatorisk beskattning, subventionering av negrerna och resten av världens avskum — listan är för lång för att rekapitulera här. Men de syftar alla till förstörelsen av naturens främsta — den vita rasen. Låt oss fastslå slutsatsen — allt är utformat för att lägga grunden för förstörelsen och/eller bastardiseringen av den vita rasen, både här i Amerika och över hela världen. Det är, och förblir, det främsta målet i judens krig mot goyim.

Kort sagt pågår ett oavbrutet, obevekligt krig om människors sinnen, som förs dag och natt, år efter år. Mest av allt är det vita mannens sinne som är det främsta målet.

Men fler än en kan spela detta propagandaspel, och det finns faktiskt ett antal andra aktörer i spelet. Det finns till och med andra förutom judarna som är framgångsrika. Låt oss återigen granska vad som hände i Iran under de senaste decennierna. Innan vi gör det, låt oss klargöra ett exempel. När vi talar om "Amerika" och "amerikansk politik", måste vi göra det klart att en sådan politik inte alls är det amerikanska folkets, minst av allt det vita amerikanska folkets. Amerika och manipulationen av dess politik är helt i händerna på Israel och de sionistiska judarna. En sådan politik är inte alls utformad till förmån för Amerika, utan snarare för dess förstörelse, för skyddet av Israel och till förmån för den världsomspännande judenheten.

Efter att ha klargjort detta, låt oss gå vidare med den iranska affären. Genom att göra det vill vi illustrera den religiösa ideologins överlägsna kraft över en politisk organisation när de två möts i konfrontation.

* * * * *

Under större delen av 1800-talet och långt in på 1900-talet satsade Europas imperialistiska makter nitiskt på sina koloniala anspråk i Afrika och Mellanöstern. Fram till 1945 var de främmande makter som dominerade Iran i huvudsak Ryssland och Storbritannien. Medan Ryssland främst var intresserat av territoriell expansion, hade Storbritannien flera olika intressen. Dessa bestod i huvudsak av att expandera marknader för

brittisk export och att etablera en landbrygga till deras massiva koloni Indien. Senare, när rika oljetillgångar upptäcktes i Iran, koncentrerades de brittiska intressena på att erövra och exploatera dessa fantastiska resurser för egen räkning.

Fram till denna tidpunkt låg det främsta intresset för de flesta kolonialmakter, såsom Storbritannien, Frankrike, Holland, etc., i att exploatera naturresurserna och den billiga arbetskraften hos dessa efterblivna folk. I detta avseende vill jag klargöra att fördelarna med en sådan exploatering i huvudsak tillföll de stora företagen och kartellerna som utvecklade dessa utländska handelsvägar, men få, om några, fördelar delades av det vanliga folket hemma. Detta var ren nationell kommersiell imperialism.

Efter slutet av andra världskriget började en ny, mer kraftfull och genomgripande imperialism växa fram, en maktstruktur vars intressen var mer fokuserade och mer internationella till sin omfattning. Denna allians var i grunden judisk till sin natur och utnyttjade och manipulerade USA:s nyligen framväxande militära dominans i världsfrågor. Efter upprättandet av Israel 1948 började den israelisk-amerikanska alliansen utmana och ersätta de brittiska intressenas dominans i Iran.

Iranierna hade varit intensivt fientliga mot utländsk dominans av alla slag, vare sig den var brittisk, amerikansk eller israelisk. Ledande för detta motstånd hade från början varit det muslimska prästerskapet, och allteftersom kampen fördjupades blev den religiösa maktstrukturen mer högljudd och mer fanatiskt mobiliserad.

* * * * *

Låt oss göra en avstickare för ett ögonblick. Det är intressant att notera att religionen också kom in i bilden från kolonial expansionens sida, såväl som från motståndarnas. Jag minns en del av den tyska propagandan i slutet av 1930-talet som anklagade britterna för att förvärva sina kolonier med hjälp av "Bibeln, checkhäftet och kanonen". Tyskarna, som vid den tidpunkten i historien hade berövats sina kolonier, hävdade att britterna först invaderade orörd mark med sina missionärer som predikade kristendom och försökte omvända de infödda. Nästa steg, efter att missionärerna var väl etablerade, kom legosoldaterna med sina checkhäften och tog över mark och resurser. Därefter kom militären med sina kanoner för att befästa och skydda sin kommersiella expansion. Allt detta i moralens namn

rättfärdighet, så som den formulerades av kung Leopold av belgarna när han proklamerade: "Vårt enda program är den moraliska och materiella pånyttfödelsen", när de tog Kongo och dess vidsträckta territorier och naturtillgångar i besittning. Kort sagt var kyrkan, med sin aptit på expansion och tillväxt, spjutspetsen och ett kraftfullt komplement i övertagandet av de efterblivna länderna och territorierna under det gångna århundradet.

* * * * *

För att återgå till Iran, så ersattes det brittiska inflytandet i början av 1950-talet av den amerikansk-israeliska alliansen, som egentligen inte alls var amerikansk, utan rent judisk, och som utnyttjade amerikansk makt, prestige och militär styrka. Det var ett fall där den judiska svansen viftade på den amerikanska hunden (Se RL nr 65). Iranierna, som var mindre naiva än sin genomsnittliga amerikanska motsvarighet, förstod detta tydligare än vad amerikanerna gör. Icke desto mindre riktades fientligheten från de religiösa mullahs och massorna nästan uteslutande mot amerikanerna, vilket kulminerade i invasionen av den amerikanska ambassaden 1979 och den efterföljande gisslankrisen.

När den amerikanska regeringen stödde shahen Mohammed Reza Pahlavi, "Konungarnas konung", hade de funnit sig en riktig bricka i spelet. Fåfäng och ambitiös omgav han sig snart med alla den råa maktens och pompösitetens attribut, ett handlingssätt som snart skilde kungen från folket och mullahs. Under de tio åren innan han störtades 1978 tog han in mer än 100 000 miljoner dollar i oljeexport. Med hjälp av USA och Israel byggde han upp en kraftfull och brutal hemlig polisorganisation som var avundsjukan hos despoter över hela världen. Den kallades Savak, och bemanningen och ledningen av denna ondskefulla organisation togs över av israeliska Mossad och amerikanska CIA, med Mossad som den som drog i trådarna.

Motståndare till detta främmande övertagande var de muslimska religiösa ledarna, mullahs, ledda av ayatollah Ruhollah Khomeini, när han 1963 i praktiken inledde en revolution genom en serie proklamationer i Qum. I den efterföljande kampen stormade Savak Khomeinis center i Qum och dödade 15 000 människor. Khomeini arresterades, men släpptes senare, och tillbringade de kommande 15 åren i exil i Paris.

Härifrån och framåt var det en kamp om folkets sinnen, där shahen hade kontroll över mass-

media, militären, den hemliga polisen och de enorma finansiella resurserna som strömmade in från oljeintäkter.

I slutändan, som vi alla vet, segrade Ayatollah Khomeini med sin religiösa makt över folket och drev shahen i exil och vanära. Inte nog med att han blev den dominerande makten i Iran, utan han blev en religiös symbol och ledare för hela den islamiska världen, från Afrika till Indien till Indonesien. Även efter sin död förblir han det kitt som binder samman den nu kraftfulla islamiska revolutionen på global basis. Detta trots det faktum att han visste föga eller intet om styre, själv var grym och despotisk, och var en extremt dålig administratör. Sådan är kraften hos en religion, även en bedräglig religion så bristfällig som muhammedanismen.

* * * * *

Egentligen är det vi nu bevittnar en kulturell och religiös revolution i den muslimska världen, en revolution som vissa historiker har likställt i betydelse med den franska revolutionen 1789 och den kommunistiska revolutionen 1917. Underliggande denna kamp finns två giftiga religioner: judendomen, som på ena sidan kontrollerar och manipulerar makten hos världens (snabbt krympande) vita folk, och på den andra sidan har vi de snabbt expanderande araberna och muslimerna.

* * * * *

Var passar du in i denna världsbild, vite man? Har du en egen religion? De flesta medlemmar av den vita rasen kommer att svara: åh ja, vi har en egen religion. Vi har vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Vi har vår egen religion — kristendomen.

Verkligen? Nej, inte egentligen. Kristendomen är ett judiskt opiat, utformat för att förlama, döva och göra den vita rasens naturliga stridsvilja, skärpa och instinkter okänsliga. Som juden Marcus Eli Ravage förklarar så explicit, när farisén rabbin Saul av Tarsus påtvingade de intet ont anande goyim kristendomen: "Vi besegrade er mer fullständigt än någon erövrande fiende någonsin har besegrat något folk i historien."

Vad allt det föregående illustrerar är att religion är nyckeln till vårt öde, precis som det har varit i folkens historia genom hela civilisationen. Det är den mest kraftfulla och dynamiska kraften i världen

i att fånga människors sinnen. Dessutom pågår det idag ett häftigt och obevekligt krig som aldrig förr om folkets sinnen, ett krig där judarna har varit mästermanipulatörer under de senaste årtusendena. Huvudvinsten idag, mer än någonsin tidigare, är de vita människornas sinnen, den vita rasen, över hela världen. Inte niggrerna, inte araberna, inte hinduerna, inte kineserna, utan den vita rasen. Endast vi har kraften och potentialen att rädda oss själva och rädda världen från totalt kaos och katastrofala fasor. Judarna vet detta mycket väl, och viting, det är bäst att du tar ditt förnuft till fånga och även tydligt förstår den fruktansvärda verkligheten i denna situation.

Så vilka vapen har vi, den vita rasen, att arbeta med, för att förena oss och ta kontroll över vårt eget öde? Vilken religion har vi som vi kan polarisera kring? Kristendomen? Nej, försvinn tanke. Det var den judiska kristendomen som från första början har fört oss till randen av katastrof och utrotning.

Men allt är inte hopplöst. Nu för första gången på 6000 år av den vita mannens civilisation har vi en egen rasreligion. Vi har Creativity, som är baserad på Naturens Eviga Lagar så som de uppenbarats genom vetenskap, historia, logik och sunt förnuft. Creativity har det Totala Programmet, den Slutgiltiga Lösningen, det Ultimata Credot för frälsning och återlösning av Naturens Främsta — den vita rasen. I Creativity har vi allt. Vi behöver nu gå ut och marknadsföra skiten ur vår egen rasreligion och ta över världen.

Intensiv, obeveklig propaganda är svaret.

Om Hitler hade lagt bara 10 % av den tid, energi och pengar på att propagera för den vita rasen på global basis som han lade på att utkämpa ett förlorat militärt krig (mot sina egna vita raskamrater), skulle han förmodligen aldrig ens ha behövt ta till ett skjutkrig.

Tänk på det! Just här i Amerika kan vi vinna kriget om våra vita raskamraters sinnen utan att någonsin behöva ta till ett skjutkrig överhuvudtaget. Faktum är, vare sig vi gillar det eller inte, att vi måste vinna propagandakriget först i vilket fall som helst. Om vi inte gör det, kommer vi att sluta som vi gjorde i första och andra världskriget, med vita män som dödar vita män när vi borde ha bekämpat våra verkliga fiender, judarna och alla de andra lerraserna.

Tänk på det igen, vita man, och gå sedan till arbete. Du har nu de vapen du behöver. Använd dem. RAHOWA!

Nummer 73 — September 1991

Vi är framtidens våg

Morgondagen tillhör kreativiteten

Böcker kommer inte att förbli förbjudna. De kommer inte att brinna. Idéer kommer inte att hamna i fängelse. Så talade en tidigare rektor för Yale University för cirka 50 år sedan. Även om han utan tvekan hade Yales liberala filosofier i åtanke, var det han yttrade icke desto mindre några oförgängliga sanningar om böcker och idéer. Hans liberala och judiskt orienterade idéer har dominerat under de senaste generationerna, inte för att de hade särskilt mycket förtjänst, utan för att de hade en veritabel armé av aggressiva förespråkare, organiserade, finansierade och orkestrerade av det världsomspännande judiska nätverket.

Tiden går dock vidare, och sanningen kommer inte att förbli undertryckt för evigt. Judarna har utan tvekan varit de mest ivriga och kraftfulla förespråkarna för idéer — religiösa, politiska och filosofiska. De uppfann judendomen, de uppfann kristendomen, de uppfann kommunismen. Praktiskt taget alla deras postulat är baserade på lögner, svek och bedrägeri. De är, som det har observerats kortfattat och ofta, världens mest produktiva Mästare på Bedrägeri. De kokade ihop en fiktiv historia för sig själva och kallade den judendom. Den var utformad för att förena och polarisera deras stam av tjuvar och mördare så att de kunde fortsätta att råna, skinna och förstöra goyim och ta över världens rikedomar för sig själva. De uppfann kristendomen för att förvirra, distrahera och mjuka upp goyim och göra dem till ett lätt byte för deras olycksbådande program för världsomspännande piratverksamhet. De uppfann kommunismen som kulminationen av judendomen och kristendomen så att de kunde använda våld och brutalitet för att sätta dissidenten bakom järngallren i deras monstruösa kedja av gulager. De uppfann vidare den massiva lögnen kallad förintelsen för att förstärka sitt program för världsomspännande förslavning. Det verkar som om de

har varit otroligt framgångsrika i att skölja goyimernas hjärnor med alla dessa bedrägliga lögner och konspirationer.

Men, som jag sa tidigare, tiden går vidare, och sanning och förnuft kommer inte för evigt att förbli undertryckta och begravda. Den vita människan har äntligen fått nog av allt detta judiska hokus-pokus. Det finns en ny våg av idéer i den vita människans tänkande idag. **Medan progressionen av den vita människans förslavande började i ordningen judendom, kristendom och kommunism, fortskrider dess upplösning i motsatt ordning.**

Den första som ryker är kommunismen. Efter mer än sjuttio år av denna judiska pest har det ryska folket och folken i Östeuropa fått nog. Kommunismen är nu en död häst i Ryssland. Den dör av sin egen stinkande judiska förruttnelse i angränsande länder. Nästa som ryker kommer att vara den där vidriga judiska hjärntvättaren kallad kristendom, en olycksbådande pest som har legat som en cancer på den vita rasens hjärna i sekel efter sekel. Den har börjat smula sönder snabbt. Den som har läst vår senaste analys av kristendomen, *A Revolution of Values through Religion*, kommer att förbanna den dag han eller hon någonsin introducerades för denna cancer på hjärnan. När kristendomen väl har exponerats och raserats, kommer en arg värld att göra processen kort med judendomen och alla dess kvarlevor. Som en nigger skrek "Fri äntligen! Fri äntligen!" Ja, världen kommer äntligen att vara fri från den mest ondskefulla och olycksbådande parasit som någonsin infekterat denna en gång vackra och orörda planet Jorden.

I det första numret av *Racial Loyalty* (juni 1983) konstaterade vi att ingenting är så kraftfullt som en idé vars tid är inne, och den idén är Creativity, den vita människans religion. Det är i själva verket den första och enda rasreligion som den vita rasen någonsin har strukturerat för sin egen överlevnad, expansion och framsteg under de senaste 6000 åren av civiliserad historia.

James P. Warburg, från den ökända judiska familjen Warburg som strukturerade den olycksbådande Federal Reserve, och som förkroppsligade symbolen för judisk lystnad, gjorde ett djärvt uttalande i den amerikanska senaten den 17 februari 1950. Genom att arrogant stoltsera med judisk makt skröt han: *"Vi ska ha en världsregering vare sig vi vill det eller inte. Den enda frågan är om världsregeringen kommer att uppnås genom erövring eller samtycke."* Ett mycket avslöjande och intressant uttalande. När han sa att "vi" ska ha det, menade han naturligtvis dem, judarna. När han sa vare sig "vi" vill det eller inte, menade han naturligtvis oss, goyimerna.

Självsäkert och arrogant talade han klarspråk till Förenta staternas senat om att vi har er dumma goyim instängda i våra tentakler och att det är bäst att ni ger er fredligt, annars...

(JUDEN ÄR REN ONDSKA)

VI UPPFANN KRISTENDOMEN FÖR ATT FÖRVIRRA, DISTRAHERA OCH MJUKA UPP DE VITA, OCH DE GÅR PÅ DET HELT OCH HÅLLET. LÄNGE LEVE ISRAEL OCH KOM IHÅG DEN FALSKA FÖRINTELSEN.

Men inte så fort, din sliskiga, stinkande kike. Detta är 1991, och raskonflikten hettas snabbt upp över hela världen, särskilt i Förenta staterna. Det blir nu alltmer olycksbådande uppenbart för världens vita folk vad den judiska spelplanen är. Det vita folket i Ryssland är ilsket medvetna om vilken usel judisk bluff kommunismen är, och är alltmer medvetna om att det var judarna som påtvingade dem detta ohyggliga bedrägeri. PAMYAT organiserar sig i Ryssland med ökande beslutsamhet, och judarna flyr skräckslagna sitt eget besudlade näste i det vidsträckta landet. Men kom inte till Förenta staterna! Vi vita amerikaner blir också alltmer medvetna om er onda och parasitära närvaro. I växande antal blir vi smärtsamt medvetna om att det är den judiska planen att dra in världens alla avskum och ler-raser i vårt vackra land och rasblanda oss till glömska. Vi inser fullt ut att det är ni, ni slemmiga kikes, som är de

orsaken till den utbredda brottsligheten, till slummens förfall, till våra städers degeneration och den nedåtgående spiralen för vårt en gång så stora land. **Kom inte hit! Vedergällning och hämnd kommer att bli vår! Åk till Israel och låt araberna ta itu med er!**

På tal om araberna och palestinierna — den frågan håller också på att nå en bristningsgräns. Världen börjar få en mycket tydligare bild av vilken sorts brutal tyranni ni kikes kommer att påtvinga dess förslavade folk när ni väl har tagit ifrån dem deras vapen och har dem i fullständig underkastelse.

De vita människorna i Sydafrika börjar också få en tydligare bild av vad era idéer om "demokrati" och "en man, en röst" innebär. Det börjar nu bli helt uppenbart att er uppfattning om "en man, en röst" också innebär "endast en gång". När den vita människan väl är krossad, som i forna Rhodesia, då är negern en tyrann på heltid under överinseende av judisk handledning. Ert program för att decimera den vita rasen och rasblanda resten blir för varje dag allt tydligare för den vita människan. Vi är beslutna att vända blad mot er!

Nyligen hade vi en fin grupp unga Skapare från Kanada som besökte oss här vid världshögkvarteret. Vi hörde otaliga historier om hur den "kanadensiska" regeringen påtvingar den vita befolkningen en järnhård censur. Yttrandefrihet och tryckfrihet är lika döda som en dodo i Kanada. Bara att uttala ordet "jude" i fel sammanhang är ett brott som kan straffas med fängelse. Kanada är inget undantag. Samma skrämmande och drakoniska tillämpning av censur och judisk lag är nu rådande i vårt en gång "Stora" Britannien, i Sverige, i Tyskland och de flesta andra judeinfekterade länder. Det är en förebådare om vad judarna flitigt planerar och konspirerar för att åstadkomma även i USA.

Men en av de saker som en av de unga kanadensarna sa till mig fick mig verkligen att inse den nakna skräcken i den förestående situationen. Han sa att många av deras militärbaser stängdes och att de nu förvandlades till stora koncentrationsläger, eller gulager, som i Ryssland under de senaste sjuttio åren. Det fick mig att inse, ja, sannerligen, våra militärbaser här i USA slår också igen portarna i mängder. Vad ska "vår" judiska regering (JOG) göra med dem? Låt mig gissa. Låta dem förfalla? Inte en chans! Byggandet av fängelser och straffanstalter är idag den enda blomstrande tillväxten

industrin i USA! Och de stängda militärbaserna är som gjorda för att omvandlas till judiska gulager.

Och precis vilka har judarna i åtanke som permanenta invånare på dessa platser av tortyr och förtryck? Vilken dum fråga! De har dig i åtanke, viting, för att fylla de där våningssängarna bakom järngallren, det vill säga, naturligtvis, om du låter dem ta ifrån dig dina vapen och lura in dig i en sådan försvarslös position och låter de svarta negrerna agera som dina "vakter" och fångvaktare.

* * * * *

Dystert? Ja, sannerligen. Men händelserna rör sig snabbt. En världsjudendom kommer fram med besked. Men en annan uppsättning händelser växer fram ännu snabbare och det är det arga uppvaknandet hos den vita rasen här i USA och över hela världen. Fram till nu har motståndet endast varit sporadiskt, oplanerat, slumpartat och ineffektivt. Men saker och ting förändras snabbt. Nu har vi en omfattande, välstrukturerad och meningsfull plan och ett program. Vi har nu en egen rasreligion — vi har Kreativitet. Inte längre är den högra handen ovetande om vad den vänstra gör. Inte längre är vi bara på defensiven, och dyrkar dumt nog judarna som "Guds utvalda" på söndagar, för att sedan bara förbanna dem resten av veckan. Inte längre slösar vi bort vår tid med att önska oss "guld och gröna skogar" eller beklaga hotet om "helvetet" resten av tiden. Nu har vi en militant, välplanerad trosbekännelse och ett program som marscherar på offensiven för att bygga en massiv ångvält och krossa våra fiender.

Vårt program är Delenda est Judaica! Denna planet är helt och hållet vår! Rahowa!

Stå inte bara där! Gå med oss!

Vita Människor Vakna!
Rädda den Vita Rasen!

Mer om advokater

I november 1986 skrev jag en artikel (RL #37) om predikanter, läkare och advokater med titeln "Den heliga treenigheten". I den observerade jag att även om dessa tre "professioner" utövade ett ytterst kraftfullt inflytande i vårt samhälle, och även om de åtnjöt ett oberättigat förtroende för sina "professionella" åsikter, var de icke desto mindre alla tre grundade på bedrägliga premisser. Precis som den heliga treenigheten i det höga, nämligen Fadern, Sonen och den Helige Ande, så främjade även dessa tre jordiska gudar dåliga råd till sin lättlurade "hjord", sina patienter och sina klienter. En annan egenskap som alla dessa tre jordiska välgörare hade gemensamt var att även om de alla ansträngde sig för att övertyga oss om att de försökte hjälpa till att lösa våra problem, så gjorde de i själva verket sitt yttersta för att förvärra och förlänga dessa problem så länge som möjligt, och skapade faktiskt ofta problem där inga fanns. Varför? För att ju fler problem de skapade och ju längre dessa problem kan dras ut, desto mer lukrativ blir deras påstådda hjälp. Pengar, pengar, pengar är det avgörande. Ett exempel är till exempel en predikant som försöker rädda oss från helvetets fruktansvärda klor, ett helvete som inte existerar. Men om han kan måla upp en grafisk och hemsk bild av helvetets tortyr och övertyga sina lättlurade får om att de är verkliga, har han en skara betalande offer för resten av sitt liv, eller ditt liv.

* * * * *

Idag vill vi ta en ny titt på advokaterna i Amerika. Förra månaden (augusti) hade det amerikanska advokatsamfundet (American Bar Association) en sammankomst i Atlanta för att klappa sig själva på axeln. Det råkade vara så att en av deras talare var en annan advokat vid namn Dan Quayle, nu installerad i det höga ämbetet som USA:s vicepresident. Oväntat nog bekräftade han mer eller mindre vad jag sa om advokater redan 1986, och hans kumpaner, som redan var känsliga för den allmänna opinionen, gillade det inte.

Quayle kom med en del intressant statistik. Han ställde frågan: "Behöver Amerika verkligen 70 procent av världens advokater? Är det hälsosamt för vår ekonomi att

ha 18 miljoner stämningar som strömmar genom systemet årligen? Han påpekade att en av var 355:e amerikan är advokat, jämfört med en på 9000 i Japan. Genom att räkna lite själv innebär detta att vi har mer än 25 gånger så många advokater per capita som det högt industrialiserade Japan; i själva verket är cirka 700 000 av dessa gamar lösa och letar efter byten. En sak som vicepresidenten inte vågade påpeka var att en oproportionerligt hög andel av dessa rovdjur som livnär sig på andras elände är judar, och att de dominerar yrket. Judar dominerar också läkarkåren och uppfann kristendomen, den tredje försvagande sektorn i den "Heliga Treenigheten".

Quayles tal utlöste en våg av kontroverser, och den förste att vända sin vrede mot Quayle var ABA:s ordförande John Curtin, som gav den mycket förtalade vicepresidenten en rejäl utskällning omedelbart efter vicepresidentens tal, och i hans närvaro.

Men den överväldigande folkopinionen, och till och med nyhetsmedierna, var inte sympatiskt inställda till advokaterna. Alltför många av dem hade haft egna obehagliga erfarenheter och blivit lurade att reflektera över. Vi har själva ett problem med att behöva anlita en advokat inför N.C. Tax Commission för att C.O.T.C. ska kunna skydda sig i utövandet av sina konstitutionella religiösa rättigheter enligt det första och fjortonde tillägget.

Historiskt sett har advokater haft ett välförtjänt uselt rykte under många århundraden. Till och med Shakespeare lät för 400 år sedan en av karaktärerna i en av sina pjäser föreslå, för att hjälpa mänskligheten: "Först dödar vi alla advokater." (Läs återigen "The Holy Trinity" sidan 205, Rahowa! This Planet is All Ours.)

Nummer 74 — Oktober 1991

Lagligt och Progressivt

Hur vi ska bygga en vitare och ljusare värld

Särskilt under de senaste sex månaderna har vi vid Världscentret här blivit belägrade av ett ökande antal reportrar från judemedia. Vi har haft ett flertal reportrar från framstående tidningar utanför delstaten som skrivit reportage om oss, vissa med vårt samarbete, många utan. Vi har medverkat i ett antal TV-inslag från Jacksonville till Denver till New York — "Inside Edition", "Geraldo", "Maury Povitch" och ett flertal andra.

Det finns en konstant norm i alla dessa artiklar, TV-program och intervjuer. De är fientliga mot vår tro och vårt program. Den dominerande besattheten är att smutskasta oss och framställa oss som våldsbenägna. Trots att det är vi som upprepade gånger har blivit attackerade, försöker de på sant judiskt manér vända upp och ner på fakta. Några av de grundläggande frågor jag nu ställer till alla reportrar innan jag pratar med dem är vanligtvis i denna ordning:

(a) Är du jude? Om svaret är ja, avslutar jag intervjun direkt vid dess början. Därefter frågar jag dem om de är svarta, med samma slutsats.

(b) Har du skickats hit för att göra ett smutskastningsjobb på Church of the Creator?

Den senare är faktiskt inte en alltför relevant fråga, eftersom de undantagslöst kommer att ljuga för oss och hävda att de kommer att ge oss en opartisk och balanserad bild så som de ser den. Vanligtvis ger jag med mig och säger, okej, vi kommer att svara på era frågor, men håll ert löfte. Ge oss en ärlig rapport så ska vi svara på era frågor öppet och ärligt. Vi har ingenting att dölja.

Fråga (a) besvaras vanligtvis ärligt. Vid det här laget vet de att vi inte kommer att tolerera att tala med en judisk eller en svart reporter, och därför skickar media inte sådana till oss. Men då och då smyger de in en jude som förnekar att han tillhör stammen.

Fråga (b) är egentligen ett spel för gallerierna, en fars. Reportern kommer att ljuga varje gång. Vi vet att de har skickats hit för att göra ett rent karaktärsmord, och de vet att vi vet det. Så vi fortsätter vanligtvis ändå, och de gör oss aldrig besvikna. De kommer undantagslöst ut med ett fientligt smutskastningsjobb. Varför samarbetar vi? Tja, i vårt skede, som Adolf sa för ett sjuttiotal år sedan, är nästan all publicitet god publicitet, så länge de stavar vårt namn rätt. Ju fler människor som hör talas om oss, desto förr eller senare kommer det vita folket att sortera ut de sanna fakta. Det är vårt jobb att se till att de får dem, när de väl vet att vi existerar.

Frågorna brukar följa samma mönster och börja med: vad är Creativity? Ett standardsvar är: **Creativity är en rasreligion strukturerad för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.** Hur många medlemmar har ni? Vi avslöjar inte siffror eftersom vi vanligtvis anklagas för att antingen överdriva eller underskatta sådana siffror, och i vilket fall som helst vill vi inte bli indragna i sifferleken. Vi har inte en exakt räkning av alla våra medlemmar, anhängare och sympatisörer, och i vilket fall som helst är det inte relevant att vi har det. Vi föredrar att tala om vår trosbekännelse och vårt program. **Vi vill bygga en vitare och ljusare värld.**

Det är vid denna punkt som reportern vanligtvis börjar bli korrupt. Efter en diskussion om vad som är vår definition av den vita rasen och vilka som är "gyttjeraser", kommer de att ställa frågan: Hur ska ni "rensa ert territorium", som ni uttrycker det, från gyttjeriserna? Är det er avsikt att döda alla judar och de svarta?

Vi måste hålla i åtanke att reportern kom hit för att prata med oss av i huvudsak två skäl: (a) för att skriva en artikel om Creativity i syfte att smutskasta oss, kort sagt, för att göra ett karaktärsmord, (b) för att samla in underrättelseinformation för att vidarebefordra till ADL:s register och den judiska huvuddatorn i Tel Aviv. Vi måste också komma ihåg att förutom att försöka framställa oss som hatare, kommer de att försöka mycket hårt att få oss att framstå som en rörelse som främjar våld. I detta senare försök att få oss att framstå som våldsbenägna kommer de att använda varje avlägsen koppling de överhuvudtaget kan hitta på, och ingenting är för avlägset för dessa ljugande prostituerade inom judisk media.

Med dessa grundregler i åtanke måste vi vara mycket försiktiga och mycket precisa i våra svar till dessa reportrar, som oundvikligen kommer att fokusera på nyckelfrågan: precis vad ska ni göra med judarna och niggerna som redan är här? Tänker ni döda dem?

Och vårt svar är: nej, vi har inga planer på att döda någon. Vi är en icke-våldsam religiös rörelse. Vi har en omfattande plan för hur man uppnår en vitare och ljusare värld. Varje steg på vägen är lagligt, konstitutionellt och icke-våldsamt, vilket vi kommer att detaljera för er. Här är hur vi planerar att gå tillväga, steg för steg:

Steg nr 1. Vi avser att bygga vår rasliga religiösa rörelse lagligt och konstitutionellt genom att använda och åtnjuta samma rättigheter som varje annan religiös grupp i Amerika, genom propaganda, genom övertalning, genom organisering. Istället för att avguda fiktiva spöken i skyn, är vår religion baserad på Raslig Lojalitet. Det finns inget nytt med Raslig Lojalitet. Om du tittar på den verkliga världen omkring dig, kommer du att se att niggerna utövar det, judarna utövar det, indianerna utövar det, muslimerna utövar det, japanerna utövar Raslig Lojalitet. Faktum är att nästan varje ras i världen utövar Raslig Lojalitet och har gjort det i tusentals år. Den enda skillnaden är att vi nu talar om Vit Raslig Lojalitet. Men det finns inget olagligt med att vara vit och det finns inget olagligt med Vit Raslig Lojalitet.

Steg nr 2. Vi planerar att bygga vår rörelse till sådana dimensioner att vi kommer att kunna ta kontroll över vår regering från de slemmiga händerna på de judar som nu innehar den och därigenom ta kontroll över vårt eget öde. Inget olagligt med det. När allt kommer omkring byggde det vita folket detta stora land, och är vid denna tidpunkt fortfarande i majoritet. Vad är mer rättvist och mer lagligt än att det vita folket har kontroll över sitt eget öde, snarare än en liten minoritet av talmudiska judar? Hur planerar vi att uppnå detta?

Steg nr 3. Vi planerar att uppnå det genom att främja Raslig Lojalitet till den vita rasen, genom att informera, väcka, förena och organisera den mäktiga potentialen hos våra vita raskamrater. Vi avser att polarisera den vita rasen under ett språk, latin, en religion, Creativity, och bygga ett mäktigt kraftpaket så att vi, inte judarna, kommer att ha hand om våra egna angelägenheter. Inget olagligt med det.

Steg nr 4. Efter att ha gjort ovanstående kommer vi sedan att ytterligare utöva Raslig Lojalitet och ta vårt nästa steg. I

i enlighet med nr 6, 7, 8 och 9 i våra **Sexton budord**, kommer vi att bojkotta judarna. Vi kommer att bojkotta dem i affärslivet och knäcka dem ekonomiskt. Vi kommer att bojkotta dem i politiken och driva ut dem från regeringen. Vi kommer att bojkotta dem inom utbildning, i nyhetsmedier och på alla andra platser i vårt kulturliv. Det finns inget olagligt med att använda bojkott heller. Judarna har gjort det i tusentals år. Araberna har bojkotta Israel under de senaste fyrtio åren. Vår regering (JOG) har använt sanktioner (en extrem form av bojkott) mot Sydafrika, mot Irak, mot Iran, mot Tyskland på 1930-talet och mot varje annat land de inte gillade. Talrika judekontrollerade organisationer (som NOW) använder än idag bojkotten mot stater som Arizona eftersom de inte gick med på att utlysa en helgdag till ära för Martin Lucifer Koon. Så, vi kan dra slutsatsen att det inte finns något olagligt med att använda bojkotten. Men om den används av en enad, polariserad vit ras, tro mig, kan den vara och kommer den att vara extremt effektiv.

Steg nr 5. Efter att ha uppnått kontroll över vårt eget öde, kommer vi då samtidigt att sluta subsidiera niggrerna i detta land, sluta subsidiera den parasitära staten Israel, och i själva verket sluta subsidiera alla de andra drygt 120 länder som JOG har staplat på ryggen på de arbetande vita amerikanska skattebetalarna. Vi kommer helt enkelt att låta alla dessa judar, niggrer, parasiter och gratisätare klara sig själva och vissna bort.

* * * * *

Efter att ha gjort ovanstående kommer vi att låta Naturen ha sin oundvikliga gång i att fasa ut problemet. I hundratals miljoner år har Naturen följt sin kloka men obevekliga kurs av den starkastes överlevnad, vilket också innebär undergång för dem som är olämpliga att klara sig själva. I varje arts ändlösa kamp för att överleva i konkurrens med andra liknande arter, har Naturen ständigt använt gallringsprocessen, att rensa ut de svaga, de missbildade, de sjukliga och de mentalt inkompetenta. Det är först under den sista hälften av 1900-talet som den vita rasen, vilseledd av judens onda hand, har undergrävt denna renande handling av att rensa ut genetiska defekter ur en arts genpool. Genom att subsidiera de lata, de odugliga, de inkompetenta och ge massivt bistånd till alla parasiter, avskummet och världens gratisätare, har vi kraftigt multiplicerat de

defekta på de kompetentas bekostnad, tills vi nu når bristningsgränsen. I vårt program avser vi att vända denna sjuka och idiotiska process. Allt detta är också strikt lagligt.

Steg nr 6. Vi är nu väl på väg mot frälsningen och återlösningen av den stora vita rasen. Vårt nästa steg är att sedan aggressivt rensa vårt territorium från de fortfarande dröjande "ler-raserna" (mud races).

Det första steget är att tvångsutvisa de cirka 10 miljoner illegala mexikanerna. Detta är också strikt lagligt, och det är ett tjänstefel att vår JOG-regering inte har gjort det för länge sedan. Tillsammans med dessa illegala mestiser kommer vi också att utvisa alla andra främmande "ler-folk" — haitier, pakistanier, judar och vad som helst.

Därefter kommer vi att inrätta ett program för att repatriera alla svarta tillbaka till Afrika, oavsett om de är tionde generationens "amerikaner" eller inte.

Detta är inte heller på något sätt en ny idé, och repatriering av oassimilerbara blandfolk har praktiserats av ett antal nationer genom historien, både i modern tid och i forntiden.

1. Egyptierna drev ut judarna från sitt land för 3500 år sedan när de sistnämnda blev outhärdligt motbjudande (liksom med "Holohoax" har judarna förvridit historien och hävdar att de lämnade Egypten frivilligt efter att egyptierna försökt behålla dem. Vilken inverterad lögn!).

2. Alla fransmän i kolonin Acadia (i nuvarande Nova Scotia) deporterades av de segrande britterna 1755. De flesta av dessa deporterades till Louisiana, men många skingrades på andra håll. (Läs Longfellows *Evangeline*.)

3. I vår egen amerikanska historia flyttade vi ett antal indianstammar till andra mindre önskvärda, mindre bebodda områden. Vissa flyttades och spärrades in i reservat, vissa, som cherokeerna, flyttades en masse från North Carolina till Oklahoma. Detta var en fråga om att den erövrande vite mannen rensade territoriet och gjorde plats för sitt eget folk, en process som upprepades gång på gång.

4. När den vite mannen erövrade Texas, organiserade de Texas Rangers och inledde en kraftfull (och framgångsrik) kampanj för att utvisa varje mexikan och indian från vad som nu var erövrat territorium för den vite mannen. Detta var **Hur västern vanns.**

5. Turkarna tillgrep till och med omfattande massakrer på den armeniska befolkningen 1894-96, återigen 1909, och återigen 1915, där den sistnämnda uppgick till miljontals.

6. Efter andra världskriget drev, förflyttade och/eller dödade de segrande "demokratiska" allierade, ledda av Amerika, Ryssland och Storbritannien, 13 miljoner tyskar från deras östra hemländer och trängde ihop dem i de västra delarna av ett kvarvarande Tyskland, allt på begäran av de kommunistiska judarna.

7. Efter andra världskriget drev judarna också (med hjälp av amerikanska JOG) bort de infödda palestinska araberna från ett hemland de hade bott i under två tusen år. Detta för att göra plats för den parasitära staten Israel. Med sina Uzzi-kulsprutor i hand håller judarna fortfarande på idag med att driva ut araberna från Västbanken och Gazaremsan. Allt detta med subventionering av Israel av de amerikanska skattebetalarna till ett belopp av fyra miljarder om året, vilket nu har höjts till mer än tio miljarder. Jag frågar dig, vite man, hur länge ska du stå ut med denna typ av rovlystna grymhet?

8. Nigrerna i Afrika, med hjälp av (vår egen!) JOG och i enlighet med den judiska planen att utrota den vita rasen, driver ut de vita människorna ur Afrika. Är det rättvist? Om så är fallet, är det väl lika rättvist att driva ut judarna och nigrerna från den vite mannens territorium, eller hur?

* * * * *

Men låt oss nu titta på den specifika kontroversen kring att återbosätta nigrerna här i Amerika och flytta ut dem från vårt land. Detta problem är sannerligen inte nytt och lösningen på det uppfanns inte av Church of the Creator. Det är ett lömskt problem av gammalt datum som borde ha lösts för länge sedan, och flera av våra mest skarpsinniga vita statsmän och ledare har starkt förespråkat utvisningen av dessa svarta djur ur vår mitt.

1. Thomas Jefferson, sannerligen en av de mest hängivna förespråkarna för frihet, insåg tydligt rasproblemet så tidigt som 1811 och formulerade planer på att få nigrerna deporterade till utländsk mark, företrädesvis Afrika. Detta skedde på uppmaning av Virginias lagstiftande församling och dess dåvarande guvernör, James Monroe.

2. Som ett resultat av denna initiala drivkraft för deportationen av afrikaner bildades American Colonization Society 1817. Bland dess höga ämbetsmän fanns så framstående ledare som Charles Carrolton, en av undertecknarna av

Oavhängighetsförklaringen, Henry Clay, John Marshall, Wm. H. Crawford, John Randolph, Daniel Webster och Andrew Jackson.

År 1822 säkrades ett stort landområde på Afrikas västkust och det kallades Liberia. Mellan 1820 och 1831 transporterades omkring 2 228 niggrer till detta territorium.

Efter att ha visat genomförbarheten av sin plan, bad sällskapet år 1827 kongressen att ge sitt stöd och finansiella bistånd för fortsättningen av detta högst viktiga projekt. Men judens dolda hand var redan då märkbar och kongressen gjorde ingenting. Judarna har kraftfullt saboterat varje plan för deportation av de svarta i vår mitt ända sedan dess. De vill att niggrerna ska stanna och rasblanda den vita rasen.

Kolonisationssällskapet fortsatte likväl sina ansträngningar och flyttade faktiskt 20 000 niggrer från Amerika till Afrika. Men med judarna som blockerade varje steg de tog och utan kongressens officiella stöd, minskade dess effektivitet gradvis.

3. Rasproblemet infekterades och exploderade slutligen i förödelsen av kriget mellan staterna, 1861-65, en fruktansvärd tragedi för alla vita amerikaner, särskilt för södern.

Mitt största misstag var
att jag inte skeppade ut
niggrerna innan judarna
lönnmördade mig.

Abraham Lincoln, som också insåg allvaret i problemet med att ha två helt skilda och oförenliga raser levande i samma land, förespråkade starkt att flytta ut de svarta och inrättade en emigrationsbyrå för att påbörja deras deportation. Han förespråkade en koloni i Haiti och en annan i Colombia. Men återigen, på grund av judiskt motstånd och eftersom Lincoln mördades i slutet av kriget, hindrades båda dessa projekt. Hade han inte blivit mördad (av judarna) är chansen stor att ett meningsfullt deportationsprogram skulle ha drivits av den amerikanska regeringen under Lincolns ledning.

4. Låt mig kortfattat sammanfatta andra framstående amerikanska anhängare, förespråkare och främjare:

(a) President Millard Fillmore lade fram en plan för kongressen om emigration av alla svarta så tidigt som 1852. Kongressen ignorerade den.

(b) President Ulysses S. Grant förespråkade ett liknande program.

(c) Marcus Garvey, en svart mulatt, organiserade på 1930-talet Universal Negro Improvement Association som förespråkade återbosättning av svarta i Afrika. Han värvade stöd från 6 000 000 svarta medlemmar, men den federala regeringen under kontroll av Roosevelt och judarna förföljde honom, satte dit honom, fängslade honom och hindrade varje sådan konstruktiv åtgärd vid varje vändning.

(d) USA-senatorn Theodore Bilbo tillbringade större delen av sitt politiska liv med att förespråka återbosättning av svarta i Afrika. Han lade fram ett lagförslag i senaten (24 april 1939) för att göra detta möjligt, och säkrade stöd och underskrifter från 2 1/2 miljoner svarta. Återigen dödade Roosevelt och judarna lagförslaget.

(e) Senator Langer lade fram ett lagförslag 1957 om bistånd till svarta som önskade migrera till Liberia.

(f) Malcolm X, en svart mulattledare, förespråkade starkt "tillbaka till Afrika"-rörelsen. Han blev också mördad.

(g) Louis Farrakhan förespråkar starkt separation av raserna, till ivrigt vokalt stöd från miljontals niggrer. Han kräver dock nu att de separerade niggrerna ska ges en betydande del av själva Amerika.

Resultatet av all tidigare historia är att rasproblemet blir alltmer upphetsat, mer våldsamt och kommer inte att försvinna.

Den enda genomförbara lösningen på denna kvardröjande cancer är att skicka tillbaka alla negrer i Amerika till Afrika. När vi, den Vita Rasen, väl har krossat det judiska strypgreppet och har fått kontroll över vårt eget öde och över vår egen regering, kan problemet lösas. Detta kommer vi att göra med, tror jag, ett överväldigande stöd från negrerna själva. Låt mig konstatera det igen — det är inte negrerna som blockerar lösningen, det är inte det vita folket, det är judarna.

* * * * *

Låt oss nu återigen ta upp denna fråga om "rättvisa", och är det rättvist eller är det inte rättvist för ett folk att driva ut ett annat ur deras territorium och ockupera det för sig själva? Som historien har visat sedan urminnes tider är denna fråga helt irrelevant. Historien har upprepade gånger och oåterkalleligt visat att territorium ockuperas av de människor som har viljan och medlen att erövra det territorium de önskar, och som sedan hålls av dem som är kapabla till, och beslutna att behålla det.

Är det rättvist? Kanske inte, men historien är inte rättvis. Naturen är inte intresserad av rättvisa. De större fiskarna äter de mindre fiskarna, prärievargarna äter de svagare kaninerna och gnagarna, och så vidare ner i näringskedjan. Är det rättvist? Uppenbarligen säger Naturen att det är det, och det finns bara en naturlag som dominerar i detta avseende, och det är lagen om vår egen arts överlevnad på denna planet jorden. Naturen straffar strängt de arter med utrotning som är för lata, för saktfärdiga eller för inkompetenta för att ta sig an kampen för överlevnad. Slutsatsen är: Evig kamp är priset för överlevnad. Jag skapade inte reglerna utan iakttar och lär mig bara av både historiens lärdomar och Naturens lagar. Efter att ha accepterat livets realiteter har jag inget gräl med verkligheten.

Inte heller är den moraliska frågan om överlevnad av det egna slaget något problem för någon av de andra mänskliga raserna än den Vita Rasen. Faktum är att de upphöjer och förhärligar sin triumf över sina fiender, vilka de än må vara. När en indianstam förintade en annan firade de utrotningen av sina rivaler med stor entusiasm. Gamla testamentet är fullt av upprepat förhärligande av hur judarna, med hjälp av sin gud Jahve, dräpte fienden med svärdsegg tills varje man, kvinna och barn hade blivit dräpt. Till och med de vita romarna, grekerna och egyptierna anordnade massiva firanden över sina segrar genom hela sin historia. Romarna fällde inga tårar, kände inga skuldkänslor när de slutligen besegrade Kartago efter mer än ett sekel av fientlighet. Tvärtom brände de Kartago till

marken och sådde salt i dess ruiner, och var förbannat glada över att de hade förintat ett överväldigande hot mot sin överlevnad. Det var först efter att de förrädiska judarna påtvingade hedningarna Nya testamentets hjärntvätt som den vita rasen plågades av den så kallade moralen om skuld och "rättvisa". Vi kan specifikt peka på Bergspredikans läror om att "älska din fiende", "vända andra kinden till", "sälj allt du äger och ge det till negrerna" som det suicidala ursprunget till denna självdestruktiva idé. (Se Bergspredikan, sida 154, En revolution av värden.)

* * * * *

Efter att ha kastat alla dessa svekfulla och suicidala judiska råd överbord och etablerat en rationell och realistisk moralisk bas för vår egen överlevnad, är vi nu redo för dess nästa steg.

Steg nr 7. Ända sedan Columbus upptäckte Amerika 1492 har den vita rasen drivit ett kraftfullt program för expansion och kolonisering, en hälsosam instinkt som naturen har ingjutit i alla sina varelser, oavsett om de är djur, fåglar, insekter eller växter. Denna expansion leddes först av spanjorerna och portugiserna, för att sedan utmanas och överträffas av fransmännen, holländarna och anglosaxarna. Det fanns en stor skillnad mellan den förra och den senare gruppen. Medan spanjorerna och portugiserna förgiftade sin genpool i den nya världen genom att blanda sig med den inhemska lokalbefolkningen, gjorde anglosaxarna det i stort sett inte. Resultatet är (eller var) det stora land, USA, som vi en gång kände, och till nackdel för latinamerikanerna, den bastardiserade blandrasen och mestiserna i Mexiko och Sydamerika.

Hur det än må vara med det, varade denna våg av energi hos den vita rasen i cirka 450 år, för att sedan få ett nesligt slut efter de suicidala händelserna under andra världskriget. Inte nog med att det stannade av, utan genom Marshallplanen och den vansinniga amerikanska politiken att subventionera allt avskum, gratisätare och lerraser i världen, är vi, den vita rasen, nu på full reträtt, flyende inför våra underlägsna, tiggande om ursäkt för vår tidigare framgång, och tack vare den judiska Kehillans djävulska manipulationer är vi, naturens främsta, nu på väg mot utrotning.

Må det därför vara beslutat, att vi, den vita rasen, nu är fast beslutna att ta Steg nr 7, det sista skedet i att bygga en vitare och ljusare värld. Vi är fast beslutna att ta vid där våra vita förfäder slutade för 50

eller för 100 år sedan och återuppta koloniseringsprogrammet för våra illustra förfäder och utvidga vår stora Ras domän och territorium. Vi har nu den moraliska grunden att gå vidare på, fullt ut stödd av vår religion, understödd av århundraden och årtusenden av historia, och dessutom av Naturens Eviga Lagar. Vi behöver inget mer.

Vi kommer att göra en stor förändring i vår framtida expansion. Istället för att erövra nytt territorium och blandas med och exploatera de inföddas billiga arbetskraft, kommer vi inte att acceptera något av detta nonsens. Istället kommer vi, genom planerade och medvetna åtgärder, att göra rent hus, ett avvägt tillskott i taget. I de territorier som vi koloniserar kommer vi att rensa dem från ler-raserna och uteslutande befolka dem med vita familjer. Det kommer inte längre att finnas någon av den tidigare röriga geografiska rasblandningen. Vi kommer att bosätta oss i och smälta ett segment av territoriet, för att sedan gå vidare till nästa, fram till den tidpunkt då denna vackra planet kommer att vara bebodd och befolkad av sina mest förtjänta arvingar, Naturens Främsta.

Endast genom Kreativitet kan vi uppnå ett så ädelt och långtgående mål. Slut upp med oss idag!

Vita Människor Vakna!
Rädda den Vita Rasen!

Nummer 75 — November 1991

Hur de tidiga texanerna rensade ut smutsen från sitt territorium

Röda n-ord i Texas

Ingen stat har en mer färgstark och ärorik historia än staten Texas, och ingen stat exemplifierar tydligare den vita mannens eviga kamp mot sina dödliga rasfiender — indianerna, mexikanerna och JOG, själva den federala regeringen.

Idag fortsätter den kampen, dödligare än någonsin, i Texas, och på nationell basis, och i själva verket på världsomspännande basis. Den enda situation som har förändrats är att den vita rasen nu har fler rasfiender mot sig än någonsin, nämligen asiater, haitier, sydamerikaner och centralamerikaner, smutsmänniskor och en mängd andra. Under tiden har JOG blivit mäktigare, mer ondskefullt och fientligt, och gränserna för raskriget har blivit mer förvirrade och dunkla i den vita mannens vision. Icke desto mindre är kriget idag mycket verkligt och mer grymt än någonsin. Medan de tidiga texanerna vidtog direkta och effektiva åtgärder och vann sitt raskrig för mer än hundra år sedan, nystas idag motsatsen upp framför våra ögon. Den vita rasen förlorar, är ledarlös, förvirrad och snabbt på väg mot utrotning.

* * * * *

Låt oss gå igenom några stadier av den intressanta och heroiska historien om den vita mannens erövring av den stora Lone Star-staten, hur han ansattes av samma onda krafter som vi gör idag, och hur han vidtog direkta och drastiska åtgärder för att triumfera över sina dödliga fiender.

* * * * *

Jag har läst ett antal böcker om Texas Rangers, om slaget vid Alamo, det heroiska slaget vid San Jacinto och Texas historia i allmänhet. De flesta av dem tonar ner och/eller avdramatiserar det historiska faktumet att erövringen av Texas i huvudsak var ett raskrig — en långdragen trekantig kamp mellan den vita människan, mexikanerna och indianerna. Det var dock inte förrän nyligen, när pastor John Brooks skickade mig en annan bok om Texas, som jag insåg hur hård och intensiv den raskampen var. Bokens namn är *The Lone Star — A History of Texas*, och det som särskilt väckte mitt intresse var ett kapitel i mitten av boken med titeln *Red Niggers*, en föraktfull term som användes av de tidiga vita nybyggarna för de ständigt plundrande indianerna.

Under tvåhundra år hade området som kallas Texas krävts av de spanska erövrarna av Mexiko. Men vid den tidpunkt då de första vita nybyggarna anlände till detta område under ledning av impressarion Stephen F. Austin under 1820-talet, hade den spanska och mexikanska koloniseringen av Texas varit ett kolossalt misslyckande. Precis som i Sydamerika, och i själva Mexiko, skiljde sig den spanska erövringen, även om den föregick sina rivalers med nästan två århundraden, avsevärt från den anglosaxiska koloniseringen. Spanjorerna erövrade inte för att kolonisera. Det fanns tre stora krafter i spel som bestämde imperiets kurs. De var kronan, armén och den katolska kyrkan, och alla tre var inte nödvändigtvis på samma kurs. De kom för att exploatera jorden och den infödda arbetskraften, bryta guld och silver och berika kronans kistor, och i processen utöka den katolska kyrkans dominans. Men som kolonisatörer var de ett totalt misslyckande. De tömde verkligen landet på dess guld och silver och skeppade dess rikedomar över havet för att göra Spanien till det mest välbärgade domänet i Europa under 1500- och 1600-talet.

Under århundraden av oförminskad ansträngning var den katolska kyrkans försök att kristna de indianska hedningarna ett totalt misslyckande. De byggde visserligen ett antal missioner med indiansk slavarbetskraft, men indianerna tog inte till sig denna främmande lära som sin egen. I själva verket kunde endast de mer fogliga stammarna tämjas överhuvudtaget, och under processen minskade de undantagslöst i antal och dog slutligen ut. De mer krigiska stammarna, såsom comancherna, apacherna och andra, förkastade katolicismen helt och hållet och fortsatte med sina räder, skalperingar och stölder.

När vi når den första hälften av artonhundratalet fanns det en rad av fem spanska beskickningar i Texas, av vilka San Antonio de Bexar var den mest framstående, men alla befann sig i ett tillstånd av nedgång och förfall. Vid 1820-talet hade den mexikanska revolutionen brutit sig loss från Spanien, landet var i kaos och de nu blandade mexikanska bosättarna i Texas var bara ett fåtal, utsatta för terror och plundringståg från de krigiska indianerna i norr och väster. Inte bara stod den mexikanska kolonisationen stilla, den var på tillbakagång.

När Moses Austin, följd av sin son Stephen F. Austin, vände sig till den mexikanska regeringen med ett erbjudande om att föra in 300 angloamerikanska familjer på ett givet område av utvald mark i Texas, var den mexikanska regeringen mottaglig. Detta var de inte för att de gillade angloamerikanerna, utan för att de hoppades att dessa mer uthålliga amerikaner skulle fungera som en buffertzon och därmed skydda territoriet bakom dem så att de mexikanska bosättarna kunde expandera där.

Moses Austin dog kort efter den första ansökan, men hans son fortsatte och anglo-celterna, anglo-saxarna och angloamerikanerna var sannerligen tuffa och av ett mer hållbart släkte. När de nya bosättarna erbjöds markområden på en *legua* (4428 tunnland) god jord för 12-1/2 cent per tunnland, började rusningen. Den första vågen kom från södern bortom Appalacherna — Louisiana, Alabama, Arkansas, Tennessee och Missouri. Det främsta motivet var ekonomisk förbättring — en möjlighet att äga och bosätta sig på bra mark till ungefär en tiondel av det gällande priset i USA. Först kom bönderna och de härdade nybyggarna, snart följda av köpmän, advokater och stadsbor. Vid 1825 var hans ursprungliga 300 tillstånd förbrukade och Austin ansökte om fler. Under de kommande tio åren lyckades Austin placera mer än 1500 familjer. Men han var inte den enda *Empressario*. Det fanns snart 25 till, även om ingen var lika framgångsrik som Austin. På ett enda decennium fick dessa vita amerikaner fler barn, odlade mer grödor och byggde fler städer än spanjorerna hade gjort under de föregående trehundra åren.

Även om dessa amerikanska nybyggare var undersåtar till den mexikanska regeringen och var tvungna att "bekänna sig" till katolicismen för att få tillstånden till sin mark, tog de med sig sin europeiska kultur och amerikanska idéer om frihet. Som sådana befann de sig snart på kollisionskurs med den kaotiska och ständigt föränderliga mexikanska regeringen, som vid 1830 började se på angloamerikanerna med

hat, avund och fruktan. Vidare invandring av amerikaner från norr till Texas begränsades, och medan de tidiga nybyggarna hade åtnjutit nästan obegränsad frihet från beskattning och den mexikanska regeringens byråkrati, blev de nu föremål för båda. Icke desto mindre fortsatte de vita anglo-nybyggarna från det amerikanska norr och öster att komma i ständigt ökande antal. Ett uppror och ett raskrig var oundvikligt och det skulle snart komma.

Inte nog med att de vita nybyggarna ställdes inför fientlighet från den mexikanska nationen vars territorium de var en del av, utan plundringarna och snabba räder från de krigiska stammarna till häst i norr och väster fortsatte att öka. Medan Austin-kolonin hade bosatt sig i ett område som bara hade en spridning av fredliga indianer, ökade de upprepade räderna från de vilda comancherna, lipanerna, apacherna, karankawerna och andra indianska krigare till häst i takt med att antalet vita nybyggare ökade. Stephen F. Austin hade tidigt i bosättningen organiserat ”kompanier av strövande frivilliga” som snart skulle bli de ökända Texas Rangers, indianernas och mexikanernas gissel, där de senare kallade dem ”Diablos Tejano”, de texanska djävlarna.

Ett trekantigt raskrig väntade de ständigt expanderande vita nybyggarna, mellan indianerna, mexikanerna och de sent anlända vita nybyggarna. Det var ett krig som skulle fortsätta i mer än sextio år.

Det är inte vår avsikt här, och vi har inte heller utrymme för det, att ge ens en kortfattad resumé av Texas färgstarka historia under artonhundratalet. Det räcker med att säga att de självständiga, frihetsälskande vita texanerna vid 1835 hade fått nog och var redo att göra uppror mot det mexikanska tyranniet. Detta kulminerade i dunderslaget vid Alamo när den dåvarande presidenten och generalen för arméerna, Santa Anna, marscherade norrut och beslutade sig för att lära dessa amerikaner en läxa de aldrig skulle glömma. Efter 13 dagars belägring, den 5 mars 1836, stormade Santa Anna och hans 5 000 reguljära soldater murarna till den improviserade fästningen och inom loppet av några timmar var allt över. De 182 heroiska försvararna av Alamo slaktades alla och stympades till oigenkännlighet. Men mexikanerna hade i bästa fall vunnit en pyrrhusseger, och amerikanerna utkrävde en tung tull på minst 1 600 döda mexikaner och mer än 500 sårade, och det var här som legenden om Diablos Tejanos föddes.

Chockvågorna från Alamo spred skräck i hela Texas och fick de amerikanska kolonisatörerna att fly österut med sina familjer, då Santa Anna, trots sina stora förluster, var fast besluten att utplåna varenda sista americano i Texas.

Kort därefter fick Sam Houston befälet över en brokig armé på 800 frivilliga av den dåvarande interimregeringen under president David C. Burnett, som ledde ett djupt splittrat kabinett. Även Houston fortsatte att retirera österut och värvade ytterligare frivilliga längs vägen. Vissa av hans män började klaga på att han, Houston, var rädd för att strida, men Houston rådfrågade ingen och höll sina planer för sig själv. Sedan, vid det lämpliga ögonblicket på eftermiddagen den 21 april, gick Houston till anfall. Medan Santa Annas armé var lägrad vid San Jacinto-viken, bara en mil från amerikanerna, och njöt av en eftermiddagssiesta, inledde Houston sitt anfall mot de överraskade mexikanerna.

Ropet **Kom ihåg Alamo!** skallade när amerikanerna sprang skrikande mot de oorganiserade mexikanerna. Det hela var över på ungefär 18 minuter och det blodbad som följde var obeskrivligt. Vid mörkrets inbrott låg 630 mexikanska lik utspridda i klungor över det gräsbevuxna fältet, med mer än 200 sårade, när de desorienterade mexikanska resterna gav upp. Amerikanerna hade endast förlorat två stupade i strid, med omkring 30 sårade, varav ytterligare sju skulle dö senare.

General och Presidente Santa Anna hade flytt, men tillfångatogs nästa dag, utklädd i en menig soldats uniform.

När nyheten om San Jacinto spreds utbröt ett stort jubel över hela Texas och pionjärerna och deras familjer återvände till sina gårdar. Houston hade inte bara vunnit ett av de mest avgörande slagen i den vita rasens historia, utan han hade också vunnit Västern. Texas hade vunnit sin självständighet.

* * * * *

Icke desto mindre fortsatte den trekantiga rasmässiga striden mellan indianerna, mexikanerna och de vita texanska nybyggarna. De snabba plundringstågen utförda av de grymmaste beridna indianerna i Nordamerika — comancherna, lipanerna, apacherna, karankawerna — inte bara fortsatte utan ökade i intensitet. Det gjorde även intensiteten i mexikanernas hat, nu när de hade förlorat Texas. Förenta staternas regering i Washington intog en strikt avvaktande hållning och var inte till någon hjälp. De hade slutit ett fördrag med Mexiko 1819 i vilket de medgav

Texas var mexikanskt territorium. Även om den nya republiken Texas ville ansluta sig till USA, avvisade de östra bankirerna och politikerna, på grund av den infekterade slavfrågan, sina vita bröder som hade erövrat Texas genom rent blod, mod och kolonisering.

De vita kolonisatörerna fortsatte. De bildade en självständig republik. Hjälten från San Jacinto, Sam Houston, blev dess första president, begränsad av den nya konstitutionen till en tvåårig mandatperiod. Indianräderna ökade. Den nya republiken var bankrutt och i stort behov av inte bara pengar, utan materiella varor av alla slag. Den hade inte råd med en reguljär armé. Efter att ha tillbringat tre år av sin ungdom bland cherokee-indianerna, hade Houston en svag punkt i sitt sinne gällande indianattackerna. Houston efterträddes av Mirabeau Buonaparte Lamar, även han en hjälte från San Jacinto, som republikens president 1838.

Till skillnad från Houston hade Lamar ingen svag punkt eller några illusioner om det raskrig som befriade kolonisatörerna. Han mötte verkligheten: Texas var tvunget att klara sig själv. Genom att förkasta hyckleriet hos "blödande hjärtan" i norr, intog Lamar en uppriktig ståndpunkt i de rasproblem som konfronterade honom, en ståndpunkt som fick starkt stöd av kolonisatörerna själva. Vad beträffar mexikanerna, förespråkade han att den mexikanska regeringen skulle ges en sista chans att förhandla om en gräns och fred med Texas. Om de inte gjorde det, borde mexikanerna bringas till förnuft genom att slås ner på knä. Vad beträffar indianerna, betraktade han dem som enbart inkräktande röd ohyra på Texas mark. I denna utblick uppfann Lamar inget nytt. Föreställningen att dessa vildar var hyresgäster utan besittningsrätt, utan inneboende äganderätt till amerikansk jord, och att den vita människan kunde fördriva dem utan formella rättsliga åtgärder, var redan fast inbäddad i det amerikanska tänkandet som redan hade förvärvat legitimitet genom två hundra års historia.

Lamar förklarade bryskt att indianerna, mexikanerna och den vita människan aldrig skulle kunna leva fredligt i samma territorium. "Naturen förbjuder det." Han återupplivade Texas Rangers och invigde en fast politik för att driva ut alla indianer och mexikaner ur Texas, en politik som ivrigt stöddes av majoriteten av de vita texanerna. Det var inte bara hans mål att driva ut de mer fredliga cherokeerna som levde på Texas mark, utan det blev statlig politik att förfölja och förinta de mer krigiska indianerna som gjorde upprepade räder från norr och väster. Inställningen hos de texanska nybyggarna var att utrota

alla indianer, att den enda goda indianen var en död indian. De kallade dem röd ohyra, röda n-ord*, och insåg att deras gårdar och bosättningar aldrig skulle vara säkra förrän det indianska hotet var fullständigt förintat en gång för alla.

Från första början hade Republiken Texas kampanjat för annektering till USA, bara för att avvisas av abolitionister som John Quincy Adams och andra östliga motståndare till slaveriet. När James K. Polk valdes till president 1844, trädde en ny hjälte in på arenan i Washington. Polk förespråkade amerikansk expansion "från hav till glittrande hav" och i slutet av december 1845 förverkligades de flesta texaners strävan. Texas blev en delstat i unionen, till stor lättnad för dess invånare.

Vid denna tid hade det mexikanska hotet vid Texas södra gränser blivit mer aggressivt och Texas finansiella situation var i kaos. Kort efter annekteringen förklarade USA, under president Polk, krig mot Mexiko. I det efterföljande kriget, 1846-48, besegrade de vita amerikanerna grundligt de mexikanska mestiserna på deras eget territorium, trots att den vita mannen upprepade gånger var i numerärt underläge gällande manskap och artilleri i varje slag. Freden i Guadalupe Hidalgo avslutade kriget, och president Polk, som vi Skapare betraktar som den störste av amerikanska presidenter, vann den västra tredjedelen av USA åt den vita mannen, inklusive Kalifornien, Arizona, New Mexico och andra territorier, samt säkrade Texas trygghet.

* * * * *

President Polk dog (1849) kort efter slutet av sin enda mandatperiod. Efter kriget mot Mexiko, i vilket Texas Rangers spelade en heroisk och betydande roll, omvärderade folket i Texas sin situation. Istället för att regeringen hjälpte till att skydda de vita kolonisterna från de plundrande mexikanerna söder om Rio Grande och från de våldsamma indianräderna från väster och norr, var de federala myndigheternas policy i Washington att inte göra någotdera. Regeringen i Washington gjorde i själva verket slaverifrågan till sin främsta angelägenhet, och eftersom Texas var en slavstat, såg man på Texas med ogillande. Man vidtog åtgärder för indianreservat på Texas territorium och förbjöd federala trupper att förfölja mexikanska plundrare över Rio Grande. Under tiden förstärkte texanerna och Texas Rangers sina egna begränsade styrkor, alltmedan de undrade vems sida deras "nya" regering egentligen stod på.

* * * * *

Denna slitsamma situation fortsatte i ytterligare 13 år. Under 30 år hade judarna, Rothschilds och de östliga bankirerna underblåst en hätsk hatkampanj mot de slavägande sydstaterna. Judarna orkestrerade nu ett av de mest beryktade och framgångsrika exemplen på sina "söndra och härska"-tekniker, Nord mot Syd. Efter en hel generation av detaljerad planering, ränksmideri och konspirerande fann de en mycket villig talesman för att leda deras angrepp. Kort efter att Abraham Lincoln valts bröt inbördeskriget ut i april 1861. Som planerat visade det sig bli det mest tragiska, destruktiva och vansinniga kriget i amerikansk historia. Det ödelade Södern, inklusive Texas, och förändrade för alltid den vita rasens mentalitet.

Även om endast en liten del av kriget utspelade sig på texansk mark, bidrog texanerna ändå tungt till dess ansträngningar och led katastrofala förluster i dödade och sårade män. När det var över blev Texas, tillsammans med de andra sydstaterna, ockuperat territorium, ockuperat av en fientlig, hatisk, judekontrollerad federal regering. Den 19 juni 1865 landsteg general Gordon Granger från unionsarmén i Texas. Omkring 52 000 blårockar skickades enbart till gränsområdet (i söder) för att styra, förödmjuka och tyrannisera den vita befolkningen. Deras tidigare texanska regering förklarades ogiltig, deras plantager och gårdar ödelades. Negrerna, av vilka det nu fanns 200 000 i Texas, löpte amok. Trots att dessa negrer var analfabeter, dumma och vilda, blev de tillsammans med de nordliga lycksökarna (carpet baggers) väljarkåren och härskarna. Texas stod nu under militärt styre, vare sig de gillade det eller ej. Negrer terroriserade nu städer som Victoria och brände ner vissa städer som Brenham. Unionstrupperna stod hånfullt bredvid och översåg med sådana grymheter. De vita texanerna verkade nu vara hjälplösa att försvara sig själva och styrdes av de mest ondskefulla och hatiska fiender — negrerna och den judekontrollerade JOG, den judiska ockupationsregeringen.

* * * * *

Under nio år utstod dessa ståndaktiga texaner dessa förödmjukelser, grymheter och stölden av deras friheter och deras egendomar. Sedan, vid 1873, tog de sig slutligen samman och efter att grundligt ha lärt sig sin läxa om

bedrägeri, manipulation och trakasserier från sina förtryckare, avsatte de slutligen JOG:s tyranniske guvernör E. J. Davis och ersatte honom med sin egen man, Richard Coke, även om de var tvungna att bryta ner dörren till guvernörens kontor för att göra det. De ersatte nu också lagstiftande församlingen med medlemmar från den tidigare rebellarmén, de avskaffade JOG:s fruktade "statspolis" och skrev sig en ny konstitution.

Ett av de anmärkningsvärda dragen i denna nya konstitution var dess begränsningar av regeringens befogenheter. Texanerna hade lärt sig en hård läxa och de misstrodde instinktivt regeringen, all regering. De såg nu inte längre till regeringen och vad den kunde göra för dem, utan insåg plågsamt vad regeringen kunde göra mot dem. Guvernören i Texas befogenheter var nu bland de svagaste i landet.

Problemen med indianerna och mexikanerna var fortfarande högst verkliga i denna svårt härjade stat. Indianräderna, som var svåra under kriget, fortsatte med ökad intensitet efter konfederationens kapitulation. Från 1865 till den 5 augusti 1867 visar rapporter från länsdomare att 163 personer dödades av indianer och 43 fördes bort i fångenskap. Även i denna fråga tog texanerna i med hårdhandskarna. De återupplivade sina Texas Rangers, och under kapabel ledning av överste Randal Mackenzie på den västra gränsen med 1000 Rangers under befäl av Frontier Battalion, förintade han indianstammarna genom att använda taktiken med het förföljelse vart den än ledde. De organiserade en specialstyrka av Rangers vid Rio Grande under ledning av den berömde Leander H. McNelly för att få ett slut på de mexikanska härjningarna vid den gränsen.

Vid 1880 hade dessa heroiska Texas Rangers gjort sitt jobb och gjort det väl. Den sista nybyggaren hade dödats av indianer och den sista indianen skjutits av Texas Rangers. Gränsen var säkrad.

* * * * *

Vi kommer nu till att analysera situationen som den ser ut idag i Texas och i USA.

Inbördeskriget gav judarna och deras pengamakt flagrant kontroll i Washington och i delstaternas huvudstäder. De har suttit vid makten sedan dess, den olycksbådande och dolda fienden till inte bara de södra vita, utan alla vita människor. De har varit diaboliskt skickliga i att använda sina enorma finansiella resurser för att utöka den makten och för att förslava de

den vita rasen över hela världen, genom att använda den vita rasen själv som ett verktyg i sin ondskefulla teknik av söndra och härska.

Idag är vår huvudfiende fortfarande JOG, och inte mycket har förändrats, förutom att indianerna och mexikanerna nu inte är vårt enda hot. Nu har den mexikanska horden utökats till översvämningsproportioner, men den har också förstärkts med kubaner, haitier, hinduer, pakistanier, kineser, japaner och horder av andra främmande gyttjeraser. Precis som situationen i Texas för ett århundrade sedan, gör JOG ingenting för att stoppa invasionen. Tvärtom har de öppnat dörrarna på vid gavel och uppmuntrar gyttjefloden genom att belöna den med välfärd och subventioner efter att dessa parasiter kommit hit. Allt detta på den vita mannens bekostnad, och syftat till förstörelsen av den vita rasen.

Vad kan vi göra åt det? Vad kan vi lära oss av texanerna som rensade ut gyttjorna från sitt territorium till 1880?

1. Det första vi kan lära oss är att rensningsaktionen, heroisk som den var då, inte var permanent. Idag finns det fler mexikaner i Texas (liksom i Kalifornien, Arizona, New Mexico och andra delstater) än vad det fanns i Mexiko för ett århundrade sedan. Och de kommer fortfarande i skaror.

2. Anledningen till att vi inte har stoppat gyttjefloden är att den vita rasen aldrig har tagit sig samman för att utrota den verkliga orsaken — det judiska viruset som var orsaken till inbördeskriget och en mängd andra krig (första världskriget, andra världskriget), vilka alla har varit förödande för den vita rasen.

3. Anledningen till att vi, den vita rasen, har dukat under för det dödliga judiska viruset är på grund av vårt blinda klamrande vid den destruktiva judiska sinnesförvirraren, nämligen kristendomen, som lär oss att vi måste älska våra fiender och att judarna är Guds utvalda.

4. Lösningen är vad C.O.T.C. upprepade gånger har förespråkat: vi behöver en egen rasreligion, baserad på verkligheten och vår egen arts överlevnad, expansion och framsteg. Med Creativity har vi nu en sådan religion, en som vi nu kan samla hela den vita rasen kring och rensa världen från de expanderande gyttjeraserna med samma iver och beslutsamhet som Texas Rangers gjorde under förra århundradet.

Lärdomar Vi Kan Dra från David Duke-kampanjen

1. Det viktigaste faktum som framgår av Duke-kampanjen i Louisiana är att rasfrågan nu står i centrum för politiken och alla andra områden, och överskuggar alla andra frågor på dagens politiska, kulturella, ekonomiska och alla andra verksamhetsarenor. Den är inte begränsad till Louisiana eller södern, inte ens till USA. Det är nu den dominerande frågan på global skala.

Det är inte heller något nytt, eller något som uppfunnits av David Duke. Den har funnits där, sjudande olycksbådande under en lång, lång tid, till och med långt före inbördeskriget, eller till och med Columbus upptäckt av Amerika. Det som är nytt är att den debatteras öppet och går in i politiken med kraft. Ord och fraser som de judiska nyhetsmedierna definierade som inte "P.K." (politiskt korrekta) slungas nu fram och tillbaka av judiska kommentatorer, nigger-nyhetsskribenter och politiker, och till och med av de flesta av de mer timida vita politikerna, kommentatorerna och reportrarna.

2. David Duke satte inte detta fenomen i rörelse. Som jag sa tidigare har det bryggts under en lång, lång tid. Ronald Reagan började under sin mediokra mandatperiod att föra in det mer i det allmänna medvetandet med sitt motstånd mot kvoteringslagar. President Bush gick ett steg längre när han vände sin glanslösa kampanj 1988 genom att komma underifrån och använda Willie Horton-fallet som en huvudfråga, vilket hans motståndare anklagade för att vara en rasistisk taktik. Faktum är att det var det, och det hjälpte honom verkligen att komma underifrån för att vinna presidentvalet.

3. Duke var långt ifrån den ideala kandidaten för att representera den vita rasliga ståndpunkten. Jag har aldrig en enda gång hört honom nämna det judiska tyranniet som en debattfråga. Dessutom hade han också för många skelett i sin

egen garderob, förutom hans tidigare koppling till K.K.K. och nazistgrupper. Hans moraliska och privata liv lämnar mycket att önska och hade han vunnit, skulle hans fiender säkerligen ivrigt ha vädrat ut dem offentligt. Men trots att hans förflutna var välkänt, är det **överväldigande faktumet att han fortfarande vann 55 % av de vitas röster, ett mycket, mycket betydelsefullt faktum.** Egentligen är detta vad den judiska pressen erkänner, men de verkliga siffrorna kan till och med vara betydligt högre. Detta är vad det vita folket röstade på, trots fördömanden från kyrkorna, från det (judiska) näringslivet och till och med från USA:s president själv. Hans eget parti, det republikanska partiet, tog också avstånd från honom.

Det faktum att även om han bara i mild grad representerade den vita rasistiska ståndpunkten, var det fortfarande huvudfrågan i kampanjen, och hans ekonomiska hjälp kom inte bara från väljarna i Louisiana, utan från hela USA. Detta indikerar starkare än någonsin att landet (och världen) är redo för en rasmässig uppgörelse: Kriget är nu igång, den vita rasen mot "gyttjeraser" (mud races), en fråga som vi, Church of the Creator, har predikat och främjat häftigt i nästan 20 år.

4. Å andra sidan utövade negrerna, till skillnad från de vita väljarna, strikt rasmässig lojalitet. De röstade till 96 % på Edwin Edwards, och det är negrerna som röstade in honom. Så vi hade en strikt rasmässig polarisering, där **majoriteten av det vita folket röstade på en vit kandidat, och den överväldigande majoriteten av negrerna röstade på den judisk-neger-kontingenten.** I framtida kampanjer bör det grundligt understrykas — en kandidat är negerns kandidat, den andra är den vita mannens kandidat. Vi måste polarisera varje tävling till det yttersta.

5. Vi, COTC, gör inte anspråk på att ha uppfunnit denna fråga. Naturen har förordnat det sedan tidernas begynnelse — segregationen av arterna, och ve den art som vågar bryta mot hennes lagar. Vad vi har gjort är dock att sammanställa de uppenbara fakta och strukturerat dem till en konsekvent, ordnad och omfattande kod och religion, den första rasmässiga religionen på 6000 år av civiliserad historia. Vi har höjt dygden av vit rasmässig lojalitet till dess högsta punkt i hela historien, samtidigt som vi exponerat den idiotiska besattheten hos vårt folk att tillbe icke-existerande judiska spöken i skyn, särskilt den av en mytisk judisk bastard. Vi vill...

revolutionera ett vansinnigt sinnestillstånd som har förvirrat och rört om i hjärnorna på den vita rasen under de senaste 1900 åren.

6. För att vi ska få den judiska tyrannen och monstret från vår rygg är det absolut nödvändigt att vi, den vita rasen, får kontroll över vårt eget öde. Detta kan vi endast göra om vi får kontroll över vår regering här i USA och i varje annat vitt land. Vägen till en sådan prestation måste vara att bygga en stark, väl organiserad, välfinansierad och allomfattande vit maktstruktur, en som till sitt väsen är religiös i sin iver, politisk i sin drivkraft och rasmässig i sin kärna. När vi gör detta (och vi är väl på väg) finns det ingenting i världen som kan stoppa oss, inte judarna, inte niggrerna, inte JOG eller någon annan makt på denna planets yta.

Några andra observationer

(a) Även om det är något för tidigt att ställa upp med en politisk kandidat under COTC:s paraply, bör vi, närhelst en högst önskvärd kandidat dyker upp och är redo, villig och kapabel, börja testa vattnet och ge oss in i leken. Även om jag inte anser att David Duke på något sätt är vår bästa fanbärare, så tiggde och hoppades jag ändå att han skulle vinna. Det skulle ha uppmuntrat (och kommer fortfarande att göra det, även om han förlorade) andra vita kandidater att göra detsamma och kandidera i rasfrågan. Jag kan inte förstå varför Tom Metzger trädde fram i sista minuten och fördömde honom. Vilket möjligt motiv skulle detta kunna tjäna i den vita rasens intresse? Detta är dock på intet sätt slutet på denna fråga, bara början.

(b) Rasliga stridigheter och spänningar byggs upp och går på högvarv över hela världen. Skinheads i Tyskland bränner ner husen för "muds", till och med dödar dem, och dessa flyr för sina liv. Frankrike skeppar ut de "muddy" algerierna. Pamyat är verksamma i Ryssland, och judarna flyr det landet i stora skaror, ett en gång storslaget land som de ihärdigt har arbetat för att förstöra och lämna i ruiner. Kanada, Sverige, Australien, England, Nederländerna och i själva verket nästan varje vitt land i världen håller på att bli rasmedvetet och medvetet om vårt stora vita arv. RAHOWA! och mer makt åt dem.

(c) I framtidens kampanjer måste vi, till skillnad från David Duke, vara mer explicita, mer gälla, mer

militant; och istället för att bara tala om kvoter, positiv särbehandling, välfärdsparasiter, måste vi gå in i nästa fas med entusiasm och tala mer insiktsfullt om de judiska tyrannerna och deras program för att rasblanda och förinta den vita rasen. Vi måste avslöja Federal Reserve Board och den korrupta judiska falskmyntarliga som den är. Vi måste tala om att utöka vårt eget antal och territorium och driva ut "mud races" från våra länder, precis som de tidiga texanerna gjorde under artonhundratalet (se R.L. nr 75).

(d) Slutligen måste vi inse det faktum att för att den vita rasen ska kunna fullfölja sitt överlevnadsprogram, kan tiden snart komma då vi tvingas implementera artiklarna 7 och 8 i Creative Credo nr 64 (se sidan 401 i *White Man's Bible*). Låt oss se till att vi är förberedda om en sådan nödsituation skulle tvingas på oss som en sista utväg. Låt oss aldrig hamna i den katastrofala position som araberna i Palestina befinner sig i, där judarna har alla Uzi-kulsprutor och araberna inte har annat än stenar att kasta tillbaka. Ge aldrig, aldrig, aldrig upp era vapen.

(e) I detta scenario som en sista utväg välkomnar vi brev, litteratur, förslag och råd från alla våra anhängare om hur vi bäst kan förbereda oss för självförsvar och för att implementera artiklarna 7 och 8 som en sista utväg, om det skulle bli nödvändigt.

(f) **Under tiden, rekrytera, distribuera vår litteratur och organisera er till det yttersta. Låt oss smida medan järnet är varmt, för tiden håller på att rinna ut.**

DELENDA EST JUDAICA!

Vad är det för fel med att vara en rasist?

I sin långa och depraverade historia har judarna lanserat och främjat ett oräkneligt antal onda och destruktiva rörelser och idéer. För att nämna några — judendom, kristendom, kommunism, Förenta Nationerna, rasblandning och programmet där den vita rasen föder och subventionerar världens alla avskum och "gyttjeraser". Det finns dussintals fler, såsom den franska revolutionen, men vi kommer inte att fördjupa oss i listan över de ondska som uttänkts och främjats av det judiska nätverket under de senaste 5000 åren.

Vid främjandet av alla dessa rörelser har deras främsta vapen alltid varit, och är fortfarande, propaganda, lögner och bedrägeri. Det främsta tricket är att hålla upp falska bilder — få det onda att verka gott, och få det hälsosamma och välgörande att verka ont. Ett exempel på det förstnämnda kan vara kommunismen, och ett exempel på det sistnämnda kan väl exemplifieras av den onda bild de har byggt upp kring geniet hos den största ledare den vita rasen någonsin har haft, nämligen Adolf Hitler. De har använt samma teknik för att sälja in kommunismen till ryssarna och världen, för att sälja in kristendomen till romarna, och rasblandning till dagens amerikaner. Alla dessa idéer och rörelser byggdes (och byggs) på lögner som upprepas om och om igen tills den tanklösa tölpen slutligen accepterar dem som en självklar sanning (såsom att alla människor är skapade lika).

De hamrar oavbrutet och obevekligt på samma förbannade uppsättning lögner tills de har tillräckligt många troende för att bygga sina onda rörelser. Tekniken består mestadels av att bygga upp ett förråd av epitet, som när de väl är tillräckligt etablerade, är allt "jiddarna" behöver göra att slunga dem mot sina fiender och inget ytterligare underlag eller argument behövs. De kristna använde denna teknik, den användes av kommunisterna, den används av dagens rasblandare. De kristna byggde upp sådana epitet som "hedning",

"antikrist", "syndare" och en mängd andra. Kommunismens främsta mål var ordet "kapitalist" (vilket skulle beskriva vilken kompetent man som helst med intelligens och prestationer). Källan till de flesta av dessa invecklade idéer härstammade från det judiska Nya Testamentet, först uttänkt av farisén och juden Saul från Tarsus. Kommer du ihåg Bergspredikan? Eller berättelsen om Lasarus och den rike mannen?

Idag vill vi närmare granska ordet "rasist", en beskrivning som den judiska pressen och nätverket anser vara ett av de mest onda och föraktliga orden i det engelska språket. Att vara rasist är att vara ond i sig, och eftersom vi Skapare öppet deklarerar att vår ras är vår religion och vi är stolta över att vara rasister, så är vi enligt det judiska tänkesättet alla onda, precis som den judiska kristendomen anser att alla människor är syndare och automatiskt onda från den dag de föddes. "Rasist" och "rasism" är sannerligen judens favoritglåpord och de kastar det på vem som helst och alla som inte älskar negrerna och judarna. Faktum är att det också används som en påk på alla som är stolta över att vara vita.

Det finns ett antal brister i de flesta av de bedrägliga glåpord som judarna har byggt upp för att avfyra granatkastare mot sina fiender, men ingen av bristerna är så iögonfallande som deras uppfinning av rasist-glåpordet.

Den mest iögonfallande bristen i hela detta rasistiska hokus-pokus är detta bedrägeris bedrägliga och dubbelmoraliska natur. Det är fantastiskt att vara rasist om negrerna utövar det. Till exempel var Martin Lucifer Koon en stor man (enligt den judiska pressen) eftersom han var så högljutt pro-neger. Hitler var den mest onda varelse som någonsin levt eftersom han var för sitt folk, den vita rasen. Judarna är bara underbara människor, Guds utvalda, och i själva verket, eftersom de hävdar att de är pro-jude och pro-Israel, även om de kan vara amerikanska medborgare och aldrig har satt sin fot i Israel, är de i själva verket de mest fanatiska rasisterna av alla. Araberna är onda rasister om de är pro-arabiska, men de dumma amerikanska indianerna är hjältar om de är pro-indianska och anti-amerikanska, anti-vita eller anti-allt annat. Och så fortsätter det. Pro-neger, pro-jude, pro-gyttja-rasism är god rasism. Pro-vit rasism är ond, ond, ond.

Varför denna dubbelmoral? Det är så uppenbart, så inkonsekvent och motsägelsefullt att vilket enkelt barn som helst kan se igenom det, och till skillnad från de flesta av deras smarta bedrägerier, så främjas detta "rasist"-glåpord, trots att miljoner och miljarder spenderas av det judiska etablissemanget för att främja det,

icke desto mindre säljer det inte särskilt väl. Trots att judarna använder alla medel de har till sitt förfogande, TV-reklam, kommersiell tidningsreklam (det finns alltid en neger i mitten av varje klädannons) och till och med statlig verkställighet (bostadslagar, positiv särbehandling och ett dussin andra), så köper inte det vita folket rasblandningsskräpet. Inte nog med att det inte säljer, det börjar slå tillbaka och användas som ett allt kraftfullare vapen av den vita rasen. Till och med politikerna (fasa!) börjar ge sig in i leken, (mildrat) vilket bevisas av David Dukes nyligen genomförda razzia i Louisiana.

Faktum är att ras är den mest framträdande och kraftfulla frågan i världen idag. Aldrig har så många miljoner människor blivit så ramedvetna som de är idag, och detta är vad som skrämmer livet ur judarna i deras nuvarande världssituation. Anledningen till att judarna har lagt ner så mycket tid, pengar och energi (redan långt innan man ens hört talas om Hitler) på att fördöma "rasism" är för att de själva är det mest fanatiskt rasmedvetna folket i historien och de har länge insett vilken kraftfull, sammanhållande kraft det kan vara om den organiseras på rätt sätt. I själva verket är judendomen varken mer eller mindre än en pro-judisk rasreligion, och det har varit och är än idag judarnas religiösa lojalitet mot sin ras som har gjort det möjligt för dem att bli de världsherrar och supertyranner över mänskligheten som de är idag.

De inser också och har insett i århundraden att rasism som är inneboende i och kombinerad med religion är den mest kraftfulla drivkraften och världsomformaren av alla. Det är därför de är livrädda för Creativity.

De inser till fullo (mycket mer än det vita folket) vilken kraftfull och världsomspännande kraft som ligger i den vita mannens första helt rasmässiga religion, en religion som är tydlig, konsekvent, sammanhängande och omfattande, en religion som är speciellt utformad för överlevnad, expansion och framsteg för naturens främsta, naturens mest intelligenta och kreativa varelse i hela historien. Ja, judarna har utmärkt anledning att darra i sina stövlar.

Creativity är genomgående rasistisk, en egenskap som varje man eller kvinna kan vara intensivt stolt över. Jag är stolt över att vara rasist. Motsatsen till en rasist är en förrädare mot sin ras. En rasförrädare i vårt lexikon är den mest

föraktlig och motbjudande missdådare i Naturens rike.

Ja. Jag är stolt över att vara rasist. Den som inte är det, är en rasförrädare. Så låt oss marschera framåt under **Creativitys** baner, expandera och främja potentialen hos Naturens främsta tills vi har byggt den **vitare** och **ljusare värld** i sin helhet som mänskligheten har strävat efter, inte bara i århundraden, utan i årtusenden.

För att vi ska uppnå detta ädla mål måste vi först avslöja alla bedrägliga judiska schibbolet och epitet och ersätta dem med våra egna stora kreativa och kraftfulla idéer.

Det är ett krig om människors sinnen, och särskilt om den vita mannens sinne. Det är ett krig vi vinner, ett krig som kommer att avslöja och förinta den mest ondskefulla och bedrägliga parasit världen någonsin skådat. **Delenda est Judaica! RAHOWA!**

Nummer 79 — Mars 1992

BUSHS NYA VÄRLDSORDNING

I grund och botten är dess mål att den judiska Gulag-arkipelagen ska omringa jordklotet med universell fattigdom och tyranni som delas av alla.

När George "Bushwacker" Bush var schemalagd att hålla sitt tal om tillståndet i nationen den 28 januari förra året, hade han en svår nöt att knäcka. Etablissemangsmedia insåg att han var tvungen att prestera sitt livs tal för att rädda sitt vacklande presidentskap, särskilt med ett valår i antågande. Ekonomin låg i ruiner. Företag, stora som små, gick i konkurs. Företag avskedade arbetare i tiotusental. Trots att man förlängt "förmåner" (socialbidrag) för andra gången inom de senaste månaderna, var människor utblottade. Arbetslöshetssiffrorna sköt i höjden. Vår statsskuld växte med hundratals miljarder. Landet var (och är) i ett dilemma värre än den stora depressionen, med detta enda stora undantag — vi kommer aldrig mer att återgå till det normala, och judarna har planerat det på det sättet.

Oförskräckt steg gamle "Bushwacker" George upp i talarstolen till upprepade hyllningar från sina republikanska och demokratiska hantlangare, agerade som om allt var på väg att ordna sig och ljög sig igenom vad vissa förståsigpåare till och med hyllade som ett fantastiskt tal.

Vad sade han? Han sade inget nytt. Han fortsatte i takt med den judiska planen för den Nya Världsordningen som han redan hade puffat för i ett stort tal förra året. Han skröt till och med om att det hade varit USA, vår ihärdighet i att utkämpa det kalla kriget mot kommunismen, som hade krossat kommunismen. Vi hade stridit i Korea. Vi hade stridit i Vietnam. Sist men inte minst hade vi stridit i det ärorika Gulfkriget och

krossade Irak tillbaka till stenålderns ruiner. Var vi inte fantastiska? Och den länge lidande skattebetalaren som hade betalat för alla dessa ärorika krig skulle äntligen få beröm för att ha stått ut med allt så länge.

* * * * *

Men Bushwacker ljög så han blev blå under hela den bedrägliga tiraden. USA, under kontroll av det judiska nätverket, har aldrig bekämpat kommunismen. Tvärtom, ända sedan novemberrevolutionen 1917 när de judiska kommunisterna tog kontroll över det olyckliga och missledda ryska folket, har den amerikanska politiken hjälpt och understött det judiska svindlet i varje steg på vägen. Om vi verkligen hade velat att kommunismen skulle förstöras, hade allt vi behövt göra varit ingenting, och den skulle ha ruttnat bort i glömska för länge sedan. Om vi verkligen hade velat att denna judiska pest skulle utplånas, skulle Adolf Hitler och tyskarna ha gett den den slutgiltiga dödsstöten i början av 1940-talet.

Men nej. Roosevelt och hans gäng av judiska brottslingar rörde upp himmel och jord för att få oss in i det kriget för att rädda kommunismen och för att rädda den judiska kontrollen över världen. Inte nog med att vi räddade "kommisarnas" nacke, utan vi skickade omedelbart varor värda 13 miljarder dollar, kylskåp, traktorer, tekniska maskiner och till och med hemligheterna för att producera atombomben till Ryssland redan innan (och efter) andra världskriget var över. Korea gjorde ingenting för att hindra kommunismen. Inte heller Vietnam eller Gulfkriget, eller de talrika dolda CIA-aktiviteterna i praktiskt taget varje del av världen. Tvärtom, varje åtgärd vi vidtog, varje hundra miljarder vi spenderade öppet eller dolt, hjälpte till att utöka den judiska kommunistiska kontrollen.

Trots alla våra ansträngningar har kommunismen kapitalt misslyckats och brutit samman av sin egen vansinniga ruttenhet, inte tack vare Amerika. Det är nu en död häst, avgrundsdjupt exponerad som den vidriga, ruttna judiska tyranni som den alltid var och är. Men det judiska programmet för världs-slaveri under deras kontroll har inte förändrats. Endast namnet har ändrats för att förvirra de lättlurade och fegisarna. Själva programmet förblir konstant — och det är att suga in hela världen i denna katastrof. Bara det att nu kommer vi att kalla det den Nya Världsordningen, och istället för att styras från Moskva, kommer det nu att dirigeras från Washington, New York och Israel. Det amerikanska folket som har varit tvungna att finansiera det mesta av denna sorgliga röra ska nu bli fattiga

drabbade slavar, precis som resten av länderna i tredje världen, och nedslagna till deras eländiga nivå.

* * * * *

Det finns inget nytt med den Nya Världsordningen. Den är lika gammal som den judiska konspirationen själv, vilken har sina rötter i Talmud, Gamla Testamentet och Sions vises protokoll.

Tänk på det. Vad är det mest ondskefulla, det mest avskyvärda, det mest nedriga brott som våra fiender, Judas stam, möjligtvis skulle kunna begå mot naturens främsta, den lysande vita rasen? Skulle det vara utrotning? Skulle det vara förslavning? Skulle det vara rasblandning?

Svaret är, ja. Det skulle vara alla dessa hemska katastrofer och mer därtill. Till denna fruktansvärda lista skulle även läggas skammen, tortyren, förödmjukelsen, smutsen som vi skulle utsättas för, och värst av allt, den oåterkalleliga förgiftningen av vår dyrbara vita genpool. Vår strävan och uppbyggnaden av denna lysande genpool av våra ädla förfäder under miljontals år skulle kastas på dynghögen och blandas upp med den från de smutsiga niggrerna och undermänskliga djuren. Vår ärorika historia skulle förtalas och besudlas, förlöjligas och släpas ner i den smutsiga dyn hos de lägsta hottentotterna och afrikanska aboriginerna, en skamlig process som skulle vara bortom även det uslaste avskum som bevittnats i Haiti och andra undermänskliga träsk av förnedring. Tänk på det igen! Är detta den sortens värld du vill lämna till dina barn och barnbarn? Dina framtida avkommor tio generationer framåt? Femtio, hundra generationer in i framtiden?

Vi Skapare säger inte för allt i världen, om vi kan förhindra det!

* * * * *

Låt oss ta en nykter och realistisk titt på vad vi står inför idag, under det tjugonde århundradets sista decennium. Efter att Bushwacker George Bush lockat Saddam Hussein att attackera ett obetydligt småland av ett frimärkes storlek genom att invadera Kuwait, fick han och den judiska pressen den nödvändiga förevändningen att förklara krig mot Irak och bomba det till ruiner. Varför skulle han vilja göra det? För att försvara USA? Låt oss inte vara löjliga, ett femtonde rangens land som Irak, nio tusen mil bort från våra kuster, utgjorde inte det minsta hot mot vår (amerikanska) säkerhet. Så varför satte han in 450 000 soldater, en ändlös uppsättning stridsvagnar, slagskepp, flygplan, missiler och allt det

andra förstörelseattiraljer till Saudiarabiens ökensand för att krossa Irak? Svaret på den frågan är enkelt som fan. Han gjorde det inte för att skydda vårt hemland, inte för att skydda vår oljetillgång, utan han gjorde det för att skydda världens sliskiga, slemmiga avloppshål som är hem för världens mest fördärvliga parasit. Han gjorde det på order av sina judiska herrar, för att krossa ett omedelbart och närliggande hot mot Israel. Och krossa Irak gjorde han och de judiska herrarna, och dödade i processen omkring 300 000 irakiska män, kvinnor och barn.

DET ÄR SKÖNT ATT HA EN JUDEÄLSKARE I VITA HUSET.

NÄR ISRAEL TALAR LYSSNAR JAG!

DET JUDISKA PROGRAMMET FÖR VÄRLDSSLAVERI HAR INTE ÄNDRATS. BARA NAMNET. DET KALLAS NU "DEN NYA VÄRLDSORDNINGEN"

För denna förrädiska handling av feg anpassning till judarna hyllades "Bushwacker" Bush som en stor hjälte förtjänt av omval 1991, och "Stormin' Norman" Schwarzkopf som den störste militära strategen sedan Hannibal. Faktum är att utgången var oundviklig och ensidig som ett gäng på tusen mobbare som ger sig på en liten trupp scouter. Det krävdes inget stort geni, och det var inte heller några hjältedåd inblandade.

Det var inte heller någon överraskning inblandad, varken i Iraks invasion av Kuwait eller i den massiva krossandet av Iraks militär och infrastruktur genom våra 220 000 flyganfall med sprängbomber. Som jag visade i avsevärd detalj redan i december 1990 i R.L. nr 66, var operationen medvetet planerad hela 18 månader i förväg i...

hemliga enklaver i Fort McPherson, Georgia. Det leddes av chefsplaneraren generallöjtnant John Yeosock, som i sin tur stod under order och överinseende av det judiska nätverket, som var hjärnan bakom hela operationen.

* * * * *

Överväldigad av all den judiska hyllningen började "Bushwacker" tro på allt detta heroiska struntprat. Han började känna sig som en världsledare och började tala om den nya världsordningen, med sig själv som diktator naturligtvis. Så låt oss ta en närmare titt på vad han och hans judiska kohorter talar om. När allt kommer omkring är han åtminstone nominellt president för världens mäktigaste och mest välmående nation och överbefälhavare för världens största och mest sofistikerade militära etablissemang. Faktum är att USA, nu när Sovjetunionen snabbt faller samman, är den enda supermakten kvar i denna snabbt försämrade värld.

Så vad har Bush i åtanke när han talar om den "nya ordningen"? Vad han och hans judiska kohorter har i åtanke bådar illa för mänskligheten, och särskilt för den vita rasen. Den nya ordningen är varken ny eller kommer den att vara ordningsam. Planerna och konturerna för den nya ordningen är gamla som gatan, och för den skarpsynte historikern kan dess detaljer utläsas genom att läsa Femte Moseboken, Fjärde Moseboken, Josua och allt det övriga judiska skräpet i Gamla testamentets "dräp dem och råna dem"-berättelser. Det kan ytterligare förstärkas och detaljeras genom att studera Talmud och bringas i modernare fokus genom att läsa Sions vises protokoll. Det är ett judiskt program för massfolkmord, slaveri, tortyr och fasa. De hemska målen för sådan tortyr och bestialitet kan bäst uppfattas genom att läsa den sista boken i den judisk-kristna bibeln — nämligen den hätska gräsligheten i "Uppenbarelseboken". (Se del X av "Revolution of Values" sida 188, "Revelation, a Jewish Nightmare in Technicolor".)

Det finns ingen stor hemlighet kring vad judarna har i åtanke för oss i sin "nya ordning". Faktum är att detaljerna redan är överflödigt synliga för dem som vill se verkligheten i vitögat. Låt oss ta det steg för steg.

1. Här är den sorts mänsklighet som judarna har i åtanke för oss goyim. Faktum är att de har byggt en modellstaty av en sådan i FN-byggnaden i New York, och den finns fotograferad på sidan 70 i boken *The United Nations' Blueprint for Peace*. Han kallas för UNESCO:s "bruna människa" (Brown Man) och är tänkt att vara en sammansättning av alla dyraser i...

världen. Han är ansiktslös, nationslös, hemlös, karaktärslös, en brun slashas helt utan koppling till någon historia eller arv. Till skillnad från bilden som visas kommer slashasen också att vara ful, kort och tjock, en deformerad och grotesk karikatyr av vad som brukade vara "Naturens främsta".

2. Den vita rasen, i sig, är det främsta målet för allt som judarna hatar, fruktar och föraktar. Deras största ansträngningar är nu, och har varit sedan egyptiernas dagar, att rasblanda och totalt förinta den vita rasen. Vi såg det i den hänsynslösa slakten på de vita ryssarna när judarna härjade fritt under den ryska revolutionen som de själva organiserade. (De mördade brutalt mellan 20 och 30 miljoner vita ryssar.) Vi såg det hända ett och ett halvt sekel tidigare när de giljotinerade den franska adeln och fullföljde sin strategi att "alltid döda de bästa först". Vi såg det igen i massbombningarna och slakten på tyskarna under brandbombningarna av Dresden, Hamburg, Berlin och hundratals andra tyska städer under andra världskriget. Vi ser det i emasculationen av den vita mannen här i Amerika idag.

Vi skulle kunna fortsätta med dussintals andra exempel. Förstörelsen av Rom genom den judiska kristendomens giftiga virus. Rasblandningen av den föredömliga grekiska civilisationen för 2500 år sedan. Fördrivandet av vår W.R.C. från den afrikanska kontinenten. Det finns mer, mycket mer:

3. Uppbyggnaden av Israel och underkuvandet av nationell makt och självständighet under FN:s jurisdiktion. Eftersom den statliga makten i alla nationer vilar i judarnas händer (särskilt i USA:s) är detta inget problem för judarna. De äger pengarna, de äger nyhetsmedierna, de äger regeringen. Med alla viktiga nyhetscentra för makt i sina händer är det en barnlek att kontrollera Förenta Nationerna. George Bush hänvisade upprepade gånger till att uppfylla FN:s resolutioner när han ville bomba Irak tillbaka till stenåldern, och gjorde så med stor ostraffbarhet. Naturligtvis var det inte han som drog i trådarna och fattade besluten, utan hans judiska överherrar, men det fick det att se så universellt ut som om hela världen stod bakom honom, när det i själva verket var några få nyckeljudar i Kehillan som verkligen fattade vartenda ett av besluten.

Sådan är naturen hos den kommande Nya Världsordningen. George Bush agerar som om han verkligen har kontrollen, eller kanske till och med tror att han har det. Han är naturligtvis bara en front, en

judisk hantlangare, och den judiska Kehillan drar i trådarna. Om Georgie-pojken inte följer strikta order, kommer han snabbt att ersättas av de verkliga operatörerna.

Hur kan vi, den vita rasen, avvärja den kommande katastrofen? **Svaret är att informera, väcka och organisera den mäktigaste potentiella kraften på jordens yta — den vita rasen — Naturens främsta — och det bästa verktyget att organisera sig kring är en kraftfull rasreligion.** Förena dig med oss i att främja Creativity, rekrytera nya medlemmar och bygga en kraftfull ångvält för att krossa det judiska hotet en gång för alla. Ditt liv och dina efterkommandes framtid beror på det. **Agera NU!**

Revolutionärt Ledarskap

Ledarskap är, likt berömmelse, en svårfångad och flyktig storhet. Vissa människor får ledarskap påtvingat sig, andra tränar för det och kämpar hårt för att uppnå det, andra föds till det. I denna diskurs är vi intresserade av hur vi, COTC, kan erhålla fler och bättre ledare i vår rörelse. Vi behöver tusentals ledare och miljontals följare.

Ledare kommer i olika former och kategorier. Vissa är finansiella ledare, vissa är bäst lämpade att vara politiska ledare, vissa är inspirerade till att vara religiösa ledare, vissa för organisatoriskt ledarskap. Kategorierna är oändliga.

I detta skede av vår Creativity-rörelse är vi intresserade av varje kategori av ledarskap, men i grunden är vi intresserade av verkligt revolutionärt ledarskap, eftersom vi vid denna tidpunkt i historien befinner oss mitt i en omfattande revolution, en fullständig och drastisk värderingsrevolution, en revolution så långtgående att den utan tvekan är den mest betydelsefulla händelsen under 6000 år av civiliserad historia.

Ja, vare sig vi vill det eller inte, är vi idag uppslukade av en omfattande världsomspännande revolution som utgör en viktig vändpunkt i den mänskliga rasens historia, och utgången kommer antingen att bli en katastrof av gigantiska proportioner eller så kommer den att inleda en ny tidsålder av storhet och välbefinnande för den mänskliga rasen. Inte bara den mänskliga rasens framtida kurs kommer att påverkas drastiskt, utan även den globala miljön. Det kommer att bero på vilken sida som vinner. Om de onda krafterna ledda av judarna segrar, är den framtida mänskligheten dömd till tiotusentals år av slaveri, elände och bestialitet, en situation som det inte finns någon återvändo ifrån och som den aldrig kan återhämta sig ifrån. Om å andra sidan den vita rasen vinner, ledd av programmet och visionen hos Church of the Creator, kommer en ljus och vacker ny värld att växa fram. Det kommer att bli en värld av storslagenhet och skönhet, en värld av ständig utveckling, av kulturellt, ekonomiskt och genetiskt välbefinnande. Utgången, mina kära vita raskamrater, beror helt på hur hårt ni kämpar för att åstadkomma seger.

James MacGregor Burns har skrivit en bok om Ledarskap, en bok där han täcker ett dussin olika typer av ledarskap — politiskt, verkställande, finansiellt, religiöst och en mängd andra. I kapitel 8 undersöker han Revolutionärt Ledarskap, det aktuella ämne vi härmed är involverade i, för tro mig, det vi är involverade i under denna senare del av nittonhundratalet är ingen sällskapslek. Vi leker inte hela havet stormar eller vanlig politik. Den revolution vi har slungats in i är den mest omvälvande i mänsklighetens historia, och resultatet är så slutgiltigt att det aldrig kan göras ogjort. Antingen kommer våra framtida ättlingar att vara en del av en helvetisk blandrasmassa av förslavade zombier, eller så kommer de att ha den stora lyckan att leva i en Vitare och Ljusare värld som kommer att vara ett underverk att skåda.

Här är hur Burns beskriver en revolution. *"I sin bredaste betydelse är revolution en fullständig och genomgripande omvandling av ett helt socialt system. Det innebär födelsen av en radikal ny ideologi; framväxten av en rörelse som är fast besluten att omvandla samhället på grundval av denna ideologi; störtandet av den etablerade regeringen; skapandet av ett nytt politiskt system; återuppbyggnad av ekonomi, utbildning, kommunikationer, lag, medicin, och bekräftelsen och gudomliggörandet av ett nytt ledarskap... Sällsynt är den revolutionära ledare som hjälper till att initiera en revolution, består genom hela den revolutionära cykeln av kamp, seger och konsolidering av makt, och leder processen för social omvandling."*

Om vi tillämpar ovanstående definition på den Creativity-revolution som vi är engagerade i, passar den in på varje kategori. Vi gör ingen hemlighet av det. Vi är och vi avser att implementera en radikal ny ideologi och religion: vi avser att bygga en ljus ny värld som uteslutande kommer att bebos av Naturens Främsta — den Vita Rasen. Vi avser att fullständigt förstöra och utrota det judiska inflytandet över vår regering, vår ekonomi och vår kultur. Vi avser att utplåna den maligna judisk-avlade religionen kristendomen som så har plågat den Vita Rasens sinne och själ i nästan två tusen år och ersätta den med en hälsosam och progressiv rasreligion strukturerad för den Vita Rasens bästa intressen och behov och uteslutande för den Vita Rasen. Vi planerar skapandet av ett nytt politiskt system baserat på Ledarskapsprincipen, inte den nuvarande mycket hyllade judiska "demokratin"; den

rekonstruktion av ekonomin; av vårt utbildningssystem där ras och rashygien är av största vikt. Vi avser att revolutionera vårt rättssystem, medicin (Hälsosamt Leverne), kommunikationer och hela vårt ekologiska system för att hålla denna planet som en renare och grönare värld, en värld som våra framtida efterkommande kan leva i med största stolthet, njutning och hälsa.

Burns konstaterar vidare att *"Av alla stadier i en transformerande revolution är födelsen av idén eller visionen som driver revolutionen och dess antagande av ett avgörande antal personer förmodligen de mest avgörande stegen mot transformationen."* Detta är mycket sant. För att någon revolution, rörelse eller religion ska uppstå måste den först ha en solid och omfattande trosbekännelse och ett program. Detta har vi i Creativity, och det med besked! Det är den mest fullständigt strukturerade, den mest omfattande detaljerade och tydligt artikulerade trosbekännelse och program som någon religion eller rörelse någonsin har fått. Det har detaljerats för att täcka varje fas och vitalt behov relevant för den vita rasens överlevnad och välbefinnande. Det är utformat i minst tolv böcker och ingen sten har lämnats ovänd för att tydligt klargöra var vi står i varje fråga som är avgörande för vår stora ras. Dessutom är det baserat på två av de starkaste emotionella och motiverande drivkrafterna i historien — det är baserat på ras och religion.

Det har funnits ett antal revolutioner i historien som gått förbi, de flesta av dem mindre, vissa med stor inverkan. Burns granskar fyra stora revolutioner, deras ledare och deras inverkan. Vi kan lära oss något av var och en.

1. Bland dessa rankas förvisso **Martin Luther** (1483-1546) högt, även om effekten av hans "reformation", liksom praktiskt taget varje annan revolution, inte bådade gott för den vita rasen i sig. Icke desto mindre förändrade effekten av vad han gjorde historiens gång, om än inte nödvändigtvis till det bättre.

Det är intressant att notera att Burns ger oss en mycket låg värdering av Luthers ledarförmåga. Han säger: *"Få ledare skulle verka så illa lämpade för revolutionärt ledarskap som Martin Luther, ty han agerade utan parti och organisation; hans styrka låg i den kollektiva styrkan hos en anhängarskara han knappt kände."* Han påpekar att Luther under större delen av sitt liv (han dog vid 63 års ålder) var en fattig munk utan politisk bas och med en osäker kyrklig sådan, saknade militärt skydd och befann sig i ständig fara för sitt liv och sin frihet. Han var varken en

skolad filosof eller en lärd teolog. Ändå skapade han en revolution som ekar in i vår tid. Burns noterar dock att han hade en absolut fanatisk övertygelse som bar nästan allt framför sig, och han hade turen att leva i en tid som var mogen för ideologisk förändring.

2. Den franska revolutionen.

I sin avhandling "A Real Case Against the Jews" (Ett verkligt fall mot judarna), konstaterar Marcus Eli Ravage, själv jude, uppriktigt (s. 288 WMB): "Vi (judarna) har legat bakom inte bara det senaste stora kriget, utan nästan alla era krig, inte bara den ryska utan nästan varje annan större revolution i er historia." Längre fram (s. 289) konstaterar han tydligt att de inte bara hade ett stort finger med i Luthers protestantiska revolution, utan även i "de tre främsta revolutionerna i modern tid — den franska, den amerikanska och den ryska."

Ravage skröt, men han ljög inte. Den franska revolutionen var en noggrant planerad och iscensatt judisk revolution. Det var en av de revolutioner som förtärde sina egna anstiftare och de fick inte uppleva frukterna av sitt arbete. Vissa av dessa ledare var Goy, vissa (de flesta) var judar. Några av de mer framstående ledarna som blev offer för den revolution de hade hjälpt till att anstifta var Reoeillon, Brissot, Danton, Marat och dussintals andra, inklusive tusentals av lägre rang.

De verkliga ledarna och anstiftarna till den franska revolutionen var jakobinerna, en judisk organisation som senare blev föregångaren till kommunistpartiet i Ryssland. Jakobinernas verkliga mål var att halshugga och förinta den franska adeln. "Döda alltid de bästa först", är den grundläggande judiska principen. Detta gjorde de med besked när de giljoterade tiotusentals av de främsta inom det franska ledarskapet. Napoleonkrigen som följde under de kommande tjugo åren dödade ytterligare hundratusentals av det bästa Frankrike hade att erbjuda. Den franska nationen har aldrig återhämtat sig från denna drastiska åderlåtning anstiftad av de judiska jakobinerna, med början i den franska revolutionen.

3 och 4. Den ryska revolutionen och den kinesiska revolutionen.

I sin bok behandlar Burns ledarskapet och dessa två revolutioner i avsevärd detalj. Jag kommer dock inte att ta upp det utrymmet, utan snarare göra en kort sammanfattning av dem.

Båda var kommunistiska revolutioner baserade på Karl Marx bedrägliga judiska teorier. Den ryska revolutionen stöddes och underblåstes till stor del av amerikanska judiska kapitalister som Jacob Schiff från Kuehn, Loeb and Co. Han

donerade 20 miljoner dollar för att finansiera och träna 3000 judiska mördare under ledning av Leon Trotskij i Eastside New York. Den kinesiska revolutionen fick också till stor del hjälp och stöd av den amerikanska regeringen själv när de skickade George Marshall (känd från Marshallplanen) till Kina 1949 för att hjälpa Mao Tse-tung att "förhandla" bort Chiang Kai-shek från makten och låta Mao och hans kommunistiska kriminella gäng ta över.

Det finns två parallella drag hos de ryska och kinesiska revolutionerna, förutom att de anstiftades av judisk kommunism och den amerikanska regeringen. En aspekt är att Lenin, en framstående ledare för den ryska revolutionen, levde tillräckligt länge för att skörda frukterna av sitt arbete och styra övertagandet under några år (tills han blev galen och dog 1924), medan Mao å andra sidan styrde Kina under många år. Den andra gemensamma nämnaren är att judarna i båda revolutionerna lyckades över förväntan med sin maxim att "döda de bästa först". I Ryssland uppskattas det att någonstans mellan 20 och 30 miljoner vita ryssar mördades tidigt under övertagandet, samma vita ryssar som hade fört civilisation och styre till Ryssland omkring tusen år tidigare. I Kina uppskattas det att minst 60 miljoner av Maos fiender mördades under hans blodiga regim.

Det finns en stor revolution i modern tid som författaren Burns misslyckas med att lista bland de fyra som nämns ovan, och det är Adolf Hitlers nationalsocialistiska revolution. Detta är ganska märkligt, eftersom den hade en inverkan (vid den tiden) som var lika stor som någon annan i historien. Kanske var det för att den inte var lika blodig som de franska, ryska och kinesiska revolutionerna som Burns beslutade att utelämna den. För det andra var det den enda revolutionen som inte var judiskt ledd och inspirerad, och i kontrast till de blodiga revolutionerna var den en extremt konstruktiv revolution för det tyska folket så länge den varade. Den blev naturligtvis, som alla vet, krossad av de världsomspännande judiska makterna, för om man hade låtit den blomstra skulle det snart ha inneburit slutet för judisk finansiell och tyrannisk regeringsmakt i resten av världen. Icke desto mindre var det en stor revolution av högsta rang och en som vi, det vita folket, kan lära oss mycket av.

Och vi har lärt oss mycket av detta heroiska genombrott mot judiskt tyranni och förräderi. Här är några av de lärdomar vi måste ta till oss.

1. Istället för nationalism som den predikades och utövades av nazisterna, måste vi istället förena alla världens vita folk under ett paraply, som Hitler gjorde med tyskarna.

2. Aldrig mer får vita män döda vita män, oavsett om det sker under täckmantel av nationalism, religion, språk eller någon annan splittrande förevändning. Vi måste erkänna våra verkliga fiender — judarna och "gyttjeriserna" (mud races), för att sedan göra gemensam sak med alla världens vita nationer och koncentrera vår politiska och militära eldkraft mot den verkliga fienden.

3. För att förena världens vita folk måste vi inse våra genetiska värden och kasta överbord den judisk-kristna tankevilla som har plågat den vita rasen i nästan två tusen år och fört den till randen av självmord.

4. Vi måste också förena världens vita folk under ett språk, nämligen latin, och eliminera de tre största splittringsverktygen som judarna har manipulerat oss med alldeles för länge, nämligen skillnader i nationalitet, religion och språk.

Creativity (Kreativitet) har svaret.

Men tiden håller på att rinna ut för oss. Vi måste inse att den mest dödliga revolutionen genom tiderna nu är över oss och denna gång innebär "att döda de bästa" att döda eller rasmässigt blanda ut alla vita folk på denna planet jorden — ett mål som judarna eftersträvar med en fanatisk hämndlystnad. Så det åtagande vi måste göra är tydligt och tvingande. Vi måste organisera hela den vita rasen. Vi måste utbilda våra ledare. Vi måste ha en förberedd handlingsplan när den slutgiltiga konfrontationen kommer — och den kommer under detta årtionde.

Behovet är överväldigande och valet är tydligt. Antingen accepterar vi genom feghet och försumlighet döden för naturens främsta skapelse, eller så kämpar vi tillbaka och tar över och bebor hela planeten jorden. Det finns inget val däremellan. Så bestäm dig, min käre vita raskamrat, och skrid till verket. Creativity har hela programmet utstakat för dig. Slut upp med oss nu och rädda våra framtida avkommor från det djävulska helvete som judarna har planerat för oss.

Författare till:

Nature's Eternal Religion
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World

RAHOWA!

This Planet Is All Ours
The Klassen Letters Vol. 1
The Klassen Letters Vol. 2
Portfolio One
The Little White Book
The White Man's Bible
A Revolution of Values Through Religion
Against the Evil Tide — En självbiografi

Medförfattare till:

Salubrious Living

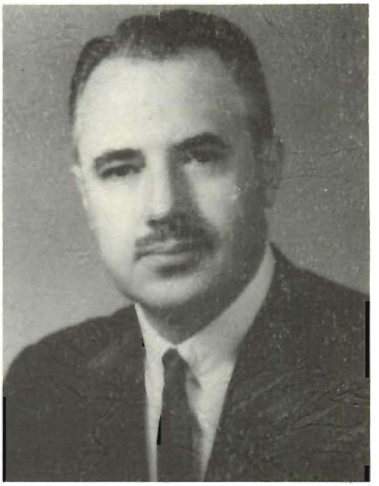

Ben Klassen, P.M.

Grundare, Church of the Creator

Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tyskspråkiga föräldrar i Ryssland 1918, blev han och hans familj tidiga offer för den judiska kommunismen, som de flydde ifrån 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en bachelorexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, lärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och ledamot i Floridas delstatsparlament.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund till synes förberedde honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- **Baserad på naturlagarna, på historisk erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- **Vårt fyrdimensionella program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.**
- **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**

PRÖVNINGAR, BEDRÖVELSER

och

TRIUMFER

En historia om Church of the Creator under dess 10-åriga hemvist i delstaten North Carolina, samordnad med biografiska detaljer under samma period.

av

Ben Klassen, P.M. Emeritus

Grundare, The Church of the Creator

Prövningar, Vedermödor *och* Triumfer

En historik över Church of the Creator under dess 10-åriga hemvist i delstaten North Carolina, samordnad med biografiska detaljer under samma period

av

Ben Klassen, P.M. Emeritus

Grundare, The Church of the Creator

Tillägnad Brian Kozel (1971-1990), som
dödades i tjänsten. Han blev skjuten i
ryggen av fega mexikanska lönnmördare medan
han distribuerade exemplar av vår flaggskeppstidning,

Racial Loyalty.

COPYRIGHT 1993 AV BEN KLASSEN

Publicerad av

THE CHURCH OF THE CREATOR
P.O. BOX 411, NICEVILLE, FL. 32588

INNEHÅLL

1. Grundandedagen 1
2. Sökandet efter en Hasta Primus 5
3. Fyrverkerier 15
4. North Carolina — Att bosätta sig 17
5. Jul med Kim och Walt i Colorado 22
6. Resa till Egypten — februari 1984 25
7. En rapport från dagens Egypten 39
8. Keith Williams lämnar — Carl Messick träder in 57
9. Kim och Walt gör en stor flytt 63
10. Sommaren 1984 65
11. Resa västerut, september-oktober 1984 70
12. En Grand Prix för Henrie 78
13. Hawk's Nest; Tom Metzger; Jul och nyår 80
14. Januari, 1985: En utvärdering 86
15. Återbesök på Hawaii, 1985 89
16. Aloha till dig också, Kamaaina! 96
17. Las Vegas Nevada och Phoenix, Arizona 1985 107
18. Rundresa i alpländer, 1985 111
19. Fasta 119
20. Phoenix i februari, 1986 122
21. Bedömning av Richard Barrett 128
22. Trakasserier och fyrverkerier 132
23. Juridiska manövrar, knep och förhalning 141
24. En resa in i historiens länder 145

25. Att bygga ett nytt hem 151
26. Familjen Johnson, Don och Bobbi 156
27. Rättegången mot pastor Carles Messick 160
28. I Phoenix under helgerna, 1986-87 163
29. 1987: En bedömning av det förflutna och framtiden 173
30. Avtalet med konstföretaget 176
31. Natchez-pilgrimsfärden Plus 182
32. Katastrofen med Chiltons privatbank 187
33. Döden på kyrkans andra våning 197
34. Phoenix, Arizona och Fallbrook, Kalifornien 203
35. Lucinda och Will Williams 213
36. Den vite amerikanen, pastor Victor Wolf 221
37. Pastor Ron Quinn, en enastående serietecknare 234
38. Brian Kozel, vår martyrhjälte 237
39. Resa västerut, 4 jan till 5 feb 1989 239
40. DeWest Hooker, Washington, D.C. 249
41. Fiaskot med Rudy Stanko (Stinko, Stunko) 255
42. Skattestriden med Macon County 264
43. Min kära älskade hustrus död 278
44. Huvudkontoret flyttar till Milwaukee 287
45. Försäljning av kyrkans egendom 294
46. Spridning av Henries aska i Klippiga Bergen 299
47. Creativity och den vita rasen — Att driva den in i evigheten 305

Prövningar, Vedermödor och Triumfer

Kapitel ett

Grundläggningsdagen

Historien om Church of the Creator och dess världscenter börjar egentligen den dag vi började flytta jord och lägga grunden på dess nuvarande plats i North Carolina. Vi betraktar detta som en historisk händelse i vår rörelse och väljer att kalla den Grundläggningsdagen. Det skedde på en vacker vårdag, närmare bestämt den 10 mars, och jag kommer aldrig att glömma den. Entreprenören Billy Sanders och hans arbetslag och lantmätare dök upp på platsen klockan 8 den där fina morgonen, och Henrie och jag var där med våra kameror för att ta både färg- och svartvita bilder, för att dokumentera händelsen för eftervärlden. Vid 10-tiden anlände Dean Conners och hans manskap med sina bulldozrar och annan tung utrustning för att börja flytta jord.

Även om jag redan har redogjort för de flesta detaljerna kring den arkitektoniska planeringen och själva byggandet av byggnaden i min förra bok, *Against the Evil Tide,* vill jag ändå kortfattat gå igenom några av de viktigaste händelserna under det första episka året, med början på Grundläggningsdagen, för att på ett korrekt sätt knyta samman berättelsen med den period som denna krönika berör. Den specifika perioden är decenniet mellan Grundläggningsdagen den 10 mars 1982 och den tidpunkt då jag gick i pension och lagligt överlämnade ledarskapet för kyrkan till den efterföljande Pontifex Maximus. Det tioåriga spannet har varit de mest avgörande, de mest frustrerande, men utan tvekan de mest produktiva och givande tio åren i mitt liv.

Den 10 mars var en hektisk dag. Förutom att hantera lantmätarna, entreprenören och jordflyttarna, träffade jag även brunnsborraren Charles Davidson och nådde en överenskommelse med honom om kostnaden för att borra en brunn till kyrkan, kostnaden för pumpen, trycktanken och all den övriga tilläggsutrustning som hörde till, samt den exakta platsen för själva brunnen.

Av någon anledning har varje försök att grunda en ny religion, var som helst och när som helst i historien, alltid mötts av det mest hätska motstånd och den yttersta fientlighet. Det tog kristendomen minst trehundra år att komma ut i det öppna, och sedan mer än femton

hundratals år av krigföring och stridigheter för att etablera sig. I själva verket rasar striden fortfarande i många delar av världen än i denna dag. Muhammed och hans anhängare var tvungna att utkämpa ändlösa strider för att sprida sin tro, och som vi alla vet är krigföringen fortfarande långt ifrån över. Joseph Smith och hans bror dödades i ung ålder av en arg folkmassa i deras försök att etablera sin mormonska religion. Judarna har, som vi alla vet, varit under belägring under de senaste fyratusen åren eller så för att upprätthålla sin parasitära religion i varje region de har trängt in i. I själva verket är deras fortsatta existens i Palestina, där allt började, minst sagt mycket prekär, och chanserna är mycket stora att de inte kommer att vara kvar där länge. Men ingen kan bestrida att det mest iögonfallande draget hos alla dessa religioner, trots allt motstånd, fientlighet och krigföring, är att de har bestått. De har överlevt, de har vuxit och spridit sig och de har hållit ut. Dessutom har de haft ett mer genomgripande inflytande på kulturen och historiens gång än någon annan mänsklig strävan genom tiderna.

När jag först underhöll tanken på att strukturera en rasreligion för den vita rasen inför de två dominanta och väl förankrade judisk-avlade religionerna, nämligen judendomen och dess oäkta avkomma, kristendomen, hade jag inga illusioner om den fientlighet och det motstånd jag utan tvekan skulle möta. Förutom den religiösa fientlighet som jag förväntade mig att vi skulle möta, fanns det också den tillagda rasaspekten. Negrerna skulle vara fientliga, judarna ännu mer, och sedan fanns det (särskilt i södra Florida) kubanerna, haitierna, mexikanerna, de sydamerikanska blandraserna och ett dussin nyanser av andra ler-raser, alla fientliga mot den vita rasen och varje rörelse som skulle kunna förena oss. Faktum är att under de första tio åren efter grundandet av Creativity var en stor del av min oro var jag möjligtvis skulle kunna förlägga vårt huvudkontor utan att få stället nedbränt till grunden inom kort av våra fiender. Som jag konstaterade i min förra bok bestämde jag mig slutligen för de öppna vidderna i North Carolina, där jag redan ägde en del lämplig mark. Även om jag insåg att det inte fanns någon sådan plats som en säker hamn någonstans i världen, resonerade jag som så att i ett nästan helt vitt område som det där jag redan var etablerad i Macon County, NC, skulle våra chanser att upprätthålla rimlig säkerhet vara mycket bättre än i ett judisk- och negerinfesterat område som Broward County, Florida, där jag då bodde. I denna linje av

resonemang hade jag förmodligen rätt. Vem vet hur länge vi skulle ha klarat oss i det alltmer mångspråkiga område av brottslighet, droger och kaos i södra Florida.

När vår antikristna rasreligion invaderade Macon County 1982, i centrum av den högst bigotta massa av religiös galenskap som kallas Bibelbältet, anser jag att det är konstruktivt att gå igenom några av höjdpunkterna och motsättningarna under det första hektiska året. Vi var beredda på obeveklig krigföring mot judarna, negrerna och de andra ler-raserna, eftersom det var detta som vår religion främst var inriktad på att varna våra vita raskamrater om. Vi var dock också starkt medvetna om det hat som väcktes mot oss genom de kristna ivrarnas fanatism. Trots detta var vi inte helt beredda på den skoningslösa attacken från lokaltidningen, kraftigt understödd och främjad av de lokala månglarna av spök-hantverksbluffen, de kristna predikanterna själva. De var inte bara högst oroliga för att vi skulle kunna och ville avslöja deras skändliga nätverk av lögner och dårskap, utan genom själva naturen av vår realistiska trosbekännelse och program skulle vi slutligen genom vårt avslöjande av deras bluff även undergräva själva källan till deras uppehälle. Låt mig säga att deras rädsla var väl grundad, och allteftersom åren går kommer den judiska kristendomen att vissna på vinstocken genom sin egen rena massa av lögnaktighet och bedrägerier, som redan har drabbat dess andra tvillingbluff, den judiska kommunismen.

Atmosfären för mottagandet av vår kontroversiella nya religion av de bibelbankande infödingarna sattes och bestämdes av en elak och ondskefull artikel som publicerades i Franklin Press den 13 maj 1982, när vår huvudkontorsbyggnad knappt var halvfärdig. Med skrikande rubriker på första sidan förkunnade den "Pro-Hitler, antikristen ledares högkvarter här." I ett hav av fanatiska, spökdyrkande ivrare, skulle någon överhuvudtaget kunna tänka ut ett mer hatiskt, inflammatoriskt mål än ett Hitler-älskande och Kristus-hatande odjur? Knappast! Det satte hela länet i gungning och var föremål för mycket surr och en mängd rykten under veckor. Det satte också tonen för andra nyhetsartiklar i staten och regioner på andra håll som vanligtvis följer på en sådan omvälvning.

I åratal hade min fru och jag pendlat fram och tillbaka mellan Florida och North Carolina, allteftersom omständigheterna krävde, för att försöka sköta våra angelägenheter i båda områdena. Detta var ingen lätt uppgift, eftersom avståndet mellan de två områdena var dryga 750 miles, en resa som

tog uppemot två dagar i anspråk åt ena hållet. Vid den tidpunkt då ryktena började florera om vårt förestående huvudkontor, råkade jag befinna mig i vårt hem i Lighthouse Point. Jag fick ett fjärrsamtal från en reporter på Franklin Press vid namn Kim Kimmins, en fanatiker som jag senare fick veta tillhörde en av de många pingstkyrkorna i Macon County. (Förresten var, och är fortfarande, detta lilla län infekterat av mer än 100 kyrkor av alla de slag.) Vi pratade i ungefär en timme, och det mesta av den information hon redan innehade hade matats till henne av Jewish Anti-Defamation League, som också kostnadsfritt hade skickat henne en kopia av den tvåsidiga artikel som samma organisation hade planterat i Miami Herald 1981.

Nåväl, snart bröt helvetet löst, och vi var det främsta samtalsämnet och föremål för rykten under de närmaste veckorna, faktum är att ryktena och lögnerna aldrig har upphört än i denna dag, nästan tio år senare. Alla möjliga historier uppfanns och spreds: att vi var djävulsdyrkare, att vi utövade animalistiska ritualer (vad det nu än var), att vi var nynazister, kristus-hatare och ungefär varje annan avskyvärd idé som dessa spökjagande idioter kunde drömma ihop.

Kapitel två

Sökandet efter en Hasta Primus

I mer än ett decennium hade jag redan haft en omfattande korrespondens med ett antal läsare av mina dåvarande två böcker, *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*. Under årens lopp hade jag också samlat ett antal entusiastiska anhängare som var villiga att kasta sig in i striden och hjälpa till att få rörelsen i högväxel. Det verkade inte råda någon brist på kvalificerade volontärer och medhjälpare, nu när vi hade ett huvudkontor som till och med hade en trevlig, fullt utrustad trerumslägenhet på andra våningen. Vad jag nu behövde var en medhjälpare som var någorlunda bekant med datorteknik, och framför allt var en duktig maskinskrivare, och då menar jag inte bara någon som skriver med pekfingrarna. En sådan person skulle ha en mängd andra uppgifter förutom att hjälpa mig att sammanställa tidningen, såsom att skriva brev, sköta posten, skicka ut paket med böcker och annan litteratur, och i allmänhet hålla ställningarna. Eftersom vi främjade, och fortfarande främjar latin, tänkte jag ge honom en latinsk titel anpassad efter hans förmåga och arbetsuppgifter. Jag beslutade att utse honom med titeln *Hasta Primus*, vilket betyder Spjutspets. Jag hade spridit ordet i min korrespondens om att jag behövde en sådan medhjälpare, och jag fick faktiskt några svar, varav ett var från en ung man vid namn Timothy J. Gaffney.

Tim var 27 år gammal, kom från Schenectady, New York, och var revisor för den delstaten. Han var högskoleutbildad, var gift och hans fru var katolik. Han verkade mycket entusiastisk och var redan ledare för en liten grupp kallad The National Force and Order. Han skrev till mig att han ville söka jobbet, även om det innebar att flytta sin familj och ge upp det mer välbetalda jobb han redan hade. Han frågade om han kunde komma till Otto, träffa mig och diskutera situationen och lokalerna. Jag sa att det gick bra och mötte honom på Ashevilles flygplats klockan 15.00 den 9 oktober 1982. Några timmar senare åt vi en god stekt middag på Tallent Steak House i Franklin, och körde sedan över till vår...

huvudkontoret, som då fortfarande var under konstruktion. Vi var tvungna att använda en stege för att komma upp till byggnadens andra våning för att besiktiga dess planlösning. Lägenheten var dock helt inramad och han kunde få en utmärkt uppfattning om hela ritningen. Efter att ha stannat hos oss i stugan över natten och pratat igenom hela förslaget så grundligt som möjligt, inklusive lönen på 1000 dollar i månaden, körde jag honom tillbaka till flygplatsen nästa morgon. Han gick med på att han och hans fru skulle vara redo, villiga och kapabla att vara på plats, med möbler och allt, så snart byggnaden var färdig, vilket vi förväntade oss skulle ske ungefär vid årsskiftet 1983.

Byggnaden blev färdig enligt tidplanen, och till och med heltäckningsmattan hade lagts in i lägenheten på övervåningen. Jag hade varit i kontakt med Tim Gaffney och han anlände punktligt i sin bil klockan 15:30, onsdagen den 28 december. Hans möbler anlände en dag senare. Hans fru var dock inte med honom. Han sade att hon skulle komma efter om ungefär en månad. Inte heller typsättningsutrustningen hade anlänt vid denna tidpunkt. Jag hade varit i ständig kontakt med Art Rogers på Compugraphic, och han fortsatte att försäkra mig om att den skulle anlända vilken dag som helst. Jag hade redan skrivit flera artiklar som skulle publiceras i den första upplagan och var ivrig att komma igång. Men av någon anledning dök utrustningen inte upp, och vi väntade under hela januari. Under tiden utvecklades ett annat problem. Tims fru Mary dök inte heller upp. Eftersom hon var katolik hade hennes präst bearbetat henne och övertygat henne om vilken skändlig synd hon skulle begå om hon hjälpte sin man att främja Creativity. Hon skulle ha det bättre om hon tog ut skilsmässa än att flytta till North Carolina, sade han till henne. Under hela tiden hade Tim ingenting att göra, även om jag fortfarande betalade honom hans lön. Eftersom jag befann mig på fiendens territorium var det viktigt för mig att det fanns någon i lokalerna hela tiden för att skydda och hålla ställningarna.

Tim var hängiven och besluten att utföra sitt jobb som utlovat, men med en rebellisk och kompromisslös fru som kastade handsken – antingen kom han tillbaka eller så skulle hon ansöka om skilsmässa – befann han sig mitt i ett beklagligt tillstånd av ett omöjligt dilemma. Jag försökte att inte påverka honom åt varken det ena eller det andra hållet, eftersom det var hans beslut att fatta. Som man kan föreställa sig drev allt detta honom till att bli ett utmattat, nervöst vrak, och vid den sista veckan i januari bestämde sig den stackars karln för att ge upp.

Henrie och jag hade åkt tillbaka till Florida några veckor tidigare, och när vi återvände den 26 februari hade han

redan skickat tillbaka sina möbler till Schenectady dagen innan. Efter en god frukost med oss i stugan nästa dag, tog vi ett tårfyllt farväl, och han körde iväg i sin bil. Henrie och jag hade blivit mycket fästa vid honom och hatade att se honom ge sig av.

Under hela denna tid hade sättningsutrustningen fortfarande inte anlänt, och jag fortsatte att tjata på Art Rogers för att få något gjort. Allt jag fick var fler löften. Under tiden letade jag också efter en ny Hasta Primus och jag gick igenom en plågsam lista över kandidater som jag intervjuade. Jag ska fatta mig kort och bara nämna några få.

Eftersom han var en hederlig karl hade Tim gett mig tillräckligt varsel några veckor innan han slutade, och jag hade kontaktat en viss Richard F. Becker, som bodde i Greenville, NC. Han hade läst mina två böcker och verkade ganska entusiastisk över rörelsen. Han var en lång karl, hade gått vid den prestigefyllda militärskolan i South Carolina i Charleston kallad The Citadel. Han hade också varit involverad i en grupp i North Carolina och hade fortfarande flera kontakter med några av dessa män. Han kunde skriva maskin med touch-metoden och hade till och med skrivit en imponerande liten bok som jag hade läst. Den var mycket förbryllande och väckte mitt intresse. Den handlade helt och hållet om hans erfarenheter av att ha blivit intagen på ett mentalsjukhus av sin egen far. Märkligt nog, trots att detta var en mycket drastisk åtgärd mot hans person, och en extremt förnedrande handling, hyste han aldrig något agg, någon fientlighet eller antagonism mot sin far för att ha förklarat honom rättsligt sinnessjuk, och detta har fortsatt att förbrylla mig.

Hans lilla bok innehöll också en hel del av hans nazistiska och rasmässiga filosofi, som alla verkade rasmässigt korrekta. Han fick en sjukersättning varje månad, och såvitt jag vet fortsätter han att få det än i dag.

Han hade skrivit flera brev till mig, och hans bok verkade ganska rationell och, faktiskt, ganska intressant. Jag beslutade mig för att kontakta honom för ett besök och en intervju.

Under en mulen himmel som hotade med snö, anlände han till min stuga i sin egen bil den 8 februari, medförande en skabbig hund och en utsvävande och ohyfsad drummel till följeslagare som hade varit en bekant till honom medan de båda var på mentalsjukhuset. Varför han tog med sig någon av dem förbryllar mig fortfarande, och jag gjorde klart för honom att om jag accepterade honom för jobbet så var hundar eller andra djur på området uteslutna. Jag förklarade jobbet för honom och testade hans förmåga att skriva maskin. Han verkade vara en kapabel maskinskrivare och då det inte verkade finnas några andra särskilda problem, och

vi kom överens om att han skulle ta över jobbet på Hasta Primus och hjälpa till med att ge ut tidningen så snart sättningsutrustningen anlände. Han, hans hund och hans följeslagare gav sig av senare den eftermiddagen, precis när en kraftig snöstorm började täcka landskapet.

* * * * *

Kort därefter fick jag besked från Richard Becker att han trots allt inte skulle kunna ta jobbet, av vilken anledning sade han inte. Jag började leta efter en annan kandidat.

Nyligen hade jag fått en liten broschyr skickad till mig om ämnet hur man organiserar en högerorienterad rörelse, skriven av en man vid namn D.A. (Duke) McCoy. Han hävdade att han hade varit med i rörelsen i 30 år och lät som en framstående auktoritet. Jag bestämde mig för att spåra upp honom och fick till slut kontakt med honom via telefon i Rossville, Georgia. Jag gjorde en resa till Rossville, som ligger nära Chattanooga, för att träffa honom, och eftersom han hade varit med i rörelsen i så många år antog jag att han var någonstans i sextioårsåldern. Jag ringde på dörrklockan och möttes av en vacker ung blondin. Hans dotter, antog jag. Men när den berömde författaren dök upp i morgonrock och i strumplästen, upptäckte jag till min förvåning att blondinen inte var hans dotter, utan hans fru, och han själv var i slutet av trettioårsåldern. Han verkade vara en arrogant typ som visste allt, han hade hört talas om mig, läst en del av det jag skrivit. Vi pratade under de kommande fem timmarna och jag förklarade för honom vad jag ville. Han lät intresserad och gick med på att besöka mig i lokalerna vid Centret följande söndag.

Han och hans fru anlände klockan 12 på dagen som planerat, och hade även sin lilla hund med sig. Alltid dessa förbannade hundar!

Efter att ha gett dem en rundtur i våra lokaler bjöd vi dem på en speciell middag som min fru hade lagat. Vi lät dem övernatta i stugan. Nästa morgon gav jag dem också en rundtur i området — Dillard, Otto och hela anläggningen. Hela tiden försökte jag pränta in i honom vår rörelses uppdrag — nämligen att lägga grunden för en helt ny rasreligion för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, och vårt första steg i denna riktning skulle vara publiceringen och den breda spridningen av vår månatliga tabloid, *Racial Loyalty*. Hans jobb skulle vara att sätta ihop tidningen och vara dess redaktör.

Den dumma idioten verkade vara emot nästan allt jag hade i åtanke. Vi borde inte ge ut tidningen alls. Vi borde vara mer subtila, mer försonliga, mer

vänlig, något i stil med *The Spotlight*. Faktum var att det verkade som om effekten av hans råd var att vi inte borde göra någonting alls, och ju mer jag lyssnade på honom, desto mer började han låta som en JOG-agent. Det tog mig inte särskilt lång tid att bestämma mig för att jag inte ville ha honom i närheten under några som helst omständigheter. Efter några sådana vändor skickade jag iväg honom, med blond fru, hund och allt.

* * * * *

Några dagar senare, tisdagen den 8 mars 1983, sent på eftermiddagen, anlände en enorm lastbil från Global Van Lines med sex stora paketerade lådor. Den innehöll all vår utrustning för typsättning och tillhörande tillbehör från Compugraphic. Uppenbarligen var en del av anledningen till den långt försenade ankomsten att någon hade klantat till det och först skickat allt till South Boston. Hur som helst, nu var det här, och jag hade ingen redaktör eller maskinskriverska, och instruktören som snart skulle följa efter skulle inte ha någon att lära ut alla knep och tekniker för hur man arbetar med detta komplicerade maskinkomplex.

Medan Tim Gaffney hade varit här hade han utnyttjat en del av den bortkastade tiden till att bygga ett fem fot högt spjälstaket längs tomtens framsida för att skydda oss mot vandaler. Det hade också en tvådelad svänggrind som vi kunde stänga på natten. Lastbilen var så enorm att den inte kunde manövrera i det begränsade utrymmet mellan grinden och staketet på andra sidan vägen. Så den enda lösningen var att parkera lastbilen utanför grinden och rulla all den tunga utrustningen över grusplanen med hjälp av en pirra. Sedan var den tvungen att bäras upp till övervåningen, och en del av utrustningen, skrivaren, var så stor och tung att det krävdes tre starka män för att bära upp den för utomhustrappan. Det tog de tre männen ända till 22:30 den kvällen att lasta av och kärra upp all utrustning. Vid det laget hade jag gått tillbaka till stugan ungefär en kvarts mil uppför vår dåvarande grusväg och höll på att göra mig i ordning för att gå och lägga mig. Eftersom grusvägen var en smal enkelriktad historia, hade jag sagt till föraren att när det var dags att åka, var det enda sättet han kunde få runt sitt enorma fordon att köra uppför vägen till där min stuga låg, där det fanns en fyrvägskorsning och tillräckligt med utrymme för att vända. Uppenbarligen var det någon som inte lyssnade, eller så hade jag inte varit tillräckligt tydlig med mina instruktioner till honom.

Vid 23:30-tiden den natten knackade det på stugans dörr och en mycket upprörd förare berättade för mig att han och hans enorma lastbil satt fast i diket precis längre ner på vägen. Uppenbarligen hade han i mörkret försökt vända

ungefär hundra yards från de fyra hörnen, och nu satt han fast, efter att även ha rivit ner en del av grannarnas stängsel till kohagen på köpet.

Jag ringde bärgningstjänsten. De sa att de skulle komma ut, men eftersom det nu var midnatt skulle vi vara tvungna att vänta till morgonen. Klockan 7:30 nästa morgon anlände Ron Slagles bärgningsbil punktligt för att dra ut Global Van Lines ur deras röra och få den stora dinosaurien vänd. Detta kostade Global ytterligare hundra dollar, men det lämnade också en missnöjd Jerry Ayers med ett trasigt stängsel.

Samma eftermiddag anlände Blue Ridge Trucking Service med ytterligare två delar av utrustningen från Compugraphic.

Därefter behövde vi en specialist från Compugraphic för att packa upp all den komplexa utrustningen, göra alla korrekta kabelanslutningar mellan de olika delarna och testa hela uppsättningen för att se till att allt fungerade. Den 15 mars anlände Robert Yasi, en nyligen omvänd pånyttfödd kristen från Piedmont, South Carolina, för att göra just detta. Han ställde också många nyfikna frågor till oss om vad vår religion handlade om, till den grad att det blev en odiplomatisk irritation. Vi behövde dock fortfarande mer utrustning. Vi behövde fortfarande programvaran till skrivaren, som snart skickades med expressbud.

Så nu var vi helt redo att börja trycka vår tidning, men vi hade fortfarande ingen maskinskrivare.

* * * * *

Richard Becker hade rekommenderat en nazistisk vän till sig, Tyler Thompson, som också var från Greenville. Tyler hade skrivit ett ganska meningsfullt brev till redaktören för deras lokala Greenville-tidning, vilket imponerade på mig då det visade att han hade de rätta rasliga böjelserna och även viss intelligens. På grundval av Beckers rekommendation och kopian av brevet jag hade fått skickat till mig, bjöd jag ner honom för en intervju. Han bodde hos sin mormor och som vanligt var han pank och arbetslös. Han var villig, men han bad mig skicka pengar till bussbiljetten. Detta gjorde jag, och han anlände faktiskt till högkvarteret den 12 mars, där vi hade vår intervju och diskuterade villkor, lön, etc. Han verkade intelligent nog, kunde skriva maskin och kunde uppenbarligen utföra jobbet. Det fanns dock två negativa saker jag upptäckte. Han hade ett erkänt alkoholproblem och han verkade vara alltför mycket i försvarsställning. Eftersom mitt urval av kandidater var extremt begränsat, bestämde jag mig för att chansa på honom och anställa honom.

Den 16 mars återvände Henrie och jag till Florida och medan vi var där skrev jag ett kontrakt åt honom som fastställde alla våra muntliga avtal. Han skickade svar att avtalet var bra men att han inte hade några anständiga kläder att bära på jobbet, och att han skulle behöva minst 200 dollar för kläder och bussbiljett. Jag gillade inte påstötningen, men naiv som jag var och ivrig att komma igång, skickade jag honom de begärda 200 dollarna. I vårt samtal över telefon sa han att han skulle infinna sig vid Franklins busstation den 4 april.

De fyra stora plankskyltarna (The Winning of the West, etc.) från Plastic Designs i Pompano Beach var nu klara. Jag spände fast dem på takräcket på min Pontiac herrgårdsvagn, och på långfredagen den 1 april 1983 bestämde Henrie och jag oss för att bege oss tillbaka till North Carolina, denna gång i två bilar, Henrie körde herrgårdsvagnen och jag VW Rabbiten. Vi åt vår vanliga lunch bestående av räksmörgåsar och soppa på Holiday Inn i Fort Pierce, och efter att ha kört 430 miles bestämde vi oss för att stanna i Moultrie/Adel på I-75 för natten. Men alla rum var upptagna på varje motell. Vi hade inte räknat med påskhelgen. Vi körde till Tifton och åt middag på Holiday Inn, men vad gällde logi för natten informerade receptionisten oss om att det förmodligen inte fanns ett ledigt rum vid den här tiden på natten hela vägen upp längs I-75. Vid det här laget var det nära midnatt, och vi bestämde att det bästa vi kunde göra var att helt enkelt sova i våra respektive bilar. Vi körde upp till rastplatsen på I-475-förbifarten, parkerade våra bilar och slumrade till ungefär klockan 01:30. Vi körde sedan vidare, trötta som vi var, och anlände till stugan vid sextiden på morgonen.

Efter några timmars sömn väcktes jag av ett samtal från Tim Gaffney. Han var intresserad av att distribuera stora mängder NER och WMB och ville ta reda på kostnaden för hela lådor av varje. Samma eftermiddag fick jag också ett samtal från Tyler Thompson, som skulle ha anlänt den 4 april. Han informerade mig, tyvärr, att han inte skulle komma, han hade dålig rygg. Vad hände med de 200 dollarna jag hade skickat honom? Ledsen för det också, han hade gjort av med allt. Senare fick jag reda på att han hade supit upp alltihop, och förblev lika kostymlös som tidigare. Så mycket för Tyler Thompson och min tro på den mänskliga naturen.

* * * * *

Eftersom jag hade förväntat mig att Tyler Thompson skulle vara här den 4 april, hade jag gjort arrangemang med instruktören från Compugraphic, en man vid namn Gene Schweigert, för att

vara på plats och ge vår maskinskriverska några dagars instruktioner. Detta var en del av paketerbjudandet, utan extra kostnad. Till skillnad från Tyler anlände Schweigert snabbt till platsen. Så nu hade vi en instruktör, men ingen maskinskriverska. Vad skulle vi göra? Henrie och jag bestämde oss för att vi själva skulle ta emot instruktionerna, och eftersom Henrie var en ganska duktig maskinskriverska i sig själv, skulle vi sammanställa den första utgåvan av *Racial Loyalty* själva. Och när vi väl hittade en lämplig hjälpare skulle vi sedan föra vidare vårt begränsade kunnande till den personen. Efter tre dagars instruktion hade vi ett ganska bra grepp om verksamheten, åtminstone tillräckligt för att kunna sätta ihop tidningen.

* * * * *

Samma kväll efter att jag hade fått beskedet att Tyler Thompson inte dök upp, ringde jag Tim Gaffney igen, i hopp om att han kanske hade försonat sin fru med att komma ner hit och att han fortfarande var sugen. Svaret var — ingen förändring, ingen chans. Men han hade en vän som brukade vara hans chef på bokföringsavdelningen och som var en del av hans Force and Order-grupp, som han kände var högt kvalificerad för Hasta Primus-jobbet och som kunde vara intresserad. Hans namn var Bill Tucker, och han gav mig hans telefonnummer.

Jag ringde Bill och efter ett samtal sa han att han var intresserad och skulle komma ner för ett besök och en intervju. Mycket riktigt, lördagen den 9 april anlände han med sin fru Arlene och som vanligt, även en annan hund i släptåg. Jag visade honom området, diskuterade arbetet och villkoren, bjöd dem på lunch och även på middag. Jag märkte att hans fru var den dominerande faktorn i ekvationen, och hon verkade inte alltför ivrig att flytta. Klockan 19:10 gav de sig av, och inget mer kom ut av det mötet, även om han lovade att han skulle vara i stånd att ta jobbet om ungefär sex månader. Stor grej.

* * * * *

Tiden rann iväg och jag började bli otålig. Jag kom fram till slutsatsen att om vi skulle få ut den där första utgåvan av *Racial Loyalty*, så var vi tvungna att göra det själva, med Henrie som skötte skrivandet. Jag gick till verket i garageverkstaden och konstruerade ett lågt bord att ställa den stora, tunga 8402-skrivaren på, samt ett stativ och ett skåp att placera Zebra-framkallaren på. Jag byggde också ett långt, lutande layoutbord på vilket man kunde skära, lägga ut och klistra upp

kopian. Jag köpte också en elektrisk vaxmaskin och beställde tusen layoutark.

Under det senaste året, eller så, hade jag redan skrivit och arkiverat ett antal artiklar som jag förväntade mig att publicera och nu var vi redo att sätta igång. Den 12 april började Henrie sätta den första artikeln, *Creativity, an Idea whose Time has Come*. Jag hade ursprungligen för avsikt att bara ge ut en åttasidig tabloid, men jag hade så många artiklar och information till hands att den första upplagan slutade på 12 sidor, och den har förblivit sådan sedan dess, förutom några gånger då vi utökade till 16 sidor.

Med Henrie som skötte typsättningen och jag som skötte klippningen, layouten och monteringen, hade vi sex dubbelark, 12 sidor, sammanställda och klara för tryckeriet den 24 april. Vi betecknade det som **NUMMER 1, juni, 1983**.

Vi hittade en firma i Franklin, Dixie Advertising, för att sköta tryckningen. Vi beställde 15 000 exemplar för vår första upplaga och gav Gene Dowdle en check på 921,86 dollar. Faktum är att de inte utförde tryckningen själva, eftersom de inte hade en press för att göra den typen av jobb, utan lade ut det på en firma i Murphy, NC, och tog en provision. Efter att ha färdigställt det första numret reste vi till Florida samma dag, den 24 april, för att ta hand om flera brådskande ärenden. Bland annat hade vi vårt hem ute till försäljning.

Den 6 maj reste vi till North Carolina igen. Under tiden hade jag varit i kontakt med Richard Becker igen per telefon och han hade ändrat sig angående att ta jobbet. Han anlände i sin bil utan sin vovve klockan 22:15 den 8 maj, och jag installerade honom och hans tillhörigheter i kyrkans övervåningslägenhet. Nästa morgon åt Richard och jag frukost på B & D Restaurant i Franklin, och hämtade sedan 15 000 exemplar av *Racial Loyalty* från Dixie Advertising. Samma dag skickade vi ut 15 kartonger med 100 i varje till personer som hade varit prenumeranter på våra böcker och litteratur med instruktioner om att distribuera dem så brett som möjligt. Nästa dag skickade vi ut ytterligare 51 sådana kartonger, och flera hundra enskilda exemplar till personer som inte var prenumeranter, men som fanns på vår sändlista.

Den 16 maj lät jag Billy Sanders sätta upp de stora plankskyltarna på kyrkans fasad, **The Winning of the West**. Under de närmaste dagarna lärde jag Richard grunderna i vad jag visste om mekaniken och teknikerna för att använda typsättningsutrustningen. Sedan, den 18 maj, efter att ha lämnat honom med flera artiklar som jag tidigare

skrivet för honom att sätta, Henrie och jag gav oss återigen av mot Lighthouse Point.

Kapitel tre

Fyrverkerier

Den 20 maj var vi tillbaka i Lighthouse Point för att lägga sista handen vid avtalet om försäljningen av vårt hus. Det var en kontantaffär, och efter att ha träffat mäklaren och köparnas advokat undertecknade vi kontraktet, som bland annat stipulerade att vi skulle utrymma lokalerna före den 1 juli.

Knappt var denna stora episod i våra liv avslutad förrän vi gav oss av till North Carolina igen den 3 juni för att börja sammanställa det andra numret av *Racial Loyalty*. Jag hade lämnat Richard med ett antal artiklar att skriva rent, och nu handlade det om redigering, klippning och klistring, samt ett antal tillägg, ändringar och omstruktureringar.

Under tiden, den 9 juni, fick jag besök av två reportrar vid namn Marke C. Winne och Bill Montgomery, båda från *Atlanta Constitution/Journal*. Det verkar som om J.B. Stoner, utgivare av *The Thunderbolt* och en av grundarna av National States Rights Party, hade dömts för bombningen av en niggerkyrka i Alabama. Det var en händelse som hade inträffat cirka 15 till 20 år tidigare, en anklagelse som han hade ställts inför rätta för vid den tiden, men som han vederbörligen hade friats från. Nu verkar det som om någon ivrig nigger-åklagare hade återupptagit fallet och, i en uppenbart riggad rättegång, fått en fällande dom från den nuvarande juryn. Hur som helst var Stoner nu på flykt, och det cirkulerade misstankar om att vi gömde honom i vår kyrka. De två reportrarna var orubbliga i sin tro att vi gömde honom någonstans i vårt komplex och de ville bli hjältarna som hade hittat honom. Efter en långvarig diskussion där jag klargjorde för dem att jag inte hade en aning om vad i helvete de pratade om, började de gå. De kom så långt som till vår grind där deras bil stod parkerad (detta utspelade sig vid vår stuga) när de kom tillbaka och tänkte göra ett nytt försök. Vid det här laget började jag bli ganska irriterad och sa åt dem på skarpen att dra åt helvete från min egendom och inte komma tillbaka.

Allt detta påminner mig på något sätt om ett litet skämt jag läste någon gång senare. Det verkar som om lille nioårige Johnny gick i söndagsskolan och hans lärare höll på och pratade om Gud uppe i himlen och allt det där. Johnny satt och slumrade håglöst när läraren plötsligt pekade ett strängt finger mot honom och frågade: ”Johnny, var finns Gud?” Plötsligt uppskrämd ur sina dagdrömmar började Johnny gråta och sprang ut ur rummet till fotbollsplanen där hans äldre bror spelade. ”Gud är försvunnen”, ropade han i desperation, ”och de tror att det är vi som har tagit honom!”

Nästa dag efter reportrarnas besök, den 10 juni, blev jag färdig med att sammanställa det andra numret av *Racial Loyalty* och tog återigen kopian till Dixie Advertising för att låta dem trycka 5000 exemplar på 12 sidor, till en kostnad av 655,38 dollar.

Nästa dag lämnade Henrie och jag vårt hem i Lighthouse Point, detta för sista gången. Så snart vi kom fram påbörjade vi den mödosamma uppgiften att få vår oändliga samling av tillhörigheter, de värdefulla såväl som de oanvändbara, nedpackade för den stora flytten. Det var en uppgift som fick både Henrie och mig att rygga tillbaka, men det var tvunget att göras och det var bäst att vi satte igång.

Kapitel Fyra

North Carolina — Att installera sig

I det sista kapitlet av *Against the Evil Tide* har jag redan i detalj beskrivit svårigheterna med att sälja vårt hem i Lighthouse Point och fiaskot i sista minuten med Allied Van Lines när det gällde att få våra möbler och tillhörigheter flyttade. Jag kommer därför inte att upprepa det här. Låt mig bara sammanfatta med att säga att den 30 juni 1983 anlände vi till Clayton, Georgia vid middagstid. Efter att ha ätit en god lunch på restaurangen Burrell's Junction, lastade vi upp med livsmedel och anlände till vår stuga klockan 1:30 och började omedelbart lasta ur vår överlastade Pontiac stationsvagn. Förutom livsmedlen bestod detta av våra mest intima och värdefulla ägodelar, såsom våra talrika oljemålningar och andra personliga nödvändigheter. Henrie och jag kontrollerade stugan och gården och fann allt i gott skick.

Därefter checkade jag in hos vår Hasta Primus, Rick Becker, som var bosatt i kyrkans lägenhet på övervåningen. Innan jag hade åkt till Lighthouse Point den 11 juni hade Richard och jag redan färdigställt den andra upplagan (juli-numret av *Racial Loyalty*) och tagit den till Dixie Advertising för tryckning. (5000 exemplar, $655.38.) Under tiden hade Rick skickat ut dessa enligt vår föreskrivna sändlista vid den tidpunkten. Nu när jag hade återvänt och bosatt mig permanent, började vi omedelbart sätta ihop vårt tredje nummer, augusti-utgåvan.

Trots att han var slarvig till sättet och i skötseln av sin lägenhet, var Rick en duktig maskinskrivare och kunde använda Compugraphic-typsättningsmaskinerna kompetent. Jag upprättade ett "Avtal om kontraktstjänster" med honom, där hans uppgifter specificerades, och betalade honom en avgift på $1000 per månad, varvid han själv betalade sin telefonräkning och elräkningen för mätaren på övervåningen, som var separat från nedervåningen och källarområdet. Förutom att sköta maskinskrivning och korrespondens, inkluderade hans uppgifter även att klippa gräsmattan, ta hand om gården och

omgivande område och att hålla byggnaden ren och i gott skick.

Senast den 26 juli hade vi sammanställt augustiutgåvan och tog den återigen till Dixie Advertising för att låta dem trycka upp 5000 exemplar.

På många sätt var Rick Becker en märklig man. Han var omkring 40 år, välbyggd, cirka 188 cm lång och tränade regelbundet genom att antingen jogga eller lyfta vikter. Han hade vid ett tillfälle studerat vid *The Citadel*, den berömda militärakademin i Charleston, South Carolina. Såvitt jag vet var hans betyg tillfredsställande, men hans far, som själv var universitetsprofessor, lät förklara honom rättsligt sinnessjuk och tillfälligt spärra in honom på ett mentalsjukhus. Rick skrev en omfattande broschyr om sina hemska upplevelser under denna episod. Han hade skrivit till mig så tidigt som 1981 och skickat mig ett exemplar av den. Jag läste boken, upptäckte att han var starkt rasistisk, en hängiven nazist, och efter att ha läst min första bok *Nature's Eternal Religion* blev han en stark anhängare av Creativity. Hans egen korta bok var välskriven, och det förbryllade mig storligen varför hans far hade låtit förklara honom sinnessjuk. Men trots alla de obehagliga procedurer han utsattes för på kliniken, verkade han inte bära på något agg eller agg mot den roll hans pappa hade spelat i inläggningen. Hur som helst, en fördel han drog av det hela var att han fick en sjukersättning på cirka 550 dollar varje månad. Metod i hans galenskap?

I mitten av augusti började han bli något rastlös i sitt jobb, och en del av hans problem var osäkerhet och ett stråk av feghet. Till exempel, en kväll hade vi honom över på middag, och när det var dags för honom att gå tillbaka till sin lägenhet vid kyrkan, ungefär en halv kilometer bort, var det mörkt. Han hade inte varit borta i mer än två minuter när han var tillbaka och knackade på dörren. Han erkände att han var rädd för att gå tillbaka i mörkret, och kunde jag köra honom tillbaka? Vilket jag naturligtvis gjorde.

* * * * *

Innan jag kom till World Center i North Carolina hade jag fört en omfattande korrespondens med i stort sett vem som helst som jag kände hade något viktigt att säga. En av dessa var en man vid namn Keith Williams. Han var radiopratare och discjockey från Roseburg, Oregon, och använde artistnamnet "Dude". Då och då ringde han mig på långdistanssamtal och pratade. Han hade en fyllig, kultiverad barytonröst, som anstod

en radiopratare, och han lät som en välbärgad man. En dag i mitten av augusti fick jag ett telefonsamtal från honom om att han satt på en buss, på väg för att träffa mig, och undrade om jag kunde möta honom vid Franklins busstation klockan 10:30 på förmiddagen fredagen den 19 augusti. Jag blev helt mållös över det plötsliga beskedet, men sa ja, jag skulle hämta upp honom.

Detta gjorde jag. När jag mötte honom var det jag såg en stor överraskning jämfört med den bild jag hade föreställt mig under de olika telefonsamtal jag hade haft med honom. Han var utan kavaj, utan väska eller bagage. Allt han hade på ryggen var en smutsig, genomsvettig skjorta. Han sa att någon nigger på bussen hade stulit hans plånbok och att han var luspank. Istället för den suave, polerade radioförsäljare jag hade föreställt mig, såg jag en stor, fet slusk i början av femtioårsåldern, orakad och otvättad. Han hade kommit, sa han, för att arbeta för Church of the Creator, och skulle ta vilket jobb som helst på vilka villkor som helst. Sedan började han lasta av sig sina problem.

Han hade ett ändlöst sortiment av familjeproblem. Han hade varit gift två gånger, hade fem vuxna barn, och nu var han skild igen, och hans fru hade tagit ifrån honom allt han ägde. Dessutom vittnade till och med hans barn mot honom i rätten. Uppenbarligen hade han hittat en ny kärlek, en servitris från North Carolina, och han funderade på att gifta sig med henne, eller åtminstone bo ihop med henne. Han var i ett tillstånd av hög upprördhet medan jag lyssnade på honom, men hävdade att han var djupt hängiven kyrkans sak och ville arbeta med mig.

Jag lät honom stanna i mitt hus över natten och tvätta upp sig. Nästa dag testade jag hans skrivförmåga och diskuterade arbetsvillkoren ytterligare. Jag klargjorde situationen för honom: om jag tog an honom skulle han inte arbeta *med* mig, han skulle arbeta *för* mig, och det jag sa gällde, och det fick inte råda några tvivel om det.

Rick Becker hade blivit rastlös på sistone, och jag var inte alltför nöjd med honom. Dessutom, om han slutade inom de närmaste dagarna, skulle han hinna i tid till en kurs i antikens historia som staten betalade honom för att gå, utöver hans vanliga sjukbidrag. Jag övervägde för- och nackdelar och bestämde mig slutligen för att jag skulle satsa på denne nye "Dude" och låta Becker gå. Efter att ha stannat ytterligare ett par dagar för att lära Dude krångligheterna med att sköta sättningsmaskinerna och bekanta honom med andra detaljer, betalade jag Rick Becker hans slutgiltiga arvode på 128 dollar, och han var på väg tillbaka till Greenville, NC.

Det fanns ett antal problem med Dude. För det första insisterade jag på att namnet Dude lät för falskt och att han skulle använda sitt riktiga namn, som var Keith, i sin korrespondens. För det andra hade han ingen bil, så jag lät honom tillfälligt använda min VW Rabbit. Han lovade att han skulle ha en egen bil inom en månad, och han fick tag på ett begagnat vrak efter en period på ungefär två månader. Sedan var det den här flickvännen till honom som han ville skulle flytta in hos honom. Jag sa att det inte kom på fråga, såvida de inte var gifta och visade mig sitt vigselbevis. Detta gjorde de slutligen, och med sig hade hon sina två unga söner, i åldrarna omkring 8 och 10 år. De var trevliga barn, började skolan vid Otto Elementary School och orsakade inga problem.

Så till slut fick vi ordning på de flesta av deras problem, och han gjorde ett tillfredsställande jobb med att besvara korrespondens och sköta typsättningen. Medan han skötte allt skrivande, gjorde jag allt författande, layout, klippning och klistring när vi satte ihop tidningen.

* * * * *

Under den första veckan i september (1983) fick jag ett intressant besök av Everett Wybert, som jag hade korresponderat med under en tid. Han var från Youngston, NY. Det var främst två ämnen han hade i tankarna. För det första ville han köpa flera hundra exemplar av *Salubrious Living* och använda dem som ett icke-kontroversiellt sätt att introducera Creativity för nya människor, för att sedan följa upp med mer substantiellt material om de verkade mottagliga. Han köpte omkring två hundra exemplar.

Det andra ämnet var en intressant vetenskaplig konvention som skulle hållas Atlanta inom en vecka, och en som han hade utsetts till att ljudinspela alla tal som hölls. Den kallades "The Second International Symposium on Non-Conventional Energy" och skulle sammanföra alla världens ledande forskare för att lägga ut texten om deras senaste arbete och rön inom området för att upptäcka nya energikällor utöver de som redan är gängse. Detta uteslöt sådant som solenergi, atomenergi och andra konventionella källor, utan försökte eftersträva något nytt, såsom att tämja gravitationskraften eller andra medel som ännu inte hade utvecklats. Det lät mycket intressant, och Henrie och jag bestämde oss för att närvara, åtminstone vid en del av det.

Vi gav oss av klockan 10:00 den 10 september och träffade Everett Wybert på Colony Square Hotel i Atlanta.

där symposiet ägde rum. Eftersom klockan nu var 12:30, begav vi oss omedelbart för att äta lunch. Symposiet hade redan börjat den morgonen. Vi lyssnade på briljanta framställningar av en mängd olika idéer, varav många illustrerades med diabilder och alla möjliga andra kompletterande tillbehör. Det fanns omkring 300 olika forskare som deltog från många olika länder, och en sak som framkom från denna sammankomst och som sticker ut i mitt minne var att hjälten för alla dessa vetenskapliga utforskare inte var Thomas Edison, utan Nikola Tesla.

Under tiden spelade Everett in alla dessa tal. Henrie och jag närvarade vid banketten den kvällen och vid 23-tiden checkade vi in på Atlanta Cabana Motel för natten.

Nästa morgon körde Henrie och jag till det enorma, nyligen renoverade Cyclorama i Grant Park. Inte bara hade de enorma målningarna av stridsscenerna reparerats och målats om, utan hela den fysiska strukturen hade gjorts om, så att åskådarna nu kunde sitta på bänkar, stanna kvar på en plats, och själva cycloramat inuti roterade långsamt medan de kommande scenerna belystes med strålkastare och framhävdes, samt åtföljdes av musik och muntliga förklaringar.

Vi gick sedan tillbaka till symposiet och åt lunch med Everett Wybert. Han var vänlig nog att ge oss kopior av sex ljudband med viktiga tal som han hade spelat in under symposiet.

Henrie och jag lämnade sedan Atlanta och kom hem klockan 16:30.

Det var vid denna tid, i september 1983, som jag började prata med Billy Sanders, entreprenören som hade byggt kyrkan, om att bygga en andra byggnad. Det skulle bli en skola för begåvade pojkar, en sorts ledarskapsskola, en idé jag hade haft i bakhuvudet under en tid. Jag började rita upp grova planer för den typ av byggnad jag hade i åtanke, och lät sedan arkitekten Jack Patton rita de slutgiltiga ritningarna. Den 14 oktober 1983 kom Doyle Byrd med sin tunga utrustning och började faktiskt schakta jord för platsen där skolan för begåvade pojkar skulle ligga.

Kapitel Fem

Jul med Kim och Walt i Colorado

År 1983 hade Kim och Walt lämnat Colorado Springs, flyttat till Loveland, Colorado, köpt ett hem och på den nya platsen etablerat sig självständigt inom kiropraktorbranschen i Loveland. Vi blev inbjudna att tillbringa julhelgen hos dem, en inbjudan vi tacksamt tog emot.

Efter att ha lämnat kyrkans angelägenheter i händerna på Hasta Primus Keith Williams, lämnade Henrie och jag vår stuga klockan 11:45 på söndagen den 18 december och begav oss västerut på US 64. Vi stannade för lunch i Murphy, NC, och körde vidare till Paducah, KY, där vi avslutade dagen när vi anlände klockan 20:00 och checkade in på Day's Inn. Vädret var kallt och klart.

Nästa dag körde vi totalt 597 miles till Salina, Kansas, efter att ha stannat för lunch i St. Charles, Missouri, på Red Lobster, en av våra favoritrestauranger. Vid den tidpunkt då vi checkade in på Holiday Inn i Salina klockan 20:30 hade vädret blivit mycket kallt.

Morgonen därpå hade temperaturen sjunkit till 10 minusgrader (Fahrenheit) och det började snöa. Trots det tänkte vi att vi skulle trotsa vädret och gav oss ut på vägen klockan 08:30. Vi hade inte kört mer än sju miles på I-70 när stormen utvecklades till en fullskalig snöstorm och vi knappt kunde se vägen. Vi bestämde oss för att vända om och checkade denna gång in på Red Coach Inn på I-135, ungefär två miles söder om I-70. Här bestämde vi oss för att rida ut stormen.

Nästa morgon, onsdagen den 21 december, var vädret fortfarande dåligt, men något mindre blåsigt än dagen innan. Vi bestämde oss för att försöka igen och köra hela vägen till Loveland. När vi nådde Russell hade vinden lagt sig, och när vi nådde Hayes, KS, stannade vi för lunch på Holiday Inn. Här ringde vi Kim och berättade var vi befann oss och att vi planerade att anlända dit under kvällen. Vi anlände klockan 18:30, efter att ha

kört 465 miles, en lång dag. Efter en glad återförening serverade Kim oss en god middag.

Kim var höggravid vid tillfället och födelsen av dottern Amy var bara ungefär tre veckor bort. De hade redan gjort upp planer på att lämna Loveland och flytta till Martinsville, Virginia. Även om de älskade Colorado och området de bodde i, fanns det helt enkelt för många kiropraktorer redan etablerade i den staden, och utsikterna för en framgångsrik praktik i framtiden var mindre än optimistiska. Det var en stressig tid för familjen Moore, men vi hade trots det en mycket trevlig jul. Vi bytte presenter, vi tittade på en match i amerikansk fotboll och åt en stor julmiddag med alla tillbehör.

Vi hälsade på hos dem i två veckor, under vilken tid vi tog flera bilturer, varav en gick till Estes Park där Kim och Walt gifte sig, och sedan körde vi på den långa och natursköna Trail Ridge Road i Rocky Mountains National Park.

Walt hade köpt sig en videokamera och var ganska skicklig på att använda den för att spela in familjehändelser, resor osv. Det tilltalade mig och vi åkte ner till Denver och jag köpte en liknande utrustning för 1291 dollar. Till skillnad från Walt har jag knappt någonsin använt den, och under tiden har tekniken förändrats avsevärt.

Nästa dag tog Henrie och jag pojkarna, Scott och Bryan, som var ungefär sju och fem år vid den tiden, till Denver Museum of Natural History, en sannerligen mycket intressant plats. Pojkarna hade varit där förut, och istället för att vi visade dem runt verkade de väl insatta i planlösningen och visade oss runt och förklarade de olika scenarierna. På vägen tillbaka tog vi dem till restaurangen Coco's i North Glen för lunch.

Medan jag var hos Kim och Walt lyckades jag också skriva en 15-sidig huvudartikel, *We Are Not Helpless*, för nästa utgåva av *Racial Loyalty*.

På söndagen, nyårsdagen, tittade Walt och jag på Cotton Bowl-matchen i amerikansk fotboll, sedan tittade vi alla på Pasadena Rose Parade. På eftermiddagen körde vi alla till Estes Park, där vi såg flera rådjur längs vägen. Vi åt sedan middag på Holiday Inn.

På tisdagen den 3 januari sa vi adjö till Kim och Walt och pojkarna och gav oss av på den långa resan hemåt. I Hayes åt vi middag på Holiday Inn, körde sedan vidare till Red Coach Inn i Salina för natten och anlände dit vid 22-tiden.

Nästa dag, när vi körde österut på I-70, stannade vi till i Abilene, Kansas, och besökte Eisenhower-biblioteket, museet, hemmet och kapellet. Vi fortsatte på I-70 och åt en god middag på Red Lobster i Cave Springs, MO, cirka 20 mil väster om St. Louis. Vi körde vidare, rakt igenom St. Louis, och bodde på Ramada Inn i Fairview Hills, Illinois. Sedan bar det av till Cleveland, Tennessee nästa dag, där vi stannade på Holiday Inn över natten.

Därifrån var det raka vägen tillbaka till stugan och hemmet. På vägen handlade vi matvaror på Winn-Dixie i Franklin och kom hem klockan 12:30. Jag stannade till vid kyrkan en kort stund för att titta igenom posten som hade kommit medan jag var borta. Samma eftermiddag ringde jag Arnfinn Sveen, reseagenten, och hämtade en ansökan om visum till Egypten.

Kapitel Sex

Resa till Egypten

Februari 1984

I åratal hade min fru Henrie och jag varit intresserade av det forntida Egyptens land och vi hade förvärvat ett antal böcker i ämnet, inklusive en stor från National Geographic. En vacker dag bestämde vi oss för att vi skulle göra en resa till det esoteriska landet som hade gett upphov till den första stora vita civilisationen. När vi besökte det andra internationella symposiet om icke-konventionell energi i Atlanta i september förra året, råkade vi lyssna på en professor från University of Florida som meddelade att han organiserade en resegrupp som skulle åka till Egypten i januari nästa år. Han var specialiserad på jordbruksvetenskap och ville fördjupa sig i egyptiska metoder och tillvägagångssätt. Detta väckte vårt omedelbara intresse och vi bad honom skicka oss en del av litteraturen om resan. När vi fick broschyrerna sex veckor senare hade vi redan bestämt oss för att vi skulle åka på egen hand, och vi var egentligen inte intresserade av de jordbruksmässiga aspekterna av Egypten ändå. Men det var hans föreläsning som hade fått oss att bestämma oss för att åka.

Resan, även om den var kort, visade sig vara mycket intressant och informativ. Genom att berätta historien vill jag först och främst ge bakgrunden och de lärdomar vi drog av denna resa, för att sedan i ett andra kapitel gå in på de detaljer som vi mötte under själva resplanen.

* * * * *

Egyptens historia är extremt rik och täcker ett tidsspann som är längre än för någon annan större vit civilisation. Det finns mycket, mycket vi kan lära oss av den om vi håller våra ögon och öron öppna och skärper vår iakttagelseförmåga något. Jag har länge studerat de vita civilisationernas historia och lade fram några av mina observationer och slutsatser om dem i Nature's Eternal Religion för tolv år sedan.

Medan jag under mina resor tidigare hade besökt de flesta platserna för de andra vita civilisationerna, såsom Rom, Grekland och Konstantinopel, hade jag aldrig varit i Egypten.

Förståeligt nog, på grund av dess rika och omfattande historia, på grund av dess rikedom av arkeologiska monument och artefakter som fortfarande är välbevarade, har jag alltid varit fascinerad av Egypten och velat se det med egna ögon en dag.

Föregående höst bestämde min fru och jag att vi i februari skulle åka och se Egypten. Eftersom ingen vet vad framtiden bär i sitt sköte, och i och med att världen sprängs i bitar av judarna, särskilt i Mellanöstern, tänkte vi att en sådan möjlighet kanske aldrig skulle komma igen, och ju förr desto bättre.

Nåväl, den 11 februari gjorde vi det äntligen. Vi packade och gav oss av på en relativt kort men spännande tiodagarsresa i Egypten. Jag har mer detaljerat redogjort för resplanen och de platser vi besökte under den egyptiska rundturen i nästa kapitel. I denna avhandling vill jag på nytt analysera historien om Egypten och härleda vilka lärdomar vi kan dra av den första stora vita civilisationen och dess undergång.

När man tar en guidad tur nuförtiden har man inte bara sin vanliga reseledare, utan för att skapa extra affärer tvingar de flesta länder byrån att även ha en andra, lokal guide. Egypten är ett av de länder som kräver en andra guide, eftersom de också är angelägna om att krama ur varenda möjlig turistdollar från sina besökare. Men innan jag beskriver den lokala guiden, låt mig säga några ord om den ordinarie reseledaren.

Hans namn var Tom. Han var en ståtlig, välbyggd man av schweizisk nationalitet och av tyskt ursprung. Som vanligt talade han ett antal språk. Han angav sin hemadress som Kalifornien, men var faktiskt bosatt i Spanien. Han var 51 år, singel och så apolitisk som man kan bli. Han representerade den perfekte kosmopoliten, eller ska jag säga polyglotten?

Vår lokala guide var en egyptisk flicka på 25 år vid namn Shareen. Hon var lång, hade en bra figur och en mörk, lerig hy. Hon påpekade att hon var till hälften italienska och hade studerat till guide vid universitetet i Kairo, att italienska var hennes första främmande språk och engelska hennes andra. Jag vet inte hur bra hennes italienska var, men hennes engelska lämnade mycket övrigt att önska.

En av de första sakerna hon berättade för oss om Egypten som imponerade på mig var att även om egyptierna talade arabiska och det var deras nationella språk, fanns det en enorm och långvarig klyfta mellan egyptierna och araberna. Hon drog en skarp demarkationslinje mellan dem själva och araberna och påpekade att medan egyptierna hade en lång historia av

civilisation och kultur, var araberna inget mer än ohyfsade, ociviliserade beduiner från öknen, som Muhammed hade mobiliserat och polariserat till att bli skoningslösa erövrare. Hon övergick sedan till en intressant utläggning om Egyptens 4 000-åriga civilisationshistoria innan araberna kom, om det forntida Egyptens mångfacetterade gudar, om Alexander den stores erövring, och därefter romarnas; hur Egypten omvändes av den nya kristna tron och hur Alexandria vid det fjärde århundradet e.Kr. var världens främsta centrum för inte bara kristendom, utan även för kultur och lärdom: hur araberna dök upp på 700-talet, invaderade Egypten och omvände det till den muslimska tron med svärdets makt.

Det fanns en olycksbådande och lömsk förändring i den egyptiska utvecklingen som Shareen verkade ignorera, och det var den rasmässiga upplösningen av de en gång stolta, intelligenta vita egyptierna.

Som varje student av egyptisk historia vet, när **egyptierna först byggde sitt mäktiga imperium och sin lysande civilisation för cirka 6 300 år sedan, var de en unik art, en högst enastående ras av begåvade vita människor.** Längre upp längs Nilen och söder om dem fanns nubierna, svarta som spader ess. När egyptierna expanderade sitt imperium var det oundvikligt att de skulle hamna i konfrontation med nubierna. Detta gjorde de naturligtvis, och dumt nog, likt alla andra vita civilisationer sedan dess, betraktade de dessa underlägsna svarta varelser som utmärkt material för slavarbete. De värvade dem inte bara som arbetare, utan tog även in dem i armén. **Resultatet var förutsägbart och som jag har påpekat i både Nature's Eternal Religion och The White Man's Bible, när det sker en geografisk blandning av raserna, sker det oundvikligen en blandning och förorening av genpoolen, och allt eftersom tiden går, återigen oundvikligen, förökar sig de dåliga generna mer och drar ner de goda generna.** Som ett resultat är den genomsnittlige egyptiern idag en konglomerat-bastard, och en dålig bastard därtill, på en nivå med den genomsnittliga mexikanska mestisen. Men jag kommer att ha mer att säga om det senare.

Medan bussen rullade vidare och Shareen fortsatte att berätta sin historia om Egypten, svävade mina tankar iväg och jag spekulerade kring hennes egen härkomst. Jag undrade vilken identitet, om någon, hon själv kunde klamra sig fast vid, då hon var ett konglomerat

en blandning av forntida vita egyptier, svarta nubier, beduinaraber, tidiga romare och en spridning av de slavar som romarna släpade in i sitt imperium och genom vilka de jämmerligt skingrade sina gener. På den kulturella och religiösa sidan var hon en arvinge och en sammansatt röra av forntida egyptisk kultur och religion (som de är så stolta över, men som det inte finns några spår kvar av hos dagens egyptier); av de koptiska (kristna) egyptierna som härskade i femhundra år, och vars kyrkor, tempel och kloster fortfarande finns kvar i isolerade fickor; och slutligen den muslimska tron som hon nu bekänner sig till.

Men vad är hon egentligen? **Hon delar samma sorgliga dilemma som alla bastarder, ett hopkok, en röra av rasblandade vrak, vars förfäder övermodigt och kriminellt trotsade naturens lagar.** Hon är varken vit, eller nubier, eller arab, eller romare. Även kulturellt och religiöst skulle hennes lojaliteter vara splittrade mellan de forntida egyptiska gudarna, koptisk kristendom, romersk katolicism och den muslimska tron. Vilket skamligt hopkok till arv har inte spillts över henne av kriminellt oansvariga förfäder! Hur mycket vitare och ljusare skulle inte Egypten ha kunnat vara idag om de ursprungliga skaparna av dess civilisation hade praktiserat de grundläggande koncepten i Creativity! Om de bara hade haft en rasreligion!

Nästa uttalande av Shareen som gjorde djupt intryck på mig var ett politiskt sådant. Medan vår tyska guide var helt opolitisk, var Shareen inte det. Hon dristade sig till följande åsikt: "Vi har alla fått höra att kung Farouk var en slösare och en skurk, och att överste Nasser var en hjälte som kom till vår räddning och gav oss demokrati och självständighet. Nu kan jag bli fängslad för det jag tänker säga, men många egyptier tänker annorlunda. Faktum är att under Farouk hade Egypten en befolkning på 17 miljoner människor och de flesta av dem arbetade på jorden på sitt primitiva sätt som de hade gjort i generationer. Men Nasser ändrade på allt detta genom att sträva efter modernisering och industrialisering, genom att ge folket rösträtt, något de inte visste vad de skulle göra med. Egypten har nu 47 miljoner människor. En stor del av dessa är trängda i Kairo och Alexandria. **De har det inte bättre, utan sämre, och med de bidrag i form av utländskt bistånd vi tar emot har vi en skenande befolkningsexplosion och situationen blir snabbt allt värre.**"

Det är det verkligen. Kairo, som nu har en explosiv befolkning på 12 miljoner människor (detta var 1984), har faciliteter för en stad med högst tre miljoner. Gatorna är igensatta av bilar och människor, telefonsystemet är en enda röra, allt är hoplappat med tuggummi och ståltråd. En av de främsta anledningarna till befolkningsexplosionen är USA:s utländska bistånd. Egypten får, näst efter Israel, den största delen av USA:s utländska bistånd av alla länder i världen.

Varför är USA så generöst mot Egypten? Tja, främst är det mutpengar för att hålla Egypten i fred med den eländiga banditstaten Israel, allt återigen på den amerikanska skattebetalarens bekostnad. Men det kan inte fortsätta. Som Shareen påpekade — det är en enkelriktad gata mot katastrof. Egypten ökar med mer än en miljon om året, och de flesta av dem strömmar in till Kairo. Precis som Mexico City är det en tidsinställd bomb.

När vi landade i Kairo tog jag mig en ordentlig titt på människorna. De var mörkare än jag hade förväntat mig, mer eller mindre i samma färg som en mulatt i Amerika. De är skröpliga fysiska exemplar som har alla de sämsta egenskaperna hos en bastard. Ändå är deras arabiska och vissa vita drag fortfarande skönjbara.

Sedan flög vi söderut till Assuan och till Abu Simbel och gick slutligen ombord på en härlig och avkopplande fyradagarskryssning nerför Nilen, från Assuan till Luxor. Den stora överraskningen för mig var att medan de infödda i Kairo var lerfärgade, var de i Assuan och norrut, och längs hela stränderna norrut till Luxor, rena rama krullhåriga niggrer, svarta som spader ess!

När jag betraktade Nilens stränder fick jag tillfälle att observera de infödda, deras bostäder och deras primitiva sätt att bruka jorden. Mycket av bostäderna ute på landsbygden (och även i Kairos utkanter) är extremt enkla, byggda av primitiva lerstenar och ofta inget mer än bara vass som lappats med lera. De brukade jorden på ungefär samma sätt som de gjorde för 2 000 år sedan, efter att deras civilisation kollapsat. Gång på gång såg jag ett par vattenbufflar spända framför en primitiv plog, med en fellaheen i en smutsig vit klädnad gående bakom. När jag jämförde deras primitiva bostäder med de magnifika och storslagna tempel och palats som byggts av deras forntida föregångare, kunde jag bara bli bestört och fråga mig — hur

kunde ett folk sjunka så lågt från ett så gynnsamt arv? Detta leder mig till det ämne jag vill diskutera härnäst — den forntida egyptiska religionen.

Egyptens historia är ett utmärkt exempel på vad jag talar om i Creative Credo nr 45 i *The White Man's Bible* när jag säger att vidskeplighet och godtrogenhet är den vita rasens akilleshäl. Det finns knappast någon civilisation i historien som var mer överväldigad av gudar och spöken än vad de forntida egyptierna var. De fruktade sina gudar, de avgudade dem, de bönföll dem.

I allmänhet var deras religion den mest kraftfulla kraften som kontrollerade individens liv och satte nationens kurs. Detta leder mig till flera andra observationer.

1. På grund av deras besatthet av spökerier och deras försummelse av att vårda sin genpool, blev de rasmässigt uppblandade.

2. Resan till Egypten övertygade mig om att rasmässig uppblandning av den vita rasen (oavsett om den är lokal eller global) är den ultimata fasan.

3. Det polariserade också bestämt en grundläggande övertygelse jag har haft under lång tid. Den övertygelsen är denna: den vita rasen har varit i trängande behov av en rasreligion ända från början av sin civilisation, och behöver den mer än någonsin idag. Om egyptierna hade haft det, skulle vi ha en vackrare, en vitare och en ljusare värld idag.

4. Att alla de fiktiva koncept som främjas av både judendomen och kristendomen redan var uppfunna av de forntida egyptierna. Dessa fiktiva koncept kopierades först av judarna och transplanterades sedan in i den kristna trosbekännelsen, som judarna gav upphov till och främjade. Några av dessa grundläggande koncept var (a) idén om en "själ", (b) idén om "evigt liv", (c) idén om "gudar", både onda och goda, (d) idén om "en gud" (Ikhnaton), (e) idén om "offer" för att blidka gudarna eller guden, (f) idén om "dop" (rening genom tvagning), (g) idén om att bygga magnifika och storslagna tempel för att ära och bönfalla sina gudar. Faktum är att hela programmet för att kontrollera massorna genom att försätta dem i vördnad med tro på hokus-pokus och det övernaturliga redan var väl utvecklat i det egyptiska religiösa systemet.

5. Att den egyptiska besattheten av att förbereda sig för döden och odödligheten därefter är, och var, en av de mest destruktiva och slösaktiga idéer som bidrog till att bringa...

ett slut för inte bara en ytterst lysande och ärorik civilisation, utan också en ytterst unik och föredömlig ras.

Om dessa begåvade (och samtidigt dementa) idioter bara hade haft en rasreligion som Creativity!

Istället riktades alla faraonernas ansträngningar mot att sörja för komforten och välbefinnandet för deras fiktiva "själars" odödlighet. Varje farao ville överträffa sin föregångare genom att lämna efter sig ett monument och en grav där hans kvarlevor vilade, inneslutna i en storslagen fysisk inhägnad som de hoppades skulle bestå i all evighet.

Att deras kroppar balsamerades genom en process som fortfarande inte förstås av modern vetenskap, det vet vi alla. Att deras mumier sedan begravdes i en genomarbetad uppsättning sarkofager som sedan förseglades i hemliga kamrar i en enorm pyramid eller annan struktur, det är också välkänt. Vad som förvånade mig är dock i vilken utsträckning de ansträngde sig för att "förse själen" med alla tusentals godsaker på dess resa till evigheten. De öste praktiskt taget ut kungarikets rikedomar i detta sista smörjelse-projekt som om livet här och nu var betydelselöst, men i kontrast var vårdandet av själen i det eviga livet efter detta den överväldigande besattheten under deras levnadsdagar. **Har detta en bekant klang hos de kristna som bekänner "samla inte skatter på jorden, utan samla skatter i himlen"?**

En sådan häpnadsväckande samling av rikedomar följde med sarkofagen och graven för en död farao att de blev det främsta målet för gravplundrare i forntiden. Det var nästan som att råna Fort Knox, förutsatt att man kunde hitta det. Det är inte konstigt att faraonerna gick till extrema längder för att göra sin inre grav antingen fysiskt otillgänglig genom ren massivitet i förseglade stenstrukturer, såsom pyramiderna, eller tog till list, såsom att begrava sina gravar, godsaker och allt, djupt under jorden i en avlägsen ravin som Konungarnas dal vid Luxor. (Sextiofyra faraoners gravar har hittats i Konungarnas dal, och femtiosju i Drottningarnas dal, mittemot Luxor.)

I båda fallen lyckades de dåligt. Av alla begravda faraoner vars gravar har hittats, hann forntidens gravplundrare först till dem, med det enda undantaget för pojkkungen Tutankhamun, som upptäcktes av den brittiske arkeologen Howard Carter 1922. Det misstänks att arkitekterna som ritade dessa gömställen och som i allmänhet överlevde faraon,

var huvudskurkarna genom att antingen hjälpa rånarna eller utföra jobbet själva.

Det är kung Tuts grav som ger oss en uppfattning om storleken på den nationella skattkammare som hälldes ner i en av dessa gravar och sedan begravdes, förmodligen för all framtid. Jag hade nöjet att gå ner i kung Tuts grav där hans mumie fortfarande vilar, och även att se de skatter som hade hittats i graven och som nu finns i Kairo-museet.

Låt mig först försöka beskriva skatterna, som visas på Egyptiska museet, även kallat Kairo-museet.

Medan utställningen som togs till USA 1976 och visade kung Tuts skatter lockade enorma folkmassor i varje stad där den hölls, innehöll den bara 55 föremål. På Kairo-museet visas 3 500 föremål, alla hämtade ur kung Tuts grav. Det inkluderar stridsvagnar, bänkar, skålar, kistor, stolar, en ansiktsmask av guld, guldhylsor för var och en av kung Tuts fingrar, 180 stenstatyetter av hans favorit-tjänare, och en sådan lista av varierande prydnadssaker att det är omöjligt att katalogisera dem här. Det räcker med att säga att så mycket guld var inlagt på så många av dessa föremål och så många juveler var infattade i dem att det var som en öppen inbjudan till Fort Knox, förutsatt att man kunde hitta det.

Att göra det extremt svårt att hitta eller ta sig till var vad kungarna och deras arkitekter lade ner avsevärt arbete och uppfinningsrikedom på att göra. Jag hade alltid föreställt mig Konungarnas dal och Drottningarnas dal, där ett antal av dessa underjordiska gravar ligger, som en vacker dal med väl markerade ruiner av de olika gravarna. Till min förvåning var det en av de mest ödsliga raviner man kan tänka sig. Trots alla utarbetade och högt dekorerade tunnlar, trappor, förrum, förråd och själva gravkamrarna, fanns det inte ett spår av ett grönt grässtrå, eller ens den minsta indikation ovan jord på något av den storslagenhet som låg under marken. Tills moderna grävare nådde dessa gravar fanns det inget annat än ödslighet, den vackraste av lila himlar ovanför och sand, sand, sand.

Men väl under jord är mängden tunnlar, sniderier, mejslingar och rikedomen av dekorationer på väggarna i gångarna och kamrarna verkligen häpnadsväckande. Förutom att besöka kung Tuts och några andra underjordiska gravar, hade vi nöjet att besöka kung Ramses VI:s grav och

utforska det till slutet. Bara de fysiska aspekterna av det är överväldigande. Det bestod av en serie sluttande trappor, raksträckor, fler trappor och fler kammare. Bara att klättra in och ut skulle trötta ut alla utom en erfaren bergsklättrare. Jag frågade guiden vad den totala vertikala höjdskillnaden för dessa trappor uppgick till, och hon svarade att det var totalt 40 meter. Detta motsvarar 125 fot, eller en tolvvåningsbyggnad, en rejäl morgonklättring, ner och upp.

Slutsatsen av **all denna besatthet av att sörja för efterlivet är naturligtvis att det är extremt slösaktigt och uppenbart dumt, men naturligtvis inte mer än de kristnas rop om att "samla skatter i himlen", eller USA:s program för att subventionera alla världens ler-raser.** Eftersom kung Tut var en pojkkung som bara regerade i nio år och dog vid 18 års ålder, och praktiskt taget lämnade en nationalskatt i sin grav, kan vi bara spekulera i hur mycket rikligare skatterna var som begravdes av sådana kungar som Ramses II, som var oerhört mycket mäktigare, mycket mer egoistisk och regerade i totalt 67 år.

När vi talar om Ramses II kommer vi till en annan märklig egenskap hos de egyptiska faraonerna som förmodligen framhävdes av kungen med det enorma egot, men som delades av de flesta av dem. Detta var besattheten av att inte bara vara "väl sedd" av gudarna och det odödliga livet i det hinsides, utan de ville var och en att deras namn och deras statuer och deras monument skulle överskugga alla andra och bestå för all framtid.

De egyptiska kungarnas (faraonernas) besatthet av odödlighet kände uppenbarligen inga gränser. De ville ha **odödlighet i efterlivet.** För att understödja och främja den egotrippen byggde de sig storslagna gravar och fyllde dem med så många dyra saker att de praktiskt taget raserade den nationella ekonomin, som jag redan har nämnt tidigare. Men de **ville också ha jordisk odödlighet,** kombinerat med jordisk berömmelse och hyllningar också. För att göra detta byggde de monument, statuer, pyramider och tempel till sin egen ära. Ytan på praktiskt taget varje vägg i deras fasad, kolonn, och vad du vill, var täckt med hieroglyfer som berättade om dem själva, om deras hjältedåd, umgänge med gudarna, pekande på dem själva på ett eller annat sätt. Allt detta var varvat med deras egen "kartusch" som var deras varumärke, eller signum, eller signatur. Den består av ett parallelogram med

rundade ändar, inuti vilka den specifika härskarens individuella namn stod skrivet i hieroglyfer.

Dessa kartuscher är så populära att de utgör en betydande souvenirverksamhet i Egypten idag. Du kan få din egen kartusch tillverkad i guld eller silver av en lokal juvelerare, med ditt namn stavat i upphöjda hieroglyfer. Den kan bäras som en amulett och är ett av de få värdefulla inköp man kan göra i Egypten idag.

För att återgå till de forntida jägarna av stora egon, lät en mäktig kung som Ramses II bygga ett fantastiskt tempel till sin ära i Abu Simbel. Det höggs ut direkt ur en massiv klippvägg vid Nilen på en gudsförgäten plats 27 mil söder om Assuan och 123 mil söder om Kairo. På utsidan finns fyra kolossala statyer av Ramses II i sittande ställning. Var och en är över 20 meter hög. Inuti det första rummet, den stora hypostylen, bärs taket upp av åtta pelare prydda med enorma statyer av vår hjälte, Ramses II, i guden Osiris gestalt. Den andra salen stöds av fyra pelare, med reliefer på väggarna föreställande Ramses, hans hustru Nefertari samt hans häst och vagn. En liknande förhärligande upprepas återigen i den tredje kammaren. Faktum är att Ramses II finns överallt, alltid med sin kartusch, som säger: "Detta är Ramses."

Men han var inte den ende. De flesta kungar följde samma linje, men de var inte riktigt lika framgångsrika eftersom de inte regerade i 67 år, och tiderna var inte lika gynnsamma.

Det fanns nu två sätt att överglänsa och överskugga sina föregångare. Det ena var att överträffa de andra, och det andra var att förstöra och utplåna den tidigare härskarens namn och/eller verk. Även om Egyptens historia har många saknade pusselbitar, kan vi ändå finna många bevis på båda taktikerna — att bygga mer än rivalen och att utplåna föregångarnas namn och rykte. Ibland uppnåddes detta helt enkelt genom att hugga bort den tidigare härskarens kartusch (på monumentet, i ett tempel) och ersätta den med sin egen. Ramses II är känd för att ha gjort detta i flera fall.

Ett sådant fall var drottning Hatshepsut, en av de mest märkvärdiga kvinnorna i historien. Hatshepsut var gift med Thutmosis II, sin halvbror — vilket inte var en ovanlig sedvänja i det forntida Egypten. När Thutmosis II dog efter en kort regeringstid, tog hon över styret som tillfällig regent för Thutmosis III, den lagliga tronföljaren, som fortfarande var ett barn. Jag bör förklara att även om Thutmosis III var son till Thutmosis II, var han inte son till

Hatshepsut. Hur som helst, drottning Hatshepsut blev så förälskad i den makt hon nu utövade att hon stannade kvar och höll en mycket otålig Thutmosis III i bakgrunden, även efter att han hade nått vuxen ålder (inte helt olikt dagens brittiska monarki). Hatshepsut visade sig vara en kapabel och kraftfull härskare. Hon bar lösskägg som en man, vilket återspeglas i hennes många uthuggna bilder. Liksom sina föregångare antog hon också gudomlighet. Hon byggde drottningens berömda tempel vid Deir el-Bahri och även det stora Amon-templet i Karnak, liksom flera andra monument för sin framtida odödlighet. Väggarna i dessa tempel var fyllda av gravyrer av drottningen i hennes mångfaldiga heroiska scener, vanligtvis i sällskap med gudarna.

Nåväl, så småningom dog drottningen, som alla goda drottningar slutligen gör, och Thutmosis III kom till makten. Thutmosis III var så arg över att ha blivit förrädiskt undertryckt under alla dessa år att han vanställde bilden av drottning Hatshepsuts ansikte på varje monument, vägg och pelare han kunde hitta. Aj då, Thut. Vilken hänsynslös förstörelse av dyrbar konst för oss som kom några tusen år senare. Vi önskar att du inte hade gjort så, Thut.

Ett andra intressant fall är Amenhotep IV under den XVIII:e dynastin, cirka 1 350 f.Kr. Han var en asket, en religiös reformator, en filosof och en teolog. Han ändrade sitt eget namn till Ikhnaton, vilket betyder "Aton (solguden) är nöjd". Han avskaffade alla andra gudar och proklamerade idén om "den ende guden" — sin gud, Aton. Så besatt var denne förste fanatiska monoteist att han ägnade sig åt en orgie av ikonoklasm. Han lät radera pluralordet "gudar" från alla monument, förstörde bilder av rivaliserande gudar och förföljde skoningslöst Amons präster.

Ikhnatons monoteistiska solgudsreligion misslyckades slutligen och han avsattes. Även om den utövade ett stort inflytande på sin tids konst och tänkande, återvände Egypten snart till sin forntida, väl förankrade och labyrintiska religion av polyteism, och de gamla prästerna var åter vid makten. Som en sidokommentar bör det noteras att det var från Ikhnaton som judarna kopierade sin idé om Jahve och monoteism. När judarna nu med stor fanfar förkunnar att de gav världen den första monoteistiska religionen, ljuger de, som vanligt. Kom ihåg att egyptierna hade den först.

I vilket fall som helst, efter att Ikhnaton avsatts, återvände prästerskapet till sitt forntida system med besked. De slog i sin tur sönder alla statyer av Ikhnaton,

mejslade ut hans bild varhelst den dök upp och försökte utplåna varje spår av hans idé.

Medan vi ändå talar om ikonoklasm kan det vara värt att påpeka att detta var ett ämne som också ivrigt förföljdes av de egyptiska kristna (kända som kopter) under deras 500-åriga välde i Egypten. Precis som i Grekland och i Rom var kopterna i Egypten fast beslutna att krossa "hedniska" bilder, och de koncentrerade sig på att destruktivt slå av näsorna på fler statyer än någon annan grupp i historien.

Trots deras besatthet av religion och trots de tusentals år de arbetade med den och under den, lyckades egyptierna aldrig riktigt sammanställa en organiserad, välstrukturerad religion, så som den romersk-katolska kyrkan gjorde under kristendomen. Istället var deras en förvirrad, skiftande och mångspråkig uppsjö av gudar, gud, gudar, som varierade både i tid, namn och geografisk plats. Förutom några av de främsta gudarna fanns det dessutom de mindre lokala gudarna som invånarna i vissa städer eller områden höll i hög aktning.

En av de dominerande gudarna var **Amen-Re**, även känd som Amon-Ra, även känd som Ra, även känd som Horus, i vilken skepnad han framträdde med ett falkansikte på en mänsklig torso. Ikhnaton ändrade denna mångfacetterade solgud Amen till Aton och gjorde honom till den ende. Idag, när du hör "Amen" skalla genom korridorerna i kristna kyrkor, kom ihåg att egyptierna hade det först.

Andra stora och universella gudar vid sidan av Amen-Ra var: **Anubis** som hade ett schakalhuvud och presiderade över de döda och vaktade gravarna; **Hathor**, som hade ett kohuvud med långa horn som vaggade solen. Hon var kärlekens och barnafödandets gudinna; **Thot**, visdomens och sanningens gud, hade ett ibishuvud; även **Ptah**, **Hapi**, **Isis**, **Maat**, **Imhotep**, **Min** och andra. Vilket dumt, fånigt hopkok!

Ämnet egyptisk religion är naturligtvis oändligt, och jag önskar inte förfölja det ytterligare. Jag tror att jag har gett tillräcklig bakgrund till mina observationer så att vi kan komma till några meningsfulla slutsatser och dra några lärdomar från den 6 300 år gamla egyptiska erfarenheten.

1. Eftersom den vita egyptiska rasen var geografiskt skyddad av stora ökenområden i öster och väster, av havet i norr och av katarakterna vid Nilen i söder, hade den en möjlighet att vårda och utveckla en ständigt framåtskridande art av en fin ras.

utan intrång av främmande förorening under tusentals år.

2. Religion kan, och gjorde, spela en enormt avgörande roll i individens, nationens och rasens liv, och egyptierna drev det till en veritabel mani. Religion är fortfarande en oerhört viktig faktor i deras liv idag.

3. Religion är, som jag har konstaterat många gånger tidigare, som eld. Den kan vara extremt konstruktiv eller destruktiv, beroende på religionens natur, av vem den används och på vem.

4. Egyptierna hade inte en bra religion utan en ganska dum religion baserad på rent fiktiva koncept och märkligt hokus-pokus. Inriktningen i deras religion var förberedelsen för ett obefintligt liv i det efterlevande, en meningslös besatthet som onödigt slösade bort deras resurser och arbete, och hällde det ner i ett dolt råtthål, för att begravas för alltid.

5. Den vita rasen är sex tusen år senare fortfarande utan en meningsfull, konstruktiv religion, och kommer troligen att vara det fram till den tid då Creativity blir universellt accepterat.

6. Egyptens vita ras kunde hålla en stadig kurs i cirka 3 000 år (en lång tid) av två skäl:

   (a) Den var geografiskt skyddad från rasmässig kontaminering som nämnts tidigare.

   (b) Dess religion, ekonomi och regering hölls borta från judarnas händer fram till troligen omkring 1 300 f.Kr.

Från den tiden satte rasblandning, rasmässig, kulturell och ekonomisk upplösning in och förstörde fullständigt allt — ras, nation, kultur och ekonomi tills vi nu har den dystra polyglotta röran av bastarder som syns idag.

7. Hade de haft en raslig religion, såsom Creativity, istället för hokus-pokus-överflödet av fiktiva spöken, skulle historien om inte bara Egypten, utan världen, läsas annorlunda idag. Utan tvekan skulle de inom en period av några århundraden ha erövrat alla livskraftiga länder på jorden och befolkat dem med en ständigt alltmer överlägsen människoras. Vi kan bara vagt spekulera i vilken storslagenhet sådana supermänniskor skulle kunna besitta. I vilket fall som helst skulle det vara så långt över dagens förfallna bastarder att det inte skulle finnas något igenkännbart släktskap.

8. Om det är en sak som resan till Egypten har gjort för mig, så är det att överväldigande förstärka en grundläggande övertygelse.

Den övertygelsen är att den vita rasen var i trängande behov av en god rasreligion i forna tider, har behövt den genom hela historien, och behöver den mer än någonsin idag.

Faktum är att vi närmar oss vägs ände. Det är nu eller aldrig.

Det yttersta av alla fasor är rasblandningen av den stora vita rasen. Det rasblandade Egypten står idag som en levande påminnelse om den yttersta fasan. Låt oss på nytt viga oss åt kampen för att vända denna process och rena världen från den plåga som nu uppslukar den.

* * * * *

De forntida egyptierna besatt också en gång det gudomliga fröet i sin ras, men de tillät det att bastardiseras till lera. Låt detta vara en sträng varning och en hård läxa för det som fortfarande finns kvar av den vita rasen på denna planet Jorden.

* * * * *

Den yttersta fasan är rasblandningen av den vita rasen.

* * * * *

Slutsatsen av all denna intensiva egyptiska religiositet är denna: den var helt och hållet baserad på självbedrägeri, hokus-pokus och medvetna lögner.

Kapitel Sju

En rapport från dagens Egypten

Allt började falla på plats när min fru och jag deltog i ett symposium för okonventionell kraft i Atlanta, Georgia i september förra året. En professor från University of Florida som specialiserat sig på jordbruksvetenskap meddelade att han höll på att organisera en resgrupp till Egypten i januari nästa år. Eftersom vi hade pratat om att vi "en vacker dag" skulle besöka det där forntida underlandet, bestämde vi oss — varför inte i vinter? Vi sa till professorn att vi var intresserade av att gå med i hans grupp och bad honom vänligen skicka oss sitt material.

När vi fick hans material sex veckor senare hade vi redan bestämt oss för att (a) vi skulle åka ändå, (b) hans resa var för jordbruksinriktad och (c) vi skulle klara oss bättre med ett professionellt reseföretag. Vi skaffade nya pass, visum till Egypten och anmälde oss till en elvadagarsresa med resebyrån Hemphill-Harris. Startdatumet var den 11 februari.

Vi flög ut från Atlanta klockan 17:20 med KLM Airlines till Amsterdam. Efter en kort mellanlandning i Amsterdam och ett 30-minuters stopp i Aten anlände vi till Kairos flygplats klockan 19:30 nästa dag.

Arrangemang hade gjorts för att vår reseledare, vars namn var Tom, skulle möta oss på flygplatsen, men när vi anlände den kvällen till en mycket främmande flygplats syntes ingen reseledare från Hemphill-Harris till någonstans, och vi fick snart lära oss några av den egyptiska existensens jordnära realiteter.

Flygplatsen var sliten, smutsig och överfull av människor. Det var ett lössläppt pandemonium. När vi väl kommit igenom immigrationen och tullen och började leta efter guiden som inte var där, började det bli sent på natten, och här var vi strandsatta på en utländsk flygplats där endast den mest grundläggande engelskan talades av någon.

Jag försökte ringa till Ramses Hilton Hotel, men inga offentliga telefonkiosker fanns tillgängliga. En skara hjälpare fanns till hands vid varje hörn och letade efter dricks (kallat baksheesh) för vad som helst.

En trevlig ung man hittade slutligen en telefon vid ett affärsfönster som vi kunde ringa ifrån för en liten baksheesh. Efter ett dussin försök och en halvtimme senare kom vi fram till receptionisten på hotellet, som informerade oss om att ja, vi hade en bokning, och var befann vi oss? Jag försökte få kontakt med Hemphill-Harris reseledare, Tom, men utan framgång. Kommunikationerna var så dåliga att jag bestämde att vi skulle göra bäst i att bara ta en taxi på egen hand och ta oss till hotellet.

Efter ytterligare några hjälpare och mer baksheesh blev vi lastade in i en taxi och gav oss iväg. Nu när vi förstod hur telefonsystemet fungerade (?) väntade oss en annan upplevelse. När jag säger att vi gav oss iväg, menar jag att vi for iväg som ett skållat troll i ett försök att tävla mot den internationella datumlinjen. Genom att hänga tungt på tutan, precis som alla andra, trotsade denne man helt enkelt alla sannolikhetslagar och vävde in och ut ur trafiken som en professionell hockeyspelare. På något sätt kom vi fram till hotellet oskadda. Hur, det kommer jag aldrig att förstå.

Efter att ha kommit i ordning på vårt rum sökte jag upp reseledaren på hotellet, som vid det här laget var klädd i pyjamas och redo att dra sig tillbaka för natten. När jag frågade Tom varför han hade lämnat oss strandsatta på flygplatsen, svarade han oskyldigt att han inte hade någon information om vår ankomsttid och att han hade förstått det som att vi skulle anlända på egen hand. När jag visade honom den tryckta lappen med hans namn på, där det stod att han skulle möta oss vid ankomst, låtsades han bli förvånad. Om det var äkta eller en undanflykt har jag aldrig fått veta. Hur som helst var vi där. Vi hade ett lyxigt rum på ett av Kairos finaste hotell, Ramses Hilton, och var redo att sova, inte argumentera.

Medan jag i artikeln, *Lärdomar från Egypten*, har skrivit ner många observationer och slutsatser ur en religiös och historisk synvinkel, vill jag i denna "reseskildring" beskriva mer av det moderna Egypten och vad vi faktiskt såg av de antika ruinerna, en mycket imponerande upplevelse.

Trots den mödosamma starten på flygplatsen var resten av resan ett ytterst njutbart och spännande äventyr. Nästa morgon, efter att ha ätit en överdådig frukost serverad på rummet, var vi igång tillsammans med resten av resegruppen. Gruppen visade sig vara relativt liten, omkring 18 personer, vilket är lite för en resegrupp, alla erfarna resenärer och en av de mest hjärtliga och trevliga grupper vi någonsin haft nöjet att resa med. Vi var på väg till Sakkara för att se Egyptens äldsta pyramid, kung Djosers trappstegspyramid.

Denna resa, cirka 20 mil utanför Kairo, tog oss förbi den kolossala statyn av Ramses II, där jag fick lära mig om "kartuscher" och även om Ramses II:s kolossala ego. Det var också mitt första intryck av landsbygden och de infödda egyptiernas primitiva tillvaro.

Kairo är en av världens största städer, med en växande befolkning på tolv miljoner, trängda i faciliteter som var avsedda att rymma högst tre miljoner. Allt är trångt, överbefolkat, fallfärdigt och otillräckligt. Trafiken är oorganiserad och blockerad, där signalhornet är det främsta vägledande ljuset, om det ens finns något. Gatorna är smala och packade med folk. Vattensystemet är inte drickbart, och man varnas för att endast dricka drycker på flaska. Elektriciteten bryts ofta. Telefonsystemet hänger knappt ihop, vilket vi upptäckte när vi anlände till flygplatsen.

Människorna är dock vänliga och lättsamma, aldrig med brådska. De är inte fientliga mot amerikaner, även om de kan ha mer anledning att vara det än många andra som är det. Medan mexikanerna, en liknande dåsig ras, har sitt "mañana", överträffar egyptierna det med sitt eget ord, "maleesh", som ungefär betyder "det är lugnt, oroa dig inte för det". Faktum är att de enda två egyptiska orden jag lärde mig var "baksheesh" — alla hade handen utsträckt — och "maleesh", som redan beskrivits.

Icke desto mindre är Kairo en extremt intressant stad, med en bred blandning av flera kulturer varav tre dominerar: den fornegyptiska med sina pyramider och allt, den tusenåriga muslimska kulturen med sina vackra moskéer och minareter, och det moderna "västerländska" inflytandet av skyskrapehotell, byggda förstås av den vite mannen, mestadels med amerikanska pengar.

Men för att återgå till landsbygden, på vår väg till Sakkara. Väl ute ur själva staden imponeras en resenär av de rikliga gröna fälten, bevattnade av Nilens vatten. Det kan sannerligen sägas att Nilen är Egypten och utan Nilen skulle Egypten vara ingenting. Nilen har också kallats världens längsta oas, och en oas är den verkligen. Denna oas, som varierar i bredd från ungefär en engelsk mil till tio mil, har mycket tydliga demarkationslinjer. Väl utanför Nilens bevattnade vatten är landet lika ödsligt och kargt som vilken öken som helst i världen — inget annat än mil efter mil av sand och stenar utan ett grässtrå i sikte.

När vi rullade fram i bussen på en smal tvåfilig väg mot Sakkara, kunde vi se de infödda hus...

fellaheen, synliga på båda sidor av vägen. De är byggda av lersten, palmgrenar och andra enkla material. De är extremt primitiva och måste vara hetare än en ugn på sommaren när temperaturerna når 110 grader (ca 43°C) och mer. Längs vägen syntes också många getter, åsnor, kameler och vattenbufflar. Det var vattenbufflarna som var de främsta dragdjuren och de drog ofta en primitiv plog.

När vi väl kom fram till Sakkara betraktade jag landskapet. Det låg utanför den gröna oasen och var så kargt och ökenlikt som något ödsligt landskap på jorden kan vara. Men trappstegspyramiden var enorm, och den var imponerande då den är den äldsta stora pyramid som någonsin byggts. Extremt imponerande var också ruinerna av murarna till ett enormt tempel som funnits där i forntiden. Det är svårt att föreställa sig de miljontals timmar av handarbete som måste ha krävts för att bygga en så enorm inhägnad som omfattade flera tunnland, och vars tempel nu bara är en svag kontur av sin forna glans.

Sakkara, de dödas stad, sades vara hemvist för guden Sakr (falken). Han var nekropolens gud i underjorden. Denna nekropol innehåller mer än 14 pyramider, varav trappstegspyramiden är den absolut största, och den ansågs av vissa representera en trappa till himlen. Det är troligen härifrån judarna fick sin idé om Jakobs stege. Kom ihåg att egyptierna hade den först!

Det var här vid trappstegspyramiden, som dateras 5 000 år tillbaka i tiden, som vi gick ner i vår första underjordiska grav. Graven, som tros tillhöra Sekhemkhet, ligger inte i själva pyramiden, utan man går in genom gravkammare från ruinerna av det närliggande templet. Det är här vi klättrade ner för sluttande trägångar, böjde oss fram genom långa, låga gångar och introducerades för de mångfacetterade och färgstarka hieroglyferna som dekorerade varje kvadratfot av kammarens väggar. Det ger en verkligen en kuslig känsla att stå i en gravkammare tillhörande en farao som dog för 5 000 år sedan.

När vi kom ut i solljuset igen på det enorma området vid det nu ruinerade templet, såg vi två söta infödda barn komma ridande från öknen. Sittande på varsin åsna bar pojken och flickan klädnader i klarrött, vitt och blått. Deras tajming var sådan att de fick sina bilder tagna av resegruppen, och för baksheesh, naturligtvis. Vi var glada att stå dem till tjänst.

När jag såg mig omkring pågick arkeologiska utgrävningar överallt. Längre ut såg landskapet ut som ett månlandskap, torr, karg och ändlös sand. Då och då stack ruinerna av en annan, men mycket mindre pyramid upp sitt huvud ur den karga sanden. Med hjälp av min fantasi kunde jag bara spekulera i det liv och den aktivitet som utspelade sig här för så många tusen år sedan.

Efter att ha sett den äldsta fasen av egyptisk historia först, kör vi tillbaka till Giza, cirka 24 kilometer bort, för att nu se den största och mest kända av alla pyramiderna. På vägen stannade vi vid restaurangen The Carvory, precis vid Pyramids Road. Här fick vi vårt första smakprov på egyptisk kokkonst, i europeisk stil. Det var en överdådig lunchbuffé med ett brett urval av kött, frukter, sallader, ostar och desserter att välja mellan. Rekommenderas inte för någon som går på diet.

Sedan vidare till Cheops och de stora pyramiderna, en av de mest kända platserna i världen. (Vid ljud- och ljusshowen den kvällen hävdade de att det var den mest kända.) Intrycket pyramiderna gjorde på mig var inte en besvikelse. De levde upp till alla mina förväntningar. Cheops, den största av de tre, är sannerligen massiv. Dess ursprungliga höjd var 481 fot, och basen täcker 13 tunnland. Det finns flera långa tomma korridorer inuti pyramiden. Att gå ner i dessa korridorer till gravkammaren var ett av alternativen på turen. Efter att ha pratat med någon som hade gjort det, och som sa att han inte skulle göra om det för en miljon dollar, och efter att ha klättrat upp och ner i de låga korridorerna på träspänger vid Stegpyramiden, avböjde jag. Istället beslutade jag mig för att gå runt pyramidens omkrets på egen hand, ett företag som tog längre tid än väntat och lät en otålig resegrupp och busschaufför vänta på min återkomst.

Bussen tog oss därefter till den världsberömda Sfinxen, bara några minuter bort. Här fanns också inte bara folkmassor, utan återigen åsnor och kameler. Ägarna till kamelerna var extremt övertygande försäljare som ivrigt bönföll de naiva och förvånade turisterna att ta en kamelritt, eller åtminstone få sitt foto taget sittande på ryggen av en kamel. Jag blev övertalad. När allt kommer omkring, vad är en resa till Egypten utan att ha en bild av sig själv sittande på ryggen av en kamel? Jag gav föraren ett egyptiskt pund och han hjälpte mig att klättra upp på ryggen av en liggande kamel. Med lite påfösning från ägaren snörvlade och vrålade djuret högt och reste sig till sin fulla höjd. Min fru tog sedan en

bild när odjuret och jag poserade, med pyramiderna som bakgrund.

På väg till hotellet stannade vi vid en papyrusbutik och ett galleri där vi fick lära oss den uråldriga och fascinerande konsten att tillverka papyrus av det egyptiska sävgräset, en konst lika gammal som pyramiderna själva. Där visades ett stort urval av färgstarka målningar av egyptiska mystiker på papyrus.

Vår guide, Tom, förklarade att det fanns väldigt få saker i Egypten som var värda att köpa, och han kunde bara rekommendera tre. Det var papyrusmålningar, egyptiska handvävda ullmattor med intrikata inhemska mönster, samt kartuscher i guld eller silver. Vi hade redan köpt en ullmatta på väg tillbaka från Sakkara under förmiddagen, så nu lade vi till tre färgstarka papyrusmålningar, kompletta med hieroglyfer och allt, till vår samling. Sedan bar det av genom Kairos myllrande gator till middag på Ramses Hilton efter en mycket händelserik dag.

Men dagen var inte slut än. Tom, vår guide, frågade gruppen hur många av oss som ville gå på **Ljud och Ljus**-programmet vid pyramiderna den kvällen, eftersom även detta ingick i vår betalda rundresa. Av vår grupp på 18 personer var det bara min fru och jag som anmälde oss frivilligt. Sex personer i gruppen hade anlänt hit till Egypten dagen innan från en safariturné i Nairobi, som Tom också hade lett. De övriga tio var för trötta. Vi var också trötta, men vi bestämde oss för att vi inte ville missa den här föreställningen för allt i världen. Vi hoppade över middagen och hade bara en halvtimme på oss att byta till varmare kläder.

Eftersom vi var de enda två från vår grupp som skulle gå, fick vi en privat limousin till förfogande, med inte bara en chaufför, utan även en biljettagent som följde med, köpte våra biljetter, visade oss vart vi skulle gå och väntade utanför tills föreställningen var slut för att guida oss tillbaka till limousinen.

Vi var extremt glada att vi gjorde ansträngningen. Vi hade sett Ljud och Ljus-showen elva år tidigare vid Akropolis i Aten, och vi hade sett Ljud och Ljus-showen från en kryssningsbåt på Coloradofloden vid Moab, Utah, som lyste upp klipporna, men denna show vid pyramiderna var den i särklass mest vördnadsbjudande.

Genom ljudsystemet startade berättaren showen med ett högtidligt och majestätiskt "Ni har kommit i kväll till den mest fantastiska och hyllade platsen i världen. Här på Gizeh-platån står för evigt den mäktigaste av mänskliga prestationer." Imponerande? Vi var imponerade.

Ljusen blinkade sedan på var och en av de tre pyramiderna i tur och ordning, sedan på dem alla samtidigt. Därefter talade olika röster — Sfinxen, präster, faraoner, etc. — från olika platser med klangfulla, kultiverade röster som om de talade från sina gravar. Hela föreställningen var välskriven och väl orkestrerad, berättad av välkända skådespelare.

En broschyr som beskrev produktionen hävdade att studien för att sätta ihop detta program varade i sex månader, och att genomföra projektet tog ett år. Det krävdes mer än 29 kilometer ledningar och kablar för att ansluta alla ljudsystem och belysningsanordningar som var utspridda över ett betydande område. Vi tog med oss en uppsättning LP-skivor av hela programmet så att vi kunde lyssna på det igen när vi kom hem.

Programmet ges på engelska fem kvällar och på franska två kvällar i veckan.

Tisdagen den 14 februari 1984. Nästa morgon var vi ute ur hotellet vid 07:00 och på väg till flygplatsen för att flyga söderut till Assuan, 860 kilometer uppströms från Kairo. Det skulle bli en lång, hektisk morgon som faktiskt varade under större delen av dagen.

Samma flygplats som vi hade lämnat sent på natten bara 36 timmar tidigare i ett moln av damm och hönfjädrar, var fortfarande samma kaos som vid vår ankomst. Medan vi hade anlänt med (holländska) KLM tidigare, reste vi nu med ett egyptiskt flygbolag till Assuan, och en egendomlighet med egyptiska flygbolag är att man inte får några platsreservationer. Det är varje man för sig själv och konkurrensen är hård. Inte nog med att du inte är säker på din plats, du kan inte ens lita på att komma med ett visst plan. Det är något i stil med standby, i konkurrens med en hjord bufflar.

Proceduren var ungefär så här: Det avgick ett plan till Assuan ungefär var 20:e minut. Vår grupp, med vår orädde ledare Tom i spetsen, klämdes in i ett stort väntrum mitt i en stor folkmassa som kanaliserades in i nästa väntrum, där en vakt släppte igenom ett visst antal personer genom portarna till ytterligare ett väntrum. Efter mycket knuffande och bökande kom vår grupp slutligen fram till dörren till nästa väntrum, där vi hade turen att se planen från Assuan komma och gå genom en dörr som vi så småningom skulle passera igenom. Efter ungefär en timmes knuffande i det andra väntrummet tog vi oss alla slutligen igenom den sista flaskhalsen och rusade över fältet till vårt plan. Mot Assuan.

Vi anlände drygt en timme senare.

Aswan är, som ni vet, känt för den mäktiga Höga dammen som ryssarna byggde och färdigställde 1965. Själva staden Aswan ligger sju mil nedströms från Höga dammen. Innan Höga dammen byggdes hade Aswan en befolkning på 50 000. Idag har dess befolkning svällt till 500 000 och att döma av den genomsnittlige fellaheen är de 500 000 individuellt lika fattiga och utblottade som de 50 000 var för tjugo år sedan. Det går inte att tillmötesgå en geometrisk befolkningstillväxt. Ju mer resurser som hälls in i lerraserna, desto snabbare sker befolkningsexplosionen, men ekonomiskt sjunker de alltid ner till sin ursprungliga existensnivå.

Det var här i Aswan som jag först märkte att medan den infödda befolkningen i Kairo var mörkt lerfärgad, var de här i södra Egypten svarta som spader ess. De identifieras som nubier och har det krulliga håret hos en äkta neger.

Hur som helst, när vi körde från flygplatsen till vårt hotell, korsade vi Nilen på den Lägre dammen, en damm som britterna hade byggt redan 1910 eller däromkring, en uppgift som var ny för mig. Denna lägre damm ligger cirka fyra mil nedströms från Höga dammen och cirka tre mil uppströms från själva staden Aswan.

När vår buss anlände till Aswan steg vi av på Nilens östra strand och förflyttade omedelbart oss själva och våra tillhörigheter till en motorfärja. Denna tog oss till ön Elefantine som ligger mitt i Nilen och på vars spets vårt hotell, Aswan Oberoi, är beläget.

Här stötte vi på en bisarr situation. Detta härliga gamla hotell, det finaste i Aswan, hade inte våra rum klara. Med allt bagage för vårt sällskap på 18 personer staplat i baren, utforskade vi hotellets vackra marker i ungefär en och en halv timme, för att sedan lämna vårt bagage bakom oss och återigen gå ombord på en tenderbåt, tillbaka till land, tillbaka på bussen och tillbaka till Aswans flygplats för att flyga till Abu Simbel, 168 mil söderut.

Jag sa tidigare att det var en hektisk morgon, med tanke på ombordstigningen på Kairos flygplats. Tja, saker och ting blev tuffare och mer drastiska vid vår nästa ombordstigning i luften. Även om flygplatsen i Aswan naturligtvis var mycket mindre, gjorde den inga som helst eftergifter till Kairo när det gällde trängsel, väntan och förvirring. Vår orädde ledare meddelade oss att detta kunde vara en lika bra plats som någon annan

att äta våra lunchlådor som vi hade tagit med oss från hotellet. Detta var ingen lätt bedrift, med tanke på lukten, trängseln och pandemoniumet. Vissa av oss åt det mesta av vår lunch, och vissa gjorde det inte. Några av oss gav det mesta av den till de infödda fellaheen som letade efter rester i en överfull soptunna i väntrummet.

Hur som helst, efter mycket av samma knuffande och bökande som vi hade stött på i Kairo, fast ännu mer av det, var vi efter ungefär två timmar (minst) äntligen uppe i luften och på väg mot Abu Simbel, där ett av världens underverk finns, Abu Simbel-templet.

Det finns en slogan inom resande som säger något i stil med att vägen dit är halva nöjet. Tja, så var knappast fallet denna tisdag den 14 februari. Men när vi väl kom fram till Abu Simbel var det väl värt det. Detta tempel, som byggdes av det mäktiga egot Ramses II för att förhärliga Ramses II, var något att skåda. Hugget i massiv sandsten på Nilens västra strand för cirka 3 300 år sedan, var det, och är fortfarande, ett underverk att skåda. Jag har mer ingående beskrivit dess fasad och interiör i föregående kapitel och kommer därför inte att upprepa det.

Vad jag inte nämnde är att i närheten av det stora templet står Hathors tempel, också uthugget ur massiv klippa. Detta tempel byggdes också av Ramses II för hans hustru Nefertari och tillägnades gudinnan Hathor. Utanför templet på klippväggen finns sex stora statyer, fyra av den allvetande Ramses II och två av hans hustru, samt mindre statyer av deras barn. Inuti har hypostylhallen ett tak som stöds av sex pelare prydda med gudinnan Hathors huvud och ansikte.

Egypten kan göra anspråk på ungefär tre stora arkitektoniska och ingenjörsmässiga underverk under tre olika tidsepoker i historien. Den första breda grupperingen är det forntida Egypten och byggandet av pyramiderna, templen och andra arkitektoniska underverk. Detta sträcker sig över en period på flera tusen år. Det andra underverket var byggandet av Suezkanalen av DeLesseps på 1880-talet. Det tredje, om än en mindre bedrift, var den höga dammen i Assuan som byggdes av ryssarna på 1960-talet, och som har basunerats ut stort över hela världen.

Jag skulle dock vilja lägga till ett fjärde underverk som vi bevittnade vid Abu Simbel, vilket var en direkt konsekvens av byggandet av den höga dammen. Det ingenjörsmässiga underverket är styckningen av Abu Simbel-templen, både Ramses- och Hathor-templet, bit för bit och flytten av dem till toppen av

klippan, och återmonterade det i ett skick som nästan trotsar upptäckt från dess ursprungliga tillstånd. Vi fick också en bra inblick i hur detta gjordes av amerikanska ingenjörer och till tonerna av amerikanska (skattebetalarnas) pengar, till ett värde av 75 miljoner dollar.

En enorm halvkupol i betong byggdes högst upp på klippan, i vilken de två templen sedan flyttades, bit för numrerad bit. Kupolens framsida rekonstruerades sedan för att likna klippans naturliga ansikte, förutom där de två templens fasader var exponerade. Kupolens tak täcktes sedan också med ökenstenar och sand, vilket fick det att smälta in perfekt med resten av de steniga klipporna. Om man inte gick in i kupolen genom en oansenlig dörr för att se interiörens fulla storlek, dess byggnadsställningar och dess maskineri, skulle man aldrig misstänka att båda templen inte hade stått på samma plats de senaste 3 300 åren.

Vi hade idealiskt väder för att se templet och även landskapet när vi flög tillbaka till Assuan, 27 mil norrut. Vi fick en fin utsikt över Nassersjön (uppdämd av den Höga dammen) och den karga, ödsliga öknen som omgav den på alla sidor; inget annat än stenar och sand med åsar av låga berg som flätades samman i landskapet.

Tillbaka i Assuan, in i bussen, över den Låga dammen, ner i tendern, tillbaka till Aswan Oberoi Hotel på Elefantineön, upptäckte vi att våra rum nu var klara. Efter en överdådig middag var vi nu också redo för våra rum efter en lång, hektisk, intressant och tröttsam dag.

Onsdagen den 15 februari 1984. Vår vistelse på Oberoi blev kort — bara en natt. Det första vi gjorde på onsdagsmorgonen var att flytta oss själva och vår utrustning till en av Sheratons kryssningsbåtar, som skulle vara vårt hotell under de kommande fem dagarna. Sheraton hade flera sådana specialdesignade kolosser för att kryssa på Nilen, och vår hette **The Aton**, uppkallad efter den monoteistiske farao Ikhnatons enda solgud. Efter att ha installerat oss var vi på språng igen direkt efter lunch. Vår guide hade chartrat en feluck för eftermiddagen, navigerad av en infödd fellaheen. En feluck är en forntida egyptisk segelbåt med ett gaffelsegel, och de har seglat på Nilen utan designförändringar i tusentals år.

Efter en hektisk resa till Abu Simbel dagen innan visade sig detta bli en mycket trevlig och avkopplande eftermiddag. Vi åkte till Kitchener's Island och såg de vackra trädgårdarna där som var ett arv från den brittiska prägeln på Egypten, vilken för övrigt är betydande. Vi gick sedan ombord på

felucka igen och seglade till Nilens motsatta strand för att besöka Aga Khans mausoleum. Det är ett vackert mausoleum, byggt av hans fru och son, beläget på en hög kulle med utsikt över Nilen. De dussintals feluckorna såg ut som ljuvliga vita måsar på det djupa vattnet nedanför. För att underlätta klättringen uppför kullen till mausoleet fanns det ett antal av dessa övertalande kamelförare där igen för att möta och hälsa oss. Min fru och jag hyrde en kamel och klättrade ombord. Iväg bar det uppför den branta kullen med föraren som ledde det snörvlande och råmande djuret, medan vi hängde kvar i en osäker sadel som hotade att glida framåt om vi inte hade varit på väg uppför. Efter att ha sett mausoleet valde vi att gå tillbaka nerför kullen.

Tillbaka i feluckan, och med härligt lugnt väder, drev vi enkelt till bryggan vid Old Cataract Hotel (från cirka 1880-talet). Vi drack te och åt crumpets på den stora verandan till detta ståtliga gamla hotell, som ligger på en hög kulle med utsikt över Nilen. Vi hade en storslagen utsikt över katarakterna, som är översållade med enorma släta svarta stenblock. Efter ännu en härlig tur med feluckan var vi tillbaka på kryssningsfartyget Aton.

Vi åt middag med ett cocktailparty den kvällen. Som underhållning bjöds vi på ett program med en egyptisk magdansös och en fyrmannagrupp som hade sin elektriska förstärkare uppskruvad på mycket, mycket hög volym.

Torsdagen den 16 februari 1984. Fortfarande i Assuan på morgonen tog vi en tur till Assuandammen (High Dam) cirka sju mil uppströms. Efter att ha sett Hooverdammen och några av de andra gigantiska betongdammarna i USA, var den ryskbyggda dammen en stor besvikelse. Det var en bred, lång, ojämn jordfyllning, 364 fot hög och två mil lång vid toppen. Den skapade den 300 mil långa Nassersjön, som sträcker sig förbi den egyptiska gränsen in i Sudan. Dess vatten har utökat Egyptens odlingsmark med en tredjedel — ytterligare två miljoner tunnland.

Mer imponerande än själva dammen var det enorma modernistiska betongmonumentet som ryssarna byggde för att fira färdigställandet av dammen.

På vägen tillbaka stannade vi vid en brygga vid floden och tog en tenderbåt till en ö belägen mellan den gamla och den nya dammen, på vilken det magnifika **Philae-templet** står. Den äldsta delen dateras så långt tillbaka som till 300-talet f.Kr. och resten byggdes under de ptolemaiska och romerska perioderna. Det var magnifikt och det var enormt, och märkligt nog hade även detta monterats ner bit för bit

från under den nuvarande vattenlinjen och återmonterades på sin nuvarande plats på den lilla klippiga ön Philae. Detta gjordes genom tyskarnas ansträngningar och generositet.

Innan vi återvände till vårt kryssningsfartyg för lunch stannade vi vid granitbrotten där vi betraktade (och gick på) en enorm obelisk som fortfarande låg in situ. Den var 125 fot lång och beräknades väga 1 170 ton. Den hade huggits och formats liggande på sidan med undersidan fortfarande stadigt förankrad i sin granitbädd.

Efter lunch satte vi segel med Aton för att kryssa nerför Nilen till Kom Ombo, där vi stannade för att se templet med samma namn. Detta tempel, beläget på en kulle med utsikt över Nilen vid en punkt där floden gör en krök, är tillägnat gudarna Harwar, en gud med falkhuvud, och Sobek, representerad med ett krokodilhuvud. Det verkar som om vilken idiotisk karikatyr som helst kunde tjäna som gud lika väl som någon annan i de lättlurade och vidskepliga forntida människornas sinnen.

De fina relieferna i hela templet var mycket imponerande.

Vi var där i endast 30 minuter, sedan tillbaka till Aton och fortsatte kryssningen nerför Nilen. Denna kryssning var en avkopplande och mycket välkommen lättnad från det hektiska tempo vi hade varit med om. Inte bara avkopplande, utan ytterst njutbar. Vi seglade långt in på natten och lade till vid Edfu.

Fredagen den 17 februari 1984. På morgonen gick vi i land och steg ombord på fina hästdragna vagnar, fyra personer i varje droska. Vi körde en engelsk mil eller så genom den relativt stora staden Edfu till Horustemplet.

När vi körde genom gatorna fanns det åsnor, hundar, vattenbufflar, kameler, barn och vuxna i stora mängder. Små butiker, eller snarare stånd av bazartyp, kantade gatorna. Försäljare fanns överallt. Barn sprang vid sidan av våra vagnar, men de var väluppfostrade. Medan en turist i en liknande situation i Haiti eller Mexiko vanligtvis blir belägrad av tiggare, särskilt små barn, var så inte fallet här. Faktum är att de få som bad om en slant snabbt blev tillrättavisade av antingen sina mödrar eller andra barn att inte göra det.

Vid ankomsten till Horustemplet möttes vi av ännu ett enormt och imponerande tempel påbörjat 237 f.Kr. av Ptolemaios III. Den främre fasaden är massiv och är 117 fot hög. Vid ingången står en helig falkkoloss, uthuggen i granit.

Tillbaka till Aton och vidare till Esna som ligger endast 30 miles söder om Luxor. Här gick vi i land igen och begav oss upp på land.

Det är på sin plats att här notera hur vårt kryssningsfartyg var specialdesignat för dessa Nilkryssningar. Vissa av dessa landstigningsplatser har bara den svagaste tillstymmelse till en docka, andra har ingen alls. Så hur lyckas en stor fyrdäckskryssare med plats för 84 passagerare lägga till vid sådana platser som Esna, där det inte finns något annat än en sluttande, stenbeströdd vall att lägga till vid? Jo, de hade tänkt på det också. Fartyget kan trycka sig i sidled genom att vattenstrålar sprutas ut under vattenlinjen, både i fören och aktern. Det har också stora träbommar, likt telefonstolpar, som det kan skjuta ut åt sidorna, även dessa i fören och aktern. När det glider upp längs stranden sticker dessa bommar ut på sidan, tränger in i vallen och skyddar själva fartyget. Linorna binds sedan vid lämpliga pollare på land och där ligger hon. En bred landgång sänks sedan ner och förbinder fartyget med land, och passagerarna är redo att gå i land eller stiga ombord.

En annan nätt liten detalj med dessa fartyg är att sidorna är platta och parallella, och fartyget har precis rätt bredd för att passa genom de flera slussar som hindrar dess passage mellan Assuan och Kairo.

Vi gick i land i Esna och gick till Khnum-templet (baggens gud). Som jag sa tidigare, vilken karikatyr som helst duger åt en gud. Hur som helst, templet var vackert och massivt. Det representerade den ptolemaiska perioden av egyptisk historia, även om delar av det byggdes mycket tidigare av Thutmosis III (1 500 f.Kr.).

Det intressanta med detta tempel är att det ligger cirka 28 fot under stadens nuvarande nivå. Det ligger i en utgrävd sänka och dess fundament representerar marknivån vid tiden då det byggdes. Arkeologer säger att det finns mycket mer i detta komplex, men eftersom det är täckt av 28 fot matjord, och staden är byggd ovanpå det, planeras inga fler utgrävningar.

Vi seglade vidare och anlände till den stora staden Luxor den natten. Denna stad, som innehåller den mest magnifika och största samlingen av alla forntida egyptiska ruiner, var platsen för den antika staden Tebe, Egyptens huvudstad vid höjden av dess glans under det mellersta och nya riket.

Eftersom vi anlände till Luxor tidigt på kvällen tog min fru och jag en promenad längs gatan vid flodstranden för att se ett visst hotell. Vi hade läst mycket om ett storslaget hotell byggt i Luxor under 1880-talet som hade varit...

tillhåll för kungligheter och eliten, nämligen Winter Palace Hotel. När man ser det nu, hundra år efter dess grundande, var det fortfarande charmigt och ståtligt, men det levde definitivt inte upp till sitt rykte.

Lördag 18 februari 1984. Vädret var klart och vackert. Vi kom iväg tidigt och korsade Nilen i en enkel motorbåt till den västra stranden. En buss tog oss sedan till Konungarnas dal, där vi såg Ramses VI:s grav, Tutankhamuns grav och Haremhebs grav (19:e dynastin, 1300-talet f.Kr.).

Samma morgon besökte vi också drottning Hatshepsuts vackra tempel, som jag också har beskrivit i föregående kapitel. På vägen tillbaka stannade vi för att ta bilder av de två Memnons stoder, enorma statyer av massiv sten.

När vi kom tillbaka för lunch på Aton var det mitt på eftermiddagen, och då kunde vi unna oss en välförtjänt vila.

Den kvällen skulle vi njuta av ännu ett **Ljud- och ljusspel**, denna gång vid Karnak. Det var betydligt annorlunda än det på måndagskvällen vid pyramiderna. Medan vi vid pyramiderna satt i våra stolar och satt kvar under hela programmet, samlades vi vid Karnak som en enorm stående folkmassa vid ingången framför sfinksernas allé med bagghuvuden. (De ligger ner och är uppställda på varje sida, totalt 40 stycken. Ursprungligen, när denna allé sträckte sig hela vägen till Luxortemplet, fanns det totalt 124 av dessa magnifika statyer.) Ljudanläggningen inleder sedan föreställningen genom att ge oss ett dramatiskt manus om platsens och tillfällets heliga högtidlighet, och ber oss sedan att gå vidare till nästa område i detta enorma tempelkomplex.

När vi rörde oss i mörkret från ett område till ett annat till ackompanjemang av dialog och musik, nådde vi efter ungefär en halvtimme en upphöjd läktare. Den var tillfälligt halvbelyst tills folk hade satt sig, sedan fortsatte showen. Läktaren gav en övergripande vy över hela komplexets layout, inklusive den heliga sjön, som reflekterade de enorma monumenten när ljusen spelade på det ena, sedan det andra.

Det var också imponerande, men ljud- och ljusspelet vid pyramiderna var fortfarande det finaste.

Söndag 19 februari 1984. Ännu en klar, vacker dag. På morgonen besökte vi Karnaktemplet med hästdroska för att se det stora **Amon-Ra-templet** i Karnak, där vi hade sett programmet kvällen innan.

Ljud och ljus kvällen innan. Sedan vidare till **Luxortemplet** i hjärtat av staden. Dessa två stora tempel, Luxortemplet och Karnaktemplet, ligger ungefär fem kilometer ifrån varandra. Under antiken, när Thebe stod på sin höjdpunkt, var dessa två ett sammanhängande komplex som förbands av den imponerande avenyn med 124 sfinxer. För mindre än ett sekel sedan var Luxortemplet täckt under en kulle av bråte och ruckel.

Den eftermiddagen flög vi tillbaka till Kairo och Ramses Hilton Hotel.

Måndag den 20 februari 1984. Det finns över 500 moskéer i Kairo. På morgonen besökte vi tre av de mest kända muhammedanska moskéerna. Den första var Ahmed Ibn Tulun-moskén där kung Farouk och några av hans förfäder ligger begravda. Hela komplexet var sannerligen vackert och uppvisade det bästa inom antik muslimsk arkitektur. Överallt man såg var det mycket utsmyckat. Spetsliknande gallerverk, islamiska inskriptioner, förgyllningar och juvelprydda dekorationer överallt.

Den andra moskén låg i Citadellet, en stor militär anläggning uppförd av Saladin under det tredje korståget. Soldater och vakter fanns överallt, precis som vid alla regeringsbyggnader i Kairo sedan kriget 1973. I Citadellet ligger också Muhammad Ali-moskén, som vi besökte. Här ligger shahen av Iran begravd, vars grav vi också såg, även om shahens familj har avrått från offentlig visning av hans grav.

Vi besökte sedan basaren Khan el Khalili, en intressant upplevelse. Även om den inte var lika stor som den vi besökte i Istanbul för elva år sedan, håller den betydligt högre kvalitet.

På eftermiddagen besökte vi Kairomuseet och betraktade med särskilt intresse de 3 500 rika föremålen från Tutankhamuns grav. Eftersom jag redan har behandlat dessa i ett tidigare kapitel, kommer jag inte att upprepa beskrivningen av denna helt fantastiska samling.

Bortsett från formaliteter, avsked, flygplatser och hemresa, avslutar detta vår exotiska resa till de gamla faraonernas land.

* * * * *

Slutsats:

I tidigare iakttagelser sammanfattade jag effekterna av den häpnadsväckande egyptiska kulturen och civilisationen på dess egen...

människor och världen i stort. Eftersom Egyptens prestationer inom de kulturella, religiösa och arkitektoniska områdena var så unika och spektakulära, valde jag att beskriva dessa arkitektoniska och arkeologiska underverk i detta kapitel, eftersom det skulle ha känts som ett antiklimax att göra det i omvänd ordning.

Det finns dock några andra observationer om det moderna Egypten som jag behöver lägga till.

En handlar om deras pengar. Den egyptiska valutaenheten är det egyptiska pundet (betecknat L.E.), uppdelat i 100 piaster. En officiell reseguide utgiven av Fodor's 1984 angav att alla som stannar över 48 timmar måste växla in minst 150 US-dollar på flygplatsen. Detta fann jag vara felaktigt. Men eftersom vi var strandsatta och utlämnade åt oss själva på flygplatsen, räknade jag med att vi skulle behöva hantera taxibilar, baksheesh och diverse andra småutgifter, så jag växlade omedelbart 100 US-dollar vid ett av de många officiella växlingskontoren, för vilket jag fick 81 L.E. Medan den officiella växelkursen ligger någonstans runt 1 L.E. mot 1,22 US-dollar, har egyptierna själva i själva verket lite eller inget förtroende för sina egna pengar, och de flesta butiker, försäljare etc. tar gärna emot amerikanska dollar i utbyte mot sina varor i förhållandet ett till ett. Dessutom, om du har några egyptiska pengar kvar när det är dags att lämna landet, kan du lika gärna spendera dem på vad som helst, eller ge bort dem, eftersom du inte kan växla tillbaka dem till US-dollar. Ingen vill ha dem. Egyptierna har absolut inget förtroende för sina egna pengar, och det med goda skäl.

Faktum är att den egyptiska ekonomin är rutten, svag och vacklande, utan någon solid ekonomisk bas. Den kommer att kollapsa så snart de amerikanska subsidierna (som bärs på de amerikanska skattebetalarnas axlar) dras in.

Den andra observationen gäller Nilen och dagens egyptiska jordbruk.

Assuandammen har hyllats stort som ett modernt ingenjörstekniskt underverk, och fördelarna Egypten förväntas dra av den är förmodligen mångfaldiga, såsom ytterligare två miljoner hektar under odling, miljarder kilowattimmar elektrisk kraft, etc. Ändå är det min slutsats att dammen kommer att visa sig vara en katastrof på flera sätt.

I tusentals år översvämmade Nilen sina stränder och avsatte sitt rika mineralhaltiga slam på jordbruksmarkerna. Detta höll jorden bevattnad och bördig för evigt, då dess bördighet förnyades varje år. Nu, med den 48 mil långa Nassersjön

och strukturell och kontrollerad bevattning, utvecklas följande katastrofala konsekvenser:

1. Mycket av vattnet avdunstar i det tidigare torra ökenklimatet i Övre Egypten. Vattnet som kommer nerför Nilen har nu en högre salthalt (liksom vår egen Coloradoflod när den når Imperial Valley i Kalifornien).

2. Genom kontrollerad bevattning, snarare än den tidigare översvämningen, byggs salthalten upp i jorden under en period av år och kommer att förgifta den tidigare evigt bördiga oasen.

3. Det mineralrika slammet kommer inte längre att deponeras på jorden, utan kommer så småningom att fylla Nassersjön med lera.

4. Klimatet har förändrats till ett mycket fuktigare sådant, vilket kommer att påskynda förstörelsen av hennes många fantastiska historiska monument, liksom förstås de frätande ångorna från den moderna industrin.

5. Bönderna där har också lurats att använda stora mängder konstgödsel, bekämpningsmedel och ogräsmedel, precis som amerikanska bönder.

6. Mellan den kontrollerade bevattningen och den utbredda användningen av konstgödsel håller den evigt bördiga Nildalen på att förgiftas till utrotning.

Kort sagt, jag kommer att rekapitulera.

A. Den stora egyptiska rasen i det forntida Egypten var en unik sort av människor och frambringade den första stora vita civilisationen (betoning på *stora*). Den dog ut för att de hade en dålig religion, en som var besatt av livet i ett icke-existerande efterliv, besatt av en värld av icke-existerande spöken.

B. Långt innan kristendomen reste sitt destruktiva judiska huvud, hade egyptierna redan uppfunnit varje fiktivt koncept som senare användes och kopierades av judendomen och kristendomen. Några av dessa fiktiva koncept var: existensen av en "själ" som antogs leva för evigt; gudar och spöken, både "goda" och "onda"; polyteism, och även monoteism; en dunkel undervärld och ett "efterliv"; belöningar och straff som skulle utmätas i efterlivet; enorma materiella offer och monument till deras fiktiva gudar; dop (tvagning) och rening med vatten; utövandet av omskärelse som en religiös rit; och en mängd andra falska idéer som spårade ur sinnet in i en vansinnig spökvärld av fantasi.

C. Hade de ägnat mer uppmärksamhet åt att bevara sina underbara genetiska egenskaper, sin genpool, istället för

sysslat med spöken som inte fanns där, skulle historien om inte bara Egypten, utan om hela världen, vara ett underverk att skåda.

D. Hade de haft en rasreligion såsom Creativity, skulle det underverket idag vara en verklighet.

E. Eftersom de inte hade det, blev de rasmässigt uppblandade och degenererade. Deras nuvarande befolkning är en av de mest patetiska på jordens yta, inbegripen i en skenande befolkningsexplosion mot katastrof, med hjälp av amerikanska subventioner.

F. Låt Egyptens historia vara en allvarlig läxa, inte bara för vår egen Creativity-rörelse, utan för den vita rasen som helhet. Låt oss komma ihåg en gång för alla att den yttersta fasan är den vita rasens rasmässiga uppblandning, och att utan en rasreligion håller den yttersta fasan nu snabbt på att uppsluka världen.

* * * * *

Eftersom de, egyptierna, ägnade sig åt en vårdslös demens, förlorade de sin mest dyrbara skatt — sina gener.

* * * * *

Kom också ihåg att precis som du inte kan återställa en omelett till ett perfekt ägg, så är rasmässig uppblandning för alltid en oåterkallelig process.

* * * * *

Låt oss aldrig glömma att det gudomliga fröet hos den en gång så stora egyptiska vita rasen är förlorat för alltid eftersom den inte innehade en rasreligion såsom Creativity utgör. Eftersom de istället var besatta av fiktiva abstraktioner om gudar, andar och spöken, blev deras dyrbara gener uppblandade till den skamliga röra som nu är deras beklagliga tillstånd.

Kapitel Åtta

Exit Keith Williams — Enter Carles Messick

Vi lämnade Egypten den 21 februari och gjorde ett övernattningsstopp i Amsterdam, där vi bodde på Ibis Motel. Den kvällen ringde jag ett långdistanssamtal till Keith Williams och talade specifikt om för honom att vi skulle anlända till Atlanta med KLM Flight 747 klockan 18.00 nästa kväll, för att vara säker på att han skulle vara där och hämta oss så att inga missförstånd skulle uppstå.

Vi åkte till Schiphols flygplats nästa morgon, åt frukost i deras restaurang och hade gott om tid att handla och se oss omkring på den vackra, rena holländska flygplatsen innan vi lyfte klockan 13.40.

Vi anlände till Atlanta klockan 18.00, men det fanns ingen Keith Williams där för att möta oss, och han stod inte att finna någonstans. Efter att ha sprungit runt i frustration i ungefär en timme gick jag till flygplatsens högtalarsystem och lät dem efterlysa Keith Williams, att han skulle möta oss vid KLM:s biljettdisk, där vi slutligen fick tag på honom. Jag frågade honom vad i helvete som hade hänt, varför han inte hade mött oss vid den angivna KLM-gaten? Han betedde sig som om han aldrig hade mött någon på en flygplats förut, och att han hade förväntat sig att möta oss utanför, där han hade släppt av oss när vi åkte för tio dagar sedan. För en man som är 52 år gammal, har varit gift tre gånger, varit discjockey på radio och haft dussintals andra jobb, skulle man förvänta sig att han sannerligen borde veta hur man möter någon på en flygplats efter att ha fått uttryckliga instruktioner. Hur dum får man bli?

Vi lastade in bagaget i bilen och jag tog ratten för att köra hem, medan Keith sov i baksätet. Det hade varit en lång dag, och Henrie och jag var trötta. Vi kom tillbaka till stugan i North Carolina klockan 21.00, men med tidsskillnaden på sex timmar var klockan egentligen 03.00 på natten. Jag brydde mig inte om att skälla ut Keith för att han misslyckats med att möta oss vid rätt gate, inte heller brydde jag mig om att diskutera resan eller något annat. Det fick komma vid ett annat tillfälle.

* * * * *

När jag kom tillbaka till mitt skrivbord nästa morgon väntade en hög med arbete på mig. Det fanns räkningar att betala, det fanns en trave post att besvara. Marsnumret av *Racial Loyalty* hade lämnats till tryckeriet innan jag åkte, men det hade inte hämtats upp. Jag ringde Gene Dowdle, tryckaren, och han berättade för mig att det hade varit klart sedan en tid, men ingen hade kommit förbi för att hämta det. Detta gjorde vi omedelbart, och Keith postade alla enskilda exemplar samma eftermiddag, något han borde ha gjort för en vecka sedan.

* * * * *

Andra händelser av betydelse under våren 1984.

Skattevärderingsmannen i Macon County, vars namn var Jim Shope och som var vänligt inställd till oss, hade gett oss en muntlig skattebefrielse för kyrkans fastigheter 1983. För att det inte skulle råda något tvivel under framtida omständigheter uppmanade jag honom att sätta detta på pränt. Detta gjorde han, i sitt eget prydliga handskrivna formulär, och det visade sig vara ett ovärderligt dokument för oss när framtida händelser nystades upp. Så förblev fallet fram till 1989, då en tredje skattevärderingsman utsågs till ämbetet, en judisk hantlangare vid namn Richard Lightner.

Kim och Walt funderade vid denna tid på att göra en stor flytt från Loveland, Colorado, till Martinsville, Virginia, för att förbättra sina affärsmöjligheter. De bad oss att möta dem där den 17 mars, under vilken tid de skulle göra en utforskande undersökning av området. Vi träffade dem, och även om Kim inte var särskilt entusiastisk över flytten, så genomförde de faktiskt flytten inom loppet av några veckor. Det visade sig vara ett klokt och lönsamt drag, vilket efterföljande händelser har visat. Uppenbarligen var Colorado-området övermättat med kiropraktorer, vilket gjorde det till en mycket tuff och konkurrensutsatt bransch att slå sig in i, medan Martinsville bara hade två kiropraktorer. Under de efterföljande åtta åren har Walts praktik i Martinsville gått mycket bra, och familjen Moore betraktas som en av de ledande familjerna i sin kyrka såväl som i staden.

Byggandet av ledarskapsskolan för begåvade pojkar fortskred fint. Vi var nu i det skede där rörmokarna var redo att göra sina installationer, vilka, på grund av hälsovårdsnämndens stränga regler, inkluderade två separata septiktankar och över 1700 fot dräneringsledningar.

Den 2 mars fick jag ett samtal från en TV-reporter vid namn Mark C. Winne, som frågade om han...

skulle kunna göra ett tv-reportage om kyrkan. Han var samme man som för ett år sedan dök upp på området tillsammans med Atlanta Constitutions reporter Bill Montgomery, vilka båda frågade ut mig om var J.B. Stoner befann sig, som vid den tiden var på flykt efter att ha blivit dömd för en falsk, uppdiktad anklagelse om att ha bombat en skola för svarta några 20 år tidigare.

Dessa två reportrar vid den tiden inte bara frågade ut mig, utan anklagade mig praktiskt taget för att hysa honom (vilket juridiskt sett är ett brott) i vår kyrka. Med ganska skarpa ordalag talade jag om för dessa två reportrar var skåpet skulle stå, och att det var utanför min egendom, och det genast. Detta, och den tidigare artikeln i Franklin Press gjorde mig fientlig och misstänksam mot reportrar, alla reportrar.

Motvilligt gick jag med på att låta Mark Winne göra sitt reportage för Atlanta WXIA (Kanal 11). Den 10 mars dök han punktligt upp det första han gjorde på morgonen, åtföljd av sin kameraman, en kille vid namn Mike Zakel. De hade med sig ett ton belysningsutrustning, kameror och ett sortiment av annan utrustning. Båda svor på att de inte var judar, och den sistnämnde hävdade att han var av rumänsk härkomst. De tillbringade större delen av dagen med mig, ställde alla tänkbara frågor och filmade oändliga rullar tv-band av övervåningen och undervåningen i kyrkan inifrån och utifrån, både på nära håll och på avstånd. Såvitt jag vet sändes programmet aldrig. Jag är dock säker på att all information flitigt vidarebefordrades till judiska ADL för deras arkiv.

- På fredagen den 9 mars åkte Henrie och jag in till Clayton för att äta middag på Burrell's Junction Restaurant. När vi kom tillbaka vid 19-tiden och skulle passera kyrkan, märkte jag att alla lampor var tända, både inne och ute, och inte bara var grinden fortfarande öppen, utan det stod en bil parkerad tvärs över grinden, vilket gjorde det omöjligt att antingen köra in på eller lämna kyrkans område. Jag stannade bilen och gick fram för att se vad i helvete som pågick. När jag öppnade den vänstra framdörren var det första jag såg en revolver som låg på disken, ett vapen som såg bekant ut för mig. När jag tittade in i nästa rum, kyrksalen, såg jag Keith och hans fru Sandra sitta bakom det lilla intervjubordet, och framför dem stod tre officiellt utseende män som frågade ut och förhörde dem intensivt. Jag kände igen en av dem som sheriff George Moses, från Macon Countys sheriffmyndighet, men han

var uppenbarligen bara där för syns skull för att ge officiell sanktion åt processen. De andra var Secret Service-agenten Herbert T. Carlton och den tredje var hans assistent. Båda kom från Charlotte, North Carolina.

Vad är det som pågår? frågade jag. Secret Service-mannen förklarade att det fanns anklagelser om att Keith Williams hade uttalat allvarliga hot mot Gary Harts liv, som vid den tiden var en demokratisk presidentkandidat. Dessa anklagelser härrörde uppenbarligen från hörsägen från en vän till Keiths son, ända borta från Oregon. Men det var inte allt. De hävdade också att Keith hade hotat president Jimmy Carters liv för några år sedan. De fortsatte att grilla honom skoningslöst, medan han och Sandra svettades ut det. Under tiden låg den där pistolen fortfarande kvar på disken i nästa rum. Jag frågade Keith vems pistol det var. Han svarade att den var min, en som jag hade lånat ut till honom. Fantastiskt!

Jag stannade inte kvar under resten av sessionen, eftersom Henrie fortfarande var utanför, sittande i bilen och likaså undrade vad i helvete som pågick. Uppenbarligen slutade sessionen där inne utan att några brottsanklagelser väcktes mot Keith. Den stora konfrontationen mellan oss kom nästa dag.

* * * * *

Keith Williams var en märklig och excentrisk person. Som de flesta av oss hade han sina goda och dåliga sidor. På den goda sidan var han en utmärkt maskinskrivare, han hade en fin röst som anstod en radiopratare, och kunde vara ganska charmig när han var på gott humör. Han hade konverterats till mormonismen av sin mor för många år sedan, men hade övergett den under de senaste åren när han blev medveten om det falska i det hela, särskilt efter att hans styvfar dött. Likväl fortsatte han att leta efter en meningsfull livsfilosofi och efter att han hade läst min bok, *Nature's Eternal Religion*, kände han sig säker på att han äntligen hade funnit vad han letade efter. Redan flera år innan han kom till North Carolina ringde han mig på telefon och lovordade sin nyfunna tro. Även långt efter vår brytning fortsatte han att upprepa att Creativity var den enda vägen att gå. Förutom att göra honom till pastor i kyrkan, förlänade jag honom titeln *Hasta Primus*, vilket på latin betydde Spjutspets. Varje morgon när jag gick in i kyrkan reste han sig upp som ett tecken på respekt för kyrkans överhuvud. När jag sa till honom att detta inte var nödvändigt, [han...]

insisterade på att det var så, och fortsatte att göra det. Ingen annan Hasta Primus efterliknade denna gest, inte heller bad jag någonsin om det.

På den negativa sidan var han emotionell, excentrisk och instabil, och saknade både affärssinne och jag skulle också kunna säga rent vanligt sunt förnuft. Han hade denna frustrerande vana att aldrig svara direkt på en fråga, och när jag krävde specifika svar om tidningens framsteg, eller andra affärsangelägenheter, slingrade han sig och mumlade, eller slutade mitt i en mening, en vana som irriterade mig gränslöst. Han var nu gift för tredje gången och hade fem barn med sina två tidigare fruar. I de smutsiga skilsmässoförhandlingarna som hade följt, erkände han att alla hans barn hade vänt sig emot honom och hade stöttat sina mödrars sida.

Vi kommer nu till dagen efter mötet med Secret Service. Jag frågade honom vad i helvete han höll på med, när han drog fram min pistol för att visa den för Secret Service. Han hade inget bra svar, som vanligt, och jag vet fortfarande inte varför han gjorde det. Jag frågade honom också om alla de påstådda hoten och hans svar på det var inte heller särskilt logiska. Sedan tog jag upp ämnet om fiaskot på Atlantas flygplats. Visst, sade jag, efter femtio år borde du ha lärt dig hur och var man möter människor som kliver av ett plan. Vid denna tidpunkt brast han ut i ett rasande raseriutbrott och sade att han var färdig, att jag inte gillade sättet han pratade på, jag inte gillade sättet han klädde sig på, och i allmänhet agerade han som en galning helt utom kontroll. Jag stod bara lugnt kvar vid disken och lät honom spela ut sitt register. När han var klar sade jag, O.K. kompis, det räcker. Enligt vårt kontrakt är vi båda skyldiga att ge 30 dagars uppsägningstid. Jag ger dig uppsägning just nu. 30 dagar.

* * * * *

Under tiden hade jag fått upprepade och långrandiga telefonsamtal från en ung man vid namn Carles C. Messick III, från Dover, Delaware. Han hade läst alla mina tre böcker, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*, och han var oerhört imponerad. Han hade också uppfostrats som mormon, under överinseende av en dominerande mor som hade konverterat till mormonismen senare i livet. Precis som Keith Williams genomskådade Carl slutligen det bedrägliga i det hela, och förkastade det helt en tid innan han ens hörde talas om Creativity. Men nu när han hade lärt sig om vår religion var han överväldigande hängiven den. Dessutom, han

erkände att även om han vid ett tillfälle (medan han var stationerad i Panama) praktiskt taget hade varit hög på marijuana och vanemässigt druckit öl, var han nu, och hade varit i åratal, en absolutist och helt drogfri. Han var nu en strikt vegetarian och hade religiöst praktiserat de flesta av grundprinciperna för *Salubrious Living* (Hälsosamt Leverne) ända sedan dess. Han var 33 år gammal, hade varit i det militära de senaste 12 åren, hade varit marinsoldat, en Navy Seal, var sex fot en tum lång och var i toppform fysiskt. En annan punkt på den positiva sidan var att han kunde skriva maskin med touch-metoden och var helt hängiven *Creativity*.

Han hade dock också flera negativa egenskaper. En var att han pratade för mycket. Han kunde och ville prata i oändlighet om vilket ämne som helst, när som helst han kunde få någon att lyssna, och när han kom i telefonen, oavsett om det var långdistans eller inte, visste han aldrig när han skulle sluta. Precis som Keith hade han inget sinne för affärer och han var alltid antingen pank eller skuldsatt.

Han ville komma ner och träffa mig angående jobbet som Keith skulle lämna, och jag bjöd in honom att göra det. Den första överraskningen var att han var skuldsatt och behövde ett förskott på 700 dollar. Jag sa att det inte kom på fråga, men vi enades slutligen om 500 dollar, som jag skickade till honom. Den tillfällige observatören kan fråga sig varför jag gjorde en så dåraktig sak, särskilt efter den erfarenhet jag hade haft ett år tidigare med Tyler Thompson, den där alkoholisten från Greenville, North Carolina. Det enkla svaret är att jag hade förbannat få volontärer att välja mellan som var obundna och fria, kunde skriva maskin och var hängivna saken, vilket allt är en dyster återspegling av det desorienterade sinnestillstånd som den vita rasen befann sig i då, och fortfarande gör.

Hur som helst, vi gjorde arrangemang för att han skulle komma ner för ett preliminärt besök så att jag kunde titta närmare på honom, och eftersom hans gamla skrothög till bil var trasig vid den här tiden, bestämde han sig för att lifta ner. Jag plockade upp honom framför Rose's Department Store vid Macon Plaza i Franklin den 14 mars. Jag gillade killen, och vi verkade komma bra överens. Jag testade hans maskinskrivningsförmåga och han presterade tillfredsställande även på det området. Vi besökte varandra i två dagar, och Carl hjälpte till och med Keith med layoutarbetet för *Racial Loyalty* för april, som vi tog till tryckeriet nästa dag.

Vi kom fram till någon form av överenskommelse om att han skulle ta över jobbet som *Hasta Primus* så snart Keiths 30 dagar var slut. Den 16 mars körde jag honom till busstationen i Franklin och han var på väg tillbaka till Dover, med löftet att han skulle vara tillbaka i april.

Kapitel Nio

Kim och Walt gör en stor flytt

från Loveland, CO, till Martinsville, VA

Som jag nämnde i föregående kapitel, funderade familjen Moore starkt på att förbättra sina affärsmöjligheter genom att flytta från Colorado till Virginia, även om Kim var mindre än entusiastisk över hela operationen. Det var nu april och Kim hade precis fått deras senaste barn, Amy, i januari, och hade knappt återfått sina krafter. Detta var en stor flytt att göra när som helst, vilket Henrie och jag själva hade upplevt i de flera flyttar vi gjort under våra liv.

Walt skulle köra U-Haul-lastbilen med alla deras tillhörigheter i den, och Kim skulle köra bilen, och båda skulle hålla kontakten hela vägen. Henrie erbjöd sig att hjälpa Kim med körningen, så att hon kunde vila och sova för det mesta, med tanke på att hon var tvungen att ta hand om den nya bebisen. Jag körde Henrie till Atlantas flygplats den 17 april 1984 och därifrån flög hon vidare till Denver. Kort därefter gav de sig av, och den 20 april fick jag ett telefonsamtal från Henrie om att de förväntade sig att anlända till Martinsville på eftermiddagen den 21 april, en lördag. Samma dag ringde hon mig från Martinsville och bad mig komma och göra dem sällskap vid påskmiddagen. Kim och Walt hade hyrt ett hus enligt tidigare överenskommelse på 914 Corn Tassle Road, men Henrie bodde på Dutch Inn Motel.

Jag gav mig av det första jag gjorde på söndagsmorgonen, efter att ha stannat till vid kyrkan, lämnat sista-minuten-instruktioner till Carl och sagt adjö till Ken Schwartz, som råkade vara på besök hos oss vid denna tid. Jag anlände till Martinsville klockan 14:30 den eftermiddagen, och efter ett välkommet besök hos hela familjen och en titt på deras nyligen hyrda hus, åt vi alla en stor påskmiddag på Dutch Inn-restaurangen, förmodligen det bästa Martinsville hade att erbjuda. Henrie och jag stannade på värdshuset över natten. Efter att ha ätit frukost på Dutch Inn,

Jag gav mig av nästa morgon, medan Henrie stannade kvar för att hjälpa till med uppackningen och andra sysslor.

Nästa helg kom Kim och Walt för att besöka oss i två dagar i vår stuga. På lördagen gick vi och bowlade, och nästa dag, söndag, åt vi alla en andra stor påskmiddag, med kalkon och alla tillbehör. Jag visade Kim och Walt kyrkan och vilka framsteg vi gjorde med byggandet av skolan. Jag visade dem också bilderna vi hade tagit på vår resa till Egypten. Sedan klockan 15:45 gav de sig av mot Martinsville, och Walt tog med sig VW Rabbiten som ett lån.

Han hade ett stort jobb framför sig. Att starta ett nytt företag på en ny plats är ingen liten uppgift.

Kapitel Tio

Sommaren 1984

Carl Messick anlände med sin skrothög till bil, släpvagn och alla sina tillhörigheter klockan 18:30 på lördagen den 7 april 1984 för att börja arbeta. Vi lastade av hans utrustning delvis i sätteriet, delvis på nedervåningen och delvis i Hasta Primus-sovrummet, där han skulle sova den natten. Han hade med sig ett sortiment av vapen, dykutrustning, en boksamling och ett antal TV-band av Rambo-typ, för att inte tala om en hel lista med andra tillbehör. Jag tog med honom till Dillard den kvällen och köpte några påsar frukt åt honom för att få honom igång med den vegetariska kost som han föredrog. Så han var nu installerad för natten och redo att börja arbeta nästa morgon. Jag började programmera honom på sätterianordningen på måndagen, och på tisdagen åkte han och Keith till Franklin för att föra över telefon- och elkostnaderna. Jag betalade Keith hans slutlön på 107,35 dollar, och han lämnade området den 11 april. Carl ansökte också om en egen postbox vid Ottos postkontor. Så han var helt redo och var igång för fullt. Vi hade mycket arbete framför oss.

Carl hade flera andra försonande egenskaper som var till hjälp för saken. Förutom att ha slutat röka, dricka och vara hängiven ett hälsosamt leverne (Salubrious Living), höll han sig i god fysisk form och följde en ansträngande träningsrutin.

Någonstans under sin militära karriär hade han också lärt sig att bli en expert på jordbruk, och snart hade han en vacker grönsaksträdgård som frodades på marken söder om där vi planerade att bygga lagret bakom kyrkan. Han planterade också ett antal buskar och blombäddar framför kyrkan och på olika platser runt den. Men det var inte allt. Han planterade ett antal persikoträd längs båda sidor av en gångstig som han iordningställde, vilken förband kyrkan med skolan för begåvade pojkar (School for Gifted Boys) som nu var under konstruktion. Vi döpte stigen till Leadership Lane. Keith och jag hade redan byggt en välvd träbro över en liten bäck som låg ungefär halvvägs mellan skolan och kyrkan. Carl planterade också ett antal körsbärsträd längs den södra sidan av

huvudvägen. Med allt klippande och putsande av gräset regelbundet höll han stället i fint skick, mer än någon annan Hasta Primus jag har anställt sedan dess, och det inkluderar en hel del.

Den 9 juni 1984 satte Carl och jag ut hörnstolparna för en 12 gånger 12 studio som jag planerade att bygga, där jag kunde ägna mig åt att måla tavlor när jag gick i pension. Studion blev vederbörligen byggd, men jag nådde aldrig det stadium där jag kunde ägna mig åt vad jag ansåg skulle bli min favoritsysselsättning.

Carl var ganska uppriktig och talför om de misstag han hade gjort under sitt unga liv. Han berättade för mig att han under sina vilda och drickande dagar mer än ett decennium tidigare hade ingått ett ogenomtänkt äktenskap som han snart ångrade och som slutade i skilsmässa. Äktenskapet resulterade dock i en vacker och begåvad dotter, som nu var nio år gammal och bodde hos sin mormor i Dover. Hennes namn var Brandy, och senare under nästa sommarlov skulle hon komma och hälsa på honom i flera veckor.

* * * * *

Resa till Hawk's Nest i Florida Keys

Som jag nämnde i min tidigare biografi, (ATET), hade vi redan 1973 köpt tre veckors andelslägenheter i ett bostadsrättskomplex, två i slutet av november och en vecka i början av maj. Tiden hade nu kommit för att göra vår vårutflykt.

Vi lämnade stugan klockan 11:40 och åt lunch på Shoney's Restaurant vid Oakwood-avfarten i Gainsville, Georgia. Vi stannade på Best Western för natten i Gainsville, Florida, efter en bilresa på 443 miles, och anlände dit klockan 21:00. Nästa morgon, efter en tidig start, åt vi lunch på vårt favoritställe för middagspauser, Holiday Inn-restaurangen i Fort Pierce, där vi åt vår vanliga lunch bestående av soppa, en krabbköttssmörgås och deras utsökta persikopaj med glass till efterrätt. Vi åt en fantastisk skaldjursmiddag på Whale Harbor Restaurant i Islamorada (ett annat av våra favoritställen) och efter att ha handlat matvaror i Marathon anlände vi slutligen till vår lägenhet i Hawk's Nest klockan 21:00.

Nästa dag tillbringade jag med att sola, läsa en bok om *The Government of Greater Germany* (1938) och började sätta ihop fotoalbumet av vår samling av

Egyptiska bilder. På onsdagen anlände våra vänner från Lighthouse Point, Bill och Mary Wimmer, för ett par dagars besök, något som blev ett regelbundet inslag under de kommande åren och något som vi alltid uppskattade. På torsdagen tog Bill och jag en lång, lång promenad på den gamla Seven Mile Bridge, till Pigeon Key och tillbaka.

Familjen Wimmer gav sig av på fredagen, och Henrie och jag packade vår utrustning och åkte klockan 10 på lördagsmorgonen. Vi stannade till vid Sheehan Pontiac i Lighthouse Point för att titta på en ny 6000 LE kombi och jämföra priser. Vi åkte sedan över till Wimmers där vi stannade över natten. De bjöd oss på en speciell hemlagad middag, som även delades av Emily och Bruce, Marys syster och hennes man. Efter att ha ätit frukost med Wimmers nästa morgon gav vi oss av, och efter vår vanliga lunch i Ft. Pierce körde vi 490 miles för att bo på Colonial Inn i Cordele, Georgia. Nästa dag, måndag, var vi åter på väg till North Carolina, men inte förrän vi först stannat till vid Clayton Motors för att prata med Burt och Larry Bickerstaff om priserna på en ny kombi. Vi anlände slutligen till stugan klockan 15:30. Det första jag gjorde var att hämta vår privata post i Dillard, och sedan checkade jag in hos Carl.

* * * * *

Några månader tidigare hade vi startat en ny spalt i *Racial Loyalty* kallad **Cupid's Corner**, där vi uppmuntrade korrespondens mellan ungdomar som hade äktenskap i åtanke och som också var hängivna vår religion, **Creativity**. Märkligt nog var en sådan matchning inte lätt att få till, eftersom det verkade som att även om vi lyckades locka många män, så tycktes det råda en märkbar brist på kvinnliga sökande.

Ett sådant brev fick vi dock från en ung flicka vid namn Naomi, dotter till Quinn L. Hermann från Minnesota, som jag hade haft en del korrespondens med under flera år. Hon var omkring 21 år, och trots att hon aldrig hade varit gift, hade hon en ung dotter på ungefär två år. Hon skickade med sitt foto tillsammans med brevet, och både bilden och brevet gjorde verkligen intryck på Carl. När allt kommer omkring hade han också en dotter och var ogift. De fick snart en blomstrande korrespondens som gick så långt att han bjöd ner henne till kyrkan för att besöka honom. Hon tackade ja, och den 12 juni åkte Carl ner till flygplatsen i Atlanta för att hämta Naomi och hennes dotter Natalie Grace. De stannade i ungefär en vecka, och

det verkade som om ett giftermål var i antågande. De hade en lång rådgivningssession om det med mig och jag kände mig smickrad över att agera som deras "biktfader". Naturligtvis sa jag till dem att jag var helt för att de skulle gifta sig. Vi behövde fler unga vita äktenskap och fler vita barn, vilket allt var en del av vårt Creativity-program. Carl körde sedan mor och dotter tillbaka till flygplatsen den 19 juni, och Carl och Naomi upprätthöll en intensiv korrespondens och hade många långa telefonsamtal.

Den 9 juli berättade Carl för mig att han och Naomi hade bestämt sig för äktenskap och han planerade att flyga ut till Phoenix (där hon arbetade) och gifta sig. Jag lämnade hemmet klockan 14:30 och körde Carl till Atlantas flygplats, och han tog Delta-flyget klockan 18:00 till Phoenix. Staplars Carl! Två dagar senare var han tillbaka, ingen Naomi, inget giftermål. Henrie och jag arbetade i vårt grönsaksland mitt på eftermiddagen när vi såg honom sakta gå uppför vägen från kyrkan till vårt hus och vi gissade redan det sorgliga resultatet. När han närmade sig vår gård försökte han hoppa över staketet, men även där klantade han sig och istället för att ta sig över slog han ner den översta slindan. Han berättade sedan den sorgliga historien för oss — bröllopet var inställt. Jag fick aldrig veta exakt vad problemet var, men jag förstår att hennes mor hade något med det att göra. Vi tyckte så synd om honom, och som tröst erbjöd Henrie att han skulle äta middag med oss den kvällen.

* * * * *

Vid den här tiden var jag i byggartagen. Jag ägde fortfarande den 25 hektar stora tårtbitsformade marken vid HW 441 som jag hade bytt till mig från Jerry Ayres. Jag föreställde mig att bygga ett Creativity-universitet på den marken en dag. Men mer omedelbart hade jag i åtanke att bygga en konststudio bara några meter sydost om stugan, där jag tänkte att jag skulle kunna måla efter hjärtans lust när jag gick i pension, en situation som inte kunde komma en dag för tidigt såvitt jag var bekymrad. Den 9 juni stakade Carl och jag ut en plats på 12' x 12' för studion. Den 22 juni undertecknade jag ett kontrakt med Billy Sanders om att få den byggd till en kostnad av 5500 dollar, ett projekt han påbörjade inom kort. Jag byggde ett antal planteringskärl och stödmurar runt den och lät köra hit tio lastbilslass med jord för att fylla planteringskärlen. Carl skötte det mesta av skovlandet, vilket var betydande.

* * * * *

Kim ringde klockan 19:00 onsdagen den 13 juni och sa att de alla skulle komma ner och hälsa på oss i flera dagar medan

Walt skulle åka till Atlanta för att delta i ett seminarium. De anlände klockan 02:00 nästa dag. Medan Walt fortsatte till Atlanta hade vi en trevlig stund att ta igen det som hänt. På lördagen packade Henrie, Kim, Scott, Bryan, Amy och jag en picknicklunch och åkte till Terrora Park (södra Rabun County) och badade i sjön i parken. Vädret var fantastiskt och vattnet var varmt.

Walt var tillbaka från Atlanta på söndagen. Familjen stannade kvar till måndagen och åkte mot Martinsville klockan 13:00. Vårt nästa besök hos Kim och Walt blev inte av förrän den 28 juli, då vi lämnade stugan klockan 11:00, och efter att ha stannat i Maggie Valley för att titta på lite videokamerautrustning, anlände vi till Kim och Walts ställe klockan 17:40, precis i tid för en god hemlagad middag.

Nästa dag tittade vi på Walts kiropraktormottagning, som vid den tiden låg på Brookdale Road. Walt tog röntgenbilder av min rygg och mina axlar och förklarade att jag var i god form (han sa att jag fortfarande hade en 30-årings rygg!) och att jag hade ett minimum av kalkavlagringar i benen i min rygg och nacke. Han gav mig också en behandling, som inkluderade terapi med någon form av elektrisk pulsmekanism.

Henrie fick också röntgenbilder tagna, men hennes rygg och nacke var inte i gott skick. Hon led fortfarande av vissa effekter efter ett fall från en häst när hon tog ridlektioner på college för många år sedan, och hon hade också en hel del kalkavlagringar i sina leder. Walt rekommenderade upprepad användning av en elektrisk pulsmaskin, och vi beställde en sådan mekanism genom honom.

Vi åt alla middag på Dutch Inn Restaurant den kvällen, och alla beställde krabbelår. Vi lämnade Martinsville nästa morgon, och Henrie och jag åt en god lunch på Red Lobster i Winston Salem på vägen tillbaka.

Kapitel Elva

Resa Västerut, sept.–okt. 1984

Jag hade alltid haft en stor beundran för vår elfte president, James K. Polk, som framgångsrikt utkämpade det mexikanska kriget och lade till mer territorium till USA och den vite mannens domän än någon annan president. Jag ville besöka hans tidigare hem i Columbia, Tennessee. Jag ville också titta på bostadsrätterna i Arizona, och samtidigt träffa ett antal personer på vårt schema ute i väst. Men mest av allt längtade jag efter att återigen se de vida öppna vidderna och landskapet i väst som alltid har fascinerat mig.

Jag blev klar med layouten för oktobernumret av *Racial Loyalty* den 18 september och tog med den till NE Georgia (Cornelia) för tryckning. Nästa dag, efter att ha gett Carl ett antal undertecknade checkar och instruktioner, lämnade Henrie och jag huset klockan 16:55 för att påbörja vår långa resa västerut på US 64, och stannade vid restaurangen Lake Ocoee Inn för en rejäl middag. Vi körde totalt 145 miles den sena eftermiddagen för att övernatta på Ramada Inn i Chattanooga, Tennessee.

Vi tog I-24 nästa morgon, åt lunch på Cracker Barrel i Murfreesboro, Tennessee och köpte ett antal souvenirer, inklusive en kopia av ett gammalt Kentucky-gevär. Vi körde sedan vidare till Nashville för att besöka president Andrew Jacksons historiska Hermitage och gick igenom byggnaden och inspekterade ägorna. Efter att ha tillbringat en timme eller så vid det vackra Parthenon (också i Nashville) fortsatte vi till Columbia och checkade in på James K. Polk Motel efter att ha ätit middag vägg i vägg på restaurangen med samma namn, även om de inte är anslutna till varandra. Henrie åt grodlår som sin rätt. Efter middagen körde vi runt i Columbia, inklusive en tur förbi Polks hus.

Nästa morgon åt vi frukost på samma restaurang och tillbringade sedan en ansenlig mängd tid vid James K. Polks hus och museum, där vi tittade på gamla brev, böcker och kartor. Jag köpte en bild av James Polk,

och även en på Mrs. Polk, liksom flera andra souvenirer.

Klockan 10:30 nästa morgon begav vi oss västerut på US 34 till Lawrenceburg, sedan vidare till US 64, där vi åt lunch på Horse Traders Restaurant i Savannah, Tennessee. Mycket gott. Tillbaka på vägen igen, genom Memphis, sedan Little Rock, för att slutligen anlända till Conway, Arkansas, där vi checkade in på Best Western för natten. Jag ringde Carl vid basen och fick veta att han hade hämtat de tryckta exemplaren av *Racial Loyalty*. Jag fick också veta att Mike McSwain ännu inte hade korrigerat datorn för utskrift av adressetiketterna, men att han skulle komma över på lördag.

* * * * *

Vårt nästa mål var att besöka T.C. Fry, som jag betraktade som dåtidens "Prima Domo" för rörelsen för Naturlig Hygien. Jag hade träffat honom i Austin, Texas, några år tidigare, där han vid den tiden gav ut sin tidskrift *Healthful Living* samt ett antal böcker och band i ämnet Naturlig Hygien, ett program som var nära besläktat med vårt eget program för *Salubrious Living*. Han hade nu förvärvat ett arrende på en vacker country club vid en sjö, nära staden Ridgedale, Missouri. Han drev det som Lakemont Health Resort. Här höll han dagliga föreläsningar, samt hade ett antal personer boende där som fastade och fick fördelarna av hans övriga hälsobehandlingar också.

Det stora komplexet hade också en restaurang, och efter att han hade avslutat sin föreläsning åt vi (vi tre) lunch tillsammans vid ett bord intill ett fönster som gav oss en vacker utsikt över sjön. T.C. Fry höll sig strikt till sin fruktarian-lunch bestående av vindruvor och tre läckra päron, medan Henrie och jag åt några smörgåsar och lite frukt till efterrätt. Vi diskuterade möjligheterna för honom att hjälpa oss att bygga upp ett hälsocenter vid vårt världshögkvarter i North Carolina, där han skulle förse oss med instruktörer och studenter, ett program som han stödde entusiastiskt. Vi diskuterade också de priser han tog för klienter som nu bodde på hans resort.

* * * * *

Vi lämnade Oakmont och begav oss norrut på US 65 till Springfield, Missouri, och vek sedan av till I-44 West (en avgiftsbelagd väg).

från Joplin till Tulsa), och anlände till Tulsa klockan 18:20. Vi checkade in på Cross Roads Motor Inn och åt en god middag med revbensspjäll på restaurangen Country Inn. Trots alla stopp hade vi kört totalt 374 miles under dagen.

Efter att ha stigit upp tidigt, klockan 06:00, åt vi frukost på Holiday Inns restaurang. Vårt mål hade varit att besöka Gilcrease Museum, som innehöll en fantastisk samling av cowboy- och västernmålningar, skulpturer och föremål. Men eftersom det var söndag (den 23:e) fick vi veta att museet inte öppnade förrän klockan 13:00. Så istället utnyttjade vi morgonen genom att köra över till Oral Roberts enorma religiösa anläggning, ett 40 tunnland stort område som var ett underverk att skåda. Det var vid denna tid som han kort innan hade hävdat att han sett en **900 fot hög Kristus stå framför honom**, som påstås ha sagt åt honom att bygga ett sjukhus av samma höjd i denna anläggning. Detta strävade han nu efter att göra, med en hel del marknadsföring och kraft. Hans byggnadsverk var redan flera hundra fot högt och några av hissarna var i drift. Vi gick in och åkte upp i byggnaden så högt vi kunde komma, och förundrades över dess enorma omfattning. Framför den hade han en staty som var en replika av de bedjande händerna som hade ritats av en av de klassiska konstnärerna. Själva statyn var minst 50 fot hög och måste ha kostat en miljon dollar. Jag märkte att han någonstans på området hade en skylt där det stod något i stil med att man med tro kan utföra mirakel. När man såg hans fantastiska anläggning var det svårt att argumentera mot hans tillvägagångssätt.

Vi lämnade Tulsa klockan 10:30 och körde vidare till Oklahoma City för att ta ännu en titt på Cowboy Hall of Fame. Vi fann att dess restaurang "Club" också var stängd på söndagar, så vi gick över till Howard Johnson's och åt en krabbmacka. Vi körde sedan tillbaka till Cowboy Hall of Fame och granskade återigen dess många intressanta målningar, statyer och scenarier. Vi hade varit där några år tidigare, och det som slog mig denna gång var att medan det förut var ett magnifikt museum som förhärligade den amerikanska cowboyen och den tidiga västerns dagar, började det nu röra sig mer mot att tona ner cowboyerna och mer och mer framträdande förhärliga de förbannade indianerna. Jag köpte en bronsstaty av en cowboy till häst, några böcker och två exemplar av deras tidskrift, *Persimmon Hill*.

Under de närmaste dagarna täckte vi ett stort område och körde mycket. Vi lämnade Tulsa samma söndag och checkade in på 7 Flags Motel i Shamrock, Texas, efter att ha kört 285 miles sedan kl. 16:30. Nästa morgon körde vi västerut på I-40 och åt lunch på Denny's i Tucumcari, New Mexico. Efter att ha stannat vid Cline's Corners och köpt flera souvenirer, anlände vi till Gallup, New Mexico kl. 18:00. (Vi förlorade en timme på grund av byte av tidszon.) Vi checkade in på Royal Holiday (B.W.). Vi hade varit på väg i elva timmar och kört 515 miles. Henrie och jag åt middag på en gammal spansk restaurang, Eldorado, där vi båda åt en prime rib.

Nästa morgon fortsatte vi västerut på I-40 tills vi kom till informationscentret för **Painted Desert**. Utsikten därifrån var fantastisk. Vi tog den 26 miles långa rundvägen genom den och Petrified Forest, och stannade vid flera platser längs vägen, inklusive **Newspaper Rock**, som hade en mängd indianska hieroglyfer på sig.

Turvägen genom de två parkerna slutade vid US 180. Därifrån fortsatte vi till Holbrook, Arizona och åt lunch på Plainsman Restaurant. Vi stannade kvar på I-40 och svängde norrut på Arizona highway 64 vid Williams, med kurs mot Grand Canyon. Vi checkade in för natten på Red Feather Quality Inn och åt en räk- och avokadosallad på deras restaurang med samma namn. Red Feathers låg tolv miles söder om ravinen och anledningen till att vi stannade där var att det var sent och vi ville inte riskera att inte hitta en plats i det mer välbesökta området vid Grand Canyons kant.

Efter att ha checkat ut från motellet nästa morgon körde vi till Grand Canyons huvudkontor och fick vårt *Golden Age Passport*, en privilegierad gåva till pensionärer vid alla amerikanska parker, en välkommen överraskning. Vi såg många intressanta utställningar och ett bildspel om tidiga båtar som hade färdats nerför ravinen för att utforska dess många klyftor, stränder, bifloder och i allmänhet dess geografi och geologi.

Vi utforskade lite på egen hand och körde västerut längs ravinens kant till Hermit's Rest, vägens slut. Här köpte jag en bok av den kände ravinutforskaren John Wesley Powell och några andra föremål. Sedan bar det av tillbaka till byn, där vi såg en mycket fascinerande föreställning på den gigantiska duken på Imax Theatre. Efter att ha ätit lunch på restaurangen Grand Canyon Squire (B.W.), lämnade vi ravinen vid 14:30-tiden och började bege oss mot Sedona, Arizona.

* * * * *

När vi anlände till Sedona vid 17:30-tiden checkade vi in på Canyon Portal Motel. Klockan 18:30 ringde vi till Kim och Walt för att låta dem veta var vi var och se hur de hade det. Kim informerade oss om att de höll på att köpa ett hus i Martinsville, och att barnen och alla andra mådde bara bra. Jag berättade för henne att vi tänkte titta på bostadsrätter. Kim hade pratat med oss vid flera tillfällen om att äga en lägenhet i Arizona, som ett vintersemesterhem, och förmodligen även som ett framtida pensionärshem.

Nästa morgon besökte jag John DePoe Real Estates kontor, och säljaren Paul Sloman tog med oss ut och visade en lägenhet med 2 sovrum och 1,75 badrum i West Sedona. Pris: 68 000 dollar. Det såg inte särskilt bra ut. Han hade få andra alternativ att visa, och inget av dem var särskilt lockande. Vi var inte imponerade.

Efter att ha checkat ut från motellet begav vi oss söderut på US 179. Ungefär tre mil söder om Sedona stannade vi vid Chapel of the Holy Cross, ett vackert minnesmärke som en dam hade låtit bygga för sin avlidna mor. Det var byggt direkt in i den massiva röda sandstenen som var så riklig och karakteristisk för Sedona-området, och utsikten var helt enkelt hisnande. Vi fortsatte söderut på I-17, stannade för lunch vid Cordes Junction och begav oss sedan vidare mot Phoenix, dit vi anlände klockan 14:30 på eftermiddagen.

Ett av de första lägenhetskomplexen som vi råkade stöta på var Maryland Lakes i Glendale, vid 47th Avenue och Maryland. De hade tre olika möblerade visningsmodeller. En säljare vid namn Courtney Morgan visade oss runt. Vi blev imponerade av "Plan C", men fattade inga beslut. Jag tänkte att det vore en bra idé att först prata med min gamle vän Dr. Martin A. Larsen, som jag hade korresponderat med under en längre tid. Jag ringde honom och bokade ett möte i hans hem klockan 10:30 nästa morgon. Han blev glad över att höra från mig.

Vid den tiden var Dr. Larson nästan 90 år gammal. Även om hans hörsel var något nedsatt var han fortfarande pigg som en mört. Han hade skrivit ett flertal böcker och skrev en veckokrönika för *The Spotlight*. Han var bekant med min verksamhet och mina böcker och gav mig komplimanger för mitt djärva förhållningssätt till både ämnet kristendom och judarna, även om han själv aldrig attackerade någon av dem öppet i sina egna skrifter. Vi hade ett trevligt, långt samtal och utbyte av åsikter i hans vardagsrum, och sedan erbjöd han sig att bjuda ut mig på lunch. Det var ett erbjudande jag inte kunde tacka nej till. Vi

åt på Wynn's Chinese Restaurant (hans val). Han körde mig runt i Scottsdale (där han bodde), Paradise Valley, Camelback Country Club, och visade mig flera av de andra finare städerna i det omedelbara området. Han gav mig två av sina senaste böcker, samt gav mig en hel del värdefull information om Phoenix i allmänhet. Jag frågade honom om lägenhetsprojektet Maryland Lakes. Han godkände området som sådant och sa att det inte fanns för många mexikaner i eller nära området vid den tiden. (Detta var 1984, måste vi komma ihåg.)

Nästa dag åkte Henrie och jag tillbaka till Maryland Lakes-lägenheterna (företaget hette J.R. Ventures, Inc.) och tog en ny titt på lägenheterna och hela planlösningen och vi gillade det. Efter att Henrie och jag hade pratat igenom det, bestämde vi oss för att köpa en enhet åt Kim, (Tahoe, Plan C) en enhet med två sovrum och två badrum för ett totalpris på 66 405 dollar, plus 650 dollar för speglar på alla skjutdörrar till garderoberna. Datumet var fredagen den 28 september 1984.

Vi firade den kvällen genom att äta en överdådig middag på Stag and Hound Restaurant på Indian School Road och I-17.

Nästa dag ringde jag Carl klockan 07:00. Allt verkade vara i sin ordning. Han hade postat kopiorna av *Racial Loyalty* i måndags. Billy Sanders hade slutfört bygget av stållagret. Jag ringde Kim klockan 09:00 och berättade allt om köpet av lägenheten. Walt var inte hemma. Han hade åkt till Ft. Wayne, Indiana för ett seminarium.

Vi åkte tillbaka till Maryland Lakes och tog ett antal bilder, och körde sedan vidare till Sun City West. Det var verkligen något att skåda. De hade allt där som en pensionär kan önska sig för rekreation. Vi tittade på det enorma Sundrome Auditorium och alla de andra påkostade anläggningarna för rekreation, och åt sedan lunch på Salad Bar. Vi körde sedan västerut på Bell Avenue till I-17 och söderut till Phoenix Metro Center. Fantastiskt. Inte bara var platsen enorm, utan byggnaderna hade alla den där harmoniska Arizona-ökenstilen på arkitekturen som jag fann särskilt tilltalande, inte bara vid detta köpcentrum, utan i större delen av själva staden.

* * * * *

Vi lämnade Phoenix klockan 14:30 och körde söderut och västerut på I-10 till Tucson och vidare till Lordsburg, New Mexico, där vi stannade över natten på B.W. American Motor Inn. Vi fortsatte på I-10 nästa dag och stannade i El Paso, där vi hämtade en bunt med turistlitteratur om Texas och

åt lunch på Denny's (chefsallad och brownie deluxe med glass). Vi vek av till I-20 och fortsatte genom Ft. Worth, sedan söderut på I-35W till Waco, Texas, för att besöka det ytterst intressanta Texas Rangers Museum and Hall of Fame. Vi checkade in på River Place Motel, som låg precis på andra sidan Brazos River från själva museet. Större delen av nästa morgon ägnades åt att vandra genom museet och titta på hundratals gamla gevär och pistoler, på de vackra konstverken och porträtten av de berömda Texas Rangers som hade bidragit så mycket till Texas lore och historia och till öppnandet av västern. Vid denna tid pågick Heart of Texas Fair vid Texas Colosseum och mässområdet, och vi tillbringade eftermiddagen med att besöka deras utställningar.

* * * * *

För flera år sedan hade jag läst en bok som hette *Please Doctor, Do Something!* av Joe D. Nichols, M.D., som, när han skrev boken 1972, också var ordförande för Natural Food Associates. Trots att han hade varit läkare sedan 1933, hade han, liksom de flesta andra läkare, inte den minsta kunskap om näringslärans betydelse, förrän han en dag 1946 drabbades av en hjärtinfarkt som nästan visade sig vara dödlig. Eftersom han fortfarande var relativt ung, tvingade hans period av invaliditet och återhämtning honom att meditera över vad han hade gjort för fel. Han kom fram till slutsatsen att maten de, läkarna, och miljontals andra människor åt, var skräpmat. Den saknade näring, precis som jorden maten odlades på. Han hade precis köpt en gård på 1000 tunnland före hjärtinfarkten och han bestämde sig för att gödsla jorden med organiska gödningsmedel, odla ekologiskt framställda livsmedel och sprida sitt budskap till världen.

Detta gjorde han med stor iver, och jag råkade höra ett av hans tal vid grevinnan Guardabassis herrgård i Palm Beach flera år senare. Henrie och jag blev båda mycket imponerade, och nu, 1984, eftersom vi var i området, beslutade vi oss för att göra en avstickare för att besöka honom i Atlanta, Texas, en liten stad cirka 130 miles öster om Dallas. Efter en lång kamp hittade vi slutligen staden och gården. Men till vår stora besvikelse hade en annan organisation nu tagit över gården och använde den för ändamål som var helt annorlunda än vad Dr. Nichols hade gjort. Inte ens hans böcker fanns kvar på kontoret i byggnaden längre. Dr. Nichols, nu 74 år gammal, bedrev sin egen privata praktik någonstans, och jag fick aldrig veta av den ansvariga sekreteraren vad som hade hänt.

Mycket besvikna körde vi söderut på bivägar, åt lunch på ett litet ställe som hette Vivian's, och fortsatte sedan till Shreveport, Louisiana. Slutligen tog vi in på ett Best Western Motel klockan 21:00 i Meridian, Mississippi. Vi hade kört totalt 564 mil under dagen.

Därifrån begav vi oss hemåt nästa dag och anlände omkring klockan 17:00. Jag stannade till vid kyrkan, rådfrågade Carl, hämtade den post som var av intresse för mig och avslutade dagen.

Det var nu den 5 oktober, och vi hade rest totalt 4854 mil på vår omständliga odyssé.

Kapitel Tolv

En Grand Prix till Henrie

Efter att ha gått igenom all eftersläpande post var min första arbetsuppgift efter den långa resan västerut att sammanställa layouten för novembernumret 1984 av *Racial Loyalty*. Detta skulle bli vår 18:e utgåva sedan vi startade i juni 1983, och vi hade aldrig missat ett enda nummer sedan dess. Vi lade sista handen vid det den 21 oktober, och jag tog det till tryckeriet. Detta gjordes nu av **The North East Georgian** i Cornelia, Georgia, eftersom **Dixie Advertising** hade flyttat från Franklin till Brevard, North Carolina och inte längre var tillgängliga för oss. Mannen som ansvarade för NE Georgian Printers var en bra karl vid namn **Bobby Williams**, som tyvärr inte ägde verksamheten. Vi hade en kort sejour med **Franklin Press** som gjorde några nummer åt oss, men redaktören vid den tiden, **Ken Hudgins**, berättade för mig – även om han inte var ovänlig – att han hade haft en revolt bland sina anställda i frågan på grund av vår fientliga inställning till kristendomen, och han kunde inte längre fortsätta utföra arbetet åt oss. Det skulle bli början på ett långt sökande efter ett pålitligt tryckeri för vår tidning, men mer om det senare.

Under tiden var Billy Sanders upptagen med att försöka göra framsteg på skolbyggnaden, och vi närmade oss det stadium där jag var tvungen att fatta en mängd individuella beslut, såsom väggfärger, typer av Formica-bänkskivor, kakel, belysningsarmaturer, etc.

Sedan en tid tillbaka hade Henrie legat på om att få en egen prestigefylld bil. Visst hade vi vår VW Rabbit som andrabil, men hon tyckte inte om att köra den, särskilt eftersom den var manuellt växlad. Fredagen den 27 oktober 1984 reste vi till Martinsville för att leta efter en bil till Henrie. Nästa dag, lördag, tog Walt med henne runt till alla bilhandlare i Martinsville. Det slutgiltiga beslutet blev en silverfärgad tvådörrars **Grand Prix Pontiac**. Handlaren var Blue Ridge Pontiac, och eftersom bilen hade använts som demonstrationsbil och hade några mil på mätaren, blev det slutgiltiga priset

13 728 dollar. Vi avslutade affären klockan 10 på söndagsmorgonen, men eftersom den behövde viss service och vi ville knyta några andra kontakter i Florida, lät vi den stå kvar där i en vecka.

Henrie och jag hade legat i krig med skattemyndigheten (I.R.S.) i åratal och hade inte lämnat in någon deklaration sedan 1980. (Vid detta datum 1992 har vi fortfarande inte gjort det. Eftersom Henrie sedan dess har gått bort, och eftersom det är en fråga om djup principfasthet för mig att jag aldrig kommer att sänka mig till att bli en rasförrädare, och att jag aldrig någonsin skulle överväga att hjälpa judarna att finansiera förstörelsen och folkmordet på vår egen ras, försäkrar jag er att jag aldrig kommer att deklarera.) Hur som helst, vid den här tiden började skattemyndigheten flåsa oss i nacken allt kraftigare och vi beslutade oss för att åka tillbaka till Florida och skingra de tillgångar vi hade. Vi lämnade Martinsville måndagen den 29 oktober och var tillbaka vid vår stuga i North Carolina på onsdagskvällen.

Vi träffade Kim och Walt igen i Hickory, North Carolina, en halvvägs-punkt, ungefär en vecka senare. Grand Prix-bilen hade fått service och var redo att köras, och Walt körde ner den till Hickory, med Kim följandes efter i sin bil. Vi möttes på Shoney's Restaurant, där vi inte bara njöt av en god lunch, utan också av ett trevligt besök. Kim och Walt körde tillbaka i en bil, och Henrie och jag körde tillbaka i två bilar. Henrie hade äntligen sin egen Grand Prix.

Kapitel 13

Hawk's Nest; Tom Metzger; Jul och nyår

Det var alltid ett nöje när våra sista två veckor på Hawk's Nest i Florida Keys inföll under den sista hälften av november. Vid den tiden började det bli kyligt i North Carolina och det färgstarka lövverket på träden var i stort sett borta, medan det i den sydligaste delen av Florida var varmt, soligt och vattnet i Keys var som allra vackrast och glittrande. Det var alltid en bra tid för miljöombyte och en tid att komma bort från allt. Dessutom kunde vi alltid fira Thanksgiving där och vår årsdag inföll vanligtvis under samma vecka.

Vi packade stationsvagnen och lämnade stugan klockan 11:40 på lördagen den 17 november 1984. Vi var en dag sena med avresan, eftersom vår vecka började på lördagen, men det spelade ingen roll. Vi stannade för vår vanliga lunch på Shoney's vid Oakmont-avfarten från I-985, och körde sedan totalt 405 miles innan vi anlände till Lake City klockan 19:45. Den här gången, istället för att ta den vanliga vägen, tog vi en omväg ner längs Floridas västkust. Vi ville äta lunch på Crab Trap, precis söder om Skyway Bridge, Tampa Bay. Vi hade ätit där tidigare och maten var utsökt.

Därifrån körde vi söderut på I-75 till Naples, sedan österut längs Alligator Alley till Krome Avenue, sedan söderut förbi Homestead, hela vägen till en annan av våra favoritrestauranger, Whale Harbor vid Islamorada, där vi åt ännu en fantastisk middag. Vi anlände slutligen till Hawk's Nest efter klockan 22:00 efter att ha kört 555 miles under dagen.

Av de tre veckorna vi hade, låg två av våra lägenheter (#501) på den (översta) femte våningen, och en (#401) låg på den fjärde. Från båda hade vi en utmärkt utsikt över den gamla Seven Mile Bridge och även den nya bron som nu höll på att byggas vid sidan av den. Vi kunde se ut över broarna och se Florida Bay i norr, med alla dess talrika små

öar, holmar och fågelkolonier, och vi hade en obehindrad utsikt över Atlanten i söder, inklusive den berömda fyren Sombrero Key Lighthouse. Den sistnämnda låg fem mil rakt söder om oss, och området runt den var ett paradis för snorklare och sportdykare.

Dagen efter att vi anlänt dit började jag arbeta på artikeln "The Polestar" för nästa utgåva av *Racial Loyalty*. Jag skrev fyra sidor den första dagen, tolv till den andra, och innan jag var klar med den uppgick artikeln till en trave klotter på gula sidor. Vid den här tiden råkade jag se en annons för en Sharp-skrivmaskin med begränsat datorminne, tillgänglig på K-Mart för cirka 250 dollar. Jag gick ut och köpte den, studerade manualen ett tag och visade sedan Henrie, som var en utmärkt maskinskriverska, hur man använde den. Jag frågade henne sedan om hon ville skriva rent min artikel, vilket hon gjorde under de närmaste dagarna. Det blev totalt 21 maskinskrivna sidor, och den publicerades i januariutgåvan 1985 av *Racial Loyalty*.

Jag läste flera böcker medan jag var där, såsom *Golden Boy* om William Holden, berättelsen om Ghandi, och en berättelse om erfarenheterna från 33 stridsveteraner i Vietnam av Al Santoli. Henrie och jag åt en kalkonmiddag på Thanksgiving på The Buccaneer, och pratade med ägaren, en holländare vid namn Bakker igen. Vi hade blivit bekanta med honom förra året. Den sista måndagen gjorde vi vårt vanliga besök till Key West och utforskade lite mer. Vi pratade också med Kim den kvällen. De hade haft en trevlig liten Thanksgiving-semester i Williamsburg med sin familj.

På onsdagen lämnade vi Hawk's Nest klockan 15:00 och körde över till Bill och Mary Wimmer i Lighthouse Point. De hade förberett en härlig middag och vi var snart igång igen. Vi träffade även deras son Scott medan vi var där.

Efter att ha ätit frukost med dem nästa morgon sa vi adjö och gav oss av för att handla lite i Lighthouse Point. Vi åkte klockan 12:30 och körde till Ft. Pierce, där vi åt vår vanliga lunch bestående av en räksmörgås och en persikopaj med glass. Vi körde vidare till Lake City, stannade över natten, och kom hem nästa dag. Eftersom han är en hängiven fruktarian tog vi med en stor påse apelsiner från Florida till Carl.

* * * * *

Tom Metzger. Under de senaste månaderna hade Tom Metzger från Fallbrook, Kalifornien, spelat in några halvtimmeslånga intervjuer med personer som var kopplade till rasrörelsen, oavsett hur långt på villovägar deras åsikter...

skulle kunna vara. Han hade en koppling till Dave Wiley, som var student vid California State University i Fullerton, och antingen var ansvarig för, eller hade tillgång till deras videoinspelningsstudio och faciliteter. Genom sin kontakt med Dave, som alltid var närvarande vid varje inspelning, kunde Tom schemalägga ett antal program som rörde rasfrågan, och vid denna tidpunkt hade han redan kunnat spela in ett halvdussin eller så, som skulle kunna sändas på Public Television.

Jag hade haft en del periodvis korrespondens med Tom under de senaste tio åren, sedan jag skrev *Nature's Eternal Religion*, under de perioder då han fortfarande höll fast vid kristendomen, eller när han fortfarande var medlem i Klanen, men vår korrespondens hade aldrig varit särskilt produktiv, eller särskilt hjärtlig. Även om han var emot judar och niggrer, verkade han inte ha någon tydlig trosbekännelse, program eller filosofi av sin egen, och det han sa ändrades från tid till annan. Märkligt nog verkade han alltid ha någon petig anledning till varför han inte kunde ansluta sig till oss och främja Creativity. Jag hade också en del korrespondens med hans son John, som verkade mycket mer mottaglig, och som faktiskt ansökte om ett ministercertifikat för att bli en pastor i vår kyrka. Detta beviljade vi honom gärna, och han är fortfarande i god ställning hos oss än i dag (1992).

Vi går nu tillbaka till december 1984. Ungefär en månad tidigare hade Tom ringt mig och sagt att han skulle vilja spela in ett program om mina idéer och aktiviteter. Eftersom jag skulle behöva flyga större delen av sträckan tvärs över landet, sa han att han, när han väl hade mig där, skulle göra det värt besväret och spela in två halvtimmesprogram. Jag kontrollerade kostnaden för flygbiljetten och fann att den gick på 596 dollar, plus att det skulle tillkomma andra utgifter. Jag begrundade en stund om det skulle vara värt kostnaden, och efter viss eftertanke gick jag med på att komma. Villkoret var att vi skulle spela in två program.

Han ringde mig medan jag var på Hawk's Nest i Marathon och bekräftade att han hade inspelningen inplanerad, och datumet var onsdagen den 5 december 1984. Klockan 15:30 på tisdagseftermiddagen, bara några dagar efter att ha kommit tillbaka från Keys, åkte Carl och jag i min bil till Atlantas flygplats för att jag skulle ta flyget till John Wayne Airport i Orange County, Kalifornien. Klockan 18:20 lämnade jag Atlanta med American Airlines Flight 627 och efter ett flygplansbyte i Dallas anlände jag till Orange County klockan 23:22. Jag tog en taxi till Ali Baba Best Western Motel i La Mesa och avslutade dagen.

Nästa morgon ringde jag Henrie för att säga att jag hade anlänt, och ringde sedan Tom Metzger. Han sa att han skulle hämta upp mig klockan 11:00. Vid 12-tiden anlände han, eller de, i två bilar. I den ena satt Tom Metzger och hans livvakt, en kille vid namn Terry. I den andra bilen satt den store (idioten) Mike Brown, som Tom introducerade för mig som att han en gång hade haft äran att vara George Lincoln Rockwells livvakt. Tom sa till mig direkt från början att eftersom den store Mike Brown hade anlänt, tänkte han göra ett program om honom, och tyvärr lämnade det bara tid för ett program för mig, istället för de två han hade lovat. Detta gjorde mig arg, för om jag hade vetat att han (Tom) tänkte svika mig skulle jag inte ha kommit alls. Det var inte det enda som irriterade mig. Den här Mike-figuren pratade oavbrutet och hade ett ego stort som ett hus, och en hjärna stor som en mus. Vad som var värre var att Tom demonstrativt ignorerade mig, av skäl som jag fortfarande är förbryllad över, men fjäskade för Brown som om han vore Guds gåva till den vita rasen. Den enda andra prestationen, förutom att ha varit Rockwells tillfälliga livvakt, var att Mike också hade avtjänat ett år i fängelse för ett dumt och misslyckat försök att spränga FN-byggnaden i luften. Jag var inte på gott humör, men eftersom jag var här försökte jag göra det bästa av situationen.

Vi körde cirka 20 mil till studion i Fullerton, där jag slutligen träffade Dave Wiley, som var ansvarig för produktionen och som, tillsammans med Tom, agerade värd och ställde frågorna. Inspelningen började klockan 14:30, och jag gick först. Jag tyckte att det gick ganska bra, och i rättvisans namn mot Tom, trots att han var förkyld, tyckte jag att han gjorde ett bra jobb och ställde alla de rätta frågorna.

Efter att Browns session var över gick vi alla till en pizzeria, där kanna efter kanna med öl beställdes in och dracks upp. Här träffade jag Tom Padgett, som var medlem i vår kyrka (och även en odinist!) och som jag hade haft en omfattande korrespondens med. Jag träffade också Carl Straight, som hävdade att han stödde mig till 100 %, förutom att han fortfarande höll fast vid kristendomen. Det var snart flera andra killar som anslöt sig till gruppen och som jag blev introducerad för, och allt eftersom kanna efter kanna med öl konsumerades blev festen mycket livlig och gemytlig. Jag tyckte inte om öl, men bara för att göra sällskapet sällskap drack jag ett högt glas vin för att komma i stämning.

Klockan 20:00 bröt festen upp och Tom Padgett körde mig till Los Angeles flygplats. Här träffade jag Larry White, som speciellt hade kommit för att träffa mig på flygplatsen, och som jag hade haft korrespondens med under flera år. Eftersom vi fortfarande

hade lite tid att slå ihjäl innan mitt plan avgick, vi beställde alla middag och hade många samtal.

Klockan 23:15 avgick mitt plan. Jag sov större delen av vägen och anlände till Atlantas flygplats klockan 06:20, där Carl stod redo att hämta upp mig i min bil. Vi kom tillbaka till North Carolina vid 09:30-tiden, och efter att ha berättat det mesta om händelserna för Henrie, gick jag och lade mig och sov fram till 15:30.

* * * * *

Jul och nyår, 1984-85. Under årets helger bestämde vi gemensamt att vi skulle fira jul hos familjen Moore, och nyår vid Klassens ställe.

Söndagen den 23 december lämnade Henrie och jag huset klockan 11:30 och begav oss mot Kim och Walts ställe. Vid avfart 64 på I-40 stannade vi och åt lunch på Western Steak House. Efter ett stopp vid mataffären och lastning, anlände vi till Kim och Walt klockan 17:30. På måndagen åt vi en stor kalkonmiddag och öppnade sedan julklappar ur julstrumporna på kvällen. Vänner till familjen Moore, familjen Kleinschuster med barn och föräldrar, var över på kvällen och hade med sig några presenter.

Tisdag den 25 december 1984. Juldagen. Efter att ha sett Tomten visa sig (Walt var utklädd till jultomte) i ett rum på nedervåningen, öppnade vi många, många presenter i vardagsrummet. Mycket förvirring och mycket liv och rörelse. Senare på eftermiddagen åt vi middag i köket. Efter middagen kom en granne från andra sidan gatan över på besök och berättade för oss om sina negativa erfarenheter av läkarkåren, om övermedicinering med droger och deras katastrofala effekter. Jag gav henne ett exemplar av vår bok om *Salubrious Living*.

På kvällen spelade Walt upp filmningen av morgonens händelser med paketöppning och andra aktiviteter. Han visade också en visning av en pjäs som Bryan hade deltagit i i skolan.

Nästa morgon åkte vi hemåt vid 10:30-tiden. Eftersom Kim och Walt skulle vara hos oss om några dagar för nyårsfirandet, tog vi med oss Scott och Bryan. På vägen tillbaka stannade vi i Hickory för att äta lunch på Shoney's.

Nyår vid stugan. Kim, Walt och Amy anlände till oss på lördagen den 29 december. En av de första sakerna Walt hjälpte mig med var att sätta upp fönsterluckorna på norra sidan av studion. Han försökte också hjälpa mig med en videokamera som jag nyligen hade köpt, men

det var något fel på den och han kunde inte heller få den att fungera.

Nästa dag, söndag, tog Kim och jag en lång promenad längs den nedre vägen i Swiss Village, och tog oss sedan även an den övre vägen. Vi pratade med familjen Penn, som bodde på den övre vägen, och blev inbjudna i deras hus. Efter allt promenerande åt vi en stor nyårsmiddag som Kim och Henrie hade lagat. Det var fantastiskt.

På måndagen, årets sista dag, fick jag en kopia av *Race and Reason*-bandet som jag hade spelat in med Tom Metzger. Vi tittade alla på det på TV:n med förväntan. Inte så illa.

Den kvällen åkte vi alla till Sky Valley (där jag då fortfarande var medlem) och klockan 21:30 åt hela familjen middag där, varefter vi deltog i dansen och i underhållningen. Vi kom tillbaka till stugan strax före midnatt så att vi kunde se nyåret firas in på TV från olika delar av landet.

Nästa dag, den 1 januari, tittade vi alla på Rose Parade i Pasadena på TV, medan Walt bytte kanal då och då för att se hur det gick i fotbollsmatcherna. Under tiden började Kim och Walt packa sina saker, och klockan 13:00 sa de adjö och gav sig av hemåt.

Kapitel fjorton

Januari, 1985: en utvärdering

Eftersom detta var början på ett nytt år, hade tiden kommit för att göra bokslut, att göra en utvärdering av vad vi hade åstadkommit hittills, och var vi befann oss nu.

Det hade nu gått nästan tolv år sedan jag publicerade min trosbekännelse och mitt program i *Nature's Eternal Religion*. Sedan dess hade vi publicerat ytterligare två grundläggande böcker, *The White Man's Bible,* och *Salubrious Living*. Det hade gått ett och ett halvt år sedan vi flyttade hela vår verksamhet hit upp till Världscentret i North Carolina. Under denna tid hade vi tryckt, publicerat och spritt tiotusentals exemplar av *Racial Loyalty* varje månad, totalt 20 nummer fram till januari 1985. Vartenda ett av dem var slagkraftigt och skrädde inte orden mot varken judendomen eller kristendomen, en kombination av ondska som aldrig tidigare hade kopplats samman eller anklagats för att vara i maskopi i en konspiration för att förinta den vita rasen, eller för att vara roten till allt vårt onda. Vi hade skaffat oss många fiender bland de mäktigaste krafterna i världen, inte minst JOG (vår judiska ockupationsregering).

Men än så länge hade vi överlevt. Vi hade inte fått vårt högkvarter nedbränt, och jag personligen hade inte (ännu) blivit skjuten, som många förutspådde att jag skulle bli. Dessutom hade vi fått stor uppmärksamhet, inte bara från våra vänner inom rasrörelsen, utan även från vår legion av fiender inom etablissemanget. Vi hade vunnit hjärtan och hängivenhet hos ett betydande antal hängivna vita raskamrater. Vår lista över prenumeranter och supportrar, även om den inte var fenomenal, växte för varje månad. Vi hade gärna sett en snabbare tillväxt, men Rom byggdes ju inte på en dag, och det tog den kristna rörelsen 300 år innan de ens hade en bibel som kodifierade deras tro, medan vi hade vår sammanställd och på plats redan vid början av vår rörelse. Dessutom kunde vi vid den tiden genomföra

försäkring på våra byggnader, och länet, välsigne deras små svarta hjärtan, hade till och med beviljat oss befrielse från fastighetsskatt, något som vi med all säkerhet var berättigade till, och som garanterades av konstitutionen, men som de flesta judar och kristna i området häftigt motsatte sig. (Båda dessa grundläggande rättigheter togs senare olagligt ifrån oss, trots våra juridiska strider, som vi ska se senare.) Vi hade blivit utsatta för brandbomber och beskjutna i juni 1983, som jag redan har berättat tidigare i min självbiografi *Against the Evil Tide*, och vi fick stenar kastade mot framsidan av vår byggnad då och då. Men det häftigaste och mest högljudda motståndet kom från de lokala småpredikanterna i de talrika fundamentalistiska kyrkorna i länet, av vilka det fanns mer än hundra sådana nästen av vidskepelse. Men även om det inte var lika synligt, glömde vi aldrig att bakom alla sådana trakasserier och motstånd fanns dessa parasitära och eviga fiender till den vita rasen, judarna.

Tja, saker och ting kunde ha varit bättre, men de kunde också ha varit mycket värre. Hur som helst kämpade vi på mot några av de mest kraftfulla odds, men vi överlevde.

När jag skrev dessa artiklar för de första 20 numren slog det mig att vi förbättrade och lade till mycket till vår trosbekännelse och vårt program för Creativity, material som borde bli en permanent del av vår religion och som borde bevaras för framtiden. Medan jag var upptagen med att skriva materialet, klistra in korrekturbladen för *Racial Loyalty* och hundra andra saker, medan Carl besvarade post, satte texten, planterade träd och klippte gräsmattan, bestämde jag mig för att vi behövde en speciell maskinskrivare för att sammanställa och sätta artiklarna i en speciell bok för permanent bevarande.

Jag ringde pastor Rick Becker, vår tidigare Hasta Primus, och frågade honom om han ville ta på sig ett tillfälligt jobb och göra just det. Han fick en permanent statlig sjukpension, men det spelade ingen roll, ingen behövde notera det, och om tre månader eller så skulle han vara tillbaka i Greenville. Lönen var liten, bara 100 dollar i veckan, men det var så mycket extra fickpengar, och Rick var mycket medveten om pengar.

Han började den andra veckan i januari och flyttade in hos Carl i lägenheten på övervåningen. Han var dock en så slarvig hushållare att det snart uppstod en oenighet om denna sak mellan honom och Carl, och snart flyttade Rick in i logi på skolan. Han

gjorde ett mycket bra jobb med sin typsättning, och på några månader hade han den färdig.

Jag gav boken en titel. Jag kallade den ***Expanding Creativity***. När hans jobb var slutfört betalade jag honom hans sista check på ett belopp av 110 dollar den 2 maj 1985, och Rick gav sig av hemåt.

Nästa stora problem var att hitta ett tryckeri. Företag som trycker tabloidtidningar trycker sällan böcker, och eftersom vårt material var så kontroversiellt var de flesta tryckerier extremt motvilliga till att trycka antingen vår tidning eller någon bok vi skulle kunna ge ut. Efter mycket letande och många avslag hittade jag slutligen ett tryckeri som kunde och ville trycka vår bok. Företagets namn var Currahee Printing, beläget i Toccoa, Georgia. Vi nådde snart en överenskommelse och boken trycktes vederbörligen 1985. Den skulle bli föregångaren till flera andra böcker som samma tryckeri skulle göra åt oss. Som en ytterligare notering finns alla våra böcker i Macon County Library.

Kapitel Femton

Hawaii Återbesökt, 1985

Det hade gått nästan tjugosju år sedan Henrie, Kim och jag senast besökte Hawaii. Det var i juni 1958, i samband med både Henries och Kims födelsedagar, då vi kryssade över med Matson Steamship Lines flaggskepp, **The Lureline**, och det var en underbar kryssning. (Vi flög tillbaka med flyg.) Nu, efter ett långt och intensivt engagemang i religiösa och rasmässiga frågor under de senaste femton åren, verkade det som om det skulle vara ytterst intressant att göra ytterligare ett besök på Hawaii och ta en ny titt på dessa vackra öar, både ur ett naturskönt perspektiv och även för att se på dess folk, liksom de förändringar som den kommersiella utvecklingen hade medfört under tiden. Vilken bättre tid att åka än mitt i vintern?

Vi gjorde arrangemang med vår resebyrå för att resa den 16 februari 1985. När jag berättar om denna resa kommer jag att dela upp den i två delar. Först kommer jag att behandla den som en vanlig reseskildring och beskriva vår dagliga resplan och våra aktiviteter, inklusive vår tre dagar långa vistelse i Las Vegas och vår avstickare till Phoenix för att se över saker i den nyligen inköpta bostadsrättslägenheten. För det andra, i ett separat och efterföljande kapitel, kommer jag att gå in på mer explicita detaljer om mina rasmässiga intryck av den utpräglade rasblandning som är Hawaii, så som jag beskrev i min tidigare artikel i *Racial Loyalty*. (Nummer 23)

Enligt min mening råder det ingen tvekan om att den hawaiianska ökedjan representerar en av de mest natursköna platserna i världen, av vad jag har sett av den. Henrie och jag var mycket ivriga att se dem igen, särskilt öarna Maui och Kauai, som vi inte hade besökt under vår första resa.

* * * * *

Lördag 16 februari. Henrie och jag gick upp tidigt, klockan 04:00, för att packa klart och göra oss redo att åka. Vi hämtade upp Carl i vår Pontiac stationsvagn klockan 05:10 och körde till Atlantas flygplats. Genom att bli alltför involverade i en av Carls...

samtal, vi missade en avfart vid flygplatsen och hann precis med United Flight 780 till Denver. Vi anlände klockan 08:55 och lämnade Denver med United Airlines Flight 27 klockan 11:35. Efter en cirka sju timmar lång direktflygning anlände vi till Honolulu klockan 14:30.

Vi blev upphämtade på flygplatsen av MTI:s reseledare, fick leis att hänga runt halsen, blev fotograferade och körda till Hawaiian Village Hotel med privat taxi, allt som en del av den betalda turen. Trots att vi vid det här laget var riktigt trötta (det hade varit en lång dag) så inspekterade vi hotellområdet och började titta på de många resebroschyrer som fanns lätt tillgängliga. Vi bestämde oss för två aktiviteter till morgondagen, (a) Circle Island-turen, som tog upp större delen av dagen, och (b) Don Ho-middagen och showen den kvällen.

Söndag 17 februari. Vi hade valt Alamai Tour Agencys Deluxe Circle Island-tur. Kostnad, 33,50 dollar per person. En minibuss som rymde högst tio passagerare hämtade upp oss vid Hawaiian Village Hotel klockan 09:00. Det första stoppet var vid Kahala Residential Area, inuti Diamond Heads krater. När vi var där för 27 år sedan fanns det ingen bebyggelse inuti kratern, men det gjorde det sannerligen nu. Sedan bar det av till Hanauma Bay Blowhole, Sandy Beach, Makapuu Point, Pali Lookout, och därefter vidare till Punaluu, där vi åt lunch på "Pat's". Här köpte jag en japansk snidad valbensbro (imitation?), som jag fortfarande har kvar i mitt arbetsrum som en souvenir.

Därifrån körde vi vidare till Mormontemplet och dess kulturcenter, men eftersom detta är en enorm heldagsattraktion i sig, hade vi bara tid att köra igenom det. Men det gjorde inget, eftersom det verkligen fångade vår uppmärksamhet bestämde vi oss för att komma tillbaka en annan dag och spendera hela dagen med att utforska det. Detta gjorde vi, och jag ägnar hela kapitel 16 åt att berätta om det, precis som jag lovade att jag skulle göra i början.

Vi körde vidare till Sunset Beach och North Shore, där den sistnämnda är ett riktigt surfparadis. Därifrån bar det av till Waimea Falls Park, där vi stannade en stund och tittade på de vackra vita vattenfallen, och drack även en uppfriskande fruktdryck vid Dale Pineapple Hut. Medan vi körde genom sockerrörsfälten fick vi träffa ett trevligt par från Indiana. Jag hamnade i ett samtal om kreativitet med maken, vars namn var McCord Purdy. Jag lovade att skicka honom en bokserie i tre delar, vilket jag gjorde.

Vi var tillbaka på Hilton Hawaiian Village Hotel klockan 17:30. Efter att ha bytt om gick vi till Don Ho-showen

och middag inne i Geodesic Dome på H.H.V. Hotel klockan 18:30. Vi drack två Mai Tai var (utspädda) och åt en riktigt god middag medan Don Ho drog sina skämt, sjöng sina sånger, satte upp lättklädda dansnummer och kysste ett antal gamla kvinnor medan han engagerade dem i meningslöst småprat. Vi träffade ett intressant par vid vårt bord. De hette Don och Edie Adams från Wenonah, New Jersey. Vi fick våra bilder tagna ($11) och tog ett antal blixtbilder med vår egen kamera. Tillbaka på vårt hotellrum klockan 22:15.

Måndag 18 februari. Åt frukost på Voyager Restaurant på Travelodge Hotel i närheten. Gjorde bokningar med MTI-turer för att lämna hotellet imorgon klockan 12:00 med vårt bagage, allt för att vara redo vid Diamond Head-entrén klockan 11:00 för att lämna ön Ohau.

För idag gjorde vi också bokningar för att ta turen till Mormon Polynesian Cultural Center ($43). Föraren på vår buss var en komiker vid namn Joe, som påstod sig ha ett blandat ursprung som inkluderade nästan varje tänkbar ras och nationalitet: japansk, irländsk och till och med infödd hawaiian. (Gjorde inte alla det?) Han lastade in oss i en stor buss och vi åkte klockan 12:30. Det visade sig bli en mycket intressant dag, och eftersom jag kommer att beskriva denna händelse mer i detalj i nästa kapitel, kommer jag inte att ta upp utrymmet här.

Tisdag 19 februari. Efter att vi var färdigpackade och redo att åka åt vi frukost i hotellets restaurang, och sedan köpte jag mig en marinblå, blå och gul "Aloha"-skjorta. Vi hade ställt ut allt vårt bagage i korridoren och klockan 12:00 blev vi och bagaget upphämtade av bussen vid Diamond Head-utgången för transfer till flygplatsen. Efter en trång och förvirrad röra som påminde om flygplatsepisoderna i Kairo och Assuan Egypten, avgick vårt Hawaiian Air-flyg klockan 14:30. Vi var på väg till Kauai.

När vi kom dit stod vi i kö i ungefär en timme på Dollar Rent-a-Car innan vi lyckades få tag på ett fordon, en Chevy Sprint. Vi körde själva ut till vårt hotell och checkade in på Kauai Surf Hotel, tilldelade rum 306. Det var ett fantastiskt hotell, en vacker plats, ett utmärkt rum och en underbar utsikt över Nawiliwili Harbor på vars strand hotellet var beläget. Det var en enorm anläggning och hade sex förstklassiga restauranger. Vi valde att äta middag på Outrigger Restaurant, där vi åt högrev och en Napoleon-bakelse till efterrätt. Vi levde verkligen livets glada dagar.

Onsdag 20 februari. Idag var min födelsedag. Jag var 67 år ung, men jag kände mig som 35. Jag hade sovit gott, den bästa natten på resan hittills. (Det måste ha varit gårdagens ryggbiff.) På morgonen, efter en god frukost på Outrigger Restaurant, gick Henrie och jag på en långpromenad på hotellets omfattande ägor, som bestod av totalt 200 hektar. Vi lämnade in en filmrulle med 24 exponeringar vid fotokiosken på hotellet. Nu var det dags att utforska ön, och med vår hyrda Chevrolet Sprint till vårt förfogande tog vi en sydlig och västlig biltur längs väg #50 från Lihue längs sydkusten till vägens absoluta slut. Där stannade vi vid ett gammalt förfallet ställe i Waimea och åt lunch.

Vi körde uppför Waimea Canyon-vägen, som senare ansluter till #55 mot Waimea Lookout, på en höjd av cirka 3800 fot, för att se ner i denna enorma kanjon, sedan tillbaka till #50 och slutet på linjen i väster.

Vi tittade på några time-share-lägenheter vid Poipu Beach, kallade Niki Kai Villas. De tilltalade oss dock inte särskilt mycket. Efter detta körde vi tillbaka till vårt hotell, Kauai Surf, och åt en utsökt middag bestående av duck à l'orange. Vi lät också ta bilder på oss för att fira händelsen.

Torsdag 21 februari. Åt frukost på Outrigger Restaurant, och medan vi åt där såg vi kryssningsfartyget Constitution anlöpa Nawiliwili Bay. Gick på en promenad på hotellområdet till den plats där många av TV-avsnitten av Mash spelades in och tog ett antal bilder. Vi gick sedan till hotellets japanska trädgårdar och tog ett antal bilder, och lämnade sedan in en rulle med 36 exponeringar till deras fotoaffär för att framkallas och vara klar till klockan 16.00.

Samma dag tog vi en tur till Lihue och besökte Kauai Museum, därefter körde vi till Wailua Marina och tog en (Smith) båttur till den berömda Fern Grotto. Medan vi var där bevittnade vi ett pågående bröllop, följt av ett program med sång och musik.

Vi återvände till marinan och åt lunch, körde sedan norrut på HW 56 till Kapaa och besökte Kapaa Shopping Center och Bazaar, som hade en mängd intressanta butiker. Vi fortsatte norrut och såg många taro-fält och några fantastiska stränder precis intill branta bergssidor.

När vi återvände till hotellet hämtade vi upp de framkallade bilderna från rullarna med 24 och 36 exponeringar från fotoaffären. Hade en

Mahi Mahi-middag på Fisherman's Restaurant på hotellet. Mycket gott.

Fredag 22 februari. Denna morgon åt vi en stor frukostbuffé på Outrigger Restaurant med massor av papaya, ananasspett, melon, bacon, korv och mer därtill. Vi samlade ihop våra tillhörigheter och checkade motvilligt ut från Kauai Surf Hotel klockan 12 på dagen. Vi körde vår hyrda Chevy Sprint till Lihue flygplats och lämnade tillbaka den utan extra kostnad. (Kostnaden hade redan räknats in i det ursprungliga paketet.)

Efter att ha ätit lunch på flygplatsen gick vi ombord på Hawaiian Airlines Flight 27 klockan 14:10, och bytte sedan plan ute på landningsbanan till Maui. Vi anlände till Kahului flygplats cirka 15:45. Tillbaka igen till Dollar Rent-a-Car där vi fick en Nissan stationsvagn. Det var en 27 mil (ca 43 km) lång bilresa till vårt hotell i Kaanapali, och på vägen längs kusten såg vi en val som tumlade runt på ytan, ungefär 3/4 mil (ca 1,2 km) från land.

Vi checkade in på Maui Marriott Hotel, rum 2059. Efter att ha ätit middag på Moana Terrace Restaurant kontrollerade vi de listade rumspriserna. Vi noterade att vårt rum var listat för 115 dollar per dag, men, vad sjutton, allt var en del av paketet.

Lördag 23 februari. Började med frukost på samma restaurang som vi åt middag på igår kväll. Vi satte oss i vår hyrda stationsvagn och begav oss mot Lahaina, den berömda gamla valfångststaden, där vi köpte ett antal saker, inklusive en hawaiiskjorta och shorts till vart och ett av våra barnbarn. Vi åt lunch på en pittoresk gammal restaurang med utsikt över vattnet. Återvände till Maui Marriott vid 15:30-tiden för att göra oss i ordning för den stora luan som väntar ikväll.

Men först tänkte jag ringa Carl på kyrkans huvudkontor och se vad som hände där hemma. Allt verkade vara under kontroll. Tidningen hade tryckts och levererats. Han skulle posta den på måndag.

Luan skulle serveras som buffé och när vi kom dit 16:55 hade en kö redan bildats. Omkring 400 personer kom. Maten var god och drycker (Mai Tais) serverades, så många man ville ha, men de var ganska utspädda.

Vi var tillbaka på hotellet vid 20:45.

Söndag 24 februari. Ungefär en mil (ca 1,6 km) från Marriott låg det pittoreska gamla Whaler's Village och shopping-

center. Här åt vi frukost på restaurang H.M.S. Bounty, och körde sedan söderut på HW 30 längs Waileas västkust, där en hel del nybyggnation pågick. Vi vände sedan om och körde tvärs över ön på HW 35, hela vägen till Keanae, i hopp om att få se kyrkan och platsen där vi trodde att Charles Lindbergs grav låg, men när vi kom fram fick vi veta att hans grav låg ytterligare drygt tio miles förbi Hana. Detta innebar ytterligare 28 miles av tuff körning, och eftersom de senaste 17 milesen hade varit extremt krokiga, bestämde vi oss för att vända om och åka hemåt. Det var dock en vacker biltur längs den norra kusten, och en ovanlig syn att se dussintals vindsurfare rida på de stora vågorna när de rullade in.

När vi kom tillbaka åt vi middag på Moana Terrace Hotel. Samma kväll började jag läsa berättelsen om Marriott av J. Willard Marriott, en mycket märkvärdig man.

Måndag 25 februari. Nästa morgon checkade vi ut från Marriott Maui Hotel, körde tillbaka till Whaler's Village och åt frukost igen på H.M.S. Bounty. Efter att ha utforskat detta ovanliga köpcentrum mer ingående besökte vi Whaler's Museum på tredje våningen i en av de större byggnaderna.

Det fullbordade vår rundresa på öarna under denna resa. Vi fyllde tanken med bensin, körde över till Mauis flygplats för att lasta av vårt bagage, lämna tillbaka bilen till uthyrningsfirman och checka in våra biljetter. Vi lämnade Maui klockan 16:45 och när vi anlände till Honolulus flygplats checkade vi omedelbart in hos United Airlines. Klockan 22:45 lyfte vi mot Los Angeles, och utmattade efter en lång dag sov vi större delen av vägen under resan.

* * * * *

Tillägg: När vi beskriver vår resa till dessa vackra öar måste vi komma ihåg att det är så här vi såg dem i februari 1985. Många förändringar har skett sedan dess, vissa med mycket förödande konsekvenser. När jag skriver detta i september 1992 har en mycket kraftfull naturkatastrof, orkanen Iniki, svept över ön Kauai den 11 september och ödelagt ön i en sådan omfattning att den aldrig kommer att bli densamma igen. Vilken tragedi!

Det fanns dock en demografisk katastrof som drabbade alla öarna som var, och är, mer långvarig, och även om den är mer lömsk i sitt förlopp, är den ännu mer elakartad i sin långsiktiga skada. Det började när de amerikanska missionärerna landsteg där på 1820-talet. I nästa kapitel kommer jag att koncentrera mig på rasblandningen av...

människor som bebor Hawaiiöarna. Detta är som jag såg det 1985, och beskrev situationen i en artikel i nummer 23 av *Racial Loyalty* och sida 161, *Building a Whiter and Brighter World*.

Kapitel sexton

En ögonvittnesrapport
från Hawaiiöarna

Aloha till dig också, Kamaaina!

Rasblandning och rasmässig degeneration grasserar i ett av naturens mest natursköna tropiska paradis.

Ur en naturskön och klimatisk synvinkel är Hawaiiöarna några av de mest eftertraktade fastigheterna på jorden. De är i själva verket det som drömmar är gjorda av och ett verkligt tropiskt paradis, om det någonsin funnits ett.

Ur en vit mans synvinkel är de en rasmässig mardröm, det ultimata inom rasblandning. De är i själva verket fullbordandet av en rasblandares dröm. De kommer mycket nära det mål som så hängivet eftersträvas av judarna och deras medlidsamma motsvarigheter bland de kristna och deras degenererade vita segment.

Min fru, min sjuåriga dotter och jag besökte Hawaiiöarna Oahu och den stora ön (Hawaii) 1958. Vi avreste från San Francisco med det dåvarande fartyget Lureline, ett av två flaggskepp för Matson Lines. Den fem dagar långa kryssningen över Stilla havet var ren glädje och var ett firande av både min fru och min dotters födelsedagar, som båda inföll den 7 juni. Vår första resa till dessa vackra öar var ett spännande äventyr och vi njöt av varje minut. Vi flög tillbaka med flyg.

För några månader sedan planerade min fru och jag att göra en återresa till dessa härliga öar som vi hade besökt 27 år tidigare. Denna gång var det för att fira min födelsedag.

Vi lyfte med United Airlines från Atlanta klockan 07:35, bytte plan i Denver och anlände till Honolulu klockan 14:30 samma dag, den 16 februari, efter att ha vunnit sex timmar mot solen.

Att flyga in mot Oahu, när denna vackra ö badar i eftermiddagssolen, är fortfarande (nästan) en lika spännande händelse som att anlända dit med kryssningsfartyg. Ön är fortfarande

en vacker pärla belägen i det blå Stilla havet, dess vertikala gröna berg veckade av skarpa raviner och den sågtandade profilen accentuerad av skarpa, pittoreska toppar. Geografiskt sett, med sina vackra sandstränder, robusta bergstoppar och böljande dalar, är de fortfarande ett tropiskt paradis.

Honolulu hade förändrats avsevärt sedan vi senast såg det 1958. Det har nu blivit ett annat Miami Beach, men lyckligtvis inte lika kraftigt infekterat av oförskämda, påflugna, arroganta judar. Faktum är att de blandade infödingarna, som är en smältdegel av asiatiska, orientaliska, polynesiska och alla andra nyanser av rasblandning, i det stora hela är vänliga, artiga och tillmötesgående. Men stora pengar har anlänt till Hawaii och stora konglomerat, mestadels judiskt kontrollerade, har tagit över. Enorma motell- och hotellkomplex trängs nu på den begränsade marken, och medan det 1958 bara fanns en handfull, är staden Honolulu nu lika trång och överfylld som vilken stad som helst på "fastlandet". Höghus, bostadsrätter och hotell trängs nu på denna vackra tropiska ö. Den har nu också "motorvägar", trafikstockningar och bullerföroreningar. Luften är dock fortfarande relativt ren, tack vare de eviga Stillahavsvindarna och de tropiska skurarna som förnyar atmosfären.

Priserna är höga på Hawaii. Jag var väl medveten om att det mesta av vad hawaiianerna konsumerar måste importeras. Jag blev dock förvånad över att få veta av en turistguide på en av våra utflykter att praktiskt taget allt annat, blommor, buskar, frukter, träd, fåglar och djur, också är av nyligen utländsk import. Till och med de "infödda" hawaiianerna anlände inte från "annanstans" förrän så sent som på 1300-talet, bara några århundraden före kapten Cook, den store vite upptäcktsresanden.

Vi stannade bara kortvarigt på Oahu, eftersom vi var ivriga att utforska Kauai och Maui, som vi inte hade besökt på vår förra resa.

En av turerna vi tog på Oahu var en heldags rundtur runt ön. Vi åkte från hotellet klockan 09:00 i en minibuss, med en grupp på totalt tio personer. Föraren och guiden var en typisk införing vid namn Robert. Han förklarade ivrigt att hans egen härkomst var något i stil med chop suey (eller smörgåsbord) och bestod av portugisiskt, irländskt, japanskt och några andra som jag inte minns, men det inkluderade hawaiianskt. Alla där gör anspråk på viss hawaiiansk härkomst, oavsett om de har det eller inte.

Ett av stoppen på denna heldagstur var vid Polynesian Cultural Center, ett enormt Disneyland-liknande komplex av byggnader som är tänkta att representera sju polynesiska "kulturer", men som mer liknar Hollywood-kulisser för en film. Detta 42 tunnland stora komplex gränsar till mormontemplets marker och campuset för Brigham Young University of Hawaii. Allt detta är en del av ett enormt område på 7000 tunnland känt som Hawaiian Village, och inkluderar staden Laie. Allt ägs av mormonkyrkan, som köpte denna förstklassiga fastighet för en spottstyver tillbaka på 30-talet.

Jag blev fascinerad av mormonernas extravagans i att marknadsföra dessa främmande "kulturer" och nästa dag tog vi en annan tur till själva Polynesian Cultural Center. Det var dyrt — 43,00 dollar per person — inklusive middag och en polynesisk show på kvällen. Mormonkyrkan är inte billig och har få rivaler i den effektivitet med vilken den kan extrahera pengar från sina egna medlemmar, eller utomstående.

Centret är ett 42 tunnland stort "levande museum" och etablerades enligt uppgift i syfte att bevara de polynesiska folkens "kulturer", i synnerhet de från öarna Tonga, Hawaii, Fiji, Tahiti, Marquesasöarna, Samoa och Aotearoa. Aotearoa? Var ligger det? Jag hade aldrig hört talas om det. Tja, gissa vad? Det är det framtida namnet på Nya Zeeland, redan återuppväckt från någon mytisk uppfinning för att skänkas till dessa härliga öar när den vite mannen har utplånats från dem, och aboriginerna återigen härskar. Detta är helt i linje med det judiska programmet som nu går för full maskin i Afrika, där Belgiska Kongo nu har blivit Zaire, Vita Rhodesia har blivit Zimbabwe, och en mängd andra länder som koloniserades av vita och fick sitt kulturbärande folk utdrivet och/eller utrotat och placerat i händerna på kulturlösa svarta vildar.

De flesta av dessa nya namn har egentligen liten eller ingen historisk betydelse. De är rent judiska uppfinningar designade för att låta väldigt afrikanska, och utplåna allt vitt inflytande.

Mormonerna har spenderat en rejäl slant på detta 42 tunnland stora "museum", vilket det inte är. Ett museum, i ordets rätta bemärkelse, är en plats där äkta artefakter, statyer, reliker från någon historisk svunnen tid samlas in och ställs ut. Föremålen som visas är vanligtvis äkta, inte fabricerade. Inte så vid Polynesian Cultural Center.

Allt är genuint falskt, fabricerat genom den vita teknologins skicklighet, främst av vita hantverkare och arbetare på ungefär samma sätt som Hollywood-kulisser konstrueras för en specifik film.

Men för dessa kulisser har mormonkyrkan inte sparat på några utgifter. **Pengar är inget hinder**, verkar det som. Den har öst in tiotals miljoner i dessa 42 tunnland. Den har byggt breda, intrikata kanaler, broar och vattenfall där vattnet hålls i ständig rörelse av enorma pumpar dolda för insyn. Den har byggt en enorm Gateway Restaurant, liksom flera mindre snabbmatsställen. Den har byggt en butik, "Shop Polynesia", kanotbryggor, en enorm Stillahavspaviljong för att iscensätta sina kvällsshower, lusthus för orkestrar, hela rasket. Jag upprepar, pengar är inget hinder.

Den har också byggt en samoansk by (Talofa), en Aotearoa-by (Kia Oro), en Fiji-by (Bula Vinaka), en tahitisk by (Iaorana), en tongansk by (Malo e Leiei) och fler därtill. Den har också byggt en hawaiiansk by vid namn (Aloha), ett ord som upprepas till gränsen för illamående, och kring vilket en hel industri har byggts upp.

När vi anlände till Hawaii gillade jag ordet "Aloha", som betyder hej, jag älskar dig, adjö, och nästan vad som helst annat man kan tänkas vilja att det ska betyda. Man hälsas med det på flygplatsen, det upprepas oavbrutet på turistbussarna, vid kvällsshowerna, överallt. Faktum är att så snart en turistguide har sin grupps uppmärksamhet börjar han träna dem att svara på hans "Aloha" med ett högt ropat "Aloha" i gengäld från gruppen, tills det blir lika automatiskt som en tränad pavlovsk hund som dreglar. De tränar dig särskilt i att betona slutet av ordet med ett högt aaah! När vi åkte därifrån hade jag blivit spyfärdig på ordet.

Flera frågor dök upp i mitt huvud när vi vandrade genom dessa 42 tunnland av polynesisk fantasi-värld i plast med urholkade kanoter, utriggare, med spårvagn och till fots. Några av dessa frågor var **(a) Var dessa "kulturer" av dessa skrikande, stampande aboriginer verkligen värda att rädda? (b) Var de verkligen kulturer överhuvudtaget enligt den vite mannens måttstock? (c) Varför skulle någon grupp av vita människor spendera sådana överdådiga summor pengar på att konstruera konstgjorda återgivningar av en falsk Hollywood-kuliss för att förhärliga "kulturer" som aldrig existerat, och som inte skulle kunna identifieras av sanna infödingar från dessa många öar även om de fick betalt för att göra det?**

Varför spenderade mormonkyrkan tiotals miljoner på att bygga denna plastfasad?

Pendelbussen som tog oss genom de polynesiska byarna tog oss också på en rundtur genom det angränsande Brigham Young University-campuset, sedan som av en tillfällighet, till det påkostade mormontemplet, men inte genom templet. Gud förbjude, det är bara ett privilegium för ett utvalt fåtal, inte för vanliga syndare. De tog oss dock genom besökscentret bredvid templet, där vi fick ett lågmält tal om mormonismens historia och dygder och fick se en film för att ytterligare hamra hem budskapet. Alla inbjöds att skriva under besöksregistret, en smart rekryteringsmetod som troget följs upp av deras unga missionärer på din hemadress vid ett senare tillfälle.

Tillbaka i byn ställdes vi upp i kö — ungefär två kvarter lång — utanför Gateway Restaurant för den efterföljande middagen som ingick i vår biljett för 43,00 dollar. Det var en katastrof. Inte nog med att flera tusen människor fick stå i kö utomhus i nästan en timme under en himmel som hotade med regn, utan själva middagen serverades på ett grovt sätt som buffé och var av undermålig kvalitet — alla "skaldjur" hade silats bort från Seafood Newburg — och fylldes på först när det inte fanns fler människor kvar i kön som väntade på att få äta. Så enorm som platsen var, fanns det få rena bord att se, och ingen syntes till som städade något av dem. Så alla tog ett tomt bord, föste undan alla smutsiga tallrikar och glas och fortsatte att äta. Golvytorna som ledde från bufféborden var våta och kladdiga av utspilld mat. Det är en underdrift att säga att det hela var ytterst oaptitligt.

Klockan 19:30 samlades vi i Pacific Pavilion, en enorm amfiteater med bekväma platser på betongläktare liknande en fotbollsstadion. Vi var nu redo att se dagens höjdpunkt, ett 90 minuter långt extravaganza av musik och dans kallat **This is Polynesia**. Efter en besviken middag blev jag överraskad av showens förträfflighet och höga kvalitet. Den hade påkostad scenografi, kostymerna var fantastiska, den hade en ensemble på 150 personer, och den var storslagen. Vi njöt verkligen av den. Jag är säker på att lokalbefolkningen hemma på Söderhavsöarna inte skulle känna igen något av musiken, danserna eller kostymerna som en del av "Deras kultur". Det var helt och hållet en fråga om den vite mannens geni och talang som skapat en tolkning av vad en förhärligad version av deras infödda

kultur borde ha varit om dessa vildar hade haft några egna hjärnor.

En sak jag märkte var att det fanns ett antal bastardiserade smörgåsbord, chopsuey-söderhavsbor som var mycket framträdande och högst synliga. Men på alla nyckelpositioner, oavsett om det var i byarna, på restaurangen eller var som helst, var en trevlig mormon av nordisk typ ansvarig. Uppenbarligen, när det gällde att organisera och hålla ihop föreställningen, klarade chopsuey-folket inte av det. Från det föregående kan en läsare få intrycket att jag inte njöt av den senaste utflykten till Hawaiiöarna. Inte alls. Jag njöt oerhört mycket av den. Efter några dagar på Oahu flög vi vidare till Kauai, Trädgårdsön, sedan till Maui, Dalön — båda extremt natursköna och pittoreska. Vi såg till och med en knölval som lunkade fram ungefär en mil från kusten kort efter att vi anlänt till Maui. Av de två öarna är det dock min åsikt att Kauai är den vackraste och mest rofyllda av alla.

Jag hade dock inte för avsikt att skriva denna artikel om Hawaiiöarnas natursköna underverk. Snarare är det för att undersöka den rasblandning och miscegenation som är karakteristisk för Hawaii, vad judarna, mormonerna och de blödande hjärtana (alla av olika skäl) gör för att förvärra den, och vad den vita människan måste göra för att återta denna dyrbara bit fastighet åt sig själv.

Genom att göra det skulle vi inte ta bort något från de "ursprungliga infödingarna", eftersom det knappast finns en genuin renblodig inföding kvar på dessa öar. Det enda undantaget är kanske den lilla ön Niihau, som bara omfattar 72 kvadratmil och ligger inte långt från Kauais kust. Denna lilla ö har de infödda försökt bevara för sig själva, och ingen som inte är en "renblodig hawaiian" får bo där. Turismen är relativt gles och uppmuntras inte. Men de rester av "rent blod" som finns kvar bland dessa infödingar är tveksamma, eftersom hawaiianerna hade blivit grundligt rasblandade innan de fick idén att bevara det som fanns kvar på ön Niihau.

Det är ändå intressant att dessa bakåtsträvande infödingar skulle känna tillräcklig stolthet och intresse för sitt ursprungliga rasbestånd för att vilja bevara det, när det finns och fanns lite att vara stolt över, eller för den delen, lite att uppnå med denna lilla och inkompetenta grogrund. I kontrast är det inte bara intressant utan skamligt vidrigt när vi ser på den hänsynslösa och likgiltiga inställning den vita rasen har till

sig själv. Naturens främsta har en stolt meritlista av prestationer inom kultur, civilisation, konst, musik, litteratur, vetenskap, teknik, arkitektur, krigföring och rankas först inom nästan alla andra områden, ändå erkänner den vita rasen knappt sig själv som en enhet. Inte nog med att den dumt nog inte lyfter ett finger för att säkerställa sin arts framtida överlevnad, utan tvärtom, likt mormonerna på Hawaii, gör den **allt för att främja, föreviga, subventionera och förherrliga andra kulturer som är fientliga och mycket underlägsna den själv.**

Frågan som förblev främst i mina tankar vid min återkomst från Hawaii är varför gör mormonerna detta? Är inte varje "kultur", varje ras, i konkurrens med, rivaler till, och en motståndare till, om inte direkt fientlig mot, varje annan ras eller kultur?

Ja, det är de, såvida de inte är andligt sjuka eller dementa. **Du kan inte vara lojal mot ditt hemmalag och samtidigt finansiera, främja och heja på ett rivaliserande lag. Endast förrädare som har blivit köpta av motståndarsidan gör det.** Till exempel hittar du inte George Steinbrenner, som äger New York Yankees, finansiera, främja och heja på Los Angeles Dodgers när det kommer till World Series-slutspelet, eller vid någon annan tidpunkt, för den delen. Han skulle betraktas som en dåre, en idiot och en förrädare mot sitt eget lag om han gjorde det.

Så varför främjar, finansierar och förhärligar mormonkyrkan inte bara en, utan sju "kulturer" som inte bara är helt främmande för den rasmässigt, religiöst och kulturellt, utan också vida underlägsna den? **Innebär inte främjandet av en främmande grupp med helt andra värderingar också att man flagrant förnedrar sin egen? Innebär det inte att man spelar dåre och är en förrädare mot sin egen? Givetvis gör det det. Det är dumt, förnedrande och direkt förrädiskt. Det är i själva verket det mest avskyvärda slag av svek och förräderi som den kan begå mot anhängarna av sin egen kyrka och ras som från sin allra första början inte bara har varit vit, utan mer nitiskt bevakat sitt vita ursprung än någon annan pseudokristen religion i världen.**

Vad har hänt med mormonkyrkan?

Vid ett djupgående studium av denna fråga framträder svaret högt och tydligt: **mormonkyrkan har blivit judisk, helt och hållet.** När president Spencer W. Kimball den 7 juni 1978 förkunnade att han hade fått en ny "uppenbarelse från Herren" och att leran

folk nu också var berättigade till prästadömet, kan det ha varit en chock för många av de troende mormonerna. (Läs återigen *My Transformation from a Jew-loving Mormon to a Militant Creator* av pastor Carles C. Messick i nummer 13 av vår månadstidning, *Racial Loyalty*). Det var dock inte en plötslig vändning av mormonernas trosbekännelse. Fröna hade såtts för länge sedan, och de listiga judarna hade sänkt sina giftiga tentakler i hjärtat av mormonhierarkin nästan från början. De två religionerna har nu blivit lika nära som två bär i ett skal.

Medan jag utsattes för indoktrineringspropaganda vid besökscentret vid mormontemplet i Oahu, plockade jag upp några exemplar av deras gratis litteratur som fanns utställd. En av dem var broschyren *The Mormons and the Jewish People*. På första sidan i denna broschyr står det: "Om det judiska folket verkligen förstod, skulle de inse att inget annat folk, organisation eller kyrka, har så mycket gemensamt som mormonerna, som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

> ***Ni har blivit drivna, rånade och skändade. Det har vi också. Ni har blivit förföljda, misshandlade, missförstådda — det har vi också.***
>
> ***Vilken kraft vi skulle kunna vara om vi vore förenade.***
>
> ***Det fullständiga fullbordandet av våra ömsesidiga och himmelskt tilldelade ansvarsområden innebär att vi blir förenade (som ättlingar till Josef) med ättlingarna till Juda (det judiska folket) i uppfyllandet av de löften som Herren gav till Abraham och förnyade på Isaks och Jakobs huvuden,---"***

Där har ni det. Detta är den officiella linjen som sprids av kyrkans hierarki själv. Den formligen skriker: "Vi vill vara judar!"

Okej. Det är vad mormonhierarkins uttalade, officiella ståndpunkt är i deras märkliga och klibbiga kärleksaffär med judarna. Låt oss nu höra från den andra sidan och se vad de listiga judarna har att säga om sitt underliga, hybrida uppvaktande av mormonerna.

Här är en kommentar skriven av rabbin Marc H. Tannenbaum i *B'nai B'rith Messenger*:

"Förmodligen är inget folk som inte själva är judar så mycket engagerade i den judiska rasen (sic!) som de Sista Dagars Heliga. Faktum är att dessa två folks öden är mycket nära sammankopplade."

Det uttalandet gjordes 1905 av en historiker från Brigham Young-kyrkan i samband med hundraårsminnet av Joseph Smiths födelse, grundaren av mormonismen.

Mormonkyrkans djupa känslor av respekt och solidaritet med judar, judendom och Israel manifesterades på ett imponerande sätt för några veckor sedan. Southern Utah State College i Cedar City, Utah, sponsrade en hel vecka med aktiviteter ägnade åt att introducera sina 3 000 studenter, de flesta mormoner, för judarnas religiösa, kulturella, konstnärliga och sociala prestationer.

Ett helt rum var tillägnat att lära sig om den nazistiska "Förintelsen" och "antisemitismens fasor". Mormonstudenter från 32 delstater och nästan ett dussin främmande länder förenades med Hillel-ungdomar från Las Vegas i att dansa israeliska danser och äta hummus och techina. Utahs guvernör Scott Matheson, israeliska tjänstemän, Las Vegas Jewish Federation — som gjorde ett hästjobb med att hjälpa till att organisera evenemanget — gjorde detta till en minnesvärd vecka för att stärka vänskapen mellan mormoner och judar.

Det finns mer fagra ord, men jag tror att detta ganska väl berättar historien, mer om mormonerna än om judarna, som håller sina avsikter nära bröstet.

Joseph Smith, som baserade hela sin religion på ett otroligt bedrägeri (i själva verket plagierade han Mormons bok från Solomon Spauldings fiktiva berättelse *Manuscript Found*, skriven 20 år tidigare), hade ändå en försonande egenskap i sin rörelse: Den var uteslutande vit. Men judarna, som hade funnits i 5 000 år och var ytterst listiga i teknikerna för subversion och infiltration, konspirerade redan om sätt och medel för hur de skulle ta över denna nystartade kult och förvränga den för sina egna syften. I detta lyckades de överväldigande. Idag står mormonkyrkan redo att bli den mest effektiva religiösa rörelsen i det judiska målet om rasblandning. Om det finns någon fråga om varför mormonerna skulle lägga ut tiotals miljoner på att bygga det polynesiska kulturcentret, så borde det faktum att de har byggt och bygger sina tempel på platser som Buenos Aires, Argentina; Papeete, Tahiti; Nuku Alofa, Tonga; Apia, Västra Samoa; Japan; Mexiko; Nya Zeeland; samt Hawaii (detta är endast en ofullständig lista) besvara frågan. Mormonerna är nu helt engagerade i en allt

ut det judiska programmet för rasblandning, och inte bara halvhjärtat som de andra kristna samfunden. **De främjar nu den judiska verksamheten med rasblandning med besked, utan några hinder.**

Medan Joseph Smith inte hade någon förståelse för den judiska konspirationen eller djupet av deras förräderi, var judarna redan inne i hans verksamhet medan han levde. Redan 1841 var Orson Hyde, själv jude, redan en av Joseph Smiths tolv apostlar, och det året sände Joseph Smith Hyde till Palestina för att viga det arabiska landet till judarnas framtida sjöröveri, med Smiths välsignelse.

Så mycket för judarnas, mormonernas och de kristna kyrkornas olycksbådande rasblandningsprogram en masse. Låt oss nu precisera programmet för Skaparens Kyrka (The Church of the Creator) för att rädda den vita rasen från ett sådant öde, ett öde värre än döden.

I titeln på denna avhandling förekommer ordet "kamaaina", som på hawaiianska betyder en inföding, eller en person född på öarna, eller som har bott där länge. Detta står i kontrast till ordet "haole", som betyder kaukasier eller vit. Eftersom det, som jag tidigare har konstaterat, praktiskt taget inte finns några "renblodiga" hawaiianer kvar på öarna, utan endast en blandning av bastarder, blir det ymnigt förökande lerfolket ytterligare snabbt förstärkt av en massiv invasion av de mer aggressiva japanerna, som tack vare amerikanskt samarbete och uppmuntran snabbt köper upp och tar över en attraktiv del av amerikansk fastighet. Detta trots att de amerikanska militära styrkorna till stora kostnader i män och material krossade den militära makten hos denna gula fara för bara 40 år sedan.

Vi, i Skaparens Kyrka, har ett dynamiskt program som går helt stick i stäv med judarnas, mormonernas och de blödande kristnas program. Vi motsätter oss bestämt det djävulska programmet för rasblandning och lerfolkens befolkningsexplosion.

Vi säger till den vita rasen — låt oss ta oss samman. Låt oss sprida ordet, informera våra raskamrater om vidden av konspirationen att begå folkmord på den vita rasen. Låt oss väcka, organisera och förena den vita rasen. Vi har medlen och makten. Låt oss sluta subventionera och främja lerfolken och låt oss ta hand om våra egna.

Genom att fullfölja detta program skulle judarna och "gyttjeriserna" (mud races) snart krympa och vissna bort på vinstocken.

Hawaiiöarna är alldeles för vackra, alldeles för bra för att slösas bort på "kamaaina"-gyttjeriserna som nu förorenar dem. Det är Skaparens kyrkas (The Church of the Creator) mål att den vita rasen, naturens främsta, exklusivt ska bebo varje kvadratkilometer av den goda jorden på denna planet. Det inkluderar särskilt de vackra öarna på Hawaii.

Så vi säger till gyttjeriserna — Aloha till er också, kamaaina! och vi menar verkligen adjö!

* * * * *

Anledningen till att den vita rasen har varit ett så lätt byte är att en betydande del av den vita rasen främjar sin egen självförstörelse, och den överväldigande moraliska kraften bakom detta har varit ingen mindre än kristendomen själv.

Kapitel Sjutton

Las Vegas, Nevada

och

Phoenix, Arizona

1985

Efter utvikningen om rasblandning på Hawaiiöarna som beskrevs i föregående kapitel, fortsätter jag nu berättelsen om samma resa efter att ha lämnat Hawaii, där jag slutade i kapitel 15.

Tisdagen den 26 februari 1985. Efter att ha sovit på planet från Hawaii större delen av natten, anlände vi till Los Angeles flygplats klockan 06:30 och bytte omedelbart plan till United Airlines flyg 608 till Las Vegas. Vi anlände dit klockan 08:40 och tog flygbussen till **Flamingo Hilton**, där vi checkade in i rum 608.

Vi gjorde omedelbart några bokningar. En var för middagsshowen på hotellet den kvällen. Middagen var satt till 18:30 och showen, **City Lights**, var klockan 20:30. Den andra bokningen var hos Thrift Car Rentals för ett fordon till klockan 09:00 nästa morgon. Vi fick ett prisförslag på en Chevette med luftkonditionering och automatväxel på ett tredagarspaket för 24 dollar om dagen, vilket vi bekräftade. Efter det rakade jag mig, duschade och tog sedan en tupplur.

Efter ytterligare flera telefonsamtal kom vi slutligen till City Lights-middagen vid 19-tiden, lite sent. Middagen var mycket god, showen var utmärkt. De hade fantastiska revyer, många vackra flickor och dräkter, en trollkarl som utförde sitt nummer, en skridskoshow, två sydamerikanska komiker och tre akrobater i föreställningen.

Onsdagen den 27 februari. Åt frukost på **Lindy's Restaurant** i hotellet på egen hand. Henrie var för trött och föredrog att sova ut under förmiddagen. Jag tog en promenad för att se över några av de andra kasinona, inklusive **MGM Grand Hotel**.

Efter att Henrie vaknat till och gjort sig i ordning, gjorde vi bokningar för kvällens **Rich Little** och **Ann**

Jillian-show på cocktail-loungen klockan 7:30. Sedan utforskade Henrie och jag Caesar's Palace och åt lunch på Post Time Restaurant. Vi såg sedan Hawaii i den stora geodesiska kupolen på Omnimax Theatre, som också är en del av Caesar's Palace. Tillbaka på hotellrummet läste jag lite mer av Marriott.

Klockan 6:30 åt vi middag i Orleans Coffee Shop på MGM Grand Hotel. Vid 7:30 ställde vi oss i en lång, lång kö för att se Ann Jillian och Rich Littles föreställning (trots våra reservationer). Ann Jillian var söt, men något tråkig, inklusive hennes nigger-stöd. Rich Little var fantastisk och visade stor talang. Han fick bokstavligen folk att rulla i gångarna av skratt. Showen varade i ungefär en timme och 40 minuter. Samma kväll gjorde vi reservationer för Jubilee-showen klockan 7:30 på söndag kväll, då vi förväntade oss att vara tillbaka från Phoenix.

Torsdag 28 februari. Åt frukost på Lindy's Restaurant (god kanadensisk bacon, två tjocka skivor). Sedan checkade vi ut från Flamingo Hilton, efter att ha gjort reservationer för att återvända till samma hotell på söndag kväll. Vi blev upphämtade av Thrifty Rent-a-Car-minibussen klockan 8:30, och hyrde nu en Chevrolet med luftkonditionering och automatväxel. Klockan 9:30 körde vi ut ur Las Vegas på US 93 och styrde mot Phoenix. Vi stannade vid Hooverdammen och tog några bilder, stannade sedan för lunch på en kinesisk restaurang i Kingman, Arizona, som hette House of Wan, vilken var ny, attraktiv och hade god mat.

Vi anlände till Phoenix klockan 4:30 på eftermiddagen och vårt första stopp var vid Maryland Lakes-lägenheterna för att se till vår lägenhet nr 210. Vi fann att heltäckningsmattan och vinylen hade lagts in. Tvättmaskin-torktumlaren stod mitt i vardagsrummet, oinstallerad. Många detaljer var fortfarande ofärdiga.

Vi checkade in på American 6 Motel på 4021 N. 27 Ave. Eftersom Henrie sa att hon inte var hungrig, åt jag middag själv på den närbelägna Village Inn Restaurant. Jag ringde Carl vid 8-tiden på kvällen för att kontrollera läget på huvudkontoret, och allt verkade vara under kontroll. Jag ringde också Kim och rapporterade till henne om lägenheten. Allt verkade vara i gott skick i Martinsville också. Walt höll på att inrätta ett andra kontor i Stuart, och Kim och Walt tittade på ett visst hus som de funderade på att köpa.

Fredag 1 mars 1985. Henrie och jag åt frukost på den närbelägna Village Inn Restaurant. Jag ringde Roger Nelson och bokade ett möte med Terry.

Hannenberg, projektledaren för Maryland Lakes bygglag, för att gå igenom detaljerna om vad som behövde göras. Vi gjorde en "genomgångsinspektion" och skrev ner alla brister (18 stycken) som behövde åtgärdas. Jag träffade också Tim, som skulle utföra en stor del av arbetet.

Henrie och jag körde sedan över till Valley West Shopping Center, där vi åt lunch. Vi tittade på kylskåp hos Montgomery Ward, och tittade i allmänhet på möbler i andra butiker i köpcentret. Vi hittade dock inget vi gillade. Därefter åkte vi till Appliance TV City på 422 W. Cactus St., och där köpte vi en riktigt fin 22 kubikfots Hotpoint kyl-frys för totalt 865,91 dollar. Försäljaren var Joe Juliano, och han lovade att leverera den till lägenheten på lördag. Sedan körde vi till Metro Center Shopping Mall, till Breuner's Furniture, där vi handlade sängkläder. Vi köpte två uppsättningar (dubbla) sängramar, och två av varje — madrass och resårmadrass, vilket totalt landade på 1054,76 dollar. Dessa skulle alla levereras på tisdag eller torsdag.

Tillbaka till motellet. Vi åt middag på Village Inn och tittade på *Dallas* och *Trollkarlen från Oz* på TV den kvällen.

Lördag 2 mars. Frukost igen på Village Inn och sedan tittade vi på matbord och stolar i två butiker, Shaeffers och Levitz, som båda låg nära vårt motell. Klockan 11:00 gick vi tillbaka till lägenheten för att invänta installationen av vår nya 22 kubikfots kyl. Den anlände slutligen 12:30 och jag gav mannen en check på 815,95 dollar för att slutbetala saldot. Vi åt sedan en god lunch på Red Lobster på Dunlap, varefter vi körde till Breuners och skrev en check till dem för resterande belopp på de två uppsättningarna sängar och madrasser. Vi tittade på fler möbler där, och även på RB Furniture.

Tillbaka till motellet. Vi tänkte äta middag på Stag and Hound, ett högklassigt ställe där vi hade ätit förut, men kunde inte få bord, så vi nöjde oss med gamla goda Village Inn igen. Jag läste klart min bok om Marriott den kvällen.

Söndag 3 mars. Gick upp tidigt, 04:30. Åt frukost på det närbelägna Village Inn (blåbärspannkakor, ägg, bacon). Checkade ut från motellet och lämnade Phoenix klockan 06:00 i vår hyrda Chevrolet Cavalier, med kurs mot Las Vegas på US 93. Jag fick en fortkörningsböter bara 18 miles från gränsen till Nevada (65 mph vid en 68 mph-mätning). Återvände

bilen till Thrifty rental klockan 09:40, checkade sedan in på Flamingo Hilton vid 10:30-tiden, där vi hade en reservation. Rummet var dock inte klart förrän klockan 13:30. Under tiden åt vi ytterligare en frukost på Lindy's, och när vi väl kom in på rummet tog vi en tupplur.

Klockan 17:30 gick vi för att äta middag på Orleans Coffee House på MGM Grand Hotel, och gick sedan för att se cocktailshowen Jubilee i teatern på samma hotell (vi hade gjort reservationer innan vi åkte tidigare). Medan vi tittade på showen drack vi en flaska Lancer's rosévin. Showen varade i ungefär en timme och 45 minuter. När vi kom tillbaka till vårt rum ringde vi Whittlesby Transportation Co. för transport till flygplatsen nästa morgon.

Måndag 4 mars. Vi checkade ut från Flamingo Hilton klockan 09:00 och ungefär 20 minuter senare blev vi upphämtade av minibussen för transfer till flygplatsen. Klockan 11:00 flög vi med United Airlines till Chicago, bytte sedan plan och anlände till Atlanta klockan 20:00. Carl var där för att hämta oss, och vi var på väg hem, men inte förrän efter att ha stannat i Gainsville på Star Supermarket för att lasta upp med matvaror.

Vi kom hem vid 23:15-tiden, efter att ha ögnat igenom och hämtat upp en del av posten vid kyrkan.

Kapitel Arton

Rundresa i Alpländerna, 1985

Min fru och jag hade gjort ett antal resor till Europa, och vi bestämde oss för att det hade gått för lång tid sedan vi gjorde vår senaste sådan utflykt, vilket var 1973. Eftersom vi hade en ganska bred uppfattning om det europeiska landskapet, och eftersom vi bara skulle ta två veckor ledigt, ställde vi oss själva denna fråga: vilket område är enligt vår bedömning det vackraste att återbesöka och se igen? Vårt svar blev entydigt att Alperna och alpregionen var nummer ett. Vi beslutade därför att vi under de två korta veckorna kunde koncentrera oss på den vackra naturen inom gränserna för denna region. Vi gick för att träffa vår resebyrå i början av augusti och valde en Globus Gateway-resa.

Vi reste med ett nattflyg måndagen den **19 augusti** och anlände till Frankfurt, Tyskland, nästa morgon. Efter att ha installerat oss på vårt hotell var dagen fri för att vandra runt i staden, eller vila och få lite välbehövlig sömn. Vi gjorde lite av båda. På kvällen samlades vi vid en galamiddag och träffade våra medresenärer, och även vår reseledare, vars namn var Hans. Den sistnämnde var en man av tyskt ursprung, i slutet av trettioårsåldern, hade skägg och klädde sig ganska slarvigt, tyckte jag, i jämförelse med våra tidigare ledare vi hade observerat på flera andra resor. Vår grupp var relativt liten och bestod av cirka 15 personer.

På den tredje dagen, **onsdagen den 21 augusti**, kom vi äntligen iväg. Vi gick ombord på vår lyxbuss (sa de) med luftkonditionering det första vi gjorde på morgonen och styrde kosan mot München och Alperna på vad tyskarna gillar att kalla sin Romantiska väg. På vägen besökte vi de där romantiska gamla städerna med vallar och torn som påminner om medeltiden, såsom Rothenburg an der Tauber (vi hade varit där förut), Dinkelsbühl, Nördlingen och Donauwörth, städer som tyskarna kallar för den medeltida stadsplaneringens juveler. I Augsburg besökte vi...

Katedralen, som påbörjades år 955, och stoltserar med världens äldsta glasmålningar, en altarmålning av Holbein och en bronsdörr från 1000-talet. Tillbaka till München för övernattning, där vi åt middag och blev bjudna på en "stein" öl.

Torsdag 22 augusti. Tillbaka i München fick vi en guidad tur i det berömda Olympiastadion, det 300 meter höga TV-tornet, Nymphenburg-palatset, Oktoberfest-området, Marienplatz samt det gamla och det nya rådhuset. Vi besökte även det berömda konstmuseet Pinakoteket, som hade en samling målningar av Dürer, Cranach, Rubens och andra stora mästare.

Under eftermiddagen begav vi oss in i hjärtat av de bayerska alperna: Ettal-klostret, sedan det charmiga slottet Linderhof, som en gång var de bayerska kungligheternas jaktstuga, och slutligen till den vackra staden Oberammergau, där passionsspelen iscensätts vart tionde år. Sedan tillbaka till München för övernattning.

Fredag 23 augusti. Efter att ha kört genom det skogsklädda landskapet i södra Bayern korsade vi gränsen till Österrike och fortsatte till Salzburg, Mozarts födelseplats. Det var här som det mesta av *The Sound of Music* spelades in. Vi såg även det stora festhuset och den hyllade katedralen från 1600-talet. Sedan vidare till Wien, huvudstaden, som en gång var centrum för det mäktiga habsburgska riket.

Lördag 24 augusti. Vi stannade i Wien i två nätter, det fanns så mycket att se. Först besökte vi prins Eugens palats Belvederes påkostade terrasserade trädgårdar. Sedan tog vi en tur runt den praktfulla Ringbulevarden, som verkligen är hjärtat av det gamla Wien. Detta inkluderar kejsar Frans Josefs palats Hofburg, Burgteatern, Statsoperan och Wiens universitet, bland hundratals andra historiskt kända sevärdheter. Därefter besökte vi den enorma nöjesparken Prater, som innehåller estradscener där orkestrar spelar Strauss-valser, och har många andra attraktioner, varav en är världens största pariserhjul. Vi tog en tur i det. Förenta nationerna har byggt och arrogant lagt beslag på en stadsdel åt sig själva som gör anspråk på att stå utanför både Österrikes och Wiens jurisdiktion. Den ligger i ett attraktivt område vid Donaus stränder. Höjdpunkten på turen var ett besök inne i den berömda Stefansdomen, en skönhet att skåda.

Eftermiddagen och kvällen var lediga för shopping, eller en rundtur i **Schönbrunn**, som vi hade sett tidigare, men gick igenom igen.

Söndag 25 augusti. Vi lämnade Wiens urbana sofistikering och körde ut i den rustika skönheten i den omgivande landsbygden, som inkluderade det natursköna **Semmeringpasset**, de fridfulla barockstäderna i **Steiermark** och slutligen in i bergen, sjöarna och orterna i **Kärnten**. Vi körde längs stränderna av den vackra **Wörthersee** och hamnade i den romantiska staden **Villach**, odödliggjord i Franz Lehárs operett **Glada änkan**.

Måndag 26 augusti. Från Villach följde vi floden Draus lopp upp till Lienz, nära den italienska gränsen. Vi stannade för lunch vid den olympiska skidorten **Cortina d'Ampezzo**, under de majestätiska Dolomiternas kalkstenstorn. Sedan vidare genom Brennerpasset som tar oss genom de tyrolska alpernas barriär till **Innsbruck**, Österrike. Efter en promenad genom de pittoreska medeltida gränderna tog vi en titt på en stor turistattraktion — kejsar Maximilians **Gyllene taket**, och vi slog oss till ro för natten.

Tisdag 27 augusti. St. Moritz, den berömda schweiziska skidorten och en av favoritlekplatserna för den internationella jetset-eliten, är vår destination för natten. För att komma dit steg vi upp i det schweiziska **Engadin**, ett bergsområde som av många anses vara det vackraste i världen. Det har djupblå sjöar, luftiga lärkskogar som blir gyllene på hösten, och pittoreska utsmyckade stenhus i Grison-stil.

Onsdag 28 augusti. Vi ser fler vyer över Engadin på vår väg uppför Majolapasset, och tog oss sedan igenom tretton hårnålskurvor som slutligen tog oss ner i den härliga **Bregagliadalen** som leder mot **Comosjön**. Nu blev vegetationen mer medelhavslik, med kastanjelundar, vingårdar, oliv- och fikonträd, vilket allt påminner oss om att vi nu befinner oss i ett subtropiskt område och borta från glaciärerna. Vid lunchtid är vi i subtropiska **Lugano**, en sprudlande schweizisk sommarort med en charmig italiensk karaktär. Här tillbringade vi resten av dagen med att utforska arkaderna på Via Nassa och den blomsterprydda **Piazza Riforma**.

Torsdag 29 augusti. Med färja korsade vi **Maggioresjön** och körde sedan uppför det 6500 fot höga **Simplonpasset**. Det är här Napoleon byggde ett härbärge 1802. På väg ner i Rhonedalen lämnade vi vår buss

bakom oss och bytte ut den mot ett litet bergståg som tog oss till den härliga lilla sommar- och vinterorten **Zermatt**, som inte tillät några bilar, och förde oss in i skuggan av det världsberömda Matterhorn. Här tillbringade vi natten, och medan vi gick längs dess gator slogs Henrie och jag av hur mycket det hade förändrats, hur mycket tätare det nu var bebyggt jämfört med vårt förra besök här, komprimerat inom samma begränsade utrymme.

Fredag 30 augusti. Morgonen till eget förfogande. Vi valde att ta Europas högsta kuggstångsbana till det 3 131 meter (10 272 fot) höga **Gornergrat**, där vi kom så nära foten av det stora Matterhorn (utan att gå) som vi kunde komma, samtidigt som vi under den intressanta färden med kuggstångsbanan kunde njuta av den hisnande panoramautsikten över Alperna.

På eftermiddagen körde vi genom vingårdarna och aprikoslundarna i nedre Rhonedalen till Genèvesjön. Här besökte vi Chillon och tog några bilder. **Slottet Chillon** förevigades av poeten Lord Byron i hans dikt *Fången på Chillon*. Vi tillbringade natten i den eleganta semesterorten Montreux.

Lördag 31 augusti. Vår nästa destination är Luzern, och på vägen dit finns utan tvekan några av Schweiz mest spektakulära sevärdheter. De mest framstående intressepunkterna: de terrasserade vingårdarna vid Genèvesjöns stränder; ostfabriken i **Gruyère**; den perfekt bevarade medeltida **Gamla stan**, parlamentsbyggnaden och **björngroparna i Bern**, den gamla konfederationens huvudstad. Slutligen den natursköna bilfärden till Interlaken i Berner Oberland och Brünigpasset.

Söndag 1 september. Vi kommer nu till Luzern, Schweiz mest populära turiststad. De imponerande stadsmurarna, den väggmålningsdekorerade täckta träbron från 1333, de utsmyckade patricierhusen som kantar kullerstensgatorna. En höjdpunkt är **Lejonmonumentet**, till ära för det heroiska schweizergardet som försvarade Ludvig XVI och dog på kuppen. Den kvällen deltog vi i en folklorefest med joddling och alphornsblåsning, samt en vacker uppvisning av inhemska folkdanser.

Måndag 2 september. Vårt första stopp var i **Schaffhausen**, där vi såg de imponerande Rhenfallen, ett 21 meter (70 fot) högt vattenfall i floden Rhen. Vi körde sedan över till Tyskland och färdades genom **Schwarzwalds** sagolika landskap. Senare stannade vi till i "Studentprinsens" universitetsstad Heidelberg vid

stränderna vid floden Neckar. Vi stannade för att besöka det romantiska gamla Heidelberg slott och betraktade panoramavyn nedanför oss. Vi återvände sedan till den kosmopolitiska staden Frankfurt för en sista middag med våra reskamrater från de senaste två veckorna.

Tisdagen den 3 september. Vi flög hem från Frankfurt och anlände samma dag.

* * * * *

Det finns några personliga händelser från denna minnesvärda resa som har etsat sig fast i mitt minne. Detta var år 1985, och jag marknadsförde aggressivt mina åsikter om Creativity för vem som helst och alla, inklusive mina reskamrater på just denna resa. Jag hade till och med tagit med mig ett paket med broschyrer om Creativity. Åtminstone tre personer var ganska mottagliga för mina idéer, några få höll inte med, men ingen var särskilt fientlig. Även om gruppen var liten, innehöll den några mycket intressanta karaktärer.

En var en ogift kvinna i sjuttioårsåldern. Hon hävdade att trots att hon hade fått ett oräkneligt antal frierier, hade hon aldrig gift sig. Hon var en mycket talför gammal dam, hade en hög, hes röst, satt vanligtvis nära bussens framsida och slutade aldrig prata. Hon drev nästan Hans, reseledaren, till vansinne, och han hade gett henne uttryckliga instruktioner att inte prata med eller distrahera föraren. De flesta i vår grupp undvek att sitta vid samma bord som henne vid måltiderna, det vill säga om de hade ett val.

En kväll i München kände min fru inte för att komma ner till middagen, och jag blev sen dit. Jag hade inget annat val än att sitta vid samma bord som denna talföra ungmö, den enda lediga platsen, och utan något stöd. Vi var ensamma, och jag var fångad. Vad skulle jag göra? Istället för att låta henne sköta allt pratande och bli dödligt uttråkad som mottagare, bestämde jag mig för att ta initiativet och ha lite roligt under processen.

Hon slösade ingen tid på att inleda samtalet. Hon var katolik, och hon hade läst en av mina broschyrer om Creativity, berättade hon för mig, så hennes första frågor var: vad handlade Creativity egentligen om, och var jag ateist? Jag svarade nej, jag var inte ateist, jag var en Creator (Skapare), men istället för att förklara vår religion kunde hon läsa några av mina böcker, om hon hade lust. Istället föreslog jag att vi skulle prata om kristendomen, ett ämne som vi båda visste något om.

Jag började med ståndpunkten att den kristna religionen baserades på antagandet att det finns andar

svävande omkring någonstans, överallt, som ständigt tittar oss över axeln och för anteckningar om varje handling, ord och till och med varje tanke. Vi människor har också en ande inom oss, och den kallas för en själ. När vi dör lämnar denna ande förmodligen vår kropp och kommer sedan att ställas inför rätta av andra andar som är överlägsna våra egna. Uppenbarligen finns det mästarandar och slavandar. Mästarandarna, som har snokat på oss under alla våra levnadsdagar, är nu när vi är döda plötsligt i en position att ta full kontroll, döma oss och antingen kasta oss i en eldig grop för att utstå evig tortyr, eller ge oss vingar och låta oss flyga omkring i en himmel av evig salighet.

Efter att ha fastställt denna referensram gick jag vidare med frågan: Vad är egentligen en ande? Vad är en själ?

Hon började med de vanliga negativa svaren — det är inte det här, det är inte det där. Inte tillräckligt bra. Jag fortsatte att pressa på — vad är det? Om du inte hade den blekaste aning om vad en giraff var, skulle det inte hjälpa mycket att säga att den inte är som en mus, den är inte som ett hus, så snälla slösa inte min tid med att berätta vad det inte är. Jag vill att du berättar för mig vad det är, beskriver det i specifika detaljer, underbyggt med meningsfulla och styrkta bevis. Har den ögon? Har den hjärna? Nerver? Form? Vikt? Består den av molekyler och atomer?

Svaren på dessa frågor var alla negativa. Okej, berätta något du vet med säkerhet om en ande som är positivt och som du kan styrka med bevis.

Denna typ av samtal pågick vid vårt lilla bord i ungefär två timmar långt efter att alla andra hade gått. När vi slutligen avslutade hade jag en mållös, förbluffad liten gammal dam som inte kunde svara på grundfrågan: vad är en ande? Om du inte vet vad du pratar om, varför göra ett sådant väsen av det, slösa bort andra människors tid och pengar, eller varför prata om det överhuvudtaget? Hon var svarslös.

Nästa morgon berättade hon för mig (och alla andra på bussen) att hon inte hade sovit mycket i natt, och att allt var mitt fel.

Några dagar senare, vilket var söndag, när vi stannade till i Wien, sökte min vän upp en katolsk kyrka och rådfrågade en präst. Hon ställde samma grundläggande fråga till honom: vad är en ande?

Nästa dag lät den lilla gamla mamsellen reseledaren sticka till mig en lapp. Det stod:

Själ — en allmän livsprincip (människor, djur, växter).

Ande — immateriell intellektuell princip (mänsklig själ/ande).

Tja, jag var lika förbryllad som någonsin över vad en ande är. Hennes svar var inga svar alls. Vår lilla diskussion spred sig i gruppen.

* * * * *

Vår grupp inkluderade en trevlig metodistpastor från York, Pennsylvania. Han var i början av femtioårsåldern och hans namn var John. En dag föreslog jag för honom att jag skulle uppskatta en vänlig diskussion med honom i religionsfrågan, och särskilt att jag skulle vilja höra hans definition av en själ eller en ande. Han gick med på att tillmötesgå detta, även om det, föreföll det mig, var med viss bävan.

Och så hände det sig, ungefär en vecka senare, när vi hade avslutat middagen i hotellets matsal i Montreux, Schweiz, att vi satte oss ner i en soffa i hotellobbyn och hade vår diskussion. Diskussionen varade i ungefär tre timmar, men jag ska inte gå in på några större detaljer. Jag inledde diskussionen med att förklara för honom att vi var i en liknande bransch. Medan han arbetade i fantasin med att rädda "själar", ett i bästa fall oklart koncept, var jag i den verkliga verksamheten med att försöka rädda den vita rasen från utrotning.

Min grundläggande premiss var att hela det kristna religionsbygget, som han hade ägnat större delen av sitt vuxna liv åt, vilade på antagandet att det finns en övernaturlig värld av andar som svävar omkring där ute någonstans, men ingen verkar ha den blekaste aning om vad en ande är. Om nu ingen efter alla dessa tusentals år har kunnat definiera en ande, eller hitta några meningsfulla bevis för en sådan, då är det logiskt att dra slutsatsen att sådana inte existerar och att hela den kristna religionens ramverk inte är baserat på något annat än ett fiktivt koncept, eller med andra ord, en bluff. Vi gick igenom samma mödosamma procedur som jag gjorde med den lilla gamla mamsellen, med samma resultat. Vidare anklagade jag att jag hade efterforskat historien om Kristus i encyklopedier och hundratals andra böcker. De var alla ganska eniga om att det inte fanns några historiska bevis för att en sådan karaktär som Kristus någonsin existerat, det fanns inga skriftliga register från några samtida ögonvittnen om honom, ej heller några andra meningsfulla bevis för dessa påståenden. Allt vi hade var de motsägelsefulla berättelserna tillskrivna någon fiktiv

karaktärer vid namn Matteus, Markus, Lukas och Johannes, men det fanns inga historiska bevis för vilka de var heller, eller om någon av dem ens existerat. Det hela kokades ihop några århundraden senare, med inte mer trovärdighet än Gåsmors sagor. Det, föreslog jag, är en ganska bräcklig klädhängare att hänga ett helt slagskepp på.

Slutligen frågade jag honom vad han visste om Gud, och vad hans uppfattning om honom var. Var han som en manlig fader, fast mycket smartare? Hans svar var mycket luddigt. Nej, sade han, den antropomorfa bilden, fadersgestalten, var inte verklig, bara en förklaring för att det enkla folket lättare skulle kunna förstå, förklarade han. Gud var intelligens. Var bodde han? Han fanns överallt. Någon form? Någon form i människans avbild? Ingen form, bara överallt. Det låter som vetenskapsmännens beskrivning av etern. Vad är skillnaden mellan Gud och etern? Inget svar. O.K., hur var det med de andra andarna? Hur var det med själarna? Han blev svarslös. Inget svar. Det avslutade i stort sett vår diskussion. Vi sade godnatt och förberedde oss för att resa till Lucerne nästa dag.

Kapitel Nitton

Fasta

Att åka på alp-resan innebar att vara hemifrån i ungefär 16 dagar och en drastisk förändring i våra matvanor jämfört med vad vi hade följt hemma. Naturligtvis är man på en sådan utflykt benägen att unna sig och ha det trevligt. Men att äta på flygplan, restauranger och hotell är inte direkt något som lockar en att hålla sig till någon form av diet för att hålla vikten nere. Så under denna resa hade jag gått upp ungefär sex eller sju pund. Detta var ingen stor katastrof, men jag kände att istället för att banta hemma, borde jag genomgå ett intensivprogram och påbörja en fasta. Dessutom hade jag aldrig genomfört en längre fasta, trots det faktum att det är en viktig del av vårt Salubrious Living-program, och vi hade publicerat ett flertal artiklar om det, alla skrivna av T.C. Fry, eller Herbert M. Shelton, eller Arnold De Vries, eller någon annan som utövar Natural Hygiene-läran. Jag tänkte att det nu var ett bra tillfälle att uppleva fasta själv, och samtidigt gå ner några kilon och få min kropp i bättre form.

Henrie, min fru, hade genomgått flera fastor tidigare, och med goda resultat. Vid två olika tillfällen hade hon fastat på en plats i Bonita Springs, Florida, en gång under en period så lång som 30 dagar. Platsen hette Shangri-la och specialiserade sig på fasta, återhämtning och dietprogram. Det hade konverterats från ett gammalt tvåvåningshotell och besöktes av hälsomedvetna människor, särskilt de som ville komma bort från kylan i norr under vintersäsongen. Henrie hade rått mig att försöka fasta hemma, även om det är enkelt gjort och mycket billigare, var en ganska svår rutin att följa, särskilt med alla avbrott och krav från andra människor som vet att de alltid kan nå en hemma.

Så jag beslutade mig för att ta två veckor på Shangri-la och komma bort från allt. Jag lämnade stugan den 27 september 1985, och körde min egen bil och anlände dit två dagar senare. Den första dagen efter incheckningen satte de mig på en lätt frukt- och grönsaksdiet, samma som resten av "inackorderingarna" där serverades. Doktorn, eller sjuksköterskan, berättade för mig att det var bättre att föregå en fasta med en lätt diet som den de

serverades. Till min förvåning fann jag att praktiskt taget ingen där egentligen fastade, utan gick på en lätt vegetarisk diet. Jag var där för att fasta och var besluten att klara hela 14 dagar utan att äta någonting. Jag påbörjade den processen den andra dagen. Jag fann att proceduren inte var så smärtsam som jag hade förväntat mig, och att hunger som sådan inte riktigt var ett problem.

Under de första tre dagarna hade jag dock en ihållande huvudvärk, men inte särskilt svår. Efter det kände jag mig inte ens hungrig längre. Det verkliga problemet för mig var tristess, även om det fanns ett antal aktiviteter att delta i och gott om människor att prata med, om man var så lagd. Jag kände mig dock inte hågad att göra någotdera. Min dagliga rutin var att gå tvärs över gatan, hämta morgontidningen, *Miami Herald*, och studera den grundligt. Jag tog långa promenader och gjorde lite gymnastik. Jag hade tagit med mig flera bra böcker att läsa och hittade några ytterligare i deras bibliotek. (Faktum är att jag som mitt bidrag lämnade ett exemplar av *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible* på bibliotekshyllorna för andra att läsa.)

Regelbundet tillbringade jag en del av varje dag med att sola. Varje morgon vägde jag mig, och vanligtvis fann jag att jag gick ner ett pund, mer eller mindre, varje dag. Eftersom jag hade min bil där kunde jag också ta en körtur närhelst jag ville.

Varje morgon, vid 10-tiden, tittade sjuksköterskan in i mitt rum och tog puls och temperatur, även om jag inte kände att det bidrog särskilt mycket till saken. Mitt främsta klagomål var att jag inte sov så bra som jag var van vid, men utöver det var det inga problem.

Måndagen den 14 oktober hade jag avklarat mina 14 dagar, ingen mat, bara destillerat vatten. Jag gick upp klockan 06:00 och kände mig lite svag och seg, med en lätt huvudvärk. Jag hämtade *Miami Herald*, rakade mig och duschade, gick sedan till matsalen och åt en skiva vattenmelon och tre sjudna katrinplommon till frukost. Kocken iordningställde en brun påse med godsaker som jag kunde ta med på resan hem. Deras råd var att bryta en fasta långsamt, och att bara äta frukt och grönsaker, och det med måtta.

Efter att ha betalat min räkning gav jag mig av klockan 08:40. Jag åt två dadlar och två fikon klockan 11:00, sedan en klase druvor klockan 14:00, allt ur den bruna påsen som kocken hade gett mig. Jag körde 462 miles den dagen och stannade vid Colonial Inn i Cordele, Georgia, och kom fram dit vid 17-tiden. Ungefär en timme senare åt jag en Chef's Salad på Holiday Inn tvärs över gatan. Det

var inte ett särskilt bra val, eftersom den innehöll ganska mycket skinka och ost, såväl som grönsaker.

Några observationer om att köra de 462 milen* på resan efter fastan:

(a) Jag blev aldrig dåsig, som jag vanligtvis blir när jag kör långa sträckor mitt på förmiddagen eller mitt på eftermiddagen.

(b) Mina leder kändes inte stela efter att jag klev ur bilen efter en lång körning.

(c) Jag var inte särskilt trött efter 462 mil.

(d) Efter att jag hade ätit något hade jag tre tarmtömningar den dagen, en vardera på morgonen, vid middagstid och på kvällen, de första på nio dagar.

Jag gick och lade mig den kvällen i en riktigt bra säng och sov från kl. 21.00 till kl. 02.00, och sedan kunde jag inte somna om. Nästa dag, tisdag, gick jag upp kl. 05.30, rakade mig och duschade och tog upp och läste *Atlanta Constitution*. Till frukost åt jag en banan och ett äpple på rummet. Lämnade Cordele kl. 07.40 och körde nerför I-75. Mitt på förmiddagen åt jag ett par torkade fikon och russin. Jag anlände till Shoney's Restaurant på I-985 (avfart #4) och åt en lunch bestående av soppa och sallad. Därifrån var det raka vägen hem där jag lät min ordinarie kock (Henrie) laga mina menyer igen, vilket var en stor förbättring.

Jag hade gått ner 16 pund i processen, och jag kände mig mycket bättre på alla sätt. Även om jag inte höll mig strikt till en "Salubrious Living"-diet, vaktade jag vad jag åt mer noggrant och höll mig mer till kockens sallader, frukt och grönsaker. Jag återgick sakta till min vanliga vikt. Men jag kände att jag hade mer energi och mådde bättre på alla sätt. **Fasta lönar sig!**

Kapitel Tjugo

Phoenix i februari, 1986

Henrie och jag tillbringade våra sedvanliga två veckor på Hawk's Nest i Keys under den senare hälften av november 1985, och firade både Thanksgiving och vår årsdag, vår 39:e. Vi hade en hejdundrande och uppsluppen jul hos Kim och Walt tillsammans med alla tre barnbarnen i Martinsville, där vi åt, drack, delade ut presenter och roade oss. Henrie och jag tillbringade nyårsafton i vår stuga och hade Carl över på nyårsmiddag nästa dag.

Efter middagen hade Carl och jag en lång diskussion om våra optimistiska planer för främjandet av Creativity under det kommande året. Vi satte oss ner i min nybyggda ateljé och pratade under de följande tre timmarna om våra planer för 1986. Staplars Carl! Föga visste varken han eller jag att innan året 1986 var över skulle Carl sitta bakom galler i ett fängelse, och Creativity-rörelsen skulle drabbas av ett allvarligt bakslag. Men mer om det senare.

Under tiden blev vinterdagarna i North Carolina kallare, med mycket dimma på morgnarna. Henrie och jag tänkte på det soliga Arizona och vår nyligen förvärvade lägenhet i Phoenix. Vi hade fortfarande mycket arbete kvar för att möblera den helt och få den i gott skick, och vi var beslutna att tillbringa en del av vår vintertid med att njuta av den.

* * * * *

Tisdagen den 18 februari slutförde jag detaljerna på de sista små monteringsarken för reklamblad nr 56 och nr 57 som Carl skulle ta till tryckeriet (Rabun Printers) för att få 5000 exemplar av varje tryckta. Henrie och jag hade redan packat vår utrustning och vi lämnade stugan klockan 10:45 på vår planerade resa till Phoenix. Vi stannade i Duck Town, Tennessee och åt lunch på Burger Hall. Vi fortsatte nerför I-59, sedan I-20, och körde totalt 442 miles innan vi tog in på Holiday Inn i Meridian, Mississippi, dit vi anlände klockan 18:40. Vi unnade oss en god stekmiddag och avslutade dagen.

Onsdag 19 februari. Kom iväg tidigt efter frukost i Holiday Inns matsal, vi var ute på vägarna vid 7:45. Vi fortsatte på I-20 och stannade för lunch på Shoneys i Monroe, Louisiana. När vi kom till gränsen mot Texas stannade vi vid besökscentret och laddade upp med mer Texas-litteratur, med fokus på Texas Hill Country. När vi nådde Dallas-Ft. Worth tog vi förbifarten I-20, men kvällens trafikstockning var fruktansvärd, och som lök på laxen, för att göra min körning ännu eländigare, stod solen lågt och lyste direkt in i vår inte alltför rena vindruta. Vi lyckades till slut ta oss till Weatherford, cirka 30 miles väster om Ft. Worth. Vi hittade ett fint nytt motell som vi inte lagt märke till tidigare, Santa Fe (använd avfart #409). Vi stannade där för natten efter att ha kört 568 miles under dagen, och avslutade med en Chef's Salad till middag.

Torsdag 20 februari. Idag är det min födelsedag. Jag har äntligen nått en ålder av 68 år!

Jag ringde Carl tidigt på morgonen klockan 7:20. Han informerade mig om att de 10 000 flygbladen skulle kosta oss 700 dollar, och att han fick in 285 dollar i bidrag igår, inklusive 200 dollar från Hetty Greene, en gammal korrespondent från Sydafrika som själv är utgivare av ett nyhetsbrev.

Efter en trevlig frukost i B.W:s matsal lämnade vi Weatherford och fortsatte längs I-20 till Colorado City, där vi åt lunch på Villa Restaurant. Svängde av från I-20 till U.S. 285 för att stanna till vid Pecos Museum. Vi tyckte det var mycket intressant. De hade en stor samling av föremål och memorabilia från vilda västern.

Körde vidare till Carlsbad, New Mexico och checkade in på Best Western Stevens Motel. Åt en spagettimiddag. Körde 455 miles.

Fredag 21 februari. Från Carlsbad begav vi oss mot White Sands, New Mexico, efter att ha stannat i Artesia och köpt en väst eller jacka fodrad med fårskinn på Bennie's Western Store. Körde längs U.S. 82 genom några riktigt natursköna dalar, bland annat förbi Snowcroft, en skidort.

Anlände till Alamogordo, där vi genast åt lunch på Denny's. Besökte White Sands National Park. Vi tyckte att de vita dynerna var ett mycket intressant geologiskt fenomen och tog flera bilder. Vi gick också igenom deras besökscenter, vilket var mycket informativt. Tillbaka på I-20 västerut stannade vi vid en turistfälla kallad Akela, och Henrie och jag köpte oss varsitt par indianska mockasiner. Klockan 19:00 nådde vi Wilcox, Arizona, körde in

för natten på Plaza Inn och åt middag i deras restaurang. Vi körde totalt 419 miles.

Lördag 22 februari. Lämnade Wilcox kl. 08:10 och körde vidare till Benson, svängde sedan söderut på HW 82 och körde ytterligare 23 miles till Tombstone, Arizona. Vi stannade i ungefär två och en halv timme och såg platsen för skottlossningen vid O.K. Corral. Vi gick igenom ett antal souvenirbutiker, inklusive en som drevs av en handlare med intressanta dockor.

Åt lunch på Denny's i Tucson, körde sedan vidare norrut mot Phoenix på I-10 och anlände dit kl. 16:00. Efter att ha stannat vid en av våra favorit-supermarkets i Glendale för att ladda upp med livsmedel, anlände vi till lägenheten ungefär en timme senare för att lasta ur. Åt soppa och en smörgås som vi gjort själva i vårt eget kök. Vädret var riktigt fint och soligt. Körde totalt 250 miles.

Söndag 23 februari. Det första jag gjorde på morgonen var att hämta söndagstidningen Arizona Republic på Convenient Food Mart som ligger snett emot vår lägenhet. Vi läste den medan vi åt frukost, och letade särskilt efter möbelannonser.

Henrie och jag åkte sedan till Chris-Town, ett enormt köpcentrum beläget vid Bethany och 19th Ave. på västra sidan av I-10.

(a) Vi köpte en soffa för $800, två fåtöljer för $250 styck, och med leverans etc. gick det på totalt $1407.

(b) Sedan på Montgomery Ward köpte vi ett utställningsexemplar av ett köksbord för $117 och en dammsugare.

(c) Stannade till på Smitty's vid Bethany och 35:e och laddade upp med kvastar, moppar, glas etc. och en laddning livsmedel.

Åt middag (kocksallad) vid det nya köksbordet.

Måndag 24 februari. Gick tvärs över gatan för att hämta morgontidningen och ringde Carl från betaltelefonen kl. 07:20. Han hade hämtat de 5000 exemplaren av Racial Loyalty #33, och även 5000 exemplar av "Mexican"-numret som vi hade tryckt om. Böckerna, Expanding Creativity, som väntades från Copple House (bokbindare) hade ännu inte levererats. Jag sa åt honom att ringa Pierson, chefen.

Jag lät Henrie sova (hon var utmattad efter allt springande igår) och fixade min egen frukost. Sedan gick jag ut ensam och rekognoserade i olika möbelaffärer. Jag hittade slutligen en sovrumsmöbel som jag gillade på Levitz's, beläget på 2801 W. Indian School Road.

Stannade till vid K-Mart på samma gata och köpte en trappall och andra delar till köket.

Tillbaka till lägenheten och tog med Henrie till Levitz utställningslokal för att visa henne mitt urval. Hon godkände det starkt. Köpte skrivbord, $129; skänk, $129; byrå, $149; sänggavel $89; nattduksbord $88. Totalt med leverans, $702.

Tisdag 25 februari. Fick tag på Tim, reparatören. Hans chefs namn är Terry. Påpekade alla brister som Tim skulle åtgärda. Körde till Levitz centrallager i Mesa, en sträcka på 26 miles, för att hämta ett matchande nattduksbord till mitt sovrumsmöblemang. På vägen tillbaka stannade jag till vid Good's Furniture Store och hittade en bra skrivbordsstol som hade varit en uthyrningsvara. Den hade kostat $217 i butik och jag fick den för $89. Efter att ha plockat upp några fler saker på Smitty's åt jag lunch själv på Denny's på Bethany St.

Började läsa Richard Barretts *The Mission.* Läste 91 sidor.

Onsdag 26 februari. Leveransbilen anlände från Levitz klockan 09:00 med ett skrivbord, bokhylla och sänggavel till sängen. Ägnade resten av morgonen åt att dammsuga sänggavlar, fönsterbrädor osv., samt att sopa däcket och förrådet.

På kvällen åt Henrie och jag en riktigt god middag på The Hungry Hunter Restaurant på Indian School Road. Det brukade vara Stag and Hound förra året.

Torsdag 27 februari. Lät Tim byta lås på alla dörrar så att ingen huvudnyckel längre skulle passa. Kontrollerade med försäljningskontoret angående försäkring och fick veta att hemförsäkringen täckte brandskador.

Henrie och jag gick och handlade lite mer på Fry's, Thrifty Drugstore och till Chris-Town Plaza på andra sidan motorvägen I-10. På J.C. Penney's köpte vi två set lakan för dubbelsäng, två örngott, två kuddar i queen-storlek, två filtar, varav en via postorder. Vi betalade också för soffan och de två vilostolarna, som vi hade köpt tidigare, och Penney's levererade på eftermiddagen.

Fredag 28 februari. Gick upp klockan 06:00 och började packa för resan hemåt. Vi kände att vi hade åstadkommit mycket med att få lägenheten möblerad och i gott skick inför vår nästa vistelse, som vi hoppades skulle bli av längre varaktighet. Vi låste lägenheten och gav oss av klockan 09:15 efter att ha stannat till vid Fry's Market och plockat upp några nödvändigheter.

Körde söderut på I-10 och i Tucson åt vi lunch på Denny's igen, vår favorit när vi reser, verkar det som. Tog oss tid att besöka den gamla och helt vita Mission of San Xavier de Bac, cirka tio mil söder om Tucson. Körde vidare till Las Cruces, New Mexico och checkade in på Messilla Valley Inn (Best Western), anlände klockan 18:10. Vi åt en god middag med ryggbiff på Eddies Bar & Grill (bredvid motellet). Körde totalt 415 mil.

Lördag 1 mars. Frukost på Eddie's vägg i vägg. Ringde Carl för att se om allt var under kontroll. Han svarade jakande. Bra respons från donationer, 200 $ från Paul Alexander, bra brev från Michael Merritt.

Lämnade motellet klockan 08:30 och körde vidare till och genom El Paso. Såg mycket torrt och ödsligt ut. Åt lunch i Van Horn, en liten Chef's Salad. Gick samman I-10 med I-20. Körde vidare till Abilene, Texas och bodde på American Best Western Motel. Originellt rum. Både badkaret och tvättstället i kommoden var formade som staten Texas. Hade en jacuzzi i badkaret. Vädret var fantastiskt. Körde 495 mil under dagen.

Söndag 2 mars. Frukost i B.W. matsal. Köpte en söndagsutgåva av Dallas-Times Herald, som hade en stor extrabilaga tillägnad det pågående Texas 150-årsjubileet, allt mycket pro-mexikanskt. Lämnade motellet klockan 09:00 och stannade för lunch på Denny's, Grande Prairie, halvvägs mellan Dallas och Ft. Worth. Körde vidare till Monroe, Louisiana, och bodde på Rodeway Inn, ett lyckat val, anlände klockan 18:45. Vi fick middagen serverad på rummet, Henrie åt Seafood Fiesta och jag åt Red Snapper med räkor. Körde 476 mil.

Måndag 3 mars. Åt frukost på Tobe's Restaurant, i bortre änden av Rodeway Inn. Lämnade Monroe klockan 08:50. Vädret var helt underbart.

Körde till Vicksburg, Mississippi och tog en tur i National Battle ground Park och kyrkogården, tittade igenom besökscentret och körde över 12 av de 16 milen av parkvägarna. Sedan vidare till Jackson, Mississippi och åt lunch på Shoney's. Norrut på I-59 till Gadsden, Alabama, där vi tog in på Holiday Inn för natten. Jag åt en middag med Sirloin Tips i deras matsal, men Henrie var inte särskilt hungrig och åt bara ett par apelsiner på rummet.

Anlände till Gadsden klockan 19:00, efter att ha kört 430 mil.

Tisdag 4 mars. Hade en god natts sömn och vaknade sent. Vi åt båda frukost i Holiday Inns matsal. Fyllde bilen med bensin och lämnade Gadsden vid 9:30-tiden. Vi stannade vid Ocoee Lake Lodge på HW 64 i North Carolina för lunch, sedan vid Winn Dixie i Franklin vid 15:30 för att handla matvaror, och var hemma vid 16:15. Stannade vid kyrkan för att prata med Carl och hämta min post. Körde 237 miles under dagen och totalt 4320 miles för resan.

Klockan 20:00 fick jag ett fjärrsamtal från Bolder Landry från Kalifornien. Han ville låta mig veta att han med glädje skulle komma och hjälpa mig med skolan för begåvade pojkar (School for Gifted Boys), och sa att han under tiden skulle skicka mig en bedömning av judisk infiltration i ateiströrelsen.

Kapitel tjugoett

Bedömning av Richard Barrett

Som hela världen vet hade jag i mer än ett decennium seriöst letat efter den Store Främjaren, särskilt då åldern alltmer började göra sig påmind. Jag var nu 68 år, och jag letade desperat efter en man som jag inte bara kunde anförtro att föra Creativity-rörelsen vidare, utan en som jag kände förmodligen kunde göra ett bättre jobb än vad jag gjorde med att främja den vite mannens stora nya religion. Vad jag egentligen letade efter var en ny Adolf Hitler, en utsikt som inte var särskilt trolig. Under tiden närmade jag mig i stort sett vem som helst som jag trodde visade någon form av ledarskap inom rasrörelsen, och tro mig, jag stötte på en mängd märkliga och förvridna karaktärer, varav förmodligen hälften var judiska hantlangare och/eller regeringsagenter.

Redan 1985 fick jag gratis och opåmint en bok kallad *The Commission* från en Richard Barrett, bokens författare. Han var bosatt i Jackson, Mississippi, och jag hade noterat att han hade kandiderat till olika statliga och federala ämbeten, även om han alltid hade slutat som en stor förlorare. Då han framställde sig själv som en vit rasist var detta väntat och låg honom inte i fatet. Jag läste hans bok från pärm till pärm, och även om jag inte upptäckte vad hans "kommission" var, verkade han röra sig vant på den politiska arenan och hade ett rikligt antal fotografier i sin bok som visade honom i sällskap med ett betydande antal politiska celebriteter. Kanske var han en kandidat för den Store Främjaren.

Jag skrev ett brev till honom där jag tackade för boken och föreslog att det kunde vara en bra idé om vi träffades och diskuterade några av våra gemensamma angelägenheter. Vi kom överens om att träffas den 5 april 1986, och jag skulle besöka honom i Jackson.

Enligt mina anteckningar lämnade jag stugan klockan 09:00 det datumet, och med flera ljudband att lyssna på under den dagslånga resan begav jag mig västerut mot Jackson, med endast ett stopp för lunch på Holiday Inn beläget omkring 10

mil väster om Chattanooga, Tennessee. Efter att ha kört 534 mil anlände jag till Jackson klockan 18:45 och checkade in på Metro (Best Western) Motel. Efter att ha ringt honom på båda numren han hade gett mig, fick jag bara hans inspelade meddelande.

Slutligen klockan 20:30 anlände han och hans stabschef, och vi gick till den närliggande Green Derby Restaurant och åt middagar med räkor och biff. (Jag tog notan.) Vid slutet av måltiden anslöt sig en blond ung man, omkring 30 år, till oss vid bordet. Hans namn var pastor Kevan Barley, en predikant. Varför Richard hade bjudit in honom förstår jag fortfarande inte, eftersom jag hade frågat ut Richard noga om hans egen inställning till kristendomen. Medan han hade svävat på målet i frågan, gjorde han det klart för mig att vi var på samma våglängd när det gällde detta religiösa hokus-pokus, men eftersom han alltid kandiderade i val kunde han naturligtvis inte inta en antikristen ställning. Varför tog han då med sig denne unge predikant, som påstod sig vara rasist, till detta möte klockan 22:00 för att argumentera om kristendomen med mig? Detta var det första av flera upprepade märkliga drag från hans sida som snart övertygade mig om att den här killen inte var en vän, utan en slug bedragare.

Efter ytterligare diskussioner gav jag var och en av de tre alla mina fem (dåvarande) böcker och jag gick och lade mig klockan 23:30 efter en lång dag, med planer på att träffas igen i morgon.

Richard Barrett och hans medhjälpare hämtade mig vid motellet nästa morgon (jag checkade ut) och vi körde till hans landskontor i Learned, cirka 20 mil utanför Jackson. Han ägde en liten tegelbyggnad helt ute på landet. Han hade köpt den för obetalda skatter ($30) cirka 20 år tidigare och rustat upp den förfallna lilla byggnaden för att tjäna som sitt kontor. Som jag förstod det skulle vi ha ett stort möte med hans anhängare i hans valkampanj, där jag skulle delta. Samtidigt skulle vi diskutera den huvudfråga jag hade rest hela denna väg för att träffa honom om, nämligen huruvida han kunde vara rätt man att leda Creativity-rörelsen.

Istället, när vi kom dit, tog han ut sin gräsklippare ur skjulet och började klippa gräset på den buskiga hektaren eller så av mark som hörde till byggnaden, sedan gick han in på sitt kontor och arbetade med en sändlista. Detta gjorde han växelvis med sin medhjälpare. Däremellan pratade vi i avbrutna sekvenser om våra angelägenheter, vilket inte gav någon mening alls. Mitt förslag var att jag letade efter en kompetent ledare, den "Store Främjaren", för att ta över

ledarskapet för min kyrka. Jag hade klargjort detta under våra tidigare samtal på telefon. Han lade fram något slags förvirrat förslag om att vi skulle föra in C.O.T.C. under "ett paraply" med hans nationalistiska rörelse, bilda en styrelse med honom som ordförande, och han skulle sedan välja en ny Pontifex. Kyrkan skulle då vara något slags dotterbolag eller bihang till hans nationalistiska rörelse, vad nu hans rörelse än stod för. Även efter att ha läst hans bok kunde jag inte få någon som helst bild av vad hans nationalistiska rörelse stod för, om den ens stod för något. Själva det faktum att den var nationalistisk och betonade nationalism, var i sig självt en tydlig motsägelse till Creativity, som strävade efter att förena hela den vita rasen under en fana. Egentligen var det han predikade samma gamla skräp om Gud och fosterland, flagga och konstitution som hade utgjort grunden för den vita rasens fall under de senaste 50 åren. Efter att periodvis ha suttit bredvid och sett honom klippa sitt gräs och lyssnat på hans propaganda, fick jag slutligen nog och bad om att bli skjutsad tillbaka till motellet där min bil stod parkerad. Uppgiven satte jag mig åter i min Pontiac stationsvagn och gav mig ut på vägarna, och lämnade Jackson klockan 16.00.

Jag stannade i Meridian för att äta en god middag på restaurang Shoney's, och fortsatte sedan för att ta in på LaQuinta Motor Inn i Tuscaloosa för natten. Efter att ha ätit frukost på det närbelägna Holiday Inn, gav jag mig ut på vägarna igen klockan 09.00 och bestämde mig för att stanna på I-20 mot Atlanta, istället för att följa den tidigare rutten via I-59 och Chattanooga. Jag stötte på en grupp på cirka 20 brandmän som också åt lunch. De bekämpade några bränder som var utom kontroll i närområdet.

Under resan hem försökte jag analysera Richard Barrett och hans motiv. Var han en uppriktig vit rasist eller var han kanske en agent för JOG, som ledde det vita folket in i återvändsgränder och slösade bort deras pengar på meningslösa valkampanjer som han inte hade någon avsikt att vinna? Han hade upprepade gånger kandiderat till det ena ämbetet efter det andra, alltid med katastrofala resultat. Han hade kandiderat till guvernör i delstaten Mississippi, han hade kandiderat till amerikansk senator och till många andra ämbeten, och alltid slutat som en stor förlorare. Nu, medan jag hade besökt honom, kandiderade han till domare i delstatens högsta domstol. Hans motståndare var en nigger, och lite senare när resultaten kom in, förlorade han återigen med jordskredssiffror. Var han där bara för att avskräcka de vita rasisterna från att kandidera och tömma deras finanser, eller var han på riktigt? Efter att ha talat med mannen kom jag fram till slutsatsen att

hans pro-kristna fasad var falsk, och han trodde inte på det där skräpet själv. Ändå var hans inställning till C.O.T.C. öppet fientlig, och hans förslag var sådana att de skulle förstöra och stänga ner oss. Var han kanske en JOG-agent som utförde sitt jobb, som flera personer som känt honom i åratal senare informerade mig om? Jag var inte säker, men jag hade tagit reda på en sak: han var ingen vän till oss, och han främjade inte den vita rasens bästa. Det var varken första eller sista gången som jag skulle ge mig ut på en lönlös jakt i försöken att hitta rätt man att efterträda mig.

Jag kom hem klockan 16:30 och stannade till vid kyrkan för att prata med Carl. Han hade fått mycket post under de få dagar jag varit borta, och hade satt in 718 dollar i donationer. Saker och ting gick ganska bra på högkvarteret.

Kapitel tjugotvå

Trakasserier och fyrverkerier

Från den tidpunkt då vi började bygga vårt högkvarter hade judarna och de kristna börjat sprida upprörande lögner och vilda rykten om oss, vilket snart kulminerade i en elak, fientlig artikel mot oss i Franklin Press den 13 maj 1982, med rubriken "Pro-Hitler, antikristen ledare har högkvarter här." Denna artikel, anstiftad av judiska ADL och modellerad efter Miami Herald-artikeln från den 7 juli 1981, retade upp lokalbefolkningen i Macon County i sådan utsträckning att inte bara lögner, rykten och anklagelser flög över hela länet, utan vi blev snart fysiskt hotade med dödligt våld. Som jag har beskrivit i det sista kapitlet i min självbiografi, *Against the Evil Tide*, blev vår byggentreprenör för högkvarteret, Billy Sanders, hotad med eldgivning riktad mot sina arbetare om de fortsatte arbeta med konstruktionen av vår byggnad. Detta stoppade deras arbete under några dagar, men när de kom tillbaka beväpnade med sina egna vapen fortsatte de arbetet och slutförde jobbet före slutet av 1982. Som jag också har berättat i samma kapitel, den 15 juni, medan vår nya Hasta Primus, Richard Becker, var bosatt i den nya högkvartersbyggnaden, klockan 01:45 på morgonen blev vår kyrka brandbombad med en molotovcocktail, vilket genom pastor Beckers snabba agerande tillkallade både Ottos brandkår och även Dillards brandkår, som släckte elden och räddade kyrkan. Men innan vandalerna gav sig av avlossade de ett hagelskott mot vår logotyp-skylt med åtta fots diameter på den övre delen av framsidan av vår byggnad, med en dubbel-nolla hagelladdning. Hålen finns fortfarande kvar i plastskylten och vi tänker låta dem vara kvar som en del av vår färgstarka historia. Trots att ett antal personer i länet visste vilka de skyldiga var, hävdade sheriffens avdelning okunnighet, och de skyldiga greps aldrig.

Vi utsattes för andra mindre attacker och trakasserier från tid till annan, men trots att vi underrättade sheriffens avdelning blev ingen någonsin åtalad, ingen större skada

resulterade, inte heller tvekade vi någonsin att ge ut och distribuera vår flaggskeppstidning, *Racial Loyalty*, varje månad. Vi växte, och som jag sa i förra kapitlet efter att ha kommit tillbaka från Jackson i april 1986, så gick saker och ting ganska bra. Pastor Carles Messick hade varit Hasta Primus i över två år.

Under de tidiga timmarna den 14 juni 1986 väckte Henrie mig klockan 03:10 på morgonen och varnade mig för att Carl just hade ringt och hade hört några högljudda röster som pratade och skrattade i området mellan kyrkan och skolan. Det var en varm, mörk natt och Carl hade sovit utomhus på däcket på andra våningen. Han hade hört dem säga att de tänkte skjuta sönder gårdsbelysningen och spränga kyrkan. Om den flintskallige snubben (vilket betydde Carl) skulle komma utspringande skulle de skjuta honom också. Han ville att jag skulle ringa sheriffens avdelning medan han hämtade sitt vapen och annan utrustning för att kontrollera området och se vilka som var där ute. Detta gjorde jag omedelbart, men jag var tvungen att ringa fyra gånger innan jag kom fram. (Upptagen linje. Sammanträffande?) Slutligen klockan 03:20 kom jag fram och pratade med vice sheriff Jim Barker. Jag berättade historien för honom och bad honom att omedelbart skicka ut en patrullbil. Jag klädde mig snabbt och tog mitt vapen, när jag mycket riktigt såg en bil komma uppför vägen, stanna vid korsningen vid vårt hus, vända och köra tillbaka ner mot kyrkan. De stannade framför kyrkan ett ögonblick och släckte sina strålkastare, men när de såg mina strålkastare dundra nerför vägen mot dem, drog de iväg som en skållad råtta. Men låt oss höra direkt från Carl, här är hans officiella rapport till sheriffens avdelning.

Min rapport om det försöka övergreppet mot Church of the Creator under de tidiga morgontimmarna den 14 juni 1986

av pastor Carles C. Messick III

Under den varma natten mellan den 13 och 14 juni sov jag under öppen himmel på däcket på andra våningen i Church of the Creator. Ungefär klockan 03:10 väcktes jag av några högljudda och bullriga röster. Två mansröster pratade och skrattade i mörkret. Även om jag inte kunde fastställa deras exakta position, verkade ljudet komma från någonstans nära vår skola, eller nära infarten till vår privata väg.

Även om jag inte kunde förstå allt, hörde jag följande brottstycken av konversationen som oroade mig.

"Något måste göras åt den där kyrkan. Först ska jag skjuta sönder lampan." (Det finns en gårdsbelysning på norra sidan av kyrkan.) "Låt oss blåsa bort det där 'W':et från kyrkan." (Vi har en cirkulär logotyp på åtta fot på framsidan av kyrkan.) "...brandbomba och bränna ner kyrkan. Om den där flintskallige snubben kommer ut så tar vi hand om honom också."

Efter att jag hade hört så mycket, klev jag upp och kröp in i lägenheten på övervåningen genom köksfönstret, eftersom jag inte ville exponera mig i ljuset, och jag tände inte heller några lampor i lägenheten. Det första jag gjorde var att försöka ringa sheriffen, och jag använde min ficklampa för att se vägen. Jag försökte ringa sheriffen två gånger, men linjen var upptagen. Jag ringde då till herr Klassens hus. Hans fru svarade i telefonen. Jag berättade för henne om vad jag hade hört, och frågade om herr Klassen kunde ringa sheriffen medan jag ville undersöka vilka personerna var som hotade att bränna ner kyrkan och förmodligen döda mig också.

Herr Klassen ringde faktiskt till sheriffämbetet vid ungefär 03:20 på morgonen och pratade specifikt med vicesheriff Jim Barker, som var i tjänst. Han berättade för honom att det fanns några inkräktare runt kyrkan som hotade att bränna ner byggnaden och ställa till med annat ofog.

Under tiden tog jag mitt vapen och gick runt i ängen till baksidan av skolan och så småningom ut till huvudvägen (Old 441), men jag kunde inte lokalisera personerna som hade pratat så högt tidigare. När jag närmade mig infarten till vår privata väg hörde jag en bil komma upp bakom mig från söder och såg strålkastare närma sig. Jag gömde mig i diket vid huvudvägen när de passerade. Jag såg dem svänga in på vår privata väg och göra det klassiska som vi har märkt att de flesta tidigare terrorister har gjort. De körde uppför den privata vägen till Klassens och Bergströms infarter, vände om och körde sedan tillbaka till framsidan av kyrkan. Där stannade de och släckte bilens lampor.

Under tiden var herr Klassen, som vid det här laget hade kontaktat sheriffens kontor och klätt på sig, i sin bil och på väg nerför vägen för att se vad som pågick.

De satt framför kyrkan i sin bil (i ungefär 20 sekunder). När de såg herr Klassens strålkastare komma nerför kullen, körde de iväg i hög hastighet. Vid det här laget var jag placerad vid infarten vid skylten där det tydligt stod "PRIVAT VÄG — ENDAST FASTIGHETSÄGARE — ÖVERTRÄDELSE BEIVRAS." Jag hade för avsikt att stoppa dem och göra ett civilt gripande, eftersom ingen hjälp ännu hade anlänt från sheriffämbetet. Detta är inte bara en medborgares konstitutionella rättighet, utan i själva verket hans plikt när han tror att ett brott pågår. Jag avlossade ett varningsskott, men de fortsatte att köra rakt mot mig. Jag avlossade då ett antal skott (mer än ett dussin) mot fordonet i ett försök att skjuta sönder deras däck och tvinga dem att stanna. Men de fortsatte bara att köra och försökte köra över mig, och passerade inom två fots avstånd från mig. De flydde söderut mot Dillard, Georgia.

Vid det här laget anlände herr Klassen och vi möttes vid kyrkan och jag berättade för honom vad som hade hänt. Vi satte oss sedan i bilen och körde nerför Old 441 till bron för att se om vi eventuellt kunde hitta förövarens bil på vägen, men det gjorde vi inte. Vi körde sedan tillbaka till kyrkan och tittade på klockan. Den var 03:51. Vi gick sedan ur och gick nerför vägen för att se om det fanns några tecken på skador på bilen. Med hjälp av ficklampan såg vi ett spår av vatten på huvudvägen i en oregelbunden bana, och vi antog att kylaren hade blivit genomborrad. När jag avlossade skotten hade jag försökt hålla dem lågt i däcknivå, och inte siktat på de åkande. Detta bekräftas väl av det faktum att mer än ett dussin skott avlossades, två däck sköts sönder och ingen i bilen skadades.

Vi gick sedan tillbaka till kyrkan, satte oss i bilen och väntade på att sheriffens patrullbil skulle anlända. Vid ungefär 04:05 anlände patrullbilen och två vicesheriffer, och vi gav frivilligt vicesherifferna en kort sammanfattning av vad som hänt.

Ungefär en timme senare kom de tillbaka och berättade för oss att den tillhörde Wm. J. och Patricia A. Trusty från Dillard, Georgia. En annan patrullbil anlände från sheriffens kontor med ytterligare två vicesheriffer. Vicesherifferna berättade också paret Trustys historia för oss. De hävdade att de hade varit här för att leta upp några "gamla vänner", familjen Lent, för att ta en drink med dem och fråga dem om att gå i borgen för ett lån till en pickup-bil, en historia som i bästa fall är en vild fantasi och så långsökt att den gränsar till det orimliga. Familjen Lent hade flyttat från vårt grannskap för nio månader sedan.

Vad oss beträffar förblir nyckelfrågan fortfarande obesvarad, och det är denna: OM DE INTE VAR EN DEL AV KONSPIRATIONEN, VAD GJORDE PARET TRUSTY FRAMFÖR KYRKAN VID DEN OGUDAKTIGA TIDPUNKTEN 03:30 PÅ MORGONEN? Detta är särskilt relevant eftersom jag i förbigående hade upplyst fru Trusty (och andra) vid flera tillfällen om att det kunde vara något hälsovådligt för oidentifierade inkräktare att påträffas drivande i närheten av kyrkan under orimliga tider på natten.

Vi har mer än tillräckliga bevis för att dra slutsatsen att paret Trusty ljög när de sa att de bara letade upp "gamla vänner" för att ta en drink klockan 03:30 på morgonen och prata om ett lån. Vi har edsvurna intyg som tyder på motsatsen, och i vilket fall som helst, med tanke på de högljudda och ordrika hot jag hörde klockan 03:10, vore det höjden av godtrogenhet att tro att de körde upp till kyrkan bara 15–20 minuter senare och var helt orelaterade till de hot jag hade hört i mörkret bara 20 minuter tidigare.

Även om vi inte vet vilka de två mansrösterna tillhörde, är bevisen överväldigande för att paret Trusty är en integrerad del av konspirationen. Vi anklagar dem därför för följande påståenden:

1. Olaga intrång på privat egendom som är adekvat skyltad som sådan.
2. Konspiration för att begå mordbrand och bränna ner vårt religiösa center.
3. Mordförsök genom att försöka köra på mig med ett fordon i rörelse.
4. Konspiration för att terrorisera en religiös grupp.
5. Kränkning av mina religiösa, medborgerliga och konstitutionella rättigheter så som de garanteras av det första tillägget (First Amendment).
6. Terroristiskt hotande och trakasserier.
7. Konspiration för att snärja mig i en kriminell handling.

Avslutningsvis vill jag till protokollet anföra:

Genom att göra det jag gjorde hade jag ingen avsikt att tillfoga någon person kroppsskada, och gjorde det inte heller. Jag gjorde det jag gjorde lagligt och medvetet, och det var att försöka gripa de skyldiga som var inblandade i en kriminell konspiration för att kränka mina medborgerliga, religiösa och konstitutionella rättigheter och min kyrkas rättigheter, vars detaljer jag redan har listat.

Jag gjorde det jag gjorde för att försvara mitt liv, vår egendom och mina konstitutionella rättigheter. I mer än tre år nu har vi blivit hotade, trakasserade, förtalade, beskjutna, brandbombade och terroriserade. Sheriffens avdelning och domstolarna har vänt ett dövt öra och ett blint öga till vår svåra situation. Hade detta varit en judisk synagoga, eller en svart kyrka (eller till och med en kristen kyrka) som blev beskjuten och brandbombad som vår blev för tre (3) år sedan, skulle FBI ha haft en styrka på 50 man här ute som undersökte och spårade upp de skyldiga. Men inte för Church of the Creator, trots det faktum att den har trakasserats och hotats upprepade gånger, och så nyligen som för ett år sedan greps fyra pojkar på väg att spränga vår kyrka i luften med sex lådor dynamit. Men de greps inte för sina avsikter att spränga kyrkan — endast för att ha skjutit mot den patrullbil som såg dem köra ryckigt och försökte stoppa dem. Deras avsikter blev i själva verket diskret tystade, och i slutändan kom de undan med en lätt örfil. Sheriffens avdelning brydde sig inte ens om att underrätta oss medan allt detta pågick.

Och vad är då, förutsatt, vårt brott? Vi står för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, något som NAACP har främjat i mer än 50 år för de svarta, och judarna har gjort samma sak med extrem fanatism för sitt folk i mer än 5 000 år. Sedan när är det ett brott att vara en stolt medlem av den vita rasen, en ras som har byggt Amerika och varje anständig och progressiv civilisation under de senaste 6 000 åren?

Jag gjorde endast vad varje klok och rimlig medborgare skulle ha gjort under liknande omständigheter: och det är att skydda sitt eget liv, sin egendom och sina konstitutionella rättigheter när de juridiska myndigheterna och de brottsbekämpande organen underlåter att göra det, när de har blivit partiska,

diskriminerande och fördomsfullt mot en viss religion bara för att de råkar inte hålla med om den.

Vi i Church of the Creator har inte gett oss ut för att söka problem, för att inkräkta på eller invadera andra människors kyrkor, hem eller egendomar. Vi har varit offren, inte förövarna, för terroristiska aggressioner och attacker, och uppenbarligen utan någon rättslig prövning, och vi börjar bli jävligt trötta på det.

Därför kommer vi slutligen till den avgörande punkten: Om de lagligt instiftade myndigheterna inte ger lika skydd under lagen, som garanteras av det 14:e tillägget, då åligger det varje rimlig, förnuftig, självbejakande medborgare att göra vad han är skyldig att göra: skydda sitt liv, sin frihet och sin egendom på bästa sätt han kan. Detta har jag försökt göra inom de lagliga ramarna för konstitutionen så som de uttrycks i det första, andra, fjärde och fjortonde tillägget.

Vi kräver därför respektfullt att våra konstitutionella rättigheter respekteras och att arresteringsorder utfärdas för gripandet av konspiratörerna och överträdarna, och att deras fortfarande oidentifierade kumpaner hittas och även de arresteras.

Carles C. Messick III

Jag tog några hastiga anteckningar för egen del senare den morgonen och noterade dem i min dagbok. För eftervärldens skull anser jag det vara relevant att jag upprepar dem i denna bok, även om de kanske inte exakt stämmer överens med Carls version. Jag fortsätter därifrån jag dundrade fram längs vägen mot kyrkan och inkräktarna "stack iväg som en skållad råtta." Här är mina anteckningar från morgonen den 14 juni:

Otydligt hörde jag ett antal skott som avlossades av Carl när de försökte fly förbi honom vid grindingången. (Han var stationerad vid skylten "Tillträde förbjudet".) Tiden precis innan jag lämnade huset var 03:37. Jag stannade framför kyrkan och hörde Carl ropa medan han kom mot min bil. Han berättade då vad som hade hänt, och vi beslutade oss för att köra efter inkräktarna (i min bil) ifall de hade fått motorstopp längre ner på vägen. Vi körde till bron (på County Rd. 1102) och vände och körde tillbaka till kyrkan, utan att hitta förövarna. Vi gick sedan nerför 1102 med en ficklampa i handen och såg vatten på vägen söderut, i ett sicksackmönster. Vi gick sedan tillbaka till kyrkan och väntade på att poliser från Sheriffens avdelning skulle anlända, vilket de gjorde klockan 04:05. Vi berättade för dem vad som hade hänt. De åkte sedan för att leta efter bilen och hittade den uppenbarligen vid Dillard med (sa de) omkring 30 kulhål i den. Den tillhörde Wm. J.

och Patricia Trusty som hävdade (de sa) att de var där för att besöka sina "gamla vänner" Rollie Lents, ta en drink med dem och sedan fråga om att medundertecknа ett lån. Snart anlände även en annan patrullbil från sheriffens kontor, och en av biträdena föreslog att vi skulle lämna ett skriftligt uttalande till sheriffen på morgonen. En annan anmärkte "om vi inte vore här, skulle sådana här saker inte hända", som om det vore vårt fel att vi blev överfallna av terrorister.

Jag ringde sheriff George Moses klockan 09:20 (lördag) och sa att vi skulle samarbeta fullt ut med hans avdelning, men att vi först ville få tag på en advokat och ha honom närvarande när vi gjorde det. Han sa att han behövde prata med "min unge man" och att de skulle vara här om ungefär en timme.

De kom inte förrän strax före klockan 18:00 medan jag åt middag. De anlände i tre patrullbilar, sex män, såvitt jag minns. De hävdade att de hade en husrannsakningsorder och de gick igenom hela första och andra våningen i vår kyrkobyggnad och tog rikligt med bilder av allt under tiden. Jag misstänker att dessa bilder var till förmån för ADL, som jag också misstänker låg bakom hela historien från början, av tre skäl (eller fler) (a) för att snärja oss i en position där vi var tvungna att använda skjutvapen för att försvara oss själva, (b) för att ta ifrån Carl hans vapen och ammunition, och (c) för att få detaljerade bilder av det inre och planlösningen av vår kyrka. Carl ringde mig medan jag åt middag och när jag kom dit hade de hämtat hans vapen och ammunition, tagit sina bilder och höll på att föra Carl till Franklin under arrest. Jag sa till dem att jag skulle följa efter i min bil och kort därefter träffa dem vid domstolsbyggnaden.

Carl blev bokförd, fick lämna fingeravtryck och blev fotograferad och sattes i förvar i väntan på rättegång. Jag ansökte om borgen, vilket beviljades av domare Waldroop. Borgenssumman var på 20 000 dollar, och jag garanterade den personligen med egendom jag ägde i Macon County. Vid 20:30-tiden körde jag tillbaka med Carl i min bil och släppte av honom vid kyrkan.

Jag hade pratat med min advokat, Richard S. Jones, medan jag var vid domstolen, och bokat ett möte med honom till onsdag klockan 14:30. (Slut på mina anteckningar för lördagen.)

När jag säger "min advokat" använder jag termen löst, eftersom jag sällan anlitade honom, men hade känt honom i ungefär 15

år. Det var av honom och hans familj som jag hade köpt de ursprungliga 160 tunnlanden i North Carolina redan 1971.

* * * * *

Några månader tidigare hade jag fått ett samtal från en viss Don Johnson, som bodde i utkanten av Houston, Texas. Han sade att han var vän till Gale Bailey, som hade kommit för att besöka mig under det föregående året. Förutom några mindre donationer tidigare, var Gale Bailey den förste att ge en donation på ett tusen dollar till kyrkan. Lite tidigare hade vi invigt ett program där vi erbjöd oss att plantera ett träd längs **Leadership Lane** med en plakett som hedrade donatorn om donationsbeloppet var 1000 dollar eller mer. Gale Bailey hade äran att vara den förste mannen att göra det, och Carl planterade vederbörligen ett persikoträd och placerade Gale Baileys namn bredvid det. Det fanns flera andra donatorer som följde efter, för vilka vi planterade träd under de följande åren.

Hur som helst, för att återgå till Don Johnson, så resonerade jag som så att en vän till Gale Bailey måste vara en vän till oss, och jag var mottaglig för att lyssna på vad han hade att säga. Han sade att han hade läst flera av mina böcker och att han och hans fru Bobbi var helt för Creativity. Dessutom var han en juridisk assistent (paralegal), han hade studerat och fullföljt en kurs för juridiska assistenter som gavs av Jack Gordon för några år sedan, och Don själv var nu en praktiserande juridisk assistent. Han hade alla sexton av Jack Gordons lektioner på videoband, information som han hänvisade till upprepade gånger. Allt han kunde göra för att hjälpa kyrkan med eventuella juridiska problem den kunde hamna i, skulle han med största glädje bidra med genom sin expertis. Don skickade oss till och med några av Jack Gordons videoband, kopior som Gale Bailey också innehade. Carl hade också pratat med Don flera gånger efter min första kontakt med honom och han var mycket imponerad.

* * * * *

Med detta som bakgrund dök Carl och jag upp till vårt möte med min advokat, Richard Jones, följande onsdag den 18 juni klockan 14:30. Men när vi kom fram berättade hans sekreterare att Jones var sjuk, och mötet sköts upp till klockan 13:00 på fredagen.

Jones var chef för ett partnerskap av flera advokater, som officiellt var listade som Jones, Key, Melvin och Patton, PA. När vi väl träffades på fredagen hade Jones tagit med sig Russell Bowling, en partner som specialiserat sig på straffrätt och som förmodligen skulle ta sig an fallet om vi nådde en

överenskommelse. Vi förklarade vad som hade hänt, och de verkade mycket ivriga att ta sig an fallet. Både Carl och jag insåg att deras arvoden förmodligen skulle uppgå till så mycket som 20 000 dollar i förskott och troligen mycket mer allteftersom fallet fortskred. Bowling föreslog att det fanns en ordförande domare i grannlänet som snart skulle gå i pension, och om vi skyndade oss och tog fallet inför honom och om Carl gick med på en uppgörelse (erkände sig skyldig) skulle han kunna komma undan med ett så lätt straff som sex månader. Efter ungefär två timmars diskussion kom vi slutligen fram till att vi skulle fundera på saken och låta dem veta inom några dagar. Innan vi gick ställde Jones en nyckelfråga till mig: hade jag själv vid något tillfälle sanktionerat sådan skjutning mot inkräktare? Absolut inte, svarade jag, vilket var sanning. Carl hade agerat av egen fri vilja, och det fanns ingen anledning att dra in mig eller kyrkan i fallet, vilket jag tror att både domstolen och advokaterna skulle ha älskat att se hända.

Under tiden talade Carl utförligt med juristassistenten, Don Johnson, per telefon. Carl litade inte på etablissemangets advokater, och dessutom hade han inte begått något brott, sade han. Han hade gjort det hedersamma och försvarat kyrkan, sade han. Han hade gjort det hedersamma och försvarat kyrkan mot inkräktare som hade hotat att bränna ner kyrkan och begå annan förödelse. Han tänkte inte erkänna sig skyldig när han inte hade begått något brott och bli stämplad som en brottsling. Don Johnson instämde i denna inställning och erbjöd sig att komma till Macon County och försvara honom utan kostnad, förutom resekostnader. Don hade med eftertryck förklarat tidigare att varje angrepp på kyrkan var ett personligt angrepp på honom! Vilken tur vi hade! Han var också emot uppgörelser och sa att vi borde satsa på en total seger!

Jag gjorde det klart för Carl att jag skulle hjälpa till att försvara honom och betala de juridiska kostnaderna, inklusive Jones advokatarvoden, om han valde att gå den vägen, oavsett vad dessa arvoden skulle bli. Jag klargjorde också att jag inte gjorde anspråk på att vara någon form av juridisk expert och att beslutet om vilken väg vi skulle gå helt och hållet var upp till honom. Carl bestämde sig för att han skulle agera i sitt eget försvar med Don Johnson bakom sig som rådgivare. Vi informerade Jones och Company om vårt beslut.

Så vilade målet. Rättegångsdatumet skulle fastställas senare.

Kapitel tjugotre

Juridiska manövrar, knep och förhalning

Innan jag börjar beskriva den förvirrade händelseutvecklingen i Carls fall, låt mig klargöra att rättvisa i detta land är obefintlig, att domstolarna är riggade och kontrollerade från början till slut, och att om man inte är en del av det (judiska) etablissemanget är systemet nästan omöjligt att besegra. Carl hade tre motgångar mot sig redan från början, oavsett om han var skyldig eller om han var oskyldig, och de var (a) han valde att inte anlita en advokat, något som etablissemanget vill se till att du lär dig din läxa att aldrig göra igen, annars kommer du att straffas för det. (b) Han tillhörde C.O.T.C., som var antijudiskt och (c) antikristet. Eftersom han befann sig i bibelbältet var den sista motgången ensam tillräcklig för att nästan vilken lokal jury som helst skulle fälla honom. Men ännu mer olycksbådande var det faktum att domarna, advokaterna och åklagarna arbetade som ett team och varenda en av dem tillhörde frimurarlogen, en judiskt anstiftad konspiration. De bestämde i stort sett i förväg vem de skulle sätta dit, och vem de skulle låta slippa undan.

* * * * *

Tisdagen den 24 juni ringde Don Johnson och sa att han flög in från Houston och skulle anlända klockan 9:35 i Atlanta i morgon bitti. Jag mötte honom vederbörligen där vid gate B-28 (Delta). Det var vårt första möte. Av någon anledning var mitt första intryck av honom mindre än bra. Efter att ha ätit lunch på Shoney's anlände vi till kyrkan vid 15-tiden. Efter att snabbt ha visat Don lokalerna introducerade jag honom för Carl och lämnade dem för att diskutera strategi. Eftersom Don var tvungen att vara tillbaka i Houston om några dagar var tiden knapp. En av de första sakerna Don behövde var några lagböcker om procedurer i North Carolina och några rättsfall

historier. Patsie Braswell, som hade arbetat med sin make Franks fall i några år, var ganska väl insatt i dessa procedurer, och hon hade förmodligen de rätta böckerna. Hon och Roger Ingram, en annan vän till kyrkan som också erbjöd sin hjälp, hade just gett sig av för cirka femton minuter sedan. Hur som helst bestämde sig Don, Carl och Brandy (Carls tioåriga dotter) för att åka till Penland och träffa Pat Braswell. De tog min VW Rabbit och gav sig iväg. Pat hade inte lagböckerna, men hon gav honom en fallbeskrivning som var användbar. De kom alla tillbaka till kyrkan klockan 23:15.

Nästa morgon satte vi oss alla ner tillsammans och planerade en strategi. Vi gick till Franklins juridiska bibliotek, och även till bokhandeln, men lyckades inte hitta de rätta lagböckerna. Don fick dock tag på en kopia av ett fall på juridiska biblioteket gällande misshandel med ett dödligt vapen. Den skyldige var svart och kom undan med endast sex månaders skyddstillsyn. Jag hämtade en kopia av min borgen på 20 000 dollar på kansliet. Don fick också en kopia av anklagelserna mot Carl. Vi beslutade oss för följande: (a) Försöka skjuta upp förhandlingsdatumet den 8 juli. (b) Väcka federalt åtal mot sheriffens avdelning. (c) Lämna in ett gemensamt klagomål mot familjen Trusty, som hade hotat och försökt överfalla oss under de tidiga timmarna den 14 juni.

Sedan klockan 15:00 körde jag Don tillbaka till flygplatsen och anlände dit klockan 18:00.

* * * * *

Lördagen den 28 juni, på eftermiddagen vid 14-tiden, åkte Carl och jag in till Franklin för att träffa magistraten angående att lämna in ett klagomål mot familjen Trusty. Till min förvåning fann jag att Michael Sharp, som jag hade känt i 15 år, var en av de tre magistraterna, och han var i tjänst den eftermiddagen. Han verkade mycket nervös och gav oss verkligen kalla handen. Han föreslog att vi skulle vänta till måndag morgon och ta upp det med Charles Boring, som hade all information och hanterade fallet. Vi insisterade på att det var upp till oss att framföra vårt klagomål, oavsett vilken "information" Boring än må ha. Men istället för att framhärda i att han skulle ta emot vårt klagomål, som vi hade kommit dit för att uppnå, lät vi honom naivt slippa undan.

Carl och jag gick tillbaka nästa dag och framförde vårt klagomål till den tjänstgörande magistraten, som inte var Boring, utan en tredje person vid namn Waldroop. Vi gick in förberedda med en bandspelare. Waldroop hänvisade oss till sheriffens kontor. Vi talade om för honom att vi redan hade varit på det kontoret förra veckan, men vi gick tillbaka ändå. Där berättade en blond ung man för oss att vi var tvungna att inleda våra anklagelser hos

Magistratens kontor. Och så fortsatte det, runt och runt. Sheriff Moses insisterade på att vi skulle skriva ner våra anklagelser och ge honom ett skriftligt uttalande om hela händelsen.

Detta gjorde vi och beslutade att eftersom vi inte fick annat än undanflykter, skulle vi ta vår historia till tidningarna. Vi skickade en kopia till Bob Scott på *Asheville Times*, en till Ken Sexton på *Franklin Press* och en kopia till *Clayton Tribune*.

Tidigt på tisdagsmorgonen åkte Carl, Brandy och jag till domstolen för att försöka få ett uppskov (ett dröjsmål) för Carls förhandling. Först pratade vi med distriktsåklagaren Jerry Townson. Denne antagonistiske sälle sa till oss att vi var tvungna att få det beslutet från domaren i rättssalen. Carl hade en tuff dust med både åklagaren och domaren. Distriktsåklagaren, Jerry Townson, småskrattade och sa att han älskade att lagföra "puckon" som Carl, som inte visste hur de skulle försvara sig själva. Han sa till Carl att han riskerade troligen tio år. Vi kom tillbaka till kyrkan klockan 12 på dagen. Carl var ganska skakad och upprörd, och det med all rätt.

Klockan 06:30 den 1 juli körde Carl Brandy till Ashevilles flygplats för att hon skulle återvända till sitt hem i Delaware. Han ringde Don Johnson om vad som hade hänt under dagen. Don sa att han skulle vara tillbaka om ungefär två veckor.

Jag gick upp klockan 03:40 på tisdagen den 15 juli för att hämta Don Johnson på Atlantas flygplats. Jag mötte honom vid Easterns ankomstramp klockan 06:50 och vi körde till Holiday Inn vid avfart 44 på I-85 och åt frukost. Vi checkade in honom på Best Western Motel i Dillard, och efter en utmattande nattflygning tog han en kort tupplur. Jag ersatte honom för hans flygbiljett (118 $). Carl träffade honom lite senare och de diskuterade strategi för domstolsförhandlingen nästa dag, onsdagen den 1 juli.

Jag hämtade Carl och Don Johnson vid kyrkan klockan 08:45 och vi körde till Macon Countys domstol för förhandlingen om "sannolika skäl". Där mötte vi också våra vänner, Roger Ingram, Paul Wheeler och hans fru, samt Pat Braswell och hennes dotter. Don hade sju yrkanden att lämna in för Carls räkning.

Carls tur på föredragningslistan kom slutligen klockan 15:00. Jack och Pat Trusty var där för att vittna mot Carl, liksom vicesheriff Ken Doster. Ordförande var domare Danny Davis och den biträdande åklagaren var Don Patton. Domen blev att "sannolika skäl" var motiverade och Carl skulle överlämnas till och prövas i Superior Court vid den tidpunkt han skulle bli underrättad. Han var fri mot den tidigare borgen på 20 000 $

borgenssumma jag hade betalat, med restriktionen att han inte fick kontakta familjen Trusty vid något tillfälle.

Carl och jag stannade till en kort stund för att träffa sheriff George Moses angående vår anmälan mot familjen Trusty. Han höll fortfarande på att ”utreda”. Carl körde sedan Don tillbaka till Atlantas flygplats, varifrån hans flyg var schemalagt att avgå klockan 01:00 torsdagen den 17 juli.

Kapitel tjugofyra

En resa in i historiska marker

Under några år hade Henrie och jag funderat på att besöka och utforska Pennsylvania och dess omgivningar, inbördeskrigets slagfält, såsom Gettysburg, och några av mennoniternas bosättningar, såsom Lancaster och andra. Medan vi väntade på att familjen Johnson skulle anlända, tänkte vi att det kunde vara ett bra tillfälle att göra det.

På morgonen den 8 september 1986 ringde jag Don Johnson och berättade för honom att vi hade satt upp en brevlåda vid länsväg 1102 (vid vår egen väginfart) och skickat den nya adressen till honom. Jag berättade också för honom att vi skulle åka på en resa under de kommande tio dagarna eller så, men eftersom han och Bobbi ändå inte skulle anlända på ett tag, borde detta inte utgöra något problem.

Efter att ha packat allt lämnade Henrie och jag stugan klockan 10:30. Jag hämtade vår post i Dillard, stannade till vid Drake & Co. i Franklin för att lämna Blue Ridge Villas huvudbok till Glenn Davis, revisorn, och gav mig iväg på US 441 norrut, sedan I-40 österut. Vi anlände till Mom & Pop's Restaurant (avfart 135) klockan 13:30 för att äta lunch. Vid Statesville svängde vi norrut på I-77 tills vi nådde I-81, sedan österut tills vi nådde New Market, Virginia klockan 19:15.

Här checkade vi in för natten på Quality Inn, och jag åt middag på Johnny Appleseed Restaurant. (Vi befann oss nu i Johnny Appleseed-land.) Jag åt grillade revbensspjäll, medan Henrie stannade på motellrummet och åt vindruvor. (Hon gick på en fruktbaserad diet.) Vi hade kört totalt 451 miles under dagen.

Tisdagen den 9 september. Efter att vi båda hade ätit frukost på Johnny Appleseed Restaurant körde vi till New Market, Virginia, och besökte New Market Battlefield Park. Det var här som ett slag utkämpades den 15 maj 1864 mellan 4 500 konfedererade soldater och 6 000 unionsstyrkor. Den numerärt underlägsna konfedererade armén fick sällskap av en frivillig kontingent på 247 unga och

otränade kadetter, som har gått till historien för sin enastående tapperhet och mod. Av de 247 unga kadetter som slogs mot unionens styrkor dödades tio och 47 andra sårades. Hall of Valor, som hör till slagfältet, och den 160 tunnland stora parken donerades till delstaten Virginia 1911 av George R. Collins, en utexaminerad från Virginia Military Institute. Vilket fruktansvärt slöseri, och vilken förfärlig och helt onödig tragedi var inte den vansinniga episod som nu kallas för inbördeskriget.

Vi körde vidare uppför I-81 genom delar av West Virginia, Maryland och in i Pennsylvania, och anlände till Quality Inn på Steinwehr Ave. i Gettysburg, där vi åt middag på Elby's Restaurant tvärs över gatan. Jag köpte boken *The Lincoln Conspiracy* av David Balsiger och Charles E. Sellier, Jr. i motellets lobby.

Onsdag 10 september. Åt frukost på Elby's Restaurant. Vi tog sedan en tur upp i det 393 fot höga National Tower för att se Gettysburgs slagfält och dess enorma kyrkogård. Vi tog en promenad genom kyrkogården och tog ett antal bilder, inklusive flera från toppen av tornet och även på marken, bland annat vid monumentet där Lincoln höll sitt Gettysburg-tal. Vi besökte också Jenny Wade House (hon var den enda kvinnan som dödades i slaget vid Gettysburg).

Åt lunch på The Dutch Cupboard och gick sedan för att se Old Dutch Village. Därefter körde vi fem miles väster om staden på HW 116 för att se Gettysburg Minnapure hästfarm, där de har ett antal mycket små hästar. Mycket intressant. Gick till National Park Service Visitors' Center för att se vilka andra attraktioner de hade att erbjuda.

Ringde Carl efter kl. 17.00. Han hade fått mer än 600 dollar från England och Australien i måndags, berättade han. Henrie och jag åt lunch på restaurangen Dobbin House på Steinwehr Avenue. Den kvällen började jag läsa en bok om mennonitiskt liv av John Hostettler.

Torsdag 11 september. Fortfarande på Quality Inn i Gettysburg. Efter frukost tog Henrie och jag en pendelbuss till Eisenhower-farmen. Rundturen tog ungefär en timme. Jag var särskilt intresserad av hans samling av fina vapen som visades i ett ställ på väggen. Därifrån gick vi till Cyclorama Painting and Exhibits Center, där vi också stannade i ungefär en timme.

Vi lämnade Gettysburg vid 12:30-tiden och körde längs U.S. 30 till York, Pennsylvania. Åt lunch på Quality Inn Restaurant och körde sedan vidare till Lancaster,

där vi stannade vid Pennsylvania-Dutch Information Center. Gjorde en reservation på Best Western för natten i Intercourse, cirka tio mil väster om Lancaster. Åt middag på B.W. Restaurant. Började läsa *The Lincoln Conspiracy*.

Fredag 12 september. Intercourse är en mycket etnisk stad som främst befolkats av amish- och mennonit-pionjärer, belägen väster om Lancaster. Vi slog oss ner på ett Best Western Motel där. Vi körde till ett hantverks- och köpcentrum där Henrie köpte en mycket välarbetad och vackert upplyst plastprydnad. Jag lät tillverka en träskylt till kyrkan med orden *Leadership Lane* utskurna på den.

Körde söderut på HW 896 till en amish-by. Vi fick en visning av interiören i ett typiskt amish-hem (en familj bodde i det) av en guide, sedan turade vi runt resten av gården på egen hand.

Vi körde till ett annat amish-ställe, Hershey Farm, och åt lunch där, körde sedan vidare västerut till Italian Villa East och reserverade ett rum där på Friendship Inn för natten. Vi åt middag på Denny's, cirka två mil västerut på U.S. 30. Läste ytterligare 130 sidor av *The Lincoln Conspiracy*.

Lördag 13 september. Åt frukost på Joe Myer's Restaurant på U.S. 30. Checkade ut från Italian Villa och gjorde återigen reservationer på Best Western Intercourse Motel, där vi bodde för två nätter sedan. På morgonen begav vi oss mot Hershey, Pennsylvania, cirka 30 mil bort, för att gå en guidad tur genom Hersheys chokladfabrik. Det gjordes med verklig stil. Vi satt i en liten vagn på räls (tillsammans med ett tåg av andra små vagnar) med ljud, animation och fullständig kontroll över programmeringen när vi passerade genom fabrikens olika delar. Det var alltihop mycket intressant.

Herr Milton Snavely Hershey (1857-1945), som startade detta extremt framgångsrika företag för tillverkning och marknadsföring av chokladprodukter, var mennonit och, som vi alla vet, blev han en mycket rik och framgångsrik man. Vad de flesta inte vet om honom är att han också var en mycket generös man och donerade miljontals dollar till olika samhällsprojekt som han sponsrade. År 1903 förvärvade han en tomt på 1200 tunnland som blev basen för hans tillverkningsanläggning och som senare också blev staden Hershey, som idag har en befolkning på mer än 10 000 invånare. År 1905 grundade han en skola och ett hem för föräldralösa pojkar, som senare

blev känd som **Hershey Industrial School**, som donerades av honom 1918 med en stiftelsefond på 60 miljoner dollar. Detta är bara ett av flera medborgerliga och filantropiska projekt som han sponsrade och finansierade.

Vi tillbringade de närmaste två timmarna med att gå igenom **Hershey Museum**. Utmärkta amerikanska samlingar av terriner, artefakter, möbler, familjen Hersheys historia, etc. Åt lunch i Hersheys utställnings- och butiksområde. Gick sedan igenom Hershey-fabriken en andra gång, och därefter gick vi genom de vackra Hershey Gardens. Naturligtvis är hela staden Hershey uppkallad efter honom, liksom Hershey High School och Hershey Hotel. Vi körde förbi båda de sistnämnda.

Efter det åkte vi tillbaka till vårt motell i Intercourse, och åt sedan middag på Best Western Restaurant.

Söndag 14 september. De flesta amish- och mennonitrestauranger är stängda på söndagar. Vi försökte få ett bord på Joe Myer's, sedan på Denny's. Oavsett vilket var det ungefär 15 minuters väntetid, och vi bestämde oss slutligen för Denny's. Stannade vid Mennonite Information Center. Vi blev förvånade över att se ett hebreiskt tabernakel också beläget på samma område. Båda var stängda för söndagen, så vi fick inte mycket information, förutom att det såg ut som om judarna också hade sina tentakler djupt nedsänkta i mennonitkyrkan, hade dem under sin kontroll, och lät dem utföra deras ärenden precis som alla andra kyrkor.

Körde västerut på HW 30, sedan söderut på I-83. Stannade vid en Red Lobster-restaurang för lunch. Anlände till Fredericksburg ungefär klockan 15:40 och checkade in på Johnny Appleseed Best Western Motel. Ringde Carl på H.Q. Allt under kontroll. Hade tagit emot 210 dollar från herr Nieman i Holland, och 50 dollar från en ung man i Nya Zeeland. Körde till en Safeway-butik för att handla några saker, och åt sedan middag på Johnny Appleseed Restaurant. Såg TV-programmet på CBS, *The Last Days of Patton*. Vad de försummade att nämna var att judarna avsiktligt lät mörda honom för att tysta honom.

Måndag 15 september. På Best Western Motel, Fredericksburg, Virginia. Åt frukost på Johnny Appleseed Restaurant. Efter en frustrerande och förvirrande jakt på sevärdheter i centrala Fredericksburg, bestämde vi oss för att lämna staden för Outer Banks i North Carolina. Efter att vi ätit lunch på Coppahaunk Restaurant i den lilla staden...

Waverly, Virginia, vi körde nerför HW 460 till Shirley Plantation på norra sidan av James River. Det är en av de äldsta plantagerna i USA. Den har ägts av familjerna Hill-Carter i tio generationer.

Körde vidare till Outer Banks och checkade in på Quality Inn på stranden vid Kill Devil Hill, där vi åt middag på Sea Ranch Restaurant. Trevlig matsal. Åt krabbkött inrullat i crepes. Gott. På kvällen såg vi TV-filmen, *The Ghost of Flight 340*.

Tisdag 16 september. På Quality Inn, Kill Devil Beach. Vi åt båda frukost i motellets matsal vid ett fönster med utsikt över havet. Efter utcheckning körde vi ungefär en kvarts mil till Wilbur & Orville Wright Museum. En intressant föreläsning hölls av en kvinnlig Park Ranger som berättade historien om bröderna Wright. Rummet hade en replika av deras ursprungliga "flygmaskin" och glidplan. Tog flera bilder. Köpte boken *Wind and Sand*. Körde till minnesstatyn och gick uppför kullen, cirka 120 fot. Tog fler bilder.

Efter att ha kört längs huvudgatan bestämde vi oss för att lämna The Banks. Körde ut på HW 64, men hamnade av misstag på HW 264 och körde hela vägen till Raleigh, North Carolina. Checkade in på Cricket Inn, ett trevligt nytt motell på U.S. 1, North. Åt middag på Denny's Restaurant vägg i vägg.

Onsdag 17 september. På Cricket Inn, en ganska ny kedja, bra, anständigt stora rum, sköna sängar, till ett rimligt pris av 34,50 dollar. Åt frukost på Denny's i närheten, checkade sedan ut vid 08:45-tiden. Vi begav oss ut på I-40, men den tog snart slut. Vid den tiden var varken I-40 eller I-85 färdigställda mellan Raleigh och Burlington som det då visades på vägkartan. Slutligen kom vi ut på I-40 igen före Greensboro. Stannade vid avfart 135 vid Mom and Pop's Restaurant för lunch. (Det heter nu inte längre Mom & Pop's, bara Mom's.)

När vi anlände till Franklin stannade jag och stämde av med Troy Whiteside angående grindstolparna i metall. De var redo att även inkludera det elektriska låset. Lät Troy lägga till ytterligare sex tum på längden till låsstolpen.

Stannade vid Winn-Dixie för livsmedel, hämtade sedan posten i Dillard. Kom hem vid 17-tiden.

Stämde av med Carl vid kyrkan. Fick ett intressant brev från K. Bolton från Nya Zeeland. Ringde Ralph Allen, stängselkillen, för att börja installera stängselstolparna för orkanstängslet runt kyrkan.

Tillägg: Under den föregående tiodagarsresan fick jag idéerna för att skriva tre artiklar för framtida utgåvor av Racial Loyalty:

(a) Den heliga treenigheten: Tillbe den inte — bli en del av den.

(b) Kriget mot Mexiko och inbördeskriget — en skarp kontrast.

(c) Vem dödade Kennedy? Vi har svaret. Även likheter med lönnmordet på Lincoln.

Kapitel tjugofem

Att bygga ett nytt hem

När vi bestämde oss för att sälja vårt hem i Lighthouse Point, Florida, 1983, och göra flytten till North Carolina permanent, hade Henrie och jag också i åtanke att bygga ett bättre och större hus än den stuga vi flyttade in i. Stugan, som byggdes 1974 som ett sommarställe (och ibland julställe), var en fin tvåvåningsbyggnad i schweizerstil. Den hade tre sovrum och två och ett halvt badrum. Den hade till och med ett biblioteksrum i källaren, och även om resten av väggarna i källaren var oavslutade, erbjöd den gott om förvaringsutrymme för våra många tillhörigheter. Allteftersom tiden gick lade vi till ett inbyggt garage, som snart förvandlades till en verkstad istället. Sedan, ett år eller så senare, byggde vi även ett fristående garage för två bilar. Med sina två utvändiga däck och sitt chalet-liknande branta sluttande tak, sina chalet-liknande detaljer, hade "stugan", som vi gillade att kalla den, verklig stil, och bäst av allt var dess utmärkta läge. Den byggdes mitt i en cirkel av sju enorma ekträd som någon pionjär uppenbarligen hade planterat hundra år tidigare. Troligtvis hade han byggt sitt hemman där, men alla spår av själva byggnaden var sedan länge borta. Till detta kom den utmärkta öppna utsikten över dalen nedanför och den vackra profilen av bergen ungefär en och en halv mil österut.

Ja, stugan och läget var utmärkta för vad dess ursprungliga syfte var, nämligen en semesterort. Men som ett fullfjädrat, rymligt, permanent hem, påminde Henrie mig ständigt om att det var för litet och otillräckligt. Särskilt nu när vi hade en gift dotter, en svärson och tre barnbarn som kom och hälsade på oss då och då. Hon ville ha ett större sovrum för sig själv, med ett tillhörande eget solrum. Hon ville ha ett större vardagsrum. Hon ville ha ett större kök. Hon ville ha en helt färdigställd källare som inte bara skulle ha det nuvarande biblioteket, utan tre fina sovrum och ett komplett badrum för att rymma Kim och Walt och barnbarnen när de kom på besök. Kort sagt, hon ville ha betydligt mycket mer hus, och jag var helt enig. Den enda anledningen till att vi hade dröjt så länge var att jag var så upptagen med min

projekt i kyrkan, och för det andra, då vi var i slutet av sextioårsåldern, fasade vi för utsikten att packa ihop alla våra tillhörigheter igen och lägga dem i lådor och i förråd, en prövning vi just hade gått igenom när vi flyttade från Lighthouse Point. Och utöver det skulle vi behöva bo i några provisoriska hyresbostäder under de cirka sju månader det skulle ta att bygga huset.

Men 1986 bestämde vi oss för att bita i det sura äpplet och göra det. Den 2 oktober 1986 kallade vi vår ordinarie entreprenör, Billy Sanders, som hade byggt kyrkan och flera andra byggnader åt oss, till vår stuga för att diskutera saken i detalj. Vi hade nämnt idén för honom tidigare, men nu började vi gå ner på djupet med detaljerna.

Det första beslutet vi var tvungna att fatta var vad vi skulle göra med stugan. Dess läge var så idealiskt att vi inte tvekade om att det var där huset skulle byggas. Vi debatterade för och emot. Skulle vi modifiera och bygga ut den befintliga stugan? Skulle vi palla upp den på hjul och flytta den till en annan plats? Eller skulle vi riva den och börja från början? Det sistnämnda verkade vara ett sådant slöseri och en skam. Men i slutändan var det den slutsatsen vi slutligen kom fram till.

Den 7 oktober tog vi in vår arkitekt som vi också hade gjort betydande affärer med tidigare. Hans namn var Jack Patton, med vilken vi också hade diskuterat de olika alternativen tidigare. Vi meddelade nu vårt beslut att vi skulle riva stugan och bygga det nya huset på dess plats.

Vi var begränsade av vissa restriktioner på grund av de vackra stora ekarna som omgav oss. Vi kunde inte göra huset bredare, men vi kunde förlänga det tio fot ytterligare framåt. Dessutom hade vi betydande utrymme på baksidan för att bygga Henries större sovrum och det angränsande solrummet, samt ett förstklassigt eget badrum åt henne. Med dessa beslut fattade gick vi sedan in på ett antal detaljer om resten av de saker vi ville ha i det nya huset, och bad honom sätta igång och ta fram några preliminära ritningar. Detta gjorde han, och efter flera ytterligare samråd och revideringar var vi äntligen redo att förhandla med Billy Sanders, entreprenören, om priset.

Sanders sa att det skulle ta honom ungefär två veckor att riva stugan och röja platsen. För detta skulle han debitera oss 2 500 dollar. Vi kom slutligen överens om det totala priset för själva byggnaden och upprättade ett kontrakt för detta ändamål.

Nu kom den svåra delen. Vi flyttade ut alla våra möbler och packade alla böcker och mindre föremål i dussintals lådor, samma trista rutin som vi hade gått igenom i Florida innan vi flyttade hit. Vi förvarade alla dessa föremål antingen i garaget för två bilar (som inte påverkades av byggnadsändringen), eller i lagret bakom kyrkan, och/eller i kyrkans källare. Vi planerade vår avresa till den 14 november, så att vi kunde utnyttja vår tvåveckors tidsdelningsvistelse i vår Hawk's Nest-lägenhet i Florida Keys till fullo. Så nästa dag, den 15 november, var Billy Sanders och hans manskap redo att sätta igång och påbörjade processen med att riva vår älskade stuga.

Lite mer än två veckor senare var vi tillbaka, och entreprenören och hans män hade mycket riktigt rivit stugan till grunden. Innan vi åkte hade vi gjort upp med John Dillard (som äger Best Western Motel, restaurangen och ett antal andra fastigheter i och omkring Dillard) om att hyra en av hans stugor på den norra sidan av vägen som går mot Highlands. Så det var här vi bodde i några veckor, vilket gav oss en möjlighet att ytterligare övervaka och diskutera byggutvecklingen med entreprenören. Vid det här laget hade Don och Bobbi Johnson flyttat in i kyrkans övervåningslägenhet, och stackars Carl satt redan bakom galler i fängelset. Gale Bailey, Dons vän, fastade och bodde i lokalerna vid skolan. Men mer om allt det senare. Vi höll på att få vårt hus byggt och vi flyttade till olika anläggningar som var tillgängliga för oss där vi valde att bo för tillfället.

För en tid sedan hade vi bestämt oss för att tillbringa en månad av den tiden i vår Maryland Lakes-lägenhet i Phoenix, Arizona, under julhelgen och in i januari. Men mer om det senare.

Under tiden hämtade Bobbi posten på postkontoret och besvarade den, Don höll ställningarna och verkade arbeta på sitt juridiska utbildningsprogram, medan Gale Bailey upprätthöll sin 30-dagarsfasta vid skolan. Gale sa att han kände sig utmärkt. Jag höll kontakt per telefon med Billy Sanders angående byggprogrammets framskridande och eventuella problem som kunde uppstå.

Billy var en ganska trevlig man att arbeta med, men som med alla andra entreprenörer var man tvungen att bevaka varje steg han tog. Ett bråk jag särskilt minns handlade om takspånen. Kontraktet föreskrev specifikt takspån av cederträ, den tjocka sorten, sådana som redan fanns på taket till det fristående dubbelgaraget. Under byggprocessen

Billy berättade för mig att det nu fanns en syntetisk typ av takspån tillgänglig som såg exakt ut som de äkta tjocka cederträspånen. Han lovordade dessutom dess fördelar, att det var eldfast och även mycket billigare. Jag sa O.K., ta med några prover så ska jag ta en titt. Men på något sätt kom han sig aldrig för att ta med några av de nämnda proverna, och när det blev dags att lägga spånen på taket var hela lasset med syntetmaterialet redan avlastat och ett dussin buntar hade redan släpats upp till taket på andra våningen. Jag slet upp en av buntarna som fortfarande låg på marken och tog en nära titt. De var inte annorlunda än de tunna tjärpappspån vi hade på skolans tak och hade ingen likhet med de tjocka cederträspånen. Jag var arg. Jag lät honom lasta på alla syntetspån igen och hämta de äkta tjocka cederträspånen, vilket han gjorde. (Denna händelse inträffade en ganska bra tid efter vår återkomst från Arizona.)

När vi återvände från Phoenix i slutet av januari var stommen i stort sett färdigställd, och husets form och rummen började bli synliga. Beklädnaden, isoleringen och panelerna kom snabbt på plats. En hel del av de mer detaljerade besluten var nu tvungna att fattas och vi var tvungna att hålla oss nära bygget. Vi var också tvungna att hitta ett ställe att bo på under tiden. Vi gick tillbaka till vår gamle vän, John Dillard, på Dillard Motel (Best Western). Han råkade ha ett helt hus att hyra ut, känt som Sellers-stället, som han nu också ägde. Det låg på toppen av en rund kulle med en vacker utsikt i vilken riktning man än ville titta. (Det hade tre sovrum, fler än vi behövde), flera badrum, ett stort gammaldags kök, ett stort vardagsrum, hela paketet. Framför allt hade det hela kullen runt omkring för sig själv, och det var vackert anlagt. De gamla människorna som hade bott där i många år hade lagt ner mycket tid på att bygga stenmurar och odlingslådor, och planterat alla typer av blommor och blommande buskar. När påsken kom var platsen en fröjd att skåda. Kim och de tre barnbarnen kom för att hälsa på oss under påskhelgen och tillbringade flera dagar med oss, vilket vi alla njöt av oerhört. John Dillard var mycket rimlig när det gällde hyran, som vi betalade på veckobasis. Men vår vistelse var begränsad till två och en halv månad, tror jag, då någon annan hade en option på att flytta in. Det var helt eluppvärmt och elräkningen var avsevärd, vilket vi förstod skulle tillkomma. Vi betalade varje veckas hyra i förskott, men märkligt nog nämnde John Dillard aldrig elräkningen igen. När vår tid var

upp, hittade han en annan stuga åt oss på norra sidan av vägen mot Highlands, inte alltför långt från där vår första hyresbostad låg, stället vi bodde på före jul. Men även här var vår tid begränsad till endast en månad, då det tidigare hade reserverats för någon annan. Vi flyttade då in i ett rum på själva Dillard Best Western och stannade där tills några veckor innan vi flyttade in i vårt nyligen färdigställda hem. Henrie och jag tillbringade de sista tre dagarna med att sova i våningssängarna i skolan, för att vara på plats och övervaka arbetet med byggarna in i minsta detalj.

Slutligen, den 21 juni 1987, var huset färdigt till den grad att vi kunde börja flytta in. Detta i sig var en rejäl procedur, men det var ett mycket glädjefyllt tillfälle. Egentligen var inte allt helt färdigt. Mattläggarna hade klantat till det med fel sorts heltäckningsmatta på hela andra våningen, men underlaget var på plats. Vi flyttade in ändå, och jag sov mycket gott i mitt fina stora nya sovrum, trots att den rätta mattan dröjde ytterligare tre veckor.

Kim och Walt och barnen skyndade över för att se vårt nya hus den första helgen efter att vi flyttat in. Eftersom Walt på sådana helger först var tvungen att avsluta sin dag på kliniken och de alla var tvungna att göra sig i ordning efter att han kommit hem, var det sällan före klockan 19 eller 20 som de kunde komma iväg från Martinsville, Virginia på sådana fredagskvällar, och de brukar vanligtvis komma hit vid halv två-tiden på morgonen. Och det var då de anlände den sista veckan i juni. Henrie sov och jag släppte in dem alla, och varnade dem tyst för att Henrie sov och att vi alla skulle gå igenom huset tillsammans på morgonen. Men Kim ville inte veta av detta, och Henrie väcktes snart och vi gick igenom varje rum i huset. Det dröjde ytterligare en och en halv timme innan vi alla kom i säng. Men det var en tid av firande och jubel. Vi var alla lyckliga och mycket lättade över att vi nu verkligen hade vårt stora nya drömhus och plats för alla.

Kapitel tjugosex

Familjen Johnson, Don och Bobbi

Hur jag någonsin trasslade in mig med familjen Johnson, frågar jag mig ständigt. Nu när jag ser tillbaka på situationen är svaret relativt enkelt. Jag hade att göra med en expertbedragare och jag insåg det inte förrän jag var långt inne i spelet. Jag har redan berättat om några av detaljerna kring mötet med honom, hans diskussioner med Carl inför förhandlingen om "sannolika skäl" och andra ärenden i de föregående kapitlen. Allt började med ett telefonsamtal i början av 1986. Från ingenstans ringde Don mig från Houston, Texas, och sa att han var en vän till Gale Bailey. Gale, som ni minns, hade äran att vara den förste mannen som donerade 1000 dollar till kyrkan och fick ett träd planterat längs Leadership Lane till sin ära, när vi började sponsra det programmet. Inte nog med att han gjorde det, han hade även gjort flera mindre donationer tidigare efter att ha läst mina tre första böcker, och han hade kommit ner för att besöka mig personligen. Han var en lång, smal, blond, stilig ung kille, omkring 30 år, som tidigare hade varit en Identity Christian, och han var nu så tacksam för att jag hade fört honom på rätt väg angående detta judiska svindleri. Han hade en framgångsrik egen verksamhet inom elreparationer och det gick ganska bra för honom. Han var ogift.

Nu fick jag detta samtal från Don Johnson, som jag redan har berättat, där han sa att han är en nära vän till Gale Bailey och att han också hade läst mina tre böcker och djupt beundrade det jag gjorde. Han ville också bli medlem i kyrkan och göra vad han kunde för att hjälpa till. Han sa att han var en juridisk assistent (paralegal), och allt han kunde göra för att hjälpa till med kyrkans juridiska problem skulle han gärna bidra med, utan kostnad. Dessutom ville han starta en C.O.T.C.-grupp där borta i Texas.

Tja, allt detta lät mycket bra och jag var mycket glad över att höra från honom. Varje vän till Gale Bailey var en vän till mig och kyrkan. Efter en del korrespondens fram och tillbaka skickade han den 19 juni till och med en check på 535,54 dollar till kyrkan för att erhålla ett helt lager av våra

böcker, broschyrer, vår tidning och hans medlemskap. Allt detta var mycket uppmuntrande.

Bara några dagar tidigare, som ni säkert minns, hade Carl precis haft sin skottväxling med Trustys, och vi kunde sannerligen behöva all juridisk hjälp vi kunde få. Jag har redan berättat om händelserna som följde, om hur han flög ner hit två gånger och hans samarbete med Carl. Vi fortsätter berättelsen därifrån.

Don var 51 år gammal, han hade varit gift två gånger tidigare. Båda äktenskapen hade slutat i skilsmässa. Han hade en son som var i slutet av tjugoårsåldern, och han hade två döttrar från sina tidigare äktenskap. Hans son satt i fängelse på ett 50-årigt straff för vissa vapenbrott, vars detaljer inte är klara för mig. Bobbi hade också varit gift tidigare. Hon hade en 30-årig son och en 24-årig dotter. Både hennes exman och hennes son gick på droger, berättade hon för mig, men trots det var hennes son effektivt och dugligt kapabel att arbeta som förare för UPS. Låt mig säga vid det här laget att jag aldrig var säker på om Don och Bobbi någonsin var gifta med varandra, eller om de bara bodde tillsammans efter alla sina tidigare misslyckade äktenskap. Inte heller efter att jag lärde mig hur manipulativ Don var, blev jag någonsin övertygad om att hans riktiga namn var Don Johnson, vilket, som vi alla vet, också är namnet på en välkänd TV-stjärna, och jag misstänker att han antog det som en pseudonym eftersom det lät som ett bra namn i hans öron. Vid den tidpunkt som vi nu diskuterar bodde Don, Bobbi och den 24-åriga dottern (som Don skämtsamt kallade för 24, på väg mot 12) alla i ett enplanshus på två tunnland som Gale Bailey hade hyrt, och varifrån han drev sin elfirma. På något sätt hade Don och Bobbi nästlat sig in i hans verksamhet och i hans hyrda hus.

Någon gång i slutet av juli kom Don med förslag om att han och Bobbi skulle överväga att komma till vår kyrka och flytta in permanent, hjälpa till med Carls juridiska försvar, och bäst av allt, han skulle starta en juridisk assistentutbildning vid kyrkan för att lära våra medlemmar grunderna i hur man försvarar sig mot JOG-övergrepp och de orättvisor som vi alla vita rasister nu led av. Han hade redan gått en liknande kurs som den han hade i åtanke för Jack Gordon, bara det att han skulle omarbeta den på ett sätt så att den passade harmoniskt ihop med vår religiösa trosbekännelse, Creativity, så att det skulle bli en konsekvent och dynamisk lära och ett program. Han sa att han hade alla sina idéer samlade i huvudet, och han ville spela in hela kursen på videoband, allt

vilket han skulle göra i vår kyrka. Det skulle inte kosta oss någonting. Han skulle driva det som sin egen självförsörjande verksamhet, förutom naturligtvis att vi skulle tillhandahålla utrymmet, och även, naturligtvis, att vår rörelse skulle stärkas avsevärt därigenom. Under tiden skulle han också ge kyrkan gratis juridiska tjänster närhelst det behövdes sådana, och samtidigt skulle han tillhandahålla juridiska tjänster till allmänheten i stort och bygga upp en egen kundkrets. Det enda undantaget från detta skulle vara Carls kommande fall, för vilket han inte skulle ta betalt, eftersom det naturligtvis var ett kyrkligt problem. Allt lät bra för mig och jag sa att vi borde träffas och diskutera det mer i detalj. Han gick med på det och bjöd in mig att komma över till deras "ranch" strax norr om Houston och träffa hans fru Bobbi och hans dotter. Gale skulle naturligtvis också vara där.

Jag accepterade hans erbjudande och lämnade kyrkan på morgonen onsdagen den 6 augusti 1986, efter att ha stannat till vid kyrkan och gett Carl instruktioner i sista minuten. Efter att ha kört totalt 463 miles checkade jag in på Best Western i Mobile, Alabama. Jag lämnade motellet klockan 07:40 nästa morgon (torsdag) och efter att ha ätit frukost på Ramada Inn körde jag västerut på I-10. Efter att ha kört 463 miles och tagit flera bivägar nådde jag slutligen Spring, Texas, klockan 17:35, vilket ligger cirka 20 miles norr om Houston och nära deras ställe. Här checkade jag in på Cypress Court Quality Inn och omedelbart efter ankomsten ringde jag Don. Han och Bobbi tittade in på mitt rum klockan 19:40 och Don och jag tog en drink för att fira tillfället. Sedan körde vi till restaurangen Red Lobster och åt middag. Vi fick snart sällskap av Jeff och Darlene Sanderson. Jeff var Gales förman i elbranschen.

Nästa morgon tittade Don förbi mitt rum och vi två gick för att äta frukost på Champ's Restaurant ungefär en mile bort. Efter att ha gått tillbaka till motellet följde jag Don till deras två hektar stora komplex i Miracle Lakes. Jag träffade Gale, även Bobbis dotter, och Richard, en annan elektriker. Efter att ha sett lokalerna pratade Don och jag på hans kontor i ungefär två timmar angående arrangemang för att flytta till vårt högkvarter i North Carolina. Under denna tid lyckades Don också sälja mig ett HK 91 tyskt halvautomatiskt gevär för 750 dollar. Jeff Sanders var också intresserad av att komma till kyrkan, och när han kom tillbaka vid middagstid bjöd jag ut honom på lunch och vi pratade i ytterligare några timmar. Sedan körde jag honom tillbaka till Gale Baileys center och jag gick tillbaka till mitt motell. Jag ringde

Carl vid 17-tiden för att kontrollera om allt var under kontroll och rapportera om våra förehavanden så långt.

Klockan 18:30 kom Don och Bobbi förbi mitt rum och vi körde till Steak and Ale Restaurant för att äta middag. Jag åt högrev. Vi körde sedan över till Jeff och Arlene Sandersons hem och hälsade på i ungefär en timme. Don rekommenderade varmt Jeff som en mycket kapabel administratör och menade att vi borde låta honom ansluta sig till oss i kyrkan. Jag var tillbaka på mitt motell vid 22:45-tiden.

Nästa morgon, lördag, checkade jag ut från Quality Inn och begav mig hemåt, med min nya HK 92 halvautomat i baksätet på bilen. Jag stannade till vid Holiday Inn i Evergreen, Alabama, för natten, efter att ha kört 557 miles. Nästa morgon gav jag mig av hemåt och anlände på kvällen söndagen den 10 augusti. Uppenbarligen hade våra förhandlingar varit framgångsrika, och familjen Johnson skulle ansluta sig till vår verksamhet i North Carolina. Hittills verkade allt gå alldeles utmärkt. Familjen Johnson förväntades ge sig av inom kort, ungefär i slutet av augusti. Sedan tillkom ett nytt villkor. Don ringde mig och frågade om jag ville betala för transportkostnaderna? Tja, ja, jag gick motvilligt med på det, men inte något över 2000 dollar.

Deras möbler och ”tillhörigheter” anlände i en enorm flyttbil den 3 september, men av någon anledning skulle familjen Johnson inte komma riktigt än, faktum var att det skulle dröja ett bra tag. Bobbis mors man (han var inte hennes far) hade just dött, så hon var tvungen att åka och tillbringa lite tid med sin mor. Don hade många lösa trådar att knyta ihop, besöka sin son i fängelset, etc. Så här stod vi, Carl och jag och lastbilschaufförен, fast med en enorm billast med grejer att lasta av som inkluderade allt från stora fågelbad i betong till en värdelös tryckpress av dinosaurietyp som vägde ett ton, men inga Johnsons. Till det kom lastbilschaufförens räkning, som uppgick till 3845,80 dollar, och han tog inte check. Han insisterade på antingen kontanter eller en bankväxel. Men inga Johnsons. Inte nog med att de lyste med sin frånvaro, de hade inte ens hövligheten att ringa oss eller låta oss veta var de kunde nås. Som den lättlurade person jag alltid är, betalade jag räkningen, och Carl och lastbilschaufförен släpade alla deras tonvis med prylar och tillbehör uppför utomhustrappan och staplade allt över hela andra våningen i kyrkans vardagsrum. Under tiden flyttade Carl själv och alla sina tillhörigheter in i skolan. Och vi väntade.

Till slut fick vi besked och lama ursäkter om att de skulle anlända någon gång i mitten av oktober. Söndagen den 18 oktober, mer än en och en halv månad efter att deras grejer hade lastats av, körde de äntligen upp i sin bil. Hur var det med de extra fraktkostnaderna? Tja, de hade inte pengarna just nu, men han skulle sätta igång med Carls fall och juridikkursen inom kort. Naturligtvis kom han sig aldrig för att betala för mellanskillnaden.

Kapitel tjugosju

Rättegången mot pastor Carles Messick

Byggandet av vårt nya hem var en stor händelse i våra liv, och en historia i sig. Jag ville inte avbryta mitt i den historien för att gå in på detaljerna kring Carls rättegång, som ägde rum i början av vårt byggprojekt. Jag anser att denna rättegång är en av de mer dramatiska händelserna under vår vistelse i North Carolina, och den förtjänade en egen berättelse.

Efter hans ogynnsamma förhandling om "sannolika skäl" den 16 juli 1986, schemalades Carls rättegång i domstolskalendern. Han skulle inställa sig i Superior Court i Macon County i Franklin den 15 december, trots alla de yrkanden och den strategi som han och Don Johnson hade utarbetat och planerat. Åklagaren var den där otrevliga idioten vid namn Jerry Townson, samma JOG-hantlangare som hade åtalat Carl vid förhandlingen den 16 juli. Den presiderande domaren var C. Walter Allen, ännu en medlem av frimurarkonspirationen, och rättegången skulle hållas i Superior Court, som jag redan har nämnt.

Åklagarsidan inledde med den löjliga historien om hur paret Trusty helt oskyldigt råkade befinna sig där ute framför vår kyrka med släckta lampor klockan 03:30 på morgonen den 14 juni. Jag har redan berättat i ett tidigare kapitel om hur Carl hade hört höga röster utanför på kyrkans område, som hotade med att skjuta sönder vår gårdsbelysning, bränna ner byggnaden och skjuta den flintskallige snubben när han kom utspringande. Jag har också berättat om hur vi ringde sheriffens avdelning och informerade dem om hoten, och hur de tog god tid på sig att komma dit, och fördröjde insatsen tills efter att skadan var skedd, och detta är jag säker på var planerat och avsiktligt.

Fru Trusty intog vittnesbåset och rabblade i en sjungande och saklig ton upp en förklaring som skulle ha varit otrolig till och med för ett sexårigt barn. Hon hade dock blivit väl instruerad och hennes berättelse var väl inövad. Hon och hennes man hävdade att de hade

komma vår väg för att träffa sina kära "nära" vänner, paret Rolley Lents, som vid ett tillfälle hade bott i huset tvärs över vägen från oss, men som hade flyttat nio månader tidigare. Familjen Trusty hävdade att de bara var på väg för att ta en vänskaplig drink med paret Lents och fråga dem om att gå i borgen för ett lån till en lastbil tillsammans med dem. Kan ni tänka er? De kände knappt varandra och familjen Trusty visste inte ens att de hade flyttat för flera månader sedan. Och att bara klampa in hos dem klockan 3:30 på morgonen!

För det första var paret Lents ett äldre par i sjuttioårsåldern och drack inte, de var inte heller benägna till några sådana utsvävningar klockan 3:30 på morgonen, eller vid någon annan tidpunkt. För det andra kände de knappt till familjen Trusty, som var en generation yngre och hade nästan ingenting gemensamt med dem. Det faktum att familjen Trusty inte ens visste att de hade flyttat för flera månader sedan, gjorde det ganska uppenbart att de hade lite, om ens något, gemensamt. Sannerligen, att familjen Trusty skulle hävda att de var "nära" vänner som kunde dyka upp oanmälda klockan 3:30 på morgonen skulle tänja på vilken rimlig persons trovärdighet som helst bortom bristningsgränsen. Men den riggade domstolen svalde allt som om det inte fanns en skugga av tvivel kring hennes idiotiska berättelse.

Paret Lents hade varit grannar till oss i åratal innan de flyttade till en annan plats väster om Franklin. Jag åkte över för att träffa dem i deras nuvarande bostad och frågade dem om de var villiga att skriva under en skriftlig försäkran om att inget av familjen Trustys påståenden om nära vänskap ägde någon giltighet och att ett sådant besök vid en sådan ogudaktig tidpunkt skulle ha varit extremt löjeväckande. De sa att de gärna skulle göra det, och om familjen Trusty hade dykt upp vid deras dörr vid den tiden skulle de förmodligen ha motats bort med ett hagelgevär i handen.

Fru Lent var särskilt upprörd över att familjen Trusty skulle dra in dem i en sådan oerhörd lögn, och de skrev gladeligen under en försäkran om detta, och vi lät notarieföra den. Jag lade fram den som bevis i målet för Carls räkning, i den fasta övertygelsen om att det skulle bli ett kraftfullt avvisande av familjen Trustys idiotiska berättelse.

Men inget sådant hände. Trots att många vittnen framträdde för Carls räkning, inklusive min fru och jag själv, skrek åklagaren "invändning!" mot varje betydelsefullt bevis som presenterades, och domaren godtog omedelbart invändningen. Paret Lents försäkran avfärdades rakt av som ett meningslöst stycke papper eftersom paret Lents inte var där personligen för att

bekräfta det (trots att de tidigare hade undertecknat det inför en notarius publicus). Inte nog med att domaren ansåg det vara meningslöst, han förklarade det som otillåtligt, och när jag i mitt vittnesmål ens nämnde det, skrek åklagaren omedelbart "invändning", och domaren biföll denna.

Trots att Don Johnson inte var en legitimerad advokat, hade han valts av Carl som hans juridiska ombud, vilket han har rätt till i enlighet med konstitutionen. Men bland detta klick av frimurarhyenor betydde konstitutionen inte ett dyft. Domaren och åklagaren bestämde, och vad de än sade var lag och rådde utan något meningsfullt motstånd från någon. I detta avseende klandrar jag Don Johnson, som kunde ha, och borde ha, insisterat på sin klients konstitutionella rättigheter. Don Johnson tilläts inte ge Carl råd, inte ens tala med honom, eller ens sitta nära honom. Och så fortsatte det. Denna konspiratoriska klick var ute efter att sätta dit Carl eftersom han var fientlig mot det judiska etablissemanget, och struntade fullständigt i lagen. På två dagar var allt över och Carl förklarades skyldig och dömdes på alla punkter. Han dömdes till totalt sju år — tre år för avfyrande av skjutvapen in i ett ockuperat fordon, och två år för vardera av två punkter av misshandel med dödligt vapen; straffen skulle inte avtjänas samtidigt, utan efter varandra, till totalt sju år.

Carl låstes omedelbart in i häktet i Macon County. Han är övertygad om att de försökte lura honom till ett flyktförsök, eftersom de mitt under en natt lämnade fängelsedörren olåst och på glänt, utan någon annan synlig person förutom en ensam kvinnlig biträdande sheriff i tjänst. Han tror att de försökte fresta honom att försöka fly, varpå de andra icke-synliga poliserna snabbt skulle ha dykt upp och haft en ursäkt att skjuta honom.

Han gick dock inte i fällan, och han stannade i Macon County-häktet i en vecka, sedan överfördes han till Swain County-häktet för ytterligare en vecka, därefter till Shelby, North Carolina-fängelset under ett antal månader, och sedan till Newton, North Carolina-häktet. Henrie och jag besökte honom i både Shelby- och Newton-fängelserna. Efter att ha avtjänat 20 månader blev han slutligen frigiven.

Kapitel tjugoåtta

I Phoenix under helgerna, 1986-87

Under de sista två veckorna i november och några veckor före Carls rättegång hade uppmärksamheten kring rättegången väckt intresse hos ett antal av våra fiender i Macon County och utanför. En av dessa var skattemyndigheten, Internal Revenue Service. Don Johnson informerade mig när vi var tillbaka att en polisbil med fyra tjänstemän hade kommit och letat efter mig, nämligen den lokale I.R.S.-agenten från Franklin, distriktschefen för I.R.S. från Asheville, sheriffen i Macon County, George Moses, och en annan biträdande sheriff. Don sa till dem att min fru och jag reste runt i landet och att han inte hade någon aning om var vi befann oss. För tillfället gav de sig av.

Det var ingen hemlighet för I.R.S. att jag vägrade betala ytterligare inkomstskatt. Jag hade öppet och trotsigt skrivit ett brev till dem om detta i mitten av 1981, där jag hävdade att den personliga inkomstskatten var grundlagsvidrig, och bifogade ett antal juridiska utläggningar om varför. Dessutom krävde jag återbetalning av de pengar jag redan hade betalat in. Jag vägrade att skicka in fler 1040-blanketter, och jag har aldrig gjort det sedan dess. Utöver de andra konstitutionella argumenten klargjorde jag att Federal Reserve var ett olagligt gäng judiska falskmyntare, och att vår judekontrollerade regering beskattade oss vita människor och använde våra egna pengar för att utrota och förgöra den vita rasen, och jag skulle vara fördömd om jag bidrog ytterligare till förstörelsen av mitt eget folk. Varje 15 april, istället för att skicka in en 1040, upprepade jag mitt krav på återbetalning av de pengar jag redan betalat in, och mina skäl för det. Egentligen är detta en lång historia av juridiska manövrer och korrespondens fram och tillbaka, en strid som fortfarande pågår, men jag vill inte gå in på det här. Jag skrev en broschyr om den bedrägliga judiska Federal Reserve-konspirationen så långt tillbaka som 1976, och hela historien finns detaljerad som kapitel 40 i *The White Man's Bible*, och kan läsas i sin helhet.

Poängen är att jag inte önskade göra min närvaro alltför uppenbar under perioden för Carls rättegång, även om jag

närvarade vid stora delar av rättegången och vittnade till och med till Carls förmån. Under samma period talade jag med domaren, med åklagaren och till och med med sheriffen till Carls försvar. Det var faktiskt skottlossningsincidenten med Carl Messick som utlöste skattemyndighetens (IRS) förnyade förföljelse av mig, men jag var fast besluten att stå på mig, oavsett konsekvenserna.

Efter att Carl blivit dömd och fängslad fanns det inget mer jag kunde göra. Om det hade funnits det, skulle Don Johnson, i egenskap av juristassistent, kunna ta hand om det och göra det bättre. Hur som helst, detta kapitel var inte avsett att handla om min långvariga och fortfarande pågående strid med IRS, utan om vår resa till Phoenix, Arizona. Redan i juli förra året hade vi planerat att tillbringa ungefär en månad i Phoenix under vintern, och nu när vårt husbygge var igång, tänkte vi göra just det, oavsett vad som hände. Dessutom hade vi inte gjort några andra arrangemang för att bo någon annanstans när vårt hyresavtal för John Dillards stuga löpte ut. Så den 17 december, när domen var avkunnad, var vi redo att resa till Arizona, men vi ville åka till Martinsville, Virginia först, och träffa våra barnbarn och Kim och Walt. Det hade varit sedvänja för oss att fira jul tillsammans, och nu när vi skulle tillbringa denna i Arizona, ville vi byta gåvor och ge dem våra julhälsningar innan vi gav oss av.

Efter att ha stämt av med Billy Sanders, entreprenören, var vi färdigpackade och lämnade huset klockan 14:00 på väg till Kim och Walts. Vi stannade vid Red Lobster i Winston Salem för middag och anlände till familjen Moores hus klockan 20:30, bytte presenter och lämnade andra saker hos dem. Vi kom slutligen i säng vid midnatt.

Torsdag 18 december. Henrie och jag lämnade Kim och Walts hus klockan 08:30 och körde till Dutch Inn (Martinsville) och åt en god frukost. Sedan var vi på väg och snart körde vi västerut på I-40. Vi gjorde en avstickare från I-40 vid avfart 64 och åt en god lunch på Western Steer Steakhouse. Vi fortsatte sedan genom Knoxville och avslutade slutligen dagen klockan 16:45 och checkade in på Thunderbird Inn (Best Western) i Cooksville, Tennessee. Jag åt en god rib-eye steak på Thunderbird, medan Henrie bestämde sig för att hoppa över middagen och nöja sig med ett äpple på rummet.

Fredag 19 december. Vi lämnade Cooksville på morgonen och fortsatte ner längs I-40, och stannade för att äta lunch på New England Seafood House i Jackson, Tennessee, ett

riktigt bra ställe att äta på. Vi hade planerat att stanna och besöka Casey Jones-museet i Jackson, och/eller Mud Island i Memphis, men bestämde oss för att det började bli för sent, så vi körde vidare. Vi tog slutligen in på Interstate Inn (Best Western) i Carlisle, Arkansas, ungefär 30 miles öster om Little Rock.

Jag ringde Don den kvällen. Han sa att jag hade fått ett rekommenderat brev från IRS som krävde att vi skulle ha ett möte inplanerat till den 6 januari. Jag sa åt honom att svara på det och säga till dem att jag omöjligen kunde komma.

Lördag 20 december. Vi lämnade Carlisle klockan 09:00 och körde nerför I-40 till Texarkana och stannade vid Texas Information Center för att hämta en Texas-karta. Lämnade I-40 och styrde söderut på US 271. Vi stannade vid ett litet ställe som hette Pittsburg och åt lunch. Sedan vidare till Tyler, Texas, och tog förbifarten för att komma fram till Corsicana. Här stannade vi vid Collin Street Bakery och köpte en av deras berömda Corsicana Fruit Cakes. Körde tillbaka österut på Main Street där motellen låg och checkade in på Best Western. Åt middag på restaurangen Catfish King tvärs över parkeringen. De serverar "odlad" mal som sin specialitet. Körde 381 miles.

Söndag 21 december. Lämnade Best Western i Corsicana och åt en riktigt bra frukost på Holiday Inn. Körde 60 miles nerför US 31 till Waco, Texas och checkade in på Texian Motel. Åt en god lunch på restaurangen Tanglewood Farms, körde sedan en kort sträcka norr ut på I-35 till Belmead till H.E.B.-butiken för att handla lite förnödenheter. Till middag gick vi tillbaka till restaurangen Tanglewood som ligger precis söder om Texian Motel.

Måndag 22 december. Som jag nämnt tidigare hade jag haft en pågående strid med IRS i åratal, men den hade varit relativt lågmäld tills skjutningen av Carl Messick rörde upp förnyade fientligheter. De medel jag hade vid denna tidpunkt hade jag spritt ut på fem olika banker i Florida, med det tveksamma resonemanget att om dessa IRS-pirater beslagtog ett konto, skulle det kanske ge mig tillräckligt med tid att omedelbart ta ut de andra. IRS-tjuvarna kallar detta att göra ett "utmätningsbeslut", men vad det egentligen innebär är ett olagligt beslagtagande utan rättslig prövning, även känt som stöld, piratkopiering, tjuveri och flera andra välvalda definitioner. I vilket fall som helst kände jag mig inte särskilt trygg med att pengarna fanns där de fanns, då jag var väl medveten om att bankerna, Federal Reserve och de judiska piraterna alla var sammansvurna i samma konspiration, nämligen hur man rånar det amerikanska folket totalt. Jag diskuterade detta ämne med Don Johnson en dag, angående hur

där han trodde att det kunde vara den minst riskfyllda platsen att förvara de medel du eventuellt fortfarande hade kvar. Jag var vid det här laget väl medveten om att Don var en fullfjädrad bedragare, och att han troligen kände till alla knep.

Nåväl, han hade ett svar på även detta. Han informerade mig om att han hade fått höra ”ryktesvägen” att det fanns en liten oregistrerad bank i den lilla staden Chilton, Texas, som hade varit privatägd sedan 1914, och som inte lättvindigt eller frivilligt samarbetade med skattemyndigheten (IRS) på begäran, som de andra bankerna i systemet gjorde, och att det bara fanns fem sådana privata banker kvar som fortfarande verkade under undantagsregeln (grandfather clause). Inte för att IRS inte kunde komma åt dina pengar i deras bank, men IRS skulle tvingas gå till domstol först, och en insättare skulle få gott om förvarning för att ta ut sina pengar innan rättsfallet någonsin var avgjort. Vidare sa han att de investerade alla sina insättares pengar i statsobligationer, samtidigt som man hade alla bekvämligheter med ett lönekonto. De betalade också ränta på din insättning, och deras rörelsevinst kom från skillnaden mellan den ränta de betalade insättaren och vad statsobligationerna gav. Så man hade också försäkringen att till skillnad från många andra banker som gick i konkurs på grund av riskfyllda lån, var denna backad till 100 % av statsobligationer. Så sa han, och jag tänkte på hur slug denne bedragare var som kände till alla dessa okonventionella knep.

En av anledningarna till att vi gjorde denna avstickare var att åka till Chilton och prata med chefen för Chilton Private Bank själv, och se om allt stämde överens med vad Don hade berättat för mig.

Henrie och jag lämnade Texian Motel i Waco och körde de 21 milen till Chilton, och anlände till banken klockan 09:10. Där träffade vi en stilig och mycket vältalig ung man vid namn James T. Davis, omkring 30 år gammal. Han var inte ägaren, eller ens delägare, utan den anställde chefen. Han bekräftade allt Don hade berättat för mig, förutom att familjen De Graffenreid, som hade ägt banken sedan 1914 och vars huvudintressen låg inom bomullsbranschen, under senare år hade sålt banken till en viss affärsman vid namn John Landon, som nu var bankens verkliga ägare. Landon kom in två eller tre gånger i veckan och kontrollerade all verksamhet. Enligt Davis var Landon en skarpsinnig affärsman med resurser, och bankens verksamhet hade tiofaldigats sedan han hade tagit

över. Vi pratade med Davis i ungefär en timme och tog med oss ett checkhäfte och insättningsblanketter.

Efter att ha lämnat Chilton, en liten skruttig stad med cirka 300 till 500 invånare, åkte vi tillbaka till I-35 och körde vidare mot Austin, Texas. Vi tog sedan Hill Country Trail (US 290) till Fredericksburg, där vi stannade och åt lunch på restaurang Golden Corral. Vi körde vidare västerut och anslöt till I-10 och fortsatte till Ft. Stockton. Vi anlände klockan 18:10 och checkade in på Sunday House Motor Inn (B.W.) och upptäckte att vi hade det finaste rummet vi haft under hela resan, ett stort rum med king-size-sängar. Vi åt middag på en närliggande restaurang, spansk biff, soppa och salladsbar. Körde totalt 460 miles.

Tisdag 23 december. Efter att ha checkat ut från Sunday House körde vi tvärs över gatan och åt en god frukost på Holiday Inn. Lämnade stället klockan 08:45 och körde västerut på I-10. Gjorde en tidsomställning några miles väster om Van Horn, Texas (vann en timme) och fortsatte till El Paso. Åt lunch på Red Lobster (avfart McRae) och vidare till Willcox, Arizona, där vi checkade in på Plaza Inn (Best Western). Hade kört totalt 474 miles under dagen.

Ringde Don Johnson. Allt O.K. Han lämnar in en Habeas Corpus och förväntar sig att få ut Carl, säger han. Ringde Billy Sanders. Har arbetat på huset varje dag utom måndag. Grunden är lagd, septiktanken är på plats, vattenledningar indragna. Gav mig sin nya hemadress. Pratade med Kim och Walt. Kim är upptagen med att leverera presenter.

Onsdag 24 december. Lämnade Willcox tidigt efter att ha ätit en gratis "kontinental" frukost. Körde till Tucson och åt en god frukost på Denny's (avfart St. Mary's). Körde vidare norrut på I-10 och anlände till vår lägenhet i Maryland Lakes klockan 10:45, efter att ha kört 196 miles. Vädret var klart och soligt, men svalt. Efter att ha lastat ur ett ton varor körde vi till Fry's Supermarket för att ladda upp med livsmedel för 70 dollar, och åt sedan en god lunch med kalkonsmörgåsar och annat gott. Henrie bäddade sängarna osv. Vi var båda ganska utmattade efter en lång dag och gick och lade oss klockan 19:00.

Torsdag 25 december, juldagen. Gick upp sent i vår nya lägenhet. Henrie hade bunkrat upp med matvaror igår och lagade en god hemlagad julmiddag, en välkommen omväxling efter att ha ätit på alla restauranger längs vägen. Vi hade ingen TV-apparat ännu, så vi kunde inte se programmen och andra händelser, vilket vi saknade. På eftermiddagen gick vi till några

av de olika köpcentrumen för att leta efter möbler, TV-apparater och en mängd andra nödvändigheter.

Fredag 26 december. Försökte få tag på vaktmästaren för att laga lamporna i det nedsänkta taket i köket, men allt var stängt. Fick ett brev från pastor Rick Harp. Han sa att han skulle vara här i Phoenix för att hälsa på mig om ungefär en vecka. Svarade honom och sa att jag föredrog den 5 januari, och ritade ett diagram som visade honom var han kan hitta oss. Skrev ett brev till Claude Curtis, postmästaren i Otto, och gav Don Johnson fullmakt att hämta ut rekommenderad post. Skickade en check till Billy Sanders och betalade hela kontraktssaldot på huset (innan det ens var till hälften färdigt). Pratade med telefonbolaget om en telefon. Kostar 50 $ för installation, 27,50 $ för att sätta den på semestertaxa och 4,75 $ för att ha den i beredskap, eller 27,50 $ för att få den återansluten. Beslutade att det inte var värt att ansluta den under detta besök. Henrie och jag letade efter en TV-apparat. Tittade på flera ställen, inklusive två ställen i Maryvale Shopping Center på Indian School Road och 51st Ave.

Lördag 27 december. Postade tre brev till tre olika banker och instruerade dem att föra över alla medel till våra konton i Chilton Private Bank. Ringde Don Johnson. Ingen domare är tillgänglig för att utfärda Habeas Corpus, säger han. Han hade ännu inte skrivit till skattemyndigheten (IRS), som jag hade sagt åt honom att göra, men sa att han skulle göra det.

Efter lunch körde Henrie och jag till den nya Safeway-butiken och handlade mat för 65 $. Sedan till Appliance-TV City vid Cactus och 43 Ave., och köpte en 25-tums Sharp TV-apparat, pris 369 $. Därefter åkte vi till K-Mark vid Northern och 27 Ave. och köpte ett TV-bord, en uppsättning tallrikar och två set med nya bestick.

Söndag 28 december. Hämtade söndagstidningen Arizona Republic från andra sidan gatan. På morgonen monterade jag TV-stativet jag köpte igår och läste söndagstidningen. På eftermiddagen åkte Henrie och jag till Levitz (Indian School och 27:e) och valde ut en uppsättning sovrumsmöbler.

Läste ut Going Like Sixty av Richard Armour. 133 sidor om att njuta av livet under senioråren.

Måndag 29 december. Ringde James T. Davis och informerade honom om att jag hade fört över medlen från tre olika banker i Florida till Chilton Private Bank. Kontaktade Hahnenberg, projektledaren för Maryland Lakes, för att laga taklamporna i köket. Han och en annan

unge mannen bar upp TV-apparaten för trapporna och tog även de nödvändiga måtten för att byta ut panelerna i köket. Ringde Alan Tanner på Republic Cable för att ansluta vår nya TV. Detta gjorde han samma dag, mellan kl. 11:00 och 12:30. Anslutningsavgift 5 $, plus 10,95 $ per månad.

Henrie och jag gick till Red Lobster vid 53:e och Indian School för lunch. Sedan gick vi till Target Department Store och köpte en skrivbordslampa och andra saker. Därefter till Levitz Furniture Store, där Henrie valde ut en annan sovrumsmöbel istället för den hon valde igår. Stannade till vid Map Store och köpte en fin 15-tums jordglob till mitt arbetsrum i North Carolina. På kvällen tittade vi på vår nya TV för första gången.

Tisdag 30 december. Kl. 10:00 gav sig Henrie och jag iväg på en tur till Sedona, Arizona (110 miles) och åt lunch på Orchard Inn and Grill i matsalen känd som L'Auberge de Sedona. Vi tittade i butiker upp och ner längs huvudgatan. Vacker dag. Körde tillbaka via Jerome, en historisk gammal gruvstad. Stannade till vid museet och såg en intressant film och skildring av den tidiga gruvdriften i Jerome.

På vägen tillbaka körde vi genom Prescott Valley (US 89), tog sedan HW 69 tillbaka till I-17 och anlände till lägenheten kl. 19:00.

Onsdag 31 december. Ringde James T. Davis, chef för Chilton Private Bank. Bekräftade att två av kontona från Florida hade mottagits, men det tredje hade inte det. Tittade på Fiesta-paraden i Phoenix från kl. 11:30 till 13:30. Körde till Fry's Supermarket och lastade upp med matvaror. Kl. 20:00 tittade vi på King Orange-paraden i Miami (1 timme), och såg sedan Dynasty och Hotel.

Torsdag 2 januari 1987. Tittade på Cotton Bowl-paraden, Dallas, Texas, från kl. 08:00 till 09:30. Tittade på Tournament of Roses-paraden, Pasadena, Kalifornien, från kl. 09:30 till 11:30. Körde över till Smitty's vid West Plaza Shopping Center och köpte en pyjamas, en långärmad skjorta och en röd och marinblå morgonrock.

Tittade på matchen mellan Arizona State University Sun Devils och Michigan Wolverines. Sun Devils vann med 22 mot 15, till stor glädje för Arizonaborna.

* * * * *

Även om jag har detaljerade anteckningar i min anteckningsbok om resten av vår vistelse i Phoenix, ska jag försöka sammanfatta och korta ner den sista delen av vårt besök för korthetens skull.

Fredag 2 januari. Levitz levererade fem delar av Henries sovrumsmöbler. Klockan 18.00 såg vi fotbollsmatchen mellan Miami Hurricanes och Penn State. Penn vann med 14-10.

Lördag 3 januari. Henrie och jag åkte till Reliable Furniture och hämtade en sittpuff, ett litet bord och en lampa till Henrie.

Söndag 4 januari. Körde till Christown Shopping Center och köpte ett matbord i ek och fyra stolar.

Måndag 5 januari. Pastor Rick Harp från Kalifornien tittade förbi vid 17:30-tiden. Hjälpte mig att bära upp Henries skänk för trapporna och in i hennes sovrum. Han och jag gick och åt middag på Denny's. Vi pratade fram till klockan 21.00, sedan gick han för att hitta ett rum på ett "6" Motel på Bell Road.

Tisdag 6 januari. Rick var tillbaka vid lägenheten klockan 09:30. Hade glömt bort tidsomställningen och var ungefär en timme sen. Hur som helst, vi åt frukost tillsammans och han stannade till klockan 15.00. Han hade tagit med sig sitt omfattande album med bilder och klipp från sina yngre dagar när han var medlem i George L. Rockwells nazistparti, och även om sitt engagemang i andra rasrörelser. Jag visade honom min främsta julklapp från Henrie — en äkta replika av general George Custers armérevolver, reproducerad av Franklin Mint.

Torsdag 8 januari. Vid 10:30-tiden åkte Henrie och jag till mormontemplet i Mesa, cirka 27 miles från vår lägenhet. Vi fick ett intensivt indoktrineringsprogram vid deras besökscenter och såg fyra olika audiovisuella program i lika många olika teatrar (de hade sex stycken). Jag fick ett exemplar av Mormons bok. Centret byggdes sex år tidigare och representerade det senaste inom sofistikerad indoktrinerinsteknik. Efter det gick vi tvärs över gatan till mormonernas släktforskningsbibliotek. Det innehöll en enorm mängd data och det var mycket folk där, alla var väldigt upptagna. Senare på eftermiddagen åt Henrie och jag en stor lunch på Red Lobster.

Lördag 10 januari. Vid 10:30-tiden, enligt överenskommelse, kom Alan Tanner förbi och hämtade kontrollenheten till kabel-TV:n. Vi packade och åt vår sista lunch på

lägenheten, och lämnade Glendale klockan 13:10 för resan hemåt, som nu skulle bli till en av de hyrda stugorna från John Dillard.

Klockan 15:00 var vi i Tucson och stannade till vid Denny's för förfriskningar. Körde totalt 281 miles, och tog sedan in på Best Western American Motel i Lordsburg, New Mexico, klockan 18:30. Åt en lätt middag bestående av överblivna grönsaker på rummet och gick och lade oss tidigt.

Söndag 22 januari. Gick upp tidigt och åt frukost i motellets matsal. Väldigt "Western", drivet av mexikaner. Gav oss av klockan 08:00 och körde österut på I-10. Åt lunch på Holiday Inn klockan 14:00 (ny tid) i Van Horn. (Det fanns många fina målningar utställda där vid den tiden, men det är inte längre ett Holiday Inn.) Körde vidare till Big Spring, Texas på I-20, och anlände dit klockan 18:20 efter att ha kört 504 miles. Åt en biffmiddag på Ron Griffin's Restaurant i närheten. Stort, livligt ställe, fler mexikaner.

Måndag 12 januari. Åt frukost på Ron Griffin's Restaurant. Ringde James T. Davis på Chilton Bank och bad honom att även öppna ett konto i C.O.T.C:s namn och skicka ansökningshandlingar. Lämnade Big Spring klockan 10:15 och körde västerut på I-20, stannade i Grande Prairie, Texas, för att äta lunch på Denny's. Åt kycklingfiléer och räkor, varm äppelpaj med kolasås och glass. Klockan 18:20 tog vi in på Contessa Inn (Best Western) i Longview, Texas efter att ha kört 418 miles. Efter den stora lunchen hoppade vi över middagen och gick och lade oss tidigt.

Tisdag 13 januari. Gick upp tidigt och lämnade motellet utan frukost klockan 07:00. Klockan 11:00 stannade vi för lunch på den prestigefyllda restaurangen Red Snapper i Pecanland Mall på östra sidan av Monroe, Louisiana. Mitt på eftermiddagen stannade vi igen, denna gång på Shoney's, för paj och kaffe. Tog in på Bessemer Inn klockan 18:45 i Bessemer, Alabama. Körde totalt 514 miles.

Onsdag 14 januari, 1987. Åt frukost på loungens restaurang och lämnade motellet klockan 08:30. Körde västerut på I-20 och använde ringleden I-495 för att passera Birmingham. Vägytan var utmärkt härifrån och hela vägen in till Atlanta, i motsats till den ojämna ytan genom Mississippi, Louisiana och Alabama. Åt lunch på Red Lobster i Pleasant Hill-gallerian norr om Atlanta.

Kom tillbaka till Dillard efter att ha kört 285 miles och stannade till vid Best Western Motel för att fråga om vår stughyra. Flickan i receptionen sa att stuga nr 20 var

redo att flytta in och gav mig nyckeln. Vi hämtade sedan posten, handlade lite matvaror på marknaden och körde till stugan. Vi fann allt i gott skick. Jag körde över till vårt hus som nu är under byggnation för att se vilka framsteg som hade gjorts. Vi tillbringade resten av kvällen med att sortera och öppna en stor låda full med post.

Kapitel tjugonio

1987: En bedömning av det förflutna och framtiden

Efter att ha återvänt från Arizona satte jag mig ner och försökte göra en utvärdering av hur långt vår rörelse hade kommit, och hur dess utsikter kunde tänkas se ut för det kommande året och därefter. Skjutincidenten med Carl Messick och Johnsons ankomst hade kastat ett grus i maskineriet för vår verksamhet och förändrat bilden avsevärt. Att arbeta med Carl kan ha varit svårt ibland, men han var genuint intresserad av att främja Creativity-rörelsens framsteg och bevaka kyrkans bästa intressen. Hans omdöme kan ibland ha varit bristfälligt, och var det ofta, men hans hjärta var med hela vägen. Fram till juni 1986 hade vi gett ut och distribuerat 36 nummer av *Racial Loyalty*, och vi hade aldrig missat en månad, förutom den månad då jag hade fastat. Vi växte för varje månad och våra bidragsgivare stödde oss mer generöst allt eftersom tiden gick.

Med Johnsons ankomst förändrades saker och ting. Jag hade förväntat mig stora ting av Don Johnson, eftersom han hade lagt fram så långtgående planer, som jag tidigare har nämnt. Men ända sedan jag fick den där överföringsfakturan på 3845,80 dollar från åkaren och man inte hörde av Johnsons på en och en halv månad, började jag misstänka att jag hade att göra med en bedragare av rang. Men ändå tänkte jag att jag skulle ge honom tvivelsmålet till godo och se hur väl han skulle, eller inte skulle, leverera på alla sina bombastiska löften och förutsägelser. Hans insats vid rättegången hade varit allt annat än heroisk, och Carl satt i fängelse. I och med att Bobbi nu hade full lön, var hennes insatser med att besvara post och ge ut tidningen i bästa fall mediokra och oinspirerade. Med Carl hade vi gett ut vårt sista kontinuerliga nummer i juni, men nu...

lyckades inte ge ut ett nytt nummer av *Racial Loyalty* förrän i november 1986, nästa nummer fördröjdes till februari 1987, och nästa nummer gavs ut i juni samma år. Det skulle bli det sista numret vi gav ut med Bobbi vid datorn. Det skulle dröja ett helt år innan ett nytt nummer trycktes, men inte av Bobbi. Många saker skulle hända däremellan.

Bobbi var en extremt effektiv maskinskriverska, och i själva verket en mycket kapabel chef. Hon satte faktiskt två bokserier under sin tid här, nämligen *The Klassen Letters*, volym ett och två. Under tiden fick jag känslan av att varken Don eller Bobbi var särskilt intresserade av att främja kyrkan, utan snarare av att främja paret Johnson och göra det som gynnade dem själva, och om möjligt ta över kyrkans egendom från mig. Bobbi verkade ha den där olyckliga, dystra och outgrundliga utstrålningen, och man visste aldrig vad hon tänkte. Plötsligt, utan någon som helst konsultation, skaffade de en hund, och sedan en katt. Därefter dök det upp en stor hundkoja bakom kyrkan, och ett katthuset på trappan som ledde till biblioteket. Sedan flyttades den stora hundkojan upp till toppen av trappan och till avsatsen bredvid dörren till andra våningen. Allt detta trots att jag från början hade klargjort för dem att inga djur var tillåtna på kyrkans egendom. Fastän jag hade lånat ut min personliga VW Rabbit till dem, som jag förvarade i lagret bakom kyrkan, tog de snart över den och körde den som de ville, som om de ägde den. Jag blev till slut tvungen att klargöra att det inte var deras egendom att köra och tog ifrån dem nycklarna.

Hur gick det under tiden för Don med att sammanställa sin juridikkurs? Inte särskilt bra. Varje gång jag frågade honom hur mycket längre det skulle dröja innan han hade den klar, blev hans svar: om ungefär en månad. Han hade allt sammanställt i sitt huvud, sa han. Och så fortsatte det, månad efter månad. Det kom aldrig ut ur hans huvud, och inte ett enda videoband spelades någonsin in. Dessutom fick jag snart känslan av att det rådde en djup fientlighet mellan Don och Bobbi, även om de aldrig visade det offentligt. Vid ett tillfälle åkte Don till Texas i en månad, av okänd anledning, och Gale Bailey, som hade bott på skolan under hela denna tid, följde med honom. Under tiden bytte Bobbi sitt telefonnummer vid kyrkan, och även om hon berättade för mig vad numret var, bad hon mig att inte avslöja det för någon annan. En dag fick jag ett samtal från Texas där de frågade vad Bobbis nya nummer var, och i min naivitet tänkte jag att "någon annan" inte inkluderade hennes

make. (Vad jag inte visste var att det var på grund av hennes make som hon hade ändrat det.) Jag gav honom hennes nya nummer eftersom jag inte visste att de inte talade med varandra. Sådan var situationen fram till sommaren 1987. Vi gjorde inga framsteg i vårt medlemskap, vi gick bakåt. Allt detta ledde fram till en ännu mer drastisk händelse som snart skulle inträffa senare samma år.

Men låt oss först göra en avstickare till två andra angelägenheter som också nystades upp vid den här tiden.

Kapitel Trettio

Avtalet med konstföretaget

Det verkar som om jag, ända sedan jag startade Church of the Creator, upprepade gånger lyckats bli måltavla för olika bedrägerier, och ibland arbetade mer än en svindlare på mig samtidigt. Om detta bara hände av en slump, eller om JOG (den judiska ockupationsregeringen) pekade ut mig för dem, lyckades jag aldrig lista ut, men det verkade sannerligen som om jag hade blivit en huvudmåltavla.

Tillbaka i omkring 1980, tre år innan vi flyttade till North Carolina, blev jag introducerad för en person vid namn Tad Galin av min vän Chet Sasadu, som ägde ett apotek i Pompano Beach, precis söder om Lighthouse Point. Chet var en vänlig prick och vi hade känt varandra i åratal. Vi tog en kopp kaffe vid lunchdisken i hans butik när han berättade för mig att där borta fanns den här mannen Tad, en vän till honom, som var intresserad av min kyrka och gärna ville träffa mig. Visst, låt honom göra oss sällskap över en kopp kaffe.

Tad var en liten men skarp person i trettiofemårsåldern. Han hade kommit från Polen, där hans familj enligt honom hade tillhört någon form av aristokrati. Hans engelska var bra, även om han fortfarande talade med en tydlig brytning, och han var en ganska sympatisk person. Han var verksam inom Amway-branschen, sade han, och även om han fortfarande hade det kämpigt gjorde han snabba framsteg. Han berättade för mig om alla de enastående framgångar som hade vuxit fram ur Amway-systemet, och att han en dag skulle vara ekonomiskt oberoende. Han ville gärna komma hem till mig någon gång och förklara hela Amway-upplägget, och han ville att jag skulle gå med. Han hade också stora planer på hur detta samtidigt skulle kunna gynna tillväxten av min kyrka, som han sade sig redan vara någorlunda bekant med. Han verkade vara en intressant person, och han hävdade att han höll med mig till 100 % när det gällde judarna. Det var judarna och kommunisterna som hade rånat hans en gång aristokratiska familj på deras mark och ägodelar. Jag sade, visst, kom över någon gång så kan vi prata om det mer i detalj.

Han spillde ingen tid på att göra just det, och gick in på stora detaljer om hur många människor han nu kände som var oberoende förmögna efter att de hade gått in i Amways spelplan. För närvarande bedrev han handel från sitt sovrum och hade ont om kapital, men han tänkte bli en av de framgångsrika. Dessa besök fortsatte under några månader, och varje gång han kom över visade han mig hur stora framsteg han hade gjort. Samtidigt hade han läst fler av mina böcker, och han lät mig veta hur entusiastisk han blev över att hjälpa till att främja Kreativitet. Han fortsatte att betona att om han bara hade några tusen i rörelsekapital, skulle han kunna ha ett bra lager av varor redo till hands för att leverera omedelbart och han skulle kunna röra sig mycket snabbare. Hittills var det hans fru, June, som hade ett välbetalt jobb som arbetsledare på ett privat sjukhus i Pompano Beach som verkligen bar familjens börda, och som samtidigt hjälpte honom att främja hans Amway-verksamhet. Jag var övertygad om att den här lille polacken hade mycket innanför pannbenet, och jag tyckte synd om honom på något sätt. Han verkade försöka så hårt. På hans ihärdiga begäran lånade jag honom slutligen, den 2 juni 1981, initialt 3 000 dollar. Han fortsatte att besöka mig och visa hur hans verksamhet växte, men egentligen skulle han kunna gå mycket snabbare om han hade mer lager och om jag lånade honom ytterligare 7 000 dollar. När allt kommer omkring tjänade hans fru 2 000 dollar i månaden, och hon skulle skriva under skuldebrevet som medlåntagare. Dumsnällt nog lånade jag honom ytterligare 7 000 dollar den 23 september. Faktum var att hans verksamhet ökade avsevärt.

Sedan kom en tredje part in i bilden. En ung vän till Tad, vid namn William P. Therrien, sålde billiga målningar dörr till dörr, och han tjänade ihop nätta 100 dollar om dagen i vinst, med mycket liten investering från sin sida. Detta gav Tad en storslagen idé. De skulle kunna bilda ett företag och starta konstcenter över hela landet och tjäna miljoner. De behövde mig för att finansiera affären, men mitt bidrag skulle bara vara minimalt vad gäller tid och arbete. Genom att bilda ett trevägsbolag skulle vi kunna främja Amway, vi skulle kunna främja konstprojektet (som skulle vara ryggraden i vår finansiella drivkraft) och bäst av allt, vi skulle kunna använda vart och ett av dessa konstcenter som mötesplatser för främjandet av Church of the Creator. Hur mycket skulle det krävas? Ytterligare 9 000 dollar skulle få vårt första center utrustat, ombyggt och renoverat här i Ft. Lauderdale. Tad hade redan hyrt en lokal på 50 E. Prospect Road, Ft. Lauderdale, och

hade han själv och några snickare som febrilt sågade och hamrade på den för att få den i ordning. Han hade också köpt en vit skåpbil som han använde för att frakta målningarna. Han satte igång med en rasande fart.

Det rådde ingen tvekan om saken, den lille mannen hade mycket energi.

Den 12 januari 1982 upprättade vi ett arbetskontrakt. Huvudmännen var Tad Galin, William P. Therrien, Church of the Creator och jag själv som ordförande. Företaget var känt som The Art Co. Jag lånade dem 9 000 dollar, men den här gången var det från de medel som jag hade donerat till Church of the Creator, eftersom vi förväntade oss att kyrkan skulle gynnas av denna handling. Skuldebrevet garanterades mig och undertecknades personligen av Tad Galin, hans fru June och av William Therrien. Vi var igång och allt såg bra ut. Vi höll till och med två COTC-möten i den nya lokalen. Det första var söndagen den 10 januari 1982, med mig som ordförande och föreläsare under två sessioner på cirka två timmar vardera. Det var 18 personer närvarande, och vi värvade tre nya medlemmar. En av de framstående personerna vid det mötet var Dr. Herbert Poinsett från Hollywood, som för närvarande (1992) har en talkshow på TV i Tampa-området, och som tidigare under en tid hade varit aktiv i både ras- och ateistiska kampanjer på egen hand. Ett andra möte hölls på Art Center ungefär en månad senare, söndagen den 7 februari, vid vilket jag inte var närvarande, eftersom jag befann mig i North Carolina vid den tiden och arbetade med de många projekt jag då hade på gång. Men jag tyckte att det var bra, jag skulle ändå snart flytta till North Carolina, och de borde lära sig att hålla sina möten utan mig.

Sedan kom en chock. Plötsligt sa Tad att de var pank. Hans Amway-verksamhet föll samman eftersom han hade lagt all sin tid på Art Co., men han höll på att bygga upp den igen med stor flit, sa han, så jag skulle inte oroa mig. Var William Therrien befann sig hade jag ingen aning om, och Tad var mycket svävande om det. Han var "ute på vägarna".

Vid det här laget var vi inne i senvåren 1982, och jag var djupt upptagen med att få COTC-centret i North Carolina byggt. (Grundstensdagen var den 10 mars 1982.) Henrie och jag planerade att flytta upp till North Carolina så snart vi kunde få vårt hus sålt. När kunde jag få mina lån återbetalda? Snart, fortsatte Tad att försäkra mig. Sedan slog en annan katastrof till. June hade privat gett en av sina kvinnliga "vänner" på sjukhuset ett exemplar av White Man's

Bible, i hemlighet, i ett brunt kuvert, efter att ha blivit försäkrad om att hon sympatiserade med våra läror. Nästa sak June visste var att hon fick sparken och förlorade sitt jobb som gav 2000 dollar i månaden, utan någon angiven anledning.

Tiden gick, och allt jag någonsin fick från Tad var otaliga försäkringar om att han skulle betala tillbaka till mig "snart". Hans fru, June, fick ett annat jobb, men det betalade inte lika bra som det hon hade haft. Jag försökte ge den stackars karln en chans att återhämta sig och infria sina löften. (Han var också skyldig mig de 9000 dollar som jag hade lånat honom tidigare.) Slutligen, tre år och 50 löften senare, var mitt tålamod slut. Vi var nu inne i 1986 och bodde i North Carolina, och jag hade inte fått en cent, inget annat än löften. Vad kunde jag göra? Jag beslutade mig för att ta min förlust och lämna över ärendet till en inkassobyrå. Var kunde jag hitta en som jag kunde lita på i Broward County? Jag ringde min gamle vän, Jim Hundley, som ägde lagret och hyreskomplexet i Pompano Beach, där jag under min sista vistelse i Florida hade förvarat mina tusentals exemplar av *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*, och även förvarat mina affärshandlingar och filer. Jag hade känt Jim i minst 15 år. Jag beslutade mig för att ringa honom och fråga honom — kände han till någon ärlig inkassobyrå i Broward County? Visst, hans svärdotter, Geri Lamb, ägde en som hette Professional Credit Control, Inc., och hon skulle gärna ta hand om mitt fall.

Så jag ringde henne och hon skickade mig de nödvändiga papperen att skriva under och hon skulle ta det därifrån. Hon var inte advokat själv, men byrån anlitade en som skötte allt det juridiska arbetet åt dem. Byråns provision för att genomföra en inkassering var ganska saftig — 50 % om de drev in pengarna, och ur det betalade de alla advokat- och andra juridiska kostnader. Om de inte drev in något, var jag inte skyldig någonting. Gott nog. Bättre att försöka rädda något ur affären än ingenting. Jag visste att familjen Galin ägde ett hus och måste ha åtminstone visst eget kapital i det. Dessutom hade June ett ganska välbetalt jobb, och de måste också ha ett betydande lager av Amway-varor.

Inkassobyråns advokats namn var Alton A. Linn, Jr., vars kontor låg i Pompano Beach. Han lämnade vederbörligen in en stämningsansökan för min räkning, som ett fall, och en annan för kyrkans räkning, som ett andra fall, i Circuit Court i Ft. Lauderdale.

Vårt fall var schemalagt till den 27 januari 1987.

Vid denna tid höll vårt nya hus fortfarande på att byggas och vi bodde i John Dillards stuga nr 20 i Georgia. Den

Den 25 januari, efter att ha tittat förbi kyrkan (Don Johnson hade precis återvänt från Texas), hämtade jag "Art"-filen från skåpet i kyrkan och Henrie och jag gav oss av mot Florida klockan 10:20. Det regnade kraftigt när vi åkte och när vi stannade för lunch på Red Lobster i Atlanta regnade det fortfarande. Vi anlände till Lakeland, Florida och körde in vid Holiday Inn klockan 17:50. Vi åt middag i Holiday Inns matsal.

Mary Wimmer, som fortfarande bodde i Lighthouse Point på den tiden, hade bjudit in oss att bo hos henne när vi kom ner. (Hennes man, Bill, hade dött bara några månader tidigare.) Vi anlände dit på kvällen och hon hade förberett en god middag åt oss. Nästa morgon åt vi frukost vid hennes bord, och hon gick vidare för att ta hand om en mängd sysslor som väntade på henne, och vi förberedde oss för vårt möte i domstolsbyggnaden.

Efter att ha ätit lunch på Denny's i Lighthouse Point körde vi till Broward County Courthouse. Vi fann att mycket byggarbete pågick vid den expanderande domstolsbyggnaden och den närmaste parkeringsplatsen vi kunde hitta låg ungefär en kvarts mil bort. Vi gick till rum 920, domare Linda A. Vitales tjänsterum. Vår advokat, Alton A. Linn, Jr., anlände snart. Det var första gången vi träffade honom, och vi diskuterade några detaljer i målet, även om fakta redan var väl kända för oss alla. Tad och June Galin var redan där, tillsammans med en anhängare som egentligen inte hade något med målet att göra. Snart anlände domare Vitale och rättegången började. Faktum var att det var ett helt klart fall. De hade lånat 19 000 dollar och skrivit under 90-dagars skuldebrev för återbetalning. Fem år hade gått och de hade inte betalat tillbaka ett öre. Tad hade redan skickat in ett långt, tröttsamt skriftligt försvar om att hans koppling till kyrkan hade förstört hans verksamhet, och att allt var mitt fel. När rättegången inleddes fortsatte han att gnälla och upprepa samma visa i oändlighet. Då och då ingrep domaren och frågade: "Men ni lånade väl pengarna och skrev under skuldebreven som vi har här framför oss?" Han svarade: "Ja, men...", och började sedan gnälla igen. Jag började bli rejält irriterad och ville flika in att han kom till mig och att det var hans idé att gå med och att han lånade och gjorde av med pengarna. Min advokat puffade mig dock i sidan och sa åt mig att förbli tyst, vilket jag gjorde. Slutligen tog gnällsessionen slut, och domaren sa: "Ni lånade pengarna, ni betalade inte tillbaka dem", och avkunnade dom mot dem.

Så vi hade vunnit vårt mål, fått en dom registrerad mot dem och åkte tillbaka till North Carolina.

Vad hände sedan? Ingenting. Jag hörde aldrig ett svar från advokaten, inte heller från inkassobyrån, under vad som verkade vara en orimligt lång tid. När jag hörde mig för på båda ställena per telefon var de svåra att nå. När jag väl fick kontakt var svaren vaga, märkliga och tvetydiga. En av dem sa att familjen Galin hade ansökt om konkurs, men om det var före eller efter domstolsbeslutet lyckades jag aldrig få reda på. I vilket fall som helst vidtog ingen av dem den minsta åtgärd för att driva in skulden, och efter ett tag gav jag upp. Jag misstänker att Tad köpte ut dem till rabatterat pris, och att de, advokaten och inkassobyrån, behöll de pengar de kunde få för egen räkning. Jag fick i alla fall aldrig se ett öre och jag ville inte slösa mer tid på att driva ett hopplöst fall 120 mil bort när jag hade viktigare saker att göra.

Finns det en ärlig inkassobyrå i Broward County? Inte vad jag vet.

Kapitel Trettioett

The Natchez Pilgrimage Tour Plus

Före inbördeskriget var delstaten Mississippi en av de rikaste, om inte den rikaste, i nationen, och staden Natchez sägs ha haft fler miljonärer i sina omgivningar än någon annan stad, inklusive New York. Som vi alla vet förändrade judarna allt detta, och idag är Mississippi en av de fattigaste och mest efterblivna i unionen. Hur det än må vara med det, har staden Natchez en stolt tradition och många av dess gamla herrgårdar står fortfarande kvar som sevärdheter och utställningar av den Gamla Södern. Varje år under hela mars månad håller staden en "Pilgrimage Tour" som speglar glansen från svunna tider, även om stadskärnan är lika sjabbig som vilket annat slumområde som helst bebott av n-ordet. Icke desto mindre är dess pilgrimsfirande varje år en sällsynt juvel, och min fru och jag har besökt det mer än en gång. Vi har märkt att det under de senaste tio åren eller så har vuxit upp flera nya förortsområden runt stadens omgivningar som inte fanns när vi först besökte den.

I mars 1987, medan vårt nya hus höll på att byggas, bestämde vi oss för att ta oss tid att besöka det igen. Henrie och jag planerade att resa den 27 mars. Efter att ha rådgjort med Billy Sanders, entreprenören, om val av kakel, träslag och andra detaljer, gick vi upp tidigt för att ta oss till kakelaffären. Vi valde typ och färg på kakel till alla 3,5 badrummen, och även till foajén vid entrédörren. Vi stannade också till vid Macon Supply och valde ut modellnummer för VVS-armaturer (mestadels borstad brons). Vi förde anteckningar om valen av alla dessa föremål och skyndade tillbaka till byggplatsen, men Sanders var inte där. Vi lämnade dem alla i en aktmapp och spikade fast den på en regel. Vi var säkra på att han skulle se den.

Vi bodde fortfarande i John Dillards stuga nr 20 vid denna tid. Efter att ha hämtat posten på postkontoret åt vi lunch i stuga nr 20 och packade för att åka. Vi stannade och betalade vår hyresräkning fram till den 27:e, och pratade med John

Dillard om att ge oss någon form av eftergift under vår frånvaro. På denna punkt vann vi en partiell eftergift.

Vi stannade till vid Clayton Motors och lämnade en depositionscheck på 100 dollar för en affär vi hade gjort med dem gällande en ny 1987 Pontiac 6000 LE kombi.

Lämnade Clayton vid 12:45-tiden och begav oss söderut mot Atlanta, sedan österut på I-20 hela vägen till Tuscaloosa, Alabama, och checkade in på Stage Coach Inn för natten. Vi hade kört 314 miles och anlände klockan 18:00 (CST). Henrie åt ett äpple på rummet, medan jag gick till loungen och åt en smörgås och så mycket räkor jag orkade.

Fredag 27 mars 1987. Vi kom iväg tidigt och körde västerut genom Jackson, Mississippi, och svängde sedan av på Natchez Trace Parkway, söderut mot Natchez. Det var en vacker dag och en vacker biltur. Henrie var särskilt imponerad av all blommande kornell, även många andra blommande träd och klätterväxter, inklusive kvitten (lila), några oidentifierade gula klättrare och många utmärkta arter av blåregn. Såg även en vild kalkon på nära håll som gick på vägen. Många vråkar syntes till, både i träden och i luften.

Vi gjorde en avstickare till en sidoväg som ledde till Port Gibson, körde sedan ner för en annan sidoväg i åtta miles, vilket ledde till ruinerna av den storslagna gamla herrgården Windsor Plantation, byggd 1859–61 och förstörd i en brand 1890. De enorma och vackra korintiska pelarna (jag tror vi räknade till 14) som står kvar är några av de mest enastående av alla herrgårdar från söderns antebellum-period.

Vi anlände till Natchez vid 15-tiden och checkade in på Scottish Inn. Henrie och jag åt middag på Chug's Restaurant några kvarter bort. Jag åt grillad mal och hon åt crab Augustin.

Lördag 28 mars. Henrie hoppade över frukosten. Jag körde tvärs över vägen (US 61) och åt frukost i Best Westerns matsal. En stor baptistgrupp var också där, de höll precis på att gå. Framåt middagstid körde vi upp till Natchez Pilgrimage Tour Center och köpte biljetter till "Green Tour" — fyra av antebellum-hemmen för den eftermiddagen, och även biljetter till Confederate Pageant den kvällen. Samtidigt gjorde vi reservationer för att äta middag på Carriage House klockan 19:00. Vi åt lunch på Post House, bredvid Pilgrimage Center, där vi åt Crayfish Étouffée. Jag har glömt vad det var, men Henrie tyckte det var utmärkt.

Efter lunch besökte vi de fyra hem som vi hade biljetter till, (a) Parsonage, (b) Rosalie, (c) Richmond och (d) Dunleith. Det var stora folkmassor överallt. Vädret var soligt och började bli ganska varmt. Klockan 19:20 åt Henrie och jag middag på Carriage House på Stanton Halls ägor. Därifrån skyndade vi oss till City Auditorium för att se huvudevenemanget — Confederate Pageant. När vi kom tillbaka till bilen upptäckte vi att batteriet var dött, men en vänlig sydstatare kom till vår undsättning med startkablar och vi fick snart igång bilen.

Söndag 29 mars. Efter att ha checkat ut från Scottish Inn åt vi frukost på Best Western tvärs över gatan, och klockan 08:50 begav vi oss mot Texas. Korsade Mississippi in i Louisiana på US 84, sedan vidare till I-20 och åt lunch på Denny's i Shreveport. Vidare till Tyler, genom Corsicana, sedan US 31 hela vägen till Waco, Texas. Checkade in på Lexington Motel, som hette The Texian när vi bodde där i december förra året. Vädret hade blivit ovanligt kallt och vi såg lite snö på vägen. Körde 410 miles.

Måndag 30 mars, i Waco, Texas. Åt frukost på Tanglewood Farms Restaurant, ett kvarter från motellet. Ringde Chilton Bank. Pratade med Janice, bokade ett möte med James Davis, chefen, till klockan 10:00. Pratade med honom i ungefär en timme, ämnet var hur man hindrar IRS (skattemyndigheten) från att lägga vantarna på de tillgångar jag kan tänkas ha. Diskuterade att starta "offshore-stifterlser", vars ränta inte skulle behöva rapporteras till IRS. Davis gav mig namn och telefonnummer till en advokat som specialiserat sig på sådant: en Richard Moore i Clearwater, Florida. Han informerade mig också om att John Landon, bankens nuvarande ägare, befann sig i Hongkong för att undersöka möjligheter att växla amerikanska dollar till schweizerfranc, på konton som skulle ge ränta. Han sa att jag var den förste som gjort en sådan förfrågan. Fick reda på att Landon bara var 39 år. Träffade Janice.

Körde norrut på I-35E. Stannade vid ett nytt Holiday Inn som precis skulle öppna och fick en "kostnadsfri lunch".

Körde norrut och österut från Dallas på I-30 och checkade in på Continental Motor Inn (Best Western) i Arkadelphia, Arkansas, ankomst klockan 18:30. Åt en stor buffémiddag på en tillhörande restaurang. Körde 401 miles.

Tisdag 31 mars. Frukost på motellets restaurang. Checkade ut klockan 8:50 och körde nerför I-30, anlände till Memphis vid middagstid. Vi ville återbesöka Mud Island, ett intressant museum från inbördeskrigets dagar, men också en nöjespark och lekplats av något slag. Det hade byggts till betydande kostnader på vad som förr inte var mer än vad namnet antyder, en lerö i Mississippifloden, belägen ungefär en kvarts mil från den östra stranden och lite söder om huvudbron. Vi hade båda besökt den tidigare, men inte tillsammans.

Vi lämnade bilen parkerad på parkeringsplatsen som byggts speciellt för Mud Islands besökare, men som låg på fastlandet, köpte biljetter till Mud Island-turen och tog monorailen över till ön. Där åt vi lunch, bara smörgåsar, på Meagher's Restaurant. Stället hade också två andra restauranger, som verkligen är förstklassiga, men de var båda stängda eftersom turistsäsongen ännu inte var i full gång. River Terrace Restaurant var planerad att öppna den 11 april.

Henrie och jag gick sedan genom museet under nästa en och en halv timme. Vi märkte att personalen var praktiskt taget helt svart, och att hela stället hade förfallit avsevärt sedan förra gången vi besökte det.

Gav oss av klockan 15:00 och körde söderut och österut på US 78 hela vägen till Hamilton, Alabama, invånarantal 4500. Vi checkade in på Holiday Inn, där jag åt middag i deras matsal, medan Henrie fastade på ett äpple på rummet. Körde 352 miles.

Onsdag 1 april 1987. Henrie och jag åt frukost i Holiday Inns matsal, checkade sedan ut och åkte klockan 09:00, färdades söderut på US 73. Ganska bra väg, hälften av den fyrfilig. Efter att ha stannat för lunch i Anniston, Alabama (Shoney's), körde vi vidare till Atlanta och anslöt till I-85. Körde norrut på US 441, tog sedan en avstickare för att träffa Bill Stratton på Currahee Printing Co., Toccoa. De höll på med tryckningen av *RAHOWA! This Planet is All Ours* för oss vid den tiden. De hade dock fortfarande ingen maskin för att göra bokbindningen då, och var tvungna att låta ett externt företag sköta bindningen. (De har en bindningsmaskin nu.)

Körde vidare till Clayton, där vi åt middag på Burrell's Junction, och handlade sedan lite matvaror på Winn-Dixie. Körde vidare till skolan för att slå på värmen. Tittade på byggarbetet på huset för att se om några framsteg hade gjorts i vår frånvaro. Inte mycket, frukosthörnan hade

hade stängts in. Henrie hämtade sin bil vid kyrkan. Vi pratade en kort stund med familjen Johnson, och körde sedan till vår stuga nr 20. Körde totalt 378 miles.

Kapitel Trettiotvå

Chilton Private Bank-katastrofen

Denna nästa stora episod i Church of the Creators historia är mycket smärtsam för mig att rapportera. Det är inte första gången jag har blivit lurad och gillrad i en fälla, och det är inte heller den sista. Jag har redan berättat om mitt intensiva sökande efter en relativt säker hamn för de resurser jag ägde personligen, och de i kyrkans namn, och hur man skulle förhindra IRS långa och krokiga arm från att lägga beslag på dem när som helst utan förvarning. Jag har också berättat om hur jag blev rådd av Don Johnson att en privat bank i Texas, som inte stod under federal jurisdiktion eller Texas delstatsmyndigheter, förmodligen var mitt bästa alternativ, eftersom de hade varit verksamma sedan 1914 och inte samarbetade med JOG. Dessutom låg alla deras tillgångar i statsobligationer eller statsskuldväxlar, som antogs vara de säkraste av alla fonder, och om några IRS-agenter kom förbi och ville snoka i någons specifika konto, skulle bankens ledning ge investeraren gott om varning för att ta ut sina medel. Jag har också beskrivit mina två besök på själva banken för att prata med ledningen och göra mitt bästa för att kontrollera dessa påståenden. Som ett resultat av alla dessa rekommendationer flyttade jag en betydande del av de likvida tillgångarna, mina egna och kyrkans, från fem stora banker i Florida till Chilton Private Bank. Dessa var inga små konton; mina uppgick till 262 649,68 dollar och kyrkans till 231 572,60 dollar, vilket tillsammans uppgick till nästan en halv miljon dollar.

Ungefär en månad innan vi flyttade in i vårt nybyggda hem, någon gång under den tidigare delen av maj, skickade jag ytterligare en stor insättning till Chilton Bank, en check på ett belopp av cirka 35 000 dollar, som jag hade erhållit från min senaste stora fastighetsförsäljning i Collier County, Florida. Checken och insättningsblanketterna returnerades till mig av The Republic Bank of Waco, genom vilken Chilton Private Bank av någon anledning körde alla sina insättningar. Det fanns ingen förklaring i kuvertet till varför insättningen blev

återvände. Uppskrämd försökte jag omedelbart ringa Chilton Bank, men deras telefon, sa den inspelade rösten, hade kopplats ur. Jag ringde då Republic Bank för en förklaring och fick veta att Chilton Private Bank var insolvent och att Texas Banking Commission hade tagit över den. Nu var jag verkligen i ett tillstånd av desperation, och jag gick ut för att berätta nyheterna för Don. Han verkade varken förvånad eller oroad. Han fällde någon dum kommentar om att det utan tvekan snart skulle ordna upp sig. Jag försökte få ytterligare information från Republic Bank, men allt de kunde säga mig var att jag snart skulle få ett officiellt brev från Texas Banking Commission. Inom en vecka fick jag mycket riktigt två brev, ett för min egen räkning och det andra adresserat till kyrkan. Breven bekräftade alla mina värsta farhågor. Banken var i konkurs och under likvidation.

I och med att två konton involverade stora summor pengar, både våra och kyrkans, ville Henrie och jag ta reda på så snabbt som möjligt vad som hade hänt, och vad, om något, som kunde göras. Eftersom ingen information kom från Chilton-banken, och eftersom Texas Banking Commission inte erbjöd något annat än det formella tillkännagivandet i formulärbreven, beslutade vi att det var absolut nödvändigt att vi gjorde en resa till Texas och samlade in den information vi kunde från olika källor. Var skulle vi börja? Vi skulle bege oss till själva brottsplatsen, till Texas, och ta det som det kom när vi väl var där.

Chilton ligger cirka 28 miles söder om Waco, Texas, i Hall County, vars huvudort är Marlin, ett obetydligt landsbygdsområde, ett område som inte innehåller mycket av värde. Vi bestämde oss för att länets register över Chilton Bank-fallet skulle vara platsen att börja på.

Henrie och jag lämnade vårt nya hem lördagen den 8 augusti 1987, och vår första etapp på 502 miles tog oss hela vägen till själva staden Marlin, där vi checkade in på Metro Inn (Best Western) och anlände dit klockan 19.00. Nästa morgon körde vi till sheriffens kontor för att få en bild av läget. Där, i ett litet förrum, fanns en flott klädd svart vakt, som berättade för mig att sheriffen hade varit borta i en vecka, och i vilket fall som helst hade sheriffmyndigheten ingen del i Chilton Bank-fallet.

Därefter gick vi till länets domstolsbyggnad, där vi rådfrågade domstolssekreteraren. Hon sa att de inte heller hade någon del i fallet, men pekade mot distriktsdomstolen på tredje våningen. Vi gick upp till tredje våningen och där distrikts-

Domstolstjänstemannen hade Texas Banking Commission-fallet arkiverat, i en mapp redo för mig att granska. Jag frågade om jag kunde få en kopia av den, och tjänstemannen sa ja, för 1 dollar per sida. Jag sa, sätt igång, ge mig hela filen, 20 sidor och värd 20 dollar. Jag försökte få ytterligare information från tjänstemannen, men han låtsades vara okunnig om allt. Han föreslog att den lokala tidningen kunde ha mer information, eftersom de hade följt fallet noga.

Jag gick för att prata med redaktören för Marlin Democrat. Han var mycket samarbetsvillig och erbjöd en mapp med en samling klipp om Chilton-fallet, varav de flesta var tagna från Waco Tribune Herald. Jag satte mig vid ett skrivbord han erbjöd och började skumma igenom artiklarna. Jag valde ut fyra artiklar och frågade om de kunde göra kopior av dem, vilket de gjorde.

Jag gick sedan tillbaka till motellet och checkade ut. Henrie och jag åt sedan lunch på Plantation Inn Restaurant och gav oss av mot Waco, Texas, cirka 28 miles bort. Vi anlände dit vid 14:30-tiden och hittade slutligen den federala konkursdomstolens kontor på tredje våningen i den stora posthusbyggnaden vid Austin Blvd. och 5th St. Vi sökte igenom indexet över fall och hittade slutligen Chilton Bank-fallet — Konkurs nr 8760550, registrerat den 22 juni 1987. De kvinnliga tjänstemännen (tre stycken) lokaliserade sedan snabbt filen och lät oss göra kopior på deras kopieringsmaskin, totalt 72 sidor à 25 cent per sida, 18 dollar. Det tog oss cirka 40 minuter. Vi lämnade sedan Waco och begav oss mot Austin, cirka 100 miles bort. Vi anlände klockan 17:45 och valde att bo på Quality Inn, South. Jag åt en god Chef's Salad till middag och avslutade det hela med äppelpaj à la mode. Henrie valde att bara äta ett äpple och dricka lite juice på rummet.

Advokaten som utmanade Texas Banking Commission i deras åtgärder mot Chilton Bank var Joe Alfred Izen, vars kontor låg i Houston. Jag studerade Izens rättsutlåtande resten av kvällen.

* * * * *

Vid det här laget, utifrån de olika filer jag hade samlat in från Marlin District Courts register, berättelserna i Marlin Democrat och Waco Herald Tribune, samt den federala konkursdomstolens register i Waco, framträdde en helt annan historia än den jag hade fått berättad för mig av Don Johnson och av James T. Davis i Chilton Bank. Det mesta av vad de hade berättat för mig var sant och gällde ledningen av banken under 70- eller

så många års ägande av familjen De Graffenreid, som drev banken hederligt och använde den främst som ett komplement och en bekvämlighet för sin huvudsakliga verksamhet, som var bomull. Men under de senaste åren hade den bytt ägare två gånger och tagits över av bedragare vars avsikt var att kapitalisera på familjen De Graffenreids 70-åriga rykte och lura intet ont anande investerare. John F. Landon tog över kontrollen över Chilton Private Bank så sent som 1986. In i denna bild träder en före detta fånge, den 44-årige John Peter Galanis, vars register innehåller för många svindlar för att listas här. Det verkar som om han hade en fantastisk talang för att samla in pengar i enorm skala.

För att nämna ett exempel: enbart i fallet Transpac Oil Co. överfördes 172 miljoner dollar i bedrägliga partnerskapsförluster till investerare genom en bluff som hanterades av Galanis. Hans fru ägde en Rolls-Royce Corniche för 156 000 dollar. Deras sju hektar stora egendom i Greenwich, komplett med en privat sjö och en uppvärmd inomhuspool, värderades till 3 500 000 dollar. Men detta var bara en del av tillgångarna och en bråkdel av de bedrägliga svindlar som han var inblandad i. Det räcker med att säga att han var en "vän" till John Landon, och hans och hans fru "överdrag" i Chilton Bank uppgick till hela 1 492 000 dollar under 1986. Men det fanns dussintals andra bedrägliga konton som var överdragna och osäkrade lån som gavs under dessa korta år under Landons ägande, vilket gjorde bankens insolvens oundviklig. Detta är den del av historien som jag inte fick höra av varken Don Johnson eller James T. Davis. Frågan är: hur kom de undan med det, och varför spreds historien om hur banken var så ovanligt säker eftersom alla dess investeringar förmodligen låg i statsobligationer och amerikanska statsskuldväxlar?

* * * * *

Detta var vad jag ville ta reda på härnäst. När Henrie och jag anlände till Austin tisdagen den 11 augusti 1987, sökte vi upp Texas Banking Commission, som låg på 2601 N. Lamar Blvd. Vi anlände till State Finance Building klockan 11.00. Vi blev förvånade över de lyxiga faciliteterna och byggnadens rymliga layout. Vi tog hissen till tredje våningen där bankkommissionen huserade och gick över en stor yta av heltäckningsmatta till receptionen där det satt en tjock liten svart tjej. Jag bad att få träffa Carlos J. Contreras III, som var biträdande chefsjurist. Kenneth W. Littlefield, som var kommissionär, var utanför staden. Efter att ha frågat oss

ett antal meningslösa frågor, sa den tjocka lilla niggerflickan att Contreras var upptagen i ett möte och omöjligen kunde ta emot oss. Efter att ha insisterat på att vi skulle vänta ut Contreras, och medan jag var i telefon för att försöka boka ett möte med regiondirektören Jimmy Parker (i en annan byggnad cirka fyra mil bort), dök plötsligt både Carlos Contreras och hans sekreterare upp och sa att de kunde träffa oss nu.

Klockan 11:20 gick vi in på hans kontor och påbörjade vårt möte. Henrie satte i hemlighet på den lilla Sony-bandspelaren i sin handväska, som jag hade instruerat henne kvällen innan om hur den skulle användas.

Följande samtal utspann sig. Jag kommer endast att gå igenom delar av höjdpunkterna.

(a) **John Landon.** Jag frågade var han befann sig, om han var på fri fot eller i fängelse, och vilka tillgångar han kunde tänkas ha utanför banken? Contreras svarade att Landon hade blivit åtalad och arresterad, men för närvarande var ute mot borgen. Han var bosatt på Manhattan, NY, och de hade kontakt med honom genom hans advokat.

Landon hade visserligen ett antal tillgångar, men de var svåra att fastställa. Det fanns en lägenhet i Utah värd 400 000 dollar. Det fanns en tredje panträtt i en bostad (inte Landons) i Palo Alto, Kalifornien, värderad till 1 000 000 dollar. Det fanns en rad andra poster. Contreras hävdade att de (bankkommissionen) hade koll på dem alla.

(b) **Överdrag.** Jag frågade hur det var möjligt att tillåta dussintals överdrag, som uppgick till så mycket som 250 000 dollar, eller till och med 800 000 dollar, utan att dessa checkar studsade. Contreras sa att det uppenbarligen var slarvig bankpraxis, men att Landon tydligen hade valt att tillåta det. I vissa fall där överdragen förblev obetalda, omvandlades de till lån.

Var några av dessa lån säkrade, och skulle de kunna återvinnas, frågade jag. Lånen var inte säkrade och han visste inte om de skulle kunna återvinnas.

(c) **Kontanter.** Jag påminde Contreras om att jag hade pratat med honom i telefon i maj och att han då hade sagt till mig att det fanns 700 000 dollar i kontanter på banken, men nu när rapporten hade publicerats visade den endast 413 000 dollar. Varför denna skillnad? Han sa att det inte fanns några faktiska kontanter på banken, men att det fanns insättningar vid andra institutioner, såsom Merrill Lynch, den största, och Republic Bank i Waco, med flera. Han förklarade aldrig skillnaden, men

sade att de hade funnit nya insättningar sedan rapporten, och siffran var nu troligen större än 413 000 dollar.

(d) Statsskuldväxlar. Contreras sade att inga statsskuldväxlar påträffades i bankens ägo. När jag frågade om De Graffenreid, den tidigare ägaren, hade säkrat sina insättningar med statsskuldväxlar, sade han att han inte visste, det var före hans tid. Uppenbarligen hade Contreras inte varit där i mer än ett år.

(e) James T. Davis. Han hade åtalats för en mindre förseelse genom att inte ha rapporterat en insättning på över 10 000 dollar till skattemyndigheten (IRS) och hade använt sig av undanflykter genom att dela upp den på två konton. Han levde fritt och obundet någonstans i närheten av Chilton. När jag frågade vilken tänkbar vinst det skulle kunna innebära för Davis att bli involverad i en sådan röra när han uppenbarligen kände till alla de ohederliga skumraskaffärer som pågick, sade han att han inte visste. Contreras sade att de inte gick vidare med straffrättsliga anklagelser, då det föll under den federala åklagarmyndighetens jurisdiktion, troligen i San Antonio.

(f) International Risk Assurance. För några veckor sedan hade jag blivit kontaktad av herr Reinhold Sommerstedt från Santa Ana, Kalifornien, som ville att banken skulle försättas i konkursdomstol, och efter att ha förklarats i konkurs var deras avsikt att köpa den och kreditera alla insättare det fulla värdet av deras konton. Men uppenbarligen motsatte sig bankkommissionen detta förnuftiga drag. Jag frågade Contreras, varför? Jag frågade honom också vems intressen International Risk Assurance var mest intresserade av att skydda, och Contreras sade, insättarnas, naturligtvis. Jag sade att jag förstått att International Risk Assurance var villiga att täcka ett underskott på 5 eller 6 miljoner dollar och ersätta insättarna till 100 %, men bankkommissionen ville inte tillåta det, och inte heller låta dem köpa den. Varför inte?

Hans svar var att när John Landon meddelade att banken stängdes den 15 maj, upphörde banken att existera, och det var då mot lagen att sälja den. Jag hävdade att detta i bästa fall var en bräcklig teknikalitet, och om bankkommissionen verkligen ville komma till insättarnas räddning, skulle de enkelt kunna arrangera ett sådant övertagande. Han insisterade på att det var mot lagen, och att de i vilket fall som helst aldrig hade mottagit ett sådant erbjudande, varken muntligen eller skriftligen. Det lät rent ut sagt dumt i mina öron, även om jag inte sade det högt. Om de alls var intresserade av att lösa problemet, skulle erbjudandet från I.R.A. enkelt ha kunnat följas upp och antingen bekräftas eller avvisas.

Hela tiden fick jag intrycket av att Contreras och bankkommissionen fördröjde processen, och i själva verket var

försvarade Landons handlingar, i själva verket medvetet ville att insättarna skulle förlora sina investeringar, och var i maskopi med Landon, Galanis och Co. Vid samtalets slut berättade jag för honom att jag hade tre möjliga teorier om hela affären.

1. Att Landon kanske bara var en inkompetent klåpare och hade klantat till det.
2. Att Landon och Galanis var genomärliga skurkar och hade planerat att lura insättarna från första början.
3. Den tredje möjligheten, och den jag ansåg vara den mest troliga, var att de alla var i maskopi, att det var en operation av C.I.A.-typ, utformad för att snärja och ruinera en viss grupp medborgare som de betraktade som skatteprotestanter. När jag lade fram den senare möjligheten bleknade Contreras mörka ansikte, och till och med Henrie märkte det, sa hon senare. Han förnekade den senare möjligheten häftigt, som vilken god JOG-agent som helst naturligtvis skulle göra.

* * * * *

Henrie och jag stannade slutligen för lunch på en restaurang vid namn Pat's Barbecue i en liten stad som heter Giddings, Texas. Vi åt varsin god B.Q.-smörgås och en persikopaj toppad med glass. När vi nådde Houston checkade vi in på Comfort Inn, Galleria/Westchase.

Onsdagen den 12 augusti. Jag ringde Joe Izens kontor klockan 08:45 för att försöka boka ett möte med honom, men nådde bara hans telefonsvarare. Jag lämnade mitt namn och sa att jag skulle ringa tillbaka senare. Under tiden gick Henrie och jag över till Denny's och åt frukost. Jag ringde igen klockan 09:30, sedan igen 11:56 och igen 14:12. Varje gång sa sekreteraren att han snart skulle vara inne, men visste inte när. Slutligen klockan 15:30 ringde hon och sa att han var inne. Vi hittade slutligen hans ställe, en sjaskig mörkgrå bostad i det nordöstra hörnet av Ferris och Spruce. Jag var inte imponerad av varken mannen eller stället.

Det första jag försökte fastställa var på vilken grund vi kunde göra affärer om jag gick med i denna grupp mot bankkommissionen. Efter en ansenlig mängd förhalande sa han att jag kunde gå med i gruppen för 3000 dollar i förskott, eller för 150 dollar i timmen, allteftersom ärendet fortskred.

Jag sa till honom att jag kände till historien om vad som hade hänt ganska väl, och att det inte fanns något behov av att återberätta historien för mig. Jag berättade för honom om alla filer jag redan hade samlat in, inklusive en kopia av hans konkursfall. Efter att ha skummat igenom alla mina filer, han

sa att jag inte hade hans senaste Brief (fem sidor, 10 aug -87). Han kopierade upp dem åt mig. Frågan jag ville ha svar på var denna: exakt vad hade han och hans grupp för avsikt att göra åt alltihop?

Hans svar var att de hade för avsikt att låta domstolarna tvinga banken i konkurs och att de, insättargruppen, skulle välja sin egen förvaltare, snarare än att låta Texas B.C. "stänga" banken och "likvidera" tillgångarna. På så sätt skulle de beslagtagna tillgångarna kunna spåras mer grundligt med insättarna vid rodret, hävdade han. Vidare skulle banken kunna återköpas av en privat grupp som skulle kunna ersätta det mesta, eller till och med allt, av insättarnas kapital. När jag presenterade Izen för de tre teorier jag hade gett Contreras om varför Landon & Co. hade gjort som de gjort, sa han att han inte visste, men lutade åt "sting"-teorin. Det blev mycket mer samtal, men efter att vi gått (klockan 5:25) och funderat över saken, undrade jag om inte den här typen var lika benägen att plundra de återstående tillgångarna som staten Texas var, men att han dessutom med största sannolikhet skulle dra ut på slutförandet av fallet i all oändlighet.

Henrie och jag gick upp tidigt nästa morgon (kl. 06:00) och checkade ut från motellet. Vi åt frukost på Denny's och körde österut på I-10 genom centrala Houston och vidare mot Lake Charles, Louisiana. Här stannade vi för lunch på restaurangen Catfish Connection och avnjöt en delikat måltid med skaldjur. Maten var het (kryddstark) och det var vädret också, men än så länge inget regn. Vi stannade för natten på Hampton Inn i Pascagoula, Mississippi och åt biffmiddagar. Jag åt ryggbiff. Henrie åt oxfilé.

Nästa morgon vid 6-tiden vaknade jag av ljudet av en åskknall och mycket blixtar. Ett fullskaligt skyfall pågick och fortsatte i flera timmar. Vår bil stod parkerad en bit bort från vårt rum på övervåningen, och våra regnrockar och paraply låg i den. Så jag gick till receptionen, hela vägen under skydd av takfoten, och frågade den söta blonda expediten om någon tillfälligt kunde låna mig ett paraply. Den snälla flickan sa att jag kunde använda hennes. Under skydd av paraplyet rusade jag till bilen och körde den under taket vid den större entrén framför motellet. Efter en gratis frukost gav vi oss av på I-10, sedan norrut på I-65 mot Montgomery, Alabama.

Vi anlände dit vid 2:45-tiden och körde söderut på East Blvd. för att utforska ASF, Alabama Shakespeare

Festival. Vi köpte två biljetter till kvällens pjäs, *Othello*. (Ordinarie pris 16 $, AARP-rabatt 14 $.) Vi checkade sedan in på Hampton Inn, men åt middag på det närbelägna Ramada Inn.

Klockan 19:40 körde vi över till ASF för att se en professionell uppsättning av *Othello*. Vi hade bra platser, fyra rader från scenen. Men allt eftersom pjäsen fortskred började Henrie känna sig sjuk, svag och darrig. Vi gick därför i pausen och återvände till motellet utan att se den andra hälften.

Lördag 15 augusti 1987. På morgonen kände sig Henrie bra igen. Vi åt den vanliga kostnadsfria frukosten på Hampton Inn, checkade sedan ut och gav oss av. Vi stannade till igen i Auburn, Alabama, och åt en andra frukost på Denny's. Vi körde österut på I-85, genom Atlanta och vidare hemåt.

På vägen tillbaka satt jag och funderade över hela fiaskot med Chilton Private Bank. Jag kunde inte låta bli att undra vilken roll min främsta församlingsbo, Don Johnson, kan ha haft i hela bedrägeriet. Av alla tusentals banker i USA, varför hade han styrt mig till en liten, obetydlig bank som ingen annan någonsin hade hört talas om, belägen i Texas ödsliga bakvatten, och gett den en så strålande recension precis vid en tidpunkt då den ruttna strukturen var nära att kollapsa? Jag visste att Don var en bedragare, att han kunde alla tricken, men jag trodde inte att han skulle använda dem till skada för kyrkan, som han sa att han hade kommit för att hjälpa till att bygga upp. Nu började jag undra om han inte var en viktig del av fiendens komplott. Hur kom det sig att han kände till banken överhuvudtaget, och hur kom det sig att han kände till hela bankens historia så långt tillbaka som 1914, men underlät att nämna att den hade tagits över av ett gäng skurkar under de senaste åren? Det hände trots allt inte över en natt. Det hade publicerats i Texas-tidningarna, och bankinspektionen hade i åratal känt till de ohederliga skumraskaffärer som pågått. Om Don visste så mycket om banken att han rekommenderade den till mig, kunde han knappast ha varit ovetande om vad som pågått under de senaste åren. Han hade precis kommit från Texas och rekommenderade den bara några veckor efter att han anlänt till kyrkan. Uppenbarligen var han väl informerad om dess nyligen timade historia och dess förestående kollaps. Hans strålande rapport om att alla deras tillgångar var säkrade genom statsskuldväxlar och statsobligationer var exakt samma lögnaktiga historia som James T. Davis hade berättat för mig, när han för bövelen visste...

väl att hela upplägget var ett svindleri. Det kunde knappast vara en tillfällighet.

För att runda av historien gjorde Texas Banking Commission vissa ansträngningar för att återvinna de tillgångar som var lätt tillgängliga, men de kunde ha gjort mycket mer om de hade velat. Efter ungefär ett år fick vi faktiskt en check för vad de hade återvunnit vid den tidpunkten, fördelat proportionellt mellan insättarna i förhållande till deras investering. Sex månader senare fick vi ytterligare en check. Totalt fick vi tillbaka ungefär 28 cent på dollarn. Resten kunde vi kyssa adjö för alltid.

Jag kunde inte låta bli att dra den enda slutsats som var logisk: Don Johnson hade flyttat in i kyrkan av ingen annan anledning än att hjälpa JOG att krossa vår rörelse, och som han verkligen hade lurat oss!

Vi stannade vid Winn-Dixie-butiken i Clayton för att ladda upp med matvaror, stannade sedan vid Dillards postkontor för att hämta en stor kartong full med post, och kom hem klockan 16.00. Hemmet har aldrig sett bättre ut. Efter att vi tagit varsin highball lagade Henrie en god middag med kycklingsoppa, kycklinggratäng med vattenkastanjer och persikopiroger med glass.

Kapitel Trettiotre

Döden på kyrkans andra våning

Eftersom familjen Johnson spelade en så viktig, om än destruktiv, roll i vårt program under deras vistelse i kyrkan, ankommer det på oss att ta en närmare titt på deras bakgrund, varav jag redan har berättat delar i tidigare kapitel. Som jag nämnde tidigare, vann Don Johnson mitt förtroende genom att hävda att han var en nära vän till Gale Bailey, som var den första att skänka 1 000 dollar till kyrkan och till vars minne vi planterade det första trädet på Leadership Lane.

Don och Bobbi, den senare hans påstådda fru, var båda i sina bästa år, i början av femtioårsåldern. Huruvida de verkligen var gifta med varandra, eller bara bodde ihop, var jag aldrig helt säker på. Inte heller var jag helt säker på om Don Johnson var hans riktiga namn, eller en pseudonym han tagit från TV-skådespelaren med samma namn. Både Don och Bobbi hade varit gifta tidigare, hon åtminstone en gång och han åtminstone två gånger. Båda hade barnbarn.

Hon hade en son, 30 år gammal, och en dotter, 24 år gammal. Hennes son, sade hon, gick på droger, men var fullt kapabel att sköta ett jobb som chaufför hos UPS. Hennes exman gick också på droger. Hennes 24-åriga dotter hade, enligt Don, en mognadsnivå som en tolvåring. Jag träffade henne när jag besökte dem i Texas, och hon var en ganska attraktiv kvinna. Faktum är att för en kvinna på 50 år var Bobbi också det. Bobbi var inte bara ganska attraktiv, utan också mycket kompetent och intelligent, och hård som flinta.

Don hade en son och två döttrar. Sonen satt i ett fängelse i Texas och avtjänade ett 50-årigt straff för något brott kopplat till olagligt vapeninnehav, en anklagelse som Don sade att han var oskyldig till och att han hade blivit ditsatt för. Med några veckors mellanrum åkte Don tillbaka till Texas och besökte honom i fängelset. Enligt Don hade hans rättegång varit...

helt klantigt utfört av den advokat Don hade som försvarade honom, och det var detta som fick honom (Don) att studera juridik och bli en paralegal. Nu hade han kommit till vår kyrka, inte bara för att skydda den från illegala ränker, utan för att starta en paralegalkurs som han inte bara skulle spela in på video, utan också undervisa i kyrkan för våra medlemmar, mot en avgift förstås. Kyrkan behövde inte betala honom någonting, bara tillåta honom att använda våra lokaler för att bygga upp sin videokurs, och även locka till sig och undervisa studenter i vår helgedom. Han hade redan gått en sådan kurs för Jack Gordon och praktiserat juridik som paralegal. Dessutom, då Carl Messick var i svårigheter angående skottlossningen mot bilen, hävdade han att han tappert skulle försvara honom utan kostnad för oss. Det hela lät mycket lockande för mig, och efter det personliga besök jag gjorde i Texas var jag helt såld på hans erbjudande. Vi kom överens, som tidigare beskrivits. Jag har också berättat hur deras billast med ägodelar anlände den 3 september 1986, utan familjen Johnson, men med en frakträkning på 3845,80 dollar, som jag var tvungen att betala. De skulle komma senare, sa de, när vi slutligen hörde av dem.

En av anledningarna till förseningen var att Bobbis mors man (men inte hennes far) just hade dött. Han hade varit 68 år gammal och vid god hälsa, när han fick en plötslig hjärtinfarkt och dog. Med tanke på vad som hände senare, låt oss lägga detta faktum på minnet. Familjen Johnson själva anlände inte till kyrkan förrän den 18 oktober 1986, mer än sex veckor efter att allt deras bagage anlänt. Don förlorade ingen tid på att be om en lön för Bobbi för att hjälpa till med sättningen av tidningen och allmän korrespondens, och så snart Carl var ur vägen och säkert bakom galler, bad han om de fulla 1000 dollar i månaden som jag hade betalat Carl som Hasta Primus.

Familjen Johnson förlorade inte heller någon tid på att göra sig hemmastadda och möblera om och ändra upplägget i byggnaden. De hade snart en katt och en enorm hund i lokalerna, trots att jag uttryckligen hade sagt till dem att vi inte ville ha några djur på kyrkans område. Istället för att använda ett av de fyra kontoren i den bakre delen av bottenvåningen som Carl och andra hade gjort, flyttade Don sitt skrivbord (han hade tagit med sitt eget tillsammans med allt annat) till själva helgedomen, eller kyrkans mötesrum, tillsammans med alla sina arkivskåp och annan utrustning. Huvudsyftet med att han kom till kyrkan, förutom att försvara Carls fall (vilket jag redan har beskrivit och som avslutades efter de första två månaderna), var att sätta upp sin juridiska kurs, spela in den på

videoband, och upprätta en regelbunden läroplan för lektioner i juridik. Efter att Henrie och jag kommit tillbaka från Phoenix den 19 januari 1987, frågade jag honom hur det gick med hans satsning, och om han var redo att börja spela in en del av materialet. Svaret var nej, men han hade allt i huvudet. När trodde han att han skulle kunna börja filma? Om ungefär en månad, dristade han sig att säga. En månad gick, och ingenting hände. Två månader gick, sex månader gick, och alltid samma svar — om ungefär en månad. Han bara satt där vid sitt skrivbord med en fånig mössa på huvudet (den hade något som såg ut som hebreiska bokstäver inskrivet, men om man vände den i 90 graders vinkel var det i själva verket ett grovt skällsord på engelska).

Under tiden skrev Bobbi olika material. Medan vi var i vår lägenhet i Arizona hade jag skrivit en stor del av min självbiografi *Against the Evil Tide* på gula ark. Bobbi skrev rent allt detta i god form så att jag kunde sammanställa hela manuskriptet i god ordning i en treringad lösbladsperm. Hon skrev också rent det material jag skrev efter att vi kommit tillbaka. Vid denna tid lät jag henne även typsätta allt material som ingick i *The Klassen Letters*, både volym ett och två.

Under tiden satt Don bara vid sitt skrivbord som en zombie, och kom aldrig ut med någon maskinskriven läroplan, och filmade inte heller ett enda kapitel av sin prestigefyllda juridikkurs.

* * * * *

Mitt i natten den 3 november, klockan 12:30 för att vara exakt, tyckte jag att jag hörde min telefon ringa. Jag var halvsovande, och telefonen fanns i mitt arbetsrum på övervåningen, ett rum och en korridor bort från mitt sovrum. Min hörsel är inte särskilt bra till att börja med, och det var en ren slump att jag hörde den överhuvudtaget. När jag lyfte luren hörde jag Bobbi skrika för full hals: "För Kristi skull! Kan någon hämta en ambulans! Don har slutat andas!" Hon skrek hysteriskt, och jag slösade ingen mer tid på att fråga henne varför hon inte redan själv hade ringt efter en ambulans, istället för att slösa en massa tid på att försöka nå mig. Jag sa att jag skulle ringa efter en ambulans direkt, och att Henrie och jag skulle komma över så snart vi kunde. Jag letade upp ett nummer till en ambulanstjänst i Franklin i Gula sidorna, förklarade situationen och bad dem skynda sig till Church of the Creator, 13 miles bort. De sa att de visste var det låg och skulle försöka ta sig dit så snart de kunde.

Henrie och jag klädde på oss så snabbt vi kunde, hoppade in i bilen och skyndade bort till kyrkan. Vi fann Bobbi i hysteri, och Don låg på sängen i bara kalsonger. Hans ögon var halvslutna och jag märkte att hans läppar började bli blå. Henrie försökte omedelbart ge honom mun-mot-mun-metoden. Hon hade gått en kurs i första hjälpen vid Pompano Beach brandstation cirka 20 år tidigare. Jag försökte dunka honom i bröstet med min knytnäve som jag hade sett läkare göra på film. Bobbi bara skrek — när kommer den där förbannade ambulansen? Slutligen, ungefär en halvtimme efter att jag hade ringt, kom ambulansen med tre ambulanssjukvårdare. De försökte arbeta med honom en kort stund, gav sedan upp och bar ner honom för utomhustrappan till ambulansen och for iväg som ett blixtnedslag. Henrie, Bobbi och jag hoppade in i min bil och följde efter dem i ungefär 80 miles i timmen. Personligen kände jag vid det här laget att allt var över, men vi skulle naturligtvis alla göra vad vi kunde.

På sjukhuset hade de Don på akutmottagningen i ytterligare en halvtimme eller så, och slutligen kom en av läkarna ut för att meddela Bobbi nyheten att de hade gjort allt de kunde, men att Don var borta.

Efter flera minuters gråt från Bobbis sida bestämde vi oss för att allt vi kunde göra den natten (klockan var ungefär 03:00) var att ta Bobbi hem igen. Henrie stannade hos henne i lägenheten och vakade med henne resten av natten. Bobbi började ringa ett antal telefonsamtal.

Vi tog henne till Bryants begravningsbyrå i Franklin nästa morgon, dit Dons kropp hade förts, för att göra arrangemang. Hon bestämde att hans kropp skulle kremeras. Kroppen gjordes dock först i ordning för visning och placerades i en kista. Henrie och jag gick till visningen vid den utsatta tiden, och träffade där Bobbis mor och även hennes syster. När sjukhusmyndigheterna informerade henne om att de under omständigheterna var skyldiga att utföra en obduktion, protesterade Bobbi länge och högljutt. Obduktionen genomfördes dock trots detta. Kroppen kremerades sedan vid ett krematorium i Asheville.

Dons systrar kom också till kyrkan några dagar senare och pratade med Bobbi, men vad som försiggick vid de mötena vet jag inte. De var inte vänliga mot Bobbi, enligt Gale Bailey. Gale kom också ner ungefär två veckor senare för att hjälpa Bobbi att reda ut Dons filer och angelägenheter.

Enligt Gale misstänkte några i Dons familj att Bobbi kan ha haft något att göra med hans bortgång.

Det fanns betydande indicier i den riktningen. Även om Don och Bobbi inte visade sin fientlighet offentligt, fanns det uppenbarligen en bitter schism mellan dem. Ungefär två månader tidigare hade Don åkt till Texas och stannat hos en vän i ungefär en månad, förmodligen "i affärer". Gale var också där med honom. Under denna tid bytte Bobbi sitt telefonnummer, och när jag insisterade på att jag borde veta var jag skulle kunna nå henne, gav hon mig det numret, men insisterade dock på att jag inte skulle lämna ut det till någon annan. Vid den tiden insåg jag inte att det fanns någon fientlighet mellan dem, och när Gale en dag ringde och frågade mig vad Bobbis nya nummer var, gav jag det oskyldigt till honom. När Bobbi fick reda på detta blev hon rasande.

Den andra märkliga omständigheten kring denna affär var att bara ett år tidigare hade Bobbis mors man dött under mycket liknande omständigheter. Han var 68 år, till synes vid god hälsa, men hade dött av en plötslig hjärtinfarkt. Nu hade Don, 52 år gammal, också varit vid till synes god hälsa, och även han hade dött av en plötslig hjärtinfarkt. Sammanträffande, eller delade de någon hemlig formel?

Hur som helst var Henrie och jag extremt sympatiska mot henne och försökte hjälpa henne på alla sätt vi kunde. Vi bjöd över henne på Thanksgiving-middag.

* * * * *

I åratal hade jag letat efter den "store promotorn" (se Racial Loyalty nr 10) utan större framgång, och nu när Carl var borta hade jag inte ens en Hasta Primus som kunde hjälpa mig att sammanställa tidningen och få den distribuerad. Som ett resultat av detta vacklade vår rörelse. Det sista numret av Racial Loyalty som vi gav ut innan familjen Johnson anlände var numret för juni 1986. Under den tid som Johnsons var här tills Bobbi fick sparken, en period på 18 månader, gav vi bara ut tre nummer. De var nr 37, 38 och 39, och huvudartiklarna var respektive "Den heliga treenigheten", "Jag talade med Gud" och "Sinnlig förorening — Att rensa ut de augiska stallen". Vår post minskade, och efter att Bobbi hade skrivit rent de manuskript jag nämnde tidigare fanns det inte mycket för henne att göra. Dessutom blev hon alltmer självständig och var sällan på kontoret, då hon tog ledigt några veckor för att gå på sin dotters bröllop, eller vad det nu var. Efter att hon kommit tillbaka från bröllopet sa jag till henne att jag tänkte sätta henne på halvtid; hon behövde bara komma till kontoret en halvdag tre dagar i veckan, tre timmar på morgonen, 9 till 12. Hennes lön

skulle också halveras. Eftersom hon ändå sällan var på kontoret, sa jag till henne att jag förväntade mig att hon skulle vara på arbetet punktligt under de angivna tiderna. Hon var ganska förargad över förändringen och i kombination med det ständiga besvär som hennes hund orsakade, utvecklades vår relation från tolerans till fientlighet. Hennes handlingar tydde sannerligen på att hon inte hade det minsta intresse av att främja kyrkans välbefinnande, utan bara vad hon själv kunde få ut av det. Till slut fick jag nog av hela situationen och jag gav henne 30 dagars uppsägningstid för att lämna lokalerna senast den 1 maj 1988. Därifrån och framåt var det totalt krig, och hon bestämde sig för att gå ett steg längre och sluta 15 dagar före tidsfristen. En bekännelse hon gjorde, som indirekt implicerade Don i Chilton-fiaskot, var hennes påstående att hon inte var ansvarig för något som Don hade gjort, ett erkännande som jag tolkade som att hon varit med på Chilton Bank-affären hela tiden.

Hon hyrde en stor U-Haul, med ett tvåhjuligt släp kopplat baktill på U-Haulen för att lasta sin bil. Hon hyrde också ett par från Franklin för att hjälpa till att lasta deras enorma samling av bagage. Hon gav sig av den 16 april 1987, med fågelbad i betong, hund, bil och allt. Och så slutade affären Johnson på en bitter ton, en som verkade ha lovat så mycket innan de ens anlände från Texas.

Kapitel Trettiofyra

Phoenix, AZ och Fallbrook, CA

17 dec. 1987 till 19 jan. 1988

Som var vår vana sedan vi förvärvade lägenheten i Phoenix, planerade Henrie och jag att tillbringa ungefär en månad borta från North Carolina och dra nytta av värmen och solskenet i det soliga Arizona. Vi brukar förlägga detta till delar av månaderna december och januari. Detta år, 1987, lämnade vi huset klockan 11:30 på torsdagen den 17 december. Vi stannade i Atlanta och åt lunch på Red Lobster i Gwinnet Shopping Center, tog sedan I-20 från ringleden och körde till Meridian, Mississippi, där vi checkade in på Hampton Inn efter att ha kört totalt 408 miles.

Nästa dags stopp var i Marshall, Texas, där vi bodde på Best Western Motel. Därifrån ringde jag George Arlen i Lewisville, Texas, en förort till Dallas. George hade hanterat vårt juridiska krångel med IRS i åratal. Under tiden hade han tillbringat cirka tio månader i fängelse på grund av någon teknikalitet vid skilsmässan från sin fru, och hade nu gift om sig och flyttat från Ft. Lauderdale till Dallas, Texas. Henrie och jag hade slutat betala skatt och skicka in våra 1040-blanketter sedan 1981, och jag hade fått några nya problem med detta gäng judiska pirater som jag ville diskutera med George. Enligt överenskommelse hämtade George Arlen upp mig vid vårt motell klockan 7:30 och vi åt middag på Golden Corral i Lewisville. Vår diskussion varade i ungefär tre och en halv timme. Eftersom processen är alltför invecklad är detta inte platsen att gå in på detaljerna i fallet. Låt mig sammanfatta med att säga att Arlen inte var till någon hjälp, och jag har haft hjälp av flera andra juridiska ombud sedan dess för att försöka avvärja dessa judiska gangsters.

Efter att ha stannat i El Paso nästa natt tog vi en omväg för omväxlings skull och körde från Lordsburg, New Mexico till Globe, Arizona, sedan till Mesa och körde upp på Superstition Speedway, I-10. Vi anlände till vår lägenhet

kl. 17.00 måndagen den 21 december. Efter att ha slagit på strömmen och funnit allt i god ordning, lastade vi ur våra tillhörigheter, gick sedan till Fry's Supermarket och handlade matvaror för 55 dollar. Efter att vi tagit varsin highball, lagade Henrie soppa och en smörgås och vi avslutade dagen. Vi hade kört exakt 2000 miles sedan vi lämnade vårt hem i North Carolina.

* * * * *

Ett sekundärt mål med denna resa var att försöka träffa Tom Metzger och hans son John. I åratal hade jag försökt övertala honom att gå samman med Church of the Creator. Vi hade tron, programmet och en mängd böcker som i kortfattad och konsekvent detalj lade fram precis vad den tron och det programmet innebar. Tom och hans grupp saknade alla dessa nödvändigheter, förutom att Tom var en kraftfull och flamboyant främjare och var 20 år yngre än jag. Han strävade passionerat efter att komma med i varje TV-talkshow och program han överhuvudtaget kunde, och lyckades till stor del med det. Jag kände att han behövde oss, och vi behövde honom. Faktum är att kort efter att ha medverkat i hans program Race and Reason i december 1984, sträckte jag ut en vänskaplig hand och skrev följande brev till honom, vilket talar för sig självt.

25 januari 1985

Mr. Tom Metzger
P.O. Box 65
Fallbrook, CA 92028

Käre Tom:

Jag har haft för avsikt att skriva till dig ända sedan jag återvände från min resa till södra Kalifornien och tacka dig för din gästfrihet och inspelningen av programmet. Så tillåt mig att nu säga — stort tack.

Efter att ha träffat dig är jag övertygad om din uppriktighet och hängivenhet för den sak som jag tror att du och jag båda har gemensamt — och det är den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg — ett mål som vi inom The Church of the Creator formulerar upprepade gånger.

Men tiden håller snabbt på att rinna ut för oss och huruvida vi kommer att uppnå detta under vår livstid beror på hur snabbt vi, den vita rasen, kan få ordning på vårt agerande. Låt mig tillägga att om vi inte gör det under vår livstid (och jag tror att vi i bästa fall har bara ytterligare 5 eller 10 år på oss att göra det) så kommer det inte att göras under våra barns livstid heller. Om ytterligare ett decennium eller

annars kommer helvetet att braka loss och ett världsomspännande raskrig kommer att följa, vars mål kommer att vara att fullständigt förinta den vita rasen och blanda upp de förfallna rester som överlever. Det kommer inte att finnas någon återkomst, ingen andra chans. Det andra alternativet är att krossa det monster som är fast beslutet att förgöra oss.

Jag har predikat upprepade gånger att det enda sättet den vita rasen kan besegra monstret och överleva är genom ren kraft — att bygga ett kraftcentrum som är större och starkare än det judiska kraftcentrumet och krossa skiten ur det. För det andra har jag predikat att det enda sättet det kan göras på är på samma sätt som de eländiga parasitära judarna har byggt sitt — genom polarisering och spridning — kring en dynamisk, kraftfull rasreligion. Se återigen "Dispersion and Polarization" i Racial Loyalty nr 14.

Inom Creativity har vi allt — hela paketet — för att bygga det kraftcentrumet. Den vita rasen har också arbetskraften, rikedomen, resurserna, intelligensen och antalet för att göra jobbet. Det största hindret enligt min mening är högmodet hos tiotusentals smågrupper som vill vara så förbannat oberoende och individualistiska att de hellre ser den vita rasen gå under än att erkänna att deras egna små satraper kanske inte är vuxna uppgiften.

Mitt mål med att skriva detta brev till dig är att övertyga dig — att bönfalla dig — att gå med oss i Creativity-rörelsen och bilda en Church of the Creator i ditt område. Det skulle vara ett stort steg i riktning mot polarisering, och eftersom du är en ledare, en man med en betydande anhängarskara, skulle detta skaka om hela den vita rasrörelsen så att de tar en andra titt och tar sitt förnuft till fånga — till insikten att vi måste polariseras till en enda enorm, kraftfull murbräcka. Fragmenterade och splittrade är vi lätta byten. De senaste 50 årens historia har bevisat det med all önskvärd tydlighet. I kontrast härtill bevisade Hitler i Tyskland kraften i polariseringsmetoden, den katolska kyrkan har bevisat det under århundraden, och judarna har med eftertryck demonstrerat det i tusentals år.

För de som hävdar att vi måste vara spridda för att judarna inte ska kunna krossa oss i ett enda slag — det fina med Creativity är att vi kan göra båda: polarisera kring en lojalitet — en trosbekännelse — ett program, och samtidigt vara spridda i tusentals olika kyrkogrupper — precis som judarna har gjort i årtusenden.

Vad jag säger, Tom, är detta. Vad hindrar dig från att bilda en Church of the Creator-grupp i Fallbrook, eller var som helst i södra Kalifornien, och fortfarande vara din egen herre? Du kan ge ut din egen tidning, eller så kan du ge ut vår, eller så kan du ge ut båda, om du vill. Du kan ställa upp med kandidater till politiska ämbeten eller vilka aktiviteter du än finner lämpliga och konstruktiva. Du kan prästvigas som pastor i vår kyrka, eller så kan vi till och med skapa en högre titel (motsvarande en biskop, kardinal, etc., i den katolska kyrkan, förutom att vi skulle komma på...

något latinskt namn för det) vilket allt skulle ge prestige och visst rättsligt skydd. Ni skulle vara anslutna till oss, (men vi beviljar inte franchiser som sådana, eftersom IRS betraktar detta som en belastning mot en "icke-vinstdrivande" organisation).

Allt detta skulle skapa en betydande början mot att kristallisera och polarisera hela den vita rasrörelsen mot att verkligen bygga en meningsfull, varaktig maktstruktur. Det skulle också köpa oss alla mycket mer säkerhet som rörelse. Till exempel, om vi (här i North Carolina) utplånades från kartan (vilket skulle kunna hända) skulle det finnas tusentals andra kyrkogrupper som kunde och skulle fortsätta, ta över ledarskapet och i själva verket genom vårt martyrskap piskas upp i ett kallt flammande raseri av beslutsamhet och vedergällning.

Hur som helst, detta är den enda vägen att gå. Historien har bevisat att en formlös fragmentering av smågrupper som går i hundratals olika riktningar inte kan mäta sig med en enad, polariserad armé som har ett specifikt mål, syfte och trosbekännelse.

Jag skulle kunna fortsätta, men jag tror att ni har läst tillräckligt av min litteratur, inklusive "The Pole Star" nummer 20, för att veta vad jag talar om.

Varför sätter ni er inte ner, låser in er på ert kontor som ni gjorde angående kristendomsfrågan, och tänker igenom det här. Ni skulle kunna vara en nyckelfigur i att sammanslå och galvanisera den vita rasrörelsen, och jag inbjuder er att ansluta er till oss för att uppnå detta oerhört avgörande mål.

Må den SKAPANDE KRAFTEN förbli hos er!

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt er,

B. Klassen, P.M.

* * * * *

Efter Carls fängslande hade jag förgäves letat efter en kapabel ersättare till den nu vakanta positionen som Hasta Primus, med liten framgång. I åratal hade jag hoppat att Tom Metzger skulle ansluta sig till Church of the Creator och hade uppmanat och bönfallit honom att göra det. Hans son John hade ansökt om att bli en av våra präster nära början av vår flytt till North Carolina, (den 7 juli 1984, för att vara exakt) när han bara var sexton år gammal. Vi var glada att kunna bevilja honom ett prästcertifikat, och han har varit en av våra vördnadsvärda (Reverends) sedan dess. Personligen hade jag hoppats att detta skulle hjälpa till att förbättra vår relation med hans far, Tom, och hans grupp, som hette WAR, eftersom våra mål verkade löpa parallellt, även om vår filosofi och trosbekännelse

verkade ha några allvarliga meningsskiljaktigheter. Medan vår trosbekännelse och vårt program från första början var tydligt utstakat i våra grundböcker (vid den tiden hade vi bara gett ut tre böcker, *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*) och förblev konstanta, tydliga och fasta, verkade Toms ändra riktning med varje vindpust.

Låt oss gå igenom några av hans förändringar vid den tiden, och även de före och efter.

När han namngav sin rörelse WAR, stod det först för White American Resistance. När det påpekades för honom att ordet "American" var för svagt och för allmänt och kunde inkludera n-ordet och judar, ersatte han ordet "Aryan" med "American", vilket, även om det uteslöt "mud races", fortfarande var ett meningslöst ord, vilket jag har lagt ut texten om i stor detalj i ett tre sidor långt kapitel med titeln *A Choice of Terms — Aryan, White Race, or White Volk?* Det återfinns i *The Klassen Letters*, Vol. One, med början på sidan 10. Artikeln visar ganska tydligt att en kolsvart hindu har mer anspråk på att vara en "arier" än en blond engelsman eller tysk, och ordet arier är inget annat än en språklig beskrivning, inte alls rasmässig.

Detta är dock en mindre punkt, och det fanns flera viktigare motsägelser och förvirringar. När han var medlem i Klanen var han prokristen och försvarade ivrigt kristendomen. Sedan lämnade han Klanen och efter ett tag förkunnade han öppet att han var antikristen. Sedan gick han samman med Gary Gallo och förespråkade att vi skulle dela upp USA i geografiska sektioner, där varje ras (indianerna, n-ordet, mexikanerna, etc.) skulle bo i sina respektive tilldelningar enligt sin procentuella andel av befolkningen, och den vita rasen skulle nöja sig med något nordvästligt eller sydostligt hörn av USA. När jag kritiserade denna politik som ren galenskap och ställde frågan: vem skulle bestämma vem som skulle få vad och vem skulle flytta folket in i deras apartheid i sydafrikansk stil, fanns inget svar. För att ytterligare understryka idiotin i ett sådant förslag skrev jag boken *RAHOWA! This Planet is All Ours*. Efter det ändrade han sig igen och gick ut högt och tydligt med: "Ja, vi vill ha allt!"

Hur det än må vara med det, var Tom vid 1988 starkt antijudisk och antikristen, och hans politik hade, så långt det kunde fastställas, kommit till en punkt där han förkunnade i stort sett samma trosbekännelse och program som Church of the Creator gör, och vi var på ganska vänskaplig...

villkor. Vid det här laget var jag 70 år gammal, min energi höll på att sina, och jag letade efter en ledare som kunde ta över och föra vår rörelse vidare.

Jag hade talat med både Tom och John om denna fråga under hösten 1987, med förslaget att jag var villig att kliva åt sidan och låta John ta över ledarskapet för Church of the Creator, boende här i vårt världshögkvarter. Vi verkade komma till en överenskommelse och en samstämmighet. Jag föreslog att min fru och jag under helgerna återigen skulle besöka vår lägenhet i Phoenix, och att jag skulle köra ner därifrån till Fallbrook så att vi kunde diskutera det ytterligare. Jag hade aldrig träffat John personligen, och detta var en av de saker som låg mig varmast om hjärtat att göra innan vi gick vidare.

Nästa dag, efter att ha anlänt till vår lägenhet, ringde jag familjen Metzger och pratade med både Tom och John. Jag berättade för dem att jag hade anlänt till Phoenix och vi bestämde att vi skulle träffas i deras hem i Fallbrook, Kalifornien, kort efter den första januari. Jag ville försäkra mig om att John skulle vara där, eftersom det var viktigt att jag träffade honom och kunde göra min egen bedömning av hans lämplighet. Allt gick bra, och jag gick med på att vara på plats i Fallbrook på eftermiddagen den 3 januari.

Under tiden gjorde Henrie och jag de vanliga sakerna i Phoenix. Vi firade jul i lägenheten och Henrie lagade en god hemlagad middag, bättre än någon man kan hitta på en restaurang. Vi reste runt till flera intressanta platser i Phoenix och även utanför, såsom Sedona, Cottonwood, Prescott, Grand Canyon och andra platser. Vi tillbringade återigen nyårsdagen i lägenheten och tittade på Rose Parade i Pasadena, och en del av de andra programmen som visas på tv på nyårsdagen.

Söndagen den 3 januari 1988 gav jag mig av mot Fallbrook. Jag lämnade lägenheten klockan 07:40, åkte söderut till Buckeye Road, sedan I-10 västerut. Vid middagstid stannade jag i Indio för att äta lunch på Denny's Restaurant. Stället var fullsatt, bullrigt och den stora mängden mexikaner var en olycksbådande påminnelse om att jag nu befann mig i Kalifornien. Vid Beaumont svängde jag av på US 60, till I-215, som blev I-15 vid Rancho California. Här stannade jag till igen vid ett annat Denny's för att njuta av min efterrätt: äppelpaj med kolasås och glass. Det förra stället hade varit för bullrigt och trångt för att man skulle kunna njuta.

Efter en bilfärd på 360 miles anlände jag till Fallbrook klockan 14:30 (MST), något tidigare än jag hade förväntat mig och

ringde Tom från ett köpcentrum. Han anlände i sin rostiga röda gamla Cadillac ungefär tio minuter senare, bärandes sin tupé. Det första jag frågade var — var är John? Han var i San Francisco, och han skulle förklara senare. Jag var besviken och arg. Detta var andra gången han hade lurat mig.

Vi körde i våra två separata bilar till hans bostad. Denna bestod av ett förfallet gammalt hus på en gata som såg mer ut som en gränd än en gata. Jag har förstått att det fanns sju mexikanska hus på samma gata.

Hans huvudkontor var ett garage som byggts om till en arbetsplats. Det var fyllt med ett stort sortiment av böcker, inklusive några av mina, på hyllor som bestod av enkla brädor med betongblock som distanser. Det låg papper (WAR, etc.) strödda överallt.

När jag frågade honom varför John inte var där när jag specifikt hade kommit för att prata med honom, sa han att John hade åkt till San Francisco för att prata med några skinheads. Jag fick intrycket att frånvaron var avsiktlig, och Toms snarare än Johns idé. Medan jag var där ringde John, och jag pratade kort med honom i telefonen, och lämnade situationen så att vi skulle ordna att träffas i North Carolina om några veckor. Tom och jag tillbringade resten av eftermiddagen med att diskutera människor och händelser, mestadels gällande våra respektive rörelser. Innebörden var att han och John fortfarande var mycket positiva till att John skulle komma till North Carolina och att vi skulle arbeta tillsammans. Slutligen vid 19:30-tiden gick han och jag för att äta middag på The Packing House. Han tog en bourbon och jag tog ett glas vin. Vi åt båda en kalkonmiddag, och jag tog notan.

När vi kom tillbaka gick vi uppvåningen, där det fanns ett slags vardagsrum, en alkov som hade en stor kopiator och en tältsäng. Vardagsrummet hade en TV-apparat med en stor projektor som visade bilden på en separat skärm. Den kunde även spela videoband. Han bjöd mig på en demonstration av ett tal han hade hållit vid ett Aryan Nations-möte. Det handlade helt om hur de rika vita, inte judarna, var de verkliga syndabockarna som orsakat den röra vi befinner oss i, och att det handlade om att få de vita arbetarna att göra uppror mot dem och göra sig av med dem. Jag kunde inte låta bli att kommentera "Du låter som en kommunist!" Vi pratade fram till 23:30, då jag drog mig tillbaka till tältsängen.

Måndag 4 januari 1988. Jag tillbringade en eländig natt på tältsängen. Filtarna var ett sortiment av stickade ylleplädar. Rummet var kallt och jag hade glömt att ta med

mina pyjamasar, så jag sov med mina underkläder och mina strumpor på, plus min röda och blå morgonrock. Ändå var jag kall och eländig, och fick förmodligen inte mer än en timmes sömn på hela natten.

Jag förstod att barnen skulle använda samma badrum på övervåningen och matsalsbord, men att de skulle vara borta vid 08:00. Vid ungefär 10 minuter i 8, när ingen var i närheten, gick jag till badrummet och rakade mig. När jag gick därifrån cirka 15 minuter senare, fann jag att Tom väntade i sina pyjamasbyxor på att få använda badrummet härnäst. Fastän han bara hade byxorna på sig, bar han en keps på huvudet för att dölja sin kala hjässa.

Hur som helst, vid 08:30 var vi båda redo att äta frukost. Vi körde till Village Shop, sedan tillbaka till hans hus. Jag gav honom en komplett uppsättning av mina böcker (utom NER, som han hade fått tidigare) och en komplett uppsättning av mina häften.

Vi sa adjö och jag gav mig av vid 09:25-tiden, då jag bestämt mig för att ta en annan väg tillbaka till Phoenix för att se lite annan natur. Jag åkte söderut på I-15 till San Diego, och tog sedan I-8 österut. Jag förvånades över de mil efter mil av intressant stenig terräng som inte bestod av annat än enorma runda stenblock, många av dem stora som hus. Den enorma kostnad och ansträngning det måste ha krävt av vägbyggarna att anlägga en jämn fyrfilig motorväg genom och över en så svår terräng slog mig flera gånger medan jag susade fram. Efter att ha stannat i El Centro för att äta lunch, fortsatte jag till Gila Bend, norrut på US 85 till I-10, och vidare in i Phoenix. Jag kom hem klockan 18:30 efter att ha kört 404 mil (ca 650 km). Det var skönt att vara hemma igen och träffa Henrie. Efter att vi båda tagit en highball, åt vi en god middag bestående av fläskkotletter med äppelmos, och en dessert med blåbärspiroger med glass.

Slutsatser. Tom M. hade en hel del egna problem. Hyran för hans möteslokal var i fara, och han hade fortfarande ett rättsfall hängande över sig angående något gammalt KKK-möte han varit på för flera år sedan. Skattemyndigheten (IRS) låg fortfarande på honom (precis som de gjorde på mig). Gatan han nu bodde på hade sju mexikanska familjer, alla fientliga, och hans var den enda vita familjen. Han hade ett enormt ego, men hans ekonomiska resurser är små, och jag tvivlar på att vi någonsin kommer att gå samman, eller att John någonsin kommer att sträva efter att ta över ledarskapet för COTC. Även om Tom är glödande hängiven den vita rasens sak, är han ingen intellektuell av något värde. Han har inte skrivit några böcker, och hans trosbekännelse och program ändras från dag till dag. Vid den tidpunkt jag

såg honom var hans argument mot de "rika vita", inte judarna som var problemet. Hans linje är inget annat än den gamla sortens gnäll och klagan, beklagande och jämmer, en sort som har uttömts utan framgång under de senaste 50 åren. Till hans fördel ska sägas att Tom är aggressiv, energisk och en ganska bra talare, och framför allt har han en förkärlek för att få publicitet och medverka i varje TV-talkshow och/eller program han överhuvudtaget kan. Vi behöver fler sådana människor, men vi behöver också få Tom på rätt spår och få honom att hålla sig till det.

* * * * *

Tillbaka i lägenheten njöt Henrie och jag av att besöka så många sevärdheter i och runt Phoenix som vi hade tid kvar till. Vi sprang dock runt mindre än vi hade gjort vid våra tidigare besök. För det första hade vi i stort sett färdigställt möbleringen av vår lägenhet, och behövde därför inte fortsätta med den strävan mycket längre. Jag hade börjat skriva på min självbiografi ungefär två månader tidigare, och jag fortsatte nu den vägen med stor iver och skrev ner allt på gula pappersark. När vi kom tillbaka till North Carolina hade jag mängder av material som Bobbi kunde skriva in på datorn i mitt arbetsrum och få ordning på. Det var dock på intet sätt slutet på det, och det tog ytterligare ett och ett halvt år att slutföra den.

Onsdagen den 13 januari städade vi ur lägenheten, lät Allen Tanner hämta kabel-TV-boxen, stängde av elen och gav oss av mot Tucson klockan 12:45. När vi kom dit ungefär två timmar senare åt vi lunch på Denny's och körde sedan ut på St. Mary's Road till International Wildlife Museum. Det var en mycket intressant utställning av vilda djur från hela världen, vackert monterade, många placerade i väldesignade dioramor. Själva byggnaden är ett konstnärligt mästerverk. Museet ligger ungefär fem miles väster om Tucson.

Museet stängde klockan 17:30 och vi hann knappt se alla utställningsföremål. Vi körde ytterligare några miles västerut för att se solnedgången från Gates Pass Road, ett vackert skådespel, och fann många andra människor som redan var där i samma syfte. Efter det avslutade vi dagen och checkade in på Executive Inn vid Speedway-avfarten.

Torsdagen den 14 januari. Efter att ha checkat ut från motellet körde vi vidare västerut över Gates Pass till det som en gång byggdes som en filmkuliss (1939) för Arizona och som nu kallades Old Tucson. När det förföll och övergavs köptes det av Robert Shelton och återuppbyggdes som en...

allround-miljö för filmer och TV-program, och blev snart en stor turistattraktion i sig själv. Vi åt en stor lunch med B-Q spare-ribs på Red Dog Restaurant, och såg även två skottväxlingar, en medicinshow och flera andra utställningar.

Vi gav oss av klockan 15.00 och körde österut på I-10, sedan söderut på US 80 till Tombstone, AZ, där vi checkade in på Look Out Motel och åt middag på Nellie Cashman's Restaurant. Nellie var en irländsk tjej som hade en ganska intressant historia att lämna efter sig.

Nästa morgon, efter att ha ätit frukost på The Wagon Wheel Restaurant, tog vi en rundtur i den gamla Birdcage Theater från 1880-talet, och sedan en annan tur till Tucsons berömda Boot Hill. Medan vi var i Tucson köpte jag en vacker uppsättning monterade långhorn, 80 tum från spets till spets, ($70) på Linsey's Trading Post. Vi lämnade Tucson vid 15-tiden, körde vidare till den gamla gruvstaden Bisbee, såg Lavender Pit-gruvan och körde sedan vidare till Douglas, AZ, ytterligare 23 miles. Därifrån anslöt vi till I-10 och körde till Las Cruces, New Mexico, där vi checkade in på Mesilla Valley Inn för natten.

Vi gav oss av nästa morgon och körde västerut på I-10, och följde i stort sett de rutter vi hade använt tidigare. Vi anlände slutligen till vårt hem i North Carolina på tisdagen den 19 januari, efter att ha varit borta i 33 dagar och kört totalt 2106 miles på hemresan, och totalt 4106 miles för hela resan.

Kapitel Trettiofem

Lucinda och Will Williams

Bobbi Johnson gav sig av med sin bil, U-Haul-släpet och hela sitt pick och pack den 16 april 1988. (Jag kommer aldrig att glömma den dagen!) Som av en tillfällighet, och kanske var det så, hann hon knappt ge sig av förrän ett ungt par (i slutet av trettioårsåldern) dök upp vid huset en söndagseftermiddag och sa att de hade hört talas om vår rörelse och var mycket intresserade av att lära sig mer, och kanske gå med. Deras namn var Lucinda Coleman och Will White Williams. De kom från Raleigh, North Carolina, och Will sa att han hade varit aktiv i olika vita rasrörelser under flera år. Faktum är att han hade varit ganska aktiv i Glenn Millers grupp tills den rörelsen krossades av JOG.

Den unge mannen och den unga kvinnan var inte gifta, men sa att de hade varit tillsammans och bott ihop i sex år, till och från, även om det ibland hade varit ganska motigt. Cindy, som Lucinda kallades, hade varit gift tidigare och hade en 11-årig dotter vid namn Heather, men hade varit frånskild en tid. Heather bodde vid denna tid hos sin far. Will var Vietnamveteran och hade aldrig varit gift. Han hade bara läst en av mina böcker, *Building a Whiter and Brighter World*, som någon händelsevis hade gett honom. Det var dock tillräckligt, sa han, för att verkligen få honom att komma igång och att han äntligen hade hittat den rörelse han letade efter. Alla de andra rasrörelserna han kände till antingen omfamnade eller tolererade judisk kristendom, och han hade bestämt sig för länge sedan att han inte ville ha någon del av det judiska skräpet. De sa att de hade stannat till vid vår kyrka för några veckor sedan när Bobbi var där, men inte hade fått mycket samarbete eller information. Nåväl, sa jag, de hade kommit till rätt ställe den här gången.

Uppenbarligen hade erfarenheterna från Vietnamkriget, där Will hade tjänstgjort inom arméns underrättelsetjänst, lämnat ett djupt intryck på honom, så pass att han efter alla dessa år inte hade återhämtat sig från dess psykologiska ärr. Det fanns

gånger när han talade om det var han på gränsen till tårar, och det hade påverkat hela hans syn på världen, på den amerikanska regeringen och på hans moraliska attityder i allmänhet. Jag har tidigare berättat om alla de bedragare som kommit i min väg, och som jag tidvis hade varit ett offer för. Det fanns dock ingen tvetydighet i denna fråga med Will. Han erkände öppet att han var en bedragare, och skröt faktiskt med att man inte kan lura en bedragare. Dessutom hävdade han att varje man (eller kvinna) hade några hemliga skelett i garderoben, och han erkände öppet att han tänkte ta reda på vilka mina var. Will hade varit i arkitekt- och byggbranschen i ett antal år efter att han kommit ut ur armén, men hade till slut gett upp kampen och gått i konkurs. Han hade också haft några bittra möten med skattemyndigheten (IRS), och vad som gjorde honom ännu bittrare var att de hade skickat en dum nigger för att granska hans deklarationer. Efter det hade han mer eller mindre kastat in handduken och börjat måla (porträtt, etc.), inte bara som en hobby utan som ett sätt att tjäna sitt levebröd. Och så levde han och Cindy ett slags oordnat och bekymrat liv, tillsammans en del av tiden, separat resten av tiden, när de landade vid Church of the Creator våren 1988.

Jag berättade för honom om de erfarenheter jag just hade gått igenom med familjen Johnson, att vi bara hade gett ut tre nummer av *Racial Loyalty* på mer än ett år, när vi tidigare hade gett ut tidningen regelbundet varje månad. En av de grundläggande sakerna jag letade efter var en bra maskinskrivare för att sätta artiklarna. Tidigare hade jag skrivit de flesta artiklarna och gjort layoutarbetet med att sammanställa tidningen själv. Från och med nu ville jag dock ha en kompetent man för att göra det jobbet. Jag behövde dock också mycket hjälp med att besvara de stora mängderna post, skicka ut bokbeställningar och skicka ut högarna av *Racial Loyalty* till våra prenumeranter varje månad, för att inte tala om att klippa gräsmattorna, tillhandahålla säkerhet för våra lokaler och tusen andra saker som krävde arbete och uppmärksamhet. Jag letade efter en bra, hängiven man som kunde göra alla dessa saker, och tidigare hade en sådan man burit titeln Hasta Primus, vilket på latin betydde Spjutspets. Jag berättade för honom att sådana Hastas tidigare hade fått ett arvode på 1000 dollar i månaden, och att vi inte gjorde några skatteavdrag, och inte heller skickade vi in några ekonomiska rapporter.

När jag visade dem tvårumslägenheten på övervåningen blev de förtjusta. Den var sannerligen långt överlägsen den lilla skjulet utan elektricitet ute i skogen

runt Raleigh någonstans som de hade övervägt att flytta in i. Det fanns ett problem — Will var ingen maskinskrivare, och typsättning var den mest väsentliga färdigheten som krävdes för att ge ut tidningen. Men inga problem. Cindy kunde skriva, och han var kapabel att sköta layoutarbetet och sammanställa tidningen. Om de tog sig an jobbet skulle jag få ett fynd, sa de — två till priset av en. Jag påminde dem då också om fallet med Keith Williams för tre år sedan, som ville flytta in med sin flickvän, och jag gjorde det klart att jobbet endast var tillgängligt för ett par som var gifta. Inga problem där, de skulle snart gifta sig ändå. Det fanns ytterligare ett förbehåll jag klargjorde från början — inga husdjur, inga hundar eller katter på området. De skulle tänka över det och låta mig veta inom kort.

De lät mig veta inom kort och de flyttade in den 15 maj 1988, och vi fick snart fart på saker och ting. I slutet av maj hade vi juniutgåvan av *Racial Loyalty* klar för utskick. Jag hade redan skrivit huvudartikeln "I Never Invented the Wheel," men jag lät publicera den under Will Williams byline med tillkännagivandet att han nu var den nye Hasta Primus. Därefter publicerade vi regelbundet en utgåva av *Racial Loyalty* varje månad under de följande 16 utgåvorna, även efter att paret Williams hade slutat.

Cindy var en ganska bedrövad och gråtmild personlighet, medan Will inte bara var en bedragare utan han hade också ett elakt och envist drag i sig. Han kom från en förmögen familj, hans far och bröder var i försäkringsbranschen och tillhörde miljonärsklassen, men Will var inte en av dem. Han erkände att han var familjens "svarta får", och på grund av sin envishet, på grund av sina rasistiska åsikter, på grund av sitt förakt för kristendomen, gjorde hans far honom arvlös och de hade inte talat med varandra på flera år. Det dröjde inte länge förrän jag började märka tydliga friktioner mellan Will och Cindy, men icke desto mindre skulle de snart gifta sig och de bestämde datumet. Eftersom Will var en stor beundrare av Adolf Hitler, som många i rörelsen refererar till som "88" för "Heil Hitler" (H är den 8:e bokstaven i alfabetet), bestämde Will att bröllopsdatumet skulle vara 8 minuter över klockan 8 den 8:e dagen i den 8:e månaden (8 augusti). Han ville att jag skulle förrätta ceremonin, och jag ställde gärna upp. Det var en ganska välbesökt tillställning, med många av deras vänner från Raleigh, liksom många andra medlemmar av kyrkan på plats. Till och med Wills mor var där (till skillnad från hans far var hon på god fot med honom). Heather, Cindys

elvaåriga dotter var också där. Hon var en söt, begåvad och snygg flicka.

Artikeln i septembernumret av *Racial Loyalty* om bröllopet, skriven av Will själv, bar titeln "Bruden var vacker i vitt". Förfriskningar serverades i helgedomen, och alla verkade ha leenden på läpparna och ha trevligt, förutom att jag aldrig såg Lucinda le. Jag undertecknade deras vigselbevis och jag tänkte göra en kopia av det för våra register, som vi gjorde med alla andra bröllop vi förrättade i kyrkan. Jag fick dock aldrig göra någon kopia av det, och jag såg det aldrig igen, trots att jag bad om det flera gånger. Det registrerades inte heller någonsin i Macon Countys register, som vigselbevis bör göras.

Redan före bröllopet, faktiskt inom en vecka efter att de anlänt dit, märkte jag en liten vit kattunge i kyrkans källare. Därefter märkte jag fyra små vita kattungar i källaren, trots att jag uttryckligen hade fastställt regeln om "inga husdjur". Jag frågade: "Varifrån kom alla dessa jävla katter?" Åh, sa Cindy, de är mina. Är de inte söta?

En dag kom jag in i biblioteket, och på disken låg ett sött foto av Heather som höll i en liten valp. Eftersom jag visste hur listig Will kunde vara, insåg jag omedelbart att detta var hans lömska sätt att låta mig veta att de nu också hade en valp, och som vi alla vet växer valpar upp till hundar. Valpen växte verkligen upp till en hund, en enorm jakthund faktiskt. Alltför ofta låg han tvärs över ytterdörren och blev en veritabel plåga. Snart fanns det två hundar, en hane och en hona. Men mer om det senare. Det fanns andra problem av mer allvarlig natur.

Kort efter att de gift sig fick jag ett telefonsamtal till huset från Cindy. Hon snyftade i telefonen och ville att jag skulle komma över direkt och skydda henne från Will. De hade uppenbarligen ett helvetes gräl och Will slog henne. Om det är något jag ogillar mer än att bli involverad i ett familjebråk så vet jag inte vad det är, men eftersom hon grät och bad om hjälp skyndade jag över så snabbt jag kunde.

När jag kom dit grät hon fortfarande, och Will var fortfarande på ett ondskefullt humör medan Cindy räknade upp alla grymheter han hade utsatt henne för. Han försökte avfärda det som bara ännu ett av deras gräl, och ogillade det faktum att jag ens dök upp på platsen och blev involverad. Detta fick min ilska att koka över, och när Cindy visade några av de

blåmärken hon hade fått, läste jag lusen för dem båda. Jag sa till Cindy att jag aldrig mer ville att hon skulle ringa mig för att ingripa om de hamnade i ett nytt bråk. Vad ville hon att jag skulle göra för att skydda henne? Klå upp Will? Han var större och starkare och trettio år yngre än jag, så det var ingen lösning. Nästa gång, om det blev en nästa gång och hon var i fara, borde hon ringa polisen och lämna mig utanför det hela. Och dessutom, om det någonsin blev ett till gräl som detta, var det slut för dem båda, och kontrakt eller inget kontrakt, så skulle jag se till att de avlägsnades från egendomen omedelbart.

Saker och ting lugnade ner sig efter det, åtminstone på ytan. Jag märkte att Will flyttade ut från sovrummet på övervåningen och ställde upp en tältsäng i det lilla kontoret i det sydöstra hörnet på bottenvåningen, och situationen förblev sådan under resten av tiden. Vi gjorde dock stora framsteg inom rörelsen under 1988. För det första, med början från nummer 40 (juni 1988), gav vi ut ett nummer och missade inte en enda månad under de följande 16 numren. Detta betraktar jag som en stor bedrift, och det sträckte sig långt bortom Wills och Cindys tid. Will betraktade sig själv som en konstnär och lade till några detaljer här och där för att öka intresset. Men den största välsignelsen som kom till oss utan någon som helst begäran från vår sida var den mängd utmärkta och slagkraftiga skämtteckningar som ritades och skickades till oss av en konstnär och tecknare vid namn Ron Quinn, från Tucson, Arizona. Han skickade oss hundratals väl genomtänkta teckningar som passade in i våra artiklar, eller stod för sig själva, och som alltid slog huvudet på spiken. Stort tack, Ron. Han skickade dem fortfarande långt efter att jag hade avgått.

Under denna period av kontinuitet ökade vår upplaga, våra donationer ökade, och vi började få några av våra medlemmar från Milwaukee, Detroit, Baltimore och till och med Toronto, Kanada, att komma och besöka oss under en vecka eller så. Vi lät dem undantagslöst sova i våningssängarna i skolan. De fick naturligtvis hålla med egna filtar och sängkläder, men det var en moralhöjande upplevelse att få träffa och lära känna våra rasmässiga anhängare personligen. Vissa av dessa var ivriga och villiga att sluta med vad de än höll på med och komma och arbeta med oss vid centret för nästan vilken ersättning som helst som höll dem vid liv.

En av dessa var en 20-årig kille vid namn Allen W. Reynolds från Atlanta-området, East Point för att vara exakt. Han började hjälpa Will med korrespondensen,

adressera etiketter för utskick av tidningen, och Will var så imponerad av hans samarbetsvilja och arbetslust att han snart övertalade mig att sätta upp honom på vår lönelista för endast 250 dollar i månaden, med start sista veckan i april 1989, för att sedan snart höja det till 300 dollar i månaden. Han verkade mycket uppslukad av vår religiösa mission och var ivrig att få igång klasserna för Skolan för Begåvade Pojkar. Jag var också ivrig att få igång den och hade försökt värva kandidater under de senaste åren, men vi lyckades aldrig samla tillräckligt många pojkar för att göra det värt besväret. A.W., som vi kallade honom, sa att han skulle göra det till sitt specialprojekt att få ihop en klass. Jag sa, fint, du tar hand om det. Detta skulle innebära att sätta ihop en läroplan för två veckor, ordna med livsmedel, hålla lektioner samt hålla skolan ren och i gott skick. A.W. sa att han skulle ta hand om det hela. Han bodde själv på skolan.

Nåväl, han utarbetade ett flott och detaljerat program för varje dag i veckan, men fram till den 15 juli 1989, när klasserna skulle börja, hade vi bara tre kandidater, trots att vi hade annonserat flitigt i *Racial Loyalty*. Ingen av de tre betalade den obligatoriska avgiften på 300 dollar för tvåveckorsvistelsen. Det fanns dock andra medlemmar som bidrog med donationer för att täcka upp för dessa pojkar. Vi beslutade att gå vidare med programmet ändå och jag gick och köpte livsmedlen för att få igång programmet. De tre kandidaterna var Mark Wilson, 20; Arno Michaelis, 18; båda från Milwaukee, och Matt Hayhow, 22.

Med A.W. Reynolds som ansvarig för undervisningen och instruktionerna blev den första veckan en total flopp. Ingen av de tre pojkarna hade den minsta respekt för honom, inte heller brydde de sig om att lyssna på honom eller ta order från honom. Will Williams gav inget stöd till programmet, eftersom han ansåg att det var A.W:s idé, och han och A.W. var vid det här laget bittra fiender. Vi bör komma ihåg att det ursprungligen var Will som tog in A.W. i organisationen från första början och hade lovordat hans förmågor och hängivenhet högt. Men som Cindy sorgset varnade mig på deras bröllopsdag, förvandlas Wills bästa vänner undantagslöst till hans värsta fiender, och fallet med A.W. var inget undantag. Men med hjälp av Paul Wheeler, en äldre medlem från Andrews, North Carolina, hade de en hel del aktiviteter och roligt med camping, målskjutning med de vapen de hade tagit med sig, firning med rep i någon grotta i South Carolina och en del andra utomhusaktiviteter.

Det var dock inte den typen av aktivitet jag hade i åtanke när jag planerade skolan för ledarskapsutbildning, hur intressanta och nyttiga de än må vara för skogvaktare eller andra yrken. De var här för att indoktrineras i Creativity och lära sig hur man leder, undervisar och rekryterar andra medlemmar av den vita rasen för att förena sig med oss i spridandet av ideologin och ivern i våra religiösa läror. Så den andra veckan tog jag över och vi hade regelbundna lektioner i skolans stora matsal, där vi valde ut vissa nyckelkapitel i våra grundböcker för studier och diskussion och tilldelade kapitel för läsning och förberedelse till nästa dag. Dessa lektioner var väl förberedda och vi täckte mycket mark. Istället för att vara instruktören som ingen ägnade någon uppmärksamhet, blev Allen Reynolds nu den fjärde eleven, och alla visade strikt uppmärksamhet.

Samtidigt hade situationen mellan de två gifta inte förbättrats alls. Faktum var att den hade blivit outhärdligt värre. Även om jag aldrig mer fick ett telefonsamtal om hjälp från Cindy efter den föreläsning och varning jag hade gett de två, och Will fortfarande sov på sin separata tältsäng på nedervåningen ända till slutet, som i juli 1989 närmade sig. Bråken hade fortsatt, även om de inte drog in mig i dem. I ett bråk hade Will sparkat runt Cindy med sina spikbeslagna armékängor, och när hon försökte skydda sin bakdel med handen, sparkade han henne så hårt att han bröt ett av mellanhandsbenen i hennes högra hand. De var tvungna att gå till en läkare och få benet tillrättalagt och hela handen och armen upp till armbågen gipsad. Eftersom Cindy var vår enda typsättare, satte detta oss i ett dilemma när det gällde att få ut tidningen. Men med min fru Henrie som hjälpte till att skriva ibland, och Will som använde sin "pekfingervals"-teknik en del av tiden, och Cindy som skrev med endast en hand resten av tiden, lyckades vi få ut tidningen varje månad utan undantag, trots att hennes arm var gipsad i sex veckor.

I slutet av juli 1989 gav sig Cindy av, vart vet jag inte. Will stannade kvar lite längre för att få ordning på sina angelägenheter (han hade fortfarande sin gamla Airstream-husvagn bakom kyrkan) och han lovade att stanna kvar tills vi hade sammanställt den nuvarande utgåvan av Racial Loyalty. Men han svek det löftet och gjorde nästan ingenting mellan den 1 augusti och 19 augusti, då även han gav sig av. Jag betalade honom 400 dollar för den tidsperioden, trots att han bidrog med väldigt lite. Jag höll inne hälften av det beloppet till dess att han hade avlägsnat allt sitt

tillhörigheter från lokalerna. Detta gjorde han slutligen ungefär sex veckor senare och jag betalade honom hans sista 200 dollar och det var slutet för både Will och Cindy och alla deras kvasimartiala problem såvitt kyrkan beträffade.

Det lämnade oss fortfarande med Allen Reynolds, men inte heller han var någon maskinskrivare.

Kapitel Trettiosex

Den vita amerikanen

Pastor Victor Wolf

I oktober 1986 fick vi ett brev med titeln *En rapport från Kalifornien*, undertecknat "En vit amerikan", men utan något annat namn eller identifikation bifogad. Tillsammans med det fanns en fin donation på 200 dollar. Brevet avslutades med den eftertryckliga uppmaningen "Vita människor, vakna! Gå med i Creativity-rörelsen! Det är vår enda räddning!" Det var en fras vi skulle få höra från honom många gånger igen. Jag var både glad och förundrad över brevet. Varför skrev han inte under med sitt namn om han var så entusiastisk över rörelsen? Vi publicerade "Rapporten" på sidan 7 i novembernumret 1986, nr 37.

Detta var vid den tid då vi hade problem med Carl Messicks skjutmål, och även problem med Bobbi och Don Johnson, och vi gav inte ut nummer 38 av *Racial Loyalty* förrän i februari 1987. Under tiden fick vi ytterligare en rapport från Kalifornien från Den vita amerikanen. Den här gången tog rapporten upp hela sidan 5 (nummer 38) och den kom i fyra separata kuvert, som vart och ett innehöll en postanvisning på 250 dollar, totalt ett tusen dollar. Var och en av de fyra kopiorna av rapporten var identisk, och den enda anledningen jag kan komma på till varför han skickade den i fyra olika kuvert var för att vara säker på att åtminstone ett av dem skulle nå oss.

Vi hade fortfarande problem med att få ut vår tidning och nästa nummer, nr 39, publicerades inte förrän i juni 1987. Vid det här laget hade vi fått ytterligare en rapport från Den vita amerikanen från Kalifornien, som vederbörligen publicerades i juninumret och tog upp två sidor. Återigen skickades den i fyra separata brev, innehållande totalt 1000 dollar. Vid det här laget var min nyfikenhet verkligen väckt om vem denne generöse välgörare kunde vara som inte ville avslöja sin identitet. Var han gammal eller var han ung? Var han kanske en mångmiljonär som inte ville ha sitt namn offentliggjort?

Under det närmaste året publicerade vi inte ett enda nummer av *Racial Loyalty*, även om vi publicerade korta nyhetsbrev för att hålla våra medlemmar informerade, och vi publicerade och distribuerade tre nya böcker för att utöka vår samling under denna tid, nämligen *RAHOWA! This Planet is All Ours* (1987), *The Klassen Letters, Vol. One* (1987) och *Vol. Two* (1989). Uppehållet (under familjen Johnsons vistelse) var mycket en besvikelse för The White American (och många andra) och även om vi upprätthöll vår korrespondens, och The White American fortsatte att skicka in donationer på mellan 200 och 1000 dollar då och då, var situationen inte uppmuntrande. Det var inte förrän i maj 1989, när vi tog hjälp av Will Williams och Lucinda, som vi återigen var i stånd att ge ut *Racial Loyalty* på regelbunden basis. Det var med juninumret 1989 (nr 40) som vi fick bollen i rullning igen, till stor glädje och lättnad för The White American och en mängd andra medlemmar. I juli 1989 skickade The White American in en omfattande artikel med ett antal konkreta förslag på hur vi väsentligt kunde ”förbättra” vår tidning och vårt program för att bli mer dynamiska och effektiva. Vi ansåg det vara så viktigt att vi ägnade större delen av augustinumret (nr 53) åt de förslag han skickat in och utökade det numret till 16 sidor.

I nästa nummer, nr 54, skrev han återigen huvudartikeln med titeln *The Great Promoter — Leadership and Communion*, som innehöll många utmärkta förslag och upptog 3-1/2 sidor i septembernumret. Båda dessa nummer, nr 53 och 54, är väl värda att läsa om vid det här laget, om du fortfarande har kvar dessa exemplar. Det var också i detta nummer som han introducerade en ny artikelserie på höger sida av förstasidan i framtida utgåvor av *Racial Loyalty*, och det var att ge en grafisk bild och en kort redogörelse för mord begångna av n-ordet på medlemmar av den vita rasen, särskilt på unga vita kvinnor. Det skulle komma att bli ett effektivt och regelbundet inslag i vår tidning.

Det var vid denna tid, i början av augusti 1989, som The White American bestämde sig för att ge sig till känna och beslutade sig för att komma och besöka oss här vid högkvarteret. Detta gjorde han under den första veckan i augusti 1989. Han skickade mig också ett 16-sidigt resumé över sin livshistoria, som sannerligen är mycket intressant.

Han föddes i Litauen 1955, vilket gjorde honom 34 år gammal vid tillfället. Hans litauiska namn är så komplicerat att jag inte bara saknar förmåga att stava det, jag kan inte ens uttala det. För korthetens skull och för bekvämligheten hos...

vår organisation antog han pseudonymen **Victor Wolf**, och som ni vet har vi hört mycket från, och om honom, ända sedan dess. När han var 15 år gammal beslutade han och hans far, efter att ha lidit skoningslöst i händerna på den tyranniska kommunistregimen i Litauen, att fly landet, och mot enorma odds lyckades de med det. Efter lång tid och efter att ha övervunnit många hinder lyckades de slutligen ta sig till Kalifornien. Victor, som är betydligt mer intelligent än genomsnittet, lärde sig snabbt det engelska språket, studerade vid college och tog en C.P.A.-examen i redovisning. Jag vågar påstå att hans behärskning av det engelska språket nu är bättre än den genomsnittlige amerikanens, även om han fortfarande har en mycket svag brytning.

Vidare fick jag veta att han inte är någon miljonär, utan bara en arbetande revisor, och en mycket kapabel sådan. Efter att ha läst böckerna om Creativity har han dedikerat och vigt sitt liv åt våra egna mål, nämligen den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg. Han är sex fot och två tum lång, och är en enastående och högt intelligent medlem av vår organisation, i en ålder då han är i livets bästa år och fortfarande har mycket mer att bidra med till vår framgång.

I nästa nummer skrev han återigen en mycket viktig artikel till förmån för vår rörelse, kallad *The Basis of our Organization* (Grunden för vår organisation), och visar att vi genom organiseringen av primärgrupper, sekundärgrupper, enheter, sektioner och slutligen legioner kan bygga en organisationsstruktur som judarna inte kan penetrera, och inte heller kan de någonsin stoppa vår rörelses seger. På grund av dess primära betydelse återger vi artikeln i sin helhet i slutet av detta kapitel.

Eftersom Will Williams inte hade några kunskaper i maskinskrivning och redan hade vidtagit åtgärder för att sluta, var vi i trängande behov av en Hasta Primus som kunde skriva och sammanställa tidningen. När jag presenterade vårt problem för Victor Wolf erbjöd han sig att överväga att ta sig an jobbet, trots att han för närvarande var bunden till ett lönsamt redovisningspartnerskap, och han skulle bli tvungen att fatta några svåra beslut och vidta åtgärder för att genomföra övergången. Dessutom hade han nyligen köpt en egen Apple Macintosh-dator för 7000 dollar, som han skulle behöva här vid högkvarteret för att utföra typsättningen. Efter ytterligare diskussioner erbjöd han sig att, efter att ha ordnat med tjänstledighet från sin grupp borta i

Kalifornien, skulle han arbeta här i ett år, utan ersättning, förutsatt att vi köpte och betalade honom för den dator han just hade köpt. Detta lät som ett mer än rättvist förslag för mig, och vi kom överens på den grunden. Dessutom var vår gamla Compugraphic vid det här laget helt föråldrad och hörde hemma i dinosaurieåldern.

Enligt avtalet köpte jag Apple Macintosh-datorn och laserskrivaren för 7 000 dollar den 15 september 1989, och pastor Victor (vid det här laget hade vi vigt honom till präst i vår kyrka) kom tillbaka med sin bil och sina personliga tillhörigheter så snart han hade ordnat med alla detaljer hemma. Han skötte maskinskrivningen för september- och oktobernumren (nr 54 och 55) av 1989, och jag sammanställde tidningen. Det första numret av *Racial Loyalty* som han sammanställde själv var nr 56, decembernumret 1989.

Efter några månader, i februari 1990, fann pastor Victor att omställningen från ett hektiskt stadsliv i Kaliforniens städer till ensamheten och isoleringen i North Carolinas lantliga berg var mer än han kunde uthärda, och han hade problem med upprorsandan hos Allen Reynolds, som fortfarande var kvar hos oss. Smärtsamt som det var för oss alla, beslutade han sig för att sluta och återvända till Kalifornien. Dessutom var hans intresse i partnerskapet där hemma i fara. Han behövde en förändring, så han åkte tillbaka, till vår stora förlust. Eftersom jag redan hade betalat för Apple Macintosh-datorn behöll vi den naturligtvis, och den stannade kvar hos kyrkan. När han kom tillbaka till Kalifornien köpte han en annan Macintosh, praktiskt taget samma modell, ny.

Efter att ha varit tillbaka i Kalifornien i ungefär en månad, och efter mycket rannsakande, beslutade han att det han hade gjort i kyrkan var av mycket större betydelse än att tjäna pengar i bokföringsbranschen. Han bestämde sig för att komma tillbaka, men vi skulle bli tvungna att köpa hans nya dator på köpet. Han skulle behöva pengarna om han skulle återvända, och även då skulle det innebära en betydande uppoffring från hans sida. Vi behövde honom och jag gick med på det. Vi kunde ändå använda två datorer, eftersom vi inte bara gav ut tidningen, utan Victor hade också börjat sätta texten till min självbiografi *Against the Evil Tide* på den andra datorn.

Vid den första april 1990 var han tillbaka, med sin nya dator med sig. Vi undertecknade gemensamt ett ettårskontrakt där vi gick med på att betala honom ett arvode på 1 000 dollar i månaden samt köpa hans nya dator till det fulla priset av 8 000 dollar. Inte nog med att vi gjorde det, utan jag insisterade på att han nu också

bära titeln Redaktör, vilket han gjorde, om än motvilligt. Så vi var igång igen. Vi hade missat numret för mars 1990, men vi fick ihop aprilnumret och ut till våra läsare innan månaden var slut. Vi hade bara missat en månad under uppehållet. Med början i aprilnumret gav vi ut det ena numret efter det andra varje månad under de följande tolv månaderna.

Det fanns några andra anmärkningsvärda bidrag som vi bör ge pastor Victor äran för. Han ansåg att alla våra nummer var av historisk betydelse och att inget borde gå förlorat för eftervärlden. Det var hans idé att de skulle sammanställas och bindas in i full portföljstorlek, gruppvis, med början från nummer 1. Detta var ett ganska dyrt företag, och vi övervägde att sammanställa de första tjugo numren i vår första Portfolio One. Jag gick till våra boktryckare (Currahee Printing Co. i Toccoa, Ga.) och fick en prisuppgift från dem. Kostnaden skulle bli 16 000 dollar för tusen exemplar, ett ganska orimligt belopp. Slutligen var pastor Victor så entusiastisk över sin idé att han erbjöd sig att bidra med 6 000 dollar av sina egna pengar till projektet. Jag gav med mig och vi gick vidare med det, och resultatet blev att vi fick den publicerad, och vi hade nu ett komplett register över de första tjugo numren exakt så som de trycktes, i en inbunden volym för all framtid. De flesta av dessa har sålts vid det här laget och finns i händerna på våra läsare och medlemmar. Men sedan dess har jag låtit föra över de första 79 numren på mikrofilm, och ett antal kopior har gjorts. Så nu har vi åtminstone de första 79 numren av *Racial Loyalty* permanent tillgängliga för eftervärlden, och alla våra medlemmar kan beställa en kopia av mikrofilmen från högkvarteret i Florida.

Den andra saken som pastor Victor uttänkte och kände var absolut nödvändig att vi placerade i händerna på var och en av våra medlemmar var *The Little White Book*. Jag gav honom ansvaret för projektet att sammanställa den, och även om den inte innehöll mycket nytt material som sådant (vi var helt överens om att den ursprungliga trosbekännelsen och programmet aldrig fick manipuleras), sammanställde han i kort och koncentrerad form kärnan i vår tro och vår lära i ett kortfattat litet häfte som varje medlem kunde bära med sig i sin väst- eller kavajficka hela tiden och referera till dagligen. På den första insidan finns en tuschteckning av vår första martyr som dödades i tjänsten. Hans namn är Brian Kozel. Han var bara 19 år och tillhörde Milwaukee-gruppen. Han sköts till döds av en smutsig liten mexikansk "greaser" medan pastor Kozel delade ut vår litteratur.

Han dog en hjältes död och vi har hedrat honom genom att ha ett helt kapitel tillägnat honom senare i denna bok.

Pastor Victor Wolf, Hasta Primus och redaktör, gjorde ett utmärkt jobb med att sammanställa häftet, och vi lät trycka tusentals exemplar. Även de blev en omedelbar framgång och finns nu i händerna på tusentals av våra vita raskamrater.

Vi lämnar nu berättelsen om *The White American* vid denna punkt (men återkommer till honom vid ett senare tillfälle) och ger erkännande till en annan av våra anmärkningsvärda medlemmar som har bidragit stort till rörelsen i en annan form, nämligen konstnären Ron Quinn. Men innan vi lämnar detta kapitel, följer här den fullständiga texten till artikeln i *Racial Loyalty* nr 55 om organisatoriska procedurer som vi nämnde tidigare att vi skulle trycka i slutet av kapitlet.

* * * * *

Grunden för Organisation

Första stadiet: Ideologi

Tack vare Pontifex Maximus enorma intellektuella ansträngningar har det första stadiet i upprättandet av vår religiösa rörelse slutförts framgångsrikt: vår religions **ideologi har formulerats och registrerats i de tre grundböckerna, fem kompletterande böcker** (goda nyheter: ytterligare tre kompletterande böcker av Pontifex Maximus kommer att publiceras inom kort!) och i ett flertal nummer av *Racial Loyalty*. För att till fullo uppskatta betydelsen och omfattningen av denna prestation måste vi komma ihåg att ingen annan religion eller ideologi under civilisationens hela 6000 år kom ens i närheten av Creativity när det gäller den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.

Andra stadiet: Organisation

Men även den bästa religion eller ideologi förblir ineffektiv utan ordentlig organisation av dess anhängare och aktivister. Därför, nu efter slutförandet av vår...

Religiös trosbekännelse och ideologi, vi måste gå in i det andra skedet av att etablera vår religiösa rörelse: **vi måste skapa en effektiv organisation för att uppnå målen för vår ideologi.**

Ny typ av ledarskap

Medan ledarskapet i det första skedet av vår utveckling till sin natur tillhörde filosofer/ideologer, kräver det **andra skedet i etablerandet av vår religiösa rörelse en ny typ av ledarskap — aktivister/organisatörer.** Dessutom, medan den huvudsakliga bördan under det första skedet av vår utveckling bars vid huvudkontoret nästan på egen hand av Pontifex Maximus, skiftar det andra skedet bördan och fokus för vår verksamhet till legioner av gräsrotsaktivister/organisatörer, inte bara över hela USA, utan också i varje vitt land på denna planet jorden.

Gräsrotsexpansion och självförnyelse

Vid denna tidpunkt i historien är den viktigaste uppgiften och utmaningen som vår rörelse står inför det överväldigande behovet av **snabb, aggressiv, massiv expansion av vår verksamhet och organisation på gräsrotsnivå bland de frustrerade massorna av vita människor.** Tiden är förbi då våra prenumeranter, anhängare och medlemmar ute på fältet kunde vara passiva mottagare av aktiviteter centrerade till huvudkontoret; faktum är att tiden har kommit att vända trenden och se till att rörelsens huvudsakliga aktiviteter kommer från fältet till huvudkontoret, inte tvärtom. Vi måste också se till att **vår rörelse blir en självgående, självförsörjande, självförnyande massrörelse, kapabel att motstå alla attacker från våra rasfiender**, inklusive möjligheten att vårt huvudkontor förstörs av fiendens styrkor.

Vad bör göras?

I följande frågor och svar kommer vi att skissera det organisatoriska ramverket för att uppnå vår livsviktiga,

överväldigande målen för Gräsrotsexpansion och Självförnyelse.

1. Var börjar vi?

Varje Creator bör börja med att bli grundligt bekant med *The White Man's Bible*, prenumerera på tidningen *Racial Loyalty* och stödja COTC:s högkvarter med regelbundna ekonomiska donationer.

2. Vad är det andra steget?

Varje Creator bör introducera våra idéer, flygblad, tidningar och böcker för så många av sina släktingar, vänner och bekanta som möjligt.

3. Vad är det tredje steget?

Varje Creator bör hitta minst en annan sympatiskt inställd vit person och organisera en COTC-primärgrupp.

4. Vad är en COTC-primärgrupp?

COTC-primärgrupp är den organisatoriska grundcellen i Church of the Creator. Den består av minst två personer, optimalt fem personer, maximalt tio personer.

5. Varför är fem det föreslagna bästa (optimala) antalet personer i en COTC-primärgrupp?

Hela syftet med en primärgrupp är att vara ett tätt sammansvetsat team, baserat på förtrogenhet, tillit och frekvent interaktion. Studier visar att grupper med fler än fem medlemmar tenderar att ha mindre förtrogenhet, tillit och interaktion. Dessutom är en mindre grupp mycket svårare att penetrera för fiendens agenter, vilket är en omständighet av stor betydelse ifall den judiska ockupationsregeringen försöker undertrycka våra rättigheter enligt det första tillägget och tvingar oss att gå under jorden.

6. Vem kan organisera en COTC PG?

Varje Creator har en rättighet och en skyldighet att organisera en COTC-primärgrupp (eller utöka en befintlig COTC PG) genom att omvända minst en vit person till den vita rasreligionen — Creativity.

7. Vem väljer en COTC PG-ledare?

Medlemmar i varje COTC-primärgrupp väljer en ledare bland sig själva.

8. Vilket är det föreslagna sättet att lösa konflikter inom en primärgrupp?

Varje medlem i en PG kan lämna den och bilda en ny PG. Liksom alla levande celler måste COTC-primärgrupper växa, dela sig och föröka sig, men ändå förbli inom samma kropp — Skaparens kyrka (Church of the Creator).

9. Hur organiserar vi olika COTC-primärgrupper?

Minst två, optimalt fem, maximalt tio COTC-primärgrupper (PG) bildar en COTC-sekundärgrupp (SG), som leds av en kommitté av PG-ledare.

10. Hur organiserar vi olika COTC-sekundärgrupper?

Minst två, optimalt fem, maximalt tio COTC-sekundärgrupper (SG) bildar en COTC-enhet (Unit), som leds av en kommitté av SG-ledare.

11. Hur organiserar vi olika COTC-enheter?

Minst två, optimalt fem, maximalt tio COTC-enheter bildar en COTC-sektion, som leds av en kommitté av enhetsledare.

12. Hur organiserar vi olika COTC-sektioner?

Minst två, optimalt fem, maximalt tio COTC-sektioner bildar en COTC-legion, som leds av en legionsledare, utsedd av Pontifex Maximus och som rapporterar direkt till COTC:s högkvarter.

Ideologi utan handling är steril:

Propagandisera! Proselytisera!
Organisera!

13. Planerar vi att skapa primärgrupper för speciella ändamål?

Ja, vi kan förutse ett behov av speciella försvars-COTC-primärgrupper, vars medlemmar skulle kunna kallas Vita Gardet/Vita Tigrarna/Vita Beretterna.

Sju Operationer:
Ett Handlingsprogram

Sammanfattningsvis skulle jag vilja upprepa de huvudsakliga målen och utmaningarna som vår rörelse står inför.

Nu när det första (ideologiska) stadiet av vår rörelse har slutförts framgångsrikt, måste vårt huvudmål vara en snabb, aggressiv och massiv expansion av Creativity-rörelsen genom de samordnade programmen i De Sju Operationerna:

1. Operation "BiWeekly" — för att öka frekvensen (och volymen!) av vårt budskap genom att göra *Racial Loyalty* till en utgivning varannan vecka. Detta anser jag vara högsta prioritet nr 1: dess framgång är en förutsättning för vår framgång i alla andra projekt, vi kan till och med säga att vår expansion och vår press kommer att stå eller falla tillsammans. För att uppnå detta mycket viktiga mål behöver vi mer generöst ekonomiskt stöd från aktivisterna på fältet, eftersom våra nuvarande ekonomiska resurser vid högkvarteret inte tillåter oss att utöka vår personal. Varje Creator måste känna en helig plikt att stödja Church of the Creators högkvarter med regelbundna och generösa bidrag.

2. Operation "Primary Group" — Under detta nya (organisatoriska) stadium av vår utveckling måste alla Creators bli självgående aktivister/organisatörer för COTC-primärgrupper på gräsrotsnivå över hela USA och i alla vita länder på denna planet jorden. Varje Creator måste känna en plikt att organisera/expandera en COTC-primärgrupp som sedan kommer att organiseras i enlighet med femstegs-pyramidprincipen till en COTC-sekundärgrupp, sedan till en COTC-enhet, och därefter till en COTC-legion.

3. Operation "Strong Center" — för att säkerställa organisatorisk kontinuitet för ett starkt centralt ledarskap för Church of the Creator genom att organisera kyrkans högkvarter i enlighet med femstegs-pyramidprincipen enligt följande: Pontifex Maximus, Hasta Primus, styrelse, senat, personal. Dessutom bör vi instifta årliga medlemskongresser och konferenser för aktivistledarskap, samt utöka våra program för ungdomsläger och skolor för begåvade pojkar vid World Center.

COTC Legion:
Den femnivåiga pyramidorganisationen

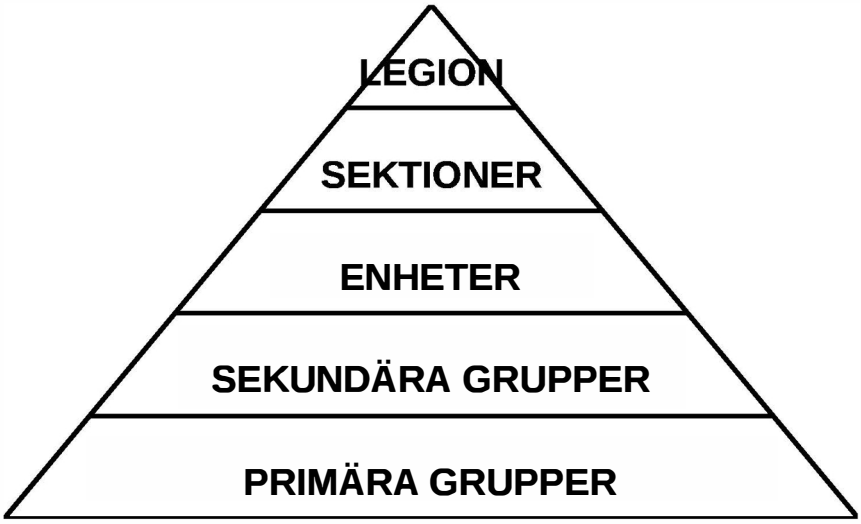

COTC Högkvarter:
Den femnivåiga pyramidorganisationen

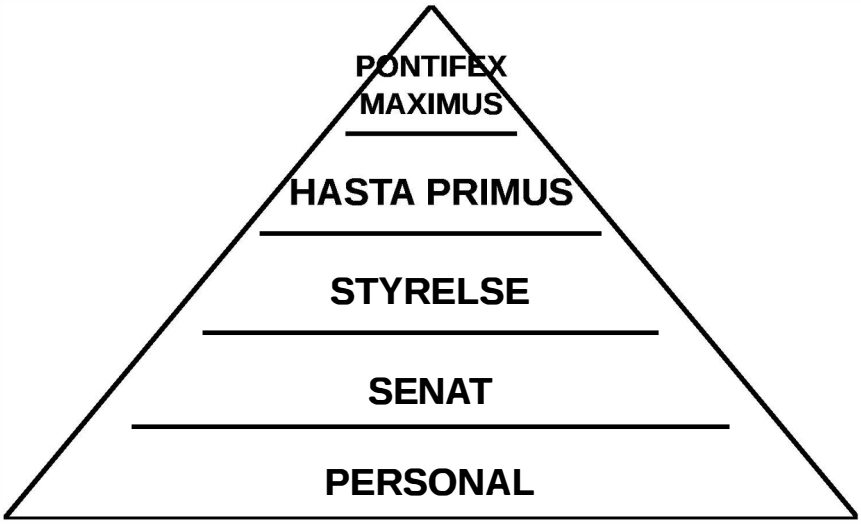

4. Operation "Gatuaktion" — organiserade i de primära grupperna eller individuellt, måste vi påbörja vår gatuaktion — för att ofta och systematiskt konfrontera de breda massorna av vita människor med vår närvaro och vårt budskap genom olika metoder och tekniker för gatuaktioner, såsom: flygblad, affischer, banderoller, skyltar, bildekaler, T-shirts, visitkort, schabloner för spraymålning på väggar och trottoarer,

skyltar på motorvägsbroar, såväl som marscherande, demonstrerande och, låt oss inte glömma, körande runt med skyltar på hyrda U-haul-lastbilar. Givetvis bör betalda annonser i olika publikationer, såsom Spotlight, också vara en integrerad del av vår intensiva expansionskampanj. Alla dessa expansionsmetoder och tekniker bör konsekvent lägga ut vårt centrala budskap:

Vita människor vakna!
Rädda den vita rasen!

Prenumerera på
den pro-vita tidningen:
Racial Loyalty

P.O. Box 400
Otto, NC 28763

Som förberedelse för Operation "Street Action" måste vi: (a) beväpna vår logotyp, flagga och tidningshuvud med vår samlande slogan: **Vita människor vakna! Rädda den vita rasen!**; (b) anta uniformen "Vit hatt"/"Vit keps"/"Vit basker"; och (c) presentera den koncentrerade essensen av våra idéer i ett lättburet eklektiskt kompendium i fickformat — *The Fundamentals of the Creativity Movement*.

5. **Operation "Skinhead"** — för att kontakta, attrahera och organisera under den segrande flaggan för den enda vita rasreligionen — Creativity — alla vita ungdomar, särskilt skinheads.

Framför allt måste vi vädja till vår ungdoms mäktiga armé! — Detta råd från Adolf Hitler är fortfarande giltigt idag. För att vädja till vår ungdom måste vi vidta åtminstone följande steg:

(a) skapa Racial Loyaltys ungdomssektion som skulle kunna ges titeln Skinhead — Young White Warrior;

(b) sätta upp alla kända skinhead- och vita ungdomsorganisationer samt individer på vår sändlista;

(c) organisera ledarskapsseminarier för ungdomar och ungdomsläger;

(d) organisera frekventa och systematiska "Street Actions" (utdelning av flygblad, affischering, målning av slagord på väggar och trottoarer, etc.) på universitets- och gymnasieområden;

(e) ge moralisk och materiell hjälp till fängslade skinheads och andra unga vita aktivister.

6. Operation "White Ethnic" — att kontakta och locka in stora mängder vita etniska grupper i våra led, olika kulturellt särpräglade europeisk-amerikaner, genom att rikta direkta vädjanden till dem och organisera vita etniska sektioner av Creativity-rörelsen.

Vita etniska sektioner skulle kunna koncentrera sig på: (a) att sprida vårt budskap i sina samhällen, (b) att översätta våra verk till sina egna språk, och (c) att hjälpa till att sprida våra idéer i sina "gamla länder" i Europa.

7. Operation "Global" — att organisera aktiva grenar av Creativity-rörelsen i ALLA vita länder, särskilt i större europeiska länder, Sydafrika, Kanada och Australien.

Uppenbarligen skulle framgången för vår Operation "White Ethnic" avsevärt kunna underlätta (genom översättningar och etablerade kontakter) spridningen av våra idéer över hela världen och därigenom hjälpa vår Operation "Global".

Vår Operation "Global" måste ägna särskild uppmärksamhet åt **Sydafrika**, eftersom Sydafrika är ett av de mest avgörande slagfälten i det världsomspännande **VITA RASLIGA HELIGA KRIGET (RAHOWA)**. Den sydafrikanska grenen av COTC måste omedelbart anta vårt Street Action-program och påbörja den snabba, aggressiva och massiva expansionen i Sydafrika, där vårt samlingsrop — **White People Awake! Save the White Race!** — är mer brådskande än någon annanstans i världen.

Daglig bekräftelse av våra principer

Varje Creator måste inse att hans personliga hängivenhet och engagemang för den heliga saken för den enda vita rasreligionen är nyckelfaktorn för att vinna det världsomspännande rasliga heliga kriget och säkerställa vår dyrbara vita ras överlevnad, expansion och framsteg. För ökad hängivenhet och engagemang, låt oss läsa Creativitys heliga böcker dagligen: de är de bästa böcker som någonsin skrivits under den vita civilisationens 6000 år.

Kapitel Trettiosju

Pastor Ron Quinn

Karikatyrtecknare av rang

Viss oväntad och oombedd hjälp kom till oss från en gentleman och konstnär bosatt i Tucson, Arizona. Antalet karikatyrer han har bidragit med till oss, som vi har använt i *Racial Loyalty* och många av våra böcker, är enormt. Inte bara är volymen av de karikatyrer han har skickat oss häpnadsväckande, utan hur denne man har fångat och skickligt porträtterat själva kärnan i våra idéer med en stor portion kvickhet, visdom och kraft är fantastiskt.

Vid en genomgång av gamla nummer av *Racial Loyalty* ser vi att de första karikatyrerna vi använde från pastor Ron Quinn är i nummer 43, oktober 1988, medan Will Williams var Hasta Primus. I det numret dök det inte bara upp tre av pastor Quinns karikatyrer som stödde specifika artiklar, utan vi satsade stort och fyllde större delen av baksidan med ytterligare fem av hans kvicka och slagkraftiga karikatyrer. Vi har gjort så ända sedan dess. Det är otroligt hur snabbt och exakt pastor Ron fångar varje idé som presenteras för honom. Om jag hade en specifik idé i åtanke för en artikel, behövde jag bara ringa honom på telefon och låta honom veta vad jag ville ha. Han fick ett tydligt grepp om det på bara några minuter, och inom loppet av några dagar anlände de rätta karikatyrerna i posten, tillsammans med ett par dussin andra karikatyrer av hans egen uppfinning. Verkligen fantastiskt!

Redan i maj 1985, mer än tre år innan han hade hört talas om oss, eller vi om honom, började jag skriva en serie på tolv artiklar i *Racial Loyalty* om jämförande religionsvetenskap, följt av tjugofyra artiklar om *The Wildest Stories Ever Told*. Den sista i denna serie avslutades i numret för juli 1990. Alla dessa berättelser skulle ha förbättrats avsevärt om de hade åtföljts av en eller flera karikatyrer. Tyvärr var det först under den senare delen av serien som vi kom i kontakt med pastor Ron. Men senare sammanställde jag alla trettiosex av dessa artiklar i en bok som vi senare publicerade. Vi kallade den *A Revolution of Values Through Religion*. Innan jag gjorde det skickade jag alla gamla exemplar av *Racial Loyalty* till pastor Ron och bad honom att rita

tog fram specifika tecknade serier för varje artikel, som vi sedan skulle använda i boken som skulle publiceras. Detta fullbordade han på kort tid, och boken publicerades 1991, och alla som har fått tag på ett exemplar kan uppskatta den kraftigt ökade effekten av de slående karikatyrerna.

I januari 1989 tog Henrie och jag vår årliga vinterresa till vår lägenhet i Phoenix, Arizona, och under den resan hade jag nöjet att träffa pastor Ron personligen. Jag hade fått samtal från två olika värdar för radiopratshower om att medverka i deras program. Ett var från radiostationen KNST i Tucson, och jag tänkte att jag skulle utnyttja bilresan till Tucson och träffa Ron Quinn. Vi gjorde upp planer i förväg och jag frågade honom om han ville följa med mig till radiostudion, som en sorts livvakt. Han sa att han skulle bli förtjust.

Programmet hette Teresa Blythe talkshow, och jag var inbokad till klockan 16.00, fredagen den 27 januari 1989. Jag hade varit med i en annan talkshow i Phoenix dagen innan, vilket gick mycket bra, men uppenbarligen, nu när stationen i Tucson visste att jag var högst kontroversiell och emot n-ordet och judar, bytte de värd för att verkligen ge mig en svår stund. Så istället för den ordinarie Teresa Blythe skulle jag konfronteras med en fientlig "hatchet man" vid namn Harry Alexander. Men mer om det senare.

Ron och jag hade kommit överens om att äta lunch tillsammans på Coco's Restaurant klockan 13.00, och han gav mig vägbeskrivning för att hitta dit. Jag lämnade lägenheten i Phoenix klockan 11.00, vilket gav mig två timmar att ta mig till Tucson, 117 miles söderut. När jag kom till Tucson rörde jag ihop instruktionerna hopplöst och tillbringade nästa timme eller så med att köra runt och försöka hitta Coco's Restaurant. Efter att ha ringt ytterligare ett samtal till Rons kontor för fler instruktioner, strålade vi slutligen samman på restaurangen klockan 14.00 och åt lunch. Jag hade sett en bild på Ron tidigare (på hans medlemsansökan) där han hade ett stort vitt bockskägg, men tydligen hade han nu rakat av det. Jag fann honom vänlig, att han var 55 år, singel och hade en flickvän. Han var mycket intresserad av Arizonas arkeologi och mineralogi och gjorde ett antal exkursioner när vädret var gynnsamt.

Efter en liten lunch och en stor dessert gav vi oss av mot KNST-studion vid 15.40-tiden, något senare än vi borde ha gjort. Jag följde efter hans bil och vi anlände till studion exakt klockan 16.00, där jag först av allt träffade Sandi Gregory, producenten. Hon var trevlig och tillmötesgående och

introducerade mig för Harry Alexander, som skulle vara ersättare för Teresa Blythe.

Mitt första intryck av Harry Alexander var att han var snobbig, fientlig, en liberal och förmodligen jude, trots ljus hy. När jag frågade honom vad hans etniska bakgrund var, informerade han mig bryskt om att det inte var relevant för den aktuella frågan. Det tog mig ingen tid alls att inse att han hade satts in som ersättare för Teresa Blythe för att ogöra den goda marknadsföring jag hade gjort i Phoenix dagen innan och för att attackera mig, för att nedvärdera, förtala och smutskasta mig och på alla sätt han kunde, trycka ner mig så mycket som möjligt. Han hade ett helt gäng hantlangare uppradade i sin lyssnarskara för att hjälpa honom med hans smutskastningskampanj. Med vetskap om allt detta tänkte jag göra detsamma mot honom och vi satte igång. En lyssnare ringde till och med in med det förtäckta hotet att han inte skulle vilja vara i mina kläder när jag gick ut från studion till parkeringsplatsen. Så vi höll på i en timme, med reklamavbrott insprängda då och då. Det gick hett till, och han bad mig stanna en andra timme. Jag sa, nej tack, jag kom inte hit för att bli förolämpad av en fientlig värd, och Ron och jag gick.

När vi gick till parkeringsplatsen bredvid studion, tilldelade ledningen tre beväpnade vakter med pistoler och walkie-talkies för att eskortera oss tillbaka till våra bilar, och vi körde iväg.

Eftersom jag inte hittade i Tucson, följde jag Rons bil tills vi kom till I-10, och vi vinkade adjö till varandra, och jag var på väg tillbaka till Phoenix. Det hade varit en intressant eftermiddag.

Sedan dess har vi tagit emot hundratals teckningar från pastor Ron, och hans bidrag till vårt propagandakrig har varit enormt. Stort tack, Ron. Jag hoppas att den nya ledningen i Florida kommer att göra lika värdefull användning av dina talanger som vi har funnit dem vara för oss.

Kapitel Trettioåtta

Brian Kozel

Vår martyrhjälte

237

Till minne av vår fallne kamrat,
Brian Kozel (1971–1990)

Brian Kozel, 18, en vit rasegen lojalist — Skapare — Vitbasker dödades av en grupp mexikanska "muds" den 15 september 1990 i Milwaukee, Wisconsin.

Enligt tidningsrapporter och brev från COTC-aktivister i Milwaukee, var Brian och flera andra Vitbaskrar på väg till en väns hus i Milwaukee när en bilfull "spics" körde upp till dem och skrek antivita obsceniteter. Dessa "spics" klev ur sin bil och startade ett slagsmål. Brian och hans vänner bekämpade dem tappert tills de mexikanska fegisarna sprang tillbaka till sin bil. I tron att striden var över, vände sig Brian och de andra Vitbaskrarna om och fortsatte gå nerför gatan med segerns stolthet. Men dessa "muds", som saknade heder att acceptera det uppenbara nederlaget, drog svekfullt sina vapen och började skjuta mot ryggarna på de segerrika vita. Brian blev skjuten i ryggen, genom hjärtat, och dog nästan omedelbart.

Mordet på den unge provite aktivisten var en enorm förlust och en smärtsam tragedi som naturligtvis kräver hämnd. Det bästa sättet att hämnas Brian Kozels död är dock att se till att hela det antivita JOG-systemet, som tillåter "spics" att komma in i detta land och terrorisera vita, blir totalt, fullständigt och oåterkalleligt förstört genom ett raseget heligt krig under den enda, sanna och revolutionära vita rasreligionens segerrika flagga — Kreativitet.

Vita Människor Vakna!
Rädda den Vita Rasen!

Gå med i Kreativitetsrörelsen och påskynda dagen då alla fiender till den vita rasen — "niggers", "muds" och judar — kommer att skeppas ut ur detta land.

Kapitel Trettionio

Resa Västerut, 4 jan. till 5 feb. 1989

New Orleans, The Alamo, San Jacinto, Phoenix, Talkshower och Kusiner

På denna vidsträckta resa som Henrie och jag gjorde täckte vi en hel del territorium, mer än jag bryr mig om att rekapitulera i detta kapitel. Jag kommer därför att försöka hålla mig till några av de viktigare händelserna och personerna vi träffade och utelämna resten av detaljerna.

Henrie och jag lämnade huset klockan 11 på förmiddagen onsdagen den 4 januari 1989, med vår Pontiac stationsvagn lastad till brädden, inklusive en ny Radio Shack-dator, en Tandy DWP230-skrivare, ett tungt datorbord (av den sort man måste montera själv) och en speciell stol (från Sears) som hörde till, allt vilket jag precis hade köpt för att ta med på denna resa till vår lägenhet i Arizona. Jag stannade kort vid kyrkan för att hämta fyra Phoenix-adresser från Will.

Vi satte kurs mot Atlanta och stannade till vid vår favoritrestaurang Red Lobster för lunch. Sedan tog vi ringleden, körde av på I-20 och styrde västerut.

New Orleans, 5 och 6 jan. Ända sedan jag startade Church of the Creator 1973 hade jag letat inte bara efter den Store Promotorn, utan också efter en mångmiljonär till "ängel" som skulle ha hängivenheten och modet att finansiera vår rörelse. Jag tänkte att det sannerligen måste finnas tusentals sådana människor i landet som skulle vara mer bekymrade över att rädda den vita rasen och civilisationen än om att hamstra sina judiska Federal Reserve-sedlar. Om jag, som inte var någon miljonär, var villig att spendera huvuddelen av mina tillgångar för en så stor och ädel sak, då måste det sannerligen finnas tiotusentals, hundratusentals, som hade mer pengar än jag, som skulle vara villiga att göra detsamma. En sådan tänkbar ängel jag hade i åtanke var en 50-årig ungkarl i New Orleans med det prestigefyllda namnet Prescott Rathborne, ett gott gammalt sydstatsnamn.

Jag hade aldrig träffat Prescott, men han var uppenbarligen intensivt intresserad av vår rörelse, eftersom han hade kört upp för flera månader sedan och besökt vår kyrka och stannat hos Will Williams under en period av fyra dagar för att diskutera planer för vår rörelse. Han kom från en gammal sydstatsfamilj och var arvinge till en stor förmögenhet som hade samlats ihop av hans farfar. Den förvaltades i en stiftelse för arvingarna, av vilken han hade en åttondel. Tyvärr var jag borta på någon resa vid tiden för hans besök, men jag skulle se till att träffa honom så snart som möjligt. Han var säkerligen en av de Vita Änglar som jag hade letat efter.

Innan vi gav oss ut på denna resa hade jag kontaktat Prescott i förväg och berättat att vi var på väg, och han bjöd in oss att bo på hans ställe, som låg mitt i staden. När vi körde västerut på I-10 anlände vi till New Orleans klockan 16:00 och bestämde oss för att vi istället skulle bo på ett motell, där Henrie kunde få mer vila. När vi letade efter ett motell längs I-10 såg området ganska svart, dystert och ödsligt ut, men till slut såg vi ett Holiday Inn, och vi tänkte att ett sådant motell säkert drevs väl av vita människor och var relativt säkert. Så vi körde in och checkade in i rum 617 på sjätte våningen. Jag ringde omedelbart Prescott på hans kontor och berättade om vår flytt, men tackade honom ändå för hans erbjudande. Prescott blev mycket oroad. Han sa att vi befann oss mitt i ett niggerdistrikt och om vi stannade där skulle vi säkerligen bli rånade och överfallna innan morgonen.

Han skulle komma över omedelbart för att få oss därifrån för i helvete. Vid det här laget var även vi oroliga, och eftersom jag hade min dator och andra värdesaker i bilen gick jag ner till lobbyn och höll ett öga på vår bil. Mycket riktigt, där stod redan tre eller fyra niggrer samlade och drev omkring bredvid vår bil och granskade dess innehåll. Efter ungefär 20 minuter anlände Prescott till lobbyn, och fastän vi aldrig hade träffats tidigare kände vi omedelbart igen varandra och slösade ingen tid på presentationer. På något sätt hade han fått tag på en biträdande polisbricka, som han bar med sig hela tiden. Han gick fram till den mörkhyade kvinnliga expediten vid disken, visade sin bricka och sa att vi skulle flytta ut omedelbart, och att hon skulle makulera och lämna tillbaka Visa-kvittot jag hade skrivit under. Hon gjorde det utan protester, och vi släpade tillbaka allt vårt bagage från sjätte våningen till vår stationsvagn. Så gav vi oss av, följandes Prescott i hans svarta Lincoln Continental till hans bostad.

Hela staden såg ut som en kåkstad för mig, inklusive området där Prescott bodde. Hans hemvist var en rörig plats utspridd över två tomter, men för att överhuvudtaget komma in på stället var man tvungen att passera genom en av två takskjutportar till garage, vilka båda vette mot och låg precis intill trottoaren och var elektriskt styrda. De var en del av en sammanhängande hög vägg som sträckte sig längs hela gatan, och faktum var att det vidsträckta huset, som var mycket gammalt, var byggt på ett sådant sätt att väggen var en del av det. Huset hade uppenbarligen byggts och byggts om och byggts till då och då, beroende på vem som ägt det under de senaste två århundradena. Det fanns en liten innergård och en simbassäng i mitten av byggnaderna. Han odlade till och med en liten trädgård och var mycket intresserad av fruktjuicer och ett hälsosamt leverne.

Med vår bil och våra tillhörigheter i säkerhet bakom den höga väggen visade han oss till våra kvarter, vilket faktiskt var hans eget sovrum. Han erbjöd oss lite rödbetsjuice, som jag (ensam) tog med en skvätt bourbon. Han visade oss sedan runt i huset.

Medan Henrie vilade satte jag och Prescott oss vid hans pool på innergården, han med lite fruktjuice i handen och jag med ett glas Jack Daniels som han hade hällt upp. Vi diskuterade våra olika ståndpunkter. Efter en och en halv timme bestämde vi oss för att gå ut och äta middag. Henrie bestämde sig för att stanna på rummet och äta en apelsin eller två. Vi satte oss i hans svarta Lincoln och när han backade ut på Barracks Street skrapade undersidan av Lincolnen i asfalten (djup ränna).

Vi åkte ner till centrum där alla de höga skyskraporna låg och åt en påkostad middag på Intercontinental Restaurant i hotellet med samma namn. Trots min uttalade föresats att inte ge mig in i en diskussion om vår trosbekännelse och vårt program, gled han envist hela tiden in på det ämnet och ville föra in sina invändningar, vilka de än var. Jag undvek dock ihärdigt varje konfrontation. Jag bör tillägga att Prescott var en mycket bortskämd, dogmatisk och envis man, som aldrig hade behövt arbeta för sitt uppehälle, och som därför tog för givet att hans åsikter var oantastliga.

Han betalade räkningen och gav den mulattiske parkeringsvakten 10 dollar i dricks. Han sa att detta var för att vara säker på att ingen gjorde inbrott i hans bil och att vakten själv inte stal något.

När vi kom tillbaka till hans hus visade han oss runt igen, och pekade särskilt ut alla viktiga böcker han hade, vilket inkluderade de flesta av mina. Böckerna fokuserade på

ras, religion, filosofi, historia och en mängd andra ämnen, inklusive många om hälsosamt leverne. Slutligen, vid midnatt, gick Henrie och jag och lade oss i vår king size-säng, mycket trötta.

Fredag 6 jan. Utan någon frukost, vid 9-tiden på morgonen, satte Prescott och jag oss i hans svarta Continental och körde till hans kontor i innerstaden. Hans kontor låg på 25:e våningen i den näst högsta byggnaden i New Orleans. Han lämnade över sin bil till en mulattvakt för att få den tvättad, vilket han sa skulle ta ungefär en och en halv timme. Prescott visade mig runt i sina kontor, som bestod av flera sammanhängande rum, lika vidsträckta som hans hus. De var fulla av papperstravar, kartor på väggarna, kartor över Louisiana, över New Orleans, över hans egendomar och en massiv samling av annan information. Han hade också ett helt rum ägnat åt sitt bibliotek, en stor samling böcker (inklusive mina) som handlade om judar, nigger, ras och religion, och alla möjliga sorters traktater och broschyrer. En märklig sak med hans kontor var att trots alla dessa rum och allt detta utrymme fanns det inga sekreterare eller andra anställda i närheten. Jag undrade varför han behövde allt det där dyra kontorsutrymmet i stadens dyraste område.

Han förklarade för mig alla de fastigheter som Rathborne-godset ägde, vilka alla hade byggts och förvärvats av hans farfar. Han berättade också för mig vilken samling skitstövlar hans nuvarande familj var, särskilt hans bror. Prescott sa att han hade lämnats en åttondel av kvarlåtenskapen, men att han inte hade någon kontroll över hur den förvaltades. Han låg för närvarande i rättstvist för att få sin åttondel avskild från godset, eftersom han hittills vid 50 års ålder inte hade någon kontroll över verksamhetens gång, och han sa att han blev rånad inpå bara skinnet.

Men trots det faktum att jag ihärdigt ville undvika att argumentera med honom om vår lära, fortsatte han att pressa mig i frågan om att vi borde använda ordet arter istället för ras, och att vi borde ändra våra böcker och vår litteratur i enlighet med detta. Först tyckte jag att det var en fånig och obetydlig fråga, men han fortsatte att pressa och pressa, och till slut fick jag nog. Vi satt mitt emot varandra vid bordet i ett av hans kontor, och jag lutade mig framåt och sa i praktiken till honom: lyssna, Prescott, Church of the Creator är inte till salu. Jag bryr mig inte om hur mycket pengar du har, eller inte har. Läran och programmet som de fastställts i våra böcker är okränkbara till vilket pris som helst. Oavsett om du erbjöd mig tio miljoner dollar eller hundra miljoner dollar, skulle jag inte ändra ett ord i dem. Jag behöver inte dina pengar. Läran

och programmet förblir fastställt som om det vore hugget i granit. Om du vill hjälpa till att främja det, välkomnar jag din hjälp. Om du vill mixtra med det, förfalska det och kontrollera det, slösar du bort din tid. Jag upprepar, kyrkans trosbekännelse är inte till salu till något pris. Det förekom ytterligare en hel del argumentering, men inte till den grad att det blev otrevligt. Slutligen sade han ”du vinner”, och det var slutet på det.

Klockan 12 på dagen sade Prescotts hembiträde att bilen var tvättad, och Prescott sade åt honom att köra mig tillbaka till hans hus i den, för att hjälpa oss att packa och visa oss tillbaka till påfarten för att komma ut på I-10 igen. Henrie och jag var lättade över att komma iväg igen.

Det var dock inte slutet på vår relation. Han har gett en del donationer sedan dess, och har till och med varit tillbaka för att besöka mig i kyrkan.

San Jacinto, söndag 8 januari. Från New Orleans körde vi västerut på I-10 till Beaumont, Texas och checkade in på Best Western Beaumont Inn. Nästa morgon (söndag) körde vi västerut till Battleground Road (Texas 134) i ett försök att ta oss till San Jacinto-monumentet. På grund av vägarbete upptäckte vi att färjan som behövdes för att korsa kanalen var ur drift, och vi var tvungna att vända tillbaka, köra västerut till East Belt Road och komma in från söder.

Jag tog flera bilder av monumentet (som är 15 fot högre än George Washington-monumentet), sedan gick Henrie och jag in i museet och även i souvenirbutiken. Jag köpte en stor affisch föreställande Sam Houston ($30) och Henrie köpte en texansk kokbok. Jag ville särskilt ha Sam Houston-affischen så att Ron McVan kunde återskapa en oljemålning av honom att hänga i vår helgedom i kyrkan. Detta gjorde han faktiskt senare. Vi turade på slagfältet där Houston besegrade den mexikanska armén och tillfångatog Santa Anna 1836, och därigenom vann Texas självständighet från mexikanerna.

Från San Jacinto begav vi oss mot Alamo.

Alamo och Bracketville. Hela familjen, inklusive Kim och vår hund Tammy, hade besökt Alamo sommaren 1965. Om du har läst min självbiografi *Against the Evil Tide*, kommer du kanske ihåg att jag berättade om det, och hur varmt det var och hur Tammy gick på tå när hon gick på den heta asfalten. Nu var det 1989, 24 år senare, och Kim och Tammy var inte med oss, men Henrie och jag ville besöka Alamo igen. Stackars Tammy hade dött för 17 år sedan, och Kim var nu gift

kvinna och bilda familj. Denna gång var det inte i julivärmen, utan på en kall dag i januari. Mycket hade hänt under tiden.

Vi anlände till San Antonio klockan 16:30 den 7 januari och checkade in på Comfort Inn, precis väster om staden. Nästa morgon åt vi frukost på Hailey's Pig Stand Restaurant, checkade sedan ut från motellet klockan 10:00 och körde till centrala San Antonio för att besöka Alamo. På något sätt såg det mycket annorlunda ut än vad det gjorde för 24 år sedan, men varför vet jag inte. Jag hade också velat att Ron McVan skulle måla en tavla av William B. Travis, hjälten från Alamo, till vår samling i kyrkan, så jag köpte ett vykort av honom och även en bok om Travis som innehöll hans bild. Vi ville gå till I-Max-teatern och även Tower Restaurant i närheten. Men I-Max öppnade inte förrän klockan 12:00, och vädret var riktigt stormigt och djävulskt kallt, så vi beslutade oss för att köra vidare.

En av de andra historiska platserna jag hade velat besöka under en tid var John Waynes Alamo Village, inspelningsplatsen där filmen spelades in. Den ligger sju mil utanför Bracketville, en liten plats i vildmarken i sydvästra Texas öken, och betydligt ur vägen för oss. Men vi begav oss dit ändå, bara för att se hur inspelningsplatsen stod sig i jämförelse med originalet. När vi kom dit hittade vi en man klädd som en nybyggare som kokade kaffe över öppen eld, med sin hund vid sin sida. Presentbutiken var också öppen, och en indian som skötte en indianbutik (vad annars?). I övrigt var platsen övergiven, inga kunder, och detta var på en söndag. Vi såg ungefär allt som fanns att se, tog några bilder och körde vidare västerut på I-10 till Ozona, Texas, och checkade in på Circle Bar Motel vid 19:30-tiden. Vi åt en biffmiddag på deras steakhouse bredvid motellet och avslutade dagen.

Ankomst till Maryland Lakes Apartment
10 januari 1989.

Efter att ha lämnat American Motel i Lordsburg, New Mexico klockan 09:00, begav vi oss västerut på I-10 och stannade vid Denny's Restaurant i Tucson för lunch. Sedan, på väg norrut, anlände vi till vår lägenhet i Phoenix klockan 14:30 på tisdagen. Efter att ha kontrollerat lägenheten och funnit allt i god ordning, började vi lasta ur ett vagnslass med varor, förutom datorn och alla delar som hörde till den. Vi körde sedan till Fry's supermarket och fyllde på med livsmedel för 101,70 dollar.

Medan jag var på marknaden ringde jag tre samtal från en betaltelefon. Ett var till telefonbolaget för att få en telefon installerad i vår lägenhet. De lovade oss att de skulle ha den på plats senast den 17:e. Det andra samtalet var till Allen Tanner på Republic Cable Co. för att få vår TV ansluten till deras kabelsystem. Allen, som jag hade haft att göra med tidigare, var inte där, men hans fru tog emot meddelandet. Till min stora förvåning kom Allen över klockan 19:30 samma kväll och på nolltid hade han kopplat upp oss till deras kabelsystem. Det tredje samtalet var till tidningen Arizona Republic för att påbörja leverans av deras tidning. De lovade leverans senast torsdag morgon, och levererade gjorde de.

Efter att ha lagat en god frukost åt mig själv (Henrie hade sovmorgon) började jag lasta ur all datorutrustning. Eftersom datorbordet (isärtaget och i en kartong) var för tungt för mig att bära uppför trappan, öppnade jag kartongen och bar upp det bit för bit. Jag tillbringade hela förmiddagen med att montera bordet och Sears-snurrstolen. På eftermiddagen packade jag upp de tre enheterna i datorpaketet. Sedan körde jag över till Radio Shack på Glendale Blvd. för att få information och instruktioner om hur allt skulle kopplas ihop. En kille vid namn Mitch tillbringade en del tid med mig och demonstrerade på liknande utrustning. Jag köpte en nio fots förlängningssladd med tre uttag och lite jordkabel. När jag kom tillbaka fick jag på något sätt ihop allt och det fungerade.

Vid den 19:e fick vi äntligen vår telefon ansluten. Jag ringde Will Williams på huvudkontoret för att kontrollera hur allt gick där hemma. Vi hade fått ett brev från radiostationen KFYI som bjöd in mig att medverka i Barry Youngs talkshow. Dessutom fick jag telefonnumren till Larry Pierce, Ken Schwarz och Myron K. Harshman, som alla bor i Phoenix-området. Jag ringde var och en av dessa, våra medlemmar, och ordnade så att vi skulle ha ett möte i min lägenhet söndagen den 29 januari.

Torsdag 26 januari. The Barry Young Show.

Jag hade ringt tillbaka och gjort arrangemang för att medverka i hans radiotalkshow på KFYI. Jag gick upp riktigt tidigt, 04:30, rakade mig och duschade, åt frukost och begav mig till studion på 631 No. 1st Ave. Efter att ha haft vissa problem med att hitta stället anlände jag dit klockan 06:30, en halvtimme för tidigt.

Programmet startade klockan 07:00 och gick ganska bra, och Barry Young visade sig vara en trevlig och samarbetsvillig men mycket skarp värd. Hela den första timmen ägnades åt samtal mellan Barry och mig själv. Han utforskade precis

vem och vad den "Vita Rasen" var, om vår tro eller tvivel på Gud, fokuserat på ett kapitel i *White Man's Bible* (som han hade ett exemplar av i sina händer) om *Who Needs Niggers?*, men han var inte särskilt fientlig. Faktum är att han verkade förtjust över att han här i Creativity mötte en helt annan spelplan än de vanliga Klan-intervjuerna och andra vita rasistiska intervjuer han tidigare gått igenom. Jag sköt in vår adress i Otto, North Carolina, två gånger under programmet.

Under den andra timmen öppnade han telefonlinjerna för lyssnare att ringa in. Majoriteten av samtalen var fientliga, men vissa var det inte, och vissa var rent ut sagt komiska. En ung man ringde in och sa att i en viss stad där han och hans familj tidigare varit bosatta, hade de bott i ett riktigt fint och rent vitt grannskap. Sedan hade NAHA:s flyttat in och idag var det en brottsdrabbad slum. Vad är en NAHA, frågade Barry. Inringaren sa, jag tror inte att du egentligen vill veta. Barry sa, jo det vill jag. Vad är en NAHA? Tja, svarade den unge mannen, det var vår term för *North American Hairless Apes* (Nordamerikanska hårlösa apor). En annan man ringde in och sa att han var en kristen präst och ledde ett visst samfund med ett betydande medlemsantal. Han skällde ut Barry för att han ens lät en sådan man som jag vara med i hans program och kallade mig en vit nigger. Detta fick verkligen Barry att se rött. Barry lät bilan falla över honom och kallade honom den värsta sortens bigott och hycklare. Han sa, lyssna, här sitter vi och har en intelligent intellektuell diskussion om en unik ny filosofi, och du lägger dig i och talar om för mig vem jag får eller inte får ha i mitt program. Snacka om bigotteri! Nu när vi vet vem och vad du är, försvinn för helvete från linjen!

Jag tyckte att programmet gick mycket bra, och jag fick fram de flesta av mina poänger trots en fientlig publik och nämnde två gånger vår adress där de kunde nå oss i Otto. Jag fick en inspelad kopia av programmet, som jag inte har kvar längre, men jag tror att kopior fortfarande kan erhållas från högkvarteret i Florida. När jag var redo att ge mig av sa Barry att han gärna ville ha med mig igen närhelst jag var i stan. Jag lämnade honom med exemplar av fyra av mina böcker. Jag frågade honom om det kunde finnas några fientliga niggrer där ute som väntade på mig på parkeringsplatsen. Vi gick in i nästa rum där vi kunde se både ytterdörren mot gatan och även parkeringsplatsen på en skärm. Kusten verkade klar och jag gick till min bil och åkte.

Fredagen den 27 januari, Tucson. Detta är dagen då jag hade mitt första möte med pastor Ron Quinn och var på...

Teresa Blythe talkshow i Tucson. Eftersom jag redan har beskrivit dessa händelser i ett tidigare kapitel, finns det inget behov av att upprepa dem.

Kusiner. På morgonen, när jag kom tillbaka från postkontoret, var min brorsdotter Ruby i telefon och pratade med Henrie. Hon och hennes man Bill (Sawatsky) var i stan, på väg tillbaka till Saskatchewan. De hade just varit i Mexiko och hade besökt, bland andra platser, den lilla tågstationen Rosario, där min familj och jag bodde under ett och ett halvt år när jag var sex och sju år gammal. (1924-25) Två av mina kusiner, sa hon, var också i stan, nämligen Edith Klassen och hennes man Lorne Klassen (inget släktskap), och Jack Klassen, också min kusin, och hans fru Ann. Jag tog över telefonen och vi ordnade så att vi alla skulle träffas den kommande måndagen. Vid det här laget var det bråttom för mig att börja ge mig av mot Tucson.

Söndag 29 januari 1989. Möte med mina Phoenix-medlemmar. Larry Pierce kom tidigt klockan 14:30. Han körde taxi och hade en sambo. Ken Schwarz kom näst och bad omedelbart om ett glas vatten. Jag undrade om han var påverkad av droger. Myron K. Harshman kom sist. Han var åttio år gammal och hade varit med mig i minst 15 år. Han tog med sig två böcker (a) *The Arizona Project*, om det kriminella elementet i Arizona under 1976, när en reporter mördades för att han visste och berättade för mycket, och (b) *The Hitler Century* av Leon Degrelle. Han sa att han hade en Kennedy-utgåva av en 5-dollarsedel från 1973 som han skulle ta med till mig. I mötet med de tre ovanstående försökte jag inskärpa hos dem att (a) de borde rekrytera och organisera och hålla regelbundna möten, och (b) de borde kontakta skinheads och ge vår litteratur till dem. Mötet varade till 17:30, men inte mycket blev uträttat.

Måndag 30 januari. Det första som hände, klockan 09:00, var att Myron Harshman mycket riktigt tog med sig en Kennedy-5-dollarsedel. Sedan, klockan 11:15, anlände släktingarna till vår lägenhet, alla sex i en bil. Ruby, min brorsdotter, var min bror Henrys äldsta dotter, nu 55 år, och gift med Bill Sawatsky, också han mennonit. Han brukade 1500 tunnland nära Herschel. Jack Klassen var min farbror Abes äldsta son. Han var ungefär två år yngre än jag och led av hjärtbesvär. Hans fru Ann var med honom. Edith Klassen, Jacks syster, var gift med Lorne Klassen, inget släktskap. Han brukade 1800 tunnland. Edith hade genomgått en allvarlig operation i munnen och kinden på grund av cancer som lämnade hennes ansikte

något vanställd. Mycket hade hänt sedan jag senast såg dem. Faktum är att jag inte hade sett Jack på 40 år, och jag hade aldrig tidigare träffat varken Lorne eller Ann. Under den tiden hade många i vår stora och spridda familj dött, men farbror Abe, Jacks och Ediths pappa, var fortfarande pigg vid 93 års ålder.

Klockan 13.00 körde vi alla över till Denny's Restaurant vid 43rd Ave. och Glendale Blvd. och åt lunch. Vi hälsade på i lägenheten i ytterligare två timmar, tog flera bilder av vår grupp på däcket till vår lägenhet, sa sedan adjö och skildes åt.

Avresa. Onsdag 1 februari. Kopplade ur kabel-TV-enheten och lämnade tillbaka den till Republic Cable. Kopplade ur alla apparater och huvudströmbrytaren. Med vår stationsvagn lastad lämnade vi lägenheten klockan 12:40. Vi stannade för lunch på Denny's i Tucson klockan 14:45 och körde västerut på I-10, på väg hemåt.

När vi nådde Abilene, Texas, bodde vi på Colonial Inn. Vädret höll på att bli eländigt kallt. En storm med underkylt regn och is var på gång och växte i intensitet, och täckte vägarna och landsbygden med ett lager is under natten. När vi gav oss av klockan 08:10 på fredagsmorgonen den 3 februari på I-20, blev det allt värre, och trafiken reducerades till en långsam krypkörning på mellan 15 och 20 miles i timmen. Talrika vrak av lastbilar kantade vägkanten, liksom ett antal bilar. Så sakta och försiktigt som jag försökte köra, sladdade vi själva vid ett tillfälle av vägen ner i ett gräsbevuxet dike och missade precis en vägskylt. Vi körde varsamt genom Ft. Worth och klockan 12:30 körde vi in på Denny's Restaurant precis innanför gränsen till Grande Prairie. Efter en god lunch bestämde vi oss för att vi hade fått nog, att det var för farligt att vara ute på vägarna och vi checkade in på La Quinta Motel bredvid Denny's och avslutade dagen. Vi hade kört 171 miles.

Efter att ha kontrollerat väderrapporterna verkade det klarna upp och klockan 10:00 försökte vi lyckan igen, med Henrie som var extremt orolig. Medan vi försiktigt körde vidare förbättrades både vägen och vädret, och i Longview, Texas, stannade vi vid Red Lobster och åt en god lunch.

Därifrån och framåt hade vi inga fler problem och vi fortsatte hela vägen hem och anlände till Clayton, Georgia klockan 17:45 på söndagen den 5 februari. Vi handlade matvaror och efter ytterligare 20 minuter var vi tillbaka i vårt hem ljuva hem. Vi körde 506 miles under dagen, och 5079 för hela resan.

Kapitel Fyrtio

DeWest Hooker, Washington, D.C.

Som alla som har läst mina böcker vet, insåg jag från allra första början att det fanns två speciella individer som vår rörelse behövde och som var av monumental betydelse för dess framtida framgång. Den ena var den **Store Promotorn**, och den andra var en hängiven **Finansiell Ängel**, med obegränsade finansiella resurser som kunde finansiera rörelsen för vilka behov vi än hade. Ett exempel på den förstnämnda skulle vara en personlighet av samma kaliber som en Adolf Hitler; och ett exempel på den sistnämnda skulle kunna vara någon som Henry Ford, eller Sam Walton, eller Ross Perot, eller vilken som helst av ett dussin andra vita miljonärer eller miljardärer. Med vår omfattande, dynamiska och slagkraftiga religion nu på plats, som exponerar både den lömska judiska konspirationen och det judisk-avlade kristna bedrägeriet, skulle segern för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg vara säkrad för all framtid. Jag är viss om att hundratals sådana vita människor existerar, än idag, och det är vår plikt att finna dem och värva dem till vår sak. Jag har tillbringat de senaste tjugo åren med att leta efter en av dem, eller båda, hittills utan framgång.

Hur som helst, tillbaka i 1988, påpekade Will Williams, som då var Hasta Primus vid vårt kyrkohögkvarter, för mig att George Lincoln Rockwell i inledningen till sin bok, *This Time the World*, gjorde ett uttalande om att allt han visste om judarna hade han lärt sig av DeWest Hooker. För att citera Rockwell exakt: "**DeWest Hooker, som lärde mig att känna fiendens listiga och onda vägar.**" Will informerade vidare om att DeWest Hooker var en mycket förmögen man, att han fortfarande var i högsta grad vid liv, och att han för närvarande var bosatt i Washington, D.C. Vi kom båda fram till slutsatsen att det mycket väl kunde vara värt besväret att ta kontakt med denne man och att jag skulle kolla upp honom.

Sagt och gjort. Jag fick tag på hans telefonnummer via nummerupplysningen och ringde upp honom. Han

kände igen mitt namn omedelbart och sade att han hade mycket gott att säga om mina skrifter, att jag var en berömd man. Jag förnekade att jag var berömd, men tackade ändå för komplimangen och sade att jag kände mig mycket smickrad över att han tyckte så. I vilket fall som helst föreslog jag att det skulle vara konstruktivt för oss att träffas och se vad som kunde göras. Jag erbjöd mig att gärna komma och besöka honom medan han var i Washington. (Han hade också en villa i Italien, där hans fru och familj bodde.) Han sade att han gärna ville träffa mig och skulle boka rum åt mig på ett visst hotell. Detta gjorde han, och när han ringde tillbaka till kyrkans nummer var jag inte där, och Will svarade i telefonen. Will uppfattade det som att DeWest hade bokat rum på Normandie Hotel till den 20 augusti. Jag vidtog omedelbara förberedelser för att göra resan till Washington och lämnade huset klockan 9:30 den 20 augusti 1988. Efter att ha kört 560 miles nådde jag Washington klockan 19:10. Will hade uppenbarligen missförstått och gett mig felaktig information om hotellets namn. Det fanns inget Normandie Hotel. Efter att ha slösat mycket tid på att köra runt och ställa frågor, körde jag slutligen till DeWest Hookers lägenhetshus på 2141 "I" Street och ringde honom från telefonen i lobbyn på nedervåningen. Han var mycket glad över att jag hade kommit och sade att även om han var i pyjamas och hade en flickvän i sin lägenhet, så kunde jag komma upp ändå. Naturligtvis avböjde jag, men jag fick ordning på namnet på hotellet. Det var Lombardy Hotel, inte Normandy. Han bjöd in mig att äta middag med honom senare, klockan 20:30, och jag tackade ja.

DeWest ringde på mitt hotell klockan 20:30, som avtalat, och vi promenerade över gatan till Wollensky Restaurant på Pennsylvania Ave. Det var dock så bullrigt, med en orkester som spelade, att vi beslutade att det inte var en lämplig plats för att föra ett intelligent samtal. Vi gick över till Devon Cafe, bara några kvarter bort. Det var högklassigt, lugnt, och vi åt en utmärkt middag. Jag åt Lobster Newburg, och han åt Filet Mignon. Vi hade också ett utmärkt och informativt utbyte som varade fram till 00:30, då servitörerna antydde att de var redo att stänga stället.

DeWest var en intressant och ovanligt attraktiv man. Även om han var i samma ålder som jag (vi var båda 70 vid den tiden) hade han fortfarande det där ungdomliga utseendet och figuren, lång och rak. Faktum är att han under sina yngre år hade varit professionell modell vid ett tillfälle, till och med spelat småroller i filmer, men huvudsakligen hade han också varit engagerad i flera framgångsrika affärsverksamheter. Han var gift (två gånger) och

hade sex vuxna barn, varav några bodde i hans villa i Italien, där hans fru var bosatt. Varför han befann sig i Washington vid den här tiden fick jag aldrig riktigt reda på, förutom att han försökte få till stånd några "affärsuppgörelser". Varför någon skulle tillbringa all den tiden i Washington och bo i en trång tvårummare, en så kallad "efficiency apartment", när de hade en familj och en villa i Italien, förblev ett mysterium för mig.

Klockan 12:30 avbröts vårt samtal och jag bestämde med DeWest att vi skulle träffas igen nästa dag. Innan jag gick gav jag honom ett exemplar av en huvudartikel som jag just skrivit för septembernumret (1988) av *Racial Loyalty*, med titeln **Survival, Expansion, and Advancement, Part One**, och bad honom att ta sig tid att läsa den innan vi sågs igen i morgon. Efter en lång dag gick jag direkt till mitt rum på Lombardy. Till min förtret fungerade inte luftkonditioneringen. Jag ringde receptionen och nattportieren kom upp och pillade med den en stund, men han lyckades inte heller få den att fungera. Till slut flyttade han mig från fjärde våningen till rum 1203 på andra våningen, en svit med två rum. Jag kom i säng först klockan 01:30.

Söndag 21 augusti. Åt frukost på Lombardy Restaurant, som hör till hotellet. Jag upptäckte snart att hotellet drevs av ett gäng hinduer. Efter att ha läst *Washington Post* ringde jag fröken Pauline Mackey för att äta lunch med henne. Hon var en äldre dam, men mycket aktiv i rasrörelsen. Hon prenumererade på *Racial Loyalty* och hade gjort det i flera år. Jag hade korresponderat med henne tidigare och berättat för henne att jag tänkte söka upp henne i Washington innan jag lämnade North Carolina. Jag körde till fröken Mackeys ställe på 2214 Observatory Place i min bil, en sträcka på ungefär fem miles från mitt hotell, och längs vägen observerade jag en stor del av ett förfallande Washington. Jag anlände klockan 13:00, precis enligt tidtabellen, och fann ett stort gammalt hus som verkade falla isär i fogarna. Hennes vardagsrum var översållat med papper av alla de slag, liksom varje stol, bord och soffa, så det fanns knappt någonstans att sitta. Hon var en äldre, bräcklig dam, väl insatt i rasrörelsen och blev mycket glad över att se mig. Vi pratade i ungefär två timmar, men eftersom några reparatörer arbetade med hennes luftkonditionering blev det aldrig av att vi åt lunch. Hon hade läst mycket av mitt material och var mycket stöttande, men hon sa att hon fortfarande behövde sin "lille Jesus". Det fanns några unga nazistpojkar som strök omkring i huset. Jag lämnade en komplett uppsättning av mina böcker och ett antal exemplar av *Racial Loyalty* till henne. Hon bjöd in mig att stanna

över i hennes andra hus (ungefär tio mil bort) ifall jag skulle komma till Washington igen.

Efter att jag kommit tillbaka till hotellet, vid 3:30-tiden, försökte jag ringa DeWest flera gånger, men jag kunde inte nå honom. Senare fick jag veta att han spelade tennis med sin flickvän.

Vid 6:30-tiden ringde DeWest tillbaka, och vi bestämde träff för att äta middag tillsammans igen klockan 7:30. Han fick dock ett långväga samtal från Saudiarabien och pratade i telefon i ungefär 45 minuter, sa han. Så vi strålade slutligen samman vid 8:30 och gick tvärs över gatan till Wollensky's Restaurant i källaren. Den här gången fanns där ingen orkester, och det var relativt tyst.

Jag var särskilt intresserad av hur han kom i kontakt med George Lincoln Rockwell, och vad han berättade för mig var ganska avslöjande. Det verkar som om DeWest under 1950-talet stod på ganska förtrolig fot med Arnold Forster, en höjdare inom ADL, och som under många år tjänstgjorde som chefsjurist för den olycksbådande och subversiva organisationen. Forster var, såvitt jag minns, vid den tiden en mycket högljudd och den mest synliga och aggressiva ledaren för judiska ADL, och förblev så under många år. Enligt DeWest stod han och Forster i nära kontakt och var på förnamnsbasis, men i en antagonistisk mening. Judarna ville piska upp ett mer hängivet stöd för ADL bland de sina, och för att göra det fick Forster en idé. De skulle trycka och distribuera en halv miljon nazistiska flygblad i Miami Beach, vilket skulle skrämma livet ur de vanliga judarna och få dem att punga ut med fler shekel till stöd för ADL. Men de ville ha några goyim som skulle leda detta projekt och sköta distributionen och skitgörat, även om de, judarna, skulle låta trycka flygbladen och betala alla omkostnader. Forster kontaktade DeWest Hooker och frågade honom om han ville ta sig an jobbet. DeWest sa nej, men att han kände en ung man som nyss lämnat flottan som gärna skulle ta sig an det och utnyttja möjligheten att sprida sådan nazistisk propaganda. Hans namn var kommendörkapten George Lincoln Rockwell. DeWest kontaktade Rockwell, och mycket riktigt, han var redo, villig och ivrig att utföra jobbet precis så som judarna planerat det. Och mycket riktigt uppnådde det precis de resultat som ADL hade förväntat sig. Det piskade upp judarna till vansinne, och pengarna började rulla in i ADL:s kistor i massor. Och det var så det amerikanska nazistpartiet fick sin början och fortsatte att verka.

Allt detta väckte frågan i mitt inre: var det amerikanska nazistpartiet den äkta varan, eller var det en

fordon skapat av judarna, en uppfinning av dem för att hålla den vanliga juden upphetsad och aktiv i deras sak? Om en sak kan vi vara säkra: nazistpartiets aktiviteter inbringade tusen gånger mer pengar till den judiska saken än vad de gjorde till den vita rasens sak, och blev, och förblir än idag, det bästa propagandaknepet judarna har i sin arsenal för att hålla liv i sin förintelselögn och sitt eviga krig mot den vita rasen.

Det fanns ytterligare några märkliga saker jag fick reda på om DeWest Hooker. Vi fortsatte vårt samtal på restaurang Wollensky fram till midnatt, tills servitörerna återigen informerade oss om att de var redo att stänga. Vi gick för att återuppta vårt samtal på mitt hotell, men råkade oavsiktligt vandra tvärs över gatan och befann oss framför Hookers lägenhet, och eftersom vi ändå var där bjöd han upp mig.

Det var en liten, trång tvårummare, en "efficiency apartment", och precis som hos Miss Mackey var även den översållad med papper. Han läste slutligen resten av min artikel om "Survival" som jag hade gett honom dagen innan, och jag tror att han blev lite chockad av den. Han tyckte att vi borde hålla den hemlig och inte låta juden och negrerna se den. Jag sa till honom att vi skulle publicera den i septembernumret (1988) av *Racial Loyalty*, och att det inte fanns någon möjlighet i världen att vi kunde hålla den hemlig, och att jag inte brydde mig det minsta om fienden visste vad vi hade för avsikt att göra.

Han visade mig bilder på hemmen de hade bott i under hans uppväxt, bilder på hans hus i Italien, bilder på hans första fru, på hans andra fru, på hans sex barn, och bilder på honom själv när han arbetade som modell för agenturer på 40- och 50-talet. Hans inställning verkade vara att vi borde vara vänliga mot negrerna och araberna, och samarbeta med dem (särskilt med Louis T. Farrakhan, som han också stod i nära kontakt med) och mot judarna. Det kom ytterligare några chocker. Flickvännen som han sov med i sin lägenhet var inte bara judisk, utan också medlem i ADL. Han förklarade att han använde henne, pumpade henne på information om vad judarna hade för sig, men vem som pumpade vem mest framgångsrikt var inte särskilt svårt att gissa.

Jag sa uppriktigt till honom att mitt uppdrag med att träffa honom var att finna en "vit ängel" som kunde hjälpa till att finansiera vår rörelse, den första riktiga rasreligionen den vita rasen någonsin haft under sin sex tusen år långa historia, och jag undrade vilken hjälp han kunde ge oss. Tja, sa han, han var helt på vår sida,

och han arbetade på en affär med araberna om att kontraktstyra och skeppa 25 000 fat olja om dagen till Israel, och om det lyckades skulle han få en provision på en dollar per fat. Vid framgång skulle han förse vår kyrka med riklig finansiering, eftersom han var övertygad om att vi hade det rätta och enda svaret — det var deras rasreligion som hade fört judarna till den position där de nu hade kontroll över världen, och vi kunde inte bara göra detsamma, utan vi kunde göra det bättre.

Vid det här laget började klockan bli 01:30 på morgonen och hans telefon ringde. Av vad jag kunde utläsa från hans del av samtalet var det hans judiska flickvän som ville veta om jag hade gått än, så att hon kunde komma över och krypa ner i sängen med honom och han kunde pumpa henne på mer information. Fastän jag låtsades att jag inte hade hört någonting, fattade jag galoppen, sa adjö, det började bli sent, och kort därefter gav jag mig av till mitt eget hotell.

Nästa morgon åt jag frukost på restaurang Lombardy och checkade ut från hotellet. Under bilfärden hem hade jag mycket att fundera över, om DeWest Hooker, om George Lincoln Rockwell, om Nazistpartiet, och vem som kontrollerade vem. Jag åt lunch på restaurang Wonderland vid Natural Bridge i Virginia, och efter en total körsträcka på 574 miles anlände jag hem klockan 19:00, där Henrie hade en god middag med sötsurt fläskkött väntande.

Kapitel Fyrtioett

Rudy Stanko
(Stinko, Stunko) Fiaskot

Jag blev först medveten om Rudy Stanko genom en advokat vid namn Roger C. Elletson, och detta först efter att Rudy redan hade avtjänat flera år i ett antal olika fängelser. Under början av 1980-talet började jag få finansiell litteratur, böcker och broschyrer från Roger Elletson, en produktiv författare och en advokat som var född i Australien. Elletson var en högt intelligent och välutbildad individ, vars studier fokuserade på det bedrägeri som var, och är, den (judiska) internationella finansvärlden.

År 1970 tog han examen från University of Witwatersrand, Johannesburg, Sydafrika, och 1972 från Columbia University, New York, med en MBA-examen i finans och internationell handel. År 1978 bosatte han sig i Wilson, Wyoming, och grundade The Church of the New Order of Christ, samt även The Christian Theological Seminary. Han skrev till mig första gången 1981 och berättade att han hade läst båda mina böcker, *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible*. Huruvida mina idéer om att försöka lösa det judiska strypgreppet med hjälp av en rasreligion var inspirationen till hans idé om att instifta ett seminarium som kombinerade kristendom och finans, har jag ingen aning om. (Hans böcker hade vanligtvis en inskription på insidan av omslaget där det stod "Detta seminarium är tillägnat Jesu Kristi ära.") Inte heller har jag någon aning om hur han skulle kunna kompromissa mellan två fientliga idéer till en konsekvent och livskraftig formel. Medan judendomen är högst parasitär, förespråkar den kristna läran ivrigt självutplåning.

När Rudy Stanko blev åtalad och ställd inför rätta för att ha sålt förorenat kött, befann sig Roger Elletson i området och var i en position där han svårligen kunde undgå den flod av medieпropaganda som spreds om Rudy Stanko. Genom att vara medveten om den makt som judarna utövar i både media och i finansiella kretsar, blev Roger snart känslomässigt och delvis juridiskt involverad i Rudy

Stanko-fallet. Han protesterade kraftfullt mot orättvisan i den förföljelse som pågick.

Rudy Stanko skrev själv en bok med titeln *The Score* i vilken han beskrev de processer judarna hade använt för att sätta dit honom och sätta honom bakom galler i sex år. Han hävdade att den främsta anledningen till att judarna hade siktat in sig på och satt dit honom var på grund av hans snabbt växande affärsverksamhet som skar djupt in i marknaden och vinsterna för den judiska köttkartellen. I boken hävdade han också att han på bara några få år hade byggt upp sina företag till en verksamhet värd 200 miljoner dollar, trots, och i ansiktet av, all judisk fientlighet. Roger Elletson skickade mig ett exemplar av hans bok, som jag läste. Jag blev mycket imponerad. Men vid det här laget satt Rudy i fängelse och avtjänade ett extremt strängt sexårigt straff. Jag resonerade som så att om han kunde bygga upp en så blomstrande verksamhet, och samtidigt sätta sig upp mot judarna, måste han vara en jäkla pådrivare, och mycket väl kunna ha alla de egenskaper hos "Den Store Pådrivaren" som vi i Church of the Creator letade efter. Kanske var han mannen som var kapabel att leda vår religiösa rörelse över tröskeln till överväldigande framgång. Jag kontaktade Roger Elletson angående var och hur jag kunde komma i kontakt med Rudy. Roger informerade mig om att Rudy för närvarande var internerad i det federala fängelset i Sandstone, Minnesota, och adressen var P.O. Box 1000. Jag skrev först till Rudy den 25 januari 1989, och talade även med honom i telefon, och antydde att jag skulle vilja komma och besöka honom. Jag fick snart veta att det fanns en viss mängd pappersarbete som måste fullföljas. Jag följde alla instruktioner och fick slutligen tillstånd för besöket.

Men knappt hade jag fått tillstånd för besöket förrän han skulle förflyttas till ett annat fängelse. Detta gjorde Bureau of Prisons (B.O.P.) mot honom upprepade gånger, och det kallas "dieseling". Under hela sin strafftid blev han "dieslad" mer än 22 gånger, till minst 15 olika fängelser. (Ibland skickades han tillbaka till ett fängelse han tidigare varit i.) Anledningen till att han upprepade gånger blev dieslad var tvåfaldig: (a) han lämnade vanligtvis in en Habeas Corpus och/eller en stämningsansökan mot fängelsenyndigheterna, och (b) han organiserade en anhängarskara bland de intagna som var antijudisk och anti-etablissemang (vid ett tillfälle hade han en grupp på 50 personer på gården som ropade "Sieg Heil!" och gjorde nazisthälsning.) Genom att diesla honom till ett annat fängelse skulle detta avbryta alla sådana aktiviteter.

Hur som helst, när jag var redo att besöka honom i Sandstone, höll han återigen på att förflyttas, med okänd destination. Slutligen placerades han i Oxford, Wisconsin F.C.I. (Federal Correction Institution, en synonym för fängelse) och jag lyckades få tillstånd att besöka honom där. Vid det här laget var han redan en certifierad präst i vår kyrka. Vi hade skickat honom ett prästbevis den 22 mars 1989.

Jag lämnade hemmet fredagen den 7 april 1989 och hittade slutligen fram till Oxford F.C.I., dit jag anlände klockan 09:30 på söndagen den 9 april. Vid denna tidpunkt piskade en snöstorm upp oväder. Jag parkerade bilen framför anstalten, gick in till receptionen och frågade efter att få träffa Rudy Stanko. Den unge mannen vid skrivbordet tittade på sin lista och låtsades som om han aldrig hade hört talas om honom. "Stanko? Vi har ingen här med det namnet." Ett långt gräl och krångel följde. Jag insisterade på att jag precis hade fått lagligt tillstånd att besöka honom. Jag bad att få tala med fader Kelly, fängelseprästen som jag hade talat med i telefon. Han visste inte heller någonting om var Rudy befann sig. Han ljög också. Uppenbarligen ville fängelseledningen inte att Rudy och jag skulle träffas, då de visste att jag var ledare för Church of the Creator och Rudy en av våra präster. Jag fick till slut veta att de hade "diesel-transporterat" iväg honom till en annan anstalt bara dagen innan. Arg som jag var fanns det inget annat för mig att göra än att åka hem igen. Jag hade kört totalt 1934 miles helt i onödan.

* * * * *

Jag skulle kunna skriva en hel bok om alla resor och besök jag gjorde för att få träffa Rudy, för att inte tala om alla brev och juridiska inlagor jag deltog i under de kommande två och ett halvt åren. Allt visade sig vara bortkastad tid och pengar från min sida, men jag ska ändå försöka sammanfatta hela fiaskot så kortfattat jag kan. Jag fick slutligen kontakt med Rudy på Seagoville, Texas F.C.I. den 3 juni 1989. Vi hade ett mycket vänskapligt besök, och jag klargjorde mitt uppdrag: att vi ville att han skulle bli ledare för vår kyrka när han kom ut, att vara den "Store Främjare" vi letade efter. Eftersom han vid det här laget redan hade läst två av våra grundböcker och vi hade haft en omfattande korrespondens i det syftet, kom detta inte som någon överraskning för honom, och han var redo och ivrig att anta utmaningen, eller så verkade det i alla fall. Vi utvecklade snart en nära relation och jag gjorde upprepade besök på vilken anstalt han än blev "diesel-transporterad" till för att hålla uppe hans

anda och hans entusiasm. Eftersom han skulle bli kyrkans framtida ledare kände jag att jag var skyldig honom så mycket. När allt kommer omkring närmade jag mig sjuttioårsåldern, och tiden var knapp.

* * * * *

För att göra en lång historia kort, här är en sammanfattning av de resor jag gjorde för att besöka Rudy, även om jag ibland gjorde en förgäves resa, som i fallet med Oxford, Wisconsin.

1. Oxford, Wisconsin, 7 till 10 april 1989. Totalt 1934 miles. Han hade blivit flyttad ("dieseled out") dagen innan.

2. Seagoville Texas, 1 till 6 juni 1989. I detta fall gjorde jag också en omväg och stannade till i Cushing, Oklahoma för att träffa Don Hart och Cynthia Casselman, som var juristassistenter och vid den tiden arbetade med Rudys fall. Totalt 2195 miles för den resan.

3. Bradford, Pennsylvania F.C.I. 14 till 19 december 1989. Rudy hade bett mig komma upp och träffa honom så snart som möjligt, då han hade ett speciellt meddelande att ge mig. Detta var mitt i vintern, men jag ordnade så att jag kom dit så snart jag kunde. Hans speciella meddelande var (löften! löften!) att han hade guldmynt begravda och att han tänkte donera en miljon dollar till Church of the Creator, en kvarts miljon omedelbart, och resten så snart han var ute och hade tagit över ledningen. (I sin bok, *The Score*, hade han gett samma löfte till ett visst annat religiöst samfund, vilket han aldrig uppfyllde.) Men i rättvisans namn mot Rudy skickade han faktiskt COTC två checkar på 5000 dollar vardera kort därefter, varav han bad mig bidra med 1500 dollar till någon skojaradvokat (på vilken han slösade bort 50 000 dollar) och 500 dollar som han bad mig använda för att trycka några värdelösa klistermärken. Jag efterkom villigt båda dessa önskemål. Men jag spenderade förmodligen mer tid och pengar av det som var kvar på att följa honom runt i landet på stödjande besök. På just denna resa blev jag insnöad och fick stanna över i ett litet hål kallat Zelienople, Pennsylvania. Den totala körsträckan på denna resa var 1690 miles.

4. Ashland, Kentucky. 5 till 9 september 1990. Stannade även för att träffa Kim och Walt i Martinsville, Virginia. Total körsträcka 1008 miles.

5. Butner, North Carolina. 7 och 8 februari 1991. Total körsträcka 630 miles.

6. 31 augusti 1991. Jag fick information om att Rudy snart skulle släppas och att de höll...

honom vid det enorma federala fängelset på 601 McDonough Blvd., Atlanta, som betraktades som en anhalt innan man blev inskriven. När jag kom dit sa de till mig att ja, de höll honom där mycket riktigt, men jag fick inte träffa honom. Det fanns bara vissa besöksdagar, och detta var inte en av dem. Detta trots att jag hade kontaktat myndigheterna i förväg och fått tillstånd att besöka honom den dagen. Dessutom informerade de mig om att han snart skulle flyttas till ett annat fängelse. Ännu en bomkörning.

7. Marianna, Florida, 20 till 22 november. Vi hade en lång diskussion om framtidsplaner för kyrkan, och han såg entusiastiskt fram emot att ta sig an sitt livs viktigaste och mest utmanande uppdrag, sa han. Han var nu helt säker på att han skulle vara ute före jul, och efter att ha tillbringat lite tid med sin familj och avtjänat de få månaderna av skyddstillsyn, skulle han vara nere vid kyrkan, redo att sätta igång.

På vägen tillbaka utnyttjade jag denna resa till att stanna i Atlanta och ordna så att de första 79 numren av *Racial Loyalty* spelades in på mikrofilm.

8. Columbus, Georgia. Den 13 december 1991 fick jag ett samtal från Rudy om att han faktiskt hade blivit frigiven, och han var nu på utsidan och ringde detta samtal. Fängelsenyndigheterna hade gett honom bussbiljett för att ta honom tillbaka till Scottsbluff, Nebraska, men han sa att han bara tänkte åka så långt som till Columbus, Georgia, och om jag ville hämta honom där vid busstationen, skulle han stanna hos mig i mitt hus över natten och han skulle föredra att flyga tillbaka till Nebraska, hellre än att uthärda den långa bussresan. Jag blev överlycklig över att han äntligen var ute, och jag sa att jag gärna skulle hämta honom.

Jag åkte klockan 10:00 och mötte honom vid Columbus Greyhound-busstation klockan 13:45. Efter en glad återförening körde vi till Atlanta och åt en stor skaldjurslunch på restaurang Red Lobster. När vi kom hem till mig visade jag honom runt i kyrkan och tog honom sedan till vårt hus. Jag presenterade honom för min fru, Henrie, som låg till sängs och snart skulle dö i cancer.

Efter en god natts sömn i ett av våra sovrum på nedervåningen lånade Rudy 500 dollar av mig för att betala för sitt flyg till Scottsbluff, och jag körde honom till Asheville flygplats, cirka 85 miles bort. Han lovade att han skulle vara tillbaka så snart hans villkorliga frigivning var över, om cirka tre månader.

* * * * *

Den 24 januari inträffade den mest tragiska händelsen i mitt liv när min kära, ljuva hustru genom 45 år dog i cancer. Jag blev förkrossad av sorg, och nu, ett år senare, är jag det fortfarande. Under de få återstående åren kommer livet för mig aldrig att bli detsamma igen.

Men jag hade fortfarande ansvaret för kyrkan på mina händer, och jag kunde knappt bärga mig tills Rudy skulle vara här för att ta över. Min hustrus tragiska död förtjänar ett eget kapitel, och för att hålla denna historia i sin rätta tidsföljd kommer jag att berätta de smärtsamma detaljerna om denna tragedi i ett separat kapitel om denna sorgliga vändpunkt i mitt liv.

Jag höll kontakten med Rudy, och i varje nummer av *Racial Loyalty* hade vi fortsatt att lovprisa Rudy Stankos ankomst, ungefär som de kristna gör angående Kristi återkomst, vilket vi hade gjort under de senaste två åren eller mer. Under tiden, sent i februari, hade jag fått ett samtal från en Paul Jackson från Rapid City, South Dakota, som sa att han hade läst min första bok, *Nature's Eternal Religion*, för ungefär 18 år sedan och att den helt hade förändrat hans liv. Han sa att han var evigt tacksam mot mig för att jag en gång för alla hade befriat hans sinne från den där bedrägliga judiska villfarelsen om kristendom, helvete och allt det andra skräpet. Han var nu gift och hade en härlig familj på tre, varav den andra var en dotter på 16 år. Han sa att sedan han läst min bok hade han strikt levt efter dess principer och uppfostrat sin familj på samma sätt. Hans 16-åriga dotter, vars namn var Mary, hade skrivit till oss tidigare som kandidat till "Cupid's Corner" och skickat med sitt foto i brevet. Lou Durrence, som då arbetade vid kyrkan, hade inlett en korrespondens med Mary och blivit förtjust i henne. Nu ringde hennes far mig och sa att även om han aldrig hade skrivit till mig tidigare, så skulle han, eftersom jag hade haft ett så kraftfullt inflytande på hans liv, vilja komma ner och träffa mig. Jag sa, utmärkt, men att Rudy Stanko, som bodde inte alltför långt ifrån honom, skulle komma ner om ungefär en vecka, och varför slår ni inte följe och kommer ner i samma fordon. Jag pratade med Rudy och gav honom samma förslag. Rudy åkte mycket riktigt och träffade Paul Jackson, och när han såg Mary blev även han förtjust i henne och sa till mig "det där är flickan jag ska gifta mig med." Precis så.

Rudy och Paul Jackson anlände vid 3:30-tiden på eftermiddagen måndagen den 9 mars 1991 i Rudys Chevrolet Suburban-van. Den hade ett släp kopplat till sig bestående av en gammal skrothög med motorn borttagen och resten av...

fordon kopplat till baksidan av skåpbilen med hjälp av en specialdragkrok. Både skåpbilen och släpvagnen var lastade med lådor. De innehöll inte personliga tillhörigheter, såsom kläder etc., utan var proppfulla med tonvis av juridiska dokument, en rest av hans juridiska manipulationer under hans fem och ett halvt år i fängelse.

Lådorna i skåpbilen lastades av i kyrkans källare, och den gamla skrothögen full med lådor lämnades stående framför lagret bakom kyrkan.

Efter att all avlastning hade slutförts gick vi fyra, inklusive Lou Durrence, ut för att äta middag på Dillard Restaurant. Rudy verkade vara i ett stridslystet humör och försökte starta någon form av gräl om att jag ägde upphovsrätten till mina egna böcker. Jag förstod aldrig vad hans poäng var vid tillfället, men som efterföljande händelser utvecklade sig, står det klart för mig nu att han ville ha dem för sig själv. Varför är fortfarande ett mysterium. Kanske för att ändra innehållet, och kanske för att sälja upphovsrätten till judarna själva.

Lou Durrence och Chris Peronto hade flyttat sina tillhörigheter från kyrkans lägenhet på övervåningen till skolan som förberedelse för Rudys ankomst. Paul och Rudy sov i lägenheten över natten. Rudy hade gett alla indikationer på att han nu var här för att stanna och tog över omedelbart.

Ungefär en timme efter frukost kom Rudy över till mitt hus, och vi satte oss båda vid matbordet för vad jag trodde skulle bli en diskussion om våra framtidsplaner. Men inget sådant hände. Rudy förlorade ingen tid på att släppa bomben som han hade planerat hela tiden. Arrogant och med ett uttryckslöst ansikte berättade han för mig att han återvände till Scottsbluff idag, och att han inte hade någon avsikt att ta sig an jobbet i kyrkan. Jag var mållös. Jag var lamslagen. Detta ovanpå att ha förlorat min dyrbara hustru bara sex veckor tidigare. Vad händer med kyrkan? Inga problem, sa Rudy, vi kan sälja den. När allt kommer omkring var det bara ytterligare en fastighet, såvitt han var bekymrad. Jag tänkte för mig själv, din förbannade jävla lögnare! Nu när jag kände till hans sanna natur, skulle jag inte vilja ha honom för allt te i Kina! Efter all tid och marknadsföring vi hade lagt ner på att odla honom och prisa honom inför våra medlemmar, alla resor jag hade gjort för att besöka honom på åtta olika platser under de senaste två och ett halvt åren, efter de dussintals löften han hade gett inte bara till mig, utan till hela vårt medlemskap, lät han mig nu veta att

veta att han aldrig hade haft någon avsikt att ägna sitt liv åt rörelsen. Han var på väg tillbaka till sina gamla vanor att slakta boskap och tjäna pengar. Han hade ljugit för oss alla! Han var inte bara en förbannad lögnare, utan en slipad bedragare när han gick in i fängelset och kom ut oförbättrad och hade lärt sig dussintals nya knep under tiden. Han hade använt kyrkan och mig som ett ytterligare medel (hoppades han) för att få komma ut ur fängelset tidigare.

Efter att ha släppt bomben gav han sig snabbt av och lämnade alla sina förbannade juridiska papper i vår källare och i sin gamla skrothög till bil. Paul Jackson, en ganska hygglig prick, var lika mållös som jag, men hade inget annat val än att ge sig av med honom. Jag fick snart reda på varför Rudy hade så bråttom att lämna lokalerna. Han hade stulit vår sändlista under den timmen innan han kom för att träffa mig, och han hade bråttom att ge sig av innan jag upptäckte det. Han hade lurat Janet Quaife, som var min tillfälliga maskinskriverska och visste hur man skötte datorn, att han nu var ansvarig och det första han ville att hon skulle göra var att köra ut en kopia av vår sändlista (cirka 30 sidor). Hon, som trodde att han var här för att stanna, precis som resten av personalen, lydde naivt. När han sedan kom över till mitt hus för att berätta att han svek sitt löfte, hade han redan sändlistan säkert undanstoppad i sin skåpbil. Tala om en förrädisk, ohederlig, ljugande bedragare, detta var svårt att överträffa.

* * * * *

Det är min otvetydiga slutsats att Rudy Stanko var en född, medfödd bedragare långt innan han någonsin hamnade i de 15 olika fängelser som han cirkulerat i. När han kom ut efter fem och ett halvt år hade han plockat upp ett antal ytterligare knep och metoder, och förblev oförbättrad. Jag är övertygad om att han kunde bygga upp den stora köttverksamheten innan han dömdes eftersom han var mer skicklig och en vassare bedragare än de människor han hade att göra med, särskilt boskapsuppfödarna och ranchägarna. Nu när jag känner till hans sanna natur och har läst hans bok, har jag många tvivel angående giltigheten i hans många påståenden om oskuld. Jag tror inte att han var hängiven kristendomen (i sin bok *The Score* säger han att den var tillägnad Jesus Kristus) och jag har inte heller någon tilltro till hans hängivenhet för Creativity och den vita rasens överlevnad, inte heller tror jag att han någonsin hade någon avsikt att leda vår ras ur judarnas grepp. Att de förrädiska judarna satte dit honom och ville ha honom ur vägen, det är jag

utan tvekan, men det ändrar inte eller fritar Rudy från att själv vara en skurk. När allt kommer omkring finns det också många ohederliga judar som också hamnade i fängelset, och som sitter där idag. Men jag blev krossad över att en vit man, som jag hade så stor tilltro till, slutade som en svikare och en lögnare när han hade en sådan underbar möjlighet att bli en stor välgörare och en hjälte för den vita rasen.

Kapitel Fyrtiotvå

Skattestriden med Macon County

När vi beslutade att bygga vårt kyrkohögkvarter i Macon County, North Carolina, fanns det en viss oro bland en liten minoritet av lokalbefolkningen. Dessa bestod främst av kristen-judiskt orienterade predikanter, av det lilla antalet judar och av nyhetsmedierna, som bestod av Franklin Press (främst) och några av de kristet orienterade radiostationerna. Men majoriteten av människorna var inte ovänliga, utan mestadels nyfikna. Personligen kan jag inte minnas ett fientligt möte med någon granne, eller individer som jag gjorde affärer med, eller någon som jag kom i kontakt med. Det som rörde upp ett getingbo var den illvilliga smutskastningsartikel som trycktes av Franklin Press den 13 maj 1982, när de gick ut med en skrikande rubrik på förstasidan som förkunnade "Pro-Hitler, Anti-Krist ledare har högkvarter här." Detta var helt och hållet anstiftat av judiska ADL, och följde samma linje som Miami Herald-artikeln hade spridit ett år tidigare. Vi var mitt uppe i byggprogrammet när Franklin-artikeln kom ut, och jag har redan beskrivit det tidigare i denna bok.

En av de första sakerna jag gjorde 1983 var att gå till Macon Countys skattemyndighet och ansöka om skattebefrielse för vår kyrkoegendom, vilket vi hade rätt till enligt konstitutionen och Bill of Rights, på samma sätt som vilken annan kyrka som helst. Skattetjänstemannen vid den tiden var Jim Shope, född i countyt, som i likhet med de flesta vanliga människor i Macon County var en hygglig karl och inte alls ovänlig. Han sade att visst, vi hade rätt till skattebefrielse och han skulle ta bort vår egendom från skattelängden, vilket han gjorde. Vid 1984, då vi fick mer press och publicitet från olika nyhetsmedier, inklusive Franklin Press, gick jag till honom och bad honom att ge oss vår skattebefriade status skriftligen, så att om det hela ställdes på sin spets, skulle vi ha en skriftlig befrielse att luta oss mot. Detta sade han att han skulle göra. Efter att ha dragit ut på det ett tag satte han det till slut i

skriva, men märkligt nog, istället för att låta sin sekreterare skriva ut det på maskin, skrev han prydligt ut det med sin egen handstil. Vi återger hans anteckning i sin helhet på nästa sida.

Efter några år efterträddes han av en kvinnlig skattetaxerare, men vår skattebefrielse förblev intakt och ifrågasattes inte. Det fanns dock ett fortsatt tryck från judiska ADL och de kristna predikanterna, som uppmanade County Commissioners att, lag eller ej, vi inte borde tillåtas trycka vår antikristna och antijudiska ”hatpropaganda” och fortfarande erhålla officiell skattebefrielse.

Slutligen, till 1988, lyckades konspirationen installera en ny skattetaxerare vid namn Richard Lightner, som jag är säker på valdes ut och tränades av våra fiender för att ge sig på Church of the Creator. Det inledande draget var ett brev vi fick från honom den 14 februari 1989. Det börjar oskyldigt med uttalandet ”Vårt kontor håller på att se över skattebefriade fastigheter för att se om de fortfarande kvalificerar sig för skattebefrielse... Det verkar som om er fastighet inte längre uppfyller kraven. Efter att ha besökt er plats flera gånger under det gångna året verkar det som om platsen inte används för någon typ av aktivitet...” Det fanns fler meningslösa, petiga antydningar i brevet. Det slutade med det kalla konstaterandet att deras kontor inte hade något annat val än ”att ta er ur skattebefriad status.”

Detta brev väckte min vrede av flera skäl. För det första var vår kyrka öppen och bemannad sju dagar i veckan, och inte en enda gång hade Richard Lightner visat sitt ansikte inne i eller utanför vår byggnad, eller pratat med oss. Om han hade gjort alla de undersökande besök han påstod, kunde han åtminstone ha pratat med oss och vi kunde ha visat honom att vi under den period han nämnde aldrig hade varit mer aktiva än under de gångna åren. Dessutom, vad i helvete hade han med att göra hur ”aktiva” eller ”inaktiva” vi var? Hur bra gick hans egen usla kyrka eller synagoga? Vi gick inte och snokade runt i periferin av deras egendom och övervakade effektiviteten eller fliten i deras aktiviteter. Jag skrev ett skarpt brev till honom om detta, och att vi skulle uppskatta om han höll näsan borta från våra angelägenheter. Jag påminde honom om att vi hade samma konstitutionella rätt till skattebefrielse som alla de andra hundra eller så kyrkorna i Macon County, och att vi inte skulle tolerera någon fördomsfull selektiv diskriminering eller kränkning av våra konstitutionella rättigheter.

MACON COUNTY SKATTEKONTOR

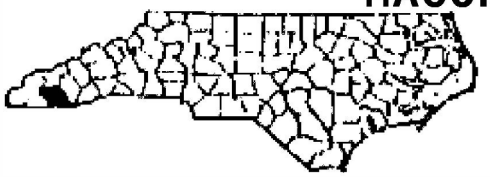

5 WEST MAIN STREET
FRANKLIN, NC 28734
(704) 524-6421

JIM SHOPE
SKATTETILLSYNSRÅD
ANK. 274

24 FEBRUARI 1984

MR. BEN KLASSEN
P.O. BOX 400
OTTO, N.C. 28763

BÄSTE MR. KLASSEN,

SOM SVAR PÅ ER FÖRFRÅGAN ANGÅENDE MACON COUNTYS AD VALOREM-SKATTEBEFRIELSE FÖR "THE CHURCH OF THE CREATOR, INC."

VAD GÄLLER DETTA KONTOR HAR NI ANSÖKT KORREKT OM DENNA BEFRIELSE (BLANKETT AV-10) OCH HAR BEVILJATS NÄMNDA BEFRIELSE ENLIGT BESTÄMMELSERNA I N.C. GENERAL STATUTE 105-278.3 (FAST OCH PERSONLIG EGENDOM SOM ANVÄNDS FÖR RELIGIÖSA ÄNDAMÅL).

DETTA INNEBÄR ATT "... BYGGNADER, MARKEN DE FAKTISKT UPPTAR, OCH YTTERLIGARE INTILLIGGANDE MARK SOM ÄR RIMLIGEN NÖDVÄNDIG FÖR DEN BEKVÄMA ANVÄNDNINGEN AV VARJE SÅDAN BYGGNAD SKALL VARA BEFRIAD FRÅN BESKATTNING OM DEN HELT ÄGS AV EN ORGANISATION SOM LISTAS I UNDERAVSNITT (C), NEDAN, OCH OM..." (SE BILAGA)

SAMMANFATTNINGSVIS ÄR KYRKOBYGGNADEN OCH DE 1,16 ACRES — ENDAST — SKATTEBEFRIADE.

BILAGA: Kopia av G.S. 105.278.3

VÄNLIGEN,

SKATTETILLSYNSRÅD

Även om jag insåg hur meningslösa, dyra och tidskrävande rättsprocesser kan vara, förstod jag inte helt den ändlösa inveckling som vårt judiska rättssystem kan dra in vem som helst i, oavsett anklagelse, hur trivial den än är, eller hur tidskrävande och dyra sådana engagemang kan bli.

Vi hade rätt att överklaga ärendet inom 30 dagar inför den samlade County Commission. Vi överklagade, hade en hetsig diskussion och fick avslag. Det var naturligtvis en riggad affär från början till slut.

Nästa steg var att vi kunde överklaga till North Carolina Property Tax Commission, som var belägen i Raleigh, North Carolina, ungefär 300 miles bort. Men nämnden på sex medlemmar och deras advokat träffades på olika platser i delstaten och vid tider som de själva valde. Vi lämnade in en begäran om överklagande till kommissionen. För att få framträda inför dem var vi tvungna att ha en licensierad advokat från North Carolina närvarande som representerade oss. Det var lagen, sa de. Vid det här laget var vi ute på djupt vatten.

Jag försökte hitta en advokat i Macon County som var villig att representera oss. Ingen var villig att göra det, och de föreslog att vi skulle anlita en advokat utanför countyt. Uppenbarligen var de rädda att fläcken skulle skada deras verksamhet, eller så utövade ADL påtryckningar på dem.

Nästa möte med North Carolina Property Tax Commission skulle hållas i Boone, North Carolina, den 30 augusti 1989. Jag kontaktade olika advokater i Boone, och en svarade positivt, det vill säga fram till sista stund, uppenbarligen när han blev informerad om vilka vi var och att han inte fick representera oss.

Mina tankar gick då tillbaka till Don Hart, en juristassistent som arbetade med Cindy Casselman i några av Rudy Stankos fall, och vid den tiden bodde han och Cindy i Cushing, Oklahoma. Han var inte en licensierad advokat i någon delstat, men han hade imponerat på mig genom att kunna lagen kanske bättre än de flesta advokater. Som ni minns stannade jag till vid deras ställe i Cushing på väg tillbaka från att ha besökt Rudy i Seagoville, Texas. Jag resonerade då som så att om Rudy hade förtroende för honom, så måste han vara okej, och i vilket fall som helst hade han gjort ett mycket gott intryck på mig.

Don Hart, som själv hade avtjänat ett långt fängelsestraff för flera år sedan, var en slipad typ, och han var också en skicklig bedragare. Han utstrålade självförtroende. Visst, han skulle inte bara vara glad att representera vår kyrka, utan han skulle också garantera en framgångsrik dom i vår favör eller

våra pengar skulle återbetalas. Han skulle dock behöva 5 000 dollar kontant i förskott innan han kunde, eller ville, göra någonting. Hur var det med kravet på att ha en licensierad advokat från North Carolina närvarande för att representera oss? Inga problem. Han skulle ha en när tiden var inne. Eftersom mötet i Boone nu bara var en dag eller så bort, skulle han ordna per telefon med North Carolinas skattekommissionärer att få vårt ärende uppskjutet, och sedan representera oss vid deras nästa möte. Vi skulle inte ens behöva infinna oss i Boone, som låg cirka 200 miles norr om oss. Men först var jag tvungen att leverera de där 5 000 dollarna kontant i förskott. Hur skulle jag kunna göra det? Tja, hade jag ett Visa eller annat kreditkort? Ja, det hade jag. Tja, jag kunde ringa till något Visa-kontor (han nämnde platsen) och ge honom fullmakt att hämta ut kontanterna. Givetvis skulle Visa debitera oss ytterligare 200 dollar för denna typ av ovanlig transaktion. Vi gjorde precis så och han skyndade till det utsedda kontoret cirka 60 miles från hans plats för att hämta pengarna.

Efter att han fått pengarna ringde han mig i sista stund, klockan 19 kvällen före mötet, och informerade mig om att kommissionen trots allt krävde min närvaro vid mötet klockan 9 nästa morgon, men att allt annat skulle vara i sin ordning. Under tiden skulle han faxa ett uttalande till kommissionen som förklarade vår situation.

Jag var desperat och förbannad som fan. Här var klockan sju på kvällen, och jag skulle infinna mig på det där förbannade mötet klockan nio på morgonen, vilket skulle innebära körning under större delen av natten. Jag var 71 år gammal och jag var trött. Min fru, Henrie, ville inte att jag skulle köra så långa sträckor på natten helt ensam. Jag letade rätt på A.W. Reynolds, en ung kille på 20 år, som var den enda hjälp jag hade vid den tiden. Jag hittade honom på ett av matställena i Dillard. Jag berättade för honom om situationen och att vi skulle åka till Boone, North Carolina den natten. Vi packade våra resväskor, jag samlade ihop mina papper och vid 21-tiden var vi ute på vägarna.

Efter att ha kört i timmar på krokiga landsvägar rullade vi äntligen in vid ett motell i Boone klockan 01:30 på morgonen, och jag försökte omedelbart ringa Don Hart för att låta honom veta var vi var och fråga honom vad vårt nästa drag borde vara. Allt jag fick var hans telefonsvarare. Jag försökte flera gånger till, men fick inget svar. Jag hade åtminstone lämnat namnet på vårt motell på hans maskin. Reynolds sov som en stock, men jag fick väldigt lite sömn den natten. Jag försökte ringa Don igen på morgonen, men utan framgång.

Vid kvart i nio nästa morgon, när Reynolds och jag höll på att lämna motellet för att gå till mötet, sa motellets receptionist att han hade ett sexsidigt faxmeddelande till mig. Det var naturligtvis från Don.

Vi träffade kommissionen på sex man, deras advokat och deras sekreterare. Vi var det enda fallet på dagordningen. Jag läste upp uttalandet för dem som Don hade skickat, vilket i princip sa samma sak som jag själv var beredd att berätta för dem, nämligen att vi inte kunde hitta någon licensierad advokat i Macon County som ville representera oss, trots det faktum att vi inte hade något brottsregister, inte drev något brottmål och endast krävde våra grundläggande medborgerliga rättigheter; att jag hade hittat en advokat här i Boone, men han hade svikit oss i sista stund och lämnat oss i sticket. Vi bad därför om ett anstånd (uppskov) tills vi kunde hitta en advokat. De samtyckte (vad annat kunde de göra?) och det hela var över på ungefär tio minuter. Vi hade alla kört hundratals mil och slösat bort hela dagen för ingenting. Det var ungefär tio personer som representerade kommissionen. Richard Lightner från Macon County var där tillsammans med en advokat vid namn John W. Alexander, länets inhyrda torped. Sedan var det vi två. Vilket slöseri med tid och pengar!

Nästa förhandling beordrades till den 21 september 1989, att hållas i Raleigh, North Carolina. Macon Countys nya inhyrda torped, advokat John T. Alexander, hade en hel tvättlista med föremål han ville begära utlämnade, inklusive vår medlemslista, våra bolagsordningar, protokoll från våra möten, etc. Listan innehöll 17 punkter. Dessutom blev min fru stämd att infinna sig, eftersom hon ursprungligen hade listats som sekreterare när vi ansökte om registrering 1981. Hon hade för länge sedan ersatts av någon annan som sekreterare. Min fru dök upp, men under stress och protest, eftersom hon inte längre var sekreterare och inte ville göra den långa resan. A.W. Reynolds från vår kyrka var också där för vår sida. Vi ignorerade dock alla andra krav, eftersom vi visste, och de visste, att allt var ren trakasseri.

Denna gång var alla på plats, inklusive Don Hart. Han hade flugit in med en licensierad kvinnlig advokat vid namn Mary T. Klockner, från Cheyenne, Wyoming, som han nu uppenbarligen levde tillsammans med. Hon var ung, vacker och hade rödblont hår. Uppenbarligen hade Don dumpat Cynthia Casselman, eller vice versa, som han bodde tillsammans med när jag senast såg dem i Cushing, Oklahoma. Han

sade att Ms. Klockner var en expert på denna typ av medborgarrättsfall, och han tog med henne på egen bekostnad, utan extra kostnad för oss. De tidigare 5 000 dollarna täckte allt. Sedan anlitade han även en lokal advokat från Raleigh, North Carolina, för att uppfylla kommissionens krav. Hans namn var William D. Harazin. Detta skedde dock på vår bekostnad. Han tog inledningsvis 100 dollar i timmen, men höjde det senare till 125 dollar i timmen. Vi var förmodligen tilldelade tre timmar, men mötet varade hela dagen.

Slutligen, den 22 december, kom kommissionen med sitt beslut. Det var till vår fördel. Länet hade begått ett fel i sitt beslut att återkalla vårt undantag. Vi hade vunnit en seger. Men det var bara en delseger. Den gällde endast skatter fram till och med år 1989. När Lightner skickade oss det där återkallelsebrevet den 14 februari 1989, var han för sent ute. Det borde ha skickats i januari, när alla skatter ses över. Men det avgjorde inte huvudfrågan om huruvida vi var, eller inte var, berättigade till skattebefrielse i sig.

Om skattetjänstemannen skickade oss en ny återkallelse i januari 1990, skulle vi bli tvungna att utkämpa hela striden på nytt. Denna juridiska strid hade redan kostat oss 8 000 dollar, och länet hade troligen redan spenderat över 20 000 dollar.

Men judarna och Richard Lightner var ihärdiga. De väntade inte till 1990 utan överklagade till nästa högre instans, som var North Carolina Court of Appeals. Detta hanterades nu av vår nyligen funna legitimerade advokat, William D. Harazin från Raleigh, North Carolina, och granskades helt genom korrespondens. Ingen behövde infinna sig vid några möten. Advokaten skötte allt. Don Hart och Mary Klockner blev inte ens rådfrågade och var helt utanför fallet. Men icke desto mindre kostade denna vända oss återigen en förmögenhet.

North Carolina Court of Appeals kom med sin dom den 16 april 1991, och även den dömde till vår fördel. Det var slutet på 1989 års fråga. Men det betydde inte slutet på vårt problem med länet. Allt det innebar var att länet var för sent ute för att annullera vårt undantag för år 1989. Frågan om huruvida vi var berättigade till skattebefrielse som en kyrka i sig hade inte behandlats. Länet drev aggressivt fallet vidare för de efterföljande åren och skickade oss skatteräkningar för 1990 och 1991, som vi betalade under protest, och meddelade länets kommissionärer att vi skulle stämma dem individuellt på ett belopp av en miljon dollar vardera för brott mot

av våra medborgerliga rättigheter, och diskriminering mot vår religion och vår kyrka.

Vi genomskådade deras spel. När vi återigen ansökte om skattebefrielse hos County Commissioners (länets kommissionärer), nekade de oss återigen våra rättigheter, och en ny förhandling bokades in hos North Carolina Tax Commission, med skillnaden att denna gång hade länet skickat oss avslaget i god tid, i januari. Vi visste nu vad deras spel gick ut på, och att de var väl medvetna om det faktum att de kränkte våra medborgerliga rättigheter. Vad de var beslutna att göra var att fortsätta dra ut på detta genom domstolarna, vars kostnader betalades av länets skattebetalares pengar, medan vi var tvungna att betala våra utgifter ur egen ficka för att försvara oss. De kunde och skulle fortsätta med detta och spela denna lek av "bro, bro breja" tills de knäckte oss ekonomiskt, även om de förlorade varje gång.

En ny förhandling bokades in hos North Carolina Property Tax Commission i Raleigh, North Carolina. Vi brydde oss inte om att närvara. Vi skickade inte ens ett meddelande om att vi inte skulle komma. Låt Richard Lightner, den inhyrda torpeden, John W. Alexander och kommissionärerna använda sin tid och sina pengar för att träffas. Vi tänkte inte vara där och slösa vår tid och våra pengar. Vi skulle istället följa linjen att stämma varje enskild länskommissionär som privatpersoner istället. Rudy Stanko skulle snart vara på plats, antog jag, och han skulle vara väl lämpad att driva ett sådant mål. Och hur som helst började jag bli för gammal och trött för att fortsätta en så utdragen strid.

Emellertid förändrade ett antal händelser situationen snabbt, och det kom aldrig till en slutgiltig uppgörelse. Jag kommer att berätta om dem i de sista kapitlen. Men innan jag gör det vill jag i sin helhet citera den inlaga jag skrev till länskommissionärerna vid den tidpunkt då vi gjorde den andra ansökan om skattebefrielse, och som jag anser bäst beskriver vår inställning.

En Inlaga

från Church of the Creator

som åtföljer ansökan om skattebefrielse

Introduktion

Macons läns taxeringsinspektör har, i sitt försök att återkalla vår tidigare status som skattebefriade, skenheligt pladdrat om att han endast är intresserad av att varje fastighetsägare i länet plikttroget betalar "sin

rättmätiga andel" av skatterna. Vi har inget emot en sådan ståndpunkt. Låt oss säga redan från början att vi, som kyrka, med glädje kommer att betala vår "rättmätiga andel" av skatterna om de cirka hundra andra kyrkorna i Macon County också betalar sin "rättmätiga andel" av skatterna. Faktum är att vi inte ens är emot idén att kyrkliga fastigheter beskattas på samma sätt som alla andra fastigheter. Men vi ska bli förbannade om vi kommer att pekas ut som undantaget medan de andra kyrkorna går helt fria. Vi kommer att betala skatt om de andra kyrkorna betalar skatt, och vi kommer orubbligt att vägra göra det om de inte gör det. Vi kräver "lika skydd" inför lagen så som garanteras av det fjortonde tillägget i USA:s konstitution, och ingen obetydlig byråkrat kommer godtyckligt och kapriciöst att förneka oss den rätten bara för att bigotten hatar den Vita Rasen och inte gillar våra religiösa övertygelser. Vi kanske inte gillar hans heller, men vi skulle inte drömma om att kränka hans konstitutionella rättigheter på grund av det. Vi håller med Voltaire när han konstaterar: "Jag kan våldsamt ogilla vad du säger, men jag kommer att försvara din rätt att säga det intill döden."

Bigotteri, fördomar och religiös förföljelse

Vi har dock goda skäl att tro att det ligger mer bakom detta än illviljan, bigotteriet och fördomarna hos en viss Richard Lightner, nuvarande skattemätare. Vi är övertygade om att det bakom rökridån av religiöst bigotteri lurar den kriminella påtryckningen från judiska Anti-Defamation League av B'nai B'rith, kort sagt ADL. Vi har goda och tillräckliga skäl att tro att det är de som anstiftat kravet på återkallelse, att det är ADL som står bakom Richard Lightner, pådrivande, hotande och orkestrerande denna olycksbådande och illvilliga manöver. Det är deras syfte att förstöra Church of the Creator med vilka medel som helst, vare sig de är olagliga, kriminella eller vad som helst. Varför? För att vi genom att kämpa för den Vita Rasens överlevnad också exponerar deras uråldriga konspiration att krympa den Vita Rasen till glömska, att rasblanda den Vita Rasen och i processen förslava de bastardiserade hybriderna som själlösa bruna zombier. De har febrilt arbetat med detta olycksbådande program i århundraden, och nu, som vem som helst som bryr sig om att titta på demografin i världen (och USA) tydligt kan se, lyckas de med enastående snabbhet. De förverkligar denna avskyvärda konspiration inom detta årtionde, eller nästan inom denna generation.

Vi är lagliga och ärliga

Vi — Church of the Creator — kommer att bekämpa denna avskyvärda styggelse att rasblanda den Vita Rasen till glömska med varje uns av energi i våra kroppar, och vi kommer att göra det intill vårt sista andetag. Vi är lagliga i ordets alla bemärkelser och vi avser att använda lagliga medel för att föra kampen vidare, så som fastställs i Creative Credo nr 64 i White Man's Bible, som är en av vår kyrkas heliga böcker. Skulle våra lagliga prerogativ förvägras oss, kommer vi dock att återgå till artiklarna 7 och 8 i det tidigare nämnda Creative Credo nr 64 och åberopa Naturens Högsta Lag, vår arts överlevnad till varje pris, med alla medel.

Vi är en Religion i ordets alla bemärkelser

Vad skattebedömaren och ADL försöker göra är att förinta oss genom att först och främst försöka kategorisera oss som att vi inte är en religion.

Tja, vi har nyheter för dem. Vi är inte bara en fullt strukturerad legitim religion, utan vår religion, som baseras på Naturens Eviga Lagar, är mer förnuftig, mer logisk, mer målmedveten och inspirerande än den uppsjö av "spöken-i-skyn"-bedrägerier som förorenar etern och genomsyrar sinnena hos vidskepliga och lättlurade individer som tror på andar, spöken, gastar, änglar, demoner, gudar och alla de andra övernaturliga varelser som hopkokats av en mängd bedragares avvikelser. (För ytterligare granskning av detta område, se Bilaga A — "Vad är en Ande?")

Försök att definiera en Religion

Innan någon, inklusive Richard Lightner, kan avgöra vem eller vad som är en religion och vem eller vad som inte är det, är det först nödvändigt att definiera ordet "religion". Detta har Lightner aldrig gjort, och vi tvivlar personligen på att han är kapabel till det. Vad han försöker göra är att godtyckligt och nyckfullt förklara oss som en icke-religion från början, och därmed, ipso facto, förklara oss icke-berättigade till skattebefrielse. Han är dock ute på extremt tunn is i detta ärende och vi kommer inte att acceptera ordet eller beslutet från en obetydlig småbyråkrat vars kvalifikationer för att fatta ett så monumentalt beslut är mindre än noll.

Här är vad den federala domaren James F. Battin i huvudsak har att säga om att döma någon annans religion:

> *"Varken denna domstol eller någon gren av denna regering kommer att överväga förtjänsterna eller bristerna i en religion. Inte heller kommer denna domstol att jämföra övertygelser, dogmer och sedvänjor i en nyligen organiserad religion med dem i en äldre, mer etablerad religion. Inte heller kommer domstolen att prisa eller fördöma en religion, oavsett hur utmärkt eller fanatisk eller orimlig den kan verka. Om domstolen skulle göra det, skulle det inkräkta på garantierna i det första tillägget (First Amendment)." (Se Bilaga B för den fullständiga texten.)*

Även om den federala domaren i sin fulländade visdom avböjer att fälla ett sådant omdöme om någon religion, anser vår lokala obetydliga skattebedömare uppenbarligen att han är kvalificerad och har ett sådant gottfinnande till sitt förfogande, ett sannerligen arrogant och tyranniskt antagande.

Det är vår avsikt i denna diskussion att inte bara fastställa att vi är lika väl kvalificerade att göra anspråk på att vara en religion som någon annan på denna jord, utan också att fastställa det faktum att vi i många avseenden är bättre kvalificerade än de flesta andra religioner.

Vad är en religion? Websters stora ordbok (Webster's Third New International Dictionary, 1961) presenterar sju olika definitioner och man kan välja själv. Colliers Encyclopedia hävdar att forskare har erbjudit ett femtiotal definitioner av religion, och inte ens dessa uttömmer ämnet. Vi väljer godtyckligt Websters definition nr 7, som säger att "religion är en sak, princip, system av lärosatser som omfattas med iver, hängivenhet, samvetsgrannhet och tro: ett värde som anses vara av högsta betydelse."

Denna definition beskriver Creativity, vår religion, ganska adekvat. Den sak, den princip, som vi omfattar med iver, hängivenhet, samvetsgrannhet och tro är överlevnaden, expansionen och främjandet av vår dyrbara ras, den Vita Rasen. Grundsatserna i vår tro framställs i våra tre grundläggande böcker, nämligen *Nature's Eternal Religion*, *The White Man's Bible* och *Salubrious Living*. Vi har också våra Sexton Budord, Daglig Bekräftelse och Bön, samt vår Gyllene Regel, som är: "Vad som är bra för den Vita Rasen är den högsta dygden; vad som är dåligt för den Vita Rasen är den ultimata synden."

Jämförelse av vår religion med andra stora religioner

Medan domare Battin förklarar, och det med rätta, att inget rättsligt eller statligt organ har någon rätt att bedöma meriterna hos någon religion, och att göra det är ett brott mot det första tillägget (First Amendment), är vi, som en religion, fria att jämföra, prisa, fördöma eller bedöma vilken religion vi vill, vår egen eller andras. Varje religion hävdar att de är den bästa, den enda "rätta" religionen, och vi kan göra samma anspråk. Faktum är att vi har gjort det i en serie om tolv artiklar med titeln "Comparative Religions", som har publicerats från tid till annan i vår månadstidning "Racial Loyalty", och som nu är permanent fastställda i några av våra religiösa böcker, nämligen "Building a Whiter and Brighter World" och "Rahowa!". I dessa artiklar jämför vi meriterna i vår egen religion, Creativity, med meriterna i några av de äldre, sedan länge etablerade religionerna. Den logik och det sunda förnuft som finns i vår religion, Creativity, jämfört med vidskepelsen och myterna i de flesta andra "spöken-i-skyn"-religioner, tror jag kommer att segra i sinnet hos varje intelligent läsare. (Se bilagorna C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M och N.)

Vi har också analyserat villfarelserna, myterna och de falska påståendena i de judiska och kristna religionerna som de framställs i Gamla och Nya testamentet i en serie om tjugo artiklar med titeln "The Wildest Stories Ever Told". Vi bifogar de tre första av dessa artiklar härmed. (Se bilagorna O, P och Q.)"

Vissa juridiska beslut som styrker och stödjer vår status som en fullvärdig religion skyddad av det första tillägget

> *Det första tillägget i USA:s konstitution säger tydligt: "Kongressen skall inte stifta någon lag som innebär upprättande av en religion eller som förbjuder fritt utövande därav; eller som inskränker yttrandefriheten eller tryckfriheten; eller folkets rätt att fredligt samlas och att vända sig till regeringen med begäran om rättelse av missförhållanden."*

Utöver konstitutionen vill vi också rikta er uppmärksamhet på de många prejudicerande domstolsbesluten:

1. Vi har redan citerat domare Battins beslut att inget rättsligt eller statligt organ har rätt att fälla några omdömen om meriterna hos någon religion. Detta inkluderar kongressen, federala domstolar, delstatsdomstolar, delstatslagar,

och säkerligen också alla lokala County Board of Commissioners. Det inkluderar även varje obetydlig liten skattetjänsteman som har mage att utnämna sig själv till domare och jury.

2. Domare Fern Smiths beslut. (Se Bilaga R.) Domare Smith konstaterar i praktiken att även om Creativity förespråkar "raslig renhet" (ja, det gör vi verkligen. Vem vill ha en värld befolkad av en hord av rasblandade bastarder?), så förespråkar "The White Man's Bible" ändå inte våld, och utgör inte heller något meningsfullt hot mot fängelsesäkerheten.

3. Till och med Madelein Murray O'Haires "ateistiska" religion har av domstolarna förklarats vara en legitim religion och skattebefriad.

4. Det har uppenbarligen även religionen "Häxkonst". (Se Bilaga S.)

5. Vi skulle kunna fortsätta listan i oändlighet, inklusive den högst rasistiska religionen Black Muslims, den våldsbenägna och högst rasistiska religionen judendom, och "svetttältsceremonierna" hos vissa indianstammar, vilka alla har godkänts och bedömts som legitima religioner, skattebefriade och skyddade av det första tillägget (First Amendment). Vi, som förespråkare för den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg, nöjer oss inte med mindre.

6. De två föregående skattetjänstemännen i Macon County, med början med Jim Shope, bekräftade och godkände skattebefrielsen för vår kyrka med början år 1983, och genom åren 1984, 1985, 1986, 1987, 1988 och 1989. Det bekräftades skriftligen av Jim Shope 1984. (Se Bilaga V.)

Ingenting har väsentligt förändrats i vår kyrkas verksamhet sedan 1983, förutom att vi har vuxit och expanderat och lagt till en ledarskapsskola för begåvade pojkar till vårt program. Lightner har inte lagt fram något giltigt, meningsfullt eller intelligent argument för varför de två föregående skattetjänstemännen hade fel, eller varför eller hur våra kvalifikationer för skattebefrielse har minskat sedan 1983.

Inga fler KGB-taktiker.

Det är en sak till jag vill klargöra för Richard Lightner och hans "lejda mördare", John Alexander. Fullständigheten eller ofullständigheten i våra bolagsordningar, våra stadgar eller protokollen från våra möten har absolut ingen betydelse för vår giltighet som religion, inte heller för våra rättigheter enligt det första tillägget, eller för vår rätt till skattebefrielse, tillsammans med de hundra eller så andra kyrkorna i Macon County. Inte heller är vi skyldiga att presentera namn och adresser på våra pastorer, eller våra medlemmar, eller någon av de andra oändliga detaljer som Lightner och hans "lejda mördare" är så ivriga att få sina smutsiga händer på. Faktum är att om vi inte var inkorporerade alls, inte hade några stadgar, inga mötesprotokoll överhuvudtaget, skulle vi fortfarande vara kvalificerade som en legitim religion och som en kyrka.

Hur många av de andra hundra kyrkorna har du, Richard Lightner, försökt dra igenom kostnaderna för en juridisk urvridare i syfte att ge dig ut på en fiskeexpedition? Så förfölj oss inte med den här typen av KGB-taktik någonsin igen! Vad du egentligen vill med våra medlemslistor är att överlämna dem till...

ADL, så att de i sin tur kan förfölja våra medlemmar, få dem avskedade från sina jobb och orsaka annat illvilligt ofog.

Slutsats

Sammanfattningsvis hävdar vi att förföljelsen av vår religion, Creativity, och vår kyrka, Church of the Creator, inte är något mer, och inte heller något mindre, än en illvillig, hämndlysten häxjakt, en inkvisition som påminner om den mörka medeltiden. Vi är övertygade om att den anstiftades av judiska ADL, att den orkestreras av dem i bakgrunden och att Richard Lightner är deras hantlangare, deras nickedocka, som tvingas följa deras olycksbådande instruktioner. Vi hävdar vidare att det totala judiska nätverket är det främsta maktetablissemanget som tyranniserar och förslavar USA och världen. Vi har rikliga bevis för att styrka detta påstående och avser att fullfölja vår kurs för att exponera denna olycksbådande konspiration för världens vita folk. (Se Bilaga T, "Operation Rip-off", och Bilaga U, "The Federal Reserve Board: the most gigantic Counterfeiting Ring in the World".)

Vi kräver

att countyt ersätter kyrkan

för onödiga kostnader som uppstått

North Carolinas skattekommission har slagit fast att skattebedömaren och Macon Countys kommission begick ett fel när de återkallade vår skattebefrielse för 1989, att de inte följde lagliga procedurer och överskred sina befogenheter. Med andra ord, de gjorde ett jäkla misstag. Det var dock ett misstag som kostade oss mer än 7000 dollar i juridiska avgifter och resekostnader, för att inte tala om all den irritation de orsakade och den tid de slösade bort för oss.

Vi kräver att countyt ersätter oss för de utgifter och den skada de har orsakat. Countyt kan göra upp i godo, eller — om vi måste gå till domstol — kommer vi också att kräva skadestånd i avskräckande syfte för kränkningen av våra medborgerliga rättigheter, våra religiösa rättigheter och intrång i våra rättigheter enligt det första författningstillägget. Detta, försäkrar jag er, kommer att röra sig om belopp i den övre sexsiffriga klassen.

Till vilken kostnad

för skattebetalarna i Macon County?

Som skattebetalare har vi rätt att få veta vad denna vansinniga och hämndlystna eftergift åt en personlig vendetta av en maktgalen byråkrat kostar skattebetalarna i Macon County. Countykommissionen verkar mycket förtegen om kostnaden och ljuger om uppskattningar av framtida kostnader. Vi uppskattar att de redan har spenderat någonstans mellan 30 000 och 40 000 dollar i juridiska avgifter och resekostnader för att driva in vad som skulle vara mindre än 800 dollar i skatt från vår kyrka.

De begav sig långt bort, ända till Morgantown, N.C., mer än 100 miles bort, för att hitta den bästa "hyrda torped" pengar kunde köpa. Precis som

"Palladin" i den tidigare Western-TV-eposet "Have gun, will travel", John Alexander från det avlägsna Morgantown, anställdes för att han hade "erfarenhet av den här typen av fall." Vilken typ av fall? Uppenbarligen var han den typen av kringvandrande lejda mördare som effektivt kunde lönnmörda (genom juridiska knep) den sortens människor som var "rasister", med andra ord, de som hade stoltheten och modet att försvara den Vita Rasen. Åtminstone Richard Lightner och ADL trodde att han var den bäste "yrkesmördaren" för att utföra ett jobb. Uppenbarligen var han inte en så rak skytt som de hade hoppats, och North Carolinas skattekommission köpte inte hans skräp.

Icke desto mindre, med resor till möten i Boone, N.C., till Raleigh, N.C., flera konsultationsresor till Franklin, hela vägen från Morgantown, kostar den "hyrda pistolen", John Alexander, skattebetalarna i Macon County en rejäl slant.

Om skattebedömaren och County Commissioners — dessa förrädare mot den Vita Rasen — driver detta ärende vidare, kommer det att kosta countyt inte 3 000 dollar som de bedrägligt ljög om, utan någonstans runt 100 000 dollar. Detta är mer än de kan hoppas på att samla in från vår kyrka under de kommande hundra åren. Vi skattebetalare vill ha en redovisning av hur mycket de redan har spenderat på detta dumma påhitt, och varför de flagrant slösar bort skattebetalarnas pengar på sådana idiotiska personliga hämndaktioner.

Under de senaste 20 åren har jag personligen betalat in tiotusentals dollar i skatt till Macon County. Jag ska vara fördömd om jag nu tänker tillåta dessa slösaktiga rasförrädare att använda dem mot mig eftersom jag kämpar för den Vita Rasens överlevnad.

Kanske borde vi bilda en county-omfattande skattebetalarkommitté för att undersöka den korrupta och hämndlystna byråkrati som med berått mod ansvarslöst och godtyckligt spenderar våra skattebetalares pengar på slösaktiga projekt för att tillfredsställa sina egna personliga hämndbegär och egon. Sannerligen, en maktgalen liten småbyråkrat, Richard Lightner, som uppenbarligen är en förrädare mot den Vita Rasen, kan inte tillåtas spendera 100 000 till 150 000 dollar av skattebetalarnas pengar för att hänge sig åt sina egna nycker och hämndlystnad utan att ställas till svars. Och alla County Commissioners som stöder honom i hans vansinniga förföljelse av dem som älskar den Vita Rasen, måste också tvingas betala för sina synder.

Ben Klassen
Pontifex Maximus
The Church of the Creator
P.O. Box 400
Otto, North Carolina 28763
30 januari 1990

Kapitel fyrtiotre

Min älskade hustrus död

När jag skriver detta har ett år gått sedan min älskade hustru gick bort den 24 januari 1992. I och med hennes bortgång, efter mer än 45 år av kärlek, lojalitet och kamratskap, avslutades också ett stort kapitel i mitt liv, och min livsvilja har bleknat bort i glömska. Redan ett år eller två före hennes död kände jag att mitt syfte i livet närmade sig sitt slut, och mina intressen och min drivkraft tynade snabbt bort. Vid 74 års ålder har ålderdomen hunnit ikapp mig, och jag har nu uppfyllt den naturliga livslängd som Naturen har tilldelat mig. Det finns en tid att så och en tid att skörda; en tid att födas och en tid att dö, och döden är en naturlig kulmen för varje levande varelse. Jag har ytterligare belyst detta ämne i kapitel 59, Liv, död och odödlighet, i *The White Man's Bible*, och det jag nu säger är inte en ny inställning eller filosofi från min sida. Vi måste alla dö, och som den odödlige Horatius vid bron citeras: "för varje människa på denna jord kommer döden, förr eller senare." De enda frågorna där vi ibland har ett val är när och hur. Jag skrev det kapitlet för mer än 15 år sedan, och redan då, när jag var vid utmärkt hälsa och vid gott mod, bestämde jag mig för att när tiden var inne skulle jag göra mitt eget val beträffande när och hur, förutsatt att jag fick chansen. Icke desto mindre, när en älskad dör är det en tragedi av stora proportioner, och det finns föga som kan göras för att lindra sorgen.

Min hustrus problem började tidigt på våren 1991, när hon började få milda smärtor i nedre delen av buken. Först trodde vi att det inte var något annat än matsmältningsbesvär eller en orolig mage, men allteftersom tiden gick och de började bli värre, började vi misstänka cancer som en möjlighet. Om så var fallet var det bäst att vi fick en diagnos, och det snabbt. Där vi bodde hade vi två val: antingen kunde vi åka till klinikerna och sjukhuset i Toccoa, Georgia, 40 miles bort, eller åka till Martinsville, Virginia, där Kim och Walt bodde och där det fanns fler och bättre

medicinska faciliteter, ifall det verkligen skulle bli allvarligt. Henrie, min fru, och Kim bestämde att Martinsville, trots att det ligger 280 miles bort, var det bättre valet. För det första var Walt, i egenskap av kiropraktor, redan ganska bekant med läkarkåren i området, och för det andra, om Henrie skulle behöva läggas in på sjukhus, skulle Kim hela tiden vara nära för att besöka och se till henne.

Fredagen den 19 april 1991 lämnade Henrie och jag Martinsville och anlände till Kim och Walts hus klockan 17:20. Kim tog mig till Walts klinik där Walt tog fyra röntgenbilder av min ryggrad och gav mig en kiropraktisk behandling. Varför, det vet jag inte.

Nästa dag tog Kim och jag Henrie till Stuart, omkring 30 miles bort, där hon genomgick klinisk diagnos av flera läkare. Dessa preliminära indikationer var inte särskilt tydliga men de var ganska oroande. Tillbaka från Stuart, den kvällen, gick vi alla för att se musikalproduktionen av "Hello, Dolly!", vid Carlyle School, en privatskola som alla tre av våra barnbarn gick i. Scott var till och med en av skådespelarna i produktionen.

Två dagar senare, måndagen den 22 april 1991, tog Kim och jag återigen Henrie till Stuart, där Dr. Rick Cole undersökte hennes tjocktarm med ett stereoskopiskt ljus, och återigen var diagnosen inte särskilt lovande. Hon gick sedan till sjukhuskliniken, fick en injektion av bariumsalter och röntgenbilder tagna av hennes tjocktarm. Detta gjordes av en Dr. Khan, och resultaten undersöktes av Dr. Rick Cole igen. Diagnosen denna gång: ingen tumör, ingen operation behövs! Vi var alla jublande glada!

Vi bestämde oss för att stanna en dag till. Kim och Henrie gick på loppis och kom tillbaka med en bunt kläder. Henrie bestämde sig för att stanna några dagar till ändå, medan jag beslöt mig för att åka hem och ta hand om kyrkans angelägenheter. Jag ringde Henrie nästa kväll. Hon kände sig inte helt kry.

Onsdagen den 24 april ringde jag Henrie igen hos Kim och Walt. Hon sa att hon inte mådde så bra. Men när jag pratade med henne igen två dagar senare, sa hon att hon planerade att komma hem på lördag och att de skulle möta mig i Hickory. Kim ringde mig sedan tillbaka lite senare samma dag och sa att de senaste rapporterna från labbtesterna såg dåliga ut, att Henrie borde göra fler tester, och att hon skulle stanna ytterligare en vecka.

När jag pratade med Kim den 1 maj verkade Henries situation inte förbättras. Ytterligare tester visade att hon hade en stor tumör i nedre delen av tjocktarmen, och en operation verkade förestående. Jag bestämde mig för att lämna vad jag än höll på med och åka

tillbaka till Martinsville. När jag kom dit var Henrie redan på sjukhuset, och efter middagen gick Kim och jag för att träffa henne. Hon informerade oss om att hon var inbokad för en operation klockan 8 nästa morgon, den 10 maj 1991. Trots detta verkade hon vara vid gott mod, med tanke på vad som väntade.

Jag gick upp klockan 6 på morgonen och en timme senare körde Kim och jag till Martinsville Memorial Hospital. Vi gick till Henries rum och hälsade på henne i ungefär tio minuter. Sedan kom sjuksköterskan in och förberedde Henrie för att rullas in i operationssalen. Dr Fox var den opererande läkaren, och operationen startade på utsatt tid. Medan vi väntade på resultatet gick Kim och jag till sjukhusets cafeteria och åt frukost, i väntan på besked med stor oro. Sedan gick vi till operationsavdelningens väntrum och väntade. Efter två timmar kom Dr Fox tillbaka för att informera oss om att tumören även hade spridit sig till urinblåsan och att det uppstått komplikationer. Han höll på att tillkalla Dr Andy Gherkin, en specialist inom urologi, för att assistera. Kim och jag pratade med honom om den fasen av operationen.

Klockan 12 på dagen, efter fyra timmar, var operationen klar och Dr Fox sa att det gick mycket bra för Henrie. Hon fördes sedan till intensivvårdsavdelningen, fortfarande medvetslös. Kim och jag gick till Shoney's för att få oss en bit mat. När vi kom tillbaka vid 14-tiden för att träffa Henrie var hon fortfarande ganska omtöcknad av alla lugnande medel och hela prövningen. Efter ungefär en timme gick Kim och jag och uträttade några ärenden. Jag köpte ett stort mors dags-kort till Henrie, som jag planerade att ge henne på söndag den 12 maj.

Jag gick upp klockan 7:30 på söndagen, men alla andra i hushållet Moore sov fortfarande. Som vanligt under sådana förhållanden körde jag över till Shoney's, läste söndagstidningen och åt frukost själv. Jag tittade förbi sjukhuset vid 10-tiden för att försöka träffa Henrie, men hon höll på att få ett bad vid tillfället så jag bestämde mig för att komma tillbaka senare. När jag kom tillbaka till huset hade alla i familjen Moore gett sig av till sin kyrka.

Vid 11-tiden körde jag till sjukhuset för att träffa Henrie. Efter ungefär 15 minuter anlände även Kim och Walt, Maika (en tysk student som bodde hos familjen Moore) och pojkarna. Jag gav henne det stora mors dags-kortet, vilket hon uppskattade mycket.

Maika och pojkarna lagade till en stor middag med BBQ-kyckling. Efter middagen gick vi alla tillbaka för att träffa Henrie igen. Kim visade Henrie alla kort som barnen i söndagsskolan hade gjort till henne, och alla kort som hon och Walt

och pojkarna hade för henne. Detta hjälpte verkligen till att höja hennes humör.

Vid 22-tiden den kvällen fick jag ett samtal från min syster Katie från Niagara Falls, som informerade mig om att hennes dotter Anita hade fött en liten pojke. Jag uppdaterade Katie om Henries operation.

Under tiden återhämtade sig Henrie långsamt. Måndagen den 13 maj åt jag frukost själv på Shoney's, och klockan 9:30 gick jag till sjukhuset för att träffa Henrie igen. Medan jag var där tog de röntgenbilder av henne igen (med en bärbar enhet) och jag pratade med Dr. Fox ännu en gång, som besökte henne vid tillfället. Hon verkade göra goda framsteg. Jag bestämde mig för att jag lika gärna kunde åka hem igen i några dagar och sedan återvända. Jag åkte vid 10:30-tiden, stannade vid Red Lobster i Hickory för lunch och var tillbaka i mitt eget hem vid 16:30. Jag plockade upp Franklin Press, som hade en nyhetsartikel om vår kyrka.

Jag ringde Henrie och Kim nästan varje dag för att få veta hur Henrie mådde. Lördagen den 18 maj verkade rapporterna från Dr. Fox, och från Kim och Henrie, gynnsamma och de trodde att Henrie kunde lämna sjukhuset på måndagen. Hon lämnade sjukhuset på tisdagen och ville komma tillbaka hem till North Carolina. Jag var tillbaka i Martinsville nästa dag och anlände till Kim och Walts vid 18-tiden på onsdagen. Efter några dagar åkte jag hem igen, men Henrie stannade kvar hos familjen Moore. Torsdagen den 6 juni var jag där igen för att träffa Henrie. Hon kände sig något bättre, och vi gick till och med ut och handlade tillsammans. På söndagen åt vi frukost tillsammans på Shoney's, och sedan åkte jag hem igen.

Nästa söndag, en vecka senare, var rapporterna negativa igen, och jag satte mig omedelbart i min nyligen inköpta Buick och skyndade tillbaka till Martinsville igen. Nästa dag var Henrie tillbaka på sjukhuset igen för ytterligare prover. De gav henne ännu en injektion med bariumsalt och tog fler röntgenbilder. Det verkar som om hon hade en partiell blockering i tarmkanalen. Nästa dag, enligt Dr. Mlot, hade blockeringen öppnat sig och Henrie kände sig bättre.

Nästa morgon, onsdagen den 19 juni, var jag packad för att åka hem igen. Jag gick för att träffa Henrie klockan 8:30 och saker och ting verkade sämre igen och Henrie kräktes. Samma kväll fick jag ett samtal från Kim. Hon var i Brevard och på väg hem till mig. Hon ville få lite affärsinformation och åkte klockan 10:00, medan jag

gav sig av mot Toccoa. Henries tillstånd verkade gå upp och ner, och den 29 juni kände hon sig tillräckligt bra för att skriva ut sig från sjukhuset igen.

Under tiden hade vi en del spänning här i kyrkan. Den 2 juli tog vi emot ett stort paket på postkontoret utan avsändaradress. Jag misstänkte ofog, att det kunde vara en brevbomb, och ringde sheriffens avdelning. Deputerade Andy Shields och Jim Ker kom ut, och de drog samma slutsats som jag och var rädda för att öppna lådan. Nästa dag berättade de för mig att en bombexpert från delstaten North Carolina i Raleigh flögs in.

Vid 20-tiden hade en hel skara på cirka 15 personer samlats bakom kyrkan (cirka 100 meter bort) och övervakade den mystiska lådan. Deputerade var där, sheriff Homer Holbrook var där, brandkåren och manskapet hade sin bil där ute, och slutligen anlände bombexperten. Jag stod kvar till ungefär klockan 22, gick sedan till huset och gick och lade mig.

Nästa morgon stämde jag av med Ron McVan, och han berättade för mig att de alla var upptagna med lådan fram till midnatt. Slutligen öppnade bombexperten lådan medan alla stod tillbaka, och fann att den var full av strimlat papper (inklusive en del av vår egen *Racial Loyalty*) och fientliga brev. Tjänstemännen tog med sig materialet för vidare analys.

Samma dag klockan 14 ringde jag Henrie. Hon sa att hon ville komma hem nästa dag. Klockan 11:30 nästa morgon gav jag mig återigen av mot Martinsville och anlände dit klockan 17:30. Den kvällen tog jag med Kim, Walt, Henrie och barnbarnen ut på middag (det var skaldjurskväll) på Dutch Inn.

Nästa morgon, lördagen den 6 juli, åt Henrie och jag frukost på Shoney's och gav oss av hemåt. Familjen Moore åkte till sjön cirka 40 mil bort för en dag med båtliv. Henrie och jag kom hem vid 15:30-tiden. Hon lagade middag till oss två — köttgryta, framtagen ur frysen.

Henries besvär blev inte värre, men de blev inte heller bättre. Vi körde till mataffären och några andra närliggande platser, i övrigt tog hon det lugnt. Två månader senare, den 22 september, kände sig Henrie tillräckligt bra för att vi skulle ta en tvådagarsresa till Pigeon Forge, Tennessee, och åka över krönet vid Smoky Mountains National Park, utan att hon kände alltför mycket obehag.

Under tiden hade Henrie och Kim pratat om att göra en sista stor resa till Henries älskade västern — Colorado, Utah och några av de andra vackra platserna och miljöerna som Henrie älskade så mycket. Henrie och jag åkte till Kim och Walt på lördagen den 28 september. Vi stannade hos familjen Moore i två dagar och hade det trevligt, sedan åkte jag hem på måndagen.

Kim och Henrie lyfte från Greensboros flygplats klockan 8:30 nästa morgon, den 1 oktober, mot västliga mål och anlände till Las Vegas, Nevada vid middagstid. De hyrde omedelbart en bil och var snabbt på väg. De tog den natursköna vägen genom Virgin River Gorge till St. George, Utah, en av de dyraste vägarna som någonsin byggts, berättade Kim för mig. Här besökte Henrie en viss Dr. Graff, som hon hade bokat tid hos i förväg. Han använde en del mycket oortodoxa metoder, men Henrie hade varit hos honom tidigare och hade stort förtroende för att han kunde hjälpa henne. Senare åt de alla middag på en mycket färgstark mexikansk restaurang, belägen på en hög klippa med utsikt över staden. De tillbringade nästa dag med att besöka museer i St. George, besöka det helvita mormontemplet, och båda träffade Dr. Graff igen.

Därefter täckte de ett enormt område av natursköna trakter, och Kim skrev ett 18 sidor långt sammandrag av vad de ansåg vara en av de mest färgstarka och njutbara resorna i deras liv. Jag har inte utrymme här för att rekapitulera allt, utan kommer bara att försöka nämna några av de höjdpunkter de besökte.

Från St. George körde de norrut på I-15, svängde österut på I-70 och landade sent på natten i Green River, Utah. De besökte **John Wesley Powell Museum** och såg filmerna om hans upptäcktsresor på Green- och Coloradofloderna. Därifrån åkte de till Moab, Utah, tog in på ett motell och utforskade de färgstarka bergerosionerna i området, körde till **Dead Horse Point** och betraktade den slingrande floden och landskapet långt där nere. De åkte tillbaka in till staden och hyrde en röd jeep och utforskade **Arches National Park**. Stor stekmiddag den kvällen, sedan nästa morgon in i jeepen igen, till kanten av Coloradofloden och indianska hällristningar. De lämnade tillbaka jeepen, och nästa natt åkte de på en "Sound and Light"-tur på en flotte nerför Colorado.

Detta ger er en viss uppfattning om deras upptäckarlust, men på grund av begränsat utrymme kommer jag bara att nämna de många platser de också besökte och utforskade. Ouray, Colorado, där de bodde på Swiss Chalet, där Henrie och jag

stannade cirka 20 år tidigare när vi först upptäckte den vackra och unika miljön i denna lilla stad i Colorado. Till Telluride; Kim bokade ett möte för att träffa en gammal vän på Larimer Square i Denver; vidare till Salida, sedan Buena Vista, Colorado; vidare över bergen och slutligen in i Denver, där de tog en svit på det exklusiva Embassy Suite (sista rummet kvar, ingen extra kostnad) där Kim träffade och åt middag med vännen hon hade ringt några dagar tidigare.

Nu var det dags att bege sig tillbaka till Las Vegas och återlämna hyrbilen. De tog I-70 genom Vail och vackra Glenwood Canyon. De tog en omväg på 13 mil för att besöka Henries barndomshem i Craig, Colorado, vilket Henrie betraktade med mycket nostalgi och tårar i ögonen. De stannade i Vernal Falls, Utah, för natten. Nästa dag hamnade de på något sätt på fel väg och hamnade i Provo. Medan de var där besökte de Brigham Young University och kårhusbyggnaderna. De kom slutligen fram till Las Vegas och åt frukost på Excalibur Hotel, det största i Vegas. Sedan tillbaka på planet och tillbaka till Martinsville.

Kim sa att Henrie kände sig pigg och livfull under hela resan fram till den allra sista dagen i Vegas, då hennes tillstånd försämrades. Men även om hon insåg att detta skulle bli hennes sista resa av det slaget, var den ytterst upplyftande för både henne och Kim, och fram till dagen för hennes död tre månader senare fortsatte hon att ofta prata om den underbara tiden och de minnesvärda upplevelser de båda delade på denna sista resa västerut.

* * * * *

Henrie och Kim återvände till Martinsville fredagen den 11 oktober via Greensboros flygplats. Henrie ville komma tillbaka till sitt eget hem. Jag åkte nästa dag och anlände till Kim och Walt kl. 19:20 och vi stannade över söndagen. Sedan på måndagen åkte Henrie och jag.

Onsdagen den 16 oktober ringde jag Kim och berättade att Henrie hade betydande smärtor. Kim sa att hon skulle lämna allt och hämta Henrie nästa dag. Hon anlände kl. 16:35 och de två gav sig av mot Martinsville kl. 18:00. Nästa dag ringde jag Kim och hon berättade att de hade varit hos Dr. Mlot som hade tagit några blodprover för analys som skulle skickas till labbet, och att Henrie var inbokad för en skiktröntgen på fredagen. Jag ringde Henrie igen nästa dag och vi pratade i ungefär 20 minuter. Hon sa att hon kände sig dåsig och tog smärtstillande tabletter för att dämpa smärtan. Nästa dag ringde hon mig vid lunchtid och lät ganska glad och sa att hon kände sig något bättre.

Fredagen den 25 oktober fick Henrie resultaten från blodproverna och skiktröntgen, och nyheterna var inte goda. Uppenbarligen fanns det cancer på höger sida av hennes buk. Jag reste till Martinsville på söndagen. På måndagen åkte Henrie och jag tillbaka hem till North Carolina.

Henries tillstånd verkade inte förbättras, men hon trodde att hon kände sig tillräckligt pigg för att åka till Kim och Walt över Thanksgiving. Det gjorde vi, och vi åt alla en stor kalkonmiddag. Nästa dag skulle alla i familjen Moore resa till Myrtle Beach, och Henrie och jag åkte hem klockan 10 på förmiddagen, precis innan de gav sig av.

När julen närmade sig undrade Kim om vi skulle fira med dem som vanligt. Henrie tvekade, men bestämde sig slutligen för att hon helt enkelt inte orkade göra resan igen och vi tackade nej. Hon tillagade dock en god middag med majskyckling åt oss två. Det var vår sista jul tillsammans.

Den 30 december anlände Kim, Amy och pojkarna till vårt hus och vi firade nyår tillsammans. De stannade i fem dagar. Henries tillstånd försämrades snabbt, och vi visste att slutet inte var långt borta. Lördagen den 11 januari kom Kim för att stanna hos oss den sista tiden. Henrie var mestadels sängliggande, och för att göra hennes sista dagar ljusare dekorerade Kim Henries sovrum med alla de gamla fotografier och målningar som Henrie älskade. Torsdagen den 16 januari kom Mary Wimmer, en gammal nära vän till Henrie, på besök, vilket muntrade upp henne enormt. Hon stannade i flera dagar och de mindes gamla tider, till Henries stora glädje. Hon reste hem den 20 januari.

Klockan 8:30 på morgonen den 24 januari 1992 dog Henrie. När jag såg att hon hade slutat andas tycktes hon ha ett så lugnt och fridfullt uttryck i ansiktet att jag nästan avundades henne. Och varför inte? Hon hade levt sitt liv med värdighet och dog på samma sätt. Alla hennes bekymmer, smärta och ångest var över och borta.

Vi ringde Bryant Funeral Mortuary i Franklin, där Kim och jag redan hade gjort förberedelser. Två av deras medarbetare anlände klockan 13:00 och medan de sakta rullade ut henne genom vardagsrummet omfamnade Kim och jag varandra och grät. Vi visste att vi aldrig skulle se henne igen.

De tog henne först till Dr. Charles Pennington i Dillard för att fastställa dödsfallet, sedan kremerades hon i enlighet med Henries önskemål vid Daniel-Mize Mortuary i Clayton. Hon hade bett oss att sprida hennes aska

i den natursköna skönheten i Rocky Mountains i Colorado, en önskan som Kim och jag uppfyllde några månader senare.

En minnesstund hölls i Bassett, Virginia, (nära Martinsville) lördagen den 1 februari. Dr. Walter S. Moore, hennes svärson, höll minnestalet.

Kim höll sedan ett känslosamt men glatt tal om alla de underbara stunder de hade haft tillsammans, hur mycket de älskade varandra och vilken underbar mor Henrie hade varit. Även Mary Wimmer höll ett tal om vilken underbar vän Henrie hade varit under de 25 år de hade känt varandra, ända tillbaka till Lighthouse Point, Florida, där de först träffades. Mellan talen spelade fru Dianne Moran orgel och ackompanjerade solisten Susan Stone i två vackra framföranden efter Henries eget val. Dessa var *Whispering Hope* och *Springtime in the Rockies*.

Kapitel fyrtiofyra

Flytt av huvudkontoret till Milwaukee

Jag har redan berättat om Rudy Stanko-fiaskot i avsevärd detalj i ett tidigare kapitel. När han kom till mitt hus den 10 mars och satte sig vid mitt matbord och rent ut sa till mig att han drog sig ur sitt löfte att ta över ledarskapet för kyrkan, förändrades hela bilden av våra framtidsplaner på ett ögonblick. Jag hade väntat på och sökt efter den "store promotorn" i åratal, och på grund av min ålder var jag fast besluten att överlämna min mängd av plikter och tunga arbetsbörda (jag skrev även på ytterligare två böcker) till en yngre och mer energisk ledare under detta år 1992, vad som än hände. Nu var jag tillbaka på ruta ett.

Vem kunde jag anförtro detta stora ansvar? Jag gick igenom min medlemslista. Jag rannsakade min hjärna. Det fanns inte en enda villig, kvalificerad volontär. Icke desto mindre var jag på gränsen till att göra en av två saker, antingen hitta någon, eller slå igen butiken. Jag var extremt motvillig till att göra det senare. Slutligen kom jag att tänka på pastor Charles Altvater från Baltimore.

Charles Altvater var ingalunda den idealiske kandidaten, men han hade flera saker som talade för honom. Han var djupt hängiven vår religiösa trosbekännelse och hade sagt till mig flera gånger att om det inte vore för Creativity, skulle han inte ha haft några mål, inga ambitioner i livet, faktum var att han skulle ha blivit en uteliggare, sa han till mig. Men när han läste mina böcker inspirerade det honom till att vända hela sitt liv, och det betydde allt i världen för honom. Dessutom hade han varit en av de mest aktiva distributörerna av vår tidning, *Racial Loyalty*, och hade värvat flera av sina kamrater för att hjälpa honom i denna strävan. Viktigast av allt var att han var den ende jag kände till som inte bara var mycket vältalig, utan också var villig att lämna det jobb han hade och ta sig an ledarskapet. Han och hans flickvän bodde tillsammans och hade en tvåårig dotter, men de hade inte gift sig, av någon anledning.

Jag ringde Charles angående situationen och han och hans vän, Frank Cook, kom till huset klockan 18.00 söndagen den 5 april. Efter ungefär en timmes samtal om detaljerna kring jobbet gick vi alla ut för att äta middag på Dillard's Restaurant och fortsatte våra förhandlingar. När vi kom tillbaka visade jag honom övervåningens bostadskvarter och möblemang. Till min förvåning arbetade Lou Durrence och Chris Peronto fortfarande med layouten för *Racial Loyalty* vid denna sena timme. Charles och Frank Cook tillbringade natten i kyrkans övre lokaler, och nästa morgon diskuterade vi ytterligare detaljer kring att ta sig an uppdraget som Pontifex Maximus. Han gick med på att ta jobbet och skulle anlända hit den, eller omkring, 5 eller 6 maj, utan sin flickvän och bebis de första två månaderna. Sedan reste de båda till Baltimore den morgonen.

Några veckor tidigare hade jag pratat med några advokater och även med en viss J.R. Wright, en biträdande jurist som specialiserat sig på kyrkorätt och strukturella upplägg. Han hade rekommenderat att en bolagsform inte var den bästa juridiska formen för en kyrka, utan rekommenderade snarare att den skulle ägas av ett förvaltarskap.

Klockan 15.00 gav jag mig av till Kim och Walt, och anlände klockan 20.20. Jag var på ett ganska deprimerat humör. Nästa morgon tog jag med Kim ut till Shoney's för frukost och berättade för henne hur nere jag kände mig och frågade henne om jag ändrade kyrkans struktur till en stiftelse (Trust) om hon var villig att vara förvaltare. Hon sa att hon skulle prata igenom det med Walt och återkomma till mig. Detta gjorde de, och Kim sa att hon och Walt båda skulle ställa upp som volontärer, om det var till någon hjälp för mig.

Vid denna frukost erkände jag också för Kim att jag var uttråkad på livet som sådant, och att jag någon gång under det närmaste året eller så, efter att jag hade slutfört publiceringen av de två böcker jag arbetade på och hade fått ordning på kyrkans organisation och lagt den i rätt händer, någon jag kunde lita på för att föra fram och expandera den ordentligt, att jag hade funderat på att frivilligt göra ett slutgiltigt utträde från denna korrupta och degenererande värld. Kim blev chockad och bröt ihop och grät, och berättade för mig om alla de goda saker jag hade att leva för. Kanske var det grymt av mig att göra denna bekännelse för henne, men jag hade tänkt på detta under en tid och tyckte det var bättre att låta henne få veta mina tankar en tid i förväg snarare än att det skulle hända och komma som en plötslig och oväntad chock.

Jag lämnade Martinsville klockan 12.30 och stannade till för att träffa Kirk Lyons, en advokat, i Black Mountain, North Carolina på vägen tillbaka och diskuterade förvaltarskapet med honom.

också. Jag donerade 100 dollar till honom och hans sak, eftersom han verkade ansluta sig till våra led i kampen för den vita rasens sak. Han hade flera reservationer angående idén om stiftelsen.

Charles Altvater anlände slutligen hit till högkvarteret vid middagstid den 8 maj, några dagar försenad. Ungefär en och en halv vecka senare var han tvungen att åka tillbaka till Baltimore för att infinna sig i rätten gällande ett trafikmål. Han var tillbaka några dagar senare. Vid det här laget hade jag hunnit bilda mig en ganska god uppfattning om honom och beslutat att han var en bra karl, men helt okvalificerad för att ta över ett så viktigt jobb som Pontifex Maximus för kyrkan. Inte nog med att han saknade den intellektuella kapaciteten, han verkade dessutom paranoid gällande farorna med att ta hit sin familj. Han ville till och med att jag skulle spika igen källarfönstren, eftersom det skulle vara lätt att kasta in en bomb genom dem, men han kunde inte utsätta sin lilla dotter för en sådan risk. Jag sa till honom att vi hade varit här i tio år nu, och även om faran alltid var närvarande, hade ingen här blivit skadad än så länge. Men om någon ville spränga kyrkan, eller mitt hus för den delen, fanns det hundratals sätt att göra det på, utöver att förhindra dem genom att spika igen källarfönstren. I vilket fall som helst började vi båda ömsesidigt känna att Charles Altvater inte var rätt man för jobbet.

Den 20 maj körde jag ner för att träffa Sam Dickson, en advokat i Marietta, angående upprättandet av en juridisk stiftelse. Jag hade redan en schablonartad stiftelsehandling i min hand från juristassistenten J.R. Wright, som kostade mig 300 dollar, men jag ville att en riktig advokat skulle göra ett ordentligt jobb. Sam Dickson var den enda legitimerade advokaten jag kände till som var sympatiskt inställd till vår sak. Jag hade besökt honom tidigare och diskuterat stiftelseidén med honom över telefon. Han sa att postorderstiftelsen hade många brister och att han skulle göra jobbet ordentligt för 1500 dollar. Jag sa åt honom att sätta igång.

Under tiden hade några av killarna från Milwaukee anlänt för att ta sin kostnadsfria årliga "semester" här vid skolan. Matt Saladin och Randy Kastner höll redan på att packa ur när jag stannade till vid skolan. Snart anlände Paul Leach. När jag kom tillbaka från att ha handlat matvaror och stannade till vid skolan igen, hade Arno Michaelis och hans gravida flickvän anlänt. Jag hade hoppats att Mark Wilson, ledaren för Milwaukee-gruppen, också skulle komma, eftersom det fanns en allvarlig fråga jag ville diskutera med honom.

Jag började sakta inse att även om vi hade gjort ett fantastiskt jobb under de senaste nio åren, från en liten isolerad plats på landsbygden, i det att vi hade överlevt och att vi hade

nu tjänat vårt syfte. Vi var nu i det skede där vi behövde vara lokaliserade på ett antal platser i stora stadsområden där stora grupper kunde samlas och mötas regelbundet, som de gjorde i Milwaukee, om vi skulle växa till en massrörelse. Varken Charles Altvater eller någon annan kunde göra det i ett lantligt, isolerat område som det vi innehade i Macon County, särskilt i Bibelbältet. Vem hade gjort det bästa jobbet med att locka till sig och bygga upp en sådan grupp? Utan tvekan Mark Wilson i Milwaukee. Eftersom jag var 74 år och besluten att kliva åt sidan, var det högst osannolikt att någon "stor främjare" skulle komma till detta isolerade område, och även om han gjorde det, skulle han inte stanna länge, vilket Victor Wolf, Ron McVan och andra hade bevisat. Det var därför jag ville prata med Mark Wilson, och det jag ville prata med honom om var att flytta hela vårt högkvarter till Milwaukee, ett stort befolkningscentrum. Det var också ett stort beslut. Jag försökte ringa Mark, och efter vissa svårigheter lyckades jag slutligen nå honom.

Jag förklarade situationen för honom. Inte bara ville jag flytta högkvarteret, utan jag ville gå i pension och överlämna ledarskapets tyglar till honom, eftersom han verkligen hade byggt upp den största och mest aktiva gruppen av Creators i landet. Detta var fredagen den 22 maj, och eftersom vi hade en bra representativ grupp här, ville jag hålla ett allmänt möte på söndagen för att diskutera denna fråga och, om möjligt, komma fram till ett beslut. För att komma ner hit i tid skulle han naturligtvis vara tvungen att flyga. Detta medförde vissa problem, eftersom anledningen till att han inte hade kommit med resten av gänget var att han var tvungen att arbeta den helgen, och för det andra hade han inte tillräckligt med pengar för flygresan. Efter att ha betonat mötets betydelse för honom och erbjudit mig att betala hälften av kostnaden för flyget, bestämde han sig för att komma. Han anlände till Atlanta klockan 13:03 på lördagen, och Lou Durrence hämtade upp honom.

Han checkade först och främst in hos pojkarna i skolan, även om varken han eller jag vid det här laget hade diskuterat detta med någon. Jag bjöd över honom till huset så att vi kunde diskutera flytten privat mellan oss, innan vi presenterade den på mötet nästa dag. Vi pratade i ungefär två timmar.

Samma eftermiddag anlände Kim och Walt med en bil full av krukväxter, som Kim var redo att sätta i jorden i de talrika planteringskärlen runt mitt hus och på olika platser i trädgården. Detta genomförde hon som en expert och avslutade hela jobbet på söndag eftermiddag. Inte

inte bara planterade hon dussintals och åter dussintals blommor medan hon var här, utan hon var även så snäll att hon lagade ett antal olika rätter som jag kunde förvara i frysen och njuta av under nästa månad. Vilken god dotter! Tack, Kim.

Jag ringde Charles Altvater nästa morgon och hade ett privat samtal med honom på mitt kontor i kyrkan. Jag informerade honom om mina avsikter att flytta till Milwaukee, och att jag ämnade utse Mark till Pontifex Maximus. Jag ville inte genera honom eller låta det komma som en överraskning för honom vid mötet vi skulle ha i eftermiddag. Han var varken överraskad eller missnöjd med det. Faktum är att han var helt för det och verkade snarare lättad. Klockan 15:30 på söndagseftermiddagen den 24 maj hade vi ett möte med alla närvarande medlemmar, vilket inkluderade några från Baltimore, från Milwaukee med omnejd, från Toronto, från Jacksonville, såväl som vår egen personal.

Jag lade fram hela historien för alla medlemmar och berättade för dem om våra planer på att flytta vårt högkvarter från North Carolina till Milwaukee, Wisconsin. Jag berättade för dem att efter att ha kämpat för att bygga upp rörelsen i 20 år och vid 74 års ålder, var jag trött, utbränd och hade inte längre energin att dynamiskt driva vår stora rörelse framåt med den ökande fart den förtjänade. Vi hade kommit en lång väg under de senaste 20 åren sedan jag först skrev *Nature's Eternal Religion*. Vi hade publicerat 81 nummer av *Racial Loyalty* och spridit våra idéer och vårt budskap inte bara till varje stat i unionen, utan till världens alla hörn. Och framför allt, i detta avlägsna hörn av North Carolina, trots brandbombningar, trots att ett hagelskott avlossats mot vår logotyp, trots att vi förlorade vårt försäkringsskydd 1986 efter skjutincidenten med Carl Messick, hade vi inte bränts ut, ej heller hade vi retirerat. Vi hade överlevt, en stor prestation i sig. Vi skulle förmodligen aldrig ha överlevt om vi hade stannat kvar i den polyglotta miljön av judar, n-ordet, kubaner och andra "mud races" som strömmade, och strömmar, in i södra Florida, där vi ursprungligen startade. Men nu när vi hade etablerat baser över hela världen, var tiden inne att gå vidare och expandera in i storstadsförorterna och hålla massmöten, såsom vissa av er nu gör i Milwaukee. Detta är något vi inte kan göra i ett isolerat område som Macon County, där vi nu befinner oss. Jag tror starkt på att världen, efter alla lögner, det kaos och den anarki som judarna har tillfogat oss, nu mer än någonsin är redo att ta emot vårt budskap. Vi

måste nu gå vidare och sörja för rörelsens kontinuitet, arbeta ännu hårdare och lämna över ledarskapet i yngre och mer energiska händer. För att kunna göra detta måste vi hålla massmöten och sammankomster.

Jag avgår därför och överför titeln Pontifex Maximus till pastor Mark Wilson, som har gjort ett så fint jobb i Milwaukee. Vidare säljer jag marken, byggnaderna och vårt dyrbara bibliotek, och kommer att donera alla intäkter till det nya högkvarteret i Milwaukee. Dessutom kommer vi att skicka och överföra vårt stora lager av Creativity-böcker till ert kontor utan kostnad för er, förutom att ni betalar fraktkostnaderna vid er ände. Detta är naturligtvis en bråkdel av värdet på de böcker värda hundratusentals dollar som vi ger er. Vidare låter jag trycka upp tio tusen nya exemplar av *Nature's Eternal Religion* just nu, vilka också kommer att skickas direkt till er. Detta kommer att följas av en ny tryckning av tio tusen exemplar av *The White Man's Bible*, som också kommer att skickas direkt till er. Det var ett mycket generöst erbjudande, ett erbjudande de svårligen kunde tacka nej till.

Efter viss diskussion om överlåtelsen röstade vi, och alla var för, utan någon avvikande röst. Efter att ha nått en enhällig överenskommelse upplöstes mötet, och jag gick tillbaka till huset för att se hur det gick för Kim med att plantera blomrabatterna. Hon skötte sig utmärkt.

* * * * *

Nästa dag, måndag, lämnade hela Milwaukee-gruppen för att åka hem och förbereda sig för övertagandet. Under tiden hade jag fortfarande Lou Durrence, Chris Peronto och Charles Altvater på min lönelista arbetande för mig. Charles Altvater insåg att han inte längre behövdes och sa att han lika gärna kunde ta sig hem till Baltimore så snabbt som möjligt. Jag höll med honom och sa att jag uppskattade hans samarbete, gav honom en check på 350 dollar för den korta tid han varit här och han gav sig av den 25 maj.

Under tiden åkte Chris Peronto och jag ner till U-Haul i Clayton och förhandlade om hyran av den största lastbil de hade, en 18-fotare. Lou och Chris började sedan lasta lastbilen med det enorma lager av böcker vi hade till hands. Eftersom Chris hade erfarenhet från åkeribranschen körde han till Milwaukee ensam. Det krävdes tre lastbilslass för att utföra jobbet. Transportkostnaderna skulle betalas i andra änden, och eftersom Mark ringde mig och sa att de inte hade pengarna, som vanligt, förskotterade jag kostnaderna,

senare skulle regleras när vi sålde fastigheten. De två enorma leveranserna av *Nature's Eternal Religion* och *The White Man's Bible* skickades senare när de var klara, men de skickades direkt från tryckeriet i Toccoa, Georgia till Milwaukee via vanliga kommersiella fraktlinjer i större lastbilar. Även där var jag tvungen att förskottera fraktkostnaderna, som skulle justeras senare, om och när fastigheten såldes.

Vid den 15 juni hade allt vid vårt högkvarter skickats iväg. Jag betalade Lou och Chris enligt avtal, och de gick var och en sin väg. Chris åkte tillbaka till Milwaukee, och Lou gav sig omedelbart av till Rapid City, South Dakota för att börja uppvakta Paul Jacksons dotter Mary, som Rudy också aggressivt eftersträvade, som jag nämnde tidigare. Dessutom hade Paul Jackson, som godkände Lou, ett jobb åt honom med att hjälpa Paul att rusta upp ett gammalt motell. Ironiskt nog lyckades i slutändan varken Rudy eller Lou i sin uppvaktning.

Kapitel fyrtiofem

Att sälja kyrkans egendom

När vi gick med på att flytta högkvarteret till Milwaukee, gick vi också med på att sälja kyrkans fastighet här i Otto och överlämna intäkterna från försäljningen till deras grupp, så att de kunde finansiera sina olika behov av utrustning, utgivning av tidningen och andra krav för att driva sitt program. Den 15 juni hade vi redan skickat hela vårt boklager till deras center. Det var nu nödvändigt att avyttra fastigheten så snabbt som möjligt för att få fram medlen så att deras program kunde läggas i högsta växel. Eftersom de flesta av deras medlemmar bestod av skinheads och andra unga män som var nästintill luspanka, hade de lite kontanter till hands, och som jag redan har påpekat hade de inte ens tillräckligt med pengar för att betala för transporten av böckerna till sitt högkvarter. Alla såg till mig för att finansiera allt, som om jag hade en bottenlös guldgruva till mitt förfogande.

Jag har blivit tillfrågad av olika personer: varför sålde jag kyrkan överhuvudtaget? När allt kommer omkring var kyrkan vigd mark, vår startpunkt, vårt geografiska heliga center, ungefär som Mecka är för muslimerna, Jerusalem för judarna och Nürnberg för nazisterna. Allt detta är sant, och det smärtade mig mer än någon annan, eftersom jag hade lagt ner så mycket av mig själv i centret. Jag hoppas att vi en framtida dag, när vi har blivit den vita rasens världsomspännande religion, kommer att kunna återta den och återställa den till dess ursprungliga, orörda form. Hur mycket det än smärtade mig att göra det, fanns det flera tvingande skäl till varför jag gjorde vad jag var tvungen att göra.

För det första, vid 74 års ålder, smög sig ålderdomen på mig, och då jag är dödlig som alla andra, ville jag inte trilla av pinn och lämna rörelsen famlande utan en utsedd ledare. Som ni minns hade jag letat efter den "store främjaren" under de senaste tio åren, utan framgång.

Nu, under 1992, var jag fast besluten att avgå och göra vad jag kunde för att sörja för kontinuitet. Milwaukee verkade vara min bästa chans.

För det andra var fallet George Loeb på väg till rättegång, och vem kunde förutse vilka konsekvenser det skulle kunna medföra. Jag insåg att våra fastigheter var byggda för ett specifikt ändamål (att främja Church of the Creators sak) och att hitta en köpare kunde bli svårt och kanske ta åratal. Jag visste att för att göra affären attraktiv skulle jag vara tvungen att erbjuda den till ett pris långt under dess verkliga värde. Men under omständigheterna var tiden av avgörande betydelse, och på sätt och vis mycket viktigare än att vänta i åratal, kanske, för att erhålla ett försäljningspris som återspeglade dess verkliga värde.

Lyckligtvis dök en seriös köpare upp på scenen inom kort till utgångspriset på 100 000 dollar. Hans namn var Dr. William Pierce, som hade en verksamhet liknande vår vid sitt bergskomplex nära Hillsboro, West Virginia.

Även om det bara var på avstånd, har jag känt Dr. Pierce i ungefär 18 år, men hade bara träffat honom två gånger tidigare under 1975 när han fortfarande var verksam i utkanten av Washington, D.C. Våra ideologier gällande ras löpte parallellt, även om jag, vad beträffar religion, aldrig förstod logiken i vad han kallade sin Cosmotheism-religion, oavsett hur många gånger han försökte förklara den i sin litteratur. Men det har inte haft någon betydelse så vitt våra gemensamma mål att främja vit raslig solidaritet beträffade. Jag har alltid beundrat Dr. Pierce som en stor man och en enastående intellektuell tänkare, och som en av oss. Jag hade korresponderat med honom, om än sällan, och till och från så långt tillbaka som 1975, och några av dessa brev förekommer i mina böcker, *The Klassen Letters*.

När han flyttade från Washington till sitt bergskomplex i West Virginia ringde jag honom och hade varje avsikt att besöka honom där, men på något sätt blev det aldrig av. I början av 1992 bjöd jag in honom att komma och besöka oss här i North Carolina istället, och söndagen den 22 mars 1992 kom han verkligen ner och tillbringade dagen här. Vi åt lunch tillsammans, hade ett trevligt besök, och jag visade honom våra lokaler. Han lämnade en samling av sin fina tidskrift *National Vanguard*, (1982-1985), till mig, och även ett 6" x 48" plaströr för att gräva ner vapen eller andra värdesaker. Vid den tidpunkten (22 mars) hade jag ännu inte ägnat någon tanke åt att flytta vårt högkvarter till Milwaukee, eller någon annan plats.

Men ungefär två månader senare, efter min erfarenhet med Charles Altvater när jag testade honom som en efterträdande Pontifex, kom jag till den oundvikliga slutsatsen att även om vår plats här hade varit extremt produktiv, så hade den nu, när jag var fast besluten att gå i pension, överlevt sin användbarhet. Jag vidtog förberedelser för att flytta högkvarteret till Milwaukee, som jag har beskrivit i föregående kapitel, och sälja fastigheten för fyndpriset 100 000 dollar. Ungefär tre veckor senare försökte jag ringa Dr. Pierce för att låta honom veta att stället var till salu och fråga om han ville sprida ordet. Istället fick jag Will Williams som svarade i telefonen och bad honom att låta Dr. Pierce ringa tillbaka. Under tiden blev vi invecklade i ett samtal (Will Williams, som ni kanske minns, var min Hasta Primus vid ett tillfälle) och jag nämnde för honom att jag höll på att flytta högkvarteret och bjöd ut stället till försäljning för fyndpriset 100 000 dollar.

Ungefär en timme senare (detta var den 6 juni) ringde Dr. Pierce faktiskt tillbaka och överraskade mig genom att säga att han var villig att köpa lokalerna för det priset, och att han omedelbart skulle skicka mig ett brev om detta, med 1 000 dollar i handpenning bifogat.

Klockan 11 på förmiddagen, söndagen den 21 juni, anlände William Pierce, hans nya ungerska fru Susan och Will Williams i en stor vit skåpbil för att återigen inspektera fastigheterna, sortera upp saker och gå igenom ägorna, inklusive gränslinjerna. Dr. Pierce och jag hamrade ut detaljerna i transaktionen och fastställde dem skriftligen. Det skulle vara en kontantaffär via bankcheck, och slutdatumet skulle vara den 17 juli.

Trogen sitt ord, klockan 9 på morgonen, anlände William Pierce, hans fru och Will Williams till mitt hus. De hade faktiskt planerat att vara här tidigare föregående kväll, men hade drabbats av ett växellådsfel på den stora vita skåpbilen. Klockan 10 träffades vi alla på min advokats kontor, Bobby Key, hos Jones, Key, Melvin och Patton, i Franklin. Dokumenten var alla förberedda i förväg och undertecknades vederbörligen. Allt gick smidigt, förutom när det gällde proportioneringen och justeringen av skatterna. Kommunen hade en överraskning i beredskap för mig. Macon Countys skattekontor hade, utan min vetskap, delat upp kyrkans fastigheter i två paket: Paket ett, där kyrkan låg, och en annan räkning för Paket två, för de övriga 20 tunnlanden. Paket ett hade varit skattebefriat fram till de senaste två åren, men nu när de ansåg det skattepliktigt hade de skickat räkningarna till Lighthouse Point, Florida, som de mycket väl visste att jag hade lämnat för nio år sedan och posten skulle inte eftersändas. Jag är inte säker på vad deras plan

planen var, men tror att de konspirerade för att om jag aldrig såg dessa räkningar, och därför inte kunde betala dem, skulle de förr eller senare utmäta huvudkyrkobyggnaden. Det var utan tvekan ett av Richard Lightners trick. Men vid avslutningen, när advokaten frågade om de totala skatterna som skulle betalas, avslöjade de att de hade skickat dessa räkningar till Florida, och att jag låg efter med betalningarna för åren 1990 och 1991, och jag var tvungen att få fram oväntade 2 133,54 dollar för att kunna slutföra affären.

Som överenskommet kom Dr. Pierce med två bankväxlar på totalt 100 000 dollar. Jag betalade de extra skatterna och undertecknade handlingarna, och affären slutfördes. Medan vi var på domstolens skattekontor för att betala de ytterligare skatterna, sa Will Williams högt: "Jag undrar var Richard Lightner bor." Lightner var den skurk som hade anstiftat återkallelsen av vår skattebefriade status, medan alla de andra kyrkorna i countyt åtnjöt befrielse utan några problem.

Vi fyra, Dr. Pierce, hans fru, Will Williams och jag, gick sedan tvärs över gränden från domstolen för att äta lunch på Courthouse Plaza Restaurant. Vi njöt av vår måltid, och var ungefär halvvägs igenom, när sheriff Homer Holbrook släntrar fram till vårt bord med Richard Lightner i hälarna, och sa till mig i en utmanande ton: "Jag har förstått att du undrade var Richard Lightner bor. Varför ville du veta det?" Jag blev något förvånad, eftersom jag alltid hade betraktat oss som vänskapliga i alla våra tidigare möten. Jag sa nej, jag har aldrig sagt det. Vid denna tidpunkt avbröt Will och svarade med en trotsig röst: "Det var jag som sa det." Holbrook vände sig mot honom och frågade: "Varför vill du veta det?" Will svarade nonchalant: "Åh, det är bara en hobby jag har." Då började sheriff Holbrook verkligen skälla ut Will och jag trodde att ett riktigt slagsmål skulle utbryta, men Will behärskade sig och tog emot det. Det förstörde liksom vår lunch, men å andra sidan gav det oväntad underhållning. Egentligen var sheriffen ute på djupt vatten och utanför sitt territorium, eftersom vi inte befann oss i countyt utan inom stadens jurisdiktion, och om någon hade något otalt med att Will utövade sina rättigheter enligt det första författningstillägget, borde det ha varit Franklins stadspolis. Jag var något irriterad över sättet de stormade in på vår lunch, men å andra sidan var jag bara en oskyldig åskådare.

Så slutade vår affärstransaktion i en ton av både bitterhet och nöje. Dr. Pierce, hans fru och Will gick tillbaka till kyrkan för att avsluta affärerna och ta ner vår stora

en åtta fot hög logotyp och de stora bokstäverna runt den, där det stod THE CHURCH OF THE CREATOR. Efter ytterligare lite städning gav sig sällskapet på tre av mot West Virginia, med sin skåpbil lastad till brädden.

Kapitel fyrtiosex

Spridning av Henries aska i Klippiga bergen

Flera år innan hon dog uttryckte Henrie sin önskan att när den stunden kom, ville hon bli kremerad och att hennes aska skulle spridas i några av de mest natursköna områdena i Klippiga bergen i Colorado. Hon föddes i Colorado och hon älskade Colorado. Tjugo år tidigare, när vi lät vår åldrande och älskade hund Tammy somna in, begravde vi Tammy vid ett stort pinyonträd på en sluttning i Ouray County med utsikt över den vackra Uncompahgre-dalen och Sawtooth-bergen i öster. Redan då anmärkte Henrie att hon inte skulle ha något emot att själv bli begravd på den platsen.

Innan hon dog den 24 januari 1992 upprepade hon den begäran till Kim och mig, och vi lovade henne dyrt och heligt att vi skulle uppfylla hennes önskan. Efter att hon dött blev hon vederbörligen kremerad i Clayton, Georgia, och Kim och jag bestämde att vi skulle utföra hennes önskan om att sprida askan vid en tid på året då vädret och landskapet i Colorado var som vackrast. Den tiden var ungefär densamma som när de två hade gjort den där stora resan västerut föregående år, som jag beskrev tidigare. Den tiden på året var i början av oktober.

För att utföra vårt uppdrag körde jag över till Kims och Walts hus i slutet av september 1992.

Torsdagen den 1 oktober 1992. Kim och jag lämnade Moores hus i Martinsville klockan 09:10 och körde till Triad Airport nära Greensboro, North Carolina. Vår destination var Albuquerque, New Mexico, men vi var tvungna att göra flera flygbyten för att komma dit. Vi åkte med United Flight 1625V klockan 10:48, fick ett mellanmål och landade på O'Hare 50 minuter senare. Vi lyfte från Chicago med United Flight 147V, åt lunch ombord och anlände till Denver klockan 13:52. Därifrån flög vi till Albuquerque och nådde vår...

slutdestination kl. 15:58. Kim gick direkt till Avis och hyrde en bil, en pigg fyrdörrars Chevy Corsair. Hon verkade hitta bra i området. Hon hade varit där förut.

Vi körde till Hampton Inn på 7433 No. American Freeway, N.E., där vi hade en reservation. ($50,50 plus skatt.) Och det var tur att vi hade det, eftersom staden var fylld till brädden med turister som var ivriga att se den stora luftballongsfestivalen (Balloon Fiesta). Efter att ha packat upp och vilat lite, och efter att jag tagit en highball, körde Kim och jag till Holiday Inn Restaurant och åt en överdådig middag. Eftersom rum var svåra att få tag på, bad vi om och fick en reservation även för nästa natt på Hampton Inn.

Fredag 2 oktober. På morgonen besökte Kim och jag Albuquerque Museum of Art, History and Science. Vi åt en äkta mexikansk lunch på Montoya Patio Cafe — tacos, enchiladas och tamales. Efter lunchen besökte vi New Mexico Museum of Art and Natural History. Kl. 17:00 såg vi Imax-filmen om Niagarafallen (stor duk, ca 45 minuter).

Vi vandrade sedan över till Gamla Albuquerque och besökte de många pittoreska mexikanska butikerna, som det fanns gott om på platsen. Det vimlade också av hundratusentals människor. Slutligen, trötta, åt vi middag på Black Kettle Restaurant. Innan vi gick tillbaka till motellet försökte Kim ordna så att vi kunde åka upp i en luftballong nästa dag när den stora uppvisningen skulle börja, men på grund av tidsbrist blev det inte av att hon fick den turen. Vi köpte också två vidvinkelkameror av engångstyp för att fånga den färgstarka scenen. Det fanns totalt 640 ballonger på området som förbereddes för att värmas upp och flyga upp i det blå nästa morgon.

Lördag 3 oktober. Eftersom detta var den stora dagen då alla dessa färgglada ballonger skulle stiga upp mot den klara blå himlen, gick vi upp klockan 5. Kim och jag åt en gratis frukost i Hampton Inns frukostlobby (fler alternativ än vad de flesta erbjuder). Vi checkade ut klockan 6:30 och körde till området där 640 luftballonger ställdes upp och värmdes. Trafiken till området var tät, men vi tog oss sakta fram till skådespelet där alla dessa ballonger var packade på marken och höll på att göras i ordning för start. De fanns i alla former och storlekar. Vissa var formade som en enorm ko, vissa som en whiskyflaska med deras varumärke på (helt klart), vissa som ett slott, ja, vad som helst. Det sades också vara 1,1 miljoner människor på festivalområdet.

Kim och jag tog massor av bilder, vissa vanliga och vissa med vidvinkel. Jag köpte ytterligare en engångskamera. Vid 10-tiden var showen i stort sett över. Det var fantastiskt hur så många ballonger kunde ha värmts upp och kommit upp i luften på så kort tid. Det var något jag aldrig hade förväntat mig att få se och förmodligen aldrig kommer att få se igen, men det var en respektingivande syn att se himlen fylld av alla dessa färgglada ballonger.

Eftersom Kim och jag redan hade checkat ut från motellet körde vi norrut på I-25 mot Antonito, Colorado, där vi skulle ta en tur på den smalspåriga järnvägen. Men först stannade vi i Santa Fe. Jag ville se Palace Restaurant igen, där Henrie och jag brukar äta minnesvärda måltider för många år sedan. Jag ville se om den fortfarande var igång och fortfarande lika lyxig som den brukade vara. Den fanns kvar, men under ny ledning. Kim och jag åt lunch där i trädgårdsrestaurangen och till efterrätt delade vi på en speciell paj de gjorde. Jag brukade njuta av deras Napoleons, men de gjorde dem inte längre. Efter lunchen pratade vi med den nya ägaren som var från Tyskland. Vi besökte sedan flera konstgallerier runt Plaza och blev särskilt imponerade av verk av en konstnär och skulptör vid namn Ken Payne, som vi hade ett intressant samtal med.

Efter två timmar gav vi oss av, och när vi körde norrut på Hwy 84, sedan in på Hwy 285, såg vi ett antal älgar på ängarna längs vägen. Vi anlände till Antonito klockan 17:15. Det var en sliten liten stad i Colorado nära gränsen till New Mexico. Den är känd som slutstation för en gammal malmförande smalspårig järnväg som går till Chama, New Mexico och är känd som Toltec & Cumbres smalspåriga järnväg. Idag fraktar den inte längre malm, utan är en turistattraktion på grund av sin pittoreska karaktär, eftersom den skär genom så vild och vacker natur, och är en av de få sådana järnvägar som finns kvar i västern. (En annan är Silverton till Durango, som vi alla hade rest med år tidigare, Henrie och jag två gånger, en gång med familjen Moore när pojkarna bara var småttingar.)

Det första stället vi gick till var Antonitos järnvägsstation och köpte två biljetter till nästa morgon för den smalspåriga järnvägsresan till Osier och tillbaka. (29 dollar för Kim, 26,10 dollar för pensionär.) Osier ligger bara halvvägs till Chama, men om vi åkte hela vägen skulle vi vara utan vår bil, behöva stanna över natten och komma tillbaka samma väg nästa dag. Därefter checkade vi in på Park Motel, ett

ganska nergången håla, men själva rummet var inte så tokigt. Vi hade inte mycket till val. Vi åt middag på Dutch Mill Restaurant, där jag valde en Chef's Salad för att få i mig mina grönsaker.

Söndag 4 oktober. Checkade ut från Park Motel. Kim tog ett foto av mig när jag stod framför en stor väggmålning på ena sidan av motellet. Vi åt sedan en rejäl frukost på samma Dutch Mill Restaurant, där vi också hämtade upp vårt "lunchpaket" för när vi skulle stanna till i Osier.

Vi gick ombord på tåget (vagn E, plats 3 och 4), och klockan 10:00 startade det långsamt sin gnisslande resa. Landskapet var vilt och vackert. Vi färdades genom oländig bergsterräng på en genomsnittlig höjd av mellan nio och tio tusen fot. Klockan 12:45 anlände vi till Osier för ett uppehåll på en timme, då vi skulle ta det andra tåget tillbaka. Vi tog våra små bruna lunchpåsar och gick in i en stor sal som hade många matbord. Vi valde ett vid ett fönster där vi kunde se det vackra landskapet nedanför och åt vår lunch bestående av smörgåsar, söta bullar och frukt. Sedan tog vi ett antal bilder utomhus med både den vanliga kameran och den nyinköpta vidvinkel-engångskameran.

När vi lämnade Osier (höjd 9600 fot) hade vi gjort slut på all film och köpte en till engångskamera för de natursköna vyerna på vägen tillbaka, och anlände till Antonito klockan 17:20. Vi sa adjö till några av våra nyfunna vänner och gav oss iväg i vår hyrda Corsair, med kurs norrut mot Alamosa. Vi körde in på väg 160, svängde västerut, körde över Wolf Creek Pass och vidare till Pagosa Springs, dit vi anlände klockan 20:00.

Vi checkade in på Oak Ridge (Best Western). Eftersom vi var ganska utmattade efter en lång dag och mycket bilkörning, fick vi vår middag uppburen till rummet från restaurangen på andra sidan parkeringsplatsen. Jag åt en "prime rib"-smörgås och äppelpaj, och Kim åt en mexikansk rätt.

Måndag 5 oktober. Vi åt frukost på Best Western i Pagosa Springs. Vi flanerade sedan över till Wagon Wheel Art Gallery, där Kim köpte ett tryck av en målning av Milton Lewis, ägaren, som också var vän till Ken Payne, konstnären som vi hade pratat med i Santa Fe. Vi körde sedan ungefär fem mil längre ner längs vägen till Pagosa Lakes, ett enormt exploateringsområde där Kim och Walt köpte en fyra tunnland stor tomt för många år sedan, och där de hoppas kunna dra sig tillbaka en dag. Kim besökte också försäljnings-

kontoret och även husägarföreningens kontor för att få reda på det senaste om vad som pågick. Exploateringen hade bytt ägare flera gånger.

Vi körde sedan vidare västerut till Durango, där vi åt lunch på Denny's. Där svängde vi norrut på Hwy 550 (Million Dollar Highway). Det pågick mycket nytt vägarbete på den. Vi körde genom den nostalgiska gamla staden Ouray, och vidare till Ridgway där vi en gång ägde en ranch på 160 tunnland (sedan dess såld som hustomter på 35 tunnland). Efter att ha kört en mil norrut till Owl Creek Road och sedan ungefär en mil österut, hittade vi det stora pinjeträdet där vi hade begravt Tammy cirka 20 år tidigare. Vi utförde nu den sorgliga uppgift vi hade kommit hit för att göra. Vi spred ut ungefär hälften av Henries aska nära Tammys grav och runt trädet. Kim bad om att få vara ensam i ungefär fem minuter för att meditera, medan jag gick tillbaka till bilen vid vägkanten och väntade på henne, reflekterande över mina egna tankar.

Vi åkte sedan tillbaka till Ridgway och tog Hwy 64 västerut, tills vi kom till en plats där vi tyckte att utsikten över San Juan-bergen var särskilt inspirerande, och spred ytterligare några nävar aska i ängen. Efter att ha kört ytterligare cirka fem miles kom vi till en annan enastående vy över San Juan-bergen i söder och spred ytterligare några nävar. Jag sparade ungefär en kopp av hennes aska, som jag vill förvara i en bronsurna och få placerad i min egen kista precis bredvid mitt hjärta när jag begravs, så att vi kommer att vara tillsammans i all evighet.

Vi körde tillbaka till Hwy 550 och norrut till Montrose. Vid det här laget var klockan ungefär 18:20 och vi stannade vid Baskin Robbins för en bägare glass. Jag tog sedan över ratten och vi körde hela vägen till Gunnison och checkade in på Best Western för natten. Vi var trötta, men inte hungriga, och gick och lade oss utan middag.

Tisdag 6 oktober. Efter att ha ätit frukost i Gunnison körde vi västerut till Alamosa, sedan vände vi tillbaka genom Antonito, genom Santa Fe, och kom tillbaka till Hampton Inn i Albuquerque före klockan 17. Ballongfestivalen var fortfarande i full gång och vi frågade omedelbart om de hade lyckats säkra den rumsreservationen med två sängar åt oss för natten, som vi hade begärt innan vi åkte. Det hade de, och vi kände oss lättade. Vi gick till en Arby-restaurang och laddade upp med godsaker och åt på vårt rum. Vi ville vara säkra på att ingen stal vårt rum ifrån oss medan vi var borta.

Onsdag 7 oktober. Vi gick upp tidigt för att hinna med vårt plan klockan 8:40. Vi åt en snabb kostnadsfri frukost i Hampton Inns lounge, lastade in alla våra väskor och bagage i vår hyrda Corsair och gav oss av mot flygplatsen en mil bort klockan 07:00. Trafiken var tät och långsam. Vi hade inte räknat med att ballongturisterna fortfarande skulle vara där och blockera vägen, utöver den vanliga tunga morgonrusningen. Hur som helst, i sista sekunden släppte Kim av mig vid Uniteds utomhusdisk, och jag fick våra väskor incheckade hela vägen till Greensboro, North Carolina. Under tiden lämnade Kim tillbaka den hyrda Corsairen och betalade räkningen, medan jag gick till disken och fick våra biljetter validerade för Flight 369V, och vi hann precis i tid för att komma ombord på planet till Denver. Därifrån gick allt smidigt till New York och vidare till Greensboro, North Carolina, med ankomst omkring klockan 18:15.

En pendelbuss tog oss till parkeringsplatsen ungefär en halv mil bort. Vi lastade in alla våra tillhörigheter i min goda gamla väntande Buick och begav oss mot Martinsville, cirka 8 mil bort. Vi anlände dit vid 19:30-tiden. Walt var iväg på något kyrkomöte i Roanoke. Kim svängde ihop en snabb middag och vi åt vid 21-tiden. Jag gick och lade mig vid 22, ganska mör. Hemma till slut.

Kapitel fyrtiosju

Kreativitet och den vita rasen

Att driva den in i evigheten

Mänskligheten framtida öde vilar nu på framgången eller misslyckandet för läran och programmet för Creativity-rörelsen. Vi har nått det avgörande stadiet i den mänskliga rasens historia, en vattendelare, skulle man kunna säga, där den antingen kommer att gå tillbaka och degenerera till en fruktansvärd monstruositet av bastarder, som är oförmögna att antingen föda sig själva eller styra sig själva, vilket exemplifieras av Somalia, Etiopien, Indien, Pakistan och dussintals andra länder befolkade av de skröpliga lerraserna. Å andra sidan kan vi progressivt marschera framåt mot en vitare och ljusare värld, så som Naturen i den mest kreativa och välvilliga av sina många planer avsåg att mänskligheten skulle utvecklas som höjdpunkten av hennes skapelse. Vi har nu nått den betydelsefulla krisen i mänsklighetens historia, och vare sig vi vill det eller inte, kommer beslutet att fattas i nästa generation, eller ännu mer troligt, under detta årtionde. Det beslutet kommer att fattas, på ett eller annat sätt, antingen av oss eller av våra fiender. Huruvida den mänskliga rasen kommer att ytterligare fördärvas av den judiska konspirationen till en massa av svältande, klösande bastarder och vildar, oförmögna att antingen föda sig själva eller styra sig själva som ett civiliserat samhälle, beror helt på oss. Huruvida vi, den vita rasen, kommer att kunna uppbåda viljan och beslutsamheten att kämpa för vår själva överlevnad och rädda planeten jorden åt Naturens främsta, vilar nu helt i våra händer. Endast Creativity har den lära och det program som krävs för att utföra jobbet, och göra det grundligt. Och det, min vän, är det nakna, obestridliga faktumet i världssituationen som den ser ut för oss idag.

* * * * *

I september 1984 besökte min fru och jag evangelisten Oral Roberts enorma 40 tunnland stora religiösa anläggning,

beläget i utkanten av Tulsa, Oklahoma. Det grundades 1962 som Oral Roberts Evangelistic Association i centrala Tulsa. Oral Roberts visade sig dock vara en så dynamisk och framgångsrik bedragare att organisationen snart växte ur sina trånga lokaler i centrum och köpte ett 40 tunnland stort område utanför staden för ytterligare expansion. Och expanderade gjorde det! Snart var han i färd med att bygga Oral Roberts University, ett enormt komplex. Han byggde också ett unikt televisionskomplex. Han byggde även en unik tv-station som hade ett podium som huserade studior och sändningsanläggningar högt uppe i ett torn, så att det från alla håll såg ut som ett enormt kors. Och pengarna fortsatte att strömma in i tiotals miljoner. Han fick in mer pengar än han visste vad han skulle göra med.

När Henrie och jag besökte anläggningen 1984, hade han några år tidigare kommit på en ny idé om hur han skulle spendera alla dessa överskottspengar. Han hävdade att han hade haft en vision av en 900 fot hög Jesus Kristus som stod framför honom och sa åt honom att bygga ett sjukhus som var lika högt, nämligen 900 fot. Med sin vanliga energi kastade han sig in i projektet med liv och lust. Det var en galen idé, helt utan proportion till områdets behov, men han gick vidare ändå. När vi besökte platsen 1984 hade han en del av det halvfärdigt när pengarna tog slut. Vid en kontroll av situationen nyligen (1993) har jag fått veta att det som sjukhus betraktat var ett fullständigt operativt misslyckande, och han har hyrt ut ett av tornen på ett 30-årigt leasingavtal till The Cancer Treatment Center of America, och de andra två av de tre tornen står tomma, oanvända och väntar på en hyresgäst. Och det är, såvitt jag vet, där situationen står och stampar idag. Men det är inte kärnan i denna berättelse.

Oral Roberts är ungefär i samma ålder som jag, nu i mitten av sjuttioårsåldern, och han inser att han är dödlig, att hans liv och krafter håller på att ta slut. Han var, och är, en expert på att lura folk utan like, och hela hans imperium byggdes på lögner, bedrägeri, vaga löften om guld och gröna skogar efter döden, eller hotet om att brinna i helvetet om man inte lydde och hostade upp pengarna. Han har varit utomordentligt framgångsrik, men bedragare med sådana talanger är sällsynta. Nu när han närmar sig slutet av sitt liv är han orolig för om någon kan axla hans mantel och förhindra att hans imperium faller samman. Han citerades nyligen med att säga: "Framgång utan en efterträdare är ett misslyckande." Han har helt rätt. Det finns ingen som kan kopiera hans

konstnärskap som bedragare, och eftersom han inte har kommit med något annat än samma gamla bedrägliga löften och judiska lögner som har funnits i århundraden, förutspår jag att hans imperium kommer att falla samman vid hans död, precis som Jimmy och Tammy Bakkers gjorde redan före sin död, och precis som den judiska kommunismen gjorde.

* * * * *

Jag citerar berättelsen om Oral Roberts för att vi bättre ska kunna förstå vikten av succession och kontinuitet. När vi bygger Creativity-rörelsen för tidsåldrarna är även vi uppenbart angelägna om en kompetent succession. Men där upphör likheten. Även om vi inte har varit i närheten av lika mästerliga på att kratta in pengar, eller på att främja propaganda, eller på att bygga upp vårt medlemsantal, så har vi vinnarformeln i våra händer. Vi behöver inte ljuga för någon, vi behöver inte ge falska löften om "guld och gröna skogar efter döden", eller främja en hop av bedrägliga judiska lögner för att bygga vår rörelse. Vår religion är baserad på Naturens Eviga Lagar, på historiens erfarenhet och helt enkelt på sunt förnuft. **Vår Ras är vår Religion.** Vi ser världen och universum som de är, inte baserat på stenåldersmyter, utan på fakta och sanningar som de är i verkligheten, och våra slutsatser och handlingar styrs av de fakta som är styrkta genom observation och sunda resonemang. Framför allt är våra mål de mest upphöjda och ädla som någonsin uttänkts av människans sinne, nämligen **Överlevnad, Expansion och Främjande av Naturens Främsta.**

På grund av dessa grundläggande sanningar har jag det största förtroende för att vi kommer att vinna i slutändan, medan alla dessa andra judiska shibbolet-begrepp kommer att falla vid vägkanten.

* * * * *

Som alla som har läst *Racial Loyalty*, eller någon av mina böcker vet, har vi letat efter den Store Främjaren under de senaste femton åren. Som alla också vet är jag inte han, och har aldrig utgett mig för att vara det. Jag är endast en filosof och en författare, och på intet sätt är jag den expertfrämjare som förkroppsligas i en Oral Roberts, eller en Jimmy Bakker, eller ett dussin andra tv-bedragare. Jag tror att tiden har kommit då vi nu måste se verkligheten i vitögat. Den vita rasen har inte längre råd att ledas vid näsan genom judisk kristendom av dessa bedrägliga judiska hantlangare till vår egen nackdel och undergång, rasblandning—

tion och förslavning. Vi måste nu möta verkligheten och kämpa för vår dyrbara ras själva överlevnad. För att lyckas med detta måste vi först och främst ha en **militant och kraftfull trosbekännelse** kring vilken hela den vita rasen kan enas, samlas och bygga en maktstruktur med vilken fienden kan krossas. Det har vi nu i Creativity, fullt strukturerat och färdigställt. För det andra, eftersom vår lära är baserad på **ledarskapsprincipen**, måste vi ha en skarpsinnig och beslutsam ledare som tar hand om rörelsen, främjar den aggressivt på en massiv skala och på en världsomspännande basis.

Som jag har sagt vid ett flertal tillfällen tidigare, insåg jag från första början att även om jag slutligen hade strukturerat den första och mest omfattande rasreligionen för överlevnad, expansion och framsteg för världens vita folk, så behövde vi den store ledaren för att sprida vår lära och tro, och jag var inte den mannen. Vid 1992 kände jag att jag inte bara aldrig skulle kunna uppfylla den rollen, utan på grund av ålderns härjningar kunde jag inte ens utföra mina rutinmässiga sysslor. Till vem kunde jag vända mig? Ingen klev fram för att anta utmaningen.

Istället för att låta rörelsen dö, övervägde jag som en sista utväg att flytta högkvarteret till Milwaukee, under ledning av den 24-årige Mark Wilson. Jag kallade till ett möte och gav dem ett förslag de inte kunde tacka nej till. Jag har redan beskrivit den flytten i detalj i ett tidigare kapitel och behöver inte upprepa det här.

Vid den tiden hade jag fullt förtroende för både Mark Wilsons integritet och lojalitet. Tyvärr hade jag fel på båda punkterna. Knappt hade de fått 95 000 dollar i kontanter i sina händer (från försäljningen av högkvarteret i North Carolina, som jag hade lovat dem, där 5 000 av de 100 000 dollarna gick åt till överföring och frakt), plus böcker och annat material värt minst en kvarts miljon dollar, förrän märkliga saker började hända. Istället för att ha modet att använda sitt riktiga namn, gömde sig Mark bakom pseudonymen Brandon O'Rourke, en sannerligen feg handling. Istället för att erkänna den ära och det förtroende jag hade visat honom, erkände Mark aldrig sin nu erbjudna position som Pontifex Maximus, inte ens ett tackkort, inte ett brev, absolut ingenting. När jag fortsatte att påminna honom (åtminstone ett dussin gånger) om att ett sådant erbjudande inte var bindande om det inte accepterades skriftligen, fortsatte han upprepade gånger att ljuga för mig om att han skulle skicka det inom kort, men på sju månader gjorde han det aldrig. Han fortsatte bara att lova att han "skulle",

ska, ska." Jag började få ett starkt intryck av att hans ord var värdelösa.

Situationen kring utgivningen av *Racial Loyalty* var likartad. På sju månader lyckades de bara ge ut två utgåvor, och ingen av dem var till särskilt stor heder för rörelsen. Han började få storhetsvansinne och fick för sig att innan någon kunde bli en pastor (Reverend) i kyrkan, var de tvungna att personligen inställa sig inför honom på böjda knän för godkännande, även om de var tvungna att resa ända från Sverige. På grund av hans arroganta inställning förlorade vi en av våra mest hängivna medarbetare i Europa, pastor Tommy Rydén från Sverige, en stor man, för att inte tala om ett antal andra, allt på grund av denna idiotiska taktik.

Värst av allt, medan de aldrig hade haft mer än trettio cent i fickan tidigare och inte ens visste hur man öppnade ett bankkonto (jag var tvungen att ge Mark uttryckliga instruktioner), började de nu, när de hade alla dessa gratispengar till sitt förfogande, strö dem omkring sig som om de växte på träd. De betalade nu ut löner till sig själva (det var tidigare en volontärorganisation) och köpte en tio tunnland stor fastighet ute i skogen som de egentligen inte behövde. Men det värsta brottet av alla var att de anställde Steven Thomas, en brottsling, som sin viktigaste kontorschef. Jag hade varnat Mark för Steve Thomas förflutna som en brottsling som suttit fyra år i Leavenworth-fängelset för ett av de värsta tänkbara brotten. Han hade våldtagit en kvinna i Vietnam och sedan skjutit henne till döds. Dessutom, på grund av hans koppling till George Loeb-incidenten (som jag också har beskrivit tidigare), var Steve nu villkorligt frigiven, hotad med fängelse, och var tvungen att rapportera till sina JOG-överordnade regelbundet – en perfekt intern kanal för judarna att få varje uns av information om vad som försiggick vid vårt C.O.T.C.-högkvarter. Jag sa till Mark gång på gång att han skulle göra sig av med denna JOG-informatör, men det gjorde han inte. Återigen, han "skulle, skulle, skulle", men han ljög för mig upprepade gånger. Under tiden spenderade högkvarteret våra pengar slösaktigt, och allt rann ut i sanden. Något var tvunget att göras.

* * * * *

Den 14 oktober körde en imponerande herre upp till mitt hus i North Carolina i en Lincoln Continental, ringde på dörren och presenterade sig som Rick McCarty. Han var prydligt klädd i kostym och slips och verkade vara en person av viss rang. Jag bjöd in honom

in, och vi hade ett omfattande samtal som varade i ungefär två timmar, angående vår religiösa rörelse, Creativity, vilket var vad han hade kört upp från Niceville, Florida för att träffa mig om från första början. För att få hela historien föreslog jag att han skulle läsa alla mina böcker. Jag gav honom en komplett uppsättning och han betalade mig 50 dollar. Han sa att han redan visste en del om vår rörelse och hade övervägt att starta en kyrkogrupp i sitt område.

* * * * *

Under tiden gick saker och ting från dåligt till värre i Milwaukee. Rick och jag hade ytterligare flera telefonsamtal om situationen, och han föreslog att han skulle vilja komma upp på ett nytt besök. Han sa att han hade läst varenda en av mina böcker och att han hade flera idéer som han önskade diskutera med mig. Jag lät honom veta att jag var mycket mottaglig. Vi bestämde en tid som passade oss båda.

Han anlände i sin Lincoln Continental klockan 16:30 på tisdagen den 19 januari och bodde på Best Western i Dillard. Vi kom överens om att träffas på Cupboard Cafe om ungefär en timme och äta middag tillsammans. Rick McCarty gav mig en orientering om sin bakgrund och sina kvalifikationer. Han var en psykolog med huvudkontor i Niceville, Florida, och hade en doktorsexamen i psykologi. Han höll föreläsningar och seminarier om psykologi, och hade även närvarat vid ett antal Klan- och rasmöten. Han sa att han var ansvarig för att ha fördubblat medlemsantalet i Tom Robbs Klan-grupp, men att han inte kunde acceptera deras kristna inriktning. Han berättade också självmant att han hade varit gift två gånger, men tyvärr hade båda äktenskapen slutat i skilsmässa. Han hade en trettonårig dotter från sitt första äktenskap.

Han var uppenbarligen en man med många talanger, och sa att han även specialiserade sig på förmedling av affärsföretag, samt omorganisering och omstrukturering av krisdrabbade företag. Allt detta innebar mycket föreläsande och mycket resande, vilket ofta tog honom till städer i Europa.

Efter att ha läst alla mina böcker var han särskilt intresserad av Creativity, och trodde att det var den enda rörelsen som hade det hållbara svaret på det judiska tyranniet över den vita rasen och världens folk. Endast genom en rasreligion som Creativity kunde vi nu enas och rädda den vita rasen från rasblandning och totalt slaveri. Han erbjöd sig att om han kunde bli ledare för den, skulle han kunna sätta Creativity på kartan och göra den till en

växande, kraftfull världsomspännande organisation. Faktum var att han var mycket ivrig att göra det, och det var därför han hade kommit för att träffa mig. Jag var mycket intresserad, och utifrån de meriter han självmant hade uppvisat verkade han väl kvalificerad. Vi hade mycket mer att diskutera och skulle sova på saken och diskutera det vidare nästa dag. Jag berättade för honom att jag hade planerat att åka till Toccoa nästa morgon för att träffa mina tryckare angående de sista detaljerna i min bok, *On the Brink of a Bloody Racial War*, som de höll på att färdigställa, och att de hade ett provexemplar av omslaget att visa mig. Vi kunde prata vidare om hans erbjudande medan vi var på väg till Toccoa och tillbaka.

Under bilresan till Toccoa kom vi slutligen till en samförståndslösning, och jag bestämde mig för att med tanke på hur saker och ting utvecklade sig i Milwaukee var en förändring nödvändig, innan de slösade bort alla de medel jag hade anförtrott dem. Dessutom, med en intern informatör som Steve Thomas vid rodret, var en förändring absolut nödvändig, hur kostsam och störande den än utan tvekan skulle bli. Jag bestämde mig för att anta Ricks erbjudande, trots alla de störningar det oundvikligen skulle medföra.

Det första han skulle behöva för att genomföra skiftet, sade han, var en fullmakt från mig så att han kunde representera mig som om jag vore där själv. Vi gick till min advokats kontor, Bobby Key, och hämtade ett exempel på en modell för en fullmakt, och utformade den sedan så att den endast skulle gälla ärenden rörande kyrkan. Min uppfattning var att det bara skulle vara ett tillfälligt verktyg för att vara till nytta i de svåra förhandlingar han skulle möta i kontakten med Milwaukee-gruppen. Jag skrev ut den på min dator i mitt arbetsrum, gick sedan till banken och fick den notariserad.

Det var onsdagen den 20 januari. Vi ringde till Milwaukee och informerade dem om våra avsikter. En av de första sakerna jag informerade Mark Wilson om var det grundläggande faktumet att eftersom han aldrig hade bekräftat mitt erbjudande om att bli Pontifex, hade vi aldrig haft ett bindande kontrakt, eftersom det för att ett avtal ska vara bindande krävs både anbud och accept. Jag hade redan klargjort detta för honom i detalj i ett brev jag skrivit till honom några dagar tidigare. När vi återvände från Toccoa ringde jag Mark, berättade för honom att Rick McCarty var här, och att vi tänkte genomföra bytet av ledarskap och plats för högkvarteret. Men genom telefonavlyssning och det judiska spionsystemet var de redan väl medvetna om vad vi höll på med redan innan jag ringde, och helvetet bröt lös. Med hans

Med fullmakten i hand lät jag Rick sköta det mesta av argumenterandet, förhandlandet och käbblet. Detta involverade ett antal personer och pågick under resten av dagen tills Rick gav sig av till sitt motell för natten. Det fortsatte ytterligare nästa dag tills Rick reste till Florida klockan 16:30 den 21 januari.

* * * * *

Eftersom den 24 januari var den första årsdagen av min frus död, ville min dotter Kim och jag vara tillsammans till minne av denna tragiska dag och för att trösta och stötta varandra. Hon anlände ensam klockan 16:30 på lördagen den 23:e. Det var så snällt av henne att komma och vara hos mig. Jag behövde det moraliska lyftet och trösten, precis som hon också gjorde.

Nästa dag, söndagen den 24:e, tillbringade vi större delen av dagen med att prata om de lyckliga tider vi tre hade haft tillsammans, vilken underbar fru och mor Henrie hade varit för oss. Vi mindes vår resa till Europa 1967, och alla de andra trevliga resor vi hade gjort till Mexiko, till Keys, till Bahamas, till Hawaii när Kim var sju år gammal. Vi mindes till och med när vi åkte upp till North Carolina för att gräva efter rubiner i Franklin när vi först flyttade till Florida 1958 och flera år därefter. Vi tittade i gamla fotoalbum, i många av vilka Tammy, vår älskvärda hund, också var med, och mindes med värme alla intressanta händelser och platser vi hade delat. Det var en nostalgisk dag.

Den kvällen tog jag med Kim ut till Dillard Restaurant där vi åt varsin Prime Rib-middag. Hon stannade kvar över måndagen och hjälpte till att städa upp i huset, eftersom jag inte hade varit den bästa av hushållare. Klockan 13:30 följande tisdag sa vi ett tårfyllt farväl för nu, vi ses snart igen, och hon återvände till Martinsville.

* * * * *

Under tiden fortsatte striden mellan Milwaukee-gruppen och Rick McCarty via telefon. Slutligen beslutades det att Rick skulle flyga upp till Milwaukee och arbeta fram en förlikning. Under tiden var brevet jag hade skrivit den 18 januari, en dag innan Rick anlände till mitt hus, på väg till Mark Wilson, i vilket jag ställde ultimatumet. Mark hävdade att han ännu inte hade mottagit det, trots att det nu var den 26 januari. Det löd som följer:

18 januari 1993

Pastor Mark Wilson
C.O.T.C. P.O. Box 340377
Milwaukee, WI 52234

Bäste Pastor Wilson:

Den 14 juni 1992 skickade jag ett brev till dig där jag utnämnde dig till min efterträdare som Pontifex Maximus för Church of the Creator. Trots mina talrika påminnelser till dig om att en sådan utnämning kräver ett skriftligt medgivande om godkännande för att göra den bindande, och trots dina talrika löften och försäkringar om att du skulle göra detta omgående, har nu sju månader gått och jag har fortfarande aldrig mottagit något sådant skriftligt uttalande som bekräftar godkännandet. Inte ens ett tackkort för äran av erbjudandet, ej heller för de hundratusentals dollar i pengar, böcker och material som donerats till din grupp. Inget av detta har ens bekräftats av dig.

För att ett kontrakt ska vara bindande måste det innehålla både ett erbjudande och ett godkännande i skrift. Du har misslyckats med att göra detta, och är uppenbarligen till och med för feg för att använda ditt riktiga namn offentligt. Sådana är inte kvalifikationerna för ledarskap i en stor rörelse så viktig som jag anser att Creativity-rörelsen är.

Jag återkallar därför mitt erbjudande till dig som min efterträdare, och brevet om överföring av ledarskap (Transfer of Leadership) är nu ogiltigt, även om du nu skulle skicka ett sådant godkännandebrev. Din position som Pontifex Maximus blev aldrig bekräftad, erbjudandet är nu återkallat, och därför har du aldrig haft några juridiska anspråk på den positionen. Det har du inte nu, och inte heller i framtiden. Jag förblir grundaren, ledaren och Pontifex Maximus fram till dess att jag utser en mer kvalificerad och samarbetsvillig person. Jag har en sådan i åtanke, en som är redo, villig och kapabel att träda fram inför offentligheten i sitt eget sanna namn, och som skriftligen kommer att acceptera en sådan utnämning och ansvar för ledarskap.

Det som föranleder mig att vidta denna summariska åtgärd är att din prestation under de senaste sju månaderna har varit extremt en besvikelse. Efter sju månader har jag fortfarande inte sett den andra upplagan av Racial Loyalty komma ut från ditt kontor. Du har medvetet placerat en man som du visste var en brottsling, en våldtäktsman och en mördare i nervcentret på ditt kontor. Det i sig är ett avskyvärt brott mot vår organisation världen över, vilket intygas av brevet och avskedsansökan från en stor man, Pastor Tommy Ryden från Sverige. Jag bifogar en kopia med detta brev. Inte nog med att Steve Thomas är en grov kriminell, utan han är också, som du mycket väl vet, villkorligt frigiven, och du kan vara säker på att han rapporterar varje steg som sker på ditt kontor till sina JOG-överordnade. Jag har upprepade gånger krävt att du gör dig av med honom, och du har upprepade gånger sagt till mig att du skulle göra det, men du ljög för mig. Du gav mig till och med

ett slutdatum, den 15 jan. Men när jag ringde högkvarteret den 16:e, så var han där och svarade i telefonen som vanligt. Jag blev förvånad, och när jag sa att jag hade förstått att han skulle vara borta till den 15:e, sa han att han inte visste någonting om det. Vad är din förklaring?

För det andra, för en man som förmodas sitta i den högsta ledningen, är du nästan omöjlig att nå. Du ringer sällan tillbaka på mina samtal, eller ringer överhuvudtaget inte. Din privata telefon ändras ständigt, eller är bortkopplad, och du verkar medvetet undvika kontakt med mig. Nu när jag har beviljat dig stora summor pengar, och stora mängder böcker och material, har du fått den felaktiga uppfattningen att du kan göra precis som du vill. Du kunde inte ha mer fel. Vi är inte hjälplösa. Du har inte längre någon auktoritet. Du kommer snart att ersättas av en person som har bättre omdöme, bättre förmåga inom marknadsföring och talekonst, samt överlägsna ledaregenskaper. Dessutom kommer högkvarteret att flyttas och *Racial Loyalty* kommer att publiceras månatligen och punktligt.

För rörelsens bästa och för ditt eget bästa föreslår jag att du avgår tyst och omedelbart, efter att ha ordnat upp dina angelägenheter, så behöver detta brev inte publiceras och sändas ut till våra medlemmar. Men i vilket fall som helst blev din position som Pontifex Maximus aldrig legaliserad, och din auktoritet i att anta en sådan är ogiltig.

För en vitare och ljusare värld,
Kreativt din,

B. Klassen, P.M.

Rekommenderat brev nr. P 508 570 718

Rick McCarty lämnade Niceville sent på eftermiddagen samma dag, den 26 januari. Mark Wilson hämtade upp honom vid Milwaukees flygplats och körde honom till hans hotell den kvällen. De verkliga förhandlingarna startade nästa dag. Rick hade en hård nöt att knäcka. Han stod inför en fientlig grupp på deras hemmaplan. Dessutom hade de alla pengarna, böckerna, allt material och andra värdesaker i sin besittning, även om deras juridiska och moraliska ställning var svag. Beväpnad med min fullmakt förstärkte jag hans position ytterligare genom att skicka honom hans meriter som Pontifex Maximus via Overnight Express Mail, som anlände på förhandlingarnas första dag, liksom det brev jag hade skickat till Mark en vecka tidigare som återkallade alla anspråk han kan ha haft på den titeln. Med tanke på alla odds som var emot honom tycker jag att Rick gjorde ett anmärkningsvärt jobb som förhandlare genom att nå någon överenskommelse alls, även om vi inte fick allt som tillkom oss. Kanske var hans utbildning som psykolog till viss hjälp.

Här är den överenskommelse de slutligen nådde efter två dagars köpslående. Mark hävdade att av de 95 000 dollarna hade de nu bara 65 000 dollar kvar (Rick och jag uppfattade att de i själva verket hade mer.) Av det beloppet skrev Mark en bankväxel på summan 50 000 dollar som skulle gå till det nya C.O.T.C.-högkvarteret i Florida. Milwaukee-gruppen fick behålla 5 % av alla böcker de fortfarande hade kvar, och all kontorsutrustning de hade köpt för kyrkans pengar. Detta inkluderade även de 10 tunnland mark de hade köpt. Eftersom de nyligen också hade tagit emot de två stora boksändningarna av den andra tryckningen av *Nature's Eternal Religion* (på 10 000 böcker) och även samma mängd av *The White Man's Bible*, plus alla andra böcker som hade skickats till dem från North Carolina i juni 1992, krävdes det två enorma lastbilar för att frakta allt detta material till Florida, varvid det nya högkvarteret betalade alla fraktkostnader. Rick skötte alla arrangemang med fraktbolagen, priser, platser osv., innan han gav sig av. Tyvärr fanns inte allt material i Milwaukee på ett och samma ställe, utan på två, men Rick hade ordnat så att lastbilarna skulle hämta upp på båda ställena. När varorna anlände ungefär en vecka senare, vilket bestod av de flesta av böckerna, hade chauffören vägrat eller misslyckat med att stanna vid det andra stället. Saknade var alla våra stora Portfolio nr ett, alla de nästan 5 000 affischerna från kyrkan (Mobilize the White Race!), nästan hälften av den andra uppsättningen affischer, även 8 x 10 svartvita fotografier av mig själv, och en del annat material. Vi har fortfarande inte fått resten av de varorna, men kommer att framhärda tills vi gör det.

* * * * *

Certifikatet för överföring av ledarskap. Det jag skickade till Rick via Overnight Express var formulerat exakt likadant som det jag hade skickat till Mark Wilson sju månader tidigare, men som aldrig hade bekräftats. Här är en exakt kopia av dokumentet jag skickade till Rick på ett C.O.T.C.-brevpapper den 25 januari, och som han tog emot i Milwaukee nästa dag:

Överföring av ledarskap

Jag avgår härmed som religiös ledare för den världsomspännande CHURCH OF THE CREATOR, och utnämner dig, Dr. Rick McCarty, till min efterträdare med titeln Pontifex Maximus. Denna avgång och överföring träder i kraft den 25 januari 1993. Jag kommer fortfarande att kvarstå som ordförande för det nordkarolinska företaget kallat The Church of the Creator, Inc., på tillfällig basis.

Du kommer att sitta din mandatperiod ut under resten av årtiondet, och en ny Pontifex kommer att väljas under år 2000 v.t., i enlighet med vår trosbekännelse och vårt program.

Du ska vidare inrätta en grupp bestående av 12 sanna, beprövade och pålitliga troende från vårt medlemskap, som ska kallas Guardian of the Faith Committee (Kommittén för trons väktare), vars uppgift det blir att agera som vakthundar över vår trosbekännelse så som den framställs i våra Heliga Böcker, genom att hålla den ren och konsekvent, och förhindra att den någonsin ändras, förvanskas eller manipuleras. De ska också ha befogenhet att genomdriva detta edikt.

Under de flera år som följer mellan nu och år 2000 ska du också försöka instifta en ledarskapsskola för att utbilda våra framtida ledare. Du ska också inrätta ett elektorskollegium vars uppgift det blir att välja den bäst utbildade och mest kapabla ledaren, när tiden är inne att välja din efterträdare. Det är av yttersta vikt att vi väljer den mest hängivna och kapabla ledaren som är bäst kvalificerad att axla de plikter och det ansvar som detta höga ämbete innebär.

Undertecknat, denna 25:e dag i januari, 1993

Ben Klassen, Grundare

Denna 25:e dag i januari inställde sig personligen inför mig Ben Klassen, för mig känd, som utförde ovanstående dokument.

Bevittna min hand och mitt notariesigill denna 25:e dag i januari, 1993.

Teresa McDaniel
Notarius Publicus
Min fullmakt löper ut: 11/15/94

Till skillnad från Marks uteblivna svar, fick jag ett snabbt och entusiastiskt erkännande från Rick när han kom tillbaka

till Niceville, (fastän han fördaterade det till den 25 januari). Det lyder som följer:

25 januari 1993

Herr Ben Klassen

Det är med största respekt och ära som jag accepterar ledarpositionen som Pontifex Maximus.

Jag accepterar även fullständiga rättigheter till fullmakt i alla ärenden rörande Church of the Creator på världsomspännande basis. Inklusive allt ansvar som det innebär.

Låt mig vid detta tillfälle uttrycka min tacksamhet för den tro ni har på min förmåga att slutföra ert arbete. Att ta upp Church of the Creators baner och bära det till seger.

Som grundare av jordens enda vita rasreligion har ni skrivit historia. Jag kan bara säga att det är bortom ord att uttrycka den enorma stolthet och ära jag känner över att ha haft förmånen att känna en man av er storhet. Genom mig kommer ert livsverk att fortsätta, och på dagen för vår seger kommer en särskild helgdag att utlysas. Över hela den vita världen kommer orkestrar att spela. Arméer kommer att marschera och varje man, kvinna och barn kommer att ära ert namn.

Tack Ben Klassen. Ni är min HJÄLTE

Er vän

Dr. Rick McCarty

* * * * *

När Rick lämnade Milwaukee hade han också fått en kopia av sändlistan. Huruvida den hade manipulerats och ett antal av de bättre prospekten hade utelämnats är vi inte säkra på. I vilket fall som helst hade han ett stort jobb framför sig. Hans första uppgift var att ge ut nästa nummer av *Racial Loyalty* och skicka ut det till alla på sändlistan han hade. Istället för att ta flera månader på sig för detta första jobb, fick han ihop ett tolvsidigt nummer av *Racial Loyalty* som kom ut inom de första två veckorna, i vilket han naturligtvis också gick ut med meddelandet till våra medlemmar att vi hade flyttat vårt högkvarter till Niceville, Florida, och att kyrkan nu stod under nytt ledarskap, med pastor Rick McCarty som ny Pontifex Maximus. Tidningen var väl sammanställd

och innehöll många bra artiklar, där huvudartikeln var skriven av pastor Eric Hawthorne från Kanada.

Den 4 april hade boktryckeriet i Toccoa, Georgia, slutfört tryckningen av de 10 000 exemplaren av vår nya bok, *On the Brink of a Bloody Racial War*. Jag hade instruerat dem att skicka 8 500 exemplar till vårt nya huvudkontor i Florida. Jag hade också gett tryckeriet instruktioner om att 1 000 exemplar skulle gå till en av våra hängivna distributörer i Mississippi (Dick Liggett, P.O. Box 717, Raymond, MS 39154), och 500 exemplar till John Brooks, P.O. Box 68, Pinole, CA 94564. Jag hade gett dessa löften till dessa lojala anhängare en tid innan jag träffade Rick McCarty, eller hade några tankar på att vi skulle göra några drastiska förändringar, och nu när boken var färdig infriade jag det löftet.

Nästa sak som Rick åstadkom innan han hade varit i tjänst i mindre än en månad var att bli inbjuden att medverka i Sally Jessy Raphaels talkshow, där han kunde lägga ut texten om Creativity inför en rikstäckande TV-publik. Ämnet var "White Collar Racists", där han framträdde tillsammans med tre andra vita representanter och fyra svarta rasister. Publiken på plats bestod av n-ordet, homosexuella och andra handplockade antivita bråkmakare, som alla naturligtvis var extremt högljudda och fientliga mot den vita rasen. Problemet med en sådan miljö är naturligtvis att det är mycket skrikande, mycket förvirring, och det finns egentligen väldigt lite tid att få fram sin poäng. Rick gjorde dock bra ifrån sig, och programmet sändes den 18 mars 1993. En kopia av bandet finns tillgänglig från vårt C.O.T.C.-huvudkontor, P.O. Box 411, Niceville, FL 32588.

* * * * *

Detta tar oss i stort sett fram till nutid och jag måste avsluta boken vid denna tidpunkt och få den till tryckeriet innan oförutsedda olyckor, eller den osäkra turbulensen i världshändelserna, gör även det omöjligt. Endast tiden kan utvisa. Visst lever vi i en kaotisk och oförutsägbar era av historien där hela den civiliserade ordningen, och den vita rasen i synnerhet, skulle kunna raseras av den djävulska judiska framfarten inom denna generation. Den enda kraft som kan förhindra att denna mest fruktansvärda katastrof blir verklighet är en informerad och enad vit ras själv. Ingen annan kommer, eller kan, göra det åt oss. Vid sjuttiofem års ålder är detta utan tvekan den sista bok jag kommer att skriva. Jag har tillägnat de senaste tjugo åren av mitt liv

och alla mina världsliga resurser för att försöka väcka den Vita Rasen för dess förestående fara, och jag har gjort allt jag kan. Jag är färdig, och denna bok kan betraktas som **Min sista vilja och testamente.**

Nu måste den yngre generationen plocka upp facklan och utkämpa striden. Genom att göra det måste vi, bland annat, göra en intensiv sökning efter den **Vita finansiella ängeln** för att backa upp, finansiera och bekosta denna enorma operation. Det finns fortfarande 500 miljoner vita människor på denna planet jorden, av vilka jag är säker på att alla i sitt hjärtas innersta vill se den Vita Rasen överleva, blomstra och expandera. Jag har uttömt mina resurser i att föra kampen under de senaste tjugo åren och jag är säker på att det finns miljontals vita människor som är multimiljonärer och som har mycket mer finansiella resurser till sitt förfogande än jag någonsin haft. Det finns faktiskt en hel del familjer som är goda för miljarder. Det finns till exempel familjen Sam Walton från Wal-Mart, som jag har förstått är god för 23 miljarder dollar. Det finns familjen Ross Perot, som är god för några miljarder. Sedan finns Ted Turner, som inte bara har en enorm förmögenhet, utan med sitt CNN-nätverk också har en enorm medie- makt. Sedan finns familjen Hunt i Texas och deras olje-förmögenheter, det finns familjerna Ford, Rockefeller, Adolf Busch-familjen från Anheuser-Busch, Coors från Coors-öl, och dussintals andra som tillhör miljardärs- eller nästan miljardärsklassen. Ingen av dessa människor är judar. Och sedan finns det hundratusentals i hundramiljoners- dollarklassen, i tiomiljonersklassen, som vi aldrig ens har hört talas om. Jag är säker på att det finns åtminstone en bland alla dessa välmående vita människor som ensam skulle kunna finansiera vår rörelse hela vägen och aldrig ens sakna några miljoner. Det är vår plikt att söka upp dem och göra situationen klar för dem att det är de som har mest att förlora om vi inte vinner denna strid mot våra dödsfiender. Och vilka är våra dödsfiender? Bevisen finns där ute, tydligt för varje tänkande människa att se: judarna och "mud peoples" som översvämmer världen och försöker förslava och förgöra oss. De är våra fiender, och de hatar oss med hämndlystnad, och deras program för att förgöra den Vita Rasen är nu i full gång.

Det är din skyldighet att gå ut och finna några av dessa vita finansiella änglar som vi talade om tidigare och värva deras hjälp. Vi, den Vita Rasen, har de finansiella medlen, vi har intelligensen, och vi har den potentiella makten att förhindra förstörelsen av vår ras och vår

civilisation. Allt är planerat i skarp och omfattande detalj i vår **RASRELIGION**. Vi måste nu omedelbart ta oss samman och vidta fasta, beslutsamma och obevekliga åtgärder för att genomföra den planen, och vi måste göra det nu! Ett enormt ansvar vilar på vår ledares axlar, och huruvida han kan lyckas eller inte beror på hans drivkraft, hans energi, hans uthållighet och hans visdom, men framför allt kommer det att bero på ert energiska och outtröttliga stöd, finansiellt, moraliskt och framför allt den iver med vilken ni hjälper till att organisera och sprida ordet i ert eget territorium.

Så låt oss anta utmaningen! Låt oss stödja vår nya ledare, Pontifex Maximus Rick McCarty, backa upp honom till det yttersta, anstränga oss utöver vad plikten kräver och rädda världen för Naturens främsta och de miljontals av vår framtida avkomma som kommer att följa oss. **DELENDA EST JUDAICA! RAHOWA!**

Denna bok är min sista vilja och testamente till världens vita folk.

Författare till:

Nature's Eternal Religion
The White Man's Bible
Expanding Creativity
Building a Whiter and Brighter World
RAHOWA!
This Planet Is All Ours
The Klassen Letters Vol. 1
The Klassen Letters Vol. 2
Portfolio One
The Little White Book
A Revolution of Values Through Religion
Against the Evil Tide
—En självbiografi
On The Brink of a Bloody Racial War

Medförfattare till:

Salubrious Living

Ben Klassen, P.M.

Grundare, Church of the Creator

OM FÖRFATTAREN: Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tyskspråkiga föräldrar i Ryssland 1918, blev han och hans familj tidiga offer för den judiska kommunismen, från vilken de flydde 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en kandidatexamen i humaniora. Han har varit jordbrukare, skollärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och ledamot i Floridas delstatslegislatur.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund till synes förberedde honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse....

- ★ ***Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.***
- ★ ***Baserad på naturlagarna, på historisk erfarenhet, på logik och sunt förnuft.***
- ★ ***Vårt fyrdimensionella program: Ett friskt sinne i en frisk kropp i ett friskt samhälle i en frisk miljö.***
- ★ ***Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.***

ÖVERLEVNAD

FÖR DEN

VITA RASEN

BEN KLASSEN

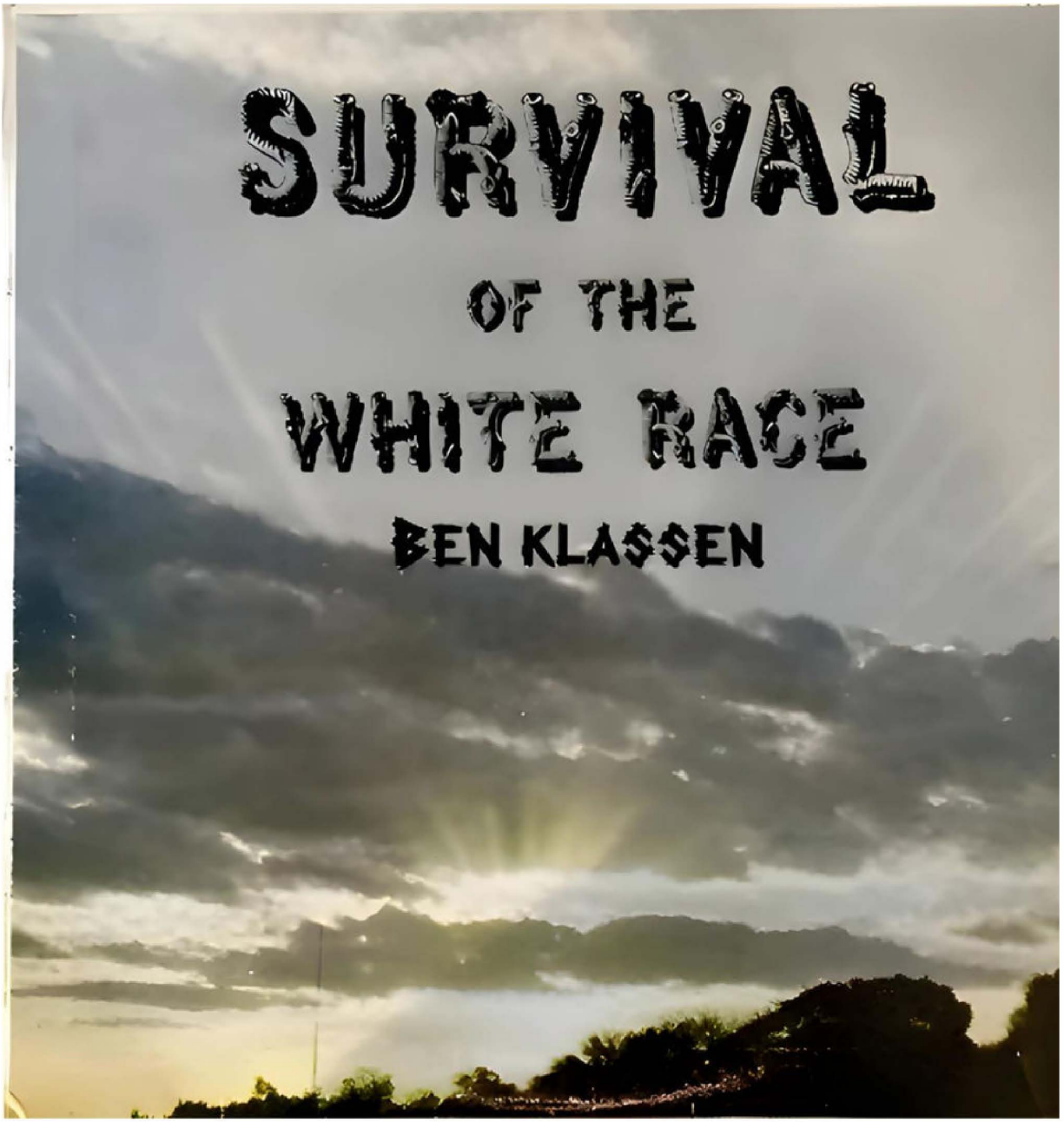

Den vita rasens överlevnad

Av Ben Klassen. Först publicerad 1976.

Vad jag har att säga under de kommande 40 minuterna kommer förmodligen att chocka dig. Det kan till och med djupt skaka om några av dina mest omhuldade vidskepelser och förutfattade meningar som du kan ha närt hela ditt liv, utan att kanske någonsin bry dig om att undersöka giltigheten eller värdet av dessa antaganden. Denna diskussion kommer att gå på djupet i ras och religion – två ämnen som vårt maktetablissemang säger till oss att vi aldrig får diskutera, såvida du inte förstås är jude, eller svart, eller någon annan så kallad minoritet. Idag ska vi trotsa den judekontrollerade maktstrukturen och diskutera ras och religion ur den vita mannens perspektiv.

I synnerhet är vi intresserade av att undersöka om vi, den vita rasen, kommer att överleva eller om vi kommer att bli rasmässigt uppblandade och förintade i en flodvåg av parasitära, färgade raser. Därför vill jag att du tidigt i denna presentation bestämmer dig för om du är intresserad av din egen arts överlevnad; eller om du föredrar att vara en förrädare mot den vita rasen och lika gärna ser den utplånad från jordens yta och ersatt av niggrer, svarta, gula, semiter och andra gyttjeraser. För ta inte miste på det, den vita rasen är en starkt hotad art – en försvinnande art – en som dess fiender har bestämt måste försvinna från jordens yta. Om självmord för din egen art är vad du önskar se, är det nu ett bra tillfälle att sluta lyssna. Om du å andra sidan är lojal mot din egen art och önskar att den vita rasen ska överleva och blomstra, då är du utan tvekan inte bara intresserad av att höra om religionen Creativity utan också av att bli medlem i vår religiösa rörelse.

Vår religions trosbekännelse och filosofi, kallad Creativity, läggs fram i vår bok Nature's Eternal Religion. Det är den vita mannens bibel och dess grundläggande mål är inte bara den vita rasens överlevnad, utan även dess expansion och framsteg. Eftersom det i denna korta avhandling är omöjligt att ge hela grunden för vår religion, ens i en kort sammanfattning, måste vi ständigt hänvisa dig tillbaka till vår bibel, nämligen Nature's Eternal Religion, en bok bestående av 508 sidor och 49 kapitel. Varför är vi så bekymrade över den vita rasens överlevnad? I grund och botten finns det två övervädigande skäl. För det första krymper den vita rasen snabbt mot utrotning och för det andra är vi stolta medlemmar av naturens mest framstående, intelligenta, produktiva och kreativa art. Vi talar om vår egen överlevnad, den vita rasens överlevnad. Det finns många andra skäl vi kan anföra, såsom bevarandet av civilisationen och allt annat som är värt något i livet, men alla dessa andra skäl blir sekundära. Först och främst är vi inom religionen Creativity bekymrade över den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg för dess egen skull, punkt. Summan av alla våra ansträngningar och vår hängivenhet kretsar kring den centrala frågan.

Så snart vi börjar logiskt och lugnt undersöka den förestående förstörelsen av den vita rasen, spretar våra fiender omedelbart emot och slungar mot oss alla de nötta

klyschor och invektiv som ”rasist”, ”fascist”, ”nazist” och en mängd andra. Det verkar som om judarna är lojala mot Israel och sin ras, så är det helt underbart. Om negrerna organiserar sig enbart för sin ras intresse och skriker: ”Döda vitingen”, så är även det högst berömvärt. Om indianerna organiserar sig och begår grymheter, så ska även det prisas – för är det inte den vita människan som är ansvarig för alla andras brister, dumheter och deras oförmåga att hantera tillvaron? På detta svarar jag, högt och eftertryckligt: Nej! Vi är inte ansvariga för negrernas brister, defekter och dumheter och deras historiska oförmåga att skapa en civilisation; inte heller för att upprätthålla den, även när den vita människan har fört den till dem. Inte heller är vi ansvariga för de färgade ”ler-rasernas” oförmåga att hantera problemet med att föda sig själva över svältgränsen. Under sex tusen år av nedtecknad historia har de svarta i Afrika aldrig ens så mycket som uppfunit hjulet, ett skriftspråk eller mycket av något annat. Nej, vi är inte ansvariga för det. Naturen gjorde dem dumma, initiativlösa och lata – man kan ta negern ur djungeln, men man kan inte ta djungeln ur negern. Det är inte vårt ansvar att kompensera för deras defekter, inte heller är det vår plikt att införliva dem i vårt samhälle, eller i vår ras, och därigenom förgifta vår egen rasliga blodsström. Tvärtom befaller naturens högsta lag oss att göra allt för att vår egen ras ska överleva, expandera och förbättra den genetiska kvaliteten hos våra framtida generationer.

Det finns en olycksbådande ras på jordens yta som arbetar febrilt för den vita rasens bastardisering och slutliga likvidering. Det är en stam som är fanatiskt lojal mot de sina och hätskt fientlig mot alla andra raser. Den stammen är Judas stam. Den judiska rasen har febrilt strävat under de senaste årtusendena mot sitt slutgiltiga mål – folkmordet på den vita rasen. Så långt tillbaka som för tre tusen år sedan, under Salomos dagar, drogs de grova konturerna upp för en judisk konspiration där det slutgiltiga målet var förslavandet av alla andra folk på denna planet och besittningen av all världens rikedomar, skatter och naturresurser. Under de efterföljande tre tusen åren har judarna stadigt rört sig mot det målet och befinner sig nu på tröskeln till total framgång. För en mer detaljerad historia om judarna och deras konspiration, läs kapitel sex i Nature’s Eternal Religion med titeln ”Masters of Deceit: a Short History of the Jews.”

Hur, kan man med rätta fråga sig, skulle judarna möjligtvis kunna lyckas med att begå en sådan skymf mot resten av världen; hur, särskilt mot den vita rasen som är högt intelligent, kreativ och produktiv. Återigen, för hela historien måste vi hänvisa till Nature’s Eternal Religion, men vi kan skissera några av de betydande faktorerna i denna begränsade diskussion. För det första skulle judarna aldrig kunna nå någonstans om det inte vore för vissa allvarliga särdrag hos den vita rasen själv. Judarna är extremt skickliga tankemanipulatörer, de är oerhört kunniga på att sprida lögner och förvärra förvirring, de är historiska mästare på svek. I sin konspiration för att förvirra, bedra och kontrollera den vita människans sinne har de haft otrolig hjälp från den vita människan själv. Den bästa hjälp juden har

hade är två självmordsbenägna svagheter inneboende i den vite mannens konstitution; nämligen hans lättrogenhet och hans mottaglighet för vidskepelse.

Det är en av historiens märkliga paradoxer att, medan den vite mannen är den mest intelligenta, kreativa och produktiva varelsen på jordens yta, så är den vite mannen den mest korkade varelsen på jordens yta när det kommer till att kunna känna igen sina fiender och kämpa för sin egen överlevnad. Och däri ligger hans akilleshäl, som judarna har utnyttjat till det yttersta. Det finns andra svagheter som den vite mannen lider av som har varit till enorm hjälp i det judiska förslavningsprogrammet. Några av dessa är den naiva känslan för rent spel, hans sympati för den underlägsne, hans extraordinära och överdrivna känsla av medlidande, hans oförmåga att inse sitt eget enastående värde, men långt mer förödande har den vite mannens ödesdigra mottaglighet för vidskepelse, lättrogenhet och hans märkliga oförmåga att känna igen sina dödsfiender varit. Låt oss komma ihåg dessa två ord: vidskepelse och lättrogenhet, de hör ihop. Vidskepelse handlar om att tro på det övernaturliga – spöken, andar, gudar, djävlar, änglar, häxor, feer, vättar, gengångare, etc. Lättrogenhet syftar på att dåraktigt tro på saker som inte är sanna, utan att bry sig om att kontrollera bevis. Dessa två svagheter i sinnet – lättrogenhet och vidskepelse – är grunden för nästan alla religiösa trosinriktningar som någonsin har uppfunnits och utövats på en länge lidande mänsklighet. Om man kan få människor att tro på spöken i skyn, då är dessa ofta mer verkliga för de troende än den verkliga världen. Dessutom blir spökena i deras fantasi ofta viktigare för människor än den verkliga världen. De blir också ett extremt kraftfullt vapen i händerna på bedragare för att kontrollera massorna av deras lättrogna troende. Det är mycket likt att skrämma små barn med en buse; om de tror, då är de lika rädda för en imaginär buse som om han vore verklig. Att tro på en fantasi gör fantasin lika verklig för den troende som verkligheten själv, och ofta till och med mer så.

Poängen är att bedragaren, som påstår sig stå i förbund med och ha inflytande över spökena i skyn, har ett kraftfullt vapen i sina händer med vilket han kan skrämma och manipulera sina lättrogna offers sinnen, och så har det varit genom hela mänsklighetens historia. En bok jag har läst visar att människor har uppfunnit mer än 30 000 gudar och gudinnor som lättrogna och vidskepliga dårar trodde på, redan innan judarna uppfann sina specifika versioner av Jehova, Jahve, Jesus Kristus, den ”helige ande”, Satan och en mängd andra imaginära spöken. Judarna upptäckte tidigt i sin historia, i sitt sökande efter hur man kontrollerar och manipulerar människors sinnen, vilket kraftfullt vapen ”spökkonst”, eller religion, var. De utnyttjade denna upptäckt till fullo på två direkt motsatta sätt. De uppfann Jehova som sin egen privata gud för att binda samman sitt eget folk i en fanatisk raslig lojalitet som världen aldrig hade skådat förr eller senare. De uppfann kristendomen, med dess inbyggda självmordsläror, för att förvirra, försvaga och förgöra sina fiender. Hur effektivt de gjorde det ska vi snart se.

Under de tidiga århundradena, under den stora romerska civilisationens framväxt, kämpade Rom mot och besegrade sina många omgivande fiender. När Rom expanderade var ett av de största hoten, och dess farligaste rival, Kartago, som hade etablerat ett mäktigt imperium på Medelhavets södra stränder, direkt mittemot Rom. Under etthundratjugo år kämpade dessa två rivaliserande nationer periodvis mot varandra i tre stora krig i en kamp på liv och död. Slutligen, när Rom segrade, jämnade de Kartago med marken, dödade männen och sålde kvinnorna och barnen till slaveri. Kartago utplånades från jordens yta och skulle aldrig mer resa sig som ett hot mot Rom. Några århundraden senare, år 70 e.Kr., gjorde judarna i Judeen uppror mot de romerska myndigheterna. Kejsar Vespasianus skickade general Titus till Jerusalem med några legioner. I en belägring liknande den i Kartago, ödelade general Titus judarna, jämnade Jerusalem med marken och antingen skingrade, dödade eller sålde befolkningen till slaveri. Nu skulle vi kunna tro att det judiska hotet, i ett öde liknande Kartagos, skulle ha likviderats för alltid och utplånats från jordens yta, men så var inte fallet. Tvärtom visar historien att judarna överlevde och romarna, som ras, gick under. Romarna försvagades snabbt efter att de anammat kristendomen, medan de importerade slavpopulationerna förökade sig snabbt och ersatte den ursprungliga romerska stammen. Vid år 476 e.Kr. kollapsade det romerska riket eländigt, och den ursprungliga romerska rasstammen kan, i alla praktiska avseenden, anses vara utdöd.

Judarna fick sin hämnd, de hade på ett eländigt och fullständigt sätt förstört den romerska rasen, det romerska riket och den stora romerska civilisationen, för vilka de alla hyste ett intensivt och patologiskt hat. Hur lyckades de med detta? De visste att de inte kunde besegra romarna i öppen strid, där romarna utmärkte sig och judarna i vilket fall som helst är fysiska fegisar. Genom att vara en parasitisk ras och de främsta mästarna på svek, beslutade de sig för att använda sitt speciella vapen; nämligen mental subversion. De bestämde sig för att förstöra romarna genom att förvirra deras hjärnor, och de bestämde sig för att använda religion som sitt mest kraftfulla vapen för att förvränga och förlama det romerska sinnet. De bestämde sig för att dra full nytta av de två svagheter som den i övrigt intelligente vite mannen är så mottaglig för; nämligen godtrogenhet och vidskeplighet. De uppfann och påtvingade romarna en ny och självmordsbenägen religion – kristendomen, en religion som har plågat och förlamat den vite mannens tänkande ända till denna dag. Dess grundare var enligt uppgift en viss Jesus Kristus, som enligt Lukas 2:21 var en omskuren jude.

Vad är det med kristendomen som är så förödande och självmordsbenäget att den orsakade den stora romerska civilisationens sammanbrott och störtade den vita rasen i den mörka tidsåldern av vidskeplighet och okunnighet, fattigdom och elände under de kommande tusen åren? Om vi undersöker Nya testamentet behöver vi inte gå långt från dess första sidor för att ta reda på det. I ”Bergspredikan” (Matteus 6, 7 & 8) finner vi en mytologisk Kristus som delar ut följande självmordsbenägna råd: ”Sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga”, ”Älska dina fiender”, ”Vänd andra kinden till”, ”Stå inte emot det onda”, ”Döm inte”. Det finns fler riktigt dåliga och självmordsbenägna råd som, om de följs, säkerligen måste

leda till självförstörelse och utrotning av dem som tar sådana idiotiska råd på allvar. Låt oss undersöka lite närmare exakt hur galna och hur destruktiva de ovanstående fem lärorna verkligen är. Låt oss undersöka idén om att ”Sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga”. Om alla vore så kallade ”goda kristna” och följde det rådet från sin tidiga ungdom, skulle det inte finnas någon som någonsin skulle bygga ett företag, bygga ett hem eller bilda en familj. Så snart de hade tjänat ihop två slantar, skulle de omedelbart överföra dessa till gratisätarna, parasiterna och negrerna som skulle stå där och vänta på att befria den arbetande vite kristne från hans hårt förvärvade besparingar. Ännu mer troligt är att juden, som inte tror på sådant nonsens, skulle hinna före de andra parasiterna med att befria den enfaldige, men lättlurade, vite mannen på hans inkomster och egendom. En dåre och hans pengar skiljs snabbt åt.

I vilket fall som helst, om vi alla vore ”goda kristna” dumbommar, skulle det inte finnas någon betydande medborgarkår kvar som kunde stödja byggandet av vägar, hamnar, flygplatser, städer, hem, industri, fabriker eller någonting annat. Vi skulle i själva verket snart reduceras till en spretig hord av irrande luffare, utan pengar, utan hem, utan industri, utan jobb, utan mat. Civilisationen skulle bryta samman och reduceras till primitiv barbarism. Eller låt oss ta idén om att ”älska dina fiender”. Om du inte hade gått på det första dåliga rådet att dåraktigt ge bort allt till gratisätarna, men vore lättlurad nog att duka under för idén om att ”älska dina fiender”, skulle slutresultatet bli detsamma – självmord och förstörelse av dig själv. Om du istället för att ge bort det lyckades ackumulera ett hem och viss egendom, skulle du inom kort ansättas av tjuvar, pirater och rånare som snabbt skulle befria dig från dina pengar, ditt hem och alla andra tillhörigheter. Varför skulle de inte göra det? Du ”älskar dem” och, särskilt eftersom sådana offer också skulle vara genomsyrade av den dumma kristna idén om att ”vända andra kinden till” och ”inte göra motstånd mot det onda”, skulle rånarna ha fritt fram och du skulle vara direkt tillbaka där du började, med ingenting. Du kunde lika gärna ha hållit fast vid det första självmordskonceptet och gett bort allt från början. Slutresultatet skulle bli detsamma – du slutar med ingenting, judarna och parasiterna slutar med de hårt förvärvade frukterna av ditt arbete.

Det finns mycket mer dåliga råd i ”Bergspredikan”; för en mer ingående granskning, läs kapitel tretton i Nature’s Eternal Religion med titeln ”Det nya testamentet”. Det räcker med att här säga att varje rimlig och intelligent analys av de dåliga, giftiga råd som är inflätade och sammanvävda genom hela Nya testamentet alltid leder till samma, oundvikliga resultat. Slutresultatet är självförstörelse och självmord. Vi kan väl fråga oss: Varför skulle någon vara dum nog att vilja köpa en sådan lass med skräp? Det är otroligt att någon skulle göra det, men vi återkommer till de två dödliga bristerna i den vite mannens sinne; nämligen lättluradhet och vidskeplighet, och den förrädiske, listige juden spelade på dessa svagheter till det yttersta. Hur märkligt och otroligt det än kan verka, lyckades judarna prångla ut denna nya självmordsreligion till romarna och deras snabbt bastardiserade och försämrade avkomma av importerade slavar. Historien berättar för oss att romarna köpte detta kristna skräp från judarna. Faktum är att kejsar Konstantin – själv en

förrädisk brottsling som mördade sin egen fru och son, bland många andra, och som senare helgonförklarades som ett av den romersk-katolska kyrkans ”helgon” – år 313 e.Kr. dekreterade han att kristendomen nu var Romarrikets officiella religion, med uteslutande av alla andra. Vid år 476 e.Kr. hade Romarriket kollapsat fullständigt. Den enastående vita romerska rasen, som frambringade den mest praktfulla civilisationen under den klassiska historiens guldålder, och kanske fram till denna dag, utplånades för all framtid från jordens yta. Judarna gjorde det genom att mata romarna med en självmordsbenägen ny religion; romarna svalde det nya giftet med hull och hår och offren dog av det. Judarna fick sin hämnd.

Romarrikets sammanbrott och förstörelse är utan tvekan den mest kolossala tragedin i den vita rasens historia. De ursprungliga romarna exemplifierade mycket av det som är bäst hos den vita rasen; de var ett modigt och ädelt folk. Romarna var kreativa byggare och organisatörer, de var resoluta och ihärdiga, energiska och outtröttliga. De lät sig inte skrämmas av motgångar eller olycka och erkände aldrig nederlag, då de hade en stark känsla för disciplin och plikt. De var klarsynta, affärsmässiga och effektiva, och slutligen var de inte bara en krigarras, utan en som var begåvad framför alla andra med ett geni för att konsolidera och organisera, samt för att stifta och administrera lagar. Deras civilisation varade i tusen år; den lämnade efter sig ett stolt arv till den vita rasen i form av lagar, seder, konst, skulptur, språk, arkitektur och styrelseskick som består än idag. Vår skuld till de nu utdöda romarna är sannerligen mycket stor. I motsats till romarna var judarna deras raka motsats; de byggde aldrig någon civilisation, skapade ingen konst, arkitektur, skulptur eller något annat av värde. Ändå är judarna den äldsta överlevande rasen i världen idag, som har dykt upp och återuppstått i historien hos alla stora vita folk, såsom egyptierna, grekerna, romarna och så vidare, under de senaste fem tusen åren. Deras mest framträdande egenskap har varit deras list och svekfullhet när det gäller att borra sig in i andra nationers vitala delar, suga ut deras livsblod och förstöra dem. De gör just detta mot den produktiva vita rasen idag, här i Amerika och i resten av världen. Eftersom den vita rasen som helhet, men särskilt här i Amerika, är det offer som är utsett för bastardisering och undergång, åligger det oss att seriöst studera vår plågoande och finna vägar och medel för att avvärja den självmordsväg som vi – den vita rasen – nu är programmerade för.

Låt oss först och främst analysera varför judarna har överlevt i fem tusen år när mer intelligenta, mer hälsosamma och kraftfulla nationer, såsom romarna, inte överlevde. Varför försvann karthagerna från jordens yta, när Jerusalem drabbades av ett liknande öde, men de underlägsna judarna överlevde för att förstöra romarna? Det finns många orsaker till detta, men den övervägande orsaken ligger i judarnas mosaiska religion, som är skräddarsydd för denna parasitiska ras. Den mosaiska, eller judiska, religionen har bundit samman den judiska rasen i en fanatisk lojalitet som inte har matchats av något annat folk. Den har gjort mer än så, den har gett dem ett syfte och ett program som de har förföljt ihärdigt under de senaste flertalet...

tusen år. I grund och botten går det programmet ut på att under judarna samla all världens rikedomar och skatter och att underkuva alla andra folk som slavar för att göra deras vilja. En stor uppgift, men de har varit extremt framgångsrika och närmar sig sitt slutmål. Deras mosaiska religion har gjort mer; den har gett dem en filosofi som har varit den kärna kring vilken de har samlats under hela sin långa och tumultartade historia. Befriad från allt ytligt pynt kokar den trosbekännelsen i huvudsak ner till detta: Vad som är bra för judarna är den högsta dygden, vad som är dåligt för judarna är den ultimata synden. Inget annat betyder något; den judiska rasens överlevnad och välfärd framför allt annat.

Romarna, å andra sidan, hade ingen sådan religion. Visst, de hade en förvirrande uppsättning gudar – Mars, Jupiter, Merkurius, Venus och en mängd andra – men de betydde föga för den romerska rasens enhet eller stabilitet. De gav inte romarna någon särskild trosbekännelse, inga mål, inget program, inget syfte. Deras religion var inget annat än en vidskeplig utsvävning i en fantasivärld; framför allt främjade den inte raslig lojalitet – den enda ingrediens som måste vara kärnan i varje trosbekännelse för en ras överlevnad. Utan någon seriös eller värdefull egen religion var romarna mycket sårbara för de förrädiska judarnas list, vilka som vi tidigare nämnt, är historiens mästare på bedrägeri och de mest lömska och skickliga sinnesmanipulatörer världen någonsin skådat.

Judarna hade en annan fördel. Till skillnad från Kartago var de inte koncentrerade till ett Jerusalem, eller ens till Judeen. De var spridda över hela det romerska riket och livnärde sig parasitärt, särskilt på handelsvägarna och handelscentrumen. De dominerade penningmarknaden, slavhandeln och många andra maktens nervcentra. Framför allt höll de ihop som klister. Eftersom romarna inte hade någon bra egen religion, och därför var mycket sårbara, gick judarna till verket med sin förstörelse med en hämndlystnad. De uppfann kristendomen kort efter Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. De uppfann det hemska konceptet om helvetet, likt den buse vi beskrev tidigare, för att terrorisera och skrämma sina dåraktiga offer till underkastelse. Med dessa formidabla vapen, särskilt rädslan för helvetets eld och tortyr, skapade de förödelse bland de vidskepliga och lättlurade. Offren svalde hela paketet, inklusive de suicidala koncepten "Sälj allt du äger", "Älska dina fiender", "Vänd andra kinden till", "Stå inte emot det onda", "Döm inte", och en hel rad andra idiotiska och suicidala råd. De förvirrade romarna, som i sin tidigare historia hade varit realistiska, jordnära och tagit väl hand om sina angelägenheter här på jorden – den enda plats människan någonsin har varit känd för att leva på – förlorade nu sin verklighetsuppfattning. Istället för att fullfölja sina jordiska plikter, vandrade deras sinnen nu som kristna i en fantasivärld av spöken. Deras imperium, deras civilisation och deras ras gick i sjön – ner i historiens avlopp – för att aldrig mer resa sig, med judar i kontroll över vrakresterna.

Femtonhundra år senare har judarna fortfarande kontroll över den vita rasen, även efter att ha utsatt oss för tusen eländiga år av den mörka medeltiden. Vi sitter fortfarande fast med samma suicidala religion som förvred hjärnorna på romarna och skickade ut deras sinnen i en overklig värld av spöken. Under tiden har judarna

kraftigt befäst sina vinster. Under århundradenas lopp har de antingen stärkt eller utökat sin arsenal av vapen med vilka de exploaterar och kontrollerar sina offer. Några av dessa verktyg, utöver religion, är för det första pengar – judarna kontrollerar guldet, finanserna, bankerna och världens börser. För det andra, propaganda – judarna kontrollerar tidningarna, nyhetsbyråerna, TV-näten, filmerna, boktryckningen och distributionen, tidskrifterna och varje annan betydelsefull aspekt av nyhets- och inflytelsegivande medier, både här i USA och i hela världen. För det tredje, utbildning – hur judarna kontrollerar och täcker våra utbildningsinstitutioner är ett för omfattande ämne för att behandlas här; det räcker med att säga att de tvingar våra barn, genom lagkraft, att närvara, för att sedan indoktrinera och förorena deras lättpåverkade unga sinnen med destruktiva och depraverade judiska idéer, varav de flesta leder till rasblandning och raslig förgiftning av våra framtida generationer. För det fjärde, regeringen – genom att ha kontroll över vår nations finanser och nyhetsmedier kontrollerar de vår regering och finns överallt i den som en svärm av gräshoppor. Detta gäller alla regeringar i världen.

Deras vanligaste trick är att ha någon vit icke-judisk tölp, företrädesvis anglosaxisk, som frontfigur, och ha honom omgiven av de verkliga maktmanipulatörerna, alla judar. Om vi tar en titt på byråkraterna som kontrollerade Washington sommaren 1975, finner vi Gerald Ford, en vit icke-jude, som agerar som en marionett och frontfigur. Han är omgiven av Henry Kissinger, en jude som är utrikesminister och även chef för det nationella säkerhetsrådet. I dessa två ämbeten hänger nationens öde och säkerhet i vågskålen, ändå vilar det i händerna på en judisk kommunistisk förrädare vars lojalitet ligger hos Israel, hos kommunismen och hos det judiska världsomspännande nätverket. Men detta är bara början, chefen för försvarsdepartementet är en jude vid namn James Schlesinger, chefen för finansdepartementet är en jude vid namn John Simon, ordföranden för Federal Reserve är en tyskfödd jude vid namn Arthur Burns, alias Bernstein. Fords finansiella rådgivare är en jude vid namn Seidmann. Den federala försäkringsrådgivaren är en jude vid namn Bernstein. Presidentens pressekreterare är en jude vid namn Ron Nessen. Fords främsta talskrivare är en jude vid namn Friedman. Chefen för det ekonomiska rådet är en jude vid namn Alan Greenspan. Ministern för hälsa, utbildning och välfärd är en jude vid namn Casper Weinberger. Justitieministeriet är i händerna på en jude vid namn Levy. Till och med Betty Fords sekreterare är en judinna vid namn fru Weidenfeld. De ser till att de har alla baser täckta och lämnar inget nervcentrum för makt ockuperat av någon som inte tillhör deras stam. Rollbesättningen ändras ständigt, och har ändrats vid det här laget, men det är alltid en judisk rollbesättning.

Nu har vi hittills analyserat problemet, men vad är lösningen på den katastrofala och olycksbådande olycka som den vita rasen befinner sig instängd i idag? Är vi dömda till den rasblandning och utrotning som judarna har planerat för oss, likt de gjorde med romarna, eller finns det något hopp överhuvudtaget att den vita rasen ska vakna upp, skaka av sig sin dvala, organisera sig och med kraft ta kontroll över sitt eget öde.

Vi inom Creativity-religionen säger att vi kan befria oss från det olycksbådande skruvstäd som vi nu är låsta i och att vi kan återta kontrollen över vårt eget öde – vi måste, det är en fråga om liv och död. Att vi befinner oss i ett fruktansvärt dilemma råder det ingen tvekan om. År 1920 var den vita rasen i världen endast i numerärt underläge med 2 mot 1 gentemot de färgade och ”mud-races” i världen. Idag är den i underläge med 12 mot 1 och krymper snabbt medan ”mud-races” exploderar på ett sätt som saknar motstycke och sväljer den vita rasen även i deras traditionella hemländer, såsom Amerika och England. Det judiska Förenta Nationerna förutspår skadeglatt att i nästa generation kommer den vita rasen att vara i underläge med 49 mot 1. I den takt vi rör oss kommer det med all säkerhet att hända, och vid den tidpunkten kommer det att vara för sent. Reducerad till maktlöshet kommer den vita rasen att bemästras av flodvågen av ”mud-races” vid en given signal från judarna. I generationer har ”mud-races” hetsats och uppmanats att ”hata vitingar” över hela världen, och de kommer att vara ivriga, redo och villiga att slakta oss så snart de har övertaget, och särskilt när kampen om mat blir mer kritisk.

Vi inom Creativity-religionen är övertygade om att vi kan avvärja denna fruktansvärda katastrof och vi har tron och programmet för att göra det. Hade romarna besuttit det, skulle judarna aldrig ha haft en chans. Hade romarna haft en rasreligion, som Creativity, istället för sina meningslösa gudar och spöken, vilken annorlunda värld detta skulle vara idag. Istället för en värld som snabbt degenererar i kaos, översvämmad av en svältande massa av ”mud-people” som inte kan hantera tillvaron, och en värld som utnyttjas av det judiska nätverket, skulle vi idag istället ha haft en vacker värld befolkad av en kreativ, produktiv och kulturälskande vit ras. Det skulle vara en vacker värld utan n-ordet, judar eller horder av undermänskliga ”mud-races”. De genetiska, kulturella och tekniska framsteg som skulle ha utvecklats under de efterföljande femtonhundra åren sedan romarna gick under skulle vara ett underverk att skåda, något som bara kan utmana vår vildaste fantasi. En sådan värld som romarna skulle ha byggt om de hade marscherat framåt med en stark rasreligion är målet för Church of the Creator. Det är inte för sent. Vad vi behöver idag är en helt ny riktning, en kraftfull ny religion för den vita rasen, en religion baserad på vår ras enastående värde. I Creativity har vi en sådan religion.

Den centrala kärnan i vår religion, Creativity, är överlevnaden, expansionen och framsteget för den vita rasen, och den vita rasen ensam, med uteslutande av alla andra. Vi tar den mest framträdande sidan från judarnas historia; den gyllene regeln för Creativity-religionen lyder: Vad som är bra för den vita rasen är den högsta dygden, vad som är dåligt för den vita rasen är den ultimata synden – punkt slut. Organiserad och enad är den vita rasen tio gånger kraftfullare än alla judar, n-ordet och ”mud-races” i världen tillsammans. Vi inom Church of the Creator avser att organisera den enorma potentialen hos vit makt till förmån för den vita rasen. Vi avser att sätta varje vit man i den positionen där han öppet måste ta ställning, antingen för den vita rasen genom ord, dåd och handling, eller avslöjas som en usel förrädare mot sin ras ... det kommer inte att finnas några ”Herr Mittemellan”. Eftersom det är omöjligt

för att lägga fram hela vår trosbekännelse och vårt program i denna begränsade avhandling, vill vi uppmana dig att läsa, och läsa om, vår religions bibel: Nature's Eternal Religion. Den består av 508 sidor och 49 kapitel. Den är uppdelad i två delar: den första hälften har titeln "The Unavenged Outrage" och lägger fram problemet; den andra hälften har titeln "The Salvation" och skisserar lösningen på problemet. Hela boken kan betraktas som vår religions trosbekännelse och program; nämligen Creativity.

Jag har sagt att det är kärnan i vår trosbekännelse att främja den vita rasens välfärd, att expandera den tills vi slutligen bebor all den goda jorden på denna bördiga planet, och framför allt att hålla vår ras ren, att föra den till allt finare genetiska nivåer. Detta innebär på intet sätt att föra utrotningskrig mot "mud-races", om detta skulle vara ditt intryck, inte heller vill vi förslava någon annan ras. Vi avser att följa samma program för att expandera den vita rasen som den vita rasen följde vid vinnandet av västern och byggandet av Amerika. Vi avser att tillämpa det amerikanska sättet på vinnandet av världen. Den väsentliga delen av vårt program är rasmässig lojalitet – att sörja för vårt eget folks, den vita rasens, bästa intressen. Det är vår orubbliga ståndpunkt att sluta subventionera, mata, hjälpa och främja världens avskum och parasiter som nu förtär vår produktivitet och konsumerar vår frikostighet. Precis som de underlägsna amerikanska rödskinnen inte kunde konkurrera med de vita nybyggarna, så kan inte världens "mud-people" konkurrera. Det är endast på grund av judisk kontroll och den perverterade känslan av förvirrad lojalitet som den vita rasen nu krymper sin egen; matar och expanderar "mud-races" till den grad att den vita rasens själva överlevnad nu är i akut fara. Det är dumt, idiotiskt och självmordsbenäget att krympa våra egna och expandera våra fiender. Vi i Church of the Creator avser att vända denna process, vi avser att utöva vitt lagarbete – rasmässig lojalitet – för att expandera den vita rasen och minska antalet "mud-races" genom att låta dem klara sig själva. Vi avser att utöka vårt antal och vårt territorium på samma sätt som den vita människan gjorde över hela världen under det sextonde, sjuttonde, artonde och nittonde århundradet.

Den första fasen i att vinna vår kamp för överlevnad ligger i att föra den vita människans tänkande tillbaka till förnuftet. Det största hindret vi måste övervinna är inte judarna, negrerna och de andra "mud-races", utan först och främst att reda ut den vita människans förvirrade tänkande. För att överleva behöver den vita rasen en ny trosbekännelse, en ny filosofi; kort sagt, en helt ny religion. Den vita människans tänkande måste skaka av sig den judiska cancern som har grumlat hans sinne under de senaste två tusen åren och möta verkligheten. Det är vad religionen Creativity handlar om. Den är baserad på verkligheten, den är inte baserad på "pie-in-the-sky-when-you-die" eller "fry-in-the-sky-when-you-die", inte heller är den baserad på en fantasivärld av spöken i skyn som vi förgäves skulle kunna anropa, bönfalla och be till för vår välfärd. Nej, vi är färdiga med det vidskepliga och primitiva nonsenset och kastar allt överbord. Vår religion är baserad på verkligheten: naturens lagar, som är eviga, som är verkliga, som alltid sker på samma sätt och alltid kommer att vara; och en av de högsta lagarna som naturen har stavat ut för oss, liksom för varje annan varelse, är överlevnaden av vårt eget slag. Denna lag går före allt

andra. Hade romarna insett detta, hade de hållit sin ras ren och strävat efter sin egen ras överlevnad, expansion och framsteg, skulle detta vara en långt bättre och överlägsen värld idag.

Det finns mycket mer i vårt program och vår trosbekännelse. Det finns Kreativitetens religions sexton budord. Det finns programmet som beskrivs i kapitlet med titeln ”Vägen till storhet”. Det finns en bild av en ljus ny framtidsvärld som vi strävar mot. Allt finns samlat i vår bibel: Nature’s Eternal Religion. Jag uppmanar er att inte bara läsa den, utan att studera den dagligen. Det finns mycket att göra om vårt stora folk ska överleva. Det första konstruktiva du kan göra är att skaffa boken, läsa den och sedan distribuera den bland dina vita raskamrater. Nästa sak du kan göra är att organisera dig; ja, läs hela programmet i den vita mannens bibel: Nature’s Eternal Religion. Kom ihåg att det inte är någon last att vara skeptisk och ha ett frågande sinne; att vara lättlurad och vidskeplig är ingen dygd, och må idag vara dagen då du tar ställning för den vita rasen, då du viger dig själv och din framtid åt byggandet av en vitare och ljusare morgondag.

Tack.

W

THE WHITEMAN'S BIBLE

DENNA PRESENTATION BASERAS PÅ

NATURE'S ETERNAL RELIGION

THE WHITEMAN'S BIBLE

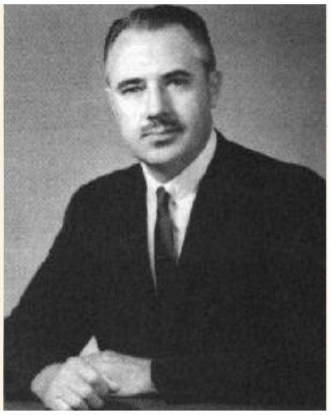

CREATIVITY

DET RELIGIÖSA CREDO FÖR THE CHURCH OF THE CREATOR

OM THE CHURCH OF THE CREATOR

Denna skrift framlägger i kort sammanfattning syftet och målen för det credo som återfinns i NATURE'S ETERNAL RELIGION, bibeln för CHURCH OF THE CREATOR. I grunden är dessa mål överlevnad, expansion och framsteg för den vita rasen, den finaste och mest intelligenta varelse som naturen någonsin frambringat. Den berättas av Ben Klassen, P.M., grundare av CHURCH OF THE CREATOR.

Inte bara har CHURCH OF THE CREATOR ett kraftfullt nytt credo för den vita rasens överlevnad, utan den har också ett dynamiskt program för att uppnå det målet. Det går längre än så. Vi är inte bara intresserade av den vita rasens överlevnad utan även dess expansion tills den bebor alla goda marker på denna bördiga planet Jorden. Vi går längre. Samtidigt som vi säkrar dess överlevnad och expansion, strävar vårt program efter att uppmuntra den genetiska, kulturella och estetiska utvecklingen av den vita rasen under de kommande miljon åren.

Vårt credo är fast rotat i naturens eviga lagar. Vi skyr de vidskepliga föreställningarna i de flesta förflutna och nuvarande religioner som vänder sig till imaginära spöken i skyn. Vi tror på verkligheten. Vi tror inte på "belöning i himlen när du dör", inte heller på "straff i helvetet när du dör", eller att det finns en mängd spöken i skyn som kontrollerar vårt öde och för evigt hotar oss med evig helveteseld.

Vi är realister. Vi avser att föra den vita människan tillbaka till verkligheten — till insikten att den vita rasen är det mest värdefulla på jordens yta. Vi anser att främjandet av välfärden och de bästa intressena för vår egen sort, den vita rasen, här på jorden — den enda plats människan någonsin har varit känd för att leva på — är tusen gånger viktigare än att tillgodose icke-existerande spöken i skyn.

För att hjälpa din ras och dig själv, spela upp denna skiva för grupper av dina vänner så ofta du kan. Distribuera den vita mannens bibel, NATURE'S ETERNAL RELIGION till så många kontakter som möjligt — SPRID ORDET.

BASERAS PÅ

- ★ **NATURENS LAGAR**
- ★ **HISTORIENS ERFARENHET**
- ★ **LOGIK OCH SUNT FÖRNUFT**

BEN KLASSEN, P.M.

GRUNDARE, CHURCH OF THE CREATOR

Ben Klassen har varit bosatt i fyra länder och medborgare i tre. Född av tysktalande föräldrar, växte han upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en B.A. Han har varit jordbrukare, skollärare, nickelgruvarbetare, elektroingenjör, uppfinnare, fastighetsmäklare och ledamot i Floridas delstatsparlament.

Efter att ha flyttat till USA 1945 blev han amerikansk medborgare 1948. Han är nu bosatt i södra Florida. Hans intensiva intresse för naturens lagar, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund till synes förberedde honom för under en livstid.

NATURE'S ETERNAL RELIGION

EN BOK PÅ 508 SIDOR OCH 49 KAPITEL, KAN BESTÄLLAS FRÅN THE CHURCH OF THE CREATOR

SKRIV TILL OSS FÖR MÄNGDRABATTER PÅ BÅDE BOKEN OCH SKIVAN.

SHORT LINK W23 LINK
CREATIVITYALLIANCE.COM
PM@CREATIVITYALLIANCE.COM

W W

Del 1: Skolan för begåvade pojkar
Plats: North Carolina, USA
Datum: 16 AC (1989 v.t.)
Längd: 00:34:15

Del 2: Adolf Hitler - 100 år
Plats: North Carolina, USA
Datum: 16 AC (1989 v.t.)
Längd: 01:12:37

BEN KLASSEN

EN PUBLIK MED ...

Tal vid Skolan för Begåvade Pojkar

Av Ben Klassen. Hållet 1989.

Vi har en Matteus och en Markus här. Ni vet, den kristna religionen började med fyra evangelier. Matteus, Markus, Lukas och Johannes är kontoret strikt sett. Vi har två Matteus, Markus. Vi har Arno och vi har A.W. Jag bör inte hålla ett långt tal här. Jag vill få in er i det program som vi har lagt upp, och vi vill introducera er till en rigorös träning, utbildning och disciplin.

Låt mig nu först och främst konstatera vad skolan handlar om. Vi börjar i väldigt liten skala, som ni kan se, och vi hoppas få hit förmodligen vadå? Tror ni att Justin kommer? Förmodligen gör vi det, för vi är ute efter hans åsikter, så vi kommer förmodligen att täcka mer.

Hur som helst, jag önskar att vi hade skolan full, men vi börjar smått. Okej, precis som ekollonet växer till en gigantisk ek. Och när vi ser tillbaka på vad vissa av de andra religionerna gjorde, vad de började med, hur lite de började med, och vilka tunna förevändningar de började med, såsom kristendomen, och vilket enormt inflytande de hade på den mänskliga historiens händelser, och särskilt på den vita rasen.

Vi har här början på något som är lika stort som vad som helst som någonsin hänt i historien, och vad vi behöver är ledare. Vi behöver ledare. Vi behöver unga människor som ni.

Så vad försöker vi åstadkomma med skolan?

Först och främst vill vi ha en stor utbildningskår för något som vi inte vill kalla den kristna förevändningen, det program som uppbyggnaden av nazistpartiet som Adolf Hitler åstadkom i Tyskland. Han är en av våra största hjältar. Han är den största hjälten, såvitt jag är bekant, inom den vita rasen på grund av vad han åstadkom.

Och även han började, ni vet, partiet, som bara hade sju medlemmar från början. Och han sade vid sin rättegång 1924, att han var på väg att fängslas. Han sade, nu idag, kanske vi bara har ett litet antal anhängare. Vi kommer förmodligen bara att ha det, men vi kommer att börja som en pluton, sedan kommer vi att bygga upp till regementen, vi kommer att bygga upp till divisioner, vi kommer att ha arméer som skulle ta över hela landet, slutligen, och det gjorde de. Och jag tror att vi har en mer solid grund än någon rörelse som någonsin har försökt göra något konstruktivt.

Kristendomen var, som ni vet, en katastrof för den vita rasen, som ni ser. Det mest hemska verktyg som judarna hade drömt fram, med vilket de kunde droga och immunisera och göra den vita rasen harmlös, så att de inte kunde kämpa emot.

Väl, vår rörelse är en av de få som verkligen har den vita rasens intressen, och endast den vita rasens intressen, för ögonen.

Så, Skolan för begåvade pojkar finns där för att utbilda unga människor som ni för ledarskap. Vi hoppas få hundratals, vi kommer att få tusentals, genom Church of the Creator har de varit mycket instrumentella. Det kommer att vara det huvudsakliga programmet som räddade den vita rasen från undergång.

Och det finns en möjlighet åt båda hållen. Jag menar, det beror på vad vi gör härifrån och framåt för att göra skillnad. Om den överlever, kommer den att göra exakt vad vi säger att den ska göra. Den kommer att ta över hela världen. Det finns inte längre något utrymme för kompromisser mellan där vi kan leva lyckliga och bekväma med "mud races", eller de med oss. Det kommer att bli antingen dem eller oss. Och skolan finns där för att utbilda er.

Vi vill att de bästa ska kliva fram. Utbilda dem i vårt program. Orientera dem, indoktrinera dem i vår lära och vårt program, och gå ut i världen och bygg en ljusare och vitare värld.

Ett sunt sinne, i en sund kropp, i ett sunt samhälle, i en sund miljö. Och dessa är alla fyra olika saker som alla hänger ihop.

Nu, det första vi börjar med är ett sunt sinne. Du kan inte tänka klart om ditt sinne är fyllt med en massa skräp som inte är sant. Vilket vårt så kallade kristna samhälle är helt nedlusat med.

Du vet, om du tror att det finns "spöken i skyn" där uppe och att de ska göra detta för dig och allt du behöver göra är att be så kommer allt att lösa sig, istället för att själv göra det jobb som behöver göras, då kommer du att lämnas i sticket.

Så, vårt första steg är ett sunt sinne, en sund kropp, i vilken vår bok, Salubrious Living, som vi seriöst ska introducera för dig. Du kanske känner ett visst motstånd mot det först, men jag ska säga dig en sak. När du väl börjar med den fruktbaserade kosten kommer du att må mycket bättre. Du kommer att bli mycket friskare, och du kommer att leva mycket längre, och du kommer att ha mycket mer energi.

Nu, vid min ålder, har jag inte gått in i det så mycket som jag borde. Jag erkänner det uppriktigt för dig. Och naturligtvis är det svårare att ändra livsstil när man kommer upp i 70-årsåldern, eller någonsin. Men jag ska säga dig så mycket. Om jag var i din ålder skulle jag seriöst gå in i det och hålla fast vid det. Och när du väl har kommit in i det, skulle du aldrig vilja ändra dig. Det är vad Salubrious Living handlar om.

Ett sunt samhälle. Den vita rasen kan inte överleva i ett integrerat gyttjerassamhälle. De kommer antingen att sluka oss, eller så kommer vi att driva ut dem.

Vi kommer antingen att bli bastardiserade och utdöda som ras, och hela världen kommer att bli en slaskhink, och ni unga grabbar kommer att bli tvungna att leva i den.

Nu behöver jag inte Creativity längre vid min ålder. Jag är 50 år äldre än vad ni grabbar är. Och på något sätt, om jag dog i morgon eller blev skjuten i morgon, om judarna tog mig i morgon, skulle jag känna "tja, jag har levt ett ganska bra liv, ett långt liv. Jag ligger före genomsnittet och så vidare".

Men, ni grabbar kommer att bli tvungna att leva i den här världen vare sig ni vill det eller inte, och ni kommer inte att kunna överleva i en gyttjebesudlad värld. Hur skulle ni vilja bo mitt i Harlem? Tror ni att ni skulle överleva länge?

Det kommer att bli gyttja, mark, släde, döda.

Gyttjerasterna expanderar som en flock råttor, kackerlackor är ett bättre ord. Och den vita rasen krymper.

Det är inte så att den vita rasen saknar förmåga att försvara sig själv. Det är inte så att den vita rasen inte är fertil och kan föröka sig ymnigt. Ni vet, min mormor till exempel, fick 14 barn borta i Ryssland, mennoniter.

Och givet den rätta miljön har den vita rasen inga problem med att fostra en fin, stor, hälsosam familj. Men judarna har riggat kortleken så mot oss, att vi inte längre är i en position att bilda en familj, ha ett eget fint hus, vilket de har rätt till, och de borde ha, och vi har förmågan att producera allt detta.

Och därför befinner vi oss i krig!

Och glöm inte det, vi är i krig, vare sig ni vill det eller inte. De flesta vita människor är så lurade, och deras hjärnor har blivit så förvirrade, att de inte vet, de vill inte acceptera det ens när man talar om det för dem, att vi är i krig, vare sig vi vill det eller inte, vi kommer antingen att bli bastardiserade och utdöda, eller så kommer vi att organisera oss, mobilisera och segra.

Nu finns det inget mittemellan. Det kommer att bli, för oss kommer det att bli antingen eller. Och vi kommer antingen att vinna det här kriget, eller så kommer vi att förlora det, och vi kommer att bli utdöda.

Ni vet vad general MacArthur sade: "Det finns ingen ersättning för seger". Ni har hört det, eller hur?

Tja, låt mig tillägga det, att förlora ett krig är ett rent helvete.

Har ni läst de två artiklarna om våldtäkten på Tyskland? Har ni alla läst det? Tja, det är vad de gjorde mot tyskarna. De förlorade kriget. Judar gjorde det mot dem. De plundrade dem, de svälte dem, de förslavade dem, de skickade dem marscherande efter Ryssland in i slavläger, de skickade dem i Frankrike, de slet dem till slavar, de våldtog deras kvinnor, de sprängde deras städer.

Och detta är inte något nytt som bara uppfanns under det senaste kriget.

När man går tillbaka genom historien i vårt eget land, inbördeskriget. Se på vad som hände med Södern. Vi ser redan en mycket liknande procedur där.

De brände städer, inte bara Atlanta, utan de gick hela vägen till Georgias östkust. Sedan drog de upp i South Carolina och gick norrut och brände och förstörde och brände och plundrade av ren hämndlystnad. Det fanns ingen nödvändighet för det, lika lite som det fanns för bombningen, brandbombningen av Dresden.

Inbördeskriget vid den tiden var i stort sett över när de sannerligen marscherade genom Georgia och upp norrut, och på samma sätt var kriget i stort sett över i Tyskland när de dödade 330 000 av de bästa av tyskarna i Dresden, planerande hur de skulle göra det mot resten av den vita rasen.

Och låt oss inte glömma att judarnas skjutmål är Amerikas förenta stater. Varför? För att det är den sista stora bastionen för den vita rasen. Om Amerika skulle bli "niggeriserat" och judiskt, skulle resten av länderna i Europa falla som ett gäng ruttna äpplen.

Så detta är den främsta stridsplatsen som vi måste vinna.

Jag ska återgå till Adolf. Hur gjorde han det? Han gjorde det genom att bygga upp den politiska armén. Och medan vi inte gör det, vi är inte, vi är inte nazister. Vi köper inte den nazistiska filosofin, tron, programmet i sin helhet i dess totalitet.

Tillbaka i Racial Loyalty nummer fyra, anger jag specifikt åtta viktiga skillnader.

Och en viktig skillnad är, och detta är mycket avgörande, för såvitt nazistpartiet under Adolf Hitler var måna om överlevnaden och välfärden för Tyskland och alla tyskar, "Deutschland über alles", är vi måna om den totala överlevnaden och uppbyggnaden som en enhet av hela den vita rasen, oavsett om de är britter eller engelsmän, eller svenskar, italienare, eller vad som helst.

Vi vill omfamna hela den vita rasen och få dem mobiliserade. Vi kan inte göra det ensamma. Denna affär med att den vita människan dödar vita män som i andra världskriget får aldrig hända igen.

Och det är bara den vita människan som har makten att göra det som hände i det senaste världskriget.

Så vi måste göra den vita rasen medveten om enheten i vårt biologiska ansikte, det biologiska bandet. Vi är förenade i våra gener, det är inte en fråga om nationalitet, vilket har varit en omdebatterad, splittrande punkt tidigare.

Du vet, ta mig till exempel, nationalitet. Så jag vill inte gå igenom alla skillnader, men den andra saken är att Hitler och nazistpartiet aldrig pekade ut kristendomen som det mest kraftfulla verktyg judarna hade.

De skulle förmodligen ha gjort det om de hade vunnit kriget, men det gjorde de inte och de gjorde inte det. Och jag säger detta, att förrän vi ersätter kristendomen med Creativity (Kreativitet), kommer vi aldrig att vinna kriget mot judarna.

Och jag ska säga en sak till. Tills vi utplånar judarna och den vita rasen får kontroll över sitt eget öde, kommer vi aldrig att lösa något av de stora problemen i denna värld, så här långt har vi kommit till detta sista skede. Huvudsakligen att städa upp miljön, vilket också är en mycket viktig punkt i vårt program.

Som jag har påpekat i olika andra artiklar, vilken nytta är det i synnerhet om den vita rasen tog över världen, och allt vi har kvar är en förorenad svinstia, eller hur?

Så, vi måste gå steg för steg, städa upp den här världen om vi vill bygga en vitare och ljusare värld, och vi kan bara göra det när den vita rasen får kontroll över sitt eget öde, gör sig av med alla parasiter runt sin rygg, och är fri att göra det som de medfött är så kapabla att göra.

Och vi vill att ni grabbar ska vara ledarna för detta.

Hyllningstal till Adolf Hitler

Hållet 1989. Av Ben Klassen.

RAHOWA! Vi är samlade här idag för att hylla och ge erkännande åt den största människan i historien. Hans namn var Adolf Hitler. Och enligt min mening var han den största vita man som någonsin levt, och den största ledare som den vita rasen någonsin har haft, utan rival. Han har påverkat inte bara våra liv utan hela världen avsevärt under det senaste århundradet. Och faktum är att jag nyligen läste en bok av Leon Degrelle, som var en belgisk kämpe för den vita rasen i det stora kriget och dessförinnan till och med stred på den ryska fronten. Och han kallar detta för "Hitlers århundrade", med undertiteln "Hitler föddes i Versailles". Utan tvekan formade det förrädiska och hemska första världskriget i hög grad Hitlers åsikter och hans eget liv, vilket sedan formade världen.

Och han har förvisso påverkat mig personligen enormt, precis som han har påverkat oss alla. Om det inte vore för Hitler skulle det inte finnas någon Church of The Creator. Faktum är att vi inte skulle vara här idag. Jag läste "Mein Kampf" på originaltyska redan 1938, när jag var tjugoett... tjugo år gammal. Jag behöver inte göra det mer än nödvändigt. Och det förändrade mitt liv omedelbart. En av de saker det gjorde för mig var att det lärde mig att fatta definitiva och avgörande beslut snabbt. Jag vet inte om jag har fattat dem bättre, men jag har verkligen fattat dem mycket snabbare än jag brukade göra.

Vid den tiden arbetade jag som lärare, jag var tillbaka på gården där i Saskatchewan och undervisade i en liten byskola där jag själv hade gått i skolan. Och vid den tiden, som ni vet, under 1938, höll det psykologiska kriget och propagandakriget på att trappas upp, även med de infödda där, de infödda kanadensarna.

Och en intressant sidohistoria är att medan jag undervisade, för att piska upp krigshatet mot tyskarna, skickade den brittiska regeringen över sin kung och drottning till Kanada för att göra en turné och elda upp befolkningen. Och naturligtvis var varje skola tvungen att åka till närmaste storstad där kungen och drottningen stannade till. Och jag sa till mig själv – jag hade redan läst "Mein Kampf" vid den tiden – jag sa till mig själv: "Aldrig i livet, jag tänker inte åka." Och det väckte förstås en hel del kontroverser, men jag åkte inte.

Faktum är att ett år efter att jag läst "Mein Kampf" hade jag bestämt mig för att jag skulle åka och bo i det pånyttfödda Tyskland och studera ingenjörsvetenskap vid universitetet i Heidelberg där. Och jag ansökte om mitt pass, gjorde i ordning mina papper och sålde min gitarr för 7 dollar och några andra tillhörigheter jag hade. Jag var redo att åka till Tyskland. Jag var redo att resa om ungefär en månad. Jag såg fram emot att leva med människor som tänkte som jag. Och jag minns dagen, datumet var den 1 september 1939. Jag var ute på fältet och arbetade 10 timmar om dagen på min brors gård. När jag kom hem berättade han för mig att andra världskriget hade börjat.

Hm... Det var slutet på min dröm vad gällde att åka till Tyskland.

Så jag bestämde mig för att ge mig ut och det näst bästa jag kunde göra var att studera till ingenjör i Kanada, så jag gick på University of Saskatchewan och gjorde just det.

Nu har denne man, vars 100-årsdag vi firar idag, två dagar efter hans födelsedag den 20 april, åstadkommit enorma saker. Låt oss kortfattat gå igenom några av denne store mans otroliga och enastående prestationer. Och när vi gör det måste vi komma ihåg att hans åsikter och hans filosofi formades av plågan från första världskriget, där han var en vacker och trogen soldat och led av krigets alla kval under fyra och ett halvt brutala år. Han blev dessutom härdad av det drakoniska Versaillesfördraget som följde efter första världskriget*, där det tyska folket rånades på allt de ägde – och inte bara rånades, utan förslavades under de kommande 50 åren som de skulle betala av sina så kallade krigsskulder.

Nu var Hitler bara en vanlig soldat i leden när han framträdde, förblindad av gas från första världskriget. Och han sa i sin stora bok "Mein Kampf" att han inte hade gråtit sedan han lämnade sin mors grav när han var pojke. Men när han hörde att allt det han hade kämpat för och alla hans kamrater som hade dött under fyra och ett halvt år – då bröt han ihop och grät.

Låt oss nu kortfattat gå igenom några av de prestationer som denne store man utförde. En av de största sakerna som påverkar oss och som vi kan lära av honom, är att han byggde upp ett mäktigt politiskt parti i nazistpartiet. Han gick med som rekryt när partiet bara hade 7 medlemmar, och han piskade verkligen ordning på det, han byggde upp det, han talade, han föreläste, han organiserade och han byggde upp nazistpartiet, som har blivit en förebild för oss och av vilket vi kan lära oss vad vi måste göra. En av sakerna, förmodligen det viktigaste vi kan lära oss av uppbyggnaden av nazistpartiet, är att medan det i Tyskland liksom i USA idag fanns en mängd olika polyglotta nationalistiska partier.

Ingen av dem åstadkom någonting, förrän de alla gick samman i ett mäktigt parti – nazistpartiet – och sedan tog över regeringen. Och låt det vara en viktig läxa för oss. Det här med att tillhöra och stödja trettiotre olika partier och publikationer och så vidare – det leder oss ingenstans. Jag vet inte hur många av er som har läst den lilla sketchen i tidningen om "mugwampen", hur många av er har läst den? Och för de som inte har gjort det, så är mugwampen en smutsig fågel som sitter på staketet med sitt ansikte ("mug") på ena sidan av staketet och sin bakdel ("wamp") på den andra sidan, och den kan aldrig riktigt bestämma sig för vilken sida av staketet den befinner sig på. Faktum är att den inte kan bestämma sig för mycket alls, den kan helt enkelt inte bestämma sig.

**Översättarens anmärkning: Källtexten anger felaktigt "World War 2" i detta sammanhang; översättningen bibehåller det historiska sammanhanget avseende Versaillesfördraget.*

Nu finns det många människor som befinner sig i samma situation här i landet. De vill göra lite grann med Klanen, och lite grann med nazistpartiet, och lite grann med det ena och lite grann med det andra. Och som jag sa, jag känner en multimiljonär som är stolt över det faktum att han prenumererar på något i stil med, jag vet inte, 25 eller 33 olika högerorienterade publikationer, och jösses, det är verkligen något. Han gör verkligen sin del, han gör inget annat, men han prenumererar på ett 30-tal publikationer.

Tja, man kommer ingenstans, man bygger ingenting, man får inget inflytande genom att ha våra krafter och våra energier splittrade i sjutton olika riktningar. Vi måste vara... istället för hagelböss-tekniken måste vi använda gevärseld, ladda mot målet, träffa mitt i prick. Det kan man bara göra när vi samlar allt, får ordning på vårt agerande, till ett kraftfullt kraftpaket. Ett parti, en religion. Och jag tror att vi inom Creativity har samlat allt, men det ska vi återkomma till senare. Men låt oss gå igenom några av de andra sakerna som Hitler gjorde efter att han byggt upp sitt nazistparti och de tog över Tysklands regering och det tyska folkets öde. Nu, så snart Hitler tog över, var det nästan som om ett mirakel svepte över landet. Människor blev plötsligt återvitaliserade, de var verkligen entusiastiska, de var redo att sätta igång. De organiserade sig, trots att de hade lämnats med ett arv av ett krossat land, sex miljoner arbetslösa, deras industri, deras finanser, deras politiska system i ruiner.

Omedelbart började saker hända. Medan USA vid samma tidpunkt, det rikaste landet i världen, vältrade sig i arbetslöshet och depression, fick Tyskland på kort tid ordning på sitt agerande och alla de sex miljoner människorna var sysselsatta, de producerade, de byggde motorvägar. Medan de tidigare inte hade tillräckligt med pengar för att köpa en cykel, var de snart i en position där de kunde köra Volkswagen och ha pengar till ett eget hus. De åkte på Kraft durch Freude-semester, vilket betyder Styrka genom glädje. De hade verkligen ordning på allt, på kort tid, faktiskt 2 år, var arbetslöshetsproblemet borta, de producerade, de var sprudlande. Hitler gjorde en hel del andra saker. Han såg bland annat till att penningsystemet hamnade i tyskarnas händer, istället för att vara i händerna på judarna och betala oräkneliga miljarder i ränta, som vi gör idag. Tyskarna hade sina egna pengar, tryckte sina egna pengar, vilket är en nyckel till vår välgång om vi någonsin vill återgå till det, vilket vi måste uppnå. Han gjorde mer. Han byggde motorvägar, han fick igång industrin, han stiftade raslagar, han drev ut judarna från universiteten, högskolorna och utbildningssystemet.

Han drev ut judarna från regeringen, och han gjorde Tyskland till ett land för de människor som hade byggt landet. Och i själva verket hade de kontroll över sitt eget öde, vilket är vad vi är beslutna att göra – vad som än händer. Vi vill få tillbaka kontrollen över den vita rasen i händerna på det vita folket. En annan sak som han gjorde, som ingen annan tysk någonsin hade gjort tidigare, var

att förena det tyska folket. Ni vet, det tyska folket var verkligen Europas hjärta, hade varit det i 300 år, men de har alltid varit splittrade i olika småstater och olika provinser och så vidare. Han förenade tyskarna så att de kände att de var ett folk. Han gick längre än så. Han förenade Österrike, som var hans hemland och var tyskt, som hade sex eller sju miljoner tyskar, med vad han kallade Österrikes moderland. Förenade det med sitt faderland, vilket var Tyskland. Han återförde också till riket 3 miljoner tyskar som skoningslöst hade skurits av från Tyskland och annekterats till en fiktiv stat kallad Tjeckoslovakien, och förde de lugnade tyskarna tillbaka in i riket. Han byggde vad som var en av de mest blomstrande, progressiva och välmående nationerna i Europa och i världen.

Nu kunde judarna naturligtvis inte tolerera det. Och den världsomspännande judenheten förklarade krig mot Hitler, inte bara efter att han gjort allt detta, utan innan han ens hade börjat förklarade de krig mot Tyskland - och föresatte sig att förgöra Hitler och det tyska folket, det tyska riket.

Förresten, vi har några minnessaker här - det gör det hela lite mer personligt - från Tyskland. En gammal tysk herre gav mig den här flaggan, och han sa att det var en "blutfane", vilket är en blodsflagga. Ni vet, när de hade den där ölkällarkuppen i München 1923, sköt armén ner och dödade 17 av deras kamrater när de marscherade mot rådhuset. Och de bar sina fanor, och naturligtvis när de föll flöt blod på gatorna, och många av dessa flaggor dränktes i blod. Nåväl, de återfanns och senare blev de en sorts helig symbol. Och de kallade det, när Hitler... efter att Hitler kommit till makten, strök de ett antal av dessa andra flaggor mot dem som hade dränkts i blodet från dessa martyrer, och de kallade dem "Blut fane", blodsflaggorna.

Och detta är, enligt denne herre, en av dessa, så vi är mycket stolta över att ha den. Denna gav han mig faktiskt 1980 och han gav mig också ett annat föremål som jag började värdesätta. Och han sa att detta är glasögonen som Hitler ägde. Jag ska nu se på världen genom de glasögon som Hitler gjorde. Så...

Nu kan jag inte svära på att det är äkta, men ni vet, precis som kristna som har alla dessa bitar från korset kommer jag att säga "nåväl, det är äkta" och det kan det vara, det är det förmodligen.

Nu, enligt Shakespeare, höll Marcus Antonius ett griftetal vid Julius Caesars död, och om jag minns min Shakespeare rätt står det något i stil med: 'Jag har inte kommit för att begrava Caesar, inte för att prisa honom. Det onda som människor gör lever kvar efter dem, och det goda blir ofta begravt med deras ben'. Nu är detta inte nödvändigtvis sant. Jag känner till många människor vars ondska inte levde kvar efter dem eller inte offentliggjordes efter dem. En som jag kommer att tänka på är till exempel Franklin D. Roosevelt, Jack Kennedy och många andra. Men hur som helst, det var vad Marcus Antonius sa. Nu är jag inte här för att varken begrava Hitler, eller för att

prisa honom, särskilt, förutom för vad som är hans rättmätiga åsikter. Min avsikt är mer avgörande att bedöma honom. Vad han gjorde för oss, vad han gjorde som var bra, vad han gjorde som vi lämnas med som ett arv eller en börda att föra vidare, och att vara realistisk kring det.

Nu är en av de största sakerna som jag anser att Hitler gjorde för oss, att han exponerade den judiska cancern som vilar över världen, likt en svår sjukdom. Det finns ingen annan man i historien – medan judarna har blivit attackerade här och där, fragmentariskt – finns det ingen annan man i historien som så dramatiskt och så bestämt har exponerat juden. Och juden kommer att förbli fokus för världens vrede och världens problem under en lång tid framöver.

Den andra saken som han gjorde som jag tror att vi kan vara mycket tacksamma för, är att han visade oss hur man bryter judens makt, eftersom han gjorde det i Tyskland. Och en stor sak som vi kan lära oss är att vi måste få ordning på vårt agerande, få det i fokus, och bygga en kraftfull murbräcka med vilken vi kan utföra jobbet, istället för denna huller-om-buller spridda affär som vi har hållit på med de senaste 40 eller 50 åren. Ni vet, i Tyskland fanns det 2000 nationalistiska partier efter första världskriget, och jag upprepar: ingenting hände, förrän de alla togs upp i ett enat kraftfullt parti.

I Amerika som ni vet, om man tittar på listan över alla dessa så kallade högerorienterade, rasistiska etcetera partier, grupper etcetera, har det funnits fler än jag har fått höra, mer än 20 000 som har kommit och gått, och vi har inte gjort en skråma i det – det judiska kraftverket. Och vi borde lära oss något av det.

Den andra saken som jag anser är viktig som han har lämnat oss som ett arv, är ledarskapsprincipen, istället för denna mycket hyllade demokrati som vi hör om varje dag. Ni vet, vi måste få en demokrati i Nicaragua, vi måste få en demokrati här, och vi måste få en demokrati där. Nu har vi en demokrati förmodligen i USA, men har vi det? Vi har en judisk diktatur. Vad demokrati betyder är att visst, man kan gå till valurnorna och rösta men ingen bryr sig längre. Man har inga kandidater och folk vet inte vad ställningen är. Så vad har man? Man har en judisk diktatur gömd bakom en fasad av ett så kallat fritt folk. Vi är inte ett fritt folk. Man går och talar om den vita rasen och jösses, man blir omedelbart påhoppad som rasist, bigott, eller attackerad av ett gäng n-ord eller vad som helst. Så han har lärt oss om ledarskapsprincipen. Jag tycker att det är ett mycket viktigt faktum som vi bör lära oss. Och när man ser på historien, när man ser på vilket som helst av de stora företagen, oavsett om det är IBM eller General Motors och så vidare, så har man ledarskapsprincipen. General Motors kallar inte samman alla sina anställda varje dag och säger: "nu vänner, ska vi utföra något arbete idag, eller ska vi gå ut och ha en picknick?" Man har en kommandokedja, man har en organisation, och man har mål, och man följer det.

Nu, det är en sak som förvirrar de flesta vita människor idag, till och med idag. Och om vi ska komma någonstans måste vi bygga längs samma linjer.

Nu har vi kortfattat täckt många av de stora saker som Hitler har gjort och jag tror, jag upprepar, att han är den största människa som någonsin levt såvitt jag är bekymrad.

Nu vill vi se vilka några av bristerna var och vad en del av det arv han har lämnat efter sig är, som vi måste hantera.

Hitler, för det första, förlorade kriget. Det är något vi inte kan förlåta honom för, det tyska folket förlåter honom inte för det. Det kunde ha vunnits, jag klandrar inte honom i hans ledarskap. Jag tycker att de slogs imponerande, jag tycker att de slogs tappert. De var de främsta kämparna, den främsta krigsmaskinen, den främsta armén som någonsin satts samman, men de förlorade kriget. Och vi står nu kvar med konsekvenserna.

Vi vill göra det klart att det Hitler gjorde var det rätta för Tyskland vid den tiden. Detta är 50 år senare, detta är inte 1930-talet längre, detta är 1980-talet, och vi kommer snart att gå in i 1990-talet och det 21:a århundradet. Och vore Hitler vid liv idag, skulle han utan tvekan närma sig problemet mycket annorlunda än han gjorde i Tyskland. Vid den tiden tycker jag att han gjorde ett enormt jobb. Okej.

Men idag, i USA och världen i stort, som nu håller på att översvämmas av, inte bara sitter judarna stadigt i sadeln, utan det är översvämmat av "mud races". Vi har ett helt annat problem. Och vi vill göra det klart exakt var vi står, i förhållande till nazistpartiet eller någon annan grupp.

Och vi vill göra det klart att vi inte är nynazister. Vi är inte en repris av nazistpartiet. Vi är inte ett antal andra saker, som jag vill klargöra. Vi är inte "White supremacists" (anhängare av vit överhöghet). Vad är en "White supremacist"? En "White supremacist" är en person eller grupp som vill vara överlägsen över underlägsna folk. Och vi har haft den vita rasen som gjort det på olika platser. Vi har haft de vita plantageägarna i södern, till exempel, som utnyttjade negrerna, lät dem arbeta och så vidare. Vi har haft britterna i Indien, som kom in för att styra landet, utnyttja det, ta över, men de utvecklade det inte eller bosatte sig där som sådant, som den vita rasen gjorde i USA. De var "White supremacists". Nu, detta är en sak om du går på en... du blir intervjuad av en tidningsreporter, eller en talkshow-värd, detta är det första de kommer att kasta mot dig: "du är naturligtvis en White Supremacist". Och jag säger till dem "nej, jag är inte en White supremacist, Church of the Creator är inte en White supremacist-organisation. Vi vill inte styra någon underlägsen ras, vi vill inte utnyttja negrerna eller någon annan. Vi vill bara ha kontroll över vårt eget öde, vi vill expandera och ta över kontrollen över vårt eget öde: vilket vi har rätt till. Vi vill expandera våra territorier, precis som våra förfäder gjorde under de senaste 400 åren. Vad är det för fel med det? Det är så Amerika byggdes, och om du är emot det,

uppenbarligen är ni oamerikanska." Ni vet, kasta ut det här. Vi gör en mycket normal, naturlig, icke-våldsam sak. Vi är inte vita supremacister.

Naturligtvis nu, den sak som, beroende på vem det är, kommer att kastas mot er, de kristna kommer att kasta mot er: ni är naturligtvis ateister. Så, det är slutet på det. Ni är ateister. Till och med våra goda vänner här i Atlanta, de kommer att avfärda oss, ni vet, "ni är ateister". Tja, vi är inte ateister. Vad är en ateist? Jag menar, det här är punkter som vi alla bör ha i åtanke när vi pratar med människor som anklagar oss för saker som vi inte är. Vi har gett ut en liten broschyr om just det ämnet "Vi är inte ateister, vi är Skapare!"

En ateist är någon som inte tror på de andra killarnas spöken. Och det är ungefär allt. Vad tror han på? Vem vet, han säger det inte. Det är inte vi. Vi har en mycket omfattande uppsättning övertygelser. Vi har allt utskrivet i våra olika böcker: Nature's Eternal Religion, The White Man's Bible, Expanding Creativity, Salubrious Living och så vidare. Och så, en mycket omfattande och komplett uppsättning övertygelser, vilket inte kvalificerar som det som kallas ateism.

Vi är inte Klansmän. Klansmännen vill beklagligt nog återgå till att vinna inbördeskriget och gå tillbaka, antar jag, jag vet inte vad de vill göra, gå tillbaka till plantagesystemet som styrs med vattenmelonätande små negrer där ute, som plockar bomull eller något. Jag vet inte, jag tror inte att de vet själva. Men hur som helst, vi är inte Klansmän, vi är inte konfedererade. Vi är Skapare.

Den andra saken vi inte är, är att vi inte är nationalister. Nu är detta en mycket viktig punkt. Nationalism har varit orsaken till att fler vita människor har dödats än någon annan orsak, förutom kanske religion. Jag vet inte, det står mellan de två. Vi stred under 1500-, 1600-talet och så vidare. Vi utkämpade ett antal religionskrig. Men sedan urminnes tider har den vita rasen utkämpat nationalistiska krig. Engelsmännen mot fransmännen, kriget som uppstod var hundraårskriget, första världskriget, andra världskriget, boerkriget, vad du vill, inbördeskriget. Vem är mer kapabel, i själva verket är endast kapabel till och mer effektiv på att döda vita människor, än de vita människorna själva, påhejade av judarna? Det har varit de vita människorna som har dödat andra vita människor. Vi fördömer och beklagar nationalism.

Jag kan anföra mig själv som ett exempel på, ni vet, detta nonsens om att vara nationalist. Nu, ta mig själv som exempel, vilken nationalitet ska jag vara lojal mot? Nu föddes jag i Ryssland, i Ukraina, av mennonitiska föräldrar. Så kanske jag borde vara lojal mot Ryssland, som nationalist, som nation? Sedan flyttade vi till Mexiko och bodde där i ett år eller två. Kanske jag borde ägna min lojalitet åt Mexiko? Sedan flyttade vi till Kanada och min pappa blev medborgare där och jag blev medborgare tillsammans med honom. Så, kanske jag borde vara en lojal kanadensare?

Sedan, ja, jag flyttade till USA ungefär, låt se, år '45, så eftersom jag har bott här längst, kanske min lojalitet borde vara lojaliteten mot USA? Men jag säger detta, skulle du vilja vara lojal mot ett land, mot en regering vars själva mål är att förinta den vita rasen? Som styrs och exploateras av judar, vars mål är att rasmässigt blanda ut den vita rasen i detta land, och ha fler vägg-till-vägg-niggers i detta land? Jag kan inte känna någon större drift av lojalitet till ett sådant land. Lojalitet till landet som sådant, men jag är inte lojal mot USA:s regering. Jag tycker att den stinker! Vad... var ligger vår lojalitet? Vi Skapare säger att vår lojalitet ligger hos vårt biologiska ursprung: den vita rasen! Jag har mer gemensamt med en vit man som bor 12 000 mil bort i Australien, än vad jag har med en amerikansk nigger som bor på andra sidan spåren. Det är en sak som är säker.

Nu har vi precis gått igenom vad vi inte är. Vi är inte vita supremacister, vi är inte ateister, vi är inte medlemmar i Klanen, vi är inte nationalister. Men eftersom vi firar Hitlers födelsedag idag, vill vi lägga viss tonvikt på skillnaderna mellan oss och nazistpartiet. Jag tror att det är viktigt att vi gör det. Jag anser att han är den största människa som någonsin levt, vi ger honom fullt erkännande för allt han har gjort, han har gjort stora saker för oss. Men jag upprepar, att nazistpartiet och nazistpartiets ideologi inte är det som kommer att rädda oss idag.

Vi har många belastningar som vi bär med oss som vi inte behöver, och det är inte det totala programmet för den vita rasens frälsning idag. Nu, i nummer 4 av Racial Loyalty, som var tillbaka i september 1983, listade jag åtta skillnader i ideologi och filosofi gentemot nazistpartiet. Och jag tycker att vi bör komma ihåg dessa och vi bör betona dessa, och vi bör betona att vi inte är ett nynazistiskt parti. Vi är inte vita supremacister. Vi är inte ateister. Att vi är unika! Vi är en, den första stora vita rasreligionen, en omfattande, totalt strukturerad vit rasreligion som den vita rasen någonsin har haft under sina 6000 år av historia. Nu ska jag lista de skillnader som vi har gentemot nazistpartiet.

Den första grundläggande skillnaden är en fråga om identitet. När vi ställer frågan: vad kämpar vi för? Vilka försöker vi rädda? Och i grund och botten, när vi säger "vi", vilka menar vi med "vi"? Nazistpartiet och Adolf Hitler, målet för Adolf Hitler och nazistpartiet, och deras främsta angelägenhet var Tyskland, det tyska folket. Och vi minns talen och så vidare, det var "Deutschland über alles!", "Das Deutsche Reich!", "Das Deutsche Volk!". Tyskland! Vilket var bra, och om de hade vunnit kriget skulle Tyskland förmodligen ha varit den vita rasens högsta ledare, och det skulle vara betydligt mycket bättre än att vara under judarnas häl.

Nu vann han inte, och det är inte vårt mål, vår främsta angelägenhet, att främja det tyska folkets intressen som sådana. Nu var mina förfäder tyskar och holländare, jag vet inte exakt vilket eller om det var en blandning av båda. De var mennoniter, de bodde i Tyskland i flera århundraden och flyttade sedan till Ryssland och så vidare. Och jag älskar

det tyska folket, men det är inte vår främsta angelägenhet. Jag älskar också det brittiska folket, det franska folket, irländarna och skottarna, skandinaverna, polackerna och så vidare. Så länge de är vita. Som jag säger, jag har varit medborgare i tre länder och bosatt i fyra, och denna idé om nationella gränser och nationella lojaliteter är inte svaret på någonting.

Så, medan nazistpartiet, nazistpartiets och Adolf Hitlers främsta angelägenhet var "Deutschland über alles", så är det inte vårt mål. Vad är vi för? Vi är för den vita rasen: över hela världen. Vi är här för att organisera, förena, mobilisera och väcka den vita rasen för att få kontroll över sitt eget öde. Det är en stor skillnad. Jag upprepar: vem har dödat fler vita människor än vita människor, som kämpar mot varandra i nationalitetens namn, eller i religionens namn, eller i språkets namn, eller vad som helst? Du vet, i Kanada till exempel, har du de fransk- och engelsktalande, och språket är den stora sak som judarna fick dem att slåss om. Samma sak i Belgien. Du har fransmännen och du har belgarna och så vidare och så vidare, och det är ett stort bråk där och så vidare och så vidare.

Vi vill eliminera alla dessa konstgjorda – de är konstgjorda – skillnader. Till exempel, om du talar franska eller om du talar engelska eller om du talar italienska och så vidare, beror helt på vad du får lära dig: det är en konstgjord skillnad. Men det som finns i dina gener... det är något som naturen har implanterat, och det är inte konstgjort, det är verkligt. Alltså, den första stora skillnaden.

Vi går tillbaka till vår bas, och det är den vita rasen. Vår biologiska bas. Den andra skillnaden är att medan nazistpartiet rent var en politisk rörelse, och Hitler sa det själv. Det var en politisk rörelse, den var endast för Tyskland. Även om det fanns nazistpartier i USA, även i andra länder, sa Hitler specifikt att detta inte var för export, detta var ett tyskt fenomen, och dess huvudsakliga syfte var att rädda Tyskland, vilket han gjorde ett enormt jobb med.

Nu är vi en religiös organisation: något som vi borde ha varit för länge, länge sedan! Vi borde ha lärt oss av judarna. Judarna har världen i sitt grepp, på grund av kraften i sin religion. De förenades, sammanfogades, polariserades kring sin religion.

Har vi inte lärt oss allt det där? Gjorde vi inte samma sak? Det är en rasreligion: och de har erövrat världen med den, den eländiga lilla skara parasiter som de är. Om vi med den vita rasen, som är 30 gånger fler än dem, hade använt den typen av taktik, skulle vi ha haft en vacker vit värld för länge, länge sedan.

Nu har vi verktyget! Och det är den andra skillnaden.

Den tredje skillnaden är, och detta tror jag också är mycket viktigt, att Hitler aldrig konfronterade frågan om judisk kristendom. Han tolererade den och översåg med den, faktum är att han ibland till och med prisade den. Och jag tror inte att han trodde på den själv, och jag tror att han förmodligen, om han hade vunnit kriget under kommande år, kanske skulle ha raderat ut kristendomen och ersatt den med en nazistisk filosofi. Men det är spekulation. Poängen är att han sa att, du vet, kristendomen hade många förtjänster och så vidare, och han tolererade den. Tja, om man tolererar något, betyder det att man överser med det. Nu säger vi att kristendomen är ett bedrägligt svindleri som judarna har använt under de senaste 2000 åren, och detta har varit deras mest kraftfulla vapen. Om det inte vore för kristendomen skulle vi inte vara i den eländiga situation vi befinner oss i. Vi skulle aldrig ha låtit judarna göra vad de har gjort, judarna skulle ha varit ingenting. Judarna skulle aldrig ha fått denna världsomspännande makt utan kristendomen.

Det är för att de inpräntade och gav oss en religion, och inpräntade i den idén att man ska älska sin fiende, sälja allt man äger och ge det till niggrerna, vända andra kinden till, att man inte ska döma. Nu, om du stannar upp en minut och använder din logik lite grann, kan du inte låta bli att dra slutsatsen "se där, det är den sortens dåliga råd man skulle ge sin värsta fiende om man ville att den fienden skulle förgöra sig själv: utan att man själv behöver lyfta ett finger". Och det är precis vad som har hänt.

Vi har låtit dem göra alla dessa saker mot oss, på grund av kristendomen.

Så, vi säger detta, att tills och såvida vi inte ersätter kristendomen med en kraftfull rasreligion såsom Creativity, kommer vi aldrig att få juden från vår rygg.

För det andra säger vi att, tills och såvida vi inte får juden från vår rygg, kommer vi aldrig att lösa något av de genomgripande problemen som hemsöker oss idag. Vi kommer aldrig att lösa rasproblemet, vi kommer aldrig att lösa pengaproblemet, vi kommer aldrig att lösa arbetslöshetsproblemet, vi kommer aldrig att lösa immigrationsproblemet, vi kommer aldrig att lösa något problem!

Det första vi måste göra är att få judarna från vår rygg. Så det är en annan stor skillnad.

Vi konfronterar och attackerar och exponerar kristendomen med full kraft, och vi kommer att fortsätta att göra det, fram till den dag då vi har ersatt den med Creativity.

Den andra saken som nazistpartiet har lämnat oss med som ett arv är att det judiska problemet endast är ett politiskt problem, och när vi väl får politisk makt och tar över vår regering, ja, då skulle vi kunna kasta ut juden: och detta är inte sant.

Det judiska problemet är ett genomgripande problem som sprider sig till alla områden, och vi konfronterar och vi rör oss in i och vi har policyer inom alla dessa områden, och detta inkluderar

religion, utbildning, politik, ekonomi, bankväsen, miljö, hälsa, vi har ett hälsosamt leverne, vi täcker hela spektrat. När folk säger: "ja, du vet, Creativity är bara en religiös rörelse, och vem behöver en till religion". Tja, det är inte alls den sanna bilden. Vi täcker hela spektrat, hela rubbet.

Vi går in på varje detalj av vad vi måste göra, vad vi behöver göra, för att få den vita rasen tillbaka till en hälsosam position, för att ta kontroll över dess eget öde och bygga dess egen framtid.

Så svaret är inte bara politiskt, det är mer religiöst än någonting annat, och förrän vi förkroppsligar detta i vår religiösa rörelse – vilket vi har gjort – kommer vi inte att vara i en position att göra någonting för att förinta den judiska pesten.

Faktum är att en jude vid namn Marcus Eli Ravage förklarade det ganska kortfattat, hur Saul från Tarsus, denne jude som levde under det första århundradet e.Kr., främjade kristendomen, och genom det verktyget säger han högt och tydligt, han skryter om det som bara judar kan, hur de erövrade oss som ingen nation någonsin har blivit erövrad, eller inget land någonsin har blivit erövrat förut. Inte bara blev vi erövrade politiskt, utan vi blev erövrade i våra själva tankar, i våra skolor, i vår religion och i vårt samhälle.

Nu, den andra saken där vi skiljer oss från nazistpartiet är att medan nazistpartiet intog en fientlig inställning till de andra vita rasmässiga grannarna, som till exempel tjecker, polacker, fransmän och så vidare. Och kom ihåg, detta var ett resultat av det faktum att de hade kämpat mot dessa folk och förlorat kriget, jag menar såvitt Hitler anbelangade.

Hur som helst, vi intar ingen sådan inställning. Som jag sa, medan jag är stolt över mitt tyska ursprung och så vidare, älskar jag alla vita människor i världen, förutsatt att de är bra människor, vilket de flesta av dem är! Faktum är att jag säger att överallt där judarna inte har sina fingrar med i spelet och där vita människor sköter sina egna angelägenheter gör de ett ganska bra jobb, de klarar sig ganska bra. Till exempel mennoniterna i Ryssland, som var en sorts isolerad liten koloni, och de klarade sig ganska bra. Det fanns inga judar där, och de presterade utmärkt – tills de judiska kommunisterna tog över och förstörde allt.

Nu säger jag inte att mennoniterna har svaret. De hade egna allvarliga brister. En av dem var det faktum att de var pacifister, vilket vi beklagar. Men hur som helst.

Vi diskriminerar inte mellan de olika nationaliteterna, vi vill förena dem alla till en värld av vita människor, bebo denna planet jorden, och så småningom

låta dem alla tala latin, om möjligt, så att vi kan samtala med varandra fritt, precis som judarna gör med sin jiddisch, förutom att vi skulle ha ett mycket bättre språk.

Faktum är att latin utan tvekan, som alla vet, är det finaste språk som någonsin har skapats av den vita civilisationen, och har ett stort historiskt värde, det har tradition, och en anledning till att vi väljer latin är att det skulle vara icke-kontroversiellt.

Om vi gick till något språk som användes av något land idag, som franska eller vad som helst, skulle de andra länderna omedelbart vara fientliga mot det eftersom det är något annat språk än deras. Du vet hur folk är.

Nu, en annan sak vi inte riktigt kan förlåta Hitler för, är att han ingick i en allians med ett gyttjefolk, japanerna, och bekämpade det vita folket. Många japaner dödade många vita människor. Vi får aldrig mer göra så. Faktum är att vi aldrig mer får gå i krig mot våra egna vita raskamrater.

När vi väl går i krig, låt oss få det att räknas, låt oss döda judar och våra verkliga fiender. Aldrig mer får vi luras att bekämpa våra vita raskamrater. Den andra skillnaden som vi har är mytos, som Alfred Rosenberg myntade ordet i "Det tjugonde århundradets myt". Mytos betyder din mytologiska atmosfär eller miljö som din filosofi vilar i.

Nu, den nazistiska filosofin, som den är förkroppsligad i den där målningen där, var militaristisk, tyska armén, Reichswehr, enorma möten, gåsmarsch, Reichwear. Och det är inget fel med det, jag menar, de hade mycket att vara stolta över, vi fördömer inte det. Men det är inte vår mytos. Vi är en inhemskt framvuxen rörelse, en amerikansk rörelse, som är lika amerikansk som moderskap och äppelpaj. Och vår mytos är förkroppsligad i den här mannen precis här. Erövringen av västern, den västerländska traditionen, att bygga ett stort nytt imperium, bekämpa indianerna och de västerländska konvojerna. Det är därför vi främjar den västerländska klädseln och erövringen av västern och så vidare. Det är vad vi är stolta över, pionjären och erövringen av västern. Vi är mycket stolta över det krig vi utkämpade mot Mexiko. Det enda krig som jag kan minnas att vi utkämpade som var i vårt intresse.

Och vi hyllar denne man här, president James Knox Polk. Den målades av vår begåvade konstnär, Hasta Primus. Förresten, han ska göra lite mer på den. Han ska måla en bakgrund av erövringen av västern, av det territorium som vi vann i det mexikanska kriget.

Så vi är inte, som jag säger, vår mytos är annorlunda. Vi är stolta över den banbrytande amerikanen, erövringen av västern, och det representerar oss tydligare än säg den nazistiska ideologin som var deras hemvist.

Nu, en sista sak jag vill påpeka är att vi inte främjar personlighetsdyrkan som sådan och personkult. Vi går efter principer. Vi har en uppsättning principer; vi vill inte vara som den katolska kyrkan, vi vill inte ens vara som nazisterna, att om Hitler sa att det var så, så sa påven att det var så.

Vi vill använda vissa riktlinjer som är fastställda i vår religion, vår filosofi. Och den avgörande frågan är: Är detta till nytta för den vita rasen?

Vi har också förvärvat en riktigt bra (ohörbart) från det tidiga Amerika som vi vill lägga till vår mytos. För några år sedan råkade jag besöka Texas Rangers Hall of Fame och dess museum i Waco, Texas. Och jag råkade plocka upp ett bältesspänne, just det här, som jag tycker illustrerar något som är en viktig del av, som är ett viktigt segment av vår Creativity-mytos, och det är den färgstarka och heroiska Texas Rangern.

För några år sedan råkade jag besöka Texas Rangers Hall of Fame i Waxo, Texas och dess museum, och där köpte jag ett bältesspänne, som var tillägnat Texas Rangers med två medaljer på. Den ena var Texas ensamma stjärna, och den andra visade Rangern på hästen. Mottot för Texas Rangers i mitten av 1800-talet var: Den enda goda indianen var en död indian! Och de fullföljde den politiken med kraft!

Texas Rangers hemsökte inte bara landsbygden och bergen och dalarna i Texas efter indianer utan även efter mexikaner, för att rensa området för bosättningen av de vita människor som kom till Texas vid den tiden.

Vi i Church of The Creator antar samma syn på en nationell basis idag. Vi vill rensa landet från ler-raserna och göra det till ett vackert hem för den vita rasen.

Sammanfattningsvis, nu när vi har hyllat Adolf Hitler, och nu när vi har ärat honom, och alltid kommer att vörda honom som den största ledare den vita rasen någonsin har haft. Låt oss nu sammanfatta vår egen situation här i slutet av 1900-talet.

Ärligt talat är vår situation dyster och den är olycksbådande. Den är dock inte hopplös. Faktum är att vi nu står inför ett problem som är helt annorlunda än på Hitlers och Tysklands tid för 50 år sedan. Världen är nu översvämmad av ler-raser. De är nu fler än oss, 12 mot 1. Den vita befolkningen å andra sidan minskar och avtar snabbt, medan ler-raserna exploderar. Vi har nu ett problem att lösa framför oss som Hitler inte kan lösa åt oss. Han har dock lämnat oss ett arv som vi kan lära oss av och som vi måste agera utifrån.

En av de saker som han hade lyft fram är rasens enorma kraft och värde. Men den brännande frågan kvarstår precis som den var för 50 år sedan, som den var för 100 år sedan, och det är... hur kan vi få bort den lömska och dödliga juden från vår rygg? Hur kan vi rädda den vita rasen från upplösning och från undergång? Det finns många saker vi kan lära oss av Hitler. En är att vi måste bygga upp en kraftfull murbräcka. Vi måste bygga en rörelse med vilken vi kan krossa det judiska monstret en gång för alla.

Inom Creativity har vi tron och programmet, och religionen för att utföra arbetet. Vi har nu en rörelse som omfattar en enad vit ras under ett språk, under en fana, under en religion. Och vi måste fullfölja det och bygga och bygga tills vi har en rörelse som är kraftfull nog att den omfattar världen och omfattar hela den vita rasen i varje land i världen. Vi har nu det totala programmet, den slutgiltiga lösningen, den ultimata tron. Så vår plikt är tydlig. Vi behöver bygga en rörelse som ska ersätta och krossa den judiska kristendomen. Om och förrän vi ersätter kristendomen med en egen kraftfull vit rasreligion kommer vi aldrig att få bort juden från vår rygg. Och förrän och såvida vi inte får bort juden från vår rygg, kommer vi aldrig att lösa något av de myriader av världsproblem som vi står inför idag.

Så låt oss gå framåt med beslutsamhet och tillförsikt. För mig ser framtiden idag mycket ljusare ut än den gjorde för bara ett år sedan. Och det är mycket mer uppmuntrande att se tillväxten i vår rörelse. Vi har nu en betydande ökning av våra styrkor, och vi får nya medlemmar varje dag. Vi har nu en redaktör som kan och gör ett utmärkt jobb med att sammanställa vår tidning. Hasta Primus Will Williams har full koll på uppgiften och driver på framåt med stor kraft.

Jag tror att vi nu har en hittills outnyttjad resurs av unga vita människor och hängivna krigare inom skinhead-rörelsen. Nu är många av skinheadsen odisciplinerade och kan inte absorberas i vår rörelse, men många av dem kan det! Många av dem är hängivna och fyllda av beslutsamhet att göra något. De vet att något är fel, de vet inte exakt vad. Men med vårt ledarskap, med vårt program och med vår tro kan vi förena krafterna så att de kan bli ett användbart och kraftfullt element i vår egen rörelse. Vi behöver dessa unga människor.

Jag tror att vi nu har funnit den Store Främjaren som jag har letat efter i åratal, och det är i själva verket Rudy Stanko som har anslutit sig till oss. Jag tror att han har drivkraften och dynamiken för att bli en stor ledare som kan driva och leda oss framåt. Jag hoppas kunna besöka honom under den närmaste veckan eller så.

Det är nu vår heliga plikt och vår utmaning att sätta alla våra resurser i fokus. Och att samla oss för att utföra arbetet.

Detta kan vi göra, detta kommer vi att göra.

Vad kan du göra? Du är nyckeln till hela denna rörelse.

En av de bästa sakerna en hängiven Creator kan göra, är att bli en ordinerad präst i kyrkan.

Bilda din egen kyrkogrupp i ditt område och rekrytera och organisera.

Hjälp till att få ut de första 10 miljonerna exemplar av The White Man's Bible i händerna på våra vita rasfränder.

När vi har gjort så mycket är striden så gott som vunnen.

Svaret är att bedriva propaganda, proselytisera och organisera.

Informerad, väckt och organiserad är den vita rasen den mäktigaste kraften på jordens yta. Den kommer att övervinna och besegra alla gyttjeraser, judarna och de fiender som nu är emot oss med stor lätthet och smidighet.

Alla dessa saker är nu inom räckhåll.

Låt oss nu sträva och anstränga oss till det yttersta, för att förverkliga den vackra dag då den vita rasen återigen kommer att ha kontroll över sitt eget öde.

När den kommer att bebo och utveckla varje välvillig kvadratmil på denna planet Jorden. Låt oss gå samman för att bygga en vitare och ljusare värld.

RAHOWA!

(Vänster) Ben Klassen, P.M. (Emeritus). Grundare och förste Pontifex Maximus av Creativity.

(Höger) Tidigare kyrkoegendom belägen i North Carolina, U.S.A.

OM FÖRFATTAREN:

Ben Klassen föddes av tyskspråkiga föräldrar i Ryssland 1918. Han och hans familj var tidiga offer för den kommunistiska terrorn, som de flydde ifrån 1924. Han växte upp och utbildades i Kanada, där han tog en examen i elektroteknik och även en Bachelor of Arts. Han var jordbrukare, lärare, nickelgruvarbetare i hårdrock, elektroingenjör, uppfinnare av den elektriska konservöppnaren, fastighetsmäklare och delstatsledamot i Florida i USA.

Hans intensiva intresse för naturlagarna, ras och religion polariserades till en ny religion för den vita rasen, en uppgift som hans breda och mångsidiga bakgrund tycktes ha förberett honom för under en hel livstid.

Creativity är en religiös trosbekännelse ...

- **Tillägnad den vita rasens överlevnad, expansion och framsteg.**
- **Baserad på naturlagarna, på historisk erfarenhet, på logik och sunt förnuft.**
- **Vårt fyrdimensionella program: Ett sunt sinne i en sund kropp i ett sunt samhälle i en sund miljö.**
- **Vårt mål: Att bygga en vitare och ljusare värld.**